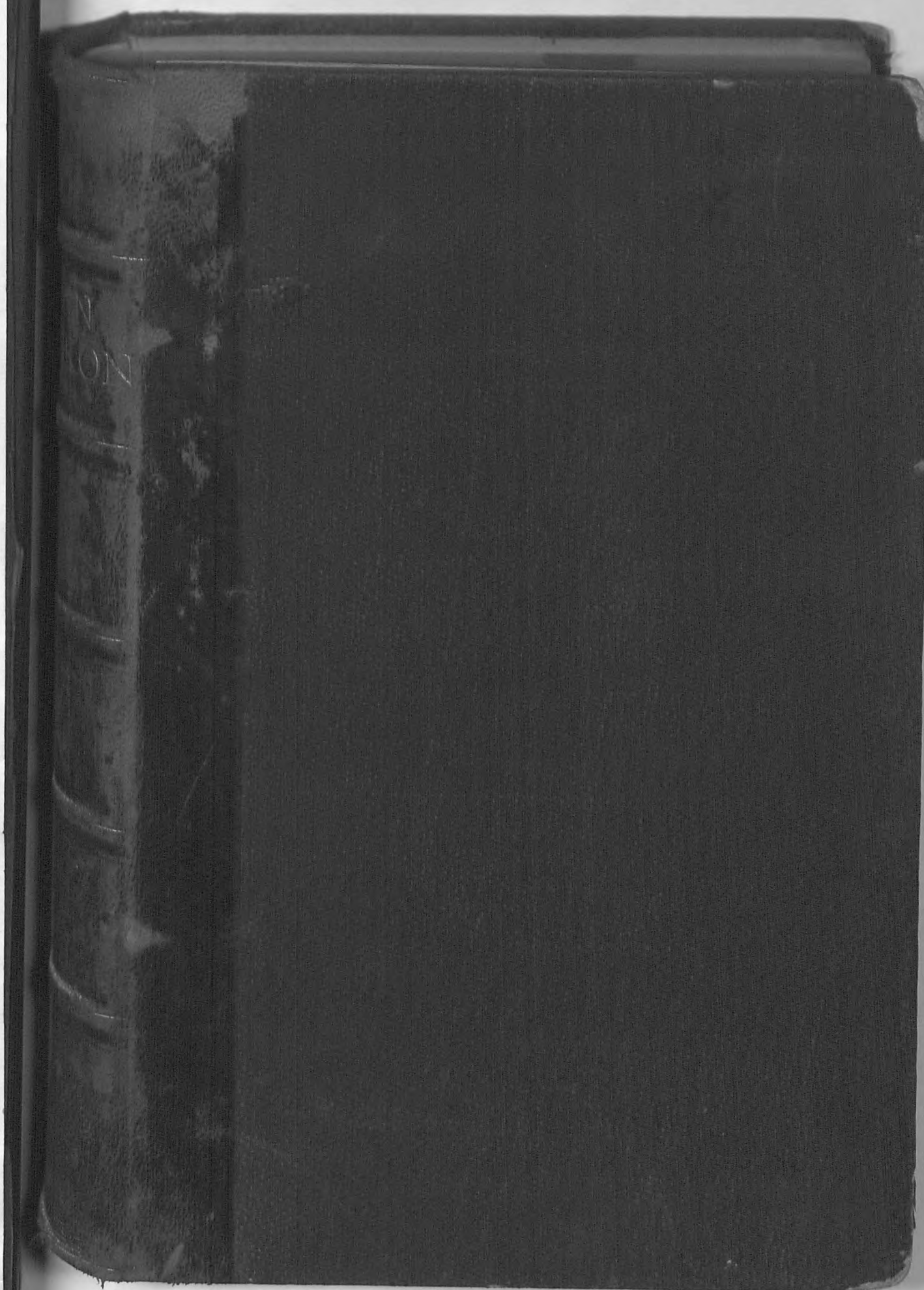


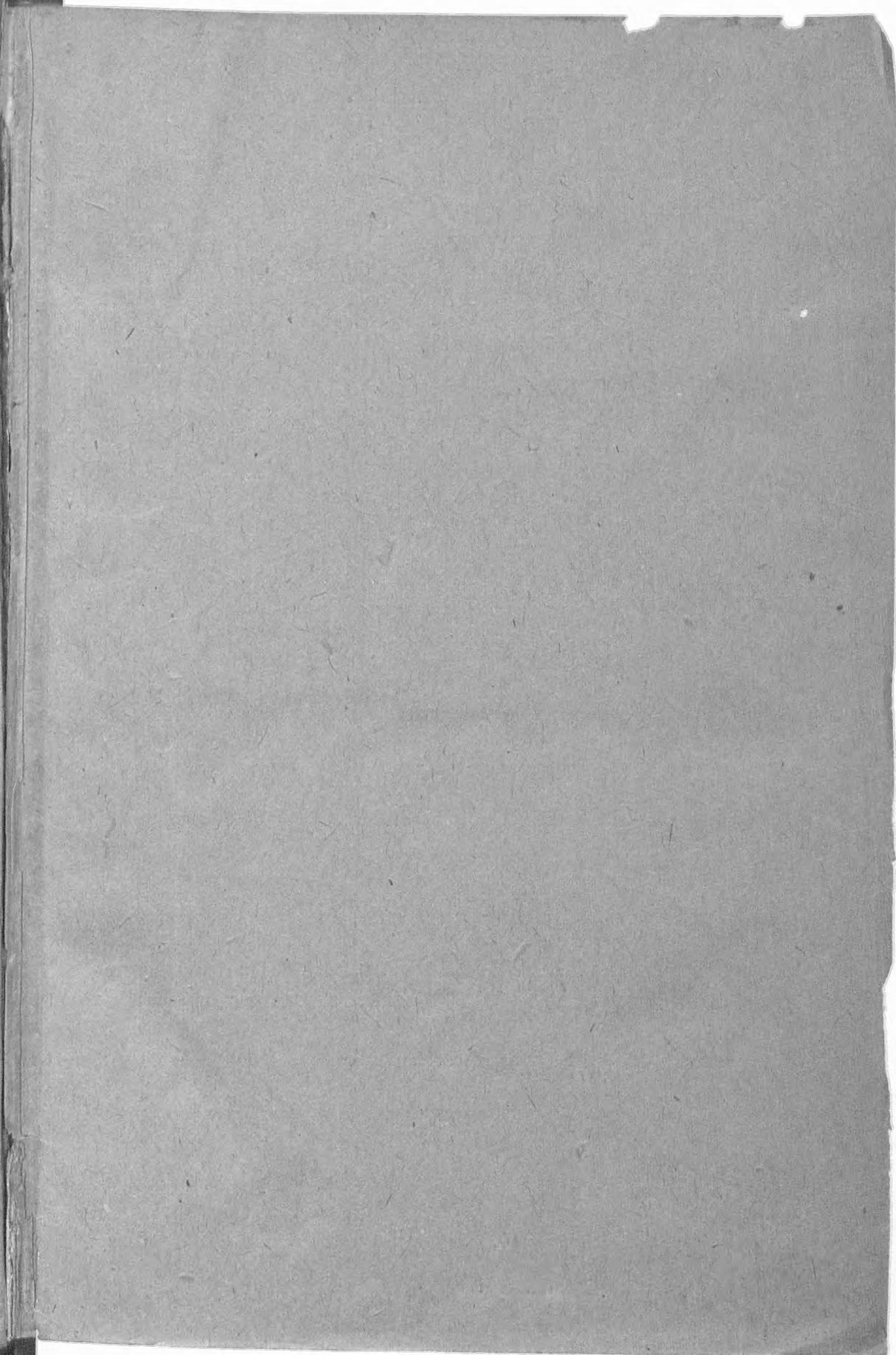


Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΒΕΡΟΙΑΣ

1070 1349 Ag
 Αρ.θ. εισ. 114/1958

ΔΩΡΕΑ J. Zaveridis
GRVIB. 03740



Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΟΥ

ΓΟΥΔΙΕΛΜΟΥ ΠΑΠΕ

ΤΗ ΣΥΜΠΡΑΞΕΙ ΠΟΛΛΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ ΚΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΕΝ
ΕΚ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΛΕΞΙΚΩΝ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΚΑΙ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ ΠΑΣΣΟΒ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΙ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ
ΜΕΤΑ ΠΟΛΛΩΝ ΒΕΛΤΙΩΣΕΩΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ Π. Δ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
1887

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Z

Z, ζ, ζήτα, τό, ἄλλ. τό ἕκτον στοιχείον τῆς Ἑλλην. ἀλφάβητου· ὡς ἀριθμ. σημεῖον ζ' = 7 ἢ ἑξάκις (ὅσοι ἀντί τοῦ 6 λαμβάνεται παρεντιθέμενον τὸ ζ'), οὕτω δὲ γραφόμενον ζ' = 7000· ὁ Πλάτων ὀνομάζει αὐτὸ πνευματικῶδες, Κρατ. 427· οἱ ἀρχ. γραμ. νομίζουσιν τὸ Ζ μικτόν γράμμα ἐκ τοῦ Σ καὶ Δ = ΣΔ = σδ, ὡς οἱ ἱταλ. καὶ Δωριεῖς ἔγραφον Σδούς, μουσίσδω, ψθυρίσδω ἀντὶ Ζούς, μουσίζω, ψθυρίζω, οἱ αὖ Ἰωνες Δ ἀντὶ Ζ, ὡς Διός = Ζιός, Δόρξ = Ζόρξ, Δα = Ζα. Φαίνεται δὲ ὅτι ἐπρόφερετο, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, μετ' ἧχου συριστικοῦ καὶ πολὺ λεπτοτέρου καὶ ἀπαλωτέρου ἢ τὴ γερμ. βραχὺ Ζ (γουλ.), πρὸς ὃ ἀντιστοιχεῖ τὸ πρὸς γερμ. βραχὺων λέξεων ἐν χρήσει πρὶν τῆς συνηθείας· οὗ καὶ ἐπαίνουσαν οἱ ἀρχαῖοι τὴν γλυκύτητα τῆς προσφύρας τοῦ Δ ἂν. π. συνθ. ὅν. σ. 166. Ἡ εὐκόλος καὶ ἐλαφρὰ μετέδασσις τοῦ ἧχου τοῦτου εἰς τὸν τοῦ Δ φαίνεται ἐκ τοῦ Ζιός = Διός, ἀρξήλος = ἀρξήλος, ταίζω καὶ παιδός, ἀλαπάζω καὶ ἀλαπαδός, ζυγόν = ζυγόν Βουτμ. λεξ. 1, σ. 220· ἡ εἰς τὸν τοῦ Σ μετέδασσις διετηρήθη ἐν τῇ Ζιδύνη = σιδύνη, Ζικονθος = Saguntum· ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἐ συνερρεῖ καὶ διαλύεται, ὡς τὸ σκυσκρ. γ, τὸ λικτ. λ, ὡς ζύρξ = ὄρξ, ζυρκος, ζήλος· ἱταλ. melosia, γαλλ. jalousie· π. δὲ τοῖς Ἀρκάσιον ἦτο ἐν χρῆσ. ἐνίστα καὶ ἀντὶ τοῦ ζ, ζέλλω, ζέρεθρον, ἀντὶ βέλλω, βέρεθρον. Ἐπειδὴ τὸ Ζ καὶ ὅλας τὰς διαλέκτους ἦτο καὶ ἐπρόφερετο ὡς διπλοῦν σύμφωνον, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸ μὲν ἤκει νὰ κῆρ θέσει μακρὴν τὴν ἀμέσως προηγουμένην συλλαβὴν, ὅτε αὕτη ἔληγεν εἰς φωνὴν βραχὺ ἐδρίσκονταί ὅμως π. τοῖς ἐν ἐξαμέτρους στιχοῦργοις, ἂν καὶ σπανίως· χωρεῖ, ἐν οἷς τὸ βραχὺ φωνήεν τῆς προηγ. μένει πάλιν βραχὺ· ὁ Ὀμ. μεταχειρίσθη τὴν ποιητ. ταύτην ἄδειαν πρὸ δύο μὲν κυρίων ὀνομα. τὰ ὅποια δὲν ἤδυνάτο νὰ εἰσγάγῃ ἄλλως εἰς τοὺς στίχους του, ὡς ἔκτ' Ζελέτης· ἡλ. θ, 103· «οἱ τε Ζάκυνθον» ὀλέησ' αὖ Ζάκυνθος· «ἐλθὲντι Ζάκυνθον» συχνά ἐν Ὀδυσσείᾳ μέλιστα· ἐκ τούτου ὠφελήθησαν συχνότερον καὶ ἐκολώτερον οἱ μετέπειτα ὀνηροὶ στιχοῦργοι· πρὸλ. Σπύτανορ. π. στιχοῦ, σ. 99. Ζα, μόρ. ζγώριον, ἐπιτατ. = μέγα, ἰσχυρόν, (πρὸλ. δα-) «τὸ ζα, μέγεθος ἐβόησε σημαίνει» Πλουτ. συμμ. 5, 4, 1· εἰς τινες συνθέσεις λῆξ. ἐπέχει τύπον τῆς διὰ ζαδῶν = διαβάλλειν, ἀρχ. λεξ. ζάδατος = διάδατος Σαπρ. πρὸλ. Βουτμ. λεξ. 1, 220, σημ. 4. Ζα, ἡ γα, γη· «ἀπὸ τῆς ζα» = ἀπὸ τῆς γης, Ἰδαίου Κύπρου ἐπιγρ. Ζάδα, ἡ 1) πόλ. τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰνδίας, ἐπὶ τοῦ Μεγάλου λεγομένου ἔκρωτ. Πτολ. το ἡ νῦν Λιγύρ 2) νήσιος μικρὰ παρὰ τῇ ἐντιθέσθαι τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ Πτολ. μία τὴν

Μαλδιδόν· 3) γῆρα τῆς Μαυριτανίας Προκ. Ζάδα· τὸ λυρικό, ὅπλον πολεμικὸν Σουδ. Ζαδάγιος· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ. Ζάδα, αἰ· Ζαδα. ὁ ἴδ. Ζαδῶν· ἑξαπατῶ Ἰσχύ, κατὰ δὲ τινες = διαβάλλω, ὅθ. καὶ ζάδαλος = διάδαλος παρὰ λατίν. ἐκείλ. ὡς καὶ ζάκων = δαίμωνος, ἐπιγρ. Ζαδαρταῖον, τό· τόπ. ἐνθα αἱ ζάδα, αἰ· εἰσιν ὅπλα πολεμικά, ἀπόκειται Τζέτζ. Ζάδατος, ὁ· πῖναξ ἰχθυηρῶν π. Παφίσις Ἰσχύ. ἴδε ζάματος. Ζάδατος, ὁ· ποτ. τῆς Ἀσίας, ῥίον ἀρκτικῶς διὰ τῆς Ἀσσυρίας καὶ εἰσβάλλειν εἰς τὸν Τίγριν· ἔν. ἄλλως καὶ Λύκος λεγόμενος Πολυδ. τανὼν ὁ Μέγας Ζάδ. Ζάδατος, 2· διαδάτω, «καὶ ἀνάπαλιν παρὰ τοῖς ἱταλίσιν ζ ἀντὶ τοῦ δ παραλαμβάνεται, ὡς ὅταν τὸ διαδῶν ἢ Σαπρὸν ζάδατον λέγῃ», γραμ. Ζαδῶν, τό· κώη πέραν τοῦ Τίγριδος. Ζαδῶας, ὁ 1) στρατηγός Ζηνοῖας Ζώσμ. 2) πατριάρχης Νικητ. Ζαδῶβηλος· ἀρχηγὸς τάματος Ἀραβικοῦ στρατοῦ ἐπὶ Ἀντιόχου τοῦ Ι'. Πολυδ. Ζαδῶικηνή, ἡ· χώρα τῶν Ζαδῶικηνων, ἐπαρχία Περσικῇ Ἀρμενίαν. Ζαδῶος· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ. Ζαδεργάς· ἡγεμὼν τῶν Ὀυνων ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ Προκ. Ζιδῆ, ἡ· χώρα τῆς Μαυριτανίας Προκ. Ζιδῆλος· ἡγεμὼν τῶν Ἀράβων Ἰωσ. = Γάδαλος Στ. Βυζ. Ζιδῶα· κώμη ἐν τοῖς μεταγείσις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας Στ. Βυζ. Ζεῖν, ὁ· ἔπων. κομ. Ἀλεξάνδρου τοῦ Β' ἀντιπάλου Δημητρίου τοῦ Νικατορος Δ. Σικ. Ζαδινάτος· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ. Ζιδῶι, οἱ· ἔθνος Ἰνδικὸν πολεμήσαν μετὰ Διοτρίδου Διανόω Στ. Βυζ. Ζάδῶς 1) βίσι τῶν Ὑπερθορείων Στ. Βυζ. 2) Ἰουδαῖός τι, ἐπιγρ. Ζαδῶνα, ἡ· πόλ. Ἀβύδος Δ. Σικ. Ζαδῶν· λευκὸν Ἰσχύ. (γράφ. ζήγ). Ζαδῶλεως (κωδ. ζαδῶλεως)· μεγάλως πεποιθὸς Ἰσχύ. πρὸλ. Ζαμῶν. Ζά-δατος, 2· πολυφόρος, πολύκτηνος Ἰσχύ. Ζαδουλῶν, ὁ· ὁ πᾶν βουλόμενος Σουδ. βουλευτικώτατος Ἰτ. Μεγ. Ζαδουλῶν 1) ὁ υἱὸς Ἰακώβ Ἰωσ. 2) ἡ α) γῆ ἡ φυλή, γῶρα κατοικουμένη ὑπὸ τῶν ἀπογόνων τοῦ Ζαδουλῶν βορ. τῆς Χαναάν Ν. Δ. 6) ὄχυρά πόλ. τῆς Γαλιλαίας Ἰωσ. Ζαδῶν· πόλ. Ἀραβίας ἐπὶ τοῦ Ἀραβίου κόλπου Πτολ. Ζαδῶρ· ἄνδρ. ὄν. Ζαδῶν· πικρὸν Ἰσχύ. Ζαδῶν· Χαλδαῖός τις Παρτωρ.

Ζαβύνη· ὅδε Ζαβύνη.
 Ζαγακούποδα· ὅδε Γαζακουπίδα.
 Ζαγάτις, ὁ· ποτ. ἐκβάλλων εἰς τὸν Εὐξ.
 Πόντον Ἀρρ. = Ἀραδί; ὁ ὅδε.
 Ζάγειρα· πόλ. Παφλαγονίας Πτολ.
 Ζαγῆραι, οἱ· ἔθνος Αἰθιοπίας Πλιν.
 Ζαγκλαῖκος, 3· ζαγκλαῖος· ὅδε τὸ ἐπὶ.
 Ζάγκλη, ἡ· 1) ἡ ἐν Σικελίᾳ πόλ. Μεσσάγη,
 οὕτω καλουμένη πρότερον ἐκ τοῦ θρεπανοει-
 δους αὐτῆς σχήματος· διότι ζάγκλον παρὰ
 Σικελίους ἐδόλου τὸ θρέπανον Ἡρ. κἀτ. Ζαγ-
 κλαῖος· 2) πηγὴ παρὰ τῇ Ζάγκλῃ Στ. Βυζ.
 Ζάγκλη, ἡ· θρέπανον Ἡούχ. ὅδε ζάγκλον,
 μαχαίριον κυρτὸν ἥτοι θρεπνοειδές, δι' οὗ
 τρυγοῦσι τὰς ἀμπέλους, τρυκολόγος Νικ. Ἀ-
 λεξ. 180, falc. ὅδε τὸ ἐπὶ.
 Ζάγκλον, τό· τῷ προηγ. κατὰ Θουκ. κυρ-
 Σικελικὸν ὄψις· ζάγκλιον, 8, 4, κατὰ δὲ Στράβ.
 = σκολιόν, 6, 2, 3 (τὸ τῆς συνθεσῆς ζηγάδος
 καὶ ζάγκλα, ἐπὶ σκολιού, ἀγκλωτοῦ καὶ κυρ-
 τοῦ) συγγ. μὲ τὸ ἀγκύλον.
 Ζαγραι, ἡ· λοιδορίας εἶδος Φωτ. ὁ δὲ Τιμό-
 στρατος «ζάγριοι τὰς βασάνους καὶ τὰς πλη-
 γὰς λέγει» Β. Ἀν. 93.
 Ζαγρεῖς, ὁ· ἑπὶ τὸν τοῦ παλαιστοτέρου Βάκχου,
 ὃν ἐγέννησεν μὲν ὁ Ζεύς ἐκ τῆς Περσεφόνης,
 ἐφόνευσαν δὲ οἱ Τιτάνες· ἐθῆς μετὰ τὴν γένε-
 σιν τοῦ Νυν. καὶ ἄλλ. ἐπών. Πλούτωνος = ὁ
 πάντα ἀγρεύων.
 Ζάγρη· βύθρος, λάπαθον Ἡούχ. fossa.
 Ζάγρος, ὁ· ὄρος τῆς Ἀσίας, κλάδος τοῦ Ταύ-
 ρου μεταξὺ Ἀρμενίας, Μηθίας καὶ Ἀσσυρίας
 Πολύδ., λέγεται καὶ τὸ Ζάγρον ὄρος.
 Ζαγρός· ἀνυπόδητος Σουδ. discalceatus.
 Ζαγυλῖς ἡ· κόρη τῆς ἐν Αἰθίᾳ Μακμαρικῆς
 Πτολ.
 Ζάγυρτις, ἡ· ἐπερχία Αἰθιοπίας, κατ. ζαγυ-
 σίται Στ. Βυζ.
 Ζάγωρα, τὰ· πόλ. Παφλαγονίας Ἀρρ.
 Ζαδάκαρατ, τὰ· πρωτεύουσα τῆς Ὑρκανίας
 Στράβ.
 Ζά-δηλας, 2· ἀριθμὸς, διάδηλος Ἀλκκι.
 Ζαδράμη, ἡ· πόλ. Εὐδαίμ. Ἀραδίας Στ. Βυζ.
 Ζαδριδής· σατραπείης τοῦ βασι. Ἀντιόχου τοῦ
 Μεγάλου ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ, μετὰ τὴν
 ἦταν τοῦ Ἀντιόχου ἀναγορευθεὶς ἀνεξάρτη-
 τος ἡγεμὼν καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τῶν Ῥω-
 μαίων ἐστάθησαν ἴδιον βασιλείων.
 Ζαδρίς, ἡ· πόλ. Κολχίδος Πτολ.
 Ζάειρα· ἐπιστάλιον κατὰ τῶν ὁρίων φερόμενον
 Φωτ. ὅδε Ζειρά.
 Ζαέντες· (σφοδρῶς) πνέοντες Ἡούχ.
 Ζάξκα· πόλ. Μηθίας Πτολ.
 Ζάξ (ζα, ζήμι), 2· ὁ μεγάλως καὶ ὀρμητικῶς
 πνέων, ὁ σφοδρῶς φυσῶν· «ζαξ· ἄνεμος» = ὁ
 πνέων ἀνεμοζάλιν Ἠλ. μ. 157· «ῥοσιν ἐπὶ
 ζαῖν ἄνεμον νεφελήγερετα Ζεύς· λαίλαπι θε-
 σπεσίη, σὺν δὲ νεφέσσι κάλυψιν γαίαν ὁμοῦ
 καὶ πόντον», ὅπρ. οἱ ἀρχ. γρμ. πρὸ τοῦ Ἀ-
 ριστάρχου ζαῖν ὡς αὐτ. τοῦ ζαῖν παραδέ-
 λυνται Ὁδ. μ. 313.
 Ζάθεος, 3· ἄγαν θεός, θαυμαστός, ἀρχ. λεξ.
 ἰδ. ἐπὶ πόλεων καὶ χωρῶν ἐν αἷς διαιτοῦσιν
 συχνὰ ἢ ἀειμένως οἱ θεοί· «Κίλλαν τ. ζαθίν»

Ἠλ. α. 38· -Πάλορ, -Ἰσθμός Πινδ. Π. 5, 70·
 καὶ -ἀγυαί, -ἄλσος, Ν. 7, 92· -Κρήτη, -Ἰ-
 θναί· Εὐρ. Βακχ. 121· καὶ -ἄνεμοι· Ἠσ.
 θε. 253· «ζαῖτιοι σελάναι» Εὐρ. Τρ. 1075·
 -πέταλα, Φοιν. 801· -μολπαί· Ἀριστ. βατρ.
 383· ἰδ. ἐν τῇ Ἀνθ. γενικῶς, -πεδίον, μέλα-
 ὄρον, κεραλῆ, καὶ αὐτοῖς ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἀνθ.
 9, 525, ἄλλως οὐδέποτε ἐπὶ προσώπων.
 Ζαθερές, καθμα, τό· θερμάτου Λεων. Τερ.
 60 (6, 120).
 Ζα-θέως· ἐπὶ τοῦ ζάθους.
 Ζάθουα· ὅδε Ἀθούα.
 Ζαθραστῆς· νομοθέτης Ἀριανῶν Δ. Σικ.
 Ζατα καὶ Ζέα, ἡ· ἀρχαία πόλ. τῆς Βοιωτίας,
 κατ. Ζαίτης Στ. Βυζ.
 Ζαῖδος· ἡγεμὼν τῆς Προκ.
 Ζαῖον· ζήσαν, γ'. πλ. π. τοῦ ἐνερ. ἐν. τῆς
 ὅτε τοῦ ζάω (ὡς ἐκ τοῦ ζήμι), αὐτ. ζῶιν.
 Ζαῖός, ὁ· ἰχθύος εἶδος Ἡούχ.
 Ζά-καλλής, 2· περικαλλής, ὠραϊστότατος Ἡαίχ.
 Ζάκκυνθα, ἡ· πόλ. τῆς Τάρρα· Ἰσθμίας Πτολ.
 Ὑστερον Σάγοντον ὀνομασθεῖσα, Saguntum.
 Ζακάταρ, οἱ· ἔθνος Ἀσιατ. Σαρματίας Πτολ.
 Ζακελτίδες, αἱ· κατοικοῦντις ἡ γογγυλίδος
 Ἀδην. 9, 349.
 Ζακίλη· ὀβριότης τῆς Συκελ.
 Ζάκομος· ὅδε Ζάχομος.
 Ζάκονας· ἄνδρ. ὃν. ἐπιγρ.
 Ζακορεῖω· εἶμας ζάχορος, ἐπιγρ.
 Ζάκοραν· Ἐρινύων γυναικίριον Ν. Χων. καν.
 11, στ. 8.
 Ζά-κορος, ὁ· ἱεροφάντης Ἀθηναῖος Ἀνα.
 Ζά-κορος, 2· ὁ τὸν ναὺν ὑπερτάων, ἱερεὺς
 κατὰ δὲ Θ. Μαγ. σεμνότερόν τι ἦν νεωκόρος·
 «ἱερεὺς καὶ ζάκορος θεῶν» Πλούτ. Κεμ. 30· «ἡ
 ζάκορος Ἀφροδίτης» Ἀδην. 13, 590· ἐν γέν.
 = ὁ ἱερεὺς Σουδ. κατὰ Βουτρ. = διάκονος,
 διάκονος, λεξ. 1, 220· ἀλλὰ πιθανώτερον ἐκ τοῦ
 ζα καὶ κόρος = ὁ πρῶτος ὑπερτίτης, ὁ ἀρχιυπερ-
 ρήτης, κατὰ Σουδ. = ὁ τὸν ναὺν σαρκῶν, δηλ.
 ἐκ τοῦ κορεῖν ὁ ὅδε.
 Ζά-κορτις, 2· λίαν ὠργισμένος Ἠλ. γ. 223·
 -ἐγ' οἱ Πινδ. Ν. 6, 55· = ἄγαν ὀργίλος, ἀρχ.
 λεξ.
 Ζάκυνθιδες, αἱ· ζακελτίδες, ἐκ Ζακύνθου ὀ-
 νομασθεῖσαι οὕτω Β. Ἀν. 261.
 Ζάκυνθος ἡ· 1) νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους
 μεταξὺ Κεφαλληνίας καὶ Στροφάδων νήσων
 ἀπέναντι τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Ἠλίδος, οὕτω
 δὲ ἀρχαῖον ὑπὸ τὴν ἔρουσαν τοῦ Ὀδυσσεύς
 Θουκ. κατ. Ζακύνθιος Θουκ. 2) πόλ. ὁμών.
 ἐπὶ τῆς νήσου Ζακύνθου Στράβ. 3) = Ζάκυνθα
 Στ. Βυζ. 4) ἀρχαῖος, ὡς τῆς νήσου Πάκου
 Στ. Βυζ. 5) ὄν. τῆς νήσου Δύλου Στ. Βυζ.
 Ζάκυνθος, ὁ· 1) οὗτος τοῦ Δαρδανίου ὅστις λέ-
 γεται ὅτι ἔκτισε τὴν πόλιν Ζάκυνθον ἐπὶ τῆς
 ὁμών. νήσου Παντ. 2) πατὴρ Περσικῶς θεμι-
 λωτοῦ τῆς ἐν Αἰθίᾳ Βάκχης Στ. Βυζ.
 Ζακχαῖος· 1) ἄνδρ. ὄν. Σουδ. 2) Ἰουδαῖος
 ἀρχιεπίσκοπος Ν. Δ.
 Ζάλα, ἡ· ζάλη.
 Ζαλαῖον· μωραῖον Ἡούχ. προδλ. ἀλαῖον·
 δη. τὸ τῆς συνηθ. ζαλῆς ἢ παλῆς = μωράς.
 Ζαλάκη, ἡ· πόλ. Μηθίας Πτολ.

Ζάλακον, τό· κλάδος τοῦ "Ατλαντος ἐν Μαυριτανίᾳ Πτολ.

Ζάλαπα· πόλ. τῆς ἰδ. Ἀφρικῆς Πτολ.

Ζαλάω· ζάλην προσενῶ ἢ πίκω, ταρασσόμεναι ἐκ τῆς ἀνευστάλης, κυματοῦμαι, μόν. ἐν τῷ "Ζαλώσα χαλάζα· Νικ. Θηρ. 251.

Ζάλαπα· πόλ. τῆς κάτω Μοισίας Προκ. κοιν. Ζέλιδα.

Ζά-λευκος, 2^ο· κατάλευκος, χρησμ. π. Ζωσιμ. 2, 6.

Ζάλευκος, ὁ· περίφημος καὶ σοφὸς νομοθέτης τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Λοκρῶν, ἀμάρτας περὶ τὸ 650 π. Χ. ἀρχαῖοι. τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου, ἀν καὶ τινες δεκνύουσι αὐτὸν ἕνα τῶν Πυθαγορείων μαθητῶν· ὁ Ἀριστοτέλης ἀναφέρει περὶ τοῦ νομοθέτου τούτου δεῖ κατ' ἐπιταγὴν τινα τοῦ μαντεῖο ἐξελέχθαι ὑπὸ τῶν συμπολιτῶν του ἕνα θέσθαι νόμους εἰς αὐτοὺς, ὧν πρότερον ἀπλοῦς ποιμὴν· τούτους δ' ἔλαγεν ὅτι παρῆλθε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Τινὲς τῶν ἀρχ. καὶ νεωτ. κριτικῶν ἀμφέβαλον περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ νομοθέτου τούτου. Ἐκ τινῶν δὲ διασπέντων λειψάνων τῶν νόμων του κρίνεται ὅτι αἱ νομοθετικαὶ αὐτοῦ διατάξεις ἦσαν πολὺ ἀσχηρᾶ· Στραβ.

Ζάλζος· ἀνδρ. ὄν. ἑπιγρ.

Ζάλη, ἡ (πρὸλ. σάλος καὶ ζέω)· συστροφή ἀνέμων μεγάλων, ταραχὴ καὶ κλόνος ὕδατων, ἀρχ. λείξ. παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα κατ' Εὐδοκ. κατὰ δὲ Σουῖδ. ἀπὸ τοῦ σφάδρα ἀλλεῖσθαι "ζάλαι ἀνιαιραί· Πινδ. Ὀ. 12, 12· "ὄμβρόκτυπος ζάλη· βροχὴ πεινιδία μετ' ἄνεμον μέγαν καὶ βροντᾶς καὶ ἀστραπῆς (μύθοι) Αἰσχ. Ἀγ. 651· "κύμα φωνίας ὑπὸ ζάλης κυλεῖται, μτφ. Σοφ. Αἴ. 345· "πνευμάτων Πλάτ. Τιμ. 43· "οἶον ἐν χειμῶνι ὑπὸ κιοιορτοῦ καὶ ζάλης ὑπὸ πνεύματος φερόμενον· πολ. β, 496· κατὰ δὲ Σουῖδ. ζάλη· χαλάζα.

Ζάληκος, ὁ· ποτ. Παφλαγονίας Πτολ. ἴδε Ζαλίσκος.

Ζάληνοι, οἱ· ἔθνος Περσικὸν Ζώσιμ.

Ζάλλια, ἡ· πόλ. παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Ἰδης.

Ζαλίσκος, ὁ· Ζάληκος.

Ζάλισσα, ἡ· πόλ. Ἰβηρίας Πτολ.

Ζαλίχη, ἡ· -ος, ου, ὁ· πόλ. Παφλαγονίας = Λιοντόπολις Ἰεροκλ.

Ζάλμοις· Ζάμολις.

Ζαλμός, ὁ· δῆμος π. Θραξί Πορφ. βί. Π. 13.

Ζαλμώδης· ὁ σάβδος Ζωναρ. σ, 949.

Ζαλόεις, 3^ο· τῷ προηγ. Συγλ. Νικ. Θηρ. 251.

Ζαλο-ειδής, 2^ο· ταραχώδης, μτγν.

Ζέλοι· ἔθνος Οὐνικὸν Μεν.

Ζάλος, ὁ· ζάλη. ἱλυοίς = βορβορώδεις κύμα Συγλ. ὁ βορβορός, ἡ λάσπη τὴν ὅποιαν συμπαρασφύει ὀρμητικὸς τις καταρῶς ἐν καιρῷ μεγάλῃς βροχῆς Νικ. Θηρ. 568.

Ζάλος ζαλόω, ζαλωτός, κτλ. ὥρ. ἀντὶ ζήλος, ζηλώτης.

Ζαλώδης, 2^ο· ζάλη ὅμοιος Ἰ. Χρυσ.

Ζαλώων, ὥρ. ἀντὶ ζηλώων μετχ.

Ζάμα, ἡ· 1) πόλ. τῆς Νουμίδας ἐν Ἀφρικῇ, ἀπὸχουσα πέντε ἡμερῶν δρόμον τῆς Καρχηδόνης, περίφημος διὰ τὴν νίκην Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ κατὰ τοῦ Ἀννίβου Πολυδ.

2) πόλ. Καππαδοκίας, ἐπὶ τῶν ΒΔ. αὐτῇ ὁρίων Στραβ. 3) πόλ. μασόγειος τῆς Μεσποταμίας Πτολ.

Ζαμάζιοι, οἱ· ἔθνος Λιβυκὸν Πτολ.

Ζαμάσσης, ὁ· βασι. Περσῶν Συγλ.

Ζαμάσσης, ὁ· βασι. Περσῶν, μτγν.

Ζά-μαχλος, ὁ· ὁ λίαν πόρνος, ἀρχ. λείξ.

Ζαμβράνης, ὁ· υἱὸς Ἀδραάμ Ἰώσ.

Ζάμδρης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σουῖδ.

Ζαμβρί, ὁ· Ἑβραῖός τις Συγγ.

Ζαμβύκη· αμβύκη, ταμπόυνας, ἀρχ. λείξ.

Ζαμέλλης· μέγα μέρος ἔχων Πτολ.

Ζα-μενέω· εἶμαι ζαμένης, σφάδρα ὠργισμένος Ἦσ. θε. 928.

Ζα-μινής, 2 (διά, μένος)· ἄγαν ἀνδρείος, ἱσχυρός· Ζαμενέστατε Ὀρ. ὕμν. Ἑρμ. 307.

συγν. π. Πινδ. -Κένταυρος, Π. 9, 39· -ἥλιος, Ν. 1, 13 (Συγλ. = ξηραντικός)· -λόγος = σφάδρος Σοφ. Αἴ. 137· -χόλος· Ὀμπ. κυν. 3,

148, (ὅπου πρότερον μία λέξις. Ζαμενήχολος ἦτο)· "ζαμενὲς κοτίειν· Νικ. Θηρ. 181.

Ζαμενή-χόλος· τῷ προηγ. Ὀμπ. κυν. 3,

148.

Ζαμερίτας, ὥρ. ὁ· μεκαρίτης Φωτ.

Ζάμη, ὁ· ἀδελφὸς τῆς Ῥάας ἢ τῆς Ἠρας, πατ. τοῦ Θυόκοντος Παυχαλ. χρόν.

Ζαμίαν (=ζαμίας)· γυν. πτ. ἀρ. ἐν. Ἰγνίς· ἐπιγρ.

Ζαμι-οργία, ἡ· δαμιωργία, Ὀλυμπίας ἐπιγρ.

Ζαμι-οργός, ὁ· δαμιωργός, Ὀλυμπίας ἐπιγρ.

Ζαμίραι, οἱ· ἔθνος τῆς ἐκτὸς τοῦ Εἰγγαυ Ἰνδικῆς Πτολ.

Ζάμνης· πόλ. Αἰθιοπίας Πλιν.

Ζάμολις, ὁ, ὥρ. ἢ εως, ὁ· μαθητὴς καὶ δοῦλος τοῦ φιλοσόφου Πυθαγόρου, Θραξ. τὸ γένος, θεωρούμενος ὡς πρῶτος νομοθέτης τῶν Θρακῶν καὶ Γετῶν, ὅστις ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν θείας τιμὰς, λατρεύοντες ὡς θεῶνα καὶ προσφέροντες αὐτῷ θυσίας ἀνθρωπίνους· καθ' Ἦρ. ὁπρῆεν ὁ Ζάμολις οὗτος ἀρχαιότερος τοῦ Πυθαγόρου, κατ' Ἑλλ. ἦν οὗτος Ἕλληνα τὸ γένος, διδάξας τὰ μυστήρια τῶν Ἑλλήνων εἰς τοὺς Θρακὰς καὶ Γετὰς, καὶ εἰσαγαγὼν αὐτοῖς τὴν σοφίαν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς Ἑλλάνικ. π. Σουῖδ. νοί· Ζαμόλιδος ἱατροί· = Θρακίς τινες ἱατροί, ἐπαγγελόμενοι ὅτι θαρπεύουσι διάφορα πάθη διὰ τῶν ἱπποδῶν Πλάτ. Χιρμ.

Ζάμος, ὁ· δῆμος, Ὀλυμπίας ἐπιγρ.

Ζάν, Ζανός, ὁ, ὥρ. ἀντὶ Ζήν, ἡνός, συνήθ.

Ζεός, ὁ Ζεός, ὁ, παρὰ, τὸ λατ. Janus· φαίνεται ὅμοι· ὅτι ἡ ὀνομα. ἐν ἧτο ἰν μεγάλη

χρήσει· εἴρηται δὲ π. Ἀριστ.· βροντᾶται νῦν ὁ μέγας Ζεός, ὄρν. 573· Ζάνις, οἱ = χαλκίνα

τοῦ Διὸς ἐν Ἠλίδι ἀγάλματα Πάου.

Ζανάαθα· πόλ. τῆς Περσίας Ἀραβίας Πτολ.

Ζανία, ἡ· πόλ. τῆς Μηθίδας Πτολ.

Ζάννας· ὁδὸς Φερρεσιάνους Προκ.

Ζάνοι, οἱ· ἔθνος τοῦ Πόντου ἴδε Σάνοι.

Ζαντήρ, ὁ· Μασσαγέτης τις Προκ.

Ζαντιδός, ὁ· βασι. τῶν Ἰαξόγων Δ. Κασ.

Ζανός, ὁ· ὅγλ. τοῦ Ζην = Ἦρα, ἀμφ. Juno.

Ζάοροι· ἴδε Ζάοροι ἡ -ρις.

Ζιπάτας, ὁ· πατ. Ἀσσυρίας Ξεν. π. τοίχ.

μτγν. Ἑλλήσ. Λόκος τάνων Ζάδ.

Ζάπεδον, τὸ δάπεδον Ξεν. ἐν Ἀθῶν, 11, 462.

Ζά-πριμελος, 2' λιπαρότατος, παχύτατος Ἡούγ.

Ζα-πληθής, 2' πληρέστατος· -γενεῖς = πυκνотάτη Λίσχ. Περσ. 308. «-μούσης στόμα» Ἀντιπ. Σιδ. 77 (7, 75).

Ζα-πλουτέω· εἶμαι πολὺ πλούσιος, μτγν.

Ζά-πλουτος· πλουσιώτατος Ἠρ. 1, 32.

Ζα-πότης, ὁ ὁ λίαν, πολὺ πίνων, κρασσοπατέρας Ἡούχ.

Ζα'-πύρος, 2' πολὺ καυστικός· «ἔλικες δ' ἐκ-λάμπουσι στεροπῆς ζήπυροι» Αἰσχ. Πρ. 1086.

Ζάρα· πόλ. 1) τῆς Πετραίας· Ἀρχιδίας Ἰώστ.

2) τῆς μυκρᾶς Ἀουενίας· ἴδ. Ἀζαρα· 3) Ζα-οἶ, ὁ πατ. τοῦ Ζαμβοῦ Συγκελ.

Ζαραγαρδία, ἡ· πόλ. Μεσοποταμίας Ζώσμ.

Ζαραγγαῖοι καὶ Ζάραγγοι, οἱ ἔθνος Ἀσιατικὸν π. τὴν Ἀσίαν λίμνην Ἀρρ. ἐν τῇ σημερινῇ Συγγίσι· ἴδε Δράγγαι καὶ Σαράγγαι· ἡ ἐπαρχία τῶν ἐκαλεῖτο Ζαραγγιανή Ἰσιδ.

Ζάραβρος, ὁ· παραπότ. τοῦ Ἰνδοῦ, ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ Πτολ.

Ζάραθα (ἢ Ζάραθα)· πόλ. Μαυριτανίας Πτολ.

Ζαράμα· πόλ. Μηδίας Πτολ.

Ζαρανίς, ἡ· πόλ. Μηδίας Πτολ.

Ζάρας, 1) υἱὸς Ἰουδᾶ Ἰώστ. 2) Ζαρίτας Κορίλλ. 3) Ζαράτος, ἡγεμὼν Αἰθιοπίων Ἰώστ.

Ζαράται, οἱ ἔθνος Σουθικὸν Πτολ.

Ζαράτας, ὁ· Ἀσσυριοὶ διδάσκαλος τοῦ Πυθαγόρου Πλουτ. κατ' ἄλλ. = Ζωράτας, ὁ ἴδε.

Ζάραξ, ακας, ὁ· 1) ὅρος Εὐβοίας Λυκοφρ. 2) πόλ. Λακωνικῆς Πασσ. 3) υἱὸς Κερύστου, ἔξ οὗ τὸ ὄρος ὠνομάσθη Ἐτ. Μεγ. ἴδε Ζάριξ.

Ζάρατθα· ἴδε Ζάραθα.

Ζαρόνινος, ὁ· βροτ. τῆς Γορδωνῆς Πλουτ.

Ζαργάνη, ἡ· σαργάνη Σχολ. Ὀπκ. ἀλ. 1, 100.

Ζαργίδαανα, τὰ· πόλ. τῆς κάτω Μοισίας Πτολ.

Ζαρόακης, ὁ· Παφλαγὼν τις Στρίδ.

Ζαρέ, ὁ· 1) Αἰθιοπίας Συγκελ. 2) Ἐδραῖος Ν Δ.

Ζαρέα· Ἰουδαῖος τις Σύγκελ.

Ζαρέδ· φάραγξ Συγκελ.

Ζαρέω· βαρέω π. Ἀρκάσιον ἴδ. ἐπιβαρέω.

Ζαρίζας, ὁ· Αἰδύς τις Πολυδ.

Ζαρίζηλα, ὡν, τὰ· πόλ. Παιδείας, μτγν.

Ζαροή, ηρος, ὁ· 1) υἱὸς Κερύστου, ἥρως ἐν Ἀθήναις, ἔξ οὗ ὠνομάσθη ἡ Ἀκωνικὴ πόλις.

Ζαρήξ=Ζάραξ Πασσ. 2) πόλ. Λακωνικῆς, Ζα-ράξ κατὰ Πτολ. κατὰ δὲ Στ. Βυζ. Ζαρήξ Ἰέ-ρας λίμνην, τὸ νῦν Κέδω Γέρεκα, κατ. Ζαρή-κιοι· Ἰνκόφρ. 3) ὅρος Πελοποννήσου, πύθων π. τῇ Ἀκωνικῇ πόλει Πτολ.

Ζαρήτι, ὁ· Ζωοδόστης.

Ζαρίζας, ὁ· Αἰδύς τις Πολυδ.

Ζαρίζηλα, ὡν, τὰ· πόλ. Παιδείας, μτγν.

Ζαροή, ηρος, ὁ· 1) υἱὸς Κερύστου, ἥρως ἐν Ἀθήναις, ἔξ οὗ ὠνομάσθη ἡ Ἀκωνικὴ πόλις.

Ζαρήξ=Ζάραξ Πασσ. 2) πόλ. Λακωνικῆς, Ζα-ράξ κατὰ Πτολ. κατὰ δὲ Στ. Βυζ. Ζαρήξ Ἰέ-ρας λίμνην, τὸ νῦν Κέδω Γέρεκα, κατ. Ζαρή-κιοι· Ἰνκόφρ. 3) ὅρος Πελοποννήσου, πύθων π. τῇ Ἀκωνικῇ πόλει Πτολ.

Ζαρήτι, ὁ· Ζωοδόστης.

Ζαρίζας, ὁ· Αἰδύς τις Πολυδ.

Ζαρίζηλα, ὡν, τὰ· πόλ. Παιδείας, μτγν.

Ζαροή, ηρος, ὁ· 1) υἱὸς Κερύστου, ἥρως ἐν Ἀθήναις, ἔξ οὗ ὠνομάσθη ἡ Ἀκωνικὴ πόλις.

Ζαρήξ=Ζάραξ Πασσ. 2) πόλ. Λακωνικῆς, Ζα-ράξ κατὰ Πτολ. κατὰ δὲ Στ. Βυζ. Ζαρήξ Ἰέ-ρας λίμνην, τὸ νῦν Κέδω Γέρεκα, κατ. Ζαρή-κιοι· Ἰνκόφρ. 3) ὅρος Πελοποννήσου, πύθων π. τῇ Ἀκωνικῇ πόλει Πτολ.

Ζαρήτι, ὁ· Ζωοδόστης.

Ζαρίζας, ὁ· Αἰδύς τις Πολυδ.

Ζαρίζηλα, ὡν, τὰ· πόλ. Παιδείας, μτγν.

Ζαροή, ηρος, ὁ· 1) υἱὸς Κερύστου, ἥρως ἐν Ἀθήναις, ἔξ οὗ ὠνομάσθη ἡ Ἀκωνικὴ πόλις.

Ζαρήξ=Ζάραξ Πασσ. 2) πόλ. Λακωνικῆς, Ζα-ράξ κατὰ Πτολ. κατὰ δὲ Στ. Βυζ. Ζαρήξ Ἰέ-ρας λίμνην, τὸ νῦν Κέδω Γέρεκα, κατ. Ζαρή-κιοι· Ἰνκόφρ. 3) ὅρος Πελοποννήσου, πύθων π. τῇ Ἀκωνικῇ πόλει Πτολ.

Ζαρήτι, ὁ· Ζωοδόστης.

Ζαρίζας, ὁ· Αἰδύς τις Πολυδ.

Ζαρίζηλα, ὡν, τὰ· πόλ. Παιδείας, μτγν.

Ζαροή, ηρος, ὁ· 1) υἱὸς Κερύστου, ἥρως ἐν Ἀθήναις, ἔξ οὗ ὠνομάσθη ἡ Ἀκωνικὴ πόλις.

Ζαρήξ=Ζάραξ Πασσ. 2) πόλ. Λακωνικῆς, Ζα-ράξ κατὰ Πτολ. κατὰ δὲ Στ. Βυζ. Ζαρήξ Ἰέ-ρας λίμνην, τὸ νῦν Κέδω Γέρεκα, κατ. Ζαρή-κιοι· Ἰνκόφρ. 3) ὅρος Πελοποννήσου, πύθων π. τῇ Ἀκωνικῇ πόλει Πτολ.

Ζαρήτι, ὁ· Ζωοδόστης.

Ζαρίζας, ὁ· Αἰδύς τις Πολυδ.

Ζαρίζηλα, ὡν, τὰ· πόλ. Παιδείας, μτγν.

Ζαροή, ηρος, ὁ· 1) υἱὸς Κερύστου, ἥρως ἐν Ἀθήναις, ἔξ οὗ ὠνομάσθη ἡ Ἀκωνικὴ πόλις.

Ζαρήξ=Ζάραξ Πασσ. 2) πόλ. Λακωνικῆς, Ζα-ράξ κατὰ Πτολ. κατὰ δὲ Στ. Βυζ. Ζαρήξ Ἰέ-ρας λίμνην, τὸ νῦν Κέδω Γέρεκα, κατ. Ζαρή-κιοι· Ἰνκόφρ. 3) ὅρος Πελοποννήσου, πύθων π. τῇ Ἀκωνικῇ πόλει Πτολ.

Ζαροίνα, ἡ· βασιλισσα τῶν Σακίων, ἥτις μετὰ

Θάνατον ἀπῆλθε θεῶν τιμῶν Δ. Σικ.

Ζαρκάτιον, τὸ· ὄρος Μηδίας Δ. Σικ.

Ζαρμανοχηγᾶς, ὁ· Ἰνδός τις Στράβ.

Ζάραμπος, ὁ· τῷ προηγ. Ἰνδός Δ. Κασ.

Ζάρμενις, ὁ· ἄνδρ. ὄν. νομίμα. Κώου

Ζαρμιζεγέθουσα, ἡ· πρωτ. τῆς Δακίας

Πτολ. ἴδε Ζερμιζεγέθουσα.

Ζάραμος· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ζερος, ὁ· ἀρκαδικὸν πτηνὸν ἢ ὄρνειον Σχολ.

Εἰδρ. Φοίν. 45.

Ζάροτις, ὁ· παρὰλ. ποτ. Περσίδος ἢ Σουσια-νῆς Πλιν.

Ζαροδάνη· πόλ. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας Πτολ.

Ζαρόω· καθέδω Ἡούχ.

Ζαρότος· ζωμός· τριπτός Ἡούχ.

Ζάρομα, τὸ· βυτίς τοῦ προσώπου· «βυτίδες

αἱ οἱ κοινοὶ λέγουσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου ζα-ρώματα» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1052.

Ζά· ὁ· Ζεύς· Κλ. Ἀλ. περ. 6, 741, κατὰ δὲ

Ἐτ. Μ Ζίς, Ζηνός.

Ζάτας· Ζήτης, υἱὸς Βορέα, ἐπιγρ.

Ζατέωω, ὄωρ. ἀντί· ζητέωω· ζητέω Ἀλκιμῶν

ἐν Ἀθῶν. φέρεται ἔτι καὶ π. Θεοφρ. 1, 85,

ὅπου ἡ ἀνέγνωσις εἶνε πάντα ἀμφ. ὑπὸ τῶν

πλείστοιων ὁμοῖς κρίνεται ὁρθή, καὶ ἐξηγῆται

διὰ τοῦ, ἐνεδρεῖουσα, παρχαυνεῖουσα, παρα-φωλῆτουσα, ζητοῦσα νά πιάσῃ ἢ νά εὕρῃ.

Ζατέω· ζητέω.

Ζάτοις· ἄνδρ. ὄν. Θεόγν.

Ζατράπη, ὁ· σατράπης, λέξ. Περσικῇ.

Ζατρεῖον, ὄωρ. τό· ζητρεῖον.

Ζάτρεω, ὄωρ. ἀντί· ζητρεῖω.

Ζα-τρεφής, 2' εὐτραφής, λίαν τιθραμμένος,

παχὺς· -ταύρος Ἰλ. ζ, 223· -φώκαι Ὀδ. δ,

451, praeripulis.

Ζατρίκιζω· παίζω τὸ Ζατρίκιον Ὀνειρο-κριτ. 241.

Ζατρίκιον, τὰ· παιγνίδιον Σχλ. ἢ σαντρίκιον

Σχολ. Θεοφρ. 6, 27· «παιδιὰ δὲ τοῦτο ἐκ τῆς

τῶν Ἀσσυρίων τρυφῆς ἐξευρημένον καὶ εἰς ἡ-

μᾶς ἑλληνόβις» Ἀννα Κομν. 12, 360.

Ζάτρεω· ζητρεῖω.

Ζαυάνας, ὁ· οἶος τις ἐν Σιδωνί Ἡούχ.

Ζαύηκες, ὁ· ἔθνος Αἰθιοκόν, οἰκοῦν ὄν. τῶν

Μεξύων Ἠρ.

Ζαυθά· πόλ. Μεσοποταμίας Ζωσίμ.

Ζαυκί-τροφός, 2' τρυφερός, σεμνός, ἀρ-χοντὶς ἀνατεθραμμένος Ἡούχ.

Ζαυλός· Σαύλος, Κρής τις, ἐπιγρ.

Ζα-φάγος, ὁ· γαστρίμαργος, ἀρχ. λέξ.

Ζα-φεγγής, 2' λίαν φέγγων, μεγαλοφειγής Ἡούχ.

Ζαφελής, 2' πᾶν ἀφελὲς Σουῖδ.

Ζαφελός, 3' ἰσχυρός, σφοδρὸς, ἐπιμονος Ἐτ. Μεγ.

Ζαφελώς· μεγαλοκύτος Ἡούχ.

Ζα-φλεγής· δι· φλεγής, σφόδρα λάμπων, φλε-γων, εὐδακῆς, ἀνθρόος, ζωηρός· «οἱ (βουταὶ)

φύλλοισιν ἑοικότες ἄλλοτε μὲν τὰ ζαφλεγέας

τελέθουσιν, ἄλλοτε δὲ φθινόθουσιν ἀκήραιοι» Ἰλ. φ, 455, ὅσοι εἶνε εἰς τὸ ἄνθος τῆς δυνά-

μεως καὶ ἡλικίας· ἐπὶ ἑπὶ πῶν γενεῶν καὶ ὁμο-

παλίων Ὀμ. βυγ. 7, 8· π. ἀρχ. λέξ. = λαμπρός,

μεγάλως λάμπων, φωτεινός, splendidus.

Ζα-φορίω πολυφορία 'Πούχ.

Ζά-φορος, 2° πολύφορος 'Πούχ.

Ζαχαρία: 1) 'Εβραϊστί, ἰδύ: α) τοῦ Βαρούχ, ἰώτ. β) τοῦ 'Ιεροσάμ· γ) τοῦ 'Ιακώβου δ) τοῦ Φαλαίου ἰώτ. ε) πατήρ 'Ιωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ Ν Δ.

Ζαχαρία ἡνία 'Πούχ. habena

Ζά-χολος, 2° ζάκατος, πάνυ ὠργισμένος, θυμώδης: Ἀνθ. 9, 524, iracundus.

Ζαχρηής, 2° ζαχρηής.

Ζαχρηίος, 2° πολύ χρησζόμενος τι, ἔχων μεγάλην χρῆσιν τινός, μετὰ γεν. « ὁδός » = ὁ ἐπιθυμῶν, ζητῶν νὰ μάθῃ τὸν δρόμον, ζωτῶν ἐπιμελῶς διὰ τὸν δρόμον: « εἴ κεν ὁδοῦ ζαχρηίον ἀνήνηται τις ὁδότην », Θεοφρ. 25, 6: ἐπὶ σπεύδοντος καὶ βιαίως ὁδοιπόρου, ὅστις χρησζέται τὸν δρόμον τινὰ τὸν δρόμον, ἢ ὅστις κ' ἀποσπᾷ τὸν δρόμον, καὶ ἀγνοεῖ ποῖαν ὁδὸν ν' ἀκολουθήσῃ

Ζαχρηής, 2 (χρᾶς, ἄλλως γράφ. ζαχρηής, καὶ ἀναγράφουσιν αὐτὸ εἰς τὸ χρεῖα « ζαχρηής » καὶ ὁμοίως: ἀνδρείος, ἰσχυροὶ ἰλ. μ. 317, κατὰ δὲ 'Αρχαῖο. ζαχρηής) ὁρμητικὸς, σφοδρῶς: « ἀνέμων ζαχρηῶν μένος οὔτε νέφεα σκιδέντα διασκοιδύνσιν », ἰλ. ε, 525, ἐπὶ τῶν ἄγαν σφοδρῶς καὶ βιαίως πνεύοντων ἀνέμων « Ἀντίων ἀγροὶ ζαχρηῆς » = σφοδρῶς ἐπιφορμμένοι, σφοδρῶς προσβάλλοντες, μ. 316, 'Ο 'Πούχ. ἔφηγε! καὶ = ἐξαπνίοντες, σόν. πλ. π. Νικ. ζαχρηίος ἐπιρρηματ. = πάνυ, θηρ. 290.

Ζά-χρυσος, 2° πολύχρυσος, πλούσιος εἰς χρυσόν· - Ὁρχία Εὐρ. ἰλ. 501 - δώματα, ἰρσ. 439 - ἐμπολὴ, ἰ. Τ. 1101.

Ζάψ, ἡ ζάλη, τρικυμία θαλάσσης Κλ. ἰλ. 5, 560 ἔξ ἀποσπ. 43 Εὐρ. 69, τὸ ἐν τῇ σπηλ. δῆμα ζάπτω, ζάψω = σφοδρῶς κτυπῶ, ὀρῶν τινὰ, καὶ ἐπὶ ἄλλ. τινῶν βιαίως, πρακτικῶν ὡς π. χ. ἀντὶ τοῦ ρουφῶ, πίνω.

Ζάω· κινῶ καὶ πνέω π. Κυρίως: ἰλ. 5, 70.

Ζάω, ζῶ, ἰών. καὶ ἐπ. ζῶω (ῶε κατωτέρω) ἀπαρ. ζάειν ζῆν, παρτ. ἔζων καὶ ἔζην Δημ. 21, 7, ὡς ἐκ τοῦ ζῆμ· πολλ. ζῆσι, ὁ Μοῖρ. ὡς ἀτε. θεωρεῖ, ὁ δὲ ὅωμ. Μάγ. ἀποδοκιμάζει καὶ ὑπὸ τῶν ἀρίστων χειρογρ. δὲν ἀναγνωρίζεται, προστ. ζῆ Σοφ. Ἀντ. 1169, καὶ ζῆσι, Ἀγ. 26 (11, 51), εἰ λοιποὶ χρόνοι εἶνε σπάν. ζῆσω Πλατ. πολ. 5, 465, ζήσομαι Δημ. 25, 82, ἔζησα Πλουτ. καὶ μετγ. ἔζηκα Δ. ἰλ. 5, 68, ἔζηκει Δ. Κισ. 59, 14, καὶ ἀνακληροῦνται συνήθ. ἐκ τοῦ βίωω (συγγεν. τῷ ζῶω)· ζῶ ἀπὸ Ὁμ. πανταχοῦ συνήθ. ἐπὶ φυσικῆς ζωῆς, συχνὰ ἀντιθ. τῷ ἀποθνήσκω π. χ. « ζῶντος καὶ θανόντος » ἰλ. 9, 70 « τιθάναι μᾶλλον ἢ ζῶειν » ἰρ. 1, 31, καὶ ἀλλαγῶ συχνὰ « οἱ ζῶντες », ἀντιθ. τῷ « οἱ θανόντες »· πολλὰκι: « ζῶν καὶ ὦν » πλεοναστ. π. Δημ. « τὸ ζῆν » = ἡ ζῶη Πλατ. Φαῖδ. 71 « ἡ ψυχὴ εἰς τὸ ζῆν ἰούσα », 77 « ζῆν τὸν ἄλλον βίον » Δημ. 24, 115 « ἀδελφεὶ βίω ζῶσα » Σοφ. ἰλ. 650· οὕτως ὡς βίωω ἐπὶ τοῦ τρόπου τοῦ ζῆν « ἐπιπονύματα ζῆν » Σεν. Κυρ. 7, 5, 67· συχν. π. Ὁμ. « ῥέτα ζῶειν », ἐπὶ τῶν θείων ὁθ. « ἐκ τῶν ἄλλων ὦν ἔζης ἄριστος » κατὰ τὸν λοιπὸν σόν ὦν Δημ.

21, 134 - καρποῖς, 60, 5· συνήθ. ἀπὸ τινος ζῆν = διατερεῖν ἐκ τινος τὴν ζωὴν ἰρ. 1, 203 - ἐκ τινος Σεν. ἰλ. 3, 2, 11 « ἐν-θεν ἔζων » Ἀριστ. Αὐστ. 625 « ἐφορᾷται ἐκ καὶ « τινὶ ζῆν » = χάριν τινὸς ζῆν Εὐρ. ἰων. 540· μετ. ζῶ, ἰσχύω, ὑπάρχω = « εἴης δέλι-λοι » Δίσχ. Ἀγ. 793 « ἀεὶπατε ζῆ ταῦτα τὰ νόμιμα » Σοφ. Ἀντ. 453 - συμφορὰ, Ὁ. τ. 45 « μαντεύει ζῶντας », 482 « χροῖνος ζῶν καὶ παρών », Τρ. 1159 « πυρὸς φλόξ ἐτι ζῶ-σα » Εὐρ. Βακχ. 8, νίνο.

Ζε, ἀχώρ. ἰγλ. μόρ. ἐν τῷ τέλει τινῶν λεί-ξων προσκολλώμενον, καὶ πρὸς τινα τόπον κίνησιν ἡξειθέμενον σημαίνον, τίθεται δὲ ἀντὶ τοῦ ταυτοσημάντος = δε, ὅταν ἡ λέξις, εἰς ἣν πρέπει νὰ προσκολληθῇ τὸ δε, τελειώσῃ εἰς - αἰ: Ἀθῶναζε, Θῆβαζε, Θύραζε ἀντὶ Ἀθῶνας, δε, Θῆβας, δε, Θύρας δε = εἰς τὰς Ἀθῶν. Θῆβ. Θύρας· διότι τὸ δε = ζ, οὕτως ὅμως καὶ σῆκε, ἀλλ' οἰκὸν δε· εἰ δὲ οὕτως = οὐδέ, Ὁ-λυμπίας ἐπιγρ.

Ζί· δε, Ὁλυμπίας ἐπιγρ.

Ζεά, ἡ ζεῖα ἰρ. 2, 36.

Ζεα, ἡ 1) εἰς τῶν ποταμ. λιμνῶν τῶν Ἀθη-νῶν, καὶ διὴ ὁ μέσος τῶν τριῶν Παιδαίων ἰρ. 1, 203, τὸ νῦν Πασαλιάνη ἡ κυνότηρ. Μουσουλ. εἰναιεὶ δὲ συγγένη μετὰ τῆς Φρεατίας ἰρ. Βουχ. πολ. οἰκ. Ἀθ. 68· 2) πάλ. Βουατίας = Ζεῖα Στ. Βοζ.

Ζεθεδαίας· πατ. τ. ὁ ἀποστόλου ἰωάννου Ν Δ.

Ζεθεῖ· ἀνδρ. ὄν. Σουλδ.

Ζεθεῖδης, ὄν· ἀνδρ. ὄν· ἐπιγρ.

Ζεδέκη, ἡ πάλ. Γαλιλαία ἰωσ. κατ. Ζε-δεκηνός Στ. Βοζ. ἰρ. Βεζέκη.

Ζεδέννος· ἰπιδισκός τις Σαζόμ.

Ζεθινός, ὁ ἰπιδ. τοῦ βασιλ. Ἀλεξάνδρου ἐν Συρίᾳ ἰωσ.

Ζεθύνται· ἀίσκαται ἰπιδ. ἀντὶ βέβουται ἢ βέ-δυσται, ὡς βέλλω ἀντὶ βάλλω ἰρ. 1, 203. εἰς ἰωσ. Φοιν. 45.

Ζεγερῖαι, οἱ μυθῶν γένος ἰπιδ.

Ζεγέρεις, οἱ γένος τιμῶν ἐν τῇ Λιβύῃ, λῆξ. Λιβυκή ἰρ. 4, 192 = βουνοί.

Ζεγρήνσιοι· ἔθνος Μαυριτανίας Τίγγιτ. Πτολ.

Ζεῖα, ἡ 1) εἶδος γεννημάτος, ἰδ. εἰς τροφὴν τῶν ἱππῶν χρησιμεύον, ἰδ. 604, τὸ ἐν τῇ σπηλῇ ἀπορροεῖ, τὸ ὅποιον ὡς ἐπὶ τὸ κλει-στον σπείρεται τὴν ἀνοιξιν, ἐξ οὗ γίνεται καὶ ὁ καλούμενος φάρος Δ. ἰλ. 2, 25· κατὰ δὲ τοὺς ἀρχ. λῆξ. = ὄλουργ, far, adoremus 2) αἱ ῥυτίδες ἐν τῷ οὐρανίῳ τοῦ ἱππου, ἰπιδιτρ.

Ζεῖγαρά· ὁ τέτις π. Σιδήταις ἰπιδ.

Ζεῖδωρος, 2° ἐπιδ. τῆς γῆς καὶ μετὰ τοῦ ἀ-ρουρα συνδεόμενον πάντοτε· « τέκε δὲ ζεῖδω-ρος ἀρουρα » ἰλ. 6, 548, ἐνθα τρόπον τινὰ τίθεται ὡς ἰδ. ἐπιδ. τῆς Ἀττικῆς, ὅπου τὸ πρῶτον ἐυρέθησαν οἱ καρποὶ ἰσοκρ. Πανηγ. « μοῖραν ἰθὺσαν ἀθάνατοι θνητοὶσιν ἐπὶ ζεῖ-δωρον ἀρουραν » Ὁδ. τ. 593· ἐξηγεῖται δὲ ἡ λῆξ. διττῶς, κατὰ τοὺς μὲν ἀπὸ τοῦ ζεῖα καὶ δωρεῖμαι παράγοντας = τὴν ὁσφορίμων δότερα, ὡς ἐκ μέρους τῶν κοινῶν λεγομένων ζεῖων, κατὰ τοὺς δὲ ἀπὸ τοῦ ζῶω καὶ ὄρων· τῶν δευτέρων τούτων ἡ ἀρρηγνεία φαίνεται

μᾶλλον ἀρμόζουσα εἰς τὰ χωρία τῆς Ὀδυσ-
σειας κ. Ἀρτεμιδώρην - Ζείδωρος γὰρ ἡ γῆ
καὶ φερσίδιος καλεῖται καὶ βυδωρός. Ὀνει-
ροκρ. 2, 44 π. δὲ Ἑμπεδ. καὶ ὡς ἐπὶ 0. τῆς
Ἀφροδίτης νόθος Ζείδωρος ἀπώρης ἀγρὰς
κ. ἡ τὰ νόθα ἀπωρικά διδοῦσα Ἀναλκτ. 2,
282.
Ζείθω 1) ἀκρωτ. τῆς μικρᾶς Σύρτης 2) πόλ.
Μεσοποταμίας παρὰ τὸν Εὐφράτην Πτολ.
Ζεῖλῖα ἴδε Ζιλία.
Ζεῖνυμι ὁδέννυμι Ἡσύχ.
Ζεῖποιτης, ὁ βασι. Βαθυρίας Πλουτ. ἴδε Ζι-
ποίτης.
Ζεῖπότης ἄνδρ. ὄν. Σουῖδ.
Ζεῖρα ἢ Ζεῖρά, ἡ (ξένη λέξ.) εἶδος ἐκνω-
φορίου πλατέος με ζώνην εἰς τὴν μέσην ἐπι-
γυμνίου, τὸ ὅποιον ἐφόρουσι οἱ Ὀρχηστές ἀπὸ τῶν
ῶμων μέχρι τῶν ποδῶν Πρ. 7, 75 καὶ οἱ Ἀ-
ρᾶδες, 7, 69 ἦτο δὲ τῆς χλαμύδος διάφορος
ὡς μακροτέρα καὶ θερμότερα Ξεν. Ἀν. 7, 4, 3,
ραυηλῶν.
Ζεῖρεω ἀρωματοποιῶ Ἡσύχ.
Ζεῖρη Ζεῖρά.
Ζεῖρηνη, ἡ Ἀφροδίτη ἐν Μακεδονίᾳ Ἡσύχ.
Ζεῖρηνία πόλ. Ὀρχηστές, κάτ. Ζεῖρηνιάτης
Στ. Βυζ. ἴδε Ζηράνιοι.
Ζεῖριται ἢ Εἰρίται, οἱ ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος
Ἀραβίας Πτολ.
Ζεῖτρος εἶδος σταφυλῆς Ἡσύχ.
Ζεῖρός 3) ποικίλος Ἡσύχ.
Ζεῖρο-φύρος, 2) ὁ φορὸν ζεῖρον, ἀρχ. λεξ.
Ζεῖροφύρος, ὁ ἐπών. Ἄδου Ἡσύχ.
Ζεῖς Ζήν, ἐπὶ νομίσμ. Συρακοσίου.
Ζεῖω ζέω, ὡς πνέω ἀντὶ πνέω.
Ζεκεδέπων, ὁ ἐπαρχος Ἀίμου, μτγν.
Ζεκελτίς Ζεκελτίς.
Ζεκελτής, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Σαρακηνῶν Θεοφαν.
Ζελας, ἂ, ὁ υἱὸς π. Θραξίν Ἡσύχ.
Ζελας Ζελας.
Ζελας 1) πόλ. τῆς μικρ. Μυσίας ἐπὶ τῆς
Τροίας εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἰδης ἐπὶ τοῦ
Αἰοῦ ποταμοῦ πρότερον Ἀλόννη, τῆς ὁποίας
τοὺς κατοίκους ὁ Ὀμ. καλεῖ ἀφνειοὺς Ἰλ. 6,
824 ἔτι δὲ καὶ Ζελας Στ. Βυζ. κάτ. Ζελεῖτης
Δημ. καὶ Ζελεῖτης Στ. Βυζ. ἔτι δὲ καὶ Δέ-
λεια Θουρ. Ἑλλήν. γραμ. 2) ὄν. τῆς Λυκίας
Ἀρρ. 3) φρούριον τι ἐν Κυζίκῳ Στ. Βυζ. 4)
Ζηλα Δ. Κασ. ἴσ. Ζηλα.
Ζελεῖος, ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ζελεῖας Στ. Βυζ.
Ζελεῖα, τὰ λάχανα π. Φρυγίν Ἡσύχ.
Ζελλας, ἡ πόλ. Νομικίδας Στραβ.
Ζελλω βάλλω Ἡσύχ. κατέλλω = καταβάλλω
Πόρρων εἰς Ἑβρ. Φοιν. 45.
Ζελλω Ἑβρ. ὄν. γυναικός, θεραπείαινα τῆς
Ῥαχὴλ καὶ Λείας Ἰώσ.
Ζελλος, υἱός, ὁ 1) Γορτυνίος τις Πολυδ. 2) ὁ
ἐξ οὗ ἡ ἐν Τροίᾳ Ζελεῖα 3) ἄλλ. Ἀπολ. Ῥ.
Ζεμα, τό Ζέον 1) τὸ βεβραμένον ἀπόζωμα,
θερμὸν καὶ ἡ θερμότης, παρὰ τὸ ζέω, ζέω,
ζέωμα καὶ ζέμα, ἀρχ. λεξ. π. Γαλην. γρα-
φεται ζέμμα, ὡς τὸ ὑποκορ. ζεμμάτιον ζέ-
ματα = ὑδάτα θερμά, μτγν. 2) ἀγγεῖον μα-
γειρικόν, χύτρα, ἐξ οὗ τὸ ἐπών. γεωπ. 8,
37, 3.

Ζεματίζω θερμὸν ποιῶ, γεωπ. fervescacio.
Ζεματο-ποσία, ἡ ζωμοῦ πόσις, μτγν.
Ζεμδριάν, ὁ υἱὸς Ἀβραάμ Συγκελ.
Ζεμελεν ἀνδραποδὸν π. Φρυγίν Ἡσύχ.
Ζέμον ἴδε ζέμος.
Ζέμος, 3 (ζέω) θερμὸς Ἑτ. Μεγ. ἐνθα ἔσφ.
καίται ἀντὶ τοῦ ζέσιγος πρὸλ. ζόμη.
Ζέναρχος Ζέναρχος, νομίσμ. Μιον.
Ζέννυμι ζέω, βράζω, μτγν. ὡς τὸ κεράω, σθένι,
κεράννυμι, σθέννυμι ὅθ. ἀποζέννυμι = ἀπο-
δράζω, ξεδράζω ἴδε καὶ ζέω καὶ σθέννυμι,
fervescacio.
Ζεόντως θερμῶς, μετὰ ζέσεως, μτγν. fer-
vido.
Ζεό-πυρον, τὸ (ζέω, πυρός) εἶδος γεννήμα-
τος ἐν Βυθονίᾳ μεταξὺ ζέας καὶ πυρός, ἔξ οὗ
ἄριστος γίνεται πολὺ βελτίων τοῦ κατὰ τὴν Μα-
κεδονίαν τε καὶ Θράκην Γαλην. 6, 320.
Ζερεθρον, τό Ἀρχιδ. ἀντὶ βερεθρον = βάρα-
θρον Ἑδοτ. Ζερεθρα, βραυθρα, κολλοὶ τοῦ
Ἡσύχ.
Ζέροκον Σκόθης τις Μαυροῦσιος τὸ γένος Σουῖδ.
Ζερούλλη, ἡ φρούριον τι Πρὸκ.
Ζερμίζεγέθουσα, ἡ πρωτ. τῆς Δακτίας Δ.
Κάσ. ἴδε Ζερμίζεγέθουσα.
Ζερμίζεγρα Νερμίζεγα, πόλ. Δακτίας Πτολ.
Ζέρρα, ἡ κύπελλον, γεωπ. 2, 625, cyru-
rum.
Ζέρρης φρούριον ἐν τῇ ἀνω Μοισίᾳ Πρὸκ.
Ζεσελαίο-ξανθ-επιπαγ-καπύρωτος ἐ-
πάν. πλακούντος τινος ἐξημένου ἐν βράζοντι
ἐλαίῳ Φιλῶξ. ἐν Ἀθην. 14, 643.
Ζεσελαίο-παγής, 2) ἐν βράζοντι ἐλαίῳ
πλακῶς ἐξημένος, ἐνθα ἔσφ. καίται Ζεσελαίο-
παγή Φιλῶξ. π. Ἀθην. αὐτ.
Ζέσις, ἡ θερμότης Ἡσύχ. βράσις, ζεματίσις
καὶ ζώμασις Πλάτ. Τιμ. 66 καὶ θύσις τῆς
ψυχῆς, Κρατ. 419 καὶ μετὰ. ἐπὶ θυμοῦ ὡς
π. Ἀριστοτ. ὅστις ἐξηγεῖ νόρῃ-ζέσις τοῦ
περὶ καρδίας αἵματος καὶ θερμοῦ, π. ψυχ. 1, 1,
fervor.
Ζέσμα τό ζέμα, μτγν.
Ζεστο-λουσία, ἡ λούσιμον εἰς ζέον ὕδωρ
Γαλην. 6, 208.
Ζεστούς, 3) θερμός, ζεματιστός Διοσκ. 2, 146.
Ζεστότης, ἡ θερμότης τοῦ βράζοντος ὕδατος
Πλάτ. 10, 11, 4.
Ζέτνα ἡ πόλη π. Φρυγί Φωτ. 52, 6 πρὸλ.
ζέμα.
Ζετραία, ἡ χύτρα π. Θραξί Πολυδ. 10, 95.
Ζεθγανον, τό ζυγός Ἡσύχ. jugum.
Ζευγάριον, τό ὄπλο. τοῦ ζεύγος, μικρὸν καὶ
ἀχρεὸν ζεύγος Ἀριστ. ὄρν. 583.
Ζευγάτῃρ, ἦρος, ἔσφ. ἀντὶ ζευκτῆρ ἰμάς =
τὸ λωρίον δι' οὗ ζεύγουσι τοὺς βόας εἰς τὸν
ζυγὸν Ἰώσ. 12, 4, 16.
Ζευγεῖον, τό ζεύγος Ἰώσ. 12, 4, 16, ἀμφ.
Ζευγ-ελάτης γηπόνος, ζευγηλάτης Ἡσύχ.
Ζεύγελον, τό διαβροχὸν ξύλον, καὶ τῶν βουῶν
ἡ ἡμίτων ζευκτὸν Ἡσύχ.
Ζευγ-ηλασία, ἡ τὸ ἐλαύνειν ζεύγος, ὀργώ-
ναι Ἑδοτ. 361, 13.
Ζεεγ-ηλατέον, τό ἀγρὸς ἐσπαρμένος, μτγν.
Ζεεγ-ηλατέω εἶμαι ζευγηλάτης, διαικῶ, ἐ-

λαύνων ζεύγος βυών εις ἀροτρίασιν ἢ ἐν γίν.
κτενῶν Ξεν. Ἀν. 6, 1, 8.

Ζευγ-ήλατις, ὁ· ὁ ἐλαύνων ζεύγος, ἰδ. ἀρ-
γώων δι' αὐτοῦ Ξεν. Ἀν. 6, 1, 8.

Ζευγ-ήλατρίς, ἰδος· θηλ. τοῦ προηγ. *ποπ-
πύζεται ζευγηλατρίς· Σοφ. ἀποσπ. 883.

Ζευγ-ήλασιον, τό· ζευγίσσιον Β. Ἀν. 260.

Ζευγ-ήτης, ὁ· ζευγίτης, ζευγηλάτης Καλλ.
Ὀμν. Ἀπόλ. 47.

Ζευγίτης, ἰδος· ζευγίτης, θηλ. τοῦ προηγ. jugalis.

Ζεύγιοι, οἱ· κωπηλάται, οἱ εἰς τὰ ζυγά, τὰ
μέσα τῆς νεῆς καθήμενοι, ἰδ. ὁρότ. ζύγιοι
γράφτ. Πολυδ. 1, 9, romiges.

Ζευγί-ππης, ὁ· ὁ πολυών ἰφ' ἀμάξης ὅπῃ
δύο ἵππων συρμένῃς Δ. Σικ. 29, 106, δι γρ.

Ζευγίσσιον, τό, ὅπακ. τέλος· τὸ τμήμα, ἢ πε-
ριουσία τῶν ζευγίτων, ἀρχ. λαβ.

Ζευγίτης, ὁ· ὅστις εἶνε ζευγίμενος, εἰς τὸν
ζυγόν, ἐν γίν. ζευγαρμένος, ὁ εἰς τὴν μάχην
ζευγίτης, ὡς· ἐπιστάτης Πλουτ. Πειλοπ. 23.

-καλαμος· ἐπιτήδεος εἰς ζευγοποιάν, εἰ δέ τι
αὐλῶν μὲ διπλᾶς τρύπας Θεόφρ. Ἰ. Φ. 4, 11,

3· ζευγίται, οἱ, εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος
διαίρεισιν τῶν Ἀθηναίων εἰς τέσσαρας τάξεις
παλόντων ζευγίται ἢ ζευγίται οἱ τῆς τρίτης

τάξεως· διότι ἑαστοί· εἶχον ἐν ζεύγος βούην ἢ
ἡμιόνων ἢ ἵππων διὰ σποράν Βουκχ. πολ. οἴκ.
Ἀθην. 2, 30, jugalis

Ζευγίται· θηλ. τοῦ προηγ.

Ζεύγλα, π. ἢ· ζεύγλη Ἀρχ. 24 (9, 19).

Ζεύγλη, ἢ· ζυγός, κυρ. ὅμως λέγεται τὸ μέ-
ρος τοῦ ζυγοῦ, καθ' ὃ ἐνετίθεντο οἱ τράχηλοι

ἐκατέρου τῶν ζευγμένων ζώων, ὥστε ὁ ζυγός
ἔχει δύο ζεύγλας· *πᾶσα ἢ χαίτη ζεύγλης

ἐξερπύσασα παρὰ ζυγὸν οὐδας ἵκτανεν· Ἰλ. τ.
406· *θαλαρῆς ἐμείνεν χαίτη ζεύγλης ἔξε-
ρπύσασα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν· ρ, 410

*τοὺς βόας ἀγαγὼν ζεύγλα πέλονται μοῖνοι·
Πινδ. Π. 4, 404· *κνωδάλα ζεύγλασι δου-
λεύοντα· Διοχ. Πρ. 461· *ὁ σ' οὐδένος ὑπὸ τὴν

ζεύγλην· Ἦρ. 1, 31· *πρὸς αὐτὰ τε ζεύγλασι
παρακαθίετο· = αἱ ζεύγλαι, ἱμάντες, δι' ὧν

σφιγγονται, στερεοῦνται τὰ πρὸς ἄλληλα ἑδρ. Ἐλ.
1552.

Ζεύγληθεν· ἐκ ζεύγλης Ἀπολ. Ἦρ. 3, 1319.

Ζεύγληφι, π. ἀντὶ τῆς δοτ. ζεύγλαις καὶ ζεύ-
γλη Καλλ.

Ζεύγλῶ-δεσμον, τό· ὁρμῆς τοῦ ζυγοῦ Ἠοῦχ.

Ζεύγμα, τό· ζεύξιμον, σύνδεσις, συνάφεια·
-ἀνάγκη ἑδρ. Ἰ. Α. 443· -λιμένος = ἀπό-

-κλεισις, ἀπόφραξις λιμένος ὥστε νὰ μὴ δύ-
νωται νὰ ἀποπλέωσι μὴ· νὰ ἐκπλέωσι πλοῖα·

*οὕτως ἐπλεον πρὸς τὸ ζεύγμα τοῦ λιμένος,
βουλόμενοι βιάσασθαι εἰς τὰ ἔξω· ἐπειδὴ δ' αἱ

Ἀθηναῖοι προσέμισγον τῷ ζεύγματι, τῇ μὲν
πρώτῃ ῥύμη ἐπιπλέοντες ἐκράτουσιν τῶν τετα-

-γμένων νῶν πρὸς αὐτῶν καὶ ἐκπλέοντων λύνει
τάς κλήσεις· μετὰ δὲ τοῦτο· οὐ πρὸς τῷ ζεύ-

γματι εἶμι μόνον ἢ ναυραχία, ἀλλὰ καὶ κατὰ
τὴν λιμένα ἐγίγνετο· Ἠοῦχ. 7, 70· -τῶν πο-

-ταμῶν Δ. Ἀλ. 9, 31· γέφυρα πλοίαριον ἢ
ἄλλο τι τοιοῦτον, δι' οὗ διεκρίνουσι ποταμὸν

ἢ πορθμὸν τινα = ζυγὸν καὶ ζύγωμα Πλουτ.
Μαρκ. 14· -λύειν τὸ ζεύγμα = χαλᾶν τὴν γέ-

φυραν, Θιμ. 15· -εἶ = δεσμός· τὰ ζεύγματα
λύσας· Πολυαιν. 4, 3, 9, junctura· π. γραμ.

λίγεται ζεύγμα σχῆμα λόγου, ἐν ᾧ ἐπὶ δύο
ἢ πλείονων ὑποκειμένων ἐν μόνον κατ' ἡ-

γορούμενον τίθεται, ὅπου κυρ. εἰς τὸ ἐν
μόν. ἀρμόζει, διὰ δὲ τὸ δεύτερον πρέπει νὰ ἔκ-

ληφθῇ γενική τις ἰδέα· *εὖ γ' ὥς βουλευσάντα
διέτρεχεν· ἢ μὲν (θίς) ἔπειτα εἰς ἅλα ἄλτο

βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήντος Ὀλύμπου, Ζεὺς δὲ
ἐὼν πρὸς δῶμα· ἐνταῦθα πρέπει νὰ ὕκον. Ἰδ.,

διότι τὸ ἅλτο ἐν ἀρμόζει Ἰλ. α, 33· πρὸς ἅ-
σάλληψις· ζεύγμα λίγεται προσέτι καὶ ὁ ὅπως

τῆς πύκνης ἢ ἡ ἐνρὰ ῥητίνῃ, γλωσσ. ἱατρ.
Νισοφίτου.

Ζεύγμα, τό· 1) πόλ. Σορίας παρὰ τὰ Σαυό-
σατα εἰς τὴν διεξὺν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου

Στοδ6. κατ. Ζευγματίτης ἢ Ζευγματίς, Στ.
Βοζ. 2) κώμη Δακ. α. Πτολ.

Ζευγνύμεν καὶ ζευγνύμεν· ἴδε ζεύγνυμι.

Ζεύγνυμι καὶ ζευγνύω, ζεύγνυμι Στρατ. 48
(12, 206), ζεύβω, ἔζευσα, π. παρ. ἔζευμαι,

ἄφρ. συνθ. ἔζυγην καὶ ἔζυγθην Σοφ. Ἀντ.
945 (ἄξιοσημείωτος εἶνε ἡ ἐν Ἰλ. π, 145 ἀνω-

-μαλξία *ζευγνύμεν· ἢ ὡς· ὁ Βουτμ. γράφει
*ζευγνύμεν· Ἰνερξ ἐν. ἀπαρ. ἀντὶ ζευγνύμεναι,

ζευγνύει· μὲ μακρόν υ, τὸ ὅποιον εἶνε ἡ μόνη
ἐξαιρέσις τοῦ μετρικοῦ κανόνος, καθ' ὃν τὸ υ

εἶνε μακρόν μόν. εἰς τὸν ἐν. τοῦ ἐν. τῆς ὁρίστ.,
λεξ. 2, 267· 1) ζεύγω, βάλλω εἰς τὸν ζυ-

γόν, συχὰ παρ' Ὀμ. βόας, ἵππους, ἡμιό-
νους, προκειμένου καὶ τοῦ ὀφ' ὁρμασίν, ὅπ'

ὄχισον, ὅπ' ἀμάξισιν· Ἰλ. ψ, 130· οὕτω καὶ
μῖα· *ἵππους ζεύγουσθαί = ζευγνύειν τοὺς ἵπ-

πους πρὸς ἰδὴν χαρῶν μου Ὀδ. γ, 492· καὶ
ἐπὶ ἡ δὲ ἱππύσιν ἵππου, σελάνω, χαλινώνω

Ἀριστ. εἰρ. 128· *σθένος ἡμιόνων Πινδ. Ὀ. 6,
22· -ζωμα Π. 10, 64· *καμήλους, ἵππων,

ὅπ' ἄρματα· Ἦρ. 3, 102· *κνωδάλα ἐν ζυ-
γοῖς· Ἀσχ. Πρ. 400 2) ἐν γίν. συνδέω, ἐνδύ-

νω· *συνίδει· ζευγνύει· = συνδέδεμνα, στε-
ρεῖα κλεισμένα κανάτια τῶν θυρῶν Ἰλ. α, 270·

δρ. α' διὰ γάρμου συνδέω, ἐπανδρεύω· *γάμος
ζυγνύει· Σοφ. Οἶ. τ' 828· *μή ποτ' ἔζυγῃ

δεῖμας εἰς ἀνδρὸς ἐλύνῃ· ἑδρ. ix. 848· δρ. 1-
ζευγμένη, ἀνείθ. τῇ ὁρῇ Σοφ. Τρ. 533· *τὴν

θυγατέρα τινί· *ἀππ. ἔρω 2, καὶ μέσ. *ἔκτε-
τιν ζεύσσει· αἱ κλισίαι· ὁρ. Δλκ. 977· 6) εἰς

γέφυρας συνδέω· *γέφυραν ζευγνύει· Ἦρ. 4,
88· -ποταμόν, -Ἐλ. ἡσσαντιν, 7, 24· γ) νάος·

= περιζώνω, δίνω δόλγυρα εἰς πλοῖα μὲ πηλο-
νία χονδρά Θεουκ. 1, 29· εἰ δὲ = κάμνω· εἰ

τὰ πλοῖα καθόματα κωπηλατούν, οὕτως ὡ-
στε νὰ συνδέωνται τὸ ἐν χεῖλος τοῦ πλοίου μὲ

τὸ ἄλλο· πρὸς. ὑπόζωμα καὶ ὁ Ἦσ. π.
Σχολ. Πινδ. λέγει περὶ τῶν Ἀτρινητῶν καὶ ὅτ

οἱ πρῶτον ζεύξαν νῆας ἀμφερίσασα· Ν. 3,
21· ἴδε ζυγὸν καὶ ζώνον· δ) μετφ. ἐν ἀ-

-νάγῃ ζυγίς· Σοφ. Φιλ. 1014· *τοὺς Ἀθη-
ναίους ἐν τῇ αὐτῇ ἀνάγῃ ζευγνύει· Πλάτ.

Μινέξ. 240· ἐν δεσμῷ ζευχόμενα· Σοφ. Ἀντ.
945· *μοναρχία ἐν γράμματι ἀγαθὸς ζευ-

χθεῖσα· Πλάτ. πολιτ. 302· *σώτηρ ζυγίς·
Πινδ. Ν. 7, 6.

Ζευγνύω ζεύγνυμι.

Ζευγό-νυμφος, 2· ὁ διὰ γάμου συνδεσμένος, μτγν.

Ζευγο-λογέω, ὡ· ζευγὼν γεωργικῶν φόρων εἰσαρτῶται Μ. Ἰστορ. τ. Β. σ. 107.

Ζευγο-ποιεῖν, ἢ· ἡ ἐνωσις δύο πραγμάτων ὁμοίων εἰς ἓν· «τοῦ καλᾶμου» = δύο ἀλῶν εἰς ἓν διπλοῦν (Ζεύγος) Θεοφρ. Ἱ. Φ. 4, 11, 6.

Ζεύγος, τό· ζυγὸς ἦτοι ζευγάρη κτηνῶν, δύο συνεζευγμένοι βύες ἢ ἡμίονοι Ἰλ. σ, 54· «βο-εῖκόν = γεωργικὸν θοοκ. 4, 128· ἔτι ἡ ἀμαξία, «ζεύγει κομίζεσθαι» Ἰπρ. 1, 31· «ἤλασε τὸ ζεύγος», 1, 59· «μίσθιον Πλουτ. Ἀντ. 6· «ἐκ-πίπτειν ἐκ τῶν ζευγῶν» Πλάτ. Πυργ. 516· ἐν γέν. ζεύγος, ἡ ἐνωσις δύο ὁμοίων πραγμάτων· «πεδῶν χρυσῶν δύο ζεύγεα» Ἰπρ. 3, 130· «Ἀτρεΐδων Δίσχ. Ἀγ. 44· «ἐμβάδων Ἀριστ. Ἰπρ. 872· ἔτι ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνή· «ῥωτικὸν Λουκ. ἔρωτ. 11· κατὰ ζεύγος = ζευγρωτῶ Εὐρ. Φοιν. 331· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πλειόνων ἢ δύο ἀλλήλοις συνδεσμένων καὶ συνενοουμένων προσώπων ἢ πραγμάτων «ζεύγος τριπάρθενον» = τρεῖς παρθενικαὶ ἀδελφαὶ Σοφ. ἀποσπ. 490, ἐπὶ τῶν χαρίτων αἵτινες καὶ «τριζυγίαις χάρι-τες» ἐκαλοῦντο Μακρόβ. Ἰπγρ. 33· οὕτως ἐννοεῖται καὶ τὸ «ἔππων ἢ ζυνοῖριδι ἢ ζεύγει νικᾶν Ὀλυμπιάσιν» = ἐπὶ τριζύγων καὶ τε-τραζύγων ἀρμάτων Πλάτ. ἀπυλ. 36· «ζεύγος τεθρίππων» Δίσχ. ἀποσπ. 357, junctum.

Ζευγο-τροφέω· ζεύγος βοῶν ἢ ἐκπῶν τρέφω Πολυδ. 3, 132.

Ζευγο-τρόφος, 2· ὁ ζεύγος ἔππων τρέφων Πλουτ. Περικλ. 12.

Ζευγο-φορέομαι· ὑπὸ τῶν κτηνῶν φέρομαι Εὐατδ. εὐαγγ. προπ. 1, 35.

Ζευγώχος ὁ· 1) ζευγοῦχος, Ἐρμιόνης Ἰπγρ. 2) ἀνδρ. ὄν. Φιλολ.

Ζευδάς· ἀνδρ. ὄν. Ἰπγρ.

Ζεύκτειρα, ἢ· ἐπὶ τῶν Ἀφροδίτης Ὀρφ. ὕμν. 54, 3, copulatrix.

Ζευκτῆρ, ἦρος, ὁ· ὁ ζεύγων, συζεύγων, τι-θεὶς εἰς τὸν ζυγόν, ἡμᾶς δι' οὗ δένουσι τὸν βόον εἰς τὸν ζυγόν· «ζεύγλαι, ζυγοὶ ἢ μέρη τοῦ ζυγοῦ» καὶ ζευκτῆρες, ἡμαντόδεσμοι· Ὑ-σύχ. Ἰδε ζευγατήρ.

Ζευκτῆρῖα, ἢ· δεσμός, δι' οὗ τι συνδέομεν Ν. Δ. Πρξ. 27, 40, ligamen, vinculum.

Ζευκτῆριον, τό· δεσμός ζευγνύων, ζυγὸς Δίσχ. Ἀγ. 529.

Ζευκτῆρις, 3· ζευγνύων, συνδέων· «γέφυρα γαῖν ὄντον ζευκτῆρῖα» Δίσχ. Περσ. 736, copu- latorius.

Ζευκτῆς, ὁ· ὁ ζευγνύων Ὑσύχ. arator.

Ζευκτός, 3· ζευγμένος, συνδεσμένος· «ζευ-κτοὶ βόες» Χρυσουσ. junctus.

Ζεύμα ἢ ζεύμα, τό· πηγή Ὑσύχ.

Ζευξαντίδα, ὁ· γένος ἰθαγενῶν π. Ἀθη- ναίσις Ὑσύχ.

Ζευξιανή· γυν. ὄν. Ἰπγρ.

Ζευξιάς· ἀνδρ. ὄν. Ἰπγρ.

Ζευξιάδης, ὁ· 1) μαθητῆς τοῦ ἀγαλαματοποιοῦ Σιλανίου Πλιν. 2) τεχνίτης τις, Ἰπγρ.

Ζευξίδαμοι· 1) βασ. τῆς Σπάρτης (Προκλεί- δης 718 π. χ.), υἱὸς Ἀρχιδάμου, ἐγγονὸς Θεο-

πόμου Παισ. 2) υἱὸς Λεωτοχίδου, πητ. Ἀρ- χιδάμου Ἰπρ.

Ζευξίδας· Λακεδαιμονίος τις Θουκ.

Ζευξίδα· ἐπὶ τῶν «Πρας ἐν Ἀργεῖ.

Ζευξίθεος· ἀνδρ. ὄν. Σουίδ.

Ζευξί- -λαως, ὁ· ἐκείνος εἰς ὃν εἰσιν ὑπὸ τε- ταγμένοι λαοί, ὃ ὑπεζευγμένοι εἰσὶ λαοί, βε- σιλεύς Σοφ. ἀποσπ. 136.

Ζευξίμαχος· ἀνδρ. ὄν. Ἰπγρ.

Ζευξί-μοιχεία, ἢ· τὸ μὴ κρατεῖν ἐπὶ τῶν βασιλέων τοῦ θεοῦ νόμους Θ. Στουδ. σ. 1017.

Ζευξίππα, ἢ· ἑρεῖα τῆς Πρας, Ἰπγρ.

Ζευξίππη· 1) Νύμφη, ἀδελφὴ τῆς Παισιθέας καὶ γυνὴ τοῦ Πανδίωνος βασιλέως τῶν Ἀθη- νῶν Ἀπολδ. 2) θυγ. Ὑρίδαντος καὶ γυνὴ Τε- λέοντος, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν ἀργοναύτην Βοΐ- την Ὑρην. 3) μήτ. Πριάμου· 4) θυγ. Ἰππο- κράτους, γυνὴ Ἀντιφάνους Δ. Σικ.

Ζεῦξιππος· 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος, βρα. ἐν Σι- κοῦνι Παισ. 2) εἰς τῶν ἐν Σπαρτῇ ἐρόρων Ξεν. 3) ζευγάρης τις ἐξ Ἡρακλείας, κατωκί- στας ἐν Ἀθήναις Πλάτ. Ἰδε Ζεῦξιππος· 4) κώμη ἐν Βυζαντίῳ μὲ γυμνάσιον καὶ λουτρὸν Ὑσύχ.

5) υἱὸς Εὐμήλου Σχολ. Πλάτ. 6) πατ. τῆς δούλης τοῦ Μενελάου Σχολ. Ὀδ. 7) Λακιδαι- μονίος τις Ξεν. 8) φίλος τοῦ Πλουτάρχου Πλουτ. 9) Βοιωτὸς τις Πολυδ. 10) σκεπτικὸς φιλόσοφος, μαθητῆς Αἰνεσιδίου Δ. Λαερ.

Ζεῦξις, ἢ· ἡ διὰ γεφύρας σύνδεσις· τοῦ Ἑλ- ληπόντου Ἰπρ. 7, 35· κτηνῶν σύζευξις Ἰπρ. 3, 104· ἢ συνωρίς, μτγν. junctio.

Ζεῦξις, ἴδω, ὁ· εἰς τῶν περιφημοτέρων ζω- γράφων τῆς ἀρχαιότητος, γεννηθεὶς ἐν Ἡρα- κλείᾳ πόλει τῆς Ἰταλίας καὶ ἀμαξίας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σωκράτους, μαθητῆς τοῦ Ἀ- πολλοδώρου. Διείκνεις τὸν μέγιστον τοῦτου τεχνίτου ἐπιρῶντα μεγαλῶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων· διὸ καὶ κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν ἐξ αὐτῶν μέγιστα πλοῦτην, εἰτα δὲ προσέφερεν αὐτὰς δω- ρεῖν. Μία τὴν ἐξωστῶν καὶ ἀρσῶν αὐ- τοῦ εἰκόνα ἦν ἡ Ἑλένη, τὴν ὅποιαν ἐξωγρά- φησεν, ὡς λέγεται, διὰ τοῦ Κρατωνιάτας, οὐ- τίνες ἀνέθηκαν αὐτὴν εἰς τὸν ναὸν τῆς Λακί- νιας Ἰπρ. Ξεν. 2) Σύρις τις στρατηγὸς καὶ φίλος Ἀντιόχου Πολυδ. 3) Ἰπγρ. συγγραμ- ματοῦ τοῦ Λουκιανῶ· 4) σκεπτικὸς φιλόσο- φος μὲ τὸ ἐπὶ τῶν Γωνιάδων, μαθητῆς τοῦ Ζεῦξιππου· 5) ἱατρὸς Ταραντῖνος, ἀμαξίας τὴν 3 ἐκατονταετηρίδα μ. Χ. Γαλην. 6) ἀπελευ- θερὸς Λιβύουστου χρυσούχου, Ἰπγρ. 7) Συμυ- νατὸς τις Μιων. 8) ἄλλος.

Ζεῦξίς, ἢ· θυγ. Ὑρίδαντος Ἰπρ. 2) ἄλλ. Ἰπγρ.

Ζεῦσμαι, ὄνρ. ἀντὶ γεύομαι Ὑσύχ.

Ζεύς, ὁ (σανσκρι. div=οὐρανὸς Κούρτ. λατ. deus =θεός), γεν. Διός, ὄντ. Διί (Διί Πινδ.), αἵτ Δία, κλ. Ζεῦ, ποιητικῶς. δὲ Ζηνός, ὄνρ. Ζα- νός, ὄντ. Ζηνί, αἵτ. Ζηνᾶ, ὄν. πλ. Διες καὶ Ζήνες Πλουτ. π. Ῥωμ. Jupiter· ὁ ὑπερσπύς καὶ πρῶτος τῶν θεῶν π. τοῖς ἀρχαίοις Ἑλ- λησι καὶ Ῥωμαίοις, υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, γεννηθεὶς ἐν τῇ νήσῳ Κρήτῃ καὶ ἀνα- τριφεὶς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ ὄντος τῆς Ἰσθῆ· Ἦσ· ἦν δὲ νεώτερος τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἀδελφῶν, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Πλούτωνος, ὃν μόν. ὁ

πατήρ του Κρόνου δὲν κατέπινε ὡς εἶχε συ-
 νθῆναι νὰ καταπίνῃ ὅλα τὰ ἄλλα τέκνα του,
 ὅσα ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ῥέας. Διάφοροι λαοὶ
 τῆς Ἑλλάδος ἀπεικονοῦν τὰς ἰδίαις αὐτῶν
 χώραις ὡς τύπον τῆς γεννήσεως τοῦ θεοῦ τοῦ-
 του, οἱ Βοιωτοὶ τὰς Θήβας, οἱ Μεσσηνιοὶ τὴν
 Μεσσηνίαν καὶ ἄλλοι ἄλλας Παισι. Βρέφοι
 ἔτι ὄντα παρέλαβον αὐτὸν αἱ δύο θυγατέρες
 τοῦ Μελίσσου βασιλεῖος τῆς Κρήτης, Ἀμάλ-
 θεια καὶ Μελίσση, αἵτινες τὸν ἔθρεψαν διὰ τοῦ
 γάλακτος τῆς αἰγῆς, τῆς ἐξ αὐτοῦ ὀνομα-
 σίας Ἀμαλθείας. Ἀδελφεοὶ δὲ οὗ Ζεὺς εἶσι
 οἱ τὸν πατέρα του Κρόνον ἐκ τῆς τοῦ οὐρα-
 νοῦ βασιλείας, ὅφ' οὗ πρότερον τὸν ἔκαμε νὰ
 ἐκβάλῃ τὰ λοιπὰ τέκνα ὅσα κατέπινε δι' ἐνὸς
 φαρμάκου, τοῦ ὁποῦν ἔλαβε παρὰ τῆς Μήτι-
 δος, καὶ οὕτως ἔλαβε διὰ κλήρου ὁ μὲν Πο-
 σεϊδῶν τὴν βασιλείαν τῆς Θαλάσσης, ὁ δὲ
 Πλούτων τὴν τοῦ Ἄδου, αὐτοὺς δὲ κατέστη
 κώριος οὐλοῦ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, λαβὼν
 εἰς γυναῖκα τὴν Διὸς τὴν αὐτοῦ Ἥραν, ἐξ ἧς
 ἐγέννησε τὸν Ἄρην καὶ τὸν Ἥφαιστον διὸ
 καὶ ὁ Ὀρμ. καλεῖ αὐτὸν βασιλεῖα καὶ πατέρα
 θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν τὰς
 ὑπερτάτας καὶ ἀμεταθέτους βουλὰς ἐκρέμαντο
 αἱ τύχαι τῶν θνητῶν ἑλπίσται δὲ ὅπῃ
 τῶν ἀρχαίων ποιεῖται ὅτι εἶχε τὰ βασιλεία
 τοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἐνθα
 παρήθρευον περὶ αὐτὸν καὶ οἱ λοιποὶ πρότεροι
 θεοί. "Ὅτε οἱ Ῥίγαντες, τέκνα τοῦ Οὐρανοῦ
 καὶ τῆς Ῥῆς, κατὰ προτροπὴν τῆς μητρὸς τῶν
 ἠθέλησαν νὰ ὁρμήσωσι κατὰ τῶν ἄλλων θεῶν
 εἰς τὸν Ὀλύμπου, ὁ Ζεὺς βοηθούμενος ὅπῃ
 τοῦ Ἡρακλέους κατεκράνουν αὐτοῦ: καὶ
 τοὺς ἔρριψεν εἰς τὸν Τάρταρον ὀργισθεὶς δι'
 καὶ διὰ τὰς παννομίας καὶ τὰς ἀδίκους πρά-
 ξεις τῶν θνητῶν, καὶ ἀποφασίσας νὰ ἐξαλο-
 γησάτῃ διόλου τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐπιφέρει
 μέγαν κατακλυσμὸν καταποντίσαντα πάντα
 τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι καὶ Θεσσαλίᾳ μὲτ' ἑνὸς
 τοῦ ἡμετέρου αἰῶνος μετὰ τῆς γενεᾶς τοῦ
 Πύρρου περὶ τὸ 1500 π. Χ. καὶ ἀνετίνασεν
 αὐτοὺς τὴν γενεάν τῶν ἀνθρώπων. Πρώτην γυ-
 ναίκα ἔλαβεν ὁ Ζεὺς τὴν Μῆτιν θυγατέρα τοῦ
 Ὀκεανοῦ, τὴν ὁποῖαν πλάττεται ὅτι κατέπινε
 ἑγγονοῦ οὖσαν, ὥστερον δ' ἐγέννησεν ἐκ τῆς κι-
 κωλῆς αὐτοῦ τὴν Ἀθηνᾶν ἐκ δὲ τῆς Θέμιδος
 ἐγέννησε τὰς Ἥρας καὶ τὰς Μοῖρας, καὶ ἐκ
 τῆς Λητοῦς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτε-
 μιν. Ὡσαύτως καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων θνητῶν
 γυναικῶν ἐγέννησε διαφόρους παῖδας, ἐκ μὲν
 τῆς Ἀλκμήνης τὸν Ἡρακλέα, ἐκ τῆς Δανάης
 τὸν Περσέα, ἐκ τῆς Σεμέλης τὸν Διόνυσον, ἐκ
 ἄλλων ἄλλους, οἵτινες ἑλέγοντο ἰδίως τέκνα
 αὐτοῦ καὶ ἐτιμῶντο ὅπῃ τὸν ἀνθρώπινον, ὡς
 ἥρωες καὶ ἡμίθεοι. Ἡ ἰδέα τῆς ὑπερτάτης
 ταύτης θεότητος παρίστανε π. τοῖς ἀρχαίοις
 ἀρχικῶς τινὰ εἰκόνα τῆς τοῦ παντὸς φύσεως,
 καὶ μίαν ἀνωτάτην οὐσίαν, πηγὴν τῆς συν-
 τηρέσεως καὶ τῆς ζωῆς ὅλων τῶν ἐν τῇ φύ-
 σι ὄντων ἔτι δὲ καὶ τὸν περὶ τὴν γῆν Αἰθέρα,
 ὡς οὐράνιον πῦρ καὶ ἀρχικὴν ὑπερταμένην περι-
 λαμβάνον καὶ ζωογονοῦν ἐν αὐτῇ τὰ πάντα.
 "Ὅθ. καὶ ὁ Πλάτ. ὀνομάζει τὸν Δία, αἰτίαν

τῆς ζωῆς, κύριον καὶ βασιλέα, Κρατ. π. 396.
 ἑλατρίδου δὲ κοινῶς παρ' ἅπασιν τοῖς Ἑλλη-
 σιν, ἔχων ἀπανταχοῦ ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς
 καὶ θυσιαστήρια πρὸ πάντων δὲ περιήρηται
 ἀπὸ τῆς ἐν Ὀλύμπῳ μέγας ναοῦ. Ἐνθα ἦν
 καὶ τὸ καλοῦσιν αὐτοῦ ἄγαλμα, ἔργον τοῦ
 Φειδίου, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ὁποῦν ἐπανήγυρι-
 ζοντο αὐτοὶ ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν οἱ περι-
 ἔρημοι Ὀλυμπικοὶ ἀγωνεῖς. Ἐν δὲ τῇ Διο-
 νύῃ ἐν Ἠλείῳ εἶχε καὶ ἰδίον μαντεῖον, ὅ-
 περ ἐλογίζετο τὸ ἀρχαιότατον ἐν Ἑλλάδι
 ὅμ. καὶ εἰς τὸ ἐν Ῥώμῃ Καπιτώλιον εὐρίσκοντο
 μεγαλοπρεπεῖς ναοὶ αὐτοῦ, ὅφ' οὗ καὶ Ζεὺς
 Καπιτώλιος ὀνομαζέτο. Παρίσταντο δὲ συν-
 ῆθ. καθήμενος ἐπὶ θρόνου κρατῶν ἐν χειρὶ σκῆ-
 πτρον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦν ἵστατο αὐτοῦ: μὴ πτέρυ-
 γας ἀνακαπταμένας, καὶ ἰληνίζετο ὡς ἥρωος
 καὶ προστάτης τῆς ξενίας καὶ πάσης ἀμοιβῆς
 καὶ κοινωνικῆς ἀγάπης καὶ ἀγαθίας. ὅθ. κ. ἐπ-
 ωνομάζετο συνῆθ. Ζεὺς ἑνικός, ἑλυθέριος, ὀρ-
 κιο, καὶ τὰ ὅμ. Ἡσ. θ. 466. Ζεὺς καταχθόνιος,
 χθόνιος Ἠλ. Ζεὺς πάντου ῥίξας Ἐτ. Μ. οἷτις =
 Ζαγρεῦ; Νον. ὡς Αἰγύπτιος καὶ Ἀσσοῦριος =
 ἥλιος ἢ Σέραπις Νιν. Διὶ Ἠλίῳ ἢ Νεῖλος.
 ὅθ. κ. Αἰγύπτῳ Ζεὺς Νεῖλος. Ἀθην. ἐσπέριος ἢ
 Ἀσούστης = Ἀμυρὸν Νον. ὅθ. Διὸς Ἀμυρ-
 νος Πινδ. ὡς Αἰθῶς = Βῆλος Νον. = Φοῖβος.
 Βασιλεὺς καὶ πῦρ. Ὀροράσθης Δ. Α. ὡς
 Δειμάντιος = Πῦρ Δ. Ἀλ. ἐκαλεῖτο δὲ πᾶν
 θεῖον τιμῶμενον ἢ ἔρχον Ζεὺς, οὕτως Βρόντης
 (νόθος Ζεὺς) Νον. Γυφὸν Νον. Ἀκκισάριον
 Ἡρ. Ῥήσας Εὐρ. Ἀγαμῆμνον Λυκοφρ. Ἀμφι-
 ἀρκος Δικαίᾳρχ. Ἀσκληπιὸς Ἀριστοτ. αὐτῶς
 ἐκαλεῖτο σκαπτικῶς καὶ ὁ Περικλῆς Πλουτ.
 ἢ καὶ μετὰ κολακείας ποταπῆς οἱ βασιλεῖς π.
 χ. Σέρξης Ἡρ. Ἀλέξανδρος (συχνὰ οὕτως Διὸς
 Ἀμυρῶνος), Ἰούλιος Καίσαρ, Δ. Κασ. Αὐ-
 γουστὸς, ὡς «σωτὴρ Ζεὺς μέγας», ἑπὶ γ. Κε-
 λιγόλας, Ζεὺς ἐπιφανῆς νόος καὶ Πτολεμαῖος
 Φιλάτελος. Ἀνθ. ἔτι καὶ ὁ Βαρνάβας οὕτως
 ἐκαλεῖτο Ν. Δ. παρὰ 13, 12 ὡς πρότερον
 καὶ ὁ Σαλμωνεύς, Ἀπ. λ. 6. ἑλέγτο δὲ καὶ ὁ
 βασιλεὺς νεανίσκος ἐν γέν. «εὐδούλον Διὸς» Εὐδοτ.
 Συνήθιστ. π. Ἑλλήσιν ὄρκος «πρὸς τοῦ Διὸς»
 μετὰ καὶ «τοῦ Ὀλυμπίου» Πινδ. «ὡς πρὸς τοῦ
 Διὸς» Δημ. «πρὸς Διὸς καὶ θιῶν» Ἀγαθῆμ.
 «μὰ Δία» καὶ «νῆ τὸν Δία» Δημ. μετὰ τοῦ
 γε μάλιστα ἐν στήθεσι ἀποστρεφέντος Εὐρ. Ῥ-
 νίστε προσ(θί)ται εἰς τὸ «νῆ τὸν Δία», τὸ
 «τὸν σωτήρα» ἢ «Ὀλύμπιον, αἰθέριον» ἢ «κί-
 τοῦ, ἄλλου» ἢ «πάντας τοὺς θεοὺς» Ἀριστοτ.
 ἑλέγτο καὶ «νῆ τὸν Δία καὶ τὸν Ἀπόλλωνα καὶ
 τὴν Ἀθηνᾶν» Δημ. ὅπως ἐν ὅρκῳ μετεχειρίζ.
 καὶ ἐν συνθήματι «Ζεὺς σωτήρ καὶ Νίκη» Ξεν.
 Ζεὺς σωτήρ. Ἡρακλῆς ἡγέμων Ξεν. Παροι-
 μίως, δὲ ἥτο' α) «Ζεὺς κατέιδε χρόνιος ἐπὶ
 διεθέραι» ἢ τιμωρία ἐλευθεταί, ἢ πράξις κα-
 τεργάσθη ὑπὸ τοῦ Διὸς Σχολ. Ἠλ. ἀλλοτρίον
 τὸ «Ζεὺς γὰρ κατέιδε χρόνιος εἰς τὰ διεθέραι»
 Ἀποστολ. 5) «Ζεὺς αὐτὸν ἐκτετα» ἐπὶ ἀρρο-
 οίας ἐκλογῆς Ἀποστολ. γ) «Ζεὺς πάντων ἀρ-
 χὴ» Ἀλ. 5) «Ζεὺς ἄγονος», ἐπὶ παραδόξῳ
 δισχυρισμῶν Ἀποστολ. ε) «Ζεὺς Διὸς ἑγγὺς

κεραυνός· Ἀἰσώπ. παροιμ. ὅμ. «πόρου Διός τε καὶ κεραυνός» Ἀποστολ. 5) «τοῦ Διός τὸν ἢ τὸ σάνδαλον», ἐπὶ τῶν μέγα τι ἢ νέον υπο-
 ομομένων Εὐπολ. π. Σουῖδ. Κατ' αὐτὸν ὄνο-
 μάζοντο· α) οἱ ναοὶ καὶ ἀνδριάντες αὐτοῦ,
 οὐκίνας καὶ αὐτοὶ Ζεὺς ὀνομάζοντο, «Ζεὺς λί-
 θινος» Ἀνθ. Ξανόν Πανσ. χρυσοῦς Μοσχ.
 καὶ «ὁ Ζεὺς μειλίχιος» = ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐν Ἀ-
 λεξανδρείᾳ Ἀχιλ. Γετ. 6) τόπος, ὡς «τὸ τοῦ
 Διὸς ἄντρον» ἐν Κρήτῃ Στραβ. γ) «τὸ τοῦ Διὸς
 ἄλσος» παρὰ τῇ Ἀρσινόῃ Στραβ. δ) «Διὸς
 (Ὀυρίου ἱερὸν) = κώμη ἐν Πόντῳ, καὶ ἀπλῶς
 «ἱερὸν» ὀνομαζομένη Ἀρρ. ε) ἡ βροχή, «τὸ ἐκ
 Διὸς ὕδωρ» Ὀρφ. ἡ πέμπτη ὡς καὶ τὸ ἔτος ἦν
 αὐτῷ ἀφιερωμένον Πλουτ. ς) πλανήτης, ὅς ἐ-
 μιν «Διὸς ὁ ἀστήρ» ὅτε δὲ ἀπλῶς «Ζεὺς» ὀ-
 νομαζόμενος Ἀριστοτ. οὕτω καὶ «Διὸς οἶκος»·
 ὁ οὐρανὸς Ὀρφ. καὶ «ἐν Διὶ» Δ. Λαερ. ἡ
 «ἐς Διὸς» Δ. Περ. καὶ «Ζεὺς Ἀιγύπτιος» = ἡ
 λῖος Νυν. πρβλ. Ἀσσύριος· ἐκτός δὲ τοῦτο ὡς
 ἀναφέρονται αὐτῷ ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ τὰ ἐπομ.
 ἐπωνύμια «Ζεὺς Βαίτοκαχεὺς», ἐπιγρ. Βέννιος
 ὅμ. Βήλος, Βουσσουρίτιος, βρινιήσιος, βρον-
 τῶν, Διόνυσος, Δωδωνάσιος, ἐλευθέριος, ἥλιος,
 ἥλιος μέγας Σίραπις, Καπιτώλιος, Κάσιος,
 Κερζάνιος, κορυφαῖος, ὁ κύριος, Κομναρῶς,
 Μάλδαχος, Μεγιστεύς, μέγιστος, νεϊκαῖος, Ὀ-
 λυμπίος, οὐράνιος, πατήρ, πάτριος, Περπέδου-
 ρις, Σέραπις, Σολυμεύς, ιστήσιος Πλουτ. ι) σω-
 τήρ, Ἡρακλῆς ἡγεμὼν Ξεν., τροπαιοῦχος, τρο-
 παιοφόρος, ὕψιστος, Φρύγιος, ὤριος, ἐπιγρ. 2)
 ἡμίθεος, ἡγεμὼν τῶν Αἰγυπτίων Συγκελ. 3)
 ἱππῶν τοῦ ἱατρικοῦ Μενεκράτους Πλουτ. Κλ.
 Ζεύχαιρις, ἰός· κώμη Συρτικῆς = Ζούχης καὶ
 Τάριχταις.
 Ζεῦ ὦ· γεῦω, ζήσασθαι = γεῖσασθαι Ἠσὺχ.
 Ζεφύρα, ἡ· γυν. ὄν. Πρωῶν.
 Ζεφυρήτιος, ἐπὶ 3) ἴδιος Ζεφύρου· 1) Ζεφυ-
 ρήτις αὐρὴ Νυν. 2) ὁ ἀγκυλῶν, ὁ ἀνήκων εἰς
 τὸ ἀκρωτ. Ζεφύριον Νυν. ὡς ἴδιαι. 3) ὁ αὐ-
 τοῦ Ζεφυρήτις ἀπὸ τῆς Ἀνθ. ὅμ. ἐπὶ ἀνέμου
 = αὐρῇ, - γενέθλη, - ἱμάσθη, - νόμφη (ἴρις)
 Νυν. ἴδε Ζεφύρος.
 Ζεφύρητις, ἴδος· 3) ὁ αὐτοῦ προηγ. Ἀνθ. 1,
 10, 66.
 Ζεφύρις, ἡ· 1) ἀρχαῖος. ὄν. τῆς νήσου Μή-
 λου Στ. Βυζ. 2) ὅμ. τῆς Ἀλικαρνασσοῦ Στραβ.
 ἴδε Ζεφύριον· 3) γλῶσσα γῆς εἰς τὰ δυτ. πα-
 ρά. τῆς Κύπρου Στραβ. ἴδε Ζεφύριον· 4) νήσος
 τῆς Μεσσηνίου π. τῇ Κρήτῃ Πλίν.
 Ζεφυριανός· ἀνδρ. ὄν. μεγν.
 Ζεφυρίτης· Ζεφύριος, ὁ εἰς τὸν Ζεφύρον ἀνή-
 κων· πνεύματα Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8, 7, 7· τὰ Ζε-
 φυρικά Ἀριστοτ. μετρωρ. 2, 6.
 Ζεφύρενός· ἀνδρ. ὄν. Φώτ.
 Ζεφύριον, τό· 1) ἀκρωτ. εἰς τὰ ἀνατολ. πα-
 ρά. τοῦ Βρεττίου Στραβ. νῦν Capo Brussano·
 2) ἀκρωτ. εἰς τὸ ἀνατολικώτερον μέρος τῶν
 βορ. παραλίων τῆς Κρήτης Πτολ. τὸ νῦν Τη-
 γάνι· 3) γλῶσσα γῆς εἰς τὰ δυτ. παρὰ τῆς
 Κύπρου Πτολ. νῦν ἄκρα Πάφου ἴδε Ζεφυρία·
 4) ἀκρωτ. ἐν Καρῖᾳ Στραβ. 5) ἐμπροκίος λι-
 μιν καὶ ἀκρωτ. Πεφλαγονίης ἐν τῷ Καππα-
 δοκίᾳ πόντῳ Πτολ. 6) φρούριον Παφλαγονί-
 ας.

Πτολ. 7) δύο ἀκρωτ. γλῶσσαι γῆς καὶ πόλ. ἴδ.
 Κιλικίᾳ Στραβ. 8) ἀρχαῖος. ὄν. τῆς Ἀλικαρ-
 νασσοῦ Στ. Βυζ. 9) πόλ. ἐν τῇ Ταυρικῇ Χι-
 σονήσῳ Πλίν. 10) δύο γῆς γλῶσσαι ἐν τῇ
 Κυρηναϊκῇ Στραβ. 11) ἀκρωτ. ἐν τῇ μικρῇ
 Ταξοσίρῳ τῆς Κάτω Αἰγύπτου, κατ. Ζεφυρία·
 τῆς Στ. Βυζ. 12) πόλ. μεταξὺ Τραπεζούντης
 καὶ τοῦ ἀκρωτ. Ἰασονίου ἐν τῷ Εὐξείνῳ Σκύλ.
 Ζεφύριος, 2 καὶ 3· ὁ εἰς τὸν Ζεφύρον ἀνήκων
 = Ζεφυρικός· Ζεφυρίη (δηλ. πνοή) = δυτ. ἀνε-
 μος Ὀδ. η, 119· «ὅς Ζεφύριος» = ἀνεμιαῖα
 Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 2· ἴδε Ζεφύρος.
 Ζεφύρις· ἀνδρ. ὄν. ἐν Πειραιῶν ἐπιγρ.
 Ζεφύριτις, ἴδος, ἡ· Ζεφυρήτις Ὀρφ. ὅμν. 80, 1.
 Ζεφύριτις, ἴδος· 3) ὁ αὐτοῦ Ζεφύριος· ἀδελ-
 φὴ Ἀθην. 7, 318· ἴδε Ζεφύριον· ἐπὶ 3) τῇ
 Ἀφροδίτῃ, κληθείσης οὕτως ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀ-
 γύπτῳ Ζεφυρίου ἀκρωτ. ὅπερ ἦν ἱερὸν αὐτῇ
 Στ. Βυζ. ἔτι δὲ ἱππῶν τῆς Ἀρσινόης, μητρὸς
 τῆς Βερενίκης Καλλ. ἐπιγρ.
 Ζεφύρος· υἱὸς Ἀσραφίου καὶ Ἡοῦς, ἀγαπήσας
 τὸν ὥρατον Ἰάκινθον, ὃν ὅμως ὁ Ἀπόλλων
 ἐφόνευσεν διὰ τοῦ δίσκου· οὕτω κατεφρονή·
 ὅπ· αὐτοῦ Ἀπολλ. Ἐλάβε δ' εἰς γυναῖκα μίαν
 τῶν Ὠρών, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Κάρπωνα·
 Παριστάντο δὲ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν ὡς
 ἕρπρος τῆς Ἀνοξίως, ἔχων ἐν Θράκῃ τὰ βα-
 σιλεία του Ἰλ. ι, 5· ἔτι δὲ καὶ ὡς ἀνεμὸς
 πνέων ἐκ τοῦ δυτ. Ὀκεανὸς Ὀδ. ἐγέννησε δ'
 ἐκ τῆς Ποδάργης, μιᾶς τῶν Ἀρπυιῶν τὰς ἱπ-
 πους τοῦ Ἀχιλλεύου Ἰλ. π, 151.
 Ζεφύρος, ὁ· ὄν. ἀνέμου πνέοντος ἐκ δυτῶν,
 ὁ π. Ἰταλὸς Πονέντε καλούμενος· Ζεφύρος
 καλοῦνται οἱ ἀπὸ δύσεως πνέοντες ἀνεμοί, καὶ
 τῶντων ἴδ. Ἀργέστης νέμει ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς
 δύσεως λέγεται, ὃν τινες καλοῦσιν Ὀλουμπία,
 οἱ δὲ Ἰάπυγα· λήθ δὲ, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς
 Ἀριστοτ. π. κόσμ. 4· δυτ. ἀνεμὸς ἡ βορρᾶ·
 δυτ. ὁδ. καὶ μετὰ τοῦ βορρᾶ ἀπὸ τῆς Θράκης
 πνέων Ἰλ. ι, 5· μετὰ δὲ τοῦ νότου ὀνόμα-
 πνέων· αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ Ἀργέστηος
 Νότοιο εἶκομαι ἐξ ἀλόθεν χαλκίπην ὄρσαν·
 ὀυέλλαν, φ, 354, (Ζεφύρος ἐκ τοῦ ζῆφους ὡς
 Ἑβρος ἐκ τοῦ ζῆος Βουτμ. λεξ. 1, 210)· ὄν.
 π. Ὁμ. πᾶς ἀνεμὸς ὅστις πνέει ἀπὸ τοῦ βορρᾶ
 ἡμισφαίριου, ἀντιθ. τῷ Ἑβρὸς Ὀδ. ε, 38·
 πολλάκις ἐμφανίζεται ὡς ὁμητικὸς πνέων καὶ
 μεγάλας προξενῶν καταγίγδας· Ζεφύρος δυτ.
 αἴς· «πῇ κέν τις ὀπκεφύγοι αἰπὺν ὀλεθρον, ἡ·
 πῶς ἐξάκινθς ἔλθῃ ἀνέμοιο ὀυέλλα, ἡ Νότοιο·
 Ζεφύροιο δυσάας, οἱ τε μάλιστα νηα διαφ-
 ραῖσιν, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων», μ, 28· αἰὲν
 γὰρ ἦλθε κελκῆγος Ζεφύρος μέγαλη σὺν λα-
 λαπὶ θοῶν, 408· ἀλλὰ καὶ ὡς βροχήν ὥγων
 «νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομῆνις, οἱ δ'
 ἄρα Ζεὺς πάννυχος· αὐτὰρ ἤη Ζήφυρος μέγας
 αἰὲν ἐφύρετο», ε, 458· ἀλλὰ καὶ ὡς καθα-
 ρὴν τὴν ἀτμόσφαιραν, «ὡς ὅποτε νέφεα Ζε-
 φυρος στυφέλιξεν» Ἰλ. λ, 305· καὶ ὡς γλυκὺ
 καὶ ἀγάλια πνέων· Ζεφύροιο λιγυπνεύοντι
 ἀήται· Ὀδ. δ, 507, ἐπαινέται δὲ ὁ ἀνεμὸς
 οὗτος ὡς ὕγιενότατος· «πρὸς ἱππίνωναν ἔο-
 τικὴν συντελὼν» (οὕτως ὀνομάζομεν καὶ ὁ·
 μετὰ Ζεφύρον πάντα ἀνεμὸν ἀγάλια καὶ γλυκὺν).

πνέοντα, μετριάζοντα τὸν ἀνυπόφορον καύσωνα τῶν μηνῶν τοῦ θέρους, ἀναζωογονοῦντα τοὺς ἀποκαρμόντας ἀπὸ τὴν ζέστην τοῦ μεσημερίου, καὶ διδόντα νέας δυνάμεις εἰς τοὺς ἀδυνατήσαντας ἐκ τῆς κατὰ τὴν ζέστην τῆς μεσημέριας ἐργασίας τινος. Ὁ Ζέφυρος εἶναι δὲ ταχύτερος ὅλων τῶν ἀνέμων· ὅν. καὶ ὡς σύμβολον τῆς ταχύτητος ἐκλαμβάνεται· «νῶϊ δὲ καὶ κεν ἄλλ' πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, ἥνπερ ἐλαφροτάτη· φῶς ἔμμεναι» Ἰλ. τ. 415 καὶ 416. Ἐν δὲ Ἰλ. π. 150 λέγεται σύζυγος τῆς Ποδάργης (ταχύποδος)· «τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἀρπυία Ποδάργη, βοσκομένη λεϊμῶνι παρὰ βῶον Ὀκεανοῖο» ἐν δὲ Ἰλ. ψ. 200 ἐξείπνουν παρ' αὐτῶ πάντας οἱ ἄνθρωποι· «οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δύσατος ἀθρόοι ἐνδον εἰλαπίνην καίνυντο».

Ζεφυρ-ώδης, 2· ὁ κατὰ τρόπον Ζεφύρου, μτ. ν. Ζέχις, δ· Φρόξ τις Κ. Σμ.

Ζέω, π. ζέω, μέλ. ζέω· ἀναδράζω, ζευα-
τίζω, χογλάζω, συνήθ. ἐπὶ ὕδατος· «ζέει δ' ὕδωρ» = ἔδραζεν, ἐχογλάζεν Ἰλ. α. 349· «ὕδατος ζέουσα ἀκμή» Πινδ. Ὀ. 1, 48· «λίθης ζεῖ ἐνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ» Ἰλ. φ. 362· ἐν γέν. ἀναδρώω, ἀναπηδῶ· «αἷμα ζέουσι διὰ χρωτῆς» Ἀντ. 15, (7, 208)· «λίθος Πλάτ. νόμ. 6, 773· «χρόνι ζέειν» = ἡ γῆ ἦτο ποριωμένη, ἔκκειν, ἔδραζεν Ἰσ. θε. 685· «χαλκὸς Καλλ. ὕμν. Ἀρ. 60· ἐπὶ θαλάσσης Ὑρ. 7, 188· «λίμνην ζέουσα ὕδατος καὶ πηλοῦ» Πλάτ. Φαίδ. 113, καθ' ἃ καὶ ὁ Λουκ. λέγει· «σκολήκων ζέσας» = σκολήκων πλήρης γενόμενος, Ἀλεξ. 59· μετφ. ἐπὶ βίαιων, ἐξημερίων παθῶν, ἰδ. τοῦ θυμοῦ = θυμὸς Σοφ. Ὀλ. Κ. 431· «χολή Πλάτ. Τιμ. 85· «τὸ τοῦ θυμοῦ μένος ζέσσειν», 70· «ζεῖ τε καὶ χαλεπαίνειν, πολ. 4, 440· «ἀπηνθράκωμα καὶ ζέω ὅλως» Λουκ. Ἰναλ. διαλ. 2· «ἡδονὴ ἐπὶ σαρκὶ ζέσασα» Πλουτ. ἀδυν. ζ. ἡδ. 4· καὶ μετφ. «-λοστέρα πυρὶ» Ἀπολ. Π. 3, 273· «θυμὸν ἐπὶ τρωϊῇ πόσιν ἐζέσας» Φιλ. 75 (7, 385), forneo, bullio.

Ζή· ζῆσι προστ. τοῦ ζάω.

Ζήπινα, ἡ· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ζήδ· Ἐδρατός τις Σουδ.

Ζήδουττις, ἡ· πόλ. Αἰθόβης, κατ. Ζηδουτίτης Στ. Βυζ.

Ζήγγισα· Ζίγγις, ἀκρωτ. Αἰθιοπίας Πτολ.

Ζήθ· ζεῖθα.

Ζήθης· ἀνδρ. ὄν. Σουδ. ἔδε Ζήθος.

Ζήθ· προστ. τοῦ ζάω.

Ζήθεις, ἡ· πόλ. Καραμανίας Πλιν.

Ζήθος· 1) υἱὸς Διὸς καὶ Ἀντιόπης καὶ ἀδελ-
φός Ἀμφιόπου, ὅστις ὤλεον νὰ ἐκδικηθῇ τὴν μητέρα αὐτοῦ φονόμενος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ τὸν Λύκον καὶ τὴν Δίκην, ἐκურύεσσι τὰς Θῆβας καὶ ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Θῆδην, θυγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἐξ ἧς ὠνόμασε τὴν κορυθαίαν πόλιν ἠθόβας Ἀπολδ. καθ' ὅμ. δ' ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τὴν Ἀηδόνα θυγ. τοῦ Πανδάρου 2) υἱὸς Βορέου, = Ζήτης Παλαίφ. 3) ἱατρός Ἀραφ. φίλος Πλωτίνου Πορφ. 4) καθαριστής τις Ἀθῶν. 5) ῥήτωρ Ἀμφιπολίτης Πλουτ. 6) ἀπελεύθερός τις Κικ. 7) ἄλλ. ἐπιγρ.

Ζήλιας, α, δ· 1) υἱὸς Νικομήδους α'. βρα.

τῆς Βιθυνίας, κατ. Νικομήδους καὶ Προυσίου Στ. Βυζ. ἔδε Ζήλιας· 2) πόλ. Καππαδοκίας, ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Ζήλια, κατ. Ζηλίτης Στ. Βυζ. Ζηχχίας, ὁ μητροπολίτης Μαρτίων μετφ. Ζηχχοί, οἱ ἔθνος παρὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντ. ἔδε Ζηχοί.

Ζήλα, ὡν, τὰ 1) κώμη Ἀρμενίας Στ. Βυζ. καὶ φρούριον εἰς τὰ μεσόγεια τοῦ Πόντου Πλιν. 2) ἀρχαῖός, ὄν. τῆς Φλαδιοπόλεως ἐν Θράκῃ Πλιν.

Ζηλατός, 3' φθονερός, ἰπών. Βάχγου = ἱμ-
παθός, παθητικός Ἀθῶν. 9, 524, invidus.

Ζήλαρχος, δ' ἀγορανόμος τις Ξαν.

Ζήλας· Ζηλίτης, υἱὸς Νικομήδους Ἀθῶν.

Ζηλασίον, τό· ἀκρωτ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθι-
ώτιδος Αἰδ.

Ζηλατόπος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ζηλέα, ἡ· ἡ ἀλδή, ἱατρ.

Ζηλευτής, δ' ἐξηλωτής Εὐστ.

Ζηλεύω· ζηλῶν Σιμπλ. εἰς· Ἐπίκτ. 26.

Ζηλέω· ζηλοτυπῶ, γραμ. ὅθ. τὸ ζηλήμων.

Ζήλη· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ζήλη, ἡ· ἀντίζηλος, συνερίστρια Ἀρισταίν.
δι. γρ.

Ζηλημοσύνη, ἡ· ζήλος, πλ. Κ. Σμ. 13, 388.

Ζηλήμων, 2' φθονερός, ζηλοτύπος· «σχιεῖται ἵστα θεοί, ζηλήμονες ἔξωχον ἄλλων» Ὀδ. ε, 118· «τινὸς = ζηλοτύπος Ὀππ. κιν. 3, 191.

Ζηλίαι, ἡ· ζήλωσις.

Ζηλ(α)υρος· ἀνταγῆλις Διοσκ. 2, 209.

Ζήλιος· ἀνδρ. ὄν. Κίριος νομισμ.

Ζηλίς, ἡ· πόλ. Μυριτανίας Τίγρις.

Ζηλίτης· ἀνδρ. ὄν. Σουδ.

Ζηλο-δοτήρ, ἡρα, δ· ὁ ἄδων, κινῶν, προ-
ξενῶν ζήλον, ὁστις δ' αἰδύνοος Ἀθῶν. 9, 524.

Ζηλο-μάνης, 2' ὁ ζήλω μαινόμενος, ἰπών.
Ἀρρις Νον. Δ. 41, 211· «κόλασμα Ἀγαθ. 14

(5, 218), invidus.

Ζήλος, δ· 1) ζήλις Στ. Βυζ. κατ. Ζηλίτης· 2)
υἱὸς Πύλλαντος καὶ Στυγός Ἠσ. 3) ἀνδρ. ὄν.
ἐπιγρ.

Ζήλος, ὁ (ζέω)· ζέσις ψυχῆς, σφοδρά, ἐμπα-
θὴς κίνησις (π. Ἠσ. θε. 384 ὁ ζήλος εἶναι ἀ-
δελφὸς τῆς Νίκης, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίαις),

ἰδ. ὡς πρὸς ἄλλο τι ἔξωχον· 1) θαυμασμός καὶ
ζήλος πρὸς τι· «οὐδαίς πατ' αἰδοῦσι τῶν ἑλῶν
ἀν' ἐμπέσοι ζήλος ζυγάζιμων» Σοφ. Ὀλ. Κ.

948· «ζήλος τῶν ἀρίστων καὶ φυγῇ τῶν χει-
ρόνων» Λουκ. π. ἀπαίδ. 17· «- πρὸς τι»

Πλουτ. Περικλ. 2· «ζήλον καὶ φιλοτιμίαν ἐμ-
ποιεῖν τινα», Λουκ. 15· «- καὶ μίσησι» Ἠ-
ρωδ. 2, 4, 3· «καὶ ἀγῶν πρὸς τινα Πλουτ.

Ἀρταξ. 4· «ζήλοι νεωτεριστοί» = σπουδαίματα
τῶν νέων Πολυδ. 10, 24, 7-80· τὸ ἀντικει-
μενον τοῦ θαυμασμοῦ, ἐτυχία Σοφ. Αἴ. 498·

πρόβλ. καὶ τὸ τοῦ Ἀημ. ὅπου «ζήλος καὶ τι-
μαί» συνάπτονται, 18, 273· ἡμ. «τὸν αὐτὸν
ἔχει ζήλον ὁ στέφανος, ὅπου ἀν' ἀναρχοῦν»,

18, 120· 2) μετὰ τοῦ αἰσθήματος ὅτι εἶναι τῆς
κατώτερος συνημμένος, φθόνος Ἠσ. ἔρ. 194·

μετὰ τοῦ φθόνος συνημμένος Πλάτ. Φιλ.
47· ἄλλ' ἐν Μαιξ. 242, παρίσταται ὁ ζήλος

μὲν ὡς προηγούμενον, ὁ δὲ φθόνος ὡς τὸ ἐκ
τούτου ἐπόμενον· κατ' Ἀρμών. «ζήλος, μί-

κίαν 98 ἐτῶν ἀπέθανεν ἐκουσίως ἀποκαρτε-
ρήσας. Μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἀνήγειραν
πρὸς ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἀνδριάντας ἐν Ἀθήναις.
Ἐκ δὲ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων τοῦ μεγά-
λου ταύτου φιλοσόφου τίποτε δὲν διεσώθη· τὸ
δὲ πρῶτον καὶ κύριον τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ
ἀντικείμενον ἦν ἡ ἀρετὴ, τὴν ὁποῖαν θεωρεῖ
ὡς μόνην ἐντέλειαν πασῶν τῶν γνώσεων καὶ
πράξεων τοῦ ἀνθρώπου· διὸ καὶ ἡ φιλοσοφία
του διηγεῖτο εἰς τρία κύρια μέρη, λογικὴν, φυ-
σικὴν καὶ ἠθικὴν Δ. Λαερ. 3) ῥήτωρ τις ἐπὶ
Ἰουλιανῷ Σουῖδ. 4) ἐκ Σιδωνος· α) υἱὸς Μου-
σίου, Στωικός καὶ ὁ νεώτερος Ζήνων ἐ-
πικληθεὶς Δ. Λαερ. 6) Ἐπικούρειος Δ. Λαερ. 5)
Ταρσεύς, υἱὸς Διοσκορίδου, μαθητὴς Χρυσίπ-
που Δ. Λαερ. 6) Περγαμηνὸς, φίλος Πρύκλου
Σουῖδ. 7) Ἰουδαῖος τις ἐξ Ἀλεξανδρείας Σουῖδ.
8) Ῥόδιος, ἱστοριογράφος Πολυβ. 9) ἱατρός τις
Γαλλῶν. 10) γραμματικὸς Μόνδιος Λουκ. 11)
Ἀθηναῖος· α) ἄρχων ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν
χρόνων, ἐπιγρ. 6) ῥήτωρ Φίλοστο. γ) Φλυεύς
Ἀρεοπαγίτης Δημ. γ) Κηφισσιεύς Σχολ. 12)
Θηβαῖος, ἐπιγρ. 13) Λαοδικεύς· α) ῥήτωρ Στράβ.
6) ἔγγονος τοῦ προηγ. υἱὸς Πολέμωνος Α'.
βασιλέως τοῦ Βοσπόρου Τίμει. 14) Κρής, ὁρ-
χιστῆς, σύγχρονος Κτησίου Πλουτ. 15) Ἀ-
γαλακτοποιὸς ἐξ Ἀφροδισιάδος ἐπὶ Τρῳάδα, ἐπιγρ. 16) υἱὸς Ἀρισταίντου Λουκ. 17) φίλος
Πυρρήλου καὶ Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεύς
Δ. Ἀλ. 19) δοῦλος τις Ἀχιλ. Τάτ. 20) τύ-
ραννος τῆς πόλ. Φιλαδελφείας μετὰ τὸ ἔπιν. Κο-
τυλῆς Ἰωσ. 21) Ζηνοδότος τετράρχης Ἰωσ. 22)
Ἰσαυρος· α) ὑπατικός ἐν Κωνσταντινουπόλει
448 μ. Χ. Εὐαγγ. 6) υἱὸς Ῥουσομυδλασιεύου,
ὁ πρότερον Ἀρικμήσιος ἢ Τρασσικοδίσσας ὀ-
νομαζόμενος. Καίσαρ τοῦ ἀνατολικοῦ Ῥωμ. κρά-
τους ἀπὸ τοῦ 474 μ. Χ. Φωτ. γ) υἱὸς τοῦ
προηγ. Σουῖδ. 23) Κῶρος, Μιον. 24) υἱὸς Δά-
μωνος Ἰπποκρ.

Ζηνωδία ἡ γυνὴ Βασιλείσκου Θεοφαν. Ἰδε
Ζηωνίς.

Ζηωνίσιος, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὸν Ζήωνα,
ὡς ὁμήγησις· φωνὴ Ἀθην. 4, 153, zenon-
neus.

Ζηωνίδης· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Ζηωνικός, 3· τῷ προηγ. Ἀθην. 4, 160, zenonicius

Ζηωνίς· ἡ γυνὴ Καίσαρος Βασιλείσκου Σουῖδ.
Ἰδε Ζηνωδία.

Ζήνωνος χειρρρόνησος, ἡ ἄκρα ἐπὶ τῶν
δορ. παραλ. τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου ἐν τῇ
Εὐρωπ. Σαρματίᾳ Πτολ.

Ζηνωδ(ό)πολις, ἡ πόλ. Αἰγύπτου, μετὰ
Ζηράνιοι, οἱ ἔθνος Θράκης, ἡ χώρα Ζηρα-
νία Στ. Βυζ. Ἰδε Ζιερηνία.

Ζηρεία, ἡ ὄν. τοῦ ὕδρου Στυμφάλου Σχολ.
εἰς Πτολ.

Ζηροστρεῖς· κώμη τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰν-
δικῆς Πτολ.

Ζηρούανος, ὁ· ἡγεμὼν Ἀρμενίας Βηρωσ.

Ζήρυνθος, ὁ· παραλ. πόλ. Θράκης παρὰ τὴν
Αἴονα, ἐν ἣ τὸ ἄντρον τῆς Ἐκάτης Ζήρυνθον,
τὴν Ζήρυνθον λεγόμενον Στ. Βυζ. κατὰ Ζη-
ρύνθιος· Ζηρυνθία, ἐπὶ τῶν Ἀφροδίτης, εἰς ἣν

παρὰ τὸ ἄντρον προσέφερον θυσίας· σκελὸν
Λυοσφρ.

Ζῆς, ὁ· Ζεὺς Φερειῦδ. ἐν Ἡρωδ.

Ζῆσις, ὡς, ἡ· βίος, ζωὴ Πορφύρ. ἐν Στob.
ἐκλ. φωτ. 262, vita.

Ζῆτ, ὁ· βασις τῶν Τανιτῶν Συγκελ.

Ζῆτα 1) ὀνομασία τοῦ ἑκτοῦ βιβλίου τῆς ἱ-
λιάδος Ἀνθ. 2) ἐπὶ τῶν γραμματικῶν Στε-
φ. Ἰδ. ὁ Σάτυρος ὁ Ἀριστάρχου γνώριμος· Ζῆτα
ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ζητητικὸν αὐτοῦ· Πτολ. πρόλ.
ζητητικοί.

Ζητ-αρετησιάζης, ὁ (Ζητέω, ἀρετῇ)· ἀρε-
τοδωκτής, ὁ ζῆτων τὴν ἀρετὴν Ἀθην. 4,
102, virtutis cupida.

Ζητεύω· τῷ ἐπομ. Ἦσ. ἔρ. 402, δωρ. Ζε-
τεύω Ἀλκμ. ἐν Ἀθην. 10, 416, conquirō.

Ζητέω· γυροῦν νὰ εὑρῶ τι, ζητῶ, ἐρευνῶ, ἐρ-
εῖν· αἰ. 258· «ζητῶν εὐρήσεις» Ἀριστ.

πλ. 101· «ἐθλὼν ἔλυσιν ζητεῖ» Ἀλκμ. Πρ.
262· ἐτι=ποθῶ, ἐπιζητῶ τι Πρ. 1, 91, Σουῖδ.

ἠθέστ. ἐν αἰτ. πεζ. καὶ ἐπὶ πνευματ. μετα-
φ. «καὶ ἐρευνῶ» Πλατ. ἀπολ. 23· «τὰ θεῖα εἰ-
δῶμεν. 1, 1, 15· «σωτηρίαν Ἰσοκρ. 4, 93· ἱ-
πομ. τοῦ τίς Πλατ. Πρωτ. 327· ἐπομ. αἰε-
μετ' ἀπκρ., Χαρμ. 172· μεθ' ἀπλοῦ ἀπκρ., Εὐ-
δοκ. 306· «ζητεῖς ἀναπείσεις» Ἀριστ. πλ.

573. Ὡς. παθ. «τὸ ζητούμενον» = τὸ ἀνι-
κείμενον τῆς ἐρευνῆς Πλατ. Σοφ. 223· «Ζη-
τουμένης ἀρετῆς ὅλης, ὅτι ἐστίν», Μεν. 79·

περὶ δικαστικῶν ἐξετάσεων, «ζητεῖν περὶ ἀδ-
ικημάτων», ῥητ. ἐπιθυμῶν τι· «οἷα Πρ. 1,
91· μεταλαβεῖν Ἀριστ. πλ. 370· ζητῶνται·

ζητῶνται· Φωτ. ἐπὶ δ. ῥημ. ζητητέος Ἀ-
ριστ. θεσμ. 604, quaero, rusco.

Ζήτημα, τό· ἐρευνα, ἐρώτημα, ἐξέτασις, ὅπου
ζητεῖται· «μητρός Εὐδ. Ἰων 1352· «περὶ νό-
μων, περὶ φύσεως» Πλατ. νόμ. 1, 630· 10,
891· ἀντικείμενον ἐρευνῆς Σοφ. Οἰ. τ. 278·

Ζητηματικός, 3· ζητητικός Πλάτ. φιλο-
σοφ. 12· α. 212.

Ζήτηματιον, τό· μικρὸν ζήτημα Αἰδαν. 4,
σ. 639, 5, quaeestio.

Ζήτημα· ζήτημα.

Ζήτηρ, ὁ· ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ Ἠσὺχ.

Ζήτηρ, ὁ, δωρ. Ζήτας· υἱὸς Βορέου καὶ Ὠρε-
θείας, ἀδελφεὶς Καλάιδος, μεθ' οὗ συνέπλευσε

εἰς τὴν Κολχίδα μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀργοναυ-
τῶν, καὶ ἐδίωξαν τὰς Ἀρπυίας, ὅτε αὐτὴ

ἤρχοντο καὶ ἠνώχλουν τὸν Φινέα. Ἐλέγοντο
ὅς ἐτι ἦσαν πτερωτοὶ καὶ ἐφέροντο πολὺ τὰ

χέλοι· διὰ τοῦ ἀέρος· τέλος δ' ἐφόνειυσεν αὐτοὺς
ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῆς Τάνου Ἀπολδ.

Ζητήσιμος, 2· ὃν πρέπει ἢ εἶναι εὐκαλὸν νὰ
ζητῇ, ἐπὶ ὁρώων Σεν. κων. 6, 6, quaerendus.

Ζήτησις, ἡ· τὸ ζητεῖν, κυρ.-ἀνδρός Σοφ. Οἰ.
τ. 55· τροφῆς Θεουκ. 8, 57· ὅμ. καὶ ἐπὶ πνευ-
ματ. πραγμάτων, ἐρευνα· «ἐπιστήμη, ἥδω-
ν» Πλάτ. Θεαίτ. 196· «ζητήσιν ποιησάμε-
=ζητεῖν, Χαρμίδ. 165· ἐτι=κατ' οἶκον ἐρευνᾶ

Λυσ. 12, 30· καὶ ἐπὶ δικαστικῶν ἐρευνῶν Αἰ-
σχίν. 1, 53, quaestio.

Ζητητέος, 3· ὃν τίνα πρέπει νὰ ζητῇ τις Ἀ-
ριστ. θεσμ. 604, quaerendus.

Ζητητήρια, τὰ· βασανιστήρια Σουῖδ. tormenti

Ζητητής, ὁ ἀνιχνευτής· - ὁ θρίων Πολυδ. 5, 9· ἐπὶ πνευματ. πραγμάτων· - μαθημάτων· Πλάτ. Χαρμοδ. 175· - καὶ μαθητής, πολ. 10, 618· ζητηταὶ δ' ἐκκαλούντο ἐν Ἀθήναις ἀρχή τις ἔργον ἔχουσα τὸ ἐρευνᾶν καὶ ἀνιρρίσκειν τοὺς χρεωστούμενους εἰς τὸ κοινόν, καὶ μάλιστα τοὺς νοσφίζομένους καὶ τρώγοντας τὰ δημόσια χρήματα· οὕτως ἀνωμαζόντο καὶ οἱ πρὸς ἐξέτασιν καὶ ἀνέκρισιν ποιοῦντες ἐγκλήματα· ἰδιαίτερος διοριζόμενος ἄρχωντος Ἀνδοκ. 1, 14· «ζητητὴς ἐλλοβαί» Δημ. 24, 11, indagator.

Ζητητικὸς, 3· ὁ πρὸς ζητήσιν ἐπιτηδύσιος. «περὶ τοῦ» Πλάτ. πολ. 7, 528· - πραγματών, Ἀλφιοχ. 366· οἱ ζητητικοὶ = οἱ φιλόσοφοι, ὅ οἱ οὐκ ἐπικτικοί, καὶ ἡ ζητητικὴ = ἡ φιλοσοφία των Δ. Απερ. 9, 8.

Ζητητὸς, 3· ὁ ζητούμενος, ἄξιος ζητήσεως· τινι Σοφ. Οἱ. Κ. 380, quæsitus, expulsius.

Ζητήτωρ, ὁ ζητητής· ὅδε ζητῶρ.

Ζητόνιον, ου, τό· πολ. Θεσσαλίας, μτγν.

Ζητούμενος, ἐπὶ. κατὰ ζήτησιν, ἀντιθ. τῷ ἀπολογούμενῳ· Χρυσ. 2, 290, 38, quæsitus.

Ζητρεῖον ἢ Ζητρεῖον, τό· ἐργαστήριον τῶν δοῦλων, τόπος, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἐργάζωνται οἱ δεδωμένοι δοῦλοι πρὸς τιμωρίαν των Εὐπολ. π. Ἐτ. Μαγ.

Ζητρεῖον· τιμωρῶ δοῦλόν τινα, καταδικάζω αὐτὸν νὰ γυρίῃ τὸν χειρὸς μύλον· ὅδε προηγ.

Ζητρός, ὁ· ὁ ἴσμιος, δημόσιος· Ὑπόχ carnifex

Ζήτητωρ, ὁ· ζητήτωρ, ζητητής, ἀρχ. λεξ

Ζήχοι, οἱ· λῶδες ἐν Κολχίδι Προκ.

Ζί = Δί, Δί, Ὁλυμπίας ἐπιγρ.

Ζί = Ζία.

Ζίαιλας, ἔσ. = Ζηλαί, ἐπιγρ.

Ζιδεῖλα· νῆρος τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ Πτολ.

Ζιδέλμιος, ὁ· ἡγεμὼν τῆς Θράκης, υἱὸς Διούγλιδος Δ. Σικ.

Ζιδή, ἡ νῆσος Καρχηδονίας Πτολ. ὅδε Αἰδκ.

Ζιδότης, ὁ· βασις Βιθυνίας Δ. Σικ. ὅδε Ζειπότης.

Ζιδούδας· αἱ Θράκας ἢ Θράκες γνήσιοι Ἡούχ.

Ζιδόνη, ἡ· σιδόνη, ὁλοσίδηρον ἀκόντιον ἢ λόγχη Σουδ. jaculum.

Ζιδόνιον, τό· σιδόνιον, λογχιδιον μικρὸν Ἡούχ. hastula

Ζιδότης, ὁ· Ζιδότης, βασις Βιθυνίας Διουδ.

Ζιγάνειο, τῆς· ὄν. ἐπαρχίας Ἐπισκοπ. 367.

Ζιγγίβερις, ἐως, ἡ· φυτὸν τι τῆς Ἀραβίας, τοῦ ὁποῦ τὴν ῥίζαν μεταχειρίζοντο ἐν τῇ ιατρικῇ Διοσκ. 2, 100, νομίζουσιν ὅτι εἶνε τὸ π. νινιφόρις amomum Zingiber.

Ζιγγίς, ἄκρα, ἡ· ἄκραις Ἀθιοπίας Πτολ.

Ζιγγος, ὁ· ὁ τῶν μελισσῶν ἢ τῶν ὁμοίων ἐντόμων ἥχος Ἡούχ. bumbus.

Ζιγγόσι· ὁποῖόν π. Κόλιξι Φωτ.

Ζιγερὰ 1) κώμη Ἀσσυρίας 2) κώμη τῆς Ἰδίας Ἀφρικῆς Πτολ.

Ζιγλα, ἡ· κώλον Ἡούχ.

Ζιγνίς, ἡ· ἡ καλουμένη χαλκίς, ἔστι δ' ὁμοῖον ταῖς μικραῖς σάβροις Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 24.

Ζιγνῶσι· ζιγγῶσι

Ζιγχα· πολ. Νομιστίας.

Ζιγχοί, οἱ· ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας Πτολ. ὅδε Ζιλχοί, Ζηχοί, Ζυχοί.

Ζιζα· πολ. Πετραίας Ἀραβίας Πτολ.

Ζιζάνιον, τό· ὅρτον ἀχρεῖον «τὸ ἀντισπορᾶ συμπαροφύμενον τῷ αἴτῳ (παρὰ τὸ τῷ αἴτῳ παρεδρεῖν καὶ συναυξάνεσθαι, οἶον ἐν αὐτοῦ ἀνίον)» Ἐτ. Μαγ. «τὸ ζιζάνιον τὸ λεγόμενον αἶρα, φθίρει τὸν σπλῆν, ἄρτους δὲ μὴ γνομένη, σκοτεῖ τοὺς ἐσθιόντας», γεωπ. 2, 43, ἐν δὲ τῇ συνηθ. ἐν χρήσει καὶ μετφ. ὡς καὶ Ἰω. Χρυσ. 12, 420, zizanium, lolium

Ζιζανιο-σπόρος, 2· ὁ σπείρων ζιζάνια μετφ. μτγν.

Ζιζανιόσης, 2· πλήρης ζιζανίων μτγν.

Ζιζάτρα· πολ. Καταονίας Πτολ.

Ζιζουλᾶν, τό· τῷ ἐπὶ.

Ζιζυφον, τό· εἶδος δένδρου ὃ καὶ ἡ συνήθεια καλεῖ οὕτω τσιζυφία τὸ δένδρον καὶ τσιζυφα ὁ καρπὸς τῆς, γεωπ. 10, 3, σ. 641, zizyphum, ramus jujula.

Ζίκατα· δίκαια, Ὁλυμπίας ἐπιγρ.

Ζιήλας, ὁ· υἱὸς Νικομήδους Β. βασιλ. τῆς Βιθυνίας Ἀρρ. ὅδε Ζηλάς.

Ζικνῶν· ζιγνῶν.

Ζιχία, ἡ· ἐπαρχία τις ἢ καὶ Ζηχία κελουμένη, μτγν.

Ζιχοί, οἱ· Ζιλχοί ἔδωτ. εἰς Δ. Περ.

Ζίλαι· ὅδε Ζελαί.

Ζιλεῖται ἡ Ζιλα, ἡ· Ζηλεις, πολ. Μαυριτ. Τίγγις, Πτολ.

Ζιλεῖται, ὁ· ποτ. Μαυριτ. Τίγγις, Πτολ. = Διζεῖται.

Ζίλμιος, ὁ· λῶδες ἐν Θράκῃ μετὰ ναοῦ τοῦ Σαδαξίου Μακρ. Σατ.

Ζιλχοί, οἱ· ἔθνος ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ εἰς τὰ παράλια τοῦ Πόντου Ἀρρ.

Ζιμάρα· πολ. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας βορείων τῆς Ἐρεσρούμ. Πτολ.

Ζίμαρχος, ὁ· Ζήμαρχος, ἡγουρὸς τις, ἐπιγρ.

Ζιμοσχία, ἡ· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Ζιμόρα, ἡ· πολ. Ἀρίας Πτολ.

Ζίνζηρος, ὁ· Καλδαῖος ἡγεμὼν Συγκελ.

Ζίνθα, τὰ· φρούριον ἐν τοῖς ὄρεσι τῆς Ἀρμενίας καὶ Μηδίας Περ. Πατρ.

Ζινίχιον· τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος Φωτ.

Ζιποίτης, ὁ· Ζιποῖτης καὶ Ζιδότης Στ. Βούξ.

Ζιποῖτιον, τό· πολ. Βιθυνίας, ἱερὸν τεῖχος ὑπὸ τοῦ Ζιποῖτου Στ. Βούξ. κατ. Ζιποῖτιος.

Ζιρά· Ζερά.

Ζίρης, ὁ, Σκουχὴ λεξ. Λουκ. Τόξ. 40.

Ζίριν, τό· Ζίρης, περὶ οὗ ὁ Λουκ. «οὐκέτι φωνεῖται ὅπ' αὐτῶν, ἀλλὰ δέχονται αὐτὸν ὡς ἐπὶ λότροις ἦγοντα», Τόξ. 40.

Ζίτανα, ἱερ. ἀντὶ Τιτάνα Ἡούχ.

Ζιφά· πολ. Παλαιστίνης Ἰώσ. κατ. Ζιφηνό.

Ζιφαρ· ὅδε Ζυφά.

Ζι-φουιον, τό· ἔθρονος, διπλοῦν· «ζιφουιον ἀποινέντω» Ὁλυμπίας ἐπιγρ.

Ζίχ 1, τὸ Ζ, τὸ μέγιστον ἀξίωμα ἐν Πέρσας Μενανδ. 2) ὁ Ζίχ = ὁ κάτοχος τοῦ ἀξιώματος, ὅστις ἡσθεγοῦνται ἐκαλεῖται, ποιοῦντες τοῦ Χοσρόου πρὸς τὸν Ἰουστίνου Μενανδ.

Ζιχία, ἡ· γῶς τῶν Ζιχίων Κωνστ. Παρρ.

Ζιχνά, αἱ· κώμη τις Ἐπισκοπ. μτγν.

Ζίω = ζήτω καθ' ἑσπερινόν. quiesco.
 Ζιγάραχος, ὁ· Ἀθηναῖος τις Ῥωσ. ἐπιγρ.
 = Σμάραγδος.
 Ζιμένθιος· Ἐλεφαντίνη, ἐπιγρ. μετγ.
 Ζιμερδαλέος· σμικρός.
 Ζιμερδνός· σμερδνός.
 Ζιμέρδω· μέρδω, «ὅ ἐστι βλέπειν» οὐ ἐναντίον
 ζιμέρδω διὰ τοῦ ζ, παρὰ τοῖς Ἀγαιοῖς, ὃ ἐ-
 στιν ἄγαν βλέπειν ἐν τῷ μερίζειν τὰς ὀπτικές
 ἀκτίνας· Εὐστ. σ. 936, in theor.
 Ζιήγμα· ἴδε σμικρός.
 Ζιήζ· ὄνομα ἡ μέρος ὀνόματος σατύρου ἐν ἀγ-
 γελίῳ πηλίνῳ Δουράνδ.
 Ζιμικρός· σμικρός, τὸ μικρὸς προσηγορεύεται
 τοῦ σμικροῦ, ὅπερ ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ζιμικροῦ
 ἡγουν ζιμικρός, ἐξ οὗ διὰ τὸ ἐπιδύνατον τῶν
 στοιχείων γίνεται σμικρός Εὐστ. 1421, per-
 pusillus.
 Ζιμίλη, ἡ· ομίλη.
 Ζιμίλιον, τό· ομιλίον.
 Ζιρινύη· σμινύη.
 Ζιρόνα· Σμόρνα.
 Ζιρυναία· τῷ προηγ.
 Ζιρυναῖος· Σμυρναῖος, ἐπιγρ.
 Ζιωδιξ· σμωδιξ.
 Ζόαρα, τὰ· 1) πόλ. τῆς πέραν τοῦ Ἰορδάνου
 Παλαιστίνης· εἰς τὴν νοτιανὰν. ἄκραν τῆς Ne-
 ροῦς θαλάσσης· Ἰώσ. κατ. Ζοαρηνοὶ Στ. Βού.
 2) πόλ. Περσίας, κατ. Ζοάροι καὶ Ζοαράται·
 Στ. Βού.
 Ζόασεις, ζόασον, ζόασω· ἴδε σθένουμι.
 Ζοβιδής· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ζοδάρας· ἀνδρ. ὄν. Ἰάμβλ.
 Ζόδηρ, ὁ· βασιλ. τῶν Ἀλβανῶν Δ. Κίσι.
 Ζογοκάρα· πόλ. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας Πτολ.
 Ζογόρακα· τῷ προηγ.
 Ζογγύλος· γογγύλος, ὡς ζάγκλος ἀντὶ ἀγ-
 κύλος· ἴδε χογγύλη.
 Ζόη, ἰων. ἡ· 1) ζώη Ἰερ. 1, 85· π. τραγ.
 πολλαχού ἰδ. π. Εὐρ. 2) (ἐκ τοῦ ζέω) ἡ ἐπὶ
 τοῦ γάλακτος ἐπισταμένη ἐπιδερμὶς = γραῦς·
 Εὐστ. Ἰλ. σ. 906.
 Ζήη· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
 Ζήης, ὁ· ἰσχυρὸς ἡ σφοδρῶς πνέων Ἰσούχ.
 Ζοία, αἰολ. ἡ· ζώη Θεοκρ. 29, 5, ὡς κακο-
 ζοία καὶ κακοζοία.
 Ζοῖλος, ὁ· Ζωῖλος Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.
 Ζοίτεια, ἡ· τῷ ἐπομ.
 Ζοίτιον, τό· πόλ. Ἀρκαδίας Πανσ. κατ.
 Ζοιτεὺς καὶ Ζοιτεῖς Στ. Βού.
 Ζοιτεῦς, ὁ· υἱὸς Τριχολόου, ἑγγονος Λυκί-
 νος, Ἀρκάδ. ἰδρυτῆς τῆς πόλ. Ζοιτείου Πανσ.
 Ζόκαμος, ὁ· φύλαρχος τῶν Σαρακηνῶν Σω-
 ζομ. = Ζάκομος.
 Ζολιμήλος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σουῖδ.
 Ζόλκα· Εὐάνα, πόλ. ἐν Γαλατία Πτολ.
 Ζομβίς, ἡ· πόλ. Μηδείας Στ. Βού.
 Ζόμβρος, ὁ· τραγέλαφος, ἴσ. βούδαλος, γλιου.
 Ζομέθερος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ζομίκλος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σουῖδ.
 Ζομουχάνα· Ζαμουχάνα, πόλ. Ἀρίας Πτολ.
 Ζόννουξος· Διόνουτος, ἐπιγρ.
 Ζοός, ὄμρ. ἀντὶ ζωὸς Θεοκρ. 2, 5.
 Ζόρ· ἀπό, ἐπιγρ.

Ζοραμβός, ὁ· πατ. Γεδρωσίας.
 Ζορασσηνοί, οἱ· ἔθνος τι, ἐπιγρ.
 Ζορζίλα· πόλ. Πισιδίας Ἰεροκλ. ἴσ. = Δορζή·
 Ζορκάς, ἡ· θορκάς Ἰερ. 4, 192.
 Ζόρξ, ζορκός, ἡ· τῷ προηγ.
 Ζοροβάβηλος, ὁ· ἀρχηγὸς τῶν ἐκ τῆς Ἰερ.
 ἐπιστροφάντων Ἰουδαίων = Ζοροβάβελ Ἰώσ.
 Ζοροπάσσος· πολ. μικρὰς Ἀρμενίας Πτολ.
 Ζορσίνης, ὁ· βασιλ. τῶν Σειράκων, ἐπιγρ.
 Ζοσίμος, ὁ· Ζώσιμος, νομίσμ. Μιον.
 Ζουγάνα· ἴδε Δουγάνα.
 Ζούγαρ· πόλ. τῆς ἰδίας Ἀρμενίας Πτολ.
 Ζούγωνες· βόες ἐργάται, Λίκωνες Ἰσούχ.
 Ζούγον ἡ ζυθον· θηρίον, ἡ ξουσίπτελας Ἰσούχ.
 Ζοσμοί, οἱ· ἔθνος Γερμανικὸν Σιρὰξ.
 Ζούραχοι, οἱ· ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀρ.
 εἰς Πλιν.
 Ζορζοῦ(ρ)α ἡ Ζουρζούα· πολ. τῆς μεγάλῃς
 Ἀρμενίας.
 Ζοῦρμεντον, τό· πόλ. Βυζακίου ἐν τῇ τῷ
 Ἀρμενίας Πτολ.
 Ζοῦρδαρα· πόλ. Δακίας Πτολ.
 Ζοῦσαι· δραχμαὶ Ἰσούχ. λεξ. Χαλδαϊκῇ καὶ
 Συριακῇ.
 Ζουσίδαν· πόλ. Δακίας Πτολ.
 Ζούφωνες, οἱ· Νουμιδικὸν ἔθνος π. τῇ Καρ-
 χηδόνι Δ. Σκ.
 Ζουχάδδαρι, ἡ· Βουχάδδαρι ἡ Ζουχάδδαρι
 ἡ Χουχάδδαρι, ἡ· 1) κώμη Μαυρ. Κασσ.
 Πτολ. 2) τὸ Ζουχάδδαρι ἡ Χουχάδδαρι, ὄμρ.
 τῆς Συριακῆς Πτολ.
 Ζούχης, ἡ· λίμνη καὶ πόλ. ἐν Λιβύῃ, οὗ πόλις
 τῆς μικρᾶς Σύρτης Στραβ. κατ. Ζουχίτις
 Στ. Βού.
 Ζόφος, 3· τῷ ἐπομ. Νικ. ἀλ. 501· ζόφους
 μέλαν, σκοτεινὸν Ἰσούχ.
 Ζοφερός, 3· μέλας, σκοτεινός· -χάος Ἰσ.
 814· -ἀήρ, ἀντίθ. τῇ αἰθέρᾳ Λουκ. Νιγρ.
 -σάρκεις Νικ. Θηρ. 464· -φρονεῖς Ἀγαθ. 2
 (5, 297), caliginosus
 Ζοφερότης, ἡ· σκοτεινότης, μετγ. caligo.
 Ζοφρ-φορί· ποτικῇ, ἡ· ἡ ὀρίχλη τῷ
 Πόντου Γρ. Ναζ. ἐπιστ. 7.
 Ζόφος, 3· ζοφερός· -Εριννύες Ἰεροκ. 1
 (7, 377).
 Ζοφο-δορπίας, ὁ· σκοτεινὸς δειπνός Σουῖδ.
 Ζοφο-δορπίδας, ὁ, οὕτως ὀνόμαζεν ὁ Ἀλ-
 κατὸς τὸν Πιττακόν, ὡς δειπνοῦντα εἰς πον-
 τεινὸν ἡ κεχυμένον τόπον Δ. Λαερ. 1, 11
 ὁ π. Σουῖδ. σκοτόδαιπνος ἠλέγετο, ἐξ ἧς
 μενον ὑποθεσθ. λαθροφάγος ἐν Κρ. Ἀν.
 Ζοφο-εἰδελος, 2· τῷ ἐπομ. Νικ. Θηρ. 638.
 Ζοφο-εἰδής, 2· σκοτεινὸς φαινόμενος, σκο-
 τεινὴν θεωρίαν ἔχων Ἰπποκρ. 595, 40, in
 brosus.
 Ζοφείας, 2· τῷ προηγ. σκορπίος Νικ. Θηρ. 77.
 Ζοφο-μηνία, ἡ· σελήνης σκότος, ἔκλειψις
 ἀρχ. λεξ. πρὸλ. σκοτομηνία.
 Ζοφρ-πνοια, ἡ· ἄνεμος πνέων ἐκ δυσημῶ
 Σχολ. Ἰλ. φ. 334.
 Ζόρος, ὁ (πρὸλ. νέφος, ὀνόμαζεν, νέφας)· σκό-
 τος, ὀμίχλη, σκότος τῆς νυκτός Ἰσ. δαμ.
 227· --χειμῖνος μηνὸν ζ.· Πινδ. Ἰ. 3, 36·
 τὸ Ἄρου Ὀδ. α, 356 τὸ βασιλεῖον τῶν

οικιών· «ηγερέεις» 'Ιλ. ο, 191· δθ. «νοῦς ἐστὶ ποτὶ ζόφον», σκέπτεται τὸν θάνατον Κ. Σμ. 3, 256. Συνηθέστ. τὸ σκοτεινὸν καὶ ἐσκα-
σμένον μέρος τῆς γῆς· «πρὸς ζόφον», ἀν-
τιθ. τῷ «πρὸς ἡὼ τ' ἡλιόν τε» 'Ιλ. μ, 240,
τῷ 'Πω· δθ.=δύος· 'Οδ. κ, 190· καὶ μετχ. «ζ
ψυχῆς» Πλουτ. π. ἀκ. 10, ἐπενεβρο.
Ζοφο-φθόρος, 2· τὸ σκότος ἀποδιώκων, μετν.
Ζοφώω· σκοτεινὸν ποιῶ, ἰδ. παθ. «γῆρξ καν-
θον ἐξοφωμένος» Φιλ. 16 (6, 92)· τὴν ὄψιν
Λαοκ. Φίλοπ. 4· μετφ. «τὸν νοῦν ἐξοφώης»
'Αθην. 11, 741, 45, ὀπτενεβρο.
Ζοφ-ώδης, 2· ζοφερὸς, σκοτεινὸς 'Πρωδν. 1,
8, 12· «νέκυς Κρίναξ. 36 (7, 380).
Ζοφωμα, τό· σκότισμα, μετν.
Ζοφωσις, ἡ· σκότισις, τὸ ποιῆν τι σκοτεινόν,
μετν. ὀπτενεβratio.
Ζώω, ἰων. καὶ π. = ζάω 'Πρ. 7, 46, νίνο.
Ζυδοίτης, ὁ· υἱὸς Ζυποῖτου, ἀδελφὸς Νικομή-
δους· Α'. Αδ. Ἰδε Ζυποίτης.
Ζυγάδην· ζευγαρωτά, συνηγεμένως, δρχ. λεξ.
jugatim.
Ζυγάδιον, τό· εἶδος ὑποδημάτων Σουδ.
Ζυγαῖνα, ἡ· εἶδος ἰχθύος 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 2,
16, zygaena.
Ζυγαῖνα, ἡ· νῆσος ἐν Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ Πτολ.
κάτ. Ζυγανίτης, ἐπιθ. Ζυγανιτικὸς Στ. Βυζ.
Ζυγαῖος, 3· ζύγιος Χρυσ.
Ζυγάκης, ὁ· μικρὸς ποτ. τῆς Μακεδονίας
παρὰ τοὺς Φιλίππους 'Αππ.
Ζυγαντίς· πόλ. Αἰθῶς, κάτ. Ζύγαντες Στ. Βυζ.
Ζυγαρχία· τὰ δύο ἔρματα Αἰλ.
Ζυγάς, ἡ· τὸ ζεύγος, μετν. παρ.
Ζυγάστριον, τό· ὕψος τοῦ ἵππου, κιδώτιον
Πολυδ. 10, 138.
Ζύγαστρον, τό· κιδωτός, κυρ. ἡ ἐυλήνη σφ-
ρός· παρὰ Δελφοῖς διὰ ζύγαστρον καλεῖται τὸ
γραμματοφυλάκιον Φωτ. 54, 12· κοῖλον Σοφ.
Τρ. 689, arca.
Ζύγαστρος, ὁ· τῷ προηγ. Σοφ. Τρ. 692.
Ζυγαστροφίω· ἱζυγαστροφῶ 'Απολλων. π.
'Αντων. 383.
Ζυγάτιον, τό· ἐπικόμισις, γλωσσ. λεξ. ὑποπτ.
Ζυγείς, π. ἀορ. ε'. μετχ. τοῦ ζεύγνυμι.
Ζυγείς, οἱ· ἔθνος τῆς Μερμαρικῆς Πτολ.
Ζυγέν, τό, μετχ. π. ἀορ. ε'. τοῦ ζεύγνυμι.
Ζύγνα, ζύγαῖνα.
Ζυγίω· εἶμαι ἐν τῷ αὐτῷ ζυγῷ ζευγαρωτά,
προχωρῶ, ἐπὶ στρατιωτῶν, οἵτινες ἑστανταὶ
κατὰ μῆκος εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν πλησίον
ἀλλήλων Πολυδ. 3, 113, 8, ὡς καὶ τὸ στι-
χίω, ὅτε ἑστανταὶ ὁ εἰς ὅπισθεν τοῦ ἄλλου
κατὰ βάθος εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν.
Ζυγίη, ἡ· τὸ ζεύγος, μετν. παρ.
Ζυγηδόν· ζευγαρωτά συνδεδεμένως συνηγε-
μένως 'Ηλιοδ. 10, 17 jugatim.
Ζυγητή, ἡ· κλείς 'Ποδ.
Ζυγη-φθόρος, 2· ὁ φέρων ζυγόν·-ἐπποι. Εὐρ.
'Ἰκπ. 1083· ἀγλὴν πώλων, 'Ρησ. 303· ἴδε
ζυγοφθόρος.
Ζυγία, ἡ· εἶδος πετρίδας Θεοφρ.
Ζυγία, ἡ· ἱππῶν. 'Πρας Nov.
Ζυγιανοί, οἱ· 1) ἔθνος Βιθυνίας Πτολ. 2)
ἱπθ. τοῦ Ζυγοί, ὁ ἴδ.

Ζυγιανός, ὁ· ὁ εἰς τὸ σημεῖον ἢ τὸ ζυγίον
τοῦ ζυγοῦ γεννηθείς, μετν.
Ζυγιατής, ὁ· εἰς· τὰ ὑποζύγια ἀνήκων, ὁ τῶν
ὑποζυγίων, γλωσσ.
Ζυγίζω· ζυγιαῶ, ὡς καὶ ἐν τῇ συνθ. ὀλτω
εἰς τὸ ζύγιον ἢ τὴν ζυγαρίαν Σουδ.
Ζυγίη, ἐπ. ἡ ζυγία, ὁ ἴδ.
Ζυγικά, τὰ· ζυγικὴ ἐπιστήμη, τὸ ζυγίζειν τὰ
σώματα, μετν.
Ζυγικός, 3· ὁ εἰς τὸ ζύγιον ἀνήκων ἢ εἰς τὴν
ζυγαρίαν ἢ τὸ ζυγίζειν, μετν.
Ζύγιμος, 3· ζύγιος 'Αθην. 8, 331.
Ζύγιμος, 2· ὁ τῆς ζυγίας τοῦ δένδρου Θεοφρ.
ζύγιοι· Ζυγοί, ὁ ἴδ.
Ζύγιον, τό· μικρὰ ζυγαρία μετν.
Ζύγιος, 2 (ἐπὶ τῇ ζυγίᾳ ἐπὶ τῆς 'Πρας ὡς προ-
στατιοῦσιν τὸν γάμον Nov. Δ. 32, 57·- 'Α-
φροδίτη Φωτ. βέλ. α. 144, 6)· 1) ὁ εἰς τὸν
ζυγὸν ἀνήκων·-ἐπποι. Εὐρ., 1. Α. 221 ἐπὶ ἱπ-
πων καὶ ἀμαξῶν, ἑξευγμένος· «θηρῶν ζύγιοι
σάτινας». Εὐρ. 'Ελ. 1310· 2) «ζυγίτης Πτολ.
1, 87· «κῶμαι ζύγιαι»-μετόνοιο Πολυαιν. 5,
22, 4, jugalis.
Ζύγιος, ὁ· ἱππῶν· Διός, ἐφόρου τοῦ γάμου 'Ποδ.
Ζυγίς, ἰδος, ἡ· Ἐρπυλός 'Αθην. 15, 681.
Ζυγίς· ἴδε Γυγίς.
Ζυγίτης, ὁ· ὁ κωπηλάτης ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ
πλοίου ἢ εἰς τὴν μεσσίαν τῶν τριῶν ἑδρῶν,
αἵτινες ἐτίθεντο διὰ τοὺς κωπηλάτας μία ἐπὶ-
νω τῆς ἄλλης Σχολ. 'Αριστ. Βατρ. 1106.
Ζυγίτης, ὁ· ζευγίτης 'Εκ. Μεγ. 452, 4.
Ζυγίτης, Ἀφροδίτη· ζυγία Φωτ. jugalis.
Ζυγκλίω· μῶν, ὅρμω, σκυθρωπῶς 'Ποδ.
π. τῷ αὐτῷ εὐρίσκεται καὶ «ἐπιζυγκλίνω»
ἐπισκυρδαμύττειν, ἐπιστίνειν, ἐπικατακλίνω·
καὶ μετὰ ταῦτα «ἐπιζυγκλοῦσα» ἐπικλείουσα,
μόουσα». Συγγ. τούτῳ φαίνεται καὶ τὸ ζι-
κνώσαι, σκυθρωπῶσαι· ὁ δὲ Σουδ. καὶ 'Εκ.
Μέγ. ἔχουσιν ἀντὶ τούτου ζιγνώσαι. Ἡ μετὰ
τοῦ γ γραφὴ φαίνεται ὀρθότερα, ὅταν παρα-
χθῇ ἐκ τοῦ στόζω, στόγω, στυγίω· δθ. στυ-
γνός, ἡ σκόζω, σκυζάω, δθ. τὸ σκυθρός· 'Ιο.
δὲ συγγενεὺς καὶ τῷ ζάγκλη.
Ζυγνίς, ἡ· εἶδος τι σαύρας=ζιγνίς.
Ζυγδ-δεσμον, τό· τῷ ἐπομένῳ, πλ. -δίχη·
'Αγαθ. 62 (9, 155).
Ζυγδ-δεσμος, ὁ· ὁ ζυγοδέτης, ὁ ἱμάς, τὸ
δερμάτιον, λωρίον, οἷ· οὐ ἴδιοντο ὁ ζυγδ· τοῦ
ἱππου ἢ τῶν βοῶν μὲ τὴν ἀραξάν ἢ τὰ ἀρο-
τρον 'Ιλ. ω, 270, ἐνθα καὶ τὸ μῆκος αὐτοῦ
ὀρίζεται ἐννέα πήχεις· τὴν ἐρμηνείαν τούτου
ἴδε π. 'Αρρ. 'Αν. 2, 3, 11.
Ζυγο-δέτης, ὁ· τῷ προηγ. 'Πο.
Ζυγο-εὐδής, 2· ὁμοῖος τῷ ζυγῷ Παλιν.
Ζυγοί, οἱ· ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας π.
τὸν Εὐξείνιον ἀπὸ τοῦ ὅρου Κκυκλάσους μέχρι
τοῦ Κιμαρίου βοσπόρου μεταξὺ τῶν Ἀκαίων
καὶ Ἑνδύων Στραδ. ἔτι διὰ Ζύγιοι καλοῦμε-
νοι ἐπὶ Ζυγιανὸς Στ. Βυζ.
Ζυγοκδ-φαλον, τό· ὁ ζυγός, ἐπὶ γρ. jugum.
Ζυγο-κροῦσσης, ὁ· ὁ ἐξαπατῶν διὰ τῆς τρυ-
τάνης, ζυγαριᾶς 'Αρτεμίδ. 4, 59.
Ζυγδ-λωρον, τό· ζυγοδεσμός Σχολ. Αἰαγ.
Περσ. 188.

Ζυγο-μαχέω· εἶμαι ἐναντίος, διαφέρομαι μετὰ συζύγου ἢ συντρόφου· - περὶ ὀνόματος Δημ. 39, 6· - πρὸς οἰκίτην Πλουτ. Κατ. πρεσβ. 21 ἐν γέν. ἀγωνίζομαι· - λιρῶ, Μαρ. 12, Ζυγο-μαχία, ἡ μάχη, διαφορά πρὸς οἰκίτην Ἀριστ. 2, 2.

Ζυγόν, τὸ (κατὰ Πλάτ. Κρατ. 418 εὐογόν = δύο ἄγον, ἀλλὰ πρὸς. jugum, ζεύγνυμι) 1) ὁ ζυγός, δι' οὗ ζεύγνυνται δύο ἄνθρωποι, βόες, ἡμίνοι εἰς τὸ ἄροτρον ἢ τὴν ἀναξάν· τίθεται δ' ἐπὶ τοῦ τραχήλου τῶν κτηνῶν καὶ στερεοῦται ἐπὶ τοῦ ὅμοιο, ἀπὸ ὅμοιο πανταχοῦ «ὅπου ζυγὸν ἔχειν» = ζευγνύειν Οἰ. γ, 383· «ὅπου ζυγοφῶν λύον ἔκπυσι» Ἰλ. ω, 576· «ἐπὶ ζυγὸν ἀβένα θένει βουσί» Πρ. ἔρ. 51 ὅθ. «κατὰ ζυγά» = ζευγαρωτὰ Θεοφ. 13, 32. Συχνὰ μετὰ ἐπὶ δουλείας «τὸ δουλίον ζ.» Αἰσχ. Ἀγ. 1226· «δουλείον ζυγόν» Πλάτ. νόμ. 6, 770 «δουλείας ζυγά» Σοφ. Αἴ. 944· «ἀνάγκης ζ.» Εὐρ. Ὀρ. 1330· «ἐπιθεῖναι τινα ζυγά τοῦ μηδρίσας» Ξεν. Κυρ. 2, 1, 26· καὶ ἐν γέν. θεσμός, «τιμιωτέρῳ ζυγῷ ἐξόχουσαν» Πλάτ. πολ. 6, 508. Παρομ. «ταυτὸν ζυγὸν ἔλκειν» Ζ. νοδ. 3, 43· 2) τὸ μικρὸν ζυλάριον, τὸ ὁποῖον κείται πλαγίως πλησίον τῶν ὀδῶν, τῆς λύρας. εἰς ὁποῖον ἐπακουμένῳσιν αἱ χοροδαί· «ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν» Ἰλ. ι, 181· «ὅθ' ἡ πηχὺς τῆς κιθάρας, ἣ ἐγκαινεται οἱ κόλλαι· εἰς Σχολ. 3) τὰ ζυγά = αἱ σάνιδες ἢ πάγκοι, ἐφ' ὧν καθόηται οἱ κωπηλάται (αἱ τὰς δύο τοῦ πλοίου πλευρὰς συνδέουσιν) Ὁδ. ι, 99, τραπίζα μετὰ ἐπὶ ἀξιώματος τῆς πολιτείας Αἰσχ. Ἀγ. 1618· εἰς τὸ πρῶτον πάλαιος ὁρμηθεὶς ζυγόν· Εὐρ. Ἰων. 595· ἴδε καὶ ζυγός 4) ἱμάς ἢ λωρίον τῶν γυναικείων σανδαλίων Ἀριστ. Λυσ. 417, ἐνθα π. τῷ Σχολ. αὐτ. εἶνε ἀρα. καὶ ὁ Πούγ. ἐξήγ. «οὗ περιειμένους ἱμάς τοῖς βακτύλοις πρὸς τὸ συνέχειν ἐξαχόμενον τὸν πόδα» 5) καὶ δύο πράγματα καθ' αὐτὰ ἡνωμένα ἢ ὅμοια ἀλλήλοις, ὁπλ. ζευγαρωτὰ ὅθ. καὶ τὸ τῆς συνηθ. παιγνίδος ζυγά ἢ μονά = ζυγά ἢ ἄζυγα (= ἄρτια ἢ περιττά) Σχολ. Ἀριστ. πλ. 817.

Ζυγο-πλάστης, ὁ ὁ πλασταίς, ἀπατηλέσιν ἢ ψευδέσι ζυγαρίαις χρώμενος Σουῖδ. = ζυγο-κρούστης.

Ζυγο-κλεπτέω, -ω· εἰς τὸ ζύγιμα κλέπτω· μόν. μετχ. ζυγοκλεπτήσαντες Ἰουστ. νεαρ. ΡΜΠ 2.

Ζυγο-ποιέω· ζυγὸν ποιεῖν Πολυδ. 7, 115.

Ζυγο-ποιός, 2' ὁ ποιῶν, κατασκευάζων ζυγὸν Φερειρ. ἐν Ἀθῆν. 6, 269.

Ζυγόπολις, ἡ πόλ. ἐν Πόντῳ παρὰ τὴν Κολίδα Στράβ. κατὰ Στ. Βυζ. πόλ. τῶν Ζυγίων.

Ζυγός, ὁ 1) συνήθ. εἰς τὸν ἐν. = ζυγὸν (Ὀρμ. ὕμν. Δημητρ. 317· π. Ὀρμ. εἰς τοῦ γένους διάκρισις δὲν γίνεται)· «ἄγειν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τινα» = ὑποτάσσειν Πολυδ. 4, 82· ἔτι τὰ τῶν κωπηλατῶν καθίσματα· καὶ «οἱ ζυγοὶ» Σχολ. Θουκ. 1, 29· καὶ ἀντὶ τοῦ συνδέσμου ἐπὶ τῆς φόρμιγγος· 2) γραμμῇ, σιρὰ παρὰ τοῖς στρατιώταις, «τὸ ἐκ παριστηκῶν ἀλλήλοις πληθοῦς» Σουῖδ. οὕτω «τὰς τοῦ πέμπτου ζυγοῦ σαφίσας» Πολυδ. 18, 12, 5· πρὸς. ζυγίω, ἐν

τῷ πλ. τὰ ζυγά· Καὶ ἐν τῷ χορῷ τοῦ δράμα· τος, τραγικοῦ μὲν χοροῦ πέντε ζυγά ἐκ τριῶν Πολυδ. 3, 4, 108· 3) τὸ κατὰ μέτρος ἑταταιμένον ξύλον ἢ σιδήριον τῆς ζυγαριᾶς τὸ συνδένον καὶ συγκρατοῦν εἰς τὰ ἄκρα αὐτοῦ τὰς δύο πλάστιγγας, καὶ ἐν γέν. ζυγαριά· «ὅθ' ἐπὶ παν ζυγὸν ταλάντου» Αἰσχ. Ἰκ. 802· καὶ ἐπὶ ἐν. οὕδ. ἀλλαχού· «ὁ ζυγός, ὡς Πλάτ. «αἶρων τὸν ζυγόν», Τιμ. 63· «στήσας ἐν τῷ ζυγῷ», Πρωτ. 356· καὶ πλ. τὰ ζυγά, ὡς Δημ. οὐ ζυγά καὶ σταθμά ἔχων», 25, 46, καὶ ὁ ἀστερισμὸς τοῦ ζυγοῦ, «αἱ γηλαὶ τοῦ ἐν αὐτῷ σκορπίου» Σουῖδ. Κατὰ δ' ἑῶσιν. καὶ ὁ μυχλὸς τῆς θύρας πρὸς, ἐπιζυγώ). Οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ συμφωνοῦσιν εἰς τοῦτο ὅτι «ζυγός ἀρσενικῶς ἐπὶ τὸν βῶν», ἀλλ' αἱ παρὰ τῆς ἡμετέρας αὐτῶν περὶ τοῦ γένους ἐν ταῖς διαφ. σὴμ. εἶνε διάφοροι, jugum transtra, statera.

Ζυγο-σταθμίω· ζυγοστατέω Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 270, Iruilino, libro.

Ζυγο-σταθμήσεις, ἡ ἡ ζύγισις Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 275.

Ζυγο-σταθμός, 2' ἡ ζυγαριά, τὸ ζύγι (στατήρι) Πλουτ. ἡθ. σ. 928.

Ζυγο-στασία, ἡ τὸ ζυγιάζειν Τζετζ. libratio.

Ζυγο-στάσιον, τὸ ἀξίωμα καὶ τόπος ὅπου ἐδρίκετο ὁ ζυγοστάτης ἢ ζυγιατής, κωδὶς Ἰουστ. 10, 71.

Ζυγο-στατέω· βάλλω τι εἰς τὴν ζυγαρίαν, ζυγιάζω· «τὰ γινόμενα ὡς περ ἐν τρουτάνῃ» Λουκ. ἱστ. συγγρ. 49· «τινὰ πρὸς τινα» συγκρίνειν Ἀλκίφρ. 2, 2' εἰς ἱσοσταμίαν, ἢ εἰς ἱσοζύγιον βασιῶν τι· «τὸ ζυγοστατούμενον» = ἱσορροπεῖν Πολυδ. 6, 10, 7.

Ζυγο-στάτημα, τὸ ἡ πλάστιγγ Φιλίμ. λει. 254, librallio.

Ζυγο-στροφέω, π. Ἀπολλ. Δυσκ. ὅπου εἶνε ζυγοστροφῆ, ἀμφ.

Ζυγο-τροπία, ἡ ζυγαριά, ἀρχ. λει. ὡς ἐξήγησις τοῦ ζυγοῦ, Iruilina.

Ζυγο-υλκός, βόδι· ὁ σύρων τὸν ζυγὸν Μεσσίων ἐν Στουδ. ἐκλ. 1, 244.

Ζυγόφωιν, ἐπ. ἐν. γέν. τοῦ ζυγὸν Ἰλ. ω, 576.

Ζυγο-φωρίσμαι· ἐν ζυγῷ σταθμίζομαι, ἀρχ. λει.

Ζυγο-φορέω· τὸ ἔνερ. τοῦ προηγ. Σουῖδ.

Ζυγο-φόρος, 2' ζυγηφόρος· ἱππος Πλουτ. φιλοπλ. 2, jugifer.

Ζυγόν· συζεύγω, συνεινώνω τι· «κανόνες ἐζυγόμενοι» Ἀγάθ. ἐν Ἀθῆν. 10, 454· προσάπτω ζυγὸν εἰς τὴν κιθάραν Λουκ. διαλ. θε. 7, 4· ὁ Αἰσχ. μεταχ. ζυγώσω κατ' ἀρχ. λει. ἀντὶ τοῦ διαρῶς = ὑποτάσσειν, ἀποσπ. 106, jugo πρὸς. ζυγώτα.

Ζύγρα, ἡ ὁ ὀργρὸς καὶ ἐλῶδες τόπος· εἰς ὅν ὁδ. καὶ ἡ ἀκαθαρσία Εὐστ. 295, 33.

Ζυγρίς, ἡ 1) νῆσος Μαρμαρική· 2) κώμη Μαρμαρικής Πτολ. Ζυγρίται, ἰθάρσιον, αὐτὸ.

Ζυγ-ώδης, 2' ζυγοειδής.

Ζυγὼ θρίζω· κλείω, ἐκ τοῦ ζύγωθρον Πολυδ. 10, 26, κατ' ἀλλ. ἐκ τοῦ ζυγός = στογάζομαι, ζυγιάζω μετὰ τὸν νοῦν μου = ἀνασκαπῶ Ἀριστ. νεφ. 745· ἴδε τὸν Σχολ.

Ζύγωθρον, τό ὃ τὰς δύο θόρας (κανάτια τῶν θυρῶν) συνέχων μοχλὸς Εὐστ. 1550, 13.
 Ζύγωμα, τό τῇ προηγ. Πολυβ. 7, 16, 5.
 Κατά δὲ Σχολ. Θουκ. 1, 20 = τὰ ξύλα τὰ ἀπὸ τοῦ τοίχου τῆς νεῆς πρὸς τὸν ἑτερον τοίχον διατείνονταν· π. τοὺς ἱατροῖς = τὸ ζυγωματικὸν ὅστων τῆς κεφαλῆς Γαλην. 2, 437, 5, iugumentum.
 Ζύγωσις, ἡ ἢ διὰ τοῦ ζυγοῦ ἐνώσις, σύνδεσις Ἀθην. 5, 204, iugamentum.
 Ζυγωτὰ ἄρματα, τὰ ἐξευμένα, ἡ ὑπὸ δύο ἵππων συρόμενα Σοφ. Ἠλ. 632.
 Ζυθρεῖται, οἱ ἔθνος Κολχίδας εἰς τὰ παρὰ τὸν Εὐδελίου· πρβλ. Ζαδρίε.
 Ζύθρον, τό ἀλφίτου ποδὶς Ἡσυχ.
 Ζύθος (κατὰ Φώτ. Ζόθος, 55, 9), τό, δοτ. Ζύθει Στραβ. 3, 3, 7 (ἐν δὲ 17, 1 ἐρίσκειται Ζύθω)· κρήθινος οἶνος π. Αἰγυπτίους Ἠρ. 2, 77 «ζύθος πόρινον» π. Κελτοὶ Ποσειδ. ἐν Ἀθην. 4, 152, cervisia.
 Ζύκλης, ὁ ἀνδρ. ὄν. νομισμ. Μιον.
 Ζυμάριον, τό ζύμη, μτγν.
 Ζυμάριος· θυμάριος Στ. Βυζ. ἴδε Θύμαρ.
 Ζυματός· ζυμωτός, μτγν.
 Ζύμη, ἡ (ζέω)· προζύμι, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο προξενεῖ τὴν ζύρωσιν εἰς τὸ ἄλλο ζυμάρι, ὅτλ. βάλλει εἰς βράσιν τὸ ἀλευρώδες φύραμα ἴδε ζυμώ «ἡ ζύμη ἐκ μικρᾶς μεγάλῃ γίνεται τοῦ μὲν σπειρωτέρου ὑγρατιομένου, τοῦ δ' ὑγροῦ πνευματουμένου» Ἀριστοτ. π. γεν. Ζ. 3, 4· μτφ. = διόσκαλία ψευδής, διεστραμμένη Ματθ. 16, 6, fermentum.
 Ζυμήεις, 3, ἄριστος, ὁ ἔ ζυμήτης π. Ἀθηναιοῖς Ἡσυχ. fermentatus.
 Ζύμηθος πόλ. Κυρηναικῆς Πτολ.
 Ζυμήτης· ζυμήτης.
 Ζυμήζω· ἔχω τὴν ὁσμὴν ζύμης Διοσκ. 2, 98.
 Ζυμήτης, ὁ, ἄριστος· ὁ ἀναιδιότης ζυμωμένος μετ' προζύμι Ἀθην. 3, 111, ἀρχ. λέξ. δι. γρ. ζυμήτης καὶ πλ. ζυμήτες ἴδε Λοδίκ. παραλ. 180, fermentatus.
 Ζυμώω· βάλλω τι εἰς ζύμωσιν δι' ἐνώσεως τῆς ζύμης, βάλλω εἰς προζύμι διὰ νὰ ἐνίσχυσιν ἀναεὶ, νὰ φουσκώσῃ ἵπποκο. 394, 37· παθ. ἐνίξω Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 9, 383, fermento.
 Ζυμώδης, 2· ζυμήεις Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 4, fermentaceus.
 Ζύωμα, τό· ζύμη Πλατ. Τιμ. 74, ἐντεθεὶν τὸ οἶδημα, φουσκωμένον ὡς· δυναμάζει ὁ Νικ. ἀλ. 521 γ· γῆς, τοὺς ἀνανεῖται, exlumberatio.
 Ζύμωσις, ἡ· φούσκωσις, βάλασμον τοῦ προζυμίου πρὸς ἀνάστασιν καὶ φούσκωσιν τοῦ ζυμαρίου = καὶ ζύμωσις τῆς γεώδους υἰοῦσις ὁμοκίνησις καὶ ἀέρωσις Πλατ. Τιμ. 86 ἔτι «ζύμωσις ἡπατος», τὸ κρίσιμον, φούσκωμα τοῦ ἡπατος ἵπποκορ. Ἐπίδ. 4, 1121, fermentatio.
 Ζυμωτικὸς, 3· εἰς ζύμωσιν ἡ φούσκωσιν ἐπιθέσις· κατὰ Διοκλέα οἱ ἐρέδινθαι ζυμωτικοὶ τῆς σαρκὸς Ἀθην. 2, 55.
 Ζυμωτός, 3· ζυμωμένος, ἀναιδιότης, Ὁ.
 Ζυμοίτης· Ζυδοίτης, Θρακικὸν ὄνομα, ἰδρυτῆς τῆς Νικομηδείας Πλου.
 Ζυράνης, ὁ· ἡγεμὼν τῶν Γε-ων Δ. Κάστ.
 Ζύσος, ὁ· ποτ. Μακεδονίας Ἡρωδ.

Ζυτρά, ἡ· ἡ ἀπὸ τοῦ ζέτου (= ζέου) πρόσδος Παπυρ. Αἰγυπτ.
 Ζυφά ἡ Ζυφάρ' ὄρος Αἰθῶς Πτολ.
 Ζωά, ὄωρ. ἀντὶ ζωῆς.
 Ζωαγόρας, ὁ· Ἀθηναῖος τις ἐπιγρ.
 Ζω-αγρία, ἡ· ζωαγρεῖον Αἰλ. Ἰ. Ζ. 13, 10.
 Ζω-άγριον, τό, μόν. ἐν τῇ πλ. κατ' Ἀριστοτ. Ζωάγρια Σχολ. Ἰλ. σ. 407, κυρ. τὰ ὑπὲρ ζωῆς παρεχόμενα δῶρα Ἡσυχ. ἡ ἀνταμοιβή, τὰ λύτρα διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς ἐν πολέμῳ Ἠρ. 3, 36· νοῦσαν = δῶρα εὐχαριστίας διὰ τὴν ἐξ ἀσθενείας σωτηρίαν Νικομ. (παρ. 55) πρβλ. «ζωάγρια ἀποδοῦναι» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 5, 7· π. Ὁμ. ἐν γέν. «ζωάγρια τίνας τινα» = ἀνταμοιβὴν ἢ εὐχαριστίαν διὰ τὴν ἐκμείλειαν καὶ περιποίησιν, τὴν ὅπου ἐν ἑλαδί τῶς τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικίαν Ἰλ. σ. 408, ὡς Ὀρφ. λιθ. 152· ἄλλως ἐν Ὁδ. «δεῖ μοι πρώτη ζωάγρ' ὀφείλεις» = εὐχαριστίαν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ζωῆς ἢ ἐν γέν. διὰ φλόξενον ὁδοδείκην, 0, 402, ἐνθα ὁ Εὐδελ. «τὰ ὑπὲρ τῆς ζωῆς ὑφελόμενα, ἀνθ' οὗ σε ὅτλ. ζωὴν ἀελαίρει πεποίηκα, καὶ ἔστιν ἄλλο τοῦτο ζωάγριον παρὰ τὸ ἐν πολέμῳ ὅ γίνεται παρὰ τὸ ζωνιάς τινας ἀγρεύεσθαι» εἰνὲ ἐξ οὗδ. τοῦ ἔπορ.
 Ζωαγρεῖος, 2· ἐπίθ. τοῦ προηγ. «ζωαγρεῖος χάριτας ὀφλήσεις = ζωάγρια Βαδρ. 50, 15.
 Ζωάνδρος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ζώακρ = Ζύακρ· πόλ. Παλαιστίνης Ἰώδ.
 Ζωάριον, τό ὅποι. τοῦ ζῶον, μικρὸν ζῶον Σχολ. Ἀπολ. Ἰ. 1, 1265, animalculum.
 Ζω-άρκεια ἡ διατήρησις τῆς ζωῆς Σχολ. Ἰδρ. Ἐκ. 359 καὶ ζωαρκία Βαλτ. βητ. 1, 559.
 Ζω-αρκής, 2· ὁ διατηρῶν τὴν ζωὴν Νορ. Δ. 25, 178· «ζωαρκή-τὰ πρὸς ζωὴν ἀρχοῦντα» Φωτ. λιξ.
 Ζω-αρχία, ἡ· ἀρχὴ τῆς ζωῆς, μτγν.
 Ζω-αρχικός, 3· ἔχων τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς Χρυσ. ὁμ. 118, τ. 5, σ. 452.
 Ζω-αρχίος, 2· ὁ τῆς ζωῆς πρωταίτιος μτγν.
 Ζώ-αρχος, ὁ· τῶν ζῶων ἀρχηγ, ὁδηγός ἰ-λέφαντος Αἰλ. τακτ. 22.
 Ζωδία, ἡ· γυν. ὄν. Δημ.
 Ζώδιος· Μικωνεύς καὶ Πρακλιεύς, ἐπιγρ.
 Ζωδίσαι· ἔθνος Παρθικὸν Στ. Βυζ. ἴδε Ζωδσαι.
 Ζωδότης, ὁ· τοπικὸν ἱππὸν τοῦ Ἐλίου, υἱοῦ τοῦ Βαρά, ἡλ. Ἀλεξ. Πολ. ἀποσπ.
 Ζωγάνης, ὁ· δούλος π. Βυβυλωνίαις Ἀθην. 14, 639.
 Ζώγη, ἡ· εἶδος βοτάνης Ἡσυχ.
 Ζω-γλύφοι, ὁ· ζωαγλύφοι, ἱσφ.
 Ζω-γυνώ· ζωογονία.
 Ζωγορίτης, ὁ· ὁπὸς τοῦ ὁποδιστάμου Ἡσυχ.
 Ζω-γραφεῖον, τό· ζωαγρήριον τοῦ ζωγράφου Πλουτ. ἡθ. σ. 471.
 Ζω-γράφω· ζωαγρίζω (ἴδε τὰ ζωῆς μετέχοντα ὄντα) Ἀριστ. ἔκκλ. 896· «φαντάσματα ἐξωγραφημένα» Πλατ. Φιλ. 40· ἔτι ἀλείφω, βάψω· «-τάς ὁρρὸς ἀσβόλω» Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 13, 588, pingo.
 Ζω-γράφημα, τό· τὸ ἐξωγραφημένον, ἡ ἰχθὺν Πλατ. Κρατ. 430, pictura.
 Ζω-γράφησις, ἡ· τὸ ζωαγρεῖν, ἡ περιγραφὴ, μτγν. pictura, descriptio.

Ζω-γραφητός, 3' ἐξωγραφημένος Σχολ. 'Α-
ριστ. Αυσ. 1191, pictus.
Ζω-γραφία, ἡ τὸ ζωγραφίζειν, ἡ ζωγραφικὴ
τέχνη Σεν. ἀπομν. 1, 4, 3, pictura,
Ζω-γραφεύς, 3' ἐκ τῆς ζωγραφίας εἰλημ-
μένος Δ. 'Αλ. π. συνθ. ὄν.
Ζω-γραφίζω ζωγραφέω Σχολ. 'Ι. Διακ. 'Πο.
ἀπ. 139.
Ζω-γραφικός, 3' ὁ εἰς τὴν ζωγραφ. ἐπιτή-
δεος Πλατ. Θεαιτ. 145. ἡ ζωγραφικὴ, δηλ.
τέχνη Δ. Σικ. 14, 46' ἐπὶρ. ζωγραφικῶς
Σχολ. 'Ιλ. γ, 327, pictisus.
Ζω-γραφεύς, ἴδος, ἡ ζωγραφία, μτγν.
Ζω-γραφεύς, τὸ, ἴσφ. ἀντὶ ζωγράφημα
Σχολ. Σοφ. Α' 615, pictura.
Ζω-γράφος, ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ζω-γράφος, ὁ (πρὸλ. ζωγράφος)· ὁ ζω-
γραφῶν ὄντα ζωντανὰ ἢ κατὰ ζῶντα, ἐν
γέν. ζωγράφος, εἰκονογράφος Πλατ. νόμ. 2,
656, pictor.
Ζωγραφώ, ἡ γυν. ὄν. Κωνστ. Οἶκον.
Ζωγρεία, ἡ τὸ συλλαμβάνειν ζωντανόν, τὸ
συλλαμβάνειν ζῶν καὶ μὴ φονεύειν. Πολυδ. 1,
9, 8' «ζωγρεῖα λαβεῖν, ἀλῶναι». Ο'. ἴδε
ζωγρεῖα.
Ζωγρεῖον, τὸ τόπος, ἐν ᾧ φυλάττονται ὄντα
ζωντανά, ζωοτροφεῖον, ἴδ. ἔχουστροφεῖον·
«μυραίνης ἐν ζωγρεῖᾳ σοι τρεφομένης» Πλουτ.
π. ἀντὶς ἐχθρ. ὤρελ. σ. 276, vivarium· ἔτι
= χοιροκομῆσιον Σουλ. ἀνιάρτιον· «τὰ ζωγρεῖα»
τὰ λύτρα 'Ηλιοδ. 8, 17.
Ζωγρεῦς, ὁ· ὁ ζῶντα συλλαμβάνων Γαλην
4, 497, 9, piscator.
Ζωγρεῦω τὴν ἐπομ. Πολυαιν. 4, 3, 27.
Ζωγρεῖω (ζῶος-ἀγρεῖω) ζῶντα συλλαμβάνω,
τὸν συλλαμβάνοντα δὲν φονεύω, τοῦ χαρίζω
τὴν ζωὴν· «ζῶγρει αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι»
'Ιλ. κ, 378· ζῶγρει, ζ, 46' χαρίζω τὴν ζωὴν,
γ, 52' «ἀνδρας δὲ τοῦς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς
δὲ ἐζώγρησαν» Θουκ. 2, 92' «πλὴν μηδαμῇ
μηδὲως ζωοτροφεῖταις» Πλάτ. νόμ. 9, 865·
καὶ ἐπὶ πλοῖων, Χαρίτ. 7, 6' «περὶ δὲ πνοῇ
βορέας ζῶγρει-νεκαφρότα θυμόν» 'Ιλ. ζ, 697
= τὴν ζωὴν ἀγείρει Εὐστ.
Ζώγρημα, τὸ ζωγρεῖα· Ν. Χων. σ. 386, 19.
Ζωγρητικός, 3' ὁ ἀνέκων ἡ ἐπιτήδεις εἰς
τὸ ζωγρεῖν Εὐστ. 907, 4.
Ζωγρεῖα, ἡ ζωγρεῖα· «ζωγρεῖα λαβεῖν, αἰρεῖν»
'Πρ. 6, 28.
Ζωγρεῖαί, αἱ θῆκαι τῶν νεκρῶν 'Πούχ.
Ζωγρεῖας, ὁ· ὁ ληφθεὶς ζῶν, μτγν.
Ζώγρετον, τὸ ζωγρεῖον 'Επικτ. ἐν Στοδ. ἀνθ.
46, 83.
Ζώγρον· ἐργήγαρον 'Πούχ.
Ζώγρος, ὁ ζωγρεῖον Σχολ. Νικ. Θηρ. 825·
«τόπος ἐν ᾧ θηρία ἐμβάλλεται» 'Πούχ.
Ζωδαρίδιον, τὸ τῷ ἐπομ. μτγν.
Ζωδαρίον, τὸ ὑποκ. τοῦ ζῶν, μικρὸν ζῶν
'Αριστ. 'Ι. Ζ. 5, 19· π. μτγν, ἴδ. περὶ ἐντό-
μων· περὶ ἐργων γλυπτικῆς 'Αθῶν. 5, 210.
Ζωδαρίον, ἡ γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ζωδιακός, 3' ὁ ἐκ ζῶων ἡ μετὰ ζῶων, ζω-
διακός δηλ. κύκλος, ζωδιακὴ δηλ. ὁδὸς Μα-

νθ. 4, 268· «ταῖνα τις κυκλική, ἡ λοξὸς νό-
κλος ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅπουθεὶς ὑπὸ τῶν ἀστρῶ-
ν ὄμων, ὅστις διακρίνεται εἰς δωδεκά σημεῖα (ζῶ-
δια), ὧν ἕκαστον ἔχει τὸ ὄνομα καὶ τὴν εἰκόνα
ζῶον τινός, μτγν. significat.
Ζωδιακῶς· κατὰ τρόπον ζωδ. μτγν.
Ζωδιο-γλύφος, 2' ζωογλύφος Πλουτ. συμπ.
7, 8, 4.
Ζωδιο-κράτωρ, ὁ κύριος τῶν ζωδίων, μτγν.
Ζωδίων, τὸ ὑποκ. τοῦ ζῶον, κυρ. μικρὸν
ζῶον, μικρὸν ζωγράφημα 'Πρ. 1, 70' ἴδ. αἱ
εἰκόνας τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου 'Αριστ. κύσμ. 2.
Ζωδιο-ποιός, 2' ὁ κάμνων ζωδία, ἀμφ.
Ζωδι-οφόρος, 2' κύκλος· ζωδιακός, μτγν.
Ζωδιχα, ἡ γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ζωδιωτός· ζωοτός, ἀρχ.-λεξ.
Ζώεσκον, ἰων. ἀντὶ ἐζῶων.
Ζωεύς· ἴδε ζωτός·
Ζωή, ἰων. καὶ π. ζοή, αἰολ. ζοφα Θεοκρ.
29, 5 (ζάω), ἡ τὸ ζῆν διατήρησις, περιουσία
= βίος 'Οδ. ε, 96, 208' «ποιεῖσθαι τὴν ζῶην»
ἐκ τινός· 'Πρ. 8, 105' ἡ ζωή (πρὸλ. βίος),
ἀντὶ τοῦ θανάτου· «πέτρα θανάτου πέρι καὶ
ζωῆς» Πινδ. Ν. 9, 29' «περὶ ζωῆς καὶ θανά-
του λέγειν» Πλάτ. Φαίδ. 71' «ἐν δὲ γὰρ ζωῇ
φονορῶνται μέμικται» Δίσχ. 'Εκτ. 921, vita.
Ζωή, ἡ ὄν. πολλῶν αὐτοκρατορισῶν ὡς ἡ
γυνὴ Λέοντος τοῦ ζ', καὶ μήτηρ Κωνσταντίνου
τοῦ Ζ' τοῦ Παυρογεννήτου καὶ ἡ θυγ.
Κωνσταντίνου τοῦ Θ' γυνὴ τοῦ 'Ρωμανοῦ Γ'
καὶ ἄλλ. ἐπιγρ.
Ζωή, ἡ «τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτος ἐφιστάμενον
καὶ τοῦ γάλακτος, ὃ καλεῖται γραῦς» Εὐστ.
906, 52.
Ζωη-γράφος, 2' ἡ νῆσος Κύπρος ὀνομασθεῖσα
αὐτῶς ἐκ διαφόρων ζῶων μετανομασθεῖσα
Θεόδ. 'Πρ. σ. 398.
Ζωηδόν, ἐπὶρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν ζῶων
Πολυδ. 6, 5, 9.
Ζωη-ειρήνευτος, 2' ὁ τὴν ζωὴν εἰρηνεύων,
μτγν.
Ζωηρός, 3' ζωντανός, παρέχων ζωὴν Σουλδ.
Ζωη-τροφός, 2' ἐξ οὗ προέρχεται ζωή, μτγν.
Ζωη-τόκος· ζωοτόκος.
Ζωη-φορεῖα· προξενῶ ζωὴν, μτγν.
Ζωη-φόρος, 3' τῷ ἐπομ. Σουεσ. ὕμν. 3, 601.
Ζωη-φόρος, 2' ὁ εὐρίων ζωὴν Θεμιστ. 19, ἀν-
τίθ. τὸ θανατηφόρος, salutaris.
Ζω-θάλμιος, 2' χάρις· χάρις καθ' ἣν ζῶν
τις θάλλει κατ' Εὐστ., Πινδ. 'Ο. 7, 11' πρὸλ.
βιοθάλμιος.
Ζω-θαλπής, 2' θάλλων, θερμαίνων τὴν ζωὴν
Ναν. Δ. 1, 45ῆ.
Ζω-θαλπίς, ἴδος· ὀηλ. τοῦ προηγ. -ῶρα
Ναν. Δ. 16, 397.
Ζώ-θαπτος, 2' ὁ ζῶντας θάπτων, ἐπὶ ἀ-
λείται, μτγν.
Ζω-θήκη, ἡ· θωμάτιον ὠρισμένον εἰς τὸ ν'
ἀνακλῆσθαι τις τὴν ἡμέραν Πλιν. ἱκ. 2, 17,
ἀντὶ τοῦ κοιτῶν (dormitorium), zotheca.
Ζωῖα, ζῶα· ζωὴ Θεοκρ.
Ζωίδιος, 3' ζωδιακός 'Αρατ. 544, ὁδὸς
ζωδιακοῦ κύκλου, significat orbis.
Ζωίδων· ἐπαρχία τοῦ ὄρους Ἀζίου, μτγν.

Ζωήκος, 3' ὁ ἀνέκων εἰς τὸ ζῆλον· «ζωήκος ἱστορία» Ἀριστοτ. Ζ. Μ. 3, 5' καὶ «τὸ ζῶ-
κον» Ἀθην. 7, 328.

Ζωίλα, ἡ γυν. ὄν. Βοιωτ. ἑπιγρ.

Ζωίλος, ὁ 1) Ἀθηναῖος ἑπιγρ. 2) Βοιωτός·
α) Ὀρχομένιος, ἱερεὺς Πλούτ. 6) Χαριωνίδης,
ἑπιγρ. γ) ἄλλ. ἑπιγρ. 3) ἐξ Ἀμφιπόλιως
τῆς Μακεδονίας, μαθητὴς τοῦ Πολυκράτους,
ῥήτωρ, μετὰ τὸ ἔπαιον. Ὀμηροφαστίς ἡ κόων
ῥητορικὸς Πλούτ. 4) ἐκ Δαμφάκου θίος τοῦ
Πυθαγόρου Δ. Λαερ. 5) Κεδρασεύς, γραμμα-
τικός, ἴσ. ὁ δεσποσποριστὴς Ἀθην. 6) Μηθυ-
μναῖος, ἑπιγρ. 7) ἱατρὸς τῆς Γαλιῆς. 8) ὁ-
πλοποιὸς Κόπριος Πλούτ. 9) νομισματογλύφος
Ῥοσσέτ. 10) Κατασκευαστὴς Κορινθίων πηλί-
ων ἀγγείων, ἑπιγρ. 11) πατὴρ τοῦ Μούλλια
ἐκ Βερροίας Ἀρρ. 12) τύραννος Πτολεμαίδος
Ἰώα. 13) ἐπίσκοπος Νίκης. χρόν. 14) ἐξ Ἀ-
πολλωνίας καὶ Κύμης Μιον. 115, ἄλλοι Ἰγέσ.
Ζωίλλος· ἀνδρ. ὄν. Ἰουδ.

Ζώϊον, π. τό· ζῶον, ὡς ὦϊον ἀντὶ ὦδιν Σιμα-
νίδ. π. Σχολ. Ἰλ. σ. 407.

Ζωῆππος· Συρακοῦσις τις Πολυδ.

Ζωῆ· Μενάνδρου Μεγίλητος γυν. ὄν. ἑπιγρ.

Ζώκυπρος· Ἀθηναῖος τις, ἑπιγρ.

Ζῶμα, τό· ἐσωτερικὸν ἔνδομα μέχρι τῆς ζώ-
νης· φθάνον, ὅπου ἐξέρχονται οἱ πολεμισταὶ τοῦ
Ὁμήρου, κατὰ Σχολ. Ἰλ. δ, 133 «ποδὲ-
δληται τῷ στρατῷ θώρακι καθήκον μέχρι
τῶν γονάτων ἀπὸ τῶν λαγόνων» πρβλ. Ζωστήρ,
τοῦ ὁποῦ διακρίνεται· «ἐξέρχεται Ζωστήρ τε
-ῆς· ὑπὲρθεν Ζῶμα τε καὶ μίτρα» Ἰλ. δ,
187· πρβλ. «σάκος οἷον ἔχων καὶ Ζῶμα φαι-
νόν» Ὀδ. ε, 632, ὅπου ἀκολουθεῖ «ὁ γὰρ ἔγω-
γλαῖναν» καὶ οἰοχίτων», 488· καὶ ἐν γέν. Ζῶ-
μα, Ζωνάριον Σοφ. Ἰλ. 444· «ζῶμα Ἀττι-
κοί, ζῶμα Ἑλλήνες» Μούρ. σ. 168.

Ζωμ-ἄλμη, ἡ ἄλμυρος ζωμός· «ζωμός ἄλ-
μης θαλαίας» Σουῖδ.

Ζωμ-ἄρτιον, τό· ἑλλίδωρος Διοσκ. 4, 151.

Ζωμ-ἄρυστροι, ἡ τῷ ἔπομ. Ἀνθ. Παλ.
δ, 101.

Ζωμ-ἄρυστρον, τὸ (ζωμός, ἄρῳ)· γου-
λιάρα, δι' ἧς κενώνομεν τὰ φαγητά, ἡ κοχλιά-
ριον μὲ τρύπας, δι' οὗ καθαρίζομεν τὸν ζωμὸν
ἵτοι ἀφαιρούμεν ἀπ' αὐτοῦ τὸν ἄρῳν, γου-
λιάρα ἐξαφριστική Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 244 =
ἐννήρως· π. Βυζ. Ζωμήρυστρον.

Ζωμ-ἄρυστρος, ὁ τῷ προηγ. ἀμφ.

Ζωμ-ἄρ-πνέων· ἀνδρ. ὄν. ὑπὸ Ἀλκίφρονος
πλασθέν, ἑπιστ. 3, 7.

Ζώμευμα, τό· ὁ ζωμός, χρησιμεύει δὲ ὡς
κωμ. παγγίνιον πρὸς τὸ ὑπόζωμα π. Ἀριστ.
ἱπ. 279, condimentum.

Ζωμευτής, ὁ· ὁ ζωμέων (ἴδε τῷ ἔπομ.),
γλῶσσ. inscellarius.

Ζωμεύω· ἐτοιμάζω φαγητά διὰ ζωμοῦ, μα-
γειρεύω· «ζωμευμένα κρέα» Ἀριστ. ἐν Πολυδ.
7, 26, decoquo.

Ζωμ-ἡρῶσις, ἡ· ζωμάρυστρον· «τὴν λίπους
ἀφραλόγον» Φιλίπ. 13 (δ 101), trulla.

Ζωμ-ἡρυστρον, τό· ζωμάρυστρον, σούπερ·

Ζωμίδιον, τό· ὅπου· τοῦ ζωμός, σούπερ·
Ἀριστ. νεφ. 388, juscum.

Ζωμίλη, ἡ· ἀνήθος Ἡσόδ.

Ζωμιστός, 3' βραστός, ἐκχυριστός, μετγν.

Ζωμο-ποιέω· ζωμέω Β. Ἀν. 38.

Ζωμο-ποιός, 2' ὁ τὸν ζωμὸν παρασκευάζων
Πλούτ. Λακ. ἀποφθ. Ἀρχιδ.

Ζώ-μόρφος· ζωμορφος, ἴσφ.

Ζωμός, ὁ (ζέω)· ζομὶ ἐκ τοῦ βρασμένου
κρέατος, καὶ πᾶν ἄλλο βρασμένον ζομὶ, δι'
οὗ ἐτοιμάζονται τὰ φαγητά, σούπα· «ἐξ οὗ
ἐκ ζωμοῦ κρέας» Ἀριστ. ἱπ. 1174· «ζωμοῦ
ἀρυστροίς=ζωμήρως, ἑπιγρ. 107 (Παν. 9)
γνωστός εἶναι ὁ μέλας ζωμός τῶν Σπαρτιατῶν
Πλούτ. Λακ. 12' π. Ἀναξανδρίδῃ ἐκείνος,
ὅστις λιπαρὸς περιπατεῖ» κωμ. ὀνομάζεται
ζωμός Ἀθην. δ, 241' μετφ. αἱματοχυρίσ·
πρβλ. Κασαυδ. Θεοφρ. γαρ. 8, 2, jus.

Ζωμο-τὰ-ρίχος, 2' ζωμός παρικοῦς, ἐκ
παστωμένων, ἀλατισμένων ἰχθύων, καὶ ὁ δ-
γαπῶν τὸν τοιοῦτον Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 3, 125.

Ζωνατός, ὁ· ῥήτωρ τῆς δῆς ἐκαστοντατηρίδου
μ. Χ. Σουῖδ.

Ζωναῖος, 3' ἀνέκων εἰς ζώνην· «ζωναῖος
(θεοί) οἱ τὰς ἐν οὐρανῷ ζώνας ἀπολύτως πε-
ραλιττοντες καὶ τὰ τῆς οἰκουμένης» Ψαλμ.
δογμα. Κελδ. σ. 110.

Ζωνάρις, α, ὁ· χρονογράφος Κωνσταντινα-
πολίτης τῆς 12 μ. Χ. ἐκαστον.

Ζωνάριον, τό· ὅπου· τοῦ ζώνη Ἡρωδ. ἐ-
πιμ. σ. 41.

Ζωνάς, ὁ· ποιητὴς Σαρδιανός, σύγχρονος Μι-
θριδάτου Στρατ.

Ζώνη, ἡ· κοιν. ζουνάρι, ὅ,τι περιζώννεται,
π. Ὁμ. συνήθως ἡ ὑποκάτω ζώνη τῶν γυναι-
κῶν καὶ παρθένων, τὴν ὅπου ἐκωνον ἱπᾶν
τῶν μηρῶν, ἱε' ἡ· εὐόρετο ὁ πέπλος ὡς ποδιά,
καὶ ἐκρέματο μὲ πολλὰς θίπκας ὡς φουσάταν
Ἰλ. ε, 181 (πρβλ. Ζωστήρ)· «πᾶσι δὲ ζώνην
βάλετ· ἱεῖς» Ὀδ. κ, 514' μόν. ἀπᾶς περὶ τῆς
ζώνης τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τὸν θώρακα·
«κατὰ ζώνην θώρηκος ἐνεσθεν νύξ» Ἰλ. λ,
234 (ἐπὶ ἀνδρῶν Σεν. Ἀν. 4, 17, 16) δα. ἱπ.
γυναῖκας ζώνης· «ἔχω στρόβους ζώνας τε
σουλὰς· πέπλων» Διοσκ. ἱκ. 452· «ζώνας ἐ-
σοι χαλδίσι» = ἐπὶ βακχικῆς πομπῆς τοῦ Πεν-
θείως· Εὐρ. Βακχ. 933· «τῆς γυναικὸς» Ἡρ. 1,
51· «χώραν ἣν καλεῖται τοὺς ἐπιχωρίους
ζώνην τῆς βασιλείας γυναικός» Πλάτ.
Ἀλκ. 1, 123, ἱε' ἡ· διὰ τοῦ Σεν. «κῶμαι
Παρυσάτιδος ἦσαν εἰς ζώνην δεδεμέναι» = δε-
δεμέναι πρὸς ἀπαρτιστὸν τῶν στολισμῶν τῶν
Παρυσίων βασιλισσῶν, πρὸς πληρωσιν τῶν
ἐξόδων τοῦ στολισμοῦ τῶν οἴκων αἰκρατί-
ων χρεῖων τῶν, Ἀν. 1, 4, 6· «ζώνην λύνει»
ἐπὶ γαμβρῷ τὴν νόμφνην ἄγοντος εἰς τὴν νομ-
φίαν κλίνει· Ὀδ. λ, 245· ὁ δὲ νόμφνης ἔλπει
τὴν ζώνην τῆς νόμφνης· Ἀλκ. Λακ. 15.
Μέσ. ἐπὶ τῶν γυναικῶν· «μοῖνον ἐπὶ ζώνων
ἀνέρι λυσαμένα», ἑπιγρ. 619 (ν, 324)· καὶ
ἐπὶ τικτουσῶν· «δὲ δὲ φοινικόχροκον ζώνων
καταβηκόμενα· τίς τε κοῦρον» Πινδ. Ὀ. 6,
39· «τόκων ἀπλῶστα ζώνην» Ὀπκ. κων. 3,
56· καὶ περὶ τῆς Ἀρτί· ἱδός, ἡ ὅπου βοηθεῖ
τὰς τικτουσας ἐλευθεροῦσα αὐτὰς τοῦ βέρεος·
π. Ἡρ. ὁμοί· ἐξ Ἑρμῆς, πρῶτον ἔλδασα τὴν

ζώνην, ὡς ἐν ἀδείᾳ ἰδὼν = ἑστατάτησε καὶ ἀνεπαύθη, 8, 120¹ πρὸλ. «ἀναλύσασθαι ζώνην» Καλλ. Δηλ. 237. Ὅμοιος «ἐξ οὗ τέκνων ἦνεγγ¹» ὑπὸ ζώνην βάρους¹ Αἰσχ. Χο. 986. «πῶς γὰρ σ' ἔθρεψεν ἐντὸς ζώνης», Εὐμ. 578. «τοῦτον ἐφίρον ζώνης ὑπο» Εὐρ. Ἑκ. 762. «θαίμων τῆς μητρός ζώνας» τοῦ τῆς μητρός συζύγου, Ἰ. Τ. 201. «Εἰ καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος περὶ ὃ φέρεται ἡ ζώνη ὡς «Ἀγαμέμνων Ἀρεῖ ζώνην ἔκελος» Ἰλ. 6, 479, ὅπερ ὁ Πaus. ἐξηγεῖ «ἡ τῶν ὀπλῶν σκευή», 9, 17, 3¹ ὡς. «ζώνη, ἡ ὀπλισίς καὶ περιγραφή τῶν λαγόνων» Β. Ἀν. 261¹ ὁδ. ὁ Δημόδοκος 11, 238. «Καππαδόκαι φασίλοι μὲν αἰεὶ, ζώνης δὲ ταχύντες» (ἐν πολέμῳ πρὸλ. ζώννυμι), φαυλότεροι» ἐν γέν. πᾶν ὅ,τι περιστρεφόμενον περὶ τι ὁμοιάζει τὴν ζώνην» ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ = διὰ ζῶμα (ὁ ἴδιος) Paus. 5, 10. «Ἐν τῇ γεωγραφίᾳ καὶ ἀστρονομίᾳ ζῶναι λέγονται κύκλοι τινὲς ὑποτιθέμενοι ὡς περιζωννύοντες τὴν γῆν καὶ διακροῦντες αὐτὴν εἰς πέντε τμήματα Στράβ. 2, 91¹ ἐν τῇ ἱατρικῇ ἀποδίδεται τὴν ἐπιδερμίδα, ἱερὸν πᾶρ καλουμένη, ἥτις περικυκλοῖ ὅλον τὸ σῶμα ὡς ζώνη καὶ εἶνε κατώτερόν τι εἶδος τῆς ἑρπης, ἱατρ. μετ. σημ. καὶ = δύναμις καὶ ὅσον «ὁ ἐξωσμένος εὐσταλέστερός ἐστι πρὸς τὴν πρᾶξιν» Σουῖδ. Ζώνη, ἡ πόλ. Κιζόνων ἐν Θράκῃ, κατ. Ζωνάτος Στ. Βυζ. Ζωνιαῖος, 3¹ μέγεθος ἔχων μιᾶς ζώνης - πάχος Ἀθην. μηχαν. σ. 11, jonalis. Ζωνίσιον (ζώνιον ἑσφαλ. τονισμ.), τό ὑποκ. τοῦ ζώνη κατὰ τὸν Ἀρμ. καὶ τὰ ἀρχ. λεξ. γυναικεία ζώνη, καὶ οὕτω Ἀριστ. Λυσ. 72¹, Ἀσκληπιάδης 16, 5, 158, cingulum. Ζωνιο-πλόκος. 2¹ κατασκευάζων ζώνας γυναικείας Θ. Μάγ. 413, zonarius. Ζωνίτις, ἴδιος, ἡ ὁμοία μὲ ζώνην, «πλακώδης τις, ὡπερ ζώνας ἔχουσα τὰς διαφύσεις» Διοσκ. 5, 84, zonitis. Ζώννυμι (ἐπ. παρ. ζωννύσκετο Ἰλ. Θ, 857, π. ἀρ. ζωσθεῖς Nov. ἐν. καὶ ζωννύσκει Στράβ. 11, 530¹ ζῶνω κυρ. πρὸς ἀγῶνα¹ «ὀρηστέρες ἔγον ζῶσαντες ἀνάγκη» Ὀδ. σ. 75¹ ἄλλ. μόν. μέσ. παρ' Ὀμ. ζῶσαι = ἀνασκευάζουσαν διὰ τὸν ἀγῶνα, σ. 30¹ «ζώννυνται τε νέοι καὶ ἱεῖς» τὸν ἀγῶνα, σ. 88¹ πρὸς μάχην ἐτοιμάζεσθαι, ὡς ὁ Paus. παρατηρεῖ, «τὸ ἐνδύειν τὰ ὀπλα ἐκίλουν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι», 9, 17, 3¹ «ζώστατο μὲν βράκει περὶ μήδεα» Ὀδ. σ. 66¹ - ζωστήρ Ἰλ. κ, 77¹ καὶ μετὰ αὐτ. «ζώνην, μίσην, χαλκὸν ζώννυσθαι, ξίφος», ψ, 130¹ σπαν. π. μετ. «ζώννυνται τὰς κοιλίας ζῶναι» Ἀθην. 10 442¹ «ἔξωστο χιτῶνα εἰς μηρόν» Πλούτ. Ἀντ. 4, cingo. Ζωννύσκετο, ἰων. καὶ ἐπ. γ', ἐν. πρὸς μ. παρ. τοῦ ζώννυμι = ἐζώννυτο Ἰλ. Θ, 857. Ζωννύω ζώννυμι Εὐστ. Ζωνο-γαστρίες, οἱ οἱ τὰς γαστέρας ζωννύμενοι Ἰσχύλ. Ζωνο-γαστήρ, ὁ τῷ προηγ. ὁ τὴν μέσην ἐξωσμένος, μεσαγάστωρ Ἰσχύλ. Ζωνο-εὐδής, 2¹ ζώνη ὁμοίος «ἔρπον ἑοικότες» Ἀπολλ. λεξ. Ὀμ.

Ζωνοί¹ εὐζῶνοι Ἀριστοτ. φυσιογ. 97, 98, ἔσφ. Ζώντειον, ἔσφ. ἀντὶ ζώτειον, τό¹ ζητρεῖον, ἀρχ. λεξ. Ζωντό-θαπτος. 2¹ ὁ τεθαμμένος ζῶν, μετ. Ζώντως ζωήτως. Ζωο-βρότης, ὁ ζῶν βρώων, μετ. Ζωο-γενής, 2¹ ζωοδότης «-τῆς ψυχῆς μέρος» Πλάτ. πολιτ. 309. Ζωο-γλύφος, ὁ γλύπτης, ἀγαλματοποιός Μετ. 11 (7, 56). Ζωο-γονέω¹ παράγω ζῶω, γεννῶ ζωντανά, ἐν γέν. γεννῶ «-πᾶν ἐμφύγον» Δουκ. Ερωτ. 19, παρθένον, δι. θε. 8¹ εὐρίσκειται / ζῶογονησθαι π. Σ. Ἑμπ. κ. γραμ. 264¹ εἰ = περιποιῆσαι, φυλάττω εἰς τὸ ζῆν, Ὀ. Ζωο-γονήσις, ἡ παραγωγή, γέννησις ζωντανῶν ὄντων, θηρίων, σκυλῶν Θεοφ. πρὸς Ἀντ. 2, 18. Ζωο-γονητικός, 3¹ ὁ ἀνῆκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ παράγειν ζῶντα Θεολ. ἀριθμ. σ. 49. Ζωο-γονητικός¹ ζωογονικός. Ζωο-γονία, ἡ ζωογονήσις Πλάτ. ἐπιν. 980. Ζωο-γονικός, 3¹ ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ γεννᾶν ζωντανὰ Φίλων. Ζωο-γονικός, ἐπὶ τοῦ προηγ. Προκλ. εἰς Πλάτ. Ἀλκ. 52. Ζωο-γόνος, 2¹ ὁ παράγων ζῶν, ζωντανόν, μετ. οὕτω καλεῖται ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἀνθ. 9, 525. Ζωο-γράφος, 2¹ ζωγράφος Θεοκρ. 15, 81. Ζωο-δοτεῖρα¹ θηλ. τοῦ ἐπιν. ζῶν παρέρχουσα Ἰσχύλ. Διμήτρια, μετ. Ζωο-δοτεῖω¹ χαρίζω ζῶν Ψ. Χρυσ. Ζωο-δοτήρ, ἥρος, ὁ ζωοδότης, δωρούμενος τὸ ζῆν, μετ. Ζωο-δοτής, ὁ τῷ προηγ. ἐπὶ τοῦ Θεοῦ Ἑπιρᾶν. 2, 252. Ζωο-δόχος, 2¹ ὁ τὴν ζῶν δεχόμενος, ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ, ἐκκλ. νινίφους. Ζωο-δωρος, 2¹ ὁ τὴν ζῶν δωρούμενος, Χριστός, ἐκκλ. Ζωο-δωρήτης, 2¹ τῷ προηγ. Ὑμνῶδ. Ζωο-ειδής, 2¹ ὁ τῷ ζῶν ὁμοίος, γεωπ. Ζωο-θετέω¹ βάλλω ζῶν, ζωοποιῶ «-φύσεις πάντας» Ἀρχελ. π. Ἀντιγόν. Καρυστ. 23, 35. Ζωο-θηρία, ἡ τὸ κυνήγιον τῶν ζῶων Πλάτ. σοφ. 223. Ζωο-θηρικός, 3¹ ὁ εἰς τὴν ζωοθηρίαν ἀνήκων Πλάτ. σοφ. 220, ζωοθηρική, ὅλη τέχνη, 222. Ζωο-θρέμων, 2¹ ὁ ζῶα τρέφων, μετ. Ζωο-θρέπτειρα, ἡ ζῶα τρέφουσα - γῆ, μετ. Ζωο-θυσία, ἡ θυσία ζῶων, ἐκκλ. Ζωο-θυσίω¹ ζῶων θυσιάζω, ἐκκλ. Ζωο-καυστός, 2¹ ὅστις ζωντανὸς καίεται, μετ. Ζωο-κτονία, ἡ ζῶα κτείνειν, μετ. Ζωο-κτόνος, 2¹ ὁ ζῶα φονεύων Φίλοστρ. 6. Ἀπολλ. 2, 66. Ζωο-μορφος, 2¹ ὁ ἔχων μορφήν καὶ σχῆμα ζῶν Πλούτ. Νομ. 8. Ζῶον, τό, ὁρ. ζῶον πρὸλ. Ἑτ. Μ. 413, 47 καὶ ζῶϊον πλάσμα ζωντανόν, ζῶν ἔχον Ἀριστ. εἰρ. 131¹ πᾶν ὅ,τι περ ἂν μετὰ σῆ

τοῦ ζῆν, ζῶντες ἂν λέγοιτο ὁρθότατα» Πλατ. Τίμ. 77. «μὴ μόνον κατ' ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ κατὰ ζῶων πάντων καὶ φυτῶν», Φαιδ. 70. πρὸς ἡμῖν τὰλλα ζῶα καὶ δένδρα», σοφ. 233. «τί γὰρ εὐδαίμων ἄλλο νῦν ἐστὶ δικαστοῦ ζῶων» Ἀριστ. σφ. 551. «πνία, ἥς οὐδαμοῦ οὐδὲν πέφυκε ζῶων ἐξωλέστερον», πλ. 443. κατὰ Φώτ. «ζῶων καὶ τὸ ἀληθινὸν καὶ τὸ γεγραμμένον λέγουσι» «ζῶα γράφειν καὶ γράρισθαι» = ζωγραφεῖν συγν. π. Ἡρ. ὅστις λέγει καὶ «ζῶα γραψάμενος πᾶσαν τὴν ζεῦξιν τοῦ Βοσπόρου» = ζωγραφίᾳς ἀδτην καθὼς ὅπρῃζε τῷ ὄντι φυσικῶς, 4, 88. «ζῶα ἐγγεγλυμμένα» = τύποι ἐγγεγλυμμένοι, 2, 149. «ἀνδρίαντας καὶ ζῶα λίθινα καὶ ξύλινα» Πλάτ. πολ. 7, 515. «ὁ λόγος ὡς περ ζῶων τὴν ἐξῶθεν περιγραφὴν ἔκρινεν ἱκανῶς ἔχειν» = ὡς, εἰκὼν ἐκτιγραφημένη, πολιτ. 277. «ἐπ' ἀμφοτέρους τυτὲ μὲν ἡμῶσι, τοῖς ζῷοις καὶ τοῖς ὀνόμασι», Κρατ. 438. «τὰ ζῶα ποιεῖν» = ζωγραφίζειν Πλουτ. Περ. 13. καὶ = ζῶδιον, ἀστερισμός, περὶ τῆς ἐν Τίμ. ψυχῇ. 31.
 Ζω-όνυχον, τό λεοντοπόδιον Διοσκ. 4, 131.
 Ζωο-πάρ-οχος, 2. ὁ ζῶν παρὼν Ψ. Χρυσ. τ. 7, 409, 26.
 Ζωο-πλαστοτέω ζῶα πλάττω, εἰς ἀγάλματα μεταβάλλω = τοὺς ἄνθρωποις Λυκάφρ. 844.
 Ζωο-πλάστης, ὁ ὁ πλάττειν, δημιουργῶν ζῶα Φίλων.
 Ζωο-πλαστική, ἡ ἡ τῶν ζῶων πλάσις Εὔστ.
 Ζωο-ποιεῖω ζῶντάνων ποιεῖ, παράγω Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 27. νινifico.
 Ζωο-ποίησις, ἡ ἐμφύχωσις, ζῶων γέννησις, αὐτῇν. animatio.
 Ζωο-ποιητικὸς, 3. ὁ εἰς τὸ ζωοποιεῖν ἐπιτιθέσθων Πλουτ. ἀρεσκ. φιλ. 5, 9. νινificativus
 Ζωο-ποιεῖα, ἡ ζωογονία Ἰάμεδλ.
 Ζωο-ποιός, 2. ὁ ζῶντάνων ποιῶν Σχολ. Εὐρ. Φιν. 349. νινificus.
 Ζωό-πυρος, ζῶπυρος.
 Ζωο-πυρεστικός, 2. ζῶν πυρεστικός Ψ. Χρυσ.
 Ζωο-πωλεῖον, τό ὁ τόπος, ἐν ᾧ πωλοῦνται ζῶα, μτγν.
 Ζωο-πώλησις, ὁ ὁ τὰ ζῶα (θῦματα) πωλάσκειν Ἡσὺχ.
 Ζωο-πώλειον, τό ζωοπωλεῖον Ἡσὺχ.
 Ζωός, 3 (ζῶω), π. καὶ ζῶος καὶ ζῶς ζῶντάνος, μετέλκων ζωῆς, ἀντιθ. τῷ θανάτῳ Ὀδ. ρ. 115. «καὶ ἀρετῆς» Ἰλ. ε, 515. «ἐνὰ μὲν ζῶον ἔλαθεν, ἐπὶ δὲ ἀπέκτεινε» Ξεν. Ἑλ. 1, 2, 5. vivus.
 Ζωό-σοφος, 2. σοφὸς εἰς τὰ τῆς ζωῆς Ἀνθ. 1, 88.
 Ζωο-σταγής, βότρυς Θ. Στουδ. σ. 721.
 Ζωο-στασία, ἡ τῇ ἐπομ.
 Ζωο-στάσιον, τό σταθλας, τόπος ἐνθα στέκονται τὰ ζῶα Εὔστ. 531, 17.
 Ζωο-σφαγία, ἡ ἡ ζῶων σφαγή, μτγν.
 Ζωο-ταμών, ὁ, ἀφρ. 6. μετγ. Ὀρμ. Ἀργ. 315, ἀπερ ὅμως εἶνε ἀντὶ τοῦ «ζῶα ταμών» Δοδεκ. Φρον. 617.
 Ζωό-της, ἡ ἡ τοῦ ζῶου ἰδιότης, φύσις καὶ κατάστασις, ἀντιθ. τῷ θαιότητι Πλουτ. Πλατ. ζῆτ. 2, 4.

Ζωο-τοκῆω, τίκω, γινώσκω ζῶα, ζῶντάνᾳ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 1.
 Ζωο-τοκία, ἡ ἡ ζῶων γέννησις Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 5. ζωογόνος.
 Ζωο-τροφεῖον, τό τόπος ἐν ᾧ φυλάττονται καὶ τρέφονται ζῶα, νινιaticum.
 Ζωο-τροφέω, τρέφω ζῶα Φίλων.
 Ζωο-τροφία, ἡ τὸ φυλάττειν, τρέφειν κτήνη Πλατ. πολιτ. 261.
 Ζωο-τροφικός, 2. ὁ εἰς ζωοτροφίαν ἀνήκων, ἐπιτιθέσθων Πλατ. πολιτ. 263. - κῆ, 269.
 Ζωο-τρόφος, 2. ζῶα τρέφων, ζωοποιῶν Ἡσὺχ.
 Ζωο-τύπῳ, πῶ. ἀντὶ ζωγραφίᾳ, μτγν.
 Ζωο-τύπη, ἡ σχηματίζει ζῶων, μτγν.
 Ζωο-τύπος, 2. ὁ ποιῶν εἰκόνας ζῶων Nov. Δ. 5. 527.
 Ζωο-φαγέω, τρώγω ζῶα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 3.
 Ζωο-φαγία, ἡ κρεοφαγία Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 41.
 Ζωο-φάγος, 2. σαρκοφάγος, ἀντιθ. τῷ καρποφάγῳ Ἀριστοτ. πολ. 1, 8.
 Ζωο-φανής, 2. εἶδος ἔχων ζῶου, φαίνόμενος ὡς ζῶον, μτγν.
 Ζω-ὄφθαλμον, τό βοῦφθαλμον, φυτὸν τι Διοσκ. 4, 89.
 Ζω-ὄφθαλμοι, 2. ζῶου ἔχων ὄφθαλμόν, μτγν.
 Ζωο-φορία, ἡ ἡ τῶν ζῶων φθορά, ἡ μετὰ ζῶων σαρκική μίξις Γρ. Νεξ. 1, 950.
 Ζωο-φθόρος, 2. ὁ μετὰ ζῶων σαρκικῶς μὴ γινόμενος, μτγν.
 Ζωο-φορέω, φέρω ἐν γαστρὶ ζῶν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 10, 7. ἐπὶ φυτῶν, καρποὺς παράγοντας κλάδον φέρω, γαστρ.
 Ζωο-φορία, ἡ τὸ φέρειν ζῶα, μτγν.
 Ζωο-φόρος, 2. ζῶα φέρων = πῖνας = παριστῶν Δ. Σικ. 18, 26. - κύκλος = ζωδιακός Ἀριστοτ. κόσμ. 2, signifier = ἀνιμὸς Π. Σιλ. 67 (19, 765), vitalis ἐπὶ δὲ κινῶν τὸ μεταξὺ ἱπιατυλίου καὶ στεφάνης μέτρος Βιτρούβ. 3, 5.
 Ζωο-φύτέω, φῶω ζῶντα, βλαστήματα Τιμαχ. ἐν Ἀθην. 15, 682.
 Ζωό-φύτον, τό τὸ ζῶον ἐνταυτῇ καὶ φυτῇ Σ. Ἑμπ. Περ. 1, 41.
 Ζωό-φυτος, 2. ζῶφυτος.
 Ζωόω, ζωοποιῶ = παθ. ἐπὶ φυτῶν ζωοῦμαι = πάσχω ἀπὸ ἀποκτῶ σκώληκος, σκωληκούμαι Ἀθην. 2, 55.
 Ζωπαρίστο, πόλ. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας Πτολ.
 Ζωπετρίων, Ζωπυρίων, νομός. Μαγνησ.
 Ζώπισσα, ἡ παλαιὰ πῖσσα ἀπὸ παλαιὰ πλοῖα μεμιγμένη με θαλάσσιον ὕδωρ καὶ κηρὸν Διοσκ. 1, 99, zurissa.
 Ζω-πονέω, ζῶν παριστῶ = ὅψιν ἐμπνουν Φιλπ. 49 (9, 742).
 Ζωοπρετον, τό ζωοπυρον.
 Ζωοπύρα, ἡ γυν. ὄν. 1) ἐκ Κορινθίας, ἐκγρ. 2) ἑλλ. Ἀθην.
 Ζωοπύρα, ἡ βοτάνης εἶδος, κλινωπάδιον Ἡσὺχ.
 Ζωο-πυρέω, κυρ. «ἐκ μικροῦ σπινθῆρος πυρὸς ἀνάπτω μεγάλην φλόγα» Σουτδ. «ζωοπύρε τοὺς εὐθρακτε», κυρ. Ἑτ. Μεγ. 413. - μτρ. «τὸ ζωοπυρὸν τῆς φύσεως» Ἀριστοτ. π. Ζ. Μ. 3, 7. «γίγνεται δὲ ἀέριμα ζωοπυροὶ τάρβος» Διοσκ. Ἑπ. 270. «ζωοπυρμέναις φρενός»

Ἄγ. 1004. «εἴ με ζωπυρῆσεις» = παροξύνεις Ἀ-
ριστ. Λυσ. 682. - τρωφὴν Πλουτ. Λυσ. 7.
Ζωπυρᾶς Μαγαρεὺς τις, ἐπιγρ.
Ζω-πύρρημα, τό· τὸ ἀνάψαν, ἀναζωποιοθῆναι,
ὁ σπινθὴρ Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 107. suscitatum.
Ζω-πύρρησις, ἡ· ζωπύρρωσις τὸ πρὸς ἀναψιν
τοῦ πυρὸς φάσμα, ἐμφύγωσις, μετγν.
Ζω-πυρῆτέων, ῥημ. ἐπὶ θ, τοῦ ζωπυρῆω Φί-
λων, suscitandum.
Ζωπυρίνη· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ζωπύρινος, ὁ· ποιητής, ὁ γράφας τὰ ὑφα-
ρτυκὰ Ἀθῆν.
Ζω-πύριον, τό· ζωπυρον.
Ζω-πυρίς, ἡ, - θέρμη· ἡ ζωοποιούσα θερμύ-
της Ἰουλιαν.
Ζωπυρίς· γυν. ὄν. ἐπιγρ.
Ζωπυρίσκος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ζωπύριχος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Ζωπυρίων 1) ἱστοριογράφος Ἰώσ. 2) γραμ-
ματικός καὶ διδάσκαλος Πλουτ. 3) δοῦλος τις
Λουκ. 4) ἄλλ. Θεοκρ.
Ζω-πύρον, τό· σπινθὴρ, κάρβουνον ἀναμνέ-
νον ἢ στέκτη, γόδολη, πυρὸς λείφανον ἢ ἀπο-
μεινάριον, τὸ ὅποιον φυλάττομεν σκεπασμέ-
νον μετὰ τὴν στέκτην διὰ νὰ ἀνάψωμεν πάλιν
τὴν φωτιάν, «ὅ ἐν τῇ σποδῇ μικρὸς σπινθὴρ
πρὸς ἀναψιν» π. Στράβ. 7. 3, 9, ὅπου τὸ ζω-
πυρὰ ὡς ἐφεύρεσις τοῦ Ἀναγάρσιδος ἀναφέ-
ρονται, φαίνεται ὅτι εἶναι τοῦ χαλκίως τὰ
φωσφῆ (οἱ γὰρ χαλκοὶ), ἡ ὡς ὁ Σουδ. = οἱ
φωσφητῆρες ὅθεν οἱ γαλκευταὶ τὸ πῦρ ἐκφωσῶ-
σι. Συνθ. μετφ. καλεῖται ὁ Πλάτ. «σμικρὰ ζω-
πυρὰ τοῦ τῶν ἀνθρώπων διασσωσμένον γένους» =
τοὺς ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ διασωθέντας πρὸς
ἀναζωογόνησιν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, νόμ.
3, 677· πάντω βραχεία ζωπυρὰ διασώζοντες
τῆς Λυκούργου νομοθεσίας = ἐναπομεινάρια
Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. σ. 240.
Ζω-πυρος, 2) πῦρ ἀνάπτων, ζωοποιῶν· τοῦ
ζῆν ποιητικός, ἀρχ. λεξ.
Ζω-πυρος 1) εἰς τῶν ἐπὶ ἐπισήμων στρα-
τηγῶν τοῦ βασιλ. τῶν Περσῶν Δαρείου τοῦ
Ίστάσπου, τῶν συναμοσάντων κατὰ τοῦ Ψευ-
δοσμῆδος, υἱὸς Μεγαβύζου, ὅστις ἐν τῇ πο-
λιορκίᾳ τῆς Βαβυλῶνος κατακόψας τὰ μέλη
τοῦ καὶ προσποιοῦμενος ὅτι καταδιώκεται ὑπὸ
τοῦ Δαρείου, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐν Βαβυλῶνι
ἐχθροὺς, ὑπὸ τῶν ὁποίων ἀμέσως ἐκλεχθεὶς
ἡγεμῶν τῶν στρατευμάτων ἤνοιξε τῆς πόλεως
τὰς πύλας, ἀπατήσας οὕτω τοὺς Βαβυλω-
νίους διὰ ταύτην ὁρὴ τὴν ὑπηρεσίαν ἐτίμησεν
αὐτὸν ὁ Δαρεῖος μετὰ τὰ μεγαλεῖτερα ἀξιώματα
Ἡρ. εἰς οὗ ἡ παροιμ. «χρεῖσσαν Ζωπυρος ἐκα-
τὸν Βαβυλῶνινον» Ἀποστολ. 2) ἔργονος τοῦ
προηγ. ὅστις περὶ τὸ 450 π. Χ. ἡττομό-
λησε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους Ἡρ. 3) Ζωπυρος
ὁ Θράξ, δοῦλος τοῦ Περικλέους ἐν Ἀθῆναις
καὶ παιδαγωγὸς τοῦ Ἀλκιβιάδου Πλάτ. 4)
Πυθαγόρειος ἐκ Τάραντος Ἰαμβλ. 5) στρα-
τιώτης Ἀντιγόνου τοῦ Γονατῆ Πλάτ. 6)
ἱστοριογράφος ἐκ Βυζαντίου Πλουτ. 7) εἰς
Ἡρακλείας, εἰς τῶν συγγραφέων τῶν Ὀρρι-
κῶν ποιημάτων Κλ. Ἀλ. 8) ποιητὴς καὶ συγ-

γραφεὺς Θεοφίλος Στοβ. 9) φυσιογνώμων
Ἀλεξ. Ἀφροδ. 10) ἱατρός καὶ πρόσωπον τοῦ
διαλόγου π. Πλουτ. 11) τορευτὴς ἐπὶ Πομ-
πηίου Πλιν. 12) Κλαζομένιος δῆτωρ τῆς τρί-
της μ. Χ. ἐκατονταετηρίδος Δ. Λαερ. 13) Κο-
λοφώνιος, κινικός φιλόσοφος Δ. Λαερ. 14)
ἐκ Βοιωτίας· α) Πλαταιεύς, πατήρ καὶ υἱὸς
ἐπιγρ. 6) ἐκ Θίβης, ἐπιγρ. 7) Θεσπιεύς,
ἐπιγρ. καὶ ἄλλ. 15) Ἀθηναῖος· α) ἀρχὸν
ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων Φιλιστ.
6) ἄλλ. ἐπιγρ. 16) Σαρακόςσιος. 17) εἰς Ἐπι-
δάμνου, Μαγνησίας, Ἀπολλωνίας καὶ Σμύρ-
νης, νομισμ. Μιον.
Ζωπυρῶ· ζωπυρῆω, ἀμφ.
Ζωπύρως, ἡ· ζωπύρρης Ἀλεξ. Τυρ. 9, 7.
Ζωράμβας, ὁ· Ζωρόμβας, ποτ. τῆς Καρμα-
νίας, χῶρας ἐν τῇ Ἀσίᾳ Πτολ. 5, 8.
Ζωριᾶδης, ὁ· ἐκ Τέω, οἱ Ζωριᾶδαι, συμμα-
ρία τῆς πόλεως Τέω, ἐπιγρ.
Ζωρίγα· πόλ. τῆς μεγάλης Ἀρμενίας Πτολ.
Ζωροάστρης, ὁ· ὁ καὶ παρὰ Πλουτ. Ζω-
ρόαστρος, υἱὸς τοῦ Ὁρομάζου, ὁ περίφημος
σοφὸς, νομοθέτης καὶ ἱδρυτὴς τῆς Περσικῆς
Θρησκείας, γράφας διάφορα περὶ Θρησκείας
βιβλία, τὰ ὅποια φέρονται ὑπὸ τὸ ὄνομα
Ζένδ Ἀδύστα, καὶ τὰ ὅποια ἐγένοντο γνω-
στὰ εἰς τοὺς νῦν Εὐρωπαίους περὶ τὰ τέλη
τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἐκατονταετηρίδος. Κατε-
τινας ὁπῆρξεν ὁ Ζωροάστρης οὗτος βασι-
λεὺς τῶν Βακτριῶν, σύγχρονος τοῦ Δα-
ρείου. Ὑράκλ. ὁ Ποντικός· ἔγραψε βιβλίον
ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο Πλουτ.
Ζωρομάστρης, ὁ· Χαλδαῖος, γράφας μαθη-
ματικὰ καὶ φυσικὰ Σουδ.
Ζωροάδας, ὁ· Ζωράμβος καὶ Ζόραμβος.
Ζωρο-πατίω· πίνω ἀδολον, ἄκρατον οἶνον
Ἀπολδ. 1 (9 25).
Ζωρο-πάτης, ὁ· ὁ πίνων ἄκρατον οἶνον
Ἀνθ. 4, 300· μετφ. «ἄφραλμοι ζ. κάλλους»
Π. Σιλ. 375, 222),
Ζωρός, 2 (ἴσ. ἐκ τοῦ ζωρὸς = ζωερὸς) καθα-
ρὸς, ἄμικτος, συνήθ. ἐπὶ οἶνου, δυνατοῦ, πυ-
ρῶδης· μέθω Ἀπολ. Ἱ. 477· πῦμα Ἀ-
σκληπ. 9 (12, 50)· «δέπας Βάκχου» Μ. Ἀργ.
19 (11, 28)· καὶ ἄντι τῆς προσθήκης ζωρὸν
Ἀπολνδ. 7 (6, 105)· συγκρ. «ζωρότερον κί-
ραι» = κέρα οἶνον καθαρώτερον, μίγνυσι ὑδα-
τος ὀλιγώτερον Ἰλ. ι, 203, ὁ Ἀριστοτ. ὅμως το
ἐξηγεῖ ὅλτιον, ποιητ. 25· ὁ Πλουτ. διεξοδι-
κῶς ἀναφέρει τὰς ἐρμηνείας τῶν ἀρχαίων, τῶν
ὁποίων οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ ζωρικοῦ καὶ τῆς ζέ-
σεως ὡς «θερμὸν» ἐθεώρουν, καὶ «νέον ἐξ
ὑπαρχῆς κεράνυσθαι κρατῆρα», ἡ συγκρ. =
οὐκ εὐκρατον, ἡ ἐκ τοῦ ζα καὶ ὥρα = «παλυσ-
τῇ καὶ παλαιῶν οἶνον», ἡ «τάχινον» ἐξηγουν·
«πίνειν ζωρότερον χρώμενον οἶνον ὀλίγον» Ἀντι-
φαν. ἐν Ἀθῆν. 10, 423· «τῷ ζωρότερον χαί-
ρει μάλιστα» Λουκ. Τιμ. 54· «ζωρότερον χι-
σσοῖον», ἐνθα σημαίνεται σύναμα καὶ τὸ ἀμέ-
τρω πίνειν, ροφικτὰ, ἐπειδὴ συνήθ. τὸν οἶνον
ἐπὶ μισθὸν μεμεινένον μεθ' ὑδατος Ἀγᾶθ. 7 (5,
289)· καὶ μετφ. «ζωροάτη παλιδων μανίη» =
σφοδρότατη Ἀντιπ. Σιδ. 76 (7, 30)· «φάρμα-
κον = ἀδολον Λουκ. δι. ν. 7, 1. π. Ἐμπεδ., =

Ζώτειον, τό· ζητρετον 'Ετ. Μ. 414.
 Ζωτεισθαι· ζδε ζωφωτέω.
 Ζωτειλιστής, ό· έπων. 'Απόλλωνος εν Κο-
 ρίνθω 'Ψούχ.
 Ζώτης· άνδρ. όν Παισ.
 Ζωτική· γυν. όν. 'Οφιλία έπιγρ.
 Ζωτικός, ό· 1) κριτικός και ποιητής, φίλος
 Πλωτίνου Φωτ. 2) Αύρηλίου; Ζ. Συμνατος Δ.
 Κασ. 3) άλλ. έπιγρ.
 Ζωτικός, 3· ό εις την ζωήν άνήκων ή έπιτή-
 δειος, ό ζωήν παρέχων, διαφυλάττων, ό
 ζωοποιός· «τό ύγρὸν ζωτικόν» 'Αριστοτ. γεν.
 Ζ. 2, 1· «δυνάμεις ζωτικαί» Πλατ. Τιμ. Αοκρ.
 100· «έπιθυμία» Πλάτ. Τιμ. 91· και έπί τε-
 χνουργημάτων, τὰ όποια μιμουνται πιστώ-
 την ζωήν· «τό ζωτικόν φαίνεσθαι πώς ίνερ-
 γάζη τοίς άνδριάζει·» = πώς διδεις εις τοὺς άν-
 δριάντας την πλήρη ζωής έκφρασιν; Ξεν.
 άπομν. 3, 10, 6· «ζωτικώτατα γράφειν» = πι-
 στότατα, και φυσικώς απεικονίζειν, παριστά-
 νειν δι' εικόνο; Πλουτ. συμπ. 1, 4, 2· «ζωτι-
 κώς έχειν» = δύνανται ή χαράν έχειν πρὸς τὸ
 ζήν Κάτ. νεωτ. 70, vivificus.
 Ζώτιγος· άνδρ. όν. έπιγρ.
 Ζώττα, ή· Μιτυληναία τις έπιγρ.
 Ζωτός, ή· θώραξ 'Ψούχ.
 Ζώτων· πόλ. Αίθιοπίας Πλιν.
 Ζωδλιον, τό· ύποκ του ζωόν, μικρόν ζωόν
 Τζιτζ.
 Ζωόφον, τό· τῷ προηγ. Σ. 'Εμπ. Περ. 1,

41· έπί εικόνων 'Αθην. 5, 210, animatculum.
 Ζωφασημίν· ιστορία της; Φοινικ. μυθολογίας;
 Φιλ. βιδλ. άποσπ. 2 (έσφ. Σωφισμάν).
 Ζω-φορία, ή· ό ζωδιακός κύκλος Μανέθ.
 Ζω-φόρος· ζωοφόρος.
 Ζω-φυτέσθαι· ζωογονέσθαι Φωτ.
 Ζώ-φυτος, 2· ό τρέφων, φύων φυτά, καρπο-
 φόρος, ζωήν παρέχων τοίς φυτοίς, ζωογόνος·
 - αίμα Αίσχ. έκ. 837· - γη = καρποφόρος
 Πλουτ. 'Ρωμ. 20· έτι=ζωόφυτον, μτγν.
 Ζώω, ίων. και έπ. άντι ζάω, μόν. ένεστ. και
 παρτ. ζῶ συχν. π. 'Ομ. «άγαθὸν βίον ζῶειν»
 'Οδ. α, 491, συχνη και ή διπλη και πλεοναστ.
 έκφρασις· «ζῶειν και όρᾶν φάος ηελίοιο», νιν.
 Ζωχάση, ή· πόλ. Περσίας, ή μετέπειτα Σε-
 λευκεια Ζωσιμ.
 Ζω-ώδης, 2· όμοιος ζωῷ Συνέσ. «ό δοῦλος
 τῶν ήδονῶν ζωῷδης και μικροπρεπής έστιν»
 Πλουτ. παιδ. άγ. 10, animalis.
 Ζω-ωδία· ζωότης, ή φύσις και οὐσία τῶν
 ζῶων 'Ιαμβλ. animalitas.
 Ζω-ωνυμία, ή· ή όνομασία κατά τὰ ζῷα
 Εὐδοκία σ. 80.
 Ζώωσις, ή· ζωοποίησις, ζωντάνευσις, μτγν.
 vivificatio.
 Ζωωτός, 3· έξωγραφισμένος, κεντημένος, ή
 έλων ζωᾶ ή άνθη ένυφασμένα· - χιτῶνε, 'Α-
 θην. 5, 197· -αὐλαττει, 1· 538· «ζωωτή έφα-
 πτίς» Πολυβ. 31, 3, 10, bulluatus.

Η. η. ἦτα, τὸ ἑξῆς στοιχείου τοῦ Ἑλλ. ἀλφάβ. ὡς σημάδι ἀριθμ. τὸ η' = 8, ἡ = 8000. Ἐπὶ Εὐκλείδ. ἀργ. ἐν Ἀθῆν. (403 π. Χ.) ἐλη- φθη περὶ τῶν Ἀθηναίων τοῦτο ἐν τῷ ἀλφάβ. ὡς σημεῖον τοῦ μακροῦ ε, ὅπερ πρότερον εἶχε φθόγγους δύο τὸν βοαγὸν καὶ μακρόν. οὐ γὰρ ἡ ἐξέωμαι, ἀλλ' αἶ τὸ παλαιόν. Πλάτ. Κρατ. 426. Περὶ τῆς γραφῆς αὐτοῦ. «πρώτα μὲν γραμ- μαὶ δύο, ταῦτα· διεύρει δ' ἐν μέσσις ἄλλη μία». Ἀθῆν. 10, 451. Τὸ σημεῖον Η ἐξηρασίμ. τὸ πρῶτον πρὸς δὴλωσιν τῆς θασιᾶς. Ἀθῆν. 9, 398, (ὅθ. ἐν ἀρχ. ἐπιγρ. τὸ Η αἶνε τὸ ση- μεῖον τοῦ ἀρ. ΗΕΚΑΤΟΝ = ἑκατόν. Εἰς οὐ εἶτα ἐληφθῆσαν τὰ δύο ἡμίσεια τὸ μὲν ἡ πρὸς σημει- ωσιν τοῦ φιλοῦ, τὸ δὲ ἡ πρὸς δὴλωσιν τοῦ θα- σίου πνεύματος, ἐξ ὧν ἰσχυριζομένησαν τὰ νῦν ἐν χρήσει σημεῖα τοῦ πνευματισμοῦ. Περὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῶν θασιῶν χ, φ, θ, ἐκ θεοῦ μετὰ τὰ φίλα κ, π, τ, ὡς κλλ = χ, ππ = φ, ττ = θ. Τῇ η εἶνε ἐπικρατέστερον παρ' Ἰουσίον ἐν πολλαῖς λέξεσιν καὶ τοῖς ἀντι τοῦ αἶ γράμματα. γλῶσσης θωρήξ, ἱερὸς, κρήσσω. Οἱ Αἰολοὶ καὶ Δωρ. ἐ- τρεπον τὸ η εἰς α. Παρὰ μὲν. εἴτι. πολλὰ καὶ τὰ εἰ καὶ ἡ μεταπίπτουσιν εἰς η. Οἱ Βοιωτοὶ πολ- λά καὶ αἰ καὶ εἰ ἐπαφῶρον ἡ Βοίχ. ἐπιγρ. 1, 722. οὕτω ἡ σήμ. Ἑλλ. ἐλαῖα = ἐλῆα, καί = κη. Η, κατάλ. ἐν. γέν. ἀρσεν. δν. κυρ. καὶ προσ- ηγ. τῆς α. κλίσ. διάφορ. ἐπιγρ.

Η = αἰ, ἰα. καί = αἰ, βο. ωτ. καὶ Δωδών. ἐπιγρ. Η, π. 18. ἐπ. ἐκτείν. καὶ εἰς ἡδ, σύνδ. δια- ζευκτικῶς, ἐρωτηματικῶς καὶ συγκριτικῶς. 1) διαζευκ. σύνδ. σημαίνει ἡ, ἥτοι, τιθεῖμαι. με- ταβῆ δύο λέξ. ἡ προτάς. αἰνέσεις θεωροῦνται διάφοροι πρὸς ἀλλήλας, πολλάκις. δὲ καὶ ὅ- λως ἀντίθετοι. «τοὺς μ' ἐκέλευσε Πόλυδος καταστήσαι καὶ ἐρέσαι ἡ εἰς ἡλῆδα». Ὀδ. ν, 274. οὕτω πάντοτε παρὰ τοῖς τραγ. καὶ πεζ. «θρῶν» ἡ λέγοντα. Ἀισχ. Πρ. 663. «χρηστοῦ ἡ πονηροῦ αὐτοῦ γανομένου» Πλάτ. Πρωτ. 312. «μόνον ἀπαντᾷ πάντοτε ἐν ταῖς συνόδοις, «ὅν τρισὶν ἡ τέτταρσι» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 12. «στάδια πέντε ἡ ἑξ», 5, 2, 4, ἀνθ' οὗ καὶ «δύο ἡ καὶ πλείους ἡμέρας» Σοφ. Τρ. 940. συχνὰ δὲ καὶ συνήθ. τίθενται ἀδελπα- λῆλ. δύο ἡ καὶ πολλὰ ἡ, λατ. sive = sive, ἡ αὐτὴ αὐτὴ, ὅταν ἀμφότεροι αἱ ἀτιθέσεις ἐκφέ- ρωνται ὡς ἰσοδύναμοι πρὸς ἀλλήλας καὶ θετι- κῶς ἀλλήλας ἀποκλείουσιν, ἡ τὸ ἐν τῷ ἄλλῳ. «ἡ τὸν ἡ Ἀτάντος ἡ Ὀδυσσεύς» Ἰλ. α, 138. «εἰς δὲ τις ἀρχὴς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω ἡ Ἀτὰς ἡ Ἰδομενεὺς ἡ ὅτις Ὀδυσσεὺς ἡ σὺ Πη- λείδῃ», α, 114. μετὰ τῆς προσθήκης τοῦ καί. «ἀλλ' ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρεῖομεν ἡ ἐρῆκ ἡ καὶ ὀνειροπόλον», α, 62. πατρῷος ὑπάρχει ἐν Σοφ. Οἰ. Κ. 251. «ἡ τις οὐδέ τις» ἡ τις ἡ μάλ- λον κανεῖς. Πρ. 3, 140. «διακινδυνεύοντα ἡ χρηστὸν γινέσθαι ἡ πονηρόν» Πλάτ. Πρωτ. 331. διαφέρει ὅταν χρηστέμῃ ὡς μετά-

δα. εἰς τὸ συνδετικ. μόρ. τε «ὡς τε γὰρ ἡ παῖδες νεαροὶ χηραὶ τε γυναῖκες» Ἰλ. 6, 289. ὡς καὶ τὰ ἥτοι καὶ εἴτε. Συ- χνὰ δὲ σημαίνει, ἄλλως, ἐν ἄλλῃ περιπτώ- σει, εἰ δὲ μή. «εἰδέναι δεῖ περὶ οὗ ἀν' ἡ βουλῇ, ἡ παντὸς ἀμαρτάνειν ἀνάγκη» Πλάτ. Φαίδρ. 237. «ἔργον γε οὐδαμῶς ληπτέον ἡ εὐδὸς ἐ- λεγθήσεται γαλοτος ὦν» Ξεν. ἀπομ. 1, 7, 2. Τίθεται καὶ ἐντὸς ἐρωτήσεως ἡ συνδέει δύο ἐ- ρωτήσας. «τί σοι φάμενος ἡ τί ρέδας» Αἰσχ. Χο. 314. «τί χρή με στέγειν ἡ τί λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν» = τί πρέπει νὰ κρύπτω ἡ νὰ λέγω; Σοφ. Φιλ. 136. ἐντ. προηλθεν ἡ σημ. 2) ἡ, εἰς τῆς ἐρωτήσεως καὶ δὴ ἐν τῇ οὐκ ἐπὶ ἐρωτήσῃ. «πότερον, πόττερα» ἡ, καὶ εἰς τὰς διπλὰς πλαγ. ἐρωτ. «εἰ ἡ» ὁ συνήθ. τότε. παρὰ τραγ. καὶ πεζ. «πόττερα γὰρ αὐ- τοῦ ζῶντος ἡ τεθνηκότος φάτις ἐληγέτο» Αἰσχ. Ἀγ. 616. καὶ μὲ δύο ἡ. «πόττερα δ' ἐν οἴκοις ἡ ἐν ἀγροῖς ὁ δάκνους ἡ γῆς ἐπ' ἄλλας συμπίπτει φόνος» Σοφ. Οἰ. τ. 112. «πόττερα ἐστὶ τι ἐν ὅσῃ ἐστι» Πλάτ. Πρωτ. 324. Παραδείγμ. τοῦ εἰ - ἡ ὡς ἐν τῷ εἰ. «Τίθεται εἰς τὸ πρῶ- τον μέλος τῆς ἐρωτ. καὶ τὸ ἀρ' οὖν - ἡ. «ἀρ' οὖν τοῖς ποιηταῖς ἡμῖν μόνον ἐπιστατητέον - ἡ καὶ τοῖς ἄλλοις δημιουργοῖς» Πλάτ. πολ. 3, 401. Παρ' Ὀμ. τίθεται καὶ ἡ - ἡ. «ἡμεῖς δὲ φραζώμεθα ἡ ῥ' αἰεὶς πόλιν ὄρσομεν, ἡ φιλοφροσύνη βλάμεν» Ἰλ. δ, 15. Κλ. ἐπὶ ἀπο- ρίας. «μερμήριζε - ἡ - διώκοι, ἡ ὄγε τὸν πλεό- νων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιστο», ε, 672. οὕτω καὶ μετὰ τὸ δίδε, π, 713. μετὰ τὸ πειρήθηναι, φ, 215. τὸ ὁρμαίνω, Ὀδ. α, 299. τὸ «μετὰ φρεσὶ νόησον» Ἰλ. υ, 311 (ὁ Βέικ. γράφ. ἐν- ταῦθα ἡ ἡ ἡς). πρὸλ. χρησμ. ἐν Ἠρ. 1, 65. Παρ' ἀττ. ἡ σύνδ. αὐτὴ εἶνε ἀμφίδουλος. ἴδ' Ἑρμπαλ καὶ Ἑρμ. εἰς Κύρ. Μήα. 481. «ἐλασ- γὰρ ἡ πόνων τα λοιπὰ σοι φράσω ἡ τὸν ἐκ- λύσον» ἐμὲ Αἰσχ. Πρ. 782. «εἰδόμεν ἡ νικώ- μεν ἡ νικώμεθα», Χο. 745. Εἰς τὸ πρῶτον μέλος τῆς ἐρωτήσεως παραλείπεται πολλάκις τὸ μόρ. «οὐδέ τι ἴδμεν ζῶει ὄγ' ἡ τεθνηκεν» Ὀδ. δ, 110 (ὁ Βέικ. ἡ) «λοιμοὺς τις ἄλλος σκῆ- πτος ἡ στάσις πόλει» Αἰσχ. Πρ. 701. «ἡ- μαρτον ἡ θηρὰ τι τοξότης ὡς ἡ ψευδόμεντις εἶμαι», Ἀγ. 1167. «κρίνοντες ἡ σοὺ ταῦτα τάξ- ευρήματα» Σοφ. Οἰ. τ. 378. πρὸλ. «πόθεν λαδὼν; οἰκτεῖν ἡ ῥ' ἄλλου τινος», Οἰ. τ. 1162. «οὐδ' ἂν διαγνοίη λίνου ἡ καννάδιος ἐστι» Ἠρ. 4, 76. «ἐργήγορας ἡ καθεύδει» Πλάτ. Πρωτ. 310. «ὅπως ἦδη ἐνταῦθα πολ- λὰ ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς ἐρωτήσεως μέλει ἐκφράζεται διδρῶσις τις καὶ ἀπάντησις εἰς τὸ πρῶτον μέλος τῆς ἐρωτήσεως, οὕτω καὶ ὅταν μηδενίᾳ ἐρωτηματ. πρότασις προηγη- θῇ, προστίθεται ἐρωτήσις διὰ τοῦ ἡ, ἐκφρά- ζουσα δι' ἐρωτήσεως τὸ ἀντίθετον σημαίνου- σης τὴν ὀρθότητα τοῦ ἡρῶντος, ἡ προσθε-

τουσα, αναφορικῶς πρὸς ἄλλην ἐρώτησιν, τὴν ἀπάντησιν, ἥτις πιθανότατα θὰ γείνη πρὸς αὐτὴν = ἡ δὲν εἶναι ἔτσι; ὡς τὸ λατ. *an*· «οὐδὲ τί σε χρή νηπιάας ὀχλεῖν», ἡ οὐκ ἀλείς, οἷον κλέος ἔλλαθε οἷος Ὁρέστης;» = ἡ δὲν γνωρίζεις ὁποῖαν δόξαν ἔλαθεν ὁ Ὁρ. Ὁδ. α, 298, ἡ ὁποία δόξα ἴσα ἴσα σὲ παρορμᾷ νὰ μὴ ἦσαι πλέον τόσον νηπιόφρων, ἀλλὰ νὰ ὀρέγῃσαι τῆς αὐτῆς δόξης; «τίποτε δέ μοι παῖς ὀχλεῖται; οὐδὲ τί μιν χρεὼ νηῶν ἐπιθαίμεν», ἡ ἴνα μὴδ' ὄνομα αὐτοῦ λήπῃται; = ἡ θ' ἀπέλθῃ ἔνεκα τοῦτου, ὅπως μὴδὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ μείνῃ (ὅπερ οἱ μνηστήρες βεβαίως εὔχονται); δ, 707· *πρὸλ.* Ἰλ. ε, 466, ἐν οἷς χωρίοις ὁ *Ἡέκκ.* γράφει καὶ ἡ, ὅπως ἐν ἄλλοις ἦδῃ ὁ *Θυόλφ.* ὡς Ἰλ. η, 26, ὁρότερον ὡς αὐτοτελοῦς λαμβανόμενης τῆς ἐρωτήσεως· «— πῶς οὖν Ὀδυσσεὺς πρὸς τὰδ' οὐκ αὐτάγγελος πλεῖν ἦν ἐτοιμὸς; ἡ φόβος τις εἰργέειν;» = ἡ δὲν εἶνε οὕτω; δὲν τὸν ἐμπόδιζεν ὁ φόβος; Σοφ. Φιλ. 565· «οὐδ' ἔχω τί φῶ», ἡ τοῦτο φάσκω ἔπος; ἡ σὺ ἀτίμως στείχω;» *Δίσχ.* Χο. 91· «τῷ γὰρ ὄνυτ'; ἡ σιδαρέοισιν (νομίσμασιν);» *Ἀριστ.* νεφ. 249· «τίς σὺν δὴ ἦν ἡ διατριβή; ἡ δῆλον ὅτι τῶν λόγων ὁμᾶς Ἀδοῖας εἰστία;» = ἡ μᾶλλον δὲν χρειάζεται ἐρωτήσις καὶ εἶνε φανερόν ὅτι *κ.τ.λ.* Πλατ. Φαῖδρ. 227· «ἀλλὰ τίς σοι διηγέτο; ἡ αὐτὸς Σωκράτης;», *συμπ.* 173· «εἰ δέ τινα ἄλλον ἠδονὴν παρέχεται, θαυμαστόν οὐδέν; ἡ πῶς σοι φαίνεται;», *πολ.* 3, 390· «διελέσθαι οὐ μικροῦ λόγον ἡ σὺ οἶς;» = ἡ μήπως σὺ τὸ νομίζεις ὅτι εἶνε μικρ. λόγ.; *πολ.* 3, 400· «οὕτω τίθεται καὶ ἡ οὐκ;» = ἡ μήπως ὄχι; Ἰλ. ε, 349, Πλατ. *πολ.* 2, 370. Καὶ εἰς τὰς πλαγ. ἐρωτήσ. τίθεται οὐτὸν μόνον παρ' Ὁμ. ἐφέσται, ἡ καὶ ἐμὸν δόρυ μαινέται; Ἰλ. θ, 111· «ἀλλ' ἄγε μοι τόδ' εἰπέ» — ἡ καὶ *Κατέρη* αὐτὴν οὐδὲν ἄγγελος ἔλθω; = εἰπέ μοι ἂν πρέπει νὰ ὑπάγω Ὁδ. π, 138· 3) συγκρ. = παρὰ, συνηθέσ. μετὰ τὰ συγκριτικὰ ἀπὸ Ὁμ. ἐνίοτε συνῴζει καὶ δύο συγκριτικὰ, ὅταν τὸ πρῶτον ἐξαίρηται ὡς σημαντικώτερον· «πάντες κ' ἀρησαίετ' ἔλαφρότεροι πόδας εἶναι ἡ ἀφνειότεροι» Ὁδ. α, 165· «ἐποίησα ταχύτερα ἡ σοφώτερα» Πρ. 3, 65· «σοφώτερος ἡ ἀμαθέστερος δοκεῖ εἶναι ἑαυτῷ» Πλατ. *πολ.* 3, 409, καὶ *μτγν.* «φορτικώτερον ἡ φιλοσοφικώτερον διαλέγεσθαι» Πλούτ. Σόλ. 3. Πρὸς διασφαιρὶν προσιθεται εἰς συγκριτικόν, οὐ ἤδη προσηγῆν γενικῇ ἀπ' αὐτοῦ ἐφαρτωμένη· «τίς ἂν αἰσχίον ταύτης εἴη δόξα ἡ δοκεῖν χρήματα περὶ πλείονος ποιῆσθαι ἡ φίλους;» = ὅτι δηλαδὴ νὰ φαίνεται ὅτι προτιμᾷ χρήμ. παρὰ φίλους; Πλατ. *κρίτ.* 41. Εἰς τοὺς προσδιορισμοὺς τῶν ἀριθμῶν τὸ ἡ ὀνύεται καὶ νὰ παρκαλειθῇ· «ἔτη μὴ ἔλαττον ἐξήκοντα γεγονώς», νόμ. 6, 759· ἔνεκα ἰδίας τινὸς ἐλπίσεως ἡ γενικῇ τίθεται μετὰ τὸ ἡ ἐν συνδέσει, ὡς, «πηγαὶ ἑτέρου ποταμοῦ οὐκ ἐλάσσονος ἡ Μαϊάδου» Πρ. 7, 26. Περὶ τῆς συντάξεως «μεῖζόν ἡ κατ' ἀνθρώπον» Ἰδε

κατά. Περὶ τοῦ ἡ μετὰ τὸ βούλομαι = προτιμῶ, ἴδε βούλομαι. Περὶεργον εἶνε τὸ ἡ εἰς τὰ ὑπερθετικά· «πίθοιτό κεν ὕμνι μάλιστα ἡ ἔμοι' Ἀπολ. Ρ. 3, 91. Τὸ ἡ οὐ ἀποτίλει κρᾶσιν παρὰ τοῖς ἄλλοις ποιητ. πάντοτε, ἐν δὲ τοῖς ἐπ. πολλὰν. ὡς Ἰλ. ε, 349, Ὁδ. α, 298. Οὕτω καὶ τὸ ἡ αὐτὸς Εὐστ. εἰς Ὁδ. δ, 292. Συχνὰ τίθεται καὶ εἰς τὰ θετικά πολλῶν λέξεων, ἐν αἷς ὑπάρχει σύγκρισις· ὡς ἄλλος, ἄλλα χρῆζειν ἡ τὰ σὺν κέρδει καλὰ» Σοφ. *Οἰ.* τ. 595· ἴδ' ἄλλος καὶ ἄλλοτος· ἑτερος ἡ Σοφ. *Τρ.* 832· «ἐναντίος ἡ Πλατ. *Γοργ.* 481· ἴδ' ἐναντίος· ἴδιος ἡ, *Γοργ.* 481· «τῇ ὑστεραίᾳ ἡ ἦ», *συμπ.* 173· «μὴ δὲν πρόσθεν ἡ τὰ Λοξίου πειρώμεθ' ἔρδω» Σοφ. Πλ. 82· «διαφέρειν» ἡ Πλατ. *Φαῖδρ.* 228· ἴδε διαφέρειν, ἐπιθυμῶ, ζητέω. Καὶ ἴδ. καὶ μετὰ τὰ πολλαπλασιαστικά ἀριθμ. διπλασίους, πολλαπλασίους.

Η (γερμ. *je, ja*, ἑπὶ. 1) διαθεδιατικόν· βέβαια, τῷ ὄντι, ναι, ἀληθῶς, συχν. παρ' Ὁμ. καὶ *μτγν.* «ἡ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωμένον» = διότι ἀληθῶς νομίζω ὅτι θὰ θυμῶσῃ ὁ ἄνθρωπος Ἰλ. α, 78. Συχνὰ δ' ἐνοῦσται μετ' ἄλλων μορ. ὡς «ἡ ἄρα» Ὁδ. ω, 193· «ἡ ἄρα δὴ» Ἰλ. ν, 446· ἡ ἄρ, ἡ ἄρτε Ὁδ. ω, 193, ν, 357· ἡ ἄρα Ἰλ. π, 750· «ἡ ἄρα νῦν» Ὁδ. μ, 280· ἡ ἄρα Σοφ. *Δλ.* 172· «ἡ γὰρ» ἀληθῶς, ναι Ἰλ. α, 232· «ἡ γὰρ τοιοῦτο» Ὁδ. π, 199· «ἡ δὴ» Ἰλ. α, 518· «ἡ δὴ ποῦ», φ, 583· «ἡ δὴ μάν», ρ, 538· «ἡ δὴ τ' ἂν εἴη πανόλκιμος ψευδώνυμος» *Δίσχ.* *ἑπτ.* 652· «ἡ θὴν ποῦ τοι θυμὸς ἐέλλεται» Ἰλ. ν, 813· ἡ κάρτα, σύνθη. παρὰ τραγ. καὶ μόν. ἄπαν· τὰ εἰς τὰς καταγραφικάς ἀπαντήσεις = μάλιστα Σοφ. Πλ. 304· ἡ μάλα, εἰς ἀποφάνσεις καὶ γνώμας, ὡς ἐτοιμὸς εἶναι τις νὰ παρὰ δεχθῇ, ἡ μάλα Ὁδυσσεὺς ἴσσι = βέβαια εἴσαι ὁ Ὁδυσ. οὕτω νομίζω καὶ ἐλπίζω Ὁδ. τ, 474· καὶ ἡ μάλα δὴ Ἰλ. σ, 12· ἡ μάν· ἡ μὲν ὡς καὶ ἡ μὴν = βεβαίως καὶ ἐλθῶς, ἀπὸ Ὁμ. εἶνε ἡ συνήθ. ἐκφρασις ἐπὶ ὅρκου, δι' ἧς εἰσάγονται αἱ λέξεις αὐτοῦ τοῦ ὅρκου, αὐτὸ τὸ ὁρνεῖν· «ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτον θεῶν ἡ μέντοι τάδε πάντα τελεῖται» Ὁδ. ξ, 160· «σὺ δὲ σύνθεο καὶ μοι ὁμοσπον, ἡ μὲν μοι· ἀρῆξιν» Ἰλ. α, 77· «ὁμνῶσι ἡ μὴν λαπαῖσιν» *Δίσχ.* *ἑπτ.* 513· «ὁμνῶσι ὁμνὶ θεοὺς πάντας, ἡ μὴν ἐγὼ ἐθυσόμεν» *Ξεν.* *Ἄν.* 5, 9, 31· συχνὰ μετ' ἀπαρ. μέλ. Ἄν. 2, 3, 26· μετ' ἀπαρ. 6, 4, 17· «ὁμῶσαν ἡ μὴν ποιήσιν» *Ἰσ.* 2, 32· καὶ «ἐγγυητάς καταστήσας» *Δημ.* 24, 39· «ἐγγυασάμεν ἡ μὴν παραμειν» Πλατ. *Φαῖδρ.* 115, καὶ ἐπὶ ἐντο· νωτέρως βεβαιώσεως, ἡ μάν Ἰλ. 6, 370· ἡ μὲν Ἰλ. ι, 252· ἡ μὲν δὴ, β, 798· ἡ μὴν 6, 291· ἡ μὴν καλεῖσθαι *Δίσχ.* *Πρ.* 73· «ἡ νύ τοι» Ἰλ. χ, 11· ἡ ποῦ *Δίσχ.* *Πρ.* 519· πολλάκις εἰρωνικῶς· ἡ ποῦ με *Ἰλ.* μὴν δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος Σοφ. *Αλ.* 987· Πλατ. *Γοργ.* 448· ἡ τάχα Ὁδ. σ, 73· ἡ τάχα καί, τ, 69· ἡ τε Ἰλ. π, 687· 2) ἐπὶ ἐρωτημ. = πῶς; ἀληθινά; βέβαια; μήπως; εἰς ὁρμῆς ἐρωτ. πρῶτ. (ἴδ. ἡ

2), πολλάκις. ὁμοίως δὲν ἀποδίδεται ἄλλως ἢ ἀπλῶς διὰ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, ὡς Ὁδ. κ, 230, Ἰλ. λ, 666· «ἢ τορῶς λέγω»· Αἰσχ. Ἀγ. 260· «ἢ πάς», Χο. 758, οὕτως καὶ ἐν τῷ πεζ. — ἢ ῥα παρ' ἴμα, συγν. Ὁδ. σ, 431· ἢ ῥά νυ Ἰλ. δ, 93· ἢ ῥά τι, ε, 421. Παρ' αὐτ. συγν. τὸ «ἢ γάρ», τόσον παρὰ τραγ. «ἢ γάρ τι λοιπὸν ἔρεϊς» Αἰσχ. Πρ. 747· «ἢ γάρ μετέσχες τοῦδε τοῦ πόνου»· Σοφ. Φιλ. 248· ὅσον καὶ ἐν τῷ πεζ. Πλατ. Γοργ. 469. Τὸ ἢ γάρ μόν. σχηματίζει ἐρωτ. πρότασιν=δὲν εἶνε οὕτω; δὲν εἶνε ἄλλοθι; ὡς τὸ λατ. οὐνε Πλατ. Πρωτ. 312, 333· καὶ «ἢ γάρ οὐ»; πρὸλ. Ῥένδορ. εἰς Πλάτ. Φαίρ. 266· «ἢ γάρ ποτ' ἐστὶν ἐκπεσιὼν ἀρχῆς Δία»; Αἰσχ. Πρ. 759. Εἰς ἀμφοτέραις τὰς περιπτώσεις τὸ ἢ τίθεται ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσεως, ἐνίοτε μόνον παρ' αὐτ. ποιητ. μετὰ πολλὰς λέξ. Εὐρ. Ἑκ. 1007, 1262.

ἢ, ἢ, ἐπιρῶν. πρὸς διέγερσιν τῆς προσοχῆς, κοιν. Ἑ· «ἢ ἢ σιώπα»· Ἑ, σιώπα· Ἀριστ. νεφ. 106.

ἢ, συγχε. 3 ἐν. παρτ. τοῦ ἡμί=φημί, ἀντιέφρ=εἶπεν ἴδ' ἡμί.

ἢ, ἄρρη. ὁγλ. ἴδε δ, ἢ τὸ παρ' Ὁμ. ἀντιπροσωπ. ἢ οἰκτ. ἀντων.=αὐτὴ ἢ αὐτῇ.

ἢ, ὁγλ. τῆς ἀναφ. ἀντων. ὅς.

ἢ (καρ. δοτ. τοῦ ὁγλ. τῆς ἀναφ. ἀντων. ὅς, ἐπιρ. συσχετικὸν τοῦ πῆ) 1) ἐπὶ τόπου, εἰς ὃ μέρος, ἀντιστοιχοῦν εἰς τὸ προηγ. τῇ· «ἢ ῥ' ὅτ' ὁ λυσσώδης—ἡγεμονεύει» Ἰλ. ν, 53· «τῇ ἡμεν, ἢ καὶ δὴ σὺ ἡγεμονεύεις», α, 48· «τὴν στάσιν σημ.=ὅπου» ἢ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα, μ, 389. Ἰσχυρῶς δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὁμ. μετὰ ἄλλ. σημ. διὰ τοῦτο τὸ «ἢ θέμις ἐστίν» Ἰλ. δ, 73 μεταβλητέον κατὰ Σπίντην καὶ Βέκκ. εἰς «ἢ θέμις ἐστίν» (ἴδε θέμις) οὕτω καὶ ἐπὶ Ὁμ. «τῇ δ' εἰς ἢ σ' ἀνέγω περ ἄγω» Πρ. Ἑρ. 206· «ἢ νοῖς ἔπεινε νῦν» Σοφ. Τρ. 776· πρὸλ. πῆ, ποι. τοῦ «μάρφας ποδὸς νιν, ἄρθρον ἢ λυγίζεται»=εἰς τὸ μέρος ὅπου Σοφ. Τρ. 776· καὶ ἐν πεζ. «ἐκείνη ἐπόμενοι, ἢ ἐκείνη ὀρηγείται»=εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος Πλατ. Φαίδ. 82· «ἢ ἐλλείπον οἱ Ἕλληνες παριέναι»=ἐκεῖ, ὅπου Σεν. Ἀν. 3, 4, 37 καὶ μετὰ γεν. ἢ, ἕκαστος ἐτύγχανε τοῦ νότου ὧν Σεν. Ἀν. 6, 3, 22· πρὸλ. «οὐχ ἢ τις ἀνὴρ τοῦ σώματος» Πλατ. σοφ. 220· 2) παρ' αὐτ. σημ. καὶ τὸν τρόπον, καθ' ὃν τρόπον, καθὼς, ὅπως· παρὰ τραγ. καὶ πεζ. «λουτροῖς τέ νιν ἐσθῆτι τ' ἐξέσκησαν, ἢ νομίζεται» Σοφ. Οἰ. Κ. 1599· «ἢ καὶ Λοβίας ἐψήφισεν» Αἰσχ. Χο. 551· «ἢ βούλονται»=ὅπως θέλουσι Θουκ. 8, 11· «ἔζητοῦναι ἀνδρά τὸν τελεὺς δίκαιον ἢ γένοιτο» Πλατ. πολ. 5, 472· καὶ καθ' ὅσον, ἐφ' ὅσον· «ἢ οὐκ ὀρθή», Θεαιτ. 184· «ἢ μὲν διαφέρειον οὐδὲν χαλεπὸν εἰπεῖν» Πλατ. νόμ. 12, 945· ἴδε. συγν. 2, «ἢ δυνατόν»=ἐφ' ὅσον εἶνε δυνατόν· διὰ ἢ φράσις, «ἢ εὐδύνατον τάχιστα»=ὅσον ἤτο δυνατόν τάχιστα Σεν. Ἀν. 1, 2, 5 καὶ ἀνευ τοῦ δύνασθαι· «συνταξάμενοι ἢ ἄριστον»=ὅπως ἤτο ἄριστον, ὡς δυνατόν ἄρ. Σεν. Κύρ. 2, 4, 32· «τὸν ἀγα-

θὸν ἢ ἄριστον καὶ ἡδίστον ἀπολαύσμεν», 7, 5, 22· ἴδε· εἰ ἢ παρ.

ἢ α, ἐπ. 1 ἐν. πρόσ. παρτ. τοῦ εἰμί=ἢ· συγν. ἴδε ἐν Ὁδῳ ὁ Ὁμ. ἄλλως μεταχ. συγν. καὶ γ' ἐν. τούτου, τὸ ἢ εν.

ἢ α, συνηρ. ἐπ. παρτ. τοῦ εἰμί, ἀντι ἢ εν καὶ μετ' ἀποστρ. ἢ Ἀριστ. ἀποσπ. 356, γ' ἐν. ἢ Ἰλ. μ, 371, ἀ. πλ. συγν. αὐτ. ἡμεν, Ὁμ. ἤμεν.

ἢ α, τὰ ἴδε ἦτα.

ἢ α ν=εάν, Ὁλομένης Καρίας ἐπιγρ.

ἢ παρ' αἶμα, ψυχὴ Ἠσὺ, ἴδ' εἶαρ.

ἢ α το, ἰων.=ἦντο, γ'. πλ. παρτ. τοῦ ἦναι.

ἢ α το, ὁ· μὴν ἐν Ἠρακλείᾳ τῇ παρὰ Θερμοπύλῳ, δ' αὐτοῦ τῷ ἐν Δελφοῖς Ἰθαίῳ, Δελφῶν ἐπιγρ.

ἢ δ α, ὥρ, ἢ ἡδῆ, δ ἴδε.

ἢ δ α (ὁς, ἰων. ἀ, ὄν) βασιδ, μικρὸς, ὀλίγος· «τὸ διὰ σαικρότητα βάσιον μὴ ἔχον, διὰ δ' αἰδῶν τι ὄν», ἀρ. λαξ. καὶ γραμ. παρ' Ὁμ. συγνὰ μετὰ τοῦ οὐδὲ π. χ.=οὐ οἱ ἐνι φρένι οὐδ' ἡβαίαι=δὲν εἶνε εἰς αὐτοὺς μυαλὸς, οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον Ἰλ. ε, 141· «οὐ οἱ ἐνι τρέφει οὐδ' ἡβαίαι» Ὁδ. σ. 354· τὸ δὲ οὐδ. καὶ ἐπιρ. «οὐδ' ἡβαίαι»=οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον Ἰλ. 6, 380. Σπαν. ἀνευ ἀν. «ἰλλόωντες δ' ἡβαίον ἀπὸ σπείους» Ὁδ. ι, 482.

ἢ δ α π και, ἰνερκε. τοῦ ἡδῶν ἡδοναίης τὴν ἡδονήν· «ἡδῶν ἀντικατ' ἀκμάζειν ἑλληνικῶς· ἡδῶσκειν δὲ ἐπὶ τῶν παίδων τῶν ἀρχομένων ἡδῶν ὡς ἐπὶ τοῖς πλείστον ἀπτικοῖς» Μαιρ. σ. 180· «ἀμφὶ πρώτῃν ὀπλήν» Ἀριστ. τιν. 1, 11· ἀποκτῶ τὴν πλήρη ἀνδρικὴν ἐσθλὴν καὶ δυνάμιν· «πλὴν τοῦ οὐδὲ τοῦ ἀπτι ἡδῶσκοντος» Σεν. Ἀν. 4, 6, 1· μετφ.=ἀκμάζω· «νὸν δ' ἐθ' ἡδῶσκει κακὸν» Εὐρ. Ἀλκ. 1090· «κακὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἡμῖν ἄλλωτος ἡδῶσκει γιοισταχῆς πενή» Μαιρ. ἐν Ἀνθ. 6, 30.

ἢ δ α ν· εἶμαι ἐν τῇ ἡδῇ, εἰς τὴν ἀμύνην τῆς ἡλικίας, διὸ ἔγω τελεῖται ἀνδρικὴν δυνάμιν· «οὐδὲ κέ μιν ῥέα· ἔχοι ἄνθρω οὐδὲ μάλ' ἡδῶν» Ἰλ. μ, 382· «ἀλλ' ὅταν ἡδῶσκει καὶ ἡδῆς μέτρον ἔκοιτο» Πρ. Ἑρ. 131· «γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἡδῶσαν φρενί», ἐπὶ νῆου σκεπτομένου ὡς γέρον. Αἰσχ. Ἑπτ. 604· καὶ τὸ θανάσιον ἐπὶ γέροντος μὲν, σκεπτομένου ὁμοίως ὡς ὁ ἀνὴρ· «ἄγγελον δ' οὐ μύφεται πόλις γέρονθ' ἡδῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί», Ἰκ. 756· ὁ Πλάτ. συνδέει· «τῷ ἡδῶντι καὶ ἀνδρείῳ», πολ. 5, 468· καὶ ἱσχυρῶς Ἀριστ. σφ. 357, ὅς ἀντιτεθ. τὰ παιδάρια πρὸς τοὺς ἡδῶντας, βάρ. 1053· «εἰ δ' ἰγὼ σῆλγος ἡδῶν»=ἐλάνχον τὰς δυνάμεις νῆου Εὐρ. Πρ. μ. 436· «ἀπὶ κτεῖναν Μελίων δόσους ἡδῶντας Ἰλαβον» Θουκ. 5, 116· ἴδε διειρήνευε. καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμ. ἐνδοκομ. ἐν τῇ ἀκμῇ τῶν· «ἡμερὲς ἡδῶσσε»=κλήμα ἀμπελίου εἰς τελεῖαν ἀνάπτυξιν Ὁδ. ε, 69· «οὐδὲ ἡδῶσσε» Αἰσχ. ἀποσπ. 378· «ἡδῶν» ἀφρ. τῶν· οἰνίσκον· Κρατῖν. ἐν Ἀθην. 1, 29· «τοὺς ἡδῶντας τῶν βοτάνων» Λογγ. 4, 5· «δεῖ γὰρ ἡδῶ τοῖς ἔρουσιν εὐ μαθεῖν»=ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ μαθάνωσι μένει ἀεὶ ἀκμαία εἰς τοὺς γέροντας Αἰσχ. Ἀγ. 570·

ὅταν γὰρ ἡβῇ ὁ ἄνθρωπος εἰς ὀργὴν πεσὼν = ὁ ἄνθρωπος θυμώσας μαινέται, ἀγριεύει. Εὐρ. Ὀρ. 685. «ἡβώοντες, φίλε θυμέ» = εἴθε νῦν ἡσται εὐθυμὸς ὡς νέος, ἀγαπητὴ ψυχὴ θέσθην. 877. ἡβήσας = τριχῶσας. ὁ γὰρ τριχῶσας εἰς τὰ αἰδοτά ἀποκτείνῃς. Πλούτ. «ἡβῶν» νεάζειν, μεθύσκεισθαι, εὐωχεῖσθαι. Πλούτ.

Ἡβῆ, ὄψρ. ἡβᾶ καὶ ἄβᾶ, ἡ νεότης, ἀκμὴ νεότητος, ἡ ἀκμὴ τοῦ εἰσερχομένου εἰς τὴν ἐφηβ. ηλικίαν, περὶ τὴν νέων καὶ παρθένων. 1) τὰ σωματικὰ ταῦτα σημεῖα, ἡ τριχῶσις, καὶ ὁ τόπος ἐνθα αἱ τρίχες αὐταὶ φύονται «τῇ τριχῶσι τῆς ἡβῆς». Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 14. «εἴτ' αὖ πάλιν αὐτοῖς ἀνισταμένους συμφύησαι καὶ προνοήσαι, εἰδὼλον τοῖσιν ἐρασταῖσιν τῆς ἡβῆς μὴ καταλείπειν». Ἀριστ. νεφ. 963. διό - 2) ὁ καιρὸς τῆς ἀκαμαίας ηλικίας, ἡ ἀκαμαία καὶ ἀνθηρὰ ηλικία τοῦ νεανίου, ἡ ἀνθηροτάτη καὶ ἰσχυροτάτη ηλικία τοῦ ἀνθρώπου. ὁ Ὀμ. λέγει· «νεηνίη ἀνδρὶ ἐοικώς, πρῶτον ὑπηνήτην, τοῦπερ χαριστάτη ἡβῆ» Ὀδ. κ, 278. «καὶ δ' ἔχει ἡβῆς ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον». Ἰλ. ν, 484. καὶ αὐτὴ ἡ νεανικὴ δύναμις· «ὄντε (δίσκον) αἰζήσῃς ἀφ' ἧκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἡβῆς», ψ, 432. «ὄψρ' ἡβῆ τε πεποιθεα χερσὶ τ' ἐμῆσιν». Ὀδ. θ, 181. «δέμας ὠφέλλει καὶ ἡβῆ», π, 174. «ἄνθος ἡβῆς» λέγει καὶ ὁ Ἰσ. θε. 988. «κεχλάδοντες ἡβᾶ» Πίνδ. Π. 4, 179. ἡ νεότης, ἡ νεολαία. Αἰσχ. Ἀγ. 109 καὶ συγγ. ὡς. «νεηνίδες ἡβᾶι» = αἱ παρθέναι. Εὐρ. Ἰ. 477. «ὄρω γὰρ ἡβῆν τὴν μὲν ἔρπουσαν τὴν δὲ φθίνουσαν» Σοφ. Τρ. 544, ἐνταῦθα νοητέον τὸ κάλλος τῆς νεότητος, ὡς ἐν τῷ «ἡβῆς ἀπολαύσαι» Ἀριστ. Λυσ. 591 καὶ συγγ. «θαλερὸς ἡβῆς χρόνος» Εὐρ. Πλ. 20. ὁ Ἀριστ. λέγει κατ' ἀντίθ. «ἐπὶ γήρως, οὐ γὰρ ἐφ' ἡβῆς», ἱππ. 522, ὅμ. Πίνδ. «ἡβᾶ λιπαρὴ τε γήραϊ», Ν. 7, 99. Καὶ περ. «ἐπεὶ ἐκ παιδῶν ἐς ἡβῆν ὠρμάτω» Σεν. ἀπομν. 2, 1, 21. πρὸλ. «εἰς ἡβῆν ἐρχεσθαι» Εὐρ. Μῆδ. 1103, καὶ «ὅταν δ' ἐς ἡβῆν ἐξικνήμεθα» Σοφ. ἀποσπ. 517. «μέχρι τῶν τετρακίοντα ἀφ' ἡβῆς» = ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐφηβ. ηλικίας μέχρι τοῦ 60 ἔτους Σεν. Ἐλ. 6, 4, 17. πρὸλ. «ἐκ δὲ τῶν ἱππέων ἐκείλευσε τοὺς δέκα ἀφ' ἡβῆς ὅσιν ἡμέσε αὐτοῖς» = τοὺς ὄντας δέκα ἔτη ἄνω τῆς ἐφηβ. ηλικίας, περὶ τὸ 30ον ἔτος, ἡν δ' ὁ τρόπος οὗτος τοῦ προσδιορίζειν τὴν ηλικίαν παρὰ Λακεδαιμονίους συνήθη· κατὰ Σχολ. Θουκ. 2, 46, λέγοντα· «τοὺς παῖδας ἡ πόλις μέχρις ἡβῆς θρέψει», θεωρητέον τὸ 18ον ἔτος ὡς ἀρχὴν τῆς ἐφηβ. ηλικίας, καὶ οὕτως ἦν παρ' Ἀθηναίους, ἐν ᾧ παρὰ Σπαρτιάταις, φαίνεται, ἐξωρεῖτο τὸ 20 ἔτος ὡς τοιοῦτον. - Μετ. ψυχῇ, καρδίᾳ νεανικῇ, φαιδρότητι, χαρὰ νεανικῇ. «θυμὸν ἐκδύναται πρὸς ἡβᾶν» Πίνδ. Π. 4, 295 = «τὴν ψυχὴν ἐκδύναται πρὸς φιλοφροσύνην» Σχολ. πρὸλ. Εὐρ. «γάνυμαι δὲ δαιτὸς ἡβῆς», Κύκλ. 502. γδ. καὶ τὸ ἐπάμ. Περὶ τῶν ὥρων Ἰσ. ἐρ. 436. Περὶ τοῦ νέου τῶν ὄψεων δέρματος Νικ. θηρ. 138.

Ἡβῆ, ἡ θυγ. Διὸς καὶ Ἡρας, Ἡρακλῆος σύζυγος, οἰονόμος τῶν θεῶν, θεράπεινα πρὸς Ἡρας Ὀμ. 2) ἐν τῷ μετ. ἀλληγορικῶς φησὶ ὡς θεὰ τῆς νεότητος. 3) ὁν. κυνὸς Σεν. ὁν. πλοῖου Βοιχ. ἀττ. ναυτ.

Ἡβηθόν, ἐπίρ. νεανικῶς, ἐν τῇ ηλικίᾳ καὶ ἦν δύναται τις νῦν φέρη ὄπλα. «ἐνδύνας τὰ ὄπλα πάντες ἡβηθόν» = πάντες οἱ δυνάμενοι νῦν φέρωσιν ὄπλα, πάντες οἱ νέοι. Ἡρ. 1, 172. «Μιλήσιοι πάντες ἡβηθὼν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς» = ἅπαντα ἡ νεότης, 6, 21, καὶ μετ. «τοὺς ἀνδρας ἡβηθὼν ἀποσφάζει» = πάντας τοὺς φέρειν ὄπλα δυνάμενους Δ. Σικ. 3, 59. «μετ' αἰσχύνης καὶ ἀκολασίας» Σουίδ.

Ἡβητήρ, ἥρος, ὁ νέος ὁ φθάσας εἰς τὴν ἐφηβ. ηλικίαν, τὸ παλληκάρει, pubeas. ἡ ἡβητήρ μετεῖχον ἡ καὶ τὴν πολὺν ὡς νεότητα δέχου. Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 6, 76. «οὐ καλὸν ἡβητῆρας» ἀπεχθαίρω γὰρ ἐκείνην τὴν τριχὰ τὴν φθονερῆν, τὴν ταχὺ φουμένην. Π. ρατσὸν. αὐτ. 5, 277. ἡβητῆς καὶ ἡβητῶν.

Ἡβητήριον, τὸ τόπος ἐνθα συναθροίζονται οἱ νέοι, ἰδίως τόπος ἐνθα διασκεδάζουσι, συμποσιάζουσι οἱ νέοι. Πλούτ. Πομ. 10. Ἀθην. 10, 425 (ὁ Ἡρ. ἀντ. αὐτοῦ λέγει ἐν ἡβητήριον), ὅς αὐτ. 425 σημειοῖ, ὅτι οὕτω καλοῦνται τὰ συμπόσια κατὰ Σουίδ. καὶ «παίδευτήριον» καὶ Πλούτ. = ἐστιατήριον, κατάλυσις.

Ἡβητήριος, ἡβητῆρος.

Ἡβητῆς, ὄψρ. ἡβητῆς, ὁ ἡβητήρ. «ποῦροι ἡβηταί» Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 56. καὶ ἐπίθ. νεανικός, «νέων βραχυόνων ἔδειξεν ἡβητὴν τῶν» Εὐρ. Πρακλ. 858.

Ἡβητικὸς, 3. ὁ ἀνήλικος εἰς τὸν ἡβητῆν νεανικός. «λόγοι ἡβητικοί» Σεν. Ἐλ. 6, 3, 20. ἡβητ. ηλικία Σεν. Λακ. 4, 7.

Ἡβητρίων, τὸ ἔσφ. γρ. ἡβητῆριον Σουίδ.

Ἡβητῶρ, ὄρος, ὁ ἡβητῆρ. «κίχλαι ἡβητῶρες» Μάτρων ἐν Ἀθην. 4, 136.

Ἡβιών, ὄνος, ἡ νῆσος Κραμ. Ἀν.

Ἡβωλέω, ἡβωλεῖν τὸ ἀργεῖν Σουίδ.

Ἡβως, 3, ὄψρ. ἄθος ὥριμος. «ἄμπελοι ἄβῃ» Θεόκ. 5, 109, ἄλλ. γράφ. ἄβαί, ἄλλ. ἄβαι. Ἡβωλλιάω, κομ. ὅπικ. τοῦ ἡβᾶω. εἶμαι ἀκόμη ὅλως νέος Ἀριστ. βατρ. 517, ἐπὶ τῶν κορασίων Ἀθην. 6, 269.

Ἡβήην, εὐκτ. τοῦ ἡβᾶω.

Ἡβώοιμι, ἡβώοντες, ἡβώωσα, τόπ. ἐκτεταμ. ἀντὶ ἡβώμ. ἡβώοντες, ἡβώωσα ἐκ τοῦ ἡβᾶω, δὲν πρέπει δὲ νῦν ὑποτεῖν ἐν. ἡβώω. Ἡβῶσασι, ἐπ. ὁ πλ. παρτ. τοῦ ἀγάμασι, ἀντὶ ἡγᾶσθε Ὀδ. ε, 122.

Ἡγαγόν, ὄψρ. 6. καὶ με. ἀορ. 6. ἡγαγόμεν τοῦ ἡγᾶω με ὀπλάσας, ἀττ.

Ἡγάθεος, π. η, ὄν. (ἡγαν, πρὸλ. ἡγάθεος) ὄψρ. ἀγάθεος Πίνδ. ἡγαν, ὑπερβαλλόντως θεός, ἔμπλεως θεοῦ, οὕτω καλεῖται ὁ Ὀμ. χῶρος καὶ πόλις ἱσταμένης ὑπὸ τὴν ἰδιαιτέραν προστασίαν τῶν θεῶν, ἰδ. τὴν Πύλον Ἰλ. α, 292, Ἀθημον, 6, 702, Νυστήριον, ζ, 133. - Πρὸς ὅσον Πίνδ. Π. 9, 71. - χῶρος Ἀπολλ. Ἰρ. 3, 981. - γενέθλη Χριστοῦ, ἔκφρ. 404. = ἡγαν θεός. Ἡγάθ.

Ήγαλέος, 3, (ἴδ' ἀγχιόεις, ἄγνομι)· συντε-
τοίμενος π. ἐν 'Εκ. Μ. 418.

Ήγανής, 2· καθαρὸς, νέος· «διηγανείς, λαμ-
πρόν·» ἡγανεία, πέριματ' ἐκ ἀπὸ τη-
γάνου· «οἱ ὅπ' ἄλλων ἄρτοι (ἡ πλακοῦντες)
τηγανίται, κοιν. τηγανίτα·» Πλούτ.

Ήγανον, ἰων. τό· τηγανον, παρὰδ. ἐκ τοῦ
'Ανακρ. ἴδ' ἐν 'Αθην. 6, 229.

Ήγάνος· νεανίσκος, γλωσσ. 'Ηουχ.

Ήγαπημένως, ἐπὶρ. μετ' ἀγάπης· «φιλικῶς
μᾶλα καὶ ἡγάπη·» 'Αν. Βοσσο. 3, 139.

Ήγάσθην, π. ἀόρ. α'. τοῦ ἀποθ. ἀγαμαι,
ἀγάομαι 'Ομ.

Ήγε-κλής, ἴους, δ· 'Εφρίσιος, ἐπὶ νομισμ.

Ήγέ-λεως, δ· υἱὸς τοῦ Τυρρηνοῦ Παυσ.

Ήγέ-λοχος, δ· 1) ὑποκριτής 'Αθην. 2) πρὸς
ὃν ὁ Δείναρχος ἔγραψε λόγον Δ. 'Αλ. 3) Γπ-
παρχος 'Αλεξάνδρ. τοῦ μεγ. 'Αρρ.

Ήγέ-μαχοί, δ· ἄρχων ἐν 'Αθῇν. 'Ολ. 120,
1 Δ. 'Αλ.

Ήγε-μάχος· πολέμαρχος 'Πούχ.

Ήγεμόνευα, θηλ. τοῦ ἡγεμονεύς· ἡ ἡ-
γεμονία, κυρίαρχος, ἀρχόντισσα, ἐπὶθ. τῆς

'Αρτέμιδος 'Ορφ. 'Αργ. 907· ἴδ' ἡγεμόνη.

Ήγεμονεία, ἡ· ἴδ' ἡγεμονία.

Ήγεμόνευμα, τό, ὄν. ἀγεμόν· «ὀδηγία»
«ἀγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον» Εὐρ. Φοίν.
1501· «-ἐαυτὴν λέγει (Ἀντιγόνη) προηγί-
τειραν τῶν νεκρῶν» Σχολ.

Ήγεμονεύς, π. δ· ἡγεμῶν 'Οππ. κυν. 1,
224· ἐφευρετής, κυν. 2, 30· «αἰθερίου τε
κυρὸς βροδωτόρα ἡγεμονήαν» Ἀνθ. 14, 72,
περὶ ἡλίου.

Ήγεμονεύω· 1) εἶμαι ἡγεμῶν, προπορεύο-
μαι τῆς ὁδοῦ, παραχολοῖ δὲ σύνμακ' ὅτι ὀδη-
γῶ ἄλλους, δεικνύω εἰς ἄλλους τὴν ὁδὸν καὶ
τοὺς παρακινῶ ν' ἀκολουθῶσι· «τοῖσιν δ' ἡ-
γεμονεύω» Νέστορ - ἐκ πρὸς δώματα· 'Οδ.
γ, 386· «πρὸς δ' ἡγεμονεύειν», χ, 400· «ὁ-
δὸν ἡγ.» «δεικνύειν τὴν ὁδόν, ζ, 261· «ῥῶον
ὑδαὶ ἡγεμονεύειν» = παρασκευάζειν τῷ πο-
ταμῷ κοίτην, διεξέδον νᾶ βέη 'Ιλ. φ, 258·
«ἡγεμονεύσαι κωμάζοντι» Πινδ. 'Ο. 9, 3·
«τό - ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύω» ἐν τῷ χρ.
παρ' Ἀριστ. εἰρ. 1059 εἶνε ἀπομνημονεύμα
ἐκ τοῦ 'Ομήρου· ἐν τῇ 'Ιλ. ἐπικρατεῖ ἡ
σημ. τοῦ προπορεύομαι τοῦ στρατοῦ, ὅθ.
διατάσσω, προατίζω, μετὰ δοτ. «Γρωσὶ μὲν
ἡγεμονεύω» 'Εκτωρ· 'Ιλ. 6, 816 συνηθεῖται.
μ. γεν. «Λοκρῶν δ' ἡγεμονεύειν Ἀλκας», 6,
527· «ἡγ. στόλου» 'Απολ. 'Ρ. 1, 704· «πό-
τερον σὺ βούλει ἡγεμονεύειν τῆς σελήνης·
ἡ ἐγὼ ἡγώμαι»· Πλάτ. Πρωτ. 351 ἀντιθ.
τῷ ἔπομαι, Φαίδ. 94 καὶ «ἡγεμονεύειν ἐν
τῇ πόλει», πολ. 5, 474· «ἡγεμόνων ἡγεμο-
νέουσιν» Ξεν. Ἀγῆσ. 1, 3· καὶ παθ. - ὑπὸ
τινος Θουκ. 3, 61.

Ήγεμονέω· ἡγεμονεύω, τὴν ἀρχὴν, ἡγεμο-
νίαν ἔχω, ἐν ἡθ. σημ. «θεῖον λεγόμενον ἡ-
γεμονούν τ' ἐν αὐτοῖς» Πλάτ. Τιμ. 41.

Ήγεμόνη, ἡ· 1) θηλ. τοῦ ἡγεμῶν ἡγεμο-
νίς, ὀδηγούσα, ἀρχούσα, ἐπὶθ. πολλῶν θεῶν,
ἴδ. τῆς Ἀρτέμιδος Κελλ. ὅμν. 'Αρτ. 227·
ἴδ' ἡγεμόνεα· 2) μία τῶν ἀρχαιολόγων ἐν

'Αθῇναις λατρουμένων Χερτίων· «εἰμωδί
γὰρ ἐκ παλαιοῦ καὶ Ἀθηναῖοι Χέρτια, Ἀδῶν
καὶ Ήγεμόνην» Παυσ. «Θαλλῶ, Ἀδῶν καὶ
Ήγεμόνη» Πολυδ. 3) ὄν. πλοίου Βοίχχ.
ναυτ. Ἀθην.

Ήγεμονήεις, ἴδος· π. θηλ. τοῦ ἡγεμόνης·
- ἀρχή = ἡγεμονία Μανν. 4, 98.

Ήγεμονία, ἡ· τὸ ὀδηγεῖν, ἡ ἀνωτέρα ἀρ-
χή, ἀρχηγία· «ὅμοι· οὕτω περιέχεσθε τῆς
ἡγεμονίης» Ἡρ. 7, 160 ἴδ. περὶ τῆς βασι-
λικῆς θείουσις, κυριαρχίας, ἀρχιστρατηγίας,
1, 7, 7, 2· «ἡγεμονίης οὐσῆς αὐτοῦ» Θουκ.
4, 91· «εἰ στρατεύμα ὁρῶς ἡγεμῶν (ἐκ τυ-
γάνου)· Πλάτ. νόμ. 1, 641· «τούτου γὰρ ἡ
ἡγεμονία ἦν τῶν ὀπισθοβαλῶν» Ξεν. ἐν.
4, 7, 8· «ὅσοι λαμβάνουσιν ἡγεμονίας δικα-
στηρίων» = τὴν διοίκησιν, διεύθυνσιν Ἀισχίν.
3, 14, προσθέτων· καὶ δὲ τῶν ἔργων ἐπιστά-
ται ἡγεμονίᾳ χροῶνται δικαστηρίων· «οἱ τὴν
ἡγεμονίαν ἔχοντες χιλιάρχοι» Πλούτ. Καμ.
1· ἴδ. ὅλοισι τὴν πολιτικὴν ὁπεροχίην ἐλλή-
νικῆς πόλεως ἐπὶ τῶν ἄλλων, ἥτις συνίστα-
ται εἰς τὸ προηγεῖσθαι τῶν ἄλλων ἐν πολέ-
μῳ καὶ διευθύνειν τὰ πολεμικά, ἔννοια ἀνα-
πυροῦσθαι ἐν τοῖς Περσικοῖς πολέμοις Θουκ.
καὶ ῥήτορ. «ἐμφισθητήσαντες ὑπὲρ τῆς τῶν
Ἑλλήνων ἡγεμονίας» Πολυδ. 1, 2, 3· ὁ
Πλούτ. μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μετὰ τοῦ
ἀρχῆς ἀντὶ τοῦ imperium καὶ σημαίνει π.
χ. τὸ ὑπερικλόν ἀξίωμα, ὡς «τὴν μεγίστην»
ἡγεμονίαν καὶ ἀρχήν, Μάρ. 36· μτφ. ἡγε-
μονίαν καὶ οὐσιώδεις μέρους· «τῆς τῆς ἡγε-
μονίας τῆς ἐστὶν αὐτῆς, - τὸ τῶν ἰσομεινῶν

τὰ στόματα προειδέναι» Δίφιλ. ἐν 'Αθην. 6,
132· καὶ μέρος τοῦ στρατοῦ Πλούτ. Καμ. 23.

Ήγεμονία, ἡ· ὄν. πλοίου Βοίχχ. ἀπ. ναυτ.

Ήγεμονίδης, οὐ, δ· ἡγεμῶν, ὅ·

Ήγεμονικός, 3· 1) πᾶς ὅστις ἀνήκει ἢ εἶνε
ἴδιος ἡγεμόνος· «οὐκ ἰσχυρὸν οὐδ' ἡγεμονι-
κὸν οὐδ' ἀρχικὸν εἶναι τὴν ἐπιστήμην»
Πλάτ. Πρωτ. 352· καὶ φιλόσοφος τὴ καὶ
ἡγεμονικός τὴν φύσιν· «ἐπιτηδεύς πρὸς τὸ
ἡγεμονεύειν, ὀδηγεῖν κτλ., Φαίδρ. 251· «ἡ-
γεμονικώτερος πρὸς τὴν πράξιν» = ἐπιτηδεύ-
τερος εἰς τὸ νᾶ κάμῃ ἀρχὴν Ξεν. ἀπομν. 2,
3, 14· «ἡγεμ. πρὸς τὰ πονηρὰ» = παρὰ τὸν,
πλυντῶν πρὸς ταῦτα, Κωρ. 2, 2, 25· «ὁδὸς»
σὲν τὸν ἡγεμονικώτερον ἄνδρα· «ὁ ἄριστος
ἡγεμονεύειν ἐπιστάμενος Πολυδ. 9, 16, 1·
«ἡγ. καὶ στρατηγικῶς κατελέγησαν ἄνδρες
Πλούτ. Πομπ. 28· «οἱ ἡγεμόνες ὀλοκαυτά-
νοντες ἡγεμονικῇ εἶναι τὴν πρώτην χώραν»
Πολυδ. 10, 22, 2· «ἡγεμονικῇ ἐμπερίᾳ» =
ἐπιστήμῃ τοῦ ἡγεμονεύειν, 10, 22, 4· «ἡ-
γεμονικώτερος τάξις» = ἡ θέσις ἡ μάλλον ἀρ-
μόζουσα εἰς τοὺς ἡγεμόνας Πλούτ. Πομπ.
12· οὐς τὸ ἡγεμονικὸν παρὰ τοῖς φιλοσόφ.
ἡ ὀδηγούσα ἀρχή, τὸ λογικόν· «ἡγεμονικόν
δὲ εἶνε τὸ κυριώτατον τῆς ψυχῆς ἐν ᾧ αἱ
φαντασίαι καὶ αἱ ὁρμαὶ γίνονται» Δ. Λαέρ.
7, 159· «ἡγεμονικόν, ὁ νοῦς» Πούχ. ἐπὶρ.
- ὡς = κατὰ τρόπον τῶν ἡγεμόνων, ὡς πρό-
πει εἰς τὸν ἡγεμόνα· «ἡγεμονικῶς ὑπομένειν
συμφυρῆν» Πλούτ. Σερτ. 270.

ἡγεμονικῶς, ἐπὶ τοῦ προηγουμένου.
 ἡγεμόνιος, 3^{ος} ἡγεμονικός, μετ. καὶ ἐπὶ θ.
 ἔρχομαι ὡς ὁδηγούντος τὰς ψυχὰς εἰς τὸν
 ἄδην Ἀριστ. πλ. 1159.
 ἡγεμόνιος, ἀνδρ. ὄν. Φωτ.
 ἡγεμονίς, ἰδὸς, θηλ. τοῦ ἡγεμῶν· ἡ ἀρ-
 χουσα, ὁδηγούσα, προϊστάμενη, πρώτη
 μετ. ἰδ. ἐπὶ θ. ἡγεμ. πόλις Στρατ. 8, 372
 ἡγεμ. γῆ Ἀππ. ἐμφ. 2, 65.
 ἡγεμόσυνα, τὰ, δηλ. ἱερά· θυσία προσφε-
 ρομένη εἰς τοὺς θεούς, ἰδ. εἰς τὸν Ἡρακλῆ, οἱ αὐτοὶ ὁδηγίαν τοῦ στρατοῦ· διότι Ζεὺς
 Σωτήρ καὶ Ἡρακλῆς ἦσαν οἱ θεοὶ, εἰς οὓς
 ὁ Ξενοφῶν ὡς ἡγήτορας αὐτοῦ ἐπίστευεν
 Ξεν. ἀν. 4, 8, 25.
 ἡγεμόνιος, ὄντος, ὁ 1) Ἀθηναῖος τις Δημ. 2)
 ἀρχὼν ἐν Ἀθῆναις Ὀλ. 113, Ἀρρ. συγν. πολ-
 λαί. ἀπαντᾷ ἡγεμόνιος 3) Χιὸς τις Μιον.
 ἡγεμόνιος, ὄντος, ὁμορ. ἀγεμῶν, ὁ, ἡ (ἡγεομαι).
 1) κυρ. ὁ προπορευόμενος τῆς ὁδοῦ καὶ ὡς
 τοιοῦτος δεικνύων εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ὁδὸν
 ἐν ἣ τὸν ἀκολουθοῦσι· ἡγεμόνιος ἐσθλὸν ὁπα-
 γον ὅς κ' ἐμε κατὰ ἀγάγῃ Ὀδ. α, 310· ἐμοὶ
 γὰρ οὗτος ἡγεμόνιος Σοφ. Ἀντ. 1001· «ποδὸς
 τυφλοῦ» Εὐρ. Φοιν. 1610· λοιπὸν ἀκριβῶς
 ὁδηγῶς Ἡρ. 5, 14· καὶ μετὰ τὴν προσθήκην,
 τῆς ὁδοῦ Εὐρ. Ἐκ. 281· ἡγεμόνιος ἐγέ-
 νοντο τῷ βαρδάρῳ Ἡρ. 8, 31· ὁδοῦ λαθεῖν
 ἡγεμόνιος Ξεν. ἀπομ. 1, 3, 4· τοῦ πλοῦ·
 ὁ πιλότος Θουκ. 7, 50· διὸ 2) ἰδ. ὁ ἐν πο-
 λέμῳ προπορευόμενος, ὁ ἀρχηγός, ἡ κεφαλὴ
 τοῦ στρατοῦ, ὁ στρατηγός, ἀρχηγός τινος, ὁ
 ἀρχων Ἰλ. 6, 476, ἀντίθ. τῷ λαοί, 6, 365·
 τῷ πληθύνει, λ. 304· «ἵππου μελαίνης ἡγεμῶν
 τρισμυρίδας» Αἰσχ. Περσ. 307· ἡγεμῶν ὁ
 πρέσβυς γεῶν Ἀχαιῶν, Ἀγ. 177· Ἀχαιῶς
 παῖς ἡγεμῶν γῆς τῆςδε· ὁ βασιλεὺς Σοφ.
 Οἰ. τ. 103· καὶ ὁ ἡνίοχος, «ἐξ ὁδοῦ μ' ὁ θ'
 ἡγεμῶν αὐτός θ' ὁ πρέσβυς ἡλαυνέτην, αὐτ.
 801· ἐν τῷ πεζ. «στρατηγός καὶ ἡγεμῶν τῶν
 Ἑλλήνων πρὸς τὸν βάρδαρον» ὁ ἀριστρά-
 τηγος τῶν Ἑλλήνων πάντων Ἡρ. 7, 158, 9,
 33· ἔχοντες ἡγεμόνας τῶν πάντων στρατη-
 γῶν Θουκ. 8, 89· ὁ μέγας ἡγεμῶν ἐν
 οὐρανῷ Ζεὺς Πλάτ. Φαιδρ. 246· ὦν ὁ
 ἔρως ἡμῶν ἡγ. καὶ στρατηγός, συμπ.
 193· τῆς πόλεως Ἀλκ. 1, 120· 3) ἐν
 γέν. ὁ ὁδηγῶν πρὸς τι, ὁ διδάσκων, οἶδων
 πρῶτος τὸ παράδειγμα πρὸς ἀπομίμησιν· «καὶ
 διδάσκαλος, Μενεξ. 240, πολ. 10, 595· οὐ-
 ται γὰρ ἡμῶν ὡσεὶ πατέρες τῆς σοφίας εἰσὶ
 καὶ ἡγεμόνες», Λυσ. 214· «τοὺς ἐμπει-
 ρίαι τε καὶ ἡλικίαι ἱκανοὺς ἡγεμόνας τε καὶ
 παιδαγωγοὺς εἰναί», πολ. 5, 467· «πό-
 νους τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνας νομίζετε»
 Ξεν. Κύρ. 1, 5, 12· ἀχαριστία πρὸς
 πάντα τὰ αἰσχροῦ ἡγεμ., Κυρ. 1, 2,
 7· καὶ ἐπὶ ζῶντι· ἡγεμόνιος ἀνθρώπων,
 μελιτῶν, σφηκῶν Ἀριστ. 1. Ζ. 8, 22·
 καὶ ἐπὶ θ. διὸ καὶ ὡς θηλ. «ναῦς ἡγεμῶν»
 Κρίστ. 118· «τοὺς περὶ τὰ στήθη τῆς ψυχῆς
 ἡγεμόνας ἐπισθῆναι», Τίμ. 91· πρὸς πρῶτον
 τὴν τῆς συμπαθείας ἡγεμόνα ἀρετῆς, νόμ. 3,

688· «ὁδὸς ἀληθὴς πρὸς ὁρμότητα πράξει»
 οὐδὲν ἑλθόν ἡγ. φρονήσεως, Μέν. 97.
 ἰδία τάξις δούλων, οὕτως προηγούμενον Πη-
 λουδ. 4, 148· ἐν τῇ μετρικῇ ἡγεμῶν καλεῖται
 ὁ πυρρίχιος Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὄν. 218.
 ἡγεομαι (ἡγω), ὁμορ. ἀγεομαι παρὰ ἡγῆ-
 μαι, ἀποθ. μέσ. ὁ ἐνερ. τύπ. ἀπαντᾷ μόν. το
 γραμ. «τὸ ἡγῶ, ἀφ' οὗ τὸ ἡγεομαι» Πρῶτ.
 π. μον. λξξ. 45, διηγῶ Ἐτ. Μ. 274· 1) πρῶ-
 πορευομαι, ὁτὲ μὲν ἀπολ. «ὡς ἀρα φωνήσας
 ἡγήσατο, τοὶ δ' αὖ ἐποντο» Ἰλ. μ, 251·
 καὶ «πρόσθεν ἡγήσατο», ω, 96 (πρόβλ. Εὐσ.
 Βάκχ. 920, ἡγῆσ. πάροιθε, Φοιν. 841)
 καὶ «ὁδὸν ἡγήσασθαι» = δεῖξαι τὴν ὁδὸν
 Ὀδ. κ, 263· οἷο εἶμαι ὁδηγός καὶ δεικνύων
 τὴν ὁδόν· «κὰν παῖς ἡγήσατο», ζ, 300· «οὐκ
 ἀν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο» = δὲν ἡμπορεῖς
 νῆ μοι δεῖξαι τὸν οἶκον τοῦ ἀνθρώπου (πρῶ-
 πορευομένη ἐμοῦ), η, 22· οὕτως, «ἄστεα δ' ἀν-
 θρώπων ἡγήσονται», ο, 82· μετὰ ἐπὶ. «κλῆ-
 σίηνδ' ἡγήσατο» μετὰ προθέσ. ἐπὶ νῆα, ἐπὶ
 τειχεῖ, ποτὶ πτόλιν Ὀμ. οὕτω καὶ οἱ τραγ.
 «ἄγει γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη» Αἰσχ.
 Ἐπ. 627· «μακνύσονται γὰρ ὡς ἀν ἡγήται
 θεός» = ὡς με ὁδηγεῖ ὁ θεός, Εὐμ. 33· «οἱ γὰρ
 βλέποντες τοὺς τυφλοὺς ἡγοῦμεθα, οὕτως δ' ἀ-
 κολουθεῖ» Ἀριστ. πλ. 15. Καὶ ἐν τῷ πεζ.
 «ἡγεομαι σοὶ τὴν ὁδόν» = σοὶ δεικνύω τὴν ὁ-
 δὸν Ἡρ. 9, 15· ἡγήται τὸ ποιοῦν ἀεὶ κατὰ
 νόμον, τὸ δὲ ποιοῦμενον ἐπακολουθεῖ Πλάτ.
 Φιλ. 27, ἀντίθ. τῷ ἐπομαι, Φαῖδ. 93· ὡς
 Ὀδ. α, 125 καὶ συχνά· καὶ «ὁ μὲν ἡγοῦμαι»
 νος, ἡ δ' ἐπεπομένη» Θουκ. 3, 45· «ὁ ἡγῆ-
 σάμενος οὐδέ τις ἔσται» Ξεν. Ἀν. 2, 4, 5· «ἡ-
 γοῦμαι εἰς φιλότητα» = ποιεῖ τὸ πρῶτον βῆμα
 πρὸς φιλίαν Ἡσ. ἔρ. 714· τὸ ἡγοῦμενον, ἀν-
 τίθ. πρὸς τὸ λαγόν Σ. Ἐρικ. Περ. 2, 111·
 διὸ 2) ὡς ὁδηγὸς τοῦ στρατοῦ προπορευ-
 ναι αὐτοῦ, τὸν διεσθύναι, τὸν διατάττειν, καὶ
 ἀπολ. εἶμαι ἀρχηγός, μετὰ δοτ. «νῆες, ἡσιν
 Ἀχαιῶν ἐς Ἰωλὴν ἡγήσονται» Ἰλ. π, 169· «ἐκ
 Δουλιχίου ἡγήσονται μνηστήρεσι» Ὀδ. π, 397·
 «ἡγ. πόλει» Εὐρ. ἐν Ἀθῆναις, 10, 413· «Κλέ-
 αρχος τοὺς ἄλλους ἡγήσεται, οἱ δὲ ἐποντο» Ξεν.
 Ἀν. 2, 2, 8· καὶ «Ξενοφῶν ἡγήσεται τοὺς ὁπλι-
 τὰς» = διεσθύνει τοὺς ὁπλίτας Ξεν. Ἀν. 5, 2, 6·
 «οἱ σοφοὶ τὰς πόλεις» Πλάτ. Μέν. 99· ἡ μετὰ
 γεν. καὶ τότε ὑπερτερεῖ ἡ ἔννοια τοῦ ἐπιτάσ-
 σαι, ἀρχειν· «ἡγήσας» ἀγκλεισθὲν ἐπικού-
 ρων Ἰλ. μ, 101· «λεων, ὧν δὲ ἡγήσας»
 Σοφ. Αἴ. 1080· καὶ ἐν πεζ. «παντὸς τῶν
 Ἑλλήνων στρατοῦ» Ἡρ. 7, 161· «Πέρσας
 τῆς Ἀσίας» Πλάτ. Μενεξ. 239· «Κλέαρχον
 τοῦ δεξιοῦ κέρως ἡγήσασθαι» Ξεν. ἀν. 1,
 7, 1· ἰδ. ἔχειν τὴν ἡγεμονίαν ἐπὶ τῶν
 λοιπῶν Ἑλλ. πόλεων Πλουτ. Θεμ. 7·
 δοτ. προσ. καὶ γεν. πραγμ. «δοιδοὺς ἡμῶν
 ἡγήσασθαι φιλοπαίμονος ὀρχήματος» Ὀδ.
 φ, 134· «ἀνθρώποις ἡγουμένοι οἰδῆς» Πλάτ.
 Ἀλκ. 1, 125, καὶ Πίνδ. καὶ ἐν γέν.
 διεσθύνων τι, κανονίζω, προκαλῶ, εἶμαι
 αἰτίος τινος· «ἀγαίτω παντοίων νόμων»
 Πίνδ. Ν. 6, 25· «ἀλήθεια πάντων μὲν ἀγα-
 θῶν θεοὶ ἡγήσονται, πάντων δὲ ἀνθρώποις»

Ἡγήτειρα, θηλ. τοῦ ἡγητῆρος ὁδηγοῦσα, διευθύνουσα· «ὁδὸν ἡγήτειραν» Ὀππ. κυν. 1, 253· «φωνὴν ἡγήτειραν» Πλάτ. Ἐπιγρ. 8.
 Ἡγητέον, ῥ. ἐπὶ 0. τοῦ ἡγέομαι· 1) πρέπει τις νὰ φέρῃ, ὁδηγήσῃ Ξεν. Ἐλ. 4, 7, 2· 2) πρέπει τις νὰ νομίσῃ Πλάτ. πολ. 3, 361.
 Ἡγητῆρ, ἥρως· ἡγεμόν, ἀρχηγός, ὁδηγός, ἀρχων· «ἄνικτος ἡγητῆρος» Σοφ. Οἰ. Κ. 1517.
 Ἡγητήριξ, ἡ, καὶ ἡγητορίξ Ἀθῆν. καὶ ἡγητορίξ Εὐστ. ἐπὶ 0. Ξυπακ. παλάθη· «σώκων παλάθη, ἣν ἐν τῇ ἐστὶ τῶν Πλοντηρίων φέρουσι συγκειμένην ἐξ ἰσχυρῶν, διὰ τὸ τοὺς αὐτόχθονας ἡμερον καρπὸν φαγεῖν πρῶτον τῶν σώκων, περὶ τὸ ἡγήτασθαι τροφῆς» Πλούκ. «ἡγεμόν καθαρίους βίου» ἡ συκὴ κατ' Ἀθῆν. 3, 74.
 Ἡγητής, ὁ· ἡγητῆρ Ἀισχ. ΐκ. 216.
 Ἡγητορίξ, ἡ· ἡγητήριξ, ὁ ὅς· καὶ ἡγεμονίξ Σουίδ.
 Ἡγητορίξ, ἡ· νόσφι ἐν Ρόδῳ Διοδ.
 Ἡγητορίδης, ὁ· Κῆρος Πρ.
 Ἡγητορία, ἡ· ὅς· ἡγητήριξ.
 Ἡγητωρ, ὅρος, ὁ· 1) ἡγητῆρ, ἡγεμόν, ἀρχηγός, στρατηγός· ἡγήτ. Ἰερώνων Ἰλ. γ. 153· «ἡ φυλάκων», 2, 181· συν. «ἡγήτορες ἦδ' ἐμῶντες» = πρῶτοι ἐν πολέμῳ καὶ ἐν βουλῇ, ἡγήτορες ἐκκλησιῶν = οἱ ἐπὶ σκοποὶ, ἐκκλ. Ἡγίαις, ὁ· 1) Ἀθηναῖος, ἔπιγρ. 2) Μακεδώνιος Βοικχ. ἀττ. ναυτ. 3) Ἀγίαις, ἀδελφ. Τισαμενοῦ τοῦ Ἡλείου Πρ.
 Ἡγιασμένως· ἱερῶς, ἀγίως Χρυσ. ἐκ τοῦ ἀγιασμός.
 Ἡγιμένως· πεπαιδευμένως· καὶ ἀγωγή ἡ παιδεία Σουίδ.
 Ἡγίς, ἰων· ὁ· Ἀγίς, ὁ ὅς.
 Ἡγίων, ὁ· Hecio senex Τερέντ.
 Ἡγευμένως, ἐκ τοῦ π. παρ. τοῦ ἀγνεύω ἀγνώς, καθαρώς, σωφρόνως Πολυδ.
 Ἡγός, ἡ, παρὰ Βοιωτ. ἀντὶ αἰῶς Λοδεκ. παρ. 136.
 Ἡγός, ὁ· ἡγεμόν καὶ ἐδοξίμων ἰων. ἀντὶ ἀγός μόν. παρὰ τῷ Μ. Ἐτ. πρὸς παραγωγ. λέξ.
 Ἡγόν, κατεχός Ἡσύχ. ἱσ. ἡγός.
 Ἡγουμένως· εἰμαι ἡγούμενος· μονῆς Βυζ.
 Ἡγουμένος· ἀρχηγός· μοναρχοῦ Βυζ.
 Ἡγουμένιος· ὁ· ἡγ. τοῦ ἀνωτ.
 Ἡγουν, ἐκ τοῦ ἡ γε οὖν· ἡτοι τοῦλάχιστον, ἡτοι κορίως· «διὰ ξηρότητα ἡγουν χαυνότητα τῆς γῆς» Ξεν. οἰκ. 19, 11· παρὰ τοῖς Σχολ. καὶ γορυ. ὡς ἐπὶ. ἐπιξ. = ὁληκός, τοῦ· ἐστὶ.
 Ἡγρόμην, συγκ. μ. ἀορ. ὅς· τοῦ ἐγείρω.
 Ἡγυλός, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Πάυσ. καὶ Ἡγύλλος, ἔπιγρ.
 Ἡδανός, 3· ἡδός λέξ. ἐσχημ. ὑπὸ τῶν γορυ. πρὸς ἐξήγησιν τοῦ ἡδανός.
 Ἡδέ, ἀντὶ καὶ κυρ. ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ ἡμὲν· «ἡμὲν νέοι ἦδ' ἐγέροντες» = καὶ νέοι καὶ γέροντες Ἰλ. 6, 789· «πολλοὶ ἐν μεγάρῳις ἡμὲν τρέφον ἦδ' ἐγένοντο» Ὀδ. 5, 200· καὶ μετὰ τοῦ καί· «ἡμὲν δέμας ἦδ' καὶ αὐδὴν» = καὶ σῶμα καὶ φωνήν πρὸς τούτοις, συγ. ἐν Ὄδῳ. «ἡδ' ἐν γυνώτῃ· ἡμὲν θεῶν

ἦδ' καὶ ἀνδρῶν» Ἰλ. 5, 128· καὶ μόν. «ἡδ' ἀγγελοὶ ἦδ' καὶ ἀνδρόν», 2, 331· πρῶτον Ὀδ. α. 239, «τὸν κέν οἱ τῶνδ' ἐν ἐπὶ σπῶν», ἦδ' κε καὶ ὃ παιδὶ μέγα κλέος ἦν· τὸν· ἦδ' ἡμὲν ποτε, ἦδ' ἐπὶ καὶ νῦν» Ἰλ. α. 463· τε - ἦδ' ἐπὶ, ἀντιστοιχοῦσαν ἀλλήλοισι, 99· «αὐτὸς τ' ἀναχάζομαι, ἦδ' καὶ δαίλους ἐκέλευσα», 5, 822· Καὶ παρὰ Πινδ. «ὅσα τ' ἐν Δελφοῖσιν ἀριστεύετε ἦδ' ἡγῶν» τοῖς ἐν λείοντες, Ὀ. 13, 43· μετγ. π. καὶ ἦδ' τε, Ἀνθ. 9, 788· καὶ τραγ. ἰδ. Αἰσχ. «εὐνὸς ἦδ' ἀνάνδρους», Περσ. 281· «ἡδ' ἐγὼν τ' ἦδ' ἰσμήνη», Ἐπτ. 844· παρ. κορυ. μόν. τε - ἦδ' Ἀλεξ. ἐν Ἀθῆν. 322, καὶ Εὐπ. ἐν Πλουτ. συμ. 4, 1, 3.
 Ἡδε, ἀντων. δεικτ. θηλ. τοῦ ὅδε.
 Ἡδεα, ἰων. ὕπερσ. ἀντὶ ἡδῆν, ἀττ. ἡδὴ τοῦ ὅδε· ὅς· ὅδεα καὶ εἶδω.
 Ἡδετα, ἡ· 1) ὄν. ἐταίρος Πλούτ. 2) ὄν. πλοῦτον, ἔπιγρ.
 Ἡδεῖν εἰς, εἰ, ὕπερσ. μ. σημ. παρ. τοῦ ῥήμ. εἶδω.
 Ἡδεῖτον, καὶ ἀττ. ἦστων δοῦκ. ὅς· ὕπερσ. τοῦ ὅδε.
 Ἡδεῖτην καὶ ἀττ. ἦστην, δοῦκ. γ'· παρ. τοῦ ὅδε.
 Ἡδεῖσθα, ἀττ. ἡδῆσθα, ὅς· ἐν ὕπερσ. τοῦ ὅδε· ἡδελεφισμένως· ὁμοίως ἀδελφῶ, ὡς ἀδελφὸς (ἀδελφίζω) Ἰπποκρ. 591, 17.
 Ἡδεώς, ἔπιγρ. τοῦ ἡδός.
 Ἡδη, ἔπιγρ. γρον. καὶ εἰς τὰ τρία γρον. διὰ στήματι ἀναφερόμενον· ἡδη, τώρα πλέον, ἐπὶ ὅμ. καὶ ἐξ. «τῷδ' ἡδη ὅσο μὲν γενεαὶ μερόπων ἐνθρόπων» Ἰλ. 6, 250· «ἐγγὺς γὰρ ἡδη πᾶσι πλοῦσι» ὀργῶν στρατὸς χωρεῖ Ἀισχ. Ἐπτ. 59· καὶ ἐν πειρ. συνδεδ. καὶ μετ' ἀπάντων τῶν γρον. ὅτω μετ' ἀπαρ. Σοφ. Οἰ. τ. 1135· μετὰ παρκ. = καὶ τέλος πάντων· «ἐκ δὲ αἰῶν μου πέποιε ἡδη», Ἰρ. 1045· μετὰ μέλ. εὐ· ὅς· τώρα νῆ, «ἡδη ὁλοθῆκα» Σοφ. 1090· Ὀδ. α. 303, Ἀριστ. θεσμ. 673, Ξεν. Κυρ. 8, 3, 1. Συγχ. ἡδη νῦν = εὐθὺς τώρα· ἡδη τὸ τε = ἐκτόμῃ· ἡδη πώποτε τοῦ ἡκουσας γ· = ἡκουσας ἕως τώρα ποτὲ τίνος Πλάτ. πολ. 6, 493· «ἡδη ποτ' εἶδαν ἄνδρ' ἐγὼ γλώσση θρασύν» Σοφ. Αἴ. 1121· καὶ «πάλαι ἡδη», Οἰ. Κ. 511· «ἄλλοτε ἡδη πολλάκις εἰρημένον Πλάτ. πολ. 6, 507· καὶ μετὰ τοῦ πας· «οὐ πᾶς ἡδη ἂν εὖροι», πολ. 3, 398· μετὰ τῶν ἀριθμ. «ἔτος τόδ' ἡδη δέκατον» = τοῦτο ἐν πλεόν· ἔτος δέκατον Σοφ. Φιλ. 312· «ἡδη ὅδ'» Ἰσοκ. 8, 123· «οὐ μόνον ἄλλ' ἡδη» Ξεν. Κύρ. 8, 8, 4· ἰδ. μετὰ προστακτ. ἐκπ. τώρα· «ἡδη τοῖνον καὶ σὺ κοινῶναι τοῦ λυγροῦ» Πλάτ. Κρατ. 434· «ἡδη σὺ μαρτύρησον» Αἰσχ. Εὐρ. 579· «ἡδη ἡδη» Ξεν. Κύρ. 6, 4, 10· πρὸς ἂν βέλ. «κλώσις ἂν ἡδη» Σοφ. Πιλ. 637· «τὸ λοιπὸν ἡδη» = ἐν τῷ μέλλοιτι λοιπόν, Ἰρ. 81· καὶ μετὰ ἰδιαιτὺς ἀντιθέσεις· «τοῖς μὲν γὰρ ἡδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ γρόνῳ τὰ τερνὰ πικρὰ γίνονται», Οἰ. Κ. 620· «εὐτυχῶσι δὲ οἱ μὲν τὰχ' οἱ δ' ἐπαυθῆσι, οἱ δ' ἡδη βρυτάν» Εὐρ. Ἰκ. 651· «οὐ τὰχ', ἀλλ' ἡδη πῶτα» Ἀριστ. θιατρ.

527· καὶ ἦδη καλᾶσεις· ἀντιπρ. ταῖς ἀπει-
λαῖς Ξεν. ἀν. 7, 7, 24· πρὸλ. «τὴν ἦδη
χάριν τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνου παντός» τὴν
τιμωρίαν, παρούσαν χάριν Δημ. 23, 134.
μετὰ τῶν ὑπερβ. ὡς τὸ ὅλ· «ὡς τάχιστα ἦδη»
Ἀριστ. Θεσμ. 622, Θουκ. 6, 31.
Ἦδη, ἄττ. ὑπερβ. τοῦ αἵα· ἦδ' εἶδω.
Ἠδητικὸς, 3· τερπνός, μετγν.
Ἠδιανός, ὁ· Ἀθηναῖος, ἐπιγρ.
Ἠδιστή, ἡ 1) Ἀθηναία, ἐπιγρ. 2) ὡν.
πλοίου Βοιτχ. ἄττ. νουτ.
Ἠδιστος, 3· ὑπερβ. τοῦ ἡδύς.
Ἠδίω, συγκρ. τοῦ ἡδύς.
Ἠδοί· «ἔθνος ακουτικόν, Ἐκαταῖος Εὐρώπη»
Στ. Βυζ.
Ἠδομαι, ὄωρ. ἄδομαι, μελ. ἡσθίσσεται, π.
ἀορ. ῥοθην, μ. ἀόρ. ἀ. ἡσάμην ἦδε ἦδω
(ἦδης).
Ἠδομένως, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἐν. μετγ. ἡδομαι·
εὐχαρίστως, προθύμως Ξεν. Κύρ. 8, 4, 9.
Ἠδονή, ἡ (ἡδομαι, ἡδύς)· χαρά, εὐχαρί-
στησις, εὐαρεστον συναίσθημα, ἰδ. τὸ συνα-
δεῖον τὴν ἐντύπωσιν τῶν αἰσθησέων «μηδ'
αἰσγος ἦμιν, ἡδονὴν δ' ἐχθροῖς πρίξωμεν»
Αἰσχ. ἐκ. 986· «μὴ τις φρένας γ' ὅρ' ἡδονῆς
γυναικὸς οὐνεκ' ἐκβάλλει» Σοφ. Ἀντ. 644·
«ἡδοναὶς ἀμυγχαν ἐξαίρει βίον», Τρ. 146·
«φέροι γὰρ ἡδονὰς»· φέρω τοιοῦτον, δι' ὃ σὺ
δύνασαι να χαίρης, Ἠλ. 861· «καμοὶ πρόσ-
δοτέ τι τῆς ἡδονῆς» Εὐρ. Ἐλ. 707 καὶ συ-
γχνά· ὁ Ἀριστ. νεορ. 1055 εἰπὼν «ἡδονῶν ὅ-
σων μέλλεις ἀποστερεῖσθαι», προσθέτει ἐπεξ-
γῶν, «παίδων, γυναικῶν, κοττάδων, ὀ-
φίων, πότιων, καμασμων»· ἡδονὴν ἰδέσθαι
οὐδὲν τοῦτον μάλλον ἐστὶ ἀξιαπήγητον· Ἠρ.
2, 137· «ἀκοῆς ἡδ.» Θουκ. 3, 38, ὡς. «ἡ-
δονὴ λόγων», 3, 40 = κολλητικὰ Σχολ. «ὅψ'
ἡδονῆς ἐνδοῦσι» Πλάτ. Φιλ. 15· ἀντιπρ.
λύπη, Πρωτ. 351 καὶ ἀλλὰ γού· «ἐπὶ τοῖς
τῶν φίλων κακοῖς», Φιλ. 50 (πρὸλ. «ἡ ἐπὶ
ταῖς λοιδορίαις ἡδονή» Δημ. 18, 138)· «αἱ
κατὰ τὸ σῶμα ἡδοναί», πολ. 1, 328 (ἀνθ.
οὐ ὁ μὲν Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 7, 8 λέγει «αἱ
σωματικαὶ ἡδοναί», ὁ δὲ Ξεν. Ἑλλ. 6, 1, 4
«αἱ περὶ τὸ σῶμα ἡδ.»)· «ἡ ἀπὸ τοῦ εἰ-
δῆναι ἡδονή», 9, 582· «τῶν περὶ πότους
καὶ ἀφροδίσια καὶ ἑδωδὰς ἡδονῶν», 3, 389·
«τὰς ἐν τῇ νουτῇ ἡδονὰς ποιοῦντες», 1,
329· «ἐν ἡδονῇ μοι ἐστὶ» = μοι παρέχει ἡ-
δονήν, μ' εὐχαριστεῖ Εὐρ. Ἰ. Τ. 494, Ἠρ.
4, 139· «εἴτε κόσμον εἴτε Ὀλύμπον ἐν ἡδο-
νῇ τῷ λέγειν» = εἴτε τις οὗτω εἴτε οὕτως
εὐχαριστεῖται νῆ τὸ ἀνομάζει Πλάτ. ἐπιν.
977· Ὁρ. «ἐν ἡδονῇ ἔχειν» καὶ «ἡδονὴν ἔ-
χειν ἐν τινι» Θουκ. 4, 108· «Ἐπιρρηματι-
κῶς· «καθ' ἡδονήν» = εὐχαρίστως· «οὗτ' ἐμοὶ
λέγειν καθ' ἡδονήν, σοὶ τ' ἄλλως» Αἰσχ. Πρ.
261· πρὸλ. Σοφ. Ἠλ. 1495, Τρ. 196· «καθ'
ἡδ. θράν» = κατ' ἀρέσκειαν Θουκ. 2, 37.
«οὐκ ἐρῶ τὰ καθ' ἡδονὴν ἐκείνοις ἀλλ' ἀ νο-
μίζω εὐμαρτορ σοὶ εἶναι» Ἀρρ. ἀν. 5, 27,
3· «ὦ μὴ καθ' ἡδονὴν ἐστὶ νικᾶν Πομπήϊον»
Πλούτ. Πομπ. 62 καὶ συγχνά· ὡς. «πρὸς ἡ-
δονήν»· «χοροῖν τίνα ἔχον»· ἀν εἴη δαίμο-

σιν πρὸς ἡδονήν» Αἰσχ. Πρ. 492· «πρὸς ἡδ.
λέγω τάδε» Σοφ. Ἠλ. 909· «πρὸς ἡδ φέ-
λοισ σοὶ τ' ἀν γένοιτο τάδε» = πρὸς εὐχαρί-
στησίν σου Εὐρ. Ἰ. Α. 1022· πρὸλ. «ἀπαν-
τες πρὸς ἡδονὴν ζητοῦντες», μετὰ ψόγου,
μετὰ τοῦ ἐρραθυμολογεῖσθαι = μόνον ἐρ' ὅ-
σον παρέχει ἡδονὴν Δημ. 1, 15· καὶ ἰδ. «πρὸς
ἡδονὴν τι λέγειν» Θουκ. 2, 65· «πρὸς ἡδο-
νὴν καὶ χάριν λεγόμενα» = νῆ ὁμιλῇ τις ὁ-
πως ὁ ἀκούων εὐχαριστεῖται Ἰσοκ. 15, 271·
πρὸλ. Ἠρ. «κότρεα ἀληθινή χρησάμεν πρὸς
σὲ ἡ ἡδονή», 7, 101· καὶ πλ. «μὴ καθ'
ἡδονὰς τίς ὑμετέρας λέγων» Δ. Ἀλ. 11, 9·
πρὸλ. 7, 24· «τοιοὶ ἐσθλαῖν ἡδονήν, εἰς =
τοὺς κατέλαβεν ἡ ἡδονή» Ἠρ. 1, 24· πρὸλ.
καὶ ἡδός.
Ἠδονικὸς, 3· ὁ εἰς τὴν ἡδονὴν ἀνήκων, εἰς
αὐτὴν ἐκδοτός· «βίος Ἀριστοτ. ἐν Δ. Λαερ. 5, 31
καὶ μετγν. ὁ ἔχων εὐάρεστον γένειον Ἀθην.
14, 647· ἐκαλοῦντο ἰδ οἱ φιλόσοφοι τῆς
Κυρηναϊκῆς σχολῆς ἡδονικαί» διότι τὴν
ἡδονὴν ἐδίδασκον ὡς τὸν εὐφιστον σκοπὸν τοῦ
ἀνθρώπου Ἀθην. 7, 312, 13, 588 καὶ συγχνά.
Ἠδονο-κράσια, ἡ· τὸ κράτος τῆς ἡδονῆς
Ἀριστ. σ. 320
Ἠδονο-πλήξ, ἡγας, ὁ, ἡ (ἡδονή, πλήττω-
μαι)· ὁ πεπληγμένος, κυριωμένος ὑπὸ τῶν
ἡδονῶν, ὁ ἐκδοτός εἰς τὰς ἡδονὰς Τίμ.
Φιλίστ. παρὰ Πλουτ. ἡθ. 446.
Ἠδός, τὸ (ἡδομαι), μόν. ἡ ὡν. εὐγρ. 1) ἡ-
δονή, εὐφροσύνη, χαρά, τέρψις, ἀπόλαυσις·
«οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἐσται ἡδός» Ἠλ. α.
575· «ἀλλὰ τί μοι τῶν ἡδός, ἐπεὶ φίλος ὤ-
λεθ' ἐταίρος»· «ἀλλὰ ποῖα τέρψις εἰς ἡδ'
τοῦτων, ἀπ' οὗ μοῦ ἐλάθῃ ὁ φίλος», σ. 80·
«ἐμοὶ τί τὸδ' ἡδός»· «τί με ὠρεῖται Ὀδ. ιω,
95· σποραδ. καὶ παρὰ μετγν. π. Θεόκρ. 10,
46· 2) ἡδός, «ἡδός» τοῦτο μόν. Ἀττικαὶ τῶν
ἡδυσμάτων ἡδός καλοῦσι» Ἀθην. 2, 67, κα-
θὼς νῦν ὑπὸ τινων λέγεται γλυκάδι.
Ἠδύ-βια, τὰ· ἦδ' ἡδύς.
Ἠδύ-βιος, 2· α) ὁ ζῶν γλυκύν βίον, ἡδέως
ζῶν, μετγν. 6) οὗς. τὰ ἡδύβια· εἶδος γλυκῶ-
ν πλακουντιῶν Ἀθην. 14, 647.
Ἠδύ-βόας, ὄωρ. ἀντὶ ἡδύβης· ὁ ἡδέως βο-
ῶν, ὁ ἐκβάλλων ἦχον γλυκύν «ἡδύβης βο-
γῶν ἀλλῶν πνεύματα» Εὐρ. Βακχ. 127· «ἡ-
δύβ. δάναξ» Ἀνθ. Πλ. 231· «ἡδύβ. κότσυ-
ρος» Ἀνθ. 9, 396.
Ἠδύ-βόλος, 2· ὁ ῥέπων ἡδέα βίλῃ Ἰωαν.
Ραζ. Τ. Μ. 2, 129.
Ἠδύ-βρας, 2· ἡδύς εἰς τὸ τρώεσθαι Πρ. Ναζ.
Ἠδύ-βοτρία, ἡ· ἡ τῶν σταφυλῶν ἡδύτης
Ψελλ. εἰς ἄσμ. 1, 14.
Ἠδύ-γαίος, 2 (γῆ)· ὁ ἐκ γλυκείας, καλῆς
γῆς· «ἡδύγ. σικυῶν» Ἀθην. 3, 74.
Ἠδύγαμος, 2· ὁ εἰς ἡδέως γάμου προερχό-
μενος· «κέρδος» Ἀνθ. 5, 243.
Ἠδύ-γελῶς, ὡ, 1· ὁ γλυκίως, νόστιμα γε-
λῶν, περὶ τῆς φιλίας Ἀνθ. 5, 135, αἰτ.
ἡδύγελωτα Ὁμ. ὕμν. 18, 37.
Ἠδύ-γλωσσία, ἡ· ἡδέως γλωσσία, γλυκεία
ὁμιλία Αἰγυπτ. παπυρ.
Ἠδύ-γλωσσος, 2· ὄωρ. ἀδύγλ. γλωσσῶν

γλῶσσαν, φωνὴν ἔχων· «βοῦ χάρυκος» = ἡ τὴν νίκην ἀγγέλλουσα Πινδ. Ὀ. 13, 90.
 Ἡδυ-γνώμων, ονος, 2· ὁ ἡδύς, τερπνὸς κατὰ τὴν γνώμην, τὸν νοῦν, ἀντίθ. τῷ ἡδυ-σώματος Σεν. συμπ. 8, 30.
 Ἡδύ-δειπνός, ὁ ὁ ἡδέως τρώγων, μόν. ὡς ὄν. παρασίτου Ἀλκίφρ.
 Ἡδυ-ἐπεισται, Μοῦσαι Ἡσ. θε. 965· ὁ ηλ. τοῦ ἐπ.
 Ἡδυ-επιγῆς, 2· ὁ λαλῶν, ὁμιλῶν, ἡλῶν γλυκά, εὐάρεστα· «Νέστωρ ἡδύ.» Ἰλ. α, 218· «ἀδυσπ. λῦρα» Πινδ. Ὀ. 11, 97· «ἀδ. ὕμνος», Ν. 1, 4.
 Ἡδύ-θεός, 2· ἐπίθ. τῆς παρθέν. Μαρίας ἐν ἀνών. ὕμν. 8, ἡ τὴν ὕψιν ὠραίαν ἔχουσα.
 Ἡδύ-θροος, 2· ἡδυεπής· ἡδύθρ. Μοῦσα· Ἐρρ. Ἠλ. 703· ἐπίθ. τοῦ Διονύσου Ἀνθ. θ, 524.
 Ἡδύ-καρπος, 2· ὁ ἔχων γλυκὺν καρπὸν Θεόφρ. Ἰ. φ. 4, 4, 5.
 Ἡδύ-κοκκος, 2· ἔχων κόκκον γλυκύν, μτγν.
 Ἡδύ-κομος, 2· ὁ ἡδύταιν ὁσμὴν ἐκ τῶν φύλλων ἀναδίδων Ἰ. Γαζ.
 Ἡδύ-κρεως, ὡς, 2· ὁ ἔχων κρέας ἡδύ, νόστιμον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 7· συγκρ. ἡδυ-κρεώτερον, π. γ. ζώ, 5, 6.
 Ἡδύ-κωμος, ὁ εἶδος χοροῦ μετ' ἁσματος ὁ τὸν κῶμον ἡδὺν ποιῶν· ἡδύκω. μετ' ὁρχήσεως ἡδύλετο· Ἀθην. 14, 610.
 Ἡδύ-λαλος, 2· ἡδυεπής Ἡσυχ.
 Ἡδύ-λειον, τὸ (κατὰ Πλούτ. καὶ Ἡδύλιον) σειρὰ δρέων ἐν Φωκίᾳ καθήκουσα ἄχρι Ὁρχομενοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Δημ.
 Ἡδύλη· γυν. ὄν. Ἀθην. κατὰ Ἡδύλην τινὸς ἔγραψε λόγον ὁ Δαινάρχος Ἀρποκρ.
 Ἡδύ-ληπτος, 2· ὁ ἡδέως καὶ μετὰ χαρᾶς λαμβανόμενος Παῦλ. Σιλ. θεσμ. πῦθ. 82.
 Ἡδυλίξω (ἡδύλος)· ὁμιλῶ πρὸς τινα λόγους γλυκεῖς καὶ ἀρεστοὺς Εὐστ. 1419 καὶ Φώτ. ἐκ Μεν. καθ' Ἡσυχ. «ἡδυλίξαι· συνουσιάζειν.» Ἡδύλιον, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ.
 Ἡδύλισμός, ὁ· 1) ἡδέως, πρὸς χάριν ποιεῖν, κολακεῖα Φώτ. 2) «ἡδύλ. συνουσία» Ἡσυχ.
 Ἡδυ-λογέω· ὁμιλῶ λόγους γλυκεῖς, χαρίεντας καὶ ἀρεστοὺς, κολακεύω, μετὰ οὗτ. Φρον. ἐν Ἀθην. 4, 165· «ἡδ. τὸ φιλικῶς καὶ ἡδέως πρὸς ἀλλήλους διαλέγεσθαι» Β. Ἀν. 4 1.
 Ἡδυ-λογία, ἡ· γλυκεῖα, τερπνὴ καὶ ἀρεστὴ τινι ὁμιλίᾳ, κολακεῖα Ἀθην. 4, 164.
 Ἡδυ-λόγος, 2· ὁ ὁμιλῶν λόγους γλυκεῖς, κώλας, γλυκύλογος = ἡδυεπής ὡς ὁ Ὁδυσ· Ἐρρ. Ἐκ. 131· «ἡδύλ. σοφία» Κρατίν. ἐν Β. Ἀν. 335· «ἡδύλ. χάρις», δ, 137· «λῦρα ἀδύλ.» Πινδ. Ὀ. 6, 96.
 Ἡδύλος, 2· ὁποῖο. τοῦ ἡδύς, ὡς μικκύλος τοῦ μικκύς, μόν. ὡς κύρ. ὄν. εὐχρ. 1) ποιητῆς Σάμιος Ἀνθ. 2) Ἀθηναῖός τις Δημ.
 Ἡδυ-λύρης· ὁ παίζων ἡδέως τὴν λύραν, ἡ ἄδων μετ' τὴν λύραν γλυκά, ὁ Πίνδαρος Ἀνθ. 11, 370.
 Ἡδυ-μανής, 2· ὁ πλήρης γλυκεῖας μανίας, ὁ ῥίπτων εἰς ἡδὲν μανίαν Νόν. Δ. 7, 269.
 Ἡδυ-μέλεια· ὁ ηλ. τοῦ ἐπ. «ἡδυμ. σύμριγε» Νόν. Δ. 29, 287.
 Ἡδυ-μελής, 2· ὁ ἄδων ἡδέως· ἡδυμ. ἀγ-

δών· Ἀριστ. ὄρν. 659· «ἡδυμ. Μοῦσαι» Ἀνθ. 5, 140· «ἡδυμ. ἀδλὼν Χάριτες» Ἀνθ. Πλα. 177· ὁπορ. ἀδυμελής, φούριγξ Πινδ. Ὀ. 7, 11· ἀδυμ. φωνή, ὕμνος Ἰ. 6, 20, 2, 25.
 Ἡδυ-μελί-φθογγος, 2· ὁ ἔχων φωνὴν γλυκεῖαν ὡς τὸ μέλι, ὄνομα. οὕτως ὁ Σίμων νίδης Ἀνθ. 9, 571.
 Ἡδύμη, ἡ· πόλις Καρίας, κατ. Ἡδυμαχί· Στ. Βοζ.
 Ἡδυμιγῆς, 2· ἡδέως μεμιγμένος· «ἀδυμ. χάνδρος» Ἀνθ. 7, 736.
 Ἡδύμος, 2· ἡδύς, γλυκύς· ὕπνος Ὁμ. ὕμν. Ἐρμ. 241, Ἀπολ. Ρ. 2, 407, Ἀντίμ. καὶ Σίμωνιδ. ἐν Σχολ. Ἰλ. 6, 2· λόγος· Ἐπεγχαρ. ἐν Ἐκ. Μ. 420, 47· οἱ ἀρχ. γραμμ. ἀναφέρονται ἐκ τοῦ Ἀλκαμῆνος τὰ ὑπερθ. ἡδυ-μέστατος· ἴδε νήδυμος.
 Ἡδυντέον, ἐπίρ. ῥημ. πρέπει τις νὰ τὸ κάμῃ ἡδύ, ἐκ τοῦ ἡδύνω Ἀθην. 3, 117.
 Ἡδυντήρ, ῥος, ὁ· ὁ ἡδύνων, ἀρτυνών, ποιῶν τι νόστιμον· «ἄλλος ἡδυντήρης» Ἐρατοσθ. πρὸ Ἡσυχ. Πολυδ. 6, 71.
 Ἡδυντήριος, 3, ἐξήγ. τοῦ κλητήριος· ὁ ἡδύνων· «χούτος κλητήριος... τὰς ἡδυντήριους, τὰς προλυνούσας τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν» Σχολ. Ἐρρ. Ἐκ. 535.
 Ἡδυντός, 3· ἱκανός, ἐπιτέλειος νὰ ἡδύνῃ τι, ἀρτύση, καταστήσῃ νόστιμον Πλάτ. σοφ. 223.
 Ἡδυντός, 3· ἀρτυμένος Ἱπποκρ. ἐκ τοῦ Ἡδύνω, ἀόρ. ἡδύνα· «ἡδύναι ἀττικῶς, ἀρτυσαι ἑλληνικῶς» Μοῖρα. 477· γλυκαίνω, ἴδ. ἀρτύνω τὰ φαγητά· «ἡδ. ὕψον» Πλάτ. Θετ. αἰτ. 175· ἐπὶ τοῦ ἄκατος, διότι τοῦτο καθ' ἑαυτὸ τὸ φαγητὸ νόστιμον Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 3· μετ. ἐπὶ τῶν λόγων· «ἡδύνονται τὶ ὅπως φθόγγον οἱ λόγοι» Σεν. συμπ. 6, 4· «κώλας ἡδύνει λόγῳ τινὰ» = τέρπει Διφίλ. ἐν Ἀθην. 6, 254· παθ. εὐχαριστοῦμαι, τέρπομαι· Τίμων ἐν Ἀθην. 7, 281· «ἡδυσμένη μούσα» = μουσα τερπνῇ, εὐχάριστος Πλάτ. πολ. 10, 801· λόγος ἡδυσμένος· «λέγω δὲ ἡδυσμένον μὲν λόγον τὸν ἔχοντα ῥυθμὸν καὶ ἁρμόνιαν καὶ μέλος» Ἀριστοτ. ποιητ. 6.
 Ἡδύ-οσμος, ἰων. ὁπορ. ἀδ. 2· ἡδύσμος· Σίμωνιδ. ἐν Ἀριστ. ὄρν. 1420.
 Ἡδυ-οσμία, ἡ· γλυκὺς καὶ νόστιμος οἶνος Γεωπ.
 Ἡδύ-οσμος, 2· ὁ παράγων οἶνον γλυκύν· «ἔμπελοι ἡδύοσμοι» Σεν. Ἀν. 5, 4, 6· «λαπάσθη· ἡ περιέχουσα ἡδὺν οἶνον» Ἀθην. 1, 185, συγκρ. «ἡδουινότερος καρπός» Θεοφρ. γ. αἰτ. 3, 20.
 Ἡδυ-όνειρος, 2· ὁ προσδόνων ὄνειρους γλῶσσαι καὶ τερπνούς· «ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδουόνειρους» Ἀθην. 1, 27.
 Ἡδυ-οσμία, ἡ ὁσμὴ γλυκεῖα καὶ τερπνῇ.
 Ἡδύ-οσμος, 3· α) ὁ ἔχων ὁσμὴν γλυκεῖαν Ἀριστοφ. ἀποσπ. 116 β) τὸ ἡδύσμον, εἶδος βοτάνης ἀρωματικῆς, ἄλλ. μίνθη, κοιν. ὄσμι· «ἡδύσμος, οἱ δὲ μίνθη, γνώριμον βότανιον» Διοσκ. 3, 41· «τὴν κηπαιὴν μίνθην ἦν τινες ἡδύσμον καλοῦσι» Στράβ. 8, 311· αὐτὸ δὲ ἄγριον ἡδύσμον γίνεται θαυτάτερον

τοῖς φύλλοις, καὶ πάντα μεῖζον σισυμβρίου, ἐν ὁσμῇ δὲ βρωμοδέστερον» φασακτοῦν κοιν Διοσκ. 3, 41 κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. τὸ ἀρχ. ἡδύς. ἐκαλεῖτο καὶ καλημίνθη ἡδυόστρος ὁ ἀρωματιστὴς κάλχυρος Ἡσυχ.

Ἡδύ-ὀφθαλμος, 2° γλυκομμάτης, ἐξήγ. τοῦ μελίγληνος Ἡσυχ.

Ἡδύ-παθεῖα, ἡ ζῶη ἡδονικῇ βίῳς τερπνύς, ἡδονικός, ἀπολαυστικός τῶν ἡδονῶν ἡ τὸ δὲ ἀπάνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν (νομίζουσι) Ξεν. Κυρ. 7, 5, 74, Ἀθην. 2, 40.

Ἡδύ-παθέω 1) τῷ ἡδονικῷ, παραδίδομαι εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφάς ὥς τὸ εὖ πάσχω ἡ καὶ τὸ μὲν πρόωτον οἱ παῖδες ἐσκωπῶν αὐτὸν ὥς ἡδυπαθεῖν μεμαθηκώς ἐν Μήδοις ἦτοι Ξεν. Κυρ. 1, 5, 1° - ἀπὸ τινος, οἷα. 5, 2° ἡδυπαθεῖται καίενται ἡδονῇ Ἡσυχ.

Ἡδύ-πάθημα, τὸ ἡδυπάθειαν Ἀνθ. 9, 496.

Ἡδύ-παθής, 2° ἐλδοτος εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφάς, ὁ ζῶν καλῶς, ἡδονικός καὶ ἀναπαυστικός ἡδονῇ, φιλήδονος, πάθει χαίρων, καὶ ἡδόμενος τῷ πάθει Ἡσυχ. μετὰ τοῦ ἀδρύει, περὶ τῶν ἰώνων Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 12, 526.

Ἡδύ-πλεος, 2° πλήρης ἡδύτητος Ἰρ. Νυσ. ἔρ. τ. 1, 44.

Ἡδύ-πληθής, 2° τῇ προηγ. ἐκκλ.

Ἡδύ-πνευστος, 2° ἡδύπνοος ἡ ἰσὶς ἡδύπνευστος, καὶ εἰ δεκάκις μύρον ὀσδεῖς, ἔγρεο Μάρκ. Ἀργεντ. ἐν Ἀνθ. 5, 117.

Ἡδύ-πνοῖδης, πόα καὶ ἡ λιθωνιστὴς Ἡσυχ.

Ἡδύ-πνοος, οὗς, 2° ὁ πνέων, φωνὴν γλυκὴν καὶ, ὡς-ἀδρὰς ἔδρ. Μήδ. 839-χάρως Ἀνθ. 9, 561 ὁ ἐκπνέων ὁσμῇ, πνοὴν ἥδεται, ὁ εὐωδιάζων-μῆλον, αὐτ. 8, 102 ὁ ἀλλήτης ἡδύπνοον πνέων = φωνὴν γλυκὴν Παλυσ. 4, 72 ἡδύ. ὀνειράτα = ὄνειρα τερπνὰ καὶ εὐχάριστα προαγγέλλοντα Σοφ. Πλ. 480 ἡδύπνοα, μούσα, φωνή Ἡνδ. Ὀ. 13, 21, Ἰ. 2, 25 ἡδύπνοον νεογνὸν καὶ ἀπαλὸν πρόβατον γαλαθηνόν, τὸ μῆψα πᾶσις γευσάμενον Ἡσυχ. ὄωρ. ἄδύπνοος.

Ἡδύ-ποιεῖω γλυκαίνω ἡ τὸ τε κατεσκληλὸς καὶ ἀνδρόδης τῆς ἀρετῆς ἡδυποιεῖται τοῖς νηπιόχουσι Ἰρ. Νυσ. 1, 261.

Ἡδύ-πολις, ὡς καὶ εὐς, 2° ὁ ἡδύς, εὐδάρστεος εἰς τὴν πόλιν Σοφ. Οἱ. τ. 510.

Ἡδύ-πορφύρα, ἡ εἶδος πορφύρας Ἀθην. 3, 88.

Ἡδύ-πότης, ὁ ὁ ἡδύς, εὐχαρίστως πίνων, ὁ διόνυσος Ἀνθ. παραρτ. 34.

Ἡδύ-πότιον, τὸ τῷ ἔσομ. ἑρπεν. ἐν Ἀθην. 11, 469.

Ἡδύ-πότις, ἴδος, ἡ 1) πατηρίου εἶδος, δι' οὗ ὁ οἶνος ἐπίνετο ἡδύς Ἐπιγν. ἐν Ἀθην. 11, 469 ἡδύπ. φαλάκας Παλυσ. 6, 90 2) τὸ κρόμμυον ὡς ἡδύον τὸν οἶνον ἡδύπνοος ἑκπνοα ποῖον, καὶ κρόμμυον Ἡσυχ.

Ἡδύ-ποτος, 2° ὁ ἡδύς πινόμενος, ὁ γλυκόποτος - οἶνος Ὀδ. ε, 340.

Ἡδύ-πρόσωπος, 2° ὁ ἔχων πρόσωπον χαραιοῖον, χαρούμενον ἡδύπρ. ὄωρ. ὄωρ. ὄωρ. 42, 5 ἡδύπ. χόνδρος Ἀθην. 4, 136.

Ἡδύ-ραδδαν, τὸ τὸ κινάμωμον Ἡσυχ. τὸ ἔχον ῥαδδους γλυκεῖς.

Ἡδύς, εἰα, ὅ, ὄωρ. ἄδύς, παρ' Ὀμ. ἔπαξ

καὶ 2, ἡδύς ἀντρί. Ὀδ. μ, 369, καὶ αἰτ. ἄδύς, ἄδύς χαίταν, πόρτιον Θεόκρ. 20, 8, καὶ Μόσχ. 3, 83, ὁμ. τὸν ἄδύς Θεόκρ. 20, 44, 0ηλ. ἰων. ἡδύς, ἡδύς (ἡδύς ἡδύς) 1) γλυκός, χαρίεις, νόστιμος, πρῶτον ἐπὶ τῆς γεύσεως καὶ ἰδ. περὶ οἴνου Ὀδ. ε, 51 ἡδύς. θεῖον α, 391 ἐπὶ ὁσμῆς, δ, 446 ἐπὶ ἀκοῆς ἡδύς. αἰσθή, 0, 64 ἡδύς. αἰσθή Ἡσ. 0ε. 40.

ἡδύς. ἀκοῇ Ἡνδ. Π. 1, 90 ἡδύς. ὁμρὰν, Ν. 10, 33 ἐπὶ τῆς ὁράσεως, ἡδύς γὰρ γυναικὶ τοῦτου φέγγος ἦσαν ὁρακεῖν Σοφ. Ἀγ. 588 καὶ Πλάτ. τὸ αἰ. ἀκοῆς τε καὶ ὄψεως ἡδύς, ἱππ. μετ. 296 γενικῶς δὲ περὶ εὐαρίστων ὀλικῶν ἡ σωματικῶν ἐντυπώσεων, αἰσθημάτων - ὕπνος συγ. παρ' Ὀμ. καὶ ἔδρ. ἔκ. 916 ἡδύς κατὸς Ὀδ. τ, 510 ἡδύς κνώσσειν, δ, 809 ἡδύς. εὐνὴ Ἡνδ. Π. 9, 42 καὶ ἡδύς. ἐλπίς, Π. 4, 201 ἡδύς οὐδ' ἡδύς οὐτ' ἀλγύνειν Σοφ. Ἀντ. 12 ἡδύς. φάτις, Πλ. 56, μεταδίδει οὕτως εἰς τὸ πνευματικῶς εὐαρίστον καὶ τερπνόν ἡδύς. ἡδύς. φάτις ἱδ. συγ. ἡδύς. μοῖ ἐστιν ἡ γίνεταί - μοῖ εἰνι εὐχάριστην, ἀγαπητόν, τερπνόν ἱλ. α, 17 ἡδύς. εἰ θεορακταῖς τὸν μακρὸν τείνειν βίον ἐλπίς = εὐχάριστον εἶναι τὸ νᾶ ζῆ τις μὲ ἐλπίδας Διοσχ. ἱπρ. 531 ὡς γὰρ ἀδύς ἡδύς τῶν κίνητ' ἐπη Σοφ. Οἱ. Κ. 630 ἡδύς. ἐπιστὸν καὶ μῆδεν ἡδύς = καὶ ἐν δὲν εἶναι εὐχάριστον, Οἱ. τ. 1516 ἡδύς τὸ φῶς βλέπειν ἔδρ. ἱλ. Α. 1218 ἡδύς γὰρ τοῦτοις ἀκούειν ἡδύς. Ἀριστ. σφ. 563 ἡδύς. ἀκούειν τὰ ἡδύς. Θεοκ. 7, 14 ἡδύς ἀκούσαι λόγους Πλάτ. Μεν. 81 ὡν μοῖ σι ἡδύς ἐστι ἐπείρεσθαι τὰ ὀλιω Ἡρ. 7, 101 Ἀντ. 10, λυπηρὸς Πλάτ. νόμ. 5, 733 ἀναρδός, Πρωτ. 355 ἀλγύνειν, Τίμ. 64 ὅσα τὰ ἡδύς, αἱ αἰσθητικαὶ καὶ ἡδοναί, αἱ σωματικαὶ ἀπολαύσεις, τέρψεις, ὡς ἡδύς μετέχοντα ἡ ποιούντα ἡδύς. Πρωτ. 351 - ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπὶ χαίρει, φιλικῶς, εὐθόμος ἡδύς. ἀνὴρ Σοφ. Φιλ. 526 ἡδύς. θεόν ἔδρ. Φων. 402 ἡδύς. ταῖς ἐλπίσιν ἐγένοντο Πλούτ. Καμ. 32 ἡδύς. ἐσσεθὲ ἀκούσαντες Διμ. 23, 61 παρὰ Πλάτωνι συγνὰ εἰρωνικῶς καὶ στωικῶς, εὐθής, ἀρετής, ἀπλοῦς, μπουναλάς. ὡς ἡδύς εἰ, τοὺς ἡλιθίους λέγει σφύροντας, Γοργ. 491, καὶ μετ. ὡς ὁ οἶτος ἡδύς ἐστιν ὡς Στράβ. 1, 54 ἡδύς. εὐφροσύνη μετὰ γέλωτος, ὡς ἡδύς, ἐρατὴν Πλούτ. Ἀργαῖ. 17 σφῆρ. ἡδύς, σφῆρ. ἡδύς. Φωκυλ. 183 καὶ μετ. καὶ ὕπρ. ἡδύς. καὶ ἡδύς. τος Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1021 ἐπὶ. ἡδύς = εὐχάριςτος ἡδύς. εὐδύν Σοφ. Τρ. 157 ἡδύς. ἡδύς. ἀγνὴν ἔδρ. Κύκλ. 152 ἡδύς. ἔχιν πρὸς τινα = εὐνοῦς εἶμαι πρὸς τινα Ἰσοκ. 1, 20 ἡδύς. ἔχουσιν ἡμῖν Διμ. 5, 15 καὶ ἡδύς. ἔχουσιν τινός ἱππ. Πανκρ. Ἀθην. 13, 581 - δαμάσθαι, λαμβάνειν Ἀριστ. ἱππ. 440 - ἐπὶ τινι αἰτ. μετ' ἀπαρ. παρὰ μετ. ὡς Πλούτ. Γάβ. 21 Ὀμ. μεταχειρίζεται τὸ ἡδύ καὶ ἱππορῆμα. ἡδύς γέλωτος ἱλ. ε, 270 ἡδύς. ἀνῶσιν Ὀδ. δ, 809.

σ, 503· - γέρανοι Ὀππ. ἀλ. 1, 620· «ἐν τῷ ἀέρι φωνοῦσαι» Σχολ.
 Ἡερόψ, ὅς, ἴδ' ἀερόψ.
 Ἡερτίζων· αἵρων Ἡσύχ. ἴδ' ἀερτίζω.
 Ἡεσαν, γ'. πλ. παρτ. τοῦ εἶμι, ἀνθ' οὗ ὁ Ὀμ. ἤσαν.
 Ἡετίδης, π. ὁ· πατρων. υἱὸς τοῦ Ἡετίωνος· Ἡρ.
 Ἡετίων, ὠνος, ὁ· 1) βασιλ. τῶν Κυλικῶν πατ. τῆς Ἀνδρομάχης Ὀμ. 2) υἱὸς Ἰάσωνος, βασιλ. Ἰμβροῦ Ὀμ. 3) Τρώς τις Ὀμ. 4) υἱὸς Ἐγεκράτους, πατ. Κυφέλου ἐν Κορίνθῳ Ἡρ. 5) ἄλλ. Θεόαρ.
 Ἡετιώνεια, ἡ· γλῶσσα Ἀττικῆς, περιορίζουσα τὸν Πειραιᾶ πρὸς βορ. Θουκ.
 Ἡετιώνη· θυγ. Ἡετιώνας, ὁγλ. ἡ Ἀνδρομάχη Κ. Σμ.
 Ἡεζικας· γένος στικτόν, παρὰ Πάροισι Ἡσύχ.
 Ἡην, ἐπ. 3, ἐν. παρτ. τοῦ εἶμι, ἀντὶ ἔην, ἦν
 Ἡήρ, ἔρσι, νιοῦων, ἡ, καὶ ὁ· ἀήρ, μόν. ἐν Ἰπποκρ. αἱ λυιπ. πτώσ. παρ' Ὀμ. καὶ Ἡρ. ἴδ' ἀήρ.
 Ἡήτει· ἐπίθεγμα Ἡσύχ.
 Ἡο· καρδία, Αἰγυπτίῳ Ὡραπ. 1, 7.
 Ἡοάδης, 3· ἡδᾶς, ἀντίθ. τῷ ἔχθρός· «ἡοάδιοι φίλοι τε» Ὀππ. κυν. 1, 448.
 Ἡοάτιος, δωρ. 3· ἡθετος· ξένος Πίνδ. ἴ. 2, 48.
 Ἡοαλέος, 3 (ἡθα)· συνειθισμένος· «ἡθαλέας τ' εὐνάς φίλιόν τε νάπαισι μέλαθρον» Ὀππ. κυν. 2, 306· ἡμερος, τιθαστός, μ. δοτ. - μερόπεσσιν, 2, 88.
 Ἡοάνιον, τό, ἰων. ἡθόνιον· ἡθμός· 1) μικρὸν στραγγιστήριον, ἡ χωνίον, ἀρχ. λεξ. 2) εἶδος πυτηρίου παρ' Αἰγυπτίους· «Αἰγυπτίων ἐν τοῖς οἴκοις κεῖται φιάλη χαλκῇ καὶ κόχθος χαλκοῦς, καὶ ἡθάνιον χαλκίνον» Ἐλλάν. ἐν Ἀθην. 11, 470.
 Ἡοάς, ἄδος, ὁ, ἡ, (ἡθος), ἰων. ἔθας· γνώριμος, συνήθης, οἰκετός, συνειθισμένος· εἰς τι, εἰδημιον τινός· με· γεν. πρᾶγμα. «ἡθᾶς· εἶμι πως τῶν τῆσδε μύθων» Σοφ. Πλ. 361, οὕτω καὶ μετ. π. - θήρης Ὀππ. ἀλ. 4, 122· «ἡθᾶδες τῶν χωρίων» Αἰλ. ἴ. Ζ. 7, 6· «ἡθᾶδες φίλοι»· φίλοι πιστοὶ Εὐρ. Ἀνδρ. 819· οὕτως οὐ τῶν ἡθᾶδων (ὀρνίθων) ὧν ὀρεῖθ' ὕμεις· ἀεὶ· οὐχὶ ἐκ τῶν γνωστών Ἀριστ. ὄρν. 271· ἀλλὰ παρὰ Πλούτ. Σόλ. 28· «παλευταί· ἡθᾶδες πηγαί» Ἀπολνδ. ἐν Ἀνθ. 9, 264 καὶ συχνὰ ἐν τῇ Ἀνθ., περὶ τοῦ Ἰπποῦ = τιθαστός Παυσ. 5, 27, 4· «τὰ ἡθᾶδα» ἀντίθ. «τὰ καινὰ» Εὐρ. Κόκλ. 250· πρὸλ. «εἰ καινοτομεῖν ἐθέλῃσιν καὶ μὴ τοῖς ἡθᾶσι λίαν τοῖς ἀρχαίοις ἐνδιατρίβειν» Ἀριστ. ἐκκλ. 584.
 Ἡοετός, 3 (ἡθος)· οἰκετός, διὸ προσφιλής, ἀγαπητός, ἀκριβός, συχν. εἰς τὰς πρῶφων. ἡθεῖς = φίλε, ἀγαπητὴ Ἰλ. ζ, 518, κ, 37, ἀνευ οὗς. ἐν οἷς χωρίοις μικρότερος ἀδελφὴ προσφωνεῖ τὸν μεγαλύτερον, κοιν. ἀδερφοῦ λί μου, καρδίτσα μου· ὅμ. «ἡθεῖη κεφαλὴ» = ἀγαπητὴ ἀδελφικὴ μου κεφαλὴ Ἰλ. ψ, 94· καὶ ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς ἀδελφότητος, ἀλλὰ ἀπλῶς ἀγαπητός, πιστός· «ἀλλὰ μιν ἡθεῖον καλέω» Ὀδ. ζ, 147· (ἡ ἐκ τοῦ θεοῦ παραγ. τῶν ἀρχ. ἀπὸ ὧς. ἡ ἐκ τοῦ ὁ θεοῦ = ὁ θεός).
 Ἡοεός, ἀττ. = ἡθεός, ὁ ἴδ'.

Ἡοέω (ἡθμός), μ. ἀδρ. ἁ. ἡθασάμην Νικ. ἀλ. 321, ἀορ. ἁ. ἡσα Ἰπποκρ. παρὰ Γ. λην. λεξ. 480, ὅστις τὸ ἡσα ἐξηγεῖται ἡθῶν· οὐ καλὰ ἡθῶν· ἴδ. Σχολ. Νικ. ἀλ. διωλίζω, στραγγίζω, διὰ στραγγιστηρίου· ἀμυνὼν διὰ διέλθῃ ὑγρὸν τι· παθ. διωλίζεται· καθαρίζεται· «τὸ διαττώμενον καὶ ἡθῶν· νον» Πλάτ. Κρατ. 402· «χρυσὸς διὰ πέτρῃ ἡθῶν», Τίμ. 59· «οἶνος ἡθῶν» Ἀ· ὁγν. 1, 28.
 Ἡοημα, τό· τὸ στραγγισμένον, μετ. γ.
 Ἡοήνιον, τό· τὸ ἡθάνιον Ἡσύχ.
 Ἡοησις, ἡ (ἡθεῖα)· ἴδ' ἡθισίς.
 Ἡοητήρ, ἡρος, ὁ· τὸ στραγγιστῆρι, ὁ στραγγιστής· «καίνο λίπος τρητοῦ διανεύμενον ἡθῶν τῆρος» Μαρκ. Σιδ. 76.
 Ἡοητήριος, ὁ· ἐπιτήδειος ἡ ἀνήκων ἐν στραγγίσματι· οὗς τὸ ἡοητήριον = ἡθμός Στράβ. 3, 147· ἴδ' ἡθόνιον.
 Ἡοητής, ὁ· ἡοητήρ, μετ. γ.
 Ἡοητικός, 3, «ἡοητ. οἶνος» = οἶνος στραγγιστός Θεόφρ. δ. γρ. ἡοικός.
 Ἡοίζω· ἡθεῖο Παλην.
 Ἡοικεῖσθαι· ἡθικῶς λαλῶ· «ἡοικεῖσθαι διδοκῶν αὐτοῖς χαρίζεσθαι» Σχολ. ἴλ. η, 408.
 Ἡοικός, ὁ· ὁν. Ἀθηναίου τινός, ἐπιγρ.
 Ἡοικός, 3· ὁ τὸ ἡθος ἀφορῶν, τὸν χαρακτήρα παριστάν· «ἡοικὸν ποιήμα, τὸ ὁλοῦν τὴν προαίρεσιν» Ἀριστοτ. πολιτ. 8, 1 ὧς. - μέλη, ἀρμονίαι, ῥῆσεις, τραγωδία· «ἐπὶ τὸ ἡθος ἐπιδρώσαι» Ἀριστοτ. αὐτ. «αὐτὸς οὐκ ἔστιν ἡοικόν, ἀλλ' ὀργιαστικόν» Ἀριστοτ. πολ. 8, 6· «τὸ ἡοικόν τῆς φιλοσοφίας· τὸ μέρος τῆς φιλοσ. ὅπερ ἀναπτύσσεται καὶ οὐ δάσκει τὰ ἀξιώματα τῆς ἡθικῆς Δ. Αερό. 1, 18 ὁμ. τὰ ἡοικὰ ἡ· οἱ ἡοικοὶ λόγοι· «ἡ διδασκαλία τῆς ἡθικῆς, μετ. γ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν χαρακτήρα, ὁ χαρακτῆριστικός, ἐκφραστικός· ἡ ἡοικὴ λέξις, ἀρμόττουσα ἐκάστῳ γένει καὶ ἔξει» Ἀριστοτ. ῥήτ. 4, 7· «τὸ ἐν τῇ λέξει μέτριον καὶ ἐπεικὲς ἡθος ἔχον εὖνον ποιῶν τὸν ἀκρυχτὴν καὶ παθητικὸν ἀπεργάζεται λόγον» Οὐλπ. εἰς Δημ. Ὀλ. 1· ἐπὶ ἡθικῶς· «ἡθικῶς σφύδρα μειδιᾶσας· οὕτω μὲν διὰ, ὥστε συνεκφαίνεσθαι τι τῆς τοῦ μὲν διώοντος ψυχῆς ἡθος· οἶον, ἀποφθεγξαμένου τινός τι γελῶν, ἀπλῶς μὲν καὶ ἀνηθοποιήτως γελᾷ ὁ διὰ τὸ γελῶν μόνον γελῶν· εἰ δὲ μετὰ τοῦ γέλωτος ἐνηθύνεται καὶ ψυχῆς διάθεσιν ἀμᾶ... τοῦτο ἔστι τὸ ἡθικῶς γελᾶν» Κοραῆς εἰς Πλούτ. Βρουτ. 51· συγρ. ἡοικότερος Ἰεζέξ.
 Ἡοικότης, ἡθος, ἡ· λόγος ἡθικός· «ἡοικότης καὶ κολακεία τὸν θυμὸν ἡμέρῳσε» Χρυσ. τ. 5, σ. 644, 2.
 Ἡοικῶς, ἐπὶ ἴδ' ἡθικός.
 Ἡοισίς, ἡ· ἡθισμός, στραγγισμα Ἀριστοτ. πρὸλ. 2, 41, ὅπερ κατὰ τοὺς φιλολόγους γράφ. ἡθῶν ἡ διήθησις.
 Ἡοιστήριον, τό· ἡοητήριον, δι. γρ.
 Ἡομάριον, τό· ὅποιον τοῦ ἡθμός· καὶ Ἡοσύχ. διωλίστηριον.
 Ἡομοειδής, 2· ὁμοῖος τῷ ἡθῶν, πορῶ· «ἡ· ὁσούτων ἡθῶν» Πολυδ. 4, 204· οὗς τὰ

ἡθμοειδής = αἱ ἄνω ὅπαι τῆς θινός, δι' ὧν ἀνα-
πνέονται τ' αἱ λην. ἐπὶ ἡθμοειδὸς Ῥοδρ. Ἐρξ.
Ἡθμός, ὁ (ἡθω) σκευὸς τετραμένον εἰς πολ-
λὰς τρύπας, δι' ὧν τὸ ὑγρὸν ἀφύων ἀνωθεν
τὰ παχέα τῶν μορίων διέρχεται καθαρὸν
διωλιστῆρ, στραγγιστῆρ, πανίον, δι' οὗ ἀφύ-
ωνεν ἢ καὶ διέλθῃ ὑγρὸν τι, κατὰ τοὺς ποιμέν
σημ. τσαντίλλα, κατὰ Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1,
1291 ἡθμός· «ἐνθόντες εἰς τὸ στόμα τοῦ κε-
ραμίου τὸν καλούμενον ἡθμόν» Ἀριστοτ. Ἰ.
Ζ. 4, 8· ἡθμ. πολύτρητος· Ἀνθ. 6, 101· ὁ
Ξεν. ὀνομάζει οὕτω τὰς βλεφαρίδας, ἀπομ.
1, 4, 6· παροιμ. «τῷ ἡθμῷ ἀντελύν» Ἀρι-
στοτ. οἰκ. 1, 6· ἡθμ. σχοίνισος = μικρὸν
κένιστρον πλεγμένον ἐκ σχοίνων εἰς ὃ ρίπον-
ται οἱ πεσοὶ ἐν τῷ παΐειν = κημός· «τριχθα-
δίας ἀδόκητα βελῶν ψηφιδας ἀπ' ἡθμοῦ»
Ἀνθ. 9, 481· καὶ «κημός ὁ ἐπὶ τοῦ καθίσκου,
εἰς ὃν τὰς ψήφους καθίσταν ἐν τοῖς δικαστη-
ρίοις. Κρατίνος δὲ αὐτὸν ἐν νόμοις σχοίνιον
ἡθμόν καλεῖ· τοιοῦτος γὰρ ἐγγίνεται καὶ ἡν
παρόμοιος γώνη» Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 1147.
Ἡθμ-ώδης, 2· ἡθμοειδής· «κημός, πλέγμα
τι δικτυώδες καὶ ἡθμώδες» Σχολ. Ἀριστ.
σφ. 99.

Ἡθμ-γράφω· παρασταίνω, περιγράφω, ἐξ-
ιστορῶ ἥθῃ, χαρακτηρίζω, μετν. βί. Θουκ. 8,
ἐκ τοῦ

Ἡθμ-γράφος, 2· ὁ περιγράφων, ζωγραφί-
ζων, παραστάνων ἥθῃ, χαρακτηρίζων ἐν εἰκό-
νι, ζωγραφίας, λόγου ἢ τέχνης μιμητικῆς·
«οἰκνός δὲ ἡθογραφικός» καὶ ὅλγῃ, πρότερος
«ἥθων μιμητῆς καὶ ἀριστος διαγραφύς» βί-
Θουκ. 8· ἐπὶ ζωγρ. «ὁ μὲν γὰρ Πολύγνωτος
ἀγαθὸς ἡθογράφος· ἡ δὲ Ζεύξιτος γραφὴ οὐ-
δὲ ἔχει ἥθος» Ἀριστοτ. ποιητ. 6.

Ἡθμ-κλήεις· εἶδος· ἀνδρ. ὄν. Λουκ.

Ἡθμ-λόγιω· παρασταίνω, ἀπομιμοῦμαι ἥθῃ
καὶ χαρακτηρίζω, ἰδ. ἐπὶ τῶν κομικῶς ἀπομι-
μουμένων τοῦτο, ἵνα προεξηγήσῃ γέλωτα εἰς
τοὺς θεατάς· «τοιαῦτα γὰρ ποιεῖ τὰ περὶ τὴν
τοῦ Ὀδυσσεύς ἡθικῆς αὐτοῦ (τοῦ Ὀμ.) βιο-
λογούμενα οἰκίαν οἰοῖται κωμῶδία εἰς ἔστιν
ἡθολογούμενη» Λογγιν. περὶ 59.

Ἡθμ-λόγισ, ἡ· περιγραφὴ τῶν ἥθων καὶ
τῶν χαρακτηρίων, ἢ μιμητικὴ, ἰδ. ἢ κομικὴ,
παραστάσις τῶν χειρονομιῶν, πράξεων κλ.
τῶν ἄλλων, ὅπου λέγ. καὶ χαρακτηρισμός
Ποσειδ. ἐν Σειλέ. ἐπιστ. 95.

Ἡθμ-λόγος, 2· ὁ παριστάνων, ἥθῃ ἢ χαρα-
κτήρας, μιμητικῶς, ἰδ. κομικῶς παριστάνων
τὰ σχήματα, τὰς πράξεις κτλ. τῶν ἄλλων,
ἵνα διεγείρῃ γέλωτα, ὡς τὸ ἀρεταλόγος καὶ
βιολόγος, μετὰ τοῦ ἀναμνηστικῶς Δ. Σιλ.
20, 63· ἰδ. ἀρεταλόγος, καὶ Ἡσυχ. = θεα-
ταστής.

Ἡθμ-νόη, ἡ, λέξ. σχηματισθ. ὑπὸ Πλάτω-
νος πρὸς παραγωγήν τοῦ νόμου. Ἀθην. ἢ
γνωστικὴ καὶ ἐρῶνικα νοῦσα, Κρατ. 407.

Ἡθμ-ποιεῖν· ἡθολογεῖν· «αὐτὸς ἡθμοποιεῖ καὶ
κατασκευάζει τὰ πρόσωπα τῶν λόγων πιστὰ
καὶ χρηστὰ» Δ. Ἀλ. π. Λυσ. 19· «ἡθμοποιεῖ,
λόγους ἀρμόζοντας ἢ ἥθῃ ποιεῖ» Ἡσυχ. καὶ
μυρρώνος τὰ ἥθῃ, τὸν χαρακτηρίζω· τοῦτο

καὶ τὰς τῶν θηρίων ἡθμοποιεῖ πρὸς τὰ πάθη
φύσεις» Πλούτ. ἡθ. 450. Περ. 2· περὶ τοῦ
αἵνου λέγει ἐν ἡθ σ. 799 «ἡτοχῇ δὲ δια-
θάλπων ἡθμοποιεῖ τὸν πίνοντα καὶ μάλιστα
σιν», ἀντιθ. «ἐν ἀρχῇ μὲν ὑπὸ τῶν ἥθων
καταστρεφῆται τοῦ πίνοντος» ἀπικανόζω πιστός
ἥθῃ καὶ χαρακτηρίζω διὰ ζωγραφίας ἢ λόγου
Δ. Ἀλ. καὶ μετν.

Ἡθμ-ποιητικός, 3· ὁ ἀνέκων, ἐπιτήδειος,
ἐκάνος πρὸς ἐκθεσιν τῶν ἥθων καὶ χαρακτη-
ρίων· ἐπὶ ἡθοποιητικῶς Ἐδστ. 1955, 54.

Ἡθμ-ποιεῖν, ἢ α) ὁ σχηματισμός, ἢ μίμησις,
ἢ παράστασις καὶ ἐκθέσις τῶν ἥθων καὶ χα-
ρακτηρίων· «ποιητικὴ μὲν αἰνέσις καὶ
διήγησις, ταύτων δ' ἐκτίρας μόρια ἡθοποιεῖ
καὶ διηγήματα» Ἀριστοτ. Κυντὶλ. 87· «ἡ-
θοπ., πρὸς ἥθας μιμήσασθαι» Πούγ. 6) ἢ ἡ-
θικῇ παιδείῳσις, μόρφωσις Στραβ. 2, 127.

Ἡθμ-ποιός, 2· ὁ μορφοῦν τὰ ἥθῃ, τοῦ
χαρακτήρα· «ποιεῖται Πλούτ. Θερ. 2· «ἡ-
θοπ. κλημάτα», Διων. 6· «λόγ. ἡθοπ. = ἐκ-
φράζων τὰ ἥθῃ καὶ συναίσθηματα τῆς ψυχῆς»
Ἀριστοτ. Κυντὶλ.

Ἡθός, τὸ (ἥθος) 1) ὁ συνήθης τόπος τῆς δια-
μονῆς, διατριβῆς, κατοικίας, πληθύνον. ἐν
τῷ πλ. κυρ. ἰων. κατὰ Γρ. Κορ. 594· παρ'
Ὀμ. ἐπὶ γέῳν· «ἥθεα καὶ νομοὶ ἔπαιον» Ἰλ.
ζ, 511· ἐπὶ χοίρων, «κατὰ ἥθεα κοιμηθῆναι» =
ἐν τῷ σταθμῷ τῶν χοίρων, γυθ. γουρουν-
κούμαστο Ὀδ. ξ, 411· «τὸ χερσαῖον γέον
εἰς τὰ ἥθεα καὶ νομοὺς ἐξερπύσσει» Ἀριστοτ.
π. κόσμ. 6· ἐπὶ ἰχθύων Ὀππ. ἀλ. 1, 93·
ἐπὶ ἀνθρώπων· «ἐπεταί πόλιν τε καὶ γῆρα
λαχὼν» = κατοικεῖται ἡ Πό. Ἰρ. 169. 327·
«Λακεδαιμονίῳν μεγέθυντες ἀνδρῶν ἥθεσι» =
ἐλθόντες εἰς Λακεδαιμόνα Πινδ. Η. 4, 257,
Αἰσχ. ἰκ. 62· συχνὰ Ἡρ. «Κυμαῖοι ἐξ ἡ-
θέων ὑπὸ Σκυθίων ἐξαναστάντες», 1, 15·
«ἀπῆλκυσε ἐξ ἥθεα τὰ Περσῶν», 1, 157·
ὡς. Ἐδρ. «πατρίδος θεοὶ μ' ἀφίρῳσαντο γῆς·
ἐξ βαρβάρ' ἥθῃ», Ἐλ. 231 καὶ μετν. π. «ἡ-
θεα γαίης» Δ. Περ 29 καὶ συχνὰ σποράδ. εἰ
καὶ μετν. πεζ. «καὶ Γαζίλῃν ἀποπέμψαν ὅππῃ
σω εἰς τὰ ἥθεα τὰ αὐτοῦ» Ἀρρ. Ἀν. δ, 20,
6· «ἔνθα εἶλα τὰ ἥθῃ αὐτῶ καὶ τοῖσι κε-
χαρισμέναι» Ἀλλ. Ζ. Ἰ. 11, 10· ὁ δὲ Φ.
λύστορ. καὶ τὸν ἐνικὸν ἔχει μετὰ τοῦτο. σημ.
Ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος μεταφέρεται ἐπὶ τὸ πνευ-
ματικόν ὡς, «ἔμενεν ἐν τῷ αὐτοῦ κατὰ τῶ-
πον ἥθει», Τίμ. 42· «ἥθῳ τὸν αὐτοῦ πο-
νεί ἐν τοῖς ἥθει τοῖς τῆς αὐτοῦ συνήθειαι·
ἀναστρεφόμενον», νόμ. 9, 905· τὰ γωρεῖα
ταῦτα ἀποτελοῦσι τὴν μετὰ τῶν εἰς τὴν ἔπ.
σημ. «χρηστός τὸ ἥθῃ πληθυντικῶς φυλάτ-
τον» οἱ γὰρ ὁδολογοὶ χρηστοὶ τὸ ἥθος ἐνικῶς
φασὶ καὶ οὐ πληθυντικῶς· Φρόν. 361· 2)
συνήθεια, ἔθωμος, ἔθος Ἰρ. 139· «ἥθ.
καὶ νόμοι», Θι. 66, Ἡρ. 2, 35· «εἰς καινὰ
δ' ἥθῃ καὶ νόμους ἀφγμένῃ» Ἐδρ. Μῆδ.
238· ὁ τρόπος τοῦ πράττειν καὶ ἡμεῖται, ὁ
χαρακτήρ, τὸ ἐρῶνικα· «ἥθ. ἐπὶ ἀποπνεύ-
μα», Ἡρ. 67· «ἥθ. ἡμῶν» Πινδ. Ὀ. 10, 21·
«εἶλα γὰρ κίεσθαι ἥθῃ» Αἰσχ. Πέρσ. 640,
«ἐκίχθη ἥθεα καὶ κίερα ἀπαρξέμενον», Ἡρ.

184· «δ' μιᾶρον ἦθος» Σοφ. Ἀντ. 742· «πα-
δεύειν ἦθος», Δλ. 592· «τὰ τῶν νέων ἦθη»,
— πολιτείας· Πλάτ. πολ. 8, 549, ἰδμ. 11,
929· συγν. παρὰ Πλάτ. ἐν δὲ τῷ ἐν. ση-
μαίν. χαρακτηρ. τὸ θυμικὸν τῆς ψυχῆς· «φρό-
νιμον καὶ ἡδύχουν», πολ. 10, 601· «ἦθ. γεν-
ναῖον», πολ. 6, 496· «ἦθ. ἀνδρείον», πολιτ.
308· «τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος», πολ. 3, 400· «ἐν
τοιούτοις ἦθεσι παιδευθέντες» Ἰσοκ. 4, 82·
συχνὰ «πρὸς τὸ ἦθος» = γλυκὺς τὸν χαρα-
κτῆρα Πλάτ. Φαίδρ. 243· «φιλόπολις τὸ ἦ-
θος» Θουκ. π. Πολυδ. 9, 26· «βελτίων τὸ
ἦθος» Δημ. 20, 14· «ἀσθενὴς τὸ ἦθος» Ἀ-
ριστοτ. 1. Ζ. 9, 12 καὶ μτγν. Σπαν. ἐν
τοιούταις συνδέσ. ἢ δοτ. — τῷ ἦθει Θεόφρ.
χαρ. 6· καὶ ἐν πλ. «κόσμοι τὰ ἦθη» Ἀθην.
6, 260· «ἀπλοὶ τοῖς ἦθεσι» Δ. Σικ. 5, 21,
ἀντιὰ φέγει ὁ Φρόν. ἴδε Λοδεν. Φρον. 364
οἱ μτγν. καὶ μετὰ προθ. «βδελυροὶ εἰς τὰ ἦ-
θη» Ἀδμ. φεῦδ. 1, 16· «ὕψιλος ἐν ἦθει»
Πλουτ. Διον 4· «ἱερὸς τὴν τέχνην καὶ κατὰ
τὰ ἦθη» Ἀθην. 1, 1· πρὸλ. ἦθος· ὁ Πλάτ.
συνδέει ἀφ' οὗ «τρόποιον ἦθει καὶ ἔθει»,
νόμ. 12, 968· «τρόποι καὶ ἦθη», 10, 896·
καὶ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ· «ἐλαρόν τὸ ἦθος»
Ξεν. συμπ. 8, 3· ἐν γέν. πᾶσα ἐκφρασίς τοῦ
φρονήματος, μόρφωσις καὶ χαρακτηρηστικά
τοῦ προσώπου, καθύστερ ἐκφράζεται ὁ αὐ-
τὸν ὁ χαρακτηρ. ἰδ. μάλιστα αἱ ἡμέτεροι ψυχι-

καὶ καταστάσεις, ἀντίθ. τῷ «πάθος»· ἴδε σύνθ.
Ἠθροισμένως, ἐπὶ ἐκ τῆς μετγ. π. παρκ.
τοῦ ἀθροίζω· ἀγγελῶν Ἠσού. ἐν λ. ἀγγελῶν.
Ἠθω, ἀθρ. ἦσα· διυλίζω· ἴδ' ἡθώ Γαλην.
(συγγ. τῷ σήθω).
Ἠτ· αἰ, Λεξ. αἰτίας ἐπιγρ.
Ἠτ, κατέλ. ὄνομα θηλ. ἀντί η, Πάριου ἐπιγρ.
Ἠτ, τὰ (εἰμι)· «τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτηδεύειν βρώ-
ματα καὶ πρὸς τὸ εἶναι χρήσιμα, ἢ τοῖς ἰοῦσιν
ἐπιτηδεύειν» Ἐτ. Μ. τὰ ἐφόδια, λατ. vialica·
«ἄλλ' ὅτε δὴ νηὶς ἐξέφευγε τὰ ἦτα πάντα» Ὀδ.
π, 329· ἐν γέν. τροφή, φαγητόν· «αἶς καὶ
ὄλην θώων πα· θαλίων τε λύκιον τ' ἦτα πέ-
λυνται», ν. 103· «ἦτα καὶ μέθυ λαρόν» Ἀ-
πολ. Ρ. 1 659· «ἦτα κριθάων» Νικ. ἀλ. 411·
ἐν Ὀδ· «ὡς δ' ἄνεμος ζαῆς ἦτων (ἀναγινώσκει
ἀισυλλ.) θημῶνα τινάζει καρφαλέων» = ἀγύ-
ρων, ε, 308· «ἦτε, τὴν τῶν ὀσπρίων καλαυτήν»
Φώτ. λεξ. πρὸλ. Φερεικ. ἐν Σχολ. Ὀδ. σ,
289· (τὸ ἐ παρ' Ὀμ. εἶνε ἐν ἄσσει μακρόν,
βραχὺ δ' ἐν Ὀδ. σ, 362, μ, 319· ἀισυλλ., ε,
266, π, 212, διὸ κατὰ Βίβλ. ὁρθότερα ἢ γοι.
ἦε, ὡς καὶ ἡ γεν. πλ. κάλλ. ἦων, ε, 308·
πρὸλ. δῆλως).
Ἠτ, ἰων. ἀντί ἦειν, παρτ. τοῦ εἶμι, συνηρ.
ἦε, — ας, — ε, γ'. ἐν. ἦε καὶ ἦτε, παρ' Ὀμ.
ὅστις σχηματίζει καὶ 3 πλ. ἦτον Ὀδ. φ,
370.
Ἠτ, ἰων. ἀντί ἦεισαν, παρτ. τοῦ εἶμι Ὀμ.
Ἠτ, ἰων. (ἀττ. συνηρ. ἦτοις, μόν. π. «ἦθων
λεχτοὶ» Σοφ. Οἶ. π. 18, Εὐρ. Φοιν. 952)·
ὁ εἰς ὦραν γάμου νεανίας, ὁ ἀγῶνας νέος,
λοιπὸν ὅτι ἐπὶ τοῦ θηλ. γέν. ἡ παρθένος,
τοῦτε ἐπὶ τοῦ ἀρρενός ἦτος· Ἐδσ. 1164, 34
«ὁ ἀμαρῶν νεανίας, ἀγένης, νέος, ἀγα-

μος, παρθένος, ἀφθόρος» Ἠσού. Ἠλ. λ, 60,
Ὀδ. ζ, 63, 69, ἀφ' οὗ. ὁμοῦ· «παρθένος ἡ-
θεὸς τε» Ἠλ. σ, 593, Ἠρ. 3, 48· «μέχοι παρ-
δογόνιας ἦθου καὶ ἀκήρατοι γάμων τε ἀ-
γνοὶ ζῶσιν» Πλάτ. νόμ. 8, 840· ὁ δὲ Τηρ.
λεξ. ἐξηγ. «ἀρπαρὸς πρὸς γυναῖκας» ἀντί
τοῦ γεγαμηκότας, νόμ. 9, 877· «ἦθου ἐν
ὄντα» Δημ. 59, 22· «ἰσους μὲν ἡθεὺς ἐμὲν
Δάρδανος δὲ ἀγεται γυναῖκα» Δ. Ἀλ. 1, 61·
τὸ θηλ. καὶ δὴ τὸν πλ. ἔχει Νικ. παρ.
Ἀθην. 15, 684, καὶ Ἀνθ. 9, 241· (ἡ παρτ.
ἀμφ. κατὰ Δεδερλάν ἐκ τοῦ αἰθω) πρὸλ. α'
ζῆθος).

Ἠτ, ἰων. ὑπερτ. τοῦ εἶμαι, ἀντί εἶκων.
Ἠτ, ἰων. 3 ἐν. ὑπερτ. τοῦ εἶκω Ὀδ.
Ἠτ, ἰων. γ'. ἐν. ἀθρ. τοῦ αἰσώω Ὀμ.
Ἠτ, ἰων. ἀντί ἦειμεν τοῦ εἶμι.
Ἠτ, ἰων. εσσα, ἐν (ἦτων)· ὁ ἔχων ὄχλην, ἴδ.
ὄρατῃν, ὕψηλὴν, ἀπότομον· «ἐπ' ἦτοντι Σκα-
μάνδρην» Ἠλ. ε, 36· «οἷα τὰ περὶ αὐτὸν ὄχθω»
ὁ αἰγυλίου ὄχλην· Ἐδσ. ἔσφαλ. τινὲς τῶν
ἀρχ. γραμ. παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ ἦτον, ἀντί
ἴσους = ἀνεμόμενους λευμῶνας ἔχων Ἠτ. Μ.
Ἠτ, ἰων. ἦτων συνηρ. ἐπὶ τῶν ἀκτῶν, ὄχθων
τῆς θαλάσσης τίθεται, καὶ παρὰ Κ. Σμ. «ἦτ-
ναισι ἦτεν πείθον καταδοσκομένοις», ν.
299, ἐκλαμβάνεται ἀντί τοῦ λευμῶν, διὰ
τοῦτο Βούττ. λεξ. 2, 23 σπετίζει αὐτὸ μετὰ
τοῦ εἰαιμενῆ, ἦμαι, καὶ ἐξηγεῖ «ὁ βέων διὰ
λευμῶνων καταπρασίνων», πληρ. ἔσφαλ. ἀλ-
λοι τὸ παράγ. ἐκ τοῦ ἦτα, ἄρα = ἔχων ἀφ' οὗ
νον χιλιόν.
Ἠτ, ἰων. τὸ ἦτ· ἦτα.
Ἠτ, ἰων. γ'. πλ. παρτ. τοῦ εἶμι, ἐπ. ἀντί ἦει-
σαν ἴδε ἦτα.
Ἠτ, ἰων. ὦν, αἰ' κόμη Ἀργολίδος οὐ μακρὴν
τοῦ ἀκρωτ. Σκυλλαῖον Ὀμ. Στράβ.
Ἠτ, ἰων. εἶος, ἐπ. ἦος, δ' 1) πατ. Ῥήσου
Ὀμ. 2) Ἑλλήν τις Ὀμ. 3) υἱὸς Μάγνητος,
μνηστήρ τῆς Ἰπποδαμείας Πaus.
Ἠτ, ἰων. ἦ· Νηρηΐς τις Ἠσ.
Ἠτ, ἰων. ἰων. = ἦνός.
Ἠτ, ἰων. δ' ἐπὶ τοῦ Φοῖβου· «ἦτε Φοῖβε Ἠλ.
σ, 365· κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον = τοῦτο τῆς
καὶ λοιπὸν ἦτος, ἐκ τοῦ ἦμι· κατ' ἄλλ.
ἰήτος (δ' ἴδ.), κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ἦ, ἦ, τῆς συνηρ.
ἦθ. προσων. τοῦ Φοῖβου, καὶ τέλος κατ'
ἄλλ. ἐκ τοῦ ἦς = ὁ ἀγαθός· ἴδε Φράγγ. αἰ.
Ὀμ. ὅμν. Ἀπολ. Δ. 120.
Ἠτ, ἰων. ὅθεν «ἦτῶμεθα» πεπληρώμεθα, ἐπισο-
οιτῶμεθα Ἠσού.
Ἠτ, ἰων. γ'. πλ. ἰων. καὶ ἴσαν ἴδ' ἦτα Ὀμ.
Ἠτ, ἰων. α. ἐν. παρτ. τοῦ εἶμαι, ἐπ.
Ἠτ, ἰων. πλ. ὅ, παρτ. τοῦ εἶμι ἐπ. ἴδ. ἦτα.
Ἠτ, ἰων. π. ἀθρ. α. τοῦ αἰσώω Ὀμ.
Ἠτ, ἰων. ὄνος, ἢ (ἴω)· τὸ ἀκούειν, φήμι, ἐκ τοῦ
αἰώ, κατὰ Σχολ. οὕτως ἀνέγνω ὁ Ζηνόδο. ἐν
Ὀδ. 6, 42· οὐδ' αὖτος ἀλλοῦ ἢ λεξ. εἰρίσκειται.
Ἠτ, ἰων. ὄνος, ὄνορ. αἰών, ἦ, ἀττ. π. συνηρ.
ἦ·ν· ἀόσι Μόσχ. 3, 37· ὄχθη, συνηρ. ἢ ἀ-
κτα, τὸ παραβλάσσειον, τὸ χαλκὸς τῆς θα-
λάσσης· «ὄνι κύματ' ἐπ' ἦτόνος κλύεσσον»
Ἠλ. φ. 61· «ἦτόνας τε παρὰ κλήρας λιμένας
τε θαλάσσης» Ὀδ. ε, 418· «ἦτόνας ἀλκίαι» Εὐρ.

Τρ. 828· «ποντίων σάλων ἡδὺν ἀρματεύ-
σαν», Ὀρ. 995· «ἐναυμάχησαν περὶ Ἀδουδον
κατὰ τὴν ἡδύνα» Ἐνν. Ἑλλ. 1, 1, 3· ὁμορ.
τόπ. παρὰ Πινδ. Ἰ. 1, 45, ὁμορ. Θεοκρ. συχνὰ καὶ
Ἀισχ. Ἀγ. 1130· σπαν. ἐπὶ τῆς ὁμορ. τῶν
ποταμῶν· «εὐρύς ποταμός ἡδύνας» Ἀπολ.
Ῥ. 2, 659· «ἐπὶ ταῖς ἡδύσι τοῦ Τιρέντιος» Δ.
Ἀλ. 4, 27· «ἡδύνας» αἰεταί, αἰγιαλοί, τῶν
ὀφθαλμῶν τὰ ὀποκάτω, διὰ τὸ φέρεσθαι δι-
αυτῶν τὰ δάκρυα, ὡς καὶ κατὰ τὴν θα-
λάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα· Ἡσίοχ. «ἡδὺν
πάσα ἡ τῶν ὀφθαλμῶν περιγραφή» Πολυδ.
2, 71.

Ήτιών, ὄνος, ἡ· 1) πόλ. Μακεδονίας εἰς τὰς
ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος, ὁ λιμὴν τῆς Ἀρσι-
πόλεως· Ἡρ. κατ. Ἡιονίτης Στ. Βυθ. 3) πόλ.
ἐν Πελοποννήσῳ, κτίσμα Δρυόπων Δ. Στ.
11 κα· (ῥ) ἡκιστος, συγγ. τῷ ἀκῆν, ἀκαλός,
ἴσο βοῦτη. λεξ. 1, 13, κατ. Ἀθ. Σκελλ. Ἀ-
νῶμ. καὶ Ἑλλ. ῥήμ. συγγ. τῷ ἀκῆμαι, οὐ
ρίζ. ἀλ. ὅθεν τὸ ἄκως, ἀκῆων, ἀκῆν, ἐνῆλλ. δὲ
τοῦ κ πρὸς τὸ π, ἡκ-ιος κτλ.) ἐπὶρ. σιγὰ,
ἀσθενῶς, ἡσυχῶς, οὐχ ὀδυνητὰ· ἡκα πρὸς ἀλ-
λῆλους ἀγόρευον· = σιγὰ Ἰλ. γ, 155· ἐπὶ κι-
νήσεως, ὀλίγον, ἀνεπαίσθητος, ὁλίς· ἡκ-
ἐπ' ἀριστοτά, ὀλίγον πρὸς τὰ ῥ. ψ, 346·
ἡκα παρακλίνας κεφαλὴν· = ὀλίγον τι πρὸς
τὸ πλάγι κλίνας τὴν κεφ. Ὀδ. υ, 301·
τοὺς μὲν λιπὼν αὐτοῦ ἡκα ἰόντας· = ἡρέμα,
βραδέως, ρ, 254· ἀφαμένος δ' ἀρα χεῖρὸς
ἀπώσατο ἡκα γέροντα· = ἡπίως Ἰλ. ω, 508·
ἐν γέν. ἡπίως, μαλακὰ, ἐλαφρὰ· «χιτῶ-
νας... ἡκα στίλβοντας ἐλαίῳ» Ἰλ. σ, 595·
ἡκ' ἐπιμειψήσας· = πρῶτως, ὀλίγον καὶ γλυ-
κὰ γέλασας, κοιν. χαμογέλασας· Ἡσ. θε. 547·
ἡκα μέλαν· Ὀππ. κυν. 3, 39· ἐν τῇ Ἀνθ.
καὶ ἐπὶ χρόνου, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμη-
δὸν Ἰάκωβ. εἰς Ἀνθ. Παλ. σ. 116.

Ήκα, ἀνρ. α. τοῦ ἡμι, 3 ἐν. ἡ· Ὀμ.
Ήκιστος, 3· ἐπὶ τοῦ ἡκα ὡς Ἡσίοχ. ἀ-
σθενῆς.

Ήκαλέος, 3· τῷ προηγ. ἡκαλέων γελώ-
σι· πρῶτως, οὐκ ἐσκαυρωπακύνει· Ἡσίοχ.

Ήκαλός, 3· ἡκαλέος, γραμ.

Ήκατ, ἀδος, ἡ· ἡκάδα· ἡνδρωμένην γυ-
νῆκα· Ἡσίοχ.

Ήκαγε, ἡ· ἐν. ἀνρ. 6· τοῦ ἀκαχίζω, ἔχω
Ήκασιδῆς, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σουδ.

Ή-κεστος, ἡ, ον, π. ἀντὶ ἡ-κιστος (κῆω,
κέντω, κέστρα, κεστός) ὁ μήπω τὴν κέ-
στραν, τὸ κέντρον, κοιν. βουκέντρι, δοκιμά-
σαι, περὶ βουὴν μήπω δοκιμασθέντων καὶ δι-
οραχθέντων νὰ ἀποτριῶσι· «βοὺς ἐντὶ νηὶ ἡνις
ἡκίστας ἱερυσάμενοι» Ἰλ. ζ, 91. 309· κατὰ
τοὺς ἀρχ. γραμ. ἀκένετος, ἀδόξατος.

Ήκῆ, ἰων. ἡ· ἀκῆ, αἰχμή, ὀξύτης σιδήρου,
ἀκωκή, ἐπιδορατὶς ἀκμή· Ἡσίοχ. «ἔστι
κατ' ἡκῆν κύματός τε κἀνέμου» Ἀρχιλ. ἐν
Ἑτ. Μ. 424.

Ήκῆς, 2· αἰχμηρός, ὀξύς· Ἡσίοχ.

Ήκιστος, 3· ὑπερβ. τοῦ ἡκα· «ἡκιστος ὁ
ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμενος ἄρμα» = βραδύτατος ἦτο
εἰς τὸ νὰ ὁδηγῇ τοὺς ἵππους, μόν. ἐν Ἰλ. ψ,
531, ὑπερβ. οἱ ἀρχ. ἔργα καὶ ἡκιστος, ἴδε

Βουημαν. λεξ. 1, 14· τὸ ἡκιστος ἐν ἀπαρτῇ
παρ' Ὀμ.

Ήκιστος, 3· ὑπερβ. τοῦ συγγρ. ἡσων,
συνῆθ. ὑπερβ. τοῦ κακός, καὶ μικρός· (ἐξαι-
ρετ. δὲ ταῦτο ἔξ. τὴν ἐκ, ἐξ ἡς ἐκω, = ἐκ-
ω, ἡκ-ω = ἡκ-τω, ἡκτώμαι ἴδ' Ἀν. Σακ. Ἀ-
νῶμ. καὶ Ἑλλ. ρήμ.) ὁ ἡκίστος, ἐλάχιστος,
μικρότατος, ἀσθενέστατος· πρῶτον παρὰ
μετρ. «ἡκιστος ἦν ἡν» Ἀλ. Π. Ἰστ. 4, 31·

«ἡκιστος κρυμὸν φέρειν», 9, 1, κατὰ τὸ
ὁμῆρ. χωρίον (ἴδ. ἡκιστος)· συνῆθ. ἐπὶρ.
ἡκιστα· «μήτε τὸ ἐλάχιστον, τὸ παρακρινόν,
διόλου» «ὅν ἐγὼ ἡκιστ' ἀν' ἡδέλησ' ὀλωλό-
των κλέειν» Σοφ. Φιλ. 425, καὶ συχνὰ εἰς

τὰς ἀπαντήσεις τὰς θρησκευτικὰς ἀρνητικὰς, Ὀδ.
ε. 623, Εὐρ. ἰκ 541, Ἀριστ. νεφ. 316, καὶ συχν.
παρὰ Πλάτ. Γοργ. 469· «ἡκιστα φεύγειν
σκαπὸν ἀνδρ' ἐλθρόν χρεῶν» Εὐρ. Ἡρ. μ.

299· «οὐχ ἡκιστα ἄλλα μάλιστα» Ἡρ. 4,
170· «κελεύων ὡς ἡκιστα ἐπιφανῶς κατα-
σχέειν» = ὅσον τὸ δυνατόν ὀλίγιστα Θουκ. 1,
91· «ἡκιστα φιλοσφίξας πρίντα ποιῆται» =

ἔπειρ ἐλάχιστα, διόλου οὐκ ἀρμόζουσι τῇ φι-
λοσ. Πλάτ. πολ. 6, 500· μ. γεν. «τὸ
τεθνάκει ἡκιστ' αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβε-
ρὸν» = ἐλάχιστον μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἶναι

εἰς αὐτοὺς φοβερὸν ὁ θάνατος, οὐδὲως φο-
βούνται αὐτοὶ μεταξὺ τῶν ἄλλ. ἀνθρ. τὸν
θάνατον, Φαίδ. 77· «οὐχ ἡκιστα Ἀθηναίων

αἱ, ἀλλ' ἐν τοῖς μάλιστα», Κρίτ. 62· «ἡκ-
ιστα πάντων» Ἀριστ. πλ. 440· συχν. α ὁ χ

ἡκιστ α, ὡς σχῆμα λιτότητας = μάλιστα·
«κατηγορεῖτο δὲ αὐτὸς οὐχ ἡκιστα μηδισμὸς»
Θουκ. 1· ὅπως ἰδιαιτέρως, ἐξαιρετικῶς, «οἷτε ἄλ-
λοι ἀνθρώποι καὶ οὐχ ἡκιστα Ἀθηναῖοι» = καὶ

πρὸ πάντων μάλιστα οἱ Ἀθ. Πλάτ. Πρωτ. 313·
«πολλαχῇ μὲν καὶ ἄλλῃ, οὐχ ἡκιστα δὲ κατὰ
τὴν γένεσιν», συμ. 178· «μάλιστα δὲ καὶ

οὐχ ἡκιστα ἐδιδάξαν» Θουκ. 7, 44 καὶ συ-
χνά, Ἐνν. ἀπομ. 1, 2, 23 καὶ μετρ.

Ήκου, ἰων. ἀντὶ ἡκου Ἡρ.

Ήκριδωμένως, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ π. παρκ. τοῦ
ἀκριδῶ· ἀκριδῶς, σωστά, μετρ.

Ήκω, παρατ. ἡκων, συνῆθ. μ. σημ. ἀορ. ὡς
κατότην ἔχουσι συχν. αἱ ἐγκλ. τοῦ ἐνεστ.

μέλ. ἡῖω, οἱ λοιπ. χρόν. ἀρχ. (ἴδ. ἰκω) 1)
ἡλῶ, ἐρθασα, πάρειμι, ἐπὶ κινήσ. παρ'

Ὀμ. μόν. εἰς οὐο χωρ. «μᾶλα τηλόθεν ἡ-
κω» Ἰλ. ζ, 478· «οὐ γὰρ οἶω ἡκῆν εἰς ἴ-
θάκην» Ὀδ. ν, 325, ἄλλως ἰκω, ὡς καὶ παρὰ

Πινδ. Συνηθέστ. παρὰ τραγ. μετὰ τὸν προθ.
εἰς, πρὸς, παρὰ, ἐπ. καὶ αἰτ. μετὰ ἐπὶρ. καὶ
ἐπὶθ. κατηγορ. κατ' ὄν. πρυσ. «οὗτοι προι-
τογόνων ἴσως ἡκων οὐδένως ὀστερος» Σοφ.

Δγ. 626· «ἀλλὰ θιῖς γ' ἔχριστος ἡκων»,
Φιλ. 180· «χθονὸς μὲν εἰς τηλοπύρον ἡκων»
πείσαν Ἀισχ. Ἡρ. 1· «ἡκω σαφῇ τακτῇ
ἐκ στρατοῦ φέρων», Ἐπει. 40· «ἡκω σιδήρων
ὁν κράτος», Ἀγ. 219· «ἡκω γὰρ εἰς γῆν

τῆνός καὶ κατέρχομαι», Κο. 3· «πρὸς τινα,
648· «εἰς ὅψιν τινός, 213· ἀλλὰ καὶ με-
ἀπλ. αἰτ. τοῦ τόπου, εἰς ὃν τινεὶ ἐργεῖται» ἡ-
πειρον ἡῖαι Ἀισχ. Πρ. 737· «καλινόν
φύλον», 810· Ἀλλως μετὰ τὴν οὐστ. αἰτ. «ἡ-

κομην κοινὴν ὁδὸν» Σοφ. Ἀντ. 975· «ἦκ. μακρὴν ὁδὸν» = ἐργόμεθα μακρὸν ὁρῶμον Ξεν. Κύρ. 5, 5, 42· «ἦκουσιν αὐτῷ ἀγγέλοι», Κυρ. 5, 3, 26, ἐξηγητέα ὡς ἡ δοτ. μετὰ τοῦ ἐρχομαι· «εἰς σὲ πομπὴς ἦκω» Σοφ. Φιλ. 499· «— ὡς τοὺς οἴκους», Τρ. 364· — καὶ ἀπολ. «ὡ τέκνον, ἦκεις;» = ἦλθες, ἐ-φθασας, Οἱ. Κ. 328· μετὰ τῆς διὰ καὶ γεν. «ἦκ. δι' ὁργῆς» = ὁργίζομαι, 905· ἴδ. διὰ· ἐν τῷ περ. πανταχοῦ, «παρὰ σὲ ἦκω» = ἦλθον Πλατ. συμπ. 207· «εἰς καλὸν ἦκεις» = ἦλθες εἰς καλὸν καλόν, κατὰλληλον, συμπ. 174· πρῶστ. Σοφ. Αἴ. 1116, Ἀριστ. εἰρ. 275, Ξεν. Κυρ. 4, 5, 25· ὁ παρατ. σπάν. εἰς τοὺς δοκ. συγγρ. Αἰσχ. Πρ. 664, Πλάτ. πολ. 1, 327, συγχ. ὅμως παρὰ Ξεν. καὶ μετγ. οὔτινας μεταχει-ρίζ. τὸ ἦκω ὡς ἐν. ἐρχομαι, καὶ σχηματίζου-σιν ἴδιον παρκα. ἦκα, ὄ', ἴδε Λυδσκ. εἰς Φρόν. 744, οὐ καὶ ὑπερ. ἦκεσαν παρ' Ἰωσ. ἀπα-τῆ, μάλιστα καὶ ἀόρ. ἦεκα παρὰ Πaus. 2, 11, 5, Γαλην. Καὶ ἐπὶ ἀφύγων, ὡς τὸ ἐρχομαι· «νῆες ἦκουσι» Αἰσχ. ἰκ. 716, ἴδ. περὶ ἀσθε-νείων, δυστοχημάτων ἢ ἀτοχημάτων συμ-βαινόντων τινί· «ἦκ. νόσος» Σοφ. Αἴ. 185· «ἦκ. τύχη» Εὐρ. Ἰων 539· — καλὸν Ἀριστ. βάρ. 606· «ἦκει τόδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος βίου τελευτῇ» Σοφ. Οἱ. Κ. 1470· «ἦκεν αὐ-τῷ χρησμὸς» Πλούτ. Θησ 24· «τιμωρίζον ὑμῖν ἦκειν» Πλατ. ἀπολ. 39· «πόλεμός τις ἦκει» Δημ. 1, 27· «ἐφ' ἑαυτοὺς τὸ δεῖ ὄν ἦκειν», 18, 45· «— ἀνείδος ἀντ' ἀνείδους» Αἰσχ. Ἀγ. 1541· περὶ τοῦ ἦχου, «ἐχθιστον πθε-γμα τοῦδ' ἦκει πατρί» Σοφ. Οἱ. Κ. 1179· ὡς· «ἦκει ἐμοὶ ἀγγελίη» Πρ. 8, 140. Περὶ τοῦ χρόνου· «ἦκ. ἡμερα» Αἰσχ. Ἀγ. 1270· — νύξ Εὐρ. Ἰ. Τ. 42· «αἷς γῆρας ἦκει πολύν», ἰκ. 170· «ἦκει δ' ἡμῖν ὁ καιρὸς ἐκείνος» Αυσ. 12, 79· «τὸ μέλλον ἦκει» Αἰσχ. Ἀγ. 1213· (διαφορὸν εἶναι· «εἰς ἀνδρὸς ὄραν ἦκει ἡ κό-ρη» Πλάτ. Κριτ. 113)· «ἦκει καιρὸς ἐκεί-νος» Θεόφρ. 23, 33· «ἦκει δ' ἡμῖν ὁ καιρὸς ἐκείνος» Αυσ. 12, 79· οὕτω καὶ «ἐπειδὴ δὲ ἦκεν ἡ ἐκκλησία» Δημ. 19, 19. Καὶ ἐπὶ φα-νητῶν, «ἐρχεται, παρατίθεται φαγητὸν» Α-λεξ. ἐν Ἀθην. 3, 95· ἴδ. καὶ «ἦκε ξένια» Ξεν. Ἀν. 5, 5, 2. Συγχὴ εἶναι ἡ φράσις· «εἰς τοῦτο ἀμαθίας ἦκειν» = τόσον προχωρῶ εἰς τὴν ἀμ., τόσον ἀμαθὴς εἶμαι Εὐρ. Ἀνδρ. 170· «— εἰς τοσῆνδε ὕδριν» Σοφ. Οἱ. Κ. 1034· «ὁ δ' ἐνθάδε ἦκων» = εἰς τοιαύτην θέσιν ἔλ-θων, Φιλ. 377· «ἠρᾶς ἐν' ἦκεις» = βλέπεις ποῦ κατήντησας, ἐφθασας Οἱ. τ. 687· πρῶλ. «σούπει κλύων τὰ σέμν' ἐν' ἦκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα» = ποῦ ἀπέληξαν, πόσον οὐτιδανῆ εἶναι, 973· «εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἦκω, ὥστε» Πλάτ. ἀπολ. 25· «οὕτω πόρρω τῆς σοφίας ἦκεις» = ἐπρὸς πόρρω τόσον εἰς τὴν σοφίαν, Εὐθύδ. 294· «εἰς ὅσον ἡλικίας ἦκει», Χαρμ. 157· Ὁμοίως, «πῶς ἀγῶνος ἦκοιμεν;» Εὐρ. Πρ. 751· «εὐ ἦκειν τινὸς» συγχὰ παρ' Ἠρ. «εὐ ἦκειν χρημάτων» = εὐπορῶ ἀπὸ χρημάτων Πρ. 5, 62· «θεῶν χρηστών ἦκειν εὐ», 8, 111· «χώρην ὠρεῶν ἦκουσαν οὐκ ὁ-μῶτως» = χώρην ἔχουσαν ἀνομιὰς ὥστε τοῦ

έτους, 1, 149, καὶ μετγ. ὡς τὸ εὐ ἔχειν, «τοχεῖν»· «πόλιος εὐ ἠκούσας», 1, 30· ὡς καὶ ἀνεῖ ἐπιρ. μετὰ γεν. ἀπλ. «σὺ δὲ δυνά-μιος ἦκεις μεγάλης» = ἐφθασας εἰς μεγάλην δύναμιν, εἶσαι πολὺ δυνάτης, 7, 157, συγχ. παρ' Αἴλ. ὅστις λέγει καὶ «ἐς μέχους εὐ ἦκων» Ἰ. Ζ. 4, 34· «εἰς ταῦτον ἦκειν» = συμφο-ρεῖν, ἴδ. Βάλλειν. Ἰππ. 273· «ποῖ ἦκει λό-γος;» = ποῦ, εἰς τίνα ὁ λόγος ἀναφέρεται Εὐρ. Τρ. 155· «τὰ πρὸς ἐπαινον ἦκοντα» τὰ πρὸς ἐπ. συντελούντα Πολυδ. 12, 15, ὡς «ἦκει εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλείπον» = εἰς ἐμὲ ὅα ἐπὶ ρηθῇ τὸ ἐλλείπον Ξεν. Κυρ. 1, 5, 13· πρὸν· «ἦκει ἐπ' ἐκείνους αἰτία» Δημ. 23, 12· «εἰς αἰσχύνην ἦκει τούτων οὐδ'» εἰς ἐλ-πίδα οὐδεὶς ἔρχεται, 61, 20 «τῶν ἐν ὑαδρα ἦκόντων» = τῶν ἀπὸν θαυμασμάτων Πaus. 8, 18 ἐντ. ἀνήκω, προσήκω «οὐδὲν ἦκέ μοι γένει· τὰ τοῦδε πενθεῖν πῆμα» Σοφ. Οἱ. Κ. 742· «ὅσα τῆς τῶν Φωκίων σωτηρίας ἐπὶ τὴν προεδρίαν ἦκε» Δημ. 13, 30. Τὸ κατ' ἐξοχ. τοῦ Πολυδίου (αἶον) «καὶ ὅν ἦκει γενόμενον» = τὸ συνήθ. συμβαί-νον, τὸ καὶ ὅν συμβαίνειν, 26, 2, 11. Μετὰ μετγ. τὸ ἦκω παριστᾷ τὴν ἔκφρ. πολλῶν μόνον ζωηρὰν καὶ περιφραστικὴν· «ποῖον κέρδος ἀξίως ἦκειν φέρων» = φέρεις ὅρου Σοφ. Οἱ. Κ. 585· «τίν' ἦκεις μῦθον φέρουσα;» = ποῖον λόγον φέρεις; 358· «ὅταν δὲ αὐτοὶ ἦκη ἢ τότε πλησμονὴ νόσον φέρουσα» Πλάτ. Πρῶγ. 518· «εἶπεν ἦκειν ἄγοντα τοὺς Ἀθη-ναίους» = τῷ εἶπε νᾶ φέρη μαζί τοὺς Ἀθη-νᾶς, ὡς ἀπγαλῶτως, Μενέξ. 240· «ἦκεν ἄγων τῶν μέλλοντα δώσειν τὸ φάρμακον» = ἦλθε μετὰ τοῦ, Φιλ. 117· πρὸς ταῦτα δυνάμεθα νᾶ παραβάσωμεν καὶ τὰ· «ἀλλὰ οὕτως γ' ἔχου-σας ἦκω» = ἐρχομαι ὡς, εἰμαι μισητός τοῦ θεοῦ Σοφ. Οἱ. τ. 1519· «ὡς ἐκ πατρώα ἡ-κων γενεᾶς ἀριστος», σπεῖδον = ὦν, Αἴ. 612· πρῶλ. Πλ. 1192. Μετὰ μετγ. μέλ. σημ. τῶν τελικῶν σκοπῶν ὡς καὶ τὸ ἐρχομαι «ἦκω φράσων» = ἐρχομαι μετὰ τὸν σκοπὸν νᾶ, τοῦτο ὡς εἶπω Σοφ. Τρ. 1112. Πλ. συγχ. τοῦ ἦλος· καρροί, τοῦτο μετεγί-ρισθη ὁ Εὐφορίων κατὰ Στράβ. 8, 6, 308· Κατ' ἄλλ. ὅμως συγχ. τοῦ ἦλως· ἴδε Μα-νέκ. εἰς Εὐφορ. 159. Πλ. ἀθην. π. ἀόρ. α. τοῦ ἐλαύνω, ἀντὶ τοῦ μετγ. ἠλάσθη. Πλ. αἰθερές· τὸ ὅπν τοῦ ἡλίου θερμαινόμενον Ἐτ. Μ. καὶ Πάυλ. «ἠλαίτερον, τὸ ἐν ἡλῷ τεθερμασμένον», ἴδ' ἐλαθερὴς καὶ ἐλειθερῆς. Πλ. αἰνῶν, ἰων. καὶ π. = αἰαίνω· κυρ. περιφρ. ρομαι, περιπλανώμαι· μετγ. περιπλανώμαι τὸν νοῦν, μωραίνω, εἰμαι μωρός, τρελλός· Καλλ. ὕμν. Ἀρτ. 251. Καὶ ὁ μέσ. τῶν ἡ-λαίνονται = περιπλανώνται, περιφέρονται ἐν-θεν κακίθεν Ὁμόρ. 7, 22. Πλ. αἰτερος· ἴδ' ἐλειθερῆς. Πλ. ἀκάτατον, τὸ ὕψος Θεσσαλίας, κατ. Πλ. λακαταῖος καὶ Πλ. λακταῖος Στ. Βουξ. Πλ. ἀκατα, τὰ· τὸ μαλλίον, ἡ σημ. τουλού-πα ἡ θεομενῆς ἐντός τῆς βύβας· καὶ τὸ ἐς αὐτοῦ ἀλωδόμενον νῆμα· «ἠλάκατα

στρωφῶν ἑλπίσσομαι. Ὁδ. ζ, 53, 306. Καὶ ἡλεκάτα στρωφάλλειναι, σ, 315 καὶ ἡλεκάτα ἐλίσσονται. Ἀλέξ. Ἀντ. ἐν Παρθ. 14, 4 ἐκ τῶν δύο κυρ. ἐργασίων, τῆς στρωφῆς ὅλη. τῆς κλωστής καὶ τῆς ἐλίσσεως αὐτῆς περὶ τὸν ἄτρακτον.

Ἠλεκάτῃ, ὄψρ. ἡλεκάτα, ἡ (κατὰ Βούττμ.) ἐκ τοῦ ἑλκω, πθ. ἐκ τοῦ ἑλᾶω, ἑλᾶναι. 1) ῥόκα κοιν., ὄργανον ἐρίου, γικόν τῶν γυναικῶν, «τὸ δεκτικὸν τῶν ἐρίων ἐργαλεῖον». Ἡσυχ. ἔργα τῆς γυναικὸς ἦσαν ὁ ἱστός καὶ ἡ ἡλεκάτῃ καὶ Ὁμ. Ἰλ. ζ, 337. ἡλεκάτῃ τετάνυστο ἰοδυνεῖς ἑίρους ἔχουσα. Ὁδ. δ, 135. ἄλινον ἡλεκάτῃ δακτύλοις ἐλίσσειν. Εὐρ. Ὀρ. 1431. «ἐργάτιν εὐκαλῶστα νήματος ἡλεκάτῃν». Ἀντ. Σιδ. ἐν Ἀνθ. β, 174. μετὰ τοῦ ἄτρακτος Ἀργί. αὐτ. β, 39 καὶ μτγν. «τοῦ ἀτράκτου τὴν ἡλεκάτῃν» ὅμως = τὸ ἀδράχτι. Πλάτ. πολ. 10, 616. 2) καὶ περὶ ἄλλων ὁμοίων μὲ ῥόκαν πραγμάτων, πεποιημένων ἐκ καλᾶμου καὶ εἰς τὸ στρέφειν προωρισμένων α) τὸ ἀνάστατον μέρος τοῦ ἱστοῦ τῶν πλοίων, ὅπερ στρέφεται καὶ σήμ. καλεῖται παρὰ τῶν ναυτῶν ἀδράχτι τοῦ κατεργιστοῦ Ἀθην. 11, 475. β) πᾶσα περιστρεφόμενη μηχανή, μτγν γ) μηχανή, δι' ἣς ἐκρίπτον βέλγη, λίθους, μαθῆρ. ἀρχ. σ. 318. δ) εἶδος μηχανῆς δι' ἣς οἱ ἀλιεῖς ἀνέστυρον ἐκ τῆς θαλάσσης τὸ δίκτυον, ὅτε ἦτο πλήρες ἰχθύων, ὅπερ ἐκαλεῖτο καὶ ὄνος Σχολ. Θουκ. 7, 25. 3) ἐν γέν. κάλαμος, ξυστόν, καυλός, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ ἐνὸς γόνυτος μέχρι τοῦ ἄλλου μέρους τοῦ καλᾶμου, διὸ ἡ καλαμὰ τοῦ σίτου ἴδε Θεόφρ. 1. φ. 2, 2 καὶ θέλος ἐκ καλᾶμου πεποιημένον «ἡλεκάται· καλᾶμων ῥαβδίς, ἀρ' ὧν καὶ τὰ κώλα τῶν σταχυῶν». Φώτι. λεξ. ἡλεκάτῃ ὄνομαξ. ὁμοίως καὶ πολυηλεκάτα τὰ τῶν ποταμῶν γέλη· ἔναι δὲ κοινὰς τὰ γόνυτα ἔχοντα, ὡς σταχύν, κάλαμον» Ἡσυχ.

Ἠλεκάτῃνες, οἱ· εἶδος μεγάλων θαλασσιχθύων τεταριχουμένων, ἵσ ἐκ τοῦ ἀτράκτου σὺς σχήματος κληθ. Ἀθην. 7, 301. τὸν ἐν. ἡλεκάτῃν, ὁ, ἔχει ὁ Ἠρόδ. π. μον. λξξ. 17, 8. «θαλασσίων ἰχθύων οἱ κητόδεις» Ἡσυχ.

Ἠλεκάτῃα, τὰ ἀγῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ ἀπὸ Ἠλεκάτου, ὅς ἦν ἐσόμενος Ἡρακλεῦς, ὡς φησι Σωσίθεος Ἡσυχ.

Ἠλεκάτειον, τό· ὄψοις τοῦ ἡλεκάτῃ, μηχανή, δι' ἣς ἐκρίπτον λίθους Ἀἰών τακτ. β, 7, γραπτ. ἡλεκταίον, ὡς ἀπαντὰ ἀλλαχού παρὰ τῷ αὐτῷ.

Ἠλεκάταν, τό· ἄλλρ ὄν. τοῦ πλ. ἡλᾶκατα δ' ἴδε.

Ἠλεκάτας, ἴδ' ἡλεκάτῃα.

Ἠλεκάτῃνες, ἀντὶ ἡλεκάτῃνης.

Ἠλέμην, ἀτο, μ. ἀορ. ἄ τοῦ ἄλλομαι.

Ἠλέριον, τό· ὄψοις τοῦ ἡλός, κορφαί, μτγν.

Ἠλέσα, ἀορ. ἄ. τοῦ ἑλᾶναι Ὁμ.

Ἠλέσκαζω, π. παρσχ. τοῦ ἡλᾶσαι. 1) περιπλανῶμαι, περιφέρομαι κύκλῳ, ἐπὶ ἀνθρώπων Ἰλ. σ, 281. με αἶτ. τοῦ τόπου Ὁμ. β, 1. Ἀπολ. 112. 2) ἐκκλίνω, ἀποτρέφω τινά, ἀποσύρω ἀπὸ τινος· ἐξῆν μῖνος ἡλε-

σκάζει. Ὁδ. ι, 457, ὅπερ κατὰ τινες ἡλεσκάζει γραπτέον, ἢ ἄλλωσκάζει.

Ἠλέσχω, ἐπ. τόπ. τοῦ ἀλᾶσθαι, ἀλᾶναι· ἀστάτως πλανῶμαι, περιφέρομαι, ἐπὶ ἐλᾶσθαι Ἰλ. γ, 104. περὶ μύλων, περιπίπτει· «μοῖται αἶτε κατὰ σταθμόν πομπήν ἡλᾶσκουσιν», β, 470. περὶ προσώπων Ἐμπεδ. 20. μεταναστεύω· «ἡλ. εἰς ἑτέραν χώραν» Δ. Περ. 675.

Ἠλέσσω, γ'. ἐν. παρτ. τοῦ ἀλᾶσθαι Ὁδ. γ, 302.

Ἠλέσσω, γ'. ἐν. ἀορ. β'. τοῦ ἀλᾶναι Ὁδ.

Ἠλέσσω, γ'. ἐν. ἀορ. β'. τοῦ ἀλᾶναι Ὁδ.

Ἠλέσσω, γ'. ἐν. ἀορ. β'. τοῦ ἀλᾶναι Ὁδ. Ἠλεῖα, ἡ· Ἠλεῖς Θουκ. Ἠλεῖα κός, 3 (Ἠλεῖς) Ἠλεῖος καὶ Ἠλεῖος Στράβ. δ ἐκ τῆς Ἠλεῖος τῆς Πελοπον. οὐδὲ τὰ Ἠλεῖα· συγγραφή περὶ Ἠλεῖος, ὅτι τοῦ Παισ. τὸ β καὶ β βδλ. 2) οἱ Ἠλεῖοι, οἱ μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ τοῦ Σωκρατικοῦ φιλοσ. Φαίδωνος τοῦ Ἠλείου Δ. Λαερ. 1, 17.

Ἠλεῖος, 3 (Ἠλεῖς) 1) ὁ ἐκ τῆς Ἠλεῖος Ἠρ. 2) οἱ Ἠλεῖοι, κατ. τῆς Ἠλεῖος Ἰλ. λ, 671, ὄψρ. Ἀλκίνο Πίνδ. 1, 2, 36. 3) οὐα. ὁ Ἠλεῖος υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, βασιλ. τῶν Ἐπειῶν τῆς Ἠλεῖος Παισ. 4) εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Τυττάλου ἀρ' οὐ ὄνομα. ἡ Ἠλεῖς Στ. Βοζ. 5) υἱὸς Κίμωνος Πλούτ. Κίμ. 6) Σπῆρτιος τις Ἰσπ. 7) Κοθωκίτης τις Βοιωτ. ἀπ. ναυτ.

Ἠλεκάτῃ, ἡ· ἐργαλεῖον γυναικῶν. Ἡσυχ. ἴσ. ἡλεκάτῃ. Ἀλλὰ καὶ μηχανή τις τῶν ἀλῆτων, ἣν καὶ ὄνομα ἐκάλ. Σχολ. Θουκ. 7, σ. 240. ἴδ' ὄνομα καὶ ἡλεκάτῃ.

Ἠλεκτῆρα, ἡ 1) θυγ. τοῦ Ἠλεκτροῦ καὶ τῆς Γηθύος, οὗς τοῦ Θαύμαντος, μήτ. τῆς Ἰριδός καὶ τῶν Ἀρπυγιῶν Ὁμ. 2) θυγ. τοῦ Διὸς Ἀπολ. 3) θυγ. Ἀτλαντος, μία τῶν Ἠλεῖδων, μήτ. Δαρδάνου καὶ Ἰάσονος Ἀπολ. 4) θυγ. Ἀγαμέμνονος καὶ Κλυταίμνης Σωφ. 5) ἀδελφὴ τοῦ Κάδμου, ἔξ ἣς ἐκλήθ. αἱ ἐν Θήβαις Ἠλεκτρίαι πόλεις Λισχ. Ἠλεκτρίδες δὲ πόλεις κατὰ Σχολ. Ἀπολ. 1. Ἠλεκτρίαι δὲ κατὰ Σχολ. Ἰλ. τ, 99.

Ἠλεκτῆρα, ἡ· ἡλεκτρον, ὁ ἴδε.

Ἠλεκτριανός, λίθος, ὁ· τὸ ἡλεκτρον ἑωπόν. 15, 1.

Ἠλεκτρίνος, 3: α) ὁμοῖος ἡλεκτῶν, λαμπρὸν ὡς ἡλεκτρον· «τὸ δ' ὡς» ἡλεκτρίνον ὕδωρ ἐξ ἀμαρᾶν ἀνέβη. Καλλ. Δημ. 29. 2) ὁ ἐξ ἡλεκτροῦ πεποιημένος· «ἐγγράφαι αἱ τὰς συνθήκας στήλῃ ἡλεκτρίνῃ» Λουκ. ἀλ. Ἰσπ. 1, 10.

Ἠλεκτρίνός, ὁ· ἡλεκτρίς.

Ἠλεκτρίς, ἴδους, ἡ· α) ἐπὶ θ. τῆς Σελήνης Ὁρφ. β, 1. 6) Ἠλεκτρίδες νῆσοι, νῆσοι τινες ἐν τῇ Ἀδριατ. πελάγει εἰς τὰς ἰσθμίδας τοῦ Παρθίου, ἐνθα αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Φαίθωνος μετεμφομένησαν Στράβ. (καὶ ἐν. κατὰ Ἀπολ. 1. 1), κατ. Ἠλεκτρίτης καὶ Ἠλεκτρίνός Στ. Βοζ. γ) Ἠλεκτρίδες πόλεις, πόλεις ἐν Θήβαις ἴδ' Ἠλεκτῆρα.

Ἠλεκτρο-εἰσός, 2· ἡλεκτροῦδος Φιλ.

Ἠλεκτρον, τό, Ἠρ. καὶ ἴδ. συνήθ. καὶ ἡλεκτρος, ὁ, Σωφ. Ἀντ. 1025, καὶ μτγν. πεζ. ἀπαντὰ δὲ καὶ ἡλεκτρος, ἡ· παρ' Ὁμ. καὶ Ἠρ. τὸ γένος εἶναι δυσδιάγνωστον παρ' Ὁμ. εἰς τρία χωρῆς ἐν τῇ Ὁδ. τίθεται ὡς

κόσμημα τῶν τοίχων τῶν μεγάρων τοῦ Μανελίου· «χαλκοῦ τε στεροπῆν-χρυσοῦ τ' ἡλέκτρον τε καὶ ἀργύρου ἢ ἐλεφαντος», δ, 73, καὶ ἐν πλ. υ, 460 καὶ ὡς περιαιχένιον, «ὅρμιν χρύσειον ἡλεκτροῖσιν ἐσμένον ἡέλιον ὡς», σ, 295 ὅμ. «ἡλέκτρον ὃ ὑπολαμπές ἐστι χρυσοῦ τε φαινὸν λαμπρόμενον» Πσ. ἀσπ. 112 καὶ ὁ Παθεῖ ἐν Ἀθην. 11, 465, «κυλίκιον ἀργυρέϊον χρυσοῦ τε καὶ ἡλεκτροῖο φαινοῦ», καὶ πανταχοῦ ἀναμφότερον σὺν τῷ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ, καὶ κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν ἀρχαίων ἦτο μέταλλον φωτικὸν συγκείμενον ἐκ τεσσάρων περιόπου μερῶν χρυσοῦ καὶ ἐνὸς ἀργύρου, ὃ κατεσκευάζετο καὶ τεχνικῶς· «ἡλεκτρον, ἀλλότῃσιν χρυσίον μεμιγμένον ὕλῃ καὶ λίθῳ· Φωτ. καὶ Σουδ. «μέταλλον χρυσίζον» Πούχ. ὅδε Πασ. 5, 13, 7· οὗτοι φαίνεται νοητέον καὶ τό· «ἐμπολάτε τὸν πρὸς Σάρδεϊον ἡλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν» Σοφ. Ἀντ. 1038· ἐνταῦθα φαίνεται ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἡλεκτροῦ ὡς μετάλλου· διότι παρὰ τὰς Σάρδεϊς ἔρρεεν ὁ ποταμὸς Πικτωλὸς, ὃ χρυσοφόρος, καὶ διότι παρὰ ταύτας ὁ Ἰνδικὸς χρυσὸς ὃ Πρ. λέγει ἀπλῶς ὅτι ἐκ τοῦ ποταμοῦ· Πικτωλὸς «τὸ ἡλεκτρον φοιτᾷ λόγος ἐστίν», 3, 113 καὶ δὲν τὸ ὀρίζετο ἀκριβέστερον, ἐννοεῖ ὅμως βεβαίως τὸ γνωστὸν ἡλεκτρον, κοιν. κεχοιμπάρι, διότι τοῦτο ἔλαβε τὸ ὄνομα ἐκ τῆς τοῦ χρώματος πρὸς τὸ μεταλλικὸν ἐκείνου μίγματος ὁμοιότητος· ἐχομίζεται δ' εἰς τοὺς Ἕλληνας ὑπὸ τῶν Φοινίκων, καὶ εἶχε τὴν αὐτὴν ὕψηλὴν ἀξίαν, ὅταν καὶ τὰ εὐγενῆ ἐκείνα μέταλλα· ἀνταντιρήτως τὸ κεχοιμπάρι ἐννοεῖ καὶ ὁ Πλάτ. «τὰ θαυμάσια ἡλεκτρον περὶ τῆς ἑλξείας», Τιμ. 80· ὅδε καὶ Τιμ. Λοκρ. 101· κατὰ τὸν Βουτυρ. ἐν τῇ πραγματείᾳ αὐτοῦ περὶ ἡλεκτροῦ τὸ ἐν τῷ ἴμ. ἡλεκτρον εἶνε τὸ γνωστὸν ἡλεκτρον, κεχοιμπάρι, ἔνεκα δὲ τοῦ χρώματος τοῦτο ἐκλήθη ὕστερον ὅτι καὶ τὸ μεταλλικὸν μίγμα· παρ' Ἀριστοφάνει λέγεται περὶ τοῦ γηράσκοντος Κρατίνου, «ἐκπιπτοντων τῶν ἡλεκτρον, καὶ τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος» ἱππ. 531· «τὰ ταῖς κλίναις ὑποβαλόμενα, κλίνει τοὺς πόδας εἶχον ὠφθαλμίσμενους· βρυτύνους ἀναγνοστέον ἀπὸ τοῦ αἰ ἡλεκτροῖ τῶν ἡλεκτρον» Σχολ. «ἡλεκτρον, τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφίγγων ὄμματα» καὶ μετ' ὀλίγον, «ἡλεκτρον, τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων» Φωτ. λαβ. κατ' ἄλλ. οἱ κόλλοις τῆς λύρας τῆς οὐκέτι χρυσοῦς. Ἡ λέξις παράγεται ἢ ἐκ τοῦ ἑλκεῖν, ἐν ἡ ἀρχαιοτάτῃ σημασι, ἦτο τὸ ἡλεκτρον (κεχοιμπάρι), οἷον εἰ ἡλεκτρον, ἡλεκτρον, ὀνομασθέν ὅτι ἐκ τῆς φωσφονάμεως τοῦ ἑλκεῖν, ἢ ἐκ τοῦ ἡλέκτωρ, ἡλεκτρίς = ὁ λάμπων ἡλίος, ἐκ τῆς ἀρχαιοτάτης σημ. ἦτο τὸ μεταλλικὸν μίγμα.

ἡλεκτρο-σφάης, 2· ὁ λάμπων ὡς τὸ ἡλεκτρον Εὐρ. ἱππ. 741.

ἡλεκτρο-φόρος, 2· ὁ παράγων ἡλεκτρον Γλέζ. ἱππ. 4, 381.

ἡλεκτρῶν, οἶνος, σπαν. οἶνος, ὁ, Εὐρ. Ἀλκ. 839, καὶ ἡλεκτρῶν, ὄνος, ὁ (περὶ τοῖσι).

ἡ· Ἀρχαῖοι. 15, 22· οἷος Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας, βασιλ. τῶν Μυσηνῶν καὶ πατ. τῆς Ἀλκμήνης Πσ.

ἡλεκτρῶν ἡ· θυγ. ἡλεκτρῶνας, ἡ Ἀλκμήνη Πσ.

ἡλεκτρο-ὄψης, 2· ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὴν ὄψιν ἡλεκτροῦ, ὅμοιος ἡλεκτροῦ Ἀριστ. ἱππ. 1139.

ἡλέκτωρ, ὅρος (κατὰ Β. Ἀν. 1200, ὡρῶν ἢ αἰτ. ὅμως - ὅρα παρ' Εὐφορίωνι ἀποσπ. 74), ὁ ὁ λάμπων, ἀπτινοδολῶν ἡλίος ἡλ. ζ, 513· «τεύχεσι παμφαίνων ὡς ἡλεκτροῦ ἱππ. 398· ἐν τῶν τεσσάρων σκῶν χεῖρον, τὸ πῦρ, κατ' Εὐριπίδ. 128 συγγ. τοῦ ἡλεκτροῦ καὶ ἡλίου, οἱ ἀρχ. ὅμως γραμ. τὸ παρῑλλαν πρὸς τὸ ἀλέκτωρ καὶ ἐξήγουν = ἀλεκτρος, ἀκούματος Β. Ἀν. 1200. Μόν. ὁ Ἀπῖων ἐξήγ. «ὁ λάμπων ὡς ἡλεκτρον» Εὐστ. εἰς ἡλ. ζ, 513.

ἡλέματος, 2 (ἐκ τοῦ ἡλεός, ὄνομα ἀλῆος καὶ μάταιος, ἢ τὸ μάτος εἶνε προσκεκολλ. ὡς μόρ. οὐχὶ δὲ καὶ ὡς σύνθ. ἡ λέξ. ἐκλήπτ.) 1) ματαιός, μηδαμινός· «ἡλέμ. βροντή» Ἀθην. 14, 621· «ἡλέμ. ἀκτίνες» = ψευδεῖς ἀκτίνες. Ἀνθ. 9, 130· «ἡλέμ. ἐκδοσία», 6, 75· 2) μωρός, ἡλίθιος, ἀνόητος, ἐπὶ προσ. Τιμ. ἐν Δ. Αλεξρ. 4, 12· καὶ «ὡς τὰς ἀλεμάτω ψυχῶν» τοῦ μωροῦ καὶ μηδαμινῶ πλάσματος Θεοφ. 14, 4· ἐπὶ ἡλεμάτω Ἀπολ. Ρ. 4, 1200, ὄνομα ἀλεμ. Καλλ. Δῆμ. 91.

ἡλεμίστρια, ἡ· θρηνητήριον Πούχ. ἱσως ἡλεμίστρια.

ἡλεό-ποινος, 2, δι. γρ. ἀντὶ νηλεόποινος Πσ. 0ε. 217.

ἡλεός, 3 (ἡλὸς ἐκ τοῦ ἀλάομαι) 1) ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν, μωρός, ἡλίθιος· «φρένας ἡλεῖ» = ὁ χαμένος ἔχων τὰς φρένας Ὁδ. 6, 243· καὶ συγγ. «φρένας ἡλεῖ» ἡλ. ο, 128· «ἡλεῖ μεμώμεθα» = ἀναστῆναι μωρῶς κατηγοροῦμεν Ἀνθ. 12, 639· 2) ἐνεργ. ο συγγ. τὸν νοῦν, τρελλοῖαν, ἡλίθιον ποῖαν· οἶνος Ὁδ. 5, 644.

ἡλεόατο, ἐν. γ. ἀορ. α'. τοῦ π. ἀλεόομαι ἀντὶ ἡλεόσατο ἡλ.

ἡλεό-φρων, 2· μωρὸς τὰς φρένας, τὸν νοῦν, ἡλίθιος Ρο. Νεξ. τ. 2, 28.

ἡλῆλ ατο, ἡλῆλ ατο, γ. ἐν. καὶ πλ. τοῦ π. ὑπερσ. τοῦ ἐλαύνω ἡλ. ε, 400.

ἡλῆλ (ι μ η ν, π. ὑπερσ. τοῦ ἀλείφω.

ἡλθον, εἰ, ε, ἀορ. 6. τοῦ ἐργαζομαι.

ἡλθοσαν, π. πλ. ἀντὶ ἡλθον Ἀλεξ.

ἡλία, ὡν, τὰ ἢ ὁρτὴ τοῦ ἡλίου παρὰ Ρο-δοῖς Λοκκ. κατ' ἄλλ. Ἀλκ. ὁ ὅδε.

ἡλιάδης, ου, ὁ 1) υἱὸς τοῦ θεοῦ Ἥλιου Λοκκ. 2) ἡλιάδαι = οἱ υἱοὶ καὶ ἀπόγονοι τοῦ Ἥλιου, οἵτινες ἐδρυσαν πολλὰς πόλεις ἐν Ῥό-δῳ Στράβ. 3) στρατηγός Ἀλεξάνδρ. βασιλ. τῆς Συρίας Φωτ.

ἡλιάζομαι, μέλ. ἀσσομαι, καὶ ἀξω Ἀριστ. Λυσ. 380 (ἡλιάζω)· εἶμαι ἡλιαστέης, δικαστῆς ἐν τῇ ἡλιαζῇ «πεντάβολον (δικὰ 5 δόλοισι) ἡλιασσομαι», ἱππ. 775· «ἐάν τις ὠφείλων τῷ θεομῶσι ἡλιαζῇται», ἐν τῷ νόμῳ παρὰ Δῆμ. 24, 50· ὁ Ἀριστ. ποιεῖ μὲ τὴν λέξ. λογοπαίγν. «καὶ ταῦτα μὲν νῦν εὐλόγως, ἢ

ἐξέγγ. Ἐπὶ κατ' ὄρθρον, ἡλιαζοί πρὸς ἡλιον», σφ. 772.

Ἡλιαζώ (ἡλιος)· 1) ἡλιαζώ, κοιν. ἡλιάζω, «ἡλιαζοί: ἐν τῷ ἡλίῳ ἀπλώσκει, ἡ θερμαίνονται ἐν ἡλίῳ» Ἡσίογ. 2) μέσ. ἡλιάζομαι, εἶμαι ἐκτεθειμένος ἐν τῷ ἡλίῳ Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 5· 3) εἶδος καταδίκης, κρεμνίζομαι Ὁ' 2. Σμ. 21, 14.

Ἡλιαζή, ἡ (μέγιστον ἐν Ἀθήναις δικαστήριον διὰ τὸ ὅπ' τῷ ἡλίῳ καθέζεσθαι τοὺς συνελθόντας δικαστάς) Ἐτ. Μ.) Ἡ ἐν Ἀθῆναις, δημοσίᾳ θέσει, ἐνθα συνεδρίαζε τὸ ἀνώτατον ὄργανον δικαστηρίου, διακίχον τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα καὶ κακούργηματα· ἐκαλεῖτο δ' οὕτω καὶ τὸ δικαστήριον αὐτὸ καὶ συνίστατο ἐξ 6001 πολιτῶν υπερβάντων τὸ 30 ἔτος τῆς ἡλικίας των. Διηροῦντο δὲ σὺν ἡμῶν, εἰς τμήματα ἀνὰ 500· οὗχ ἦσαν ὅμως ὡς ἀριθμὸς οὗτος μετεβάλλετο ἀναλόγως τῶν ὑποβέβαιων καὶ ὅτε μὴν ἡλιαζοῦντο εἰς 400 ἢ 200, ἄλλοτε δ' ὑπεβάνοντο μέχρι 1000 καὶ ἄλλοτε 1500. Ἐξελέγοντο δὲ κατ' ἔτος διὰ κλήρου καὶ ἦσαν ἀπὸ τοῦ Περικλέους ἑμισθίου. Τὰ τμήματα τῆς συνεδρίας ἐν τῇ Ἡλιαζῇ, εἰς διαφόρα δικαστήρια, ἦσαν Ἀρποκρ. καὶ Β. Ἀν. 310· (ἡ λέξις δὲν παρὰ γὰρ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀλῆς, ἀλίζομαι, ἄλκις) παρὰ τὸ ἀλίζεσθαι ἐκείσε καὶ ἀθροίζονται τὸ πλῆθος τῶν δικαστῶν Σχολ. Δημ. καὶ Σχολ. Ἐδρ. Ὀρ. 859).

Ἡλιαζή, ἡ ἑλλη. «ἡλιαζή» ὄνομα, ἀδ- ἡζή» Ἡσίογ.

Ἡλιαζός, 3 (Ἡλις) ἦδ' Ἡλιαζός.

Ἡλιαζός, 3· α) ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν ἡλιον ὁ τοῦ ἡλίου «ἡλ. ἐνικυτός», ἡλ. κύκλος» Δ. Σικ. 1, 98· ὡς. «ἡ ἡλιακή», ὅλη, περίοδος. Πλούτ. Κρίσι. 59 - ἐκλείπει Δ. Αἰέρ. 1, 23 καὶ μετγ. «τὸ ἡλιακόν», μέρος ἡλιαζόμενον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὡς ὁ ἐξώστης, ἡ ὁμαρ- αζοῦσα Εἰσοτ. σ. 639· 6) ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν Ἡλιαζήν, τὸ δικαστήριον τῆς Ἡλιαζῆς· ἀναζῆς εἰς τὴν ἡλιακήν τὴν τῶν θεμοθε- τῶν, ἐνθ. ἐνθ. τὸ στοὶν ἡ κάλλ. τὴν σύνο- δον, ὅλη, τὴν συνέθεσιν τῶν θεμοθετῶν, ὁ Τὰν. διορθοῖ εἰς ἡλιαζήν Ἀντιφ. 6, 21· γ) εἶδος οἴνου· καὶ Αἰγύπτιοι κατασκευάζου- σιν ἐκ τῶν σταφίδων καὶ τοῦ μέλιτος οἴνον, ὃν ἡλιακὸν ὀνομάζουσιν Σμ. Σὴν π. τροφ. 111.

Ἡλι-ἀνάξ, αἰκτός· ἀδελφός Στρηγόρου Σουῖδ.

Ἡλιάς, ἄδελφ. κυρ. τὸ ὄηλ. τοῦ ἡλιαζός· «ἡλιάς ἀντίς» ἡλιακή ἀντίς, χρησμ. ἐν Λοκκ. Ἀλεξ. 34· ἡλ. ῥόδος=ἡ ῥόδ. ἡ εἰς τὸν Ἥλιον ἀφαιρομένη, ἔρωτ. 7· «Ἡλιάδες» αἱ κατὰ χρυσὸν κλάναι» Ἡσίογ. ὡς κλρ. ὃν Ἡλιάδες, αἱ εἰς αἰγείρους μεταβληθεῖσαι ἀδελ- φαὶ τοῦ Φαίθωντος Ἀπολ. 1.

Ἡλιάσις, τῶς, ἡ (ἡλιάσις) 1) ἡλιώσις, τὸ ἡλιάσιμον, καθύσιμον τὸ ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἀ- κτίνων· ἀπ' οὗ φαίνεται, ἵνα μὴ τῇ ἡλιάσι· ταλαιωρῶνται Δ. Κάσ. 59, 7· 2) τὸ δι- καστὶνὸν ἀξίωμα, καὶ ἡ συνεδρίασις τῶν δι- καστῶν ἐν τῇ Ἡλιαζῇ Δημ. 21, 150, ἐν τῷ ὄρκῳ τῶν Ἡλιαστῶν, «ὡς δὲ ὄρκῳ ἀξίωμα

τῆς ἡλιαστῆς ἐνεκα», καὶ Ἀρποκρ.

Ἡλιαστῆριον, τὸ τόπος ἐνθα τις ἡλιαζο- ται Στραβ. 17, 815.

Ἡλιαστῆς, ὁ· ὁ ἐν τῇ Ἡλιαζῇ δικαστής (ἦδ' ἀνωτ. ἡλιαζα) Ἀριστ. Ἰππ. 255· «ἡλια- στῶν ὄρκος» Δημ. 24, 149-151.

Ἡλιαστικός, 3· ὁ ἀνῆκων εἰς τοὺς ἡλια- στὰς, δικαστὰς τῆς Ἡλιαζῆς ὡς ἡλ. ὄνο- λός· ὁ μισθός τῶν ἡλιαστῶν Ἀριστ. νεφ. 853· «ἡλ. γέρον» = γέρον δικαστής, σφ. 191· «ἡλ. ὄρκος» Δημ. 24, 21.

Ἡλι-αυγής, 2· ὁ λάμπων ὡς ὁ ἡλιος· «χρυσὸν ἡλιαυγές» Ἐτ. Μ. 425, 24.

Ἡλιῶν (ἡλιος)· ὁρμίζω τῷ ἡλίῳ, ἰδ. λάμ- πω ὡς ὁ ἡλιος· «ἡλιώτας κόμας» Ἀνακρ. 29, 5.

Ἡλι-βατέω· ἀναβαίνω τοὺς ἀποτόμους βρά- χους· «τὸν ἀγχαρνὸν οὗτος γὰρ τῶν ἡλιω- τῶντων ἐστίν» Σχολ. Ἰλ. ο, 273.

Ἡλί-βατος, ὄνομα, ἀλίζομαι· 2· ἀπότομος, ἀπόκηρμος, ἀνωφερός, ὀψήλως· «πῆρ Ἰλ. ο, 273, π, 33. Ὀδ. ι, 243, κ, 88, ν, 190, πάντοτε περὶ ὀψήλης, ἀποτόμου πέτρας εἰς ἣν τις δυσκόλως ἀναρριχάται, ἐν Ὀδ. ι, 243 περὶ τῆς τεραστίας πέτρας, δι' ἧς ὁ Κόκλως φράττει τὴν εἰσοδὸν τοῦ σηπταίου τοῦ. Οὕτω μετὰ τοῦ πέτρης καὶ Ἡσ. Ὀ. 678, 780, ἀπ. 422, Θέογν. 176, Πίνδ. Ὀ. 6, 64 ἐν τῷ ὄνομα. τῶν. ἀλῆ. ὡς καὶ παρ' Ἐδρ. ἰκ. 91 ἐρίσσει- ται, Αἰσχ. ἰκ. 331 καὶ μετγ. π. ὡς Ἀπολ. 1. ὡς λέγει καὶ ὄρος ἡλιβάτων», 2, 169. Σπαν. ἐν τῷ περὶ, «ὑπερθεὶς δὲ ἦσαν πέτραι ἡλιβάτοι» Σαν. ἀν. 1, 4, 4· «τόποι ἡλιβάτοι» Ηολβ. 4, 41 καὶ Στραβ. 12, 560· τὸ ἀνωτ. ἰδίως μνημονεύει χωρίον τῆς Ὀδ. ἀπενδομῆ- ζει τὸ «πέτρος ἡλιβάτος στραγγόλος», 17, 1, 148· «χρημνοὶ Λοκκ. μισθ. συν. 17. Μετγ. σημαίνει τὸ ὕψος μόνον, περὶ δένδρων Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 267· ὀρόνοι = ὁ τοῦ Διὸς ὀρόνος Ἀριστ. ἀν. 1728 καὶ ἰδ. μετγ. π. «μέλιτος ἡλιβάτοις» = τεραστίως μεγάλοις Ὀππ. ἀλ. 5, 66· «σχεδὴ Κ. Σμ. 11, 812» καὶ μετγ. περ. «κύματος ἡλιβάτου ἀφρομένου» = ὀψήλως Ηολβ. ἡν. σ. 163· «τὰς σκιάς ἡμῶν τοῦ ἡ- λίου ποιοῦντος ἡλιβάτους», αὐτ. σ. 935. Ἀλ- λὰ καὶ μετὰ τὴν σημ. βαθός· «ἄνθρωπος ἐν ἡλι- βάτῳ ζαθέης ὑπὸ κέλευσι γαίης» Ἡσ. Ὀ. 483, ὡς. Ἐδρ. «ἡλιβάτος ὑπὸ κευθμοῖσι γυναι- μαν», Ἰππ. 732 = βαθυτάτοις Σχολ. οὕτω καὶ περὶ τοῦ Ταρταρού καὶ Στρηγ. ἀποστ. 10· «πελάγεσσιν ἐν ἡλιβάτοις» Ὀππ. ἀλ. 3, 171, ὅμ. Νύν. Δ. 1, 285· καὶ μετγ. «κακὸν ἡλι- βάτον» Δαμῶς. ἐν Ἀθῆν. 3, 102· καὶ «ἐξήθεια Πορρ. περὶ ἔγκρ. 1, 26. Ἡ παραγωγή τῶν ἀργαίων ἐκ τοῦ ἀλτιν, «ὃ ἐστὶν ἀποταγὴν βασιλεως», ἄρα ἀντὶ ἡλιεῖσθαι τος (πρὸς ἡλι- εῖσθαι, ἡλιεργός), ὁ ἔχων ἀπόκηρμον ὅ- πως καὶ βάθος, ἡ ἐν γέν. ἀπρόσεκτος, εἴνα πιθανώτερα ἢ ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου καὶ βαίνει = ἐφ' οὗ ὁ ἡλιος βραίνει, ὃν ὁ ἡλιος φωτίζει, ἄρα ὁ καὶ ἐκ τῶν αἰμάτων, ἡ τῶσιν ὀψήλως, ὥστε μόνον ἡ ἀκτὶς τοῦ ἡλίου νὰ φάνη ἐπ' αὐ- νω, οὐρανολογίας· ἡ δευτέρω αὐτὴ ἐξήγησις δὲν ἀρμόζει εἰς τὰ τελευταῖα παρατιγμένα.

- πρόβλ. Βουττμ. λεξ. 2, σ. 182.
- ³Ἡλικίος· ἰδ' Ἡλίας.
- ⁴Ἡλικίον, τό· ναὺς Ἡλίου, ἀνθ' οὗ κατὰ Ῥοδίου· Ἀλκιον Εὔστ.
- ⁵Ἡλικίον· ἡλικίον τι, ἀπλῶν τι εἰς τὸν ἥλιον, θερμαίνω τι εἰς τὸν ἥλιον, δι. γρ. ἀντὶ ἡλιοῦσθαι ἐν Στοβ. 1, 84.
- ⁶Ἡλικία, ἐπίρ. 1) (πρόβλ. ἄλεις)· ἱκανώς, ἀρκούντως, παρ' Ὀμ. πάντοτε μετὰ τὸ πολὺς, λκτ. satis multum· «ἡλικία ἡλικία πολλήν» Ἰλ. λ, 677· «ἡλικία μορία» Μενέθ. 2, 3 = ἀθρόως, θαψιῶς, ἀρχ. λεξ. καὶ ἐπὶ χρόνου, διὰ μίας Ἀπολ. Ρ. 3, 342· 2) (συγγ. τῷ ἡλικίῳ, ἡλικίῳ) μάτην, ματαίως, εἰκῇ, ἀσολῶς· Ἰσχύ. «γινώσκειται δ' ὀρνίθας, ὁ αἰσῶς, οἱ τε πέτονται ἡλικίᾳ» Καλλ. λ. Παλλ. 124· πρόβλ. Ἀπολ. Ρ. 2, 283.
- ⁷Ἡλικίῳ ἄξω· μοραίνω, ἀνοητίζω Ἀριστ. ἱππ. 1124 = «πρόσποιούμαι ἡλικίῳ εἶναι, ἀνοητίζω» Σχολ.
- ⁸Ἡλικίος, 3, ὁμορ. ἡλικίος (ἡλικία, ἰδ' ἡλός, ἡλέος) 1) μάταιος, μηδαινός· «γόλος οὐκ ἡλικίος γίνεσθαι παίδων Διός» Πινδ. Π. 3, 11· «ὅπως μήτε πρό καιροῦ μὴδ' ὕπερ ἄστρον βέλος ἡλικίον σκῆψαι» Αἰσχ. Ἀγ. 306· «ὅτ' ἡλικίαν ὁδὸν ἡλθον» Θεόφρ. 16, 9, καὶ ἐπίρ. ἡλικίως, 10, 40 2) συχνότ· ἀφρων, μωρός, ἀνόητος, ἀναισθητός· Ἡσχύ. «ἡλικίον ἀττικῶς» εἰκατόν, ἀνόητος, ἑλληνικῶς· Μοῖρ. 180· «τοὺς μὲν πλείστον μένος αὐτῆς (τῆς ἀφροσύνης) ἔχοντες μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δὲ ὀλίγον ἔλαττον ἡλικίους καὶ ἐμδρονήτους» Πλάτ. Ἀλκ. 2, 140, Εὐρ. Κόκλ. 535, Ἀριστ. συχνά· «ἀνόητόν τε καὶ ἡλικίον ὁρῶν Ὁρρεῖν» Πλάτ. Φαῖδρ. 95· «καὶ βλάξ» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 12· ἡλικιώτερος συχνῇ. Ξεν. συμπ. 3, 6· ὕπερθ' ἡλικιώτατος Ἀριστ. ἐκκλ. 765· ἐπίρ. ἡλικίως· «ἡλικίως διακρίσθαι» Αὐστ. 1, 10, Πλάτ. Θεαιτ. 176.
- ⁹Ἡλικιώτης, ἥτος, ἡ· ἀνοησία, μωρία Πλάτ. πολ. 8, 560· «καὶ ἡ ἐσχάτη ἀνοία», Θεαιτ. 176.
- ¹⁰Ἡλικίῳ ποιῶ, καθιστῶ τινα ἡλικίον, μωρόν, ἐδόθη, ἀναισθητόν· «μή φρένας ὁμῶν ἡλικιώση βροντῆς μύκημ' ἀτεράμνου» Αἰσχ. Ἥρ. 1061 = εἰς ἀναισθησίαν ἀξή Σχολ.
- ¹¹Ἡλικίῳ δῆς, 2· ὁμοίως ἡλικίῳ, ἀνοητῶ, μωρῷ Φίλοστ. 558.
- ¹²Ἡλικίως, ἐπίρ. ἰδ' ἡλικίως.
- ¹³Ἡλικιο-εργός, 3· ἡλικία ἐργαζόμενος, πράττων.
- ¹⁴Ἡλικιο-ποιός, 2· ὁ ἡλικίον ποιῶν Σχολ. Ὀδ. 5, 464.
- ¹⁵Ἡλικία, ἡ· ὡς καὶ σήμερον ἡλικία, τὰ ἐτη τῆς ζωῆς· «ἦν ποῦς ἡλικίην αἰδέσσετο ἡδ' ἐλεγήσῃ γῆρας» Ἰλ. χ, 419, ὅπου λοιπὸν νοεῖται τὸ γῆρας· ὅμ. «ὅπῃ τῆς ἡλικίας» Πλάτ. Λάγ. 180· «λῆρεν ὅρ' ἡλικίας» Λουκ. ὕπερ τοῦ ἐν τῇ προσηγ. πτ. 1 (ἰδ. καὶ κατωτ.) καὶ «ἡλικίας γῆρακιον μέρος» Πινδ. Π. 4, 157· ἀλλ' ὥς· καὶ «ἐν ἡλικίᾳ πρώτῃ» Ν. 9, 42· «πολικὴ θάμν καὶ παρὰ τὸν ἡλικίως ἐοικότα χρόνον», Ὀ. 4, 29· «ἐπεί δὲ ἔχουσιν τὴν ἡλικίαν ἡμπερ αὐτὸν ἔχεις ἡδ'» Ξεν. Κύρ.

1, 6, 34· πρόβλ. Ἥρ. «ἐτέων ἐὼν ἡλικίην πέντε καὶ τριάκοντα», 1, 26· καὶ γενικῶς· «ταῦτα ἡλικίην ἀνέλθον κατὰ Λάττον» = ταῦτα ὅλ' συνέδρουν κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Λαίου, 5, 59 καὶ 5, 60· «οἱ ἐν τῇ αὐτῇ ἡλικίᾳ» = συνὸμῆλικοι Θουκ. 1, 80 καὶ ἐπ. Ἰδαίτεροι προσδιορίζεται ἡ ἡλικία ὡς ἐξῆς· «ἡλικία ἔχων τὴν ἀρτί ἐκ παίδων» Ξεν. Ἐλ. 5, 4, 25· «τοὺς μὲν προσηλυθότας ἡδὲ ταῖς ἡλικίαις, τοὺς δ' ὅσῃ ἀμαρτύνοντας», 6, 1, 4· «ἡλικία ἔτι παῖς ὢν» Θουκ. 5, 43. Συνήθως σημαίνει τὴν ἡλικίαν τοῦ ὁρίμου ἀνδρός, τὴν ἡλικίαν τῆς μεγίστης ἀκμῆς ὡς ἡ λεξ. ἡδ' ἡλικίαν τὴν ἀπὸ τοῦ 18ου μέχρι τοῦ 30ου ἔτους Ἥρ. 3, 36, 7, 18· «οἱ ἐν τῇ ἡλικίᾳ» Θουκ. 8, 75· πρόβλ. Δημ. 1, 28, Πλούτ. Σεμ. 10, Πλάτ. Φαῖδρ. 255· «ἐντός τῆς πρεπούσης ἡλικίας», Ἰμ. 18· «ἀπὸρρω τῇ ἡλικίᾳ» = ὕπερ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, Ρορ. 484· «ὅσῃ ἐν ἡλικίᾳ ἦν», Χαρμ. 154· «ἐπὶ περ εἰς ἡλικίαν ἔλθου», Θεαιτ. 142· «ἐν ἡλικίᾳ ὄντες μέση τε καὶ καθεστηκυῖα» = ὁρίμω ἐπιστ. 3, 316· πρόβλ. Θουκ. 2, 36. Περὶ τῆς μεγαλειότητος ἡλικίας, «προϋούσης τῆς ἡλικίας» Πλάτ. Φαῖδρ. 279· «προηκὼν εἰς βαθὺ τῇ ἡλικίᾳ» Ἀριστ. νεφ. 513· «οἱ τῆς ἡλικίας ἐντός γεγονότες» Αὐστ. 2, 50 καὶ συχνά παρὰ βῆτορον, ἄλλοτε μὲν γενικῶς, ὡς τὰ μικρόν πρό τῆς ἡμετέρας ἡλικίας περιηρημένα· Δειν. 1, 38· «ἐπὶ τῆς νῦν ἡλικίας» Ἰσοκ. 4, 167· «ἔως εἰς τὴν νῦν ζωσαν ἡλικίαν ὁ χρόνος προήγαγεν ἡμᾶς» = μέχρι τῆς σημερινῆς γενεᾶς, περιληπτικῶς ὡς καὶ τὰ κατωτέρω παραδείγματα Δημ. 60, 11· 69. γενεὰ ἀνθρώπων, «πολλὰς ἐμπροσθεν ἡλικίας τῶν πολέμων» Πλούτ. Περ. 27· «ἄλλοτε δὲ μετὰ προσδιορισμῶν, καθὼς, «ἡλικίαν εἶχεν ἀνὴρ συνοικεῖν» Ἰσ. 2, 4 = εἶχε ἡλικίαν γάμου· ἀνθ' οὗ ὁ Πλούτ. λέγει· «αἱ ἐν ἡλικίᾳ γυναῖκες», Ρομ. 21· πρόβλ. ἐπὶ Δημ. «νεωτέρα οὐδὲν δὴ τὸ μήπω τὴν ἡλικίαν αὐτῇ παρεῖναι», 59, 22, καὶ Αἰσχίν· «τὴν θυγατέρα διεφθαρμένην καὶ τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάτταν μέχρι γάμου», 1, 182, μεθ' οὗ ἐν 8, 101· ἔπεται· «ταῖς ἡλικίαις καὶ τοῖς ἑαυτῶν σώμασιν οὐ καλῶς κεχρημένοι». — Ὡς περιληπτικόν, οἱ ἄνθρωποι οὐκ ἀδύνατοι ἡλικίας, οἱ ἀνὰ μὲν ὄρεσι, ὅς· ἡλικίην ἐκίκαστο· Ἰλ. π, 808· «ἀστῶν Αἰσχ. Πέρ. 878, Θουκ. 3, 67, «ἡλικίας οὐκ οὐκ ἐτίμω ἐὼρον ὑπάρχουσιν», 8, 1· «πάσα ἡλικία» Πλάτ. νόμ. 12, 959, Αὐστ. 2, 49 καὶ ἐπ. Πλούτ. Φαῖδρ. 14, ὅθεν οἱ σύγχρονοι καὶ ἐπὶ ποχῇ, ἰδ. ἀνωτέρω. — Εἶνε· ἐν γῆρα καὶ ἐπὶ μεγέθους, ἀναστήματος καὶ φυχῆς τοῦ σώματος, ὡς ἐξηγοῦται τὸ ἐν Δημ. 40, 56, «ἡτὴ μὲν φύσις πατὴρ εἰμι, τὴν δ' ἡλικίαν αὐτῆς εἰ ἴδοιτε, οὐκ ἂν θυγατέρα μου ἀλλ' ἀδελφὴν εἶναι αὐτὴν νομίζατε», κυρ. ὁμοίως σημαίνει μόν. τὴν ἡλικίαν, ἐπ' ὅσον αὐτὴ διαγινώσκεται ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἐκτικῶς κατὰ τοῦτο· πρόβλ. Ἥρ. 3, 16. Ἄλλ' ὁ Λουκ. ἀλ. ἰστ. 1, 40 λέγει· «ἄνδρας μεγάλους ὄντας ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας»· πρόβλ. Πλούτ.

Φιλοπ. 11· οὕτω καὶ ἐν τῇ Κ. Δ. «προσθεταί· καὶ ἐπὶ τὴν ἡλικίαν πῆχυν ἔνα» Ματθ. 6, 27, καὶ ὁ Πούχ. τὸ ἐξηγεῖται «μέγεθος σώματος, μέτρον τι». Καὶ ἐπὶ τῶν κινούντων τὸ μεταχειρίζεται ὁ Λουκ. Συρ. Θε. 28, «ἐν τούτοις τοῖσι προφυλάττοις καὶ οἱ φάλλοι ἐστάσι, τοὺς Διόνυσους ἐστήσατο, ἡλικίαν καὶ αἶδε τριήκοντα ὀργυρίων».

Ἡλικιάζομαι· εἶμαι ἐν ἡλικίᾳ, νέος, ἀκμαῖος ἢ ἡλικιώνομαι· «τὰ σώματα» Στοδ. ἐκλ. φως. 1, 1098.

Ἡλικιόδομαι· τῷ ἀνωτ. «ἡλικιόδομην εὐγενῶς τεθραμμένος» Νικ. Εὐγ. 3, 54.

Ἡλικιώσεις, εἰς, ἢ ἡλικίᾳ· «τῆς γὰρ ἡλικιόσεως ἔθομον ἦγεν ἔτος» Κ. Μανασ. χρον. 110.

Ἡλικιώτης, ου, ὁ· ὁ συνηλικιώτης, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν ἡλικίαν, συνομήλικος Ἀριστ. νεφ. 993· «ὁ ἐμὸς ἡλικιώτης» Πλάτ. ἀπολ. 83 καὶ συγν. «ὅστις ἤμιν ἡλικιώτης τυγχάνει» Λυσ. 20, 26, καὶ ἐπὶ.

Ἡλικιώτης, ἰδος· ὁ ἡλ. τοῦ ἀνωτ. ἢ συνομήλικος Λουκ. ἐνάλ. δι. 15, 2· «ἡλικιώτης ἱστορία»· «σύγχρονος ἱστορία Πλούτ. Περ. 13· «τὴν εὐρεσιν τῶν γραμμάτων τοῖς πρώτοις βασιλεῦσιν ἡλικιώτιστα γενέσθαι»· «ἐγένετο σύγχρονος μὲ τοὺς πρώτους βασιλ. Δ. Σικ. 1, 9, καὶ πράξει ἡλικιώτιστα»· «αἱ κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν περαχέσθαι, 1, 58.

Ἡλικίος, 3, ἀντιπ. τοῦ πηλικός (ἡλιε)· 1) τόσον μέγας ὅσον· ἐν Ἀριστ. βατρ. 5, εἰς τὴν ἐρώτησιν «πόσος, πόσους τις;» ἔπεται ἢ ἀπάντησις «μικρός, ἡλικίος Μόλων»· «καταστήσαμεν τηλικούτον, ἡλικίος οὐδείς πω βασιλεὺς γέγονε Μακεδονίας»· «τόσον μέγαν καὶ δυνατόν ὅσον οὐδείς ἄλλος Δημ. 1, 9· καὶ τόσον μέγας τὴν ἡλικίαν Ἀριστ. Ἀχ. 608· εἰς τὰς πλαγ. ἐρωτ. «πόσον μέγας, ἀδελφικά εἶσαι καὶ ἡλικίος καὶ οἷος γέγονες» Πλάτ. Χαρμ. 154· «ἡλικία γ' ἐστὶ τὰ διάφορα οὐδὲ λόγου προσδοεῖ» Δημ. 1, 27· «τοῦτο δ' ἡλικίον ἐστὶ θεωρήσατε»· «πόσον σπουδαῖον, 20, 32 καὶ πόσον μέγας τὴν ἡλικίαν»· «ὄρεται μὲν ἡμᾶς ἡλικίᾳ προσήμεθα βωμοῖσι» Συρ. Οἰ. 1, 15· εἰς θαυμαστικὰς, καὶ ἐκπληκτικὰς ἀναφωνήσεις, «θαυμαστός ἡλικίος» Δημ. 19, 24· «τῷ μεγάλῃ ἢ θαυμάσιᾳ ἡλικίᾳ δοῦναι», 20, 41· ὁ δὲ Λουκ. συνδέει «μέγιστα ἡλικία τάχαθᾶ», ἀπολ. 13.

Ἡλιε, ἱκος, ὁ, καὶ δωρ. ἁλιε· 1) κυρ. ὡς τὸ ἀνωτ. τόσος τὸ μέγεθος, τὴν ἡλικίαν, συνηλικιώτης, συνομήλικος, ἱσοδύναμος· «βόες, ἡλικίαι, ἱσοφύροι» (Ὁδ. σ, 373· «ἁλικίαι οὐκ παρόντοι ὑποκουρίζεσθ' ἀνιδάται» Πινδ. Π. 3, 17· «ἡλικίων νεκνύων» Ἀριστ. θερμ. 1030, καὶ περ. Πρ. 1, 34· «Ἡλιε γὰρ ἡλικία, καὶ οἱ συνήβεις ἐσταίροι» Ἀριστοτ. ἡθ. 8, 12· διὸ ἢ παροίμ. «ἡλικία γὰρ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος· τέρπει τὸν ἡλικία» Πλάτ. Φειδρ. 240, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. «τὸ τέλειον ἔχει» ἡλιε ἡλικία τέρπει, γέρον δὲ τι τέρπει γέροντα»· «ὅμοιοι ἀγαπᾷ τὸν ὅμοιον» πρόλ. Ἀριστοτ. ρήτ. 1, 11· «ἡλιε γὰρ ἡλικίας ἀμύνεσθαι καλόν», πολ. 5, 464· παρὰ μὲν. καὶ ἱκος, ὁμοῖος, μ. γεν. Τρυφιδό. 637.

Ἡλιό-δλητης, 2 ἡλιόδολος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου προσδληθείς, διὸ ἡλιοκαυμένος, ὁ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεξηραμένος· «Περσὸν ἡλιοδλήτους πλάκας» Εὐρ. Βάκχ. 14, καὶ περ. «τὸ πᾶν πρέμνον ἀθαίνεται καὶ βόικεν ἡλιοδλήτῳ ὅπ' αὐχμὸς βιβαῖον ξηρῷ γεγεννημένῳ» Αἰλ. 1, Ζ. 8, 26.

Ἡλιο-δολέομαι· προσδάλλομαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου, κατακαίομαι ὑπ' αὐτοῦ Ξηνός. 5, 53. Ἡλιο-δολία, ἢ· λάμψις ἡλίου, ἀκτινοδότησις· «τὴν ἀφθονον καὶ πολυφωτον ἀκτίνα τῆς θεαρχικῆς ἡλιοδολίας» Δ. Ἀρεοπ. 63.

Ἡλιό-δολος, 2 ἡλιόδολτος Θεόφρ. αἰτ. φωτ. 4, 12, 3.

Ἡλιό-γονον, τό· τὸ ἐκ τοῦ ἡλίου γινόμενον, ἐν τούτῳ χημικῇ ἢ τατρικῇ τοῦ λίγυπτιῶν παπύρου, θεανὼς ἐπιστ. εἰς Λωδοῖον 1, 51.

Ἡλιο-δυσία, ἢ· ἡ τοῦ ἡλίου δύσις· Πούχ. ἐν λ. γελοῦσι.

Ἡλιο-δώρα, ἢ· γυν. ἄν. Ἀνθ.

Ἡλιό-δωρος· 1) Ἀθηναῖος· α) Πιπιδεύς Δημ. 6) ὁ περιγηγῆς Ἀθῆν. γ) γραμματικὸς Ἀθῆν. 2) ὁ συγγραφεὺς τῶν Λιθιοπικῶν.

Ἡλιο-ειδής, συνηρ. ἡλιώδης, 2 ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ἡλίου, ὁμοῖος ἡλίῳ κατὰ τὴν λάμψιν, τ. ἐ. λάμπων ὡς ὁ ἡλιος· «φωρὶς τε καὶ ὅψιν ἡλιοειδῇ νομίζειν ὄρθον» Πλάτ. πολ. 9, 508· ὅπου προηγουμένως ὀνομάζει τὸν ὁφθαλμὸν «ἡλιοειδέστατον τὸν περὶ τὰς αἰσθησεις ὀργάνων»· «ὁδίσκος ἡλ.» Διχασκ. ἐν Φωτ. βιβλ. 349· «κόμην ἡλι.» Εὐστ. 432, 26· «ἡμέρας μὲν ἡλιοειδὲς ἐκλάμπουσα φέγγος, νύκτωρ δὲ φλογουμένη» Φιλ. 6, Μ. 1.

Ἡλιο-ειδής· ὡς ὁ ἡλιος Θεοφύλ. ἐπιστ. 15.

Ἡλιο-θαλήτης, 2 ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενος Ἡλιε. ἐν λ. ἐλαθέρι.

Ἡλιο-θερέω· θερμαίνομαι ἐν τῷ ἡλίῳ· «ἡλιοθεροῦνται τε καὶ παρὰ πυρὶ θαλομένον» Γαλην. τ. 6, 84.

Ἡλιο-θερήτης, (θερώ) 3 ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενος Ἐτ. Μ. 58, 1· «εἰληθερήτης».

Ἡλιο-κάης, 2 ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καίσις, ψηθεῖς ἐν τῷ ἡλίῳ· «ὁταρκον ἡλιοκαῖς· διόσαι· «νὺν δὲ ἡδὴ καιρὸς ἐστὶ χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰλην θέρεσθαι» Λουκ. Λεβ. 2, ὅπερ «ἰσχνόν, ἀλίσταυστον» λέγ. Θεόφρ. 10, 27· ὁ δὲ ἡλιοκαυστός.

Ἡλιο-κάης, ἢ· ἡ τοῦ ἡλίου ζέστη, τὸ ἡλιαζεσθαι, «ἔχαιρε δὲ φασί, σόκοις χλωροῖς καὶ ἡλιοκαῖς» Δ. Λαερ. 7, 1, ἄλλ.· διορθοῦσιν εἰς ἡλιοκαῖσις.

Ἡλιο-κάμινος, ἢ· δωμάτιον προσηλιακόν, ἐνθα μένουσι τὸν χειμῶνα Πλίν. ἐπ. 2, 17.

Ἡλιο-κάνθαρος, ὁ· κύνθαρος ἱερὸς τῷ Ἡλίῳ παρ' Αἰγυπτίους Εὐσέβ. καὶ ὡς ἱερατικὸν τοῦ τεταρταίου κυρετοῦ· «ὁ ἡλιοκ. θριαυπεύει τοὺς τεταρταζόντας» Ἀλ. Τραλλ.

Ἡλιό-καυστός, (καίω) 2 κακαυμένος ἐν τῷ ἡλίῳ Πούχ. δωρ. ἀλίσταυστος Θεόφρ. 10, 27.

Ἡλιό-κεντρὶς ἢ ἡλιοκεντρὶς, ἱδus, ἢ· εἶδος μούρας, γλωσσ.

Ἡλιό-κέφαλος, ὁ· ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν σελιδουσαν μὲ ἀκτίνας ἡλίου, Βοῦτ.

Ἡλιοκλήης ὄν. βασιλ. τῆς Βακτριανῆς Ἐκχελ.
Ἡλιο-κόμας, ὁ ὁ ἔχων κόμην ἢ ὁ ἥλιος
κατέστησε λαμπράν· οὐδέποτε χρυσοκόμαν,
ἀλλὰ ἥλιοκόμαν ποιεῖ τινα (ὁ ἥλιος) λόγῳ
λευκότητος· Εὐδοκ. 904.

Ἡλιο-κτιστός, 2· ἥλιόβλητος· μέλαν ἥλι.
γένος· Δισκ. ἰκ. 146.

Ἡλιο-λάτρης, ὁ ὁ προσκυνῶν καὶ λατρεύ-
ων τὸν ἥλιον Ῥ. Ἀλεξ. βί. Χρυσ. 235, 42.

Ἡλιο-μανής, 2 (μαίνομαι)· ὁ μέχρι μανίας
τὸν ἥλιον ἀγαπῶν· οὕτω καλεῖται ὁ τέττις
Ἀριστ. ὄρν. 1096.

Ἡλιο-μορφος, 2· ὁ ὅμοιος ἥλιῳ τὴν μορ-
φήν Ἀθην. 12, 542.

Ἡλιο-πεμπτος, 2· (πέμπω) ὁ ἀπὸ τοῦ ἡ-
λίου πεμπόμενος, πλεῖστον Σιδύλ. 13, 150.

Ἡλιο-πεπτος, 2 (πέπτω) κατ' ἄλλ. ἥλιο-
πεπτος· ὁ ἐν τῷ ἥλιῳ ὠριμάζων· σταφίς
Ἰππιατρ. 171.

Ἡλιοπῆ, ἡ πρόσωπον ἀλληγ. δηλοῦν τὴν
ἐξέτασιν τοῦ ἥλιου Ἑμπεδοκλήης ἐν Πλουτ.
ἡ0. 474.

Ἡλιοπος, 2 (ὄπτω), ὁ0. Ἡλιοπῆ, ὁ ὡς οὐσ.
ἥλιον, τό, ἀντί ἥλιότροπον Ἀπουλ. 49.

Ἡλιο-πους, οὐδος, ὁ· εἶδος ἥλιοτροπίου
Διοσκ. 4, 193.

Ἡλιος, π. ἥλιος, οὕτω παρ' Ὀμ. πάντοτε πλήν
ἐν Ὄδ θ. 271, ὡς καὶ τοῖς μετὰ. Ἐπ., ὅωρ.
ἄλιος καὶ ὡς ὄν. κύρ. καὶ Ἀέλιος (συγγ. τῷ
ἔλῃ καὶ ἡώς)· 1) ἥλιος ἀπὸ Ὀμ. καὶ ἔφ.
μέχρι τοῦ νῦν· περὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἥλιου
παρ' Ὀμήρ. «ἀνιέναι, ἀνυροῦναι καὶ ἀναεῖ-
σθαι», παρ' ἄλλ. π. «ἀνερχεσθαι, τέλλειν»
πεζ. συνηθέα· «ἀνίσχειν καὶ ἀνέγειν». Περὶ
τῆς δύσεως τοῦ ἥλιου «δύναι καὶ δύεσθαι»
Ὀμ. καὶ ἄλλ. ἀλλὰ καὶ ποιητικῶς, «ἐπεὶ δὲ
φέγγος ἥλιου κατέφθιτο» Δισκ. Πέρσ. 369·
«ἐς νόκτ' ἀποστειχόντος ἥλιου», ἰκ. 750·
«ἐκλείπω, ἐκλείψας», περὶ τῆς ἐκλείψεως
τοῦ ἥλιου· οὐσ. «αἱ ἀνατολαί, ἡ δύσις, τὸ
φῶς, τὸ φέγγος, ἡ ἀγέλη, αἱ αὐαί, τὸ σέ-
λας, ἡ ἀκτίς, αἱ βολαί», ἴδε τὰς λέξ. κατ'
ἰδίαν· «ὅφ' ἥλιῳ» = ὑπὸ τὸν ἥλιον, ἐπὶ τῆς
γῆς· «τῶν ὅφ' ἥλιῳ ἀρίστη» Εὐρ. Ἀλκ. 151·
ὁ0. «οὐδέ» ἐστὶν ὅφ' ἥλιῳ = ὅθεν ζῆ πλεόν,
ἀπέθανε, 396· ὡς παρ' Ὀμ. συγγὰ «ὄραν
φῶς ἡελίοιο» = ζῆν· «αἶ γὰρ ὅφ' ἡελίῳ τε καὶ
οὐρανῷ ναιετάουσι πόλῃες» Ἰλ. ὁ, 44· «τῶν
ὑπὸ τουτονὶ τὸν ἥλιον ἀνθρώπων» Δημ. 18,
270· «τρίων τῶν ὑπὸ τὸν ἥλιον μεγίστων ἡ-
γεμονίων» Πλούτ. Λουκ. 30· παρ' Ὀμ. «πρὸς
Ἡώ τ' Ἡελίον τε» εἶνε ὁ συνηθ. προσδιορισμὸς
τοῦ φωταίνου μέρους τῆς γῆς (ἀνατολῆς καὶ
μεσημερίας), ἀντίθ. τῷ «πρὸς Ἑσπέρην» Ἰλ. μ,
239· ὁ Ἡρ. ἀκόμη ἀντιθίστει τὸ «πρὸς Ἡώ τε
καὶ ἥλιου ἀνατολῆς», τῷ «πρὸς Ἑσπέρην», 7,
58· 2) τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἡ ἡμέρα· «ἄλιῳ
ἀμρ' ἐπὶ» Πίνδ. Ὄ. 13, 36· «φῶς ἐν ἥλιῳ»
Εὐρ. Ῥῆσ. 447· «ἥλιος μύριους διελθὼν»,
Ἑλ. 658, καὶ σπορ. παρὰ πεζ. = τὸ φῶς τοῦ
ἥλιου, «ἥλιος πολλὸς» Λουκ. πλ. 35· «ἐν ἡ-
λίῳ κατακείσθαι» Πλουτ. Ἀλ. 14· 3) πλ. αἱ
τοῦ ἥλιου ἀκτίνες· «οἷ τε ἥλιοι τὸ πρῶτον καὶ
τὸ πῦρ» ἐπὶ ἑλῶπει· Θουκ. 7, 87· «ἥλιοι

ὄψεαι» Θεόδωρ. περὶ σημ. 1, 22· 4) μετὰ
πίς, χαρά, εὐτυχία· τῆς ψυχῆς Πλουτ.
994· «ἥλιος τὰ ἀρσενικά τέκνα οἱ γονεῖς
ποκορίζονται καλοῦσι» Ἀρτεμίδ. 2, 30·
προσφώνησις, «ἥλια τῆς ἐμῆς ψυχῆς» Γαλ.
10, 529· τοὺς ἐρωμένους τῶν οἱ ἐρασταί·
ἥλιον· ἐκάλουν Φιλόστρ. ἐπιστ. 51.

Ἡλιος, ὁ· 1) ὄν. θεοῦ, συγγ. παρ' Ὀμ.
ὡς ἐν πολλοῖς χωρίοις ἀμφιόβολον εἶνε, ἀν-
εῖται τὸ οὐράνιον σῶμα ἡ ὁ θεός· ὁ Ὀδ.
φίος προτιμᾷ πάντοτε τὸ ὄν. τοῦ θεοῦ
εἰς αὐτὸ τὸ «πρὸς Ἡώ τ' Ἡελίον τε» Ὁ0.
παριστᾷ αὐτὸν ὡς τὰ πάντα ὁρῶντα καὶ
κούοντα Ἰλ. γ, 277. Ὄδ. λ, 109, ἰδὲν τ.
Ἑπείρονος καὶ τῆς Εὐρυπείρου Ὀμ. ὕμν.
τῆς θεῆς Ἡσ. καὶ μετὰ. Βραδύτερον συγ-
χωρνεύθησαν τὰ ὀνόμ. βεβαίως ὅμοι· οὐδ' ἔ-
στ' αὐτὸ Δισκίου· 2) Ἀθηνῶν τις Φωίη, καὶ
Ἡλιοστέρα πῖς, ἴδος, ὁ ὁ θεός Σέρρα-
ἐπιγρ.

Ἡλιο-σκόπιον, τό· φωτὸν τι ταῦτ' ἐν τῷ
λιότροπῳ, μετὰ. ἴδ. τὸ ἐπ.

Ἡλιο-σκόπιος, 2 (σκοπέω)· ὁ τὸν ἥλιον
θεωόμενος· εἶδος τιθυμᾶλου· ἥλιος.
πάντων τιθυμᾶλων ἀσθενέστατος· Ῥοδρ.
καθαρ. 45· «συμπεριφέρεται τούτου ἡ
τῇ τοῦ ἥλιου κλίσει» Διοσκ. 4, 165, τὰ
ἥλιοτρόπια.

Ἡλιο-στασία, ἡ ἥλιοστάσιον, γλῶσσ.
Ἡλιο-στερής, 2 (στερῶ)· 1) ὁ ἑσπερινός
νος τοῦ ἥλιου· 2) ἐνερ. ὁ ἀπωθῶν, ἀποδι-
κων τὸν ἥλιον, ὁ ποιῶν σκιά· «κρατὶ δὲ
λιόστερης Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμυ-
χει» Σοφ. Οἰ. Κ. 313· «πέτρου ἄλλαρ»
καλεῖ ὁ Καλλ. ἀποσπ. 124.

Ἡλιο-στιβής, 2 (στίβω)· ὁ πατηθεὶς ἐν
τὸν ἥλιον, δηλ. φωτισθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· «πρὶν
ἀντολῆς φλογώπας ἥλιοστιβέας» Δισκ. Πρ. 701
Ἡλιο-στροφον, τό· ἥλιοτρόπιον τὸ μέ-
Διοσκ. 4, 193.

Ἡλιο-τευκτος, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ ἥλιου παρ-
χθεὶς, γεννηθεὶς Δ. Ἀρεοπ. οὐρ. Ἰερ. 2, 21·
Ἡλιο-τρόπιον, τό· εἶδος φωτός, οὐδένος·
φύλλα καὶ τὰ ἄνθη σπέρουσι πρὸς τὸν ὀρι-
μον τοῦ ἥλιου, διὰ τοῦτο καὶ ἥλιοσκόπιον
καὶ ἥλιόπους Διοσκ. 4, 193· ὑπὸ δὲ τοῦ ἥ-
λινδρ. καλεῖται «ἥελίοιο τροπαὶς ἰσώνων»
ἔρνος, Θηρ. 678· κοιν. κατ' ἔξοχ. ἥλιος·
ἥλιοτρόπιον δὲ τὸ μικρόν, μικρότερον ἐκείνου·
εἶδος φωτός, κοιν. κοινουμένου γὰρ, ἀνθ. π.
τριωνυμόν, καὶ ζαφορὰ ἡ κρόκος καλούμε· Δ.
σκ. 4, 194, χρησιμεῖον πρὸς χρωματισμὸν
2) ἥλιακὸν ὠρολόγιον, γινώσκων Ἀθην.
207· 3) λίθος πολυτίμος Πλίν. Ἰστ. Φ. 10,
60.

Ἡλιο-τροπία, οἱ· οἱ εἰς τὸ ἥλιοτρόπιον
θεῖαν δύναμιν ἀπονέμοντες καὶ διὰ τοῦτο
βόμενοι αὐτῷ, αἰρεσις Θρησκ. π. ἀρχ. τῶν
ρίσ. 89.

Ἡλιο-τροπος, ἡ ἥλιοτρόπιον Διοσκ. 4, 193
Ἡλίου πόλις καὶ Ἡλιοπολις· 1) πόλ. ἐν
κάτω Αἰγύπτῳ Ἡρ. κατ. Ἡλίου πόλις
Ἡλιοπολίτης Στ. Βυζ. ὁ Ἡλιοπολίτης νομῶν
Στραβ. 2) πόλ. ἐν τῇ Κοίλῃ Συρίᾳ Στραβ.

ἔστι καὶ Θρήνης. Καὶ δύο ἐν Σάρδεσι. Καὶ ἡ Κόρινθος Ἡλιούπολις ἐλέγετο, εἶτα Πάγος καὶ οὕτως Ἐφύρη. Ἔστι καὶ ἐν Φοινίκῃ Στ. Βυζ.

Ἡ λ ι ο - φ ἄ ν ε ι α, ἡ 1) ἡ τοῦ ἡλίου ἐμφάνισις, ἡ λάμψις αὐτοῦ, ἐκ τοῦ Ἡ λ ι ο - φ ἄ ν η ς, 2 (φανομαι) ὁ λάμπων, φέγγων ὡς ὁ ἥλιος. ἡ ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζόμενος, καθαρὸς ὡς ὁ ἥλιος.

Ἡ λ ι ο - φ ο ρ ε ν ἰ σ σ ο μ α ι· κοκκινίζω ἀπὸ τὸν ἥλιον· ἔχων τὸ σωματίον καθάπερ μῆλον ἐπ' ἄκρων κλάδων ἡλιοφαινεσόμενον· Παλᾶδ. 61. Χρυσ. σ. 99, 19.

Ἡ λ ι ο - φ ω η ς, 2 ὁ ἐν τῷ ἡλίῳ καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου φῶς, ἀδελφείας Διοσκ. 4, 13.

Ἡ λ ι ο - φ ο τ ο ν, τό· εἶδος φυτοῦ καὶ σπῆλαις καλούμε. Διοσκ. 4, 144.

Ἡ λ ι ὁ ω· ἡλιόζω· παθ. εἶμαι ἐν τῷ ἡλίῳ ἐκτεθειμένος, ἡλιωμένος, ὁ ἡλιοκαυμένος, συνεπιθεμένος εἰς τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, ἐν υπαίθρῳ ζῶν, ἀντίθ. τῷ ἐσκιατρεφικῶς Πλατ. πολ. 8, 556· «οικιάζειν τὰ ἡλιοκείμενα» Ξεν. οἰκ. 19, 18· «σκότος ἐγίνετο ἐξῶ τοῦ ἡλιοκείμενου» Ἀριστοτ. π. ψυχ. 2, 8· «ὅπως ἡλιωθῇ ἡ γῆ» Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 3, 20, 7· «ἡλιωμένον, ἐπικεκαυμένον» Φωτ. 67, 8·

πάσχω ἀπὸ τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου, ἀντίθ. τῷ ῥιγῶν Στοβ. Ἀνθ. 1, 34· παροιμ. «οὐθὺ βεταί, οὐθὺ ἡλιουδαί» = οὕτως ἡ βροχὴ οὕτως ὁ ἥλιος τὸν προσβάλλει Ζηνόβ. 5, 53 ἡδ' ἡλιεύω.

Ἡ λ ι ς, ἰδος, δωρ. Ἄλις, ἡ 1) ἡ γνωστὴ ἐν τῇ Πελοπον. γῶρᾳ (Ὁμ. 2) «πόλις πρὸς τῇ Ὀλυμπίᾳ, ἀπὸ Ἡλείου τοῦ Ταντάλου πατρὸς Στ. Βυζ. 3) ἔστι καὶ ἄλλη Ἀρκαδία καὶ τρίτη Ἰσπανίας, ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς Ἡλίδος γενικῆς ἀναλόγως Ἡλίδιος καὶ κτηνικῇ τῷ τῷ καθ' ὅσον τὸν δ' Ἡλίδιος καὶ Ἡλίδος, ἀφ' οὗ Ἡλίδος ὁ Ζεὺς... Ὁμηρος (Ὀδ. γ, 276) δ' Ἐπειὸς αὐτοῦς φησὶ Στ. Βυζ. Πaus. 5 καὶ 6· ἐπὶ Ἡλικῶς, Ἡλειακός Πaus. καὶ Στρατ. 6.

Ἡ λ ι α κ ο ς, ὁ· ὄνομα τοῦ ἡλος, καρφάκι Ἀριστ. ἐν Πολυθ. 10, 61.

Ἡ λ ι τ ε, γ' ἐν ἀορ. 6 τοῦ ἀλιταίνω Ἠλ. ι, 375.

Ἡ λ ι - τ ε ν η ς, 2 (τείνω) ὀψηλός, ἀπόκρημνος Σοφ. 101 ἡλιότατος.

Ἡ λ ι τ τ ι ς, ὁ (ἥλιος) ἀνέκων εἰς τὸν ἥλιον· «καὶ ἡλιότην δὲ λίθον ἔλεγεν ἑωρακέναι οὐχ οἶον οἱ πολλοὶ εὐραχάμεν, ἀκτίνας διαφαίνοντα ἀπὸ τοῦ βάλουσι χρυσίδας, ἀλλὰ διέσκον ἡλιοκίδη καίμενον μέσον τοῦ λίθου, πρᾶτταν αὐτῶν πυρὸς ὡς ἰδεῖν ἀπ' αὐτῆς διὰ τὰς ἀκτίνας ἐκδιδράσκοντες ἐπὶ τὴν γῆν» Φωτ. βιβλ. 349, 27.

Ἡ λ ι τ τ ι ς, ἰδος, ἡ (ἥλιος)· εἰς ἡλίου κατασκευασμένη· «λεπίς δέ, ἡ μὲν ἐκ τῶν Κυπρίων χαλουργικῶν ἡλίων, παχέα, καλουμένη δὲ ἡλίτις» Διοσκ. 5, 89.

Ἡ λ ι τ ὁ - β α τ ο ς, 3 (βρίνω) ἡλιότατος Εὐστ. 1033, 33.

Ἡ λ ι τ ο - ε ρ γ ὁ ς, 2 (ἀλιταίνω ἔργον) ἀποτυγχάνων τοῦ ἔργου, τοῦ σκοποῦ· «ὡς θάενεν ἡλιτοργός» Ἀνθ. 7, 210.

Ἡ λ ι τ ὁ - μ ἡ ν ι ς, ὁ, ἡ (μηνίς) ὁ μᾶτην ἔγκλων Ἠσυχ.

Ἡ λ ι τ ὁ - μ ἡ ν ο ς, 2 (ἀλιταίνω, μῆν, ἡδ' ἀλιτόμηνος) ἀποτυγχάνων τοῦ πρίποντος μηνός, ὁ γεννηθεὶς προῦτως Ἠλ. τ, 118· «ἡλιτ. παῖς» Ἀνθ. 12, 228.

Ἡ λ ι τ ο ν, ἄ. πρὸς. ἀορ. 6' τοῦ ἀλιταίνω.

Ἡ λ ι τ ὁ - π ο ι ν ο ς, 2 ὁ τιμωρὸν τὰ κακούργηματα, τοὺς κακούργους (ἀλιτεῖν), ἐπὶ τῆς Ἐρινύος Ὀρφ. Ἀργ. 1365, ὅπου διορθεύεται εἰς νηλῖτ. ἡ νηλεόποινος.

Ἡ λ ι - φ ἄ ρ μ α κ ο ς, ἡ δὲ βοτάνης, ἥτις στεματᾷ τὸ αἶμα Τιμαγ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 100, 17.

Ἡ λ ι φ, ἵπος, ὁ· ἡδ' ἀνῆλιπος· δωρικόν τι κάλυμμα τοῦ ποδός, «παρὰ τὸ ἐλίσσιν τὸν πόδα» Σχολ. Θεοκρ. 4, 58.

Ἡ λ ι - ὠ δ ῆ ς, 2 ἡδ' ἡλιοκίδης.

Ἡ λ ι ω ν, ὠνος, ὁ· στρατηγὸς ὑπὸ τὴν Πλακιδίαν Ὀλυμπ. π. πρὸς. 471, 5.

Ἡ λ ι ὠ σ ι ς, εως, ἡ· τὸ ἡλιασμα, ἡλιασμο, ἡ ἐν τῷ ἡλίῳ ἐκθεσις Σχολ. Σοφ. Οἰ. Κ. 313.

Ἡ λ ι ὠ τ ὁ ς (ἡλίδω)· ὁ· πρέπει νῆ ἡλιασθῇ Φιλόστ.

Ἡ λ ι ὠ τ η ς, ὁ, (ἡλίδω) ἐρχόμενος ἐκ τοῦ ἡλίου, πρὸς ἐτυμ. τοῦ ἀφελιώτης σχηματ. Ἐτ. Μ. σ. 157. «ἡλιώται», οἱ κάτοικοι τοῦ ἡλίου Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 1, 17 καὶ 20.

Ἡ λ ι ὠ τ ι ς, ἰδος, ἡ ὀηλ. τοῦ ἀνωτ. «ἀκτίς ἡλ.» Σοφ. Τρ. 694· «ἡλ. ἀγγλῆ» = λάμψις ἡλιακή Ἀνθ. 7, 601· π. ἡλιώτης· «ἡὸς δὲ ὑπὸ Ἰώνων ἡλιώτης (-τις), ἡ τὰ τοῦ ἡλίου ἐκπληρούσα» Ἐτ. Μ. σ. 440.

Ἡ λ κ η σ ε, γ' ἐν ἀορ. ἄ. τοῦ ἐλκῆω Ὀδ. λ. 580.

Ἡ λ λ η γ ο ρ η μ ῆ ν ο ς, ἐπ. κατὰ τρόπον ἀλληγορικόν Τζέτζ. εἰς Ἠσ. 26.

Ἡ λ κ ο ν, ἀντὶ εἰκὸν παρ. τοῦ εἰκω.

Ἡ λ ο - ε ἰ δ ῆ ς, 2 ὁμοίος ἥλιῳ, ὅμοιος τὸ σπῆμα τῷ ἥλιῳ, «ὅαν καρρὶ Πλουδ. 9, 120.

Ἡ λ ο ῆ θ η ν, π. ἀορ. ἄ. τοῦ ἀλοῶν.

Ἡ λ ο ὠ δ ῆ ς, οὐ· πατ. Ἐπιγράμ. Δ. Λαερ.

Ἡ λ ὁ - κ ε ν τ ρ ο ν, τό· μύσφι, κέντρον, γλῶσσ.

Ἡ λ ο - κ ο π ῆ ω· καρφώμα, γλῶσσ.

Ἡ λ ο - κ ὁ π ο ς, ὁ· καρφία κόπται, χαλκίδις, γλῶσσ.

Ἡ λ ο ν, τό· βριδύλον ἡ μῆλον Ἀθῶν. 2, 50.

Ἡ λ ο - π ἄ γ ῆ ς, 2' (πήγνυμι) στερωμένος μὲ καρφία, καρφωμένος Μανθ. 1, 149.

Ἡ λ ὁ - π λ κ τ ο ς, 2 ὁ βλαφθεὶς, πληγθεὶς ὑπὸ καρφίου Ἰππιατρ. 121, 16.

Ἡ λ ο ς, ὁ δωρ. ἄλος (πιδ. ἐκ τοῦ ῥημι) α) τὸ καρφί, παρ' Ὁμ. οὐδέποτε ὡς μίσον καρφώματος, στηρίζον, ἀλλ' ὡς κόσμημα, ὡς ἐν τῷ σκήπτρῳ· «χρυσοῖς ἡλοῖσι πεπαρμένον» Ἠλ. α, 240· εἰς τὴν λαβὴν ἡ εἰς τὴν ὀψὲν ἔξρου καὶ τὰ πλεονᾶ αὐτοῦ· «ἔξρου» ἐν δὲ οἱ ἡλοῖ χρυσοῖσι πέπαρμένον, λ, 29· εἰς πατήρη· «ὀλέπας· χρυσοῖς ἡλοῖσι πεπαρμένον», λ, 633· πενταῖ δ' ἐννοοῦνται χρυσᾷ κεφαλῇ καρφίον· «ἔξρωθιν δαί ἐμπεύρεσθαι τοῦς χρυσοῦς ἡλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι» Ἀθῶν. 11, 488· καὶ «χρυσοῦς ἡλους ἐν ταῖς κρηπίται καὶ ὑποθήματι»

ἐφόρει· 12, 539· καρφία ἐκ σιδήρου ἀναφέρεται ὁ Πίνδ. «ἄλλοις κρατερῶς λούμαντος ὤρησε», Π. 4, 71, Πλατ. Φαίδ. 83· «σι-
δηροὶ καὶ ξύλινοι» Ξεν. κυν. 9, 12 καὶ
μτγν. παροιμ. «ἄλλω ἤλω ἐκρούειν τὸν ἥ-
λον», τὸ κοιν. ὁ καλὸς μὲ τὸ κακὸ Λουκ.
ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. 7· μτφ. ὁ τύ-
λος, κοιν. ῥόζος, ὁ εἰς τοὺς πόδας, εἰς τὰς
χεῖρας φυόμενος Νίκ. Θηρ. 272· «ἥλος σκλη-
ρομά ἐστι περὶ τὰ πέλιμα τῶν ποδῶν γι-
νόμενον στρουγγύλον καὶ τοῖς τῶν ἥλων κε-
φαλίοις παρόμοιον, ὃ ἐπιδημῶς καρφίον φα-
σι» Σχολ. εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς. «Ἄετ, Κέλο. 7,
7· δαθύνειά τῆς ἐλατίας, καὶ μόκης καλοῦμ.
Θεόφρ. Φ. 1. 4, 14, 3· «καὶ ὁ φλοιὸς τὰ
αὐτὰ ὀρεῖ» καὶ δὲ καὶ φυραθεῖς ὄζει, τύλους
καὶ ἥλους αἶρει καταπλασθεῖς» Διοσκ. 1, 137·
σῆμ. καλ. ἡ τοιαύτη ἀσθέν. ῥόζισμα. Καὶ
συγκεκ. ἥλ ἀπαντᾷ Εὐστ. 217· «ἥλον» κα-
τακεκαυμένον, λάγνον» Πούχ. 10· ἔφηλος.
Ἥλος, τό· τόπος ἐν ᾧ οὐδὲν φύεται Πούχ.
Ἥλος, 2· αὐθαίρετος ὄνομ. πρὸς παραγ. τῆς
κλ. ἥλῃ Πλ. ο, 128· ἴδ. ἡλεός, ὑπόθ.
Ἥλασύνῃ, ἡ· ἡλιούτης, ἀνοησία Νίκ. ἀλ.
420.
Ἥλός-τύπος, 2 (τύπτω, = ἡλοπαγής) κτω-
πημένος μὲ καρφία, καρφωμένος Νυν. 1ω.
20, 91.
Ἥλῳ· καρφῶναι, στερεῶναι Κλ. Ἀλ. Παῖδ. 2, 11.
Ἥλπετο, παρτ. τοῦ ἔλπομαι Ὅμ.
Ἥλσάμην, μ. ἀορ. ἀ. τοῦ εἴλω, 25 ὑδ ὁ
περιέρ. ἀορ. ὅ· ἡλσάμην ἂν ἡ γραφή ὕρθῃ
Ἐτ. Μ. 634, 6, ὁ δὲ Ὅμ. εἰσφέρει μόν. ἔλ-
σαν καὶ ἔλσαι.
Ἥλσατο, συγκεκ. τοῦ ἡλάσατο, μ. ἀορ. ἀ.
τοῦ ἔλῳμαι Ἐτ. Μ. 428, 29.
Ἥλσγάζω, καὶ ἡλυγίζω, ὅθεν «ἡλυγισμένος»
κεκρυμμένος, ἐπισκιασμένος· Πούχ. (ἡλυξ)
τὸ ἄλλο μόν. σύνθ. ἐπηλυγάζω.
Ἥλυγαῖος, 3· σκοτεινός, σκιερός, σκιωδὴς
Σουτδ. ἐκ τοῦ
Ἥλύγη, ἡ· «σκιά, σκότης» Πούχ. «ὄρωντες
οὐδὲν εἰ μὴ τῆς οἴκης τὴν ἡλύγην» = σκο-
τεινὴ διεσπαργὴ ἢ διαστροφή οἴκης τινός,
ἐὰν δὲν εἶνε ἡ κρυφία ὑπεκφυγὴ (τὸ γλῶ-
ττωμα) ἀπὸ κρισολογίας τινός Ἀριστ. Δχ.
684.
Ἥλυγίζω· ἴδ. ἡλυγάζω.
Ἥλύγιος, 3· σκιερός, σκοτεινός· «ἡλυγίων
ὀρέων» ἐν σκότῳ κατεχομένων Πούχ.
Ἥλυγισμός, ὁ· ἐπισκόποις, σκιάσις.
Ἥλυθον, ἀορ. ὅ· τοῦ ἔρχομαι.
Ἥλυξ, ὅς· ἡ· ἡλύγη, σκία Β. Ἀν. σ.
1199· ἴδ' ἐπὶ ἡλυξ.
Ἥλυξα, ας, ε, ἀορ. ἀ. τοῦ ἀλύσχω Ὅμ.
Ἥλυσι· ἡ· ὁδὸς Πούχ.
Ἥλύσιον, τό· α) «ἡλύσι. πεδῖον» Ὁδ. δ,
563, πλ. Ἀνθ. παραρτ. 278· παρὰ τοῖς
λατίνοι συγγρ. συνηθ. ὁδ. Παρ' Ὅμ. σημ.,
τερπνόν, εὐδαίμον, καὶ μακάριον πεδῖον εἰς
τὸ δυτικὸν χεῖλος τῆς γῆς. καὶ. πλησίον τοῦ
Ἰωαννοῦ, ἐνθα οἱ ἔξοχοι ἤρωες (ἐκ τῶν ὀμη-
ρικῶν μόν. ὁ Μενέλαος ὡς γαμβρός τοῦ
Διὸς) ἄνευ θανάτου μετατίθενται, ἐνταῦθα

ὁπὸ τὸν Ῥαδάμανθον ἤμερον, ἄπονον καὶ ἄ-
φρονον βίον ζήσουσιν. Ὁ Ἥσιος· ἔρ 179
καλεῖ τούτο «νήσους τῶν μακάρων». Ἐπὶ
τούτων ζῶσι μακάριοι ὁπὸ τὸν Κρόνον πάν-
τες οἱ ἐν Θήβαις καὶ Ἰλῳ φονευθέντες ἤ-
ρωες· οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. Ὁ. 2, 129. Ὁ
ἄρατοι οὗτοι μῦθοι συνεγνωσθήσαν μετὰ τοῦ
μεταγενεστέρου περὶ Ἀτλαντίδος μύθου, ἐν
ᾧ τὸ Ἥλύσιον μετετέθη ἐν τῷ Ἀδῇ ὡς ἀν-
τίθ. τῷ Ταρτάρῳ· οὕτω παρὰ Ἱωμ. ποιητ.
καὶ μτγν. «Ἐλλῆσι» 6) ἐπὶ θ. Ἥλύσιος, 3· ὁ
ἐκ τοῦ ἡλυσίου προερχόμενος· ἀδραὶ Ἀνθ.
παραρτ. 51, 22· γ) τόπος, ἐνθα πίπτει κρ-
ευνός, «χωρίον ἢ πεδῖον κεκρυμμένον»
Ἐτ. Μ. 428, 30· «τὰ δὲ τοιαῦτά εἰσιν ἰ-
δατά» Πούχ. 10· ἐνηλύσιος (ἐκ τοῦ ἡλυσι)
ἐλευσσομαι, τὸ θ).
Ἥλυσις, εως, ἡ· ἡ ἔλευσις, ὁ δρόμος·
«σπεύσω βραδύπονον ἡλυσιν προτιθεῖσα» Εὐρ-
Ἐκ. 66· «ποκνήν δὲ βάλινω ἡλυσιν», Φοίν.
831.
Ἥλυσκάζω, ἰων. ἐκκλίνω Σουτδ. ἀντὶ ἀλ-
σκάζω· ἴδ' ἡλσκάζω.
Ἥλφον, ἀορ. ὅ· τοῦ ἀλφάνω Πλ. φ, 79.
Ἥλως, γ'. ἐν. ἀορ. ὅ· τοῦ ἀλίσκομαι, ἰων.
ἀντὶ ἀτ. ἐζλων, μὲ παθ. σημ. Ὁδ. χ, 230.
Ἥλώμην, παρτ. τοῦ ἀλόμαι Ὁδ. δ, 91.
Ἥλώνῃ, ἡ· πόλ. Περγαιτικὴ· Ὁμηρος Στ.
Β, 3. ἡ ὕστ. Λεμῶν Στράβ.
Ἥλως, 3 (ἡλῶν)· καρφωμένος ἢ ἔγων
σχημα καρφίου Παῦλ. Αἰγ. 6, 66.
Ἥμα, τό (ἡμι)· τὸ ῥίπτειν, ῥίψιμον, ἀκόν-
τισμα· «δυνάμι τε καὶ ἡμασιν ἐπλευ ἀρ-
στος» Πλ. ψ, 891· «ἡματα» βλήματ, ῥί-
ματα, ἀκόντια· Πούχ.
Ἥμαγμένος, 3, π. παρκ. τοῦ αἱμάσσω.
Ἥμαθλα, ἡ· τὸ ἀρχ. ὄν. τῆς Μακεδονίας ἢ
μέρους αὐτῆς Ὅμ. κάτ. Ἥμαθης, ὡν, Ἀνθ.
Ἥμαθίς, ἡ· ὁδὸς ἐπὶ θ. ὅλη, τοῦ προηγ. Μα-
κεδονική· «καυσίη-ἡμ.» Ἀνθ. θ, 335.
Ἥμαθίων, ὡν· οἶος· Ἥμας καὶ Τίμωνος Ἥσ.
Ἥμαθίς, εσσα, ἐν, ἰων. ἀντὶ ἀμαθίς (ἡ-
μαθός) ἀρμυώδης, πλήρης ἄμμου, οὕτω καλεῖ-
ται ὑπὸ τοῦ Ὅμ. 15άκις καὶ ὑπὸ τοῦ Πλά-
στον. 360 ἡ πόλις τῆς Ἥλως Ἥλος, εἰς
διότι ἔκειτο παρὰ τὴν ὀχλασσαν δηλ. τῶν
ἄμμων, ὅθ. «παρθαλῆσσιος» κατὰ Σχ. Ἰλ.
6, 77, εἰτε ἐκ τινος πλησίον ποταμοῦ Ἀμά-
θου Στράβ. ὅς παρατηρεῖ, ὅτι ὁ τόπος οὗ
εἶνε ἀρμυώδης, 8, 344.
Ἥμαι, ἦσαι, ἦσαι, γ'. πλ. ἦνται, ἐν
τῷ συνθ. κἀθηται, ἀπαρ. ἦσθαι, μτγ. ἦ-
μενος, παρτ. ἦμην, ἦστο, ἦντ' Ἰλ. γ, 153,
ἀλλ. ὁ Ὅμ. ἔχει τὸν ἰων. τύπ. ἔλται, εἰ-
το, καὶ ἔλται, ἔλτο, 134, ἐθήσθην Ὁρρ.
Ἀργ. 893 οἱ λοιποὶ χρόν. ἐκ τοῦ ἔξομαι, καὶ
ἔξομαι, κυρ. παρκ. τῆς ῥίζ. Ἐδ, ὁ ἴδ. λπ-
σθεῖω· α) κἀθημαι, στέκομαι, ἵσταμαι, κῆ-
μαι· ἐξέστην ἐνὶ οἴκῳ ἦστο· Ἰλ. π, 40,
«παρὰ τὴν κλισίην καὶ νηὶ μελαίνῃ ἤμενον»
α, 330, παρ' Ὅμ. συγγ. καὶ μὲ τ. σημ.
κἀθημαι ἀργός, ῥάθυμος, σ, 104, ω, π, 12
καὶ β, 254 περὶ ἐνὸς ὅστις στέκεται ἀργός·
κἀθημαι κρυμμένος Ὁδ. θ, 503, 512. καὶ

τραχ. «κορυφαίς, ὅ ἐν ἄκραις ἡμενος» Αἰσχ. Πρ. 367. «ἐν ὁρόνις Ζεύς ἐπ' ἀσπίδος σταδατος ἦσται», ἐπτ. 495. «ἐπ' ἐσχάταις, Εὐμ. 773» καὶ με αἰτ. «βραχίως σέλιμα σερμνόν ἡμίνων», Ἀγ. 176. «ὧς. «Συμδόντος ἡμῖνα κοίτας» Εὐρ. Ῥήσ. 517, ὅς ἔχει καὶ «παιδὲς τ' ἐρετροῖς ἡμενοῖς», Κόλλ. 16, καὶ μῦθ. λέγει «πρὸς δ' ἐμὰ ψυχὰ θάρσος ἦσται», Ἀλλ. 604. «οἱ ἐν ἀρχαῖς ἡμενοί» = οἱ ἀρχόντες, Ἀνδρ. 699. «ἡμενον ἄνω φρόνημα» = τὸ ὑψηλὰ καὶ ἡμῖνα, φρόνημα, δηλ. τοῦ Διὸς Αἰσχ. ἱκ. 100. ἄλλως μὲν. παρὰ τοῖς μῦθ. π. καὶ ἐπὶ ἀφύχ. πραγμ. «ἡμενος ἡρώς» = τόπος κατακαυσιμῆτος, βρύχης, χαμηλὸς Θεόκρ. 13, 40. (ῥ. ἐλαμνῆ) ἐπὶ νῶν κείμεναι, εἶμαι ἱδρυμένους. «τῇ ἱερῶν ἦσται» Ἡρ. 9, 57. ἐπὶ ἀγαλματίων. «ἐν τῷ-δε εἵσται τὰ ἔδεα» Λουκ. π. Συρ. 96. 31. «Ἡμαῖον, τὸ τὸ ἡμῖναδὸν παρὰ Κυζικηνόις Ἡλύχ. «πρὸσοτε-ῇ λέχος πυρῶν ἡ ἄρτον ἡ ἡμαῖον ἡ σ, τι τις χρῆζει» Ἀθῆν. 8, 359. Ἡμακτέω, κάλλ. ἡμακτέω (ῥε περιημεκτέω. Ἡμαρ, ατορ, π. τὸ ἡμέρα ὁ συνῆθ. παρ. Ὀμ. τυπ. τούτων ἡ ἡμέρα, ἀντιθ. τῆς νυκτός, ἄσπον καὶ τὸ ἡμερονόκτιον. «ἔσσειται ἡμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὁλόκλη ἡ ἡλιος ἴσῃ» Ἰλ. ζ, 448. «νύκτας τε καὶ ἡμέρας» Ὀδ. λ, 181. «ἡμέρας πάντα», ἐπ' ἡμέρας = καὶ οὗτο ἡμέραν, καθῆμερινῶς, μ. 105, 5, 105. πλὴν ἐπ' ἡματι ὁα. κρύσαντας» = ὅλην τὴν ἡμ. Ἰλ. τ, 229. συχν. περιγραφικῶς. «αἰσῖμον ἡμαρ» = ἡ πεπωμένη ἡμ., ὁ θάνατος Ἰλ. 9, 72. «ἡ. μύρσιμον» = ἡμ., ὁ θάνατος, ν. 613. τὰ παρὰ Πίνδ. «μοιρίδιον ἡμαρ», Πυθ. 5, 255. ἡμ. ἀναρχατος» = ἡμέρα δοσιεῖας Ἰλ. π, 836. ἄλλου. «δοσιον», ζ, 463 καὶ «δοσιον ἡμαρ» Εὐρ. Ἐκ. 56. τοῦ ναντίον. «ἐλευθερον ἡμαρ» = ἡμέρα ἐλευθερίας, ἐλευθερία Ἰλ. ζ, 455. «κακὸν ἡμαρ» = δυστυχία, ι, 255. «ἡ. νηλεές», Ἰδ. ὁ θάνατος, λ, 184 καὶ συχνά. «ὀλέθρον, τ, 294. «ὄρφακον, χ, 490. «νόστιμον ἡμαρ» = ἡ ἡμέρα τῆς ἐπανόδοις, ἐπ' ἀνάσσει, Ὀδ. α, 9. καὶ περὶ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους. «ὁπωρινόν, χειμέριον ἡμ., ἀντί φθινόπωρον, χειμῶν Ἰλ. μ, 279. «κατ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην» Σωφ. Πλ. 251. «εἴ τι νύξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἡμαρ ἔρχεται», Ὀδ. τ. 199. «λευχὸν κατ' ἡμαρ» Αἰσχ. Ἀγ. 654 καὶ συχνά. «κρεῦδρον, μοιροκραντον, ἵδεταις λείψ. ταύτας» κατ' ἡμαρ αἰεῖ» = καὶ ἑκάστην Σωφ. Οἰ. Κ. 688. «τὸ κατ' ἡμαρ» = καὶ ἡ καθῆμερινὴ ἀνάγκη, τὰ καθῆμερινά χρεῖσθαι, Φιλ. 1089. «αἶν ἐπ' ἡματι», Οἰ. Κ. 694. ὥσ. «ἐπ' ἡμαρ», Οἰ. Κ. 1455. «κατ' ἡμαρ τὸ νῦν» = σήμερον, Ἀλ. 710. «παρ' ἡμαρ» = ἡμέραν παρ' ἡμέραν Πίνδ. Π. 11, 95. καὶ μῦθ. π. «ἡμαρ ἐπ' ἡμαρ δεῖ» = καὶ ἑκάστην Ἀνθ. 9, 149. ὧς. Θεόκρ. 11, 69. ἄλλα, «ἐπ' ἡματι» = μετὰ τὴν ἡμέραν, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἡμέρας, 23, 137. Παρ. Αἰσχ. Πέρσ. 293. «λευκὸν ἡμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχρίμου» = εἶνε ἡ λαμπρά, εὐτυχὴς ἡμέρα, ἡ εὐτυχία, πρὸς. Ἀγ. 874. «καλλιστὸν ἡμαρ ἰοῦσιν ἐκ γειματός».

Ἡμαρ, ατορ, π. τὸ ἡμέρα ὁ συνῆθ. παρ. Ὀμ. τυπ. τούτων ἡ ἡμέρα, ἀντιθ. τῆς νυκτός, ἄσπον καὶ τὸ ἡμερονόκτιον. «ἔσσειται ἡμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὁλόκλη ἡ ἡλιος ἴσῃ» Ἰλ. ζ, 448. «νύκτας τε καὶ ἡμέρας» Ὀδ. λ, 181. «ἡμέρας πάντα», ἐπ' ἡμέρας = καὶ οὗτο ἡμέραν, καθῆμερινῶς, μ. 105, 5, 105. πλὴν ἐπ' ἡματι ὁα. κρύσαντας» = ὅλην τὴν ἡμ. Ἰλ. τ, 229. συχν. περιγραφικῶς. «αἰσῖμον ἡμαρ» = ἡ πεπωμένη ἡμ., ὁ θάνατος Ἰλ. 9, 72. «ἡ. μύρσιμον» = ἡμ., ὁ θάνατος, ν. 613. τὰ παρὰ Πίνδ. «μοιρίδιον ἡμαρ», Πυθ. 5, 255. ἡμ. ἀναρχατος» = ἡμέρα δοσιεῖας Ἰλ. π, 836. ἄλλου. «δοσιον», ζ, 463 καὶ «δοσιον ἡμαρ» Εὐρ. Ἐκ. 56. τοῦ ναντίον. «ἐλευθερον ἡμαρ» = ἡμέρα ἐλευθερίας, ἐλευθερία Ἰλ. ζ, 455. «κακὸν ἡμαρ» = δυστυχία, ι, 255. «ἡ. νηλεές», Ἰδ. ὁ θάνατος, λ, 184 καὶ συχνά. «ὀλέθρον, τ, 294. «ὄρφακον, χ, 490. «νόστιμον ἡμαρ» = ἡ ἡμέρα τῆς ἐπανόδοις, ἐπ' ἀνάσσει, Ὀδ. α, 9. καὶ περὶ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους. «ὁπωρινόν, χειμέριον ἡμ., ἀντί φθινόπωρον, χειμῶν Ἰλ. μ, 279. «κατ' ἡμαρ καὶ κατ' εὐφρόνην» Σωφ. Πλ. 251. «εἴ τι νύξ ἀφῇ, τοῦτ' ἐπ' ἡμαρ ἔρχεται», Ὀδ. τ. 199. «λευχὸν κατ' ἡμαρ» Αἰσχ. Ἀγ. 654 καὶ συχνά. «κρεῦδρον, μοιροκραντον, ἵδεταις λείψ. ταύτας» κατ' ἡμαρ αἰεῖ» = καὶ ἑκάστην Σωφ. Οἰ. Κ. 688. «τὸ κατ' ἡμαρ» = καὶ ἡ καθῆμερινὴ ἀνάγκη, τὰ καθῆμερινά χρεῖσθαι, Φιλ. 1089. «αἶν ἐπ' ἡματι», Οἰ. Κ. 694. ὥσ. «ἐπ' ἡμαρ», Οἰ. Κ. 1455. «κατ' ἡμαρ τὸ νῦν» = σήμερον, Ἀλ. 710. «παρ' ἡμαρ» = ἡμέραν παρ' ἡμέραν Πίνδ. Π. 11, 95. καὶ μῦθ. π. «ἡμαρ ἐπ' ἡμαρ δεῖ» = καὶ ἑκάστην Ἀνθ. 9, 149. ὧς. Θεόκρ. 11, 69. ἄλλα, «ἐπ' ἡματι» = μετὰ τὴν ἡμέραν, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἡμέρας, 23, 137. Παρ. Αἰσχ. Πέρσ. 293. «λευκὸν ἡμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχρίμου» = εἶνε ἡ λαμπρά, εὐτυχὴς ἡμέρα, ἡ εὐτυχία, πρὸς. Ἀγ. 874. «καλλιστὸν ἡμαρ ἰοῦσιν ἐκ γειματός».

τάνω' ἐσφαλμένως, μὴ ὀρθῶς, ψευδῶς. «ἡμ. ἡγεσθαι» Πλάτ. Μέν. 88. «ἡμ. ἔχειν», νόμ. 2, 570, καὶ μῦθ. «Ἡμαρτον, ατορ. 6. τοῦ ἀμαρτάνω. «Ἡμασι, δοτ. πλ. τοῦ ἡμαρ. «Ἡματι, ἐν. δοτ. τοῦ ἡμαρ. «Ἡμάτιος, π. 3. ἡμερήσιος, ἡμερινός, ἐν καιρῷ ἡμέρας. «ἡματιῇ μὲν ὑφαίνεσκον, νύκτας δ' ἀλλύεσκον» Ὀδ. 6, 204. «ἐμῆλίσσαι ἡμάται σπεύδουσι» Ἡσ. 96. 597. «ἡμ. φέγγος» = τὸ φῶς τῆς ἡμέρας Ἀνθ. 9, 631, ἀντιθ. «ἐννοχός» = νυκτερινός. Ἀρατ. 580. «ἄλλ' ἐν τῷ χωρ. «τὸν νῆς Ἀχαιῶν ἡμάται θορήκην ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν» Ἰλ. ι, 71 = καθῆμερινῶς. «Ἡμάτωμαι, π. παρκ. τοῦ αἱματώ. Ξεν. Ἡμὸλακον, π. ατορ. 6. τοῦ ἀμδλακίω, κάλλ. ἡμπλακον, τοῦ ἀμπλακίω = ἀμαρτάνω. «Ἡμδρατον, ατορ. 6. τοῦ ἀμαρτάνω, ἀπαρ-ζυδροτεῖν Ὀμ. «Ἡμεδᾶπος, 3 (ἡμεῖς, συσχετ. τῷ ποδᾶπος, ὁ ἴδ.) κυρ. ὁ ἡμέτερος, ἐγγύς. ἐντόπιος, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, τοῦ αὐτοῦ τόπου, ἀντιθ. τῷ ἀλλοδαπός. «ὁ γοῦν χαρακτήρ ἡμεδαπῶν τῶν ῥηματῶν» Ἀριστ. εἰρ. 220. «ὁ ἡμεδ.» = συμπολίτης Πλάτ. Θεαγ. 124. παρὰ Ἡρόν. «ἡ ἡμεδαπή» = τὸ ῥωμαϊκὸν βασιλ. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς βαρβάρους, προλ. 1. «ἡμ. νόμισμα», ἐπιγρ. 76. (περὶ τῆς καταλ. ἵδ. ποδᾶπος). «Ἡμέδιδμον, τὸ ἡμεδιδμον. «Ἡμεῖς, πλ. τοῦ ἐγώ, αἰολ. δωρ. καὶ ἐπ. ἀμ-μεις Ὀρ. καὶ Πίνδ. ἄλλα δωρ. καὶ ἀμεις Ἰνμ. Α. 96, καὶ Ἀριστ. Λυσ. 1162, πλὴν «ἀμεις» 168, γεν. ἡμῶν, ἰων. καὶ ἐπ. ἡμῶν, ἐπ. καὶ ἡμῶν Ὀδ. ω, 169, δωρ. ἀμῶν Ἀριστ. Λυσ. 168, αἰολ. ἀμῶν Ἀπολ. π. Ἀντ. 378, δοτ. ἡμῖν, καὶ ἐγγλιν. κατ' ἀνάγκ. τοῦ μέ-τρον ἡμῖν Ἰλ. ρ, 315, κατὰ τινὰς καὶ ἡμῖν Ἀριστ. ὅρν. 386, δωρ. ἀμῖν (ἔμμῖν) Θεόκρ. 7, 135, καὶ ἀμῖν, 3, 106, αἰολ. ἔμμῖν Ὀδ. μ, 275 καὶ ἀμῖα, α 384, Ἀπολ. Ῥ. 2, 241, αἰτ. ἡμῖς, ἰων. καὶ ἐπ. ἡμῖς, ἐγγλιν. ἡμῖς Ὀδ. π, 273, αἰολ. ἀμμε, ὅπρ. κυρ. εἶνε οὕτως. Ἰλ. α, 59 καὶ ἀλλὰ οὐ. «Ἡμεκτέω, ἰων. εἶμαι ἐνδεδόστοις, ἀγανακτι-σμένος, δυσφορῶ, ἀρχ. λ. εὐχρ. ἐν τῷ συνθ. περι-ημεκτέω. «Ἡμελημένως, ἐπὶρ. τῆς π. μετχ. τοῦ ἀμ-λέω. με ἀμῆλειαν, ἀφροντισίαν, ἀμελῶς Ἰσ-σοκ. ἐπ. 8, σελ. 426. «ἡμελ. ἔχειν» = φέρο-μαι ἀμελῶς, εἶμαι ἀμελής, ἀμελῶ Ξεν. ἀ-πομν. 3, 11, 4. «Ἡμελλον, ες, ε. παρτ. τοῦ μέλλω ἀντί ἑ-μελλον, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ἡσ. 96. 478. «Ἡ-μέν» (ἡ μὲν), ἀντιστοιχοῦσιν τῷ ἡδὲ ἡμῖν-ἡδὲ, π. ἀντί καί-καί, τόσον-όσον, τόλα-οι-οι. ἴδ. ἡδὲ. Σπαν. ἀντιτίθενται ἡμῖν-ὁδ. Ἰλ. μ, 428, ἡμῖν-καί, α, 664, καὶ ἡμῖν-τε Ὀδ. θ, 575. περὶ τοῦ ἡ μὲν ἴδ. ἡ. «Ἡμεν» α) δωρ. ἀπαρ. τοῦ εἶμι ἀντί εἶναι Ἀ-ριστ. Ἀγ. 736, Θουκ. 5, 77, ὅπρ. τινὲς καὶ εἶναι γράφ. β) ἀ. πλ. παρτ. τοῦ εἶμι. «Ἡμεν, ἀπ. ἀντί ἡμῖν, ἀ. πλ. παρτ. τοῦ εἶμι,

Ἡμεναι, μεγαρικὸν ἀπαρ. ἀντί εἶναι Ἀριστ. Ἀγ. 740.

Ἡμέρα, ἡ, ἰων. ἡμέρη, δωρ. ἀμέρα· ἡμέρα, ἡ τε πολιτικὴ, καὶ ἡ φυσικὴ ἐν γέν. Πίνδ. τραγ. καὶ ποζ. παρ' Ὀμ. μόν. 7 κίς, ἄλλως μεταχειρ. τὴν ἡμέραν α) ὡς φυσικὴ, τὸ ἐναντίον τῆς νυκτός· «ἡμέρη ἦδε κακὸν ὥρεϊ» Ἰλ. 9, 541· «μῆνες τε καὶ ἡμέραι» Ὀδ. λ, 294· «ὅσσαι νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν», ξ, 93· «ἐρ' ἡμέρη ἦδ' ἐπὶ νυκτὶ» ἐν καιρῷ ἡμέρας καὶ νυκτός· Ἰπ. ερ. 102· «λευκόπωλος ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαίαν» Αἰσχ. Πέρσ. 378, ὅμ. Σοφ. Αἴ. 658· «ὡ χρυσῆς ἀμέρας βλέφαρον», Ἀντ. 104· «ὥς ἡμέρας τόδε» Εὐρ. Ῥησ. 985· «ἐξ ἡμέρας εἰς νύκτα μὴ λυπούμενοι», Ἡρ. μ. 505· «λευκοπτερου ἡμέρας φέγγος», Τρ. 848· «ἡμέρα ἐξέλαμψεν» ἐφάνη ἡ ἡμέρα, ἐξημέρωσε Ἀριστ. εἰρ. 304· «τὴν νύχθ' ὅλην ἐργήγούρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα», πλ. 744· «ὅσθ' ἡμέρας οὔτε νυκτός» Πλάτ. Φαῖδρ. 240· «ἔμ' ἡμέρη διαφωσκύσῃ» περὶ τὰ χαράγματα Ἡρ. 3, 86· καὶ ἀπλούστερον, «ἔμ' τῇ ἡμέρᾳ» Σεν. Ἀν. 6, 1, 6 καὶ ἀνευ ἄρθου, Ἐλ. 3, 2, 3· «ἐπεὶ ἡμέρα ὑπεραιένει», Κύρ. 4, 5, 14· «τῆς ἡμέρας ὀψέ ἦν» ἦτο ἀργά, βράδυ, Ἐλ. 2, 1, 23· «ἀρχομένη, δυσμένη Λουκ. ἀρχ. 17· 6) ὡς πολιτικὴ συμπεριλαμβανούσα καὶ τὴν νύκτα, πάντοτε ὡς χρονικὸς προσδιορισμὸς· «ἀμέραι ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι» Πίνδ. Ὀ. 1, 22· «ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις» Αἰσχ. Ἀγ. 1051· παρατηρητέα ἰδ. 1) ἡ γέν. «ἐκάστης ἡμέρας» = καθ' ἐκάστην ἡμέραν, καθ' ἡμέραν Πλάτ. Πρωτ. 318· «ἡμέρας οὐχ ὅλης μιᾶς» Σοφ. Φιλ. 468· «αὐτὸν δέ σε τριὼν ἡμερῶν προαγορεύω ἐκ τῆς γῆς μετορμίζεσθαι» ἐντός τριῶν ἡμ. Ἡρ. 2, 115· πρὸλ. Σουκ. 4, 26· «εἰ βούλονται ἐξέναι τῆς Σικελίας πέντε ἡμερῶν», 7, 3· «ἡμερῶν μὲν ὀλίγων μέλλει τὰ Πύθια γίνεσθαι» μετ' ὀλίγας ἡμέρας Αἰσχ. 3, 254· «ἄλλης ἡμέρας» = ἄλλῃ ἡμέρᾳ, ἄλλο καιρὸ Σοφ. Πλ. 698· «τῆς αὐτῆς ἡμέρας» Ἰσοκ. 4, 87· 2) συνηθεστ. ἡ δοτ. «τῇδε τῇ ἡμέρᾳ» ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ, σπαν. μετὰ τῆς προθ. ἐν «τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ» Σοφ. Οἴ. κ. 1608· ὡς «ἀμέρας ἐν μιᾷ» Πίνδ. Ἰ. 3, 34· ἀλλὰ καὶ «μῖαν ἀν' ἀμέραν», Ὀλ. 9, 85· 3) ἡ αἰτ. «πέντε ἡμέρας παρεσκευάζοντο», ὡς καὶ σῆμ. Σουκ. 8, 103· «τρίτην ἡμέραν αὐτοῦ ἤκοντος» = τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ, 8, 23· «πᾶσαν ἡμέραν», καθ' ἡμέραν, πάντοτε Ἡρ. 1, 111· 4) μετὰ προθ., ἀνὰ· «ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν» = καθ' ἡμέραν Ἡρ. 7, 198· (ἴδ. καὶ ἀνωτ. 2)· ἀπό· «ἀπ' ἡμέρας» Πολυδ. 8, 27, 11, λατ. de die ἐν, μ. δοτ. ἴδ' ἀν. 2· κατὰ· «καθ' ἡμέραν τὴν νύν» σήμερον Σοφ. Οἴ. κ. 3· «καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐφανέστερος» Αἰσχ. Χο. 805· «φυγῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν» ἐφ' ὅσον εἶνε ἡμέρα, Πέρσ. 827· «καθ' ἡμέραν» κοιν. καθ' ἡμέραν, π. χ. «τὸν καθ' ἡμέραν βίον» = τὸν καθημερινὸν βίον Σοφ. Οἴ. κ. 1366, Εὐρ. Μηδ. 1020· «σπανίζων τοῦ καθ' ἡμέραν βίου», Πλ. 235, Σουκ.

3, 37, Πλάτ. Πρωτ. 318· καὶ μετὰ τοῦ «ἐκαστήν», πολίτ. 270· «ἡ καθ' ἡμ. διαίτα», νόμ. 6, 762· «τὸ καθ' ἡμέραν», Φαῖδρ. 240· «τὰ καθ' ἐκάστην τὴν ἡμέραν ἐπιτηδεύματα» = τὰ καθημερινὰ ἔργα Ἰσοκ. 4, 78· ἐπί· «ἐφ' ἡμέραν» = διὰ τὴν ἡμέραν Σουκ. 4, 69· ὡς «τῆς ἐφ' ἡμέραν βράς» Εὐρ. Πλ. 429· «ἐφ' ἡμέρας ἐκάστης» = διὰ καθεὶ ἡμέραν Ἡρ. 5, 117· μετὰ· «μεθ' ἡμέραν», ἀντίθ. τῇ νυκτός, ἐν καιρῷ ἡμέρας Ἡρ. 2, 150· «νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν» Δημ. 24, 113· πρὸς· «πρὸς ἡμέραν» = κατὰ τὴν ἀνατολὴν, ἐμφάνισιν τῆς ἡμέρας, πρὸς τὸ ἑξημέρωμα, μετγν· γ) ἐν γέν. ὁ χρόνος· «ὡς ἡμέρα κλίνει τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τὰνθρώπειαν» Σοφ. Αἴ. 131· «παλαιᾷ μὲν ἐντροπος ἡμέρα μῆτηρ» = ἡ γῆραια μ., 613· μεφ. «νῆα ἡμέρα» = ἡ νεύτης Εὐρ. Ἰων 720· πρὸλ. Ἀριστοτ. ὅς λέγει περὶ τῶν γερόντων· «εἰσὶ δὲ φιλόζωοι καὶ μάλιστα ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ», ῥητ. 2, 12, 13· «ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ» = βίος ἐπίτ. Σοφ. Τρ. 651· «ἡμ. λυπηρὰ» Εὐρ. Ἐκ. 364. Ἡμέρα α) ἡ θεὰ τῆς ἡμέρας, θυγ. τοῦ Ἑρέδους καὶ τῆς Νυκτός· 6) Ἡώς Εὐρ. γ) ἐπίθ. Ἀρτεμίδος Πανσ. Ἡμερ-ἀρχης, ὅ· τὴν ἡμέραν διευθύνων, ἐπίθ. τοῦ Πλίου κ. Μαν. χρόν. 38. Ἡμερ-αυγῆς, 2· ὅ ἐν τῇ ἡμέρᾳ λάμπων περὶ ἡλίου κ. Μαν. χρόν. 22· περὶ ἀνδρός· «λύχνος ἰὼν ἡμ. παμφανών», 117. Ἡμερευσίς, ἡ· ἡμερῶσις, λέξ. ἀμφ. Ἡμερεῦσαι· διερχομαι τὴν ἡμέραν. μένω ἐν τόπῳ τινὶ ὅλην τὴν ἡμέραν· ἀλλ' ἐστὶ ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους μακρὰς κελεύθους τυγχάνειν τὰ πρόσφορα = ὅλην τὴν ἡμέραν βεβήλοντας Αἰσχ. Χο. 710· «ἡμερεύσαντες ἐν τόπῳ ἐρήμῳ» Σεν. Ἐλ. 5, 4, 3· ἐν τῇ ἀγορᾷ· Δημ. 44, 4· «ἡμ. πρὸς πορ» Σεν. οἰκ. 4, 2· ζῶ· «ἐκὼν πού τὸν πρὸς ἀπειλὸν οὐνεχ' ἡμερεύσομεν» Σοφ. Πλ. 787 = βιώσομεν Σχολ. ὅα ζήσωμεν ἡσυχᾶ. Ἡμερησία, ἡ· ἡ Ἀρτεμῖς, ἥτις ἄλλ. καὶ Ἡμέρα καλεῖται Πανσ. ἴδ. ἡμερῶς. Ἡμερησίος, 3 καὶ 2, δωρ. ἡμερ. (ἡμέρα) α) ὅτῃν ἡμέραν ἀφορῶν, ὁ τῆς ἡμέρας, ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν ἡμέραν· λαμπτήρ νυκτός ἡμερησίον φῶς πηφάσκων = φῶς τῆς ἡμέρας Αἰσχ. Ἀγ. 22· ἀντίθ. τῷ νύκτωρ Ἰπποκρ. ἡ νυκτερινός· «τὰς ἡμερησίους καὶ νυκτερινὰς πορείας» Πολυδ. 9, 13, 6· 6) ἴδ. ὁ διαρκὼν μίαν ἡμέραν· ἡμερ. ὁδός = ὁδός μίαν ἡμέραν Ἡρ. 4, 101· Πλάτ. πολ. 10, 616· «ἡμ. πορεία» Ἀδόν. 12, 519· ἡμερ. χρόνος· Τιμ. Λοκ. 97· «ἡμ. διάστημα» = μίαν ἡμέραν ἀπύστασις Δ. Ἀλ. «λόγος ἡμ.» = λόγος διαρκῶν ἐπὶ μίαν ἡμέραν Ἰσοκ. 15, 320· γ) οὗς. τὸ ἡμερησίον = τὸ διδόμενον διὰ μίαν ἡμέραν, ὁ μισθὸς διὰ μίαν ἡμέραν, τὸ νῦν ἡμερομισθιον· «τὸ καθ' ἡμέραν διδόμενον» Σουῖδ. τὸ ἡμ. δηλ. βιβλίον = τὸ βιβλίον εἰς ὃ γράφονται αἱ καθημερινὰ πράξεις, τὸ καθημερινὸν κατὰ στίχον.

Ἡμερία, ἡ ἡμέρα.

Ἡμερίδης, ὁ ἡμερῶν· πρῶτος, ἡμερῶν, μιλλῶς, περί οἴνου· «τὸν δ' ἀνθοσμίαν ἀπωσάμενος· τουτοῦ καὶ ἡμερίδην, ἀγριώτερον πίνοντα ἐκ πίθου» Πλουτ. ἡ. 603· ἰδ. καλεῖται οὕτως ὁ Διδύνατος διότι παρήγαγε τὴν ἡμερίδα, δηλ. τὸ ἡμερον κλήμα, 451.

Ἡμερίδιον, τὸ ὄνομα τοῦ ἡμέρα, γλῶσσ.

Ἡμερίνός, 3· α) ὁ καθ' ἡμερινός· «ἡμ. σίτα»· Ἀριστ. εἰρ. 163· β) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡμέραν· ὁ ἐν ἡμ. γινόμενος· «ἡμ. φῶς» Πλάτ. πολ. 3, 508, ἀντίθ. τῷ νυκτερινός· Ξεν. Κύρ. 8, 6, 18· «τὰς νυκτερινὰς θεωρίας καὶ τὰς ἡμερινὰς» Πολύβ. 9, 14, 6· ἡμ. φολκλή· Πλούτ.

Ἡμερινός, ἐπὶ. ἐν καιρῷ ἡμέρας· Ἐπιφάν. 2, 279.

Ἡμερίος, π. 2· ἡμερήσιος, ὡς Λοθεκ. Φρυν. 53, ὅμοι. ἀμέρι. α) καθ' ἡμερινός· «ἡμ. πλοῦς» Ξεν. οἰκ. 21. 3· «ἡμ. κύκλος» = τὸ χρονικὸν διάστημα μιᾶς ἐκάστης ἡμέρας Λοθεκ. Φρυν. 53· β) ὡριζόμενος διὰ μίαν ἡμέραν, συνήθ. πρὸς ὀλίγων τοῦ ἐρημέρου, ὁ βραχυδύς, ὀνητός· «ἀμέριοι ἀνθρώποι» Σοφ. Αἴ. 392.

Ἡμερίω γέννη· Ἐρμ. Φοίν. 130 καὶ μετν. ἡμερίος = ἀνθρώποι· «φεύσται δαίμονες ἀμερίων» Ἀνθ. 7, 372· «ἡμερίαι γυναῖκες» Μανν. 1, 338· γ) οὗσα ἡ ἡμερία, δηλ. ὥρα = ἡμέρα Σοφ. Αἴ. 208, καὶ ἄλλ. θεωρεῖται ἐπὶ. ἐννοῦμαι τοῦ «κατάστασις» Σχολ. ἐν τῷ ἄν. χωρ. Σοφ.

Ἡμερίος, ὁ ἴσ. Ἡμερίος Ἰππιατρ. 140.

Ἡμερίς, ἴδος, ὅλη. τοῦ ἡμερος· ἡμερη, ἰδ. ἐπὶ δένδρ. καλλιέργ. καὶ φερόντων καρπὸν πρῶσιμον, ἀντίθ. τῶν ἀγρίων, π. γ. ἐξαιρέτως τὸ ἡμερον κλήμα, ἡ ἀμπελος· «τετάκυστο παρὰ (περὶ) σπείους γλαφυροῦς ἡμερὶς ἡδύωσα» τεθῆλει δὲ σταφυλῆσι· Ὀδ. ε, 68, Ἀριστ. Αἴ. 961· «Ἡμερὶ πανδελκτρικα, μεθυρόρα, μήτηρ ὀπώρας» Ἀνθ. 7, 24· 6)

ὄρος = ἡμερη βελανιδιά, ἡ ἄλλ. καὶ ἡμερό-δρος, μύδιον· «τὴν τὰς γλυκαῖας (βελάνους) φέρουσαν, οἱ μὲν ἡμερίδα καλοῦντες, οἱ δὲ μύδιον» Θεόφρ. ἱ. φ. 3, 8, 2 γ) μετ.

«μηδὲ ἡμερὶ τὴν ποιητικὴν ἡμερίδα τῶν Μουσῶν ἐκκόπτωμεν» = τὴν ποιητικὴν σταφυλὴν, τὴν εὐγενὴ ποιήσιν Πλουτ. ἡ. σ. 15· «ἡμερὶς» ἀμπελος, ἀπὸ τοῦ ἡμεροῦν ἡμέρι. Καὶ ἡ κνίδις. Τινὲς δὲ ἀναθεοδράδα καὶ ἐλαίαν· Πλούχ.

Ἡμερο-δαπτιστής, ὁ ἡμεροδαπτισταί, ἀφ' ὧς ὀρθῶς. οἱ καθ' ἡμέραν λουόμενοι καὶ βαπτίζομενοι, ἔνα μὴ κηλὶς τις ἐπικαθίσταν ἐπ' αὐτῶν, καὶ οἱ καθ' ἡμέραν τὴν κλίνην, τὰ καθίσματα, πενήθια κλ. πλύνοντες· Ἐπιφάν. αἰρ. 17, σ. 22.

Ἡμερό-βιος, 2 (ἡμέρα, βίος)· α) ὁ μίαν ἡμέραν ζῶν· Ἀν. 381· β) οὗσα, ἡμερόδιον, ὁ περ ἄλλ. καὶ ἐρημέριον, ἐντομόν τι Θεόφρ. μεταφρ. 321, 3· γ) ὁ ἀφροντίζων τὴν ἡμέραν ζῶν, ἡ ὁ φροντίζων μόνον διὰ τὴν παρούσαν ἡμέραν, οὐδὲως δὲ διὰ τὰς λοιπὰς, ἐπὶ τοῦ Διογένηος Ἱερῶν. πρὸς Ἰουλιαν. 2, 207.

Ἡμερο-γράφος, ὁ ἐρημεριδογράφος, γράφων ἐρημερίδα Μαρτίν. βί. Προκλου 29.

Ἡμερο-δανειστής, ὁ ἡ δανείζων χρήματι· διὰ μίαν ἡμέραν, καὶ ὀγαριάζων καὶ τοὺς καθ' ἡμερινὸν τόκον Δι. Λαφ. 6, 99, 100.

Ἡμερό-δενδρον, τὸ ἄνδρον παράγον καρπὸς ἡμέρους· ἦτοι βρωσίμους καὶ καλλιστεροῦμενον, τὸ ἐναντίον τοῦ ἀγρίου δένδρου· Μιντερ. Παλαιόγρ. 414.

Ἡμερό-δοτος, 2· ὁ διὰ μίαν ἡμέραν διδόμενος· Ἀν. 1381.

Ἡμερο-δρομέω· εἶμαι ἡμεροδρόμος, τρέχω ὡς ἡμεροδρόμος· Στράβ. 5, σ. 251· «διεφύρουν τὰς ἀγγελίας ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα» Λουκ. διαλ. θε. 24, 1.

Ἡμερο-δρόμος, 2 (ἡμ. δρομῶν)· α) ὁ τρέχων ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τελειῶν τὸν δρόμον τοῦ ἐντὸς αὐτῆς, περὶ τοῦ ἡλίου, ἀρχ. λαβ. 6) οὗσα ὁ ἀγγελιοφόρος, ὁ περὶ τείχων ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ ταχυδρόμος· Ἡρ. 6, 105· «ἡμεροδρόμοι τε καὶ σκοποὶ καὶ ἀγγελιοφόροι» Ἀριστοτ. π. κόσμ. 6· «ὁ δὲ ὅλης τῆς ἡμέρας ὄδων» Πολύβ. 1, 65· «ἡμεροδρόμοι λέγονται οἱ ταῖς βασιλικαῖς διατάξεσι ταχύνεσθαι διακονοῦμενοι» Φώτ.

Ἡμερό-δρος, ὡς, ἡ ἡμερὶς ὄρος, ἡ ἡμερη βελανιδιά· Πλούχ. ἰδ. ἡμερίσις.

Ἡμερο-ειδής, 2 (ἡμ. εἶδος)· ὁ ὁμοιάζων ἡμέρᾳ· «χρόνος ἐστὶν ἡμεροειδὲς καὶ κυκλοειδὲς φέντασμα» Δι. Ἐκπειρ. π. π. 10, 184.

Ἡμερο-θηλής, ὅμοι. ἡμερο-θαλής ὄρος, 2 (ἡμερος θάλλω)· ὁ βλαστάνων διὰ τρέπου ἡμέρον· «ἡμεροθαλίσι (καὶ ἡμεροθαλίσι) δάφναις» Ἀνθ. 9, 371· ἰδ. ἡμεροθαλής.

Ἡμερο-θηρία· τὸ κυνῆγι τῶν ἡμέρων ζῴων·

Ἡμερο-θηρικός, 3 (θηρὰ)· α) ὁ ἀνήκων εἰς ὅλην τὴν ἡμέραν ζῴων· β) οὗσα ἡμεροθηρικὴ ὅλη. τέχνη = ἡ τέχνη πρὸς σύλληψιν ἡμέρων ζῴων Πλάτ. σοφ. 222.

Ἡμερο-καλλής, ὄρος, τὸ ἡμερ., τοῦτέστιν ἄνθος ἐπὶ μίαν μόνην σχεδὸν ἡμέραν ἀκμάζον, τὸ ὁδοῦρον τοῦ κόπου· Ἰσίδ. Πηλουσ. 5, 563· 719· «ἡμεροκαλλής» τὸν σπορίμων ἄνθος ἢ ἀτεφάνωμα. Οἱ δὲ εἶσι α βάρμα φοινικῶν· οἱ δὲ ἄνθος πρὸς μίαν ἡμέραν ἀκμάζον· οἱ δὲ τὴν νάρκισσον βοτάνην· Πλούχ. «τοῦ δ' ἡμεροκαλλοῦς καλοῦντο ἄνθους, ὃ τὴν μὲν νύκτα μαραινέται, ἄμα δὲ τῇ ἡλίῳ ἀνατέλλοντι ὀθαλεῖ, μνημονεύει Κριτίνος ἐν Μαλθακοῖς λέγων οὕτως, Ἡμεροκαλλεῖ τὰ τῆ φιλαυμῆνος» Ἀθήν. 15, 681· ἴσ. τὸ κοιν. ἀγριόκρινος.

Ἡμερο-καλλίς, ἴδος, ἡ ἴδος κρῖνου, ἔχοντος κτήρινα ἄνθη, ἴσ. = ἡμεροκαλλὴς Διοσκ. 3, 137.

Ἡμερο-κατάλακτος, 2 (κατάλασσι)· ὁ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ μεταβαλλόμενος δηλ. παρακμάζων = ἡμεροκαλλὴς Διοσκ. 3, 137.

Ἡμερο-κλέπτης, ὁ ἀντίθ. τῷ νυκτοκλέπτη, γλῶσσ.

Ἡμερο-κοίτης, ὁ, τῷ ἐπομ. ἐπὶ ὁ γόθος, ὁ ἄλλ. καλλιώνυμος καὶ αὐρανοσκόπος· Ὀπκ. ἀλ. 2, 199.

Ἡμερό-κοίτης, 2, ὅμοι. ἡμερόκοιτος (ἡμέρα, κοίτη)· ὁ τὴν ἡμέραν κοιμώμενος, ἐπὶ τῶν κλεπτῶν· Ἡσ. ἔρ. 603· ἐπὶ τῶν

νοκτερίδων Ὀππ. ἀλ. 2, 408. «ἀμερόκοιτοι βλαχαί τεκέων» = ἡμεροκοίτων τεκέων Εὐρ. Κύκλ. 58.

Ἡμερο-κράτωρ, ὁρος, ὃ ὁ ἄρχων τῆς ἡμέρας, δηλ. ὁ Ἡλῖος Κ. Μαν. χρον. 4.

Ἡμερο-λεγεῖν καὶ ἡμερόλεγον, ἐπὶ (λέγω) α) τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐξαριθμεῖν Φωτ. Αἰσχ. Πέρσ. 62. β) κατὰ τὴν ὥρισμένην ἡμέραν, σωστὰ ἐπάνω εἰς τὴν ἀρμόζουσιν ἡμέραν. «ἐνίοι δὲ δυσχυρίζονται δέκα μῆνας κύειν ἡμερόλεγον» Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 6, 21.

(Ἡμερο-λεγεῖν) ἡμερολογεῖν.

Ἡμερο-λογεῖν, τὸ ἡμερολογεῖν.

Ἡμερο-λογεῖν (λέγω) ἀριθμῶ, λογαριάζω καθ' ἡμέραν, προσδιορίζω τὸν χρόνον κατὰ τὰς ἡμέρας. «ἡμερολογεῖν τὸν χρόνον» Ἡρ. 1, 47.

Ἡμερο-λογικὰ, ὦν, τὰ, Πτολ. εἰς Φαθρ. Ἑλλ. βιβλ. 4, 431, καὶ

Ἡμερο-λόγιον, τὸ ἡ τῶν ἡμερῶν τοῦ χρόνου ἀπαρίθμησις. «ἡ δὲ τοῦ ἡμερολογίου διάθεσις καὶ διόρθωσις τῆς περὶ τὸν χρόνον ἀνωμαλίας» = βιβλίον, ἐν ᾧ εἶνε γεγραμμέναι αἱ τοῦ χρόνου ἡμέραι, τὸ καλενῶδες Πλουτ. Κατ. 59.

Ἡμερο-μάχια, ἡ μάχη ἐν ἡμέρᾳ γινομένη Ἀριστοτ. τ. 2, 314, ἐνθα ὁ Στέφ. γράφει νυκτομαχία.

Ἡμερο-μισθῶν, ἐργάζομαι μὲ μισθόν, κοιν. ἡμερομισθῶν Ἰωάν. Μοσχ. λεγμ. πν. 1136.

Ἡμερο-νόμος, 2. ὁ ἐν ἡμέρᾳ βύσκιον. «πᾶν χειρόθεος καὶ πᾶν ἡμερονόμον» Κ. Μαν. χρον. 6, 18. γραπτ. ἡμερονόμον.

Ἡμερο-νόκτιον, τὸ (ἡμέρα-νόξ) νυκτοῦ ἡμερον, κοιν. ἡμερονύκτιον. «ἐγένετο αὖν ἑσπέρα, ἐγένετο πρωΐ, ἡμέρα μία, τὸ ἡμερονύκτιον λέγει» Βασίλ. Ἑξ. 1. Μ. 540, 22.

Ἡμερο-πίττος, ὅς, ἡ ἡμερη πίττος Ἡσύχ. ἐν λ. μῆκωνες.

Ἡμερο-ποιεῖν καθιστῶ τι ἡμερον Ἡσύχ.

Ἡμερο-ποιός, 2. ἡμερώνων τι, γλωσσ.

Ἡμερος, 2 (σπαν. 3, ὡς παρὰ Πινδ. Ν. 9, 44 καὶ Ἡρ. 5, 82), ὅσος. ἡμερος. ὡς καὶ κοιν. ἡμερος, τιθασσός, χειροῦλης, περὶ ζώων, ἀντίθ. τῷ ἄγριος. «χῆνα ἡμερον» Ὀδ. ο, 161. «ἡμ. ζῶον» Πλάτ. Σοφ. 222. πολλὰ καὶ θήρεα (χρέα) καὶ τῶν ἡμερῶν. Σεν. Κύρ. 1, 3, 6, ἀντίθ. «ἀτίθασσα ζῶα». Ἡρόδ. 5, 6, 21. ὅθ. «τὰ ἡμερα» = τὰ κατοικίδια ζῶα. περὶ φυτῶν καὶ δένδρων, ἀτινα ὁ ἀνθρώπος ἐξημεροῖ, ἐξευγενίζει διὰ τῆς καλλιεργείας καὶ μετακινήσεως. «ἡμέρη ἐλαίη» Ἡρ. 5, 82. «ἡμ. δένδρα» Πλάτ. Τίμ. 77. ἀντίθ. ἄγριος Ἡρ. 8, 115. «ἡμ. καρπός», Κριτί. 115. «τὰ ἡμερα» Σεν. κυν. ο, 5. μτφ. περὶ ἀνθρώπων. πρῶτον, ἀρεστών, εὐπροστίτων, γλυκῶν. «ἡμ. οἶκος» Πινδ. Π. 1, 71. «ἡμ. ἀστοίς», Ὀ. 13, 2. «ἡμ. τέκτων», Π. 3, 6. «κατηθῆεις δ' ἡμερώτερος φανεῖ» Αἰσχ. Ἀγ. 1615. «ἀνθρωποὶ ἡμεροὶ καὶ φιλόανθρωποι τοὺς τρόπους» Δημ. 21, 49 καὶ μτφ. ἡμέρη, ἐπὶ θ. ἀρεταίδοις, «ἡμέρη, σὺνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἴλετο

πιδῶν» Κελλ. Ἀρτ. 236. γδ' ἡμερήσιον. «ἡμερώταται ὁδοί» = ὁδοὶ καθ' ἡμέραν ἀπὸ ἀγροῦ, θηρίων, ληστῶν κτλ. ἡ ὁδοὶ ἐπιπέδοι καὶ μελαί Πλάτ. νόμ. 6, 761. ἐπὶ. ἡμέρη. «ἡμέρ. χρῆσθαι πᾶσι» = μεταχειρίζομαι πάντας γλυκῶς, πρῶτος Πολύβ. 5, 51, συγγρ. ἡμεροτέρως Πλάτ. νόμ. 9, 867, περθ. ἡμερώτατα Δ. Κάσ. 57, 18.

Ἡμερο-σκοπεῖν, τὸ α) τόπος, ἐν ᾧ νει τις τὴν ἡμέραν καὶ φυλάττει, τὸ ἄλλ. ἡμεροσκοπεῖν, σκοπεῖν, βαρβαροῦταλ. βίβλ. δ) ὁν. πολιματεῖον ἐν Ἰσπανίᾳ Στράβ.

Ἡμερο-σκοπεῖν σκοπεῖν, φυλάττει τὴν ἡμέραν Διν. πολιορ. 6.

Ἡμερο-σκοπός, 2 (σκοπεῖν) ὁ φρουρὸς φύλαξ ἐν τῇ ἡμέρᾳ Ἡρ. 7, 182, Σοφ. Ἀν. 253. «κατιδὼν δὲ οὗ τῶν Ἀθηναίων ἡμεροσκοπεῖν τοὺς στρατηγούς» Σεν. Ἑλλ. 4, 1, 2. «φύλακας ἡμεροσκοπούς» ἀντί ἀπλῶς ἡμεροσκοπούς, ἡμεροφύλακας Ἀριστ. Ὀρ. 1174.

Ἡμερότης, ἡτος, ἡ α) τὸ ἰδίωμα τοῦ ἡμερον, τὸ ἡμερον καὶ ἡμερον τοῦ χαρακτήρος. «μαλακίας τε καὶ ἡμερότητος», ἀντίθ. τῷ γρύττης Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 8, 1, Πλάτ. Πολ. 3, 410. β) τίτλος τῶν αὐτοκρατόρων Κωνσταντινουπόλ. Ἑκκλ.

Ἡμερο-τοκίω, (τόκος) παράγω, φέχ. κερπὸς ἡμεροῦ, κυρ. καὶ μτφ. Φιλ. τ. σ. 402, 21.

Ἡμερο-τροφίς, ἥτος, ἡ (τρέφω) ἡ μίαν ἡμέραν τρέφουσα. οὕτως ὀνόμασε τοὺς χοίρικα ὁ Ἀλέξανδρ. κατ' Ἀθην. 3, 95. ἡμεροφίς, 3. καθημερινός, ἡμεροφίς, Ἑκκλ. ἐπὶ. ἡμερονόμιος Γεωρ. Ἀλ. 61. Χρυσ. σ. 182, 35.

Ἡμερο-φάης, 2. λάμπων, φέγγων τὴν ἡμέραν, ὁ ἥλιος, μτφ.

Ἡμερο-φάνης, 2. (φανίζομαι) τῷ προσηγορίῳ εἰ τὸν ἥλιον ἀστραὶ ἡμεροφάνες ὀνομάζονται Ἀριστοτ. τοπ. 6, 4, σ. 142.

Ἡμερό-φανος, 2. ὁ τὴν ἡμέραν φανόμενος. «ἡμερ. ὄνερ» Αἰσχ. Ἀγ. 82.

Ἡμερό-φοίτος, 2 (φοιτᾷν) ὁ τὴν ἡμέραν περιερχόμενος, πορευόμενος. «ἔχεις ἐν ἀσπίδι τὰ νυκτερόδια γένη (τῶν ὀρνίθων) ἐν τῷ φωτὶ τὰ ἡμερόφωτα» Βασίλ. τ. 1, 111. Ἡμερο-φυλάκεια, φυλάττει τὴν ἡμέραν εἶμαι φρουρός, φύλαξ ἐν τῇ ἡμέρᾳ. «οὐ φθεις τοὺς ἡμεροφυλακοῦντας αὐτῷ λοχαγούς» Ἀππ. ἔμφ. 4, 62 κατὰ Σουλῆ. = ἡμεροφύλαξ, καὶ Ἡσύχ.

Ἡμερο-φυλάκιον, τὸ φυλακὴ τῆς ἡμέρας. «ἡμερώα, ἡμεροφυλάκεια» Φωτ. 69, 2.

Ἡμερο-φύλαξ, ἀκας, ὁ φύλαξ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἡμεροσκοπός Σεν. Ἑλλ. 7, 2, 6.

Ἡμερό-φωνος, 2. ὁ τὴν ἡμέραν φωνῶν ἀναγγέλλων τὴν ἀφίξιν τῆς ἡμέρας, ἡμεροφώνος Σιμωνίδ. ἐν Ἀθην. 9, 374.

Ἡμερό-χειρός, 2. τιθασσός, ἡμερονόμος Δούκ. Ἰστ. Βιβλ. 71.

Ἡμερόω, μέλ. ὥσω, (ἡμερος) α) ποιοῦν, καθιστῶ τινα ἡμερον, ἡμερώνω, περὶ ζώων καὶ μτφ. συνήθ. μέσ. «ἡμεροῦται τε καὶ ἀγροῦται»

αἰνέει τὸ θρέμμα· Πλάτ. πολ. β, 498· καὶ ἐπὶ φυτῶν, δένδρων, διὰ καλλιέργειας καὶ ἐκκεντρίτως ἐξευγενίζεν αὐτά, ὥσ· τὴν γῆν = καλλιέργειαν Θεόφρ. Μτροφ. τὴν γῆν καθαρίζω ἀπὸ ἄγρια ὑγρία καὶ ληστές, κα-
οιστῶν οὕτω ταύτην κατοικήσιμον· γυθὸνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερομένην· Λισχ. Εὐμ. 14· β) μτροφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐξημερώνω, μορφώνω, ἐκπολιτίζω, καθιστῶ ὑπήκουον, εὐπειθή· «οὐ πείθων οὐδ' ἡμερῶν λόγῳ» Πλάτ. πολ. β, 551· «δίκην πάντα ἡμέρωκε τὰ ἀνθρώπινα», νόμ. 11, 937· παθ. «τὸ θη-
ριώδες κομίζεται καὶ ἡμεροῦται», πολ. 9, 591· καὶ «ἡμεροῦμενοι τοῖς δούροις», νόμ. 10, 906 μέτ. ὑπήκουον μου καθιστῶ τινα, ὑποτάσσω, «- τοὺς ἐμποδὼν γινόμενους» Ἱερ. 4, 118, καὶ - εὐνοος τινί, δ, 2· καθιστῶ τινι πρὸς με ἡμερον, πρῶτον, ὑποτάσσω εἰς τὸ θέλη-
μά μου· «Λυσάνδρος ἡμερώσατο μὲν οὕτω Κύρον ὡς χρηρίκατο, ὁπότε - αἰτοίη, παρὶ-
ναί οἱ· Πλουτ. 9, 32, 7.

Ἡμέρωμα, τό· τὸ ἡμερωθῆν, ἐξευγενισθῆν, «τὰ ἡμερώματα» = τὰ ἐξευγενισθέντα φυτὰ Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 5, 6, 8.

Ἡμερώνω, τό· ἴδ' ἡμεροφυλάκιον Φωτ. 69, 2.

Ἡμερωρέω· ἡμεροφυλάκω, ἀρχ. λεξ.

Ἡμερώς· ἐπὶ τοῦ ἡμερος, ὁ ἴδω.

Ἡμερώσις, εὐος, ἡ· τὸ ἡμερόνουν, ἡμερον ποιεῖν τι, ὡς ἀνθρώπων, ζῶων, φυτῶν, ἄγρον, κτλ. «πρὸς εὐσέδειαν ἀνθρώπων ἡμερώσεις κτλ. καὶ τάχιστα μετακλυσμαμένων ὑπὸ τοῦ κρυστούτου»· Πλουτ. Νομ. 6. «αἱ ἡμε-
ρώσεις καὶ αἱ κατεργασίαι καὶ κοπρίσεις» Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 2, 4, 3.

Ἡμερώτατα ἐπὶ τοῦ ἡμερος· ὁ ἴδω.

Ἡμερωτέρως· ἐπὶ τοῦ ἡμερος, ἴδ' ἡμερος.

Ἡμερωτής, ὁ· ὁ ἡμερώνων τὰ ἄγρια ζῶα, τὰ φυτὰ, τὴν γῆν, καθαρίζων τὴν γῆν ἀπὸ ληστές, ἐπὶ τοῦ ἡμερος· Ἡρακλῆς τὸν ἡ-
μερωτὴν τῆς γῆς, τὸν καθάρτην· Μῆξ Τύρ. 3, 7.

Ἡμερ, ὄνομα ἀπαρ. τοῦ ἐπὶ ἀντὶ ἡμερ = εἶναι.

Ἡμετέριος, 2· ἡμέτερος· ἄναρχ ἀποστ. 75· «τὴν ἐκ Κορίνθου λατὶ οἰσθα· β. πῶς γὰρ οὐ· τὴν ἡμετέριον» Ἀθην. 13, 570.

Ἡμέτερος, 3, ὄνομα ἀμέτ. (ἡμεῖς) ἰδικός μας, ἀπὸ Ὁμ. καὶ ἐξ πανταχοῦ· «νεῖσθαί ἐρ' ἡμέτερα, ἡμέτερόν δε ἔναι», δηλ. δῶμα Ὁδ. ο, 88, 512· οὕτω καὶ «ἐν ἡμέτερου» = εἰς τὸ σπητι μας, εἰς ἡμᾶς Ἱερ. 1, 35· οὕτω. «τὸ ἡ-
μέτερον» = τὸ καὶ ἡμᾶς, ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς, ἡμεῖς Πλάτ. Τιμ. 27· «ἡ ἡμέτερα», δηλ. γῆ = ἡ πατρίς μας, ἡ γῶρα μας Θουκ. 6, 21· μετὰ γεν. ὡς καὶ τὸ ἡμῶς· «ἡμετέροιον αὐτῶν οἰκοδόμημα» Πλάτ. «τὰ ἡμέτερα φρονεῖν» = εἶναι μὲ τὸ μέρος μας, τὸ κόμμα μας παρὰ Θουκ. καὶ Ξεν. συγγ. «οἱ πολέμιοι ἡμέτε-
ροι» = εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μας, ἐπὶ παρὰ Θουκ. καὶ Ξεν. «ἀντὶ τοῦ ἡμῶς» οὐδὲ γυνὴ πο-
δὸς ἀφίεται ἡμέτεροις Ὁδ. τ, 344, Πίνδ. 11, 4, 266.

Ἡμέων, ἰων καὶ ἐπ. γεν. τοῦ ἡμεῖς.

Ἡμεῖν· εἶμαι, εἶναι, Κρήτης ἐπιγρ.

Ἡμεν, ἄ. ἐν. μέσ. παρ. τοῦ εἶμαι ἐν· ἡ γν.

Ἡμεν, παρ. τοῦ ἡμεῖς.

Ἡμί, φημί· λέγω, inquam, εὐχρ. ἐν τοῖς ἀπ. διαλόγοις μόνον ἐπὶ ζωῆρας καὶ σφο-
δράς ἐπαναλήψεως· «παῖς ἡμί, παῖς» = παιδί, αἱ, παιδί Ἀριστ. βάτρ. 37, νερ. 1129· ἐκτὸς τοῦ ἀ. προσ. ἀπαντᾷ προσέτι μόνον ἐκ τοῦ παρὰ. τὸ ἦν, αἰέποτε ἐν τῇ φράσει ἦν δ' ἐγώ = ἔλεγον ἐγὼ Πλάτ. πολ. 1, 327 καὶ ἦ = ἔλεγον, εἶπε παρ' Ὁμ. πάντοτε ὅταν ἡ ποιητὴς μεταδύνη ἀπὸ ἀναφερθεῖσαν ὑμι-
λιν εἰς τὴν ἀμέσως ἐπικολουθούσαν πρά-
ξιν, ἥτις συνάπτεται διὰ τοῦ καὶ ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρῇ κόπῃ σφύρα χεῖρα» = εἶπε καὶ ἀμέσως Ἰλ. α, 219, 528 γ, 292 καὶ συ-
χνά καὶ ἦ ῥα· Ἰλ. γ, 355 ἀπαξ καὶ μετ' ἐπαναλήψεως τοῦ ὅπου. ἦ ῥα γυνὴ ταμῆν Ἰλ. ζ, 380 ἐν τῷ ἀπ. διαλόγῳ πάντοτε ἐν τῇ φράσει ἦδ' ὅς· Κρατύν. ἐν Ἀθην. 3, 94, Πλάτ. πολ. 1, 327· «ἡ ἀ' ἡ», συμπ. 205· καὶ μετ' ἐπαναλ. τοῦ ὅπου· ἦ δ' ὅς ὁ Σω-
κράτης, Φαίδ. 70· «ἦ δ' ὅς λέγων» Ἀριστ. σφ. 795, δ' μιμουμένη οἱ μετγ. ὡς Λουκ. καὶ Φιλόστρ.

Ἡμί· (λατ. semi)· ἐν πολλὰς συνθ. λέξ. = ἡμισ, μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν χρησιμεύου-
σιν αἱ τοιοῦται συνθέσεις πρὸς ὀλίγων κατα-
χρηστικῶν κλασμάτων, ὅπου τὰ ἀπόλυτα καὶ τακτικά ἀριθμ. σημειοῦσι διάφορον ἀ-
ξίαν· «τρία ἡμιτάλαντα» = τρία ἡμιστά-
λαντα δηλ. 1 1/2· ἀλλ' ὁμοῦ «τρίτον ἡμι-
τάλαντον» = μίον ἡμισ τοῦ τρίτου τάλαν-
του, δηλ. 2 1/2.

Ἡμι-αγίος, 2· κατὰ τὸ ἡμισ αἰγίος, ἡμι-
σάγιος Ἐπιφαν. τ. 2, 31.

Ἡμι-ἀγρυπνος, 2· ἡμισοῦπνος, κατὰ τὸ
ἡμισ ἀγρυπνος, Βουδ.

Ἡμι-αλφα, τό· τὸ ἡμισ αἶψα Ἀλύπ. εἰ-
σαγ. μουσ. 4.

Ἡμι-ἰαμβος, ὁ (ἰαμβος)· ἡμισ ἰαμβος, ὁ
ἡμιτρος ἰαμβικός καταληκτικός, ἐν τῷ ὅποιῳ
μέτρῳ ἐπὶ τοῖς Ὁδῶδης Σχολ. Νικ. 99.

377· καλοῦνται δ' οὕτω καὶ Ἀνακρέοντις
ποιήμ. Ἀνακρέοντος Τηλοσ υπομνηστικὰ ἡ-
μιάμια καὶ ἀνακρέοντια καὶ τρίμετρα ἐν
τῷ Παλατίν. κώδ. τοῦ Ἀνακρ.

Ἡμι-αμφύριον, τό· ἡμισ ἀμφοτέρω· Πολυδ.

Ἡμι-άνδριον, τό· κατὰ τὸ ἡμισ ἀνὴρ, ἡμι-
σάνθρωπος, ὅπου τοῦ ἡμισ. «τὸ τεχνῆ-
τὸν γύναιον, τὸ διγενὲς ἡμιάνδριον» Θεοφύλ.
ἐπ. 43, σ. 57.

Ἡμι-άνδρος, ὁ· κατὰ τὸ ἡμισ ἀνὴρ, ἡμι-
σὸς ἄνδρας, ὁ εὐνοῦχος Λουκ. θε. δι. 23,
1· «Ἰπποκράτης δὲ ἡμιάνδρος (λέγει) τὸν οἶον
ἡμιγόναικα» Σουτ. «ἡμιάνδρος καὶ ἡμιγύ-
ναικα καὶ σποδόρην» Εὐστ. 1431, 46.

Ἡμι-άνθρωπος, ὁ· κατὰ τὸ ἡμισ ἀνθρω-
πος, ὁ δίδουσας Λουκ. θε. ἐκκλ. 4.

Ἡμι-άνωρος, ὁ· ἡμιάνδρος.

Ἡμι-αρετῆς· εἶμαι ἡμιαρειανός Ἐπιφαν.
τ. 1, σ. 845.

Ἡμι-ἄρρηγ, ἡ = ἄρρηγ, ἡμι-σὸς ἀρρηγ
Κτησί. Περσ. 5, 636.

Ἡμι-ἄρτιον, τό· εἶδος ἄρτου ἡμιουκλω-
τός· Πάυλ. Ἀθην. 3, 110, ἰσπαναί, τὰ σῆμα
προπόρτα ἡ λαγάναις.

Ἡμι-ασσάριον, τό· ἡμισυ ἀσσάριον, τὸ τέταρτον τοῦ δοῦλου Πολύδ. 2, 15, 6.
 Ἡμι-αστραγάλιον, τό· ἡμισυ ἀστέρα-
 λος· τῶν δὲ διχαλῶν πολλὰ ἔχει ἀστέρα-
 λων. Πολυσχιδὲς δὲ οὐδὲν ὥπται τοιοῦτον ἔ-
 χον ἀστέραλῶν, ὡς περ οὐδ' ἀνθρώπος, ἀλλ'
 ἡ μὲν λύγξ ὅμοιον ἡμισαστραγάλῳ (ἡ ἡμι-
 αστραγάλῳ)· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1, σ. 499.
 Ἡμι-ἀρβάρους, 2· κατὰ τὸ ἡμισυ βάρβα-
 ρος Στραβ. 13, σ. 611.
 Ἡμι-βαφής, 2· ἡμιδοξαμένος, ἡμισοχρω-
 ματισμένος Ν. Διον. 1, 358.
 Ἡμι-βίος, 2· ὁ ζῶν κατὰ τὸ ἡμισυ· «τοὺς
 δ' ἡμιβίους ἐναρτίζει» Μανέθ. 2, 358.
 Ἡμι-βραχίης, ἡ ἡμιβρεχίης, 2 (βρέχω)· κατὰ
 τὸ ἡμισυ βεβρεγμένος, ἡμισοβεβρεγμένος, ἡμισο-
 μουσκεμένος· «ἡμιβρεχεῖς θέρους» = κοιν.
 βρεχάδια Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 3, 28.
 Ἡμι-βραχύς, εἶς, ὁ (βραχύς)· κατὰ τὸ ἡ-
 μισυ βραχύς· «εἰς δὲ τὰ ἰσ' ἀπλά (σύμφωνα)
 ἡμιβραχεῖα δυνάμει (τίθεται), καὶ εἰς τὰ τρία
 ἀπλά τέλειαι βραχεῖται» Β. Ἀν. 314, 25·
 «τὰ ἡμιβραχεῖα τῶν δύο συμφώνων» Θεόδωρ.
 γραμ. 41, 6.
 Ἡμι-βρεχίης, 2· ὁ ἡμιβραχίης Λοδεκ Φρον. 576.
 Ἡμι-βροτός, 2· ἡμιάνθρωπος· «ἡμιβροτοί
 ἔπποι» Ὀππ. κυν. 2, 7.
 Ἡμι-βροχος, 2· ὁ ἡμισοβεβρεγμένος Θεόφρ.
 Ἰ. Φ. 3, 1, 6.
 Ἡμι-βρώς, ὅστος, ὁ (βιρώσκω)· τῷ ἔπομ.
 Ἀντιφ. καὶ Βπικρ. ἐν Ἀθην. β, 262· «ἡμιβ.
 ἀγμῆ» Ἀνθ. 6, 57.
 Ἡμι-βρωτός, 2· ἡμισοβρωγμένος Ξεν. ἀν.
 1, 9, 26, μτγν.
 Ἡμι-γάμος, 2 (γάμω)· κατὰ τὸ ἡμισυ
 ὑπανδρευμένη, γυνή, ἥς ὁ γάμος δὲν ἐξέτε-
 λεσθῇ κατὰ τοὺς νόμους, ἡ παλλακή· «ἡμι-
 γαμον ἀγατέσθαι καὶ οὐ κατὰ νόμους» Φι-
 λαστρ. 516.
 Ἡμι-γένειος, 2 (γένειον)· ὁ μήπω ὅλα τὰ
 γένεια ἔχων, ἡμισογένης Θεόφρ. β, 3.
 Ἡμι-γενής, 2 (γένος)· κατὰ τὸ ἡμισυ γε-
 γεννημένος, ἀτελής (κατὰ τὸ εἶδος) Πλατ.
 Τιμ. 66· ἐπὶ καρπῶν μήπω ὥριμασμένων,
 ἀνεπτυγμένων, ἡμισογενωμένος Θεόφρ. Ἰ.
 Φ. 1, 14, 1.
 Ἡμι-γέρων, ὄντος, ὁ, ἡ· ἡμισογέρων Λύγγ.
 3, 31.
 Ἡμι-γράμμον, τὸ (γράμμα)· βάρος ἔτον
 δόλοφ Ἰππιατρ. σ. 78, 19.
 Ἡμι-γράφος, 2, «τὸ μέντοι Μενάνδρου ἡμι-
 φνός, καὶ ἡμιγράφον, ἀνεκτὰ» Πολύδ. 6, 166
 ἀδελφον ἐν τίνι σημ. τὸ μεταχειρίζεται.
 Ἡμι-γυμνος, 2· ἡμισογυμνος, ἡμισογυμνω-
 μένος Λοσκ. διὰλ. ἐνάλ. 14, 3, συνγν.
 (Ἡμι-γύναις), αἰκος, ὁ, ἡ (γυνή), ἡ αἰς
 εὐχρ. κατὰ τὸ ἡμισυ γυνή, ἡμισογυναικα, ἡ-
 μιάνδρος Σιμωνίδ. ἐν Ἀνθ. 6, 217.
 Ἡμι-γύναιος, ὁ· τῷ προηγ. Σουίδ.
 Ἡμι-γῦνος, 2· τῷ ἀνωτ. Σουίδ. 184.
 Ἡμι-θαής, 2 (θαίω 2)· α) ἡμισοκαύμενος,
 ἡμιφλεκτός Ἰλ. π, 294· β) (θαίω 1) κατὰ τὸ
 ἡμισυ ἐσοχισμένος, ἡμισοσχισμένος, ἡμισορ-
 γωμένος· «ἡμ. σχύδαλον» Ἀνθ. 9, 375, ἐν

γέν. τὸ ἡμισυ· «πολλὰκι δ' ἡμιδαῖς χειρὺς
 βάρος αἰνυσο θρίων» εἰ μὴ γραπτ. ἡμιδαῖς
 Νίκ. ἀλ. 55.
 Ἡμι-δάϊκος, 2 (δαΐζω)· κατὰ τὸ ἡμισυ
 φανευόμενος, ἡμισοφανευόμενος· «ἡμιδ., ἡμιθα-
 νῆς» Πούχ. Ὀππ. κυν. 2, 281.
 Ἡμι-δακτυλίας, 3· ὁ μήκος ἡμίσεως δα-
 κτύλου ἔχων Σ. Ἑμπ. μαθ. 10, 137.
 Ἡμι-δακτύλιον, τό· ἡμισυ δακτύλος· «χετ-
 λος τριῶν ἡμιδακτυλίων» Βοιτχ. πολ. οἰκ.
 2, σ. 345, Πλούτ. 30, 395.
 Ἡμι-δάμης, 2· κατὰ τὸ ἡμισυ καταπεπο-
 νημένος, ἡμισοδαμασμένος, ἡμισοφανευόμενος
 Ὀππ. ἀλ. 1, 716, δ. γρ. ἀντὶ ἡμιθανῆς.
 Ἡμι-δανάκη, ἡ (δανάκη)· ἡμίσεια δανάκη,
 νόμισμα βαρβαρικὸν Θίων προγομν. 12.
 Ἡμι-δανάκιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἡγομν. Πούχ.
 Ἡμι-δᾶπής, 2 (δᾶπτω)· κατὰ τὸ ἡμισυ σχι-
 σμένος, ἡμισοσχισμένος· ἡμιτελής Φωτ. λείξ.
 Ἡμι-δαπός, 3· τὸ ἡμιδαπός.
 Ἡμι-δαικιδόν, τό· ἡμισυ δαικιδός· «ἀντὶ
 δαικιδός τρία ἡμιδαικιδά» Ξεν. Ἀν. 1, 3, 21.
 Ἡμι-δαικιδός, ὁ· τῷ προηγ.
 Ἡμι-δεής, 2 (δέω)· ἔχων ἐνδεῖαν τοῦ ἡμί-
 σεως αὐτοῦ, κατὰ τὸ ἡμισυ ἐλλιπής ἡ κατὰ
 τὸ ἡμισυ γεμάτος, ἡμισογεμάτος· «βίκους οἴ-
 νου ἡμιδεῖς» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 25 καὶ μτγν.
 Ἡμι-δέλτα, τό· τὸ ἡμισυ δέλτα Ἀλύπ.
 εἰσαγ. μουσ. 8.
 Ἡμι-διπλοῖδιον, τό, αἰτ. συνηρ. ἡμιδι-
 πλοῖδιον (διπλοῖς)· ἡμίτιον, ἀναδόλαιον, εἰ-
 δος γυναικείου πορέματος· «τοῦτ' ὁ τῆς
 γυναικὸς ἡμιδιπλοῖδιον» Ἀριστ. ἐκκλ. 318 =
 «ἡμίτιον, ἀναδόλαιον» Σχολ. «ἡμιδ. ἡμί-
 τιον μικρόν· οἱ δὲ ἀναδόλαιον γυναικεῖον σύμ-
 μετρον, ὅπερ ἐνδοθεν ἐφόρου» Πούχ. «ἡμιδ.
 γυναικεῖον βραχὺ περίβλημα, ὃ ἐνδον φορου-
 σιν ὑπὸ τοῦς μηρούς», Ξε. τὸ νῦν ἐσώβρα-
 χον ἡ καὶ ἡμισοφούστανον Ἑτ. Μ. 430, 46.
 Ἡμι-δουλεία, ἡ τὸ νῦν ἡνέ τις κατὰ τὸ
 ἡμισυ δοῦλος, ἡμισοδούλος Οἰνόμε. ἐν Εὐσεβ.
 προπ. εὐαγγ. 257.
 Ἡμι-δούλος, 2· κατὰ τὸ ἡμισυ δοῦλος
 Εὐρ. Ἀνδρ. 943.
 Ἡμι-δράκιον, ὄντος, ὁ· κατὰ τὸ ἡμισυ δρᾶ-
 κων Γρ. Ναζ. τ. 2, 142.
 Ἡμι-δραχμίας, 3· ἔχων βάρος ἡμίσειας
 δραχμῆς Ἀλ. Τραλλ. 8, σ. 446.
 Ἡμι-δράχμων, τό· ἡμίσεια δραχμή Πο-
 λυδ. 6, 160.
 Ἡμι-δωδέκατον, τό· τὸ ἡμισυ δωδέκατον,
 ἥτοι τὸ ἐν εἰκοστῷ τέταρτον τοῦ μεθιμένου,
 ἡμίχουν καθ' Πούχ.
 Ἡμι-εἰλος, ἡ ἡμί-ηλος, 2 (εἰλή)· κατὰ τὸ
 ἡμισυ θερμανόμενος ὑπὸ τοῦ ἡλίου Θεόφρ.
 αἰτ. φυτ. 3, 28, 1· ἡ δὲ ἡμίηλος.
 Ἡμι-εκτέον, τό· ἡμισυς ἐκτεῦς, καὶ ἔκτον
 τοῦ μεθιμένου Ἀριστ. νεφ. 638· συνηρ. ὅμως
 ἡμικεῖται Σχολ.
 Ἡμι-εκτον, τό, ἡ καὶ ἡμικτός, ὁ· α)
 ταῦτον τῷ προηγ. Θεόφρ. Ἰ. Φ. 2, 8·
 β) «οἱ ἐν τῷ ὀκτῷ δολοῦ ἡμικτον ὠνομά-
 ζοντο (ἡ ἀν' ὀνομάζοντο), ὡς φησὶν ἐν Λαμάρ-
 κῳ, ἡμικτόν ἐστι χρυσοῦ, μανθάνει.

δκτὸ ἑδολοῖν Πολυδ. 9, 62* γ) δοχετον πε-
ρίχον μῖτον ἐκτέα, ἡ δ' χοίνικας Ἰπποκρ.
083, 47, 49* «τὸ τετραχοίνικον, ὅ ἐστιν ἡ-
μισυ τοῦ ἐκτέως» ὁ γὰρ μέδιμος χοίνικον
τεσσαρακοινάκτω· οὕτως ἐκτον ὁκτώ χοί-
νικες. καὶ τὸ ἡμιωδολιον Ἡσυχ.
Ἡμι-ἐλλήν, ἡνός, ὁ, ἡ' κατὰ τὸ ἡμισυ
Ἑλλήν Λουκ. π. ἀρχ. 64.
Ἡμι-επής, 2 (ἔπος)· μέτρον ἐξ ἡμισέως ἐπι-
κού στίχου, ἦτοι ἐκ τριῶν ὁκτωλύων συνι-
στάμενον Μαρ. Βίτκ. 2518.
Ἡμι-εργής, 2* «μισοκαμυμένους, κατὰ τὸ
ἡμισυ ἐξεργασμένους Λουκ. ἀποκλ. 4.
Ἡμι-εργός, 2 (ἐργω)· τῷ προηγ. «ἡμ. τει-
χος» Πρ. 4, 124* «ἡμ. ἀνάθημα» Ἀριστοτ.
σικ. 2, 2, μετ. ἰδ. ἡμιπαγής.
Ἡμι-έτης, 2 (ἔτος)· χρόνος=τὸ ἡμισυ ἔτος,
«μισὸς χρόνος» ἡμῖτες καὶ ἡμῖτης χρόνος»
Πολυδ. 1, 54.
Ἡμι-εφθός, 2 (ἔψω)· «μισοδρασμένους, ἡμι-
συμμεγεθυμένους, ἡμισοψημένους Λουκ. διὰ κλ.
νεκρ. 20, 4.
Ἡμι-ζαρον, τὸ (ζειρά)· «σημαίνει δὲ (ζει-
ρὰ), φασί, ζώνην καὶ χιτῶνα καὶ χλαμύδα,
τὴν μέγχι καὶ ἐσάρι παραθεύοντες οἱ Λυ-
κακοὶ ἡμιζαρον λέγουσιν» Εὐστ. 837, 51.
Ἡμιζαρο δὲ νυν οἱ Κύπριοι λέγουσι τὸ σά-
βανον· καὶ ἐντεῦθεν σχηματίζουσι ῥῆμα ἡμι-
ζαρώνω = σαβανώνω Ἀθ. Α. Σκελ.
Κυπριακά.
Ἡμι-ζώνιον, τό· τὸ ἡμισοζώνηρον, γλῶσσ.
Ἡμι-ζωός, 2, καὶ συνήρ. ἡμιζώω, ὠν
(ζώνη) κατὰ τὸ ἡμισυ ζών, ἡμισοζώνητος
Πρωδ. ἐπιμ. 239.
Ἡμι-ηλός, 2, δι. γρ. τοῦ ἡμίελος.
Ἡμι-θάλης, 2 (θάλλω)· «μισοπράσινος, κα-
τὰ τὸ ἡμισυ θάλλων» «στέφανος ἡμιθ.» Ἀνθ.
7, 465.
Ἡμι-θαλπτός, 2 (θάλλω), διόρθ. Κορσί,
ἴδε ἡμίποτος· ἡμισοδρασμένους, ἡμισοθεμα-
σμένους Πηλιδ. 2, 19, δι. γρ. ἡμίποτος
Ἡμι-θανής, 2 (θνήσκω)· «μισοπεθαμένους
Περσ. 2, 98 καὶ μετν.
Ἡμι-θέα, ἡ α) θυγ. Σταφύλου Διδ. δ. 5)
θυγ. Κύνου Φώτ.
Ἡμι-θέαρινα, ἡ (θέαρινα)· κατὰ τὸ ἡμισυ
θεάρι· Ὀππ. κιν. 3, 245.
Ἡμι-θεός, ὅμοι. ἀμῖθος, ὁ· ἡμισόθεος, ἦτοι
ὁ ἐκ θεοῦ καὶ θνητός, ἡ θνητοῦ καὶ θεοῦ
γεννηθείς, ὁ μετὰ θανάτων εἰς θεοῦς μεθι-
στάμενος· «ἀνδρῶν ἡρώων θεοὶ γένους οἱ
καλοῦνται ἡμίθεοι» Πισ. ἐρ. 158* ἴδε Πλ.
μ. 23* οὕτω καλοῦνται οἱ Ἀργοναῖται
Πίνδ. Π. 4, 12* οἱ Ἀχαιοὶ Εὐρ. Π. Α. 173,
Ἀριστ. βατρ. 1060 καὶ μετν. π. ὡς Ἀπολ.
π. 4, 1612. Καὶ ἐν περὶ Σεν. συμπ. 8, 31
καὶ μετν.
Ἡμι-θῶν, ὠνός· Συδαρίτης τις Λουκ.
Ἡμι-θῆλος, ὁ, ἡ (θῆλος) ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ
θῆλον, ὡς ὁ Ἀττικὸς Ἀνακρ. 11, 2.
Ἡμι-θῆρος, ἡνός, ὁ, ἡ (θῆρ) ὁ κατὰ τὸ ἡ-
μισυ θῆριον Ἀπολ. 1, 6, 3.
Ἡμι-θῆτα, τό· τὸ ἡμισυ θῆτα Ἀλ. π. εἰ-
σαν. μουσ. σ. 19, 20, 40.

Ἡμι-θνής, ἡνός, ὁ, ἡ, ὅχι ἡμίθνης (θνή-
σκω)· «μισοπεθαμένους Ἀριστ. νεφ. 504,
Θουκ. 2, 52, Διοχλίν. 3, 159, Πολύδ. 14, 5,
7* «θῆνος βαθὺς καὶ ἡμιθνής» Φιλόστρ. βί.
Ἀπολ. σ. 88.
Ἡμι-θνητός, 2 (θνήσκω)· τὸ ἡμισυ θνητός
καὶ τὸ ἡμισυ ἀθάνατος, περὶ τῶν Διοσκου-
ρων, οἵτινες τὴν μίαν ἡμέραν ἦσαν νεκροὶ
καὶ τὴν ἄλλην ζῶντες Λυκοφρ. 511.
Ἡμι-θραυστός, 2 (θραύω)· «μισοστασιμέ-
νος Λυκοφρ. 378.
Ἡμι-θωράκιον, τό· τὸ ἐμπροσθεν ἡμισυ
μέρος τοῦ θώρακος Πολυδ. 1, 134.
Ἡμι-θυσάτος, ὁ· «μισοθύσας ἰώσ. ἀρχ.
14, 15.
Ἡμι-ίππος, ὁ· «ἡμίονος ἀπὸ τοῦ χειρόνους
ὠνομάσθη οὗχ ἡμίππος», τὸ ἀπὸ πατρὸς ὠ-
νου καὶ μητρὸς ἵππου γεννώμενος, ὁ ἄλλ.
ἡμίονος Σχολ. Δι. Θρ. Β. Αν. 733, 3.
Ἡμι-κάδιον, τὸ (ὄχι ἡμικάδιον)· ἡμισυ·
κῆδος Πολυδ. 10, 71.
Ἡμι-κάκος, 2* ἡμισόκακος, ἀντίθ. τῷ ἡμί-
καλός, ὁ Φρύν. 330 τὸ ἀποδοκιμαζει, συνιστᾷ
δὲ τὸ ἡμιμόλθρον, καὶ ὅμως τὸ μετεχειρί-
σθαι ὁ Σωφ. ἀποστ. 885 ἐν Πολυδ. 6, 161,
ὁ Ἀλεξ. ἐν Β. Ἀν. 98, 13.
Ἡμι-κάκως· ἐπὶ τῷ ἡμικάκος Ἀριστ. θεσ.
479.
Ἡμι-καυστός, 2 (καίω)· «μισοκαυμένους
Λαρίτ. 1, 3, καὶ
Ἡμι-καυτός, 2* τῷ προηγούμεν. Ἀλ. Π.
1, 13, 2.
Ἡμι-κενός, 2* κατὰ τὸ ἡμισυ κενός Πη-
λιδ. 5, 133.
Ἡμι-κέραιον, τό· ἡμισυ κέρανον, γλῶσσ.
Ἡμι-κερκός, 2 (κέρκος)· ἡμισυαν σὺν κλ. ἑ-
χών, ἄλλως «τὴν κόλυμρον ἡμίσονον = τὸ
κολοῦθὸν μουλᾶρι, τὸ ἡμισοκέραιον Νικ. χρυσ.
15, 2.
Ἡμι-κεφάλαιον, τό (κεφαλή)· ἡμισυ κε-
φαλὴ, ἄλλ. ἡμικρανόν· «ἡμικεφαλίον μ. γ.
λέγει, ἄλλὰ ἡμικρανόν» Φρύν. 328* ἴδε ἡμι-
κραίρα.
Ἡμι-κέφαλον, τό· τῷ προηγ. γλῶσσ.
Ἡμι-κλάδευτος, 2 (κλαδεύω)· «μισοκλα-
δευμένους, γλῶσσ.
Ἡμι-κλάστος, 2 (κλάω)· «μισοσκαμμένους,
ἡμισοστασιμένους Πηλιδ. 2, 308.
Ἡμι-κλείς, -ειδός, ὁ, ἡ (κλείω)· ἡμικλει-
στός, «μισοκλεισμένους» ἐξαίφνης ἐξανοίσαν-
τες τὰς ἡμικλείας πύλας, ἐξακλάνουσι τῆς πύ-
λεως» Σουίδ.
Ἡμι-κλήριον, τό· ἡμισυ κληρίς, τὸ ἡμισυ
μερίδιον κληρονομίας Ἰσακ. 7, 6.
Ἡμι-κόγγιον, τό· ὁ ἡμισυς κόγγιος, εἰδ.
μέτρον διὰ τὰ ὄγρ. Γαλην. π. μέτρ. τ. 13, 984.
Ἡμι-κόλλιον, τό· μέτρον οἴνου, οἱ δὲ ἡμι-
χοίνικον Πισχ.
Ἡμι-κόπος, 2 (κόπτω)· «μισοκομμένους, ἐξ-
ήγησις τοῦ ἡμιόλης Σχολ. Ὑππ. ἀλ. 1, 716,
καὶ 2, 286* «ἡμικόπον, ἡμικλευρόν» Ἡσυχ.
Ἡμι-κόριον, τό· ἡμισυς κόρος, ἦτο δὲ με-
τρον, τὸ καὶ ἡμικόλλιον καὶ ἡμικόινικον
καλούμεν. Ἡσυχ.

Ἡμί-χορος, ὁ ἥμισυ κόρος, δι. γρ. Ψα. 3, 2.

Ἡμι-κόσιον, τό ἥμισυ κόσμος, τό ἥμισυ τοῦ κόσμου Νικ. Βλεμμ. 236.

Ἡμι-κοτύλη, ἡ ἥμισυ κοτύλη Ἰππ. 586, 8.

Ἡμι-κοτυλίσκος, 3' ὁ χωρὼν ἥμισιαν κοτύλην Διοσκ. 8.

Ἡμι-κοτύλιον, τό ὑποκ. τοῦ ἡμικοτύλη Ἀριστοτ. Ἰστ. Ζ. 6, 18.

Ἡμι-κραίπαλος, 2 (κραίπαλη) ἡμισομεθυμένος Θεοφύλ. Ἰστ. 5, 121.

Ἡμι-κραίρα, ἡ (κραίρα) α) ἡμισυ κεφαλὴ Ἀριστ. Θεσμ. 234' 6) ἡμικρανία, ὁ πόνος ὁ ἐκ τῆς ἡμισείας κεφαλ. προσγενοῦμ. μετν. ἱατρ.

Ἡμι-κρανία, ἡ (κρανίον) τό ἄλλ. πᾶθος ἡμικρανικόν, ἡ περὶ τὸ ἡμικρανὸν ὀδύνη Πολυδ. 2, 41' πᾶθος ὀδυνηρὸν γίνεται κατὰ τὸ ἥμισυ μέρους τῆς κεφαλῆς, ἐνίοτε μὲν τὸ δεξιόν, ἔστι δ' ὅτε καὶ κατὰ ὑπέρτερον, ὀριζόμενον τῇ κατὰ τὸ μῆκος αὐτῆς ἐκτεταμένῃ βραφῇ Ἡ. Γαλην. τῶν κατὰ τόπ. 2, 3' «πρὸς ἡμικρανίαν χρονίαν» Π. Αἰγ. 2, 5, 59. τὸ γαλλ. migraire ἴδε προηγ.

Ἡμι-κρανικός, 3' πάσχων ἡμικρανίαν Π. Αἰγ. 2, 5.

Ἡμι-κράνιος, 2' τῷ προηγ. - πόνος Γαλην. τ. 14, 516.

Ἡμι-κρανον, τὸ (κρανίον) ἡμικεφάλιον, τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς, ἴδ. τὸ ὀπίσθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, «τὸ ὀπίσθεν μέρος τῆς κόρας, ὃ λέγεται ἡμικρανόν» Στέφ. νεώτ. ἐν Βενεδ. Ἀναλ. 520' «ἡλγει τὸ ἡμικρανὸν αὐτοῦ» Γ. Ἀλεξ. βί. Χρυσ. σ. 170.

Ἡμι-κρής, ἡτος, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ Κρητικός Λυκόφρ. 150.

Ἡμι-κύθος, ὁ ἥμισυ κύθος «ἡ δὲ ἔλαττον κόγχη ἔχει μέτρον μὲν ἡμικύθον» Γαλην. τ. 13, σ. 982, Ἀρετατ. 98, 16.

Ἡμι-κυκλικός, 3 (ἡμικύκλιον) ὁ ἀνήκων εἰς ἡμικύκλιον Σχολ. Πλάτ. σ. 82.

Ἡμι-κύκλιον, τό ἥμισυ κύκλου, τὸ ἥμισυ τοῦ κύκλου Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 13' ἴδ. α) αἱ τοῦ θεάτρου σείραι τῶν καθισμάτων αἱ σχῆμα ἡμίσεος κύκλου ἔχουσαι (πρόβλ. Πολυδ. 4, 131), αἱ ὁποῖαι καὶ ἐν ἄλλοις τόποις δημοσίαις πρὸς ἀνάπαυσιν ὑπῆρχον Βιτρούβ. 5, 1' «ὥστε πολλοὺς ἐν ταῖς παλαιστραῖς καὶ τοῖς ἡμικυκλίοις καθέζεσθαι» Πλούτ. Ἀλκ. 17 καὶ ἡθ. 502' 6) καὶ ἡ τοῦ λαοῦ συνάθροισις εἰς τοιοῦτον τόπον ἡμικύκλιον ἐκαλεῖτο Ἰάμβλ. βί. Πολυδ. σ. 60' γ) κάθισμα, θρόνος ἡμικυκλοειδὴς πρὸς ἀνάπαυσιν Πολυδ. 6, 9' 8) ἡμικυκλοειδὴς ἡλιακὸν ὠρολόγιον Βιτρούβ. 9, 8, 1.

Ἡμι-κύκλιος, ὁ, ἡ' ἡμικυκλικός Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 4, 1614.

Ἡμι-κυκλιώδης, 2 (εἶδος) ὁ ἔχων τὸ σχῆμα καὶ εἶδος τοῦ ἡμικυκλίου «γραμμὴν ἡμικυκλιώδη» Στραβ. 13, 597.

Ἡμι-κυκλοειδὴς ὡς ἡμικύκλιον Τζέτζ. Ἦσ. 109.

Ἡμι-κύκλος, 2' ἡμικύκλιος «ἡμί. ἐλιγμός» Πλάτ. 8, 14' τὸ ἡμικύκλον ἡμικύκλιον.

Ἡμι-κυκλώδης, 2' ἡμικυκλιώδης «ἡμιάρτιον, εἶδος ἄρτου ἡμικυκλωδὴς» Πλάτ.

Ἡμι-κύλινδρον, τό ἥμισυ κύλινδρον «ξύλινον δὲ ἡμικυλίνδριον, ὑπόθημα τῆς κεφαλῆς» Πορφυρ. π. ἔγχρ. 4, 7.

Ἡμι-κύπρον, τό ἥμισυ κύπρος, εἶδ. 4' τρον' ἡμικ. ἥμισυ μεδύμνον Ἡτόρ.

Ἡμι-κύων, κύων, ὁ κατὰ τὸ ἥμισυ κύων ὁ πλ. «Ἡμικύνες, ἔθνος οὐ πόρρω Μεσσηνίων καὶ Ὑπερβορέων Σιμίας ἐν Ἀπόλλωνι» Ἡμικύνων τ' ἐνόησα γένος περιώστιον ἀνδρῶν... Καὶ Ἡσιόδου» Στ. Βυζ.

Ἡμι-λάμιον, τό μέρος Μεσσηνίων Ἡτόρ.

Ἡμι-λαμπρος, 2' κατὰ τὸ ἥμισυ λαμπρόν Σχολ. Ἀράτ. 91.

Ἡμι-λάσταυρος, 2' κατὰ τὸ ἥμισυ λάσταυρος, ποιηρὸς, μικρὸς Πολυδ. 6, 161.

Ἡμι-λεκτός, 2 (λέγω) ἡμισοειπωμένος «ἡμίλ. λόγος» Θεοφύλ. Σιμοκ. ζῆτ. εὐσ. 13.

Ἡμι-λέπιστος, 2 (λεπίσω) ἡμισοεφλουτισμένος ἴδ' ἡμίλεπτος.

Ἡμι-λεπτος, 2' κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκλεπόμενος, ἐπὶ τῶν νεοσσῶν ἐκ τοῦ ὧσθ' ἐξεργόμενον Ἀνακρ. 33, 10.

Ἡμι-λευκος, 2' κατὰ τὸ ἥμισυ λευκὸν Λουκ. Πρ. 4.

Ἡμι-λιγδός, ὁ ἴδε λίγδος.

Ἡμι-λίτριαις, 3' ὁ ζυγίζων ἥμισιαν λίτραν «ἡμίλ. βώλος» Στραβ. 3, 146.

Ἡμι-λίτριον, καὶ ἡμίλιτρον, τὸ (λίτρα) Π. Αν. 98, 32' μέτρον βάρους τῶν βουστῶν καὶ τῶν ξηρῶν καρπῶν «ἐλαίου ἡμίλιτρον» Γαλην. τ. 13, 703' «σίτου ἡμίλ.» Πλούτ. Κερ. 27.

Ἡμι-λίτρον, τό ἴδε προηγ. Πολυδ. 6, 179.

Ἡμι-λουτος, 2 (λουῶ) κατὰ τὸ ἥμισυ λουόμενος, ἡμισολουμένος, ἡμισοπλυμένος Πολυδ. 6, 161.

Ἡμι-λόχεια, ἡ ἥμισυς λόχος, καὶ διμοιρία Σουδ. ἐν λ. διμοιρίτης.

Ἡμι-λόχιον, τό τῷ ἡγορμ. Αἰλ. τακτ. 5.

Ἡμι-λοχίτης, οὗ, ὁ ὀσφύς, ἀρχηγὸς ἡμιλοχίας, διμοιρίας Αἰλ. τακτ. Κατὰ τὴν Ἀνακρ. Κορινθίαν «ἡμιλοχίται» = οἱ τιθέμενοι μετὰ τοῦ λοχαγοῦ καὶ οὐραγοῦ, 10, 301.

Ἡμι-μαθής, 2' ἡμισογραμμιασμένος, τὸ ἥμισυ τῶν μαθημάτων ἀκούσας Φιλόστ. βί. σοφ. 2, 5.

Ἡμι-μανής, 2 (μάνιμι) κατὰ τὸ ἥμισυ μανιόμενος Αἰσγίν. 1, 171.

Ἡμι-μάραντος, 2 (μαραίνομαι) ἡμισομαραμένος Ἀλκιφρ. 3, 62.

Ἡμι-μάσθητος, 2 (μασάσκει) ἡμισομασμένος Κράτ. ἐν Πολυδ. 6, 161.

Ἡμι-μέγιστον, τό ἡμισυ μᾶ «ἡμιμέγ. ἡμίμικρον» Πλάτ. διότι ἡ μᾶ εἶνε «μέγιστον τῶν τοῦ ταλάντου μερῶν» Πολυδ. 9, 56.

Ἡμι-μέδιμνος, τό, ἀττ. ἡμέδμνον ἡμισυς μέδιμνος μέτρον τῶν ξηρῶν καρπῶν ποιεῖον 24 χοίνικας Πολυδ. 4, 160' «τριῶν ἡμιέδιμνων» Πλούτ. Κάτ. πρ. 6' «ὥσπερ δὲ ἡμέδμνον λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἡμιμέδμνον, οὕτως καὶ οὗτοι (Ρωμαῖοι) σημόδον, πλεονάζοντος τοῦ σ' Αἰδύμα. εἰς Πρισχίαν. 1351' «ἡμέδμνον, τὸ ἡμιμέδμνον» Φύτ. 68, 4.

Ἡμι-μέδιμνος, ὁ τῷ προηγούμε. Πολυδ.

- Ἡμι-μεθής, 2 (μέθῃ)· ἡμισομεθυμένος Κλ.
Ἄλ. παύδ. 2, 182· ἡμ.μ. στόμα· Ἀνθ. 6, 251.
Ἡμι-μέθυσος, 2· ἡμισομεθυμένος Πολυδ.
Ἡμι-μερής, 2 (μέρος)· ὁ συνιστάμενος ἐξ
ἡμίσ. μερών, κατὰ τὸ ἡμισυ τοιοῦτος Ἀ-
ναστ. Σιν. ὁδῆγ. 308, 27.
Ἡμι-μέριστος, 2· ὁ εἰς δύο διηρημένος,
ἡμισομερασμένος Σχ. Ὁππ. ἄλ. 2, 286.
Ἡμι-μεστῆς, 2 (μεστός)· κατὰ τὸ ἡμισυ
πλήρης, ἡμισογεμισμένος Πολυδ. 6, 160.
Ἡμι-μετρον, τὸ ἡμισυ μέτρον· ἡμικαθίδιον,
τὸ ἡμιμετρον· Σουῖδ. «ἡ ποιήσεις διαιρεῖται
τοῖς μέτροις, οἷον ἡμιμέτροις, (ἵσως διμε-
τροις) ἢ ἑξαμέτροις, ἢ τοῖς ἄλλοις» Δημητρ.
π. ἐρμ. 1.
Ἡμι-μηδός, ὁ· κατὰ τὸ ἡμισυ Μηδός Οἰ-
νύμ. ἐν Εἰσοδῷ, προπ. Εἰσαγγ. 5, 213.
Ἡμι-μηνιαίος, 3· ὁ ὡν ἡμισέως μηνός,
γλῶσσ.
Ἡμι-μित्रον, τὸ ἡμισεία μίτρα, «ἡμιμित्रον
ὑφασμα, ὃ ἐκαλύπτετο (τὰ ἀπόρρητα)· Πισχ.
Πολυδ. 10, 191· 18. Πισχ. ἐν λ. Ἰσταντινίδες.
Ἡμι-μναίον, τὸ ἡμισεία μνα· «τριῶν ἢ
μηναιῶν ἄξι» Πλάτ. νόμ. 6, 774· «ὁ μὲν
πῶς τῶν οἰκετῶν δύο μνάων ἄξιός ἐστιν, ὁ δὲ
οὐδ' ἡμηναιῶν» Ξεν. ἀπομ. 2, 5, 2· «τριώ-
δεκον, τριῶν ἢ μηναιῶν σταθμός» Πισχ.
λέγεται καὶ ἡμίμνηον καὶ συνηρ. ἡμίμνηον
δι. γρ. ἐν Πλουτ. Λυκ. 12, Γαλην. τ. 13, σ. 703.
Ἡμι-μόδιον, τὸ ἡμισυς μόδιος, γλῶσσ.
Ἡμι-μοιριατός, 3 ὁ ἔχων μέγεθος ἡμι-
οσίας μοίρας Κεσομάδ.
Ἡμι-μοίριον, τὸ α) «ἡμ.μ. τὸ ἡμισυ δρα-
χμῆ», Ἐρωτιαν. 176· β) ἡμισεία μοῖρα Πτολ.
Ἡμι-μόριον, τὸ τὸ ἡμισυ μέρος πράγματός
τινος Πολυδ. 6, 110.
Ἡμι-μάχθηρος, 2· κατὰ τὸ ἡμισυ μοχθη-
ρός Πλάτ. πολ. 1, 352.
Ἡμι-μό, τὸ τὸ ἡμισυ Μο Ἀλύπ. εἰσαγ-
μονα. σ. 9, 12.
Ἡμίνα, ἡ· κοτύλη, κάλλ. ἡμίνα, τὸ ἡμισυ
ἐνός ἐκτέως Β. Ἀν. σ. 99, Ἀθῆν. 11, 479·
«ἡμ. βασιλική, ἡμικατύλιον Πισχ.
Ἡμι-νεα-τελής, 2, πρὸς ἐξήγ. τοῦ νεοτε-
λής Πλάτ. Φαῖδρ. 250, Ἑρμίας 159.
Ἡμι-νηρος, 2, συνηρ. ἐκ τοῦ ἡμινέαρως α)
ἡμισονέαρως, ἡμισοπρόσφατος· ἡμ. κρέας·
Ἐτ. Μ. 430, 50· διὸ ἡμιτάριχος, ἡμισαλα-
τισμένος Ξενοκρ. 5, 77· β) εἶδος ἰχθύος, «τῶν
κοραλίων αἱ ταριχουμένοι καλοῦνται ἡμι-
νηροι» Ἀθῆν. 3, 121.
Ἡμι-ζένος, 2· ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ ζένος· «κα-
ράζενος, ἡμίζενος οὐκ ἀληθινὸς πολίτης»
Ἐτ. Μ. 651.
Ἡμι-ξέστιον, τὸ ὅπου. τοῦ ἡμίξιστος
Σχ. Ἀριστ. πλ. 737.
Ἡμι-ξέστιον, τὸ ἡμισυς ξέστις, κοτύλη·
«κοτύλη δὲ ἔστιν ἰσὸς μέτρον, ὃ λέγομεν
ἡμῆτις ἡμίξιστον» Σχ. Ἀριστ. πλ. 436.
Ἡμι-ξηρος, 2· κατὰ τὸ ἡμισυ ξηρός, ἡμι-
σοξηραμένος· ἡμίξηρον χόρτον λέγομεν τὸν
μὴ εἰς τέλειον ἔφραυθέντα· Β. Ἀν. 1173.
Ἡμι-ξύρητος, 2 (ξύριον)· κατὰ τὸ ἡμισυ
ξύρισμένος Δ. Λαερ.

- Ἡμι-αδάλιον, τὸ γ' ἡμιωδάλιον.
Ἡμι-αγδοον, τὸ οἱ δύο χοῦς ἡπόχ.
Ἡμι-όσιαν, τὸ στενὴ βάσις, γλῶσσ.
Ἡμι-όσιος, 2· ὁ περὶ τοῦ ἡμισέως τῆς ὁδοῦ
φροντίζων Ἀριστοτ. οἰκ. 2, λ. ἀμφ.
Ἡμι-ολί(α, ἡ) α) «ἡ ὀκράτος νκ» Πισχ.
ἦτο δὲ τοῦτο πλοῖον ἐλαφρόν, ἐπ' οὐ ἐπι-
θυνοῖν αἱ πειραταί, πιθανόν διότι εἶχε μίχον
καὶ ἡμισείαν σείρα· κωπῶν· ἡμιολία δὲ πά-
λαι ἐλέγετο ληστρικόν πλοῖον, οὗ τὸ ἡμιό-
λιον μέρος ψιλῶν (καλλ. ψιλῶν) ἐρετῶν ἐστὶ,
πρὸς τὸ ἀπ' αὐτοῦ μάχεσθαι· Ἐτ. Μ. Ἀρρ.
Ἀν. 3, 25· β) ἐπὶ ἀριθμῶν, ἐν ὅλῳ καὶ ἡ-
μισυ· ἡμιόλι. τοῦ τιμήματος· Πλάτ. νόμ.
12, 956 ἐπὶ τόκῳ 50 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν, «ἡ-
μιολία» τὸ ἡμισυ τοῦ κεφαλαίου· Πισχ.
Ἡμι-ολισαμός, ὁ· ἡ ὁδὸς τοῦ ὅλου καὶ
τοῦ ἡμισέως αὐτοῦ Ἀρποκρ.
Ἡμι-όλιος, 2 καὶ 3 Ἡρ. 5, 88, 89, ἀμφ. ἀ-
μολίος Πλάτ. Τιμ. Λοκ. 98· ἐν ὅλῳ καὶ
ἡμισυ ἔχων, καὶ ἐκ τοῦ δευτέρου ὅλου ἔχων
τὸ ἡμισυ, κατὰ ἡμισυ περισσότερον, μετ' α-
λείτερον ἐνός ὅλου· διαστάσεις Πλάτ. Τιμ.
36· ἐπὶ μισθοῦ, «μισθὸν ὅπισθενεται ἡμιό-
λιον πᾶσι δώσειν οὐ πρότερον ἔφερον» Ξεν.
Ἀν. 1, 3, 21· «τῶν αἰετῶν ἡμιόλι· Ἀρι-
στοτ. Ἰ. Ζ. 9, 32· «ἠῦξῃσι τὰ ὀδρατὰ ἡ-
μολίῳ μεγέθει» Δ. Σικ. 15, 14· ἐπὶ ἀριθ-
μοῦ· «ποιήσας ἡμιόλιους τοὺς ναύτας ἢ
πρόσθεν» Πολυδ. 10, 17, 12· ὁ Πολύδ.
μεταχ. ὁ ἡμιόλιος ὡς οὗς. ἀντὶ ἡμιολία, 5,
101, 2, δι. γρ. ἡμιόλιος.
Ἡμι-ολος, 2, ἀμφ. μετγν. τύπ. τοῦ προηγ.
Γέλλ. 18, 14.
Ἡμι-ολίς, ἴδος, ἡ· ἡ ἡμιολία Πολυδ. 1, 82.
Ἡμι-ονεία, ἡ· ἴδε τὸ ἐπὶ ὅμ.
Ἡμι-όνειος, 3 καὶ 2· ὁ ἀνέκων εἰς ἡμίονον·
«ἄμαξα ἡμιονεῖη» = ἄμαξα συρομένη ὑπὸ ἡ-
μιόνων Ὀδ. ε', 72· «ἡμ. ζυγόν» Ἰλ. ω', 203·
Ἡρ. καὶ ἄροτρον συρόμενον ὑπὸ ἡμιόνων,
1, 188· ἡ ἡμιονεῖα, δηλ. κόπρος = ἡμιονίς
Σουῖδ.
Ἡμιον-ηγός, ὁ (ἄγω) ὁδῆγων τὴν ἡμιο-
νόν Στραβ. 14, 859.
Ἡμι-ονικός, 3· ἡμιόνιος, μουλαρίσιος, ἀ-
νήκων εἰς τὴν ἡμιόνον, «ἐπὶ γ. ἡμ. = ἡμιό-
νον ζ, Ξεν. Ἀν. 7, 5, 1· «ἡμ. ὁδός» = ἡν
διέρχεται τις καλλίον δι' ἡμιόνου Στραβ.
6, 282.
Ἡμιόνιον, τὸ α) εἶδος φυτοῦ, ὅπερ καὶ ἀσπλη-
νον καὶ σκαλοπένδριον (κοιν. σκαλοῦμπερι),
φωγῶν ἐν ταῦτο ὑπὸ τῶν γυναικῶν φέρει στεί-
ρωσαι, ὡς καὶ αἱ ἡμίονοι τραγούσαι αὐτὴ ἐν
γεννώσι Διοσκ. 3, 151· β) «ἄρως ποῖος» Πισχ.
Ἡμι-ονίς, ἴδος, ἡ, ἐξυπκ. κόπρος· ἡ κό-
προς τῆς ἡμιόνου Ἰπποκρ. 183, 30.
Ἡμι-ονίτις, ἴδος, ἡ· «ἐκπρος ἡμιονίτις»,
δηλ. ἐκπρος ὑπὸ ὄνου ὀχυθεῖσα καὶ γεννώσα
ἡμιόνον Στραβ. 3, 212· ἡ καὶ Ὁρ. «ἐκ-
προς βρέφος ἡμιόνου καύουσα» εἶδ. βοτάνης,
ἐξυπ. βοτάνη, τὸ ἄλλ. ἀσπλήνιον ἢ ἀσπλη-
νον ἢ σκαλοπένδρον Διοσκ. 3, 151.
Ἡμι-ονό-κουρος, ὁ· ὁ ἔχων τὴν φριγνίδα
τῶν ἡμιόνων, γλῶσσ.

Ἡμί-ονος, ἡ, σπαν. ὁ· α) κατὰ τὸ ἡμισυ ὄνος, δηλ. τὸ (ἔρσεν ἢ θῆλυ) μούλαρι, ἐκ πατρὸς ὄνος καὶ μητρός ἔκπου. Συχνὰ παρ' Ὑμ., Πτ., Πινδ., Ἡρ., Ξεν., Ἀριστοτ. κλ. Παρ' Ὀμήρ. χρησιμεύουσιν αἱ ἡμίονοι ὡς ζῶα σκευοφόρα, ὑποζύγια, καὶ γεωργικά, ἐξαιτιῶντο δὲ πολὺ διὰ τὸ ἀκούραστον αὐτῶν· διὸ καὶ τὰ ἐπὶ θ. ταλαεργός, ἀδμήτη καὶ «ἀλγίστη δαμάσασθαι»· «ζεύξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσισεργούς» Ἰλ. ω, 277· «ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων», ψ, 654. Προσιτιμῶντο δὲ τῶν βοῶν διὰ τὰς ἐργασίας ἐκείνας, κ, 352, Ὁδ. θ, 124· «ἐφ' ἡμιόνων κειμένους», δηλ. ἐφ' ἀμάξης συρομένης ὑπὸ ἡμιόν. Ἰλ. ω, 702· ἔνεκα τῆς στενωπώσεως ἡ κυοφορία τῶν ἡμιόνων ἐθεωρεῖτο ὡς σημεῖον, τέρας· Ἡρ. 3, 153, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ, 6, 22· «ἐπεὶ ἡμίονοι τέκωσι», δηλ. οὐδέποτε, παροιμ. ὅταν γεννήσῃ ὁ πετεινὸς ἀγὼν Ἡρ. 3, 150· «ὥσπερ ἂν εἴ τις ἔκπων μὲν παῖδας ἡγοῖτο ἢ καὶ ὄνους τοὺς ἡμιόνους, ἔκπου δὲ καὶ ὄνους μὴ ἡγοῖτο εἶναι» Πλάτ. ἀπολ. 27· «Ἡμίονος βασιλεύς», ὁ Κόρος, διότι ἦτο πατρὸς Πέρσου καὶ μητρός Μήδης Ἡρ. 1, 55· εἰδὸς τι ὅμοιος ἡμιόνου, ἡ Συρία ἡμί., γεννᾷ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ, 6, 24· ε) εἶδος φωτοῦ ἢ βοτάνης, ἀγαπητὸν φαγῆτόν τῶν ἡμιόνων, τὰ φύλλα τοῦ ὀπίου τρωγόμενα ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐπροξέονον στεῖρωσιν, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ σπλήνιον καὶ ἀπληνον καὶ σκολοπενδύριον· «τῆς δὲ ἡμίονου τὸ φύλλον ταῖς γυναιξὶν εἰς τὸ ἀγονεῖν»· μίγνυσθαι δὲ φασι καὶ τῆς ὑπλῆς τοῦ ἡμιόνου... χρῆσθαι δὲ καὶ πρὸς τοὺς σπλήνους» Θεόφρ. Ἰ. Φ. 9, 18, 7.
Ἡμί-οπλος, 2· ἡμισοπλισμένος, γλωσσ.
Ἡμί-οπος, 2 (ὀπή)· α) ἡμιτροπημένος· οἱ μὴ τέλειοι αὐλοὶ· «τῶν τελείων ἐλάσσονες» Ἀθην. 4, 177· μικρότερον εἶδος αὐλῶν ἔχον τὸ ἡμισυ τοῦ ὅλου τῶν ὀπῶν Ἀνακρ. ἀποσπ. 18, 18· αὐλὸς μὲ τρεῖς ὀπὰς Πολυδ. 6, 161· «ἡμίοποι»· οἱ μὴ τέλειοι αὐλοὶ. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων μὴ τελείων. Ἡμίοπος, αὐλὸς ὁ ὑποτεταγμένος τῇ τελείῳ· Μεταφορικῶς δὲ ἡμίοπος θιάσος (ὁ δὲ ἐλάσσων)· Ἡσύχ.
Ἡμί-οπτος, 2 (ὀπτάω)· κατὰ τὸ ἡμισυ ψημένος, ὀρεσμένος· «ἡμ. κρέα» Λουκ. ἀλ. 2.
Ἡμι-οὐγγίον, ἡ ἡμιούγιον, τό· ἡμίσεια οὐγγία Γαλην. τ. 13, 703.
Ἡμι-πᾶγής, 3 (πῆγνυμι)· α) κατὰ τὸ ἡμισυ τεπηγώς, ἰδ. ἐπὶ τῶν φῶν λεγομένων κοιν. Ἰνδερὸν· «ῥῆ ἡμιπαγή» Πλάτ. Τιμ. 59· ε) κατὰ τὸ ἡμισυ συνηρμωμένος, συνηνωμένος, μῦθ. «ἡμιεργός καὶ ἡμιπ. σοφία» Φιλ. τ. 1, σ. 322, 23.
Ἡμι-πᾶθής, 2· ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ πάσχων Ἀρετατ. σ. 307.
Ἡμι-παίδευτος, 2· κατὰ τὸ ἡμισυ πεπαιδευμένος, ἡμιμαθής Συνέσ. σ. 307.
Ἡμι-πᾶγής, 2 (πάγος)· κατὰ τὸ ἡμισυ παχὺς Θεόφρ. αἰτ. φυτ. 3, 4, 3, δι. γρ. ἀντὶ κνηματῆρος.
Ἡμι-πέλεκον, τό (πέλεκυς)· πέλεκυς κόπτεων μόν. ἀπὸ τοῦ ἐν μέρος, κοιν. Ἐνιάρη

Ἰλ. ψ, 851, 858, κατ' Εὐστ. «μονόστον πέλεκυς».
Ἡμι-πέπᾶνος, 2 (πεπᾶνός)· κατὰ τὸ ἡμ. ὄρμος, ἡμισωρικασμένος Ἠρόδοτ. ἐν Ὑπρ. 81.
Ἡμι-πέπειρος, 2, (πέπειρος)· τῇ προτ. «βλήσας» βότρυν ἡμιπέπειρον Ἡσύχ.
Ἡμι-πεπτός, 2 (πέσσω)· κατὰ τὸ ἡμ. βρασμένος, ψημένος, ὠρικασμένος, ἡμισοψωμένος· «ἡμί. κροπὺς» Πλούτ. Καϊσ. «ἡμ. τροφή» Γαλην. τ. 8, 598.
Ἡμι-πέρσης, ὁ· κατὰ τὸ ἡμισυ Πέρσης ὁ νόμος, ἐν Εὐσεβ. προπ. εὐαγγ. 5, 213.
Ἡμι-πῆγχιον, τό· ἡμισυς πῆγχις Σ. Ἐμ. π. μῆθ. 7, 105.
Ἡμι-πῆγχατος, 3 (πῆγχις)· μήκος ἡμίσεος πῆγχιος ἔχων Διοσκ. 3, 145· ἡμιπῆγχις· ἔχει ἔσρ. ὁ Ἀριστέας περὶ τῶν ὀ. 256.
Ἡμι-πλάστος, 2 (πλάσσω)· κατὰ τὸ ἡμισυ πλασμένος· ἀνθρωποειδής· καὶ ἡμιπλαστὴς Ἐπιφαν. τ. 2, 887.
Ἡμι-πλεθρον, τό· ἡμισυ πλεθρον, ἦτοι ὁ ἑλλ. πόδες Ἡρ. 7, 176, Ξεν. ἀν. 4, 7, 6.
Ἡμι-πλεκτός, 2· τὸ ἡμισυ πλεγμένος, ἡμισοπλεγμένος Πολυδ. 6, 160.
Ἡμι-πλεως, ὡν, 2 (πλέω)· τὸ ἡμισυ πληρῆς, ἡμισογεμάτος Πολυδ. 4, 170.
Ἡμι-πλήγχις, 2 (πλήγχις)· ἡμιπλήγχις ὁ λυμπ. εἰς μετεωρ. 3, 46.
Ἡμι-πλήγχις, ἡγος, ὁ, ἡ· τὸ ἡμισυ πεπληγμένος, κτυπημένος, βεβλημένος Ἀπολ. Ἰ. 1683, ὁπῶθ.
Ἡμι-πλήγχις, ἡ· πρᾶξις τοῦ ἡμίσεος μέρους τοῦ σώματος, ἀσθένεια καὶ σπασμὸς τοῦ ἡμίσεος μέρους τοῦ σώμ. ἀκίνητον Θεόδ. Πρόδρ. σ. 373.
Ἡμι-πλήρης, 2· ἡμιπλήρης Ἀρετατ. σ. 85.
Ἡμι-πλήρωτος, 2 (πληρώω)· ἡμιπλήρης· «ἡμιπλ. πλοῖα» = πλοῖα μὲ τὸ ἡμισυ τοῦ πληρώματος τῶν ἀνδρῶν Πολυδ. 1, 121.
Ἡμι-πλίνθοις, τό (πλίνθος)· ἡμίσεια πλίνθοις Ἡρ. 1, 50, ὄγος τετράγωνος, ὅστις ἐνοούμενος μετ' ἄλλων ἀποτελεῖ ἓνα πλίνθον ὁλόκληρον, ἦτοι ἐν ὑπόθεμα, ἐφ' οὗ καθ' Ἡρ. ἔκειτο ὁ χρυσοῦς λέων, 1, 50, semilaterium.
Ἡμι-πλίνθος, ἡ· ἡμίσεια πλίνθος, γλωσσ.
Ἡμι-πνικτός, 2 (πνίγω)· τὸ ἡμισυ πνιγμένος, ἡμισοπνιγμένος, γλωσσ.
Ἡμι-πνοσός, συνηρ. ἡμίπνοσος, 2 (πνέω)· ἡμίσειαν πνοὴν ἔχων, τ. ε. ἡμιπνοσὴς Βατραχ. 254.
Ἡμι-πνοσάτις, 2· μήκος, πλάτος, ὕψος ἔχων ἡμίσειος πόδες Ἀπολδ. πολιορκ. σ. 17, 27.
Ἡμι-πόδιον, τό (πούς)· ἡμισυς πούς Θεόφρ. Ἰ. Φ. 7, 2, 7, Πολύδ. 6, 23, 2.
Ἡμι-ποδίσκος, 2 (ποδῖον)· ἡμισοκαμωμένος Πολυδ. 6, 160.
Ἡμι-πολόν, τό (πόλος)· τὸ ἡμισυ τοῦ πόλου Ἡσύχ.
Ἡμι-πόνηρος, 2 (πονῆρος)· ἡμιμόχθηρος Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 7, 10, πολ. 5, 11.
Ἡμι-πούς, πόδος, ὁ· ἡμιπόδιον Ἀπολδ. πολιορκ. 34, 30.
Ἡμι-πτωτός, 2· ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ πεπτωκώς, ἡμισοπεσμένος Ἡσύχ. ἐν λ. ἐπιπίπτον

Ἡμι-πύργιον, τό· ἡμισὺς πύργος Φι-
λάστ. 6. Σοφ. 2, 560.
Ἡμι-πύρος, 2 (πῦρ)· κατὰ τὸ ἡμισὺ καίων
Ἀριστοτ. π. κόσμ. 4.
Ἡμι-πυρρός, 2 (πυρρός)· κατὰ τὸ ἡμισὺ
πυρρός.
Ἡμι-πύρρωτος, 2 (πυρρός)· τὸ ἡμισὺ κε-
καυμένος, πεπυρωμένος· «ἡμιπ. λείψανα»
Ἀνθ. 7, 401.
Ἡμι-πυργίς, 2 (ρήγνυμι)· τὸ ἡμισὺ σπα-
σμένος, ραγισμένος Ἀριστοτ. τ. 1, 547, 5.
Ἡμι-πυρροβία, 3· κατὰ τὸ εἶδος καὶ τὸν
τρόπον τοῦ ἡμιπυρροβίου Ἰαλῆν. τ. 12, 477.
Ἡμι-πυρροβίον, τό· α) ἡμισὺς ῥόμβος· 6)
εἶδος ἐπιδέσμου ἡμιπυρροβίου πρὸς χρῆσιν
τῶν τατρῶν διὰ τὰς πληγὰς Ἰαλῆν. τ. 12, 40.
Ἡμι-πυρρῶπις, ἐπὶ (ῥοπή)· μετ' ἡμίσειαν ῥο-
πῆν, διόμετρως, ῥοπῶς, ἀντίθ. τῷ ἀθροῦς
Ἰπποκρ. 461, 495.
Ἡμι-πυρρῶπις, 2 (ῥόπος)· ἡμισυλερωμένος,
κατὰ τὸ ἡμισὺ θερπωμένος· «ἡμίρ. εἰρόν»
= καλλι· ἡμισυλερωμένος Ἰπποκρ. 672, 20.
Ἡμι-σάκιον, τὸ (σάκος)· ἡμισὺς σάκος· «ση-
σάκων ἡμισ.» Πολυδ. 10, 169.
Ἡμι-σάκις, ἐπὶ (ἡμισὺς)· κατὰ τὸ ἡμισὺ
ἰαμβλ. Νικημ. ἀριθμ. 17.
Ἡμι-σαλεύτος, 2 (σαλεύω)· «ἐξ ἡμίσειοις
σαλευμένος, (τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν μεθύν-
των), σαλεύονται γὰρ αἱ κινήσεις (τούτων)»
Παύλ.
Ἡμι-σάπης, 2 (σάπημα)· κατὰ τὸ ἡμισὺ
σάπης Ἰπποκρ. 461, 11.
Ἡμισία· α) θηλ. τοῦ ἡμίσιου, ἐνν. μοῖρα Πλατ.
νόμ. 12, 950· «ἐξ ἡμισείας» = κατὰ τὸ ἡ-
μισὺ Λουκ. μετγ.
Ἡμισίαστῆς, ὁ· ὁ λαμβάνων μέρος εἰς ἀ-
ποικίαν, ὅστις καὶ μορτίτης λέγεται Ἀρμενύπ.
6, 1, 24.
Ἡμισίος, 3, θωρ. ἀμίστος ἢ ἀμίστος· ὁ ἡ-
μισὺς Λάβερ. εἰς Φρόν. 247.
Ἡμισίωμα, ατος, τό· τὸ εἰς δύο ἡμίση δι-
αιρεθὲν· «αἱ (γωνίαι) τοῦ ἡμισιόματος τοῦ
παραλληλογράμμου» Θεολ. ἀριθμ. 39.
Ἡμισιότης, ὁ, «ἡμιτιεύς, ἡμισιότης» Παύλ.
Ἡμισιότη· διαίρει τι εἰς τὸ ἡμισὺ, σμικρύνω
τι μέχρι τοῦ ἡμίσιου Θεοδῶς. γραμμ. 86.
Ἡμισίως, ἐπὶ. κατὰ τὸ ἡμισὺ, «μὴ τοῖνον
ἡμ. αὐτὸ καταλιπώμεν ῥηθὲν, ἀλλ' ἰκανῶς
ἵσωμεν» Πλατ. πολ. 10, 601.
Ἡμι-σίκλιον, καὶ ἡμισίκλιον, τό· ἡμι-
σὺς οἰκλός· «ἡμισίκλιον» νομισματίον· Ἡ-
σὺχ. «αἰτήσαντας ὑπὲρ ἐκάστης κεφαλῆς ἡ-
μισίκλιον» Ἰώσ. ἀρχ. 7, 13, 1.
Ἡμι-σφορός, 2 (σφοδρός)· ὁ κατὰ τὸ ἡμισὺ
σφοδρῶς, συνεισὺς, ἐρῶνιμος Λουκ. δις κατηγ. 8.
Ἡμι-σπᾶθιον, τό· ἡμίσεια σπᾶθ, ἐργαλεῖον
χειρουργικόν Ἠλίοδ. ἐν Ὀρείδ. 9, 23, 25.
Ἡμι-σπάρακτος, 2 (σπαράσσω)· κατὰ τὸ
ἡμισὺ σπαράσμενος Γρ. Ναζ. τ. 2, 192.
Ἡμι-σπαστός, 2 (σπάω)· κατὰ τὸ ἡμισὺ
ἀπασπασμένος, ἡμισοκολλημένος· «ἡμι. ἀπό-
τινος» Ἀνθ. 10, 21· ἡμισοκατεστραμμένος,
«ἡμ. πόλεις» Στραβ. 17, 831.
Ἡμι-σπίθαιος, 3 (σπιθαμή)· ὁ ἔχων

μῆκος ἡμισείας σπιθαμῆς Ἰπποκρ. τ. 12, 241.
Ἡμι-σπίθαιος, 2· τῷ ἀνωτ. Φιλ. πολι-
ορκ. 55.
Ἡμι-σπανδός, 2 (σπανδός)· ἡμισύμαχος,
κατὰ τὸ ἡμισὺ φίλος Πολυδ. 6, 30.
Ἡμι-σταδίατος, 3· ὁ ἔχων μῆκος ἡμίσιος
σταδίου Λουκ. ἀλ. (στ. 1, 40)· «γυναικα-ἡ-
μισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος», Φίλοφ. 22.
Ἡμι-σταδίων, τό· τὸ ἡμισὺ στάδιον Πολυδ.
3, 54, 7.
Ἡμι-στατήρ, ἥρος, ὁ· ὁ ἡμισὺς στατήρ·
«ἡμιχα, ἡμισατήρ» Παύλ.
Ἡμι-στατήριον, τό· τῷ προηγ. «στατήρ καὶ
ἡμισατήριον, χρυσᾶ νομισματὰ» Πολυδ. 9, 82.
Ἡμι-στίχιον, τὸ (στίχος)· ἡμισὺς στίχος,
ἡμίσεια σειρά Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὄν. 217, 12.
Ἡμι-στορόν, τό, ἴσφ. γρ. 16· ἡμίτομον.
Ἡμι-στράτιώτης, ὁ· κατὰ τὸ ἡμισὺ στρα-
τιώτης Λουκ. Διον. 3.
Ἡμι-στρόγγυλος, 2· ἡμισοστρόγγυλος·
«τομὴν ἡμιστρόγγ.» Λουκ. ὠκυπ. 98.
Ἡμι-στροφέιον, τό· ἀκίνητὴ μηχανή· «στρο-
φεῖον καὶ ἡμιστρ.» Πολυδ. 4, 127.
Ἡμισύ-δουλος, ὁ· κατὰ τὸ ἡμισὺ δούλος
Μανθ. 4, 600.
Ἡμισύ-θλαστος, 2· ἡμισοσπασμένος ἡμι-
σὺθλαστον· ἡμισὺθλαστον· Παύλ.
Ἡμισυ-μερίτης, ὁ, ὁ· ἡμισιαστής, ὁ
συμμέτοχος ἀποικίας· «λεγματίον παρτι-
ρίου, τουτέστι ἡμισυμερίτου, ἔχον ἡμισὺ
μέρος λαμβάνοντος» Σχολ. Θεοφύλ. 2, 23, 5.
Ἡμισύ-πηχες, ὁ· ἡμισὺς πῆχυς Μεθοδ. 418.
Ἡμισύς, εἰα, υ, θωρ. ἡμισὺς, ἰων. θηλ. ἡ-
μισή καὶ ἡμισία, ὅπερ ἴσως εὐρίσκειται καὶ
παρ' Ἀττ., ἐπιγρ. 103, γεν. (οὐχ ἄττ. ἡμί-
σιος, ἡμισίων Εὐστ. 1966· «ἡμισίας καὶ ἡ-
μισίαι» ἀμφω μὲν ἄττικα. ἀττικώτερον δὲ τὸ
ἡμισίας. Ἡμισίαν σὺν τῷ ι. Ἡμισυ-ἡμι-
σιεύς· ἡμισία, ἀλλ' οὐχ ἡμίση Β. Ἀν. 41,
31) ἡμισίους Ἡρ. 2, 126 καὶ Πλατ. Χαρμ.
168, συμπ. 205, καὶ δι. γρ. ἡμισίους, Τιμ.
56· συνηρ. ἡμισίους κατὰ πρῶτον παρὰ μετγ.
Δ. Ἀλ. 4, 17, καὶ Πλούτ. Μαρ. 34, 566.
πλ. παρ' ἄττ. μόν. ἡμισία, ἡμίση δὲ παρ'
Αἰλ. Π. 1, 6, 1, Θεοφρ. χαρ. 11, Ἀθην.
12, 534, γεν. πλ. ἡμισίων Ὀδ. ω, 463· α)
ὁ ἡμισὺς κοιν. ἡμισός, λατ. semis· παρ' Ὀμ.
ὁ πλ. ἐπιθετικῶς, «ἡμισίους λαοί» Ἰλ. φ, 7,
Ὀδ. γ, 155· ἐν τῷ ἐν. συνήθ. οὕς. ἡμισύ-
τινος, π. χ. «ἡμ. τιμῆς, ἐνάρων, ἀρετῆς»
Ἰλ. ι, 612, ρ, 231, Ὀδ. ρ, 322· «ἡμισὺ μὲν
-ἡμισὺ δὲ» Πίνδ. Ν. 10, 87· ἐπιθετ. «ἡμ.
λόγος» Αἰσχ. Εὐμ. 428· «ἡμ. τῆχος» Θουκ.
2, 78· ἀριθμὸς Πλατ. νόμ. 12, 948· «ἡμ.
μέρος», σοφ. 223· οὕς. «οἱ ἡμισίαι τοῦ στρα-
τοῦ» Ἡρ. 9, 51, Θουκ. 3, 20· Σπιν. τὸ ἀρά.
ἐν. «ὁ ἡμισὺς τοῦ ἀριθμοῦ» Πλατ. Φαίδ. 104·
«τὸν ἡμισὺν τοῦ χρόνου» Ἀημ. λεπτ. 8. Σπιν-
θ. τὸ οὐδ. τὸ ἡμισὺ Ἰλ. ν, 565· «τὸ ἡμ.
τοῦ στρατοῦ» Θουκ. 3, 83· «τοῦ βλάδους
Πλάτ. νόμ. 6, 767· «ἡμ. τοῦ χρόνου» Ξεν.
Κυρ. 3, 3, 47· παρὰ μετγ. καὶ «μυριᾶδων
ἐπὶ ἡμισίους» = περὶ τὰς ἐπὶ καὶ ἡμίσειαν
μυριάδας Πλούτ. Μαρ. 34· «δυσὸν ὅραμῶν

καὶ ἡμίσεος" = οὐδὲ καὶ ἡμίσειον ἀρχ. Ἄθ. 9. 6, 271. καὶ πλ. "τὰ ἡμίσεα τῆς χρείας" Πλάτ. νόμ. 2, 672. "τὰ ἡμ. τῶν ἄρτων" Ξεν. ἀν. 1, 9, 26, ἀν' οὗ "τοὺς ἡμίσεας τῶν ἄρτων", Κόρ. 4, 5, 4. Ἡ ἡμίσεια οὖς. ἔξω-πακ. μοῖρα Θουκ. 5, 31. ἡμ. τοῦ τιμήμα-τος· Πλάτ. νόμ. 12, 956. *ἔρ' ἡμισεία" = κατὰ τὸ ἡμισιό, περὶ τοῦ ἡμισιού. *ἔξ ἡμισείας" = ἐκ τοῦ ἡμισίους μέρους, ἐξίσου, κοιν. ἐξ ἡ-μισείας παρὰ Πλάτ. καὶ Δημ. ἐπὶρ. ἡμισίως = κατὰ τὸ ἡμισιό· "μὴ ἡμισίως αὐτὸ καταλεί- πομεν θρῦν" (κατ' ἄλλ., ἡμισίως) Πλάτ. πολ. 10, 601. μτφ. ὡς καὶ νῦν "τέλειον καὶ οὐδ' ἡμισιον δεῖν τὸν νομοθέτην εἶναι", νόμ. 7, 800. ἴδε καὶ ἡμίσεια, καὶ ἡμίσεος (κατὰ Κορράην ἐκ τοῦ μέσος, ὡς τὸ λατ. dimidius ἐκ τοῦ medius).

Ἡμισιον-χοῖνις, ἱκος, ἡ· ἡμισιὺς χοῖνις· ἴσ' ἡμιχοῖνις.

*Ἡμισιό-χοιρος, ὁ· ἴσ' ἡμιχοῖρον.

*Ἡμισοφαγής, 2 (σφάττω)· ὁ κατὰ τὸ ἡμισιὺ σφαγμένος, μισοσφαγμένος, γλωσσ.

*Ἡμισοσφαῖριον, τὸ ἡμίσεια σφαῖρα· οὗ (τοῦ πολλοῦ) τὸ μὲν ἕτερον ἡμισοσφαῖρ. Θεοί ἔλα-χον· Πλάτ. Ἀξ. 371. "ἡμισοσφαῖριον" ἡμικύ-κλιον· Ὑπόχ.

*Ἡμί-σχετος, 2 (ἔχω, σχεῖν)· ὁ ἔχων τὸ ἡμισιόν Ὀλυμπιῶδ. εἰς Πλάτ. Φαῖδ. 311.

*Ἡμί-σχοῖνον, τὸ· ἡμισιὺς σχοῖνος Β. Ἄν. 263, 3.

*Ἡμι-τάλαντον, τό· ἡμισιὺς τάλαντον, ὡς σταθμὸς ἦτοι βάρος· ἡμ.ιτ. χρυσό· Ἰλ. ψ, 751. ὕστερον ὡς νόμισμ. συγχὰ παρ' Ἡρ. "ἔβδωρον ἡμιτάλαντον" = ἔξ καὶ ἡμισιὺ τά-λαντα, 1, 50· οὕτω καὶ *τέταρτον, ἔνατον" = 3 1/2, 8 1/2, 1, 51. *πέντε ἡμιτάλαντα" = 4 1/2, Ἰσακ. 7, 44· παρ' Ὁμ. ὡς βάρος, καὶ πρῶτον παρὰ μτγν. ὡς ποσὸν χρημάτων.

*Ἡμι-τάριχος, 2 (τάριχος)· ὁ κατὰ τὸ ἡμισιὺ περιχυμένος, ἡμισαλατισμένος Αἰλ. Ἰ. Ζ. 13, 2, Ἀρχαῖστρ. ἐν Ἀθην. 3, 117.

*Ἡμι-τέλειος, ἡ· ἡ ἄφειτος, ἐλάττωσις κατὰ τὸ ἡμισιὺ τὸν τέλους ἡτοι φόρου, τοῦ πληρω-τέσου τιμήματος, ποινῆς κτλ. ἡμ.ιτ. κακῶν ἐξέδοτος· Λουκ. νεκρούμ. 14.

*Ἡμι-τέλειος, 3· ἡμιτελής, ἡμισοτελειωμέ-νος, ἡμ.ιτ. φωνή· Δ. Ἀλ. συνθ. ἀν. 14, 153.

*Ἡμι-τέλεστος, 2 (τελέω)· κατὰ τὸ ἡμισιὺ τετελεσμένος, τελειωμένος Θουκ. 3, 3 καὶ μτγν.

*Ἡμι-τελής, 2 (τελέω)· ἡμιτετελεσμένος, ἡ-μιτελειωμένος, ἡμισοτελειωμένος· ἡμ.ιτ. δό-μος· Ἰλ. 2, 701, ὁ τοῦ Πρωτεσίλαου, εἴτε διότι ὁ Πρωτεσίλ. λίαν ἐνωρίς, καὶ μάλιστα ἐ-νομφεῦθ, εἰς τὸν πόλεμ. κορευθεὶς ἐφρονεῦθ, καταλείπων οὕτω ἡμισοαποικημένον τὸν οἶ-κον ὡς ὑπὸ μόνῃς τῆς γυναίκας, τοῦ ἐτέρου ἡμίσειος, κατοικοῦμενον, εἴτε διότι ἡ τοῦ ἵτεκνος· κατὰ Στραβ. 7, 296 = χήρος· ἴσ' ἴδου· καὶ Λουκ. διὰλ. νεκρ. 19, 1. ἡμ.ιτ. θάλαμος· Ἀνθ. 7, 627. ἡμ.ιτ. νίκη· Δ. Ἀλ. 2, 42. ἡμ.ιτελής τὴ καταλεί-πειν· Ξεν. κύν. 8, 1, 3· Διόνυσον ἡμιτελή· ἔκ τῆς ὑπερῆς ἔκτα καυκινῆς ὀπίστας" = μήνη

ὠφειλάντας Λουκ. π. θυσ. 5. "ἐξήμελως"
καὶ, ἡμιτελῆ ἐξέωσας" Σχολ. Ἀριστ. νεφ.
137. - ἀνὴρ = μήπω φθάσας εἰς τελευτήτης,
ἀντιθ. τῷ "τελῆως ἀπαύσας" Ξεν. Κύρ. 3, 3,
35. "ἡμῖτ. περί τι" Δ. Ἀλ. π. Δημ. 23. ἐ-
πὶ τῷ ἡμιτελῶς = κατὰ τρόπον. ἡμιτελῆ Λογγ.
ἀποσκ. 6, 2.
Ἡμι-τετράγωνος, ὄψω. ἀμ. 2. "μισοτε-
τράγωνος Πλάτ. Τίμ. Λυκρ. 98.
Ἡμι-τέχνιον, τὸ (τέχνη) "ἡ ἐξ ὀλίγων
ὠθηρημάτων συνεστηκυῖα τέχνη, ὡς ἡ ξυστική
καὶ ἡ ἀπονοχιστική" Διον. Θ. ἐν Β. Ἀν.
65, 28.
Ἡμιτελής, ὁ "ἡμισυτῆς" Πισχ. Ἰδ. ἡμισυποστής.
Ἡμι-τίμιον, τὸ τὸ ἡμισυ τῆς τιμῆς "νό-
μοι τῶν Ὀμηρικῶν" ἐν Ἀνεκδ. Παρσσ. τ. 5, 93.
Ἡμιτιαν, τετράγωνος Ἡσυχ. Ἰσ. ἀντὶ ἡμι-
κτον, τετραγωνικὸν προβλ. ἡμιτιεύς.
Ἡμι-τμήξ, ἡτος, ὁ, ἡ (τμήνω) ἡμίτομος.
"ἐν ἡμιτμήγι πορεύει" Μανέθ. 4. 6 (ἀλλ.
ὀποδ. ἡμιτμήγι) "ἡμιτμήγι ἀντιν" Π. Σιλί.
ἐκφρ. 243.
Ἡμι-τμήξ, ἡτος, ὁ, ἡ (τέμνω) τῷ προηγ-
Ἡμι-τμήχων, 2. ἡμιτμήξ Σχολ. Λυκόφρ.
152, Ὁππ. ἀλ. 1, 716.
Ἡμι-τόμης, ὁ ὅς τοι ἐπομ.
Ἡμι-τομίας, ου, ὁ "μισοτενουχισμένος
Σχολ. Ὁμοκρ. 3, 4.
Ἡμι-τόμιον, τὸ τὸ ἡμισυ, ἡμίτομον Διοσκ.
Ἡμι-τομον, τὸ (τέμνω) α) τὸ ἡμιτετμη-
μένον, ἡμισυ μέρος, τὸ ἡμισυ "τὸ ἡμίτομον
τοῦ πόδός" Πρ. 9, 37. "ἡμίτομα ὧν" Ἀλ.
Θήν. 2, 57. "κύκλου ἡμίτ" Ἀλλ. ἡ. Ζ. 15,
4. 6) ἡμιτόμιον ἥτοι εἶδ. ἐπιδέσμου τῶν
πληγῶν παρ ἱατρ. Ἰπποκρ. 742.
Ἡμι-τομος, 2 α) ἡμιτετμημένος Μοσχ. 2,
88. "ἡμίτ' ἀρχή" = ἡμιτετμημένη ἐξουσία, ἡ
εἰς δύο ἀνταυτεμένην ἀρχήν Φωτ. Μαν. 2, 8.
"ἐν ὀδῶνιν δαικνύται ἡ ἡμίτομος Ἀργῶν"
Τατιαν. λόγ. π. "Ἑλλ. 9, σ. 251. 6) εἶδος
ποτηρίου "ἡμίτομος, ἔκπιωμά τι παρ' Ἀττι-
κοῖς, ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθέν, φησὶ
Πατριλῶς ἐν Γλώσσαις" Λογ. 11, 570.
Ἡμι-τόνιαιος, 3 (τόνος) ὁ ἐξ ἡμίσ.
τόνου ἀποτελούμενος, ὁ περιέχων ἡμισυν τό-
νον, ἕκ τοῦ
Ἡμι-τόνιον, τὸ ἡμισυ τόνος Πλουτ. π.
μουσ. 1020. Κεὶ κάλως, σχοινίον, μπν.
Ἡμι-τραγός, ὁ τὸ ἡμισυ τραγός, ἐπιθ.
τοῦ Παγὸς Πλανούδ. Ὁδιδ. μετρ. 14, 515.
Ἡμι-τραυλός, 2 (τραυλός) κατὰ τὸ
ἡμισυ τραυλός, μισοτραυλός.
Ἡμι-τρήξ, ἡτος, ὁ, ἡ (τιτράω) τὸ ἡμισυ
τρυπημένος, Β Ἀν. 1379.
Ἡμι-τριβάζος, 3 κατὰ τὸ ἡμισυ τριμμένος,
μισοτριβός, "στρώμα ἡμίτ.", μετγν.
Ἡμι-τριβήξ, 2 τῷ προηγ. ἐπὶ φορεμά-
των "ῥάκος ἡμ." Σχολ. Ἀριστ. πλ. 729.
Ἡμι-τρί-γωνος, 2, ὄψω. ἡμιτρίγ. "τοὶ
ἰσοπλευροὶ ἡμισοί, τὸ καὶ ἡμιτρίγ." Θεολ.
ἀριθμ. 63, 3. "ἡμιτρίγωνον ἔστιν ἰσοπλευρο-
τρίγωνον" Πλάτ. Τίμ. Λοκ. 98.
Ἡμι-τριταῖος, 3 τῷ ἐπομ. Πράκλ. πα-
γορο. Πτολ. 277, 8.

Ἡμι-τριταῖος, 3° πυρετός, ὁ ἐπανερχόμενος μετὰ δύο καὶ ἡμισίαν ἡμέρας Γαλην. τ. 7, 135.
 Ἡμι-τύβιον, τὸ ἰσχυρόν λινοῦν περιλαίμιον, χειρομάνηλον, χειρόμακτρον, λαίμαρξάνηλον, λινοῦν φόρεμα Ἀριστ. πλ. 729, «σουδάριον, ῥάκος ἡμιτριταῖος λινοῦν τε, οἷον ἐκμαρτεῖον» Σχολ. «τὸ δὲ ἡμιτύβιον ἔστι μὲν καὶ τοῦτο Αἰγύπτιον, εἴη δ' ἂν κατὰ τὸ ἐν τῇ μέσῃ κωμῶδιᾳ καθιδρώτιον καλούμενον, ὃ νῦν σουδάριον ὀνομάζεται» Πολυδ. 7, 71. «λινοῦν ἐνδομα ἢ συνδόνιον δίκροσσον» Ἡσυχ. «τοῦ προσώπου τὸ ἐκμαρτεῖον ἡμιτύβιον» Φώτ. βιβλ. 349, 21. «τὸ ἡμιτ. συστρέφας δούσα τὸ στόμα» Λιδαν. τ. 4, 146. καὶ συχν παρ' ἱατρ. λέγεται δὲ καὶ «φακίωλον δίκροσσον» τὸ καὶ σήμ. φακίωλον Σχολ. Ἀριστ. πλ. 739. ἢ γρ. ἐπιτύμβιον ἔσθρ.
 Ἡμι-τύμβιον, τὸ τάφος μικρὸς Σουδ.
 Ἡμι-τυμπάνιστος, 2 (τυμπανίζω) ἡμι-θανής Ἡσυχ. ῥιμοτομπανισμένος, ῥιμοσκοτωμένος Πολυδ. 6, 160.
 Ἡμι-υπνος, 2° ῥιμοκοιμισμένος, γλωσσ.
 Ἡμι-ύφαντος ῥιμουφασμένος, ῥιμουφασμένος. «ἐν δὲ τρωσὶ καὶ ῥιποῖ καὶ ἱστοῖς ῥιμουφάντοις» Λιν. τακτ. πολιολογ. 29.
 Ἡμι-φαγής, 2° φέγγων κατὰ τὸ ἡμισυ, ἀνοικτός κατὰ τὸ ἡμισυ «ἐν ἡμῖν. λάρυναι γυμνά μένει ὅσπερ» Ἀνθ. 7, 478.
 Ἡμι-φάλακρος, 2° κατὰ τὸ ἡμισυ φαλακρός, ῥιμοφαλακρός Ἀνθ. 11, 132.
 Ἡμι-φάνης, 2° κατὰ τὸ ἡμισυ φαινόμενος, περὶ τῶν κατὰ τὸ ἡμισυ ἐν τῇ ἀμύν κατακεχωσμένων σφριγῶν Στραβ. 17, 807.
 Ἡμι-φάριον, τὸ (φάρος) ἡμισυ φάρος, ὅλ. ἡμισυ ἱματίου Ἡσυχ.
 Ἡμι-φάτος, 2 (φάναι) κατὰ τὸ ἡμισυ εἰρημένος, ὁ Ἡσυχ. τὸ ἐξηγ. διὰ τοῦ ἡμισυ.
 Ἡμι-φαυλός, 2° ἡμιπόνηρος, κατὰ τὸ ἡμισυ φαυλός Λουκ. δὲ κατηγ. 8.
 Ἡμι-φαστος, 2 (πιεράσκω) κατὰ τὸ ἡμισυ φέγγων Πολυδ. 6, 160.
 Ἡμι-φι, τὸ τὸ ἡμισυ φι Ταυοδέντ. εἰσαγ. ἀρμ. 22.
 Ἡμι-φλέγης, 2 (φλέγω) ῥεε τὸ ἐπόμε.
 Ἡμι-φλεκτός, 2° κατὰ τὸ ἡμισυ καυόμενος, ῥιμοκαυόμενος Πλουτ. Βρουτ. 20° μτρ. ῥιμοκαυόμενος, ῥιμοσφαγόμενος ὅπρ τοῦ ἔρωτος Θεόκρ. 2, 133.
 Ἡμι-φύριον, τὸ (φέρω) ἡμισυ ἱματίου Φώτ. λεξ. σ. 70 ῥεε ἡμιφάριον.
 Ἡμι-φόρμιον, τὸ ἡμισυ φορμός «ἐν δὲ τοῖς δημοπράτοις καὶ ἄλλων τρία ἡμιφόρμια πέπραται» Πολυδ. 10, 169.
 Ἡμι-φρακτός, 2 (φράσσω) κατὰ τὸ ἡμισυ φραγμένος, ῥιμοφραγμένος Πολυδ. 6, 160.
 Ἡμι-φωγής, 2 (φωγῆ) κατὰ τὸ ἡμισυ φωτρωμένος, βλαστημένος, ῥιμοφωτρωμένος Μένανδρ. ἐν Πολυδ. 6, 161.
 Ἡμι-φωνός, 2 (φωνή) α) κατὰ τὸ ἡμισυ φωνῶν, ἡμισίαν φωνὴν ἔχων «ἔστι δὲ φωνὴν μὲν ἄνευ προσδολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν, οἷον τὸ α καὶ τὸ ω, ἡμιφωνον δὲ τὸ μετὰ προσδολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν, οἷον

τὸ σ καὶ τὸ ρ» Ἀριστοτ. ποιητ. 20° «τοῦτων (τῶν συμφώνων) ἡμιφωνα μὲν δικά, ζ ε ψ λ μ ν ρ σ ἡμιφωνα δὲ λέγεται ὅτι παρόσον ἦττον τῶν φωνηέντων εὐφώνως καθέστηκεν ἐν τε τοῖς μυγμαῖς καὶ σιγμαῖς» Διον. ἐν Β. Ἀν. 361, 15. 6) κατὰ τὸ ἡμισυ φωνηθεῖς, λειχθεῖς «τὸν ἔρωτικὸν λόγον ἀπέροφεν αἰδουμένη καὶ ἡμιφωνα καταλέλοιπα λέξιν τὴν ἐπ' ἔσχατῳ κειμένην» Ἀριστ. τ. 1, 10, σ. 45.
 Ἡμι-φωσώνιον, τὸ εἶδος λινοῦ φορέματος Πολυδ. 6, 161. «σινδόνων ῥάκος» Ἡσυχ. ῥε. φώτων.
 Ἡμίχρα ῥιμισατῆρα Ἡσυχ. λεξ. σκοτ.
 Ἡμίχλωρος, 2° κατὰ τὸ ἡμισυ χλωρός, γλωσσ.
 Ἡμι-χοατός, 3 περιέχων ἡμισυ χοίνικα Θεόφρ.
 Ἡμι-χοινίκιον, τὸ ἡμισυ χοίνις Ἰπποκρ. ἐν Πολυδ. 6, 160, τὸ ἡμιχοίνικον, ὅλ. μέτρον ἐπὶ ξηρῶν καρπῶν, καὶν. ῥιμοσώϊνικο.
 Ἡμι-χοῖνιξις, ἱκος, ὁ ἡμισυς χοῖνις Ἰπποκρ. 197, 12.
 Ἡμι-χόισρον, τὸ κάλυμμά τι, γλωσσ. «δὲ λικρα, τὰ ἡμίχοιρα» Ἡσυχ. ῥιμοχόισρος δ, παρὰ τῇ Θεογν.
 Ἡμι-χολ-ώδης, 2° ὁ κατὰ τὸ ἡμισυ χολώδης Ἰπποκρ. ἐπιδ. 7.
 Ἡμι-χόος, 2, συνπρ. ἡμίχους, οὐν ὁ περιέχων ἡμισυν χόα «ἡμίχους μέτρον μισίου τέταρτον», ὅ. εἰκοστὸν τέταρτον Ἡσυχ. Καὶ ἡμίχου, ἐν ἀγγεῖον. ἢ μέτρον, «φασκῶν γωμοῦ τρία ἡμίχοα» Ἰπποκρ. 555, 15.
 Ἡμι-χόριον, τὸ τὸ ἡμισυ τοῦ χοροῦ ἐν τῇ τραγωδίᾳ «ὅπου τὸν ο χορὸς εἰς δύο διαιρεῖται, τὸ μὲν πρῶτον καλεῖται διχορία, ἑκατέρω δὲ μοίρᾳ ἡμιχόριον» Πολυδ. 4, 107.
 Ἡμι-χου, τὸ ἡμισυς χόος Ἀριστοτ. 7 Ζ 9, 40, ἐνθα καὶ ὁ πλ. ἡμίχοα ὑπάρχει· πρὸς ἡμίχοος.
 Ἡμι-χρηστος, 2 (χρηστός) κατὰ τὸ ἡμισυ χρηστός, ἀγαθός «ἔτι δ' αὐτὸν διακρίσθαι κατὰ τὸ ἦθος, ἥτοι καλῶς πρὸς ἀρετὴν καὶ ἡμίχρηστον ὄντα καὶ μὴ πονηρόν, ἀλλ' ἡμιπόνηρον» Ἀριστοτ. πολ. 5, 11.
 Ἡμι-χρυσός, 2° α) κατὰ τὸ ἡμισυ χρυσοῦ, ὁ ἡμισυς χρυσοῦ, ὡς νόμισμα διότι εἰς τὴν χρυσοῦς ὕπον. στατήρ Πολυδ. 9, 59.
 Ἡμι-χαστος, 2 (χάννυμι) κατὰ τὸ ἡμισυ χασμένος, ῥιμοχασμένος, γλωσσ.
 Ἡμι-ψογής, 2 (ψόγω) κατὰ τὸ ἡμισυ ψυχρανθεῖς, ῥιμοψυχρανθεῖς «ἡμιψ. κλῖθανοι» Διοσκ. 3, 110. «ἡμιψ. κόνουα» Γεωπ. 2, 27, 9 καὶ
 Ἡμι-ψυκτός, 2° τῷ προηγ. ῥιμοψυχρανθεῖς «ἡμιψυκτον ἀπείρεσθαι τὴν γῆν» Στραβ. 15, 692.
 Ἡμι-ψύχας, 2° ἡμισίαν ψυχὴν ἔχων, ἡμι-θανής, γλωσσ.
 Ἡμι-ωδύλιος, 3° ὁ ἀξίζων ἡμισυν ὀδοῶν «κρία - ἀνὰδραστ' εἰκοσὶν ἀν' ἡμιωδολία» Ἀριστ. βατρ. 554. ἔχων μέγεθος ἡμισίας ὀδοῦ «τὰ φαλάγγια οὐδ' ἡμιωδολία τὸ μέγεθος ὄντα» Ξεν. ἀπομ. 1, 3, 12.
 Ἡμι-ωδύλιον, τὸ ἡμισυς ὀδολός τὸ ἡμισυ αὐτῆς ὀδοῦ Σουδ. καὶ Ἡσυχ. Πολυδ. 9,

67. Παρ' Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 14 γρ. κοιν. ἡμινώβελια, παρὰ Ξεν. ἀν. 1, 5, 6, ἡμινώβελιον.
 *Ἡμι-ώβολον, τό· τῷ προηγ. Ἡρὸν. ἐπιμ. 204.
 *Ἡμι-ώβολος, ὁ· τῷ προηγ. Θεόφρ. π. λίθ. 46, 498.
 *Ἡμι-ώδελος, ὁ· ἡμινώβελιον Δελφ. ἐπιγρ.
 *Ἡμι-ώριον, τό· ἡμισεία ὥρα· ὥρων τρισκαίδεκα καὶ ἡμινωρίου· Στράβ. 2, 133.
 *Ἡμμαι, π. παρκ. τοῦ ἀπτω.
 *Ἡμοίρος· ὅδε ἡμορος.
 *Ἡμορίς, ἴδος· ὀηλ. τοῦ ἐπομ. = κενή, ἐσταρμένη Ὀδύ. Δισχ. ἀποστ. 153.
 *Ἡμορίζω, ὄθ. «ἡμορίζεν» ἀμοιρον ἐπιση-
 «εν» Ἡσυχ.
 *Ἡμορος, 2· ἡμορος, ἡμορος, ἡμέτοχος, ἀρχ-λεξ.
 *Ἡμος, ἰων. καὶ π. ὄθρ. ἡμος Θεόφρ. 13, 25, ἀνταποθ. τοῦ τῆμος, ἀντιστοιχοῦν τῷ αὐτ. ὅτε, ὅποτε, ἀφ' οὗ, ἐπειδὴ, ἡνίκα κλ. «ἡμος δ' οὐτ' ἀρ' πω ἥως ἐτι δ' ἀμφιλόκη νύξ, τῆμος ἀρ' ἀμφι' πυρην-ἐγγρετο λαός» Ἰλ. η, 433, ω, 788, Ὀδ. μ, 439 καὶ συχνά· καὶ πάντοτε ἐν τῇ προτάσει, τὴν δὲ ἀπόδοσιν ὁ Ὀμ. ἐκφέρει ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸν διὰ τοῦ τῆμος, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν καὶ τότε ἔπειτα, καὶ τότε δὴ, δὴ τότε Ἰλ. α, 475, 477, θ, 68, ι, 168· πολλάκις, δὲ καὶ διὰ τοῦ ἀπλοῦ ἀρχ, ὡς ἐν τῇ φράσει· «ἡμος δ' ἡριγένεια φάνη βοοδόκαυτος ἥως, ὥρνυτ' ἀρ' ἐς εὐνῆριν» Ὀδ. δ, 1, γ, 404, τ, 428· καὶ ἀνευ μορίου τινὸς συνάπτεται ἡ ἀπόδοσις, γ, 492. Παρὰ Σοφ. ἀνταποθίζεται εἰς τὸ τῆμος, ὅτε μετὰ ἐν μεταφραστέον διὰ τοῦ ἐν ᾧ, Τρ. 528, καὶ ἡμος-τότε, 154, καὶ ἀνευ μορίου, τὸ δὲ ἡμος τίθεται κατόπιν, οὐχὶ ἐν ἀρχῇ, Οἶ. τ, 1134· ὡς καὶ παρ' Ἑδρ. «μεσονόκτιος ὠλήλυμα ἡμος ἐκ δειπνῶν ὕπνου ἐπ' ὄσσοις κί-
 «δναται», Ἰλ. 915, ἀμφοτέρωι οἱ τραγ. με-
 ταξερ. τοῦτο οὐχὶ εἰς τὰ τρίμετρα· καὶ
 μτρν. π. ὡς Ἀπολλ. ῥ. ὅστις συνδέει καὶ
 ἡμος ὅτε, 4, 452. Ἐν τῷ πεζ. μόν. παρ
 Ἰπποκρ. καὶ Ἡρ. «βρονταὶ ἡμος τῇ ἄλλῃ
 γίνονται, τηνικαῦτα», 4, 28· ὅδε Σχολ. εἰς
 ῥ. Κορ. 367· ὁ Βούτης ἐν λεξ. 2, 228 πα-
 ραβάλλει τοῦτο πρὸς τὸ ἡμαρ.
 *Ἡμός, 3· ἡμέτερος, κατὰ τοὺς γραμμ. ἀντὶ
 τοῦ ἀρχ. τοῦ ὄθρ. καὶ αἰολ. ἡμός.
 *Ἡμοσύνη, ἡ· βλήσις, ἀκύντισις Ἡσυχ.
 *Ἡμουν, παρτ. τοῦ ἐμειω.
 *Ἡμπισχον, ἀορ. β'. τοῦ ἀμπέχω, καὶ πα-
 ρτ. τοῦ ἀμπίχω.
 *Ἡμπλακον, π. ἀορ. β'. τοῦ ἀμπλακίσκω.
 *Ἡμπόλησα, ἀορ. α. τοῦ ἐμπολέω.
 *Ἡμοσίεις, εσσα, ἐν (μῦθ), «Κόρκωρον ἡλυό-
 «εντα πανάκτειόν τε κονίλην» Νικ. ὁμηρ. 626
 = «μεμικνύτα, κεκλεισμένον, συνεσταλμένον»
 Σχολ. κατὰ Σνῆδ. 151 γραπτ. ἡ μύοντα ἡ
 ἡμύοντα.
 *Ἡμύω, μέλ. ὕσω (πρὸλ. μύω)· α) κλίνω,
 κατακλίπτω, κατανέω· «ἡμυσε κάρη»=ἐκλινεν
 ἡ κεφαλή, ἐπὶ οὐνσχύοντων Ἰλ. θ, 308
 «ἡμυσε κερήρατι»=ὁ Ἰππος μετὰ τὴν κεφαλὴν
 τοῦ ἐκλινε πρὸς τὰ κάτω, τ, 405· β) μτρ.

- ἐπὶ τῶν σπαρτῶν, ὅταν αἱ στάχυς γόνυωθὶ
 πρὸς τὰ κάτω ἐνεκα τοῦ βάρους τῶν καὶ οὐχὶ
 ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· «ἐπὶ τ' ἡμύει σταχυέσσιν»
 Ἰλ. θ, 148· περὶ πόλεων, κατακλίπτω, καταρ-
 ρέω Ἰλ. θ, 373, δ, 290· «χρόνῳ δ'
 ἀργήσαν ἡμυσε στέγος» Σοφ. ἀποστ. 742·
 συχν. παρὰ τοῖς μτρν. π. «ἡμυσαν κερήρατι»
 Ἀπολ. ῥ. 2, 582· «ἡμ. πέτρα» Ὀππ. ἀλ.
 2, 307· ἐν γέν. χάνομαι, φθείρομαι· «οὐνο-
 «μα δ' οὐκ ἡμυσε Λεωνίδου» Λεων. Τ. ἐν Ἀνθ.
 7, 715· «λειπόμενοι δ' ἡμυσαν ἐν πελάγει»
 Φίλιπ. ἐν Ἀνθ. 9, 262, ἐνθα τὸ ὁ ἐν τῷ ἀορ-
 βραχί, ἐν ᾧ ἐν τῷ ἐν. παρὰ Νικ. ἀλ. 453
 ἡμύουσι τὸ ὁ, ὅπερ συνήθ. εἶνε βραχί.
 *Ἡμφίεσα, ἀορ. α. ἐνερ. τοῦ ἀμφιέννυμι.
 *Ἡμφισμένος, 3, παρκ. μτρ. τοῦ ἀμφιέννυμι.
 *Ἡμφισσότηουν, παρτ. τοῦ ἀμφισθιτέω.
 *Ἡμωδέω· ὕδε αἰμωδέω.
 *Ἡμωδία, ἡ· αἰμωδία Ἡσυχ.
 *Ἡμωδιᾶω· αἰμωδιᾶω, ἀλλ. γρ. ἡμωδιᾶω.
 Ἡμωδὸν ὄρος, τό· ὄρος ἐν Σκυθίᾳ Δ. Περ.
 καὶ πλ. Ἡμωδὸν ὄρη Στράβ.
 *Ἡμων, παρτ. τοῦ αἰμάω Ὀμ. καὶ Ἡσ.
 *Ἡμων, ὄνος, ὁ, ἡ (ἡμῖ) ἀκύντισις, σφεν-
 «δοντή» Ἰλ. ψ, 886· «ἡμωδες» ἀκύντισαί,
 ὀρχησται· Ἡσυχ. ἐντ. ἡμοσύνη.
 *Ἡμωνιαν· ἀκύντιζεν, καὶ ἡμων ὁ ἀκύν-
 τιστὴς Ζων. 995.
 *Ἡν, συνθ. ὕποθ. συνηρ. ἐάν, συντάσσω, πάν-
 «τοτε μετ' ὕποθ. ἡν μη=ἐάν μή, μήπως, ὅχι,
 καὶ ἐν πλκρ. ἔρωτ. ἡν που, ἡν πως ὁ Ὀμ.
 ἔρει ἦται, ἡν περ καὶ τὰ χωρία τοῦ Ἡρ. ἐν
 οἷς ἐρπαιέτω ὅτι συνετίσσει μετ' ὀρίσιν. διωρῶ-
 «ησαν ἐκ χειρουργ. οὕτως εἶνε ἀμφίβ. καὶ ἡ
 παρὰ Θουκ. μετ' εὐκτ. σύντ. «ἦν τε καὶ ἐ-
 «ρηντές τι συγγνώμης εἶεν», 3, 44.
 *Ἡν, ἐπφρ.=ἰδέ, ἰδού, λατ. ου· «ἦν ἰδού»
 Ἀριστ. ἔκπ. 24· Ἀντὶ τούτου παρὰ π. ἡν ἰδέ=
 ἦν ἰδε Κελλῆ. Δηλ. 132, Θεόφρ. 1, 249, τινεὶ
 ἐτόνις· καὶ ἦν ἰδε ῥ. Κορ. 286· ἴδε καὶ ἦνι.
 *Ἡν· α) α. καὶ γ'. ἐν. παρτ. τοῦ εἰμί, συν-
 τάσσω. καὶ μετὰ πλ. «τῆς δ' ἦν τρεῖς κερα-
 «λαι» Ἡσ. 0ε. 321· β) α. ἐν. παρτ. τοῦ ἡμί
 ἀντὶ ῥημί.
 *Ἡν· α) ἐν. αἰτ. θηλ. τῆς ἀναρ. ἀντων. ὅς·
 β) ἐν. αἰτ. θηλ. κτητ. ἀντων. ὅς· ἐός.
 *Ἡναγκασμένως, ἐπίρ. (π. παρκ. τοῦ
 ἀναγκάζω) μετὰ τὸν ἀναγκαστικόν, βίσιον
 Δ. Ἀλ. ἔκ. εἰς Πομπ. 774, 17.
 *Ἡναί· εἶναι, Τεγέας ἐπιγρ.
 *Ἡναί, κατάλ. ἐν. ἀπαρ.=εἶναι, Τεγέας ἐπιγρ.
 *Ἡναίδηκα, παρκ. τοῦ ἀναιδέω.
 *Ἡναίνετο, παρτ. τοῦ ἀναιδῶμαι.
 *Ἡνάλωκα, παρκ. τοῦ ἀναλίσκω.
 *Ἡναξα, ἀορ. α. τοῦ ἀνάσσω.
 *Ἡναρα ἡ ἡναρον, ἀορ. α. ἡ β' τοῦ ἐναίρω.
 *Ἡνεγκα, ἀορ. α. τοῦ φέρω, μεθοληρ.
 *Ἡνεγκον, ἀορ. β'. τοῦ φέρω, μεθοληρ.
 *Ἡνεικα, ἀορ. α. τοῦ φέρω Ὀμ. καὶ μ.
 ἀορ. α. ἡνεικαντο Ἰλ. α, 127.
 *Ἡνειχόμεν. παρτ. τοῦ ἀνιχνόμαι.
 *Ἡνεκώεις, ἐπίρ. τοῦ ἐπορ.
 *Ἡνεκής, 2 (ἐνέκω, ἐνεγκεῖν)· α) μακρός,
 ἐκτεταμένος, πλατύς· «ἡνεκῶσι τρεῖς»,

Νικ. ἀλ. 605. Τὸ οὐδ. ἐπιρ. («ἄστρον») ἡνε-
κὲς εἰλεῖται. Ἄρατ. 445 καὶ ἐπιρ. ἡνεκὲως
«τὸ νόμιμον δι' αἰθέρος ἡνεκὲως τέταται»
Ἐμπεδ. 380 6) ἐπὶ χρόνου, ἀδιαλείπτως
«ἡνεκὲς ὁλόψας» Νικ. ἀλ. 517. «ἡνεκὲς μα-
κρόν, δι' ὅλου» Ἰσοχ. (ἡ λέξ. ἔχει σχέση. πρὸς
τὸ φέρω, οἷον τὸ λατ. laetus πρὸς τὸ fero).

Ἡνέμιον, τὰ ἀνεμώνη Διοσκ. 2, 207.

Ἡνεμόεις, εσσα, εν, π. ἀντὶ ἀνεμόεις, ὁ ἴος
α) ἀνεμώδης, ὑποκείμενος εἰς τοὺς ἀνέμους,
ἐκτεθειμένος εἰς τοὺς ἀνέμους, ὑπὸ τῶν ἀνέ-
μων προσβαλλόμενος, διὸ παρ' Ὀμ. ἐπὶ ὑψη-
λῶν τόπων, ἢ πραγμάτων, ὑψηλός - ἐρι-
νεός Ἰλ. γ, 145 - ἀκριεὶ Ὀδ. ι, 400. - Ἐνί-
σπῃ Ἰλ. 6, 606, συχν. περὶ τοῦ Ἰλίου Ἰλ.
γ, 305. περὶ τοῦ ἀκρωτηρ. Μίμαντος Ὀδ.
γ, 172. «πύχας ἡνεμόεσας», τ, 482
οὕτω καὶ παρὰ Πινδ. περὶ πύλων, νήσων,
ὄρεων, Ὀ. 4, 11 - Ἰστίον, πέταυρον, Π. 1,
177, Μινέθ. 6, 344 6) μετ. «λαγώς ἡνε-
μόεις» = ταγὼς ὡς ὁ ἀνεμος Νικ. Θηρ. 453
«φρονήμα ἡνεμόεν» = τὸ ὑψηλὰ πετῶν Σοφ.
Λυστ. 351.

Ἡνεμος ἀνεμος.

Ἡνεμό-φοιτος, 2 (φοιτῶν) ὁ πορευόμε-
νος, βελόνων ὡς ὁ φοροῦς ἀνεμος, ὁ ταγὼς
ὡς ὁ φοροῦς ἀνεμος Νον. Δ. 2, 24.

Ἡνεμό-φωνος, 2 ὁ φωνῶν, ἡλῶν ὡς ὁ
φοροῦς ἀνεμος, μετν.

Ἡνετχόμην, π. ἀορ. 6. τοῦ ἀνίσταμαι.

Ἡνέχθην, π. ἀορ. 5. τοῦ φέρω.

Ἡνέφωγα, 6. παρκ. τοῦ ἀνοίγνυμι.

Ἡνέφωμαι, ἀττ. ἀνέφωμαι, π. παρκ. τοῦ
ἀνοίγνυμι.

Ἡνεψέχθην, π. ἀορ. 4. τοῦ ἀνοίγνυμι.

Ἡνύον, ες, ε, ὄωρ. ἀντὶ ἡλῶν, ἀορ. 6. τοῦ
ἐρχομαι θεοῦ.

Ἡνί, ἐπιρων. ἴδε ἦν.

Ἡνία, ἡ, ὄωρ. ἄνικα, παρ' Ὀμ. πάντοτε, ὡς
καὶ παρ' Ἡσ. ἀπ. 95 καὶ μετν. ἔπ. καὶ
παρὰ Πινδ. Π. 4, 18, Ἰ. 1, 15 ἐν τῷ ἄλ-
λως μὴ εὐκρήσῃ πληθ. «τὰ ἡνία» α) ὁ
χαλινός, τὸ λωρίον τοῦ χαλινῶν, δι' οὗ διοι-
κοῦσι τὸσον τῆς ἵππου τὸν ἵππον, ὅσον
καὶ τοὺς τῆς ἀμάξης ἵππ. «ἡνία λάξτο χει-
ρσι» Ὀδ. γ, 483. «Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύ-
γον ἡνία» Ἰλ. 0, 137. «ταῖαν ἡνία σιγα-
λόντα», ε, 266 καὶ συχν. διάφορος τοῦ χα-
λινῶν, τ, 394. «περίλαβον ταῖς ἡνίαις τὸν
χαλινόν» Πλούτ. Ἀλεξ. 0. «ἀκροτάτοις ἀ-
νίαις» Πινδ. Π. 5, 45. «ἐν ἡνίαισι εἶχεν
εὐακρότον στόμα» Αἰσχ. Περσ. 189. «αἱς τοῦ-
πίτω ἑλκύσαι» = τραῶς πρὸς τὰ ὀπίσω ὥστε
νὰ σταματήσωσιν οἱ ἵπποι Πλάτ. Φαίδρ.
537, τοῦναντίον, ὅταν τις ἀφῇ τὸν χαλινόν
εἰς τοὺς ὄμους τοῦ ἵππου διὰ τὴν τρέξιν, «κατα-
τείνειν ὀπίσω» Ἰλ. ι, 391. «χαλῶν ἑβρ. - λῶ-
ειν Σοφ. λῶνται Πλάτ. ἀφίεναι, ἀνιέναι»
Πλούτ. ἐνδοξάναι Δ. Ἀλ. Ταῦτα ἐν μέρει
μόν. μετ. μτφ. ὅτι μὲν ἀπολύτως «μῆτ'
ἐντυγνῶσα πάσαν ἡνίαν χάλα» ἑβρ. ἀποσκ.
Ἰν. 21, ὅτι δὲ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπ. ὅπερ
ἀφῇναι τις νὰ τρέξῃ, σταματήσῃ κτλ. «τὴν
δῆμψ τὰς ἡνίας ἀφίει» Πλούτ. Περ. 11. «τὴν

παλλακὴν πάσαν ἡνίαν ἀφίει» Φιλόστρ. καὶ
ἀλλ. δοτ. τοῦ πράγμ. «ἐφείναι καὶ χαλῶσαι
τὰς ἡνίας τοῖς λόχοις» Πλάτ. Πρωτ. 338.
Καὶ ἐν ταῖς φράσ. «πρὸς ἡνίας μάχεσθαι» =
εἶμαι ἀνοπτότατος, ἀπειθής - ὡς πάλαι
Αἰσχ. Πρ. 1010 οὕτω καὶ «πρὸς ἡνίας πράτ-
τειν» Φιλόστρ. εἰκ. 2, 18. 6) ἡ διὰ θυμῶν,
κυδέρνησις, διοίκησις. «Ἐβρως, εὐθυνα ἡνίας»
Ἀριστ. ὄρν. 1739. «ἡνίας οὖτοι γυναικῶν ἐ-
χειν» = δύο γυναικας κυδερνῶν ἑβρ. Ἀνδρ.
178. «παραδιδόναι τινὶ τὰς ἡνίας τῆς πό-
λεως» Πλάτ. πολιτ. 268 γ) ἐπειδὴ ὁ διοι-
κῶν κρατεῖ τὰς ἡνίας ἥτοι τὰ λωρία τοῦ χα-
λινῶν μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα, διὰ τοῦτο «ἐφ'
ἡνίαν» = πρὸς τὰ ἀριστερὰ Πλούτ. Μαρκ. 6.
δ) λωρίον ἀερμάτινον, δι' οὗ δένον τὰ ὑπο-
δήματα. «χάλα συνάπτουε ἡνίας Λακωνι-
κῆς» Ἀριστ. ἐκκλ. 508. «τὰς συναπτόσας
καὶ δεσμοῦσας τὰ υποδήματα» Ξυλ. (κατ'
ἑστ. ἐκ τοῦ ἐν ὄνο, τρόπον τινα τὰ ἐνώ-
νοντα τοὺς ἵππους λωρία, κατὰ δὲ τὴν ἴδω.
ἐκ τοῦ ἡμῆ).

Ἡνιγμένως, ἐπιρ. (π. παρκ. τοῦ αἰνίγτο-
μα) αἰνιγματωδῶς Κλ. Ἀλ. σ. 799.

Ἡνίδα, ἐπιφών. ἴδ' ἦν 2.

Ἡνίκα, ὄωρ. ἄνικα (Πινδ. καὶ χυρ. τῶν
τραγ. ἀνταποδ. αὐτοῦ τὰ πηνίκα, τηνίκα,
ἀναφορ. χρόν. ἐπιρ., ἀντ' οὗ αἱ Ἴων. μετε-
χειρήσαντο τὸ ἡμῶς) καὶ δὴν χρόνον, καὶ
ἦν ὥραν, ὅτε, ὅπότε α) μετ' ὀρίστ. «ἡνίκα»
ἀγινεῖς αἰγας. Ὀδ. γ, 198. οὐδ' αὖτ' ἀλλὰ
χρὸς παρ' Ὀμ. «ἡνίκα» οὐκ αἶτ' ἐστίν» Σοφ.
Ἰλ. 942. «ἡνίκα» ἐν κακῷ χειμῶνος εἰς τὰ,
Αλ. 1223. «ἡνίκα ἐρύσαστο», 1262 καὶ συχνὰ.
Ἀριστ. ἐκκλ. 815. «ἡνίκα ζυνοσκύταζε»
Θουκ. 7, 73. «ἡνίκα ὠμολογήσασκεν» Πλάτ.
Γοργ. 509 καὶ συχνὰ. «ἐν τίνι ἡλικίᾳ; ἡ-
νίκα τῶν γυμνασίων μαθίνεσθαι, πολ. 1, 537.
6) μετ' ἑδῶτ. ἐκφράζον τὸ πολλὰν. ἱπνα-
λαμπρόμενον ἐν τῇ παραλόντι, ὁσάκις
«εἶρε πόρον, ἄνικ' ἐξάνει ἄτα», κατὰ διῶρθ.
Ἑρμῶν. τὰ χειρ. ἔχουσιν ἐξάνεισι Σοφ.
Φιλ. 698. Καὶ μετὰ συνηθ. ἑδῶτ. «ἡνίκα»
ἀν ἀπείη, Τρ. 163. γ) μετ' ὀρίστ. καὶ τοῦ
ἀν, συνηθῶς τὸ πολλὰν. ἱπναλαμπρ. ἐν τῇ
ἐνιστάτῃ δηλοῦν, ὁσάκις. «ἐκίστατο, ἡνίκα»
ἀν ψευδοῦσι δειπνοῦ» Ἀριστ. νεφ. 608. «ἡ-
νίκα» ἀν πενθόμεν, 612. «ἡνίκα» ἀν οἴκοι γε-
νῶνται, ὥρῳσιν οὐκ ἀνασχετά, ἑρ. 1145.
πλ. 107, 248. πρὸλ. Σοφ. Φιλ. 310. ἡ ἐν
τῷ μέλλοντι, «ἡνίκα» ἀν κόπος μ' ἀπαλλὰξ
ποτὶ, χωρῶμεν» = εὐθὺς, ὅτε ὁ κόπος θὰ μὲ
ἀφῇ Σοφ. Φιλ. 808. δ) μετὰ γεν. μετα-
χειρ. αὐτὸ ὁ Αἰλ. «ἡνίκα τοῦ χρόνου» 2. Ἰ.
12, 30.

Ἡνιο-κράτης, ἴδ' ἡνιοχράτης.

Ἡνιον, τό. τὸ ἐπὶ τοῦ στόματος τῶν ζῴων
τιθέμενον σίδηρον τοῦ χαλινῶν, ὁ δακνόμε-
νος ὑπ' αὐτῶν σίδηρος, «τὸ μέσον τοῦ χα-
λινῶν» Πολυδ. 1, 148. ὁ πλ. ἑδῶρ. παρ'
Ὀμ. = ἡνία, ὁ ἴος.

Ἡνιοποιεύς, ἑωρ. ἰων. ἦνε, ὁ τὸ ἦν. τοῦ
ἡνιόχου τοῦ «Κατωρὸς» Ὀμ.

Ἡνιοποιεῖον, τό. ἐργαστήριον, ἑωρ. «αὐτὰ

- σπευάζουσι τοὺς χαλινούς Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 8.
 Ἡνω-ποιέω, ποιῶ, κατασκευάζω χαλινούς Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 8.
 Ἡνω-ποιός, ὁ κατασκευάζων χαλινούς.
 Ἡνω-ρράφος, ὁ ράπτων χαλινούς, γλωσσ.
 Ἡνω-στραφέω, στρέφω τὸν χαλινόν, διευθύνω τι μετὰ τὸν χαλινόν. ἡνωστ. ἄρμα. Εὐρ. Φων. 76. μετ. ἔμνησε τὸ κράτος αὐτοῦ διὰ τὸ καλῶς δέχθαι ἡνωστραφῆσαι. Μιχ. Γλυκ. χρόν. 4, 293, συγν. παρὰ Βυζ.
 Ἡνω-στραφία, ἡ ἡ τοῦ χαλινοῦ διοίκησις, διευθύνσις Κ. Μαν. χρόν. 113.
 Ἡνω-στρόφος, 2. α) ὁ στρέφων, διευθύνων τὸν χαλινόν, τὸ ἄρμα, ἡνίοχος Σοφ. Ἠλ. 731. β) παθ. ἡνωστρ. δρόμος. Δισχ. Χσ. 1818.
 Ἡνω-σφάραγες, ὁ διδοσκάλος ἱππικῆς τῶν νέων, Λάκωνες. Πούχ.
 Ἡνω-χεία, ἡ (ἡνωχεύω) α) ἡ πράξις τοῦ νῆα κρατῆ τῆς κυβερνή, διευθύνῃ τὸν χαλινόν, τοὺς ἱππούς, τὴν ἄμαξιν Πλάτ. Εὐρυκ. 518, καὶ ἐν πλ. νόμ. 7, 793. β) ἡ διευθύνσις, διοίκησις, διευθέτησις. ἡ τῆς μηχανῆς αὐτῆς ἡνωχία καὶ κυβερνήσις. Πλούτ. ἡθ. 966.
 Ἡνωχία, ἡ χώρα παρὰ τῷ Κανκάσῳ, κατὰ Στράβ. - χία, κατὰ. Ἡνίοχος Στ. Βυζ.
 Ἡνωχεύς, π. εἰς, ὁ α) ἡνίοχος, ὁ πλ. ἡνωχῆς. ὁ πρὸ δ' ἑστρεφον ἡνωχῆς. Ἠλ. ε, 505. β) μετ. «παρόντος ἡνωχέου τὸν αἰθέρος ἡνωχῆα» Νόν Δ. 8, 256.
 Ἡνω-οχευτικός, 3. ἡνωχικός, ὁ ἀφωρῶν εἰς τὸ ἡνωχεῖν Σχολ. Πινδ. Ὀ. 10, 83. ἡνωχευτικός, ἐπὶ. Ἐπ. Ρουθ. σ. 672.
 Ἡνω-χεύω, ὠρ. ἡνωχ. (ἡνίοχος) α) εἰμαί ἡνίοχος, κρατῶ τὰς ἡνίας, διευθύνω τοὺς ἱππούς, τὴν ἄμαξιν, ὁλοῦμαι, πάντως ἀπολ. παρ' Ὀμ. Ἠλ. λ, 103, Ἠδ. ζ, 319. β) μετ. διοικῶ, κυβερνῶ, κρατῶ. ἡν. πόλιν. Ἀνθ. 9, 696. «διῆς θρόνον», 9, 779. ἡνωχ. καὶ βασιλεύει. Πλούτ. συμμ. 12. «τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνωχεύεις» Ἀνακρ. ἐν Ἀθην. 13, 564.
 Ἡνω-οχέω, ὠρ. ἡνωχ. εὐχρηστότ. μετγν. τύπο. τοῦ προηγ. α) ἄνωτέρω κατωτέρω ἡνωχ. ταῖς χερσίν=κρατεῖ τὰς ἡνίας μετὰ τὰς χεῖρας ἄλλοτε ὀλίγον ἄνωτέρω, καὶ ἄλλοτε ὀλ. κατωτέρω Ξεν. π. ἱππ. 7, 40. ἡν. τὰ ἄρματα εἰς τὸν πόλεμον. Ἠρ. 4, 193. καὶ μετ. γεν. ἡμῶν ὁ ἄρχων ἐνωρίδος ἡνωχεῖν, Φαίδρ. 216. καὶ παθ. «ἱππος ἀπληκτος καλεῖται μόνον καὶ λόγῳ ἡνωχεῖται», 253 καὶ μετγν. συγν. β) μετ. «οὐκ ἄλλο τριών, ἀλλ' οὐκείων Μουσῶν στόμα» ἡνωχῆας=κυβερνήτας τὰ στόματα τῶν οὐκείων Μουσῶν, δηλ. ὁμιλεῖσαι διὰ τοῦ στόματος οἱκ. Μουσῶν Ἀριστ. σφ. 1022. «μετῶν ἡνωχέντων δρόμοι» Ἀνθ. 7, 482.
 Ἡνωχῆ· ὁ γλ. τοῦ ἡνίοχος α) ἐπὶ ὁ. τῆς Πραξ Παισ. 9, 39, 5. β) σύζ. κρείοντος Ἠσ. ταύτην Εὐρυδίκη καλεῖ Σοφ. Ἀντ.
 Ἡνωχῆσις, εἰς, ἡ (ἡνωχέω) τὸ κρατεῖν τὰς ἡνίας, διευθύνειν, κυβερνᾶν. χαλεπή καὶ δυσκολός-ἡ περὶ ἡμᾶς ἡν. Πλάτ. Φαίδρ. 240. ἡ ἡνωχία.
 Ἡνω-χία, ἡ, ὠρ. γρ. ἀντὶ ἡνωχία ἐν Πλάτ. Θεαγ. 123.
 Ἡνω-οχικός, 3. ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν ἡνίοχον, τὴν ἡνωχίαν, ὁ ἐκὼν καὶ ἐπιτήδεις περὶ τὸ ἡνωχεῖν, ἀμαξεύειν, ἱππεύειν. «χί» τῶνες ἡνωχικοί Κελλίε. ἐν Ἀθην. 5, 200. «ἡ ἡνωχικὴ τέχνη» Πλάτ. Ἰων 538. «εἰδος ἡνωχ.», Φαίδρ. 253.
 Ἡνω-οχικός, ἐπὶ. τοῦ προηγ. Εὐστ. 1303, 36.
 Ἡνω-οχος, ὁ, ὠρ. ἀντὶ. (ἡνία ἔχω) α) ὁ τὰς ἡνίας κρατῶν, ὁ κυβερνῶν, ἐλαύνων, διευθύνων, ὁδηγῶν τοὺς ἱππούς ἢ τὴν ἄμαξιν, συγν. παρ' Ὀμ. ἀντίθ. τῷ παρὰ ἰσθμίου, τοῦ ἀπὸ τῆς ἀμάξης μαχομένου ἡνωχός, τοῦ ὁπίω κατωτέρως εἶναι, ὁ. «ἡνίοχος θανάσιμος» Ἠλ. ε, 580. «ἡνίοχον μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος ἱππὸν εὐ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν», λ, 47. «ἀν' ὃν ἔσαν ἐν ἰσθμοῖσι παραίεσται, ἡνίοχοί τε», ψ, 132. ὅτι δὲ ὁ ἡνίοχος δὲν ἦτο δούλος, ἀλλ' ἔλαυθερος καὶ δὴ ἐνίστατο καὶ ἥρωις, ἐξάγεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Πάτροκλος ἦτο ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλλεύου. Ἠλ. ι, 89. ὅτι ὁ Ἐκτωρ εἶχε ἡνίον Κεφρόνην, φ, 91, τὸν Ἡνωσέα, θ, 120, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐν στ. 89 καλεῖται ἡνωχός. πρὸλ. ἔτι, σ, 225, Πλάτ. Φαίδρ. 247 καὶ συγν. Ξεν. Κύρ. 6, 2, 17. παρὰ Θεόγνιδι 260 ἐν γένει ὁ ἱππεύς. β) ὁ κυβερνήτης, ὁ διευθυντής, κύριος. «ἡνίοχος νέος» Πολυδ. 1, 98. «χειρῶν τε καὶ ἰσχυρὸς ἡνωχός» Πινδ. Ν. 6, 111. «καίγιδος ἡνωχός» ὀνομάζ. ἡ Ἀθην. νεφ. 602. «παλαετμοσύνης Ἀνθ. Πλαν. 2. «οἰεῖν δ' ἔλθον ὅρ' ἡνίοχον» Ἐρμης. ἐν Ἀθην. 14, 597. γ) καὶ ἐπὶ πραγμάτων, ἡνίοχος ἀνεμοί. Μανέθ. 5, 153. δ) ἡνίοχοι, τάξις πλοῦσιων πολιτῶν ἐν Ἀθηναῖς, ἡτις ἐπ' ὀνόματι τῆς πολιτείας ὥφειλε νῆα φροντίειν περὶ ἀριθμῶν τινος ἄμαξιν. Ἠλ. Δ. ἐν Εὐστ. 408, 18. «ἡνίοχοι οἱ εὐπορώτατοι Ἀθηνῶν κατελέγοντο, ἀρματατοροφῆσαντες ὥσπερ οἱ ἱππεῖς» Φώτ. σ. 71, 20. ε) ἡνίοχοι, τὰ δώδεκα ἐπὶ τῶν ἱσθμῶν τῶν πλοίων σχοινία. ἡν. ἄρχους τοὺς ἀροκέρους κάλους, οὓς νῦν ἐκφώρους λέγουσιν, αὐτ.
 Ἡνωχός, ὁ α) Ἀθηναῖος ποιητῆς τῆς μέσας, κομωφίας Ἀθην. 6) ὁ ἀστερισμὸς Ἡνωχός (Ἀστ. γ) Ἡνωχοί, ἔθνος ἐν Πόντῳ, Κανκασίας φυλῆς, ὧν ἡ χώρα Ἡνωχία Στράβ. Ἡνίπαπε, ἔστι. τῷ. ὠρ. β'. τοῦ ἐνὶ πτω.
 Ἡνίς, ἰος. ἡ (ἔνος) ἐνιούσιος, χρονιάρικος, ἡνωμ. πάντ. μετὰ τοῦ βοδῆ, εὐχρ. ἡ αἶς. τοῦ πλ. Ἠλ. ζ, 94, 275, 309. ἐνιούσιος, νέος Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 4, 174. ἔδ. ἔνος.
 Ἡνον, παρτ. τοῦ ἔνω Ὀδ. γ, 496.
 Ἡνοπίδης, ου, ὁ πατρων. υἱὸς τοῦ Ἡνωπος Ἠλ.
 Ἡνωρέα, ἐπ. ἡνωρή, ὠρ. ἡνωρέα (ἐνὶ ἡρ), ἡ ἀνδρεία, τόλμη, θάρρος, δυνάμις, βύμη. ἡ ἡνωρή πῖνον καὶ κάρτεϊ χειρῶν. Ἠλ. θ, 226. «ἀλκῇ τ' ἡνωρή τε κεκασμένα» Ὀδ. α, 509. Παρὰ Πινδ. καὶ μετγν. καὶ πλ. «ἡνωρέαις ὑπερτάταις», Ν. 3, 34, Ἀπολ. Ρ. 3, 189. «ἡνωρήν ἐρατεινὴν ὥπασαν» ἀνδρείαν εὐγανῆ, ἀνδρικήν ὥραιότητα Ἠλ. ζ, 156. ἡν.

ἔδατος=δύναμις ὁδ. Ἀλλ. ἴ. Ζ. 10, 40.
(περὶ τῆς παραγ. ἴδε Λόδεκ. παραλ. 156).
Ἡνοψ, σπας, ὁ, ἡ, «Ἡνοπα» πᾶν εὐήχον,
λαμπρὸν, διαφανή» Πούχ. παρ' Ὁμ. αἰεί-
ποτε ἐν τῇ φράσει, «ἦνοπι χαλκῷ» καὶ «οὐ-
ρανὸς ἦνοψ» Ἰλ. π. 408, σ. 349, Ὀδ. κ.
360. Κατὰ Σουῖδ. ἦνοψ=ἔνδοξος· «ἦνοπα πυ-
ρὸν ἔδουσιν» ποιητ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. ἐν-
δοξος· κατὰ τινὰς τῶν ἀρχ. γραμ. ἀντὶ τοῦ
ἦν-αψὲ μὴ δυνάμενος νὰ προστραπῇ ἐνεκα
τῆς λάμψεως· ὁδ. ὁ λαμπρὸν χαλκὸς· κατ'
ἄλλ. σχέσιν ἔχει μὲ τὸ ἐνοπτρον=λάμπων
ὡς τὸ κάτοπτρον, κατ' ἄλλ. ὅπερ καὶ τὸ ἀ-
πιθανώτερον, ἐκ τοῦ ὁψωνή, καὶ τῆς ἐν-εὐ-
χως· μεθ' οὗ οὐδὲν συμβιβάζεται τὸ ὅτι ὁ
Σουῖδ. ἀναφέρει μὲν, «ἦνοπα πυρὸν ἔδουσιν»·
πιθανώτερον, ὅτι εἶνε κατὰ τὸν τύπον. καὶ τὴν
σημ. συγγ. τῶν νῶροψ, ὁ ὅδε.
Ἡνοψ, σπας, ὁ, α) Γρῶς τις Ὀμ. 6) Ἑλλην
τις Ὀμ. ὁδ. τὸ πατρ. Ἡνοπίδης.
Ἡν-περ' ἴδ' ἐάν.
Ἡνσει, λακων. ἀντὶ ἡνθεί, γ'. παρτ. τοῦ
ἀνθῶς Ἀριστ. Λυσ. 1258.
Ἡνται=ωσιν, Ἀνδανίας ἱππ. γρ.
Ἡντι, κατάλ. ὅπου. γ'. πλ.=ωσιν, Ἀνδαν-
ίας ἱππ. γρ.
Ἡντο, γ'. πλ. παρτ. τοῦ ἡμαι Ἰλ. γ, 153
Ἡνυστραν, τὸ (ἀνῶν) ἴδ' ἐνυστραν· α) ἡ
τετάρτη κοιλία τῶν μηρυκαζόντων ζώων
ἐνθα ἀποτελειοῦνται ἡ πέψις τῆς τροφῆς· ἔν-
τὸ μέγα ἐντερν τῶν ζώων, ἡ κοιλία· Ἡ-
νοχ. λ. α. abomasus· ἴδ' Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3,
14· «ἦνυστρα» αὐτὴ κοιλία τῶν βοῶν ἣ τὸ
παχὺ μέρος αὐτῶν· Ἡνούχ. 6) ἐκ τοῦ ἦν-
στρον τοῦτου κατεσκευάζον οἱ Ἀθηναῖοι εἰ-
δικὴ φαγητοῦ, ὅπερ εἶνε τὰ κοιν. καλούμ-
ενα καὶ μπουμπάρι Ἀριστ. ἱππ. 356.
11.9, κωμ. ἐν Ἀθην. 2, 49.
Ἡνωγας, ἰων. ὅπου. τοῦ ἔνωγα Ὀμ.
Ἡνωγελ, γ'. πρὸς ἄνω. τὸ ἔνωγα Ὀμ.
Ἡνωμίνωτι, ἐπὶρ. (π. παρτ. τοῦ ἐνῶν), ἀν-
τιθ. τῶν ἐπαιριτῶν, ἑκαλ. ἴδ. ὁ Πρόκλ.
Ἡνώρθουν, ἀττ. παρτ. τοῦ ἀνωρθῶν.
Ἡνώχλου, ἀττ. παρτ. τοῦ ἐνοχλέω.
Ἡῖα, ὁδ. α. τοῦ ἄνωμι.
Ἡῖα, ὁδ. α. τοῦ ἀίσωσι καὶ ἔισσω.
Ἡῖσι, κωμ. ἡ (ἦκαι)· ἀφίσις Ἡ. Ἀν. 99, 4,
ἐκ τοῦ ἔδρ. Γρ. 396, ἐνθα ἤδη γρ. ἱεῖς.
Ἡοταί, αὐτὸ κατελογος· Ἡοιδος Πούχ.
ποίημα Ἡσ. ἐν ᾧ ἦδε τὰ ἡρωϊκά γυναικας,
κλήθην οὕτω, διότι ἤρχετο περὶ μιᾶς ἐκά-
στης ἀπὸ τῶν ἡ ὀν· ἴδε Πaus. 9, 31, 5.
Ἡοίη, ἡ α) δηλ. ὥρα, πρωτὴ, ἀρχή, ὄρθρος,
πρωτὴν ὥρην· «πᾶσαν ἡοίην» = ὅλην τὴν πρω-
τὴν Ὀδ. 8, 447· 6) δηλ. γῆ· «πρὸς ἡοίην» =
πρὸς ἀνατολὰς Κελλ. ἀηλ. 280, κυρ. θηλ. τοῦ
Ποτος, ἰων. καὶ ἡοίης, ἑωρ. ἀοτὸς (ἡώς),
ἀττ. ἡῖος 3· α) πρωτὴν, ἀρχερινόν· «ἡοί.
ἀσπὴρ» = κοιν. ἀρχερινόν ἰων. παρὰ Ἀριστ.
ειρ. 835 καὶ Σχολ. 6) ἀνατολικός, ἐν τῇ
ἀνατολῇ οἰκὸν ἡ κλίμα· «ἄνθρωποι Ὀδ.
θ, 29· «οἱ ἡοῖοι τῶν Αἰθῶν»· Ἡρ. 4, 160.
Ἡομεν, α. πλ. παρτ. τοῦ εἶμι Ὀμ.
Ἡονή, ἡ, παράγ. ἐκ τοῦ ὀνῆσις, ἐπλάσθη

πρὸς παραγωγὴν τῆς λέξ. ἡδονή ἀπὸ Πλάτ.
Κρατ. 419.
Ἡόνιος, π. = ἡτόνιος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς ἡτόνος,
ἀκτῆς, παραθαλασσίας κείμενος· «ἡόν. ση-
μα» Ἀνθ. 7, 383.
Ἡπᾶνᾶω καὶ ἡπᾶνῶ, «ἡπανεῖ» ἀπορεῖ, σπκ-
νίζει, ἀμυχανεῖ· Πούχ.
Ἡπανία, ἡ· «ἀπορία, ἀμυχανία, σπάνις»
Ἐτ. Μ. 433, 17· πρὸλ. ἡπιδανός.
Ἡπάομαι· ἐπιδιαρθῶ, συρράπτω, ἡπαλῶνω,
=ἀκείμαι· βράχυντα ἡμάτι, ὁπόδημα Γαλην.
τ. 6, σ. 24, 18· «ἡπ. κόσκιον» Ἀριστ. ἀ-
ποστ. Δαιταλ. 28. Καὶ παθ. «ἡμάτι ἡπ-
μένα» = φορέμ. «ἡπαλῶμένα» Ἀριστ. τ. 2,
307. Τὴν λέξιν ταύτην ἀποδοκιμαζεῖ ὁ Φρόν.
ἑκαλ. 91, καὶ βαρβαρικὴν θεωρεῖ ὁ Αἰλ. Δ.
ἐν Εὐστ. 1646, 59, ὅστις ἔχει καὶ ἡπᾶν (ὁ
Λόδεκ. παράγει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ ὀπῆ, παθ.
218, 32).
Ἡπαρ, αὐτὸς, τό· α) κοιν. σηκότι· «ἡπαρ ἑ-
καίρον δέστρον ἔσω δύνοντα» Ὀδ. λ, 577·
«φασγάνῳ οὕτω καθ' ἡπαρ» Ἰλ. υ, 469· «πρὸς
σηθὸς οὐὶ φρένες ἡπαρ ἔχουσιν» Ὀδ. ι, 301·
«ἡπαρ ὑπὸ πρεπιδῶν» Ἰλ. λ, 578· τὸ ἡπαρ
ζώνων, κάρπου Ἀθῆν. 3, 107· «χηνῶν ἡ χή-
νιον, 7, 350· πανταυθὶ ἐῖδωματα, φαγητά
ἐκ τούτου ἔκαμον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Ἀθῆν.
3, 106· ὡς μέσον θεραπευτικόν Νικ. συχνά
παρὰ π. ὡς ἔδρα τῆς ζωῆς· «σε ἐριφόν, ἡ-
φρον ὅφ' ἡπατος» = σε ἐδάσταξαι εἰς τὴν κοι-
λίαν μου, ἐπὶ μητρὸς Εὐρ. ἐκ. 919· ὡς ἔδρα
τῆς ὀργῆς, τοῦ θυμοῦ, τῶν παθῶν, τοῦ πό-
νου, φόβου, τοῦ ἔρωτος· ὡς Ἀρχιλ. ἀποστ.
48· παρὰ τραγ., βουκολ. κλ. «τῷ ἀλόγῳ
μέρεος τὸ μὲν θυμοειδὲς (ἔδραται) περὶ τὴν
καρδίαν, τὸ δ' ἐπιθυμητικὸν περὶ τὸ ἡπαρ»
Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 100· «ἀλλήσπον ἡπαρ ἐν-
δίκτοις οὐκ εἰδέναι» Δισχ. Εὐμ. 130· «ὁ γὰρ
δὲ λύπης οὐδὲν ἐφ' ἡπαρ προσκινεῖται» Ἀγ.
706· «χωρεῖ πρὸς ἡπαρ γένναα δόνη» Σοφ.
Αἰ. 918· «ὡς μοι ὅφ' ἡπατι δέμα χλοερὸν
ταράσσει» Εὐρ. ἱκ. 599· περὶ τῆς ἐφό-
ρου γῆς, ταῦτε τῶ οὐδαρ. «βαδύγειος γῆ»
Πούχ. Σχολ. Ἀπόλλ. Ῥ. 2, 1248· 6) = ἡ-
πατος Πλάτ. Φ. Ιστ. 32, 11, 53.
Ἡπατημένως, ἐπὶρ. (π. μετχ. τοῦ ἀπατάω)
κατὰ τρόπον ἀπατηλόν, ψευδῆ, ψευδῶς βασιλ.
Ἡπάτηρια, τὰ· εἶδος ἱατρικοῦ· «δεῖ δὲ καὶ
τοῖς φαρμάκοις ἐπὶ τούτων κροσθῆναι μὴ μό-
νον τοῖς διαφορῶν, ἀλλὰ καὶ παρατελλῆναι δυ-
ναμένους» καλοῦσι δὲ ταῦτα ἡπατήρια· Ἀλ.
Τραλλ. 9, 520.
Ἡπατηρός, 3· ἡπατικός, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ
ἡπαρ· «ἡπατὴρ δυσεντερία» = ἡ ἐκ τοῦ ἡπα-
τος προερχομένη δυσεντερία· Ἀλ. Τραλλ. 9, 51.
Ἡπάτιος, 3· ἡπατικός· Ἱπποκρ. 279, 43.
Ἡπατίας, ὁ· ἀνήκων εἰς τὸ ἡπαρ· «ἡπα-
τιός» Παυσ. 2, 215.
Ἡπατίξω· ὁμοιάζω ἡπατι, σηκοίω, εὐχρ.
μὲν. ἡ μετχ. «ἡπατίξ. ἀλόη» Διοσκ. 2, 22.
Ἡπάτικός, 3· α) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ἡπαρ,
«ἡπατικός, ὁ τὸ ἡπαρ ἀλγῶν» Πούχ. «ἡ-
πατ. πάθος» = ἡ δυσέντεια τοῦ ἡπατος Πλουτ.
ἡ9. 733· «ἡπατ. δυσεντερία» Ἀλ. Τραλλ.

- γία ἡπειρ., ἀντίθ. τῷ ναυτικῇ Θουκ. 1, 35, ἀντίθ. τῷ θαλάσσιος, 4, 2· 6) Ἑπειρωτής = Ἀσιάτης Εὐρ. Ἀνθρ. 159, 650· γ) κάτ. τῆς κυρίας Ἑπείρου, τὸ δὲ θηλ. Ἑπειρωτὶς Στράβ. 7, 7· ἐντ.
- Ἑπειρωτικός, 3· α) ὁ ἀνήκων εἰς ἡπειρον, ἀντίθ. νησιωτικός· ἐθνη ἡπειρ.· Ξεν. Ἑλ. 6, 1, 4· 6) ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κυρ. Ἑπειρον Στράβ. 7, 7· γ) εἶδος μῆλων, «Ἑπειρωτικὰ μῆλα καλούμενα Ρωμαῖσι δὲ ὀρβικουλάτα» Διοσκ. 1, 163.
- Ἑπειρωτικῶς, ἐπίρ. κατὰ τρόπον ἡπειρωτικόν· «ὁ μὲν ἐπιποτάμιος ἡπειρ. λειτουργεῖν ἐξάτετο» Συναξ. σ. 111.
- Ἑπειρωτὶς, ἰδος, ἢ ἰδ' ἡπειρωτής.
- Ἑπειτα, π. ἀντί ἐπειτα, συγν. παρ' Ὀμ. καὶ Πρ. ἐνθα πρότερον μὲν δ' ἡπειτα ἐγγράψον· δὲ δὲ ἐπειτα, οὐδ' ἡττ'· ν. παρὰ πολλὰ φιλολόγ. διατηρήθη Βέκκ. Πλατ. νόμ. 4, 719.
- Ἑπερ, π. ἡ-περ ὡς ἄν, ὡς τάχα, ὡς τῶ· ρα, ὡς καί, ὡς ὄντως, μόρ. συγχριτ. ἢ σύνθ. κατασταφικῶς συγν. παρ' Ὀμ. καὶ Πρ. ἴδε ἡ Ἑπερ' δοτ. ἐν. τοῦ ὅσπερ ἐπίρ. κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ὡς, ἀπαρῶντως ὡς, πάντως Ἀριστ., Πλάτ. ἴδε ἡ.
- Ἑπερ, θηλ. τοῦ ὅσπερ.
- Ἑπερόπνευμα, τὸ (ἡπεροπνέω)· ἀπάτη, ψεύδος, γέλασμα, μτρ. ἐπὶ τοῦ Ἀνακρέοντος ὡς ξεμυαλλίζαντος τὰς γυναῖκας· «συμποσίων ὡς ξεμυαλλίζαντος τὰς γυναῖκας» Κρίτι· ἐν Ἀθην. 13, 600.
- Ἑπεροπνέω, ἑως, ἰων. ἡσ, ὁ· ἡπεροπνεύτης, ἀπατεῶν, ψεύστης, μαυλιστής, ξεμυαλιστής τῶν γυναικῶν· «τὸ μὲν οὐ τι σ' εἰσχομεν εἰσ-ορόωντες Ἑπεροπνῆ τ' ἔμεν καὶ ἐπικλοπον» Ὁδ. λ, 363· «ὄνειροι Ἑπερ. Ρ. 3, 617· καὶ ὁ Διόνυσος· Ἀνθρ. 9, 524, 8.
- Ἑπερόπνευσις, εως, ἡ· τὸ ἀπατεῖν, περιγελάειν.
- Ἑπεροπνεύτης, οὐ, ὁ· ἡπεροπνέω, ψεύστης, φλύαρος, μαυλιστής· «Ἀδύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπνεύτῃ» Ἰλ. γ, 39, ν, 709, Μόσχ. 1, 10.
- Ἑπεροπνέω (ἔπος, ἀπώω, ἡπύω)· καταφλύαρος, ἀποπλανῶν, ἐξαπατῶ, ξεμυαλίζω, ξεβγαίνω· γυναικῶς Ἰλ. ε, 349· μ. αἰτ. α· φρένας τινός· Ὁδ. ν, 327, Πρ. ἔρ. 55· μ. δοτ. Ὁδ. σ, 421· μὲ διπλ. αἰτ. ἀντιστοιχοῦν τῷ δουλοπρονέω Ἰλ. γ, 399· παρὰ πνέω, ψ, 605· «παρθενικῶς ἀνάλακ-θας ἡπεροπνεύειν» Ἀπολ. Ρ. 3, 563· «ἡπεροπνεύειν· ἐξαπατᾶν καὶ ψεύδεσθαι· ἡτοι παραλογίζεσθαι» Πούχ.
- Ἑπεροπνέω, ἰδους, π. ἡ (ἰδ' ἡπεροπνέω), -τέ-γνη· ἡ τοῦ ἐξαπατᾶν, ποιητ. ἐν Στράβ. 1, 17.
- Ἑπείσασθαι, μ. ἀορ. α. τοῦ ἡπίζομαι.
- Ἑπήςσις, εως, ἡ (ἡπάζομαι)· τὸ ἐμβολώνειν, «τὸ τῆς ἡπήςσεως ὄργανον ἡπητήριον» Εὐστ. 1647, 60.
- Ἑπητήριον, καὶ ἡπητήριον, τό· α) ἡ βελὸν ὅ· ἡς ῥάπτουσιν, ἡ βελὸν μεθ' ἡς μπαλῶ-νουςι τὰ ὑποδήματα, κοιν. σουδλίον, σκα-ροράριον· «τὸ σουδλίον μεθ' οὗ ῥάπτουσι τὰ βυσσάρια» Σουτθ. ἴδε καὶ ἀκιστήριον Πούχ. πλ. ἡπητήριον, εἰκασ. ἀντί τοῦ ἡπατήριον, ὁ ἴδιος.

- Ἑπητής, οὐ, ὁ· ἀκίστωρ, ῥάπτης, διορθω-τής, μπαλωματὴς Βατραχ. 183· θεωρεῖται παρὰ τῶν Ἀττικιστῶν ὡς μτρ. λέξ. ἀντί τοῦ ἀκιστῆς Λοδεκ. Φρόν. 91, καὶ ὁμ. ὑπάρ-χει ἐν καλοῖς χειρογρ. τοῦ Ξεν. Κυρ. 1, 6, 16.
- Ἑπήτρια· θηλ. τοῦ προηγ. ἀκίστρια, ῥά-πτρια· «Κωδηλίνη, ἡπήτρια» Πούχ.· «Ἀκί-στρια ἀττικῶς, ἡπήτρια Ἑλληνικῶς» Μοτρ. 48.
- Ἑπήτριον· ἰδ' ἡπητήριον.
- Ἑπία λέω· θερμαίνομαι, ἔχω θερμῇ, πυρε-τόν· «ἡπιαλὼν γὰρ οἶκαδ' ἐξ ἱππασίας βα-θίζων» = «βιγοπυρέτω περιπεσόν» Ἀριστ. Ἀχ. 1164· «ὅμοιον δὲ εἴκειν ὥσπερ τοῖς ἡ-πιαλοῦσιν, οἱ ἅμα τῷ βιγοῦν διψῶσι» Ἀ-ριστοτ. προβλ. 27, 2.
- Ἑπιάλης, ἡτος, ὁ· ἐπιάλης, κοιν. μῶ-ρα· «ὁ ἐπιπύτων καὶ ἐφύρπων τοῖς κοιμα-μένοις δαίμων» Β. Ἀν. 42, λέγεται δὲ καὶ ἡπιάλης Εὐστ. 1687, 52.
- Ἑπίαλος, ὁ· 1) κακὸς πυρετός, ἄλλ. βι-γοπύρετος· μετὰ ἡ ἄνευ τῆς λέξ. πυρετός· «βίγος πρὸ πυρετοῦ» Πούχ. ὁ κακοῦλης πυ-ρετός· «ἡπιάλος πυρετός ἔχει» Ἱπποκρ. 266, 35· «ἡπιάλους καὶ πυρετοὺς πολυχρο-νίους», καθόσον θηλ. «πυρεττοῦσι τε καὶ βι-γοῦσι, καὶ ἀμφοτέρων αἰσθάνονται κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἐν ἅπαντι μορῇ τοῦ σώμα-τος» Γαλην. τ. 7, 132, αὐτὸν τῷ βιγοπύ-ρετον Β. Ἀν. 42· ὀνομάσθη δὲ ἡ ἀπὸ τῆς ἁλός, «ἡπίας μὲν φαινόμενης, χαλεπῆς δὲ κατὰ τὰς ταράχας αὐτῆς ὑπαρχούσης», ἡ «παρὰ τὸ ἡπῶς καὶ πρῶτος ἀλακτεῖν» κατὰ Π. Αἰγ. 2, 25· Ἑθεραπεύετο δὲ ἡ νόσος αὐ-τῇ διὰ τῆς πόσεως ὑσκαύμου, θηλ. βοτά-νης τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ οἴνου· «τρία δὲ ἡ τέτταρα ποθέντα σὺν οἴνῳ, ἡπιάλους πυρε-τοὺς θεραπεύει» Διοσκ. 4, 69· 6) μτρ. φυ-χρός ποιητής, ὁ βίγος προξένων εἰς τὰς ἀη-δόνας ποιητῆς· «ἀηδόνων ἡπ.» Φρόν. ἐν Ἀθην. 2, 44.
- Ἑπιάλ-ωδης, 2· ὁ ἔκ τοῦ ἐ(δους) τοῦ ἡ-πιάλου πυρετοῦ, -πυρετός, εἶδος πυρετοῦ· «ὁ μετὰ φρίκης καὶ βίγους γινόμενος» Ἱπ-ποκρ. 1127.
- Ἑπίαμα, τό· φάρμακον Ἑρ. 3, 130, ἱσφ. γρ. ἀντί ἡπια μετά.
- Ἑπιάω, μέλ. ἄσω, ἰων. ἡσω (ἡπίω), π. ἀορ. α. ἡπίζην, ἡπιάθην· καταπαράδω, κα-θησυχάζω Σχολ. Λειψ. εἰς Ἰλ. α, 116, ἀρχ. λέξ.
- Ἑπιδανός, 3· ἀπιδανός.
- Ἑπιο-δίνης, 2 (δινέω)· ὁ ἡπῶς καὶ γλυκὰ στρεφόμενος· «βλαφάρων ἡπιουδίνων» Ἀνθρ. 5, 250.
- Ἑπιό-δωρος, 2 (δωρῶν)· ὁ δίδων δῶρα ἡ-πια ἢ πρὸς καταπαράδωσιν, φιλόφρων, εὐμενής, ἰδ. περὶ τῆς μητρὸς· «ἔνθα οἱ ἡπιόδωρος ἐν-αντίη ἡλυθε μήτηρ» Ἰλ. ζ, 261, θηλ. «πρα-γντικὰ δωρομένη κατὰ τὴν παιδοτροφίαν» Σχολ. ἐπιθ. τῆς Κύπριδος Σησίχ. ἐν Σχολ. Εὐρ. Ὁρ. 249· ἐπιθ. τῶν Μουσῶν Ὀσκ. ἀλ. 4, 7, ἐνι τοῦ Ἀσκληπιοῦ Ὁρρ. Ὀρν. 67, 3.
- Ἑπιο-δότης, οὐ, ὁ (δίδωμι)· ἡπιδώτορ, ἐπιθ. Ἀσκληπιοῦ Ὁρρ. εἰς Μοῦσ. 37.

Ἡπιό-θωμος, 2 (θυμός)· πρῶτος, ἡμέρος, ἡ-
πιος Ἄνθ. Πλαν. 65. Ὀρφ. ὕμν. 58, 15.

Ἡπιόλης, ὁ ἴδ' ἡπιόλης.
Ἡπιόλιον, τό ὕψος τοῦ ἡπιόλης, βιγοπου-
ρίτιον Ἡσύχ.

Ἡπιόλος, ὁ α) ἡ περὶ τὸν λόχον πατομένη
καὶ κατομένη πεταλοῦσα· «ὁ περὶ τὸν λόχον
πατόμενος» Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 27, ὅπερ ὁ
Βέγκι γράφει. ἡπιόλος, καὶ ἀναφέρει ὡς δι. γρ.
ἡπιόλης, ἡπιόλης· 6) = ἡπίαιος, οὗ τὸ
ὕψος. ἡπιόλιον ἀπαντᾷ Ἡσύχ.

Ἡπιό-μητις, ὁ, ἡ (μητις)· ὁ ἡπιον, μαλα-
κον φρόνημα ἔχων Γρ. Νάξ. 112.

Ἡπιό-μοιρος, πν. 2 (μοῖρα)· ὁ ἔχων μοῖ-
ραν ἡπίαν, ποιητ. ἐν Ἀθην. 12, 512.

Ἡπιό-μυθος, 2 (μῦθος)· ὁ ὁμιλῶν πρῶτος,
μαλακὰ Μάξιμ. περὶ καταρχ. 68.

Ἡπιον, τό· ὑπόλις Τριφυλικῆς, ἢν Ὁλαιοὶ
προσελάθοντο· τὸ ἔθνικόν Ἡπειῶν Στ Βυζ.
Κατὰ Ξεν. Ἡπειον, καθ' Ἡρ. Ἐπιον, κατὰ
Παλλῶδ. Αἰπίον.

Ἡπιόνη, ἡ α) οὐχ. τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ μή-
της Ὑγείας, Ἰασοῦς, Ἀκισσοῦς, Πανακείας,
θεᾶ τῆς ὕγείας ἢ κάλλος τῆς καταπραΰνσεως
τῶν πόνων Ἄνθ. 6) ὁν. πλοῖου, ἐπιγρ.

Ἡπιος, 3, παρ' Ἡσ. 0ε. 407 καὶ τοῖς ἀπτ.
συνήθ. 2 (συγγ. τῶ ἔπος, εἰπεῖν, «ὁ ἐν λόγῳ
πάντα ποιῶν» Ἐτ. Μ. 434, 17· διὰ καλῶν
λόγων καταπραΰνων καὶ διὰ μαγικῶν ἐπι-
θεῖν τοῖς πόνοις μετρίζων· κυρ. ρίζ. τὸ
ἡκα ἴδ. Σακκελ. Ἀνώμ. σ. ιζ') α) πρῶτος, ἡμέ-
ρος, προσηγνῆς, μαλακός, καλός, εὖνους, εὐ-
μενής Ἡσύχ. Περὶ ἡγεμονίων, παράκειται ὅς
τὸ πρόφρων καὶ ἀγανός Ὀδ. 6, 230·

«πατὴρ ὡς ἡπίος ἦεν», 6, 47 συγγ. «ἐθέλω
οὐ τοι ἡπίος εἶναι» Ἰλ. 9, 40· «εἴ μοι Ἀγα-
μέμνων ἡπία εἰδείη» = ἐάν τῳ εὖνους ἔμοι·

Ἰλ. 9, 40· προλ. Ὀδ. ν, 403, σ, 39· «ἡ-
πια θῆνα οἶδες» Ἰλ. 8, 361· «οὐτω καὶ ἐπι-
θεῖω, ἴλωες, εὐσπλάγχχνος» «θεὸς ἀνθρώποι-
σιν ἡπιώτατος», δηλ. ὁ Διόνυσος Εὐδ. Βαχχ.
801· «σοῦτ' ἄρας αὐτοὺς ἡπίους ὅ' ἡμῖν μο-
λεῖν» Σοφ. Φιλ. 728· τοῖς ἀνθρώποις Ἀ-
ριστ. σφ. 879. Περὶ χαρακτῆρος, ἀπαθῆς,
ἀτάραχος, μαλακός, ἀντιθ. τῷ ὀργίλῳς,
σκληρός· «ἡπιοὶ ὄργαι» Εὐδ. Τρ. 53· «τὸ
ὀργιζόμενον τῆς γνώμης πρὸς τὸ ἡπιώτερον
καὶ ἀειέστερον καταστήσασιν ὅσων. 2, 59· -
μῦθος Ὀδ. ν, 327· φωνή Ἀθην. 8, 342·

«τὸ κνίγος γέγονεν ἡπιώτερον» = ἡλαττώθη,
ἔγενεν ἡττον ὀχληρὸν Πλάτ. Φαιδρ. 279·

6) ἐνερ. ὁ καταπραΰνων, καθισχυρίζων, ἱα-
τροῦν· «φάρμακα Ἰλ. 8, 218· «πράξεις ἡ-
πίων ἀκεσμάτων» Αἰσχ. Πρ. 480· «ἡπια πύλ-
λα» Σοφ. Φιλ. 691, Πρ. 3, 130. Τὸ δὲ «ἡ-
πιον ἡμᾶρ» μετ' ἀπαρ. = ἡμέρα ἐπιτηδεῖα,
εὐνοῖα εἰς τὸ νᾶ πράξῃ τίς τι, ἀντίστοιχῇ
πρὸς τὸ ἄρμενος Ἡσ. ἔρ. 789· γ) ἐπιθ. Ἀ-
σκληπιοῦ Λυαόφρ. ἐπίρ. ἡπίως = πρῶτος, εὐ-
νοϊκός, μαλακός· «ἐννέπειν Σοφ. Πλ. 1431,
συγρ. ἡπιωτέρως Δημ. 56, 44· προλ. Πλούτ.
Τιμόλ. 7, ὅπου ἡ ἀντιθ. εἶναι «ἡ ὀργή πα-
ρῶμενον».

Ἡπιότης, ἡτος, ἡ πρῶτης, μαλακότης, ἡμέ-
ροτης, φιλανθρωπία Ἰώδ. κατ' Ἀπ. 455, 37·

Ἡπιό-φρων, ὄνος, ὁ, ἡ (φρήν) α) εὐμενής
φίλα φρονῶν Ἑταπδ. ἐν Σχολ. Ἀριστοτ. 3
4, 507· 6) ἐπιθ. Ἀσκληπιοῦ, ἐπιγρ.

Ἡπιό-χειρ, εἰρος, ὁ, ἡ (χείρ)· ὁ ἔχων χεῖ-
ρα ἡπιον, καταπραυντικήν, θεραπευτικήν, οὐ-
τω καλεῖται ὁ Ἀπόλλων ἐν Ἀνθ. 9, 525, 8·

Ἡπιό-χειρός, 2 (χείρ)· τῷ προηγ. - ὀγδὼ
ἢ μὲ ἡπίαν, μαλακὴν χεῖρα χορηγουμένην
Ὀρφ. ὕμν. 22, 84.

Ἡπιόω = ἡπιάω α) ἐλαφρύνω, καταπραΰνω
γλωσ. 6) ἀμτθ. ἀποθνήσκω ἐλαφρύνειν, εὐ-
μενῶς κατὰ τὴ καλλίτερᾳ· «τῷ σώματι ἡπιώ-
σε» Ἰπποκρ. 1147.

Ἡπιστέαντος, ἰων. γ'. πλ. παρτ. τοῦ ἐπὶ
σταμαί, ἀντί τῆς ἰσταντος.

Ἡπίως ἐπίρ. τοῦ ἡπίος, ὁ Γε.

Ἡπιωτέρως, ἐπίρ. συγρ. τοῦ ἡπίος.

Ἡπλωμένως, ἐπίρ. ἐκτεταμένως Ἡσύχ.

Ἡ-που, ὀρθότερ. γράφ. χωριστά· ἡ βεβαί-
ως, ἡ ἴσως, ἡ μήπως, ἡ τάχα Ἰλ. ζ, 438,
Ὀδ. λ, 459, μετὰ συγκριτικόν, ἡ μάλλον.

Ἡ-που, ὀρθότερ. ἡ που· - ἡ α) ἀληθώς, τῷ
ὄντι, βεβαίως, πάντως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προ-
σθ' τον ὑπόθεσιν τινα πρὸς ἐπιβεβαίωσιν, ἐνί-
σχυσιν Ἰλ. γ, 43, π, 830· 6) εἰς τὰς ἐρωτ.
πρωτάσεις ἐπιτείνει τὴν ἔμφρασιν αὐτῶν,
κοιν. τὸ λοιπόν· θενεῖνα οὕτως· Ὀδ. ν, 234.

Ἡπόη, ἡ φωνή Ἡσύχ.

Ἡπύω, ὡς, ἡ τῷ ἡγ., λέξ. πλασθ. ὑπὸ τῶν
γρμ. πρὸς παραγ. τοῦ βριθήντος Σχολ. Ἰλ.
ν, 521.

Ἡπύω, ἐπ. ὁ, ἀντί τοῦ (μὴ ἀπαντῶντος βέ-
βαια) ἡπύτης (ἡπύω) ὁ κηρύξ, φωνητής,
βυητής Ἡσύχ. ἐπιθ. ὁ, ἡ, μεγαλόφρωνος,
ὀφίφρωνος, δυνατὰ καὶ καθαρὰ φωνῶν, ἐπιθ.
τοῦ κήρυκος· «στὰς ἐν μέσσοις, μετεφών. ν
ἡπύτα κήρυξ» Ἰλ. η, 381· Τρίτων ποιητ.
ἐν Αἰλ. Ζ. Ἰ. 13, 21· πάντως Ὀπκ.
κυν. 2, 136· «ὀργίξ Κ. Σμ. 6, 170.

Ἡπυτιδής, ὁ πατρων. τοῦ ἄγρ. «Ἡπυτος,
κηρύξ Ἰλ. ρ, 325.

Ἡπυτον, τό ὄρος Θράκης· παρὰ τὸ ἐκεῖ τὸν
Πρωτὰ ἡπύειν Εὐστ. 686, 24

Ἡπύω, μέλ. ὕψος, διαρ. ἀπύω, ὁ ἴδ. Πίνδ.
καὶ τραγ. εἰς τὰ λυρ. μέλη (ἔπος, εἰπεῖν)
α) φωνῶν, πράξω μεγαλοφώνως, δυνατὰ
«ἡπ τινὰ μέγαλα» Ὀδ. ι, 399· «-φωνῇ πε-
ρσιθεῖν» Ἀπολ. Γ. 4, 71· «ἰαλεμῶ πρὸς
ὀκνόντας» Εὐρ. Τρ. 1304· ὁ. ὅταν τις προ-
καλῇ θεόν τινα πρὸς βοήθειαν Πίνδ. Ὀ. 1,
116· προσφωνῶ Ὀδ. κ, 83· προσκαλῶ, προσ-
καλῶ τινα διὰ τὴ Πίνδ. Π. 10, 7· καλῶ, ἀ-
νομαζῶ Σοφ. Αἴ. 887. Καὶ μὲ διπλ. αἰτ. «τί
με τῷδε χρόνῳ ἀπύεις» = οὐα τί μὲ ὀνομάζεις
ταῦτο Εὐρ. Ὀρ. 1253· «πῶθεν πατὴρ ὄνομα
ἀπύεις» = πόθεν γινώσκεις τὸ ὄνομα τοῦ
λέγεις Αἰσχ. Πρ. 593. Καὶ μὲ δοτ. τοῦ προσ.
καὶ αἰτ. πράξω. «θεῖνά λατῶ» Ἀπολ. Ρ. μὲ
δοτ. καὶ ἀπαρ. Εὐρ. Τρ. 776. Καὶ μὲ πλάγ.
ἐρωτ., Βαχχ. 984. Ἀδοι, ἀγγέλλω· «βρο-
ταῖς ἀοιδῶν» Ὀρφ. 6) ἀμτθ. ἡγῶ, φωνῶ·
αἰσμεν Ἰλ. ζ, 399· «φώμειξ Ὀδ. ρ, 271·
κύνων Ἡσ. (τὸ υ τοῦ ἐν. βρ. χύ)· παρὰ

Μόσχ. ὁμοίως μακρὸν μεταξὺ δύο μακρῶν συλλαβῶν ὁ μέλ. πάντ. μακρ.).
 Ἡρ, Ἡρᾶς, ὁ α) υἱὸς Ἀρμενίου Πλάτ. πολ. 10, 614 ὁ Ἡρ, ὁν. κύρ. Ἐβραϊκὸν Σουδ.
 Ἡρ, ἥρος, τὸ π. συνηρ. τοῦ Ἡρ, οὐ εὐχρ. μόν. ἡ γεν. καὶ δυτ. ἰδ' ἔαρ.
 Ἡρᾶ α) γ. ἐν. παρτ. τοῦ Ἡρᾶν ὁ βοιωτ. ἀντὶ ἥρω, ὁ. ἐν. μ. ἀορ. ἁ. τοῦ αἶρω Ἀριστ. Λχ. 913.
 Ἡρᾶ, ἀορ. ἁ. τοῦ αἶρω, καὶ ὁ. ἐν. ἀορ. ἁ. τοῦ αἶρω, ἥρᾶ ἀντὶ ἥρω, ἐπ. ἀντὶ ἥρω, Ὁδ. ω, 33.
 Ἡρα, μόν. ἐν τῷ ἥρα φέρειν τινί, καὶ ἐπὶ τινί, ἡ ἐπιφέρειν τινί = προσφέρω εἰς τινά τι ἀρεστὸν, κάμνω πρὸς τινά καλόν, ἐυεργετίζω, τοῦ κάμνω τὴν χάριν, προσφέρωμαι φίλως, ἐνοικίως, χαρίζομαι τινί, βοηθῶ τινά Ὁδ. γ, 164 "θυμῷ ἥρα φρονεῖς" = εὐχαριστοῦντες, τέρποντες εἰς τὴν ψυχὴν των Ὁδ. ξ, 132 "ἥρα φέρειν τινί" Ἀπολ. Ρ. 4 41 "ἥρα φέρειν τινί" = τιμᾶν τινά κ. Σμ. 9, 29. Ἐπιτοή κατ' ἐννοίαν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ χάριν φέρειν, χαρίζεσθαι, μεταχειρίζ. οἱ μὲν τὸ ἥρα ὡς τὸ χάριν, καὶ τὸ συντάσσ. μετὰ γεν. "τίον α' ἐπέντες ὀδοῖται ἥρα φιλοφρονεῖς" = χάριν τῆς φιλοφρονείας τοῦ Καλλ. ἀποσπ. 41 "τίνος ἥρα γ" = χάριν τίνος; Ἀνθ. Πλαν. 299 "ἥρ' ἀρδίων" Ἀνθ. 15, 263 (κατὰ τὸν Ἡρόν. οὐσ. ἥρ = ἐπιθυμία, ὁ Ἀριστάρχ. ὑποθέτει ἐπὶν. ἥρος) πρὸλ. ἐπὶ τῇρα καὶ Βουτρί. λεξ. 1, σ. 88 εἶνε συγγ. τοῖς ἥρω, ἀνέσω, ἄρμενός, ἐπιθυρανός).
 Ἡρα, ἰων. Ἡρη, λατ. Juno, Hera ἡ βασίλισσα τῶν θεῶν, θυγ. τὴν Ἡρόνην καὶ τῆς Ἡρας ἀδελφὴ καὶ συζ. τοῦ Διὸς Ἰλ. συχ. παρ' Ὀμ. ἐρίεις δὲ συνηθ. πρὸς τὸν Δία διὰ φιλαργίαν καὶ ζηλοτυπίαν, ὠφελῆς καλλομένη καὶ μεγαλοπρεπὴς, ἐν τῇ Ἰλ. ὑπέρμαχος τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῶν ἑιδ. λευκώλενος, χρυσοπέδιλος παρ' Ὀμ. εἰς ταύτην ὠρρίζοντο ἐν Ἀθήναις αἱ γυναῖκες "νῆ τὴν Ἡραν", ὡς πολλὰ παραδύσεις καὶ αὐτὸς ὁ Σωκράτης Σεν. ἀπομ. 1, 3, 5. Κατὰ Πλάτ. παράγεται ἐκ τοῦ ἐρατή, Ἡρατ. 46, ἡ ἀλλήγορ. ἐκ τοῦ ἀήρ.
 Ἡραεύς ἰδ' ἐπομ.
 Ἡραία, ἡ πόλ. Ἀρχαίας Σεν. κατ. Ἡραεῖς, ἑών, οἱ Σεν. Ἡραῖς Θουκ. Ἡραεῖς Πλούτ. Ἡραίοι (ἀπολ.) Βοιωτ. Ἡπυρ.
 Ἡρατᾶ ἡ Ἡρατᾶ, τᾶ α) ἱερά, ἡ ἐοῦσὶ τῆς Ἡρας Πανσ. 6) Ἡρατᾶ, ὅρη κατὰ τὴν Σικελίαν Διόδ.
 Ἡρατεὺς, ὥς, ὁ υἱὸς Λυκάονος Πανσ.
 Ἡρατῆων ληρῶ Ἡσυχ.
 Ἡρατῶν καὶ Ἡρατῶν, τᾶ, ὁ ἡλ. ἱερὸν α) ὁ ναὸς τῆς Ἡρας μεταξὺ Ἀργεῶν καὶ Μυκηνῶν, ἐν ᾧ ἦν τὸ τοῦ Πολυκλείτου ἀγαλμα τῆς Ἡρας Ἡρ. Θουκ. 6) Ἡρατῶν τείχος, πόλ. ἐν Θράκη, οὗτινος οἱ κατ. Ἡρατῶν Ἡρ. Πρωτοεῖται Στ. Βαζ.
 Ἡρατῶν, 3) α) ἀνδρῶν εἰς τὴν Ἡραν, ὡς ναυεῖς, τείχος Ἀθῶν 6) μετ. ἥρ. ζωή = ἡ βασιλικὴ ζωὴ Εὐστ. 81, 38.

Ἡρατοτεῖχες ἰδ' Ἡρατῶν.
 Ἡρατῆς, ἰδὸς, ἡ α) ὁν. Ἑλλ. γυν. Ἡπυρ. 6) θυγ. τοῦ Μαιεδ. Διοφάντου Διόδ. γ) κόρη, ἐν Κερκύρα, Ἡπυρ.
 Ἡράτῃς, ὡς, ὁ ὁν. κύρ. Χαρτ. Βοργ. 10, 31.
 Ἡρατῆκος, ὁ Ἀιγύπτιος φιλόσοφος Φωτ.
 Ἡρατῆς, συ, ὁ ὄρμος ἐν Σάμῳ Ἀθῶν.
 Ἡρατῆς, ἰδὸς, ἡ, ὁ ἡλ. χώρα χώρα τῆς Ἡραίας Πανσ.
 Ἡρατωμένως, ἐπὶ τῷ ἀρατῶν Σχολ., Ὁππ. ἀλ. 548.
 Ἡρατῶν, ὄντος, ἡ ὄντος, ὁ πατ. Ἡρα = κλείτου Δ. Λασρ. 9, 1, Σουδ.
 Ἡρατῆας, ὁ ἱπποκόπ. Ἀλεξανδρείας Γ. Συγκλ. 361.
 Ἡρακλῆς, συνηρ. Ἡρακλῆς, ὁ (γεν. ἑούς, ἐπ. ἡς, ὄρω. Ἡρακλῆς, αἰτ. Ἡρακλῆ Σορ. Τρ. 476, Πλάτ. Φαίδ. 89, Ἡρακλῆν, μτγν. Πανσ. Ἡρακλῆν Ἀπολ. Ρ. κλ. Ἡρακλῆς μτγν. δὲ καὶ Ἡρακλῆς, πλ. ὁν. Ἡρακλῆς Πλάτ. ἰδ. τὴν κλῆσ. ἐν Β. Ἀν. 979, Ηρακλῆς, Herculi) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἐνδοξος ἥρως ἀπὸ Ὀμ. "Ἡρακλέους ἀτλήαι ἡ κίονες" Πινδ. Π. 10, 3 παρὰ Πινδ. μετ. ἐπὶ τοῦ ὁσάτου ἄκρου, τοῦ ἀνωτάτου βαθμοῦ, Ὁ. 3, 79 καὶ παρ' Ἀριστ. σφ. 1030 καὶ ὁ κάλλιτος βόλος ἐν τοῖς κύβοις ἔκαλειτο Ἡρακλῆς ὡς ὅρκος νῆ τὸν Ἡρακλῆα = μὲ τὸν θεὸν Ἀριστ. θεσμ. 26 κλ. ὁ Ἡρακλῆς ἐπιφ. σχετλιαστικὸν παρ' Ἀριστ. Σεν. "Ἡρακλῆς, ἐπιφωδεῖμα σχετλιαστικόν" τὸ δὲ Ἡρακλῆς κλητικὴ πτώσις, ὡς περὶ τὸ ὁ Ἀδάμιος διαφέρει Σουδ.
 Ἡράκλεια, ἡ α) ποίημα τοῦ ποιητοῦ Ἡρακλῆος, ἐν ᾧ ἐξυμνοῦντο αἱ πράξεις τοῦ Ἡρακλῆος Ἀθῶν. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἡρακλειᾶς, αὐτὸς Ἀδελφ. παθ. 6) ὁν. πολλῶν Ἑλλ. πόλεων ἰδ. 1) ἡ γνωστὴ ἐπὶ τῆς Σικελίας Σπαρτιατικὴ ἀποικία Ἡρ. καὶ Διόδ. 2) Σπαρτιατικὴ ἐν Θεσσαλίᾳ ἀποικία, συνηθ. ἡ ἐν Τραχίνι ἡ Τραχινίᾳ καλούμ. Θουκ. 3) ἡ ἐν τῷ κόλῳ τοῦ Τάραντος ἐν Ἰταλίᾳ Σερὰδ. 4) ἀποικία τῶν Μεγαρίων ἐν Πόντῳ περίφημος διὰ τὰ κάρνα αὐτῆς, κατ. Ἡρακλειώτης Θουκ. ἐπὶ 6) Ἡρακλειώτης, ὁ, καὶ Ἡρακλειώταις, ἰδὸς, ἡ π. χ. οἶκος, παρὰ Θεόφρ. ἀλλὰ καὶ Ἡρακλειώτικος, 3, ὡς καρκίνος Ἡρακ. Ἀριστοτ. παρὰ Ἡρακλειώτικη, καὶ οὐσ. ἡ Ἡρακλειώτικη, ὁ ἡλ. παρὰ Θεόφρ. γ) Ἡρακλῆα λίθος = ὁ κοιν. μαγνήτης, ὅπου τῶν ἀρχαίων ποτὶ μὲν ἱτακίζετο πρὸς τὴν λίθον μαγνήτην καὶ λίθον Λυδῶν, ὅτε δὲ διακρίνεται Πλάτ. Ἰων 533. Οἱ ἀρχ. γραμ. παράγουσι τὴν λέξ. ἔξ Ἡρακλῆας τινὸς ἐν Λυδίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Μαγνησίας, περὶ ἧς οἱ γίωγραφοὶ οὐδὲν γνωρίζουσι, κατ' ἄλλ. ἐκ τῆς Ἡρακλῆας ἐν Πόντῳ ἡ ἐν Σαμοθράκῃ. Κατὰ Βούττ. (Μουσ. ἀρχαιολ. 1808 τ. 2, 44) ἀνορύσσθαι ὁ λίθος ἐκ τῆς αὐτοῦ δυνάμεως, ὅπως φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ τινισμοῦ αὐτοῦ Ἡρακλῆα λίθος ἐν χειρογράτῳ δὲ συγγίσει πρὸς τὴν πόλ. Ἡρακλῆαν, καὶ ἱστοῖσθαι συμφώνως ταύτῃ. Ἐπὶ τῆς ἰδέας ταύτης συνηγορεῖ ἡ γενικὴ ἐκφρα-

αἱς Ἡρακλεία λίθος, ἐν ᾗ κατὰ τὴν ἐκ τῆς πόλ. παραγωγήν ἔπρεπε νὰ ᾔνε Ἡρακλεώτις λίθος, ὅπερ ἐντυχθὲν εὐρίσκεται Πλατ. Ἰων 535' δ) εἶδος φυτοῦ ἐκ τοῦ γένους τῆς σιδη-ρίτιδος, κατὰ τινὰς ταυτὸν τῷ λιθοσπέρ-μῳ Διοσκ.

Ἡρακλείας, ἄθος' ἴδ' ἀνωτ. α).

Ἡρακλείδης· α) υἱὸς Ἡρακλέους ἡ ἀπόγο-νος αὐτοῦ, ἀπὸ Ὁμ. γενικ. Ἰλ. 6) ὄν. πολλ. Ἑλλ. Ἡρ. ἰδ. φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς ἐπὶ Ἀλεξ. τοῦ μεγάλου ἐκ τῆς ἐν Πόντῳ Ἡρα-κλείας Δ. Λαερ. ἐνθα καὶ πολλοὶ ἄλλοι Ἡ-ρακλείδαι συγγραφεῖς ἀναφέρονται· ἐπὶ θ. Ἡ-ρακλείδεις, 3 Γαλην.

Ἡρακλείου ξανθίας, οὐ, δ' δηλ. Ξανθίας καὶ Ἡρακλῆς συγγράμῳ Ἀριστ. βάζρ. 499.

Ἡράκλειον, τό· οὐδ. τοῦ κατωτ. α) νὰς τοῦ Ἡρακλέους Ξεν. καὶ Ἡρακλείων Λόβεκ. Φρον. 369' ὁ πλ. τὰ Ἡράκλεια = ἡ ἐορτὴ τοῦ Ἡρακλ. Ἀριστ. βάζρ. Ἡράκλ. ὕμνῳ Δημ. 368, 11' 6) ὄν. πολλῶν πόλεων καὶ ἀκρωτ. ἐν Ἰταλίᾳ, Κρήτῃ, Συρίᾳ, κλ. Στραβ. ἰδ. ἡ ἐν Καμπανίᾳ πόλ. γ) φυτὸν τι, εἶδ. ὁ-ρειγάνου Θεόφρ. Ἰ. Φ. 9, 12' 4) μυθώδης ποτήριον τοῦ Ἡρακλέους Ἀθην. 11, 38.

Ἡράκλειος, 3 καὶ 2 Σοφ. Τρ. 51, ἰων. Ἡ-ρακλήϊος Ἡρ. Ἡρακλήϊος· ὁ τοῦ Ἡρακλέους, ὁ εἰς τὸν Ἡρακλ. ἀνήκων, ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ Ἡρακλ. ὑπὸ τοῦ Ἡρακλ. πρᾶχθεις, ὁ κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπικληθεῖς· ὁ πλ. α-ῶνος, ἔξοδος, φρήν Σοφ. τέκνα, σύμμα-χος κτλ. Εὐρ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. μόν. ἐν τῇ συνδ. Ἡρακληεῖη βίη, δηλ. Ἡρακλῆς, αὐτῷ καὶ παρὰ Θεοκρ. καὶ Μόσχ. Παρατη-ρηταί· δ' αἱ ἐξῆς συνδ. α) Ἡρακλ. λίθος ἴδε Ἡράκλεια 3' 6) Ἡράκλ. λουτρά, θερμαὶ ἱαματικαὶ πηγαὶ διὰ λουτρά Ἀριστ. νερ. 1051' γ) Ἡρ. νόσος = ἡ νόσος ἐπιληψία Ἰπ-ποκρ. 593, 30' κατ' ἄλλ. ἡ μανία Ἑρωτ. τιν. Τὸ δὲ Ἡρ. πάθος = ἡ ἑλεφαντίασις Ἀρισταί. δ) Ἡρ. στήλαι Πίνδ. Ἰ. 4, 3' ἐπὶρ. Ἡρα-κλειώς.

Ἡράκλειος, δ' Ἑλλήνων ὄν. Δ. Λαερ.

Ἡρακλείτειος, 2' ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἡρά-κλειον Πλατ. οἱ Ἡρακλείτειοι = οἱ μνηστῆ-καὶ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Ἡρακλ. Δ. Λαερ. 9, 6.

Ἡρακλείτιζω εἶμαι μαθητῆς ἡ ὁπαδὸς τοῦ Ἡρακλείτου Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φ. 3, 5.

Ἡρακλείτιστος, οὐ, δ' μὲν ἡ ὁπαδὸς τοῦ Ἡρακλείτου Δ. Λαερ. 9, 15.

Ἡράκλειτος, δ' Ἑλλήν τις Στραβ. ἰδ. ὁ Ἡρέσιος φιλόσοφος Πλουτ. Διαγ. Λαερ.

Ἡρακλείως, ἐπὶρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ἡ-ρακλ. Ἡρακ. ἀποθανεῖν Λουκ. Περ. γρ. 33.

Ἡρακλείωτης ἴδε Ἡράκλεια.

Ἡρακλείωτις, ἰδοῦ, ἡ ἴδ' Ἡράκλεια.

Ἡρακλεο-δουκόλοι, οἱ συνοικία Αἰγυ-πτιακῇ Στ. Βυζ.

Ἡρακλεόδωρος· Ἑλλήν τις Ἀριστ.

Ἡρακλεόπολις, ἰωσ, ἡ· α) πόλ. Αἰγύ-πτου ἐξ ἧς Θεοφάνης ὁ φυσικός· 6) ἑτέρα παρὰ τὴν Ἡρακλεόπολιν γ) κατὰ τὸ Κανωδικὸν στῆμα, κατ. Ἡρακλεοπολίται Στ. Βυζ. ὁ νομὸς Ἡρακλεοπολίτης Φωτ.

Ἡρακλεός· κατ. Ἡρακλείας.

Ἡρακλέων, ὄνος· Ἑλλήν τις Στραβ. Ἡρακλεώτης, ὁ, καὶ Ἡρακλεώτις ἴδ' Ἡ-ράκλεια.

Ἡρακλειωτικός, 3' α) τῷ προηγ. ἴδ' Ἡ-ράκλεια· 6) ὁ ἐκ τοῦ Ἡρακλ. ὀνομασθεῖς· -σώφροι = εἶδ. ποτηρίου, ὅπερ ὁ Ἡρακλ. μετε-χειρίζετο εἰς τὰ ταξείδια τοῦ Ἀθην. 11, 500.

Ἡρακλήϊος, ἡ, ὄν, καὶ Ἡρακλήϊος, ἰων.

ἀντὶ Ἡράκλειος.

Ἡρακλήϊς, ἰδοῦ, ἡ· ἔπος ἡρωϊκὸν περὶ τῶν ἔργων τοῦ Ἡρακλ. Ἀριστοτ. ποιητ. 8, ἐκ τοῦ

Ἡρακλῆς, ἔους, ὁ ἴδ' Ἡρακλῆς.

Ἡρακλίσκος, δ' ὄνομα τοῦ Ἡρακλῆς Θεόκρ.

Ἡράκων, ὄνος, ἡ -ων, ὄντος· ἀνδρ. ὄν.

ἐν ἐπιγρ. Μακεδῶν τις Ἀρρ.

Ἡραμίθρης, ὁ· Σὴρ τις Δουκ.

Ἡρανέω· βοηθῶ, χαρίζομαι· ἡρανῶν· βοη-θῶν, χαρίζομενος· Ἡσυχ. παρὰ τὴν ἡρα =

χάριν καὶ βοηθίαν.

Ἡράνθεμον, τό· εἶδος φυτοῦ ὅπερ εἶνε ἡ

ἀνθεμὶς μετ' αὐτῇ κοκκινωπὰ Διοσκ. 3, 154,

ὡσεὶ σύνθ. ἐκ τοῦ ἡρ, συνηρ. τοῦ ἔαρ καὶ

ἀνθεμον.

Ἡρανός, ὁ (ἡρα, γερμ. Herr, ἡρας)· βρασι-λεὺς ἡ βοηθός, παρὰ τὴν ἡρα τὴν μετ' ἐπι-κουρίαι χάριν· Ἑτ. Μ. βρασιλεὺς, ἀρχων,

σκυπός, φύλαξ· Ἡσυχ. «Μηλαὶ ὅταν ἡρα-νον» Ἀπολ. Ἰ. 2, 515 = προστάτην Σχολ.

περὶ τοῦ Ἡσιόδου· Ἡσιόδον πάσης ἡρανὸν ἱστορίης = ὁ γνῶστης πάσης σοφίης Ἑρμη-σίαν. ἐν Ἀθην. 13, 597' ἴδ' ἐπιήρανος.

Ἡραρχικός, 3' ἀπὸ τοῦ ἀληθῶς ἀρχόμε-νος, ἐκ τοῦ Γαζῆ περὶ μνημῶν.

Ἡραρε, γ'. ἐν. ἀορ. 6'. ἐνερ. του ἄρω Ὁμ.

Ἡργμαί, π. παρκ. τοῦ ἀρχω.

Ἡράς, δ' α) ἱατρός Κικιπιδόκης Γαλην. 6)

γαστριμακτικός, συνηρ. ἐκ τοῦ Ἡρέας Ἑτ. Μ.

430; 35.

Ἡρασάμην, μ. ἀορ. ἁ. τοῦ ἔραμαι.

Ἡράσιος, δ' μὴν παρὰ Λάκωνιν Ἡσυχ.

Ἡρεικα, παρκ. τοῦ ἐρεῖδω.

Ἡρδίων, τό· περιφανὲς ἄρμα σκεπαστὸν

Σουδ. ἴσ. ἔσφ. ἐκ τοῦ Ῥήδιον.

Ἡρέας· ἴδ' Ἡράς.

Ἡρεισα, ἀορ. ἁ. τοῦ ἐρεῖδω.

Ἡρέμα, ἐπὶρ. (συγγ. τῷ ἔρημος) πρὸλ. καὶ

ἀτρέμας) σιγά, βραδέως, βαθμυδόν, ὀλίγον

κατ' ὀλίγον, ἡσυχῇ, πρῶτος, ἱλαρῶς· Ἡρέμα·

ἀτρέμα, ἡσύχως, σχολαίως· Ἡσυχ. ἡτυ-χος ἡσυχος, ἡρέμα, κἀνθων, μή μοι σοφά-ρως χώρει λίαν· Ἀριστ. εἰρ. 81. Πρὸ φω-νῆν, ἡρέμας· συχ. ἡρέμας ἔχει· Πλατ.

Κρατ. 399' ἡρ. ἡρόμην = σιγά, ἐλαφρὰ ἡ-ρώτησα, Πρωτ. 333' - ἐπιγελάων, παρα-μυθεῖσθαι, Φαίδ. 62, 83, ἀντίθ. τῷ σφύ-δρα, Φιλ. 24' - ἀχθεσθαι, ἐπιστ. 13, 362'

ἡρ. περιφέρεισθαι = βραδέως, πολ. 10, 617'

ἡρέμα καὶ οὐκ ὀξὺ βλέπειν· Ἀριστοτ. με-τεωρ. 3, 4' - φέγειν, ἀντίθ. τῷ σφύδρα, ἡθ. Νικ. 4, 5. Καὶ μετ' ἐπὶθ. ἡρ. λευκός,

ἀντίθ. τῷ παντελῶς λευκ., μετεωρ. 3, 4'

ἡρ. δεισιδαιμονέστερος· Δ. Λαερ. 2, 11'

ἴδ' ἡρεμῆς, καὶ ἡρεμαῖος.

Ἑρι-εργής, ὁ ὁ ταμφοῦργος Ἑρῶ. «ὁ τὰ ἥρια ἐργαζόμενος».
 Ἑρι-ὀπλές, ὁ φυτόν, τὸ θάλλον ἐν τῇ ἑαρι Πλιν. ἱ. Φ. 25, 13, 102.
 Ἑριεύς, ὁ ἥριον· ὁ ἐν τῇ τάφῳ νεκρός, ὁ νεκρός Ἑρῶ.
 Ἑρικαπαῖος ἢ Ἑρικεπαῖος, ὁ μυστικὸν ἐπώνυμ. τοῦ Βάκχου ἢ Πριάπου Ὁρφ. Λοθεκ. Ἀγλαοφ. 479.
 Ἑρικε, γ' ἐν. ἐνερ. ἀορ. ε'. τοῦ ἐρείξω Ὁμ.
 Ἑριλλος, ὁ Ἑλλην φιλόσοφος Δ. Λαερ.
 Ἑριμος· ὁρθηρὸς Ἑρῶ.
 Ἑριννα, ἡ περιφνησις Ἑλληνίς ποιητρία ἐκ τῆς ἑσόδου, σύγχρονος τῆς Σαπφούς Σουίδ.
 Ἑρινό-θερμαν, τὸ τὸ ἀνθεμὸν Ἑρῶ.
 Ἑρινό-λόγος, 2 (λέγω) ὁ ἐν τῇ ἑαρι ὁμιλῶν, ἄδων, ὁ τέτις Ἑρῶ.
 Ἑρινός, 3 (ἥρ) ἑρινός· - φύλλα Πλινδ. Π. 9, 47· - λαιμὸν Εὐρ. Ικ. 462· ἥριν. χρόνος· Ξεν. Ἑλ. 3, 2, 10· ἥρ. χειμῶν Δλ. ἱ. 2, 2, 3· ἥρινων, τῶν θυνιδῶν τῶν ἐν τῇ ἑαρι τεταριχουμένων Β. Ἀν. 263· τὸ οὐδ. ἐπιρ. ἀναλόγως τοῦ ἑαρος ἀπὸ τῆς ἑαρι θάλλουσα· Εὐρ. Δαν. ἀποσπ. 3, 3· ἥρινα φωνεῖ χειλιδῶν Ἀριστ. εἰρ. 774.
 Ἑρίον, τὸ (ἑρ) ἑρ. Ἑτ. Μ. «παρὰ τὸ ἐνη-ρῶσαι τῇ γῇ» Σχολ. Θεοκρ. 2, 13· «μνη-μεῖον ἢ τὸ ἐν τῇ γῇ μνημα», ἀρχ. λεξ.· «λόφος γῆς, ἰδ. μνήμα, τύμβος, τάφος Ἱλ. ψ. 126· ἥρ. κενὸν Ἀνθ. 7, 74· συγν. ἐν τῇ Ἀνθ. σπιν. δὲ ἐν τῇ πεζ. «οἷς ἥρια ταῦτά», ἑρρ. ἐπισμας φαίνεται πρὸς θηλυσιν τῆς συγγενείας Δημ. 57, 67· «πατέρων ἥρια» Πλούτ. Θεμ. 9, Λουκ. 0ε, ἐκκλ. 15, καὶ Ἀρποκρ. μετφ. ἥρια τῶν ψυχῶν αἱ βίβλοι· Θεμίστ. λ. σ. 59.
 Ἑρίπε, γ' ἐν. ἐνερ. ἀορ. ε'. τοῦ ἐρείπω Ὁμ.
 Ἑρι-πόλη, ἡ (ἥρι, πόλεως) ἡ τῷ πρῶτῳ βυ-δίζουσα, περιπατοῦσα, δηλ. Ἡώς, ἀλλὰ καὶ περιγραφικῶς ἡ ἡμέρα· «ἄχρι θωδεκάτης ἡριπόλης» Παύλ. Σιλ. 24 (Ἀνθ. 5, 254) = ἡμέρας Σουίδ. τὸ δὲ ἥριπόλην ἐξηγ. ἐπιρ. ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ὁ Ἑρῶ. ὅπου διου-ρῶται εἰς - πότην.
 Ἑρι-πότης, ὁ ἴδε προηγ.
 Ἑρίπη, ἡ Ἑλληνίδ, γυν. ὄν. Παρθέν.
 Ἑριπίδας, οὐ, ὁ Λάκων τις Ξεν.
 Ἑρις, ἡ «Ἑριν» τὴν Ἑριν· Ἑρῶ.
 Ἑρισε, γ' ἐν. ἀορ. α'. ἐνερ. τοῦ ἐρείξω Ὁμ.
 Ἑρίστριον, τὸ (ἑρ) «ἡμέτιον ἥρινον» Ἑρῶ.
 Ἑρί-φακόν· ὁ μνίσκον, Λάκωνες Ἑρῶ, ἐκ τοῦ ἥρι καὶ φάκος, σφάκος.
 Ἑριφανίς, ἰδός, ἡ γυν. ὄν. Ἀθην.
 Ἑριμένως, ἐπιρ. (μετχ. π. παρκ. τοῦ αἵρου) ὑψωμένως, ἐξόχως, ὑπερῶς Πλούτ. 9, 147.
 Ἑρμασμένως, ἐπιρ. (μετχ. π. παρκ. τοῦ ἀρμόζω) ἀρμολύτως, ἀρμολύτως, ἐπιτηδεύεις Διόδ. 17, 19.
 Ἑρως, γεν. τοῦ ἑρ· ἴδε ἥρ.
 Ἑρο-άνοιτα, τὰ «ἐορτὴ γυναικεία, ὅτε τὸ ἑρ ἀνθεῖ» Φώτ. 75, 13.
 Ἑρόδωκος, ὁ ἀνδρ. ὄν. Πλάτ.
 Ἑρόδοτος, ὁ ὄν. πολλ. Ἑλλήνων Πλινδ. κλ. ἰδ. περιφνησις εἶνε ὁ Ἀλκιερ-

νασσεύς, ὁ πατὴρ τῆς ιστορίας, ἀμείβετο τοῦ 5 αἰῶνα π. Χ. ἐντ. ἐπίθ. Ἑροδότος, 3, Στράβ.
 Ἑρόδωρος, ὁ ὄν. πολλ. Ἑλλήνων Ἀριστοτ.
 Ἑρόθεος, ὁ συγγραφεὺς τις Ἑτ. Μ.
 Ἑροιάχαι, αἱ κοιλώματα τῆς γῆς Ἑρῶ. ἴσθ. ἥροιοι, ἐκ τοῦ ἑρ, ἥρα καὶ κῶσι διότι «κόσι» τὰ χάσματα τῆς γῆς καὶ τὰ κοιλώματα Ἑρῶ.
 Ἑρομαί, ὁ. ἥρεσθαι, κόπτεσθαι τὰς ἐρ-χας Ἑρῶ.
 Ἑρομένης, οὐς, ὁ Μακεδὼν τις Ἀρρ.
 Ἑρόκυθος, ὁ α' Ἀδελφίτης τις Ἰπποκρ. 5)
 Ἑρέσιος Ἀρρ. γ) ἥρων ἐν Ἀθήναις Δημ.
 Ἑροσ-άνοιτα, τὰ ἴδε ἥροάνοιτα· ἥροσάνοιτα· ἀνθολογία· ἐορτὴ γυναικεία λαμπρῇ ἀγομένη ἐν Πελοποννήσῳ κατὰ τὸ ἑρ Ἑρῶ.
 Ἑρος, οὐ, ὁ ἥρος· συνθήκη, ἐνεργεία Ἑρος· Ἑρῶ. ὕλιον δὲ πρῶτ. ἥρον· εἰρήνην, ἐξηγ.
 Ἑροσάμανδρος, ὁ Ἑλλην τις Πλάτ.
 Ἑρόστρατος, ὁ περιθότος πομπολήτης τοῦ Ἑρέσιου ναυτοῦ τῆς Ἀρτέμιδος Στράβ.
 Ἑροφάνης, οὐς· Τρωϊκῆς τις Παισ.
 Ἑρόφαντος· τύραννος Παρίου Ἑρ.
 Ἑροφίλειος, ὁ, ἡ ὁ παῖς τοῦ Ἑροφίλου· Ἑροφίλειον ἱερὸν διδασκαλείον Στράβ. 12, 379· «οἱ ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ Ἑροφίλου) κλη-θέντες Ἑροφίλειοι» Γαλην. τ. 8, 156.
 Ἑροφίλη, ἡ· διδύλλης ὄνομα Ἑρῶ. Πανσ.
 Ἑρύφίλος, ὁ· περίφημος ἱατρός ἐπὶ Ἀριστ. τίλους Γαλην. 6) κυνικός φίλος. Λουκ.
 Ἑρόφυτος· Ἑλλην τις Πλούτ.
 Ἑρόχαι, τὰ «τὰ θεοδόσια» οἱ δὲ ἐορτήν οἱ δὲ ἑρῶ Ἑρῶ.
 Ἑρπαγμένως, ἐπιρ. (π. παρκ. τοῦ ἀρπά-ζω) ἀρπακτικῶς, γλῶσσ.
 Ἑρσα, ἀορ. α'. τοῦ ἑρῶ, 1.
 Ἑρσημένως, ἐπιρ. ἴδ. ὁμαρτη.
 Ἑρύγγη, ἡ ἴδ. ἐπὶ. Πλιν. Φ. ἱ. 22, 7.
 Ἑρύγις, ἰδός ὀηλ. ἐπίθ. ἡ τοῦ Ἑρύγου· - εἰς Νικ. ἀλ. 577.
 Ἑρύγιον, τὸ ὅποκ. τοῦ Ἑρύγου, ὁ ἴδ. Ἑρῶ γότανης, ἡ λαχ-νου ἀκανθώδους = Ἑρύγιον Πλούτ. 9, 558.
 Ἑρυγγος, οὐ ἱ. ἐπ. τοῦ ἐκ τῶν ἀκαν-θοφύλων ἡ ἀκανθώδων Νικ. Θερ. 848. Ἀλλ' «ὁ Ἑρυγγος», ἡ «τὸ Ἑρυγγον», παρ' Ἀριστοτ. Ζ. ἱ. 9, 3, φαίνεται ἐκ τῆς προσθήκης «ἐπὶ δὲ οἶον ἥρις», ὅτι εἶνε τὸ γένειον τῆς αἰγός.
 Ἑρύγιον, τὸ ὄν. τόπου Σουίδ.
 Ἑρύγον, ἀορ. ε'. τοῦ ἐρύγομαι.
 Ἑρύγω· μυκῶμαι Ἑρῶ.
 Ἑρύκτες, γ' ἐν. ἀορ. ε'. τοῦ ἐρύκω Ὁμ.
 Ἑρύκαλος, καὶ Ἑρκαλος (Θεοκρ. Ἀδ. 201) καὶ Ἑρῶλος, ὁ ὄν. ὁποκορ. τοῦ Ἑρκαλῆς· Ἑρκαλ. τὸν Ἑρκαλῆ Σώφρων ὁποκορ· στικῶς Ἑρῶ.
 Ἑρκατο, ἰων. ἀντὶ ἥργμνοι ἦσαν, γ'. κλ. πλθ. ὕπερα.
 Ἑρχθην, π. ἀορ. α'. τοῦ ἑρχομαι.
 Ἑρχόμεν, παρ. τοῦ ἑρχομαι ἢ ἑρχομαι.
 Ἑρῶλλας ὀηλ. τοῦ Ἑρῶλος, ἐπιρ.
 Ἑρῶλλας ὀποκ. τοῦ Ἑρκαλῆς ὡς Βάθουλ-

λας, Θράσυλλος, ἐκ τοῦ Βαθυκλῆς, Θρασυκλῆς Εὐστ.
 Ἡρώ, οὗς, ἡ ἡ ἐρωμένη τοῦ Λεάνδρου Ἀνθ.
 Ἡρώ, ὅς, ἐν. παρτ. τοῦ ἀράσκει Ὀμ.
 Ἡρώ καὶ Ἡρώ, γεν. καὶ δοτ. ἐν. ἀντὶ Ἡρώ-
 ως, Ἡρώ.
 Ἡρώδας, γεν. α' Συρακόσιος τις Ξεν.
 Ἡρώδειον, τό, φρούριον τοῦ Ἡρώδου παρὰ
 τὴν Ἱερουσαλὴμ Ἰωσ.
 Ἡρώδης, οὐ, ὁ α' βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων
 37—4 π. Χ. ὅν. δύο Ἑλλ. ρητόρων Πλούτ.
 με ὑπαγεγραμ. ω.
 Ἡρώδακός, 3' ὁ ἀπὸ τοῦ Ἡρώδου, ὁ ἀνή-
 κων εἰς τὸν Ἡρ. Στέφ. νεώτ. εἰς Βενεδ. Ἀ-
 νάλ. 515.
 Ἡρώδιανοί, οἱ αἰρεῖσις ὀρθοσκευτική, οἱ τὸν
 Χριστὸν Ἡρώδην νυμίζοντες ἡ τὸν Ἡρώ-
 δην Χριστὸν, γλωσσ. ἐν χειρὶ βασιλ. κώδ.
 930, Ducange.
 Ἡρώδιανός, α' γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς
 Σουλδ. 6) Ῥωμαῖος ἱστορικός τὸν 3 αἰὼν. μ. Χ.
 Ἡρώδιος, ἄδης, ἡ σὺς, Κ. Δ. Ἰουδαίου βα-
 σιλ. Ἡρώδου Φιλίππου, Κ. Δ.
 Ἡρώειον, τό, ἡρώων μνημεῖον Ἡσυχ.
 Ἡρώ-ελεγετον, τό, ἐνν. μέτρον ἡ μέλος
 οἰστικὸν συνιστάμενον ἐξ ἐνὸς ἐξαμέτρου καὶ
 ἐνὸς πενταμέτρου, γραμ.
 Ἡρώησουσι μελόσουσι Ἡσυχ.
 Ἡρώ-ἱαμβος (ἱαμβος) ἐξαμέτρος μετὰ ἱαμ-
 βων μετρίμ. Τζέτζ. ἱστ. 4, 868.
 Ἡρώϊα, γράμμα ποιήμα Ἡρώϊκον Εὐστ. σ. 4.
 Ἡρώϊα, 3' α' ἀρμόζων, ἀνήκων εἰς Ἡρώϊα
 ὁ ἐξ Ἡρώων συνιστάμενος ἡρ. φιλολ.
 Πλάτ. Κρατ. 398' «εἰς τὴν Ἡρώϊκὴν ἐπανη-
 κται τάξις» Δημ. 60, 9' 6) ἐνν. μέτρον, τὸ
 ἰσάζον εἰς τὸ Ἡρώϊκον ποιήμα, δηλ. ὁ ἐξ ἁ-
 μέτρος Ἀριστοτ. ποιητ. 24' ἡρ. στίχοι
 Πλάτ. νόμ. 12, 958.
 Ἡρώϊκός, ἐπὶρ. μετὰ τὸν Ἡρώϊκόν ἡρ. τε-
 λευτάν. Διόδ. 2, 45.
 Ἡρώϊκώτερον, ἐπὶρ. συγκρ. τοῦ πρῆγ. «ἡ-
 ρωϊκώτερον τῆς μάχης ἀντείχοντο» Θεοφύλ.
 Σιμ. ἱστ. 200.
 Ἡρώϊνη, συνηρ. Ἡρώνη α' ὀηλ. τοῦ Ἡρώς
 Ἀριστ. νεφ. 315' οὕτως ἡ Μήδεα Δ. Περ.
 1022' ἡμιθέος Λουκ. νεκρομ. 15' 6) περὶ γυν.
 ἀποθανούσης ἴδε Ἡρώς 2. Βοίχ. ἐπιγρ.
 Ἡρώϊνός, 3' Ἡρώϊκός Σουλδ.
 Ἡρώϊος, 3' Ἡρώος, Ἡρώϊκός Πινδ. Ὀ. 13, 71.
 Ἡρώϊς, ἱδός, ἡ α' Ἡρώϊν Πινδ. Π. 11,
 7' ἡ Ἀντιόχεια Ἀθην. 1, 14' 6) ὡς ἐπὶ
 ὀηλ. ἀντὶ Ἡρώϊκῃ, ἡ Ἡρώϊδες τιμολ. Ἀπολ.
 Ρ. 1, 1058' ἡρ. ἀοιδῇ Ἀνθ. 9, 504' γ)
 ἑορτῇ ἐν Δελφοῖς «τρεῖς ἄρουοι Δελφοὶ ἐννα-
 κτήριδας κατὰ τὸ ἐξῆς, ὧν τὴν μὲν σπητήριον
 καλοῦσι, τὴν δ' Ἡρώϊδα, τὴν δὲ χάριλαν.
 Τῆς δὲ Ἡρώϊδος τὰ πλεῖστα μυθικὸν ἔχει λό-
 γον, ὃν ἱσχυοῖται οἱ οὐτάδες, ἐκ δὲ τῶν ὁρωμέ-
 νων φανερώς Σομύλης ἂν τις ἀναγώγῃ εἰ-
 κάσκει» Πλούτ. ἡθ. 739.
 Ἡρώϊσσα, ἡ Ἡρώϊν, καὶ συνηρ. Ἡρώσσα
 Ἀπολ. Ρ. 4, 1309.
 Ἡρώϊνη, παρτ. τοῦ ἀράσκει Ὀμ.
 Ἡρώωνος, ὁ μαθηματικὸς Ἀλεξανδρεὺς ἐπὶ

Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου Φαδρ. βιβλ. ἑλλ.
 Ἡρώωνας, ακτος Ἑλλην. τις Ἀνθ.
 Ἡρώωνας ἀνδρ. ὅν. Πλούτ.
 Ἡρώνη, ἡ Ἡρώ Ἡρώϊν.
 Ἡρώο-γονία, ἡ (γυνή) ἡ τῶν Ἡρώων κατα-
 γωγή, γενεαλογία, σύγγραμμα τοῦ Ἡρόδου
 ἴδε Μαρκοςχ. ἱστ. ἀποσπ. 105.
 Ἡρώο-γράφος συγγραφεὺς Ἡρώϊκῶς ποιη-
 ματος Τζέτζ. ἱλ. σ. 29.
 Ἡρώο-λογέω (λέγω) λέγω, συγγραφέω,
 διηγοῦμαι περὶ Ἡρώων Στραβ. 11, 508.
 Ἡρώο-λογία, ἡ ἡ περὶ Ἡρώων διήγησις,
 συγγραφή, πραγματεία Ἀθην. 11, 498.
 Ἡρώων, τό, καὶ Ἡρώων, ἱων. Ἡρώων, τό,
 ἐνν. ἱερὸν, μέτρον α) ναὸς Ἡρώος Ἡρι-
 5, 67' «τὰ ἱερά καὶ τὰ Ἡρώα πάντα» Θουκ.
 2, 17. 3, 24' 6) πλ. ἡ πρὸς τμήν τῶν Ἡ-
 ρώων ἑορτή «τὰ Ἡρ. δεῖπναι» Πλούτ. ἡθ.
 811' γ) μέτρον Ἡρώϊκόν, ὁ ἐξαμέτρος Πλούτ.
 Νομ. 4' ἐκ τοῦ
 Ἡρώος, ἱων. Ἡρώϊος, 3' Ἡρώϊκός «Ἡρώϊς
 ἀρεταί, πομπαί» Πινδ. Ὀ. 13, 49, Ν. 7,
 46' «Ἡρώος ρυθμὸς» Φιλίππου. παλ. 3, 400.
 Ἡρώπτω σκώπτω Ἡσυχ. «Ἡρ. σημαίνει τὸ
 κώπτω» Ἑτ. Μ. 437, 27.
 Ἡρώς, ὡς, ὁ, (δοτ. π. καὶ Ἡρ.) ἱλ. η, 453,
 Ὀδ. θ, 483, ὅμ. Ἀριστ. ὅμν. 1390 καὶ Πλάτ.
 κωμ. ἐν Ἀθην. 10, 442, Ἡρώς ἐν Ὀδ. ζ,
 303 εἶνε δάκτυλος, γεν. Ἡρῶς ἔχουσι μόν. ὁ
 μὲν ὡς Πλάτ. 10, 4, 10, ὅτε ἐν Δημ.
 19, 249, ἀναγνωστ. κατὰ Βέκκ. «τοῦ Ἡρῶς
 τοῦ ἱατροῦ» ἀντὶ τῆς κοιν. γρ. Ἡρώς, καὶ
 θεωρητέον ὡς ὅν. κ. αἰτ. Ἡρῶς, ὁ καρ. ἀπὸ
 τύπος κατὰ Θωμ. Μάτ. ἀλλὰ καὶ Ἡρῶς
 ὑπάρχει ἐν Πλάτ. νόμ. 5, 738' πρὸς. Διόδ.
 Φρύν. σ. 159' Ἡρῶς μὲν βραχὺ ἐν Ἀνθ.
 παρ. 376' ἐν Ἡρ. 1, 167 καὶ Ἡρῶν, ὁ καὶ
 ἐξ Ἀριστ. ἀναφέρει ὁ Σχολ. ἱλ. ν, 428' αἰτ.
 πλ. Ἡρώας, ἀπτ. καὶ Ἡρώς, ὡς ὅμν. ἀνα-
 φέρεται ὁ τύπος οὗτος ὑπὸ τῶν γραμμ. ἐκ
 τοῦ Ἀριστ. κατὰ Πλάτ. Κρατ. 398 ἐκ τοῦ
 Ἡρώς ἡ Ἡρῶν, κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμμ. ἐκ
 τοῦ Ἡρῶς ἡ Ἡρῶν, πάντα ἐσφαλμένα πρὸς.
 Ἡρῶ, καὶ τὸ γερμ. Herr, ἱδ. ἐν τῇ γλώσσῃ
 τοῦ ἔπους τῶν Nibelungen) 1) ἀρχικῶς ὁ
 κύριος, ὁ ἐλευθερὸς ἀνὴρ, ἱδ. ὡς τιμητικῇ
 προσφώνησις πρὸς τοὺς πολέμιτάς «Ἡρώς
 Δαναοί, Ἡρώς Ἀχαιοί» ἱλ. ε, 110, ὅπου ὁ
 Σχολ. ὁρθῶς σημειοῖ, ὅτι πάντες οἱ μαχηταὶ
 προσαγορεύονται Ἡρώες, τ, 34 (ἐνθα πρὸς.
 Σχολ.), 41. 78, Ὀδ. α, 101 καὶ συχνά ἱδ.
 δε οἱ εὐγενεῖς, εὐπατρίδοι, οἱ ἐξέχοντες καὶ
 διακρινόμενοι ἐπὶ γένει, δυναμί, ἀνδρεία
 (πρὸς. Ἀριστοτ. πρὸς. 19, 49, «οἱ δὲ ἡγε-
 μόνες τῶν ἀρχαίων μόνον Ἡρώες, οἱ δὲ λαοὶ
 ἀνθρώποι») ἀλλὰ καὶ ὁ αὐτοὺς Ἀμφιόδοκος
 ὀνομάζεται οὕτως, θ, 483' καὶ ὁ κληρὺς Μού-
 λιος, σ, 424' καὶ οἱ ἀπόλοιμοι Φαίλακες κα-
 λοῦνται Ἡρώες = ἐλευθεροὶ, η, 44' ὁ Ἄνιος
 Θεόχρ. 24, 105. Καθὼς ὅμως ὁ Ὀμήρος ἦδη
 ὀνομάζει τοὺς ἀγωνιστάς τῶν παλαιοῦν Ἡρώ-
 νων «Ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν» ἱλ. ν, 23, ὁ
 δὲ ἀνθρώπος ἀρδύσεται εἰς τὸ νῦν παριστᾷ τοὺς
 παλαιότερους χρόνους ὡς ἀνωτέρους καὶ τρ-

λειωτέρους κατὰ πάντα, οὕτω μορφοῦνται ἢ ἐννοια τοῦ ἥρωος εἰς ὃν τι ὑπερβαίνειν τὸ σύνθηρος τῶν ἀνθρώπων μέτρον, ἐξ ὧν ὁ Ἡσ. ἔρ. 174 τοὺς ἐν θάβραις καὶ ἐν ἱλίῳ πεσόντας μεταθέτει εἰς τὰς νήσους τῶν μακάρων, ὅπου, ὡς μακάριοι ἥρωες πλεονεκτοῦσιν αὐσιωδῶς τῶν λοιπῶν υἱῶν τῶν ἀνθρώπων· «ἀνδρῶν ἡρώων γένος, οἳ καλοῦνται ἡμίθεοι», 158· καὶ τότε ἐμφανίζονται ὡς ὄντα τὴν μέσσην ἔχοντα βαθμίδα μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὡς ἡμίθεοι, ἀπολαύοντας ἰδίας λατρείας, ἰδ. οἱ ἀπὸ θεοῦ τιнос καὶ μητρὸς θνητῆς γεγονότες· οὕτως «ἥρωες θεοῦ» εἶνε ὁ Ἡρακλῆς Πινδ. Ν. 3, 21· «ἀντιθεοὶ ἥρωες», Π. 3, 58· ὅμ. Δίσχυ· «τὴν δευτέραν δὲ κρᾶσιν ἤρωσιν νέμω», ἀποσπ. 46, ὃ δὲ κῆρυξ ἐν Ἄγ. 502 μετὰ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἀναφέρει «ἥρωες τε τοὺς πέμψαντας»· ὅμ. Ἀριστ. ὄρν. 881 καὶ ἀλλὰ χροῦ· σὺν τοῖς θεοῖς ὁμοῦ γίνεται ἐπικλήσις πρὸς αὐτοὺς Θουκ. 2, 74, Λυκούργ. 1, Ἰσοκ. 14, 60· — ἐγγώρῳ Δειν. 1, 64, ὡς, Θουκ. 4, 87 καὶ ἄλλ. θεοὶ, ἥρωες, ἀνδρῶν ποι, κείνται παραλλήλως ἐν Ἀντιφ. 1, 27· «θεοὶ παῖδά τε καὶ ἥρωι» λέγει ὁ Πλάτ. πολ. 3, 391· «θεὸν ἢ δαίμονα ἢ τινα ἥρωα», νόμ. 5, 738· «δαίμονες καὶ ἥρωες καὶ ἀνθρώποι», Κρατ. 397 (πρόβλ. περὶ τῶν τοῖς θεοῖς ἐγγυτέρω ὄντων δαιμόνων Ἡσ. ἔρ. 124, 254)· ὃ δὲ Λουκ. νεκρ. δι. 3, 2 ἐξηγεῖ, «ὃ μὴ τε ἀνθρωπὸς ἐστί μητέ θεός καὶ συναμφοτέρῳ ἐστί». Ἰδ. ἐτιμῶντο κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ὡς ἥρωες καὶ θεῶν τε πρᾶσι τριταί ὑπὸ τῶν εὐγνωμονούντων ἀπογόνων οἱ ἰδρυταὶ πόλεων, φυλῶν κ.τ.τ. τοιοῦτοι π. X. ἦσαν ἐν Ἀθήναις οἱ «ἥρωες ἐπώνυμοι», ἀφ' ὧν ἐπωνομάζοντο αἱ φυλαὶ εἰς τὸν μικρὸν ναοὺς, ἥρωα, καὶ ἐστῶς Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 11, 4· πρόβλ. ἐτι Ἡρ. 1, 168, 5, 114, 6, 38, 69, 7, 43, 117, 8, 38, Θουκ. 5, 11, ὑπάρ. Δ. Ἄλ. 4, 14 «ἥρωες προνόμοι» εἶνε οἱ λαοὶ τῶν Ῥωμαίων· 2) παρὰ μὲν γ. = ὁ μακαρίτης, ὁ τελευτῶν Ἀλκιβρ. 3, 37, Πλούτ. 7, 13· ὅθ. καὶ ἀντὶ τοῦ Ῥωμ. δινοῦς Δ. Κ. 56, 41· 3) «ἥρωες ποιητικοί» ὁ ἐστιγματισμένος· «τοῦτο ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐστιγμένων» ἢ διὰ τοὺς ὄφεις ποιητικούς ὄντας ἥρωας καλεῖσθαι· Φώτ. 76, 1· «ἥρω ποιητικοί ἐπὶ τῶν μεμαστιγμένων» Ἡσυχ. «ῥοῦς ἥρωες» = ἡγεμόν, ἐπιγρ.

Ἡρώσσα, ἡ, συνηρ. τοῦ ἡρώισσα, δ' ἴδε Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1309.

Ἡρῶν-φύρος, 2 (φέρω)· ὁ φέρων ἥρωας, ἐπὶ θ. τοῦ πλοίου Ἀργούς Ἑτ. Μ. 230, 40.

Ἡρώων πόλις· Ἡρώ, πόλις Αἰγυπτία Στραβ. 17, 803 Ἡρώων πόλιν αὐτὴν καλεῖ ὁ πολίτης ταύτης Ἡρωπολίτης· τῆς πρώτης Ἡρώας, ὡς Κίως Στ. Βυζ.

Ἡς· εἰς, Ἡρακλείας Ἱταλίας ἐπιγρ.

Ἡς· α) ὁ· ἐν παρτ. τοῦ εἰμί, μτγν. πρξ. καὶ Ἀνακρ. ἀποσπ. 131, ἐκτὸς ἔαν ἡσθα πρέπει νῆ γραφῇ ὡς Ἑδρ. Ἱ. Α. 340· 6) γ'· ἐν. παρτ. τοῦ εἰμί, ὅμωρ. ἀντὶ ἡν Θεοκρ. 5, 10.

Ἡς· ὅσοι. πλ. ἰων. ἀναφ. ἀντων. ἀντὶ αἰς.

Ἡσα, ὁρ. ἄ. τοῦ ἥσω.

Ἡσα, ὁρ. ἄ. τοῦ ἥσω.

Ἡσαι, ὁ· ἐν. τοῦ ἡμαι Ὀμ.

Ἡσαν, γ'· πλ. παρτ. τοῦ εἰμί.

Ἡσαν· 1) γ'· πλ. ὑπερσ. (παρτ.) τοῦ ὀδᾶ, ἀπτ. ἀντὶ ἥσαν Ἀίσχ. Ἡρ. 451· 2) σπαν. τύπ. γ'· πλ. παρτ. τοῦ εἰμί ἀντὶ ἥσαν Ἀριστ. ἀπ. 216· παρ' Ὀμ. ἀπαξ ἰσυνθ. ἐπῆσαν Ὀδ. τ. 445, μετῆσαν Ἀριστ. ἱππ. 605, καὶ εἰσῆσαν Ἑτ. Μ.

Ἡσατο, μ. ὁρ. ἄ. τοῦ ἥδομαι· Ὀμ.

Ἡσειν, μέλ. ἀπαρ. τοῦ ἥμι.

Ἡσθα, ὁ· ἐν. παρτ. τοῦ εἰμί αἰολ. ἀντὶ ἡς, συγ. παρ. Ὀμ. καὶ ὁ συνήθ. τύπ. παρ' ἀπτ. ἴδε ἡς, ἱ.

Ἡσθαι, ἀπαρ. τοῦ ἡμαι.

Ἡσθημαι, ατος, τό (ἥδομαι)· ἡ χαρά, τέρψις, εὐχαρίστησις Ἑβπολ. ἐν Β. Ἀν. 98, 21.

Ἡσθημαι, παρτ. τοῦ αἰσθάνομαι.

Ἡσθημένως, ἐπὶ μτγ. παρτ. τοῦ αἰσθάνομαι.

Ἡσθην, ἡς, ἡ, π. ὁρ. τοῦ ἥδομαι.

Ἡσθησομαι, π. μέλ. τοῦ ἥδομαι.

Ἡσθησθην, μ. ὁρ. ὁ· τοῦ αἰσθάνομαι.

Ἡσι, π. ἀντὶ ἡ γ'· ἐν. ἐν. ὑποτ. τοῦ εἰμί.

Ἡσι, ἰων. π. ὅσοι. πλ. τοῦ ὅλ. ταῦ ὅς ἀντὶ αἰν.

Ἡσι-επῆς, 2 (ἥμι, ἔπος)· ὁ πέμπων, βάλλων λέξιν, ἥτοι ὁ μετ' εὐκολίας λαλῶν· «σημαίνει δὲ τὸν εὐσταχοῦν ἐν τῷ λέγειν» παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα· Ἑτ. Μ. 669, 7.

Ἡσιόδοις, 2· ὁ τοῦ Ἡσιόδου, ὁ ἀνθρῶν εἰς τὸν Ἡσ. «παρὰ τὸ Ἡσιόδειον παίζειν» Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 610.

Ἡσιόδοις, ὁ· 1) εἰς τῶν ἀρχαιοτάτων ἐπιγρ. καὶ διδακτικῶν ποιητῶν υἱὸς Δίου μετὰ τοιχισάντος ἐκ Κύμης εἰς Ἀσκλην, μετὰ τὸν Ὀμ. ἀκαμάτας, οὕτως ποιήματα περὶ σάβησαν ἄχρι τοῦ νῦν τὰ Ἑργα καὶ Ἡμερὰ ἢ Θεογονία καὶ ἡ Ἀσπὶς τοῦ Ἡρακλεοῦς· 2) δούλος τῆς Σουδ. ἐν λ. Μουσάτος.

Ἡσιονεύς· ἴδ' Ἡσιονία.

Ἡσιόνη, ἡ· 1) θυγ. Ἡενοῦ καὶ αὐτῆς. Πρὸς μὴθῶς Ἀίσχ. Ῥ. 2) θυγ. τοῦ Τρωῆος Λαν· μέδοντος Ἀπολλ. 3) σύζ. τοῦ Νεουπλίου Ἀπολλ. 4) θυγ. Δαναοῦ καὶ μῆτ. Ὀρχομενοῦ ἐκ τοῦ Διὸς Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ.

Ἡσιονία, ἡ, «Ἡσ. ἢ Σαρδεῖων χώρα, ἢ καὶ Ἀσία» τὸ ἐθνικὸν Ἡσιονεύς Στ. Βυζ. κεί· κἀχρῶσιν οἱ περὶ τὸν Σκῆφιον ἱαστὶ λέγεσθαι Ἡσιονεῖς τοὺς Ἀσιονεῖς (καὶ κατ' ἄλλ. γραφ. Ἀσιανοὺς) Στραβ. Ἡσιονεῖς, οἱ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες Ἑλληνες· Ἡσυχ.

Ἡσις, εως, ἡ (ἥδομαι)· ἡδονή, τέρψις Σουδ.

Ἡσιχρ (τὸ χαιρέω, ἡσιχερ)· δαφίλης Ἡσυχ. καὶ ἀλλὰ χροῦ ὁ αὐτός Ἀσιχρ· ὅστι· κός· Ἡ λέξ. ὅμωρ. ἢ δὲ παραγ. ἀμφ. ἀπὸ τοῦ ἀσκι ἡσκι, ἡσκι, ἡσκι, ὅπερ ὅλοι καὶ ῥέσαι, πληρῶσαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἥσω.

Ἡσκειν, γ'· ἐν. παρτ. τοῦ ἀσκέω ἀντὶ ἡσκειν Ἱλ.

Ἡσκημένως, ἐπὶ μτγ. (π. παρτ. τοῦ ἀσκέω)· ἱερακλήνως, γεγυμνασμένως Πολυδ. 1, 157.

Ἡσμαι, π. παρτ. τοῦ ἔδω.

Ἡσμαι, παρτ. τοῦ ἥδω.

Ἡσμεν, ἄ. πλ. ὑπερσ. (παρτ.) τοῦ οἶδω ἀπτ. ἀντὶ ἥδωμεν Ἀίσχ. Ἀγ. 1099, ὡς τὸ ἥμεν ἀντὶ τοῦ ἱσμεν.

ἐν κινεῖσθαι· «εἰ δ' ἡσυχάζων προσμενῶ» Σοφ. Οἶ. τ. 620· περὶ τοῦ καθυδόντος Εὐρ. Ὀρ. 134· «τὸ δὲ ἡσυχάζον ἐστάναι ἀνέγκη» Πλατ. Παρμ. 162· «τὸν νεῶν ἡσυχάζουσών» Θουκ. 1, 49· «μόλις ἡσυχάζαντες» = ἀφ' οὗ μετὰ δυσκολίας καθησυχάζθησαν Θουκ. 8, 86, οὗσις καὶ τὸ μέρος τῆς νυκτός, ὅτε τὰ πάντα ἡσυχάζουσιν, ἀναμάρξει «τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτός», 7, 83· ἀντιθ. τῷ πολεμῶν, 1, 120· «ἡσυχάζουσιν διάνοιαν ἔχειν» Ἰσοκ. 5, 24 καὶ μετν. ὡς Φιλ.· συχνά, σιωπῶ, «οὗ δ' ἡσυχάζει μηδ' ἄγαν λαθροστόμει» Αἰσχ. Πρ. 327, Εὐρ. Μῆδ. 80 καὶ ἰδ. μετν. Λουκ. ἀλεκτ. 1, 2· Ἐμπ. Πυρρ. 2, 240 καὶ συχνά· ἐπὶ τινος = ἐμμένω εἰς τὴν Πλούτ. Διον. 33· Ἀπέχω τῆς οὐμιλίας, συναναστροφῆς μετὰ τῶν ἐρωμένων· ἡσ. ἀπὸ τινος· Ἀνθ. 5, 133· μένω ὡς μοναχός ἐν τῇ ἐρημίᾳ, ἀντιμνάζω, ἐπὶ τῶν καλογήρων, ἐκκλ.

Ψυχῆαιος, 3· ἡσυχός· «ταῖς μέν εἰμ' ἐπύφθονος, τοῖς δ' ἡσυχῆαια» Εὐρ. Μῆδ. 304· «ἡσυχῆαί παύ φαμεν καὶ σωφρονικῆα» Πλατ. πολιτ. 207· «ἡσυχ. ἐλάσεις» Ξεν. Ἰκπ. 9, 6· «ἡσυχ. λύχνος» = ὁ ἡσυχῶς καὶ ὑμάλως καίτων λύχνος Θεόφρ. ἀποστ. 6, 3, 5· Διὸ ἡσυχῶς μένων, μηδὲν πράττων, ἀργός Εὐρ. Μῆδ. 808· τὸ αὐδ. ὡς οὐδ. ἡ ἡσυχῶς κατὰστασις, ἀπραξία Σοφ. ἀποστ. 698, 6.

Ψυχῆαιτατος, ὑπερθ. τοῦ ἡσυχος.

Ψυχῆαιτερος, 3· ἀνώμα. συγκρ. τοῦ ἡσυχος.

Ψυχῆαιως, ἐπὶ τοῦ ἡσυχῆαιος Ἰπποκρ. 2, 607.

Ψυχῆάνω· ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι χαρῇ.

Ψυχῆαστέως, 3· ῥ. ἐπὶ τοῦ ἡσυχῆω α) ὃν πρέπει νὰ σιωπῇ τις· «ἡσυχαστέα λέγειν» Φιλ. τ. 1, σ. 2, 3· καὶ ἡσυχαστέων, αὐτόθ. β) ἀμτθ. ἡσυχαστέων· πρέπει νὰ ἡσυχάζῃ τις Φιλ.

Ψυχῆαστήριον, τό· τόπος ἡσυχίας, τὸ μοναστήριον Κεόρην. 518.

Ψυχῆαστής, ὁ· μοναχός, καλόγηρος, ἐκκλ.

Ψυχῆαστικός, 3· α) μτθ. ὁ καθησυχάζων Ἀριστ. Κυντιλ. 43· β) ὁ τοῦ ἡσυχαστοῦ, ἐκκλ.

Ψυχῆαστρια· θηλ. τοῦ ἡσυχαστής· α) ἡ καθησυχάζουσα Ψύχ. ἐν λ. εὐκαλεῖται καὶ κηλήτειρα· β) ἡ καλυγρεῖα, ἐκκλ.

Ψυχῆ, ὄν. ἄσυχα Πίνδ. (κοιν. ἡσυχῆ), ἐπὶ· ἡσυχῶς α) ἀκινήτως· «ἡσυχ. κατακείσθαι» Ἀριστ. πλ. 692· ἡσ. ἔχειν τὴν οὐρανὸν Ξεν. κυν. 3, 4· β) ἀθροῦδως, ἀταράχως· «ἔχ' ἡσυχῆ» = ἔστα ἡσυχος Πλάτ. Ἰκπ. μεζ. 298· «ἡσυχῆ ὑποδόναι» = ἀγάλλια, ἀγάλλια Πλατ. γ) ἀπαρτηρήτως· ἡσ. μετέρχεσθαι Εὐρ. Ἰκπ. 444· δ) μουσικῶς, κρυφίως Θουκ. 8, 60· ε) ἐν γέν. ἀνέτως, ἡσυχῶς, ἀργά, σιγανά, ἀμελῶς, ὡς-προσέειναι, βιάζεσθαι Ξεν. καὶ Πλατ. γράφω, πράττω, μανθάνω, διαλέγομαι, παλαίω, γελῶ Πλατ. «ἐντείνειν δίκτυα» Ξεν. κυν. 2, 9· Καὶ μετ' ἐπὶ τοῦ «ἐξηρός ἡσυχῆ» = ὀλίγον ἐξηρός Ἰπποκρ. 1132· «ἡσυχ. κρυπύς» Αἰλ. Ἰ. 2, 3, 28· ζ) μετ' ἡρεμίας, ἡσυχίας· «ἡσυχ. ἀναμνησκέσθαι» Αἰσχ. οἰκ. 33, 1· «ἡσυχῆ καὶ ἐπὶ τὸ βῆθμον βίον» = ἡσ. καὶ ἀμεριμνῶς Ἰπποκρ. 955· η) ἡπῶς, γλυκῶς, μαλακά, χαρίεντως Λουκ. ἔρ. 14.

Ψυχῆ, ὄν. ἄσυχα, ἰων. ἡσυχῆ Ὀρ. ἡ παύσις ἐργασίας ἢ πράξεώς τινος, ἀνάπαυσις, ἀνεσις, ἀργία, ἡ κατὰστασις τοῦ ἡσυχου, ἀφροντισία, σχολή, ἀταραξία, ἀκινήσια, σιωπή, εἰρήνη, οὐδετερότης, καὶ νῦν ὡς. ἐν χρήσει· Ὀδ. σ. 22· «ἄσυχίαν φιλεῖ συμπίσιον» Πίνδ. Ν. 9, 114· «ὁ τὰς ἡσυχίας βίοντος» Εὐρ. Βάκχ. 388 (ἄλλαχούσιν δὲν ἀπαντᾷ παρὰ τραγ.) ἀντιθ. τῷ κινήσει Πλατ. νόμ. 7, 790· ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀγῶνες καὶ πολυπραγμοσύνη Ἰσοκ. 6, 104, 8, 26. Μετὰ γεν. «ἡ» συχ. τῆς πολυπραγμίας Ὀρ. 6, 135· «τῆς κινητικῆς Πλάτ. Τιμ. 71· πρὸς πολ. 9, 583· «ἡσυχίαν ἔχειν» = μένω ἡσυχος, οὐδὲν ἐπιχειρῶ, πράττω Ὀρ. 7, 150, Πλατ. Πρωτ. 356, ἀντιθ. τῷ κινεῖσθαι = μένω ἀκινήτος Ξεν. Ἀν. 4, 5, 13· «πολλὴν ἡσυχίαν ἔχειν» Ἰσοκ. 0, 2· πρὸς τινα Λυσ. 28, 7· συχνότερ. «ἡσυχ. ἔχειν» Ὀρ. 1, 66, Ἰσοκ. 4, 118· καὶ καρτερῶν Πλάτ. Φαιδ. 117· ὑπὲρ τινος, ἀντιθ. τοῦ· ὑπὲρ δὲ ταύτης τηλικούτων συνστήσαντο πόλεμον» Ἰσοκ. 10, 49. Παρὰ μετν. πρῶτον· «τὴν ἡσυχίαν ἄγειν», ἀντιθ. τῷ λέγειν, λοιπὸν σιωπᾶν, ἰδ. περὶ τῆς σιωπῆς τῶν Πυθαγορείων· «πενταετῆς ἡσυχία Πυθαγορίων» Δ. Λαερ. σ. 408· ἄλλαι συνδ. εἶνε αἱ ἐξῆς· «ἐν ἡσυχίᾳ τι ἔχειν» = σιωπᾶν τὴν Ὀρ. 5, 92. Καὶ «εἶχον ἐν ἡσυχίᾳ σφείας αὐτοῦς» = ἐσιώπων, 5, 93· «ἡσυχία καὶ ἀφρονία» Λουκ. β. πρῶς. 3· «ἡσυχ. καὶ σιωπῆ» Πλούτ. Δημητρί. 8· πρὸς Εὐρ. «τί ποῦ ἡσυχία πρόσθεν μελαθρων· τί σοσιγγεῖαι ὁμοῦσι», Ἀλκ. 78· «ἐξέλεθον εἰς ἡσυχίαν», ὅθλ. εἰς τόπον μοναχικὸν Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 21· «οὐδ' αὖτε ἐν ἡσυχίᾳ» Δημ. «ἐφ' ἡσυχίας» Ἀριστ. σφ. 1517. Συχν. «καθ' ἡσυχίαν», ἀντιθ. τῷ «οὐδ' αὖτε σπουδῆς», λοιπὸν ἀνέντως, ἀργά Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 28· «ἐφ' ἡσυχίᾳ μένειν» Ὀρ. 1, 13, 3· «ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ γενέσθαι» Πλατ. πολ. 9, 575· ὁ πλ. ἐν Πλάτ. Θεαιτ. 153, Ἀθην. 11, 493.

Ψυχῆ, ἡ· α) προσωποποιηθεῖσα θεὰ τῆς ἡσυχίας Πίνδ. Π. 8, 1· β) θυγ. Θεοποιῶν Ἀ· πολὺ γ) ὄν. ἄλλ. γυν. Πλούτ.

Ψυχῆσαι, ὄν. αἱ· γένος Εὐπατριδῶν ἐν Ἀθῆναις ἔχοντες τὴν ἱερουσίαν τῶν Εὐμενίδων Σχολ. Σοφ. Οἶ. Κ. 489, παρὰ δὲ Καλλιανὰ φέρονται καὶ ἱέρειαι Ψυχῆιδες.

Ψυχῆιδες, ὁ· ἡσυχός· «ὅλον ἡσυχῆδων ὄμω» Σύνεσ. ὕμν. 8, 31.

Ψύχιος, ὄν. ἄσυχ· ἡσυχος· «ἀσύχιμον ἀμέραν» Πίνδ. Ο. 2, 58.

Ψύχιος, 2· ἡσυχός· «ἡσυχίον δ' ἄρα μιν πόλεμος ἐκπεμπαν νέεσθαι» Ἰλ. φ. 598· «ἀσύχιος εἰρήνη» Πίνδ. Π. 9, 40. Καὶ παρὰ Πλάτ. βραδύς, ὀνός, ἀντιθ. τοῖς ταχύς καὶ δέξυς, χαρμ. 159· «ἡσυχ. καὶ φρόνημον ἡθος», πολ. 10, 604· «τρόπον ἡσυχίου εἶναι» Ὀρ. 1, 107· «καὶ ἀπράγμων βίος» Δημ. 10, 70· «τὸ ἡσυχίον καὶ σιωπηλὸν» Πλούτ. Φαβ. Μαξ. 1· «τὸ ἡσυχ. τῆς εἰρήνης» Θουκ. 1, 120· ἐπὶ· «ἡσυχίως ἀποκρίνεσθαι» Πλάτ. Θεαιτ. 179.

Ψύχιος, α) λεξικογράφος· Ἀλεξανδρείας, οὐ·

τινος τὸ λεξ. σώζεται· 6) ιστοριογράφος Μι-
λήσιος τοῦ οὐ αἰώνος μ. Χ.

Ψυχιότης, ἢ (ἡσυχίος)· ἡσυχία, εὐ-
λάβεια, περισκεψίς, χαλαρότης, μετὰ τοῦ
βραδύτης, ἀντίθ. τῷ ταχύτητι Πλάτ. Χαρμ.
159. Ἐν Λυσ. 26, 3 ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ «σώ-
φρων εἶναι», ὡς ἀντίθ. τοῦ ἀσελγαίνειν.

Ψυχίως, ἐπὶρ. ἀντι ἡσυχίως.

Ψυχός, 2 (κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ἡμί, κατ'
ἄλλ. δ' καὶ κάλλ. ἐκ τοῦ ἡκα συγγ. τοῖς ἀ-
κέομαι, ἀκ-ος, ἀκ-ήν, ἀκ-αλόν, ὅθεν κόλαξ,
ἡπ-ιος ἴδε Ἀνώμ. καὶ ἔλλ. βήμ. Ἀθ. Σα-
κελ. εἰς. α. ι. κ.) ἡσυχος, σιγαλός, ἀδρανής, σι-
ωπηρός, ἀτάραχος, ἀμέλειος, ἀφροντής, ἡ-
πιος, μαλακός· «ἡσυχοὶ ἔργα νέμονται» Ψα-
ρ. 119· «ὁμακτος περ' ἡσυχόν» Δισχ. ἱκ.
190· «ἡσυχὴ φρενὼν βάζει», Χο. 445· «ἡ-
συχός ἔσται» Σοφ. Λι. 318· «ὥστε πᾶν ἐν
ἡσυχίᾳ ἔξεστι φωνεῖν», Οἰ. Κ. 82· «ἡσυχὸν
ὄραει», μένειν» Εὐρ. Ἐκ. 35, Τρ. 985· «ἡ-
συχὸν εἶναι τινα» Ἀριστ. σφ. 190· «ἡσ. βίος»
Πλάτ. πολιτ. 307· «ἔχ' ἡσυχος» = σώπα
Ἀριστ. πλ. 127· πρόλ. Εὐρ. Μῆδ. 550 καὶ
Ψρ. 8, 65· «ἡσυχὸν παρελθόνειν» = βρα-
δείως Σεν. Κύρ. 5, 3, 55· «ἐν ἡσυχίᾳ φω-
νεῖν» Σοφ. Οἰ. Κ. 82· συγγ. (ἐκ τοῦ ἡσυ-
χαίος) ἡσυχαιτερος Δισχ. Εὐμ. 214· «ἡσυ-
χαίτερος χαλεπὸς» Θουκ. 3, 82, Πλάτ. Φιλ.
24· «ἡσυχαιτεροὶ διωκοῦνται» Σεν. Κύρ. 6,
2, 12· δ' ὑπὸ Θωμ. Μαγ. ἀποδοκίμ. τύπ.
ἡσυχώτερος ὑπάρχει ἐν Σοφ. Ἀντ. 1076,
ὡς. ἡσυχώτατος Πλάτ. Χαρμ. 160· ἐν
Σχολ. Λυκόφρ. 3 καὶ ἡσυχιστατή. ἐπὶρ.
«ἡσυχός καὶ σεσωρονομένης» Δισχ. ἱκ.

705· ἔχειν Εὐρ. ἱκ. 315· ὑπερθ. ἡσυχαι-
τατος· «ὡς ἡσυχαιτάτα», ἀντίθ. ὡς τάχι-
στα Πλάτ. Χαρμ. 160.

Ψυχός· Ἀθηναῖος ἤρωτ. 18, 50 κατήγετο
ἡ αἰσχρότητα τῶν Ψυχιδῶν Ψύχ.

Ψυχώ· ἡσυχὸν ποιῶ, Ο'.

Ψυχώτερος, 3· ἴδε ἡσυχός.

Ψαφελισμένος, ἐπὶρ. (π. μετγ. τοῦ ἀσφα-
λίζω) ἀσφαλώς, σιερώς, ἐκκε-

Ψαχυμένος, 3, π. μετγ. τοῦ αἰσχύνω· Ομ.

Ψω, μέλ. τοῦ ἡμί.

Ψτα, τό· ἔβδομον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφα-
βήτου ἀκλίτων Πλάτ.

Ψται, ἢ, ὅπου. Διελφὼν ἐπιγρ.

Ψτα, ἢ καὶ ἰλ. τ. 148.

Ψτα, ἢ κάλλ. κωμωστ. ἢ τε· ὄντως, βε-
βαίως, ἐφ' ἀληθείᾳ ἰλ. ρ. 236· ἴδε ἡ

Ψτα, 6, πλ. παρτ. τοῦ εἶμι ἀντὶ ἡμί

Ψτα, ἢ α' Ψτα· 6) πολ. κοήτης Δ. Λαέρ.

Ψτην, γ'. δοῦκ. παρτ. τοῦ εἶμι ἀντὶ ἡμί

Πλάτ. Εὐδ. 291

Ψτην, γ'. δοῦκ. παρτ. τοῦ εἶμι.

Ψτέρα, ἢ· ἑτέρα Ἀριστ. Λυσ. 85, 90.

Ψταί, ἄδως· θυγ. Αἰνείων Πανσ.

Ψταχύνων, τό, ἴα. ταχυόνων· τέττιγι

οἰοῖται, καὶ δ' κέρκυρ· ἡσυχ.

Ψταχύνω, ἀπείω· «ἡσυχύουσιν» αἰσιώονται, ἐπι-
φωμίζονται· ἡσυχ.

Ψταχύνω, ἐπὶρ. μετ' αἰσιμαί, ἐποναι-
δίως Θεοφύλ. Σμ. ἱστ. 7, 190.

Ψτες, ἢ 1) ὁ ἄνθρωπος Λακωνικῆς Πανσ. 2) πόλ.
Κρήτης· πρόλ. Ψτα.

Ψ-τοι (ἴδε τοῖς, κυρ. καίτοι ἐν αὐτῷ ἡ κνν.
«ὄντως, ἀληθῶς λέγω σοι» ἴδε Ναυγέλοβαχ.
σημ. εἰς ἰλ. διατρ. 2, 182)· σύνδ. ἐπεξηγ.
λοιπόν, δηλαδὴ, βεβαίως, σήπου κτλ. ποιεῖ
ὅτε μεταβάσιν εἰς ἄλλην πρότασιν καὶ συνή-
θους ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς προτάσεως τίθεται· «ἦτοι
ὄγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο» ἰλ. 6, 76,
συγγ. παρ' Ομ. Τίθεται δὲ καὶ μετὰ ἀντωνι-
μιαν ἰλ. 6, 813, δ, 237, Ὁδ. μ. 86· ὅτε
πολλὰς παρεντίθεται καὶ δ' δὲ ἰλ. μ. 141,
Ψσ. ἑρ. 335. Καὶ τὸ ἄρα παρεντίθ. «τόνδ' ὅ
ἦτοι ἰλ. α, 237· πολλὰς προτίθεται τοῦ-
του καὶ μόριον, ἰδ. «ἀλλ' ἦτοι», α, 140·
«ἐνθ' ἦτοι», π, 399· «ὅφρ' ἦτοι», φ, 52, Ὁδ.
γ, 419· «ὡς ἦτοι», α, 24· 6) σύνδ. δια-
ζευκτ. ἢ, ἦτοι, ἦτοι τοῦλάχιστον, ἐν τῷ πρῶ-
τῳ μέλει τῆς διαζεύξε. Πίνδ. ἐν δὲ τῷ αὐτῷ
ρῳ ἢ, ὡς ἦτοι· ἢ Σοφ. Ἀντ. 1167, Τρ.
149· «ἦτοι φιλοῦσά γε, ἢ καὶ τι σιγῶσα»
Εὐρ. Ἰων 431· «ἀλλ' ἦτοι κινῶν γὰ ἀπάλ-
λυσθαι ἢ σὲ» Ἡρ. 1, 11 καὶ συγγ. «καὶ αὖ-
τοῖ ἦτοι κρίνονέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς
τὰ πράγματα» Θουκ. 2, 40· «ἦτοι κρύφα
γε ἢ φανερώς», 6, 34· «ἦτοι ἡσυχῶς ἢ ὡ-
φελείᾳ ἢ ἀμφοτέρως» Πλάτ. Γοργ. 413 καὶ
μετγ. Σπαν. τίθενται ἢ-ἦτοι (Πίνδ. Ν. 6,
8' ὅπου ἀπορρίπτ. Β. Ἀν. 186, 31)· καὶ ἦ-
τοι-ἦτοι, σπορξό. παρὰ μετγ. ὡς Σχολ. Ἀ-
πολ. Ῥ. 4, 1239· οἱ γὰρ μετὰ τοῦ
ταῦτο ὡς καὶ ἡ κοινὴ ἡμῶν γλῶσσα ὡς
λέξ. ἐπεξηγ. ἀντὶ δηλαδὴ, ἡγῶμαι τὴ ἦ-
τοι ὀρθός· ἦνε νὰ γράφεται κωμωστικῇ.

Ψτον· ἦν, γ. ἐν. τοῦ εἶμι, Ῥώμης· ἐπιγρ. τῶν
πρώτων μ. Χ. χρόνων ὡς καὶ νῦν κοιν.

Ψτορ, ὅρος, τὸ (ἔμ.) ἄημι, λοιπὸν πνοή, εἰς τὸ
λατ. animus καὶ αἰσία, εὐγρ. ὡς τὸ παλὸν ἢ
ὄν. καὶ αἰε. ἢ ἐξ ὅτου. ἦτορ παρὰ Σιμων. ἐν
Ἀθην. 9, 396· ἡ καρδία, ὡς μέγας τοῦ σώμα-
τος· «ἐν ἐμοὶ αὐτῇ στήθεσσι παλλεται ἦτορ»
= εἰς τὸ στήθος μου κτυπεῖ ἡ καρδία ἰλ. γ,
452· ἐντ. ἢ ζωή· «μήπως φίλον ἦτορ ὀλίσι-
σθε», α, 250· οὕτως· «ἀνέψυχον φίλον ἦτορ»
ν. 81· «ἦτοι φίλον ἄνθρωπος», α, 252· «τοῦ
δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ» = ἔ-
σκασεν ἡ καρδιά μου, ἔφυγε τὸ στήθος μου· ἔνεκα
ὑπερβολικῆς λύπης ἢ οἴσου ἰλ. φ, 114 μετγ.
ὡς ὄργανον χαρᾶ καὶ λύπης ἰλ. ι, 9, φ, 389·
«βοῇ μελλόντων ἦτορ» Δισχ. Περσ. 953
(παρὰ τραγ. ἄλλοι δὲν ἀπαντᾷ), ἐλπίδες καὶ
ὄψεις· φόβου καὶ διελίας ἰλ. γ, 41, Ὁδ.
δ, 774· ὅθεν «χάλασεν ἦτορ» ἰλ. 6, 490· τῶν
ἐπιθυμιῶν καὶ κλίσεων, τ, 307, Ὁδ. ι,
136· Συγγ. δ' Ομ. παντί· «ἐν δὲ οἱ ἦτορ
στήθεσσι λατοῖσι διάνοιγ' ἀμνηστίζεν» ἰλ.
μ, 188· «τί σφόνιν ἐνὶ στήθεσσι μαίνεται ἦτορ», 0,
413· «ἐν δὲ τῷ καρδίᾳ στένει ἄλκιμον ἦτορ»,
μ, 169, ἐν ᾧ ἄλλως μεταχειρίζ. δ' Ομ. τὸ
ἦτορ ὡς ταύτησιν τῇ καρδίᾳ· δ' Πίνδ. Λά-
γει· «ἄλκιμον ἦτορ», Ν. 8, 24· «εἰ δ' ἐθέλα
γαυρὸν ἔλθεαι φίλον ἦτορ», Ὁ. 1, 4 καὶ μετγ.
· ἐν δὲ οἱ ἦτορ, χάρις· Ἀπολ. Ῥ. 4, 169· «τάς
λίπας ἦτορ» = ἀπ' ὀφθαλμῶν αὐτῶν Κ. Σμ. 1, 257.

*Ήτριατος, 3 (ήτρων)· ὁ τοῦ ὑπογαστρίου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ ὑπογαστήριον· «ήτρ. τεμά-
χη» κωμ. ἐν Πολυδ. 2, 170, ἄλλ. γραφ. ἡ-
τρίδια· ἴδε καὶ Ἀθην. 1, 4· «τὰ ἡτρίατα»
Λουκ. Λεξιφ. 6· «ἡ ἡτρίατα» Ἀριστ. εἰρ. 302.

*Ήτρίδιος, 3· ἴδε προηγ.

*Ήτριον, τὸ (ήτρῳ;)· ὁ στήμων, κοιν.
τὸ στήμνιον, τοῦ ὑφαινομένου ὑφάσματος,
ἀντιθ. τῷ κρύβῃ (= κοιν. ὑφάδι) Πλάτ.
Φαιδρ. 268· «τὰν ἄτρια κρινόμεναν κερ-
κίδα» Λεων. Ταρ. ἐν Ἀνθ. 6, 288. — Παρὰ
Λεων. Ἀλ. ἐν Ἀνθ. 9, 350 «ἡτρία βύδλων»
εἶνε λεπτά φύλλα παπύρου, ἅτινα ὁμοίως
πρὸς ὑφασμα συνίσταντο ἐκ σταυροειδῶς ἐπ'
ἀλλήλων κειμένων τεμαχίων παπύρου. Ἐν
γέν. ὑφασμα· «ἐν μέσσιον ἡτρίσις πέπλων»
Εὐρ. Ἰ. 1421, Θεοκρ. 18, 33.

*Ήτρον, τὸ (ήτρῳ;) α) τὸ ὑπογαστήριον, ἡ
κοιλία ἀπὸ τοῦ ὀμφαλοῦ καὶ κάτω· «τὸ ὑπὸ
τὸν ὀμφαλὸν πᾶν ἄχρι τῶν ὑπερ αἰδοῖα τρι-
γώσεων» Πολυδ. 2, 170 ὡς. Τίμ. λεξ.
Πλάτ. «ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοῖου τό-
πος» Ξεν. ἐπ. 12, 4· καὶ ἡ κοιλία χύ-
τρας, κοιν. τσουκαλίου ἡ παντὸς σκεύους κε-
ραμικοῦ Ἀριστ. θεσ. 509· «πρότμησις ὀμ-
φαλός, τὸ παρ' ἡμῖν ἡτρον» Σουίδ. «νάρθη-
κος ἡτρον» Νίκ. Θερ. 595 = ἡ ἐντερικὴν
Σχολ. καὶ «τὸ κάλυμμα τῆς μήτρας» ὁ καὶ
«ἐλυτρον» λέγεται Σουίδ.

*Ήττα, ἡττάομαι· κ.τ.λ. ἴδε ἡσσα, ἡσσά-
μαι, κ.τ.λ.

*Ήττησις, εως, ἡ· ἴδ' ἡττα Σουίδ.

*Ήτω, γ'· ἐν. πρωστ. τοῦ εἰμί ἀντὶ ἔστω Κ.
Δ. ἀμφ. παρὰ Πλάτ. ἴδ' εἰμί.

*Ήυ· οὐδ. τοῦ ἡύς, ὁ ἴδε.

*Ήυ· γένειος, ἐπ. 2· εὐγένειος, ὁ ἔχων πολ-
λὰ καὶ μακρά, διὸ καλὰ γένεια· «ἡυγένειος
λίτ» Ἰλ. υ, 275· «λίων Ὀδ. δ, 400· «ταύ-
ρος, — δελφῖν Ὀππ. — Πάν Ὀμ. ὕμν. 18, 39·
οὐκ πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἀντὶ τοῦ εὐγενίης.

*Ήυγενής, ἐπ. 2· εὐγενής, ὁ ἐξ εὐγενούς κα-
ταγόμενος Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 94.

Ήυδα, γ'· ἐν. παρτ. τοῦ αὐδαῶ.

*Ήυζωνος, ἐπ. 2· εὐζωνος, καλὴν ζώνην
φορῶν, ὁ καλοῦσμενος Ὀμ. ἀσπερ. 54.

Ήυηνα, ἀδρ. α'. τοῦ αδαῖνω.

*Ήυ· ὁ ἐμεύλος, ἐπ. 2· εὐθέμευλος, ὁ καλο-
υμευόμενος Ὀμ. ὕμν. 30, 1.

*Ήυ· κάρηνος, 2· εὐκάρηνος Μάρκ. Σιδ. 24.

*Ήυ· κερως, ὁ, ἡ· εὐκέρως, ὁ καλὰ κέρατα
ἔχων· «ἡυκέρων Μήνιν» Μανέθ. 6, 29·
«ἡυκέρως ἀστακοί» Μάρκ. Σιδ. 31.

*Ήυ· κομος, ἐπ. 2· εὐκομος, ὁ ὠρσίαν κόμην
ἔχων, συγν. παρ' Ὀμ. καὶ Ἰσο. κυματῇ ἐπιθ.
τῶν θειανῶν καὶ εὐγενῶν γυναικῶν, καὶ
Πίνδ. Ὀ. 6, 154 καὶ μετγν.

*Ήυ· πυργος, π. ἀντὶ εὐπυργος· καλόπυργος
— ἔδος Πίνδ. Ν. 4, 19.

Ήυξημένως, ἐπίρ. (π. παρ. μετγ. τοῦ αὐ-
ξῖνω)· μεγαλωμένως, κατὰ τῶν μεγα-
λόν, ἡδύμενος Εὐστ. Ἰλ. ι, σ. 285, 41.

*Ήυς, εὐρρ. ἡ ἐν. ὄνομ. καὶ ἐν. αἰτ. οὐδ. ἡδ,
ἐπ. ἀντὶ ἔδος· καλός, ἀνδρείος, γενναῖος, ἀ-
γαθός· Σουίδ. παρ' Ὀμ. «ἡδς τε μέγας τε»

καὶ «ἡδς τε κρατερός τε» Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ.
409· «ἡδς θεράπων» Ἰλ. π, 464· τὴ οὐδ.
ὡς ὄν. καὶ αἰτ. πάντοτε μόν. ἐν τῇ συνθ.
«μένος ἡδ» = καλὸν θάρρος, πολλὴ δύναμις,
ἐπὶ τε ἀνθρώπῳ, καὶ ἐπὶ ἔκπῳ.

*Ήυς, γ'· ἐν. ἀδρ. α'. τοῦ αἶμα Ὀμ.

*Ήυτε, ἐπ. ἀντὶ εὔτε· ὡς, ὥσπερ, καθάπερ,
καθὼς, εἰς τὰς παρομοιώτ. παρ' Ὀμ. Θεοκρ.
καὶ ἐπ. συγν. «ἡδτ' οὐμίχλη» Ἰλ. α, 359·
«ἡδτε ἔθνεα εἶσι μελισσῶν, ἀδινάων», 6,
87. Φαινόμενικὸς καὶ ὡς μόριον πράγματι
συγκριτικὸν μετὰ τὰ συγκρ. ἀντὶ τοῦ ἡ'
«νέφος μελάντερον ἡδτε πίσσα φαίνεται» Ἰλ.
δ, 277· πρὸλ. «χλαιοῦς» ἀδικοῦτερον ἡδτε
κούρη» Ἀπολ. Ῥ. 1, 269· (κατὰ τοὺς ἀρχ.
γραμ. ἐπικὴ ἐπέκτασις τοῦ εὔτε, ἡδτε, ὅστις
τελευταῖος τύπ. ἀπαντᾷ ὡς δι. γρ. ἐν Ἰλ. τ.
386, ἄλλ' ἡδὲ ὑπὸ τοῦ Ἀπολλ. ἐπὶ σ. 560
ἀπορρίπτεται. Κατὰ δὲ τὸν Βούτμ. λεξιλ 2,
227 εἶνε σύνθ. ἐκ τοῦ ἡ εὔτε, ἡ τοῦ ἡ ὅτε.
Ποταμοῦ ἀτισμένως, ἐπίρ. (π. μετγ. τοῦ αὐ-
τοματιζῶ)· ἐκονσίως, αὐτομάτως Προκλ. τ.
δ, σ. 78.

Ήυ· χορος, 2· εὐχορος, ὁ τοῦ καλοῦ χοροῦ,
ὁ μετὰ καλὸν χορὸν Ἀνθ. παραρτ. 217, 7.

*Ήφαιστεια, τὰ, δηλ. ἱερὰ ἡ ἐορτὴ καὶ
πανηγυρὶς τοῦ Ήφαιστου Ξεν. π. Ἀθην. 3,
4, Vulcanalia.

*Ήφαιστεῖον, τὸ ναὸς Ήφαιστου Ἡρ. 2, 121.

*Ήφαιστειος, 2· ἀνήκων, ἀρμόζων Ήφαιστῷ·
«ἡφαιστ. δεσμὰ» = ἀρρηκτα, ἅπαντα Σουίδ.

*Ήφαιστηιάδης, ὁ· ὁ υἱὸς τοῦ Ήφαιστου
Ν. Διον. 13, 177.

*Ήφαιστία, ἡ· πόλις τῆς Αἰθίως Στ. Βυζ.
καὶ Ήφαιστιάς, ἀδός, ἡ Πτολ. κάτ. Ήφ-
φαιστιεύς, εως Ἡρ.

*Ήφαιστιάδα, ὡν, οἱ· δῆμος τῆς Ἀκαμαν-
τίδος φυλῆς ἐν Ἀττικῇ Στ. Βυζ. εὐρίσκεται
ἐν ἐν ἐπὶρ. ἀτ. Βουκ. τ. 1, 402 καὶ Ήφ-
φαιτιάδα, ἐξ ἀγνωστοῦ τινὸς ἡρώος Ήφαιστίου
καλούμ. Ήφύχ. πρὸλ. Δ. λαέρ. ὁ ἐν. Ήφαι-
στιίδης, μόν. παρ' Ἰσαί. περὶ τοῦ ἡρώος.

*Ήφαιστινῇ· οὗς Αἰγύπτου Ἀπολδ.

*Ήφαιστιος, ὁ μὴν τις παρὰ φυλῇ τινι τῆς
μιάς Ἀσίας, Dubois Catalogue des anti-
ques σ. 85.

*Ήφαιστιών, ὡνος, ὁ· α) περίφημος στρα-
τηγὸς καὶ φίλος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγ. Ἀφρ.
6) γραμματικὸς Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὁποῦν
σώζεται «ἐγγειρίδιον περὶ μέτρων»

*Ήφαιστόδωρος, ὁ· Ἀθηναῖος τις Ἀνδοκ.
Ήφαιστόπαλις, ὡς, ὁ· Σάμιος τις Ἡρ.

*Ήφαιστό· πονος, 2 (πονέω)· ὁ ὑπὸ τοῦ Ήφ-
φαιστου κατασκευασθεῖς· «ὄπλα ἡφαιστόπ.»
Εὐρ. Ἰ. Α. 1071.

*Ήφαιστός, ου, ὄφρ. Ἀφαιστος, λατ. Vulcanus α) υἱὸς Διὸς καὶ Ἥρας, γαμβρὸς καὶ ἀ-
σθενὴς Ἰλ. ἴδ' ἀμφιγυρεῖς καὶ ἡπεδανός, θεὸς
τοῦ τεχνικοῦ πυρός, εὐρετῆς τῆς χαλκευτικῆς
καὶ διδασκαλὸς ὅλων τῶν τεχνῶν τῶν τοῦ
πυρός θεομένων Ἰσο. ἀπ. 438· διὰ τοῦτο
κατεσκεύαζε τὰ χάλκεα τῶν θεῶν δώματα
Ἰλ. α, 606· τοὺς θρόνους αὐτῶν, υ, 12, τὸ
σκήπτρον τοῦ Διὸς, 6, 101· τὴν αἰγίδα, 9,

309. τὴν πανοπλίαν τοῦ Ἀχιλλεύου, σ. 137
 διὰ τοῦτο ἔργα τοῦ καλοῦνται ὅλα τὰ τε-
 χνικὰ μεταλλικὰ ἔργα, θ, 195· διὰ καλεῖται
 κλυτοεργός, κλυτοεργὴς καὶ χαλκός, θ,
 309. διὰ τοῦτο ἐτιμᾶτο ὡς θεὸς τῆς χαλ-
 κευτικῆς καὶ τοῦ πυρός. Παρ' Ὁμ. εἰναι μὲ
 τὸ μέρος τῶν Ἑλλήνων, τὸν δὲ ἀτυχή αὐ-
 τοῦ γάμον μετὰ τῆς Ἀφροδίτης σατυρίζει ἐπὶ
 τῷ κωμικῷ. Ὁδ. θ, 267· 6) μετὼν τὸ πῦρ
 Ἰλ. 6, 426· Ἡφαιστόιο, τοῦ πυρός· Ἡφαι-
 στοῖς ὅτε μὲν ὁ θεὸς - ὅτε δὲ μετωνομαίως
 τὸ πῦρ· παρὰ τισι δὲ ὁ Ἥλιος· Ἡσ. γ. μέ-
 γας Ἡφαιστός ἀνέστη· Ἐτ. Μ. 241, 53·
 καὶ συνά παρὰ τοῖς τραγ. (ἐτυμολ. ἀπο-
 πέρας Ἰσοκράτους. Κρατ., 407. Κατὰ τὸν Ἑρ-
 μαν. ἐκ τοῦ ἀπειν, καὶ ἄριστος· διότι ἐκ τοῦ
 ἀρᾶντος· προέρχεται τὸ πῦρ, ἡ μάλλον βί-
 ρα καὶ ἀφ-εῖς ἡς φῶς· Ἰσ. ἀνάπτυξιν Ἀνωμαλ
 ῥήμ. Σακελ.) γ) ἀνδρ. ὄν. Προκοπ. Ἀν.
 Ἡφαιστό-τευκος, 2 (τεύγω) ὁ ὑπὸ Ἡ-
 φαιστοῦ κατασκευασθεὶς· Τάλας ἥφαιστ·
 Σιμωνίδ. ἀποσπ. 180· ἥφαιστ. σέλας· Σοφ.
 Φιλ. 987· ἥφαιστ. τρίπους· Δ. Λαερ. 1, 32.
 Ἡφαιστο-τεχνίης, 2, κατ' ἄλλ. Ἡφαιστο-
τεχνίης, 2· τῷ προηγ. ἥφαιστ. δέπας·
 Αἰσχ. ἀποσπ. 64.
 Ἡφαιστοῦ νῆσοι· νῆσοι τῆς Ἀδριατικῆς Ἁρ-
 κτε. Ἡφαιστονησιώτης Στ. Βυζ.
 Ἡφαιστό-χειρὸς, ὁ ὅστις ἔχει χειρὰ ἐπιτη-
 δεῖαν καὶ τεχνικὴν ὡς ἡ τοῦ Ἡφαιστοῦ Χει-
 ροῦ. ἐν Β. Ἀν. 1380.
 Ἡφί, ἐπ. ὅστις ἀντὶ ἡ Ἰλ. χι. 107.
 Ἡφίον, ἄ. περὶ τοῦ ἀφίημι, ἰσχυρῶς τὴν ἡφίειν.
 Ἡφίθην, ἄττ. ἀντὶ ἀφίθην, π. ἀορ. ἄ.
 τοῦ ἀφίημι.
 Ἡφθα, ὄνομα ἀντὶ ἡφθῆ, γ'. ἐν. π. ἀορ. ἄ.
 τοῦ ἀπῶ.
 Ἡφθαί, π. παρκ. ἀπαρ. τοῦ ἀπῶ.
 Ἡφθῶν, π. ἀορ. ἄ. ἀορ. τοῦ ἀπῶ.
 Ἡφάνω· πτωχεύω Σουτ. (Ἰσ. ἀχῆν, oronus).
 Ἡφνία, ἡ πτωχεύω, πένια διχ. ἀντὶ ἡφνία.
 Ἡφείεις, ἐσσα, ἐν. π. ἀντὶ ἡφείεις κατὰ Ἡ-
 ρων. π. μον. λεί. 14, 17.
 Ἡφείον, τό (ἡχος) α) ὄργανον ἡχητικόν ὡς
 τὸ χαλκίον, τύμπανον, τουμπελέκι, ἰδ. τὰ
 σιδηράκια τελείου, ὄργανα ἐκ μετάλλου
 κοίλα· ῥόμπρα βυρσοπαγῇ καὶ κοίλα περι-
 τείναντες ἡλείους χαλκοὺς ἄμα πολλὰ ὀθύν
 ἐπιδοῦναι· τὰ δὲ φέγγεται βύθιον τι καὶ
 δεινόν, ὠρυγῇ θηριώδεις καὶ τραχύτητι βρον-
 τῆς μεμιγμέναν, ἀπαρὰ τὸ νῦν τέλει
 Πλούτ. Κρατ. 23, ἀνθ' οὗ ὅλγαν πρῶτον
 ῥαίνει ὁ αὐτὸς Πλούτ. τύμπανα Ἰσ. κατ'
 Ἰουλ. Θιακρ. 2, 36· κώδων, - ἡφείον, κύμ-
 βλλον· Ἡσ. γ. 6) τὸ ἐν τῇ λύρᾳ τιθέναι
 χάλκωμα διὰ νὰ ἀναδῇ ἡχόν· «τὸ πρὸς τῇ
 μαγὰς χάλκωμα» Ἡσ. γ. ἐν γέν. διὰ παν
 ὅ, τι ἐπιτείνει τὸν ἡχόν, μτγ. γ) μηχανὴ ἐν
 τῷ θεάτρῳ, καλοῦμαι. καὶ βροντήον, ἥτοι
 χάλκινος λίθης, δι' ὃν ἀπεριμαύνεται τὴν
 βροντήν· ἐν ταῖς κωμωδίαις εἰναι μηχαναί
 τὰ καλοῦμαι ἡφεία, ὡς ὁ ἀπόπος σχημα-
 τίζεται εἰς βροντῆς ἀπὸ ἡφείων· Σχολ. Ἰ-
 ριατ. νεφ. 292.

Ἡφεία, αο, ὁ, αἰὼλ. ἐπ. ἀντὶ ἡφείας (ἡφεία)
 ὁ λιγυρόφωνος, μεγαλόφωνος, ἐπὶ τοῦ τέ-
 τιγος Ἡσ. ἔρ. 530· πρὸς Ἀνακ. ἐν Ἀθην.
 7, 282· - βόμβος· Ἀνθ. 5, 290· ἀλλὰ καὶ
 ἡφεία παρθένον· Ὀρρ. Ἀργ. 1256.
 Ἡφείτης, ου, ὄνομα ἀφείας ἡχητῆς· Ἡφεί-
 ται, ἡδούφωγοι τέττιγες· Ἡσ. γ. ἰδ. προηγ.
 Ἡχητικός, 3· ἡφεία, ἡχητικός· Ἡσ. γ.
 Ἡφείω, ὄνομα ἀφείω, μέλ. ἡσώ α) ἀμφοῖς βοῶ-
 ζω, ἀποτελῶ, ποιῶ ἡχόν· «τὰ χαλκίνα πλη-
 γέντα μακρὸν ἡγεῖ» Πλάτ. Πρωτ. 329· ἡ-
 χεῖ δὲ κίρη νιφόντος Ὀλύμπου· Ἡσ. θε.
 42· «τὸν πρῶτον ἡγεῖν ὑπὸ βίας τοῦ πνυ-
 ματος» Ἀριστ. νεφ. 164· ἡφεία δὲ χαλκός
 τῆς ἀσπίδος· Ἡρ. 4, 200· φωνὴν ἐξ ἡμα-
 τοῦ ἐκπέμποι μετὰ τοῦ διελθῆναι Πλούτ.
 Κορ. 38· 6) μτθ. κάμνω τι νὰ ἡχῇ, ἀνα-
 βάλλομαι· ἡφεί τις οὐκ ἔσημον κωκυτόν·
 Σοφ. Τρ. 863· «τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄρει»
 = κροεῖ Θεόδωρ. 2, 36· τὰ φωνήεντα πρῶ-
 φέρειν Δημητρ. Φαληρ. 71. διὰ καὶ παρ.
 «τίς αὐτὸν ὁμῶν ἡφείται κύπτον» Σοφ.
 Οἰ. Κ. 1696· ἡφεία, φάλλω, ὠρῶ· ἡφ. Σε-
 μέλιν· Πίνδ. ἀποσπ. 45, 17· ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κρου-
 γῆ, φῶρος, θόρυβος· ἡχῆς δὲ καὶ κρου-
 μεται· Ἰλ. 6, 209· ἐπὶ ὄχλου θύνατα φει-
 νάζοντος, π, 768· συγὰ ἡχῆ ἡσπερτήν,
 καὶ ἐπὶ ἀνέμων, φ, 213· ἐπὶ πέτρας κλυο-
 μένης καὶ ἡχόν ποιούσης· Ἡσ. ἀσπ. 438·
 ἐπὶ χαρᾶς ἡσπερ τῆς ἡφείας· Ἠσ. γ. ἰδ. καὶ ἰάχω.
 Ἡχῆ, ὄνομα ἡφεία, ἡ ἡχος, τόνος, βοή, κ

- Ἠχθῆμαι, π. παρκ. τοῦ ἐχθάνομαι.
 Ἠχθῆρα, π. ἀόρ. ἀ. τοῦ ἐχθαίρω.
 Ἠχθόμεν, παρτ. τοῦ ἀχθόμεν ἢ μ. ἀόρ. ὅ. τοῦ ἐχθάνομαι.
 Ἠχί, καὶ ἡχί, ἐπ. ἀντὶ ἡ· ἐνθα, ὅπου, ἔστι δὲ τὸ χι μὲρ. ἐφέλκ. συγν. παρ' Ὁμ. ἴδε ἡ.
 Ἠχικαὺς, 3' ἡχικαὺς, ἡχών, ἦλον ἀποτε-
 λῶν Βέλλα. συλλογ. ἐπιγρ. 236, 4.
 Ἠχό-παις, παῖδος, ὅ, ἡ (πούς)· οὕτως μὲ
 πᾶδες ἡχούσιν, ἡ ὁ διὰ τῶν ποσῶν ποῦσιν ἡ-
 χον, λατ. sonipes· ὡς ἔπαισι ἡχόποδες·
 Εὐστ. 918, 20.
 Ἠχρῆς, ὁ (ἴδ' ἡχῆ)· ἡχῆ, κατὰ Μοῖρ. ὁ ἐλ-
 λην. τύπος· φυλόγος, βουή, φόρος θεῶν. 27,
 56·—πηγῆς Διόσχ. 3, 12· ἡχρῆς κινάρας·,
 2, 28· «τῆς φωνῆς ὁ ἡχρῆς ἐν ταῖς ἀκούσις
 παραμένει» Λουκ. Νιγρ. 7. Ἡ φωνή, ἡχ-
 τῶν γρυμμάτων· Δημήτρ. Φαλ. 71· ὁ ἐν
 τοῖς ὡαὶ βόμβος τῶν ἀσθενούντων Ἱπποκρ.
 68· οἱ διάσσοροι ὡδικαὶ ἡχοι, ὡς τὸ δατώη-
 χον, ἡχος πλαγίον πρώτου, δευτέρου, τρίτου
 κτλ. (ἴδ. Ροισρ. εἰς Εὐχολ. 206, 433· «ἐν δια-
 φύροις ἐναλλαχταῖς καὶ ἡχων κατατομαῖς»
 Ἰωάν. Διάκ. βί. Ἰωσ. ὁμογρ. 27. Καὶ «Λύ-
 βιος τόνος ἐν μουσικῇ ὁ νῦν λεγόμενος ἡχρῆς»
 Μοσχῶν. εἰς λῆξ. Φιλιστρ. παρὰ τοῖς ἐκκλ.
 ἀντὶ τόνος.
 Ἠχῶ, ἡ, ὥρ. ἀχῶ, γεν. (ἡχῶς) ἡχῶς,
 ὥρ. ἀχῶς Μοσχ. 6, 1, αἰτ. ἡχῶ καὶ ἀχῶ,
 6, 3· ἡχῆ, ἡχῶς, ἴδ. ἡ ἀντήχησις Ὁμ. ὕμν.
 18, 21, Ἠσ. ἀσπ. 279· «κτύπου γὰρ ἀχῶν
 χάλυβος διήξεν ἄντρον μυόν» Διόσχ. Ἠρ.
 133· «ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας ἡχῶν»
 Πέρα. 383· περὶ τοῦ ἡχου τοῦ θρήνου Σοφ.
 Ἠκ. 108· «ἡχῶ λόγων ἀντιφῶδες ἐπικοκλύ-
 στρια» Ἀριστ. Θεσ. 1068· «οἷον πνεῦμα ἡ τις
 ἡχῶ ἀπὸ λείων τε καὶ στερεῶν ἀλλομένη πά-
 λιν ὅθεν ὠρμήθη φέρεται» Πλάτ. Φαῖδρ. 255·
 ἀντὶ φήμη· «ἅπασαν τὴν βιοτιτὴν κατεργε-
 ῖ ἡχῶ, ὡς ἀνδρὸς ἀπαλομένου λογιματάτου»
 = πάσα ἡ β. ἀντήχει Ἠρ. 9, 24.
 Ἠχῶ, ἡ· α) ἐπὶ θ. τῆς νῆτ. Αἰγίντ. Φωτ. 6)
 κατὰ τὴν μυθολ. μία τῶν Ὑπεριονίων νυμφῶν
 Ὁδιδ. μεταμ. γ) ἐρωμένη τοῦ Πανος Μύσχ.
 Ἠχ-ῶδης, 2' ὁ ἀποδίδων, ἐκδίδων, ἀποτε-
 λῶν ἡχον, πλήρης ἡχου, ἐπὶ τοῦ ἐξαμέτρου
 Δημ. Φαλ. 42· «τὰ ἡχώδεα» = τὰ ἐκαστα-
 νοντα τῶν ἡχων ἐν τοῖς ὡσίν Ἱπποκρ. 145.
 Ἠψῆσα, ἀόρ. ἀ. τοῦ ἔψω.
 Ἠψῆ, ἡ· ἔθνηκως ἡ κέδρος Ἠσύχ.
 Ἠψθεν, ἐπ. ἀπθεν ὥρ. ἀντὶ ἔψθεν, ἐπὶρ. ἐκ
 τῆς προίτας, ἀπὸ τοῦ πρώτ, ἄμα τῷ πρώτ, τῇ
 αὐτῇ, λίαν πρώτ, τὴν χαρμυγὴν· «ἦψθεν γὰρ
 νηθεῖα ἀμ' ἡελίῳ ἀνόντι» Ἰλ. σ, 136 καὶ
 συγν. παρ' Ὁμ. συνήθ. ἐπὶ τῆς ἐπομ. ἡμέρ.
 ἀντὶ αὐριόν, λ, 555, Ὁδ. γ, 153· ἀλλ' ἔ
 καὶ σήμερον τὸ πρώτ, σ, 506 καὶ μετγν.
 Ἀπολ. Ρ. 4, 1221, Θεόαρ. 15, 133
 Ἠψθῆ, ἐπὶρ. (ἡῶς) τὸ πρώτ, τὰ ἔξημερώμα-
 τα παρ' Ὁμ. πάντοτε ἡψθῆ πρώτ = πρὸ τῆς
 προίτας, πρὸ τοῦ νῆ φέξῃ Ἰλ. λ, 50, Ὁδ. ε,
 407, καὶ μετγν. ὡς Ἀρατ. 309.

- Ἠῶτος, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Ἠῶ, ὁ τῆς Ἠ-
 οὺς—οἷος = ὁ Μειωνων Κ. Σμ. 2, 553.
 Ἠῶ-κοίτης, «ἡνωκοίτης» ὀρθρινῶν ὕπνων·
 Ἠσύχ. ἡῶκ. ὕπνος ὁ πρωῒνος· Σουδ.
 Ἠῶν, ὄνος, ἡ, συνηρ. τοῦ ἡῶν, ὁ ἴδε.
 Ἠῶνη, ἡ θυγ. Θεσιπίου Ἀπολδ.
 Ἠῶος, 3, ἰων. καὶ π. καὶ ἡῶος, ἀττ. ἔφωτ·
 ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἡῶ, τὴν αὐγὴν, τὴν πρω-
 τάν· πρωῒνος· α) ὕπνος, ἀλ' ἐκτωρ Ἀνθ.
 7, 726· β, 3'—ἀστήρ = ὁ αὐγερινός Ἀπολ.
 Ρ. 1, 1273. Συγν. συντάσσεται μετὰ ῥήμ.
 ἐπιρρ. ἡῶος γεγονώς· Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 17·
 «ἡῶος χρεῖ (τέττις) αὐθῆν» Ἠσ. ἀσπ. 396
 6) ὁ πρὸς ἀνατολὰς κείμενος, ἀνατολικός·
 ἡ ἄλς Ἀπολ. Ρ. 2, 745· ἡῶος Περ-
 σων πόδες· Ἀνθ. 9, 247·—στρατός Ἠρ.
 7, 157· ἴδε καὶ ἡῶος ἐκ τοῦ
 Ἠῶς, ὥρ. ὡῶς, αἰολ. αῶος, ἀττ. ἔως (ἴδ.
 ἀνωτ.), γ. ἡῶς, δ. ἡῶι, αἰτ. ἡῶ, καὶ ἡῶν
 Ἠδῶλ. ἐν Ἀνθ. 11, 473· ἡ αὐγὴ, τὰ γα-
 ργμάτα, παρ' Ὁμ. προσοπα. (ἴδε κατ.),
 ὡς ἐν τῇ συγχῇ ἀπαντῶνται στίχῳ ἡῶος δ'
 ἡρηνένεια φανή βοοδοκτύλος Ἠῶος·—ἡῶς
 οἰεσθαι· Ἠρ. 8, 33·—ἄμα τῇ ἡῶι=ἄμα
 ἐξημερώσῃ Ἠλάτ. Ἱππ. ἐλ. 371. Καὶ ἡ
 πρώτῃ ὡς τῆς ἡμέρας μέρος· «ἔσσεταί ἡ ἡῶς,
 ἡ δέλη, ἡ μέσον ἡμέρῃ» Ἰλ. φ, 111· «ἔξ
 ἡῶος ἀρξάμενοι μέχρι δέλης ὀψίτης» Ἠρ. 7,
 107, ὡς. Ἠλάτ. ὥρ. 411· «ἔξ ἡῶος εἰς νό-
 κτα καὶ ἐκ νυκτὸς εἰς ἡῶν» Ἠδῶλ. ἐν Ἀ-
 ὠν. 11, 473· ὡς. ἡῶν ἐξ ἡῶος Λεων.
 Ταρ. ἐν Ἀνθ. 7, 472· 13· ἡῶ = καὶ ὅλην
 τὴν πρωῒαν Ὁδ. 6, 434. Οἱ Ἕλληνες ἡρῶ-
 μουσιν τὰς ἡμέρας κατὰ τὰς ἡῶς, τ. ἔ.
 προίτας· «ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐκ τοῦ δουδεκάτη
 γένει' ἡῶς» Ἰλ. α, 493· ὡς. «τῷ δ' ἡδὴ
 δεκάτῃ ἡ ἐνδεκάτῃ πέλει' ἡῶς» Ὁδ. τ, 192·
 ἐπίσης καὶ αὐτῇ ἡ ἡμέρα ὡς χρόνου μέτρον·
 «ἡῶς δὲ μοι ἔστιν ἡῶς δουδεκάτῃ, ὅτε»
 Ἰλ. φ, 80. Καὶ τὸ πᾶς τῆς ἡμέρας· «τοῦ δ'
 ἡτο κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἡῶς»
 Ἰλ. η, 45, 458· οὕτ' ἴδ. παρὰ μετγν. π.
 «φέγγος ἀναστείλατε κατῆν ἐς δύσιν ἡῶς»
 Μοισ. 109, 288· ὅμ. «μεσάτῃ ἡῶς» Ὑργ.
 Ἀργ. 652· καὶ ἡ τῷ Κ. Σμ. 10, 431·—ἡ
 σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, ἡ ἀνατολή· «τῆς ὁδοῦ
 ἀπὸ ἡῶς πρὸς ἐσπέρην» Ἠρ. 2, 8 καὶ μετγν.
 ὡς Πολύδ. 4, 70, 8.
 Ἠῶς, ἡ· Αἰουτα, θεὰ τῆς χαρμυγῆς, τῆς ἐρυ-
 θρᾶς προίτας, ἄγγελος τῆς ἡμέρας καὶ φω-
 σφόρος, αὕτη ἐπιβιβάζουσα τὴν ὑπὸ ὄσῳ ἀνα-
 ντων ἔπνοι συμφορῆς ἀμάξης τῆς γαίρετο
 ἀπὸ τῆς κλίνης τοῦ συζύγου τῆς Ἰθίανου
 καὶ ἀπερχομένη ἀπὸ τοῦ ὠκεανοῦ διέχεε τοῖς
 ἀθανάτοις καὶ θνητοῖς τὸ πᾶς συγν. παρ'
 Ὁμ. κλ. Κατὰ τὸν Ἠσ. θε. 372 ἡτο θυγ.
 τοῦ Ὑπεριόνης καὶ τῆς Θεῖας, καθ' Ὁμ.
 ὕμν. 31, 6 τῆς Εὐδωφέσσης· μήτηρ τοῦ
 Μείμονος ἐκ τοῦ Τιθωνοῦ Ὁμ. κλ. Πινδ.
 σύξ. τοῦ Ἀστραίου καὶ ἰ. π. ἐξ αὐτοῦ τοῦ
 Ζεφύρου, βορρᾶ καὶ Νότου Ἠσ. θε. 377,



Θ, θ, θητα, τὸ ὄγδοον στοιχείον τοῦ Ἑλλην. αλφαβήτου· ὡς ἀριθμ. σημεῖον Θ' = 9, ϑ = 9000. Οἱ Δωριεῖς, μάλιστα δὲ οἱ Λάκωνες ἐπρόφερον αὐτ' αὐτοῦ σ' π. χ. σιά, 'Δ-σάνα, = θεά, 'Αθάνα· ἐτι δ' ἐσλός δωρ. = ἐσθλός, βυσσός = βυθός. Οἱ Αἰολεῖς καὶ Δωριεῖς ἀντικαθίσταν αὐτὸ ἐνίοτε διὰ τοῦ ϑ' οἶον φήρ, φλάω, φλίω, ἀντὶ θήρ, θλάω, θλί-
δω. Ἐτι δ' ἐναλλάσσεται τῷ δ, π. χ. ἀνθρον γίνεταί ἀνθρον· οὕτω καὶ παρὰ μετγν. οὐθὲν ἀντὶ οὐθέν· πρβλ. μήδομαι κ. Προμηθεύς. Ἐν τισὶ λέξεσιν εἶνε ἐπίτασις τοῦ αἰσίου πνεύματος· πρβλ. θάλασσα καὶ ἄλλε, θαυὰ καὶ ἄμα. Ἐν τοῖς τιμητικοῖς πινακίοις, ὡν χρῆσις ἐγένετο ἐν ταῖς θανατικαῖς δίκαις, τὸ θ, ὡς ἀρχικὸν τῆς λέξεως θάνατος γράμματα, ἐσήμαινε τὴν καταβίχην. Θάσσω, ἐπ. ἐπείτ. τοῦ θάσσω, μόν. ἐν. κ. παρτ. κθθμαι· «λιπὼν ἔδος ἐνθα θάσασεν» ἢ τ. 194, 'Οδ. γ. 336· πρβλ. θαύζω. Θασκόν· θασκόν ἢ ὁμορὸν Ἡσυχ. πιθα-
νόν. θάσκαον (αἰολ. τύπ. μετὰ τοῦ δίγαμ-
νός. θάσκαον), θασκόν ἢ ὁμόν. Θασώρ· ὄρος. Λέγεται δὲ καὶ θαδῶριον Σου-
β. Ἡσυχ. Θ., ὄρος Συρίας· λέγεται ὡσαύτως Ἀκαδῶριον καὶ Ἰταδῶριον ἃ ἴδε, Π. Δ. Θα-
δῶριται, οἱ. Θασάτος· ἀνδρ. ὄν. Κ. Δ. Θάσο, συγκε. προστ. ἀντὶ θαίου, θαυ, τοῦ
θάμαι Λ. Γαρντ. 37. Θάλαμαι, δωρ. ἀντὶ θαέμαι Πινδ. Π. 8, 45·
«θαίτο» Θεόκρ. 23, 20· πρβλ. θηέμαι, θάμαι καὶ θηετός. Θάημα, δωρ. τό· θέαμα· «Αἰολικόν τι θή-
μα» Θεόκρ. 1, 56. Θάητος, δωρ. (θαέμαι) 3· θατός, ἄξιος
θέας, θανμασμοῦ· δόμος Πινδ. Π. 7, 12· θέ-
μας, Ν. 11, 12· ἀγλή, 1, 35· μέγαρον, 'Ο. 6, 2· εἶδος, Π. 4, 264· ἀγών, 'Ο. 3, 38
Θαίεσθαι, κατάλ. ἐν παθ. ἀπαρ. δικάδ-
δεσθαι, Γόρτυνος Κρήτ. ἐπιγρ. Θαιμός· οἰκία, σπόρος, φυτεία Ἡσυχ. ἀμφ.
Θαίνω· θείνω, κτυπὸ καὶ φονεύω, θανατώνω
τινά, ὡς θέμα τοῦ θανεῖν καὶ θάνατος ὑπο-
τιθέμενον. Θαιρατός· ἴδε θαίρος. Θαιρο-δύτης, ὁ ὁ θακτύλιος τοῦ ζυγοῦ·
«θαίροδύται» αἱ ἐν τῷ ζυγῷ θακτύλιοι, δι' ὧν
οἱ βύτηρες (διερίονται εἰς διένται)· Ἡσυχ.
Θαίρος, 16· στρεφούς Πολυδ. 1, 16· «ὁ διήκιο,
ἀπὸ τοῦ ἀνω μέρους ἕως κατὰ στρεφούς τῆς
θούρας» Ἡσυχ. Ἠλ. μ. 459· «πύλας δ' εἰς οὐδας
ἐρίσιν θαίρων ἐξαίρεσας»· ἀπὸ τοῦ ἐδγαλεν
ἀπὸ τοῦ ἐρεζέδες Κ. Σμ. 3, 27· 2) τῆς ἀμάξης· τὰ
ἐγγύθια οἱ συμπίπτουσιν αἱ πλάγαι πλευραὶ·
Πολυδ. 1, 144, καὶ «τῆς ὑπερτερίας τῆς ἐκατέ-
ρωθεν πλευρῆς θαίροι καλοῦνται, ὑποπίπτει
δὲ αὐτοῖς ἐύλα, ἃ καὶ θαιρατοὶ ὀνομάζονται,
οἷς ἱφραμύονται οἱ ἀμαξήποδες», 253. Ἐν
Σοφ. ἀποσπ. 537 ὁ ἄξων τῆς ἀμάξης.

Θαῖς, (ἴδος, ἡ· 1) Ἀθηναῖα ἑταῖρα Ἀθην. κλ.
Θαῖ Λουκ. νεκρ. διαλ. 1, 1' 2) οὗζ. τοῦ μη-
χανικοῦ Κτησιβίου Ἀθην. 3) ταῖνια, χει-
ρουργ. ἐπίδεσμος τῆς κεφαλῆς Γαλην. τ.
12, 479.

Θακεύω· κάθημαι, καθίζομαι, ἴδ. «ἐν ἀπο-
χωρήσει ἐπὶ δῖφρων» Πλουτ. Λουκ. 20· τὸ
κοινῶς ἀποπατεῖν, χέζειν, ἀφοδεύειν· «ἔμειν,
καθίζειν εἰς χρεῖας, θακεύειν» Ἀρτεμίδ. 1,
2· ἐκ τοῦ θακος = θακίω.

Θακίω· κάθημαι, μόν. ἐν. κ. παρτ. (ὧς θα-
κος, τὸ προηγ. κ. θακίω)· «θακούντι παγ-
κρατεῖς ἑώρας»· τὸ νὰ κάθηται τις εἰς τὸν
βασίλ. ὁρόνον Αἰσχ. Πρ. 389· «τάχ' ἄν σου
καὶ μακρὴν ἀνωτέρω θακῶν κλύοι Ζεύς»,
καὶ πολὺ ἀνωτέρω ἐπὶ ὁρόνου καθήμενος,
313· «ἐν μέσσις βοταῖς θακεῖ» Σοφ. Λγ. 313·
-ἀγοραῖται, Οἱ. τ. 20· ἐπὶ ἱκέτου καθήμενος
παρὰ τῷ βωμῷ = ἱκετεύω· -προστρόπως,
Αἱ. 1152· πρβλ. «ἐφ' οὐ σὺ βώμιοις θακεῖς»
Εὐρ. Ἡρακλ. 240.

Θάκημα, τό· τὸ νὰ κάθηται τις, τὸ κάθισμα,
ἐξαιρ. τοῦ ἱκέτου καθήμενος παρὰ τῷ βωμῷ·
«τὶ προσγρήζοντα τῷ θακήματι»· διὰ τῆς
ἱεσίας Σοφ. Οἱ. Κ. 1162· ἡ ἑώρα, μετὰ τοῦ
ὁρόνος, αὐτ. 1382· «ὦ Πανὸς θακήματα»
Εὐρ. Ἠ. 492.

Θάκησις, ἡ τὸ νὰ κάθηται τις, τὸ κάθισμα,
μόν. π. Σοφ. κατὰ διόρθ. τοῦ Soidlers, ἀντὶ
«θακοῖσιν εἰ τινα βλέπει», Οἱ. Κ. 9.

Θάκος, ὁ (συγγ. τῷ θάσσω, ὧς θακος, κατὰ
Θωμ. Μζγ. ἀπ. = ὁρόνος)· ἑδρα, σκαμνί
Αἰσχ. Πρ. 280· «φίλοι στέγαι σιμνοὶ τε θα-
κοι» = κατοικία Αἰσχ. Ἀγ. 505· «εἰς παλαῖον
θακον ὀρυθακάπον ἔζον» Σοφ. Ἀντ. 981.

«θακοῖσιν ἐν ἱεροῖσιν» Εὐρ. Φοιν. 847· «ὦ
μοι θάκου, οὗς θάσσω», Τρ. 138· «μουσῆα
καὶ θάκου ἐνέζουσιν», Ἐλ. 1114· «θακον
τὸν ἱμὸν παράδος Σοφοκλεῖ» = ὁρόνον Ἀ-
ριστ. βατρ. 1511, 1518· «τῶν θάκων ταῖς
πρεσβυτέροις ἐξανίστασθαι», νεφ. 980· πρβλ.
Ξεν. Κύρ. 8, 7, 10, συμπ. 4, 31· ἐν Πλάτ.
πολιτ. 288, πολ. 7, 516· τονίζ. Ἰσραλ. θά-
κον· π. μετγν. π. χ. Θεοφρ. χαρ. 14, ση-
μαίνει τὸν ἀπόπατον. ἄφρον.

Θάλαθα, ας, ἡ· θάλασσα, Κρήτης ἐπιγρ.
Θαλάμαι, αἱ· πολ. Μεσσηνίας Στράβ. 2)
φρουρίον Ἠλίδος Πολυδ. κατὰ Στράβ. ἀρσ.
«θαλάμου τοῦ νῦν Βοιωτοῦς καλουμέ-
νου», 8, 300.

Θαλάμαϊ, ὧν, αἱ· ναὸς Καστορος καὶ Πο-
λυδεύκους Τρόφ. ἐν Ἠμίμων. σ. 68.

Θαλάμαξ, ὁ· θαλαμίτης Ἀριστ. βάτρ. 1072.
Θαλάμευμα, τό· θάλαμος, σκοτεινὸν καὶ
κεκλεισμένον οἰκητήριον· -Κουρήτων Εὐρ.
Βάχχ. 120.

Θαλαμεύτρια, ἡ· νυμφεύτρια, ἡ περὶ τοῦ
θαλάμου καὶ τῆς νυμφικῆς κλίνης φροντί-
ζουσα Πολυδ. 3, 41.

Θαλαμεύω· φέρω, εἰσάγω εἰς τὸν νυμφικόν

Θάλαμον, λαμβάνων γυναίκα 'Πλιδ. 4, 6 Μίσ. ἐπὶ γυναικί, ἐν τοῖς ἐκαστῶν Θάλαμοις εἶναι διατρίβειν εἰς τὸν γυναικωνίτην 'Αρ.-σταίν. 2, 5 κ. μετγ. «Ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ ζώων ζῶν κεκρυμμένα εἰς τρύπας Συνέτ.

Θαλάμη, ἡ, (πρὸς. Θάλαμος)· φιλῶς, κοίτη, σπήλαιον, τρύπα, ὅπου διατρίβουσι ζῷα ἴδ. Ἰχθύες καὶ ὀδρόδια· «πολύποδος θαλάμης ἐκτεταμένους» 'Οδ. ε, 432, 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 8, 3, 5· «τὰς ἐλευθείους θαλάμους θύνειν εἰσὶ θάσσιν αἱ πίνναι» 'Αθην. 3, 93· «γενεῖα» «ὅς γὰς ἐξέτα θαλάμων» 'Εδρ. 'Πρ. μ. 807· «ἐν ταῖς πολυδυνάμοισιν 'Ιλλόμπου θαλάμους», Βλαχ. 501· «θαλάμους σφαγέτα», Φοιν. 938, Λουκ. πλ. 2· κατὰ Πολυδ. 2, 79· «θαλάμους» «τὰ κοιλώματα τῆς βινός, ἀλλ. μύξαι.

Θαλάμη-ἡ γὰς, 2· ὅστις ἄγει ἢ ἔχει Θάλαμον· «κατεσκευάσεν ὁ Φιλοπάτωρ καὶ ποταμὸν πλῆθυν, τὴν Θαλαμηγὸν καλουμένην» 'Αθην. 5, 201· ἀγρυπτικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον εἶχεν οἰκίαμα, ἥτοι δωμάτια πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ταξιδεύοντων· πρὸς. Δ. Σικ. 1, 85· «ἐδωκεῖτο δὲ ἐν σάφραις Θαλαμηγοῖς» Στροβ. 17, 800.

Θαλαμηγῶδες· κοίμη. πατρῶν. τοῦ θαλάμη, ὡς ἐπὶ τὸν τοῦ θύνου· «θύνονος κεφαλὴ θαλαμηγῶδου» Μάτρων ἐν 'Αθην. 4, 135.

Θαλάμη-ἡ ὅς, κυρ. ἰων. ἀντὶ τοῦ θαλαμῆτος, ὅπου οἱμοὶ ἄχρ. ὅστις ἀνῆκει εἰς τὸν Θάλαμον· «θαλαμηγὰ δοῦρα» 'Πσ. ἐρ. 809· «θύνος Λουκ. συμπ. 41.

Θαλάμη-πολέω 1) εἰμὶ θαλαμηπόλος, ὑπηρετῶ ἐν τῷ θαλάμῳ τῶν γυναικῶν, ὀπηρεῖται τὰς γυναικὰς Σχολ. Λουκοφ. 132· 2) φροντίζω περὶ τῆς ὀφείας τῶν κυνῶν 'Οππ. κυν. 1, 393.

Θαλάμη-πολία, ἡ· ἡ φροντίς περὶ τοῦ θαλάμου Θεόδ. Προδρ. σ. 358.

Θαλάμη-πόλος, 2· ὁ περὶ τὸν Θάλαμον ἀσχολούμενος, τὴν φροντίδα αὐτοῦ ἔχων· α) «ἡ περὶ τὸν κοιτῶνα ἢ περὶ τὸν Θάλαμον διατρίβουσα, ἡ ἀναστρέφουσα. Ἀπὼν δὲ κοινοφυλάξ, νυμφαγωγὸς καὶ θαλάμου ἐπιμελουμένη» 'Πούχ. «πικρὸν ὄμμα τῶν θαλαμηπόλων» Διογ. 'Επτ. 341, 'Οδ. η, 8, φ, 293· ὁ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου ἢ τῆς νυμφικῆς κλίνης ἐπιβαίνων· «ὁ αὐτὸς λιμὴν ἤρκεσεν παιδὶ καὶ πατρὶ θαλαμηπόλῳ πεσέει» Σοφ. Οἶ. τ. 1200· ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται οὕτως ὡς μεσίτρια καὶ προστάτρια τῶν γάμων· «Κόρη-θαλαμηπόλος» Φίλιπ. 51 (Πλαν. 172)· παρὰ μετγ. θαλαμηπόλοι εἶνε οἱ τοὺς θαλάμους τῶν εὐγενῶν καὶ ἐντέμιον γυναικῶν φυλάσσοντες ἐναυθῶνι Πλουτ. 'Αλ. 30· ὅθεν ἀνομαζόντο αὐτῶ καὶ οἱ εὐνοουχισμένοι ἱερεῖς τῆς Κυβέλης Διοσκ. ἐν 'Ανθ. 6, 220· ἀλλὰ καὶ ἱερεῖα τῆς θεᾶς ταύτης 'Ρίαν. αὐτ. β, 173· ὀρρηγὴ=ἡ γαμήλιος νύξ Μουσ. 231. Θαλαμηδίαι κοίται, αἱ· τῷ ἑσόμε. κατ' ἄλλ. 'Θαλαμῶται.

Θαλαμίαιος 1) θαλαμίτης Θουκ. 4, 32, καὶ 'Πούχ. ὁ κατωτάτω ἐρέσσων ἐν τῇ νηϊ, κατ' 'Αρκαδ. 40, 13, τוניστ. θαλαμίος· τὸ π. 'Αππ. θαλαμίαι γραπτέον θαλαμῆται· 2) ἡ

θαλαμία, τῶν. θαλαμίη, ὅπαι. κόπη, τὸ κοῦ πῖον τοῦ θαλαμῆτου τὸ βραχύτατον πῖνον ἐν τῷ πλοίῳ· εἶνε δὲ ἀντὶ οὗτο. ἐὰν ὁ παρ' Ἀριστ. 'Αγ. 527 τὸν. «θαλαμῶν τροπὸν μένουν» εἶνε ὁρθός· παρ' 'Πουχ. ἴσ. ὁρθότ. «θαλαμίαι κοίται· αἱ κατωτάται»· ἔτι δὲ ἡ ὀπή εἰς τὸ κατὰ στῶμα τοῦ πλοίου, δι' ἧς κινεῖται στρεφόμενη ἡ κόπη αὐτῇ, ὅπου ἀναπληροῦται διὰ τοῦ ὀπῆ· π. Σχολ. 'Αριστ. βατρ. 1072 εὐρηται· «ἡ θαλαμία ὀπή, δι' ἧς ἐξέρχεται ἡ κόπη»· «τοῦτον θῆσαι διὰ θαλαμῆτος διεκλόντας τῆς νεύς» 'Πρ. 5, 33· «οἰκίαν τὴν γειρα διὰ τῆς θαλαμῆτος» 'Αριστ. εἰρ. 1198, ὅπου ὁ Βέκκερ. θαλαμῆτος τονίζει, ὡς οὐσιαστικὸν θαλαμία.

Θαλαμίς, ἴσος, ἡ· Θαλαμεῦτρα Κραμ. 'Αν. 2, 376, 9, «θαλαμῆς, ἡ περὶ τὸν οἶκον ἥγων τὸν Θάλαμον, ἀναστρεφόμενη» γίνεται δ' ἐκ τοῦ Θάλαμος, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ὀπῆ.

Θαλαμῆτης, ὁ· ὁ κομηλάτης μεγάλων πηλεικῶν πλοίων, τρεῖς τάξεις ἐδωλίων ἔχον· τῶν μίαν ὑπεράνω τῆς ἄλλης, τῶν τριῶν τῶν ὀπῆ καπηλατῶν εἰς τὸ κατωτάτον ἐδωλίων καθήμενος καὶ διὰ τὸ μὴ πολὺ πονον τοῦ ἔργου μισθὸν εὐτελέστερον λαμβάνων Σχολ. 'Αριστ. 'Αγ. 161· πρὸς. Ζηγίτης κ. θρανίτης.

Θαλαμόνδης εἰς τὸν Θάλαμον 'Οδ. φ, 8. Θαλαμο-ποιός, 2· ὁ τὸν νυμφικὸν Θάλαμον ἐτοιμάζων· ἔστι δὲ καὶ ποίημα Διογ. 340· οὕτως ἐπιγραφόμενον Πολυδ. 7, 12· «Θάλαμος» ἀνδρ. ὄν. Βοιχ. 'Αττ. ἐπιγρ.

Θάλαμος, ὁ, (κατὰ Πασσὸδ. συγγ. τῷ Θάλαμῳ, κυρ. τόπος θερμότητος)· δωμάτιον εἰς τὰ ἐνδοτάτα τοῦ οἴκου καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν οἰκημάτων περικεκλειμένον, ὅπου ἄλλοτε μὲν τὸ οἶκημα τῆς οἰκοδομητικῆς ἐστὶν 'Ιλ. γ, 127, 'Οδ. δ, 121, ἄλλοτε δὲ καὶ πᾶν ἄλλο εἰς τὰ ἐνδοτάτα τοῦ οἴκου κείμενον δωμάτιον 'Ιλ. φ, 317· ἡ κοιτίς, ὁ οἶκος, ζ, 248, 'Οδ. 6, 5· ἴδ. ὅπως τὸ δωμάτιον τοῦ θύνου μέλλεται τοῦ ἀνδρός καὶ τῆς οἰκοδομητικῆς, ὁ γαμήλιος Θάλαμος 'Ιλ. γ, 423, ζ, 316, 'Οδ. ε, 340· κ. ἄλλαχθ' ὁ νυμφικὸς Θάλαμος 'Ιλ. σ, 492· ἔτι δὲ καὶ ὁ κοιτῶν τοῦ ἀγάμου υἱοῦ τοῦ οἰκοδομητοῦ 'Οδ. α, 425, τ, 48. Μεθ' 'Ομ. συνήθ. ὁ νυμφ. Θάλαμος, «μεγαλοκυβέσσειν ἐν ποτε θαλάμοις Διὸς ἄκοιτον ἐπειράτω» 'Ηινδ. Π. 2, 33· «τὸν ἥρακλειον Θάλαμον» Σοφ. 'Τρ. 909· Εὐρ. «ἔχουσα πόσιν ἐν θαλάμοισιν», Τρω. 854· κ. παρ. ἀντίθ. τῷ ἀνδρῶνι· «Πρ. 1, 34· «ἐξέδραμε τοῦ θαλάμου παρὰ τῆς γυναικὸς» Πλουτ. 'Αλκιδ. 23· «τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου φύλακες» 'Πρόδ. 3, 12, 2· ταμίαν, τόπος ἐν τῷ οἴκῳ, ὅπου φυλάττονται ἱμάτια, φορέματα, ὅπλα, πολύτητα πράγματα, κοσμημῆτα, εἰς δὲ ζῶο-τροφία, υἱὸς κτλ. «αὕτη δ' εἰς Θάλαμον κατεθήσεται κηλῶντα, ἐνθ' ἔσαν αἱ πέπλοι» 'Ιλ. ζ, 288· «ὁ γόργον Θάλαμον κατεθήσεται πατὴρ εὐρυν, ὅτι νητὺς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκτετο» 'Οδ. 6, 337· «ὁ μὲν γὰρ Θάλαμος ἐν ὀρχοῖς ὦν τὰ πλείστον ἄξια καὶ στρώματα καὶ ἀκροὶ παρεκτελεῖ» Ξεν. αἰκ. 9, 3. Γενικῶς, τόπος διατριβῆς, κατοικητήριον· «οὐ τε πέμπει

χόας θαλάμους ὑπο γῆς» Αἰσχ. Περσ. 616· «χρυπομένη δ' ἐν τυμὸνδρῃ θαλάμῳ», περὶ Ἀνάξης Σοφ. Ἀντ. 938· περὶ τοῦ ἔδου, «τῶν παγκοίταν θο' ὅρῳ θάλαμον τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν», 798 (ὁ Εὐρ. ὀνομάζει τὸν ἔδον «Περσοφονείας θάλαμον», ἰκ. 1022) ἢ θάλασσα ὀνομάζεται «μέγας θάλαμος» Ἀμφιτρίτης, Οἰ. τ. 195· «-βασιλικοί» = τὸ ἀνάκτορον Εὐρ. Ἰ. 486· ἐπὶ δὲ - ἀρνῶν = ὁ σταθμός, ἡ μάνδρα, Κόκλ. 57· τὸ μελίττιον Ἀντίφιλ. 29 (9, 404) - τὸ ἐσωτάτων καὶ κατωτάτων μέρους τοῦ πλοίου Ἀθην. 2, 37, ὅπου κλεινοὶ τὰ ἐδῶλια τῶν θαλαμῶν. Μικραὶ τινες καὶ παρ' Αἰγυπτίους ἀλλ. Ἰ. Ζ. 11, 10· τὸ αὐτὸν τοῦ ναοῦ Δουκ. π. Συρ. 6, 31.

Θαλαρχίς, ἴδος' γυν. ὄν. Ἰουστ. μαρτ. θάλασσα, ἀττ. θάλαττα (συγγ. τῷ ἄλς) ἡ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἡ θάλασσα, τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, ἀπὸ τοῦ ὄμ. πανταρχοῦ ὅπου δὲ μεταχειρίζεται ὁ ποιητὴς τὴν λέξιν ὠρισμένως, ἐννοεῖται ἡ μεσόγειος θάλασσα· ἡ γὰρ ἑξωτερικὴ ὠκεανὸς παρ' αὐτῶν λέγεται καὶ ἀντὶ ποταμοῦ ἐννοεῖται ὁ Ἦρ. δὲ καλεῖ τὴν μὲν μεσόγειον· «ἦδε ἡ θάλασσα», ἐπὶ δὲ «ἡ καὶ ἡμᾶς», «ἡ ἔσω», «ἡ ἐντός», τὸν δὲ ὠκεανὸν «ἡ ἔξω» ἢ «ἡ ἐκτός» Ἦρ. 1, 1, 185, 4, 39 καὶ Πολυδ. 1, 3, 9· ὡς, «ἡ παρ' ἡμῖν θάλαττα» Πλάτ. Παῖδ. 113· «πέλαγος θαλάσσης» Ἀπολ. Ρ. ὁ ἀττ. τύπος δὲν ἦτο ἐν χρήσει παρὰ τραγ. π. Θουκ. κ. Πλάτ. καὶ ταραχῶν πλήρης ἐπίγειος βίος, τραγ. «πανταρχοῦ ὕδατα καὶ θάλασσαν τὸν βίον τοῦτον ἐυρίσκοντες ὑπὸ τῆς γραφῆς ὀνομασμένον» Βισιλ. ἐν τῇ Ἀγία Ραφῇ δὲ τὰ συστήματα τῶν ὁδῶν, ὅθεν καὶ ἡ Γιβεριὰς λίμνη θάλασσα λέγεται ἐν αὐτῇ· ὁ ὄμ. ὀνομάζει αὐτὴν εὐρύπρον, ἀτρώητον, πολὺφλοισβον, ἄλμυρον κλπ. «ἀγαθὴν θάλασσα» Ἀηνοδ. 1, 9, ἐπὶ πληθους ἀγαθῶν· ἐπὶ πληθους κακῶν Αἰσχ. Ἰ. πτ. 740· τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, «ναὺς πλήρης θαλάσσης» Πολυδ. 16, 5, 4· φρέαρ τὸ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἐρεχθίδος ἐν τῇ ἀκροπόλει Ἀθηνῶν μὲ ἀλμυρὸν ὕδωρ Ἦρ. 8, 56· μτφ. ἐπὶ τῶν ἐπερχομένων στρατιῶν, «ἄμαχον κῆρα θαλάσσης» Αἰσχ. Πέρσ. 90· ὕδωρ θάλασσα.

Θάλασσα, ἡ· ὄν. τόπου Στ. Βυζ. κάτ. Θαλασσοῦ καὶ Θαλασσοῦ καὶ Θαλάσσιος.

Θάλασσα, ἡ· ὄν. ἐκείρας. «Θάλαττα Διοκλους», χωμῶδις τῆς Ἀθην.

Θαλασσαίγλη, ἡ ὀμφιτοῦ Πλιν. Ἰστ. Φ. 24, 17.

Θαλασσαῖος, ὁ· θαλάσσιος - δεσφίς Πινδ. Π. 2, 92· «-θαλασσαῖος ἐπιμάχους νηματα μίτρης», ὅπου σπμ. ἀλιπόρφυρα Τρυφιδ. 345.

Θαλασσο-αυλέω· ἐν θαλάσῳ διατρίβω· «πάσας τὰς ἡμέρας ἐκίνας θαλασσοαυλῶν» Γ. Παχυμ. Ἀνδρόν. σ. 351.

Θαλασσεῖος· θαλάσσιος.

Θαλασσερός, ὁ· εἶδος βαλσάμου Ἀλ. Τραλλ. Θαλασεύς, ὁ· ἄλιος Ἰσοχ.

Θαλασσεύω· ἐν θαλάσῳ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διαίτω, εἰμὶ· «νῆες τοσοῦτον χρόνον ἤδη θαλασσεύουσαι» Θουκ. 7, 12· ἐν θαλάσῳ πλεῖω

Ἀππιαν. ἔμφ. 1, 62· «τα θαλαττιῶντα τῆς νεὸς μέρη» = τὰ μέρη τοῦ πλοίου, τὰ ὅποια καλύπτει τὸ ὕδωρ, ὅσα θηλ. εὐρίσκονται εἰς τὸ νερὸν Πλουτ. Δουκ. 3.

Θαλασσία, ἡ· φυτὸν τι Διοσκ.

Θαλασσίας, ὁ, οἶνος· ὁ θαλασσῖος ὕδατι μεμιγμένος οἶνος.

Θαλασσί-γανος, ὁ· ἐν θαλάσῳ γεννηθεῖς· «θαλασσίγονον Παφίης» Νον. Δ. 15, 458.

Θαλασσίδιος, π. 3· θαλάσσιος, μτγν.

Θαλασσίζω· ὕδωρ θαλάσσιον ἔχω, ἔχω θαλασσίαν γεύσιν· - ὅστις Ἀθην. 3, 62.

Θαλάσσιος, 3, κ. 2· ὁ ἐκ θαλάσσης ἡ τῇ θαλάσῳ ἀνήκων· - ἔργα, οἶον ἡ ἀλιεῖα Ἰδ. ε, 66· ἡ θαλασσοπλοία Ἰλ. 6, 614· «-ἀνέμων ριπαί» Πινδ. Ν. 3, 67· «στενωποῦ πηλῆτιον θαλασσίον» = θαλάσσιος στενὸν Αἰσχ. Πρ. 364· «πεζοῦς τε καὶ θαλασσίου», ἥτοι στρατὸν τῆς ἐπιδράς κ. τῆς θαλάσσης, Περσ. 550· «θαλάσσιον ἐκρίφατε» = ῥίφατε εἰς τὴν θάλασσαν Σοφ. Οἰ. τ. 1311· «κλύδων Εὐρ. Μηδ. 28· «ἀκτὺς ἐκλιπὼν θαλασσίου» Ἰ. Γ. 226· - βίος Ἀρχιλ. ἀποσπ. 10· «τῶν ἐχίνων θαλαττιῶν» Πλάτ. Εὐθὺδ. 298· - ὄφον Παλ. 34, 8, 6· ἐπὶ τοῦ Διὸς, θαλάσσιος Ζεύς Ἰσοχ. - Ποσειδῶν Ἀριστ. κλ. 396· ὅστις καταγίνεται, ἀσχυλεῖται εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ ναυτικὸν Θουκ. 1, 7, ἀντίθ. τῷ ἡπειρώτης, 1, 83· - τῷ γεωργῷ, 4, 142· «ἀναγκασας θαλασσίου γενέσθαι Ἀθηναίους» Ἦρ. 7, 144· ἐπὶ - στρώματα = ἀλιπορφυροβαφῆ· θαλάσσιος οἶνος κ. θαλασσῖος, εἴτε θαλασσίος κ. θαλασσομῖνος, ὁ διὰ θαλάσσης ἥτοι ὁ θαλασσῖος ὕδατι μεμιγμένος, τῶν ἀντικλιν ἀθάλαστος οἶνος, περὶ ὧν ἀναγνῶντι Κέλσον κ. Κολομβέλλαν, Πλιν. 14, 8· «θαλάσσιον μέτρον» Γυπικ. χειρογρ. μοναστ. τῆς Κεχαριτωμένης κ. αἵτου ἀνὰ μέτρα θαλάσσια δεκακτοῦ, οἶνου, ἐλαίου θαλάσσια μέτρα» Δουκαγ.

Θαλάσσιος, ὁ· ἄνθρω. ὄν.

Θαλασσίς, ἴδος' γυν. ὄν. Ὑπερίδ. ἐν Ἀθην.

Θαλασσίτης, οἶνος· οἶνος θαλασσίας· πρὸς θαλασσίος.

Θαλασσίων Στραθ. 8, 338· ἐπὶ τῇ αὐτῇ κεκλιμένη τῇ ἐπὶ θαλασσίῳ, κατὰ δὲ Εὐκλινδρ. ὕδαττον.

Θαλασσο-βάτης, ὁ· ὅστις διαβαίνει τὴν θάλασσαν Κ. Μαν.

Θαλασσο-βαφῆν· βάπτω, χρωματίζω τι μετὰ πορφόρων γνησίαν, βάφω τι ἄλλαν· «τοὺς διὰ τῶν κογχυλίων θαλασσοβαφουμένους ἐξαιμοῦντα» Φιλ. περὶ θαυμ. 2.

Θαλασσο-βαφής, ὁ· ὁ ἐν θαλάσῳ βαπτισθεὶς Σχολ. Ὑδ. ζ, 63.

Θαλασσό-βιος, ὁ· ὅστις ζῇ ἐν τῇ θαλάσῳ Κ. Μαν. χρόν. σ. 22.

Θαλασσο-βίωτος, ὁ· ὅστις ζῇ εἰς ἡ παρὰ τὴν θάλασσαν, ὅστις ζῇ ἡ πορίζεται τὰ πρὸς τὴν θάλασσαν Ἀππιαν. Καρχ. 89.

Θαλασσο-βράχης, ὁ· ὁ ἐν θαλάσῳ βράχης, βουτηχθεὶς μτγν.

Θαλασσο-γαίτων, ὁ· ὁ γαιτανίζων θαλάσῳ Κ. Μαν. χρόν. σ. 26.

Θαλασσο-γενής, 2° ὁ ἐκ θαλάσσης γεννηθεὶς Ἀρχέστρ. ἐν Ἀθην. 3, 192.

Θαλασσο-γράφος, ὁ ὁ περιγράφων τὴν θάλασσαν Τζέτζ. ἱστ. 13, 977.

Θαλασσο-οὖο-μέτρης, ὁ ἡ ναυτική ποτὶς, ἥτις δεικνύει καὶ μετρεῖ τὰς θαλασσίας ὁδοὺς Τζέτζ. ἱστ. 13, 977.

Θαλασσο-ειδήης, 2° ὁμοίος θαλάσση, περὶ χρωμάτων ἡμίτια 0. Ἀθην. 12, 523, ἐκ τοῦ Δημοκρίτου.

Θαλασσο-κλυστός, 2° ὅστις περικλύζεται ὑπὸ θαλάσσης Σχολ. Σοφ. Α'. 686.

Θαλασσο-καπέω· κυττω τὴν θάλασσαν (ἰδ. Β. Ἀν. 42, 28, «εἰ τις τὴν θάλατταν κόπτοι, μάτην ἂν κόπτοι»), μετὰ τοῦ πλατυγίξειν Ἀριστ. ἱκπ. 830 = λέγει, λαλοῦν καὶ ἀνομιλῇ, μάταια· «ματαιολογεῖν, θορυβεῖν» Σχολ. «ταῖς αἰσῶσι ταῖς θαλαττοκοπέαι καὶ φλυαρίαι» Λιδαν. τ. 4, 139· πρὸς πλατυγίω.

Θαλασσο-κράβη, ἡ, κ. θαλασσοκράμβον, τό· κρηματολάχανον θαλάσσιον Γεωπ.

Θαλασσο-κράτειω· εἶμαι θαλασσοκράτωρ, ἔχω τὸ κράτος, τὴν ἡγεμονίαν τῆς θαλάσσης Ἰπρ. 3, 122, Θουκ. 7, 48.

Θαλασσο-κρατία, ἡ ἡ κατὰ θάλασσαν ἡγεμονία, τὸ ἐπὶ τῆς θαλάσσης κράτος Σπράβ.

Θαλασσο-κράτωρ, ὁρος, ὁ ἔξουσιαστής τῆς θαλάσσης, ὁ ἔχων τὴν ἡγεμονίαν, τὸ κράτος τῆς θαλάσσης μετὰ τὸν σταυλὸν τοῦ Ἰπρ. 5, 83, Θουκ. 8, 63.

Θαλασσο-μαχέω· πολεμῶ μετὰ τὴν θάλασσαν ἢ ἐν τῇ θαλάσση Ἑρραμ. Συρ. 337, 32.

Θαλασσο-μέδων, ὁ ὁ κύριος τῆς θαλάσσης, ὁ Ποσειδῶν Νον. Δ. 21, 95 ὡς λ. ὄντορ· «θαλασσομέδοισα Ἰνώ» Ἀλκμάν ἐν Ἰωνοιστ. σ. 81.

Θαλασσο-μέλι, ἱστός, τό· εἶδος ὁδρομέλιτος, τὸ ὁποῖον γίνεται διὰ θαλασσίου ὕδατος καὶ βροχῆς μετὰ μέλιτος μεμιγμένου Διοσκ.

Θαλασσο-μιγής, 2° μετὰ θαλασίου ὕδατος μεμιγμένος Ἰασχ. ἐν λ. ἀλικιάνες.

Θαλασσο-μυθός, 2° μετὰ τὴν θάλασσαν ἀγωνιζόμενος, παλαιῶν· «κύματα τέμνων χερσὶ θαλασσομύθοισιν» Νον. Δ. 39, 370.

Θαλασσο-νόμος, 2° ὅστις ζῇ, τρέφεται, βόσκει εἰς τὴν θάλασσαν· κάγχαι Ἑμπεδ. ἐν Πλούτ. συμπ. 1, 2, 5.

Θαλασσο-παίς, ὁ παιδίον τῆς θαλάσσης, ὁ Τρίτων Διόδωρ. 892.

Θαλασσο-πλάγκτος, (πλάζομαι) ὁ εἰς τὴν θάλασσαν περιπλανώμενος· «ναυτίλων ὄχηματα» Δισχ. Πρ. 467.

ὄχηματα Δισχ. Πρ. 467.

Θαλασσο-πληγτός, (πλήττω) ὅστις πλήττεται, κυτπιέται ὑπὸ τῆς θαλάσσης· νῆσος Δισχ. Περσ. 408, ἐνθ' ὅμως ἄλλ. γραφ. θαλασσοπληκτον.

Θαλασσο-πλόος, 2° ὅστις πλεῖν τὴν θάλασσαν, καθ' Ἡούχ. ποντοπόρος.

Θαλασσο-πόνος, 2° ὁ πόνος, κοπιᾶν, ἐργαζόμενος εἰς τὴν θάλασσαν Θεόδ. Πρὸδρ. ἱπ. 82.

Θαλασσο-πορέω· διαπλέω, περῶ τὴν θάλασσαν Καλλ. 10 (7, 277).

Θαλασσο-πόρος, (πάρω) ὅστις διαπλεῖ, περῶ τὴν θάλασσαν Ἀνθ.

Θαλασσο-πόρφυρος, 2° ἀλιπόρφυρος Β. Ἀν. 379.

Θαλασσο-τείχιστος· ἀλιπράξ Σχολ. Πινδ. Ὀ. 8, 34.

Θαλασσο-τόκος, 2° ὁ ἐν θαλάσση γεννηθεὶς Νον. Δ. 39, 341.

Θαλασσο-υργέω μετέρχομαι τὰ θαλάσσια ἔργα, ἔξαιρ. τὰ θαλάσσιον ἐμπόριον Πολύδ. 6, 52, 1.

Θαλασσο-υργία, ἡ τὸ μετέρχεσθαι θαλάσσια ἔργα, ἀλιεῖαν Ἰπποκρ. κ. μετγ.

Θαλασσο-υργός, ὁ ὁ τὰ θαλάσσια ἔργα μετέρχόμενος, τὴν ἀλιεῖαν, τὸ ἐμπόριον Σπρ. οἰκ. 16, 7. Πολύδ. 10, 8, 5, Λουκ. Ἰπρ. 1.

Θαλασσο-ὕχος, 2° ὁ ἔχων τὴν θάλασσαν, ὁ ἐν τῇ θαλάσση κρατῶν Φωτ. βιβλ. 143.

Θαλασσο-φυλάκειω τὴν θάλασσαν φυλάττω, μετγ.

Θαλασσο-χρῶς, 2° ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης, μετγ.

Θαλασσοῦ· ποιῶ, μεταβάλλω μέρος τῆς ἑστῆς εἰς θάλασσαν, πλημμυρίζω, σκεπάζω μετὰ θάλασσαν· ἡπειρον Ἀριστοτ. κόσμ. 6° περὶ πλοίου· «ναὺς θαλαττοῦται» = γίνεται διὰ ὄροχος, τὸ καράδι· κάμνει νερόν Πολύδ. 16, 15, 2 περὶ οἴνου, μίγνυμι ὕδατι Ἀθην. 1, 32· μέλι· πλεῖν τὴν θάλασσαν Λουκ. Νέρ. 1.

Θαλασσο-ὠδής, 2° θαλασσοειδής Ἀντων. περίπλ.

Θαλάσσωσις, ἡ ἡ θαλάσσης πλημμύρα Φιλ.

Θάλαττα, ἡ ἡ θάλασσα, ὡς καὶ τὰ σύνθετα καὶ παράγωγα.

Θάλαττα· τὸ ὅδε ὅλως.

Θαλέθω· θάλλω, π. Ὀμ. μόν. μετγ. Ὀδ. ψ. 191, περὶ ἑλίας, θάλλουσα καὶ ἀκμάζουσα· «ἡ θέου θαλίθωντες» ἐν τῇ ἀνθηρᾷ ἡλικίᾳ, ζ. 63· «αὖτις θαλέθοντες ἀλοιρῇ» Ἰλ. ι. 467· θαλέθουσι Ἰδωκ. 1° «ὡς ῥόδον θαλέθεσκες» Μακεδ. (11, 374)· μετὰ «ποῖην λευκώμενος θαλέθουσι»· παράγουσιν Θεοκρ. 25, 16.

Θάλεια, ἡ, π. Ὀμ. πανταχοῦ ἐν τῇ συντάξει· «δαίτη θάλεια» καὶ «δαίτη θάλειαν» λαμπρά, ἀφθονος τράπεζα, μετὰ ἑξαιρέτα φαγητά, πλουσιοπάροχα Ἰλ. η. 475, Ὀδ. γ. 420· κατ' Ἀθην. 2, 40 ἰδ. περὶ τῆς κατὰ τὰς θυσίας εὐωχίας· οὕτω καὶ π. Πα. ἔρ. 740, Σοφ. ἀποσπ. 539· κ. ἑορτή, Ἀνακρ. ἐν Ἀθην. 15, 674, Πινδ. Ν. 10, 53 λέγει καὶ «μοῖραι θάλεια ἀγώνων» = θαψίλλε, πλούσιον, ἀξιολόγον μοῖραι· εἶνε δὲ καὶ αὐτὸ ἐν τῶν ἀλίων μόνον κατὰ ἡλ. δὲ καὶ αὐτὸ ἐν τῶν ἀλίων μόνον κατὰ ἡλ.

γένους εὐρισκομένων ἐπιθέτων (ὡς ἀπὸ ἀρσ. θαλὺς ἀντὶ θαλεῖα, πρὸς. θαλερός κ. θαλία) καθὼς τὸ πόντια· ὡς οὗς. εὐρηται ἐν Πλατ. πολ. 9, 574, «κώμοι καὶ θάλεια», ἀπὸ Βεκκέρου, πρὶν γραφόμεν. θαλίαι.

Θάλεια· γον. ὄν. ἡ θάλλουσα, ἡ ἀκμαζούσα· 1) ὄν. Νηρηίδος Ὀμ. Ἰλ. Ἰσ. θε. 2) μία τῶν Μουσῶν Ἰσ. θε. ἡ μετέπειτα Μοῦσα τῆς κομωδίας νομιζομένη, ἔτι δὲ καὶ ὡς ἐπιμελουμένη φρυγῶν καὶ σπερμάτων βλαστανόντων· ἐτιματο παρὰ τοῖς γεωργοῖς

Πλούτ. ἡθ. α. 741· 3) μία τῶν Χαρίτων Πλουτ. ἡθ. θε. Θαλίη ὀνομαζομένη· 4) Ἑλληνίς τις Ἄνθ.
 Θαλέλαιος· ἀνδρ. ὄν. Συνέσ.
 Θαλερ-όμματος· 2· ὁ ἔχων θαλερούς, ἀ-
 κμαίους, ζωηρούς ὀφθαλμούς· Ὀρφ. ὕμν. 80, 5.
 Θαλερο-ποιός, 2· ὁ κάμνων τι νὰ πρασι-
 νίσῃ, ἀνθῆ Σχολ. Ἡσ. θε. 138.
 Θαλερός, 3 (θάλλω)· πᾶς ὁ ἀνθῶν, πρασινί-
 ζων, ὡς εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ· μετ. ἐπὶ ἀνθρώ-
 που, ὁ ἐν τῇ ἀνθρώπῃ ἡλικία, ὁ ζωηρός καὶ
 δυνατός· αἰζηοί Ἰλ. γ. 26· παράκοιτις, γ.
 53· ἀκοιτὶς Ἡσ. θε. 921· γάμος Ὀδ. ζ.
 66· «ἥδης χρόνος» Εὐρ. Ἡλ. 20· νέκυες,
 Ικ. 68· τοκεύς Ἡσ. θε. 133, ὅπερ ὁ Σχολ.
 ἔρμ. Θαλεροποιός· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέρων
 μελῶν τοῦ σώματος· μετρώ = νεαροί, δυνα-
 τοί μῆροί Ἰλ. α. 113· χαίτη = ἄδρά, πλου-
 σία κόμη, πολλὰ καὶ εὐμορφα μαλλιά, ρ. 439,
 καὶ μετγ. π.· δέμας, πλόκαμοι, πόδες, χερ-
 σίν Ἀντ. Σιδ. 61, Μ. Ἀργ. 16, Πλάτ. 14,
 Ἀργ. 13 (9, 76, 5, 105, 9, 823, Πλαν.
 179)· 2) ὁ ἀφθονός, θαψιλής, π. Ὀμ. 18.
 «θαλερόν δάκρυ» = πολλὰ δάκρυα, ἀφθονά·
 «θαλερὴ ἀλοιφή» = πολλὸ λίπος, πάχος Ὀδ. θ.
 476· τροπ. «θαλερός γόος», κ. 457· «θαλε-
 ρώτερον κλαίειν» Θεοκρ. 14, 32· «θαλερὴ δέ
 οὐ ἔσχετο φωνή» = ζωηρά, λιγυρά, δυνατή,
 ἢ ἡ ἀφθονὸς ἐκτερομένη Ἰλ. ρ. 696, ἐξ οὗ
 «θαλεροὶ μῦθοι» Ἀπολ. Ρ. 4, 1072· «θαλε-
 ρώτερον πνεῦμα» = ἡπιώτερον, μετρώτερον
 πνεῦμα Αἰσχ. Ἑπτ. 713· ὕπνος = ὑγιαίνος,
 δυνατός, ὅστις δίδει ἰσχύν, δύναμιν, ζωὴν
 Εὐρ. Βακχ. 692.
 Θαλερ-ωπία, ἰδος· θαλερόμματος· Ἡσ. Α-
 γαθ. 85 (7, 204).
 Θαλέω, δωρ. ἀντὶ θηλέω Πινδ. Ν. 4, 88·
 θαλέω δὲ (μετὰ βραχ. α) = θάλλω Κ. Σμ. 11,
 96· θαλέσκει γράφ. ὁ Μοίω. ἀντὶ θαλέσκει
 ἐν Μοσχ. 2, 69.
 Θαλής, ὁ, γεν. Θάλειω, δωρ. Θαλῆ, αἰτ. Θα-
 λην, ἀλλὰ καὶ Θάλητος, ἡτι, ἡτα, καὶ Θα-
 λου, παρὰ τοῖς μετγ. ὡς Θάλης· ὁ γνωστός
 φιλόσοφος, ὁ Μιλήσιος.
 Θάληστρες, ἢ· βασιλίσσα τῶν Ἀμαζόνων
 Διοδ.
 Θαλήτας, ὁ· 1) Κρής, ἢ Ἐλύριος λυρικὸς
 Σουφ. Ἀθην. 15, 678· 2) Κνωσσιος, ῥαψωδός.
 Θαλία, ἡ, (θάλλω, πρβλ. Θάλεια)· ἀκμά-
 ζοντα εὐτυχία, χαρμύσματος ζωή, εὐδαιμονία,
 ἰδ. συμποσίον, χαρὰ πανηγυρικῇ, εὐωχία,
 ἰδ. ἐπὶ θυσιῶν Ἰλ. ι. 143· συνήθ. πλ. Ὀδ.
 λ. 603, Πτ. ἐρ. 115· τερπναὶ Πινδ. Ὀ. 11,
 79· εὐφωνοί, Π. Π. 38.
 Θαλιάδες, αἱ· τύποις τῆς Ἀρκαδίας Πανσ.
 Θαλιάζω· συμποσιάζω, ἐορτάζω, τελῶ εὐ-
 λαπίνην Πλουτ. συμπ. 7, 8, 4· ἐορτὴν Πυ-
 λαιν. 4, 15.
 Θαλιάρχος, ὁ· ἀνδρ. ὄν.
 Θαλικτρον, τό· εἶδος χόρτου Διοσκ.
 Θαλινός, 2· ὁ ἐκ θαλλῶν, κλώνων πεποιη-
 μένος· ἀγγεῖα Σχολ. Ἀριστ. ὄν. 799.
 Θαλλός, ὁ (θάλλω)· νέον κλώνοι, βλα-
 στῆρι Ὀδ. ρ. 224, Αἰσχ. Χο. 1031· «βλα-

στειν θαλλόν» Σοφ. Ἡλ. 414· ἑλίας, Οἰ. Κ.
 476, ὅν οἱ ἰκέται ἐκράτουν εἰς τὰς χεῖρας·
 ἱατὴρ Εὐρ. Ικ. 10· ἱερὸν, γλαυκὰς ἐλαίας
 θ., Ἰ. Τ. 1101· «θαλλὼν ἦτινα καρπὸν προ-
 σείοντες» = ἐφείλκοντες, πειθόντες, δελεάζοντες,
 ὥσπερ αἶψα δεκνύνοντες αὐτῇ κλάδον Πλάτ.
 Φαιδρ. 230· ἢ ὡς σημεῖον νίκης· «στέφανον
 δὲ τὸ νικητήριον εἶναι ἐκαστοῖς θαλλῶν»,
 νόμ. 12, 343· πρβλ. Αἰσχίν. 3, 187 καὶ Ἀ-
 θην. 7, 276· «θαλλοὶ καὶ στέφανοι σχεδὸν
 πασι τοῖς βρεβάροις εἰσὶ συνθήκαι φιλίας»
 Πολύδ. 3, 52, 3.

Θάλλος· ἀνδρ. ὄν.
 Θάλλουσα, ἡ· 1) ὡς ἐταίρας· 2) γυνή τις
 Τηλε· 3) παρθένος τις.

Θάλλω-φάγω· πρῶτον νέους κλάδους, ἰδ.
 ἐλαίας, ἐπὶ αἰγῶν Ἀθην. 13, 587.

Θάλλω-φρέω· φέρω, κρατῶ εἰς τὰς χεῖ-
 ρας θαλλόν, ἰδ. ἐλαίας, καθάπερ ἐν τῇ τῶν
 Παναθηναίων ἐορτῇ Σχολ. Ἀριστ. σφ. 540
 ἐκ τοῦ Δικαιάρχου.

Θάλλω-φόρος, 2· ὅστις φέρει, βαστάζει τὰς
 χεῖρας θαλλόν, κλάδον, ἰδ. ἐλαίας ὅπως συν-
 εἰδίζον νὰ φέρωσιν οἱ γέροντες καὶ αἱ γυναῖκες
 εἰς τὰ Παναθηναία Σεν. συμπ. 4, 17· «οὐκ
 πέμψοντες γὰρ ἂν, ἐν ταῖσιν ὅδοις ἀπάσαις,
 θαλλοφόροι καλούμεθ' Ἀριστ. σφ. 540.

Θάλλω, ἡ· θεὰ τῆς αὐθιγῆς κ. γενέσεως
 Πανσ. 9, 35, 2.

Θάλλων, ὠνος, ὁ· κυνὸς ὄν. Σεν. κυν. 7, 5.
 Θάλλω, ὁρ. εὐαλόν Ὀμ. ὕμν. 18, 33, παρ.

ἀντὶ ἐν. τέθηλα, δωρ. τέθαλα, ἐντ. Ὀμ. χρη-
 ται ταῖς μετοχ. τεθλήως κ. τεθαλυῖ, ὅπως
 ἐτεθλήκει· πρασινίζω, βλαστάνω, ἀνθῶ, (ἐπὶ
 δὲ ἀφθονὸς καρπὸς, φύλλα φέρω) «ἡμέρις
 ἡδῶσα, τεθλήκει δὲ σταφυλῆσιν» Ὀδ. ε. 60·
 «ἐρινεύς φύλλοις», μ. 103, Ἰλ. ι. 208· ἡ
 μετοχὴ κεῖται πολλῶν καὶ ἀπολ. ὡς ἐπὶ τοῖς
 μετὰ τὴν σημ. τρυφερός, θαψιλής, ἀφθονός,
 πράσινος· τεθαλυῖα ἀπώρη, ἀλγίη, εἰ-
 λαπίνη, ἀλσιφή, ἐίσρη Ὀδ. «θάλλει
 κατ' ἥμαρ αἰὶ νάρκισσος» Σοφ. Οἰ. Κ. 687·
 καὶ τὸ γὰρ τὸ θάλλειν τὴν αὐξήναι δοκεῖ ἀ-
 πεκιάζειν τῶν νέων Πλάτ. Κρατ. 414· μετ.
 κάμνω τι νὰ ἀνθῇ, πρασινίσῃ, βλαστάνῃ· οὗ
 δὲνδρε· εὐαλλεν χάρος Πινδ. Ὀ. 3, 21· «τῆς
 τ' αἰὲν ἐν φύλλοισιν θαλλούσης βίον ἐαυτῆς
 ἐλαίας καρπός» = γεννᾷ, καρποφορεῖ, παρέχει
 ζωοτροφίαν Αἰσχ. Πέρσ. 608· Συγνῆ μετ.
 ἀνθεῖν, ἀκμάζειν, εὐδαιμονεῖν, ἐπὶ ἀνθρώπων,
 πόλεων, λαῶν· «τοῖσι τέθηλα πόλις» Ἡσ. ἐρ.
 231· ἀρεταὶ Πινδ. Ὀ. 9, 18· «ἀρετὴ θάλλει»,
 Ἰλ. 4, 19· συμποσίον, 5, 1· «εὐδαιμο-
 νία, Π. 7, 21· «ἐνθεν αἰδύμενον ζωοποιον αἶμα
 βροτοῖσι θάλλει» Αἰσχ. Ικ. 837· «παρὸς θα-
 λόντας» Σοφ. Ἀντ. 699· «ἐλαίον ἰαλύνοντά
 τε καὶ ζῶντα καὶ θάλλοντα» Τρ. 231· «με-
 γα θαλλόντες εἰσι γόν ἐν Ἀργείοις στρατοῖς»
 Φιλ. 418· «πατὴρ μὲν θάλλει καὶ ἔη» Πλάτ.
 συμπ. 203· «ἡ πᾶσα οὕτω θάλλεται καὶ εὐ-
 δαιμονεῖ χώρα», νόμ. 12, 945· ὡς δὲ Σεν.
 ἀντιθέτει τῷ «μετὰ λήθης ἀντιμοι αἰνέται» τῷ
 «μετὰ μνήμης πτόναι χρόνον δναοῦμεναι θάλλου-
 σιν», ἀπομν. 2, 1, 33· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ κα-

κόν, ὡς ἀποθεωσίας, «ἡ δ' ἐμὴ νόσος αὐτὴ τέ-
θηλε καὶ μετὰν ἐρρεται» Σοφ. Φιλ. 259.
«πῆλιντα ἀπὶ θάλλωντα», ἀντίθ. καταφθί-
νοντα, Ψιλ. 252. «δοξαίμων ἐπὶ θάλλει»
Εὐρ. Φαιν. 819, (συγγ. τῷ Θηλέω, Θηλυ.)
Θάλας, εὐς, τό· ἔρνος, κλάδος, βλαστός, ἰδ.
κλάδος ἐλαίας· «ἱερὸν ἐλαίας» Εὐρ. ΐ. Τ. 1101, δι. γρ. θαλλός· μτρ. ἐπὶ ἀνθρώπων,
νέος γόνος, παρεμφανὸν τὴν ἔνν. ἀμείας
συνέμεως καὶ νεαρῆς, νεανικῆς χάριτος, νέος
ἐρώστος, χάρις Ὀδ. ζ, 157. «φίλον θά-
λος, ὅν τέλεον αὐτῇ» ΐλ. γ, 87, καὶ ὅμ. ὅν
Δημ. 66, 187. ἐν γένει υἱός, ἔχοντος, ἀπό-
γονος Πινδ. Ὀ. 2, 49, Εὐρ. ΐ. Τ. 232. τὸ
δὲ «θαλίαν ἐμπλησάμενος κῆρ» ΐλ. γ, 501,
καθ' Ἡσίοχ. «τὼν πρὸς τὸ θάλλειν ἐπιτη-
δεύειν» καὶ κατὰ Σχολ. «παντοδαπῶν τρο-
φῶν καὶ ἔδεσμάτων» πρὸλ. θάλεια
Θάλλεινός, 3· θερμός· ΐτ. Μ. ἴδε θαλπνός.
Θάλλειος· ἡγεμών· ΐπειών· ΐλ.
Θάλλειος· θάλλω· ΐτ. Μ. 620, 46.
Θάλλημι· θάλλω· θάλλησι· βακχολιδ. ἐν
Ἀθην. 2, 39.
Θάλλειω· γίνονται θερμός, θερμαίνονται· ὡς
κ' εὖ θαλπίδων· ἡ δ' ἔχεται· Ὀδ. τ, 319.
θαλπίδωντι· Ἀρατ. 1073.
Θάλλιδη, ἡ· συνών, τῇ· ΐριδι Διοσκ. 1, 1.
Θάλλεις, ἡ· ἡ· ΐρις.
Θάλλνός, 3· θερμός, θερμαίνων, ζεσταίνων· οὐ-
δὲν θαλπνότερον ἄλλου ἄστρου· Πινδ. Ὀ. 1, 6.
Θάλλπος, τό· θερμότης, ζέστη, καύσων· «με-
σημερινοῖσι θάλλπειν τοῖς ἡλίου» = τὸ καύμα
τῆς μεσημερίας Διοσκ. ΐπει. 428, ἀντίθ. τῷ
χειμῶν, Ἀγ. 551. «θάλλπος ἐν χειμῶνι ση-
μαίνει μολών», 943. «οὐ θάλλπος θεοῦ οὐδ'
ἄνθρωπος» Σοφ. Τρ. 144. «πρὸς θάλλπος ἡλίου»
Εὐρ. Κύκλ. 540. — μεσημερινὸν· Ἀριστ. ὄρν. 1096.
«θάλλπος ἄκαρον» Πλάτ. Ἀε. 366. —
τὸ πλ. συνηθέστ. ἐν τῷ περὶ Ζεν. Κυρ. 1,
2, 11. «ῥίγη καὶ θάλλη», οἶκ. 7, 23. μτρ.
«τῶν (τοξευμάτων) σὺ θάλλπος οὐχ ὑπεκόρα-
με» = τὸ κατὸν ἄλγος, ὅπερ οἱ λόγοι μου
ἐπροξένησάν σοι Σοφ. Ἀντ. 1073. παρὰ
μτρ. π. ἰδ. ἐπὶ τῆς τοῦ ἔρωτος ἡμέρας· —
μακρόν· Ἀνθ. 6, 207. 12, 11.
Θάλλπο· τρεφής, 2, ἀντίθ. τῷ ἀνεμότερεφής.
Θάλλπους, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας, κάτ. Θαλ-
πούσιος Στ. Βυζ.
Θάλλπέον· δεῖ θάλλπειν· Ἀλ. Τραλλ. 1, α. 28.
Θάλλπηριος, 3· θάλλπων, θερμαίνων· «σάνδα-
λα ποδῶν θαλπηρία» Ἀνטיפ. Σιδ. 21 (6, 206).
Θάλλπος· θερμαίνων, ζεσταίνων· «στέατος μέ-
γαν τροχὸν θάλλποντες» Ὀδ. φ, 179. «ὅπό τ'
εὐτρήτου χρόνου θαλφθεὶς καστοίτερος» ΐπσ.
ὁα. 863. «ἐπὶ ἄλλω θάλλπετο» = ἔζη ἀκόμη
Πινδ. Ν. 4, 14, Σοφ. Τρ. 694. «θάλλεται
ῥέκη», Φιλ. 38. «Φοινίκας ἄλλω πέπλους θάλλ-
πουσα» = ἐξηραίνουσα, στεγνώνουσα Εὐρ. ΐλ.
183. π. μτρ. π. κ. γ. θάλλπετο, ἀντίθ.
τῷ ἐρρίγῳ Σ. Ἐμπ. πρ. πυρ. 1, 82. «ἐπὶ δὲ θάλλ-
πει ἐπὶ τῶν ἐκωαζόντων πετηνῶν» «μεταστρε-
φάτω τὰ ῥά, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλλπων-
ται» Γεωπ. «ἐν πάσαις ἡμέραις τεσσαρῶντα
κρίσκει, καὶ τίεται, καὶ θάλλπει καὶ ἐκτρέφει»,

11, 1, 3. μτρ. καίεται ἐπὶ τὴν ἔρωτα, ῥέ-
γεται· «ἡ δὲ θάλλπει κέαρ ἔρωτι» ΐπσ.
Πρ. 502. κ. παθ. «Ζεὺς γὰρ ἱέρου βίβλ'
πρὸς σοῦ τέλλπεται», 653 ὁα. ὅπο μανία
881. ὅπο λύπης «καὶ μ' ἐθαλπε Σοφ. Ἀντ.
415. «ἐθαλψεν ἄτης σπασμούς», Τρ. 107. ἐν
ἀμφοτέροις αὐτῷ. = ἔκαιεν ἢ ζέστη, ὃ ἀγῶν
τῶν δεινῶν ἀναψεν, ἔκαιεν, κ. παθ. «εἰς τ'
μοι βλέψατα θάλλπει τῷ» ἀνηέστῳ πυρὶ
περὶ δεινῆς, προδράς ἐλπίδας, ΐλ. 876. τὰ κ'·
πῶρῳ, βλαστάνει τινά, προσενῶ φροντίδας, ἄν-
τῳ, πικραίνω· Ἀλκίφρ. 2, 2, «ἐπὶ ἐξαπατῶν» α'
κ' μὴ θαλφθὴ λόγους· Ἀριστ. ἱππ. 210. «ἐκ-
λον ἰσάα θάλλει φίλον» = ἡγάπα Θεόδωρ. 13, 37.
Θάλλωρῃ, ἡ· θερμότης, ζέστη θάλλψις· Ἡσίοχ.
συνήθ. μτρ. ψυχρωγία, ἐγκαρδιωρα, κατα-
πράυνσις, ἀναψυγή, ἔλπις· καὶ περιγορία·
«οὐ γὰρ ἐπ' ἄλλῃ θαλπωρή» ΐλ. ζ, 411 καὶ
Ὀδ. α, 167. θαλπωρα· Τρυσινθ. 128.
Θάλλωρός, 3· θερμός, προσενῶν θερμῶν,
θερμαίνων μτρ.ν.
Θάλλωρέσονται· ψεύδονται· ΐπσυχ. ἐκ τοῦ.
Θάλλωρός· θερμός, ζεστός, καυστηρός· «θαλ-
κέντρον ἐρωμανίης» Ἀγαθ. 15 (3, 220).
Σουδ. ἐρη. διάπυρος· μτρ. ὃ ἐκπαυόμενος
ὅπο ψυχρῶν παθῶν κυριεύμενος, ἐπὶ δὲ αὐθι-
δης, ῥαυτός, προσητής· ἱταμόν, λαμπρόν, ῥλό-
συνόν, ἀναιδές, πανορθόν, χλιαρόν· ΐπσυχ.
Θάλλων· θάλλειν ποιῶ· ΐπσυχ.
Θάλλωπτω, «θαλόψαι· θάλλψαι, πυρῶσαι» ΐπ-
συχ.
Θάλλωσια, τά, (θάλλω) δηλ. ἱερὰ· θυσία τῶν
ἀπαρχῶν τοῦ καρποῦ τῶν ἀγρῶν, ἐορτὴ τοῦ
θεοῦ· «ὅπερ εὐθελίας καὶ εὐκαρπίας διδο-
μεναι θυσίαν», ἀρχ. λεξ. παρ' Ὁμ. οὗτος θα-
λύσια γουνοῦ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέζει· ΐλ. ι, 534,
Σχολ. συγκομιστήρια, μτρ.ν. ἀποκλειστικῶς
τῇ Δήμητρὶ ἀφιερόμενα· τὰ Διοτὶ γὰρ ἔτεον·
θαλύσια· Θεοκρ. 7, 3· πρὸλ. Νον. Δ. 15, 198.
Θάλλωσις, ἡ· θάλλωσις· ἡλ. ὁ κόρη, ἡ ἱέρεια τῆς
Δήμητρος Νον. Δ. 12, 183. — ὁδός· ἡ πρὸς τὰ
θαλύσια Θεοκρ. 7, 31.
Θάλλωσις, ἄρτος· ἄρτος ἐκ τῶν νέων καρ-
πῶν ζυμωμένος, ὃ ἐκ τῆς συγκομιδῆς γινό-
μενος πρῶτον, προστερόμενος εἰς τὴν ἐορτὴν
τῶν θαλλωσίων· Ἀθην. 3, 114.
Θάλλω· θαλῶν, θαλύπτω.
Θάλλψις, ἡ· θερμανσις Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ.
7, 354 καὶ μτρ.ν. ἱατρ.
Θάλλων, ἰνός· ἄνδρ. ὅν. ἐπιγρ.
Θάμ, (ἄμα), ἐπὶ· συχνά, πυκνά, σωρηδόν,
τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου· «θαλὰ θρωσκόντας οἱ»
στούς· ΐλ. α, 470, συνηθ. χρονικῶς, πολλὰ·
κ'ς, συνεχῶς, ἀλλεπαλλήλως, καὶ ὁλόγηρον
τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο· «ταῦτα θάμ' ἐθαζέτω»
ΐλ. π, 207, Ὀδ. π. 27. «κακῶς κλύουσι»
πρὸς σέθεν θαμά· Σοφ. ΐλ. 514, Εὐρ. ΐ. Τ.
6· καίπερ. «καὶ ἐκ τῶν ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες
θαμά ἐγειρόμενοι διεμαίνει» Πλάτ. πολ. 1, 330.
Θαμάκις, ἐπὶ· πολλάκις, συχνά Πινδ. Ν.
10, 38, Ἐπὶρ. πυκνός.
Θαμάναιοι· οἱ· γένος Περσικόν· ΐπρ.
Θαμάσιος· Πέρσης τις· ΐπρ.

Θαμυρή, ἡ λειψόρος μόν. 'Πούχ.

Θαμύς· ὅδε Θαμής.

Θανάσιμος, 2' α) θανατηφόρος· - τύχη
Αίσχ. 'Αγ. 1249· ἔτι «θανάσιμον ἀνδρὸς αἵ-
μα» = τὸ αἷμα τοῦ θνήσκοντος ἀνδρός, 1019·
«θανάσιμος γόος» = ὁ ἐπιθανάτιος θρήνος,
τὸ ἐπιθανάτιον ἄσμα, 1419· - φάρμακα Εὐρ.
'Ι. 616· «ὅλοις θανάσιμω πεσέματι» = πε-
σών ἐπὶ τοῦ ξίφους Σοφ. Α. 1012· - πέπλον
= ὁ δηλητηριασθεὶς, Τρ. 755· - βλάβη Πλάτ.
νόμ. 11, 933· - νόσημα, πολ. 3, 406· - ἀ-
δικία, 10, 610· ἄλλα «ἡδὴ θανάσιμος» =
ἐγγύς ἐστι τοῦ θανάτου, 3, 408· «ὡ γὰρ δέ-
ξαι θανάσιμον μ' ὅπως ἔχω» Σοφ. Φιλ. 808
«Αἰδοῦ θανάσιμους οἰκλήτορας», Αἰ. 513· «θα-
νάσιμον πρὸς Ἀδαν» Εὐρ. 'Εκ. 1633· - θη-
ρία, φαρμακικά, θανατηφόρα Πολυδ. 1, 56, 4

Θανάσιμος, ἐπίρ. τοῦ θανάσιμος· - τύπτειν
'Αντιφ. 4, γ, 4· - δάκνειν Δ. Σικ. 1, 87.

Θανατία, ἐρετ. τοῦ θανέιν· θέλω, εὐχομαι
ν' ἀποθάνω Πλάτ. Φαίδ. 64, καὶ μετγν.

Θανατηγός, 2' θανατηφόρος 'Αθην. 9, 407.

Θανατήριος· θανάσιμος Β. 'Αν. 93.

Θανατηρός, 3' θανάσιμος Εὐστ. 1336, 21.

Θανατήσιμος, 2' θανάσιμος κατὰ Βέκκερ
θανατήσιος, Πολυδ. 5, 135.

Θανατήσιος, 3' τῇ προηγ. μετγν.

Θανατη-φορία, ἡ τὸ φέρειν ἢ προσεσθῆναι
τὸν θάνατον Κ. Μακ. 4 (5, 114).

Θανατη-φόρος, 2' ὁ φέρων, προσενῶν τὸν
θάνατον· αἷσα Αἰσχ. Χο. 363· - γένεθλα
Σοφ. Οἰ. τ. 131· - περίσθως Πλάτ. πολ. 10,
617· «παταί μεταθλαί πολιτείων θανατη-
φόροι» Ξεν. 'Ελ. 2, 3, 17· «ὅσυνα Ἀρι-
στοτ. μου. Ζ. 3, 9· «νυκτικόρως ἔδει θανα-
τηφόροι» Νικαρχ. ἐν Ἀνθ. 11, 186.

Θανατιά· θανατία· θανατία· θανατιά·
γρῶς Σ. 'Εμπ. πρ. φασ. 1, 153.

Θανατικός, 3' ὅτι ἀνήκει ἢ ἀφορᾷ εἰς τὸν
θάνατον, - δίκη, κρίσις, ἡ περὶ ζωῆς καὶ θά-
νατου Πλουτ. Περικλ. 10 καὶ ἄλλ.

Θανατικῶς, ἐπίρ. τοῦ θανατικός.

Θανατίαις, εσσα, ἐν' θανάσιμος· - ἀμυρτή-
ματα Σοφ. 'Αντ. 1248· - πόρος = ἡ οὁδὸς τοῦ
θανάτου Εὐρ. 'Ι. Α. 1273.

Θανατί-πνοος, 2' ὁ θάνατον πνέων, μετγν.

Θανατο-ποιός, 2' ὁ φέρων, ποιῶν θάνα-
τον, θανατηφόρος Σχολ. Σοφ. Τρ. 869.

Θάνατος, ὁ, (θανέιν)· ὅτε φυσικὸς καὶ ὁ
βίαιος θάνατος ἀπὸ 'Ομ. μέχρι τοῦ νῦν «φι-
κίστω θανάτῳ θανέιν» 'Οδ. Α', 412· (ἄλλ' ἐν
Πλουτ. «στρατηγῶν θάνατον ἀποθνήσκειν»,
σύγκρ., Σόλ. 4· - δέξιν, Κράσ. 25· «τόν ῥε-
στον θάνατον τελευτᾶν» Δ. 'Αλ. 4, 76)· πλ.
τὰ εἶδη τοῦ θανάτου· «πάντες μὲν στυγεροὶ
θάνατοι δειλοτοί βροτοσίνοι» 'Οδ. μ, 341· ὁ
πολλὸν θάνατος· «μελέους θανάτους εὐρου-
το» Αἰσχ. 'Επτ. 860· «θανάτοις ἀδύνηται»,
'Αγ. 1554· «εἰ σείεις θανάτους ἀγαθῶν»
Εὐρ. 'Περικλ. 629· «ἐν τε ζωῇ καὶ ἐν πᾶσι
θανάτοις» Πλάτ. νόμ. 10, 904· «εἰς τραύ-
ματι ἢ εἰς θανάτους ἰόντας» = κινδύνους θά-
νατου, πολ. 3, 399· «μυρίων ἄξιθ θανάτων»
Δ. 'Αλ. 4, 24· «ἱκανοὺς νομίζεις ὅσα θά-
νατους εἰκασί» 'Αριστ. πλ. 483· παρ' ἀπὸ
κοῖς ἰδ. ἐπὶ δικαστηρίων ἢ θανατικῇ ποιῶν,
«ἐπιμαίεις καὶ θανάτους κολάζειν» Πλάτ. πολ.
6, 492· «θάνατον καταγινώσκειν τινός» =
καταδικάζει τινά εἰς θάνατον Θουκ. κ. ἄλλ.
«τόν παῖδα ἀγόμενον ἐπὶ θανάτῳ» 'Πρ. 3,
11· «τοὺς ἄλλους κατέδησαν τὴν ἐπὶ θανά-
τῳ», 5, 72 (πρόλ. ἐπὶ)· «ἡ ἐπὶ θανάτῳ»
δηλ. ζημία = θανατικὴ ποινὴ «θανάτου δίκη»
κρίνεσθαι· δίκη, ἐν ἣ ἦν θάνατος ἢ ποινὴ
Θουκ. 3, 37· «κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ»
δηλ. δίκην 'Αθην. 13, 590· «ὁπάγειν τινά
θανάτου» = καταγγέλλειν τινά περὶ ζωῆς καὶ
θανάτου Ξεν. 'Ελ. 2, 3, 12· μετγ. «θανάτου
μὲν τάς» ἀκούειν = τὸ ἀκούειν ταῦτα εἶνε θά-
νατος Σοφ. Οἰ. Κ. 523· «θανάτου γὰρ ἴσον πά-
θος ἐκπεύσει», Αἰ. 214· «ἀντιβεβύτου θανάτου
λείψανον», δηλ. νεκροῦ Κρίναγ. 35 (9, 439).
Θάνατος, ὁ· κυρ. ὄν. ὁ κατὰ προσωπο-
ποιῶν ἐννοούμενος θάνατος, ὡς θαύμων, θεὸς
τοῦ θανάτου καὶ παρ' 'Ομ. ἀπαντῶν εἰδόμενος
ἀδελφὸς τοῦ ΰπνου· «ὦν ὕπνῳ ξυμβλήτω, κα-
σιγνήτῳ θανάτῳ» 'Πλ. ζ, 231, 'Πα. 9, 759·
«μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ θεῶν ἐρᾷ» Αἰσχ.
π. 'Αριστ. βᾶτρα. 1392· «ὦ Θάνατος νῦν μὲ
ἐπισκεψαί μοι» Σοφ. Αἰ. 854.

Θανατούσια, τό, δηλ. ἱερὰ· ἐορτὴ καὶ ἀ-
γὼν ἐν 'Αἰθῇ Λουκ. ἄλ. ἱστ. 2, 22.

Θανατο-φόρος· θανατηφόρος Αἰσχ. 'Αγ. 1149.

Θανατόω· θανατώνω, φονεύω· «πάντους ἐμέ-
γ' οὐ θανατώσει» Αἰσχ. 'Πρ. 1055· «τὸ θά-
νατοῦ ἐν ἡ τρωθῆν» Πλάτ. νόμ. 9, 862 ἰδ.
εἰς θάνατον καταδικάζω 'Πρ. 1, 113· «ὁ
τῆς πόλεως κοινὸς δῆμιος θανατωσάτω»
Πλάτ. νόμ. 9, 872· «θανατοῦ ὡς ἀπει-
θῶν» Ξεν. ἀν. 2, 6, 2· «οἱ τεθνατωμένοι»
Πολύβ. 24, 4, 5.

Θανατώδης, 2' ὁ θάνατον, προμηνύων θάνα-
τον 'Ιπποκρ. ὅδε θανατώδης.

Θανάτωσις, ἡ τὸ να θανατώσῃ τις ἢ φο-
νεύῃ τινά, ἡ εἰς θάνατον κατασκή· Θουκ.
5, 9· «ἐν κατασκή καὶ θανατώσει πολί-
των» Πλουτ. ἡδ. σ. 291.

Θανεν, θανομαι, πόρ. καὶ μέλ. τοῦ θνήσκειν.

Θανή, ἡ· ὁ θάνατος Θεόδ. πρόδρ. σ. 221.

Θανύρας· βασιλεὺς Αἰθίως 'Πρ.

Θάομαι, (πρόλ. θαομαι, κ. θέομαι), μελ.
θήομαι, κ. θαο. θέομαι, πόρ. θήομαι·

ἰδ. ἐκπλήττομαι, θαυμάζω· «ἐμπερὶ ταῦτα
δίδω, ἵνα μιν θηαίαι» 'Αχαιοί' 'Οδ. σ.
191· παρὰ δὲ τοῖς δατέροις ἐν γέν. θαομαι,
παρρησία, θαυμά, κατέζω τι προσεκτικῶς
«θαο» Νεσθ. 8 (6, 354), συνήθ. ἐν τῇ 'Ανθ.
θαο = θέοσθε λέγει ὁ Μεγαρεύς π. 'Αριστ.
'Αχ. 735· θάσασθαι Θεοκρ. 2, 72· θασόμε-
νοι, 15, 23· ἄλλα· «θαοσέσθε» Καλλ. Δημ.
3· προστ. πόρ. θαομαι· Εὐριχ. ἐν 'Αθην. 3, 86·
ἔστι δὲ ἡ λέξ. ποιητ. μόν. ἰδ. θαο. ἐπιτετα-
μένοι αὐτοῦ τύποι εἶσι θέομαι κ. θηομαι·
ἡ λέξ. συγγ. ἔστι τε θάμβος, θαύμα.

Θάπαι· σόγγ. 'Πούχ. πιδαν. θαο. σχημ.
ἀντὶ θήπῃ ἐκ τοῦ τέθηπα, ὡς θάπος, τό, χά-
ριν τῆς ἐτομα, σχηματισθῆν Σχολ. 'Πλ. δ, 243.
Θάπεις, ἰσός, ἡ κώμη Βλεμνῶν 'Ολυμπιάδ.

Θάπτα, μυτα, Κρήτες: Πουχ. ἀντί θάπτει· ὅθεν· θάπται μυταί.

Θάπτειν· δει θάπτειν Σοφ. Αλ. 1140.

Θάπτειν, τό· μέρος ἐν ᾧ θάπτουσι, γλωσσ.

Θάπτω, παρκ. τίθαφα Φώτ. π. ἀορ. ἑτάφην, ταφῆσι Εὐρ. Τρ. 448 κ. ἑτάφην Ἰπρ. 2, 81, παρκ. τίθαμμαι Πλάτ. Κρατ. 400 τεθάσθω

Λουκ. θάπτω, παραχώνω νεκρὸν ἀπὸ ὄμι καὶ ἐξ· μέχρι τοῦ νῦν· πρῶτον καὶ τὸν νεκρὸν Ὁδ. μ. 12· ὅθ. «πυρὶ θάπτειν» Ἰακ.

Ανθ. Παλ. σ. 445· εἶτα ὁ ἐνταφιάζω, παραχώνω τὰ ἐν τῇ κάλῃ συναθροισθέντα ὅσα Ὁδ. λ. 52· ἡ συνθ. σημ. εἶνε τὸ θάπτειν, παραχώνειν τὸ πτώμα αὐτῶ· «Ἐπεὶ κλέα θάπτειν ἔδοξε γῆ· φίλκι κατασκαφαῖς» Αἰσχ.

Ἐπτ. 999· «παρὰ Σαμαμόδρου πόρον τέθαψαι», Χο. 361· ταφῆς, Ἐπτ. 1012· τεθάψεται Σοφ. Αἰ. 574· τεθάψαται· εἰσι τεθαμμένοι· Ἰπρ. 6, 103, γραφ. κ. τετάφαται Θουκ. καὶ ἔπ.

Θαργήλια, τὰ· ἑορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, ἑορταζομένη κατὰ τὸν μῆνα Θαργηλιῶνα Θεόφρ.

Θαργήλια, ἡ· ἑσάτη τις Πλούτ.

Θαργηλιῶν, ὄνοσ, ὁ· ἐνδέκατος μῆν π. Ἀθηναίους, ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου ἕως τὸν μῆνα Ἰουνίου, ἐνομιζέτο δ' εὐτυχίης μῆν· οἶσι εἰς τὰς ἑξ ἑωρτάζετο ἡ Ἀρτεμις καὶ εἰς τὰς εἰκοσι τρεῖς ἐγένετο ἡ ἄλυσις τῆς Τροίας Πλουτ. Τιμ. 28.

Θαργήλος ἄρτος, ὡς καὶ θαλύσιος Ἀθην. 3, 14· ἐντ. τὰ Θαργήλια, Θαργηλιῶν.

Θαργήλος· ἄνδρ. ὄν. Νον. Δ.

Θαρραλέος, 3 (θάρρος)· θαρσαλέος, ὅστις ἔχει θάρρος, τόλμην.

Θαρραλέτης, ἡτος, ἡ· θαρσαλέτης Πλουτ.

Θαρραλέως, ἐπὶ. μετὰ θάρρους, ἀφύδως Πλάτ. ἀπολ. Σωκρ. 34.

Θαρραλίδης· ἄνδρ. ὄν. Ἀριστ.

Θαρρῶ· ἴδε θαρσῶ.

Θαρρητιαν· ἴδε θαρρητιόν.

Θαρρητῆ· ἄνδρ. ὄν. Δημ.

Θάρρος· ἴδε θάρσος.

Θαρρούντως· ἴδε θαρσούντως.

Θαρρύνω· ἴδε θαρσύνω.

Θαρσαγόρας· ἄνδρ. ὄν.

Θαρσαλέος, ἰων. καὶ ἀρχ. ἀντ. βραδύτ.

ἀπὸ τοῦ Πλάτ. θαρραλέος· ὅστις ἔχει θάρρος, τόλμηρός, ἄφροσ· - πολέμιός τις Ἰλ. φ. 589· «θαρσαλέος γὰρ ἄνδρ. ἐν πασὶν ἀμείνων ἔργοισι» Ὁδ. η. 51· ἔτι δὲ θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐστι προέκτης, ρ. 449· «θαρσαλέη, κύν ἀδελφεῖς», τ. 91· «θαρσαλέοι καὶ τλήμονες» Ἰλ. φ. 430· «θαρσ· ἥτορ, τ. 169· - φωνή Πινδ. Ν. 9, 49· «θαρσαλέαι ἐλπίδες», τόλμηραι Αἰσχ. Πρ. 534· κ. π. περ.

«τίνες ἀπὸ τῶν ἑκπῶν πολεμεῖν θαρραλέοι εἰσιν» Πλάτ. Πρωτ. 350· «θαρραλέοι καὶ θρασυεῖς», νόμ. 1, 649· - τὸ θαρραλέον = ἐκτετατὸ ὅπου οὐκ ἀντατῆ τις νὰ τολμήσῃ, εἰς ὃ ἀντατῆ νὰ καθυποβλήθῃ ἄνευ φόβου, Πρωτ. 359, ἀντιθ. τῷ δεινός, Λάχ. 195· «τάληθ' εἰδοῖτα λῆγειν ἀσφαλὲς καὶ θαρραλέον», πολ. 6, 450· «ἐν τῷ θαρραλέῳ εἶναι» = ἐν ἀσφαλεῖ Αὐστ. 12, 49· ἐπὶ. «θαρραλέως ἔ-

χει πρὸς τὸν θάνατον» Πλάτ. ἀπολ. 31.

Θαρσαλέότης, ἡ καὶ μετν. θαρραλότης, ἡτος· τὸ νὰ ἦ τις θαρραλέος, τόλμηρός, ἀφύδης, τὸ θάρρος, ἡ τόλμη Πλουτ. Αἰμ. Π. 36.

Θαρσαλέω· ἐμπαιώ θάρρος Ἰωσ.

Θαρσεῖας· ἄνδρ. ὄν. Ἰπρ.

Θαρσῶ, ἰων. καὶ ἀρχ. ἀντ. ἀπὸ Πλάτ.

Θαρρῶ· ἔχω θάρρος, τόλμην, πεποιθήσιν, εἶμαι θαρραλέος· «καὶ τότε δὴ θάρσει» Ἰλ. α. 92· «τεθαροῦκασι δὲ λαοί», ι. 420, ιδ.

συχν. «θάρσει» Ὁμ. ἔτι δὲ, «αὐτὸ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον» = τοῦλάχιστον εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα Ὁδ. 0, 197· «θάρσει τὸ τοῦδε γ' ἀνδρός» Σοφ. Οἰ. Κ. 650· «θάρσει γέφυρος χεῖρα» Εὐρ. Ἀνδρ. 993· ἔχω πεποιθήσιν εἰς τινα, ἐμπιστεύομαι, «τοῦτον ἂν τὸν ἄνδρα θαρροῖην ἐγὼ καλῶς μὲν ἀρχεῖν» Σοφ. Ἀντ. 664· «Ἀλάντος οὐ θαρσῶ περὶ» = φοβούμαι, μεριμνῶ, Αἰ. 780· «ὡκαύτω περὶ αὐτοῦ ἔνεκα τίνος Αἰσχ. ἔκ. 993, Πλάτ. σοφ. 242· - ὑπέρτινος, πολ. 8, 566· - ἐπὶ τινι Ἰωκ. 6, 60· «ἐνὸντον θάρρος θαρρήσει» Πλάτ. Φαῖδ. 93· πρὶς, τι, Πρωτ. 350, ἀντιθ. τῷ δεινός, Φαῖδ. 78· καὶ μ. αἰτ. ὡς ἀνωτέρω, ἔχω πεποιθήσιν εἰς τινα, ἐπομαι, εἶμαι ἀμεριμνῶς· «τὸ τοιοῦτον σῶμα οὐ ἐχθρὰ θαρροῖται», Φαῖδρ. 239· «- θάνατον θαρροῦντι», Φαῖδ. 88· «τὰς μάχας θαρραῖτε» = μὴ φοβέσθε ἔνν. ἀν. 3, 2, 20· «- καὶ πιστεύω» Δημ. 19, 3· ἐντ. ἡ σημ. τοῦ πιστεύειν τινί· «αὐτὸς Φίλιππος θάρρει τούτους οὐτε οὗτοι Φίλιππον», 3, 7· κ. π. Φιλόστρ. σ. 788· προσέτι - τινί, πιστεύειν, πεποιθέναι· «τεθαροῦκασι τοῖσι ὄρνιτι» Ἰπρ. 3, 76, Θουκ. 2, 65· μετ' ἀπκρ. τολμᾶν, - ἀθροῖσθαι ἔνν. Κύρ. 8, 8, 6· «συνάψαι μὲν εἰς χεῖρας οὐκ ἐθάρρησε» Πλουτ. Περ. 22· ἡ μετγ. καίται συχνά ἐπιρρηματικῶς «λέγε τοῖνων θαρρῶν» = θαρραλέως Πλάτ. Φαῖδρ. 243· - τὸ τεθαρρηχός· τὸ θάρρος, ἡ τόλμη Πλουτ. Φαῖδ. Μ. 26.

Θαρσῆεις, π. εἰσα, ἐν· θαρσαλέος Νον. Δ.

Θαρρησις, ἡ· τὸ νὰ ἔχῃ τις θάρρος, πεποιθῆσιν εἰς τι Θουκ. 7, 49.

Θαρρητιαν· δει θαρρεῖν, πεποιθέναι Ἰακὼλ.

Θαρρητικός, 3, κ. μετν. θαρρητικός· θαρ-

ρετός, εὐτολμος.

Θαρσοποιῶ· ἐμπαιώ θάρρος, ἐνθαρρύνω Ἰωσ.

Θαρσοποιός, 2· ὁ ἐμπαιῶν θάρρος Εὐδοτ.

Θάρσος, τό, ἰων. κ. ἀρχ. ἀντ. ἀπὸ Πλάτ.

θάρρος (πρόλ. κ. θράσος)· θάρρος, τόλμη, εὐτολμία, πεποιθήσεις· «μένος καὶ θάρσος» Ἰλ. ε. 2· «θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε καὶ ἐαδὲς ἐπὶ γούων» Ὁδ. ε. 10· ἀδῶδεια, θρασύνετο, ἀναισχυντία· - μοῖης Ἰλ. ρ. 670, Πινδ. Π. 5, 111· «θάρσος ἴαχε» = θάρρει Σοφ. Φιλ. 796, «φρόνως μὲν ἡ πρό λόπης ἐλπίς, θάρρος δὲ ἡ πρό τοῦ ἐναντίου», Πλάτ. νόμ. 1, 644· πολλάκις δὲ τὸ θέτει μετὰ τῆς ἀνδρείας, Πρωτ. 351· ὁ Ἀριστοτ. θέτει τὴν ἀνδρείαν μετὰ τοῦ φόβου καὶ τοῦ θάρρους, ἡθ. Νικ. 3, 6· «θάρρος πολεμίων», ἐναντίον τὸν ἐχθρῶν Πλάτ. νόμ. 1, 647· «- πρὸς τοὺς πολέμιους» ἔνν. Κύρ. 4, 2, 15· «ὁ ἐμπαιῶν τινι», ἀν. σ. 3, 17· - παρατρεῖν Θουκ. 5,

68* - λαμβάνειν, 2, 97. * τοὺς Ἀθηναίους θάρσος ἔλαβες, 2, 92. * θάρσος ἐγγίγνεται τινι » Ξεν. Κυρ. 4, 2, 15. - ἐμπίπτει, Ἐλ. 7, 1, 21. π. Αἰσχ. καὶ πᾶν δ, τι ἐμποιεῖ θάρσος, «ὄλοθυγρόν ἱερὸν εὐμενὴ παῖνισον θάρσος φίλοις», Ἐπτ. 248, 252.

Θαρσύνωντας, ἰων. κ. ἀρχ. ἀττ. ἀπὸ Π* ἀτ. θαρρύνωντας ἑστῶ. ἔκ τῆς μετγ. τοῦ ἑν. τοῦ θαρρῶ με θάρρος, τόλμην Ξεν. συμπ. 2, 10 καὶ μετγ. «θαρρύνωντας ἔγω» Δ. Κασ. 53, 3. Θαρρύνωντας, π. = θαρσαλέος Ἰλ. π. 70 - οἰκιστὴς ἐμπίστανται πέπυθεν αἰ σί, ν, 823.

Θαρρύνω, ἰων. κ. ἀρχ. ἀττ. ἀπὸ Πλάτ. θαρρύνω» ἐμποιῶ θάρρος, ἐγκαρδύνω τινά - μύθοι Ἰλ. κ. 190. * τοὺς μάλα θαρρύνεσκε περυστάμενος ἐπείρασιν, δ, 231. * οὐ σε βουλόμην ῥητέρ, οὐτ' ἄγαν φουδὲν λόγους, οὐτε θρασύνειν» Αἰσχ. Περσ. 211. * λόγους θρασύνοντες» Εὐρ. Φοιν. 1255. Ἦρ. 2, 141. * θαρρύνειν τοὺς ἐπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ» Ξεν. Κυρ. 6, 3, 27. ἀμδ. = θαρρύνω» ἀλλ' ὡς φίλῃ θάρσυνε» Σοφ. Ἰπλ. 901.

Θαρρύνων, ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Θαρρῦς, εἰα, ὄ, ὡς δι. γρ. τοῦ θαρρῦς.

Θαρρῶ, οὗς, ἡ ἐπὶ Ἀθηνᾶς Σχολ. Ἰλ. 6, 2. Θάρρως, ἡγεμὼν τις τῶν Περσῶν Αἰσχ. Ἰσχυρ. κ. ἀνδρ. ὄν. Πανσ.

Θαρρῶπας, βασιλεὺς Μολοσσῶν Θουκ. 2, 80. π. Πανσ. Θάρρως, 1, 11.

Θάρ, Θάρ. ἀνδρ. ὄν. Ἰπρδν.

Θάρσας, ὄνρ. ἀντὶ θῆραι, ἔκ τοῦ θάρμαι = θάρμαι» ὄνρ. θάρσας ἀντὶ θῆραι.

Θάρσας, ἑως, ὄνρ. ὄ. Ἡρωδῶς.

Θάρσας, ἡ 1) νῆσος ἐν τῇ Αἰγαίῳ πελάγει ἐπὶ τῇς Ἡρακλειδῆς παραλίας μετ' ἡμῶν πόλιν Ἦρ. κ. ἄλλ. κατ. Θάσιος, ἐπὶ Θάσιος, α, ὄν. Ἦρ. - κάρμα ἀμύρδαλα Ἀθην. Πλουτ. ἀλμῆ = ἔμβαρμα, ζωμὸς ἀπὸ θαλάσσης ὕδατος. Θασιακά, ὄν, ἔργα ὅλη. σύγγραμμα περὶ Θάσου ὑπὸ Φιλίππου τινός Σουλδ. 2) ἡ θαλασσιανὴ τῆς πόλεως Θάσου Ἦρ.

Θάσσω, μ. θάζω» καθήματι, ἡσυχάζω, ἀναπαύομαι Ἰδ' ἀνωτ. τὸ ἐπ. θάζω» «στρατὸς θάσσει» Εὐρ. ἰκ. 408. * «ἐν τρίποδι» Ἰ. Τ. 1253. μ. αἰτ. «ἀ κυκλόεντ' ἀγορὰς θρόνον ἐκχέλα θάσσει» Σοφ. Οἰ. τ. 161. - τρίποδα Εὐρ. Ἰων 91. - ἄκραν, Ὀρ. 861. - ἔδρας Ἀριστ. Θεσμ. 889.

Θάσσω, ἀττ. θάττων, ὄν, συγχρ. τοῦ ταχύς.

Θάτερων (ὀρθοτ. θάτερον) ἀττ. τὸ τὸ ἑτερον ὡς. θάτερα = τὰ ἕτερα (ἄστ. ἄτερος, θάτερον, θάτέρω, ἀνεν κορωνίους, θάτερος μόν. π. μετγ. ψεγόμενον ὑπὸ Θ. Μαγ. πρῶτ. Λουκ. ψευδολ. 29). * οὐστὶν λόγους σε θάτέρω θωρήσονται» Αἰσχ. Πρ. 780. * ἡ θάτερον δὲ οὐσυνεῖν ἡ θάτερον» Εὐρ. Ἰων 849. συνήθ. π. Πλάτ. ἀντὶθ. τῷ ταδόν, σοφ. 254. ἰδ. * ἐπὶ θάτερα» = ἐπὶ τοῦ ἄλλου, τοῦ ἐναντίου μέρους» «τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἔλκων» = ἄλλοτε μὲν ἐδῶ ἄλλοτε δὲ ἐκεῖ, σοφ. 259. * ἐκ μὲν τῶν ἐπὶ θάτερα» = ἀπὸ τῶν ἐναντίων μέρους, Πρωτ. 344, Θουκ. 7, 37, Ξεν. ἀν. 5, 4, 10, καὶ μετγ. * ἐκ μὲν θατέρου μέρους,

ἐκ δὲ θατέρου. Πολύδ. δ, 46, 1. κατ' εὐρῆ μισθὸν ἀντὶ τῆς λείψ. κακόν» ἀγαθὰ ἡ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαδρὸν» Δημ. 22, 12. θάτῃρ, ἡρος, ὄ. θεατῆς Ἰσούχ. θάτῃρ, ὄ. ποτ. τῆς Μαυριτίδος Διοδ. κατ. θάτῃρ Βακκέρ. ἐπιγρ.

Θάτῃς, ὄνρ. ὄνρ. ἡ. Θεωρία, ἀντὶ θεατῆς» «ἐς θάτῃν, εἰς Θεωρίαν» Ἰσούχ.

Θαυδύριος, ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Θαυδύρια, τῆ. ἑσθρ. π. Τραντινίος Ἰσούχ. ἐξ οὗ καὶ θαυλίζειν.

Θαυδύων, ὄνρ. ἀνδρ. ὄν. Σχολ. Ἀριστ.

Θαυδωνίδαι, γένος θαυρωνῶν Ἀθηνῶν. Ἰσούχ.

Θαύμα, ἰων. θαύμα κ. θάμα, τό. πᾶν ὄν. Θεωρεῖ τις μετέκληπτον καὶ θαυμαστόν. κρᾶγμα ἀξιοθέατον, σπάνιον καὶ ἐξαιρετικόν θάμα, καὶ αὐτὸς ὁ θαυμαστός. π. Ὀμ. ἰλιάσ. συγχ. * θαύμα ἰδύσθαι καὶ ἡ μέγα θαύμα τὸ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι Ἰλ. ν, 99. καὶ περὶ Πολυμήμον» * καὶ γὰρ θαύμα ἐτίσταντο π. λώριον» Ὀδ. ι, 190. ὡσαύτως καὶ περὶ ὥριον γυναικῶν» «θαύμα βροτοῖσι», λ, 287. * θαύμα μ' ἔχει» = ἐκπληττῶμαι, θαυμάζω, κ. 326. * παρῶ μὲν οὐδὲν, θαύμα δ' ὀφθαλμοῖσιν παρᾶ» = θαυμαστός κατεκλήπτεται τοὺς ὀφθαλμοὺς Αἰσχ. Εὐμ. 385. * οὐ τι τοῦτο θαύμα ἔμοιγε» = δὲ μοι εἶνα θαυμαστόν Σοφ. Φιλ. 408. * θαύμα τοί μ' ὑπέρχεται, Ἰλ. 916. * οὐδὲ θαύμα μ' ἔχει», Φιλ. 861. * «τί τοῦτο θαύμας» Εὐρ. Ἰππ. 439. * «μεγίστου θαύματος τὸ τόδ' ἄξιον», 901. καὶ περ. ὡς Πλάτ. συμπ. 221. * θαυμάτων χρέστοι» Εὐρ. Βάκχ. 680. * θαύμα αὐδέν» = οὐδὲν ἄξιον θαυμασμοῦ Ἀριστ. πλ. 99. * θαύμα μ' ἐλάμβανε», ὄνρ. 511. κ. ἐν περ. * θαύμα ποιεῖσθαι τιν = θαυρεῖν τι ἄξιον θαυμασμοῦ Ἦρ. 1, 68. * θαύμα ποιεῖσθαι τινος» = θαυμάζειν διὰ τι 7, 99. περὶ τινος, 3, 23. * ἐν θαύματι ποιεῖσθαι» Πλουτ. Πομπ. 14. * «μηδὲν ὅτιν ἔστω θαύμα» Πλάτ. Κριτ. 113. * «τὸ μὴ πείθεσθαι τοῖς λόγουμενοις τοὺς πολλοὺς θαύμα οὐδέν», πολ. 6, 498. * θαύμα ἦν τί ἐστὶ τὸ γεγεννημένον» Ξεν. ἀν. 6, 1, 23, μετγ. χρήσιμον μὲν ὡς αὐτὸς ἐπὶ παντός τὸν θαυμασὸν κινουμένον πράγματος, ἰδ. ὅμως ἐπὶ τῆς χρησιμότητι ἀγρυπτίας καὶ μαθητευτικῆς παιδείας πρᾶγμα, ἐπὶ παντός τεχνιτεύματος Πλάτ. πολ. 7, 514. * θαύματα ἐπιδεικνύς», νόμ. 3, 658. * «τῆς σοφιστικῆς δυνάμεως», σοφ. 233. ἔκ δὲ καὶ ἐπὶ σχολιασμάτων καὶ κυδιστήρων, σκιρτητῶν Ξεν. συμπ. 2, 1. καὶ Ἰσούχ. * θαύματα, ὅ οὐ θαυμαστοὶ ἐπιδεικνύονται» κατὰ δὲ Γίμ. λεξ. Πλάτ. νευροσπάσματα. Προσέτι τὸ θάτερον τῶν τοιοῦτων θαυμάτων» ἐν τοῖς θαύματιν ὑπεκρίνετο μίμους» Ἀθην. 10, 452. * ἐν θαύματι τοὺς χάλκοις ἐκλίγειν» Θεοφρ. χαρ. 6, 2.

Θαυμάζω, ἰων. θαυμάζω κ. θαμάζω, μάλ. θαυμάσσομαι, ἔπ. θαυμάσσομαι, σπαν. θαμάσσω Ξεν. Ἐλ. 5, 1, 14. καὶ σήμ. θαυμάζω, ἐξίσταμαι, ἄγμαι, ἐκπληττῶμαι, θεωρεῖ μὲ ἐκπληξιν, μὲ θαυμασόν, ἀποκ. * ἡμεῖς δ' ἐκστότες θαυμάζομεν» Ἰλ. ω, 394. * ἰσόντες θαυμάζον κατὰ ὄνρ» Ὀδ. δ, 44. * «μὴ θαύ-

μαζε· Σοφ. Οἶ. Κ. 1121· «τόχῃ θαυμάσαι
μὲν ἄξιον· Οἶ. τ. 777· «ὥστε ἐκείνων θαυ-
μάζειν καὶ ἐκπεπληχόσαι· Πλάτ. Ἰππ. μ.
282· μ' αἶς· Ἐκτορα Ἰλ. ε. 601· «Πρία-
μος θαύμαζε Ἀχιλλῆα, ὅσος ἔην», ω 620·
«θαυμάζων ἦστο πόλεμόν τε μάχην τε», γ.
11· «Τηλέμαχον θαυμάζον, ὁ θαρσαλέως ἀ-
γόρευεν» Ὀδ. σ. 411· «τὸ δὲ θαυμάζεσκον
ἀπαντες», θ. 249· «τὶν' ἀνδρῶν γὰρ τόσων
ἐθαύμασαν θεοί», Αἴσχ. Ἀγ. 853· «θαυμα-
ζομέν σου γλώσσαν ὡς θρασύστομος», 1072
«μήτε τοὺς καλῶς τεθνηκότας θαυμάζετε»
Εὐρ. Ἑκ. 330· παθ. Αἴσχ. Ἐπε. 684· καὶ
πεζ. «θαυμάσας τὸν λόγον» Ἦρ. 9, 16· «ὁ
θαυμάζων ἐν τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ» Πλάτ.
Ἰοργ. 458· «μή θαύμαζε τὰ λεγόμενα», Ἰβρίτ.
50 ἀξίον τιμῆς· προτιμᾶν, τιμᾶν λίαν· «μό-
νος Ὀρέστην τόνδ' ἐθαύμαζες φίλων» Εὐρ.
Ἰλ. 84· βασιλέα Ἰσοκ. 1, 10, 36· «-τινα
ἱπ' σοφία» Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 2· θαυμάζεσθαι
= τιμᾶσαι Δημ. Λεπτ. 10· «τί τινας Αἰσχ.
Ἀγ. 1172· «τοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω»
Σοφ. Φιλ. 1346· «ἔγωγε μάλιστα ἐθαύμασα
αὐτοῦ πρῶτον μὲν τοῦτο ὥς» Πλάτ. Φαίδ.
89· «ὁ καὶ ἄξιον θαυμάσαι τοῦ θηρίου», πολ.
9, 376· θαυμάζειν τινός, ὅτι, Ἰσοκ. 4, 1·
-αἰστέ, 5, 1, Ξεν. ἀν. 5, 10, 4· «θαυμάζω
τὸν προθέντα αἰθίς περὶ Μιτυληναίων λέ-
γειν» Θουκ. 3, 38· «-τοῦτον τῆς διανοίας»
Λυσ. 3, 44· σπανίως· τινι, - περὶ τινος Θουκ.
4, 85, Πλάτ. Τιμ. 80· συνήθ. ἐνυπάρχει ἢ
ἐννοεῖται τοῦ μὴ εἰδέναι, ἀπορεῖν, καὶ ἐπομ. ἢ
ἐπιθυμία τοῦ μπεθεῖν πῶς ἔχει τὸ πᾶρμα, δι-
ἐπεται τὸ μύριον εἰ καὶ ἄλλα ἀνήκοντα εἰς
πλαγίαν ἰριότητα· «θαυμάζω ὅστις ἔσται ὁ
ἀντερῶν» Θουκ. 3, 38· «θαυμάζοντες τί ἔ-
σονται ἡ πολιτεία» Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 18· «ἐ-
θαύμασε τίς παραγγέλλει καὶ ἤρετο ὅ, τι εἴη»,
ἀν. 1, 8, 16· «θαυμάζω γὰρ εἰ ἐν ᾧ ἑκά-
τερον ἦν» Πλάτ. Φαίδ. 97· «θαυμάζεις καὶ
ἀπορεῖς, εἰ διδακτόν ἐστιν ἀρετή», Πρωτ.
326· «καὶ μὲ τὸ ἐάν, συμπ. 215· «ἐάν ὅμως
τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ παρίσταται
ὡς πραγματικόν, ἐπεται αὐτ. μὲ ἀπαρ. «πεν-
θεὶν οὐ σε θαυμάζω τύχας» Εὐρ. Μηδ. 268
ἢ ὅτι, Πλάτ. πολ. 5, 489· καὶ μετὰ γεν.
«θαυμάζω τοῦ ἀδελφοῦ ἢ γυναικὸς ἔχων κα-
θέστηκε» = θαυμάζω μὲ τὸν ἀδελφόν μου ἦτοι
θαυμάζω μὲ ποῖαν γνώμην ὁ ἀδελφός Ἀντιφ.
1, 5· «αὐτοῦ τί τοιμῆρσι λέγειν» Δημ. 24,
66· «ὁμῶν θαυμάζω εἰ μὴ βοηθῆσεν ὅμιν
αὐτοῖς» Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 52· Τὸ παθ. συντάσ-
σεται καὶ μετοχῇ· «πάλα δὲ μὴ παρών θαυ-
μάζεται» = θαυμάζει τις, ὅτι οὗτος δὲν εἶνε
παρών Σοφ. Οἶ. τ. 289· π. μετγ. δὲ μετὰ τῆς
ἀπό· «θαυμάζων ἀπὸ τοῦ σώματος τὸν νεκ-
ρίσκον» Πλούτ. Ῥωμ. 7· «θαυμάζόμενος ἀπὸ
τοῦ λέγειν» Χρυσ. - καὶ μ. κατὰ, «θαυμαζό-
μενος κατ' εἶδος Πλούτ. Καμ.
θαυμαίνω, μελ. ἀνθ' θαυμάζω - τί, Ὀδ. θ.
108, Πινδ. Ὀ. 3, 31· «θαυμαίνονται καὶ φι-
λέονται» Κελλισσορ. ἐν Στρεφ. ἀνθ. 85, 17.
θαυμακίαι, ἢ· πόλ. Φηίας ἐν Θεσσαλίᾳ.
θαυμαστρεῖν, τὸ (ἐκ τοῦ θαυρ. μελ. θαυμάζω)

τὸ ἀργύριον, ὅπερ τις δίδει διὰ τὴν ἰδίαν τῶν
θαυμαστοποιῶν τὰς τέχνας Ἑτ. Μ. 413.
θαυμαλέος, θ' θαυμαστός Ἰσίδ. Ἰσίδ.
θαυμαρέτης γον ὄν. Ἄνθ.
θαύμας, αὐτοῦ· πατήρ τῆς Ἰριδος Ἰσ.
θαυμαστρεῖν, ἔφετ. τοῦ θαυμάζω Μοσχ. π.
σχεδ. σ. 9.
θαυμασία, ἢ· ὁ θαυμασμός Ἰαλην.
θαυμασίαις ἀνδρ. ὄν. Δ. Λεσμ.
θαυμάσιον, τὸ ὅρος Ἀρχαίος, αἰ ἐναι-
κούντες θαυμάσιον Στ. Βούλ. Παντ.
θαυμάσιος, 3, καὶ μετγ. 2, Λουσ. εἰκ. 10·
ὅστις εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ, θαυμαστός (κατὰ
Μοίρ. ἀτιμῶν ἀντί τοῦ Ἑλλ. θαυμάστος)·
- χάρις Ἰσ. θε. 584, Ὀμ. Ὀμν. Ἑρμ. 443·
«τίρας θ. προσδοῖσθαι» Πινδ. Π. 1, 26, καὶ
π. πεζ. Ἦρ. 2, 35· «θαυμασιώτατον ἀνέστη»
Ἰσ. 1, 28· «ἔμοι θαυμάσιόν τι γέγονεν»
Πλάτ. ἀπολ. 40· συνήθ. μὲ αἶς. «καὶ βάλ-
αντο θαυμάσια τὸ κάλλος» Ξεν. ἀν. 2, 3, 15·
«θαυμασίον ὄσον» Πλάτ. συμπ. 217· «θαυ-
μάσι ἤλικα» Δημ. 19, 24· «ὁ θαυμάσιος»
Πλάτ. παλ. 4, 435· καὶ ἐπὶ εἰρων. καὶ μομφ.
ἀλλόκοτος, παράδοξος ἑπὶρ. θαυμασίως
Πλάτ. Φαίδ. 60, Ἀριστ. νεφ. 1240.
θαυμασιότης, ἡ, ὁ θαυμαστή ἰδιότης,
τὸ νὰ ᾖ ἐν ἄξιον θαυμασμοῦ Ἰπποκρ. θαυ-
μασμός Ἀριστοτ. τοπ. 4, 5.
θαυμασιου-ργεῖω· θαυματουργεῖν Ξεν.
συμπ. 7, 2, δι. γρ.
θαυμασιου-ργία, ἢ· θαυματουργία Φι-
λόστρ. βί. Ἀπολλ. 6, 19.
θαυμασίως, ἐπὶρ. ὅτε θαυμάσιος.
θαυμασιωτέρως, ἐπὶρ. τοῦ θαυμασιωθεῖν.
Πρόδρ. σημ. χειρογρ. τ. 6, σ. 529.
θαυμασμός, ὁ τὸ θαυμάζειν Εὐρ. Ἑλ. 84.
θαυμαστός, ὅστις πρέπει νὰ θαυμάζεται
Ἀθην. 11, 508.
θαυμαστής, ὁ ὅστις θαυμάζει τι Ἦρ. 6,
Ὀμ. 3, Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 11, Πλούτ. μετγ.
θαυμαστικός, 3· ὅστις συνεθίζει νὰ θαυ-
μάζῃ Ἀριστοτ. ἡθ. 4, 8 ἐπὶρ. θαυμαστικῶς
Σχολ. Ἰλ. κ. 437.
θαυμαστός, 3 (πρῶτ. θαυμάσιος)· ἀξιοθαυ-
μάστος, θαυμάσιος, ἐξαιρετικὸς, ἐκπληκτικὸς
κατὰ πρῶτον ἐν Ὀμ. Ὀμν. Δημ. 10· τρεπτικὸς,
παράδοξος, ἀσυνήθης, ἀκατάληπτος· πατήρ,
υἱός, ἄλλος, στρατὸς Πινδ. Π. 3, 71, 4, 241,
2, 47. Ν. 9, 45· π. πεζ. «ἔργα μεγάλα καὶ
θαυμάστα» Ἦρ. 1, 1· ἀνθρ. θ. καὶ εἰνδόν·
Πλάτ. πολ. 10, 596· «ὁ θαυμάσιος» = ὁ θαυ-
μάσιος, πολιτ. 265· «θαυμαστός τῆς ἐστα-
θείας» = ἔνεκα Πλούτ. Περκ. 14· «σβδὸν θαυ-
μαστόν ἐστιν» = οὐδόλου ἀξιοθαυμάστον Δημ.
24, 122· ἐπομένον τοῦ εἰ Ξεν. συμπ. 4, 3· ἐπὶρ.
«θαυμαστός ὡς σβδὸρα» Πλάτ. πολ. 1, 331.
θαυμασιώμα· κάμνω τι θαυμαστόν, μετγ.
συνήθιστ. παθ. τὸ νὰ φαίνεται, θεωρεῖται τί ὡς
θαύμα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 49, Πλούτ. μομφ. 53.
θαυμαστός, ὅτε θαυμαστός.
θαυμαστῶσις, ἢ· θαυμαστή ἰδιότης, θαυ-
μασιότης, μετγ. Εὐστ.
θαυματίζομαι, μέλ. ἀποθ. θαυμάζω, ἐκ-
-τηγ-τίζομαι ἐξιστάμαι Ἰσίδ.

Θαυματόδρυτος, 2° γέμων θαυμάτων Εἶσοι
θαυματώδεις, εἶσα, εν' θαυματός, ἄξιος
θαυμασμοῦ Μανέθ. 6, 402.

Θαυματο-λογία, ἡ τερατολογία Σινέσ.
Θαυματο-ποιέω ποιῶ θαύματα, ἰδ. ἐπὶ
τῶν γοήτων, ὅσοι κάμνουσι γοητεύματα
Λουκ. Περὶ γρ. 17, 21.

Θαυματο-ποίησις, ἡ τὸ ποιεῖν θαύματα,
γοητείας Εἶσοι.

Θαυματο-ποιεῖα, ἡ τῷ ὄντι. Πλάτ. πολ.
10, 602, συνηθ. πλ. γοητεία.

Θαυματο-ποιικός, 3° πάν ὅ, τι φαίνεται
ὡς θαυματοποιεῖα, γοητεία Πλάτ. σοφ. 268,
κ. 224, ὅπου πρὸς ἑγγρ. θαυματοποιητικός.

Θαυματο-ποιός, 2° ὁ θαύματα ποιών, γο-
ητὴ, ταχυδακτυλογράφος Πλάτ. σοφ. 235 καὶ
συχνά "θαυματοποιῶν ἀσελγέστερος" Δημ.
2, 19° - ὕναιροι Λουκ. ἐνδύει. 14.

Θαυματούς, π. 3° θαυμαστός "Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ.
80, Ἥσ. ἀσπ. 153, Πίνδ. Ὀ. 1. 28.

Θαυματο-υργέω θαυματοποιῶ, τεθαυμα-
τουργημένα, γοητεῖται Πλάτ. Τιμ. 80.

Θαυματο-ύργημα, τό θαῦμα, γοητεῖα
Πλάτ. 10, 39.

Θαυματο-υργία, ἡ θαυματοποιεῖα Πλάτ.
νόμ. 2, 675, καὶ μτγν.

Θαυματο-υργός, 2° θαυματοποιός "Αθην.
Θαφίαι, ἡ φωτόν τι Θεοφρ. Ἰδε Θάψος.

Θάψινος, 3° ὅ, τι εἶνε μέγ' ὅψων κίτρινα δαμ-
μένον - κίτων "Αθην. 3, 198" μτγ. ὠχρός
- γυνή "Αριστ. σφ. 1413.

Θαψίπαλις, ἡ πόλις παρὰ τὴν Χαλκηδόναν,
καὶ Θαψιπολίτης Στ. Βυζ.

Θάψος, ἡ φωτόν τι ἢ ἔξωλον, τὸ κοινῶς χρυ-
σοῦλον, δι' οὗ βάφουσι τὸ κίτρινον ἐκ λήθης
δ' ἐκ τῆς νήσου Θάψου Σχολ. Θεοφρ. 2, 188°
ἢ Φώτιος· ἔξωλον, ὡς ξανθίζουσι τὰ ἔρια καὶ
τίς τριχάς· κατὰ δὲ τὴν Σαπφώ Σκυθικὸν
ἔξωλον Νικ. 21, 570.

Θάψος, ἡ 1) πόλις Σικελίας Θουκ. 2) Λι-
δύς, Στραβ.

Θάω, ἐπ. θηλάζω, ἐκ τοῦ ἔνερ. εὐρηται μόν.
ἀπορ. ἀ. "ἦσαι θρέψαι, θηλάσαι" Πασχ.
τοῦ μέσου ὑπάρχει ὁ ἐν. ἀπαρ. θησθαι· βυ-
ζάνω, ἀπ' ἐγώ "αἶετ' ἀπ' ἐγώ" ἀπ' ἐγώ ἀπ' ἐγώ
ἄλλα θησθαι "Ὁδ. 2, 89° ἀπρ. "Ἐκτωρ μὲν
θησθὲς τὴν γυναῖκα τὴν θήσαστο μαζόν" Ἰλ. οἱ.
58° "οὐδ' ἐπὶ θήσαστο μαζόν αἰγὸς" Καλλ. Δ.
48° θησάμενος "Ὁμ. ὕμν. Δημ. 236 ἐν δὲ
ἔν. Ἀπολλ. 123 "Ἀπολλωνία θήσαστο μή-
τηρ" = ἐθήλασεν αὐτόν. Ρίξας τοῦ θήλος, θη-
λή, τίθη, θάλλω, θοῖνη.

Θάω, ὁ σάει, λακων. κυττάζω ἴδε θεάμαι.

(Θάω) κάθημαι, ἀπρ. πρωτότ. τοῦ θάσσει.

Θέ, συλλαγή ἐν τῇ ληγοῦσῃ λέξεων τινῶν
πρωτακτομένη ἴδε θεν.

Θεά· ὁλ. τοῦ θεός, "Ὁμ. καὶ ἐπὶ. "αὐτο-
νάτῃσι θεῶς εἰς ὧπα ἔκεινεν" Ἰλ. γ. 158
(θεαίεσθαι ἐν Ὁδ. ε. 119, ὕμν. Ἀπρ. 190,
Ἥσ. 62) ὁ "Ὁμ. συντάσσει τὴν λέ-
ξιν καὶ ὡς ἐπὶ ὅ. οὐσιαστικῇ τινι· "θεῶς μὴ-
τήρ", φ. 109 "θεαὶ Νύμφαι", ω. 615· ἀντίθ.
τῷ γυνή· "θεῶς ἔρος οὐδὲ γυναικός", ε. 315·
= "αἱ σεμναὶ θεαὶ" ἐκαλοῦντο ἐν Ἀθήναις αἱ

"Ερινύες Σοφ. Οἱ. Κ. 158, Ἀριστ. θεο. 224°

"- τα θεά" = ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Περσεφόνη
αἵτινες καὶ "μεγάλαι θεαὶ" ἐκαλοῦντο Σοφ.
Οἱ. Κ. 689° καίτοι δὲ τὸ α. μακρόν, οὐδέποτε
ὅμως τρέπεται εἰς ἡλίων κ. ἐπ. μ. σίμην·
π. ἔχουσι θεῇ Καλλ. Ἀργ. 119° - θεῆς Ἄτ.
πολ. "Ρ. 3, 252° - θεῇ, 3, 549° - ἐν Ὁδ. γ.
215 "πότνια θεά" πάσχει συνίζῃσιν καὶ γί-
νεται μονοσύλλαβον, εἰμὴ ἀναγνωστέον πῶ-
τα ὡς καὶ ἐν Ἑδρ. Ἀνδρ. 978.

Θέα, ἡ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, θεωρία, ὄψις, θέα-
μα Ἀισχ. Πρ. 241° "ὁρμασιν θέαν λαβεῖν"
= βλέπειν Σοφ. Φιλ. 532° "ὅστις ἦν θαλὸν
ἀταρξῆς τῆς θέας", Πρ. 23° "ὡς ἴδω πικρὰν
θέαν" Ἑδρ. Ἰππ. 825° "εἰς θέαν ἔρχεσθαι"
"Ι. Α. 427° "ἐλαφρὸς διαπρεπὴς τῇν θέαν",
1588° "ὁδὸς ἄξιος" Πρ. 1, 25° "ἄξια θέας"
Πλάτ. πολ. 4, 445° "ἐλθεῖν ἐπὶ θέαν τὰν
δρῶν" = ἴδω ἴδω τὸν ἄνδρα, Ἀδρ. 179° "ἐπὶ τῇ
θέᾳ ἀγριοῦσθαι" Ξεν. Κυρ. 1, 4, 24° π. μτγν.
ἰδ. ἐπὶ θεαμάτων, μονομάχους ἐπὶ θέᾳ
Ῥωμαίων ἔτρεπε Πλουτ. Βροῦτ. 13° καὶ
τῆς θέας ἡμέραν" Ἡρόδ. 1, 15, 5° 60. αἱ
θέαι = ὁρταὶ μεθεστώματα, spectacula· ὁδ-
μοσὶα θέας ἐτέλεσεν, 1, 15, 1° καὶ μεγά-
λαι θέαι = μεγάλοι ἀγῶνες, ludii magni
Πλουτ. Βροῦτ. 21° πνευματικῶς, "ἡ τοῦ ὄν-
τος θέα" Πλάτ. πολ. 9, 582° ἔτι καὶ ὁ τό-
πος, ἐνθα καθήμενοι ὁ θεατὰ θεωροῦσιν
"θέαν εἰς τὰ Διονύσια καταναίμεται τοῖς πρέ-
σβεσι" Αἰσχίν. 2, 55° "θέαν ἔχειν ἐν θεά-
τρῳ" Πλουτ. Φλαμ. 19.

Θέα, ἡ πόλις Λακωνικῆς Στ. Βυζ.

Θε-ἀγγελα, τά πόλ. Καρίαί, καὶ Θεαγ-
γελεῖς Στ. Βυζ. Ἀθην.

Θε-ἀγγελεύς, εἰς, ὁ (θέα ἀγγέλλω) ἀγγέλ-
λων ὁρτάς, πανηγυρεῖς εἰς τὸν λαόν "Πασχ.
Θε-ἀγενής ὄπιος, εὐσεβής "Πασχ. Ἰσως ὁρ-
θός· ὁ ἐκ θεᾶς γεννηθείς.

Θε-ἀγέννης· τῶν ἀνδρῶν Μεγάρων, πενθερός
Κύλωνος Θουκ.

Θε-ἀγενίδης, ὁ· ἄρχων ἐν Ἀθήναις Δ. Ἀλ.

Θε-ἀγής, οὗς· ἀποτῆς Σωκράτους Πλάτ.

Θε-ἀγ-ας· ἀνδρ. ὄν. Φάλαρ.

Θε-ἀγ-αγέω ἐπικαλοῦμαι μαγικῶς τοῦ
θεοῦ Θεόδ. Πρόδρο.

Θε-ἀγ-αγίω· μαγικῇ ἐπικλήσει τῶν θεῶν.

Θε-ἀγ-αγός, ὁ ὁ ἐπικαλούμενος, κράζων
τοὺς θεοὺς καὶ διὰ τῶν μαγείων τοῦ ἐμφανί-
ζομένου παριστῶν αὐτοὺς, μτγν.

Θε-ἀζω· εἶμαι θεός, ἐκ τοῦ γένους τῶν θεῶν,
θεῖας φύσεως καὶ· Θεοῦ, μτγν.

Θε-αἰδοῦσθαι· θεοσεβέστατος Ἀντιφ. 21

ἀπρ. λέξ. ὁρτάς. Θεοδιδασκός.

Θε-αἰνα, π. ἡ ἡ θεά Ἰλ. θ. 5, Ὁδ. θ. 341,
Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 10, 423.

Θε-αἰνέσθαι· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Θε-αἰρος, ὁ· ποτ. Θράκης Ἀνθ.

Θε-αἰτήτος, ὁ· ὁ παρὰ, ὑπὸ θεοῦ αἰτηθείς,
πάν ὅ, τι ζητεῖ παρὰ τῶν θεῶν Ἰώσ. ἰουδ.
ἀπρ. 5, 10, 3.

Θε-αἰτήτος· ἀνδρ. ὄν. Πλάτ.

Θε-αἰτάρη· πεῖσι, ἡν πρῶτερον ἐν Αἰσχ. 12
1025, νῦν πρᾶκται ἡ Θέλατρη.

Θέαμα, τό· θεώρημα, ὅ, τι θεάται, βλέπει τις, θεωρεῖ· «ὁυσιθέατον ὄμμασι» Λίσχ. Πρ. 69, Πλάτ. πολ. 4, 440· «τὰ ἐπὶ θεάματα» τὰ ἐπὶ θεάματα τοῦ κόσμου Στραβ. 14, 652. Θεαματίζομαι, ἀποθ. ἀντὶ θεάομαι. Θεάμων, νηος, ὁ θεατής, θεωρητικὸς Σουίδ. Θεάμωνας, θεατῆς Πισχ. Ἰδε θεήμων. Θε-ανδρία, ἡ (θεάνδρα)· θεανθρωπία. Θεανδρίδαι, οἱ· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Θεάνδρου Πινδ. Ν. 4, 118. Θε-ανδρικός, 3· πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸν θεάνδρον, ἐκκλ. Θε-ανδρος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ ἱ. Χριστοῦ, θεάνθρωπος, ἐκκλ. Θε-ανθρωπία, ἡ· θεανδρία, ἐκκλ. Θε-ανθρωπος, ὁ· θεάνδρος, ἐκκλ. Θεανορίδης, ὁ· Σιανορίδης, βουλευτ. ἐπιγρ. Ἡταντίς, ἰδός· Ἰδε θιαντίς. Θεάντος· ἀνδρ. ὄν. Πaus. Θεάνω, οὗς, ἡ· 1) μία τῶν Δαναίδων Ἀπολλ. 2) οὗς· Ἀντήνορος Ἰλ. 3) οὗς· Πυθαγόρου Δ. Λαερ. π. μετγν. — Ἀνθ. 14, 138. Θεάνωρ, οὗς· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ. Θεάομαι, (πρὸς θεάομαι, θελέομαι)· κυριάζω, θεωρῶ, παρατηρῶ· «θεάσθε πάντας ἄλλων δέμας» Σοφ. Τρ. 1068· «πάντα θεᾶσθ' ὄμμασι» Εὐρ. Ἰ. 232, 16. θεωρῶ θέαμα, παραστάσιν εἰς τὸ θέατρον· ἐντ. οἱ θεώμενοι = οἱ θεαταὶ Ἀριστ. νεφ. 510· «ζητεῖ τὸ κακὸν τελεῖσθαι», Θεσμ. 797· «ὅπως ἐκείνην θεήσεται γυνήν» Πρ. 1, 8· «πάντες ὥσπερ ἄγαλα ἐθεώοντο αὐτόν» Πλάτ. Χαρμ. 154· ἀλλὰ καὶ μετρ. ἀκούειν σκέπτεσθαι, θεωρεῖν, ἐννοεῖν· τὰ δνόματα, Κρατ. 411· «τὸ ἀληθές καὶ τὸ θεῖον», Φαίδρ. 84· «θεῶ δὲ καὶ τὰ μετὰ ταῦτα ἐπόμενον», πολιτ. 298· «θεοσάμενος ὅτι οὕτως ἔχεις πρὸς τὸ ἀγαθόν», Πρωτ. 352· «τὸ θεῶν» Θουκ. 3, 38, ἰσφ. γρ. ἀντὶ δραστήν· π. μετγν. εὐρηνταί· τόποι ἐνερ. ἰδ. θέα = βλέπε· τὸν ὄρω. σχημ. Ἰδε εἰς τὸ θέαμα. Θε-άρεστος, 2· ὁ ἀρέσκων εἰς τὸν θεόν, μετγν. ἐπὶρ. θεαρέστιος. Θε-άρης, οὗς· ἀνδρ. ὄν. Πaus. Θε-άριας, οὗ· ἀνδρ. ὄν. Πaus. Θε-άριον, τό· θεώριον, θέσις διὰ τοὺς θεωροῦς. Θε-άριος, ὁ· ἐπων. Ἀπόλλωνος Πaus. Θε-αρίς, ἰδός· γυν. ὄν. ἐπιγρ. Θε-αρίων, ὠνος, 1) Ἀλγινήτης τις Πινδ. 2) Ἀθηναῖος Πλάτ. Θεαρο-δοκία, ἡ· ἡ δοποδοχὴ τῶν θεωρῶν = θεωροδοκία Εὐγρ. Θεαρο-δόκος, ὄρω. ὁ· θεωροδόκος, ὁ ὑπο-δεχόμενος τοὺς θεωροῦς, ἐπιγρ. Θεαρύς, ὄρω. ὁ· θεωρὸς τίτλος κωμῳδίας Εὐγρ. 3, 106. Θε-αρχία, ἡ· ἡ ἐξουσία τῶν θεῶν, ἡ ἡ δ-λίστη θεότης Δ. Ἀρεστ. Θε-αρχικός, 3· ἀνήκων τῇ ὑφίστη θεότητι Δ. Ἀρεστ. Θεασίδης· ἀνδρ. ὄν. Πρ. Θεάσις, ἡ· θεωρία, παρατήρησις Πορφύρ. Θεατικός, 3· ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐμπνεόμενος, θεωρ. οὗς· πνεύματα ἀγόμενοι, μετγν.

Θεατέον, τό· ῥ. ἐπιθ. τοῦ θεάομαι. Θεατήρ, ἦρος, ὁ· τὸ ἔτομ. Θεατής, οὗ, ὁ· ὁ θεώμενος, θεωρῶν, βλέπων Εὐρ. Ἰων 301, Ἀριστ. νεφ. 575, Θουκ. 3, 38· κ. μετρ. — τοῦ ἀλλοθους Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 7, Ἰων. θεατῆς Πρ. 3, 139. Θεατικός, 3· ἀνήκων εἰς τὸ θεᾶσθαι, εἰς τ. θεατήν· «θεατικὴ δόναμις» Ἀρεστ. Ἐπικτ. 1, 8, 3. Θεατός, 3· ὁρατός, ἄξιος θέας Σοφ. Λγ. 915· — τινὶ Πλάτ. Φαίδρ. 247· δέμας Ἀνακρ. 65, 12. Θεατρετον, τό· θέατρον Σουίδ. Θεατρικά, ἡ, ὠγλ. τοῦ θεατή· θεωρημένη Πολυδ. 2, 56. Θεατρίδιον, τό· ὄποκ. τοῦ θεάτρου Βιτροῦδ. Θεατρίων· 1) εἶμαι ἐπ' αὐτὸ εἰς τὸ θέατρον, εἶμαι ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου, παριστῶ εἰς τὸ θέατρον Σουίδ. 2) ἐκθέτω τι εἰς τὸ θέατρον, δίδω θεατρικὴν παράστασιν, ἐκθέτω τι εἰς ὁ-λους δημοσίως νὰ τὸ βλέπωσιν, ἰδ. Ἰνα κά-τω τι γελοῖον, νὰ τὸ ἀτιμάσω, Ν. Δ. Θεατρικός, 3· ὁ ἀρμόζων, ἀνήκων εἰς τὸ θέατρον· — μουσικὴ Ἀριστοτ. πολ. 8, 7· ἰδ. κομῳδίας, μεγαλοπρεπῆς, πανηγυρι-κός, ἀντὶθ. τῷ ταπεινός Πλουτ. ἐπὶρ. — ὡς = ἐπιδοκιματικός· — εἰπεῖν, ἡθ. 1076. Θεατρισμός, ὁ· ἐπιδοκίεις Θ. Μαγ. Θεατριστής, ὁ· ὁ ὑποκριτὴς τοῦ θεάτρου Πισχ. ἐν λ. ἡθολόγος. Θεατρο-δᾶμων, ὄν· ὁ συγχάζων εἰς τὸ θεά-τρον, μετγν. Θεατρο-ειδής, 2· ὁ ὢν ἡ φαινόμενος ὅμοιος θεάτρῳ Δ. Σικ. 19, 45· ἐπὶρ. θεατροειδώς Στραβ. 16, 763. Θεατρο-κοπέω· ὠρεῖται τὴν ἐπιδοκιμασίαν ἡ εὐνοίαν τῶν θεατῶν· ὄθ. καλακῶς αὐ-τοὺς, μετγν. Θεατροκυρία, ἡ· τὸ θηρεύειν τὴν εὐνοίαν ἡ ἐπιδοκιμασίαν τοῦ θεάτρου Ἀρεσμιδ. 2, 75. Θεατρο-κόπος, 2· ὁ προσπαθὼν ὡς θεα-τριστὴς νὰ κερδίῃ τὴν εὐνοίαν ἡ ἐπιδοκιμα-σίαν τῶν θεατῶν Πρὸκλ. Θεατρο-κρασία, ἡ· τῷ ἔτομ. Φώτ. κ. Σουίδ. Ὁχλοκρατία. Θεατρο-κρατία, ἡ· ἡ ἐξουσία τοῦ θεάτρου, ἡ ἐξουσία τῶν θεατῶν εἰς τὸ νὰ κρίνωσι τὰ εἰς τὴν σκηνὴν παριστανόμενα, ἀντὶθ. ἀρι-στοκρατία Πλάτ. νόμ. 3, 701. Θεατρο-μανεύς (μαίνωμαι)· ἔχω μανίαν διὰ τὰ θεάτρα Μανέθ. 4, 277. Θεατρο-μανής, οὗς, 2· ὁ μανιώδῃ ἐπιθυ-μῶν ἔχειν διὰ τὸ θεάτρον, μετγν. Θεατρο-μανία, ἡ· ἡ μανιώδης ἐπιθυμία τοῦ θεάτρου, μετγν. Θεατρο-μαχέω· ἐν θεάτρῳ μάχεσθαι, μετγν. Θεατρο-μορφοί, 2· θεατροποιὸς Λυκούρ. Θεατρον, τό, (θεάομαι)· 1) τόπος ἐνθα παρι-στάνται θεήματα, ἰδ. δράματα Πλάτ. Φαίδρ. 258· συνήθ. μὲν κωμῳδαί, τραγῳδαί, ἀλλὰ καὶ ἀγῶνες, πανηγυρικοὶ λόγοι, ἐπὶ δὲ = ἀμφιθέατρον Δ. Κασ. 2) = θεαταὶ Πρ. 6, 21, Ἀριστ. ἔπο. 233, Πλάτ. συμμ. 193· 3) τὸ θέαμα, ἡ παράστασις, Ν. Δ. Θεατρο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων θέατρον Ἀλεξανδρ. ἐν Ἀθην. 6, 242.

Θεατρο-πώλης, ὁ (πωλέω)· θεατρώνης, ὁ
ὅταν ἀπορισθῇ Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 7, 199.
Θεατρο-ταρύνη, ἡ· τὸρύνη θεάτρου, χου-
λίαιρα θεάτρου, χλευαστική ὄνομα τῶν εἰς τὰ
θεάτρα συγκατασπασμένων ἑταίρων Ἀθην. 4, 157.
Θεατρῶδης, 2· ἀγαπῶν πολὺ τὸ θεάτρον,
μτγν.

Θεατρώνης, ὁ· θεατροπώλης, διευθυντὴς
θεάτρου, ἀνελινοικίου ἀναδεχόμενος θεάτρον
καὶ ὑφείλων νῦν διατηρῆ αὐτὸ εἰς καλὴν κα-
τάστασιν, καὶ λαμβάνων τὸ θεωρικόν, ὃ ἐ-
στὶ τὸ τῆς εἰσόδου δικαίωμα Θεοφρ. χαρ. 11.

Θεατῶς, ὅς, θεωρ. Θεατῶς, ἡ· ἡ θεωρία Πσυχ.

Θεαύγεια, ἡ· ἡ θεία λάμψις, μτγν.

Θεαυγής, 2· ὁ θεὸς λάμπει στίλβων, μτγν.

Θεαφίον τό· θεαφί ἡ τείαφι, μτγν. = θεῖον.

Θεαφρος, ὁ· τῷ ἀνωτ. μτγν. = θεῖον.

Θεβηθά· φροῦριον Μεσοπαταμίας Ἀρρ. κατ.

Θεβηθινός Στ. Βυζ.

Θεβιδής, ἐς· ἴδε Θεβιδής, καὶ Θεοειδέστατος.

Θέειαν, π. τῷ θεῖον.

Θέειος, θεαῖδιω· θεῖος, θεῖω.

Θεή, ἐπ. ἡ· θεά, μτγν.

Θεή, ἰων. ἡ· θεά, μτγν.

Θεη-γενής, π. 2· θεογενής, ὁ ἐκ θεοῦ γεν-
νηθεὶς Ὀρφ. Ἀργ. 1344.

Θεη-γυρέω· θυιῶν περὶ θεοῦ, ἐκκλ.

Θεη-γορέα, ἡ· ἡ περὶ θεοῦ ἡμιλία, ἐκκλ.

Θεη-γόρος, 2· ὁ περὶ θεοῦ λόγος, Θεολό-
γος, οἷσις ὁμιλῶν· μέθος Ὀρφ. Ἀργ. 537.

• 0. μετακινῶν στόμα· Ἠλιδ. 2, 4 καὶ μτγν.

Θεη-δόκος, κ. Θεηδόχος, 2· Θεοδόχος, ὁ τὸν
θεὸν δεχόμενος, λαμβάνων, μτγν.

Θεήνους, π. = θεῖος Ἠών 6, 9.

Θεη-κολέων, ὄνομα, ὁ· ὄλεγμα, κατακτῆς
ἱερῶς Πaus. 5, 15, 10. λέξ. Ἠλείων.

Θεη-κόλος· ὁ ἱερὸς Πaus. 5, 15, 10·
• Θεοκόλος· ἱέρεια· Ὁδύ.

Θεη-κασία, ἡ (Θεήκατος)· τὸ παρὰ θεοῦ
πεμπόμενον Σχολ. Σοφ. Γρ. 1337.

Θεη-λατεῖον· παραπρονομα· διὰ τι, τὸ
ὑποπὸν μὴ ἐστὶν ὁ θεὸς Ἠλιδ. 6, 3· ὑπὸ
τοῦ θεοῦ πληττῶνται, παιδεύονται, 8, 10.

Θεη-λάτας· 1) ὁ κατατρεγόμενος, κατα-
δικαζόμενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ· βροχ. Λίσχ. Ἀγ.
1297· 2) ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεμφθεὶς, δοθεὶς·
πράγμα Σοφ. Οἰ. κ. 155· μάντευμα, 992·
φθορὴ Ὑερ. 7, 18· συμφυρὰ Εὐρ. Ὀρ. 2,
κ. μτγν. = 28ραι = θεῖται Εὐρ. Ἰων 1306.

Θείημα, ἰων. τῷ θεάμα.

Θεη-μαχία, ἡ· Θεομαχία.

Θεη-μαχία, π. ὁ· Θεομάχος Νον. Δ. 1, 42.

Θεη-μασύνη, ἡ· τὸ νῦν θεῖται τις, κυττάζει,
θεωρεῖ, παρατήρησις Ἀγαθ. 68 (11, 352).

Θεήμων, ἰων. = Θεάμων Ἀνθ. Πλαν. 365.

Θεη-παλῖω, ἰων. = Θεοπαλῖω.

Θεη-πόλος, 2 (πολέομαι)· ὁ ὀνηρετῶν ὁ δὲ
τινα Νόν. Ἰω. 4, 109.

Θεη-πός, ἰων. ὁ· Θεατής.

Θεη-τόκος, π. = Θεατόκος.

Θεη-τός, ἰων. ἀντὶ Θεατός.

Θεη-τρικός, ἰων. ἀντὶ Θεατρικός.

Θεη-τρων, ἰων. ἀντὶ Θεάτρον.

Θεῖα· 1) ὀηλ. τοῦ θεῖος, τηθίς, κιν. Θεῖα, ἡ

ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός, ὁρθό-
καθ' Ἑλλάδα. π. Φωτ. 530, 6· «τηθίς δ' ἡ
στὴν ἢ τοῦ πατρὸς ἢ μητρός ἀδελφὴ, ἢν ἐννο-
θεῖαν καλοῦσι» Ἀμμων. σ. 135· 2) ὡς κυρ-
τὸν ἢ μήτηρ τοῦ Ἠλίου καὶ τῆς Σελήνης
θυγ. τοῦ Ὀδρανὸς καὶ τῆς Γῆς Ἠσ.

Θεῖαζω, (θεῖος)· κάμνω τι θεῖον, θεοποιῶ
τι ἥτινα, μτγν. Κλ. Ἀλ. κ. θεῖος τιμὰς ἀπο-
δίδω Δ. Κ. 59, 27· ἐνθουσιῶ· κ. ἐν τῷ ἐνθου-
σιασμῷ μου προφητεύω· «ὄργιζοντο τοῖς
χρησμοδόχοις καὶ μάντεσι, καὶ ὁπόσοι τι τοῖς
αὐτοῖς θεῖασι τῆς ἐπιήλυσαν» Θουκ. 8, 1·
(Θεῖασι)· ἰδοὺ ἀσθλὴν ἄρρ. Ἀν. 2, 18, 12.

Θεῖατος· ἀνδρ. ὄν. Πινδ. πῶθ. Θεῖατος, ἐπιγρ.

Θεῖας, αντος· βασιλεὺς Ἀσσυρίων Ἀπολλ.

Θεῖασμός, ὁ, (θεῖαζω)· ἐνθουσιασμός, οἷα
ἐμπνεύσεις, προφητεῖα κατὰ τὸν ἐνθουσιασμόν,

μτγν. Δ. Ἀλ. 7, 68 ἰδ. δεσποταμονία, πρὸς
λήψιν· «ἄγαν Θεῖασμῷ προσκείμενος» (Νι-
κίας) Θουκ. 7, 50.

Θεῖαστής, ὁ· Θεῖαζων, σεβόμενος, τιμῶν
τινα ὡς θεὸν Ἰέρξ. ἰστ. 8, 347.

Θεῖαστικῶς· ἐνθουσιαστικῶς, ἐνθουσιαστικῶς
ἐπιτεθεῖσας μένος Πολυδ. 1, 16.

Θεῖαφος, ὁ, Θεῖαφίον, τό· ἴδε Θεῖαφος, Θεῖαφίον.

Θεῖασι, βουιτω. αἰ· ὅλβει· Θεῖασιθεν· ἐκ Θεῖ-
ασι Ἀριστ. Ἀχ. 862· Θεῖασι, Ἀχ. 866.

Θεῖαν, 3, πλ. εὐκτ. ἐνερ. ἀορ. 6· τὰς τίθημι
Ἠλ. 8, 363.

Θεῖκελος· Θεοεῖκελος Ἀριστ. Λυσ. 1252.

Θεῖκος· θεῖος, μτγν. ἐπὶρ θεῖκως, ὡς.

Θεῖλοπεδεύω· ἐξηραίνω στεγνύνω εἰς τὸν
ἥλιον· σταφυλὰς Διοσκ.

Θεῖλοπεδον· τό, (εἰλη, πέδον)· τόπος ἐκ-
τεθειμένος εἰς τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, ὅπου
δύναται νῦν ἐξηραθῇ τ' Ὀμ. μόν. ἐν Ὀδ. η.
123· ἀλὼγες ἔτισον μὲν θεῖλοπεδον λευρῷ ἐνὶ
χώρῳ τέρεται ἡλίῳ = ἐνθα ἐξηραίνονται αἱ
σταφυλὰς ἐν ἡλίῳ Σχολ. • Θεῖλοπεδον, εἰλη
βοτρώων τόπος, φυκτήρ σταφυλῶν ὑπαίθερος
ἡλίου ἐκτεθειμένος· «λαβὼν ὀρίμαν κρατῶν
φύλας εἰς ἥλιον, καταστρώσας θηλοπέδον
τρόπον, ὥς ἂν ὁ περιεκείμενος φλοιὸς ἐκτε-
σοι» Διοσκ. 1, 38, κοιν. ἰατρίστρα.

Θεῖλος, ὁ· τὸ ἐξηραίνω, λεξ. πλαστεῖσα πρὸς
ἐξήγ. τοῦ θεῖλοπεδον ὑπὸ τοῦ Σχολ. Ὀδ.
η. 123· «ἐνθα θεῖλος γίνεται βοτρώων καὶ ἡ-
λιοῦνται καὶ φύχονται».

Θεῖμην, = Θεῖμην· α. πλ. εὐκτ. ἐνερ. ἀορ. 6.
τοῦ τίθημι.

Θεῖναι· 1) ἀπαρ. ἐνερ. ἀορ. 6. τὰς τίθημι·
2) ἀπαρ. ἀορ. α. τοῦ θεῖνω.

Θεῖνους (ἡ θεινός)· θεῖος, ἐπιγρ.

Θεῖνω, μελ. θεῖω Ἀριστ. ὄρν. 584, ἀορ. α.
ἐθνεῖα, ἀορ. 6. ἔθνεω, εὐγρ. μ. εἰς τὸ ἀπαρ-
θεῖναι· καὶ μετχ. θεῖνω, ὅπ.τ. θένω, προστ.
θένε· κτυποῦν, κρούει, κεντῶ, σουδαίω, ἀμ-
πύχων, πληγῶν τινα· «μάστιγι θεῖνων Γα-
πους» Ἠλ. ρ. 435· καὶ = φασγάνω, ἔφισαι
ἔφισαι καὶ ἄνευ προσθήκης, α. 158· «τόξους
ἔθνεω παρ' οὐτά» Ἠλ. φ. 491· «θινομένους
πρὸς οὐτῆς» Ὀδ. ε. 459· «βασιτῆρι θεῖνε»
Λίσχ. Πρ. 56· «πύδας, 76· «στυφίλου θεῖ-
νυνια» 2· ἀκτῆς, Περσ. 927· κ. παθ. 299.

«θείνεται, καίνετα» Εδρ. 1307· «κίρυκα
θείνεται» Πρ. 272· «εἰ θείνεται τὸν ἄνδρα τοῦ-
τον» Ἀριστ. Ἀχ. 538· «τῷ σκέλει θένεις τὴν
πέτραν», ὕμν. 54· ἐπειδὴ δ' ἐν οὐχ εὐρηται,
Λυσ. 821, ἐπεται ὅτι τὸ θέναι, ἱπ. 638,
ὕμν. 1613, βατρ. 834, ὥστ. «σκάπτω θέναιον»
Πινδ. Ὀ. 7, 28, γραπτέ. θενῶν ὡς μετλ. ἀορ.
καθὼς καὶ π. Θεοκρ. 22, 66 ἐν Αἰσχ. ἐπτ. 304
δύναται ἐν ἀρχῇ τοῦ τριμέτρου νὰ ᾔνε θείνεται,
ἀντὶ θέναι, ἐν τῷ περὶ ἡ λέξ. εὐχρ. π. μετγν.
θειο-γενής, π. 2· θεογενής Σιδ. χρ.
θειο-γραφικός, 3, ἱστορία 0. καὶ τῶν θεῶν
γραφῶν ἱστ., μετγν.
θειοδόμας, ανός· βασιλεὺς Ἀρσάκων Ἀπολδ.
θειο-δόμη· ἡ θεοῦ δαμάζουσα. - Ἐκάτη
Σουδ.
θειο-δόμος, 3· ὁ τοὺς θεοὺς δαμάζων, νι-
κῶν, ἀρσ. τοῦ προηγ.
θειο-δοτός, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ δοθεὶς, μετγν.
θειο-δομος, 2· ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ κατασκευα-
σθεὶς· «- Τροίης στέφανος» = τὰ τεῖχη τῆς
Τροίας Ἀνθ. 9, 104· - τεύχος, 7, 138.
θειόδοτος, ὁ, θειοδότης, ἡ· κύρ. ὄν. ἴδε
ἠωόδοτος.
θειομεν, ἄ. πλ. ἐνερ. ἀορ. 6· τοῦ τίθημι,
ἱπ. ἀντὶ ὠμεν, ἠωμεν Ὀμ.
θετον, τό, ἐπ. θέτιον κ. θήτιον τὸ θεῖον·
«ἐν δὲ θεσίῳ πληττα» Ὀδ. 6, 307· «οἷτος θέ-
σιον γρηὶ κακὸν ἄκος», χ. 481· «ἤγειρεν δ'
ἀρα πύρ καὶ θήτιον», χ. 494, ὅπως καθά-
ρισεν τὸ θυμῶν ἀπὸ τοῦ φόνου τῶν μνη-
στῆρων, πῶθ. παρὰ τὸ θετός, θεῖκον θυμία-
μα, κάπνισμα, διότι τὸ ἀναπτόμενον θεῖον
ἰνομίετο ὅτι ἔχει καθ' ὀρεκτικὴν δύναμιν· πρὸλ.
θεῖω· κατ' ἄλλ. παρὰ τὸ, θύω ἢ καὶ θέω,
σιδῶ, π. μετγν. σπαν. Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 99.
θειονότη, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ.
θειο-ποιεῖω κάμνωι θετον, ἀποθεῖω Σιδ. χρ.
θεῖος, α, ον (θεός)· πᾶν ὅ, τι εἶνε θεῖον, ὁ-
πάγεται, ἀνήκει εἰς τοὺς θεούς· α) ὅ, τι ἔχει
τὴν καταγωγὴν του ἐκ θεῶν· «θετον γένος»
Ἰλ. 5, 180· ἐν γέν. ὅ, τι ἔρχεται ἐκ θεοῦ
«θεῖα ὁμήνη», 6, 41· ὅ, τι συμβαίνει, γίνεται
κατὰ θεῖον βούλησιν· «θεῖα μοῖρα»· «θεῖαις
ἐπιπνοαῖς» Αἰσχ. ἱκ. 572· - νόσος Σοφ. Αἰ.
185· - μανία, ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεμφθεῖσα 605·
- παθῆματα, Φιλ. 191· «σὺ γὰρ νοσεῖς τόδ'
ἄγος ἐκ θεῖας τύχης», 1310· πρὸλ. «θεῖα
καπόνω τύχη», Οἰ. Κλ. 1581· ἔτι «τὸ θετον
Διὸς στήπτερον», Φιλ. 139· «ἔμαλς ὅς θετον
εἶη τὸ πρᾶγμα» Πρ. 6, 69· «ἐκ τίνος θεῖας
ἐπιπνοαῖς» Πλάτ. πῶλ. 6, 499· ἴδε κατωτ.
θεῖον· - 6) ὅ, τι εἶνε ὑπὸ τὴν θεῶν σκέ-
πην, οἷον οἱ βασιλεῖς, αἰετοί, κίρυκες Ὀδ.
δ, 691· - ἄλς, πύργος Ἰλ. ε, 214, φ. 526·
ὅ, τι εἶνε ἀφιερωμένον θεῷ τινι, - ἀγών.
θεῖος, ἡ, 298· - μοῦσα Σοφ. Τρ. 639· ἄ-
γενεῖμα Εδρ. Πλ. 256· γ) πᾶν ὅ, τι ὑπερ-
βαίνει τὰς ἀνθρωπίνους δυνάμεις, ὑπεραν-
θρώπινον, ὑπερφυικόν, ὑπερφύως μέγα, ἱ-
σχυρόν, δυνατόν, λαμπρόν, κραταῖόν, διαπύ-
ρον, διαπρέπον, θαυμαστόν, καλόν· ἐν γέν.
ἐπὶ παντός· εἰς τὸ εἶδος του διαπρέποντος,

οἷον οἱ ἥρωες Ὀμ. ἔτι δέ, «θεός ἀφορδός»
Ὀδ. π. 1· ἄλλα καὶ ἄψυχα πρᾶγματα· «θετον
ποιτὸν» συγνὰ ἐν Ὀδ. - ἀνὴρ Πινδ. Π. 6,
38, Αἰσχ. Ἀγ. 1527· «καὶ αἷγα γυναῖκες
τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θεῖους καλοῦσι καὶ οἱ
ἀκάκωνες ὅταν τινὰ ἐγκασιδάσωιν ἀγαθὸν
ἄνδρα, θεῖος ἀνὴρ, φασὶν οὗτος Πλάτ. Μεν.
99· «θετός μάντις» Σοφ. Οἰ. τ. 298· «τέλγηκε
θετον Ἰοκάστης κάρη», 1235· ἀντίθ. «τοῖς
ἀνθρώποις καὶ τοῖς θεοῖς» Πλάτ. συμπ.
187· «λόγους θεῖους τε καὶ ἀνθρωπίνους»,
Φαῖδρ. 259· - ἴδ. τὰ θεῖον = ἡ θεότης, ἡ
θεῖα οὐσία, τὸ θεῖον ὄν, ἡ θεῖα πρόνοια, ὅταν
ὁ λόγος περὶ ἐνεργείας, δυνάμεις ἐν γένει
τῶν θεῶν, χωρὶς νὰ ἀναφερῇται ὀρισμένην
θεότης· «τὸ θετον πᾶν φθονερὸν» Πρ. 1, 32·
«ταῦ θεῖον ἢ προνοή», 3, 108· «ταῦ θεῖον
χάριν» Θουκ. 5, 70· «ὡς τι ἡμαρτηκότα εἰς
τὸ θεῖον» Πλάτ. Φαῖδρ. 242· «κατὰ τὸ θεῖον»
ἴδε κατὰ· «τὸ δαιμόνιον καὶ τὸ θεῖον», πῶλ.
2, 382· «τὰ θεῖα» = τὰ ὑπέρβεια, τὰ ἱερὰ
καὶ ἅγια· «τὰ θεῖα ζητεῖν» Ξεν. Κύρ. 8, 8,
2· «περὶ τῶν θεῶν ὅς' ἀφανῇ τοῖς πολλοῖς»
Πλάτ. σοφ. 233· - π. Δ. Κασ. κ. μετγν. τὸ
θεῖος = τῷ ῥωμ. divinus· συγκρ. θεοτέρος· -
δύναμις Πλάτ. Κρατ. 397· κ. ὑπερθ. «εἰ
πάντων τῶν βίωσι ἐστὶ θεοτάτα», Φιλ. 33·
ἐπίρ. θεῖως· «εὐ γὰρ καὶ θεῖως», Θεαιτ. 154·
«ἵνα θειοτέρως διακέρη ταῖσι Πέρσῃσι περιεί-
ναι» Πρ. 1, 122· κατὰ θεῖαν βούλησιν, ἐκ
τύχης· «θεῖως πως ἀφικνοῦνται» Ξεν. Κυρ.
4, 2, 1· Ἐλ. 7, 5, 10.
θεῖος, ὁ· ἀδελφός τοῦ πατρὸς καὶ συνηθ. τῆς
μητρὸς, θελὺς κοινά· Ἀντισ. 1, 117· «ὁ πρὸς
μητρός θεῖος» Ἰσ. 5, 10· πρὸλ. Εδρ. 1. Τ.
930, Πλάτ. Χαρμ. 154, Ξεν. Κύρ. 1, 4, 9·
θειό-σταπτος, 2· ἴδε θεοσταπτος (στειφώ).
θειο-τελής, 2· ἴδε θεοτελής (τέλλω).
θειο-τειχής, 2· ὅ, τι εἶνε κτισμένον ὑπὸ
θεοῦ, μὲ θεοκτίστα τεῖχη, ἐκκλ.
θειότης, ἡ, ὅς, ἡ· θεῖα οὐσία, φύσις Πλούτ.
συμπ. 4, 2, 2, ἴδ. θεῖον κάλλος· - Ὀπισθιστοι-
κός Λουκ. π. διαδ. 17· ἡ πρὸς τὸν θεὸν πίστις
Πλούτ. Σόλ. 6· - τὸ παρ' Ἰσοκ. 11, 26· «ἀσκή-
σεις θεοτήτος» διωρθ. ἡ σιδ. τη τας.
θειο-φαγής, 2· ὅ, τι τρώγουσιν οἱ θεοὶ Ἀ-
λεξ. ἐν Ἀθην. 3, 75· π. ἄλλ. λαξ. θεοφα-
γής, ὁ ὑπὸ θεοῦ φανερωθεὶς, ἀγλωθρεὶς, δοθεὶς.
θειό-χρος, συνηρ. θεοχρῆστος, 2· ὁ ἔχων
τὸ χροῖμα τοῦ θεοῦ Διοσκ.
θειῶν, ἐπ. θεῖων, (θεῖον)· καπνίζω τι μὲ
θεῖον καὶ οὕτω τὸ καθαρίζω «ὅρα θεῖω-
σω μέγαρον» Ὀδ. γ, 482· κ. μέσ. «αὐτὴρ ὁ
δῶμα θεῖοῦται», ψ, 50· «θεῖον-αἰθέρος μυ-
χόν» Εδρ. Ἐλ. 875· κατὰ Β. Ἀν. 99 καὶ θεῶν,
θειῶν, (θεῖος)· κάμνω τι θεῖον, ἀφιερωῖ τι
εἰς τὸν θεὸν Πλάτ. νόμ. 8, 771, μετγν.
θειράμος· βασιλεὺς Ὑρλῶν Πασχ. χρονο. 91·
θεισά, ἡ· 1) νόμψη τις, τροφὸς τοῦ Διὸς
Παυσ. 2) πόλ. τῆς Ἀρκαδίας, αὐτ. ἐπὶ θ.
θεισαατος, α, ον· χῶρος, γῆ θεισααία, κατ.
θεισαατης Στ. Βυζ.
θειῶν, π. 1) θέω, τρέχω, Ὀμ. 2) ὀπαι. ἀορ.
6· τοῦ τίθημι ἀντὶ θέω θῶ. Ὀμ.

Θειώδης, 2 (θεῖον - εἶδος): α) ὅ,τι ὑμιάζει με θεῖαφι, ἔχει τὸ χρώμα τοῦ θειαφίου· «μει-
ταλλὰ» Π. Σιλ. Θειμ. πολ. 2) θεῖος, ὁμοῖος
θεῷ· θειωδέστερος Ἰουστίν. καὶ ἐπὶ μ. γυν.
Θειώμα, τό· κήρυξις διὰ θεῖου, καὶ ὅνυμα Π-
σούχ. θεώμα, τὰ περικαθηρήρια, θεῖαφωμα.
Θειώσις, ἡ· ἀποθέσις, τὸ ποιεῖν τι θεῖον
Πλουτ. Ἰσ. κ. Ὁσ. 2, δ. γρ.
Θέλκλα, ης, ἡ ας· γυν. ὄν. ἔκκλ.
Θελγείσι-μυθός, 2· ὁ διὰ μύθων, λόγων θέλ-
γων, μαγεύων τὸν ἀκούοντα Ἀνθ. 9, 525, 9.
Θέλγημα, τό· τῷ ἐπομ. Σουῖδ.
Θέλγητρον, τὸ (θέλγω)· 1) πᾶν ὅ,τι θέλγει,
εὐφραίνει, ἡδύνει, μαγεύει· «ὦ φίλον ἄνθρω-
π.» Εὐρ. Ὀρ. 211· «πόθων θέλγητρα» Ἀθην.
5, 220· «τὸ εἰς ἡδονὴν ἄγον Φῶς. 2) μα-
γικὸν μέσον Ὑλ. 7, 9.
Θελγίν, τινος, ὁ· ἴδε τελγίν.
Θέλγμα, τό· θέλγητρον Σχολ. Πινδ. Π. 1, 21.
Θέλγω, μέλ. ζω, κυρ. ἐπαρῶμαι, καταφάσκω,
κον. χαϊδεύω· ὅθ. ἐπὶ πασῶν τῶν διὰ
τῆς ἐπαφῆς γινομένων ἐνεργειῶν, ἰδ. γοη-
τεῖα, παρλίδεα, καταδαμάζω, ἀδυνατίζω,
χαυνώνω, ἀνακλινώ, ἀποκοιμίζω, καταπραυνώ,
ἡμερώνω διὰ φαρμάκων, ἐπιφθῶν, μαγικῶν
ποσῶν, ἀσμάτων, εἰς δ' ἐξαπατῶ, φανακίζω,
ἰδ. ἐπὶ κακῆς σημ. «ἐπὶ τῆς μετὰ βλάβης
ἀπάτης» Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 27· «Ἀχαιῶν
ἐπὶ τῇ νύκτι, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι, κῆδος
ἐπαίει» Ἰλ. μ. 254· «τοῖσι δὲ θυμὸν ἐν στή-
θεσιν ἔθειλε, λάθοντο δὲ θαύριδος ἀλκῆς»,
α, 321· «θέλας ὅσας φαιεῖν, πέδῃσι δὲ φαι-
διμα γυῖα», ν, 435· περὶ Κίρκης Ὁδ. κ. 291·
περὶ τῶν Σειρήνων, μ, 40· «θέλγει δὲ θυμὸν
μελιγυῖαις ἐπέεσσιν», σ, 281· ἐπὶ δὲ ἐπάγ-
μαί τινα, ἐγγελάω, τὸν δολῶν με γλυκεῖς καὶ
κολακευτικούς τρόπους, τὸν πλανῶ, παράγω
«μαλακοῖσι καὶ αἰμυλίοισι λόγοισι», α, 57·
«φύδουσι, δόλω Ἰλ. φ. 276, 604· «ἔρω δ'
ἄρα θυμὸν ἐθελγέω» Ὁδ. σ, 212· «ἀνδρῶν
ὅμματα θέλγει», ὁ Ἑρμῆς, ὅστις διὰ τῆς μα-
γικῆς τοῦ βάβδου, δι' ὅπου γλυκεῖς ἀμυ-
ροὶ ἡ ἐπισκοπίζει τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώ-
πων, εἰ δὲ καὶ καλύπτει αὐτοὺς μετὰ τὸν ὕ-
πνον τοῦ θανάτου, ε, 47· ἐν γέν. πλανῶ
τινα με δόλον, ἐξαπατῶ, τυφλώνω, ἡ τυφλο-
πανιάζω, π, 298· διὰ κολακεῶν ἀπατῶ Ὁδ.
ξ, 387· διὰ θελκτικοῦ, τερπνοῦ διηγήματος
προσελκῶ τινα εἰς ἐμαυτὸν, καταγοητεύω,
τὸν δεσμεύω, ρ, 521· ὁπῶς ἐπὶ χάριτος τῆς
εὐλογητικῆς, τῆς θελκτικῆς τοῦ ἔσματος δυνά-
μειος· «αἰδοῖ ὀλέξαν νιν» Πινδ. Ν. 4, 3·
«κῆλα θέλγει φρένας», Π, 1, 12· «καί μ' αὖτε
μελιγυῖαισι πεπλοῖς ἐπαοιδάσιν θέλξει»
Αἴσχ. Πρ. 173· «πᾶρσιτι σάινειν, τὰ δ' οὐτε
θελγέται», Χο. 414· «ὥς ἔρω δὲ νιν μόνος
θεῶν θέλξειεν αἰγμάσαι τάδε» Σοφ. Τρ. 351·
«θέλγει ἔρω» Εὐρ. Ἰππ. 1274· «θέλγει ὄμ-
ματος ἔδραν ὕπνου», Ῥῆσ. 554· «οὐτὲ τότε
λόγοις θέλγει» ἡδ., Ἰππ. 303. Καὶ ἐν περ.
«ἦν ἄπει θέλγων πάντων θεῶν τε καὶ ἀνθρώ-
πων νόημα» Πλάτ. συμπ. 197· «θέλγουσά
τις περὶ» Σ. Ἐμπ. πρ. μούσ. 7· «ἐπισθαί
θέλγει» Αἴλ. Ἰ. Ζ. 10, 14.

Θελεμός (κατ' Ἀρκάδ. τονισμόν, συγγ. τῷ
ἐθελγῶν κατὰ Ἰη. Μ.) μόν. π. Αἴσχ. Ἰκ.
1007· «ποταμούς δ' αὖ διὰ χάρας θελγῶν
πῶμα γέουσιν» = ἐκουσίως, ἀρ' ἐαυτὸν βέουσιν
ἡ κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ ὀάλλω, ὀλλέω = τρέφω
γονιμοποιῶ, ὁπῶς καὶ θελγῶν τονίζουσι.
Θέλεις, 2· ὅστις θέλει τι, εἶνε πρόθυμος εἰς
τι θεληματικῶς, μόν. π. Αἴσχ. Ἰκ. 842, παρ
ῶ καὶ ἀθλέος, πολεός, τολεός.
Θέλημα, τό· ἡ θέλησις, τὸ ὅ,τι θέλει τις Μαρτ.
7, 10, καὶ πληθ. θελήματα Ἀντιφ. ἀπο. θ.
θεληματίζω· θέλω Νικήτ.
Θεληματικός, 3· ὅστις θέλει τι, ἐκουσίως
πρόθυμος εἰς τι Εὐστ. 920, 19, voluntarius.
Θελητή, ἡ, ἡ· θέλησις, τὸ θέλημα Θεογν. Ἰ.
Β. Ἀν. 1381.
Θελημῶν, ὄν· θέλων, θεληματικῶς Ἀπολ.
Ῥ. 2, 557.
Θελησις, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ νὰ θέλῃ τις
Ν. Δ. κατὰ Πολυδ. 5, 65 ἰδιωτικὸν voluntas.
Θελητής, ὁ· ὁ θέλων τι, προαιρετικῶς Πανθ.
Θελητικός, 3· ὁ θέλων, θελητικῆς δυνάμει
φύσις· Ὡσεύδ. Ἀθαν. τ. 2, σ. 589.
Θελητός, 3· πᾶν, ὅ,τι θέλει τις, ἐπιθυμη-
τόν, εὐχρηστ., Ὁ.
Θελητρον, τό· θέλωμον.
Θέλκμα, τό· θέλγμα Ἰσ. καὶ θέλκμαρ
Λοδίκ. παρλ. 440.
Θελκτῆρ, ἄρος, ὁ (θέλγω) ὅστις θέλει
παρεμβεῖ, ἡδύνει, πράσσει τινα ἢ τι· «δὴν
νῆαν Ὑμ. ὕμν. 15, 4, delimitor.
Θελκτῆριον, τό· φάρμακον, γοητεύμα, καὶ
πᾶν ὅ,τι ἔχει μαγικόν, θαυμαστὸν θέλγη-
τρον, μαγικὴν δυνάμιν, οἷον ὁ καστὸς τῆς
Ἀφροδίτης· «ἐνθα δὲ οἱ θελκτῆρις πάντα ἐλ-
τукτο» Ἰλ. Ε, 218· «πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν
θελκτῆρις οἶσας, περὶ φαρμάκων Ὁδ. α, 337·
«καὶ ἔσαν μέγ' ἀγαλμα θεῶν θελκτῆριον ἐλ-
ναι», θ, 509· «γλυκύσσης ἔρως μελιγυῖα καὶ
θελκτῆριον» Αἴσχ. Εὐρ. 846· «πόθων θελ-
κτῆρις», Χο. 639· καὶ ἐπὶ νεκρῶν θυσιῶν
«ὁ νεκρὸς θελκτῆρις κείττει» Εὐρ. Ἰ. Τ. 166,
illecebrat κυρ. ὁδ. τοῦ.
Θελκτῆριος, 2· μαγευτικός, ἀπατηλός, ἐλ-
κυστικός, ἐπαγωγός, καταπραυντικός· «θελ-
κτῆριος μούσας ἔχοντες» Αἴσχ. Εὐρ. 81·
«ὄμματος θελκτῆριον τόδεσμα», Ἰκ. 982·
μῦθοι Εὐρ. Ἰππ. 478· «ἐπωδὴ Πλουτ. ἡ θ.
σ. 759, delinitivus.
Θελκτικός, 3· τῷ προηγ. «τὰ θελκτικὰ τῆς
μουσικῆς πάθος» Σχολ. Πινδ. Π. 1, 21,
Θέλκτρον, τό· θελκτῆριον· «καὶ φίλτρα
Σοφ. Τρ. 585.
Θελκτός, ὅς, ἡ· γοητεία, τέρψις· «αἰδῆς
Ἀπολ. Ῥ. 1, 516, delinitio.
Θελκτώ, ὁς, ἡ· ἡ γοητεύουσα, τέρπουσα,
μαγεύουσα, κολακευτικῆ Σουῖδ. blanditum.
Θέλκτωρ, ὅρος, ὁ· θελκτῆριον· Παιθῶ Αἴσχ.
Ἰκ. 1023.
Θελξι-ἐπεια, ἡ· ἡ διὰ τῆς ὁδῆς θέλγουσα,
μὴ τῶν Σειρήνων Εὐστ. σ. 1709.
Θελξι-θεός, 2· ὁ τὸν θεῶν ἐξελών, μ. γυν.
Θελξι-κάρδης, 2· ὁ τὴν καρδίαν μαγεύων,
πράδων, μ. γυν.

Θελξί-μβροτος, 2· ὁ τοῦ ἀνθρώπου μα-
γίων, θέλγων. - ὁδὴ Ὁρφ. λιθ. 315.
Θελξί-μελής, 2· ὁ διὰ τοῦ ἄσματος θέλ-
γων, μτγν.

Θελξί-νία, ἡ 1) ἡ θέλγουσα, ἐπιθ. τῆς Ἡ-
ρας (Πόρχ. 2) ὄγρ. Ὠγύγου Μνασ. π. Φωτ.
Σουδ. Θελξίνεια.

Θελξίνος, γυν. ὄν. Ἀρισταίν.

Θελξί-νοος, 2· ὁ τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν θέλ-
γων, πρὸνυν, θελεῶν - ἔρωτες Μουσ.
147· - φίλτρα Ἀντιφάν. 1 (6, 88)· - ἔαρ =
ἀφρόδισον, τερπνόν Π. Σιλ. 57 (10, 15).

Θελξί-πικρός, 2· ὁ θέλγων τινὰ, ἠδόνων
μὲ πόνον, μὲ πικρίαν - κνημονή Ἀνθ.
Θελξί-τως, ἡ γαστήρ, μαγεία, τέρψις Διλ.
1. Ζ. 8, 27.

Θελξί-φρων, ὄν. Θελξίνος· - ἔρωτες Εὐρ.
Βαχχ. 402· - παλμός· Ἀνθ. 9, 505, ἐπιθ. τοῦ
ἀπολλωνίου Ὑμ. 3 μν. Ἀπολλ. (9, 525, 9).

Θελξίων, ὄντος· οὗτος τοῦ βασιλέως Ἀπίους
Παύς.

Θελο-κακέω, δι. γρ. τὸ ἐπιλοκακέω Ἡρ.
Θελοντῆς· ἐθελοντῆς Πορφ. Σχολ. Ὑμ. 216.

Θελοπύσσα, ἡ 1) μία τῶν Νομφῶν Παυσ. 2)
γῶσα καὶ πόλ. τῆς Ἀρκαδίας αὐτὴ κατ' ἄλλ.

Τελφουσα ἡ Τελφουσία Παλῶδ. κατ. Τελφού-
σιος, ὀηλ. Τελφουσία Ανάορ.

Θελομνον, τὸ (τίθημι) πρὸλ. θέμεθλα, μόν.
πλ. Σχολ. Ἰλ. κ, 15 ἐξήγ. «θέλυμνα οἱ
θεμέλιοι», π. Ἐρπιδ. 73, 139· αἱ ἀρχικαὶ
ἐλαί, τὰ στοιχεῖα τῶν πραγμάτων, καὶ θέλι-
μνα· πρὸλ. προθέλυμνος καὶ τετραθέλυμνος.

Θέλω, θέλω, μέλ. θελῶσα (θελήσῃ, θέλῃσαν,
Αἰσχ. Πρ. 785, 1030), π. Σοφ. θελήσαςμι,
Θελήσας, Οἶ. Κ. 1135, 761, παρκ. τεθέληκα

κατὰ τοὺς Ἀλεξ. Σχολ. Ἰλ. α, 38 ὡς δι-
γρ. ἀντὶ θελήσας καὶ παρ' Αἰσχ. 2, 139·

ὡς καὶ τὸ παρ' ἡμῖν θέλω, εὐχόμεαι, ζητοῖ,
ἐπιθυμῶ, ὁ συνήθ. τότε ἐν τοῖς ἱαμβ. τρι-
μέτροις τῆς ἀττικῆς τραγωδίας, τὸν ἀντιον

παρ' ἐκ. π. εὐχρ. μόν. παρ' Ἀλεξ. ταλῆχιστον
ὁ Ἀριστάρχος ἔγραψεν Ἰλ. α, 277, «μήτε σὺ
Πηλεΐδῃ ἐθέλ' ἐπιζέμεναι βασιλῆϊ», καί περ

ἄλλως οὐδεμὲς τοιαύτης ἀφαιρέσεως ἀπαν-
τώσης π. Ὑμ. πρὸλ. Srizner αὐτ. βεβαία ὁ-
μῶς ἡ γρ. π. Ἀπολλ. Ἰ. 2, 910· - ἐτι δὲ καὶ

π. πεζ. εἰς τινὰς ὁμῶς μόν. φράσεις, οἷον εἰ
θέλεις, ἀνθεὶς θέλῃ· πρὸλ. λαθεκ. Φρυν.
7, 12. π. Ξεν. κ. ῥητ. - Οἱ τύποι ἤθελον κ.

ἤθελῃσα εἰσὶν ἐκ τοῦ θέλω, νολο.

Θέμα, τό, (τίθημι) τὸ θεόν, βαλόν, στη-
θέν, ἰδ. ἡ ἀποφαινομένη γνώμη, ὅγμα α-
ἰωμακά τινος, ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου, ἰδ.

τοιαύτη, οὐκ ἐν ταῖς ῥητ. σχολ. ἐχρηστέμεται
πρὸς μελέτην· - τὸ ἀργύριον, ὁ παρὰ τῷ

τραπέζῃ καταθέμενος, depositum· οἱ τρα-
πέζαι ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, οὐ δυσχε-
ραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει· Πλάτ. θῦ. α

116· ἡ καταβολή, τὰ χρήματα, ἡ καταθέ-
τησιν οἱ παίζοντες, διὰ τὰ τὰ λάβῃ ὁ κερ-
δησαν· - τὸ ἄλλαν, ἰδ. τὸ διὰ τοῦ ἀλλη-
γῆς τιθέμενον, ἐπιγρ. - τὸ διηρημένον μέρος

ἐπαρχίας εἰς μικρότερα τμήματα, εἰ στρα-
τικαὶ δυνάμεις τιθέμεναι εἰς φύλαξιν τῶν

ἐπαρχιῶν Πορφ. Legiones π. γραμ. ἡ
πρωτότυπος, λέξ. ἐξ ἧς ἐν τῇ κλίσει καὶ τῇ

σχηματισμῷ παράγονται οἱ λοιποὶ τύποι.

Θεματίζω, μελ. ἰσώ· θέτω θέμα τι, ἵνα ἐπ'
αὐτοῦ ὀμιλήσω, ῥητ. Θεματίζει = ἀποτίθεται,

κυβερνᾷ, διοικεῖ, ῥητ. π. γραμ. λαμβά-
νω λέξιν τινὰ ὡς θέμα πρὸς παραγωγὴν τῶν

λοιπῶν τύπων καὶ τὸ θεματικὸν Σ. Ἐμπ. πρ.
γραμ. 149, Ἡσύ· ἐτι δὲ, γενεθλιαλογώ, ὡ-
ροσκοπῶ, ἦτοι ἐξετάζω τὰ μέλλοντα τῆς ζωῆς

τινος ἐκ τοῦ ζώδιου, εἰς ὃ ἐγεννήθη, μτγν.

Θεματικός, 3· πᾶν ὅ, τι ἀνήκει εἰς θέμα,
ὅ, τι ἀποδίδει εἰς τὸ θέμα τοῦ λόγου, ῥητ.

- πᾶν περὶ οὗ τίθεται βραβεῖον· ἀγῶνες θε-
ματικοί, ἀντιθ. τῷ στεφανίτῃ Παλῶδ. 3,
153· - ῥήμα θεματικόν = τὸ πρωτότυπον,

ἐξ οὗ οἱ παράγωγοι τύποι, γραμ. ἐπὶρ. θε-
ματικώτερον = ἀνάλογον τοῦ θεματι Ἀπολλ.

π. συντ. 107, 13, positivus.

Θεματίον, τό ὕποκ. τοῦ θέμα, ἰδ. ἀστρυ-
φεία, μτγν.

Θεματισμός, ὁ· τὸ νὰ θέτω τις θέμα, τὸ
πρωτότυπον, γραμ. ὅ, τι ἀνέθῃ, ἐκυρώθῃ,

διωρίσθῃ ὡς θετικόν, ὠρισμένον ἀπας Σ.
Ἐμπ. πρ. γραμ. 149· - ἡ στάσις, μτγν.

Θεματίτης, ἀγών, ὁ θεματικός, ἐπιγρ.

Θεματοποιέω· κάμνω ἡ σχηματίζω θέμα
τι· «θεματοποιεῖται ὁ μέλλων» Σχολ. Ὑμ.

Ὀδ. δ, 807.

Θεμόκριμος· πόλ. Καρίας, ἀπὸ Θεμόκριτου,
κατ. Θεμόκριτος Στ. Βυζ.

Θέμεθλον, (τίθημι) τό, μόν. πλ. τὰ θέμε-
θλα· θεμέλιον, βάσις, ὅθεν τὸ ἰνδότησαν καὶ

βασύτατον μέρος πράγματός τινος «κατ' ὁ-
φθαλμοῦ θέμεθλα», ρ, 47· «ὁδεκοντο θέμεθλα»

Πσ. θ. 816· - θαλάσσης Μουσ. 295· «ἐν
Ἀρμονίᾳ θεμεθλοῖς» Πινδ. Π. 4, 16· «ἀμφὶ
Παγγαίου θεμεθλοῖς», 4 180.

Θεμελίον, τό, μόν. πλ. π. ἀντὶ θεμελίον
«θεμελίᾳ τὴν προβάλλοντο» = ἔθεσαν τὰ θε-
μέλια Ἰλ. ψ, 255· - θέσαν, μ, 28· «θε-
μέλια καρτερὰ πῆξας» Κόρ. 9 (9, 808)

· γαίης ριζοῦχα θεμελίαι· Ὀππ. ἀλ. 5, 680.

Θέμειλον, π. τό· θεμελίον, μτγν. «κρηπί-
δος... θεμείλους» Π. Σιλ. ἀμῶν 249,

«θέμελια, θεμέλιοι» Πουχ.

Θεμελιακός, 3, (θεμέλιον)· πᾶν ὅ, τι ἀνή-
κει εἰς θεμέλιον Σχολ. Λυκάορ. 719.

Θεμελιόθεν, ἐπὶρ. ἐκ θεμελίου, γλωσσ.

Θεμέλιον, τό· θεμελίον Παυσ. 3, 82, 1·
κατὰ Μοῖρ ὁ κύριος ἀττ. τύπος, ἀντὶ

Θεμελίτις, ὁ, συνήθ. πλ. ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ
θεμέλιον, ὅπερ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἀττ.

συγγρ. εὐχρ. κυρ. ἐπιθ. ῥητ. λῖθος Ἀριστ.
ὄρν. 1137· ὁ θεμέλιος λίθος, «οἱ θεμελί-
ων παντοῖαν λίθων ὑπόκρινται» Θουκ. 1, 93·
«θεμελίους ἔσκαπτον» Λουκ. Ἀλεξ. 10· «τὰ
δὲ λεγόμενα ἐκ θεμελίων ἐσφαλμένους» Πα-
λῶδ. 5, 83, 2· «ἀρόην καὶ ἐκ θεμελίων ἀ-
πόλλυσθαι» Ἡρώδ. 8, 3, 5· «ἐκ θεμελίων
αὐτὴν ἐναίρησαν» Δ. Κασ. 39, 20· κ. Ἰν.
«τοῦτο δ' ἐστὶ τῆς τέχνης θεμέλιος ἡμῖν»

Μαχ. ἐν Ἀθην. 8, 346. «βέβαιον εἶναι δεῖ τὸν θεμέλιον, ἵνα συννολογηθῇ καὶ τὸ ἀκόλουθον» Σ. Ἑμπ. πρ. γεωμ. 12.

Θεμελιό-σχος, ὁ ὁ κρατῶν τὰ θεμέλια, ὁ Πασαίδων, μτγν.

Θεμελιόω· κοιν. θεμελιώνω, βάλλω θεμέλιον, Ν. Δ. «καλῶς θεμελιωθεῖσα βασιλεία» Δ. Σκ. 11, 68. «τεθεμελιώτο ἐπὶ τὴν πέτραν» Ματθ. 7, 25.

Θεμελιώσις, ἡ τὸ νῦν βάλῃ τις θεμέλια, νῦν θεμελιώσῃ τι, μτγν.

Θεμελιώτης, ὁ ὁ θεμελιώνων τι, γλωσσ.

Θέμελος· ἄνθρωπος, ὁ μτγν.

Θέμεναι, θέμεναι, ἄρ. τοῦ τίθημι ἀντὶ θεῖναι. Θέμερος, 2· σεμνὸς Ψαυχ. πῶ. ἐκ τοῦ τίθημι, ὅστις ἔχει καλὰς βάσεις, εἶνε σταθερός· «θεμερώτερα πάντα φύονται» Ἀνθ. παρ. 234.

Θεμερό-φρων, ὁ φρόνως, 2· συνετός, σώφρων Ψαυχ.

Θεμερόνομα· 1· σεμνόνομα Ψαυχ.

Θεμερό-σις, ἴδιος, ἡ ἡ σεμνόν, σεβάσιμον πρῶτον, ὅμα, βλέμμα ἔχουσα· ἀρμονία Ἑμπεδ. 12· αἰδώς Δισχ. Πρ. 134.

Θέμηλον, τό· θέμιλον, δι. γρ.

Θεμίζω· δικάζω, κρίνω = θεμιστεύω Ψαυχ. χαλινώνω, κολλῶν· κ. μέσ. «θεμισάμενοι ὄργας» = οἱ τὰ φρονήματά των κατὰ νόμον καὶ δικαίως διευθύνοντες Πινδ. Π. 4, 141.

Θεμί-πλεκτος, 2· δ, τι ἐπλήχθη, ἀπεκλήθη, κατωρθώθη δικαίως· στέφανος Πινδ. Ν. 9, 52.

Θέμις, ἡ, ἀρχ. γεν. θέμιστος, «Ὅμα. οὕτω πάντοτε, καὶ ὡς κύρ. ὅν. ἀτ. κ. ὅμα. Θέμιτος, ὅμως π. τραχ. καὶ ἀτ. πεζ. ἀπαντᾷ μόν. ἡ ὅν. κ. αἰτ. θέμιν, γεν. ἰων. θέμις, μτγν. συνηθ. Θέμιδος (τίθημι)· τὸ θεόν, ἡ διατάξις ὁ νόμος, ἐφ' ὅσον στηρίζεται ἐπὶ ἀρχαίας ἰεράς συνθηκῆς ὡς παρ' Ὅμα. «θέμις ἐστὶ» = ἡτοι κατ' ἀρχαίαν συνθήκαιν εἶνε ἐπιτετραμμένον, συγχαρμένον, δικαίον, ὅσιον, λατ. fas est· «οὐ μοι θέμις ἐστὶ, ζεῖνον ἀτιμῆσαι» Ὁδ. 5, 56· «ἡ θέμις ἐστίν» = ἡ καθὼς εἶνε ἔδικτον, ἔθος, συνήθεια, συνηθ. «ἡ θέμις ἐστίν» γραφόμενον καὶ μ. γεν. «ἡ θέμις ἀνθρώπων πέλει» Ἰλ. ι, 134· «ζεῖναι ἅτε ζεῖναις θέμις ἐστὶ», λ, 777· «οὔτε καὶ θανάτων καὶ θέμις αἰνέειν Δισχ. Ἀγ. 98· «παρ' ἑνὶ οὐδ' αἵματος ἐπιθυμῶν θέμις», 210· «πότερ' κατ' ἔχοντι τὸ μὴ θέμις λέγεις» ἄλλ. οὕτω Σοφ. Οἰ. Κ. 1193, ἡ τιθάνω. γρ. «οὐδὲ τοὺς μύθους, φασὶ μεταξὺ θέμις εἶναι καταλείπειν» Πλάτ. Γοργ. 503, ἐνθα τὸ εἶναι παραλειπτέον καὶ ὡς κωρεντεθεμένον θεωρητέον τὸ φασὶ βεβαίον.

ὅμως εἶνε ἐν Ξεν. οἰκ. 11, 11· «εἰ μοι θέμις θέλωμε» ἄν· Σοφ. Φιλ. 657· «οὐκέτι μοι τόδε λαμπρὸν ἱερὸν ὅμα θέμις ὄραυ ταλαίνα» Ἀντ. 871· «εἰ θέμις κλύειν» Εὐρ. Μηδ. 678· «εἰ φαδόμεν ὧν μὴ μοι θέμις», Ἰ. Α. 834, δηλ. φαδόμεν κ. π. πεζ. «ἡν θέμις λέγειν μακαριωτάτην» Πλάτ. Φαίδρ. 250· «οὐ θέμις εἰπὶν» Ἰσ. 4, 92· «οὐ θ. καταφρονεῖν» Λουκ. Νιγρ. 6· «ἐν τισι μὲν ἱεροῖς θέμις ἐσθίειν ἰγθὺς ἐν ἄλλοις δὲ ἀσπῆς» Σ· Ἑμπ. πρ. παρ. 3, 223· 2) ἐν τῷ πλ. «Ὅμα. «δικαστῆλοι οὗτοι θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρόνται» = οἵτινες σώζουσι τοὺς νόμους δικάζοντες Ἰλ. α, 238· καὶ δι-

καστική ἐξουσία, «ὃ ἔδωκε Κρόνου παῖς σὴν πτρον τ' ἥρ' ὀθέμιστας», 6, 206· «δική δ' ἔσθ' ὡς θέμιστας» Ἰσ. 9· «οὐδὲ θεμιστῶν λήθεσθαι», 9c. 235· «δικαί καὶ θέμιστες» = εἰσὶ καὶ νόμοι Ὁδ. ι, 215· ἀμφισβητήσας φιλονεικίαι, διαφοραὶ, διαδικασαί, ἐπὶ πράγματων ἀμφισβητούμενων κατατυπῶσαι εἰς ἐπὶ λονεικίαν ἐξ αἰτίας τῶν ἐθνῶν, τῆς συνηθείας καὶ πρέπει νὰ τὰ δικάσωσι βασιλεῖς· «κρίνων θέμιστας» Ἰλ. π, 387· «οὔτε ἀγοραὶ οὔτε θέμιστες» = οὔτε νόμοι οὔτε δίκαια Ἰσ. 9c. 83· καὶ ἐν. «ἔνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε κῆρυ» Ἰλ. λ, 807· «ὅς οὔτινα αἰδῶ θέμιστας» = ὁ σὺς δὲν γνωρίζῃ κανὲν δίκαιον ἥτοι ἀθέμιτον· ὁ δὲν, ε, 791· «λιπαρίας τελέουσι θέμιστας» = πληρώνουσι δίκαια, νόμιμα δοσίματα, τὰ ὅποια δικαιοῦται νὰ ἀπαιτῇ ὁ βασιλεὺς, ι, 156· «Διὸς θέμιστες» = αἱ νόμου τόπον ἐπέχουσαι ἀποφάσεις τοῦ Διὸς, περὶ τοῦ ἐν Διωδῶνι μαντεύου Ὁδ. π, 403· ὅθ. ὁ χρησμός, «τὸν μὲν Φοῖβος ἀμύνεται θέμισσιν» Πινδ. Π. 4, 54· ἐν γέν. τὸ δίκαιον, ὁ νόμος· «καὶ τήνδ' ἀκούεις ὁραῖον ἑμῶν θέμιν» Δισχ. Ἀγ. 105· «ἐπεὶ μοι τὴν θέμιν σὺ προῦδα» λέξ· Σοφ. Πρ. 807· «ὅσα τελεῖν πρὸς θέμιν καὶ ἀσέβειαν» Πλάτ. συμμ. 188· ἐτι δὲ τιμωρίαν, ποινὴν· «μένει Ἀρεὶ κτίνε' ὁμοίαν θέμιν» Δισχ. ια. 431· ἡ κῆρυ. ὅν. 1) ἡ ἐξ τῆς ἐν νόμου εὐταξίας, ἡ προστατίς τοῦ καθεστώτος δικαίου· τέλος δ' ἡ προσωποποιημένη δικαιοσύνη π. Ὅμα. ὅμως ἐνθα τρεῖς εὐρίσκειται, ἡ ἡ θέμις, ἄγγελος, κῆρυς τοῦ Διὸς, συγκαλοῦσα τοὺς θεοὺς εἰς συνελεύσεις Ἰλ. ι, 1· ἀλλὰ καὶ τῶν θνητῶν τῶν συνεδριάσεων λέγει καὶ συγχρητ. Ὁδ. 6, 68. Τέλος δ' ἐν Ἰλ. ο, 87, φαίνεται ὡς πρόεδρος καὶ κοσμητὴς τῶν θεῶν τραπεζῶν, ἐπιτηροῦσα τὴν διατηρήσιν τῆς ὑπαρχούσης συνθήκης καὶ κοσμιότητος· παράδοξος δ' ἡ χρῆσις τῆς λέξεως πλ. «βωμὸς θεαῖδων ὀνομαζόμενος» Πανσ. 2, 31, 5· 2) ὅμα. Ἰδου Ἀπολλοῦ.

Θεμί-σχοπος, 2· ἐπιστάτης, ἐπιτηρητὴς τῶν δικαίων, ὅστις σκοπεῖ τὸ δίκαιον Πινδ. Ν. 7, 47.

Θεμίσ-κρίων, ὄντος, ὁ· δικαίος, νομίμως ἄρχων· Βαττίδα Πινδ. Π. 5, 29.

Θεμισκῦρα, ἡ· πόλις. ἐπὶ τοῦ Θεμισκῶντος, ἐπὶ Θεμισκῶντος, α, ὡν Ἀπολ. Ἰ. 2, 995· κ. δικατάλ. αὐτ. 371 π. Στ. Βυζ. φέρται Θεμισκῦρα, ἡ, καὶ ἐπὶ Θεμισκῶντος, οἱ.

Θέμισος· ἄνθρωπος, ὁν. ἐπιγρ.

Θεμισσός, ἡ· πόλις. Καρίαις, κάτ. Θεμισσοῦς Στ. Βυζ.

Θεμισσώ· Θεμίζω Εὐστ. 735, 99.

Θέμιστα, κ. θέμιστας, αἰτ. ἐν. καὶ πλ. τοῦ θέμις Ὅμα.

Θεμιστά, ἡ· γυν. ὅν. Δ. Λαερ.

Θεμιστάγορα· ἄνθρωπος, Ἀθ. ὅν. Ἀλκίγρ.

Θεμιστάει· ἄνθρωπος, ὅν. Πλουτ.

Θεμιστεία, ἡ· μαντεία, προφητεία, χρησμός, (ἴδε θέμις) Στρατ. 17, 814.

Θεμιστετεύς, 3 ὁ νόμιμος, δικαίος· σκάπτος Πινδ. Ὁ. 1, 12.

Θεμιστευμα, τό· θέμις Νικήτ.

Θεμισταντής, 3· νομοθετήτης Ψαυχ.

Θεμιστεύω, (θεμιστός) διέπω τοὺς νόμους, τὸ δίκαιον, δικάζω, κρίνω, — τινί 'Οδ. λ, 569· ὅθ. ἐν γέν. ἄρχω, ἐξουσιάζω, μ. γεν. τινός, ι, 114· «ὄργια Κυδέλης θεμιστεύων» = κατὰ τὰ νενομισμένα ἐορτάζων, κατ' ἄλλ. θεμιστεύων Εὐρ. Βακχ. 79· συμφορῶν, παραινῶ, χρησιμότητά, (ἴδε θεμίσ) 'Ομ. ὕμν. 'Απολλ. 253· «τοῖσιν δέ τ' ἐγὼ νημερτέα βουλήν πᾶσι θεμιστεύοιμι», 293· «τὸν θεμιστεύοντά σο» Εὐρ. 'Ιων 571· «οὐ σε θεμιστεύσω» χρησμ. ἐν Αἰλ. 'Ι. Π. 3, 43, Λυσ. π. 'Αρποκρ. κ. ἀπολ. Πλουτ. 'Αλέξ. 14, ἄρχω, δικάζω· «θεμιστεύει» ἄρχει, κελεύει ὁ βουλευτής, δικάζει· 'Παυλ.

Θεμιστεύων, ἐπ. γεν. πλ. τοῦ θέμις 'Ησ. Θσ. 235. Θεμιστιάς, ἄδως, ἡ, τὸ π. 'Παυλ. Θεμιστιάδαι, γρ. γσ. ὀρθ. Θεμιστιάδες, νόμοι, τιναί. Θεμιστίσιον, τό· θεομοθετεῖον Σχολ. Πλάτ. Φαίδρ. 19.

Θεμιστίσιος, 2, Ζεύς· ὁ προστάτης τοῦ δικαίου καὶ τοῦ νόμου Πλουτ. ἡθ. 1065.

Θεμιστίσιος· 1) Αἰγινήτης Πίνδ. 2) γνωστός τις ῥήτωρ τῆς 4 ἑκατονταετ. μ. Χ.

Θεμιστο-γένης, ὁ· Συρακοῦσος τις Ξεν.

Θεμιστοδῶμος· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Θεμιστοδίκη· γυν. ὄν. 'Ανθ.

Θεμιστόκλεια· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Θεμιστοκλής, ἴων. Θεμιστοκλέης· υἱὸς Νεοκλέους, στρατηγὸς τῶν 'Αθηναίων ἐν τῇ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ 'Πρ. Θεμιστοκλέους, 'Αριστ. ἱππ. 812· Θεμιστοκλῆς, 813, Θεμιστοκλῆς, ἑός, εἰ 'Ηρ. 7, 143.

Θεμιστοκλείων, τό· μνήμη Θεμιστοκλέους 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 6, 15, Πλουτ. 1, 1.

Θεμιστοκράτης· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Θεμιστονόη, ἡ· θυγ. Κήρυκος 'Ησ. ἄλλη 'Ανθ.

Θεμιστό-νοος, 2· ὁ τοὺς νόμους καὶ τὰ δίκαια γινώσκων, μετγν.

Θεμιστο-πόλος, 2 (πολίω)· ὅστις ἐπιστάται εἰς τὴν διατήρησιν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν νόμων, μετέρχεται τὴν δικαιοσύνην· βασιλῆς 'Θμ. ὕμν. Δ. 108, Δ. 'Αλ. 5, 73.

Θεμιστός, (θεμίζω) θέμις· δίκαιος, ὅσιος, νόμιμος, κατὰ τὰ θεῖα καὶ τὰ παρ' ἀνθρώποις δίκαια ἐπιτετραμμένους, συγκεχωρημένους Πίνδ. ἀποστ. 204· «αἵματος οὐ θεμιστοῦ» 'Αισχ. 'Επτ. 676· ἐπὶρ. «Διὸς σείδας παρεκδάντες οὐ θεμιστῶς», Σο. 635· πρβλ. θεμιτός.

Θεμιστοσύνη, ἡ· θέμις· νόμος, δίκαιον, μόν. πλ. 'Ορφ. ὕμν. 78, 6.

Θεμιστο-σύχος, 2· θεμιστοπόλος· βασιλεὺς 'Απολ. 'Ρ. 4, 347.

Θεμιστός, ὅς, ἡ· θεὰ τῆς δικαιοσύνης, μετγν.

Θεμιστώ, οὐς, ἡ· μία τῶν Νηρηίδων 'Πσ. Θσ.

Θεμιστωρ, οὐς, ὁ· δίκαιος, συντάξ· 'Παυλ.

Θεμιστώρ, ἐπὶρ. τοῦ θεμιστός ὁ ἴδε.

Θεμιστών, ὠνος· ἄνδρ. ὄν. 'Πρ.

Θεμιστώνιον, τό· πόλ. Φρυγίας Στραβ. κατ.

Θεμιστώνιος Στ. Βυζ.

Θεμιστεύω· Θεμιστεύω.

Θεμιστεύς, 3· θεμιστός, συνήθ. μετ' ἄρν.

«οὐ θεμιτὸν» Πίνδ. Π. 9, 43· «ἀλλ' οὐ θεμιτὸν γὰρ κεῖσε μολεῖν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1755· «ἡ ῥητόν· ἡ οὐ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι», Οἰ. τ.

993, ὅπερ τοῦ μέτρου χάριν θεμιστὸν γράφεται· «οὐ δ' οὐχὶ θεμιτὸν πρὸς φίλον στείχειν τάφον» Εὐρ. 'Ορ. 97· «οὐ δὲτ' ἀνδράσιν οὐ θεμιτὸν εἰσαρᾶν ὄργια παμπὰ θεαίν» 'Αριστ. Θεομ. 1150· κ. πεζ. συνήθ. μετ' ἄρνῃς. Πλάτ. 'Ειδρ. 256, σπαν. μετγν. «οὐ θεμιτὸν εἶναι χωλὸν μεταβαῖν βασιλείᾳ» Πλουτ. 'Αγγισ. 3· ἐπὶρ. θεμιτῶς=δικαίως, νομίμως Φωτ. Θεμιτο-υργός, 2 (ἔργον)· ἀτίως, ἀρχηγὸς τοῦ δικαίου 'Ι. Διακ. εἰς 'Ησ. σ. 468.

Θεμιτο-ὠδης, 2· θεμιτός, μετγν.

Θεμός, ὁ· θεσμός· θεμῶν· διαθέσεις, παραινήσεις 'Παυλ. ἔξ οὗ

Θεμόω· κάμνω, ἀποκαθιστᾶ θεσμόν, ἀναγκάζω, βιάζω 'Οδ. ι, 486.

Θέν, κατάληξ. οὐα· ἡ ἐπιθ. προσαρτωμένη καὶ τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν σημαίνουσα οἶον αἰκνυέν=ἐκ τῆς οἰκίας, (πρβλ. πόθεν), σπαν. ἐπὶ προσώπ. Διόθεν=ἐκ Διός· παρὰ τοῖς π.

προστίθεται καὶ ἡ δὲ πρὸθ. καὶ ἡ ἀπὸ, «ἐξ οὐρανόθεν» 'Ιλ. θ, 19· «ἀπὸ Τροίηθεν» 'Οδ. ι, 38· ἐν τισι λέξ. «ῥηται θε, π. γ. ἐν-τοσθε, ὀπισθε, πάροιθε.

Θεναί, ὦν, αἰ· πόλ. Κρήτης Καλλ. κατ. Θε-νατος, α, καὶ Θεναί· Στ. Βυζ.

Θέναρ, αρος, τό (πρβλ. θένω)· ἡ παλάμη τῆς χειρός, δι' ἧς ῥεπίζομεν 'Ιλ. σ, 337· κυρ. τὸ κοίλον τῆς χειρός μετὰ τῶν ἀγκυλῶν καὶ τῆς κλειδώσεως τῆς χειρός, ἡ κοιν. χούφτα ἢ χούφα πρβλ. Πολυδ. 2, 143· «εἰ δὲ καὶ ἡ πατούνα τῶν παῶν 'Ιπποκρ. 'Οἰναρ πο-δός» 'Αρατ. 718· — μετ. «βομοτο θέναρ» τὸ κοίλωμα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ βωμοῦ, ἐν ᾧ ἐτίθεντο τὰ θύματα Πίνδ. Π. 4, 206· Ἀλφρ. — ὁ πυθμῆν, ὁ πάτος τῆς θαλάσσης, 'Ι 3, 74.

Θεναίω· ἴδε θένω.

Θέω, ἐπ. ὁ· προστ. ἀαρ. ὁ· τοῦ τίθημι, ἀντὶ θέου, ὁαὺ 'Οδ. κ, 333.

Θεο-εἰδιστος, 2· γῶρα, τόπος, ἐπ' αὐτῷ ἐβάδισεν ὁ θεός, ὕμνδ.

Θεο-εἰστακτος, 2· ὁπὸ θεοῦ βασταχθεὶς, ἐκκλ.

Θεο-εἰλαδεια, ἡ· κατὰστατος, τρόπος θιο-ελαδοῦς, τιμωρία ὑπὸ τοῦ θεοῦ πεμφθεῖσα, μωρία, παραφροσύνη 'Αἰσχίν. 3, 133· «οἷστρον καὶ θεοελαδεῖα Δ. 'Αλ. θ, 48, Δ. Κασ. 41, 8.

Θεο-εἰλαδέω· 1) ἀμάρτανω πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀσεβῶ· «ὁπερκόπη θράσσει 'Αισχ. Περ. 817· 2) εἶμαι θεοελαθεὶς, παρὰφρων, βεβλαμμένος τὸν νοῦν ὑπὸ τοῦ θεοῦ Θεμιστ. λ, 4, 56.

Θεο-εἰλαδής, 2 (βλάπτω)· ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ βεβλαμμένος, ἴδ. τὸν νοῦν· ὅθ. ὁπὸ τοῦ θεοῦ μὲ μωρίαν, παραφροσύνην τιμωρημένος, παρὰφρων, μωρὸς 'Πρ. 1, 127· ἐπὶρ. θεοελα-θεῖς Πολυδ. 1, 22.

Θεο-εἰλαστος, 2· ἐκ θεοῦ βλαστήσας, μετγν.

Θεο-εἰλαστος, 2· ἐκ θεοῦ χωρῆς, ῥιπθεὶς, ἀρδ-σος Φιλ. Εὐαφ. 354· — φῶς 'Ανδρ. Κρητ. 150.

Θεο-εἰσλήτος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ βουληθεὶς, προουρισθεὶς, ἐκκλ.

Θεο-εἰσλος, 2· α) ὁ ὅστις βουλευόμενος, φρονῶν Φωτ. β) φίλσοσφός τις ὡς.

Θεοδῶν· ἄνδρ. ὄν. Τζετζ.

Θεο-εἰσδευτος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ βραδευθεὶς, ὀρισθεὶς Βυζ. (α).

Θεο-δρόντητος, 2, "ταῦτα Θεοδρόντητα λόγου μυστήρια φρικτά" = ὑπὸ Θεοῦ βροντηθέντα, λεγόμενα, μετὰ βροντῆς, ἀνών. ἐν ἀνεκδ. 'Ερ. Στ. τ. 5, σ. 106.

Θεο-δρότιον, τό· φυτόν τι Διοσκ.

Θεο-δρύτος, 2' ἐκ Θεοῦ δρύων, πηγάζων· "νάμασι Θεοδρύτοις" Κ. Μαν. χρον. 91.

Θεο-γάμια, ἡ (γάμος)· γάμος τῶν Θεῶν, Θεογάμια δὲ τὰ=ἡ εὐρὴ τῶν γάμων τῆς Περσέφνης παρὰ Σικελιώταις Πολυδ., 1, 37.

Θεο-γείτων, ὄνος· ἀνδρ. ὄν. Δημ.

Θεο-γενεσία, ἡ· ὡς γέννησις, ἡ διὰ τοῦ βαπτίσματος ἀναγέννησις Δ. 'Αρεοπ.

Θεο-γενής, 2' ἐκ Θεοῦ γεννηθεὶς Σχολ. Δισκ. Πρ. 351.

Θεο-γέννητος, 2' Θεογενής, ὁ βαπτισμένος (ἴδε Θεογενεσία) Δ. 'Αρεοπ.

Θεογενίδης, ὄν· ἴδε Θεογενίδης.

Θεο-γεννής, 2 (γέννα)· ὁ ἐκ Θεῶν καταγόμενος· Νιδόη Σοφ. 'Αντ. 834.

Θεο-γεννησία, ἡ, κ. Θεογέννητος· Θεογενεσία, κ. Θεογέννητος· Ἀνδρ. Κρητ. Δ. 'Αρεοπ.

Θεο-γεννήτρια, κ. Θεογενήτωρ, ἡ· ἡ Θεὸν γεννήσασα· Ἀνδρ. Κρητ.

Θεο-γεώργητος, 2' ὑπὸ Θεοῦ γεωργηθεὶς, ἐκκλ. ἴδε Θεογεννήτρια.

Θεό-γληνος, 2, (γλήνη)· ὅστις ἔχει οὐλοὺς ὀφθαλμοὺς Nov. 'Ι. 20, 54.

Θεό-γλωσσοὶ γυναῖκες· αἵτινες ἔχουσι οὐρανὸν γλῶσσαν, δηλ. ὁμιλοῦσι ὡς αἱ ποιήτριαι 'Αντιπ. Θ. 23 (9, 26).

Θεόγνητος· Αἰγινήτης τις Πινδ.

Θεόγνητος· ἀνδρ. ὄν.

Θεόγνις, ἴδου· 2) ποιητὴς ἐλλειγμένης· ὁ ποιητὴς Μεγαρέας· 2) τραχὺς ποιητὴ 'Αριστ. 3) εἰς τῶν 30 τυράννων Ξεν.

Θεο-γονία, ἡ· γέννησις, καταγωγή, γενεολογία τῶν Θεῶν· ἐπιγραφή ποιήματος τοῦ 'Ηοιδου Πρ. 2, 53, Πλάτ. νόμ. 10, 836.

Θεο-γονικός, 3' γεννήσας Θεὸν Δ. 'Αρεοπ.

Θεό-γονος, 2' ὑπὸ Θεοῦ γεννηθεὶς, καταγόμενος Εὐρ. 'Ορ. 316.

Θεόγονος· ἀνδρ. ὄν. Πaus.

Θεό-γραπτος, 2 ὑπὸ Θεοῦ γραφθεὶς Δ. 'Αρεοπ.

Θεόγραφος, 2' τῷ προηγ. ἐκκλ.

Θεο-γνωσία, ἡ· γνώσις τοῦ Θεοῦ, ἔγνιν.

Θεό-γνωστος, 2' γνωστὸς τῷ Θεῷ, μ. "

Θεο-δαΐσια, τὰ· τὰ Διόνυσια ἐν Κρήτῃ, ἐπιγρ.

Θεοδαΐσιος, ὁ· ὁ Διόνυσος 'Πσύχ.

Θεο-δάμας· ἀνδρ. ὄν. 'Αριστοτ. βῆτ.

Θεόδαμος· ἀνδρ. ὄν. Πaus.

Θεοδάς, ἄ, κυρ. συγκ. ὅττω. τοῦ Θεόδωρος, 'Ετ. Μ.σ. 448, 34, Γαλην. ἔτι Θεοδάς, ἐπιγρ.

Θεο-δέγμων, ὄνος, 2 (δέγμα)· ὁ τὸν Θεὸν δεχόμενος· Ὁώκος 'Ανθ. 7, 362· πηγὴ = ὡς 'Αρχέστρ. ἐν 'Αθην. 7, 320.

Θεο-δέκτητος, 2, 'Αριστοτ. βῆτ. 3, 9 ἐκ τοῦ Θεόδεκτος.

Θεοδέκτης· ἀνδρ. ὄν. Σουλδ.

Θεο-δέκτος, 2' ὁ ὑπὸ Θεοῦ δεδεγμένος, ἐκκλ.

Θεο-δέκτωρ, ὄρος, 2' Θεοδέγμων, ἐκκλ. "Θεοδέκτωρ, Θεὸν δεδεγμένην" 'Πσύχ.

Θεο-δερχής, 2 (δέρκα)· ὁ τὸν Θεὸν βλέπων Συνακ. ὅμν. 3, 584.

Θε-δέωντος, 2 (δέω)· ὃν ὁδεύει ὁ Θεός· βάτος 'Ι. Δαμ. 2, 584.

Θε-δέητος· ἀπαιτητός τις 'Ιωσ.

Θεο-δέλητος, 2' Θεοδελής· - μιαιφόνος 'Ανθ. 9, 157.

Θεόδημος· ἄρχων ἐπών. ἐν 'Αθήναις Δ. 'Αλ. Εὐδήμος φέρεται ἀλλὰ καὶ Θεόδημος Διοσκ. κατ' ἄλλ. Θεόδημος, Θεόδημος.

Θεο-διδάκτος, 2' ὑπὸ Θεοῦ διδασκόμενος, Ν. Δ.

Θεο-δινής, 2 (δινέω)· ὅστις περιετράφη, δινήθη ὑπὸ Θεοῦ Nov.

Θεο-διωής, 2' ἐξητῶν τὸν Θεὸν Συνακ. ὅμν. 3, 262.

Θεό-δμητος, 2 (κ. Θεοδμήτης Δῆλος) Πινδ. Ο. 6, 59) ὑπὸ Θεοῦ κτισθεὶς, ὁμητιωθεὶς· πόρτα· 'Ιλ. 9, 519· - βωμος, οὗ τὸν Θεὸν κτισθεὶς Εὐρ. 'Εκ. 23, κ. π. Πινδ. συγχ. μτφ. - ἀρετή, 'Ι. 5, 10· - χρέος, 'Ο. 3,

Θεο-δμήτος· Θεοδμήτος, μτγν.

Θεοδόνιον· ἕτερον ὄν. τοῦ ποτοῦ κατωπία Διοσκ. 3, 147.

Θεο-δοσία, ἡ· ἡ εἰς Θεοῦ δόσις, ἀφείρως "Θυσίας καὶ Θεοδοσίας" Στραβ. 17, 811.

Θεοδοσία, ἡ· 1) πόλ. τῆς Ταυρικῆς Κερσο· νήσος Στραβ. 2) γυν. ὄν. Βυζ.

Θεο-δόσιος· α) Θεόθεν δοθεὶς=Θεόδοτος· 'Π· συγ. 6) ἀνδρ. ὄν. Στραβ. κ. Θεοδόσιος 'Ανθ. κ. Θεοδώσιος χάριν τοῦ μέτρου 'Ανθ. Πλ. 4, 42.

Θεοδότας· 'Ρόδιος τις, στρατηγὸς τοῦ 'Αντιόχου Λουκ.

Θεοδότης, ἡ· ἐταῖρα τις τοῦ 'Αλκιβιάδου Ξεν. Θεοδότη 'Ανθ. 7, 765.

Θεοδότης· ἀνδρ. ὄν. Πλάτ.

Θεοδοτιανός, 3, Θεοδοτιανός· αἱ μαθηταὶ τοῦ Θεοδοτίου 'Επιφαν.

Θεο-δότιος, 3' ὑπὸ Θεοῦ δοθεὶς "Θεο-δότις κολλήριον" 'Αλ. Τραλ. 2, 118.

Θεοδοτίων, ὄνος, ὁ· 'Εφέσιος, μεταφραστὴς τῆς παλαιᾶς διαθήκης, ἐκκλ.

Θεο-δοτός, 2' α) ὑπὸ Θεοῦ δοθεὶς - ἔργον 'Π· συγ. 'Ι. 4, 28· τὸ Θεόδοτον, φάρμακον κατὰ τοῦ βηχὸς 'Αλ. Τραλ. 5, 260· 6) ἀνδρ. ὄν. π. Θεοδότος 'Ανθ. 7, 181, Πλάτ. Δημ. καὶ Θεόδοτος, 'Ετ. Μ. 259, 28.

Θεο-δούλος, ὁ· 1) δούλος τοῦ Θεοῦ Βυζ. 2) ἀνδρ. ὄν. Φωτ. βίβλ.

Θεο-δοχία, ἡ· ὑποδοχὴ τοῦ Θεοῦ Δ. 'Αρεοπ.

Θεο-δόχος, 2' δεχόμενος τὸν Θεὸν Δ. 'Αρεοπ.

Θεο-δουλέω· πράττειν, πολιτεύομαι ὡς ἀρεσκαι τῷ Θεῷ, κατὰ Θεὸν πορεύομαι Σουλδ.

Θεο-δρόμος, ὁ· ὁ κατὰ Θεὸν πορεύομενος, πρὸς τὸν Θεὸν τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκκλ.

Θεό-δρος, 2' ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δροσισθεὶς, κτισθεὶς, μτγν.

Θεο-δυνάμω, ἐπὶ· οὗτως δυνάμει, μτγν.

Θεοδώρα, ἡ· 1) γυν. ὄν. 2) σύζ. 'Ιουστινιανὸς Πρακ.

Θεοδώριος, 2' ὁ ἀνήκων τῷ Θεοδώρῳ, μαθητὴς τοῦ Θεοδώρου 'Αθην.

Θεο-δώρητος, 2' ὑπὸ Θεοῦ δωρηθεὶς, δωθεὶς Κλ. 'Αλεξ.

Θεοδώρητος· ἀνδρ. ὄν. "Θεοδώριτος ὄν. κυρ. Θεοδώρητος οἶ, οὗ τοῦ η, ἡ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ" Σουλδ.

Θεοδωριάς, ἴδιος· 1) γυν. ὄν. Π. Σιλ. 2) πόλις Ἀγαθ.
 Θεοδωριάς· ἀνδρ. ὄν. Ἀγθ.
 Θεοδωρίχης· ἀνδρ. ὄν. Φωτ. κ. Θεοδωρίχης.
 Θεοδωρὸς· ἀνδρ. ὄν. Θουκ. Θεοδωρὸς Ἀνθ. Παλ.
 Θεοδωροῦ πόλις, ἡ πόλις τῆς Λ. Διακ.
 Θεο-εἰθεῖα, ἡ· ὁμοιότης μετὰ τὸν Θεόν Ἰαμβλ.
 Θεο-εὐδής, 2· ὅστις ὁμοιάζει μετὰ τὸν Θεόν, οὐτος, παρ' ὅμ. ὅστις εἶνε ὁμοιος μετὰ τὸν Θεόν κατὰ τὴν μορφὴν, ἰδ. ἐπὶ νεανικῆς, ῥωμαλέας, ἡρωϊκῆς μορφῆς· τῷ Παύλῳ 1λ. ψ. 16· - Τηλέμαχος Ὁδ. ξ. 173· - Πριάμου 1λ. ω. 217· ἐπὶ θ. τῆς νόμφης Ὀδ. ραϊνίς Ἰσ. θε. 350· - ψυχὴ Πατρ. Φαῖθ. 95· πρόσωπον, Φαῖθρ. 251· συγκρ. Θεοειδέτερος, ἔτιν. 980· ἐπὶρ. - ὡς Ἀπολ. 1. 2, 1184· πρὸλ. Θεουδής.
 Θεο-εἰκελός, 2· Θεοειδής· - Ἀγγέλιος 1λ. α. 131· - Τηλέμαχος Ὁδ. γ. 416 κ. μετγν.
 Θεο-εὐκής, 2· ὅπο Θεὸν λεγούσι· Παύλ.
 Θεο-εὐχία, ἡ, ἡ κατὰ Σχολ. Θεο-εὐχία· τὸ νὰ ᾖ τις μισήτης τῷ Θεῷ Λουκ. Δεζιφ. 11
 Θεόθεν, ἐπὶρ. ἐκ τῶν Θεῶν Ὁδ. π. 447, Αἰσχ.
 Περ. 102, Σωφ. Ἀντ. 584, Πινδ. Ὁ. 12, 8.
 Θεό-θετος, 2· ἐκ Θεοῦ τοῖς 1λ. Δαμ. 2, 854.
 Θεο-ὀρέμωμιν, 2· ὁ ὑπὸ Θεοῦ τραφεῖς, μετφ. - οἷη Ἡρακλ. εἰς Πλατ. Ἀλκιβ. 1, 56.
 Θεό-ὀρεπτος, 2· ὁ ὑπὸ Θεοῦ τραφεῖς Σχολ. Αἰσχ. Περ. 905.
 Θεό-θωτος, 2· ὁ τῷ Θεῷ θουσιθεῖς Κρατίν. ἐν Μ. Ἀν. 42.
 Θεο-οἰνία, τὰ· ἐορτὴ Βάκχου ἐν Ἀθῆναις.
 Δημ. κατὰ Δήμους Διονύσιον· Ἀρπυρ.
 Θεο-οἰνίαν, τὸ· ναὸς Διονύσου Φωτ.
 Θεο-οἰνός, ὁ· Θεὸς οἰνός Αἰσχ. ἀπ. 339.
 Θεο-κάπηλος, ὁ· ὅστις καπηλεύει τὸν Θεὸν καὶ τοὺς λόγους του Γρ. Νάζ.
 Θεο-κατάρατος, 2· ὁ ὑπὸ Θεοῦ καταραμένος Ἀδαν. 2, 309.
 Θεο-κατα-σκεύαστος, 2· ὑπὸ Θεοῦ κατασκευασμένος· Θεοδωματον χρεῖς, Θεοκατασκευαστον ὄντων· ἐξηγεῖ ὁ Σχολ. Πινδ. Ὁ. 3, 11.
 Θεότευκτον, Θεοκατασκευαστον· Παυχ.
 Θεο-κέλευστος, 3· ὑπὸ Θεοῦ διατεταγμένος Παυχ.
 Θεο-κλήδευτος, 2· ὁ ὑπὸ Θεοῦ κηδευθείς Ἀνδρ. Κρητ. σ. 153.
 Θεο-κλήρυξ, οὗτος, ὁ· κληρὺς τῶν Θεῶν· Θεοκλήρυκες· γένος τὸ ἀπὸ Ταλθουβίου παρὰ Ἑλευθερίους· Παυχ.
 Θεο-κίνητος, 2· ὁ ὑπὸ Θεοῦ κινηθείς, ἐξήγ. τοῦ ὁάρτος Σχολ. Πινδ. Ὁ. 2, 40.
 Θεοκλήτης, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Πανσ. Θεοκλήτης Θουκ.
 Θεοκλεία, ἡ· ἑταῖρα τις Ἀθην.
 Θεοκλείδης· ἀνδρ. ὄν. Λουκ.
 Θεοκλήτωρ· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Θεοκλήτης, 2· ὁ ὑπὸ Θεοῦ κληθείς, ψαλείς· ὁμνῶντος Νυν. - ναός, ἐν ᾧ ἐπικαλεῖται τις τὸν Θεόν, αὐτ.
 Θεο-κλήτωρ· καλῶν, ἐπικαλοῦμαι τὸν Θεόν Εὐστ. 805, 36, ἔν. Θεοκλήτωρ.
 Θεοκλῆς· ἀνδρ. ὄν. Πανσ.
 Θεοκλύμενος· 1) μάντις τις Ὁδ. 2) υἱός, Ἡρωδῆος, βασιλεὺς Αἰγύπτου Εὐρ.

Θεο-κλυτέω· ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεούς, ὅπως ἀκούσῃ τὴν θέσιν μου Αἰσχ. Περ. 500· - Θέμιν Εὐρ. Μηδ. 207· - Κυρτνον Πλούτ. Ῥωμ. 28· Θεοκλυτέομαι = ὅπο τοῦ Θεοῦ ἀκούομαι ἐπικαλούμενος αὐτόν· «τὸ μαντικὸν καὶ Θεοκλυτούμενον γένος» Πλούτ. ἡθ. 592, Ἰρ. 3, 17, κ. ἐνερ. = ἀκούω τὴν φωνὴν τοῦ Θεοῦ, Θεο-κλύτῃμα, τὸ τὸ ἐπικαλεῖσθαι τὸν Θεόν, ἡ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ κληταί, μετγν.
 Θεο-κλύτῃσις, ἡ· Θεοῦ ἐπὶ κληταί· «κατάρται κ. Θεοκλυτήσαι» Πλούτ. 24, 8, 7.
 Θεο-κλυτός, 2 (κλύω)· α) ὅστις ἐπικαλεῖται τὸν Θεόν, παρακαλῶν νὰ εἰσακούσῃ τῆς δεήσεώς του· - λῖται Αἰσχ. Ἐπτ. 131. Παθ. ὁ ὑπὸ Θεοῦ εἰσακουσθείς Ἰωσ. ἀρχ. 1, 33· β) κύρ. ὄν. ἐν Σχολ. 1λ.
 Θεο-κμήτος, 2 (κᾶμνω)· ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καμωμένος, ἐξεργασμένος, οὐτος· - βεβλῆμα Κ. Σμ. 3, 419.
 Θεο-κοίρανος, 2· Θεὸς τύραννος, ἄρχων Συνέσ.
 Θεο-κσέω· εἰκαίρετός, ἐπιγρ. Ἰδ. Δεηκόλας.
 Θεο-κόλλητος, 2· εἰς τὸν Θεὸν προσκεκολλημένος, μετὰ αὐτὸν ἡνωμένος Ἰ. Χρυσ. 5, 816.
 Θεο-κόλος· ἴδε Δεηκόλος.
 Θεο-κορύψωτος, 2, - ἐν θ. νήσω Πανόρρω, μετὰ κορυφῶν ὑπὸ Θεοῦ ποιηθέν, Μοντ. παλαιόγρ σ. 52.
 Θεο-κόσμητος· ὑπὸ Θεοῦ κεκοσμημένος, ἐκκλ.
 Θεόκοσμος· ἀνδρ. ὄν. Πανσ.
 Θεό-κραντος, 2 (κράίνω)· ὑπὸ Θεοῦ ἐκτελειούμενος, τελειωθείς Αἰσχ. Ἀγ. 1499.
 Θεο-κρασία, ἡ· ἡ μετὰ Θεοῦ μίξις Ἰαμβλ. βί. Πινδ. σ. 470.
 Θεο-κρατής, 2· Θεὸς δυνάμει κρατῶν, γλωσσ.
 Θεοκράτης· ἀνδρ. ὄν. Δωρ. Θεοκράτης Γρ. Κορ.
 Θεο-κρατία, ἡ· τὸ κράτος, ἡ ἐξουσία τοῦ Θεοῦ Ἰωσ. σ. Ἀπ. σ. 31.
 Θεο-κρήπις, ἴδιος, ἡ· ἡ ὑπὸ Θεοῦ ὁμιλιωθείσα, γεννηθείσα· - Ἀθήνη Νυν. Δ. 24, 96.
 Θεοκρίνης· ἀνδρ. ὄν. Δημ.
 Θεο-κρίσιος, ἡ· ἡ τοῦ Θεοῦ κρίσις Δ. Ἀρεοπ.
 Θεο-κρίτης, ὁ· κριτὴς τοῦ Θεοῦ, ὁ Πάρις.
 Θεό-κριτος, 2· α) ὑπὸ Θεοῦ ἐκλεχθείς, μετγν. π. Δοσιάδ. (15, 26) ἐντὶ Θεοκρίτης β) ἀνδρ. ὄν. ἰδ. ὁ γνωστὸς Σωρακοῦσιος ποιητὴς· Θεοκρίτος τις π. Δημ. ἕτερος δὲ π. Λουκ.
 Θεο-κρυφής, 2· ὁ τὸν Θεὸν κρύπτων, μετγν.
 Θεο-κρητός, 2· ὑπὸ Θεοῦ κεκρημένος Εὐστ.
 Θεοκρίστη, ἡ· 1) θυγ. Μαυριτίου Πατγ. χρον.
 Θεό-κτιστος, 2, κ. 3· ὑπὸ Θεοῦ κτισμένος, καμωμένος, τραχ. π. Ἀριστοτ. ποιητ. 24, 2) κύρ. ὄν.
 Θεό-κτιστος, 2· τῶ ἀντὶ. - Τρεῖς Ἀνθ. 9, 103.
 Θεο-κτινία, ἡ· φόνος τοῦ Θεοῦ, ἐκκλ.
 Θεο-κτόνος, 2· ὁ φονεὺν Θεόν, ἐκκλ.
 Θεό-κτυπος, 2· ὑπὸ Θεοῦ κτυπηθείς· - Λύρασι ὑπὸ Θεοῦ παρηθείσα, μετγν.
 Θεο-κυδέρνητος, 2· ὑπὸ Θεοῦ κυβερνώμενος, μετγν.
 Θεοκύδης, οὗς· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Θεο-κυδής, 2· τιμωμένος ὡς θεός· «θεοκυδή, οἷαν δόξαν ἔχουσιν» Παύλ.
 Θεο-κλήτωρ, οὗτος, ἡ· ἡ τὸν Θεὸν κηύσασα, ἐν γαστρὶ σπύσσασα, ἐκκλ.

Θεο-κύμων, ἡ· τῷ ἄνωτ. Συναστ. ὕμν. 1, 33.
Θεο-κύριος, 2· ὑπὸ θεοῦ κεκυρωμένος, ἐκκλ.
Θεο-λαμπή, 2· θεῖαν λάμψιν ἔχων, ἐκ-
πέμπων Συναστ. ὕμν.

Θεο-λατρεία, ἡ· ἡ τοῦ θεοῦ λατρεία Γρ. Νεχ.
Θεό-λεκτος, 2· ὑπὸ θεοῦ λαχθεὶς Ἰ. Δαμ.
πρὸλ. Θεοσύλλεκτος.

Θεο-ληπτέσμαι· ἐνθεὸς εἶμι, ἔχω θεῖαν
ἐμπνευσιν, ἐνθουσιᾷ Φίλων.

Θεο-ληπτική, ἡ· μαντεία κατ' ἐνθουσίᾳσιν,
(ὡς Θεοληψία) Σ. Ἐμπ. πρ. φως. 1, 132.

Θεό-ληπτος, 2· α) ἐνθεός, ὑπὸ θεοῦ συσχε-
θεὶς, ἔτι δεισιότατος Πλουτ. ἡθ. 855, π.
Μανεθ. 4, 80, 518 εὐρηται ὡς δι. γρ. θεόλημ-
πτος· β) ἐπίσκοπος Φιλαδελφείας.

Θεο-ληψία, ἡ· ὡς ἐμπνευσίς, ἐνθουσιασμός
Πλουτ. ἡθ. 56, 763.

Θεο-λογεῖν, τό· τὸ μέρος τοῦ Ἀθηνᾶκου
θεάτρου, ἐν ᾧ ἐνεφανίζοντο λαλοῦντες οἱ
θεοὶ Πολυδ. 4, 130.

Θεο-λογεῖν θεολόγος εἶμι, ὁμιλῶ περὶ θεοῦ
καὶ θεῶν πραγμάτων, ἐξηγῶν, ἐρμηνεύων
αὐτὰ εἰς ἄλλους· περὶ τίνος Ἀριστοτ. π.
κόσμ. 1· «τὰ θεολογοῦμένα» = ἡ ἔρευνα περὶ θεοῦ
καὶ τῶν θεῶν πραγμάτων Πλουτ. ἡθ. 421·

«τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι θεολ.» Σ. Ἐμπ. πρ.
φως. 1, 55· «θεολόγηται» Πρακλδ. ἀλληγ. 22.

Θεο-λογία, ἡ· ἡ περὶ θεῶν καὶ θεῶν πρα-
γμάτων ἔρευνα, γνῶσις Πλάτ. πολ. 2, 379·
πλ. ἐν Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 1, ἰδ. ἐκκλ.

Θεο-λογικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν περὶ
θεοῦ καὶ τῶν θεῶν πραγμάτων γνῶσιν· ἐπι-
στήμη Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φως. 10, 6.

Θεο-λόγος, 2· ὁ λέγων περὶ θεοῦ καὶ τῶν
θεῶν πραγμάτων, διδάσκων, καθὼς π. χ. ὁ
Ἡσόδος λέγεται θεολόγος διὰ τὸ πόνημά του
τὸ ἐπιγραφόμενον «Θεογονία» ἀλλὰ καὶ οἱ ὡς
προφηταὶ κατὰ θεῖαν ἐμπνευσιν λαλήσαντες
προσηγορεύοντο θεολόγοι Λουκ. Ἀλεξ. 19·

παρὰ δὲ τοῖς ἐκκλ. ὁ περὶ τὰ θεῖα σοφός.

Θεολύτη, ἡ· ἑταῖρα τις Ἀθην.

Θεόλυτος· ἀνδρ. ὄν. Θουκ.

Θεο-λαβήτης, ὁ· βλαστημῶν τοὺς θεούς,
υἱοὶ αὐτοῦς Μανεθ. 4, 434.

Θεο-μακάριστος, 2· ἐκ θεοῦ μακάριος,
εὐλογημένος, ἐκκλ.

Θεόμανδρος· ἀνδρ. ὄν.

Θεο-μανεῖω· εἶμαι θεομανῆς Πολυδ. 1, 19.

Θεο-μανής, 2· ὅστις ὑπὸ τῶν θεῶν ἐμπα-
νής ἐγένετο, παράφρων Εὐρ. Ἰων 1402· «στό-
χος παρὰφρον, μανιώδεις μῆσος τῶν θεῶν
Ἀισχ. Ἔπτ. 653· ἔτι, - πότμος, λύσσα, ὑπὸ
τῶν θεῶν πεμψθεῖσα μανία Εὐρ. Ὀρ. 79, 843.

Θεο-μανία, ἡ· ἡ θεῶν μανία, τὸ νὰ κάμῃ
ἡ θεότης τινὰ μανιακόν, παράφρονα Φίλων.

Θεο-μαντεία, ἡ· ἡ διὰ θείας ἐμπνεύσεως
μαντεία Δ. Κασ. 63, 18.

Θεο-μαντεύω· μαντεύω, προφητεύω κατὰ
θεῖαν ἐμπνευσιν Πολυδ. 1, 19.

Θεό-μαντις, ὁ· ὁ μαντεύων, προφητεύων
κατὰ θεῖαν ἐμπνευσιν Πλάτ. ἀπολ. 23, Μεν 99

Θεό-μαρτυς, ὁ· ὁ περὶ θεοῦ μαρτυρῶν Εὐστ.
Θεο-μάχῃω· μάχομαι κατὰ θεοῦ ἢ θεῶν,
ἀνίσταμαι, ἐναντιοῦμαι τοῖς θεοῖς Εὐρ.

Βαχχ. 45, Ξεν. οἰκ. 16, 3, Πλουτ. Κ. Δ.

Θεο-μαχία, ἡ· 1) μάχη, πόλεμος τῶν θεῶν
κατ' ἀλλήλων Πλάτ. πολ. 2, 378· 2) τὸ νὰ
μάχηται τις κατὰ θεῶν Λουκ.

Θεο-μάχος, 2· ὁ κατὰ θεῶν μαχόμενος Λουκ.
Ζ. τρ. 45· - ἀπόνειτα Ἡρακλδ. ἀλληγ. 1.

Θεο-μεγάλυντος, 2· ὑπὸ θεοῦ μεγαλυνθεὶς
Μαξ. Πλαν.

Θεο-μήδης, οὗς· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Θεο-μηλίδας, ὁ· χωρίον ἐν Σπάρτῃ, κατὰ
Λοδῆκ. Θεομηρίδας.

Θεο-μηνία, ἡ· ὁργή, θυμός τῶν θεῶν Εὐστ.

Θεο-μήτωρ, ὁ· ὁ συμβουλευτὴς ὡς θεὸς
δίδων θείας συμβουλὰς Ἀισχ. Περσ. 653.

Θεομήτωρ· τὸρνατος Σακίων Ἡρ.

Θεο-μητιά, ἡ· ὡς ἐμπνευσίς, ἐνθουσιασμός
Πλουτ. ἡθ. 56, 763.

Θεο-μητις, 2· ὡς ἐμπνευσίς, ἐνθουσιασμός
Πλουτ. ἡθ. 56, 763.

Θεο-μητορικός, 3· Θεομητορική ἐροτή· ὁρ·
τῇ τῆς θεοτόκου, ἐκκλ.

Θεο-μητρικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν μη-
τέρα τοῦ θεοῦ Ἰ. Δαμ.

Θεο-μήτωρ, ὁ· ὁ μήτ. τοῦ θεοῦ, ἐκκλ.
ἔτι ἡ Ἔρα, ἡ μήτ. τῶν θεῶν Νον. Δ 25, 334.

Θεο-μίλος, 2· ὁ μετὰ τοῦ θεοῦ συνομιλῶν,
συνασπασμένος, μετγν.

Θεο-μίμησις, ἡ· μίμησις τοῦ θεοῦ, ἐκκλ.

Θεο-μίμητος, 2· ὅστις εἶνε μορφωμένος
ἐγχαρτισμένος ὁμοίως μὲ θεόν, μετγν.

Θεο-μιμήτης, ἐπὶρ. κατὰ μίμησιν τοῦ
θεοῦ, μετγν.

Θεό-μιμας, 2· ὁ τὸν θεόν μιμούμενος Διο-
πύρ. ἐν Στωϊκ. ἀνθ. 48, 62.

Θεο-μίσος, 2· ὅστις εἶνε μισητὸς τῷ θεῷ
Πλάτ. πολ. 10, 612, ἀντιθ. τῷ Θεοφιλῇ

Ἀριστ. ὄρν. 1548 κ. μετγν.

Θεο-μίσητος· τῷ ἀντιθεῖ, ἐκκλ.

Θεομνηστίας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Θεόμνηστος· ἀνδρ. ὄν. Πασ. Θεόμνηστος·
Ὀρχομ. ἐπιγρ.

Θεόμνησις, ἰδος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Θεο-μοῖσις, 2· ὁμοίος θεῷ, ἐκκλ.

Θεό-μοιρος, 2· ὁ μετέχων θεῶν τινὸς πρᾶ-
γματος Φωτ. 347, 7.

Θεό-μορως, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ δοθείς, πεμψθεὶς,
δωρ. θεῖος· «γάμου γέρας» Πινδ. Ὀ. 7, 38.

Θεό-μορφος, 2· ὁ θεῶν μορφήν ἔχων, ὅστις
φαίνεται ὡς θεὸς Στρατ. 38 (12, 196).

Θεόμορ· ἀνδρ. ὄν.

Θεο-μυθία, ἡ· μυθολογία Πράκλ.

Θεο-μυθός, 2· ἀνήρ, ὅστις διὰ τίνος ἀμαρ-
τήματος πρὸς τοὺς θεούς μισαίνεται· ὅθ. μι-
σεῖ αὐτὸν ὁ θεός, Θεομίσητος Ἀισχ. Εὐμ. 40.

Θεό-μυστος, 2· ὑπὸ θεοῦ μυστηρῆνός, μετγν.

Θεο-μύτης, ἡ· θυγ. Πρωτίως Εὐρ.

Θεοξένη· γυν. ὄν. ἐπιγρ.

Θεο-ξένιος, τὰ· ἀορτὴ εἰς τιμὴν τῶν θεῶν
αὐτῶν Πασ. 7, 27, 2· καὶ εἰς τιμὴν τῶν
ἀσπασμένων Πλουτ.

Θεοξενίδης· Σίφνιός τις Σουίδ.

Θεο-ξένιος· ἐπὶθ. Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

Θεόξενος· Τενιδόεις τις, υἱὸς Ἀγησιλάου Πινδ.
 Θεο-πάθεια, ἡ τὸ πάσχειν τὸν θεὸν Φωτ.
 Θεο-παίγμων, ὁ, 2· ὁ μετὰ θεοῦ παίζων
 Νυν. Δ. 30, 210.
 Θεό-παις, παιδὸς, 2· παιδίον τῶν θεῶν, ἡ
 ἐκ θεῶν καταγόμενος· ἔρως Μελ. 11, (12,
 56)· Βαθυλὼν = θεῖα Ἀθην. 5, 222.
 Θεό-παιστος, 2· ὑπὸ θεοῦ πληγείς, παιό-
 μενος Ἡσυχ.
 Θεο-παράδοτος, 2· ὑπὸ θεοῦ παραδοθείς
 Πρόκλ. καὶ ἔκκλ.
 Θεο-παραδότως, ἐπὶρ. τοῦ θεοπαραδότου
 Δ. Ἀρειοπ.
 Θεο-παρά-ακτος, 2· ὑπὸ θεοῦ παραχθείς,
 εἰς φῶς ἰδὼν, ἔκκλ.
 Θεο-παρ-αχος, 2· ὅστις παρέχεται ὑπὸ
 τοῦ θεοῦ, ἔκκλ.
 Θεο-πασχία, ἡ τὸ πάσχειν τὸν θεόν, ἔκκλ.
 Θεο-πασχίτης, ὁ αἰρετικός, ὁ νομίζων τὴν
 θεότητα ὁποιασδήποτε παθήματος Ἀθαν. 2, 342.
 Θεο-πάτρα, ἡ γυν. ὄν. Μεθοδ.
 Θεο-πάτωρ, ὁ πατὴρ τοῦ θεοῦ, ἔκκλ.
 Θεο-πείθεια, ἡ ὑπακοὴ εἰς τὸν θεόν, μτγν.
 Θεο-πειθής, 2· ὁ τῷ θεῷ ὑπακούων, πειθό-
 μενος· ἐπὶρ. θεοπειθῶς Εὐστ.
 Θεοπειθής· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Θεό-πεμπτος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ πεμπόμενος
 Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, 9, 3· ὅρις Δ. Ἀλ. 1,
 12· ἔδρ. 1, 69· ἐν γέν. Ἐκτακτος Λογγίν. 34.
 Θεόπη, ἡ γυν. ὄν. Ἀλλ.
 Θεο-πλάνησις, ἡ ἡ περὶ θεοῦ πλάνη, ἀ-
 γνοια τῆς θεότητος Ἀθαν.
 Θεο-πλαστίαν· πλάττω, σχηματίζω θεόν
 Πλουτ. 9, 9.
 Θεο-πλάστης, ὁ ὁ πλάττων εἰκόνα θεοῦ
 Μανθ. 4, 569.
 Θεο-πλαστίαν, ἡ τὸ πλάττειν σχηματίζειν
 θεόν, μτγν.
 Θεό-πλαστος, 2· ὑπὸ θεοῦ πλασθεὶς, μτγν.
 ἐπὶρ. θεοπλάστως.
 Θεό-πλευρος, 2· ὁ τῆς θείας πλευρᾶς, τὰς
 θείας πλευρὰς πληγόμενος· «ὁ σφαγῆ» Ἀνθρ.
 Κρητ. 324.
 Θεο-πληγής, 2· ὑπὸ θεοῦ κτυπηθεὶς Συνέσ.
 Θεό-πληκτος, 2· ὑπὸ θεοῦ πληγείς, «θεο-
 πλάτως (ὁμορ.)· δεισιδαίμονας» Ἡσυχ.
 Θεο-πληγής, 2· θεοπληγής Ἀνν. Κομν. 14, 423.
 Θεο-πληγία, ἡ θεοδράσεια, μτγν.
 Θεό-πλοκος, 2· ὑπὸ θεοῦ πλεγθεὶς, μτγν.
 Θεό-πλουτος, 2· ὁ ἐκ θεοῦ λαδὼν τὰ πλοῦ-
 τη Χρυσ.
 Θεο-πνευστία, ἡ· θεία ἔμπνευσις, μτγν.
 Θεό-πνευστος, 2· κατὰ θεῖαν ἔμπνευσιν γε-
 νόμενος, ὑπὸ θεοῦ ἔμπνευσθεὶς· γραφή, σοφία
 Φωκωλ. 121· ὄνειρος Πλουτ. ἡθ. 904, Ν. Δ.
 Θεό-πνοος, 2· θεόπνευστος Πορφυρ.
 Θεο-πόθητος, 2· ὑπὸ θεοῦ ποθομένος, μτγν.
 Θεο-ποίησις· κάμνω τινά θεόν, ἀποθεῖναι·
 τὰ θνητὰ Δ. Ἀλ. 2, 56· «θεοποιηθέντες θεοί»
 Σ. Ἐμπ. πρ. φυσ. 1, 51.
 Θεο-ποιητικός, 3· ὁ θυνάμενος νὰ κάμνη
 θεόν ἢ ἐξῶκα θεῶν ἡ θεοποιητική τέχνη
 ὁδλ. Πολυδ. 1, 13.
 Θεο-ποίησις, 2· ὑπὸ θεοῦ ποιηθεὶς Ἰσακ. 7, 62.

Θεο-ποίησις, ἡ θεοποιητική Πολυδ. 1, 13.
 Θεο-ποίησις, 2· ὁ θεὸς ἐργασίαν, τέχνην,
 πεποιθὲς· «στολή Ἀνθρ. Κρητ. σ. 149.
 Θεο-ποιός, 2· ὁ ποιῶν, θεῶν εἰκόνας Πολυδ.
 1, 13· τέχνη = θεοπλάστης Γλαυκ. ἐν Ἀνθ.
 9, 774.
 Θεο-πολέω, κ. θεηπολέω· εἶμαι θεοπόλος
 Πλάτ. νόμ. 10, 909, Τιμ. ἐξηγεῖ «θεῶν εἰκό-
 νας ἔχοντα περιπολεῖν, ἀργύριον εἰσπραττά-
 μενον», λοιπὸν ὡς οἱ μετ' αὐτῶν.
 Θεο-πόλος· θεηπόλος.
 Θεό-πομπος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ πεμφθεὶς, θεό-
 πεμπτος· τιμαὶ Πινδ. Π. 4, 69.
 Θεόπομπος, ὁ 1) ἀρχαῖος ποιητὴς κωμω-
 δίας, Ἀθηναῖος Σουῖδ. 2) Μιλήσιος Ξεν. 3)
 Χίος ἱστορικός Σουῖδ.
 Θεο-πόνητος, 2· ὑπὸ θεοῦ κατασκευασθεὶς,
 ποιηθεὶς· λέξη Εὐδ. Τρ. 953.
 Θεο-πραγία, κ. θεοπραξία, ἡ· θεία πράξις,
 εὐποιία, ἐλεημοσύνη, μτγν.
 Θεο-πρέπεια, ἡ· ἀξία, λαμπρότης ἀρμό-
 ζουσα εἰς θεόν Δ. Σικ. 5, 43.
 Θεο-πρεπής, 2· θεῶν πρέπων, ἀρμόζων, «θεο-
 πρεπής, θεῶν ἀρμόζοντα» Ἡσυχ. «· Πρὸς
 δῶμα» Πινδ. Ν. 10, 2· «καὶ ἱερὰ πομπή»
 Πλουτ. Δίων 28· «πεδίον Δ. Σικ. 11, 89»
 ἐπὶρ. «θεοπρεπῶς ἐσταλμένος» Λουκ. Ἀλφ. 15.
 Θεό-πρεπτος· θεοπρεπής Χρ. σιδ.
 Θεο-πρόβλητος, 2· ἐκ θεοῦ ἐκλεχθεὶς Θεο-
 φύλ. τ. 2, 677.
 Θεο-προπέω· μαντεύω, προφητεύω, μόν.
 μετγ. θεοπροπέων Ἰλ. α, 109, Ὀδ. 6, 181,
 Πινδ. Π. 4, 190.
 Θεο-προπία, ἡ· μαντεία, προφητεία, θεία
 ἀγγελία, χρησμολογία· Ἐκτακτοῦ Ἰλ. α, 384.
 Θεο-πρόπιον, τό· θεοπροπία Ἰλ. ζ, 438,
 Ἡρ. 1, 7, Δ. Ἀλ. 7, 9.
 Θεο-πρόπος, ὁ, (συνθ. ἐκ τοῦ θεός κ. προ-
 εἶπειν Βουτμ. λεξ. 1, σ. 29 ἐκ τοῦ θεός κ.
 πρέπω = ὅστις ἐξηγεῖ θεῶν τὰ σημεῖα) κατ'
 Ἐτ. Μ. ὁ θεοῖς πρέποντα λέγων καθ' Ἡσυχ.
 μάντις ἐκ θεοῦ προλέγοντας) μάντις, προ-
 φητής· «ὅς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων» Ἰλ.
 μ, 228· «ἰωνιστής, ν, 370 «τὸ ἔπος τὸ θεο-
 πρόπον» = χρησμός, Σοφ. Τρ. 822· ὁ πεμπό-
 πόμενος ἵνα ἐρωτήσῃ τὸ μαντεῖον Αἰσχ. Πρ.
 649, Ἡρ. 1, 67 καὶ συχνά, Πλουτ. Κίμ. 18.
 Θεόπροπος· ἀνδρ. ὄν. Σχολ. Ἰλ. α, 486.
 Θεο-πρόσ-δεκτος, 2· ὁ ὑπὸ θεοῦ δεκτός
 γενόμενος Εὐστ.
 Θεο-πρόσ-πλοκος, 2· ὁ μετὰ θεοῦ συνδε-
 δεμένος Πρόκλ.
 Θε-σπετία, ἡ, κ. θεοσπία· τὸ καθορᾶν, βλέ-
 πειν τὸν θεόν, ἔκκλ.
 Θε-σπητής, ὁ τὸν θεὸν καθορᾶν, βλέπων, ἔκκλ.
 Θεο-στικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν θεόπτην
 Δ. Ἀρειοπ. δόναμις Ἐρμ. ἐν Σταθ. ἀνθ. 11, 23.
 Θεό-πυτος, 2· ὁ ἀποσπόμενος ὑπὸ θεοῦ,
 ὃν ὁ θεὸς ἀποστρέφεται Αἰσχ. Ἐπτ. 610.
 Θεό-πυρος, 2, φλόξ· ἡτις ἀνήφθη, ἐφλογί-
 σθη ὑπὸ τοῦ θεοῦ Εὐδ. Πλ. 732.
 Θε-όρηγος, 2· θεομανής Σχολ. Αἰσχ.
 Ἐπτ. 649.
 Θεό-ρρευτος, 2· θεόρρευτος, μτγν.

Θεο-ρρημόσυνη, ἡ ἡ θεία διδασκαλία, κατήχησις, ἐκκλ.

Θεο-ρρήμων, ὁ περὶ θείων πραγμάτων λέγων, διδασκων Βαστ. Ἀν. 4, 379.

Θεο-ρρητός, 2 ὅστις ἐλέγχθη ὑπὸ Θεοῦ, θεός Ἀνθ. 9, 505, 13.

Θεο-ρρυτός, 2 ὅστις ῥέει, προέρχεται ἐκ Θεοῦ Ἰουγ.

Θέ-ρυτος, 2 ὅστις ὠρμήθη, παρήχθη, ἐκ Θεοῦ - ὁλτος Πινδ. Ὀ. 2, 40, Ἀισχ. Πρ. 761

Θεός, ὁ, (κχθ' Ἰερ. 2, 52) θεοί, «ὅτι κύσμη θέν-τας τὰ πάντα πρήγματα καὶ πάσας νομάς εἰ-χον», κατὰ Πλάτ. Κρατ. 397, κ. ἄλλ. ἐκ τοῦ

θεώ=τρέχω, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, ὅτινες τὸ πρῶτον ἐκινήθησαν ὡς θεοί· κατ' ἄλλ. ὁρότε. ἐκ ῥίξ. θε=θε τοῦ Ζεῦς, Διός, θεός, ζωρ

θεός Ἰερδν. π. μ. λ. β, 8, Ἀλκων. σιός· θεός, θεότης, π. Ὀμ. ἐν. κ. πλ. ὥστε δὲν

πρόκειται περὶ ἐνός ὠρισμένου Θεοῦ, ὡς ἐν πολλοὺς χωρίοις περὶ τοῦ Διός, ἀλλὰ περὶ

τῆς ἀνωτέρας δυνάμεως τῆς ἐπὶ τοῦ ἀνθρώ-που ἀρχούσης, τῆς θεότητος, ἥτις καὶ ὡς

«θεοῦ μοῖρα» παρίσταται καὶ ὡς μοῖρα μόνον ἄλλοις δὲ τὰ ἐπιθετα καὶ αἱ συνθέσεις διει-κνύσονται τὸν περὶ οὗ πρόκειται Θεόν, π. χ.

«ἐπερωτῶν τὸν Θεόν», ἐνθα ἐκνοεῖται τὸ μαγ-τεῖον τοῦ Ἀπύλλωνος· πολλ. εὔρηται «θεός

ὡς», «ὥστε θεός», «θεῶ ἐναλίγκιος», εἰς διή-λοιαιν τοῦ ὑπερτάτου ἐν ἀνθρώποις· «ὅπερ

θεόν» = παρὰ τὴν θείαν βούλησιν, ἐναντίον αὐτῆς Ἰλ. ρ, 327· «σὺν θεῷ» = μετ' τὴν βοή-θειαν τοῦ Θεοῦ, ι, 49· «σὺν θεοῖς», ω, 240·

«ἄνωθε Θεοῦ» = ἐναντίον τῆς θελή-σεως τοῦ Θεοῦ, ἐγκαταλειμμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Ὀδ. σ, 530, Ἰλ. ε, 185· ὡς ὄρκος,

«πρὸς Θεῶν» = δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, δι' ἀγαπήν τοῦ Θεοῦ - Ὁηλ. ἡ θεός Ἰλ. α, 516

«μήτε Ὁλεια θεός μήτε τις ἄρην», θ, 7, Σοφ. Αἴ. 401, κ. π. πεζ. «τῶ θεῷ» σημαίνει

δείποτε τὴν Δήμητρα καὶ Περσεφώνην καὶ ἐπὶ ὄρκου «ὦ τῶ θεῷ, ἡ μά τῶ θεῷ» Ἀριστ. Λυσ. 112 κ. ἄλλοι· - ὡς ἐπιθετον φαίνεται

ἐν τῇ «Θύραι θεώτεραι» = αἱ Θύραι, δι' ὧν διήρχοντο τὸ πλεῖστον αἱ θεοὶ Ὀδ. ν, 111·

«θεώτερος νεός» Δ. Περ. 257· «χαρὸς θεώ-τερος» Καλλιμ. Ἀπ. 93· π. μτγν. ὁ θεός

Καίσαρ = divus Στραβ. 4, 177· (θεοὶ μονο-συλλάβ. ἀναγνώστ. ἐν Ἰλ. α, 17· θεῶν, ἐν ὅμν. Δημ. 55, 259, Ὑσ. θε. 44· θεοῖσιν

διεσπλάβ. Ὀδ. ξ, 251, αὐτῶ καὶ αὐτ. π. Θεοδοτῆδος· ἀνθρ. ὅν. Πλάτ.

Θεός-δοτος, π. 2· Θεόδοτος, ὑπὸ Θεοῦ δε-δομένος Ἠσ. ἐρ. 322· δυνάμις Πινδ. Π. 5,

13· εὐδαιμονία Ἀριστοτ. ἠθ. Νικ. 1, 9, 2· ἀγαθὸν Λουκ. Ζ. ἐλεγχ. 5.

Θεός-δωρος, ὁ· τῷ ἀνωτ. Τζέτζ. εἰς Αὐ-νόμρ. 47.

Θεο-σέδαστος, 2 ὁ σεβόμενος τοὺς θεοὺς Φωτ. βιβλ. 269, δ:ορθ. Θεοσεβόστατος.

Θεο-σέδεια, ἡ· τὸ νὰ ἀδύηται τις, φοβεῖται τὸν θεὸν Πλάτ. ἐπιν. 985, Ξεν. ἀν. 2, 6, 20.

Θεο-σεβέω· εἶμαι Θεοσεβής, Θεοφιδούμενος Δ. Κ. 51, 30.

Θεο-σεβής, 2 ὁ σεβόμενος, φοβούμενος τὸν

θεὸν Σοφ. Ὀτ. Κ. 261· - μέλος Ἀριστ. ἤρ. 897· «τὸ Θεοσεβές» = ἡ Θεοσεβεία Πλάτ. ἐπιν. 977· ἐπὶρ. Θεοσεβῶς Ξεν. Κύρ. 8, 3, 58.

Θεο-σεβητέον, β. ἐπὶθ. δεῖ σεβέσθαι τὸν θεὸν Κλ. Ἀλ. στρ. 77, 11.

Θεοσεβέας· ἀνθρ. ὅν. Φωτ.

Θεοσεβῶς· ὡς Θεοσεβής.

Θεο-σεπτος, 2 (θεός, ἔπος) 1 ὅστις τιμᾶται σέβεται ὡς θεός, ἡ πρέπει νὰ τιμᾶται, ἀδύ-ται ὡς θεός Ἀρ. στ. νεφ. 292· 2 ὅστις σέβ-ται, τιμᾶ τοὺς θεοὺς Μανέθ. 4, 427.

Θεο-σέπτωρ, ὁρος, ὁ Θεοσεβής Εὐρ. Ἰππ. 1361. Θεοσ-εχθρία, ἡ· τὸ νὰ μισῇ κατατρονῇ

τις τοὺς θεοὺς, ἀσέβεια Ἀριστ. σφ. 418.

Θεο-σημεῖν, ἡ· τὸ θεῖον σημειῖν, τέρας, μτγν.

Θεο-σημεῖον, καὶ Θεόσημον, τὸ ἡ Θεοση-μεῖα, μτγν.

Θεο-σκίος· ὁ ἔχων θείαν σκιάν Δαμ. εἰκ. 7, 10.

Θεο-σκονεῖν· τιμᾶ τοὺς θεοὺς Ἰουγ.

Θεο-σοφία, ἡ ἡ θεία σοφία, τὸ γινώσκων ἐντελὴς τὰ θεῖα πράγμ. = Θεολογία Δ. Ἀρεστ.

Θεο-σοφός, 2 ὁ γινώσκων τὰ θεῖα πρά-γματα, ὁ ἔχων θείαν σοφίαν, ἐκκλ.

Θεο-σπορός, 2 ὁ ὑπὸ Θεοῦ σπαρεῖς, ποιη-τής Εὐρ. π. Εὐστ. 656, 8.

Θεός-στυος, (στυόν) 2 ὁ ὀρθός· - χειρὶν Αἰσχ. Πρ. 643, κ. Θεόστυος, 116, 596, ὡς. Νόν.

Θεο-στεπτός, 2 ὁ πρὸ Θεοῦ στεφθεῖς, μτγν.

Θεο-στεφής, 2 Θεόστεπτος· ἰώσ.

Θεο-στηρικτός, 2 ὁ ἐπὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ στηρίζομενος· - σκηπτρα Ἀνθ. 15, 15.

Θεο-στιδής, 2 τῶπος, ὃν ἐπάτησεν ὁ θεός· Ἐτ. Μ. 446, 51.

Θεο-στοργός, 2 ἀγαπῶν τὸν θεὸν Νον.

Θεο-στυγής, 2 α) ὅστις μισεῖται ὑπὸ Θεοῦ· - ὅθρ Εὐρ. Κόκλ. 598· β) ὁ θεὸν μισῶν Ν. Δ.

Θεο-στυγής· τῷ προηγ. Αἰσχ. Χο. 633.

Θεο-στυγία, ἡ· τὸ μισεῖν τὸν θεόν, ἐσχατὴ ἀσέβεια.

Θεο-σύλγος, ὁ· ὅστις συλᾷ, ἀρπάζει τὰ τὰ θεοῦ, τοῦ νεοῦ, συνηθέστ. ἱερὸσυλος Σουίδ.

Αἰλ. ἰ. Π. 5, 16.

Θεο-συλία, ἡ· τὸ συλᾶν τὰ τοῦ Θεοῦ, ἱε-ρατυλία Αἰλ. ἰ. Π. 6, 8.

Θεο-σύλ-λεκτός, 2 ὑπὸ Θεοῦ συλλεγείς, ἐκκλ.

Θεο-σύλος, 2 Θεοσύλης Φίλων.

Θεο-σύμ-φυτος, 2 ὁ θεῷ σύμφυτος, ἡνω-μένος· «θεοσυμύτοις εὐαγγελισταῖς», ἐκκλ.

Θεο-σύνακτος, 2 ὅστις συνάγει, συνδίδει μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἐκκλ.

Θεο-σύν-δετος, 2 ὑπὸ Θεοῦ συνδεθείς Ἱερουκλ.

Θεο-σύν-στατος, 2 ὅστις συνίσταται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἡ συνίστησι τῷ Θεῷ Χρυσ. τ. 6, 600.

Θεο-σφαγία, ἡ· ἡ τοῦ Θεοῦ σφαγὴ, ὁ θάνα-τος αὐτοῦ ἰ. Χρυσ. τ. 6, 908.

Θεο-σφράγιστος, 2 ὑπὸ Θεοῦ σφραγισμέ-νος, μτγν.

Θεο-σπαστος, 2 ὑπὸ Θεοῦ σπασθείς, ἰδ. ἐπὶ πόλεων, ἐκκλ.

Θεο-ταυρος, ὁ· ἐπὶθ. τοῦ Διός εἰς ταῦρον μεταμορφωθέντος Μουσ. 2, 131.

Θεο-τείχης, 2 πόλις μετ' εἰρηκτισθέντ' ὑπὸ τῶν θεῶν· - Τροία Ἀνθ. παρ. 214.

Θεο-τεκνος· ἀνθρ. ὅν. μτγν.

Θεο-τελής, 2. θεοθεν καμωμένος τέλειος· «θεοτελής φύσις» = οἱ ἄγγελοι οἱ τὰ θεία τελοῦντες Φωτ. λεξ. 84, 8.
 Θεο-τελής, ους· ἄνδρ. ὄν. ἐπίγρ.
 Θεο-τέραςτος, 2. «πλάνα» αἱ πλάναι, αἰτι-
 νες ὑπὸ θεοῦ τεραστίως καὶ θαυμασίως πέμ-
 πονται Δημ. Φαλ. 91, ἀλλ. γρ. θεοπέρατοι.
 Θεο-τερπής, 2. ὁ τέρπων τὸν θεόν, εὐαρε-
 στῶν αὐτῶν· βιωτὴ Ἀνθ. 9, 197.
 Θεό-τευχος, 2. ὑπὸ θεοῦ ποιηθεὶς, θεοκα-
 τασκευαστος Σιμμ. ἐν Ἀνθ. 15, 22.
 Θεο-τευχής, 2. θεότευκτος Γρ. Ναζ.
 Θεότης, ητος, ἡ· ἡ οὐσία, φύσις, τὸ εἶναι
 τοῦ θεοῦ Δουκ. Ἰκ. 9. Πλούτ. καὶ ἐκκλ.
 Θεοτίμη· γυν. ὄν. ἐπίγρ.
 Θεο-τίμητος, 2. ἀξίας τῇ τιμῇ, ἡ τιμη-
 οὐς ὑπὸ θεοῦ Δισχ. Ἀγ. 1348 καὶ μτγν.
 Θεό-τιμος, 2. τῷ προση. Πινδ. Ἰ. 5, 41.
 Θεο-τόμιον· ὄνομα· εἰς τὴν Θεοτόκον, ἐκκλ.
 Θεο-τοκίτης· μοναχὸς τῆς οὕτω καλού-
 μινος· ἐκ τῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου Ν. Χων.
 παρῶρ. 259.
 Θεο-τόκος, ἡ· ἡ τὸν Θεὸν τεκοῦσα Μαρία.
 Θεότοκος, 2. ὑπὸ θεοῦ γεννηθεὶς, ἐκκλ.
 Θεό-τρεπτος, 2. ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τραπεύς,
 μετατραπεύς, μεταμωρῶνθεὶς Αἰσχ. Περ. 871.
 Θεο-τρεφής, 2. ὅστις τρέφει τοὺς θεούς·
 μαζαί Νον. Δ. 9, 101· ἀμθροσίη Πτολ. 2
 (1, 577), ἐνθα ἡ ὁρὴ γραφὴ εἶνε θεοτροφίης.
 Θεό-τροπος, 2. «ζήλος» δι' αὐτὴν δόμιος
 γίνεται τῷ θεῷ Ἡλιδ.
 Θεο-τυπία, ἡ· ὁμοιότης μὲν τὸν θεόν Δ. Ἀρεοπ.
 Θεό-τυπος, 2. ὁ κατ' εἰκόνα θεοῦ ποιηθεὶς,
 μτγν. ἐπὶ δὲ θεοτύπως.
 Θεού-δεια, ἡ· φύδος θεοῦ, εὐσέβεια Ἀπολ.
 Ἰ. 3, 586.
 Θεου-δής, 2 (ὅχι θεοσδής, ὅ κατ' ἀναλογίαν
 ὅς ἔστι θεώδης, ἀλλ' ἐκ τοῦ θεοῦ x. θεός ἀντὶ
 ἀνδρείης) ὅστις ποιεῖται τὸν θεόν, εὐσεβής·
 νόμος, θυμός· Ὁδ. ζ, 124, τ, 364· «βασί-
 λει· θεοσδής ἀνάσσειν», τ, 109· παρὰ μτγν.
 π. ἐν γέν. = θεός.
 Θεου-δόχος, 2. θεοδόχος, θεοδέμων Νον.
 Θεο-υπ-α(ν)ετος, 2. θεοπαύετος, ἐπαινε-
 τὸς τῷ θεῷ Μεθοδ. 421.
 Θεο-υπόλις, ἡ· αἱ μέγιστοι τῆς Ἑω πόλις,
 ἡτις ἐξ Ἀντιοχείας ἀνωμάσθη οὕτως ὑπὸ
 τοῦ Ἰουστινιανοῦ Στ. Βυζ.
 Θεο-υπό-στατος, 2. ὁ θεῖαν ὑπόστασιν
 ἔχων· α-ἡ τοῦ Χριστοῦ σάρκωσις Ἰ. Δαμ.
 2, 842.
 Θεο-υργία, ἡ· ἔργον θεοῦ, θεία πράξις,
 θαῦμα, ἐκκλ. ἐπὶ δὲ μαγεία, μτγν.
 Θεο-υργίασμα, τό· ἔργον μαγικόν, μαγεία
 Φωτ. βιβλ. 339, 11.
 Θεο-υργικός, 3. ὁ ποιῶν τι θεῖον, ἅγιον,
 μακάριον, ἐκκλ. ὅστις εἶνε ἐμπειρος τῆς μαγι-
 κῆς, μαγικός, μτγν. ἐπὶρ. θεουργικός.
 Θεο-υργός, 2. ὁ ἐκτελῶν θεία ἔργα, πρά-
 ξεις, ὁ ἐπιτελῶν θυσίας, μτγν.
 Θεο-ύφαντος, 2. ὑπὸ θεοῦ ὑφαμένος, μτγν.
 Θεο-φάνεια, ἡ· ἐμφάνσις θεοῦ, ἐκκλ. ἐκ
 τοῦ Θεοφανῆς, ἰδ. ἡ φανέρωσις ἐν τῷ κόσμῳ
 τοῦ Χριστοῦ.

Θεοφάνεια, ἡ Θεοφάνια, τά· α) ἐορτὴ ἐν
 Δελφοῖς, ἐν ἣ ἐδείκνυντο εἰς τὸν λαόν, πα-
 σαι αἱ τῶν θεῶν εἰκόνες Ἦρ. 1, 51, Πολυδ.
 1, 34· β) ἐορτὴ εἰς τιμὴν τῆς ἐμφανίσεως τοῦ
 σωτῆρος, ἡτις κατ' ἀρχαίς ἦτο ἡ τῆς Χριστοῦ
 γεννήσεως· διότι ἐφανῆ ἐν σαρκὶ ὁ θεός εἰς
 τὸν κόσμον, νῦν δὲ ἡ ἐορτὴ τοῦ βαπτίσμα-
 τος τοῦ Χριστοῦ, τὰ Φώτα.
 Θεο-φανής, 2. ὁ ὑπὸ θεοῦ φανερωθεὶς, δει-
 χθείς, γνωστός γενόμενος· ἐπὶρ. -νός, ἐκκλ.
 Θεοφάνης, ους· ἄνδρ. ὄν. Σουλδ.
 Θεο-φάντης, ὁ· ἱεροφάντης, ἐπίγρ.
 Θεο-φαντορία, ἡ· θεία φανέρωσις Μ. Συγγαλ.
 Θεό-φαντος, 2. ὁ ὑπὸ θεοῦ φανερωθεὶς Μη-
 τρώδ. ἐν Πλούτ. ἡθ. 1117.
 Θεο-φάντωρ, ορος, ὁ· ἱεροφάντωρ, θεολό-
 γος Ἰουχ.
 Θεοφανώ, ος, ἡ· γυν. ὄν. Α. Δισκ.
 Θεο-φατίζω· μαντεύομαι Ἰουχ. ἐκ τοῦ
 θεόφατος = θέσφατος, αὐτ.
 Θεό-φατος, 2. ὑπὸ θεοῦ λεχθείς· «θεόφατα»
 ἐκ θεοῦ σημεινόμενα Ἰουχ. = θέσφατα.
 Θεο-φεγγής, 2. ὁ ἔχων θεῖον φέγγος, λάμ-
 ψιν θεῖαν, ἐκκλ.
 Θεό-φημος, 3. ὁ θεία ὁμιλῶν, ἐκφράζων
 τὴν θεῖαν βούλησιν Μανέθ. 1, 293.
 Θεο-φήτης· ὑποφήτης Εὐσεβ. εὐαγγ. πρ 5, 7.
 Θεό-φθεγκτος, 2. ὑπὸ θεοῦ λατόμενος Εὐστ.
 Θεό-φθαγγος, 2. θεόφθαγκτος, μτγν.
 Θεοφίλα· γυν. ὄν. αἰτ. Θεοφίλη Εὐστ.
 Θεο-φίλεια, ἡ· ἡ ἀγάπη τοῦ θεοῦ, μτγν.
 Θεο-φιλής, 2. ὑπὸ θεοῦ ἀγαπώμενος· «χώρα
 θεοφιλεστάτη» Αἰσχ. Εὐμ. 809· πόλις Πινδ.
 Ἰ. 5, 62· ἐορτὴ Ἀριστ. βατρ. 443, κ. κ.
 καζ. Πλάτ. Μενέξ. 166· «μοῖρα» εὐτυχῆς Ξεν.
 ἀπολ. 32· ἐπὶρ. «θεοφιλὸς ἔχων» Ἰσοκ. 4, 29.
 Θεο-φίλητος, 2, κ. 3. ὑπὸ θεοῦ ἀγαπώμι-
 νος· «θεοφιλέσταν γυναῖκα» Φίντιος ἐν Στοβ.
 ἀνθ. 74, 61.
 Θεο-φίλια, ἡ· ἡ ἀγάπη, εὐνοία τῶν θεῶν,
 τὸ νῆ ἔχῃ τις τὴν ἀγάπην τῶν θεῶν Σχολ.
 Σοφ. Οἶ. τ. 40.
 Θεοφίλιον, τό· φάρμακον ὑπὸ Θεοφίλου ἐν-
 ρεθὲν Ἀλ. Τραλ. 2, 131.
 Θεο-φίλις, ἰδως, κ. Θεοφιλῆς· γυν. ὄν. Ἀνθ.
 Θεοφιλίσκος· ἄνδρ. ὄν. Ἰωσ. γεν. 52.
 Θεόφιλος, ὁ· 1) ἄρχων τις ἐπὶν· Ὁκ. 108,
 1 Διόδ. 2) ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας Ἀθην.
 Θεό-φιλος, 2. θεοφιλής Εὐστ.
 Θεο-φιλότης, ητος, ἡ· θεοφιλία Μενανδ.
 ῥήτ. 9, 199.
 Θεοφύδιος· ἄνδρ. ὄν. Φωτ.
 Θεό-φρους· θεοσεβής Ἰουχ. ἐκκλ.
 Θεόφροδος· ἄνδρ. ὄν. Ἰωσ. γεν. 24 κ. 25.
 Θεό-φροτος, 2. ὁ περιπατῶν θεῖα, ὁ οὐκ ἐμ-
 νήθωκόμενος· Κατάνορθ 9. «Τριπύδ. 374.
 Θεο-φορέω· 1) φέρω ἐν ἐμμαντῇ τὸν θεόν
 κλ. Ἀλ. Παθ. σύρομαι, φέρομαι ὑπὸ θεοῦ
 50. ἐνθουσιάζομαι 2. Ἐμπ. πρ. πυρ. 1, 101·
 2) ὡς θεὸν θεωρῶ· πῶρ 2. Ἐμπ. πρ. φως. 1, 32.
 Θεο-φόρησις, ἡ θεία ἐμπνευσις, ἐνθουσιασ-
 μὸς Δ. Ἀλ. 2, 19.
 Θεο-φόρητος, 2. α) ὑπὸ θεοῦ ἐμπνευσμένος,
 ἐνθουσιασμένος Δισχ. Ἀγ. 1140, Πλάου. ἡθ.

54* Ἐπίρ. Θεοφορήτοις, ἡθ. 45* 6) ὅστις βα-
σταζει, φέρει θεὸν Λουκ. 9, 38.
Θεο-φορία, ἡ Θεοφύρησις, πλ. Στραβ. 557*
ἔδε Θεοφορίη.
Θεο-φύρος, 2* ὁ φέρων θεὸν Λισχ. ἐν Πα-
λυδ. 10, 22* - ὀνόματα = τὰ ἐκ θεῶν ὀ-
νομάτων παραχθέντα Ἀθην. 10, 448* - ἀλλὰ
θεόφορος εἶνε ὁ ὑπὸ θεοῦ πεμφθεὶς, ὁ θεὸς ἐ-
πιπνέουσι ἀγόμενος = θεόληπτος, ἐνθεος* - οὕτως
Λισχ. Ἀγ. 1150.
Θεο-φράδης, 2* ὑπὸ θεοῦ λεγθεὶς - μῦθος
Νόν. Ἰ. 12, 177* ὁ θεὸς ὁμιλῶν Ὀρφ. ἐν
Τίτ. 12, 151.
Θεο-φραδία, ἡ θεία ἔκφρασις, λόγος, γνώ-
μη, λέξις Πισχ.
Θεο-φράδμων, ὄνος, 2* θεὸς ὁμιλῶν, Θεο-
φραδῆς Φίλων.
Θεόφραστος, ὁ 1) ἐξ Ἑρεσού, μαθητὴς Ἀ-
ριστοτέλους* τῶν συγγραμμάτων τούτου σώ-
ζονται ἀποσπάσματα 2) ὁ χημικὸς Φαβρ.
βιβλ. 3) Ἀθηναῖος Ἀριστ. Θεόφραστος, ὄμω.
Γρ. Κορ. 358.
Θεοφρώνιος* ἄνδρ. ὄν. μτγν.
Θεο-φρώνως, ἐπίρ. θεὸς φρονήσκει, θεῶν πνεύ-
ματι, ἐκκλ.
Θεο-φροσύνη, ἡ ἡ περὶ τὸ θεῖον διατριβή
καὶ οὐ μαντεία Πισχ.
Θεο-φρορήτορας, 2* ὑπὸ θεοῦ φρουρούμενος,
φυλαττόμενος, ἐκκλ.
Θεό-φρων, ὄνος, 2* ὁ ἔχων θεῖαν φρόνησιν*
- κοῦρος Πινδ. Ὀ. 6, 41.
Θεο-φύλακτος, 2* α) ὑπὸ θεοῦ φυλαττόμε-
νος, μτγν. 6) συγγραφεὺς τοῦ 7 μ. Χ. αἰῶνος.
Θεο-φύλαξ, ἄκος, ὁ ὁ φύλαξ τοῦ θεοῦ Σχολ.
Πινδ. Ν. 3, 119.
Θεο-φύτατος, 2, κ. θεόφυτος* ὁ ὑπὸ θεοῦ
φυτευθεὶς, μτγν. ἰδ. ἐκκλ.
Θεοφών, ὄντος* ἄνδρ. ὄν. Ἰσακ.
Θεο-φωνέω* μαντεύω, προφητεύω Ἡλιοδ.
Θεο-χάριτος, 2* ὑπὸ θεοῦ κεχαρισμένος,
τυπωμένος, γεγραμμένος, μτγν.
Θεο-χαρίτης* ἄνδρ. ὄν. Ν. Δαμ.
Θεό-χαρις, ὁ τῷ θεῷ κεχαρισμένος, γλωσ.
Θεο-χαρίτωτος, 2* τῷ θεῷ κεχαρισμένος,
εὐάρεστος, ἐκκλ.
Θεο-χολωσία, ἡ ὁργὴ τοῦ θεοῦ, τὸ μί-
σος, μτγν. καταβαί, πλ. Σχολ. Ὀδ. 6, 232.
Θεο-χολωσύνη, ἡ ἡ θεία ὁργή, ὁ θυμὸς
Σχολ. Λουκ. Δεφ. 10.
Θεο-χολωτέομαι* εἶμαι ἐν τῇ ὁργῇ τοῦ
θεοῦ, μισητός αὐτῷ, μτγν.
Θεο-χόλωτος, 2* ὁ ἔχων τὴν ὁργήν, τὸ
μῖσος τοῦ θεοῦ Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 8, 14.
Θεο-χρημάτιστος, 2* ὁ θεῖος χρησμός·
ἐκφῶν Ἄνδρ. Κρητ. σ. 146.
Θεό-χρηστος, 2* ὑπὸ θεοῦ χρησθεὶς, ἀγ-
γελθεὶς, μνηστὴς Φιλ. τ. 2, σ. 577.
Θεό-χριστος, 2* ὑπὸ θεοῦ κεχρισμένος Δ. Ἀρεοπ.
Θεο-χώρητος, 2* ὁ χωρὼν, περιλαμβανών
τὸν θεόν* - σκηνή, σκεῦος, ἐκκλ.
Θεο-ψάλτης, ὁ ὁ θεὸς ψάλλῃς Εὐσε.
Θεόω, μελ. ὡσώ* θεοποιῶ, κάμνω τινὰ θεὸν
Καλλ. ὤμν. Ἀρε. 159* κατὰ Β. Ἀν. 99 π.
Ἀραρότι = θεῖω, θειάζω.

Θεράπεινα* ὀηλ. τοῦ θεράπην, ὁπρῆρτις
Ἀνδοκ. 1, 64, Σεν. Κύρ. 6, 4, 11.
Θεραπαινίς, ἴδος, ἡ θεράπεινα Πλάτ. νόμ.
7, 808.
Θεραπαινίδιον, τὰ ὄνομα τοῦ προη-
πλουτ. Ἀντ. 29.
Θεραπεία, ἡ 1) ὁπρῆρσις, θούλεισις, ἡ
δὲ σεβασμός πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς ἀν-
τέρους* ὁ θεραπεία τοῦ τε κοινοῦ αὐτῶν καὶ
τῶν αἰε προσεστώτων* Θουκ. 3, 11* «γονεῖν
θεραπείαι καὶ τιμαὶ» Πλάτ. νόμ. 10, 816*
θεῶν = λατρεία τῶν θεῶν, Εὐδόκ. 13* «ἀγνοῖα»
τιδὲς = τοῦ Ἀγνείως Ἀπόλλωνος, Ἰων 187,
Ἰσοκ. 2, 28* «ἡ περὶ τοὺς θεοὺς θερ.», μετὰ
τοῦ εὐσθεῖας, 11, 24* «ἄλλαι θεῶν π.
καὶ δαιμόνων καὶ ἡρώων θεραπείαι» Πλάτ.
πολ. 4, 427* «πᾶσαν θεραπείαν ὡς ἰσθῆος
θεραπευόμενος», Παῖρ. 255* «θεραπείαν θε-
ραπεύεσθαι» Ἀντιφ. 4, 6, 4* «αὐτὸν ἰθερά-
πειον πάσῃ θεραπείᾳ» Σεν. Ἐλ. 2, 3, 11*
«ἐν θεραπείᾳ ἔχειν» = περιποιεῖσθαι τινὰ,
δεικνύνειν σεβασμόν, εὐαρεστεῖν αὐτῷ Θουκ.
1, 55* «θεραπείαις προσαγαγέσθαι» Ἰσοκ. 3,
22* ἐν γέν. ὁπρῆρσις Εὐρ. Ἰ. Τ. 314* ἰδ.
ἀρρώστου περιποίησις, νοσοκομία* «-τῶν κατὰ
μνόντων» Πλάτ. Πρωτ. 345* «τὰς ὑπὸ τῶν
ἱατρῶν θεραπείας, τὰς διὰ καύσεων γενομέ-
νας», 354* «τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων
πολλὰ θεραπείαι τοῖς ἱατροῖς εὐρήνται» Ἰ-
σοκ. 8, 39* «θεραπείαν προσάγειν» Πολύδ.
15, 25, 6* ἐν γέν. ἐπιμέλεια, περιποίησις*
σώματος Πλάτ. Γοργ. 464* «ὅση περὶ τῷ
θνητὸν πᾶν σῶμα θερ.», σοφ. 219* καὶ ἐπὶ
ζῴων, «ἡ ἱππικὴ ἔκπαινον θερ.», Εὐδόκ. 13*
ἐπὶ φυτῶν* «-τῶν ἐκ γῆς καρπῶν», Θεαιτ.
149* «-τῶν ποπᾶνων καὶ ἐψημάτων», πολ.
4, 455* ἐν δὲ* «-τῆς ψυχῆς», Λαχ. 185* «ἐν
ἐσθῆτι καὶ θεραπεία οὐ τῇ τυχοῦσῃ» = κάμω
Σεν. Ἀπομν. 3, 11, 4* 2) περιλῆπτ. αἱ θε-
ραπείαις, ἀκόλουθοι* «θεραπείῃ δὲ σὺν ὅπ-
σῃν ἔπεται πολλή» Ἡρ. 1, 199* «σὺν ἱππικῇ
θεραπείᾳ» Σεν. Κύρ. 4, 6, 1* «ὁ ἐπὶ τῆς θε-
ραπείας» = ὁ ἀρχηγὸς τῆς σωματοφυλακῆς
Πολύδ. 4, 87, 5.
Θεράπεισμα, τὸ ὁπρῆρσις, περιποίησις τοῦ
σώματος Πλάτ. Γοργ. 524* «ἐνικᾶ, νόμ. 4,
718* ἴσως Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 10* ἐνδείξεις σω-
δασμοῦ Πλούτ. πρὸς Κολ. 17.
Θεραπευσία, ἡ ἱκετεία Πισχ.
Θεραπευσίμος, 2* ἱσμίασις, δυνάμενος, ἢ
θεραπεύσιμος.
Θεραπευτέον, ῥ. ἐπιθ. δεῖ θεραπεύειν Σεν.
ἀπομν. 2, 1, 28.
Θεραπευτήρ, ἦρος, ὁ θεραπευτής.
Θεραπευτήριος, 3* ὁ ἐπιφύρων θεραπείαν
Ἀν. Κομν. sanatorius* τὸ οὐδ. θεραπευτή-
ριον οὐσ. = θεραπεία Νικ. Χων.
Θεραπευτήριος, ὁ ὁ θεραπεύων, δικηνοῦν, ὁ
πληρετὴν* «οἱ ἀμφὶ τὸν ἀπῆκον θεραπευταί»
Σεν. Κύρ. 1, 3, 7* «οἱ περὶ τὸ ἐκπαιτὸν σῶμα
θεραπευτήρες», 7, 5, 65* κ. ἐν γέν. οἱ θερά-
ποντες, ἀκόλουθοι Πλούτ. Λυκ. 11* ὁ περι-
ποιούμενος τοὺς ἀσθενεῖς, νοσοκόμος, ὁ θε-
ραπείων τὸ σῶμα* «ὁ σώματος» Πλάτ. Γοργ.

517· - τῶν καρινόντων· πολ. 1, 341· «-θεῶν καὶ γένους καὶ πόλεως»· ὁ τιμῶν, σεδῶμενος ταῦτα, νόμ. 5, 740· «ὅσοι Ἀρεῖς θεραπεύται», Φαῖδρ. 252· οἱ μαναχοὶ καὶ ἀσκηταί, ἐκκλ. Θεραπευτικὸς, 3· ὁ ὑπηρετῶν, δουλεύων, περιποιούμενος· ἡ θεραπευτικὴ = ἡ θεραπεία, περιποιήσις Πλάτ. πολιτ. 275· ἰδ. ἐπὶ ἱατρῶν, ἡ περιποιήσις τῶν ἀσθενῶν· ἀλλὰ ἔτις θ· = δεομένη θεραπεία· Ἀριστοτ. πολ. 7, 16· ὁ ἐπιτήδεος, πρόθυμος εἰς τὸ ὑπηρετεῖν, θεραπεύειν· πολλοὶ ἔτι εὐταχτοίτεροι καὶ θεραπευτικώτεροι ἔσονται· Ξεν. Ἑλ. 3, 1, 28· -θεῶν Πλάτ. ὅρ. 412· - τὸν δυνάτα Πλουτ. Μαρ. 2· ἐπὶ τῶν πειθηνίων, αὐλικῶν· ἐπὶρ. εὐπειθῶς, ὑπηρετικῶς· γράφειν Πλουτ. Ἀραξ. 4. Θεραπευτρίξ, ἰδοὺς· θηλ. τοῦ θεραπευτῆς, Φίλων. ἔτι καὶ θεραπευτῆς καὶ θεραπεύτρια· Θεραπεύω· εἰμαι θεράπων, ὑπηρετῶ, δουλεύω, ἀπαξ· Ὁμ. «οὐδεν· ἄρ' οὐχ ὦ πατρί χαρίζομενος θεράπευν»· Ὀδ. ν. 265· πρόσθ. θεράπων· οὕτω δὲ καὶ κατὰ μ. μελ. Ὁμ. ὅμν. Ἀπολ. 390· ἰδ. 1) δουλεύω ὡς ὑποχέτιρος· ἔτι τινα ἀνώτερόν μου, ἐπομ. τιμῶ, σέδομαι αὐτόν, δεικνύω πρὸς αὐτόν σεβασμόν διὰ τῆς θεραπείας μου, ἰδ. τιμῶ τοὺς θεοὺς· ἀθανάτους· Ἡσ. ἔρ. 137· Ἀδιανόσον Εὐρ. Βαχχ. 82· οὕτω· θεοῦ, τὸ θεῖον Πλάτ. νόμ. 6, 776, Τιμ. 90· «θεραπεύοντες καὶ ἀγγελοῦντες ὁδομεν»· Ἀπολ. 6, 51· - τοὺς ναοὺς Εὐρ· Ἰων 111· «ὡς δαιμόνων, οὕτω θεραπεύομεν τε καὶ προσκυνήσομεν αὐτῶν τὰς θήκας»· Πλάτ. πολ. 5, 469· - τοὺς γονεῖς· «- τοὺς γονεῖς κατέρας τε καὶ μητέρας», 5, 467· «θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν παίδων»· Ἀπολ. 19, 37· - τοὺς βόσκοντας Εὐρ. Ἰων 183· - τοὺς ναοὺς = φροντίζειν περὶ τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ναοῦ, 111· - τὸν κύριον· «οἱ δοῦλοι τοὺς δεσπότης θεραπεύουσιν»· Πλάτ. Εὐθύφρ. 13· - ἐν γέν. περιποιεῖσθαι, θεραπεύειν φροντίζειν περὶ τινος, ἐπιμελεῖσθαι τινα, ἰδ. ἀσθεῖν· «ὁ ἱατρός τὰ νοσήματα θεραπεύει καὶ ἐπισκοπεῖ»· Πλάτ. νόμ. 4, 740· «ἵστασι τὰ θεραπευόμενα σώματα», 3, 684· «ἔθνησκαν οἱ μὲν ἀμελεῖα, οἱ δὲ καὶ πάντα θεραπεύομενοι» = ἐπιμελῶς περιποιούμενοι ὑπὸ τῶν ἱατρῶν Θουκ. 2, 51· «τοὺς ὀφθαλμοὺς ο. = ἵστασι»· Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 1, 13· ματρ. ἐπὶ πραγμάτων, βελτιοῦν· «ἐνεκα τοῦ θεραπεύειν τὰ πονούντα μέση τῆς νεῶς»· Δ. Σικ. 4, 41· - ὑποφίαν Πλουτ. Λουκ. 22· «-σώμα καὶ ψυχὴν»· Πλάτ. Γοργ. 513· - τοὺς ἔκπους, 516· «τὴν γῆν = καλλιεργεῖν»· Ξεν. οἰκ. 5, 12· «μὴ τε οἴτου γέσσεσθαι μῆτε τινα ἄλλην θεραπείαν θεραπεύσαι τὸ σῶμα»· Ἀρρ. ἀν. 7, 14· «μύδρους ἀγαθοὺς χαίτην ο. = Ἀρχιστ. ἐν Ἀθην. 3, 101· πνευματικῶς, «ἐλλείπει τὴν ψυχὴν τὴν σαυτοῦ παρέχειν θεραπεύσαι ἀνδρὶ σφιστῇ»· Πλάτ. Πρωτ. 31· - τὴν διάνοιαν, πολ. 3, 3, 403· «μὴ μαθοῦσι μῆδὲ θεραπεύοισιν εἰς ἀρετὴν», Πρωτ. 325· διὰ θεραπείας, ὑπηρετῶν ζῆτῶ νὰ κερδήσῃ τὴν ἀγαθὴν τιμὴν· «τὸ πλήθος τῶν Μυκηναίων τελευταπυκνῶτα» = εἶχε φροντίσει περὶ τοῦ πλήθους, περιποιήθη αὐτὸ Θουκ. 1, 9· «οἱ μὲν ἡμᾶς ἐν τῇ πολέμῳ δεδοῖτες ὑπεράπευν», 3, 12·

- γυναῖκα Ξεν. Κύρ. 5, 1, 17· ἔτι δὲ κολακεῖν Θουκ. 3, 39· «ὅτε. τὰς θύρας τῶν ἀρχόντων» = ἐμφανίζεσθαι εἰς τὰς θύρας κ. τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ προσφέρειν Ξεν. 8, 1, 6· «αὐτὸς βασιλικῶς θ. = Δ. Λαερ. 8, 63· συγὰ ἐπὶ πραγμάτων»· ἱερὰ = ἐπιμελεῖσθαι Θουκ. - ἡ δονῆν Πλάτ. Φαῖδρ. 283· παραδιδόμαι εἰς τὰς ἡδονάς· - τὸ συμφέρον Θουκ. 3, 56· «θεραπεύειν τὴν ἀνοιξιν τῶν πυλῶν» = φροντίζειν περὶ τούτου, 4, 67· «πειρῶ τὸ παρὸν θεραπεύειν»· Σοφ. Φιλ. 449· - καιρὸν = γινώσκων, τηρεῖν τὸν πρόποντα καιρὸν Πολυδ. 11, 5, 2· «τοὺς ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν καιροὺς ἀντὶ τῶν τῆς πατρίδος θεραπεύειν»· Δημ. 18, 307· - μ. ἀπαρ. «θεραπεύοντες τὸ μὴ δορυεῖν» = προσέχοντες, φροντίζοντες ὅπου μὴ δορυεῖται Θουκ. 6, 61· «θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι λιπαρὰν»· Πλουτ. Λυκ. 22. Θεραπείη, ἰων. ἡ θεραπεία. Θεραπήϊς, π. 3· θεραπευτικός· θεραπῆϊα = ἱατρικὰ, χάσις, περιποιήσις· Ἀνθ. 7, 158. Θεραπήϊς, ἰδοὺς, ἡ· θεραπευτικὴ, ματρ. Θεραπίδιον, τό· τὸ ἱατρικὸν Σχολ. Λουκ. Ἀλεξ. 21. Θεραπίς, ἰδοὺς, ἡ· ἡ ὑπηρετρία, θεραπαινίς· - τοῦ ἡττοῦς Πλάτ. Μεν. 244. Θεραπνίδια· εὐρὴ παρὰ Λάκωσι· Ἡσ. Θεράπνη, ἡ· 1) ἡ ὑπηρετρία, πούλη = θεραπαινίς· Ὁμ. ὅμν. Ἀπόλλ. 157· 2) διατριβή, κατοικία Νικ. Ἡερ. 486, Εὐρ. Ἡερ. μ. 370· 3) ὄν. πόλις ἐν Λακωνικῇ, ἣν τινες Σπάρτην φασὶ Στ. Βυζ. Θεράπνη ἐν τῇ Θηβαίων γῇ Στραβ. 9, 400, κατ. Θεραπνατοῦ, Θεραπναί· 4) θυγ. Ἀλέγους Πανσ. Θεράπνια, τό· ὄπακ. τοῦ Θεράπνη, δουλιδίων· Ἡσ. Θεραπνίς, ἰδοὺς, ἡ· θεραπαινίς· Ἀντιπ. Θεσσ. 76 (9, 603), Θεραπνόντιον, τό· ὄπακ. τοῦ Θεράπνη Δ. Λαερ. 4, 59· περιφρονεῖ. ἐν Πολυδ. 3, 74 ἔξ· ἡ περίδου. Θεραποντίς, ἰδοὺς, ἡ· δουλικὴ, ἀνήκουσα εἰς δούλην, τῆς δούλης· - φερνὴ Ἀισχ. ἰκ. 957. Θεραπουσία, ἡ· οἱ θεράποντες, οἱ διακονοῦντες, ὑπηρεταί· «τὸ δὲ πλήθος τῶν οἰκετῶν θεραπεία» τὸ γὰρ θεραπουσία βιαιώτερον· Πολυδ. 3, 75. Θεράπων, ὄντος· ὑπηρετῆς, δούλος, οἰκέτης· π. Ὁμ. ἰδ. ἑταίρους ἐν πολέμῳ, σύντροφους, ὁ ἐλευθέρος ἀνὴρ, ὃς μάχεσθαι παρὰ τῷ ἄλλῳ, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς ἀντιμαχεῖται τὸν Πάτροκλον· Ἰλ. π. 244· ὁ Μηριόνης εἶνε θεράπων τοῦ Ἰδομενεῖος, ψ. 113· καὶ πάντες οἱ Ἕλληγες ἀρχηγοὶ καλοῦνται θεράποντες τοῦ Ἀγαμέμνονος, τ. 143· ἄλλως δὲ π. Ὁμ. ἀνομαζέσθαι οὕτως ὁ ἡνίοχος, π. χ. Ἰλ. 9, 113· «ἡνίοχος θεράπων», ν. 386, ὅστις καθάπερ ὁ κηρύς, Ὁδ. σ. 424, ὅν ἐντε ἐκ τῶν κοινῶν ὑπηρετῶν γενικώτερ. ἀνομαζόνται οὕτως οἱ οἰκέται καὶ ὑπηρεταί οἴκου τινός· «θεράποντα δαήμενοι δαιτροσυνῶν»· Ὀδ. π. 253, οἵτινες δῆμος δὲν εἶνε δούλοι, ἀλλ' ἐλευθεροὶ, ἐκουσίως εἰς τὴν ἐνείμωτον ὑπηρεσίαν τῶν ἀρχόντων ὑποτασσόμενοι, οἷος ὁ Ἐτωναῖος, Θε-

ράπων τοῦ Μενέλαου, κρῆλον καλεῖται Ὁδ. 8, 22· οὕτως οἱ βασιλεῖς εἰσι θεράποντες τοῦ Διὸς Ὁδ. λ, 255· οἱ ἀνδρεῖοι πολεμισταί, «θεράποντες Ἀρης» Ἠλ. 6, 310· «Μουσῶν θεράποντες» = οἱ ποιηταὶ καὶ αἰδοῖτο Ὀμ. 3 μν. 32, 20· «λωτός, Μουσῶν θερ.» Εὐρ. Ἠλ. 717· καὶ ἐν γέν. ὁ λάτρης, οἷον «Ἀπάλλωνος θεράπων» Πινδ. Ὀ. 3, 17· «τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ Ἑρως» Πλάτ. συμπ. 203· - ἐν γέν. ὀπηρέτης Ἀριστ. πλ. 3, 5, Ξεν. Κυρ. 8, 2, 16· «περὶ τὰ ἐπιτηδεύειν», 8, 5, 6· «ἔνευ θεράποντων αὐτοῦ ἐκωτῶν διακονήσεις» Πλάτ. νόμ. 1, 633· ἐπιθ. «οἶκον ξένους θεράποντας» = χρήσιμον τοῖς ξ. Πινδ. Ὀ. 13, 3.
Θέραψ, ἀπος, ὁ· τῷ προηγ. μόν. πλ. οἱ ἐπαρπες Εὐρ. ἰκ. 762· «βαλχιακὸν θέραπα» Λ. Ταρ. 37 (Πλαν. 306).
Θερεῖα, ἡ, ὅπαικ. ὄρα· ἡ τοῦ θέρου ὄρα, τὸ θέρος· «τὴν θερεῖν πᾶσαν» Ἠρ. 1, 180· «μετάσσης θερεῖας» Δ. Ἀλ. 1, 63· καὶ μόν. θερεῖας = ἐν καιρῷ θέρους Νικ. ἐν Ἀθην. 3, 32, πλ. θερεῖαι Πινδ. Ἰ. 2, 41· κυρ. 0 ηλ. τοῦ θέριος.
Θερεῖ-αυλας, 2· ὁ διατρέδων ἐν θερινῇ κατοικίᾳ Θεογινωστ. 96, 6.
Θερεῖ-δοτος, 2· ὅστις χρησιμεύει τῷ θέρῳ εἰς βασιλὴν Εὐστ. σ. 222.
Θερεῖ-γενεῖς, 2· ὁ τὸ θέρος γεννηθεὶς, ὅ, τι φυτρῶναι, γεννᾶται τὸ θέρος Νικ. 0 ηρ. 601 - ὄρα = θέρος Nov. Δ. 12, 344.
Θερεῖ-λεχέης, 2· τὸ πῦρ κατάλληλος νὰ καθελθῇ τις ἡ πλαγίχῃ τὸ θέρος· πλάτανος Νικ. 0 ηρ. 585, διὰ τὴν σκιάν.
Θερεῖ-νόμος, 2· ὁ τὸ θέρος βύσκειν, τρέφειν - νόμα = θερινὸν χόρτον Δ. Ἀλ. 2, 2, ἀντιθ. χειμερινή.
Θερεῖος, 3, κ. 2· θερινός, καλοκαιρινός, ἀνήκων εἰς τὸ θέρος. π. γ. θέρειον, καρπὸς Ὀρρ. 3 μν. 39, 11· 18· - αὐτός· Ἑμπεδ. ἐν Δ. Λαερ. 8, 59· - ὄρα Διλ. Ἰ. Ζ. 2, 25· ὅδε θερεῖα κ. θερινός· ὁπερθ. θερεῖτατος π. Ἀράτω 149, Νικ. 0 ηρ. 469.
Θερεῖ-πατος, 2· ὁ βραγυεῖς, ποτισθεὶς τὸ θέρος· γόαι Λυκόφρ. περὶ Διγύπτου.
Θερεῖ-τατος· ὅδε θέριος.
Θερεῖω, π. = θέρω Νικ. 0 ηρ. 124, ἐν τῇ μετῇ τοῦ παθ. ἐν.
Θερεῖσιμος, 2· ἀφρώων εἰς θερισμόν· «θερεῖσιμον, θεριστικόν» Πλούτ.
Θερεῖστικός, 3· θεριστικός.
Θερετρον, τό· κατοικία θερινή· «τόπος ἐν διατρέδειν θέρους ἐπιτηδεύειν» Γαλην. ἐξ Ἰπποκρ.
Θερίγανον, συνηρ. θέρηγον, τό· «τὸ ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν παραπλεγμα, τὸ ἐπὶ τῇ ἀσταγῶν παρακομιδῇ γινόμενον» Πουχ.
Θερίδας· ἀνδρ. ὄν. Παισ.
Θερίδδω, δωρ. = θέρζω Ἀριστ. Ἀχ. 911.
Θερίζω 1) κόπτων συνάγω τοὺς καλοκαρινούς καρπούς, καὶ νῦν οὕτω (κατὰ Μοῖρ. Ἑλλην. ἀντί τοῦ ἀμῶν)· «τὰς κριθὰς ἐν τοῖς πεδίοις θερίζον» Ἀριστ. ὄρν. 506· «τῶν θερίζοντων καὶ τῶν τρυγόντων» Πλάτ. Θεαγ.

124· - καρπούς, Φατόρ. 200· ἐν γέν. κόπτω, ἀποκόπτω· «τοὺς μὲν κεφαλὴν καὶ γλωσσά, ἄκραν βίπτει θερίσας» Σοφ. Αλ. 235· - τραχίλους Εὐρ. ἰκ. 738· καὶ ἐν γέν. φονίδω· ἀφανίζω· «τὸν ἀνθρώπου θερίζοντα βροτοὺς ἐν ἄλλοις» Αἰσχ. ἰκ. 629 καὶ μετῇ. π. - τὸ μὲς μεταχειρίζεται Ἀριστ. «καρπὸν ἀγροῦς θερίσασθαι», πλ. 515· 2) διάγω, περνώ τὸ θέρος ἀντιθ. χειμάζω κ. θέρζω Ξεν. ἀν. 3, 5, 15· θερινάτος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Θερινός, 3· ἀνήκων εἰς τὸ θέρος, θέριος· πῦρ Πινδ. Π. 3, 50· - ῥύσον Ἀνακρ. 53, 2· συνηθ. π. λογογραφ. φράσ. - ὄρα Πλάτ. ἐπιν. 987· «ἐν ᾧ τρέπεται θερινός ἥλιος εἰς τὰ χειμερινά», νόμ. 11, 915· «θερινόν τι καὶ λιγυρὸν ὀπηχεῖ τῷ τῶν τεττίγων γορῶν» Φατόρ. 230· - μεσημέρια Ξεν. κυν. 6, 26· ἀνατολή, δυσμή, ἔνθα ὁ ἥλιος τὸ θέρος ἀνατέλλει καὶ Ἀριστ. μετρωρ. 2, 6.
Θέριος, 3· θέριος Διοσκ. δι. γρ.
Θέρισις, ἡ· τὸ θερίζειν, ὁ θερισμός.
Θερισμός, ὁ· θέρισις, τὸ θέρος Πολυδ. 5, 95, 5, ἀττ. ἀμητός.
Θεριστήρ, ἥρος· θεριστής, θερίζων Λυκόφρ. θεριστήριον, τό· ὄργανον, δι' οὗ θερίζουσι τὸ θέρειον, ὄ.
Θεριστής, ὁ· θεριστὴρ Δημ. 18, 51 καὶ μετῇ.
Θεριστικός, 3· θεριστήριος· τὰ θεριστικὰ· ἡ καρπολαγία, θερισμός, ὁ ἀμητός· «ὅσο θεριστικὰ καρποῦνται» Στραβ. 17, 831.
Θεριστός, 3· ὁ θανάμνος, ὁποκιμένος εἰς θερισμόν, messilis, ἐυκαλοθέριτος Διοσκ. 1, 18· Θέριστος, ὁ· ὁ θερισμός καὶ ὁ καιρός τοῦ θερισμοῦ, μετῇ.
Θερίστρια· 0 ηλ. τοῦ θεριστήρ Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 7, 150.
Θερίστριον, τό· τῷ ἐπομ. Σουδ.
Θέριστρον, τό· θερινὸν ἱμάτιον, ἡ λεπτόν τι πέπλον παραπλήσιον κεφαλῇ καλυμμα Θεοκρ. 15, 69, Μοῖρ. 2 (6, 254), «τὰς κόκκους βαρύνετα καὶ ὑγιάνου θερίστρα» πρὸλ. Εὐδουλ. ἐν Σχολ. Ἰλ. π. 231 κ. μετῇ. παρὰ τοῖς Ὁ· = θεριστήριον.
Θερίτης· ἀνδρ. ὄν. ἥτος θερινός, πλάσθην ὑπὸ τοῦ Λουκ. ἀλ. ἰστ. 1, 20.
Θέριτος, ὁ· θέριστος· «ἀμητός καὶ θεριτός οἱ καιροί, ἀμητός δὲ καὶ θέριτος τὰ θερίζομενα καὶ ἀροτριώμενα» Ἰετ. Ἰ. 571.
Θερί-τροποι τροπαί· θεριναὶ τροπαὶ τοῦ ἡλίου Ἰετ. εἰς Ἰ. 596.
Θέρμα, τό· ὄρημ Μεν. ἀνδρ. πρὸλ. Λοδεκ. εἰς Φρόν. 331.
Θερμά, τὰ· τόποι ὀνομασθέντες οὕτως ἐκ τῶν θερμῶν ὕδατων Στ. Βυζ. Θερμά=χωρίον Σικελίας, κατ. Θερμαί, ἐπὶ. Θερμαίται, οἱ π. Διοδ. 20, 56· καὶ Θερμαὶ αἱ ἡμεραίαι ἐν Πολυδ. 1, 24, 4· ὁ αὐτὸς ἀναφέρει Θερμά τῃς Βιθυνίας, Καπποδοκίας, Συρίας μετὰ ἔθνικοῦ Θερμηνός.
Θερμάζω 1) τῷ ἐπομ. -θερμάσαι Νικ. ἀλ. 599. -θερμάσαι Εὐστ. Ὁδ. 276, 19.
Θερμαίνω, μελ. ἀνθ. ζεσταίνω· «εἰσέκε θερμά λουτρὰ ὑπὸ Πλάτωνος Ἰκαμῆδον Θερμῆν» Ἰλ. 5, 6· κ. παθ. Θερμαίνωμαι· «ὕπὸ σφοδρῶ

ἤλασα πολλῆς εἰως θερμαίνοντο » Ὀδ. α, 375, « ἤλιος κύκλος μέσον πόρον δόξαι θερμαίνων φῶγί » Αἰσχ. Περσ. 497, « ἤλιος θερμαίνων γόνυ » Εὐρ. Βαχχ. 678, « εἰς ἐβέρμην » αὐτὸν φράξ σῖνον. » Ἀλκ. 761, τούναντιον τῷ φύγῳ Πλάτ. Φαῖδρ. 268, « θερμαίνεται ὅσαπερ ἂν πρότερον φύγῃται », Τίμ. 82, κ. ἐπὶ οὐ. οἷτινες σχηματίζουσι τὸν ἀφρ. ἐβέρμην » Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 21, « περὶ πυρετοῦ. ἱατρ. — συγγὰ μτρ. « — νύον φιλότῃ » Πινδ. Ὀ. 11, 91, κ. ἰδ. ἐπὶ χαρᾷ, « πολλοὺς ἀνείρων πολλὰ θερμαίνου φρένα » Αἰσχ. Χο. 998, « γὰρ ὅ θερμαίνονμεθα καρδίαν » Εὐρ. Πλ. 402, « ὅστις κενάσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται » Σοφ. Αἶ. 473, ἐπὶ ὀργῇ » « μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγγνα θερμίνης κῆτι » Ἀριστ. βατρ. 844.
 Θερμαῖος, 3, ὁ εἰς τὰ θερμὰ ἀνέκτων « Θερμαῖος » Ἀρτεμῖς » ἡ προστατεῦσασα τὰς θερμὰς πηγὰς Ἀριστοτ. τ. 4, σ. 322.
 Θερμανσίς, ἡ ὥς κ. παρ' ἡμῖν, κοινότη. ζεστασία, ζεστασία Ἱπποκρ.
 Θερμαντήσος, 3, ἔ. ἐπιθ. ὅστις πρέπει, δύναται νὰ θερμανθῇ Ἱπποκρ. σ. 789.
 Θερμαντήρ, ἄρσ., ὁ ὅστις χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ζεσταίνῃ τι, ὡς λέξης ἢ ἄλλο τιούστων ἀγγείων, εἰς ὃ ζεσταίνονμεν νερόν Πολυδ. 6, 89.
 Θερμαντήριον, τό τῷ προηγ. Πολυδ. 10, 66.
 Θερμαντήριος, ὅστις εἶνε κατάλληλος διὰ νὰ θερμάνῃ τι Ἱπποκρ. κ. μτρν.
 Θερμαντικὸς, 4, τὸ ἀνωτ. Πλάτ. Τίμ. — ὕψος Πολυδ. ἡβ. 1109.
 Θερμαντός, 3, ὅστις ἡμπορεῖ νὰ θερμανθῇ Ἀριστοτ. μετὰ τῷ φ. 4, 15.
 Θερμασία, ἡ ζέστη Ἀριστοτ. προδλ. 4, 9, 8, 19, ὅχι ἀττ. λέξ. ἀντὶ θερμότητος.
 Θερμασίμα, ὁ ζέσταμα, πρᾶγμα, ὃ οὐ θερμαίνει τίς τι, ἰδ. ζεστόν καταπλάσμα Ἱπποκρ.
 Θερμασία, ἡ κάμινος Ἀρχαῖ. 97.
 Θερμαστῆσεν, ἐν καμίνῳ Ἦσυχ. ὀρθότ. θερμαστῆσεν ἐκ τοῦ θερμάστρα.
 Θερμάστιον, τὸ θερμάστιον Δίν. τακτ. 18.
 Θερμαστῆς, ὁσος, ὀρθότ. θερμαστῆς, ἡ « ἵνα τὸ ὕδωρ θερμαίνῃται » = θερμαντήρ Πολυδ.
 Θερμαστράκ. θερμάστρα, ἡ κάμινος Ἦσυχ.
 Θερμαστρίς, ὁσος, ἡ 1) πυράστρα, κοιν. τοιμ-πῶτα τῶν χαλκείων καὶ χρυσοῦσων, δι' ἧς πιά-νουναι τὰ πεπυρακτωμένα μέταλλα Ἦσυχ. 2) ἀπὸ τῆς διασταυρώσεως τῶν σκελῶν τῆς λα-εῖδος, ἐλέγετο κατὰ μετωνυμ. καὶ εἰδὸς τι γο-ροῦ θερμαστρίς, εἰς τὸν ὅποιον πηδῶν ὁ γο-ρεῦναι ἵστα ἐπάνω διασταυροῦναι τοὺς πόδας του εἰς τὸν ἀέρα πρὶν πατήσῃ κατὰ γῆς Εὐδοκ.
 « θερμαστρίων λεγόνται οἱ ὀρχοῦμενοι ὅταν εἰς ὕψος ἀναπηδῶσιν πολλὰς παραλλαγὰς τὰς ποσὶ ποιήσαντες πρὸ τοῦ εἰς τὸ ἔδαφος κατενεχθῆναι » Πολυδ. 14, 629.
 Θερμαστρά, ἡ θερμάστρα, θερμάστρα Καλλ. Δηλ. 144.
 Θερμαυστρίξω, ἡ θερμαστρίξω χορεύω τὸν χορὸν θερμαστρίδα Δουκ. ὄργ. 34, Εὐδοκ.
 Θερμερόνομαι, τρωφάω Πολυδ. 6, 185.
 Θερμερόπις, ἑσφ. ἀντὶ θερμότητος.
 Θέρμη, ἡ ζέστη, καύσων Θουκ. 2, 49, πλ.

θέρμαι=ὁ πυρετός, Τίμ. λεξ. προδλ. Δουκ. Ἰνάλ. δι. 11, Ἀρρ. Ἀν. 4, κ. λ. οἱ νωτ. ἀττικαὶ ἔγραφοι θερμα Λουκ. εἰς Φρυν. 331, αἱ θέρ-μαι=τὰ θερμὰ λουτρά Ἰδ. κυρ. ὄν.
 Θέρμη, ἡ πόλ. Θράκης. Ἀπαλλοδόωρος δι Μακεδονίας φησὶ καὶ Θουκυδίδης, κατ. Θερ-μαῖος, ἔστι καὶ Θερμαῖος κύκλος Στ. Βουλ. ἡ μετὰ ταῦτα Θεσσαλονίκη Στρατ.
 Θέρμη γορέω, ὁμιλῶ μὴ θερμότητα, θυμὸν, ὀργὴν Δουκ. Περύγρ. 30.
 Θέρμη λατρός, 2, ὁ εἰς τὸ πῦρ σφουρηλατη-θεὶς Ἱ. Μαλακ. σ. 239, 40.
 Θέρμη μερίαι, αἱ θερμαὶ ἡμέραι τοῦ τί-ρους Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 5, 43.
 Θέρμη ρός, 3, « Κελέθρ, ποτηρίου εἶδος θερ-μηροῦ » Ἦσυχ. κοιν. θερμάριον Εὐχολ. 832, ἰδ. κελέθρ.
 Θέρμης, ὁ θερμὸς πνέων, δηλ. ἀνέμος Ἦσυχ.
 Θέρμησις, ἰδ. Θερμασία.
 Θέρμησις, ἰδ. Θέρμης.
 Θέρμησις, ἰδ. Θέρμης.
 Θέρμινον, 3, ὅτι εἶνε καμινώμενον ἀπὸ θερ-μους, κοιν. λούπινα Δουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 27.
 Θέρμιον, τό ὕψος τοῦ θερμὸς Διοσκ.
 Θέρμιον, ἡ γον. ὄν. Ἀνθ.
 Θέρμιος, ὁ ὕψος Ἀφώνος Παιστ.
 Θέρμιος, 3, ἰδ. Θέρμης — Θερμῖς Ἀρτεμῖς κ. Θερμαῖα.
 Θέρμιςσα, ἡ μία τῶν Λιπαρῶν νήσων Στεφ.
 Θέρμο-δωφής, 2, ὅστις ἐδαπτίσθη, ἐδάφρ, ἐχρωματίσθη θερμός, ἀντὶ τῷ ψυχροδαφῆς Θεόδωρ. π. ὄσμ. 22.
 Θέρμο-δωφής, 2, ὅστις ἀναδύξαι ζεστός — ραῖθρον Πανλ. Σιλ. 74, 33.
 Θέρμο-δωφής, 2, ὅστις εἶνε θερμός, ὅδως εἰς τὰς ἀπορώσεις τοῦ — σπλάγγνον Εὐρ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 119, — πρῶτος Ἀριστ. Ἀχ. 119, — ἀνὴρ Αἰλ. Ἱ. Ζ. 8, 17.
 Θέρμο-δωφής, ἡ τὸ δίδειν, προσφέρειν θερ-μὰ ποτά, ἱατρ.
 Θέρμο-δωφής, προσφέρω, κινῶ ζεστόν νε-ρόν, ποτὸν, μτρν.
 Θέρμο-δωφής, ὁ ὅστις δίδει, προσφέρει ζε-στόν νερόν, ποτὸν, μτρν.
 Θέρμο-δωφής, ἰδ. ὁσος. ὅθλ. τοῦ θερμάδης Ἀνθ. 9, 183.
 Θέρμο-ειδής, 2, ὅμοιος θερμῷ, Ἐτ. Μ.
 Θέρμο-εργός, 2, — ἀνὴρ θερμουργός ἀνὴρ Αἰσχ. Εὐμ. 530.
 Θέρμο-κωλίσις, 2, ὅστις ἔχει θερμὴν κοι-λίαν, στόμαχος Ἱπποκρ.
 Θέρμο-κώμας, ὁ εἶδος ὁσπρίου (ἐκ τοῦ θερμὸς καὶ κώμας) Διφιλ. ἐν Ἀθην. 2, 55.
 Θέρμολαιος, ὁ ὄν. μνηστὴς τῶν Κρητῶν Βοιχ. ἐπιγρ. τ. 2, 401, 209.
 Θέρμο-λουσία, ἡ θερμὸν ζεστόν λούσιον, λουτρόν, ἱατρ. Παντ. προδλ. Β Ἀν. 4 καὶ 401.
 Θέρμο-λουσίω, λούσμαι κάμινω ζεστόν λουτρόν Ἱπποκρ. Ἐρμ. π. ἐν Ἀθην. 1, 18.
 Θέρμο-λούτης, ὁ ὁ κάμινον θερμὰ λου-τρά, μτρν.
 Θέρμο-λουτία, ἡ θερμολούσις Ἱπποκρ.
 Θέρμο-λουτρέω, θερμολούτω Ἀριστοτ. προδλ. 1, 29.

Θερμο-μιγής, 2° ὁ μεμιγμένος, ἀνκατω-
μένος μεζεστόν - ἀήρ Πλουτ. ἀρ. φιλ. 2, 20.
Θερμδ-νους, 2° ὁ ἔχων θερμόν, ὁξύν νοῦν
Δισχ. Ἀγ. 1145.

Θερμ-όπλα, ἡ νόσος τις τῶν ἑκποιν, προ-
ερχομένη ἐκ τῆς θερμότητος εἰς τὰς ὑπλάς,
ἥτοι εἰς τοὺς ὄνυχας αὐτῶν Ἰσχύ.

Θερμ-όπλῳ· πάσῳ εἰς τὰς ὑπλάς Ἰππιατρ.
Θερμ-όπλησις, ἡ· θερμόπλα Ἰππιατρ.

Θερμο-ποιός, 2° ὁ κάμνων τι θερμόν, μτγν.

Θερμο-πότης, ὁ ὁ πίνων θερμόν Ἀθην.

8, 352.

Θερμο-ποτίς, ἰδος· 0ηλ. τοῦ προηγ. Παρ-
φιλ. ἐν Ἀθην. 11, 475· ποτήριον δὲ οὐ πί-
νουσι τὰ θερμὰ ποτῖ, ἡ κελύκη Σχολ. Ἀριστ.

Ἀχ. 643· «τὴν λεγομένην θερμοποτίδα».

Θερμο-πόλαι, αἱ· στενὰ τῆς Οἴτης, ὀνομα-
σθέντα ἐκ τῶν αὐτῶν θερμῶν ὑδάτων Στραβ.
ὁ δὲ τοῦ ἡρώικου θανάτου τοῦ Λεωνίδα
περίφημος καταστάς στενὴς παραθαλάσσιος
χωρὸς ὁ ἐκ Θεσσαλίας εἰς τὴν Ἀνακρίδα ἄ-
γων, αἱ κλεῖς τῆς Ἑλλάδος· λέγεται δὲ καὶ
ἁπλῶς Πύλαι Δημ.

Θερμο-πόλης, ὁ· ὅστις πωλεῖ θερμὰ ποτῖ
ἢ φαγητὰ.

Θερμο-ρρόη, ἡ· ὀχετός, οὗ οὐ ἐκρεῖ τὸ
θερμὸν ὕδωρ, δι' οὗ κινᾷ τις θερμὰ ποτῖ Νι-
κητ. χρον. 5, 7.

Θερμο-ρρύτης, 2° ὁ ῥέων θερμόν ὕδωρ -
ποταμός Νικητ. χρον. σ. 97.

Θέρμος, ὁ· εἶδος καυκλίων, λοῦπινα Θεοφρ.
ῥιζοφρεχέας Ἀμμικαν. 20 (11, 413), lupinus.
Θέρμος, ὁ· πολίχνιον Αἰτωλίας, ὡς Πολύ-
δωρος, κατ. Θέρμος καὶ Θερμικός Στ. Βυζ.

Θερμός, 3° ὅστις εἶνε θερμός, ζεστός, ἀπὸ
τῶν χλιαρῶν λουτρῶν Ἰλ. ξ, 6, Πινδ. Σοφ.

καὶ πεζ. μέχρι τοῦ ζέοντος ὕδατος Ὁδ. τ.

388 καὶ τοῦ βαθυμῆδον εἰς διάπορον ἀνθρώπου
μεταβαλλομένου ξύλου ὀλίγον κατ' ὀλίγον

κατακαίονμένου, ι, 388, ἀντιθ. τῷ ψυχρός,
συνγὰ π. Πλάτ. ὥστ. ἐπὶ ξηρὰς θερμό-

τητος· «ὡ πέτρας γύαλον θερμόν καὶ παγε-
τώδες Σοφ. Φιλ. 1071· «πυρὶ θερμῷ» Ἀντ.

615· «θερμὴν ἀέλιον ἔδραν» Εἰδρ. Ἰλ. 739·
«πνοὺς θερμὰς πνέων», Ἦρ. μ. 1092· «ἐν

τόποις θερμοῖς καὶ πνιγώδεσι» Πλουτ. Ἀλ.

77· ἐπὶ θακρύων Ὁδ. τ. 962· «θακρύων ῥή-
ξασα θερμὰ νάματα» Σοφ. Τρ. 915 κ. μτγν.

ἐπὶ αἵματι· «θερμῷ κοπείσῃς φοινίῳ πρυ-
σφάγματι» Δισχ. Ἀγ. 1251· «θερμὸν αἷμα»

Σοφ. Οἰ. Κ. 623· «τὴν θερμότηταν αἱμάδα
κηκισμένην ἐλκεῖν», Φιλ. 690· «θερμὸς κρου-
νὸς αἵματος νέου» Εἰδρ. Ἰήσ. 970· «στρατὸν

πολλὸν ἐπὶ θερμὸν αὐτοκρατόριον αἵματι»
Πλουτ. Φαβ. 26· μτρ. ὁξύν, ἐμπαθής, ὀργί-
λος, παράφορος, ἀπερίσκεπτος, μετὰ μομφῆς·

«θυνοσθὰς πλοῖον εὐσεβὲς ἀνὴρ ναύτης· θερ-
μοῖς» Δισχ. Ἐπτ. 585· «θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι

καρδίαν ἔχεις» Σοφ. Ἀντ. 88· «ὡ πολλὰ
ἢ καὶ θερμὰ καὶ λύγῃ κακὰ μοιθήσας»,

Τρ. 1035· «θερμὰ ἀτυχήματα» Πλουτ. ἡθ.

798· «ὡ θερμὸν ἔργον κἀνύσιον καὶ παρά-
νομον» Ἀριστ. πλ. 415· «ὄρα τι καὶ νεανι-
κὸν καὶ θερμὸν» Ἀμφ. ἐν Ἀθην. 10, 418·

«ὡ θερμότεραι γυναῖκες» Ἀριστ. Θεσμ. 740·

πρόλ. σφ. 918· καὶ π. πεζ. «θερμότερος ἐπὶ·
χαίρειν» Ἀντιφ. 2, α, 7· κ. ἰδ. μτγν. «Θερ-

μὸν τι διαπραττεσθαι» Σ. Ἐμπ. πρ. πυρ. 81

193· «Αὐτοὶ θερμότεροι φύσει ὄντες» Λουκ.

Νεγρ. ἐπὶ δὲ ναιὸς, πρόσφατος· «τὸ ἐγκλημά-
ζει θερμὸν ἦν», Περσγρ. 15· «οὐχ ἔωλα

κακὰ, ἀλλὰ θερμὰ καὶ πρόσφατα» Πλουτ.

ἡθ. 517· «ἐπὶ ἔρωτος, «πῶτος θερμὸς τινος»
ἔχει με· Φιλοσθ. 2 (5, 115)· τὸ θερμὸν = ἡ

θερμότης Πλάτ. Κρατ. 413· πολλὰ ἐνν ὅ-
σῳρ ἢ ποτόν, τὰ θερμὰ, δηλ. ὕδατα, ἢ·

λουτρά θερμὰ.

Θερμός· ἀνδρ. ὄν. Ἰ. Μαλαχ.

Θερμο-σποδιά, ἡ· ζεστὴ στάκη, χυδῶλη
Δισσχ.

Θερμότης, ἡ· ζέστη Πλάτ. πολ. 1, 335·
μτρ. «ἡ ἐν τῇ λέγειν ὁ.» = ὁξύντης, σφοδρό-

της, παραφορὰ Ἀθην. 1, 1, caliditas, calor.

Θερμο-τραγέω· τρώγων ζεστὰ ἢ θερμὰς
λοῦπινα Λουκ. Λεξγρ. 5.

Θέρμουθις, ἡ· 1) εἶδος ἀσπίδος (ὑφῆος) ὅ-
πως τῇ Ἰσίδι· 2) Αἰγυπτία τις π. Σουίθ.

Θερμοῦθις.

Θερμο-υργέω· θερμῶς, αὐθαδῶς, τολμηρῶς
πράττω, ἐργάζομαι Εἰδρ.

Θερμο-υργία, ἡ· ὀρηκτική, αὐθάδης, τολ-
μηρὰ πράξις Ἀπκ. Μιθρ. 108.

Θερμο-υρόός, 2° ὅστις εἶνε θερμὸς εἰς τὰς
πράξεις τοῦ ζεν. ἀπομν. 1, 3, 9· μετὰ τοῦ

ἀνθρώπου καὶ βίβηκινδονος· πρόλ. Λουκ. Ἰμ.

2· ἴδε Θερμοεργός.

Θερμο-φαγέω· θερματοτραγέω, μτγν.

Θερμο-φάγισ, ἡ· τὸ τρώγειν ζεστὰ φα-
γητὰ, μτγν.

Θερμο-φόρον· λέδης, γλωσσ.

Θερμο-φόρος· θερμαντικός, θερμαντήριος,
ἀγγετον, γλωσσ.

Θερμό-φρων· «δαίμων» δαίμων· Θερμό-
φρων Ἰσίδι, ἴσ. θεοφρων.

Θερμο-χότης, ὁ· ἀγγετον, ἐξ οὗ χύνονται
θερμὰ ποτῖ Ἀνθ. 9, 587, Ictopia.

Θερμῶ· θερμαινών Κρατ. Ἀν. 2, α. 448, π.

Ἀριστ. Λυσ. 1079 εἶνε τεθερμώσθαι δι. γρ.

Θέρμωδρα, τὰ· λιμὴν μιᾶς τῶν ἐν Ἰάδῳ πό-
λεων, κατ. Θερμωδρεὺς Στ. Βυζ.

Θέρμων· ζεσταίνων, κάμνων τι θερμόν· «Θέρ-
μετε ὕδωρ» Ὁδ. 0, 426. Ἀριστ. βατρ. 1339·

παθ. γίνονται θερμῶς· «Θέρμετο ὁ ὕδωρ» Ἰλ.

σ, 318, calidius.

Θερμ-ώδης, 2° χλιαρὸς Ἀρετ.

Θερμῶδων, ὄντος· ποτ. 1) Καππαδοκίας
Ἦρ. 2) Βοιωτίας Ἦρ. Πανστ.

Θερμωλή, ἡ· 1) Θέρμη, ζέστη, θερμότης,
calor· 2) πυρετός π. Ἰωστ. Γρ. Κορ. 569.

Θέρμων, ὄνως, 2· Σπαρτιάτης τις θουα.

Θέρνη, ἡ· πόλ. Ὀφάκης, κατ. Θερναίος Στ. Βυζ.

Θέρνεις, εἶσα, ἐν· Θερνίος Νικ. ἀλ. 583.

Θέρρος, τὸ· καλοκαίρι, ἡ ὥρα τοῦ θέρους Ἰλ.

χ, 151· «χείματος ὁδὸς θέρους» Ὁδ. η, 118·

«οὗτ' ἐν θέρει οὗτ' ἐν ὁπώρῃ», μ, 76, Ἰπσ.

ἔρ. 582· «νόστιον Πινδ. ἀποσπ. - 54· «τοὺς

φύροντας χεῖμα καὶ θέρους βροτοῖς» Δισχ. Ἀγ.

5· «χειμῶνες ἐχωροῦσιν εὐκάρην θέρει»

Σοφ. ΑΥ. 656· ἡ ἔσση τοῦ Θέρους· «ἐν θέ-
ρει», ἀντίθ. τῷ ἐν ψύχει, Φιλ. 18, Θουκ. κ.
ἄλλ. ἐν περ. ἔτι δὲ, Θερσίος· «ὅθεν πάγ-
κλαυτον ἐξῆκα Θέρους» Δισχ. Περ. 808· «τὸ
γυγενὲς ὀράκοντος Θέρους Θέρους» Εὐρ. Βάκχ.
1045· μτφ. «Θέρους τὸ πρῶτον τοῦλων» Καλλ.
Δηλ. 298· «ὅποτε Θέρους μισοῖντο ἐκθερίσαι»
Δημ. 53, 21· «σταχῶν Πλούτ. Φαβ. 2.
Θέρρην, ὁ· ποταμός τις Ἀρκαδ.
Θερσαγόρας· ἀνδρ. ὄν. Λουκ.
Θερσανόρος· 1) υἱὸς Πολυνείκους Πινδ. 2)
Θερσανόριχος, ἐπιγρ. Ὀρχ.
Θερσίλιον, τὸ· βουλευτήριον Ἀρκάδων, ἀπὸ
τοῦ ἀναθίντος Θερσίλου Πανσ. 8, 32, 1.
Θερσίλοχος· 1) Τρώς Ἰλ. 2) Κερκυραῖος,
Ὀλυμπόνιος Πανσ.
Θέρσιος· Θεσσαλὸς Πανσ. ἔτι δὲ καὶ Θερσίος.
Θέρσιππος· ἀνδρ. ὄν. Ἀργ.
Θερσίται, οἱ· λαὸς Ἰσπανίας Στ. Βυζ.
Θερσίτειος, 2· ἀνέμων εἰς τὸν Θερσίτην·
βλέμω, ἐδωλον, μτγν.
Θερσίτης· υἱὸς Ἀγρίου, περιφημος διὰ τὴν
ἀρχιμάν του Ἰλ. Σοφ. Φλ. 442, ἐκ τοῦ
αἰολ. Θέρσος = Θάρσος.
Θέρσις, ἴδου· γυν. ὄν. Ἀνθ.
Θερσί-χθων· ὁ Θερμαίνων καὶ καίων τὴν
γῆν Πανσ.
Θερσίων, ὄνος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Θέρσος, τὸ· ἴδου Θέρσος.
Θέρω, μ. Θερῶ καὶ αἰολ. Θέρω· Θερμαίνω,
ἑσταίνω, μτγν. «δῆξεται Θέρων ἀγαθὴ ἡε-
λίου» Ἀπολ. Ρ. 4, 1312· «Ελκας Νικ. Θηρ.
687· συνθ. μέσ. Θέρομαι, Θέρσσομαι, π. ἀορ.
ἐθέρην, ὅπου. Θερῶ· Θερμαίνωμαι, Θερμῶς,
ἑσταὸς γίνωμαι· «αὐτίκ' ἐπεί καὶ πυρὸς θερῶς,
ἀλέη τε γένηται» Ἰδ. ρ. 23· Θερσόμενος, τ.
507· ἄλλα «πυρὸς δηλοῖα Θέρσεται» = ἀπὸ κα-
τατρεπτικοῦ πυρὸς καίεσθαι, ζ. 331· Θέρου
Ἀριστ. πλ. 953 «ὁ πέτρα Θέρεται», ἐπ.
Ἀνθ. 12, 61· «δισσὸ πυρὶ πάντα Θέροισι»
Ἀντιπ. Σιδ. 31 (Πλιν. 167)· κ. ἐπὶ ἔρω-
τος, «ἀρσενικῶ Θέρεται πυρὶ» Καλλ. 9 (5, 6),
καὶ περ. ἐνίοτε· «ὁπόταν ῥιγῶν Θέρηται καὶ
Θερμαίνόμενος ἐνίοτε ψύχεται» Πλάτ. Φιλ. 46.
Θε, πρῶτ. ἀορ. ὁ. τὸ τίθημι.
Θεσία, ἡ, Θεάγισσι. καν. 105, 12, ἐσχ-
μάτισε διὰ τὸ σύνθετ. δαυνησία·
Θεσίς, εἰς, ἡ· 1) τὸ θέτειν, βάλλειν· ἐπέων,
Πινδ. Ὀ. 3, 8, ἡ τεχνικὴ Θεσίς, κατατάξις
καὶ σύνθεσις τῶν λέξεων ἐν τῇ στιχομυρίᾳ·
«πλίνθων καὶ λίθων» Πλάτ. πολ. 1, 333·
«τοποθέτης, κατατάξις» λεγομένων καὶ
γραφομένων, Θεατ. 206· «μέρην Ἀριστοτ.
1. Ζ. 1, 15· τὸ τίθεναί, διδόναι»· νόμων
Πλάτ. νόμ. 3, 690· ὀνομάτων, Κρατ. 390·
τὸ καταθέτειν τὰ ὄπλα, ἀντίθ. ἀναίρεσις, νόμ.
7, 813· ἀγώνων Δ. Σικ. 4, 53· 2) τὸ ἐνε-
χυράζειν, βάλλειν παρακαταθήκην εἰς ἀσφα-
λείαν· Ἰππου Δυσ. 8, 10· «ὅσους περ ἡ ὀλ-
τὴς ἦν» Δημ. 33, 12, Β. Ἀν. 263 ἐξηγεῖται
ἐπιβολή· πρόβλ. «ἐν αἱ θέσεις γίνονται τῇ
νομοθεσίᾳ» Ἀριστ. νιοφ. 1173 κατὰ Σχολ.
«αἱ οἰκαὶ καὶ αἱ καταβολαὶ τῶν πρυτάνων»
ἡ ἀποπληρωμὴ τῶν χρημάτων· 3) ἀποθέτης

μτγν. «ὁ κατὰ θέσιν πατήρ», κοιν. ψυχολογ.
τέρας· ἔτι δὲ ἡ πολιτογράφος εἰς ξένην πο-
λίτειαν, Μέν. Εὐφορίων σ. 5, ἀντίθ. τῇ πῶ-
σι· ἐπίσης καὶ περὶ τῆς θέσεως μακρῆς σὺλ-
λαβῆς Σ. Ἐμπ. πρ. γραμ. 121· 4) ποθε-
σις, πρόβλημα, ἰδ. ζήτημα φιλοσοφικόν, ῥη-
τορικόν προτιθέμενον εἰς τινὰ διὰ νὰ τὸ ἀ-
ναπτύξῃ, ἐπεξεργασθῇ «ὁπόληψις παράδο-
ξος τῶν γνωρίμων τινος κατὰ φιλοσοφίαν»
Ἀριστοτ. τοπ. 1, 11· «θέσει φυλάττειν», ἡθ.
1, 5, 6· πρόβλ. ἐπὶ Πλάτ. πολ. 1, 335, νόμ.
10, 882· π. ῥήτορι καὶ ἀντίθ. τῇ ἀρετῇ,
βεβαιώσις, affirmatio 5) καὶ π. γραμ. ἀν-
τίθ. τῇ ἀρετῇ, ἡ κάθεσις, κατατάξις τοῦ στί-
χου ἔτι δὲ ἡ στιγμή, ἡτοῦ ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ
τόπω θέσις τῶν δικηρικῶν τοῦ λόγου ση-
μείων.

Θέσ-κελος, 2, (Θεός, ἔσχω)· Θεῶ ὁμοιοί,
ἴσος, ἐν γέν. ὑπεράνθρωπος, Θεός, ἀξιοθαύ-
μαστος· ἔργα = ἀξιοθαύμαστα Ἰλ. γ. 130,
Ἰπ. ἀσπ. 34· ἐπὶ. «ἔλτο δ' αὐτῷ ὁσέω-
λόν»· ὁμοιοῖεν αὐτῷ θαυμασίως Ἰλ. ψ. 107.
Θεσκέρα, ἡ· ἡ τιθήνη Διονύσου Θεόγινος.
Θεσμικός, 2· τὸ θεσμικὸν ἔτος, ἐπιγρ. τὸ
πολιτικὸν ἔτος κατὰ Βολύχ. 2, 274.

Θέσμιος, 3, 2, ὅωρ. τίθμιος· νόμιμος, συν-
τήθης, τῇ ἔθει ἀρμόζων· «θέμιον γάρ τις
ἀν γονὴν ἀρετὴν ἐκδόλοι δόμων» Ἀισχ. Ἀγ.
1545· «τὸ θέμιον» = νόμος, Θεσμός· «κα-
ταστροφὰί νῶν θεσμίων», Εὐμ. 468· «θεῶν
πάνθ' ὅσα θεσμοὶ ἐξήνυσαν» = πᾶν ὅ, τι κατὰ τὸ
ἔθος πρέπει, ἀνήκει τοῖς θεοῖς Σοφ. ΑΥ. 698·
«τὸ θέμιον Ἑλλάνων» Εὐρ. Τ. 267· «καὶνὰ
θέσμια», Μηδ. 494· «οὐτε θέσμια μεταλλά-
ξει» Ἰπρ. 1, 59· π. Πανσ. 5, 15, 7, καλεῖ-
ται ὁ Ἀπόλλων Θεσμός· «Δημήτηρ θεσμία»
= Θεσμοφόρος, 8, 15, 4.

Θεσμο-γράφος· γράφων, θέτων Θεσμούς,
νόμους, μτγν.

Θεσμο-δοκέω· δέχεσθαι νόμον τινά, ἀπα-
κούειν αὐτόν, ἀρχ. λεξ.

Θεσμο-δότῃμα, ἡ· δόσις νόμων Θεόδ. Πρ.

Θεσμο-δότειρα, ἡ· ἡ δίδουσα νόμους Ὀρφ.

ἡμν. Μουσ. 24.

Θεσμο-δότης, ὁ· ὁ δίδων ἡ δόσις νόμους,
νομοδότης, μτγν.

Θεσμο-θεσία, ἡ· ἡ θέσις, δόσις νόμων, αἱ
δοθέντες νόμοι, μτγν.

Θεσμο-θέσιον, τὸ· πρωταρχικὸν Σχολ. Πλάτ.

321, καὶ Θεσμοθετίον, τὸ, Πλουτ. ἡθ. ἡ
στοιχ. ἐνθ' ἀσπ. συνήρχοντο οἱ Θεσμοθέται, σ. 613.

Θεσμο-θετίω· εἰμαί Θεσμοθέτης Δημ. 59,

65· ἐν γέν. νόμους αἰδοί, τίθημι, μτγν.

Θεσμο-θέτης, ὁ· θέτων, δίδων νόμους Νυν.

ἐν Ἀθήναις ἦσαν οἱ ἐξ Θεσμοθέται οἱ ἐξ πε-

λευσταῖοι ἄρχοντες, οἱ κρατοῖ τῶν θανατικῶν
ποινῶν, προϊστάμενοι τῶν δοκιμασιῶν τῶν
πολιτῶν, οἵτινες ἀσπ. ῥοντο εἰς τινὰ ἀρχὴν
καὶ διευθύνοντες τὴν ἐκλογὴν καὶ κλήρωσιν
τῶν ἀρχῶν ἐπέβλησαν καὶ διώρουν τοὺς νό-

μους καὶ ἔκαστον ἐνιαυτὸν, ἀκριβῶς ἱστα-
σαντες καὶ ἀντιφάμενοι εἰς τὴν ἀναγέγραπ-
τὴν νόμος ἐναντίος νόμῳ, ἡ ἄκυρος ἐν τοῖς κυρίοις
ἡ εἰς τοὺς νόμους πλείους· ὁδὸς ἀναγκαστική

μένει περί ἐκάστης πράξεως Λισγίν. 3, 38, 'Αριστ. φ. 772, Πλάτ. Σόλ. 25, Περ. 9.

Θεσμο-θέτης, ἡ θεσμοθεσία, μνγν.
Θεσμο-θέτιον, τό, δι. γρ. τοῦ θεσμοθετοῦ
ἡ θεσμοθεσία.

Θεσμο-θέτης, ἰδός, ἡ ἡ διδασκα νόμους =
"θεσμοδότης Δημήτηρ" Φουρνότ. 28.

Θεσμο-λογέω ἐπιστάτω εἰς τοὺς νόμους,
λίαν μτγν. Κ. Πορφ. θεμ. 1.

Θεσμο-ποιέω νόμους ποιῶ, δίδω Εὐρ.
Φοίν. 1639.

Θεσμο-πόλος θεμιστοπόλος Π. Σιλ. (5, 293).
Θεσμός, ὁ, ὥρ. τεμός, (ὁ κατωτ. (τίθημι)

π. καὶ ἑτερογενὲς πλ. τὰ θεσμά Σμφ. ἀ-
ποστ. 81' πᾶν ὅτι διετάχθη, νόμος, ἰδ.

ἔδος, συνήθεια, δίκαιον τῆς συνήθειας, π.

Όμ. ἀπας "λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἐκιν-
το" = ἦλθον εἰς τὴν συνήθειαν τῆς παλαιᾶς

κοίτης, τοῦτέστιν εἰς συκοφίαν Όδ. ψ. 296 =

"ἀπενηθήσαν τοῦ πάλοι τῆς συνο-
σίας νόμου" Σχολ. "θεσμὸς εἰρήνης" = ἡ νό-

μος εὐταξία καὶ ἀσφάλεια τῆς εἰρήνης
Όμ. ὕμν. 7, 16 "θεσμὸν τὸν μοιρόσαντα

ἐκ θεῶν δοθέντα" Λισγ. Εὐμ. 369 "θεσμὸν
τὸν εἰς ἅπαντ' ἔγω θῆσαι χροῖνον". 462 ἀλ-

λῆ, "Κυπρίδος δ' οὐκ ἀμελεῖ θεσμός δὲ εὐ-
φρων" = νόμος, ἄρχα, ἰλ. 1016 "γυνὲ ἡδὴ

γῶ καὶ τὸς θεσμὸν ἔξω φέρομαι" Σοφ. 'Αντ.
795 "θεσμὸς ἀρχαῖος" 'Αριστ. ὅρν. 331' κ.

π. πεζ. "θεσμὸς Ἀδριατικῆς ὁδὸς" Πλάτ.
Φαῖδρ. 248' "παρὰ τοὺς τῶν θεῶν θεσμούς"

Ξεν. Κύρ. 4, 6, 6' οὕτω καὶ περὶ ἱερῶν νό-
μων 'Αριστ. περὶ κόσμ. 5' - ἰδ., ὠνομά-

ζοντο θεσμοὶ οἱ νόμοι τοῦ ἀρχόντος, ἀντιπ.
τοῖς τοῦ Σολωνος, οἵτινες ὠνομάζοντο νόμοι

'Ανδοκ. 1, 81' κατὰ τινὰς, διότι ἐκτείνον ἡρ-
χίζον ἐκ τῆς λέξεως θεσμός, ἐξ οὗ καὶ οἱ

ἐπιθεωρεῖται τῶν νόμων ἐπέκλουντο θεσμο-
ύεται" πρόλ. Δημ. 23, 62.

Θεσμοσύνη, ἡ δικαιοσύνη 'Ανθ. 7, 593.
Θεσμο-τόκος, 2' θεσμοδότης, γεννῶν, δι-

δων νόμους Nov. legislator.
Θεσμοφάνης, ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Θεσμο-φύρια, τὰ ἀργαῖα ἐορτή, ἣν αἱ
γυναῖκες ἐτέλουν ἐν Ἀθήναις, εἰς τιμὴν τῆς

θεσμοφύρου Δημήτρος ἀπὸ τῆς 11 τοῦ Πει-
νεφώντος τρεῖς ἡμέρας κατὰ συνέλειαν 'Πρ.

2, 171, ὅστις ἀναφέρει ἡμοῖον ἐορτὴν ἐν Ἐ-
φέσῳ, 6, 16, 'Αριστ. ὅρν. 1518, θεσμ. 80.

Θεσμο-φορία, ἡ ἐορτὴ τῶν θεσμοφύρια
Ξεν. Ἐλ. 5, 2, 29' ὅν. αἱ θεσμοφωριάζου-
σαι, κωμωδία τοῦ Ἀριστοφάνους.

Θεσμο-φύριον, τό, νόος Δημήτρος θεσμο-
φύρου καὶ Περσεφόνης 'Αριστ. θεσμ. 278, 680,

καὶ θεσμοφύριον, μτγν.
Θεσμο-φύριον, ὠνος, ὁ μὴν Κρητικὸς

Φλωρεντ. ἡμερολ.
Θεσμο-φύρος, 2' ὁ δίδων νόμους Νόν. αἰ-

τως ὠνομάζετο ἰδ. ἡ Δημήτηρ, ἥτις διὰ
τὴν εἰσαγωγὴν τῆς γεωργίας ἱδρύσατο τὴν ἀ-

στυλὴν κοινωνίαν, τὴν νομοθεσίαν καὶ τὸν
γάλον 'Πρ. 6, 134' "τῶν θεσμοφύρων" = ἡ Δη-

μήτηρ καὶ ἡ Περσεφύνη, ἀμφοτέραι ἐν τοῖς
θεσμοφωρίαις κοινῶς τιμῶμεναι 'Αριστ. θεσμ.

282' ὠνομάζοντο δὲ καὶ "θεσμοφύροι ἀνὰ
πότιναι" 'Ανθ. παρ. 376' καὶ ἄλλοι θεοὶ

ὠνομάζονται οὕτω ὡς ἡ 'Ισις Δ. Σικ. 1, 11'
ὁ Διόνυσος 'Όρρ. ὕμν. 42, 1.

Θεσμο-φύλαξ, ἄκω, ὁ φύλαξ τῶν νόμων,
νομοφύλαξ Πλάτ. Τιμ. 5, 47' μετὰ τοῦ θε-

σμοθέτου "θεσμοφύλακας καὶ θεσμοθέτας"
Δ. Σικ. 5, 67.

Θεσμ-φύλιον, φάλλω θεσμούς, παθ. Φίλων
Θεσμ-φύλιος, ὁ φάλλων θεσμούς, ὁμιλῶν

περὶ θεσμῶν Φίλων.
Θέσπεια, ἡ πόλ. Βοιωτίας 'Ιλ. Πάυσ. 7α

Θεσπία.
Θεσπέσιος, 3, καὶ 2, Εὐρ. 'Ανδρ. 297 καὶ

Λουκ. κυρ. ὁ ὅπῳ θεοῦ ἐρηθείς (θεός, εἰπεῖν,
ἔσπετε) ὅς τις ἐρηθῇ ἡ ἐνεπιεύσθη ὅπῳ

θεοῦ, οὗτος ἡχῶν - ἀοιδῇ 'Ιλ. 6, 600, Πινδ.
Ν. 9, 7 - Σειρήνης 'Όδ. μ. 158' - ἔπη Πινδ.

'Ι. 3, 57' "πῶθεν ὄρουσι ἔχεις θεσπέσιος ὁ-
δοῦ κακορρήμονας" Λισγ. 'Αγ. 1125' συνήθ.

ἐν γέν. θεῶν - βελλῶς 'Ιλ. α. 301' - θεσπίαρη
δὴλ. βούλη = κατὰ θέαν βούλησιν ἡ ἀπόφας-

σιν, 6, 367 ὅς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ ὅ. πᾶν τοῦ
μεγάλου, ἐξαιρέτως, μεγαλοπρεπὲς ἐκ τῆς

φύσεως ἡ καὶ ἐξ ἀνθρώπου προεργασμένου, π.

χ. μαλλυοῦ, μαλλυῖν 'Όδ. ι. 434' - γαλῶς
'Ιλ. 6, 457' τεκνυῖν εὐδοκίας 'Όδ. ι. 211' ἐπὶ

δὲ ἰσχυρὸς, τερᾶστιος - ἀλληλοῖς, ὁμαδοῖ
ἡχῇ, βοῇ καὶ πᾶν τὸ ὅπῳ θεοῦ πεμπούμενον

χορηγούμενον, τοῦτο μὲν περὶ φυσικῶν φαινο-
μένων - νέρος, λατῆρα, ἀχλὺς 'Ιλ. ο. 604,

'Όδ. η. 42' τοῦτο δὲ περὶ συμβεβηκότων τοῦ
ἀνθρωπίνου βίου - φύξ, φόβος 'Ιλ. ι. 2'

πλοῦτος, 6, 670' "θεσπεσίη χάρις" 'Όδ. πά-
σας ταύτας τὰς σημασίας δύναται τι νῆα συν-

εῖναι εἰς μίαν, ἐὰν ἀποδελῶναι εἰς τὴν σύν-
θεσιν τῆς λέξεως ἐξηγῇ αὐτὴν = τοιοῦτος ὡ-

στε ὁ θεὸς μόνος δύναται, νῆα τὸν ἐκφράσθαι
ἀνεκφράστους μέγας, καλὸς κ.τ.λ. πρόλ. ἀ-

θέσφατος κ. Βουτμ. λεξ. 1, σ. 166 ἐνίοτε κ.
π. μτγν. π. - ὁμιλῶς θεοκρ. 15, 66' κ. π.

πεζ. "ἀπόφας θεσπέσιον ὡς ἡδὴ" 'Πρ. 3, 113'
- τέλῃ Πλάτ. Εὐθύδ. 289' - βίος, διαγωγὴν

παλ. 2, 365, 8, 558' "θεσπέσιος τὴν γνώμην"
Λουκ. 'Αλεξ. 4' "ἀδῶδει θεσπέσιον οἶνον"

Πλάτ. 'Αλεξ. 20' ἐπὶρ. "θεσπεσίως ἐφύετ"
θεν" = ἀνεκφράστως, ἀρρήτως 'Ιλ. ο. 473.

Θεσπεσιότης, ἡτος, ἡ θεότης Εὐστ.

Θεσπία, αἱ πόλ. Βοιωτίας ἐπὶ τοῦ Ἐλικῶ-
νος Πάυσ. Θέσπια 'Ιλ. 6, 495, ἀλλ' ἡ γράφῃ

ποιεῖται παρὰ τοὺς ἀρχαίους 'Πρ. 8, 50, Θέ-
σπια, ὡς δάκτυλος εἶνε Θέσπια ἐν Κορίνθῳ

κῆρ. Θεσπιεῖς, π. Θεσπιάδας, ὧν 'Ανθ. Πλάτ.
ἐπὶ ὁ. Θεσπιεύς Θεου.

Θεσπι-σιόδός, ὁ θεσπιώδης ποιητὴς 'Πουκ.
Θεσπι-σιόδης, ἑός, 2' ὅστις ἀνῆλθον ὅπῳ τοῦ

θεοῦ, ὅτι ὁ θεὸς ἐρλεξεν, κῆρα ἐν γέν. ἐπὶ
πάνω σφοδρῶ καὶ ἀκατασχέτου πυρός "θε-

σπιεῖς πόρ" 'Ιλ. μ. 177, καὶ σὺν γὰρ
Θεσπι-σιόδης, ἡ πέτρα ἡ προφητεύουσα Δελ-

φικὴ πέτρα Σοφ. Οἰ. τ. 404, ἐκ τοῦ ἔχρ.
θεσπιεῖς.

Θεσπιεύς, (1) βασιλεὺς Ἀθηναίων Γ. Σούγγ.
(2) ἄλλ. ἐπιγρ.

Θεοπίζω, μελ. ίσω, άττ. ιώ, άπαρ. ίων.
Θεοπίειν 'Πρ. 8, 135· προφητεύω, χρησιμο-
δοτώ ή διδω πρόσταγμα· «ήδη πολίταις πάντ'
θεοπίειν πάθη» Αισχ. 'Αγ. 1183· καί παθ.
«τι δέ θεοπίστου» Σοφ. Οί. Κ. 389, Εδρ.
καί π. κατ. περί της Πυθίας 'Πρ. 1, 48· περί
'Απόλλωνος, 8, 135· λέγεται δέ καί επί Κρι-
σάρου, καί δικαστήν· «εί ήμην δικαστής, τό
καί τό θεοπίζον» Ψευδ.-χρυσ.
Θεοπίος, 2· θεοπέσιος χρυσμ. έν 'Αριστ. άρν.
997, divinus.

Θεοπίος· 'Ερεχθεΐδης Παις.
Θεοπίς, ιος, (θεός, έπος· πρόβλ. θεοπέσιος,
Θεοπίος)· ό υπό θεού έμπνευσμένος - αϊ-
δος· 'Οδ. ρ, 385· - άμνη, α, 328, Εδρ. Μηδ.
425· «-άλλα» - τρομερά, ύπερμεγέθης, ύ-
περφυσική 'Ομ. ύμν. 'Αφρ. 208.

Θεοπίσμα, τό· δεδομένος χρησμός, θεία βή-
σις, προφητεία· «έπειάν σφέας ό θεός κελεύη
ότι θεοπισμάτων» 'Πρ. 2, 29· «Ζεύς έγκαθί-
κει θεοπίσματα» Αισχ. άποσπ. 74· «τά
παρόντα θεοπίσματα» ουδενός άξίαν' Σοφ. Οί.
τ. 973· «τί θεοπισμ' άκ Τροφωνίου φέρεις»
Εδρ. '1. 405· μτγν. δέ καί πρόσταγμα του
Κρίσπου.

Θεοπίστης, ό· προφήτης, μάντις Μανέθ. 6,
378, '1. Χρυσ. 7, 231, vates.

Θεοπι-ωδέω· είμαι θεοπιωδής, προφητεύω,
χρησιμοποιώ Αισχ. 'Αγ. 1133· «ός θεοπιωδής
τρίπους έκ χρυσηλάτου» ('Απόλλων) 'Αριστ.
πλ. 9· λέγεται καί επί ποιητών· «οί ποι-
ήμασι θεοτιέροις τά περί τόν βίον θεοπιω-
δουσιν» Πλάτ. 'Αδ. 367, vaticinor.

Θεοπι-ωδήμα, τό· θεοπίσμα, μάντευμα,
μτγν. vaticinium.

Θεοπι-ωδός, ό· ένθους, ό λαλών, ζδων
οίσι, ιδ. προφητεύων, μαντεύων· «πολυεπίς
είναι θεοπιωδοί» Αισχ. 'Αγ. 1105· «όμφαλόν
γής θεοπιωδών» Εδρ. Μηδ. 668, περί Δελφών·
«ή θεοπι. θεονόη», Ελ. 144, Δ. Αλ. 1, 31
όνομάζει ούτω τό Carmenta των Ρωμαίων.

Θεοπρωτία, ή· πόλ. καί χώρα έξω του 'Αμ-
δρακικού κόλπου, καί. Θεοπρωτός καί Θεο-
πρωτής καί Θεοπρωτικός Στραβ.

Θεοπρωτικός, 3· άνήκων εις τήν Θεοπρω-
τίαν Στραβ. 8, 339.

Θεοπρωτός· υϊός Αιχιδάωνος 'Απολδ.

Θεοσαλία, ή, άττ. Θεσσαλία· χώρα 'Ελλη-
νική πρός τό βόρειον της 'Ελλάδος 'Πρ.

Θεοσαλίζω, άττ. Θεσσαλίζω· μιμούμαι τά
ήθη των Θεοσαλών, προσφέρομαι, πολιτεύο-
μαι, όμιλώ, ένδύομαι ως Θεοσαλός Αλλ. Π.
1, 4, 15.

Θεοσαλικός, άττ. Θεσσαλικός, 3· άνήκων
εις τήν Θεσσαλίαν 'Πρ. Στραβ. επίρ. Θεσα-
λικώς Κρατ. έν 'Αθην. 10, 418.

Θεοσαλίος, 3· τή προηγ. Εδρ. Άνδρ. 1176.

Θεοσαλός, άττ. Θεσσαλός, ιός· υιός του
Θεοσαλός· 1) Θεοσαλική· νόμψ Εδρ. 'Αλκ.
332· -κυνη Σοφ. Οί. Κ. 314· 2) υϊός Θεοσαλή,
μάγισσα Πλάτ. Γοργ. 513· 3) είδός τι ύπο-
δημάτων Λύσιππ. έν Στ. Βυζ.

Θεοσαλίσκος· 'Ελλην τις 'Αφρ. άν. 2,
15· Θεσσαλίσκος 'Αριστοτ. βήτ. 2, 23.

Θεοσαλίων, ωνος· άνδρ. άν. 'Ιπποκρ. Θεττα-
λίων Διοδ.

Θεσσαλιώτις, ιδος, άττ. Θετταλιώτις ή·
μέρος της Θεσσαλίας έν τή Πίνδω 'Πρ. 6, 57,
Στραβ.

Θεσσαλ-οικέται, ιων, οί· Θεσσαλικοί δου-
λοι, οί καλούμενοι Πενίσται, Θεσσαλική-
ται Φίλοκρ. έν 'Αθην. 6, 204.

Θεσσαλονίκη, άττ. Θετταλονίκη, ή· 1) νεώ-
τερον άν. της πόλεως Θέρμης Πολύβ. έν δέ
καί Θεσσαλονίκη Στραβ. κατ. Θεσσαλονί-
κας Στ. Βυζ. 2) θυγ. του βασιλέως Φίλιπ-
που, σύζ. Κασσάνδρου Παις. (6).

Θεσσαλός, ό· 1) ό κατ. της Θεσσαλίας Αισχ.
'Πρ. 2) υϊός 'Πρακκίλου, '1λ. 2) Θετταλός,
υϊός Αίμωνος Στραβ. 4) υϊός Πειραιστράτου
Θουκ. 5) Σπαρτιάτης τις 'Πρ. 6) άλλ.

Θεσσαλός, άττ. Θετταλός 3· Θεσσαλικός· -
όρπαξ Εδρ. 'Ιππ. 221· -γυνή 'Αριστ. νεφ. 749·
-ίππος Σοφ. 'Ηλ. 703, Λουκ. Ζευξ. 6· -σάφι-
σμα, δηλ. πανουργία, ψευτιά· έπαίδη τοίς έτα-
ταλός περιήπτετο ή αίσχυνη της δουλείας
καί άπιστίας Εδρ. Φοιν. 1419.

Θεσσαλό-τμητος, 2· τετμημένος διά Θε-
σαλόν· «Θεσσαλότμητον κρέας» = μέγα κομ-
μάτι κρέας κομμένον ως διά τινα λαίμαργον
Θεσαλόν Φιλισταίρ. έν 'Αθην. 10, 418.

Θεσσασθαι, π. μ. άορ. ίκετασθαι, τό νή έπι-
καλήται, ζητή τις διά παρακλήσεων νή εύρη
προστασίαν· «θέσαντο» Πινδ. Ν. 5, 10, ηδ-
ξαντο Σχολ. κ. Θεοσάμενος 'Πσ. άποσπ. 23·
Θεοσάμενος 'Απολ. 'Ρ. 4, 824· έν Σχολ. παρ.
Ιζηγ. αίτήσαντες, ές αίτήσεως άναλαβόντες·
Ύσως συγγενέει τω τίθημι ή τή θάσσειν·
πρόβλ. Βουτμάν. λεξ. 2, 111.

Θεστή ή· πληγή τις έν Λιθύη 'Πρ. 4, 159, δι-
γρ. Θέστις.

Θεστιάδης· υϊός, άπόγονος Θεστίου 'Απολ. 'Ρ.
Θεστιάς, άδος· θυγ. Θεστίου Αισχ.

Θεστιεύς, έων, οί· λαός τις της 'Ακαρνανίας
Πολύβ.

Θέστιος· υϊός 'Αρεως, κατ' άλλ. 'Αγίνου-
ρος, βασιλεύς έν Πλευρώνη 'Απολδ. Παις.
Θέστις, ή· πόλ. 'Αραβίας καί άλλη Λαύης
Στ. Βυζ. κατ. Θεστις.

Θεστορείος, 2· άνήκων εις τόν Θεστορα,
του Θ. μάντεως, δηλ. Κέλλαντος Σοφ.
Αγ. 801.

Θεστορίδης, ό· υϊός Θεστορος, ό Κέλλας
'1λ. α, 69, ό 'Αλκιδάων, μ. 394.

Θέστυλις, ιός· δούλη τις Θεοκρ.
Θέστωρ, ορος· 1) πατήρ Κκχαγαντος Κ.
Σα. 2) Θεστορίδης· 2) υϊός 'Πνοκος '1λ. 3)

εις των Πυθαγορείων 'Ιάμβλ.

Θεσ-φάτ-η-λογος, 2· λογ.-μολόγος, μάντις
Αισχ. 'Αγ. 1441, vaticinans.

Θεσ-φάτίζω· προφητεύω, χρησιμολογώ 'Π-
συχ. vaticinor.

Θεσ-φάτος, 2· όπύ θεός ρηθείς, άγγελθείς·
έπί των όπύ θεός, θελξ βουλήσεις, προνοία
συμβαίνόντων μ. διατ. προσ. «Θεσφατόν έστί
μοι» = μοι εινε όπύ του θεού ήρτισμένον, εί-
μαρμένον 'Οδ. ε, 561· «ως γάρ Θεσφατόν έ-
στι» '1λ. 0, 477· «Θέτφαιον ήν» = ούτως ήν

γραπτὸν Πινδ. II. 4, 71, Ἀριστ. εἰρ. 1038· «τὰ θέσφατα» = τὰ θεῖα λόγια, βήματα, χρησμός· «ἡ μαλακή με παλαιάτα θέσφατα» ἰκάνει πατρός ἔμου, ὃς ἔφασκε· «μὲ εὐρήκειν, μὲ ἐπίασεν ἡ παρουσία τοῦ πατρός μου, ἐπληρώθη εἰς ἐμὲ Ὁδ. ν, 172· ἰδ. π. τραγ. «θέσφατα Λοξίου» Αἰσχ. ἔπιτ. 600· — θεῶν, Περσ. 787· «Ζεὺς ἐπέσκηφεν τελευτήν θεσφάτων», 726· «Λαίου παλαιὰ θέσφατα» Σοφ. Οἰ. τ. 907· καὶ ἐπιθ. «ἦκει θέσφατος βίου τελευτή» = ἡ ὑπὸ τοῦ θεοῦ ἐπαγγελθεῖσα, Οἰ. K. 1470· ἐν γέν. πᾶν ὅ, τι ὑπὸ θεοῦ πέμπεται, γίνεται, συμβαίνει, ὅστις· — ἄλλ. Ὁδ. η, 143. Θεσ-φα-τώ, ἔξ ου· «θεσφατούται» θεσφατίζεαι, μαντεύεται, περισσὴ λαλεῖ· Πισυχ. Θετίεος, ῥ. ἐπιθ. τοῦ τίθημι· ὅστις πρέπει νὰ τεθῇ, νὰ ποτεθῇ ὡς ὑπάρχων· «τούτων ἡμῶν θάτερα θετίεα» Πλάτ. ἐπιν. 984. Θετήρ, ἦρως, ὁ τῷ ἔπομ. μῦθ. Θετίης, ὁ ὁ θέτων, βάλλον, ὀρίζων τε· «εἰ μέλλει κύριος εἶναι ὀνομάτων θετίης» = ὀνοματωθέτης Πλάτ. Κρατ. 389 ὁ ὑποθηκεύων τι, ἐνεχυράζων· Ἰσ. 10, 24· «ὁ ὑποθήκεν τοῦ ἐκείνου» Ἀποκρ. ἔτι δὲ ὁ υἱοθετῶν, παίρνων ἕνον τέκνον ὡς ἱδικόν του· «ὁ εἰσποιησάμενος θετούς τινας» Φωτ. B. Ἀν. 261. Θετιδέειον, τό· ναὺς Θετίδος Εὐρ. Θετικός, 3· ὁ θέτων, ὀρίζων τι· νόμοι Ἀριστοτ. πολ. 2, 10· ὁ θετικός βαθυδὲ Σχολ. Ἰλ. δ, 217· θετικὰ ἐπιρρήματα εἶνε τα ῥ. ἐπιθ. οἶον πρακτέον· ἐπίρ. θετικῶς, ῥητ. Θετίς, ἰδός, ὄμωρ, ἡ, γέν. ιος Πινδ. δοτ. Θετίτι Σοφ. π. Ὀμ. Θετί, αἰτ. Θετίτιν, κλ. Θετίτι 1) μία τῶν Ἡρηίδων, σύζ. Πηλέως, μήτ. Ἀχιλλεύος· Ὀμ. Ἰσ. 2) ὁν. πλοῖον, ἐπιγρ. Θετόν, τό· κεκρότατος Σχολ. Ἀνθ. δ, 270. Θετόν, ῥ. ἐπιθ. τοῦ τίθημι· ὅστις ἐτέλε, ὠρίσθη, μῦθ. ποσίως, ἰδ. υἱός, παῖς = υἱοθετηθείς, κοιν. ψυχολογικός Πινδ. Ὁ. 9, 67· «θετόν παιδὸς ποισομαι» Ἠρ. θ, 57· «θετόν υἱὸν ποιήσασθαι» Πλάτ. νόμ. 11, 929· πᾶν ὅ, τι ἀποδέχθη τις, ἕνον, ἐπίσκατον Πλουτ. adoptivus. Θετταλία, Θετταλός· ἴδε Θεσσαλία. Θεῦ, ὄμωρ, κ. ἰων. προστ. μ. ἄμωρ. β. τοῦ τίθημι, ἀντὶ Θεο-θεοῦ. Θευγενής· ἴδε Θεαγένης. Θευγενίς, ἰδός, κ. Θεαγενίς· γυν. ὤν. Θεοκρ. Θεύγνωστος· ἴδε Θεόγνωστος. Θευδᾶς· ἴδε Θεοδᾶς. Θευδῆς, ἡ· γυν. ὤν. Ἀνθ. Θευδῆρας ἴδε Θεόδῆρας. Θευδοσία, Θευδόσιον, Θευδόσιος· ἴδε Θεμ. Θεύδοτας· ἴδε Θεόδοτας. Θεύδομος, ὁ· ἴδε Θεόδομος. Θεύθ· ἴδε Θεῶθ. Θευκράτης· ἴδε Θεοκράτης. Θευκυδίδης· ἴδε Θεουκυδίδης. Θεύλυτος· ἴδε Θεύλυτος. Θευμαρίδης, α· ἄνδρ. ὤν. Θεοκρ. Θευμορία, ὄμωρ, ἡ· Θεομορία, θεῖα μοῖρα Καλλ. 3 (12, 71)· ἐπιθ. -νοστος = ὑπὸ θεοῦ δοθείσα, πεμφθεῖσα Ἀπολ. Ρ. 3, 670· — ἄτ. 974· «θευμορία» ἀπαρχή, θυσία, ἡ ὁ λαμβά-

νουσιν οἱ ἱερεῖς κρέας, ἐπειδὴν θύεται μοῖρα· Πισυχ. ἔντ. Θευμοριάζω· θεῶ γέρας ἀναφέρει· Πισυχ. Θεύμορος, ὄμωρ. = Θεόμορος Πινδ. 10· ὁ ὑπὸ θεοῦ χορηγηθείς, δοθείς· ὄμωρ. ἡ πεται ἡ θεο· συνθέτων ὄμωρ. ἀρκτική λαβὴ καὶ ἰδ. τῶν κυρίων ὄμωρ. εἰς θεοῖαν Θεόγνις, Θεόδοτος· ὁ δὲ Καλλιμάχος φησὶ μάλιστα καὶ ἀντὶ τοῦ θεοῦ, θεός· οἱ ἱερεῖς ἐπ. ὡς οἱ ἐπιγραμ. γράνται ὡς αὐτοῦ ὄμωρ. τοῦτοίς τόποις· οἱ δὲ ἀττ. ἐξ ἐναντίας συναίρουσι τὸ θεο· εἰς θεοῦ, π. χ. Θεοκρ. Θεύφραστος ἀντὶ Θεοκλή, Θεόφραστος. Θευνίω, ὤνως· ἄνδρ. ὤν. ἐπιγρ. Θευξένια· ἴδε Θεαξένια. Θεύπομπος, ἴδε Θεόπομπος. Θεύς, ὄμωρ. = θεός Καλλ. Θεύσσιμα, μελ. τοῦ θέω = ὅα τρέψω. Θευφελίς, ἰδός· γυν. ὤν. Ἀνθ. ἴδε Θεοφελίς. Θευφορία, ὄμωρ. ἡ Θεοφορία Διοσκ. ἐν Ἀνθ. 6, 220. Θεύω, αἰολ. ἀντὶ θέω Γρ. Κορ. 612. Θέω, ὄμωρ. τοῦ τίθημι. Θέω, (ῥίξα θυ) π. καὶ θέω Ἰλ. κ, 437, ὄμωρ. ἡ, 229, μελ. θεύσσομαι κ. θεύσω Ἀποκρ. 119, οἱ ἄλλ. χρόν. ἄμωρ. τρέχω, ἐπ. ἀνθρώπων καὶ ζώων· ἀντίος ἦλθε θεών· Ἰλ. ζ, 51· οὕτω συχνὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων ῥημάτων κινήσεως, ἐνθα τὸ θέω, ἐπιθ. ἐκλαμβανόμενον, ἐξήτ. ταχέως, ὀρηκτικῶς· «ἦλθε θέων· σπ» = ἦλθε ταχέως, τρέχουσα, ζ, 391· καὶ ἐπὶ τῶν πλεονόντων «ἴδε θεών» = ταχέως ἔφθασεν Ὁδ. γ, 288· «θέεσκον» Ἰλ. υ, 229· «ἴδε θέειν», ρ, 698· ἔτι δὲ καὶ προσθήκη τοῦ ποσὶ, πόδεσσιν, Ὁδ. θ, 247· «θέειν ποδίοισιν» τρέχω διὰ τῆς πεδῆδος Ἰλ. χ, 23· «ἐπὶ χρόν καρπὸν, ἐπ. ἄκρον ἀλός θέειν» = τρέχω ὑπὲρ τὰς κορυφὰς τῶν ἀστεγῶν, ὑπὲρ τῶν ἐπιφάνειαν τῆς θαλ. Ἰλ. σ, 227, 229· ἀνὰ λαι φράσεις ἀναφέρθησαν εἰς τὰς ἀνηκούσας πρὸς τοὺς· τρσι· «περὶ ψυχῆς Ἐκτορος θέειν» = τρέχω ἀγωνίζομαι, μάχομαι περὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Ἐκτορος Ἰλ. χ, 161· αὕτη ἡ φράσις μετατετραμετέστη πολλὰκις ὑπὸ τῶν μετῴων· «τὸν περὶ παντὸς ὄμωρ ὀν θέω», 8, 74· ἔτι δὲ καὶ παραλείπει τοῦ ὄν. «τὸν περὶ τῆς ψυχῆς θέω» Ἠρ. 8, 140· «πόλει θεούση τὸν ἔσχατον κίνδυνον» Πλουτ. Φαδ. 26 (πρὸν. τρέχειν) ἀλλὰ καὶ ἐπὶ περὶ ὧν, ἀντὶ ἔπταμαι· «θεοῖσινται ὄμωρ» Ἀριστ. ὄν. 207· ἐπὶ πάσῃ ταχέως κινήσεως καὶ τῶν ἀψύχων, π. χ. πλοίων· «ἡ δὲ ἔλκεν κατὰ κῆμα» Ἰλ. α, 489· Ὁδ. δ, 429· ἐπὶ καταφερομένης ἀπορραγείας πέτρας, «ἀσφαλῆως θέει ἔρπειδον» Ἰλ. ν, 141· ἐπὶ δισκοβολίας, τὸ κοιν. ῥίψιμον τῆς πέτρας, «θέειν ἀπὸ χειρὸς» = πετοῦν ἀπὸ τοῦ χέρι Ὁδ. θ, 193· ἐπὶ τοῦ τροχοῦ τῶν κερᾶν, «εἰ τὸν ὅποτον δουλεύουσιν οἱ τσουκαλάδες» Ἰλ. σ, 601· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀκινήτων πραγμάτων «ῥέψῃ ἀνὰ νῶτα θέουσα» Ἰλ. ν, 517· ἰδ. ἐπὶ τὸν κυκλοειδῆ, τὸ ὅποτον ἐπιτρέφει εἰς αὐτὸ· «ἀντις, ἡ πυρὰ τῇ θείᾳ ἀσπίδος» = ἡ περιτρέφει τῆς ἀσπίδος, ἡ ὅποια περιέτρεχε τὰς ἔσχατίας αὐτῆς, ζ, 118· ὁ-

δόντες λευκά θέοντες» = οἱ λευκῶς ἐν τῷ στόματι περιφερόμενοι, περιφέροντες σχηματίζοντες. Πρ. ἀσπ. 146' ἐκ τῶν τραγ. εὐρηται ἡ λέξις μόν. π. Εὐρ. Ἰ. 1217, ἰκ. 702, Ἀριστ. σφ. 851' «οὐτε θέομεν οὐτ' ἐλαύνομεν», ἔκκλ. 109' κ. π. πεζ. ἐπὶ ἱπποδρομίας» ἐν Ὀλυμπία θέοντων ἱππῶν» Πλάτ. νόμ. 7, 822.

Θεώλος, ὁ, ἔσφ. προφορὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἀντὶ Θεώρου. Ἀριστ. σφ. 45.

Θεώμα, ατος, τὸ (θεῶω, 2) τὸ θεοαίσιμα· «θεώματα» τὰ περικαθαρθήρια» Πσυχ. ἰδε θεώμα.

Θεῶν, ὢνος, 1) ζωγράφος Σάμιος Αἰλ. 2) Ἀλεξανδρινὸς στωικός ἐπὶ Ἀδύσσου Σουίδ. οἱ Θεῶνται = οἱ μαθηταὶ τοῦ Θεῶνος.

Θεῶν ἄς, ἄ' ἐπισκοπὸς Ἀλεξανδρείας Φωτ.

Θεῶνυμείω θεῶν ὀνόματι καλῶ, παθ. θεω-
νυμοῦμαι = ἔχω θεῶν ὄνομα· «ὅσα τὰ τοῖνυ των θεῶν ἐνεργεῖν θεωνορῶνται (λέγονται θεῶν εἶνε θεοῦ) περὶ τῶν ἀγίων» Γρηγ. Εὐστ.

Θεῶνυμῆται, αἱ· θεῶν ὀνόματι, θεῶν ὀνομα-
σίαι, μετγν.

Θεῶνυμικός, 3' ὁ ἀφορῶν τὸ θεῶν ὄνομα ἢ θεῶν, γνῶσις = ἡ γνῶσις τοῦ θεῶν ὀνόμα-
τος Δ. Ἀρεσπ. σ. 162' ἐπὶρ. θεωνυμικός Εὐστ.

Θεῶνυμῶς θεῶν ὄνοματι καλούμενος, μετγν.

Θεωρεῖται, τὸ· τόπος ἐξ οὗ καθήμενος τις θεωρεῖ Πσυχ.

Θεωρεῖω εἶμαι θεωρῶς, θεατῆς δημοσίῳ ἀ-
γῶνων, πανηγύριον, πορεύομαι ὡς θεωρῶς εἰς πανηγύριον τινα, ἰδ. ὡς ἀπεσταλμένος ὑπὸ τῆς πολιτείας (ἴδε θεωρός) «τὰ Ὀλύμπια θεωρεῖ» Πρ. 1, 50' «σὺν τῇ γυναικὶ καὶ παισὶν θεωροῦν, ὥσπερ νῦν ἐς τὰ Ἐφέσια» Ἰωνες» ἐπηγάγοντο μὲ τῆς γυναίκας καὶ τὰ τέκνα εἰς τὴν πανηγύριν Θεοκ. 3, 101.

Ἐν γέν. «περὶ μὲν τῶν ἱερῶν τῶν κοινῶν, θύ-
ων καὶ ἱερῶν καὶ μαντεύεσθαι καὶ θεωρεῖν», δ, 18, ἔνθα ὁ Σχολ. = θεωρῶς πέμπειν «θεω-
ροῦν ἐς τὰ ἱερόμια», 8, 10' «ἐπὶ δὲ θεῶν ῥήκα πόποι» αὐδαμοῖ πλὴν εἰς Πάρον» Ἀριστ. σφ. 1188' οὕτως· ἀγῶνα. Ξεν. ἀν. 1, 2, 10' ἀπολ. εἰς Δελφοὺς πηγαῖον νῆ ἐρωτήσω τὸ μαντεῖον Πλάτ. ἐπ. 3, 315' «-εἰς Ὀλυμ-
πίαν» Δουκ. Τίμ. 50' ἐν γέν. βλέπω, θε-
ωρῶ, παρατηρῶ· «ἡ θεωρήσιον τύχας ἐμῶς ἀ-
ρῆξαι» Αἰσχ. Πρ. 302' (ἀλλὰ γὰρ π. τραγ. ἡ λέξις δὲν ἀπαντᾷ, διότι τὸ χωρίον «θεωρήσασα τοῦ μὲν ὄμμα» Σοφ. Οἰ. κ. 1086, εἶνε ἀμφ.)

«στρατηγίας θ'» = ἐξέτασιν ποιῆσθαι Ξεν. ἀν. 1, 2, 16' π. πεζ. ἀπὸ τοῦ Πλάτ. συνηθέστε. καὶ ἐπὶ νοητικῆς ἐνεργείας, μετγ. σκέπτεσθαι, πτωχάζεσθαι, ἔρευνᾶν «θεωρεῖν τὰ περὶ τὸν πόλεμον», πολ. 5, 467' «πολλοὺς καὶ καλοὺς λόγους», συμμ. 210' «θ. καὶ σκοποῦμαι», Φαίδ. 99' κ. παθ. «τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ διαλέγε-
σθαι ἐπιστήμης τοῦ ὅτιος τε καὶ νοητοῦ θεω-
ρομένου», πολ. 6, 511' «θ. καὶ λογίζομαι» Δημ. 1, 12, συγχ. π. ῥήτορι· «ἡ σοφία θεω-
ρεῖ αὐτὸν» Ἀριστ. ἡθ. 6, 12' θεωρήσεται. εἶνε παθ. 2. Ἐμπ. πρ. γεωμ. 70, παρ' ὅ τὸ θεωρεῖσθαι· συγχ. (ὡς τὸ λατ. νιδέρι· τῷ εἶναι ὅστιν, π. χ. «ὁ πάλιν τὸν ἀπὸρων θεωρεῖται», πρ. γεωμ. 48.

Θεωρήμα, τό· πᾶν ὅ, τι εἶδε, παρατήρησέ τις, ὡς τὸ θέαμα· «περὶ τῶν θεωρημάτων καὶ ἀ-
κροαμάτων» Ἀθην. 12, 545, Πλάτ. νόμ. 12, 953 λέγει καὶ, «ὅσα τὰ Μουσῶν ὡς ἐχεται θεωρήματα» πρὸλ. Δημ. 18, 68' συνηθ. μετγ. τὸ ὑπὸ τοῦ ναυ θεωρήμα, ἔστασθαι, ἔρευ-
νηθῆν Ἀριστ. ἡθ. Νικ. 10, 1, 10' ἡ ἐξε-
τασις, ζήτησις, «σχολῆς δεῖται τὸ θ.» Πλουτ. π. Μουσ. 2, 13. πρότασις δι' ἐρεῖνης εἰρε-
θεῖσα καὶ αἰτιολογηθεῖσα, ἐπ. μαθημ. ἐν γέν. κινῶν τέχνης ἡ ἐπιστήμη· «θεωρήματα ἀ-
πλοῦν περὶ τὰς παρεμβολὰς» Πολύδ. 6, 26, 10' τὰ θεωρήματα = αἱ τέχναι καὶ ἐπιστήμαι, 10, 47, 12.

Θεωρηματικός, 3' ὅστις ἀνήκει εἰς τὸ θεω-
ρημα, ἐν θεωρήματι διδασκόμενος Δ. Λαερ. 3, 19, ἀντὶθ. τῷ πρακτικῷ, 7, 90' οἱ θεωρη-
ματικοὶ = φιλόσοφοι, οἵτινες τὰς διδασκαλίας τῶν ἐπραγματεύοντο ἐν θεωρήματι, 2, 113' «δνεοῖσι θ.», ἀντὶθ. τῷ ἀλληγορικῷ Ἀρεμ. 4, 1, οἵτινες σημαίνουν οἱ τις βλέπει.

Θεωρημάτιον, τό· ὅποιον τοῦ θεωρήμα, μι-
κρὸν θεωρήμα Ἀρεμ. Ἐπικτ. 2, 21, 18, πρῶ-
τοπλοῦς.

Θεωρημάτων, 3' ὁ θεωρῶν, θεωρητικὸς Χοι-
ροδ. contemplativus.

Θεωρησις, αως, ἡ· σκέψις, παρατήρησις, θέ-
αμα· τραγικὰ Πλάτ. Φιλ. 48, contemplatio.

Θεωρητέον, ῥ. ἐπιθ. δεῖ θεωρεῖν Πλάτ. νόμ. 7, 815, contemplandum.

Θεωρητήριον, τό· τόπος, θέσις, ἐξ ἧς βλέ-
πει τις θέαμα τι Πλουτ. Γ. Γραχ. 12'.

Θεωρητής, ὁ· θεωρῶς Πσυχ. speculator.

Θεωρητικός, 3' ὁ θεωρῶν, κυττάζων, βλέ-
πων, ἰδ. νοητικῶς· «ἐπιστήμη θεωρητικὴ τῆς τῶν ὄντων αἰτίας» Πλάτ. ὅρ. 414' «ὁ περὶ φύσεως θ.» = ὁ ἐρευνητῆς τῆς θ. Ἀρι-
στοτ. μ. ζ, 1, 1' «βίος θεωρ.» = ὁ κατὰ θεω-
ρίαν, ἀντὶθ. τῷ κατὰ πρᾶξιν βίῳ, τῷ πραγ-
ματικῷ Ἀριστ. ἡθ. 1, 5, 2' ἐπὶρ. Πολύδ. 4, 8, contemplativus.

Θεωρητός, 3' ὅστις παρατηρήθῃ, θεωρήθῃ, δύναιται νὰ θεωρηθῇ· «οὐδὲ ταῦτην ὕψι θεω-
ρητὴν» = οὐτε μὲ τὰ μάλιστα νὰ τὴν ἴδῃ τις Αἰλ. Ἰ. Ζ. 9, 6' «μὴ μόνον ἀκουστόν, ἀλ-
λὰ καὶ θεωρητόν» Δ. Σικ. 14, 60, ἰδ. διανοῖχ. θεωρητός Πλουτ. ἀρ. φιλοσ.

Θεωρήτρια, τά· τὰ νοητικὰ ὄρατα, τὰ ὅποια εἶδεν ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην, ὅτε αὐτὴ τῷ παρουσιάζετο κατὰ πρῶτον μὲ ἀπλυστον πρόσωπον, χωρὶς τὴν σκέπην, ἄλλως ἀνα-
καλυπτήρια Εὐστ. καὶ μετγν.

Θεωρίαι, ἡ· τὸ νὰ θεωρῇ, νὰ βλέπῃ θέαμα τι, θέαμα· «ἀλλήν δ' ἀκουστον ἀναγχεῖ θεωρίαν» Αἰσχ. Πρ. 803, ὑπαινισσάμενης τῆς πρεσβείας, ἥτις ἀπέμπετο ὑπὸ τῶν Ἑλλ. πόλεων, ὅπως μετέχῃ, ἰδ. τῶν τεσσάρων μεγάλων πανηγύ-
ρειων τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ὀλυμπίᾳ, Δελφοῖς, Κα-
ρύνθῳ, Νεμέᾳ· «ὅς ἦσαν πομπὴς ἢν θεωρίαι» Εὐρ. Βακχ. 1045' ἐπὶ δὲ ἡ λέξις αὐτῆς τῆς πα-
νηγύρεως· «ποιὰς δ' ὁρτὰς ἤξει» ἐνθ' οὗ ἀν-
καλυμμένοι πρὸς οἶκον ἔξωθ' ἀντὶ τῆς θεω-
ρίαις Σοφ. Οἰ. τ. 1491, γνθ' ὁ Σχολ. «ἀντὶ
τῆς ἀπὸ θεωρίας τέρψεως» ἔφηγε· ἀντὶ αἱ

θεωροί· «ὥς ἂν ἡ θεωρία ἐκ Διήλου ἐπανελέ-
θῃ» Ξεν. ἀπομν. 4, 8, 2· «ἐκαστος ἔτους θεω-
ρίαν εἰς Διήλον ἀπάξειν, ἣν δὴ κατ' ἐνιαυτὸν
τῷ θεῷ πέμπουσιν» Πλάτ. Φαίδ. 58· «ἡ κατὰ
θεωρίας ἡ κατὰ στρατείας», πολ. 8, 556· «ἡ
Ὀλυμπίας θεωρία» Θουκ. 6, 16· «θεωρίας
εἰς τὰς ἐν τῇ Ἑλλάδι πανηγυρίας ἀποστέλ-
λουν» Δημ. 18, 91, ἐν τῷ ψηφίσματι τῶν
Βυζαντινῶν· κ. Πολύβ. 38, 16, 4· «θεωρίαι δι-
σταί, μία μὲν ὑπὲρ τῶν Παναθηναίων, ἡ δ'
ἄλλη περὶ μυστηρίων»· ἔτι δὲ αὐτὴ ἡ πανή-
γυρις, ἡ ἑορτή· «ἡ τοῦ Διονύσου θεωρία»
Πλάτ. νόμ. 1, 650· «οὕτως θυσίαν οὕτω θεω-
ρίαν οὕτ' ἄλλην ἑορτὴν ἤγαγεν» Ἰσοκ. 19,
10· ἐν γέν. δὲ τὸ θεωρεῖν, παρατηρεῖν, θεά-
σθαι· «ἤην πολλὴν θεωρίαν εἰνεακὴ ἐπελήλυ-
θας»· «διὰ νὰ τὴν ἴδῃς» Πρ. 1, 30· «κατὰ θεω-
ρίας πρόσβαιν' ἐκπλώσας», 1, 29, Θουκ. 6, 24·
«οὕτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξ-
ῆλθες» Πλάτ. Κρίτ. 23· «ἐξέπεμψεν ὁ πατήρ
ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν» Ἰσοκ.
17, 4· ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος ἰδ. ἐπὶ πνευ-
ματικῆς, νοητικῆς θεωρίας, σκέψεως, ἔρευνας,
ἐπιστημονικῆς γνῶσεως· «ἐπὶ θεωρίαν τῆς δια-
φορᾶς ἔλθωμεν» Πλάτ. Φιλ. 38· «ο. καὶ ἐ-
πίστασις» Πολύβ. 6, 3, 4· ἐπιστημονικὴ
πραγματεία, 1, 5, 3· «ἡ περὶ τὰ στρατόπεδα
ο.», 6, 42, 6· ἐν γέν. ἐπιστήμη, θεωρία, ἀν-
τιθ. τῆς πράξεως, ἐκτελέσεως τοῦ θεωρήμα-
τος Ἀριστ. καὶ μτγν.

Θεωρικός, 3· ἀνήκων εἰς θεωρίαν, ἰδ. εἰς
πανηγυρικὴν θεωρίαν ἀποσπῶν ἐκ τῶν Ἑλ-
ληνικῶν πολιτειῶν· πεπλοῦμενα ἔδρ. ἱκ.
97· σκιαν Ἥνιοχ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 43, 27·
ὁδὸς Πολύβ. 2, 55· χίστη, 10, 65· τὴν
θεάν, τὸ θεᾶσθαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀφωρῶν τὸ
θεωρικὸν κ. τὰ θεωρικὰ, δηλ. χρήματα· οὗ-
τως ἐλέγοντο ἐν Ἀθήναις τὰ ἀπὸ Περικλέους
ἐκ τοῦ δημοσίου ὁσησαυροῦ τῷ λαῷ διανεμέ-
μενα χρήματα εἰς συνδράστιν τῶν ἀγώνων
καὶ τῶν θεαμάτων, τοῦτο μὲν, ἵνα πληρω-
νῶσι τὸ δικαίωμα τῆς εἰσόδου, θεωρικόν,
τοῦτο δέ, ἵνα θυσιάζωσι καὶ συνδαιπνῶσιν
εἰς τὰ θυσίαν συνήθη δαίτην Βοικχ. οἶκ. Ἀ-
θην. 1, σ. 196, 232, Πλουτ. Περ. 9.

Θεώριον, τό· θέαμα, μτγν. spectaculum.

Θεωρίαις, κ. δωρ. θεάριαις, δὲ ἐπὶ τοῦ Ἀ-
πόλλωνος, ὡς μαντικοῦ θεοῦ.

Θεωρίς, ἴδος, ἡ· ἀνήκουσα εἰς τὴν ἱερὰν πο-
μπήν, θεωρίαν ἀνευ ἢ μετὰ τοῦ ναοῦ, ἡ
ναὸς ἦτις ἔχρησάμεν εἰς ἀποσπῶν τῶν
θεωρῶν καὶ πρόσβαιν', εἰς μετακόμισιν
καὶ παραλαβὴν προτύπων καὶ χρημάτων ἐν
τῇ ὑπερσσίᾳ τῆς πόλεως, ἐν Ἀθήναις δ' ἰδ.
περίφημος ἦν ἡ εἰς Διήλον πεμπομένη Θεω-
ρίς, ἥτις ἀπὸ τῶν χρόνων ἔτι τοῦ Θησέως
ὑπάρχεν Πρ. 6, 87, Καλλ. Δημ. 314· κ.
Δισχ. Ἐπτ. 810 ἀνομάζεται οὕτω τὸ πορ-
θησιον τοῦ Χάρωνος· «θεωρίς, ὁδὸς, δι' ἣς
ἴασι ἐπὶ τὰ ἱερὰ» Πούχ.· «αὶ θεωρίδες, ὡ-
νομάζοντο καὶ αἱ περὶ τὸν Διόνυσον Βάκχαι
Nov. Δ. 9, 261.

Θεωρίαις, ἴδους· 1) Σικωνία τις, φίλη τοῦ Σο-
φοκλέους Ἀθην. 2) χρησολόγος τις Δημ.

Θεωρο-θάλας· ὁ τῶν θεωρικῶν χρημάτων
ἐπιμελούμενος Σοφίδ.

Θεωρός, ὁ (θεᾶσθαι, δὲν εἶνε σύνθ. κατὰ
Πολύβ. 2, 55· «ἀπὸ τοῦ πρὸς θεὸν δροῦσιν,
ὁρᾶν», καθ' Ἀρποκρ. ἀπὸ τοῦ θεός, κ. ὦρα,
«τοῦς τὰ θεῶν φυλάσσοντας, τῶν ὁρίων φρον-
τίζοντας», ἡ κορίνα σημασία ὁμῶς τῆς λέξεως
εἶνε ἡ θεωρία τοῦ θεάματος· Θεατής, ἰδ.
ὁ ὑπὸ τῆς πολιτείας πεμπόμενος εἰς τὰς νᾶ
ἑρωτήσῃ τὸ μαντεῖον ἐν ὀνόματι καὶ ἐντολῇ
τῆς πόλεως αὐτοῦ Σοφ. Οἶ. Κ. 414, Ἀρρ.
ἀν. 7, 23, 8, εἰς τὰς νᾶ προσφέρει θυσίαν ἡ
ἀφ' ἑρμῶν τι Πλουτ. Δημήτρ. 11· ἡ ἐν ὀνό-
ματι τῆς πολιτείας νᾶ παρευρεθῇ ὡς Θεατὴ
εἰς τινὰ ἑορτήν, ἰδ. εἰς πανηγυρικοὺς ἀγῶ-
νας ὅπου ἐνεφανίζοντο οἱ θεωροὶ ἐστεμμένον
καὶ ἐν λαμπρᾷ τῇ στολῇ πρὸς Βοικχ. οἶκ.
Ἀθην. 1, σ. 229· Ἐν γένει Θεατής· «πόνων
ἔμῳν θεωρός» Δισχ. Πρ. 118· «πραγμάτων
θ. γενεῶν, Χρ. 244· «ὅμματα δυνάως θεωρός»
Πλάτ. νόμ. 12, 953· «θεωροὺς πολέμου τοῦς
παίδας ποιεῖν», πολ. 5, 467 καὶ μτγν.

Θεώρος· ἀνδρ. ἀν. ὑπὸ Ἀλκιβιάδου Θεωλῶν
προσφερθὲν Ἀριστ. σφ. 45.

Θεωροσύνη, ἡ· θεωρία Μανέθ. 4, 460.

Θεωσίαις, ἡ· ἀποθεώσεως, μτγν. deification.

Θεώτερος· συγκρ. τοῦ θεός.

Θεωτικός, 3· θεοποιητικός· ο. θεολογικός,
ἐκκλ. ἐπὶρ. Θεωτικός, μτγν. deificus.

Θήβα, ἡ, «Συριστὶ λέγεται ἡ βοῦς· ὅθεν ἐκλή-
θησαν αἱ Θῆβαι ὑπὸ Κάδμου» Ἐτ. Μ. 430,
41· καὶ Πούχ. δὲ Θῆβα = κισσώτιν.

Θηβαγενής, εἴτε Θηβαί-γενής, 2· ὁ ἐν Θή-
βαις γεννηθείς, ἡ ἐκ Θηβῶν καταγόμενος Ἰσο-
κ. 530, ἔδρ. ἱκ. 136.

Θηβαίς, ἐπὶρ. εἰς τὰς Θῆβας Στ. Βυζ. π.
Ἰλ. ψ. 679 Θηβασδ.

Θηβαί, ἄν, αἰ, π. δὲ καὶ Θῆβη ἢ αἱ Θῆβαι,
ἀν. πολλῶν πόλεων, ὧν γνωστότεραι· 1) ἡ
μητρόπολις τῆς Βοιωτίας· 2) αἱ ἐν τῇ Τροίᾳ
κῆ· ἐπικρατεία· 3) αἱ ἐν Αἰγύπτῳ π. Ὀμ.
ἐν. καὶ πλ. καὶ παρ' Ἰσοκ. ὡσαύτως.

Θηβαί-γενής· Θηβαγενής.

Θηβαί-εὐς, ἑως, ἱων. εὐς· ὁ Θηβαῖος Πλουτ.
ἡθ. 775· συνήθ. ἐπὶ τοῦ Διός Πρ. 1, 182.

Θηβαῖος, 3· α) ὁ ἀπὸ τῆς Θῆβας Ὀμ. κ.
ἔτι δὲ Θηβαῖος Ἑρμῶν Σοφ. ἄντ. 1122· β)
Τρώες τις Ἰλ.

Θηβαϊκός, 3· α) ἀνήκων εἰς τὰς Θῆβας (ἐν
Αἰγύπτῳ)· νομός Πρ. 2, 4· β) οὐς· ἡ Θη-
βαϊκή, δηλ. χώρα Στραβ. 9, σ. 408· γ) τὰς
Θῆβας ἀφωρῶν· παρὰ τοῦς = σύγγραμμα Λυ-
σιμάχου τινός· δ) ὁ καταγόμενος ἐκ Θηβῶν
— βάλανος Δισκ. 1, 149.

Θηβαίς, ἴδους, ἡ· 1) Θηβαϊκή (χώρα τῆς Βοι-
ωτίας) Θουκ. 2) τῆς Αἰγύπτου Πρ. Στραβ.
3) ἐπικλόν τι ποιῆμα περὶ τῶν Θηβῶν καὶ τῶν
Θηβαϊκῶν πολέμων Πλουτ. Ἀπολῶ. ἐντ.

Θηβαίτης, ου, ὁ· Θηβαῖός τις ἐξ Αἰγύπτου
Στραβ.

Θηβάνας, ου, ὁ· κακίας, ἀνεμῶς ἐκ τοῦ Θη-
βαῖος πεδίου πνέον Ἀριστοτ. π. ἀν. 973,
6· αἰολ. ὁ Θῆβανις Ἀρχαδ. 32, 22· «Θηβα-
νίς, ἄνεμος» Πευχ.

Θηδ-άρχης, ὁ ὁ προσετώς των ἐν Αἰγύπτῳ Θηδών, ἐπιγρ.

Θηδασδε, π. ἐπὶρ. = Θηδασε.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆθεν, ἐπὶρ. ἀπὸ Θηδών Διοδ. 15, 52· π.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδῆ, ἡ 1) αἰ Θηδαί· 2) θυγ. Ἀσωποῦ Ἰρ.

Θηδαίον, οἶκημα οἶκ. χρησιμεύον εἰς νε-
κροθήκην Ἰρ. 2, 86.

Θηδαί, ἡ, (τιθημι) τύπος, ἡ δοξαζομένη ἐν ᾧ
δυναμέθαι νὰ θέτωμεν τι πρὸς φύλαξιν· «χα-
σοῦ καὶ ἀργύρου καὶ ἄλλων χρημάτων» Ἰρ.

7, 83· πρὸλ. Εὐρ. Ἰκ. 1147· - χρημάτων
Πλουτ. Λοικουλ. 32 ἐν Πολυδ. 10, 144,

153 καὶ, - αὐλῶν, ξίφους· Ἰδ. ἀπὸ Ἰρ.

1, 67, π. ἀ. γ. ἡ σωρός, νεκροθήκη, τάφος·
- προγόνων Λίσχ. Ἰερ. 402, Σοφ. Ἰλ. 884·

«- τῶν τελευτήτων» Θουκ. 3, 104, Πλάτ.

νόμ. 12, 938· «ὁρύττειν Θηδαίον» Ξεν. Κύρ.

7, 3, 5, repositorium.

Θηδαίον, τό ὄνομα τοῦ ὀνόματι Ἰρ.

Θηδαίος, 3· ἡκονημένος, ὁδός, κοπτερός· -
αἰσθητός Λίσχ. Ἰερ. 925· - φάσανον Εὐρ.

Μηδ. 40, acutus.

Θηδαίω, μέλ. ἄνω, ὄνομα (Θηδαί)· βυζά-
νω, ἐπὶ μητρὸς ἡ προφορ· - τὸ παιδίον Λυσ.

1, 9· τρέφω μετὰ τὸ βυζί, ἐπὶ ζώων Ἀριστοτ.

Ἰ. Ζ. 6, 23· καὶ περὶ τοῦ ματατοῦ αὐτοῦ, Ν.

Δ. μέτ. κατὰ τὸν γρῆμα (πρὸλ. Φωτ. κ. Ἰ.

Ἀν. 99) βυζάνω, τρέφομαι διὰ τὸ μητρικὸν
γάλακτος, ἀμφὶ ὅπως π. Πλάτ. πολ. 5,

160 ὁ Θεοκρ. ἔχει ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ
«λεζίναις μασσὸν ἐθλάζεν», 3, 16· «θλά-
ζοντα χοῖρον», 14, 15· «ἐξεν μὴ τὴν τελευ-
τῆς ὁ ὄνος ἔπουν» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 23·

ἐκ τούτου παθ. «γάλα θηδαίεται ὑπὸ τῶν
τέκνων», 2, 13, καὶ αἱ θηδαίονται· αἱ μη-
τέρες, γεν. Ζ. 4, 5· «τοὺς βρέφους θηδαί-
σθαι» = θηλὴν ἐπὶ τῇ Πλουτ. Ῥωμ. 4.

Θηδαμινός, ὁ ὁ βυζάνω, κοιν. τὸ βυζά-
να, καὶ Ἰρ. Ἰρ. 2, 86.

Θηδαμίν, ὄνομα, ἡ ὁ θηδαίωσα, γαλακτοῦ-
χος Σώφρ. ἐν Ἀθην. 7, 288· - τροφός, βυ-
ζαστρια Λυκοφρ. 31.

Θηδ-άρσην, 2· θηλυκὸν καὶ ἀρσενικὸν Ἰρ.

Ναζ. 2, 19.

Θηλασμός, ὁ τὸ βυζάνω, μυζᾶν, ἐπὶ τέ-
κνου διὰ τὸν τὸν βρεφῶν θηλασμὸν Πλουτ.

Ῥωμ. 4, lactatio.

Θηλαστρία, ἡ ἡ θηλαζούσα, βυζάνουσα τὸ
τέκνον, ἡ τροφός Σοφ. ἀπ. 85, ualtria.

Θηλεο-γυνία, ἡ ἡ θηλεογυνία

Θηλεῖω, ὄνομα. θηλεῖω ὄνομα, ἐπὶ φυτῶν, πρᾶ-
σινίζω, ἀνθῶ, ἐπὶ λειμῶνων· «λειμώνες α-
λίνου θηλεῖω» Ὀδ. ε, 73· «ἡμερὶδες θηλεῖω»

Ἀπολ. Ῥ. 3, 221· «ὁ θηλεῖω σελίνους» Πινδ.

Ν. 4, 88· μτρ. «νικαφορίας ἀπὸ θηλεῖω»,

Ν. 10, 42· κ. μτρ. π.

Θηλή, ἡ, (θᾶω) ὁ μαστὸς Εὐρ. Κυκλ. 56,

Πλάτ. Κρατ. 414· «θηλὴν ἐπὶ τῇ τινὶ Ἀ-
γαθῶν ἐν Ἀθην. 9, 376· κυρ. ἡ θῶα κοιν.

τοῦ βυζίου· «θηλαί μαστῶν» Ἀριστοτ. Ἰ.

Ζ. 2, 8.

Θηλο-ειδής, 2· ὅστις εἶναι ὅμοιος μετὰ θη-
λὴν Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3 (9, 0).

Θηλοναί, αἱ τίτται, τροφὸι Πλουτ. ἡδ. σ. 278.

Θηλυ-γενής, 2· ὅστις εἶναι θηλυκὸν γένους,
γυναικίς· - στόλας Λίσχ. Ἰκ. 28· - ὄχλος

Εὐρ. Βακχ. 17, Πλάτ. νόμ. 7, 802.

Θηλυ-γενής, ἐπὶρ. τοῦ θηλυγενῆ Εὐστ. σ.

10, 27.

Θηλύ-γλωσσος, 2' ὅστις ἔχει γυναικείαν, τρυφερὰν γλῶσσαν, ὀμιλίαν·-Νόσσις, ἡ Νόσις, ἡ αἰοῦς· Ἀντίπ. Θ. 23 (11, 26).
 Θηλυ-γονεῖω· γεννᾷ θήλειαν Φύλιν.
 Θηλυ-γονία, ἡ· τὸ νῦν γεννᾷ τις θήλειαν τέκνα· Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 5· «ἐκγονος κατὰ θηλυγονίαν» Ἡρόδ. 1, 7, 6, κατὰ τὴν ἐκ θηλέων καταγωγὴν.
 Θηλυ-γόνος, 2' ὁ γεννῶν θήλειαν τέκνα· Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 19.
 Θηλυδρία, ὁ, ἰων. Θηλυδρίας (Ψάχ. Φωτ. τοθλουμένους)· τρυφερὸς, γυναικώδης· «καὶ μαλακώτερος ἀνὴρ» Ἡρ. 7, 153· «οὐ τὸς ὁ Θηλυδρίας καὶ μαλακός» Λουκ. δι. θε. 5, 3· «καὶ διακεκλησμένος» Δημόκλ. 18.
 Θηλυδρία· φέρομαι ὡς θηλυδρίας, κατὰ-σιον, γλῶσσ.
 Θηλυδρία-ώδης, 2' ὅστις εἶνε ὡς γυνή, ὁμοιῶν μὲ γυναικά, ἀνέμων εἰς γυναικάς·-μέλος· Ἀριστ. Θεσμ. 131, μτγν. ἐπὶ. Θηλυδρία-ώδης.
 Θηλυκεῖομαι· φέρομαι ὡς γυνή· Κλ. Ἀλ. 18.
 Θηλυκο-εὐδής, 2' ὁμοιος γυναικί, μτγν.
 Θηλυκός, 3' ὅστις εἶνε θηλυκοῦ γένους, ἰδ. π. γορμ. «θηλυκὴ ζῆνεια» Σ. Ἐμπ. π. ἀ-σιον. 6· ἐπὶ. Θηλυκός, feminineus.
 Θηλυ-κράνεια, ἡ· θηλυκρανία, τὸ θηλυκὸν δένδρον κράνεια, κρανία Θεοφρ.
 Θηλυ-κρατής, 2, ἔριος· ἔριος, ὅστις ἐξουσιάζει τὰς γυναικας· Αἰσχ. Χο. 592.
 Θηλυ-κτόνος, 2, Ἀρης· ὁ διὰ γυναικῶν φονεὺς Ἀρης· Αἰσχ. Ἡρ. 862.
 Θηλυκ-ώδης, 2' γυναικώδης, μτγν. feminineus.
 Θηλύ-λαλος, 2' ἔχων γυναικείαν φωνὴν· Μανέθ. 4, 322.
 Θηλυ-μάνεω· μαίνομαι, τρελλαινόμεαι διὰ γυναικάς, τὰς ἀγαπᾷ υπερβολικῶς· Μανέθ. 4, 164.
 Θηλυ-μανής, 2' ὁ μακρυῶς ἀγαπῶν τὰς γυναικας, τρελλαινόμενος δι' αὐτάς· πόθος· Μελ. 54 (9, 16)· κ. «ὑποδὸς κροτάλων» Ἀντίμαχ. (9, 321).
 Θηλυ-μανία, ἡ· μακρυῶς ἀγάπη πρὸς τὰς γυναικας, ἔκστασις.
 Θηλυ-μελής, 2' ὁ ψάλλον, ᾄδων ὡς γυνή, γλυκὰ ᾄδων· ἀηδὼν· Ἀνθ. 9, 185, 9.
 Θηλυ-μίτρης, ὁ· ὁ ἔχων γυναικείαν μίτραν (τὸ ἱσάκ. σκούριον), ὁ ὡς γυνή ἐνδεδυμένος· Λουκ. δι. θε. 18, ἀνθ' οὗ εὐρηται θηλυ-μίτρος· Βακχ. 3· Θηλυμίτρις=πορνικὸς Σουῖδ.
 Θηλυ-μόρφος, 2' ὁ ἔχων μορφήν γυναικῆς· Εὐρ. Βακχ. 358, συγгр. Θηλυμορφότερος· Ἀριστοτ. φυσικῶν. σ. 85.
 Θηλυ-νους, οὗς, 2' ὁ ἔχων φρονήματα γυναικῆς, κοιν. γυναικομάχος· Αἰσχ. Ἡρ. 100· «ἡσυχὸς Σουῖδ.
 Θηλύνη, (Θήλυσ)· κάμων τινὰ γυναικώδη· μτγν. «βαρὴ σίδηρος ὡς θηλύνην στόμα» Σοφ. Αἴ. 636· «ἐθελύνη κίνα Μοίρης» Νιν. Δ. 12, 214· «Ζέφυρος κῆμα θηλύνη» Μ. Ἀργ. 24 (10, 4) κ. πεζ. «τῶν σωματικῶν θηλυνομένων» Ξεν. οἰκ. 4, 2· «μέσ. καλλωπίζονται ὡς γυνή· Βίων, 8, 18· «τῶν μορφῶν θηλύνηται» Θεοφρ. 20, 14, effemino, emollio.
 Θηλύ-παις, αἰδώς, ἡ· γυνή, μήτηρ, ἥτις ἐγέννησε κόρη· Λυκόφρ. 851.

Θηλυ-παις, 2 ὁ κάμων τινὰ γυναῖκα θηλυ, μτγν.
 Θηλύ-ποιός, ὁδός, βάσις· βῆμα, περιπάτησις· γυναικείου ποδὸς· Εὐρ. Ἰ. Α. 421.
 Θηλυ-πρεπής, 2' ὅστις ἀρμόζει εἰς γυναικά, γυναικώδης· οἰνοχόος Στρατ. 17 (175)· ἐπὶ. Θηλυπρεπὴς Τρέτζ.
 Θηλυ-πρίνος· πρίνος, Θήλυσ· «φελλόν, μίση» τι πρίνου καὶ θρύος· Εὐστ. σ. 372, διότι παρὰ τινων Θηλυπρίνος ὠνομάσθη.
 Θηλυ-πρόσωπος, 2' ἔχων πρόσωπον γυναικῆς Σουῖδ. Σειρήνης.
 Θηλυ-πτερίον, τὸ· θηλυπτερίς· Ἀλ. Τραλλ. Φαδρ. 1381· βέλ. τ. 12, 611.
 Θηλυ-πτερίς, ἰδός, ἡ· θηλυκὴ πτέρη· Ησ. οφρ. Φ. Ἰ. 9, 18, 8, ἄλλ. «νυμφαία πτερίς» Ἡρ. 1381· ὀήλυσ π. π. συγνὰ ὡς θηλυ. «Πρη, Θήλυσ ἐούσα» Ἰλ. τ. 97· «γυνή θηλυπτερίς» Σοφ. Τρ. 1051· «δὲ Ἰλ. κ. 215· «λέας ἱππους», σ. 269· «ὀήλυσ σπορία» Εὐρ. Ἰκ. 651· «φύσις, ἡ χάρις Λεοντ. Σχολ. 7, 1 (Πλυν. 286, 287), ἰων. θηλυ. θήλειαν Ἡρ. 86· «θηλυκός» α) ὡς ὀήλυσ τὰς γένους, α) τὸ πρὸς τὸ ἀρρην ἀπὸ τοῦ Ὀμ. πανταχ. ἐπὶ θεῶν· «θήλεια θεός» Ἰλ. θ. 7, Ἡρ. 2, ἐπὶ ἀνθρώπων· Αἰσχ. Ἀγ. 1701· «ἀπαις θηλυκόν»· «χωρὶς θηλυ τέκνον» Ἡρ. 3, 69· κ. 181· «θήλεια ἔλαφος» Πίνδ. Ὀ. 3, 30· ἱπποὶ Ὀδ. δ. 635· «ἄνους Σοφ. ἀπ. 44· «ὁ θήλυσ ὄρευσ» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. συγνὰ· «θήλεια, μόν. ἀντὶ τοῦ γυνή· Εὐρ. Ἀνδρ. 181· ἐπὶ ζώων, ἡ θήλεια· τὸ θηλυκὸν ζῶον· Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 4· «τὸ θηλυ γένος»· Εὐρ. Ἰκ. 885, ὥσπερ καὶ ἐν τῇ πεζ. τὸ θηλυ ἀντὶ τοῦ ἀρρεν· π. γορμ. σημ. τὸ θηλυ γένος· «ὀνόματα θήλεια» Ἡρ. παρ' Ἀριστ. νεφρ. 672· 6) ὅτι εἶνε γυναικείον, π. γ. αὐτὴ· «γυναικεία φωνή» Ὀδ. ζ. 122· γ) ἀδρην, θελκτικός, μαλακός, τρυφερός, ἀπαλός, ἀδρηνάτος Σοφ. Τρ. 1064· «φρην Αἰσχ. Χο. 303· δ) καρποφόρος, γόνιμος, καταφυκτικός· «θήλεια ἔρση» Ὀδ. ε. 467· ἴσως ἀνάλογος καὶ τὸ «θήλεια νύξ» Σοφ. ἀποσπ. 887 (Ἐσ. μ. «ἡ ὑπομέτρως καὶ ποιοῦσα θάλλειν»)· συγνὰ θηλυτότερος συγνὰ π. Ὀμ. κ. Ἡσ. «θηλυτότερος γυναικας, θεαί» Ἰλ. θ. 520, Ὀδ. θ. 31· πρὸλ. «θηλεῖαις γυναιξί» Εὐρ. Ὀρ. 1205· «θηλεῖαι κόραι» Πλάτ. νόμ. θ. 764· κ. ἐνν. οὐδ. Π. Σιλ. 14, 41 (5, 290, 6, 71) σχεδὸν ἰσὺ δὲ ἀνδρῶν τῶν θετικῶν, πάντοτε ὁμοῦς τὸ ἀδρηνάτερον, τρυφερώτερον γένος σημαίνον· ἀλλὰ «θεῖαιτα θηλυτέρα ἢ κατ' ἀνδρα»· «μαλακώτερά Πλουτ. Μαρ. 54, ὅπερ, π. Ψιλοστρ. κ. Λουκ. εἰζ. 13, feminineus.
 Θηλυ-σμεα, τὸ· ἐκθελύνησις· Γρ. Νεζ. effeminatio.
 Θηλύ-σπορος, 2' γέννα γυναικεία· Αἰσχ. Ἡρ. 857.
 Θηλυ-στολέω· φορῶ γυναικεῖα φορέματα· Στρατ. 10, 466.

Θηλυ-στολία, ἡ ἡ γυναικεία ἐνδυμασία
Εὐστ. 782, 47.

Θηλύ-στολος, 2· ὅστις ἐνδύεται, φορεῖ γυναικείαν στολήν Εὐστ. σ. 10.

Θηλύ-τερος· ἴσθις θήλυς.

Θηλύ-της, ἡ τέτος, ἡ· φύσις τῆς γυναικός, τοῦ θήλεος γένους· Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 6· τὸ νῆ ἡνέ τις θηλυπρεπής, ἀδρόδους, μαλθακός, δειλός ὡς γυνή Πλουτ. Ἀλξ. κατὰ πλ. «θη-λυετίας ἐσθήτων», Ἀλκιδ. 16.

Θηλυ-τοκίω· τίκτω, γεννῶ θηλυκὰ τέκνα· Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 1.

Θηλυ-τοκία, ἡ· τὸ νῆ γεννᾷ τις θηλυκὰ τέκνα Ἰώσα.

Θηλυ-τόκος· γεννῶν θηλυκὰ τέκνα· Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 18.

Θηλυ-φάνης, 2· ὅστις φαίνεται ὡς γυνή Πλουτ. Θησ 23· γυναικιδῆς, γυναικίος· πάλ-θος Ἀνθ. 11, 285.

Θηλυ-φθόριον, 2· ἀδρόστονον Διοσκ. 3, 26.

Θηλυ-φύνας, 2· ὁ φυνεύων γυναίκα Νικ. ἄλ. 41· «τὸ θ. = ἀλόνειον Διοσκ.

Θηλύ-φρων, 2· ὁ ἔχων γυναικεία φρονή-ματα, σκεπτόμενος ὡς γυνή, γυναικομύχλος Ἀριστ. ἔκκλ. 110.

Θηλύ-φωνός, 2· ἔχων γυναικείαν φωνήν· «θηλύφωνα φθέγγεται», ἐπὶ πτηνῶν Αἰλ. Ἰ. Ζ. 6, 19.

Θηλύ-χειρ, εἰρησ, 2· ἔχων γυναικείαν χεῖρα Εὐστ. 550, 37.

Θηλυ-χίτων, 2· φορῶν χιτῶνα, φόρεμα γυναικείον Ἀντ. Σιδ. 27 (6, 219).

Θηλύ-ψυχός, 2· ἔχων γυναικείαν ψυχὴν, μέτριον.

Θηλώ, αὐς, ἡ· τροφός, θηλάστρια· Ἦσυχ. οὐ-τως ἀναγνώσας. π. Πλουτ. πρὸς. Ῥωμ. 57, θηλώ τις ἀντὶ θηλώτις.

Θηλα, τὸ θήλα· ἀνάθημα Σοφ. ἀποστ. 484.

Θημακός, ὁ· ὀήμος Ἀττικῆς τῆς Ἐρεχθίδος φυλῆς Ἀνδοκ. κατ. Θημακεύς, ἑως, ἐ-πιγρ. Στ. Βυζ.

Θημα-λογέω, μόν. παρτ. «θημολογέει ψυχρίτην θόρον» Ἀντιφ. 45 (9, 551)· συλλέγει, συναθροίζει τι εἰς θημονίαν ὁ Λο-δοκ. γρ. ἐθιμολόγει, ἄλλ. ἐθιμολόγει.

Θημονία, ἡ· θημιὶν Ἦσυχ. Θημονία Σουίδ. Εὐστ.

Θημονο-οπέτω· συνάξω τι εἰς θημονίαν, θημονιάζω Σχολ. Θεοκρ. 10, 46.

Θημών, ὄνος, ὁ· τὰ θημονιασμένα, ὁ σωρός, κατ' Εὐστ. ἰδ. τὸ οἶτον· ἥλιον κροφα-λέων· Ὀδ. ε, 368· ἀνύρων Ἀριστοτ. με-τεωρ. 1, 7· πρὸλ. θωμός· «πάν τὸ συσσωρευ-μένον, οἷον ἀγρῶν ἢ πυρῶν» Ἦσυχ.

Θημονία ἡ θημονία· ἡ θημονία, ὁ θημιὶν· «θημώνες οἱ σωροὶ τῶν ὀρυγμάτων καὶ θη-μονία ὁ σωρός» Σουίδ. «ὅτι ὁ θημιὶν καὶ θημονία λέγεται» Εὐστ. «θημιωνία, οἱ σω-ροὶ τῶν ὀρυγμάτων» Ἦσυχ.

Θημιωνιάω· θημιωνιάζω, κάμνω τι σωρόν, μετρν.

Θήν, μόρ. ἐγκλ. (ὁ ἡ τίθημι), μόν. π. π. εὐχρ. ἐπὶ βεβαιώσεως, πίστεως· ἐν τούτοις ἐξ ὑποκειμένου μετὰ τινος μετρίστητος, ἐκ-

παρῶν τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ λέγοντος· «λέγ-ψατέ θην νῆας» = ὅτι ἀφίστε βεβαίως τὰ πλοῖα Ἰλ. ν, 620 ἐνισχυόμενον διὰ τοῦ μο-ρίου ἡ· «ἡ θην», λ, 365· «οὐ θην» = βεβαίως ὄχι, 6, 276, Αἰσχ. Πρ. 930.

Θήεις, αὐτ, ἡ· τὸ νῆ ὀδύνη τις τι, ἀκουῖ, ἀκόνημα, μετρν.

Θήος ἡ θῆος, θωρ. = ὀείας Ἰπποδ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 103, 26.

Θήπαλός, (θήπω), 3· ὁ γεμάτος ἀπὸ θα-πληξίν, βωμολόχος Ἦσυχ.

Θήπέω· ἴδε Θήπω.

Θήπη· ἐκπληξίς, ῥόδος Ἦσυχ. ἴδε Θίπη.

Θήπητης, οὐ, ὁ· ἀπατεῶν Ἦσυχ.

Θήπών, τό· ἀπαμαστών, καταθύμιον Ἦσυχ.

Θήπω, ἄχρ. θέμα τοῦ περκ. τέθηπα, ὅπερ ἴδε, περ Ἦσυχ. «θήπω· ἐπιθυμῶ, θαυμάζω».

Θήρ, ὅς· ὁ (θήρ, fera)· θηρίον, ζῶον· αὐτὸ ἄν-θρωπος οὐδὲ θήρ· Αἰσχ. Εὐρ. 70, ἰδ. α) τὸ ἄγριον ζῷον, π. γ. «Ὀμ. α· 13ην μητέρα θηρῶν» Ἰλ. 6, 47· ἴντ. «ἐν ἄγρῳ θηρῶν» Ἦρ. 3, 129· «ἄγρευμα θηρῶν» Αἰσχ. Χρ. 932· περὶ τῆς ἐλάφου Σοφ. Ἦλ. 562· ἐπὶ κάπρου, Τρ. 1087· π. Ὀμ. ἰδ. ἀρπακτικὸν θηρίον· μὴ θήρεσσιν ἔλωρ γένωμαι· Ὀδ. ε, 473· πρὸς. Ἦσ. ἔρ. 275, Σοφ. ἀποστ. 678· ὁ λέων Ἰλ. ο, 586, Ξεν. Κυρ. 4, 6, 4· «τὸν νέμιον θή-ρα», δηλ. λέοντα Εὐρ. Ἦρ. μ. 153· «θήρα λέγουσιν ἐξαίρετως τὸν λέοντα» Γαλλην. τ. 5, 446· ὡς αὐτὸς λέειν αὐτὸν Ἀνθ. 11, 63· π. Πινδ. μόν. Ἰ. 5, 46 εὐρηγται ὁ ἐν ἄλλα-χοῦ πληθ. πάντως· π. Αἰσχ. Ἦρ. 540, ἡ σφίγξ· «πλωτοὶ θήρες» = δελφίνες Ἀρίων ἐν Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12 45· ὁ Σοφ. ὀνομάζει ἐν Τρ. συχὰ τοὺς Κενταύρους θήρας, «ἄρχατος θήρ», 553 (πρὸλ. φήρ) κ. Οἶ. Κ. 1565 τὸν Κίρθε-ρον· ἀλλ' ἐν Αἴ. 359 «ἄφροσι θήρες» = ἡ-μερα ζῶν, ποιμένα προβάτων· τὰ ἐντομα Ἀ-ριστ. ὅρν. 1084· μετ. ἄγριοι, βίβαιοι ἄνθρωποι Εὐρ. Ὀρ. 1227· ἐν περ. μόν. θηρίον· «ἐν συνηθ. «αὐτοὶ θηροὶ καὶ δεινότατοι Πλάτ. πολ. 8, 559· «τὸν θήρα μηκέτ' ἀνεῖναι» = τὸ ἄγριον ζῷον, κοιν. ἄγριμι Σοφ. 235· ἡ θήρ Αἰλ. Ἰ. Ζ. 6, 24, Ὀππ. κυν. 3, 410 καὶ ἄλλ. μετρν.

Θήρα, ἰων. θήρη, ἡ· τὸ κυνήγιον ἀγρίου ζῴου Ἰλ. ε, 49· «ἡ περὶ θάλατταν θ.», κ. «θήρα πτη-νῶν» Πλάτ. νόμ. 7, 822· κυνήγια καὶ τῆν ἄλλην θήραν», 6, 763· «θήραν ποιτὶν» Ξεν. Κύρ. 1, 4, 14· «ἐπὶ θήραν ἐξίνονται, 1, 2, 9· τὸ ἐν τῇ θήρᾳ συλληφθέν, τὸ κυνήγι κοιν.

«ἐδωκε θεός μενοεικέα θήραν» Ὀδ. ε, 158· «θή-ρα καλή» = καλὸ κυνήγι, ἐπὶ ἀνθρώπου τινός Σοφ. Φιλ. 605· πρὸλ. Ξεν. Ἰλ. 4, 1, 15· τὸ ἄγριμι, Κύρ. 2, 3, 25· - μετρ. = ἀνθρώ-πων, - τῶν ἐρώντων» Πλάτ. σοφ. 222· «συ-σκεινὴν θήραν ἔχων» Σοφ. Αἰ. 561· ἰδ. σύντονος σπουδή, ἐπιμέλεια, ἔρευνα, ἔρεσι-πρός τι· - τοῦ ἡδέος, ἐπιστροφῆς Πλάτ. Γοργ. 500, Θεαίτ. 158 καὶ μετρν. νεοατλ.

Θήρα, ἡ· νῆσος τῶν Σποράδων· ἔσται καὶ Ῥό-δου πόλις ταπεινὴ καὶ Καρίας ἄλλη καὶ Συγ-διανῆς ἄλλη, κατ. Θηραῖος καὶ Θηραϊκός, τὸ δὲ Θηράσιος ξένον. Θηραΐα γὰρ νησίον Στ.

Βουλ. ἐπιθ. Θηράεις ἢ Θήραϊος· ἔπος, ἀπαγ-
γεῖλον ἐν Θήρᾳ ἢ περὶ Θήρας· Πινδ. Π. 4, 17·
-ἱμάτιον· «ἱμάτια τῶν Θηραίων» Πολυδ. 7, 48.

Θηράδες, αἱ αἰ νῆσαι Θήρα καὶ Θηρασία·
Πηγ. ἐν Ἀθην. 10, 432.

Θηρ-αγρέτης, ὁ ὁ κυνηγὸς ἀγρίων ζώων
Εὐρ. Βαχχ. 108, Ζώσιμ. 2 (6, 184), venator.

Θηρ-αγρεύτης, ὁ τῷ ἀνωτ. μτγν.

Θηρ-αγρία, ἡ· τὴν κυνήγιον Πολυδ. 5, 12.

Θηρ-αγρος, 2· α) ὅστις ἀγρεύει, πιάνει θη-
ρίον· πῆδη Ἴων ἐν Ἀθην. 10, 451· β) ὄν.
κυνὸς Πείσανδρ. ἐν Ἀνθ. 7, 301.

Θηραϊκός, 3· Θηραϊός, α, ον ἴδε Θήρα.

Θήραμα, τό· τὸ Θηραθὲν, κυνήγι, ἐν γέν. πᾶν
ὅ, τι ὑπὸ τῆς καὶ πιάσῃ ὡς κυνήγιον Εὐρ.
Βαχχ. 867· «θηράμασι πλησθέντα δίκτυα»

Ἀπολλ. 7 (6, 105) κ. περὶ Πλουτ. Λουκ. 17.
Θηραμένης 1) εἰς τῶν τριάκοντα τυράνων
Θουκ. 2) Λακεδαιμονίος τις Θουκ.

Θήρανδρ· εἰς Θήραν Πινδ. Π. 4, 35.

Θηρ-αρχία, ἡ· τὸ ἄρχεῖν ἐπὶ τῶν Θηρίων,
ἐπιστάσια, ἰδ. εἰς τοὺς ἐλέφαντας, μτγν.

Θηρ-αρχος, ὁ ὁ ἄρχων, ἐπιστάτης εἰς τὰ
θηρία, ἰδ. τοὺς ἐλέφαντας Αἰλ. Τακτ. 22.

Θηράς, ἄδος, ἡ ἴδε Θηράδες.

Θήρας· Σπαρτιάτης τις Πρ.

Θηρασία, ἡ μία τῶν Σποράδων νήσ. Στραβ.

Θηρασίμος, 3· ὅτι δύναται τις νὰ κυνη-
γήσῃ, θηρεύσῃ· γάμοι Αἰσχ. Πρ. 857.

Θηρατειρα, ἴων, Θηρήτειρα, ἡ ἡ κυνηγὸς
Καλλ. Δηλ. 240, venatrix.

Θηρατέος, 3, β. ἐπιθ. πᾶν ὅ, τι πρέπει νὰ κυ-
νηγῇ τις διὰ νὰ τὸ πιάσῃ, ἀπολαύσῃ Σοφ.
Φιλ. 766, Ξεν. Κύρ. 2, 4, 10, venandus.

Θηρατήρ, ἥρος, ὁ ὁ Θηρατής, Θηρευτής, κυ-
νηγὸς Φιλοστρ. σ. 864 ἴδε Θηρητής.

Θηρατήριον, τό· ἔργαλειον, δι' οὗ Θηράται,
πιάνεται τι· «ἀγκίστρον» Θηρατήριον ἐκ σιδή-
ρου καμπτόν· Πούχ.

Θηρατήριος, 3· κατάλληλος, ἐπιτεθειμένος εἰς
τὸ Θηρᾶν· μτφ. «τοῖαν ἕγχα Θηρατηρίαν ἔ-
ρωτος» Σοφ. ἐν Ἀθην. 13, 564, venatorius.

Θηρατής, 2· κυνηγός· ἀνὴρ Αἰλ. Ἰ. Ζ. 13,
12· μτφ. -λόγων Ἀριστ. νεφ. 357· -δόξης
Δ. Λαερ. 8, 8.

Θηρατικός, 3· ἀνήκων εἰς τὴν Θήραν Πλουτ.
«τὰ Θηρατικά τὰ φίλων» = τέχναι, τρόποι,
μέσα, δι' ὧν ἀποκτῇ τις φίλους Ξεν. ἀπομν.
2, 6, 33· ὅστις ἔχει κλίσιν εἰς τὸ κυνήγι
Πλουτ. ἡβ. 960, 965.

Θηρατός, 3, β. ἐπιθ. τοῦ Θηράω· ὅστις ἡ δ,
τι δύναται νὰ Θηράῃ, πιασθῇ, ἀποκτηθῇ· «ἡ
ἔξει πάντα τὰ καλά γίνεται Θηρατὰ» Πολυδ.
10, 47, 11.

Θήρατρον, τό· ὄργανον διὰ κυνήγι, ὡς δι-
κτυα, παγίδες, βρόχοι Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 4,
3, 11, 7 καὶ μτγν.

Θηράτωρ, ορος, ὁ ὁ Θηρατής, μτγν. Νικ.
Δαμ. 47 ἴδε Θηρήτωρ, venator.

Θηράφιον, τό, ὕψος τοῦ Θήρ· Θηρίδιον,
μτγν. Ieronymus.

Θηράω (Θήρ), μελ. Θηράσσομαι (οἱ ἀττικιστοὶ
ἀποδοκιμαζ. τὸν μελ. Θηράτω, ὅπερ ἐν Σοφ

Φιλ. 916, Ξεν. Κύρ. 1, 4, 16, ἀν. 4, 5, 24
καὶ συχνὰ ἀπαντᾷ) κυνηγῶ ἄγρια ζῷα· Θη-
ρίζω, λαγούς, σφηκας Ξεν. Κύρ. 1, 9, 10, (ἐν
Πλάτ. οὐδόλως) «ἤμαρτον, ἡ Θηρῶ τι»

Αἰσχ. Ἀγ. 1167· «πρὸς ἄτης Θηραθεῖσαι»
Πρ. 1074· συχνὰ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐνεδρεύων

αἰχμαλωτίζω Ξεν. ἀν. 5, 1, 9· κ. ἐπὶ κα-
λῆς σημ. «-ἀγαθοῖς λόγοις καὶ ἔργοις», Κυρ.
2, 4, 10· ὁστως, «Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος

ὑπὸ γυναικῶν Θηρεύμενος», ἀπομν. 1, 2, 24·
-φίλους, αὐτ. 3, 11, 7· πόλιν Αἰσχ. Περσ.
229· μτφ. ἐπιθωκῶ, μετὰ ἤλπου πρὸς παθῶ-
ν ἀποκτῆσθαι τι· τυραννίδα Σοφ. Οἰ. τ. 542·

-εὐμήχανα, Ἀντ. 92· ὄλβον Ξεν. Κύρ. 4,
2, 20· ἔτι δέ, «γάρμην Εὐρ. Ἑλ. 63· μέσ· ἐν
τῇ αὐτῇ σημ. -τάς ἐγγέλεις Ἀριστ. ἱππ. 861·

οἱ Θηραμένοι» = οἱ κυνηγοὶ Ξεν. κυν. 11, 2·
ἰδ. μτφ. «πυρὸς πληγὴν Θηρεύμαι» Αἰσχ.
Πρ. 109· «-τὴν ὕλην ἐν μέτοις» Πρ. 2, 77·

-δόξαν Δημ. 61, 21, venor.

Θήρειος, 2, κ. 3 (Πλάτ. Φαίδρ. 248) ὅστις ἀνή-
κει, ὁπάγεται εἰς Θηρίον, εἶνε ἴδιος ἀδελφ.,
φύσιν, Τίμ. 42· «Θήρειον δάκος» Εὐρ. Κόλλ.
304· ὅ, τι εἶνε ἐκ Θηρίου, «κρέα Θήρεια», ἀν-
τιθ. ἡμερα Ξεν. Κύρ. 1, 3, 6· βία Σοφ. Τρ.
1048, περὶ τῶν Κενταύρων, ferinus.

Θηρείταις, ὁ ἴδε Θήρας.

Θηρε-πειθός, 2· ὁ γαστρεύων, μαγεύων τὰ θη-
ρία δι' ἐπωδῶν, ἐκκλ. κ. Θηρεπαιθός.

Θήρευμα, τό· Θήραμα Εὐρ. Ἰ. Α. 1162· «τὰ
περὶ Θηρεύματα» Πλάτ. νόμ. 7, 823.

Θηρεύσιμος, 2· ὅστις δύναται νὰ Θηρευθῇ,
Θηρασίμος, ἀρχ. λεξ.

Θήρευσις, εὐς, ἡ· τὸ νὰ κυνηγῇ τις, πιάνη-
τι, μετὰ τοῦ ἄγχα Πλάτ. νόμ. 7, 824· μτφ.
-δυνατότης, Θεαίτ. 166, venatio.

Θηρευτέον· β. ἐπιθ. τοῦ Θηρεύω Πολυδ.
1, 35, 8, venandum.

Θηρευτήρ, ἥρος, ὁ ὁ Θηρευτής Πρ. 2, 70.

Θηρευτής, ὁ κυνηγός Πρ. 1, 123, Πλάτ.
Τίμ. 24· π. Ὅμ. Ἰλ. πάντοτε ἐπιθ. μετὰ τὴν
λέξιν ἄνδρες, «ἄνδρες Θηρευταί», μ. 141 (Πρ.
ἀπομ. 303, 338)· -κύνες, λ. 325, Ξεν. Ἀγ.
9, 6· μτφ. «-νέμω· και πλουσίων» Πλάτ. σοφ.
231, μετὰ τοῦ μεμνηταί, πολ. 2, 373, ση-
μαίνει διὰ ταύτης τῆς λέξεως ἰδ. τοὺς ὄχι

περὶ τὸ ἀληθεῖς, ἀλλὰ περὶ τὸ φανόμενον
σπουδάζοντας πρὸς Ἀθην. 3, 122.

Θηρευτικός, 3· Θηρατικός· -κύνες Ἀριστ.
πλ. 157, Πλάτ. πολ. 5, 459· ἡ Θηρευτική = ἡ
τέχνη τοῦ κυνηγίου, πολιτ. 289· ὅμ. τὸ θη-
ρευτικόν, σοφ. 221, venaticus.

Θηρευτός· Θηρατός, ὅστις πρέπει, δύναται νὰ
Θηρευθῇ Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 2, venabilis.

Θηρεύτρια, ἡ ἡ κυνηγὸς Πούχ. venatrix.

Θηρεύτωρ, ορος, ὁ ὁ κυνηγός, ἐπιγρ. 1, σ.
575, venator.

Θηρεύω, μελ. Θηρεύσομαι, κατὰ τοὺς ἀττι-
κιστάς, ὡς Πλάτ. Εὐθύδ. 290, ὅμως Θεαίτ.
166 Θηρεύσω· Θηράω Ὁδ. τ. 465· παρ' ἀττι-
κιστῶν. τύπος, ὅν μόν. ἔχει δ Πλάτ. μτφ.
«-κερδῶν μέτρον» Πινδ. Ν. 11, 47· ἀρετῶν Εὐρ. Ἰ. Α. 568· γάμους, Ἑλ. 321·
-ἡδονὰς Ἰσουλ. 1, 16· ἐπιστήμην Πλάτ. Θε-

αιτ. Ζουο - θήματα, ἀνόμενα Ἀνδοκ. 1, 8, Πλάτ. Γοργ. 489 - τὴν φύλιν Ξε. Κυρ. 8, 2, 2^ο μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. Πλάτ. Γοργ. 484.
 Θηρι-φόνος, 2^ο α) θηρεφόνος, Ξε. Μ. σ. 502, 2^ο β) ἡ Θηρεφόνη κύρ. ὅν. Ουγ. τοῦ Δε-
 ξικανίου Πανσ. κοιν. Θηραφόνη.
 Θήρημα, ἰων. τὸ θήραμα.
 Θήρηταιρα, ἡ ἡ κυνηγός Καλλ. Δηλ. 230.
 Θήρητήρ, ἥρος, ἰων. ὁ θηρατήρ «ἄνδρες
 θηρητῆρες» Ἰλ. μ. 170.
 Θήρητωρ, ὁρος, ὁ θηρητήρ-ἄνδρες Ἰλ. ι. 514
 Θηριαζόμεαι· μεταβάλλομαι εἰς θηρίον, γί-
 νεται θηρίον, μτγν.
 Θηριακός, 3^ο ὅστις εἶνε κατωμένος ἐκ θη-
 ρίων, ἰδ. φαρμακέρων - ἄλλε Διοσκ. - ἀν-
 τίδοτος, κ. μόν. ἡ θηριακή = φάρμακον κατὰ
 τοῦ ὀφθαλμοῦ φαρμακέρων θηρίων, ἡ κοιν.
 θηριακή, ἀντιφάρμακον συνθένον ἐκ διαφό-
 ρων ἄλλων φαρμάκων «τὰ θηριακά» = ποί-
 ημα Νικάνδρου, περὶ τῶν ἀγρίων, ἰδ. τῶν
 φαρμακέρων θηρίων πραγματευόμενον.
 Θηρι-άλωσις, ἡ τὸ πιεῖσθαι ἀγρίων ζώων
 Εὐσεβ. εὐαγγ. ἀπ. σ. 378.
 Θηρι-άλωτος, 2^ο ὑπὸ ἀγρίων θηρίων πιε-
 σθείς, ἀρπαγείς, μτγν.
 Θηρι-ἄνθρωπος, ὁ θηρίον καὶ ἄνθρωπος
 ὢν, γρμ.
 Θηρι-βόρος, 2^ο ὑπὸ ἀγρίων ζώων, θηρίων
 φάγωθείς, καταβρωθείς Φωκυλ. 136.
 Θηρίον, τό ὄνομα τοῦ θηρίου Θεόφρ.
 Θηρι-κλειος, κύλις, ἡ, ἄλλε Θεόφρ. κ.
 θηρικλεία κύλις, Τιμ. ἔτι θηρικλείος κρατήρ,
 ἄλλε. «θηρικλείον ὄργανον» Ἀντιφαν. κ.
 οὐς. ἡ θηρικλείος κ. ἡ θηρικλεία ἡ τὸ θηρι-
 κλειον· εἶδος ποτηρίου ἐν χώματος ἡ καὶ ξύ-
 λου μέρου, μὲ πλατεῖαν βάσιν, ἀπὸ τινος Κο-
 ρινθίου κεραμείου οὗτος ὀνομασθὲν ὡς τὸ πρῶ-
 τον κατασκευάσαντος αὐτὰ Ἀθην. 11, 470.
 Θηρικλῆς, ἄνθρωπος Κορινθίος χυτρεύς, εὐρέτης
 τῆς θηρικλείας Λουκ. Δεζφ. 7.
 Θηριμάχος· 1) υἱὸς Ἡρακλέους ἐκ Μεγάρου
 Ἀπολδ. 2) Λάκων τις Ξεν. 3) Κρής τις Ἀνθ.
 Θηριό-δλητος, 2^ο ἐρριμμένος εἰς τὰ ἄγρια
 θηρία, μτγν.
 Θηριο-δόλια, ἡ ἐπιδρομή θηρίων Ἐπιφαν.
 τ. 1, σ. 22.
 Θηριο-δόλος, 2^ο τόπος παράγων, γεννῶν
 θηρία Ἐπιφαν. τ. 1, 1078.
 Θηριό-δρωτος, 2^ο ὑπὸ θηρίων καταφα-
 γωθείς Δ. Σικ. 18, 36.
 Θηριο-γνώμων, 2^ο ὁ ἔχων φρόνημα θηρίου,
 θηριόγνωμος, ἰκκλ.
 Θηριο-δείκτης, ὁ, θηριόδεικται· ἄνθρωποι
 περιφέροντες ὄφεις καὶ δεικνύοντες αὐτοὺς Βα-
 σιλ. 60, 22, 11.
 Θηριό-δῆγμα, τό δῆγμα, δάγκαμα κοιν.
 φαρμακέρους τινος ζώου, ἰδ. ὅπως Διοσκ.
 Θηριο-δῆκτικόν, 3^ο ὅστις ἀνῆκε εἰς τὸν
 θηριόδῆκτον Ἐπιφαν.
 Θηρι-δόκητος, 2^ο ὅστις ἐδῆχθη, ἐδαγκάσθη
 ἀπὸ θηριᾶ καὶ μάλιστ' ἀπὸ φαρμακέρων ὁ-
 φιν Διοσκ.
 Θηριο-δωκτίω· καταδύωμαι ἄγρια ζῷα,
 ἤγρια Κ. Μαν. γρον. π. 95.

Θηριο-εἰδήεις, 2^ο ὅμοιος μὲ θηρίον Ἀδμ. φουσ.
 1, 1.
 Θηριο-θήρασι, ὁ κυνηγός θηρίων Κ. Μαν.
 Θηριο-κόμος, ὁ ἐπιμελητής, ἐπιστάτης
 θηρίων Προκασ. ἀνεκδ. σ. 40.
 Θηριο-κτόνος, 2^ο φονεὺς θηρίων Εὐσεβ. τὸ
 οὐδ. θηριοκτόνος, βοτάνη, γλωσσ. sandonism.
 Θηριο-μάχων· μάχομαι, πολεμῶ μὲ τὰ ἄ-
 γρια ζῷα Δ. Σικ. 3, 42.
 Θηριο-μάχος, ὁ θηριομάχος Δ. Σικ.
 Θηριο-μαχία, ἡ μάχη μετὰ ἀγρίων ζώων
 Στραβ. 2, 131.
 Θηριο-μάχος, ὁ ὅστις μάχεται μὲ τὰ θη-
 ρία, ὁ θηριακὸς Λουκ. Δεζφ. 19.
 Θηριο-μιγής, 2^ο τοῦ ὁποῦτο ἡ μορφή εἴνε
 μεταμεινὴ μετὰ μορφὴν θηρίου, π. κ. ἡ δὲ λῆ-
 λη, οἱ Κένταυροι κλ. Τζετζ. Λυκοφρ. 16.
 Θηριο-μείσις, ἡ συνουσία, μίσις μετὰ θη-
 ρίων, μτγν.
 Θηριο-μορφία, ἡ μορφή θηρίου, μτγν.
 Θηριό-μορφος, 2^ο ἔχων μορφήν θηρίου, μτγν.
 Θηρίον, τό, (κατὰ τὸν τύπον μὲν ὄνομα τοῦ
 θηρ, ἀλλὰ παρ' ἄλλοι ὅτε, πῆξ. ὁ συνθ. τύπος ἀντ'
 ἐκείνου)· ἡδὴ ὁ ἴσ. λέγει περὶ ἐλάρου, ἀμά-
 λα γὰρ μετὰ θηρίων ἔστιν Ὀδ. κ. 171 ὁ θηρία
 πάντα Ὑμ. 3, μν. 4, 4 ὁ Πλάτ. πολ. θ.
 571 θέτει ὅμοιον «θηρία καὶ θεοὶ καὶ θη-
 ρία»· ὁ θηρία καὶ βοτάνη, Μεν. 237, ἄγριον
 ζῶον Αἰσγ. Χν. 230, Ξεν. Κύρ. 1, 4, 16.
 -ἐπιδολαβὴς, φθαρτοῖον, σπαρτακτικὸν ζῶον,
 -ζῆριον Ἡρ. 6, 41, Ἰσοκ. 12, 121· ἐπὶ ἐ-
 λεφαντων Πολυδ. 11, 1, 12· μικρὰ Ξεν. Κύρ.
 1, 6, 39· ἐπὶ ἰχθυῶν Ἀριστοτ. 1, 2, 8, 13·
 ἐπὶ μελίσσης· «τις θὸν θηρίον» Θεοκρ. 14, 6·
 ἐπὶ δὲ οἱ σκώληκες τῶν ἐντέρων, αἱ ἐλμινθες·
 -π. βήτ. ὡς λέξ. ὑδροστακί, Δειν. 3, 19· π.
 ἱατρ. κακότης· τὸ ἔλκος καρκινώδες ἐλκωμα,
 φάγουσα, = καρκίνος Ἡσυχ.
 Θηριο-νάρκη, ἡ φυτὸν τι, φέρων νάρκην
 εἰς τοὺς ὄφεις Πλιν. 1, Φ. 25.
 Θηριο-ποιέω· μεταβάλλω τινὰ ἢ εἰς θη-
 ριον Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 818.
 Θηριο-πρεπήεις, 2^ο ἀρμόζων, πρέπων, εἰς
 θηρίον, μτγν.
 Θηριό-στερνος, 2^ο ἔχων στήνυν, καρδίαν
 θηρίου, μτγν.
 Θηριότης, ητος, ἡ ἡ ἀγριότης, τὸ εἶναι, ἡ
 φύσις τοῦ θηρίου Ἀριστοτ. ζῷ. 7, 1, ἐνθ.
 τῷ «θεῖα ἀρετή», feritas.
 Θηριό-τροπος, 2^ο ὁ ἔχων τρόπον, ἡδὴ θη-
 ρίου Ἰωσ.
 Θηριο-τροφία, τό τόπος ἐν ᾧ τρέφονται
 θηρία, ἄγρια ζῷα Varro R. R. 3, 13.
 Θηριο-τροφίω· τρέφω θηρία, ἀνατρέφω τινὰ
 ὡς θηρίον Ἀλκίφρ. ἀπυσπ. 5.
 Θηριο-τρόφος, ὁ ὁ τρέφον θηρία· ἐπὶ τό-
 που, ὅστις παρῆκε θηρία Στραβ. 2, 131 ὁ θη-
 ριότροφος δὲ ὁ ἄγρια θηρία τρέφων Ἰωλιν.
 Θηριόμα· μεταβάλλομαι εἰς θηρίον, γινώ-
 μαι θηρίον Πλάτ. νόμ. 9, 935· ἐπὶ φυτῶν,
 = σκωληκίδων Ἀθην. 10, 450, Θεοφρ. π. ἱατρ.
 ἐπὶ ἐλκῶν, πληγῶν, κακοήθῃ γίνεσθαι.
 Θηριο-φόνος, 2^ο φονεὺς θηρίων, ἄγρια ζῷα
 θηριοφόνος, εἶνε τὸ ἀνόντων, ὅπως τροφίμα-

νον ὑπὸ ζώων φανεύει αὐτὰ ἴδε Θηροφόνον.
 Θηριό-φυκος, 2' ἔχων ψυχὴν θηρίου, μτγν.
 Θηριπιπίδης· ἀνδρ. ὄν. Δημ.
 Θήρις, ἴδος· Κρής τις Καλλ.
 Θηρίετας, ὅ· ὁ Ἄρης π. Λάκωσι Ἰσούχ, κατὰ
 Πασ. Θηριετας.
 Θηριωδεῖα, ἡ, δι. γρ. ἀντὶ Θηριωδεῖα Ἀρι-
 στοτ. ἡ. 7, 1, 2.
 Θηρι-ωδέης, 2' α) γεμάτος ἀπὸ ἄγρια θη-
 ρία· - Λιβύη Ἰρ. 4, 181· «οὐρακ θηριωδέ-
 στατα», 1, 110· ἐπὶ θαλάσσης, β, 44· - θίνες
 Πλουτ. Θρα. 1' 6) ὁμοῖος θηρίῳ, ὡς ὁ τοῦ
 θηρίου - βίσιος Εὐρ. ἰκ. 202· «τὸ θηριώδες
 τῆς φύσεως» Πλάτ. Κρατ. 391· «θηριώδες
 καὶ κοινὸν δοκεῖ εἶναι» Ξεν. Κύρ. 5, 2, 17·
 - ἔχρον Λουκ. ψευδολ. 31· ἐπὶ ἔλκων, κα-
 κήθεις, φθοραποιόν, κινδυνώδες· ἐπὶρ. «θη-
 ριωδῶς ζῆν, διακείσθαι πρὸς ἀλλήλους» Ἰ-
 σοκ. 3, 6, 4, 28.
 Θηριωδεῖα, ἡ· Θηριότης, μτγν.
 Θηριώμα, τό· κακὸς ἔλκος, ἱατρ.
 Θηρι-ώνυμος, 2' ἔχων τὸ ὄνομα θηρίου,
 μτγν.
 Θηριώσις, εὐς, ἡ μεταβολή, μεταμόρφω-
 τὶς εἰς θηρίον Λουκ. ὄρχ. 48, εἰσεταιίο.
 Θηρό-επαχχος, ὁ· ὀρμητικῶς βαδίζων Θεοδ.
 Δισκ. ἀρ. 1, 194.
 Θηρό-εατος, 2' ὁ βλατὸς ἀπὸ ἄγρια ζῶα,
 θηρία, ὀρθότ. Θηρόδοτος Φιλοστρ.
 Θηρο-εολέω· βάλλω, κτυπῶ, φανεύω θη-
 ρία· - ἰός Σοφ. Φιλ. 165.
 Θηρό-εορος· Θηριόεορος, κ. - θάνατος Μα-
 νέθ. 4, 614.
 Θηρό-εατος, 2' ὁ βοσκόμενος ὑπὸ ἀγρίων
 ζώων, θηρίων· - ἐρημοδόνη Κυλλήν. 1 (9, 4).
 Θηρό-ερωτος, 2, δι. γρ. τοῦ θηριόερωτος·
 Στρεβ. ὁ. 263.
 Θηριό-δῆκτος, 2' ὑπὸ θηρίων, ὕφρων δαχ-
 κασθεῖς Σχολ. Σοφ. Φιλ. 717.
 Θηρο-διδάσκαλλια, ἡ· τὸ διδάσκειν, ἡμε-
 ριάνειν ἄγρια θηρία Μανέθ. 4, 425.
 Θηρο-διώκτης, ὁ· ὁ διώκων θηρία Κ. Μαν.
 χρον. α. 99.
 Θηρο-δίωξις, ἰωκος· ὁ καταδιώκων θηρία
 Λουκ. ἐν Β. Ἰν. 1381.
 Θηρο-ειδήεις, 2' ὁμοῖος θηρίῳ Ἰσυχ.
 Θηρο-εὐγα-καμψι-μέτωπος· ὁ θηρας ζυ-
 γῶν καὶ κάμπων (αὐτῶν) μέτωπα, λέξεις σχη-
 ματισθεῖσα ὅπως τὰ 24 στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβή-
 του εἰς ἓνα στίχον φέρη Ἀνθ. 9, 538.
 Θηρο-οήρας, ὁ· κυνηγὸς Ἰσυχ.
 Θηρό-οιμον, πρόσωπον· πρόσωπον ἄγριον
 Φιλίπ. ἐν Ἀνθ. Πλαν. 3, 25.
 Θηρο-οιμέω· ἐπιστατῶ, περιποιεῖμαι ἄ-
 γρια θηρία, μτγν.
 Θηρο-ομόεις, 2' ὅστις περιποιεῖται ἄγρια
 θηρία, ἔχει τὴν φροντίδα τῆς τροφῆς καὶ πε-
 ριποιήσεως αὐτῶν Ἠλιδ. 10, 27.
 Θηρο-οράτωρ, ορος, ὁ· βασιλεὺς, ἐξου-
 σιαστὴς τῶν θηρίων, μτγν.
 Θηρο-οκτονέω· ἄγρια θηρία φονεύω, μτγν.
 Θηρο-οκτοία, ἡ· φόνος θηρίων, μτγν.
 Θηρο-οκτόνος, 2' ἄγρια θηρία φονεύων· -
 κόνες Εὐρ. Ἐλ. 153· - Ἀρτεμῖς, Ἰ. Α. 157.

Θηρο-λεκτηίω· λεξιθηνέω Ἐπιφον.
 Θηρο-λέξις, ὁ (θηρῶν, λέξις)· λεξιθῆρ, ἀρχ.
 λέξις. ἀλλὰ καὶ θηρολέκτης· - ὅστις θηριό-
 λέξις, ἀρχ. λέξις.
 Θηρο-ολετέω· ἄγρια ζῶα, θηρία φονεύω
 Εὐστ.
 Θηρ-ολέτης, ὁ· καταστρέφων φονεῖων θη-
 ρία· οὗτον καλεῖται τὸ βόσκλον τοῦ Ἰρ.
 κλέους Φιλίπ. 52 (Πλαν. 104).
 Θηρ-όλετος, 2' ὁ ὑπὸ θηρίων ἀφανισθείς,
 φονευσθεὶς Ἰρ. Ναξ. ἐπ. (8, 210).
 Θηρο-μαχέω· κατὰ θηρίων μάχομαι, γλωσσ.
 Θηρο-μαχία, ἡ· ἡ κατὰ θηρίων μάχη, ἀ-
 γων, ἐπιγρ.
 Θηρο-μιγής, 2' θηριομιγής· - φῶλα, ἡτα-
 οὶ Κένταυροι Ὀππ. κυν. 2, 6· ἀλλὰ - ὠρυγῆ
 = συρραγμένη ὠρυγῆ θηρίων Πλουτ. Μαρ. 20.
 Θηρό-μικτος, 2' θηριομιγής· - ἐλάμων Λυ-
 κόφρ. 962.
 Θηρο-μορφία, ἡ· μορφή θηρίου, μτγν.
 Θηρο-νίκη, ἡ· θυγ. Δεξιμένο Πασ.
 Θηρο-νόμος, 2' ὁ βόσκων θηρία· - Παν
 Ἀθην. 10, 455· - Φολόη Ἀνθ. Σιδ. 19 (6,
 111)· - μάστιξ Νόν. Δ. 11, 122· - ὄρη Πτο-
 λυδ. 5, 13, ὅπου ὁμοῦς ἴσ. ἐννοητέον θηρό-
 νομος = ὑπὸ θηρῶν βοσκόμενος.
 Θηρό-πεπλος, 2 ὁ φορών, ὁ τυλιγμένος
 μὲ δέρμα θηρίου, ἐπὶ τῶν Εὐμενίδων Ὀρφ.
 ὕμν. 68, 7· - μανία Ἀθην. 4, 163.
 Θηρο-πλαστήω· πλάττω, σχηματίζω θη-
 ρία Τζέστ. εἰς Λυκόφρ. 673.
 Θηρό-πλαστος· 2' εἰς θηρίον μεταμορφῶν·
 - Κίρκη Λυκόφρ. 673.
 Θηρό-σκόπος, 2' ὁ παρακινεῖ τὰ θη-
 ρία· - Ἀρτεμῖς Ὀμ. ὕμν. 27, 11.
 Θηροσύνη, ἡ· τὸ κυνηγίον Ὀππ. κυν. 4, 43.
 Θηρο-τόκα, ἄγκεια· ἄγκεια ἄγρια ζῶα, θη-
 ρία γεννῶντα Διοκλ. 2 (6, 186).
 Θηρο-τροφέω· ἄγρια ζῶα, θηρία τρέφω
 Ἀρισταιν. 2, 20.
 Θηρο-τροφός, 2' ὁ τρέφων θηρία· Νύσα Εὐρ.
 Βακχ. 516· - Λιβύη Ἀπολ. Ἰ. 4, 1502·
 - ὄρη Λογγ. 1, 1· θηρότροφος δὲ = ὑπὸ θηρῶν
 τρέφόμενος· - ὀρέων Εὐρ. Φοιν. 827.
 Θηρό-τυπος, 2' ὁ ἔχων τὸν τύπον, τὴν μορ-
 φὴν θηρίου· - μορφαὶ Ὀρφ. ὕμν. 23, 5.
 Θηρο-φανής, 2' φαινόμενος ὡς θηρίον, μτγν.
 Θηρο-φονεύς, ὁ· φονεὺς τῶν θηρίων Ὀππ.
 κυν. 1, 537.
 Θηρο-φονέω· φανεύω ἄγρια θηρία Ὀππ.
 κυν. 4, 23.
 Θηρο-φονία, ἡ· φόνος θηρίων, μτγν.
 Θηρο-φόνος, 2 (π. Θεογ. 11, κ. Ἀρτεμ.
 βατρ. 320, ἡ Ἀρτεμῖς καὶ θηροφόνη λέγει-
 ται) ὁ φονεὺς θηρία· - κόνες Εὐρ. Ἰππ.
 216· - χεῖρες Ἀρχ. 27 (Πλαν. 94)· ἰδ. ἡ Ἀρ-
 τεμῖς Εὐρ. Ἰρ. μ. 378.
 Θηρο-φόντης, ὁ· φονεὺς θηρίων, Κ. Μανας
 Θηρο-φάσος, 2' φέρον θηρία Ἀνθ. 14, 24.
 Θηρο-φυλάκιον, τό μέρος ἐνθα φυλάττον-
 ται θηρία Θεμιστ.
 Θηρό-χλαῖνος, 2' ἐνδεδωμένος δέρμα θη-
 ρίου Λυκόφρ. 891.
 Θῆς, θητός, ὁ (τίθημι)· χωρικός, δοῦλος, ὅστις

ὅτι ἔχει ἴδιον ἔργον κτήμα, ἀλλὰ γεωργεῖ τὰ τῶν ἄλλων καὶ πληροῖται διωριζόμενον τι (πρὸς Βουτραν. λείβ. 2, 111, κατὰ Λοδὴν. Ἀγλαῶν. 1319 ἐκ τοῦ ὅλου, τρέφω), κατὰ Σχολ. Ὀδ. δ, 614, «οὐ ἐλευθέρου μὲν μισθῷ δὲ δουλεύοντες» κ. π. Ὑσ. ἔρ. 601, ἐλευθέρου μὲν, ἢ ἔχων δὲ ἴδιον ἀγρὸν καλλιεργεῖ τοὺς τῶν ἄλλων ἐπὶ μισθῷ κατ' ἀρέσκειαν, ἄρα ἐργάτης μισθωτός. «Ὅτε διήρσαν δὲ Σόλων τὸν λαὸν τῆς Ἀττικῆς εἰς τέσσαρας τάξεις, ὠνόμασε τοὺς τῆς τετάρτης τάξεως Θητας, τῶν ὁποίων ἡ περιουσία δὲν συνίστατο εἰς 150 μεδίμνων ἐισόδημα ἀγρῶν, ὅπερ ἦτο ἡ ἐλαχίστη περιουσία τῶν ζευγιστῶν. Μ' ὅλον ὅτι δὲ οἱ Θηται ἦσαν ἐλευθέροι, ἀπεκλείοντο δὲ μὲν τῶν λειτουργιῶν τῆς πολιτείας. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦσαν καὶ τῆς στρατεύσεως ἀποκλειστοί, ἔπειτα ὅμως τοὺς μετεχειρίζοντες ὡς πελαγαστάς, ἐλαφρὰ ὠπλισμένους καὶ ναύτας (Θηται ἐπιδόχαι νεῶν» Θουκ. 6, 43) ἐν καιρῷ δὲ ἀνάγκης καὶ ὡς ὁπλίτας, βαρέως ὠπλισμένους Βουτχ. οἰκ. Ἀθην. 2, σ. 28. ὁ Ἀριστοτ. ἐν πολιτ. διακρίνει αὐτοὺς ἀπὸ τοῦς ὁλλοῦς λέγων· «οἰκῶν οἱ εἰς λειτουργούντες τὰ ἀναγκαῖα ἔργα, οἱ δὲ κοινῇ βάναντο καὶ Θηται», 3, 3. «καὶ μισθωτοί» Πλάτ. πολιτ. 290. ὧς Θησσα.

Θησαι· κάμνειν τινὰ Θητα Πίν. Πρακλ. σ. 226. ὧς κ. ὁάω.

Θησαι· ὁρέσκει, Θηλάσαι· ἴσχυ, μέσ. Θησαυται· ἀλμύρει τὸ γάλα Ὀδ. δ, 89 ὁ Εὐστ. σημειοῖ ὅτι τὸ Θησαι ἀλλαχού μὲν σημαίνει τὸ Θηλάζειν, ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀλμύρειν.

Θησαία το· Θησαινο ἀντὶ Θησαινο.

Θησαμενος, μετχ. μ. ἀορ. ἄ. τοῦ ἀορ. ὁάω.

Θησαυρίζω· συνάζω καὶ φυλάττω, ἀποταμιεύω· χρημάτων· Ἦρ. 2, 124· νεκρὸν, 2, 86· φάρμακα, Ξεν. Κύρ. 8, 2, 24· «ῥαξ εὐ τοῦ θησαυρισμένη» Σοφ. ἀπ. 464· «τὸ θησαυρισμένος φθόνος» Δ. Σικ. 20, 36· μέσ. «εἰ αὐτὸ ὑπομνήματα» Πλάτ. Φαίδρ. 367.

Θησαυριστός, 3· Θησαυριστικός· Πτολ.

Θησαυρίσματα, τό· τὸ συναχθέν, ἀποταμιεύματα, ὅτι ὠκονόμησέ τις καὶ εἴδατο κατὰ μέτρον, ἐπιπλῆ καὶ ἐν γέν. τὸ κοιν. λεγόμενον οἰκοκυρεῖ Σοφ. Φιλ. 37, Εὐρ. Πηλ. 107 κ. μετγ.

Θησαυρισμός, ὁ· τὸ νῦν θησαυρίζε τις, ἀποταμιεύει, φυλάττει κατὰ μέρος· χρημάτων Ἀριστοτ. πολ. 1, 8.

Θησαυριστής, ὁ· ὁ θησαυρίζων, ἀποταμιεύων Πολυδ. 3, 115.

Θησαυριστικός, 3· Θησαυριστής· τῆ· τροπῇ ἐπὶ ζώων Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 1.

Θησαυρο· σὺν δὲ θησαυροῦς δίωμι, ἐκκλ.

Θησαυρο· μανία, ἡ· μανιώδης κλίσις, ἔρωσις πρὸς τὸ θησαυρίζειν, ἐκκλ.

Θησαυρο· ποιέω θησαυρίζω Πολυδ. 3, 116· θησαυρο· ποιός, ὁ, ἀνήρ· θησαυριστής Πλάτ. πολ. 8, 554.

Θησαυρός, ὁ (ἡ κῆχ καὶ αὐδός· λατ. αὐρος) 1) τόπος πρὸς συνῆλθαι καὶ φυλάττειν, ταμίον, θησαυροφυλάκιον Ἦρ. 2, 150· ἰδ.· χρημάτων, 9, 106· «καὶ ταμίον» Πλάτ. πολ.

8, 548· «ὁ ἐν Δελοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρῶν Ξεν. ἀν. 5, 3, 5· τοιοῦτος θησαυρὸς τῶν Ἑλλ. πολιτειῶν ἐν οἷς ἔτεον τὰ ἀναθήματα, ἀναφέρει ὁ Στράβ. 9, 3, Πλούτ. Φιλοπ. 10· «ἀνοίξαντες θησαυροῦς» Ματθ. 2, 11· ἔτι δὲ, «βελέσσαν», ἐπὶ φαρμακείας Λισγ. Περσ. 981· 2) αὐτὸ τὸ ἀποταμιευθέν, ἡ περιουσία, τὰ χρημάτων Λισγ. Περσ. 234· «χρημάτων καὶ τιμῶν» Πλάτ. Μενεξ. 247· συν· ἡθ. μετ. «γλώσσης φειδωλῆς» Ἦρ. ἔρ. 717· «θμῶν Πινδ. π. 6, 8· «κακῶν Εὐρ. 1. 923· σοφίας Πλάτ. Φιλ. 15· ἡ τοῦτο τὸ ἔρ' ὅ τις γαίρει καλεῖται θησαυρὸς Σοφ. Ἄντ. 30· «οἰωνοῖς γλυκὺς θ.» «εἰς ἀγαλμάτων ἢ χρημάτων ἢ ἱερῶν ἀπὸθεσιν οἰκός» Πλούτ.

Θησαυρο· φυλάκω· εἶμαι θησαυροφυλάξ Δ. Σικ. 19, 15.

Θησαυρο· φυλάκιον, τό· θησαυρὸς, εἰς ὃν φυλάττονται τὰ θησαυριζόμενα Ἀριστοτ. 1, 74.

Θησαυρο· φύλαξ, ὁ· ὁ φύλαξ τοῦ θησαυροῦ, ταμίης Δ. Σικ. 18, 58.

Θησαυρόδης, 2· ὁμοῖζων μὲ θησαυρόν· τάροι Φιλόστρ. σ. 303.

Θησαι, τά, ὅπακ. ἱερά· ἐορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ Θησέως ἐν Ἀθῆναις Ἀριστ. πλ. 627.

Θησείδης, ὁ· υἱὸς ἢ ἀπόγονος τοῦ Θησέως Εὐρ. Ἑκ. 125· οἱ Θησεῖδες· ἀπόγονοι τοῦ Θησέως ἐν Ἀθῆναις Πaus. 1, 3, 3· ἐπὶ 0. Ἀθηναίων, «Θησεῖδες πρόμοι» Εὐρ. Τρ. 31.

Θησεῖον, τό· 1) νῆος τοῦ Θησέως, ὅστις ἦτο καταφύγιον τῶν ἀποδιδρασκόντων ἢ καταχρήσεις πασχόντων δούλων Ἀριστ. ἱππ. 13, 12· καθ' ὃν· Ἦρ. κ. δεσμοτῆρον ἐν Ἀθῆναις καθ' ὃν· Ἦρ. Θησεῖον· ὁ δὲ τύπος. Θ., σσον π. Φερεικ. Β. Ἄν. 99, 23, ἔτι· χάριν τοῦ μέτρου· 2) ὄν. φυτοῦ τινος Τισαχ. ἐν Ἀθην. 15, 684.

Θησεῖος, 3· ὁ τοῦ Θησέως, εἴτε Θησεῖος· ἔτι δὲ καὶ Θησεῖς, ἴδους τὸ ἡλ. συναρ. Θησεῖς· «χθονὸς Ἀθησέως Λισγ. Εἰμ. 1026.

Θησεῖο· τριψ, ἴδους, ὁ, (Θησεῖον, τριψ)· θασυλος συνήθως κατατριβὼν τὸν καιρὸν τοῦ εἰς τὸ θησεῖον Ἀριστ. ἀπ. 391.

Θησεύμεθα, ὅμορ. ἀντὶ θησαύμεθα· θησεύμεθα. μ. μελ. τοῦ τίθημι.

Θησεύς, ὅμορ. ἰων. ἡδός, ὅμορ. Θησεύς, Θησεύς. 1) υἱὸς Λιγέως καὶ Λιθραῶν ἡρώς τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς πολιτείας αὐτῶν ἱερουργῆς· ἐν γέν. οἱ Θησεῖς Πλάτ. Θεαιτ. σ. 169· 2) ἱστορικός τις Σουῖδ. 3) ἄλλ. ἱππ.

Θησεῖδης, οὐ, ἔπ. 30, 5· Θησεῖδης Ἀνθ. Θησεῖος, ἐπ. ἡ, ὄν· Θησεῖος Τρωφ. 177.

Θησεῖς, ἴδους, ἡ· 1) ποίημα περὶ Θησέως Ἀριστοτ. ποιητ. 8· 2) ἡ κοῦρα τοῦ Θησέως, ἢν πρῶτος οὗτος ἔκαμε· «τῆς κεφαλῆς τὰ πρόσθεν μόνον κείρεται» Εὐστ. 165, 7, Πλούτ. Θησ. 8.

Θησεῖς, ἡδός, ἡ· ὧς Θησεῖος.

Θησεῖς, ἀπαρ. π. ἐν. τοῦ ὁάω.

Θησεῖος· Ἀθηναῖος τις Δ. Λαερ.

Θησεῖος, ὁ· χωρίον ἐν Χερσονήσῳ Ἀγαθ. ἱστ.

Θησεῖα, ἡ, ἀπ. Θησεῖα, ὡλ. τοῦ ὁάω· 1) ἡ ἐπὶ μισθῷ ἔρ. ἀγόμενη, γυνὴ δὲ τῆς τέξεως

των θητων Ἀρποκρ. 2) ἐπ(0. - τράπεζα = ἡ τοῦ θητός Εὐρ. Ἀλκ. 2' - ἐστία, Πλ. 205 (Σχολ. θητική δίατα) - γυνή Ἀπολ. Ρ. 1, 193. Παρὰ Πλουτ. Κορ. 25, ἄρμα θεῶν, thessae. Θήσων, μελ. τοῦ τίθημι.

Θήσαι, τό, ἀκλ. στοιχ. τοῦ Ἑλλ. ἀλφασή- του Θ, Ἀριστ. ἔκκλ. 685, Δημοκρ. σχηματ. τὴν γενικὴν θήσας: κατὰ Β. Ἀν. 781, 23. Θήσαλ' ἡ φεῦδεναι ὁμοία, θαυμαστά Ἰσοχ. Θήσεια, ἡ ἐπὶ μισθῷ ἐργασία Σοφ. Οἶ. τ. 1029. «μισθώσις, δουλεία», ἀρχ. λέξ. «ἐπὶ θητείαν ἰόντες», ἀντιθ. τῷ δουλεύοντες Ἰσοκρ. 14, 43, Δ. Ἀλ. 2, 19.

Θήσερα = τὸ ἐτίερα ἔδε ἔτεροισι. Θήτεδω, (04.), μελ. εὐσμός ἐμπερθε, ἱργά- ζομαι ἐπὶ μισθῷ, ὑπηρετῶ Ἰλ. φ. 44, συνηθ. - παρὰ τινι Ὁδ. λ. 457, Εὐρ. Ἀλκ. 3' «ἐπὶ μισθῷ παρὰ βασιλῆα» Ἰπρ. 8, 137. π. βλ. ἰλ. β. 1. Εὐθόρη. 4, πολ. 2, 35ν.

Θητικὸς, 3' ἀνέκων εἰς θήτα, ὅστις εἶνε ἀρ- μόδιος αὐτῷ - ἔργον = ἡ ἐπὶ μισθῷ ἐργασία Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 9' «τὸ θητικόν» = ἡ ταξίς τῶν θητῶν, οἱ θητές ἐν Ἀθήναις, πολιτ. 2, 10, (ὁ πτωχὸς λαός, Δ. Ἀλ. 3, 1) συγκρ. «-ἐργασίαν θητικωτέρων», αὐτ. 8, 8' «πάν- τες οἱ κόλακες θητικὴ» = δουλικὸν φρόνημα ἔχοντες, ἦθ. 4, 8.

Θητ-ώνιον, τό' ὁ μισθὸς τοῦ θητός, τοῦ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζομένου ἐργάτου Σουδ.

Θήχη, δ' ὄρος ἑγγύς Τραπεζούντος ἐν Πόντῳ Σεν. Ἀν.

Θι, κατάληξ. ἐπιρροή. ἐπισυναπτομένη εἰς οὐσ. ἐπ(0. κ' ἀντων. σηματοῦν τὴν ἐν τόπῳ στά- σιν, ἀπρόθι, σφόθι, ἄλλοθι κτλ. Ὅμ. ἐνίστα καὶ ὡς κατάληξ. τῆς γεν. Ἰλιόθι πρό, ἡώθι πρό Ἰλ. 0, 557, λ. 50.

Θιαγών, ὄνος, ἡ ἄρτοι πρὸς θυσιάν «ἄρτοι οἱ παρτίθεντο τοῖς θεοῖς» Ἰσοχ. Ἀθην. 3, 114' πρβλ. σταγών.

Θιάζω, μελ. ἀσπ' χορεύω Ἰσοχ.

Θιασ-αρχέω· εἶμαι θιασάρχης, ἐπιγρ.

Θιασ-άρχης, δ' ἐπιστάτης ἡ ἀρχηγὸς θιά- σου Λουκ. Περικρ.

Θιασεια, ἡ πανηγυρικὴ πομπὴ θιάσου Προκλ.

Θιασεύω· εἶμαι παρών, παρευρίσκομαι εἴτε τινα θίασον, πανηγυρικὴν πομπήν - χοροὺς, ἐπὶ Διονυσίῳ Εὐρ. Βακχ. 378' «θιασεύμε Μαινάσι Βακχίῳ», Ἰων 552' μέσ. «θιασεύε- ται ψυχάν» - μωεῖται εἰς τὸν βακχικὸν θία- σον, Βακχ. 75.

Θιαστῆς, δ' θιασώτης Πολυδ. 6, 8.

Θιάσος, ὁ (ἴσ. ἐκ τοῦ θετος, θειάζω) οἰαζό- ποτος ἑταιρεία ἢ συνέλευσις ἀνθρώπων, θυσιᾶς χοροὺς καὶ πομπὰς εἰς τοὺς θεοὺς τελοῦσα, ἰδ. ἐπὶ βακχικῶν ὁμίλων «τὸ βακχικὸν πλήθος» = ὁ τῷ Διονύσῳ παρεπόμενος ὄχλος Ἀθην. 7, 362' «ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναι- κείων χορῶν» Εὐρ. Βακχ. 679' «τοὺς καλοὺς θιάσους ἄγων διὰ τῶν δῶαν» Δημ. 18, 260' «Πρακτεῖς θιάσοι» Ἰσκι. 9, 30' - μουσικὸν Ἀριστ. Θεσμ. 41' - ἀνδρῶν, γυναικῶν, βέτερ. 156 ἐν γέν. συνάθροισις, πλήθος - ἐνοπλος Εὐρ. Φαιν. 803' «-ἐκποδίας Κενταύρων», Ἰ. Α. 1052' - ἡλίκων, Ἰ. Τ. 1146' «Κενταυρικός

καὶ Σκυρικὸς» Πλάτ. πολ. 303, Σεν. ἀπορν. 2, 1, 31' κατὰ Σουδ. ὁ Ἰων μετεχειρ. τῇ λέξει ἐπὶ παντὸς ἀπορίσματος ἔτι δὲ καὶ αὐτὴ ἡ εὐωχία Πλουτ.

Θιάσος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Θιασώδης, 2' ὅστις εἶνε ἡ γίνεται κατὰ τὸν τρόπον θιάσου, ἐν γέν. πανηγυρικὸς Νυν. Δ. 45, 270.

Θιασών, ὄνως, δ' οἵκται, ἐν οἷς συνίενται δεῖπνοῦσιν οἱ θιάσοι Ἰπύχ.

Θιασώτης, δ' μέλος θιάσου, λάτρεις θεῶν τὸς τινος Εὐρ. Βακχ. 448' «-πάντες ἔσονται τοῦ θεοῦ (Ἑρματος) θιασώται» Σεν. συμπτ. 1, Ἰσοκρ. 9, 30' π. Δ. Κασ. ἱερὸς τῶν θεῶν τιμωμένων Κασιάρων, 56, 46' ἐν γέν. ἀπαλός, μαθητὴς θιμιστ. Κεὶ αὐτὸς ὁ δ' οὐ- νυσος καλεῖται οὕτως ὡς πρὸς τῆς τῶν θιάσου, ὅμ. εἰς Βακχ. (0, 524, 8).

Θιασωτικός, 3' ἀνέκων εἰς θιασον - τὸ α' νος Ἀριστοτ. οἶκ. 2, 3.

Θιασώτης, ὄνως· θηλ. τοῦ θιασώτης Ὁστ. κιν. 4, 298.

Θίβα, ἡ πόλις ἐν Πόντῳ ἔκ μιθ, τῶν ὄψ. Ἰ- ρακλέους φονευθεῖσων Ἀμαζόνων, κατὰ Ἡ- ἔτις, ἔων Φύλαρχ. ἐν Πλουτ. ἦθ. 680.

Θίβα, ἡ κρήνη, κάλαθος πλεκτός· πλεκτός τι κλωστοειδές ὡς γλωττοσκομεῖται Ἰσον. Ἀθην. 4, 129' εὐρηται καὶ ὁ ἡδὴ καὶ θιω- ρεῖται συγγενὲς τῷ θήκη.

Θίβραχος· πολέμαρχος Ἀθηναῖος Σεν.

Θιδρός, ἄ, ὄν. κ. θιμδρός, θωρ. = θερμός Νικ. θηρ. 35, Σχολ.

Θιδρών, ὄνος· ἄρμαστὴς Λακεδαιμονίων

Σεν. γραφ. καὶ θιδρών Διοδ.

Θιδρώνιος, 3' ὁ τοῦ Θιδρώνος, Θιδρώνιος νόμισμα Φωτ. 92, 15.

Θίδων, ὄνως, ὡς καὶ τὸ Θίδη· ἡ κλωστοειδὴς Κόπριος Ἰσοχ.

Θιγγάνω, μελ. θίγω, συνηθ. θίγομαι Εὐρ. Ἰων 1086, ἀπρ. Εὐιγν' ψαύω, ψηλαφῶ, ἐγγίζω ὡς ἐλαφρὰ μὲ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, συνηθ. τινός Πινδ. Ἰ. 1, 18' «θιγγάνοντες χερσὶ ταν- ρείου φόνου» Ἀίσχ. Ἐπτ. 44' - ἀγαλματίζω 240' «οἶακος θιγγών», Ἀγ. 649' «πολλὰ γὰρ θιγγάνει πρὸς ἡμᾶς» - πλησιάζει, ἐγγίζει ἐπὶ τὴν καρδίαν, 421' «δεξιὰς ἑμᾶς θιγγών», ἰδ. τῶν προστάτας ἐσομένων Σοφ. Φιλ. 138' «ἐξ ἀειρότου χροῖς κρήνης ἐνεγκύς δι' ὁπίου χερσὶν θιγγών», Οἶ. Κ. 471' κ. μετρ. «λόγος καὶ γλώτση θιγγών καὶ πανουργίας», Φιλ. 406' «-τῶν σῶν γονάτων» Εὐρ. Ὀρ. 384' «-γανεύω χερσὶ», Βακχ. 1317 καὶ μετὰ τὴν ἄπτομαι, αὐτ. 617' σπαν. π. περ. «θιγγὼν αὐτῆς τῆς κεφαλῆς» Σεν. Κυρ. 6, 4, 9, Πλουτ. - μετὰ σοφ. μόν. Πινδ. Π. 4, 396, 8, 25, 43, Ν. 4, 35' - σιγῇ, = θιγεῖν, θωρ. Ἀριστ. Λυσ. 1004' ὁ ἐν θίγῳ οὐδαμῶς εὐρηται καὶ διὰ τοῦτο οἱ τόποι θιγαίν καὶ θιγαίν θωρῶν θιγώσαν μάλλον ὡς ἀπρ. καὶ τινεῖς ἰσοκρ. θιγεῖν, θιγαίν πρβλ. Σχαιρ. εἰς Ἰρ. Κορ. 0, 10

Θιγγή, ἡ πόλις Λιβύης κατὰ Ὅγγιος Σεν. Βλζ.

Θιγγίμα, τό· τῷ ἐπικρ. μόν διορ. Βακχ. 1317

ναῖρ. Ἀίσχ. Ἰπρ. 859, ἀντι γέννημα.

Θίγμα, τό· ἔγγραμα, ψηλάσκημα, ἔτι μίασμα· «θιγμάτων, μίασμάτων» Ἡσυχ. contagium.
 Θίγγρα, τά, «κανὴ περιφερῆ, ἃ βαρβάρους θίγγρα καλοῦσι» Πολυδ. 1, 33.
 Θίξιον, τό· ἡ γογγυλὶς Λακων. Ἡσυχ.
 Θίλακλεις, εἶπος· ἄνδρ. ὄν.
 Θίμβρος, ἴδε θέρους.
 Θίναν, τό, λέξ. πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἀεροῦ ὀνιον σχηματισθεῖσα ἐκ τοῦ θινς Β. Ἀν. 367.
 Θινό-λαγέω, ἐκ θυροθ. ἀντί θηρολογέω.
 Θινόμαρος, ὄν. τόπος, Κρήτης ἐπιγρ.
 Θίνος· θείνος, θεῖος, Κνωσίων ἐπιγρ. ἐν Δήλῳ.
 Θινόω· καθαρίζω, πύν. ἐν συνθ.
 Θινόωσος, 2· ἡ θινιστὶς μετ' ἀμμιώδῃ ὄχθην, ἡ ἀμμιώδης, βαρβάρωδης· «αἰγιαλὸς Στραβ. 9, 344· «τόπος ἐπὶ θαλάσσης» Πλουτ. Φλαμ. 20· «θινιδες ὡς ἀγριστὸν ἀγκύρας σάλον», ποιητ. π. Πλουτ. π. ἀρ. 79. 6, ὡς περὶ ἡ ἀγκύρα ἐν τῇ ἀμμιᾷ δὲν στερεοῦται.
 Θίσις, εἶδος, ἡ· τὸ ἀπτεῖσθαι, ἐγγίζειν, ψηλάσκειν, ἡ ψηλάσκεις Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 1.
 Θίς, ἡ, ὡς, κατὰ τοὺς γραμ. καὶ θιν· ἡ αὐρὸς· «πολύς ὅσπερ» Ὁδ. μ. 45· ἴδ. ὁ αὐρὸς ἀμμου ἐν τῇ παραλίᾳ· ἐν γέν. ἀμμιώδης παραλία, αἰγιαλός, ἀκροθαλάσσις, συνθ. πρὸς ἡψί· γεν. τινός· «παρὰ θινὰ θαλάσσης» Ἰλ. α, 34· «παρὰ θιν' ἄλλος», λ, 621· ἄνευ πτώσεως. Ὁδ. η, 290· «θιν' ἐν ευκίοντι» Ἰλ. ψ, 693· «θινὸς ἐμβολὰς ἄλλος» Αἰσχ. ἀποστ. 334· ἄλλῃ· «θινες νεκρῶν» = σωροί, Πέρσ. 804· «πυλῆας πόντου θινὸς ἐρήμους» Σοφ. Φιλ. 1109· θαλασσία ἀμμοί, Ἀντ. 580, ἡ ὁ Ἡσυχ. ἐξηγ. «τὸ κάτω βάθος τῆς θαλάσσης» πρὸλ. μετρ. Ἀριστ. σφ. 596 ὡς μου τὸν θινὰ ταράττεις = ἀνασκαλεῖς τὸν μυχὸν τῆς καρδίας μου· «τῆς φάμμου θινος» Ἦρ. 3, 26, Πλουτ. Φωβ. 6· ἴδ. ἐπὶ σωρῶν ἀμμου Πολύδ. 4, 41, 6· ἔτι σύρτις θαλάσσης, ἀμμιώδης ἡ ἰωδὴς τόπος θαλάσσιος Ἀριστοτ. Ζ. 1, 9, 35· π. Καλλ. κ. πεζ. π. χ. Πλουτ. ὑπάρχει καὶ ἡλ. «θινὸς ἀκταία» Ἰάν. 2 (9, 227)· ἡ ἐκ τοῦ θινίου ἐτομ. (πρὸλ. ἔκ.) ἴνε ἀπὸ π. πιθανώτερον ἐκ τοῦ τίθημι.
 Θίς, ἡ πόλ. Αἰγύπτου Στ. Βυζ. κατ. Θινίτης.
 Θίσση, ἡ· 1) πόλ. Βοιωτίας βραδύτ. Θίσσαι, αἱ, Ξεν. κατ. Θισθαῖος, Θισθεύς Στ. Βυζ. 2) μία τῶν Βοιωτικῶν Νησῶν Πaus.
 Θισθιανός· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Θλαδίας, ὁ· τεθλασμένος, συντετριμμένος, πεπιεσμένος, ἴδ. ὁ τοὺς ὅρκους συντετριμμένους ἔχων = εὐνοῦχος Φίλιον.
 Θλαστίας, ὁ, (ὀλάω)· τῷ προηγ. Εὔστ. ῥήμα ὀλαδία = μαλαττω, τύπτει εὐρηται π. Ἡσυχ. ἴδε κ. ὀλαδίας.
 Θλάσις, εἶδος· ὀλψις, πίσις, ζούλιγμα Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9, contusio.
 Θλάσμα, τό· πίσιμα, ζούλιγμα Φιλ. Ιατρ. πρὸλ. φλάσμα, contusio.
 Θλάσμος, ὁ· ὀλάσμα, μετρ.
 Θλασπίδιον, τό· ὄπακ. τοῦ ἐπομ. Δισκ.
 Θλάσπις, εἶδος, ἰων. ἰος, ἡ, καὶ ὀλάσπι, τό· εἶδος καρδάμου ἀντὶ σιάντας, ἐκ τοῦ ἰσχυροκ. κ. Ιατρ. μετρ.
 Θλάσσω ἢ ὀλάττω· ὀλάω, Ιατρ.

Θλάσσης, ὁ· συντρίβων, ζουλιζών τε Γαλην. ἐν Ἐντ. Μ. ἐσφ. τὸ ὀλάττει.

Θλάστικος, 3· κατάλληλος εἰς ὀλάσιν.
 Θλάστικός, 2· α) ὅστις ἐθλάσθη, ἐξουλισθῇ Ἀριστ. ἀποστ. 345· β) ὅστις δύνανται νὰ θλασθῇ, πιεσθῇ Ἀριστοτ. 1. Ζ. 4, 1.

Θλάω, μελ. ὀλάσω, π. παρκ. τεθλασμαι, ἐθλασμένον εὔρηται π. Ἀθην. 14, 699· πιζών, ζουλιζών, κοπανίζω, συντρίβω· «ὅσπερ δ' εἰσω ἐθλασεν» Ὁδ. σ, 95· «ὀλάσσε δὲ τετραφάλον κυνέην» Ἰλ. μ, 384· «οὗτ' ἔρραξε βαλίων οὐτ' ἔθλασε» Ἡσ. ἀστ. 140 κ. μετρ. π. «τεθλασμένους οὐκὰ πυγμαῖς» Θουκρ. 22, 45, καὶ μετρ. Ιατρ. πρὸλ. φλάω (συγγ. τῷ θραύω, τιτρώω, ἴσ. καὶ τῷ κλάω).
 Θλεῖσθαι· ὀλεῖσθαι ὀλεῖσθαι, Παγῶν ἐπιγρ. παρκ. τεθλειμμένος, Σηστού ἐπιγρ.

Θλιθερός, 3· ὁ προξενῶν ὀλιψιν στενοχωρίαν, πίσιον, μετρ. κυρ. κ. μετρ. ὀλιος, δυστυχής, τεθλειμμένος.
 Θλιθερός· ὀλεῖσθαι Στραβ. 13, 623.

Θλίβω, (πρὸλ. ὀλάω)· πιζών, σφίγγω, ζουλιζώ, π. Ὀμ. μόν. μέσ. «ὅς πολλῆς φιλίᾳ παρσπῆς ὀλιφεται ὤμους» = θέλει κατατρίψει τὴν ῥάχιν τοῦ εἰς τὸν παρσπῆσιν τῆς θύρας, διὰ νὰ διώξῃ τοὺς φύλους καὶ ψείρας ἀπλ. Ὁδ. ρ, 221, κατὰ Σχολ. «οὐκ ἐκδέχεται τῶν φλίων οὐδὲ εἴξει»· «ὀλιβει τὸν ὄρον ὁ θώραξ» Ἀριστ. εἰρ. 1205· «ὡς ὀλιδομαι» βατρ. 5· «συστέλλειν, συνωθεῖν, συνήλκειν» = τὸν τῆς γῆς ὄγκον· Πλάτ. Τίμ. 80· «τῷ πνεύματι ὀλιφθέν», 91, (ἀπορ. 6· συνθλιδεν ἴδ. κατ.)· ἐπὶ ὑποδημάτων, σφίγγει, πιζέει, στενοχωρεῖ, ἐνοχλεῖ Πλουτ. Αἰμ. Π. 5· «χάιλκα» = ἐπὶ τῶν χειλέων φίλημα πιζέω Θουκρ. 20, 4· ἐν γέν. στενοχωρίῳ, εἰμαι στενός· «ὀλιδομένα καλῶδα» = στενὴ, στενοχώριος καλὸς Θουκρ. 21, 18· «τεθλιμμένη ἡ ὁδός», ἀντίθ. τῷ «πλατεία, εὐρύχωρος», Ματθ. 7, 14· εἰμαι ὀχληρός, ἐπαχθής, ἀνιάρως· «τοῖς οἰκταῖς Λουκ. Νιγρ. 13· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ χρηματικῆς στενοχωρίας»· «μὴ ὀλιδομένος κακοπαθῆς» Ἀθην. 10, 419· «βίον τεθλιμμένον» = γλισχοῖ καὶ εὐτελεῖς πόροι τοῦ βίου Δ. Ἀλ. 8, 73.

Θλιβ-ώδης, 2· ὁ πιζών, στενοχωρῶν, γινόμενος ὀχληρός, ἀνιάρως, μετρ.

Θλιμμά· ἀπόλλυμα.

Θλιμμός, ὁ· ὀλψις, Ὀ'.

Θλιπτικός, 3· ὁ ὀλιβών, πιζών, μετρ. 5· ὀχληρός, ἐπαχθής Εὔστ. 222, 28· ἐπὶ ὀλιπτικῶς Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 10, 83.

Θλιψίς, ἡ, (τὸ εἶναι φάσι μακρὸν εἰς τὸ ὀλιβῶν, ὥστε ὀλψις κακὸς τανισμός)· ἡ πίσις, ζούλιγμα, σφίξις· «ἡ ἐξ ἴσης ἀντρίσεις καὶ ὀλψις» Στραβ. 1, 52· συνθ. μετρ. καταδρομή, ἀγωνία, στενοχωρία, ταλαιπωρία, Ν. Δ. μετρ. ὀμοῦς, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου Στ. Βυζ. κατ. ὀμοῦς, καὶ νομός ὀμοῦς Ἡρ. ὀνησιμαίος· ὀνησιμαίος κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 1, 17.

Θνησείδιον, τό· τὸ νεκρὸν σῶμα, πτώμα ζώου, διεφθαρὸς καὶ ἐρριμμένον· «ὀνησείδιον μάλλον ῥητέον ἢ κενέριον» Β. Ἀν. 43· ὁ

Ἐρὼν. ὅπως θεωρεῖ ἀρχαίως. καὶ καλλιτ. τὸ κενόρριον· «ἐαθίματα ἐκ θνητείδων» = φορέματα ἀπὸ δέρμα νεκροῦ, φόβου ζώου Φιλόστρ. σ. 1. καὶ 331, Αἴλ. Ἰ. Ζ. 6, 1.

Θνησιματός, 3' ὅστις ἀνήκει εἰς θνητὸν, εἶς ἀπὸ φύσιν ζῶον· «κενέδρεια τὰ θνησιμαία» Σχολ. Ἀριστ. ὅρν. 537.

Θνησίσιμος θανάσιμος Ἀριστ. γραμ.

Θνήσις, ἡ· τὸ θνήσκειν, ὁ θάνατος, μετγ.

Θνήσκω, (θάν), μελ. θανοῦμαι (θνήσκωμι Αἰών Ἀλ. 35 ἐν Ἀντ. 9, 354), ἀόρ. ἔθανον, θανέειν, παρκ. τέθνηκα καὶ συγκκ. τέθναμεν, τέθνασι, τέθνασι, τέθνασιν, παρκ. τέθνασθαι, μετγ. τέθνασθαι, τέθνασθαι, τέθνασθαι ἢ τέθνασθαι ἢ τέθνασθαι.

Ἡρ. 1, 112, π. Ὀμ. κ. τέθνασθαι, τέθνασθαι Ὀδ. ω, 56, Ἰλ. ν, 659, (τέθνασθαι τρισάλλα-βον Ὀδ. τ, 331, ὡς καὶ τὸ τέθνασθαι ἐν τῇ ἐξοχίᾳ π. Εὐρ. ἰκ. 271), μετγ. π. κ. τέθνασθαι Κ. Σμ. 7, 65, ἐκ τοῦ θηλ. εὐρηται μόν. τέθνασθαι Ὀδ. δ, 734, (ἀλλὰ ἴδ. κατα-τέθνασθαι), ὁ θούρι προτιμᾷ τὸν βοιωτ. τύ-παν τέθνασθαι καὶ θεωρεῖ τούτου ὡς τὸν ἴδιον.

Θμυρίων, ὡς περ π. μετγ. ἑπ. εὐρηται Θε-σφρ. 25, 273, Κ. Σμ. 5, 502, ἀπαρ. τέθνα-σθαι, ἐπ. τέθνασθαι κ. τέθνασθαι, καὶ τέθνασθαι Αἰσχ. Ἀγ. 525, ὅπερ. ἐτέθνασθαι, ἐκ τοῦ παρκ. ἐσχηματίσθαι νέος μελ. τέθνασθαι = ὅς ἡ-μαι τέθνασθαι Αἰσχ. Ἀγ. 1252· «ὡς τέθνασθαι τῷ νοτί» Ἀριστ. Ἀγ. 306, κ. Πλάτ. Γοργ.

469 τέθνασθαι ἀντὶ τέθνασθαι διωροδόγη, μένει δὲ ἐν Ἀριστ. νεφ. 1418, «σὺ δ' ἐγγανὼν τε-θνήσκεις», ὡς. Ἀγ. 655, μετγ. τέθνασθαι Αἰσχ. Χαρ. 17, κ. ὅρ. τέθνασθαι Πλουτ.

ἀπαρ. Δακ. Βρασ. 3, ἐπὶ δὲ τέθνασθαι Δ. Κασ. 51, 13· ἀποθνήσκω ἐν τῷ παρκ. εἶμαι ἀπαρμένους, ἐπὶ φυσικοῦ καὶ βιολογικοῦ θανάτου· «αἷ καὶ ὀφθαλμοὶ καὶ μύρον ἀναπλήρη, βιότοις» Ἰλ. δ, 170· «θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπέν», η, 52· «γεσθὲν ὅπ' Ἀθαντος θανέειν» = φανερόσθαι ο, 280· «ζώσθαι ἢ θανόν» Ὀδ. δ, 558· «εἴ ποῦ ἐπὶ ζώουσιν ἢ ἢ θανόν» ο, 350, ζῶν καὶ τέθνασθαι συγγαμίας ἀντιθέσθαι ἀλλήλοις ἐν τοῖς ἔπομ. τέθνασθαι = ἡ νεκρός, ἀποθαμμένος· εὐρηται δὲ καὶ «νεκρὸν τέθνασθαι» Ὀδ. λ, 16· «νέκρους πέρι τέθνασθαι» Ἰλ. σ. 173· «θα-νεῖν ἐκ τίνος» λέγει ὁ Πινδ. Π. 4, 72, ὅστις πρὸς τῷ τύπῳ τέθνασθαι, Ν. 7, 32, χρηταὶ καὶ τῷ τύπῳ τέθνασθαι, 10, 74· τέθνασθαι Αἰσχ. Χο. 880· «ἄνδρες τέθνασθαι ἐκ χειρῶν αὐτο-κτόνων» = ἰδὲ χειρὶ, Ἐπτ. 787· «ὅρ' ἔθανες 954, ὡς περ π. = ὅρ' ἐκαστὸν μόνον, ἰκ. 965· «βιολογία, Χο. 512· κ. μετγ. «λόγοι θρώσκοντι θνήσκοντες μάτην», 833· «ἢ δ' ἐμὴ ψυχὴ πά-λαι τέθνασθαι» = εἶνε ἡδὴ πρὸ πολλοῦ ἀποθα-μένη Σοφ. Ἀντ. 556· μετγ. χάνομαι, ἀρα-νίζομαι· «θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀ-πιστία», Οἶ. Κ. 617· «θανεῖν ὑπὸ τίνος» = φανε-ροῦσθαι, ὡς περ θνήσκειν ἐκ τίνος Οἶ. τ. 1454· «πρὸς τίνος Εὐρ. Ἐκ. 773· π. π. εὐχρ. συνήθ. ὁ παρακείμενος ἀντὶ ἐνεστώτος κ. ὅρ. τούταντιον τὸ σύνθ. ἀποθνήσκω· «ὁ τέθνασθαι ὑπὸ τοῦ τοῦ πατρὸς Πλάτ. Εὐδοκ. 1. κ. ἔπομ. σπαν. ἐπὶ πραγμάτων· «τέθνασθαι τὸ τρυ-βλίον» Ἀριστ. βατρ. 933.

Θνητ-ἄθνητος, 2' θνητός ἀνευ θανάτου (ἢ θνητός = ἀθανάτος) Ἐπιφαν.

Θνητα-γάμια, ἡ· γάμος θεότητος τίνος ἢ θνητὸν Σχολ. Ἰλ. α, 5.

Θνητα-γενής, 2' ὅστις ἐγενήθη ἐκ θνη-τῶν, εἶνε θνητὸς γενέσθαι· «θ. καὶ βροτῶς Σοφ. Ἀντ. 829, ὅρ. θνητογενής Εὐρ. Ἡρ. μ. 798.

Θνητο-ειδής, 2' ὁ ὁμοιάων μετ' αὐτῷ, θνητός· «χορδαὶ Πλάτ. Φαῖδ. 86.

Θνητός, ὁ. ἐπὶ τοῦ θνήσκω ὅστις ἀπο-κτείνεται εἰς θάνατον, π. Ὀμ. κ. Ἡσ. συνήθ. ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ ἀθανάτου, ἐπὶ τοῦ πᾶν ἀνθρώ-πων· καὶ ὅς. ὁ θνητός = ἀνθρώπος οὗτος κ. π. τραγ. ἐξ ὧν π. Εὐρ. καὶ «θνητός οὗτος ἔφ-ρεται, Ἰων 973· «φρονέουσα θνητά» = ὅπου πρὶν τοῖς θνητοῖς Σοφ. Τρ. 473· «ἐργα-σθαι θνητά» = ἐργα ἀνθρώπων Εὐρ. Βακχ. 1022, ἀντὶ τοῦ τῷ θεῷ Πλάτ. Φαῖδ. 80 τῷ θεῷ, συμμ. 202· «καὶ ἐν γέν. «ζῶντα πάντα θνητά καὶ φωτά», σοφ. 265· «πάντων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν θνητῶν ἐξ ἐλαχίστου μέγιστον» (ἢ χρονόδεξις) Ἡρ. 2, 68· «πάντων τῶν θνητῶν τὸ ἐλάχιστον» (ἔσχατος), 1, 216· λοιπὸν ἐν γέν. πᾶν ἔχον ζῶντι ὁ ἀποκείμενος εἰς θάνατον.

Θνητότης, ἡτος, ἡ· ἡ ἀφρημίνη ἐννοία τοῦ θνητοῦ· ἡ ἰδιότης τοῦ θνητοῦ, ἢ ἡ θνη-τι θνητῶν, ἢ ἀποθνήσκειν, μετγ.

Θνητο-ψυχῆται· οἱ αἰρετικοί, παραδεχό-μενοι θνητὴν τὴν ψυχὴν, ἐκκλ.

Θνητό-ψυχος, 2' ὁ νομίζων, φρονῶν ὅτι ἡ ψυχὴ εἶνε θνητὴ Τζέτζ.

Θαζέω, (θάζω) 1) κινῶ τὴν μετ' αὐτῆς, κινῶ τὴν ταχέως, βιολογία, σφοδρῶς· «πτέρυγας Εὐρ. Ἰ. Τ. 1142· «ἀγὼν φόνος θαζέων σὲ τὸν με-λεον», Ὀρ. 335· «ἀγᾶλιν» ἐθαζέων καθάμα-σιτα γένουσι» = κατεβιόσκοντα ταχέως, Ἡρ. μ. 383· «καὶ ἀμτῷ. κινῶμαι ταχέως, ἄρα σπέν-δω, τρέχω»· «θαζέει θεορὸς Κασάνδρῃ ὀρόμῳ» Εὐρ. Τρ. 307· «θαζέων ἀθέρους ἄνα καπνός», Ὀρ. 1512· 2) = θαζέω Αἰσχ. ἰκ. 590· «εἴ-νας πῶθ' ἔδρας τάδε μοι θαζέετε» Σοφ. Οἶ. τ. 2, Πλουτ. ἡθ. 22, ἐξηγεῖ αὐτὸ διὰ τοῦ καλῶσθαι καὶ θαζέω· ὁ δὲ Σουῖδ. «θαζέω προσκλῶσθαι».

Θαζέω, αἰ· νῆσαι Ὀδ. ο, 298, Σχολ. Ὀρ. «εἰ-νὸς κατὰ κίνησιν αἰθέρος ἐπὶ τὸ κατὰ σχῆμα».

Θάνα, τὰ, Στ. Βοζ. ἐν λ. Τάνα· «κατὰ παραγραμματισμὸν ἐκ τοῦ θάνα» Ἀρρ.

Θοαντιάς, ἄδος· θυγ. θάνατος, Ὑψίπλη Ἀπολ. Ρ. 1, 637.

Θοάντιον, τὸ· ἀκτὴ τις, ἥς μάλιστα πρό-κεινται αἱ Σποράδες, αἱ περὶ τὴν Χαλιδίαν Στραβ. ἡ ἀπέναντι τῆς Ρόδου παραλία.

Θόας, αντος, ὁ, κλ. θόαν Ἰλ. αἰ. θόαντι, ἀλλὰ κ. θόαν Ἡσ. 1) Ἑλλ. ὄν. α) βασιλεὺς ἐν Καλυδῶνι καὶ Πλευρώνι, υἱὸς Ἀνδραμόνοιο ἀπόγονος Οἰνέως, ἥρως ἐν τῇ Τρωϊκῇ πολέ-μῳ Ὀδ. 6) βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, πατὴρ τῆς Ὑψίπλης (λ. γ) Τρώς τις, αὐτ. δ) βασιλεὺς ἐν τῇ Τευρικῇ Χερσονήσῳ Εὐρ. ε) ἀδελφὸς τῆς Πηνελόπης Ἀπολδ. ἐπὶ δὲ μετ. κ. ἱστο-ρικά πρόσωπα Πλουτ. 2) ἀρχαίως. ὄν. τοῦ Ἀγελώου κατὰ Στραβ.

θάλασσαν, τὸ (θαλάσσιον) τόπος ἐπὶ ταχέϊαν κί-
νησιν ἐπιτήδεος. - Τρωάδας καλὸν Λυδοῖσι
θάλασσαν. Ὁρμ. ἡμν. 48, 6.
θάλη, ἡ νηρεὺς τις ἰλ. θυγ. τοῦ Ἐκκανοῦ Ἡσ.
Θαλῆρος, 3' τετραραχμῆνος Ἡσυχ. θαλῆρος.
θαλά, κ. θαία, ἡ ζεύγος ἡμιώνων Ἡσυχ.
θαίματιδίων, ἄττ. κ. θαίματιον, τό τὸ ἱ-
ματίδιον κ. τὸ ἱμάτιον.
θαίνα, ἡ θοινή μοῖρα.
θαίναζω, θαίνω ἔξω. Ἀγ. 8, 7, κοινόν.
θαίναμα, τό εὐωχία, συμπόσιον Εὐρ. Ὁρ.
812 «οἰωνὼν γαμφηλαῖς θαίναμα», ἱ. 1496
ἔξω θαίναμα, epulum, κοινόν.
θαίνα-αρμόστρια, ἡ ἡ διατάττουσα, τα-
κτοποιούσα τὰ τοῦ συμπόσιου, ἐπιγρ.
θαίνατήρ, ἥρος, ὅ· ὁ δίδων εὐωχίαν, συμ-
πόσιον Λισχ. Ἀγ. 1483, epulo.
θαίνατήριος, 2' ἀνίκων εἰς εὐωχίαν, συμ-
πόσιον «τὸ θαίνατήριον» = εὐωχία, «-πετει-
νοὶς γυφί στήσιον» = τράπεζαν μετ' φαγητῶ
Εὐρ. Ἰγ. 515, θαίνατήριον Ἡσυχ.
θαίνατικός, 3' ὁ ἀνίκων εἰς τὴν εὐωχίαν
- ὄργανον ἔξω. οἶκ. 9, 7.
θαίνατωρ, ὄρος, ὅ· ὁ θαίνατήρ, ὁ εὐωχοῦμε-
νος Εὐρ. Ἰων 1206' πρὸλ. θαίνατωρ.
θαίναζω, εὐωχίαν, συμπόσιον εἶδω, φιλεῖω
«ἐν σκηναίῳ οὐ θαίνα φιλον» Εὐρ. Ἰ. 982'
κατεπόλω, καταδεδρωσκίω «δελφίνας θοαίνων
ἐλλοπας ἰχθῆς» Ἡσ. ἀσπ. 212' ἔδ. κ. θαί-
νίζω - σονηθ. παθ. μετὰ μέσ. μελ. τοῦτο μὲν
ἀπώτως, εὐωχεῖσθαι, «θαίνασθαι» Ὁδ. 8,
39, «αἰσχροὺν παρὰ κλαίονσι θαίνασθαι φί-
λοις» Εὐρ. Ἀλκ. 545' ἀλλὰ κ. μετ' αὐτ.
«πάντων σ' ἐταίρων ὑπερὶν θαίνασσομαι»,
Κόλλ. 547' τοθαίναται, 377' καὶ μ. γεν.
«θαίναται ὁ ἄνθρωπος» Ἀπολλ. 15 (9, 244).
θαίνη, ἡ καὶ θοῖνα συμπόσιον, εὐωχία,
δειπνον (συγγεν. τῶ θάω, θήσασθαι πρὸλ.
καὶ τὸ λατ. coena, κατ' Ἀθην. 2, 40' «ὅτι
διὰ τοῦθ' οἰνοῦσθαι δεῖν ὑπελάβαιναν») Ἡσ.
ἀσπ. 114' «αὐτοὺς ἐν θαίνῃ παρών» Λισχ.
ἀπ. 204' «ὅστις ἐν θαίνῃ βουφύνοις», ἐπὶ
ἱερῶν δειπνῶν, θυσιῶν, Πρ. 528' «πάντα
Δελφῶν λαὸν εἰς θαίνῃν καλῶν» Εὐρ. Ἰ.
1140. κ. πρὸ. «ὅταν πρὸς δεῖτα καὶ ἐπὶ θοί-
νῃν ἔωσιν» Πλάτ. Φαίδρ. 247' «ἄκλειτον
ἐλόντα ἐπὶ τὴν θαίνῃν», συμκ. 174' «ἐκ
μὲν θυσίας θαίνῃ, ἐκ δὲ θοίνης πόσις ἐγέ-
νεται» Ἐπιγ. ἐν Ἀθην. 2, 36' καὶ τρα-
γῆ, φαγητόν δι' ἀνθρώπ. καὶ ζῶα «βρέ-
φος πενὸς ἐξώρισεν θαίναν» Εὐρ. Ἰ. 514
«τράπεζαν παντοδαπῆς θοίνης πληροῦσαν»
Περσ. 12' μετ' «θῶν τοῖς νόοις θαίνῃν πα-
ροικίαν» Πλάτ. σοφ. 251, epulum,
κοινόν.
θαίνημα, τό θαίναμα, συμπόσιον, εὐωχία,
φαγητόν «τράπεζαν πλήρη βαρβαρικῶν θοι-
νημάτων» Ποσειδ. ἐν Ἀθην. 4, 153.
θαίνητήριον, τό θαίνατήριον Ἡσυχ. epu-
lar, dapna.
θαίνητικός, 3' θαίνατικός.
θαίνητωρ, ὄρος, ὅ· θαίνατωρ Ἀντ. Σιδ. 99
(7, 241), epulo, κοινόν.
θαίνίζω, φιλεῖω, εἶδω συμπόσιον, δειπνον.

«τὸ δειπνον, τὸ μὲν ἐκείνος παρῆι τοῦ παιδὸς
θοαίναν» Ἡρ. 1, 129, κατ' ἄλλ. θοαίναν.
θαίνων, ὠνος, ὁ τῶν Δελφῶν τις, ἐπιγρ.
θαίνων, ὠνος, ὁ τύραννος τῶν Συρακουσῶν
Δ. Ἀλ. Πλουτ.
θαλῆρῶ, μελ. ἡσώ. θαλῆρῶ, ἀνακατιώνω
«θαλῆρῶν, ταραχίζεσθαι» Ἡσυχ. turbo.
θαλῆρῶς, 3 (θαλῶς) ὅστις εἶνε θαλωμένος,
λασιπῶδες, βορβορώδες, ἰδ. ἀκαθάρων καὶ
θολῶν ὕδωρ - τὸ ῥέμα θουκ. 2, 102' «θαλ-
καὶ πηλώδες παταμός» Πλάτ. Φαίδρ. 113' «ὑ-
δατος θαλῆρῶν καὶ βαθεῖαν ἀνάνευσις», Τίμ.
92' 80. τὸ θαλῆρῶν ἀντιθ. τῶ «καθάρων ὕ-
δωρ» Ἀθην. 7, 298' καὶ «θαλῆρῶτατος ἀήρ»
= σκοτεινός, νεφελώδης Πλάτ. Τίμ. 58' ὅσ-
νεφέλι Ἀντιφιλ. 31 (9, 277') - οὖρον Ἰπ-
ποκρ. ἐν γέν. ἀκαθάρτου, ῥυπαροῦ «-προσώ-
που χρώτα» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 14, 9' παροιμ. «ὑ-
δατι νίξιν θαλῆρῶν πλίνθων» Θεοκρ. 16, 82'
«τὸ θαλῆρῶν περὶ τὴν δεῖταν τοῦ ὀφθαλμοῦ»
= ἡ ἀκαθαρσία Πλουτ. συμκ. 4, 5, 2' μετ.
«λαμπρὸν δὲ θαλῆρῶ ὄμμα συμμείξας τὸ σύν
ἡλκωσας οἴκους» Εὐρ. ἰκ. 222' τετραραχμῆ-
νος, τεθορυδημένος, συγχυμένος, - λόγος =
ὑπὸ πάθους τετραραχμῆνος Λισχ. Πρ. 887'
«ἄλας θαλῆρῶ κείτα χαιμῶνι νοστήσας» Σοφ.
Αγ. 205, turbidus.

θαλῆρῶτης, ἡτος, ἡ τὸ θάλλωμα, ἡ ἰδιότης
τοῦ θολοῦ, Ἰπποκρ. 1028, turbatio.

θαλῆρῶ - χρυσε, συνηρ. οὐς, 2' ὁ ἔχων
χρῶμα θαλῆν, σκοτεινόν, ἀκαθάρτον Ἡσυχ.
θαλῆρῶδης, 2' ὅστις εἶνε, φαίνεται θολός
θεοφρ. «0. καὶ δακρυλώδης», ἀποσπ. π. παρ.
21, σ. 712.

θαλῆρῶς, ἐπὶ τοῦ θαλῆρῶς τετραραχμῆνός,
συγχυμένως - προσβαίνειν, «ἐπὶ τῶν ἀστά-
τως καὶ τετραραχμῆνως προϊόντων καὶ μὴ κα-
θισταμένων καὶ ἀσφαλῆ πορείαν ἔχοντων»
Σουίδ. turbide.

θαλία, ἡ (θόλος) πλεκτὸν τὸ θαλοειδὲς κά-
λυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, ὅπερ ἐ-
φύρουν ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῶν ἡλιακῶν
ακτίνων Θεοφρ. 15, 39' «ἡ ἀντὶ σιαδείων
ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες» Πολυδ. 7, 174 - ἐπὶ
δὲ «κίσθη ἔχουσα θαλοειδὲς τὸ πῶμα» Που-
λυδ. 10, 138.

θαλικός, 3' ὁ ἔχων τὸ σχῆμα θόλου - σπ. 1
«τὴν στοάν. . . θαλικὴν κατεσκεύασα»
Σουίδ. ἐν λ. Δαμειανός.

θαλισμός, 3' τὸ θάλλωμα, ἡ ἀκαθαρσία, τὸ
ἀνακάτωμα Ἡρδ. turbatio.

θαλο-ειδής, 2' ὁ ἔχων σχῆμα θόλου -
ναὺς Ἀθην. 6, 205, τὸ ἐν Ἰσθμῷ Πάνθειον
Δ. Κάσ. 53, 27' ἐπὶ τοῦ - ὡς «τὰ θ' ἄστρα
θαλοειδῶς ἐνεχόμενα» Δ. Λαερ. 2, 9.

θαλόεις, εἶσα, ἐν θαλῆρῶ Ὀκπ. ἄλ. 3, 164.
θαλο-μεγής, 2' ὁ μεγαλύνων, ἀνακατομ-
νός με ἀκαθαρσίαν, ῥύπαν, λάσπην «ὡς μὲν
θητὸν καὶ θολ. ὡς ὄνατ. ἐν Σουίδ. ἐκκλ. 1,
3, 38, χειρογρ. θαλομογής.

θαλός, ὁ ἀκαθαρσία, λάσπη, λυθνή, ἰδ. ἀκα-
θάρτον καὶ βορβορώδες ὕδωρ Ἀθην. 7, 298'
ἐπὶ δὲ ἡ μελένη, ὁ μέλας χιλόος, ὃν χύνας ἡ
σηπία, οἷα νῆ θαλώση τὸ ὕδωρ καὶ σωθῇ Ἀ-

ριστοτ. *Ι. Ζ.* 4, 12· ἐπιθ. θολός = θολερός, ἀμφ. γρ. ἐν *Ἀθην.* 10, 4201· «θολώτερος οἱ νοσ»· κυρ. ἀττ. εἶνε τὸ ὅλός, ὁ ὅλος.

Θόλος, ἡ, π. μετρ. καὶ ὁ, πρὸλ. 2· Ἐμπ. π. γρμ. 148· ὡς καὶ νῦν ὁ θόλος, καμαρωτή, στραγγύλη στέγη, στραγγύλη οἰκοδομή· Ὁδ. χ, 442, στραγγύλος ἐπὶ κούρων βασιζόμενος οἰκίσκος μεταξύ τῆς οἰκίας καὶ τῆς περιλήγης τῆς αὐλῆς κείμενος καὶ χρησιμεύων εἰς τὸ να φυλάττονται εἰς αὐτὸ καθημερινῆς ζωοτροφίας ἐπιτηδεύει καὶ τὰ μαγειρικά σκεύη ὡς τὸ κελλάρει· 2) ἐν *Ἀθήναις* ἐλέγετο ὁ οἶκος ὅπου ἡ βουλή καὶ οἱ πρυτάνεις συνεσιώοντο· Ἀνδοκ. 1, 55· ἐν τούτῳ ἔτρωγον καὶ οἱ γραμματεῖς τῆς πολιτείας Δημ. 10, 249· 3) ἐν τοῖς λουτροῖς ὁ θόλος, τὸ δοματίον ὅπου καθημέρην οἱ ἄνθρωποι ἰδρώνουσι, ὑπερ ἄλλους καὶ Λακωνικὸν λέγεται· πρὸλ. *Ἀθην.* 11, 581, Ἀλκιφρ. 1, 23.

Θολώω (θολός)· θολώνω, ταράττω, ἀνακατώνω, κάμνω ἀκάθαρτον· τὸ ὕδωρ *Ἀθην.* 7, 298· πρὸλ. Ἀντιφ. ἐν *Ἀθην.* 8, 338, ἐνθα ὁ λόγος περὶ τὴν σηπιν· πρὸλ. θολός· μετρ. ἀνησυγεῖν, ταράττειν, θορυβεῖν· τὴν καρδίαν Εὐρ. Ἀλκ. 1066· κατὰ Φώτ. «τεθολώμενος, καὶ ἐπὶ χαράς».

Θολύνω· τῶ ἀνωτ. *Ι. Χρυσ.*
Θολώδης, ὁ· θολοειδής· Ἰπποκρ. «ἐν τοῖς αἰμώδεσιν ἢ θολώδεσι»· Ἀριστοτ. *Ι. Ζ.* 9, 37.

Θόλωμα, τό· θολός, ἐπὶ σηπίας Εὐστ.

Θόλωσις, εὖς, ἡ· τὸ θολῶναι, κάμναι τι ἀκάθαρτον· «καὶ μελανία τοῦ ὕδατος»· Ἀριστοτ. *μυρ.* 3, 4, 5.

Θολωτός, 3· κτισμένος ὡς θόλος, μετρ.

Θούς, (Θί, θέω, οὐδόλως συγγεν. τῷ θῆν, ὡς φρονεῖ ὁ Βουτμάν. λξξ. 2, σ. 60)· ταχύς, γλῆγορος, ὁξὺς εἰς τὰς πράξεις του (πρὸλ. ὠκός, ταχύς)· «Ἄρης *Ιλ.* ε, 430· «Ἐκτωρ, θ, 215· καὶ ἄλλοι ἥρωες»· πολέμιστός, ε, 571, κ. μ. ἀπαρμφ. «ἐπεὶ θούς ἔσσε μετὰ πρῶτοις μάχασθαι», ε, 538· ἔτι δέ· γείρ, μ, 306· καὶ ἐπὶ ἀφύκων, ιδ.· νῆας, ξ, 410 καὶ ἀλλὰ χρὸς ἐν Ὁδ. η, 34· εὐρηται μετὰ τοῦ ὠκός· «νηυσὶ θοῇσι τοῖγα πεποιθότες ὠκείησιν», ἄνευ τινὸς διαφορᾶς ἄλλης, εἰμὴ ὅτι τὸ ὠκός ἐφαίρει τὴν πραγματικὴν ταχύτητα· ἄρμα *Ιλ.* ρ, 498· «μάστιξ ἢ ταχέως κινουμένη, ἄνευ μτθ. σημάσις, ρ, 430· βέλους Ὁδ. χ, 83· ὅμως· «οὐκ ἄλογοντα δαίτα»· σπεύσαστε, ταχύνετε, κάμνετε γλῆγορα, θ, 38· «οὐὴ νύξ»· ἢ ταχέως ἐπερχομένη νύξ *Ιλ.* κ, 394, περὶ τῆς Ἰδῆ *Πσ. θε.* 481· ὁ Βουτμάν. ἐξηγ. ἀπότομος, αἰφνιδίως, εὐρίσκειν ἐν τούτῳ οὐ μόν. τὴν ταχέως αὐτῆς ἔλυσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ φοβερόν καὶ ἐπικίνδυνον· ὁ Πίνδ. καλεῖ οὕτω συνθ. τὸ πλοῦτον, τὴν ἄμαξαν καὶ τοὺς ἵππους, ἔτι δέ· ἄκων, *Ν.* 10, 69· «ἀγώνων ἀκτίς», *Π.* 11, 48· «μάχαι, 8, 27· «πετέρων θοαῖς αἰμίλλαις»· Ἀισχ. *Πρ.* 129· «πόλιν διήκει θαῖ βᾶεις», *Ἀγ.* 463· «πόλοι Σοφ. *Πλ.* 727· νῆες, *Αἰ.* 696· νόμφοι, *Τρ.* 854· «θοὸν εἰρεσίας ζυγόν»· ὁ ζυγὸς τῆς ταχείας κωπηλασίας, *Αἰ.* 244· «θοαὶ εἰρεσίας»· Ὀρφ. *Ἀργ.* 1040· ἄμ· ἡελίου πτέρυγι θοῇ· Εὐρ. *Ι.* 123· «πονταί.

Ἄνδρ. 729· «αὐρῖ, *Τρ.* 454 καὶ ἄλλ. *Ιδ.* πλοίων καὶ ἵππων ὡς καὶ Ἀριστ. καὶ ἄλλ. π.· «ἐπὶ «θοὸν σίκος»· Ἀπολ. *Ρ.* 1, 743· σπαν. πεζ. *Πλάτ.* *Κρατ.* 422, μόν. πρὸς παραγωγὴν τοῦ ἀγαθός· 2) ταύτη συνέχεται ἡ σημ. τῆς ταχέως ἐσθλόντος, ὁξὺς, μυτερός· «νήσοι θοαὶ»· ἐπὶ τῶν Ἑλινάδων νήσων, αἰτίνας ἐξέχουσιν εἰς τὴν θάλασσαν εἰσχωροῦσαι διὰ τὴν ὕψους τινὸν σκοπέλιν ἢ ἀκρωτηρίων τῶν Ὁδ. α, 299· πρὸλ. *Στρατ.* 8, 351· οὕτως *Ιδ.* π. μετρ. π. «θοαὶ γόμοι»· Ἀπολ. *Ρ.* 2, 79· «δδόντων»· 3, 1281· «πελέεσσιν, 4, 1083.

Θοός· ὁξύνει, κάμνει τὸ συσπέρειν Ὁδ. 1, 371· κ. μετρ. π. τεθωμένος *Νικ.* *Θηρ.* 227· κ. μετρ. ἐρεθίζω, περὶδύνω.

Θοραί, αἰ· δῆμος Ἀττικῆς, τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς *Στ.* *Βυζ.* κατ. Θοραῖς εἰν *Στρατ.* *Ἐπίρ.* Θοράθεν, ἐπιγρ.

Θοραῖς, α, ον, (Θοράς)· ὅστις ἀναφέρεται ἀνήκει εἰς τὸ σπέρμα *Νικ.* *Θηρ.* 583· ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος Λυκαορ. 352, κατὰ *Σχολ.* γυν. νητικός.

Θόρε, θορεῖν, ἀορ. ἑ· τοῦ θρώσκω.

Θορή, ἡ· ἡ ἀπορά = θορός· «τοιαύτην δὲ καὶ Αἰθίοπες ἀπέναντι ὀρήν»· *Πρ.* 3, 101, Πλουτ. ἀρ. φίλσ. 5, 14.

Θορικός, 3· ὁ ἀνῆκων εἰς τὸ σπέρμα, περὶ ἔχων τὸ σπέρμα· πόρος Ἀριστοτ. *Ι. Ζ.* 4, 2· **Θορικός**, ἡ· μία τῶν δώδεκα πόλειων τῆς Ἀττικῆς, ἐπείτα ὅμως τῆς Ἀχαμαντίδος φυλῆς *Πρ.* κατ. Θορικός Δημ. ἐπὶθ. Θορικός, α, ον *Σοφ.* ἐπίρ. Θορικόνος Ὁμ. *ὕμν.* *Δημ.* 126· «εἰ δὲ Θορικός, ἐπιγρ. (τονίζεται δὲ καὶ Θόρικός, γράφεται καὶ Θορυκός καὶ Θόρυκος).

Θορίσκωμαι· δέχομαι τὸν σπέρμα, συλλαμβάνω· Ἀντ. *Αἰδ.* 29.

Θόρισμα, τό· δέλεαρ ἰχθύσι *Πσθ.*

Θύρναξ, ἄκος· 1) χωρίον τῆς Λακωνικῆς μετὰ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος (*Πρ.* 2) ἡ, γυν. ὄν. Πλαστ. **Θύρνωμαι**· θρώσκω, *Ιδ.* βεταῖω, ἐπὶ συνουσιασμοῦ τῶν ζώων· «ἐπεὶν θορνύνονται κατὰ ζεύγεα»· *Πρ.* 4, 109· παθ. «ὁ γόνος τῶ ἀρρενι θορνύται εἰς τὴν γυναικίαν μήτραν»· *Θεολ.* ἀριθμ. σ. 45, 35.

Θορύβεις, ἐσσα, ἐν· ὅστις εἶνε, φαίνεται ὡς σπέρμα, δὲν ἐμορφώθη, δὲν ἐσχηματίσθη ἀκόμη· βρέφος· *Ὀπ.* *κυν.* 3, 522.

Θορο-ποιός· ὁ παράγων, γεννῶν, σπέρμα· «ὁθὼς ἡ θοροποιός»· *Ἐτ.* *Μ.* 453, 52.

Θορός, ὁ· τὸ σπέρμα τῶν ἀρσενικῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων· *Πρ.* 2, 93, Ἀριστοτ. *Ι. Ζ.* 3, 16, *Ιδ.* ἰχθύων· πρὸλ. θρώσκω καὶ θορνύμαι· **Θόρως**, ὁ· ποτ. Σαρδηνίας *Πυσ.*

Θορυβίζω, ὁ, γρ. τοῦ τυρβάζω *Εὐαγγ.* *Λουκ.* 10, 41.

Θορυβέω· κάμνω θόρυβον· κρότον, *Ιδ.* ἐπὶ θορύβου πλήθους ἀνθρώπων, ὄχλου Ἀριστ. *ἱππ.* 664· «οἱ οὐκ αἰετὶ τῶν Μήδων, ἀπὸ τῶν δεσποτῶν ἀπεληλυθότων ἀναιμένους καὶ ἐπινον καὶ θορυβέουν»· *Ξεν.* *Κύρ.* 4, 5, 8· «ἦν γὰρ ὅν ἡμεῖς θορυβώσαμεν, πᾶς τις φησι τῶν περιόντων, ὅτιν ἐβροντᾷ τὸ δικαστήριον»· Ἀριστοτ. *σφ.* 622· *Ιδ.* δεικνύω διὰ κρότου, κραυγῆς τὴν

θυραρέσκειάν μου· «καταγελῶσι καὶ θορυβοῦσι· Πλάτ. Πρωτ. 319· «μὴ θορυβεῖτε», ἀπολ. 21· συγγ. π. ῥητ. πρὸς τινα θορυκ. 6, 81· «παν· δια θορύβου δεικνύου τὴν συνείναισίν μου, εὐχαρίστησιν μου· «ταῦτ' εἰπόντος αὐτοῦ, οὐκ ἐθουρόθησαν, ὁ ποιεῖν εἰθώσιν πᾶσι τοῖς χαρίεντως διελεγμένοις» Ἰσοκ. 12, 264· «ὁ λόγος ἐπηνημένος καὶ τεθορυβημένος»· «μετὰ χειροκροτημάτων ἀποδεκτὸς γενόμενος, αὐτ. 233· «ἐθουρόθησαν καὶ ἥσθησαν» Πλάτ. Εὐθύδ. 303· ἐν γένει φέρω εἰς σύγχυσιν, ταραχὴν, ἀταξίαν διὰ θορύβου καὶ κραυγῶν, παραταῖ τινά· «ὕπν τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖται» Σοφ. Αἷ. 164, παν. Ἦρ. 4, 130, Θουκ. 3, 78, «οἱ θορυβοῦμενοι», ἀντίθ. πρὸς τὸ «ἐθιτάτως καὶ σιωπῇ ἰόντες» Ξεν. Κύρ. 5, 3, 55· «μηδὲ τις λόγος ἡμᾶς θορυβεῖται» Πλάτ. Φαίδρ. 245· «ἀγωνιῶντα καὶ τεθορυβημένον ὑπὸ τῶν λεγομένων», Λυσ. 210· «ἐκπεπληγμένοι καὶ τεθορυβημένοι ἦσαν», Χαρμ. 154· «μὴ οὐκ τὸ παραπιν δεδιότα μηδὲ θορυβοῦμενον στρατηγόν», νόμ. 1, 640· «θορυβηθεὶς πρὸς ταῦτα» Πλουτ. Καμειλλ. 29.
 Θορύβηθρον, τό· φυτόν τι Δισοκ.
 Θορυβητικὸς, 3· ὁ προξενῶν θόρυβον, ἐγγεγραμ. ταρχήν, σύγχυσιν, ἐπιτήδευσ. εἰς θόρυβον Ἄριστ. ἱππ. 1377.
 Θορυβο-ποιεῖν· κάμνει, προξενῶ θόρυβον, ταρχήν, σύγχυσιν Δ. Σικ. 13, 111.
 Θορυβο-ποιός, 2· ὁ προξενῶν θόρυβον, ἀντι-συνίαν, διεγείρων ταρχᾶς Πλάτ. Φωκ. 16· «θορυβός, ὁ ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, σύγχυσιν, ταρχήν, ἰδ. αἱ ἄτακτοι φωναὶ μεγάλαι πληθύνουσιν»· «συμμαχία θόρυβον μέγαν παραι-νοῦσα» Πινδ. Ὀ. 11, 74· «τίς αὖ θόρυβος ἵσταται βοῆς» Σοφ. Φιλ. 1247· «θορυβὼς τε πίνων καὶ ἀκαθεῖ παρρησίᾳ» Εὐρ. Ὀρ. 905· «τίς θόρυβον ἤλθον λευσοθήναι» = ἐκινδύνευσαν ἰσχυρὰ ἀντιδοληθῆναι, Ἰ. Α. 1349· «καὶ θόρυβον καὶ πατάγου χυτρεῖον» Ἀριστ. Λυσ. 328· «ἦν δὲ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικὸς» Θουκ. 8, 91· «ἐκπληκτικὸς ὑπὸ θορύβου τῶν πολλῶν» Πλάτ. νόμ. 2, 659· ἰδ. καὶ κραυγαὶ ἀποδυναμίας ἢ ἐπιδοκιμασίας· «ὅταν ζῶν πολλὰ θορύβου τὰ μὲν ψέγωσι τῶν λεγομένων ἢ πρακτομένων τὰ δὲ ἐπαινοῦσιν», πολ. 6, 492· ἐν τῷ θεάτρῳ, νόμ. 9, 876· «εἰπὼν ταῦτα πολλοὺς θόρυβον παρέσχε καὶ ἐπαινον τῶν ἀκούοντων», Πρωτ. 339· ἐπὶ καλῆς σημ. «με-γάλοι θόρυβοι κατέχουσιν ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλίᾳ» Σοφ. Αἷ. 142· καὶ σύγχυσιν, ἀταξίαν· ὅθ. καὶ ταρχήν· Πλάτ. πολιτ. 273.
 Θορυβό-ωδης, 2· πλήρης θορύβου, κάμνειν θορυβόν· = σύλλογος Πλάτ. νόμ. 2, 671· «ἐπὶ γένεσι δὲ κούτυρος θορυβώδους» Ἀριστ. ἱ. Ζ. 9, 49· ἔπερ. ὡς Πολυδ. 123.
 Θορυβῶν, ἀφρ. ε. τοῦ θρώσκω.
 Θορυβός· ὁ θορυκός.
 Θορυβία, ἀφρ. θίμα τοῦ θρώσκω κ. θόρνυμαι.
 Θορυβώδης, 2· θορυβία· «τὸ θορυβὸν ἔχον» Νέμοσ. σ. 209, semihialis.
 Θοῦρος, ἀφρ. ἀντίθετος ὅς· ἰδ. ὅθ.
 Θούρι, προσετ. μ. ἀφρ. ὅθ. τοῦ εἰσθίμι.
 Θουρό-ππος· ἄνδρ. ὅθ. 147.

Θουκλῆς· ὅς· Θουκλῆς.

Θουκρετίδης· ἄνδρ. ὅθ. Δημ.

Θούκριτος, Δημ. ἰδ. θαλάριτος.

Θουκροδίδης· 1) πολιτικός καὶ στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων, ἀντίπαλος τοῦ Παρικλίου, υἱὸς τοῦ Μιλησίου Θουκ. 2) ὁ γνωστός ἱστορικός υἱὸς τοῦ Ὀλόρου, συγγράψας τὴν ἱστορίαν τοῦ Πελοπον. πολέμου· 3) Θισσαλὸς τις αὐτ. (ἢ φύσει μακρὰ προπαράλγησιν βραχύνεται π. μετγ. π.).

Θούλη, ἡ· νῆσος μεγάλη ἐν τῷ ὠκεανῷ ὑπὸ τῇ ὑπερύδρεια ὄρῃ Στ. Βοζ. Στραβ. κάτ. Θουλαῖος, ὡς καὶ Θουλίτης Προκοπ.

Θούλις· βασιλεὺς Αἰγύπτου Σουῖδ.

Θούμαντις, ἰδὸς· ἄνδρ. ὅθ. Ἄριστ.

Θουναται ἢ Θουναται· ἔθν. Ἰλλυρικὸν Στραβ.

Θουραῖος· θούριος· Πσυγ.

Θουράς, ἄδης· θηλ. τοῦ θουραῖος· κύων Λυ- κόφρ. 612· ἰδ. ἀκρατής, μάχλος Νικ. 0ηρ. 130.

Θουράω· θόρνυμαι, «ἐπὶ λέκτρῳ θουράσαι (κοιν. θουροῦσαι) βροτῶν» Λυκόφρ. 85.

Θουρεὺς, ὡς· ἄνδρ. ὅθ. Νον. Δ.

Θουρήεις, ἔσσα, ἐν· ἀσελγής, λέγνυς Ἦουχ.

Θούρης, ὁ· ὄχρευς, βάτης Πσυγ.

Θουρία, ἡ· πόλ. Μεσσηνίας, Πaus. ἡ. π. Ὀμ.

Ἀνθεῖα, κατὰ Στραβ. Αἰπεία, κάτ. Θουριότης Θουκ. κώλπος Στραβ.

Θούριδες· Νύμφαι, Μοῦσαι, Μαικιδόνες, Ἦουχ. Θουρικὸς· θούριος, ἀφρ. λει.

Θουρίμαχος· βασιλεὺς Σικωῶντος Πaus.

Θουρίνα, ἡ, κ. Θουρίνα· ἰδ. τὸ ἔπος.

Θούρισι, οἱ· ἀποικία Ἀθηναίων εἰς τὸν κόλ- πον τοῦ Τάραντος, παρὰ τὴν πρόπερον Σύδα- ριν Θουκ. κ. Θούριον Ἀνθ. ἀπὸ Θουρίας πη- γῆς, ὕστερον δὲ Κωπία Στ. Βοζ. Διοδ. κάτ.

Θούρισι καὶ Θουριεύς Ἀφρ. Ἀν. 2, 22, 2, ἡ χώρα Θουρία Θουκ. ἐν δὲ Θουρία ἐλέγτο καὶ οὗς τις ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ὡς παρ' ἄλλῃ τις Θουρίνα (Διόδ. Θουρίνα) ἐπὶ θ. Θούριος, α, ον· τριήρεις Ξεν. Ἑλ. 1.5, 119· κ. Θουρίνος·

αἶνας Στραβ. θηλ. Θουρίας, ἄδης· γῆ Θουκ.

Θουρίο-μαντις, ὡς, ὁ· μάντις τοῦ θου- ρίου· «Θουριομάντις, οἱ» αἱ πεμφθέντες τις τὸ Θούριον, ἢ ὀρθότ. εἰς τὴν πόλιν, ἥτις εἶτα ἐλλήθη Θούριον, ὅπως κτίσεται ταύτην· ὁ δὲ Ἄριστ. φαίνεται μεταχειρίζεται εἰς γενικω- τέραν σημασίαν τὴν λέξιν, νερ. 331, ἐνθα συνδέει θουριομάντις καὶ ἱατροτέχνας.

Θούριον, τό· ἰδ. Θύριον καὶ Θούριον.

Θουρία-πέρας, οἱ· Θούριοι, οἱ ἀπομυμν- μνοι τοὺς Πέρσας, κωμικῶς. Μεταγένορας Ἀ- ὅν. 7, 270.

Θούριος· ὁ θούριος, ὁρηκτικός, ὁδός, ταχός·

— ὅρως Αἰσχ. Ἀγ. 112· — Ἀρης Σοφ. Αἷ. 606· «ναυτοὶ Θουρία» Εὐρ. Ἰ. Α. 238· ἄλμα Ἄριστ. ἱππ. 767, ἱπρετιώσας.

Θούριος, ὁ· εἰς τὸν γιγάντων πολέμους κατὰ τοῦ Ἡρακλέους Πaus.

Θούριος, α, ον· ἰδ. Θούριος.

Θούρις, ἰδὸς· θηλ. τοῦ ὀθόρος.

Θούρος, ὁ· ὁ ὁρηκτικός, σφυρόδης, δεινός, ἀ- κατάσχετος, ὁ γενναῖος ὁρμῶν κατὰ τοῦ

ἐχθροῦ Ἰλ. ο. 127· «τῶν Αἰσχ. Πρ. 331·

— ὁρμῶν Εὐρ. Ἰ. 492,

ἔγινε κατὰ μετὰθεσιν, λοιπὸν θάρρος ἐφοβία
 «τὸν δ' οὐ περ ἔχει θράσος» Ἰλ. ξ, 416, Πινδ.
 Π. 2, 63, Σοφ. Πλ. 983. «εἰς μάχην δρμών-
 τεσι μύθῳ θράσει» Αἴσχ. Πρ. 863. συνήθ.
 ὅμως κατὰ τὴν ὁμοίαν τῶν γραμμάτων
 (Σχολ. Απολ. Ρ. 2, 77) εἰς ψεκτικὴν σημα-
 σιν εὐχρ. αὐθάδεια, προσέτις, ριψοκίνδου-
 νος τόλμη, παράβολον ἢ μάταιον θάρρος, ἀν-
 αιδία. «προὔδω' ἐπ' ἔσχατον θράσους» Σοφ.
 Ἄντ. 846. μετὰ τοῦ τόλμα, Αἴλ. 46. «θεο-
 δαυτοῦ» ὑπερκίανθον θράσει» Αἴσχ. Περσ.
 817. «παμμάχῳ θράσει βρύων», Αἴγ. 163.
 «πυργώσαι θράσει» Εὐρ. Ὀρ. 1568. «ἐγώ
 σε παύσω τοῦ θ' ἄσους» Ἀριστ. Ἰππ. 429. κ.
 π. κ. π. π. σπανιότη. Πλάτ. νόμ. 3, 701,
 ἀντιστοιχοῦν τῇ ἀναιδέει Αἴσχ. ν. 1, 189. ὁ
 δὲ Λουκ. διατελλων λέγει· «οὐδὲ γὰρ θρά-
 σος, ἀλλὰ θάρρος ἐστὶν Ὀμηρ. αὐτῇ (ἢ
 νύξ) προστίθεται, μὲν, ἔγκ. 5.
 Θράσσα, ἢ Θράττα, δωρ. Θράσσα Θεοκρ.
 ἠλ. τὸν Θράξ ἐπ. θ. Θράσσα· ἴδε Ὁφελία·
 καὶ Θ. ἦσσα· πνοαὶ Σοφ. Εὐρ.
 Θράσσω, ἀντ. Θράττω, μ. Θράξω, π. ἄνθ.
 ἰορ. 40, 10, (ἐκ τοῦ ταρτάσσω κατὰ συ. αλφαι-
 νήν) ταρτάσσω, συγγ. ἴσω, ἑνωχλῶ· «ὁ δ' ἄ
 θανάτων μὴ θρασέτω φθόνος» Πινδ. Ἰ. 6.
 29. «σὺ δ' ἄνθ' ὀρθῶς φρένας, «= συγγίξιν
 Αἴσχ. Πρ. 651. ἰορ. 40, 10 Σοφ. ἀπ. 812.
 καὶ ταιμου θράσει φρένας» Εὐρ. Ἰρσ. 863.
 «λίγος τὴν ὁ σὺ ἄνθ' ὀρθῶς ἀπιστίαν πα-
 ρίγῃ» Πλάτ. Φαῖδ. 86. «ὡς μὴ θράξῃ; «=
 θράσῃ, ὁ ἀρρ. ξξ· Ἄνθ. Π. αν. 253.
 Θρασυάλησις, «Ἐλληνιστὶς Στρατ.
 Θρασυάνωρ, ὅσος· ἰδὲ Κτισίππου Π. α.
 Θρασάα, ἄνθρ. ὄν. Θωφρ.
 Θρασόδουλος· 1) τύραννος Μιλήτου, σύγ-
 χρονος Περικλέους Πρ. 2. 2) Ἀθηναῖος υἱὸς
 Λίκου, ὁ ἐκδελὼν τοὺς 30 τυράννους Θουκ.
 Θρασυδρίμων θρασείως βράμουν· ὁ θρ., ἴδ.
 ὡς θρασυδρίμων Θ. Πρόδρ. Ροδ. 1, σ. 22.
 Θρασυγλώσσης, 2) τῷ ἐπ. μ. Μανθ. 4, 181.
 Θρασόγλωσσοι, 2) ὁ ἔμνηθον ὁρ. τ. γ. αὐ-
 θάδην γλώσσαν, ὁμιλῶν προπετῶς, ἀντισχύν-
 ται Πιστ.
 Θρασυγλώττια, ἢ αὐθάδεια γλώσσης,
 αὐθάδης, προπετῆς ὁμιλία Πολυθ. 2, 108.
 Θρασόγλωττος· Θρασόγλωσσοι.
 Θρασόγυτος, 2) ὁ ἔχων ἀνδρεία, δυνατόν·
 μίλη τοῦ σώματος, ἀνδρείος, δυνατός· «νίκα-
 ῖν τοῦ ἰσχυροῦ ἀνδρός Πινδ. Π. 8, 39.
 Θρασυδαίος, ἴων. Θρασυδάτης· ἄνθρ. ὄν. Πρ.
 Θρασυδάμης· ἐς τὸν Πυλαγορείων ἱαμ. βλ.
 Θρασυδαίλος, 2) ὁ δειλὸς καὶ θρασυόμι-
 νος, «= ἐν ταύτοις θρασυόμηναι τὰ φοβερά
 οὐχ ὑπομένοντες» Ἀριστ. ἠθ. 3, 7. λίθος·
 ἴδως τὴν λίθον εἰς τὸν Εὐρώταν Πλουτ. πολ.
 17, 2.
 Θρασυεργός, 2) θρασείως, τολμηρῶς πράτ-
 των Νον. Δ. 35, 365.
 Θρασύτης· ἄρχων τις τῶν Σικωνίων, ἱππ.
 Θρασύθυμος, 2) θρασεί, τολμηρὸς τὴν
 ψυχὴν Μανθ. 4, 529.
 Θρασυκάριος, 2) τολμηρόκαρδος, γεν-
 ναιος, τολμηρὸς Ἰλ. κ, 41, Π. α. 418.

Θρασυκλήης, ἢ ἀνδρὸς ὄν. Θουκυδ.
 Θρασυκλήης· ἄνθρ. ὄν.
 Θράσυκλος· ἄνθρ. ὄν. Πινδ.
 Θρασύλαος· ὁ σαλὸς τις Δημ.
 Θρασυλέων, ὄντος· ἄνθρ. ὄν. Πλουτ.
 Θρασύλεως, εἰς Ἄθ. ναὶ τὸς Πρ.
 Θράσυλλος κ. Θρασύλλος· εἰς τῶν 10 στρα-
 τηγῶν ἐν Ἀργινούσαις Θουκ.
 Θρασυ-λογέω· μετὰ θρασυτήτος ὁμιλῶ
 Σχολ. Σοφ. Αἴ. 1258.
 Θρασυ-λογία, ἢ τὸ μετὰ θρασυτήτος λέ-
 γειν, μτγν.
 Θρασυ-λογος, 2) ὁ μετὰ θρασυτήτος ὁμι-
 λῶν Ἐτ. Μεγ. 133, 42.
 Θρασύλος· ἴδε Θράσυλλος.
 Θρασύλοχος· ἄνθρ. ὄν. Δημ.
 Θρασυμάχανος· θρασυμήχανος, ὁ ἴδ.
 Θρασυμάχους, 2) ἀνθρ. εἰς τὸν Θρασυ-
 μάχων· ἐρμηνεία Δ. Ἰλ. 6, Δημ. 4, 962.
 Θρασυ-τολμος, 2) θρασεί, αὐθάδης· Νι-
 καλ. Μεθών. ἱππ.
 Θρασυ-μαχία-ληψι-κέρματοι, οἱ οἱ
 λαμβάνοντες ὡς ὁ Θρασύμαχος χρημάτων, οἱ
 Ἀκαδημαῖκοι Ἑσκιπ. κωμ. ἐν Ἀθην. 11,
 509 ἴδε Βερσωνοίρ.
 Θρασύμαχος· σοφιστὴς Χαλκηδόνιος Πλάτ.
 Θρασυμένων, ὄντος, 2, (μένους μέμονα)
 Θρασάφρονων, ἔχων γενναίαν, τολμηρὰ φρο-
 νήματα, εὐτολμος, τολμηρὸς, τραχὺς, σκλη-
 ρός, φλόρος, ὀδριότης Ἰλ. ε, 639 περὶ Π-
 ρακλέους Ὀδ. λ, 267.
 Θρασυμένης, ὄντος· ἄνθρ. ὄν. ἱππ.
 Θρασυμήτης, ὄντος, 2) α) θρασυ, τολμη-
 ρὸς εἰς τὰ διανοήματα τοῦ Πινδ. Π. 4, 143.
 6) υἱὸς Νέστορος Ἰλ. γ) βασιλεὺς τῶν Λυκίων
 Ἰλ. δ) Ἀθηναῖος τις Δημ. 1) Πάριδος τις Π. α.
 Θρασυμηλίδας, ὄντος· Σπαρτιάτης τις Θουκ.
 Θρασυμηλὸς· θεράπων τοῦ Σαρπηδόου Ἰλ.
 Θρασόμητις, ὁ, «Ἀρξή» θρασυμήτης Λε.
 Ἰλ. 19 (6, 324).
 Θρασυμήχανος, 2) ὅστις μηχανάται, ἐπι-
 νοεῖ, τολμηρὰ σκέψαι, ἐπιχειρεῖ· Πρ.
 κλητ. δωρ. ὁρ. αὐθάδης Πινδ. Ὀ. 6, 67.
 κ. ἐπὶ λέοντων, Ν. 4, 62.
 Θρασύμυθος, 2) ὁ θρασείως, τολμηρῶς,
 αὐθαδῶς ὁμιλῶν· ὁδριότης Πινδ. Ὀ. 13, 10.
 Θράσυνος· θάρσυνος Ἐτ. Μ. 204, 17, δι. χρ.
 Θρασύνω, (πρὸς θρασύνω)· κάμνω τινὲς ἐν-
 τλήμον, τὸν ἐνθαρρύνω, ἱσχυρίζομαι· βρο-
 τὸς Αἴσχ. Ἀγ. 265. κ. παθ. «πρὶν θρῶν
 ναὺν θρασύνῃναι» πρὸς τοῦ νὰ σωφιστῇ,
 ἀκυροβολήσῃ εἰς τὸν ὅμιον, ἰκ. 753. «πλη-
 θει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες» Θουκ. 1, 142.
 συγν. μέσ. εἶμαι τολμηρὸς, θαρραλὴς ὁμι-
 λῶ, πρῆξτω μετ' αὐθάδειαν· «διδάσκου μὴ θρα-
 σύνασθαι κακοῖς» Σοφ. Φίλ. 1373. «μηδὲν
 θρασύνου» Εὐρ. Ἐκ. 1183. «θρασυόμηναι τὸν
 πάλεον ἤγειραν» Πλάτ. νόμ. 3, 685. εἰς ψε-
 κτικὴν σημ. «ἀσελγαῖων καὶ θρασυόμηνος»,
 9, 879, Θουκ. 5, 142. «ἐφ' οἷς θρασυόνατο»
 Ἰσοκρ. 5, 23. «θρασυόνατος ὑπὲρ ἑμαυτοῦ»
 «μετ' ἰλιθοροστομίας, τολμήων, προπείσαν ὁ-
 μιλῶν, 1, 12. «πρὸς τὸ Λουκ. ἀπολ. 6. «λαί-
 μαργία ἀθεότητι θρασυνομένη» Πλουτ. ἠθ.

1125· π. Πολυδ. 3, 31, 4 = θρασύνειν τι =
 παυῖσθαι ἐπὶ τινι.
 Θρασυ-ξενία, ἡ· θρασύτης, αὐθάδεια ξένου
 Πλάτ. νόμ. 9, 879.
 Θρασυξένους· Πάριος τις, ἐπιγρ.
 Θρασυ-πόλεμος, π. θρασυπόλεμος, 2· ὁ
 τολμηρὸς εἰς τὸν πόλεμον Ἰλ. 9, 201.
 Θρασυ-πονός, 2· ὅστις ἐργάζεται, κοπιᾷ·
 ζεῖ μὲ τὸλμην, γενναίως μαχόμενος· «θρ.
 ἀκαλὶ ἰσχὺς» Πινδ. Ὀ. 1, 96.
 Θρασυ-πόλεμος, π. ὁ· θρασυπόλεμος Ἰλ. 9.
 Θρασύς, εἰς, ὅ, 3ηλ. θρασέα, Φιλ. 10. Β. Ἰλ. 9, 24·
 99, 24· τολμηρός, γενναῖος π. Ὀμ. ἐπὶ πολ-
 λῶν ἡρώων, οἷον τοῦ Ἐκτορος, Ἰλ. 9, 89·
 «θρασὺς πόλεμος», ζ, 251· «θρασυαίων ἀπὸ
 χειρῶν», ρ, 662· «σθένος»· καρδία Πινδ. Ν. 5, 39, Π. 10, 44· «ἐργα», Ν. 10, 3· «κύνες»,
 Ἰ. 1, 13· «ἐλπίς Θουκ. 7, 77· «ἐν τῷ ἔργῳ
 θρ.» Πρ. 7, 49· «Ἄρη ἐμφύλιόν τε καὶ πρὸς
 ἀλλήλους θρασύν» Αἰσχ. Εὐμ. 825· ἐπὶ ψε-
 κτικῆς σημ. αὐθάδης, πρῶτης, ἀνίσχυντος,
 ῥιψαλδύου· «φθογγὴ ὁ ἐπέσθω πρῶτα μὲν
 τὸ μὴ θρασύ», ἰλ. 194· «ἄνδρα γλώσση θρα-
 σύν» Σοφ. Αἰ. 1121· «ἐν τινι, 1294· «κακούς
 ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρα-
 σεῖς», Φιλ. 1291· ἐν δὲ Φιλ. 106· «οὐκ ἄρ'
 ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ»· ἀκίνδυνον,
 βέβαιον· «μάταιος, ἀνομῖα θρασύς» Εὐρ. Ἰ. 1.
 Τ. 275· «πονηρὸς εἰ καὶ θρασύς» Ἀριστ. ἱππ. 181·
 «οἱ θρασεῖς καὶ οἱ μαινόμενοι» Πλάτ. Πρωτ. 360·
 «θρ. καὶ ἄδικοι καὶ ὀδύρισταί», νόμ. 1, 630·
 «ἐτι δὲ μάλλον ψευτικὴν σημ. μετὰ τοῦ
 «φθορῆς τῶν νέων» Δ. Λαερ. 4, 40· «ὅ ἐν τῷ
 θρρεῖν ὑπερβηκῶς» Ἀριστ. σφ. 1631· θρασύτερον
 Θουκ. 8, 103· θρασύτατα Δ. Σικ. 17, 44, audax, temerarius.
 Θράσος, ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Θρασυ-σπλάγχχνος, 2· γενναῖοκαρδός, τολ-
 μηρός, ἀφοδός Εὐρ. ἱππ. 426· ἐπὶ. -ως
 Αἰσχ. Πρ. 732.
 Θρασυ-στομέω· ὁμιλῶ μὲ θρασύτητα, τόλ-
 μην Αἰσχ. Πρ. 200.
 Θρασυ-στομία, ἡ· ἡ μετὰ θρασύτητος, τόλμης
 ὁμιλία Μελ. 34 (12, 131) ἐκ τοῦ
 Θρασυ-στομος, 2· τολμηρῶς, αὐθαδῶς ὁ-
 μιλῶν, ἐλευθερόστομος Αἰσχ. Ἐπ. 694.
 Θρασύτης, ἡτος, ἡ· τόλμη, θαρραλεύ-
 τῆς, αὐθάδεια, ἀνείδεια· τόλμα ἀλόγιστος
 Θουκ. 2, 61· «ὑπερβολὴ θράσους» Πλάτ. Ὀρ. σ. 416,
 ἀντίθ. τῷ δειλίᾳ, Τίμ. 87· τὸν πλ. μεταγ. ὁ Ἰσοκ. 4, 27, audacia, temeritas.
 Θρασυ-φρων, 2· ὁ ἔχων τολμηρὰ φρονή-
 ματα, γενναῖοκαρδός Ὀππ. ἄλ. 1, 112.
 Θρασυφῶν, ὄντος· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Θρασυ-φωνία, ἡ (ἐκ τοῦ θρασυφώνος)· θρα-
 συστομία Πολυδ. 2, 112.
 Θρασυ-φωνος, 2· θρασύστομος, αὐτ.
 Θρασυ-χάρμης, ὁ· τολμηρὸς εἰς τὸν τό-
 λεμον Κ. Σμ. 4, 502.
 Θρασυ-χείρ, 2· ὁ ἔχων θρασεῖαν, θυνα-
 τὴν χεῖρα Φιλ. 10. 25 (7, 234).
 Θρασυ-χειρία, ἡ· θρασύτης, τόλμης τῆς χει-
 ρός, τὸ θρασέως, τολμηρῶς μεταχειρίζεσθαι
 τὴν χεῖρα Πολυδ. 2, 148.

Θρασώ, οὗς· ἐπὶ 0. Ἀθηνᾶς Λυκούργ. 936,
 ἐν 0· ὁ Σχολ. «Θρασώ δὲ διὰ τὴν ἀνδρείαν»·
 ἴδε Θαρσώ.
 Θράσων, ὄντος· 1) ἄνδρ. ὄν. Δημ. 2) ἐν τῇ
 νουτ. ἀττ. κομμοδία ἐπὶ 0. τοῦ ἀλαζόνος σιρᾶ·
 τῶν τοῦ κομμορρήμων Μένανδρ.
 Θρασώνδας, α· ὁ θρασὺς τις Διόδ.
 Θρασωνίδης, ὄντος· θρ. θρασωνίδας· ἄνδρ. ὄν. Ξε-
 ν. 1, 1, 13· «ἐλπίς Θουκ. 7, 77· «ἐν τῷ ἔργῳ
 θρ.» Πρ. 7, 49· «Ἄρη ἐμφύλιόν τε καὶ πρὸς
 ἀλλήλους θρασύν» Αἰσχ. Εὐμ. 825· ἐπὶ ψε-
 κτικῆς σημ. αὐθάδης, πρῶτης, ἀνίσχυντος,
 ῥιψαλδύου· «φθογγὴ ὁ ἐπέσθω πρῶτα μὲν
 τὸ μὴ θρασύ», ἰλ. 194· «ἄνδρα γλώσση θρα-
 σύν» Σοφ. Αἰ. 1121· «ἐν τινι, 1294· «κακούς
 ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρα-
 σεῖς», Φιλ. 1291· ἐν δὲ Φιλ. 106· «οὐκ ἄρ'
 ἐκείνῳ γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ»· ἀκίνδυνον,
 βέβαιον· «μάταιος, ἀνομῖα θρασύς» Εὐρ. Ἰ. 1.
 Τ. 275· «πονηρὸς εἰ καὶ θρασύς» Ἀριστ. ἱππ. 181·
 «οἱ θρασεῖς καὶ οἱ μαινόμενοι» Πλάτ. Πρωτ. 360·
 «θρ. καὶ ἄδικοι καὶ ὀδύρισταί», νόμ. 1, 630·
 «ἐτι δὲ μάλλον ψευτικὴν σημ. μετὰ τοῦ
 «φθορῆς τῶν νέων» Δ. Λαερ. 4, 40· «ὅ ἐν τῷ
 θρρεῖν ὑπερβηκῶς» Ἀριστ. σφ. 1631· θρασύτερον
 Θουκ. 8, 103· θρασύτατα Δ. Σικ. 17, 44, audax, temerarius.
 Θράσος, ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Θρασυ-σπλάγχχνος, 2· γενναῖοκαρδός, τολ-
 μηρός, ἀφοδός Εὐρ. ἱππ. 426· ἐπὶ. -ως
 Αἰσχ. Πρ. 732.
 Θρασυ-στομέω· ὁμιλῶ μὲ θρασύτητα, τόλ-
 μην Αἰσχ. Πρ. 200.
 Θρασυ-στομία, ἡ· ἡ μετὰ θρασύτητος, τόλμης
 ὁμιλία Μελ. 34 (12, 131) ἐκ τοῦ
 Θρασυ-στομος, 2· τολμηρῶς, αὐθαδῶς ὁ-
 μιλῶν, ἐλευθερόστομος Αἰσχ. Ἐπ. 694.
 Θρασύτης, ἡτος, ἡ· τόλμη, θαρραλεύ-
 τῆς, αὐθάδεια, ἀνείδεια· τόλμα ἀλόγιστος
 Θουκ. 2, 61· «ὑπερβολὴ θράσους» Πλάτ. Ὀρ. σ. 416,
 ἀντίθ. τῷ δειλίᾳ, Τίμ. 87· τὸν πλ. μεταγ. ὁ Ἰσοκ. 4, 27, audacia, temeritas.
 Θρασυ-φρων, 2· ὁ ἔχων τολμηρὰ φρονή-
 ματα, γενναῖοκαρδός Ὀππ. ἄλ. 1, 112.
 Θρασυφῶν, ὄντος· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Θρασυ-φωνία, ἡ (ἐκ τοῦ θρασυφώνος)· θρα-
 συστομία Πολυδ. 2, 112.
 Θρασυ-φωνος, 2· θρασύστομος, αὐτ.
 Θρασυ-χάρμης, ὁ· τολμηρὸς εἰς τὸν τό-
 λεμον Κ. Σμ. 4, 502.
 Θρασυ-χείρ, 2· ὁ ἔχων θρασεῖαν, θυνα-
 τὴν χεῖρα Φιλ. 10. 25 (7, 234).
 Θρασυ-χειρία, ἡ· θρασύτης, τόλμης τῆς χει-
 ρός, τὸ θρασέως, τολμηρῶς μεταχειρίζεσθαι
 τὴν χεῖρα Πολυδ. 2, 148.

Θράω, μόν. μ. ἀορ. ὀρθασταί Φιληγ. ἀ-
ποσπ. 21' καθίζομαι, καθίσει καὶ κατήτοιαι
ἐστ. sedeo.

Θρεκτικὸς, 3, (τρέχω) ἀνέκτων, ἐπιτή-
δειος εἰς τὸ τρέχειν, ταχύς, κατὰ Μοῖρ. ἀτ.
ἀντὶ τροχαστικὸς = ὁδύτατος
Ψαυχ.

Θρεκτός, 3' ὁ διατρεχθεὶς· «Θρεκτός ὁδός»
«ταχύς θρέξαι, δραμεῖν, ὁδόν μου διανυσθεὶς»
Ψαυχ.

Θρέμμα, τό· ὅτι θρεψαν, ἀνέθρεψέ τις νεο-
γνόν, μικρόν, ἐπὶ ἀνθρώπων Σοφ. Φιλ. 243'
«νεογενὴ θρ. παῖδων» Πλάτ. νόμ. 790' «δύ-
σκολον θρ. ἀνθρώπου» = μετὰ δυσκολίας ἀνα-
τρέφεται, 6, 777' ἐπὶ ζώων· «ὀρνίθων θρέμ-
ματα», 7, 789' ἐπὶ κατοικίδιων ζώων Ξεν.
οἰκ. 20, 23' «τὰ ἐν ἀγέλαις θρέμματα» Πλάτ.
πολ. 161, 162' ἐπὶ ἐπικουδίων ὕλη. οἶον τοῦ

ἐν Νιμφῇ λέντος· «ἀπλάτων θρ.» Σοφ. Τρ.
1083' ὁ Κέρδερτος, «οὐκ ἐνὶ θρ.» θρ.,
1039' ἐπὶ τοῦ ἰού τῆς Λερναίας ὕδρας, 571'
ἐπὶ ἰχθύων Ἀρχέστρ. ἐν Ἀθην. 7, 328' - ἐπὶ
σημάνους κωμῶπων Μελ. 93 (5 151)' - ὡς ὁ
ὀριστικὴ λέξις· «θρέμματ' οὐδ' ἀνασχετὰ»
Αἰσχ. Ἐπτ. 164' «ὡ θρέμμ' ἀναιδές» Σοφ.

Αἰσχ. 164' «ὡ θρέμμ' ἀναιδές» Σοφ.
Πλ. 162, alumnus.

Θρεμμάτιον, τό· ὕποκ. τοῦ θρέμμα, δούλη,
ἐπιγρ.

Θρεμματεῖον - τροφείον διατηρῶ, τρέφω κτλ-
νη· ἀγέλας μεγάλας Δ. Σικ. 2, 54.

Θρεμαλόν, 3, ἐπ. πλ. ἀορ. ἀ. τοῦ τρέχω
ἀντὶ θρεξαν Ἰλ. σ, 599.

Θρέψαι, μ. μελ. τοῦ τρέχω.
Θρεψ-ἀρθεῖαι, ἀνήν, 2' συντετριμμένους,
πυθιμένους τὴν καρδίαν Ἀνακρ. 63, 5' ὁ
μελὴ γρ. ὑπαυκαρμύς.

Θρέπτει, ἴδε θρέπτρα.
Θρεπταριον, τό· θρεμμάτιον, δούλος γεν-
νηθεὶς καὶ τραπεῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ, γλωσσ.

Θρέπτειρα, ἡ· τροφὸς - παῖδων Εὐρ. Τρ.
193, κ. μετγ. π. «βίχη θρ.» Ἀνθ. 6, 51,
κατὰ συγχ. θρεπταί, altrix, nutrix.

Θρεπτεόν, (ἴδε τρέφω) δεῖ τρέφειν Πλάτ.
ἰα. 19' «ἀπὸ τῶν εὐκαταμένων θρεπτεόν»
Ξεν. Ἰππαρχ. 8, 8, alendum.

Θρεπτήρ, ἡρος, ὁ· τροφεὺς Μελ. 72 (12,
137), nutritor.

Θρεπτήριον, τό· τύπος τροφῆς, ἀνατροφῆς
Ἀνδρ. Κρητ. σ. 10.

Θρεπτήριος, 1) ὅστις εἶνε κατάλληλος, ἐπι-
τήδειος εἰς τὸ νὰ τρέφῃ, ἀνατρέφῃ τι - μα-
τὸς Αἰσχ. Λο. 537' «τὰ θρεπτήρια» α) τρο-
φῇ, τὰ ἐπιτήδεια εἰς τὸν βίον, - νηδύς Σοφ.
Οἰ. Κ. 1265' ὁ μισθὸς τροφῆς, θρεπταί, μι-
σθὸς τιθεῖας· «ἀπὸ θρεπτήρια δοίη» Ὀμ.
ὕμν. Δημ. 168, 223' ὁ μισθὸς, τὸν ὁποῖον
πληρώνουσιν οἱ γονεῖς εἰς τὴν θηλάστρα ἢ
εἰς τοὺς πατωγαγίους τῶν τέκνων τῶν· ἔτι δὲ
καὶ ἡ εὐχαριστία, εὐγνωμοσύνη τῶν τέκνων
πρὸς τοὺς γονεῖς διὰ τὴν ὑπὲρ αὐτῶν φρον-
τίδα Ὀμ. ἔρ. 186' (ἴδε τροφείον) 2) ὅστις ἐ-
τρέφῃ, ἀντρέφῃ, εὖρε περιποιήσιν· «πλόκα-
μος ἰνάω θρ.» Αἰσχ. Λο. 6.

Θρεπτικός, 3' κατάλληλος εἰς τὸ τρέφειν,
ἀνέκτων εἰς αὐτὸ - τέχνη Πλάτ. πολιτ. 267'
- ζώῃ Ἀριστοτ. ἠθ. 1, 7, 12, κ. μετγ. θρε-
πτικώτερος, - ταιος Ἀθην. 1, 32, 3, 82

Θρεπτιών, ὠνος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Θρεπτός, 3 (τρέφω)· ὅστις ἡ ὄντι ἐτρέφῃ,
ἀντρέφῃ, τετραμμένος, ἐπὶ τῶν δούλων τῶν
ἐν οἰκίᾳ διαποτῶν ἀνατραφέντων, ἐπιγρ.

Θρέπτος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Θρέπτρα, τὰ· θρεπτήρια, μισθὸς ἀνατροφῆς
Ἰλ. ρ, 303' θρέπτα κατὰ Ζηνόδ. κ. μετγ. π.
Κ. Σμ. 11, 89.

Θρέπτρια, ἡ· θρεπταίρα.
Θρεσκέια, Θρέσκος (ἔσφ. θρεσκός)· θρησκεία,
θρησκός.

Θρεττανελὸς· μίμησις τοῦ ἤχου τῆς κιθά-
ρας διὰ τῆς φωνῆς γινόμενη ὡς τὸ κοιν. τρα-
λαλά Ἀριστ. πλ. 290.

Θρέττε, τό, λέξις κοινὴ παρ' Ἀριστ. πε-
ποιημένη κατὰ Σχολ. θαρσαλέως· «ἀνδρῶν
ἔστι δὲ ἀμετάφραστον» Ψαυχ. «ἀλλ' οὐκ
ἐνι μοι· τὸ θρέττε» = ἔγω δὲν τολμῶ, κοιν.
ὁὐκ ἐνι κρατεῖ Ἀριστ. ἱππ. 17' ἡ ἔτιμ, τῆς
λέξ. ἀσφαγῆς· ἡ δὲ λέξις βαρβαρική κατὰ
Σχολ. Ἀριστ.

Θρεῖμαι, π. ἀντὶ θρέομαι.
Θρέψα, π. = θρεψα, ἀορ. ἀ. τοῦ τρέφω Ὀμ.
Θρεψ-ἡνωρ, ορος, 2' ὅστις τρέφει ἀνδρας
Ἀπολλιν.

Θρεψίππας, α' υἱὸς Ἡρακλέους Ἀπολδ.
Θρέψις, εἰς, ἡ (τρέφω)· τὸ νὰ τρέφῃ, ἀνα-
τρέφῃ τίς τι ἢ τίνα Σ. Ἐμπ. π. ἡν. 97.

(Θρέω), μ. ἐν, κ. παρτ. μέσ. θρέομαι, κά-
μνω τι νὰ ἤχῃ, κραυγάζω, ὀδύρομαι· «θρε-
μαι φοβερά μεγάλη ἄχλ' Αἰσχ. Ἐπτ. 78'
- μινωρ, Ἀγ. 1137' «-πάθεα μέλεα», ἰκ.
104' ἴδε θρόος, θροῦς.

Θρηκίη, ἰων. ἢ, ἀντὶ Θράκη· ἴδε Θράκιος.
Θρηκίος, ἰων. 3' Θράκιος Ὀμ. Ψα. (—)·
ἀλλ' ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρ. καὶ —, Ἀπυλ.
Ρ. 1, 1110.

Θρηκίς, ἰκος, ὁ· ἴδε Θράξ.
Θρηκίσα, π. ἡ· Θράσσα.
Θρηκίη, ἡ, ἰων. ἀντὶ Θράκη, ἐντ. καὶ Θρηκίη-
θεν, Θρηκηνός· ἴδε Θρακίη.

Θρηκίος, ἡ, ὄν, ἰων. ἀντὶ Θράκιος.
Θρην-ερωσ· δούσεως Πολυδ. ὁ, 189.

Θρηνέω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν θρηνώ, κλαῖω,
ὀδύρομαι, ἀπολ. Ὀδ. ω, 61, Αἰσχ. Περσ.
674' «θρ. καὶ ὀδύρεσθαι» Πλάτ. ἀπολ. 30'
συνήθ. μετ' αὐτ. «-στονέσσαν αἰοῖδην» Ἰλ.
ω, 722' κοιν. μυρολόγω, «ὀδύρουνος ὕδαρ»
Σοφ. Αἰ. 619' «φύγγους ἀλάρους» Ἀλεξ. ἐν
Ἀθην. 2, 55' καὶ «-τοὺς ἐμοὺς πόνοους» = οἰ-
κτιρῶν, κλαῖων τοὺς κόπους μου Αἰσχ. Πρ.
918' «-τὸν πατέρα Σοφ. Ἰλ. 94, 250' «-τὴν
θάνατον» Πλάτ. Παῖδ. 85' «ἰκάνως τιθρη-
νηται» Λουκ. καταπλ. 20' «-πρὸς τύμβον»
Αἰσχ. Λο. 913' «-πρὸς σφᾶς αὐτοὺς» Ἰσοκ.
8, 28, lamentor, lugeo.

Θρηνημα, τό· κλαψιμον, τὰ μυρολόγια Εὐρ.
Ἐλ. 173, lamentatio.

Θρηνησιμος, 2' ἄξιος θρήνου, γλωσσ.
Θρηνητέος, α, ὄν, β. ἐπὶ τοῦ θρηνέω· ἔ-
ξως νὰ θρηνηθῇ, ὅν πρέπει νὰ θρηνηθῇ τις

Γρ. Ναζ. 17, 264. Θρηνητέον = δεσθι Θρηνην, Θρηνησαι. Ἀπολλων. Iugendus.
 Θρηνητήρ, ἦρος, ὁ ὅστις Θρηνεῖ, μυρολόγος Αἰσχ. Περσ. 100, plorator.
 Θρηνητήριος, 3. Θρηνητικός. «-ᾠδαὶ Θρ.» Εὐστ. Iamentatorius.
 Θρηνητής, ὁ Θρηνητὴρ Αἰσχ. Ἀγ. 1045.
 Θρηνητικός, 3. κατάλληλος, ἐπιτήδειος εἰς τὸ Θρηνεῖν Ἀριστοτ. ἦθ. 9, 11. - αὐλός, αὐλημα, Πολυδ. 4, 73. 75. «τὸ Θρηνητικόν» Πλουτ. συμμ. 1, 5, 2. ἐπὶ. Θρηνητικῶς Πολυδ. 6, 602.
 Θρηνητός, 3. ἄξιος νὰ Θρηνηθῇ Σχολ. Αἰσχ. Περσ. 928, ἐξήγ. τοῦ αἰακτός.
 Θρηνητρία, ἡ γυνὴ κλαίουσα τοὺς νεκρούς, μυρολόγιστρια, μετγν. praefica.
 Θρηνητῶρ, ὁρος, ὁ Θρηνητὴρ Μανέθ 4, 190.
 Θρηνοποιός, 2. ὁ παρέχων Θρήνους, πένθιμος, γλωσσ. Iulifemus.
 Θρήνας, ὁ, (πρόβλ. θέρομαι) ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ νὰ Θρηνῇ τις, κλαίη, ἰδ. ὁ κομμῶς κοπετός Ἰλ. ω, 721. ἄσμα Θρηνητικόν Ὀμ. ὕμν. 18, 18. «Γοργόνων οὐλὶς Θρ.» Πινδ. Π. 13, 8. συχν. τραγ. - ἐπιτυμῶν Αἰσχ. Χο. 338. «-καὶ γόοι» Εὐρ. Μῆδ. 1208. καὶ πεζ. «Θρ. καὶ ὀδυροί» Πλάτ. πολ. 3, 398. - καὶ τραγωδία, Φιλ. 50. «πολλοὶ ἐπὶ σμικροῖς παθήμασι Θρ.», πολ. 3, 388. κατὰ Πολυδ. 6, 202 καὶ = Θρηνηδός.
 Θρήνυς, υἱος, ὅνιν Θράνυς ὁνόμας Κόρινθα καὶ Εὐφορ. ἐν Β. Ἀν. σ. 1381.
 Θρήνυς, υἱος, ὁ, (ἵδε Θράνυς ὑποπόδιον, τὸ μικρόν, χαμηλὸν σκαμνάκι, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαλεῖ τις τοὺς πόδας του, καθήμενος εἰς τὸν ὀρόνον Ὀμ. «ὅπῳ δὲ Θρήνυς ποσὶν ἦεν» Ἰλ. σ, 390. «ὅπῳ Θρήνυν ποσὶν ἦκε προφύει» ἔξ αὐτῆς. Ὀδ. τ, 57 (scabellum) ἄλλ' ἐν Ἰλ. ο, 729 = τὸ ζυγόν, ἦτοι τὸ σπινθί, ἐφ' οὗ καθύρται οἱ κωπηλάται. ἵδε Θράνυς.
 Θρηνηδός, ἡ ὁδὸς Θρήνων, μυρολόγι, μετγν. Θρηνηδῆμα, τό. μυρολόγι Σχολ. Σοφ. Πλ. 92.
 Θρηνηδότης, 2. ὅστις συνεθίζει νὰ Θρηνῇ, ὁ ὀρηνών - ἀρμονία Πλάτ. πολ. 3, 398. - μέλος Ἡρόδ. 4, 2, 10. - ὕμνος Δ. Κασ. 74, 6. «-τὸ Θρηνηδὸς τῆς ψυχῆς» μετὰ τοῦ φιλοπενθῆς, ψυχικῇ διάθεσις εἰς τὸ Θρηνεῖν βέβαια Πλουτ. ἦθ. σ. 822. ἐπὶ. Θρηνηδὸς ἰώσα.
 Θρην-ωδία, ἡ Θρηνώδης, πένθιμος φθόγος, μυρολόγι Πλάτ. πολ. 10, 604.
 Θρηνωδός, 2. ὁ φάλλων ὀδῶς Θρηνητικῶς, μυρολογὸν Ἀλκίφρ. 1, 36.
 Θρήξ, κός, ἰων. ἀντὶ Θράξ.
 Θρησκεία, ἡ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τιμὴ, λατρεία τῶν θεῶν, Ν. Δ. μετγν. ἵδε Θρησκίη, religio.
 Θρήσκευμα, τό. θεία λατρεία, μετγν.
 Θρησκεύσιμος, 2. ὁ ἀνέχων εἰς λατρείαν, τιμὴν τῶν θεῶν, μετγν. religiosus.
 Θρησκευσίς, εἰς, ἡ Θρησκεία Φιντ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 74, 61, religio, sacra.
 Θρησκευτήριον, τό. τόπος πρὸς λατρείαν τῶν θεῶν Σχολ. Πινδ. Ὀ. 7, 33, Ianium.
 Θρησκευτής, ὁ ὁ λατρεύων, τιμῶν τὸν θεὸν μοναχὸς Συνα. ἐπιστ. 4.
 Θρησκεύω εἰσάγω, βάλλω εἰς πρᾶξιν Θρη-

σκευτικὰ ἔθιμα Ἰρ. 2, 64. τιμῶν, ἰδ. μετὰ πολλῶν τελευτῶν τοῦ θεοῦ - θεὸν Δ. Ἀλ. 2, 22. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων Ἀθην. 13, 536 ὁ Πλούτ. Ἀλεξ. 2 καὶ Ἐτ. Μ. παρὰ γ. τῇ λέξει ἐκ τοῦ Θρήσσα, ἐπειδὴ αἱ τῶν Θρακῶν γυναῖκες εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Διόνυσου καὶ τοῦ Ὀρφῶς μεμυημέναι ἦσαν, ἐπιπροσέτις ἐξ αἰρέτως εἰς Θρησκευτικὰς ἐνθουσιάζσεις καὶ παντοίας δαισιδαίμονας, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ θροῦ ἐν. Θρέω φάνεται δὲ συγγεν. τῷ θεραπεύω.
 Θρησκίη, ἡ Θρησκεία. ἡ περὶ τὰ ἱερὰ θ. Ἰρ. 2, 18. «ἡ περὶ τὰ ἱερὰ», κ. «Θρησκεία» ἐπιτελεῖν μυστήρια, αὐτ. 37.
 Θρήσκος, 2. θεοφοβούμενος, εὐσεβής, Ν. Δ. Θρησκός. δαισιδαίμων Παισχ.
 Θρήσσα. ἴδε Θράσσα.
 Θρήττανον, τό. τῆς ἀμάξης ἐφ' ᾗ τὰ ἀγόμενα ἐπιτίθεται Ἰσούχ.
 Θρία, αἱ, ἡ, Στ. Βυζ. ἡ Θρία, Φωτ. γεν. π. Θρίης, ἀτ. ἐπιτρ. ὄμιος τῆς Ἀττικῆς τῆς Οἰνηίδος φυλῆς, κατ. Θριάσιος, ἐπιτρ. ἐπὶ. Θριάσιος, α, ον, (-ουσι) - πεδῶν = εὐφορός τίς ποδῶς μεταξὺ Θριάς καὶ Ἐλευσίνος Ἰρ. «τὸ Θριάσιον» Πλουτ. «Θρ. πόλις» = τὸ μετὰ ταῦτα Δέλφον Πλουτ. Περσ. 30. ἐπὶ. Θριάσιν Ἀθην. Θριάως (ἐσφ. Θρίως) = εἰς Θρίαν Θουκ. 1, 114, ἐξ ὀνομ. Θρίων, οὗ Στ. Βυζ.
 Θριάξω 1) καθ' ἑνὸς Ἰσούχ. φυλλολογῶ, ἐκ τοῦ ὀρίαν, κόπτω, μαζώνω σκεπὴ φύλλα. 2) ἐνθουσιάζω, ἐνθουσιῶ, προφητεύω, Ἐτ. Μ. 455, 44. ἐκ τοῦ ἐπ. Β. Ἀν. 265 καὶ Θριάσθαι τὸ μαντεύσθαι.
 Θρίαλ, αἱ αἱ νόμοι ἐν τῇ Παρνασσῷ, αἱ τοῦ Ἀπόλλωνος τροφαί, αἱ ἐξυμνοῦσαι ὅσον τροφὸν καντείας μὲ ψήφους, τὰς ὁποίας ἔρριπτον εἰς τὴν ἀγγεῖον καὶ ἐκ τοῦ ἀγγείου χύνουσαι αὐτὰς ἐπροφῆτεον παρατηρούσαι τὴν θέσιν τῶν π. καλλ. ὕμν. 44 μετὰ τοῦ μαντεῖος. 2) Θρίαλ ἐκαλοῦντο κατὰ Σχολ. καὶ αἱ μαντικαὶ αὐτὰι ψῆφοι, οἱ ὧν ἐξημαίνετο ἡ προφητεία. 3) αἱ οἱ αὐτῶν γενόμεναι προφητεῖαι, χρησμοί, (ἀπίθανος ἡ ἔτυμ. ἐκ τοῦ τρεῖς, οἷον τόσαι ἦσαν αἱ Θρίαλ).
 Θριαμβεία, ἡ ὁ θριαμβὸς Εὐσεβ.
 Θριαμβεῦμα, τό. τὸ προηγ. μετγν.
 Θριαμβευτής, ὁ ὁ θριαμβεύων Σουῖδ.
 Θριαμβευτικός, 3. ὅστις ἀνέχεται εἰς τὸν θριαμβεῦτήν - κηδεύματα Πλουτ. Κάτ. πρ. 24.
 Θριαμβεύω ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τελῶ θριάμβον - ἀπὸ τινος Πλουτ. Ῥωμ. 25. τεθριάμβευκα, Ἀντ. 34. «-κατὰ τῆς πατρίδος», Κυρ. 35. ἐπὶ νίκῃ Ῥωδ. 3, 9, 1. - θριάμβων Πλουτ. Φαῶ. 23. «θριάμβευσε βασιλεὺς» = κατήγαγε θριάμβον ἀπὸ βασιλείων, νικησας βασιλεῖς θριαμβεύσας, Θησ. κ. Ῥωμ. 4. - πλ. ὑπὸ τινος = ἀγομαί ἐν θριάμβῳ. «θρίαμβον» ὑπὸ τῶν πολιτῶν, Κυρ. 35. ὁ θριαμβεύων κατὰ τῆς πατρίδος, Ἀντ. 84.
 Θριαμβικός, 3. ἀνήκων, ἀρμόζων εἰς θρίαμβον - ἐπὶ τῆς Πλουτ. Ἀντ. 12. ὁ θριαμβεύσας, Κράσ. 1.
 Θριαμβίς, ἰδος: Θηλ. τοῦ προηγ. - στολή Σουῖδ. triumphalis.

Θριαμβο-διθύραμβος, ὁ· ἐπιθ. τοῦ Διονύσου Πρατίν. ἐν Ἀθην. 14, 617.

Θριαμβός, ὁ· ὕμνος παρ' Ἑλλήσιν ἀδόμενος τῷ Βάκχῳ ἐν ταῖς πανηγυρικαῖς περιστάσεσιν τῶν εἰς τιμὴν αὐτοῦ θυρτανῶν. Κρατίν. ἐν Σουίδ. ἐπιθ. τοῦ Διονύσου Πλουτ. Μαρκελλ. 22· κατὰ Σουίδ. «ἐκ τοῦ θηρίαμβος, διότι ἐπὶ θηρῶν τοῦτέστιν ἐπὶ λαόντων βέβηκον» κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ θρίων ἐπειδὴ ἐν ταῖς τοιαύταις πομπαῖς ἔφερον αἱ παῖδες σκυῖς κλάδους εἰς τὰς χειράς· βεβαίως ἢ λέξ. συγγενής ἐστι τῷ διθύραμβος· παρὰ Ῥωμαίους ἐλέγετο ἡ ἐπίδειξις νίκης τινός· «Θρίαμβον ἄγειν» Πλουτ. Ποπλ. 23· «εἰσάγειν, Μαρκελλ. 22· «κατάγειν, Κασσ. 55· «ἐκ πολέμου κατάγειν», Ψαδ. Μαρξ. 24· «διὰ θριαμβόν εἰσελαύνειν», Κικ. 22· «κατὰ τινός», Ἀντ. 84.

Θριαμβός, ὁ· ὄν. τόπου ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἰω. Μαλακ. 300, 17.

Θρίασις, ὥς, π. ἢ (θριάξω)· ἐνθουσιασμός, ἡ τῶν ποιητῶν μανία Σουίδ. ἐν λ. θρίαμβος (i).

Θριαστῆς, ὁ· καλλιεργητὴς τῶν σάκων Πουλ. 7, 140.

Θριγγίον, Θριγγός, μετρ. μάλλον εὐπρόφρυντον ἀντὶ τοῦ Θριγκίου, Θριγγός.

Θριγκίον, τό· ὕποκ. τοῦ Θριγγός Λουκ. ἀλεξτρ. 22.

Θριγκός, ὁ· στεφάνη τῶν τοίχων, ἡγοῦν τὸ ἀνώτατον τοίχου ἄκρον Ἰουδ. συνηθ. τὸ τῶν ἱστανικῶν οἰκοδομῶν τοίχων ἄκρον σκεπασμένον μὲ πλάκας ἢ κεράμους διὰ νὰ μὴ ἰσχυρῇ εἰς τοὺς τοίχους ἡ βροχή· «ἐπισηκῆται δὲ αἱ ἀλλῆ τοίχαι καὶ θριγκοῖσι» Ὁδ. ρ. 266 = περὶ δόλου Σχολ. κατ' Εὐρ. Ὁρ. 1585 = γέισον, «τὸ ἀνώτατον τοῦ τοίχους ἐφ' οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται Ἰουδ. ὡς ἐξηγητέον καὶ τὸ ἐν Ὁδ. η. 87· «ἀλλήτοις οἰκίαν» Εὐρ. Πλ. 1151· «ναὸν χρυσήρεϊ θρ.», I. T. 129· 60. περὶ τῆς πύσεως τῆς οἰκίας· «θριγκὸν εἰσείδειν δόμον πεινόντα», 47· ἐν γέν. περιφραγμὰ, περιτείχισμα, περίβολος Εὐρ. Ἰων 1321 καὶ Πλουτ. Πανσ. 1, 42, 8· μετ. τὸ ἔσχατον ἄκρον, ἡ κορυφὴ πράγματός τινος· «ἀρ' οὐν δοκεῖ σοι, ὥσπερ θρ. τοῖς μαθημασί ἡ διαλεκτικῇ ἐπάνω κεῖσθαι» Πλάτ. πολ. 7, 534· «τὸ λοιπὸν δὲ θρ. ἀθλίων κακῶν, δούλι γρᾶς Ἑλλάδος» Ἐσαφίσομαι Εὐρ. Ἰρ. 504.

Θριγκῶν 1) βάλλων, ἐπάνω θριγκῶν· «ἐθρίγκωσιν ἀχέρδω» (αὐλήν) = βάλλων ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους τῆς αὐτῆς ἀγκάθια ὡς θριγκῶν Ὁδ. ξ. 7· «θριγκωμένη καὶ κεραμουμένη οἰκία» Ἀριστοτ. φυσ. 7, 3· 2) μετ. τελειῶναι, κάμνειν τὸ τέλειον, τὸ φέρω εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον· «ἄτας τάδε θριγκῶσιν φίλοι» Αἰσχ. Ἀγ. 1256· «δοῦμα θριγκῶσαι κακοῖς» = φέρω εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν τὴν αἰτιακὴν δυστυχίαν Εὐρ. Ἡρ. μ. 1280.

Θριγκ-ὠδῆς, 2· ὅμοιος θριγκῷ Ἰουδ. ἐν λ. αἰμασιᾷ.

Θρίγκωμα, τό· θριγκὸς Πλουτ. συμμ. 5, 10, 3, μετ. «Θρίγκωμα τῆς τροφῆς, ἐπὶ ἄλλοις» π. Εὐρ. I. T. 74 ἀντὶ τοῦ τριγώματος, θριγκώματα διορθ.

Θρίγκωσις, ὥς, ἢ· τὸ περιτείχισμα, ἡ περιφραξίς, locatio, circumscriptio.

Θριγγός, ὁ· θριγκός, μετρ. Λοδευ. παραλ. 47.

Θρίγγωμα, τό· θριγκώμα Ἰωσ. ἰουδ. ἀρχ. 15, 11, 3.

Θριδακητῆς, ἴδος· ἰδ. θηλ. τοῦ θριδακίνο. Νικ. θηρ. 838.

Θριδακίαις, ὁ· τὸ ἄρρον γένος τοῦ Μανδραγόρα, μέλαν τὸ χροῖμα Αἰσχ. 4, 76.

Θριδακίνη, ἡ· 1) κυρ. ἀπ. τύπ. ἀντὶ θρίδας Φρον. 130, 2· ἐξ Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 2, 60 (ἐνθα τὸ α) κ. «Ἀμπεῖ αὐτ. (ἐνθα τὸ α) 2) εἰδός τι ζυμαρικῶν Ἀθην. 2, 68.

Θριδακινίς, ἴδος, ἡ· ὕποκ. τοῦ προηγούμε. Στρατ. ἐν Ἀθην. 2, 69, lactacula.

Θριδακίνος, 3· ὁμοῖον μὲ θριδακίαν· φύλλα Λουκ. ἀλ. Ἰστ. 1, 13, lactuca.

Θριδάκιον, τό· ὕποκ. τοῦ θρίδας Πλουτ. ἡθ. 349, lactuca.

Θριδακίσκη, ἡ· θριδακίνη 2, Ἀλκμ. ἐν Ἀθην. 3, 114.

Θριδακ-ὠδῆς, 2· ὅμοιος θριδακί Αἰσχ. θριδαξ, ακος, ἰων. κ. δωρ. ἢ· θριδακίνη, μαρούλι Ἡρ. 3, 32, Πλουτ. Κέτ. νε. 46· κατὰ Δρακ. σ. 76, 10 τὸ ε καὶ λοιπὸν θριδαξ· π. Φιλυδῆμ. ὅμοιος 40, Λουκιλ. 117 (9, 412, 11, 295) τὸ ε εἰς βραχὺ, lactuca.

Θρίξω, συγκ. ἐκ τοῦ θριξῶ Αἰσχ. Ἀγ. 531.

Θρινάκη, ἡ· θρινάξ Σχολ. Θεοκρ. 7, 155.

Θρινάξ, ακος, ὁ (τρίτε· ἀκή, ἀντὶ τριναξ, ὅπερ πρὸλ.)· τρικράνι, καρπολόγι· δι' οὗ λιγνίζουσιν οἱ γεωργοὶ τὸν αἶταν· «αἱ τε θρινάκες ἀκατέλθουσιν πρὸς τὸν ἥλιον» Ἀριστ. αἰρ. 559, Νικ. θηρ. 114, ὅπου Σχολ. ἔρμ. «γεωργικὸν σκεῦος, ἔχον τρεῖς ἑξοχὰς καὶ ἀνύλαπας ἀποσφραγμένους, ὧς τοὺς ἀπτάχους τρίβουσι καὶ λιγνίζουσιν» τὸ εἰς βραχὺ π. Ἀντιφιλ. «καὶ παλιουρόφορον, χεῖρα θρίους, θρινάκα», 4 (6, 95).

Θρίξ, ἡ, γυν. τριχός, δατ. πλ. θρίξι, ἢ· ἡ τρίχα, ἐπὶ ἀνθρώπων· «καρφαλῆς Ὁδ. ν. 299· καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν τριχῶν τῆς καρφαλῆς, τὰ μαλακώτερα π. τραγ. κ. πειθ. ἡ κόμη, καὶ καθ' ἐν. Σοφ. Πλ. 443· καὶ περιλήπτ., Ἀντ. 1080 καὶ ἄλλ. π. τραγ. καὶ ἐπὶ τῶν τριχῶν τοῦ γενείου Αἰσχ. Πίρρ. 13· «καὶ ἐπὶ ζῴων»· «κάπρου Ἰλ. τ. 254, Πρ. ἀσπ. 391· «ἀρ- νῶν = ἔρις, μάλλια Ἰλ. γ. 273· «οὐράται, ἐπὶ τῆς οὐρᾶς τοῦ ἱπποῦ, ψ. 250· «ταῖς θρίξι ταῖς τῶν ἄλλων ζῴων πλην ταῖς τοῦ ἀνθρώπου» Πλάτ. Πρωτ. 334· παροιμ. «ἐκ τριχὺς κρέμασθαι» Ζηνοβ. 3, 47· ὥσ. «ἀπὸ τριχὺς ἡρτήμαι» Παύλ. Σιλ. 23 (5, 230)· «εἰς ὀλίστιον ἱερὴν τριχὰ θλῆναι» «ζῶης τέρμαθ' ἰκίσθαι» Ἀντιφ. Σιδ. 85, 86 (7, 164, 165)· «θρίξ ἀνὰ μέσον» «πλατὺ ἴσα μὲ τριχὰ Θεοκρ. 14, 9· «ἄβινον τὶ τριχὺς», ἐπὶ ἀσημάντων, αὐτέλων πραγμάτων Ἀριστ. βιβλ. 613· πρὸλ. Ξεν. συμμ. 6, 2.

Θριο-βόλος, 2 (θρίαξ, 2, βάλλω)· ὅστις βάλλει λιθορρακία εἰς τὸν μηχανὸν καθὼν διὰ νὰ προφητεύσῃ, παροιμ. «πολλοὶ θρι· παύροις αἱ τι μένεις· ἄνδρες· Στ. Βούζ. ἐν λ. θρία· πρὸλ. Λοδευ. Ἀγλαοφ. σ. 814.

Θρίον, το, (εκ του τρείς, τρία, διὰ τὰς τρεῖς ἑντομάς;) 1) φύλλον συκῆς 'Αριστ. ἑκκλ. 707· καὶ ἐπὶ ἄλλων φύλλων Νικ. ἀλ. 55, 497· 2) φαγητόν τι κατασκευασμένον μὲ βούτυρον, μέλι, αὐτὰ καὶ ἀλεύρι σιταρίου, τὰ ὅποια ὅλα ἐτυλίσσοντο εἰς συκώφυλλα καὶ ἐβάλλοντο νὰ βράσωσι Σχολ. 'Αριστ. ἱππ. 949· φύλλα συκῆς μετεχειρίζοντο ἐν γένει πρὸς τύλινιν καὶ διατήρησιν ἰδωδύμων, ὅθεν «ὄριον τρήχους, δημὸ βοείου» 'Αριστ. 'Αγ. 1006, ἱππ. 949· ἐν δὲ βατρ. 134 «ἀλλ' ἀπολέσαιμ' ἂν ἐκκεφάλου θρίω δύο», εἶνε ὅπως κομικόν, ἐπὶ τῶν μορίων τοῦ μουλοῦ· «ὃ ἐκκεφάλος ἔχει ἔφ' ἑαυτὸν ὀρένας ἰσικύτας τοῖς τῆς συκῆς φύλλοις» Σχολ. 'Αριστ. αὐτ' ἀγινία τῶν πανίων τοῦ πλοίου, ἄλλως δὲ καὶ ἐκφυροὶ λεγόμεναι· «ἐσχατοὶ κάλοι, οὗς πρῶτους, ὅταν ἐκδιώγῃ τὸ πνεῦμα, ἐκ πρῶτας χαλῶσι» Σχολ. 'Αριστ. ἱππ. 438· ἴδε τέφθριον.

Θρίους, οὐνίας· 1) θρία, 'Ψυχ. 2) πόλ. τῆς 'Αγλαίας ἐγγὺς τῶν Πατρῶν Στ. Βυζ. ἐκ τοῦ θρίους (θρίαν) ὡς Σελινούης ἐκ τοῦ σελινούης.

Θρία-φόρος, 2· ὁ φέρων τὰς θριάς, καὶ ἐξ αὐτῶν προσητεῖων Λοδκ. 'Αγλαοφ. 2, 814.

Θρίπ-ῆδεστος, 2 (θρίψ, ἔσω) ὅστις εἶνε σκωληκοφαγώμενος, σαρκαυφαγώμενος Θεοφρ. - φωτὰ Αἰλ. 'Ι. Ζ. 16, 44· -σφαργίδια 'Αριστ. Θεσμ. 427· -σφαργίδες=σκωληκόφρωτα ξύλα, χρήσιμα ὡς σφαργίδες Λουκ. Λεβιθ. 13· κατὰ Σχολ. 'Αριστ. «ξύλα ὑπὸ θριπῶν βεδρωμένα, οὓς ἐσφαργίζον», ἡ οὕτω λεπτεῖα σκαλισμένα ὥστε ἐφθάνοντο ὡς νὰ ἦσαν σκωληκόφρωτα· ὁ 'Αρποκρ. ἐξ 'Υπερίδ. ἀναφέρει «Ἰλλιάδα θριπῆδεστον» = διεσφαρμένην· ἡ γραφὴ θριπῆδεστατος φθίνεται ἐσφ. ἴδε ὅμως Πανσ. π. Εὐστ. 1503, 58 καὶ πρὸλ. Θριπῆδης.

Θριπῆ-δρωτος, 2· σκωληκοφαγώμενος Θεοφρ. -σφαργίς Λουκαφρ. 508· ἴδε προηγ.

Θρίπα-φάγος, 2· ὁ τρώγων τοὺς θρίπας 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9, 17.

Θριπ-ώδης, 2· ὁ ἐκτεθειμένος εἰς θρίπας, ὁ σαρκαυφαγώμενος, ἀπ' οὗ θριπῶδεστατον π. Θεοφρ. ἐνθ' ὅμως διορθοῦνται εἰς θριπῆδ-εστατον.

Θρίσσα, ἀττ. θρίττα, ἡ· ἰχθύς τις = τριχίς 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9, 37.

Θρίσσοι, ὁ· τῶ προηγ. 'Ανθ. 6, 304, 7.

Θριττίδιον, τό· ὕποκ. τοῦ προηγ. 'Αναξάνδρ. ἐν 'Αθην. 105.

Θρίψ, ἱκός, ὁ (τρίψω, πρὸλ. ψ)· σκώληξ, ἴδ. ὅστις κατατρώγει τὰ ξύλα, σαρκαίνω· οὗ δὲ θρίπες ὁμοίαι εἰσι τοῖς σκώληξιν, ὅψ' ὧν περιβαίνεται κατὰ μικρὸν τὰ ξύλα· Θεοφρ. Φ. 'Ι. α, 5, Στρεβδ. 32 (12, 190)· π. Μενάνδρ. ἀποσπ. 73 ἡ θρίψ.

Θριψ, ἡ· θρίψ, ἴδε θρία.

Θροάω (θρόος)· 1) θροῦδω, φωνάζω ὁμιλῶν, λέγω Αἰσχ. Πρ. 618, Σοφ. Αἰ. 67· συνηθ. μὲ αἰτ. «-τὸ ἐγὼν πᾶθος» Αἰσχ. 'Αγ. 1108· -εἶπος Σοφ. Αἰ. 772· -πᾶς τοῦτο γὰρ 'Ελληνισμὸς=περὶ τοῦτου ἑκαστος ὁμιλεῖ, Οἰ. Κ. 603· -λόγον, αὐτὰν Εὐρ. 'Ιων 782, 'Ορ. 1246· μέσ. «τοῦτ' ἔπος θροῦόμενος» Αἰσχ. Εὐμ.

486· 2) παθ. φυθεῖν, ταράττονται, Ν. Δ. Θρόνησι, εως, ἡ· φθός, ἐκπληξίς, ταράχῃ Γρ. Ναξ. perturbatio.

Θρομβετιον, ἰων. θρομβήιον, τό· ὕποκ. τοῦ θρόμβους Νικ. ἀλ. 295.

Θρομβίαν, τό· θρομβεῖον Διοσκ. grumulus.

Θρομβ-ειδής, 2· θρομβώδης 'Ιπποκρ.

Θρόμβος, ὁ (τρέψω)· ὄγκος, ἴδ. πεπηγμένον αἵματος· -αἵματος, φόνου Αἰσχ. Χο. 526· Εὐμ. 175, Πλάτ. Κριτ. 120· ἐπὶ πηκτοῦ γὰρ λακτος 'Αντιφ. ἐν 'Αθην. 10, 449· ἐπὶ ἄλατος, συμπεπηγμένου ἐκ πολλῶν μορίων εἰς βῶλον Διοσκ. ἐπὶ ἀσφάλτου Πρ. 1, 179, grunus.

Θρομβόομαι· ἐπὶ θρόμβου εἰς θρόμβον, ἐπὶ αἵματος Νικ. ἀλ. 314· ἐπὶ γάλακτος Διοσκ. Θρομβ-ώδης, 2· θρομβώδης, ὁ εἰς βῶλον πεπηγμένος· -ἀροί Σοφ. Τρ. 699· -σπέρματα 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 7, 1.

Θρόμβωσις, εως, ἡ· τὸ πηγνύναι ῥευστόν τι, ἡ ἡ πῆξις, ἱατρ.

Θρόμιος· ἀνδρ. ὄν. ἑπιγρ.

Θρόνα, τά· 1) ποικίλματα, παρδαλὰ πλουσίματα ὑφανμάτων ἢ κεντητῶν πραγμάτων 'Ιλ. χ, 441· 2) π. μτγν. ἄνθη, λουλούδια καὶ βότανα μαγ. καὶ θεῶν 2, 59· ἐν γέν. βότανα ἱμακτικά, φάρμακα, ἡ δηλητηριώδη Λουκῶφρ. Θρονίζω· βάλλω τινὰ ἐπὶ θρόνον, μτγν.

Θρονίη, ἡ· θυγ. Βήλου 'Πσ.

Θρόνιον, τό· πρωτεύουσα τῶν 'Επικνημιδίων Λοκρῶν 'Ιλ. Θουκ. κατ. Θρονίεις, ἑών, ἑπιγρ. ἐπὶ 6, 114. Θρονιάς, ἀδοί, πόλις Εὐρ. 'Ι. Α. 264· Θρονίεις, ἴδους, ἀγυαί, Λουκῶφρ. 1148.

Θρονίς, ἴδους, ἡ· ὕποκ. τοῦ θρόνος Θεμιστ. Θρονισμός, ὁ· τὸ νὰ βάλλῃ τις τινα εἰς θρόνον Μανθ. 4, 104.

Θρονιστής, ὁ· ὁ βάλλων τινὰ εἰς θρόνον Σουεσ. ἱπιστ. 67.

Θρόνισ, οἰ· πόλ. καὶ ἀκρωτ. Κύπρου Πτολ. Θρουνο-ποιός, ὁ· ὁ κάμνων θρόνους Πολυδ.

Θρόνος, ὁ, (θρα· πρὸλ. θράνος, θρηγος)· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν θρόνος καὶ θρονί, σκαμνί, κατ' 'Αθην. 5, 192, «ἐλευθέριος καθέδρα σὺν ὑποποδίῳ» π. 'Όμ. ὕψηλόν τι κάθισμα, ὅψ' ὃ ὑποπόδιον ὑπάρχει, ὁ ρηγνὺς καλούμενον καὶ μετὰ τοῦ κλισμὸς ἀναφερόμ. «ἔζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε» 'Όδ. α, 145, 'Ιλ. ω, 513, ἀμφοτέρω ταύτοσημα· «παρὰ Διὸς θρόνους» ἡ ἔδρα τῶν θεῶν Αἰσχ. Εὐμ. 240, Σοφ. 'Αντ. 1048· (ἐν δὲ τῷ «Ἄρτεταιν, ἀκυκλόνετ' ἀγορᾶς θρόνον θάσσει», Οἰ. τ. 161, θύναται νὰ ἐννοηθῇ καὶ ὁ ναός)· -Πλούτωνος 'Αριστ. βατρ. 760· -ἀνάγκης Πλάτ. πολ. 621, ἐνθ' ὃ λόγος περὶ δικαστικῆς ἔδρας· «Ἄ-πῶλλωνος θρόνον» Πινδ. 'Ό. 14, 11· π. τραγ. πλ. ἡ ἀρχή, ἡ βασιλεῖα, ὁ βασιλικὸς θρόνος «ἐν θρόνους ἡσθαί» Αἰσχ. Χο. 969· «ἐκ τυραννίδος θρόνων ἐκβαλεῖν», Πρ. 912· -ρογνῶσκηπται, ἱκ. 369· «σκηπτα καὶ θρόνους ἔχειν, κραίνειν» Σοφ. Οἰ. Κ. 426· «θρόνων δεσπόζειν», Τρ. 362· ἔτι δὲ «μαντικὸν θρόνον» Αἰσχ. Εὐμ. 586, ἐπὶ μαντείων, ὡς περ «ἀ-ψιδοῦς ὅρ.» 'Όδ. 'Ι. Τ. 1221. 'Ό βασιλικὸς θρόνος, π. Ξεν. συγν. ἐν. μτγν. τὸ βῆμα τῶν δητῶρων κ.λ.π. μτρ. «θάρσος εὐπιθὲς ἔχει προ-

νός θρόνον· Αἰσχ. Ἀγ. 956· «-ὃ ἐν τῇ ψυ-
λῇ» Πλάτ. πολ. 8, 553 π. Ἀθην. 3, 111,
ὄνομα εἰδόμενος τινος ἄρτου, thronus.
θρόνωσις, εὐσις, ἢ θρονωσιμός, τὸ ἐπὶ θρόνου
καθίζειν τινά· «θρόνωσιν ποιεῖν περὶ τοῦτον, ὃν
ἂν μέλλωσι τελεῖν» Πλάτ. Εὐθύδ. 277·
ἐπὶ τῆς μνήσεως εἰς τὰ μυστήρια τῶν Κορυ-
θάντων, ὅτε ὁ μουόμενος ἐκασθέζετο ἐπὶ θρό-
νου καὶ περὶ αὐτὸν ἐχάρεσαν αἱ Κορυθάντες.
θρόος, ὁ, (θρέω) ἄττ. συνηρ. θροῦς· θόρυθος,
κραυγὴ, φωναὶ θανάτου· «οὐ γὰρ πάντων ἦεν
οὗτος θρόος, ἀλλὰ γλώσσῃ ἐμεικτο» Ἰλ. δ,
437· «πολύφωτος θρόος θανάτων» Πινδ. Ν. 7,
81· «ἡγήσεις θρ. αὐλῶν» Πλάτ. συμμ. 3, 6,
4· ἐπὶ λαθροῖσι κορυθομοσίᾳ πληθύς ἀν-
θρώπων, Ξεν. Ἰβλ. ὁ, 5, 35, Θουκ. 4, 66,
8, 79· «θροῦς τις τοιοῦτος διήλθε» = φήμη
διεδοῦνη Ξεν. τόρ. 6, 1, 37.
θρυαλλίδιον, τό· ὄνομα τοῦ θρυαλλίος Λουκ.
Τίμ. 14.
θρυαλλίς, ἴδος, ἢ 1) ἐλλόχυναν, κοιν. φυ-
τὴν (φυτὸν) τοῦ λύχνου Ἀριστ. νεφ. 60,
576· 2) εἶδος φυτοῦ, χρησίμου πρὸς κατα-
σκευὴν ἐλλόχυνου, ὡς παρ' ἡμῖν τὰ βλαδέα·
Νικ. Ἰηρ. 899.
θρυγανῶν, νῦν γράφ. θρυγανῶν = τὴν θύ-
ραν Ἀριστ. ἔκκλ. 34 π. Πρωτ. θρυγανῶν
κατὰ τὸν Σχολ. «ἡσάχως κνῶν» = ἐλαφρὰ
κτυπᾶν εἰς τὴν θύραν.
θρύινος, 3· ὁ ἀπὸ θρύον, βούρλαν, κατε-
σκευασμένος· ψάθος, Δ. Λ.
θρύλιον, θρύλημα· ὅς θρυλλί.
θρυλήτης, ὁ· ὁ νέος φήμας κ. θρυλήματα
διχοκμήζων, γλωσσ. ramiſtorius.
θρυλήγμος, ὁ Δ. Ἄλ. συνδ. ὁν. α, 122
κ. θρυλήσμος, ὁ (Πορφύρ. ἐν Πτολ. ἀρμον.
204) = «ἐκμελές τι» παραφωνία τις ἐν τῷ
αὐλῶν, murtur.
θρυλλέω (θρυ, θρώ), ἄττ. θρῶλει· ὁμιλῶ
πολλά, φλυαρώ· θρ. καὶ χαλᾶν· Ἀριστ. ἑπ. 348·
«-τὰ τοιαῦτα αἰ· Πλάτ. Φαῖδ. 65·
«τοιοπαίρων παντοῦ λόγον, διαφρημίζω τι· τὸ
θρυλούμενον ἀπόρρητον» Δημ. 2, 5 «τὸ κοι-
νὸν καὶ θρυλούμενον» = τὸ γνωστὸν Πλάτ.
Ἰ. 365· «τὰ παλαιὰ καὶ θρυλούμενα» Ἀ-
ναξ. ἐν Ἀθην. 9, 403· «θρυλεῖται περὶ πολ-
λὰς» = ὑπὸ πολλῶν λέγεται· Ἀριστ. Ἰ. 2,
9, 13 π. Σοφ. Φιλ. «ἄλιν γὰρ μοι τεθρόληται
λόγοις», ὁρθοτ. γρ. εἰνε τεθρήνηται, 1387.
θρύλλω· ὅς θρυλλέω.
θρύλλημα, τό, ὁρθότ. θρῶλημα· τό περὶ οὗ
γίνεται λόγος πολύς, παρα πολλοὶ ὁμιλοῦσι,
κασιγνώστον Ἰωδ. 17, 6.
θρυλλητός, 3· ὁ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμε-
νος, διαδοθείς, θρυλληθείς· «κατὰ τὸ περιφώ-
ρητον καὶ θρυλητὸν τοῖς πᾶσι» Τζετζ. ἰστ.
12, 38.
θρυλλίγμα, τό, ἢ θρῶλλίγμα· τὸ συντριβέν,
τσακισθὲν Λουκῶφ. 830, σύντριμμα, ἔσσμα
κατὰ Σχολ. fragment.
θρυλλίζω, ὁρθοτ. θρῶλλίζω, (θρύλλος)· κά-
μνω παραφωνίαν ὄρ. ὅν. Ἑρμ. 488, su-
curo, murturo.
θρυλλίσσω, ἢ θρῶλλίσσω, ὁρθοτ. θρυλλίσσω

(πρὸς θρύω, θρύπτω)· τσακίζω, θρῶω, καμ-
ματιάζω, συντρίβω· «θρυλλίζθη δὲ μέτωπον»
Ἰλ. ψ, 396· «θρυλλίζας δέμας» Λουκῶφ. 487,
fragmento.

θρύλλος, ὁρθότ. ἄττ. θρύλος, ὁ (ἴδε θρύλ-
λέω)· θόρυτος, ψιθυρισμός· «πῶθεν ἢ στή-
σις ἢ τίς ὁ θρύλλος» Βατραχ. 135.
θρύμβη, ἢ, κ. θρύμβος· ἴδε θύμβρα.

θρύμμα, τό, (θρύπτω)· κομμάτι τσακισμένου
πράγματός τινος, τρίμμα, κλάσμα, μτγν.
ψυχλὸν ἄρτου Πολυδ. 6, 77· «θρ. σκεύασμα διὰ
στέατος καὶ σιμιθόδατος καὶ σικκαλίδων» Φωτ.

θρύβεις, εἶσα, εν. (θρύβω)· ὁ ἔχων πληθὺς
θρύων· «θρ. Αἰγύπτου ἱερῶν» Νικ. Ἰηρ.
200· πρὸς θρύβεις.
θρύβεσσα, ἢ· πόλις. «Ὑλίδος, παρὰ τὸν Ἄλ-
φειόν, οὗ μακρὴν τῆς Πύλου ἴλ. κάτ. θρυ-
σύντιος, καὶ θρύον.

θρύον, τό· 1) εἶδος φυτοῦ εἰς βαλτιώδεις τό-
πους φύμενον, τὸ κοιν. βούρλον, juncea, Ἰλ.
ψ, 351 μετὰ τοῦ λωτός κ. κύπειρος· 2) = στρό-
χνος μακρὸς Θεοφρ. Ἰ. Φ. 5, 11, 6· 3)
θρύον, τό· ἴδε θρύβεις.

θρυπτικός, 3· α) ὁ ἐπιτήδειος διὰ σύντριμ-
μα, λείνισμα, κομματίσματος, ὁ συντριβών·
-λίθων Γαλην. - μτγ. φιλήθορος, τρυφερός,
γυναικώδης· «θρυπτικώτεροι πολὺ νῦν ἢ ἐπὶ
Κύρου εἶσι» Ξεν. Κύρ. 8, 8, 15· «θρυπτικὸν
τι προσεβέγγετα» Δ. Κασ. 51, 12· ἔτι δὲ
σκληρὸς, «πρὸς τὸν ἱερᾶς» Ἀλ. Π. Ἰ. 3,
12· ἐπὶ θρυπτικῶς Ἀλ. Ἰ. 2, 2, 11 π.
Πολυδ. 6, 185 μετὰ τὸν βλακικῶς, ἐκδο-
σθητῆρ, ὡς συνώνυμα.

θρύπτω, (χυρ. θρυπ· πρὸς θρύω), μελ. θρῶ-
ψω, παθ. ὁρ. 6, ἐτρώφην, λίαν μτγν. (ἴδε
διαθρύπτω) καὶ ἐθρύδην καὶ ἐθρύφην, ἴδε ὑπο-
θρύπτω, θρυφθόσμενος Ἀρρ. ἀν. 4, 6, 2·
συντρίβω, καμματιάζω· «Νεῖλος ἀναβλύζων
διερὴν ὅτε βώλακα θρύπτει» Θεοφρ. 17, 80·
«θρυπτόμενα πέτρα» Ἀνθ. 12, 61 π. Πλάτ.
Κρατ. 426 μετὰ τοῦ κερατίζω· πρὸς θρύ-
πτεσθαι κερατιζόμενον ἀνάγκη πᾶν τὸ ὄν·,
Παρμ. 465· συνήθ. μτγ. ἰδ. ἐπὶ ἡθικῆς ἐν-
νοίας, ἱερασθενίζω, ἀμαυρῶν, ἀπομαραινῶ,
ἐλαττωῶν παραυτίκα διὰ πάσης ὁήσεως ἡθι-
κῆς ἐνεργείας τὰς δυνάμεις τοῦ σώματος καὶ
τῆς ψυχῆς· ἰδ. διὰ τρυφῆς, ἡδυπαθείας
ἀντιθ. ῥώννυμι Τίμ. λ. 103· εἰς παθ. διαθε-
σιν, ἀσελγῆς, φιλήδονος, ἡδυπαθῆς γίνομαι·
«μαλακία θρυπτόμενος» Ξεν. συμμ. 8, 8, 4·
«παλὸς καὶ τεθρυμμένος» Λουκ. Χαρθ. 4·
«χανονοῦνται γὰρ ταῖς υπερβολαῖς τῶν ἱπαί-
νων καὶ θρύπτονται» Πλάτ. ἡθ. ὁ· ἐντ. ἀδύ-
νατος, μαλθακὸς εἶμι Λουκ. ἀλ. 71 ἰδ. ἀ-
βροδιαίτως, ὡληυπρεπῶς ἀσελγῶς, ἀσώτως
ζῶ Σοφ. ἀποσπ. 708· «θρυπτόμενος ἡδοναῖς
ἀνδράροισι» Πλάτ. ἑρ. 4, ἔτι δὲ ὠρχίζομαι,
ὁθεν ἐν γένει καλλωπίζομαι, σεμνύνομαι, γυ-
ναικίζομαι, κάμνω τσακίσματα β· Ἀν. 43· «ἐ-
θρύπτετο ὡς δὴ οὐκ ἐπιθυμῶν λέγειν» = ἐκαλ-
λωπίζετο ὡς ἂν νὰ μὴ ἤθελε νὰ λέγῃ Πλάτ.
Φαῖδρ. 228· πρὸς Ξεν. συμμ. 8, 4, 80· ὁ

λόγος περί τῆς Σωκράτους εἰρωνείας, προσποι-
εῖσθαι, ὑποκρίνεσθαι· «θρύπτει ταῦτα - καὶ γὰρ
θρύφονται πρὸς σε» Λουκ. Λαπιθ. 4· «σὺ δὲ
ἐθρόπτου πρὸς αὐτήν», δι. ἐνάλ. 13, 1· «θρυ-
πτόμενον ὄμμα» = ἐρωτικόν, μαλακόν, ὑγρὸν
βλέμμα· Ἀγαθ. 21 (5, 287)· ἔτι δὲ, φέρομαι
αλκυστικῶς ἐπὶ τινι, φουσκῶναι, σφηνόμασι,
ἐκπίπτω· «- χροσφὶ καὶ ἀλουργίδι» Ἀντιπ.
Σιδ. (7, 218) «-ισθῆτι πολυτελεῖ· Αἴλ. 1. Ζ.
1, 19· κομπορρημονῶ, - πρὸς τινα Πλουτ.
Φλαμ. 18· ἴδε τρυφή.

Θρύσιος, ὁ, Ἔτ. Μ. ἡ Θρύσιος Σχολ. Ἰλ. ρ,
351· Θρύων.

Θρυψικός, 3· τρυφερός, μαλακός· Πούχ.
Θρύψις, εὐς, ἡ· συντριβή, τσάκισμα - ἔρως
Ἀριστοτ. περὶ ψυχ. 2, 8· τροπ. μαλακότης
τρυφερότης, ἄσματος, ἀσελγῆς βίως, πλουτέ-
λεια Περαική Ξεν. Κύρ. 8, 8, 16, καὶ μετν.

Θρυψί-χρως, ωτας, 2 (χρῶς) τρυφερόχρως,
μαλακὴν ἐπιδερμίδα ἔχων· Πούχ.

Θρυ-ώδης, 2, (Θρύων, εἶδος)· ὁμαζών με-
θρῶν, πλήρης θρύων· - χώρα Στραβ. 8, 349,
juveasas.

Θρώναξ, ἄκος, ὁ· κρηνὴν, Λακων. Πούχ.

Θρώσις, εὐς, ἡ· «διαίσεις, σπαρτίον, σείρα
καὶ ἡ κάτω σχοίνος τοῦ δικτύου» Πούχ.

Θρώσκω, (ἡ κατ' Ἔτ. Μ. Θρώσκω, ἀντὶ θροῖ-
σκω = θορώσκω), μέλ. θορώμαι, ἄορ. ἔθορον,
ὑποτ. θόρω, ὄθ. Ὁδ. χ, 303, θόρωσιν ἀντὶ
τοῦ παρὰ Ὀδολῶν ἐσφαλμ. θορώσιν· σκιρτῶ
πῶθω· «χαράξω θορών» = ἐκ τῆς ἀμάξης ἐπὶ
τῆν γῆν πηδῶσας Ἰλ. κ, 528· μετν. περὶ τοῦ
βέλου, τὸ ὁποῖον πετᾷ ἐκ τοῦ τόξου, α, 514·

ἐπὶ κυμάτων καὶ ἐρεδίνθων, ὅταν ἐκπηδῶσιν
ἀπὸ τοῦ λιμητήριον, ν, 589· ἐπὶ τινι, ἐφορ-
μῶ, πῶθω, κινεῖσθαι ἔξωθεν κατὰ τινος, θ,
252· - ἐν τινι, ε, 161· «ἐπὶ δ' ἱππέϊον θόρε
δίφωρον» Πισ. ἀστ. 321· τὸν θ. ἄορ. ἔχει ὁ
Πίνδ. Π. 4, 26· 9, 123· μετν. «δειματούμε-
νοι λόγοι πεδῶσι τοὺς θρώσκουσιν» Αἴσχ. Χο.
846· «ἐγγὺς ἀρτίπους θρώσκει δόμους» = σπεύ-
δει, τρέχει Σοφ. Τρ. 58· ἐπὶ κώπης, «ἀ δ' ἐπὶ ἡ-
ρετῶς χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει»,
Οἰ. Κ. 722· ἐπὶ νόσου, ἐνσκήπτω, προσβάλλ-
λει, «θρώσκει δ' αὖθ, θρώσκει δειλία, ἀγρία
νόσος», Τρ. 1022· «ἐπὶ ματέρος ἀγκάλαισιν
θρώσκων» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1251· «ἐπὶ κλίμακος
θορών», 1382· ἔτι δ' ἐπιδατεύειν, ἀγχεῖν·
«τίκει· ὁ δ' θρώσκων» Αἴσχ. Εὐμ. 638 = ὁ-
χεύω, ἔγκυον ποιῶ Πούχ.

Θρώσμός, ὁ· τόπος οἰνοῦ εἰς τὰ ἄνω, ἐμ-
πρὸς πηδῶν, προέχων, κοιν. ψήλωμα· «θρω-
σμός πεδίου» = τόπος ἐκ τῆς πεδιάδος ὁψού-
μενος = γήλοφος Ἰλ. κ, 160· «ποταμοῦ
ψήλωμα γῆς ἐπὶ ἡ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ
ποταμοῦ Ἀπολ. Ρ. θ, 823.

Θύα, ἡ· ἴδε θύια.

Θυάξω, (θύω)· φωνάζω μανιωδῶς, βεδν-
χευμένως θυροῦ· ἔρῶ, ἐναγίζω, ἀργιᾶζω
Φαέωριν.

Θυαμία, ἡ· φρούριον Σικωῶνος Ξεν.

Θύαμις, ἴδος, ὁ· 1) ποτ. Ἰπείρου Θουκ. 2) κώ-
μη παρὰ τὴν Ἀχερουσίαν Στ. Βυζ. κατ. Θυα-
μίτης.

Θύαμος, ὁ· ὄρος Ἀλαρναντίας Θουκ.

Θυανόριτης, ὁ· ἀρρενωπὸς θεὸς καὶ τὸν ἄ-
θλων βίον ἐμπνέων ταῖς ψυχαῖς Φωτ. βιβλ.
α, 347, θεὸς τῶν Ἀράδων.

Θυανία, ἡ· διαμαχή, χειρομαχία· Εὔχηρ·
ἐν Ἀθην. 2, 36.

Θύαρος, ὁ· αἶρα Διωσκ. 2, 122.

Θυ-ἀρπαξ, γος, ὁ· ἱερὸςυλος· Πούχ.

Θυάς, ἄδος, ἡ, (θύω)· ἴδε θυιάς.

Θύασος, ὁ, ἔσφ. ἀντὶ θιάσος.

Θυάστειρα, τὰ· πόλ. Λυδίας Πολύδ. κατ.
Θυατρινῶς Στ. Βυζ.

Θυάω· καπρίσω, ἐπὶ χοίρων, ὅταν ὀργῶσι
εἰς συνουσίαν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 11.

Θυγάτηρ, κατὰ Πριαν. 1, 6, 36, αἰολ. θυ-
γάτηρ, θυγατέρος κ. θυγάτρες, οὕτω δοτὶ
κ. αἰτ. κλ. θυγάτερ, πλ. θυγατρες Ἰλ. ι, 144,
π. πες, γεν. καὶ δοτ. μόν. ὁ συγκεκ. τύπ. =
ἡ καὶ παρ' ἡμῶν θυγάτρα ἀπὸ Ὁμ. παντα-
χού ὁ Πίνδ. καλεῖ τὰς ὁιάς του θυγατέρας

τῶν Μουσῶν, Ν. 4, 3· ἐν γέν. δὲ κόρη, κατ.
ράσιον Σοφ. Οἰ. τ. 1101· ἔτι δὲ θεράπαινα,
δοῦλη Λυδία. Φρον. σ. 239· (ἀφ' οὗ τὸ γὰρ
dauhtar, τὸ ἀγγλ. daughter, γερμ. tochter
hater) τὸ εἶναι μὲν βραχὺ κυρ. ἀλλ' αἱ
ἐπικολ. γράνται αὐτῷ ἀπὸ Ὁμήρου, ἐν πα-
σαις ταῖς ὑπερτρισυλλαβίαις πτώσει πάντως
μακρόν διὰ τὴν γρίαν τοῦ μέτρου· ὥστ. καὶ
ὅταν ἀποδόχῃ κατ' ἐκλογὴν τὴν τετάρτην
συλλαβὴν, ὥς Ὁδ. α, 364, filia.

Θυγατριδῶς, ἀτ. συνηρ. θυγατρίδους, ὁ
υἱὸς τῆς θυγατρὸς, ἔγγονος Ἦρ. 5, 67, Ἰ-
σαί. 8, 21.

Θυγατριδέω· θυγατρίζω, ὀνομάζω, καλῶ,
προσαγορεύω, θυγατέρα Φωτ. σ. 96.

Θυγατριδῆ, ἡ· θυγ. τῆς θυγατρὸς, ἔγγονῃ
Ἀνδοκ. 1, 128.

Θυγατρίζω· θυγατρίδεω.

Θυγατριδίων, τό· ὄνοκ. τοῦ θυγάτηρ Πλῆ-
των, filiola.

Θυγάτριον, τό· ὑποκ. τοῦ θυγάτηρ, θυγα-
τερούλα Μάχ. ἐν Ἀθην. 13, 581.

Θυγάτρώ-γμος, 2· ὁ νομφεούμενος τὴν θυ-
γάτερα του· - γεννητὴρ Νον. Δ. 12, 74.

Θυγατρο-γόνος, 2· ὁ γεννῶν θυγατέρα
κόρην Νον. Δ. 7, 212.

Θυγατρο-θετέω, (τίθῃμι, θυγάτηρ) λαμ-
βάνω κόρην τινὰ ὡς θυγάτερα μου, τὴν κάμω
ψυχόκορην μου Τζέτζ. εἰς Λυκόφρ. 183.

Θυγατρο-μιξία, ἡ· ἡ ἀνόσιος συνουσία
μετὰ τῆς θυγατρὸς του, ἐκκλ.

Θυγατρώ-παις, αἶδος, ὁ· υἱὸς τῆς θυγα-
τρός, μετν.

Θυγατροποιός, ὁ· ὁ γεννῶν θυγατέρα Φιλ.
Θυεία, ἡ· τὸ γουδί, (κατ' Ἔτ. Μ. 412, ὁ
θύεια ἐκ τοῦ θύω διὰ τὸ βίαιον πτύπημα
καὶ κατατρίψιμον) Ἀριστ. νεφ. 666· ἔτι δὲ
θύια. θύια.

Θυεῖδ·ον, τό· ὄνοκ. τοῦ θυεία Ἀριστ. πλ.
710· κατὰ τὸν κωδ. Ραν. θυεῖδιον, γραφὴ
ἀπαντιῶσα π. Γαληνῷ.

Θύελλα, ἡ, (θύω)· καταιγίς, ἀνεμοστρόβιλος
Ὁμ. ἀνέμους θ. κ. κ. ἀνέμων θ.· Ὁδ. α,
316, Εὐρ. Κύκλ. 109· ποντίξ Σοφ. Οἰ. Κ.

1656, ιδ. ὁ σφοδρότατος, τὸ πᾶν συναρπάζων, καθαιρὼν ἀνέμους· «Πανδάρειοι χούρας ἀνέλγοντο θυέλλαι» Ὁδ. υ, 66· «τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάσσα φέρε πόντον ὁ.» κ. 47· «πάντα συναρπάσας θυέλλ' ὅπως βέθηκας» Σοφ. Ὑλ. 1140· μτρ. «ἄτης θ.» Αἰσχ. Ἀγ. 793· ἀλλὰ, «πυρὸς θυέλλα» Ὁδ. μ, 67, εἰς ἀνεμὸς μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν· πρὸλ. ἐν τούτοις «φλογὶ ἴσαι ἥε θυέλλῃ» Ἰλ. ν, 39· «ἔκαλοι πορὶ ἥε θ.» Ἦσ. ἀοπ. 345, procella. θυέλλειος, 2· τῷ ἐπομ. Σουτὸ ἐν λ. Ἰουλιανός. θυελλήεις, ἔσσα, ἐν· θυελλώδης· «Ἐνυὸν Νον. Δ. 2, 531· ἄλλα, 1, 22, procellusos. θυελλό-πους, ὁδός· ἀελλόπους· «ἴπποι Νον. Δ. 37, 441. θυελλο-τάκος, 2· ὁ γεννῶν, προξενῶν θύελλαν· «ἄλασσα Νον. Δ. 28, 277. θυελλο-φρέομαι· ὑπὸ τῆς θυέλλης φέρομαι, ἀρπατίζομαι Δ. Σικ. 16, 80. θυελλ-ώδης, 2· ὁμοίος με θυέλλαν, -πλήρης θυελλῶν Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 418, tempestuosus. θυεσσός, ἡ· πόλ. Αὐδίας Στ. Βυζ. κατ. Θυσιαίς. θυέστεις, 2· ἀνῆκων εἰς τὸν Θυσίτην· «Θ. ἱακῶν» Ἀριστ. Ἀγ. 433. θυέστης υἱὸς Πέλοπος· Ὀμ. Αἰσχ. θυέστης, ὁ· δοῖδους, γουδοῦ χέρι· Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. βέλ. 532, 32. θυεστιάδης υἱὸς Θυέστου Ὀμ. θυεστός· ποτὶν τι ἐκ συντετρυμένων, κοπιανόμενων ἀραιμάτων κατεσκευασμένων· Πουχ. θυη-δόχως, 2· ὁ δεχόμενος λειδωντόν· «τράπεζα Ἀνθ. 8, 25. θυήεις, ἔσσα, ἐν· ὁ εὐωιδιάζων, μυρίζων ἀπὸ θυίαμα· «βωμὸς Ἰλ. ι, 48, Ὁδ. θ, 363, Ἦσ. ὅε. 557· ἐπὶ τῶν σπαργάνων τοῦ Ἑρκυὸς Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 237. θυηκός, συνηρ. θυηκός· θυεσκός, ἐπιγρ. θυηλόμαι· θυέλωμαι. θυηλή, ἡ (θύμω)· τὸ μέρος τοῦ θύματος, τὸ ὑποπὶν ἐπιθετο εἰς τὸ πῦρ καὶ ἐκαίετο· κάπνισμα, θυίαμα, πλ. Ἰλ. ι, 220· «θυλαὶ ἀναίμακτοι» = θυσία, προσφορά Λεων. Ἀλ. 19 (β, 324), Πουχ. θυηλὴν = θυσίαν· θυηλαί = αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν· π. Σοφ. μτρ. «φοινία δὲ χεῖρ στάζει θυηλῆς Ἀρεος» = ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ φανουθέντος Ὑλ. 1413, aruspicium. θυήλημα, τό, ἔσφ. γρ. ἀντὶ θύλημα Θεοφρ. θυηλόσασθαι· θυσιάζειν· ἴδε θυλόμαι Πολυδ. 1, 27. θύημα, τό· θυηλή, θυίαμα, ἄλευρον μετὰ μέλιτος καὶ σόνου Γυμ. λεξ. Πλάτ. θυη-πολίω· εἶμαι θυηπόλος, καταγίνομαι περὶ τῆς θυσίας, «περὶ θυσιῶν ἀναστρέφεσθαι» = θυσιάζειν, ἀρ. λεξ. = Κρόνῳ Σοφ. ἀποσπ. 132· «κατὰ σὸν ἀνάκτορον» Εὐρ. Τρ. 330· πρὸλ. Πλάτ. πολ. 2, 361· παθ. «θυηπολεῖται ἄστυ μάντευον ὕπο» = ἐν τῇ πόλει θυσιάζεται, προσφέρεται θυσία Εὐρ. Πρακλ. 402· «προφητεύω, μαντεύω Αἰσχ. Ἀγ. 253. θυη-πολία, ἡ· θυσία, τὸ νῦν θυσιάζειν Ἀλ. πολ. Ἰ. 1, 1124· «γενεθλίδιαι Διοδ. 2 (β, 253). θυη-πολικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὰς θυσίας, μτρν.

θυη-πόλιον, τό· βωμός, θυσιαστήριον Ἀθην. 10, 413. θυη-πόλος, ὁ· ὁ ἀσχολούμενος περὶ τὰς θυσίας, ἱερεὺς τῶν θυσιῶν, μάγκις Ἀριστ. εἰρ. 1124, ἐπίθ. = χεῖρ Αἰσχ. Περσ. 198 ὁδ. ἐπὶ τῶν Ἑστιάδων· «θ. παρθένοι» Δ. Ἀλ. 2, 61. θυῆς, οὐ· ἀνδρ. ὕμ. Ἀρκαδ. θυητήης, οὐ· ὁ θυσιάζων, προσφέρειν θυσίαν, = θύτης Φοίνις ἐν Ἀθην. 12, 530. θυητός, 3· ὁ θυμισθεὶς, προσφερθεὶς εἰς θυσίαν Ἀρεατ. σ. 122. θυη-φάγος, φλόξ· ἡ κατατρώγουσα τὰ θυμιάματα Αἰσχ. Ἀγ. 583. θυη-χόας, ὁ· θυηκός Εἰστ. θυῖα, ἡ· 1) θυγ. Κασταλίου, ἱέρεια τοῦ Διόνυσου Πaus. 2) θυγ. Κηφισοῦ Πρ. θυῖα, ἡ, κ. θυῖα· θυεῖα, ἔτι δὲ = θύα ἡ θύον = δένδρον τι εὐώδες τῆς Ἀφρικῆς Θεοφρ. θυῖα, τὰ· ἑορτὴ Διονύσου π. Πλάτ. Πaus. θυῖαι, αἶ· τῷ ἐπομ. Στραβ. 10, 468. θυιάς, ἄδους, ἡ, καὶ θυιάς, τὸ δὲ θυῖα ἱερὰ γυνὴ μακρομένη, ἐνθυσιασμένη, ἴδ. μαῖνας, Βάκχῃ Αἰσχ. Ἑπτ. 180· ἐπίθ. θηλ. π. χ. = ἑορτὴ, δηλ. τοῦ Διονύσου Νον. = λύσσα Χριστοδ. ἔκφρ. 39. θυῖδιον, τό· θυεῖδιον. θύῖνος, 3· ὅστις εἶνε κατεσκευασμένος ἐκ ξύλου τῆς θύας Ἀθην. 5, 305. θυῖον, τό· θύον. θύῖος, 3· θύῖνος· «Ἕλη Μακεδονικὴ ἔχουσα θύῖον» Θεοφρ. 5, 2, 1. θυῖόω· ποῖα τινα μακροῦ παθ. θυιωθεῖς, μαῖνας, ὀρμησας Πουχ. θυῖς, ἰδος, ἡ· θυεῖα, γουδοῖ Παλην. θυῖσκη, ἡ· θυμιατήριον, Ὁ· ἴδε θύσκη, mortarium. θυῖσκος, ὁ· τῷ ἀνωτέρῳ Ἰώστ. θυῖτης, οὐ, ὁ· λίθος· αἰθιοπικὸς τις λίθος ἐκ τοῦ εἴδους τῶν καστικῶν ὀρυκτῶν ὁμοίος τῷ ἱσπιδί Διοσκ. θυῖω· θύω, μαῖνομαι, ἐνθουσιασθὲν μακροῦς, ἐπὶ προφητικῆς μαῖνας Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 560. θύκος, ὁ· θυῖσκος, Ἑτ. M. θυλάκη, ἡ· τὸ ὄσχεον, τὰ ὀρχίπεδα Ἰεμπιατρ. scrotum. θυλακίζω· σακουλιάζω, βάλλω εἰς τὸ θυλάκιον, ἴδ. ἐπὶ ἱπαιτῶν, οἵτινες γεμίζουσι τὸ σακουλὶ τῶν ἱπαιτοῦντες Πουχ. θυλάκιον, τό· ὄσχεον τοῦ θύλακος, σακουλὶ Πρ. 3, 105, Ἀριστ. σφ. 314· ἔτι ἥ· ὁ λοθός Διοσκ. sacculus. θυλακίς, ἱσός, ἡ· 1) λοθός Αἰλ. Ἰ. Ζ. 6, 43· 2) ἡ κωδὺς τοῦ μήκωνος, ἥτοι τὸ κεφῆλι τῆς παπαρῶνας διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μετὰ θύλακα Νικ. Θηρ. 852· ἴδε θυλακίτις. θυλακίσκιν, τό· ὄσχεον τοῦ ἐπομ. Ἀρ. στ. ἐν Πολυδ. 10, 172· κατὰ δὲ Βεκατρ. θυλακίσκος, sacculus. θυλακίσκος, ὁ· ὄσχεον τοῦ θύλακος, ἴδ. ὁ σάκος ἄρτου Ἀρ. ἐν Πολυδ. 10, 151, sacculus. θυλακίτης, ὁ· θυλακώδης, τὸ θηλ. θυλακίτις, ἰδος, ἡ· μήκων, μαῖανερ καλὴν, διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς κεφαλῆς τῆς παπαρῶνας μετὰ θύλακα Διοσκ.

Θυλακο-ειδής, 2' ὁ ἔχων τὸ εἶδος τὸ σχήμα τοῦ θυλάκου Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5, 11.

Θυλακώεις, εσσα, εν' τῷ ἀνωτέρῳ Νικ. ἀλ. 403.

Θυλακώματι γίνονται λοδοὶ σπόρου Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 919.

Θύλακος, ὁ· σπυρίον, ἰδ. δι' ἄρτον, πήρα· ἀλφειῶν Πρ. 3, 46, Ἀριστ. πλ. 763· μτφ. ἁλῶν Πλάτ. Θεαιτ. 161· ἐκ τῆς ὁμοιότητος αἱ πλατεῖαι ἀναξαρτίδες τῶν βαρυτέρων Ἀριστ. σφ. 1087, Σχολ. «ἐπὶ βαρυτέρων παρὰ Πέρσις» πρόλ. Εἰρ. Κάλκ. 181, (π. Γρ. Νεζ. ἐν Ἀνθ. 8, 166 μετὰ βαρυτέρους).

Θυλακο-τρώξ, ὡτος· ὁ τρώγων, τροπῶν τοὺς θύλακας «μὲς, οἱ δὲ ἀκρίες» Πσυγ.

Θυλακο-φορέω, φέρω, κοῦδάλω Θύλακα Πολυδ. 10, 49 ἐξ Ἀριστ.

Θυλακο-φόρος, 2' ὁ φέρων, κοῦδάλων σάκων· «θυλακοφόροι, οἱ μεταλλεῖς, θυλάκοις περιφέροντες τὰ βρώματα» Πσυγ. «ὅτι θυλάκους ἐφόρου» Φώτ.

Θυλακ-ώδης, 2' θυλακοειδής Θεοφρ.

Θύλαξ, ακος, ὁ, δι. γρ. τοῦ θύλακος.

Θύλακος· ἀνδριαντοποιός τις Πασ.

Θυλάς, ἄδος, ἡ· θύλακος, «σπίνοι· συνέμπορος» Ἀντ. Σιδών. 82 (7, 413).

Θυλάσονται· θύω, μτγν. ἐκ τοῦτου.

Θυλάσματα, τὰ· αἱ θυσίαι, τὰ θύματα, ἡλευρον μέλει μεμιγμένον Ἀριστ. εἰρ. 1005· «βεβρεγμένα μέλει ἀλφειτὰ ἢ θυμάσματα ἐπὶ βρωμῶν» Πσυγ. suffimenta.

Θυλλίς, ἰδους, ἡ· θύλακος, ἀρχ. λεξ.

Θύμα, τό, (θύω) τὸ θυμένον, κατὰ Φώτ.

πρώτον τὸ θυμάμα· ἐφέστια Αἰσχ. Ἀγ. 1310· πάγκαρπα Σοφ. Πλ. 624· εἶτα περὶ ζώων, καὶ ἐν γέν. θυσία, Ἀντ. 903· μετὰ τοῦ λοιδοῦ, Φιλ. 8· μετὰ τοῦ εὐχαί, Οἶ. τ. 239 καὶ Πλάτ. νόμ. 10, 888· θύεσθαι, πολ. 2, 378· «θύματα οὐκ ἦν τοῖς θεοῖς ζῶα, πελαιοὶ δὲ καὶ μέλει καρποὶ δεδωμένοι καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἀγνὰ θύματα», νόμ. 6, 782· «θύμα ποιῆν» = καθιερεύειν Γαιτ. δ (7, 354).

Θύμα-ἀγροτικός, 2' ὁ ὢν ἀγροτικός τὸν νοῦν Πολυδ. 6, 125.

Θυμάδης· ἀνδρ. ὢν. ἐπιγρ.

Θυμαίνω, μέλ. ανσι, (θυμός)· ὀργίζομαι, θυμῶν· «θυμασι θυμῆνασαι» Ἰσ. ἀσπ. 262· τινί = κατὰ τινος Ἀριστ. νεφ. 1478· μέσι· «θυμαίνεται, ὀργίζεται» Πσύχ.

Θυμαίνεσθαι, οἱ· δημός· Ἀττικῆς, τῆς Ἰπποθωαντίδος φυλῆς Πλουτ. ἀπὸ θυμαίτου τινός, κατ. Θυμαίνεσθαι, καὶ Θηλ. Θυμαίτις, ἰδους Ἀριστ. σφ. 1138.

Θυμ-αλγής, 2' ὁ προξενῶν πόνον εἰς τὴν καρδίαν· γόλος Ἰλ. β, 513· λώδη, ε, 387· ὕδρις Ὀδ. φ, 61· δευμός, χ, 189· κάματος, ο, 285· ἔπος, μῦθος, π, 69, ο, 272, Πρ. 1, 129· μέμνηται Ἀνθ. παρ. 349· ἐτι δέ, -καρδία = ἄλγος αἰσθανομένη, λυπημένη Αἰσχ. Ἀγ. 1002.

Θυμαλῖς, ἰδους, ἡ· τιθυμαλῖς, ὅ· ἔδε.

Θύμαλλον, τό· εἶδος ἰχθύος Αἰλ. Ἰ. Ζ. 14, 22.

Θύμαλον, τό· ἔδε θύμιον.

Θυμάλωψ, ὡπος, ὁ· μισοκαυμένον ξύλον,

δυσλός, ἀνθραξ Ἀριστ. Ἀγ. 320· «θυμάλωψ, οἱ ἀπολελειμμένοι τῆς ὀψέως, ἀνθρακί· οἱ ἡμίκαυτοι» Σουλδ.

Θυμ-αμοργάς· ἡ νόσος, Ἐρατρίτης Ἦσυχ. ἀπὸ τοῦ ἀμείγειν τὸν θυμόν.

Θυμ-κντικός, 3· ζῶηρός, ἔχων θυμόν, ζωὴν Δοσίθ. γλωσσ. animosus.

Θυμ-ἀρεστος, 2· θυμήρης Ἀπολ. λεξ. ἐν λ. θυμωρία.

Θυμ-ἀρεῶ· εὐρίσκει εὐχαρίστησιν εἰς τι, ἀ· παδέχομαι Θεοφρ. 26, 9.

Θυμ-ἀρής, 2· θυμήρης, ὅ· τος ἀείσκει εἰς τὴν ψυχὴν, προσηλῆς, παλότηκος· ἄλογος ἰ, 336, Ὀδ. φ, 232· σκηπτρον, ρ, 169.

Θυμ-ἀρμενος, 3· τῷ ἀντι-ἔλερ Νικ. ἀλ. 1· Θυμκρόλιον, τό· ἱπποκράθρον Διοσκ. 3, 75· θυματίδης, ου, ὁ· θυμότης.

Θυματικός, 3· θυματικὴ μαντεία = μαντεία ἐκ τῶν θυμάτων Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 495.

Θυμάτιον, τό· ὄπακ. τοῦ θύμα Ἀριστ. νεφ. 180.

Θύμαρα, ἡ· εἶδος πικροῦ ἀρωματικοῦ λα· γάνου Διοσκ. Θεοφρ. saturia.

Θυμωρία· θύμαρα Γαλην. θυμωρία Ἰπποκρ.

Θύμαρα, ἡ· πόλ. Τρωϊκὴ παρὰ τὸν θύμωριν ποταμὸν Ἰλ. κ, 430.

Θυμωράτος· ἐντιμός τις Τρώς Ἰλ. λ, 320· ἔδε θύμαρα.

Θυμωράτις, 3· ὁ τῆς θύμαρας· βρωμός, ἀνήκων τῷ θυμωρίῳ ἀπόλλωνι Εἰρ. Ῥησ. 224· θύμαραρα, τό· πόλ. Λυδίας παρὰ τὸν Πα· κτωλὸν Ξεν.

Θυμωρ-επί-δειπνος, 2· ὁ τρώγων εἰς τὸ δείπνον θύμαραν, ἐνδεύς, πτωχικός βίου δη· λωτικός Ἀριστ. νεφ. 421· πρόλ. θυμωροφάγος.

Θυμωρία, ἡ· κόμη Κερίας Ξεν.

Θυμωρία, ἡ· ἔδε θύμαρα.

Θυμωρίας, ἄδος, ἡ· ἔδε θύμαρις.

Θύμαριον, τό· πόλ. Φρυγίας Ξεν.

Θύμαρις, ἰδους, ὁ· 1) ποτ. Τρωϊκῆς 2) ποτ. Συρρακουσῶν Θεοφρ. 3) ὁ Τίβερις ποτ. τῆς Γα· μῆς Διοσκ. ὁ παροικῶν, Θύμαριος, ἡ Θυμωρίας, ἄδος, Στ. Βυζ. κ. ἐπὶ θ. Θυμωρίς = Γαματική Χριστοῦ. ἔμφρ. 416.

Θύμαρις, εὐός, ἡ· μήτηρ Πανός Ἀπολδ.

Θυμωρίτης, ου, ὁ, οἶνος· ὁ μετὰ θύμαρῆς παρεσκευασμένος οἶν. Διοσκ. 5, 60.

Θύμαρον, τό, κ. θύμαρος· θύμαρα.

Θυμωρ-φάγος, 2· ὁ τρώγων θύμαραν· «θυμωροφάγον βλέπειν» Ἀριστ. Ἀγ. 254· «θυμωρ, ὅτι καὶ ἡ θύμαρα δοιμυτάτη ἐστὶ» Β. Ἀν. σ. 43.

Θυμωρ-ώδης, 2· ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς θύμαρας Θεοφρ. Γ. 6, 7, 5.

Θυμ-ελαία, ἡ· θάμνος, χαμόκλαδον τοῦ δ· ποίου ὁ καρπός (κόκκος Κνίδειος) εἶνε λίαν κινήτικόν τῆς κοιλίας Διοσκ. 4, 173.

Θύμ-ελαίτης, οἶνος· οἶν. ἐκ θυμελαίας παρεσκευασμένος Διοσκ. 5, 78.

Θυμέλη, ἡ (θυμή)· βρωμός, θυσιαστήριον, ναὸς Αἰσχ. ἰκ. 654· «δεξιπόροι θεῶν θυμέλαι» Εἰρ. ἰκ. 64· «θυμέλαι οἶκων», Ῥησ. 235. Κατὰ Φρόν. 163 καὶ τὸ θύμα, ἡ θυσία· ἐν τῷ Ἀθην. θεάτρῳ ὀψήλῳ τι τετράγωνον,

βαθμίδας ἔχον καὶ βαυαὶ παραπλήσιον μέγεθος ἐν μέσῳ τῆς ὀρχήστρας κείμενον, παρ' ᾧ ἔστατο ὁ κορυφαῖος, ὥστε πάντες οἱ χορευταὶ εἶχον αὐτὸν πρὸ ὀφθαλμῶν, ἐκείθεν τὰ κινήματα αὐτῶν διακρίνοντα· Ἰων. 14, 617 π. μετγ. ἐν γέν. Θέατρον, σκηνή, τό βῆμα Λουκ. 8, 76· «ὡς περὶ ἐκ θυμειλῆς» Πλουτ. 10, 405· «ὁ ἀπὸ τῆς θυμειλῆς», κωμικός τις ποιητής, Δημήτρ. 12· «ἐν θυμειλῇ καὶ ἐν σκηνῇσι» Σίμμ. 1 (7, 21)· ἐπὶ δὲ τὸ θέαμα, ἢ περὶ σκηνῆς Ἀλκίφρ. 2, 3· «θυμειλαὶ κυκλώπειαι» τὰ κυκλώπεια τεῖχη Εὐρ. 1, 152 π. Φερεκρ. ἐν Β. Ἀ. 42 = θυμειλῆς. Θυμειλικός, 3· ὅστις ἀνέκει εἰς τὴν θυμειλῆν, εἰς τὸ θέατρον, σκηνικός· ἀγωνεῖς Ἀθην. 15, 699· «οἱ θυμειλικοί» = οἱ ἐν τῇ θυμειλῇ χορευταί, ἀντιθ. τῶν σκηνηκῶν, τῶν ἰδίως ὑποκριτῶν ἐπιγρ. ἐπὶ. Θυμειλικός = ὁ ἐν θυμειλῇ, μετγ. Θυμ-ηγερέων, ὁ ἀγείρων τὸν θυμὸν, ἐμψυχονόμενος, ἐγκαρδιούμενος, ἀναζωπυρρὸν ταυτὸν Ἰδ. η. 283. Θυμ-ηδὲν· εὐφραίνονται, ἐπὶ τινὶ Ἡλιδό. 10, 3. Θυμ-ηδής, 2· ὁ τέρπων, εὐφραίνων, εὐάρεστος· χρημάτα Ὁδ. π. 389· «τὰ θυμηδέστατα καὶ λήστα» Αἰσχ. 12, 940. Θυμ-ηδία, ἢ ἡδονή, χαρὰ, εὐχαρίστησις τῆς ψυχῆς Εὐπολ. ἐν Ἀθην. 7, 286, Πλουτ. Θυμῆμα, τό· ἐνθουσιασμός, ἐννοία, σάψις Παρρακ. 1, 28, 9, eogitatio. Θυμ-ήρης, 2· θυμαρής Ὁδ. κ. 361· φίλοι Ἰων. 8, 5, 23. Θυμιάμα, ἰων. θυμήμα, τό· ἄρωμα, εὐώδες τι, δι' οὗ θυμιάζουσι Σαρ. Οἰ. τ. 4, Ἀριστ. σρν. 1710· «καὶ μύρα» Πλάτ. πολ. 2, 373, «ὅσα περὶ θεοῦ ἔστι ξανκὰ θυμ.» π. μετγ. suffimentum. Θυμιάσις, ἢ τὸ νῆ θυμιάζει τις Διοσκ. τὸ νῆ ἐκδιδῶ ἀναθυμίασιν Ἀριστοτ. μετγρ. 4, 9, «ἢ ὑπὸ θερμοῦ καυστικοῦ κοινῇ ἑκαρσις ξηροῦ καὶ ὑγροῦ». Θυμιάσματος, τό· θυμιάμα, μετγρ. Θυμιατέον, τό· ῥ. ἐπὶ. ὅτι θυμῖαν Γεωπ. fumigandum. Θυμιατεύω· θυμιάω Σχολ. Αἰσχ. σ. 724, 12. Θυμιατήρ, ρος, ὁ· τὸ θυμιατήριον, ἐκκλ. Θυμιατηρία, ἢ πόλις. Λιθύς τ. 803. Θυμιατήριον, τό· σκευὸς δι' οὗ θυμιάσονται. Θουκ. 6, 46· ὅδε θυμιατήριον. Θυμιατίζω· θυμιάω Γεωπ. Θυμιατικός, 3· κατ' ἀλλήλους πρὸς θυμιάσιν Πλάτ. Τιμ. 61. Θυμιατίζεις, ἢ· φυτόν τι Διοσκ. Θυμιατρίες, ἰδός, ἢ· θυμιατῆρ Δεμασκ. ἐν Φωτ. βιβλ. 347, 35. Θυμιάω 1) θυμιάζω, καπνίζω, ἰδ. θυμιάμα καλὸν εἰς τιμὴν τινοῦ Πινδ. ἀποσπ. 87· «οἱ Ἀραβες θυμιάωσι τὸ λήθανον» Ἰρ. 3, 112· θυμιάματα, 8, 99· τοῦ λιθανωτοῦ Λουκ. Παρ. 19· παθ. «τὸ σπέρμα θυμιατίζεται» Ἰρ. 4, 75· «τηρομένων ἢ θυμιομένων γίνονται ὕμαϊ» Πλάτ. Τιμ. 66· «ἐθυμιάτο αὐτῶν» προσφέρετο, ἐκαίετο αὐτῶν θυμιάμα Αἰλ. Η. 1, 12, 51· ἀλλὰ «θυμιομέναι μέ-

λισσαι» = καπνισμέναι Ἀριστοτ. 1. 2, 9, 27· 2) ἀμύβ. ἐκδιδῶ καπνὸν Θεοφρ. - θυμιατὸς Ἀριστοτ. μετγρ. 4, 9.

Θυμίδιον, τό· ὄπκα. τοῦ θυμῶς Ἀριστ. σρν. 878, animumus.

Θυμίημα, ἰων. τό· θυμίζμα Ἰρ. 1, 198.

Θυμιατήριον, ἰων. τό· θυμιατήριον Ἰρ. 4, 162.

Θυμικός, 3· εὐτολμος, εὐψυχος, ὁ ἔχων καρδίαν, ζωηρόν, γενναῖοκαρδόν· «τὸ ἄρρεν ἰσχυρότερον καὶ θυμικώτερον» Ἀριστοτ. 1. 2, 1, 1· θυμώδης, ὀργίλος, ἐμπειρής· «θυμ. καὶ ὀξύθυμοι καὶ οἱσι ἀκολούθῃ τῇ ὁρμῇ», ῥητ. 2, 14· δύναμις, ἀντιθ. τῇ γυνώμῃ καὶ λογισμῷ Πωλύδ. 18, 20, 7· ἐπὶ. 18, 20, 12, animosus.

Θυμίλος· γλύπτῃς τις Πaus.

Θύμινος, 3 (θύμων) ὅστις εἶνε κατεσκευασμένος ἀπὸ θυμόν.

Θύμιον, τό· σμίλαξ, καὶ θύμικλον Διοσκ. τὸ σύκωμα, τὸ σύκον Ἰπποκρ. = θύμας, 2.

Θυμίτης, οἶνος· παρασκευασμένος μὲ θυμόν οἶνος Διοσκ. - ἄλλος = ἄλλας τριμμένον μὲ θυμόν Ἀριστ. Ἀγ. 737 (κωδ. Ῥαδ. θυμητιδαν), 1066, σύνθεσις ἄρτυμα τῶν πτωχῶν.

Θυμο-βάρης, 2· ὅστις βαρύνει, ὀλίγει τὴν ψυχὴν, λυπηρὸς Ἀντ. Σιδ. 65 (7, 146) θηλ. θυμοβάρεια εὐρήται ἐν Ἐτ. Μ. 453, 26.

Θυμο-βλάδης, 2· φρενοβλαδής, μετγρ.

Θυμο-βολέω· ὀργίλως φέρομαι κατὰ τινος, ὀργὴν βίπτω ἐπὶ τινι, - τινὲν ἔδω.

Θυμο-δωρεῖω· κατατρύγω τὴν καρδίαν Ἰπτ. ἐρ. 801.

Θυμο-δύρος, 2· καταδιδρῶσκων τὴν καρδίαν· ἔρις Ἰδ. τ. 58· «τὴν θυμοδύρον φρίνα λόπην» Αἰσχ. Ἀγ. 111· «τὴν λόπην» Ἀντ. Θ. 43 (9, 77)· «ἡρως Ἀπολ. Ῥ. 4, 1666.

Θυμο-δακής, 2· ὅστις δάκνει, καταλυπεῖ, πικραίνει τὴν ψυχὴν· μῦθος Ὁδ. θ. 185· δόδνη Στοδ. ἀνθ. 100, 6.

Θυμοδωρος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Θυμο-αυδής, 2· γενναῖοκαρδός, εὐτολμος, θυμώδης, ὀργίλος, ἀντιθ. τῇ ἀναιμῇ Πλάτ. πολ. 2, 456· τῷ «πρᾶξι φύσει», 2, 375,

διέφορον τοῦ «ἀκρόχολοι καὶ ὀργίλοι», 3, 411· ἐπὶ Ἰππων· «θυμ. καὶ μαχητικοί», 3, 467· ἀντιθ. τῇ εὐπειθῇ Ξεν. ἀπομν. 4, 2,

25 καὶ τῷ βλάξ, Ἰππ. 9, 1· «θυμ. καὶ εὐτολμος» Ἰρδν. 3, 1, 6· «τὸ θυμοαυδὲς» ὁ θυμὸς Δ. Λαερ. 3, 67· καρδία Πλουτ. 30, 445, animosus· ἐπὶ. θυμοαυδὸς Ἰρδν. 4, 3, 7.

Θυμοεῖς, π. ισα, ἐν· πλήρης θυμοῦ Σουλδ.

Θυμοετής 1) Τριῶς τις (Θυμ. 2) βασιλεύς τῆς Ἀττικῆς Πaus.

Θυμοκλῆης, ἢ· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Θυμο-κτόνος, 2· φονεὺς τὴν ψυχὴν, ἐκκλ.

Θυμο-λέαινα, θηλ. τοῦ ἔπορ. - παρθένος Π. Σιλ. 35 (5, 300).

Θυμο-λῶων, ὄντος, ὁ· ὁ ἔχων καρδίαν, ἀνδρείαν λέοντος· Ἀχιλλεύς Ἰλ. η. 228, Ὁδ. 8, 724, Ἀριστ. βατρ. 1041· Διδύμοι, ὕμν. (9, 524, 8).

Θυμο-λιπής· λειπόμενος Νυν. Δ. 37, 540.

Θυμό-μαντις, ὡς ὁ προφητεύων ἀφ' ἑαυτοῦ, ἄνευ ὁλίας ἐμπνεύσεως, ὡς ἔχει πνεῦμα προφητικὸν Δίσχ. Πέρσ. 220.

Θυμο-μαχέω· μάχομαι μὲ ὁρμήν, θάρρος, ἀνδρείαν, — ἐπὶ κ. πρὸς τινα Πολύδ. 9, 40, 41. — ἔτι δὲ ὑγιέσθαι, — ἐπὶ τινι Πολύδ. 27, 8, 41. — τινί, Ν. Δ.

Θυμο-μαχία, ἡ· τὸ μετὰ θυμοῦ, ὁρμῆς μάχεσθαι, σπαρᾶν, ὁρμητικὴ μάχη Πολύδιν. 2, 1, 19.

Θύμυν, τὸ· ὁ θυμός Θεοφρ.

Θυμ-οξ-άλμη, ἡ· ποτὶν ἐκ θυμοῦ, ὕψους καὶ ἀλμῆς κατεσκευασμένον Διοσκ.

Θυμο-πληθής, 2· ὁ πλήρης θυμοῦ, ὀργῆς· — ἄτα Δίσχ. Ἐπτ. 668.

Θυμο-ραστής, ὁ (θυμός· βίωσις)· θυμορᾶστος· ὁ φθείρων, βιάζων τὴν ψυχὴν, ζωὴν· — ὁ θάνατος Ἰλ. π, 414· — ὁλῶσι, σ, 230.

Θυμός, ὁ, (θύμω, κατὰ Πλάτ. Κρατ. 419, «ἀπὸ τῆς ὁύσεως καὶ ἔσεως τῆς ψυχῆς») ἡ ἀναζέουσα καὶ ἐν κινήσει ὡστα δύναμις τῆς ζωῆς, ὄντα. 1) ἡ ζωὴ, ἡ δύναμις τοῦ ζῆν, ἡ ζωτικὴ δύναμις, ἀκμή, ῥώμη ζωῆς, ἡ ἐόρα τὸ στήθος ἐστὶ καὶ μᾶλλον ὠρισμένης αἱ φρένες· «θυμὸν ἀποπνέων» = ἐκπνέων τὴν ζωὴν, ζω-ψυχάν Ἰλ. δ, 524· «τόν μὲν λίπε θυμός» = τὸν ἀφῆσεν ἡ ζωὴ, δ, 470· «λίπε δ' ὅστεα θυμός», μ, 386· καὶ ἐπὶ ζώων, βυών Ὁδ. δ, 140 «θυμός ὧχετ' ἀπὸ μελέων» Ἰλ. ν, 671· «ἐξάλυντο θυμόν»· ἀφῆρπασε τὴν ζωὴν, δ, 531· «ἄμφοι θυμόν ἀπηύρα», ζ, 17 κ. συγχά· «μῆτις ἐκ θυμόν ἔλκετο», ρ, 17· «βρέλων ἐκ θυμόν ἔλκεται», ε, 317, πρὸλ. «μῆ σε βάλοι, ἀπὸ δὲ μελιγδέα θυμόν ἔλκεται», χ, 68· «εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν» = ἔως οὗ ἔχασε τὴν ζωὴν του, λ, 342· «αὐτός δ' ὤλεσε θυμόν ὅφ' ἔκτορος», ρ, 616· «ὄλτρος δ' ἔτι θυμός ἐνηεν», α, 594· «θυμοῦ δευρομένους», γ, 294· «μόγις δ' εἰσαγαγέτω θυμόν» = ἦλθεν εἰς ἑαυτὸν, συνηλθον, ψ, 417· «εἰς φρένα θυμός ἀγέρθη», χ, 475· «ἄφορόν οἱ θυμός ἐνὶ στήθεσσι ἀγέρθη», δ, 152· καὶ ἐπὶ ἱπποῦ· «ἀπὸ δ' ἔπκετο θυμός», π, 360· ἐπὶ ἐλαφροῦ Ὁδ. κ, 163· καὶ ἐπὶ περιστέρων, «ὥλως δ' ἐκ μελέων θυμός πτάτο» Ἰλ. ψ 880· σπανίως, μετὰ τοῦ ψυχῆ, π. χ. «θυμός καὶ ψυχῆς κεκαθόν», λ, 334· ἔτι δὲ «βέλος δ' ἐτι θυμόν ἐδόμνα», ζ, 439, σπαν. οὕτω π. τοῖς ἐπομ. «οὕτω τὸν αὐτοῦ θυμόν ὕρμαινει πασών, περὶ Ἀγαμέμνωνος νηήσαντος Δίσχ. Ἰλ. 1361· «θυμόν ἐκπνέων ἰδρύτω σώματος στάζων ἄπο» Εὐρ. Βακχ. 621, ἐπὶ σφοδρᾶς ἐκπνοῆς κατὰ τὴν σπουδὴν καὶ τὴν ἐνέργειαν· «αἱ (ἱπποὶ) ἐρεγκον ἐξ ἀντηρίδων θυμόν», Ῥησ. 780· ἡ ζωτικὴ δύναμις, ἡ ἀκαζέουσα ἰσχύς ἐξαιτλεῖται καὶ ἐξαυθεῖ διὰ τὸν κόπον, ὅθ. «τεῖρετο δ' ἀνδρῶν θυμός ὅπ' εἰρεσίας» = ἀπέκλειμεν ἡ ψυχὴ τῶν Ὁδ. κ, 78· «ἐν δὲ τε θυμός τεῖρετο' ὁμοῦ καμᾶτω τε καὶ ἰδρῶ» Ἰλ. ρ, 744· ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀναπνοὴ γίνεται ταχυτέρα καὶ ἐκαιοθητοτέρα τῇ ζωῇ ἐπὶ σφοδρῶν ψυχικῶν κινήσεων, καὶ οὕτως «πατασσι οἱ θυμός ἐκαστοῦ νίκης ἱεμέων» = ἐκτύπη ἡ καρδίκα τῶν ἀπὸ τῆς ἐπιθυ-

μίας τῆς νίκης Ἰλ. ψ, 370· διὰ τοῦτο ἡ λήρ· σημαίνει· 2) καὶ τὴν αἰσθητῶς ἀντιληπτὴν ἐπὶ θυμῶν, τὴν ἐκδῆλῶσαν τὸ ἐπιθυμητικὸν καὶ τῆς βουλήσεως, καὶ α) κλίσις, ἐφεσις, πόθος, ἰδ. ὁρεῖς βρώσεως καὶ πόσεως· «πίετιν ὅτε θυμός ἀνώγει» Ἰλ. δ, 263· «ἔπιον ὅσον ἤθελε θυμός», ι, 117· «οὐδὲ τι θυμός ἐδᾶετο δαίτης ἐσσης», α, 468· «πλησάμενον δ' ἄρα θυμόν ἐδῆτονος» Ὁδ. ρ, 603· «ἤραρε θυμόν ἐδῶσῃ», ζ, 111· «ἔδως τέ μιν ἔκκετο θυμόν» Ἰλ. λ, 88· συνηθ. λίαν εἶνε αἱ φράσεις· «θυμός ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει» Ἰλ. ζ, 439· «βαλέειν δὲ ἐ θυμός ἀνώγει» = τὸν παρεκλίνει ἡ καρδίκα του, ἐπιθύμει, θ, 322· «ἐί με θυμός ἐνὶ στήθεσσι καλέσει», ν, 784, η, 68· «κρεδὴ καὶ θυμός καλέσει», ν, 784· «ἐί το θυμός» = τὸ ἐπιθύμει μὲ τὴν καρδίαν του· ι, 589· «βαλέειν δὲ ἐ το θυμός», θ, 301· «οἱ θυμός ἐδούλετο», ο, 596· «ἐί το θυμός ἐπέσσυται», κ, 173· «θυμός ἐφρομάται πόλιν· μίσειν», ν, 73· «Σαρπηδόνα θυμός ἀνήκεν τεύχος ἐπαλῆαι», μ, 307· κ. ἐπὶ λεόντων «κλέετα δὲ ἐ θυμός», μ, 300· «ὦ θυμὸ εἴσε ἐμίγη φιλόσθετι» = ἐνδύσας εἰς τὴν κλίσις, ἐπὶ θυμῶν Ἰλ. ι, 594· «ἀέκοντι γε θυμῶν», δ, 43· «θυμός ὀτρύνει», ὀρμαινε Πινδ. Ὁ. 3, 26, 40· «θυμῶν ἐδόλκων», Ἰ. 5, 40· «κλαύσαι, ὅσον μοι θυμός ἡδονὴν φέρει» = ὅσον θέλω Σοφ. Ἰλ. 278· «θυμῶν βουλόμενοι» = ἐκ καρδίας ἐπιθυμοῦντες Ἰλ. δ, 49· «ἦ σοι θυμός ἐγένετο θηήσασθαι τὸν πόλεμον» = τοῖς ἡλθεν ἡ ὀρεῖς, 8, 116· «ᾠνέσθαι τῶν φορτίων τῶν σοι ἦν θυμός μάλιστα», ι, 1· «ἀπελάοντε ὅποι ὁμῖν θυμός» Ξεν. Κύρ. 3, 1, 37· 6) θάρρος, τόλμη, φρόνημα, τὰ ὑποτα διὰ ζωηρὰς πνοῆς ἐκδουλούμενα, ὡς ἰδιόζουσα ἐνέργεια τῆς ζωτικῆς δυνάμεως ἐμφανίζονται· π. χ. «σφῶν δ' ἐν τῶνάσσι βαλὼ μένος ἦν ἐνὶ θυμῶν» Ἰλ. ρ, 451· «μένους δ' ἐμπλήστω θυμόν ἀγέτω», χ, 312· «θυμός ἀνάλκεις», π, 355· «ᾠτρυνε μένος καὶ θυμός, ο, 174· «θυμόν λαμβάνω» = ἐγκαρδιόομαι Ὁδ. κ, 461· «ἐππος δ' ἐν τοῖσι δεινῶσι θυμόν οὐκ ἀπώλεσεν» = δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του ἐν τῇ κινδύνῳ Σοφ. Ἰλ. 26· «θυμός ἀμυνίας» Ἀριστ. Ἰππ. 568· «θυμόν ἔχε ἀγαθόν» Ἰλ. 1, 120· «φρονήματος καὶ θυμοῦ ἐμπλήταται καὶ ἀνδρείοτερος γίνεται αὐτός αὐτοῦ» Πλάτ. πολ. 3, 411· «ἔωμεν ῥώμην καὶ θυμῶν ἐπὶ τοὺς πολέμους» Ξεν. Κύρ. 4, 2, 21· ἔτι «θυμὸν κωνῶν» Πλάτ. συμπ. δ, 7, 5· Κατὰ Πλάτ. ὅρ. 415, ὁ θυμός εἶνε «ὁρμὴ βίαιος ἄνευ λογισμοῦ» γ) ὁρμή, ἀγανάκτησις, «ἄραμον θυμόν μέγαν» = κράτησον τὴν ὀργὴν σου Ἰλ. ι, 496· πρὸλ. «μᾶλα θυμόν χαλῶθη», δ, 494· «θυμόν ἐγώσματο», π, 616· κ. «νεμεσιζεσθαι» δ' ἐνὶ θυμῶν, ρ, 254· καὶ «ἀπειλήσω τὸ γε θυμῶν, ο, 212· οὕτω «θυμός δῖος» Σοφ. Οἶ. Κ. 1195· «θυμός δὲ χρεῖσσαν τῶν ἐμῶν βουλευμάτων» Εὐρ. Μιδ. 1047· «θυμόν ἀκων» Ἀριστ. νερ. 1351· «ἐν ἐγὼ γαλᾶσον καὶ τὸν θυμόν καταβῶμαι», σφ. 567· «σχαῖσον θυμὸν πνός» Εὐρ. Φοιν. 457· «θυμόν ἐπακᾶρειν» Ἰλ. 7, 100· «οἱ λογισμοὶ ἔλα-

χίστα χρώμενοι θυμῷ καὶ ἔργον κα-
ταστάσαντες. Θουκ. 2, 11. «ὀργῆς καὶ θυμοῦ
μιστοί». Ἰσοκ. 12, 81. «οἱ τῷ θυμῷ πρα-
χθέντες φόνοι». Πλάτ. νόμ. 9, 867. «τοῖς
θυμοῖς καὶ ταῖς ὀργαῖς». Φιλ. 47. «θυμῷ
μᾶλλον ἢ λογισμῷ». Πολυβ. 2, 35, 3. καὶ
μτγν. «ὀργῇ καὶ θυμῷ χρώμενος». Ἠρδν. 8,
4, 1. «εὐθὺς ἐξέσπρηξε τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυ-
μὸν ἐξέχευε». Λουκ. π. διαβ. 23. ἐπὶ ἔκπαι-
νεν. ἱππ. 9, 2. δ) ἐν γέν. ἀλθιμα, συναί-
σθημα, περί χαρᾶς. «χαίρω θυμῷ». Ἰλ.
ε, 166. «γῆθησε δὲ θυμῷ», η, 189. «ἀνείψ-
θη δὲ ἐνὶ στήθεσσι γαλήνη», ν, 494. «γῆθη-
σιν κατὰ θυμόν», ν, 416. — λόπος, «ἄχυν-
το οἱ σφιν θυμοῖς ἐνὶ στήθεσιν», ε, 39. «ἀ-
καλίζω θυμῷ», ζ, 486. καὶ «κῆρ ἄχυνται
ἐν θυμῷ», ζ, 524. «δούρεα σὸν κατὰ θυμόν»,
ω, 519. «ἄχος κραδίην καὶ θυμόν ἱκάνει», ε,
171. «φόβος, «θεῖος ἐμπυσε θυμῷ», ρ, 625.
«εἴτα» ὄγ' ἐν θυμῷ, θ, 138. θυμοθυμῖαν, ἀ-
γανάκτησιν ἐγείρω. «τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ
στήθεσιν ὕψινεν», γ, 395. «γείρω συμπαύσαι»,
ω, 407. ἑλπίδα, «οἱ θυμοῖς ἐλπίετο», μ, 404.
«Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἐκά-
πτου», ο, 701. «ἔλπετο θυμῷ», ρ, 404. «οὐκ
ἔλπετο ὄν κατὰ θυμόν», ν, 8. «θυμὸν εὐέλ-
ξει». Ἰλ. ο, 321. ἑλκύω, προάνω. «ἐμὲ κα-
χαρισμένε θυμῷ», ε, 243. «ἐγὼ τὴν ἐκ θυ-
μοῦ εἴλεον» = ἀπὸ καρδίας ἡγάπων, ι, 343.
ἄλλω. «ἀπὸ θυμοῦ εἶναι» = μακρὰν, ἔξω ἀπὸ
τὴν καρδίαν του, ὅχι ἀγαπητός, α, 562.
«ἐκ θυμοῦ πίπτειν» = ἔβγαίνει ἀπὸ τὴν καρ-
δίαν μου, δὲν τὸν ἀγαπῶ, τὸν μισῶ, φ, 595.
«ἔρωτι θυμὸν ἐκπλάττει» Εὐρ. Μηδ. 8. ὅθ
«θυμὸς πρόσφρων, ἔλπος». Ἰλ. θ, 39. «ἀπη-
νῆς Ὀδ. γ, 97. «νηλεῆς Ἰλ. τ, 229. «αι-
σθητός, ζ, 357. «ἄπιστος, ψ, 72. «σιδηρό-
φρων Ἀίσχ. Ἔπτ. 52. «γελανῆς, ἀταλὸς
Πινδ. Π. 4, 181. Ν. 7, 92. «ὕψηλόφρων
Εὐρ. Ἰ. Α. 919. 3) ψυχικὴ διάθεσις, φρό-
νημα, γνώμη. «ἔνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες» =
τὰ ἴδια φρονήματα, τὴν ἴδιαν γνώμην. Ἰλ. ο,
710. «ισὺν θυμὸν ἔχοντες» = ὁμοίαν γνώμην, ρ,
720. καὶ ἐπὶ ζώων, ν, 704. «οὐδὲ λύκαι τε
καὶ ἄρνες ὁμόφρονες θυμὸν ἔχουσιν», χ, 263.
«οὐκ ἔστι δ' ἄρα σφίσι θυμὸς ὡς ἔμεν» = οὐ-
τὼ τοὺς ἐραίνετο εἰς τὴν καρδίαν των, οὕτως
ἐπασχάζοντα Ὀδ. κ, 415. 4) στοχασμός,
ἐνθύμησις, νόημα, σκέψις. «ἑτερός μα θυμὸς
ἔρκε» = ἄλλη ἀπόφασις. «ἀνεχαίτισεν Ὀδ.
ι, 302. «ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνε-
το βουλή». Ἰ. ε, 5. «φράζετο θυμῷ», π, 646.
«ἐν θυμῷ δ' ἐξάλλοντο ἔπος» = ἐσκέφθησαν,
π, 566. «ταῦς ἐραυς λόγους θυμῷ βάλε» =
συλλογίσαντο, βάλε εἰς τὸν νοῦν σου Ἀίσχ. Πρ.
708. «μὴ νυν ἔτ' αὐτῶν μηδὲν ἐκ θυμὸν βάλ-
λεις». Σοφ. Οἶ. π. 975. ἀλλά. «οὐδὲ γ' εἰς
θυμὸν ἐνέωμαι», Ἰλ. 1329. «σάνθεο θυ-
μῷ βουλήν». Ἰλ. η, 44. «ὡς σάφα θυμῷ εἰ-
σέλη τεράσιν», μ, 228. «ἦδει γὰρ κατὰ θυ-
μόν», ε, 409. «οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ
θυμόν», ε, 163. «οἶδ' ὡς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στή-
θεσιν ἐπειθάν», ι, 587, μετὰ τὸν Ὀμ. ἱπ-
κ

κρατεῖ ἡ ἐννοία τοῦ ἐπιθυμητικοῦ, τῆς βου-
λήσεως κ. συνήθ. μετὰ τῆς παρασημ. τῆς
σφδρᾶς αὐτῶν ἐξεγέρσεως,
Θύμος, ὁ, καὶ θυμόν, τό. 1) εἶδος τῆς εὐδαι-
φυτοῦ, (παρὰ τὸ θύω, εἴτε διὰ τὴν εὐωδίαν
του εἴτε διότι αὐτοῦ τὰ φρύγανα ἔκαιον κατὰ
πρώταν ἐν τοῖς θυσίαις Φιλόχ. ἐν Σχολ.
Σοφ. Οἶ. Κ. 100), θεωρ. καὶ βρώμα, φαγητόν
τι μὲ μέλι καὶ ὄσος καὶ θυμόν κατεσκευα-
σμένον, τὸ ὅποιον ἔτρωγον οἱ πτωχοὶ ἐν Ἀτ-
τικῇ ἢ κατὰ Σχολ. Ἀριστ. κλ. 253. βολβός,
ἀγριοκρόμμυον, ὁ καὶ παρ' ἡμῶν βορβός, ὃ
βρουθὺς ἢ βρουθιά, οὐδ. κλ., εἰρ. 1153. Ἀν-
τιπ. ἐν Ἀθην. 2, 60. 2) σαρκώδης τὸ ἔκφυμα
ἐν τῷ σώματι διὰ τὴν ὁμοιότητα αὐτοῦ μὲ
τὸν κάλυκα, μπουμπούσι τοῦ ἄνθους τοῦ
φυτοῦ αὐτοῦ, ἄλλως οὖκον ὀνομαζόμενον,
μτγν. ἱατρ. Ἰδε Πολυβ. 2, 218. 3) οἱ ἀδίνες,
παραδόχαλα, τοῦ στήθους τῶν βυζίων νεο-
γνῶν ζώων. ἐπὶ μόσχων δὲ τὰ γλυκάδια κοιν.
λεγόμενα, μτγν.

Θυμός, ὁ' ὄν. κυνὸς Ξεν. κυν. 7, 5.

Θυμο-σφένω. εἶμαι ἀγχίνους. — ἐν τινι Νικ.
χρον. 14, 4.

Θυμο-σσοφικός, 2' σοφὸς ἐξ ἰδίας συνείσεως,
«ἀπὸ σοφῆς φύσεως αὐτόματος», ὑπερθ. θυ-
μοσοφικώτατος Ἀριστ. σφ. 1280.

Θυμό-σσοφος, 2' ὁ ἐκ φύσεως, ἀφ' ἐκτουτοῦ σο-
φός, ἀγαθός, ἐπιτήδειος Ἀριστ. νεφ. 867,
κατὰ Σχολ. «ἐκ τοῦ ἰδίου θυμοῦ σοφός καὶ
οὐκ ἐκ μαθήσεως», ἄλλως καὶ αὐτομαθὴς ἔρμ.
κ. π. μτγν. Πλουτ. Ἀρταξ. 17. μάλιστα ἐπὶ
ζώων Ἀλλ. Ἰ. Ζ. 16, 15, οἶον, τὸ θυμόσοφον
= εὐμάθεια, εὐαγωγία ζώου Πλουτ. ἡθ. 970.

Θυμο-τολμία, ἡ' ἡ τόλμη τῆς ψυχῆς Κ.
Μαν. χρον. σ. 26 κ. 77.

Θυμο-φθορέω. κατατρώγω, καταφθείρω
τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν, στενοχωροῦμαι, ὀλι-
θυμαι Σοφ. Τρ. 141.

Θυμο-φθόρος, 2' ὁ φθείρων τὴν καρδίαν,
ἐξαντλῶν τὰς ζωτικὰς δυνάμεις, ἐλαττωῶν,
ἐξαφανίζων τὸ θάρρος, νεκρῶν τὴν καρδίαν
Ὀδ. τ, 353. — καματός, ἄχος, δ, 716. κ,
363. — πενία Ἰσ. κρ. 710. — φάρμακα = μα-
γικαὶ ταραττουσὶ τὸν νοῦν, ἢ φονικὰ, δηλη-
τήρια Ὀδ. δ, 239 (ἰδὲ Νικ. θηρ. 140), —
γραμματα = ἀρπάζοντα, ἀφαιροῦντα τὴν
ζωὴν, τὰ θανάτου καταδίκην φέροντα, δι' ὧν
ἐσημαίνεται ὡς φονευθῇ ὁ κομιστὴς αὐτῶν ὑπὸ
ταῦ πρὸς ὧν τὰ ἐκδύμιζε Ἰλ. ζ, 169.

Θυμο-φόρος, 2' ὁδὸν φέρων, παράγων.
— γῆ Εὐστ. εἰς Διον. Περ. 791.

Θυμο-χάρης, οὗς. στρατηγὸς Ἀθην. ἐν
τῷ Πελοπον. πολέμῳ Θουκ.

Θυμῶν. κάμνω τινὰ νὰ θυμώσῃ, συνήθ. παθ.
μετὰ μ. μέλ. θυμοῦμαι, θυμῶν ὁ ἴδιος, ὀρ-
γίζομαι, ἀπολ. Αἰσχ. Ἀγ. 1039, Σοφ. Φιλ.
323, Πλάτ. Πρωτ. 323 κ. — τινι Αἰσχ. Εὐκ.
703, Σοφ. Τρ. 540, Εὐρ. Ἰκ. 492 κ. π. π. κ.
τινὶ τινός, κατὰ τινος ἕνεκά τινος Εὐρ. Ὀρ.
741. «τῇ ξυντυχίᾳ» Ἀριστ. Βάτρ. 1006.
— εἰς τινὰ Ἰπρ. 3, 52. — ἐπὶ τινι Δ. Δειρ.
78, 26. ἐν γέν. ὁδὺς, σφδρὸς γίνομαι ὀργι-
ζόμενος κατὰ τινος Σοφ. Οἶ. Κ. 1422. καὶ

-ἐπὶ ζῶων· «βαρὺς πρὸς τὸν ἐλαύνοντα θυμω-
θεὶς» Πλουτ. Διον. 38 - τὸ θυμούμενον=ἡ
δρῆγῃ, ὁ θυμὸς Ἀντιφ. 2, γ, 3.
Θυμ-ώδης, 2· ὁμοίως ἢ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ
θύμου θεωρῶ.
Θυμ-ώδης· ὁργίλος, ὀξύς, ὁρμητικὸς Ἀρι-
στοτ. ῥητ. 2, 14· ζῶα, Ἰ. Ζ. 1, 1· ἐπὶρ.
Θυμώδης Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 1036.
Θυμώδης· ἀνδρ. ὁν. Ἀνθ.
Θύμωμα, τό· ὁ θυμὸς, τὸ νὰ θυμώσῃ τις
Αἰσχ. Εὐμ. 822, ἰρα.
Θύμωσις, ἡ· τὸ θυμῶσθαι Κικ. Τουσκ. 4, 9.
Θύμωτικὸς, 3· θυμικός, ἐκκλ.
Θυν-αρχμάστριχ, ἡ· θυναρμάστρια, ἐπιγρ.
Θυν-αρχός· ἀνδρ. ὁν. ἐπιγρ.
Θυνέω θύω· Ἦσ. ἀσπ. 156.
Θύνη, ἡ· πόλ. Λιζόης, κάτ. Θυνατος Ἀλεξ.
ἐν Στ. Βυζ.
Θύνη, θωρ. ἀντὶ θοίνῃ, κατὰ τὰ κοινὰ, καὶ
ξυνός, κοίφρανος κ. κέρτος, ποσειδία καὶ μυ-
νιο, ποσεια καὶ μυνιο.
Θυνία, ἡ· 1) νήσος ἐν τῇ Εὐξείνῃ, ἐπὶ τῆς
παρὰ τῆς Βιθυνίας Στράβ. ἐπιθ. 9ηλ. Θυ-
νιάς, ἄδος, ἡ· νόμῳ Ἀπολ. Ἰ. ἀκτὴ Στράβ.
Θυνίης ἰδος, νήσος, ἀκτὴ, Ἀπολ. Ἰ. Θυνίς,
ἰδος· γατία, Ἰ. Ἰ. 460· καὶ Θυνιάς=ἡ νήσος,
ὡς αὐτ. 2) ἡ χώρα τῶν Θυνῶν Στ. Βυζ.
Θυνίω, ὡνος, ὁ· Θυνίω.
Θύννα, ἡ, κατὰ Ἐτ. Μ. 459, 25=ὁ ὀηλὸς
θύννος Ἀντιφ. Ἰππων. ἐν Ἀθην. 7, 364.
Θυννάω κεντῶ, τρυπῶ μετὰ τὴν τρίαναν τὸν
θύννον, μετ. -εἰς τι Ἀριστ. σφ. 1087, Σχολ.
«κεντοῦντες ὡς θύννοι τοῖς τριόδουσι».
Θυνναζόν, τό· θυσία θύννου τῷ Ποσει-
δῶνι Ἀθην. 7, 297.
Θύνναξ, εκος· ὄπικ. τοῦ θύννος Ἐριφ. ἐν
Ἀθην. 7, 302.
Θύννειος, 3· ὁ ἐκ θύννου·-ταρίχη Ἀθην. 3,
116· τὰ θ. ὀηλ. κρέα=κρέας θύννου Ἀριστ.
Ἰππ. 354· - τὸ θύννειον Ἀθην. 14, 649.
Θυννευτική, ἡ· σαγήνη, ἱκανὴ πρὸς θήραν
θύννου Λουκ. ἐπιστ. Κρ. 24.
Θυννεύω· θηρεύω, πιάνω θύννους.
Θυννίζω· θυννάζω Σουῖδ.
Θυννίον, τό τῇ ἐπομ. Ἀθην. 15, 649.
Θυννίς, ἰδος, ἡ· ὄπικ. τοῦ θύννος Ἀριστοτ.
Ἰ. Ζ. 5, 9.
Θυννο-θήρας, ὁ· 1) ὁ θηρεύων, πιάων
θύννους Ἀθην. 7, 303· 2) σκληρὸν τι ἐξό-
διον τοῦ Σώφρονος, 306.
Θυννο-κέφαλος, 2· ὁ ἔχων κεφαλὴν θύν-
νου Λουκ. ἀλ. Ἰ. 1, 35.
Θυννο-λογέω· ὁμιλῶ περὶ θύννων Εὐστ.
Θύννος, ὁ (θύω, θύνω, ἐνεκα τῆς ταχέως
τοῦ κινήσεως Ὀππ. ἀλ. 1, 181) εἶδος τι
ἰγθύος μεγάλου, ἐν τῇ Μεσογ. θαλάσῃ ζῶν-
τος καὶ πολὺ νοστήμου εἰς βρώσιν, χρ. ἐν Ἰπρ.
1, 62, Αἰσχ. Περ. 424.
Θυννο-σκοπεῖν, τό· τόπος, ὅπου τις παρα-
νοεῖται τὸν θύννον Στράβ. 5, 223.
Θυννο-σκοπέω· ἐνεδρεῖω, παρρημονεῖω τὸν
θύννον Ἀριστ. Ἰππ. 313.
Θυννο-σκοπία, ἡ· τὸ ἐνεδρεῖν τοῦ θύν-
νου Στράβ. 17, 834.

Θυννο-σκόπος, ὁ· ὁ ἐνεδρεῖων, παρρημονεῖων
τοῦ θύννου διὰ τὰ τοῦ πιάσῃ, ὅπερ εἰρήνη
ἔσθ. ἐν τῇ Σικελ. παρὰ τῆς, ὅπου ἦσαν ἐπὶ τῷ
τῷ κτισμένοι πόρτοι, εἰς τοὺς ὁποίους ἔστατο
ὁ θύννος καὶ ἐνεδρεῖων τοὺς θύννους ἐν
δομοῖς τῶν ἀλλοῦς περὶ τοῦ μέρους καὶ ἔστι
νυν τὰ δίκτυα τῶν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 10· ὁ
τῶν ὁ Ποσειδῶν, ὁ Ἐρμῆς, ὁ Ἡρακλῆς ἐπὶ
γροφῆς ἀγγεῖου.
Θυννο-ώδης, 2· ὁ ἐκ τοῦ γένους ἢ εἶδους τῶν
θύννων, μορῶς, ἡλίθιος Λουκ. Ζ. τρῆγ. 25.
Θύνος, ὁ, δι. χρ. τοῦ θύννος· «πόλεμος, ὁρ-
μή, ὁρμός» Ἰσχυ. πρὸλ. Ἡρόν. π. μ. λ.
33, 15, impetus, cursus.
Θύνω· θύω, κινεῖσθαι σφοδρῶς, ὁρμητικῶς Ἰ.
5, 445· «ἄμ πεδῖον», εἰ 87, Πινδ. Π. 10, 5.
Θυο-δάκος, 2· ὁ ἀρχόμενος θυμιάμα·-δα
μοι, - δίκαι, περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ Εὐρ.
Ἰων. 510, 1549· - ἀνάτορξ, Ἀνδρ. 1158.
Θυοδαίς, ἡ· ὁ θυμιάμα ἀπὸ θυμιάμα·-νί-
φο· Ἰλ. σ. 152· - ἄστεις ὁμαλῶς Πινδ. ἀπ.
45· - βρωτός Εὐρ. Ἰρ. 1054· πρὸλ. θυοδαί-
θύνω, τὸ (θύω)· 1) ἀνδρὸς τι τοῦ ὅποιον τὸ
ἐξόν ἔκαστον διὰ τὴν εὐωδίαν τοῦ ὀδ. εἰ, δι.
κατὰ Θεοφρ. ἐκ Λεῶν (ἴδε θυία) τὸ ἐξόν
τοῦ ἡτο χρησίμου πρὸς κατασκευὴν τῶν πο-
λυτεμασίων σκευῶν, ἰδ. τῶν ναῶν Ἀθην.
5, 207· 2) - ἔπομ. θυμα, θυμαρὶκὸν εἰς θυσιάν
προσφερόμενον Πινδ. ἀπ. 95, Δ. Περ. 930.
Θυοδαί, τό· θυμιάμα, γρησίμον εἰς τὰς θυσίας
Ἰλ. ζ. 269, πλ. «μηρία καίειν, ἄλλοις δὲ
σπανοῖσι θυσιῶν τε ἱεραῖσθαι» Ἦσ. ἔρ. 330·
τὸ θυμα ἐν γένει Ἰλ. 1, 499, Ὀδ. σ. 261, Αἰσχ.
Εὐρ. 799, παρ' ὅ κ. ἐν. καίται, Ἀγ. 133.
Θυοδαί-κινέω· θυσιάζω· «τίνος ἀγγελίας περὶ
θυοδαιρίων θυσιῶν»=στέλλεις διατάξ-
των νὰ προσφέρωσι θυσίαν, θυσιάζεις, μόν.
Αἰσχ. Ἀγ. 87· «θυοσκεῖν=ἱερῶς παρῆσθαι»
Ἰσχυ. ὁ δὲ Λοῦκ. εἰς Φρόν. σ. 52, ὁποῦ
τε θυοσκοεῖς, ἴσθ. ὁρθῶς.
Θυοδαί-κός, ὁ (κίω=καίω, κατὰ τοὺς ἀρχ.
ἐκ τοῦ κίω=νοῦ) ὁ ἱερὺς, ὁ ἐκτελὼν τὴν
θυσίαν Ἰλ. ω. 221, μετὰ τοῦ μάντιος κ. ἱε-
ρεῖς, ὅπου δὲ τοῦ Σχολ. ἔρμ. «οὐ διὰ τῶν ἱερ.
θυμωμένων μαντευόμενοι, ἐμπυροσκόποι»
ἐν ὅ ἱερεῖς εἰσι «οὐ διὰ σπλάγγων μαντεῖν
όμενοι», ἱερεῖς οἱ μετὰ θυμιάματος τελοῦντες
θυσίας, ἐμπυρα ἱερά, καὶ ἐκ τούτων προση-
τεῖοντες Ὀδ. φ. 445, Εὐρ. Ἰρ. 68· πρὸ
Τούσκων καὶ Ἑτρούσκων, «πρότερον δ' ἀπὸ
τούτων τούνομα ὡς περ Ἑλλήνες θυοσκοῦν
ἐκάλουν Δ. Ἀλ. 1, 30, agnoscere.
Θυο-σκόπος, ὁ· ὁ ἐκ τῶν σφαγίων προση-
τεῖων, ὁ διὰ σπλάγγων ἢ θυμάτων μαντεῖν
όμενος Ἰσχυ. agnoscere.
Θυο-φόρος, 2· ὁ προσφέρων θυμιάμα ἢ θυ-
σίαν Ἰρ. Νεξ.
Θυοδω· θυμιάζω, καπνίζω τι μετ' εὐωδίας κα-
πνός, μόν. τελευτῶν=εὐωδός, - ἐλπίς
Ἰλ. ε. 171· - εἰματα Θυμ. θυν. Ἀπολλ.
181, Στράβ. ἐν Ἀθην. 13, 682· - ἄλλοι
Καλλίμ. λ. Παλλ. 63.
Θύρα, ἰων. θύρη, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τόσον
ἢ τῶν ἰδιαίτερων δοματίων ὡσαν καὶ ἡ τῆς

'Αργολίδι, μάλλον Κυνουρία. Ήρ. Θουκ. αἱ Θυρεαὶ Ἰσακρ. α, 136· ἐπιθ. Θυρεάτης κώλπος Παισα. Θυρεάτις γῆ Θουκ. «Θυρεατικοὶ ἀτέφανοι» Ἀθην. 15, 678.

Θυρεᾶ-φόρος· θυρεαφόρος Πολύδ. 5, 53, 8. Θύρεθρον, τό, ἐσφ. γρ. ἀντὶ θύρετρον.

Θυρεο-εἰδήεις· ὁμοίως μεγάλη ἀσπίς Γαλήν. Θυρεύς, ὁ 1) λίθος τῆς θύρας, μέγας λίθος, τιθεμένος ὡς θύρα εἰς τὴν ἔξωδον, ὅπως κλεῖσθαι αὐτὴν Ὀδ. ι, 240· 2) μεγάλη, εἰς σχῆμα θύρας ἀσπίς Ἀθην. 6, 273, scutum, διάφορος τῆς ἀσπίδος κατὰ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος Δ. Ἀλ. 4, 16· ἀσπίς βοιωτικὴ Πολύδ. 6, 23, 2· τῶν Γάλλων, 1, 30, 3.

Θυρεο-φρέων· τὴν μεγάλην ἀσπίδα, τὸν θυρεὸν φέρων Πολύδ. 10, 13, 2.

Θυρεο-φόρος, 2· ὁ φέρων, βαστάζων τὸν θυρεὸν, ἀσπίδοφόρος Πλουτ. Κρασ. 25· πρβλ. θυρεαφόρος, scutifer.

Θυρεῶν· μετὰ τὸν θυρεὸν, ἀσπίδα καλύπτω, μετγν.

Θυρεο-ε-αναστήτης, ὁ ὁ ἀνοίγων τὴν θύραν, ἐπιθ. τοῦ φιλοσόφου Κράτητος, ὃν ἦσαν ἀνοικταὶ πᾶσαι αἱ θύραι, ὃν δηλ. πάντες εὐχαρίστωσι ἐδεύοντα εἰς τὰς οἰκίας των Πλουτ. συμπ. 2, 1, 6, Δ. Λαερ. 6, 86.

Θυρεο-ε-αναστήτης, τὰ τὰ ἐγκαίνια τῶν ἱερῶν ναῶν, μετγν.

Θύρετρον, τό· θύρα Ὀμ. Πινδ. Γ. 6, 6, Εὐρ. Ὀρ. 1474 μόν. πλ. σπανιὸς, ἐν περ. Ξεν. Ἀν. 5, 2, 43· ὁ ἐν. ἐν Ἀγαθ. 8 (5, 294).

Θυρη-βάλλας· τέκτων Σουίδ.

Θύρηθε, ἰων. κ. ἐπ. ἀντὶ θύραθεν· ἔξω τῆς θύρας Ὀδ. 5, 352.

Θύρηφι (δοτ. τοῦ θύρα) κ. ἐπ.ρ. ἔξω, ἀντὶ. τῇ ἔνδοθι Ὀδ. γ, 220, Ἠσ. ἐρ. 363, Νικαμ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 74, 7.

Θυρ(δ)ιον, τό· ὑποκ. τοῦ θυρῆος Ἀριστ. νεφ. 93 δι. γρ.

Θυριδωτός· μετὰ θύρα εἰσόδιστος· κινδωτός Πολύδ. 10, 137.

Θύριον, τό· ὑποκ. τοῦ θύρα, (θυρίον, ἐσφ. τονισμ.), μικρὰ θύρα Ἀριστ. 26 κ. μετγν. Πλουτ. Κλειμ. 8.

Θύριον, τό· πόλ. Ἀχαρνάνιας Πολύδ. ἐν ᾧ καὶ Θύριον κ. Θούριον εὐρηται· Θύριον Ἀνθ. κάτ. Θουριεὶς Ξεν. Θούριον Στ. Βυζ.

Θυρίς, ἰδος, ἡ ὑποκ. τοῦ θύρα, μικρὰ θύρα, ἰδ. παράθυρον· «ἔπικον γαλκοῦν θυρίδας ἐχόντα» Πλάτ. πολ. 2, 359· «ἐξάφας διὰ τῆς θυρίδος τὸ καλῶδιον» Ἀριστ. σφ. 379· «κάν ἐκ θυρίδος παρακύπτωμεν» = ἐκ τοῦ παραθύρου βλέπωμεν, θεσμ. 707· «τὸ φῶς διὰ τὰς θυρίδας οὐκ εἰσέρχεται», ποιητ. ἐν Ἀθην. 15, 697· πρβλ. Πλουτ. ζητ. ῥωμ. 36· Ἀνθ. -ὕψιλος Ἀσκληπ. 65 (5, 153)· -εὐτρητοὶ Φιλῶδ. 7 (5, 123)· -μέλιτος = μελιτίτιον Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 9, 28· «θυρίδα τῆς πινάκιδος τὴν πτόχα» = μικρὸς πίναξ Β. Ἀν. 100· πρβλ. Ἀθην. 12, 521.

Θυρίων, ὠνος· ἀνδρ. ὄν. Δ. Λαερ.

Θυριώτης, ου, ὁ ὁ πρὸ τῶν θυρῶν διατρέτων, ὁ ἔξω τῆς θύρας Σουίδ.

Θυρεύς, ἰων. κ. ἐπ. τῇ Ἀπόλλωνος Παισ. 8, 21, 13.

Θυρο-εἰδήεις· 2· ὁμοίως μετὰ θύραν ἢ παράθυρον, μετγν. πρβλ. θυρεοεἰδής.

Θυρο-αἰγύς, ὁ (αἰγύμι)· ὁ ἀνοίγων τὴν θύραν, θυροαἰγύς Ἠσυχ.

Θυρο-καπέω· κτυπῶ, κρούω τὴν θύραν διὰ τὴν καὶ ἀνοίξωσαν Ἀριστ. σφ. 1254· ἰδ. τῇ θύραν τῆς ἐρωμένης κτύπω, ἐπικωμάζω ἐρωτ. Β. Ἀν. 42, 31· «τὴν πλευρὰν τῇ χειρὶ Πλουτ. θθ. 503· αὐτὸς τὴν γαστέρα ἐκρούει» Ἀλκίερ. 3, 70.

Θυρο-κασπία, ἡ· τὸ νὰ κτυπᾷ τις τὴν θύραν Διφίλ. ἐν Β. Ἀν. 99, 17.

Θυρο-κασπικός, 3· ὁ κρούων τὴν θύραν· θυροκασπικόν, «αὐλῆσεως εἶδος», ὅπερ κατὰ τὸ κρούειν τὴν θύραν τῆς ἐρωμένης ἦτορ Ἀθην. 14, 618.

Θυρο-κόπος, 2· ὁ κτυπῶν τὴν θύραν, ἐπαι. τῶν, ζητουλιάρης Αἰγυ. Ἀγ. 1168.

Θυρο-κρατέω· τῷ ἐπομ. ἐκκλ.

Θυρο-κρουατέω· θυροκρούω, μετγν.

Θυρο-πηγία, ἡ· τὸ νὰ συμπήγῃ, κατασκευάζῃ τὴν θύραν, κατασκευὴ θυρῶν Θεοφρ. Γ. Φ. 5, 8.

Θυρο-ποιός, ὁ ὁ κατασκευάζων θύρας Πολύδ. 7, 111.

Θυρο-φύλαξ, ακος, ὁ· φύλαξ τῆς θύρας Σχολ. Γλ. γ, 69.

Θυρώ· προηθεῖω τόπον τινὰ μετὰ θύραν, βάλλω θύραν ἢ θύρας, φράττω· «θυρώσαι χυρῶσαι θύρας» Ἀριστ. ὄρν. 613· «βλεψάροις τὴν ὄψιν» Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 6· τοι/ον Πλουτ. Ἀρταξ. 29· ἐπὶ δὲ «πολλὰς ἐξόδους τοῦ θυρώσαι» Λουκ. βαλ. 8· θυρωτός Βαθρ. 59, 11.

Θυροαἰγύς· θυροαἰγύς, ἐορτάζω μετὰ θύρῶν τὴν ἐορτήν τοῦ Βάχου Ἀριστ. Λυσ. 1313 ἐν Λακίω, τύπω· «Βακχῶν θυροαἰγύς» ἢ κατὰ τὸν κῶδ. Ραν. θυροαἰγύς, ἀντὶ θυροαἰγύς.

Θυροαἰγύς, τό· ὑποκ. τοῦ θύρας Πλουτ. συμπ. 1, 1, 3.

Θυρο-αγής· 2· ὁ φορτωμένος θύρῶν, φέρων τὰ ἄγῃς θύρῶν Ὀρρ. ὕμν. 44, 5, δι. γρ. θυροαγής, ὅπερ ὁ Ruhnke. εἰς θυροαγής· θυρωσας, δηλ. ὁ μετὰ θύρῶν, ὥστερ μετὰ ἔγχους ὠκλιμένος.

Θυρίνη, ἡ· ὁδοαγῆλη Διοσκ. 2, 172.

Θύριον, τό· 1) ὄρν. Διοσκ. 3, 44, 2) = κατὰ τὴν ἀγῆλη, 4, 134.

Θύρις, ἰδος, ὁ ὄν. βασκῶ Θεοκρ.

Θυρίτης, ὁ· ὠκλιμένος Διοσκ. 4, 28.

Θυροῖων, ὁ· εἶδος ἰχθύος Ἀθην. 7, 310, thursio.

Θυρο-εἰδήεις· 2· ὁμοίως μετὰ θύρῶν Διοσκ. 2, 172· «Βάχου θυροαἰγύς» Λυσίππου Σουίδ.

Θυρο-λογγός, ὁ· λόγῃ ἀπὸ θύρῶν, ταυτέστι περιτυλιγμένη μετὰ θύρῶν καὶ φύλλα ἀμπέλου Καλλιγ. ἐν Ἀθην. 5, 300· ἐπιθ. ὅπλα θυρολόγχα θεῖον· Σραβ. 1, 19.

Θυρο-μανής, 2· ὁ μαρινόμενος μετὰ τῶν θύρῶν, παράφρων ἢ ἐνθουσιασμένος Εὐρ. Φοῖν. 798· «Βάχου θυρομανής» Ὀρρ. ὕμν. 49, 8.

Θυρο-πλήξ, ἡγος, 2· ὑπὸ θύρῶν πληγείας, βεβαχθεύμενος, ἐνθουσιασμένος Ἠσυχ.

Θύρας, ὁ· ἐλαφρὰς τὴν βάδους, περιτυλιγμένη μετὰ σισυὶ καὶ ἀμπέλου φύλλα, τὴν ὁποῖαν ἔ-

φέροντες τὰς πανηγυρικές πομπὰς οἱ ὄργισται τοῦ Βάκχου Εὐρ. Βακχ. 80· τὸ ἄνω ἄκρον, ἡ κορυφή αὐτῆς ἦτο ὡς ἐλάχιστος στρόβιλος, κῶνος· «θύρσου γλοσπὸν κωνοφόρον κάμακα» Φαλακκ. 3 (6, 169)· οἱ μὲν μεταχειρίζονται καὶ ἑτερογενῆ πλ. τὰ θύρσα Σαβιν. γραμμ. ἐπιγρ. (6, 158)· ἡ λέξις συγγενὴς ἐστὶ τῷ θύω.

Θύρσος· 1) ἀδελφὴς Ψευχ. 2) Πυθαγόριδος τις Ἰάμβλ.

Θύρσο-τινᾶκτης, ὁ· ὁ σείων, κουνῶν τὸν θύρσον, Βάκχος Ὀρφ. ὕμν. 51, 4.

Θύρσο-φορέω· τὸν θύρσον φέρω· θιάσους Εὐρ. Βακχ. 557.

Θύρσο-φορίζ, ἡ· τὸ θύρσον φέρειν Πλουτ. συμμ. 4, 6, 2.

Θύρσο-φόρος, 2' ὁ τὸν θύρσον φέρων· Βάκχαι Εὐρ. Κόκλ. 64· Διονύσος Ἀνθ. (9, 524, 8), Ὀρφ. ὕμν. 43, 3.

Θύρσο-χάρης, 2' ὁ χαίρων νῆα φορῇ θύρσον, Κωκ. ἐπιγρ. 1 (3, 1).

Θύρσῳ· κάμω, μεταβάλλω τι εἰς θύρσον· «λόγχασι τεθυρωμέναις» Δ. Σικ. 4, 4.

Θύρωμα, τό· τόπος, οἰκοδομητὴ ἄλλο τι μὲ θύρας, δωμάτιον Ἦρ. 2, 169· τὸ ἀντὶ θύρας χρησιμεύον, ἡ θύρα, ἴδ. πλ. Θουκ. 3, 98· «τὰ θυρώματα ἀποσπᾶσαι» Δημ. 29, 3 ἐπὶ πινάκων νόμων σχήμα θύρας ἔχοντων Ἀρχύτ. ἐν Στωδ. 43, 143· καὶ θυρὶς Δ. Σικ. 20, 86.

Θυρώνωνος, ὁ· τὸ ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας μέρος, τὴν πρὸ τῆς θύρας προπύλαιον Σοφ. Ἰλ. 320, αἰγιμή· καὶ ὉΨευχ. καὶ=σανίδες, vestibulum.

Θυρ-οριεία, ἡ· τὸ ἐπαγγέλμα τοῦ θυρωροῦ, ἔκκλ.

Θυρ-οριεῖται, τό· τόπος ἡ οἰκία τοῦ θυρωροῦ, μὲν.

Θυρ-οριεῖται, θυρωρός εἶμι Πλουτ. ἡ. 830.

Θυρ-οριεῖται, ὁ· ὁ φυλάττειν τὴν θύραν Αἰσχ. Χο. 558, Πλάτ. Φιλ. 62· καὶ ἡ θ. Ν. Δ.

Θυρ. αἶτ. ὅταν βασιλεὺς Παφλαγονίαν θεωρῇ, ἐν Ἀθην. 4, 144, γιν. ὅσας κατὰ Ἀνδρ.

παρὰ. σ. 16, Θυός, ἡ αἶτ. ὅταν εὐρηται π. Αἰλ. Η. 1, 27.

Θυσαι, αἱ (θύω) θυιάδες Λυκοφρ. 106, ὅπου ὅτι γρ. ὕσστην, ἔκ τοῦ ὕσστη.

Θυσᾶνηδών, (θύσανος), ἐπὶρ. κατὰ τρόπον θυάναυ, ὡς ὕσανος Αἰλ. 1, Ζ. 16, 11.

Θυσαν-εἰδής, 2' ὁμοιος θυάναυ, μὲν.

Θυσανόεις, εἶσα, ἐν, ἐπ. μόν. θηλ. «θυσανόεσσα αἰγίς» Ἰλ. ο, 229· ἀσπίς, φ. 100.

Θυσανός, ὁ (ἐκ τοῦ θύω) χροσός, φθίνων, οἱ κρεμῆμενοι καὶ ἐν τῷ βραδίῳ κινούμενοι σταλισμοὶ περὶ τὴν αἰγίδα Ἰλ. 6, 448, 5, 181· καὶ τῆς ζώνης· «θυσανοὶ δὲ κατηρευνετο βραεινοί», ἔκ τῆς ἀσπίδος Ἰσ. ἀσπ. 225· «ὡς αἰγίλαδεν χρυσέῳ θυάναυ» τὸ μαλλὶ τοῦ χρυσοῦ ὀδύτης Πινδ. Η. 4, 231· «οἱ θύσανοι οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων οὐκ ὀφείεσι εἶσι ἀλλὰ ἱμάνεσσι» Ἦρ. 4, 189· διαιτυλός Δ. Σικ. 28, 26· οἱ πλόκαμοι τῆς σηπίας Ὀππ. ἀλ. 3, 187.

Θυσάν-ορος, 2' ὁ ἔχων οὐρανὸν μαλλιαρῆν, πολύτρυγον, «δοσικερκός, ἄρην» ὈΨευχ.

Θυσαν-ιδής, 2' ὁμοιος μὲ θυάναυ, θυσανόεις θεωρῇ.

Θυσανωτός, 3' ἔχων θυάναυ, φούντας· «κίθωνες, αἰγέαι» Ἦρ. 2, 81, 4, 189.

Θυστῆω, ἔφετ. τοῦ θύω· ἐπιθυμῶ νῆα θύω Ἦρ. ἐπιγρ. σ. 249.

Θύσθλα, τὰ (θύω)· τὰ ἐρᾶ σκευὴ ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Βάκχου, θύρσοι, λαμπάδες καὶ πάν ὅ,τι ἐφέρον εἰς τὰς χεῖρας οἱ ὄργισται· «αἱ (Βάκχαι) θ' ἅμα πᾶσαι θύσθλα χα-

μαὶ κατέχευαν» Ἰλ. 5, 133, Εὐρ. ὁ Σχολ. καὶ Σοκλ. «αἱ κρᾶσαι βακχικαὶ ἦτοι σκευὴ φύλλα» ἔρμ. ὁ ἐν. εὐρηται ἐν χρῆσει π.

Πλουτ. ἡν 501 ὡς ἑορτὴ τοῦ Βάκχου· «ἐν γέν. θυσία Ὀρφ. Ἀργ. 907.

Θυσία, ἡ (θύω)· ἡ πράξις τοῦ θυσιάζειν, τὸ θυσιάζειν· «ἐν θυσιῇ εἶναι» Ἦρ. 8, 99· «θυσιῇ δὲ ἡ αὐτὴ πᾶσι κατέστηκε περὶ πάν-

τα τὰ ἱερὰ ὁμοίως», 4, 60, ἡ ἀκτέλιμα τῆς θυσιᾶς γίνεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον· «ἐν ἱερῶν θυσιῇ» Πλάτ. πολ. 4, 894· «ἐν θυσιῇ φαινεύει» Πινδ. Ἰ. 5, 38 αὐτὸ τὸ ὅμα· «οὐτ' ἂν ἐκ χειρῶν θεοὶ θυσίαν δέχωνται» Αἰσχ. ἔκτ. 683· «σπανδόμενα θυσιᾶν ἐτέραν», Ἀγ. 147· «καὶ τιμαὶ καὶ θυσιᾶς περισσεύονται», Εὐμ. 990· «θυσιᾶς ἱερισμὸν ἱλασκονται τὴν Πᾶν» Ἦρ. 8, 105· «θυσιᾶ καὶ ἱρία», 1, 63· «εὐχαὶ καὶ θυσιᾶς» Θουκ. 8, 60· «θυσιᾶ ποιέσθαι» Πλάτ. συμμ. 174·

ἔτι δὲ «θυσιᾶ θυσιᾶν δευχόμενον», ἐπιστ. 7, 349· «θεοὶς θυσιᾶν θύειν», πολ. 2, 362· καὶ ἄγειν, Ἀλκ. 2, 148· π. Λουκ. θυσ. 12 ση-

μαίνεται καὶ αὐτὸ τὸ θυσιάζομενον ζῶον π. Πλουτ. ἡθ. σ. 184 πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς θυσιᾶς, sacrificium.

Θυσιάζω· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν θυσιάζω· μὴ-λα Στρατ. ἐν Ἀθην. 3, 382· ἱερτεῖ Λουκ.

Ἑρμ. 57, Δ. Σικ. 4, 3, sacrificio, immolo.

Θυσίαμα, τό· θυσία, τὸ θυμα, μὲν, ἡο-

σια, victimaria.

Θυσιαστέων, ῥ. ἐπιθ. δεῖ θυσιάζειν, μὲν.

Θυσιαστήριον, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ὁ βωμὸς, ὁ τόπος ὅπου ἐτίθετο καὶ ἐλάετο τὸ θυ-

σιαζόμενον ζῶον Φίλων, Ο'.

Θυσιαστήριος, 3' ἀνήκων εἰς τὴν θυσιάν·

θυνας Τρμ. ἐν Σχολ. Πινδ. σ. 312.

Θυσιαστής ὁ· ὁ θύτης, ὁ προσφέρων θυ-

σίαν Σχολ. Εὐρ. ἔκ. 121.

Θύσιμος, 2' κατάλληλος εἰς θυσίαν· «κη-

νεα» Ἦρ. 1, 50· «ἐχθρὸν δὲ θύσιμος οὐδεὶς αὐτὸν ἱερεισμὸς ἐστί» Πλουτ. συμμ. 8, 8, 3.

Θυσιο-πάρ-εβρος· ὁ παρευρισκόμενος εἰς τὰς θυσίας, ἔκκλ.

Θυσιο-υργός, ὁ· ὁ ἱταλὼν θυσίαν Πτολ.

victimarius.

Θύσις, ἡ ἥχος, θόρυβος, ταραχὴ· μετὰ τοῦ «ζέεις ψυχῆς», λ. πεποιημ. πρὸς παραγωγὴν τοῦ θυμὸς Πλάτ. Κρατ. 419.

Θυσκάριον, τὸ ὄπκ. τοῦ ἔρμ.

Θύσκη, ἡ· σκευὴ πρὸς θυσιᾶν, ἡ σκάφη ἡ δευχόμενη τὰ θυμάτα· ἔκ. Μ. ἴδε θυσκή.

Θυσσαγέται, οἱ· λαὸς Σκυθίας παρὰ τὸν Τάναϊν καὶ τὴν Μαιώτιδα λίανην Ἦρ. 4, 22.

Θυσσανόεις, εἶσα, ἐν, κ. ὕσανος, ἔπ. «θυσανόεις, ὕσανος».

Θύσσα, ἡ· 1) πολ. Μακεδονίας Ἦρ. (κατ'

θυσιᾶν. Π κοινή ἔννοια ἀμοιρίων τῶν σημ.
 εἴνε ἢ τοῦ ἐκκαίειν, ἐκπλέγεσθαι, ἀναφλέγε-
 σθαι (ἐν τῷ ὄνειν τὸ ὑ μεταχειρίζονται καὶ ὡς
 βραχὺ Εὐρ. Πλ. 1136, Κόλλ. 334 κ. Ἀριστ.
 Ἀλ. 758 ὡς καὶ τινες κοιν. ὁ Πίνδαρος φαίνε-
 ται, ὅτι ἐν μὲν τῇ πρώτῃ σημ. μεταχειρίζε-
 ται αὐτὸ βραχὺ, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ μακρόν·
 ὅστω δὲ καὶ ἐν τοῖς θυμός, θύω, μακρόν· ἐν
 ἄλλ. διάφορος ἢ τὴ προσοδία καὶ σημασία)
 θυ-ώδης, 2° ὁμοίος μὲ θυμίαμα, εὐώδης·
 εἴματα Ὁδ. ε, 264· -θάλαμος, δ, 121· -λί-
 θανος Ἑμπεδοκλ. ἐν Ἀθην. 12, 510 κ. μετγ.
 -ναὸς Θεοκρ. 17, 153· π. Θεοκρ. ὁμοίος μὲ
 ὄνον, odoratus.
 θυώεις, εἶσα, ἐν· θυοίεις.
 θυώμα, ατος, τό· θυμίαμα, ἄρωμα Ἰπρ. 2,
 40, πλ. 4, 113, Αουκ.
 θυωνάτος· υἱὸς τῆς θυώνης· Ἔ. Διονύσιω·
 Ὀππ. κυν. 1, 27.
 θυωνεύς, εὐς, ὁ· θυονατός Ὀράτ. Ὀδιδ.
 θυώνη, ἡ· ἐπίθ. Σμελέης Ὀμ. ὕμν. Πινδ.
 θυωνίδας· υἱὸς Σμελέης, ὁ Διόνυσος Ἰουχ.
 θυών· χος· ἄνδρ. ὄν. Θεοκρ.
 θυωρέω· α· ἐν ἱερᾷ τραπέζῃ ἐστιώμεται, εὐ-
 χοῦμαι Ἰουχ.
 θυωρίς, ἰδος, ἡ, δηλ. τράπεζα· τράπεζα
 πέλματα ἔχουσα Πολυδ. 4, 123 καὶ θεωρίς·
 ἰος κ. θυωρίς.
 θυωρίτης, ὁ· ὑπηρέτης εἰς τὰς θυωρίτιδας
 τραπέζας, τραπέζιτης Ἰουχ. ἔτι δὲ ἀργυρα-
 μοιδός, ἀργυρογνώμων, κριτής θεῶν Ἑτ. Μ.
 457, οὕτω Αουδερ. 93 καλεῖ τὸν Πάριν
 «κάλλους θυωρίτην»·
 θυωρίς, 2, θυ. τράπεζα = ἡ τὰ θύη φυλάσ-
 σουσα τράπ. Ἰουχ. πρὸλ. Δ. Ααερ. 1, 119,
 π. Νικ. Θερ. 103 = μαρτυρός.
 θυώ, ὁ· ἀποικ. τύπ. τοῦ θύω· Ἄνθ. θ, 85.
 θυώ, ἡ (πίθων, π. τὸ ὄνειν, τίθημι, ὁ κατα-
 τίθεται ὁ χρησιμοῦμενος, ἡ ἐπιτιθεμένη ζημία
 τ·χολ.)· σοὶ δὲ γέρονι θωὴν ἐπιθήσομεν Ὁδ.
 6, 192· Ἀγχιών=ποινὴ ἐπιθεδλημένη ἐν τῶν
 Ἀγχιών Ἰλ. ν, 609, ὀνειδίσμα, ἐπιτίμη-
 σις, μετγ. καὶ βλάβη, ἀπείλεια, καταστροφή·
 θυώ, ὁ· θεός τις τῶν Αἰγυπτίων, εὐράτης τῶν
 στοιχείων τοῦ ἀεραθῆτου Πλάτ. Κλ. Ἀλεξ.
 θωίη, ἡ, Ἀρχιλ. ἀπυρπ. 104 π. Ἑτ. Μ. 26,
 24=θωή.
 θωκέω· ὀκτεῖω Ἰπρ. 2, 173.
 θωκνία, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας Παις. κατὰ Στ.
 Βυζ. Θωκνικαί, κατ. Θωκνέως Παις.
 θωκνός· υἱὸς Αὐκάωνος Παις.
 θώκος, ὁ· θάκος, κάθισμα Ὀμ. Πινδ. Π.
 11, 6· συνεδρῆκ. κάθισμα ἐν συμβουλίῳ καὶ
 ἐν ἐκκλησίᾳ, συνελεύσει τοῦ λαοῦ Ὁδ. 6, 2·
 «θώκος» εἰς τὴν συνεδρίαν, ε, 3· «θώ-
 κοι ἀμπαυστήριον» Ἰπρ. 1, 181· ἡ ἔδρα Ἰπρ.
 9, 84· κ. τραχ. «ἴνα μανιετα θώκος τ' ἔστι
 θεσπεριώτος Διός» Αἰσχ. Ἰπρ. 833· ἔπ. καὶ
 θώκος Ὁδ. 6, 20.
 θώμα, ἰων. ατος· θάσμα· πρὸλ. θωρμα.
 θωμάζω, ἰων. ἀντὶ θαυμάζω.
 θώμαι, θάσθαι· δαίνυσθαι, θοινέσθαι, εὐω-
 χεῖσθαι Ἰουχ. Αἰσχ. ἀποστ. 38.
 θώμας, ἁ· χρίσταν, ὄν. Ν. Δ ἐκκλ. (κατὰ

Μ. Ἑτ. Θωμάς, τὸ θωμάς, ὑποκοριστικὸν
 τερον ἂν εἴη ἐκ τοῦ θαυμάσιος· τὸ γὰρ θαυ-
 μα θώμα λέγεται).

Θωμάσιος, ἰων. η, ὄν· θαυμασιος.

Θωμάστος, ἰων. θαυμαστός.

Θωμάτω (Θωμός)· συνάγω, συμμειγνύω Ἰουχ.

Θώμιγξ, ἰγγος, ὁ· λεπτόν σχοινίον, κοιν.

τριχὴ Σουίδ. κατὰ γεν. Ἰπρ. 1, 199· ἡ

χορδὴ τοῦ τόξου· «τοξικὴ ἀπὸ θώμιγξος»

Αἰσχ. Πέρσ. 453· «χρυσήλατον θώμιγξος»

ἐξορμώμενον», Εὐρ. 173· «θώμιγξα λινά-
 στροφον ἐκ παλαιῶν θαυμάσιον» = ὀρεῖα

Ὀππ. ἄλ. 3, 27· ἐν γέν. σχοινίον Πολύδαν.

6, 50· καὶ θώμιξ γραφύμ.

Θωμίξω, μελ. θωμιζω, ἀορ. π. «θωμιχθεῖς

μάστιγι» Ἀνακρ. 68, Φωτ. λεξ. ἱερμ. «τῷ

κέντρῳ ἐρεθίζειν, μαστίζειν», καθ' Ἰουχ. καὶ

Σουίδ. δεσμεύω.

θώμιξ· θώμιγξ Ἀρχ. 23 (9, 343).

θώμισυ· τὸ ζήτησις Πρ. 561.

Θωμός, ὁ (θώμ, τίθημι)· σωρός, κατὰ Θωμ.

ἀπτ. ἀντὶ θημῶν· «γραιας ἐρείκεις θωμῶν»

Αἰσχ. Ἀγ. 286, Ἀριστ. Αου. 974 κ. μετγ.

π. Φαν. 5 (6, 299, ὁσέφρ.

Θών, γεν. θώνος· Αἰγυπτίος τις βασιλεὺς

Ὁδ. (συνηρ. ἀντὶ θών, θώνιος).

Θών· ε, ιος 1) ὁ· τῷ προηγ. Ἰπρ. 2, 114,

Διόδ. 2) πόλ. Αἰγύπτου ὀνομασθεῖσα ἐκ τοῦ

βασιλείως θώνος Διόδ.

θωνίτις, ἰδος, ἡ· λίμνη τις Ἀρμενίας Στρατ.

θώος, ὁ· ὑπεύθυνος, ὑπόδικος, ἔνοχος πται-

σμάτος τινος· π. Ἰουχ. θώος=πτηνόν τι.

θωπαία, ἡ· κολακεία Εὐρ. Ὀρ. 669, καὶ

συχνή, πάντοτε πλ., ἐπὶ ἱππων· «θωπαίαι

καὶ θωραπαίαι δεόμενοι» Ξεν. ἱππ. 3, 12.

θώπευμα, τό· κολακευτικὸς λόγος, κολα-

κεία Εὐρ. ἱκ. 1103, Ἀριστ. σφ. 563· «θω-

πεύματα καὶ δολιχόματα» Πλούτ. ἡβ. σ.

823, blandimentum.

θωπευμάτιον, τό· ἄποκ. τοῦ προηγ. Ἀριστ.

ἱππ. 783, assenlantiu m.

θωπευτής ὁ· κολιξ, μετγ. adulator.

θωπευτικός, 3· κολακευτικός, ὁ πανορθῶν

νὰ κολακεύῃ, θωπικός Πλάτ. νόμ. 1, 634·

ἐπὶρ. θωπευτικός Δ. Κασ. 69, 6.

θωπεύω, (θώψ)· κολακεύω, εἶμαι θώψ, κώ-

λαξ, θεραπεύω, ὑπηρετῶ, διακονῶ· «σὺ ταύ-

τα θώπευσ» Σοφ. Πλ. 389 ἄλλαναι, Οἱ. Κ.

1338· πρὸλ. 1007· «σάψ' ἐσθι μὴ με θωπεύ-

οντά σε» Εὐρ. Ἰπρ. 383, Ἀριστ. ἱππ. 18·

«ἐπιστάμενοι τὸν δεσπότην λόγῳ θωπεύειν»

Πλάτ. Θεαίτ. 475· «προσέτι, ἀπατὰν διὰ

κολακείας» τὸν δῆμον Αἰσχίν. 3, 226, ad-

ulator, adulor.

θωπευός, 3· θωπευτικός Ἀριστ. Αου. 1037

ἐπὶρ. -ὡς Σουίδ. assentatorius.

θώπλα, τό· τὰ ὄπλα Ἀριστ. ὕμν. 552.

θώπτω· θωπεύω· «θώπτε τὸν κρατοῦν» αἰ·

Αἰσχ. Πρ. 339.

θώρ, φοινικ. = βοὺς Πλούτ. Σόλλ. 17.

θώρακτεν, τό· θωράκισον Αἰσχ. ἐπτ. 32,

θωρακίδης· ἄνδρ. ὄν. ἐπὶρ.

θωρακίζω· ἐνδύω τινά, τὸν ὀπλίζω, ἄρμα-

τῶν μὲ θώρακα· «θωρακίσας αὐτοὺς καὶ ἱπ-

παιον Ξεν. Κύρ. 8, 8, 22· καὶ σύμπας ὁ ὄπλι-
σμος· αὐτοὺς δ' ἠνάγκους θωρακίσαι πάντα πλὴν
τῶν ὀφθαλμῶν, 6, 1, 29· «τεθωρακισμένοις»
Θουκ. 2, 100· «τῶν πηλῶν θωρακισθεῖς» Στραβ.
17, σ. 812· «ὄγκω χλανίδος εὐ τεθωρακισμέ-
νος» Ξενοφ. ἐν Ἀθην. 12, 509, Iorico.

Θωρακικὸς, 3· ὁ πάσχων νόσον τοῦ θώρα-
κος· Λέτ. σ. 169, 17.

Θωρακισθῆν, τό· ὑποκ. τοῦ θώραξ· 1) μικρὸς
θώραξ, Λουκ. παρασ. 49· 2) ἐπαλξίς εἰς τὰ τεύ-
χη Διόδ. 17, 44· 3) προφυλακτικὸν τὸ μέσον
εἰς τοὺς ἐν τοῖς κριοῖς τὰ ἐχθρικά βελη παρα-
τηροῦντας Ἀθην. π. μνη. σ. 6, ἑτέρον προφυ-
λακτικὸν ὄργανον διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ καίωσι
τὰς ἐχθρικός μηχανάς ἀπὸ τῶν τεχνῶν καταδι-
δαζόμενον Διόδ. 14, 51· 4) πυργειδὲς ἐκείωμα
ἐπὶ τῶν νοτίων τῶν ἐλεφάντων, ὅπου ἰσάμε-
νοι στρατιωτὰι ἐμάχοντο Πολύδ. ἀποσπ. 1στ.
22· 5) κατασκευασμὰ τι ἐν τοῖς πολεμικοῖς
πλοίοις ἐπὶ τοῦ ἰσμοῦ ὑπεράνω τοῦ καρχησίου,
ἀπ' οὗ στρατιωτὰι ἔβαλλον κατὰ τῶν ἐχθρικών
πλοίων Μυρλ. Ἀθην. 5, 208, Εὐστ. 6) ἡ
στεφάνη τῆς στέγης Φιλ. τ. 2, σ. 324· 7) ἐρ-
κος, φραγμὸς Μηνιδ. ἐν Ἀθην. 15, 672.

Θωρακίς, ἡ· θώραξ, γλωσσ. Iorica.

Θωρακισμός, ὁ· τὸ νὰ ἐνδύηται τις τὸν θώ-
ρακα, ὀπλιζέται μὲ θώρακα, Μακκαβ. 2, 5,
3· μετα. κάλυμμα, φυλακὴ Ἐπιφαν. Iorication.

Θωρακίτης, ὁ· ὁ φορῶν θώρακα, θωρακισ-
μένος, θώρακι εὐτετασμένος Πολύδ.

Θωρακο-εἰδήεις, 2· ὁ ἔχων σχῆμα θώρακος
Φιλων. σ. 823.

Θωρακο-ζώνη, ἡ· ζώνη τοῦ θώρακος, Ζω-
στήρ Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. λ. 234.

Θωρακο-μάχος, 2· ὅστις μάχεται φορῶν
θώρακα.

Θωρακο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων θώρα-
κας Ξεν. ἀπομ. 3, 10, 9.

Θωρακο-πώλης, ὁ· πωλὼν θώρακας Ἀ-
ριστ. ἀποσπ.

Θωρακο-φορεῖς, ἡ· τὸ νὰ φορῇ τις θώρακα,
Βυζ.

Θωρακοφόρος, ἰων. θωρηκφόρος Ἡρ. 7,
89, ὁ· ὅστις φορεῖ θώρακα, θωρακισμένος Ξεν.
Κύρ. 5, 3, 36.

Θώραξ, ἄκος ἰων. θώρηξ, ὁ· τὸ χαλκοῦν ἔ-
λασμα, δι' οὗ καλύπτουσιν οἱ πολεμισταὶ τὸ
πτελεῖν τὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τῶν αἰδοίων
πολλὰκις ἐν Ἰλ. οὐδαμῶς δὲ ἐν Ὁδ. Ἡρ. Ξεν.
Πλάτ. οὐδέποτε τραχ. ἐν τῇ Ἰλ. σὺνθεθ. ἐπὶ θ.
αὐτοῦ τὸ χάλκειος, ἐκ τῆς ὕλης, ποικίλος δὲ πα-
νακίλος, πολυδαίδαλος, διὰ τὴν τεχνικὴν κα-
τασκευὴν του· «διπλὸς θώρηξ» = διὰ τὴν δι-
πλὴν ἐλάσματι κατασκευὴν του Ἰλ. δ. 433· ἡ
διὸτι συνίστατο ἀπὸ δύο κομμάτια, ὧν τὸ μὲν
ἐκαλύπτετο τὸ στήθος, τὸ δὲ τὰ νοῦτα καὶ συνε-
δέετο μὲ θηλυκώματα (ὄχεις) εἰς τὰ δύο πλά-
για μέρη τοῦ σώματος· πρόβ. Πaus. 10, 26,
5, Iorica· «θώρηξ λίνεος» Ἡρ. 3, 47· «αὐχρύσεος
λεπιδωτός», 9, 22· 2) ὡς μέρος τοῦ σώματος·
α) τὸ μέρος, ὃ καλύπτει ὁ θώραξ ἀπὸ τοῦ λαι-
μοῦ ἕως τὰ αἰδοῖα, τὸ κομμὶ τοῦ ἀνθρω-
πίνου σώματος Εὐρ. Ἡρ. μ. 1095, Πλάτ.
Τῆμ. σ. 69· 6) τὸ στήθος, ἥτοι τὸ ἐμπροσθεν

μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ ὁποῖον ἐ-
σφαλίζεται ὑπὸ τῶν πλευρῶν καὶ χωρίζεται
τοῦ διαφράγματος ἀπὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ
τὸ ὁποῖον ἐμπερικλείεται ἡ καρδιά καὶ οἱ πνεύ-
μονες Ἱπποκρ. καὶ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 13,
3) ὁ στηθόδεσμος Γαλην. τ. 12, σ. 463·
ατεχνῶν θώραξ = τὸ ἐξοχτάτον στερίον μέρ-
ος πλατὺς μὲν, ἐνδοθεν δὲ κοίλου καὶ μὲ γυν-
γεμάτου τεύχους Ἡρ. 4, 181 καὶ μετν. ὁ
δρύφακτος· 6) εἶδος ποτηρίου· ἴδε θωρήσσω.
Θώραξ, ἰων. θώρηξ, ὁ· 1) εἰς τῶν Ἀ-
λευαδῶν Πεν. Π. Ἀκριταῖος τις Ἡρ. Σπαρ-
τιάτης Ξεν. 2) ἄρος Μαγνησίας παρὰ τὴν
Μαϊάνδρον Στραβ. 3) πόλις Αἰτωλίας Στ. Βυζ.
Θωράαμαι, ἀπαρ. ὄνορ. θωραάθαι = κορέν-
ναι, ὡς τὸ θῶρακι Ἐτ. Μ. σ. 460, 31.

Θωρήκη, ἡ· Ἀμαζῶν τις Τρέξ.

Θωρηκα-φόρος, ἰων. ἀντὶ θωρακφόρος.

Θωρηκτής, ὁ, (θωρήσσω)· τεθωρακισμένος
θωρακφόρος· «Ἀργεῖοις θωρηκῆσι» Ἰλ. φ.
429· Ἀλκίων, Τρώϊων πύκα θωρηκτῶν, μ.
317.

Θωρήξ, ηκος, ἰων. κ. ἐπ. ἀντὶ θώραξ.

Θωρήεις, ἡ ἡ οἰονομία, ἀκρατοποσία, ὀνι-
σις, μεθῶ· «αὐτίων ἀπέχεσθαι καὶ θωρηθῆναι»
Ἱπποκρ. σ. 484, 35· «ὅ· ἐστὶν ἥτοι ἀπλῶς ὀ-
νιου πώσις ἢ ἀκρατεστέρου» Γαλην. τ. 18, 1,
σ. 154, 4.

Θωρήσσω, μελ. θωρήξω· 1) ὡς τὸ θωρακί-
σαι Ἰλ. β, 11· «τινὰ σὺν τεύχεσιν», π. 155· συν-
ηθέστ. θωρησσομαι, μελ. θωρήξομαι, ἀορ. 2θου
ρήχην, ἀπαρ. θωρηχθῆναι· α) θωρακίξω ἐμαυ-
τὸν, θωρακίζομαι, ὀπλιζομαι μὲ θώρακα Ὁπ.
μ. 227· «χρησθῆναι, τεύχεσι θωρηχθῆναι, εἰς πό-
λεμον» καὶ «ὀπλισθῆναι μετὰ» Ἰλ. υ. 329· «πρὸς
τοὺς πολεμικοὺς» Ἀριστ. Ἀχ. 1135· 6) δι-
ἐμαυτὸν ὀπλιξω, «ἵππους ἐπὶ θήρας» Ὁππ. κυν.
1, 202· 2) καταπαύω τινὸς τὴν διψαν, χορταί-
νω αὐτὸν Ἱπποκρ. σ. 1046· «πρὲν παύειν»
Νικ. ἀλ. 32, 18· μεθύσκω τινὰ Θεογν. 804
συνθεθ. παθ. κ. μέσ. μεθύω πίνων ἄκρατον ὄ-
νον, μετὰ ἡ ἄνευ τοῦ οἴνου Θεογν. 413, Ἀριστ.
Ἀχ. 1136· θωραχθεῖς ὄνορ. = θωρηχθεῖς Πινδ.
ἀποσπ. 44· «ὅ· ὑπὸ οἴνου» Ἱπποκρ. 514, 15·
ὁ Ἱπποκρ. κ. μετν. ἰατροὶ μεταχειρίζ. τὸ ἐνερ-
γεῖς· μέσ. οἱ ποιητὰὶ ὅμως τὸναντίον τὸ μέσ.
ἐνερ. π. χ. Νικ. ἀλ. 224· «τὸν μὲν - νένταρ
θωρηξαι», ἡ ἔτυμολ. κατὰ Πασσὸς, ἐκ τινὸς
οὐσ. θώρα = μαστὸς ἐσχηματισμένον κατὰ τὰ
φύρα, χώρα, ἐκ τοῦ χρα, φάω, παρήχη ἡ
θώραξ, ἀναλογουμένη τῷ θώρα, ὡς τὸ κνημὶς πρὸς
τὴν κνήμη· λοιπὸν θωρήσσω, θωράομαι, σημαί-
νει ἰδ. μὲ τὸ στήθος, οὐδάρ, μαζὸν τρέφειν· ἐκ
τούτου ἐν γεν. τρέφειν, κορεννύναι.

Θωρηκίων, ὄνορ· Ἀθηναῖος τις Ἀριστ.

Θώρας, 2, γέν. πλ. θώρων· σαρκοφῶρον τ.
ἄγριον ζῷον, τὸ τοακάλι· «δαρσινὸν ὄνορ» Ἰλ.
λ. 474· μετὰ παραδάλειον καὶ λύκων ἀναπερ-
όμενον Ἰλ. ν. 203· ἥτοι δὲ καὶ ἑτέρον εἶδος
θωρὸς μεγαλειότερον καὶ παραδάλιον τίγριν ἐν τῇ
Ἑλλάδι ὀνομαζόμενον Ἀρρ. Ἰνδ. σ. 329
(ἴσ. παρὰ τὸ θῶς).

Θώσσω· πληρὴ τροφῆς καὶ ποτοῦ, κορεννύνω
μέσ, κορεννύσθαι = πᾶναι τὴν πείναν καὶ τὴν

δύμην, ἰδ. ὅμως = θεωρήσσω, 2 (πρβλ. θώμαι)· ἢ λέξ. εὑρηται π. 'Ήσυχ. κ. Φωτ. ἐν τοῖς ἐξῆς, ἀορ. ἀπαρ. θῶσαι, 3 ἐν. π. παρκ. τεθώ-
χεται, μετχ. τεθωγμένος, μετχ. π. ἀορ. θωγθεῖς
Σοφ. ἀποσπ. 183. Καὶ δοῖρ. θάξαι, τεθάξαι,
(2 π. παρκ.) τεθαγμένοις, θαγθῆναι 'Ήσυχ.

Θωστήριον, τὸ (θώμαι)· εὐχρητήριον 'Ήσυχ.

Θωτάζω· τιθάξω 'Ήσυχ.

Θωυκτήρ, ἥρας, ὁ, (θωδύσσω)· ὁ βοῶν, φωνά-
ζων, θορυβῶν μετὰ τὰς φωνάς του, ἐπὶ τοῦ Κερ-
εῖρου 'Ληθ. 4, 91.

Θώυμα, ἰων. τὸ· θαῦμα.

Θωυμάζω, ἰων. ἀντὶ θαυμάζω.

Θωυμάσιος, ἰων. ἀντὶ θαυμασίος.

Θωυμαστός, ἰων. ἀντὶ θαυμαστός.

Θωυσμός, ὁ· αἱ φωναί, αἱ ὕλκαι τῶν κυνῶν
Νικητ. παρὰ τὸ

Θωύσσω, μέλ. ὤξω· κράζω, φωνάζω, ἐπὶ ἀν-
θρώπ. Σοφ. Αἰ. 308, Εὐρ. Τρ. 154· μὲ αἰτ.
ἀναφωνεῖν, ἀνακηρύττειν, δυνατὰ ἀγγέλλειν·
« τὸν δὲ λόγον, τὰς δ' ἀγγελίας » Αἰσχ. Πρ.
393. 1040· τὰδε Εὐρ. 'Εκ. 114· « τὴν δὲ βοήν »
Σοφ. Αἰ. 334. Μὲ αἰτ. τοῦ προσώπου καλεῖν
Σοφ. Οἰ. Κ. 1624, Εὐρ. 'Ορ. 168· καὶ μετὰ
δοτ. ἐπιβοᾶν, διακελεύεσθαι· - κυσί, 'Ιππ. 214·
ἐπὶ κυνῶν, - ὕλακτῶ, ἐπ. π. Σουῖδ. ἐπὶ κυναι-
πων· - βομβῶ Αἰσχ. 'Αγ. 893.

Θωυτός, 3, 'Ήσ. ἀσπ. 165, ἀμφ. γρ. ἀντὶ
θαυματά.

Θώψ, θαψός, ὁ, (θήπω, θάσμαι, θαῦμα, ἰδ. ὁ
μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμιστὴς 'Ήσυχ. Λοδεκ.
παθ. σ. 47)· ὁ κολάζ 'Ήρ. 3, 80· καὶ ἐπ' (θ.
« θῶπιες λόγοι » = κολακευτικοὶ Πλάτ. Θεατ.
σ. 175· « θῶπα τρόπον » Φίλων, ἀσχυρισμοί.

I

I, ι, ἰῶτα, τὸ ἕνατον στοιχ. τοῦ 'Ελλ. ἀλφα-
βήτου ἀκλιτον· ὡς ἀριθμ. σημειον ὀξυνόμενον
μὲν ι' = 10, ὑπογραφ. δι. ι' = 1000· ἐκφέρεται
δὲ πάντοτε ὡς φωνῆν, ἐπειδὴ αἱ περιπτώσεις,
καθ' ἃς παρὰ ποιηταῖς σικκινῶνται τῷ αὐτῷ ἐπι-
φερομένῳ φωνῇ, εἰς μίαν συλλαβὴν δὲν δι-
καιολογοῦσι τὴν ὡς συμφώνου (τοῦ j) προσωρὰν
αὐτοῦ, π. χ. πόλιας ἀναγνωστέαν πόλις 'Οδ.
θ, 560· οὕτω καὶ τὴν γεν. πόλιος 'Ιλ. 6, 814,
εἰ καὶ δὲν εἴνε ἐντελὸς γνωστόν, πῶς οἱ γραμ.
ἀνεγίνωσκον τὴν συνήθειαν, ἐπειδὴ τὸ πᾶσι
διαφέρει πολὺ· βέβαιον δ' εἶνε ἐξ ἄλλων χωρίων
ὅτι ἐν 'Οδ. ξ, 94 γραπτέον αἰῶποδ' ἐν ἱερού-
σιν ἀντὶ ἱερέουσιν, ἡ τουλάχιστον ἀναγνωστέον
οὕτως ἐν τοῖς κυρίοις ὀνόμασιν μελῶν ἐστὶ τοῖς
ποιηταῖς ἐλευθερία κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέ-
τρου, ὡς ἐν 'Ιλ. 6, 537 « πολυστάφυλον θ' ἱ-
στίασαν » ἀποτελεῖ τὸ τέλος τοῦ στίχου, καὶ ι,
382 « Αἰγυπτίας », ἐνθα σχηματίζεται εἰς Μολο-
σὸς στίχος, καίτοι ἄλλοι γραμματικοὶ δέχονται
συστολὴν τῆς προηγούμενης θέσει μακρᾶς συλ-
λαβῆς, ἴσ. κατ' ἀναλογ. τοῦ Ζάκυνθος καὶ Σκά-
μανδρος ὄρθτ. Τύποι ὅμως τιθεῖ οἷον τὰ δ ἡ-
ίος, ἡ ἰών 'Οδ. ε, 368 εἰσι μόν. διαφορὰ
γραφῆς ἀντὶ δῆος, ἡών. 'Αμφιβολα εἶνε τὰ
ὑπὸ Seidler π. στίχ. δοχμ. σ. 385 προσα-
χθέντα παραδείγματα περὶ συνήψεως τοῦ ι
μετὰ τοῦ ἱπομ. φωνήεντος π. τραγ. πρβλ. πρὸς
τούτῳ 'Ιακώβ. 'Α. Π. σ. 584 ὡς πρὸς τοὺς
μετρ. π. - τὸ μακρόν ι ἐγράφετο ἀρχῇ ἐν, ὅ-
πως εὐρίσκεται ἐν ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ἄλλως
δ' αἱ διφθογγαὶ εἰ καὶ σι εἶνε κανονικὴ ἐπέκτα-
σις ριζικοῦ ι - τῷ ε προστίθεται τὸ ι ἐν τῇ ἰων.
κ. ἐπ. διαλέκτῳ χάριν ἐπεκτάσεως τῆς βρα-
χείας συλλαβῆς π. χ. ζεῖνος, εἶν, ὑπεῖρ

κτλ. προσέτι καὶ τῷ α. οἷον διατ, παρὰ ι, κ.
ὅμ. μεσαιπόλειος, ὁδοιπόρος.

I. Τὸ ι συχνὰ εὐρίσκεται ἐν ἐπιγραφαῖς ὡς προσ-
γεγραμμένον ἐν ταῖς ὀνομ. τῶν θεῶν. εἰς ἡ καὶ ιω,
ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπιρρήμασι καὶ τῇ ὑποτακτικῇ
τῇ ληγουσῇ εἰς ιω, καὶ ἀπαξ ἐν τῷ κλητ. ὡ·
οἷον ηι, ωι, ὡι· ἴδε κατὰ λ. ωι.

I ἐπιδεικ. ἰκόν, πάντοτε μακρόν καὶ τονούμενον,
συνειθίζουσιν οἱ ἀπ. νὰ προσλαμβάνωσιν εἰς
τὴν λήγουσαν, πᾶσι ἂν πείσονται πάσης δει-
κτικῆς ἀντωνυμίας, ὅταν ἡ δεικτικὴ δύναμις τῆς
ἀντων. ἀπατῇ ἔμφασιν καὶ οἷον δεικτυλοδει-
ξίαν τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀντικειμένου· π. χ.
οὐ το σι, αὐτῇ ι, τοῦ τι, ἐκείνῳ σι, ὁ δὲ ι.
τα δὲ ι, τοσοῦτον ι κτλ. ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς
δεικτικοῖς ἐπιρρ. οὐτῶσι, ὡδὲ, ἐνθαδὲ, νυνί, ἔ
ἴδε ἕκαστα.

I = εἰ, Δελφῶν ἐπιγρ.

I ἡ ὄρθτ. ἡ ἀπὸρχαιωμένη ὄνομ. τῆς ἀντων.
τοῦ τρίτου προσώπου ὑπὸ τῶν ἀρχ. γραμμ.
ἀναφερομένη, γεν. ἴο, οὐδ' Ἀπολλων. π. ἀντων.
329· πρβλ. λέξ Σοφ. ὑπὸ Ellendt, λατ. iz
καὶ hic· παραδείγματα φέρονται ὑπὸ τῶν γραμμ.
ἐκ Σοφ. ἀποσπ. 418· - τὴν αἰτ. διώρθωσιν ὁ
Βοίχχ. ἐν Πινδ. Π. 4, 36 εἰς ἰν, μετὰ φίλου
πνεύματος καὶ ἐγκλ. « οὐδ' ἀπὸ θῆλ' ἰν », κοιν.
νιν· πρβλ., Ν. 1, 66· ἡ δοτ. « ἐν δ' αὐτῷ »
αὐτῷ τῷ ἰδίῳ ἐν 'Ήσ. ἀποσπ. 66· ὡς παρά-
γωγα τούτου θεωροῦσι τὰ μὲν, νῖν, ἴνα καὶ
τὸ συσχετ. τίς.

I α, ἡ, ἰων. ἡ· βοή, κραυγὴ· « φωνὴ καὶ βοή »
'Ήσυχ. ἐπὶ ἱμῶν. « κακομελετον ἰαν θρη-
νητῆρος πέμψω » Αἰσχ. Περσ. 899· ἐπὶ
ἀψύχ. « σύρρηγος ἰαν » = κλαγγή. ἦχος, τόνος
Εὐρ. 'Ρῆσ. 553· « πολυδευκτον ἰην » (χοιν.

ἴην) παιδὸς ἀκούειν, χρησμ. π. Ἦρ. 4, 85.
 ἴα, ἴης, ἴη, ἴαν, ἀρχ. ἰων. θηλ. τοῦ εἰς ἀντί-
 μετ. ἴλ. δ. 437, Ὀδ. ε. 435· προβλ. ἴος.
 ἴά, τὰ, ἐπ. πλ. τοῦ ἴος· βέλους ἴλ. υ. 68.
 ἴα, τὰ, πλ. τοῦ ἴον· κοιν. ἴτσια Ὀμ. Ὀμν.
 Δημ. 6.
 ἴάδμων, υνος· Σάμιός τις, ὃ ὑπηρετεῖ ὁ
 μύθοποιός Αἰτωπας Ἦρ. καὶ Ἰάμμον Πλουτ.
 ἴάξυγες ὡν, οἱ ἔθνος Σαρματικών Στρατ.
 ἴάξω, (ιάς) ἰωνιστὶ λαλῶ, φέρομαι ὅπως οἱ
 ἴωνες Ἑρμογ.
 ἴάξω, (ιά)· φωνάζω, βοῶ Θεογν. καν 18, 3.
 ἴάξω· ἔχω τὸ κυανῶν χρῶμα τοῦ ἴου, λάμπω
 Πλούδ. 2, 20.
 ἴαθενέω· ἴδε ἱθιένεω.
 ἴαθμός· ἴδε ἱαθυμός.
 ἴαθός· πρόθυμος Ἡσόδ.
 ἴαθριππία· πύλ. Ἀραβίας, κατ. Ἰαθριπι-
 νός Στ. Βυζ.
 ἴαί, ἡ, καθ' Ἡρωδ. π. μ. κ. 27, 11, ὀρθ.
 ἰαί 1) «βάρβαρον ὀρήνημα» Ἦσυχ. ἐκ Σορ.
 ἀποσπ. 54· 2) ἐπιφών. χαρᾶς Ἀριστ. Λυσ.
 1292· προβλ. ἱή.
 ἴαίθω, ὡς τὸ αἰδοῖ, κοιν. ἐπισυνήμα θαυμα-
 σμού, ἐκπλήξεως Ἀριστ. σρ. 1338.
 ἴαίνω, (αυγγ. τῷ ἰαίμαι) θερμαίνω, ζεσταί-
 νω, πυρῶναι «ἀμφὶ δὲ οἱ πυρὶ γαλῶν ἰζναι-
 νεματε δ' ὕδωρ» ἴλ. θ. 426· παθ. «πῦρ ἀνέ-
 καιε πολλὸν ὑπὸ τρέποδι μεγάλῳ, ἰαίνετο δ'
 ὕδωρ» Ὀδ. κ. 359· ἐκ τούτου καὶ πῶς τι
 μαλακὸν διὰ τῆς θερμότητος, ἀναλῶν, τήνω·
 «αἶψα δ' ἰαίνετο κηρός» Ὀδ. μ. 175· προβλ.
 Ἀπολ. Ρ. 2, 739, ἐνθ' ὁ Σχολ. «τήκεται
 καὶ λύεται» Ἑρμ. μετ. π. γ. ἡ Πλούτ. π. πρωτ.
 ψυχ. «κρατῶν τοῦ ψυχροῦ τὸ θερμὸν διάχυσιν
 παρέχει καὶ ἀλλαν τῷ σώματι μεθ' ἱδρώτος, ὅ-
 περ Ὀμήρος ἰαίνεσθαι κέλεται», ἡ «μάλ-
 λου πρὸς σφίσι θυμὸς αἰὲν ἐυφροσύνην ἰαίνεται»
 = ὑπὸ χαρᾶς ἀναψύχεται ἡ καρδία Ὀδ. ζ. 456·
 «οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυ-
 μὸς ἰάνθη» ἴλ. ω. 321, ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι ἐρμην.
 εὐφραίνεσθαι· «μετώπων ἰάνθη» = ἐκραιβύνη,
 ἐγέλασε τὸ πρόσωπόν του ἴλ. ο. 103, κ. ἐνερ.
 «δῶρα δ' Ἀχιλλεῖ φερέμεν τὰ κε θυμὸν ἰάνη»
 = εὐφραίνει τὴν καρδίαν, καταπραίνει, κινεῖ εἰς
 συμπάθειαν, εὐσπλαγγνίαν ἴλ. ω. 119· καὶ
 μεθ' οὗτο. «καί τε σπιν. ἰαίνονται εἰσπορόντα» Ὀδ.
 τ. 537· οὕτω καὶ Πινδ. καρδίαν, νόον, θυμὸν
 ἰαίνειν, Π. 1, 12· «ἰανθεὶς αἰσίδαίς», αὐτ. 2,
 15· «καρδίην ἰαίνεται» Ἀργιλ. ἀποσπ. 25·
 «ἰαίνει καρδίαν» Ἀλκμ. ἐν Ἀθην. 13, 600·
 «ἄπορ ἰάνην» Ἀνακρ. 48, 2, Θεοκρ. 7, 29·
 «οἶνον τοὺς πολεμικοὺς ἰαίνων» Πόλυαν. 1, 4·
 (τὸ ἰοῖτα κοιν. βραχὺ, ὅπου ἡ χροὺ ἀξήσεις δὲν
 ἐπεκτείνει αὐτὸ ὡς ἐν Ὀδ. π. 359, Ἀλλὰ καὶ
 παρ' Ὀμήρῳ εὐφραίνεται ἀπαξ ὡς ἀρετικὸν τοῦ
 στίχου καὶ ἀνευ ἀξήσεως μακρ. Ὀδ. γ. 59·
 ἐπίσης, «εἰσὶκε σ' ἰγνείειν ἀνιπαῶν ὀδυνοῖν»
 ἔνθα = ἰσχυμαί· Κ. Σμ. 10, 327· «ὕπὲρ κακοῦ
 ἰαίνονται», 4, 402).
 ἴαίνω, οὗς· θυγ. Φύρκου Σχολ. Ἀπολ. Ρ.
 ἴαιρα, ἡ· Νηρήϊς τις ἴλ.
 ἴαιτα· ἴα· πόλ. Σικελίας, κατ. Τακτίνος Στ. Βυζ.
 ἴαιφάνης, ὁ· μικρὸν Ἦσυχ.

ἴακῆ, ἡ· ἡ βοή Ἦσυχ. προβλ. ἴακῆ, ἴακῆ.
 ἴακῆ, (ιάς) ἡ ἰωνικός· -ασιτία Πόλυδ. ἐν
 Ἀθην. 10, 440· ἰακῆζων τῇ ἰων. διαλέκτῳ
 Ἀθην. 9, 400· ἡ ἴακῆ, ὅτλη, διάλεκτος ἴακῆ.
 Ἀνθ. Παλ. σ. 76· ἐπὶρ. ἴακῆς, γραμ. ἰων.
 ἴακυνθο-τροφός· Ἀρ-τρις, Κνίδου ἐπιγρ.
 ἴακχα, ἡ· εἶδος στεφάνου π. Σακυνοῖς Ἀ-
 θην. 15, 678· «στεφάνωμα εὐαδῆς» Ἡσόδ.
 ἴακχ-ἀγώγος, ὁ· ὁ φέρων, βασιτάζων τὴν
 ἀγῆλα τοῦ ἴακχου εἰς τὰς πανηγυρिकास αὐτοῦ
 πομπάς, ἐπιγρ. 481, Πόλυδ. 1, 35.
 ἴακχάξω· φωνάζω, κραυγάζω, ἀλαλάζω
 βαρκιῶς, ἀναβαρκεύω, χαίρων ὀλολύξω εἰς
 τὰς ἑορτάς τοῦ Βάκχου Ἀργγ. 3, 11· φωνήν
 = ὑψάνουσι φωνήν, ρῶσι, ῥηγνύουσι φωνήν α-
 γαλλόμενοι, ὑπὸ χαρᾶς Ἦρ. δ. 68 κ. μετγν.
 αἰσθῆν, ἐπὶ τὸν πτηνῶν Ὀρφ. Λθ. 46.
 ἴακχαίος στεφάνος· εἶδος στεφάνου ἐν Σι-
 κυνῶν Φιλητ. ἐν Ἀθην. 15, 678· προβλ. ἴακχα.
 ἴακχεῖον, τό· ἱερὸν Βάκχου Πλουτ.
 ἴακχεῖον, δι. γρ. τοῦ ἴακχάξω Ἀργγ.
 ἴακχέω· βαρκιῶς φωνάζω, ἀλαλάζω ὑπὸ
 χαρᾶς Ἑρμ. Ἦρ. 782· καὶ ὑπὸ ἀδμονίας ὁ-
 λώζων, Ὀρ. 963, Ἦρ. 782· τὸ «ἐκ στο-
 μάτων ἴακχῶν ἡ ἴακχῶν» Σορ. Οἱ. τ. 4210
 εἶνε ἀμφοῖ. καὶ ἐλήθη ὑπὸ τιμῶν ὡς γεν. τοῦ
 ἴακχῆ, ἐπὶ ὡς γεν. τοῦ ἴακχῆς, ἴακχῶν διερθ.
 προβλ. ἴακχῆ καὶ ἴακχου.
 ἴακχῆ, ἡ· κραυγή, ἀλαλαγμός βαρκιῶς·
 ἴδ' ἴακχῆ.
 ἴακχῆος, 2· ὁ θρηγῶν, ὀδυρόμενος, σχετιλ-
 ζων· στήματα Σορ. Οἱ. τ. 4219· ἴδ' ἴακχῆος.
 ἴακχος, ὁ· μυστικὸν ὄνομα τοῦ Βάκχου Ἀ-
 ριστ. βατρ. 402· «Ἰακχον ἐξελαύνειν» = εἰς
 πομπὴν ἐξάγειν τὸν Βάκχον ἐν εὐφροναίᾳ καὶ
 ὕμνοις βαρκιῶς Πλουτ. Ἀλκ. 31· ἡ ὥδή. ἢ
 οἱ μεμνημένοι ἔδουσι κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Βάκ-
 χου· «πρὸς καὶ φωνῆς ἀκούειν (ἐρῆ) καὶ οἱ φά-
 νεσθαι τὴν φωνὴν εἶναι τὸν μυστικὸν Ἰακχον»
 Ἦρ. 8, 61· «ἡ ἱερὰ τοῦ Βάκχου φωνὴ κατα-
 σσειγασμένη» Ἀθην. 5, 213· «Ἰακχος ἡκού-
 σθη ὑμνοῦμενος καὶ ἄδόμενος», ἀνιον. ἐν Σουλδ.
 ἐκ τοῦ ἴακχ· ὡς προσηγ. ἴακχος, ὁ = ἴακχῆ·
 «νεκρῶν ἴακχος» Ἑρμ. Τρ. 1229· (κατὰ
 Seidl. κοιν. ἴακχον)· αὐτομάνων ἴακχῶν·
 Στρατ. 10, 470· 2) Ἰακχον ἐκάλεε Διονύσιος ὁ
 τύραννος τῆς Σικελίας τὸν γοῖτρον, ἴσως παρὰ
 τὸ ἴακχῆν καὶ βοᾶν Ἀθην. 3, 38.
 ἴακχος 2· ἴακχῆς, βαρκιῶς· - ὡδὰ Ἑρμ.
 Κυκλ. 69 (1).
 ἴακχω· ἴακχῳ Σουλδ. πρὸς Παρ. τ. ἴακχος.
 ἴακχῶς 2· ἀνδρ. ὄν. ΝΑ.
 ἴαλεμίζω, ἰων. καὶ ἐπ. ἱηλεμίζω· θρηγῶ,
 ὀλολύξω, ὀδυρόμαι Καλλ. ἀποσπ. 176.
 ἴαλεμίστρια, ἰων. ἱηλεμίστρια, ἡ· θρηγῆ-
 τρια Ἦσυχ.
 ἴαλεμος, ἰων. ἱηλεμος, ὁ· θρηγός, πένθιμος
 ὥδῃ· «ἱηλεμοῖσιν ἐμπροσθῇ Αἰσχ. ἱκ. 100·
 ἱάλεμος Ἑρμ. Φοιν. 1031, Ἀπολ. Ρ. 4, 1304·
 «ἐν πένθεισιν ἱάλεμος» Ἀθην. 14, 619, Μοισρ.
 «ἱάλεμος Ἀττικαί» σημαίνει δὲ τὸν θρηγῶν καὶ
 τὸν φυχρὸν ἄνθρωπον, σ. 190· ἐν δὲ σ. 199
 «Ἰάλεμον τὸν ἔκλυτον Ἰάλλημος» ἐν γένει δὲ
 ὁ κακοδαίμων, ὁ στεροόμενος καὶ ὄρφανός, ὡς-

πέρ και ἡ παρομ. «Ίαλέμου ψυχρότερος» (πρόβλ. Ζηνοβ. 4, 39) ἐπὶ ἀνθρώπων ἄλλας ψυχρῶν και ἀσθενῶν ὡς και ἐπὶ πραγμάτων· ἡ σημασ. παρὰ τὸ Ίάλεμος, ὅστις ἦν ποιητὴς ψυχρῶν και λυπηρῶν ᾠδῶν· και ἐπὶ 0 = ὁρμηγ-τικός, κλαυθμηρῶς, ἀδύιος Θεοκρ. 15, 98· - ποιηταὶ Λουκ. ψευδολ. 24.

Ίαλεμ - ὠδῆς, 2, «Ίαλεμώδης, τὰ ψυχρά και ὑδνεὸς ᾄδια» Φωτ.

Ίαλίαι, ἡ· φωνή, Κρήτες Ψυχ.

Ίάλιον· ἐρεδίνον· ἡ θάλασσαν, Κρήτες Ψυχ.

Ίάλας, π. Σουβ. ὁ σκωπτόλης· και Ίαλ-

λαι, τὰ σκώμματα, Ισ. παρὰ τὸ ἰάλλειν = ἐπι-
πέρπειν, ἐπιβάλλειν· ἰάλλοι τὰ σκώμ. ὡς ὡν
ἰάλλοι τινὲς ὄντες, ὡς π. Ἀνακρέοντι τῆλει

ἀντὶ τοῦ σκώπτειν Ἐτ. Μ.

Ίάλλω, μελ. ἰαλῶ, ἀορ. ἦλα, ἀπαρ. ἦλμαι,

(ἦμ, κατ' Ἀρχαδ. σ. 197 ἰάλλω) = ἡπλυνον

στέλλω, ἔριτω, σπενδονίζω· «ἵσταν ἀπὸ νευ-

ρῆσιν ἰάλλειν» Ἰλ. θ, 300· «ἐπὶ σίτον χειρας

ἰάλλειν» Ὀδ. κ, 375· συγνά. «ἐπ' ὄνειαρ ἑ-

τοίμα προκείμενα χειρας ἰάλλων» = ἡπλυνον

τὰς χειράς των εἰς τὰ φαγητά· τὸ δὲ «ἐτάροις

ἐπὶ χειρας ἰάλλειν» = ἡπλυνον τὰς χειράς του

κατὰ τῶν ἐταίρων, δηλ. ἐσχέκων χερεὶ νὰ τοὺς

ατυπήσῃ Ὀδ. ι, 288 (πρόβλ. ἐπειάλλω)· «θαῖς

σ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλε», θ, 447· ὡς. «περὶ χερσὶ

δὲ δεσμὸν ἦλε χυρῶσιν» = ἔβαλε δεσμὸν εἰς τὰ

χέρια, τὰ ἔδεσε Ἰλ. α, 19· κ. μετρ. «ἀτιμήσιν

ἰάλλων τινά» Ὀδ. ν, 141, ὑδρῶν, λοιδορῶ,

ατιμάζω, λυπῶ τινά με τρόπον αἰτιον· «- ἐπὶ

Δωδώνῃς θεοπροπίου ἰάλλειν» = ἐπεμπεν εἰς

Δωδώνην Αἰσχ. Πρ. 662· «δίκην - σύμμαχον

φίλους», Χο. 490· «Φίλα γὰρ ἐλεύθερον ἡμαρ

ἰάλλων» Θεόδωρ. 13 (7, 529) - δακλῆν = γαν-

γίζει, ἔλακτει Ἰουλ. Αἰγ. 59 (7, 69)· «- ἔχνης

ἦλα» = παῖω, βάλλω τὸν πόδα μου, ὥστε νὰ

ραίνῃται ἡ πατησιὰ μου Νεκ. ἀλ. 242· π.

Πο. θε. 269 «μεταχρῶναι - ἰάλλον» (αἰ ἀρ-

ποιαι), δηλ. ἐαυτὰς Σχολ. ἐτρέχον, ἐπέτοντο,

ἀμτῶ. - β. ἐπὶ θ. «ἰαλτὸς ἐκ ὁμῶν ἔξην» Αἰσχ.

Χο. 99.

Ίάλεμος· υἱὸς Ἀρεως και Ἀστούχης, στρα-

τηγὸς ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας Ἰλ. Παισ.

Ίαλτὸς, 3, (ἰάλλω) ὁ πεμφθεὶς· Ἰσ' ἰάλλω.

Ίαλυσός, ἡ, κ. Ἰάλυσος, ὁ· Ἰσ' Ἰηλυσός.

Ίαμα, ἰων. ἦμα, τὸ· θεραπεία, ἰατρία, ἰα-

τρικόν, - κακῶν Αἰσχ. ἀποσμ. 296· «ἡπια ἰγ-

ματα» Πρ. 3, 130· «ἰαμα τῶν παθημάτων

γινόμενον» Πλάτ. Τῆμ. 66· «αἱ περὶ τὰ τῶν

Κορυβάντων ἰαματα τελοῦσαι», νόμ. 7, 790

«ἰαμα προσάπτειν τίνι» Λουκ. π. διαβ. 47.

Ίάμα· ἔθνος Σκυθικὸν Στ. Βυζ.

Ίαματικὸς, 3· ὅστις χρησιμεύει πρὸς ἱαση,

ἰατρικὴν νόσον· φάρμακον, μετγ. curativus.

Ίαμο-ατο-υργέω, -ω· θεραπεύω; Θ. Στουδ.

α. 797.

Ίαμβο-αγάπαιστος, ὁ· ὁ ἐξ ἰάμβων και

ἀναπαίστων Ἰ. Τζιτζ.

Ίαμβο-αυλέω· ᾄδω δι' αὐλοῦ ἰάμβους· «τὸ

δι' αὐλοῦ παριαμβύζειν τῇ κιθάρᾳ και ὠδῇ»

Ψυχ.

Ίαμβο-ιο-γράφος, ὁ· ὁ ἰάμβους, ἰαμβ. στί-

χους γράφων, λοιδορῶν, σκωπτικὸν ποίημα, ὁ-

περ ὅμως π. Δημ. ἀντὶ τοῦ ἰαμβιογράφος ἐπιθῇ

κατὰ τινά κωδ. και τὸν Ἑρμογ. τ. 3, σ. 241.

Ίαμβεῖον, τό· ἰαμβικὸς στίχος· «τρίσιν ἰαμ-

βείοισιν Ἀριστ. βατρ. 1133· «κατὰ τὸ Ἀ-

σχύλου ἰαμβεῖον» Πλάτ. Εὔθυμ. 291· «τοὺς

τῆς τραγικῆς ποιήσεως ἀπομένους ἐν ἰαμβείοις

και ἐν ἑποῖσι», πολ. 10, 602· πλ. δὲ και τὸ

ἰαμβικὸν ποίημα Λουκ. συγγρ. ἰστ. 1· π. Ἀ-

θην. 8, 335 καλεῖται ὡτὼ στίχος τις ἀναπαι-

στικός τετράμετρος.

Ίαμβεῖος, 2, (ἰαμβος)· ἰαμβικός, π. χ. ἰαμ-

βεῖον μέτρον Ἀριστοτ. ποιητ. 4.

Ίαμβεῖο-φάγος, ὁ· ὁ τρώγων ἰάμβους, σκω-

πικὸν ἐπιθ. τραγικοῦ τινος ὑποκριτοῦ, ὅστις ὁ

φείλει νὰ ἀποστηθίσῃ πολλοὺς ἰαμβικοὺς στί-

χους και νὰ τοὺς ἐκφωνήσῃ, ἡ ὅστις κακῶς ἀ-

παγγέλλει τοὺς στίχους (Β. Ἀν. 490, 9 τὸν

πταίνοντα), Δημ. 18, 139 δι. γρ. ἰαμβεῖο-φ-

ράφος και ἰαμβεῖομαχος· ἐν Β. Ἀν. 265, 31

ἰαμβοφάγος = ὁ ἐν τῇ στόματι ἔχων

ἰάμβους, λοιδορῶν, κ. Ἐτ. Μ. ὑδριστής.

Ίαμβο-ἐλεγος, ὁ· μέτρον συγκείμενον ἐξ ἑλός

ἰάμβου και ἐνός ἐλεγ. διατίγλου Ἠρακλ. σ. 91.

Ίάμβη, ἡ· 1) δούλη Κελεοῦ και Μετανέστρας

ἐν Ἐλευσίνι, ἥτις διὰ τῆς ἀστεϊότητός της ἔκα-

με τὴν λυπημένην Δήμητρα νὰ γελᾷσῃ Ὀμ.

ὕμν. Δημ. 195· 2) θυγ. Πανός και Ἰγνός Ἐτ.

Μ. ἀπὸ ταύτης λέγεται, ὅτι και τὸ ἰαμβικὸν μέ-

τρον ἔλαβε τὸ ὄνομα Ψυχ. Σχολ. Νικ. (1).

Ίάμβηλος· λοιδορητικὸς Ψυχ. π. Ἀρχαδ.

σ. 57, 10 εὐρηται ἰαμβύλος.

Ίαμβιᾶζω· τὸ ἔπομ. Φιλίππ. 83 (7, 405).

Ίαμβιζῶ· ἰάμβους γράφω, ἐν ἰάμβοις λέγω,

δηλ. λοιδορῶ, κακολογῶ· ἀλλήλους Ἀριστοτ.

ποιητ. 4· ἰαμβο-καὶ κατασκώπτειν Δ. Ἀλ. 7, 72.

Ίαμβικός, 3· ὁ ἀνήκων, ἀρμόζων εἰς ἰάμβον·

- πούς Δ. Ἀλ. μέτρον, γραμ. ἡ ἰαμβικὴ· εἰ-

δος χοροῦ Ἀθην. 14, 629.

Ίαμβίς, ἴσος, ἡ· Ψυχ. «ἰαμβίς Αἰσχό-

λος θεωροῖς ἡ ἰσθμισαταίς τοῖς κιθαρίζουσιν

ὁ αὐλὸς συνήει και αἱ τοιαῦται κιθαρίσταις ἐλά-

γοντο παριαμβίδες».

Ίαμβισμός, ὁ· τὸ ἰαμβίζειν, Μ. Ἀχορ. τ.

Β. σ. 227.

Ίαμβιστής, ὁ· ὁ ἀπαγγέλλων ἰάμβους· -χο-

ρὸς Ἀθην. 4, 181.

Ίαμβλίχειος, 2· ὁ ἀνήκων ἢ ἀρμόζων τῇ

Ίαμβλίχῳ· «ταῖς ἰαμβλιχείαις ἐπιβολαῖς»

Πρόκλ. ἐν Πλάτ. Τῆμ. σ. 181.

Ίαμβλίχο-παρφορύς, ὁ· ἰαμβλίχος κ.

Παρφορύς Τζιτζ. ἰστ.

Ίάμβλιχος· α) Ἑλλην φιλόσοφος ἐκ τῆς

κοίτης Συρίας περὶ τὸ τέλος τῆς 3 ἑκατ. συγ-

γραφεὺς τοῦ βίου τοῦ Πυθαγόρου· β) ἱερωτικὸς

τις· γ) ἱατρός Ἀνθ. Πλεν.

Ίαμβο-γραφία, ἡ· τὸ γράφειν ποιήματα ἐν

ἰάμβοις Τζιτζ.

Ίαμβο-γράφος, ὁ· ἰαμβιογράφος Ἐτ. Μ.

Ίαμβο-εἰδής, 2· ὁμοῖος ἰάμβω· «χυρῖος

ἰ.» Ἀριστ. Κοντίλ. σ. 39, 40.

Ίαμβο-κροτός, 2· ὁ ἦχων ὡσπερ σὶ ἰαμ-

βαί, ἢ ὁ ἐξ ἰάμβων λόγος Μαξ.

Ίαμβο-πλοκέω· ὡ· ἰάμβους πλέκω, ἰαμβο-

ποιῶ Ἀρσίν.

Ίαμβό-πλοκος, 2· ὁ ἐξ ἱάμβων συγχείμενος - τύπος Κ. Μανασ.

Ίαμβο-ποιέω· κάμνω ἱάμβους Ἀριστοτ. ποιητ. 22.

Ίαμβο-ποιός, ὁ ὁ κάμνων, στιχουργὸν ἱάμβους, Ἀριστοτ. ποιητ. 9, Ἀθην. 8, 359.

Ίαμβος, ὁ, (ἴβ) ἵππου ἐν τέλει· κατὰ τοὺς ἀρχ. παρὰ τὸ ἱάμβη· ἴδε κύρ. ὄν.)· ὁ γνωστός μετρικὸς ποὺς - Πλάτ. πολ. 3, 400· ἱαμβικός στιχος, « ἱαμβον ἱππώνακτος ἀνεμινησκόμην » Ἀριστ. βατρ. 661, Στραβ. 8, 354. Κατὰ πλ. = ἱαμβικὸν ποιῆμα· « ὁ δ' ἔπη, ὁ δ' ἱάμβους οὗς τε ποιεῖν » Πλάτ. Ἴων 534· « ὡς ἱστορεῖ Ἀρχέλαος ἐν τοῖς ἱάμβοις » Ἀθην. 12, 554· « οἱ καταλογάδην ἱαμβοί », 10, 445· ἴδ. ὑπὸ τοῦ Ἀρχιλόχου μεταχειριζόμενοι πρὸς κατασκευὴν σκωπτικοῦ ποιήματος, ἐξ οὗ « ἱαμβοὶ ὕβρισταιρες » = ποιήματα λοῖδορα, γλευστικά Μελ. 119 (7, 352) - λυσσάντες Ἀδριαν. 5 (αὐτ. 674· πρὸλ. 69, 70). Καὶ οἱ ποιηταὶ διὰ καὶ ἀόδοι ἐκαλοῦντο ἱαμβοί, ἴδ. αἰδούς τινὸς αὐτοσχεδίου δράματος, καὶ αὐτοκάβδαλοι καλούμενοι Ἀθην. 14, 622.

Ίαμβος· ἐπιθ. Διονυσίου, τοῦ περὶ διαλέκτων γράψαντος Ἀθην. 7, 284.

Ίαμβο-τριτ-επί-τριτος ποὺς Ἰ. Τζέτζ.

Ίαμβοῦλος· ἱστορικός τις Λούκ. καὶ ἱαμβούλος τονίζοντες.

Ίαμβο-φάγος, ὁ· ἴδ' ἱαμβειοφάγος.

Ίαμβο-φανής, 2· ὁ φαινόμενος ὡς ἱάμβος, ὅμοιος ἱάμβῳ - λόγος, μετρ.

Ίαμβύκη, ἡ· μουσικὸν τι ὄργανον τρίγωνον, καὶ ἱαμβύκαι, α μουσικά ὄργανα, ἐν οἷς τοὺς ἱάμβους ᾄδον· Ἰσοκρ. κ. Σουίδ. διάφορον τῆς σαμβύκης Ἀθην. 14, 636.

Ίαμβύλας, ὁ· σκώπτῃς· ἴδ' ἱάμβηλος.

Ίαμβ-ώδης, 2· ἱαμβικός, δηλ. σατυρικός, ἱαμβοειδής· « φιλοκαλοῦν τε καὶ ἱαμβώδῃ » Φιλόστρ. α, 246.

Ίαμεναί, αἱ, μετρ. γρ. ἀντὶ εἰαμεναί· « οἱ ὀλῳδοὶ καὶ ἐνδοροὶ τύποι καὶ πόαν ἔχοντες, ἀπὸ τοῦ ἀνίστασθαι τὴν ὄλην, τενάγη καὶ τέλματα » Πασχ.

Ίαμενός· ἐπίσημός τις Τρώς Ἰλ. κ. Ἰαμενὴς γραφόμενον.

Ίαμίδαι, οἱ· ἀπόγονοι τοῦ Ἰάμου Πινδ. Ἦρ.

Ίαμίτης· Μεσσηνίος τις Στραβ.

Ίαμνία· πόλις τῆς Φοινίκης Στ. Βυζ. κάτ. Ἰαμνίτης καὶ Ἰαμνιάτης.

Ίαμνολοί· εἰαμεναί, κάθυγροι καὶ ὁλλωντες τύποι· χλοάοντες Νικ. θηρ. 30· θρυόντες Αἰγύπτου, αὐτ. 200· λάσιοι, 901.

Ίαμος· υἱὸς Ἀπόλλωνος, μάντις Πaus.

Ίάν, γεν. Ἰάνος· ὁ Ἴων Αἰσχ. Περσ. 949, 950· τὸ θηλ. Ἰανα Πασχ.

Ίάνασσα, ἡ· θυγ. Νηρέως Ἰλ.

Ίάνειρα, 1· ἡ· θυγ. Νηρέως Ἰλ. 2) μία τῶν θυγατέρων τοῦ Ὀκεανοῦ Ὀρ. Πσ.

Ίάνθη, ἡ· μία τῶν Ὀκεανίδων, Ὀρ.

Ίάνθη, ἡ, π. ἀορ. τοῦ ἱάνου, Ὀρ.

Ίάνθης, 2· τὸ ἴδιον. Λοδεκ. παθ. σ, 185.

Ίάνθινος, (ἴον, ἄνθος)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ θύνου. Ἰ. Φ. 21, 6.

Ίάνθος, ὁ, (ἴα. ἐκ τοῦ ἴον κ. ἄνθος) καθ' Ἠ-

συχ. ἄνθος, καὶ χρῶμα τι πορφυροειδές.

Ίαν(σ)κος βασιλεὺς Σικανῶν Πaus.

Ίαννα, ὁ, (ἴαν) τοῦ ἱάν· Ἰωνίς, κ. ἐν γέν.

Ἰλληνίς Σοφ. ἀποσπ. 54.

Ίανο-κρήδεμνος, 2, Πασχ. « ἴσις ὁμοῖος τὸ ἐπικράνισμα », ὁ στέμμα ἐξ ἰων φορῶν Σουίδ.

Ίανό-χροκος, 2, ἱανόχρονον = λεπτόν Σουίδ.

Ίαξάρτης, ὁ· ποτ. Περσίας Στραβ., γυν. Σιρ-Δάργια.

Ίάομαι, μελ. ἰάομαι, ἴων. κ. ἐπ. ἡσομαι, μέσ. ἀποθ. ἱατρεύω· « ἰάτ' Εὐρύπυλον βεβλή-

μένον » Ἰλ. μ. 2· « τὸν - εὐ ἡσάμενοι » Ὀδ. τ, 459 α - ὀρθαλμόν », ι, 525· « νύσσους ἰά-

σθαι » Πινδ. Π. 3, 46· « μὴ κακοὶς ἰαὶ κακά » Αἰσχ. ἀποσπ. ἐν Β. Α. 48, ὅπῃ κατήντησε παροιμ. Σοφ. ἀποσπ. 98, Ἦρ. 3, 53, κ.

Θουκ. 5, 65· « πῶς σὺμ' ἂν ἰώμην τὸ σὸν » Σοφ. Τρ. 1200· « νόσον Εὐρ. Ἰππ. 597· καὶ

δύσσοιαν, Ἦρ. μ. 1107· ἀδωκίαν = ἐπανορ- θοῦσθαι, ἀκίεσθαι, Ὀρ. 649· « νόσον ἀρχαίαν »

Ἀριστ. σφ. 651, κ. πεζ. « ὡς μιν ἰώμενος ὕ- γιᾶ ἀπέδειξε » Ἦρ. 3, 134· « - τὰ ἔλκλα », 7, 184· « ἰώμενος μείζον τὸ νόσημα ποιῶ »

Πλάτ. Πρωτ. 341· « - τοὺς ὀφθαλμούς », Χαρμ. 156· « - τοὺς κάμνοντας », πολιτ. 299·

- τὸ βλαδέν, νόμ. 11, 933· « - τὴν φύσιν ἀν- θρωπίνην », συμπ. 191· μετφ. « σφαγὰς καὶ ἀ- νομίας ἰάσασθαι » Ἰσοκρ. 4, 114· « ὀρθῶς ἰασά- μενοι τὸ Δημοσθένους ὁμιροδόκημα » Αἰσχ. Ἰν.

3, 69· « ἰάσθαι δὲ ἔραστον ἐστὶ πάντος τὰς πρώ- τας ἐπιβολὰς » Πολύβ. 3, 7, 7· ὁ π. ἀορ.

εὐρηται π. Ἀνδοκ. 2, 9, Πλάτ. συμπ. 189· ἰαθήσομαι, Ματθ. 8, 8· κ. ἱαται, παρκ. Μάρκ. εὐαγγ. 5, 29· (ἐν τῇ Ἀνθ. εὐρηται τὸ κ. καὶ

ὡς βραχὺ ἐν χρήσει, ὡς π. Εὐρ. Ἰππ. 592· (ἴδε τὰς παραγ. λέξεις).

Ίαον α, 4, κοιμικοδάρβ. ἀντὶ Ἰάονες Ἀριστ. Ἀχ. 104.

Ίάονες, οἱ, ἐπεκτετ. τύπ. ἀντὶ Ἰώνες Ἰλ. ν, 685 καὶ Ὀρ. ὅν. Ἀπολ. 147 καλοῦνται Ἰάο- νες οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν Μεγάρων,

οἱ δὲ Πέρσαι ἐκάλεον πάντας τοὺς Ἕλληνας οὕτως Αἰσχ. Περσ. 176, 561· (ἰαον) σπανιῶν.

δὲ χρησίμ. ἡ λέξ. Ἰάων καθ' ἐν. ἀριθμ.

Ίαο νίαι, ἡ· Ἰωνία, ἐξ οὗ Ἰωνίητις = ἐξ Ἰω- νίας Νίκ. ἐν Ἀθην. 15, 683.

Ίαόνιος· Ἰωνικός, Ἕλληνικός Αἰσχ. Ἰν. 66, Ἀθηναϊκός, χρησμ. π. Πλουτ. Σόλ. 10.

Ίαονίς, ἰδος, ἡ· ἴδ. θηλ. τοῦ προηγ. - νύμφαι Νικ. ἐν Ἀθην. 15, 683.

Ίαονιστὶ, ἐπὶ. ἰωνικῶς, εἰς γλώσσαν ἰωνι- κήν Στ. Βυζ.

Ίαπετιον (ἰδης) υἱὸς Ἰαπετοῦ, πατρων. Ἦσ. (ἰά).

Ίαπετιανίς, (ἰδος, ἡ· ἡ καταγομένη ἐκ τοῦ Ἰαπετοῦ - φύλη Πινδ. Ὀ. 9, 81.

Ίαπετός, ὁ· 1) εἰς τῶν Τιτάνων, υἱὸς Οὐ- ρανοῦ καὶ Γῆς, σπύξ. Κλυμένης, πατήρ Προμηθεὺς κ.

Ἀστυνοῦς Ἰλ. μετφ. « ἐπὶ δια- σπρμῷ ὁ ἀργαῖος καὶ μωρὸς » Σουίδ. Ἀριστ. νεφ. 994· ἴαν πρεσβύτερος, κων. παλαιογράφος· « οἱ ἴαν πρεσβύτεροι » ἰακώπωντο...

Ίαπετος· ἰδης, σ, 1528, Σουεν. 2) πατήρ τοῦ ἡρώως Βουφάγου Πaus. (ι),

Ἰαπίς, ἴδος, ἡ, α' I. χαρᾶρα Ἀττική εἰς
Μέγαρα ἀπώγουσα» Στ. Βυζ.
Ἰάποδες, ἔθνος Κελτικόν πρὸς τῇ Ἰλλυρίᾳ
Στ. Βυζ. Στραβ.
Ἰαποδικοί, 3· εἰς τοὺς Ἰάποδας ἀνήκον
Στραβ. 7, 314.
Ἰάπαπα ἰάξ, κωμ. ἐπιφών. πρὸς ἐκδήλωσιν
ἀληθοῦς, πόνου, τὸ ἡμέτ. πα-πα-πα-πα
Ἀριστ. Θεσμ. 945.
Ἰάπτω· ἰάλλω, πέμπω, στέλλω, ἰδ. ἐπὶ
βελῶν· «τῶσις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη»
Αἰσχ. Ἀγ. 496· κ. παθ. 526· οὗτοι καὶ ἐπρόσ-
θε πύλων κεφαλὰν ἴαφεν», 507· κ. μετ. «ἰά-
πτει δ' ἐλπίδιον ἀπ' ὑπεύθυνον βροτοῦς», Ἰκ.
90· «τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ
πὺν δάκρυον ἰάπτων - πονήσει» = πέμπω ὕ-
μνον εἰς τὸν ἄνδρα, ἔχουν κάμνω νὰ ἤχησθ ὕ-
μνος, Ἀγ. 1228, ἐκ θυρωθῶσεως τοῦ «ἐπιτύμ-
βιος ὕμνος», ὅπερ ὁ Welcker ἐτήρησεν· οὕτω
δ' ἡ μετχ. ἰάπτων λαμβάνεται ἀμετῶ. α' φόνον
ἰάπτειν τινί α' Ρικν. ἐν Στob. ἀνθ. 4, 34· π.
Σοφ. α' ὀρχήματα ἰάπτειν», Αἴ. 685, κάμνω
τὰς σείρας, τάξεις τοῦ χοροῦ νὰ κινῶνται, τι-
νάσσονται, σείνεται· «λόγιος ἰάπτων» = ῥίπτω
λόγους κακοῦς εἰς τινά, ὀδύρῃ, ἀνιμάζω τινά α',
496· «ὡς ἐν μὴ κλαίονσα κατὰ χροῖα καλὸν
ἰάπτει» Ὁδ. 6, 376 = βλάπτειν, φθειρεῖν· οὕτως
ἰρμήν· οἱ ἀργαταί, παράγοντες τὴν λέξιν ἐκ τοῦ
ἰάπτω, ὃ δὲ Λοδῆκ. ἐκ τοῦ ἰάπτω· π. μετγ. π.
βλάπτω, λυπῶ, ζημιῶ· «ὡς μευ περὶ θυμὸς
ἰάπτει» Θεοκρ. 2, 82· «ἰάπτομαι ἄλγεσιν ἡ-
τορ» Μοσχ. 4, 39· «ἔγγος χροῖα ἴαφεν» Κ.
Σμ. 6, 516· ἀμετῶ· κινεῖσθαι ταχέως, τρέχω,
πετῶ· «ἰάπτει δ' Ἀσίδος δὲ αἶας» Αἰσχ. Ἰκ.
512, ὅπου ἀναμρ. ἐννοεῖται τὸ ἐκ τούτου προβλ. ἰημι.
Ἰάπυγες, οἱ, ἰων. Ἰήπυγες· λαὸς τῆς
μεσημβ. Ἰταλίας Ἡρ. Στραβ. ἡ χώρα αὐτῶν
καλεῖται Ἰαπυγία· ἐπὶ θ. Ἰαπύγιος, ἰων. Ἰηπό-
γιος· ἄχρα Θεοκ. 6, 30· γαῖα Δ. Περ. 482·
ἴα ἐν ταύτῃ καὶ τῇ ἐπομ. λέξει τὸ υ, οἱ λατ.
π. μεταχειρίζονται ὡς βραχύ, ἐπίσης καὶ εἰς
τὸ ἰων. Ἰηπόγιος π. Δ. Περ. τὸ νὰ ᾔνε δὲ τὸ
υ μακρόν ἐν τοῖς Ἰηπόγεσσι κ. Ἰηπόγων, ἐξηγε-
ται ὡς εὐρισκόμενον μεταξὺ δύο μακρ. συλλαβῶν).
Ἰάπυξ, υγος, ἰων. Ἰηπύξ, δ· 1) υἱὸς Δαίδα-
λου, ἀπ' οὗ οἱ Ἰάπυγες ἐκλήθησαν Στραβ. 2)
ἢν. δούλου Ἀντιρ. 3) ἰάπυξ, δ, (κυρ. ἐπὶ θ.
αἰλ. ἀνεμος), ὁ βορειοδυτικὸς ἀνεμος, ἄλλως
Ἀργεστής καλούμενος Ἀριστοτ.
Ἰάρδαγος, δ· 1) ποτ. τῆς Πελοποννήσου Ἰλ.
Παυσ. 2) ἑταρος ἐν Κρήτῃ Ὁδ. 3) βασιλεὺς
τῆς Λοδίας, πατὴρ τῆς Ὀμφάλης Ἡρ. ἐπὶ θ.
Ἰερδάνιος, 3 Μουσaei. 151.
Ἰαρ, ἡ ἰαρ· αἷμα Ἰουγ.
Ἰαρεῖαδδω, βοιωτ. ἀντὶ ἰαρεῖαζω, = ἰερατεύω,
ἐπιγρ. 4568.
Ἰαρεῖαδδων· ἰερατεύων, μετχ. Κυρήνης ἐπιγρ.
Ἰαρεῖα, δ· ἰερεύς, Τυγέας ἐπιγρ.
Ἰαρεῖος, δ· ἰερεὺς, Δελφῶν ἐπιγρ.
Ἰαριγμόδε, δ· χαρὰ καὶ θυρῶς, Κρήτης Πουγ.
Ἰαροπόδε, ἡ ἰαροπόδε· αἰμοσύνης Πουγ.
Ἰαρός, βοιωτ. κ. πύλ. = ἰερός, ἐπιγρ.
Ἰαρ-πάλαιος, δ· ἀρχαῖος, Ἰουγ. ἀντὶ
ἰαροπάλαιος, ὁ αἱματὶ βεβαμμένος ἔχων τὰς

χεῖρας, φόνον ἰερατάμενος· ἀρχαῖος = ἀν-
δροφόνος Πουγ.
Ἰαρό-χρουε, 2· ὁ ἔχων τὸ χροῖμα τοῦ αἵ-
ματος, θύσιμος καθ' ἑαυτὸν (καθ. ἰαρόχρη,
ὅπερ γραπτὸν ἰαροχρη, κατὰ τὸ μελαγχρῆς).
Ἰάρωμα, τό· κοσμητικὸν παιδικόν, μηνίσκος
Πουγ. οἷα καὶ νῦν εἰς βάλλουσι εἰς τὰ παι-
διὰ τὰ μὲν ὡς κόσμημα, τὸ δὲ καὶ ὡς φυλα-
κτόν, βαρβ. γαῖμαλι.
Ἰάξ· Ἰλλυρίας μέρος, κατ. Ἰάται Στ. Βυζ.
Ἰάξ, ἄδος· ἰωνική, ἐπὶ θ. - γυνή, θυγγένεια Ἡρ.
1, 192, Θεοκ. 4, 61· - διάλεκτος Στραβ. 8,
333· ὡς οὖσα, κατὰ παραλείψιν τοῦ γλώσσας,
διάλεκτος, ἡ ἰωνική διάλεκτος· α' ἐν τῇ ἴσδι
γράφειν» Λουκ. ἱστ. συγγρ. 19, 11, Ἀνθ. 7,
83. Τὸ ἰ ἐκταίνεται εἰς μακρόν ἐν τῇ δακτυλικῇ
ᾄσει, ἐπιγρ. ἐν λ. Θούριος.
Ἰασαία, ἡ· πόλ. Ἀρκαδίας Πaus.
Ἰασεὺς, ἕως· ἀνδρ. ἢν. Πaus.
Ἰᾶσι, 3 πλ. ἐν. τοῦ ἰημι ἀντὶ ἰάσει.
Ἰασίδης· πατρων. τοῦ Ἰασος, υἱὸς τοῦ Ἰάσου
ἦτοι· α) ὁ Ἀμφίων, βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ
Ὁδ. ὁ Πaus. 9, 36, 8 καλεῖ τὸν πατέρα του
Ἰάσιον· 2) ὁ Δημήτριος, πλαστὸς τις βασιλεὺς
τῆς Κρήτης Ὁδ. Ἰασίδα, οἱ ἀπόγονοι τοῦ
Ἰάσου Στραβ. 6, 371, (-ου-).
Ἰασικός, 3, ἰδ. κόλπος Θεοκ. 8, 26.
Ἰάσιμος, 2· ὁ δυναμένος νὰ ἱατρευθῇ, ἰων.
ἱσμός, (sanabilis)· «σεαυτὸν οὐκ ἔχεις ἐθ-
ρεῖν ὁποῖοις φαρμάκοις ἰάσιμος» Αἰσχ. Πρ.
473· - θεός = δυναμένη νὰ ἐξέλθῃ, ἡ ἐξωργι-
σμένη θεὰ Εὐρ. Ὀρ. 399, ἀντὶ θ. τῶ ἀνίστατος
Πλάτ. Γοργ. 526· - τραῦμα, νόμ. 9, 878· -
ἄμαρτηματα, δυνάμενα νὰ θεραπευθῶσι,
Γοργ. 525· κατὰ Πολύδ. 5, 132 καὶ ἐφαρ-
μακα ἰάσιμα, ἦτοι ἱαματικά εἰς ἐνέργ. σημ.
Ἰάσιος· υἱὸς Λυκούργου, πατὴρ Ἀταλάντης
Καλλ. Ἰασίων, π. Ἀπολλ. 2) Ἀρκὰς Ὀλυμ-
πιονίκης Πaus. 3) πατὴρ Ἀμφίωνα, αὐτ.
Ἰάσις, ἰων. ἱσις, εὐος, ἡ· τὸ ἱατρεῖον, ἱα-
τρεία, θεραπεία Σοφ. Οἶ. τ. 68· «ὡς (πῆμα-
σιν) ἱασιν οὐκ ἐνεστ' ἵεσθαι», Τρ. 1199· «τὰς
τῆς φώρας ἰάσεις» Πλάτ. Φιλ. 46· μετ. «ἀκού-
πει αὐτῶν λύσιν τε καὶ ἱασιν τῶν τε θειῶν
καὶ τῆς ἀπροσύνης», πολ. 7, 515· «περὶ ἱερ-
τος φυλακῆν τε καὶ ἱασιν α', συμμ. 188· ἡ ἱα-
τρικὴ τέχνη Πλουτ. Γρυλλ. 9.
Ἰάσις, ἴδος, ἡ· μία τῶν νηφῶν Πaus.,
Ἰασίων, ἰωνος· Κρήτης τις, αὐ ἥρατα ἡ Δημή-
τηρ Ὁδ. Θεοκρ. Ἰάσιος π. Ἡσ. θε. 970.
Ἰασίωνη, ἡ· εἶδος φυτῶν λευκὰ ἐνθὺ φέρον-
τος, κατὰ τινὰς ἡ ἐλξίνη, κισσάμπελος Θεοκρ.
Ἰασμ-ἐλαιον, τό· τῷ ἱππομ. Διοσκ.
Ἰάσμη, ἡ, κ. ἰάσιμον μύρον, τό· ἔλαιον εὐω-
δες π. Πέρσαις Διοσκ. τὸ ἡμτ. γαστριμύλαθον,
Ἰάσεμινος, 3, - μύρον· τῇ προηγ. Διοσκ. 1, 76.
Ἰασονίδης· υἱὸς Ἰάσωνος, ἰων. Ἰησονίδης.
Ἰασόνιος, 3, ἰων. Ἰησονίος· ἀνήκον τῇ Ἰά-
σονι· νηὶς Θεοκρ. 22, 31· ἡρώα Στραβ. Ἰα-
σόνιον ὄρος = ὄρος Μηδίας Στραβ.
Ἰασος, δ· 1) α) υἱὸς Σφίλῳ, ἱερέων τῶν
Ἀθηναίων Ἰλ. 6) βασιλεὺς τῆς Πελοποννήσου,
ἀπ' οὗ καὶ τὸ Ἀργεῖον ὄνομα. Ἰασον Ὁδ.
Ἰσ. υἱὸς τῆς Εὐδόκης καὶ τοῦ Ἀργίου, πατὴρ

τοῦ Ἀγνήωρος Ἀπολδ. γ) υἱὸς Ἀργου τοῦ Πανόππου καὶ τῆς Ἰσμήνης αὐτ. Δ. δ) υἱὸς τοῦ Τριόπου Πανσ. 2) πολ. Καρίας Θουκ. εὐρηται δὲ καὶ Ἰαστός κ. Ἰασός, ἐξ οὗ Ἰασσός, ἰδὸς Π. Σιλ. 3) πολίγυνη τῆς Ἀχαΐας Πανσ. Ἰασπ-αρχαίτης, ὁ εἶδος ἀχάτου, ὁμοίου τῇ ἰάσπιδι, μτγν.
Ἰασπίζω εἶμαι, φαίνομαι ὡς ἰάσπις, ἔχω τὸ χροῖμα ἰάσπιδος μετὰ τοῦ ὑπόχλωρος Διοσκ. Ἰασπις, ἰδὸς, ἡ εἶδος πολυτίμου λίθου Πλάτ. Φαίδ. 110.
Ἰασπ-ὄνυξ, ὄνυξ, ὁ ἰάσπις ὁμοία τῷ ὄνυχι Πλιν. Ἰ. Φ. 37, 9.
Ἰασπ-οπαλλίος ἰάσπις ὁμοία ὑπαλλίῳ, μτγν.
Ἰαστά· ἐπὶ ποταμῶν τοῦ χροῦματος Κ. Πορρ.
Ἰαστί, ἐπὶ. (ἰός) ἰωνικῶς, κατὰ τὸν ἰων. τρόπον, Ἑλληνιστὶ Πλάτ. Δαχ. σ. 188· εἰς ἰωνικὴν ἀρμονίαν, ἡ ἰαστί ἀρμονία Ἀθην. 14, 624· εἰς ἰωνικὴν διάλεκτον Λουκ. Ἰρ. 2.
Ἰαστιαὶ ὄλιος, 2, «τὸ τῶν καλουμένων Ἰαστιαίων τὸ ἀπὸ τρίτης ἐπιδιατόνον διὰ τεσσάρων Πτολεμ. ἀρμ. 2, 1.
Ἰάστιος, 3· ἰωνικός· ἀρμονία, τόνος μουσικῆς Μαξ. Τυρ. 7, 1, σ. 101.
Ἰασός, ὄξ, ἡ (ἰάσμαι) 4) θεὰ τῆς ἰάσεως, τῆς ἰαματικῆς δυνάμεως, Θυγ. Ἀσκληπιοῦ Ἀριστ. κ. Πανσ. Θυγ. Ἀμφικράου 2) ὄν. πλοίου, ἐπιγρ. Ἰάσιων, ὄνος, ἰων. Ἰήσιων 1) υἱὸς Ἀΐσσονος, ἡγεμὼν Ἀργοναυτῶν Δ. Πτο. 2) τύραννος Φερῶν Σεν.
Ἰατταταί ἄξ, ἐπιρὼν. σχετλ. Ἀλκίρ. 3, 7· προβλ. ἰατταταί.
Ἰάτειρα· ὀηλ. τοῦ ἐπομ. μτγν.
Ἰατήρ, ἥρος, ἐπ. ἰατήρ, ὁ ὁ ἰατρεύων, ἰατρός Πλ. 6, 732, Πινδ. Π. 3, 65· κακῶν Ὀδ. ρ. 384· «πένθος εἰς ἰατήρ» Λεων. Ταρ. 99 (7, 466).
Ἰατήριος· θεραπευτικός, ἰαματικός· φάρμακον, μτγν. «ἰατήρια νόσων» Κ. Σμ. 7, 62.
Ἰατής, ὁ ἰατήρ, ἰωδ. 13, 4.
Ἰατικός, 3· ἰαματικός, ἰατήριος, μτγν.
Ἰατορία, ἰων. ἡ ἰατρορία, (ἰάτωρ), ὑπακ. τέχνη· ἡ ἰατρικὴ Σοφ. Τρ. 997.
Ἰάτος, 3· ὁ δυνάμενος νὰ ἰαθῇ, ἰάσιμος Πλάτ. νόμ. 9, 862, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 10, 4, sanabilis.
Ἰάτος, 3, (ἰών)· ὁ ἀπὸ ἰών· ἔλαιον Ὀρείβ. σ. 34, violatus.
Ἰατραγόρας, ἰων. Ἰητραγόρας, εἰω· Μιλήσιος τις Ἰρ.
Ἰάτραϊνα, ἡ ἰατρίνη, κοιν. γιάτρισσα, π. μτγν. ἡ μάτα, γλωσσ.
Ἰάτρ-αλείπτης, ὁ ἰατρός, ὁ ἰατρεύων δι' αἰσθητῶν, ἐντρίψων μετ' αἰσθητῶν, μτγν.
Ἰάτρ-αλείπτικη, ἡ, ὀηλ. τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ ἰατραπεύεσθαι Πλιν. Ἰ. Φ. 29, 4.
Ἰάτρεα, ἡ· κοιν. γιάτρεα, τὸ νὰ ἰατρεύσῃ τίς τινα Ἀριστ. ἡθ. σ. 143, curatio.
Ἰάτρεϊον, τό· κατοικία, ἐργαστήριον τοῦ ἰατροῦ «ἐπὶ τοῦ ἰατρείου ἐκάθητο» Αἰσχίν. 1, 40· «δικαστήριον τε καὶ ἰατρεῖα πολλὰ ἀνοίγεται» Πλάτ. πολ. 3, 405· προσέτι τὰ ἰατρεῖα, κοιν. τὰ γιάτρευτικά, ἡ πληρωμὴ τοῦ ἰατροῦ διὰ τὴν ἰατρείαν Πολυδ. 6, 186.

Ἰάτρεύματ' ἰατρ. ὁς καὶ παρ' ἡμῶν ἡ ἰατρικὴ θεραπεία Ἀριστ. ῥητ. 3, 14, curatio.
Ἰάτρευσίς, ἡ ἰατρεία, ἰατρεῖμα Πλάτ. πολ. 2, 357, Ἀριστ. ἡθ. Εἰδ. 2, 1.
Ἰατρευτέον· ἰδ' ἰατρεῖα.
Ἰάτρεῖον· εἶμαι ἰατρός, μετέρχομαι τὴν ἰατρικὴν, θεραπεύω ἀσθενεῖς Πλάτ. συμμ. 186· «τὸν νοσοῦντα», νόμ. 9, 857· κ. μτρ. «τὴν ἄνοιαν» Ἀθην. 6, 256. Μέσ. ἰατρεύομαι ὅσα τοῦ ἰατροῦ Πλάτ. πολιτ. 296· «τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι» = τὸ εἶσθαι ὑπὸ ἰατρικὴν θεραπείαν, πολ. 2, 357· β. ἐπὶ, ἰατρευτέον Ἀλ. Τραλ.
Ἰάτρια· ὀηλ. τοῦ ἰατήρ, κοιν. γιάτρισσα Ἀλεξ. ἐν Εὐστ. 859, 51, medica mulier.
Ἰατρικός, 3, ἰων. ἰητρικός· ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν ἰατρὸν Ἰπποκρ. - λόγιον Πλάτ. 10, 599· ὁ ἐμπειρὸς τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, αὐτ. «περὶ τὴν ψυχὴν», Πρωτ. 313· «γονὴ ἰατρικὴ», πολ. 5, 455· - ἰδ. ἡ ἰατρικὴ, ὀηλ. τέχνη Γοργ. 449· «ἡ ἰητρικὴ» Ἰρ. 2, 84· προσέτι «φάρμακα ἰατρικά» = γρήσιμα, ἐπιτηδεῖα εἰς ἰατρείαν Πλάτ. Κρατ. 405, ὑπερβ. ἰατρικώτατος, συμμ. 186· ἐπὶ. ἰατρικός, μτγν.
Ἰατρικός, ὁ ἰατρὸς τοῦ ἰατροῦ Σωφρον. Ἰεροσ.
Ἰατρίνη, ἡ ἰατρεία, π. μτγν. ἰδ. ἡ μάτα· προβλ. Αἰδεκ. Φρόν. 651, medica mulier.
Ἰατροκλής, εἰς· ἄνδρ. ὄν. Λυσ.
Ἰατρο-λογέω· ὁμιλῶ περὶ ἰατρικῆς, διδάσκω αὐτὴν Δ. Λαερ. 8, 78.
Ἰατρο-λογία, ἡ· ἡ σπουδὴ ἢ μελέτη τῆς ἰατρικῆς Φιλων.
Ἰατρο-μάθημα· ἰατρικὴ, οἱ ἰατροί, οἵτινες συγγράμματα καὶ ἀστρολόγοι ἦσαν· ὅθ. μετῆρ· γοντο τὴν ἰατρικὴν καὶ κατὰ ἀστρολογικὰς θεωρίας, οἷον οἱ κατὰ τὴν Αἴγυπτον Πράκλ. παρ. Πτολ. σ. 24.
Ἰατρό-μακία, ἡ ἰατρίνη, μακία, ἐπιγρ.
Ἰατρό-μαντις, εἰς, ὁ ἰατρός καὶ μάντις· «ἰ. καὶ παρασκόπος» Αἰσχ. Εὐμ. 62.
Ἰάτρον, τό, ἐξ οὗ ἰατρά· μισθοὶ θεραπείας· Πλούτ.
Ἰατρο-νίκης, ὁ ὁ νικητὴς τῶν ἰατρῶν, ἐπιγρ.
Ἰατρός, ἰων. ἰητρός, ὁ ὁ ἰατρεύων «ἰητρός ἀνὴρ» Πλ. 2, 514· «φωτός ἰατροῦ χάριν» Αἰσχ. Χο. 688· ὁ κοιν. γιάτρός· «πολυφάρμακος» Πλ. π. 28, Σοφ. Αἰ. 578· κ. πεδ. Ἰρ. 2, 84· «τοὺς σοφούς κατὰ σώματα ἰατροὺς» Πλάτ. Θεαιτ. 167· μτρ. πόνων Πινδ. Ν. 4, 2· «τῶν ἀνγκέστον κακῶν» Αἰσχ. ἀποστ. 227· «ὁργῆς νοσοῦσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι», Πρ. 378· - τῆς πόλεως Θουκ. 6, 14· - ἀμαθὴς Πλάτ. Πρωτ. 357· «ὅπως ἰατρὸν λαμβάνῃ τῆς ὑδρωσὸς καὶ τῆς ἀκοσμίας τὴν μουσικὴν» Ἀθην. 14, 627· ἡ ἰατρεία, τραγ. ἐν Ἀθην. 14, 636· π. χ. «Ἀφροδίτην ἰατρὸν ὄσαν» Πλούτ. ἡθ. σ. 143.
Ἰατρο-σόφισον, τό· βιβλίον περὶ ἰατρικῆς, τὸ γιάτρευσθαι, μτγν.
Ἰατρο-σοφιστής, ὁ· ὁ σοφὸς περὶ τὴν ἰατρικὴν, μτγν.
Ἰατρο-σοφιστικὴ, ἡ· ἡ ἰατρικὴ, ἡ περὶ τὴν ἰατρικὴν σοφία, μτγν.
Ἰατρο-τέχνης, ὁ ἰατρός, ὁ μετερχόμενος τὴν ἰατρικὴν τέχνην Ἀριστ. νεφ. 331.

Ίατταται, Ίατταταιαί, σχετλ. επιφών. φεῦ, βαβαί, οἰμοί· α Ίατταταιαί τῶν κακῶν Ίατταται· Ἀριστ. ἥππ. 4· ἐν νεφ. 697, ὁ Βέκκ. διόρ. ατταται.

Ίατωρ, ορος, ἰών. ἰήτωρ ἱατρός, μετγν. ἱαῦ, χαρὰς επιφών. ὡς τὸ παρ' ἡμῶν, ἐγού, λήπης, ὡς τὸ κοιν. ἄγλ π. Ἀριστ. βατρ. 271 εἶναι ὡς ἀποκρίσ. επιφών. ὅτε ὁ Ψανθίας ἀποκρίνεται τῷ καλοῦντι Διονύσι, ἐδῶ εἰμαι, ἡ-κουσα.

Ίαυθμός, ὁ· τόπος, ὅπου κοιμᾶται τις, ἰδ. τόπος διατριβῆς, φιλέος τῶν θηρίων Λυκαοφρ. 606· καίτη, ὅπου τὰ κτήνη κοιμῶνται, Ψυχ. ὡς, ὕπνος.

Ίαυσι, επιφών. χαρὰς Ἀριστ. βατρ. 4027. ἱάυσι, (πρὸς αὐτὸν)· κοιμᾶμαι· α Ζήνους· ἐν ἀγκυρίων ἱάσεις· ἱλ. ξ, 213· κυρ. διερχομαι τὴν νύκτα, διανυκτερεύω· ἀπολλὰς μὲν αὐτῶνους νύκτας ἱάουσι· ἱλ. ι, 325· ἐπίσης καὶ ἐπὶ ζώων, Ὀδ. ξ, 16· «ἐννοῦσαν τέρψιν ἱάουσι» Σοφ. Αἴ. 1183· «ποῦ εἶπ' ἔκτωρ τὸν ὑπα-σπίδον κοῖτον ἱάσει» Εὐρ. Ρῖος. 740· «γε-ραίον πόδα θεμνίοις δούτανος ἱάουσι», Φοιν. 1553, Σχολ. ἐγκοιμῶμαι, ἀφ' ἧς τὰ ποδάρια μου νὰ ἀναπαυθῶσι, κ. μετγν. π. - προσέτι οἱ τινός· = παύω Λυκαοφρ. 401.

Ίάφα γος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ γρ. ἱάφης, ὁ (ἰός) ἰοδόλος, τοξότης, ὁ Ἀπόλλων Ἀνθ. 9, 525, 40.

Ίαχαιος Σοφ. Οἵ τ. 1219· ἰδ' ἱαχέω.

Ίαχέω ἱάχω, ἀορ. ἱάχης· φωνή Ὀμ. ὕμν. Διμ. 29· «οὐδὲ μάτην ἱαχέας» Ἀντ. Σιδ. 78 (7, 745) κ. μετγν. π. - ὁ ἐν. π. Τραγ. α ὕμνον Ἑρινώας ἱαχέιν Ἀίσχ. Ἑπτ. 860· κρά-τω, βοῶ, καὶ ἐνίοτε μετὰ βοῆς, κραυγῆς ὁμι-λῶ· «ἱαχέτω γὰρ», βοῶντες κοιν. Εὐρ. Ὀρ. 646· «ὁλοθύματα ἱαχέιν», Ἑλ. 1502· ἱαχέ-σει, Ὀρ. 824, καὶ ἄλλ. ἱαχέω, ὅπερ ὁρθῶς ἔχει ἂν ἡ μέση συλλαβὴ εἴναι μακρά, καίτοι ἄλ-λοι πανταχοῦ ἀχέω γράσσονται· παλ. «ἱαχέθης ἄδικος» = διεβοήθησεν ὡς ἄδικος Εὐρ. Ἑλ. 1147.

Ίαχῆ, ἡ· κραυγὴ, φωνή, ἰδ. πολεμικὴ κραυγὴ· «φῶδες τε» ἱλ. α, 396· «φέρων ἱαχὴν τ' ἐ-νυαλὴν τε» Πσ. θε. 708· οἰμωγὴ, ὁλοθυγὴ, ὁλοθυρμός Ὀδ. λ. 43· βοή, ἥχος, δυνατὴ φω-νὴ, θόρυβος, κλαυγὴ, κρότος, ὁρμητικὸν Πινδ. Π. 3, 17· «πέμψω πολυδακρυον ἱαχέιν» Αἰσχ. Περσ. 902· «ἱαχᾶ στεναγμός ἦν ὁμοῖος» Εὐρ. Φοιν. 1047· «βοῶνται ἱαχάς νόμφαν», Τρ. 837, ἐνθ. ἡ μέση συλλαβὴ εἴναι μακρά, γρα-πτὸν ὁμῶς π. τραγ. ἱαχῆ, Αἰσχ. Περσ. 939· π. Εὐρ. Ἡλ. 143, μόν. ἐν τοῖς χορωοῖς.

Ίάχῃ, ἡ· μία τῶν νυμφῶν Ὀμ. ὕμν. Διμ. 449. ἱάχῃμα, τό· κραυγὴ, φωνάγμα, πάταγος, θό-ρυβος· «ἱαχῆματα χάλκεα βόπτρων Κορυθάν-τειων» Φεακίω. 3 (6, 165)· π. Εὐρ. Ἱ. Α. 1045 καὶ Ἡρ. μ. 883· ὁ Διδορφ. διορθοῖ α-χῆμασιν· τοῦ μέτρου χάριν· κατὰ Σουλδ. ἱα-χῆμασιν = ὡδαὶ Διονυσιακαί, clamor.

Ίαχός, ὁ· ἱαχὴ Ὀψφ. ὕμν. 48, 3, ἀμφ. ἱαχρόν, καλὸ Ἦοιχ. εὐδιενόν, serenitas· πρὸς ἱαχίω· κατ' ἄλλους δὲ καὶ ὅτι ἐγένετο μαλακόν, ἀπαλόν, διεύλοη.

Ίάχω, μόν. ἐν κ. παρτ. βοῶ, φωνάζω, ἰδ. π. Ὀμ. ἐπὶ πολεμικ. κραυγῆς ἱλ. ρ. 317, Ὀδ. δ, 454· ἐπὶ φωνῶν παιδὸς φοβουμένου ἱλ. ζ, 468· ἐπὶ θορυβῶν, σ, 29· καὶ ἐπὶ ἀ-φύγων πραγμάτων, ἡλκιν, θορυβεῖν, ταραχὴν, κρότον, θόρυβον ποιεῖν· α πορφυρεὺς κύμα ἱαχῆς νηὸς ἰούσης· ἱλ. α, 482· Ἐπὶ συριγμοῦ τοῦ εἰς νερόν ἐμβαπτιζομένου διαπύρου σιδήρου Ὀδ. ι, 391· ἐπὶ συριγμοῦ τῆς χορδῆς τάσου ἱλ. δ, 125· «ἱάχεσθε σάκος» Ἡσ. ἀσπ. 732· Ἐπὶ σάλπιγγος, κλάζειν ἱλ. σ, 119· ἐπὶ τοῦ βόχθου, κρότου τῶν κυμάτων ἱλ. α, 395· ὁ κτύπος τῆς ἀκτῆς, φ, 10, Εὐρ. Τρ. 828· ἐπὶ αὐλῶν Σοφ. Τρ. 639.

Ίαῶ, ὁ, ἀκλ. ἡ σωτηρία π. Ἑβραίοις, Ζωοαρ. ἱαωλκός, οὐ, π. ἡ· ἱωλκός ἰδ' αὐτ. (ω-ω-ω) ἱάων, ὄνος, ὁ· 1) ἱων, ἱάονες = ἱωνες· 2) κύρ. ὄν. Νον. Δ. 3) παραποτάμιον Ἀλφειοῦ Δ. Περ. (ω-ω-ω).

Ίβαιοι, οἱ· α ἱβ. οἱ καὶ ἱβηνοί, ἔθνος Κελ-τικῆς, ἱβηνοί θ' εἰσι καὶ Λυδίας, οἱ καὶ ἱαυ-νίται λέγονται· Στ. Βυζ. ἱβαναρτῆς, ἱβος, ἡ (ἱβάνη)· τὸ σχοινί, ἐξ οὗ κρέματα ὁ κουνῶς πηγαῖου, «σχοινίον ἱμα-τῶν» Ἡσυχ.

Ίβανῶν ὕμνος ἀντλῶ Ἡσυχ. παρὰ τὸ ἱβανῆ, ἡ· κῆδος, ἀντλητήριον Ἡσυχ. ἱβανος, ὁ· τῷ ἀνωτέρῳ. ἱβανώλις, ἰος· Κέρ τις Ἡρ.

Ίβδῃ, ἡ· τύλλος, κοιν. κουφοτύλι εἰς τὸν πυθ-μῆνα τοῦ πλοῦτος, δι' οὗ χύνεται τὸ ἐκεῖ συνα-ζόμενον νερόν, ἄλλως δ' ἐσθλῶς κ. χειμάρρος· κατ' ἄλλ. ἱβδῆς, ὁ. ἱβδῆ, ἡ· σπορὸς Ἡσυχ. καὶ ἱβυνος· πρὸς ἱβανος. ἱβδῆνος, ὁ· α ἱβηνοί σποροί, θῆκαι ὀστράκων, κιβωτοί.

Ίβηρ, ἡρος, ὁ· ποτ. ἱσπανίας Πολύδ. α ἱβηρ, χειρῶν τὴν θηρίων, ἀφ' οὗ καὶ ἱβηρες· οἱ κατ. τῆς ἱβηρίας Ἡσυχ. ἱβηρ-ἀρχῆς, ὁ· ὁ ἀρχων, ἡγεμὼν τῶν ἱ-βηρίων Κ. Μαν. γρον. σ. 121. ἱβηρίαι, ἡ· 1) ἡ ἀνατολ. χώρα τῆς ἱσπανίας ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλείους μέχρι τῶν Πυρηναιῶν, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἱβηρος πο-ταμοῦ Ἡρ. Στραβ. κατ. ἱβηρῆς Ἡρ. ὅτι. πλ. ἱβηροί Στραβ. ἔτι δὲ ὁ ἱβηρος Κρατίν. κ. ἱβηρίτης Περθην. π. Στ. Βυζ. τὸ ἡγλ. ἡ ἱβηρίς, (ἱβος Μένανδρ. αὐτ. ἐπὶ θ). ἱβηρικός Στραβ. καὶ ἱβηρίς Ὀππ. ἀλ. 3, 342· 2) γῆ-ρα μεταξὺ Εὐξείνου καὶ Κασπίας θαλάσσης Στραβ. καὶ ἱβηριάς, ἄδος Ἀνθ.

Ίβηρῆς, ἱβος, ἡ· 1) εἶδος καρδάμυο Δαμοκρ. ἐν Γαλν. τ. 13, σ. 635· 2) ἱβηρίς = ἱβηρία· ἱβηρο-δοσικός, (βόσκω)· 2) Λυκάφρ. 643· τῷ ἱβηρο-τροφός, 2) ὁ τρέφων τοὺς ἱβηρας· ἱβηροτρώφας = χώρα ὑπὸ ἱβηρίων κατασκευά-νη Τζετς. ἱβιο-ταφεταν, τό· τάφος τοῦ πενηντοῦ ἱβίος, Αἰγύπτου ἐπίγρ. ἱβίς, ἰος, ἀπ. ἱβος, κ. ἱβίος Αἰλ. ἱ. Ζ. 40, 29, ἡ· Αἰγυπτιακὸν τι λιμνὸνδον πτηνόν, τιμώμενον ὡς θεῖον Ἡρ. 2, 85, Ἀριστ. ὕμν. 1206, Στραβ. 17, 883· αἱ ἱβίς Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 9, 27· ὅτι ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρὰ φαίνε-ται ἐκ τοῦ Τιμοκλ. ἐν Ἀθην. 7, 300.

Ἰδίσκος, ὁ· εἶδος ἀγρίας μολύβης Διοσκ. ὑπό τινον δὲ λέγεται ἡ ἀλλοία, κ. εἰδίσκος π. Γαλην. κ. Σουίδ.

Ἰδύζω· βυκανῶ, βυκανίζω, σαλπίζω, γραμ. βύζω.

Ἰδυκάνη, ἡ· βυκάνη Σουίδ.

Ἰδυκανίζω· βυκανίζω, σαλπίζω, βυκανῶ, Σουίδ. παρ' Ἑσυχ. εὐρηται ἰδυκνήσαι, μετὰ τὴν ἐμπρη, βοῆσαι, ἐπευφημῆσαι, ὅπερ κατὰ τὸ Μ. Ἑστ. σ. 464, 44 ἰδυκνήσαι γραπτέον· ἡ ἐτυμ. παρὰ τὸ Ἰδύς, υὸς, Ἑσυχ. ἡ Ἰδύς, υὸς, ὄν. κρακτικὸν πτηνὸν Β. Ἀν. σ. 1382· 59.

Ἰδυκανίστης, ὁ· βυκανιστής· «τὸ τῶν ἰδυκανιῶν (βυκανητῶν), καὶ σαλπικητῶν πληθὺς», ἄνθρωπος (Πολυδ. 2. 29, 6, ἐνθα βυκανητῶν) π. Σουίδ.

Ἰδυκηνίζω κ. ἰδυκνέω· ἴδε ἰδυκανίζω.

Ἰδυκνήτης, ὁ· σαλπικητής καὶ ἰδυκτῆρ Ἑσυχ.

Ἰδυκνίζω· ἰδύζω Ἑστ. Μ. ἐν λ. ἰδύξ.

Ἰδύκος, ὁ· λυριῶς τις ποιητής ἐκ Τηγίου τῆς κάτω Ἰταλίας σύγγραφος Κροάσου· ἐπὶ θ. Ἰδύκωος Πλάτ. Παρμ. σ. 137· Ἰδύκωος, ἡ, ὄν, οὗς. τὸ ἰδύκινον, μουσικὸν ὄργανον, ἀπὸ τοῦ Ἰδύκου ὀνομα. Σουίδ. (—).
Ἰδυκτῆρ, ὁ· ὁ π. Κρησὶν Ἰδρύκος, ἐμβατήριον ποιησάμενος, ὅπερ ὁ ἄδων οὗτοι καλεῖται Ἑσυχ.

Ἰδυλλία, ἡ· πόλις Ταρτησίας, κατ. Ἰδυλλίνος Στ. Βυζ.

Ἰδύς, υὸς, κ. Ἰδύς, υὸς· ὄρνεον κρακτικόν, Ἑστ. Μ.

Ἰδύω· 1) βοῶ· 2) τόπτω Ἑσυχ.

Ἰγ· σίγα, π. Κυπρίους Ἑσυχ.

Ἰγγυος, ὁ· ἐγγυος, ἐγγυητής, Τεγέας ἐπιγρ.

Ἰγδῆ, ἡ· τὸ κιν. γουδί Ἰπποκρ. π. μετν. ὑπὸ Φρυν. ἀποδοκμ. ὡς μὴ αὐτ. ἀντὶ θυσία

Ἰγδίζω· κοπανίζω, στομπίζω· τὴν τὸ γουδί.

Ἰγδίων, τό· ὄνομα τοῦ Ἰγδῆ, γεωπ.

Ἰγδῆς, υὸς, ἡ· ἀργ. αὐτ. = Ἰγδῆ Λοδεκ. Φρυν. σ. 165, Ἀγαθ. 53 (9, 642)· 2) εἶδος χοροῦ Ἀντιφρον. κυμ. ἐν Πολυδ. 10, 103.

Ἰγδίσμα, τό· τὸ κοπάνισμα εἰς τὸ ἰγδίων· εἶδος χοροῦ ἀπὸ τοῦ κρότου τῶν ποδῶν καὶ τῶν λυγισμάτων τοῦ σώματος λαβὼν τὸ ὄν. Ἑστ. Μ.

Ἰγδοκ-ό-π-αν-ον, τό, (κόπτω)· Ἰγδῆ Δουκαχ.

Ἰγχε-η-ρή-κοι· ἐγκεχειρήκοι, εὐκτ. ὑπερσ. Τεγέας ἐπιγρ.

Ἰγχρος, ὁ· ἐγκέφαλος Ἑσυχ. κατὰ Λοδεκ. παρ. 308 παρὰ τὸ ἐν κ. κάρα ἔγκαρος.

Ἰγμαι· μετχ. ἱγμένος, παρμ. τοῦ ἱκνέσθαι συνηθ. σύνθετον ἀφίγμα.

Ἰγνητες, ὡν, οἱ· αὐθιγενεῖς, indigenae, π. Ῥοδῖος, ὁ Ἀπολ. ἀντων. 330, παράγει τὴν λέξ. ἐκ τῆς ἀντων. ἡ καὶ Ἑσυχ. οὕτως ὀνομαζόντο οἱ μετὰ τούτοις Τελχίνας ἐποικίσαντες τὴν Ῥόδον.

Ἰγνύα, ἡ, κ. ἰγνύη, ἡ· ἀγκύλη, τὸ ὑποκάτω μέρος τοῦ γόνατος, ὅπου γίνεται ἡ καμπή, Ἰλ. ν, 212, κ. μετν. Στρατ. 18 (12, 176).
«ἰγνύει καὶ ἰγνύει, τὸ αὐτὸ ἔργον τὸ ἀντικνύει» Ἑσυχ. «ἰγνύων βραβεῖς», ἐπὶ παλαιστικῶν, τὸ νὰ κτυπᾷ ὁ παλαιστής τὴν ἰγνύαν τοῦ ἀντιπάλου τοῦ διὰ τὴν νικῆν καὶ πᾶσαι κάτω·

πρὸς. Ἰλ. φ. 726, καὶ περ. ὡς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 14 (παρὰ τὸ γόνυ κατὰ τὸ γυνὴ καὶ πρῶτον σηματοθεῖν) (—).

Ἰγνύς, υὸς, ἡ· ἰγνύα Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 152, αἰτ. κ. ἰγνύα ἀντὶ ἰγνύν Θεοκρ. 26, 17· πρὸς. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 5.

Ἰδᾶ, ἰων. Ἰδῆ, ἡ· ὄρος ἄξιον λόγου· 1) ἐν Φρυγίᾳ οὐ μακρὰν τῆς Τροίας· 2) ἐν Κρήτῃ ὁ Ζεὺς ἀντεράφη Ἰλ. Θεοκρ. ὡς προσηγορικόν πᾶν κατὰδρυμον ὄρος, δρυμός, saltus, κ. ἐν γέν. δάσος, ἐξέλα Ἑρ. 1, 140, Θεοκρ. 17, 9· ἡ δὲ ναυπηγήσας = ἐξέλα ἐπιτήδεια εἰς κατασκευὴν πλοίων Ἑρ. 5, 23, π. ποικιλίας τῶν χρωμάτων, «ἔλκει τινὰ παρὰ τοῦ Ἠλίου ὥραν καὶ τῇ τῆς Ἰδῆς ἀνθεὶ βαίνεται Φιλίστρ. σ. 801».

Ἰδάλια, ἡ· 1) θυγ. Δαρδάνου, σύζ. Φινέως· Ἀπολλ. 2) νόμισμα, ἐκ τοῦ Σκαμάνδρου, μήτηρ Τεύκρου, αὐτ.

Ἰδαίος, ὁ· τῶς τις· 1) ἱερεὺς Ἡφαίστου Ἰλ. 2) κῆρυξ, αὐτ. 3) ἡνίοχος Πριάμου, αὐτ. 4) υἱὸς Πάριδος καὶ Ἑλένης Τεγέ. 5) Κυρηναῖός τις Πaus. (1).

Ἰδαίος, 3, (Ἰδῆ)· ὅστις εἶνε ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἰδῆς· «Ζεὺς Ἰδαίος» Ἰλ. π, 605· — ὄρεα, θ. 170· — Πάρις Εὐρ. — πύρ, γῶν, ὄλη, κ. τ. τραγ. — πύρξ Θεοκρ. — ἔλξα Διοσκρ. πρὸς. δάκτυλος, 6) «Ἰδαίον ἄντρον», περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ τῆς Ἰδῆς Πινδ. Ὀ. 5, 42.

Ἰδακος, ὁ· τόπος τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου Θεοκρ. 8, 104.

Ἰδάλιμος, 2· ὅστις προφθαίε ἰδρώτα, — καὶ ὡς ἱσ. ἐρ. 417, (—).

Ἰδάλιμος· εἰδάλιμος, ἀργ. λεξ.

Ἰδάλιον, τό· ἀκρωτ. καὶ πόλ. Κύπρου μετὰ ναοῦ Ἀφροδίτης Θεοκρ. κατ. Ἰδαίης Στ. Βυζ. (—).

Ἰδανούρος· βασιλεὺς Σκυθῶν Ἑρ.

Ἰδανικός, 3· ὅστις ὑπάρχει εἰς τὴν φαντασίαν μόνον, ὅχι πραγματικός, ἀλλ' ἰδεατός· — λόστος Τιμ. Λοκρ. 97 (—).

Ἰδανός, 3· εὐσχήμων, εὐειδής, εὐκρεπής· Χάρτης Καλλ. ἐν Σχολ. Ἰλ. 5, 172.

Ἰδᾶς, α, ἰων. εἰ· 1) υἱός· Ἀραρεὺς, πατήρ Κλεοπάτρας, συζύγου τοῦ Μελεάγρου Πινδ. 2) εἰς τῶν Κουρήτων Πaus. 3) υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπολλ. ἡ γεν. Ἰδαντος εὐρηται ἐν Ἑστ. Μ. Ἰδέ, ἰων. κ. ἐπ. = ἡδέ, καὶ, Ὀμ. (ὁ ποιητὴς τῇσι τὴν λέξ. τὸ πλεῖστον, ὡς τὴν λήγουσαν, ὅπου δὲν πύργει ἐκθλῆψιν, πίπτει εἰς τὴν ἄρσιν καὶ διὰ τῆς θέσεως καὶ τομῆς λαμβάνεται ὡς μακρά) οὕτω κ. Σοφ. Ἀντ. 950, ὅπερ μοναχικὸν παραδόξιμα εὐρηται π. τραγ.

Ἰδέ, ἡ· ἰδέ, ὁ· ἐν ἀορ. 6· πρῶστ. τοῦ εἶδον Ἰλ. ρ, 179, Ὀδ. θ, 413 (—).

Ἰδέ, γ· ἐν ἀορ. 6· ὁριστ. τὸ εἶδον ἄνευ αὐξήσ. ἀντὶ εἶδε Ὀμ. (—).

Ἰδέα, ἰων. ἰδέη (ἰδῆν), ἡ· εἶδος, μορφή, θεωρία Ἑσυχ. ἐν γέν. ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνεια, ὄψις, παράστασις, εἶδος· «ἰδέα τε καλὸν ὥρα τε καὶ χρομένη» Πινδ. Ὀ. 10, 108· «τα δ' ὄργη ἐστὶ τὴν ἰδέαν ἔχοντά σοι» Εὐρ. Βακχ. 464· «πολλὰκι γὰρ γινώσκω ἐξαπατῶσ' ἰδέαι» = τὸ φαινόμενον, ἡ ὄψις ἀπατᾷ Θεογν. 128, «ἀπαυσιτάμεναι νέφος ὁμῆριον ἀθανάτας ἰδέας»

Ἰδιο-θανατέω ἰδιοθανένω, μτγν.

Ἰδιο-θάνατος, ὁ ὁ θάνατος αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, μτγν.

Ἰδιο-θάνέω ἀποθνήσκω μὲ ξεχωριστόν, διαφορετικὸν τρόπον θανάτου Προκλ.

Ἰδιο-θελῶς, ἐπὶρ. κατὰ τὴν ἰδίαν τινὸς θέλησιν, ἐκκλ.

Ἰδιο-θηρευτικὸς, 3· ὁ θηρεύων κυνηγῶν διὰ τὸν ἑαυτόν του, δι' ὄφελός του· ἡ ἰδιοθηρευτική = ἰδιοθηρία Πλάτ. σοφ. 222.

Ἰδιο-θηρία, ἡ· τὸ νὰ κυνηγῇ τις διὰ τὸν ἑαυτόν του, δι' ὄφελός του ἴδιον Πλάτ. σοφ. 223.

Ἰδιο-θρονέω· ἔχω ἴδιόν μου, χωριστόν θρόνον, κάθηναι ἐπὶ ἰδίῳ θρόνῳ Πτολ.

Ἰδιό-κοτος, ἀντίθ. τῷ ἀλλόκοτος· «ἀλλόκοτα, ἰδιόκοτα» Ἦσυχ.

Ἰδιο-κράσις, ἡ· ἡ ἰδιαίτερα ἐκάστου κράσις Προκλ.

Ἰδιό-κριτος, 2· ὁ ζῶν κατὰ τὴν ἰδίαν του κρίσιν, θέλων, ἰδιόρρυθμος Ἦσυχ.

Ἰδιο-κτιμῶν, ὄνος, 2· ὁ ἔχων ἰδικὰ του κτήματα Ἠφαιστ. ἀποτελέσθ. 12, 1.

Ἰδιό-κτητος, 2· ὁ ἰδίᾳ κτηθεὶς, ἴδιον κτήμα τινος ὡν Ἰπποκ., Στραβ. 14 ἐν τέλει.

Ἰδιο-κτητῶρ, ὁ ὁ ἰδίᾳ κτήματα ἔχων, κοιν. ἰδιοκτητῆς Κλ. Ἀλ. 1912.

Ἰδιό-κτιστος· 2· ἀφ' ἑαυτοῦ φύσει κτισμένος, τόπος Εὐστ. εἰς Δ. Περ.

Ἰδιο-λογέομαι· ὁμιλῶ μόνος, ξεχωριστὰ μετὰ τινος, -τίνι Πλάτ. Θεαγ. 121.

Ἰδιο-λογία, ἡ· τὸ νὰ ὁμιλῇ τις μόνος μετὰ τινος Χαριτ. 4, ὁ ξεχωριστὴ εξέτασις, σύσκεψις Δ. Λαερ. 10, 86.

Ἰδιο-λόγος, ὁ· ὁμιλῶν κατ' ἴδιον, ξεχωριστὸν τρόπον εξέτάζει, σκέπτεται τι, ἄρχων τις ἰδιαίτερος ἐν Αἰγύπτῳ Στραβ. 17, 797.

Ἰδιο-μήκης, 2· ὁ ἔχων ἴδιον, χωριστόν μήκος· ἐπὶ ἀριθμῶν αὐτὸ τετραγώνον ὡς γινόμενον ἐκὸς τινὸν ἀριθμὸν μηχανθέντων τῷ ἰδίῳ μήκει, ταῦτόν ἔχοντες τὸ πλάτος τῷ μήκει, ἰσομήκεις ἂν καὶ ταυτομήκεις λέγοντο, ὡς δις δύο (4 = 2 · 2) Νικομ. ἀριθμ. 2, 18.

Ἰδιό-μορφος, 2· ὁ ἔχων ἴδιαν, ξεχωριστήν, διάφορον μορφήν, σχῆμα· «ἰδιόμορφόν τι ζῷον» Στραβ. 4, 207.

Ἰδιο-νομία, ἡ· αὐτονομία Εὐστ.

Ἰδιον, τό· ὅ, τι εἶναι τινος κτήμα· ἴδε ἴδιος.

Ἰδιο-ξενία, ἡ· ἡ κατ' ἴδιον φιλοξενία, ἡ γνωμένη μεταξὺ ἰδιωτῶν ἀνθρώπων ἢ μὲ ἰδιωτῶν τινά Σουβ.

Ἰδιό-ξενος, ὁ· φίλος ἰδιώτου τινός, ἀντίθ. τῷ πρόξενῳ Δ. Ἀλ. 1, 84, Δ. Σικ. 13, 15.

Ἰδιο-πάθεια, ἡ· ἰδιαίτερα τινός, ξεχωριστὴ ψυχικὴ διάθεσις, ἀντίθ. τῷ συμπάθειᾳ, μτγν. Γαλν. τ. 9, σ. 454.

Ἰδιο-πάθειον· ἔχω ἢ αἰσθάνομαι ἰδιαίτερα πάθη ἢ αἰσθήματα, μτγν. καὶ βαρέως χαλεπῶς φέρω, aegererre ἴδε Δουεκ Φρυν. σ. 620.

Ἰδιο-παθής, 2· ἔχων ἴδιαν, ξεχωριστὴν ψυχικὴν διάθεσιν, ἐπιδεικτικός πάθους τινός, μτγν.

Ἰδιοπαθής, ἐπὶρ. τοῦ ἰδιοπαθῆς, μτγν.

Ἰδιο-περι-γνώριμος, 2· ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ γνωστός, περίφημος, μτγν.

Ἰδιο-περι-όριστος, 2· ὁ ἔχων ἴδιον ὄρισμόν, διακεκριμένα ὅρια· «δύο φύσεις ἰδιοπεριόριστους ἐν Χριστῷ ὁμολογεῖσθαι» Θεοφ. πρεσβ. ἐν Σουβ.

Ἰδιό-πλαστος, 2· ἀφ' ἑαυτοῦ πλασθεὶς, μτγν.

Ἰδιο-ποιέω· κάμνω τι ἰδικόν μου, οὐκ κειποποιῶμαι τι Δ. Σικ. 5, 13· κερδαίνω τινά· τὸν κάμνω ἰδικόν μου, ἀποκατὰ τὴν ἀγάπην του· «τὸν βασιλέα τῶν Περσῶν εἰς εὐνοίαν προσαγαγέσθαι καὶ τὸν Φαρνάδαζον ἰδιοποιῆσαι», 15, 29· κ· ἐνερ. κάμνω τι κατ' ἴδιον· «τὴν ἐπίδειξιν ἰδιοποιῆσαι τοῖς παροῦσι» κατ' ἴδιον, ἐκάστῳ ἐπιδείξαι Γαλν. 2, 672, 16.

Ἰδιο-ποίημα, τό· ὅ, τι ἔκαμ' εἰς τὸ ἰδικόν του, τὸ ἑσπετερίσθ.

Ἰδιο-ποίησις, ἡ· τὸ νὰ κάμῃ τις τὸ ἰδικόν του, νὰ τὸ ἑσπετερίσθῃ, μτγν.

Ἰδιο-πραγέω· κάμνω, ἐπιμελοῦμαι τὰ ἴδια μου πράγματα, φροντίζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου, χωρὶς νὰ μὴ μέλῃ τίς κάμνουν οἱ ἄλλοι Σουβ. τὸ ἰδιοπραγεῖ ἔρμ. ὅχι μόνον τὰ ἴδια πράσσει, ἀλλὰ προσθέτει ἡσυχάζει· «τότε μὲν φησὶ τοῖς ἄλλοις, τότε δὲ ἰδιοπραγούντες» Στραβ. 12, 555· «πᾶσι τὴν ἐξ ἰδίας θελήσεως, αὐτεξούσιος, χωρὶς νὰ προστάξωμαι ὑπ' ἄλλου» «πρασέντων τὸν νοῦν τοῖς παραγγελλομένοις καὶ μηδὲν ἰδιοπραγεῖν παρέξ τῶν προσταττομένων» Πολυβ. 8, 28, 9.

Ἰδιο-πραγία, ἡ· τὸ νὰ ἀσχολῇται τις εἰς τὰ ἴδια του ὑποθέσεις, εἰς τὰ ἴδια του συμπερόντα Πλάτ. νόμ. 9, 875· τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ πράττειν Κλ. Ἀλ.

Ἰδιο-πραγμονέω· ἰδιοπραγέω, καὶ ἡσυχάζω Σχολ. Θουκ. 1, 32.

Ἰδιο-πραγμοσύνη, ἡ· ἰδιοπραγία, ἐκκλ· γίνεται εἰς τὰς ἰδίας του ὑποθέσεις καὶ ὅχι εἰς ἑνάς, ὁ ζῶν, φροντίζων μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του χωρὶς νὰ τὸν μέλῃ διὰ τοὺς ἄλλους Δ. Λαερ. 9, 112, Σχολ. Ἀριστ. Ἰππ. 262.

Ἰδιο-πρασσω· ἔχω ἴδιαν μορφήν, διαφορετικὴν, ξεχωριστὴν πρῆσπον Προκλ.

Ἰδιο-πρασσωπία, ἡ· ἰδία ὄψις, διαφορετικὴν, ξεχωριστὴν πρῶσπον Πτολ.

Ἰδιο-πρώσωπος, 2· ὁ ἔχων ἴδιον, διαφορετικὴν, ξεχωριστὴν πρῶσπον Πτολ.

Ἰδιο-ροθμία, ἡ· ἴδιος, ξεχωριστός τρόπος τοῦ ζῆν Κυριλ. λεξ. ἰδιοροθμία = ἴδια τάξις.

Ἰδιό-ροθμος, 2· ὁ ζῶν, φερόμενος κατὰ ξεχωριστόν, ἰδικόν του τρόπον, Ἦσυχ. ἔρμ. ἰδιότακτος, συνθ. ἐπὶ κακῆς σημ. Θ. Μαγ. σ. 25, 8· ἐπὶρ. ἰδιοροθμῶς Ἰω. Κλήμ.

Ἰδιος, 3, κ. 2, π. γ. Πλάτ. Πρωτ. 349, Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 10 πρβ. ἰδέα· ὁ ἀνήκων εἰς τινα, ἰδικός του ὡν καὶ ὅχι ἄλλου τινός· α) ὅ, τι ἀνήκει τῷ ἀτόμῳ, ἰδιωτικόν, ἀντίθ. τῷ δήμῳ· ἀρρήξει δ' ἡδ' ἰδίῳ αὐτὸς ὁ δῆμος Ὁδ. γ, 82· «ἀδμήμον ἡ ἴδιον», δ. 314, ἀντίθ. τῷ κοινῷ Πινδ. «ἴδιος ἐν κοινῷ σταλίσ» Ὁ. 13, 47· «ἴδια ναυτολόγοντες ἐπικύματα», Ν. 6, 33· π. Ἦρ. ἀντιτίθεται τὸ ἴδιος τῷ κοινῷ, 8, 109· συνθ. ἀντίθ. τῷ δημόσιος ἡ κοινός· «πλούτων ἰδίῳ καὶ δημόσιῳ» Θουκ. 1, 80· «εὐμοφοῖαι ἴδια», ἀντίθ. α· καὶ τῆς πό-

λεως, 2, 60. « Ἰδιος οὐ κοινός πόθος » Πλάτ. πολ. 7, 535. « Ἰδιον οὐδὲν αὐθενί ἐχούσας κοινὰς δὲ πᾶσι οἰκήσεις », 8, 543. « εἰ πεινῶντες ἀγαθῶν ἰδίων ἐπὶ τὰ δημόσια ἔχουσιν », 7, 521. « εἰ δὲ αἰδία ἢ πολιτικὴ πράξις », ἔχουν ἰδιωτικὴ ἢ τῆς πολιτείας, Γοργ. 484. « πόλεσι τε καὶ ἰδίοις οἴκοις », νόμ. 10, 890. « εἰς τὰ πολιτεῖαν καὶ ἰδίους οἴκους », 8, 796. « διὰ τὴν τῶν κοινῶν ἐπιμέλειαν οὐ δύνανται τοῖς αὐτῶν ἰδίοις προσέχειν τὸν νοῦν » Ἰσοκρ. 8, 127. « οὐκ ἐπαισχυνέσθης γῆς οὗτο νοσοῦσας ἰδία κινουμέντας κακὰ » Σοφ. Οἰ. τ. 636, Εὐρ. « Εξ. 640. Ἰδιοί = οἱ ἰδιῶται Πλάτ. σοφ. 224. 2) ὅ, τι εἶναι ἴδιον, ἐχωριστόν τινος, κτῆμά του, αὐτῷ μόνῳ καὶ οὐδενὶ ἑτέρῳ ἀνήκον. « Ζεὺς ἰδίοις νόμοις κρατῶν » Ἀισχ. Πρ. 402. « ἰδία γνώμη σέβασθαι θνητούς », 542. « οὗτοι τὰ χρήματα ἔχοντες κτήνηται βροτοί » = δὲν τὰ κατέχουσιν ὡς κτήματα τῶν Εὐρ. Φων. 558. ἢ ἰδία ἐλευθερία » ἢ ἡ προσωπικὴ, ἀτομικὴ ἐλευθερία Ἡρ. 7, 141. « ἰδία κέρδεα προσδεχόμενοι παρὰ τοῦ Πέρσῃ οὔσεσθαι », 6, 100. « κερδῶν ἰδίων ἐπιθυμῶν » Ἀριστ. βατρ. 360. κ. π. περ. συνθ. τὸ ἰδιον, κτῆμα ἀνήκον μόνον τῷ ἔχοντι, ἰδιοκτησία του Πλάτ. Γορ. 502, Ξεν. Ἠλ. 1, 14, 13. « τὰ ἰδία πράττειν » = φροντίζειν διὰ τὰ ἰδία του πράγματα, ἀντιθ. τῷ ἀλλοτρίως αὐ μὲν ἐπὶ τῶν ἰδίων », δηλ. οἱκοι Πολυδ. 3, 99. 4. « εἰ δὲ τοῦτον ἴδιον εἰπεῖν » = τὴν ἀτομικὴν μου γνώμην Ἰσοκρ. 6, 8. « περὶ φίλων, οὓς τις ἀπέκτησεν, ἰδίκυς, προσήκων, οἰκεῖος Πολυδ. 24, 4. 4. γ) ἐχωριστός, διαφορετικός, ὃ δὲ οὐ διακρίνεται τις ἑτέρου, ἀτομικός. « ἴδιοι τινὲς σου θεοί, κόμημα καινόν » Ἀριστ. βατρ. 890. « ἐκάστῳ τῶν ὀνομάτων ὑποκειται τὸ ἴδιον οὐσία » Πλάτ. Πρωτ. 349. « ἐνὶ οὐκ ἔχοντι ὀνόματι προεῖπεν ἴδιον αὐτοῦ », πολ. 9, 580. « εἰ τίνα τις ἴδιαν δύναμιν ἔχουσα ἥθετό τι διαφέρει τῶν ἄλλων », πολιτ. 272. μετὰ ἐπομένῳ ἢ « εἰ τις ἴδιον τι ἐπαρχ. πάθος ἢ οἱ ἄλλοι » 60. διαφέρει τῶν ἄλλων. Γοργ. 484. « ἔθνος ἴδιον καὶ οὐδαμῶς Σκυθικόν » = ἐχωριστόν, διαφορετικόν ἔθνος Ἡρ. 4, 18. 22. « καὶ περιττὸν γένος τῶν μελιττῶν » Ἀριστοτ. γεν. 2, 3, 40. « ὁ βάρβαρος ἴδιον ἔχει τὴν γλῶτταν », Γ. Ζ. 4, 9. « ἴδιος ἄνθρωπος καὶ περιττός » = ἐχωριστός, διαφορετικός ἀπὸ τοῦ ἄλλου Πλάτ. Κατ. πρῶτ. 25. « παρὰδοξον εἰπεῖν τι καὶ περιττόν καὶ ἴδιον », ἡφ. σ. 1068. ὅλους διαφορετικόν. « λόγον ἴδιον » = περὶ, ἀντιθ. τῷ ποιήσις Πλάτ. πολ. 2, 366. συγχρ. « ἰδιώτεροι πράξεις » Ἰσακ. 12, 73. ἰδιώτατον » ὑπερθ. Δημ. 23, 65, δι. γρ. ἰδιαίτα, καὶ ἰδιαίτερος Θεοφρ. 2, μετγ. « ἰδιαίτερον διαλεχθῆναι τι » = κρυφά, μυστικά Ἡρών. 7, 6, 14. ἰδιαίτατα Δ. Σικ. 19, 1. ἐπὶ, ἰδίως Πλάτ. νόμ. 7, 807. συνθ. δι. καὶ ἰδίως, « κατ' ἰδίαν, ἀντιθ. τῷ δημοσίᾳ ἢ κοινῇ Ἀριστ. ἱππ. 467, Θεοφρ. 1, 141, privatim.

Ἰδιο-εἰς ἱατρὸς « Ἑλλήν Γαλῆν.

Ἰδιο-σημος, 2. ὁ ἔχων ἴδιαν σημασίαν. ἀνόματα Σχολ. Ἑρμογ. 7, σ. 195.

Ἰδιο-στολος, 2. ὅστις μὲ ἴδια ἔξοδα ὥπλι-

σθη, ἡτομάσθη - τμήρησ Πλουτ. Ἀλκ. 1. αἰδ. ἔπλευσε » = ἐταξέτευσε εἰς ἰδικόν του πλοῦτον, μὲ ἰδικὰ του ἔξοδα ἡτομασμένον, Θησ. 26, Διον. 32.

Ἰδιο-συγ-γραφεύς, ἢ ἰδιαίτερα μέλις, κρᾶσις τῶν χυμῶν, καὶ ἡ ἐκ ταύτης προκύπτουσα ποιότης τοῦ σώματος Πτολ. ἐπὶ δὲ ἰδιασύνγρασις, ὡς, αὐτ. σ. 42, 6.

Ἰδιο-συγ-κρίσις, ἢ ἰδιαίτερα, ἐχωριστὴ σύνθεσις ἢ ποιότης τοῦ σώματος καὶ τῶν χυμῶν αὐτοῦ Σ. Ἑμπ. Πυρ. 1, 79.

Ἰδιο-σύγ-κρίσις, ὡς, ἢ τῷ ἀνιῶν. - σοιμάτων Διοσκ. τ. 2, σ. 4.

Ἰδιο-σύγ-κρίσις, 2. ὅστις εἶναι κατ' ἴδιον τρόπον συντεθειμένος Ἑρμ. ἐν Στοβ. ἐκλ. Φυσ. 1, σ. 938.

Ἰδιο-συ-στασίς, ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ ἰδιο-συστάτου; Σωφ. Ἐφ.

Ἰδιο-σύστασις, 2. ὅ, τι συνίσταται, ὑφίσταται αὐτὰ καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ ἰδιοσυστάτως, μετγ.

Ἰδιο-τακτάς, 2. ἰδιόρρυθμος Ἡσυχ.

Ἰδιο-τήτης, ἢ ἡ ἐχωριστὴ, ἰδιαίτερα ποιότης. « κατὰ τὴν ἰδιότητα τῶν πράξεων τοῦνομα δικαίως εἰληφέν ἴδιον » Πλάτ. πολιτ. 305. « ἡ ἐκατέρου τοῦ πολιτεύματος ἰδ. καὶ δύναμις » Πολυδ. 1, 43, 13. π. γραμ. ἰδιαίτερα σημασία. « εἰς ἰδιότητα ἀνεγνώσθη » = ἐν ἰδιαίτερα σημασίᾳ Σχολ. Ἠλ. σ. 319.

Ἰδιο-τροπέω. ἔχω ἰδιοτροπίαν; Ἰω. Σκυλ.

Ἰδιο-τροπία, ἢ ὁ ἰδιαίτερος, ἐχωριστός τρόπος τινος. μετγ.

Ἰδιο-τροπία, 2. ὁ ἔχων ἰδιαίτερον, ἐχωριστόν, διαφορετικόν τρόπον ἀπὸ τοῦ ἄλλου ἀνθρώπου, ἔπομ. ἔχων, φερόμενος κατ' ἰδιαίτερον τρόπον Ἰαμβλ. 6. Π50. σ. 484. ὅστις εἶναι ἄλλου εἰδῶς. « ἀντικειράς ἰδιότροπος », ἐνθα ὁ λόγος περὶ τοῦ μεγέθους αὐτοῦ Στρατ. 17, 823. ὁ ἄλλος φύσεως. « κέρατα φύσεως ἰδιότροπον κοινωσύναν » Δ. Σικ. 3, 34. ἔχον ἰδιότροπον. ἐπὶ ἰδιοτρόπως, π. χ. « τὸν βίον ἔχειν ἰδιοτρόπως » Δ. Σικ. 3, 18.

Ἰδιο-τρόφος, 2. ὁ τρέφει τινὰ ἢ τὴν ἰδιαίτερώς, ἐχωριστὰ Πλάτ. πολιτ. 261. ἀρχαίως. γρ. ἰδιότροπος. - ἰδιότροπος = ὅστις τρέφει ἑαυτόν μὲ ἰδικὰ του, ἐχωριστὰ φαγητὰ, π. Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 1, 1, ἀντιθ. τῷ παμφάγῳ.

Ἰδιο-τύπος, 2. ὅστις ἔχει ἰδικόν του, ἐχωριστόν τύπον Ἑρμ. ἐν Στοβ. ἐκλ. φυσ. 1, σ. 938.

Ἰδιο-υπό-στατος, 2. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ ὑφίσταμενος, ὑπάρχων Δ. Ἀρ., Σχολ. Ἐπικτ. ἐγγ. 17.

Ἰδιο-φωγῆς, 2. ὅστις λαμβάνει, φέγγει μὲ ἰδικόν του φῶς, ἔχει ἴδιον φῶς Στοβ. ἐκλ. φυσ. 1, σ. 556.

Ἰδιο-φωής, 2. ὁ ἔχων ἴδιαν, ἐχωριστὴν φῶσιν, ποιότητα. - σάλπιγγες Δ. Σικ. 5, 30.

Ἰδιο-φυτόν, τό. φυτόν τι, λεαντοσπόδιον Διοσκ. 4, 131.

Ἰδιο-φονος, 2. ὅστις ἰδίᾳ τινὸς φωνῇ ἐλέγθη, ἰδίᾳ ὁμολογίᾳ, μετγ.

Ἰδιο-χέρης, 2. ὁ ἰδίᾳ χειρὶ γεγραμμένος

« τὸ ἰδιόχειρον » = πρωτότυπον χειρόγραφον, μτγν. καὶ ἐπίρ. « ἰδιοχέρως ὑπογράφαί » Γ. Κεδρην. σ. 384.

Ἰδιό-χρως, 2· ὁ ἔχων τὸ ἴδιον, φυσικὸν χρώμα Πτολ. τατρ. σ. 103.

Ἰδιό-χρως, 2· τῷ ἄνωτον. Ἀρτεμιδ. 2, 3.

Ἰδιό-χρως, 2· κάμνει τι ἰδικόν μου, ἰδιοποιεῖται, συνηθ. μέσ. ἰδιόμαι « - γῆν καὶ οἰκίαν » Πλάτ. πολ. 8, 547· « τῷ μὲν λόγῳ κοινὰ νομιζόντες, τῷ δ' ἔργῳ ἰδιούμενοι » Δ. Κασ. 50, 1· ἔτι ἀναρτῶμαι, οἰκισοῦμαι τινα, 39, 29.

Ἰδίσις, εως, ἡ ἰδρωσις Ἀριστοτ. προβλ. 35, 4, sudatio.

Ἰδίω· ἰδρώνω, ἐκ στενοχωρίας Ὁδ. α, 204, ἴδιον, (ἐνθα τὸ ἰτῆς παραλλήλ. βραχύ), Ἀριστ. εἰρ. 84· « ἴδισαν αἱματώδη ἰδρώτα » Ἀριστοτ. 1, Ζ. 3, 19, συνηθέστερ, ἰδίω, sudo.

Ἰδίωμα, τό, ὅ, τι ἔχει τις ἴδιον, ἴδια τινός φύσις, ξεχωριστὴ ποιότης· « τὰ περὶ τοὺς τόπους καὶ τὴν χώραν ἰδιώματα » Παλδδ. 2, 14, 3· « παιανικὸν ἴδ. » = ὁ χαράκτηρ τοῦ παιάνος Ἀθην. 15, 696· ἴδ. π. γραμ. ἰδιωτισμοὶ συγγραφῆς, Θεουκιδίδου ἰδιώματα Δ. Ἄλ. proprietatis.

Ἰδιωματικός, 3· ὅστις ἡ ὅ, τι ἀνήκει εἰς τὸ ἴδιωμα, ἔχει ἰδιωμα, μετὰ τοῦ οἰκίως Κλ. Ἄλ. πρωτ. 40, peculiaris.

Ἰδιώ-νυμος, 2· ὁ ἔχων ἴδιον, ξεχωριστὸν ὄνομα, ῥητ. π. γραμ.

Ἰδίως, ἐπίρ. τοῦ ἴδιος· κατ' ἐξοχὴν, ἑξαιρετικῶς· « ἴδιος δὲ ὀφθαλμοὶ τὴν πόρρωσιν φησιν » Σχολ. Ἀριστ. πλ. 115· κατ' ἴδιον τρόπον, ἰδιαίτερως, ἰδίχ· « μέχρι περ ἂν ἴδιως ἅπαντ' ἦ... κατεσκευασμένα » Πλάτ. νόμ. 807· « ἴδ. καλεῖται βορέας » = ἰδίω, ξεχωριστὸν ὄνοματι Ἀριστοτ. x. 4, peculiariter.

Ἰδίωσις, εως, ἡ· τὸ νὰ κάμῃ τις τι ἰδικόν του, τὸ οἰκειοποιεῖσθαι τι, ἀντιθ. τῷ κοινωσίᾳ Πλάτ. πολ. 5, 462.

Ἰδιωσύνη, ἡ· κηδεστία, συγγένεια, μτγν. affinitas.

Ἰδιωτεία, ἡ· ὁ κατ' ἴδιον, ἰδιωτικός βίος, ἀντιθ. τῷ βασιλείᾳ Πλάτ. νόμ. 3, 696· τῷ ἀρχαί, πολ. 10, 618· ἀμάθεια, ἀγνοία, ἑλλειψὶς μαθημάτων, ἀπαιδευσίς, ἀγροικία· « ἴδ. καὶ ἀπειροκαλία » Λουκ. ἱστ. συγγρ. 27.

Ἰδιωτεύω· εἶμαι ἰδιώτης, ζῶ βίον ἰδιώτου, μὴ ἔχων δημοσίαν θέσιν ἐν τῇ πολιτείᾳ, ἀντιθ. τοῦ τυραννικοῦ Ἰσοκρ. 2, 4· τοῦ ἀρχαίου Σεν. ἱέρ. 8, 5· τοῦ προτετιμησθαι. Κύρ. 8, 7, 7· τοῦ δημοσιεύειν Πλάτ. ἀπολ. 32· δὲν μετέρχομαι ἐπαγγέλματι τῆς δημοσίας, ἀλλ' ἰδιωτικῶς, ἐπὶ ἱατρῶν, ἀντιθ. τῷ δημοσιεύῳ Πλάτ. πολιτ. 259· ἔντ. ἀπειροὺς εἶμι τινός, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ τὸ μετέλθω δημοσίᾳ· « τῆς ἀρετῆς, εἰ μέλλει πόλις εἶναι, οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν », Πρωτ. 326.

Ἰδιώτης, ὁ· ὁ ζῶν ἰδιωτικὸν βίον, ἀντιθ. τῷ πολιτικῷ, δημόσιῳ λειτουργῷ· « ἔτι ἰδιώτῃ ἐόντι Δαρείῳ » = ὅτε δὲν ἦτο ἀκούη βασιλεὺς Ἦρ. 7, 3· « ἰδιωτῶν ἀνδρῶν », 1, 32· « ἄνδρες ἰδιῶται νεοτελοῖσαι βουλόμενοι τὴν πολιτείαν » Θουκ. 4, 115, ἀντιθ. τῷ ἀρχαίῳ Πλάτ. πολ. 259· « μὴ ὅτι ἰδιωτῶν τινά, ἀλλὰ τὸν

μέγαν βασιλέα », ἀπολ. 40· ὁ πολιτευόμενος Δημ. 10, 70· « τὸ βουλευτήριον μεστὸν ἦν ἰδιωτῶν », 19, 18· ἔτι δὲ εἰς μόνος ἀνθρωπῆς τὸ ἄτομον, ἀντιθ. τῷ πολιτείᾳ, « καὶ ἐάν ἰδιώτης καλῇ καὶ ἐάν πόλις » Πλάτ. Κρατ. 385· « πολλοὺ ἀξίους καὶ πόλει καὶ ἰδιώταις », συμμ. 185· πρβλ. Θουκ. 4, 2· « ταῦτα συμφέροντι καὶ πόλει καὶ ἰδιώταις εἶναι », 1, 124· προσ. ἐπὶ ὁ κοινὸς στρατιώτης, ἀντιθ. τῷ στρατηγῷ Σεν. Ἀν. 1, 3, 11, 3, 2, 32· ὁ πεζογράφος λογογράφος, ἀντιθ. τῷ ποιητῇ, « ἐν μέτρῳ ὡς ποιητῆς ἡ ἀν. ὡς μέτρον ὡς ἰδιώτης » Πλάτ. Φαῖδρ. 258· « ὅστις ἐξ ἀπειρίας, ἀνεπιστημονήτης δὲν μετέρχεται τέχνῃν τινά ἢ ἐπιστήμῃ, ὅστις δὲν εἶνε δημιουργός, ὥσπερ καλεῖται καὶ ὁ ποιητῆς » ἐάν μὴ ἱατρός τυγχάνῃ, ἐάν δὲ ἰδιώτης » Πλάτ. νόμ. 11, 933· « τῶν τε δημιουργῶν καὶ ἰδιωτῶν », Θουκ. 124· « πότερον ἰδιωτῶν ἢ τινά τέχνην ἔχοντα θετέον εἶναι τὸν ἀσπαλιευτήν », σοφ. 221· x. μ. γεν. « οἱ ἱατρικῆς ἰδιῶται », Πρωτ. 345· « Κριτῶν ἱσμεν οὐδενὸς ἰδιωτῶν εἶναι, ὧν λέγομεν » = ἀπειροὺς οὐδενός, Τιμ. 20· « οἱ ἰδιῶται καὶ μηδὲν αὐτῆς σπουδῆς ἐπαιόντες », Πρωτ. 327· « λεγέται περὶ αὐτοῦ ὡς ἑκαστος γινώσκει καὶ ἱατρός καὶ ἰδιώτης » = καὶ μὴ ἱατρός Θουκ. 2, 49· π. Δημ. ἀντιθ. τῷ δεινός, 4, 35· « ἐπιτιμῶσι τὸν λόγον τοῖς ὑπὲρ τοὺς ἰδιώτας ἔχουσι καὶ λίαν ἀπικριτωμένους » Ἰσοκρ. 4, 11· 80, ἀντιθ. τῷ τεχνικῷ ῥήτωρ· « ἴδ. x. ἀγροίκος » Λουκ. Τέρμ. 81· π. Σεν. Κύρ. 1, 5, 11, « ἰδιῶται κατὰ τοὺς πόλους, κατὰ τὸν ὕπνον » = οἱ μὴ γυμνασμένοι τὸ σῶμα ἀντέχειν εἰς τοὺς πόλους κτλ. ἀνθ' οὗ κατόπιν λέγει· « ἀπαίδευτοι τὸν μεγίστον παιδευσμάτων ἀπείρους ἔχουσι », καὶ ἀντιθ. αὐτοῖς τοῖς ἀσκηταῖς τὸν καλὸν ἔργον », ἀπομν. 3, 7, 7· πρὸς τινα, Κύρ. 4, 5, 11· οὕτω δὲ εἴρηται π. Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 3, 11, ἀλλήται ἀντιθ. τῷ ἰδιώται, ἦτοι ἀνθρωποὶ τοῦ ὄχλου, μὴ δυνάμενοι νὰ κάμωσι τοιαύτας σωματικὰς ἀσκήσεις· = 80. π. μτγν. ἰδιώτης ἐστὶν ὁ ἐκ τοῦ ὄχλου, plebejus· καὶ εὐτελής· Ἠρωδ. 4, 10, 4· π. Ἀριστ. βατρ. 450· « εὐσεβῆ τε διήγομαι τρόπον περὶ τῶν ξένων καὶ τοὺς ἰδιώτας » = συμπολίτας, κατὰ Σχολ. = ἰδιωτικός· ἐπὶ π. Πλάτ. πολ. 9, 578· « ἰδιώτης βίος » = ὁχλος Πλουτ. Περικλ. 42.

Ἰδιώτης· ἱατρός τις Γαλην.

Ἰδιωτίζω· μεταβάλλω τι εἰς τὸ κοινὸν ἰδιωμα τῆς γλώσσης Εἰσά. 145, 10.

Ἰδιωτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰδιώτην· « σίτας καὶ ζωτοῦ (βασιλείας) καὶ ἰδιωτικός » Ἦρ. 1, 21, ἀντιθ. τῷ βασιλικῷ Πλάτ. Κρατ. 117· « εἴτε πολιτικὸν σύγγραμμα εἴτε ἰδιωτικόν », Φαῖδρ. 258· λόγος, πολ. 4, 492 καὶ ἔπομ. - λόγος = ἰδιωτικὰ πράγματα Δ. Ἄλ. Δημ. 55· 80· ἀτεχνος, ἀπειρος, ἀμαθής, ἀδαής Πλάτ. Ἰων 532· ὑπόνοια, ἀντιθ. τῷ συνετός Σ. Ἐρμ. π. φυσ. 1, 63· ἐπίρ. « ἰδιωτῶς ἔγενε » = ἀπείρους ἔχειν, ἀδαή, ἀπειρον εἶναι Πλάτ. Κρατ. 394· τὸ δὲ « εἰ τὸ σῶμα ἔχων καὶ μὴ ἰδιωτικῶς ἢ φράλως », νόμ. 8, 839, ἐπίσης « ὡς ἰδιωτικῶς τὸ σῶμα ἔχεις » = ἡμελημένην τὴν μόρφωσιν τὸν σώματος δια

τῶν γυμναστικῶν ἀσκήσεων, πῶς δὴλ. ἀμελεῖς
τὴν ἀσκήσιν τοῦ σώματός σου Σεν. ἀπομν. 3,
49, 1. Ἐπὶ λέξ. χρυδαία λεξίς, χρυδαίστες λό-
γου, χρυδαλογία Ἀριστοτ. ποιητ. 22 - ἰ-
διωτικωτέρως Ἰτέτξ, εἰς Λυκάφρ. 373.
Ἰδιο-χρυσεν. ἔχειν χρυσὸν ὡς ἴδιον κτήμα
Θ. Στουδ. σ. 1556.
Ἰδιώτης, ἴδος· θηλ. τοῦ ἰδιώτης - γυνή Ἰωσ.
πόλις, ἀντίθ. τῷ ἡγεμονίς Ἀππ. ἐμφ. 4, 95.
ἀμαθής, ἀδαής Ἀλκίφρ. 2, 4, privata.
Ἰδιωτισμός, ὁ ὁ βίος, ὁ τρόπος τοῦ φέρε-
σθαι, πολιτεῦσθαι, ἰδ. τῆς οὐμίας, γλώσσης
τοῦ χρυδαίου ἀνθρώπου, τὸ κοινὸν ἰδίωμα τῆς
γλώσσης Λογγίν. 34, Σ. Ἐμφ. π. γραμ. 67.
Ἰδιωφελής, 2· ἀντίθ. τῷ κοινωφελής, ἰδιω-
τέρως ωφελείας φέρων, ἢ ὅστις κυττάζει τὸ ἴ-
διόν του ὡς σκοπὸν, μετγ.
Ἰδμεν. 1) ἰων. κ. ὡφρ. = ἴσμεν, ἀ. πλ. τοῦ
οἶα (Ὁμ. 2) ἐπ. ἀντί εἰδέναι Ἰλ. λ. 719, Ὀδ.
η. 243, εὐχρηστός, ἴδμεναι.
Ἰδμή, ἢ φρόνησις Ἰσχύρ.
Ἰδρυσάμενος, ἢ γνῶσις, ἐμπειρία, Ἦσ. θε. 377,
πλ. κ. π. μετγ. Κριναγ. 46 (Πλαν. 273).
Ἰδρυν, ὄν· ἐπιστήμων, εἰδημῶν, ἐμπειρος
- τινός, μετγ. π. « εὐνομήτης ἴδρυνος θῆκε πό-
λιν Λεοντ. Σχολ. 23 (7,575), peritus, i-
gnarus.
Ἰδρυν, ὄνος· 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Κυρή-
νης, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν Ἀπολ. (Ρ. 2) υἱὸς
Διγύπτιου Ἀπολδ. 3) ἴδ' Ἰδρυν.
Ἰδρῶν, μ. ὥσω· καμπυλωτὴν, λυγρὴν, κυρ-
τῶν· ἰδρῶν, = ἐκάρφθη, ἐκυρτώθη Ἰλ. ν.
618, 6, 266· ἰδρῶνις = καμπυρῆς Ἀνθ. Πλαν.
97, καὶ Ἰπποκρ. inlecto.
Ἰδο-γενής, 2· ὁ γεννηθεὶς ἐν Ἰδῃ, χρυσμ.
ἐν Πανσ. 10, 12, 3.
Ἰδοῖατο, αἰδλ. κ. ἰων. ἀντί ἴδοντο, Ὁμ.
Ἰδόμενα· πόλ. Μακεδονίας, κατ. Ἰδόμε-
νιος Στ. Βυζ.
Ἰδρμενός, εως, ἐπ. ἥος· 1) βασιλεὺς Κρή-
της, εἰς τῶν ἀνδρειοτέρων ἡρώων ἐν Τροίᾳ
(Ὁμ. 2) υἱὸς Πριάμου Ἀπολδ. 3) ἱστορικός
τις ἐκ Λαμφάκου Πλουτ.
Ἰδομένη, ἢ θέσις τις ἐν Ἀκαρνανίᾳ μετὰ
δύο λόφων ὕψηλων Θουκ. 3, 112.
Ἰδυν, ἐπ. ἀναύξ. ἀντί εἶδον, ἀ. ἐν. καὶ γ'.
πλ. ἀορ. 6'. (ωυ).
Ἰδός, εος, ους, τό· ἰδρὺς Ἰπποκρ. ἢ τοῦ θέ-
ρους θερμότης, ἢ προφενοῦσα ἰδρῶτα Ἦσ.
ἀσπ. 397.
Ἰδσαν· εἶδον, Ἀλεξανδρ. ὡς τὸ ἦλθσαν
ἀντί ἦλθον, γ'. πλ. ἀορ. 6'· παρὰ τοῖς Ὁ'.
Ἰδοῦ, προστ. μ. ἀορ. τοῦ εἰδόμενῃ ἀλλά
Ἰδοῦ, ὅσῳ. ἐπὶ. βλέπει, κῦτταξ, ἰδὲ ἰδοῦ.
ἰδ. α) ὅταν προσφέρῃ τις τι εἰς τινα, ὡς τὸ τῆς
κοιν. νά, λάβε· α ἰδοῦ δέχου καὶ Σοφ. Φιλ.
765· β) ὡς χάριτος, ὑπερβολῆς, κατανέσεως
ἡλιωτικόν, νά, ἔκαλά, ἀς γείνη κατὰ τὴν θέ-
λησιν σου· εἰς τὴν προσταγὴν· αἰρ' αἰρε μᾶ-
ζαν· ἀντιστοιχεῖ τὸ ἰδοῦ = νά παρὲς τὴν· καὶ
« δὲ μᾶζαν ἑτέραν, - ἰδοῦ μάλ' αὖθις » Ἀριστ.
ἐπ. 2, 5, 12· πρδλ. « φέρ' ἰδοῦ τί ἄρ' ἐνεστὶν
αὐτόθι· δός μοι τὸ ποιήσαν· - ἰδοῦ », ἱππ.
121· « ἰδοῦ θεᾶσθε πάντες » Σοφ. Τρ. 1068·

« ἰδοῦ ὑμῖν ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος »
Πλάτ. πολ. 1, 440· γ) ἔξαιρει μίαν μόνον λέ-
ξιν χλευαστικῶς, ὡς ἐν Ἀριστ. ἱππ. 85 λέγει
τις, « μὰ Δί' ἀλλ' ἄκρατον οἶνον », ἐνθ' ἑτέρος
ἀπακρίνεται· « ἰδοῦ γ' ἄκρατον », νεο. 873.
Ἰδοῦμαιοι, οἱ ἔθνος Ἑβραίων Στ. Βυζ.
Ἰδουραία, ἡ γῶρα Στραβ. 16, 479.
Ἰδρεῖα, ἰων. ἰδρεῖ (ἰδρίς), ἢ γνῶσις, ἐπι-
στήμη, ἐμπειρία Ἰλ. ζ, 498· - πολέμοιο, π.
359· « ἰδρεῖη πυκινὸς κυβερνητήρως » Ἀπολ.
Ρ. 2, 72, scientia, peritia.
Ἰδρεῖα, ἰων. ἰδρεῖη, ἢ ἰδρεῖα Θεοκρ. 22, 85.
Ἰδρεῖα, ἄδος, ἢ πόλις τῆς Καρίας, ἢ πρῶ-
τον Χρυσαορίας, ἀπὸ Ἰδρείου παιδὸς Καρῶς
Στ. Βυζ. κατ. Ἰδρεῖος καὶ Ἰδρεῖας θηλ. αὐτ.
Ἰδρεῖος, εως· βασιλεὺς Καρίας Διόδ. κ. Ἰδρεῖος.
Ἰδρίς, εος, ἀττ. εως 2, αἰτ. Ἰδρεῖα, ἰοῖα,
εἰδέναι, ἴδμεν) Σοφ. Ἰδρίδες Φρυγ. Ἰδε Σχολ.
Ἰλ. γ, 219· ἐπιστήμων, ἐμπειρος, ἐπιτήδεος·
« ἀνὴρ Ἰδρίς, ὃν Ἠφαίστος δέδωκε καὶ Παλλὰς
Ἀθήνη τέχνην παντοίην » Ὀδ. ζ, 233· κ. μ.
ἀπαρ. « Ἰδρίες νῆα ἔλαυνόμενοι », η. 408· « κα-
λῶν Ἰδρίς » Πινδ. Ὀ. 4, 104· - μάγης Αἰσχ.
Ἀγ. 434· « τῶν ἔργων » Σοφ. Ἠλ. 598· « κατὰ
γνῶμην Ἰδρίς », Οἶ. τ. 1087· - κακῶν Εὐρ.
Μηδ. 285· « πάσης Ἰδρεῖ (κλήτ.) γεωγραφίας »
Κριναγ. 24 (9, 559)· ἐν πόλεμους Δ. Περ.
857· - τὸ Ἰδρίς εἶνε ἀντί μύρμηξ, ὁ προνοη-
τικὸς μύρμηξ, Ἦσ. ἐρ. 776· « ἀνάστος », γυμρῆς
κόκκαλα, ἀντί τοῦ πολύποδος, 526· « φερίοισιν
ἦσαν ὁ κοχλίας, 571· πρδλ. ἀνθεμουρῆς.
Ἰδρίτης, ὁ· τῷ προσηγ. κλ. « Ἰδρίτα γαίης »
Ἀνθ. 6, 182.
Ἰδρός, ὁ· ἰδρὺς, μόν, ἔνεκα τῆς δοτ. ἰδρῶ
ὑποτιθέμενον Ἰλ. π, 385· ἴδι ἰδρῶς.
Ἰδρῶν, μ. ὥσω, συνταγ. ἰων. καὶ ἐπ. εἰς ω
ἀντί εἰς οὐ κ. οἱ, ἰδρῶν Ἰπποκρ. κοιν. ἰδρῶνιο
ἴδ. κυπιάζων· « ἰδρῶν' ὃν ἴδρυνος μῦθος »
Ἰλ. δ, 27· « ἴππους ἰδρῶνιτας » Ὀδ. δ, 39·
« ἴπποι ἰδρῶσαι » Ἰλ. λ, 598· « ἰδρῶνους ἔ-
λαφος » = ἐκ στενοχωρίας ἰδρῶνουςα, 149· « ἰ-
δρῶντι τῷ ἴππῳ » Σεν. Ἑλ. 4, 5, 7· « οὗτε
πρὶν ἰδρῶσαι δέπνον αἰρεῖται », Κυρ. 8, 1, 38·
« ἰδρῶσι τοὺς πόδας » Ἀριστοτ. πρδλ. 2, 31.
Ἰδρῶμα, τό· πᾶν ὅ, τι ἐτίθη κάτω, ἰθιμελιώ-
θη, ἐκτίσθη, ἐπὶ ναοῦ Αἰσχ. Εὐρ. 32· ὡς τὸ
ἔδος, καὶ ἀγάλμα, ἔδανον θεοῦ· « δαιμόνιον θ'
ἰδρῶματα πρῦρριζα φέρδην ἱερατάρπαια βᾶ-
θων » Περσ. 797· « βοῖμοι δ' εἰσὶ καὶ θεῶν
ἰδρῶματα », 513· « τὰ νεμρῶν ἰδρῶματα » Εὐρ.
Βαχχ. 949, κ. πεζ. « ἰδρῶσιον ἱερόμα ἐν οἴκῳ
ἔχον » Πλάτ. νόμ. 41, 934· « ἰδρῶματα ἱερά
πατρίων θεῶν », 4, 717· « τῶν ἰδρῶτων κο-
μισθέντων ἐκ τοῦ νεοῦ » Δ. Ἀλ. 4, 67· κτ-
σιν, οἰκοδομή· « ἰδρῶμα λέγεται Κρητῶν γε-
νέσθαι τὸ ἱερόν » Πλουτ. Μαρκ. 20· « ἰδρῶμα
κόλως » = οἱ ἐν τῇ πόλει ἐπισκισθέντες πολί-
ται Εὐρ. ἱκ. 631· κατ' ἄλλ. τὸ στήριγμα, προ-
μαχῶν τῆς πόλεως.
Ἰδρῶνι, ἔχρ. μόν. πρὸς παραγ. τοῦ εὐχρ.
π. ἀορ. ἰδρῶνθην Ἰδε ἰδρῶν.
Ἰδρῶσις, ἢ· τὸ νά θεμελιώσῃ, ἰδρῶν, κατα-
σκευάζῃ τις τι ἰδ. ναοὺς, ἀγάλματα - ἱερῶν
Πλάτ. πολ. 4, 427· « ἰδρῶσις ὑποχρυσάσθαι

θεοὺς καὶ δαίμονι ο, νόμ. 10, 909· «ἐξάνον» Δ. Ἀλ. 2, 18· Ἰδρα· «ζητήσαντες ἑκαστος ἰδρυσιν αὐτοῦ» Στραβ. 8, 383, Πλουτ. [Κριναγ. 7 (6, 253) μεταχειρίζεται ἐν ὁ βραχὺ].
 Ἰδρυτέον, (ἰδρύω) α) δεῖ ἰδρύνει Ἀριστ. ἀποστ. 923· β) παθ. «οὐχ ἰδρυτέον» = δὲν πρέπει νὰ κἀθηται τις ἀργὸς Σοφ. Αἴ. 796.
 Ἰδρύω, π. ἀορ. ἰδρύνθην Ὅμ. Ἡρ. καὶ ἀττ. ἰδρύνθην Διοσκ. εἰς Φρον. σ. 37· βάλλω τινὰ νὰ καθίσῃ· α αὐτὸς τε καθίσσῃ καὶ ἄλλους ἰδρυν λαοὺς» Ἰλ. 6, 191· «ἰδρυνε θρόνον ἐνὶ θυρῶν» Ἀργ. ο, 142· «ἰδρυσεν παρὰ θατὶ» Ὀδ. γ. 37· «τὸν παῖδα εἰς θρόνους τυραννικὸς ἰδρυσαν» = ὅς, καθίσαν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ θρόνου Εὐρ. Ἰ. 1573· «-ἐλατίνων ὄρων ἐπὶ» Βαχχ. 1068· μτφ. «μὴδ' ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀποστοῖν ἰδρύσῃς Ἀρη» = μὴ ἔγειρε ἐμφύλιον πόλεμον Αἰσχ. Εὐμ. 824· «δεῖ γὰρ με εἰς τόνδ' αὐτὴς ἰδρύναι δόμον Ἀλκίπαινον» = αὐτὴς εἰς τὴν οἰκίαν εἰσαγαγεῖν Εὐρ. Ἀλκ. 844· «-τὴν στρατιὴν ἐπὶ ποταμῷ» = κρατεῖν ἢ στρατοπεδεύειν Πλουτ. Τιμολ. 35· «στρατοπέδον Ἡρώδ. 4, 3, 13· -βιομῶς, 6, 5, 15. Παθ. καθήμι, ἀναπαύομαι, ἡσυχάζομαι, μένω ἀργός· «ταῖς δ' ἰδρύνθησαν, ἀπαντες» Ἰλ. γ. 78· «ἐν θεῶν ἰδρυνται» ὡς ἰδρυμένας Αἰσχ. ἱκ. 408· «ποῦ κλέεις νιν ἰδρύνσθαι χθονὺς» = ποῦ ἐδράκεται, διατρέχει Σοφ. Τρ. 68· «αὐτὴς ἀγέτω οἶκος ἰδρύνται» Εὐρ. Ἡλ. 1130· «ἐξ οὗ σπιν τὸ ἱερὸν ἰδρύνται» = ἀφ' ἧς τὸ ἱερὸν ἐκτίσθῃ Ἡρ. 7, 44· ἰδ. ἐπὶ ναῶν καὶ ἀγαλμάτων, κτίζειν, σταίνειν, ἀφιεροῦν, καθιεροῦν, ἰδ. μέσ. «ἐγκατέθη ἰδρυνταί βρέτας» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1458· «ναῶν ἑδρας ἰδρυσάμεθα» Κόκκ. 290· «ὅσοι Διὸς Θηβαίους ἰδρύνται ἱρόν» Ἡρ. 2, 42· «ἐπεχειρεῖ βωμοὺς τε ἰδρύνσθαι καὶ ἀνάμματα θεῶν» Πλάτ. Πρωτ. 322· «ἱερά καὶ βωμοὺς ἐν ἰδαίς οἰκίαις ἰδρύνμενοι», νόμ. 10, 910· «ἡρώς οἱ κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ἰδρύνμενοι» = οἱ προπάτορες ἡρώες ἐν Ἀθήναις, τῶν ὁποίων τὰ ἀγαλματα ἦσαν καθιερωμένα Δικουρ. 4· ἔτι καθιστάναι βασιλεῖα· «σπαρτοὺς ἀνακτας τῆςδε γῆς ἰδρύνσας» Εὐρ. Φοιν. 1015· «-τόνδ' εἰς οἶνον», Ἐλ. 46· «-παρὰ τὴν θύραν» Ἀριστ. πλ. 1153· ἐπὶ πόλεω, κτίζειν, θεμελιόω· «πόλεις ἰδρύνσας» Ἀριστοτ. κόσμ. 6, παρκ. π. «ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἰδρύνσθαι χθονὸς» = κτισθαι Αἰσχ. Πέρσ. 227· «ἰδρύνται ἡ πόλις αὕτη ἐν μέσῳ τῷ Δέλτα» Ἡρ. 2, 59· «τὴν πόλιν ἰδρύνσθαι δεῖ τῆς χώρας ἐν μέσῳ» Πλάτ. νόμ. 5, 745· καί, α ὁ μεταξὺ φρονῶν ὁμαλοῦ τοῖς ἰδρύνσθαι λόγος» Πλάτ. Τίμ. 77· «πάρρη γὰρ ἡδονὴς ἰδρύνται καὶ λύπης τὸ θεῖον» = κέεται, εἶναι μακράν, ἐπ. 3, 315· εἶμαι ὠχυρωμένος, ὀχυρός· «ὡς ἡ στρατιὰ τῶν Ἀθηναίων βεβαίως ἔδοξε μετὰ τεύχους ἰδρύνσθαι» Θουκ. 8, 40· «ἀρχὴ σαλεύουσα καὶ παρὰ μηδὲν βεβαίως ἰδρυμένη» Ἡρώδ. 2, 8, 6· «αὐτὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἰδρύνθην κακὸν» Θουκ. 2, 49· (τὸ ν ἐν τῇ ἐν. βραχὺ, ἐν δὲ Εὐρ. Ἡρ. 786 μακρόν, ἐνθα τὸ ἰδρύνεται εἶναι τὸ τέλος τοῦ τριμέτρου, ἐν ταῖς λοιπαῖς χρόναις μακρόν, βραχὺ δὲ παρὰ μτφ. π. οἷον ἰδρύνει Νον. Δ. 422, Μανέθ. 3, 80· ὁ τον. παρκ. ἰδρύνσθαι ἰσφλ.)

Ἰδρῶ, αἷτ. τοῦ ἰδρῶς ἀντὶ ἰδρωτα καὶ δοτ. ἰδρῶ ἀντὶ τοῦ ἰδρωτί.

Ἰδρῶα, τά, (ἰδρῶς) ἢ ἰδρωα· αἱ φουσκαλίδες, αἱ ὁποῖαι ἐξγαίνουσιν εἰς τὸ σῶμα ἐνκα τοῦ ἰδρωτός Ἰπποκρ. = «ἐξανθήματα θερμὰ» Πτολ. 4, 202, sudamina, aestales.

Ἰδρῶ-ὠδης, 2· ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς τὸ ἰδρῶναι, ἰδρωῖνον Ἰπποκρ.

Ἰδρῶμα, τό· τὸ νὰ ἰδρύνῃ τις Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 10, 3, exudatio.

Ἰδρῶς, οἶτος, ὁ (ἰδρος), κατὰ Σχολ. Ἰλ. γ. 2, π. Αἰολεῦσι καὶ ἦ. ἢ δοτ. καὶ ἰδρῶ Ἰλ. ρ, 385, αἷτ. ἰδρωτα, λ. 621· καὶ νῦν ἰδρῶς, κοιν. ὁ ἰδρωτός· «κατὰ δ' ἰδρῶς ἔρεεν ἐκ μελίνων» Ὀδ. λ. 599· «ἰδρῶς ἀνῆλθ' ἡρωῖ» Σοφ. Τρ. 764· «κἀρα στάζων ἰδρῶτι» Αἴ. 10· «ἰδρωτα σώματος στάζων ἄπο» Εὐρ. Βαχχ. 620· «μετὰ ἰδρωτός θανμαστόν ὄσου» Πλάτ. πολ. 1, 350· συνθ. καὶ πλ., Φασδρ. 239· «βεβαίως ἰδρῶτι τοῖς ἱπποῖς» Πλουτ. Κοριολ. 3· ἰδ. ἐπὶ βητίνης ἢ κόμμιος ἄτινα βέουσιν ὡς ἰδρῶς τῶν φυτῶν· «ἐξελυμῖα πμόνης ἰδρωτα» Εὐρ. Ἰων 1473· ἐν τῷ αὐτῷ ἐνθα ὁ Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 10, 449, καλεῖ τὸν οἶνον «βρομιάσας ἰδρωτα πηγῆς» καὶ ὁ Ἰων αὐτ. 451 τὸν ἔξον «δρυός ἰδρωτα» - κόπος, στενωχורία, ἀγωνία· «ἰδρωτα παρῖχεν τινί» Σεν. Κύρ. 2, 1, 29· «μετὰ ἰδρωτός», ἀντὶ τῆς βαθείας Πλάτ. πολ. 1, 350· τὸ μετὰ πόδων καὶ μόθου κτώμενον καὶ μετὰ ἰδρωτα Ἀριστ. ἐκκλ. 750, (ε, Εὐρ. Ἰων 1475).

Ἰδρῶσις, ἡ· τὸ ἰδρύνειν, μτφ. sudatio.

Ἰδρῶτι ἡρῶν, τό· μανθῆλιον διὰ τὸν ἰδρωτα, sudarium.

Ἰδρωτικὸς, 3· α) ὁ προξενῶν ἰδρωτα· χρεῖσματα Ἰπποκρ. σ. 370, 31· β) ὁ ἔχων κλίσιν εἰς τὸ ἰδρύνειν, ὁ ἰδρωῖνον· «ἰδρωτικώτεροι γίνονται» Γαλην. 14, 290, 17· ἐκτρ. «ἰδρωτικώτερος διακρίσθαι» = μάλλον ἐπιρρεπὴ εἶναι εἰς τὸ ἰδρύναι Ἀριστοτ. προελ. 2, 40.

Ἰδρωτίον, τό· ὑποκ. τοῦ ἰδρῶς Ἰπποκρ.

Ἰδρωτο-ποιέω· προξενῶ ἰδρωτα· παθ. ἰδρύνω Ἀριστοτ. προελ. 2, 42, sudorem elicio.

Ἰδρωτο-ποιία, ἡ· τὸ προξενεῖν ἰδρωτα, τὸ ἰδρύνειν Ἀριστοτ. προελ. 2, 42, sudatio.

Ἰδρωτο-ποιός, 2· προξενῶν ἰδρωτα Διοσκ. Ἰδρῶνι, κατὰ τὸ Ὅμηρ. ἰδρύνοντα σχηματίζον ἐπὶ Λουκ. Σοφ. θε. 17, 17· ἰδ' ἰδρωα.

Ἰδῶα, ἐπ. 1· εἰδῶα· ἰδεῖς ἰδῶ Ἰλ. α. 600, scieas· 2) μία τῶν ὠκεανῶν Ὁσ. θε. 960(γ).

Ἰδῶαι, ἡ· ἰδῶσι, οἱ, ἐν τοῖς νόμοις τοῦ Δράκοντος καὶ Σόλωνος ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ μάρτυρες, κυρ. οἱ εἰδότες Ἀριστ. Δαιταλ. ἀποστ. 1.

Ἰδῶλεμα, τό· μᾶθημα Ἰουχ. disciplina.

Ἰδῶμα· πόλ. Καρίας, κατ. Ἰδυμαὺς καὶ Ἰδυμῖος, λέγεται καὶ Ἰδυμὴ πόλις Στ. Βυζ.

Ἰδῶς, υκας, ἐπὶ τῆς ἱπιδῶς Χοῖρ. ἐν Β. Ἀν. σ. 1383.

Ἰδυρος, ὁ· πόλ. καὶ ποτ. Παμφυλίας καὶ Ἰδυρίς Ἐκατ. κατ. Ἰδυρίτης Στ. Βυζ.

Ἰδῶ, ὑποτ. ἀορ. 6'. τοῦ εἶδον.

Ἰδῶ, ἰδ. θέμα τοῦ εἶδω, σωζόμεν. ἐπὶ ἐν τῷ ἀορ. κ. παρκ. 6'. κ. ἐν τῷ λατ. video, vidi.

Ἰδῶμα, ἐπ. ὑποτ. ἀορ. 6'. τοῦ εἶδον, ἀντὶ ἰδῶ Ὅμ.

Ἰδών, οὐσα, ὄν, μετχ. ἄρ. 6^ο, τοῦ εἶδον.
 Ἰε, ἔν, ἐπ. γ'. ἔν. παρτ. τοῦ εἶμι "Ομ. (Λ).
 Ἰε=ἔη ἢ "ὅπωτ' ἂν φανερόν ῥε" = ὅπως οὖν
 φανερόν ῥ. Αἰγοσθενεῶν ἐπιγρ.
 Ἰε, γ. ἔν. παρτ. ἰων. κ. ἀττ. τοῦ ἔημι.
 Ἰε, 3 ἔν. ἔν. εὐκτ. τοῦ εἶμι ἐπ. ἀντί τοι
 Ἰλ. τ. 209.
 Ἰε, εἶσα, ἔν, μετχ. ἔν. τοῦ ἔημι.
 Ἰε, γ. γ'. πλ. προστ. ἔν. τοῦ ἔημι.
 Ἰελαίον, (ἔον, ἔλαιον) ἔλαιον ἐξ ἰων Συνεσ.
 Ἰεμαί, (συνηθ. ὡς μέσ. τοῦ εἶμι θεωρούμ. ἢ
 τοῦ ἔημι καὶ δι' αὐτὸ ἱεμαί γραφομένου κατὰ
 Βίκκιρ. Ἰλ. μ. 274 «πύσσου ἱεσθε»), μόν.
 ἔν. κ. παρτ. σπεύδων ἔρχομαι, πηγαίνω τρέ-
 λων Σεν. Ἀν. 4, 5, 8.
 Ἰεμεν, ἐπ. ἔν. ἀπαρ. τοῦ ἔημι, ἀντί ἱένα: Ἡσ.
 ἔρ. 598.
 Ἰεμεναί, ἐπ. ἔν. τοῦ ἔημι ἀντί ἱένα: Ἰλ. χ. 206.
 Ἰεμενος, 3, μετχ. π. ἔν. τοῦ ἔημι.
 Ἰεμένως, ἐπ. τοῦ ἱεμενος ὀρηκτικῶς, σπου-
 δῶς Ἀπολ. Ρ. 3, 890.
 Ἰεν ἴδε ἴε.
 Ἰεν, αἰολ. ἀντί ἱεσαν, 3 πλ. παρτ. τοῦ ἔημι
 Ἰλ. μ. 33, Πινδ. Ἰ. 1, 34.
 Ἰέναί, ἔν. ἀπαρ. τοῦ εἶμι.
 Ἰέναί, ἔν. ἀπαρ. τοῦ ἔημι.
 Ἰερά, ἢ 1) ὄν. ὄρεως «ἐστὶ δὲ τι ὁρίδιον
 μικρόν, ὃ οἱ πάντες μεγάλοι ὄρεις φεύγουσι»
 γίνεσθαι δι' τὸ μέγιστον πηγαῖον» Ἀριστοτ. Ἰ.
 Ζ. 9, 29 2) ὄν. πλοῦτος, ἐπιγρ. Ἰδ' ἱερός, ἱέρη.
 Ἰεράγγελλος, 2 (ἱερός, ἀγγέλλω) «θεωροί,
 ἀγγέλλοντες τὰς πανηγύρεις» Ἡσυχ.
 Ἰεράγγυός, 2 ὃ φέρων, βασιτῶν ἱερέων ἢ
 ἱερά σκηνή - ναὸς Πολυδ. 31, 20, 41 - μύ-
 στα: Ἡδύλ. ἐν Ἀθην. 11, 497.
 Ἰεράζων ἱερατεύει, Δήλου ἐπιγρ.
 Ἰεράκειος, 2 ὁμοῖος ἱερακεὶ Εὐσεβ.
 Ἰερακίης, ἄδος, ἢ ἱεράκιον Ἀλ. Τραλ. 1, 145.
 Ἰδ' ἐπὶ θ. θηλ. τοῦ ἱεράκιος, δηλ. ἱεράβοτάνη.
 Ἰερακίδεός, εὐος, ὃ μικρὸς ἱεράς, γερακο-
 ποῦλι Εὐστ. σ. 753, 56 (ε).
 Ἰερακίξω φωνάω ὡς ἱεράξ Ἀἰλ. Ἰ. Ζ. 7, 7.
 Ἰεράκιον, τό βοτάνη τις Διουσκ. Γαλην. (α).
 Ἰεράκιος, 3 α) ὅστις ἀνήκει τῷ ἱερακεῖ, βο-
 τάνη=ἱεράκιον Ὁραπολλ. 1, 6' β) ἱεράκιος.
 Ἰδ' ἱεράξ, 3.
 Ἰεράσκος, ὃ ὑποκ. τοῦ ἱεράξ Ἀριστ. ὄρν. 1142.
 Ἰεράκτις, ὃ εἶδος λίθου Πλιν. Ἰ. Φ. 37, 10.
 Ἰεράκο-βόσκός, ὃ ὁ τρέφειν ἱεράκας Αἰλ.
 Ἰ. Ζ. 7, 9.
 Ἰεράκα-εἰδής, 2 ἱερακώδης «ῥίε ἱερ.»,
 ἄνωγ. π. Βοασπον. Μαριν. σ. 132.
 Ἰεράκο-κτόνος, 2 ὃ φονεύων ἱεράκας Ἡσ.
 Ἰερακ-ὀμμάσας, 2 ὃ ὀμμάει ἱεράκας
 ἔχων Θεοφιλ. Πρωτοσπ.
 Ἰεράκ-ὀμορφος, 2 ὃ ἔχων μορφήν ἱεράκας
 -θεοί Σ. Βυμπ. πυρ. 3, 249.
 Ἰεράκο-πόδιον, τό φυτόν τι Διουσκ. 3, 115.
 Ἰεράκο-πρόσωποι, 2 ὃ ἔχων πρόσωπον
 ἱεράκας Εὐσεβ.
 Ἰεράκο-σφόιον, τό βδελῖον περὶ ἐπιμελείας
 τῶν ἱεράκων, μετγ.
 Ἰεράκο-τρόφος, 2 ὃ τρέφειν ἱεράκας Εὐναπ.

Ἰεράκ-ὀδής, 2 ἱερακωδής, ἐκ τοῦ εἶδους
 τοῦ ἱεράκος, ὁμοῖος ἱερακεῖ, μετγ.
 Ἰεράκωμῆ δημοῦς Κάρίας Πολυδ. κατ. Ἰε-
 ρακωμῆτης Στ. Βυζ.
 Ἰεράκων νήσος, νήσος ἐν Ἀραβίᾳ Στραβ.
 Ἰεραμαί-πόλ. Κάρίας, κατ. Ἰεραμεύς Στ. Βυζ.
 Ἰεραμένης, οὐς Πέρσης τις Θουκ.
 Ἰεράμοις, οἱ προφῆται θεῶν Ἡσυχ.
 Ἰερα-ἀγκη, ἢ ἱερά ἀνάγκη: «πράνοια καὶ
 ἱερανάγκη», μετγ.
 Ἰεράξ, ἄκος, ἰων. ἱεράξ, ἐπ. ἱεράξ, ὃ 1) ἄρπα-
 κτικόν τι ὄρεον, κοιν. ὃ γέρακος, τὸ γέρακι Ἀ-
 ριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 36 - ὠκυπτερος Ἰλ. ν. 62 -
 ὠκύς, π. 582 - ὠκυπτερος Ἡσ. ἔρ. 210, Εὐρ.
 Ἀνδρ. 1142. «τὰ τῶν ἱεράκων καὶ ἱκτινῶν γέ-
 νη» Πλάτ. Φαῖδ. 82. 2) θαλάσσιος τις ἰχθύς,
 Ἀθην. 8, 356 κατὰ Ἐτ. Μ. ἀπὸ τοῦ ἱεσθαι
 ῥῶν, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἱερός, διότι ὅλα τὰ
 κατὰ μόνας ἱπτάμενα ὄρεα, οἱ οἰωνοί, ἐνομι-
 ζοῦτο ἱερά, ὡν τὴν κτῆσιν παρατηροῦντες οἱ
 οἰωνοσκόποι προεμάντευον 3) κόρ. ἢ, μαθη-
 τὴς τις τοῦ Ὀλύμπου, ἐξ οὗ καὶ νόμος τις Ἰε-
 ράκιος ἢ τοῦ ἱεράκος Ῥηικράτ. ἐν Ἀθην. 13.
 570 ἐκ τούτου «ἱεράκιον μέλος» Πολυδ. 4,
 78 ἐν γέν. ὄν. Ἑλλ. Σεν. 4) ὄν. τόπου. «ε-
 πίσκοπος ἱεράκος» Κατακουζ. Ἰστ. σ. 336.
 Ἰερα-οιδός, ὃ θεὸς ψάλλτης, ποιητής Ἡσυχ.
 Ἰεράομαι, μέλ. ἄσμαι, ἰων. ἱεράομαι, μέσ.
 ἀποθ. εἶμαι ἱερέως, ἱερέα, μ. γεν. κ. δοτ. -
 θεοῦ Ἡρ. 2, 35, Παισ. 6, 11, 2 ἀπολ. Θουκ.
 2, 2 «ἱερωσύνην ἱεράσασθαι» Αἰσχίν. 1, 49
 «ἱεράσθαι καὶ ἀρχεῖν» Δ. Ἀλ. 2, 49 «ἱερά-
 τω, κατὰ νόμον ὀργαζέτω καὶ θυέτω» Ροῦνκ.
 ἐν Τιμ. σ. 148, ὀρθτ. ἱεράσθω.
 Ἰερά-παλῆω εἶμαι ἱεραπόλος, Ἐπιδαύρου
 ἐπιγρ.
 Ἰερά-παλῆα, ἰων. ἱερηπαλή, ἢ τὸ ἱερατικόν
 ἐπάγγελμα, Συνέσ. ὄρν. σ. 327.
 Ἰερά-παλῆς, εὐος, ἢ ὁδο πόλεων ὄν. ἐν τῇ
 μεγάλῃ Φουγίᾳ καὶ Συρίᾳ Στραβ. κατ. Ἰερα-
 πολίται Ἐτ. Μ. θηλ. π. Ἰεραπολιτῆς, ἴδος,
 ἐπιγρ. ἐν Πλουτ. ἡθ. σ. 14, ἐπὶ θ. Ἰεραπολι-
 τικῶς Στραβ. 9, 437.
 Ἰερά-πόλοι, οἱ τὸ ἀνώτατον ἱερατικὸν ἀξίωμα
 ἔντισιν Ἑλλ. πόλεσιν, ἐπιγρ. π. Βυζ. ἱεροπόλος.
 Ἰερα-πύτνα, ἢ ἱεράπυτνα, ἢ καὶ ἱεράπι-
 θνα, τὰ πόλ. Κορίνθ. κατ. Ἰεραπύτνιον Στραβ.
 Ἰερα-αρχῆω εἶμαι ἱεράρχης, ἀρχιερέως, πρῶ-
 τος τῶν ἱερέων, καὶ ἀρχηγός ἐπὶ πάντων τῶν
 θρησκευτικῶν πραγμάτων, μετγ.
 Ἰεραρχῆς, ὃ πρῶτος τῶν ἱερέων καὶ πάντων
 τῶν περὶ τὴν ἱερωσύνην πραγμάτων, μετγ.
 Ἰερα-αρχία, ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱεράρχου Δ.
 Ἀρεσπ.
 Ἰεραρχικός, 3 ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἱεράρχην
 καὶ τὴν ἱεραρχίαν ἐπὶ ἱεραρχικῶς, μετγ.
 Ἰεραρχίος, 2 ἱεραρχικός Ἀνθ. 4, 88.
 Ἰεράσος, ὃ ποτ. Δακίος, ὁ Πρωσῶς Πιολ.
 Ἰεράτεια, ἢ ἱερωσύνη, τὸ ἀξίωμα τοῦ ἱε-
 ρεῖως Ἀριστοτ. πολιτ. 7, 8 κ. μετγ.
 Ἰερατεῖον, τό 1) τόπος, εἰς ὃν διατρίβει ὁ
 ἱερεὺς 2) τὸ τάγμα τῶν ἱερέων, ὁ κληρὸς, ἐκκλ.
 Ἰεράτευμα, τό ἱερατεία, ἐπὶ δὲ ὁ κληρὸς,
 οἱ ἱερεῖς, τὸ ἱερατεῖον, Ν. Δ.

Ἱερατευματικός, 3· ἱερατικός· ὑπομνήματα Πλουτ. Μαρκ. 5.
Ἱερατεύω· εἶμαι ἱερεὺς εἴτε ἱερεὺς, Ο'. - τῷ θεῷ Ἡρωδ. 5, 6, 6· κ. γεν. - τινός, ἐπιγρ.
Ἱερατικός, 3· ἀνήκων εἰς τὸν ἱερέα, ἢ τὴν ἱερατείαν· - θυσίαι Ἀριστοτ. πολ. 3, 10· ἡ ἱερατική = ἱερατεία Πλάτ. πολιτ. 290· «-γραμμάτων μέθοδος» = ἡ γραφή τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων Κλ. Ἀλεξ. ἐπιρ. ἱερατικῶς, μτγν.
Ἱερ-αύλης, ὁ· ὁ ἐν ταῖς θυσίαις παύων τὸν αὐλόν, ἐπιγρ.
Ἱερὰ φη, ἡ· νῆσος Λεβύδος Στ. Βυζ.
Ἱερὰ-φορία, ἡ· τὸ φέρειν, βαστάζειν τὰ ἱερὰ ἢ τῆς θυσίας τὰ σκεύη Δ. Ἀλ. 16, 7.
Ἱερὰ-φορος, 2· ὁ φέρων τὰ ἱερὰ, ἢ τὰ τῆς θυσίας σκεύη Πλουτ. Ἰσ. κ. Ὁ. 3, sacra.
Ἱερὰ· ἴδ' ἱεράομαι.
Ἱέρεια, ἡ, δωρ. κατὰ δὲ Πασσὺδ. ἱερέα δωρ. κ. ἱερέων. Πινδ. Η. 4, 5, Βουκχ. ἱερά = ἱερεῖα.
Ἱέρεια· ὁ θηλ. τοῦ ἱερέως· - Ἀθηναίης Ἰλ. ζ, 300, Πλάτ. Φαίδρ. 244· «γυναῖκες ἱερεῖαι» Ποσειδίπ. ἐν Ἀθην. 9, 377· ἴδ' ἱερεῖα καὶ ἱερεῖα, καὶ τὸ ἰων. ἱερήη, sacerdos.
Ἱερεῖα, ἡ· ἱερατεία· «ἱερεῖαν, θυσίαν, ἥμακ», Ἡσυχ.
Ἱερεῖον, ἰων. κ. ἐπ. ἱερήιον, τό· τὸ θυσιαζόμενον ζῶον, ἐν γέν. σφάγιον, ζῶον διὰ σφάξιμον, Ἰλ. χ, 159, Ὀδ. ξ, 250· (ὡς λ, 23 ἐπὶ θυσίας εἰς τιμὴν νεκρῶν, ἀπὸ οὗ κατὰ Σχολ. εὐχρηστ. τὸ τόνιον, ἢ ἐντομον), Ἀριστ. Λυσ. 84· «οὗ ἱερεῖα ἀλλὰ θύρατα θύουσιν» (θουκ. 4, 126· «κατὰ μέλη αὐτὰς οἷον ἱερεῖον διαιρούμεθα» Πλάτ. πολιτ. 287· ἴδ. «τὰ ἱερεῖα» = τὰ σφάγια, κοιν. σφαγὰς Σεν. Ἀν. 4, 4, 9, ἐνθα μεταξὺ τῶν ἐπιτηδεύων καταλέγονται ἱερεῖα, σίτοι, αἶνοι, σπάρια ἴδ. Κύρ. 4, 4, 17, διότι ἐκ παντός σφαζόμενον ζῶον προσεφέρετο καὶ τοῖς θεοῖς μέρος, victima.
Ἱερεῖς, ἀττ. Ἱερῆς, οἱ· ἔθνος Θεσσαλικόν Θουκ. 3, 92.
Ἱερεῖτης, ὁ· ἱερέως, sacerdos.
Ἱερεῖτις, ἴδ. ὁ θηλ. τοῦ προηγ. Αἰσχ. ἀποσπ. 78· καθαρμὸς θεομένη, ἐκείνης Ἡσυχ.
Ἱερεμετικός, 3· τῷ Ἱερεμῇ ἀνήκων· - θρηγνός Θ. Στουδ.
Ἱερεὺς, ἑως, ἰων. κ. ἐπ. ἱερεύς, ὁ· ὁ τελῶν τὰς θυσίας τὰς τῷ θεῷ προσφερομένας καὶ συγχρόνως κατὰ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους προσφερόμεναι ἐκ τῶν σπλάγγων τοῦ ἱερέως Ἰλ. α, 62· κ. ἐν τῷ ἰων. τύπῳ· «Δοῖς ἱερεὺς Ἰδαίου», π, 604, Πινδ. Ἰ. 2, 17, Αἰσχ. Σοφ. Πλάτ. κ. ἐπομ. μτρ. «ἀρετὴς ἱερέως» Ἀθην. 5, 244· κομ. «ὁ λεπτοτάτων λήρων ἱερεὺς» Ἀριστ. νεφ. 358, sacerdos.
Ἱερεὺς, ἑως, ὁ· ὁ κύρ. ἐπιγρ.
Ἱερεῦσιμος, 2· ἐπιτήδειος εἰς θυσίαν κ. παντεῖαν ἐκ τῶν σπλάγγων· «ὁ ἰχθύων θύσιμος οὐδὲ οὐδὲ ἱερεῦσιμος ἐστίν» Πλουτ. συμπ. 8, 8, 3.
Ἱερεῦσι, ἐπ. καὶ ἰων. ἱερεύω, ἱερεύσκον Ὀδ. υ, 3· σφάζω τι πρὸς θυσίαν (καὶ ἐκ τῶν σπλάγγων προφητεύω) Ἰλ. 6, 402· ἐν γέν. σφάζω εἰς πανήγυρ. συμπόσιον, ὃ παρεπόμενον ἦν τὸ θύειν· «βοῦς ἱερεύοντες καὶ οἷς καὶ πίονας αἰγας εὐλαπινάουσι» Ὀδ. 6, 56· - ζεῖναι, πρὸς τιμὴν

τοῦ φίλου, ξ, 414· καὶ μέσ. «βοῦς ἱερεύσθαι» τ, 118, Ἀπολ. Π. 2, 302· «ἐπικριδὸν ἱερεύσαντο μῆλα», παθ. Ἱερευτο Ἰλ. ω, 125· π. Φίλων· φονεύειν, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· π. μτγν. καὶ ἐν ῥώ, ἀφιερώω (Ὀδ. ξ, 94 γράφεται νῦν ἱερεύουσι, π. δὲ Οὐόλφ. ἱερεύουσι τετρα-υλλάδωσι) Ἱερεῖομαι· ὦμαι· εἶμαι ἱερεὺς μ. ἀορ. - ῥευσάμην, Πειραιῶς ἐπιγρ.
Ἱερεῖον, τὰ· τὰ τῷ ἱερεῖ διδόμενα ἱερεῖα Ἡσυχ. καὶ Ἀθηνῶν, ἐπιγρ.
Ἱερεῖον, ἡ· ἱερωσύνη, Πάτμου ἐπιγρ.
Ἱέρη, ἡ· ἱερεῖα, πτγρ.
Ἱερήης, ἡ· ἱερεῖα, Μεγάρων ἐπιγρ.
Ἱερήϊον, ἰων. κ. ἐπ. τό· ἱερεῖον.
Ἱερη-πολις, ἡ· ἱεραπολις Μυνέας.
Ἱερητεύω, ἰων. ἀντὶ ἱερατεύω.
Ἱερία, π. ἡ· ἱερεῖα Βύρ. Βακχ. 1112, Σοφ.
Ἱερίζω· ἀγιάζω, καθαρίζω Ἡσυχ.
Ἱερίος· υἱὸς τοῦ Πλουτάρχου Δαμασκ.
Ἱερίς, ἴδ. ἡ· ἱερεῖα Πλουτ. ἡφ. σ. 435
Ἱερισμός, ὁ· Δήλου, ἐπιγρ.
Ἱερισσα, ἡ· ἱερεῖα, ἐκκλ.
Ἱερισσός, κ. Ἱεριστός· πόλις τῆς Χαλκιδ. κῆς ἡ πρότερον Ἀπολλωνία Δούκα Ἰστ. σ. 247.
Ἱεριστής, ὁ· ὁ ἀγιάζων, ἀγιάζων τι, ἐκδωρ. π. Ἡσυχ. ἐν λ. ἀγνίστης, illustrator.
Ἱερίτις, ἡ, δι. γρ. τοῦ ἱερεῖως Ἡσυχ.
Ἱερισός, οὗτος, κ. Ἱερίος, οὗς· πόλις μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἰορδάνου ποταμοῦ Στραβ. Ν. Δ. κατ. Ἱερισότιος, α, ον θύσθησθαι δὲ καὶ Ἱερίους π. Στραβ.
Ἱερνῆ, ἡ· ἡ νῦν Ἰρλανδία Ἀριστοτ. κόσμ. 3, Hibernia, νῆσος Ἱερνίς Ὀρφ. Ἀργ. 1179, λέγεται δὲ καὶ Ἰουερνία, κατ. Ἰουερνοί κ. Ἰουερνιάτης Στ. Βυζ.
Ἱερὸ-αὐλός, 2· ὁ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν ἀγωνιζόμενος Β. Χρυσ. τ. 8. σ. 368, 25.
Ἱερὸ-βλαστός, 2· ὁ ἱερός βλαστήσας· - βλάστος τοῦ Ἀαρὼν Θ. Στουδ. σ. 721.
Ἱερο-εὐαγγέλιον, ἡ· σιδηρεῖτις, τό κοιν. σιδηρῶν χορτῶν, χορτῶν τὴν χρῆσιν εἰς ἀγιασμούς, καθαρισμὸν καὶ ὡς βασκάνιον, ἐγκόλπιον, τουρκ. γαίμακ· ἄλλως δὲ καὶ περιστρεφόν Διοσκ.
Ἱερο-γενής, 2· ἐπὶ θ. τῆς Θεοτόκου Ἀνδρ. Κρητ. σ. 118.
Ἱερο-γλύπτῃς, ον, ὁ· ὁ γλύφων ἱερὰ, ἢ ἐγγράττων τὰ ἱερογλυφικὰ γράμματα, μτγν.
Ἱερο-γλύφω· ἐγγράττω ἱερὰ γράμματα· «ζημιᾶς τινὰ ἱερογλυφούντες» Εὐστ. 632 52.
Ἱερο-γλυφικός, 3· ὁ γεγραμμένος μετὰ ἱερογλυφικὰ γράμματα· «τὰ ἱερογλυφικά», ὑπομ. γράμματα = στοιχεῖα παριστάοντα μορφὰς ζῶων ἐν χρῆσει ὄντα παρ' Αἰγυπτίους καὶ ἐν χαρακτηρισμῶν ἢ ζωγραφίζεμενα ὑπὸ τῶν ἱερέων ἢ ὑπ' ἄλλων κατὰ διαταγὴν αὐτῶν ἐπὶ τῶν ὀμμοσίων ἱερῶν μνησκίων Πλουτ. Ἰσ. σ. 10.
Ἱερο-γλύφος, ὁ· ἱερογλύπτης Προκλ.
Ἱερὸ-γλωσσός, 2· ὁ ἔχων θείαν, ἱερὰν καὶ προφητικὴν γλῶσσαν, περὶ μάντεων· - Κλυτῶναι, ἐπιγρ.
Ἱερο-γνώσις, ἡ· ἡ γνώσις τῶν ἱερῶν τελεῶν Δ. Ἀρεστ. 51, 183.
Ἱερο-γομφία, ἡ· γόμφος· ἡ ἱερογλυφικὴ γραφή Μυνέας. σ. 114.

Ἱερο-γραμματεὺς, ὡς, ὁ ἱερεὺς Αἰγυπτίων, ὅστις ἐγίνωσκε τὴν ἱερογλυφικὴν γραφὴν, ἐξήγει τὰς ἱεράς τελετάς, προσέειχε περὶ τῆς διατηρήσεως αὐτῶν ἐν τῇ θεῇ λατρείᾳ, ἥτο εἰδὼν τῶν ἱερῶν γραφῶν καὶ συμβόλων καὶ ἐξήγει αὐτὰ εἰς τὸν λαόν Λουκ. Μακρὸς, 4.
Ἱερο-γραπτός, 2. ὅστις εἶνε εἰς ναὸν τινα γεγραμμένος, ἐκκλ.
Ἱερο-γραφα, τὰ, καὶ ἱερογραφούμενα· συμβολικαὶ ἱερῶν πραγμάτων εἰκόνες, μτγν.
Ἱερο-γραφεῖν· εἰκονίζω, ζωγραφίζω ἱερά, συμβολικὰ εἰκονίσματα, μτγν.
Ἱερο-γραφία, ἡ· ἡ συμβολικὴ ἱερῶν πραγμάτων παράστασις, ζωγραφία, μτγν.
Ἱερο-γραφικός, 3. ἀνήκων τῇ ἱερᾷ γραφῇ, ἱερογλυφικῇ γράμμασι γεγραμμένος, μτγν.
Ἱερο-γράφος, ὁ· συγγραφεὺς ἱεροῦ βιβλίου, ἐκκλ.
Ἱερο-δασκρὺς, υἱός, 2. ἡδονος· ἐπὶ τοῦ λαβάνου, οἰονεῖ ἱερὸν δάκρυ Ἀθην. 14, 651.
Ἱερο-δενδρία, ἡ· δένδρων ἱερὸν ἄλλος Βλ. Ἀλεξ.
Ἱερο-διδάσκαλος, ὁ· ὁ διδάσκων τὰ περὶ τὴν θεῖαν λατρείαν, μτγν.
Ἱερο-δόκος, 2. α) ὅστις δέχεται, λαμβάνει θυσίαν ἢ ἱερά σκεύη· 2) προπαροῦν. ὅ, τι παρέρχεται, ἐγένετο δεκτὸν ὡς ὕψιον, ἱερὸν δῶρον, ἀφ' ἑωρῆμα· «θεῶν λήμματα ἱεροδόκα» = τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν εἰς τοὺς ναοὺς δεκτὰ γνόμματα φειρώματα Αἰσχ. ἰκ. 358.
Ἱερο-δοῦλος, ὁ· τὸ ἔργον τοῦ ἱεροδούλου, Γάλλας Ναρδωνης, ἐπιγρ.
Ἱερο-δοῦλος, 2. ὁ ὑπηρετῶν εἰς τὴν θεο-τητα· ἐν Κορίνθῳ δὲ ἐν ἄλλαις πόλεσιν οἱ ὑπηρετοῦντες θεοῖσι τε καὶ δούλοι ἐν τῇ ναῷ τῆς Ἀφροδίτης· γυναῖκες Στραβ. 6, 372.
Ἱερο-δρόμος, 2. ὁ ἐν τῇ ἱερᾷ ἀγῶνι τρέχων, ἐπιγρ. Φίλος. ἐν Ἀνθ. 9, 319· ὅ, τι τρέχει εἰς ἱερὸν τι, π. 7. δῶρον = τὸ ἡγιασμένον ὅλν, δῶρον, ἐπιγρ.
Ἱερο-εργός· ἰδ. ἱεουργός.
Ἱερο-θαλάσσης, 2. ἱερός θαλάσσης· «μορφὰ πολυάνθρωποι, ἱεροθαλάσσης» Ὀψ. ὕμν. 39, 17.
Ἱερο-θεός, 2. ἱερός καὶ θεός Ὀψ. ἰστ. α. 34.
Ἱερο-θεός· ἄνδρ. ὄν. Ἰδ. στ.
Ἱερο-θεσία, ἡ· θιάθεσις, διάταξις, κατάστασις τῶν ἱερῶν, ἐκκλ.
Ἱερο-θετέω· διορίζω, διαθέτω, διατάττω τὰ τῆς θεῆς λατρείας, μτγν.
Ἱερο-θέτης, ὁ· ὁ διατάττων ἢ εἰσάγων τὰ περὶ τὴν θεῖαν λατρείαν ἔθιμα Δ. Ἀρεοπ.
Ἱερο-θήκη, ἡ· ἡ κτῆσις, κεισμός, τόπος περιέχων ἱερά πράγματα ἢ σκεύη, γλωσ.
Ἱερο-θησκεία, ἡ· θεοῦ ἱερά λατρεία, μτγν.
Ἱερο-θυσίον, τό· τόπος πρὸς θυσίαν Πανσ.
Ἱερο-θυεῖον, τό· τῷ ἄνωτι, Ῥόδου ἐπιγρ.
Ἱερο-θυτέω· θυσιάζω, Ῥόδου ἐπιγρ. καὶ μτγν.
Ἱερο-θύτης, ὁ· ἱερεὺς, ὁ τελὼν τὰς θυσίας Πανσ. 8, 42, 8.
Ἱερο-θύτος, 2. ὁ θυσιασθεὶς, προσφερθεὶς θυσία τῷ θεῷ· «ἱερ. θάνατος» = ὁ ὑπὲρ ἱεροῦ τίνος, τῆς πατρίδος θάνατος Πινδ. ἀποσπ. 225 ἐν Πλουτ. 76. σ. 349· «καπνός = ὁ τῆς θυσίας καπνός Ἀριστ. ὄρν, 1265 «τὰ ἱερόθιτα» = ὁ-

ματα Ἀθην. 14, 660· πρὸλ. Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 20.
Ἱεροίτας· στρατηγός τις, Μιτυλην., ἐπιγρ.
Ἱερο-χαισάρεια, ἡ· πόλ. Λυκίας Πανσ. κατ. Ἱεροχαισαρεῖς.
Ἱερο-κατήγορος, ὁ· κατηγόρων τοὺς ἱερεῖς, ἐκκλ.
Ἱερο-καυτέω· καίω θυσίαν ἢ ὡς θυσίαν Δ. Σικ. 20, 65· «μηροκαυτεῖν, ὁμοίως τῷ ἱεροκαυτεῖν καὶ ὀλοκαυτεῖν» Φρύν. ἐν Β. Ἀν. σ. 51.
Ἱερο-κηπίς, ἴσος, κ. Ἱεροκηπία, ἡ· ὄν. τόπου ἐν τῇ νήσῳ Κύπρῳ Στραβ. 14, 683.
Ἱερο-κηρυκτός, 2. ἡ ὑπὸ τῶν ἱερῶν κηρυσσόμενη, ἱερά· ἡμέρα Θ. Στουδ.
Ἱερο-κήρυξ, υἱός, 2. κήρυξ τῶν θυσιῶν, ὁ συνάγων τὸν λαόν εἰς τὰς θυσίας· ἐν γέν. ὑπηρέτης τῶν θυσιῶν π. δὲ τοῖς ἐκκλ. ὁ τὰ ἱερά, τὸν θεῖον λόγον κηρύττων Δημ. 59, 78, ἐπιγρ. ἐν αἷς εὐρηται καὶ ἔξημα ἱεροκηρυκῶν.
Ἱερο-κλήτης, ἡς, εὐς· 1) μάντις Ἀριστ. 2) ἄλλος, Βοιωτ. ἐπιγρ. ἐνθα ἡ γεν. Ἱεροκλήτης.
Ἱεροκλεία, ἡ· ἱταῖρα τις Ἀθηναία Τιμολ. ἐν Ἀθην. 13, 567.
Ἱεροκλιδής· ἄνδρ. ὄν., ἐπιγρ.
Ἱεροκόμος, ὁ· ἱεροκομος, ὅστις ἐπιμελεῖται τῶν ἱερῶν Ἦσυχ.
Ἱερο-κορακικά, τὰ· μυστικῶς εἶδος ἢ βαθμὸς ἐν τοῖς τοῦ Μῦθρα μυστηρίοις, Λατίου Ῥώμης ἐπιγρ.
Ἱερο-κόρος, ὁ· νεωκόρος Μεθοδ. σ. 412.
Ἱερο-κοφίως, ἐπὶ· μυστικῶς, μυστηριωδῶς, ἐκκλ.
Ἱερο-κρυφα, ἡ· εὐχὴ Θ. Στουδ. σ. 1720.
Ἱερο-κτόνος, 2. φονεὺς ἱερεῖς Ἱ. Δαρμασκ.
Ἱερο-λαμπρός· προσήτωρ Μανέθ.
Ἱερολάς, ὁ· ἱερεὺς Ἦσυχ. sacerdos.
Ἱερο-ληπτός, 2. θεοληπτός Μανέθ. 4, 227.
Ἱερο-λογέω· ὁμιλῶ περὶ ἱερῶν πραγμάτων, λέγω ἱερά, ἅγια λόγια, ἰων. «ἱερολογεῖται ἐπὶ τῷ πράγματι» Λουκ. Συρ. θε. 26.
Ἱερο-λογία, ἡ· ὁμιλία περὶ ἱερῶν πραγμάτων, λόγων, μτγν. ἰων. ἱερολογία Λουκ. ἀστρολ. 10.
Ἱερο-λόγος, ὁ· ὁ ὁμιλῶν περὶ ἱερῶν πραγμάτων, ἱερός ῥήτωρ Εὐδοτ.
Ἱερο-μῦθός, 2. ὁ μανθάνων τὰ ἱερά, μτγν.
Ἱερο-μῦνία, ἡ· τὸ νὰ μανθῇται τις περὶ ἱερῶν πραγμάτων, ἰδ. ἐπὶ βακχ. μανίας Κδ. Ἀλ. σ. 11.
Ἱερο-μυντία, ἡ· ἱεροσκοπία.
Ἱερο-μάρτυρες, οἱ· ἅγιοι μάρτυρες, ἐκκλ.
Ἱερο-μῆτορος· ἄνδρ. ὄν. Ἐφρεσ. ἐπιγρ.
Ἱερο-μηνία, ἡ· κυρ. ὁ ἱερός μῆν· οὗτος καλεῖται ὁ Σχολ. Πινδ. Ν. 3, 2 τὸν ἐν Ἀθηναῖς μῆνα Δημητριῶνα, ἢ ἱερά σελήνην (μῆνη) ἥτοι ἑορτάσιμος ἡμέρα, καλ' Ἠσυχ. ἑορτάσις ἡμέραι, καλ' Ἀρποκρατίωνα, Νεμεῖς = ἡ ἑορτὴ τῶν Νεμεῶν Πινδ. Ν. 3, 2· «ἱερομηνίαν ἄγειν» Δημ. 24, 20· «ἱερομηνίας ὁδοῖς», ἥτοι τὰ Διονύσια, 24, 34· «ἐν ἀπονδαῖς καὶ ἱερομηνίαις» Θουκ. 2, 65· «τὴν τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἱερομηνίαν ἀγορεύει» Ἡρώδ. 4, 46, 5, καὶ «τὰ ἱερομηνία» Θουκ. 5, 54.
Ἱερομνήμη, ἡ· θυγ. Σιμόντος, συζ. Ἀσ-σάρκου Ἀπελδ.

Ἱερο-μνημονεύω· εἶμαι ἱερομνήμων Ἀριστ. νεφ. 623, Πολυδ. 4, 52, 4.

Ἱερο-μνήμων, ονος, ὁ· κυρ. ὅστις ἐνθυμεῖται, τὰ ἱερά, ἢ τὰ περὶ τὴν θυσίαν· αὐσεβεῖ καὶ ὅρκων ἱερομνήμωνι· Ἀλκίφρ. 2, 4· ἐν Ἀ-9 ηῖναι καὶ ταῖς λοιπαῖς Ἀμφικτυονικαῖς πόλε-σιν ὁ ἱερεὺς ἢ γραμματεὺς, ὅστις πρὸς τῷ πυ-λαγόρῳ τῷ κυρίως πρέσβει ἐν τῷ ἀμφικτυονικῷ συνεδρίῳ ἐπέμπετο ἐξ ἐκάστης ἀμφικτυονικῆς πόλεως εἰς τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνέδριον· «οἱ εἰς Πυλαίαν ἐκπεμπόμενοι ἱερογραμματεῖς» Ἰσυχ. πρβλ. Δημ. 18, 148, Λισγιν. 3· ἐν Βυζαντίῳ ὁ πρῶτος ἄρχων, ὅστις ἐφρόντιζε καὶ περὶ τῶν θυσιῶν καὶ περὶ τῆς δημ. θείας λατρεί-ας Δημ. 18, 90· παρὰ Ῥωμ. ὁ pontifex Δ. Ἀλ. 8, 55· ἑτέρα ἀρχὴ Ἀριστ. πολιτ. 7, 8.

Ἱερο-μνάχας, ὁ· ἱερεὺς μοναχός, ἐκκλ.

Ἱερο-μορφος, 2· ὁ παριστῶν μορφὴν ἱερῶν, μετν.

Ἱερὸ-μυρτος, ἢ· ὕμνουρσίνη, ψυτὸν Διοσκ.

Ἱερο-μύστις, ὁ· ὁ μυῶν, κατηγορῶν τινα εἰς τὰ μυστήρια τῆς θείας λατρείας Φωτ.

Ἱερὸν, τό· 1) ἱερός.

Ἱερὸν, τό· 2) φρουρίον ἐν τῇ Ἀσιατικῇ ἀκτὴ τοῦ Θρακ. Βοσπόρου Πολύδ. 2) Ἱερὸν ὄρος Δημ. 3) Ἱερὸν ἀκρωτ. ἐν Ἰσπανίᾳ Στράβ.

Ἱερο-νικάω-ω, μετχ. ἀορ. ἱερωνικησάντων τῶν θεῖνα, Λαρίσις ἐπιγρ.

Ἱερο-νίκησις, ὁ· ὁ νικῆσας εἰς τοὺς δημοσίους ἱερούς ἀγῶνας Δουκ. πῶς δεῖ ἱστορ. συγγρ. 30.

Ἱερο-νόμος, ὁ· ἱεροδιδάσκαλος Δ. Ἀλ. 2, 73

Ἱερο-νόμηνια, ἢ· ἱερά νέα σελήνη, ἐορ-τὴ τῆς νέας σελήνης Σχολ. Πινδ. Ν. 3, 1.

Ἱερο-παράδοσα λόγια Εὐστ. Θεσ.

Ἱερο-πάτωρ, ορος, ὁ· ἅγιος πατὴρ Ἀνδρ. Κρήτ. σ. 495.

Ἱερὸ-πλαστα, τά· ἱερόγραμμα, μετν.

Ἱερο-πλαστία, ἢ· ἱερογραφία, μετν.

Ἱερὸ-πλαστας, 2· ἱερότυπος, ἱερόγραφος· εἰκὼν Δ. Ἀρεοπ. ἐπὶρ. ἱεροπλάστως = ἐν ἱερῷ ἔθεικοναίσι, αὐτ.

Ἱερὸ-πνευστος, 2· θεόπνευστος· Θ. Στουδ.

Ἱερο-ποιέω· εἶμαι ἱεροποιός Πλάτ. Λυσ. 207· ἐν γέν. φροντίζω περὶ τῶν θυσιῶν ἢ περὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν· «καὶ θύειν ὑπὲρ τῆς δη-μοκρατίας» Ἀντιφ. β. 45· «εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι καὶ θύσαι» Δημ. 21, 114· προσεῖτε ἱερὸν ποιῶ, ἐκκλ.

Ἱερο-ποιία, ἢ· ἡ περὶ τῶν ἱερῶν τελετῶν ἢ θυσιῶν φροντίς Ἰωσ.

Ἱερο-ποιήν, ὁ· ἄρχιερεὺς· Ἰγνατ. β. Νικηφ.

Ἱερο-ποιός, ὁ· ὁ φροντίζων περὶ τῶν ἱερῶν καὶ θυσιῶν· ἐν Ἀθήναις δεκά ἄνδρες ἐκ τῶν δεκά φυλῶν ἐκλεγγμένοι, οἵτινες ἐφρόντιζον νῶ ἦν ἅμωμα τὰ εἰς δημοσίους θυσίας ὤριμα ἱερεῖα καὶ ἐν γένει ἐπεσπάρτων εἰς τὰς δημοσίους θυσίας· «ταῖς σεμανεῖς θεαῖς» Δημ. 21, 115, μετὰ τοῦ «μυστηρίων ἐπιμελητῆς» κ. βοῶντης· π. δὲ Ἀριστοτ. «ἱεροποιούς καὶ ναοφύλακας», πολιτ. β. 8· ἐν γέν. ὁ πρᾶξερὸν θυσίαν· «ἱε-ροποιοὶ νεανίσκοι» Δ. Ἀλ. 1, 40· «ἱ. παρθέ-νοι» β. 8, 40.

Ἱερὸ-πολις, ἢ· ἱερά πόλις, δηλ. ἢ Ἱερου-σαλήμ Φίλων.

Ἱερο-πόλος· ἔδε ἱεραπόλος.

Ἱερο-πομπός, ὁ· ἱερός πρεσβευτής, ἀπὸ σταλμένος Φίλων.

Ἱερο-πρακτέω· τελῶ τὰ τῆς θείας λατρείας τὰ ἱερά, ἐκκλ.

Ἱερο-πρέπεια, ἢ· τὰ ἱερὰν ἀξίωμα, ἐκκλ.

Ἱερο-πρεπής, 2· ὁ ἀρμόζων εἰς τὸ ἱερατικὸν ἐπάγγελμα, ἅγιος, σεβάσμιος· «καὶ νῦν ἐν τῇ ἐορτῇ δοχεῖς ἱεροπρεπέστατος εἶναι τῶν προγ-γεννημένων» Ξεν. συμπ. 8, 40· ὄνομα Πλάτ. Θεαγ. 122· «ἡ κνίσσα θεοσπίσις καὶ ἱεροπρ-πῆς» Δουκ. θυσ. 13· ἐπὶρ. ἱεροπρεπῶς = θεο-πρεπῶς Στράβ.

Ἱερο-πρόσ-πολος, ὁ· ἱερός τις τῶν θυ-σιῶν ὑπηρετὴς Πτολ.

Ἱερ-όπτῃς, ὁ· ὁ παρατηρῶν τὴν θυσίαν, τὴν θυσιασθὲν ζῶν, προσητεύων ἐκ τῶν ἐντασθῶν αὐτοῦ Δ. Κῆς. 52, 36.

Ἱερός, 3 κ. 2 (Ἡσ. ἔρ. 599, κ. ἐν τινι χρῆ-σιν π. Ἡρ. 8, 77, ἰων. ἱρὸς ὡς κ. ἐπ. διορ-ἱρὸς, ἐπὶρ. κατὰ Hemsterh. παρὰ τὸ ἱημ, ἀρχικ. ἐπὶ τῶν ἀφιερωμένων ζώων, ἅτινα ἀφῆ-νοντο ἐλευθέρῳ νὰ βαδίζωσι παντοῦ· πρβλ. ἀ-φειτος· ἀλλὰ τὸ ἴδιον τοῦ ἱημ δὲν ἀνήκει εἰς τὴν ῥῆξαν· ἄρα οὐκ ὀρθῶς· κατὰ δὲ τὸν Dunt-zeit, παρὰ τὸ ἱς, vis)· θεός, ἅγιος· α) πάν- ὅτι ἀφορᾷ τοὺς θεοὺς καὶ ἔχει οὐρανὸν καὶ γῆν αὐτοὺς σχίσαν· «ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης» Ὀδ. κ. 426· «ἱερὸν γένος ἀθανάτων» Ἡσ. θε. 21· «Ζεὺς ἱερὸν γένος εἰσαναθάνατον» = τὸ ὅποιον ἐπιδείκναι ὁ Ζεὺς, 57· «τοῖς Μουσάων ἱερῇ δι-σις» = θεῖα θωρηξά, θεῖον χάρισμα, 93· οὗτοι κ. ῥῶς Ἡσ. ἔρ. 337· ἡμαρ ἱλ. ρ. 455· ἀνέφρα- λ. 194, ἐπειδὴ τὸ τε φῶς καὶ τὸ σκότος ἀπὸ θεῶν ἔρχεται· νύξ Εὐρ. Ἰων 117· ἅπαντα ἡ φύ-σις εἶνε πλήρης θεῶν καὶ τοῖς θεοῖς ἀφιερωμέ-νη· ποταμοὶ Ὀδ. κ. 351· «ἱερὸν ῥέον Ἀλ-φειοῖς» ἱλ. λ. 756· «σὺν λιπῶν ἱερῶν λιβέθα» Σοφ. Φιλ. 1200, Εὐρ. Μῆδ. 410· «Ἐρυθρὰς ἱερὸν γέφυρα» Λισγ. ἀποσπ. 478· κύμα Εὐρ. ἱππ. 1206· ἡμέρος Σοφ. Οἰ. τ. 1428· π. Ὀμ. ὀνομάζεται καὶ ὁ ἰχθύς ἱερός, ὡς κατο-κῶν ἐν τῷ ὕδατι καὶ ἐπομ. ἱερός τῇ Ποσειδῶνι ἱλ. π. 407, ὅπερ οἱ ἀρχαῖοι παρὰ τὸ ἱερόν παράγουσιν· ἴδε Ἀθην. 7, 282, κ. Ἀριστ. τ. Ζ. 9, 37 = ἀνθίας· οὕτω δὲ γῆ, ἄλλοι, ὕδρς κ. τὰ τοιαῦτα· βῆσαι Ὀδ. κ. 275· γῆ Σοφ. Φιλ. 700· Ἰδας ὕδρς Εὐρ. Ὀρ. 1383· — πᾶσα γῶρα, νῆσος, πόλις, διότι ἕκαστον αὐ-τῶν ἦτο ὑπὸ τὴν προστασίαν θεοῦ τινος· «ἱλ. εὐχὴς ἱερῆς» ἱλ. β. 535· Πόλος Ὀδ. φ. 408· «Θῆβην ἱερὴν πόλιν» ἱλ. α. 366· Ἀ-θῆνας Ὀδ. λ. 323· Σικυών, Ταῖναρος Πινδ. Ν. 9, 53· Μείμνος Τρωῖλος Λισγ. Πέρσ. 36, 49· Ἰλιος Εὐρ. Τρ. 123· «ὡ γὰρ ἱερὸν σικεῖας πέδον Σαλαμῖνος» Σοφ. Αἴ. 846· «Τρωῖς ἱερὸν πτωλίεθρον» Ὀδ. α. 2· «Τρωῖς ἱερὰ κρήδεμνα» ἱλ. π. 100· οὕτω καὶ «ἱερός κατ' ἀλωῶς» ἱλ. ε. 499, ὡς ἱερός τῇ Δήμη-τρι· — ἐλαίη, ἱερᾶ τῇ Ἀθηνᾷ Ὀδ. ν. 372· «ἀλάφτου ἱεροῦ ἀκτῆς» ἱλ. λ. 631, ἐπειδὴ καὶ ὁ σίτας εἶνε δῶρον τοῦ θεοῦ· οὕτω καλοῦνται καὶ οἱ βασιλεῖς ὡς διατελοῦντες ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν θεῶν, ὑπ' αὐτῶν καθεστηκότες, ἴε-

ροί Πινδ. Π. 5, 97· αὐτὰ καὶ τὸ π. Ὀρ.
«ἱερὸς τῆς Τηλεμαχίης», «ἱερὸν μένος Ἀλκι-
νόοιο» ληπτέον, 60. ὁ τοῦ Ἀχιλλεύου «ἰερός»
ἱερός «Π. ρ, 464· 6) πᾶν ὅ, τι ἀκριβοῦσιν οἱ
ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς, ἅγιον, ἀγῆλον εἰς τὴν λα-
τρίαν τοῦ θεοῦ· «ἱερὸν τὸ αἶμα τῷ θεῷ δό-
θαι» ἔχειν» Εὐρ. Ἰων 1285· «ὅσα ἱερὰ κρι-
θέντα ποιήματα ἰδὼθῃ τοῖς θεοῖς» Πλάτ. νόμ.
8, 829· «ἱερός δόμος» = ναὸς Πλ. ζ, 89· χῶ-
ρος Σοφ. Οἱ. Κ. 1654· «δαίμονων ἀγάμα-
τα», Οἱ. τ. 1379· ἔδανον Εὐρ. Τρ. 625·
«ἐδῶλον Ἡρας», Ἐλ. 1150· βωμός Πλ.
ε, 305, Σοφ. Τρ. 983, ὅστις καὶ «ἱερὸν ἔρ-
πος» καλεῖ αὐτόν, 604· Ἡ θεότης, εἰς ἣν εἰνέ
τι ἀκριβοῦμένον, τίθεται κατὰ γεν. «ἄλλος ἱερὸν
Ἀθηναίης» Ὀδ. ζ, 326· «ἄντρον ἱερὸν Νυμ-
φαίων, ν, 104, Εὐρ. Ἀλκ. 76· «γῆς ἱεράς οὐ-
ρας τῶν πάντων θεῶν» Πλάτ. νόμ. 5, 741·
«ἱερὸς ὁ χώρος τῆς Ἀρτέμιδος» Ξεν. Ἀν. 5,
3, 43· ἀγῶνες = εἰς τιμὴν τῶν θεῶν τελοῦμε-
νοι, ἔθλια Πινδ. Ν. 2, 4· κύκλος = ὁ ἐν
τοῖς δικαστηρίοις, ὑπὸ τοῦ Διὸς προστατευόμε-
νος, πῶ Διὶ ἱερός, τοῦτ' ἔστι τῶν δικαστῶν τό-
σόνδεῖον Πλ. σ, 504· γάμος Πλάτ. πολ.
β, 468· νόσος, 11, 916· γράμματα, Τίμ.
27· τύμβος, Νήκτ. Σοφ. Οἱ. Κ. 1542, 1760·
16. αἱ θυσίαι, τὰ ἱερεῖα καὶ τὰ τοῦτοις ἐπὶ, -
ἐκατόμβη Πλ. α, 99· χαλὰ Σοφ. Οἱ. Κ.
470· νόμος, διατάσσων τὰ τῶν θυσιῶν καὶ
τῶν ἑορτῶν Δημ. 24, 35· ἐσθλὴ, αὐτ. 16,
ἐσθλὴ ὑπαισμένη διὰ τὰς θυσίας ἢ τὰς ἑορτάς,
ἐπὶ ἐπαίεται ταῦτα, «ἱεράν γὰρ νομίζω πᾶσαν
ὕσιν ἂν τις ἐνεκα τῆς ἑορτῆς παρασκευάσῃται,
τοῖς ἂν χρησθῇ» πρόβλ. «ὀφείλειν ἐπὶ ὅρα-
χμας ἱεράς τῇ Ἀθηνᾷ» Δημ. 24, 22· συνη-
ῶται τὰ ἱερά = θυσία, Ὀρ. «ἱερά ῥέζειν», κ.
«ἱερά δίδωμι» Ὀδ. π, 184· κ. ἐν. «ὅφρ' ἱερὸν
ἐτοιμασάτω» Ἀθήνη Πλ. κ, 571· «ἄκυρα ἱε-
ρά» Πινδ. Ὀ. 7, 48· δῆμια, πατρώα Αἰσχ.
Ἐπ. 160, 1001· ἔμμηνα Σοφ. Ἠλ. 273·
-αἰμιν, τελιν, Φιλ. 1022, Εὐρ. κ. πεζ. «ἱερά
θυσίας» Θουκ. 2, 74· «ἐν ἱερῶν θυσίαις»
Πλάτ. πολ. 3, 391· «ὅτι τὰ ἱερά καὶ τὰ σφά-
για καλὰ εἶναι, τὸ πρῶτον μὲν τὰ ἐκ τῶν
σπλάγχων λαμβανόμενα σημεῖα, σφάγια δὲ τὰ
ἐκ τῶν σπασμῶν τῶν ἱερῶν Ξεν. Ἀν. 1, 8,
15· «τὰ τὰ ἱερά καλὰ τὰ ἐ σφάγια κάλλιστα»,
β, 5, 24· «ἐπεὶ τὰ ἱερά ἐγένετο» = ἡ παρα-
τήρησις τοῦ ἱεροῦ ἐσθλῶς καλῶν, εὐτυχές τι,
β, 2, 9· α - προχωρεῖ χρηστὰ» Ἠρ. 5, 44·
τὸ ἱερὸν = ὁ ναὸς - τῆς Διέτης Εὐρ. Ἐλ. 1008·
«ἱερῶν ἱδρύσεως» Πλάτ. πολ. 4, 427· «μέγι-
στα τοῦ ἱεροῦ κατασκευασίαι καὶ βω-
μοὶ», συμμ. 189· ἰδ. ὁ ναὸς τῶν Δελφῶν Δημ.
10, 327· «τάφρον περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεῶν
ἐκαστον» Θουκ. 4, 90, ἐξ οὗ προκύπτει ἡ
κυβὺλ. σημασία τέμενος. Κατὰ δὲ Ἀρμόνιον. ἡ
καὶ ναοῦ περιοχὴ, τέμενος· «ἱερὸν καὶ τέμενος
ἱδρύσασθαι» Ἀθην. 13, 595· ἐπὶ ἀνθρώπων
«ἱερός καὶ εὐσεβής» Σοφ. Οἱ. Κ. 288· ὑπο-
δηλουμένη τῆς μυστικῆς εἰς τὰ μυστήρια Ἀριστ.
βατρ. 651· τὸ δὲ ἐν Πλ. ω, 81· «Ἀχαιοὶν
ἱερός στρατός», σημ. τὸν μεγαλοπρεπῆ, λαμ-
πρόν, θαυμαστόν, ἐξαιρετόν στρατόν· «τὸς

ἱερὸν» = ὁ ἱερός τῶν φυλάκων στρατός Πλ. κ,
56· ἐντ. ἀντὶ τοῦ Ῥωμ. sacrosanctus Πλουτ.
Τιβ. Γραρχ. 14, 15, ἱεροὶ δαυλοὶ φύλακες·
παροιμ. ἦν ἡ «ἱερά συμβουλή» Ξεν. Ἀν. 5,
6, 4 κ. Πλάτ. Θεαγ. 122· ἴδα καὶ ἱερά ἀγ-
χυρά» ἐν λ. ἀγκυρά· ἐπὶ δὲ «τὸν ἀπ' ἱεράς»,
ὅπερ πληρὲς ἂν εἴη «τὸν ἀπ' ἱεράς γραμμῆς λί-
θον ἢ πεττὸν κινεῖν» = κἀμνει τὸ ἔσχατον, ἀ-
πλητισμένον κίνημα, ἐπὶ τῶν ἀμχανοῦντων
καὶ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ καταντώντων Ἀριστ.
ἐκκλ. 987· «πέντε γὰρ ἦσαν αἱ γραμμαὶ ἐν τοῖς
ἄσασιν, ἃν ἡ μέση ἱερά ἐκαλεῖτο, ἐπεὶ ὁ νικῶ-
μενος ἐπ' ἐσχάτῃ αὐτὰν ἔτο, ὅθεν καὶ παροι-
μία κινεῖν τὸν ἀπ' ἱεράς ἐπὶ τῶν ἐν ἀπογνώσει
δεομένων βοηθείας ἐσχάτης», ἴδε γραμμῆ·
«Ὀρ. χρῆται τῇ μακρῇ, ἐνθα ἡ τελευταία
συλλαβὴ βραχέα, ἱερὸν ἡμαρ, ἱερά ῥέζειν, οὐ-
ται κ. μτγν. ἐπ. περὶ τῆς μετὰ τοῦ ὅσιος συνδ.
αὐτοῦ καὶ τῆς ἀπ' αὐτοῦ διαφορᾶς ἴδε θυσίας.

Ἰερός, ὁ· Δηλίων μῆν, ἐπιγρ.

Ἰερός· ἀνδρ, ὅν., ἐπιγρ.

Ἰερο-σαλπικτής, ὁ· ὁ σαλπίζων ἐν καιρῷ
τῆς θυσίας Πολυδ. 4, 87.

Ἰεροσθένης· ἀνδρ. ὅν. Μιοννέ.

Ἰερό-σκευον· δημούργημα, Μαρτυρολ.

Ἰερο-σκοπέω· παρατηρῶ τὰ σπλάγχνα τοῦ
θυομένου ζώου καὶ ἐξ αὐτῶν μαντεύω· Ψευχ.
συνήθεα. μέσ. Πολύδ. 34, 2, 6· μόσχη Δ.
Σικ. 1, 70· «ὀύεται, ἱεροσκοπεῖται» Ψευχ.

Ἰερο-σκόπια, ἡ· τὸ παρατηρεῖν τὰ σπλάγ-
χνα τοῦ θύματος καὶ μαντεύειν ἐξ αὐτῶν Δ.
Σικ. 1, 73.

Ἰερο-σκόπος, ὁ· ὁ παρατηρῶν τὰ σπλάγ-
χνα τοῦ θύματος καὶ ἐξ αὐτῶν μαντεύων, προ-
λέγων τὰ μέλλοντα Δ. Ἀλ. 2, 92, ἀγιστερεῖ.

Ἰεροσόλυμα, τό· ἡ μητρόπολις τῆς Ἰου-
δαίας, ἀπὸ τῶν Σολύμων ὀρίων Στραβ. κατ.

Ἰεροσολυμίτης· Ἰουδ. τό θηλ. Ἰεροσολυμίτης
κ. Ἰεροσολυμίτης, Ἰουδ. Σιδυλ. γρ. Ἰεροσόλυμα

κ. Nov. κ. δηρημένως ἱερὸν Σολύμων Τέρετ.

Ἰερο-στάτης, ὁ· ὁ προστατὴς τῶν ἱερῶν,
ἐπιμελητὴς τοῦ ναοῦ Ἐσθρ. 1, 7, 2.

Ἰερό-στεπτος, 2· ὁ πεπλεγμένος δι' ἱερὰν
χοῆσιν· κλάδοι, τοὺς ὁποίους ἔφερον οἱ ἱερεῖς
καὶ Αἰσχ. Ικ. 23, δι. γρ. ἐρίστυπτος.

Ἰερο-στολικά, τὰ· βιβλίων Ὀρφοκῶν περὶ
τοῦ ἱματισμοῦ τῶν ἱερῶν Σουλδ.

Ἰερο-στολιστής, ὁ· τῷ ἐπομ. Παρφορ.

Ἰερό-στολος, ὁ· ἱερεὺς π. Αἰγυπτίου φρον-
τίζων περὶ τῶν ἱερῶν ἀμείνων, τῶν θεῶν ἀ-
γαλμάτων κ. ἐν γενεῖ περὶ τῆς θεῆς λατρείας
Πλουτ. Ἰο. κ. Ὀσ. 3.

Ἰερο-συλέω· κλέπτω τὰ ἱερά πράγματα,
διαρπαζῶ τοὺς ναοὺς Ἀριστ. σφ. 845, Πλάτ.
πολ. 9. 575· εἰκόνα Δικουργ. 136· α - τὰ
ὅπλα, ἀ ἀνέθηκα» Δημ. 57, 64.

Ἰερο-σύλημα, τό· 1) τὸ ἀρπαγεῖν, ἐκ τοῦ
ναοῦ 2) ἡ κλοπὴ, τὸ διαρπαγεῖν τοῦ ναοῦ, μτγν.

ἱεροσυλημάτων, τῶν κλοπῶν τοῦ ἱεροῦ· Ψευχ.

Ἰερο-σύλησις, ἡ· τὸ γὰ κλέψαι τις ἱερά
πράγματα, διαρπαγὴ τῶν ναῶν Δ. Σικ. 16, 14.

Ἰερο-συλῆ, ἡ· τὸ ἀναιρεῖν μετὰ τοῦ κλαπαῖ
Πλάτ. πολ. 4, 445. Ξεν. ἀπολ. 25.

Ἰερο-συλικός, 3· ὅ, τι εἶνε ἱερῶν ἱεροσύ-

λου· « τοῦτο τό ἱεροσυλικόν » Εὐστ. σ. 72.
 Ἱερό-συλος, ὁ ὁ κλέπτειν τὰ ἱερά, διαρπά-
 ζων τοὺς ναοὺς Ἀριστ. πλ. 30, Λυσ. 30, 21·
 π. Πλάτ. « ἱεροσυλοὶ καὶ ἀνδραποδισταὶ καὶ
 τοιγμυροῦναι, πολ. 1, 344, sacrilegus.
 Ἱερο-σύλως, ἐπὶρ. τοῦ ἱεροσυλοῦς, sacrilege.
 Ἱεροσύνη, ἡ, ὁρῶτ. ἱερῶσυνη, ὡ ἴδε.
 Ἱεροσῶν, ὄντος· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἱερῶ-ταμιεύω· εἶμαι ταμίης ἱεροῦ, ναοῦ,
 ἄορ. ἱεροταμίευσα, Ῥόδου καὶ Ἐφέσου ἐπιγρ.
 Ἱερο-τάφιον, τό· ἱερός τάφος, μτγν.
 Ἱερο-τελεστής, ὁ ὁ τελῶν τὰ ἱερά, εἴτε
 μυῶν τινα, μτγν.
 Ἱερο-τελεστής, ἡ· μύησις εἰς τὰ ἱερά πρά-
 γματα, κατήχησις εἰς τὰ περὶ τὴν θρησκείαν,
 κατὰ Σουλδ. = ἁγιστεία.
 Ἱερο-τελεστής, 3· ὁ τὰ ἱερά τελῶν, ἐκκλ.
 Ἱερο-τελεστής, 2· ἱερός καμωμένος· - οἶκος
 Ἄνδρ. Κρητ. σ. 18, 126.
 Ἱερότης, ἡτος, ἡ ἀγῶτης, ὡς τίτλος Τζέτζ.
 Ἱερό-τροχὸν ἄρμα, τό· ἄρμα χρῆσιμος
 εἰς ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις Ὀρφ. ὕμν. 13, 2.
 Ἱερο-τύπια, ἡ· ἱερογραφία, ἐκκλ.
 Ἱερό-τύπος, 2· ὁ ἔχων θεῖον, ἱερόν τύπον,
 = ἱεροπλαστός, ἐκκλ.
 Ἱερο-υργεῖον, τό· ἱερά πράξεις, ἐκκλ.
 Ἱερο-υργεῖον ἱεράς, θρησκευτικῆς ὑπηρεσίας
 τελῶν, Ν. Δ. Ἡρωδ. 5, 6, 4, κ. μέσ.
 Ἱερο-υργία, ἡ· τὴν ἀνὰ ἐκτελεῖ τις τὰ τῆς θείας
 λατρείας, ἴδ. νὰ θυσιάζῃ Ἡρ. 5, 83, (ἰων. ἱ-
 ρουργία ἢ ἱοργία) « ἡ τις ἄλλη περὶ τὰ τοι-
 αῦτα ἱερ. » Πλάτ. νόμ. 6, 774· « ἱερουργίας
 τινὰς ἀπορρήτους ἱερουργοῦμενος » Πλουτ.
 Ἀλεξ. 34· « ἱερουργίας ὅσιν » Ἡρωδ. 6, 4, 3.
 Ἱερο-υργικός, 3· ὁ ἀνήκων τῇ ἱερουργίᾳ,
 θυσιᾷ· μάχαιρα Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 695· ἐπὶρ.
 - ὡς Γερμ. Κωνσταντ.
 Ἱερο-υργός, ὁ ὁ ἱερουργῶν, τελῶν τὰ περὶ
 τὴν θρησκείαν, θυσιάζων Καλλ. ἀποσπ. 450).
 Ἱερο-φάντω· εἶραι ἱεροφάντης Λουκ. Ἀ-
 λεξ. 39· ἡμερῶν τὰ ἱερά, χρησμούς, μτγν.
 Ἱερο-φάντης, ὁ ὁ δεικνύων, διδάσκων τὰς
 ἱεράς τελετὰς τῶν θυσιῶν, ἐν γέν. τὰ τῆς θείας
 λατρείας, ὅστις μυεῖ τινα τὰ μυστήρια, ἴδ. ὁ
 πρωστάτης τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων, ἰων.
 ἱεροφάντης Ἡρ. 7, 153, Πλουτ. Νομ. 9, ὁνο-
 μάζεται ὁ pontifex maximus τῶν Ῥωμαίων.
 Ἱερο-φάντης, ἡ· τὸ ἀξίωμα, ἐπάγγελμα τοῦ
 ἱεροφάντου Πλουτ. Ἀλεξ. 34.
 Ἱερο-φάντης, 3· ὁ ἀνήκων, ἀρμόζων τῇ
 ἱεροφάντῃ· στέμμα Λουκ. Ἀλεξ. 6· - βιβλίοι
 = βιβλία περὶ τῶν pontifices Πλουτ. Νομ. 22·
 ἐπὶρ. ἱεροφαντικῶς Λουκ. Ἀλεξ. 39.
 Ἱερό-φάντης, ἴδος, ἡ· τῇ ἐπομ. Πλουτ.
 Σουλ. 13.
 Ἱερο-φάντρια· θηλ. τοῦ ἱεροφάντης, ἐπιγρ.
 Ἱερο-φάντωρ, ὁρος, ὁ ἱεροφάντης, μτγν.
 Ἱεροφειγής, 2· ὁ ἱερό φωτὶ φέγγων, λαμ-
 πων Ἄνδρ. Κρητ. σ. 145.
 Ἱερο-φειτῶν· πηγαῖν, συγνᾶν εἰς τὰ
 ἱερά, ἐπισκέπτομαι τοὺς ἱερούς ναοὺς Πτωλ.
 Ἱερό-φρων, 2· τὰ θεῖα φρονῶν Θ. Στουδ.
 Ἱερο-φύρος, 2· ἱεροφύρος.

Ἱερο-φυλάκιον, τό· ἱεροθήκη Δ. Ἀλ. 2, 70.
 Ἱερο-φύλαξ, ἄκος, ὁ ὁ φυλάττειν τὰ ἱερά,
 ἐπιστάτης τῶν ναῶν Δ. Ἀλ. 2, 73· π. Εὐρ. 1.
 Τ. 1207· εἰρηρὶ φύλακες· διορ. εἰς ἱεροφύλακιν.
 Ἱεροφῶν, ὄντος· 1) στρατηγός τῶν Ἀθη-
 ναίων (Θουκ. 2) ἑτερός τις, ἐπιγρ.
 Ἱερό-φωρος, 2· α) ὁ ἔχων ἱερὰ φωνήν, κατὰ
 Σουλδ. μεγάλωφονος· 6) ἱεροφῶνος τοῦ κυρίου
 Σαράπιδος, Ἀλεξανδρείας ἐπιγρ.
 Ἱερό-φωρεῖον· ἱεροσυλῶν, ὧλενον Ἀ-
 γαίας ἐπιγρ.
 Ἱερό-χθων, ὄντος, ἰων. ἱερόχθων, 2· ὁ ἐξ ἱεροῦ
 γῆς ὄν· - βῶλος Ἀνθ. παρ. 50, 27.
 Ἱερό-χρηστος, 2, εἰκ. ἀντιχειρὶς χρηστος ἴδ.
 Ἱερο-φάλης, ὁ ὁ ἐπὶ φάλης, ὅστις φάλης
 τὰ ἱερά ἴως, ἐκκλ.
 Ἱερό-ψυχος, 2· ὁ ἔχων ἱερὰν ψυχὴν, ἀγῶν
 ἴως Μακκ. 17, 9.
 Ἱερόψω· ἀγιάζων, καθιερώων Πλάτ. νόμ. 6.
 771· - ἱερόψωθαι Θουκ. 5, 4· κατὰ Σχολ. « ἱε-
 ρῶς ἀνακίσσθαι τῷ θεῷ », ὁμορ. ἱερόψω, ἐπιγρ.
 Ἱερός, ὄντος, ὁ ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἱερώμα, τό· ὁ, τι ἀφιερωθῇ, ἐθυσιασθῇ, μτγν.
 Ἱερώων, ὄντος· 1) βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν
 Πινδ. Ἡρ. 2 τῶν 30 τυράννων Σεν. 3)
 ἑτερός τις βασιλεὺς τῶν Συρακουσῶν ἀκμάσας
 ἐπὶ τοῦ δευτέρου Καρχηδ. πολέμου Πολύδ.
 Ἱερό-ωνυμέω· καλῶ μέ ἱερόν ὄνομα· ὁ τὸ
 δηλητηριώτατον τῶν φαρμάκων, οἱ οὗτοι τῶν
 ἱατρῶν ἱερωνυμοῦσι· Ὡσεῖδ. Προδρ. Εὐστ.
 Ἱερό-ωνυμία, ἡ· ἱερόν ὄνομα, ἐκκλ.
 Ἱερό-ωνυμος, 2· α) ὁ ἔχων ἱερόν ὄνομα
 Λουκ. Λεξίφ. 10· 6) ἄνδρ. ὄν. Ἡρ. Σεν.
 Ἱερώς, ἐπὶρ. τοῦ ἱερός· ἁγίως Πλουτ. Λουκ.
 27· = μεγάλως π. Σουλδ. sancte.
 Ἱερωστὶ, ἐπὶρ. = ἱερός, κατὰ ἱερόν, ἄρον
 τρόπον Ἀνακρ. π. Ἀπολλων. ἐπὶρ. σ. 572, 16.
 Ἱερωσύναι, τὰ· τὰ τῷ ἱερῷ διαδόμενα ἱερεῖα
 Πανγ. Ἀθήν. β. 368, β. Ἀν. 44.
 Ἱερωσύνη, ἰων. ἱερῶσυνη, ἡ· τὸ ἀξίωμα,
 ἐπάγγελμα τοῦ ἱερέως Ἡρ. 4, 161, Πλάτ.
 νόμ. 6, 759· « ἱερῶσυνη οὐδενός θεῶν κλη-
 ρύσεται » Λίσιον. 1, 188· « προεκρῖθην ἐν τοῖς
 εὐγενεστάτοις κληροῦσθαι τῆς ἱερῶσυνης τῇ
 Ἡρακλεῖ » Δημ. 17, 46· « ἱερῶσυνης μετα-
 σχεῖν », 59, 92· πλ. δὲ καὶ τὸ ὄνομα, τὸ ἱε-
 ρεῖον Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 923, sacerdotium.
 Ἱερωσύνης, 3· ἱερατικῶς ἴδε ἱερῶσυναι.
 Ἱερωτεύω· ἱερατεύω, Νικαίας ἐπιγρ.
 Ἱεσις, εἰς, ἡ, ὁ Πλάτ. σχημ. τὴν λέξ. ἐκ τοῦ
 ἱέναι, πηγαῖναι, « ὅτι ἱεσις βούλεται εἶναι (δηλ.
 κίνησις) ἡ... ἱεσις ἂν ὁρῶς καλοῖτο », Κρατύλ.
 426· - ἱεσις ἐκ τοῦ ἱεμι = ῥίπτω Ἐτ. Μ. 469.
 Ἱεταί· φρούριον Σικελίας, θηλυκῶς, κατ. Ἱε-
 ταίος καὶ Ἱεταία Στ. Βυζ.
 Ἱεῦ, χλευαστικὸν ἐπιρ. Ἀριστ. σρ. 1335.
 Ἱεῖναι, ἡ· ἴδ' ἱεῖναι.
 Ἱεῖναι, ἐπεκτ. τύπ. τοῦ ἱεῖν, μόν. ἐν κ. παρτ.
 καθέω, βάλλω, προστάζω τινα νὰ καθέσῃ· « ἱ-
 ζανεν ευρὺν ἀγῶνα » Πλ. φ. 258· ἀμπε. κα-
 θημα Ὀδ. ω. 208· ἐπὶ πραγμ. « ἐπεὶ οὐ μοι
 ἐπ' ὅμμασι νήδυμος ὕπνος ἱεῖναι » Πλ. κ. 92·
 « αὐτὸν γὰρ ἱεῖναι ἱεῖναι αἰεὶ ἐπὶ τὸ κενούμε-
 νον » Θουκ. 2, 76.

Ἰζέλα· ἀγαθὴ τύχη. Μακεδόνες Ἰουλ. κ. Ἰζέλας· ὁ θαλάττιος σκορπίος, αὐτ.
 Ἰζήματα· τὸ κατακάθισμα «διαστάς ὁ ἰσθμὸς ἢ ἱζήμα λαβὼν» Στραβ. 1, 58· ἐπὶ λόγων ἐκείνῳ τῷ ὄψας Λογγιν. 9, 13.
 Ἰζηματίας, ὁ· σεισμός, σεισμός μετὰ βου-
 ληματος· τῆς γῆς· ἱζηματῖται δὲ (σεισμοί) οὗ
 τοις κοιλύμασι τὴν ὑπερκεκλιμένην εἰσκαθίζουσι
 τὴν· Ἰ. Λυδ.
 Ἰζω, (προβλ. ἔξω, ἔδω), διωρ. ἰσῶν 1) καθί-
 ζω, βάλλω τινα ἢ ἐν κάτω νὰ καθίσω· «μη' μ'
 ἐν θρόνον ἔξω» Ἰλ. ω, 553· «ἔξει τέταρτον
 τῶνδε μάντιν ἐν θρόνους» Αἰσχ. Εὐρ. 18 κ.
 μτρ. π. 2) συνῆθ. καθέξω ἐμαυτὸν, κάθημαι·
 «αὐτὸς δ' αὐτὸν ἔξω» Ὀδ. ε, 79· «ἔξω ἐν
 μισοῖσι» = ἐκάθητο εἰς τὸ μέσον Ἰλ. υ, 15·
 «ἔξω ἐν θρόνον» = κάθηται ἐπὶ θρόνον Ὀδ.
 θ, 469· «ἐπὶ τι, π. 365· ἐπὶ τινος, ρ. 339·
 «ἐπὶ δειπνον» = εἰς δειπνον, νὰ δειπνήσῃ Ὀδ.
 ω, 394· «ἐπὶ κούρῃ πεδάλῳ τε ἔξω» Εὐρ.
 Ἰλκ. 443· «εἰς ὄχρον ἄτας ἔξουσαι πόλιν»
 Πινδ. Ὀ. 11, 37· «αἰσχος εὐπλοῆς ἔξω φρεν.ς
 οὐλον θρόνον» Αἰσχ. Ἀγ. 955· «εἰς παλαιὸν
 ἵσαν ὀρνιθοσκόπον ἔξω» Σοφ. Ἀντ. 987·
 «τοὺς ἀέλους βωρὺν οὐχ ἔξω ἐχρῶν» Εὐρ.
 Ἰων 1344, κ. πεζ. α θρόνον, ἐς ὃν ἔξω ἐδὶκα-
 ζεν» = ἐρ' οὗ καθήμενος ἐδὶκαζεν Ἡρ. β, 25·
 «τὰ κοῦρα εἰς ἐτέραν ἔξω φερόμενα ἔδω»
 Πλάτ. Τίμ. 53· β) ἐν τῇ αὐτῇ σμ. κ. μέσ.
 «ἐν ἄρα τοῖς ἔξω» Ἰλ. σ, 522· ἔξω = κά-
 θω, γ. 162· ἔξω Αἰσχ. Εὐρ. 80· «εἰς θρόνους
 ἔξω» Εὐρ. Ἰων 1618· ἀπὸ αὐτῆς αἰ. α μὴ' ἀλ-
 γοῖς ἔξω κρήνας», Ἰ. Α. 141· «ἐν τῷ Ταυ-
 ρῶν» κ. «εἰς Ταυρῶν» Ἡρ. 4, 145, 146·
 «στρατιωτῶν, στρατοπεδεύσαντι» «εἰς τὸν
 ἱσθμὸν ἔξω», 8, 71· ἐπὶ πραγμ. κατακάθη-
 ται, κατακάθεται, βουλιάζει· «ἡ νῆας ἱσθμῶν
 πῶλον παρὶσχετο» Πλάτ. Τίμ. 25· συνῆθεα.
 π. αὐτ. τὸ καθίζω· ἀορ. ἔξω, 9, μτρ. Δ.
 Κασ. 50, 2· ἀργαῖς, εὐχρ. μόν. δ' ἐν. κ. παρτ.
 Ἰζ. ἰων. ἀντὶ ἰά, ἢ' φωνή, βοή Ἰλ. 1, 85·
 «ἰζ μῆα = μῆα φωνή» Ἡσυχ. κ. Σουδ.
 Ἰζ. χαρὰς ἀναδύσας· «ἰζ, ἰζ παίων» Ἀριστ.
 Ἰρ. 445· «ἰζ παίων», Λυσ. 1261. Κατὰ Σχολ.
 Ἀριστ. βατρ. 1273 ἐν τοῖς θυμ. Ἀπολ. ἐγρά-
 ρετο ἰζ, πλῆνός, διότι οἱ ἀργαῖοι ἀποδεδέοντες
 εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Ἀπόλλωνος παρήγον τὴν
 λέξιν παρὰ τὸ ἱζμι, ὡς «ἰζ, ἰζ παίων, ἰεὶ βέ-
 λος» = πέμψον βέλος Καλλ. ὕμν. Ἀπολ. 100·
 «κενέστερον δὲ π. Ἀθην. 15, 62. (701), ἐνθα
 ἐρμειεύεται, ὅτι ὅτε μὲν ἡ λέξις ὡς ἱαρός, ὅτε
 ὡς ἀπονόμιος ἐν χρῆσει ἔτο· π. Αἰσχ. ἰκ.
 113, «ἰζ, ἰζ ἱερέμοισιν ἐμπρηψ·» εἰς ἀνα-
 ληψὶς λύπης· κ. μετὰ τοῦ ἰώ, Ἀγ. 1464.
 ἰζ δ' ὡν, ὄνος, ἦ, (παρὰ τὸ ἰαίνω)· χαρὰ, εὐ-
 φροσύνη, ἐπιθυμία Ἡσυχ. πλ.
 ἰζ δ' ἐν ὧν ἐν κατῇ θέσει, στενοχωρίᾳ εὐρίσκει-
 μαί· «ἰζθνεύουσα, ἐκπεπληγμένη καὶ ἀπορούσα»
 Ἡσυχ. σχηματισθὲν κατὰ τὸ εὐθνεῖν.
 ἰζ· 2, (ἰζ, α) ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ ὃν
 μέγα τοῦ αἰζ ἰζ Παίων· ἐπικαλοῦνται Ἀπολ.
 ἰζ, 712· (προβλ. ἰζ ἢ παρὰ τὸ ἱζμι, ὅθ. καὶ
 ἱζα ἱζος Ἡσυχ. ἰζ παρὰ τὸ ἰαίνω, ὡς ἰώ-
 μενο· ἱεῖς· προβλ. Μάκροβ. χρον. 4, 17· ἢ παρὰ

τὸ ἰζ, ὡς τὸ εἶναι παρὰ τὸ εὐθεῖ, ὃν ἐν ἀλγυρῶσι
 καὶ ἀνάγκαις ἐπικαλοῦνται· «ἰζθον δὲ καλεῖται
 παῖνα» Αἰσχ. Ἀγ. 144· «ἰζθ· Δάλλ· Παῖνα»
 Σοφ. Οἰ. τ. 154· «ἰζθ· παῖνα» Ἀριστ. σφ.
 874· β) ὅστις ὀργεῖ, ὀργισμένος· «ἰζθὼν κλύων
 γῶον μητρὸς» Εὐρ. Ἡλ. 1211· προβλ. ἦτος·
 ἰζ· κ-ο-π-ο-ς, 2· ὅστις κτυπᾷ τὸν πόνον, τοῦτ'
 ἔστι νικᾷ τὸν πόνον, τὴν λύπην, ἢ παρὰ τὸ κά-
 πος πλήρης πόνου καὶ λύπης ὁ Εὐρ. παρωδοῖν
 τὸν Αἰσχ. ἐν Ἀριστ. βατ. 1265· κατ' ἄλ.
 παρὰ τὸ ἰαίνω, ὅστις ἱατρεῖαι λύπην, πόνους κ.
 ἰζ λ α, ἀπαρ. ἰζλαί, ἀορ. τοῦ ἰάλλω.
 ἰζ λ ε μ ος, κ. τὰ παραγ. ἰων. = ἰαλμος.
 ἰζ λ υ σ σ ες, ἦ, Ἰλ. ε, 656, ἀπ. Ἰαλυσός·
 πόλ. Ῥόδου ἀπὸ Ἰαλυσῶ ἡρώου, ἢ γόρα Ἰα-
 λυσία Διοδ. ἐπὶ τοῦ Ἰαλυσίως Δ. Περ.
 ἰζ μ α, ἰων. τὸ ἰαμα.
 ἰζ μ ι, (ἔω), ἴης, ἴησι, γ'. πλ. ἴησι, ἀπ. ἴησι,
 ἀπαρ. ἰέναι, ἐπ. ἰέμεναι, ἰέμεν, ἐν τῇ ὁποστ. τα-
 λαντεύεται ἡ γραφή, «ἀφή» Πλάτ. πολ. 7,
 520, «ἀφή» Εὐθύφρ. 5, μεθ' ἴης Ἰλ. ν. 234,
 συνῆθ. παρίωμεν, παρίωμι, παρτ. ἴην, κ. ἐν
 τῷ ἐν. συνῆθ. ἰουν, ἴεις, ἴει, περὶ τοῦ ἴεν ἴδι
 ἀφήμι κ. προήμι, -ἴεν = ἴσαν Ἰλ. μ. 93· ἴδα
 κ. ἴωνιον, μελ. ἴσω, ἀορ. ἰά, ἴκα, ἴπ, ἴκα, κ.
 πλ. ἀορ. ἴ· ἴμεν, ἔτε, ἔσαν καὶ μετ' αὐτῶν ἴμεν,
 εἴτε, εἴσαν. ἀπαρ. εἶναι, π. Ὀρ. ὁ ἀορ. ἴ·
 ἀπλοῦς οὐχ εὐρηται, μόν. μέσ. ἐντο, παρκ. εἴκα,
 εἴμαι, μεθ' Ὀρ. ἡ κυρία μ. κινῶ, βάλλω τι
 εἰς κίνησιν, ἴδ. ταχέαν, σφοδράν· α' πέμπω
 στέλλω, κατὰ πρότερον ἐπὶ εὐφύχων· «τίς γάρ
 σε θεῶν ἐμοὶ ἄγ· ἔλιν ἦκ· ν·» Ἰλ. σ, 182· «τάσι
 δὲ δεξιὸν ἦκεν Ἐρωιδίον», κ. 274· ὡς· «ἐν δὲ
 παρηγορήσιν· Πηδασον ἴει» = πέμπει τὸν Πηδ.
 εἰς τὸ ζυγχοῦσθαι, ζεύγει εἰς τὸν ζυγόν, π.
 152· «εἰ γάρ μ' εἰς Τάρταρον ἦκε» Αἰσχ. Πρ.
 154· «αὐτὸν ἀπ' ἄκρας πλάκας» = τὸν ἱσθμὸν
 δόνασε Σοφ. Τρ. 272· «ἰέναιπέ ρας ἔκπο» Εὐρ.
 Ἡρ. π. 320· «ἴεις σεαυτὸν κατὰ τοῦ τείχεος»
 Ἀριστ. σφ. 355· σπαν. πεζ. α συστρίψας ἱαυ-
 τὸν ὥσπερ θεῖον ἦκεν ἐφ' ἡμᾶς ὡς διαρπασσά-
 μενος» Πλάτ. πολ. 1, 336· β) ἐπὶ ἀφῶ, ἔλ-
 πτω, σπενδονίζω, τοξεύω, ἴδ. βέλος· «ἄλκων
 αἰέρας ἦκ' ἐπιδινύσας» Ὀδ. ι, 538· «ὁ δ' οὐχ
 ὄλιον βέλος ἦκεν» Ἰλ. δ, 498· «δισκοῖσι τέρ-
 ποντο καὶ αἰγανέχσιν ἰέντες» Ὀδ. β, 626· «ἐπ'
 ἀλλήλοισι ἴσαν βέλα» Ἡσ. θε. 684· «διστόν»
 Πινδ. Ἰ. 9, 12· «ἐν δισκοῖς», Ἰ. 1, 25·
 «ἀπὸ τόξου», Ν. 6, 29· «γεροῖν τὸν» Σοφ.
 Τρ. 564· «δόρο Εὐρ. Ῥῆσ. 63· «θύρσους ἴε-
 σαν δ' αἰθέρα», Βακχ. 1097· κ. ἀπὸ τοῦ παρ-
 λειπ. τῆς αἰτ. τοῦ ῥιπτομένου, βάλλω, ἔλπω,
 τοξεύω Ἰλ. ε, 774, Ὀδ. υ, 203· «τῶν μετὰ
 λιν φυγῶν ἴεις ο' κ' ἄν ἡμάρτους» Σοφ. Αἰ.
 154· «ἴησι τῇ ἀξίῳ τὸν Κλέαρχον» Σεν. Ἀγ.
 1, 5, 12· γ) βάλλω εἰς κίνησιν τὴν φωνήν, κά-
 μνω νὰ ἀντηχῇ, ἐκβάλλω φωνήν· «ὅσα τε με-
 γάλην ἐκ στήθεος ἴει καὶ ἴηται» Ἰλ. γ, 221,
 Ὀδ. μ. 192· βάρματα, δάσθων αὐδὸν· Αἰσχ.
 Πέρσ. 637· ὀργνον, Ἐπτ. 847· «ἔπος δυσ-
 ὀρήνητον» Σοφ. Ἀντ. 1196· «πάσαις ἐρηγῶν
 ἴηται» Εὐρ. Ἰκ. 338· «κλέθων» Ἰλ. 1325·
 α· μελίσσιον φωνήν· Ἡρ. 2, 2· «ἐκλάδα
 γλώσσων, 9, 16· κ. ἐπὶ ὄνων· «μαλλὶν πολλῶν

ἔσαν τῆς φωνῆς », 4, 153, Πλάτ. Φαίδρ. 259· καὶ ἐπὶ μουσ. ὁργάνων, « ἅλλα μέλη τῶν χορδῶν ἰσιῶν », νόμ. 7, 812· δ) ἐπὶ ὕδατος, χύον, κάμνω, ἀφίνω· νά βρέη· « Ἀξιοῦ, ὅς κάλιστα ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἴσῃ » Πλ. φ. 158· καὶ κατὰ παρακλίβην τοῦ ὕδατος· « ἡ δ' ἐτέρωθεν (κρήνη) ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἴσιν » Ὀδ. η, 130· « ἴσῃ σεπτὸν Νεῖλος εὐκοτον βέος » Αἰσχ. Πρ. 814· « εἰ νάμα-πυρὸς » Εὐρ. Μηδ. 1187· οὕτω κ. ἐπὶ δακρυῶν, συνηθ. Ὀρ. « καὶ δὲ παρειῶν δάκρυον ἦκε χαμαῖ » = ἄφησε νά πέσῃ κατὰ γῆς Ὀδ. π, 191· « ἴετε δάκρυ » Αἰσχ. Χο. 150· « ἐκ δ' ἄρα χειρὸς φάσανον ἦκε χαμαῖ » Ὀδ. χ, 84· ἔτι « ἦκαν ἑαυτοὺς κατὰ χιῶνος εἰς τὴν νάπην » Σεν. Λυ. 4, 5, 18· ε) μετ. ἐπὶ ἥρῳων πραγματείων, ἰδ. ἐπὶ κόμης, μαλλίων τῆς κεφαλῆς· « καὶ δὲ κάρητος ἦκε κόμας » = ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἀφῆκε τὴν κόμην νά κρέμαται, τρόπον τινα νά καταρρέῃ Ὀδ. ζ, 231· « εὐείρας εἶ ἀμρὶ λύφον » = ἀφῆκε τὰς τρίχας, μαλλία νά κυματίζωσι κρεμάμενα περὶ τὸν λύφον τῆς περικεφαλαίας Πλ. τ, 383, παραπλήσιον δὲ καὶ τὸν « ἐκ ποδοῖν ἄκμονας ἦκα δύο » = ἄφησα νά κρέμονται ἀπὸ τοὺς πόδας δύο ἄκμονες, τοῦτ' ἔστι τοὺς ἐκρέμασα ἀπὸ τοὺς πόδας Πλ. ο, 49· « τοῖσιν δ' ἔκμενον οὐρον εἶ » = οὐρον ἄνεμον πέμπειν, α, 479· « ἴσαν φυγῇ πόδα » = βάλλειν τὸν πόδα εἰς κίνησιν Εὐρ. Πρσ. 798· κ. ἄνευ τοῦ πόδα, « ἐπὶ Κουκλώπων εἰς θυμέλας », Γ. Α. 152. Μέσ. ἱεμαι=κινεῖσθαι, τίθεμαι εἰς κίνησιν, ἐπιθυμῶ, ζητῶ τι, ἰδ. μετ' ἀπαρ. « ἔτο γὰρ βαλέειν » Πλ. π, 383· « πᾶσαι δ' ἄρ' ἔντο αἶμα μέλαν πύειν » Ἡσ. ἀσπ. 251· κ. μετὰ τοῦ θυμῶς, θυμῶ· « βαλέειν δ' ἔτο θυμῶς » Πλ. θ, 301· « ὁ δὲ ἔτο θυμῶ Ἰδομενεῖα βαλέειν », ν, 386· κ. μετ. γεν. « ἰέμενοι πῶλος », λ, 168· « -νέκης », ψ, 371· « -νόσταυ » Ὀδ. ο, 69· συγνὰ -οἰκαδε, ἑφεῦδος δε, Τροίηνδε, τ, 187· « ἔτ' εὐθὺ πρὸς τὰ νομικά λέχῃ » Σοφ. Οἰ. τ. 1242· « -εἰς ὄρεα » Εὐρ. Βακχ. 140· κ. ἐν μετῇ. « ἰέμενος βρεῖ » = ἐπιθυμῶν, ποθῶν Πλάτ. Κρατ. 419· 427, μετ' ἐν δι. γρ. ἴεται, ἴεσθαι, ἴδ. εἰμι συγνὰ π. Ὀρ. « ἐπεὶ πόσις καὶ ἔδητύος ἐξ ἔρον ἔντο » = ὡς οὗ ἔδωκα τὴν ὁρεῖν φαγητοῦ καὶ ποτοῦ « ἐπεὶ γ' ἔωμεν πολέμοιο » Πλ. τ, 403, περὶ οὗ ἴδε ἀνωτ. (τὸ εἰ τῆς πρώτης συλλαβῆς π. Ὀρ. κ. ἐπ. συνηθ. βραχὺ, παρ' ἄλλ. πλὴν τινῶν εξαίρεσεων (Αἰσχ. Εὐπ. 310. 493, Εὐρ. Γ. Α. 298) μακρόν· μακρόν δὲ καὶ π. Ὀρ. ἐν τῷ μῦθ. ἐν. κ. παρτ. ὡς. ἐν τῷ αἴει » Πλ. γ, 221, π, 152· « ἴεσται » Ὀδ. μ, 192· ἔκομ. κ. εἰς τὸ ἴμεν καὶ ἰέμεναι· οὕτω δὲ καὶ ἐν τοῖς συνθέτ.)
 Ἰθνα, ἀορ. ἄ. ἐνερ τοῦ ἰαίνω.
 Ἰθνυσος, ἡ· πόλ. Συρίας Πρ.
 Ἰθπαίηων, ὄνος, δ' 1) ἐπὶθ. Ἀπόλλωνος, ἐκ τῆς συνήθους ἐπικλησεως « ἡ παῖων » Ἀπολ. Π. 2, 702· 2) ὄνος εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος Ὀρ. ὕμν. Ἀπολ. 500.
 Ἰθπαίω νιζω· φάλλω τὸν ὕμνον Ἰθπαίηων εἰς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, φωνάζω « ἡ παῖων » Ἀριστ. ἱπκ. 408.
 Ἰθπυγες, ὡν, οἱ. Ἰθπυγῆ, ἡ, Ἰθπύγος, ἰων. ἀντὶ Ἰάπυγος κτλ.

Ἰθπυζ, ὡς, ἰων. ὁ Ἰάπυξ.
 Ἰθσάμην, ἰων. ἀορ. ἄ. τοῦ ἰάομαι.
 Ἰθσι, ἐπ.=ἴθ, γ. ἐν. ὕποτ. τοῦ εἶμι Πλ. ι, 701.
 Ἰθσιμας, ἰων. 2· ἰάσμιος.
 Ἰθσις, ἰων. ἡ· ἴασις.
 Ἰθσάμην, ἰων. μέλ. τοῦ ἰάομαι.
 Ἰθσούς, οὗ, ὁ· ὁ Χριστός, Ν. Δ. τὸ ἰ κατὰ βραχὺ, ὁ Νόννος κ. ἄλλ. π. ἐν τοῖς δακτυλοστίχοις ἐπέκτεινουν οὐχὶ σπανίως.
 Ἰθσου-τόκος, ἡ· ἡ τεκούσα τὸν Ἰησοῦν, ἐκκλ.
 Ἰθσών, ὄνος, Ἰησονίδης, οὐ, Ἰησονίος, ἰων. ὁ· Ἰάσων κτλ.
 Ἰθτήρ ἦρος, ὁ, Ἰθτεῖρα, ἡ, ἰων. ἀντὶ ἰατῆρ Ἰατεῖρα· οὕτω καὶ Ἰητέον, Ἰητήριον, Ἰητορίη, Ἰητραγόρης, Ἰητεῖον, Ἰητριεύς, Ἰητρός, Ἰητωρ, ἀντὶ ἰατέον κτλ.
 Ἰθ-γενής, καὶ π. Ἰθαγενής (Ἰθός, γένος), η· α) δὲ κατ' εὐθείαν ἐκ νομίμου γάμου γεννηθείς, γνήσιος· « ἐμὲ δ' ἀνητὴ τέκε μήτηρ παλλὰς » ἀλλὰ με ἴσιν Ἰθαγενέσιν ἔτιμα » Ὀδ. ξ, 202· « γνήσιος ἐξ Ἰθαγενέων πατέρων » Ἀλεξ. Αἰτωλ. 5, 2· -νότος ἑξωστος = ὁ κατ' εὐθείαν ἐκ νότου, δυσμῶν πύων Ἀριστ. μετεωρ. 2, 6· 6 = ἀντόχων Αἰσχ. Περσ. 298, Πρ. 6, 53 κ. μετγ. ἔτι δὲ ὅ, τι εἶνε αὐτοφυῆς, ὑπάρχει ἀφ' ἑαυτοῦ, φῶσι καὶ οὐγ' ἐγγίη· « οὐκ Ἰθαγενέα στόματα τοῦ Νεῖλου ἄλλ' ὀρεκτά » Πρ. 2, 17· ἐγγίησις, ἐντοπ. ας Στραβ. 7, 326.
 Ἰθαγέντης, οὐς· ἀνδρ. ὄν. Πλουτ. Πρ. κ. Ἰθαγένης.
 Ἰαιμίνης, οὐς· α) εὐγενής τις ἐκ Λυκίας Πλ. 6) ἑτέρος τις Πανσ.
 Ἰοαίνω, εὐφρανέιν κ. παθ. = θερμαινέσθαι.
 Ἰσχυ, λοιπὸν = ἰαίνω.
 Ἰόακη, ἡ· νῆσος παρὰ τὴν δυτ. παραλίαν τῆς Ἑλλάδος, πατρίς τοῦ Ὀδυσσεύς, ἡ καὶ νῦν Ἰθάκη ἡ τὸ Θιάκι Ὀρ. Στραβ.
 Ἰόακηθεν, ἐπὶρ. ἐξ Ἰθάκης Κ. Σμ.
 Ἰόακηθεν, ἐπὶρ. εἰς Ἰθάκην Ὀδ. α, 463.
 Ἰόακος, ὁ· 1) αὐτόχθων τις ἥρωος Ἰθάκης Ὀδ. 2) Ἰθακήσιος, περὶ τοῦ Ὀδυσ. Εὐρ. Ἀριστ.
 Ἰοαμ(ί)της· Πέρσης τις Πρ.
 Ἰοαρός, 3, (Ἰοαῖνω) ταχύς, κοῦφος, εὐαφρὸς Ἰσχυ. ἔτι δὲ ἱλαρός, καλός, καθαρὸς-νάματος Σμμ. (15, 22).
 Ἰόεα, ἰων. ἀντὶ Ἰοετα, ὀηλ. τοῦ Ἰόδς.
 Ἰοεταν, ὀδόν, δηλ. κατ' εὐθείαν· ἴδε Ἰόδς.
 Ἰόεως, ἐπὶρ. τοῦ Ἰόδς· ὁρθῶς Ἰσχυ.
 Ἰόη, ἡ· εὐφροσύνη Ἰσχυ. laetitia, gaudium.
 Ἰόαν· α) ἰσάνην· « αἱ δὲ καὶ μὴ ἰοῦσιν ἢ ἰοῦσιν » = ἰσάνην, ἰστώντες, Κρήτης ἐπεγρ.
 Ἰοι, προστ. τοῦ εἶμι· πήγαινε, ἔρχου, κ. ἐπὶρ. ὡς τὸ ἄγε· ἴδε εἶμι.
 Ἰόιτας, ὁ· βλένων καὶ μωρὸς Ἰσχυ. fatuus.
 Ἰόμα, ἄτος, τό, (εἶμι) Ἰχνος πάτημα, βῆμα, ἐν γέν. κίνησις· « αἱ δὲ βάτην τρήρῳσι πελειῶσιν Ἰμαθ' ὀμοταί » Πλ. ε, 778, gressus.
 Ἰομεία, ἡ· ἡ τὸν μελισσῶν ἐρυθρὰ κόπρος Ἠσ.
 Ἰόρις, ὁ· σπάδων, τομίας, εὐνούχος Ἰσχυ.
 Ἰόδ· 1) οὐδ. τοῦ Ἰόδς· 2) ἐπὶρ. = Ἰόδς.
 Ἰόυ-βόλος, 2· ὁ βάλλων, ῥέκτων ἱσία, ἐπὶ τρυγάνων τοῦ σκοποῦ· - ἀκύντιον Ἀπολδ. 3, 15· Ἰόδολος = ὅστις ἐκτυπῆθαι ἴσται.
 Ἰθύ-γραμμας, 2· εὐθύγραμμα, μετγ.

Ἰου-δικης, ὁ κρίνων ὁρθά, δίκαια Ἦσ. ἔρ. 232, ἀντιθ. τῶν «σκολιῶν δίκαι» κ. π. μτγν.
 Ἰου-δικας, Ἰουδικῆς, ἐπιγρ. Ἀνθ. παρ. - ῥήματα Ἀνθ. 8, 103.
 Ἰου-δρομέω, τρέχω, πηγαίνω τὸν εὐθὺν δρόμον Εὐαγγ. ἐκκλ. ἰστ. σ. 270, 28.
 Ἰου-δρομέα, ἡ εὐθεία ὁδὸς διεύθυνσις Ἰω. Αὐθ.
 Ἰου-δρομος, 2· ὁ τρέχων ἵσια-πρίων, ἐπιγρ. Φιλίππ. Ἀνθ. Ἰεζλ. 6, 103.
 Ἰου-δριξ, τριγών, 2· ὁ ἔχων ἵσας τρίγας Ἦρ. 7, 70. Ἰπποκρ.
 Ἰου-κέαστος, 2, εἰκάς, ἀντὶ τοῦ Ἰουκέαντος π. Ἦσυχ. ὑπερ-τὸ Ἰὺ πεφυκός Ἰδε Ἰουπτεῖων.
 Ἰου-κέλευθος, 2· ὁ πηγαίνων, πορευόμενος ἵσια, βαδίζων τὸν εὐθὺν δρόμον Νον. Δ. 45, 364.
 Ἰου-κλής, εἶδος, ὁ ἄρτων ἐν Ἀθήναις Διοδ.
 Ἰου-κρήμιος, 2· ὁ Ποσειδ. Πανστ. «Ἰουκρη-δερμῶν νεῶν ἀσπὴρ», Ἰσ. τῶν ἐχουσῶν εὐθείας ἵσια.
 Ἰου-κτίων, 2, δι. γρ. τοῦ Ἰουπτεῖων.
 Ἰου-κουφός, ἡ Ἰουκωφός, 2· ὅστις εἶνε ἵσια πρὸς τὰ ἔξω καμπύλους, κυρτοῦ, καμπύρους με πεταγμένην πρὸς τὰ ἔξω ῥάγιν Ἰπποκρ.
 Ἰου-λαρδος, 2· ὅστις εἶνε ἵσια πρὸς τὰ πρό-σω καμπύλους, κυρτοῦ Ἰπποκρ. σ. 842.
 Ἰου-μαχέω, μάχομαι εἰς ἀνοικτὸν τόπον· - τὴν Νικητ. χρ. 19, 3.
 Ἰου-μαχία, ἡ· μάχη γινόμενη εἰς ἀνοικτὸν μέρος, περὶ ἧς Ἦρ. 4, 120.
 Ἰου-μαχος, 2· ὁ πολέμων ἵσια, μαχόμενος εἰς ἀνοικτὸν μέρος Ἦρ. εὐδμήμαχος Σίμων. ἐν Πλουτ. ἡθ. 871.
 Ἰου-μεβας, ὁ· βακχικός ὕμνος καὶ χορὸς Ἦ-συχ. καὶ αὐτὸς ὁ χορευτὴς Πολυδ. 4, 104.
 Ἰου-νοας, 2· ὁ ἔχων ἵσιν, ὁρθὸν νοῦν Παῦλ. Σδ. ἔκφρ. 601.
 Ἰου-νοας, ἡ· εὐθύναι, τὸ εὐθὺ ποιεῖν Ἰπποκρ.
 Ἰου-ντα, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ Ἰούς Ἰλ. σ. 508.
 Ἰου-ντήρ, ἦρος, ὁ· ὁ κάμνων δι ἱσίων, διω-κῶν, κυβερνῶν Θεοκρ. -σφίγξ ἐν Ἀνθ. 15, 21· «αὐθιγῶν» Κολοῦθ. 64· ὁ οἰκιστής, πηδα-λίουχος Ἀπολ. Ἦρ. 4, 209· ὁ ὁδηγός, κυβερ-νήτης, χαλινός, πηδάλιον Φωτ. 105, 5.
 Ἰου-ντήριον, τὸ· «ὃ φέρουσιν οἱ μάντις σκηπτρον ἀπὸ δάρνης» (καὶ εἰ τι Ἰούων, κανο-νίζον, καὶ ἰσότητά παρέχον) Ἦσυχ.
 Ἰου-νωρ, ορος, ὁ· Ἰουντῆρ Ὀρφ. Ἀργ. 129.
 Ἰου-νω, ἰων. κ. ἐπ. καὶ παρ' ἄλλ. π. = εὐθύνω, κάμνω τι ἱσίων· «ἐπὶ στάθμην Ἰουνην» = ἰσιάζω τι κατὰ τὴν στάθμην, ζῶγί, στροῖν τῶν τεκτόνων ἵνα ὑψώσιν ἵσια Ὀδ. ε. 245· ἰδ. κυβερνῶ, ἐπὶ πλοίων· «κυβερνήτης ἐπὶ πόντῳ νῆα τοῖν Ἰού-νι» Ἰλ. φ. 317· «αὐθὺν» ἀνέμος τε κυβερνήτης τῆς Ἰουνης Ὀδ. λ. 10· «Ἰούνεται ἡ νῆς ὑπὸ ἁδὸ πλῆκτρων» Ἦρ. 1, 104· ἐπὶ ἀμαξῶν κ. Ἰππων, διευθύνω, ὁδηγῶ ἵσια· «εἰς Ἰππους τε καὶ ἄρμα Ἰούνομεν» Ἰλ. λ. 528· κ. παθ. «εὐθὺν» Ἰουνήτην = ἔτρεχον ἵσια πρὸς, ἀλλή-λους, π. 475· «κέντρα πώλους μετατρέπων Ἰού-νι» Ἰδρ. Φοιν. 184· - δρόμον, Ἰππ. 1227· πρὶν βαλεῖν, «βέλος ὃ Ἰουνην Ἀθήνη ῥίνα» Ἰλ. ε. 290· «ἐπὶ ἄλλῃ δ' ἄλλος Ἰουνη δόρυ» Ἀίσχ. Περσ. 403· ἐν γέν. «Ζεὺς δ' ἔμαρξεν πάντ' Ἰούνην» = διοικεῖ, κυβερνᾷ, φέρει εἰς τὸν ὁρμόν των, μετ' ἰδιαιτ. ἀναφοράς πρὸς τὰ

βέλη Ἰλ. ρ. 632· ἐπὶ δικαστῶν, «μύθους Ἰού-ναι» = λέγω, ἀποφασίζω ὁρθά, δίκαια, ἡ κά-μνω τὰ στρατὰ καὶ δίκαια πάλιν ἵσια καὶ δίκαια Ἦσ. ἔρ. 265· «Κύρου δὲ παῖς τέταρτος Ἰουνη στρατὸν» Ἀίσχ. Πέρσ. 759· «Ἰούνοσαι θανά-τω» = θανάτω ζημιουθεῖαι Ἦρ. 2, 177· «τὴν τὸ πλέον Ἰούνην» Θεοκρ. 5, 71. Μία. «ἐλ-λήλων Ἰουνομένων δοῦρα» = ἐν ᾧ διεύθυναν Ἰλ. ζ. 3· κ. = ἐνερ. «δυστὸν Ἰούνοτο» Ὀδ. γ. 8· «Ἰούνοτο καμπύλον ἄρμα» Ἦσ. ἀσπ. 324· (τὸ εἰ βραχὺ ἐν ἐπιγρ. «οὐ γὰρ ἄτερ μάστιγος Ἰούνοται Ἰππος ἀγῆνωρ» Ἀνθ. Πλαν. 74.
 Ἰου-πετέω· πετῶ ἵσια· «ἀπ' εὐθείας ὁρμή-σαι» Ἦσυχ.
 Ἰου-πορέω· πορεύομαι ἵσια, ὁρθά Ἰπποκρ.
 Ἰου-πόρος, 2· πορευόμενος ἵσια· - γραμμή Π. Σδλ. 50 (6, 61)· - γραφίδες Ἰ. Αἰγ.
 Ἰου-πορος, 2· ὁ ἔχων εὐθείς, ἵσους πόρους, περάσματα Νον.
 Ἰου-πτίον, ὤνος, 2, μόν. ἐν Ἰλ. «μελὴν Ἰουπτεῖωνα ἐρῆκε», φ. 169, κατ' Εὐστ. «τὴν Ἰὺν πετομένην», πθ. ἐκ τοῦ πέτομαι, πτεῖσθαι, ἐπὶ τῆς λόγῃς, ἥτις συνήθως κατασκευάζεται ἐκ μελῆς, ἄλλοι παράγουσι παρὰ τὸ πτεῖναι, ὅτι πηγαίνει ἵσια· ὁ Ζηνόδοτος ἔγραψεν Ἰουπτεῖωνα, ὅ ἐστι ἐπ' εὐθείας ἔχουσα τὰς κτιδόνας, τὰς ἐν τοῖς φύλοις διακρίσεις, ἐτυμολογῶν αὐτὸ παρὰ τὸ κτεῖν, κτιδῶν, με ἵσας ἵνας· ἄλλος δὲ πάλιν γράφ. Ἰουκέανος ἡ Ἰουκέαστος παρὰ τὸ κτεῖναι, δηλ. εὐκόλῳ νὰ σχισθῇ ἵσια, καὶ Ἰππ. «τὴν ἐπ' εὐθείας πετομένην καὶ κατ' ἀντικρὺ καὶ ὁρ-θόβολον, κατ' εὐθὺν φερομένην», (---).
 Ἰου-ρ· τὸ τριβόμενον σιδηρίον τοῦ ἄξονος Ἦσ. ἄτταρον, γάρνον καὶ δέστρον Πολυδ. 4, 145.
 Ἰου-ροπος, 2· κλίνων ἵσια πρὸς τὴν Ἰπποκρ.
 Ἰου-ς, ἰων. κ. ἐπ. εἰα, ὁ, (κ. ἰσέα, Ἦρ. 2, 17)· εὐθὺς, ὅτι εἶνε ἵσιν, φέρεται ἵσιν πρὸς τὴν μέ-ρος· ἔγχοις, βέλος Ἰλ. ε. 403 κ. μτγν. π. «εἰς Ἀθῆν ἰσέα κατῆλυσιν» Ἀνθ. 10, 3· μτφ. ὁρ-θός, δίκαιος, εἰλικρινής, ἀληθής, ἡ ἰσέα, δηλ. δίκη = ἡ δίκαια κρίσις· «δίκαι ἰσέαι», ἀντιθ. τῶν «δίκαι σκολιῶν» Ἦσ. ἔρ. 224· «δίκην Ἰού-ντατα εἰπεῖν» = νὰ κρίνῃ δικαιοῦτατα Ἰλ. σ. 508· «ἰσέη τέγνη» Ἦρ. 9, 57· - λόγος, 1, 148· τὸ σῆμα, Ἰούνητος εὐρήναι ἐν Ἠρωδ. π. μν. λεί. σ. 21· τὸ ὑπερθ. Ἰούτατος π. Ἀππ. Ἰσπ. 1· - ἐπιρρημ. - τὴν ἰσέαν, δηλ. εὐθύν· κατ' εὐ-θείαν π. γ. - ἔπλεον Ἦρ. 7, 193, Νικ. Θηρ. 265· ὁμοίως «ἐκ τῆς ἰσέας», π. γ. ἀπείστησαν = ἀδόλως, παρησιγ., καθαρὰ, φανερά, ἀνεῦ ὑ-ποκρίσεως Ἦρ. 2, 161· ἐπίρ. ἰούς = ἵσια, ἵσια πέρα, ἵσια ἐναντίον τινός, συνηθ. π. Ὀμ. ἐν τοῖς ῥήμασι τοῖς κινήσεως σημαντικοῖς, τὰ πλεῖστα γιν. τοῦ πράγματος· «ἰούς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῦ δόμοιο» Ὀδ. ο. 511· «ἰούς κλέν οἶκον» = ἵσια πρὸς τὸν οἶκον, ἵσια μέσθ· Ἰλ. ω. 471· ἰδ. ἐπὶ ὁρμῆς, ἐφόδου, ἵσια κατ' ἐπάνω· αἰδὲ ἰούς Λυκίων, Πατρόκλης ἔσσυτο καὶ Τρώων Ἰλ. π. 584· «ἰούς Δαναῶν Ἰομεν» = ἄς ἐφορμήσω-μεν ἵσια κατ' ἐπάνω τῶν Δαναῶν, ρ. 340· «ἰ-ούς πρὸς τεύχος», μ. 137· - ἔτι ἀπαιτῶν· «οἱ δ' ἰούς ἐπρόνουν», ν. 135· «ἰούς μαγέσασθαι», ρ. 168· π. Ἦρ. «ἰού τοῦ Ἰστρου ἔπλεον», 2, 146· κ. «κατ' ἰού», 9, 51.

Ἰούς, ὅς, ἡ, (ἰούω)· τὸ νὰ πηγαίῃ τις ἴσια, ἴσια κατ' ἐπάνω τινὸς ὁρμῇ, μόν. αἰτ. «ἐταίρους, οἵσι μάλιστα πεποιθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν» Ὁδ. δ, 434· ἐν γέν. ἐπιχειροῖς, «ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθύν ἔσται, μαχέσθαι τε φρονέειν τε» Ἰλ. ζ, 79· «ἐπιθυμία, εὐχὴ, κλίσις» Ὁδ. π, 304· «ἀν' ἰθύν» = κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω, εἰς τὸ ὕψος Ἰλ. φ, 303, Ὁδ. θ, 377.

Ἰού-σκόλιος, 2· ὅστις εἶνε ἴσια πρὸς τι μέτρον κυρτωμένος Ἰπποκρ.

Ἰού-τένεια, ἡ· ὁρμή, ἴσια διεύθυνσις Πτολ.

Ἰού-τενής, 2· ὅστις ἐκτείνεται, διεύθυνεται ἴσια, κατ' εὐθείαν· στάθμη, κανὼν Φιλίππ.

15· κ, Π. Σιλ. 54 (6, 103, 65)· δ, τι στέκει ὁρθόν· «μηρῶν βόκαλον» Λ. Ταραντ. 26 (Πλαιν. 264)· «εἰδυτενές, ἐπ' εὐθείαν τεταμένον» Ἰσίδ.

Ἰούτης ητος, ἡ· εὐθέτης Ἀρεται.

Ἰού-τμής, ἡτος, 2· ὁ ἴσα, κατ' εὐθείαν ἐσχισμένος, τετμημένος, κατ' εὐθείαν ἄγων· ἀγυαί Nov. Δ. 5, 382.

Ἰού-τομος, 2· τῷ ἄνωτ. - αἶμος Δ. Ἀρεται.

Ἰού-τanos, 2· ἰουτενής· στάλικες Ἀνθ. 6, 187.

Ἰού-τρεχίς διὰζωμα, Ἀθηνῶν ἐπιγρ.

Ἰού-τριγες, οἱ, αἱ, πλ. ἴδ. ἰούρις.

Ἰού-φαλλικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ἰούφαλλον· «μέτρον» Ἰπποκρ. «τὰ ἰουφαλλικά», πούημα μετ' ἰουφαλλ. μέτρον Πολυδ. 4, 53.

Ἰού-φάλλως· τῷ ἄνωτ. Δ. Ἀλ. συνθ. ὁν. 5, 4.

Ἰού-φαλλος, ὁ· κυρ. τὸ ἐντεταμένον ἀγρικὸν αὐτῶν· τοὺς ἰουφαλλοὺς ἔφερον κατ' ἀρχαιοτάτην συνήθειαν προπορευόμενοι τινες ἐν ταῖς ἐορταῖς τοῦ Βάκχου, καὶ ἄλλοι πάλιν εἰχον αὐτοὺς δεδεμένους περὶ τὸ σῶμά των, ὅτε ἐφάλλοντο καὶ ὡδαί τινες κατὰ ἰδιαίτερον μέτρον ἐστιγουρημένοι· πρὸλ. Ἀθην. 14, 622· «καὶ προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰουφαλλοὶ μετ' ὀρχήσεως καὶ ὥδης ἀπῆντων αὐτῶν», 6, 253· «οἱ τοὺς ἰουφαλλοὺς ἐν τῇ ὀρχήστρᾳ ὀρχοῦμενοι» Ἀρποκρ. ἐξ Ὑπερίδ. π. Δημ. τροπ. λέγεται καὶ ὁ ἄσποτος καὶ διεσθαρμένος, 54, 14.

Ἰού-φάνεια, ἡ· ἡ κατ' εὐθείαν πτώσις ἢ λάμψις τοῦ φωτός, μετν.

Ἰού-φρων, ὄνος, 2· ἔχων εὐθείας, ὁρθὰς φρένας, ὁρθὰ φρονῶν Ἀπολλιν. φ. 7, 23.

Ἰούω (ἰούς)· φέρομαι, κινούμαι, ὁρμῶ κατ' εὐθείαν· «Ἰούσαν ἐπὶ τεύχεος» Ἰλ. μ, 443· «Ἐκτωρ Ἰούσε νέος κυανοπύρριον ἄντιος αἰέας», ο, 693· «ἰούει δελφίς τάχιστα» Πινδ. ἀποσπ. 258· σπεύδω, ἐπιμελοῦμαι, καταγίνωμαι μετ' ἐπὶ πρὸς ἐπιθυμίαν· ἐπιχειροῦν, φρονεῖν ἐπιπυνεύειν, ὁρμᾶν πρὸς τι, ἐτοιμάζομαι νὰ μεταχειρισθῶ τιν· «ὅπου ἰούσει ὁ γέρον ἐπὶ χειρὶ μάσασθαι» Ὁδ. λ, 590· «Ἰούσεν β' ὀλοῦσθαι», γ, 408· προσέτι ἐπιθυμῶ, εὐχομαι τιν· «ἰθύντα στρατεύεσθαι» Ἡρ. 7, 8, 2· «νεύσει δ' ὅτ' αὐτὴν διασέμεναι ἢ κεν ἦσι μετὰ φρεσὶν ἰούσει» Ἀπολ. Ρ. 2, 950.

Ἰούωνη, ἡ· ὁν. Βάκχης, Hase.

Ἰού-ωρία, ἡ· ἴσια, εὐθεῖα διεύθυνσις Ἰπποκρ.

Ἰούμη, ἡ· πόλ. 1) Θεσσαλίας Στ. Βυζ. 2) Μισσηνίας ἐπὶ ὁμων ὄρους Ἡρ. κάτ. Ἰωμῆας, Τυρτ. Ἰωμῆας, τὰ ἐτρησὰ ἐορτὴ Πανσ. Ἰωμῆας, α, ὁ, ὡρ. ἀντὶ Ἰωμῆτης,

ἐπὶ τοῦ ἐν Ἰωμῇ λατρευομένου Διὸς Πρωτοῦ καὶ αὐτὸ τὸ φρούριον Πολυδ. 3) τροφὸς τις τοῦ Διὸς Πανσ.

Ἰού-ρία, ἡ· φρούριον Ἀχαρνανίας Πολυδ.

Ἰέζω· ὁμιλᾶν, φαίνομαι ὡς σκυρία Διοσκ.

Ἰκανο-δοσία, ἡ· ἱκανοποίησις, μετν.

Ἰκανο-δοτής, ὁ· ὁ δίδων ἱκανοποίησιν, μετν.

Ἰκανο-κόσμητος, 2· ἱκανῶς κοσμημένος, ἐκκλ.

Ἰκανο-ποτέω· ἱκανόν τινι ποιῶ, τὰ δικαιῖνι ποιῶ, γλως. satisfacio.

Ἰκανο-ποίησις, ἡ· δίκη, τιμωρία, ποινὴ· «ἐμπρακτος πληρωσις καὶ τελείωσις τοῦ κανόνος» Γαβρ. Φιλαδέλφ. μετων. σ. 144.

Ἰκανο-ποίησις, ἡ· τῷ ἄνωτ.

Ἰκανός, 3 (ἴκα, ἱκάνω)· ἀρκετός, ἐφαρκῶν, κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅστις εἶνε εἰς θέσιν, ἔχει τὰ μέσα, δύναται, εἶνε ἐπιτηδεύς νὰ πράξῃ τι· «ἱκανὸς Ἀπόλλων ὅτ' ἐδ' ἐκπράξει μέλει» = εἶναι ἔχει τὴν ἀνάγκην μου, δὲν χρειάζεται τὴν συνδρομὴν μου Σοφ. Οἱ. τ. 377· «τὰ ἀρχαῖον» ἱκανὰ τοῖσι σούφροσι· Εὐρ. Φοιν. 557· «ἱκανὸς νομίζεις ὅτ' αὐθιγὰς εἰκόσιν» Ἀριστ. πλ. 483· «ἀνὴρ γνώμην ἱκανὸς» = ἔχων ἀρκετήν φρόνησιν Ἡρ. 3, 4· «ὡς οὐχ ἱκανὸς οὐσῆς τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐξέπεμψαν» = εἶναι ἡτὸ ἀρκετὴ, δὲν ἤρκει· Θουκ. 1, 2· «πλοῖα ἱκανὰ» Σεν. Ἀν. 5, 3, 1· «ἱκανὸς εἰς ἀργύριον αὐτοῖς» Πλάτ. νόμ. 6, 764· «αὐλητοὶ ἱκανοὶ ὡς πρὸς τοὺς ἰδούτους», Πρωτ. 327· «ἱκανὸς τὴν ἱατρικὴν» Σεν. Κυρ. 1, 6, 15· «ἱκανὸς ἐμπειρία καὶ ἡλικία» = ἀρκετὰ ἐμπειρίας καὶ ἡλικιωμένος Πλάτ. πολ. 5, 567· «ἰσχυρὸν ἱκανὸν ἐπὶ τοῖς νόμοις», 2, 371· «πρὸς τὰς ἐνέουσις» Πολυδ. 23, 17, 4· «εἰς τὴν Ἡρ. 4, 121· συνθ. μετ' ἀπαρ. «ἱκανὸς μακροῦς λόγου καὶ καλοῦς εἰπεῖν» Πλάτ. Πρωτ. 329· κ. μετ' ὅτε π. γ. «φύσει ἱκανὴ φύεται ὥστε γινώσκει», νόμ. 9, 875· «ἱκανὸς Πολυκρατία παραστήσασθαι» Ἡρ. 3, 45· «ἱκανὸς τεκμηριῶσαι» Θουκ. 1, 9· «ἱκανὸς πείσαι» Σεν. Κυρ. 1, 4, 12, 25· «ἱκανότατος εἰπεῖν», Λυσ. 2, 42· «οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου εἰσέλθῃς» = ὁξίος Μαθθ. 8, 8· «ἐφ' ἱκανὸν πετρὰν εἰληφὼς» = ἀρκετὰ Πολυδ. 11, 25, 1· «ἱκανὸν ποιεῖν» = ἱκανοποίησιν δίδοναι Δ. Λαερ. 4, 50· «ἱκανὸν λαμβάνειν» = ἱκανοποίησιν λαμβάνειν, πρᾶξ. ἀποστ. 17, 9· ἐπὶ ἱκανῶς = ἀρκετὰ· ἀποδιδεῖναι Πλάτ. Πρωτ. 324· «ἔχειν Θουκ. 1, 91· «τοῦ βάθους = ἀρκετὰ βαθὺς εἰμὶ Πλάτ. Θεατ. 194· «ἱκανὸς ἐπιστήμης ἔξενι Φιλ. 62· κατανοεῖν, γινώσκειν, τοῦτο εἶναι, πολ. 5, 477· «γραμμάτων περὶ ὅτι, 3, 402· ἔχω ἀρκετὰ Σεν. Κυρ. 1, 6, 7· «πρὸς τὴν = εἰμαι ἴσος, ἱκανὸς ν' ἀντιπαλαῶμαι πρὸς τινι» 6, 3, 22, ἰδόνους, artus.

Ἰκανός, 3 (ἴκα, ἱκάνω)· ἀρκετός, ἐφαρκῶν,

κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅστις εἶνε εἰς θέσιν, ἔχει τὰ μέσα, δύναται, εἶνε ἐπιτηδεύς νὰ πράξῃ τι· «ἱκανὸς Ἀπόλλων ὅτ' ἐδ' ἐκπράξει μέλει» = εἶναι ἔχει τὴν ἀνάγκην μου, δὲν χρειάζεται τὴν συνδρομὴν μου Σοφ. Οἱ. τ. 377· «τὰ ἀρχαῖον» ἱκανὰ τοῖσι σούφροσι· Εὐρ. Φοιν. 557· «ἱκανὸς νομίζεις ὅτ' αὐθιγὰς εἰκόσιν» Ἀριστ. πλ. 483· «ἀνὴρ γνώμην ἱκανὸς» = ἔχων ἀρκετήν φρόνησιν Ἡρ. 3, 4· «ὡς οὐχ ἱκανὸς οὐσῆς τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐξέπεμψαν» = εἶναι ἡτὸ ἀρκετὴ, δὲν ἤρκει· Θουκ. 1, 2· «πλοῖα ἱκανὰ» Σεν. Ἀν. 5, 3, 1· «ἱκανὸς εἰς ἀργύριον αὐτοῖς» Πλάτ. νόμ. 6, 764· «αὐλητοὶ ἱκανοὶ ὡς πρὸς τοὺς ἰδούτους», Πρωτ. 327· «ἱκανὸς τὴν ἱατρικὴν» Σεν. Κυρ. 1, 6, 15· «ἱκανὸς ἐμπειρία καὶ ἡλικία» = ἀρκετὰ ἐμπειρίας καὶ ἡλικιωμένος Πλάτ. πολ. 5, 567· «ἰσχυρὸν ἱκανὸν ἐπὶ τοῖς νόμοις», 2, 371· «πρὸς τὰς ἐνέουσις» Πολυδ. 23, 17, 4· «εἰς τὴν Ἡρ. 4, 121· συνθ. μετ' ἀπαρ. «ἱκανὸς μακροῦς λόγου καὶ καλοῦς εἰπεῖν» Πλάτ. Πρωτ. 329· κ. μετ' ὅτε π. γ. «φύσει ἱκανὴ φύεται ὥστε γινώσκει», νόμ. 9, 875· «ἱκανὸς Πολυκρατία παραστήσασθαι» Ἡρ. 3, 45· «ἱκανὸς τεκμηριῶσαι» Θουκ. 1, 9· «ἱκανὸς πείσαι» Σεν. Κυρ. 1, 4, 12, 25· «ἱκανότατος εἰπεῖν», Λυσ. 2, 42· «οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου εἰσέλθῃς» = ὁξίος Μαθθ. 8, 8· «ἐφ' ἱκανὸν πετρὰν εἰληφὼς» = ἀρκετὰ Πολυδ. 11, 25, 1· «ἱκανὸν ποιεῖν» = ἱκανοποίησιν δίδοναι Δ. Λαερ. 4, 50· «ἱκανὸν λαμβάνειν» = ἱκανοποίησιν λαμβάνειν, πρᾶξ. ἀποστ. 17, 9· ἐπὶ ἱκανῶς = ἀρκετὰ· ἀποδιδεῖναι Πλάτ. Πρωτ. 324· «ἔχειν Θουκ. 1, 91· «τοῦ βάθους = ἀρκετὰ βαθὺς εἰμὶ Πλάτ. Θεατ. 194· «ἱκανὸς ἐπιστήμης ἔξενι Φιλ. 62· κατανοεῖν, γινώσκειν, τοῦτο εἶναι, πολ. 5, 477· «γραμμάτων περὶ ὅτι, 3, 402· ἔχω ἀρκετὰ Σεν. Κυρ. 1, 6, 7· «πρὸς τὴν = εἰμαι ἴσος, ἱκανὸς ν' ἀντιπαλαῶμαι πρὸς τινι» 6, 3, 22, ἰδόνους, artus.

Ἰκανός, 3 (ἴκα, ἱκάνω)· ἀρκετός, ἐφαρκῶν,

κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅστις εἶνε εἰς θέσιν, ἔχει τὰ μέσα, δύναται, εἶνε ἐπιτηδεύς νὰ πράξῃ τι· «ἱκανὸς Ἀπόλλων ὅτ' ἐδ' ἐκπράξει μέλει» = εἶναι ἔχει τὴν ἀνάγκην μου, δὲν χρειάζεται τὴν συνδρομὴν μου Σοφ. Οἱ. τ. 377· «τὰ ἀρχαῖον» ἱκανὰ τοῖσι σούφροσι· Εὐρ. Φοιν. 557· «ἱκανὸς νομίζεις ὅτ' αὐθιγὰς εἰκόσιν» Ἀριστ. πλ. 483· «ἀνὴρ γνώμην ἱκανὸς» = ἔχων ἀρκετήν φρόνησιν Ἡρ. 3, 4· «ὡς οὐχ ἱκανὸς οὐσῆς τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐξέπεμψαν» = εἶναι ἡτὸ ἀρκετὴ, δὲν ἤρκει· Θουκ. 1, 2· «πλοῖα ἱκανὰ» Σεν. Ἀν. 5, 3, 1· «ἱκανὸς εἰς ἀργύριον αὐτοῖς» Πλάτ. νόμ. 6, 764· «αὐλητοὶ ἱκανοὶ ὡς πρὸς τοὺς ἰδούτους», Πρωτ. 327· «ἱκανὸς τὴν ἱατρικὴν» Σεν. Κυρ. 1, 6, 15· «ἱκανὸς ἐμπειρία καὶ ἡλικία» = ἀρκετὰ ἐμπειρίας καὶ ἡλικιωμένος Πλάτ. πολ. 5, 567· «ἰσχυρὸν ἱκανὸν ἐπὶ τοῖς νόμοις», 2, 371· «πρὸς τὰς ἐνέουσις» Πολυδ. 23, 17, 4· «εἰς τὴν Ἡρ. 4, 121· συνθ. μετ' ἀπαρ. «ἱκανὸς μακροῦς λόγου καὶ καλοῦς εἰπεῖν» Πλάτ. Πρωτ. 329· κ. μετ' ὅτε π. γ. «φύσει ἱκανὴ φύεται ὥστε γινώσκει», νόμ. 9, 875· «ἱκανὸς Πολυκρατία παραστήσασθαι» Ἡρ. 3, 45· «ἱκανὸς τεκμηριῶσαι» Θουκ. 1, 9· «ἱκανὸς πείσαι» Σεν. Κυρ. 1, 4, 12, 25· «ἱκανότατος εἰπεῖν», Λυσ. 2, 42· «οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου εἰσέλθῃς» = ὁξίος Μαθθ. 8, 8· «ἐφ' ἱκανὸν πετρὰν εἰληφὼς» = ἀρκετὰ Πολυδ. 11, 25, 1· «ἱκανὸν ποιεῖν» = ἱκανοποίησιν δίδοναι Δ. Λαερ. 4, 50· «ἱκανὸν λαμβάνειν» = ἱκανοποίησιν λαμβάνειν, πρᾶξ. ἀποστ. 17, 9· ἐπὶ ἱκανῶς = ἀρκετὰ· ἀποδιδεῖναι Πλάτ. Πρωτ. 324· «ἔχειν Θουκ. 1, 91· «τοῦ βάθους = ἀρκετὰ βαθὺς εἰμὶ Πλάτ. Θεατ. 194· «ἱκανὸς ἐπιστήμης ἔξενι Φιλ. 62· κατανοεῖν, γινώσκειν, τοῦτο εἶναι, πολ. 5, 477· «γραμμάτων περὶ ὅτι, 3, 402· ἔχω ἀρκετὰ Σεν. Κυρ. 1, 6, 7· «πρὸς τὴν = εἰμαι ἴσος, ἱκανὸς ν' ἀντιπαλαῶμαι πρὸς τινι» 6, 3, 22, ἰδόνους, artus.

Ἰκανός, 3 (ἴκα, ἱκάνω)· ἀρκετός, ἐφαρκῶν,

κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅστις εἶνε εἰς θέσιν, ἔχει τὰ μέσα, δύναται, εἶνε ἐπιτηδεύς νὰ πράξῃ τι· «ἱκανὸς Ἀπόλλων ὅτ' ἐδ' ἐκπράξει μέλει» = εἶναι ἔχει τὴν ἀνάγκην μου, δὲν χρειάζεται τὴν συνδρομὴν μου Σοφ. Οἱ. τ. 377· «τὰ ἀρχαῖον» ἱκανὰ τοῖσι σούφροσι· Εὐρ. Φοιν. 557· «ἱκανὸς νομίζεις ὅτ' αὐθιγὰς εἰκόσιν» Ἀριστ. πλ. 483· «ἀνὴρ γνώμην ἱκανὸς» = ἔχων ἀρκετήν φρόνησιν Ἡρ. 3, 4· «ὡς οὐχ ἱκανὸς οὐσῆς τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐξέπεμψαν» = εἶναι ἡτὸ ἀρκετὴ, δὲν ἤρκει· Θουκ. 1, 2· «πλοῖα ἱκανὰ» Σεν. Ἀν. 5, 3, 1· «ἱκανὸς εἰς ἀργύριον αὐτοῖς» Πλάτ. νόμ. 6, 764· «αὐλητοὶ ἱκανοὶ ὡς πρὸς τοὺς ἰδούτους», Πρωτ. 327· «ἱκανὸς τὴν ἱατρικὴν» Σεν. Κυρ. 1, 6, 15· «ἱκανὸς ἐμπειρία καὶ ἡλικία» = ἀρκετὰ ἐμπειρίας καὶ ἡλικιωμένος Πλάτ. πολ. 5, 567· «ἰσχυρὸν ἱκανὸν ἐπὶ τοῖς νόμοις», 2, 371· «πρὸς τὰς ἐνέουσις» Πολυδ. 23, 17, 4· «εἰς τὴν Ἡρ. 4, 121· συνθ. μετ' ἀπαρ. «ἱκανὸς μακροῦς λόγου καὶ καλοῦς εἰπεῖν» Πλάτ. Πρωτ. 329· κ. μετ' ὅτε π. γ. «φύσει ἱκανὴ φύεται ὥστε γινώσκει», νόμ. 9, 875· «ἱκανὸς Πολυκρατία παραστήσασθαι» Ἡρ. 3, 45· «ἱκανὸς τεκμηριῶσαι» Θουκ. 1, 9· «ἱκανὸς πείσαι» Σεν. Κυρ. 1, 4, 12, 25· «ἱκανότατος εἰπεῖν», Λυσ. 2, 42· «οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου εἰσέλθῃς» = ὁξίος Μαθθ. 8, 8· «ἐφ' ἱκανὸν πετρὰν εἰληφὼς» = ἀρκετὰ Πολυδ. 11, 25, 1· «ἱκανὸν ποιεῖν» = ἱκανοποίησιν δίδοναι Δ. Λαερ. 4, 50· «ἱκανὸν λαμβάνειν» = ἱκανοποίησιν λαμβάνειν, πρᾶξ. ἀποστ. 17, 9· ἐπὶ ἱκανῶς = ἀρκετὰ· ἀποδιδεῖναι Πλάτ. Πρωτ. 324· «ἔχειν Θουκ. 1, 91· «τοῦ βάθους = ἀρκετὰ βαθὺς εἰμὶ Πλάτ. Θεατ. 194· «ἱκανὸς ἐπιστήμης ἔξενι Φιλ. 62· κατανοεῖν, γινώσκειν, τοῦτο εἶναι, πολ. 5, 477· «γραμμάτων περὶ ὅτι, 3, 402· ἔχω ἀρκετὰ Σεν. Κυρ. 1, 6, 7· «πρὸς τὴν = εἰμαι ἴσος, ἱκανὸς ν' ἀντιπαλαῶμαι πρὸς τινι» 6, 3, 22, ἰδόνους, artus.

Ἰκανός, 3 (ἴκα, ἱκάνω)· ἀρκετός, ἐφαρκῶν,

κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅστις εἶνε εἰς θέσιν, ἔχει τὰ μέσα, δύναται, εἶνε ἐπιτηδεύς νὰ πράξῃ τι· «ἱκανὸς Ἀπόλλων ὅτ' ἐδ' ἐκπράξει μέλει» = εἶναι ἔχει τὴν ἀνάγκην μου, δὲν χρειάζεται τὴν συνδρομὴν μου Σοφ. Οἱ. τ. 377· «τὰ ἀρχαῖον» ἱκανὰ τοῖσι σούφροσι· Εὐρ. Φοιν. 557· «ἱκανὸς νομίζεις ὅτ' αὐθιγὰς εἰκόσιν» Ἀριστ. πλ. 483· «ἀνὴρ γνώμην ἱκανὸς» = ἔχων ἀρκετήν φρόνησιν Ἡρ. 3, 4· «ὡς οὐχ ἱκανὸς οὐσῆς τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐξέπεμψαν» = εἶναι ἡτὸ ἀρκετὴ, δὲν ἤρκει· Θουκ. 1, 2· «πλοῖα ἱκανὰ» Σεν. Ἀν. 5, 3, 1· «ἱκανὸς εἰς ἀργύριον αὐτοῖς» Πλάτ. νόμ. 6, 764· «αὐλητοὶ ἱκανοὶ ὡς πρὸς τοὺς ἰδούτους», Πρωτ. 327· «ἱκανὸς τὴν ἱατρικὴν» Σεν. Κυρ. 1, 6, 15· «ἱκανὸς ἐμπειρία καὶ ἡλικία» = ἀρκετὰ ἐμπειρίας καὶ ἡλικιωμένος Πλάτ. πολ. 5, 567· «ἰσχυρὸν ἱκανὸν ἐπὶ τοῖς νόμοις», 2, 371· «πρὸς τὰς ἐνέουσις» Πολυδ. 23, 17, 4· «εἰς τὴν Ἡρ. 4, 121· συνθ. μετ' ἀπαρ. «ἱκανὸς μακροῦς λόγου καὶ καλοῦς εἰπεῖν» Πλάτ. Πρωτ. 329· κ. μετ' ὅτε π. γ. «φύσει ἱκανὴ φύεται ὥστε γινώσκει», νόμ. 9, 875· «ἱκανὸς Πολυκρατία παραστήσασθαι» Ἡρ. 3, 45· «ἱκανὸς τεκμηριῶσαι» Θουκ. 1, 9· «ἱκανὸς πείσαι» Σεν. Κυρ. 1, 4, 12, 25· «ἱκανότατος εἰπεῖν», Λυσ. 2, 42· «οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου εἰσέλθῃς» = ὁξίος Μαθθ. 8, 8· «ἐφ' ἱκανὸν πετρὰν εἰληφὼς» = ἀρκετὰ Πολυδ. 11, 25, 1· «ἱκανὸν ποιεῖν» = ἱκανοποίησιν δίδοναι Δ. Λαερ. 4, 50· «ἱκανὸν λαμβάνειν» = ἱκανοποίησιν λαμβάνειν, πρᾶξ. ἀποστ. 17, 9· ἐπὶ ἱκανῶς = ἀρκετὰ· ἀποδιδεῖναι Πλάτ. Πρωτ. 324· «ἔχειν Θουκ. 1, 91· «τοῦ βάθους = ἀρκετὰ βαθὺς εἰμὶ Πλάτ. Θεατ. 194· «ἱκανὸς ἐπιστήμης ἔξενι Φιλ. 62· κατανοεῖν, γινώσκειν, τοῦτο εἶναι, πολ. 5, 477· «γραμμάτων περὶ ὅτι, 3, 402· ἔχω ἀρκετὰ Σεν. Κυρ. 1, 6, 7· «πρὸς τὴν = εἰμαι ἴσος, ἱκανὸς ν' ἀντιπαλαῶμαι πρὸς τινι» 6, 3, 22, ἰδόνους, artus.

Ἰκανός, 3 (ἴκα, ἱκάνω)· ἀρκετός, ἐφαρκῶν,

κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅστις εἶνε εἰς θέσιν, ἔχει τὰ μέσα, δύναται, εἶνε ἐπιτηδεύς νὰ πράξῃ τι· «ἱκανὸς Ἀπόλλων ὅτ' ἐδ' ἐκπράξει μέλει» = εἶναι ἔχει τὴν ἀνάγκην μου, δὲν χρειάζεται τὴν συνδρομὴν μου Σοφ. Οἱ. τ. 377· «τὰ ἀρχαῖον» ἱκανὰ τοῖσι σούφροσι· Εὐρ. Φοιν. 557· «ἱκανὸς νομίζεις ὅτ' αὐθιγὰς εἰκόσιν» Ἀριστ. πλ. 483· «ἀνὴρ γνώμην ἱκανὸς» = ἔχων ἀρκετήν φρόνησιν Ἡρ. 3, 4· «ὡς οὐχ ἱκανὸς οὐσῆς τῆς Ἀττικῆς, ἀποικίας ἐξέπεμψαν» = εἶναι ἡτὸ ἀρκετὴ, δὲν ἤρκει· Θουκ. 1, 2· «πλοῖα ἱκανὰ» Σεν. Ἀν. 5, 3, 1· «ἱκανὸς εἰς ἀργύριον αὐτοῖς» Πλάτ. νόμ. 6, 764· «αὐλητοὶ ἱκανοὶ ὡς πρὸς τοὺς ἰδούτους», Πρωτ. 327· «ἱκανὸς τὴν ἱατρικὴν» Σεν. Κυρ. 1, 6, 15· «ἱκανὸς ἐμπειρία καὶ ἡλικία» = ἀρκετὰ ἐμπειρίας καὶ ἡλικιωμένος Πλάτ. πολ. 5, 567· «ἰσχυρὸν ἱκανὸν ἐπὶ τοῖς νόμοις», 2, 371· «πρὸς τὰς ἐνέουσις» Πολυδ. 23, 17, 4· «εἰς τὴν Ἡρ. 4, 121· συνθ. μετ' ἀπαρ. «ἱκανὸς μακροῦς λόγου καὶ καλοῦς εἰπεῖν» Πλάτ. Πρωτ. 329· κ. μετ' ὅτε π. γ. «φύσει ἱκανὴ φύεται ὥστε γινώσκει», νόμ. 9, 875· «ἱκανὸς Πολυκρατία παραστήσασθαι» Ἡρ. 3, 45· «ἱκανὸς τεκμηριῶσαι» Θουκ. 1, 9· «ἱκανὸς πείσαι» Σεν. Κυρ. 1, 4, 12, 25· «ἱκανότατος εἰπεῖν», Λυσ. 2, 42· «οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς ἵνα μου εἰσέλθῃς» = ὁξίος Μαθθ. 8, 8· «ἐφ' ἱκανὸν πετρὰν εἰληφὼς» = ἀρκετὰ Πολυδ. 11, 25, 1· «ἱκανὸν ποιεῖν» = ἱκανοποίησιν δίδοναι Δ. Λαερ. 4, 50· «ἱκανὸν λαμβάνειν» = ἱκανοποίησιν λαμβάνειν, πρᾶξ. ἀποστ. 17, 9· ἐπὶ ἱκανῶς = ἀρκετὰ· ἀποδιδεῖναι Πλάτ. Πρωτ. 324· «ἔχειν Θουκ. 1, 91· «τοῦ βάθους = ἀρκετὰ βαθὺς εἰμὶ Πλάτ. Θεατ. 194· «ἱκανὸς ἐπιστήμης ἔξενι Φιλ. 62· κατανοεῖν, γινώσκειν, τοῦτο εἶναι, πολ. 5, 477· «γραμμάτων περὶ ὅτι, 3, 402· ἔχω ἀρκετὰ Σεν. Κυρ. 1, 6, 7· «πρὸς τὴν = εἰμαι ἴσος, ἱκανὸς ν' ἀντιπαλαῶμαι πρὸς τινι» 6, 3, 22, ἰδόνους, artus.

Ἰκανός, 3 (ἴκα, ἱκάνω)· ἀρκετός, ἐφαρκῶν,

κ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅστις εἶνε εἰς θέσιν, ἔχει τὰ μέσα, δύναται, εἶνε ἐπιτηδεύς νὰ πράξῃ τι· «ἱκανὸς Ἀπόλλων

Ἰκάνω, ἔπ. ἰκάνω ἔρχομαι, πηγαίνω, φθάνω
 που, ἀπολ. Ἰλ. ι, 197· συνηθ. αἰτ. τοῦ τόπου·
 « νῆας Ἀχαιῶν » = εἰς τὰς νῆας, ω, 501· « σὺν
 τε πύσιν ἀπὲς γούναθ' ἱ. » Ὀδ. η, 147· « δό-
 μους Αἰσχ. Περσ. 153· « οἰκάδες, Ἄγ. 1310·
 κ. ἐπὶ πραγμάτων, ἰδ. καταστάσεων, διαθέσεων,
 αἰτίνας καταλαμβάνουσι τινος » « μέγα πένθος Ἀ-
 γασθα γαστὴν ἰκάνει » Ἰλ. α, 254· « ἐπεὶ μιν
 ἄχος κραδίην καὶ θυμόν ἰκάνει » β, 471· « ὅτε
 μιν γλυκεῖς ὑπνος ἰκάνει », α, 610· ἐμπροσθ. α - ἐς
 Ἀρσύην », α, 431· « ἐπὶ νῆας », β, 17· α - πρὸς
 ἱεράτιαν » Πινδ. Ὀ. 3, 8· ἐκ τῶν τραγ. χρη-
 ταί τῇ λέξει ἐκτός τοῦ Αἰσχ. ἀνωτ. μόνον ὁ
 Σοφ. Πλ. 8, « οἱ ἰκάνομεν » ἐπίσης χρηται
 Ὀρ. καὶ τῷ μέτρῳ Ἰλ. κ, 118, Ὀδ. γ, 92·
 πρὸλ. ἰκνέσθαι καὶ ἰκνῶ.
 Ἰκάνωσις, ἢ ἰκανότης, τὸ ἄρκετόν Θεοδ.
 μετοχ. ἀναμ. 685, sufficientia.
 Ἰκαρία, ἢ 1) δῆμος Ἀττικῆς τῆς Αἰγινήδος
 φυλῆς Στ. Βυζ. καὶ ὁ Ἰκάριος Παις. κατ.
 Ἰκαριεύς Λυσ. 2) ἴδ. Ἰκαρος 2.
 Ἰκάριος, ἢ 1) πατὴρ Πηνελόπης Ἀριστοτ.
 2) Ἀθηναῖος τις, πατὴρ τῆς Ἡριγόνης, ἐξ οὗ ὁ
 δῆμος Ἰκαρία ἢ Ἰκαριεύς ἔλαβε τὸ ὄνομα Ἀπολδ.
 Ἰκάριος, 3) ὁ ἀνέκων τοῦ Ἰκάριου « Ἰκαρίων
 πέλαγος » = ἐν μέσσοις τοῦ Αἰγαίου πελάγους περὶ
 τὴν νῆσον Ἰκαρον, ἐν ᾧ ὁ υἱὸς τοῦ Δαυδάλου
 Ἰκαρος ἀπώλετο Ἡρ. α - πόντος » « Ἰ. πελά-
 γῃ » Σοφ. Αἰ. 702.
 Ἰκαρίων, ὄνομα, ὁ Ἰκάριος Ἀπολδ.
 Ἰκαριώτης, θυγ. Ἰκαρίου (Πηνελόπη) Μάξ.
 Ἰκαρομένειππος, ὁ ἐπιγραφή συγγραφῆς
 τίνος τοῦ Λουκιανού.
 Ἰκαρος, ἢ 1) μὴ τῶν Κυκλάδων νήσων, κα-
 λουμένη καὶ Μάξις καὶ Δολιχὴ καὶ Ἰσχυροέ-
 σα Θουκ. Στ. Βυζ. 2) νῆσος πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ
 θαλάσῃ καὶ ἠγλ. Ἰκαρία 3) υἱὸς Δαυδάλου,
 ἐξ οὗ ὁ νῆσος ἱ. Στραβ.
 Ἰκαρία, ἢ εἰκοστή, Ὀρχομ. Βασιλείας ἐπιγρ.
 Ἰκαρία = εἰκοτή, εἰκοσίν, Ὀρχομ. Βουισ. ἐπιγρ.
 Ἰκατί = πένθος εἰκοσάπουρος, Ἡρακλείας ἐπιγρ.
 Ἰκατίετις = εἰκοσαέτις, Λεθαδείας ἐπιγρ.
 Ἰκαλιος, π. κ. ἰων. 3· εἰκελος, ὁμοιος, - τινί
 Ἰλ. λ, 467, Ἡσ. ἔρ. 70· - τινός = ὁμοίως ἁλω-
 πέκων Ἰκαλίου Πινδ. Π. 2, 77· ἐπὶ Ἰ. Ἰπποκρ.
 Ἰκαλιος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἰκαλιώ· κάμνω τὴν ὕμνησιν « -θηρσίν κύνους »
 Φιλίππ. 72 (9, 83).
 Ἰκασίαι, ἢ τὸ νὰ ζητῇ τις γονυπετῶς προστα-
 σίαν, σκέπην, βοήθειαν, δέξιαις Εὐρ. Φων. 91·
 « ἰκασίαν μεθεῖναι ξένων », Ἡρ. 108, Πλουτ.
 Ὀθ. 15· « τὰς ἰκασίας ποιήσεσθαι » Αἰσχ. ἱλ. 3,
 121, supplicatio [τὸ πρῶτον ἰ χάριν τοῦ μέ-
 τρου μακρόν Ἀγαθ. 4 (5, 216),].
 Ἰκασιάζω ἰκετεύω, μετγ.
 Ἰκασίων, τὸ μὴ τῶν Αἰολιδῶν νήσων Εὐστ.
 Ἰκείσιος, 3, π. τραγ. δὲ δικαστὰς, ὅστις ἀνή-
 κει, ἀρμόζει τῷ ἰκέτῃ, ὁ ἰκετεύων· « ἰκετε
 νέων ἰκείων λόγων » Αἰσχ. Ἐπτ. 106· « ἰκέ-
 σιάς τε λίσσεται » Σοφ. Αντ. 1215· « ἰκείσιος
 πέμπων λιτάς », Φιλ. 493· « ἰκείσιος σὺν κλά-
 δοις » Εὐρ. ἱλ. 102· - χείρας, Ὀρ. 1414· « ἰκε-
 σία γίγνομαι » = ἰκέτις, Μῆδ. 708· - ἱδ. « Ζεὺς
 ἰκείσας », ὡς προστασίης τῶν ἰκετεύοντων Ἀπολ.

ἱλ. 614· « -πρὸς ἰκεσίου » Λουκ. ἀλ. 3· Ὁ-
 μῆς Αἰσχ. ἱλ. 355· - θεοὶ Εὐρ. ἱλ. 39.
 Ἰκείσιος· ἀνδρ. ὄν. Ἀνδοκ.
 Ἰκετᾶ· δόκος, 2· ὅστις δέχεται τοὺς ἰκέτας
 Αἰσχ. ἱλ. 694.
 Ἰκεταΐδας· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ἰκετᾶσινδης υἱὸς Ἰκετᾶνος Ἰλ.
 Ἰκετᾶς, συ, δωρ. α· ἀνδρ. ὄν. Πανσ.
 Ἰκετάων, ὄνομα 1) ἀδελφὸς Πριάμου Ἰλ. 2)
 πατὴρ Κριτολάου Παις.
 Ἰκετᾶ, ἢ ἰκεσία, τὸ ἰκετεύειν· « τὴν ἰκεσίαν
 οὐκ ἐδέξαντο » Θουκ. 1, 24· « ἰκεσίαν τινὸς ποιέ-
 σθαι » = ἰκετεύειν τινά, 3, 67· « ἐφ' ἰκεσίαν τρα-
 πύμενος τῶν διωκόντων » Πλάτ. ἀπολ. 39.
 Ἰκέτωμα, τό· τὸ ἰκετεύειν, παρακαλεῖν Θουκ.
 4, 136, supplicamentum.
 Ἰκετούσιμος ἰκετήριος Ἡούχ.
 Ἰκέτωσις, ἢ ἰκεσία Σουίδ.
 Ἰκετευτέος, 3· ὅν πρέπει τις νὰ ἰκετεύσῃ
 Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 30, supplicandus.
 Ἰκετευτικός, 3· ὅστις ἀνήκει, ἀρμόζει τῷ
 ἰκέτῃ, ἰκετεύων Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ. 143, Εὐστ.
 precarius· ἐπὶ ἰ. ἰκετευτικός· Εὐστ.
 Ἰκετεύω, μελ. εὔσω· εἰπὶ ἰκέτῃ, ἰκετευτικός
 παρακαλῶ, ζητῶ θερμῶς τὴν βοήθειάν τινος·
 « ὁ δὲ με μάλ' ἀπὸ πολλῶν ἰκέτευεν », μετ' ἀπαρ. Ὀδ.
 λ, 529· ἱδ. προστρέχω ἰκετεύων, ζητῶν προσ-
 τάσιαν, βοήθειάν τινός· « ἐπεὶ σε φυγῶν ἰκετεύ-
 σα », ο, 277· πολλὰ, καὶ εἰς τινά, « ἐς Πηλὴν
 ἰκέτευσεν » Ἰλ. π, 574· π. Εὐρ. κ. Σοφ. συνηθ.
 ἀπολ. παρεντιθέμενον καὶ μετ' αἰτ. « ἰκετεύω σε
 πεισθῆναι τί μοι » Σοφ. Οἱ. κ. 1416· « πρὸς
 γόνάτων σὲ πάντες πάντως ἰκετεύομεν » Εὐρ.
 Μῆδ. 854· « ἰκετεύομεν μὴ κτείνειν », Ἰ. Α. 1015,
 δι. γρ. τὸ « ἰκετεύω πατρός, τὴν σὴν
 ἀδελφὴν μὴ θανέιν », Ἰ. Α. 1242· κ. περ. ἀπ. λ.
 Ἡρ. 3, 48, συγνὰ μετὰ τοῦ δέομαι Πλάτ. Φα δ.
 114· « δέομαι καὶ ἰκετεύω καὶ ἀντιβολῶ » Δρμ.
 27, 68· τινά Ἡρ. β, 68· μ. ἀπαρ. 1, 16· πα-
 ράδοξον δὲ τὸ « οὐδεὶς γὰρ μισθὸν τινα ἰκετεύει
 αὐτῷ » Ἰσακ. 2, 8· « ἰκετεύει τάδε ὑπὲρ τίνος »
 Εὐρ. Ὀρ. 672· τὸ μέσ. π. Ἀριστ. ἐκκλ. 916.
 Ἰκετηρίαζω· ἰκασιάζω, μετγ.
 Ἰκετήριος, 3, πρὸλ. ἰκτήρ καὶ ἰκτηρίως·
 ὅστις ἀνήκει, ἀρμόζει τῷ ἰκέτῃ, μόν. ἠγλ. « ἰ-
 κητηρίαν γόνυσιν ἐξάπτων σείδεν τὸ σῶμα ἑμὸν »
 = προσπίπτων εἰς τὰ γόνατα ἰκετεύω Εὐρ. Ἰ.
 Α. 1216· συνηθ. ἢ ἰκετηρία, οὐσ. ὑπακούει.
 ἰλαία, ῥάβδος = κλάδος ελαίας, ὃν κρατῶν εἰς
 χεῖρας ὁ ἰκέτης κατέρωθεν ἐπικαλοῦμενος τὴν
 βοήθειάν τινος· « λευκοστέφεις ἰκετηρίας » Αἰσχ.
 ἱλ. 189· « ἰκετηρίαν ἔχων » Ἀριστ. πλ. 383·
 « ἰκετηρίην λαδῶν » Ἡρ. β, 51· « ἰκετηρίαν
 δεῖναι » = προστρέχει τινί ἐπικαλούμενος βοή-
 θειαν, καὶ κατατίθεμαι τὸν κλάδον τῆς ελαίας·
 ἐν γέν. ἰκετεύω Ἀνδοκ. 1, 110· α - παρὰ τινι·
 Δρμ. 24, 12· ὅς λέγει καὶ « νομίζετε τὸν πα-
 δα τοῦτον ἰκετηρίαν ὄντι προσκείσθαι ὑπὲρ τῶν
 τετελευτηκῶτων », 43, 83· « ὑπὲρ τίνος ἐν τῷ
 δήμῳ » Αἰσχ. ἱλ. 2, 15· « - εἰς τὴν βουλὴν »,
 1, 104· ἐπὶ δὲ - καταθεῖναι, προβάλλεσθαι Ἀλ.
 Ἰ. Π. 3, 26· - πέμπειν Πλουτ. Πομπ. 28·
 τὸ π. Ἰσοκ. ἰκετηρίας, 8, 128 ὁ Βέκκιερ. διωρῶ,
 ἰκασία· κατὰ τὴν χεῖρ. πρὸλ. Πολυδ. « ἐς ὑσσία

καὶ θεῶν ἱκετηρία καὶ δεήσεις ἐπέχον τὴν πό-
λιν», 3, 112.

Ἰκετηρίς, ἰδός ἰδ. ἠηλ. τοῦ προηγ. - φωνή
Ὀρφ. ὕμν. 27, supplex.

Ἰκέτης, ὁ (ἱκν) ὅστις καταφεύγει πρὸς τινα
καὶ τὸν παρακαλεῖ θερμῶς ζητῶν προστασίαν,
ὑπερόψιν· ὅστις ἐργεῖται πρὸς τινα ζητῶν
βοήθειαν, ἰδ. ὁ παρακαλῶν ὅπως καθαρῶς
ἀπὸ μισοφρονίας τινὰ καὶ κρατῶν τὴν ἱκετηρίαν
εἰς τὰς χειράς του προσεκλήθη εἰς βοήθειαν
ἢ ἐστίαν, ὅπου δὲν ἠδύνατο κανεῖς νὰ τὸν βλά-
ψῃ· ἄνθρωπος ἰδ. ω, 158· «ἱκέτης δέ τοι εὐχε-
ται εἶναι» Ὀδ. π, 67, Ἦσ. ἐρ. 525· λέγεται
δὲ αἰδώς Ὀδ. η, 165, καὶ θεωρεῖται ὁμοίως
ὡς ὁ ξένος, θ, 546· ἦν δὲ ἑκαταὶ ἱερὸν τι δι-
καιον τοῦ ἱκετεύοντος παραπλήσιον τῷ τῆς ξέ-
νειας, ὑπὸ τοῦ Διὸς προστατευόμενον· ἐν Ὀδ.
π, 422 οἱ ἄρχαῖοι ἐννοοῦσι τὸν ὑποδεχόμενον
ἐκείνον, ὅστις ἱκετεύει, ὡς τὸ ξένος σὺν τὸν
ξενιζόμενον καὶ τὸν ξενίζοντα· δύναται ὅμως
καὶ ἐνταῦθα νὰ ἐξηγηθῇ ἐν τῇ συνήθει σήμασι·
«ἐρχομαι σέθεν» Πινδ. Ὀ. 5, 11· «ἀπορμα-
γουνάτων», Ν. 7, 13· π. τραγ. συγνά· «ἐστὶ
γὰρ δόμον ἱκέτης ὁ δ' ἄνθρωπος» Αἰσχ. Εὐμ. 547·
«ἱκέτης δαιμόνιον» Σοφ. Οἰ. Κ. 640· «ἱκέται
καλεζόμεσθα βράμοι θεῶν» Εὐρ. Ἦρ. 33· θεοῦ
Ἦρ. 2, 113· «τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος»
Θουκ. 1, 136· «ἱκέτης προσπίπτω» Ξεν. Κύρ. 4,
6, 2· τῶν Ἀγχιῶν Πλάτ. πολ. 3, 393.
Ἰκετήσιος, 3· ἐπὶ Διὸς, ὡς πρὸς τὸ
τῶν ἱκετεύοντων Ὀδ. ν, 213· ἐν γέν. = ἱεσίας,
Νοῦ.

Ἰκετικός, 3· ἱκετήριος Σχολ. Εὐρ. Τεκ. 815· ἐπὶ ἱκετικῶς, μετν.

Ἰκέτις, ἰδός ἠηλ. τοῦ ἱκέτης· «πρὸς σὲ ἱκέ-
τις ἄρρημαι» Σοφ. Οἰ. τ. 920, Αἰσχ. ἐκ. 345·
κ. πῆξ. - τῶνος Ἦρ. 5, 165.

Ἰκετὸ-δόκος ἢ ἱκετοδόκος· ἱκετοδόκος Εὐστ.
Ἰκετὸ-δύκος ἱκετήριος, τὰ ἱκετεύοντα, ὅπως
ἱερά = καθαρτήρια, λυτ-ρια, θυσιὰ δι' ἧς κα-
θαρίζῃ φονεὰ τινὰ ὡς ἱετὴν προσερχόμενον
Ἦσυχ.

Ἰκηάι, 6· ἐν ὅποι. ἀορ. 6', τοῦ ἱκνέομαι,
ἐπ. ἀντὶ ἱκν, Ὀμ. (ω-).

Ἰκηστίας, οὐ· Ἀθηναῖος τις Πηλοδ.

Ἰκκός, οὐ· 1) ἀλλοτῆς κ. σφιστῆς ἐκ Τά-
ραντος Πλάτ. Αἰδ. 2) Ἐπιδαυρίος τις Παισ.

Ἰκμαδ-ὠδης, 2· ὑγρὸς, νοτιερός Σχολ. Ὀδ.
λ, 7 κ. μετν.

Ἰκμάζω τῷ ἐπομ. ἱκμάζουσα Νικ. ἐν Ἀθην.
4, 133· ἱκμασθέντος Πλουτ. φ. σ. 954 ἱκμα-
ζομένην = ὑγραίνουμένην, μαλασσομένην Ἦσυχ.

Ἰκμαίνω ὑγραίνω, νοτίζω τι· «ὅτ' ἱκμήνῃ
δέμας ἱερὸς» Νικ. ἀλ. 122· «θερμῶς ἱκμα-
νέσθαι ἀναζήσουσ' ὑδάτεσσι», αὐτ. ἐν Ἀθην. 4,
133· κ. μετ. «ἐὼν δέμας ἱκμαίνοντο» = ὑγραίνω
τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, ἤγουν ἀλείφωμαι μὲ εὐωδῆς
τε ἑλαίου κτλ. Ἀπολ. Ρ. 3, 847, humecto,
mollia.

Ἰκμάσιος, δι' ἐπὶ Διὸς, ὁ ὑγραίνων, νοτι-
ζων, διότι ἐπεμπε τὴν βροχὴν, ἄλλως ὕετιος
Ἀπολ. Ρ. 2, 522.

Ἰκμαλῆς, 3· ὑγρὸς, βεβρεγμένος, νοτιερός
Ὀππ. ἀλ. 3, 395, Ἰπποκρ.

Ἰκμάλιος· ἄνδρ. ὄν. Ὀδ.

Ἰκμαρ, τὸ ἱκμάς, νοτῖς Ἦσυχ. humor.

Ἰκμάς, ἄδης· ὑγρασία, ἐπὶ ἐλαίου Ἰλ. ρ.
393· ἐπὶ αἵματος Αἰσχ. ἀποστ. 216, Ἀριστο-
τελ. 233· «ἀνείς ἐκ τοῦ σώματος ἱκμάς»
Ἦρ. 3, 125, Πλάτ. Τημ. 76 κ. μετν.

Ἰκμασία, ἢ· «ὑγρασία, ὁ ἐνδρόσος αἶψ» Ἦ-
συχ. humor, humiditas.

Ἰκματ-ὠδης, 2· ἱκμαδῶδης, ἐσφαλ.

Ἰκμάω· ἱκμαῖν Ἦσυχ.

Ἰκμενος, οὖρος· ἄνεμος οὐριος Ἰλ. α, 479,
Ὀδ. 6, 420· κατὰ τοὺς ἀρχ. συγγεν. τῷ ἱκ-
μάς = ὑγρά, γλυκεῖα, καταφυκτικὴ πνοή· ἀνέ-
μων· ὡς ἐν Ὀδ. ε, 478 κ· ἄνεμοι ὑγρὸν ἀνέ-
τες», ἀντὶ τῷ ξηροῖ, ἢ ξηρασίαν ποιοῦντες
διὰ τῆς πνοῆς των, ἢ κατὰ τὸν Nitsch Ὀδ.
6, 420, ὁλοσθιροῖ, ὁμοίως κινούμενοι, μὲ τὴν
αὐτὴν πάντοτε ὁδὸν· πῶς παρὰ τὸ ἱκνέο-
μαι καθάπερ π. Ἦσυχ. ἱκμενος δασυν. φέρεται
κ. ἱετικός, πορευτικός ἐρμηνεύεται, (ὅμως δὲν
εἶνε ἀναγκαῖα ἡ μεταβολὴ τοῦ πνεύματος) πρὸς
ἄλλοιμα, αἰσθ., ὁ ἄνεμος ὁ ὅστις πνέει, ἢ
κολοῦσθαι τὸ πλοῖον· πρὸς κ. ἱκμῖος.

Ἰκμη, ἢ· εἶδος φυτοῦ εἰς ὑδατώδεις τόπους
φύομενον Θεοφρ.

Ἰκμῖος, 2· ἱκμενος, ὑγρὸς, νοτιερός· - αἶψ
Νοῦ. Δ. 2, 400.

Ἰκμό-βωλον, τὸ· ὑγρὸς βῶλος χώματος
Δισκ. 2, 1239.

Ἰκμ-ὠδης, 2· ἱκμαδῶδης Σχολ. Αἰσχ. Πρ.
88.

Ἰκνέομαι, ἐπεκτ. ἐν. τοῦ ἱκν, ἐξ οὗ σχημα-
τίζονται οἱ λοιποὶ γράφοι, μὲλ. ἱξομαι κ. ἱξύ-
μαι, Ἰλ. α, 341, ἀρ. ἱξομαι, (προστ.
ἱκν ἀντὶ ἱκν Σοφ. Οἰ. τ. 741, Εὐρ. Ἰ. Α. 1034,
Ἦρ. 4230), παρ. ἱγμαι, ἱγμένοι Σοφ.
Φιλ. 494, ὑπερ. ἱκτο Ἦσ. θε. 481, Σημο-
νίδ. 106 (6, 217)· ἔρχομαι, πηγαίνω, φθάνω,
καταντῶ που· α) ἐν πρώτοις ἐπὶ ἀνθρώποις· Ὀμ.
μεταχ. τὸν ἐν. ἱκνέομαι, ἱκνέμεναι, μόν. ἐν
Ὀδ. ι, 128, ω, 339· (ἴδε ἱκν, ἱκάνω)· «αἶψα
ἱκντο» Ἰλ. σ, 532· μετ' αὐτ. τοῦ προσώπου
ἢ τοῦ τόπου, ἐνθα φθάνει τις· «Τυδείδης ἱκντο
νῆας», θ, 149· «ἐπεὶ ἱκντο ἔθνος ἑταίρων»,
λ, 595· «οὐ τέλος ἱκνο μῶδων» = δὲν φθάνει
εἰς τὸ τέλος, δὲν τελειώνει, ι, 56· γαῖαν
Πινδ. Π. 4, 118· σπάν. ἐν τοῖς ἱπομ.· ἄλλος
Αἰσχ. ἐκ. 551· «-τὰς ἐμάς στέγας» Σοφ. Οἰ.
τ. 534· «=σὰ πεδία» Εὐρ. Ἰλ. 618· - γῆν,
ἄλλος, Ἰ. Α. 1543. 1:67, σπανιὺς μετ'
ἄλλ. προσδιορισμῶν· «ἱκνέοις πολυθενέος
ἐντό· ἱκντο» Ἰλ. α, 432· - δεῦρο, 6, 138·
«-μετὰ Τρῳάς», γ, 264· «-ἐς Ὀλυμπον», ε,
360· «-ἐπὶ νῆας», ζ, 69· «πρὶν Πηλεϊονάδ'
ἱκνέσθαι», ω, 338· «Θήρανδς» Πινδ. Π. 5,
70· «-πρὸς ἀνδρῶν γένος», Ὀ. 6, 30· συνη-
θέστ. π. τραγ. μετὰ προσθ. «-ἐπὶ πάγον» Αἰσχ.
Πρ. 117· «πρὸς οἶκον» Σοφ. Οἰ. τ. 1491·
«-πατρὶον ἐς οἶκον» Εὐρ. Ἰλ. 952· ἄλλ' ἱκ-
ληπτά ἢ δοτ. «ἐπεγομένοις δ' ἱκντο» Ἰλ.
μ. 374, ἤγουν ἐκείνοις, οἱ ἡλείγοντο, ἢ δετ. ἡ-
λείγοντο· ἰδ. ἔρχομαι πρὸς τινα ὡς ἱε-
τῆς, βοήθειαν ζητῶν· «τὴν ἱκμήν φεύγων»
Ἰλ. ε, 250· «μὴ μιν ἱκνομαι ἰών», χ, 123·

« τὰ πὰ γούνα ἰκόμεθα », ι, 267· « Ζήνα-ἱζόμεθα σὺν κλάδοις » = ἱκετεύω Αἰγ. ἱκ. 150· παρακαλῶ « πάντες σ' ἱκνούμεθα Δαναοὶ » Εὐρ. ἱκ. 130· κ. « μίαν δὲ χάριν, ἱκνούμεθα », Πρ. μ. 321· συνθ. π. Σοφ. ἐν. « καὶ σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου ἱκνούμαι », Αἴ. 588· « μέγας, ἱκνούμαι σ' » Ἐρωστ. Ἀριστ. ἐκκλ. 953· κ. « εἰς γείρας ἱκέσθαι » = συμπλέεσθαι τινι Ἰλ. κ. 448· « εἰς λόγους τοὺς σοὺς ἱκούμεν » = ἐπεθόμουν νὰ ἀμιλῶμαι μετὰ σοῦ Σοφ. Ἡλ. 407· « ἐπὶ χρόνου » - ἦθην Ἰλ. ιω. 728· « ἡβῆς μέτρον », λ, 225· « - γήραος οὐδὲν » Ὀδ. α, 246· « - ὀλέθρου παύρατα » Ἰλ. ζ, 143· εἰ ἐπὶ ἀφύγ. « ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἁέτος ἀλὲρ ἱκταί » Ἰλ. α, 207· « ὅσσον πρὸς ἱκτε' αὐτῇ » Ὀδ. π, 290· πρὸλ. ἱκταί « ἐπὶ φήμῃς ἐς πόλεν ἱκτε' αὐτῇ », ε, 265· - δοῦπος Αἰγ. Χρ. 370· κ. « ἱκνέται λόγος διὰ στηθέων », Ἐπτ. 545· « μὴδὲ μοι ἱκτο » Σοφ. Ἀντ. 12· « ἐπὶ περιστάσεων, ἱδ. δυστυχισμάτων, ἄτινα συμβαίνειναι τοῖς ἀνθρώποις » « ἵνα μὴ ἱκνός ἱκταί » Ἰλ. τ, 348· « ἡρᾶς ἱκτο πένθος » Ὀδ. ψ, 224· ἐπὶ φυσικῶν παθῶν « Ἀγέλλῃς παθὴ ἱκταί υἱᾶς Ἀχαιοῦ » Ἰλ. α, 240· « τὴς δὲ πόθος αὐτοῦς ἱκτο » Σοφ. Φιλ. 597· - πῆμα, Οἱ. Κ. 1562· γ) μετφ. μόν. ἐν. καὶ παρτ. τείνει, προσήκει, ἀρμόζει, ἀνίκει τινί Πρ. π. γ. « δικάζειν, εἰς τὸν ἱκνέσται ἔχειν αὐτὴν » = εἰς ὃν ἀρμόζει, ἀνίκει νὰ τὴν νομιμολῇ, β, 57· « τοῦ ἐτέρου κέρους φαιεν ἡμέας ἱκνέσθαι ἡγεμονεύειν » = εἰς ἡμᾶς ἀνίκει, προσήκει, να ἡγεμονεύειν, 9, 26· 80. τὸ ἱκνούμενον = τὸ πρέπον, ἀνήκον « μᾶλλον τοῦ ἱκνευμένου », β, 84· « ἐν χρόνῳ ἱκνευμένῳ » = ἐν τῷ πρέποντι χρόνῳ, β, 86· ὅμ. « τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα » = τὸ ἀπαιτούμενον, προσήκον Θουκ. 1, 49· (π. δὲ Δ. Ἰλ. « αἱ ἱκνούμενοι χρόνοι » = οἱ ἐρχόμενοι χρόνοι) « τὸ ἱκνούμενον μέγεθος » = τὸ προσήκον, ἱκανὸν μέγεθος, 4, 4· π. πειρ. εὐχρ. κυρ. ἐν τῇ στήμ. μ. τὸ σύνθ. ἀφικνέσθαι (τὸ ἐν τῷ ἀσφ. βραχύ, μόν. ἐν ὄρεστ. διὰ τὴν αὐτ. μακρύν, ἢ δὲν μεταχειρίζεται συνθ. ὁ Ὀμ.). Ἰκνευμένως· κατὰ τὸν πρέποντα τρόπον, προσήκοντως Ἠρ. β, 65· « ἱκνευμένως καὶ ἀστεύως εἰρημένον » Μ. Ἀντ. 5, 12. Ἰκνευοῦ· κοινὰν, στήμ. Πισχ. Ἰκονί· ἀρχη, ὁ ἀρχίων τοῦ Ἰκνίου Ν. Χων. χρον. σ. 256. Ἰκονί· ἀρχία, ἡ ἡ ἀρχή, ἐξουσία τοῦ Ἰκονιάρχου Ν. Χων. χρον. σ. 403. Ἰκόνιον, τό· πρωτεύουσα τῆς Λυκαονίας Ξεν. Ἰκός, ἡ· μία τῶν Κυκλάδων νήσων Στραβ. Ἰκικά, τὰ· σύγγραμμα τοῦ Φανοδήμου περὶ Ἰκῶ Στ. Βυζ. αἱ Ἰκιάδες, ὡν = αἱ ἐξ Ἰκῶ τῆς νήσου Πισχ. Ἰκρίδιον, τό· ὕποκ. τοῦ Ἰκρίου Σχολ. Ἰκρίον, τό, συνθ. πλ. τὰ ἱκρία (πολλάκ. ὡς ὕποκ. ἱκρίον τονήζον), 1) « ἱκρία δὲ στήλας ἀραρὶν θαμέσι σταμίνεσσιν ποιεῖ » Ὀδ. ε, 252· κατὰ τινὰς αἱ πλευραὶ τοῦ πλοῦ ἢ ὀρότρ. αἱ σπινθίδες αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ ἀνώτατον χεῖλος τῶν παρειῶν τοῦ πλοῦ ὡς ἐν ε, 163· « ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς ὀφύς » « προβλήματα δὲ ξύλων κατὰ τῶν ἡμιτελέστων ἐρίσσαν καὶ

ἱκρία προσπῆξαντες, διαβάσεις παρὰ σπᾶς ἐμπαγώντο » Σουδ. 2) συνθ. τὸ καταστρώμα, σπινθίωμα· « νηῶν ἱκρί' ἐπαύχεται » Ἰλ. σ, 676· « νηὸς ἐπ' ἱκρίῳν καταλέγεται » Ὀδ. γ, 353, ἐνθα ἐννοεῖται, ὅτι τὰ ἱκρία ἐκτασθέντα εἰς τὸ νὰ κοιμῶνται ἐπ' αὐτὰ κατακλινόμενοι οἱ ναυτιλλόμενοι, οἱ ταξιδεύοντες Ἀπολ. Ρ. 1, 566. Κατὰ Ἐρατοσθ. ἐν Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 567, ἐν μέρος τοῦ ἱστοῦ, ἢ κατὰ Σχολ. αὐτ. = καραία· κατ' Εὐστ. 1533, 31 = ἱστίς· 3) ἐν γὰρ δοκός, ὁρὸν ξύλον, ξύλινον κατασκευασμένον Ἠρ. 5, 16, ἱδ. ἐπὶ τοῦ ὀποῦ δύνανται στεκόμενοι οἱ θεαταὶ νὰ βλέπωσι, τὰ καθίσματα ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀριστ. θεσμ. 395· κ. ἐν. « ἱκρίον ἱστῆσαι » Ἀθην. 4, 167· 50εν « ἱκρίων φάρσις » = χιροκροτήματα ἐν τῷ θεάτρῳ Κρατίν. ἀποστ. 51· ξύλινος πύργος· « ἐπιβιβάναι δὲ καὶ τοῖς ὀδοιποροῦσι, καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἱκρίων » Στράβ. 12, 549· καὶ Ἡσυχ. « σπινθίωμα ἢ ξύλον, ἐν ᾧ οἱ κωκυργοὶ ξέονται » π. ἐκκλ. = σταυρός. Ἀλλὰ παρ' Ἡσυχ. οὐ μόνον « τὰ πλάγια καὶ τὰ μακρὰ σπινθίωματα τῆς νηὸς καλοῦνται ἱκρία, ἀλλὰ καὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα τὰ ἐπὶ τῆς πρύμνης καὶ πύργου, ὡς καὶ τὰ ἐπὶ τοῖς ξύλοις κατασκευαζόμενα θεωρεῖται, ἐφ' ὧν ἱστῶντο πρὸ τοῦ τὸ ἐν Διονύσιου θεάτρῳ γενέσθαι », εὐρηταὶ δὲ καὶ παροξύγονον Ἀρκιδ. 119, 48. Κατὰ τὸ Ἐτ. Μ. « ἱκρία οὐ μόνον τὰ σπινθίωματα, διὰ τὸ δι' αὐτῶν ἱκνέσθαι, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ ἀπλῶς μετέωρα, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἦκειν, οἰονεῖ ἱκρία τίνα ὄντα ». Ἰκρίο· πηγὴ· ἱκριαποῖς, ὁ κατασπινθίζων, συναρμύζων, στήνων ἱκρία, « τοὺς παρηβντας τὰ περὶ τὴν ἀγορὰν ἱκρία » Πολυδ. 7, 125. Ἰκρίδιον, γεν. κ. δοτ. πλ. τοῦ ἱκρίου Ὀμ. Ἰκρίδιον· κατασκευαζόμενον ἐκ ξύλων ἢ σπινθίων κατὰ τρόπον σπινθίωματος, καταστρώματος, σπινθίωμα· θεάτρον = ξύλινον θεάτρον κατασκευαζόμενον Δ. Κασ. 43, 22. Ἰκρίωμα, ατος, τό· κατασκευασμα, πῆγμα· « κατῆλθον... ἱκρίωμα τὸ ἐν τῷ οἴκῳ » Ἡσυχ. « τὰ λεγόμενα ἱκρίωματα, ἃ ἔβωθεν ἐπ' ἀσφαλὲα τεύχεως πρώται τιθενται » Εὐστ. 903, 54, tabulatum. Ἰκρίωτηρες, οἱ· τὸ ἔδαφος τοῦ καταστρώματος, δοκίδια Πολυδ. 10, 157. Ἰκτιάδες· ἱκτερίαις Αἰγ. ἱκ. 380, β. γρ. Ἰκτιάρ, ἱκτ. (ἱκ, ἱδ. ἱκνέσθαι, ἐκινέσθαι, ἐπιτυγχάνειν τοῦ σκοποῦ, κοιν. ἐρῶμαι τὸ σημάδι)· διὰ μῖας καὶ τῆς αὐτῆς βολῆς, ἀντάμα, συγχρότως· « κεραυνοὶ ἱκτιάρ ὅμα βρονταί τε καὶ ἀστραπαὶ ποτιόντο » Ἡσ. θ, 691· ἐπὶ τῷ-που εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, 50εν ἐγγύς, πλησίον τινός· - μελέθρων Αἰγ. Ἀγ. 115· παροιμ. « ταῦτα πάντα πρὸς τὸρανον τὸ λεγόμενον, οὐδ' ἱκτιάρ βάλλει » = οὐδεμίαν ἀναφοράν, σχέσιν ἔχει πρὸς αὐτόν Πλάτ. πολ. 9, 575, κυρ. οὕτε πλησιάζει εἰς τὸ σημάδι, πολὺ ὀλιγώτερον ἢ ὥστε νὰ τὸ κτυπήσῃ· πρὸλ. Αἰλ. 1, Ζ. 15, 29. Ἰκτιάρ, ὁ· ἰχθὺς τις Ἀθην. 7, 329. Ἰκτερίαι· ἱκτερίαι (·). Ἰκτερίαις, ὁ· ἱδὸς λίθου κτερίου Πλιν. 1, Φ. 37, 10, 51.

Ίκτεριάζω· πάσχω Ίκτερον, Εγω χρυσήν, Ίατρ., Σ. Εμπ. κ. ἄλλ. μτγν.

Ίκτεριάζε, 3· ὁ πάσχων Ίκτερον, χρυσήν Γαλην., γεωπ. 12, 17, 9.

Ίκτεριώδης, 2· τῷ ἀνωτ. Ίπποκρ.

Ίκτερύεις, εσσα, ἐν· τῷ ἀνωτ. Νικ. ἄλ. 475.

Ίκτερύομαι, παθ. ἄνευ ἐνεργ. γίνεσθαι κίτρι-
νος, μέ πιάσει ἡ γρουσὴ Ίπποκρ.

Ίκτερος, ὁ· 1) νόσημα, ἡ κοιν. λεγομένη γρουσὴ Ίπποκρ. κ. ἄλλ. Ίατρ. ἐστὶ δὲ «ἀνάγυ-
σις γολθῆς εἰς τὸ δέρμα, ὥστε βάπτεσθαι τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ γλωφύον ἀποτελεῖσθαι καὶ κα-
κοῦσθαι τὸ δέρμα», Ίατρ. ὅρ. σ. 397. Καθ' Ί-
σὺν· πόνος ὠχροειδὴς ἀπὸ θυμοῦ ἐπεγεγερμένος·
2) πενήναι τοῦ κίτρινου χρώματος, ὅπερ βλέπω-
ν ὁ πάσχων τὸν Ίκτερον ἐθεραπεύετο ὡς ἐπίστευον
Πλιν. Γ. Φ. 30, 41, 18.

Ίκτεριώδης, 2· Ίκτεριώδης, Ίατρ.

Ίκτιήρ, ἥρος, ὁ· 1) ὁ Ίκτιῆς Σοφ. Οἶ. τ. 485·
— θεῶν Εὐρ. Πρακλ. 102· — ξενικαί, Κύκλ.
370· κ. ἐπὶ θ. — κλάδοι Σοφ. Οἶ. τ. 143· —
θαλλὸς Εὐρ. Ικ. 10· 2) ὅστις θέγειται ὑπὸ τὴν
προστασίαν τοῦ Ίκτιῆ· — Ζεὺς Αἰσχ. Ικ. 474.

Ίκτιήριος· Ίκτιῆρος· — κλάδοι Σοφ. Οἶ. τ.
3· — ἠσκαρὶς, Αἰ. 1154, ἐπὶ τῶν τριγῶν, αἰ-
τινὲς πρὸς τιμὴν τῶν θεωνόων ἐκώπτοντο εἰς
ἐνδεΐαν πένθους· ἐπὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, αὐτ. 327.

Ίκτις, ὁ· Ίκτις, ἑπὶ λυγρὸς Ψαυχ. π.
Σχυλ. Ὀδ. ρ. 352 φλοῦμα Ίκτις.

Ίκτιθεῖα, ἡ, συνηρ. ἱκτιόη, δηλ. δορά· δέρμα
ἱκτιόος, κυρίως, παρὰ τὸ ἱκτιόος, ἴδε κτί-
δεος· «κρατὶ δ' ἐπ' ἱκτιόαν κυνέην» Ίλ. κ. 335,
Ίκτιν, τυς, ὁ· τῷ ἔπομ. ἱκτινὰ Ἀριστ. ἀ-
ποσπ. 525, Πλάτ. κομ. π. Ήτ. Μ. 475, 35,
ἐνθα ἱκτινα φέρεται, πλ. ἱκτινες, ὅπερ πολλὰ
γὰρ εὐρῆται ὡς οἱ, γρ. τοῦ ἱκτινοῦ ἴδε Λαθεκ.
παραλείπ. 171.

Ίκτιος, ὁ· 1) εἶδος ἱέρακος, τὸ κοιν. περι-
κλιέμενον, ἀνεμογάμης Σοφ. ἀποσπ. 113. 890,
Ἀριστ. ὄρν. 501, Ἡρ. 2. 22· «τὰ τῶν ἱερά-
κων καὶ ἱκτινῶν γέννη» Πλάτ. Φαῖδ. 82· 2)
εἶδος τι λύκου Ὀππ. κων. 3, 331· 3) διάσημος
ἀρχιτέκτων ἐπὶ Περικλέους, κατασκευάσας τὸν
Παρθενῶνα Στραβ.

Ίκτιος, 5· ἱκτιόος Αἰσχ. Ικ. 383, κατὰ Δι-
νύδωρ. ἀντὶ ἱκτατός.

Ίκτις, ἴδος, ἡ, οὕτω τανύξ, κατὰ Ἀρχαῖο, 35·
ἡ κοιν. νυφίτσα Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 0, 6· π. Ἀ-
ριστ. Ἀγ. εὐρῆται «ἱκτιδας ἐνυδρίας», 845,
ὅπερ ὁ Elmsl. εἰς «ἱκτιδας ἐνυδρίας» μετέ-
βαλεν.

Ίκτις, γ', ἐν ὑπερσ. τοῦ ἱκτιόομαι.

Ίκτις, 3· ὁμοιος· «ἱκτινὸν τὸ εἰκός» Θεογν.
κων. 15, 32· πρὸλ. εἰκτός, similis.

Ίκτις, ὅος, ἡ· εἰκῶν, ὁμοίωμα Θεογν. κων.
16, 4, imago.

Ίκτιρεῖω· ἱκτερεύω Σοφ. ἀποσπ. 56.

Ίκτιρ, ὀρος, π. 2· ἱκτιῆς Αἰσχ. Ικ. 640.

Ίκω, πρωτόθ. τοῦ ἱκτιόομαι, οὐ ἀπαντῶσιν οἱ
μεσ. τύποι, μελ. ἱξομαι, ἀορ. ἱκόμεν, παρκ.
ἱξμαι (ἴδ. ἱκάνω, κ. πρὸλ. ἱκω)· ἔρχομαι, πο-
ρεύομαι, κατανεῶ, φθάνω εἰς τὸ μέρος· α) ἐπὶ
ἀνθρώπων, ὁ τόπος ἢ τὸ πρόσωπον, πρὸς ὃ ἡ
κίνησις τίθεται κατ' αὐτ.· «εἰ δὲ Θεμιστίων ἱ-

κεις» Πινδ. Ν. 5, 50· σπαν. μετὰ προθ.
«Πέλοπος παρὰ σταθμῶν», Ὀ. 5, 10· «ποτὶ
κοῖτον», Π. 2, 36· ἴδ. ὡς ἱκτιῆς εἰς τινα πο-
ρεύομαι· πρὸλ. ἱκτιόομαι καὶ ἱκάνω· β) ἐπὶ ἀν-
θρώπων πραγματικῶν, συνηθὺς ἐπὶ τοῦ ὑπομένου
καπνοῦ, κνίσσης· «κνίσση δ' οὐρανὸν ἱκέν»
Ίλ. α. 317· ἐπὶ ἥχου, βοῆς, «αὐτὴ δ' οὐρα-
νὸν ἱκεῖ», 5, 60· ἐπὶ δὲ αὐτοῖς τε βίη τε σιδή-
ρεον οὐρανὸν ἱκεῖ» Ὀδ. α. 329· — αἶγλη Ἰν.
δ. 458· — σέλας, θ. 509· ἐπὶ πλοίων Ὀδ. ι.
128· — ἐπὶ περιουσίας, κτημάτων, θησαυρῶν,
ἀτίνα μετακινεῖσθαι· «πολλὰ δὲ δὴ Φρυγί-
ην· κτήματα ἱκεῖ» = ἐρχονται, μεταφέρονται
εἰς Φρυγίαν Ίλ. σ. 292. Ἐπὶ φυγικῶν διαλέ-
σεων, «ὅτε κεν τιν' ἐπὶ ἀφελος χάλος ἱκεῖ»
Ίλ. ι. 525· «τίνα χρυσὸν τόσον ἱκεῖ» Ὀδ. β.
28· «τοῖ πινυτὶ φρένας ἱκεῖ», υ. 213· ὁ Ὀρμ.
ἔχει ἱκτιζάντα τινα ἀορ. ἔξω Ἰλ. ε. 773· «εἰ
Ψάδων ἔξω», 6, 667· «ἔξω» Ὀρμ. 5υν. 1,
523· π. δὲ μτγν. ἐπ. κ. ἱξα Κ. Σμ. 12, 461,
ἀ ὅμορ. μελ. ἱξω Ἀριστ. Ἀγ. 742· (τὸ ἐ-
σθῆται βραχὺ μόν. ἐν Ίλ. ι. 414, «ἱξαι» ἔχω-
μι) κ. π. Πινδ. Π. 2, 36, ἐνθα ἱκόντα ὡς
ἀορ. ἔ', θεωρεῖται, εἰρη κατὰ Βοίτκ. ἐκόντα).
Ίλ. ἀδὸν, ἐπὶρ. (ἱλῆ)· σωρηδόν, ἀγέληδόν Ἰλ.
β. 93· εἰς πλῆθος πολὺ Ἰσ. ἔρ. 289· πρὸλ.
εἰλαδὸν καὶ Βουτράν. λξ. 2, σ. 158, μτγν.
ἐπ. ἱλαδὸν Κ. Σμ. 1, 7, κ. εἰληδόν, 8 ἴδε.

Ίλ. αἰρ. α, ἡ· 1) σελήνη Ψαυχ. «ἱλαερα σε-
λήνη» = ἡ ἡδὺ λαμπρὸντα Ἑμπεδοκλ. π. Πλουτ.
γῆ. σ. 920, συγγεν. τῷ ἱλαος· 2) ἀδελφὴ τῆς
Φοιβῆς, θυγ. Λευκίππου Ἀπολλῶ.

Ίλαθι· ἴδε ἱλῆμι.

Ίλαμαι, ἐπ. = ἱλάσκομαι· — σ' αἰοτῆ· Ὀρμ.
5υν. 20, 5.

Ίλαξ· ἡ πρῶτος (ilex), ὡς Ῥωμαῖοι καὶ Μα-
κεδόνες Ψαυχ. «ἱλαξ, τὸ καὶ αἶς μακρὸν ἔ-
χει» Ὀδ. σ. 51, ἴ.

Ίλαομαι, ἐπ. = τῷ ἱλαμαι Ίλ. β. 550· ἴδε
ἱλίσκομαι κ. ἱλίσκομαι.

Ίλαος, 2, ἀτ. ἱλαος, ἰων. ἰλῶ. πλ. ἱλα
Πλάτ. Φαῖδ. 95, π. τραγ. κ. Ἀριστ. εὐρῆται
ἱλαος, μόν. ἐν λυρ. χωρίοις· εὐμενής, εὖνους,
ἱλαος, ἐπὶ θεῶν· «ἱλαός Ὀλύμπιος ἐσσεταί ἡ-
μῖν» Ίλ. α. 583· «ὡς κέ τοι ἱλαον κραδίην
καὶ θυμὸν ἔχωσι» Ἰσ. ἔρ. 338· «ἱλαοὶ καὶ
εὐθύφρονες γὰρ θεοὶ ἴτε σερναί» Αἰσχ. Εὐμ.
992· «ἱλαός, ὃ δαίμων» Σοφ. Οἶ. Κ. 1477·
«ἡ Κύπρις δὲ μοι ἱλαος μὲν εἴη» Εὐρ. Ἑλ.
1013· «ἡ κατ' εὐφρονες ἱλαοὶ πότνια» Ἀριστ.
θεσμ. 1148· «οἱ θεοὶ ἱλαοὶ τε καὶ εὐμενεῖς πέμ-
πουσί τε» Ξεν. Κύρ. 1, 6, 2· ἐπὶ ἀνθρώπων,
εὖνους, εὐεργετικούς, συμπαθητικούς, φιλικούς Πινδ.
Π. 12, 4· «ἱλαος κλέων» Σοφ. Πλ. 645·
«— καὶ εὐμενής» Πλάτ. Φαῖδ. 257· «— καὶ
πρὸς πᾶσιν», πολ. 8, 565· οὕτω καὶ «οὐ δὲ
ἱλαὸν ἐνθεα θυμὸν» Ίλ. ι. 639· «ἵνα ἱλαὸν σου
τόχουσι καὶ πρακτέον» Πλουτ. Ἀντ. 82· ἐπὶ
δὲ παιδρός, εὖνους, ἱλαρός, Ὀρμ. 5υν. Δημ.
204· «πύοντα τὸν ἀνθρώπον ὁ οἶνος ποιεῖ ἱ-
λαὸν» Πλάτ. νόμ. 1, 649, ἀντὶ τῷ λυπού-
μενος Ἑρριπ. ἐν Ἀθην. 8, 363· (τὸ ἐ πάν-
τοτε μακρ. παρὰ τοῖς ἐπ. καὶ ἀτ. ἀλλὰ καὶ τὸ
α ἦν ἀρχθῆν μακρὸν Χοιροῦ, ἐν Β. Ἀν. 18,

1383, εἴρηται δ' οὕτως ἐν 'Γλ. α, 533, 'Ομ. Ἰν. Δημ. 204, Θεοκρ. 5, 18, ἀλλὰ καὶ θροαχὺ π. Πινδ. Σοφ. 'Αριστ.)· ἐπὶρ. ἰάως· α ἰάως· ἰάως, ἰαρός, εὐμενῶς· 'Ησὺχ.
 Γλαπίνη· εἰλαπίνη.
 Γλαρά, ἰων. ἰαρά, ἡ· ἐπὶθ. τῆς θηριακῆς 'Ανδρομ. π. Γαλ. 13, 875, ἰδ. ἐπὶθ. ὀηλ. τοῦ ἰαρός, δηλ. ἀντίδοτος, (ωω-).
 Γλαρεῦομαι, (ἰαρός)· χαίρω, μετγν.
 Γλαρία, ἡ, (ἰαρός)· ἰαρότης Λαυκ. ἔρωτ. 17.
 Γλάρια, τὰ, δηλ. ἰερά· χαρμόσυτος ἑορτὴ ὑπὸ τῶν 'Ρωμαίων ἑορταζομένη κατὰ τὴν ἰσημερίαν τοῦ ἑαρος Μακροβ. Σατούρν. α. 21, Φωτ. βιβλ. 345, 5.
 Γλάριας, καὶ 'Γλαρίων, ἰωνος· ἀνδρ. ὄν. Σουῖδ.
 Γλάριας· πόλ. Δυκίας, κατ. 'Γλαρεὺς Στ. Βυζ.
 Γλαρο-δότης· δοτὴρ τῆς ἰαρότητος, μετγν.
 Γλαρο-πρόσ-ωπος, 2· ἰαρός τὸ πρόσωπον Θ. Στουδ.
 Γλαρός, 3, (πρόβλ. ἰαός)· φαεινός, εὐθυμὸς = ἰαός· φέγγος 'Αριστ. βατραχ. 455· «ἀντὶ σκυθρωπῶν ἰλαρὰ ἦσαν» Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 12· διαλεκτός Δ. 'Αλ. Δημ. 8· ἄσματα 'Αθην. 15, 697· συχνὰ ἐν 'Ανθ. «ἰλαροὶς ἐλέγοιτο δουρεῖσθαι τινα» 'Απολλ. 8 (10, 49)· «ἰλαρόν βλέπειν» Μελ. 44 (12, 159)· ἐπὶρ. ἰαρός καὶ βράδως φέρειν· Πλουτ. 'Αγιστ. 2· δ' 'Ησὺχ. ἔρω. εὐθύμως, φαεινός.
 Γλαρος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶγρ.
 Γλαρότης, ἡτος, ἡ· ἰλαρία Πλουτ. 'Αγιστ. 2, hilaritas.
 Γλαρο-τραγωδία, ἡ· ἡ ἐκ τοῦ τραγικοῦ εἰς τὸ κωμικὸν μεταπεποιημένη τραγωδία, ἣν ἐφευρὲν ὁ 'Ρίνθων Σουῖδ.
 Γλαρόω (ἰαρός)· κάμνει τινὰ ἰλαρόν, χαρούμενον, μετγν. hilaro.
 Γλαρόνω· τῷ προηγ. μετγν.
 Γλαρχης, ὁ· ὁ ἀρχηγὸς ἡγς, τάγματος ἱππέων, οἱ. γρ. ἀντὶ εἰλαρχης.
 Γλαρχης· Σπαρτιάτης τῆς ἑποροῦ Ξεν.
 Γλαρ-ωδέω· εἶμαι ἰλαρώδης 'Αθην. 14, 621.
 Γλαρ-ωδέα, ἡ· ὥδὴ τοῦ ἰλαρώδους 'Αθην. 14, 621.
 Γλαρ-ωδός, 2· ὁ τῶν ἰλαρῶν ἡσομάτων ποιητὴς 'Αθην. 15, 697.
 Γλαρωτέρως, συγκρ. ἐπὶρ. τοῦ ἰλαρῶς 'Αγ. Μαξιμ.
 Γλας, ἄντοξ· εὐμενὴς Β. 'Αν. 1186.
 Γλας, α· ἀνδρ. ὄν. Πινδ.
 Γλάσιμας, 2· ὅστις ἰλαρῶναι, πραύνει τινὰ, μετγν.
 Γλάσσομαι, (ἰλαός), ἐν ἀπαρ. ἐν Γλ. α, 386, 'Ησ. 336, ὄριστ. Γλ. ζ, 380, Πινδ. 'Ο. 7, 9, 'Πρ. 5, 47, μετγ. 4, 7, παρ. Γλ. α, 472, 'Πρ. 1, 58, οἱ ἄλλοι χρόνιοι σχηματίζονται ἐκ τοῦ ἰλάω, μέλ. ἰλάσσομαι, ἐπ. ἰλάσσομαι, δωρ. ἰαζομαι 'Απολ. 'Ρ. 2, 807, ἀόρ. ἰαζομαι, π. ἰαζομαι, ἰαζομαι 'Απολ. 'Ρ. 4, 1093· ἰξιλώνων θεὸν τινα δὲ θυσίας, ὕμνων· «ὑφ' ἰλάσσομαι 'Αθηνῶν» 'Οδ. γ, 419· «ἀπονέμει θύσας τὴν ἰαζοσσομαι» 'Ησ. 'Πρ. 336· «πῶς ἰαζοσσομαι καὶ τίτι λόγος» Πλάτ. Φαίδ. 95· καὶ ἐπὶ ἡρώων καὶ ἀνθρώπων 'Πρ. 5, 47·

α ἰλασμένους τὸν Μῖνον καὶ διαλλαγεῖται π. Πλουτ. Θησ. 15· «ἐκ τῶν Σιδυλλείων ἰλασάμενος τῷ 'Αδῳ», Ποπλίκ. 24· ἐν τῇ Ν. Δ. εὐχρ. κ. ὁ π. αὐρ. ἰλασθῆται = ἰληθῆ (ἴδε ἰλημι)· πρόβλ. ἰξιλάσσομαι (τὸ ε βραγὺ ἐν τοῖς ἰλασάμενοις κ. ἰλάσσαι· Γλ. α, 100, 147).
 Γλάσσομαι, τὸ ἰξιλώνω, μετγν.
 Γλάσσομαι, ὁ· εὐμένεια, συγχώρησις, διαλλαγή, καταλλαγὴ, πραότης 'Ησὺχ. ἀνωτ. Πλουτ. Φαδ. 18, placatio.
 Γλαστήριος, 3· ἰξιλώνων, μετγν. τὸ ἰλαστήριον = καθάρσιον, θυσιαστήριον 'Ησὺχ. τὸ πῶμα (καπάκι) τῆς κιβωτοῦ τῆς διαθήκης, 'Ο'.
 Γλαστής, ὁ· ὁ ἰξιλώνων τινά, μετγν.
 Γλαστικός, 3· τῷ ἀνωτ. ἰδ. τὰ ἰλαστικά, δηλ. ἰερά = θυσίαι πρὸς ἰξιλασμόν.
 Γλατεύω· ἰξιλώνω, 'Ο'.
 Γλαττία, ἡ· πόλ. Κρήτης, κατ. 'Ιλατίος Στ. Βυζ.
 Γλάω, ἄχρ. τύπ. τοῦ ἰλάομαι κ. ἰλασσομαι.
 Γλάων, ἄντοξ· υἱὸς Ποσειδῶνος, «ἀπ' οὗ Ἀριστοφάνης ἐν Τριφάλῃ 'Γλάωνας ἔφη τοὺς Φάλητας, μεταφέρειν ὡς ὑπερβάλλοντας τῷ μεγέθει, ὥς εἰ ἔλεγε 'Ττιούος, ἢ τινος τοιούτους» ἄλλοι δὲ θεὸν πριαπῶδῃ φασίν· 'Ησὺχ.
 Γλέωμαι, ἄττ. = ἰλάομαι Δίσχ. ἰκ. 110.
 Γλέομαι, ἄττ. = τῷ ἀνωτ. «ἰλεούμενοι» Πλάτ. νόμ. 7, 804.
 Γλεο-ποιέσσομαι· ἰξιλώνω, ἔκκλ.
 Γλεος, π. ον· ἰλαός.
 Γλέος, ὁ· εἰλεός.
 Γλέρδα, ἡ· πόλ. Ἰβηρίας, κατ. 'Γλερδῆτης Στ. Βυζ.
 Γλέος, ἰως· 'Ούλεός, πατήρ Ἀΐαντος 'Ησ.
 Γλεως, ἄττ. ἀντὶ ἰλαός.
 Γλέως, ἐπὶρ. τοῦ ἰλεως· 'Ησὺχ.
 Γλέωσις, ἡ· ἰξιλέωσις, Μ. 'Ψαλ.
 Γλεωτήριον, τὸ· ἰλαστήριον, ἔκκλ.
 Γλεωτικός, 3· ἰλαστικός, ἰλαστήριος, ἔκκλ.
 Γλη, ἡ, (εἰλλω, ἰλλω· πρόβλ. εἰλη)· ὄμιλος, ὄχλος, πλῆθος· ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁμήγουρις ἐν συμποσίῳ Πινδ. Ν. 5, 38· «μὴ δ' ἀνδρῶν Γλη τὸν ὑπασπιστῆδον φερέτω κόσμον» Σοφ. Αἴ. 1386· ἰδ. ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν· «κατ' ἰλας πορεύεσθαι» Ξεν. Κύρ. 6, 2, 36· «εταγμέναι κατ' ἰλας καὶ κατὰ τάξεις», 'Αν. 1, 2, 10· ἰδ. π. Λακεδαιμ., Λακ. 2, 11· ἐπὶ τῶν ταγματῶν τῶν ἱππέων, ὧν ἕκαστον συνέκειται 128 ἀνδρῶν Αἰν. τακτ. 43· ἐπὶ ζώων· «Γ. λεόντων» Εὐρ. 'Αλκ. 580, Αἰλ.
 Γληδόν, ἐπὶρ. ἀντὶ ἰλαδόν.
 Γληθι, προστ. τοῦ ἰλημι.
 Γληθῶν πεδίον, ἐπ. τὸ· 'Γλειον (ἰλος), ἡ πεδιάς τοῦ 'Γλου, ἔνθα ἔκειτο θαμνίνος ὁ 'Γλος Γλ. φ, 558.
 Γληκω, (ἰλαός)· εἶμαι ἰλαός, εὐμενής, ἐπὶ θεῶν 'Οδ. φ, 365, ἔνθα εἰνε ἱππὶς ἰληκῆσι, πρὸς τῷ ὅποιω φαίνεται ἐν γρήσει καὶ ἡ εὐκτ. ἰληκῆσι 'Ομ. ὕμν. 'Απολ. 165.
 Γλημι· τῷ προηγ. ἄχρ. μόν. προστ. Γληθι, ὡς ἰληκῆσις θεώτης ἰλασθῆναι, ἰληκῆσις με 'Οδ. γ, 380, κ. ἰαθῆ Θεοκρ. 15, 145, καὶ τὰ δύο· «ἰαθ' ἄναξ ἰληθι» 'Ανθ. 12, 153· ἰάτε 'Απολ. 'Ρ. πρόβλ. ἰλημι.

Ἰλσω, οὐλος, ἰουλος, οὐλαμός, Ἰλῆ· πρβλ. Βουτμ. λεξ. 2, σ. 450.
 Ἰλλ-ωδης, 2, (Ἰλλός) ἄλλοιθωρος, ὁ στρα-
 τωκτικῶν, στρατηγοῦντων τὰ ἑμμάτια του
 Ἰπποκρ. strabo.
 Ἰλλωπείω· τῷ ἔπομ. Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 292.
 Ἰλλωπίζω· τῷ ἔπομ. Σχολ. Ἀριστ.
 Ἰλλωπτω, (ἀμέσως ἐκ τοῦ Ἰλλός παραγ.
 πρβλ. Δοθεκ. φρον. σ. 607)· στρατηγοῦν-
 τὸς ὀφθαλμούς, διαστρέφω αὐτούς, στρατο-
 κητεύω, κυττάω μὲ ἐρωτικὸν βλέμμα, μτγν.
 Πολυδ. 2, 52· πρβλ. τὰ σύνθ.
 Ἰλλωσις, ἡ, (Ἰλλω)· διαστραφή τῶν ὀφθαλ-
 μῶν, στρατοκρηταγμία Ἰπποκρ.
 Ἰλος· 2) υἱὸς Δαρδάνου· 2) ὁ θεμελιωτὴς τῆς
 Τροίας· 3) υἱὸς Μεμφίτου ἐκ τῆς Ἐφύρας, παρ'
 οὐ ἔαθεν ὁ Ὀδυσσεὺς τὰ φάρμακα Ὀδ.
 Ἰλουόργεια, ἡ· πᾶσι. Ἰσπανίας Στ. Βυζ.
 κάτ. Ἰλουργός Πτολ. καὶ Ἰλουργιεῖς.
 Ἰλούα, ἡ· ἱλύς Ἡσυχ.
 Ἰλούμα· πᾶσι (εἰλῶν)· πέταλα Ἡσυχ.
 Ἰλυδεις, ἑσσα, ἐν· ὁ γεμάτος ἀπὸ ἱλῶν, λᾶ-
 σπην, ἀκάθαρτος, βορβορώδης· πρβλ. Ἀπολ.
 π. 2, 2, 823· - ζάλον Νικ. Θερ. 568.
 Ἰλυός, ὁ· εἰλυός, πωλεός, ἐνθα τὰ θηρία αὐ-
 λήνουν· αἱ λυοὶ ἐβάλλοντο κινώπεται· Καλλ.
 ἰαν. Δ. 25.
 Ἰλυόω· ῥυπόω, λερώω, λασπώνω τι· « ἰλῶω-
 μαί, ἔρρῳμαι » Ἡσυχ.
 Ἰλύς, ἡ, (συγγ. τῷ Ἰλλω, εἰλῶν)· λάσπη,
 λίρα, ἀκαθάρσια· « τεύχεα - νεῖοι λίμνης κεί-
 σθ' ὑπ' ἰλῶς (ἑσφ. ἰλῶς) κεκαλυμμένα » Ἰλ.
 φ. 318, Ἡρ. 2, 7, Ἀριστοτ. γεν. ζ. 3, 2,
 μτγν. (παρὰ Δεων. Ταρ. 39 (Πλαν. 230) ἡ
 γεν. ἔχει τὸ υ βραχυῶ).
 Ἰλυ-σπᾶματι, ἰλῶσπωμα· εἰλυσπᾶμαι, κλ.
 Ἰλυ-σπᾶσις, ἡ· σκυληκροειδὲς κίνησις Ἀ-
 ριστοτ. περὶ ζ. πορ. 9, δι. γρ. εἰλησις.
 Ἰλυ-σπᾶστικὰ ἔργα ὅσα κινεῖνται σκυλη-
 κροειδῶς « τῶν περὶ τὰ μὲν πορευτικά, τὰ
 δ' ἐρευνήτικα, τὰ δὲ ἰλυσπαστικά » Ἀριστοτ.
 1. Ζ. 1, 1.
 Ἰλύω, (ἰλῶς) 1) λασπώνω, ῥυπόω, λερώω,
 μολύνω, σκεπάζω τι μὲ λάσπην Ἡσυχ. 2) =
 εἰλῶω, αὐτ.
 Ἰλυώδης, 2· εἰλυοῖς Ἰπποκρ. τὸ ῥέον
 Σ. Ἐμτ. π. ἀστρ. 75.
 Ἰμα, ατος, τὸ· εἶμα Ἡσυχ.
 Ἰματος, 3, (ἱμάω)· ὅστις ἀνέχει εἰς τὸ ἀντλεῖν
 ὕδωρ ἱμαῖον, δηλ. μέλος, ἄσμα Καλλ. π. Σχολ.
 Ἀριστ. βατρ. 1297 « τὸ ἄσμα, ὁ φέδουσι οἱ
 ἀντληταί ἱμαῖον », τραγοῦδι, τὸ ὅποιον ἐτραγοῦ-
 δουν οἱ ἀντληταί, ἐν ᾧ ἐξάγουν νερόν ἀπὸ πη-
 γᾶς κ. Τρῶν. ἐν Ἀθῇν. « ἱμαῖος ἥδη μυλο-
 ῦραν », 14, 619· καὶ αἱμαῖος ἡ ἐπιρύθμιος κα-
 λουμένη· = ἄσμα τῶν μυλωθρῶν, 618, ὁ Ἡσ.
 τὸ ἱμαῖος ἔφη. ὥδῃ ἐπιρύθμιος καὶ ἐπαντλαῖος
 καὶ ἐπινόςτος.
 Ἰματις· 1) Πέρσης τις Αἰσγ. Περσ. 2) Σκυ-
 θικὸν ὄρος Νον. Δ. π. Πτολ. Ἰματος π.
 Στράβ. ἀμφοτέρω αἱ γραφαί.
 Ἰμαλίων ν, ὄνος· Ἑλλήνων τις Νον. Δ. (-ου-).
 Ἰμαλιά, ἡ· αὐτὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων· ἐ-
 πιγένημα ἀλετριδῶς καὶ ὁ ἀπὸ τῶν χύδρων

χνοῦς καὶ περισουσία· Ἡσυχ. ἐν γέν. λοιπὸν
 ἀρθροῦναι.
 Ἰμαλίας, 3· θαφιλῆς, πολὺς, ἱκανός, καρπο-
 φόρος, πολυφόρος, νόστιμος ἔτι, εἶδος σταφυ-
 λῆς Ἡσυχ.
 Ἰμαλίδς, ἰδος, ἡ, κατὰ Τρύφ. ἐν Ἀθῇν 14,
 618, ὅωρ. = Νόστος, θεότης τις προστάτης τῶν
 μύλων, ἡ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλέων· πρβλ. ἱμα-
 λιά· π. Συρακουσίους ἐκαλεῖτο αὐτὸς ἡ Δημή-
 τηρ Ἀθῇν. 3, 109· καὶ Ἡσυχ. α ἡ ἐπιρύ-
 θμιος ὥδῃ.
 Ἰμαντάριον, τό· ὕποκ. τοῦ ἱμάς « ἐν ταῖς
 ναυσὶν ὅστις καλεῖται τινα » Ἡσυχ.
 Ἰμαντ-ε-λιγμός, ὁ· « διπλοῦ ἱμάντος σκο-
 λιά τις εἰλησις » = εἶδος τι παιγνιδίου, ἔτι καὶ
 νῦν ἐν χρῇσει, ὡς τὸ λεγομ. μαντηλάκι, κατ'
 Εὔστ. 979, 28, Πολυδ. 9, 118.
 Ἰμαντ-ε-λιγτεύς, ὁ (ἱμάς ἐλίσσω)· ὁ ἐλίσ-
 σων, στρέφων, πλέκων τὸν ἱμάντα, σχοινίον,
 μετὰ σοφιστῆς, ὅστις ὁμιλεῖ μὲ σοφίσματα,
 « λόγοι ἐριδαντέων καὶ ἱμαντελκτικῶν » Δημόκρ.
 π. Πλουτ. ἡβ. σ. 614, Κλ. Ἀλ. στρ. 3,
 328· (τὸ ἱμαντελκτικὸς δι. γρ.).
 Ἰμαντίδιον, τό· ὕποκ. τοῦ ἱμάς Ἐτ Μ.
 Ἰμάντινος, 3, κ. 2· ὅστις εἶνε κατασκευα-
 σμένος ἐξ ἱμάντων· ὅσοιαι Ἡρ. 4, 189· -
 δεσμά Ἰπποκρ.
 Ἰμάντιον, τό· ὕποκ. τοῦ ἱμάς, μτγν.
 Ἰμαντό-δεσμος, ὁ· δεσμός ἡ δέμα ἀπὸ
 ἱμάντας Ἡσυχ. ἐν λ. ζεύγλας.
 Ἰμαντό-δετος, 2· ὁ δεδεμένος μὲ ἱμάντας,
 λουρίδι Σχολ. Ὀδ. α, 440.
 Ἰμαντο-μάχος, 2· ὁ μὲ ἱμάντας, λωρίδα
 μαχόμενος χρησμι. π. Τζετζ. ἱστ. 7, 422.
 Ἰμαντο-πάρο-ρχος, 2· ὅστις παρέχει, δι-
 θεῖ ἱμάντας, ἐπιγρ.
 Ἰμαντο-πέδη, ἡ· δεσμός ἀπὸ ἱμάντων· « ἡ
 παγίς, ἀπὸ τοῦ ἱμάς κατέβη » Ἐτ Μ. 471, 5.
 Ἰμαντό-πους, ὁ· ὁ ἔχων λεπτὰ ὡς
 ἱμάντας, σκέλη· 1) ἔθνος τι Αἰθιοπικόν, Ἰμαν-
 τόποδες καλούμενον Πλιν. 1. Φ. 5, 8· § 43,
 Ἀπλδ. π. Τζετζ. 2) πτηνὸν τι ἐνυδρὸν, μα-
 κρόποδον, νεροπούλι Ὀππ. Ἰεστ. 2, 9.
 Ἰμαντο-τομέω· τέμνω ἱμάντας Πολυδ. 7, 81.
 Ἰμαντο-τόμος, ὁ· ὁ τέμνων, κόπτων ἱμάν-
 τας, μτγν.
 Ἰμαντόω· δένω, σφίγγω τι μὲ ἱμάντας·
 « κλίνην ἱμαντωμένην » Ἡσυχ.
 Ἰμαντρίς, ἰδος, ἡ· ἱμάντωμα.
 Ἰμαντώδης, 2· ὁ ὅμοιος μὲ ἱμάντα Πλάτ.
 Τίμ. 76· « λύγος... ρυτὸν ἱμαντώδης » Ἡσυχ.
 « πράσα ἱμαντώδη » Ὀρειδ. σ. 32.
 Ἰμάντωμα, τό· δέσμεον, κομποδέμα μὲ λου-
 ρί, μτγν. foramentum.
 Ἰμάντωσις, ἡ· κυρ. τὸ νὰ δένῃ τις, σφίγγῃ
 μὲ λουρί Πολυδ. 1, 442. Ἐν γέν. τὸ συνδέειν,
 συνάπτειν· « ἡ δέσις ἐξ ὧν ἐμβάλλομενων τοῖς
 οἰκοδομημασιν » Φωτ. τὸ κοιν. ἱωνάρι τῆς αἰ-
 κίας· ἱμ. καλεῖται ὑπὸ Ἀετ. 8, 43 « ὁπότεν
 (ὁ γαργαρεὺν) ἰσχνός μὲν ἄλλως, ἐπιμήκης δὲ
 καὶ τοῦ συνήθους πλέον, ὡς ἐπιφάειν τῆς
 γλώττης· ἐκ τοῦ τοῖς ἱμάσιν δεῖσθαι τὴν προσ-
 ηγορίαν εἰλησις ».
 Ἰμ-ασιδός, ὁ, (ἱμάω, αἰδός)· ὁ τραγοῦδον

καὶ Ἐρμού, ὃν "Ἰμέριον λέγουσιν οἱ Κῶροι·
 ὅτι καὶ πόλιν· οἱ οἰκονόμενοι Ἰμέριοι » Στ. Βυζ.
 2) ὁ υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπολλ.
 Ἰμέριω, (ἡμερος) μετὰ γεν. ὁρέγομαι, ἐπιθυ-
 μῶ, ἐρίμαι « τινος » Ὀδ. κ. 434· « φιλό-
 τιτος ἦσ' ἀσπ. 31· « μάχης Αἰσχ. Ἀγ. 914·
 Ἰμέριον Εὐρ. Ἰ. Α. 486· « τείζει τοῖνον γ'
 ὡς ἰμέριον· οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμῶν » Ἀ-
 ριστ. νεο. 435· μετὰ ἀπαρ. « ἰμεῖρ' ἑμὸς παῖς
 τῆς θηράσας πόλιν » Αἰσχ. Περσ. 229· « οὐτ'
 αὐτὸς ἰμερίων ἔσθ' οὐρανὸς εἶναι » Σοφ. Οἰ.
 π. 587· κ. ἀπ' αὐτῶν. Πλ. 1042, ὅμ. « ἀσμένους
 τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἰμερίωναι τὸ ρῶς ἐγγίγνεται »,
 ὅπου Πλάτ. Κρατ. 418, μόν. χάρις τῆς ἐτυμ.
 τῆς μεταχειρῆς. οὐδαμῶς δ' ἀλλὰ παρὰ
 πρὸς αὐτὴν. Εὐκλ. Μέσ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. κ. μ.
 ἀπαρ. « ἰμερίαντα παραδραβέναι φιλότιται » Πλ.
 δ. 163· Ὀδ. α. 41, Σοφ. Οἰ. τ. 386· « ἰμερί-
 οντα θεύσασθαι τοὺς Μῆδους » Ἡρ. 6, 120,
 κ. μ. γεν. Πλ. ξ. 269· « ἰμερίαντα χρημάτων »
 Πρ. 3, 123 π. ἀπρ. « ἰμερίην ἰδεῖσθαι » = ἐπι-
 θυμῶν ἰδεῖν, 7, 44.
 Ἰμεν, ἄ. πλ. ἐν. τοῦ ἐξῆμ.
 Ἰμεν, ἐπ. ἀπαρ. τοῦ ἐξῆμ ἀντὶ ἰέναι.
 Ἰμεναι τῷ ἀνῶν.
 Ἰμερα, ἡ ἀρχ. παρασχ. τοῦ ἡμέρα κατὰ Πλάτ.
 Κρατ. σ. 418.
 Ἰμέρα, ἡ πόλ. 1) Σικελίας Θουκ. 2) Λιβύης
 Ἰμέρα, κατ. Ἰμεραῖος Πολυδ. καὶ ἰδ. Θηλ.
 Ἰμερῖς Φυλαρ. 3) Λεσβίου.
 Ἰμεραῖον, τὸ εἶδος ἐν Θράκῃ Θουκ. 7, 9.
 Ἰμεραῖος 1) ἀδελφὸς Φαληρέως Λουκ. 2)
 πλὴν, τοῦ Ἰμέρα.
 Ἰμέρας· ποτ. παρὰ τὴν Ἰμέραν Πινδ. Πολυδ.
 Ἰμεραῖος· Ἑλλήν τις Δελφικῆς.
 Ἰμερῖς, ἴσος, ἡ ἴση Ἰμέρα.
 Ἰμερο-δερκῆς, 2· ὁ βλέπων μετ' ἐπιθυμη-
 τῶν, ἐρωτικὸν βλέμμα Π. Σιλ. ὁμ. 275 (β).
 Ἰμεροεῖς, ἔσσαν, ἐν (ἡμερος) ὅστις διεγείρει,
 ἡμῶν ἡμερῶν, ἐπιθυμῶν, πόθων, ἰδ. ἔρωτος,
 ἀφροδισιασμοῦ· κεστός Πλ. ε. 429· « ἡμεροῦν
 κἀνδρῶν » = θελητικῶς, σ. 570, Ὀδ. σ. 193 (γ).
 « ἡμεροῦν μειδιᾶν » Ἀπολ. Π. 3, 1024· « πᾶ-
 σιν δ' ἡμεροῖς ὑπέδω γῆρας » Ὀδ. κ. 398· πρὸς.
 ἡμερος· ἔρως Πινδ. ἀποσπ. 58· ἐπὶ ἀνθρώπ.
 Φυλαρ. 7, 118· Ἐρωτες Ἀγαθ. 2 (5, 278)
 « πόδες Κολοῦθ. 232· « κισσὸς Δ. Περ. 949.
 Ἰμερο-ὀαλῆς, 2· θαλλῶν, ἀνθῶν εὐαρεστος.
 Ἰμερῶν· ἔαρ Νικ. Ἀνθ. Πάλ. 9, 561 (γ).
 Ἰμερο-νοῦς, οὐκ· ἀξιεράστας τὸν νοῦν, ἔχων
 ἀξιεράστα φρονήματα Ὀρφ. ὕμν. Ἀδ. 8 (γ).
 Ἰμερο-σμαι, ἀποδ. = ἡμεροσμίνος Ἰπποκρ. (γ).
 Ἰμερος, ὁ, (ἴσ' παρὰ τὸ ἰερακ) πόθος, ἐπι-
 θυμία, ἣν ἀισθάνεται τις διὰ τινὰ ἥ τι παρ' Ὀμ.
 σονθ. ἐπὶ ἀφροδισιασμοῦ, ἔρωτος· « αἷς σοι νῦν
 ἔρμαι καὶ με γλυκὺς ἡμερος αἶρε » Πλ. γ. 446·
 « φιλότης καὶ ἡμερος », ξ. 498, 216· « αἶτου,
 γ. 89· « ἀμφοτέρωσι δὲ τοῖσιν ὅς' ἡμερον ὠρ-
 τὸ γῆρας » Ὀδ. π. 215· κ. μ. διπλ. γεν. « τῷ
 ἄρ' πατρός ὅς' ἡμερον ὠρσε γῆρας », δ. 113.
 « Πινδ. ὅπως ὡς τὸ ἔρωι » γλυκὺς, Ὀ.
 δ. 15· « θαμὲς φρένας ἡμερῶν », 1, 41· κ.
 τραγ. « τῶν ἀναιμῶντων ἡμερῶν πεπληγμένους »
 Αἰσχ. Ἀγ. 530· « αἰμολαχὴς σ' ἄγαν ἡμερος

ἐξοτρώνει », Ἐπτ. 674· « ἡμερος ἔχει με » Σοφ.
 Οἰ. Κ. 1723· « νόμφας », Ἀντ. 792· « τοιοῦ-
 τος ἡμερὸς με διαλυμαίνεται » Ἀριστ. βατρ.
 59· προσωποπ. Ἀνακρ. 64, 2· ἀδελφὸς τοῦ
 Ἐρωτος Λουκ. θ. κρῖσ. 15· σπαν. πεζ. « ἡμε-
 ρον ἔχειν » Ἡρ. 5, 106, Πλάτ. Φαῖδρ. 251·
 ἐπὶ ὅ. ἡμερος = ἡμεροῖς ἐν τῇ Ἀνθ. αἰμέρα με-
 λῆσθαι » Ἀντιπ. Σιδ. (7, 30)· « ἡμερα θα-
 κρύσασα » Μ. Ἀργ. 29 (7, 364), desiderium.
 Ἰμεροφῶν, ὄντος· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ. (γ).
 Ἰμεροφῶν, 2· ἔχων τερπνὴν, γλυκεῖαν
 ρωνήν· ἀνδρ. Σαπφ. 36· Χάριτες Θεόκρ.
 28, 7.
 Ἰμερῶν, αἰολ. = ἡμερῶν Σαπφ. 1, 27 (γ).
 Ἰμερτός, (ἡμερῶν) παθητός, ἐπιθυμητός, εὐ-
 κτός, ἀρα ἀξιεράστας, τερπνός, χαρίεις, ποθει-
 νός Πλ. 6, 751· « στέφανον ἦσ' ὁε. 577·
 λέχος Πινδ. Π. 3, 99· « ὕδατα Ἀπολ. Π.
 2, 939· οὕτω καλοῦνται ὅ τε Βάχχος καὶ
 Ἀπόλλων Ἀνθ. 9, 524 κ. 525· σπαν. πεζ.
 « τὸ ἡμερτόν » Πλουτ. ἡθ. σ. 394 (α).
 Ἰμερ-ὠδῆς, 2· πλήρης ἡμέρου, ἀξιεράστας,
 ἔρωτα ἐγείρων, ἐρωτικῶς βλέπων· ὅμμα Καλ-
 λίστρ. σ. 904.
 Ἰμέω ἡμέαν Σουδ. δι. γρ.
 Ἰμητήριον, τό· σχοινίον, δι' οὗ ἐκβάλλουσι
 νερόν ἐκ τοῦ πηγαδίου, μτγν.
 Ἰμητός, ἡ, ὁ, (ἡμάω) ὅστις ἐξήχη, ἰδ. ἐκ
 πηγαδίου, ἀνελκτός Ἦσσυ.
 Ἰμμάραδος υἱὸς Εὐμόλπου Πανσ. Ἰσμα-
 ρος Ἀπολλ.
 Ἰμεναι· ἰέναι Πλ. υ. 365.
 Ἰμονιά, ἡ ἰμητήριον, τὸ σχοινίον ἐξ οὗ
 κρέμαται ὁ κουβάς πηγαδίου· « τὸ τῶν ἀνελκ-
 μάτων σχοινίον » Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1297·
 κωμ. « ἰμονία ἀποπατεῖς » Ἀριστ. ἐκκλ. 351.
 Ἰμονία· στρόφος, δι' ὃ περιστρέφω τὴν ἰ-
 μονίαν Ἀριστ. βατρ. 1297.
 Ἰμπόλης· λήπτης Ἦσσυ.
 Ἰμυρα· πόλ. Φοινίκης. κατ. Ἰμυρεὺς καὶ
 Σίμυρος ἢ Σίμυρα Στ. Βυζ.
 Ἰμφίος, δι' ἐπὶ Π. Ποσειδῶνος· « Ποσειδῶν ὁ
 Ζῳγίος » Ἠσυχ. παρὰ τὸ Ἰμφαι = ζεῦσαι κατὰ
 Θεοσσαλούς.
 Ἰν· ἐν, Κρητ. πρὸς. ἔγκρος, ἔγγητος, in, intus.
 Ἰν, δι' ἐς (γ), ἰσχύς, δύναμις, ἀνευ παραδείγμ.
 Ἰν, ὅτι. κ. αἰτ. τῆς αὐταπ· ἀντ. Ἰ ἡ Ἰ, 8 ἴσ.
 Ἰν· ὄν. μέτρον Ἑβραϊκοῦ ἐπὶ ὑγράν Εὐστ. βα-
 τισ ἐντεῦθεν παράγει καὶ τὸ ἡμίνα, δηλ. τὸ ἡ-
 μισ τοῦ Ἰν· « ἔλαιον πλὴν ἡπὲρ Ἰν », σ. 1282,
 51· παρὰ τοῖς Ὀ· γράφ. καὶ αἰν καὶ ὄν.
 Ἰνα, (ἐκ τῆς ἀρ. ἀντων. Ἰ) 1) ἐπὶ. α) τό-
 που ἔνθα, ἐκεῖ ἔνθα· « παρὰ τῷ μόνον, Ἰν' ἀνέρες
 ἀγχυμαχταῖ » Πλ. 6, 604· καὶ προσλήφει τοῦ
 τε, ὅστις καὶ εἰς ἄλλας ἀναφορ. λήξει προστί-
 θεται, (ἴδε τί)· « ἵνα τε ἐνυλίσσονται τέκοντες »,
 υ. 478· « ἐν δρόμοις ἵνα ταχυταῖς ποδῶν ἐρίζ-
 νται » Πινδ. Ὀ. 1, 95, κ. τραγ. « ἵνα αἱ Φορ-
 κίδες ναύουσι » Αἰσχ. Πρ. 795· « ἄρουραν Ἰν'
 ἐτράφη », Ἐπτ. 736· « ἵνα ἡλίου διπλῇ πάρε-
 σσιν ἐνθάπῃσι » Σοφ. Φιλ. 17, Εὐρ. Ἐκ. 2,
 711· « ἐγὼ γὰρ αἶδ' Ἰν' εἰσὶ μεγάλοι » Ἀριστ.

σθαι, ὁρῶν. παρὰ τὸ ἴκω· ἐπὶ θ. τῶν ἀγρίων αἰγῶν ἢ τοῦ αἰγοκέρας, ἀναρριχώμενος· « τὸξον εὐδρον ἱξάλου αἰγῶς » Ἰλ. δ, 105· Ἰδε Σγολ. « ἱξάλος εὐπῶγων αἰγῶς πύσις » Λεων. Ἰαρ. 61 (11, 99)· κατὰ τοὺς ἑτυμολ. ὁ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν ἱξάας ἦτοι ὁσπύας ἀλλόμενος· καθ' Ἡ-συχ. ἱξάλλου, πηδητικῶς, ὁξέας, ἀπὸ τοῦ ἱξαι καὶ ἄλλεσθαι· δηλοῦν δὲ καὶ ὁξέως ἀλλόμενου. Ἰξευμα, τό, (ἱξέω)· τὸ ἱξάειν, γλῶσσ. ἀπευρίπτει. Ἰξευτήρ, ἦρος, ὁ· πιάωνιν πτηνὰ μὲ ἱξοδεργὰ Μανθ. 4, 339, ἀπερς. Ἰξευτήριος, 3· ὁ ἀνήκειν εἰς τὸ ἱξάειν. Ἰξευτήρ, ὁ· ἱξευτήρ Λακέρ. 165· « στρου-θοπιαστὴς » Πασχ. ὅμοι. ἱξευτῆς, Βίων 4 (2) 4, κ. ἐπὶ θ. - κάλαμοι Ἀνθ. β, 152· ἐ-π. Ἰξευτικὸς, 3· τῆ ἀνωτ. - κάλαμοι Ἀρτεμῖδ. 2, 49· ἢ ἱξευτική, δηλ. τέχνη· ἢ τέχνη τοῦ πιάειν πτηνὰ μὲ ἱξόν Πολυδ. 8, 139· τὰ ἱξευτικά = σύγγραμμα τοῦ Ὀππιανοῦ π. ἱξευτικῆς. Ἰξευτρία· θηλ. τοῦ ἱξευτήρ· - Τύχη Πλουτ. ἦρ. σ. 321. Ἰξέω· πιάωνιν πτηνὰ μὲ ἱξοδεργὰν, καὶ ἱξεύθαι Πολυδ. 7, 135· μετφ. πιάειν ἐν γέν. « τοὺς ὁρα-πέτας γράμμασιν ἱξεύουσιν » Χρυσ. τ. 8, σ. 1. Ἰξία, ἡ 1) ἱξός, εἶδος πρασίνου φυτοῦ φύμε-νον ἐπὶ τῶν ὄρων, ἐξ οὗ κατασκευάζεται ὁ ἱξός, ἦτοι ἡ κόλλα, δι' ἧς πιάουσι πτηνὰ Θεοφρ. Ἰ. Φ. 2, 23· 2) τὸ φυτὸν χαμαῖδιον τοῦ ὁ-ποῖου οἱ ἀρχαῖοι δύο εἶδη διεκρίνον μελαν καὶ λευκὸν Νικ. ἀλ. 279, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8, 11· 3) = κισσός· « ἔστι δ' αἶμα νενοσηκός, ὀνομασθεὶς ἀπὸ τῶν ὄρων, ἐν αἷς συστροφαί εἰσιν, ὅθεν ὁ ἱξός ἀπορεῖ » Φώτ. Ἀριστοτ. 4· « ἱξία ἡ ἐν Κρήτῃ », φυτὸν τι ἄλλως τραγάκοντα καλοῦν-τον Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9, 1, 3· 5) δηλητηριώδες τι φυτὸν Γαλην. 13, 907, ὅπερ ὅμοι· ἱξία καὶ ἱξίας λέγεται, ἐπὶ δὲ ὁδλοφόρον Διοσκ. 4, 1. Ἰξίαι, αἱ· « χωρίον Ῥόδου ἀπὸ Ἰφίου λιμένος » Στ. Βυζ. ἐντ. Ἰξίος Ἀπόλλων, Στ. Βυζ. Ἰξίεας, ου, ὁ· εἶδος φυτοῦ, οὗ ὁ ἱξώδης χυμὸς εἶνε φαρμακερὸς Ἰδ ἱξία Διοσκ. Ἰξίεας, ἄθος, ἢ· πόλ. Οἰνώτριον ἐν Μεσσηνίᾳ Στ. Βυζ. Ἰξί-6 ὁ ρος· ἱξοδόρος. Ἰξίνη, ἡ· εἶδος θαμνώδους καὶ ἀκανθώδους φυτοῦ, ἐξ οὗ συνάγεται εἶδος τι μαστίχης· « συνίσταται καὶ ἐπὶ τῆς στήνους καὶ ἐπὶ τῆς ἀκάνθους τῆς ἀξίνης καλουμένης, ἐξ ὧν ἡ μα-στίχη » Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9, 1, 2). Ἰξίους, εἶδος, ἐν ὅσῃ κατασκευάζεται ἀπὸ ἱξίαν· « ἱξίον πῶμα » Νικ. ἀλ. 279. Ἰξίον, τό· 1) τὸ φύλλον τῆς ἱξίας Ἰπποκρ. 2) ὕψος τοῦ ἱξίου Νικ. Εὐγ. 1, 130, viscum. Ἰξιονίδης· υἱὸς ἢ ἀπόγονος Ἰξίονος Σουδ. Ἰξιονίος, ἐπ. 3· ἐπὶ θ. τοῦ ἱξίον· « ἄλογος Ἰξιονίη » Ἰλ. 5, 317. Ἰξίς, εἰς, ἰων. ἱξίς, ἐσφ. δι' ἱξίς (ἴκω)· ὁ ἐρ-χυμὸς, ἀφίξις, ἑλευσις, βᾶδισμα Ἰπποκρ. « κατ' ἱξίον » = κατ' εὐθείαν διεύθυνσιν· « ἱξίς δι' (π. Ἰωσφ) ἡ εὐθυμία » Γρ. Κορ. σ. 554. Ἰξί-φάγος· ἱξοφάγος, δι. γρ. Ἰξίων, ὄνος· 1) Θεσσαλὸς στρατηγὸς Ἀπολ. Ῥ. Πινδ. « οἱ Ἀλάντες καὶ οἱ Ἰξίονες » Ἀρι-στοτ. ποιητ. κ. 18· 2) ἐπὶ θ. Δημ. τρίου τινός

Ἀδραμυττηνοῦ Δ. Λαερ. 5, 84. Ἰξο-6 ὁ λ ξ ω· πιάωνιν πτηνὰ μὲ ἱξόν Παν-Ἀνθ. 9, 273. Ἰξο-6 ὁ λ ρος, ὁ· ὁ πιάωνιν πτηνὰ μὲ ἱξόν Μαν-4, 243. Ἰξο-6 ὁ ρος, 2 ἱξός, βιερὸσκα· ὁ π-γων τῶν ἱξόν, ἱξοφάγος, ἢ τὸν καρπὸν συν-αχίχλη ἱξοδόρος » Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 1. Ἰξο-εργός, 2· ὅστις μεταχειρίζεται ἱξοδό-πιάειν μὲ αὐτὰ πούλα Ἀνθ. 9, 264. Ἰξομακί, μελ. τοῦ ἱξομάκ, Ὀμ. Ἰξον, ἐπ. ἀρ. τὸ ἱξοί, Ὀμ. Ἰξο-ποιέω κατασκευάζω ἱξόν Θεοφρ. Ἰξός, ὁ, (ἱσ. συγγ. τῷ ἱσχυ, ὁ στερεὰ κρατῶν ἢ τῷ κισσός)· τὸ φυτὸν ἱξός, κοιν. ὁξός, ἢ καρπὸς αὐτοῦ, καὶ ἢ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμε-νὴ κόλλα, μελ' ἢς ἀλείφουσι τοὺς ἱξευτικούς κα-μους, τὰ ἱξοδόρα· « ὥσπερ πρὸ ἱξοῦ τῇ κόλλῃ λεληχημένους » Εὐρ. Κόκλ. 432· « ὁξράς ὄρε-νον φέρουσα τὸν ἱξόν » Πλουτ. Κοριῶλ. 3· μετφ. οὐτιδανός, φιλόσοφος, ἀνελεύθερος, 3· στροκορδὴς Β. Ἀν. 43. Ἰξο-φάγος, 2 ἱξοδόρος Ἀριστοτ. ἐν Ἀθην. 2, 64. Ἰξο-φάγος, ὁ· τῷ ἐπὶ μα. ἐπὶ γρ. Ἀνθ. 9, 273. Ἰξο-φάγος, 2· ὁ φέρων ἱξόν· « δόναν » Ὀππ. ἀλ. 1, 32· ὁξός Σοφ. ἀποστ. 356. Ἰξόω· ἀλείφω τι μὲ ἱξόν, ατγν. visco. Ἰξώας, ὁ· εἶδος γλῶσσος Ἰπποκρ. Ἰξώθην, ἐπὶ θ. ἱξός· ἀπὸ τῆς ὁσπύς, ἢ τοὺς λαγῶνας Ἀρατ. Φαιν. 144. Ἰξωφίν, ἐπ. ὅτι πλ. τοῦ ἱξός Ὀππ. κυν. 2. Ἰξός, ὅς, ἡ, (ἱσ. συγγ. τῷ ἱσχύς)· ὁ λαγῶν, κοιν. λαγῶνι, τὸ μέρος τὸ ἐπάνω ἀπὸ τοῦ λα-γῶνας μεταξὺ τῶν ἱσχύων καὶ τῶν πλευρῶν, ὅπου ζώνεται τὴν· « περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱξώ (κατὰ ποιητ. συνακρ. τῆς ὅτι. ἀντὶ ἱξοῦ) » Ὀμ. ε, 231, κ. 544, ἐπὶ ζώνης γυναικῶν εἰς ἀμφι-τερα τὰ παραδείγματα ταῦτα· « ζώμα περὶ τῶν ἱξόν » Λογγ. 4, 4, Ἰπποκρ. ὁ Ὀππ. περὶ τῶν Κενταύρων λέγει· « φύλα θηρομυγῇ, μερόσιν μὲν ἐπ' ἱξώας, ἱξωφίν δὲ ἱππων· - πολυκαμ-πής », κυν. 2, 5· πρὸλ. ὁσπύς. Ἰξ-ὁδός, 2· ὁμοίος μὲ ἱξόν, ὁ κολλῶν δι' ἱξός Ἰπποκρ. Θεοφρ. « ἡ πενία ἱξ. καὶ εὐλα-δὴς Λουκ. Τιμ. 29. Ἰξωτός, 3· ὅστις πιάνεται μὲ ἱξοδόρα Εὐστ. Ἰοδάκχεια, τό· ἑορτὴ Βάκχου Δημ. σ. 1374, 24, παρὰ τὸ Ἰοδάκχος, ὁ· ἐπὶ θ. τοῦ μετὰ τοῦ ἰὸ ἐπὶ κα-7 οὐμένου Βάκχου, ὁ Διώνυσος ἐπιγρ. Ἀνθ. Πλαν. 4, 280, καὶ εἶδος ποιήματος εἰς Βάκ-χον Περικλ. α. 94. Ἰοδάκτης, ὁ. (ἰον, βάπτω)· βαρεὺς, ὅτι βάπτει ὡς τὸ χρῶμα τοῦ ἰού, γλῶσσ. violarium. Ἰοδάς, α· βασιλεὺς τις τῆς Μαυριτανίας Πλουτ. π. Στραβ. Ἰοδάς. Ἰοδάς· κάλαμος παρὰ Κρησίν Ἰπποκρ. Ἰοδάκτης· βασιλεὺς Λυκίας, πατὴρ Σθεν-δοίας Σοφ. ἀποστ. Ἰοδαφίς, 2· ὁ βαμμένος μὲ χρῶμα ἰού, σπρ. ταινογάλλων· αἱ· καὶ πορφυρὰ ἱμάτια » Δη-μοκρ. ἐν Ἀθην. 12, 525· ἐπὶ θαλάσσης, 2, 42. Ἰοδάφινος· τῷ προηγ. Νικητ. γρ. σ. 163. Ἰοδηλαῖος, 3· Ἰοδηλαῖον ἔτος π. Ἰοδραῖος

ἡ ἔστιν ἔτος πεντηχστόν, εἰς ἄφειν » ἀποστ.
 ἱστ. σ. 319.
 Ἰόδης, ἡ· υἱὸς Ἡρακλέους Ἀπολδ.
 Ἰοδία νός· αὐτοκράτωρ Ῥωμαῖος Σουλδ.
 Ἰο-δ-λ-ε-φ-ῶ-ρ-ε, 2· ὁ ἔχων σποτεινογάλαζα
 ῥμάτια· Ἀρροδότη Πινδ. π. Λουκ. εἰκ. 8·
 ἰογλέσφορος Πινδ. ἀποστ. 113.
 Ἰο-δ-ο-λ-ε-ω· ῥίπτω βέλη Ἀλκ. Μεσσ. ἐν
 Ἀνθ. 5, 10· τόξους Ἀπολ. Ῥ. 4, 1440·
 χύνει φαρμάκι, φαρμακῶν· ἡ Μυγαλαὶ Ἰοδ-
 ούσαι, γέωπ. 2, 47, 12.
 Ἰο-δ-ο-λ-ε-α, ἡ· τὸ ῥίπτειν ἰόν, φαρμάκι, ἐκλ.
 Ἰο-δ-ο-λ-ε-α, 2· α) ὁ ῥίπτων βέλη· τόξον Ῥιαν.
 8 (6, 34)· β) ὅστις ἔγανει, χύνει ἀπ' ἐαυτοῦ
 φαρμάκι, φαρμακῶν· γένους Ἀνθ. Πλαν.
 266· « τὰ δῆγματα τῶν ἰοδολῶν » Ἀριστοτ.
 1. Ζ. 8, 29· ἠθρῖα Ἡρωδ. 3, 9, 10.
 Ἰο-δ-ο-ρ-ο-ς, 2· ὁ τρώγων φαρμάκι· ἡ γόνος
 θρακαῖνος Ὀππ. κιν. 3, 223· πωθεδόνος Νικ.
 ὠρ. 467, Ἀθην. 7, 304, ὠρτ. ἰοδολῶν.
 Ἰο-δ-ο-στ-ρ-ο-ς, 2· ὁ ἔχων πλοκάμους, βο-
 στράγγος ὡς τὸ Ἴον· Εὐδάνη, αἱ Μούσαι Πινδ.
 Ὀ. 6, 30, Ἰ. 6, 23.
 Ἰο-γ-λ-η-ν-ος, 2, « ἰογλῆναι μελαίνας γλῆνας
 ἔχουσαι » Ἦσυχ.
 Ἰο-δ-α-μα, ας, ἡ· θυγ. Ἰωνοῦ Πaus.
 Ἰο-δ-ε-τ-ο-ς, 2· ὁ δεδεμένος, πεπλεγμένος μὲ
 τὴν Πινδ. ἀποστ. 45, 6· κατὰ Βοίκα, ἰοδότης.
 Ἰο-δ-ν-ε-φ-ῶ-ς, 2, (ἴον, ὀνύκος)· ὁ βαλὺ γαλά-
 ζιος, καθ' Ἦσυχ. « μελανὶ ἄνθει παραπλήσιον,
 πορφυροῦν » κατὰ δὲ Εὐστ. μέλας, πορφυροῦς,
 ἰάνθινος· ἰαδνεφές εἶρος Ὀδ. δ, 435, ι, 426
 Ἰο-δ-ο-κ-η, ἡ· ὀήκη, βελούκη Ἀπολ. Ῥ. 2,
 679, Ποσειδ. ἐν Ἀνθ. 12, 45.
 Ἰο-δ-ο-κ-α-ς, 2· α) ὅστις δέχεται, περιέχει βέ-
 λη· φαρτῆρ Ὀδ. φ, 12, καὶ μετ. π. Μελ.
 52 (5, 179)· β) ὁ περιέχων ἰόν, δηλητήριον·
 ὀδόντης Νικ. ὠρ. 184.
 Ἰο-δ-ο-κ-η, ἡ· ἰοδὸκη, βελούκη Ἦσυχ. Φώτ.
 Ἰο-ε-ι-δ-ῶ-ς, 2· ὁμοῖος μὲν ἴον, ἡ θάλασσα ἐν τε
 γαλῆνῃ Ἰλ. λ, 298, Ὀδ. δ, 56, καὶ ἐν τρικυ-
 μῇ, ἀνεμοζάλη, λ, 107· κρήνη Ἦσ. ἡς. 3·
 ὀδωρ Θεόδωρ. 16, 62· φαρμακῶν, -λοιγός
 Νικ. ὠρ. 243· « κέντρον σκορπίου », ὠρ.
 886· πρὸλ. ἰωδῆς.
 Ἰο-ε-ι-ς, ἑσασ, ἐν· ὁ ἔχων τὴν βαφὴν, τὸ χρω-
 μα τοῦ ἴου, σποτεινογάλαζος, μελανός· αἰδέντα
 αἰδῆρον Ἰλ. ψ, 850· ἄλλοι ἐτυμολ. τὴν λέξ.
 παρὰ τὸ ἰός, καὶ ἐρμηνεύουσιν, ἰωδῆς, σκωρι-
 σμένον ἢ ὅ, τι χρησιμεύει εἰς βέλη, ὅτε ἔπρεπε
 τὸ ἰὸν ἦν μακρόν, ἐκτός ἂν δεχθῶμεν εἰς τὸ
 ἰόντα συνίστηναι κ. ἐπομ. τὴν λέξ. τρισύλλα-
 βον· κατ' Εὐστ. α) ὁ καταλλήλος, ἐπιτίθειος
 εἰς βελῶν ἔργασαν, εἰς ἰοὺς εὐθετῶν· β) ὁ ἰοῦ
 δεκτικὸς· γ) παρὰ τὸ ἴον, ἥτοι ἰσιδῆς αἰδέντα
 θάλασσαν, Νικ. ἀλ. 174.
 Ἰο-ε-α-σα, ἡ· ἐταῖος τῆς Λουκ.
 Ἰο-ζ-ω-ν-ος· ὁ ἔχων ζώνην χρώματος τοῦ,
 πορφυροζώνους καθ' Ἦσυχ.
 Ἰο-α-λ-λ-ῶ-ς, 2· ὁ δάλλων, ἀνθῶν ἀπὸ ἱα
 Φιλοφ. ἐν Ἀθην. 9, 409.
 Ἰο-α-λ-λ-ῶ-ς, (ἴος)· γυν. ἐν. Σουλδ. Φώτ.
 Ἰο-κ-ά-σ-τ-η, ἡ· σός. Λαλιν, μήτ. Οἰδ' Ὀδῶς
 Σοφ. Εὐρ. π. Ὀμ. Ἐπικάστη·

Ἰο-κ-α-σ-τ-ος· υἱὸς Αἰόλου Καλλ.
 Ἰο-κ-ο-λ-π-ο-ς, 2· ἡ ἔχουσα πορφυροῦν κόλπον,
 κατ' ἄλλ. εὐωδὴ ὡς τὰ ἱα, (ανθορικός πρὸς
 τὴν εὐωδῆτα, ἴσως = ἰδώνος) Ἀλκ. ἐν Ἀπολλ.
 π. ἀντιον. 384.
 Ἰο-λ-α-ί-α, τὰ, ὄηλ. ἱερὰ ἱερῇ τοῦ Ἰολάου, τὰ
 καὶ Ἠράκλεια καλούμενα Φιλήμ. λει. 165.
 Ἰο-λ-α-ε-τ-ε, ἐών, σὲ· ὀρεῖνός λαὸς τῆς Σαρδῆ-
 νίας ἀπὸ τοῦ Ἰολάου κληθεὶς Στραβ. Πaus.
 Ἰο-λ-α-ῖ-δ-ας, α· Θηβαῖός τις στρατηγός εἰς τὴν
 ἐν Μαντινείᾳ μάχην Αἰλ.
 Ἰό-λ-α-ς· 1) ἀχώριστος σύντροφος τοῦ Ἡρα-
 κλέους, υἱὸς Ἰοιχλέους Ἦσ. Πινδ. Εὐρ. δωρ.
 Ἰόλας, α, Πινδ. ἀττ. Ἰόλως Εὐρ. 2) στρα-
 τηγὸς τις τῶν Μακεδόνων (Θουκ. 3) Ἰόλας,
 βοτανικός τις Ἐπιπραν. Δισκ. Ἰόλας κατὰ τὸ
 Περὶ Λαῶν, Περὶ Λαῶν, Περὶ Λαῶν.
 Ἰό-λ-ῆ· θυγ. Εὐρύτου ἐν Οἰχαλίᾳ Σοφ. Ἀ-
 πολδ. Ἰόλεια ἡ, Καλλ.
 Ἰό-λ-λ-ας, οὐ· ἱατρός τις Γαλην. Ἰδα Ἰόλαος.
 Ἰο-λ-δ-ε-υ-τ-ο-ς, 2· ὁ γυνήθεις ἀπὸ ἴον,
 φαρμάκι Πρακλ. ὠν. 4, 41.
 Ἰο-μ-εν, ἐπ. ἀντί ἰωμεν, α, πλ. ὀποτ. ἐν. τοῦ
 εἶμι· ὅς πεγαίνωμεν, ἔλατε νὰ πεγαίνωμεν Ὀμ.
 (ωω, τὸ ἰ ἐνίστε μακρόν π. Ὀμ. ἐν ἄρσι).
 Ἰο-μ-ι-γ-ῆ-ς, ἑός, 2· ὁ μεμιγμένος μὲ φαρμάκι,
 φαρμακωμένος· ὀηλῇ Πολ. ἐν Ἀνθ. 9, 4.
 Ἰο-μ-α-τ-ο-ς, 2· ὁ ἔχων ὀφθαλμούς ἰσιδῆς,
 μελανοπούς, ἱερατικός, χαρίεντος, μετ.
 Ἰο-μ-ω-ρ-ο-ς, 2, πλ. ἰωμῶρι Ἰλ. δ, 242, ε,
 479· φεκτ. ἐπὶ τῶν Ἀργείων, κατὰ τινες
 μὲν παρὰ τὸ ἰός, κατ' ἀναλογίαν μὲ τὸ ἐγγε-
 σίμωρος, ὁ μακρόχρονος μὲ βέλη· Ἀλλὰ τὸ βέ-
 λος δὲν ἦτο το σὴνθες ὅπλον τῶν Ἑλλήνων·
 ἐπὶ δὲ τὸ ἰώτα, ἔπρεπε νὰ ἦν μακρόν, ὅπερ
 ἀντιβαίνει εἰς πάσας τὰς ἀπὸ τοῦ ἰὸς γινόμενας
 ἐρμηνείας· ὅθ. ἄλλοι δέχονται πρῶτος, τὸ ἴον
 καὶ μῶρος, ὅ ἐστι ὁ ἔχων τὴν μοῖραν τοῦ ἴου
 δηλ. βραχυδύς ὡς τὸ ἴον· κατ' ἄλλ. δὲ παρὰ
 τὸ ἰέναι ἐπὶ τὸν μῶρον, ὅστις τράχει εἰς τὴν
 φθοράν, ἐλευθρόν του. Κατ' ἄλλ. δὲ σκωπτικῶς
 παρὰ τὸ ἰα = φωνή, κραυγὴ καὶ μῶρος, ὅστις
 μωρολογεῖ, μάχεται μὲ τὸ ἀτόμα, ἰδ. μὲ πρῶτα
 λόγια· οὕτω παράκειται τὸ « ἐλεγγίς, ἀπει-
 λῶν ἀκώρητοι, ἐπομ. δαῖδες ἢ παρὰ τὸ μῶρος,
 ὅστις μόν. τὸ νὰ βοᾷ ἔχει ἐκ φύσεως » ἢ παρὰ
 τὸ μῶλος, ὅστις μόν. μὲ τὸ στόμα μὲ κτηρὸς
 λόγους πολεμεῖ ὅχι δὲ καὶ μὲ ὅπλα, ὅπερ ἀρ-
 μῶζει μάλιστα ἐν Ἰλ. ε, 479· ἰδ. ὁ Ῥίμωρος
 ἀποδέχεται τὴν ἐξήγησιν, ὁ δὲ βελῶν μακρόχρ-
 ονος, ὡς σκωπτικὴν λέξιν, ἐπειδὴ ὁ μὲν ἀνδρείος
 ὁρμᾷ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μὲ ἔξρος καὶ λόγῳ, ἢ
 δὲ διὰ βελῶν μάχην τῶν δαῖδων καὶ τῶν βαρβάρ-
 ων ἐστὶν ἰδία· κατ' Εὐστ. α ὁ ἐν ἰοῖς μῶρον
 ἐμποῖων, ἢ ὁ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορήμενος ἥτοι
 κακοπαθὺς ἔχων » κ. ἀλλαχού ὁ δὲ ἰοὺς κε-
 κτημένος· ὁ δὲ Ἦσυχ. « ἰοίμοροι » οἱ ὕστε ἰοὺς
 ἔχοντες, καὶ δι' αὐτῶν ἢ ἐξ αὐτῶν μῶρον, ὅ ἐστι
 θάνατον ἐπιφέροντες· βλῶτιον δὲ οἱ περὶ τοὺς
 ἰοὺς μεμορήμενοί ἥτοι πεπονημένοι.
 Ἰο-ν, τὸ· τὸ ἄνθος, λουλοῦσι καὶν. Ἦσ. Ὀδ. ε,
 72, Πινδ. Ὀ. 6, 55, Πλάτ. συμπ. 212·
 κυαναγῆς Ῥουφιν. 15 (5, 74)· διακρίνουσι δὲ
 ἴον μέλαν = καὶν. μελανὸν ἴστι, καὶ ἴον λευκόν

= τὸ λευκόν, ἀσπρὸν ἴται· «Ἰον χρόκεον» = τὸ βαθὺ κόκκινον ἴται Θεοφρ.

Ἰονθάς, ἀδύς, ἢ· μαλλιαρή, τριγωντή, ἐπὶ θ. τῆς ἀγρίας αἰγός, κατ' Ἀπώνια ἐν Ὁδ. 5, 50, «τῆς θούης ἰούσης», κ. «ἰόνθους ἐγούσης» καὶ Ἰουγ. δὲ κ. Σχολ. νέας, δασείας ταχείας, ἰόνθους ἐγούσης· ἴδε τὸ ἐπὶ μ. κατ' ἄλλ. παρὰ τὸ ἄνθος, ἤγουν ἀκμαία.

Ἰονθός, ὁ· 1) ἡ νέα θρίξ, κατὰ Σουίδ. ἡ πρώτη ἐκφυσις τῶν τριγῶν, κ. Β. Ἀν. «ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἄμα τῇ τῶν τριγῶν ἐκφύσει τῶν πρώτων γινομένη οὐδὲν», Ὁμηρος μὲν οὖν ἰονθάδα εἶπε τὴν ἀγρίαν αἶγα ἀντὶ τοῦ νέαν ἀπὸ τῶν ἰόνθων· 2) εἶδος τι ἐξανθημάτων, ἅτινα γίνονται ἐπὶ τοῦ προσώπου, κατὰ τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας, φυδράκια ἄλλως καλούμενα Πολυδ. 4, 194· μικροὶ Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 5, 31, (πθ. συγγ. τῶ ἀνθρώπῳ).

Ἰονθ· ὡδὴς, 2· ὅμιλος ἰόνθων Θεοφρ.

Ἰόνιος, 3, (Ἰώ)· ὅστις προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἰώ, ἀνήκει εἰς αὐτήν, ἰδ. ἐπὶ τοῦ μεσημέριον μέρους τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, ὅπου λέγεται, οἱ διέπλευροι ἢ Ἰώ, Ἰόνιον πέλαγος Στ. Βυζ. καὶ Ἰουγ. ὁ νῦν Ἀδρίας· ὁ Στραβ. δὲ λέγει «τὸ μὲν στόμα κοινὸν ἀμφὸς ἐστὶν τοῦ Ἰονίου καὶ τοῦ Ἀδρίου, διαφέρει δὲ ὁ Ἰόνιος, διότι τοῦ πρώτου μέρους τῆς θαλάσσης ταύτης τοῦτ' ὄνομα ἐστίν, ὁ δ' Ἀδρίας τῆς ἐντὸς μέγας τοῦ μυχοῦ, νυνὶ δὲ καὶ τῆς συμπάσης», Γ. 312· πόντος Εὐρ. Τρ. 225.

Ἰόντες· ἰόντες, ὄντες, Λεβαδείας ἐπιγρ. καὶ Ἰόντακοντα, Ὁαζίων Κρητῶν ἐν Δελφοῖς ἐπιγρ.

Ἰο-παρεῖος, 2 (παρεῖα)· ὁ ἔχων ὥραιας παρεῖας, ὡς τὸ Ἰον, μεγγ.

Ἰο-πεπλος, 2· ὁ ἔχων, φέρων πέπλον, χρώματος Ἰου· Ἰουγ.

Ἰο-π. ἢ θυγ· Ἰουκλῆους, σόξ. Θησεῖος Πλουτ. 2) θυγ. Αἰόλου, Στ. Βυζ. 3) πόλ. Φοινίκης, γραφ. κ. Ἰόπη Στραβ. νῦν Γιάφα.

Ἰο-πλόκαμος, 2· ἔχων πλοκάμους ἰοδαφείας, ἥτοι χρώματος Ἰου· Μοῖσα Πηγδ. Γ. 4, 1.

Ἰο-πλόκος, 2· ὁ πλέκων ἴα, ἐπὶ τοῦ Βάκχου, ὅμν. (9, 524. 10)· τῆς Σαπφούς, Ἀλκ. ἐν Ἠρακλ. σ. 80, ἐάν δὲν πρέπει· ἐνταῦθα νά τονίζ. ἰόπλοκος = τῶ προ γ. «ἰόπλοκος, ἰοπέπλος ἀπὸ τοῦ χρώματος» Ἰουγ.

Ἰόπολις, ἢ· πόλ. τῆς κοίτης Συρίας ἐκ τῆς Ἰούς κληθεῖσα Δ. Περ. κατὰ χρόν. Πασχ. Ἰώπολις, κατ. Ἰωπολίται.

Ἰόρας, ἢ Ἰουράσιος, ὁ· ὄρος Στραβ. κατ. Ἰουρασῶς Πτολ.

Ἰορδάνης, ὁ· ποτ. τῆς Ἰουδαίας Στραβ. Ἰορδάνος Πaus. ἐπὶ θ. Ἰορδάνος, α, ον, Νον. Ἰορδάνος Πτ. Μ.

Ἰορδάνης· πρεσβύτης τῆς Μαζιμ. π. Φωτ.

Ἰορικός, ὁ· ζῶν ὕμνον ἐλάτῳ, ζαρκάδῳ ποδλ· θόρξ, θυράξ, «θόρξους θούρας τε καὶ ἀπλήγντας ἰόρκους» Ὁππ. κν. 3, 3.

Ἰός, ὁ, (ἡμικ)· 1) τὸ φερόμενον, τοξεύμενον, τὸ βέλος· «ἰόν ἔχει» Πλ. α, 48· «βλήμενος ἢ ἰὼ ἢ ἐγγεν», θ. 541· χαλκήρης, ταχύς, πετρῶν· Ὁδ. γρήται δὲ Ὁμ. καὶ τῶ ἑτερογενεῖ πλ. τὰ ἴα Πλ. τ, 68· «βαλὼν ἰὼ ἀπὸ νευρῆς» Ἡσ. ἀσπ. 409, Αἰσχ. Περσ. 45, Σοφ. Εὐρ.

2) τὸ δηλητήριον, ὅπερ γίνουσι τὰ φαρμακὰ ζωα· Ἐχίδνης Σοφ. Τρ. 768· «δρακόντων Εὐρ. Ἰων 1015· μετρ. «δύστρονον γὰρ ἰὼς κατ' ἰδὸν προσήμενος» Αἰσχ. Ἀγ. 1808· «ἰὼς φρονήματα πέδω πρῶτων», Εὐμ. 456· «τοῦτο τὸ φέδω ἰὼν ἔχει» Πλουτ. ἡθ. σ. 164. Ἐπειδὴ ἡ σιμ. αὕτη ἐξηγεῖται ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ ἰὼς, πέμπειν, ἐκβάλλειν ἀφ' ἐαυτῶν τι, κ. ὁ Πινδ. ὠνόμασε τὸ μέλι· «ἰὼς ἀμειφῆς μελισσῶν», Ὁ. 6, 80· 3) ἡ σκωρία, ἰδ. τοῦ σιδήρου Θεογν. 451, Πλατ. Τίμ. 59· «τοῦ χαλκοῦ Θεοφρ.

Ἰός, ἐπ. = εἰς, οὐτ. ἰὼ Πλ. ζ, 422, solus· ἴδε ἴα.

Ἰός, ἢ· νῆρας τῶν Κουλάδων, κοιν. ἢ Νῶ κατ. Στραβ. Ἰήτη Πaus.

Ἰό-στέπτος, 2 ὁ μὲ ἴα ἐστεμμένος.

Ἰό-στέφανος, 2· τῶ ἀνωτ. Ἀρροδίτη Ὁμ. ὕμν. 5, 18· Μοῖσα Θεογν. 250· Ἀθην. Πινδ. ἀποστ. 46, Ἀριστ. ἱππ. 1334.

Ἰότης, ἡτος, ἢ παρὰ τὸ ἴς ἢ ἵαμαι· θελήσῃ γνῶμη, βουλὴ ἀπόφασις· «θεῶν ἰότητι» Πλ. τ, 9· «μόγησ' Ὁδ. 5, 498· «μητρό· ἐμῆς ἰότητι» = κατὰ τὴν θέλῃσιν τῆς μητρός μου Πλ. σ. 396· «κακῆς ἰότητι γυναικὸς» = διὰ συνειρ· γέλας κακῆς γυναικὸς, Ὁδ. λ, 384· «ἀλλήλων ἰότητι» = μὲ μηχανεύματα πανουργίας κατ' ἀλλήλων Πλ. ε, 884, Ἀπολ. Π. 4, 360· «ἰότητι γάμων» = ἕνεκα τῶν γάμων Αἰσχ. Πρ. 537, Κατ' αἰτ. δὲ μόνον ἀπᾶς «οἱ ἐμὴν ἰότητι» Πλ. σ, 41· Ἰουγ. ἔρμ. βουλήσῃ, θελήσῃ, αἰτία, ὁρμή, χάριτι.

Ἰο-τόκος, 2 (ἴος)· ὅστις γυνᾶ, ἐκβάλλει ἀφ' ἐαυτοῦ φαρμάκι· Ὁππ. κν. 3, 73.

Ἰο-τυπῆς, 2 (ἴος, τύπτω)· ὁ κτυπηθεὶς μὲ βέλος· ὁρὸς Ἀνθ. 9, 265· μετρ. «βλεφάρων βέσεις» Τρουφ. ἐν Ἀνθ. 5, 87.

Ἰού, ἐπὶ σ. σχετικιστικόν, πόνον· τῶ παρ' ἡμῖν, οὐχ, ὅλ, ἢ καὶ δυσαρρεσκείας ἀναδύσῃσι αἵμοι, ἀλλοίμονον· π. τραγ. συνθ. κατ' ἐπα· νάληψιν Αἰσχ. Εὐμ. 138· «ἰὸς τοῦ δούστην» Σοφ. Οἰ. τ. 4074, Εὐρ. ἱππ. 776, Ἀριστ. νεφ. 4, καὶ Δρμ. 19, 209· ἐκπλήξεως θαυμασμοῦ· «ἰὸς, ἰὸς ὡς πνοῦστος εἶ» Πλάτ. Γοργ. 499· γάρσας, ἀγαλλιάσεις, ἀναδύσῃσι, ὅτε κατὰ μὲν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 316 ἰὸς τονίζεται, κατὰ δὲ Ἀρξοδ. σ. 182, 25 μόν. ἰὸς Πλάτ. συμπ. 223· κ. μ. γεν. «ἰὸς, ἰὸς τῆς ἀσπύλου» Ἀριστ. θεσμ. 245, Λουκ. φιλοπ. 2.

Ἰουδαία, ἢ· γῆ τῆς Συρίας Στραβ. κατ. Ἰουδαίαις, ἔων, Στ. Βυζ.

Ἰουδαίος· πρῶτον ἢ φέρομαι ὡς Ἰουδαῖος Πλουτ. Κικ. 7.

Ἰουδαίηθεν, ἐπὶ, ἐξ Ἰουδαίας Νον.

Ἰουδαϊκός, 3· ὁ ἀνήκων, ἀρμόζων τοῖς Ἰουδαίοις Στραβ. 17, 800· ἐπὶ, - κῶς Ν. Δ.

Ἰουδαῖος, 3· ἀνήκων τῇ Ἰουδαίᾳ· ὅροι Ἀνθ. 7, 645· οὐσ. = ὁ κατ' τῆς Ἰουδαίας Λουκ. Τραχηδ. 172, εἰ Ἰουδαῖοι Στραβ.

Ἰουδαῖον· φράση, 2· ἔχων φρονήματα Ἰουδαῖα, σκεπτόμενος φρονῶν ὡς Ἰουδαῖος, ἐκκλ.

Ἰουδαῖος μ.δ., ὁ· τὸ ἔχων, πολίτευμα καὶ ἡ θερηκία τῶν Ἰουδαίων Μακκαβ.

Ἰουδαῖστίς, ὁ· ὁπαδός, ζηλωτὴς τῆς Ἰουδαϊκῆς θερηκίας, ἐκκλ.

Ἰουδαῖστί, ἱπέρ. ἰουδαϊκῶς, κατὰ τὴν
 γλῶσσαν τὴν Ἰουδαϊκὴν, μετν.
 Ἰουδαῖς, αἱ ἑβραῖαι. ὅν. Ν. Δ.
 Ἰουδα-τέλεστος, 2' ὁ ἀποθανὼν ὡς τὸν
 Ἰούδαν Θ. Στουδ.
 Ἰουδός, ὡ, αἱ υἱὲς, Χαίρωνας ἐπὶ γρ.
 Ἰουδαῖος, ὅ, ὅν. μὴνός ἐν ἡμερολογίῳ τῆς
 μικρᾶς Ἀσίας Dubois.
 Ἰουλεῖς, οἱ οἱ Ῥωμαῖοι ἀπὸ τοῦ βασιλείου,
 ἀφ' οὗ καὶ ὁ μῆν, ἡ ἀπὸ Ἰουλίδου, κάτ. Ἰου-
 λίδος, θηλ. Ἰουλῆς Στ. Βυζ.
 Ἰουλιὰς, ὁ, ἄνδρ. ὅν. Ἀίανιν.
 Ἰουλιανός, ὁ, ἄνδρ. ὅν. λατίν. Ἀνθ.
 Ἰουλιὰς, ἄδως, ἡ πύλ. τῆς Γαλιλαίας Ἰωσ.
 Ἰουλιζώ, (βουλοῖ) ἀπακτὸ Ἰουλον' - κροτά-
 φοισιν = τῆς γενεᾶς ἀρχόμενος Τρωφιδ. 52.
 Ἰουλίος, 1) ἄνδρ. ὅν. Ἀριστ. 2) ὅν. γένους
 Ῥωμαϊκοῦ, θηλ. Ἰουλίαν ἐπὶ θ. « Ἰουλείον
 ἡρώων » Δ. Κασ. 51' 3 ὁ μῆν Ἰουλίος.
 Ἰουλίς, ἴσος, ἡ 1) εἶδος τῶν ἰχθύων κόκκινον,
 κοκκινόφαρον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 2, Ἀθην. 7,
 304, 2) ἡ πρωτεύουσα τῆς νήσου Κέω Στραβ.
 Καλ. κάτ. Ἰουλιήτης Αἰλ.
 Ἰουλιό-πεζος, 2' ὁ ἔχων πολλοὺς πόδας,
 ὡς ὁ πολυπόους, (ἴδ' Ἰουλος) τὸ πλοῖον, ἄτε
 ἔχον πολλὰς κώπας Λυκάφρ.
 Ἰουλος, ὁ (πρὸς οὐλός) 1) γυνὴς, τὸ γυνὴ
 ἔστι αἱ πρώται τρεῖς τῶν γενεῶν, συνήθ. πλ.
 « Ἰουλοὶ ὑπὸ κροτάφοισιν » = τὰ γένεια ἐπὶ τὰς
 παρειάς Ὁδ. λ. 319' « στεῖχει δ' Ἰουλος ἄρτι
 οὐκ παρῆλθον » Αἰσχ. Ἐπιτ. 516' « τοῦτω
 παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι Ἰουλος καθέρπει » Ξεν. συμπ.
 4, 23' « ἀνῆλθοντες » Ἀντιστ. Θ. 21 (6, 198).
 αὐγ. ἐν Ἀθην. 2) τὸ δευτέρῳ τῶν ἀσταχίων,
 ὅπρ καὶ οὐλος λέγεται, ἴδ' αὐτ. καὶ κῶρ. ὅν.
 Οὐλός. Ἰουλίς - ἐστὶ δὲ ἄσμά τι εἰς τιμὴν τῆς
 Δήμητρος πρὸς. Σχολ. Λυκάφρ. 23, Ἀθην.
 14, 618-3) τὸ ἄνθος, λουλοῦθι ἀρσενικῶν φυ-
 τῶν Θεοφρ. 4) εἶδος τι ἐντόμιον μὲ πολλοὺς
 πόδας διαφορετικὸν τοῦ ὀνίσκου, ὅπως πολυπόους·
 ὁ Πανχ. ἔχει « Ἰουλος, καὶ ζῶον πολυπόουν,
 ὅπρ ἡμεῖς λέγομεν ὄνον » τινὲς δὲ καὶ τὸν ἐπὶ
 ταῖς ὑδρῖταις γινόμενον ὄνον πολυπόδα καὶ συ-
 στρεφόμενον Ἰουλον καλοῦσι » Φιντ. δὲ « ἐν
 ταῖς ἀμπέλαις σκυλῆς, πολυπόουν δὲ τὴν ζῶον καὶ
 τὸ ἐπὶ ταῖς καρφαῖς ἄνθος κτλ. » ὁ δὲ Μοσχό-
 πολος « ὁ περὶ τὰ τεῖχη ἀνέρπων πολυπόους »
 καὶ ὁ Σχολ. Ἀπολ. Ἰ. 2, 979, « λέγεται δὲ
 Ἰουλος ζῶον τι θηροῖον πολυπόουν » Ἐκατέρωθεν
 γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὡς περὶ ἡ σκυλοπένδρα·
 οὗ δὲ Θεοφρ. καὶ ὄνον καλεῖ αὐτόν. » 5) Ἰουλίς
 Ἰουστινίου π. Ἀθην. 7, 234' (6) κῶρ. ὅν. Στραβ.
 Ἰουλο-φόρος, 2' Ἰουλον φέρων, Θεσσαλονί-
 κης ἐπὶ γρ.
 Ἰουλο-φύεω, ἰουλιζώ, μετν.
 Ἰουλώ, οὐς, ἡ ἐπὶ θ. Δήμητρος θεὰ τῶν δρα-
 γμάτων ἴδ' Ἰουλος, 2.
 Ἰουλώδης, 2' ὅστις εἶνε ὅμοιος μὲ τὸ πολυ-
 ποουν ζῴδιον Ἰουλον, εἶδος ἐντόμου Ἀριστοτ.
 μαρ. Ζ. 4, 5.
 Ἰουράσιος, Ἰουρασός, ὁ ἴδε Ἰούρας.
 Ἰουστινιανός, Ἰουστινός, Ἰουστός· ἄνδρ.
 ὅν. λατ.
 Ἰόφ, ἐπὶ γρ. ἀφιδας, ἀποστρεφῆς Αἰσχ. ἱκ. 807.

Ἰο-φόρος, 2' ὁ φέρων, ἔχων φάρμακον Ὀπί-
 κων. 3, 433, veneniferus.
 Ἰό-φορος, 2' ὁ ἀσταφόρος, τοξοφόρος.
 Ἰό-φορος, ὅς, 2' ἔχων μελανὰς ὀφθαλμοὺς, ἀνών.
 Ἰοφῶν, ὄντος· ἄνδρ. ὅν. Ἀριστ. Πανσ.
 Ἰοφῶσσα· θυγ. Αἰήτου, σφ. Φρύβου Ἰα.
 Ἰο-χάιρα, ἡ ἡ χαίρουσα τοῖς βέλαισι, ἡ ἀ-
 γαπῶσα τὰ βέλη, ἐπὶ θ. τῆς Ἀρτέμιδος Ἰλ. 5,
 53, Πινδ. Π. 2, 9 (ἔθα τοῖς βραχὺ)· ἔτι δὲ
 καὶ μόν. ὡς οὐς. Ἰλ. φ. 480' ὡς ἐπὶ θ. τοῦ δ-
 φως, ὁ τῷ ἴφ = δηλητηρίῳ χαίρων Νικ. ἐν
 Ἀθην. 3, 99.
 Ἰοφ, ὅπος· Σπαρτιάτης τις ἦρως Πανσ.
 Ἰόω· ἀφῆναι τι νῆα σκυρίαση, καθ. σκυρίαζω,
 πᾶσιν σκυρίασιν Θεοφρ. μετν.
 Ἰπνέω, (ἱπνός)· ξηραίνω, στεγνύνω, φρυ-
 γανίζω τι εἰς τὸν ἱπνόν Ἰπνοχ.
 Ἰπνῆ, ἡ πτηνὸν τι, τὸ ὅποιον κτυπᾷ μὲ τὸ
 βᾶμπος τὰς φλούδας τῶν ξηρῶν δένδρων, κοιν.
 ταμπελίτσα Ἀντων. Αἰδ. 24.
 Ἰπνέον, τό· ὑποκ. τοῦ ἱπνός, μετν. ἱπνίτης.
 Ἰπνός, 3' ἀνήκων εἰς τὸν ἱπνόν, φθόρον·
 καθ' Ἰπνοχ. τὰ καθάρματα τοῦ ἱπνοῦ. Καλλ.
 ἀποστ. 216' π. Σχολ. Ἀριστ. σφ. 832 - λῶ-
 ματα = κόπρος τῶν ζῴων ἴδε ἱπνός.
 Ἰπνίτης, ὁ ὅστις ἐτοιμάζεται, ψήνεται εἰς
 τὸν ἱπνόν· ἱπνίτης ἄρτος » Ἰπποκρίτ. Τυμοκλ.
 ἐν Ἀθην. 3, 109' - φθαίς Ἰπν. 5 (6, 299).
 Ἰπνο-κῆς· ὁ καλεῖ, καψαλισθεὶς εἰς τὸν
 ἱπνόν, φθόρον Λουκ. Αἰσχ. 6.
 Ἰπνο-καύστος, ὁ ὁ καίων τὸν ἱπνόν,
 φθόρον. ἱπνίτης, κοιν. φουρνάρης, γλῶσσ.
 Ἰπνο-κῆς, τό· ἡ τρύπα δι' ἧς ἀνάπτεται
 ὁ φούρνος, « φούριον, αἱ δὲ τὴν ὑπόκαυσιν τοῦ
 ἱπνοῦ », ἴδε ἱπνός.
 Ἰπνο-λέβης, ἡτος, ὁ ὁ λῆβης, τὸ καζάνι.
 τὸ ὅποιον εἶναι ὁλόγραμμα κτισμένον ὡς φούρνος
 καὶ ζεσταίνουσι νεράν, ἴδε εἰς τὸ λουτρὸν Λουκ.
 Αἰσχ. 6, Ἀθην. 3, 98.
 Ἰπνο-λεβήτιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ.
 Πολυδ. 10, 66.
 Ἰπνόν, τό· φωτὸν τι φούμενον εἰς ἐλῶδες τό-
 πους Θεοφρ.
 Ἰπνο-πλάτης· τῷ ἱπνῷ. Πλάτ. Ἰων. 123.
 Ἰπνο-πλάτος, ὁ τῷ ἱπνῷ. Πλάτ. Θεαιτ.
 147' ἡ γεν. πλ. ἱπνοπλάτων ἢ ἱπνοπλάτων,
 κοιν. κοροπλάτων.
 Ἰπνο-πλάτης, ὁ ὁ πλάττων, σχηματίζων
 ἱπνόν, ὁ ψήνων τι εἰς τὸν ἱπνόν, ὡς ὁ κεραμεύς
 ὁ πλάττων τὰς κεράμους, ὁ τσουκαλὸς Ἰπνῶν.
 Ἰπνο-πλάτης, ὁ ὁ κατασκευάζων ἱπνοὺς,
 φούρνους, ὁ τσουκαλὸς Λουκ. Προμ. 2.
 Ἰπνός, ὁ, (πρὸς ἱπνομαχίαν)· φούρνος, κλῆσανος
 « ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἱπνόν τοὺς ἄρτους ἐπέβαλε »
 Ἡρ. 5, 92' « τὰ ἐν τοῖς ἱπνοῖς φρυγόμενα »
 Διόφ. ἐν Ἀθην. 2, 54' ἴδ. ὁ τῶν βαλανείων,
 δι' οὗ θερμαίνουσι τὸ λουτρὸν καὶ τὴν ἀνα-
 γκαίαν εἰς λουσίμους νεράν Ἀριστ. σφ. 144' ἡ
 ἐσχάρα, τὸ μαγειρεῖν, ὅταν ἐλθῇ, ἡ ἐστία, πυ-
 ριστιά, αὐτ. σφ. 838 ὁ Ἀρποκρ. ἐρμὶ μαγει-
 ρεῖν - ὁ φανός, λαμπτήρ, λῶγος Ἀριστ. εἰρ.
 841, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 2, 8' κατὰ Πολυδ. 5, 94 ἐξ
 Ἀριστ. ὁ κοπρίν, τὸ κοπροδοχεῖον· « κάμινος,
 φούρνος, φανός, κλῆσανος, μαγειρεῖν, καὶ μέ-

ρος τι νεύς· Ἀριστοφάνης δὲ ἐν Κωκάλῳ καὶ τὸν κοπρῶνα οὕτως εἶπεν· Ἦσυχ.

Ἴπνοι, θέσις τις τοῦ Πηλείου βρούς ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Μαγνησίας ἐκ τῆς πρὸς τὸν φούρον ὁμοιωτικῆς τῆς Ἦρ. 7, 188· π. Στραβ. Ἴπνους οὖντος, 9, σ. 443.

Ἴπνος, ἡ πόλ. Ὀζολῶν Λοκρῶν, κατ. Ἴπνεὺς Θουκ.

Ἴπνοῦς, οὖντος, δ· 1) «χωρίον ἐν Σάμῳ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἦρας Ἴπνούτιδος. Λέγεται δὲ καὶ Ἴπνουσία» Στ. Βυζ. 2) ὄν. τόπου ἐν Πηλῶν· ἴδε Ἴπνός.

Ἴπνω ὡς ξηραίνω στεγνύνω, ἴψνω, φρυγανίζω· τὴν εἰς τὸν ἱπνόν· «ἱπνούμενος ἐξέχην Αἰτναίαις ὑπο» Αἰσχ. Πρ. 395, διορθ. εἰς ἱπνούμενος· ἴδε ἱπνός.

Ἴπνῶν ἱπνός· ἄθυρος ἐγ κήποι, Ἀήλου ἐπεγρ. Ἴπνο-κτόνος, 4· ὁ φονεύων σκόληκας, ἐπὶ τοῦ Ἦρακλέους π. Βρυθραίοις Στραβ. 13, 613.

Ἴπνος, δ, κ. ἡ (ἱπτομαι)· 1) τὸ ζυλάει, σπυθ. σκάνταλος εἰς τὴν μνάραν, καὶ ἡ μνάρα αὐτῇ, ποντικοπαγίδα· «ἡ παγὶς τῶν μυῶν, ἡ μνάρα» Εὐστ. 16, 40· 2) πᾶν τὸ βαρύνον, πιέζον, βάρος, φορτὶον· «Τυφῶνος ἵππος ἀνεμείσασα» Ὀνομάζεται ἡ Αἴτνα Πινδ. Ὀ. 4, 8· 3) «τὸ τῶν κναφείων ἐργαλεῖον» Πολυδ. 7, 41, τὸ πιεστήριον, δι' οὗ σφίγγουσιν οἱ κναφεῖς τὰ φορέματα.

Ἴπδω· θλιβεῖν, πιεῖν, βαρύνειν, στενοχωρεῖν τινα ἢ τι· «εἰσφοραῖς ἱπνόμενος» = πιεζόμενος, στενοχωρούμενος ἀπὸ δασμάτων· Ἀριστ. ἱππ. 920· «-ταῖς συμφοραῖς» Κρατίν. ἐν Πολυδ. 7, 41· ἴδε κ. ἱπνός.

Ἴππα, ἡ· ἱπνη Ἦσυχ.

Ἴππαγός· ἄνδρ. ὄν. Πaus.

Ἴππ-αγρέται, οἱ· τρεῖς ἀρχηγοὶ τῆς ἐφ' ἑαυτοὺς αἰματοφυλακῆς τῶν βασιλέων τῶν Λακεδαιμονίων, συγκειμένης ἐν ὥρᾳ πολέμου ἐκ τριακοσίων ἐφήδων Ξεν. Ἑλ. 3, 3, 9, Λακ. 4, 3, Ἀρχύτ. ἐν Στραβ. Ἀνθ. 43, 134.

Ἴππαγρέτης, οὗ· Σπαρτιάτης τις.

Ἴππ-ἄγρος, δ· ἄγιος ἵππος Ὀπ. κων. 3, 252.

Ἴππ-ἄγρωγός, 2· ὁ ἄγων, φέρων, κομίζων ἵππους, ἴδ. ἐπὶ πλοίων ὠριζόμενον εἰς τὴν μεταφορὰν ἵππων Ἦρ. 6, 48, Θουκ. 2, 56 καὶ ἔστι οὗτος ἵππος Πλουτ. 599, Λουκ. πλ. 32.

Ἴππ-ἄετος, δ· μέγας ἀέτης, τετραπόδες ζῷον ἐξ αὐτοῦ καὶ ἵππου.

Ἴππᾶζομαι, μέσ. ἀποθ. μελ. -σμαι· κυβερνῶ, διοικῶ, ὁδηγῶ ἵππους π. Ὀμ. ἐπὶ τῶν ἀρματῆλατων, ἡνιοχεῖν Ἰλ. ψ, 426· ἐν τοῖς ἔργοις ἱπνεύειν, ἐφ' ἵππου, ὁγεῖσθαι Ἦρ. 4, 414· «-ἐπὶ ἵππου», 110, Ἀριστ. νερ. 14· -ἵππου Πλάτ. Ἰων 540· γῶραν = διέρχουμαι ἔριππος Πλουτ. Κομ. 23· ἔτι παθ. «ἵππος ἱππαζόμενος» Ξεν. ἱππ. 3, 1, ἐπὶ ἵππου ὅστις ἱππεύεται τὸ ἔνερ. ἱππᾶζω Πολυδ. 4, 182.

Ἴππατος· ἄνδρ. ὄν. Καλλ. Ἀνθ.

Ἴππ-αίχμη· ἡ μάχη, πόλεμος ἀφ' ἵππων ἱππομαχία Σχολ. Πινδ. Ν. 1, 17.

Ἴππ-αίχμος, 2· ὁ πολέμῳ ἐριππας· λαός Πινδ. Ν. 1, 17.

Ἴππάκη, ἡ· 1) τυρός ἀπὸ γάλα ἵππων παρὰ τοῖς Σκύθαις Αἰσχ. ἀποσπ. 190· -ἔτι δὲ ἡ πυ-

τίς τῶν ἵππων· 2) εἶδος τι ὀσπρίων Θεοφρ.

Ἴππάκης· τῷ ἄνωγ. Εὐστ.

Ἴππ-ακοντιστής, δ· στρατιώτης ἔριππος λογχοφόρος, ὡς περὶ ὁ ἱπποτοξότης Πολυδ. 4, 131, Ἀρρ. τακτ.

Ἴππάκός· ἄνδρ. ὄν. Καλλ.

Ἴππ-αλεκτροῶν, ὄνος, δ· μυθικός τις μελέγας πετεινός ἐν τοῖς Περσικοῖς τάπησι· Ἀριστ. βατρ. 937.

Ἴππαλέος, 3· ἱππικός· ὄμιλος Ὀπ. κων. 4, 169, equestris.

Ἴππαλῆας, π. δ· ἱππεὺς Θεοφρ. 24, 127· πρὸλ. δραπέτιδας κατὰ τὸν σχημ. κατ' ἄλλους πατρονομικόν.

Ἴππάλης· ἄνδρ. ὄν. Σχολ. Ὀμ. Ἰλ.

Ἴππάκιμος· υἱός Βουτοῦ Διόδ.

Ἴππαλμος· πατὴρ Πηνέλειω Ἀπαλδ.

Ἴππάμων, ὄνος· ἄνδρ. ὄν. Πολυδ.

Ἴππανα, τά· πόλ. Σικελίας Πολυδ. κατ. Ἴπ-πανεύς.

Ἴππ-ἄνθρωπος, δ· κένταυρος Εὐστ.

Ἴππαπα· κυματικὴ ἀναδούσις τῶν ἵππων, σχῆμα κατὰ τὸ βυρραπαῖ· Ἀριστ. ἱππ. 602.

Ἴππαρίδιον, τὸ· ἡ κυματοπαρόδαις (πρόλ.) πάροδος Ἀριστ. 1. Ζ. 2, 1, ἐκ διορθ. ἀντὶ πάριον, ἐκ παραπλοῦς τοῦ ἱπποπάριον.

Ἴππαρέτη, ἡ· σύζ. Ἀλκιβιάδου Πλουτ.

Ἴππαρίδιον, τὸ· ἀλογάκι Εὐστ.

Ἴππαρίνος· υἱός Διονυσίου τοῦ πρεσβυτέρου, τυράννου τῆς Σικελίας Ἀριστ. Διόδ.

Ἴππαρίων, τὸ· ὄπκα, τοῦ ἵππου Ξεν. Κυρ. 1, 4, 49.

Ἴππαρις, δ· ποταμός Σικελίας Πινδ.

Ἴππαρίσιν, τὸ· σισήριτις, κοιν. σισήρόχος· τὸν Δισκ. 4, 61.

Ἴππαρμόδορος· Πλαταιεύς τις Λουσ.

Ἴππ-αρμωστής, δ· ἱππαρχος, Λακων. Ξεν. Ἑλ. 4, 4, 10.

Ἴππ-ἄρχιος, 2· ὁ ὑπὸ ἱππαρχοῦ τοῦ Πρᾶσιτράτου ποιηθεὶς· Ἑρμαῖ Ἦσυχ.

Ἴππ-ἄρχεω· εἶμαι ἱππαρχος Ἦρ. 9, 20· ἱππαρχεῖν Δειν. 3, 12· τῶν ἱππέων Δημ. 24, 164· παθ. ἱππαρχεσθαι = ὑπὸ ἱππαρχοῦ εἶναι, εὐρηται ἐν Ἀριστ. πολ. 3, 4.

Ἴππ-ἄρχης, δ· ἱππαρχος Πολυδ. 10, 22.

Ἴππαρχία, ἡ· τὸ ἄξιωμα τοῦ ἱππαρχοῦ Ξεν. Αἰ. 1, 31· τάγμα ἱππέων, μέρος ἱππικοῦ, 512 ἀνδρῶν κατ' Αἰλ. 20· «συναγωγὴ εἰς αὐτὸν λαμούς τε καὶ ἱππαρχίας» Πολυδ. 10, 24, 4.

Ἴππαρχία, ἡ· σύζ. τοῦ φιλοσόφου Κράτητος Δ. Λαερ.

Ἴππαρχίδης· ἄνδρ. ὄν. Ἀριστ.

Ἴππ-ἄρχικός, 3· α) ὁ ἀνέμων ἡ ἀρμωστὴς τῷ ἱππαρχῳ, ὅτι εἶνε ἴδιον ἱππαρχοῦ, ἐπιγρ. αὐτοῦ. Ξεν. ἐνθα λέγει, «ἱππαρχικὸν δὲ καὶ χωρὶα γυναικῶν», 5, 1.

Ἴππ-ἄρχος, ἡ ἱππαρχὴς· ὁ ἀρχηγός τοῦ ἱππικοῦ, διοικητὴς τῶν ἱππέων· ἱππαρχοῦ καὶ στρατηγοῦ Πλάτ. νόμ. 8, 847, Ξεν. ἰδ. ἐν Ἀθήναις, ἐνθα οὗο ἦσαν, π. Ῥωμαίοις magistratus equitum Πλουτ. π. Πινδ. Π. 4, 45 καλεῖται οὕτως ὁ Πουσεύδων.

Ἴππαρχος, δ· ὄν. πολλῶν ἀνδρ., ὧν ἀρχαῖος· ὁ υἱός τοῦ Πεισιπράτου Ἦρ.

Ἴππάς, ἀδύς, ἡ· 1) ἴδ. ἡλ. τοῦ ἱππικού·

ατλή (Πρ. 1, 80· 2) ὡς οὗτ. δπακ. α) τὰ-
 54, ἡ κλάσις τῶν Ἱππέων «Ἱππᾶδα τελειν» =
 τὸ νὰ ἀνέχηται εἰς τὴν τάξιν τῶν Ἱππέων
 [ισαί. 17, 39]· β) Ἱππος, φορὰδα Ὀππ. κυν.
 1, 162· πλ. Ἱππᾶδες = ἀγῶνες Ἱππικοί Βοιχχ.
 τ. 1, σ. 770· ἐπὶ Ἱππᾶδες πόλαι, ἐν Ἀθῆναις
 Πλουτ. 40. 849· 3) παιγνιδιών τι παιδικῶ.
 Πολύδ. 9, 122.
 Ἱππᾶσία, ἡ· τὸ Ἱππεύειν, γύμνασις εἰς τὸ
 Ἱππεύειν Ἀριστ. Ἀχ. 1165· «τὰς Ἱππᾶσίας
 μακρὰς ποιεῖσθαι» Ξεν. ἱππ. 9, 8 κ. ὁ Ἱππικός
 ἀγὼν, ἡ Ἱπποδρομία, μτγν. Λογκ. δι. θε. 12,
 1· τὸ Ἱππικόν, οἱ Ἱππῆες Ἀρρ. Ἀν. 4, 4, 12.
 Ἱππᾶσίδη, ὁ· υἱὸς Ἱππῆτου Ἰλ.
 Ἱππᾶσίμοι, 2 κ. 3· κατὰλληλος εἰς τὸ Ἱπ-
 πικόν, Ἱππῆλατος Πρ. «Ἀγῶντον τὸ πρῶν ἐ-
 οῦσαν Ἱππᾶσιν», ἀντὶθ. τῶ ἀντιπας, 2, 108·
 - γῶρη, 9, 13, Ξεν. Ἐλ. 7, 2, 12· - πεδία
 Πολύδ. 10, 49, 5· μετφ. «τοὺς κόλαξιν ἐκὺτὸν
 ἀνικῶς Ἱππᾶσιμον» = ἄφρις νὰ τὸν καθάλλικευ-
 σαιεν οἱ κόλαξες Πλουτ. Ἀλεξ. 23.
 Ἱππᾶσῖνοι, οἱ· λαὸς Δαλματίας Ἀππ.
 Ἱππᾶσιον, τό· Ἱππασία, Ἱππευμα, γύμνασις
 εἰς τὸ Ἱππεύειν, Βυζ.
 Ἱππασμα, τό· καθάλλικεσμα Ἀχ. Τατ. 1,
 13, σ. 19.
 Ἱππασμοί, οἱ· Ἱππᾶσματα; Ν. Χιν.
 Ἱππᾶσας· ἀνδρ. 1) Τρώς τις ἐπίσημος· 2)
 υἱὸς Κίχου Ἀπολδ. 3) πρόπαπος Πυθαγόρου
 Πλουτ.
 Ἱππᾶσῆρ, ἥρος, ὁ· ὁ Ἱππεύς, ἀνέμων ἡ ἀρ-
 μύζων τῶ Ἱππαστῆ. ἡ τῶ Ἱππεύειν· μύωφ
 Ασλ. ἐν Ἀνθ. 5, 203· - κηρός Ἀντ. Σιδ.
 αὐτ. 7, 424, equitatorius.
 Ἱππαστῆς, ὁ· Ἱππῆλτης, κ. ἐπὶ Ἱππου, ὁ Ἱπ-
 πεύόμενος Ξεν. κ. ἱππ. 10, 17.
 Ἱππαστῆ, ἐπὶρ. κατὰ τρόπον Ἱππῆος, με ἀ-
 νοικτὰ ἀνέλγ· α· καθίζειν ὅταν οἱ παῖδες ἐπὶ
 τῶν ἄμων περιβάδην καθέζονται» Πσυχ.
 Ἱππαστικὸς, 3· ὁ ἀγαπῶν, ἔχων κλίση εἰς
 τὸ Ἱππεύειν Πλουτ. Ἀλκ. 23· ὁ Ἱππικὸς ἀγὼν
 Ψευδοκαλλισθ. κωδ. Παρισ, 113, 4.
 Ἱππαστός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ Ἱππασθῇ, Ἱπ-
 πῆλατος, χρήσιμος δι' Ἱππευμα Ἀριστοτ. Ἰ.
 2, 6, 22.
 Ἱππαστρίαι κάμηλοι, αἱ· αἱ χρήσιμοι δι'
 Ἱππευμα, αἱ ἄλλαι δρομάδες λεγόμεναι Πλουτ.
 Βόρμ. 15,
 Ἱππᾶσσις, εως, ἡ· 1) ὁ τόπος ἡ τὸ σημεῖον
 τοῦ Ἱπποδρόμου, ἀφ' οὗ ἄφηνον τοὺς Ἱππους
 καὶ τὰ ὄχηματα νὰ τρέχωσιν, ἥτοι ἡ ἀρετηρία,
 ἐπὶ γρ. π. Πανσ. 6, 20, 14· 2) ὁν. ἐταίρας
 Λυσ. ἐν Ἀθῆν. 13, 586,
 Ἱππεία, ἡ· 1) τὸ Ἱππεύειν Σαρ. Ἡλ. 495· τὸ
 τρέχειν εἰς τὸν Ἱπποδρόμον· α· γῶνα Θετα-
 τῶν Ἱππῆας ἐδάμαζον» Εὐρ. Πρ. μ. 374,
 Ξεν. Κόρ. 8, 8, 19· 2) τὸ Ἱππικόν, Ἀν. 5, 6,
 8· 3) Ἱπποτροφία, τὸ νὰ τρέφῃ τις Ἱππον Στρατ.
 5, 216.
 Ἱππειος, 3· ὅστις εἶνε ἀπὸ Ἱππον, ὅστις ἀ-
 νήκει εἰς Ἱππον· - ζυγόν Ἰλ. ε, 799· - κάπαι
 Ὀδ. δ, 40· - ὄππρος = με Ἱππους ἐξευγμένους
 Ἡσ. ἀσπ. 321· - ἔντεα Πινδ. Ν. 9, 22· α· γε-
 νῶν Ἱππέων χαλινοί» Αἰσχ. Ἐπ. 115· α· Ἱπ-

πεῖω γένεσι» Σαρ. Ἀντ. 341· πρὸλ. Ἱππειος·
 Ἱππειῖος· ἐπὶρ. τοῦ Ἱππειος Δαμασ. περὶ
 ἀρχ. σ. 163.
 Ἱππ-ελάτειρ· α· θηλ. τοῦ Ἱπομ. Ὀρφ.
 ἡμ. 31, 12.
 Ἱππ-ελάτης, ὁ· ὁ ἐλαύνων Ἱππους, ὁ Ἱππεύς
 Ὀππ. κυν. 1, 95· β· Ἱππ-ελάτης.
 Ἱππ-ελάφος, ὁ· εἶδος ἐλάφου, ἴσ. εἶδος τι
 δορυκάδων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1, 20.
 Ἱππ-εραστής, ὁ· φιλιππος, ὁ ἀγαπῶν τοὺς
 Ἱππους Αἰλ. Ἰ. Ζ. 9, 28.
 Ἱππερος, ὁ, (χωμ. ἐσχ. λέξ. κατὰ τὸ Ἰντε-
 ρας) Ἱππομανία, τὸ ἀγαπᾶν ὑπερβολικῶς τοὺς
 Ἱππους Ἀριστ. νερ. 74, κατὰ Σχολ. κ. Φώτ.
 441, 3 = Ἱππικός ἔρως.
 Ἱππετοῦμαι· ἡγῶνισμαι Λάκωνες Πσυχ.
 Ἱππεύμα, τό· τὸ καθάλλικεσμα, πορεῖα δι'
 Ἱππου ἢ ὀχήματος Εὐρ. Ἰ. Τ. 1428, «ὁ νῦν
 ἱερὰ ὡς μακρὸν Ἱππευμα διώκει» Ἀριστ.
 9εσμ. 1066 ἐξ Εὐ. equitatio.
 Ἱππεύς, εως, ἰων. ἥρος, ὁ· καθάλλης, ἀντὶθ.
 τῶ πεζός· «πεζοὶ θ' Ἱππῆς τε» Ἰλ. 6, 810·
 «Πατρόκλεις Ἱππεῦ», π. 20, οὐ μόνον ὁ ἀρ-
 ματηλάτης, ἡνίοχος, ἀλλὰ καὶ ὁ παρ' αὐτῷ ἱ-
 στάμενος καὶ μαχόμενος πολέμιος· πρὸλ. μ.
 66· καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ἀγῶσιν ἀρματοδρόμων, ψ.
 262, Ὀδ. ω, 70 μόν., Αἰσχ. Πέρσ. 14· «μήτε
 Ἱππεῖα, μήτε ὀπλίτην» Πλάτ. πολ. 8, 552· -
 ἐν Ἀθῆναις ἡ δευτέρα κλάσις τῶν πολιτῶν κατὰ
 τὸν νόμον τοῦ Σόλωνα, οἱ Ἱππῆες, ἀρχ. ἀστ.
 Ἱππῆς, οἵτινες ἔπρεπε νὰ ἔχωσιν εἰσὸδῶμα 300
 μεδύμων καὶ νὰ τρέφωσιν Ἱππον ἀγωνιστὴν διὰ
 τὸν πόλεμον καὶ δεῦτερον διὰ τὸν Ἱπποκόμον·
 ἐν κειρῷ πολέμου ἐσχηματίζετο ὑπ' αὐτῶν τὸ
 Ἱππικόν· πρὸλ. Ἱππῆς Πλουτ. Σολ. 18· ἐν
 Σπάρτῃ οἱ 300 σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως
 Πρ. 8, 124· ὅδε Ἱππαγρέτης· εἶδος καρκίνου,
 οἱ ὅποιοι τρέχουσι πολὺ ταχέως Ἀριστοτ. Ἰ.
 Ζ. 4, 2· - κόσμημά τι γυναικίον· «Ἱππῆος, πυ-
 γᾶς· καὶ εἶδος χοροκοσμίου» Πσυχ. - εἶδος τι
 κομητῶν Πλιν. Ἰ. Φ. 2, 22.
 Ἱππεύς· 1) υἱὸς Ἡρακλείδους Ἀπλδ. 2) στρα-
 τηγὸς τις τῶν Σαμίων Ξεν.
 Ἱππεύσιμος, δι. γρ. ἀντὶ Ἱππᾶσιμος Πρ.
 5, 63.
 Ἱππεύσις, ἡ· Ἱππεύειν, equitatio.
 Ἱππευτήρ, ἥρος, ὁ· ὁ Ἱππεύς· ὁ Ἱππος αὐ-
 τός· α· πῶλον, τὸν πεδῶν, ἀλλ' οὐχ ἄλλος Ἱπ-
 πευτήρ» Ἀνθ. 9, 295, equitator.
 Ἱππευτής, ὁ· τῶ ἀνὰτ. - νομάδες Πινδ. Π.
 9, 127· ἐπὶ τῶν Ἀμαζόνων, αἱ Ἱππευτᾶς στρα-
 τὸς» Εὐρ. Πρ. μ. 408.
 Ἱππεύω· εἶμαι Ἱππεύς Ἀριστ. νερ. 1416,
 Πρ. α· - ταίς Ἱπποις» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 22·
 - ἐπ' ὄνον = καθάλλικεῖον θῶν Λογκ. Βαχχ.
 2· ἱδ. Ἐφιππος ἐκτελὼ τὰ παλειμικά, στρατεύο-
 μαι, εἶμαι στρατιώτης εἰς τὸ Ἱππικόν Πρ. 7,
 84, Ξεν. Ἰλ. 3, 1, 4· - ἀνέχω εἰς τὴν τάξιν
 τῶν Ἱππέων Λυσ. 14, 7· μετφ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου,
 φέρομαι, κινεῖμαι βιαίως, ὀρηκτικῶς Εὐρ. Φοιν.
 220· κ. ἐπὶ Ἱππου «ἐάν τις διδάξῃ τὸν Ἱππον ἐν
 χαλαρῷ τῷ χαλινῷ Ἱππεύειν» Ξεν. Ἱπκ. 4, 6·
 μέσ. «Ἱππεύεσθαι ἀγαθῶν» = κατὰλληλοι διὰ τὴν
 Ἱππικὴν Πρ. 1, 79.

Ἱππεῶν, ὄνος, ἔσφ. = Ἱππῶν Φρου. σ. 166.
 Ἱππῆ, ἡ 1) μία τῶν Δαναῶν Ἰσχυ. 2) νόμῳ τις Ὀρφ. ὕμν. 18, 4· 3) γυν. ὄν. Μαχ. ἐν Ἀθην.
 Ἱππ-ηγήτης, ὁ ὁ δὴ γῶν, κυβερνῶν τοὺς ἵππους· Ποσειδῶν Λυκόφρ. 767.
 Ἱππ-ηγός, ὁ ἱππαγωγός Πολύδ. 4, 26, 14.
 Ἱππῆδόν, ἑπρ. ὡς οἱ ἵπποι, δέκον ἵππων· ἄγεσθαι Αἰσχ. Ἐπτ. 310, Ἀριστ. εἰρ. 81.
 Ἱππ-ηλαστῆς, ἡ τὸ νᾶ κυβερνᾶ, διώκῃ τις ἵππους, τὸ ἵππευμα, ἵππεύειν.
 Ἱππ-ηλάσιον, τὸ ἱππηλασία, μτγν.
 Ἱππ-ηλάσιος, 3· ἐπιτρίθειος εἰς ἱππηλασίαν· «ἱππηλασίη ὁδός» = ὁρμός· ἐπιτρίθειος εἰς τὸ νᾶ ἰδοιπαρῇ τις μετ' ἵππους ἢ μετ' ὄχημα Ἰλ. η. 340.
 Ἱππ-ηλάτης, ἑπ. ἱππηλάτης, ὁ ἐπ' ὅ. τῶν ἡρώων ἀρ' ἄρματος μαχομένων· Τυδεὺς Ἰλ. δ. 387· Πηλεὺς, η. 125· Φοῖβις, ι. 432· Νέστορ Ὀδ. γ. 436.
 Ἱππ-ηλατέω· διώκω, ὁδηγῶ, ἵππεύω ἵππων Ἀριστ. ὄρν. 1442 κ. μτγν.
 Ἱππ-ηλάτης, ὁ ὁ κυβερνῶν ὡς ἡνίοχος τοὺς ἵππους, ἵππεύς· «πᾶς γὰρ ἵππ. καὶ πεδυστιδὲς λέως» Αἰσχ. Περσ. 124, Εὐρ. Ῥῆσ. 117.
 Ἱππ-ηλάτης· ἱππηλάσιος· νήσας = νήσας ἐφ' ἧς δύνανται τις νᾶ ἄρματλητῇ, ἡ νᾶ ἱππεύῃ Ὀδ. η. 607, ν. 242, κ. μτγν. - ὁδός = «πλατεία ὁδός καὶ λεία, εὐρύχωρος» Ἡσυχ. - ἀλλ' ἔργον ἵππ.· ὁ Τρωφ. 2 καλεῖ τὸν Τρωϊκὸν ἵππον.
 Ἱππ-ημολγία, ἡ τὸ ἀμείλγειν ἵππους, δηλ. φοράδας, Σχόμν.
 Ἱππ-ημολγός, ὁ ὁ ἀμείλγων ἵππους Ἡσ. ἀποσπ. 47· Κιμμέριοι Καλλ. Ἀρτ. 252, Σκυθικὸν τι ἔθνος, οἵτινες ὡς καὶ πάντες οἱ Σκύθαι καὶ Τάταροι πίνουσιν ἵππειον γάλα Ἰλ. ν. 5, Στραβ. 7, 296.
 Ἱππ-ηνίοχος, ὁ ἡνίοχος ἵππων Γρ. Ναξ.
 Ἱππία, ἡ πεδιάς τις τῆς Βασιλείας Θεοφρ.
 Ἱππιδάξω· ὁμιλῶ, πολυτεύομαι ὡς ὁ σοφιστής Ἱππίδας ἐν γέν. μιμῶμαι τὸν Ἱππίαν Φιλοστρ. 6. Σοφ. 2, 21.
 Ἱππι-ἀνάξ, ἄκτος, ὁ ἡγεμὼν, ἀρχηγός τῶν ἱππέων Αἰσχ. Περσ. 997.
 Ἱππιδάς, ἄδος, ἡ ἑφιππος ἀνδριάς γυναικῶν Πλιν. Ἰ. Φ. 36, 10.
 Ἱππιδάς, ὁ εἶδος κομήτου Λαυρ. Λοδ. π. μιν. σ. 272.
 Ἱππίας, ὁ 1) πατὴρ Πεισιστράτου Θουκ. 2) υἱὸς Πεισιστράτου Ἡρ. ἔνθα ἰόν. Ἱππίης φέρεται· 3) σοφιστὴς τις Ἱππίος Ξεν. 4) πολέμαρχος Θηβαίους Πολύδ.
 Ἱππ-ιατρεία, καὶ ἱππιατρία, ἡ ἡ τέχνη τοῦ ἱατρῆσαι ἵππους.
 Ἱππ-ιατρικός, 3· ἀνήκων τῇ ἱππιατρικῇ Ψευδο-Γαλην. μέτρ. σταθμ. 219.
 Ἱππιατρικόν, ἡ ἱππιατρικὰ, τὰ βιβλία περὶ ἱππιατρικῆς τέχνης· Χαίρωνος ἱππιατρικὰ Σουίδ.
 Ἱππ-ιατροί, ὁ ἵππων ἱατρός, ἑπρ. 1953, κατ' ἄλλ. ἱππιατρός· Ἰ2· Ἀρχαῖ. σ. 36, 18, ὅπερ κατὰ Πασσόδ. ὁρθ. medicus equarius.
 Ἱππιδίων, τὸ 1) ἑπ. ὁ πᾶς τοῦ ἵππου, πούλαρι, Β. Ἀν. 43· 2) εἶδος τι ἐχθρῶν Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 6, 304.
 Ἱππιδός, 3· α) ὅστις εἶνε ἀπὸ ἵππων, ἀνήκει εἰς ἵππον, ὁ τοῦ ἵππου· «ἱππιδῶν ἐκ πνευμάτων» Αἰσχ. Ἐπτ. 61. - φουάγματα, 297, Σοφ. Πλ. 707· ὄχηματα, = ὑπὸ ἵππων σφράμμενα, 730· «ἱππιδῶν ἦν ὀνόπους ἀγῶν» = ἵππων ἡ ἱππέων, 688· «ἡ ἱππική ἵππων θεραπεία» Πλάτ. Εὐθύφρ. 13· 6) ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἱππέα· ἄλλοι Πλάτ. πολ. 12, 949· «ὑπὸ πλά ἱππικά ἢ πεζικά», νόμ. 6, 753· ἡ ἱππική, ὅπακ. τέχνη Ἀριστ. νεφ. 107· ἐπιστήμη Πλάτ. Λαχ. 493· ὁ ἱππικός = ὁ ἑμπειρός τοῦ ἱππεύειν, τῆς ἱππικῆς γυμναστικῆς, ἐπιδέξις ἱππεύς· ἀντιθ. τῷ ἄριππος, Πρωτ. 350, Ξεν. Κυρ. 3, 4, 15· τὸ ἱππικόν, ὡς κ. παρ' ἡμῖν, ἱταλ. καβαλλάρια Ἡρ. 7, 87, Πλάτ. νόμ. 6, 756· καὶ ἡ ἱππικὴ στρατεία· Ξεν. Κυρ. 3, 3, 26· ἔτι τὰ ἱππικά Πολύδ. 3, 114, 5· συνηθ. «ἱππικοί λόγοι» = οἱ περὶ ἱππικῆς Ξεν. Ἐλ. 5, 3, 20· τὸ ἱππικόν, ὀνομάζεται οὕτω καὶ τόπος τις τεσσάρων σταδίων ἑκαστὸν ἔχων Πλουτ. Σόλ. 23· ἐπρ. «ὡς ἱππικώτατα προκινδυνεύωσι» Ξεν. οἰκ. 21, 7, equestris.
 Ἱππιδός· ἱππικός· «σθένης ἵππων» = δυνάμεις ἵππου Πινδ. Π. 2, 12· ἄλλος, Ν. 9, 9· Ἀθηνᾶ Σοφ. Οἰ. Κ. 1072, ἐπ' ὅ. Ἀθηνᾶς καθὼς καὶ Ποσειδῶνος ὡς προστατῶν τῶν ἱππέων Αἰσχ. Ἐπτ. 124, Ἀριστ. ἵππ. 551· «Ἡρα ἱππία» Πασσ. 5, 15, 5· «ἱππία» Ἀραξῶνα· Εὐρ. Ἰππ. 307· δίαυλος = ὁ ἱπποδρόμος· Ἰλ. 825.
 Ἱππ-ιλάρχης, ὁ ἱλαρχος τῶν ἱππέων Ψουλ. Ἀρρ. 313, 38.
 Ἱππ-ιλάρχη, ἡ τάγμα ἱππέων Ψουλ. Ἀρρ. 313, 38.
 Ἱππιό-χαίτης, ὁ ὁ κατεσκευασμένος μετ' ἐρίχας ἵππων· ἄλλος Ἰλ. ε. 569.
 Ἱππιό-χάρμης, ὁ ὅστις μάχεται ἐκ τοῦ ἄρματος Ἰλ. ω. 257· ἱππεύς = ὁ παλεμῶν ἑφιππος Αἰσχ. Περσ. 29· κλόνος, 106.
 Ἱππίσχος, ὁ 1) ὅποιος τοῦ ἵππου· 2) ἐπιγραφὴ κομῆσας τοῦ Ἀλέξανδρος Ἀθην. 3, 420· 3) γυναικίστον κόσμημα Ἡσυχ.
 Ἱππίτας, ὁ 1) ἱπποφορὸς Ἡσυχ. 2) φίλος τοῦ Κλεομένηους Πολύδ. 5, 37, 8, ὅστις π. Πλουτ. Ἱππίας λέγεται.
 Ἱππιό-χενότης, ὁ ἵππων ἵχενότης Βί. Ἀλέξ.
 Ἱππίων, ὄνος, ὁ ἀνδρ. ὄν. Γαλην. 40, 620.
 Ἱππιών, ὄνος, ὁ μὴν τις, ἑπρ.
 Ἱππο-δάμων, ὄνος, ὁ 1) ἱπποδάμης, ἱππεύς· στρατός = τὸ ἱππικόν Αἰσχ. Πρ. 807· ἐπὶ τῶν Κενταύρων Σοφ. Τρ. 1085· «ἱπποδάμους καμήλους» = αἱ βαδίζουσαι ὡς οἱ ἵπποι Αἰσχ. ἱκ. 281· 2) μέτρ. μεγαλοσφῆμιον, κομψατῆς· «ῥήματα ἱπποδάμονα» Ἀριστ. βαιρ. 821.
 Ἱππο-δάτω, ὁ ἐπὶ ἵππου ἀναβαίνων, Βυζ.
 Ἱππο-δάτης, ὁ 1) ὁ ἀναβαίνων, καβαλλικῶν ἵππων, ἱππέας Αἰσχ. Περσ. 25· 2) ὁ νομ. (προβλ. ἐπιδήμιος) βασιτεὺς Στραβ. 8, 8, 1.
 Ἱππο-θήτης, ὁ, ἔσφ. ἀντὶ ἱπποδότης Ἡρ. 1, 77.
 Ἱππο-θίνος, ὁ (βινέω) κομ. διαστροφὴ τοῦ ὄν. Ἱππόνικος, δι' ἧς λαμβάνει τὴν σιμ. ἱπποπόρους Ἀριστ. βοτ. 429.
 Ἱππο-θόσιον, τὸ βοσκή ἵππων Θεοφρ. καν. 425, 5.

Ἱππιδός, 3· α) ὅστις εἶνε ἀπὸ ἵππων, ἀνήκει εἰς ἵππον, ὁ τοῦ ἵππου· «ἱππιδῶν ἐκ πνευμάτων» Αἰσχ. Ἐπτ. 61. - φουάγματα, 297, Σοφ. Πλ. 707· ὄχηματα, = ὑπὸ ἵππων σφράμμενα, 730· «ἱππιδῶν ἦν ὀνόπους ἀγῶν» = ἵππων ἡ ἱππέων, 688· «ἡ ἱππική ἵππων θεραπεία» Πλάτ. Εὐθύφρ. 13· 6) ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν ἱππέα· ἄλλοι Πλάτ. πολ. 12, 949· «ὑπὸ πλά ἱππικά ἢ πεζικά», νόμ. 6, 753· ἡ ἱππική, ὅπακ. τέχνη Ἀριστ. νεφ. 107· ἐπιστήμη Πλάτ. Λαχ. 493· ὁ ἱππικός = ὁ ἑμπειρός τοῦ ἱππεύειν, τῆς ἱππικῆς γυμναστικῆς, ἐπιδέξις ἱππεύς· ἀντιθ. τῷ ἄριππος, Πρωτ. 350, Ξεν. Κυρ. 3, 4, 15· τὸ ἱππικόν, ὡς κ. παρ' ἡμῖν, ἱταλ. καβαλλάρια Ἡρ. 7, 87, Πλάτ. νόμ. 6, 756· καὶ ἡ ἱππικὴ στρατεία· Ξεν. Κυρ. 3, 3, 26· ἔτι τὰ ἱππικά Πολύδ. 3, 114, 5· συνηθ. «ἱππικοί λόγοι» = οἱ περὶ ἱππικῆς Ξεν. Ἐλ. 5, 3, 20· τὸ ἱππικόν, ὀνομάζεται οὕτω καὶ τόπος τις τεσσάρων σταδίων ἑκαστὸν ἔχων Πλουτ. Σόλ. 23· ἐπρ. «ὡς ἱππικώτατα προκινδυνεύωσι» Ξεν. οἰκ. 21, 7, equestris.
 Ἱππιδός· ἱππικός· «σθένης ἵππων» = δυνάμεις ἵππου Πινδ. Π. 2, 12· ἄλλος, Ν. 9, 9· Ἀθηνᾶ Σοφ. Οἰ. Κ. 1072, ἐπ' ὅ. Ἀθηνᾶς καθὼς καὶ Ποσειδῶνος ὡς προστατῶν τῶν ἱππέων Αἰσχ. Ἐπτ. 124, Ἀριστ. ἵππ. 551· «Ἡρα ἱππία» Πασσ. 5, 15, 5· «ἱππία» Ἀραξῶνα· Εὐρ. Ἰππ. 307· δίαυλος = ὁ ἱπποδρόμος· Ἰλ. 825.
 Ἱππ-ιλάρχης, ὁ ἱλαρχος τῶν ἱππέων Ψουλ. Ἀρρ. 313, 38.
 Ἱππ-ιλάρχη, ἡ τάγμα ἱππέων Ψουλ. Ἀρρ. 313, 38.
 Ἱππιό-χαίτης, ὁ ὁ κατεσκευασμένος μετ' ἐρίχας ἵππων· ἄλλος Ἰλ. ε. 569.
 Ἱππιό-χάρμης, ὁ ὅστις μάχεται ἐκ τοῦ ἄρματος Ἰλ. ω. 257· ἱππεύς = ὁ παλεμῶν ἑφιππος Αἰσχ. Περσ. 29· κλόνος, 106.
 Ἱππίσχος, ὁ 1) ὅποιος τοῦ ἵππου· 2) ἐπιγραφὴ κομῆσας τοῦ Ἀλέξανδρος Ἀθην. 3, 420· 3) γυναικίστον κόσμημα Ἡσυχ.
 Ἱππίτας, ὁ 1) ἱπποφορὸς Ἡσυχ. 2) φίλος τοῦ Κλεομένηους Πολύδ. 5, 37, 8, ὅστις π. Πλουτ. Ἱππίας λέγεται.
 Ἱππιό-χενότης, ὁ ἵππων ἵχενότης Βί. Ἀλέξ.
 Ἱππίων, ὄνος, ὁ ἀνδρ. ὄν. Γαλην. 40, 620.
 Ἱππιών, ὄνος, ὁ μὴν τις, ἑπρ.
 Ἱππο-δάμων, ὄνος, ὁ 1) ἱπποδάμης, ἱππεύς· στρατός = τὸ ἱππικόν Αἰσχ. Πρ. 807· ἐπὶ τῶν Κενταύρων Σοφ. Τρ. 1085· «ἱπποδάμους καμήλους» = αἱ βαδίζουσαι ὡς οἱ ἵπποι Αἰσχ. ἱκ. 281· 2) μέτρ. μεγαλοσφῆμιον, κομψατῆς· «ῥήματα ἱπποδάμονα» Ἀριστ. βαιρ. 821.
 Ἱππο-δάτω, ὁ ἐπὶ ἵππου ἀναβαίνων, Βυζ.
 Ἱππο-δάτης, ὁ 1) ὁ ἀναβαίνων, καβαλλικῶν ἵππων, ἱππέας Αἰσχ. Περσ. 25· 2) ὁ νομ. (προβλ. ἐπιδήμιος) βασιτεὺς Στραβ. 8, 8, 1.
 Ἱππο-θήτης, ὁ, ἔσφ. ἀντὶ ἱπποδότης Ἡρ. 1, 77.
 Ἱππο-θίνος, ὁ (βινέω) κομ. διαστροφὴ τοῦ ὄν. Ἱππόνικος, δι' ἧς λαμβάνει τὴν σιμ. ἱπποπόρους Ἀριστ. βοτ. 429.
 Ἱππο-θόσιον, τὸ βοσκή ἵππων Θεοφρ. καν. 425, 5.

Ἱππο-δοσική· βόσκιον ἵππους Ἀρχαῖοι.
Ἱππο-δοσικός, ὁ ὁ βόσκων ἵππους Ἀλλ.
I. Z. 6, 40.

Ἱππο-δοότης, ὁ ὁ τρέφων ἵππους· Ἀτρεὺς
Εὐρ. Ὀρ. 995· ἐν Χαλκίδι τῆς Εὐβοίας ἐκα-
λοῦντο ἱπποδοταί· οἱ ἀριστοκράται ὡς διατηροῦν-
τες ἵππους Ἡρ. 5, 77, Πλουτ. Περικλ. 23.

Ἱππο-δοτός, 2· τόπος ὅπου βόσκουσιν ἵπποι,
ἐπιτήθειος εἰς βοσκὴν ἵππων, ἔχων καλὴν βο-
σκήν, πολλοὺς ἵππους· Ἀργος Ἰλ. 6, 387, Ὀδ.
8, 605, Εὐρ. ἱκ. 377· - πεδῖον, Ἀνδρ. 1230.

Ἱππο-δοτός· ἀνδρ. ὄν. Δ. Λακρ.
Ἱππο-δοῦ-κόλος, ὁ· βόσκος ἵππων Εὐρ.
Φων. 28.

Ἱππο-δοτός, 2 (βρατός)· ἀνθρωπος καὶ
ἵππος ὅμοιος, ἱππάνθρωπος· ὠδίνες Λυκοφρ.
842, ἐνθ' ὁ Σχολ. λέγει ἀπειδὴ δύο παιδῶς
ἔτεκεν (Γρυγῶ) ἵππον μὲν τὸν Πήγαυον, βρο-
τὴν δὲ ἀνδρὰ τὸν Χρυσάορα α.

Ἱππο-δρωτός, 2· ὅστις ἐφαγώθη ἀπὸ ἵπ-
πον, μτγν.

Ἱππο-γνώμων, ὄνος, 2· ὁ γνωρίζων τοὺς
καλοὺς ἵππους· μτρ. ὁ μεγαλοφρονῶν, ὁ με-
γαλογνώμων· ἐν γέν. ὁ ἔμπειρος, εἰδήμων·
ὄνομος Αἰσχ. ἀποστ. 219.

Ἱππο-γυπος, ὁ· ἐπιστάτης, καθαλλάκτης, ἐπὶ
γυπὸς Λουκ. ἀλ. I. 1, 13.

Ἱππο-δαμάντις· κοῖνος ποῖός ἐν Κυζίκῳ
Παυγ.

Ἱπποδάμας, αὐτός· 1) εὐγενὴς Τρώες Ἰλ.
υἱὸς Πριάμου Ἀπολδ. 2) υἱὸς Ἀγελφῶν, αὐτ.

Ἱππο-δαμαστική, ὁ· ἱπποδάμος Πολυδ.
Ἱππο-δάμεια, ἡ· 1) σῆξ. Πειρίθου Ἰλ. 2)

Ἀμύντορος· 3) θυγ. Ἀγχίσου, Πινδ. 4) θερά-
παινα Πηνελόπης Ὀδ. 5) σῆξ. Πέλοπος Πινδ.
6) τὸ κύριον ὄν. τῆς Βρισηΐδας.

Ἱππο-δάμειος, 2· ὁ ἀνήκων τῷ Ἱπποδά-
μῳ· τρώπες Ἀριστοτ. πολ. 7, 11· ἀγοράς
Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 41 ἡ καὶ Ἱπποδαμῆα λεγο-
μένη Ἀνδοκ. 7, 8, Δημ.

Ἱππο-δάμιον, τὸ· ὄν. τόπον ἐν τῷ ἄλσει
τοῦ Διὸς ἐν Ὀλυμπίᾳ Πλουτ. 5, 22, 2.

Ἱππο-δάμος, ὁ· ὁ δαμάζων ἵππους, οὗτος ὁ
ἱπποδαμστής, ἱππεύς, ἔμπειρος τοῦ δαμάζειν
ἵππους· Καστωρ Ἰλ. γ. 237· Ἀτρεὺς, 6,

23· Νέστωρ Ὀδ. γ. 47· Κύκνος Ἡσ. ἀστ.
346· ἥρωες Πινδ. N. 4, 29.

Ἱπποδάμος· 1) Τρώες τῆς Ἰλ. 2) ἐν γέν. ὄν.
πολλῶν Ἑλλ. Ξεν. Στοβ. ἰδ. ὁ περίφημος ἐκ
Μιλήτου ἀρχιτέκτων, σύγχρονος Περικλέους
Ἀριστοτ. κλπ.

Ἱππο-δάσις, εἰς, υ. (κυρ. μόν. τὸ θηλ. εὐχρ.
πρόλ. Λουκε. Φρον. σ. 537)· ὅστις εἶνε κατα-
σκευασμένος μὲν τρέχας ἵππου· κόρυς Ἰλ. γ.
369· κυνέει Ὀδ. χ. 111.

Ἱππο-δεσμός, τὰ· δεσμά τῶν ἵππων, χαλι-
νοί, μόν. π. Εὐρ. Ἰππ. 1275.

Ἱππο-δέτης, ὁ· 1) ὁ ἱπποδότης ῥυτὴρ = λω-
ρεῖ, διὰ τοῦ ὁποῦν δένονσι καὶ σφύρουσι τὸν ἵππον
Στοβ. Αἰ. 244, ἱταλ. καπίστρι 2) ἐπὶ θ. τοῦ

Ἡρακλέους ἐν Θήβαις Πλουτ. 9, 26, 1.
Ἱπποδίκη, ἡ· μία τῶν Ἀναδίων Ἀπολδ.

Ἱππο-ειώκτης, ὄνρ. ἱπποδωκτής, ὁ· ἱππη-
λάτης Θεοφρ. 14, 12.

Ἱππο-δότης, ὁ· ὁ δίδων, χορηγῶν ἵππον
Στοβ. χρ. ἀμφ. κατὰ Πασσάδ. ἀντὶ ἱπποδότης.

Ἱππο-δρομῆω· ὠ· ἐπὶ ἵππου τρέχω Θ. Πυρρ.
Ἱπποδρομία, ἡ· τὸ νῆ τρέχει τις ἵππος

ἢ ἐφ' ἄρματος εἰς τοὺς ἀγῶνας Πινδ. Π. 4,
67, Πλάτ. Ἴων 537· «ἵππ. ἀγών» Ἀριστ.
είρ. 899· - ποιεῖν Θουκ. 3, 104.

Ἱππο-δρομικός, 3, ἀγών· ἀγῶν ὅστις γίνε-
ται μὲν τὸ τρέξιμον τῶν ἵππων ἐν ἱπποδρομί-
αις Σχολ. Ἰλ. φ. 757.

Ἱππο-δρόμιον, τό· ἱπποδρόμος, Βυζ. τὰ
ἱπποδρόμια = ἱπποδρόμια, κυρ. οὐδ. τοῦ

Ἱππο-δρόμιος, 2· ὁ ἀνήκων ἢ ὠρισμένος εἰς
ἱπποδρομίαν, μτγν. οὕτω καλεῖται καὶ ὁ Πο-
σειδῶν, ὡς προστάτης τῆς ἱπποδρομίας Πινδ.

Ι. 1, 78· κ. - μὴν = Βωκετιδῆς τις μὴν, ἀντι-
στοιχῶν τῷ αὐτ. Βακατροδαίων Πλουτ. Καμ. 19.

Ἱππο-δρυ-μονέω, ὠ· ἱπποδρόμου μανίαν
ἔχω Θ. Βαλα.

Ἱππο-δρομος, ὁ· τόπος ἐνθα τρέχουσιν οἱ
ἵπποι ἐν τοῖς ἀγῶσι Ἰλ. φ. 230, Πλάτ. Κριτ.

117· κ. κομ. «ἵππ. τῆς μαγειρικῆς» Ποσει-
διπ. ἐν Ἀθην. 9, 377· πρόλ. Πλουτ. 6, 20

περὶ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱπποδρόμου.

Ἱπποδρόμος· 1) υἱὸς Ἡρακλέους Ἀπολδ.
2) ἐν γέν. κυρ. Ἑλλ. ὄν. Φίλοστρ.

Ἱππο-δρόμος· 1) ὁ τρέχων ἵππος· 2)

τάγμα τι ἱππικὸν παρὰ Σικελίῳ, πηλ. περιήρ-
μον διὰ τὴν ταχύτητα τῶν ἵππων Ἡρ. 7, 158.

Ἱππο-ζυγός· υἱὸς Ἡρακλέους Ἀπολδ.

Ἱππαζώνη, ἡ· 1) ἡ ἵππος, ἥτις ἐθίλασε
μὲν τὸ γάλα τῆς ἵππου Ἡσυχ. 2) = μέλη, ἡ

μασχάλη τοῦ ἵππου Ἱππιατρ. α. 90, 20.

Ἱπποθάλης, οὐς· ἀνδρ. ὄν. Πλάτ.

Ἱπποθῆν, ἐπρ. ἀπὸ τοῦ ἵππου Ὀδ. θ. 515.

Ἱπποθέρητι, οὐς· ἀνδρ. ὄν. Λουκ.

Ἱππο-θήλης, ὁ· ὄνος θηλάσας τὸ γάλα φο-
ράδας καὶ ὠρισμένος νᾶ ὀχεύει, βατεύη τὰς ἵπ-
πους Ἀριστοτ. I. Z. 6, 23.

Ἱπποθή, ἡ· 1) Νηρηΐς τις Ἡσ. 2) θυγ.
Μήστορος Ἀπολδ. 3) θυγ. Ηελίου, αὐτ.

Ἱπποθοῖτις, ἰδός, ἡ· 1) φυλὴ τις τῶν Τα-
γιστῶν Πλουτ. 2) ἐπὶ θ. ὁ Ἱπποθόεται πολιταί, α.

ἐπιγρ.

Ἱπποθόος, 2· α) ἱπποδωκτής Ἡσυχ. 6)

υἱὸς Πριάμου Ἰλ. γ) Λαριστάος τις, αὐτ. 6)

ἑτερός τις Ἀπολδ.

Ἱππο-θύρος, ὁ (θόρυνμι)· βατεύτης ἵππων
ἰδ. ὁ ὄνος, βατεύων τὰς φοράδας, Φωτ. «ἵππ.

νόμος» = ἄγμα, τὸ ὅποσον ἐτραγώδουν ἐν αὐτῷ
ὄνος ἐβάτανε τὴν ἵππον Πλουτ. 99. σ. 704.

«μέλος τι ταῖς ἵπποις ὁρμῆς ἐπεγερτικόν»,
αὐτ. σ. 438.

Ἱπποθῶν, ὠντος· 1) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ
Ἀλόπης, Ἀθηναῖος τις ἥρωας Δημ. Πλουτ. συν-
ηρ. Ἱπποθῶν Ἑστ. Μ. ἐντ. Ἱπποθωαντίς, ἰδός

καὶ συνηρ. Ἱπποθωαντίς· φυλὴ τις αἰτιατή,
ἐπιγρ. 2) ποιητὴς τις Στοβ.

Ἱπποθωαντεῖον, τὸ· ἱερὸν τοῦ Ἱπποδό-
ωντος Φωτ.

Ἱππο-θυτέω· θυσιάζω ἵππους τῷ Ἡλίῳ
Στοβ. 11, 513.

Ἱπποθωαντίς, ἰδός, ἡ· τῶς Ἱπποθῶν· 2)

ὄν. πλοῖον, ἐπιγρ.

Ἱππο-ιατρική, ἢ Ἱππων ἱατρική Γ. Μελित.
Ἱππο-ιατρος, ὁ ἱατρὸς Ἱππων, ἐπιγρ. μυ-
lomedicus.
Ἱπποῖν, ἐπ. δοῦκ. τοῦ ἵππου ἀντίἵππου Ὁμ.
Ἱππο-κάμπη, ἢ, κ. ἱπποκάμπης, ὁ (κάμ-
πτω) 1) ἱππόμορφον, μυθολογούμενον θαλάσ-
σιον ζῷον, φέρον οὐραν ἰχθύος κυρτήν, ἐπὶ τοῦ
ὁποῦ συνεβήζον νὰ παριστάνωσι τοὺς θαλασ-
σίους θεοὺς ἐποχομένους Φιλίστρ. εἰκ. 1, 8-
2) εἶδος ἰχθύων Διλ. Γ. Ζ. 14, 20.
Ἱππο-κάμπια, τὰ εἶδος τι ἐνοπίων, κοιν.
σκουλαρικίων Πολυδ. 5, 97.
Ἱππο-κάνθαρος, ὁ κάνθαρος χρησιμεύων
ὡς ἵππος Ἀριστ. εἰρ. 181.
Ἱππο-κέλευθρος, 2) ὁ ὁδοκαρὼν ἐπιππος
ἢ ὁχοῦμενος, ἀρματηλάτης, ὁ ἀφ' ἀρματος μα-
χόμενος, ἀντιθ. τοῦ πεζοῦ μαχόμενος οὕτω
καλεῖται ὁ Πάτροκλος Ἰλ. π. 126, 584, ἀλλ.
γράφ. ἱπποκελεύστης.
Ἱππο-κενταύρειος, ὁ ἀνέμων τῷ ἱπποκεν-
ταύρῳ· πράγματα Σ. Εὐρ. φως. 1, 125.
Ἱππο-κένταυρος, ὁ τέρας τι ἐν Θεσσαλίᾳ
τὸ ἥμισυ ἀνθρώπος καὶ τὸ ἥμισυ ἵππος Σεν.
Κυρ. 4, 3, 17, Πλάτ. Φαῖδρ. 229· πρὸλ. ἱ-
χθυοκένταυρος, κ. θηλ. α ὀφθαλμῶν ἐποίσαν»
Λουκ. Ζευς. 31· π. μετγ. ἐν γέν. γέννημα,
πλάσμα τῆς φαντασίας, Ἑρμωτ. 72.
Ἱππο-κέντωρ, οὐρανὸς ὁ κεντρῶν, κεντῶν
τοὺς ἵππους Τζέξ.
Ἱπποκλέας, α' Θεσσαλὸς τις Πινδ.
Ἱππο-κλέης, κ. Ἱπποκλῆς· ἀνδρ. ὄν. Θουκ.
Ἱπποκλείδης· ἀνδρ. ὄν. Ἱπρ. Λουκ.
Ἱπποκλος· Λαμψακηνὸς τις Ἱπρ. Θουκ.
Ἱππο-κομῆ· τρέφων, διατρέφω ἵππους,
μετρ. - κομ. μετφ. α - μέγιστον κάνθαρον»
Ἀριστ. εἰρ. 74.
Ἱππο-κόμης, ὁ ὁ περιποιούμενος, τρέφων,
διατρέφω ἵππους, συνήθ. ὡς. ὑπηρετὴς ἵππων,
ἰδ. ἐν πολλοῖς περὶ τοῦ ἵππου τοῦ ἱππέως,
φροντίζων Ἱπρ. 3, 85, Πλάτ. νόμ. 2, 866.
Ἱππο-κόμος, 2, (κύμη) ἱπποκόμος· κόμος,
-τροπῆα Ἰλ. μ. 339, ν. 132, Σοφ. Ἄντ. 116.
Ἱππο-κόρυθος· ἰδ' ἐπομ. Πορφ. ζητ. Ὁμ. 15.
Ἱππο-κορυστής, 1) ὁ ἐτοιμάζων, ὀπλι-
ζών ἵππους καὶ ἄρματα πολεμικὰ εἰς μάχην.
Παθ. ὀπλισμένος, ἐπιωδιασμένος μὲ ἵππους πο-
λεμικοὺς· α ἱπποκορυσταί, ἵππους ὀπλιζόντες,
ἢ ἐφ' ἵππων καθωπλισμένους· ἐνίοι δὲ μεγάλας
κόρυθας ἔχοντες· οἱ δὲ τοὺς ἐξ ἱππέων τριγῶν
βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον» Ἀπολλων. λεξ.-άνδρες
Ἰλ. 6, 1· - πολέμισται = μαχηταί ἐκαστοι μα-
χόμενοι, ἐπιθ. τῶν Μαϊνῶν Ἰλ. κ. 431· -
τῶν Παϊδῶν, π. 287· ἀλλ. γράφ. ἱπποκό-
ρυς τος π. χ. Ἱπυκ. παρὰ τὸ κύρος, ὅστις
φέρει περικεφαλαίαν ἔχουσαν λήϊον ἱππέων
τριγῶν 2) κύρ. ὄν. υἱὸς Αἰγύπτου 3) υἱὸς
Ἱπποκόωντος Ἀπλδ.
Ἱππο-κόσμια, τὰ κόσμημα τῶν ἵππων
Ἱπυκ. ἐν λ. Φάλαρα.
Ἱππο-κοῦριας, ὁ ὅστις περιποιεῖται, φρον-
τίζει δι' ἵππους· α Ἱππ. Ποσειδῶν» Πaus.
3, 14, 2.
Ἱπποκόων, ὄντος, συνηρ. Ἱπποκῶν π. Ἀρ-
κασ. 1) Θρᾷξ τις Ἰλ. ἀδελφὸς Τυνδάρεω Ἱπρ.

2) παταρὸς Σικελίας Θεόκρ. ἐνθ' ἄλλοι Ἱπ-
ποκῶν γράφουσι.
Ἱππο-κράτεια, τὰ ἱερὰ τῆς π. Ἀρκασί Δ. Ἀλ.
Ἱπποκράτης (δ' ης· 4) ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ. π.
Ἱπρ. Ἱπποκράτης, κατὰ τὰ Λακκατῆς καὶ
Λακκατῆς Ἀριστ. Ἀλ. 220.
Ἱππο-κράτειος, 2' ἀνέμων τῷ Ἱπποκρά-
τει Εὐστ. 943, 43' ἐπὶ. Ἱπποκράτειος Γαλλη.
Ἱππο-κράτεις· εἶμαι κατὰ τὸ ἱππικὸν ἀ-
νώτερος τοῦ ἐχθροῦ, νικᾷ αὐτὸν διὰ τοῦ ἱππι-
κοῦ Παθ. Ἱπποκράτεια = νικᾶσθαι ὑπὸ τοῦ ἐχ-
θρικοῦ ἱππικοῦ Θουκ. 6, 71, Σενεσ. σ. 266.
Ἱπποκράτης, ἢ θυγ. Θεοπίου Ἀπλδ.
Ἱππο-κράτης, οὐς, δ' 1) πατ. Πεισιστρά-
του Ἱπρ. 2) υἱὸς Μεγακλέους, αὐτ. 3) περίφη-
μος Κῶος ἱατρὸς ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐνσκη-
ψαντος λοιμοῦ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Πελοπον-
πολέμου Θουκ. 3) Ἀθηναῖος τις Ἀριστ.
Ἱππο-κράτεια, ἢ νίκη διὰ τοῦ ἱππικοῦ Σεν.
Κύρ. 1, 4, 24.
Ἱππο-κράτης (δ' ης· 1) ὁ Ἱπποκράτης.
Ἱπποκράτης πεισθῆς· ἀνδρ. ὄν. Νέαρχ.
ἐν Ἀνθ. Παλ.
Ἱππο-κρημνός, 2' ὁ πολὺ κρημνώδης· βῆμα,
λέξις, βαρύνοντος, ὅλην ὡς κρημνός, τρα-
χεῖα Ἀριστ. βατρ. 929· πρὸλ. ἱπποκρημνός.
Ἱππο-κρήνη, ἢ Ἀγανίπη γλῶσσ. ἰδ' Ἱπ-
που κρήνη.
Ἱπποκρίτης· ἀνδρ. ὄν. Πολύδ.
Ἱππο-κροτέμαι· ἀντηγῶ ἀπὸ πατήματα
ἵππων· ὁ ἀλλ' ἱπποκροτεῖται μὲν ἅπαντα καὶ
τὴν χώραν ἔχουσι νῦν οἱ πολέμιοι» Σενεσ.
ἐπιστ. 430.
Ἱππο-κροτος, 2' ὁ ἀντηγῶν ἀπὸ πατήματα
ἵππων· ὁδὸς Πινδ. Π. 5, 88' - γυμνάσια - ὁδὸς
δα Εὐρ. Ἱππ. 229· Συρή Ποσειδῶν. 3 (12, 131).
Ἱππολάα, ἢ πολ. Λακωνικῆς Πaus. κατ.
Ἱππολαῖτης κ. θηλ. Ἱππολαῖτης Στ. Βοξ.
Ἱππολάας, δ, Ἱππολέως· ἀνδρ. ὄν. ὅθ.
α Ἱππολέω ἀκρη», ἀκρωτ. Σαρματίας Ἱπρ.
Ἱππο-λαπαθόν, τὸ εἶδος λαχάνου, ἀλο-
γολάπατον Δισκ.
Ἱππο-λεγχίν, ἦνος, ὁ εἶδος λειγῆνος· α βο-
τάνη ἢ ἱππολεγχίν θεραπευτικῇ, θεραπεύουσα
τῶν ἵππων τὰς λειγῆνας, ἦν λέγουσι ἱπποσέ-
λιων» Σχολ. Νικ. ὀτρ. 945.
Ἱππο-λεῖτας, ὁ ὁ ὀλετήρ, ἐξουλορευτὴς τῶν
ἵππων Ἡρώδ. ἐπιμ. σ. 211.
Ἱππο-λεχίς, 2' ἢ ἵππων τεκούσα, χρησμ. ἐν
Πaus. 8, 42, 4.
Ἱππολέω ἀκρη· ἰδ' Ἱππολέως.
Ἱππο-λαούστρα, ἢ τύπος, ἐνθα λούονται οἱ
ἵπποι Ἱπυκ.
Ἱππο-λαφία, ἢ χαίτη ἵππου, μετγ.
Ἱππο-λαφος, 2' ὁ σταλιόμενος μὲ τρέφας
ἵππους α ἱππ. κόρος», ἐπιγρ. Ἀνθ. παρ. 323.
Ἱππο-λαχίδης, ὄνρ. Ἱππολαχίδας· ἀνδρ.
ὄν. Θουκ.
Ἱππο-λαχας· 1) υἱὸς Βελλεροφόντου Ἰλ.
2) Τρώς, υἱὸς Ἀντιμάχου, αὐτ. 3) εἰς τῶν 30
τυράνων ἐν Ἀθήναις Σεν. Ἰλ. 4) Αἰτωλὸς
τις Πολύδ. 5) Θεσσαλός, αὐτ.
Ἱππο-λαχίς, τὸ ἐπὶ Ἱππολύτου Σχολ.
Ὁδ. 321.

Ἰππο-λύτειος, 2' ἀνέκων τῷ Ἰππολύτῳ, ἢ Ἰππολύτου· ἀγορεύει Δουκ. Ἑρωτ. 2) βασιλεύουσα τῶν Ἀμαζόνων Ἀπολλ. Πάυσ. κατὰ Εὐρ. μήτηρ Ἰππολύτου.
 Ἰππο-λυτίω ἄνδρ. ὄν. Φαλαρ. ἐπιστ.
 Ἰππόλυτος, ὁ· 1) ἦγας τις Ἀπλδ. 2) υἱὸς Αἰγύπτου, αὐτ. 3) υἱὸς Θησέως Εὐρ. Πάυσ.
 Ἰππο-μανές, τό· ἴδε ἱππομανής.
 Ἰππο-μανέω· α) ἀγαπῶ τοὺς ἵππους μα-
 νουῶς, μετγ. β) ἐπὶ τῶν θηλ. ἵππων, φοράδων,
 αἰτίνες θέλουσι νὰ βατευσθῶσιν μετγ. ἐπὶ ἀσελ-
 γῶν ἀνθρώπων, ἴδ. γυναικῶν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 18.
 Ἰππο-μανής, 2' α) ὁ τοὺς ἵππους ἀγαπῶν
 μανουῶς· «οὐδὲ τὸν ἱππομανῆν λευμὸν ἐπι-
 νῶν» λέειαι Δαναῶν βοτᾶ· «λεῖβάδι εἰς τὸ
 ἵππων εὐρέσκονται πολλοὶ ἵπποι Σοφ. Αἰ. 143,
 κατὰ Σχολ. «ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαίνονται», ἤγουν
 διὰ τὸ ὅποιον τρέλλονται οἱ ἵπποι, τρέχουσιν
 ὡς μανουῶς εἰς αὐτό, μὲ μετᾶλην ὕρεϊν· β)
 ἐπὶ θηλ. ἵππων φοράδων, αἰτίνες θέλουσι νὰ
 βατευσθῶσιν, ἐξ οὗ τὸ ἱππομανές· 1) λόγανόν τι
 ἐν Ἀρχαίᾳ ἐνόμενον, τὸ ὅποιον ζητοῦσιν οἱ
 ἵπποι ὡς μαίνουμένοι Θεοκρ. 2, 48· κατ' ἄλλ.
 οἱ τρώγοντες αὐτὸ οἱ ἵπποι ἐμαίνονται· 2) κατ'
 Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 22, 8, 28, μικρόν τι κρεα-
 τίδες ἐκφυμα, μικρὰ φουσακίδια, γιννομένη ἐπὶ
 τοῦ μετώπου τοῦ παλαιῶτος γεννημένου, τὸ ὅ-
 ποιον γλίσσουσα ἡ μήτηρ κατέτινε· 3) φάρμακόν
 τι χρησίμουν εἰς μαγικά ποτᾶ, διὰ τῶν ὅποιων
 ἐμαίνονται οἱ πίνοντες· μυθῶδες τι ὑγρὸν ῥέον
 ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἱππομανῶν φοράδων καὶ εἰς
 φαρμακείας καὶ ἐρωτικὰς μαγείας χρησιμεῖον
 Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 18, Πάυσ. 5, 27, 3.
 Ἰππο-μανία, ἢ· τὸ νὰ μαίνεται τις δι' ἵπ-
 πους, ἀγαπᾷ μανουῶς τοὺς ἵππους, τρέλλαι-
 νηται δι' ἱπποδομίαν Δουκ. Νηρ. 29.
 Ἰππο-μάραθρον, τό· ἄγρον, μέγα, ὑψηλὸν
 μάραθρον, κοιν. μάλαθρον καὶ μάραθρον, μετγ.
 Ἰππο-μαχέω· μάχομαι ἑριππος Ξεν. Κυρ.
 6, 4, 18.
 Ἰππο-μαχία, ἢ· μάχη ἐφ' ἵππων, ἀφ' ἵπ-
 πων Πλάτ. Δακ. 193, Θουκ. 2, 22.
 Ἰππο-μαχοίς, 2' α) ὅστις μάχεται ἑριππος
 Ξυμῶν. Ἀνθ. 6, 2· β) ὁ ἱππόμαχος, στρατιώ-
 της τοῦ ἱππικοῦ Δουκ. Μακροβ. 17· γ) Τρώς
 τις Ἰλ. δ) εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων Ξεν.
 Ἰππομέδουσα, ἢ· θυγά. Δαναοῦ Ἀπολλδ.
 Ἰππομέδων, ὄντος· 1) εἰς τῶν ἑκατὰ στρα-
 τηγῶν ἐπὶ Θήβας, τραγ. 2) υἱὸς Ἀγησιλάου
 Πολυδ.
 Ἰππομένης, οὗς· 4) πατήρ Μεγαρέως Ἀ-
 πολδ. 3) υἱὸς Μεγαρέως αὐτ. Θεοκρ.
 Ἰππό-μητις, ιως· ὁ εἰδημὸν τῶν ἵππων,
 τῆς ἱππικῆς, ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἱππεύειν· Ἰό-
 λαιος Πινδ. Ἰ. 6, 9.
 Ἰππο-μιγής, 2' ὁ ἐξ ἀνθρώπου καὶ ἵππου
 συγγεμένος κατὰ τὸ ἥμισυ· κένταυροι Ἰξεκζ.
 Ἰστ. 7, 16, Αἰλ. Ἰ. Π. 9, 16.
 Ἰππο-μολγία, ἢ· κ. ἱππομολγός· ἱππη-
 μολγία, ἱππημολγός, μετγ.
 Ἰππό-μορφος, 2' ὁ ἔχων ἵππου μορφήν,
 φαινόμενος ὡς ἵππος Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 254.
 Ἰππο-μόρμηξ, ἢ· ὁ μύρμηξ μέγας, ἔ-

χων σχῆμα ἵππου, κοιν. ἀλογομήρυκας
 Δουκ. αἰ. ἰστ. 1, 13· εἶδος μυρμηκῶν Ἀριστοτ.
 Ἰ. Ζ. 8, 28.
 Ἰππόνησος, ὁ· πόλ. Κερκίς Ἑκατ. τῆς-
 Λιθύης Ἀρτεμίδ. κατ. Ἰππονήσιας.
 Ἰππόνηκος· ἄνδρ. ὄν. Ἰπρ.
 Ἰππονόη, ἢ· μία τῶν Νηρηίδων Ἦσ.
 Ἰππονόδας· στρατηγὸς Λακεδαιμονίων Θουκ.
 Ἰππόνομα, τὰ· ἢ πληρωμὴ δια τὴν νομήν,
 βοσκήν τῶν ἵππων, καθ' Ἰπνυχ. μισθὸς ἱππι-
 κός καὶ ἡμίνων.
 Ἰππο-νομέος, ὁ· ὁ βοσκὸν ἵππους, ἀλο-
 γοσκός, γλωσ.
 Ἰππονόμη, ἢ· θυγά. Μενονικίης Ἀπολλδ.
 Ἰππο-νόμος, 2' ἱπποδότης, ἱππονομός· «βο-
 τήρας ἱππονόμους» Σοφ. Αἰ. 23, ὅπου ὁ Σχολ.
 ἔρμ. τοὺς μεγάλους φυλάττοντας, ἔσθα τὸ μέτρον
 απαιτεῖ ἱππονόμας· πρβλ. Πολυδ. 1, 181· ἱπ-
 πονόμος δὲ παθ. = βοσκηθεὶς ἀπὸ ἵππων.
 Ἰππόνοος, οὗς· 1) Ἑλλήν ἡγεμόν ἐν Τροίᾳ
 Ἰλ. 2) πατήρ Καπανέως καὶ Περιβοίας Ἀπολλδ.
 3) ἄν. τραγῳδίας τοῦ Σοφοκλέους, αὐτ.
 Ἰππο-νόμας, ὁ· ὁ βοσκὸν, φυλάττον, ἴδ.
 ἱππόνομος Εὐρ. Ἰπν. 1399· π. δὲ Ἀριστ.
 νεφ. 571 καλεῖται οὕτως ὁ ἥλιος, κατὰ Σχολ.
 «ὁ ἐλαύνων καὶ γωμῶν τὸ ἄρμα, καὶ τοὺς ἵπ-
 πους ἡνιοχῶν».
 Ἰππό-νωμος, 2' τῷ προηγ. ἴδ' ἱππονόμος.
 Ἰππόξενος· ἄνδρ. ὄν. ἑπίγρ.
 Ἰππο-πάργης, ὁ· ἔχων μεγάλας παρειάς,
 γνάθους Ἀπολλων. λεξ. ἐν λ. ἱππόδοτος.
 Ἰππο-πέδη, ἢ· δεσμά ἵππου, μετγ.
 Ἰππο-περίρηξ, ὁ· ὁ ἔμπειρος, εἰδημὸν τῶν
 ἵππων, ἐσφαλ. ἀντὶ ἱπποστέρης.
 Ἰππο-πῆραι, αἱ· τὸ διακίον τοῦ ἱππέως
 Ξενκ. ἐπιστ. 87, hippopoeae.
 Ἰππο-ποίητος, 2' ὁ διὰ τοῦ ἵππου ποιη-
 θεὶς· κῆρ Ἀνθ. 7, σ. 48.
 Ἰππο-πόλος, 2' ὁ θαμάζων τοὺς ἵππους,
 ἐπιτήδειος εἰς τὸ νὰ μεταχειρίζηται αὐτοὺς, εἰς
 τὸ ἱππεύειν ὃ διευθύνει τὴν ἄρμην, ἐπὶ 9. τῶν
 Θρακῶν Ἰλ. ν. 4.
 Ἰππό-πορνος, 2' ἀσελγέστατος πόρνος,
 ἀσελγέστατη πόρνη· «Μεγάρα ἢ Ἰππόπορνος»
 Ἀλκίφρ. 3, 33· κατ' Εὐδοτ. κατ' ἀναλογίαν τοῦ
 ἱπποκένταυρος, σ. 1909, 63.
 Ἰπποποσειδῶν, ὄντος, ὁ· Ποσειδῶν ὁ ἱπ-
 πιος Ἰπνυχ.
 Ἰππο-πότᾶμος, ὁ· ἵππος ποτάμιος, ζῶον
 μέγα ἐν τῷ Νεφλῷ διατρεφόμενον Ἰπρ. 2, 71,
 Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 7.
 Ἰππό-πους, ὄσος, 2' ὁ ἔχων ἵππου πόδας,
 ἱππόποδες, οἱ = ἔχοντες Σαρματικὸν Δ. Περ. 340.
 Ἰππο-πόληξ, ὁ· ὅστις ἐμπορεύεται, πωλεῖ
 ἵππους.
 Ἰππος, ὁ· κοιν. τὸ ἄλογον, ἢ ἵππος· ἢ φορέας,
 κοιν. φοράδα π. Ὅμ. ἀμφότερα τὰ γένη ἐν χρή-
 σει, τὸ θηλ. ὅμως συνήθεισ. διότι αἱ φοράδες
 εὐρέθησαν χρησιμώτεραι εἰς τὴν ἀρματηλασίαν
 καὶ τὴν ὄχλησιν· ὅπου δὲ ὁ ποιητὴς θέλει νὰ
 δηλώσῃ τὰς ἵππους λέγει· «ὀθλίεις ἵπποι» Ἰλ.
 ε. 269, Ὀδ. ε. 636· «ἄρσενες ἵπποι», ν. 81·
 τὸ πλ. οἱ ἵπποι σημαίνει πολλάκις, τοὺς εἰς ἄρμα
 ἐζευγμένους ἵππους, οὐ σπαν. θεὶ καὶ αὐτῇ

τὴν ἄμαξαν, π. χ. «ἄφ' ἵππων» = ἐκ τοῦ ἄρματος, ε, 13, 49. «ἵππων ἐπιδησόμενος» = μέλλων νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ ἄμαξι, ε, 46. «καθ' ἵππων ἄλτο» = ἐπὶ ὁδὸν ἀπὸ τοῦ ἄμαξος κάτω, ε, 111. «τοὺς ἐξ ἵππων βῆσε» = τοὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὴν ἄμαξαν, ε, 163, κ. ἀλλαχοῦ, ἀντιθ. τῷ πεζοῖ 'Οδ. 5, 267. «λαὸς τε καὶ ἵπποι» = οἱ πεζοὶ στρατιῶται καὶ οἱ εὐγενεῖς, οἱ ἥρωες οἱ μαχόμενοι ἐκ τῆς ἄμαξης Ἰλ. σ, 153. «κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας», ε, 554. π. 'Ομ. ἵππικόν δὲν ἀπαντᾷ που, π. μτγν. ἵπποι καὶ πεζοὶ = ὁ ἵππικὸς καὶ πεζικὸς στρατός· ὁ 'Ομ. καλεῖ τοὺς ἵππους ἀσπίδοδας, αἰθωνας, καλλίτεργας, μώνυχας, ὑψηλούς, οἰκέας, οἰκνύποδας, ὁ δὲ Πίνδαρος ἀκαμαντόποδας, 'Ο. 3, 4, σιδηρόχαρμας, Π. 2, 2, ἀελλόποδας κτλ. ἡ ἵππος = ἐπιπλοὶ στρατιῶται, ἵππικόν, ἵππεις, 'Ἡρ. 1, 80· γὰρ ἵππος, μυρία = 1000, 10000 ἵππεις, 5, 63, 7, 41. «ἵππου μελάνης τρισημύρας» Αἰσγ. Περσ. 307. — διακοσία Θουκ. 1, 62, Ξεν. Κύρ. 4, 6, 2. π. 'Αθην. 7, 304, ὄνομα ἰχθύος, ἴσ. ὁ θαλάσσιος ἵππος· πρόβ. ἱππιδιον· — γονὴ ἀσελγῆς καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον «— ἐπὶ τῶν ἀκολάστον περὶ τὸ ἀφροδιτιάξασθαι» Ἀριστοτ. 'Ι. Ζ. 6, 18. «καὶ τῶν γυναικῶν τὰς ἀκολάστους ὑπὸ τῶν σεμνότερων αὐτὰς εὐθύνοντων καλεῖσθαι ἵππους», παρ' ἡμῖν φοράδας, παλαιοφάδας Αἰλ. 'Ι. Ζ. 4, 41· πάθος τι τῶν ὀφθαλμῶν ὅταν ἀνοεγοκλειώσιν ἀπαύστως, ἱατρ. — ἐν συνθέσει σημαίνει ἡ λέξις ἵππος ἐνίοτε τὸ μέγα, τεράστιον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν διὰ τοῦ γομαρο-, γαῖδαρό-, φωνος κτλ. ἴδε ἱπποκρήμνος, ἱπποπόρνος.

*Ἴππος· λειτουργός τις τῆς θεᾶς Βελήλας ἐν Πειραιεῖ, Πειραιεύς ἐπιγρ.

*Ἴππος, ἡ νῆσος Ἐρυθραίας Θεόπομπ. κ. πόλ. Σικελίας κ. Παλαιστίνης, κατ. 'Ἰππίας κ. 'Ἰππίνος καὶ 'Ἰππηνός Στ. Βυζ.

*Ἴππος, ὁ ποταμὸς Κολχίδος Στραβ.

*Ἴππος· Ὀλυμπιονίκης τις Πaus.

*Ἴππο-σεῖρης, ὁ ὁ μετὰ σφαινοῦ αἰρών, δικαῖον τὸν ἵππον· ἴδε ἱπποσεῖρης.

*Ἴππο-σέλινον, τό· εἶδος τι μεγάλου σελίνου, ἀλογόσέλινον, γομαροσέλινον Θεοφρ. «ἵπποσέλινα γελᾶν» Φερεκρ. ἐν 'Αθην. 16, 685.

*Ἴπποσθένης, οὗς· 1) Λακεδαιμόνιός τις Πaus. 2) ἱππάρχης τοῦ Ἰέρωνος βασιλέως τῶν Σαρακουσίων Πολύβ.

*Ἴππο-σκαπικόν, βιβλίον, τό· βιβλίον περὶ ἐξετάσεως, δοκιμασίας τῶν ἵππων Σουῖδ. ἐν λ. Κίμων.

*Ἴππο-σόα, ἡ· ἡ ἐλαύνουσα, διώκουσα τοὺς ἵππους Πινδ. 'Ο. 3, 47.

*Ἴππο-σώας, οὗ, ὁ· ὁ ἐλαύνων, διώκων τοὺς ἵππους Πινδ. 'Ι. 5, 39.

*Ἴππο-σόος· τῷ προηγ. Nov. 37, 320, τὸ θηλ. 'Ἰπποσόα, δ' ἴδε.

*Ἴππο-σταθμός, ὁ· τῷ ἐπομ. μτγν.

*Ἴππο-στασία, ἡ· τῷ ἐπομ. μτγν.

*Ἴππο-στάσιον, τό· τῷ ἐπομ. Δυσ. ἐν Πολυδ. 9, 50.

*Ἴππο-στασις, ἡ· σταθλὸς ἵππων Πολυδ. 4, 184, Πολυδ. 13, 8, 3. α' Ἀελλίου κνεφαία ἱππύστασις = ἡ ἐσπέρα ἥτις φέρει ἀνάπαυσιν εἰς

τοὺς ἵππους Εὐρ. Ἀλκ. 596. τὰνάπαλιν δὲ «ἡλίου θ' ἱπποστάσις» = ἡ πρωία, ἡ αὐγή· ὅτε ζεύγουσι πάλιν τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἐκβάλλουσι τοῦ σταθλοῦ διὰ νὰ ἐργασθῶσιν Εὐρ. Φασθ. ἀποσπ. 1.

*Ἴππο-στράτης· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

*Ἴπποστρατός· ἄνδρ. ὄν. 'Ἡσ. Πινδ.

*Ἴπποσύνη, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ κυβερνᾶν τοὺς ἵππους καὶ ἀφ' ἄρματος μάχεσθαι· «ἱπποσύνη τε καὶ ἡγορέηφι πεποσθῆς» 'Ἰλ. δ, 303. «ἱπποσύνας ἐδ' ὄδαζαν παντοίας» ψ, 307. ἡ τέχνη τοῦ ἱππεύειν· τὸ ἱππικόν 'Ἡρ. 7, 441. — τόπος ἐπιτήδεως, εὐρύχωρος εἰς τὸ νὰ ἱππάζηται ἡ ὀχλὴ τις Εὐρ. 'Ορ. 1339.

*Ἴπποσύνο· ἱππικός· α' Ἰαλῆμων Δαρδανία τλάμων Γανυμήδεος ἱπποσύνα· Εὐρ. 'Ορ. 1392. κατὰ τὸν Σχολ. τὸ ἱπποσύνα ἀναφέρεται εἰς τὸ Γανυμήδεος, ἥτοι Γανυμήδεος ἱπποσύνα = ἱππότης, ἱππικός, καθ' Ἑρμαν. ἱπποσύνα, equester.

*Ἴππότης, π. ὁ· ἱππότης 'Ἰλ.

*Ἴπποτάδης, οὗ, ἐπ. γεν. αο, πατρων. Αἰολ. 'Οδ. κ. 2.

*Ἴππο-τακτικά· ἵππων τάξεις μισθοφόρων 'Ἡσ.

*Ἴπποταμάδαι, οἱ· δῆμος Ἀττικῆς τῆς Οἰνιῆδος φυλῆς Στ. Βυζ.

*Ἴπποτάας, θορ. ὁ· ἱππότης.

*Ἴππο-ταυρός, ὁ· ἵππος καὶ ταῦρος ὁμοῦ 'Ἠλυδ. 10, 29.

*Ἴππο-τέκτων, οὗος, ὁ· ὁ κατασκευάσας τὸν δοῦρειον ἵππον Λυκόφρ. 930.

*Ἴπποτής, ητος, ἡ· ἡ ἐννοια, ἰδέα τοῦ ἵππου κατὰ τὸ ἀνθρωπότητος Σχολ. Ἀριστείδ.

*Ἴπποτής, ὁ· ἡνίοχος, ἄρματηλάτης, ἱππεύς π. 'Ομ. ἐν χρήσει ἡ ὄν. ἱππότης, τιμητικὸν ἐπίθετον περὶ ἐλέπτον ἡρώων π. χ. τοῦ Νέστορος 'Ἰλ. 336. «λαοὶ ἱππότης» Πινδ. Π. 4, 153, Αἰσγ. 'Ἐπε. 80, ἀντιθ. τῷ ἀνίππος Σοφ. Οἰ. Κ. 903, Εὐρ. Ἐκ. 70, 'Ἡρ. 9, 49, 69, Ξεν. Κύρ. 8, 8, 20.

*Ἴππο-τέγρις, ἰδος, ὁ· εἶδος τι μεγάλης τίγριδος Δ. Κ. 77, 6.

*Ἴππο-τίλος, ὁ (τιλάω)· διάδρομα τῶν ἵππων 'Ἰππιατρ.

*Ἴπποτίς, ἰδος· θηλ. τοῦ ἱππότης Nov. Δ. 1, 172. — Πῶς Τρυφ. 670.

*Ἴππο-τ(ω)ν, ωνος· 1) Φρύξ τις 'Ἰλ. 2) Ταραντίνος τις Πaus.

*Ἴππο-τόκος, 2· ἡ τίκτουσα ἵππους· — Μένδουσα Nov. 47, 693.

*Ἴππο-τοξεία, ἡ· ἡ ἀφ' ἵππων βολή τῶων Τζετζ. ἴστ. 6, 966.

*Ἴππο-τοξότης, οὗ, ὁ· τοξότης ἑπιππος 'Ἡρ. 6, 49, Ἀριστ. ὄρν. 1175, Θουκ. 2, 96.

*Ἴππο-τραγέλαφος, ὁ· ζῶον μυθώδες ἐξ ἵππου, τραγὸν καὶ ἐλάφου 'Αθην. 11, 497.

*Ἴππο-τροφέων, τό· τόπος, ὅπου τρέφονται ἵπποι Στραβ. 5, 242.

*Ἴππο-τροφέω· τρέφω, διατρέφω ἵππους 'Αθην. 12, 534, ἴδ. διὰ τοὺς ἀγῶνας Ἰσοκρ. 16, 34. «αἱ τις ἱπποτρέφηνεν» Λυκούργ. 138. μεταχειρίζομαι τε εἰς φορβήν, τροφήν ἵππων Διοσκ.

*Ἴππο-τροφία, ἡ· τὸ νὰ τρέφῃ, διατρέφῃ τις

ἵππους Πινδ. Ἰ. 2, 38, Θουκ. 6, 42, ἰδ. διὰ τοὺς ἀγῶνας, ὅπερ ἐν Ἀθήναις μόνον οἱ πλούσιοι τῶνάντο νὰ πράξωσι «πλούτους τε καὶ ἱπποτροφίας» Πλάτ. Δυσ. 205.

Ἱππο-τροφική, ἡ ἡ τέχνη τοῦ τρέφειν ἵππους Κλ. Ἀλ. σ. 338.

Ἱππο-τροφίον, τό, δι. γρ. ἀντί ἱπποτροφίον Στραβ.

Ἱππο-τροφός, 2· ὁ τρέφων, διατηρῶν ἵππους· -Θρήκη Ἦσ. ἔρ. 605· -ἄστου Πινδ. Ν. 10, 41, ἰδ. διὰ τοὺς ἀγῶνας Δημ. 18, 330, ὡς ἐνδείξει πλούτου Πλουτ. Θεμιστ. 5.

Ἱππο-τροφία, ἡ· μεγάλη, υπερβολική ἀλαζονεία Δουκ. π. δ. ἰστ. συγγρ. 45.

Ἱππου κρήνη, ἡ· ἡ ἐπὶ τοῦ Ἐλικῶνος πηγῆ τῶν Μουσῶν, τὴν ὅπου ἐλαμ νὰ ἀναδύσῃ κατὰ τὴν μυθολογίαν Ἡγάσας, κτυπήσας τὸ ἄστρος μὲ τὴν ὀπλὴν τοῦ ποδὸς τοῦ Ἦσ.

Ἱππου κώμη, ἡ· Ἀρκίας κώμη, κατ. Ἱπποκρίτης Στ. Βυζ.

Ἱππου μνήμα, τό· τόπος τῆς πλησίον τῆς Σπάρτης Πaus.

Ἱππο-οὔριον, τό· ἵππους, οὐρά ἵππου Ἀρατ. 438.

Ἱππο-οὔριος, ὁ· εἶδος θαλασσίου ἰχθύος Ἀθην. 7, 304, = ἵππορος.

Ἱππο-οὔρις, ἰδος, ἡ· 1) ἐπὶ ἡ ἵππου οὐρανὸν ἔχουσα· -κονή Τλ. γ. 336· -κῆρυς, ζ. 495· -τρυφάλεια, σ. 382, μόν. ὅν. κ. αἰτ. ἵππου-ριν· 2) οὐσ. α) ἵππου οὐρά Ἀλ. Ἰ. Ζ. 16, 24· β) φυτὸν τι λιμναῖον ἔχον ἵνας παραμοίαις μὲ τρίλας ἵππου Δισσκ.

Ἱππο-οὔριος, ὁ, (κῆρ. ὁ ἔχων οὐρανὸν ἵππου)· α) ἰχθύς τις Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 10· πρὸλ. ἵππο-οὔριος· β) ἐντομον ὅμοιον μὲ μυῖαν Αἰλ. Ἰ. Ζ. 15, 1.

Ἱππο-οὔριος, οἱ· ἔθνος Σκυθικόν, τρεφόμενον μὲ κρέας ἵππου Πτολ. 5, 9.

Ἱππο-φαέξ, τό· φυτὸν τι Δισσκ. κ. ἱπποφαιτὸν καλούμενον Θεοφρ. κ. ἱπποφαιξ, εἰς, ὁ, π. μτγν.

Ἱππο-φλόμος, ἡ· ὁ καὶ παρ' ἡμῖν φλόμος Πλν. Ἰ. Φ. 25, 13.

Ἱππο-φοβάς, ἄδος, ἡ· μυθικὸν φυτὸν, τὸ ὁποῖον φοβεῖται τοὺς ἵππους Πλν. Ἰ. Φ. 24, 102.

Ἱππο-φορβάς, ἄδος· ἰδ. ὀηλ. τοῦ ἱπποφορβῆς Σχολ. Δουκ.

Ἱππο-φορβεύς, ὁ· ἱπποφορβῆς Πολυδ. 7, 185.

Ἱππο-φορβέω· ἱπποτροφῶ Σχολ. Ἰλ.

Ἱππο-φοροῖα, ἡ· ἱπποτροφία Πλάτ. πολιτ. 299.

Ἱππο-φορβίον, τό· ἀγέλη ἵππων Ἦρ. 4, 140· α ἔλας παμπληθὴ βοσκήματα καὶ ἱπποφόρια καὶ ἄλλα βοσκήματα» Σεν. Ἰλ. 4, 6, ὅτι ἱπποφορεῖται Εὐρ. Ἦλ. 623, Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 6, 22 καὶ μτγν.

Ἱππο-φορβός, ὁ· ὁ τρέφων, διατηρῶν, ἵππους Πλάτ. πολιτ. 261, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 22· -γῆ = ἐπιτηδεῖα εἰς τὸ τρέφειν ἵππους Δ. Ἀλ. 1, 37· -αῦλός = ὁ τῶν ἱπποδοσκῶν Πολυδ. 4, 74.

Ἱππο-φορεύς, εἰς, ὁ· βλάθην πορευόμενος, μτγν.

Ἱππο-φύξ· Ἱππο-φύξ· Ἰδ. Ἱπποφάξ.

Ἱππο-χαίτης, ὁ· ὁ ἐκ τῆς χαίτης τοῦ ἵππου πεποιημένος Ἦσυχ.

Ἱππο-χαίτης, ὁ· ὁ ἵπποχαίτης· -βασιλεύς Πινδ. Ὀ. 1, 33.

Ἱππόω· μεταμορφῶναι εἰς ἵππον, παθ. γίνομαι ἵππος ἢ φαίνομαι ὡς ἵππος, φαντάζομαι τι ὡς ἵππον, ἀντιθ. τῇ πραγματικῇ ὑπάρξει αὐτοῦ Πλουτ. ἡβ. σ. 1420· πρὸλ. τοιγύτοι.

Ἱπποῦλος· ἀνδρ. ὅν. Ἀριστ. σφ. 1304.

Ἱππους, υἱος· Ἑλλήν ἱστορικός Σουδ.

Ἱππῶ, οὗς, ἡ· 1) θυγάτηρ Ὀλεαντοῦ Ἦσ. 2) Ἀμαζών Καλλ. 3) θυγ. Σαεῶσους Πaus.

Ἱππῶδης, 2· ὅστις εἶναι ἢ φαίνεται ὡς ἵππος Σεν. π. ἱππ. 1, 14, συγγρ. Πολυδ. 1, 192.

Ἱππῶν, ὄνος, ὁ· 1) σταυλὸς ἵππων Σεν. ἱππ. 4, 1· 2) ταχυδρομικός σταθμός, ἐνθα ἀλλάσσονται οἱ ἵπποι Σεν. Κύρ. 8, 6, 17, equile.

Ἱππῶν, ὄνος, ὁ· δύο πόδες τῆς Ἀφρικῆς Στραβ.

Ἱππῶν, ὄνος· ἀνδρ. ὅν. Ἀριστοτ. ἐπὶ. Ἱππῶνιος, α, ὁν Ἀθην. 14, 654.

Ἱππωνία, ἡ· θεὰ τῶν ἵππων Πλουτ. ἡβ. 312.

Ἱππῶνις, ἀκτος· 1) λυρικὴ ποιητὴς Ἐφέσιος ἱαμβογρ. Ἀριστ. ἐπὶ. Ἱππωνάκτις, α, ὁν Ἦραιοτ. Σχολ. 2) ἱατρὸς τῆς Πλουτ.

Ἱππῶνις, ἡ· ἀγορὰ ἵππων Σεν. ἱππ. 1, 12.

Ἱππῶνις· ἀγοράζω, ἵππους Σεν. ἱππ. 1, 14.

Ἱππῶνις, ὁ· ἀγοράστῃς ἵππων.

Ἱππῶνις· ἵππωνις Πολυδ. 4, 182.

Ἱππῶνιον, τό· πόλ. Βρεττανίαν, κατ. Ἱππωνιάτης Στ. Βυζ. -κόπος Στραβ. 6, 255, ἐπὶ. Ἱππῶνιος, α, ὁν Λυκοφρ. 1069.

Ἱππῶνιος· ἀνδρ. ὅν. ἐπιγρ.

Ἱπταμαι, ἀττ. = πέτομαι, ὁ ἴδε, ἀνρ. ἑπτην κ. ἐπτάμην, μέσ. ἀποθ. μετὰ ἐνερ. ἀορ. 6·

Ἱπτω, μόν. π. γραμμ. ἴψαι = φέεσθαι, βλάψαι Ἰπσυ· (ὁρθότ. ἴψαι), ἴψας, (πρὸλ. ἴψας, ἴψω), μέσ. ἴπταμαι = πιέζω, ὀλβω, στενωχωρῶ, προφενῶ μεγάλας κατακυρώσας «μέγα ἴψα λαὸν Ἀχαιῶν» = μεγάλας δυστυχίας, μεγάλα δεινὰ κατεφόρτωσας τοὺς Ἀχαιοὺς Τλ. α. 454· «τάχα δ' ἴψεται υἱας Ἀχαιῶν» = ταχέως ὁκ τιμωρήσῃ μὲ βαρεῖας τιμωρίας τοὺς Ἀχαιοὺς, β. 193· ἐν γέν. βλάπτω, λυμάνομαι, πληγῶνα τινα· αὐτὸ τὸνδε μῆρ' ἴψαι Ὀμοφρ. 30, 49, Στραβ. 8, 370 λέγει, «τὸ γὰρ προϊᾶσθαι καὶ τὸ ἴψασθαι φθορὰν τινα καὶ βλάβην σημαίνει».

Ἱπύα, ἡ· σιπύα Λοδσκ. Φρυν. σ. 304.

Ἱφάριμος, ὁ, (ἵππος, ἀρμόζων)· ἄρχων τις, ἱππαρμωστής Ἰπσυ.

Ἱπώσις, ἡ· ὀλιψίς, πίσις Ἱπποκρ. κομ. pressio.

Ἱπώτριον, τό· ὁ τόπος, ἐνθα ὀλιψίς, πίσις γίνετα· -ληνοῦ, γλωσσ. pialum.

Ἱρά, ἰων. κ. ἐπ. τὰ Ἱρά.

Ἱρά, ἐπ. κ. ἰων. Ἰρή ἢ Ἰρή, κατ' ἑλλ. Ἰρη καὶ Ἰρη, ἡ· 1) πόλ. Μεσσηνίας Ἰλ. κατὰ Πaus. ἡ μετὰ ταῦτα Ἀθῖα κατὰ Στραβ. τινὲς ἐξελάμβανον αὐτὴν ὡς τὴν πόλιν Μεσσήναν κατὰ Ἰριαν. ἐν Στ. Βυζ. ἐκαλεῖτο Ἱρά καὶ ὄρος τι τῆς Μεσσηνίας· πρὸλ. Εἶρα· 2) πόλ. Λέσβου, καὶ ἑτέρα τῶν Μαλιῶν Στ. Βυζ. κατ. Ἰριεύς τῶν Μαλιῶν.

Ἱρά, ἡ Ἱρα· Ἱρα, ὢν, αἰ, Ἱραλ. ἀντί εἰραι· Ἰδ' εἶρη.

Ἱράξ, ἀκος, συνηρ. ὁ· Ἱεράξ.

Ἰράομαι· ἱεράομαι, ἰων. ὡς ἱερεὺς, ἱερεύω, ἱερός, ἱερεῖον.
 Ἰρασσα, κ. Ἰρασσα, τὰ τύπος Λιούσης, κατ.
 Ἰρασσεύς Ἡρ. Φερειῶδ. π. Σχολ. Πινδ. 1.
 Ἰρασιώτης· Εἰρασιώτης· Βάκχος Ἀνθ.
 ὕμν. Βακχ. (9, 521, 10).
 Ἰρθος· υἱὸς Ἀμφισθένης Πάου.
 Ἰρέα, δαυρ. ἡ· ἱερεία Πινδ. Π. 4, 5.
 Ἰρέη, ἱρεῖη, ἱρητή, ἰων. ἡ· ἱερεία Ἡρ.
 Ἰρεῖω, ἰων. κ. ἐπ. = ἱερεῖω.
 Ἰρηλῆ, ἡ· ἰδ' ἱρέη.
 Ἰρηλῶν, ἰων. = ἱερεῖων.
 Ἰρήν, ἑνός, ἰων. ὁ· εἰρήν Ἡρ. 9, 85.
 Ἰρηξ, ἰων. κ. ἐπ. ηξος, ὁ· ἱεράξ Ἡσ. ἔρ. 203.
 Ἰρητῆρα, ἡ· ἱερεία, οὗτις Ἡσυχ. ἰων. ἀντί
 ἱεράτειρα παρὰ τὸ ἱεράομαι.
 Ἰρίνεος· οὗτις εἶνε κατεσκευασμένος ἀπὸ τοῦ
 φυτὸν ἱρίδα· ὅσος Νικ. ἀλ. 203· τὸ ἱρίνεον
 = τὸ ἱρίνον, αὐτ. 241.
 Ἰρινό-μικτος, 2· ὁ μεμιγμένος μετὰ τὴν ἀ-
 λοιπὴν ἱρίνον Φιλῶξ. ἐν Ἀθην. 9, 409.
 Ἰρίνος, 3· οὗτις εἶνε κατεσκευασμένος ἀπὸ
 τοῦ φυτὸν ἱρίδα, τὸ ἱρίνον, δηλ. μύρον Διωσκ.
 Ἰρισ-εἰδής, 2· ὁμοίος μετὰ ἱρίν, φανόμενος ὡς
 ἱρίς Δουκ. συγγρ. Ιστ. 19, ἐσφ. ἀντί ἱεροειδής.
 Ἰρίς, υἱός, ἡ, αἰτ. ἱρίν, κλ. ἱρί· ἡ θεὰ ἱρίς,
 ἀγγελιαφόρος τῶν θεῶν, ἡ φέρουσα τὰς πρὸς
 ἀλλήλους βουλήσεις, διαταγὰς τῶν θεῶν Ἰλ. η,
 398· ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀγγελιαφόρος τῶν
 θεῶν βουλήσεων καὶ προσταγμάτων πρὸς τοὺς
 θνητοὺς Ἰλ. ε, 786, κ. ἀλλοχοῦ. Ἐν Ἰλ. φ,
 198 τὰν ἀπαλιν ἡ ἀγγελιαφόρος τῶν εὐχῶν τοῦ
 Ἀχιλλεύου πρὸς τὸν θεόν· ὡς ὑπουργοῦ ἱερά-
 παινα τῶν θεῶν ἐμφαίνεται ἐν Ἰλ. ε, 353, 368.
 Τὰ Ὀμ. ἐπὶ αὐτῆς σημαίνουσι πανταχοῦ τα-
 χύτητα, ἀελλόπους, ποδὴνεμος, πόδας
 ὡκέα, ταχέα, χρυσόπτερος. Ἐν Ὀδ.
 οὐδαμοῦ εὐρηται τὸ ὄνομα αὐτῆς, ὡς ἄγγελος
 δὲ τῶν θεῶν ἐμφαίνεται ὁ Ἑρμῆς ὁ Ἡσ. θε.
 780 καλεῖ αὐτὴν θυγατέρα τοῦ Θαιύμαντος·
 ἐτυμ. συνήθ. παρὰ τὸ ἔρω, εἶρω = ἀγγέλλω,
 μηνύω· πρὸλ. ἱρος, ὁρθοτ. ὅμως παρὰ τὸ εἶρω
 = συνάπτω, συνδέω, καθ' Ἰρμαν. ἀρ' οὐ
 ἱρίς, υἱός, ἡ, αἰτ. ἱρίν Πλουτ. ἡθ. σ. 664 κ.
 ἱρίδα Νικ. ἀλ. 406, γεν. κ. ἱρεως, Ἀλεξ.
 Τραλ. γεωπ. ἡ δοτ. ἐπ. ἱρίσιν Ἰλ. λ, 27· 1)
 τὸ πολύχρουν, ποικιλόχρουν οὐράνιον τόξαν,
 κοιν. δοξα, ὑπερ φαίνεται εἰς τὸν αἰθέρα μετὰ
 βαρύναν βροχὴν ἐν ὥρα θέρους μάλιστα, ἐν
 Ἰλ. ὡς καὶ ἐν τῇ Ἀγία Γραφῇ ἀναφέρεται ὡς
 ἀγγελία τῆς θεότητος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους Ἰλ.
 λ, 27, ὅπου οἱ θράκοντες ἀνυμῶνται· «ἱρίσ-
 σιν εὐκότες», διὰ τὸ ποικιλόχρουν τοῦ δέρμα-
 τὸς των· 2) πᾶς ποικιλόχρους κύκλος περὶ ἀλ-
 λα σώματα· οἷον περὶ τὴν Σελήνην, τὴν φλό-
 γα τοῦ πυρός· λύγου κτλ. ἰδ. ὁ χρωματισμέ-
 νος κύκλος τοῦ ὀφθαλμοῦ, οὗτις ἄλλως στεφάνη
 λέγεται· 3) εἶδος τι φυτοῦ ὅμοιον μετὰ τὸ κρίνον,
 ἔχον ῥίζαν εὐώδη, ἐξ ἧς κατεσκευάζετο τὸ ἱρί-
 νον μύρον· κατὰ ταύτην τὴν σημ. ὀφθαλμοῦσι
 τινες τὴν λέξιν, ἱρίς, ἰδο; Νικ. ἀλ. 406· ἡ αἰτ.
 κλίνεται καὶ ἱρίν καὶ ἱρίν, ἱρίδα καὶ ἱρίδα.
 ἱρίς, ὁ, αἰτ. ἱρίν ποταμός Παφλαγονίας Ξεν.
 ἱρίτις, ἡ· λίθος τις τῶν τιμίων Πλάν.

ἱρί-ωθής, 2· ὁ ὁμοιάζων μετὰ τὴν ἱρίδα, ἔχων
 τὸ χρώμα αὐτῆς Ἀριστοτ. μετεωρ. 3, 4.
 ἱρίων, ὠνος· ἀνδρ. ὄν. Γαλην.
 ἱρο-δρόμος, ὁ· ἴδε ἱεροδρόμος.
 ἱρο-λόγιον, κ. ἱρολόγι, ἡ· ἴδε ἱερολ.
 ἱρόν, τὸ, κ. ἱρός, ἡ, ὄν, ἰων. κ. ἐπ. ἀντί ἱ-
 ρόν, ἱερός.
 ἱρο-πόλος, ὁ· ἱεροπόλος, Μεγαλοπόλις
 ἐπίγρ.
 ἱροργίη· ἴδε ἱουργίη.
 ἱρός, ἡ, ὄν, ἰων. κ. ἐπ. = ἱερός.
 ἱρος, ὁ· 1) ὄν. ἐπαίτου ἐν Ἰθάκῃ, ὅστις ὠνο-
 μάζετο Ἀρναῖος κυρίως, καὶ οἱ μνηστῆρες τῆς
 Πηνελόπης ὀνόμασαν αὐτὸν ἱρον Ὀδ. σ, 5· ἢ
 γένει ἐπαίτης, ἐνδοξής, πτωχός, μετγν. πθ. παρὰ
 τὸ ἱρίς = ἀγγελιαφόρος μηνυτής· πλ. ἱροι
 Λουκ. πλ. 24· 2) υἱὸς Ἀκτορος πατὴρ Εὐρύ-
 τλους Ἀπολ. Ἡσ. 3) πόλ. Θεσσαλίας Λαοφρ.
 ἱροσόλυμα, τὰ· ἴδε ἱεροσόλυμα.
 ἱρο-υργίη ἡ ἱουργίη, ἰων. ἡ· ἱουργία.
 ἱρο-φάντης, ἰων. ὁ· ἱεροφάντης.
 ἱρό-χθων, ἰων. ὠνος 3· ἱερόχθων· βῶλον,
 Τροπίδος ποτὶ τῇ Ρώμῃ ἐπίγρ.
 ἱρόν, ὠνος, ὁ· ἱερός μάλιστα τύπος, ἱερόν
 Ἰδαίου Κύπρου ἐπίγρ.
 ἱρωστί, ἰων. = ἱερωστί.
 ἱρωσύνη, ἰων. ἡ· ἱερωσύνη.
 ἱς, ἡ ἴς ἀπὸ ἱρ. ἄντων. ἴδε ἱε.
 ἱς, γεν. ἱνός, ἡ, αἰτ. ἱνα, πλ. ἱνες, (ἱς, vis)
 μῦς, τὰ νεύρα τῶν μυῶν. ὁ τένων, ἅτινα θεο-
 ροῦνται ὡς ἑδρα τῆς σωματικῆς βίωσης· «οὐ
 γὰρ ἐστὶ σάρκα· καὶ καὶ ὅσπερ ἱνες ἔχουσιν» Ὀδ.
 λ, 219· πρὸλ. Ἰλ. φ, 190 «κάλυψε νέκυν μὴ
 πρὶν μένος Ἡελίου σκῆλει» ἀμφὶ περὶ χροῶν
 ἱνέων ἡδὲ μέλεσσιν», π. 316· (πρὸλ. νεύρα),
 ἰδ. τὰ νεύρα τοῦ τραχήλου, ὁ αὐχὴν, ἰνόν·
 «ὅτ' ἂν· ἀνὴρ κῆφας ἐξόπισθεν κεράνων βούς
 - ἱνας τάρη διὰ πάσαν», ρ, 520· «μέσσαι· οἱ
 σὺν ὁστέῳ ἱνας ἔκρεσε» Ἀπολ. Ἡσ. 2, 826·
 -συνήθ. ἡ τῶν μυῶν σωματικὴ δύναμις, εὐτο-
 νία· ἐσ' Ἰλ. Ἰλ. μ, 320· «ἐπέριεσε δὲ ἱν' ἀπό-
 ληρον», η, 269· «οὐ γὰρ οἱ ἐτ' ἦν ἱς ἐμπε-
 δος» Ὀδ. λ, 393· «εἰ μοι ἐτ' ἔστιν ἱς· ἐνὶ
 γναμπίοις μέλεισαι», ρ, 203· ἐκ τούτου περι-
 γραφικῶς «ἱερὴ τῆς Τηλεμάχου» = ἡ ἱερά τοῦ
 Τηλεμάχου δύναμις, δυνατός Τηλ. Ὀδ. συγν.
 «ἱς Ὀδυσῆος» Ἰλ. φ, 720· καὶ ἐν διπλῇ ἐμ-
 φάσει, «ἱς βίης» Πρακλήτης· Ἡσ. θε. 3, 2.
 Καὶ ἐπὶ ἀψύχ. ἰδ. ἐπὶ φυσικῶν δυνάμεων, π.
 γ. ἀνέμου Ἰλ. ο, 383, Ὀδ. ι, 71· ποταμοῦ
 Ἰλ. φ, 356· «Τροίης ἱνας ἐκταμών» Πινδ. Ἰ.
 7, 53, μετρ. τὴν δύναμιν τῆς Τρ. ἀθροῶν
 ἱνας· Ἀριστ. εἰρ. 85· π. Ἰπποκρ. Πλάτ.
 Τιμ. 82 κ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 6 αἱ ἱνες δη-
 λούσι τὰς σαρκώδεις ἱνας τοῦ κρέατος καὶ τοῦ
 αἵματος τῶν ζῴων, π. Θεοφρ. δὲ καὶ τὰς τοῦ
 φυτῶν καὶ τῶν ξύλων· ἐπὶ δὲ καὶ τῶν μεταλλ-
 λων· «οἷον ἱνες ἡ τρέχεις ἀραιαὶ διατρέχουσιν
 ἐν τοῖς μεταλλοῖς», κοιν. φλέδες Πλουτ. ἡθ.
 σ. 434.
 ἱς, ἡ· 1) πολένη Βαυλωνίας παρὰ τὸν ὁμόν.
 ποτ. ὁ ἱς Ἡρ. 2) ποτ. ἐν Ἰταλίᾳ Λυκοφρ.
 ἱσα, κ. ἱσα, ἐπίρ. πλ. τοῖσος, ἡ ἱσο., ἐπὶ ἴδε.
 ἱσ-άγαθος, 2· ἐπίσης, ὁμοίως ἀγαθός, μετγν.

Ἰσαγγελία, ἡ, ἴσα. εἰσαγγελία.
 Ἰσαγγελλοῦ, 2· ὅμοιος μετ' ἄγγελον Ν. Δ.
 κ. μετγ. ἐπὶρ. εἰσαγγέλω.
 Ἰσαγύρας, ου, ἰων. Ἰσαγύρης· ἀνδρ. ὄν. Ἡρ.
 Ἰσάδας, α, ὁ· Λάτιον τις Πλουτ. Διδ.
 Ἰσαδέλφος, 2· ὅστις εἶνε ὡς ἀδελφός πρὸς
 τινα, ἴσα μετ' ἀδελφόν· ἀνδρ., ὁ Πυλάδας Εὐρ.
 Ὀρ. 4014.
 Ἰσαζῶ, μελ. Ἰσάω· κάμνω τι ἴσιον, ὅμοιον
 μετ' ἄλλο τι· ἡ σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἶρην ἀμφὶς
 ἀνέλκει ἰσάζουσα· Ἰλ. μ, 435· — τὰς κτήσεις
 Ἀριστοτ. πολ. 2, 6· κ. παθ. ἡ ἀνάγκη πρῶτε-
 ρον ὑπάρχειν τὴν ἀνισότητα αὐτοῖς τοῦ ἰσασθῆ-
 ναι, μεταφ. 13, 4· ἡ ἰσάζεται φήσεις διαιτήσας
 Δ. Ἀλ. 14 (9, 356) κ. μετ. νομίζω ἐμαυ-
 τὸν ἴσον τινί· Ἀλκοῦ ἰσάσκετο· Ἰλ. ω, 607·
 ἴσονται ἴσος· ἡ δὲ ἐμοῦ ταῦτα γινόμενα θεοῖς
 ἰσάζει· ἄν· Πλάτ. Τιμ. 41· κ. ἐνερ. αὐτὸ.
 ὁμοῖός εἰμι, νῆμ. β, 773· (τὸ ἐπ. Ὀμ. μακρόν).
 Ἰσαία, ἡ· ῥαβδὸς Ἠλέθορος π. Αἰγυπτίους Δε-
 σπ. 4, 151.
 Ἰσαία, ἡ· θυγ. Ἀγχινορος Φερειοῦ. ἐν Σχολ.
 Ἀπολ. Ῥ.
 Ἰσαίωμα, π. ἀντὶ ἰσάζουμαι· εἶμαι ἴσος, ἰσοῦ-
 μαι· τινί Ἀρατ. 235, Νικ. δλ. 399.
 Ἰσαίος, π. 3· ἴσος, ἴσος Νικ. Θερ. 359 ἡ ἰ-
 σαία, δηλ. μοῖρα=ἴση μερὶς, μερίδιον Καλλ.
 ὅμν. Δ. 63 (ι).
 Ἰσαίος, ὁ· περίφημος Ἀθηναῖος ῥήτωρ, διδά-
 σκαλὸς τοῦ Δημοσθένους Δ. Ἀλ.
 Ἰσαίτερος, ἰσαίτατος, συγκρ. κ. ὑπερθ. τοῦ ἴσος.
 Ἰσαιῶν, ὄνομα ἀνδρ. ὄν. Σουίδ.
 Ἰσάκιος, 3· ὁ ἀνέμων, ἐπιτήδειος τοῦ Ἰσάκην,
 Ἰσάκην· λογισμός Μακαβ. 4, 7, 14.
 Ἰσάκις, ἐπὶρ. τοῦ ἴσου· ἐξ ἴσου, ἄλλας τόσας
 φορές Στραβ. 3, 174· «ἴσος ἰσάκις», ἐπ' ἐαυ-
 τὸν παλλακισσισσάβης Πλάτ. πολ. 8, 546.
 Ἰσαμέριος, ὄνομα 2· ἰσημέριος (ἡμέρα), ὁ ἐξ
 ἰσων ἡμερῶν συγκείμενος, ἴσων ἡμερῶν βίον
 βίωσας Σοφ. ἀποστ. 692.
 Ἰσαμιν, ὄνομα ἀντὶ ἰσῆμι, ὁ ἴδε.
 Ἰσαμίλλης, 3· ἰσούκαλος ἐν ἀγωνί, — τινί,
 μετγ. ἐπὶρ. «ἰσαμίλλα δραμοῦσα κύων ἐλά-
 φοισι» Φιλίππ. Ἀν. 9, 346.
 Ἰσαμμορός, 2· ἴσος κατὰ τὴν οὐ τυχεῖαν,
 ὁμομορος Πισυχ.
 Ἰσαν· 1) ἐπορεύοντο, ἐπήγχινον, γ'. πλ. π.
 πορεύ. τοῦ εἶμι πολλ. π. Ὀμ. (ω). 2) ἐγί-
 νωνον, ἐξέωσαν, γ'. πλ. ὑπερσ. τοῦ οὐδα Ἰλ.
 σ, 405, Ὀδ. δ, 772.
 Ἰσαμος, ὁ· 1· ποταμός Βακτριανῆς Στραβ.
 Ἰσανάφορος, 2· ὅστις εἶνε τῆς αὐτῆς πρὸς
 τὰ ὄντα φορὰς ἀνόσου Π. Ἀλεξ. ἀποτ. σ. 19,
 8, 14, 19.
 Ἰσανδρός, 2· ὁ ὅμοιος μετ' ἄνδρα, φαινόμε-
 νος ἐν ἀνδρ., ἐξήγ. τοῦ ἀντιάνετρα Πισυχ.
 Ἰσανδρος· υἱὸς Βελλεροφόντου Ἰλ. Στραβ.
 Ἰσανέμος, 2· ὅστις εἶνε ὡς ἀνέμος ταχύς·
 Ἀρχιλλεὺς Εὐρ. Ἰ. Α. 207.
 Ἰσανθής· βασιλεὺς Θράκης Φιλαρχ. ἐν Ἀθην.
 Ἰσανθρίππος, 2· ὅμοιος, ἴσος μετ' ἀνθρω-
 πον, ἐκκλ.
 Ἰσάνωρ, ὄνομα Λακεδαιμονίους τις ἔφορος Ξ. ν.
 Ἰσαξίος, 2· ὁ ἀξίων ἴσα μετ' ἄλλο, ἴσος μετ'

ἄλλον τινά κατὰ τὴν ἀξίαν του, μετγ.
 Ἰσαπόστολος, 2· ὁ ἴσος, ὅμοιος μετ' τοῖς
 ἀποστόλοις, ἐκκλ.
 Ἰσαργυρος, 2· ὁ ὅμοιος μετ' ἄργυρον, ἔχων
 τὴν αὐτὴν ἀξίαν μετ' τὸν ἄργυρον· «πορφόρας
 ἰσαργυρον κηλίδα» Αἰσγ. Ἀγ. 953· «ἰσαργυ-
 ρον, ἰσάργυρον» ἀντὶ πολυτίμου· Β. Ἀν. 100.
 Ἰσαριθμός, 2· ἴσος εἶμαι τὸν ἀριθμὸν, μετγ.
 Ἰσαριθμός, 2· ἴσος τὸν ἀριθμὸν (τὸ ἰση-
 ρήμος)· — τινί Πλάτ. Τιμ. 41, μετγ.
 Ἰσαρίτης, 2· ὁ ἴσα ἡρτημένος, κρημα-
 σμένος, Φιλων.
 Ἰσαρχίδας, ου· Κορινθίως τις Θουκ.
 Ἰσαρχος· 1) πατήρ τοῦ Ἰσαρχίδου· 2) Ἀ-
 θηναῖος τις ἄρχων Διόδ.
 Ἰσάσι, γ. πλ. τοῦ οὐδα.
 Ἰσάσκατος, ἐπ. 3 ἐν. μ. παρτ. τοῦ ἰσάζω.
 Ἰσάστερος, 2· ὅμοιος μετ' ἀστέρα Μακ. 4, 17δ.
 Ἰσαστειλός, 3 (ἰσάζω)· ὁ κάμνων τι ἴσον
 ἄλλω τινί, ἐξισάζων, μετγ.
 Ἰσατίς, ἴδος, ἡ φωτὸν τι, δ' αὐτοῦ ὁπλοῦς βάπτου-
 σι γαλάξια χρώματα Διοσκ. isatis tinctoria.
 Ἰσατ-ὠδης, 2· ὅμοιος μετ' ἰσάτιδα, ἴδ. τὸ
 χρῶμα Ἰπποκρ.
 Ἰσαύδης, 2 (αὐδῆ)· ὁ ὁμιλῶν ἴσας, ὅμοιος
 μετ' ἄλλον τινά Θεοκρ. Σურ. (15, 24).
 Ἰσαυρά, τά· πόλ. Ἰσαυρίας Στ. Βυζ.
 Ἰσαυρία, ἡ· γῆρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας μεταξὺ
 Λυκαονίας κ. Κιλικίας μετ' δύο ὁμονόμους γῆ-
 ρας, ἡ παλαιὰ κ. εὐερκής Ἰσ. καλουμένη· —
 Ἰσαυρική, ἡ· γῆρα ἀνήκουσα τῇ Λυκαονίᾳ,
 Στραβ. 12, 568, 569, κατ. Ἰσαυρεῖς, ἰων.
 Διόδ. ἐπὶρ. Ἰσαυρικός, 3, Στραβ. κ. ἴδ. ὅθλ.
 Ἰσαυρίς, ἴδος Χριστοῦ. ἐκφρ. 400.
 Ἰσαυρο-φόνος, 2· ὁ φονεύων Ἰσαυρούς
 Ἀνθ. 9, 656, 19.
 Ἰσαχὺς, ἐπὶρ. ἴσας, τόσων λογίων, κατὰ τό-
 σας ἴσας ἐνόους Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 1, 6, 3.
 Ἰσθός, ἡ· πόλ. Ἰσαυρίας, κατ. Ἰσθώτης, ὡς
 Μαλλός Μαλλώτης Στ. Βυζ.
 Ἰσγένη, ἡ· ὑσγίνη, βαφῆς ὄνομα, Στρατονι-
 κείας ἐπιγρ.
 Ἰσείας, κ. Ἰσείας, ὁ· τύραννος Κερυνείας Πολύδ.
 Ἰσεια, τά· ἐορτὴ Ἰσιδος Διόδ.
 Ἰσειον, τό· νάος, ἱερὸν τῆς Ἰσιδος Πλουτ.
 Ἰσειον, τό· «πόλ. Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἰσιδος...
 προπερισπᾶται· δι' ὧς Ἰσειον κ. Νεμεσίον καὶ
 τῶν ὅσα μὴ τῆς γενικῆς τὸ δ' ἐφύλαξαν τεμανι-
 κῶν» Στ. Βυζ.
 Ἰσεννώω, (ἔνος)· ἔχω τὴν ἴδιαν ἡλικίαν μετ'
 ἄλλον, εἶμαι ὁμηλικής, ὁ Γαλην. ἐν ἐξηγ. Ἰωννί-
 ουσαι=ἰσάζουσαι, μεσηλικες οὐδ' αὖ Ἰπ-
 ποκρ. ἔχει, «αἱ δὲ μέσαι, μέσον τι ἀμφοτέρω
 χουσιν, ἴσαι νῦν εἶναι» σ. 638, 42, ὅπρι
 κοιν. ἴσαι νῦν οὐσαι, ἐξ οὗ ὁ Schneider ἴσαι
 εἶναι εἰκάζει ἀμφ.
 Ἰσεύθης, κ. Ἰσευθός· ἀνδρ. ὄν ἐπιγρ.
 Ἰσηγορέω· ὁμιλῶ ἴσα μετ' ἄλλον τινά, ἔχω
 τὸ ἴδιον δικαίωμα, τὴν ἴδιαν ἐλευθερίαν καὶ ὁ-
 μιλῶ Σχολ. Ἰλ. κ. 187, ἰσηγορήσαι μοι= ἐξ
 ἴσου πρὸς ἐμὲ λέγειν· Πισυχ. — ὡς, κατὰ
 μέσ. διὰδ. «ἰσηγορεῖσθαι μετὰ τινος»= ἐξ ἴσου
 λέγειν, ὁμοτίμως λέγειν, ἐκκλ. 13, 11.
 Ἰσηγορία, ἡ· τὸ ἔχειν τὸ αὐτὸ δικαίωμα,

τὴν αὐτὴν ἐλευθερίαν ἢ ὁμίλῃ τις ἐξ Ἰσου μὲ ἄλλον τινα. ἰδ. εἰς τὰ τῆς πολιτείας καὶ τὰ δικαστικά. Πρ. 5, 78. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ δημοκρατίᾳ τῶν Ἀθηναίων ὅλοι οἱ ἐλεύθεροι πολῖται εἶχον ἐν τούτῳ ἴσον δίκαιον, ἡ λέξις ἰσωνάμει τῇ ἰσονομίᾳ, ἐλευθερία· « τὰς τῆς ἰσηγίας καὶ ἐλευθερίας μετουσίᾳ ἀφαιρέσθαι » Δημ. 21, 424.

Ἰσ-ήγορος, 2· ὁ ἔχων ἴσον δίκαιωμα λόγου, ἰσολογίαν Πολυδ. 6, 474.

Ἰσ-ήλικος, 2· ὁ ἔχων ἴσον μέγεθος πρὸς ἄλλον τινα Φιλ. μαθημ. σ. 91.

Ἰσ-ήλιξ, ἰκος, 2· ὁ ἔχων ἴσην ἡλικίαν πρὸς ἄλλον τινα, ὁμήλιξ Ξεν. συμμ. 8, 1· κατὰ Φρον. ἐν Β. Ἀν. 43 λέξ. μεταγενεστέρᾳ τοῦ ἡλικιώτης.

Ἰσ-ήμερία, ἡ ἰσότης τῆς ἡμέρας πρὸς τὴν νύκτα Πλάτ. Ἀξ. 370· ἐαρινὴ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 47· « φθινοπωρινή, αὐτ. 8, 42.

Ἰσ-ημερινός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἰσημερίαν· ὁσμητή, ἀνατολή Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 6· κ. οὗτο, ὁ ἰσημερινός = ὁ μέγας κύκλος τῆς σφαίρας, ὁ ἀπέχων ἐξ Ἰσου ἀπὸ τῶν δύο πόλων Πτολ. αequator.

Ἰσ-ημέριος, 2· τῷ ἴσῳ. Σοφ. ἀποσπ. 692.

Ἰσ-ήμερος, 2· ὁ ἔχων τὰς αὐτὰς ἡμέρας, ἴσον χρόνον διαρκῶν π. Θεοφρ. ὁ ἐν καιρῷ τῆς ἰσημερίας.

Ἰσ-ημι, ὄνομα ἰσάμει· γινώσκω, εἰδεύω, οἶδα Πινδ. Π. 4, 348, Θεοκρ. 5, 119, γ'. πρόσ. ἰσάτι, 14, 35, πλ. ἴσμεν Πινδ. Ν. 7, 14· ἴσαντι, Π. 3, 29, Θεοκρ. 15, 64· τούτῳ τύπ. ὡς. ἴσμεν, ἴσμεν, ἴσαν ἴδεν ἐν λ. οἶδα, εἶδω.

Ἰσ-ηπας· ἔθνος Σκυθικὸν Στ. Βυζ.

Ἰσ-ήρετος, 2· ἐπὶ πλοῦτον, μὲ ἰσάριθμα κουπία· νῆες Εὐδρ. Ἰ. Α. 242.

Ἰσ-ήρης, 2, (ἀρσ.) ὁ ὅμοιος συνηρημασμένος, ἴσος· φήσιν Εὐδρ. Ἰ. Τ. 1472.

Ἰσ-ήριθμος, π. 2· ἰσάριθμος· οὐτεῖς Ἀντιφ. Θ. 16 (9, 59)· εἰπέα Α. Ἀλ. 13 (6, 328).

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ οἶδα Ὁδ. π. ἀττ. ὡς ἐπὶ τὸ πλῆστον ἐν συντάξει « εὐ ἴσθ' ὅτι » καὶ « εὐ ἴσθι »· β) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

κῶν ἀγώνων, συνεστασθῆς αὐτῶν.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

Ἰσθ· α) πρὸστ. τοῦ εἰμι Εὐδρ. Ὁρ. 1320· συνθ. δὲ « παρίσθι » Πρ. 1, 118.

389. Ίσυχ. καθ' Ἀποκρ. « ξενικός τις δι-
μων, ὃ τὰ δημόσια γόναια ἐπέλει » πρὸλ. Λο-
βελ. Ἀγλαορ. σ. 624. ἰδ. ὃ ἐπὶ τῆς τραπέζης
δίδων ἴσας μερίδας εἰς τοὺς παρακαθημένους
Λουκ. Ἐπ. Κρον. 32.
Φισο-δαμίωνργος, ὃ, Ὀλουμπ'ας ἐπιγρ.
Ίσώ-δενίρως, 2. ἴσως, ὅμοιος δένδρῳ « κί-
ωνας τέμαχος » Πινδ. ἀποσπ. 116.
Ίσο-δέξιος, 2. « τὸ ἰσο-δέξιον τοῦ σώματος »
Φιλοστρ. γυμν. §. 41.
Ίσοδ'ήμος, ἄνδρ. ὄν. Λυσ.
Ίσο-δι-αίρεσμαι, αἵματι εἰς ἴσα διαιροῦμαι.
Νικηρ. Βλεμ.
Ίσο-δι-αίρετος, 2. εἰς ἴσα διαιρητός; Νι-
κηρ. Βλεμ.
Ίσο-δίαιτας, 2. ὃ ἔχων τὴν αὐτὴν διὰ ταν
τριπλὴν τῆς ζωῆς, ὅταν καὶ ἄλλης τις, ζῶν ὅ-
πως οἱ ἄλλοι Θουκ. 1, 6. « ὁ τοῦ αἵτου κο-
νιανός ἰσοδίατος » Ίσυχ.
Ίσο-δι-ά-στατος, 2. ὃ ἔχων ἴσων διάστημα
Εὐστ. εἰς Δ. Περ. 2.
Ίσοδίατη, ἢ Ἐλλήνης τις Πλουτ.
Ίσώ-δομος, 2. ἴσα ὠκοδομημένος ἐν τῇ ἀρ-
χιτεκτονικῇ, ὅτι εἶνε κτισμένος μετ' ὁμοιοτήτους,
ἴσους τὸ μέγεθος λίθους Βιτρούδ. 2, 8.
Ίσώ-δοφος, 2. ἰσοκλήεις Ίσυχ. Φωτ.
Ίσώ-δοσλος, 2. ἴσως, ὅμοιος μετ' ὁσλον
Σχολ. Δισχ. Χα. 132.
Ίσο-δραμέω, τρέχω ἴσα μετ' ἄλλον - ἄλλη-
λοις Ἀριστοτ. 1. Ζ. 10, 5.
Ίσώ-δρομος, 2. ὃ τρέχων ἴσα μετ' ἄλλον -
ἀελλίω Τίμ. Δοκρ. σ. 96. « οἱ τούτων ἰσώδρο-
μοι » Ἀριστοτ. κόσμ. β. 6. « ἴσ. μήκος = δρό-
μος ἢ ὁδός ἴσου μήκους Ἀνθ. 7, 212. - τὸ ὄηλ.
ἰσοδρόμη εὐρεται ὡς ἐπὶ. τῆς Κυβέλης
Στραβ. 9, 440.
Ίσο-δυναμέω, ἔχω τὴν αὐτὴν, ἴσων δύνα-
μιν, μτγν. τινί, Ἀπολλων. Δύσκ. « εἶνα μὴ τὸ
ψεύδος ἰσοδυναμοῦν ἀπολέπωμεν πρὸς τὴν ἀλη-
θειαν Πολύδ. 2, 56, 2.
Ίσο-δυναμία, ἢ ἴση δύναμις, ἀξία, ση-
μασία, ἰσχυρ. Τίμ. Δοκρ. 95, κ. μτγν.
Ίσο-δύναμος, 2. ὃ ἔχων ἴσων δύνανται ἰ-
σχύον, ἀξίαν ἢ σημασίαν μετ' ἄλλον τινά « ὃ
παρὰ. ἰσοδύναμος τοῦ ἐνεστώτι » Ἐτ. Μ. σ.
637, 36. ἐπὶρ. - ὡς Εὐστ. σ. 72, 33.
Ίσο-ελκής, 2. ὃ ἴσης ὀλκῆς μετ' ἄλλον, ἰσό-
σταθμος, ὃ ἴσων ζυγίζων Νικ. Θηρ. 41, 44.
Ίσο-επίς, 2. ὃ ὁμιλῶν ἴσα, ἴσως ἐν τῇ ὁμι-
λίᾳ του « εἰσάπαν ἰσοφύς, ἰσοσυγόν τε καὶ
ἰσοεπὲς » Κυρίλλ. διαλ. 7, π. Τριάδ. σ. 657.
Ίσο-επί-πεδος, 2. ἔχων ἴσων ἐπίπεδον Ἰαμβλ.
Ίσο-ἐπί-τρος, 2. ὃ ἔχων ἴσα ἐπὶ ηλικίας μετ'
ἄλλον τινά Νον. Δ. 21, 175.
Ίσο-ετής, οὗς, 2. ὃ ἔχων ἴσα ἐπὶ ηλικίας ἄλ-
λοι τινί « ἰσοετείς, ὁμηλικεῖς » Ἀπολλων. λεξ.
Ίσο-ευρής, 2. ἔχων ἴσων εὐρος, πλάτος Φωτ.
Ίσο-ζυγέω, κείμενα τι ἴσου ζυγίου, βάρους
μετ' ἄλλο Νικ. Θηρ. 908.
Ίσο-ζυγής, 2. ὃ ἴσα ἔξευγμένος, ζευγαρι-
μένος, ἐν γένει ἴσος « ἰσοζυγίων κυπαρίσσω »
= ἴσων μεταξὺ τῶν, ὁμοίους κλώνας ἔχουσάν,
Θεοκτ. Σχολ. 2 (10, 16).
Ίσώ-ζυγος, 2. ἴσως, ὅμοιος « αἰετα τιμήσουσιν

ἰσώζον ὃ γυναιτέρη » Νον. Ἰω. 5, 23. ἰσο-
ζυγον, ἰσώζον Ίσυχ. « τὰ ἰσώζονα καὶ ἰ-
σώροπα ὁδο ἀρχὴν συζεύξας πρόσσωπα » Βι-
πιδαν. σ. 619. ἐπιρ. ἰσοζύγους, Βούζ.
Ίσώ-ζυγος, 2. ὃ ἔχων ἴσων ζυγόν, ἴσων
« ἰσώζον θεσμῶ » Νον. Ἰω. 5, 27, δηλ. ὃ
μοίω, ἴσων νόμῳ.
Ίσο-θάνατος, 2. ἴσως μετ' ὁνάτον Σοφ.
ἀποσπ. 329.
Ίσο-θελία, ἢ ἰσότης, ἐξίσωσις μετ' ὁσόν, ἐκακ.
Ίσώ-θεον, τὸ ἀλοιρῇ τις Ἀλ. Τραλ. 11, 631.
Ίσώ-ζυγος, ἢ ὄν. φαρμάκου « ἰσώθεος βηλ' ἢ
κὴν Γαλην. 13, 544. « κωλική, ἰσώθεος καὶ
λυσμένη », αὐτ. 612.
Ίσώ-θεις, 2. ὅμοιος, ἴσως μετ' ὁσόν, ἐπὶ
τῶν ἰσχυρῶν, κραταιῶν, ἐνδύξων ἀνδρῶν
ὡς Ἰλ. 6, 565, Ὀδ. α. 324, τραγ. κ. παρ.
« ἰσώθει τιμαί » Πολύδ. 10, 10, 41. « ἰσώθι
φρονεῖν » Μικαδ. 2, 9, 12.
Ίσο-θελία, 2. ὃ προξενῶν ἴσων κράτον, ἢ
χον, ἢχων ἴσα Νον. Δ. 36, 473.
Ίσώ-θυμος, 2. ὃ ἔχων ἴσων φρόνημα, ὁλ-
ρος, φυλὴν Σχ. Ἰλ. η, 295, ἐνδ' ἄλλ. Σχολ.
ἔχει ἀντιζήλους.
Ίσο-σιος, 2. Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ὁμοίας οἰκίας
οἰκογενεῖας Εὐρ. ἐν Μτοδ. ἀνθ. 68, 12 δι. γγ.
Ίσώ-καινος, 2. ἴσως νέω Ίσυχ. ἐν λ. ἀντίκωνοι.
Ίσο-κάμπανος, 2. ἴσως καμπανῶς, στατήρ
κατὰ Σχολ. Ὀδ. δ, 129, ἐξήγ. τοῦ ἀτάλαντος
Ίσοκάσιος, ἄνδρ. ὄν. ἐκκλ.
Ίσο-κατά-ληκτος, 2. ὃ ἔχων ὁμοίαν κα-
τάληκτον, ὁμοιοκατάλητος, ὁμοιοτέλειτος καὶ
Εὐστ. 1839, 43 ἰσοκατάλητος κλισίς.
Ίσο-κλέυθος, 2. ὃ βαδίζων τὴν αὐτὴν
ὁδόν, μτγν. Νον. Δ. 48, 286.
Ίσο-κέραλος, 2. ὃ ἔχων κεράλην ἴσων
μοίαν ἄλλον τινί Ἰδου. 15.
Ίσο-κινδανος, 2. α) ὃ ὦν εἰς τὸν ἴδιον
ἴσων κίνδυνον μετ' ἄλλον Δ. Κίσ. μετὰ τοῦ ἰσώ-
ροπος, 41, 55. β) ὁμοιος μετ' κίνδυνον, ἀξιώμα-
χος, ἰκανός, πρὸς τὸν κίνδυνον Θουκ. 6, 31.
Ίσο-κίνητος, 2. Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1851.
Ίσο-κινυάμωμος, 2. ὃ ὅμοιος μετ' κινυά-
μωμον Διοσκ.
Ίσο-κλήης, 2. ὃ ἔχων ἴσων, ὅμοιον κλίσιν
ρήμην, δόξαν, μτγν. ἐπιρ. - ὡς Ν. Χων.
Ίσο-κλήρις, ἢ ἴσος κλήρος μοιράδι, Εὐστ.
Ίσο-κλήρο-νόμος, 2. ὃ λαμβάνων ἴσων
κληρονομίαν, μτγν.
Ίσώ-κληρος, 2. ὃ ἔχων ἴσων μοιράδι, κλη-
ρονομίαν, περιουσίαν « ἴσ. τοῖς βίοις γενόμε-
νοι » Πλουτ. Λυκ. 8.
Ίσο-κλήνης, 2. ὃ ἔχων ἴσων κλίσιν, ἰσώ-
ροπος « νόμος ἡμῶν ἰσοκλήνης ὃ θεός, οὐδέ-
μία ἐπιδοχόμενος διδράκτων ἢ μετ' ὅσων » Ἀ-
ριστοτ. κόσμ. 6.
Ίσώ-κοιλος, 2. ὃ ἔχων πανταχοῦ τὴν αὐτὴν
ἴσων καλότητα « ἴσ. αὐλός » Πλουτ. ἡθ. σ. 1021.
Ίσώ-κορμος, 2. ὁρθοτενής, ἴσων κορμῶν ἔχων Βούζ.
Ίσο-κόρυφος, 2. ὃ ἔχων ἴσων κορυφὴν
ἰσοψῆς, μετφ. - πόλεις Δ. Ἀλ. 3, 9.
Ίσο-κράδης, 2. ὃ ἔξ ἴσου συγκερασμένος Ἰπποκρ.
Ίσώ-κραιρός, 2. ὃ ἔχων ἴσα κέρατα Νον. Δ.

Ἰσωνράς, ἄτος, 2· ἰσοκράτης Ἀρχαῖδ. σ. 193, 15.
 Ἰσο-κράτεια, ἡ ἰση δύναμις, ἰσχύς, κρά-
 τεις, μετν.
 Ἰσο-κράτειος, 2· ἀνήκων τῷ Ἰσοκράτει, ὁ
 τοῦ Ἰσοκράτους· ἀγωνίῃ Δ. Ἀλ. π. Ἰσυχ. κ. 20.
 Ἰσο-κράτειον ἔργον ἰσὺν δύναμιν, κράτος Σ.
 Εὐμ. πρ. συλ. 2, 81.
 Ἰσο-κράτης, 2· ἰσοδύναμος, ὁ ἔχων ἰσὺν
 ἰσὺν, κράτος, τὰ αὐτά, ἴσα δίκαια μὲ ἄλλον
 Πρ. 4, 26, μετν. ἐπίρ. -ὡς Φιλ. 1, σ. 198, 32.
 Ἰσο-κράτης, 2· ὁ ἴσως κεκραμένος Ἰπποκρ.
 Ἰσοκράτης, οὗς 1) στρατηγὸς Κορινθίων
 Θουκ. 2) ῥήτωρ περιφρῆμος, Ἀθηναῖος Ἀνθ.
 Παλ. 3) Ἀπολλωνιάτης, μαθητὴς τοῦ Ἰσο-
 κράτους Σουῖδ.
 Ἰσο-κράτεια, ἡ ἰσοκράτεια=ἰσονομία Πρ. 5,
 92, Τημ. Λακ. 95, ἔνθα δι. γρ. ἰσοκρατείας.
 Ἰσο-κράτικος, 3· ὁ ἀνήκων τῷ Ἰσοκράτει·
 λόγος Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 247.
 Ἰσο-κράτης, 2· ἰσοκράτης, ἴσως κεκραμένος, μετν.
 Ἰσο-κρίθης, 2· ὁ ἴσως, ὁμοῖος μὲ κρήνη, τῆς
 αὐτῆς τιμῆς, ἀξίας μὲ κρήνη Πολυδ. 2, 15, 1.
 Ἰσο-κρίτης, 2· ὁμοῖος, ἴσα κτισμένος, κατε-
 σκευασμένος, ἰσὺν ἔχων τὴν κατασκευὴν, Φωτ.
 Ἰσο-κτιπός, 2· ὁ ἴσως κτίπους, ἦτοι ἐξ
 ἰσού ἰσχυρῶς κτυπῶν, ἀντιγῶν Νον. Δ. 27, 92.
 Ἰσο-κωλῆς, ἡ ἰσότης τῶν κώλων, μελῶν
 Ἑρμολ.
 Ἰσο-κωλός, 2· ὁ ἔχων ἴσα μέλη, κῶλα, ἰδ.
 ἐν τῇ λύγῃ, ἀνάλογα ἀλλήλοις, ἴσα κῶλα, «τὰ
 ἰσοκῶλα» Ἀθην. 5, 487· π. Ἰσοκρ. «εὐνοού-
 μενος· συλλαβὴ τὸ ἰσοκῶλον ἐνδοξὸν ἐξενεγκεῖν»
 Πλατ. ἰθ. σ. 350· ὁ ἔχων ἰσὺν μήκος· -χαρ-
 δαί Νικομ. ἀρμ. σ. 11.
 Ἰσο-λεκτός, 2· ἐπὶ στήθων, ὁ ἔχων ἴσας
 λέξεις, ἴσος ἐκ λέξεων ἰσοσυλλάβων συγκείμε-
 γος Διομ. 3, 497.
 Ἰσο-λεξία, ἡ ἰσότης λέξεων, μετν. Ἰ. Σι-
 κελ. Walz. ῥήτ. τ. 6, σ. 328.
 Ἰσο-λεξής, οὗς, 2· ὁ ἔχων ἰσὺν, ὁμοῖον
 κλίτην, ὁμόλογος· «ὅταν οἱ ποιηταὶ τὴν ἰσο-
 λεξίαν καὶ ὁμοκλιτοῦν ἔχον καὶ ἀκοῖν καλῶ-
 εἰν» Ἀπολλων. λεξ. σ. 2.
 Ἰσο-λίθος, 2· ὁμοῖος μὲ λίθον, ἀνόητος ὡς
 λίθος, ἐκκλ.
 Ἰσο-λογέω ἰσηγορέω Σχολ. Εὐρ. Ἰππ. 697.
 Ἰσο-λογία, ἡ ἰσηγορία· ἴσα. ἔχειν πρὸς
 τινα=ἐλευθερίως ὁμιλεῖν πρὸς τινα Πολυδ.
 26, 3, 9, Σ. Εὐμ. π. γραμ. 144.
 Ἰσολόγος· ἀνδρ. ὢν. Θουκ.
 Ἰσο-λόμπτος, 2· ὁ ἴσος μὲ τὸν Ὀλυμπιον,
 ὢτος, Φιλων.
 Ἰσο-λόμπια, τὰ ἴσα τοῖς Ὀλυμπίοις, νέα
 Ὀλύμπια, ἐπιγρ.
 Ἰσο-λύρος, 2, ἐξήγ. τοῦ ἀντίφωρος Σχολ.
 Σοφ. πρ. 645.
 Ἰσο-μαλός, 2· ἀγχιώματος Ξεν. Ἀγισ. 2,
 9, κατ' ἄλλ. ἰσόμεγος ἢ ἰσάπαλος.
 Ἰσο-μαχός, 2· ὁ ἴσος ἐν τῇ μάχῃ, ἰσοδύ-
 ναμος μὲ ἄλλον τινά εἰς τὸν πόλεμον Δ. Ἀλ.
 9, 52· κινδυνεύς Δ. Σικ. 17, 83.
 Ἰσο-μεγέθης, 2· ὁ ἴσος μεγέθους, ἔχων τὸ
 ἴσον μέγεθος μὲ ἄλλον Ξεν. κυν. 5, 29· ἐπίρ.
 ὡς Ἀριστοτ. Κοίντ.

Ἰσο-μερής, 2, (μέρος)· ὅστις συνίσταται ἐξ
 ἰσῶν μερῶν, λαμβάνει ἴσον μερίδιον· «τοὺς ὁ-
 φανούς ἰσομερεῖς εἶναι» Ἀθην. 4, 143· ἰσόμε-
 ρον, ἰσομερές, Ἡσυχ. ἐπίρ. -ὡς Ἰρ. Νυσ. 4, 39.
 Ἰσο-μέτρητος, 2· ὁ ἴσος μετρημένος, ἴσος
 κατὰ τὸ μέτρον, τὸ βάρος, τὴν ἀξίαν Πλάτ.
 Φαῖδρ. σ. 235· τινὶ Δ. Κ. 59, 41· ἐπίρ.
 -ως, «ἰκανῶς καὶ ἴσ. τῇ χρεῖα» Θεοδ. Μι-
 τοχ. ἀνάμ. σ. 70, ὁπλ. κ. ἀναλόγως τῆς
 χρεῖας, κατὰ τὸ μέτρον αὐτῆς, ἀνθ' οὗ λέγεται
 καὶ ἰσόμετρος· ἁ ἰσόμετρος τῇ πόλει λόγος»
 Ἀριστοτ.
 Ἰσο-μέτρα, ἡ ἰσότης μέτρου Πλουτ. ἰθ.
 σ. 1139.
 Ἰσο-μέτρος, 2· ὁ ἴσος κατὰ τὸ μέτρον μὲ
 ἄλλον· «ἡματιῶν ἴσ. ἐλγίματα» Ἑρσπ. ἐν
 Ἀθην. 11, 509· ἰσομεγέθης, ἰσομήκης, -σφη-
 νίσκος Ἀέτ. σ. 139, 26· «ἐπιστάλην ἴσ. κ.
 ἰσοδύναμον» Εὐστ. ἔρ. σ. 352· ἐπίρ. -ὡς Κύριλλ.
 Ἰσο-μέτιπος, 2· ὁ ἔχων ἴσον, ὁμοῖον μέ-
 τωπον, ἐπὶ παρατάξεως μάχης τὸ ἐμπροσθεν
 μέρος, ἡ πρώτη τάξις Ξεν. Ἐλ. 4, 5, 16.
 Ἰσο-μήκης, 2· ὁ ἔχων ἴσον μήκος Πλάτ.
 πολ. 8, 516, Ἀριστοτ. Ζ. Ἰ. 2, 16, μετν.
 Ἰσο-μήτωρ, ὁρος, 2· ὁ ἴσος μὲ μήκος,
 ἐπέχων τύπον μητρός Θεοκρ. 8, 14.
 Ἰσο-μιλήσιος, 2· ὁ ὡς Μιλήσιος, ὁ ἰ-
σομιζῶν μὲ Μιλήσιον πράγμα· «ἰσομιλήσιον
 ἡματιῶν» Δ. Σικ. 12, 24.
 Ἰσο-μοιρέω· ἰσὺν μερίδα λαμβάνω, ἴσους
 μέρους μετέχω, - τινὶ τινός Ἰσ. 1, 2, 35·
 ἐπὶ πόλεων, «ἰσομοιρεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους»,
 ἀντιθ. τῷ πλεονεκτεῖν Ἰσοκρ. 4, 17· «ἦν δὲ τι-
 γένηται ἀγαθόν, ἀξιώσονται πάντες ἰσομοῖρον»
 Ξεν. Κύρ. 2, 2, 17· «-τῆς συμφορῆς» Θουκ.
 6, 16· ἐπὶ ἰσότητος δικαίων ἐπὶ τῇ δημοκρα-
 τίᾳ, 6, 39.
 Ἰσο-μοιρία, ἡ ἰση μοῖρα, ἴσον μερίδιον,
 δίκαιον Ἰπποκρ. - τῶν κακῶν Θουκ. 7, 75·
 ἔτι δὲ=ἰσονομία Δ. Κ. 52, 4.
 Ἰσο-μοιρος, 2· ὅστις ἔχει ἴσον μερίδιον, ἰδ.
 ἰσὺν περιουσίᾳ μὲ ἄλλον, δύναμιν, ἰσὺν, ἐλευ-
 θερίαν «γνήσιοι ἰσόμεοιροι πατρῶων» Ἰσ. 6,
 25· «πάντας ἰσομοίρους ποιεῖν» Ξεν. Κύρ. 2,
 2, 18· «-σκότῳ φάος ἰσόμεοιρον» Αἰσχ. Χο.
 317· «ἰσόμεοιρα εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ φῶς καὶ
 σκότος» Δ. Λαερ. 8, 26· «γῆς ἰσόμερος ἀήρ»
 = ὁ ἀήρ, ὅστις περιέχει τύπον, ὅσον καὶ ἡ γῆ,
 ἢ ὅστις ἀνήκει συμμέτρος εἰς ὅλην τὴν γῆν
 Σοφ. Ἠλ. 87· τὸ ἰσόμεοιρον=ἴσον μερίδιον
 Νικ. θηρ. 592.
 Ἰσο-μορος, 2· ὁ ἔχων ἰσὺν μοῖραν, ἴσον με-
 ρίδιον Τλ. σ. 209, καὶ μετν. π. α· «ἔχον ἀρα-
 χναῖος κήμασιν» Ἀντ. Σιδ. 21 (6, 206).
 Ἰσο-όνειρος, 2· ἴσος, ὁμοῖος μὲ όνειρον,
 μάταιος, ἀνυπαρκτος Αἰσχ. Πρ. 548.
 Ἰσο-νεκός, 2· ἴσος, ὁμοῖος μὲ νεκρόν, ὅστις
 ἀπέθανεν ὡς καὶ ἄλλος τις Εὐρ. Ὀρ. 200.
 Ἰσο-νέμεος, 2· Νία Νημεα, ὡς ἴσα τοῖς
 Νεμέοις· ἀγῶν, Δελφῶν καὶ Ἀθηναίων ἐπιγρ.
 Ἰσο-νέμητος, 2· ἐξ ἴσου διανεμημένος,
 μοιρασμένος, μετν.
 Ἰσο-νεφής, 2· ἴσος, ὁμοῖος μὲ νέφη, ὁπλ.
 πλησίον τῶν νεφῶν, ἔσχατος, ὕψιστος, ἐκκλ.

Ἰσο-νημία, ἡ ἴσα νήματα ἔχειν ἐπὶ ὀφθαλμοῦ Θ. Στοῦδ. 1748.

Ἰσό-νηκος ἄνδρ. ὅν. ἐπιγρ.

Ἰσο-νομέω· νομῶ κατὰ τὸν νόμον τὸν Χρῆσι.

Ἰσο-νομέωμαι· ἔχω τὰ αὐτὰ δίκαια, ἴσην ἐλευθερίαν, ὥστε ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς δημοκρατίαις, τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα Ἰρ. 3, 80, Θουκ. 4, 78· «ἐν γυναιξὶ πρὸς ἄνδρας καὶ ἄνδράσι πρὸς γυναῖκας ὅση ἡ ἴσον, κ. ἐλευθερίαν γίγνεται» Πλάτ. πολ. 8, 563.

Ἰσο-νομικός, 3· ὅστις υπάγεται, ἀνέχει εἰς τὴν ἰσονομίαν· «βίον ἰσονομικὸν τινοῦ ἀνδρός» = ἐν ἰσονομίᾳ ζῶντος, ἐλευθερίου πολίτου δημοκρατίας Πλάτ. πολ. 8, 564· ἐπὶ, — ὡς.

Ἰσό-νομος, 2· ὁ παρέχων, ἢ ἀπολαύων ἴσων πολιτικῶν δικαίων καὶ ἐλευθερίας, ὥστε οἱ πολῖται τῶν Ἑλληνικῶν δημοκρατιῶν· «δικαίους καὶ ἴα πολιτεία» Πλάτ. ἐπ. 7, 326· «ἰσονόμος ἐποικιστὴν Ἀθήνας» Σκώλιον ἐν Ἀθην. 15, 695, δηλ. ὁ Ἀρμόδιος κ. Ἀριστοτέλης· «ἰσονόμος πολιτεύειν» Ἀππ. ἐμφ. 4, 15.

Ἰσό-νομος ἄνδρ. ὅν. Ἀνδοκ.

Ἰσο-νύκτιον, τὸ ἰσονυχτιᾶ, ἰσότης νυκτός, γλωσσ. nocturnitium.

Ἰσοξ· ἰγθύς παῖς κηρύδης Ἰσυχ. κατὰ Πλν. 9, 15 ἰσοξ = ἰγθύς τις τοῦ Ῥήνου.

Ἰσό-ξύλος, 2· ὅμοιος μὲν ξύλον Ἰσυχ. ἐν λ. ὕξλον.

Ἰσο-παγής, 2 ἐπὶ τῶν χορδῶν ἰσοπαγῆς Νικαρ. μουσ. σ. 11.

Ἰσο-παθός· ὁμοιοπαθός· Θ. Στοῦδ. σ. 1620.

Ἰσό-παίς, αἰδώς, 2· ἴσος ὅμοιος μὲν παῖδον· ἰσχύς Αἰσχ. Ἀγ. 75.

Ἰσο-πάλαιστος, 2· ἴσος μὲν παλαιστήν, παλάμην κατὰ μήκος ἢ πλάτος Ἀντ. Σιδ. 23 (6, 187).

Ἰσο-παλέω· εἶμαι ἴσος μὲν ἄλλον, ἰσοδύναμος εἰς τὴν πάλην, μετν.

Ἰσο-παλής, 2· ἰσοδύναμος μὲν ἄλλον εἰς τὴν πάλην Ἰρ. 4, 82· ἐν γέν. ἴσος· — κίνδυνος Θουκ. 2, 39· «πλήθει ἴα. τισί», 4, 94, Πλάτ. Τιμ. 62· ἐπὶ, ἰσοπαλῶς Σχολ. Ἀρατ. 147.

Ἰσό-παλος· τῷ ἄνωτ. Δ. Κασ. 40, 42.

Ἰσο-παχής, 2· ἴσον πάχος ἔχων μὲν ἄλλον Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4, 2, κ. μετν.

Ἰσό-πεδον, τὸ ἔδαφος, πεδιάς ἴση, ὁμαλή· «ἰσόπεδον ἴσον τῇ γῇ, ὁμαλὸν ἔδαφος, ἰσόχωρον» Πούχ. Ἰλ. ν. 442. Ξεν. Κύρ. 3, 1, 5.

Ἰσό-πεδός, 2· ἴσος μὲν τὸ ἔδαφος τῆς γῆς, ἔχων ἴσον, ὁμαλὸν ἔδαφος· «γῶν ἐπεφύρσας ποιεῖν τῇ ἄλλῃ γῇ ἰσόπεδον» Ἰρ. 4, 201· «τόπος τῷ λοιπῷ χώματι ἰσόπεδος» Πλουτ. Νομ. 10.

Ἰσο-πέλεθρος, 2· ὁ ἔχων ἴσα πλέθρα μὲν ἄλλον, ἰσόμετρος Ἰσυχ.

Ἰσο-πενήης, 2· ὁ ἔχων ἴσον πένθος, ὁμοίαν λύπην Σχολ. Αἰσχ. Εὐμ. 782.

Ἰσο-περάστος, 2· ὁ ἔχων ἴσα ὄρια, πέρατα Σχολ. Ὀδ. α. 98.

Ἰσο-περιμέτρητος, 2· ἔχων τὴν αὐτὴν περιμέτρον, ἐκτενόμενος ὁλόγωνα ὡς καὶ ἄλλοι τὴν ἴσους. Μ.

Ἰσο-περιμέτρος, 2· τῷ ἄνωτ. Σπινός.

Ἰσό-πετρος, 2· ἐξήγ. τοῦ ὁμοιος, ἴσος μὲν πέτραν, τῷ ἀποστόλῳ Πέτρῳ (ὁ Ἰωάννης). Θ. Στοῦδ. ἀντίπετρος κατὰ Σχολ. Σοφ. Οἱ. Κ. 188· 2.

Ἰσό-πηγυς, 2· ὁ ἔχων μήκος ἢ πλάτος ἴσος πηγῶς Ὀππ. ἄλ. 1, 243.

Ἰσο-πλασιάζω· πολλαπλασιάζω Μαξ. Ὀμολ. Ἰσό-πλαστος, 2· ὁ ἴσια πλασμένος, ἴσος, «ἀντίπλαστος» Ἰσυχ. consimilis.

Ἰσο-πλατής, 2· ὁ ἔχων πλάτος ἴσον μὲν ἄλλον· — τῷ τείχει Θουκ. 3, 24· «τοίχοις ἀμφοτέρωθεν ἰσοπλατές», ἐπὶ πλοίων Ἀρχιμ. ἐν Ἀθην. 5, 209.

Ἰσό-πλατυς· τῷ ἄνωτ. Ἀθην. 4, 628, ἀμφ. ἄλλ. ἰσοπλατός.

Ἰσο-πλάτων, ὅς ὅμοιος μὲν τὸν Πλάτωνα Ἀγαθ. 20 (11, 354).

Ἰσό-πλευρος, 2· ὁ ἔχων ἴσας πλευράς· — τρίγωνον Πλάτ. Τιμ. 54· — τετράγωνον Πολυδ. 6, 31, 40, μετν.

Ἰσο-πλήθης, 2· ὅστις εἶνε τοῦ αὐτοῦ πλήθους, ἰσάριθμος· — ὁπλίται Θουκ. 6, 37· ἰππεῖς Ξεν. Ἀγησ. 2, 9· ἐπὶ, — ὡς Εὐκλείδ.

Ἰσό-πνοος, 2· ἔχων ἴσην πνοὴν Θεοδ. Πράδρ.

Ἰσο-πολιτεία, ἡ ἴσότης τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων, ἴσα πολιτ. δίκαιον· «πᾶσι Ῥοδίοις ἰσοπολιτεῖαν ἐψηφίσαντο» Πολυδ. 16, 26, 9· «ἰσοπολιτείας μεταβαλεῖν» Πλουτ. Καμ. 38· ἴδ. «ἀπολαύσων ἀμοιβαίως οἱ πολῖται δύο πολιτειῶν κατὰ συνθήκην ἴσων δικαίων, ὅταν οἱ τῆς μῆς διατρίβωσιν ἐν τῇ ἐτέρᾳ αὐτῶν καὶ τὰν ἄλλαν»· «Λεβαθεῖσαν ἔστιν ἰσοπολιτεία πρὸς Ἀρκαδίας Πλουτ. ἡθ. 300.

Ἰσο-πολίτης, ὁ πολίτης ἔχων τὰ αὐτὰ δικαιώματα μὲν τοὺς ἄλλους, ἴδ. ἐν δημοκρατίᾳ, πολίτης ἐν δημοκρατίᾳ ἰσονομούμενος, ὅστις ἔχει τὰ αὐτὰ μὲν τοὺς αὐτόχθονας δίκαια, ἴδ. ἐπὶ τῶν π.

Ῥωμαῖοις municipii, κοινοτήτων ὄντων «πᾶσι ἰσοπολίταις», ἡ κατὰ τὸ ῥώμ. δίκαιον κυβερνωμένη Ἀππ. ἐμφ. 4, 10.

Ἰσό-ποσος, 2· ἴσον ποσὸν ἔχων· Ὀργασσρ.

Ἰσο-πραξία, ἡ ἴση, ὁμοία πράξις, ἐνέργεια, ὁμοία θέσις, κατὰστάσις Εὐστ. 662, 23.

Ἰσό-πρεσβυς, 2· «νεαρός μὲν ἴσος» = ἴσος μὲν γέροντος πρεσβύτου Αἰσχ. Ἀγ. 78.

Ἰσό-πρηικος, 2· ἀντίπρηικος, ὅπερ ἴδε.

Ἰσο-πρό-ξενος, ὁ, Ὀλυμπίας ἐπιγρ.

Ἰσο-πτυχής, 2· ἴσας πτυχὰς ἔχων· — χιτῶνιον, Ἀθηνῶν ἐπιγρ.

Ἰσό-πτερος, 2· ὅμοιος μὲν πτέρυγας, ταχὺς ὡς πτέρυξ, ἐξήγ. τοῦ ἄπτερος Σχολ. Αἰσχ. Ἀγ. 276.

Ἰσό-πτωτος, 2· λέξις ἔχουσα ὅλας τὰς πτώσεις ἴσας, γραμ.

Ἰσο-πύθια, τὰ ἴσα τοῖς Πυθίοις, Νέα Πύθια, Θυατείρων ἐπιγρ.

Ἰσό-πύργος, 2· ὅμοιος μὲν πύργον, ὁ ἔχων τὸ ὕψος πύργου, ἀντίπύργος Ἰσυχ.

Ἰσό-πυρον, τὸ εἶδος φωτὸς Δισακ.

Ἰσο-ρρεπής, 2· ἰσορροπός Νικ. ἡρ. 646.

Ἰσο-ρρεπία· ἴσον ζυγίῳ, εἶμαι βαρὺς ἴσος μὲν ἄλλο τι, ἀπαι. Πλάτ. Τιμ. 25· «ἵνα ἰσορροπῶν καὶ ζυγιστατούμενον ἀιμένην τὸ πάλιν»

τεμα» Πολυβ. 6, 10, 7· μετά δοτ. 1, 11, 1.
ἰσο-ρροπή, ἡ· τῷ ἐπομ. μετν.
ἰσο-ρροπήσεις, ἡ· τῷ ἐπομ. μαθημ.
ἰσο-ρροπία, ἡ· ἰσότης βαρύτητος· - τῆς
ἡς Πλάτ. Φαίδ. 109.
ἰσο-ρροπικός, 3· ὅστις ἀνήκει εἰς τὴν ἰσορροπίαν.

ἰσο-ρροπος, 2· ἴσος κατὰ τὸ βάρος, μέτρον, αἶψαν μὴ ἄλλο τι, ἰσοδύναμος, κτλ. «τὰ λαντα βράσας οὐκ ἰσορροπῶ τῇ γῇ» Αἰσχ. Περσ. 338· «γῶν Εὐρ. ἱκ. 706· πρὸλ. «μάχης γενομένης ἰσορροπῶν» = ἀδιακρίτου, ἀναποραστῶς Θουκ. 1, 103· «ἰσόρροπον καὶ τὸν κίνδυνον» Πολυβ. 3, 65, 8· - τινὶ Πρ. 5, 91· - πρᾶγμα Πλάτ. Φαίδ. 109· ἰσορροπώτερον, πολιτ. 270· - τιμῇ Ἀριστοτ. ῥη. ῥ. 1· ἐπὶ τῇ ἰσορροπῶς πορεύεται» Πλάτ. Φαίδ. 247.

ἴσος, 3, (π. Ὀρ. πάντοτε τὸ ἰμικρὺν, καὶ ἴσους, συνήθως π. μετν., ἐπ. ἴσος μετὰ βραχέος ἰ. Πρ. ῥ. 754· πάντοτε δὲ π. ἀπ. κ. Πινδ. οἱ μετν. Ἀλεξανδρῶν χρόνιοι τῷ ἰ κατὰ τὴν ἀναγκὴν τοῦ μέτρου ὅτε μὲν μακρῷ, ὅτε δὲ βραχέϊ· «ἴσον καὶ ἴσον ἀνῶνεν» Θουκ. 8, 41· οὕτω καὶ ἐν τοῖς συνθέτοις, ἴδε ἰδ. ἰσθός·) καὶ νῦν ἴσος, ἐν πρώτοις εἰς τὸ πᾶν ἀναφερόμενον, λοιπὸν ἴσος κατὰ τὰ μέτρα, τὸν ἀριθμὸν («ἴσους ἀριθμὸν» Εὐρ. ἱκ. 662· «ἴσα τὸν ἀριθμὸν» Πλάτ. πολ. 4, 441· κ. συνήθ. ἀνευ τῆς λέξ. ἀριθμὸν) ἔπειτα ἐν γένει ἴσος κατὰ τὴν ἰσότητα, τὴν ἰσότητά π. Ὀρ. καὶ ἐπομ. συντάσσεται δὲ συνήθ. δοτ. «ἄξιμον ἴσος» Ἰλ. ε. 438· «οὕτε μείον οὕτε ἴσον» Αἰσχ. Ἰππ. 337· «εἰς γε τῆς πολλοῦ ἴσος» Σοφ. Οἰ. τ. 845· «ἴσας φήσους» Εὐρ. Ἰ. Τ. 965 κ. συνγ. ἐπὶ ἰσοφίας, καὶ ἀνευ τῆς λέξ. φήσους Ἀριστ. Ἰσοφίας, 685, Πλάτ. νόμ. 7, 946· «ἴσα ἀντὶ ἴσον λαμβάνειν, ἀποδοῦναι» Πλάτ. νόμ. 6, 774· «ἴσος τὸ πλάτος καὶ τὸ μήκος» Ξεν. Ἀν. 5, 4, 32· «ἴσον θυμὸν ἔχειν» = εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, φρονῶ τὰ αὐτά Ἰλ. ν. 704· «ἴσον φρονεῖν τινι», ε. 441· «ἴση μοῖρα» = ἴση μερὶς, ἴσα μοιρασμένον Ἰλ. ε. 318, Ὀδ. υ. 282· ἔτι δὲ ἴση ἀπλῶς, ἀνευ τοῦ μοῖρα Ἰλ. λ. 705, Ὀδ. ι. 42, (πρὸλ. ἴσος), ὥσπερ «ἴσον μέρος» Ἀριστ. πλ. 225· «ἴσον ἴσῳ κεκραμένον», δηλ. οἷνός ὕδατι, κατ' ἴσα μέρη κομ. π. Ἀθην. 10, 426· «κύλις ἴσον ἴσῳ κεκραμένην» Ἀριστ. πλ. 1133· «οὐ μόνον ἴσον, ἀλλὰ καὶ πλεον ἔχοντες ἀπέρχουσι» Ἰσοκρ. 47, 57· «τῶν θεῶν τὰ ἴσα ὀνομαζόντων» Πρ. 6, 41· 50· «τῶν ἴσων μετέχον τινι» κ. «ἴσων τυγχάνειν», ἀντίθ. τῷ πλεονεκεῖν Ξεν. Κύρ. 2, 20· «εἰς τὸ ἴσον ἀφικέσθαι τινι τῇ ἱππικῇ», 1, 4, 5· π. ἀπ. ἐπὶ ἰσωνμίᾳς, ἰσότητος δικαίων τῶν πολιτῶν αὐτονομίᾳ, ἐλευθέρᾳ πολιτείᾳ οἷα ἡ τῶν Ἀθην. δημοκρατία, «πολιτεία ἐν τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις» Ξεν. Ἐλ. 7, 1, 45· «ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ» Θουκ. 1, 27· 145· καὶ ἀντιστρόφ. «ἐν τοῖς ὁμοίοις καὶ ἴσοις» Πρ. 6, 52, 3, Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 11, 10· «οὐ μέτεστι τῶν ἴσων οὐδὲ τῶν ὁμοίων πρὸς τοῖς πλουσίοις τοῖς πολλοῖς ἡμίον» Δημ. 21, 112· α· - τῆς ἴσης μετέχον», δηλ. πολιτείας, Θουκ. 4, 105· ἐντ. δίκαιος· ἀνὴρ Σοφ. Φιλ. 685· δικαστὴς Πλάτ. νόμ. 7, 955·

«ἀκριταῖ ἴσοι καὶ δίκαιοι», ὡς κ. παρ' ἡμῖν ἴσος ἀνθρώπος, εὐδὲς, δίκαιος Πολυβ. 25, 5, 3· «ἴση καὶ ἔννομος πολιτεία» Αἰσχ. ἱκ. 1, 5· ἐπὶ τούτοις, ἴσος, ὁμαλός· «καταβαίνειν εἰς τὸ ἴσον ἡμῖν» Ξεν. Ἀν. 4, 6, 18· εἰς τόπον, ἔνθα δυνάμεθα μετ' ἴσων δυνάμεων νὰ πολεμήσωμεν· ἀλλὰ τό, «ἐν ἴσῳ καὶ βραδείᾳ προσιέναι» = νὰ πορεύωμεν, κινῶμεν, ἀπέρχονται μὲ ὁμοία βήματα, ὥστε τὸ μέτωπον νὰ μένῃ ἴσον, Ἀν. 1, 8, 11· πρὸλ. Κύρ. 7, 1, 4· ἀξίση μείωτος εἶνε ἡ διὰ τοῦ ἴσος συντομία τῶν φράσεων, ἐν αἷς τὸ ἀντικείμενον τῆς συγκρίσεως παραλείπεται ἀναπληρούμενον διὰ τοῦ ὑποκειμένου, καὶ ἀντὶ τῆς δοτ. τοῦ πράγματος τίθεται ἡ δοτ. τοῦ προσώπου, π. γ. «οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔγω γέρας» = τῇ σὲ γέρας ἴσον Ἰλ. α. 161· «Δοκροῖς ἴσας ἄγων ναῦς» Εὐρ. Ἰ. Α. 262 κ. π. πεζ. οὐ σπανίως· ἡ γεν. π. Θωμ. Μαγ. 269, 15, εἶνα ἄμφ., σημειωτέον προσέτι καὶ αἱ ἐκὰς συντάξεις μετὰ τοῦ καί, «νόμος τοῖς τ' ἐλευθέροις ἴσος καὶ τοῖς δούλοις κείται» Εὐρ. Ἐκ. 291· «ὅτω γε νοῦς ἴσος καὶ σοὶ πάρα» Σοφ. Οἰ. Κ. 814, Θουκ. 2, 60· «ἴσα καὶ ἰκέται ἔορην», 3, 44· μετὰ τοῦ ὡς, «ἴσον γὰρ σ' ὡς τεκοῦσ' ἀπαύχομαι» Εὐρ. Ἰων. 4362· μετὰ τοῦ ὥσπερ, «οὐκ ἴσον καμὴν ἐμοὶ ὥσπερ ἡ τίχτομαι» ἔργον Σοφ. Ἰλ. 522, «τὰ ἐπεὶ ὅμως σφίσιν εἶναι ἴσα ὥσπερ καὶ τὰ ἐνθάδε» Λυσ. 49, 36· μετὰ τοῦ ὅσος περ κ. α. «ἐροῖ δ' ἴον μὲν τῆς τῆς χύρας μετὰ ὅσον περ ὅν» Ἀριστ. ἔκκλ. 17· πρὸλ. Δημ. 23, 44· α· ἴσον αὐτε» Εὐρ. Πρ. 667, «ἴσα ἐργάζεται οἷα καὶ ἔρρασας Λουκ. ἡ δι. 1, 2· Ἐπιτροπὴ καίεται π. Ὀρ. τὰ ἴσον κ. ἴσα ὡς κ. παρ' ἡμῖν α· ἴσον Κηρὶ» Ἰλ. γ. 45· ἴσα, γ. 71· «ἴσον ἀπείχων» Πρ. 8, 432· οὕτω κ. π. ἀπ. εὐχρηστώτερον, «ἴσους καὶ γὰρ τοῖς ἀφαιρέτοις ἴσα ἐποικιστέραν» Σοφ. Φιλ. 317· «ἴσα φίλῳ λυποῦμενος» Εὐρ. Ὀρ. 880· καὶ ἐμπροθ. «κατὰ ἴσα, ἐπὶ ἴσα» Ἰλ. λ. 336, κ. 436· πρὸ ἀμφιπόλου, ἰσορροπῶς μάχης, «ἐπὶ ἴσῃ διαφέρειν τὸν πόλεμον» = μετ' ἴσης τύχης, εὐτυχίας ἐξακολουθεῖν τὸν πόλεμον Πρ. 1, 74· πρὸλ. Ξεν. Κύρ. 3, 4, 35· α· - τὰ δ' οὐκ ἔπ' ἴσας τελούμεν» Σοφ. Ἰλ. 4051· «ἀπὸ τῆς ἴσης» ἡλ. μοῖρας Θουκ. 1, 15· συνήθιστα κ. δὲ ἐξ ἴσου ὡς καὶ παρ' ἡμῖν· - νοστέιν Σοφ. Οἰ. τ. 61· «καὶ ἴσου τιμώμενος», 563· «οὐ γὰρ ἐξ ἴσου ἡ τε τιμὴ καὶ ἡ διέλιξις» Πλάτ. πολ. 10, 599· κ. «ἐξ ἴσης», νόμ. 9, 861· «οὐ ἐξ ἴσου» = οἱ ἴσοι, νόμ. 6, 777· - ἐπ' ἴσον Πολυβ. 6, 38, 1· τὸ ἐπὶ. Ἰσως ἴδε κατωτ. συγκρ. ἰσάτερος Εὐρ. ἱκ. 441· «τὴν πολιτείαν ἰσάτεραν καθιστάναν» Θουκ. 8, 89, Ξεν. Ἐλ. 7, 1, 14.

Ἰσορ· υἱὸς Πριάμου Ἰλ.
Ἰσος, ὁ· 1) τόπος Βουωτίας Στράβ. 2) πόλις Μεγαρικῆς, αὐτ.
Ἰσο-σθενεία, ἡ· ἴσον σθένος, δύναμις Δ. Λαερ. 9, 73, Σ. Ἐμπ.
Ἰσο-σθενέω· εἶμαι ἰσοσθενής, ἔχω ἴσον σθένος, δύναμιν, μετν.
Ἰσο-σθενής, 2· ὅστις ἔχει ἴσον σθένος, δύναμιν Σ. Ἐμπ. πρ. καθ. 1, 6· καὶ - τινός Ὀμπ. ἀλ. 2, 406.

Ἰσο-σθενία, ἢ ἰσοσθενία Κλ. Ἀλ. στρ. 8, 777.
Ἰσο-σκελεια, ἢ ἰσοσκελία Σχολ. Παυλ. Ἀλ-
λεξ. ἀποτελ. σ. 68, 15.

Ἰσο-σκελής, 2^ο ὁ ἔχων ἴσα σκέλη - τρέγων-
γον Πλάτ. Τιμ. 54, κ. ἐπὶ ἀρθμῶν, ὅσαι εἶνε
ἄρτοι, ζυγοὶ ἢ καὶ πρὸς ἀλλήλους ἴσοι Εὐ-
θύφρ. 12, κ. ἐπὶ περιόδων, αἵτινες ἔχουσιν
ἴσα κῶλα, ῥητ.

Ἰσο-σκελῆα, ἢ ἰσότης τῶν σκελῶν Προκλ.
Ἰσο-σμέρα γδος, 2^ο ἴση τῷ σμαράγγῳ - ῥοή
θακρῶν Θ. Στοδ. σ. 1809.

Ἰσο-όσπριος, 2^ο ὅστις εἶνε ὁμοιος, ἴσος μὲ
ὁσπριον Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 4, 982^ο - ὁ σκώ-
ληξ, τὸ κοιν. σαρανταπόδαρον, ὁ ὅποιος συμ-
μαζώνεται καὶ γίνεται ὡς τὸ ὁσπριον « ὁνυς
ἰσούσπριος » Σοφ. ἀποσπ. 334.

Ἰσο-στιάθην, ἐπὶρ. μὲ ἴσην δύναμιν, ἀντί-
στασιν Σουδ. ἐν λ. ἀνταγωνιστής.

Ἰσο-σταθμῆω ἔγω ἴσον βάρος, ζυγιάζω
ἴσα μὲ ἄλλο τι Σουδ.

Ἰσο-σταθμῆα, ἢ ἰσορροπία, μτγν.

Ἰσό-σταθμος, 2^ο ὁ ἔχων βάρος ἴσον μὲ
ἄλλο τι, ζυγῶν ἴσα, μτγν.

Ἰσο-στασίος, 2^ο ὅστις εἶνε ἴσος κατὰ τὸ
βάρος μὲ ἄλλον, ἐν γέν. ἴσος Πολέμ. 2, 31,
46^ο - τὸν Πλουτ. Γ. Γραρχ. 17, Λουκ.

Ἰσο-στατέω ἰσοσταθμῶ, μτγν.

Ἰσο-στοιχέω ἀντιστοιχέω Β. Ἀν. 844, 21.

Ἰσο-στοιχία, ἢ ἴση σειρά - παρατάξιον

Ἰ. Κωνσταντ. Ἰστ. σ. 32.

Ἰσό-στοιχος, 2^ο ὅστις ἔχει ἴσους στοιχοὺς
σειράς, τάξεις ἴσας μὲ ἄλλο τι, μτγν. ἐξήγ. τοῦ
ἀντιστοιχος Σχολ. Εὐφρ. Ἀνδρ. 745.

Ἰσό-στροφος, 2^ο α) ὁ ἴσα στρεφόμενος, κλω-
σμένος - χορεύει Νικημ. ἀρμ. σ. 11^ο β) ὁ
ἔχων ἴσας στροφάς μὲ ἄλλο τι, γραμ.

Ἰσο-σύγ-κριτος, 2^ο ἐξήγ. τοῦ ἀμφήριςτος
Σχολ. Ὀμπ. ἀλ. 4, 90.

Ἰσο-συλ-λαβέω ἔγω ἴσας συλλαβάς, ἐπὶ
λέξ. ἔχουσιν ἴσας συλλαβάς, γραμ.

Ἰσο-συλ-λαβία, ἢ ἰσότης συλλαβῶν, γραμ.

Ἰσο-σύλ-λαβος, 2^ο λέξεις ἔχουσα ἴσας συλ-
λαβάς μὲ ἄλλην, κλίσις Πλάτ. συμπ. 9, 3, 3^ο
ἐπὶρ. ἰσοσυλλαβῶς Στ. Βυζ.

Ἰσο-σώματος, ἢ ἰσώματος 2^ο ὁ ἔχων ἴσον
σῶμα μὲ ἄλλον Σχολ. Εὐφρ. Ἀνδρ. 745.

Ἰσο-ταλ-αντέω ἔγω τὸ αὐτὸ βάρος μὲ ἄλ-
λον, μτγν.

Ἰσο-τάλαντος, 2^ο ἀτάλαντος, ἀντιτάλαν-
τος, ἰσώγους, ἴσος, ὁμοιος Εὐστ. Πάγλ.

Ἰσο-ταχέω εἶμαι ἐξ ἴσου ταχὺς μὲ ἄλλον
Ἠλιοδ. 8, 17.

Ἰσο-τάχης, 2^ο ὁ ἔχων ἴσην ταχύτητα μὲ
ἄλλον Πολυδ. 10, 44, 9^ο ἐπὶρ. ἰσοταχῶς
Στράβ. 4, σ. 25.

Ἰσο-τέλεια, ἢ ἡ κατάστασις, τὸ δίκαιον τοῦ
ἰσοτελοῦς, ἰσότης εἰς τὰς δημοσίους εἰσφοράς,
δυσίματα τῶν ξένων καὶ τῶν πολιτῶν « παρ-
έχει ἡ πόλις ἐπὶ ἰσοτελείᾳ, καὶ τῶν ξένων τοῖ
βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετάλλοις » Ξεν.
προσδ. 4, 12.

Ἰσο-τέλειστος, 2, α - Ἰσίδος Μαίρα = ὁ θά-
νατος ὁ εἰς πάντας κοινὸς Σοφ. Οἱ. Κ. 1223,
ἀόμοιως ἀποθνήσκουσιν οἱ τοιοῦτοι » Σχολ.

Ἰσο-τέλειστον, τὸ ἰσότης κληρονομία
« κατὰ γὰρ τὸν νόμον κληρονομεῖ τὸ ἴσον ὁ νό-
θος (τοῦ γνησίου) » διὸ καὶ ἰσοτέλειστον ἐκάλεσαν
Σχολ. Ἑρμογ. Walz. ῥητ. τ. 4, σ. 169, 14.

Ἰσο-τέλης, 2^ο ὁ ἐξ ἴσου τὰ κοινὰ χρεὶ τὰ βάρη
τῆς πολιτείας βασιτάων. Ἐν Ἀθῆναις ἐλέγοντο
ἰσοτελεῖς οἱ μέτοικοι, οἵτινες καίτοι μὴ ὄντι
πολίται, κατηρεθμῶντο εἰς τὴν τάξιν τὴν αὐτο-
ρεῦσαν τῆς τάξεως τῶν προξένων, καὶ οἱ
εἶχον χρεῖαν προστάτου, οὔτε ἐπλήρωνον με-
τοίκων, ἐχρηματίζοντο ἀμέσως μὲ τὸν λαόν καὶ
μὲ τοὺς ἐν τέλει, τοῖς ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ
ἔχουσιν ἔγγεια κτήματα, ἀντὶ ὧν ἐπλήρωνον
τοὺς κοινούς φόρους ὡς καὶ οἱ ἀστοὶ ἀντὶ τῶν
ἐπιτρέπτο δὲ μόνον νὰ διδῶσι φθῶν ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις, καὶ νὰ τιμῶνται δι' ἀξιοματῶν
ὡς οἱ ἀστοὶ, οὔτε κατεγράφοντο εἰς τοὺς κατα-
λόγους τῶν ἀστών, οὔτε εἰς δῆμον ἢ εἰς φυλὴν
τινα συγκατελέγοντο Ἀρποκρ. κ. Ρουγκ. εἰς
Τιμ. α ὁ χωρὶς ζημίας ἐπιδημῶν ἴσα τοῖς πολί-
ταις », σ. 4, 51, Βοικχ. οἱκ. Ἀθην. 2, σ. 11.

Ἰσο-τενής, 2^ο ὅστις εἶνε ἴσα ταυσμένος, τεν-
τωμένος Η. Σιλ. ἀνδ. 158.

Ἰσο-τερόης, 2^ο ἴσην τέρεφιν ἔχων, Θ. Στοδ.
σελ. 490.

Ἰσο-τετραγῶνος, 2^ο ἴσος τετραγώνῳ, Π.
ριον Βοζ.

Ἰσό-τεχνος, 2^ο ἴσος τὴν τέχνην, ὁμότεχνος
συντεχνίτης, ἐπὶρ.

Ἰσότης, ἴσος, ἢ τὸ νὰ ἦνέ τι ἴσον, ὁμαλόν
ἴσον, σύμμετρον ἀνάλογον - δικαιοσύνη, ἐπι-
είκεια, μετρίότης Πλάτ. νόμ. 6, 757, κατὰ δου-
ἴσκρ. 3, 15, πλ. Πολυδ. 2, 38, 8.

Ἰσο-τιμήα, τὸ ἴση τιμή, ἀξία ἀξιοῦ
ἰσοτιμήα Ἦσυχ. ἰστομῆα Σουδ.

Ἰσο-τιμία, ἢ ἴση, ὁμοία τιμή, ἰδ. ἐν τῷ πο-
λιτικῷ βίῳ τὸ νὰ τιμῶνται ὅλοι ἐξ ἴσου, νὰ ἴ-
σωςιν ἰσάδικαίωματα εἰς τὸ νὰ λαμβάνωσιν ἴσα
ἀξιώματα, ἀρχὰς Λουκ. ἀλ. 34.

Ἰσοτιμῶς ἀνδρ. ὄν. Ἀνδοκ.

Ἰσό-τιμος, 2^ο ὁ τιμώμενος ἴσα μὲ ἄλλον,
ἀξίων ἴσα μὲ ἄλλο τι, ἰδ. ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ
ὁ ἔχων τὴν ἰδίαν τιμὴν, τὰ αὐτὰ δίκαια καὶ τὰς
αὐτὰς ἀξιώσεις ὡς πρὸς τὰς ἀρχάς. τὰ πολιτικά
ἀξιώματα καὶ τὰς τιμὰς Πλουτ. Λυσ. 29^ο α μὲ-
τρως καὶ ἰσότητι » Ἠρωδ. 2, 4, 18^ο ἐπὶρ. οὐκ
Ἀθην. 5, 177.

Ἰσό-τοχος, 2^ο ὁ ἔχων ἴσους τοίχους, ἐξήγ.
τοῦ « ἦτας ἰσας » Σχολ. Πλ. α, 306.

Ἰσό-τονος, 2^ο ὁ ἔχων ἴσον τόνον, ἴσα τετα-
μένος μὲ ἄλλο, ἰσώδυναμος, Διωσκ. ἐπὶρ.
οἱ, αὐτ.

Ἰσο-τράπεζος, 2^ο ὁ ἴσος τὸ μέγεθος μὲ τρά-
πεζαν - κρησὶς Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 4, 169

Ἰσο-τριβής, 2, σελμάτων ὅστις διαμένει, δια-
τρίβει, κοιμάται ὡς ἄλλοι εἰς τὰ ἐδῶλια, καθι-
σματα τῶν κωπηλατῶν Δισχ. Ἀγ. 1418, αὐτὸν
ἀντὶ ἰσοτριβείας.

Ἰσο-τροπέω εἶμαι τῶν αὐτῶν ἡθῶν, ἔγω
τοὺς αὐτοὺς τρόπους Κύριλλ.

Ἰσο-τροπία, ἢ ἰσότης, ὁμοιότης ἡθῶν, τρό-
πων Κύριλλ.

Ἰσό-τροπος, 2^ο ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς τρό-
πους, ὁ ὁμοίου χαρακτήρος, μτγν. ἐπὶρ. οὐκ

Ἰσο-τυπος, 2. ἔχων ἴσον ὁμοίον τύπον, αχῆ-
μα Νον. Δ. 1, 448.
Ἰσο-τύραννος, 2. ἴσος με τύραννον- ἀρχή
Ἀριστ. πολιτ. 2, 7.
Ἰσο-ύλος, 2. ἔχων ἴσην ὕλην.
Ἰσο-υργίω ἐργάζομαι τὸ ἴδιον, τὸ ὁποῖον καὶ
ἄλλος τις, μετν.
Ἰσο-υργία, ἡ ἴση ἐργασία πρὸς ἄλλου τι-
νός· Κυριλλ.
Ἰσο-υργός, 2. ὅστις ἐργάζεται τὸ ἴδιον με
ἄλλον, μετν.
Ἰσο-υ φής, 2. ἔχων ἴσην ὕψος με ἄλλον· «κλί-
μακα ἰσοῦψη τῷ τείχει» Πολυδ. 8, 6, 4.
Ἰσο-υ φος, 2. τῷ ἄνω· Παλιν.
Ἰσο-φανής, 2. ὅστις φαίνεται ὡς καὶ ἄλλος
τις, ὅμοιος Νον. Δ. 9, 233.
Ἰσο-φαιρῶ, (κυρ. ἰσοφαιρῶ παρὰ τὸ φέρω)
ἐξισοῦμαι, νομίζω, μετρώ τὸν ἑαυτὸν μου ἴσον
με ἄλλον, φάνικα μετ' αὐτοῦ περὶ πρωτείας·
τινί τι· «ἔργα Ἀθηναίων» Πλ. ι, 390· τινί-ἐξι-
σοῦμαι μετ' ἐναι, φ. 194, Ἡσ. ἐρ. 488, ἀπολ.
Θεοφ. 7, 30· κ. μετ. ἰσάζειν = κἀμνειν τὸ
ἴσον· «τὸ μὲν ἀποπρωταμῶν δραχμῆς βάρος
ἰσοφαιρῶν» Νικ. ὑπρ. 572.
Ἰσο-φέρει στας ὅ· ὁ ἴσος με τὸ φέριστον, Γρ.
Ναξ. 2, 161.
Ἰσο-φθόγγει, -ῶ- ἴσα τινί φθέγγομαι Ἰ.
Σταυρά.
Ἰσο-φθόγγος, 2. ὁ ἔχων ἴσον φθόγγον,
τόνον φωνῆς με ἄλλον ἐξῆρ. τοῦ ὁμοιόμορφος
Νον. Δ. 6, 202.
Ἰσο-φονος, 2. ἀντίφωνος Σχολ. Αἰσχ. Ἐπτ. 892.
Ἰσο-φορία, ἡ ὁμοιόμορφος κίνησις Πολυδ.
4, 97.
Ἰσο-φορος, 2. ὁ φέρων, βασιτάζων ἴσα, ἰσο-
δύναμος· «βόαι=βόες οἵτινες σφύρουσι τὴν ἀμα-
ξάν με ἴσην δύναμιν» Ὀδ. σ, 373· «οἶνος=οἶ-
νος ὅστις σηκώνει ἄλλα τόσον νερόν, ὅρα δυνα-
τός· τὸ δὲ ἰσόφορος = ὁ συμμέτρως, ἐυρύθμως
κινούμενος, ὀρχηστὴς Πολυδ. 4, 97.
Ἰσο-φύης, 2. ὁ τῆς ὕλης φύσεως, με ἄλλον
Ἀριστ. 1. Ζ. 1, 13 κ. μετν.
Ἰσο-φωνέω· ἔχω ἴσην, ὁμοίαν φωνὴν Βοασ.
Ἀν. τ. 2, σ. 344.
Ἰσο-χειλής, 2. ὅστις εἶναι ἴσα με τὸ χεῖλος
ἢ περιστόμιον ὁ ἴσα με τὰ χεῖλη· «οἶνος κρή-
νας ἐν κρατήρῳ» ἐνήσαν δὲ καὶ αὐταὶ αἱ κρηναὶ
ἰσοχειλεῖς· Σεν. Ἀν. 4, 5, 26· «ἑωρὸν κεράσας
ἰσοχειλέα» Ἀπολιν. 7 (6, 105)· «Εὐφράτης ἰσ.
τῇ γῇ» Ἀρρ. Ἀν. 7, 7, 9.
Ἰσο-χειλός, 2. τῷ ἄνω· «κατὸρυτον τοὺς κε-
ράτους ἰσοχειλούς τῇ γῇ» = μετρί τῶν χειλέων
εἰς τὴν γῆν, γεωπ. 42, 19.
Ἰσο-χείρ, 2. ὁ ἔχων ἴσην χεῖρα, δύναμιν με
ἄλλον Κυριλλ.
Ἰσο-χυσος, 2. ἔχων ἴσην χυοῦδι, μαλλί-
· «μύλον ἰσοχυσον τοῖς ἀρετῆνοις» Ἀντίφιλ.
8, (6, 252).
Ἰσο-χορδός, 2. ὁ ἔχων ἴσας χορδὰς Ἡούχ.
Ἰσο-χρονέω· εἰμαι ἴσας τὸν χρόνον με ἄλλον,
ἴμαι ἴσας τὴν ἡλικίαν Δουκ. Σπρ. θε. καὶ μετν.
Ἰσο-χρύσις· τῷ ἑσπ. Θεοφ. κ. μετν.
ἔπρ. ἰσοχρονίως Ἰεροκλ. σ, 260.
Ἰσο-χρονης, 2. ἴσος τὸν χρόνον, τὴν ἡλι-

κλαν Θεοφ. κ. μετν. ἔπρ. -ως Σ. Ἐμπ.
Ἰσο-χρως, 2. συνηρ. ἰσόχρους· ὁ ἔχων τὸ
ἴδιον χρῶμα με ἄλλο τι.
Ἰσο-χρυσος, 2. α) ὁ ὅμοιος με χρυσόν, ἴσος
με χρυσόν κατὰ τὴν ἀξίαν· «ἄλλος Ἀρχεστρ.
ἐν Ἀθ. 7, 305· β) ἄνδρ. ἐν, ἐπιγρ.
Ἰσο-ψαμμος, 2. ὅμοιος με ἄμμος, ἀηλ. ἀπει-
ράριθμος, ἀμέτρητος μετν.
Ἰσο-ψηφία, ἡ ἰσότης ψήφων· «δια τὴν ἰσο-
ψηφίαν ἀπελύετο» Δ. Ἀλ. 7, 64· «τὸ νῦν ἔχῃ
τις τὸ αὐτὸ δίκαιον νὰ διδῇ τὴν ψήφον του ὡς
καὶ ἄλλος τις Πλουτ. Γ. Γραχ. 9.
Ἰσο-ψηφος, 2. α) ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ δίκαιον νὰ
διδῇ τὸν ψήφον του ὡς καὶ ἄλλος τις· «πῶλις
Εὐρ. ἰκ. 353· «σύμμηχοι Θεουκ. 1, 141· ὁ ἔχων
τὴν αὐτὴν βαρύτερα, ἐπισημότερα» τὴν γερών-
των δύναμιν ἰσοψηφον εἰς τὰ μέγιστα τῇ τῶν
βασίλειων ποιήσας δυνάμει» Πλάτ. νόμ. 3, 692·
2) ὁ ἔχων ἰσαριθμους ψήφους· «νικῶ δ' Ὀρ-
στης κἀν ἰσόψηφος κρητὴ» Αἰσχ. Εὐρ. 741· «ἔκχλ,
762· 3) λέξεις ἢ στίχοι λέγονται ἰσοψηφοί,
ὅταν τὰ γράμματα αὐτῶν συναριθμοῦμενα κατὰ
τὴν ἀριθμητικὴν αὐτὴν ἀξίαν παράγουσιν ἀριθ-
μὸν ἴσον με τὸν ἀριθμὸν ὃν δίδει ἄλλη τις λέ-
ξις ἢ στίχος, π. χ. «Δαμαγόραν καὶ λοιμὸν
ἰσοψηφόν τις ἀκούσας» Ἐπ. ἀδ. Ἀνθ. 11, 334,
Ἡ λέξις Δαμαγόραν καὶ λοιμὸν εἶνε ἰσό-
ψηφοί, διότι τὰ γράμματα ἑκάστης κατὰ τὴν
ἀριθμητικὴν ἀξίαν τῶν ἀριθμῶν αὐτῶν τῶν ἀρ.
ἐπιγράμματος, ὃν αἱ στίχοι διδόνουσιν ἴσους ἀριθ-
μούς, ἐποίησεν ὁ Λέων Ἀλεξ. ἐν Ἀνθ. 6, 321
— 329· ἐπίσης τὸ ρ σημαίνει ἀριθμὸν ἑκατόν
καὶ τῶν λέξεων μένε, πέδοι, νέμει, ἑκάστης τὰ
στοιχεῖα λογαριαζόμενα ἀποτελοῦσιν ὡσαύτως
τὸν ἀριθμὸν ἑκατόν· διότι $m=40, e=5, n=50,$
 $e=5,$ ἵτοι $40+5+50+5=100.$
Ἰσο-ψυχία, ἡ ἰσότης, ὁμοιότης ψυχῆς, μετν.
Ἰσο-ψυχός, 2. ἴσος με ἄλλον τὴν ψυχὴν, ἔξ
ἴσου γενναῖος, ἀνδρείος Αἰσχ. Ἀγ. 1449.
Ἰσόω· ἰσάζω, κἀμνω τὸ ἴσον με ἄλλο· «δρόμου
δ' ἰσώσας τῇ φύσει τὰ τέρματα» Σοφ. Πλ. 676,
«ὁ σίδηρος ἂν ἴσῃ τοὺς ἀσθενεῖς τοῖς ἰσχυροῖς»
Σεν. Κύρ. 7, 5, 65· παθ. γίνωμαι, εἰμαι ἴσος
με ἄλλον Σοφ. Οἰ. τ. 31· «οὐτε κρείττω οὐτ'
ἰσόμενον ἀνέστηται» Πλάτ. Φαιδρ. 238· κ. μ.
ἀορ. «τοῖσιν κεν ἐν ἀλλεσιν ἰσώσασθην» Ὀδ.
η. 212· «δύνασας χεῖράς τε ἰσώσανται» Ἡσ.
ασπ. 263· ἐπολεμοῦσαν ὁ ἴσος κατὰ τοῦ ἄλλου
ἐπίσης με τὰ ἰσχυρὰ καὶ τοὺς γρόνθους.
Ἰσπανία, ἡ τὸ λατ. ὄν. τῆς Ἰσθρίας.
Ἰσσα, ἐπιρ. ἐπιγαρτικὸν Β. Ἀν. 100, Φωτ. 14. 7.
Ἰσσα, ἡ 1) πόλ. Λέσβου, ἡ ἄλλοις Ἰσέρα,
εἶτα Πελασγία καὶ Ἰσσα ἀπὸ τῆς Ἰσσης τῆς
Μάκρας Στ. Βυζ. 2) νῆσος μετὰ ὅμων· πό-
λειος ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Δαλματίας Ἀπολ. Ρ.
κ. ἀτ. Ἰσσίσι, Ἰσσί κ. Ἰσσαίσι οἱ, Πολυδ.
Ἰσσηδόνες, ὡν, οἱ· λαὸς Σκυθικὸς παρὰ τῇ
Κασπίᾳ Θαλάσσῃ Ἡρ. Στ. Βυζ. κατ. Ἰσση-
δοὶ Ζηνοθεμ. κ. Ἀριστ. π. Τεττ.
Ἰσός, ἡ πόλ. μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας,
ἡ καὶ Νικόπολις κληθῆσθαι, διὰ τὴν νίκην τοῦ
Ἀλεξάνδρου κατὰ Δαρείου Στραδ. κ. Ἰσσαί,
Σεν. ἐπὶ θ. Ἰσσοὺς κάλπες, Ἰσσηκὴ θάλασσα.
Ἰσσηκὸν πέλαιος Στραδ.

Ἰστωρίον, τό· ὄρος Λακωνίας Πλουτ. κατ.
Ἰστωρίος· α' Ἀρτεμίδης Ἰστωρία· Πλουτ.
Ἰσταῖος· ἄνθρωπος ἐν ἐπιγρ.
Ἰσταῖα· ὄρεον, Βαυτοὶ Ἰστωί· Θεογν.
κν. 14, 26.
Ἰσταμένως, ἐπὶ τῆς μετ. τοῦ Ἰσταμαι
εὐσταθῶς, σταθερῶς, ἐνδελεχῶς Θεολ. ἀριθμ.
σ. 31, 31.
Ἰσταίνης· οὐδὲ Ὁξυάρτου Ἀρρ. π. Σερ. βί.
Ἰστανίς, ἰδος.
Ἰσταρίαν, τό· ὑποκ. τοῦ Ἰστιάς, μετν.
Ἰσταίω· γ' Ἰσθημι.
Ἰσταί, δ', πλ. τοῦ οἶδα.
Ἰστέος, ρ. ἐπὶ τοῦ οἶδα· ὃν πρέπει νὰ εἰσά-
γῃ τις Πλάτ. Θεαιτ. 202.
Ἰσταεὶον, ἄνος, ὃ· Ἰστών, ὑπὸ Φρον. ἀπαδων.
Ἰσθημι (ΣΤΑ)· προστ. Ἰσθη Ἰλ. ρ. 313,
καθίστα, ι, 203 (ὡς ἀπὸ ἰστιάς), Ἰσθ, Ἰρ. 4,
403, κατίστα, β, 43, εὐκτ. ἀριστώσης Ξεν. συμπ.
2, 20, ἀπαρ. ἰστών Πλάτ. Κρατ. 437, παρατ.
Ἰστην, ἰστασκει Ὁδ. τ, 574, μελ. στήσω, ἀρ.
ἰσθησθαι, οὐ τό γ', πλ. ἐπ. ἔστασαν ἀντὶ ἔστισαν
Ἰλ. β, 525 (Βεκκερ. ἰστατον) Ὁδ. γ, 482 (Βε-
κκερ. ἰστασαν) πρὸς Spitzner εἰς Ἰλ. μ, 54,
οὕτω κατὰ Βεκκερ. γραπτέον· «κρημόναι» περὶ
πάσαν ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· τοὺς ἔστασαν οὐκ
Ἀχαιοὺς· ἐνθ' ὁ Wallf. ἀντιστρέφως χρῆται
τοῖς πνεύμασι τοῦ ἔστασαν καὶ ἔστασαν εἰς ἐνερ-
σισμ. στήνω, ἀμτθ. εἰσὶν ὁ παρκ. ἔστηκα κ.
ὑπερσ. ἔστηκην, κ. εἰστήκην, μετ. ἐν. = στέ-
κομαι· ἐπίσης ὁ ἀορ. ἔ· ἔστην τῷ παρκ. ἀν-
ήκουσιν οἱ συγκεκ. τύπ. τοῦ δοῦναι. κ. πλ. τῆς ὀ-
ριστ. ἔστατον, ἔσταμεν, ἔστατε, ἀνθ' οὗ ἐν Ἰλ.
δ, 243, 246 κ. ἔστητε εὐρηται, ἔστασι, ὑποτ.
ἔστω, εὐκτ. ἔσταίνην, προστ. ἔσταθι, ἀπαρ. ἔστά-
ναι, ἐπ. ἔσάμεν κ. ἔσάμεναι, Ὁμ. μετγ. ἔστώς,
ἔστωσα, ἔστώς, ἢ ὀρθῶς. ἔστώς τὸ οὐδ. κατὰ τὰ
καλλ. χειρόγρ. γεν. ἔστώως, (ἰων. ἔστιώς, ἐπ.
ἔστώως, Ἰσ. θε. 519, Ἀπολ. Ἰ. π. Ὁμ.
γεν. ἔστατός, αἰτ. ἔσταύτα κ. πλ. ἔσταότες),
κ. ὑπερ. ἔστατον, ἔσάτην, ἔσταμεν, ἔστατε, ἔ-
στασαν, (ὑπερ. διακριτέον τοῦ γ', πλ. τοῦ ἀορ.
ἔστασαν) τοῦ ἀορ. ἔ· Ὁμ. χρῆται τοῖς θαμιστ.
τύπ. στάσκον, ες, ε Ἰλ. γ, 247, σ, 160, πρὸς
τῷ γ'. πλ. ἔστησαν εὐχρηστός. κ. Ὁμ. ἔσταν
κ. ἀναυσ. στάν (ἄ) ὑποτ. ἔ·, κ. γ'. ἐν. στήης,
καὶ ἔστην, ἀντὶ στή, στή Ἰλ. ε, 598, πλ. στέωμεν
Ἰλ. γ, 231, διςυλλ. ἀναγινωσκόμεν. καὶ στέωμεν
Ἰλ. σ, 297 ἀντὶ στώμεν, ἀπαρ. στήμεναι ἀντὶ
στήναι Ὁδ. ε, 414, Ἰλ. γ', 167. Μέσ. ἰστά-
μαι παρατ. ἰστάμεν, μελ. στάθωμαι, ἀορ. ἐ-
στάθην, παρκ. ἔσταμαι, ὑπερσ. ἔστάμην, μ. μελ.
στήσομαι, ἀορ. α', ἔστησάμην, γ'. μελ. ἔστηξω
καὶ ἔστηξομαι, τὸ μὲν παρὰ τοῖς παλαιῖς, τὸ δὲ
παρὰ τοῖς μετέπειτα ἀπ. Ἀριστ. Λυσ. 634,
Θουκ. 3, 37, Πλάτ. συμπ. 220, Ξεν. Κύρ. β,
2, 17, ἐπ. τύπος εἶναι τὸ στεῦμαι, ὑπερ. ἰδέ· (οἱ
χρόνοι τοῦ ῥήματος ἰσθημι διαιροῦνται εἰς μετα-
βατικὸς καὶ ἀμεταβάτους α) μετ. στήνω, στάν-
ω, κατ' ἐνερ. ἐν. παρκα, μελ. καὶ ἀορ. α. καὶ
μέσ. ὧν ὁ μέσ. τὸ πλείστον ἐν τῇ συμ. τοῦ ἰδρύω,
ἀνεγείρω, κτίζω, καὶ καθ' ὅλους τοὺς χρόνους
τῆς παθ. διαθέσεως, ἰδρύεται, ἀνεγείρεται, κτίζε-
ται· β) ἀμτθ. ἰσταμαι, στέκομαι, ἀορ. ἔ·, παρκ.

κ. ὑπερσ. ἐνερ. ἔστηκα, καὶ ἔστηκην μετ. ἀμτθ.
ἐν. κ. παρκα, μετὰ μ. μελ. π. δὲ μετν. κ. γ'.
μελ. = θέλω σταθῆ. Ἀλλ' ὁ ἐν. ὁ παρκα. κ. μ.
μελ. μετ. κ. ἀμτθ.) α) κάμω, προσταζόμεναι νὰ
σταθῇ, σταματῶ τινα, ἐμποδίζω τὸν δρόμον, τὴν
κίνησιν τινος· ἰσθὲ δὲ μέγα κύμα· = σταματῶ
σιν τὸ κύμα Ἰλ. ρ, 313· «λαὸν δὲ στήσον»·
ζ, 433· οὕτως - ἡμιόνους, ἵππους, «μύλην στή-
σατα» = σταματήσατε τὸν μύλον Ὁδ. υ, 414·
«ροῦν στήσαι» Πλάτ. Κρατ. 437· «τὴν διὰ-
ροίαν» Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 8, 26· κ. μετ. «στί-
σαντες ἐπὶ τούτων τὴν διήγησιν» = σταματήσαν-
τες Πολυδ. 3, 2, 6· «τὰ ὄμματα ἰσθησιν» = ἐ-
κράτει ἀκίνητα τὰ ὄμματα, προσηλωμένα εἰς τι.
Πλάτ. Φαῖδ. 118· «ὀφθαλμοὶ ἔστασαν» = ἐστέ-
κοντο ἀκίνητοι Ὁδ. τ, 214· οὕτω κ. ἀμτθ. στή-
κομαι, μένω ἀκίνητος· «ἔστην δὲ σκοπὴν εἰς
παλαιόσσαν ἀνελθάν» Ὁδ. κ, 97· κ. συγχ.
μετὰ μετγ. τὸν κινήσεως σημ. ῥημάτων, «σθὲ
δὲ καὶ ἐγγὺς ἰών»· «ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών»,
«κατεπάλημος ἀντίος ἔστη» Ἰλ. λ, 94· «στί-
την ἐργαζόμεν» Ὁδ. ρ, 261· οὕτως ὥστε νὰ
ὑπονοῇται σύναμα ἡ προηγηθεῖσα κίνησις· «σθὲ
δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς» = ἐπῆγε καὶ ἔσταθι Ἰλ.
δ, 29· «εἰ κέ μεν ἄντα στήης», ρ, 30· «σθὲ»
οὕτως ἐς μέσσην· Ὁδ. ρ, 417· «σθὲθι πλη-
σίον πατρός» Συρ. Τρ. 1065· «τίποιτ' αἰθερίαν
ἔστηκε πέτρον» = διὰ τί ἐπῆγε καὶ ἔσταθι ἐπ' αὐ-
τὴν εἰς τὸν βράχον; Εὐρ. ἱκ. 987· «στάς εἰς τὸ
μέσον» Ξεν. Κύρ. 4, 1, 1· «νῶϊ δ' ἔπειτα στή-
μεν ἐνὶ προθύροισιν» = ἐστάθην Ἰλ. λ, 776·
«σθὲθι μοι ἀμφίπολοι» Ὁδ. ζ, 199· παρατ.
ρήσειον θὰ διάφορος εἶναι ἡ σημ. τοῦ ἀορ. α. ἐνθα
κατὰ τὸ φαινόμενον εἶναι ἀμτθ. ὅπερ νοεῖται ἐκ
τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου, ὡς π. γ. νέας, ἔκπους,
σταματῶ, ἐμποδίζω· πρὸς Ὁδ. η, 4, Ἰλ. λ,
348· οὕτω συνηθ. κ. ὁ μ. ἀορ. α. ἢ ἀντιθετοῖς
φαίνεται ἐν Πλάτ. «οὐτε ἔστηκεν οὐτε κινεῖται»·
σοφ. 250· «ἔστασι τ' ἄμα καὶ κινεῖνται», πολ.
4, 436· «ἐάν ἡ κοίλη, τὰ καταμήνια στή» Ἀ-
ριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 11, 9, 12· οὕτω καὶ αὐτὸ στή-
σεται πάντας ἀνθρώπους ἀδικῶν» = δὲν θὰ στα-
ματήσῃ, δὲν θὰ παύσῃ ἀδικῶν Δημ. 10, 10·
«ὡς οὐ στήσεται τοῦτο ἀνευ μεγάλου τινός κα-
κῶς», 10, 36· «οὐ μὲν ἐνταῦθ' ἔστηκε τὸ πρᾶ-
γμα» = δὲν ἐσταμάτησεν ἔδω, 21, 402· κ. μετν.
«ἔστη δὴ οὕτω τὸ δεινόν» Ἱερων. 1, 13, 10·
ἐνταῦθα ἀνήκει ἡ παρασημ. τῆς ἀπράγμονος,
βελήμονος, ἀδρανέως στάσεως Ἰλ. ε, 485· ἀλλὰ
καὶ ὀξυεσθαι, ὑπομένειν τοὺς πολέμιους, «οὐκέτι
ἵστανται ἀλλὰ φεύγουσι» Ξεν. Ἀν. 1, 40, 4·
πρὸς Ὁδ. «οἱ μὴ στάντες παρὰ τὰ δεινὰ» Δ. Ἀλ.
9, 28· μετγ. «ὅτι ἴσθησιν ἡρώων ἐπὶ τοῖς πρᾶ-
γμασι τὴν ψυχὴν» = ἐπιστῇ, διαλύσει, κρατεῖ
τὸν νοῦν εἰς τὰ πράγματα Πλάτ. Κρατ. 437.
2) σταίνω, ἀναρῶ, σταίνω ὀρθῶν, ἀντὶ, τῷ
κείσθαι, καθῆσθαι, κ. ἀμτθ. στέκω ὀρθός, συνηθ.
μετὰ τοῦ ὀρθός· «ὀρθῶν δ' ἑσταύτων ἀγορὴ γέ-
νετο οὐδέ τις ἐτλη ἵκεσθαι» Ἰλ. ω, 180, «οἷων
ὀρθῶν ἐσταύτων» Ὁδ. ι, 441· «πελέκεας ἵστασθαι»
ἔξαιρος, τ, 574, ὁ «ἵστων στήσαι» κ. στήσα-
σθαι, στήναι τὸν ἱστόν, κιν. τὸν ἀργαλεόν, ἢ
τὸ κατάρτι εἰς τὸ πλοῖον· καὶ ἐπὶ μὲν τοῦ θραν-
τικοῦ ἱστοῦ πάντοτε κατὰ μ. ἀορ. γ'. ἐνερ. ἐπὶ

δὲ τοῦ καταρτίου κατὰ ἕνα. τε καὶ μέσ. ἀορ. προσέτι καὶ «κρατῆρας στήσασθαι», ὡς σημειοῦν ἑναρξέως συμποσίου Ὁδ. 6, 431· «τινί = εἰς τιμὴν τινος Ἰλ. 7, 528· «ἐγγὺς ἔστησαν» = ἔστησαν ὁρῶν, ο, 126· (ἀλλ' οὐκ ἔστι Σοφ. «λόγγας στήσαντ' ἔχεται» = προτείνεν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, Ἀντ. 146) ὁ Σοφ. ἀντιπαρθέτει τὸ «σπάντες ἐς ὁρῶν», τῶν πεσόντων», Οἶ. τ. 51· κ. «βάθρουν ἱστασθε», αὐτ. 143, κατὰ Σχολ. «ἀνάσθητε ἀπὸ τῶν καθεδρόων»· «σύ με εἰς ὁρῶν ἱστῇ» Εὐρ. ἰκ. 4229· Ἐπίσσης «ἐγγὺς μὲν ρ' ἔστησε φέρων πρὸς κλόναν μακρὴν» Ὁδ. α, 127· «ὁρῶν κρατ' ἔστησαν» Εὐρ. Τηπ. 1303· «ὁρῶν οὖς ἔστησαν» Σοφ. Πλ. 27· «ὁρῶας τρίχας στήσαι», Οἶ. Κ. 1621, ἀμτθ. ἐν Ἰλ. «ὁρῶαι δὲ τρίχας ἔσταν ἐνὶ γυναιπτῶσι μέλεισιν», ω, 359· καὶ Αἰσχ., «τρίχας δ' ὁρῶας πλόκαμος ἱσταται», Ἐπτ. 546· «ὁρῶαι αἱ τρίχες ἱστανταὶ» Πλάτ. Ἰων 533· «ἱστώας ὁρῶς», νόμ. 2, 660, ἀντθ. τῶν κείμενος, Πρωτ. 344· οὗτοι δὲ αἱ ἐπὶ μνηστικῶν, ἀγαλματικῶν, ἀνδραίνων κλ. ἐγείρειν, ἱσταναι· «τρώπαρον κ. τρώπαρον» Σοφ. Τρ. 1092, Πλάτ. Κριτ. 108· «τρώπαρον ἱστανταὶ πολέμων», κατὰ πολ. Ἰσχυρ. 4, 150· «ἱσταται δ' Ἀτρεΐδης τρώπαρον» Αἰσχ., Ἐπτ. 937· κ. μέσ. «τρώπαρον στήσασθαι» = τὸ νὰ στήλῃ τις τρώπ. ὑπὲρ ἑαυτοῦ, πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀριστ. πλ. 453, Σεν. Ἐλ. 4, 6, 12· «στήλῃ ἡ τ' ἐπὶ τῶν ἀνέκρου ἔστηκε» Δ. ρ. 439, ὅμ. «σπῆλῃν ἀποθανόντι στήσαι» Δ. Κασ. 69, 40· «μνησκῶν στήσαι» Ἀριστ. ἰκπ. 268· «εἰσὼντες ἱστανταὶ» Πλάτ. Κριτ. 146· «ἐν τῷ ἱσθ' ἔστηκε λήθων», ἀλλ. ὁ ἀνδρὶας αὐτοῦ δ' ἰσθ' ἱσθ' Πρ. 2, 141· «τὴν πέριξ ἀρίστως ἱσταντα», 4, 79· «σφυρήλατος ἐν Ὀλυμπῳ στήλητι», ἀλλ. ἄς στήλῃ μετὰλλων ἀνδρῶας σοῦ ἐν Ὀλ. Πλάτ. Φαῖδρ. 236· «ἱστανταὶ χαλκοῦς τινες» ἐγείρειν αὐτοὺς ἀνδραίνοντας χαλ. Δημ. 20, 110· «τεχος θυνκ. 1, 69· δὲ χειρὸς, ἀγῶνας ἱσθημι, κατασταίνω, διατάττω ἀγῶνας, δίδω, παρασταίνω σταίνω· θεατροκῶς Σοφ. Πλ. 272, Εὐρ. Ἀλκ. 1158· «τῇ Μητρὶ πανηγύδα» = ἱστανταὶ Ἦρ. 4, 76· ὅμ. «περισπάτα Σοφ. Πλ. 433· χορόν, ἱστανταὶ Πινδ. Π. 9, 113 Ὀ. 11, 60· Ὀλυμπιάδα, Ὀ. 2, 3· γ' ἐπὶ στρατιωτικῶν, παρατάττω, συντάττω· τελευταίως τινὰς Σεν. Κύρ. 6, 3, 25· κ. π. Ὀμ. «στίγας ἱσταντο» Ἰλ. 6, 325· Ἐνταῦθα ἀνέκει· καὶ ἡ σημ. - 3) ἀποδεικνύω, ἀνὰ τινὰ τι, καθ' ὅταν, ἐρίσταναι τινὰ τι, ἀντθ. «καί μιν τινὰ τι» α) - τῶσαν Σοφ. Οἶ. 7, 940· «ὃν πάλιν στήσει, τοῦδε γὰρ κλῆσει», Ἀντ. 662· «τὸν ὑπὸ Δαρείου σταθέντα ὑπαρχόν» Ἦρ. 7, 105, κ. μετρ. «βασιλέα Δείμαντα στήσας» Δ. Ἀλ. 1, 61· «φύλακας τοῦτους στήσας» Πλάτ. πολ. 6, 184· πρὸς τὸ συντάττω· καθ' ἱσθημι - ἡμῶς, ὁρῶα καὶ νόμους ἑσταντα» Ἦρ. 7, 35, Πολύδ. 3, 7, 6· δὲ ἀναικῶν, ἐγείρω· α) - κούνης δακτύλῃν» Ἰλ. ν, 336· γ) - φέλας, ε, 523· «κονὴν ἱσταν' ἀειρομένην», δ, 151· - κούρα, φ, 240· καὶ «φύλακας στήσας» = ἐγείρειν, ἀρχίζειν τὴν μάχην Ὁδ. λ, 344· «φύλακας ἔστηκε», σ, 472· «μάχην Ἰγάντες ἱστανθῆτες» Εὐρ. Ἰων 988· «πολέμους ἱσταντα» Ἦρ. 7, 9, 2· «ἔριν στήσαι» = ἐγείρειν

Ὁδ. π, 292· - μῆνιν Σοφ. Οἶ. τ. 699· - ὥσ. ἐπὶ χρόνου, «ἔβδομος ἔσται καὶ», ἔρχεται Ἰλ. τ, 417· «μηνὺς ἱσταμένον» = ἀρχομένου Ὁδ. 5, 162· «ἔαρος νέον ἱσταμένον», τ, 519· Κατὰ τὸ μετέπειτα Ἀττικὸν ἡμερολόγιον, «μὴν ἱσταμένος» σημαίνει τὴν πρώτην δεκάδα, ἦτοι τὰς πρώτας δέκα ἡμέρας τοῦ μηνός· «μὴν μεσῶν» = τὴν δευτέραν δεκάδα, ἦτοι ἀπὸ τῆς δεκάτης μέχρι τῆς εἰκοστῆς τοῦ μηνός· «μὴν φθίνων» τὴν τρίτην δεκάδα ἦτοι ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς μέχρι τῆς τριακοστῆς Ἦρ. 6, 106· Καθ' Ἦρ. 782· «μὴν ἱστάμενος» σημαίνει ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς 15, ἀφ' ἧς ἔρχετο ἄνευ παρενθέσεως τοῦ «μεσῶντος» ὁ «φθίνων μῆν», ἰδ. δὲ «βῶν ἱστανταὶ» Εὐρ. Τ. Τ. 130, Αἰσχ. Χο. 872· λαγῶν, κραυγῇν Εὐρ. Ἰ. Α. 1039, Ὀρ. 1529, «τίς αὐτὸν παρ' ἀνδράσι θόρυβος ἱσταται βοῆς» Σοφ. Φιλ. 1263· ἐν γέν. ποιεῖν «μὴδ' ὑπερβύμως - στήσῃτε δύσυχον χρόνον» Αἰσχ. Εὐμ. 789· ἐντεῦθεν π. μετρ. διάγω, πράττω, φέρομαι, προσφέρωμαι, μετὰ προσκειμένου ἐπιρρηματός· α) - ἀδίκως καὶ ἀγένητος» Πολύδ. 17, 3, 2· - εὐλαδῶς, 18, 46, 4· 4) βάλλω τι εἰς τὸ ζῆν, συγιάω· «χρυσὸν δὲ στήσας - δέκα τάλαντα» Ἰλ. τ, 247· «ἐχούσα τρυτάνην ἱσθ' ὀπίον δῆμόν» Ἀριστ. τφ. 40· «ἱστανταὶ σταλμοί» Ἦρ. 2, 65· «εἴ τις ἱστατὴ τίθει εἰς πλάστιγγας» μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ μετρεῖν Σεν. Κύρ. 8, 2, 21· 5) οἱ ἀμτθ. χρόνον καὶ τὸ μέσ, δηλοῦσι αἱ πολλάκι, τὸ ἀλλήλους ὑπάρχον ἢ παρῆναι, σημαίνοντες ὅρα τὸ εἶναι κατ' ἐπίστασιν· «ἀλύει ἐπὶ παντὶ τῷ ἐν χρεῖα ἱσταμένω» Σοφ. Φιλ. 175· ἀλλὰ «τὸ ἐκιδάσκει καὶ παραλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς ἀισχρά πράγματα» ἱστασθαι = τρέψασθαι εἰς τὸ κακὸν Σοφ. Ἀντ. 299· «ἐν ἡμέραις ἱσταται βίω» Εὐρ. Φοιν. 975· «ἐν ἱσταμένῳ χρεῖας», Οἶ. τ. 1429· α) φρονῶ δὲ συμφορὰς ἐν ἱσταμένῳ Τρ. 1135· «ποῦ σοι τῶν ἱσταντων», Αἰ. 102· «ἐπὶ θυροῦ ἱσταται ἀκμή» = ἀπὸ τὴν τρίχα κρέμαται Ἰλ. κ, 173· 6) τὸ νὰ εὐρίσκηται τις εἰς σταθερὰν κατάστασιν· «ἡ ἱσθηκία καὶ ἔμφρων ἡλικία» Πλάτ. νόμ. 7, 882· «καθίσταται» = τὸ ὑπισταμένον, ὑπάρχον, βέλαιον· «τὰ νὸν ἱστώτα» Σοφ. Τρ. 1261· ὅμ. «φιλονεκὸν κατὰ τὴν Λακωνικὴν ἱστώτα πολιτείαν» Πλάτ. πολ. 8, 545· «χρεῖα ἱσθηκία καὶ τεταγμένη» Πολύδ. 6, 25, 11· «λογισμὸς ἱστώας», 3, 105, 9· «ἔσθῃ τῇ διανοίᾳ», 21, 9, 3. Ἰστιάς, ἡ 3) πόλ. Εὐθόας, Ἰλ. π, Ἦρ. Ἰστιά, κατ. Ἰστιάειος, ἡ χώρα Ἰστιάειος Στραβ. 2) δῆμος Ἀττικῆς, αὐτ. ἰδ. Ἰστιάς, κατ. Ἰστιάειος, ἡ χώρα Ἰστιάς. Ἰστιάοδρομος· ἀρχὴν τῶν θυρῶν, νομισμ. Ἰστιάοδριον, τὸ ἱστιάοδριον, ἰων. ἱστιάοδριον Ἦρ. 4, 35, παρὰ τὸ Ἰστιάοδριον, ὁρ. δ, ἱστιάοδριον, π. Ἐρεαίος· ὁ ἐπιστατὴς τοῦ μετὰ τὴν θύραν οἰκίτου Πaus. Ἰστιάω, ἰων. ἀντὶ ἱστιάω· φιλοῦν, φιλοφρονεῖν τὸ ἐν τοῦ πατρ. ἱστιά δὲ γρ. ἀντὶ ἱστιάς Ἦρ. 7, 35· ὁ Schweigh. διορθοῖ ἱστιάσθαι τὰ ἐν χειρογρ. εἰσθ' ἱσθαι, ἱστιάσθαι, ἱστιάσθαι. Ἰστιά, ἰων. ἡ 1) ἱστιά, ἡ 2) ἱστιά, ἡ ἰδὲ ἱστιάοδριον, τὸ ἰδὲ ἱστιάοδριον. Ἰστιάοδρομέω· τρέχω, ταξιδεύω, πλέω

μέ γεμῶτα πανιά ἀπὸ ἀέρα Πολυδ. 1, 60, 9.
Ίστιο-κώπη, ἡ πλοῦς, ταξίδι μὲ πανιά καὶ
μὲ κουπιά Πολυδ. 1, 103.

Ίστιον, τό· (ὕποκ. κατὰ τύπ. τοῦ ἱστίος) πᾶν
ὑφασμα, πανί, κάλυμμα, σκέπασμα, φόρεμα,
μιγν. π. Ὅρ. πάντοτε σημ. πανιά τοῦ καρ-
διοῦ, πλ. τὰ πλείστα ἀπαντιῶν, «ἀνὰ δ' ἱστία
λευκὰ πέτασαν» Ἰλ. ρ, 480· καὶ ἐντίθεσθαι,
ἀνερῶν, ἐλκεῖν» Ὀδ. ε, 426· «ἐν δ' ἄνεμος
πρῆσεν μέσον ἱστίων» Ἰλ. α, 481· συνηθεσ-
τ' ἱστία μέν στείλαντο», αὐτ. 433· «τίτ' αὖ ἱστία»
Ὀδ. λ, 44, Πινδ. Ν. 5, 51· «οὐρὸς ὑπέστει-
λεν ἱστία», Ἰ. 2, 40· «ὥσπερ ἱστίους ἐμπνεύ-
σονται τῆδε» Εὐρ. Ἀνδρ. 555· «ἱστίους ἄκροις
γρήσθαι» Ἀριστ. βiatr. 998, ἀντίθ. τῷ «ἱστίῳ
πλήρει πλεῖ» Πολυδ. 1, 106· σπαν. π. πεζ.
«ἱστίῳ καταπετάσας πολλοὺς ἀνθρώπους»
Πλάτ. Παρμ. 131.

Ίστιο-πέτης, ὁ ὁ πετιῶν μέ ἱστία, γλιωσ.
Ίστιο-ποιέω· κάμνει ἱστία, πανιά καρδιοῦ,
προμηθεύει τὸ πλοῖον μὲ πανιά· «ἱστιοποιή-
μεναι ναὺς» Στραβ. 15, 691.

Ίστιο-ρράφος, ὁ ὁ βάπτων τὰ πανιά τοῦ
πλοῖου Ἀριστ. θεσμ. 935, οὕτως ὀνομαζέ-
ται λιννοποιῶν, ὑφαντήν, ὡς ἀλαζόνα,
φεύστη καὶ ἀπατεῶνα σύνομα ὑπερφανὴν αὐτόν.

Ίστιο-φύρος, ὁ ὁ φέρον ἱστία, πλοῖον πλέον
μέ ἱστία, «ἀρμενοφύρος» Πσυγ.

Ίστο-βοεὺς, εὖς, ἰων. ἦς, ὁ ὁ βυμός τοῦ
ἀνέρου, κοιν. ἡ βουδα, ἡ κατ' ἄλλ. σταθάρι,
ὡς ἐλέγετο ᾗδε ἐκὶ Εὐστ. σ. 623 σταθάριον,
οἰονεῖ ἱστοδάριον, τὸ μακροῦ ξύλου τοῦ ἀνέρου
Ἦσ. ξρ. 437, Ἀπολ. Γ. 3, 1318· ὅθ. πα-
ροιμ. «ἱστοδοῦν γέροντι νέαν ποτιβάλλε καρ-
πὴν» = εἰς τὸ παλαιὸν ἄντρον βάλλε καινούριον
κουμπί, ἥτοι ὅς εἰς τὸν γέροντα νέαν γυναῖκα,
χρησμ. π. Εὐσεβ.

Ίστο-βόη, ἡ ἱστοβοεὺς Φιλίπ. Ἀνθ. 6, 104.

Ίστο-δόκη, ἡ ἱστοδόκη, «τὸ κατὰ τὴν πρό-
μνην ἀνέχον ξύλον κατ' αὐτὸ κλίνεται ὁ ἱστός»
Σχολ. «ἱστὸν δ' ἱστοδόκη πέλασαν προτόνουν
ὑφάντες» Ἰλ. α, 434.

Ίστο-δρομέω· ἴδ' ἱστοδρομέω.

Ίστο-θήκη, ἡ ἱστοθήκη.

Ίστο-κεραία, ἡ ἀντένα, τὸ ξύλον εἰς τὸ ὁ-
ποῖον ἀνοίγεται τὸ πανί τοῦ πλοῖου Ἀρτεμίδ. 1,
35, Ὅρφ. Ἀργ. 692.

Ίστο-πέδη, ἡ ξύλον ἢ πάσσαλος, ἡ τρύπα
εἰς τὸν πᾶν τοῦ πλοῖου, εἰς τὴν ὅπου ἡ μὲ
τὸ ὁποῖον ἐστέρουτο τὸ κάτω ἄκρον τοῦ κα-
ταρτίου, ὅτε ἐστῆναι ὀρθὸν Ὀδ. μ, 50, 162·
«ὅ ἐν μέσῳ τῆς νεῆς κοίλος τύπος, εἰς ὃν ὁ ἱστός
ἐντίθεται» Ἰστ. Μεγ.

Ίστο-πόδιον, τό· ὕποκ. τοῦ ἱστίου Κ. Πορφ.

Ίστο-πικία, ἡ κατασκευὴ ἱστοῦ, ὑφάσματος
Σχολ. Νικ. θηρ. 11.

Ίστο-πικία, ἡ ἡ ἐργασία εἰς τὸν ἀργαλειὸν
Κλ. Ἀλ. α. 269.

Ίστο-πόρος, ὁ ὅστις ἐργάζεται εἰς τὴν ἱστὴν,
ὑφαντὴς Φιλίπ. Ἀνθ. 6, 247· Φιλομήλη Νον.
Δ. 12, 76· — κερκίδες Φιλίπ. Ἀνθ. 9, 778.

Ίστο-πούς, ὁ ποδός, ὁ, ἰδ. πλ. τὰ δύο μακρὰ
ξύλα εἰς τὸν ἀργαλειὸν παραλλήλως κείμενα, τὰ
κοιν. ἀντία, εἰς τὸ ἔτερον τῶν ὁποῖων τυλίσσε-

ται τὸ στηρόν καὶ εἰς τὸ ἄλλο τὸ ὑφασμα (ἴδ' ὁ
κελέοντες)· «ἔργα ἱστοπόδων» = ὑφάσματα Ἀν-
Σιδ. 87 (7, 424).

Ίστορῶ, (ἱστορῶ) πληροφοροῦμαι, μαθάνω
τι βλέπων αὐτὰ μὲ τοὺς ἰδίους μου ὀφθαλμοῦς,
ἢ ἐρωτῶν διὰ τῶν αἰσθητηρίων ἐξετάζω, πλη-
ροφοροῦμαι «τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσασθαι
νόσον» Ἀισχ. Πρ. 635· «οὐθ' ὅρων οὐθ' ἱστο-
ρῶν» Σοφ. Οἰ. τ. 1484· «εἰ τι χρῆσεις ἱστο-
ρεῖν», Τρ. 396· «κακὸς τὸ μέλλον» = γινώσκω
Ἀισχ. Περσ. 440· ἐρωτῶ, «τὴν μνησθῆναι εἰπεῖν ὅ
σ' ἱστορῶν», Σοφ. Τρ. 403, Εὐρ. Ὀρ. 380, κ.
μιγν. π. «ὅ μ' ἱστορεῖς» Λυκούρ. 1, κατὰ
Σχολ. ἀνερωτῶς «ἱστορῶν εὗρισκε» = ἐξετά-
ζων Ἰλ. 1, 56· «ἱστορῶν ὅτι τρώπῳ γένεαι»,
1, 422· προσέτι μὲ αἰε. τινὰ = ἐρω-
τῶν τινά, 2, 19· «ἀκοῇ ἱστορῶν», 2, 29· ὁ-
παζ κατὰ μέσ. διαβ. 1, 24· α- περὶ τινος· Πο-
λλύδ. 3, 48, 12· «ἱστορῶσι τὴν χώραν» = ἐξε-
τάσαι, παρατηρεῖσαι, διελθεῖν καὶ ἐρευνῆσαι
Πλουτ. Θυσ. 30· διηγεῖσθαι, ἀφηγεῖσθαι, μνη-
μονεύειν ὅτι ἂν τις μάτη ἢ ἐρευνῇσθ' «τὸν
παῖδ' ἐδοικας τῷδ' ὅν οὕτως ἱστορεῖ» Σοφ.
Οἰ. Γ. 1156· «πρὸς τί τοῦτο τύπος ἱστο-
ρεῖς», 1114· συνηθεσ. μιγν. πεζ. — ὡς εἰδή-
μων, ἱστωρ τινός· μαρτυροῖ, ὅτι οὕτως ἔχει.

Ίστορημα, τό· πᾶν ὅτι εἶδεν ἢ ἐμαθὲ τις
Ἀνακρ. 4, 9· ἱστορία, διήγησις, διήγημα Δ.
Ἀλ. 2, 61, κ. μιγν.

Ίστορῆμα, ἡ τὸ νὰ ἐξετάξῃ τις, ἐρευνᾷ, γι-
νώσκῃ, πληροφορεῖται, ἐρευνα, ἐξέτασις· «ἱστο-
ρήσι γράμματα εἰδέναι παρ' αὐτοῦ τοῦ Μινέλεω»
Πρ. 2, 118· «ἱστορήσι ἔρασαν ἐπίστασθαι»,
2, 119, Πλουτ. Σολ. 2· τὸ διὰ ταύτης ἐξε-
τάσεως καὶ ἐρευνῆς γινώσκῃ «μέχρι μὲν τούτου
ὅπως τὴ ἐμὴ καὶ γνώμῃ καὶ ἱστορίᾳ ταῦτα λέ-
γουσά ἐστι (διήγησις) πράγματος, ὃ εἶδῃ τις ἱ-
στορεῖ ὀφθαλμοῖς, καὶ τὸ ὁποῖον διηγεῖται κατὰ
τὴν κρίσιν του», τὸ δὲ ἀπὸ τοῦδε Λεγυπτιῶν
ἐργομαὶ λόγους ἐρέων κατὰ τὰ ἡκουσν», ἀνὰ
περαιτέρω ἐρευνῆς καὶ ζητήσεως ἀποιεχθῆν Πρ.
2, 99· οὕτω καὶ «ἱστορίης ἀπόδεξ», 1, 1·
«ἐς ἱστορίης λόγον», 7, 96· ἐπιστήμη, «τῆς
σοφίας ἢν διηγεῖται περὶ φυσικῶν ἱστορίων»
Πλάτ. Φαῖδ. 96· ἰδ. ἱστορία, «ἡ ἱστορία ἢ
περὶ τὰ ζῷα» = φυσικὴ ἱστορία τῶν ζῴων Ἀρι-
στοτ. μορ. Ζ. 3, 14· ἡ κυρίως ἱστορία, «ἡ τῶν
πράξεων καὶ τῶν βίων ἡλικιωτικῆς ἱστ.» Πλουτ.
Περικλ. 13· «οἱ χρόνοι οἱ πλείοντες ὑπὸ τὴν
ἡμετέραν ἱστορίαν» Πολυδ. 4, 2, 6.

Ίστορικὸς, ὁ ὁ ἀνὴρ εἰς τὴν ἱστορίαν,
ἐπιστημονικός· «τὴν δὲ μετ' ἐπιστήμης ἱστορί-
κῃν τινὰ μίμησιν» Πλάτ. σοφ. 267· ἰδ. ἱστο-
ρικός, «ἀνὴρ φιλόσοφος καὶ γραμμάτων οὐκ ἄ-
πειρος ἱστορικός» Πλουτ. Θερμ. 13· συνηθεσ.
ὁ συγγραφεὺς ἱστορίας, «Ἰδοὺ τοῦ πάντων
ἱστορικωτάτου βασιλέων», Σερτωρ. 9· ἐπὶ
αἰ. λέγειν = ὡς διηγεῖται ὁ συγγραφεὺς ἱστο-
ρίας Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 3, 8, Στραβ. 1, 6.

Ίστοριο-γράφω· γράφω ἱστορίαν Δ. Ἀλ.
Ίστοριο-γράφος· συγγραφεὺς ἱστορίας Ἰώσ.
Ίστοριο-γραφικός, ὁ ὁ ἀνὴρ εἰς συγ-
γραφὴν ἱστορίας, ἢ ἱστοριογραφικὴ, ἢ τέχνη
τοῦ συγγράφειν ἱστορίαν Β. Ἀν. 734, 4.

Ἱστοριο-γράφος, ὁ ὁ συγγραφεὺς ἱστοριῶν
Πολύδ. 2, 61. 2. «συγγραφεὺς καὶ ἱστοριογράφος
τοῦτ' διαφέρουσιν» συγγραφεὺς μὲν γὰρ ὁ τὰ ἐφ'
αὐτοῦ γενόμενα συγγραφάμενος, ὡς Θουκυδίδης
δ' Ἀθηναίος. . . . ἱστοριογράφος δὲ τὰ πρό
αὐτοῦ πάντα γράφων, ὡς Ἡρόδοτος. Σχολ.
Διον. Θρακ. ἐν Β. Ἀν. 734, Πλούτ. 70, 898.
Ἱστορίων, τὸ ἱστορικὴ μαρτυρία, πρῶγμα
τῶ ὄντι γενόμενον καὶ εἰς ἀπόδειξιν χρησιμεῖον
Ἱπποκρ.
Ἱστορία-συγγραφεὺς, ὁ συγγραφεὺς
ἱστορίας Διον. Μακροβ. 20, δι. γρ.
Ἱστορίης, ἰσος ἢ θυγ. Τερεστίου Πισο.
Ἱστορι-κίδης, 2. ὁ ὅμοιος ἱστορία Τζέτζ.
Ἱστοίς, ὁ (ἱστῆμι) 1) καθάρτι «ἱστον στήσαν
ἀείραντες, κατὰ δὲ προτάσεις ἐδῆσαν» Ὁδ. α,
289. «καὶ δ' ἔλον ἱστον», 496. «ἐν δ' ἱστον
τ' ἐτίθεντο», 0, 52, Εὐρ. Ἐλ. 1263. «αἰρώμε-
νος τοὺς ἱστούς» Σεν. Ἐλ. 6, 2, 29. 2) ὁ ὑ-
φαντικός ἱστός, κοιν. ἀργαλειός, ὅστις τὸ ἐπά-
νω ξύλον, ἐπὶ τοῦ ἡκούου κρεμῶσι κατὰ κάθεται
τὸ σημῆνι καὶ ὑφανόσιν «ἱστον στήσασθαι»
«σῆνι τὸν ἀργαλειόν διὰ τὰ ἀρχίσαι τὰ ὑφανία»
Ἡσ. ἔρ. 777. «ἱστον ἐπιτέλλεσθαι» = πηγαίνο-
ντο εἰς τὸν ἱστόν διὰ τὰ ὑφανία Ὁδ. κ, 221.
«ἱστον παλίσθεμι ἰδοί» Πινδ. Π. 9, 18.
«ἱστοίς ἐν καλλιπλόγγῃς» Εὐρ. Ἰ. Τ. 221.
Πλάτ. Λυσ. 208. ὁ στήμων, τὸ σημῆνι, τὸ ὁ-
ποῖον ὑφανόσιν ἐν γένει τὸ ὑφαντὴν «ἡ δὲ μέ-
γαν ἱστον ὑφανει» Πλ. γ, 125. Ἡσ. ἔρ. 64.
«ἄλλοις» Ὁδ. ω, 144. τὸ ὑφαντὸν κομ-
μάτι, τὸ ὁποῖον εἰς μίαν ὑφαντὴν ὑφανταί Πω-
λύδ. 5, 89, 2. «τρεῖς ἦδη κατεῖλον ἱστούς» =
τρία κομμάτια ὑφανμένα ἐπὶ τὰ ἀπὸ τὸν ἀργα-
λειόν Στραβ. 8, 378. μετρ. τὰ μελέττια, αἱ
καφέλαι, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 40. συχν. ἐπὶ
ἀράχνης, μετρ. π. Ὁπ. κιν. 4, 408 ἡ κνήμη.
ἱστοῦς νήσος Ἀνδῶς, κατ. Ἱστοῦς Στ. Βούζ. Ἱ-
στοί, οἱ-δὲν, τόπος ἐπὶ τῆς νήσου Ἱκαρίας Στραβ.
Ἱστο-τέλεια, ἡ ὑφαντρία Νον. Δ. 18, 312.
Ἱστο-τόνος, 2. ὁ τανυσμένος, δαλμύγιος εἰς τὸν
ἀργαλειόν Ἀριστ. βατρ. 1315, περὶ ἀρχαίων.
Ἱστο-τριβής, 2. ὅστις στρέφεται περὶ τὸν
ἱστόν, διωρθ. ἱστοριβής, 3 ἰδε.
Ἱστο-υργεῖα, ἡ ἐργαστήριον ὑφαντοῦ, γλῶσσ.
Ἱστο-υργεῖω εἶμαι ἱστουργός, ὑφαντής, ὑ-
φανίνα Σοφ. Οἰ Κ. 340, Ἀθην. 14, 618.
Ἱστο-ύργημα, τὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἱ-
στουργίας Ἱ. Τζέτζ.
Ἱστο-υργία, ἡ τὸ ὑφανεῖν Πλάτ. συμπ. 197.
Ἱστο-υργικός, 3. ὁ ἀνήκων, κατέλληλος.
εἰς τὸν ἱστουργόν ἢ εἰς τὴν ἱστουργίαν Σχολ.
Πλ. τ, 332 κ. μετρ.
Ἱστο-υργός, ὁ ὅστις ἐργάζεται εἰς τὸν ἀρ-
γαλειόν Σχολ. Θεοκρ. 15, 80.
Ἱστο-φύρος, 2. ὁ φρον ἱστόν Ἡσυχ.
Ἱστορία, 1. 1) χειρὸς ἡσυχίας ἐν τῷ Ἀδριατι-
κῷ πελάγει Στραβ. κατ. οἱ Ἱστοροὶ Ἐλατ. π.
Στ. Βούζ. Ἱστοριοί, Στραβ. 2) ἰδε Ἱστοροί.
Ἱστορίδης, υἱὸς Ἱστοροῦ Τζέτζ.
Ἱστορίαν, πόλ. περὶ τὴν Περσικὴν θάλασσαν
Στ. Βούζ. κατ. Ἱστορικὴν ἢ Ἱστοριαντῆς.
Ἱστορο-γέλιον, ὁ ὁ γαιτνιάζων τῷ Ἱστορῷ
Κ. Μανασ.

Ἱστοροῦτος, ὁ ἄρχων τις Μιοννέ.
Ἱστορὸς, ὁ 1) ὁ Δούναβις Ἡσ. θε. ἐπὶ θ.
Ἱστοριανός, ἰων. Ἱστορινός - γυνή Ἡρ. 4,
78. λιμήν, ἀνων. ἐν Στ. Βούζ. - «Ἱστοριανὰ
πρόσωπα», ἱστιγμένα, ἱερίδη οἱ παρὰ τὸν Ἱ-
στορον Σκόθαι συντίθουσιν νὰ στίξωσι τὸ μέτωπον
Ἀριστ. ἀποσπ. 44. - Ἱστοριανός = Σκυθικαὶ
στολαὶ Ἱσυχ. ἔτι δὲ π. Ἀθηναίος συνεπάσκα-
τα, οἷς ἐκάλυπτον τὰ ἱερὰ κανὰ, αὐτ. ὁ δὲ Πω-
λύδ. 10, 199 τὰ ὀνομάζει Ἱστοριανὰ, τὸ ἐπὶ θ.
κ. Ἱστοριος, α, ον - γαῖα Πινδ. Ὀ. 3, 46. -
Ἱστοικός, ἡ, ἄν - οἶνος Διοσκ. οὐσ. Ἱστορινός,
ἰσος, ἡ = ἡ περὶ τὸν Δούναβιν γαῖα Στ. Βούζ.
2) υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπολλ. 2, 1, 5. 3) μαθη-
τῆς τοῦ Καλλιμάχου, ἱστορικός ἐπὶ Πτολε-
μαίου τοῦ Εὐσεργέτου Πλούτ. Ἀθ.
Ἱστοί, γ'. ἐν. προσ. προσ. τοῦ οἶδα, Ὁμ. ἰδ.
ἐν τῷ ὄρει, «ἵστω Ζεύς» = μάρτυς μου ὁ Ζεύς.
Ἱστοίον, ὄνος, ὁ ὁ τόπος, ἐνθα καίται ὁ ἱστός,
ἀργαλειός ἔτι ἱστοίων Πολύδ.
Ἱστοίωρ, ορος, ὁ, (εἰδέναι) ὅστις γινώσκει, ἔ-
μαλόν τι, ἐπιστήμων, εἰδήμων, ἐμπειρος Ἡσ.
ἔρ. 790. 80ν μάρτυς, «ἐπὶ ἱστορὶ πεῖραρ εἰδ-
σθαι» Πλ. σ, 501. «ἱστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγα-
μέμνονα θέμεν ἄμφω», φ, 486. ἐπὶ πραγμα-
τιῶν «ἱστορὶ κύκλος» = ὁ περίπλους τοῦ Με-
νέππου Ἀνθ. 9, 559. μέγαν. ἐμπειρος, εἰδή-
μων τινός - ὥδης, Ὁμ. ὕμν. 32, 2. - τοῦδε
Σοφ. Πλ. 850. «ἀγέων ἱστορ νηός» = μάρ-
τυς τῶν παθῶν Ἀνθ. 8, 24. χάριν τῆς ἐτυμο-
λογίας τινὲς γράφουσι πανταχοῦ ἱστορ.
Ἱσχυάρας, στρατηγός Λακεδαιμονίων Θουκ.
Ἱσχυάριον, τὸ ὅπλο τοῦ ἱσχυῆς Ἀριστ. πλ. 798.
Ἱσχυάδον-ἀρουα, τὰ ἔφηρ. στεγνωμένα σῦκα
με ἀμύγδαλα ἢ καρύδια ἀνακατωμένα Ἀριστ. ἰδ.
Ἱσχυάδον-πώλης, ὁ ὁ πολλῶν, ἱμπεροῦμενος
ἱσχυάδας, ἔφηρ σῦκα Νικ. ἐν Ἀθην. 3, 126.
Ἱσχυάδον-πώλης, ἰσός, ὅηλ. τοῦ προηγ.
Ἀριστ. Λυσ. 564.
Ἱσχυάδον-φάρος, 2. ὁ τρώγων ἱσχυάδας Ἡσυχ.
Ἱσχυάδον-ὠνής, ὁ (ὠνόμεαι) ὁ ἀγοράζων
ἱσχυάδας Πολύδ. 7, 198.
Ἱσχυάριος, 2. ὁ κρατὶον, σταματῶν τὸ αἶμα
Λουκ. Τίμ. 46. ἱατρ. φάρμακον, ἱπομ. ἡ ἱ-
σχυάριος, φυτὸν τι, ὅπερ καὶ ἱσχυάριον καλεῖται
Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9, 15.
Ἱσχυάριον, π. = ἱσχυάριον, ἱσχυάριον, ἐμπρο-
σθεν Εὐρ. Ὀρ. 298, ἔνθα ὁ Porson καλῶς ἐπα-
νεῖ τὴν λέξ. ὡς π. ἰσχυ. τοῦ ἱσχυάριον Θεοφρ.
Ἱσχυάριος, π. 3. ἱσχυάριος - κρόμμον Ὁδ. τ.
233, Ἱπποκρ. κ. μετρ.
Ἱσχυάριον, ἑπεκτ. σχ. τοῦ ἱσχυάριον καλῶς,
κρατῶν τι ὁπίσω «τὸν δ' (χειμάρρου) οὐτ' ἄρ'
τε γέφυραι ἐεργμένα ἱσχυάριον» Πλ. ε, 89.
«ἐβέλοντα μάχασθαι αὐτὸν τ' ἱσχυάριον», ἐρη-
τύοντο δὲ λαοί, α, 723. μέσ. καλῶς, κρατῶν
ὁπίσω ἑμαυτὸν, μ, 38. ἐντ. βραδύον, ἀργυρο-
ποι, ὁκνῶ, τ, 234, Ὁδ. η, 161. ἀμύγ. μένιο,
ἐπιμένω εἰς τι, ἥτοι ἐπιθυμῶ νὰ τὸ ἀπολαύσω
«ἡ χρὸς ἀνδρομάδου ἱσχυάριον θαλίην» = ἡ μετὰ
ἐπιμένει, ἐπιθυμῶ νὰ ταμιπῇ ἐπιμένω Πλ.
ρ, 572. «μέγα δρόμον ἱσχυάριον» φ, 300.
«ἱσχυάριον φιλότιος Κυβερνήτης» Ὁδ. θ, 288.
Ἱσχυάριος, ἀνδρ. ὄν. Δημ.

Ἰσχάνω, ἔπειτα, σχ. τοῦ Ἰσχω, ἔγω· κρατῶ ὅπως, ἐμποδίζω· οὐδὲν ἰσχναι ἀνδρας Ὑλ. ξ. 386, Ὁδ. τ. 42· τινός = καλῶς, ἐμποδίζω τινά ἀπὸ τοῦ Ἰσ. ἔρ. 497.

Ἰσχάριον, τό· ἰσχύον, ἀρχ. μαθ.

Ἰσχάς, ἄσος, ἡ, (πρόβλ. ἰσχνός)· 1) τὸ ἔρα- μένον σῶλον Ἀριστ. ἱππ. 752· ἀπόρριψις ἐν εἰ- ῶν σῶλον εἰς τὸν προικτὸν Ἀνθ. Πλαν. 240, 241· 2) (Ἰσχω) ἡ ἀγκυρά, ἡ τὸ πλοῖον κρα- τοῦσα Σοφ. ἀποσπ. 699. Λουκ. Λεξιφ. 15· 3) φυτόν τι τοῦ εἶδους τῆς τιθυμαλίδος, κοιν. γαλαταῖδας Θεοφρ. 4) ὄν. ἑταίρας Μένανδρ.

Ἰσχνόσος· Αἰγινήτης τις Ἰπρ.

Ἰσχνόπολις, ἴσος· οὐδὲν Ἀλεξάνδρου Παισ.

Ἰσχνιαδίκης, 2 (ἰσχνίον)· ὁ πατρίων τὰ ἰ- σχία· φθίσις Ἰπποκρ. σ. 139· 2 ὅ, τι εἶνε ἰα- μακτικὸν εἰς τὴν ἀσθένειαν τῶν ἰσχνίων Γαλην.

Ἰσχνιάζω, (ἰσχνίον· πάσχω εἰς τὰ ἰσχνία, ὁ Ἰσχυ. Φωτ. κ. Σουδ. μεταχ. τὴν λέξ. τροπ. ἰσχνιάζειν, τὸ ἐν τῷ βραδίῳ ἐπὶ πολὺ ἐκατέ- ρισαι ἑαυτὸν μεταφέρειν)· τὸ νὰ κοιῇ τις τὰ ἰσχνία ὅταν περιπατῇ· κατὰ ταύτην δὲ τὴν σημ- ασίαν ἐπὶ τὸν ἐν λαγνείᾳ στάσεως μεταμε- τίσθη τὴν λέξιν ὁ Προκλ. ἐν τοῖς Ἀνεκδ. 9, «βιωμαλῶν ἰσχνιάζουσα».

Ἰσχνιακός, 3· ἰσχνιαδικός Ἀθην. 14, 624.

Ἰσχνιάς, ἄσος, ἡ· ἀφαιρώσα εἰς τὰ ἰσχνία, ἰδ. οὐδ. ἐνν. νόσος, ἀσθένεια τῶν ἰσχνίων Ἰπποκρ.

Ἰσχνιοδότης, ὁ, (ἰσχνία)· ὁ ἔχων μεγάλα ἰ- σχία Εὐστ. σ. 1684.

Ἰσχνίον, τό· κυρ. ἡ κλειδίσις τοῦ γόμφου ἥτοι «τὸ κοῖλον τοῦ γόμφου, ἐν ᾧ ἡ κοιλὴ στρέ- νεται» Ἰσχυ. «τὴν βάλεν Δίνιασ κατ' ἰσχνίον, ἐνθα τε μέρους ἰσχνίου ἐνστρέφεται, κοτύλην δὲ τέ μιν καλέουσιν» Ὑλ. ε. 305· συνήθ. δὲ ὁ μη- ρός, τὸ κοιν. μῆρ, ἰδ. τὸ ἀνω μέρος αὐτοῦ, κοιν. κωλομέρι Ὑλ. λ. 329, Ὁδ. ρ. 231· ἐν τῷ πλ. ἐπὶ ἀγρίου γόμφου κ. λειοντος Ὑλ. θ. 340· ἐν ᾧ π. Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 4, 10 μόν. ἐπὶ ἀνθρώπῳ. «ἐκ τῶν μέρων ἐς τε τὰ ἰσχνία καὶ τὰς λαπάρας» Ἰπρ. 6, 75· «τὰ σκέλη καὶ τὰ ἰσχνία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας» Πλάτ. Φαῖδρ. 254, 202α· (συγγεν. τῷ ἰσχύς κ. ἱσχύς).

Ἰσχνιορρογικὸς, 3, (ἱσχύς)· ὁ γινώσκων, κου- τος εἰς τοὺς γόφους, κοιν. ξεγχορισμένους· «στίχους ἰσχ.» ἐν τῇ μετρίᾳ, στίχ. ἰαμβικούς ὅστις ἔχει σπονδαίον οὐκ ἐν τῇ οἰκίᾳ τόπῳ, ἰδ. εἰς τὸν πέμπτον πόδα, δι' οὗ γάνει τὸν βυθ- μὸν τοῦ· πρόβλ. χωλιαρμός, τραμ.

Ἰσχνιάνω, μ. ἀνῶ, (ἰσχνός)· ξηραίνω, στε- γνύνωμι Ἰπρ. 3, 24· κάμνω τι ἰσχνον Ἰπποκρ. «καὶ ζῶντα σ' ἰσχνάνας ἀπόξομαι κάτω» Λίσχ. Εὐμ. 257· κ. μετρ. «καὶ μὴ σφριγγόντα θυμὸν ἰσχνάινει βίᾳ» Ἰπρ. 380· πρόβλ. «ἰσχνάνα αὐ- τήν» Ἀριστ. βατρ. 941, κ. «ἰσχνάινω· κάωμι καὶ ἰσχνάινωμι» Πλάτ. Ροσχ. 621, εὐακισ.

Ἰσχνιάλεος, 3· ἰδ' ἰσχαλός, Εὐστ.

Ἰσχνιανσις, ἡ, (ἰσχνιάνω)· τὸ ξηραίνειν στε- γνύνωμι, λεπτύνωμι τι, μετρ.

Ἰσχναντικός, 3· ὁ θυνάμενος, ἐπιτήδεος νὰ ἰσχνάνῃ τι Ἀριστοτ. πρόβλ. 5, 40.

Ἰσχνιάσις, ἡ· ἰσχνιανσις, ξηρασία, λεπτυνσις, λυγρότης Ἀριστοτ. μεταφ. 8, 6, εὐακισαίῳ.

Ἰσχνασμός, ὁ· τῷ πρόηγ. Ἰπποκρ.

Ἰσχνό-γαστήρ, ὁ· ἰσχνὴν γαστέρα ἔχων Ἰ. Τζέτζ.

Ἰσχνό-επέω· ὁμιλῶ μὲ λεπτήν, λυγρὴν φωνήν, ἢ μὲ λεπτολογίαν, σοφιστικά, μετρ.

Ἰσχνό-επής, 2· ἰσχνός εἰς τὸ λέγειν ὅ, Στουδ.

Ἰσχνό-καλῶς, ὁ· ἔχων ἰσχνόν, λε- πτὸν κάλαρον Σχολ. Ὑλ. σ. 576.

Ἰσχνό-κώλος· ἔχων ἰσχνὰ κώλα, μέλη, μετρ.

Ἰσχνι-λῆσγης, ὁ· λεπτολόγος, φλόαρος σοφιστής Σουδ. ἐν λ. ἐπιστάτης.

Ἰσχνό-λυσίω· ἰσχνόεπέω Εὐστ.

Ἰσχνό-λογία, ἡ· λεπτολογία, παρὰ τὸ

Ἰσχνό-λόγος, 2· λεπτολόγος Κυρίλλ.

Ἰσχνό-μυθίω· ἰσχνολογέω, μετρ.

Ἰσχνό-μυθία, ἡ· ἰσχνολογία, μετρ.

Ἰσχνό-παρείας, 2· ὁ ἔχων ἰσχνάς, ξηρὰς παρείας· γράφ. Πολυδ. 4, 143.

Ἰσχνό-ποιέω· κάμνω τι ἰσχνόν, μετρ.

Ἰσχνό-πιδός, 2· ὁ κάμνων τι ἰσχνόν, μετρ.

Ἰσχνό-πυός, οὐδ. 2· ὁ ἔχων ἰσχνάς, λε- πτὰς κνήμας Σχολ. Ὁδ. ι. 464.

Ἰσχνός, 3· ἀπαχρός, ξηρός, λεπτός· «ἀνδρὶ ἰσχνὸν καὶ σφρακίδας» Ἀριστ. πλουτ. 500

«ἰσχνὸν τε καὶ ἀσπίον» Πλάτ. νόμ. 2, 665

«ἰσχνὰ καὶ δικάκεια ἐξείς», ἀντίθ. «ὀγκώδεις καὶ πολυτέρφον» Πλουτ. Λουκ. 17, ἀντίθ. πα-

χεται Ἰσχυ. ἐν Ἀνθ. 5, 37· τυρός, ἀντίθ.

τῷ χλωρός Πολυδ. 6, 48· ἐπὶ σφυγμοῦ, ἀν-

τίθ. τῷ ἀδρός, ἱατρ. μετρ. ἐπὶ φωνῆς· «ἰσχνὸν φθέγγεσθαι», ἀντιμετρὸν Λουκ. Νιγρ. 11

ἐντ. συνοπτικός, βραχύς, ἐπὶ τῷ τοῦ προσωποῦ καὶ ἐγ' ῥαφῶν λόγῳ, ῥητ. «ἰσχνῶς εἰπεῖν» =

τὸ νὰ λαλή, ὁμιλή τις ξηρῶς, ἀνευ ῥητορικῆς εὐραδίας Πολυδ. 1, 2, 6.

Ἰσχνό-σκελῆς, 2· ὁ ἔχων λεπτά, ἰσχνὰ ξηρὰ σκέλη Δ. Λαερ. 5, 1.

Ἰσχνό-σύνετος, 2· ἰσχνῶς συντεθειμένος ἢ πεπλευμένος Βυζ.

Ἰσχνότης, ἡτος, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τι ἰσχνόν, λε- πτόν, ἔχρόν· τοῦ σώματος Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 7, 1

π. ἱατρ. κ. ῥητ. συντομία, βραχυλογία. Ἐν τῇ προσωρᾷ τὸ νὰ τρώγῃ τις νὰ μὴ προσέρῃ στοιχεῖα τινα, νὰ ὁμιλῇ σφίγγων τα γέλην του, ἀντίθ. τῷ πλατεισμῷ Κοϊντ. 1, 5, 32.

Ἰσχνό-υργής, 2· λεπτοδουλευμένος, ἔχων λεπτήν ἐργασίαν Σχολ. Σοφ. Τρ. 611.

Ἰσχνό-φωνέω· ἔχω λεπτήν, αὐδύνατον φωνήν, μετρ.

Ἰσχνό-φωνία, ἡ· λεπτή, αὐδύνατος, σιγαλή φωνή Ἰπποκρ. καὶ ὁ βαττορισμός, τραυλισμα εἰς τὴν ὁμίαν Ἀριστοτ. πρόβλ. 11, 30.

Ἰσχνό-φωνος, 2· ὁ ἔχων ἰσχνήν, αὐδύνατον, λεπτήν φωνήν Πλουτ. συμμ. 8, 3, 2· βαττα- ριστής, ψελλός, τραυλός· «ἰσχνός καὶ τραυλός» Ἰπρ. 4, 155, Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. πρόβλ. 11, 35, ἐνθ' ἐξηγνέσθαι οὗτοι ἰσχνοῦνται τοῦ φωνεῖν, οὕτω κ. ὑπὸ Βεκκ. π. Ἰπρ. γράφ. ἰσχνόφωνος.

Ἰσχνόω· κάμνω τι ἰσχνόν, ξηρόν, λεπτόν Ἀριστοτ. πρόβλ. 5, 40.

Ἰσχνώς· ἐπὶ τοῦ ἰσχνός Ἰπποκρ. σ. 496.

Ἰσχνωτικός, 3· ἰσχναντικός Διοσχ.

Ἰσχνόλαος· Λάκων τις Σεν.

Ἰσχνόμαχος· ἀνδρ. ὄν. Σεν.

Ἰσχομένως, ἐπὶ (μετχ. ἐν τοῦ Ἰσχομαι).

ἀναγκαιότητα, ἐμποδισμένη» ἰσχυ. κ. ἐμποδισμένης παρενέσθαι» Πλάτ. Κρατ. 415.
 Ἰσχύπολις, εὐς, ἡ πόλις ἐν τῇ Πόντω Στρατ.
 Ἰσχυρὲν πάσῃ ἰσχυρίαν.
 Ἰσχυρία, ἡ «ἰσχυ. ἐστὶ παντελὴς τοῦ αὐτοῦ ἐπίσχεσις, κίνδυνον ἐπιφέρουσα» Γαλην. τ. 2, σ. 265.
 Ἰσχυρὸς φωνῆς, 2, δι. γρ. τοῦ ἰσχυρόφωτος.
 Ἰσχυρήσεις, ἡ ἰσχυρισμός, πεποιθήσεις, κ. ἰσχυρίσεις Ἰπποκρ.
 Ἰσχυρίειν, ἐφετ. τοῦ ἰσχυρίζομαι ἔχω ἔρειαν, ἀγαπῶ νὰ ἰσχυρίζομαι Γαλην.
 Ἰσχυρίζομαι, μέσ. ἀποθ. μελ. αὐτ. ἰσχυρίζομαι· κάμνω τὸν ἑαυτὸν μου ἰσχυρὸν, στερεόν, δεικνύομαι τοιοῦτος· «ἐπὶ τοὺς ἀσθενεῖς» Ἀριστοτ. ἦθ. 4, 3· ἐπὶ ἀλλήλων Αἰλ. Ἰ. Ζ. 15, 15· ἐπιστατεύομαι, ἔχω τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὴν «τῷ σώματι ἰσχυρίσασθαι» Πλάτ. Γοργ. 489· διαθίκασι Ἰσακ. 1, 3· νόμος Δημ. 33, 27, Ἀνσ. 23, 85· «οἱ ἀπὸ χρησίων τε ἰσχυρίσασθαι» Θουκ. β. 76· ἰδ. μελ. λόγους ἐπιμένει σκληρῶς βεβαίων τι Ἀνσ. 5, 76· περί τινος Πλάτ. σοφ. 240· «ταῦτα λέγων ἰσχυρίζετο» Θουκ. 7, 49· παθ. «ἰσχυρίζομαι» ὅς ἔπουν σίδηρος «πὶ ἔπουν ἰσχυρὸς γινόμενος» Ξεν. Κυρ. 6, 4, 18.
 Ἰσχυρικός, 3· ὁ ὅμοιος ἰσχυρῶ, ἰσχυρός, ἰσχυρικώτερος κατὰ τὰ δοκίμ. χειρῶν. ἀντὶ ἰσχυρώτερος Πλάτ. Θιακ. 169.
 Ἰσχυρίσκος, ὁ ὑποκ. τοῦ ἰσχυρός μικρὸς ἰσχυρογνώμων Ἀλεξ. ἐν Φωτ. καὶ Β. Ἀν. 100, 13, ἰσχυρ. ἰδ. ἀντὶ ἰσχυρικός.
 Ἰσχυρίσταν, β. ἐπὶ. τοῦ ἰσχυρίζομαι· πρέπει νὰ ἰσχυρίζηται τις Πλάτ. πολ. 7, 533.
 Ἰσχυριστικὸς, 3· ὁ ἰσχυρογνώμων ἐπὶ ἰσχυριστικῶς ἔχων «ἰσχυρίζομαι» Γαλην.
 Ἰσχυρο-βελής, 2· ἰσχυρὸς εἰς τὰ βέλη, ὅν ὅν διαπερᾷ τὸ βέλος, ἰσχυρ. ἐν Ἀθην. 627.
 Ἰσχυρο-γινώσκων· εἶμαι ἰσχυρογνώμων, μετν.
 Ἰσχυρο-γνώμων, ὁ ἰσχυρὸς, ἡ τὸ νὰ ἴδῃ τις ἰσχυρογνώμων Ἰωσ. κ. μετν.
 Ἰσχυρο-γνώμων, υἱος, 2· ὁ ἔχων σκληρὰν, στερεὰν γνώμην Ἀριστοτ. ἦθ. 7, 10.
 Ἰσχυρο-δεύας, 2· ὁ στερεὰ, δυνατὰ δεδεμένος Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 146.
 Ἰσχυρο-θώραξ, αὐτός, 2· ὁ ἔχων στερεόν, ἰσχυρὸν θώρακα, χαλκίον Πουχ.
 Ἰσχυρο-κάρδιος, 2· ὁ ἔχων ἰσχυρὰν καρδίαν = τλήμωνος Πουχ.
 Ἰσχυρο-παθέων· πάσῃ δεινῶς Σχολ. Ἀ. β. φαν. 74.
 Ἰσχυρο-πλήκτης, πλήκτων ἰσχυρῶς, Πουχ.
 Ἰσχυρο-ποιέων· κάμνω τι ἰσχυρὸν· τὴν δύναμιν Δ. Σικ. 17, 65· κ. παθ. «τῆς δυναστείας ἰσχυροποιούμενης» 44, 9· ὑποστηρίζω τι δι' ἀποδείξιν Πολυδ. 28, 17, 7.
 Ἰσχυρο-ποίησις, ἡ τὸ νὰ κάμῃ τις ἰσχυρὸν τι Κλ. Ἀλ. σ. 601.
 Ἰσχυρο-ποιός, ὁ ὁ κάμνω τι ἰσχυρὸν Σχολ. Ἰδ. σ. 505.
 Ἰσχυρο-πότης, ὁ ὁ πίνειν πολὺ = ζαπότης Πουχ.
 Ἰσχυρο-πούς, ὁδός, 2· ὁ ἔχων ἰσχυρούς, στερεοὺς πόδας Πουχ.
 Ἰσχυρο-πράγμων, υἱος, 2· ὁ πράττων, κα-

ταρθύνων μεγάλως ὁ δεινὸς πράττει = ὁδρимо-εργὸς Σχολ. Ἰλ. ε, 403.
 Ἰσχυρο-ρριός, 2· ὁ ἔχων ἰσχυράς, στερεὰς ῥίξας Θεοφρ.
 Ἰσχυρός, 3. (ἰσχύς)· δυνατός, δυνατωμένος, ὁ ἔχων ἰσχύ, δύναμιν, ἐξουσίαν «ἰσχυρὰ Διὸς ἀλόγος» Αἰσχ. ἰκ. 298· «ἄνθρωπος Φιλ. 933· σφοδρὸς, δεινός, μέγας» σιτοπούη Πρ. 1, 22. 94· ὥς, - τιμωροί, βεβήματα, 4, 205· 8, 12· «τὸ ἰσχυρόν» ἡ ἰσχύς, 1, 76· «κατὰ τὸ ἰσχυρόν» = με ἐνοπλον βίαν, 9, 2· μάχη Πλάτ. Χαρμ. 153· ὑπερθ. ἰσχυρότατος, ἀντὶθ. τῷ ἀσθενέστατοι, πολ. 4, 432· «ἰσχυρόν καὶ δειλόν» Φαιδρ. 273· οὕτω γέλως, φιλία, διαβολή, ἡμερος, αὐτ. - χειμῶν Ξεν. Ἀν. 5, 8, 14· ἔτι χωρία, θέσει ἰσχυραὶ φύσει ἡ τέχνη, Ἀν. 4, 6, 11· «ἰσχυρὰν Εὐδοίαν» Αἰσχ. ἰν. 3, 89· ἀλλὰ ἰσχυ. χθόνιν = τραγεία, σκληρὰ Αἰσχ. Περ. 310· ἐπὶ. - ὡς = λίαν, ὑπερβολικά, δυνατὰ, «διώρυγες βαθεῖαι ἰσχυρῶς» Ξεν. Ἀν. 1, 7, 15· «ἔθνος μέγα ἰσχυρὸν» Πρ. 4, 183· «ἰσχυ. ἡθεσθαι» Ξεν. Κυρ. 8, 3, 44· καλᾷ, Ἀν. 2, 6, 9· συγκρ. - τέρας Ἰ. Πακιδό.
 Ἰσχυρο-σείματος, 2· ὁ ἔχων ἰσχυρὸν σῆμα Σχολ. Ὀπ. ἀλ. 1, 360.
 Ἰσχυρότης, ἡτος, ἡ ἰσχύς, δύναμις Φιλων.
 Ἰσχυρό-φρων, ὁσος, 2· ὁ ἔχων ἰσχυρὸν φρόνημα, γενναῖος, μετν.
 Ἰσχυρό-φρωνος, 2· ὁ ἔχων ἰσχυρὰν, δυνατὴν φωνήν, μετν.
 Ἰσχυρό-χρως, υἱος, ὁ ἔχων ἰσχυρὸν, στερεὸν δέμα, ἐξήγ. τοῦ ταλαύριον Σχολ. Ἰδ. ε, 289.
 Ἰσχυρό-φυχος, 2· γενναῖος, μετν.
 Ἰσχυρὸς· κάμνω τι ἰσχυρὸν, στερεόν, μετν.
 Ἰσχύς, υἱος, ἡ (ποθλ. ἰδ. ἰσχύω) δύναμις σωματικῇ, ζωμῇ Πρ. θε. 446· «ἀρχαὶ ἰσχύος» Πινδ. Ὀ. 1, 96, «ἐστὶ θεοὺς δ' ἐπὶ ἰσχύς καθ' ὑπερτέρα» Αἰσχ. Ἰππ. 208· «κατ' ἰσχύον», ἀντὶθ. δόλω, Πρ. 212· «θεῶν ἰσχύς» Σοφ. Αἰ. 118· σώματος Πλάτ. πολ. 6, 491, ἀντὶθ. τῷ ἀσθενέει, Γοργ. 496· ἐπὶ γωρίῳ ὄχυρῳ Θουκ. 4, 85· «ἰσχύς μάχης», 2, 97· τὸ ἐν ταῖς διασπλ. πτώσι. μακρόν, πλὴν π. Πινδ. Ν. 11, 31 ἰσχύον· ἐν δὲ ταῖς τρισπλ. βραχὺ).
 Ἰσχύς, υἱος· ἑλάτου Ὀμ.
 Ἰσχύσις, εὐς, ἡ. (ἰσχύω)· ἐνίσχυσις, ἐνδυνάμωσις, δύναμις, Φιλων, potentia.
 Ἰσχυτήριος, 3· δυναμωτικός, ἐνίσχυον Ἰπποκρ.
 Ἰσχύω, (ἰσχύς)· εἶμαι ἰσχυρός, δυνατός, ἔχω ἰσχύ, δύναμιν· ὑπὲρ τινα Πινδ. ἀποσι. 13· «μὴδὲν μείον ἰσχύσειν Διὸς» Αἰσχ. Πρ. 508· «ὅς μέγιστον ἰσχυσε στρατοῦ» Σοφ. Αἰ. 491· Καὶ ἐπὶ πραγμ. «τάληθες γὰρ ἰσχυὸν ἐρέφω», Οἰ. τ. 356, Ἀριστ. σοφ. 357, Ξεν. Κυρ. β. 1, 24· «ἰσχύειν τι» = τὸ δι' αὐτὸ ἰσχύειν· νόμοις Θουκ. 2, 13· ἔχω κύρος, ἰσχύω, ὅπως καὶ νῦν, «ἐν ἡ ἂν πόλει αἱ γενόμεναι αἰκαὶ μὴδὲν ἰσχύωσιν» Πλάτ. Κρίτ. 50· λόγοι Πλάτ. Δυσ. 4, 12· «ἡ κατηγορία ἰσχύει παρά τοις ἀκούουσιν» Αἰσχ. ἰν. 2, 2, δε λέγει καὶ ἰσχυομε καὶ σύνθησις ἐγένετο λέγειν, 4, 165· [ἰσχυς μετὰ βραχ. ὁ Ἀσκληπ. 19 (5, 167), κ. ἰσχύετε Μελ. 53 (5, 212)].

πιδως, τολμηρως εἰς τι ἐπιχείρημα ἢ κίνδυνον καὶ φεατ. θρασύς, αὐθάδης, ἀναιδής 'Αριστ. νηρ. 445, μετὰ τοῦ θρασύς, τολμηρός Σχολ. ἀναιδής, π. Πλάτ. μετὰ τοῦ «ἀνδρείος καὶ σύντονος», συμπ. 203· «ἴτης καὶ πολυπράγμων» Δ. Κάσ. 55, 48, temerarius.
 Τητέον, β. ἐπιθ. τοῦ εἶμι = ἰτέον 'Αριστ. νηρ. 431.
 Τητικίος, 3· ἴτης, ἱταμός· «ἰτητικώτατον ὁ θυμός πρὸς τοὺς κινδύνους» 'Αριστοτ. ἡθ. 3, 8.
 Τητέλη, ἰων. ἢ διτθέρα 'Παυγ.
 Τον, τό· εἶδος ἀμάντου Θεοφρ.
 Τόφ, 3· βατύς, πορευτής, παρεμπόδις· «ἢ ὅπως πρὶν ἐλθὲν» Δ. Ταρ. 68, (7, 480).
 Τουράτοι, οὐ· ἔθνος τι τῆς Συρίας Στραβ.
 Τυράτοι Δ. Κάσ.
 Τυρίνος, 3· ὁ ἐκ ἀσπιδίου καὶ μέλιτος - παπά-
 δης, Κριναγ. 6 (6, 232) παρὰ τὸ
 Τυρίον, τό, συνθ. πλ. τὰ Τυρία = εἶδος πλα-
 κούτιος ἐκ ἀσπιδίου καὶ μέλιτος γινόμενον 'Α-
 θην. 14, 646· πρὸβλ. 'Αριστ. 'Αγ. 1057· ὁ τα-
 νισμ. Τυρίον καὶ οὐκ Τυρίον 'Αρχαῖ. σ. 419.
 Τυριο-πώλης, ὁ· ὁ πωλὼν Τυρία Πολυδ. 7, 30.
 Τυρίς, ἴσος, ἢ· Τυρίον Ἰδστ. 1632.
 Τύτω, βρωστ. ἀντί ἴστω γ'. ἐν. τοῦ οὐδα·
 «ἴτω Ζεύς», «ἴτω Ἡρακλῆς» 'Αριστ. 'Αγ. 1010, Πλάτ. ἐπιστ. 7, 345.
 Τύχη, ἢ· πόλ. Λαδύνης, κατ. 'Ιουκαῖος Στραβ.
 Τυλός· υἱὸς Ζηθοῦ καὶ Ἀγρόνους, ὃν ἐφρονευσεν
 ἡ μήτηρ του ἐν μανίᾳ εὐρισκομένη καὶ μετεμάρ-
 τωσεν εἰς ἀηδύνα 'Οδ.
 Τυμνόν εὐς, εως, ἐπ. ἥος· 1) υἱὸς Ὑπειρόχου
 ἐξ· Πλήδους 'Ιλ. 2) ἑτερός τις 'Απολ. 'Ρ.
 Τυς, υος, ἢ· πᾶσα περιφρέεια, γυρὸς, γέλιος
 στρογγύλων πραγμάτων (ἵεναί, πρὸβλ. κ. ἱτέα),
 π. 'Ομ. ἢ περιφρέεια τοῦ τροχού, ἢ ἀψίς 'Ιλ.
 δ, 486· ἢ περιφρέεια τῆς ἀσπίδος 'Πα. ἀσπ.
 314· «ἀσπίδας ἴτους οὐκ ἐχρύσας» 'Ηρ. 7, 89·
 κ. ἀντί ἡ ἀσπίς· «γοργώπων πάλλουσαν ἴτων»
 Εὐρ. 'Ιων 210, ὡς. Σεν. 'Αν. 4, 7, 12· «ἴτους
 βλεφάρων» = τὸ κύρτωμα τῶν ὀφθαλμῶν 'Ανακρ.
 15, 17, circumferentia.
 Τυς, υος· υἱὸς Τηρέως καὶ Πρύκνης Αἰσχ. Σοφ.
 Θουκ. (συνθ. υ. υ., ἀλλ' ἐν τῇ δακτυλ. βυβλῇ λαμ-
 βάνεται καὶ υ. Σοφ. 'Πλ. 148, 'Αριστ. ὄρν. 214.
 Τύω, γ', ἐν. προστ. τοῦ εἶμι· ὡς πηγαίνω 'Ομ.
 π. δέ αὐτ. καὶ ἀντί τοῦ ἴστω = ὡς ἦνε Σοφ.
 Φιλ. 120, Εὐρ. Μηδ. 780.
 Τύων, ἰωνος, ἢ· πᾶλ. Θεσσαλίας παρὰ τὴν
 Λάρισαν μετὰ ναοῦ Ἀθηναῖς 'Ιλ. Στραβ. ὁ· 'Ι-
 τωνος, π. Στ. Βυζ. ἢ Ἰτωνος, ἐπιθ. Ἰτωνίος
 Πaus. μετὰ θηλυκοῦ Ἰτωνιάς, ἄδος, ἢ Ἀνθ.
 κ. Ἰτωνίς, (δος, ὡτ.
 Ἰτωνίη, ἢ· 1) πόλ. ἐν Ἡπείρῳ, Βοιωτία, Λυ-
 αία Στ. Βυζ. οἱ κατ. αὐτῶν Ἰτωνεῖς Θουκ.
 2) τόπος τις κατὰ τὸν Αἰῶνα, 'Εκαστ.
 Ἰτωνιάς, ἄδος· ἐπιθ. Ἀθηναῖς 'Ἰδ' Ἰτων.
 Ἰτώνισα, α, ον· Ἰτωνία, ἢ· ἐπιθ. Ἀθηναῖς.
 Ἰδς Ἰτων.
 Ἰτώνια· πόλιν· πόλιν τις ἐν Ἀθηναῖς Πλάτ.
 Ἰτωνίς, ἴσος, ἢ· Ἰτωνιάς ἢ Ἰτωνία ἐπεφρ. ἐν
 Πaus.
 Ἰτώνισα· 1) υἱὸς Ἀμφικτύονος Πaus. 2) ὁ κ.
 ἢ· ἴδς Ἰτων.

Τύ, θαυμ. ἐπιφ. «Τύ, τὸ θαυμαστικόν, ὃ λέγε-
 ται καὶ ἰήδ», Θεογν. καν. σ. 161, 9.
 Τυγγίχος, 3, (τυγξ)· μαχικός, ἐπιδιόχης· φύ-
 σις Δαμασκ.
 Τυγή, ἢ· κραυγή, βοή, ἀλαλαγμός· «2. καὶ
 στόνος» Σοφ. Φιλ. 741· - βαρβαρόφωνος γρ.
 ἐν 'Ηρ. 9, 43· ἐπὶ τοῦ συριγμοῦ τοῦ βασιλικίου
 Νικ. Θερ. 400· κ. ἐπὶ ὄρεως 'Οππ. ἄλ. 1, 565·
 αἰῶναι· γυναικῶν οἰμωγαὶ καὶ ὁρῆνοι καὶ ὀλο-
 φύσεις» Β. 'Αν. 267, 12, (τό· ἢ παρὰ μὲν.
 ἐπ. μακρόν)· πῶθ. προσέκυψεν ἡ λῆξ. ἔκ τινος
 ἐπιφων. 'Ἰδ' ἰζώ.
 Τυγμός, ὁ· κραυγή, φωνή, ἀγαλλασίς, ἀλαλα-
 γμός 'Ιλ. σ. 572· ἐπὶ οἰμωγῇ, στεναγμοῖς, ὁρῆ-
 νος· «ἰγμοῖσι βύσσεται κέαρ» Αἰσχ. Χο. 26·
 «τί δῆτ' ἰγμοῖν ᾗδ' εἰδείτο συμφορὰ» Εὐρ. 'Ηρ.
 127· (τό· π. 'Ομ. μακρόν).
 Τυγξ, τυγξος, κ. τυγξ, ἢ· τὸ πτηνὸν σείσουρα,
 κοιν. σουσούρα κ. σεισοπυγίς, κωλοσούρα, ἀπὸ
 τῆς φωνῆς αὐτοῦ τυγξ ὀνομασθέν (ἰζώ) 'Αριστοτ.
 'Ι. Ζ. 2, 12· τοῦτο δένουσαι αἱ μάχισσαι εἰς
 μετάλλινον τροχόν καὶ περιστρέφουσαι αὐτὸν
 μετεχειρίζοντο ὡς φίλτρον, ἥτοι μέσον βοηθητι-
 κὸν πρὸς τὸν ἔρωτα, ἰδ., κατ' ἀπίστατο ἔραστον,
 ἵνα ἀναξωπυρήσωσι τὸν ἔρωτα αὐτοῦ πρὸς τὴν
 ἐρωμένην του Θεοφρ. εἰδ. 2· «οὐκ ἀνίει πολ-
 λῶν φίλτρων τε καὶ ἐπιρῶν ἐπὶ ἰγμοῖν» Σεν.
 ἀπομν. 3, 11, 17· «ἰγμοῖς ἔλκειν ἐπὶ τινι» = γυ-
 ρίζω τὸν μαχικὸν τροχὸν κατὰ τινος, διὰ τὸ τὸν
 κινῆσαι εἰς ἔρωτα, νὰ ἀγαπήσῃ τὴν παραιτηθεῖ-
 σαν ἐρασίαν του, αὐτ. 18· 69, ἐν γέν. σέληγ-
 τρον ἐρωτικῶν, σφοδρὸς πόθος τινός· «τυγξί εἰλ-
 κομαι ἥτορ» Πινδ. Ν. 4, 35· «οἱ πρῶτοι τῶν
 Ἑλλήνων τῇ σῇ ληρθεῖντες ἰγμοῖν» 'Αριστ. Αυσ.
 1110· «ὡς περ ἀπὸ τυγξος καλλεῖ Εὐκόμενος»
 Λουκ. οἰκ. 13· (τό· παρὰ Πινδ. καὶ ἐπ. μακρόν).
 Τύζω, μελ. ἰζώ (παρὰ τοὺς φυσικοὺς φθόγγους
 ἢ ἀναφωνήσεις ἰή. ἰού, τῶ, ἰῶ)· φωνάζω, κραυ-
 γάζω 'Ιλ. ρ. 66, 'Οδ. α. 162, ἐπὶ ζῴων ἐκ-
 ποσειμένων ὑπὸ σφοδρῆς τινος φωνῆς, κραυγῆς·
 «ἰυξεν ἀφωνήτω ἄχει» Πινδ. Π. 4, 237· ὁδ.
 καὶ ἐπὶ ὁρῆνῳ, ὀδυρμοῦ, ὀλολυγμοῦ· «ἰυξ' ἄ-
 ποτμον βοᾶν» Αἰσχ. Περσ. 272· - ὁρῶν, ἰκ.
 789, Σοφ. Τρ. 784· ἐπὶ βόμβου μελισσῶν Κ.
 Σμ. 1, 440· ἐπὶ γλαυκὸς Πολυδ. 5, 89 (τό·
 'Ομ. κ. Πινδ. μακρόν, παρὰ δὲ ἀττ. βραχύ·
 Τυκτῆρ, ὁ· ἰυκτῆς.
 Τυκτῆς, ὁ· ὁ κράζων, βοῶν, κράχτης, ἐπὶ δὲ
 σφυρικτῆς Θεοφρ. 8, 30, κατὰ τὸν π. σχημ.
 ἰυκτά, sibilator.
 Τυρκαί, οἱ· λαὸς τῆς Σκυθίας 'Ηρ.
 Τυχμός, ὁ· ἴδ' ἰγμός.
 Τυφός, εως· Λαδύνης τις 'Ομ.
 Τυφίμη, ἢ· ἀδελφὴ Πηνελόπης 'Ομ.
 Τυφίμος (τυφί-τιμός, οὐκ ὀρθῶς κατὰ Εὐστα-
 κ. ἄλλ. παρὰ τὸ θυμός), 2 κ. 3· θανάτος, ἰσχυ-
 ρός, γενναῖος, ἀνδρείος, πηρικτικὸν ἐπιθ. τῶν
 'Ομ. ἡρώων 'Ιλ. ψ. 511, 'Οδ. δ. 365· μετὰ
 τοῦ μέγας κ. ἀγαυός· 'Ιλ. δ. 534· ἴδ. ἐπὶ φυσι-
 κῆς δυνάμεως, 69, καὶ ἐπιθ. τῆς κεφαλῆς καὶ
 τῶν ὤμων· «κρατὶ ἐπ' ἰφθίμῳ» 'Ιλ. γ. 336·
 «ἰφθίμους κεφαλὰς», α. 55· οὕτως καὶ «ἰφθί-
 μοι ψυγαί» = ἀνδρείων ψυγαί, α. 3· τὸ θηλ.
 μεταχειρίζεται ὁ 'Ομ. μόν. ἐπὶ γυναικῶν· αἱ

σθίμῃ ἄλλοις» Δ. 3, 415· κατὰ γεν. τιμη-
κὴν σημ. εἰς γυναικας· τοῦ ἡρωικοῦ αἵματος ἀρ-
μοδίαν· ἔτι δὲ «βοῶν ἔφθμα κάρηνα» Πλ. ψ.
260· καὶ ἐπὶ θρηνητικῷ ποταμοῦ, ρ. 749· κ.
μην. π. τὸ ὑπερθ. ἐφθμάτος ἐφθται π. Σουδ.
Τρι, κυρ. δοτ. τοῦ Τρ (μέ δέγαμμα), κατὰ
Σχολ. Πλ. α, 151 ἀντὶ ἰνόφι, ἄλλοι ἐκκαρθέ-
νουν τὴν λέξ. ὡς οὐδ. ἀργαίου τινὸς ἐπὶ θ. ἱρις,
ἰσχυρός, κρατερός, ἀνδρείος, δυνατός· «ἱρι
ἀνάσσειν» Πλ. α, 38· «ἱρι μάγισθαι», α, 151,
Ὁδ. α, 156, κ. μην. ἐπ. - συνηθ. ἐν συνθ.
κυρ. ὄν. = Τριδάρας, Τρικλος, Τρίνος.
Τριάλος· ἐπιχλῆτος Πασγ.
Τριάνασσα, ἢ Τρυγ. Ἀγαμέμνωνος Πλ.
2) Νηρηΐς τις Λουκ. 3) θυγ. Αἰτωλοῦ, σφ.
Ἐνδομήνιος Ἀπολλῶ.
Τριάνειρα, ἢ θυγ. Μεγαπένθους Διοδ.
Τριάς, ἀδός, ἢ Τρεῖς Ἀρτέμιδος Ἀπολ. Ρ.
Τριγένεια, ἢ Τριγ. Ἀρτέμιδος Πασγ.
2) θυγ. Ἀγαμέμνωνος Πινδ. λέγεται δὲ καὶ
Τριγόνη Σοφ. κ. Τρις, ἰσος Λυκόφρ.
Τριγένητος, 2· ὅστις ἐγεννήθη μετ' ἰσὺν δυνά-
μιν· δυνατός, πρὸς πικρ., ἐν Εὐστ. Εὐδ. πρ. 13, 12.
Τριγόνη, ἢ Τδ· Τριγένεια.
Τριδάμας, αντός· 1) Τρώς τις Πλ. 2) υἱὸς
Βουστρίδος Ἀπολλῶ.
Τριχλήης, ἢ, γεν. ἴους, Τρικλέος (Πινδ. Π.
9, 155)· υἱὸς Ἀμφιτρώωνος, ἀδελφός· Πρα-
κλέους Πσ. ἀσπ.
Τρικλεΐδης, ου· υἱὸς Τρικλέους, ὁ Τύλαος
Πσ. ἀσπ.
Τρικλεῖος, ἐπ. Τρικλήμιος, 3· ὅ, τι ἀνήκει τῷ
Τρίκλῳ· «βίη Τρι.» = Τριχλὺς Ὁδ.
Τρικληιάδης, ου· υἱὸς Τρίκλου, ὁ Πυδάρκης
Κ. Σμ.
Τρικλος· 1) υἱὸς Φυλάκου ἐν Θεσσαλίᾳ, εἰς
τὴν Ἀργοναυτίαν, πατ. Πρωτεσίλαον κ. Πυ-
δάρκους Πλ. 2) υἱὸς Θεστίου ἐν Αἰτωλίᾳ, λαδῶν
ἕως εἰς τὴν Ἀργοναυτίαν· ἐκστρατεύειν Ἀπολ. Ρ.
Τρικράτης, ου· στρατηγός Ἀθηναίων Ξεν.
Τρικράτιδες· εἶδος σαρδάλιον, ὑπὸ τοῦ στρα-
τηγοῦ Τρικράτους ἐν τῷ στρατῷ εἰσαχθέντων καὶ
ἀπ' αὐτῶν ὀνομασθέντων Δ. Σικ. 15, 44.
Τρικρατίδης, ου· ἄνδρ. ὄν. Σουδ. ὅωρ. Τ-
ρικρατίδας, α. Ἀθην.
Τριμέδεια, ἢ σφ. Ἀλωέως, μήτ. Ὄτου κ.
Ἐπιόλου Ὁδ. κ. Τριμέδη, Παρθέν.
Τριμέδουσα· μία τῶν Δαναῶν Ἀπολλῶ.
Τρινόη, ἢ θυγ. Πρωτοῦ Ἀπολλῶ, τοῦ Ἀλκί-
θου, τοῦ Νέστου Πασγ. Ἀπολ. Ρ.
Τρίνοος· Ἐλλήν τις Πλ.
Τριος, α, ον (Τρι)· δυνατός, ἰσχυρός, ἀκαΐος,
ἐπ. ἐπὶ π. Ὁμ. εὐχρ. κ. μόν. ἐν τῇ συντά-
ξει· «Τρια μέλα» = πρόβατα δύναται, παγέα,
καλοθερμμένα, ὅπερ ὅμως παραδόξως οἱ ἄρ-
χαιοί, ὡς ὁ Πασγ. ἐτυμολογοῦσιν ἀπὸ τοῦ ἱε-
ναί σφοδρῶς ἢ σκιρτῶν, τὸ ὅ· Ἐτ. Μεγ. ἔρμ.
«ἰσχυροποιὰ τῶν ἐσθλῶντων», Σουδ. δὲ «ἰ-
σχυρῶς βαδίζοντα», robustus, fortis.
Τρις, ιας· 1) υἱὸς Ἀλέκτορος· 2) Θηβαίος τις,
πατὴρ Εὐδόκους Εὐρ.
Τρις, ἰδος, ἢ 1) ἡ ἐρωμένη τοῦ Πατρόκλου
Πλ. 2) θυγ. Θεσπίου Ἀπολλῶ. 3) = Τριγένεια.
Τριτάδαι, κ. Τρίστιος, ὁ Τδ· Πρασιτάδαι.

Τριτίδης, ου· Τρίτου υἱός, Ἀργεπτολέμους, Πλ.
Τριτίων, ἰωνος· ἐπίσημός τις Τρώς Πλ.
Τριτίας, ου· ὁ 1) υἱὸς Εὐρύτου, ἀδελφός τῆς Ἰό-
λης Ὁδ. 2) υἱὸς Ναυδόλου. Ἀργοναυτὴς καὶ
Φωκιάδης Πλ. 3) βασιλεὺς Ἡλίδος ὁ συστήσας
τὴν ἀσπιδόσπονδον Ὀλυμπιακὴν ἀγῶνα Πασγ.
Στραδ. ἢ παραλίγ. ἐν τῇ γεν. Τρίτου μακρῶ.
Τρίτων, ἰωνος ἄνδρ. ὄν. Πινδ.
Τριών, τὸ εἶδος λαγάνου βρωσίμου Ἀριστ.
Θεσμ. 910, Θεοφρ. Τ. Φ. 6, 6, 10.
Τριαν, τὰ πικρ. Σικελίας Στ. Βυζ. ὅς τὸ εἶ-
δος ἐκ τοῦ ἰσχυνάου.
Τριανῶν, ἢ ἰσχυνάου.
Τριόα, ἰων. ἰχθύς (ἰχθύς), ἢ τὸ Ξηρόν διέμα
τοῦ ἰχθύος εἶναι, τὸ κοιν. Φαροτύμαρον, τραγ.
καταξηραμένον, χρησίμων εἰς τὸ νὰ ξύσῃ τὴν
ἐπιπλέονταν πραγματίαν Ἰπποκρ. α. 914· ἐρ-
θροσπλάστης, ἐλαστικὸς· «ἰχθύον περιέχον πικρῶς
τοῦς δακτύλους τῆς χειρὸς τοῦς δύο, ὅπως μὴ
ἀπολιπῇ ἡ σὰρξ» Ἰπποκρ. Γαλην.
Τριούαζμαι ἰχθυαὶ· «ὅτ' ἰχθυάζετο» Ἀπλινδ.
26 (7, 693), piscar.
Τριούας· ἀργεῖον εἶδος, ἐπιγρ.
Τριούιατος, 3· τὸ ἰχθύς ἀνέκων· - τῇ ἰχθυ-
αῖ καὶ τῇ θ. Σουδ. α. 492.
Τριούριον, τὸ ὅπλο. τοῦ ἰχθύος, εἰκ. ἀντὶ
ἰχθυερῶν Διφιλ. ἐν Ἀθην. 6, 228.
Τριούας, α· φιλόσοφος Μεγαρέως Ἀθην.
Τριούαυ, μέλ. ἀσπ. ἀλιεύω· «ἰχθυάστων
χρηματίες ἀχλίστροισιν» Ὁδ. δ, 368, Ἡσ.
ἀσπ. 209, κ. μέσ. Λυκόφρ. 46.
Τριού-εὐολεύς, ιως, ὁ· ἰχθυοεὐόλος Πσ. ἐν
Ἀθην. 3, 116, Νικ. θηρ. 793.
Τριού-εὐλέω· κτυποῦ μετὰ καμάκι, ἥτοι πιά-
νω ἰχθῶς Ἀνθ. 7, 381.
Τριού-εὐόλος, 2· ὁ ἀλιεύων μετ' ἰχθυον ἢ μετ'
ἀρπην, κτυπὼν τοὺς ἰχθῶς μετὰ καμάκι· μὴ
γὰρ Αἰσχ. Ἐπι. 123· θήρα, καὶ αἰθυσίαι
Ἀνθ. Πάλ. 6, 24, 23· δειπνα Ὀππ. ἀλ. 3,
18· οὐδ. ὁ ἀλιεύς Εὐστ.
Τριού-εὐρός, 2· ὁ τρώγων ἰχθῶς· - λαρίδες
Λ. Ταρ. 74 (7, 652).
Τριού-εὐοτας, 2· τόπος βυσαχόμενος ἀπὸ ἰχθῶς
- νομαὶ Ὀππ. ἀλ. 2, 1.
Τριού-γόνος, 2· γεννῶν ἰχθῶς Νον. Δ. 26, 276.
Τριούδιον, τὸ ὅπλο. τοῦ ἰχθύος· ψαράκι Ἀ-
ριστ. ἀποσπ. 344, Ἀριστοτ. Τ. Ζ. 2, 14, π.
Ἀρχεστρ. ἐν Ἀθην. 7, 311, τὸ ὁ βραχὺ.
Τριού-δρόος, 2· ὅστις εἰσδέχεται ἢ περιέχει
ἰχθῶς· - σπυρίδες Λ. Ταρ. 25 (6, 4).
Τριούη, ἰων ἢ ἰχθύς.
Τριούημα, τὸ λέπει ἰχθύων, π. Ἰπποκρ. α· λει-
πίσματα φλοῦων, ὁ Ἑρωτιαν. ἔρμ. βινίσματα·
Τριούηρος, 3· ὅστις ἀνέκει εἰς τοὺς ἰχθῶς
- πινακίους, διὰ φάρια Ἀριστ. πλ. 814·
- σπυρίδες Πολυδ. 6, 94· - ζωμός Λουκ. Δεξ. 5.
Τριούια, ἢ ἀλιεῖα Προκλ. piscatus.
Τριούικος, 3· ἰχθυήρος Προκλ.
Τριούινος, 3· ἰχθυήρος· Ἐλακιν Αἰλ. Τ. Ζ. 17, 32.
Τριού-κεντρον, τὸ ἰχθυόκεντρον Πολυδ.
Τριού-μέδων, οντος, ὁ· βασιλεὺς τῶν ἰ-
χθύων, ὁ δελφίν Μαρκ. Σιδ. 54.
Τριού-νόμος, 2· ἰχθύων ἀρχὼν, ἐπὶ τῶν
δελφίνων Ὀππ. ἀλ. 1, 643.

= η Νέμεσις Διὸς, ἐν Ἀνθ. 9, 405, κατὰ Σχολ. Λουάρ. «ὅτι ἰχνηλατεῖ τὸ δίκαιον» κατὰ Στραβ. κ. Στ. Βυζ. ἡ Θέμις καλεῖται οὕτως ἀπὸ τῆς Θεσσαλικῆς πόλεως Ἰγναί.
 Ἰχναίμαι, μέσ. ἀποθ. = ἰχνεύω Πλουτ. 40. 474, ἐνθα ὁρῶντ. γραπτέον ἰχνη θέντες.
 Ἰχνηλα, ἡ τὸ νὰ ἰχνηύῃ, ἐξετάζη τις τὰ ἰχνη τινός Ξεν. κυν. 3, 7.
 Ἰχνηλάτης, ου, ὁ ἔδε ἰχνηλάτης - τετραπόδιον Ζωσιμ. 1 (6, 183).
 Ἰχνηυμα, τό. ὁ, τι ἰχνηυσεν, ἀνεκάλυψε τις, τὸ ἴχνος Πολυδ. 5, 41.
 Ἰχνηύμων, ονος, ὁ (ὁ ἀνιχνεύων τῆ· α) Αἰγυπτιακὸν τὸ ζῷον, ὅμοιον τῇ ἐκτίδι, (νυρίσκη) ὑπερὺ εὐρίσκον τὰ ὥα τοῦ Κροκοδείλου τὰ τρώγει Ἀριστοτ. 1. Ζ. 6, 35, 9, 6 ἔδε κ. ἰχνηυτής· β) πτηνὸν τὴν τρώγον τοὺς σκώληκας· 3) εἶδος σφηκῶν, διώκον τὰς ἀράχνας, 1. Ζ. 5, 20.
 Ἰχνηυσις, εως, ἡ τὸ νὰ ἰχνηύῃ, ἐξετάζη τις τὰ ἰχνη εἰς τὸ κυνήγιον Ξεν. κυν. 3, 4. vestigatio.
 Ἰχνηύειρα· θηλ. τοῦ ἰχνηυτήρ Welker Syll. ἐπιγρ. n. 32, 9, indagatrix.
 Ἰχνηυτέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ ἰχνηυθῇ Φιλοστρ. investigandus.
 Ἰχνηυτήρ, ἥρος, ὁ ἰχνηυτής Ὀππ. κυν. 1, 76· ἐπιθ. «ἰχνη. τασός» Nov. Δ. 46, 415.
 Ἰχνηυτής, οῦ, ὁ ἰχνηύων, παρατηρῶν τὰ ἰχνη· κύνος τοῦ κυνήγιου Πολυδ. 5, 40, 47· ὁ ἰχνηύων Ἡρ. 2, 67, vestigator.
 Ἰχνηυτικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἰχνηύειν· κύνων Αἰλ. 1. Ζ. 6, 59, indagatorius.
 Ἰχνηύτωρ, ορος, ὁ ἰχνηυτήρ· κύνων Φι. Προδρ.
 Ἰχνηύω, (ἴχνος) κυρ. ζητῶ τὰ ἰχνη τινός, ἐν γέν. ἔρευνῶ, ἀναζητῶ, κατασκοπεῶ· α κείνον ἰχνεύω πάσαι· Σοφ. Αἰ. 20· «τὸν ἀδελφὸν ἄνδρα πάντ' ἰχνηύειν», Οἰ. τ. 475· «πρόκαε Ἀπολ. 2, 279, κ. πεζ. «καθάπερ κυσὶν ἰχνηυόσαις διερευνητέον» Πλάτ. νόμ. 2, 654, Ξεν. κυν. 4, 9· κ. παθ. Πολυδ. 5, 41.
 Ἰχνηύω τῷ προηγ. «παλαισματάις γὰρ ἰχνεύων μητράδελφούς» Πινδ. Π. 8, 35, κατὰ Βοικχ. ἐν ᾧ τὰ χειρογρ. ἐναντίον τοῦ μέτρου ἔχουσιν ἰχνεύων, ὁ δὲ Ὀρμαν. εἰκάζει οἰχνεύων.
 Ἰχνηύασια, ἡ τὸ νὰ ἐλαύνῃ, διώκη τις τὰ ἰχνη τινός Πολυδ. 5, 41, ὁρῶντ. τοῦ ἰχνηλατία· πρβλ. Δοδεκ. εἰς Φρον. 507, vestigatio.
 Ἰχνηύάτέω· ἀκολουθεῖ τὰ ἰχνη τινός Φίλων.
 Ἰχνηύάτης, ου, ὁ ὁ ἰχνηλατῶν· πρβλ. ἰχνηλάτης· μετο. ὁ δεινὸς τῆς ἀληθείας ἰχνηλάτου δέονται· Πλουτ. 40. σ. 762.
 Ἰχνηύάτης, εως, ἡ ἰχνηλασία Εὐστ.
 Ἰχνηύάτια, ἡ ἰχνηλασία Πολυδ. 5, 41.
 Ἰχνηύάτικος, 3· ἰχνηυτικός· κύνων Σχολ. Σοφ. Αἰ. 8· ἐπιρ. ἰχνηλατικός Τζέτζ.
 Ἰχνηύον, κ. τό. (οὐχὶ ὡς υποκ. ληθὲν κ. τοινυθέν), ἴχνος, ἴδ. τὸ τοῦ ποδός ἴχνος, πάτημα Ἰλ. ν, 74· «μετ' ἴχνια βαίνει θεοῖς» = ἡκολούθει κατὰ πόδας τὴν θ. Ὀδ. ε, 493· «ἴχνη ἔρευνόντες κύνες ἦσαν», τ. 436· «ἀγραύλοιο κατ' ἴχνια σημαντήρες» Ἀπολ. 1. Ζ. 1, 575· μετο. «πρότερη ἰχνηὸν ἀγλαῖας» Ἰσίδ. Σχολ. ἐν Ἀνθ. 6, 58· π. Ξεν. Ἀν. 1, 6, 1, ὁ τύπ. ἀμφ. ὁ Κρυγ. γράφει ἰχνη, vestigium.
 Ἰχνηοβάτης, ου, ὁ ἀκολουθῶν, διώκων τὰ

ἰχνη τινός· π. Ὀδιδ. μεταμ. 3, 207 ἰχνηοβάτης ἰχνηοβάτης, ὅν. κυνός τοῦ Ἀκταίωνα.
 Ἰχνηοβλήτης, 2· ὁ βεβλημένος, πιασμένος τοῦς πόδας Μανθ. 4, 500.
 Ἰχνηογραφία, ἡ σχεδίασμα, δι' οὗ περιγράφονται ἡ διαίρεσις τοῦ ποῦ τινός ἡ τοῦ ποῦ διαλαμβάνει πρᾶγμα τι κατὰ τὰ μέρη τοῦ Βιτρούβ. 1, 2.
 Ἰχνηολήγέω· ἰχνεύω Ἐπιφαν. τ. 2, σ. 490.
 Ἰχνηομυθέω, -ὠ· λέγω τὰ ἰχνη, Φι. Στουδ. σ. 4200.
 Ἰχνηοπέδη, ἡ δεσμά των ποδῶν, κοιν. πρ. δουλεία Ἀντ. Σιδ. 47 (6, 109).
 Ἰχνηορ, τό. (συγγεν. τῷ ἰχνη) πατημα, κοιν. χηλάρ· «καὶ ἴχνησι γὰρ περιήλθον», περὶ ἡμερικῶν κυνός Ὀδ. ρ, 317, Ἠσ. ἐρ. 682, Πινδ. Π. 10, 42· «παλαιὸν ἐς ἴχνος μετέστην» Αἰσχ. ἐκ. 633· μετο. «ἴχνος τὸ πρόσθεν οὐ διαστρέφει ποδός», = τοῦ νοῦ τὴν πορείαν, τὸ πρόνημα, 995· «λύγων ἴχνος», Πρ. 847· «ἴχνη νεογάρκτα» Σοφ. Αἰ. 8· «ἴχνος - αἰτίας», Οἰ. τ. 409· «ἴχνος ποδός» Εὐδρ. 1. Τ. 752· «ταῖς χεῖρας», Ἰδλ. 409· «ἴχνος αὐταῖς ἀρδύλαις» = ποῦς, Βακχ. 4134· «φυλλῶν ἰχνη» Ἀριστοφ. 821, κ. πεζ. εἰς τὴν κυρ. σήμ. Ξεν. κυν. 6, 15· π. Πλάτ. πολιτ. 290, καὶ μετο. «ταύτη ἰτέον ὡς τὰ ἰχνη τῶν λόγων φέρει», πολ. 2, 365· «ἴχνη υποφίας» Ἀντιφ. 2, γ, 40· ὁ πάτος τοῦ υποδήματος Ἰπποκρ. σ. 827.
 Ἰχνηοσκοπέω· ἐρευνῶ τὰ ἰχνη τινός, κατασκοπεύω τιν· ἐν στίχοις Αἰσχ. Χο. 226· «καὶ στίχοις Πλουτ. 40. σ. 399.
 Ἰχνηοσκοπία, ἡ τὸ ἀνιχνεύειν, ζητεῖν, ἐρευνᾶν τὰ ἰχνη τινός, ἰχνηλασία Πολυδ. 40. σ. 947.
 Ἰχνηοσά, ἡ τὸ πρότερον. ὅν. τῆς Σαρδηνίας, διὰ τὸ ἐσχηματίζεσθαι τῇ περιμέτρῳ ὁμοιωτάτῃ ἀνθρώπου ἴχνη Ἀριστοτ. 2. Ζ. 1, 1· «καὶ Σαρδηνίῳι ἐκάλεισεν αὐτὴν Πανσ.
 Ἰχνηορ, ὥρος, ὁ 1) θεῖον αἷμα, τὸ αἰθέριον αἷματι παραλήσιον ὑγρὸν, τὸ θέον εἰς τὰς φλέβας τῶν θ. ὡν Ἰλ. ε, 340, ἐνθα ἡ αἷτ. ἐπ. ἰχνηορ· ται ἀντὶ ἰχνηορ, κατ' ἀποκομ. ὡς τὸ γέλω, ἰδρῶν, ἀντὶ γέλωτα, ἰδρῶτα· πρβλ. Πλουτ. Ἀλέξ. 28· 2) π. μετγ. τὸ ὑδατώδες τοῦ αἵματος, νεφρολιάρκων αἷμα Ἰπποκρ. Πλάτ. Τίμ. 82· ὁ ὥρος τοῦ γάλακτος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 3, 20· «τῶν περὶ τὸν μυελὸν ἰχνηορων συρροή» Πλουτ. Κλειμ. 39· τὸ ἔμπυον, αἱ κακοχημία, τὸ ἀκαθάρτον νερόν Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 44.
 Ἰχνηορ-εἰδής, 2· ὅμοιος μὲ ἰχνηορ, ἔμπυον· αἷμα Ἀριστοτ. 1. Ζ. 3, 49.
 Ἰχνηορ-οέω, ἐπὶ πληγῶν· χύνω ἰχνηορ, εἶω ἔμπυον Ἰπποκρ. (κ. ἰχνηορροέω).
 Ἰχνηορ-οδός, 2· ἰχνηορ-οδός Ἰπποκρ. Γαλην. 1 φ. 1 πός, ὁ (ἀπὸ τοῦ ἔμπυον Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 365)· σκώληξ ἡ ἔντομον, τὸ ὅποιον κατατρώγει τὰ κέρατα καὶ τὸ ξύλον Ἰπποκρ. «μὲ κέρα ἴπες ἔδωκεν» Ὀδ. ρ, 394· π. Θεοφ. ἔντομον βλαβερόν εἰς τὰς ἀμπελούς· πρβλ. (ἐπ. ὁ τον. ἰψ. ἐφαλ.).
 Ἰψαο, 6· ἐν. ἀορ. α' τοῦ Ἰπτομαί Ἰλ.
 Ἰψικουμορ, οἱ ὄνους Ληγουστικὸν Στ. Βυζ.
 Ἰψι-φάγία, ἡ τροφή, φαγητὸν ἐξ ἰπῶν, τὸ ἵπας τρώγειν, ἀρχ. λεξ.

Ίψον· δεσμοκτήριον Ίψου.

Ίψός, ὁ· κισσός Ίψου. π. Θεοφρ. Ίψος· τὸ ἄνδρον φελλόδεν, τοῦ ὁποίου τὸ ἔλλον ῥησιμῶς ἐπὶ τὸ πλείστον εἰς φελλούς. Τ. Φ. 3, 4, 2.

Ίψος, ἡ πόλ. Φρυγίας Ἀππ. κ. π. Ἀρρ. Ίψός.

Ίω, ἄγρ. πρωτόν. τοῦ εἶμι, ὡς τὸ εἶναι τοῦ εἶμι.

Ίω, ὑποτ. τοῦ εἶμι.

Ίω, ἐπιρῶν. ἰδ. χαρᾶς, συνηθ. π. τραγ. «ἰὼ μάκαρες εὐδαίμονες» Αἰσχ. Ἑπτ. 93· «ἰὼ θεοί» Σοφ. Φιλ. 726· οἷς ἐπαναλαμβάνοντο, ἰὼ ἰὼ.

Αἰ. 693· λύπης, «ἰὼ τάλαίνα» Αἰσχ. Ἀγ. 1028· «ἰὼ δούταυς, ἰὼ τλήμων» Σοφ. Ἀντ. 643, Εὐρ. καὶ τρίς ἐπαναλαμβάνοντο, «ἰὼ, ἰὼ, ἰὼ δυσάχρητοι πόνοι» Αἰσχ. Ἰκ. 448· συγν.

«ἰὼ μοι, ἰὼ μοι μοι» Σοφ. Οἰ. Κ. 499, Εὐρ. Ἀριστ. κ. ρ. γεν. «ἰὼ πατέρ σου τὸν τε γενναίων τέκνων» Αἰσχ. Ἀγ. 1300· σπαν. π. ἄλλ. ποιστ. Διοσκ. 34, Μελ. 424 (7, 434, 468 (τὸ ἰ κυρ. βραχ. ὑ. τραγ. εὐχρ. κ. μακρὸν).

Ίω, οὐς, ἡ. ἰων. αἰτ. ἰών. Ἠρ. 1, 1, 2, 41· ἰων.

Ίων· Ἰνάχου βασιλέως Ἀργεῶς ὑπὸ τοῦ Διὸς (ἢ τοῦ Ήρα) μεταμορφωθείσα εἰς βοῦν καὶ βραχ. ὡς «ἰος ἐν Λιγύτῳ τιμημένη» (Πρ. τραγ. 6) ὄν. τῆς Σελήνης π. Ἀργεῖος Εὐστ.

Ίω, προστ. τοῦ ἰσμαι, ἀντὶ ἰστω.

Ίωάνης, οὐ· ἄνδρ. ὄν. Ἑβρ. Ν. Δ.

Ίωγῆ, ἡ· σκέπη, ἄμυνα, φύλαξις· «βαρέω ὑπ' ἰωγῇ» Οἰ. ξ. 533, σκέπη ἐναντίον τῆς πνοῆς τοῦ βορέου· πρβλ. ἐπιωγῆ.

Ίωγμός, ὁ· ἰωγμός, ὁ. γρ.

Ίώτης, 2· α) (ἰός, εἶδος) ὅ,τι εἶνε ἡ φαίνεται ὡς σκαριὰ· ὕδωρ Ἀθην. 2, 42· 6) ὅ,τι εἶνε φαρμακῆρόν Ἰσπρακ. «ταῦτὰ τὸ ἰώδες καὶ ὑποῦλον διαπερ αἶ σπικραὶ τὸ μέλαν ἀφίηται» Πλουτ. ἡθ. 565.

Ίώτης, 2· ὁ ὅμοιος μὲ ἰων Διοσκ. Ἰταλ. violeto.

Ίωή, ἡ, (πρβλ. ἰά, ἰαί) κραυγὴ, βοή, φωνή τραγ. ἡ· «φθεγγόμενος τὸν δ' αἶφα περὶ φρένας ἤλου» ἰωή» Ἰλ. κ. 439· «περὶ δὲ σφίος ἤλου» Ὀμήριος· Ἰλ. ρ. 261· «ξεφύροιο ἰωή» Ἰλ. δ. 276.

«πυρός δὴ λωὶ ἰωήν» π. 427, κατὰ Σχολ. = ὄρμην· «ποδῶν αἰπείατ' ἰωή ἀσπέτου ἰωχοῖο» Ἠσ. θε. 682· σπαν. π. μετγν. π. Κολοῦθ. 62.

Ίωχα· ἰδ' ἔπομα.

Ίωχῆ, ἡ· ἡ ἐν ταῖς μάχαις παραχρῆ τῶν διωκόντων καὶ διωκομένων, ἰδ. ἡ προσβολή, ἡ δῖωξις ἐν τῇ μάχῃ· «οὕτε βίας Τρώων ὑπεδέδισαν οὕτε ἰωχάς» Ἰλ. ε. 524· εἴρηται δὲ πρῶτον· ἡ ἰωχῆ, ἐπὶ τῆς αἰγίδος τῆς Παλλ. Ἰδῶς· «ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυδίσσα ἰωχῆ» 739· ἡ αἰτ. τῆς λέξ. κατὰ μεταπλασμόν ἰωκα ἀντὶ ἰωχῆν ὡς ἀπὸ ὄν. ἰωξ· Ἰλ. λ. 599· πρβλ. τὰ ὅμοια ἰωξίς, ἰωχμός, παρὰ τὸ δῖω, διώκω.

Ίωχῆ, ἡ· φήμη Ίψου. (πρβλ. ταυτόσημον τῷ ἰαλῆ κ. συγγ. τῷ ἰωή).

Ίωλκίος· Ἀθηναῖος τις Θουκ.

Ίωλκός, ἡ. Ἠσ. Πινδ. κ. Ἰωλκός Ἰλ. πολ. Θεσσαλίας ἐν Μαγνησίᾳ ἐν τῇ Παγασιτικῇ κάλπῃ ὁ τύπος ἑνὸς συνήλθον οἱ Ἀργοναῦται τὸ περὶ τὴν Ἰωλκὸν κείμενον τμήμα τῆς Θεσσαλίας ἐκαλεῖτο Ἰωλκίτις, ἰδὸς Ἀπολλ. κ. Ἰωλκίς Ἀνθ. -ἐπὶθ. Ἰωλκίος, α, ὡν Εὐρ. Μηδ. 8, 554· καὶ ὅθλ. Ἰωλκίς, ἰδὸς Ἀπολλ. Π. 1, 572· Ἰωλκίος κατ. Ἰωλκοῦ Στραθ.

Ίωλοί, οἱ· ἔθνος, περὶ τὸ ὄρος Ἰωλὸν ἐν Περραιβῇ, οὗς ὁ Στ. Βυζ. θεωρεῖ ὡς τοὺς ἐν

Ἰλ. ε. 749, Ἐνιήνας.

Ίωλος, 2· μέλας Ἦσυχ.

Ίών, ἰωνγὰ βοῶντ. ἀντὶ ἐγώ, ἔγωγε Ἰτ. Μεγ. α. 345· π. Ἀπολλ. ἰών, ἰδὼνα καὶ ἀναφίρειν ὄσο χωρὶα τῆς Κορίνθης ἀποσπ. 1, 42 Schneid. τὸν τύπ. ἰώγα ἐν Ἦσυχ. μεταχειρίζ. ὁ Βοιωτ. ἐν Ἀριστ. Ἀγ. 898.

Ίόν, ἰδῶσα, ἰόν, μετγ. τοῦ εἶμι.

Ίων, ὠνος· 1) υἱὸς Θωοῦθου ἢ Ἀπολλωνίου καὶ Κρεοῦσης, ὁ γενάρχης τῶν Ἰώνων· 2) τραγικός ποιητὴς Χίος Ἀριστ. 3) βαφωδὸς τις Ἰερίσιος· εἰς οὗ ἀνιμάξ. διάλογός τις τοῦ Πλάτωνος.

Ίων, ὠνος, ὁ· ποταμὸς Ἰππεῖρου Στραθ.

Ίώνγα, ἡ ἰώνγα· ἰδὲ ἰών.

Ίωνες, ἰών. Ἰάονες, οἱ· μία τῶν τεσσάρων Ἑλληνικῶν φυλῶν Ἠρ. Εὐρ. ἐπιγράτῃσιν ὁ ἰδ. τὸ ὄν. παρὰ τοῖς Ἰωσι τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

Ίώνη, ἡ· 1) Βάκχη τις ἰων. Δ. 2) ἀρχαῖος ὄν. τῆς ἐν τῇ Κόλῃ Συρία πόλεως· Ἀντιστοχίας Λιδαν. κατ. Ἰωνίται Πασχ. χρον.

Ίωνθι· ἔωσιν, ὥσιν, ὑποτ. τοῦ εἶμι, Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. ἐπιγρ.

Ίωνία, ἡ· 1) ἡ χώρα ἢ ὑπὸ Ἰώνων κατοικήθεῖσα, π. χ. ἡ Ἀττικὴ, ἡ Ἀγαθὰ καὶ πρὸ πάντων ἡ ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ χώρα μεταξὺ Κάριας καὶ Αἰολίδας Αἰσχ. Θουκ. 2) ἐταῖρα τις Φωτ.

Ίωνιά, ἡ· ὁ τόπος ὅπου φυτρώνουσιν ἰα Ἀριστ. ἔρι. 569· «ἔτι· χαλμπίτις Ἀθην. 45, 684· περὶ τοῦ τον. ἰδὲ Ἀρχαδ. 99.

Ίωνιάς, οὐ· ἄνδρ. ὄν. Ἀνδοκ.

Ίωνιάς, ἄδως· ὅθλ. τοῦ Ἰωνικός· - νόμφοι Στραθ. 8, 357.

Ίωνίδαι, ὡν, οἱ· ὄμιλος Ἀττικῆς τῆς Αἰγιήδος φυλῆς Ἦσυχ. Στ. Βυζ.

Ίωνίξω· μιμούμαι τὰ ἥθη τῶν Ἰώνων Σχολ. Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 10· ὁμιλῶ τὴν Ἰωνικὴν διάλεκτον Φωτ. βιβλ. σ. 45, 21· καθ. ἰωνίζωμαι ἰωνίζηται ἡ λέξις Εὐστ.

Ίωνικός, 4· ὁ ἀνήκων τοῖς Ἰωσιν, ἐξ ἱκτινῶν καταγόμενος· ἄνθρ. Ἀριστ. ἀποσπ. 46· ἀρμονία, ῥῆσις, κίων Πολυδ. 7, 24· ἰδ. - μέτρον Δ.

Ἀλ. Ἠσαστ. ἐπὶρ. - ὡς Ἀριστ. θεοσμ. 463.

Ίωνικο-σπονδεῖος, ἰ. Τζέτζ.

Ίωνίος, 3, ἔσφ. γρ. ἀντὶ Ἰόνιος.

Ίωνίς, ἰδὸς, ἡ· Ἰωνιάς· - νῆσος, - αἶα Δ. Περ. 553· 2) ὄν. ἐταῖρας Καλλ. ἐπιγρ. 26.

Ίωνίσκος, ὁ· εἶδος ἰχθύος, ὅστις καὶ χράσιν φρεσι λέγεται Ἀρχεστρ. ἐν Ἀθην. 7, 328.

Ίωνιστί, ἐπὶρ κατὰ τρόπον ἢ διάλεκτον τῶν Ἰώνων Β. Ἀν. σ. 572, 11.

Ίωνίτης, οὐ, ὁ· κάππαρις Διοσκ. 2, 204.

Ίωνα-γενής πατρίς Ἑρεσός, Ὁ ὑμνιάς ἐπιγρ.

Ίωνο-κάμπτης, ὁ· ἥστις διὰ τῆς μουσικῆς φωνῆς τοῦ κάμπται, κινεῖ τοὺς Ἰωνας· ἢ κατὰ ῥυθμόν ἰωνικὸν τονίζει· οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Φρύγιος Πλουτ. ἡθ. 539.

Ίωνό-κυσος, 2· ὅστις φιλεῖ κατὰ τρόπον ἰωνικόν, ἥτοι ἡδυπαθὴς Κρατιν. ἐν Φωτ. 119, 16.

Ίωνόπολις, ἰωίς, ἡ· πόλ. Παφλαγονίας Δουκ.

Ίώξ· ἰδὲ ἰωχῆ.

Ίωξίς, αἰς, ἡ· βίωσις Ίψου.

Ίωξος· υἱὸς Μελανίππου, ἔργονος Θεσπίος

Πλουτ. 80. οἱ Ἰωξίδοι κ. αἱ Ἰωξίδες = οἱ, αἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰώξου.
 Ἰώπολις ἔδε Ἰώπολις.
 Ἰωρόες, ὅ· ὁ φύλαξ Ἀπολ. Δυσκ. ἀντ. σ. 70· προλ. οὐρας.
 Ἰώσας = ἐούσης, οὔσης, μετχ. τοῦ εἰμί, Ὀρ-
 γομενοῦ Βοιωτ. ἐπιγρ.
 Ἰωσάων = ἰουσῶν, μετχ. τοῦ εἰμί, Ὀρ-
 γομενοῦ Βοιωτ. ἐπιγρ.
 Ἰωσι = ἔωσιν, ὥσιν, ὑποτ. τοῦ εἰμί, Ἰθαλίου
 Κόπρου ἐπιγρ.

Ἰωσις, ἦ, (ἰδού)· σκωρίασις χροσού.
 Ἰώτα, ἀλλ. στογ. ἀλφασήτου ι. Καλλ. ἰν
 Ἀθην. 40, 453.
 Ἰωτακίζω· προφέρει δυνάτα, κάμνω γὰ ἀκού-
 ηται θανάτα κατὰ τὴν προφορὰν τὸ ι, γραμ.
 Ἰωτακισμός, ὅ· 1) ἡ ἐσφαλ. λίαν θανατὴ προ-
 φορὰ τοῦ ι· 2) ἡ συγγὴ ἐπανάληψ. τοῦ ι, γραμ.
 Ἰωτίζω· γράφω μὲ ἰώτα, γραμ.
 Ἰωτη-γραφέω· τῷ προηγ. Συγολ. Ἀριστ.
 Ἰωχμός, ὅ· ἰωκή Ἰλ. θ. 89. Πισ. θε. 683.
 Ἰωφ, ὡπος, ὅ· ἐχθρός τις Ἀθην. 7, 300.

Κ

Κ, κάππα, τὸ δέκατον γράμμα τῆς Ἑλλ. ἀλ-
 φασήτου· ὡς ἀριθμ. σημ. κ' = 20, κ. = 20000.
 ἐν τῇ ἀρχαιοτ. ἀττ. καὶ ἰωνικῇ διαλέκτῳ
 ἀπαντᾷ εἰς τινας λέξεις τὸ κ ὡς ἀρχαιότερος
 φθόγγος ἀντὶ τῶν νεωτέρων γ καὶ χ· οἶον,
 κνάπτω, γνάπτω - κνόος, γνόος· - βέγκω,
 βέγγω, ἰων. κιτών = χιτών, δέχομαι = δέχομαι.
 Κ α, ὄμω, = κε, ἀττ. ἀν Ἀριστ. Ἀχ. 702, Θουκ.
 5, 77 καὶ συχνὰ παρὰ Θεοκρ.
 Κάνθος· υἱὸς Ὀκεανοῦ Πaus.
 Καβάδης - ου· βασιλεύς τις τῶν Περσῶν Ἀ-
 γαθ. Προυκρ. ἐξ οὗ καὶ στρατιωτικὸν τι ἐν-
 δομα ἐκλήθη καβάδης Τζέτζ.
 Καθαίνω, π. ἀντὶ, καθαίνομαι· καταβαίνειν, οὐ
 μετχ. ἐν. καθαίων (κοιν. καθαίνομαι) Ἀλκμ.
 ἀποσπ. ἐν Ἰφριαντ. σ. 44.
 Κίβασος, ἦ, κίβασος· ἄπληστος· κάβος
 γὰρ μέτρον σιτικόν· Πaus.
 Κάβαλεις, οἱ· ἔθνος ἐν Ἀφρικῇ Ἡρ. θ. γρ.
 Βάκαλεις Νον Δ. 13, 376.
 Καβαλὶς ἴδους, ἦ· χώρα μεταξὺ Λυδίας καὶ
 Παμφυλίας μὲ ὁρίων. πόλ. Στραβ. κατ. Κα-
 βαλεῖς, οἱ καὶ Καβάλιοι· καὶ, Καδηλῆες· Ἡρ.
 Καβαλλάτιον, τό· εἶδος φυτοῦ τὸ κυνὸ γλωσ-
 σαν, Διοσκ.
 Καβάλλης, ου, ὅ· ἵππος μέγας καὶ ἰσχυρός,
 γρηῃσιμος μᾶλλον εἰς ἐργασίαν ἢ εἰς ἵππευσιν
 Ἀντ. Σιδ. 2 (9, 241)· «- ἐργάτης ἵππος» Ἡ-
 συχ. «ὄνῳ τινὶ τῷ τυχόντι καὶ καβάλλῃ χρώ-
 μενος» Πλουτ. π. μὴ δεῖν θανατεῖν. 3, κατ.
 caballus. ἰταλ. cavallo καὶ γαλλ. cheval, ἐξ
 οὗ τὸ κοιν. ἄλογο τῆς καβάλλας.
 Καβαλλιδών· πόλ. Γαλλίας Στραβ. ἡ Κα-
 ἐλλιδών Στ. Βυζ. ἡ νῦν canvaillon
 Καβαλοῦσα, ἦ· πλαστὸν ὄν. νήσου τινὸς Λουκ.
 Ἰστ. 2, 46.
 Κάβας· πανορθῆτος Σουῖδ. ἦδε καύας.
 Καθαρεεῖς, οἱ· Κελτικὴ φυλὴ Πaus. 1, 35, 5.
 Κάβαρνοι, οἱ· οἱ ἱερεῖς τῆς Δήμητρος ἐν Πά-
 ρῳ Ἀντιμ. ἀποσπ. καὶ Πaus. ἐντ. Καθαρινὸς
 ἴδους, ἦ, ἐπίθ. τῆς νήσου Πάρου Στ. Βυζ.
 Κάβασος, ἦ· πόλ. Αἰγύπτου, 80. Καβασίτης
 νομὸς Πτολ.

Καβ-βαίνω, π. καθαίνω καταβαίνω, οὐ
 καὶ, κάββαλε, ἀντὶ τοῦ κατέβαλε.
 Καβ-βαλινός, 3, λακων. ἀντὶ, καταβαλ-
 κός, ὁ καταβάλλων, χαμαὶ καταρρίπτων, ἀ-
 γαθὸς παλαιστής, ὅστις καταβάλλει τὸν ἀντί-
 παλόν· «οὐδέ τις ἐγένετο καββαλινώτερος»
 Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. - ἡ καθαλινὴ = ἡ πα-
 λαιστικὴ τέχνη Γαλην.
 Καβεῖρα, τὰ· πόλ. Πόντου Στραβ.
 Καβεῖρατος, 3· Καβεῖρ κός· Δημήτηρ Πaus.
 9, 25, 5 Καβεῖραῖοι, καί, Καβεῖρται, κα-
 τοικοὶ γῶρας τινὸς ἐν Βοιωτίᾳ Πaus.
 Καβεῖρια, τὰ· ἐορτὴ τῶν Καβεῖρων Πaus.
 Καβεῖριον, τό· ναὸς τῶν Καβεῖρων Πaus.
 Καβεῖρία, ἦ· πόλ. ἐν Ἀσίᾳ ἐν τῇ γῶρᾳ τῶν
 Καβεῖρων Στ. Βυζ.
 Καβεῖριάζομαι· μιμοῦμαι τὰς συνηθείας
 τῶν Καβεῖρων Στ. Βυζ.
 Καβεῖριδες, αἱ· τρεῖς θυγ. Πραξίστου καὶ
 τῆς Καβεῖρου, ἀδελφαὶ τῶν Καβεῖρων Στραβ.
 Καβεῖρικύς, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Καβεῖρους,
 Στ. Βυζ.
 Καβεῖριται, οἱ· ὅδε Καβεῖραῖοι.
 Κάβειροι, οἱ· κατ' ἀρχὰς τρεῖς (κατ' ἄλλ.
 τέσσαρες) κατώτεροι θεοὶ τιμώμενοι ἐν ταῖς
 νήσοις Λήμνῳ, Ἰμβρῳ, Σαμοθράκῃ ἦσαν πα-
 ῖδες τοῦ Πραξίστου, ὕστερον μὲ τοὺς ἀνωτέ-
 ρους θεοὺς, ὧν ἦσαν πάρεδροι, ταυτισθέντες
 καὶ τιμώμενοι ὡς οἱ μέγιστοι θεοὶ τῶν ἐν Σα-
 μοθράκῃ μυστῆριων Ἡρ. Στραβ. Τὴν λατρείαν
 αὐτῶν ἐύρισχονεν ὕστερον καὶ ἐν ἄλλαις γῆ-
 ραις, οἷον ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Περγᾶμιν Ἰδε
 Λοδεκ. Ἀγλα. σ. 1202—1295.
 Καβεῖρῶ - αὐς, ἦ· μήτ. τῶν Καβεῖρων
 Στραβ.
 Καδηλῆες, οἱ· ὅδε καθαλῆς.
 Κάβηρος, ἦ (Καδῆσός, Στ. Βυζ.)· πόλ. ἐν
 Ἑλλάσπονδῳ ἦ ἐν Λυκίᾳ· κατὰ Εὐστ. Κάδη-
 σα, τὰ ἐν Καππαδοκίᾳ, 80. τὸ ἐπὶ. Καδη-
 σάθεν Ἰλ. ν. 363.
 Κάβος, ὁ (ξένη λέξ.)· «μέτρον σιτικὸν γαυ-
 κίον» οἱ δὲ σκυρίδαν Πaus. «ἐν τῇ κάβῳ τῷ
 λεγομένῳ χοίνικι» Γεωπ.

καθύλη, ἡ· πολ. ἐν Θράκῃ, κατ. Καδυληνός, Στ. Βαζ.

Καθύλιτταν, τό· πόλ. Αἰθούων ἐν Γαλλίᾳ Στραβ.

Κάγ-γόνυ· κατὰ γόνυ 'Πλ. υ, 458.

Κάγ-καίνω· κάγκω.

Κάγ-καλέος, 3· κατακεκαυμένος 'Ήσυχ.

Κάγ-καμον, τό· ῥητινῶδες τι δένδρον Διοσκ.

Κάγ-κανέος, 3· τῷ ἔπομο. - Ὡλ. Μανέο. 4, 324.

Κάγ-κανος, 2 (ῥίζα κα-γ-κ=καF, καυ, καF-ω=κα-ίω, καίω, ἀττ. κάω)· ἑξηρός, καύσι-

μος· - ἔϋλα 'Πλ. φ, 364, 'Οδ. σ, 308· «κά-

λα» 'Ομ. β, 112 τὰ παρ' ἡμῖν τσά-

χαλα=διά-καλα· «στάχυς» Λυκοφρ. 1430.

Κάγκελο-ειδώς· κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ἔπο-

μῖνου, μτγν.

Κάγκελος, ὁ, καί, κάγκελον, τό· cancellus

Σχολ. Θεοφρ. 8, 58.

Κάγκελιτός, 3· Πολυδ. 8, 124· «κιγκλίδα,

τὴν καγκελωτὴν οὐρανὸν Σχολ. 'Αριστ. Ιππ.

672, cancellatus.

Κάγ-κλάζω· φωνάζω, ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ, Ζηνοδ.

ὅπρ' ἴσ. ὁρθότ. κλαγγάζω.

(Κάγκω)· ξηραίνω, πλάσθην ὑπὸ τῶν γραμ-

μῶν ῥέγγ. τῶν ἐπιθ. κάγκανος, κ. καγκάλεος.

Κάγ-χάζω· ἴδε καχάζω, καὶ τὸ ἐπόμε.

Κάγ-χαλάω· μετὰ καγγασμοῦ γελῶ, ὅφ' ἡ-

δουρὴς γελῶ, χαίρω, γαυρίζω «καγγχαλώσαι»

'Πλ. γ, 43· «καγγχαλώσαι»=σαρκαστικῶς γε-

λῶν, ζ, 514· «καγγχαλώσαι» 'Οδ. φ, 1· πρὸλ.

τὸ προγγ.

Κάγ-χαλίτσομαι· «καγγχαλίζεται» χαίρει, ἱ-

λαρόναι 'Ήσυχ.

Κάγ-χάμος, ὁ· «κισσός ὑπὸ Κροτωνιατῶν»

'Ήσυχ.

Κάγ-χάς, ἄνθος, ὁ· χάχας, cachinator, οὖ-

τως ἐκκεῖται κομ. πρόσωπ. ἐν τῷ ἀρχ. δωρ.

ὀκτώτρω, ἀνάλογον ἴσ. τῷ 'Ιταλικῷ Buffone

πρὸλ. Μούλλ. Δωρ. 2, σ. 357.

Κάγ-χασμός, ὁ· πολὺς καὶ ἐκχυτός γέλως,

Πολυδ. β, 29, cachinatio.

Κάγ-χαστής, ὁ· ὁ ἱσχυρὸς καὶ ἐκκεχυμένος

γέλωδ. Πολυδ. β, 29· «ὁ ἐπὶ τοῖς φορτικαῖς

γέλωδιν καὶ μὴ ἀστείους τοὺς εἰκὴ καὶ ἀμωδῶς

γελῶντας καὶ μὴδὲν ἔχοντας θεῖον μὴδὲ παι-

δείας ἐχόμενον» Φρυν. ἐν Β. 'Αν. 45, 16.

Κάγ-χαστικός, 3· ὁ πρὸς τὸ καγγχαίνειν εὖ-

επιφοροῖ.

Κάγ-χλάζω· καγγάζω 'Αθην. 10, 438.

Κάγ-χρυ-νος, τό· κάγχρυς· ἔπληξ, Καγγρυ-

δίας, Καγγρυδίων, Καγγρυδαίς, πάντα, ὡς καὶ

τὸ κάγχρυς, ἴσφαλ. ἀντί, κάγχρυς, κτλ.

Κάγ-χρυ-φόρος, καί, Καγγρυ-ώδης, 2· ἴδε

καγγρυφόρος, καγγρυώδης.

Κάγ-ώ· καὶ ἐγώ 'Πλ. φ, 108, καὶ παρ' ἀττ.

Κάδ δέ· κατὰ δέ, παρ' 'Ομ. πολλάκι καὶ «καδ'

ὀνάμιν» 'Ήσ. ἐργ. 338.

(Καδίζω), ἐν. πλάσθεις πρὸς ῥέγγ. τοῦ παρὰ

Πλουτ. Λυκ. 12 παρκ. «κακαδίζεσθαι» δυν'

οὐ εἴς τις. «κακαδίζεσθαι» γράφουσιν οἱ δὲ

Καρ. «ἐκκακαδίζεσθαι» διώρθωσαν, σημαίνει δὲ

τοῦτο, διὰ τίνος ἰδίως ψηφωφορίας ἀποκλείειν

τινὰ ἐκ τῶν αὐστικῶν, ἐκ τοῦ, κάδδος, κάδ-

δίζος· «κάδίζος γὰρ καλεῖται τὸ ἀγγεῖον,

εἰς ὃ τὰς ἀπομαγδαλίας ἐμβάλλουσι» Πλουτ. Κάδδον, τό· κάδιον ἴδε Βαστ. εἰς Γρ. Καρ. σ. 28.

Κάδδίζος, ὁ· κάδδος, μέτρον σιτικόν, ἡμέτερον 'Ήσυχ. ἴδε καδίζω.

Κάδδός, ὁ· κάδος, ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ψήφους ἐμβάλλουσι Λακων. ἴδε καδίζω.

Καδ-δραθίτην· κατεδραθέτην 'Οδ. ο, 491.

Καδ-δύσαι· καταδύσαι 'Πλ. τ, 25.

Κάδιον, τό, ὑποκ. τοῦ κάδος, ἀρχ. λεξ. κα-

δίον εἶνε ἴσφαλ. τον.

Καδίσιος, τό· ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὰς ψήφους ἐ-

φέρον οἱ δικασταί, ἀρχ. λεξ. πολλάκι, παρὰ

τοῖς ῥήτορας· «τοὺς καδίσκους τιθεῖναι» Δημ.

59, 90· «τοὺς καδίσκους ἀνατρεπόντων ἢ τὰς

ψήφους ἀρπαζόντων» Δ. 'Αλ. 10, 39.

Καδμεῖα, κ. Καδμία, ἡ· μεταλλικὸν ἱατρι-

κόν· Διοσκ. 5, 84· «γεννᾶται δὲ ἡ καδ-

μεῖα ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινευομένου, προσι-

ξανούσης τῆς λιγνύος τοῖς τοίχοις καὶ τῇ

κορυφῇ τῶν καμίνων».

Καδμεῖα, ἡ· ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηβῶν κτι-

σθεῖσα ὑπὸ Κადμοῦ Ξεν. 'Ισυχ.

Καδμεῖας, 3, ἴων. Καδμήϊος 'Ήρ. ὁ ἐκ τοῦ

Καδμοῦ καταγόμενος, Θηβαῖος· - πόλις, γῆ,

λεῶς κτλ. - οἱ Καδμεῖοι = οἱ ἀπὸγονοὶ τοῦ

Καδμοῦ 'Ομ. 'Ήσ. - «Καδμεῖα νίκη» = νίκη

μὲ τὸν Ἰδίων βλεθρον ἀποκτηθεῖσα 'Ήρ.

Καδμεῖωνες, οἱ· Καδμεῖοι 'Ομ.

Καδμήϊος· ἴδε Καδμεῖος.

Καδμήϊς· ὀηλ. τοῦ Καδμεῖος, θυγ. Κადμοῦ,

ἡ Ξεμέλη 'Ομ. - γῆ = Βοιωτία Θουκ. 1, 12.

Καδμία· ἴδε Καδμεῖα.

Καδμήλιος· ἐπιθ. 'Ερμού ἐν Τυρρηνίᾳ Λουκ.

Καδμογενής, 2· ὁ ἐκ τοῦ Κадμοῦ καταγό-

μενος, ὁ 'Πρακλῆς Σωφ. Τρ. 118· - πόλις,

στρατὸς Λισχ. 'Επτ. 302.

Κάδμος, 1) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Φοινίκης

'Αγήνωρος καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, κτίστης

τῶν Θηβῶν 'Ομ. 'Ήσ. 'Ήρ. πρῶτος κατὰ τὴν

παράδοσιν εἰσήγαγε τὴν ἀλφάβητον συγκει-

μένην τὸ πρῶτον ἐκ 16 γραμμάτων βθ. καὶ

Καδμήϊα ἡ Φοινικίᾳ γράμματα ἐκλήθησαν

'Ήρ. 5, 59· 2) λογογράφος, ἱστορικὸς Μιλή-

σιος, ζήσας περὶ τῷ 550 π. Χ. Θουκ. 3) ὄρος

κ. ποταμὸς παρὰ τὴν Λαοδικίαν ἐν τῇ με-

γάλῃ Φρυγίᾳ Στραβ.

Κάδοι, οἱ· πόλ. ἐν Φρυγίᾳ Στραβ.

Κάδομαι, δωρ. = κήδομαι Πινδ.

Κάδο-ποιός, 2· ὁ κατασκευάζων κάδους

Σχολ. 'Αριστ. εἰρ. 120.

Κάδος, ὁ (πρὸλ. κάδδος, κατὰ τὸ Μ. 'Ετ.

τῆς αὐτῆς ῥίξης, τῷ χάζω, χαυδάνω) =

σκεῦος τι, ἀρχ. λεξ. «μέτρον οἰνηρὸν» = ἀγ-

γεῖον διὰ οἶνον καὶ ὕδωρ 'Αρχιλ. ἀπυσκ.

49, 'Ήρ. 3, 20· «ὅπῃν γαλήνισι κάδοι δέ-

χεται» Σωφ. ἀπυσκ. 479· «οἶνον δ' ἱξίειον

κάδον» 'Ανακρ. ἐν 'Αθην. 11, 472· ἀλλὰ

καὶ «εἰς κάδον λαβὼν οὔρεα» 'Αριστ. ἐν Πο-

λυδ. 10, 138· «καθάπερ οἱ κάδοι οἱ ἐ-

ἀλλήλους ἀρμόττοντες» Πλάτ. πολιτ. 10, 615·

παρ' 'Αριστ. ὅρν. 1032 τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐ-

φέρον τὰς ψήφους· πρὸλ. καδίσκος· ἴδε καὶ

Ἀρμων. περὶ θ. λεξ. 78· μέτρον ὕδατος

Φιλοχορ. ἐν Πολυδ. 10, 71 = ἀμφορεύς.
Καδός, ὥρ. τὰ κηδός.

Καδονίαις ἡ Καδονίδας, ου, δ' βασιλεύς τις
Συνοῶν Σουῖδ.

Καδουχοί ἡ Κάδωχοι, οί· παῖδες ἐν τῇ λα-
τρίᾳ τῶν Κουρητῶν καὶ τῶν μεγάλων θεῶν,
οὓς ὁ Δ. Ἀλ. 2, 22 παραβάλλει πρὸς τοὺς
βωμαϊκοὺς Camilli.

Καδουρικαί, οί· λαός Ἀκουϊτανίας Στραβ.
Καδούσαι, οί· λαός παρὰ τὴν Κασπίαν θά-
λασσαν, Ξεν.

Καδύτας -ου, δ' παρασιτικόν τι φυτὸν Θεοφρ.
Κάδυτις, ιος, ἡ· πόλ. ἐν Συρίᾳ (Παλαι-
στίνη) Ἡρ.

Κάδω· κάζω, κέκασμαι· ὥδε καίνυμαι.
Κάειρα· θηλ. τοῦ Κάρ· - γυνή· Ἰλ. 8, 142
ὡς ἐπιθ. - ἐσθής· Ἡρ. 5, 87.

Καήμεναι, ἐπ. ἀντί καῖναι, ἀπαρ. π. ἀορ.
ἐ· τοῦ κάω, καίω· Ἰλ. ψ, 108.

Καθά· καθ' ἃ σύμφωνα μετὰ αὐτά, τὰ ὅποια,
καθώς, καθ' ὅσον Πολυδ. 3, 107, 10 ὁμοίως
ἐσχημ. τὰ, καθό, καθώς· ὥδε καθάπερ.

Καθ· ἀγιάζω· τῷ ἐπομ. ἀρ. λεξ. παρὰ Πλουτ.
Βροτ. 20, 81. γρ.

Καθ· ἀγίζω· ἱερῶν τι παιῖδ, καθιερωθ. ἀφιε-
ρωθ. ἰδίᾳ, προσφέρω εἰς θυσίαν «ἣν δὲ Ποσει-
δών τις οἶν ὄθη, νήτη ποσὺς καθαγίζειν»·

Ἀριστ. ὅρν. 566· «φέρ' ἐγὼ καθαγίσαι τὴν
δε (κύλικα)»· Ἀυσ. 238· «πάντα τοῦ ταύ-
ρου τὰ μέλη»· Πλάτ. Κριτ. 119· «τοὺς
τρίποδας τοὺς θεοὺς»· Ἀθην. 11, 489· ἰδ.

καίω τι ὡς θυσίαν· Ἡρ. 1, 86· «καταγίζόμε-
νον πυρὶ θυμῆμα»· 1, 198· «τοὺς κακουργούς
μετ' ἄλλων πολλῶν ἀπαργῶν»· Δ. Σικ. 5, 32·

ἔτι κατακαίω· ἄνευ τῆς ἐννοίας τοῦ θύειν·
«ὑσφαρινομένους καταγίζομένου τοῦ καρποῦ
τοῦ ἐπιβαλλομένου ἐπὶ τὸ πῦρ μεθύσκεσθαι»·

Ἡρ. 1, 202· μέλιστα, καίω νεκρούς· «τὸ
σῶμα τοῦ Καίσαρος ἐν τῇ ἀγορᾷ καθαγίσαι»·

Πλουτ. Ἀντ. 14· θυσίας τοῖς νεκροῖς πρὸς-
φέρω· «τρέφονται ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ
τοὺς καθαγίζομένους ἐπὶ τῶν τάφων»· Λουκ.
περὶ πενθ. 9, Φιλοστρ. πρὸλ. καθαγίζω.

Καθ· ἀγισμός, ὁ· καθιέρωσις καὶ προσφορά
θυσίας καὶ μάλιστα διὰ καύσεως· ἰδ. περὶ
τῆς ἐπὶ τοῖς νεκροῖς θυσίας· ἐν τῷ πλ. Λουκ.
π. πενθ. 19, consecratio.

Καθ· ἀγνίζω· 1) καθαρῖζω (τι ἐκ τινος κα-
κοῦ)· «θεῖω καὶ θαρῶ καθαγίσαι τὸν τόπον
περιελθὼν ἐς τρίς ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρεπτά ἐν-
τός τῶν ὅρων»· Λουκ. Φιλοφ. 12· 2) θυσιά-
ζω, ὡς καὶ τὸ καθαγίζω· «πέλεκον ἐπὶ
πυρὶ καθαγίσας»· Εὐρ. Ἰων 709· «ἐκτον τὸδ'
ἡμαρ, ἐξ ὅτου σφαγὰς θανούσα μητὴρ πυρὶ
καθαγίσται δέμας»· Ὅρ. 39, ἔθθα κατὰ
Στολ. «-κεκάθαρται καὶ καθωσώταται»· ἐννο-
ητέα δ' ἐνταῦθα ἡ τοῦ σώματος καθῆσις καὶ
αἱ πρὸς τοῦτο νενομισμένα θυσίαι· ἐν δὲ Σοφ.
Ἀντ. 1081· «ὅσων σπαράγματ' ἡ κύνες κα-
θῆγινον ἡ θῆρες»· μετέγραψαν εἰς τὸ «καθῆγι-
σαν» καθ' Ἠσυχ., ὅστις ἐξηγεῖ «καθαγίσαι
συντέλειαν καὶ καθιερῶσαι» παρὰ Σοφοκλέη
ἐπὶ τοῦ μαινεῖν τίταται· ὁμοίως ἐξηγεῖται
ἡ Σχολ. «μετὰ ἄγους ἐκόμισαν», ὅπου δηλ.

οἱ κύνες σπαράγματα τοῦ νέκυος ἐκόμισαν,
ἐκόμισαν καὶ διὰ τοῦτο εἶνε χρεῖα ἐξαγί-
σμοῦ· πρὸλ. ἄγους.

Κάθασα, ἡ· πόλ. καὶ χώρα ἐν Ἰνδία Στραβ.
κατ. Καθαίαι· Ἀρρ.

Καθ· αἰμακτός, 2· αἵματι μεμολυσμένος·
«τὸν Ἑλένας φόνον καθαίμακτον»· Εὐρ. Ὅρ.
1358· ἐκ τοῦ,

Καθ· αἰμάσω· αἵματι μολύνω· Ἀισχ. Εὐμ-
450· «σκήπτρῳ σὺν καθαίμαξω κάρα»· Εὐρ.
Ἀνδρ. 588· «τὰς γνάθους καθαίμαξαι»· Πλάτ.
Φαιδρ. 254.

Καθ· αἰμακτός· τῷ προηγ. - βιωμὸν Ἀριστ.
Θεο. 695· «γένον καθαίμακτον»· Εὐρ. Φοιν.
1167· καὶ μετγ. πεζ. «τὰ σκέλη καθαίμακ-
τόν»· Λουκ. ἀπαρ. 9.

Καθ· αἰμος, 2· πλήρης αἵματος· τραύματα
Εὐρ. Ἰλ. 1374· «οἶτα», Ἡρ. μ. 384.

Καθ· αἰρεσις, εὖς, ἡ· κατάρριψις (κρήνι-
σις), καταστροφή· τῶν ὄγκων Πλάτ. Τιμ.
58· «τοὺς νεοσιτικούς ἐπὶ καθαίρεσι ἀποθύ-
σθαι»· πρὸς κρήνισιν· Ἰσοκ. 7, 66· «κα-
θαίρεσις τῶν τεχνῶν» = κρήνισις, γάλασμα·
Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 15. Παρὰ δὲ τοῖς ὑστερὸν
λέγεται ἀντιθ. τῷ «αὔξησις»· Ἀριστ. Φυσ.
ἀκρ. 3, 6· «σωμάτων» = ὀγκωσμοί, γεν. 2,
2, 4· «φόνος»· Πλουτ. Ἀντ. 82· «κατάλοι-
πὸς τῆς ἀρχῆς»· Ἰουλιανού, Ἡρωδ. 3, 1, 1.

Καθ· αἰρέτης, ου, ὁ· ὁ καταλὼν, καταβά-
λων τι, καταστροφεύς, ἐξολοθρευτής· πρῶτον
ἐν Θουκ. 4, 84· «οὗ δικαστήν... μᾶλλον δὲ
καθαίρετον ὡς ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πελεμίων»·
σύνθηες δὲ ἀπὸ Δ. Κασ. (κατὰ τὴν τοῦ καθ·
αίρετον ἐννοίαν)· - Καίσαρος = οἱ φονεῖς, 44, 1.

Καθ· αἰρετικός, 3· καθαίρειν θυνάμενος,
καταστροφτικὸς, δολέτριος, φονικὸς, καὶ ἱπὶρ.
μετγ.

Καθ· αἰρέω, ἱνν. κατ· αἰρέω· καταβάζω· τι
«καθεῖλον ἐστία» = τὰ πανιά· Ὀδ. ι, 149·
καὶ ἐν τριτά. «καθ' ὁ» ἀπὸ πασσαλόου ζυ-
γὸν ἦσαν· Ἰλ. ιω, 263· «τὸ ἄγθος ἀφαιρῶ»·
Ἀριστ. βατρ. 10· «τὸ σημεῖον», Ἀνδρ. 1, 36·
πρὸλ. σημεῖον· «ὅσας, ὀφθαλμούς καθελεῖν» =
κλείω τὰ ὄμματα τοῦ νεκροῦ, καλύπτω· Ἰλ.
λ, 458· καὶ κατὰ τριτά. «κατ' ὀφθαλμοῦ
ἐλέειν», λ, 426· συνήθ. με βίαν καταβάζω·
τι, σὺν «τὴν σελήνην» περὶ τῶν μαγισσῶν.

Πλάτ. Γοργ. 513· «τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐξ ἀ-
κροπόλεως καθελόντες καὶ συγχωνεύσαντες» =
ρίψαντες αὐτὴν ἐκ τῆς θέσεως, ἐφ' ἣς ἐν τῇ
ἀκροπόλει ἔστατο, ἔλαβον καὶ συγχωνεύσαν·
Λουκ. ἀντ. 117· ἐντ. καταβάλλω, φονεύω, ἐπὶ
ἀνθρώπῳ. «εἰς ὅτε κέν μιν Μοῖρ' ὀλοή καθέ-
λῃσι» = τὸν ἑσπλώσῃ χαμαὶ· Ὀδ. β, 100·
«μη καθέλοι μιν αἰὼν»· Πινδ. Ὀ. 9, 60· «-φόν'
ἀδίκων»· Ἀσχ. 387· «μοῖρα τὸν φόνον»·
τα καθέλει· Σοφ. Αἰ. 511· «γυνὴ μόνῃ μὲν
καθέλει φασγάνου δίχα», Τρ. 1052 καὶ τό·
Ἀθηναίου Θουκ. 3, 13· ἐν δὲ Δημ. 23, 53· ἐν
τῷ νόμῳ, ἀντισταχθεὶ τῷ «ἀποκτείνειν»· ἰδίᾳ
δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων, καταβά-
λω τὸν ἀντίπαλον· «εἰ καθέλοι τοῦτο τὸ βήμα-
ῶς περ ἀδουκισμὸν ἀθλητὴν»· Πλάτ. Πρωτ.
343· ἐν γέν. ἐπὶ πραγμάτων, «χρόνος καὶ»

αὐρί πᾶντα = καταστρέφει Λισγ. Εὐμ. 276·
 «καθέρθη θύγατρα δορί» Σοφ. Τρ. 478· ἐν
 πεζ. «τείχη καθελόντες» = εἰς τοῦδαφος κα-
 ταρρίψαντες Πλάτ. Μενέξ. 244· νικῶ· «Κο-
 ρον καὶ τὴν τῶν Περσέων δύναμιν» Πρ. 1,
 71· «ἐνεργήσαν ἐν τοῖς τὸν βάρβαρον κα-
 θέλοισι», 8, 82· «τὴν Εὐρωπείας ὕδριν», 9,
 27· «ἡ ἡγεμονία κατατρεθείσα» = καταλυθεῖ-
 σα, 1, 46· «δύναμις», 4, 137. Συχνότερα. παρὰ
 Θουκ. «τὸ ληστικὸν ἐκ τῆς θαλάσσης καθήρει» =
 κατελύει, ἐξεπάσκειν, 1, 4· «καθαιρεῖται Φί-
 λιππον» Δημ. 2, 8, ἀντιθ. τῷ «ἤρθη»· οὕτω καὶ
 «καθαίρει τὴν δυναστείαν τινός» = καταλύειν,
 Λουκ. Νιγρ. 13· «φύλαγμα» = καταργεῖν ἀ-
 φανίζειν Θουκ. 1, 140· «καθηρμένος τὴν
 αἰσθησιν» ἀναίσθητος, ἔκφρασις, 38· πᾶν
 συλλαβάνον, ἀφανίζω· «ναὺν» Πρ. 6, 41·
 «τὴ γρήματα κατατρεῖται», 5, 36· «ἐν ἀπο-
 τόνῃ καθελόντες» = καταλαβόντες Σοφ. Ἀντ.
 383· «πᾶσις καθάρει τινα» = τοῦ λέγει ὁ
 κληρός, 275· «τινὰ ἀμύχωνος συμφορὰ κα-
 θαιρεῖ» Πλάτ. Πρωτ. 344· «ἀγνῶνα, ἀγνώ-
 σματα» = τοργάνω τοῦ βραβεῖου, νικῶ Πλουτ.
 Πομπ. 8· «καταδικάζω» «ψεύς ἡ καθαρῶς-
 σα» ἀντιθ. τῷ «ἡ αὐτοῦσα» Αὐστ. 13, 37·
 «τίνες λόγοι καθέλον ἡμᾶς» Εὐρ. Ὀρ. 860
 τὸ μέσ. περὶ πραγμάτων, οἰδεύον· τὸ τόξα =
 καταδικάζω Πρ. 3, 78· «-τοῦς ἰστούς» Πολυβ.
 1, 61, 1· καὶ μετγν. τὸν μελ. «καθεῖω» ἔχει
 ὁ Ἀντιφ. 15 (Πλάτ. 334).

Καθ-αίρω, ἀορ. ἐκάθην, ἀλλὰ καὶ ἐκάθαρα,
 ἄπαρ. καθάρα· ἔιν. Ἀν. 5, 7, 36 κατὰ Κρύγ.
 ὡς περ «καθάρη», οἶκ. 18, 8· καθάριζω· «χο-
 ῖρας» Ὀδ. υ, 152· «-τραπέζας ὕδατι καὶ σπόγ-
 γοισι», γ, 438· «γρόα ὕδατι καὶ ἀλείφατι», ω,
 44· «ὕδωρ ὑπεκαρπύρει μάλα περ ῥυπόνοισι
 καθήρει», ζ, 87· «ἀπὸ γροῦς-λύματα πάντα
 καθήρει» = ἐκαθάρισε τὸ δέρμα ἀπὸ παντὸς ῥύ-
 που Ἰλ. Ε, 171· «αἶμα καθήρει» = ἀποράφον,
 π, 667· «ἐπεὶ πλυνόν τε καθήραν τε ῥύπα
 πάντα» Ὀδ. ζ, 93· καὶ ἐπὶ ὀρθας ἐννοίας,
 ἐπὶ καθαρῶς «θεῖον καθήρει» = μετ' τὴν κα-
 πνὴν τοῦ θεοῦ Ἰλ. π, 228· οὕτω δὲ ἐπὶ
 τοῦ καθαρῶς καὶ ἑξαγνισμοῦ τῶν κακουργη-
 μέτων· φόνον Λισγ. Χο. 72· «τινὰ» Πρ.
 1, 35· «τινὰ φόνου», 1, 44· καὶ «καθαρθεὶς
 σόνον», 43· «ῥησον, 64· πρβλ. Θουκ. 3, 104,
 ἔιν. Ἀν. 5, 7, 35· «τὴν πόλιν ἐπ' ἀγαθῶν
 Πλάτ. πολιτικ. 293· «τὸν ἀποκτείναντα κατὰ
 νόμον καθαρθέντα», νόμ. 8, 831· «τὴν γῆν
 τῶν ληστῶν καὶ τεράτων καθάριζω» πρβλ.
 Σοφ. Τρ. 1008· «λησθηρίων τὴν ἐπηρεχίαν»
 Πλουτ. Μαρ. 6· «τὰς πηγὰς» Πλάτ. νόμ. 8,
 815· «τὸν γροῦδον, πολιτικ. 303. Μέσ. 16.
 ἐπὶ τῶν ὀρθας. καθαρῶν· «καθαίρεσθαι
 τοὺς αὐτοὺς καθαρῶς», νόμ. 9, 888· καθά-
 ριζω ἐμαυτὸν, ἑξαγνίζω· «καθαίρομενος τῶν
 τοῦ δόκιματῶν διδόντες οἴκας», Φαιδ. 113·
 «ὃ κτεκαρμένος τε καὶ τετελεσμένος», 69·
 «ἀποπύσαι οὐκ καὶ καθαρῶς ἀπὸ στόμα» Λισγ.
 παρὰ Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. 20· λέγεται καὶ
 ἐπὶ τῶν καθαρῶν (ἱατρικῶν), ὅγ. παραγ-
 γιλ. α. 386· τὸ παρὰ Θεοκρ. 5, 119, κατὰ
 Σχολ. ἐκάθηνεν, ἑμασίγουν.

Καθ-άλλομαι· καταπηδῶ ἐπὶ τῆς ναυτιγί-
 ας, καταφέρωμαι μὲ ὁρμήν· «ἦτε καθάλλο-
 μένη πόντον ὀρεῖν» Ἰλ. λ, 298· «ἀπὸ τοῦ
 ἱπποῦ καθάλλόμενος» ἔιν. Ἰλλ. 4, 5, 7, ἀν-
 τιθ. τῷ «ἀνορούειν»· «καὶ δὲ ταῦτα ἐπ' ὄγ-
 θους ἀνορούειν, ἀπ' ὄγθων καθάλλεσθαι»,
 ἱππ. 3, 7· «καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντός τοῦ τεί-
 χους» Λουκ. νεκ. Διαλ. 14, 5.

Καθ-αλμα, τό· πῆδημα κατὰ τινος Σχολ.
 Ἰλ. ζ, 181.

Καθ-αλμή, 2· πολὺ ἀλατιμένος· «βόλαξ
 Νικ. ἀλ. 514, κατὰ Σχολ. ὑφάλμυρος.

Καθ-αλος, 2· κουκκισμένος μὲ ἄλας Διογλ.
 ἐν Ἀθην. 4, 132· κωμ. ἐπὶ τοῦ μαγεῖρου ἀδ-
 τοῦ Ποσειδ. ἐν Ἀθην. 14, 662.

Καθ-αμαξεύω· διέρχομαι μὲ τὴν ἀμαξάν
 ἐπὶ τινος· ὡς γίνεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· «ὁδὸς
 καθημαξευμένη» = ὁδός, ἐφ' ἧς αἱ ἀμαξαὶ καθ'
 ἐκαστην φέρονται καὶ διὰ τοῦτο κατατεριμ-
 μένη καὶ ἐφαρμένη· μετ. ἐκ τῆς πολλῆς χερί-
 σεως φθεῖραι τι· «ἔωλοι καὶ καθημαξευμένα
 ἀντιλογία» = τετριμμένα, κοιναὶ Δι. Ἀλ.
 20, 41· «τὰ οὐ καθημαξευμένα τοῖς πρότε-
 ρον», χρυσ. Θουκ. 11· «οὐκώματα» = τετριμ-
 μένα, κοιναὶ Σουῖδ. trivialia.

Καθ-αμμα, τό· τὸ σημεῖον, ὅπου εἶνε ἡ δι-
 σις, ὁ κόμβος· «κάθαρμα λύειν λόγου» Εὐρ.
 Ἰππ. 676· ἡ δὲ φράσις· «κάθαρμα λύειν» ὡς
 Ζηνοβ. 4, 46 ὡς παροιμακίη.

Καθ-αμμίζω· (ἄμμος)· «καθαμμίζουσιν ἐ-
 αὐτὰ καὶ ὄνος καὶ βάτος καὶ ψήττα καὶ ῥίνη»
 = γλύνονται μέσα εἰς τὴν ἄμμον Ἀριστοτ.
 Γ. Ζ. 9, 36.

Καθ-ανύω, ἀντ. ἀντὶ κατανύω Φρον. ἐν Β.
 Ἀν. 14, 17.

Καθ-άπαν, ὀρθ. διηρ. καθ' ἅπαν· καθόλου,
 ἐν γέν. omnino.

Καθ-άπαξ, ἐπὶ. μιὰ γὰρ πάντα, καθ' ὅλο-
 κληρίαν Ὀδ. φ, 349· «οὐτὸ καθάπαξ πέτρα»
 κεν ἑαυτὸν Δημ. 19, 118· «οὐδὲ καθάπαξ»
 = οὐδὲ μιὰ φορά Πολυβ. 1, 2, 6· συχνότ.
 μετγν. «οὐδὲ τὸ καθάπαξ» Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ.
 11, 97, omnino.

Καθ-άπερ = καθ' ὅπερ· καθά, καθώς, ἀπα-
 ράλλακτα, καθώς Ἀριστ. ἱππ. 8, Πλάτ. σοφ.
 218· ἔτι καὶ «καθ' ἀπερ», Φιλ. 59· καὶ «καθ'
 ἀπερ» Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 4, 2.

Καθ-απλῶ· ἀπλῶν, παθ. καὶ μετὰ γέν.
 «τοῦ αὐχένος ἡ κόμη καθήπλωται» = κατὰ
 τοῦ αὐχένος ἡ κόμη ἡπλωται Ἀριστ. 2, 4.
 Καθ-απτικός, 3· ἐγγικτικός, προαδελφικός
 λόγος.

Καθ-απτός, 3· συνδεδεμένος· ἰνδιδυμίζω·
 «-θύρσαι καὶ νεθρῶν δορατὶς» Ἀριστ. βiatr.
 1212· «-ὄργανον», διὰ τῆς χειρὸς κρούμενον,
 ἀντιθ. τῷ «ἐμπνευστὴν» Ἀθην. λ, 176· ἄλλ.
 γραφ. «κάθαρτος» Λοδευ. παραλ. 487.

Καθ-άπτομαι· ἐγγίζω, πᾶν· «-βρέψαι
 χεῖρσιν» Θεοκρ. 17, 65· παρ' Ὀμ. «καθ' ἅ-
 πτεσθαι τινα ἐπίσσειν, συν/θ, μετὰ ἐπὶ θ. «μα-
 λακοῖσι» = φιλικῶς στρέφωμαι διὰ τοῦ λό-
 γου πρὸς τινα Ἰλ. α, 582· ἀλλὰ μετὰ τῶν
 ἐπὶ θ. «ἀντιβόαι, γαλιπτοῖς λέγεται ἐπὶ τοῦ
 ἐναντίου = σφόδρα ἐπιπλήττω τινα Ὀδ. α,

323, 'Πο. ἔργ. 330, οὕτως ἐκλήπτεα καὶ τὰ «ἡ δ' ἐπέσσει καθάπτεα τοῦτον Ἀρηα» 'Πλ. ο, 127: «ἐπειτα γέγοντα καταπτόμενος προσέειπεν» 'Οδ. β, 39 (τοῦτο ὅμως ἐπὶ καλοῦ) καὶ «καθαπτόμενος φίλον κῆρ», ο, 22: ἐν δὲ τοῖς ἐπομένοις ἐπὶ μόν. ἔθροικῃ ἐννοίας, μέμρεσθαι, οὐκ οἶδ' εἰς, συνήθως μετὰ γεν. προσώπου: «ἐπειδὴ μου Νικίας καθάπτει» 'Θουκ. 6, 16: «ἴσως ἂν μου δικαίως καθάπτειντο» Πλάτ. Κριτ. 52: «τῆς οὐραγίας = προσβάλλω» Πολυδ. 1, 19, 4: ἀλλὰ «τῶν ἄλλων μαρτύρων καταπτόμενος» σημαίνει παρ' 'Πρ. 8, 65, καλῶ τινα ὡς μάρτυρα: «οὐκ ἔστιν καταπτόμενος ἱκετιῶν», θ, 68 ἴδε τὸ ἐπὶ μ.

Καθ-άπτω προσδένω, δένων τὴν ἐξερκτῶν «τὴν μὲν βρόχῳ μιτῶδαι συνδόνος καθημένῃν κατείδομεν» Σοφ. 'Αντ. 1222: «καθῆψεν ὅμοις τοῖς ἑμοῖς ἑρπύων ὄφιν τὸν ἀμφιβληστρὸν» = περιέβαλε, 'Τρ. 1051: «ὄρου καθῆψεν ἔντα» Διοσκ. 13 (7, 430) καὶ περ. «καθάπτων τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν» Ξεν. κυν. β, 9: «τάς προφράς εἰς ἀκίνητον» Πολυδ. 8, 8, 3: «μέσ. περίβλλομαι, ἐνδύομαι» «σκευὲς πρεπόντως σάμ' ἔμὸν καθάφεται» Εὐρ. 'Γρησ. 202: «μίτρεα κῶλα καθαψόμενος» 'Αργ. 24 (9, 19): τροπ. «καθῆψαμιν τοραννίδος» Σολ. παρὰ Πλουτ. Σολ. 14: καὶ ἀμτδ. «-εἰς τι» = φθάνειν 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 3, 4.

Καθ-άρειος, 2° καθάριος: - πρὸς Εὐρ. 'Ι. Α. 1112, ἐὰν ἡ γραφὴ ἦνε ὀρθή - βίαις 'Αθην. 3, 74: ἐπὶ 4, 152 ἀντίθ. τῷ πολυτελῶς, = μετριώς, κοσμίως, Εὐδουλ. ἐν 'Αθην. 7, 311: ἴδε καθάριος.

Καθ-αρείότης, ἡτος, ἡ καθαρῖτης Εὐστ. **Καθ-άρειος**, ἑως, ἡ τὸ νά ἦνέ τις καθάρως 'Πουχ.

Καθ-αρεύω εἶμαι καθάρως, φυλάττω ἑμαυτὸν ἀκλήιδωτον: «ὅστις γινώμῃ μὴ καθαρεύει» 'Αριστ. βiatr. 355, οἰκῆται Πλάτ. νόμ. β, 759: ἔτι «φόνου καθαρεύων καὶ δεσμοῦ καὶ οὐγῆς», ἐπ. 8, 356: «ἀρστημάτων Πλουτ. 'Ἰκτ. νε. 24: «ἀνείδους Λουκ. ἔρωτ. 22: «τὸν οὖ καθαρυνόντων» Δημ. 59, 78: καθαρῖω περὶ τι Πολυδ. β, 56, 15: λέγεται καὶ περὶ ὕψους Δ. 'Αλ. π. χρυσ. Λυσ. 2: «ὧν καθαρυντόν» ἀπὸ τῶν ὁποιῶν πρέπει τις νά ἀπέχῃ Λουκ. π. ἱστορ. συγγρ. β.

Καθ-αριεύω τῷ πρῶτῳ. μγγ. ἴδ. σύνθ. τῶν γραμματικῶν περὶ ὕψους λεγόμενον.

Καθ-αρίζω κάμνω τι καθαρὸν, ὅ' καὶ Κ. Δ.

Καθάριος, (καθαρός), 2° ὁ ἀγαπῶν καὶ διαφυλάττων καθαρῖτητα, παστρικός: «ἀχολουθάκος» Ποσειδ. περ. ἐν 'Αθην. 12, 550: «-περὶ ὅφιν, περὶ ἀμπεγόνην, περὶ ὅλον τὸν βίον», 'Αριστοτ. θητ. 2, 4: «σκευασία Μενανδ. ἐν 'Αθην. 14, 661: «καθάριοι ταῖς διαίταις» Δ. Σικ. 5, 33: περὶ τοῦ ὕψους Σχολ. «τὸ καθάριον» = καθαρῖτης. Πλουτ. συμπ. 4, 1, 3: ἐπὶ π. γ. «καθαρίως ἐγγλέειν» Ξεν. κυρ. 1, 3, 8: (οὕτω κατὰ Πολυδ. β, 27 ἀναγνωστ. καὶ οὕτ' «καθαρίως») «καθαρίως κατέφθηναι» Πολυδ. β, 3, 4: Ἀλλὰ τὸ τοῦ Στραβ. 3, 3, 6 «μονοτροφῶντες καθαρῖως καὶ λιτῶς»

ἐνθυμίζει τὰ ἐν τῷ «καθαρίως» προαναγρῶ φέοντα χωρία τῶν κωμικῶν.

Καθ-αριότης, ἡτος, ἡ ἰδιότης τοῦ καθάρου ἢ ἀρετῆς Πλάτ. ἐπ. 984: «κεκοσμημένη τὸ σῶμα καθαρῖότητι» Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 22: ἐπὶ τῆς τῶν αἰσθητηρίων σαφηνείας «διαφέρει δὲ ὅψις ἀφῆς καθαρῖότητι καὶ ἀκοῇ καὶ ὁσφρησὶ γαστέρας» 'Αριστοτ. ἡθ. 10, 5: ἀντιθ. τῷ πρὸς Λυτελῆς Πλουτ. Κρασ. 3: ὡς καὶ πρὸς τὸ «ἀπαρτάναι» 'Αθην. 12, 542 (πρὸς καθάρειος) καὶ ἐπὶ ὕψους Πλουτ. Λουκ. 21.

Καθ-αρισμός, ὁ τὸ καθάρσαι, ἡ πρὸς καθαρῖσιν γινόμενη θυσία, Λουκ. ὄν. 22. Κ. Δ. **Καθ-αριστήριον**, τὸ τόπος πρὸς καθαρῖσιν, ἴδ. τῶν μεταλλῶν 'Αρτοκρ. ἐν λ. κεγχρεῶν.

Καθ-αρμα, τὸ ἢ μετὰ τὸν καθαρῖσιν ἀφαιρέσις καὶ ἀπορριψίσις ἀκαθαρσία, σκουπίδια, σκύδαλα 'Αμμ. ὅμ. καὶ διαφ. λ, λατ. sorides: «τὸ μετὰ τὸ καθαρῖσθαι ἀπορριπτὸν μενον» «καθάρμα» ὡς τις ἐκπέμψας 'Αισχ. Χυ. 96: «-πόντια, δόλια» Εὐρ. 'Πρ. μ. 225: «ἔν δὲ τοῖς καθαρμοῖς καὶ ἐξαγνισμοῖς τὸ ὕμα αὐτὸ, ἐφ' οὗ τὸ πταίσμα μεταδιβάσεται καὶ ὅπερ μετὰ τὴν θυσίαν ὡς μεμολυσμένον ἀπορριπτεται, τὸ ἀποδοτικὸν μυσόμενον ῥιπμῇ» Σουδ. καὶ Σχολ. 'Αριστ. πλ. 454: ἐντ. καθάρμα = ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶνε τρόπον τινὰ τὸ σκύδαλον τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας καὶ ἰσοδυναμεῖ τοῖς, φθόρος, ὕλερος, περίτρημα, ἀνδράποδον Πολυδ. 5, 162: «γρῶζειν δὲ καὶ τολμάτουν, ὃ καθάρματα» 'Αριστ. πλ. 454: «τοὺς μὲν πτωχοὺς, τοὺς δὲ καθάρματα, τοὺς δὲ οὐδὲν ὁπολαμύσαντων εἶναι» Δημ. 21, 185: «ἐξονειδίξει ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἡμάς ἀποκαλῶν» Λουκ. νεκρ. διαλ. 2, 1, Ν. Δ. ἐν 'Αριστ. 'Αρχ. 44 «πάρη», ὡς ἐν ἐντὶ ἡτε τοῦ καθάρματος εἶνε ἡ δὲ διὰ θυσίας ἀγνιστοῦς γῆρας» πρὸς καθάρσις.

Καθ-αρματ-ωδής, 2° ὡς περὶ τὸ καθάρμα ἐκδηλῆτος Εὐστ.

Καθ-αρμύζω θέτω τι καταλλήλως, ἔτοιμάζω, προσηρμύζω: «βρόχον δέρμα» Εὐρ. 'Ἰππ. 771 παθ. «πληχτέρα ἐπὶ ζυγοῖς καθάρμιστα», 'Γρησ. 767.

Καθ-αρμός, ὁ ὁ καθαρῖσμός, ἰδίᾳ ὁ ἀπὸ ἀμαρτημάτων καὶ κακοεργημάτων ἐξαγνισμός καὶ ἡ πρὸς τοῦτο γινόμενη θυσία καὶ πάντα τὰ νομιζόμενα εἰς ἀγνισμοὺς ἀγνισμοὺς καὶ ἐξίλασμοὺς: «ὅταν ἀφ' ἐστίας μύσας πᾶν ἐλθῇ» σὴ καθαρμοῖσιν ἀτὰν ἐλαττήριος» 'Αισχ. Χυ. 962: «καθαρμοῖς ἡλάθη χοιρινότασις» Εὐμ. 273: «ὅσοι νῦν καθαρῖων τῶνδε δαιμόνων» = ἐξιλέωσιν Σοφ. Οἰ. Κ. 467: «καθαρμὸν θύειν» Εὐρ. 'Ι. Τ. 1332: «καθαρμὸν τῆς γῶρης ποιῆσθαι τινα» = θυσίαζεν τινα πρὸς καθαρῖσιν τῆς γῶρας 'Πρ. 7, 197: «λύσεις καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων» Πλάτ. πολιτ. 2, 564: «καθαρμῶν τε καὶ τελετῶν τυχεύουσα» Φαιδρ. 244: ἰδίᾳ ἐκαλεῖτο οὕτως ὁ πρῶτος βαθμὸς τῆς τελεσεως τῶν ἐλευσίνων μυστηρίων, Φαιδρ. 69: ἔτι ἐπὶ τῆς καθάρσεως τῶν νουνεκῶν μετὰ τὸν τόκον 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 7, 10: καὶ ἐπὶ καθαρῖσιν διὰ καθάρσιος (ἱερῆς) καὶ Πλουτ. ὄγ. παρῆγγ.

Καθ-γρα-φίω· γράφω εἰς τὸ καθάρν, ἔκκλ.

Καθαρ-δίαιτος, 2· ὁ ἔχων καθάρν διαιταν· βίον, ἔκκλ.

Καθ-αρ-λόγος· ὁμιλῶ καθάρως· Εὐστ.

Καθ-αρ-ποίω· κάμνω τι καθάρως, καθα-ρίζω Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 506.

Καθ-αρ-ποιός, 2· ὁ ποιῶν τι καθάρως, ἔκκλ.

Καθ-αρός, 3. συγκρ. -ώτερος, ὑπερθ. -ώτατος, Πλατ. Ξεν. εὐγρ. ἀπὸ Ὁμ. κ. ἔξ. πα-τρικῶν· -εἰματα Ὁδ. ζ, 61· «ἐν καθάρῳ σερικῇ», ἐν ἀνοικτῷ χώρῳ, ὅπου οὐδὲν ἐμποδὶον ὑπάρχει, ὅθι δὲ νεκρῶν διεφαίνετο ἡχώροι· Ἠλ. θ, 491· (πρόλ. «οἰκεῖν ἐν καθάρῳ» Πλατ. πολιτ. 7, 520· ἔτι, «ἐν καθάρῳ» «ἐν καθάρῳ», νόμ. 10, 910· ἐν ὑπαί-φρῳ, sub diva· πρόλ. τὸ Σοφ. Οἰ. Κ. 1575· «ἐν καθάρῳ βῆναι τῷ ξένῳ» recedero ut via

puta sit. hospiti· «ἐν καθάρῳ λαμβάνει» ἀνοικτῷ Θεοκρ. 26, 5) ὁ θάνατος· ἐντμος, ὁ διὰ τοῦ ξίφους καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἀγχόνης Ὁδ. χ, 162· ἐν δὲ τοῖς ἐπομένοις λέγεται κυριολεκτι-κῶς καὶ τροπικῶς ἐπὶ ἡθ. καθαρότητος· «λέ-θης» Πινδ. Ὀ. 1, 26· φέγγος· λαμπρόν, π. 9, 90· -φάος, β, 14· (πρόλ. «ἐν ἀγῇ καθάρῳ» Πλατ. Φαιδρ. 250· «ἐν ἡλίῳ καθάρῳ», 239· «καὶ λαμπρόν», Τίμ. 72)· ἀρετὴ, 5, 2· «κα-θάρσι· βωμοῖς Θεοῦ ἀρέσονται» Αἰσχ. ix. 441· -χεῖρες, Εὐμ. 303· -δύμος Εὐρ. Ἰ. Τ. 1231· «οὐκέτι καθάρν φρέν' ἔχω», ἔπ. 1120· «ἔτι, ἀδολοῦς, γνήσιος, ἀληθῆς» καθάρσι· Τι-μῶν Ἀριστ. ὄρν. 154· «δοῦλος» ἀπὸ κρι-νομένων Β. Ἀν. 105, 5, ἔξ Ἀντιφ. -ποτα-μοί Ἠρ. 4, 53· καὶ μέ γεν. -τινός· ἀμιγής, 2, 38· «τὸ ἐμποδὶον γένετο καθάρν»· ἐδγῇ-κιν ἀπὸ τὸ μέσον τὸ ἐμποδὶον, 7, 183· -στρα-τός 1, 211, ὡς «τὸ καθάρν τοῦ στρατοῦ»· τὸ ὅστις μέρος, ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς, 4, 135· «ὁ τῶν κακῶν καθάρσι· τόπος» Πλατ. Θεαιτ. 177· «ἀν μὴ καθάρσι· ἡ τὰς χεῖρας φύνου», νόμ. 864· «τὸ καθάρν καὶ τὸ ἀλη-θές», Φιλ. 79· καὶ εἰλικρινές, 52· «καὶ ἄ-κρatos ναὸς» Ξεν. Κυρ. 8, 7, 20· «οὐ μόνον τὰς χεῖρας δεῖ καθάρσι· ἔχειν τὸν στρατηγόν ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις» Πλουτ. Περικλ. 8· «τὸ καθάρν»· ἡ καθαρότης, Δημ. 4· «καθαρά φησὶν ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν, παστρικὸς λο-γισμὸς Δημ. 18, 227· λέγεται καὶ ἐπὶ κα-θαρότητος τοῦ φρονος· ἐπὶ. «καθάρσι· καὶ ἄ-γνως ἔρδειν ἱερὰ» Ἠσ. ἔρ. 334· «καὶ με-τρίως τὸν βίον διεξέλεσθαι» Πλατ. Φαιδρ. 108· «καὶ δικαίως», σοφ. 253.

Καθ-αρ-τευκτός, 2 (τύχῳ)· καθάρως οἰ-κοδομηθεὶς Ἰ. Δαμασκ.

Καθαρότης, ητος, ἡ· τὸ ἀμύλντον, ἀπλη-θύνον, ἡ διαύγεια, τὸ φωτεινὸν «καθαρ-ὸφθαλμῶν», ἀντιθ. τῷ «ἀγλυόπτε» Ἰπποκρί-μτος Πλατ. Φαιδρ. 111· «εὐδελίας καὶ καθα-ρότητος χάριν», νόμ. 6, 778· «ἡ περὶ τὰ χρήματα»· τὸ ἀδομοδύκητον, ἡ τιμότης Πα-λυτ. 32, 11, 9.

Καθ-αρ-υργικός, 3· καθάρως κατασκευα-σμένος, ἐπὶ ἀλεύρου, Γεωπ.

Καθαρο-φόντης καὶ καθαρο-φόνος, λίξ. πλασθεῖσα ὑπὸ τῶν γραμμ. πρὸς ἔξγ. τοῦ Ἀργεφόντης Ἦουχ.

Καθ-αρ-πάζω· ἀντικείμενόν τι μετρίαν λαμβά-νω, ἐκκερμένῳ· «κρεμαστὰ τεύχη πασσάλοι» Εὐρ. Ἀνθ. 1123· ἐν γὰρ. λαμβάνω τι μετρί-μην· «-ἐκ δέξιρας ἔιση», 814· «τὰς ἀπείδας Ἀριστ. ἱππ. 857, ὅπου ὁ Βεκκ. «κατασπά-σαντες» ἀναγινώσκει· -λεηλατῶ, ἀρπάζω Στρατ. 16, 761.

Καθ-άρσιος, 2· ὁ καθαρῶς ποιῶν, ὁ κα-θαρίζων τι, ἰδ. ἐπὶ τῶν κακουργημάτων, ὁ ἐξαγνίζων· «φόνου δὲ τοῦδ' ἐγὼ καθάρσιος» Αἰσχ. Εὐμ. 548· «λοφίας θυμάτων καθάρ-σιος», 63· λέγεται ἐπὶ θύματος, ὅπου ἐν τῷ ἀγνισμῷ προσφέρεται «αἷμα καθάρσιον», 427· «μολεῖν καθάρσιον ποδὶ», περὶ τοῦ Διονύσου, ὡς προστάτου Θεοῦ τῶν Θησῶν, ὅστις πρέπει τὴν πόλιν καὶ τὰ περίε νὰ ἐξαγνίσῃ Σοφ. Ἀντ. 1142· -Ζεύς Ἠρ. 1, 44· -Θεοὶ Πολυδ. 1, 24· -πῦρ, Εὐρ. Ἠρ. μ. 937· «ἱερὰ καθάρ-σια οἰκοῦν», 928, Πλουτ. Καμ. 20· «τὸ κα-θάρσιον» δηλ. «ἱερὸν» θυσιὰ πρὸς καθαρῶς, «καθαρσίῳ ἐδέετο κυρῆσαι» Ἠρ. 1, 35· συ-χνώτερον ἐν τῷ πληθ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 1225· «ἐ-πειδὴν τὸ καθάρσιον περιενοχῇ» Αἰσχίν. 1, 23, ἐνθα ὁ Ἀρποκρατῶν παραινέει ὅτι ἐν Ἀθῆναις ἡγνίζον τὸν χώρον τῶν ἐκκλησιῶν «μικροῖς χοιρίδιοις, ἅτινα ἐπωνόμαζον «κα-θάρσια», πρόλ. «καθάρσιον»· -τὸ καὶ νῦν λε-γόμενον «καθάρσιον», δηλ. φάρμακον, ἱατρ.

Καθ-άρσις, εως, ἡ· ἡ καθάρσις, καθαρῶς, ἐξαγνισμός, Ἠρ. 1, 35, Πλατ. Κρατ. 405· ἐν δὲ 415, ὁρίζεται ὡς «καθάρσις, ἀπόκρισις χειρῶν ἀπὸ βελτιόνων»· ἐντ. καὶ «αἱ τῆς ψυχῆς καθάρσις», σοφ. 227, παρὰ δ' Ἰπποκρ. καὶ ἄλλ. ἱατρ. ἐπὶ τοῦ καθαρῶς τοῦ σώμα-τος δι' ἱατρικὸν «κοιλίας καθάρσις» Πλουτ. ὕγ. παραγγ. 134· ὑπὸ δὲ τοῦ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 18 τὰ ἐμμήνια τῶν γυναικῶν.

Καθ-αρτήρ, ἦρος, ὁ· καθαρτῆς Μανθ. 4, 251.

Καθ-αρτήριος, 2· καθαρτικὸς· -θυσιὰς Δ. Ἀλ. ἀρχ. 9, 40· καὶ «τὰ καθαρτήρια», δηλ. ἱερὰ Πολυδ. 1, 32· «καθάρσις, καθάρσις, καθαρτήρια» ὡς συνών. παραθίτει.

Καθ-αρτής, οὔ, ὁ· καθαριστής, ὁ διὰ θυσιᾶς ἐξαγνίζων· -τῆς χώρας Ἀριστ. σοφ. 1013· καὶ ὁ Ὁρέστης, ὅστις ἔρχεται τιμωρὸς τῷ πατρί· λείγει· «σοὺ γὰρ ἔρχομαι δίκη καθαρτῆς» Σοφ. Ἠλ. 70. τροπ. «δοξὴν ἐμποδὶον καθάρσιον περὶ ψυχὴν καθαρτῆν εἶναι» Πλατ. σοφ. 231.

Καθ-αρτικός, 3· ὁ χρησιμεύων πρὸς τὸ κα-θαρίζειν· φάρμακον· καθάρσιον Ἰπποκρ. «τὰ καθαρτικὰ ἐξελάσαντα τῶν σωμάτων τὰ ὑγ-ρά» Σ. Ἐμπ. πρ. λογ. 2, 480· «ἡ καθαρτι-κή» Πλατ. σοφ. 231· «τὸ καθαρτικὸν μέρος»· τὸ πρὸς καθάρσιν Ἀριστοτ. πολιτ. 8, 7.

Καθ-άρτριά· θηλ. τοῦ καθαρτῆς Σχολ. Πινδ. Π. 3, 139.

Καθ-αρτρών, τό· καθάρσιον Τζέτζ.

Καθ-άρυλλος, 2· ὅποις, τοῦ καθάρσι· καθα-ρούτοις Πλατ. κωμ. ἐν Ἀθῆν. 9, 110· ἐπὶ. -ως Κρατῖν. ἐν Ἀθῆν. 9, 396.

Καθ-αυαίνω, ἀτε. ἀντὶ καταυαίνω.

Καθ-αυτό καθ' αὐτό· τὸ μὴ σχεῖν ἔχων πρὸς τι ἑτερον, μόν. του, ἀπόλυτον, μτγν.

Καθ-αυτόν, ὁρόντα, διηρ. καθ' αὐτόν· μόνος, ἀνευ ἄλλων, ἰδίᾳ.

Καθ-έδρα, ἡ· τὸ ἐφ' οὗ τις κάθεται, κάθισμα, καθέκλα, σκαμνί· Ἦρωδ. 2, 3, 17, ἀντιθ. τῷ «κλίβη» Πλουτ. συμπ. 7, 10, 1· «αἱ ἐπὶ πλοίων καθέδραι» = τὰ ἐδῶλια, transira, Πολυβ. 1, 21, 2· τοῦ λαγῶ=ἡ εὐνὴ, κοίτη Ξεν. κυν. 4, 4· παρ' Ἰπποκρ. = τὸ ἀγγεῖο, Παρά Στραβ. 17, 1, ὑπόδαθρον, κρηπίς, ἐφ' ἧς τι ἱσταται· αὐτὸ τὸ καθῆσθαι Λουκ. Θραπ. 7· ἰδ. τὸ χρονατρεῖν, ἡσυχίαν ἄγειν Θουκ. 2, 18· ἔτι, ἐπίσχεσις καὶ σχολή Σουτδ.

Καθ-έδριον, τό· ὑπόκ. τοῦ καθέδρα.

Καθ-έδριος, 1· ὁ ἐπὶ ἑδρας καθήμενος Π. Λίγ.

Καθ-έζομαι, μ. μελ. καθ-έδομαι Ἀριστ. βατρ. 200, Πλατ. Θεαιτ. 146, Δημ. 5, 15, παρὰ Δ. Λαερ. 2, 72 καὶ καθ-έδησ-ομαι (ἀδόκ.), παρὰτ. ἀντὶ ἀορ. παρ' Ὁμ. καὶ τραγ. καθ-έζομην Ἠλ. α. 536, Λίσχ. Εὐρ. 6, Σοφ. Τρ. 918, παρὰ δὲ πεζ. ἀτ. ἐκαθ-έζομην Ξεν. Ἀν. 1, 5, 9, Αἰσχιν. 1, 120· καθίζω ἐγὼ· «ἡ δὲ μᾶλ' ἄγ' αὐτοῦ καθέζετο» Ἠλ. ω. 126· «ἐπὶ ὁρόνου», ω. 522· «ἐπὶ λίθοισιν» Ὀδ. γ. 406· λαμβάνω μέρος ἐν τινι συναθροίσει ἡ ἐκκλησίᾳ, διότι ἐν αὐταῖς κατὰ τοὺς ἀρχαιωτάτους χρόνους ἐκάθοντο ἀγορήνδε καθ-έζομεσθα κινῶντες πάντες», α. 372· παρ' Διὶ Ἥσ. ἐρ. 257· παρὰκλῆμαι μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἡσυχίας «ἐφθ' οὕτως κατ' ἄρ' ἔξεταί ἴσης ἀναύδῳ» = διὰ τὴν κάθεται ἐδῶ καὶ δὲν ὀμιλεῖς Ὀδ. χ. 378· ἔτι, διατρέβω, χρονατρεῖω, ζ. 295· «ἐς ὁρόνον καθέζετο» Λίσχ. Πρ. 229· «ἐπὶ ζυγοῖς καθέζετ' ἀργῆς» Εὐρ. Φοιν. 75· «ἐκείναι καθ-έζομεσθα βύβριον» Βαχχ. 33· «πρὸς τὰ ἱερὰ ἱκετῶν καθ-έζομένων» Θουκ. 3, 70· ἐπὶ στρατιωτικῆς τοποθετήσεως, 2, 18· «ἐκαθ-έζετο παρὰ τοὺς πόδας μου» Πλατ. Πρωτ. 310· καὶ «ἕνα παρ' αὐτῶν καθέζοντο», Λαρμ. 155, τὸν π. ἀορ. ἔχει δ' Ἀγαθ. 53 (9, 644) «καθεσθεῖς» «ἐκαθέσθη» Λογγ. 3, 5, καὶ ἄλλ. μτγν. ὃν ὅμως ὁ Λουκ. σολοικ. 11, ὁ ἐν. «καθ-έζομαι» εἶνε παρὰ Λυσ. 13, 37, Πλατ. Ἀξ. 371· πρὸλ. καθέστα, κάθημαι, καθίζω.

Καθ-εἶατο, ἐπ. ἀντὶ ἐκάθοντο.

Καθ-εἰλίσσω· καθελίσσω.

Καθ-εἰμαρμαι· εἶνε ὑπὸ τῆς τύχης ἀποφασισμένον, ἐπὶ δυστυχῶν συμβεβηκότων προσωρισμένων ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης Λουκ. Φιλοφ. 14· «ὥς δὴ πᾶσαι καθ-εἰμαρμένον τούτων» Πλουτ. Ἀλεξ. 52.

Καθ-ειμένως, ἐπὶρ. (π. μετχ. παρκ. τοῦ καθήμι) ἀφειμένως, χαλαρῶς.

Καθ-ειργμός· κάθειρξις, μτγν.

Καθ-εἰργνυμι· κλείω τὸ ἔνδον τινός, ἐν εἰρητῇ· «οὐ καθερεῖ ἡμᾶς» Εὐρ. Βαχχ. 618· «εἰς τὸν καλὸν καθ-εἰργνύται» Κρατίν. ἐν Πολυδ. 10, 16· «καθεῖργνυσι τὴν τοῦ ποδὸς δύναμιν» Πλατ. Τιμ. 45· «κηνίους πλάσμασι καθ-εἰρξας», Θεαιτ. 200· «εἰς τὸν περιόδον,

197· «οἱ ἐν τῇ πόλει καθ-εἰρξάντες ὁμᾶς» Δημ. 3, 31· «καθεῖργμένοι ἐν τῷ σταυρῷ αὐτοῦ» Ξεν.

Ἑλλ. 3, 2, 3· «εἰς οἴκημα» Πλουτ. Λουκ. 26.

Καθ-εἰρξίς, ἡ· τὸ νὰ κλεισθῇ τίς τι ἐνδον ἄλλου· «εἰς τὴν πορὸν» Πλουτ. Ὅσ. καὶ Ἰσ. 39.

Καθ-εἰς=καθ' εἰς· καὶ «εἰς καθ-εἰς» εἰς ἕκαστος, unusquisque, singulalim, ἐν τῇ Κ. Δ. ἐσφαλ. ἀντὶ καθ' ἕνα, γινόμενον «κατὰ τὸ ἐν καθ' ἕνα».

Καθ-εἰσα, (ἴδε εἰσα) ἀορ. = ἐβαλά τινα νὰ καθίσῃ, ἐτοποθέτησά τινα· ἐπὶ ὁρόνου Ἠλ. α. 384· «τὸν μὲν ἐπειτα καθ-εἰσαν ἐπ' ἡρόντι Σκαμάνδρῳ», ε. 36· «οὐκ οὐκ καθ-εἰσαν» Ὀδ. δ. 524· «ἀνδριάντι, ὃν Κρήτης τέλει Παρνασίῳ καθ-εἰσαν» Πινδ. Π. 5, 42. Τὸ μέσ. κα' θέσασατο Ἀνακρ. 10 (6, 143)· πρὸλ. καθ-εἰσ-μαι καὶ καθίσω.

Καθ-έκαστα (καί, καθ-έκαστον), ἀρθότ. διηρ. καθ' ἕκαστα· καθ' ἑν χωριστά, ἕνα ἕνα· μετὰ ἀρθρον εἶνε οὐσ. ἄκλ. «τὴ καθ' ἕκαστον», «τὰ καθ' ἕκαστον», «τὰ καθ' ἕκαστα», καὶ μετὰ προθ. «ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα τὸ καθ' ὅλου»=ἐκ τῶν μερικῶν τὰ γενικὰ Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 6, 12· ἦτοι τὰ άτομα, τὰ μέρη κτλ. παρὰ τοῖς φιλοσ. ἀνευ δὲ τοῦ ἀρθρου ὡς ἐπὶθ. «ἀφ' ὁνόντες πρότερον ἀριθμεῖν καθ' ἕκα· στον γινόμενον τὸ ἥμισυ» Φυσ. ἀκρ. 8, 8.

Καθ-εκάστην=καθ' ἐκάστην, ὅηλ. ἡμέραν· κάθε ἡμέραν, καθημερινῶς.

Καθ-εκούσιος· ἐκούσιος, Ὁ'.

Καθ-εκτέον, β. ἐπὶθ. τοῦ κατέχω· πρέπει τι νὰ κατέχῃ τι, ἐμπροσθῇ Πλουτ. Κατ. νε. 63.

Καθ-έκτης· εἶδος καταπρακτῆς θύρας ἐν τοῖς περιτειρεῶσι Γεωπ.

Καθ-εκτιχός, 2· ἔχων τὴν ιδιότητα νὰ κρατῇ τι ἰσχυρῶς· «καυτηλῶντας καθ-εκτικὰς ὡν λαμβάνουσι» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 10, 3· «καθεκτικὸν καὶ ἰσθόδες» Ἀρτεμίδ. 2, 14.

Καθ-εκτός, (κατέχω)· ὁ δυνάμενος νὰ κατέχῃται, ἐμπροσθῇ· «θρασυὲς καὶ βδελυρὸς καὶ οὐδὲ καθ-εκτός» Δημ. 21, 2· ἐπὶρ. «ὥς».

Καθ-ελεῖν ἴδε καθ-αἰρέω.

Καθ-ελίσσω· τυλίσσω, περιβένω· ὑπερκατελίστατο, πλ. κατελιγμένοι ἦσαν· «τὰς κνήμας βράσει» Ἦρ. 7, 76· «τὰ ἔλλα τελαμῶσι», 7, 181.

Καθ-ελύομαι· γεμίζω ἀπὸ ἔλκῃ, πληγῆς, ἔμπουν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 37.

Καθ-ελκυσμός, ὁ· τὸ ῥήμιον εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπὶ πλοίων Μάχ. ἐν Ἀθην. 5, 207.

Καθ-ελκύνω· καθέλκω, ἀορ. «καθελκύναντες τὴς ναὺς» Θουκ. 2, 93, καθ-ελκύει Δημ. 5, 12· καὶ καθ. «τῶν νειῶν κατελκυσθεῖσων» ἐς τὴν θάλασσαν Ἦρ. 7, 100· π. παρκ. «κατέλη καθ-ελκυσται» = τελεῖν μέχρι θάλασσης ὅ· κοδόμεται Στραβ. 8, 380.

Καθ-έλκω· σῶρον φέρω τὸ κάτω, ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν πλοῖον Ἀριστ. Ἑκ. 197· «τὰς ναὺς εἰς τὴν θάλασσαν» Πλατ. νόμ. 4, 706· «πλοῖον μακρὸν» Ἰσοκ. 4, 118· «καθελκύνει τὰς τριήρεις» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 19· εὐχρ. μόν. ὁ ἐν. καὶ παρὰτ. ὁ μέλ. καθέλκω Ἀριστ. βατρ. 1394, ἐπὶ τῆς πλίσσιστος· ὁ δὲ ἐν. καὶ π. ἀορ. ἐκ τοῦ καθ-ελκύνω.

Κάθ-μα (καθήμι) τό· τὸ πρὸς τὰ κάτω ἀ-
φαιρῶν, κρεμασμένον, ὡς περ ἐν τοῖς περί-
οραῖς αἱ κρεμαστοὶ λίθοι Ο' καὶ Ἀντιφ. ἐν
Πολυδ. 5, 98, ἐνθα χειρόγρ. ἔχ. κάθημα.
Καθ-έννομι· ἴδε καταέννομι.
Καθ-εξείη· = τῷ καθ-εξή· ἐν τμήσ. «κατά
τῷ ἐξείη» Ὁππ. κιν. 3, 59.
Καθ-εξή· ἐφείη Πλουτ. συμπ. 1, 1.
Καθ-εξίς, ἡ· ἡ κατοχή, κατάληψις· τῆς
ἀρχῆς Θουκ. 3, 47· = τοῦ πνεύματος· τὸ κρά-
τημα, ἐπίσχεσις, τῆς ἀναπνοῆς Ἀριστοτ. π.
ὑπν. καὶ ἔγρ. 2· = τῶν ἐπιθυμιῶν Πλουτ.
Νόμ. 3.
Καθ-ερμα, τό· = τῷ ἔρμα, ἐν πλ. εὐχρ. Ἀ-
νακρ. (66, 10) = ἐνώτια, σκουλαρίκια Ἀθην.
13, 534.
Καθ-ερπύζω· καθέρπω, εὐχρ. μόν. ὁ ἀορ.
«ἡ καρδία ἐς τὴν κάτω μου καθέρπυσεν» Ἀ-
ριστ. βiatr. 485· «καθέρπυσον εἰς τὸν ἑρα-
μικόν» = σῦρε κάτω εἰς τὸν Κ., 129.
Καθ-έρπω· σφύρομαι, φέρομαι πρὸς τὰ κάτω,
παρούμαι· «ἀπ' ὀρθῶν πᾶσαν καθέρπειν ἔ-
λαφος» Σοφ. ἀποστ. 110· «αὐτὸν παρὰ τὰ
ῥέτα ἄρει Ἰούλιος καθέρπει» = φέρεται, κατα-
δαίνει Ξεν. συμπ. 4, 23· πρὸλ. ἔρπω.
Καθ-εσις (καθήμι) ἡ πρὸς τὰ κάτω φερά,
ἄρεσις, Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 2. Καθ' Πουχ.
= ὀλκισις, ἔκ τοῦ καθέζομαι· «δράματος», δι-
δασκαλία, Σχολ. Ἀριστ. βiatr. 1060.
Καθ-εσμός, (καθέζομαι), ὁ· τὸ νὰ ἴνῃ τις
καθισμένος, αὐτὸ τὸ καθῆσθαι Ἀριστ. σφ.
1107, Ἰσακλ. ἀντὶ καθ' ἐσμός.
Καθ-εστηκός, ἐπίρ. (μετχ. παρκ. τοῦ
καθίσταμαι)· ἡσυχίως, εὐτάκτως· «μέσως καὶ
καθεστηκώς· μάλιστα ἔχειν πρὸς τί» Ἀρι-
σταρ. πολιτ. 8, 5.
Καθ-ετήρ, -ήρος, (καθήμι), ὁ· 1) πᾶν ὅ, τι
ἐνδον τινὸς εἰς βάθος ἐμβαλλεῖ πρὸς ἐρευ-
ναν, ἴδ. ἐν τῇ χειρουργικῇ τὸ ἐργαλεῖον, ὅ-
περ ἐμβαλλεται εἰς τὴν αὐροδόχον κόστιν,
πρὸς κίνησιν τῶν οὐρῶν, σούδα, λεπτότατος
σάλιν ἐμβαλλόμενος εἰς αὐτὴν δι' ἐγκλύσμα-
τα· σπριμμένον μόνον πρὸς ἐμφραξίν πληγῆς,
iatr. 2) ἡ καλαμίς, = καλαμίδι Ἀρτεμίδ. 2,
iatr. 3) κάθεμα, «εἶδος ὄργανο τρεῖς ὡς περ
ὀρθαλμοὺς λίθους κρεμαστοὺς ἔχοντος» Πο-
λυδ. 5, 98.
Καθετήριον, ὄργανον· καθετήρ Ἀρετατ.
Καθ-ετηρισμός, ὁ· τὸ ἐμβαλλεῖν καθετήρα
καὶ ἐξετάζειν δι' αὐτοῦ, iatr.
Καθ-ετικός, 3· ὁ καθετὸς τεθειμένος Σχολ.
Ἀρατ. 112.
Καθ-ετας, 2· ὁ ἀπὸ τινος μέρους κάτω καὶ
εἰς βάθος ἀφαιρῶν, κρεμασμένος, βεβυθι-
σμένος· ἀμνός κατὰ τὰ ἀρχ. λέξ. «ὁ κα-
θιμένος εἰς τὸ πέλαγος», καθῶς καὶ ὁ πρὸς
οὐσίαν εἰς τὸν Ποσειδῶνα βυθισθεὶς εἰς τὸ πέλ-
λαγος δοθε Φωτ. Ἀρποκρ. ἐκ τοῦ Αὐστ. «μό-
λιδος», ὅστις προσδεδεμένος εἰς τὸ ἄκρον
σχοινίου, χρησιμεύει πρὸς κρεῖναν τῶν θαλ.
ὀδῶν, ἡ καταπειρατήρια, ἡ βολὴς κιν.
σκαντάλι· ὀύρα = ἡ καταρραχτή Σχολ. Εὐρ.
Φαιν. 115· ἡ χάθετος, εἶδος ὀρύμας, κιν. κα-
θητή Ὁππ. ἀλ. 3, 77· «τῷ χίτῳ ἡ χ' κατρε-

χῶν καθητή, διότι κατασκευάζεται καὶ ἐκ λί-
θου καὶ μετὰξῆς Ἀντ. Σιδ. 96 (7, 637)· «ἡ
χάθετος», ἐνν. γραμμή παρὰ τοῖς γεωμέτρ.
ἡ ἀπὸ τῶν ἄνω εἰς τὰ κάτω κατ' ἰσοθεῖαν ἀ-
γομένη, Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 98, linea per-
pendicularis· «πρὸς τὴν χάθετον μετρεῖται» =
κατὰ τὴν σταφύλην (τὸ κοινὸν ἀλφάδιον) Ἐπιγρ.
ἐν Πλουτ. Αἴμ. Π. 15· ὅθ. καὶ τὸ κατὰ χά-
θετον ὕψος Στραβ. 8, 379.

Καθ-εύδω, ἰων. κατεύδω· κοιμῶμαι, παρατ.
καθεύδον Ὁμ. ἀντ. «καθηύδον Πλατ. συμπ.
119, καὶ καθεύδον Ἀριστ. ὄρν. 495, ἡ «ἐκάθει-
δον» Ξεν. οἰκ. 7, 11. Τὸ κατεύδω ὡς παρὰ τὸ
ἀπλοῦν εὐδεῖν σημαίνει τὸ κοιμᾶσθαι, ἀλλ'
ὥς τινα φυσικὴν κατὰστασιν, εἰς ἣν ἀναγκάως
πρὸς ἀνάληψιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων κί-
πται ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸν ἡμερινὸν κάματον·
διὰ τοῦτο ἀντιτίθ. πρὸς τὸ ἐγρηγορεῖν· λέ-
γεται δὲ οὐ μόν. ἐπὶ ἀνθρώπ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
τῶν ζῴ. καὶ φυτῶν, διότι καὶ ταῦτα κατὰ τὴν
οὐσίαν αὐτῶν φύσιν παρόμοιον φαινόμενον πα-
ρουσιάζουσι· πρὸλ. Ὁδ. ζ, 1, Θιοφρ. Γ. Φ.
4, 7, 8· «ἐγρηγόρας ἡ καθεύδεις» Πλατ.
Πρωτ. 310· «ὅν οὐν κάθειδε» Ἀριστ. νερ. 39·
«ὅτι εἰ τριτάρχοι οἴκοι καθεύδουσιν» Ξεν.
Ἐλ. 5, 1, 20· μεφ. «οὐ καθεύδουσιν χεῖρ»
= οὐκ ὀκνεοῦσι λίσσ. Ἀγ. 1330· «ἐλπίδες δ' οὐ-
ποι καθεύδουσιν» Εὐρ. Φοιν. 637, ἀντίθ. τῷ
«προσέχειν τοῖς πράγμασιν» Πλουτ. Πομπ.
15· ἀμελεῖν Ξεν. Ἀν. 1, 3, 11· καὶ «καθεύ-
δω ἐν τῇ γῇ κατακείμενα τὰ τεύχη» =
οὐκ ἀνεγείρειν αὐτὰ Πλατ. νόμ. 6, 778· δ-
μοίως «τοὺς νόμους ἐὰν καθεύδω» Πλουτ.
Ἀγ. 2· ἐπίθ. «οὐ καθεύδῃον ἐν τῇ μεσημ-
ερίᾳ» Πλατ. Φαιδρ. 259, dozmio.

Καθ-εύρεμα, τό· ἐφεύρεσις μετν.

Καθ-εὐρίσχω· εὐρίσχω, συλλαμβάνω· «κα-
θευρέθη τάφον κοσμοῦσα» = συνελήθη Σοφ.
Ἀντ. 395, ἐνθα καὶ δι. γρ. «καθηρέθη».

Καθ-εφθα· πολλὸ βρασιμένος Διφιλ. ἐν Ἀ-
θην. 2, 59, καὶ μετν. iatr.

Καθ-εφέω· ἴδε καθέλω.

Καθ-εφέης, 2· κάθεφθα Νικ. ἀλ. 586.

Καθ-εψησις, ἡ· τὸ πολλὸ βράσιμον Ἰπποκρ.

Καθ-εψιάομαι· καθάπτομαι, λοιδοροῦμαι·
= τινός Ὁδ. τ, 372, illudo.

Καθ-εψώ· πολλὸ βράζω τι Διοσχ. decoquo,
καὶ καθ. «καθεψόμενος ὅπῃ τὸν καυμάτων πο-
ταμὸς» Διοδ. 1, 40· «χωνεύω παρ' iatr. κωμ.
= ἀργύριον Ἀριστ. σφ. 795· μεφ. μετριάζω,
πραῦναι· «καὶ πραῖναι τὸν ἵππον» Ξεν. ἵπκ.
9, 6, ἐνθα ὁμως «καθεψοῖσι» ὑπάρχει ὡς ἐν
Λοκρ. ὕν. 25 «καθεψίσθαι».

Καθ-ηγεμονικός, 3· ἡγεμονικός.

Καθ-ηγεμών, -όνος, ἰων. κατηγεμών = ὁ,
ἡγεμών· «τῆς ὁδοῦ = ὁδηγός Ἡρ. 7, 128· «καὶ
ὁδηγοί» Πολυδ. 3, 48, 11, ἀρχηγός· «= περὶ
τῶν ὁδῶν» Πολυδ. 7, 14, 4· «τῆς ἀρετῆς
Πλουτ. Δίων. 1.

Καθ-ηγέομαι, ἰων. κατηγέομαι· πηγαῖνα
ἐμπρός, πρᾶσσο, δεικνύω τὸν ὁδόν· «κατη-
γίοντο τοῖς Πέρσας εἰς τὴν σφετέρην» Ἡρ.
4, 125· «ἄλλας κατηγεόμενοι σφί ὁδοῦ»
9, 104· «τὴν ἀτραπὸν αἱ Μηλιεὶς Θεσσαλοῖσι

πύσσεται φυσικῶς ἐξ αὐτῆς τῆς ἐννοίας τοῦ καθῆσθαι, διότι ὁ καθήμενος οὐδὲν ἄλλο πράττει ἢ διαρκῶς ἡρεμεῖ· ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς ἡρεμίας προέρχεται πάλιν ἡ τῆς ἀπραγμοσύνης, τοῦ μὴδὲν ποιεῖν, καθῆσθαι· «ἐγὼν δύναιμι τοσαύτην κάτῃσαι» «δὲν κάμνεις τίποτε, κάθου» Ἡρ. 3, 134· «ἐβούλετο προΐναι καὶ μὴ καθῆσθαι» Θουκ. 4, 124· «μέλλοντας ἡμᾶς καὶ καθήμενους» Δημ. 4, 9· «οὐδὲν ποιοῦντες ἐνθάδε καθήμεθα, μέλλοντες εἶναι», 11, 17· στρατοπεδεύω· «καθήμενος αὐτοῦ περὶ τούτους τοὺς χώρους» Θουκ. 2, 101, ὡς καὶ 2, 20 περὶ πολιορκίας· «ἐπὶ τῆς θέσεως καὶ τοῦ προσορισμοῦ τοῦ δικαστοῦ ἐν τῇ δικαστηρίῳ» Ἀριστ. 208· «οὐ γὰρ ἐπὶ ταύτῃ καθῆται ὁ δικαστής» «δὲν εἶνε βαλμένος, προσωριμῶς δι' αὐτὸ Πλατ. ἀπολ. 35· «οἱ καθήμενοι» «σύνηδροι» Θουκ. 5, 85· ἐπίσης οἱ θεαταὶ «ἠγῆσαν ἐν Ἀθηναίῳ 7, 240» ἐπὶ ἀγαλμάτων «εἶνε τοποθετημένον, ἰδρυμένον» οἱ Σειληνοὶ οὐ ἐν ταῖς ἐργογραφείαις καθήμενοι» Πλατ. συμπ. 215· «ἀνδριάντα ἐν τῇ ἀγορᾷ καθήμενον» Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 12· κείραν· «ἥλις ἡ Διὸς γένειον καθῆται» Εὐρ. ἐν Στρατ. 8, 563· κείμαι χαμῆλῳ, ἐπὶ χωρίῳ «καθ. καὶ λεία» Δίλ. Π. 1, 3, 1· «χωρία», 1, 2, 16, 12, καὶ ἄλλ. γράφ. καθήμενα, sedes.

καθ-ημαξευμένως, ἐπίρ. (π. παρχ. τοῦ καθημαξεύω)· κοινοῖς, τετριμμένως.

καθ-ημέραν, ὁρθότ. διηρ. καθ' ἡμέραν· καθημερινῶς.

καθ-ημερεῖα, ἡ· ἡ καθημερινὴ ἐνασχόλησις· «ἡ διακριθὴ ἐν ταῖς καθημερείαις» Πουλ. 6, 33, 4.

καθ-ημερεύω· περνοῦ ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν.

καθ-ημερινός· τῇ ἐπομ. Κ. Δ. Πλουτ. 10· καθημερινός· Ἀθην. 6, 259.

καθ-ημέριος, 3· ὁ κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν, ὁ σημερινός· «νῦν σε μοῖρα καθημερία φθίνει» Σοφ. Πλ. 1406· καθημερινός Εὐρ. Φων. 237.

καθ-ημερό-βιος· τὴν σήμερον ἀφρονεῖς περνοῦ καὶ μὴ φρονεῖς καὶ διὰ τὴν αὔριον.

καθ-ημερόσμαι· ἡμερινῶς, καθησυχάζω· «κόματα θαλάσσης» Ψευδο-Καλλιθ. ἐν Φαδρικ. Ἑλλ. Βιβλ. 14, σ. 148.

καθ-ηνιοχέω· ἡνιοχέω ἰω. Χρυσ. ὁμιλ.

καθ-ησυχάζω· λίαν, πολὺ ἡσυχάζω Πουλ. 9, 32, 2· σιωπῶ Πλουτ. Ἀγῆσ. 20.

καθ-ιδρος· καθ-ιδριος, ἀρ. λεξ.

καθ-ιδρώω· ἰδρύω πολὺ.

καθ-ιδρύμα, τὸ ἰδρυμα.

καθ-ιδρύσεις, ἡ ἰδρύσεις Διοδ. 4, 51· «ἐταλμάτων Πολυδ. 1, 11.

καθ-ιδρώω· καθίζω τινὰ κάτω, τοποθετῶ· «Ὀδύσηα καθίδρυν» Ὀδ. υ, 257· «μακάρων ἐταίαν σὺν καθίδρυναι βίον» Εὐρ. Βαχχ. 1337·

εἰς τὴν πρόσῃκουσαν χώραν ἐτάσσω τι, «ἐν τοῖς τιμωτέροις τὸ τιμωτέρον καθίδρυσκεν ἡ φύσις» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 4· κατοικίζω· «ἐν χωρίῳ Δ. Ἀλ. 3, 43· παθ. ἐνοικίζεσθαι, κατοικεῖν, «ὅπου καθιδρυθέντε διαγενοίμεθ' ἄν» Ἀριστ. ὄρν. 45· «αὐτοῦ καθιδρυμένος ἐν πόλει» Πλατ. σοφ. 224· «ἐκιδύσας τὸν λειῶν

αὐτοῦ καθιδρύεται» Δ. Ἀλ. 1, 12· «καθιδρύοντες ἐς Ἀργεῖον» Θεοκρ. 13, 28. Τὸ εἰ μὴ. ἰδ. ἐπὶ τοποθετήσεως καὶ καθιερώσεως τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν Εὐρ. Τ. Τ. 1481· «καθιδρύσαστο βωμόν» Ἐπίγρ. ἀδ. 166.

Καθιδρύω, ὡς· πλήρης ἰδρύσεως, μετν.

καθ-ιερεῖω· θουαίζω, σφάζω Πλατ. Φαιδρ. 252· «ἐπὶ τῆς ἐστίας τὸν ἱκέτην» Δ. Ἀλ. 8, 1.

καθ-ιερω-υργέω· καθιερώω Δ. Σικ. 20, 13.

καθ-ιερώω, ἰων. κατιρώω· κάμνω τι ἱερὸν, ἀφιερώνω· «ἐμοὶ τραφεῖς τε καὶ καθιερωμένοι» Αἰσχ. Εὐμ. 304· «ὄγκημα, τὴν οδοῖν κατιρώσται» Ἡρ. 1, 92· «τῷ θεῷ τι Πλατ. νόμ. 5, 745, καὶ «καθιερωθὲν τοῦτο τὸ νόμιμον», 8, 839· καὶ συγγάτ. ἐπὶ θεομῶν. Παρὰ Πλουτ. Καμ. 21, «-αὐτοῦς τὸ δαίμονι ὑπὲρ τῆς πατρίδος» «diis dononero.

καθ-ιέρωσις, ἡ ἱεροποιήσις, καθαρῶσις.

καθ-ιερωτέος, 3, ῥ. ἐπίθ. τοῦ καθιερώω· ὅστις πρέπει νὰ καθιερωθῇ.

καθ-ιερωτικός, 3, λόγος· ὁ κατὰ τὴν καθιέρωσιν γινόμενος λόγος, Τεχνογρ. 5, σ. 14.

καθ-ιζάνω· καθίζω ἐγὼ· «θεοὶ δοκῶν δὲ καθιζάνον» Ὀδ. ε, 3· «εἰς θρόνον» Αἰσχ. Εὐμ. 29· «-ἡ μέλιττα ἐφ' ἅπαντα τὰ βασιτήματα» Ἰουκ. 1, 52· οὕτω καὶ Ἀριστοτ. 1, Ζ. 8, 17, ἀλλὰ καὶ «ἐπὶ τινος, 8, 3, καὶ «ἐπὶ τινι, 9, 32· «παρὰ τινι Πολυαίν. 8, 64.

καθ-ιζῆσις, ἡ· τὸ κάθισμα Γρ. Νυσ.

καθ-ίζω, ἰων. κατίζω, παρὰ. «καθίζον καὶ ἐκάθιζον, Ὀδ. π, 408, ὥσπερ ὁ ἀδρ. συνήθ.

ἐκάθισα καὶ καθίσω Ἀριστ. βατρ. 911, Θουκ. 6, 66, μελ. καθῶ Δημ. 39, 11, Ξεν. Ἀν. 2, 1, 4, μετὰ τὴν δι. γρ. καθίσαι, διωρ. = καθίζω Βίων. 2, 16, καὶ καθιζήσω, ἰδ. ἐν τῇ μέσ. καθίξας Ἀνακρ. 31, 19, ὡς παρὰ Θεοκρ. 1, 12, «καθιζήσεις Δ. Κασ. 63, 5, παρχ. κακῶν Ἀπολ. Δυσκ. συντ. σ. 318·

καθίζω τινὰ, τὸν βάλλω νὰ καθίσῃ» ἐμὴ με καθίζει» Ἰλ. ζ, 360· «οἱ ἐπὶ ἐμοῖσι ἐγὼ γούνασαι καθίσσας», 1, 488· «ἦς ἀνδρῶν ἀγορῆς ἡ μὲν λύει, ἡδὲ καθίζει» = τὴν ἐκλήσαν τὸν δῆμον συγκαλεῖ (καὶ διατάσσει) Ὀδ. ε, 69· «ἦν μὴ τὸ δικαστήριον ὁ ἄρχων καθίσῃ» καὶ «τὴν σύγκλητον» Πλουτ. Ὀθ. 9· «τὴν βουλὴν πάντων ἐπισκοποῦν», Σουλ. 19· «καθίζει νῦν με» Σοφ. Οἰ. Κ. 21· «εἰς ἀγένη δόμον σε καθίζει» Εὐρ. Ἰων 1541· «στρατὴν, Ἡρ. 664· ὥσπερ ἐν Φων. 1188, «τοποθετῶν ἰὼν ἐν στρατοπέδῳ (πρόβλ. Θουκ. 4, 90· «καθῆσαν τὸ στράτευμα εἰς χωρίον ἐπιτηδεύον», θ, 66· «καθίσε τὴν στρατιάν», 7, 82 καὶ Πλατ. νόμ. 5, 755, «καὶ ἅμα με καθίζει ἄγων παρὰ Κριτίαν» Πλατ. Χαρμ. 153· «δικαστήριον = καθιστῶ, πολιτικ. 298· «δικαστὴν = διορίζω, (βάλλω), νόμ. 9, 873· «εἰς τὸν κλαίοντα αὐτοῦ καθίσω» «ἐάν τοῦς κάμνω νὰ κλαίω», Ἰων. 535· «ἦν κλαίοντα ἐκείνους παρὰ καθίζειν» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 16, καὶ συμπ. 3, 11, ὅπερ ἀντιτίθ. εἰς τὸ γελοιοποιεῖν, ἀντ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ καθιστημὶ λέγεται· πρόβλ. «εἰς αἰτίαν καθίσαντα πᾶσαν τὴν πόλιν» Δειναρ. 3, 7, ὅπου ὁ Στεφ. ἀνέγνωσε «καθιστάντων» «-θυγατέρας ἐπ' οἰκλήματος» Ἡρ. 2,

121· «κάτισον φύλακα» = κατάστησαν, 1, 39· «εἰς τὸν θρόνον τὸν βασιλεῖον αὐτὸν καθίεν» Ξεν. Ἀν. 2, 1, 4 - ἐνέδραν Πλουτ. Πολυβ. 20· - συγνόν, ἀμτβ. καθίζω (ἐμαυτὸν) καθίζω ἐγὼ· «εἰ μετ' ἀθανάτοισι καθίζεις» Ίλ. α, 50· «-ἐπὶ κλισμοῖσιν», 0, 436· «-ἐν πέτρῃσι» Ὀδ. ε, 156· «-ἐν θρόνοις», 0, 422· καὶ μετ' αὐτ. - βωμόν Εὐρ. Ἦρ. μ. 48· - ὁμ-φάλον, Ίων. 6· - τρίποδα, Ὀρ. 954· «κάθιζε ἐπὶ τὸν ἱερὸν σχίμποδα» Ἀριστ. νεφ. 254· «ἐν τῷ θρόνῳ κατίζων δικάζει» Ἦρ. 5, 25· «-ἐπὶ τοὺς βωμούς» - ὡς ἰκέτης Θεου. 1, 126· ἴντ. λέγεται περὶ στρατοῦ, στρατοπεδεῦν Θεου. 3, 107· περὶ τῶν δικαστῶν Πλατ. νόμ. 2, 659· «ὥστε ἐπὶ τὰ ἴσχια ἄμφω καθίσει τῶ ἱππῶ», Φαιδρ. 254· «προεδραῖς, αἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ὁμῶν» Δημ. 24, 89, ἐνθα ἐπίσης πρὸς τὸ καθίστημι ἀντιστοιχεῖ - λέγεται περὶ τῶν ξένων τῶν λαμβανόντων ἔδραν παρὰ τὴν τράπεζαν, ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν καθίζω εἰς τὸ τραπέζι Ξεν. Κυρ. 8, 4, 2· «-ἐπὶ κώμῃ» = εἰς τὸ κοῦπὶ Ἀριστ. βατρ. 198· ἐπὶ τῶν πλοίων, ὅταν καθίζωσιν εἰς τὰ βῆχά «καθισάντων τῶν πλοίων» Πολυβ. 1, 39, 8· καὶ μέσ. καθίζω (ἐμαυτὸν) ὅπου καθι-ζήσονται Πλατ. Φαιδρ. 229.

Καθ-ίημι, ἔν. - κατρί. Ἦρ. 5, 16· ἀφῆνω τι νᾶ ὑπάγῃ κάτω, καταβάζω, καταπίνω· «οἶνον, λαυκαίνης κατέβηκα» = ἐκαταβάσα ἔ-πια Ἰλ. ω, 641, οὕτω δὲ συγνόν. ἔν τμῆσ. «καθίετε ἱπποὺς ἐν δίναις» = καταβυθίζετε, ὡς ἠοοῖαν διὰ τὸν ποταμὸν ὡς Θεόν, φ. 132· «τὸν δ' ἀντίταλλον δὲ φαμί τὸν παρθέναν τὰ πολ-λὰ καθήσειν» Ἰσχυ. Εὐμ. 525· «σῶμα πόρ-γων καθεῖσα» = ἐκ τῶν πόρων κάτω τὸ σῶ-μα (ἐαυτὴν) ῥίπτουσα Εὐρ. Ἦρ. 1011· «καθῆξ' ἐμαυτὸν εἰς ἄλκα», Ἰλ. 1630· «οἱ ὁμφαλοὺ καθῆκεν ἔγχος» = ἐμπηξεν, Φοιν. 1422· «ἐδὸλον καθῆκε παῖδός εἰς ἄρα» = τοῦ καταβάσε τὸ ἐδὸλον (μὲ τὸ ἐδὸλον) εἰς τὴν κεφαλὴν, Ἦρ. μ, 993· «εἰς γῆν γόνυ καμάτω καθεῖσαν», Ἰ. Τ. 333· - τινα εἰς ὕπνον = βυθίζω εἰς ὕπνον, Ἦρ. μ. 1003· «-εἰς ὥσους κόμας» = ἀφῆνω νᾶ κρέμαται ἡ κόμη, Βακχ. 694· οὕτω καὶ - πώ-γωνα = ἀφῆνω νᾶ αὐξήσῃ ὁ πώγων, (νᾶ κα-ταβῆ) Ἀριστ. ἐκκλ. 109· «πώγωνα βαθὺν καθεῖως καὶ κόμην» Δ. Ἀλ. 6, 26· καὶ μέσ. «καθεμένος βαστρούχους» = ἔχων καταβασμέ-τους (μακροὺς) ἀπὸ τῆς κεφαλῆς βοστρ. Λουκ. δι. 08, 2, 2· «τὸ γένειον αὐτῷ καθεῖτο» = εἶχε μακρὸν γένειον Αἰλ. Π. Ἰ. 11, 10· «-τὴν κόμην μέχρι τῶν γλουτῶν καθεῖτο» Δ. Κασ. 62, 2· - ἀγκύρας κατέβηκα = ἔρριψαν Ἦρ. 7, 36· «κατεμένην καταπειρατήρην», 2, 28· «καθῆκε τὰ σέλην ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν» = ἔκρεμασε, ἀφῆκε νᾶ κρέμονται Πλατ. Φαιδρ. 61· «τὰ δόρατα» = τὰ δόρατα κρατού-μενα ὄρθια ἐν καιρῷ προσβολῆς τὰ ἐκλινον πρὸς τὰ ἱμπρὺς (καθεῖσαν, προεβάλλοντο) Ξεν. Ἀν. 6, 3, 25· «αἱ μὲν τινες τῶν νεῶν καθε-σαι τὰς κώπας ἐπέστησαν τοῦ πλοῦ» = εἶχον τὴν κοῦπιὰ βυθισμένα ἐν τῷ ὕδατι καθὼς ἀ-μύνοισιν οἱ ναῦται ὅταν θέλωσι νᾶ ἐμποδίσωσι τὴν κίνησιν τοῦ πλοίου Θεου. 2, 91· ἀλλά,

«τείχη καθεῖναι» λέγεται ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆ-σεως καὶ ἐπεκτασεως τῶν τειχῶν μέχρι τινὸς διαστήματος, ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τῶν λέγομεν «κα-ταβάζω τὸν τοίχον ἕως» ὅ ἐστιν οἰκοδομοῦ ἐπεκτείνω, 5, 52· «οὐ καθεῖτο τὰ τεῖχη» = δὴν ἦσαν καταβασμένα, δὴν ἐφετίοντο εἰς ὅλον τὸ διάστημα, 4, 103· - ἰδ. ἐπὶ τῶν ἀγώνων, φέρω τι εἰς τὸν ἀγῶνα, βάλλω τι νᾶ ἀγωνι-σθῇ, ὡς κοινῶς πάλιν μεταχειριζόμεθα τὸ κα-ταβάζω· καταβάζει τόσον στράτευμα (ἢ θεῖνα δύναμις)· «ἄρματα ἐπὶ καθῆκα» Θεου. 6, 16· - ζεύγη Ἰσχυ. 16, 34· «οἱ καθέντες» (δηλ. ἐαυτοὺς) εἰς τοὺς ἀγῶνας Λουκ. Ἀλέξ. 6· «εἰς ἀγῶνα καθέκασιν» Πλουτ. συμπ. 1, 2, 3, ἐνθα πρόλ. Δ. Ἀλ. 5, 27, «εἰς κίνδυνον ἐαυτὸν καθέναι» καὶ «ὅτε Σαρκαλῆς τὴν Ναυσικάαν καθῆκε» Ἀθην. 1, 208· «-τὴν πρώτην διδασκαλίαν» Πλουτ. Κιμ. 8· ἐν-μέσ. προχωρεῖν, κινεῖσθαι κατὰ τινος «ἡ στρα-τηλασίη κατέειπε πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα» Ἦρ. 7, 138· «ἔξεμι γάρ σοι λαμπρὸς ἦδη καὶ μέ-γας καθέεις» = ἰσχυρὸς ἐπερχόμενος, ἐπιπίπτω Ἀριστ. ἴππ. 428· «κατὰ τὴν ἀγορὰν καθέ-σαν λογοποιούς» Δημ. 24, 15· καὶ ὅπου οὐ-δεμίαν ἐχθρικήν ἔννοιαν δηλοῦται· «εἰς τὸ πι-δῶν οὐ καθῆι τὴν δύναμιν» Πολυβ. 3, 92, 7· καὶ συγνόν. «καθέναι ἐνέδρας ἐπὶ τόπους ἐν-καίρους» = τοποθετῶ, 4, 63, 9· «εἰς τὴν οὐκ οὐκ» = ἐπιπίπτω κατὰ τινος Λουκ. π. μισθ. συν. 34· ἄλλ. - γνώμας = δίδωμι Ἀριστ. ἐκκλ. 397· πρόφασιν, σφ. 174· - πετραῖ· - περὶ τῶν Αἰλ. π. Ἰ. 2, 12· «ἐπὶ τῆς φωνῆς» τὸ καθεῖμενον τῆς φωνῆς = ἡ σιγῇ, χα-μηλῇ Ἠρωδ. 5, 2, 7· ἀμτβ. ὥστε ἐννοεῖται ὡς ἀντικείμε. ἐαυτὸν· «δυνατὸν δ' ἐστὶν ἐκα-τέρωσιν μέχρι τοῦ μέσου καθέναι» Πλατ. Φαιδρ. 112· «-εἰς γόνυ» Πλουτ. Ἀντ. 45· «-εἰς ῥό-δον» = φθάνειν Παλαιν. 5, 17, 2· - μέσ. κινεῖσθαι ἡ στρατηλασίη κατέειπε εἰς τὴν Ἑλ-λάδα» Ἦρ. 7, 138.

Καθ-ικετεύω· πολὺ ἰκετεύω· «σιγήσομαι ἃ μου καθικετεύσαται» Εὐρ. Ἰλ. 1024· - τινὰ Ἀθην. 7, 288· καὶ - τινὶ ἀπικυμένη τῇ μὴ-τρὶ κατέκτενε» Ἦρ. 6, 68. Τὸ μέσ. ἐν τῇ αὐ-τῇ σημ. Εὐρ. Ὀρ. 324.

Καθ-ικέτης, δ' ἰκέτης, μτρν.

Καθ-ικνέομαι· κατικνέω.

Καθ-ικνέομαι· φθάνω εἰς τὰ κάτω, ἐδρί-σκω τι, ἀγγίζω, καταλαμβάνω· «πένθος καθί-κετό με» = κατέλαβέ με, μ' ἐδρῆκε Ὀδ. α, 242· «μᾶλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπλή» = πολὺ μ' ἐγγίξετε τὴν καρδίαν μὲ τὴν ἐπιπλή-ξιν σου Ἰλ. 5, 104· καταφέρω, καταβάζω μὴ μάλιστα ἢ ῥάδον· μέσ. «κάρα διπλοῖς κιν-τροῖσι μου καθίκετο» = καθήφατο κατὰ μισθῆς εἰς τὴν κεφαλὴν μου καταβάσε» Σοφ. Θι. τ. 809· οὕτω λέγεται· - τῇ βακτηρίᾳ, τὸ κοινὸν καθικεῖσθαι τινὸς Λουκ. συμπ. 15· οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς τί-θεται· «τοῖς δυναμένοις καθικεῖσθαι τῆς ψυ-χῆς» = νᾶ ἐγγίξωσι τὴν ψυχὴν, κινήσωσι Πλατ. Ἀξ. 369· φθάνω εἰς τι, ἐπιτυχάνω· «-τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς» Πολυβ. 2, 38, 8· - τῆς ἀρχῆς, 6, 35, 5· - τῆς προθέσεως, 4, 50, 10.

Καθ-ίλαρυνώ τῷ ἐπομ. μτγν.
 Καθ-ίλαρύνωι πολύ ἱλαρόναι Σουίδ.
 Καθ-ιμάω· ἔφαρτων τι ἐξ ἱμάντος ἢ σχοινίου ἀργήναι εἰς τὰ κάτω, καταβάζωι· «καθιμά αὐτὸν ὄψασι» Ἀριστ. σφ. 396, Ἰσθμ. 5, 214· «τὸν τράχηλον καθιμάσας» = πρὸς τὰ κάτω κρεμάσας, περὶ τοῦ γεράνου Βαστ. 94, 3· «εἰς τὸ Καπετώλιον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθιμάσθαι» Δ. Κασ. 45, 2.
 Καθ-ιμήσεις, ἢ· ἢ ἐκ σχοινίου ἑξάρτησις καὶ καταβίβασις· «ἢ ὑπὲρ τὸ τέγος εἰς τὴν οἰκίαν» Πλουτ.
 Καθ-ιμενέω· καθιμάω Πουχ.
 Καθ-ίνουμαι, ὁ καὶ καθίγνομαι, γράφ. καθέζομαι Ἰπποκρ.
 Καθ-ιππάζομαι· μὲ τὰ ἱππικὸν ἐπιτρέχω χῶρον τινὰ καὶ ἐρημίωναι αὐτὴν· «ἢ ἵππος κατεπώσατο χῶρον» Ἦρ. 9, 14· μτφ. κατακυριεύω, κατακρατῶ, μετὰ ὑπερφηφείας καὶ περιφρονησεως ὡς τὸ λῆξ πατεῖν· «νύκτι δὲ γραιὸς δαίμονας καθιππάζω» Δισχ. Εὐρ. 145· «θεοὶ νεώτεροι παλαιῶν νόμους καθιππάζουσιν» 776· οὕτως καὶ «ἀφορμὰς δεδωκὼς τοῖς βουλευμένοις καθιππάζασθε τῆς φιλοσοφίας» Δ. Λαερ. 4, 47· ἐπὶ αἰσχρὰς ἐννοίας· Μαγών. ἐν Ἀθην. 13, 581, κοιν. καθθαλίκεω.
 Καθ-ιππεύσεις, ἢ· ἑπιππος προσβολή Δ. Ἀλ. 9, 9.
 Καθ-ιππεύω· διέρχομαι τι διὰ τοῦ ἵππου, ἑπιππος· τὰ περὶ Δ. Ἀλ. 3, 26· ἐπὶ ἰχθύων «κύμα καθιππεύουσιν» = περνῶσιν ἀνωθεν Ὀπρ. Ἀλ. 2, 513· ἰδ. πρὸς λεηλασίαν Ἠρώδ. 6, 2, 14· ἐντ. ὡς περὶ τὸ καθιππάζομαι, κατακυριεύω καὶ καθιππεύομαι Ἀργεῖον στρατὸν· Εὐρ. Φοιν. 739, Παθ. ἐπὶ τῶν ποταμῶν «ἐν πεδίονι σχήματι καθιππεύονται» = ὅταν παγώσῃσι, διέρχονται ἐπ' αὐτῶν μὲ τοὺς ἵππους ὡς ἐπὶ τῆς ξηρᾶς Ἠρώδ. 6, 7, 15.
 Καθ-ιππο-κρατέω· κερδίζω νίκην μὲ τὸ ἱππικὸν Πολυδ. 1, 164· καί =
 Καθ-ιππο-μαχέω· μὲ τὸ ἱππικὸν νικῶ Πολυδ. 9, 141.
 Καθ-ιππο-τροφέω· φθείρω τὴν περιουσίαν εἰς τροφήν καὶ διατήρησιν ἵππων Ἰσαί. 5, 43.
 Καθ-ιπταμῶι· καταπέτομαι, ἐκ τῶν ἄνω εἰς τὰ κάτω πετώ.
 Καθ-ισίς, ἢ· τὸ καθισθῆ Πλουτ. συμκ. 14.
 Καθ-ισμα, τό· κάθισμα, ἔδρα, μτγν.
 Καθ-ιστάνω· τῷ ἐπομ. Λυσ. 25, 3, Ἰσαί. 2, 39· καὶ καθιστάω Διοδ. 19, 15· κα-διώκωντες Κ. Δ.
 Καθ-ίστημι, (παρχ κατεστήσεται Ἦρ. 1, 196) 1) μτβ. ἐν. παρτ. μελ. καὶ ἀορ. ἀ. (παράμτγν. Δ. Ἀλ. περὶ Δημ. δειν. 54, πρὸς δὲ καὶ ὁ παρχ καθίσταται), = θέτω κάτω· ἀ) φέρω τι καὶ τὸ τοποθετῶ· «νῆα κατὰστειραν» = φέρε καὶ ἀραξέ τὴν εἰς τὴν ἀκτὴν Ὀδ. μ. 185, (πρόλ. τὸ ἐν Ὀδ. α. 185· «νῆες ἑστηκεν» = εἰνε ἀραγμένη), ὡς περ «τοὺς μ' ἐκλήνευα Πύλον δε καταστήσαι καὶ ἐφάσαι, ν. 274· «κατίστησαν αὐτὸν ἐς Δίαν» Θουκ. 4, 78· «ἐξ τε ἐπὶ Κόλχων ὄρια κατίστησαν τοὺς Ἕλληνας» Ξεν. Ἀν. 4, 8, 8· «πάλιν εἰς Ἰωνίαν», 1, 4, 13· ἔτι

«τινὰ εἰς τοὺς ἀρχικοὺς» = ἀριθμῶ μεταξὺ τῶν ἀρχ. ἀπομ. 2, 1, 9· «τὰ ὄμνη εἰς Ῥώμην» Πολυδ. 22, 15, 11· «τὸν ἀνθρωπον πρὸς τὴν οἰκίαν» Πλουτ. Περικλ. 5. Θέτω, -δέρω· Σοφ. Πλ. 700· «οὐ δὲ μ' αὐτὸς ἄρον, σὺ με κατὰστηνον», Φιλ. 867· «ποῖ θεὸς καθιστάναι πόδας» = ποῦ νὰ ὀδῶ τὸ πόδι Εὐρ. Βακχ. 184· «αὐτὴν ἐπὶ κλῖμακος» Πλουτ. Νομ. 10· οὕτως καὶ «εἰς τὸ φανερόν τινα» = εἰς ὀφθλόν μέρος τοποθετῶ Ξεν. Ἀν. 7, 7, 22· «πρὶν εἰς φῶς καταστήσας βίον» Εὐρ. Ἀλκ. 363 6) Τάσσω τοὺς στρατιώτας· «εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα ἐναντίαν τὴν φάλαγγα» Ξεν. Ἀν. 1, 10, 10· ἰδίᾳ, - σκοποὺς 6, 1, 11· «προφύλακας», 3, 2, 1. γ) Καθιστῶ τινα εἰς ἀξίωμα, βάλλω εἰς ὑπούργημα· «παρχον Ἦρ. 7, 105· «τυράννους», 5, 92· βασιλεῖα Ξεν. Ἀν. 3, 2, 5· «πότερον ἔξ ἀρχῆν ἢ ἄλλον καθίσταται ἀντ' αὐτοῦ» Κυρ. 3, 1, 12· «ἄρχοντα ἡμῖν καθίστασι» Πλατ. πολιτ. 10, 606· «ὕπατους Πολυδ. 1, 16, 1· καὶ παθ. «ὑπατοὶ κατασταθέντες», 1, 17, 6· «ἀγορανόμος καθιστάμενος», 10, 4, 6· «λαφυροπώλας» ὡς ἀρχήν, Ξεν. Ἀν. 7, 7, 56· προσέτι, «ἄλλοις τινὰ δικάζειν», Κυρ. 1, 3, 6· «τοῖς παισὶν ἐπιτροπον» = διορίζω Πλατ. νομ. 6, 766· «κληρονόμον. 9, 856· «ἐγγυητάς, 11, 937· «δικαστὴς Ἀριστ. κλ. 917· «παράδειγμα» παρὲν Ἰσοκ. 2, 31· «νόμους» θέτω νόμους Εὐρ. Ὀρ. 890· πολιτείαν· «κατασκευάζω, διοργανίζω πολιτεύμα Πλατ. νομ. 1, 640· «τὴν δημοκρατίαν καὶ τὰ δικαστήρια» Ἀριστο. πολιτ. 2, 10· ἐν γέν. διοργανίζω, διατάσσω· «καὶ διοικεῖν τι» Πλουτ. Πομπ. 42· οὕτως καὶ «διάπλουον καθίστασαν» Αἰσχ. Περσ. 374· ἐντ. = τὰς κόρας = φέρω εἰς τὴν ὁρθὴν θέσω τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν ἐνὸς στραβίζοντος· Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 8, 340. δ) Παρόμοιοι εἶναι καὶ αἱ ἐκφράσεις, «εἰς μοναρχίαν τινὰ» = παθιστῶ Εὐρ. Ικ. 352· «εἰς ἀρχὴν Λυσ. 12, 5· «εἰς μίαν τιμὰς» Πλατ. πολιτ. 7, 537· «ἐπὶ τὰς ἀρχάς» Ἰσοκ. 12, 134· «ἐπὶ πολλῶν» Κ. Δ. «εἰς τί τινα» δηλ. εἰς κατὰστασιν τινα· «εἰς ἀπορίαν» Πλατ. σοφ. 238· «εἰς φύβαν» Θουκ. 2, 81· «εἰς ἀθυμίαν» Πλατ. νόμ. 5, 731, καὶ συχνὰ παρὰ τοὺς ῥήτ. «εἰς κινδύνου», εἰς διαβολάς, Λυσ. 13, 17· «εἰς συμφοράς» Ἰσοκ. 4, 113· «εἰς ταπεινότητα», 4, 118· «εἰς ἀτιμίαν» 97· «εἰς ἐρημίαν φίλων» Πλατ. Φαιδρ. 232· «εἰς αἰσχύνην, εἰς ὀνειδῆ» σοφ. 230· καὶ «εἰς φίλαν», ἐπ. 7, 328, «εἰς δόξαν», Εὐθυφρ. 305· σπαν. δὲ «ἐν κινδύνῳ τοὺς φίλους καθιστάσι» Ξεν. Κυρ. 4, 5, 28· «τὴν πόλιν ἐν πολέμῳ» Πλατ. Μενεξ. 242· ε) ἐπίσης «εἰς δίκην τινὰ καταστήσαι» = φέρειν τινὰ εἰς τὸ δικαστήριον Ξεν. Ἀν. 5, 7, 34· εἰς ἀγῶνα περὶ τίνος Πλατ. ἀπολ. 24· ἀλλὰ «ἐαυτὸν εἰς κρίσιν» = πηγάζειν νὰ κριθῶ, παρουσιάζομαι εἰς τὸ δικαστήριον Θουκ. 1, 131· ζ) σπανιώτ. λαμβάνει ἀπαρ. «καταστήσαι φύγιον» φέρω τινὰ εἰς κατὰστασιν, εἰς ὅσιν, ὥστε νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν Θουκ. 4, 81· συχνότ. προσλαμβάνει ἐπὶ θ. «ψιμοῦ ἑμαυτὸν ἐν πόλει οὐ καταστή-

σω» = ὅτι ὁ ἀκάμω, ὥστε νὰ γείνω, νὰ φανῶ
ψευδῆς. Σοφ. Ἀντ. 657. «τὴν εὐλογίαν φα-
νερὰν σημείους» Θουκ. 2, 42. «ἡμᾶς ἀπιστο-
τέρους εἰς τοὺς ἄλλους» 1, 68. «ἐντιμότερόν
τινα» Ξεν. Ἀν. 6, 1, 18. «ἐμὲ ἔρμεον καὶ
ἀπορὸν κατέστησεν» Πλατ. Φιλ. 16. «ἡ ἐπι-
θυμία ἀνήμενόν τινα καθίστηται» = τὸν κάμνει
νὰ μὴ ἐνθυμῇται Ἀντιφ. 2, α, 7. «-βελτίω
τὴν διάνοιαν» Ἰσοκ. 1, 18. «-ἄκυρα τὰ γυν-
σθέντα» Δημ. 24, 9. κ. μετχ. «κλαίοντά σε
καταστήσει» = ὁ ἀσὶς φέρω εἰς θέσιν νὰ κλαίῃς
Εὐρ. Ἀνδρ. 636. 2) ἀντ. ὁ παρκ. καὶ ἀντ.
6. τίθενται εἰς τὰς αὐτὰς ἐκφράσεις, αἵτινες
παρίστανται ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τῶν
χρόνων τῶν ἐχόντων μεταβατικὴν σημ. α) εἰ-
μαι φερμένος, φθασμένος, ἐφθασα εἰς τύπον,
εἰς καταστάσιν τινα. «καταστάντες εἰς ἱγί-
γουν» Θουκ. 3, 86. «καταστάντες ἐπὶ τοὺς
ἄρχοντας» Πρ. 3, 46. «ὅπαι καθέσταμεν»
Σοφ. Οἶ. Κ. 23. «ἔσομεν οὖν δ' εἰσὼ κατέ-
στησαν» Πινδ. Π. 4, 135. «καταστάς ἐπὶ τὸ
πλήθος ἔλεγεν» = προσελθὼν εἰς τὸ μέσον, 4, 84,
ὡς καὶ, καταστάντες ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας ἔλε-
γον» = ὡς ἕσαντο πρὸ τῶν ἀρχόντων, ἔλε-
γον Πρ. 3, 46. ἀλλ' ἐν τῷ «λέξον καταστάς»
Ἀισχ. Περσ. 287, ὑποδηλοῦται συγχρόνως τὸ
ἤρεμον καὶ λελογισμένον» πρὸλ. «καθεστηκός
καὶ λίον πνεῦμα» Ἀριστ. ὄρν. 1001. «ὁ ἀ-
λασσα καθεστηκός» = ἤρεμος, Πολυβ. 22, 14,
10. «κατέστη ὁ θόρυβος» = ἔπεσεν, ἡσυχία ἐ-
γένετο Πρ. 3, 80. «ὥς τὸ πρᾶγμα κατα-
σταίη» = τελειώσῃ Λυσ. 13, 25. «μυίνεσθαι
καὶ ἔξω τοῦ καθεστηκότητος εἶναι» = τῆς κανο-
νικῆς, φυσικῆς καταστάσεως Λουκ. Φιλοφ. 5.
= οὕτω καὶ ἐπὶ ἡλικίας» Ἀντιφ. 2, α, 1, καὶ, «ἡ
καθεστῶσα ἡλικία» = ἡ μέση, λατ. constans
aetas ἢ media. ἐντ. καὶ τό, «οἱ καθεστηκώ-
τες» = οἱ τῆς μέσης ἡλικίας, ἡ ὡς κοινῶς λέ-
γομεν «οἱ καταστημένοι» = οἱ ἐν τῇ μέσῃ ἐθι-
σκούμενοι, οἱ τέλει οὖν β) φύλαξ, φρουρός που
τήσονται. «φύλαξ κατέστης» Σοφ. Οἶ. Κ.
356. «φυλακαὶ καθεστήκασι» Ἀριστ. ὄρν. 1161.
«φυλακὴ καθεστήκει» Ξεν. Ἀν. 4, 5,
19. ἰδίᾳ ὁμοίως γ) λαμβάνω ὑποῦργημά τι ἀ-
ξίωμα, γίνομαι τι, «δεσπότης ὁμῶν καθε-
στήκα» Εὐρ. Πρ. μ. 142. «ὅταν καταστῶ-
σιν οἱ ἄρχοντες» = ἐγκατασταθῶσιν εἰς τὴν
ἀρχὴν τῶν Πλατ. πολιτ. 8, 543. «στρατη-
λάτης νέος καταστάς» Εὐρ. ἱκ. 1216. «στρα-
τηγὸς καταστάντες» Ἰσοκ. 4, 35. ἡ καθεστη-
κὸς τιμὴ» Δημ. 34, 39. «ἐπεὶ εἰς τὴν βα-
σιλείαν κατέστη» Ξεν. Ἀν. 1, 1, 3. καὶ ἐπὶ
δικαστῶν, «οἱ καθεστῶτες ἐπὶ τῶν φονικῶν»
Πλουτ. Ρωμ. 20. «ἰδίᾳ συχνά λέγεται ἐπὶ
τῶν νόμων» «οἱ καθεστῶτες νόμοι» = οἱ ἐν
χρήσει ὄντες Σοφ. Ἀντ. 1100. περὶ τοῦ δρ-
γανισμοῦ καὶ τῆς διατάξεως τῶν πολιτικῶν
Πρ. 1, 65. πρὸλ. «καταστάντων ἐν τῶν πρῆγ-
μάτων», 7, 132. «ἐπειδὴ δ' ἡ πόλις εἰς ἓν ἡλ-
θε καὶ τὰ πράγματα ἐκείνα κατέστη» = διε-
τάχθησαν τὰ τῆς πολιτείας, Δημ. 20, 11.
«τὰ καθεστῶτα» = ἡ ὑπάρχουσα τῶν πολιτι-

κῶν πραγμάτων κατάστασις, ὡς ἐκάστοτε μία
πολιτεία εἶναι συγκεκριμένη Δημ. 20, 17.
«τὰ καθεστῶτα κινεῖν» = ἀνατροπὴν ἐπιχειρεῖν
Πολυβ. 2, 21, 3. «τό τι κινεῖν τῶν τότε καθε-
στῶτων» Πλατ. νόμ. 7, 798. «ἥτις ἂν καθε-
στήκη ἡ πολιτεία» = ὅ,τι ἂν πολιτεύμα ὁ
πάρχη, 4, 714. ἐντ. «παρὰ τὸ καθεστὸς ὁ
θεός» = παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν συνθήκην Πλατ.
Τιμ. 46. οὕτω καὶ «οὐδὲ πρῶτοι τοῦ τοιοῦ-
του ὑπάρχοντες, ἀλλ' αἱ καθεστῶτες, τὸν
ἥσσω ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατεργεσθαι»
Θουκ. 1, 76. δ) εἰς μίαν θέσιν, κατάστασιν
καταντῶ, εὐρίσχομαι. «εἰς κινδύνους κατα-
στάς» Ἀντιφ. 2, γ, 1. «τῆς πόλεως εἰς ἀπο-
ρίαν καταστάσεως» Πλατ. Μενεξ. 243. «ἐν
τοιαύτῃ τύχῃ», συμμ. 203. «εἰς τὴν αὐτὴν
τύχην» Ἰσοκ. 2, 24. «εἰς ἀγῶνά τινα» Εὐρ.
Ἀγδρ. 328. «ἐν διαφορᾷ τινα» Ἀντιφ. 1, 1.
«εἰς ἔχθραν πολλοῖς» Πλατ. πολιτ. 308. «εἰς
ὁμόνοιαν κατέστη ἡ πόλις» Λυσ. 18, 18. «εἰς
ἐλεγχον» 16, 1. «εἰς τοσαύτην μεταβολὴν»
Ἰσοκ. 4, 60. «ἐν μεγάλῃ δυσθυμίᾳ» Πολυβ.
1, 71, 2. ε) ἰδ. ἐπὶ δικῶν. «εἰς κρίσιν» Ἀισ-
χίν. 1, 192. «εἰς ἀγῶνα» Ἀνδοκ. 1, 33. 7)
εἰς σχέσιν τινα (πρὸς ἄλλον) καταντῶ, γίνου-
μαι τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος. «τοὺς οἵκαθεν φίλοις
ἐχθρὰ καθεστήκα» Εὐρ. Μηδ. 507. «δυστυ-
χίης» Ἀνδρ. 386. «φονέα μέ φησι Λαῖου καθε-
στάναι» Σοφ. Οἶ. τ. 703. «ὅς οἱ ἀντιστασίω-
της κατέστηκε» Πρ. 1, 192. «οἱ μὲν ἱστῶν
ὀφθαλμῶν κατεστάσιν», 2, 84. «καταστήνη»
πάντων τῶν καλῶν σωμάτων ἐραστήν» Πλατ.
συμπ. 219. παρὰ μετγ. καθίσταται = γί-
νεται πρὸλ. Σ. Ἐμπ. πρ. Λογ. 1, 130. «κα-
θεστάναι = εἶναι 1, 50. ἐντ. «ὅσου κατέ-
στη» = ὅσον ἐπιμύθη» Πλουτ. Ἀθ. 206. 6) 3)
μέσ. τοποθετῶ τὸν ἑαυτὸν μου, ἡ χάριν ἐμοῦ
βάλλω. ἔπειτα εἰς θέσιν τινα, διοργανίζω,
λέγεται ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐκφράσεων. «αἱ εἰς τὸ
ὅπισθεν καθίσταντο κάλλιστα» Πλατ. Πρωτ.
315. «-πολιτεῖαν κατεστήσατο» Ἰσοκ. 4, 39.
«τύραννον καταστήσασθαι παρὰ σφοῖς αὐ-
τοῖς» Πρ. 5, 92. «ἐπειδὴν καταστήσασθαι
τοὺς ἄρχοντας» Ξεν. Ἀν. 3, 1, 39. «-φροῦ-
νημα γῆς καθίσταται» = γίνονται Ἀισχ. Εὐμ.
676. «κρυφαῖον ἐκπλοῦν» = ἐπιχειρεῖν, Περσ.
377. «καθίστασθαι εἰς τὴν τάξιν» Σοφ. Ἀν. 1,
8, 3. «ἐπὶ τὸ ἐπιμελεῖσθαι» 5, 9, 22. «φύ-
λακας, 4, 5, 21. - νόμον, Ἀριστ. ἔκκλ. 1041.
«εἰς πόλεμόν τινα καὶ μάχην» Εὐρ. Πρ. μ.
1168. «εἰς κινδύνους» Ἀνδοκ. 1, 3. «ἀπαρῶν
οὐδενὸς καθίστατο» Σοφ. Ἀντ. 435. «ἐμφορὸν
μύλις ποιεῖ ἐν χρόνῳ καθίσταται» = γίνεσθαι,
Αἴ. 299, ὅπερ ὡς οἱ ἀντ. χρόν. συχν. δύνε-
ται νὰ ἐληφθῇ. ὁ δὲ μ. μέλ. ἀντὶ τοῦ παθ.
Ξεν. Ἀν. 1, 3, 9.
Καθ-ιστήριον, τό. ἔδρα, κάθισμα. Σχολ.
Ἀριστ. ἔκκλ. 729.
Καθ-ιστορέω. ἀκριβῶς ἱστορεῶ, μετγ. Εὐστ.
Καθ-ὸ καθ' ὅ = καθά. ὅσον, καθόσον, Πλατ.
σοφ. 267, κ. μετγ.
Καθ-ὸ δ-ηγέω. δεικνύω τὸν δρόμον Πλουτ.
Κατ. πρ. 13.
Καθ-ὸ δ-ήγησις. τῷ ἐπομένῳ Κλ. Ἀλ.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' ὁδηγία, διέξιος τῆς ὁδοῦ
Στρατ. 2, 99.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' ὁδηγία, διέξιος τῆς ὁδοῦ
Πλ. 6, 494. «εὐσεβέειν καθοδηγῆ καλῶν»
Ὀρφ. Μν. 7, 8.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' ὁδὸς ἄγουσα πρὸς τὰ κάτω,
πρὸς τὸν Ἀἰθῆν Λουκ. νεκρ. διαλ. 27, 1, καὶ
αὐτὸ τὸ καταβαίνειν Πλουτ. 1α, καὶ 10α. 69.
«τῶν ἰδιστῶν ἐν τῇ καθόδῳ ἢ ἡδονῇ» = ἐν
τῇ καταπίνῃ αὐτὰ Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4,
11. «συνήθ. ἢ ἐπιστροφή καθόδου δίδωσι μι-
σθὸν Εὐρυκλείῳ μέγαν» Εὐρ. Πρ. μ. 29. ἰδ. ἢ
ἐπιστροφή τῶν ἐξορίστων εἰς τὴν πατρίδα Πρ.
1, 60. καὶ συχνύτ. ἰων. «κατόδοος» «φθ-
εσσαμένην αὐτῶν Ἀλκιβιάδῃ καθόδον καὶ ἄ-
εισαν» Θουκ. 8, 81, Πλατ. νόμ. 9, 867. «ἢ
τῶν Πρακλειδῶν» Πολυδ. 2, 41, 4.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' ὁδὸς, 3 ὁ εἰς τὸ ὅλον ἀναφερόμε-
νος, γενικὸς, «καθολικὴ καὶ κοινὴ ἱστορία»
Πολυδ. 8, 4, 11. εὐρ. κερ. ἀπὸ Ἀριστοτ.
ἀντιθ. πρὸς τὰ «καθόλου» ἔτι «καθολικώ-
τεροι λόγοι», ἀντιθ. πρὸς τὰ «εἰδικοί» Σ.
Ἐμπ. Περ. 2, 84. ἐπίρ. «καθολικῶς» = ἀντιθ.
πρὸς τὰ «κατὰ μέρος» Πολυδ. 4, 1, 8. καὶ συ-
χνύτ. «αἱ γὰρ καθολικώτερον θεωροῦμε-
ται», 3, 37, 6. «καθολικώτερον ἀπεφηνάτα»
Σ. Ἐμπ. Περ. 3, 205.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

τοῦ Δημόδοκου καθομιληθέντα ταῖς Ἀττικαῖς
χάρσιν Δ. Σικ. 16, 87. Ἄλλὰ «ἢ καθωμι-
λημένη δόξα περὶ αὐτοῦ» = ἢ διαδεδομένη περὶ
αὐτοῦ γνώμη, ἢ παροιμιώδης Πολυδ. 10, 5,
9. οὕτως παρὰ γραμμ. «καθωμιληται ἢ λέ-
ξις» = εἶναι εὐχρηστος Γρ. Κορ. σ. 353. λέ-
γεται δὲ καὶ ἐπὶ τινος καταστάσεως παροι-
μιώδους.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ' οὐδ' ἡ γ' α' καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5. καθολικός, 5.

Καθ-ορμάω· ὁρμάω, Μιχ. Ψελλ. ἐπ. 52· «ὁραμεῖν καθορμάει ὁ ἵππος» = ἐφορμάει.

Καθ-ορμίζω· φέρω τὸ πλοῖον ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὸν ὄρμον, λιμένα, καὶ τὸ ἀράζω, «τὸν σκόλον εἰς τὸ νεώριον» Πλουτ. Κατ. ν. 39· «καθόρμισαν πρὸς τι κολιοματίαν», δηλ. - τὰς ναῦς Πολυδ. 1, 53, 10. Μέστ. ἀράζω που μὲ τὸ πλοῖον «ταῖς ναυσὶν εἰς τὴν θάψον καθορμίσαντες» Θουκ. 6, 97, συχνότ. καὶ τὸ ἐπομ. «πρὸς τὴν γῆν καθορμίσαντο» Δ. Κασ. 48, 47· καὶ ὁ παθ. ἀορ. «καθορμίσθη πρὸς τὴν πόλιν, εἰς τὸν λιμένα, ἐν ταῖς νήσοις» Πολυδ. 1, 21, 5. 44, 2, 6. Πλάουτ. Συλλ. 26. Μετφ. «ἐς τὰςδε σταυτὸνπημανάς καθορμίσας» Αἰσχ. Πρ. 967· «ἐαυτὸν εἰς ἡσυρίαν» Πλουτ. Καθ-ὄρμιον, τὸ· τῷ ὄρμῳ, καρδονάκι, Ὁ'. Καθ-ορμίζω· καθιστῶ τι ὅσιον, καθορμίζω, καθορμίζω, θυσιάζω «πόπανα καὶ θύματα καθορμίσθη» Ἀριστ. πλ. 660· καὶ π. μετφ. ὡς π. Δ. Ἀλ. 2, 23· καὶ μέσ. Εὐρ. Ἰφ. Τ. 1320· ἀφιερῶμαι τινι, «φιλατῶν τε ὄντα καὶ καθορμίσαντες τῷ Μαξίμῳ» Πρωδ. 7, 6, 10· καθορμίζω· «τὴν πόλιν καθορμίσας» Πλουτ. Σολ. 12.

Καθ-ορμίζω, ἢ καθορμίζω, Ὁ'.

Καθ-ὄσον καθ' ὅσον· ὁρμάω, κερωρισμ.

Καθ-ὄτι καθ' ὅτι, ὅπερ ὁρμάω. καθ' ὅντινα τρόπον, Θουκ. 4, 34.

Καθ-ὀδρίζω· ὑπερῷον, αὐθαδῶς, προσβλητικῶς μεταχειρίζομαι τινά, λέγω ἄσχημα ἢ προσβλητικῶς λόγια κατὰ τινος μετὰ γεν. - τινός Σοφ. Ὀδ. Κ. 964. Φιλ. 1348· - τινά· «σὶ καὶ τὰ σά» Σοφ. Ἠλ. 512· «πλεῖστα χῶραν» Εὐρ. Πρ. 500· «καθυδρίσαι πολλὰ τὴν χώραν» Πλουτ. Ρωμ. 23 καὶ μετφ. - τινί «τοῖς σὺν ἄλλοις» Σοφ. Αλ. 153· «στρατῶν» Πρ. 1, 212· «τοῖς ἀνθεσι» Πλουτ. συμπτ. 7, 8, 4· - θυσία Πασα. 4, 27, 1· εἰς τινά Δ. Ἀλ. 14, 2· ἀπολ. «καὶ πόλεις κἄν εὐ τις οἰκῇ, βαδίζας καθοδρίσαν» = κλίνουσιν εἰς ὑπερῷον καὶ ἀτασθαλίαν Σοφ. Ὀ. Κ. 1532.

Καθ-ὀδρίσκειν β. ἐπίθ. τοῦ καθοδρίζω Κλ. Ἀλ.

Καθ-ογίσεις, ἢ ἐντελὴς ὀγίσεις, ἱατρία.

Καθ-ογραίνω· πληρὴς ὀγρασίας ποίω τι, βρέχω, Θεοφρ.

Καθ-ογρασμός, ἢ ἡ ἐκ τοῦ βρεξίματος πολλὴ ὀγρασία μετφ.

Καθ-ογρός, 2· πολλὴ ὀγρός, ὀγρός Θεοφρ.

«ταῖς σαφὲς καθογροῖ καὶ λευκαῖς» Δ. Σικ. 5, 28.

Καθ-ὀδρος, 2· ἔχων πολλὰ ὕδατα, πλήρης ὕδατος· - χωρίον Πολυδ. 5, 24, 4· «κρατὴρ ποτῶν» Σοφ. Ὀ. Κ. 160.

Καθ-ὀλακτέω· ὀλακτέω κατὰ τινος, ἐπιτίπτω ὀλακτέω «καθολάκτει πολλὰς μεταστρεφόμενος εἰς τὸν Ὀύρρον» Πλουτ. 30, 969. «τινός» αἰ μετφ. καὶ μετφ.

Καθ-ὀλίζω· γωρίζω καθορίζω ἐντελῶς ἀπό τῆς τρυγός - σίνον Ἀθην. 10, 420.

Καθ-ὀλκαί, αἰ· γερμανικὴ τις φυλὴ Σερὰβ.

Καθ-ὀλομανέω· αὐξάνω καθ' ὑπερβολὴν εἰς κλάδος καὶ φύλλωμα, ἡ συνήθεια λέγει ἐπὶ τῶν φυτῶν καὶ ἀνθρώπων εἰς τοιαύτην περίστασιν τὸ ἀνατρέπεσθαι, Κλ. Ἀλ. καὶ μετφ.

Καθ-ὀυνέω· ἐξυμνῶ τινά εἴ τι· «αὐτῶν ἐπὶ ἀνδραγαθίας» Δ. Σικ. 11, 11.

Καθ-ὀπάγω· ὑπάγω, ἔτι, ὑποτάσσω· «πὸ τὴν δουλείαν» Εὐσεβ.

Καθ-ὀπαρχώ· ὑπάρχω Πλουτ. Κικ. 23.

Καθ-ὀπείκω· ὑπέκω τινι Εὐμαθ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπέκω τινι Εὐμαθ. κεκρομῆναι τι φανερῶν Εὐμαθ.

Καθ-ὀπείκω· ἐνδίδωμι· ἐνδίδωμι κρόφα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ἀκοντίζω· ῥίπτω τὸ ἀκόντιον ὑπερβαίνειν πολὺ τὸν τοῦ ἐντα μοι σκοποῦ κατακτινῶν· - τινά Ἀριστ. Ὀρν. 825.

Καθ-ὀπείκω· ὑπέκω τινι Εὐμαθ. ἐν τῷ βάλλω, ῥίπτω, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπέκω τινι Εὐμαθ. 2, 25, 9· - τινός Εὐρω. ἐν Στοδ. ἀνθ. 103, 27· καὶ τινά.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερῷον· φέρομαι πρὸς τινά ὑπερῷον καὶ ἀγέρῳχος Εὐσεβ.

Καθ-ὀπείκω, πρὶν φων. καθ' ὅπερ ὀπείκω· ἔκ. τὸ ἀντιπρὸς τὰ κατὰ τὸν ὅρον· «ὅθεν δὲ λόγος καθ' ὅπερ ἐνευεν» = κλίνω.

Καθ-ὀπείκω, γ. 337· «καθ' ὅπερ ἐνευεν ἐπὶ τῷ ὅρον» Ὀδ. λ. 442· «χλαίνας καθ' ὅπερ ἐνευεν ἐπὶ τῷ ὅρον» Ὀδ. λ. 646· - μ. γεν. «πολλὰ δὲ καὶ καθ' ὅπερ ἐνευεν ἐπὶ τῷ ὅρον» Ὀδ. θ. 279· λέγεται ἐπὶ γεωγραφικῶν προσηγοριῶν.

«ὅσον λέσθος ἀνω· ἐντός ἐέργει καὶ Φρυγίη καθ' ὅπερ ἐνευεν» = ἡ ἀνω Φρυγία· «καθ' ὅπερ ἐνευεν Χίον» καὶ «Ὀρτυγίης καθ' ὅπερ ἐνευεν» = ἀνω τῆς Χ. πρὸς βορρᾶν τῆς Χ. Ὀδ. γ. 170, σ. 404, ἀντιπρὸς τὸ ὑπένεργος, κ. 353· «ἡ χώρα ἡ κατὰ πέρθε» Πρ. 4, 8· «κατὰ πέρθε θηριόδοις ἐπὶ τῇ Λιόβῃ», 2, 32. Μετφ. «πολλὰ κατὰ πέρθε ἦν τὸν ἀντιστασιωτέων» = πολλὰ ἀντιπρὸς.

Πρ. 5, 69· «κατὰ πέρθε τῇ πολέμῳ γε· νέσθαι Τεγετέων» = περιγενέσθαι, 1, 67, 8, 60· «μόθου καθ' ὅπερ ἐνευεν» = ὑπερτέρα τοῦ μόθου, ἀνίκητος Πινδ. Π. 9, 32· «ἐξ ὅθεν καὶ καθ' ὅπερ ἐνευεν καὶ πλούτῳ τῶν ἐχθρῶν» Σοφ. Ἠλ. 1079 καὶ μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα πολλὴ ὑψηλότερα Μανθ. 6, 687, ἐπὶ τῶν ἀστερῶν.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα, ἢ τὸ νὰ ἴσταιται τις πολλὴ ὑψηλὰ, τὸ ὑψιστον σημείον, ἐφ' οὗ ἴσταιται ἀστερισμός τις Προκλ. παραφρ. Πτολ. 3, 10.

Καθ-ὀπείκω· 3· ὁ ὑπὲρ τινά ἰσάμενος· πολλὴ ἀντιπρὸς, ὑψηλότερος, ὑπερέχων· «ἐπὶ τοῖς ἐπ' ἰσχύος καθοπείκω» Αἰσχ. Ἐπὶ. 208· «καθ' ὅπερ ἐνευεν τῇ πολέμῳ ἐγεγόνεσαν» Πρ. 1, 67· «δοκοῦντες τῇ παροσῇ ἐπὶ τῇ καθοπείκῃ γενέσθαι» Θουκ. 5, 14· ὑπερῷον· «ἐν τῇ κατωπερτάτῃ τῆς γῆς» Πρ. 4, 199.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

Καθ-ὀπείκω· ὑπερτέρα· ὑπερτέρα, μετφ.

«τὸ ὄνειρον τὸ Ξέρξη κατυπνωμένῳ ἐπιστάν», 14, 17. ἀπολ. Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 30.
 Καθ-ύπνωσις, ἡ ἢ ἀρχὴ τοῦ ὕπνου, τὰ νύκτα παρὰ τὴν ὕπνον. Ἀριστοτ. προβλ. 11, 17.
 Καθ-υπο-βάλλω· τελῶς ὑποτάσσει, μτγν.
 Καθ-υπο-γράφω· ὑπογράφω Εὐστ.
 Καθ-υπο-δείκνυμι· ὑποδείκνυμι Εὐστ.
 Καθ-υπο-δέχομαι· ἐπαινεῖν ὑποδέχομαι Εὐμαθ.
 Καθ-υπο-δύω, ἐν τῷ ἀπορ. 6' = ὑποδύω Εὐστ.
 Καθ-υπο-ζεύγνυμι· ὑπὸ τὸν ζυγὸν βάλλω, μτγν. subjugo.
 Καθ-υπο-κείμαι· ὑποκείμαι Ἀρτεμίδ. 1, 1.
 Καθ-υπο-κλέπτω· κρύφα ποῶ τι Εὐμαθ.
 Καθ-υπο-κλίνω· ὑποκλίνω, μτγν.
 Καθ-υπο-κρίνομαι· διὰ τῆς ὑποκριτικῆς τέχνης ἀπατῶ· περὶ τοῦ Αἰσχίνου, ὅστις ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὴν ὡνείην του· «ὡς καθυποκρινόμενον ὕμῳ» ὡσάν νά θῆλῃ νύ σᾶς κερδίσῃ μ' αὐτὸ Δημ. 19, 337' καὶ μτγ. «καὶ διαφθεῖρεν τὰς βουλήσεις τῶν ποιημάτων» Διον. Ἀλ. π. Δημ. 53' ἐν γέν. κάμνω ὡσάν νά ἡμαίται· καθυποκρίνεται Ἐνιπεὺς ἀντὶ Ποσειδάωνος εἶναι· Λουκ. νεκρ. διαλ. 13, 2' - τὰ μαντεῖα = καί τις τὸ πρῶτον πρὸς θεῶν ἐν τοῖς μαντεῖσι Οἰνόμ. ἐν Εὐσεβ. Εὐαγγελ. πρῶτ. 5, 26.
 Καθ-υπο-κρίνω· ὑποκρίνω, Λόγγος.
 Καθ-υπο-οπτέω· ὑποκρίνω τὴν καθιστῶ «ἀδικημάτων κατηγορηθέντων ἢ καθυποκατεθέντων» Ἀριστοτ. ῥητ. Ἀλέξ. 5.
 Καθ-υπο-σάβω· λίαν ὑποσαίνειν - τινὰ Εὐμαθ.
 Καθ-υπο-σχελίζω· ὑποσχελίζω Νεῖλ. ἐπ.
 Καθ-υπο-σπᾶ· ὑποσπᾶ Εὐστ.
 Καθ-υπο-στιθίζω· ὑποστιθίζω Ν. Δαμασκ.
 Καθ-υπο-στρέφω· λίαν ὑποστρέφω, μτγν.
 Καθ-υπο-τάσσω· τελῶς ὑποτάσσω, ὑποβάλλω ὑπὸ τινα κατὰστασιν Σχολ. Εὐρ. Ἰππ. 525.
 Καθ-υπο-τοπέσθαι· λίαν ὑποτοπέσθαι Ν. Ῥε.
 Καθ-υπο-τρέχω· ὑποτρέχω Εὐμαθ.
 Καθ-υπο-υργέω· λίαν ὑπουργέω Εὐμαθ.
 Καθ-υπο-φαίνω· ὑποφαίνω Εὐστ.
 Καθ-υπο-ψιθυρίζω· κρυφίως ψιθυρίζω Εὐμαθ.
 Καθ-υστερέω· ἔρχομαι πολὺ ἀργά, ἄλλου τινὸς μένω ὀπίσω, ἀπολ. Πολυδ. 5, 16, 5' - τινός, 5, 50, 2' - τὴν πάλιν τῶν χειρῶν μὴ καθυστερεῖν Στραβ. 14, 653' «περὶ τὰλλα πάντα καθυστερῶν καὶ τῇ φύσει καὶ τῇ κατασκευῇ» Παλυδ. 29, 7, 5.
 Καθ-υστερίζω· τῷ ἄνω, μτγν.
 Καθ-υστερέω· πολὺ ἀργά, ὑστερον Πτολ.
 Καθ-υφαίνω· ἐνυφαίνω, παρεμβάλλω Εὐσεβ. iohexo.
 Καθ-ύφ-σις ἢ ῥαθυμία, μέλεια, ὀλιγωρία Εὐστ. ἰδ. δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν συνηγῶρων Πολυδ. 8, 143, pnenavricatio.
 Καθ-υφ-ίημι· παραμελῶ, ἀφῆνω τι νά χαθῇ, προδίδω· «ἐάν τις ἐκὼν καθυφῇ τοῖς ἐναντίοις καὶ προδῶ τὸν καιρὸν» Δημ. 19, 6' ἰδ. ὡς τὸ λατ. pnenavricatio λέγεται ἐπὶ τοῦ πυν-

ηγόρου, ὅστις θελακακῶν κάμνει, ὥστε νά κερδίσῃ ὁ ἀντίπαλος· «πεισθεὶς ἀργυρίου καθυφίς τὸν ἀγῶνα», 21, 39' καὶ ἐν γέν. ἀφίσταμαι τῆς δίχης, κάμνω νά χαθῇ· «ἀπαλαγῆναι καὶ καθυφίς τὸν ἀγῶνα», 21, 151' «μηδὲ καθυφῆς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρὸς» Λουκ. Πρ. 5. Καὶ «καθυφῆκε τὴν προίκα τῆς ἀδελφῆς» Δημ. 29, 35. Μίσ. ἐνδίδω «ὡς οὐ χρεὶ καθυφίσθαι τοῖς ἐν Περσείῳ» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 22' ἰδ. ἐνδίδω ἀνάνδρως, ἀφῆνω τι νά χαθῇ· «εἰ καθυφίς μετὰ τι τῶν πραγμάτων» Δημ. 3, 8' «καθυφίς τὸν αὐτοῦ» Πολυδ. 3, 60, 4' καὶ περὶ ἀνάνδρων στρατιωτῶν «καθυφίς μενόνους ἐν ταῖς μάχαις» Πολυαίν. 8, 24, 1.
 Καθ-υφ-ίστημι· λίαν ὑφίστημι.
 Καθ-υφ-οράω· ὑφοράω Σωζ. ἰστ. ἐκκλ. 2, σ. 82.
 Καθ-υψ-ηλός· ἀντὶ ὑψηλός Δ. Ἀλ. 2, 43.
 Καθ-ύω· κατατρέχω· «ὁμῶς καθύσθαι» Στ. Βυζ.
 Καθ-ωμ-ι-ημένως, ἐπὶ π. μετγ. τοῦ καθ-ομ-ιλέω.
 Καθ-ω-π-ισμένως· ἐπὶ π. μετγ. τοῦ παρκ. τοῦ καθοπλίζω Σχολ. Ἀριστ. πλ. 325.
 Καθ-ω-ρ-ίζομαι· σεμνύνομαι, παλ. λει. ἴδε τὸ ἀπλοῦν.
 Καθ-ω-ρισμένως· προσδιορισμένως Κλ. Ἀλ.
 Καθ-ώ-ς, ἀνάττ. ἀντὶ καθά· πρβλ. Λοδίκ. Φρυν. σ. 426, Ἀριστοτ. π. κοσμ. 3.
 Καί· Α. σύνδ. καί, 1) συνάπτει τι μὲ τὸ προηγ. ὥστε τὸ ἐπόμεν. θεωρεῖται στενῶς συνδεμένον ὡς ἀκόλουθον τι καὶ ὅμοιον. Συνδέονται δὲ λέξεις, κῶλα καὶ ὀλόκληροι προτάσεις παρ' Ὁμ. καὶ παρ' ἄλλοις ταῖς ὑστερον ποιηταῖς καὶ συγγραφεῖσιν· οὕτω δὲ συνδέονται· ὁ ἀντίθετα «κατ' ἡμᾶς καὶ κατ' εὐφρόνην» (ὅμως ἀμφότερα εἶνε γρόνος καὶ ἐκφύρουσι ἐν τὸν σόνολον, τὸ ἡμερονύχτιον) Σοφ. Πλ. 251' «καὶ τὸν αὐτὸν ἀπεργάται, καὶ τὸν τάδε», Αλ. 1018' «ὁ δαίμων κοῦδεις ἀνδρῶν ἐδίδασκεν», 239' «ἴνα δὴ μὴ κακός καὶ ἴνα ἀγαθός δοκῇ εἶναι» = ἀλλ' ἴνα μάλλον ἀγαθός Πλατ. Θεαιτ. 176' «καὶ σὲ μὲν ἔδωξάσω, τὸν δὲ λόγον» = ὅμως σὲ μὲν, συμμ. 291' ἰδ. μετ' ἀρνήσεως ἐκφραστικώτερον· «ὅθλως οὐσα οὐκ ἀνδρὸς φύσιν» = καὶ ὅχι ἀνδρας Σοφ. Τρ. 1051' «-αἰσχροῦς κοῦδ αἰ-κῆ», Φιλ. 1218' «τούτοις κοῦδ ἄλλοις ἀρροσθήσεται», Οἰ. Κ. 912' «ἰδὲ σὲ κοῦδ ἄλλων βροτῶν», 1131' «ἄλλω καὶ οὐχ αὐτῷ» Πλατ. Γοργ. 452 κλ. προηγ. δ' ἰτίρας ἐρ-νῆς. τίθεται ἀντὶ τοῦ οὐδέ· «ὡς οὐ γνωρίζεται κοῦδ ἀλεξίστην μαθάν» Σοφ. Οἰ. π. 539. Τὸ ἐν τῷ «ἀνά πέντε μῦθας καὶ ἑξ» Δημ. 27, 9 ἐνθα καὶ ἑτέρω γραφῇ «ἡ καὶ» π. Πολυδ. 1, 39, 12 καὶ ἀλλαχοῦ, εἶνε ὅμοιον τῷ «ἐφ' ἡμῖν ε-σται τὸ ἐπισκίσει καὶ φάδους εἶναι» Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 7' 6) παρ' Ὁμ. καὶ Ἡρ. συνάπτει συν-ηθέστατα ὁ καὶ τὰ μέρη τῆς χρονικῆς πρ-τάσεως, τιθόμενος εἰς τὸ ὑστερον μέρος καὶ πρὸ τοῦ χρονικοῦ μορίου· ἂν καὶ παρὰ ταῖς ὑστερον ἢ τοιαύτη σύνδεσις εἶναι εἶνε ἀσυνήθης, ὅμως ἡ σύνδεσις τῶν μετῶν τῆς πρῆτασις ἐκ-

φέρεται κανονικῶς διὰ τῶν ἀνταποκρινόμενων καταλλήλων χρον. μορίων θεσιμένων ἢ καὶ νοουμένων. «ἤμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοάκτολος ἡώς, καὶ τότε ἀνάγοντα» Πλ. α, 478. «ἤμος δ' ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβῆκει καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ εἴταινε τάλαντα», Θ, 68. ἡ τοιαύτη δὲ σύναψις ἐκφέρει ἀκριβῶς τὸ σύγχρονον. «ὥς δὲ οἱ ταῦτα ἔδοξε καὶ ἔποιεσεν κατὰ τάχος» Πρ. 1, 79. οὕτω δὲ τίθεται ὁ καὶ μόνος ἡ μετὰ τοῦ τε(τὲ-καί). «ἦώς τε δὴ διέφαινε καὶ ἐγένετο ἐπὶ τῇ αὐρεῖ», 7, 217, συγνότατος δὲ εἶναι ὁ τρόπος οὗτος τοῦ προσδιορισμοῦ τοῦ χρόνου «ὥς τε ἐγένετο καὶ Δαρεῖος ἐχράτο τῇ γυνάμει ταύτῃ», 4, 135. «παρέρχονται τε μέσαι νύκτες καὶ φύγεται τὸ ὕδωρ», 4, 181. «ἦδη δὲ ἦν ὠφὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι ἐξαπίνης πρῶταν ἐκρούοντο» Θουκ. 1, 50. «ἐκ τούτου ἡμέραι οὐ πολλαὶ διετρίβοντο καὶ οἱ Θόρakes διεπράτταντο» Ξεν. Ἀν. 7, 4, 12. «ἦν δ' ἡμῶν ἦδη δευτέρην πλῆσιν μοι κῆρῶν πικρὸν Σίγειον... κατηγόμην» Σοφ. Φιλ. 355. καὶ μετὰ τοῦ, ἄμα «καὶ ταῦθ' ἄμ' ἠγόρευε καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστῆρξε φῶς» Εὐρ. Βακχ. 1074. ὥσπερ καὶ «ἄμα δὲ ταῦτα ἔλεγε καὶ ἐποδείκνυε» Πρ. 1, 112. «ἄμα διαλλάττονται καὶ τῆς ἐχθρας ἐπιλανθάνονται» Ἰσοκ. 4, 157, ἐνθα τὸ ἄμα=καί. Ὡς τοιαύτη ἀπλὴ τῶν μερῶν τῆς προτάσεως σύνδεσις ἐκδόλως μεταβάλλεται εἰς χρονικὸν λόγον διὰ τῶν καταλλήλων χρον. μορίων, οἷον «καὶ ἤκομεν καὶ ἡμῖν ἐξελλῶν ὁ θυρωρὸς εἶπε (=επειὶ ἡμεῖς ἤκομεν ἐξελλῶν... εἶπε) Πλατ. Φαιδ. 59. καὶ «ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας ἑπτὰ καὶ ἦκε Μένων (=επει... ἔμειναν... ἦκε ἢ, μαινάντων... ἦκε) Ξεν. Ἀν. 1, 2, 6. ὅμως παρὰ Ξενοφῶντι εἶνε ἔτι πολλὰ συνήθη, οἷον. «γείτων οἰκῶ τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐπεὶ ὅμας εἶδον εἰς πολλὰ κακὰ ἐμπεπυκνῶτας, εὐρημα ἐποιήσαμην», Ἀν. 2, 3, 18. εἰς τινὰ δὲ χωρία ὁ σύνδεσμος «καί, πρέπει νὰ ἀποδείξηται καταλλήλως δι' ἄλλων μορίων, ἢ, ὅπερ ὁρῶν, νὰ ἐξευρίσκηται ἀνάλογ. ἐκ τῆς νέας γλώσσης, οἷον «ἐγὼ διδάξω, καὶ σὺ τῷ μάντι πιθοῦ»=ἐγὼ (μὲν) διδάξω, σὺ δὲ πιθοῦ. ἀλλὰ τὸ τῆς κοινῆς γλώσσης «ἐγὼ θά κάμω τοῦτο καὶ σὺ ἐκείνο» εἶνε κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῆς συνδέσεως τοῦ αὐτοῦ, Σοφ. Ἀντ. 979. «κἀπεμπόμην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ πᾶν φράσσα», Πλ. 680. «αὐτὸς τ' ἔδοξα καὶ παρῶν ἐκλύσσομαι», Ἀντ. 1112 (ἀμφότερα εἶνε οἷς τὸ, «ἐγὼ καὶ ἐκεῖνο καὶ αὐτό») ἐνίσταται ὁ καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν καίτοι, ὅταν ἐκφέρηται δι' αὐτοῦ τι, ὅπερ περιφράζει τὸ προηγούμενον «δέξαι θῆσω, καὶ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ ὀφθαίμι πέντε εἶναι»=καὶ τοι οὐκ ὀφθαίμι Δημ. 20, 51. τοῦτο δὲ τὸ διὰ τοῦ καὶ λεγόμενον ἐκφέρεται καὶ ἐν παρενθέσει, πρὸς. § 102. «εἰμοὶ δοκεῖ Λεπτινῆς (καὶ μοι πρὸς Διὸς μὴδὲν ὀργισθῆς)». Ὁρ. συνήπει ἀνακαλοῦσθαι ἐνίσταται μεταχθὲν μετὰ παρεμφατ. ἐξήμ. «ὥς φαρμάκη καὶ κροσσὸν ἡγήσας» Ἀδύνη. Πλ. φ, 247. ἄλλ. «ἐρήτουντο μένοντες ἀλλήλοισι τε κεκλήμενοι καὶ πᾶσι θεοῖσιν γέρας ἀνίσχοντες· μεγάλ' ἐχμεύοντο ἑκαστος», Θ, 317. «καί

λω τε τρόπον πειράζοντες καὶ μηχανὴν προσηγαγον» Θουκ. 4, 100. γ) συγνότατη εἶνε ἡ σύνδεσις διὰ τοῦ τε-καί, ὥς καὶ ἐκ τῶν προηγούμενων παραδείγματων φαίνεται, ὅταν τι ὅμοιον ἢ ὡς ἀναγκαῖον συστατικὸν πρὸς τὸ προηγούμενον συνάπτεται (ὁ Σταλλάδουμ ἐν Πλατ. Φιλῶ. 3 ἐφιστᾷ ἰδ. τὴν προσοχὴν ἐπὶ τῶν συνδέσεων «δοκεῖ τε καὶ δόξει»=πράσσειτε καὶ ἐπραττον) ἢ δὲ διὰ τῶν καί-καὶ συμπλοκῆς, ὅταν συνδέωνται δύο διαφόρου εἴδους. ὅταν συνδέωνται δύο λέξεις, καίταιν τε-καί ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, «Ἀτρεΐδαι τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί» Πλ. α, 17. ἐπειδὴ οἱ Ἀτρεΐδαι καὶ οἱ Ἀχαιοὶ ἀποτελοῦσιν ἐν ὅλῳ «ἐργεταὶ τε καὶ φυλάκται» Σοφ. Φιλ. 48. «ἡγήθεσθαι τε καὶ ἔδοισεν» Ξεν. Ἀν. 7, 5, 6. ὅταν μακρότερα μέρη τῆς προτάσεως δι' αὐτῶν συνδέωνται, τότε χωρίζονται αὐτὸς τε ἐσπευδε καὶ τοῖς νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευε» Ξεν. Ἀν. 4, 3, 13. ἰδ. δὲ μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ συμπλοκῇ ταύτῃ, ὅταν δύο διαφόρα συνάπτονται, παρίστανται ἀμφότερα ὡς μίαν γενικωτέραν ἔννοιαν ἀποτελοῦντα «διὰ τὴν τοῦ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀπλησίαν (τοῦ πολυτίμου μετάλλου ἐν γένει) πᾶσαν μὲν τέχνην καὶ μηχανὴν καλλίω τε καὶ ἀσχημονεστέραν (ὅγλ. οἰανόηποτε) ἐθέλειν ὁπορμενίαν» Πλατ. νόμ. 8, 831. «πῇ διαφέρει ὁ τυραννικὸς τε καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος» Ξεν. Ἰέρ. 1, 2. ἐν δὲ τῷ «καὶ ἀγαθοὶ καὶ κακοὶ» ἀμφότερα τὰ συναπτόμενα παρίστανται ὡς διὰ κεκριμένα καὶ οὐχ ὡς ἐν τῷ ἐντ. «κἂν τὸν κἂν μὴ τὸν κἂν» Εὐρ. Ἐκ. 734. «ὥς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταγωνίζονται καὶ τὸν φίλον τιμῶσιν» Σοφ. Ἀντ. 639. «ὅταν μὲν εἰσάξουσιν καὶ τὰ τοῦδ' ἐπὶ ὁρῇ λελέσθαι καὶ τὰ σ' Οἰδῆπου δοκεῖ», Οἱ. τ, 404. «Ὀμηρὸς ἀγνοεῖ τὴν συμπλοκὴν καί-καί, ἀλλὰ μόνον τὴν διὰ τῶν τε-τέ τὸ δὲ ἐν ἴλ. φ, 262 καὶ τὸ κατόπιν τοῦ τένο φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα εἶνε ἐπιδοτικὸς ὡς ἡμῖν, 274. Ὁδ. α, 240, καὶ μετὰ τὸ, ἡ μ ἐν-ἡ δ ἐ-καί, ε, 128. Παρὰ δὲ τοῖς ἀπτ. τίθεται πολλάκις ὁ καί, ὅταν διὰ τῆς ταιαύτης συμπλοκῆς (τοῦ πολυσυνδέτου ῥήτορος) σχήματος ἐκφέρηται τι ἐντομώτερον, «καὶ φημι κἀπόφημι κοῦκ ἔχω τί φῶ» Σοφ. Οἱ. Κ. 318. «κλύειν κτὶ σμικρὰ καὶ δίκαια καὶ τάναντία», Ἀντ. 636. καὶ πολλάκις. «ἵταμόν γάρ ἡ πονηρία καὶ τολμηρὸν καὶ πλεονεκτητικὸν καὶ τὸνδαντικὸν ἢ καλοκίγαθία ἡσύχιον καὶ δονηρόν καὶ βραδὺ καὶ δονήλαττοῦσιν» Δημ. 25, 24. «ἄλλως τε καί, ὅρ. ἄλλως» ὁ) πολλάκις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τὸ διὰ τοῦ καί, ἀπαντῶν. τέ-καί, κατόπιν τῶν ἐπὶ θεῶν, ὁ αὐτός, ἴσος, ὅμοιος ἐπιφερόμενον τίθεται εἰς τὴν αὐτὴν πτῶσιν μὲ τὸ προηγούμενον, τὸ ὅποιον τὰ εἰρημένα ἐπιθετα προσδιορίζουσιν, ἀντὶ γὰρ τῆς ἐπὶ δοτικῇ, παραλειφθέντος τοῦ καί, ἦν ἀπαιτεῖται ἡ τῶν ἐπιθετῶν σύνταξις. οὕτω δὲ διὰ τοῦ συνδέσμου καί ἴστανται ἐκ παραλλήλου εἰς τὴν αὐτὴν πτῶσιν ἀμφότερα τὰ μέρη, ὅτινα λέγονται ταῦτά, ἴσα, ὅμοια κατὰ τὸν ἐξῆς τύπον

«τοῦτο ταῦτόν, ἴσον, ὅμοιον κάκεινο» = τοῦτο κάκεινο ταῦτόν κλ. ἀντί τοῦ, «τοῦτο ταῦτόν ἐκείνου» «αὐτήν αὐτήν συγγάμω γνώμην ἔχων ἐν τῇ παρόντι καὶ περὶ τὰς ἀρχάς τοῦ λόγου» (= τῇ περὶ τὰς ἀρχάς τοῦ λόγου, δηλ. γνώμῃ) Ἰσοκ. 4, 187· «τὴν αὐτὴν ἐσκευασμένοι καὶ πεζὺς αὐτέων (= τῇ τοῦ πεζοῦ αὐτέων, δηλ. σκευῇ) Ἠρ. 7, 84· «ταῦτα οὐ καὶ ἐγὼ» (= ταῦτά οὐ ἐγώ) Πλάτ. Γοργ. 491· «ταῦτόν καὶ ἀγαθόν» (τῷ ἀγαθῷ), Φιλ. 22· «ἐξίους ὄντας ταῖς αὐταῖς τιμαῖς καὶ τοὺς ἀθανάτους (= τοῖς ἀθανάτοις) τιμᾶσθαι» Λυσ. 2, 80· «ὡς ὅπως ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐν-αριθμῶ» (= ταῖς μὴ ζώσας) Σοφ. Οἴ. τ. 612· «ἐν ἴσῳ, ἴσα καὶ» Θουκ. 2, 60· «ἔστι δὲ παρρηγοίη ἡ κάθαρσις τοῖσι Λαοδαῖσι καὶ τοῖσι Ἕλλησιν» (= τῇ τῶν Ἑλλήνων, δηλ. καθάρσει) Ἠρ. 1, 35· «ταυτέων ἐκαστον ὁμοίως καὶ τὸν πρότερον (= τῷ προτέρῳ) κατέλεξαν», 7, 115· «οὐχ ὁμοίως πεποιθήκασι καὶ Ὀμη-ρος (= Ὀμήρῳ) Πλάτ. Ἰων 531· καὶ δαπάναι οὐχ ὁμοίως καὶ πρὶν (= ταῖς πρὶν), ἀλλὰ μείζους» Θουκ. 7, 28· «ἐν τῷ ὁμοίῳ καί», 8, 11· «οὐχ ὁμοίᾳ γέ σοι καὶ ἐκείνους (ἀ-πλῶς=ἐκείνους) ὑπέρχετο» Αὐτ. 13, 27· καὶ μὲ τὸ ἔτερον» Ἀριστοτ. Πολιτ. 1, 5· 2) ἐν δὲ τῇ συμπλοκῇ «πολλὰ καὶ καλὰ» ὡς δεικνύ-σθαι τὰ ἀπαντώντα παρ' Ἠρ. «πολλὰ τε καὶ καλὰ, πολλὰ τε καὶ κακὰ πάσχειν», 4, 167, ἢ τοῖς πληθύνουσιν ἐννοεῖται, ἢ διὰ τοῦ πολλοῦ ἐκφε-ρμένην, προσδιορίζεται διὰ τοῦ ἐπιφερομένου οὐκ τοῦ καὶ ἐπιθέτου στενωτέρου καὶ ἀκριβεστε-ρου· ἴσως λοιπὸν ἡ διὰ τοῦ καὶ δευτέρου προσ-διορισμός, περιορισμός τις τῆς προηγηθ. γενικ. ἐννοίας ἢ ἐπαινεσθῆναι· «πολλὰ καὶ καλὰ» = πολλὰ καὶ μάλιστα καλὰ· οὕτω καὶ ἐν ἄλλοις ἢ διὰ τοῦ καὶ ἐπιφερομένου εἶνε ἑγγύτερος ἢ διὰ τοῦ καὶ ἐπιφαινεσθῆναι· «βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μα-κρόν» (Ὀδυσσεύς) Ἰλ. ε, 398· «αὐταὶ σ' ὁδη-ήσουσι καὶ μὲν ἀσμένως» = μάλιστα λίαν ὠχαρίστως Ἀισχ. Πρ. 730· «λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάστιγν ἔρετον», 1009· «παύεται δὴτα καὶ μὲν ἄχρητος θέα» Σοφ. Πλ. 1447· «κα-θήσαντινες καὶ πολλοὶ γὰρ» Πλάτ. Φαιδ. 58· «ὡς δὲ ἐχθροὶ καὶ ἐχθιστοὶ εἴσι, πάντες ἔ-σται» Θουκ. 7, 68· «πολλοὺς καὶ τοὺς πλεί-ους», 7, 48· «σὸφία δὲ ἴσως τινὸς ἀρετὴ ἐστὶ καὶ οὐδενὴ» = μᾶλλον δέ, Γοργ. 504· οὕτω δὲ ἴδια ἐν τῇ συμπλοκῇ μετὰ τοῦ οὕτως· «ἢ εἶναι ἐλευθερίαισι ἢ δούλοισι καὶ τοῖσι οὕτως ὡς ἀπαλείψουσι» Ἠρ. 6, 11· «ἀπόρων ἐστὶ καὶ ἀ-νάγκη ἔχοντων καὶ τοῖσι πονηρῶν» = καὶ μάλιστα Σεν. Ἀν. 2, 5, 21· ἔτι, «ἔχοντες τοποῦτος πόρους καὶ τοῖσι μὴδὲν ἐπικίν-δυνον», 2, 5, 20· συχνὰ δὲ ἀναφέρεται ἐπὶ ὅλης τῆς προηγ. πηρώσεως. «καὶ ταῦτα», ἐνίοτε ἔχει καὶ ἴδιον ἔμφασι «ὅ δὲ ἐξαχλύς οὐχεται» καὶ ταῦτα καὶ οὕτως ἐκ μέσων ἀρτυρασίαν ὡ-ραυταιν» Ἀισχ. Εὐμ. 111· «ἄνδρα γενναῖον ἡέντιν» = καὶ ταῦτα πρὸς γυναῖκας, 575· οὕτω καὶ ἄλλ. τραγ. καὶ πεζ.· «φρονήσεται ἡμᾶς εὐ-ποιῶν καὶ ταῦθ' ὧν μάλισθ' ἡμῶν ἡ ἐλπίς δεῖ-ται» Δημ. 20, 30 (πρὸς τὸ οὕτως)· πολ-λὰς τίθεται καὶ μετοχή «ὅτι ἦδη ἐπὶ φερί-

γομαί καὶ ταῦτα φέγων» Πλάτ. Φαιδρ. 241· «καὶ ταῦτα σοφὸς εἶναι», Γοργ. 508· ἐνίοτε μάλιστα προηγείται ἡ μετοχή «νῦν γὰρ, ἔφη, ἐπεκείρησας οὐδὲν ὧν καὶ ταῦτα», Πολιτ. 1, 341· τὸ καὶ τίθεμενον πρὸ τοῦ καὶ ἐν τέλει τῆς προτάς ἀντιστοιχεῖ τῷ λατ. denique Δημ. 23, 85· «οὐκοῦν καὶ τῷ μὴ προσδοκῆναι. . . καὶ τῷ εἰπεῖν καὶ πᾶσιν οὕτως φανερώς καὶ παρὰ τοῦτον εἴρηκε τὸν νόμον». Β. Τίθεται μᾶλλον ἐπιρρημ. προσέτι 1) ἐπίσης, προσέ-τι, ἢ οὐκοῦν, προσθέτει τὸ ἴσον, ὅπου τις δύνα-ται τὸ πρῶτον μέρος νὰ συμπληρώσῃ (πρὸς τὰ ὅσα τὸ Α. 1, 8' παραδείγματα)· «ὅδε δὲ καὶ τόνδε γενέσθαι παῖδ' ἐρὼν ὡς καὶ ἐγὼ περ ἀντιπρεπῆ Τρώεσσι» = προσέτι οὕτως ὡς ἐγὼ Ἰλ. ζ, 406· «ἐπιβουλεύει Κύρου καὶ πρόσθεν πολεμήσας» = ἐπειδὴ ἐπίσης πρότερον ἐπολέ-μησε Σεν. 1, 6, 1· «ὅτι καὶ ἡμῖν ταῦτά δο-κει, ἄπερ καὶ βασιλεῖ», 2, 1, 22, κατὰ ταῦτα εἶνε καὶ τὰ· «ἐμοῦ ἰδόντος ὅποι καὶ ὁμοί», 1, 3, 6· «καὶ αἱ καὶ νῦν»=ἐπίσης τῶρα ὡς πᾶν-τοτε Πλάτ. Γοργ. 523· «καὶ τότε καὶ νῦν», ἐπίσης τῶρα ὡς τότε, Φιλ. 60· «ἀεὶ ἐκείνη-μεν φοιτᾶν παρὰ τὸν Σωκράτη καὶ δὴ καὶ τότε», Φαιδ. 59· ὁμοίως· «ἐπερ καὶ γὰρ τι φρονῶ» Σοφ. Φιλ. 192· «καὶ σοὶ ταῦτα πα-ρήνεσα», Οἴ. Κ. 1419· «ἐπερ τις καὶ ἄλλος» Πλάτ. Φαιδ. 58· καὶ συχνάκις ὡς «ὡς τις καὶ ἄλλος» ἴσα καὶ εἰδὼ ὅτι λέγειται, Γοργ. 467· «ἐφορῶν ἔχων καὶ τὸ στρατεύμα» Σεν. Ἀν. 1, 9, 31· παρατηρητέον δὲ ἴδια τὸ «καὶ αὐτὸς» = ἐπίσης· «ὡς ἐνόησαν αὐτῶν τὴν πα-ρεῖαν ἐπὶ τὸ ἄκρον εὐθύς καὶ αὐτοὶ ὠρμησάν-ἀμιλλᾶσθαι ἐπὶ τὸ ἄκρον» Σεν. Ἀν. 3, 4, 44, δηλ. ὡςπερ ἐκείναι· «ἐν τῇ χειμῶνι καὶ αὐτοὺς ποτε κατέμαθον», 5, 8, 14· Κεῖ· «Ἀγίας καὶ Σωκράτης καὶ τοῦτοι ἀπεινανέ-την»=ἀπέθανον ἐπίσης, Ἀν. 2, 6, 30· «ταῦτα δὲ πικρῶν καὶ οὕτως ἀποθνήσκουσι», Ἑλλ. 6, 4, 34· οὕτω δὲ συχνὰ τὸ καὶ οὕτως ἀναλαμ-βάνει τὸ προηγούμενον· «Ἀριστοῦ δὲ, ὃν ἡμῶς ἠθέλομεν βασιλεῖα καθιστάμεν, καὶ ἰδοῦκαμεν πιστὰ καὶ οὕτως περὶται», Ἀν. 3, 2, 5· καὶ αὐτόθι 35· «εἰ οἱ πολλοίμοι, ὡςπερ οἱ δειλοὶ κύνες - εἰ καὶ οὗτοι ἡμῖν ἐπακολουθεῖν» 2) τίθεται ὡς ἀναδεικνύου τῆς ἐπακολουθοῦσας λέξεως = etiam «Τυδείδης, ὃς νῦν γὰρ καὶ ἂν διὰ πατρί μάχοιτο» = καὶ μὲ τὸν Δία αὐτόν Ἰλ. ε, 362· «ἐπειτὰ με καὶ λίποι αἶδων» = ὅχι μόνον ἄλλο τι ἀγαθόν, ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ αὐτῇ, ε, 685· «τάχα κεν καὶ ἀναΐτιον ἀειδύοτον», λ, 654· «κέλεται δὲ θυμὸς καὶ ἐς πυκνὸν θύ-μον ἔλθειν», μ, 301· «καὶ ὀφεί», δ, 161· «κῶδ' ἐγγ' ἐλλ' ἴδην καὶ πᾶσι Καθάρσει» Σοφ. Οἴ. Κ. 1396· «ἐν πᾶσι καὶ τοῖς ἱλαχίστοις παρανομήμασι θάνατον εἶναι τὴν ζημίαν» Λυ-κουργ. 65· τίθεται εἰς τὰ παραθετικά· «θεὸς καὶ ἀμείνωνας ἔκπους δωρῆσαιτο» Ἰλ. χ, 556· «δόμεναι καὶ μετ' οὐκ ἀποθνήσκον», ψ, 551· «ἄξιος φέρειν τῆδε καὶ μετ' οὐκ ἔστιν» Σοφ. Οἴ. Κ. 764· οὕτω δὲ ἐπιτατ. δυνάμιν ἔχει τίθεμενος πρὸ τοῦ λίαν, συχνὰ παρ' Ὀμ. καὶ μάλιστα Σεν. Ἀν. 1, 5, 8· καὶ μάλιστα, λ, 4, 35· καὶ μάλιστα, Κυρ. 2, 1, 5· οὐκ τε ἄλλοι

καί-γε, ἐκότερον τῶν μορ. τοῦτων διατηρεῖ
τὴν ἰδίαν αὐτῶν σημασίαν· ὅσον «καὶ λήν
κρινός γε ἑοικυῖται καί ταν ὀλέθω» Ὁδ. α, 46·
ἐνταῦθα τὸ μὲν καὶ ἐπιτείνει τὴν λήν, τὸ δὲ
γε ἀναδεικνύει τὴν κρινός, = κρινός γὰρ ἡ ἐ-
κρινός νά, δηλ. ὁ κακοῦργος Δίγισθος, ὅστις
ἀναδεικνύεται αὐτῶν διὰ τὴν κακίαν του ἀν-
τιθ. τῶν ἐν στίχῳ 48 πρὸλ. λ, 181, Ἰλ.
α, 533· καὶ ἐν περ. «ὡς καὶ Κύρῳ πιστοὶ ἐ-
γένοντο καὶ βασιλεῖ γ' ἂν πολλοὺ ἄξιον γέ-
νοιτο» Ξεν. Ἀν. 2, 1, 14· πρὸλ. τὸ γέ.
καί-δέ, τὸ καὶ συμπλέκει, τὸ δὲ ἀντιδια-
στέλλει· παρ' Ὁμ. ἀνταλλάσσεται μὲ τὸ καί
δὴ Ἰλ. ε, 364, υ, 99, Ὁδ. μ, 116· «καὶ δὲ
τα», Ἰλ. υ, 28· «καὶ δὲ νυν», γ, 420. Παρὰ
ἄλλ. τίθενται ἐν τῷ μεταβῆ μίαν καὶ περισ-
σότερα λέξ. ἐπιφέρεται δὲ διὰ τοῦ καὶ δὲ
νέον τι· «καὶ αὐτὸς Ὑγίανδρος ἐσώθη καὶ οἱ
ἄλλοι δὲ λοχαγοὶ συνήλθον» Ξεν. Ἀν. θ, 1,
3· αὐτοὶ δὲ ἐν 2, θ, 8, νέος χαρακτηρισμοῦ
τοῦ Κλεάρχου ἐπιφέρεται διὰ τοῦ «καὶ ἀρχι-
κὸς δὲ ἐλέγετο εἶναι» πρὸλ. προσέτι, 5, 2, 14.
καὶ δὴ διὰ τοῦτου ἐπιφέρεται μὲν τὸ ἀναλογον
εἰς τὸ προηγ. ἀλλὰ νέον καὶ πως σημαντικώ-
τερον Ἰλ. α, 161· «καὶ δὴ καὶ» ἀλλὰ τε
οἷον χωρὶς καὶ δὴ καὶ Ἀχαιοὺς· Ἡρ. θ, 137·
«ὅμως τε γὰρ πάντων βίους καὶ δὴ καὶ τοὺς
ἀνθρώπους» Πλάτ. πολιτ. 10, 618· πρὸλ. δὴ·
«συνάν». = ἥδη = παρενθός· ἀναφέρεται εἰς
προηγ. χρονικὸν προσδιορισμὸν· ἐν ᾧ ταῦτα
ἐξουλεύοντο, καὶ δὴ βασιλεὺς κατέστησεν ἐ-
ναντίαν τὴν πράσσαν· Ξεν. Ἀν. 1, 10, 10
«ὡς ἂν μοι βέλτεστα δοκεῖ παρασκευασθῆναι
καὶ δὴ πειράσσομαι λέγειν» Δημ. 4, 13· «ση-
μαίνει δτι τό, ἀε παραδεχθῶμεν, ἀε ὑποθέ-
σομεν» καὶ δὴ διδάσκει· τίς δὲ μοι τιμὴ μέ-
νει;» Ἀισχ. Εὐμ. 883· «καὶ δὴ καὶ ἀποβαί-
νομεν εἰς τὴν γῶραν» = ἀε ὑποθελόμενον πῶς
Ξεν. Ἀν. 5, 7, 9.
καί εἰ, καὶ μὲ κρῶσ. καί καὶ ἂν σημαίνει τό,
τίθεντος ὅτι, χωρὶς ὅμως νά δηλωταί ὅτι
τὸ ὑποτιθέμενον εἶνε ἀληθές ἢ μὴ, ἐν ᾧ διὰ
τοῦ εἰ καὶ τὸ ὑποτιθέμενον θεωρεῖται ἀλη-
θές· τὸ καὶ ἀναφέρεται ἀπλῶς εἰς τὴν ὑπό-
θεσιν· «οὐ μὲν ἐλθόνσι· καὶ εἰ μάλα καρτερός
ἐστιν» Ἰλ. ν, 315· μετὰ ὑποτ. «οἷοί περ ἀ-
νὴρ πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται» Ὁδ.
π, 58· ὡσπερ καὶ τό, «καὶ εἴχεν» Ἰλ. σ, 351·
μετὰ εὐστ. Ἰλ. θ, 347· «καὶ μὴ πέποιθα,
τοῦργόν ἐστ' ἐργαστέον» Ἀισχ. Χο. 296· «ὁ-
δοποιήσιν ἂν αὐτοὺ καὶ εἰ σὺν τελερίποις
βοῶλοισιν ἀπείναι» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 24.
καί εἰς, εἰς, ἐν (πρὸλ. καὶ ἄδω, καὶ ἄτα)
πλήρης γασαμάτων γῆς, ὡς ἀνέγινωκεν ὁ Ζη-
νὸς· ἀντὶ κητώεσσιν· πρὸλ. Βουτρ. λεξ. 2,
σ. 95· ἐν Καλλ. ἀποσπ. 224 ἐπιθ. Εὐρώ-
τος, ὅπερ Ἀπόλ. ὁ Σοφ. ἐν τῷ Ὁξ. λεγ. σ.
99, 19, καλαμινθώδης ἐρημνεύει (ἴσ. δι-
ορθότ. καλαμώδης, διότι ὁ Εὐρώτας ἐν Εὐρ.
Ἰ. Α. 179 καλεῖται θοανακτροφός), ὡς πλη-
θος καλάμων ἔχοντος εἰς τὰς ὄχθας του.
καί εἰς, ἢ· πόλ. ἐν Λατίρ Διοδ. Καίετα.
καί εἰς, ἢ· ὅν νήσου τινός Νεαρχ. σ. 31.
καί εἰς, ὅ· ὁ βορρῆς κατ' Ἀριστοτ. —

σμου 4, ὁ Εὐρώς, ὁ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς θερινὰς
ἀνατολάς τόπου πνέων», μεταφρ. 2, θ' κωμ.
«ὡς οὗτος ἦτοι Καίετας ἢ συκοφαντίας πνεῖ»
Ἀριστ. Ἰππ. 435.
καί εἰς, ὅν· Ῥωμ. ἀνδρῶν Ἀνθ.
καί εἰς, ὅ· καί εἰς Ἰσχυ.
καί εἰς, ποτ. τῆς κάτω Ἰταλίας θαυκ.
καί εἰς, ὅ· ποτ. ἐν Μυσίᾳ Ξεν. «καί εἰς πε-
δίον» Πρ.
καί εἰς, τό· ἔλος περὶ τὴν Καίετην Στραβ.
καί εἰς, καὶ βέβαια Ἰλ. ι, 632, συνήθ. παρεν-
τίθεται λέξ. τις ἐν τῷ μεταβῆ «καὶ ταῦτα μὲν
δὴ ταῦτα» Ἀριστ. πλ. 8.
καί εἰς, καὶ ὅμως· «καὶ οὐδὲν μέντοι
οὐδὲ τοῦτον ἔφασαν παθεῖν» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 20.
καί εἰς, καὶ βέβαια προσθέτει τι μετὰ βε-
βαιότητος καὶ ἐκφραστικότητος· «καὶ μὴν Τάν-
ταλον εἶδον» Ὁδ. λ, 382, «καὶ μὴν εἴ τις αὐ-
τοῖς φίλος ἦν, τοῦτων ἀπειχόμεθα» Ξεν. Ἀν.
δ, 5, 14· «καὶ μὴν ἐρῶ γε» Σοφ. Φιλ. 656·
καὶ ὅταν ἀπόδειξις τοῦ ἐναντίου ἐπάγεται ἢ
ἀντιλογία τις, ἐπίσης τίθεται ἐν ἀρχῇ τοῦ
λόγου καὶ ὅμως, τῶρα ὅμως Ξεν. Ἀν. 1, 7, 5·
«καὶ μὴν οὐδὲ» Ἰσοκ. 4, 145· «καὶ μὴν καί».
καί εἰς, πόλ. παρὰ τὸν Τίγρητα Ξεν.
καί εἰς, οὐ· οὐδὲ καί εἰς, ὁ Κόρωνος Ἰλ.
καί εἰς, ὡς· οὐδὲ Ἐλάτου, πατήρ Κορώνου,
βασιλεὺς Λαπιθῶν Ἰλ.
καί εἰς, ἢ· 1) ὑστερώτ. ὅν. τοῦ Ταυρά-
ρου (πόλεως) 2) ἡ νέα Καρχηδὼν Πολ.
καί εἰς, καί εἰς· κάμνω τι καί εἰς, νέον, ἀ-
σύνηθες· «καὶ τί καί εἰς· στέγη» Σοφ. Τρ.
864, κατὰ Σχολ. = ἑοικέ τι νεώτερον ἔχειν ὁ
οἶκος· «εὐχὰς ὡς ἐκαίνισας οἶκον» Εὐρ. Τρ.
889· «καί εἰς· ζυγόν» Ἀισχ. Ἀγ. 1041· «ἐμ-
μνησο δ' ἀμφίβλητρον, ᾧ σ' ἐκαίνισαν» = μὲν
τὸ ὑποτιννωστί οὐ συνέλαβον, Χο. 485· παθ.
«καί εἰς· τῆς τῆς» = νάντῳ τῆς Σχολ. Ἀριστ.
πλ. 321· καί εἰς· καθιερῶν μτγν. πρὸλ. καί εἰς.
καί εἰς, ἴδος, ἢ (καί εἰς) σφαγεὺς, ξίφος Ἀισχ.
ὅν. 40, δι. γρ. κοπίς.
καί εἰς, ἢ· καί εἰς, μτγν.
καί εἰς, τό· τῷ ἔπομ. Μανθ. 4, 191.
καί εἰς, ὅ· νεωτερισμός, μτγν.
καί εἰς, ὅ· ὁ νεωτεριστής, μτγν.
καί εἰς, ἢ, καὶ καί εἰς, ὅ· ἀδελφῇ, ἀδελ-
φός· Πουκ.
καί εἰς· γράφης, 2· ὁ κατὰ νέον τρόπον γε-
γραμμένος· Πρωτοστ. σελ. 53.
καί εἰς· δόξω· καί εἰς, ὡς.
καί εἰς· εἰς, 2· ὁ ἐκ νέου σχηματισθείς,
μτγν.
καί εἰς· λεικτός· ὁ κατὰ νέον τρόπον, ἀσύν-
ηθως λεγόμενος Ἡρώδης. ἐπιμ. σ. 3.
καί εἰς· λογία, ἢ· νέον, ἀσύνηθες λεικτικόν,
φράσις Πολυδ. 38, 1.
καί εἰς· λῆγος, ὅ· κατὰ νέον, ἀσύνηθες ἐρ-
πον λέγων Εὐστ. 1801, 27.
καί εἰς· παθῶν· νέον, ἀνέκδοτον τι πάσχω
Πλουτ. ἡθ. σ. 1106, συνάπτεται μετὰ τοῦ ἀ-
δύρομαι, διανοηθείς.
καί εἰς· παθῶν, 2· ὅν· ἀνέκδοτον πάσχω·
— πῆματα = εἶνα μέχρι τοῦδε τις δὲν ἔλαθε
Τρ. 1267, ἐνθα καὶ δι. φρ. καί εἰς, παθῶν.

Καινο-πηγής, καινουργής· - σάκος Αίσχ.
'Επτ. 624.

Καινο-πήμων, θυμώδες, νέον τι ἢ νέωσι πα-
θοῦσαι Αἰσχ. 'Επτ. 345.

Καινο-ποιέω· νέον τι ποιῶ, ἀνανεώνω· «τί
δε καινοποιήθην λέγεις» Σοφ. Τρ. 870· «πο-
λὰ καινοποιεῖ ἡ τύχη» Πολυβ. 1, 4, 5· «τὸν
πύλεμον» ἀνανεώνω, 11, 5, 5.

Καινο-ποιήσεις, ἢ ἀνανεώσεις, ἀναγέννη-
σεις, ἐκκλ.

Καινο-ποιότης, ὁ ἀνανεωτής, νέον ἐξουρί-
σκων, ἰδ. νέαν εὐχαρίστησιν Ξεν. Κυρ. 8, 8, 16.

Καινο-ποίη, ἢ νεωτερισμός, μεταβολή·
«τοιαυτὴς περὶ τῆς δυναστείας καινοποιίας
οὐσής» Πολυβ. 4, 2, 10.

Καινο-ποιός, 2· νέον ποιῶν, ἀνανεώνων,
μτγν.

Καινο-πραγέω· καινοποίει Εὐστ.

Καινο-πράγημα, τό· τῷ ἔπομ. Εὐστ.

Καινο-πραγία, ἢ καινοποιεῖα, μτγν.

Καινο-πραξία, ἢ τῷ ἀνωτ. Εὐστ.

Καινο-πρέπεια, ἢ τὸ ἐξωτερικὸν νέου τι-
νός· «ἡ καιν. τοῦ σχήματος» τὸ νέον σχή-
μα Εὐστ.

Καινο-πρεπής, 2· ὁ νέον ἐξωτερικὸν ἔχων,
νέος φαινόμενος· «καινοπρεπὴ σχήματα» νέα
καὶ ἀρμόδια, Ἑρμογ. καὶ ἐπίρ. «καινοπρεπε-
στέρως λέγειν» κατὰ νέον, ἀήθλ. τρόπῳ Ἀ-
ριστοτ. μεταφ. 1, 8· ἀλλὰ παρὰ Πλουτ. ἡθ.
σ. 334, λέγεται περὶ τοῦ Φιλίππου ἐπὶ φύ-
γου· «ἦν ἐν τούτοις ὑπὸ ὀφθαλμοῦ ἐαυτοῦ και-
νοπρεπέστερος» ὡς τις ὀφθαλμῶς ἦτα ἀδείξιος.

Καινός, 3· καινούργιος, νέος, ὁ, τι μέχρι τοῦδε
ἀκόμῃ δὲν ἔγινεν, ἀσυνήθης, παράδοξος, ἀ-
προσδόκητος· «φέρω καινοὺς λόγους» Αἰσχ.
Χο. 648· «ὅπως καινὰ τε κλύης νέα τ' ἄχρη»,
Περσ. 654· «τί δ' ἔστιν καινόν;» Σοφ. Οἰ.
Κ. 726· «φανέν θεοῖς θυτῆρα καινῶ καινόν
ἐν πεπλῶματι», Τρ. 610, Εὐρ. Ἴων 641·

«καινὰ προσφέρων σοφά», Μηδ. 298· «πάλιν
καινὴν ἐμποιοῦσα ἀντὶ τῆς ἀποιούσης μνήμης»
Πλατ. συμπ. 208· «καινὰ ταῦτα καὶ ἄτοπα
δόγματα» ἀνέγκουστα, παράδοξα, πολιτ. 3,
405· «τὸ καινὸν τοῦ πολέμου» τὸ ἀπροσδό-
κητον, Θουκ. 3, 30· ἀντιτῷ. εἰς τὸ παλαιὸς

Ἰσοκ. 4, 8· «καινὰ ἀρχαίως λέγειν», ἀντι-
τῷ. πρὸς τὸ εἰσθὲς Ξεν. Κυρ. 3, 1, 30· πρὸς
τὰ πρόσθεν· τὰ παλαιὰ ὅσα τε πρόσθεν εὐ-
ρητο, οὐδὲν αὐτῶν ἀφῆρηται, ἀλλὰ τε αἰ
καινὰ ἐπιμνησάνονται», 8, 8, 16· ὁ Πλούτ.
τὸ συνάπτει μετὰ τοῦ «πρόσφατος», Λυκ. 15·

ὁ Πολυβ. μετὰ τοῦ «νέος», 5, 75, 4· «καινὰ
πράγματα» res novae Πλουτ. Κικ. 14· «τὸ
καινότετον» παρενθετικῶς· καὶ ὅτι εἶνε θαυ-
μαστόν Λουκ. Νεγρ. 21· ἐκ καινῆς = ἀπὸ
καινουργῆς Θουκ. 3, 92, 5, Περσ. «οὐδὲν
καινότερον εἰσέφερε τῶν ἄλλων» Ξεν. ἀπομ.
1, 1, 3.

Καινός-σπουδος, 2· ὁ περὶ τὰ καινὰ, νεω-
τερισμοὺς σπουδάζων, ζητῶν Λογγ. 5, 1.

Καινο-σχημάτιστος, τῷ ἔπομ. Εὐστ.

Καινο-σχημῶν, 2 ἢ καινός-σχημος· μόν.
τὸ αὐτ., «τὸ καινόςχημον» τὸ καινὸν σχήμα
λαβόν, ἀσυνήθης Σχολ. Σοφ. Αἰ. 1398.

Καινό-ταρον, δηλ. σχῆμα· καινὸν σχῆμα
τάφου Παλλὰδ. 64 (7, 686).

Καινότης, ἥτος, ἢ ἡ νέα κατάστασις πράγ-
ματός τινος, ἡ νέα μορφή, μετὰ τῆς ἐννοίας
τοῦ ἀσυνήθους· ἐν τῷ πλ. Ἰσοκ. 2, 41· πολ-
λά. ἐν Πλουτ. Μαρ. 61· «αἱ καινότητες καὶ
ἀπερρόλαι τῶν τιμῶν» Δ. Κασ. 44, 3.

Καινο-τομέω· νέον τι τέμνω, ἀνερευνήτῳ
τι σκάπτω, ἀτμήτον, ὅπως εὖρω τι· εὖρω· ἐπὶ
τῆς μεταλλείας Φωτ. Λεξ. «καινὴν λατομίαν
τέμνειν» οὕτω καὶ ὁ Ξεν. π. προσοδ. 4, 27·
συνήθ. τροπ. = ποιῶ τι νέον· «ἀλέξει τελετήν
καινὴν, ἣν τῇ πατρὶ καινοτομοῦμεν» Ἀριστο-
τ. 870· ἰδ. εἰς τὰ πολιτικά· «αἱ καινοτο-
μεῖν θελήσουσι καὶ μὴ τοῖς ἥθουσι λαν τοῖς
ἀρχαίοις ἐνοιασθῶσιν», ἐκκλ. 584· «περὶ τὰ
τὰ θεῖα Πλατ. Εὐθυμ. 3· «ἵνα τὰ νομιζό-
μενα γίνηται τοῖς θεοῖς καὶ μηδὲν καταλύ-
ται μηδὲ καινοτομήται» Δημ. 59, 75· «καὶ
στασιάξουσιν» Πολυβ. 1, 9, 1· «τί κατὰ τι-
νος», 3, 70, 4· «καινοτομηθεὶς θυμὸς» Δι-
σκ. 29 (7, 707).

Καινο-τομήμα, τό· νεωτερισμός.

Καινο-τομία, ἢ τῷ ἀνωτ. (ἰδ. ἐπὶ τῶν
μετὰλλων Πολυβ. 3, 87· ἴδε καινοτομέω),
δόγματον Πλατ. νομ. 4, 717· τῆς πολι-
τείας Πολυβ. 13, 1, 2· καὶ = καινότης· «κατὰ
πλαγέντες τὴν καινοτομίαν τοῦ σοφδαίνοντος»,
1, 23, 10.

Καινο-τόμος, 2· ὁ κάμνων νέον τι καὶ ἀσυν-
ήθως· «ἐγχεῖν πάντες οἱ τοῦ Σωκράτους λό-
γοι καὶ τὸ καινὸν καὶ τὸ καινότερον» Ἀρι-
στοτ. πολιτ. 2, 6.

Καινό-τομος, ὁ· ἀνανεωθείς, νέος Ἑρμογ.

Καινο-τροπία, ἢ ὁ νέος, παράδοξος τρό-
πος Εὐστ.

Καινό-τροπος, 2· ὁ νέον, παράδοξον, ἀσυν-
ήθῳ τρόπῳ ἔχων Εὐστ. μῦθος Εὐρ. ἀποσπ.
Δαν. 49.

Καινο-υργέω· κατασκευάζω τι νέον· «σαγή-
νην Ἀλκιφρ. 3, 3· ἐπιχειρῶ νεωτερισμοὺς ἐν
τῇ πολιτείᾳ, ἐπὶ κακοῦ Εὐρ. Ἰ. Α. 2, 838·
«περὶ τοῦ μισθοφόρου» Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 16.

Καινο-ύργημα, τό· νεωτερισμός, μετα-
βολή.

Καινο-υργής, 2· καινούργιος Σχολ. Ἰλ. ι.
122, ἐξήγησις τοῦ «ἄποροι τρίποδες».

Καινο-ύρησις, ἢ ἀνανέωσις, Σουτ. κα-
ταβολή.

Καινο-υργία, ἢ νεωτερισμός, μεταβολή·
τῇ πολιτείᾳ· «ἐκ τῆς παραχρῆς καὶ καινουρ-
γίας θάπτον ἀνμεταβολῆς τόχοιεν» Ἰσοκ. β. 50.

Καινο-υργισμός, ὁ· καινούργησις Σουτ.

Καινο-υργός, καινουργῆς· «τὸ καινουργῆ
καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον»
Λουκ. Πρ. 3· καὶ ὁ νέον τι φέρων «πύλεμος»
Ἰλίουδ. 9, 5.

Καινο-φανής, 2· ὁ καινός, ἀσυνήθης φαί-
νόμενος Εὐστ.

Καινό-φιλος, 2· ὁ ἀλλάσων συχνὰ φί-
λους, ἔχων νέους πάντας φίλους Φωτ.

Καινο-φραδής, 2· ὁ κατὰ νέον τρόπῳ ἐπι-
νοηθεὶς, Εὐστ.

Καινο-φωνέω· κατὰ νέον καὶ ἀσυνήθῳ τρό-
πῳ

πον ὀμιλῶ, μεταχειρίζομαι νέας λέξεις εἰς τὴν ὀμιλίαν μου Εὐστ. 67, 6.

Καινό-φωνος, νέα, «λέξεις», ἀσυνήθους ἑκφράσεως Εὐστ. 1761, 22.

Καινώω· κἀνωμι τι νέον· ἐπιβουλευμάτα Δ. Κασ. 47, 4· παρὰ Θουκ. 3, 82 «τὸ καινοσθεῖαι τὰς διανοίας» ἐρμηνεύεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. «καινοσθέμα εἶναι», ὅλῃ κλίσιν εἰς νεωτερισμοὺς· καὶ μεταβολὰς ἐν τῇ πολιτείᾳ ἔχειν· ἀλλὰ «ποιησάμεν γὰρ μὴ αἰκίῃ κκινῶν τῷ λόγῳ» = καθιερῶν Ἦρ. 2, 100· πρὸλ. καινίζω.

Καί νύ κεν = καὶ τώρα, καὶ τώρα· καὶ νύ κεν «ἀποτομήματα κῶνος, εἰ μὴ ἄρ' οὕδ' ὠνόμασε» Ἰλ. γ, 373· ἔτι «καὶ νύκε δὴ», ρ, 530, ἔπορ. τοῦ εἰ Ὁδ. λ, 317· τοῦ ἀλλὰ, λ, 630· ὅμως, «καὶ νύκεν ἐξ ἀκατάτην γενεὴν ἑτερὴν γ' ἔτι βίδοισι», ε, 325.

Καίνωμι, μὲν, καινύτω = νικάτω Ἦουκ. ἄλλ. δὲ τὸ μέσ. κίνωμαι, ἐν. καὶ παρὰτ. μετὰ παρκ. κέκασμαι ὑπερσ. ἐκεκασμένην, ὥρ. κέκασμαι (ἔξκα καθ = λάμπειν, πρὸλ. κῶμος), μετὰ σημ. ἐν. ὑπερβάλλω, νικῶ· «ἐκκίνωτο πῶλ' ἀνθρώπων κυβερνήται» Ὁδ. γ, 382· «ἢ ῥα γυναικῶν φύλον ἐκκίνωτο εἶδει τε μεγέθει τε» = ὑπερείχεν Ἦσ. ἀσπ. 4· οὕτω καὶ ὑπερσ. «ἔγχεϊν ἐκκαστο Παν-Διληνά» Ἰλ. δ, 530· ὁδ. ἡλικίην ἐκκαστο ἔγχεϊν, π, 808 καὶ μετ' ἀπαρ. «οἷος ὡμολιχὴν ἐκκαστο ὄρνιθα γυνῶναι» Ὁδ. δ, 158· πολλὰ καὶ ἄνω αἰτ. τοῦ προσώπου, = διακρίνομαι εἰς τι, διαφέρει· «καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε» Ἰλ. δ, 339· καὶ «παντοίῃς ἀρεταῖς κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι» Ὁδ. δ, 725 ὥσπερ καὶ «μετὰ δημοῖσι», τ, 82· καὶ «πάντας ἐπ' ἀνθρώπους» Ἰλ. ω, 535· ἔξχατος, κεκοσμημένος μετ' ἐπ' «Ερμείας, ὅς ἐπὶ (οἱ γρ. ἐν) φρεσὶ περικαλλίᾳ κέκασται», υ, 35· «ἐκ πάντων τέχνησι κεκασμένον οὐρανόων» Ἦσ. θε. 929· «ἐλέφαντι φαίδιμον ὦμον κεκασμένον» Πινδ. Ὀ. λ, 27· «εὐ κεκασμένον δόρυ» Αἰσχ. Εὐρ. 730· «προσφαῖς κέκασται» Εὐρ. Ἰλ. 616· «ἑτέρον πολὺ πανουργίαις μείζονι κεκασμένον» Ἀριστ. Ἰππ. 685, καὶ μετν. ἐκκαστο ἰθύνειν = εἰςφύρει νά Ἀπολ. Ῥ, 2, 867.

Καίνω· καὶ τώρα· παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς ὑστερον ἀνέγραψεν, ὅταν μετ' ἐπὶ γενικῶς εἰρημίας, ἐπιφύρηται παράδειγμά τι Ἰλ. α, 109.

Καίνω, ὥρ. ἔκαστον, ἀπαρ. κκινεῖν, παρασχ. τοῦ κκινεῖν· φανεῖται, ἰδ. παρὰ τοῖς τραγ. «τὸν κκινεῖται κκινεῖν τοῦ τελευτήματος λέγω» Αἰσχ. Χο. 873· «Ζεὺς σφε κκινεῖ κεραυνῷ», Ἰππ. 612· συνηκ. δὲ παρὰ Σοφ. ὅστις κατὰ Μ. Ἐτ. ἐλχημ. καὶ παρκ. κέκασμαι· καὶ με κκινεῖ Εὐρ. Ἦρ. μ 1075· κκινεῖν ἀντὶ κκινεῖν, Ἰππ. 24, 90, Θεοκρ. ἐν Πλουτ. Περ. 21· ἰνίστε καὶ περ, Ξεν. Κυρ. 4, 2, 24· ἴδε κατακκινεῖν.

Καίνω· ὡν, κινῶς Ξεν. κυν. 7, 5.

Καίνω· ἐπὶ τοῦ καινός.

Καίνωσις, ἡ· νεωτερισμὸς ἰοσ

Καίπερ (πρὸλ. πέρ)· ὅν καὶ συνηθ. μετὰ μετχ. ἀπαρ. μόν. παρ' Ὁμ. εἰρηται ἡνωμένον·

νον· καὶ περ πολλὰ παθόντα» Ὁδ. η, 224· ἄλλως δὲ πάντοτε κεχωρισμένον διὰ τῆς ἐν τῷ μέσῳ κειμένης καὶ ἀναδεικνυμένης λέξ. ὡς καὶ παρ' ἄλλ. ποιητ. «τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἰόντα ἔγχος ἔρδον κατέταουσιν» Ἰλ. π. 617· μετὰ μετχ. καὶ παρὰ Πινδ. Ν. 6, 6· «πείθου γυναιξὶ καίπερ οὐ στέργων ὤμως» Αἰσχ. Ἰππ. 694· «καὶ περ οὐ δόσσορος ὢν» Σοφ. Φιλ. 377· «καίπερ τηλικούτος ὢν» Πλάτ. Πρωτ. 318· σπαν. μετὰ ἀπλοῦ ἐπιθ. ὅπου δύναται νά νοηθῇ μετοχή· «καὶ ἀθανάτους περ» Ὁδ. ε, 73· «Ζεὺς καίπερ ἀθανάτης φρενῶν, ἔσται ταπεινός» Αἰσχ. Πρ. 909· «γινώσκω σαφῶς, καί περ σκοτεινός· τὴν γὰρ σὴν ἀδὴν ὁμῶς», Οἰ. τ. 1320.

Καί ῥα· τίθεται ὅταν μετὰ προηγ. ἀκολουθῇ μὲν νέον τι καὶ διάφορον, ὅμως ὡς ἀμείνων μετ' αὐτὸ φυσικῶς καὶ κατὰ αἰετὴν ἐργόμενον, ὡς μετὰ τὸ ἀρκεῖντοθαί ἐργεῖται κατόπιν τὸ καθ'ἑξῆσθαι· ταύτην δὲ τὴν ἀκολουθίαν συνάπτει πολλὰκις πρὸς τὸ προηγ. διὰ τοῦτο ἀρμόζει νά ἀποδίδεται διὰ τῶν καὶ ὑστερα, καὶ ἀκολουθῶν Ἰλ. α, 360, Ὁδ. ε, 195.

Καίριος, ὅ· 1) ποταμὸς ἐν Κρήτῃ 2) ἡ, ἀρχ. ὡν. τῆς πόλ. Κνωσσῶ Στραβ. Καίρικος, 3· ὁ τοῦ καιροῦ, ὁ εἰς τὸν καιρὸν ἀνήκων, μετν. ἐπὶ. -κῶς.

Καίριμος, 3· καιρίος· «καιρίῃν πλαγίς» Μάχ. ἐν Ἀθην. 13, 581.

Καίριο-λεκτέω· ὁμιλῶ ἐν τῷ καταλλήλῳ καιρῷ Εὐστ. 909, 17.

Καίριος, 3, παρὰ Σοφ. Φιλ. 633, ἐν δὲ περ. καὶ 2· 1) ἐπὶ τόπου, τὸ συμβαίνειν εἰς θέαν ἐπικινδύνον· «τὸ καιρίον» = τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὅπου πληγὴ τις εἶνε θανατηφόρος· «ἀκρὴν καὶ κεφαλὴν (βάλεν), οὗτις τε πρῶται τρίχες ἱππων κρηνίῳ ἐμπεφύσαι, μάλιστα δὲ καιρίον ἐστι», Ἰλ. θ, 83· «οὐκ ἐν καιρίῳ οὐδὲ πάγῃ βέλος», δ, 185· «οὐτε βέλος κατὰ καιρίον ἦλθε», λ, 439· οὕτω καὶ ὁ Ξεν. ἐν ἱππ. 12, 8, καιριώτατον· «ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς ἰδ. «καιρία πληγὴ» = θανατηφόρον πύκτημα· «πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν» Αἰσχ. Ἀγ. 1316· ὥσπερ «ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν», 1265· «καιρίους σφαγὰς» Εὐρ. Φοιν. 1440, καὶ μετν. «βαθεῖα καὶ καιρίως ἡ πληγὴ ἐγένετο» Λουκ. Νιγρ. 55· ἔτι· «καταφορὰ Πολυδ. 2, 38, 3 καὶ ἄνω προσθήκη, «καιρίῃ ἔδοξε τετύφθαι» Ἦρ. 3, 64· «καιριοὶ τόποι τοῦ σώματος Πλουτ. Λακ. ἀσπ. Κλεομ. σ. 212· «καιριον ἀστράγαλον ἐπ' ἄγῃ» Διοδ. 15, (7, 633)· «-νοσήματα ἡ τρώματα» Ἰπποκρ. 2) ἐπὶ χρόνῳ, ὁ ἐν καταλλήλῳ χρόνῳ γινόμενος, ἀρμόδιος· «τὰ καιρία λέγειν» Αἰσχ. Ἰππ. 1.001· «αἰγὼν ὅπου θεὸς καὶ λέγειν τὰ καιρία», Χο. 575· «εἴ τι καιρίον λέγεις» Σοφ. Ἀντ. 720· «βλέπ' εἰ καιρία φέγγεις», Φιλ. 850, ὡς Εὐρ. Ἰ. Α. 829· «καιρίοις συμφοραῖς» Αἰσχ. Χο. 1060· «καιρίως σπουδῇ» Σοφ. Φιλ. 633· «ὁρᾷν τὰ καιρία», Αἰ. 120· «φρονεῖν», Ἰλ. 221· «καιρίαν δ' ἡμὶν ὥρ στείχουσιν ἱκαστήν», Οἰ. τ. 631, = ὅτι εἰς κατάλληλον καιρὸν ἐργεῖται· «καιρίως ἦλθες» Εὐρ. Ἰλ. 598· «καιριώτερα βου-

ἡ, "Πραχλ. 492· καὶ ἐν πεζ. «φεροντ' ὧν δὲ εὗρεσκε ταῦτα καιρώτατα εἶναι» 'Επρ. 1, 125· «καὶ τὸ μέτριον» Πλατ. Φιλ. 60· «τοῦτο μάλιστα καιρώτατον γένοιτ' ἂν», Τιμ. 51· καὶ ἐνίοτε παρὰ μτγν. 3) τὸ ἐν χρόνῳ γινόμενον, τὸ παρερχόμενον, μάταιον· συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀδέσσιος» Στρατ. 66 (12, 224)· ἐπὶρ. «πολλῶν καιρίως εἰρημένων» Λίσχ. 'Αγ. 1345· ἔτι «καιρίως οὐτασμένοις» = θανατηφόροις, 'Αγ. 1317· ὡσπερ «καιρίως πατάσας» Πολυδ. 11, 18, 4· — πληγείς, 2, 69, 2· «καιριωτέρως παρῆναι» Σεν. Κυρ. 4, 5, 49.

Καιρο-νομέω· ἐν καιρῷ ἄγει τι πρὸς τι· «Φοῖβε, σὺ δ' εἰς τέχνην ὄρνιν ἔκαιρονόμεισ» Βιαν. 4 (9, 272), ἡ δὲ γραφὴ τῶν χειρογράφων εἶνε «ἐκαιρομέναις».

Καιτρος, ὁ· λέξ. τῆς ὑφαντικῆς· κατ' Εὔδοτ. 'Ὁδ. η. σ. 1571, 57· «καίτρος φασὶ τὸ καιρωμα, τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ ἔα τοὺς στήμνας συγχέσθαι», καὶ, 59· «καίτρος, σπειρὰ δι' ἧς οἱ στήμονες καθιένται, κατ' ἄλλους δὲ ἡ διαπλοκή τοῦ διάσματος, ἐν ᾗ οἱ στήμονες καθιένται»· «καίτρον δὲ τὸν μίτον φασίν» Πουχ.

Καιρός, ὁ· ὁ μὲν χρόνος εἶνε ποσόν, ὃ δὲ καιρός ποῖον, διὰ τοῦτο τίθεται καὶ ἐπὶ καλοῦ καὶ κακοῦ σημαίνει λοιπὸν τὸ ὀρθὸν μέτρον· «μέτρα φυλάσσεσθαι»· καιρός δ' ἐπὶ πᾶσιν ἀριστος· 'Ησ. ἔρ. 692· «καιροῦ πέρας» = ἔξω τοῦ καιροῦ, τοῦ ὀρθοῦ μέτρου Λίσχ. Πρ. 506· «ὕποκάμψας καιρὸν χάριτος», 'Αγ. 761· «μερίζω τοῦ καιροῦ τὴν γαστέρα ἔχων, μετριωτέραν ποιῆσαι αὐτήν» Σεν. συμ. 2, 19· «ὑπερβάλλειν τῇ φιλοτιμίᾳ τὸν καιρὸν» Πλουτ. 'Αγ. 8· ἐν γέν. ἡ ὀρθὴ πρὸς τι σχέσις, ἡ κατάλληλος χρόνος, ἡ εὐνοϊκὴ περίστασις, ἡ εὐκαιρία· «καιρός ἔχει παντὸς κυρωφάν» Πινδ. Π. 9, 81· «νοῆσαι καιρός ἀριστος», 'Ο. 17, 46· «κατὰ καιρόν», 'Ι. 2, 22· «παρὰ καιρόν», 'Ο. 8, 24· «ἐν καιρῷ» Λίσχ. Πρ. 879· «τὸν δ' οὐδαμῶς καιρὸς γεινοίεν», Πρ. 521· «καὶ τῶνδε καιρός, ὅστις ὥκιστος λαδὲν», 'Επτ. 65· συνάπτεται· «καιρός καὶ πλοῦς» Σωφ. Φιλ. 1436· «ὅμην ὅ' ἂν εἴη τήνδε καιρὸς ἐξαγεῖν», Οἶ. Κ. 830· «ἴν' οὐδέ τι ὕκνειν καιρός», 'Πλ. 22· συχνάκ. «πρὸς καιρὸν λέγειν, ἐννέπειν» ὡς ἀνωτέρω «καιρία», Φιλ. 1263, Τρ. 59· ἔτι «ἐν καιρῷ καὶ «εἰς καιρὸν», Οἶ. Κ. 813, Αἰ. 1147· καὶ ἀπλῶς μετ' αὐτ. «καιρὸν δ' ἐφήκει», Αἰ. 34· «ἀφίξει εἰς καιρὸν κακόν» Εὐρ. 'Ορ. 384· «εἰς καιρὸν ἤλθε», Τρ. 739· «καιρὸν εὐλαβούμενος» παρατηρῶν καλῶς τὴν κατάλληλον στιγμήν, 'Ι. Α. 800· «ὡς ὁ καιρός οὐδὲ μέλλειν, ἀλλ' ἔσ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς» Ἀριστ. πλ. 255· «ἡμέας ἐστὶ καιρός προσωδῆσαι» 'Πρ. 8, 144· «καιρός ἦδη διαλύει τὴν στρατιάν» Σεν. Κυρ. 5, 5, 43· «καιρὸν παριέναι» = ἀφίγειν νὰ παρέλθῃ ἡ περίστασις Θουκ. 4, 27· «οὐ παρείς τοὺς καιροῦς» Πλατ. πολιτ. 2, 374· «καθυφίεναι Διμ. 19, 6· = τηρεῖν Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 6· «καιρὸν εἰληφέναι ἐνόμισαν» = ἐνόμισαν ὅτι εὐρήκαν καιρὸν λυσ. 13, 6· ὡς καὶ «καιροῦ λαδέσθαι» Λουκ. Τιμ. 13, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ σχολῇ ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, «ἔχω, δὲν ἔχω

καιρὸν, εὐκαιρῶ, δὲν εὐκαιρῶ, εἶμαι εὐκαιρος» Στραβ. 5, 3, 5· «καιρῷ χρῆσθαι» Πλουτ. Πυρ. 7· καὶ, «ἐς καιρὸν» ὡς «ἐν καιρῷ» παρὰ τραγ. (ἴδε ἀνωτέρω)· «ὡς οἱ κατὰ καιρὸν ἦν» 'Πρ. 1, 30, Θουκ. 4, 59· Πλατ. Κριτ. 44· «ἐπὶ καιροῦ» Διμ. 19, 258· «σὺν καιρῷ» Πολυδ. 2, 38, 7· «ἀπὸ καιροῦ» = ἀκαιρῶς Πλατ. Θεαιτ. 187· «ἄνευ καιροῦ», ἔπ. 7, 339· «παρὰ καιρὸν» = παράκαιρα, πολιτικ. 277· τὸ δὲ «ἐκ καιροῦ» = ἀφ' ὧν Πολυδ. 6, 32, 3· «ἐπὶ καιροῦ» = ἐκ ἱερποῖε Πλουτ. Διμ. 8· «ἐν γέν. στιγμῇ χρόνου, χρόνος» — χειμῶνος Πλατ. νόμ. 4, 709· καὶ οὕτω μτγν. 60, ὁ Μοῖρ. θεωρεῖ τὴν χρῆσιν ταύτην τῶν Ἑλλήνων (τὸν μετὰ ταῦτα) ἀντὶ τοῦ ὧρα· «οἱ καιροὶ» = εἰς περιστάσεις, ἴδ. ἐπὶ κακοῦ Σεν. Ἑλλ. 6, 5, 33· «ὃ ἔσχατος καιρός» Πολυδ. 29, 11, 12, Πλουτ. Σουλ. 12· Καὶ ἐπὶ τούτῳ «ἐναυσιόμει» νοι τῶν χωρίων, οὐ καιρός εἴη» = ὅπου ἦτο κατάλληλον μέρος Θουκ. 4, 54· «εἰς καιροῦ τυπεῖς» = καιρίαν Εὐρ. Ἀνδρ. 1120· «προσωτέρω τοῦ καιροῦ (= παρ' ὅσον πρέπει) διώκειν, προΐεναι» Σεν. Ἑλλ. 7, 5, 13· «ὅ, τι τινα ὡς φαλεῖ» «τὸ σὺν φρουρῇν ὄμ'» ἐπὶ σὴ μάλιστα καιρῷ Σωφ. Φιλ. 151· «τὰ δ' ὑπερβάλλοντα οὐδένα καιρὸν δύναιτο θνατοῖς» Εὐρ. Μηδ. 128· «ἐς καιρὸν ἔσται» = ὅτε ἦνε ὠφέλιμον 'Πρ. 7, 144· «ἐν καιρῷ γίνεσθαι τινα» Σεν. Κυρ. 5, 1, 17· «μάλιστα δ' ἐπὶ καιροῦ τοῦτο γένοιτ' ἂν καὶ πάντας ὠφελήσειεν ἀνθρώπους» Διμ. 19, 258· «μέγιστον ἔχετε καιρὸν» = τὴν μεγίστην ἐπιρροήν, βαρύνοντα Σεν. Ἀν. 3, 1, 36.

Καιρός, 1) ὁ· ἔπρος τις τοῦ Ἀδράστου Πανσ. 2) ἀνδρ. ὄν. Εὔστα.

Καιροσέων ὀδυνῶν ἀπολειβεται ὀγρόν ἐ· λαιον = ἐκ τὸν πυκνῶς ὑφασμένον λινῶν ὑφασμάτων ἀποστάζει ὀγρόν ἔλαιον 'Ὁδ. η. 107· συνηθ. παρὰ γ. τὴν λέξ. ἐκ τοῦ καιρός, ἐξ οὗ τὸ ἐπίθ. καιρούς· τούτου γέν. κλ. καιροσῶν, καιροσῶν, καιροσῶν· ὑπῆρχε καὶ ἀρχ. δι. γρ. κροσσῶν.

Καιρο-σκοπέω· παρατηρῶ τὸν κατάλληλον καιρὸν.

Καιρο-σκόπος· ὁ τὸν κατάλλ. καιρὸν παρατηρῶν, ἐκκλ.

Καιρο-σπάθητος, 2, «καιροσπάθητον ἀνθέων ὄφασμα κινόν» = πυκνὸν ὄφασμα Ἑρμιππ. ἐν Σουδῷ. ἐκ τοῦ καιρός.

Καιρο-τηρέω· καιροσκοπέω· «τάς μεταβολὰς» Δ. Σικ. 19, 16.

Καιρο-τμήσις, ὡς, ἡ· ἡ τοῦ καιροῦ τμήσις Ἀριστ.

Καιρο-φυλακτέω· φυλάττει τὸν κατάλληλον καιρὸν· — τὴν χρῆσιν Ἀριστοτ. πολιτ. 8, 3· — τὴν πόλιν, δηλ. διὰ νὰ βλάψῃ αὐτὴν Διμ. 23, 173 ὅστις καὶ παθ. «καιροφυλακείται» Μητροδ. ἐν Σουδ. ἀνθ. 45, 20· ἔτι, περιμένα παρὰ τινι ἀσθενοντι, φυλάττει, περιποιεῖται Λουκ. ἀποκρ. 16.

Καιρο-φυλακία, ἡ· τὸ περιμένειν τὸν κατάλλ. καιρὸν, μτγν.

Καιρο-φυλακτέω· καιροφυλακτέω μτγν καὶ ὡς δι. γρ. ἐν Ἀριστοτ. ἴδε Λουκ. Φρον. 574.

Καιρώ (καιρός): συνδέω τὸν στήμονα· «τὸ δὲ συνδεῖσθαι τὸν στήμονα καιρῶσαι λέγειν γρή» Πολύδ. 7, 33.

Καίρω σις, ἡ· ἡ σύνδεσις τοῦ στήμονος.

Καίρωσις, ἴδος, ἡ, καί.

Καίρωστροίς, ἴδος, ἡ· ὁφάντρια· πρὸλ. Δο-
δεκ. ἐν Φρον. σ. 257.

Καίσαρ, ἄρος· ὄν. Ῥωμ. ἀνδρ. περιττὴ ὄτε-
ρος· τῆς οἰκαγενείας τῶν Καισάρων εἶνε ὁ Γά-
ιος Ἰούλιος Καίσαρ C. Julius Caesar γενν. τῷ
100 π. Χ. καὶ φονευθεὶς τῷ 44 (15ῃ Μαρτίου),
μέγας στρατηγὸς καὶ συγγραφεὺς τῆς ἀρχαϊ-
ότητος, πρῶτος ἐν Ῥώμῃ μοναρχήσας. Μετ'
αὐτὸν προέβησαν οἱ ἐπόμενοι αὐτοκράτορες,
Αὐγουστος, Τιβέριος, κλ. τὸ ὄνομα Κ. ὡς δη-
λωτικὸν τῆς διαδοχῆς αὐτῶν ἀρχῆς· ὕστε-
ρον ἐδόθη ὡς τίτλος πρὸς τοὺς υἱοὺς φυσικοῦ,
καὶ θεοῦς, τῶν αὐτοκρατόρων, ὅπου ἰσοδυνα-
μοῖ τῷ πρίγκηψ Πλουτ. Σουεταν.

Καίσαρεα, ἡ· ὄν. πᾶλ. ἐκ τοῦ Καίσαρος· 1
ἐν Μαυρητανίᾳ Στραβ. 2 ἐν Παλαιστίνῃ, Στ.
Βυζ. 3 ἐν Καππαδοκίᾳ (ὡς.).

Καίσαρεον, τό, καὶ Καίσαριον· ἱερὸν Καί-
σαρος Στραβ.

Καίσαρεος, 3· καίσαρινος Δ. Κασ.

Καίσαρεῖος· εἶμαι Καίσαρ, φέρομαι ὡς Καί-
σαρ Δ. Κασ.

Καίσαριανός, 3· Καίσαρειος Ἀππ.

Καίταιεις, συνηρ. ἐκ τοῦ καιεταίεις Βουτρ.
Λεξ. 2, σ. 95.

Καί-ται, ἐπίρ. παρ' Ὀμ. τίθεται μεταξύ τοῦ
καί καὶ τοῦ ται μία ἡ καὶ πλείονες λέξ. μόν.
ἐν Ἰλ. ν, 267 ἀπαντᾷ ἡνωμένον (καίται),
ἀλλὰ τὸ καὶ ἀνῆκει εἰς τὸ κατόπιν ἐμοί =
(= καὶ ἐμοὶ βέβαια), εἰσάγει δὲ τὸ μόρ. τοῦτο
εἰς τὸν λόγον νέον τι, ἀλλ' ἀναμνηστικόν,
καὶ τῇ ἀληθείᾳ, καὶ βέβαια, καὶ ἀληθῶς·
παρὰ δ' αὐτ. ἐπιφέρει τι εἰς τὸ προηγούμε-
νον ἐναντίον· καὶ μολοντί, ἀν καί, καὶ ὅμως
«καὶ τοι γε μὴν οὐ κάρτε' ἔμοι σοφώτερα»
Λίσχ. Βζ. 848· πρὸλ. Σοφ. Ἰλ. 332, Θουκ.
1, 10, 2, Πλατ. ἀπολ. 17.

Καίω, αὐτ. κάω. ἀν καὶ ἐν τοῖς χειρογρ.
συνηρ. ἀπαντᾷ τὸ καίω, μελ. καύσω, ἀορ.
ἐκαυσα, ἐπ. ἐκθα, κῆεν Ἰλ. φ, 349, ὅπου
κῆομεν, η, 377, εὐκτ. κῆαι, κῆαιεν, φ, 336,
ω, 38, ἀπαρ. κῆαι· Ὁδ. α, 97, καὶ ὁ μ. ἀορ.
κῆαντο Ἰλ. ι, 88· κηάμενοι, ι, 231· (ὁ Οὐ-
δῶφ. ἔγραψεν ἐν Ὁδ. καὶ τοὺς τόπ. καίαν-
τες, ι, 231· ν, 26, πρὸστ. καίον, φ, 176
καίμια, καίόμενος, π, 2, ἐνθα δὲ Βεικ. κῆ-
ντες, ἔτι αὐτ. κέας, Λίσχ. Ἀγ. 849, κέ-
αντες, Σοφ. Ἰλ. 747· ἐκ διορθώσε. τοῦ
Ῥομάν. ἀντί κέας κατὰ τὸ, ἐκκέας· Ἀριστ.
Ἠρ. 1099, καὶ Εὐρ. Πρσ. 97, παρκ. κέκαυ-
κα, Ξεν. Ἑλλ. υ, δ, 37, π. ἀορ. ἐκαύθη
καὶ παρ' Ὀμ. ἐκῆθη· καίω, βάλλω εἰς τι
φωτιάν, ἀνάπτω· «πυρὰ πολλὰ» Ἰλ. ι, 76,
καὶ συγχά· ὡς δὲ μ. ἀορ. ἀ. = καὶ αὐτὸν
καίω, συνηρ. ἀναλίσκω τι διὰ τοῦ πυρός,
καίω· «ἐνέδρεα» Ἰλ. φ, 337· νεκρούς, φ, 343
«μήρι' ἐκαύον» Ὁδ. ι, 553· «καί = οὐα» ὁστὲς
λενκά θυγόντων ἐπὶ δωμαίων· Ἠσ. θε. 557· καὶ
παθ. καίομαι «πυρὰ νεκῶν καίοντο θάμεια»

Ἰλ. α, 52· «φλόε' θεοῦ καιόμενοι», θ, 135·

«σέλας· καιόμενοι πυρός», τ, 376· «πυρὶ
καίόμενος» Πινδ. Π. 3, 102· «πυρὶ καυθεῖσα»,

Ν. 10, 35· «ἱερὸν καυθέντων κατὰ νόμον»
Πλατ. νόμ. 8, 800· «σθενύναι τὸ καιόμενον

πῦρ» Ἠρ. 1, 86· «ἐν ἀγορᾷ τοῖς θεοῖς θᾶ·
καίεται» Ἀριστ. σφ. 1372· «καιόμενον τῶν

λαμπάδων», Θεσμ. 280· καὶ περὶ τινος χει-
μάρρου «κεκαυμένος ἥλιος» = Ξηρός Ἀντιφιλ.

31, (9, 277)· μετ. ἐπὶ τοῦ ψύχους, ὅπου φέ-
ρει παρόμοιον αἰσθημα ἢ ἀποτέλεσμα· «ἡ

χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥίνας» Ξεν. κυν.
8, 2· «ἐνίοτε γὰρ καὶ κῆιν λέγεται καὶ θερ-

μαίνειν τὸ ψυχρὸν οὗ· ὡς τὸ θερμὸν ἀλλὰ τῷ
συνάγειν καὶ ἀντιπερίσταται τὸ θερμὸν» Ἀ-

ριστοτ. μετεωρ. 4, 5· λέγεται περὶ τῆς θέρ-
μης τοῦ πυρετοῦ Ἰπποκρ. πολὺ συνηρ. εἶνε ἡ

συνένωσις· «τέμνειν καὶ κῆιν» ὡς τῶν δύο
κυριωτέρων ἔργων τῶν ἀρχαίων ἱατρῶν, ᾧ

εἶνα ἐπὶ τῶν πληγωμένων ἐτίθεντο εἰς χρῆσιν·
εἶνε δὲ καὶ τροπ. εὐχρ. Πλατ. Ἠοργ. 480, πα-

λιτικ. 293· «κῆαντες ἡ τεμνόντες πειρασόμεθα
πῆμ' ἀποτρέφαι νόσου» Λίσχ. Ἀγ. 828· «οἱ

ἱατροὶ τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ» Ξεν.
Ἀν. 5, 8, 18· μετ. ἐπὶ παθῶν, οἷον τῆς ὀρ-

γῆς· «κάσμαι τὴν καρδίαν» Ἀριστ. Δυσ. 9,
ἰδ. ἐπὶ ἔρωτος· «ἐν φρεσὶ καιόμενον» Πινδ. Π.

4, 219· «πόθος ἐκαυσε με ἐταίρης» Ἐπίγρ.
ἀδ. 11, (12, 90)· καὶ «καίεσθαι τιος» = εἶ-
μαι ἀναμμένος δπὸ τοῦ ἔρωτος πρὸς τινα

Ἑρμῆσιαν. ἐν Ἀθην. 13, 598.

Κάκ, κατ' ἀποκοπὴν καὶ τροπὴν ἐκ τῆς κατὰ
(κάτ = κάκ), πρὸ λέξ. ἀρχομ. ἀπὸ κ· «κάκ κε-

φαλῆς, κάκ κεφαλὴν, κάκ κέρυθα Ἰλ. λ, 351·
«κάκ κυρψήν», θ, 83.

Κακάβη, κάκαβος, ἀντί, κακκάβη κάκ-
καβος.

Κακ-αγγελίω· κακὴν ἀγγελίαν φέρω, τραγ.
παρὰ Δημ. 18, 264.

Κακ-αγγελία, ἡ· κακὴ ἀγγελία Ἰπποκρ.

Κακ-αγγέλος, 2· κακὸς ἀγγέλος, κακὰ ἀγ-
γέλλων· «εὐφημον ἦμαρ οὐ πρόπει κακαγγέλιη

γλώσση μισαίνειν» Λίσχ. Ἀγ. 622, μετγν.

Κακ-άγγελτος, 2, -άχη = τὰ ὑπὸ κακῆς ἀγ-
γελίας προσενηθέντα, εἰσινα κακ ἀγγέλ. παρή-

γαγε Σοφ. Ἀντ. 1287.

Κακαλία, ἡ· φωτόν τι, ὅπου διὰ τοῦ λατ.
iussilago ἐρμηνεύεται Διοσκ. 1α. εἶνε τὸ ὑπὸ

τῶν ἀρχαίων ἱατρῶν ἄλλως καλούμενον βή-
χισιν ὡς μαλακτικὸν τοῦ βήχους.

Κάκαλα, τὰ· τείχη Ἀλίσχ. ἐν Πουγ.

Κακ-ανδρία, ἡ· ἀνανδρία, μετὰ τοῦ δουλίας·
Σοφ. Αἰ. 993· καὶ μετγν. πεζ.

Κακὰνέω· ἐγείρω, κινῶ, ἐρεθίζω, παρὰ
Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. σ. 244 λέγει εἰς Ἀκχεῖδι-

μόνιος περὶ Τυρταίου «ἀγαθὸς κακανεῖν νέων
ψυχάς», τινὲς διορθοῦσιν εἰς τὸ κατακινᾶν·

πρὸλ. κακκνήν.

Κακ-ανθέω· κακά, ὀλθῆρις ἄνθη φέρω, ὡς
αρχαῖον τοῦ ἐπομένου.

Κακ-ανθήεις, εἶσα, ἐν· ὁ ἔχων δηλητηριώδη
ἄνθη, «ὕραμνοι» Νικ. δλ. 420.

Κακῶ καὶ κακῶι, λέξ. τῶν νηπίων κά-
μνω κακῶ, χέζω Ἀριστ. νεφ. 1366.

Κάκεις, οἱ εἶδος Αἰγυπτιακῶν ἄρτων Στραβ. 17, 824.

Κακ-ελπιστέω· κακῶς ἐλπίδας ἔχω, κακὸν περιμένω Ἄρρ. Ἐπικτ. 4, 5, 27.

Κακ-ἐμ-φαιος· ὁ κακῶς εἰς τὸ οὐδ' ἔχων, ἰδ. ὁ κακὴν αἰσχροὴν σημασίαν ἔχων· καθ' ὅσον· = ἄδοξος, ἀκλής· ἐπὶρ. «κακεμφάτως» Σχολ. Ἄρ. βατρ. 426.

Κακ-εν-τρέχεια, ἡ· κακία μετὰ δολιότητος, πονηρία Πολυδ. 4, 87, 4.

Κακ-εν-τρεχίς, 2· κακὸς καὶ δόλιος, πονηρὸς Ἐπιχαρμ. ἐν Β. Ἄν. 105· «ἀπλούστατοι καὶ ἥμισυ κακεντρεχεῖς» Στραβ. 7, 301.

Κακ-επί-θυμος, 2· οἰνόφλυξ, ὁ δεινῶς ἐπιθυμῶν «οἶνον» Πούχ.

Κακ-εργασία, ἡ· κακὴ κατεργασία, πέψις Θεοφρ.

Κακ-εργάτης, ὁ· κακεργέτης Νικητ.

Κακ-εργάτις, ἰδος· Θηλ. τοῦ προηγ. Θεμιστ. λογ. 2, σ. 28.

Κακ-εργέτης, ὁ· ὁ κακοῦ τινος ἐργάτης Ἀθην. 4, 184.

Κακ-εργέτις, ἰδος· Θηλ. τοῦ προηγ. μτγν.

Κακ-ερωός, ὡτος, ὁ· ὁ αὐτῶς ἐρών Πρωδ. ἐπιμ. 206.

Κακ-εστῶ, ὡς, ἡ· τὸ ἔχειν κακῶς, κακὴ κατάστασις Πούχ. ἀντιπ. 10. εἰς τὸ εὖεστῶ.

Κακ-έσχατος, 2· ὁ ἐσχάτως κακὸς Γνωμ. μονόστιχ. 498.

Κάκη, ἡ· κακία, δειλία· ἀφύγος Αἰσχ. Ἐπι. 174· «λήματος Ἐπι. 598· «δειλίαν καὶ κάκην κεκτῆσθαι» Ἐδρ. Ἰ. Τ. 576· «λιπόντα τὴν τάξιν διὰ κάκην» Πλατ. πολιτ. 5, 468· φαυλότης, μοχθηρία· «σὴν ἀμαρτίαν τὸ μὴ εἶδέναι ἐκλῦει κάκης» Ἐδρ. Ἰππ. 1335· «ἐμῶν πατέρων κάκην» Ἀριστ. ὄρν. 541· «ὁ τῆς κάκης ἵππος μετέγων» Πλατ. Φαιδρ. 247.

Κακ-ηγορέω· κακολογῶ τινα, συκοφαντῶ, ἐπιπλήττω Πλατ. πολιτ. 2, 310· «καὶ κομῶν δὲν ἄλληλους», 3, 395· καὶ παθ. «ἡ δι-καίοσση κακηγορουμένη», πολιτ. 2, 395.

Κακ-ηγορία, ἡ· κακολογία, λοιδορία· «κακηγορίαν εἶκη» Πινδ. Π. 2, 53, Πλατ. Φαιδρ. 243· «εἶκη κακηγορίας» Δημ. 21, 32, ὅπερ ἐξηγεῖται «ἴαν τίς τινα ἰδιωτὴν κακῶς εἴπη»· «κακηγορίαν δικάζεσθαι» Ἀποσ. 10, 2.

Κακ-ηγορίου εἶκη· κακολογίας, συκοφαντίας Δημ. 21, 93.

Κακ-ηγορός· ὁ κατὰ τινος κακὰ λέγων, συκοφαντῶν, ὑβρίζων Πινδ. Ὀ. 1, 53· «γλώττα Πλατ. Φαιδρ. 254· ὁ δὲ Πολυδ. ἐκ τῶν κομικῶν καὶ συγκρ. «κακηγορίστερος» καὶ τὸ ὑβερ. «κακηγορίστας» 2, 127, καὶ 8, 81.

Κακ-ήθης, π. 2· κακοήθης Νικ. Θηρ. 132.

Κακ-η-πελίων (πέλομαι)· ὁ κακῶς ἔχων, ἀσθενὴς Νικ. Θηρ. 878, ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ Ὀμηρ. «ὀλιγηπελίων». ἐντ.

Κακ-η-πελία, ἡ· κακὴ κατάστασις Νικ. Θηρ. 319, ἀντιθετ. πρὸς τὸ «εὐηπελία».

Κακ-η-πυλῆς, ἡ· κακὴ πόλις Κλ. Ἀλ.

Κακία, ἡ· ἡ εἰς ἕκαστον πρόσωπον ἡ πράγμα ὑπάρχουσα ἑλλειψίς ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ προσωμὸν αὐτοῦ, ἔνδεια τοῦ αἰκίου προσάντος· ἐπομένως ἀνικανότης, ἀνανδρία ἀντι-

θέτ. πρὸς τὸ ἀρετὴ· ἠθικῶς, φαυλότης, μοχθηρία, κακοῦθια Θουκ. 2, 87· «οὐ κατὰ τὴν ἡμετέραν κακίαν τὸ ἡσθεῖναι προσεγένετο» = ἀνανδρίαν Πλατ. Κριτ. 45· «ἠθικῶς Πλατ. συμπ. 181, Σοφ. Οἰ. τ. 511, Θουκ. 3, 58· «ἡ κακία ὡς πρόσωπον Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 26· «συγγραφικὴ Λουκ. ἱστ. συγγρ. 42· ἔτι αὐτοῦ χία, μτγν.

Κακίθ' ἄζω· περὶ τῆς φωνῆς τῶν γλαυκῶν Ζηνοδ.

Κακίζω-τεχνος· ὁ τέχνημά τι κακίζων· οὕτω κατὰ Πaus. 1, 26, 7 ἐκαλεῖτο ὁ λίαν ἀκριδὴς τεχνίτης Καλλίμαχος, ὅστις πάντοτε εἰς τὸ ἔργον του εὗρισκε κατὰ τὴν νὰ φέξη· ἐν τοῖς χειρογρ. ὑπάρχει διάφορος γρ. «κατατὴν εἰτεχνος» καὶ κατατῆξ' εἰτεχνος, ὅστις ὁ κατὰ τὴν τὴν τέχνην, ὁ ποιῶν αὐτὴν ἀσθενῇ.

Κακίζω· εὐρίσκω τι κακὸν εἰς τινα καὶ τὸ λέγω, φέγω, μαλῶν· «λοιδορεῖν τε καὶ κακίζειν μιν» Ἰπρ. 3, 145· «ἐκκαίζον, ὅτι στρατηγὸς ὦν οὐκ ἐπεξάγει» Θουκ. 2, 21· καὶ παθ. 1, 105· «πολλὰ τινα» Πλατ. Φαιδρ. 254· «καὶ νοθεύειν», πολιτ. 8, 560· «τὴν τύχην Δημ. 18, 306· παθ. δεκνύομαι κακῶς, ἀνάνδρως πρῶτον τι· «οὐ ἐκκαίζομεν γὰρ κατέκτα, ἀλλὰ πρὸ Τρώων ἐσταῦτα» Ἰλ. ω. 214· «μὴ κακισθῆς» = μὴ φανῇ ἀνάνδρως Ἐδρ. Μηδ. 1246· «οὐ μὴ κακισθῆς εἰς ἀνανδρίαν πέσης», Ἰλ. 977· «τόχῃ κακίζομενοι» Θουκ. 5, 75· ὁ ἐπὶ 0. κακιστέον· Ἐδρ. Ἰ. Τ. 105.

Κακιστέρας· συγκρ. τοῦ κακός.

Κακισμός, ὁ· τὸ κακίζειν, ὑβρίζειν Στραβ. 9, 422.

Κακιστός· ὑβερθ. τοῦ κακός, ὡς

Κακίον, ὄν· συγκρ. τοῦ κακός (τὸ ἰ παρ' Ὀμ. καὶ ἐπ. βραχύ, παρὰ δὲ Ἀττ. π. μακρόν).

Κακκάβη, ἡ· 1) ἡ πέρδις κληθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς φωνῆς τῆς Ἀθην. 9, 389· 2) εἶδος κατὰ τῆς φωνῆς, ἥτις εἶχε τρεῖς πόδας Ἀριστ. ἐν Ἀθηναίῳ 4, 169, cacabus.

Κακκάβ' ἄζω· φωνάζω ὡς ἡ πέρδις, κακκαρίζω Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4, 9· πρβλ. τιτυδίζω.

Κακκάβιον, τό· ὕποκ. τοῦ κακκάβη 2 Ἐδρ. βουλ. ἐν Ἀθην. 4, 169.

Κακκάβις, ἰδος, ἡ· ἡ πέρδις· ἴα. Θηλ. τοῦ κακκάβη Ἀλκμ. ἐν Ἀθην. 9, 389.

Κακκάβος, ἡ· κακκάβη 2, ἐν παλ. λεξ. ἐξηγεῖται ὡς τι ἀγγεῖον Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 4, 169.

Κακκάβω· κακκαρίζω, περὶ τῆς φωνῆς τῶν τιτυδῶν ὡς ἀλεκτορίδων Ζηνοδ. ἐπὶ τῶν μελεαγρίδων Πολυδ. 5, 89· ἴδε κακκαδίζω.

Κακκαυῶν, Πλουτ. Κλειομ. 2, γραφὴ τῶν χειρογρ. ἐν τῇ αὐτῇ συμπλοκῇ, ἐν ἡ τὸ κακ· κανέω κεῖται (ἴδ' ἀνωτέρω)· ἀντὶ τοῦτου ἀναγινώσκεται τῶρα «αἰκάλλειν».

Κακκάω, ὁρθότ. τὸ π. ἀντὶ κακάω.

Κακ-κείοντες· κατακείοντες Ὀμ.

Κακ-κεφαλῆς, ὁρθότ. κακ κεφαλῆς = κατὰ κεφαλῆς.

Κάκη, ἡ· ἡ κόρυς τοῦ ἀνθρώπου, τὰ κακ· κα Ἀριστ. εἰρ. 162.

Κακ-κόρυθα κακ-κορυφήν· ὁρθότ. κακ· κόρυθα, κακ· κορυφήν, δηλ. κατὰ κόρυθα, κατὰ κορυφήν.

Κακ-κρύπτω, π. κατακρύπτω.

Κακ-κυνήγέτις, ἰδοῦ, π. ἢ κατακυνήγέτις Ἰαχ. Εὐρ. 222.

Κακ-ανάστροφος· κακῶς ἀναστρέφόμενος Προκλ.

Κακ-δάκχευτος· κακῶς βακχεύων, ὅστις, λυπηρῶς, ἐπὶ τοῦ χοροῦ Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 316.

Κακ-ό-βιος, 2· κακῶς, θολῶς, πτωχικὰ βίων Πρ. 4, 95· ἐν τῷ ὑπερθ. Ξεν. Κυρ. Π. 7, 5, 67.

Κακ-ο-βίωτας· τῷ προηγ. Σχολ. Ἀριστ. πλουτ. 969.

Κακ-ο-βλαστέω· κακῶς βλαστάνω Θεοφρ.

Κακ-ο-βλαστής, 2· ὁ κακῶς, δυσκόλως βλαστάνων.

Κακ-ο-βλαστος, 2· τῷ ἀνωτ. ἐν τῷ συγκρ. «κακοβλαστότερος» Θεοφρ.

Κακ-ο-βλήτας· κακῶς κτυπηθεὶς Σουίδ. ἄ-βλήτας.

Κακ-ο-βούλει· κακῶς, ἀνεπιτυχῶς βάλλω Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1001.

Κακ-ο-βόρος, 2· ὁ κακῶς τροφήν κατανα- λίσκων, ἐν τῷ ὑπερθ. Αἰλ. Ἰ. Ζ. 10. 29.

Κακ-ο-βούλεός, μόν. ἐν Εὐρ. Ἰων 877.

«φυγὴ κακοβουλευθείσα» = κακῶς συμβουλευ- ούσα, ὑπὸ Λοδεκ. εἰς Φρυν. σ. 624 ὡς ὑ- ποπτον· ὁ Εὐρ. ὁμοῦς εἰς τινα νεωτερίζει.

Κακ-ο-βουλία, ἢ ἡ φύσις τοῦ κακοβούλου ἢ κακὴ συμβουλίᾳ Δ. Λαερτ. 7, 93.

Κακ-ο-βούλος, 1) ὁ κακῶς βουλευόμενος, ἀπόντος· Εὐρ. Βαχχ. 399· 2) ὁ κακῶς ἄλ- λους συμβουλευόμενος, ἀντιθ. πρὸς τὸ εὐβου- λος Πλατ. Σισ. 391.

Κακ-ο-βουλοσύνη, ἢ κακοβουλίᾳ, χρ. Σιδ

Κακ-ο-γαμβρός, γύος· ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν ἀτυ- χίαν τοῦ γαμβροῦ Εὐρ. Ῥήν. 260.

Κακ-ο-γαμία· ἀτυχὴς ἢ ἄνομος γάμος.

Κακ-ο-γαμίῃς δίκη, ἢ κατηγόρησις διὰ κα- χὸν ἢ ἄνομον γάμον Πλουτ. Αὐσ. 30.

Κακ-ο-γάμος, 2· ὁ ἀτυχὴς γάμος συνάψας, ἢ ὁ ἄνομος γάμος Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ. 1238.

Κακ-ο-γείτων, οὐκ, ὁ συντροφος, μετέχων τοῦ κακοῦ (τοῦ παθήματος) τοῦ ἐξέτρος (συν- τρώφου, τοῦ πάσχοντος)· «οὐδέ τιν' ἐγγύρων κακογείτονα παρ' ὃ στόνον ἀποκλαύσειεν» Σοφ. Φιλ. 689· ἄλλοι συνάπτουσι τὸ «κακο- γείτονα» μὲ τὸ «στόνον» καὶ στόνος κακο- γείτων = στόνος, ὅστις εἶνε κακῶς συντροφος εἰς τὸν ἔχοντα αἰτὶν· πρβλ. Λοδεκ. Φρύν. 601· ἐπὶ «κακογείτονες ἐχθροί» = κακοὶ γεί- τονες Καλλ. Ὕμν. Δημ. 118.

Κακ-ο-γένειος· κακὸν γένειον ἔχων Σουίδ.

Κακ-ο-γενής, 2· ὁ ἀπὸ κακόν, ταπεινὸν γέ- νος καταγόμενος Δ. Κασ. 44, 37.

Κακ-ο-γέως· ὁ κακῶς, ἄγονον γῆν ἔχων, μτγν.

Κακ-ο-γῆρας, 2· ὁ δυστυχὴς γῆρας ἔχων Ἠρώδ. ἐπιμ. 205.

Κακ-ο-γλωσσία, ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ κακο- γλώσσου, κοιν. κακογλωσσία, εἰς τοῦ κα- κῶς λέγειν, κακολογία Σχολ. Πινδ. Π. 4, 283.

Κακ-ο-γλωσσός, 2· ὁ ἔχων κακὴν γλῶσ- σαν· βοή, ἢ κακὸν προσημαίνουσα Εὐρ. Ἰκ. 661· Νίδω, ἢ πρὸς τὸ ἴδιον κακὸν εἰπεῖν, Καλλ. Δηλ. 96, καὶ μτγν.

Κακ-ο-γνώμονέω· κακῶς γνώμην ἔχω, μα- ρὰ φρονῶ Β. Ἀν. 334 x. μτγν.

Κακ-ο-γνώμοσύνη, ἢ κακὴ γνώμη, σκέψις, συμβουλή Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 370.

Κακ-ο-γνώμων, οὐκ, 2· ἀπόντος μτγν. Δ. Κασ. 77, 11, ἀντιθ. πρὸς τὸ «συνίει τὰ πολ- λὰ δέξεται».

Κακ-ο-γόνος, 2· ὁ πρὸς κακόν, δυστυχίαν γεννηθεὶς Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ. 26.

Κακ-ο-γράφος, ὁ κακῶς γράφων, μτγν.

Κακ-ο-γύναιος· ὁ ἀτυχὴς εἰς τὰς γυναῖκας Προκλ.

Κακ-ο-δαίμονάω· 2· ὁ ὑπὸ κακοῦ δαίμονος κατεχόμενος, καταληφθεὶς, μαινόμενος Ἀ- ριστ. πλ. 372, Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 5.

Κακ-ο-δαίμονέω· 1) τῷ ἀνωτ. ὑπὸ δὲ Φρυν. σ. 79 (πρβλ. Λοδεκ.) ὡς ἀντίτικον ἀποδο- κίμ. ἀλλὰ «κακοδαίμονοι γὰρ ἄνθρωποι καὶ ὑπερβάλλουσιν ἀνοίᾳ» Δημ. 8, 16, ὅπου ὁμοῦς εἰς τὸ κακοδαίμονός τις πρέπει νὰ μεταβληθῇ· Πλουτ. ἡθ. σ. 76, 2) εἶμαι κακοδαίμων, δυστυχὴς Ξεν. Ἰερ. 2, 4, μτγν.

Κακ-ο-δαίμονία, ἢ τὸ νὰ καταληφθῇ τις ὑπὸ κακοῦ τινος δαίμονος, μανία Ἀριστ. πλ. 501· «οὐκ ἂν πολλὴ ἀμαθία εἴη καὶ κακο- δαιμονία τοῖς ἐπ' ὠφελείᾳ πεποιημένοις ἐπὶ βλάβῃ χρῆσθαι» Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 19· 2) δυστυχία, ἀτυχία ἀντιθ. εἰς τὸ «εὐδαιμο- νία» Ἀντιφ. 5, 79, Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 3.

Κακ-ο-δαίμονίζω· κακοδαίμονα τινα νο- μίζω, κηρύττω Στραβ. 11, σ. 520.

Κακ-ο-δαίμονικός, 3· ὁ κακοδαίμονιαν πέ- ρων Δ. Λαερ. 7, 104.

Κακ-ο-δαίμονιστής, ὁ κατ' ἀποσπ. Λοδ. ἐν Ἀθην. 12, 551, ἀντὶ «νοσηρῆς», γο. ἦσαν ἐπαγωγεῖς, ἐξορκισταὶ, κακῶν δαιμονίων.

Κακ-ο-δαίμοσύνη, ἢ κακοδαίμονία Ἰππο- δαμ. ἐν Στωβ. ἀνθ. 43, 94.

Κακ-ο-δαίμων, οὐκ, 2· ὁ κακὸν δαίμονα ἔ- χων, δυστυχὴς, θολός, ἀντιθ. τῷ εὐδαί- μων Εὐρ. Ἰππ. 1362, Πλατ. συμπ. 173· «ὁ κακοδαίμων δαίμων» = ὁ κακὸς δαίμων Ἀ- ριστ. Ἰππ. 113.

Κακ-ο-δάκρυτος, 2· μόν. τὸ οὐδ. κακοδά- κρυτον παρ' Ἠσυχ. ὡς ἐξηγησ. τοῦ δύστα- κτον, ὅπερ εἶνε ἐπὶ τοῦ βῆτινιδων ἀνδρῶν = κακῶς δακρύων, ἀποστάζων δηλ. τὴν βῆτινι- ητις καὶ δάκρυον καλεῖται, ἐσφαλ. παρὰ Στεφ. ἰερμηνεύεται· misere defletus ὡς καὶ ἐν ἀπα- τοῖς λεί.

Κακ-ο-δεκτεύω· κακῶς δέχομαι Ἠσυχ.

Κακ-ο-δερμός, 2· ὁ κακὸν δέρμα ἔχων Σχολ. Θεοφρ. 4.

Κακ-ο-διδάσκαλλέω· κακόν τι διδάσχω Σ. Ἐμπ. πρ. βῆτ. 42.

Κακ-ο-διδάσκαλος, ἢ κακὴ ἢ κακὸν διδα- σκαλία, ἐκκλ.

Κακ-ο-δικία, ἢ, ὁ Πλατ. νόμ. 11, σ. 938, ἐξηγεί τὴν λέξ. οὕτως· «ἂν τις δοκῇ πειρασθαι τὴν τῶν δικαίων δυνάμιν ἐν ταῖς τοῖς δικαστῶν φυλαῖς ἐπὶ τὰναντία τρέπειν καὶ παρὰ καιρὸν κολυδικτῶν τῶν τοιοῦτων ἢ καὶ συνδικεῖν, γρα- φέσθω μὲν ὁ βουλόμενος αὐτῶν κακοδικίας ἢ καὶ συνδικίας κακῆς» πρβλ. Πολυδ. 8, 14.

Κάκ-οδμος, 2' κάκοσμος 'Ιπποκρ.
 Κάκο-δόκιμος, 3' κακώς δοκιμασθείς 'Επι-
 γράμ. ἐν 'Αθην. 3, 85.
 Κάκο-δοξέω' ἔχω κακὴν δόξαν, ὄνομα Ξεν.
 ἀπομν. 3, 6, 17.
 Κάκο-δοξία, ἡ' κακὴ φήμη, ὄνομα Πλατ.
 πολιτ. 2, 361, παρὰ τοῖς ἑκκλ. σφαλερὰ δο-
 ξασία, ἀντιτιθ. τῷ «ὀρθοδοξία».
 Κακό-δοξος, 2' ὁ ἔχων κακὸν ὄνομα, νίκη
 Εὐρ. 'Ανδρ. 778, Πλατ. Μιν. 321.
 Κάκο-δουλία, ἡ' κακία τῶν δούλων Δ.
 Χρυσ.
 Κακό-δουλος, ὁ' κακὸς δούλος Κρατιν. ἐν
 Β. 'Αν. 104.
 Κάκο-δορμία, ἡ' αὐτοῦ ἁπλοῦς, ταξιδι-
 'Ανθ. 7, 699.
 Κακό-δωρος, 2' ὁ ἐπὶ κακῷ δωρηθείς Σουῖδ.
 Κάκο-ειδής, 2' ὁ κακὴν ὄψιν ἔχων, ἀτλη-
 μας Δ. Κασ. 78, 9.
 Κάκο-ειμονία, ἡ' κακοφορεσία τὸ νὰ ἡνέ-
 τις κακῶς φορεμένος Σχολ. 'Απολ. 'Ρ. 1, 308.
 Κάκο-εἰρων, ὁνος, 2' κακοφορεμένος - πτω-
 χοί 'Οδ. σ, 41.
 Κάκο-ελκής, 2' κακὸν ἔλκος ἔχων Μανθ. 1, 54.
 Κάκο-επεία, ἡ' τὸ κακὸν φραστικόν, τὸ ὅ-
 φος τοῦ λόγου, ὅπερ συνίσταται εἰς τὴν κακὴν
 ἐξαγωγήν τῶν λέξεων καὶ τῶν φράσεων, ἀντι-
 τιθ. πρὸς τὸ «εὐεπεία». Κατὰ τὸν Φωτ. καὶ
 βλασφημία.
 Κάκο-εργασία, ἡ' ἔργον κακόν, πονηρὸν
 Λεσδων.
 Κάκο-εργέω, π. = κακουργέω, 'Αριστ. νεφ.
 981, δι. γρ. ἀντὶ σκαιουργέω.
 Κάκο-εργής, 2' κακουργής - θυμός, βία
 Μανθ. 1, 315, 249.
 Κάκο-εργία, ἡ' κακὴ πρᾶξις, κακὸν ἔργον,
 ἀντιθ. τῇ εὐεργεσίᾳ 'Οδ. γ, 364.
 Κάκο-εργός, 2' κακὸν τι ποιῶν γαστήρ = ἡ'
 τις εἰς κακὸν τι πράττει διὰ τὴν πείναν 'Οδ.
 σ, 54' - μάχαιρα Λουκιλλ. 79 (11, 136) γὰρ
 «κακοῦργος».
 Κάκο-ζηλία, ἡ' κακός, διεστραμμένος ζή-
 λος, μίμησις τινος' «διπερδαινόντων τὸ μέτρον
 τῆς μιμήσεως καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτε-
 νόντων» Λουκ. π. ὄρχ. 82' διεστραμμένος
 ζήλος, ἀμιλλὰ, προθυμία Πολυδ. 10, 25, 10.
 Κακό-ζηλος, 2' ὁ κακῶς, διεστραμμένως
 μιμούμενός τι, ἰδ. ἐπὶ τοῦ θύσου' κακόν, ἀν-
 ούσιον Λαγγιν. 4' «ὀλισθαίνουσι δ' εἰς τοῦτο
 τὸ γένος (οἱ συγγραφεῖς) ὀρεγόμενοι μὲν τοῦ
 περιττοῦ καὶ πεποιθμένοι καὶ μάλιστα τοῦ ἡ-
 θέος, ἐποκείμενοι δὲ εἰς τὸ βωπικόν καὶ κα-
 κόζηλον» - ῥήτωρ, Δ. Λαερ. 1, 38' ἐπὶ κα-
 κοζήλως.
 Κάκο-ζοία, ἡ' τῷ ἔπομα. Σαφρ. 2, (7, 505).
 Κάκο-ζωία, ἡ' κακὴ, δυστυχὴς ζωὴ Προυκλ.
 80. καὶ κακοζωία = κακοζῶ.
 Κακό-ζωιος, 2' κακῶς, δυστυχῶς ζῶν, μετγ.
 Κάκο-θήθεια, ἡ' ἡ κακὴ ἔξις καὶ συνήθεια
 Ξεν. κον. 13, 16' ἐπὶ τοῦ χαρακτήρου = τὸ
 κακόν, δόλιον ἥθος' κακία κεκρυμμένη 'Αμ-
 μων. Πλατ. πολιτ. 1, 348' «κακοθήθεια
 τὸ ἐπὶ τὸ χειρὸν ὑπολαμβάνειν ἅπαντα» 'Αρι-
 στ. ἀγρ. 2, 13.

Κάκο-θήτευμα, τό' κακοθήτης λόγος ἡ πρᾶ-
 ξις Πλουτ. Πομπ. 37.
 Κάκο-θητεύμαι φέρομαι κακοθῶς, δο-
 λῶς, ἡ πράττω τι Σχολ. 'Αριστ. νεφ. 906.
 Κάκο-θήτης, 2' δόλιος, ὑπουλός, κακέντε-
 χής, (πρβλ. κακοθήθεια) ἐν γέν. ἐπὶ κακοῦ
 γαρκτήρου' ὁ Πλάτων συνάπτει «τὸ κακοθῆ-
 τες καὶ ἀδόλυστον» πολιτ. 3, 401' ἐπὶ π. -
 Πλουτ. Περικλ. 16' καὶ ἐπὶ παρὰ γρ. «κλειδίᾳ
 κακοθήστατα» 'Αριστ. Θεσμ. 422, ἐνθα συνί-
 πτονται μετὰ τοῦ «κρυπτά» ἐπὶ νοσημάτων
 καὶ ἐλκῶν, ἅτινα ἀπειλοῦσι κίνδυνον εἰς τὸν
 πάσχοντα 'Ιπποκρ.
 Κάκο-θητία, ἡ' κακοθήθεια' - γυνώμη Δημοκρ.
 ἐν Στωβ. ἀνθ. 10, 60.
 Κάκο-θητίωματι εἶμαι κακοθήτης, μετγ. δια-
 δάλλω, ὑποτιμῶ, αὐθενίζω Στωβ. ἑκλ. φυσ.
 2, σ. 40' «τῷ διαδύλλοντι κακοθηστέον ἐπὶ
 τὸ χειρὸν ἐκλαμβάνοντι» 'Αριστοτ. ῥήτ. 3, 15.
 Κάκο-θήτωρ, ὅρος, ὁ' ὁ ἔχων κακὴν καρ-
 διαν, χρ. Στβ.
 Κάκο-ηγής, 2' ὁ κακῶς ἡγῶν, μετγ.
 Κακό-ηγός, 2' τῷ ἀντιθ. Σουῖδ.
 Κάκο-θαλήρης, 2' κακῶς θερμαίνων 'Ψυχ.
 Κακο-θανασία, ἡ' κακὸς θάνατος, μετγ.
 Κάκο-θάνατος, 2' κακῶς, δυστυχῶς ἀπα-
 θνήσκων, κακὸν θάνατον φέρων ὡς κατὰ Πλουτ.
 π. δεῖ ποιημ. ἀκ. 5, ἡ «ρίγεσθαι 'Ελένη» ὑπὸ
 τιναν «κακοθάνατος» ἡρμηνεύεται.
 Κάκο-θάνατος, 2' δυσθέατος Σχολ. Σοφ. Αἴ.
 1004.
 Κάκο-θέλεια, ἡ' κακοθελία, μετγ.
 Κάκο-θελής, 2' κακοθελήτης, μετγ.
 Κακό-θεος, 2' ὁ κακῶς θεοῦ ἔχων Θεοφρ.
 ἀλλὰ = δούθεος Σχολ. Σοφ. 'Ψλ. 289.
 Κάκο-θεραπεΐα, ἡ' κακὴ (ιατρικὴ) θερα-
 πεία 'Ιπποκρ. σ. 521, 34.
 Κάκο-θέριος, 2' (θέρος) κακὸν θέρος ἔχου-
 σα' - Λοκρ. Γζέτζ.
 Κάκο-θιμοσύνη, ἡ' ἀταξία, ἀντιθ. τῇ «εὐ-
 θυμοσύνη» 'Ψο. ἔρ. 474 ἐκ τοῦ
 Κάκο-θιμών, 2' ἀντιθ. τῷ «εὐθιμών», φαί-
 νεται ὁμοῦς ὅτι ἐν αὐτῇ τῶν συγγρ. εὐρίσκεται.
 Κάκο-θηνέω, ἀντιθ. τῷ «εὐθηνέω» εἶμαι εἰς
 κακὴν κατὰστασιν, ἀκαρπύς, κακῶς αὐθάνω
 - πρῶτα 'Αριστοτ. 'Α. Ζ 6, 19.
 Κακό-θροος, 2, συννηρ. - θροος' λόγος κα-
 κόν, ὑδριστικὸν ἐκφέρειν Σοφ. Αἴ. 138.
 Κάκο-θυμία, ἡ' κακὸν φρόνημα, ἀποστρε-
 φή' - ἡ πρὸς ἀλλήλους Πλουτ. Λυκ. 4.
 Κακό-θυμος, 2' δυσμενής, Μανθ. 4, 564.
 Κακό-θυρσος, 2' αὐθυρσος Σχολ. Εὐρ. 'Όρ.
 1492.
 Κακό-θυτος, 2' κακῶς ἢ κακὸν θυσιάζων,
 μετγ.
 Κάκο-ἰδρυτος, 2' κακῶς τοποθετημένος
 - αἰδρυτός 'Ψυχ.
 Κάκο-οικονόμος, ὁ' κακὸς οἰκονόμος, δι-
 ευθυντής, Φίλ.
 Κάκο-ίλιος, ἡ' ἡ κακὴ, ἡ πολλὰ κακὰ
 προξενήσασα 'Ψίος, Τροία 'Οδ. τ. 260.
 Κάκο-καρπία, ἡ' κακοκαρπία, ἀκαρπία Θεοφρ.
 Κακό-καρπος, 2' κακὸν καρπὸν φέρων, ἀ-
 καρπός, μετγ.

Κακο-κέλαδος, 2' δυσκέλαδος Πρόκλ. εἰς
Πα. ἔρ. 194.
Κακο-κέρδεια, ἡ' τάσις πρὸς αἰσχροὺς κέρ-
δος Θεογν. 225, 12 τοῦ
Κακο-κέρδης, 2' ὁ τῶν ἐχθρῶν αἰσχροὺς
κέρδος, μτγν.
Κακο-κλήεις, 2' κακὸν ὄνομα ἔχων Τρωφ. 125.
Κακό-κνημος, 2' ὁ ἔχων κακὰς, ἰσχνὰς
κνήμας Κἀλλ. ἐν Β. Ἀν. 1188' ὁρ. «κακό-
κνημος» ἐπίθ. Πανὸς παρὰ Θεοκρ. 4, 63.
Κακο-κοίμητος, 2' κακῶς κοιμώμενος, δυσ-
ηλεγής Παύλ.
Κακο-κρίσια, ἡ' κακὴ, ἄδικος κρίσις Πολυδ.
12, 26, 6.
Κακό-κριτος, 3' δόσκριτος Γαλν.
Κακο-κτερίστος, 2' κακῶς ἐνταφιασθεὶς,
ἀκτερίστος Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 1207.
Κακό-λεκτρος, 2' κακόγαμος Ὁππ. κυν.
1, 261.
Κακο-λιμένιστος, 2' ὁ ἐν κακῷ λιμένι εὐ-
ρισκόμενος Σχολ. Σοφ. Οἱ. Κ. 422.
Κακο-λογέω κακολογῶ, ὁρίζω, συκοφαν-
τῶ τινα Λυσ. 8, 5, καταρῶμαι Κ. Δ.
Κακο-λογία, ἡ' τὸ νὰ λέγῃ τις κακὸν περὶ
τινος Πρ. 7, 237' Ξεν. Κυρ. 1, 2, 6.
Κακο-λογικός, 3' ὁ τῶν εἰς τὸ κακολο-
γεῖν ἔχων Εὐστ.
Κακο-λόγος, 2' ὁ κακῶς λέγων, λοιδορῶν,
συκοφαντῶν Πενδ. Π. 11, 28' κυρ. ἐν Β.
Λυ. 353, ἀντιθ. τῷ «ἐπαινετικός» Ἀριστοτ.
ἦθ. 4, 3' ἐπίρ. -ως Πολυδ. 8, 81.
Κακο-μαθής, 2' κακῶς, δυσκόλως, ἀργά,
μαθηθῆναι Ἀναξάνδρ. ἐν Β. Ἀν. 104.
Κακο-μανέω κακῶς μαίνομαι Φιλ.
Κακό-μαντις, εἰς, ὁ' ὁ κακὰ, δυστυχεῖ,
ματαιωμένος Ἀπολ. Ρ. 3, 935' ἐπίθ. -έρινος
Ἀισχ. Ἑπτ. 704' -θυμῆς, Περσ. 10.
Κακο-μαχέω κακῶς, δολίως μάχομαι Λουκ.
Δημοκ. 49.
Κακο-μαχία, ἡ' κακὴ, δολία, μάχη, μτγν.
Κακο-μέλετος, 3, «ία» Ἀισχ. Περσ. 899,
κατὰ τὸν Σχολ. «ὁρῶν ἀμελή καὶ ἄμυσσον
ἐχουσα», ἐκ τοῦ μέλος ἡ μελετάω.
Κακο-μετρέω κακομετρῶ, ὅ ἐστι, δολίως
Λουκ. Ἑρμυτ. 59.
Κακο-μετρητός, 2' κακομετρημένος Εὐστ.
Κακο-μετρία, ἡ' ψευδὲς μέτρον, Εὐστ.
Κακό-μετρος, 2' ψευδῶς μετρημένος ἑλλι-
πής κατὰ μέτρον -σῆται Σχολ. ἐν Ἰλ. χ,
379' «τοὺς ἔχον περὶ τοὺς κακομέτρους»
Πλουτ. Σομ. 9, 15, 2.
Κακο-μηδής, 2' δόλιος, ἐπιβούλος Ὁμ. ὕμν.
Ἑρμ. 39.
Κακο-μητής, ου, ὁ' τῷ ἄνωτ. Εὐρ. Ὀρ.
1403.
Κακό-μητις, ιος' τῷ ἄνωτ. ἐν Ὀρρ. ἀποσπ.
8, 47, ἴσφαλ. λέγεται «Τιτῆνες κακομήτοιν».
Κακο-μητίη, ἡ' δολιότης Μανέθ. 2, 308.
Κακο-μήτωρ, ορος, ὁ, ἡ' ὁ δυστυχὴς ἡ κα-
κὴν μητέρα ἔχων = ἀμήτωρ Πουχ. ὁδὲ Μανέθ.
4, 307, τὸ «κακομήτορες» συνάπτει μετὰ τοῦ
«δολίαι» = κακομήται, ἴσ. μεταβλητέον εἰς τὸ
«κακομήτορες».
Κακο-μηχανάομαι' τῷ ἐπομ. Πλουτ. π. διτ

ποιημ. ἀκ. 5, σ. 88' ὁμῶς εἰς τὸ «κακὰ μηχανά-
ομαι» μεταβλητέον, διότι ἀντιτίθεται εἰς τοῦ
κανόνος τῆς συνθέσεως, πρὸλ. Λοδεκ. εἰς Φρόν. 625.
Κακο-μηχανέω' μηχανεύομαι κακὰ, δο-
λίως πράττω Πολυδ. 13, 3, 2.
Κακο-μηχανία' ἐφευρετικὴ κακία, δολία
ἐνέργεια Λουκ. Φαλαρ. 1, 12.
Κακο-μήχανος' κακὰ μηχανεύομενος, ἐφ-
ευρίσκων Ὁδ. π. 418' -ἐρις Ἰλ. ι, 257' ἐν
γέν. δόλιος, μτγν. ἐπίρ. -ως, μτγν.
Κακ-ομήλια, ἡ' = καχομήλια Δ. Σικ. 12, 12'
πρὸλ. ὁμῶς Λοδεκ. εἰς Φρόν. 677.
Κακο-μήμητος, 2' κακῶς μιμούμενος' ἐ-
πίρ. -ως Ἀριστοτ. ποιητ. 26, 10.
Κακό-μισθος, 2' κακῶς μισθωμένος, ἄμι-
σθος Σχολ. Ἀισχ. Χο. 731.
Κακο-μοίρια, ἡ' καχομοιρία Σχολ. Σοφ.
Τρ. 862.
Κακο-μοίριος' τῷ ἐπομ. Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 159.
Κακό-μοιρος, 2. δυστυχής' - ὠδίνες Ἀν-
τιφίλ. 40 (7, 375).
Κακό-μορος, 2' τῷ ἄνωτ. ἀργ. λεξ.
Κακο-μορφία, ἡ' δυσμορφία, γλῶσσ.
Κακό-μορφος, 2' ἄσχημος, δύσμορφος
Μαρκ. Ἀργεντ. 7, (5, 89).
Κακο-μουσία, ἡ' κακὴ, διεφθαρμένη μου-
σική Πλουτ. συμπ. 9, 15, 2.
Κακό-μουσος, 2' ἄμουσος Σχολ. Εὐρ.
Φοιν. 797.
Κακο-νοέω' εἶμαι δυσμενὴς πρὸς τινα' -τι-
νί. Λυσ. 29, 10.
Κακο-νόητος, 2' κακόνους, μτγν.
Κακό-μοχθος, 2' ὁ μάτην μαθῶν, μτγν.
Κακό-νοια, ἡ' δυσμένεια, ἐχθρα, «- καὶ
πανουργία» Λυσ. 22, 16.
Κακο-νομέομαι, παθ. = καχοδοιοῦμαι.
ἀντιθ. τῷ «ἐνομέομαι» Ωκελλ. Λευκ. 4, 8.
Κακο-νομία, ἡ' κακὴ διοίκησις, κακὴ νο-
μοθεσία ἡ καὶ ἀνομία, ἀντιθ. τῷ ἐυνομία,
Ξεν. πολιτ. Ἀθ. 1, 8.
Κακό-νομος, 2' ὁ κακοῦς νόμους, διαίτησιν
ἔχων, ἐν ὕπερθ. Πρ. 1, 65.
Κακό-νοος, συνηρ. κακόνους' δυσμενής, ἐχ-
θρὸς «κακόνους» Ἀριστ. εἰρ. 496' -τινί Ξεν.
Ἀν. 2, 5, 16' ὕπερθ. «κακονοόστατος» Λυσ.
7, 28' ἐπίρ. -ως Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 108' κα-
κόνως Πολυδ. 5, 115.
Κακο-νόμφευτος, 2' ἀνόμφευτος Σχολ.
Σοφ. Ἀντ. 980.
Κακο-νόμφιον ἔργον' τὸ ἔργον τῆς κακῆς
νόμφης Νον. Δ. 3, 308.
Κακό-νυμφος, 2' ὁ ἀτυχεῖ γάμον συνάψας
Εὐρ. Μῆδ. 990' «κακονυφοτάτη ὄνασις»,
Ἰππ. 754' ὁ κακὸς νυμφίος, αὐχλῶς, Μηδ. 206.
Κακό-νωτα, πλοῖα' πλοῖα ἄτινα δὲν ἔ-
χουσι καλὰς πλάτας, ἄτινα δὲν βαστοῦν εἰς
τὸν ἄνεμον Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 7, 303.
Κακό-ξενος, ἰων. ἀντὶ κακόςξενος, συγκρ.
-κακόςξενώτερος Ὁδ. π. 376, ὁστις εἰς τοὺς
ξένους τοῦ εἶναι ἀτυχής, κακοῦς ξένους ὑπο-
δεχόμενος.
Κακό-ξενία, ἡ ἀφιλόξενία, ἀδιαφορία πρὸς
τοὺς ξένους Καρμνδ. ἐν Στωβ. ἀνθ. 44, 40,
Πλουτ. Κατ. νε. 12.

Κακό-ζενος, 2' ἀδιάφορος πρὸς τοὺς ξένους, ἀφιλόζενος, ἄξενος Εὐρ. Ἀλκ. 558 Ἰδε κα-
κόζεις.

Κακο-ξύν-ετος, 2' ὁ εἰς τὸ κακὸν εὐφυής, φρόνιμος, δόλιος Θουκ. 6, 76' ἐν τῷ συγρ.
κατὰ τὸν Σχολ. = πανουργότερος.

Κακο-οινία, ἡ' κακὴ τοῦ οἴνου ποιότης Γεωπ.

Κακο-πάθεια, ἡ' ἡ ταλαιπωρία, δυστυχία -
σώματος Ἀντιφ. 5, 18, μετὰ τοῦ «ξυμφο-
ραί» Θουκ. 7, 77.

Κακο-παθέω' ὑποφέρω δυστύχημα, εἶμαι
δυστυχής' - σώματι Ἰσοκ. 2, 46, Λυσ. 6, 28' -
τῇ ἀπορίᾳ Θουκ. 4, 29' - ὑπό τινος, 2, 41.

Κακο-παθής, 2' δυστυχής, ταλαιπωρος Φιλ.
ἐπίρ. «κακοπαθὸς ζῆν» Ἀριστοτ. πολ. 2, 9.

Κακο-παθητικός, 3' τῷ ἄνωτ. Ἀριστοτ.
ἡθ. Εὐδ. 2, 9.

Κακό-παθος, 2' τῷ ἄνωτ. - μεταλλάττει = ἐ-
κπίπτει Ποσειδων. ἐν Ἀθην. 6, 233' - βίος
Δ. Ἀλ. 8, 83.

Κακο-παιδία, ἡ' τὰ κακὰ παιδιὰ Ἰ. Χρυσ.
Κακο-παρθένευτος, 2' ἀπαρθένευτα Σχολ.
Εὐρ. Φοιν. 1729.

Κακο-παρθένος, ἡ' 1) δυστυχὴς παρθένος,
Σχολ. Εὐρ. Ἰκ. 612' 2) ἐλθοῦσα, ὀλεοῦσα εἰς
τὰς παρθέλους - Μαῖρα Μελισσ. 124 (7, 468).

Κακό-πατρις, ἴσως, ὁ, ἡ' ὁ ἐκ κακῆς, δυ-
στυχοῦς πατρίδος, ἡ' ὁ ἐξ ἀγενεῖας, ταπεινοῦ
πατρὸς καταγόμενος Θεογν. 193, Ἀλκ. ἐν

Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 14, καλεῖ τὸν Πιτακό-
ν «κακοπατρίδα» ἥτοι δυστυχίαν τῆς πατρί-
δος του.

Κακο-περί-πατος, 2' κακῶς περιπατῶν,
πορευόμενος, περὶ ἱππων, ἱππιατρ.

Κακο-πετής, 2' κακῶς ἱπτάμενος Ἀριστοτ.
Ἰ. Ζ. 9, 15.

Κακό-πηρος, 2' ὁ κακὴν πῆραν ἔχων Ἐτ.
Μ. 670, 56.

Κακο-πινής, 2' βυπαρὸς καὶ ἡθικ. =
φάβλος, ἀνελεύθερος, πονηρὸς Σοφ. Λέ. 374,
ἐν τῷ ὑπερθ. «κακοπινέστατον ἄλχημα στρα-
τοῦ» περὶ τοῦ Ὀδυσσεύς' - «κακοπινεῖς οὐ
μόνον τοῖς ἡθικοῖν, ἀλλὰ καὶ ἔξει» Ἀθην. 13, 565.

Κακο-πιστία, ἡ' ἀπιστία, μτγν.

Κακό-πιστος, 2' ἄπιστος, κακῶς πιστεύων,
μτγν.

Κακό-πλαστία, ἡ' κακὴ ἐπίνοια, πλάσμα.

Κακό-πλαστος, 2' κακῶς ἐσχηματισμένος,
ἐπινοηθεὶς ἀρχ. τεχνουργ.

Κακο-πλοῖω, κακῶς, ἀτυχῶς πλέω Στρατ.
15, 691.

Κακό-πλους, 2' συνηρ. κακόπλους' θάλασ-
σα κακὴ εἰς τὸ νὰ τὴν πλεύσῃ τις μτγν.

Κακό-πνευσπος, 2' ἐξ. δυσαῆς Σχολ. Ὀδ.
ν, 99.

Κακό-πνοος, συνηρ. κακόπνοος, 2' κακῶς,
δυσκόλως πνέων Πολυδ. 1, 197.

Κακο-ποιέω' κάρνω κακὸν Λισχ. ἐν Β. Ἀν.
102, 14, Ἀριστ. εἰρ. 731' «-ὅτι πλείστα»
Ξεν. Κυρ. 8, 8, 14' τινὰ, ἐχθρικῶς μεταχει-
ρίζομαι, βλάπτω, Ἀν. 2, 5, 4' - τὴν χώραν
= ἐρημνώνω, ἀπορν. 3, 5, 26' «-καὶ λυμαί-
νεσθαι» Πολυδ. 4, 6, 10' «-καὶ διαφθεῖραι
τὰς νῆας» 13, 4, 1.

Κακο-ποίησις, ἡ' βλάβη, μτγν.

Κακο-ποιητικός, 3' ὁ τὰς ἐν εἰς τὸ κακο-
ποιεῖν ἔχων.

Κακο-ποιία, ἡ' βλάβη, διαφθορά Ἰσοκ. 1,
26, ἐν πληθ. κ. μτγν.

Κακο-ποιός, 3' ὁ κάρνων κακόν, βλαβερός,
ὀλέθριος' - οὐνεῖδου Πινδ. Ν. 8, 33 Ἀριστοτ.
ἡθ. 4, 3' - γυνὴ Πολυδ. 15, 25, 1.

Κακο-πολιτεία, ἡ' κακὸν πολίτευμα Πο-
λυδ. 15, 21, 3.

Κακο-πονητικός, 3' ὁ μὴ δυνάμενος νῦν
ὑποφέρει ταλαιπωρίας' «-ἐξίς σώματος» Ἀρι-
στοτ. πολ. 7, 14, 8.

Κακό-ποτμος, 2' κακότυχος, δυστυχής' - τὸ
χαί Λισχ. Ἀγ. 1107, Εὐρ. Ἑλ. 700' - ὅρ-
νις καλὸν προσμαίνων, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 17.

Κακό-πους, ποδός, 3' ὁ ἔχων, κακούς, ἀ-
σθενεῖς ἡ' ἀσχημῶς πόδας Ξεν. ἀπορν. 3, 3, 4.

Κακο-πραγέω' ἔχω ἀτυχίαν εἰς τὰς ἐπιχει-
ρήσεις μου' ἐν γέν. εἶμαι δυστυχής Θουκ. 2, 43.

Κακο-πράγημα, τὸ' δυστυχία, ἀτυχία
μτγν.

Κακο-πραγής, 2' δυστυχής Ἰσοκ.

Κακο-πραγία, ἡ' ἀτυχία εἰς ἐπιχειρήσεις'
ἐν γέν. ἀτυχία' «καὶ κατ' οἶκον κακοπραγία»
Θουκ. 2, 60' «αἶ ἐν τῷ ζῆν κ.» Ἀριστοτ.
πολιτ. 4, 11' - κακία, μετὰ τοῦ πανουργία,
Ἀρμεν. 4, 63.

Κακο-πραγμονέω' κακῶς, δολίως πράττω
Πολυδ. 3, 2, 8, Πλουτ. Διον. 49.

Κακο-πραγμονικῶς' ἀτυχῶς, μτγν.

Κακο-πραγμοσύνη, ἡ' δόλος, μοχθηρία
Δημ. 25, 101.

Κακο-πράγμων, 2' κακῶς, μοχθηρῶς, πράτ-
των, κακέντρον Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 36' «-καὶ
σοκαφάνται» Ἰσοκ. τὸ ὑπερθ. Πολυδ. 8, 11,
3' ἐπίρ. - ὡς Εὐδοτ.

Κακο-πραξία, ἡ' κακοπραγία.

Κακο-πρόσ-ωπος, 2' ὁ ἔχων ἄσχημον πρόσ-
ωπον Ποσειδων. ἐν Β. Ἀν. 104, 19.

Κακό-πτερος, 2' ὁ ἔχων καλὸν πτέρωμα
Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 22.

Κακο-ρραφεός, ὡς, ὁ' κακοποιός Ἰσοκ.

Κακο-ρραφεώ' κακὸν μηχανώμαι, σχεδιά-
ζω, μτγν.

Κακο-ρραφής, 2' ὁ βλάπτων, μηχανώμενος,
κακόν, πονηρός.

Κακο-ρραφία, ἡ' κακοῦ μηχανεύματα, ἐπι-
βουλὴ, δόλος Ὀδ. 6, 236, Πλ. ο, 16.

Κακο-ρράφος, 2' κακορραφής, μτγν.

Κακο-ρρέκτηρα' θηλ. τοῦ ἐπομ. χρ. Σιδ.
Κακο-ρρέκτης, ὁ' κακοῦργος Ἀπολ. Ρ. 3, 595.

Κακο-ρρημονέω' κακολογῶ, λοιδορῶ, μτγν.

Κακο-ρρημοσύνη, ἡ' κακολογία, λοιδορία
Πολυδ. 8, 80' κακὸς λόγος Πολυδ. 8, 12, 3.

Κακο-ρρήμων, 2' ὁ κακολογῶν, ὑβρίζων
Λισχ. Ἀγ. 1126' ἐπίρ. - ὡς Πολυδ. 8, 81.

Κακό-ρρυγχος, 2' (ῥέγγω)' ὁ κακῶς ῥέγ-
γων Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 22, 77.

Κακο-ρροθίω' ἐκφέρω κακὸς λόγους, ὑβρί-
ζω, τινὰ Εὐρ. Ἰππ. 340, Ἀριστ. Ἀχαρ. 577.

Κακο-ρροθισίς, ἡ' τὸ λοιδορεῖν, μτγν.

Κακό-ρρυγχος, 2' ὁ ἔχων κακὸν ῥόγχευ,
ἄσχημον Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 22, 7.

Κακό-ρυθος, 2· ἔχων κακὸν θυμὸν ἴσως.
Κακὸ-ρύπαρος, 2· λίαν ρυπαρὸς Σχολ.
Σοφ. Αἴ. 382.

Κακό-ρυπος, τῷ προηγ. Βαβρ. 10, 1.
Κακός, 3, ἀντιθ. ἐν γέν. πρὸς τὸ ἀγαθός,
καὶ 1) ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς καταστάσεως προσ-
ώπ. καὶ πραγμ. ἀνωφελὲς εἰς τὸ εἶδος του,
οὐχὶ τοιοῦτος, ὅπως κατὰ τὸν προορισμὸν
τοῦ ἔπρεπε νὰ ᾔη· «κακὰ εἴματα» συχνὰ παρ'
Ὁμ. 60. περὶ προσώπ. ἀγχορτος εἰς τι ἐρ-
γόν, ἀνωφελές· νομῆς Ὁδ. ρ, 246· οὕτω
καὶ «κακὸς δ' αἰδοῖτο ἀλήτης» = δ' εἰσάτης,
ὅστις ἐντρέπεται, κάμνει κακὴ δουλειά, ρ, 578·
ἐπὶ, ἰατρός Αἰσχ. Πρ. 471· ποιμήν, Ἀγ. 643·
ναυτής, κυβερνήτης, Εὐρ. Ἀνδρ. 458· μά-
γειρος, Πλάτ. Παῖδρ. 265· ἐγγύτερον προσ-
ώπ. τίθενται εἰς αὐτ. «πάντα γὰρ οὐ κακός
ἔμετ' ἀνδράσιν, ὅσοι αἰετοῖ» = οὐχὶ ἀνω-
φελὲς εἰς κάθε τι Ὁδ. 0, 214· «εἰ μὴ γὰρ
κακὸς γνώμην ἔρυν» = ἂν ὁρθῶς κρίνῃ Σοφ.
Φιλ. 898· «κακοὺς πᾶσαν κακίαν» Πλάτ. πολ-
ιτ. β, 490· καὶ μέ δεσ. «κακοὶ γνώμοισιν»
= ἀνόητοι Σοφ. Αἴ. 493· Μετ' ἐπὶ τῆς «κα-
κὸς περὶ τὰ χρήματα» Πλάτ. Κλειτ. 407·
«κακὸς εἰς φίλους» Εὐρ. Ὀρ. 424, Μῆδ. 24,
ἀνθ' οὗ, Ὀρ. 738 ἡδον. «φίλους» ἡ μέ ἀπαρ.
«κακὸς μανθάνειν» Σοφ. Οἴ. τ. 545· «κακὸς
μένειν δόμῳ» Εὐρ. Πρακλ. 744· «ὀδυροῦν»
= ἀνεπιτήδειον πρὸς τὸ ἀπρεπεῖν Ἀριστ. εἰρ.
422· ἰδ. δὲ α) ἐν τοῖς ἀρχαίοις. χρόν. περὶ τῶν
ἀνδρῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν = δειλός, ἀνα-
ρῶς, ἔχρηστος ἐν πολέμῳ Ἰλ. ν, 279, ἀντι-
θ. τῷ ἀγαθός, ν, 284, τῷ ἐσθλός, ρ, 365·
τῷ ἀναλκίς, 0, 153· «κακὸς πρὸς αἰχμὴν»
Σοφ. Φιλ. 1290· «κακὸς καὶ ἄθυμος» Πρ.
7, 11· «καὶ δειλός» Πλάτ. Μενεξ. 246· «οὐδ'
ἐν ἐπιτρέφονται κακῇ εἶναι» = τοῦ νὰ μή καμῇ
τὸ καλὸν του Ξεν. Ἀν. 3, 2, 31· 6) ὁ ἐν
τοιαύτῳ γένους, ταπεινός, κοινός, πτωχός (ἀν-
τιθ. τῷ ἀγαθός, «ἐπεὶ οὕτε κακὴ οὐδ' ἄ-
φρονι φωνὴ ἔσται, Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον»
Ὁδ. ζ, 187 καὶ, «ἀνδρῶν γένος ἔσσι διστρε-
φένος πασιγλῶν» ἐπεὶ οὐ καὶ κακοὶ τοιοῦτος
ἔχουσιν, δ, 64· καὶ «οὐδ' ἐν τρίτῃ ἐγὼ
μητρὸς φανῶ τριδούλος, ἔφρανε κακῇ» Σοφ.
Οἴ. τ. 1063· ἐντ. καὶ ἐπὶ ἐνδομάτῳ «κακὰ
εἴματα» = πτωχικά Ὁδ. λ, 190· γ) ἐπὶ τοῦ
ἐξωτερικοῦ = ἀσχημος, «εἶδος μὲν ἔην κακός,
ἀλλὰ ποδὺκης» Ἰλ. κ, 316, ὅπου δόμορρος
κατ' Εὐδοκ. εἰρηται δὲ τοῦτο κατὰ τὴν δοξά-
σαν τῶν ἀρχαίων, οἵτινες ἐθεώρουν ἀναγ-
καίως συνηνωμένα, τὸ γένος, τὸ κάλλος καὶ
τὴν ἀνδρεία· «τὸ δὲ εἶδος ἦν τοῦ προσώπου
κακός» Πασσ. 8, 49, 3· δ) ἐντ. ἀναπτύσσεται
ἔπειτα ἡ ἔννοια τοῦ κακοῦ, καὶ ἦν πλέον
ἐπικρατεῖ ἡ σημασία τοῦ, ἥθικος κακός, πο-
νηρὸς, φθούρος, οὐδιδανός καὶ κακοῖος ἐν
τοιαύτῃ σημ. ἀπαντᾷ ἡδὲ σποράδην παρ' Ὁμ.
ἐν νόστῳ ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναικὸς·
Ὁδ. λ, 383· «πῆμα κακὸς γίγιναι, ὅσον τ'
ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ» Πρ. ἔρ. 334, ἀντιθ.
τῷ χρηστός Σοφ. Ἀντ. 516· συνηθ. δ' ἐν πεζ.
«κακὸς πρὸς τινα» = δυσμενὴς Θουκ. 1, 86·
2) ἐπὶ πραγμ. δυστυχές, πονηρὸν, ὀλέθριον,

δ, τι δυστυχίαν προξενεῖ· οὕτω δὲ συχνὰ παρ'
Ὁμ. μοῖρα, αἵμα, κῆρες, μύρος, οἶτος, πη-
μα, κῆδεα, θάνατος, νόσος, ἔλκος κλ. Ἐν δὲ,
χόλος, ἔρις, πόλεμος, κδοιμός, πόνος, φόβος,
καὶ, ἄνεμος, ὀβελία· οὕτω καὶ παρὰ τραγ.
«κακὸς δαίμων» Αἰσχ. Περσ. 346· «μῆρος,
361· ἄλγη, 831· τύχη = δυστυχία, Ἀγ.
1203, Σοφ. Αἴ. 316· ἄτη, 123· δόξα = κα-
κὴ Εὐρ. Πρακλ. μ. 292· φάτις, φήμη Σοφ.
Αἴ. 186, Εὐρ. Ἐλ. 621· λόγος = ὑβριστι-
κοί, Σοφ. Ἀντ. 259· ῥήματα, Αἴ. 239· ἔπη
1302· ἄλλ. «ἄγγελος κακῶν ἔπων», Ἀντ.
274· «κακὸν ἔπος ἀγγαλέοντα» Ἰλ. ρ, 701·
ἐπὶ κακῆς προσημ. ὄρνις Εὐρ. Ἐλ. 1057· «δ'
δὲς δύσποτος καὶ κακῇ» Σοφ. Οἴ. Κ, 1435·
ἐντ. λέγεται οὐσιαστικῶς, «τὸ κακόν» = κα-
κόν, δυστυχία, πάθημα, φοβρά, παρ' Ὁμ.
«δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε» Ὁδ. 0, 63·
«μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἔην», ι, 423· «ἀ-
θάνατον κακόν», μ, 118· «μὴ ποῦ τι κακόν
πάσχωμεν ὑπίσσω», 6, 179· καὶ συχνὰ, κακὸν
ὀπόμενιν· «κακὰ πολλὰ μογήσας», ἔνθα καὶ,
κακὰ μὴδεσθαί τινι, ἀνητῶν, ῥάπτειν, ἀνῆ-
κουσι, καὶ αἱ παρὰ αὐτ. συχνὰ ἀπαντῶσαι
φράσεις, κακὸν ποιεῖν, ἐργάζεσθαι = κάμνειν
κακὸν εἰς τινα· «ἄμαχον κακόν» Πινδ. Π. 2,
76· «ἦρξε τοῦ παντός κακοῦ» Αἰσχ. Περσ.
427· «ἄφερτον κακόν», Ἀγ. 1073· «ἀτηρόν,
ἀμήχανον» Εὐρ. Μῆδ. 447· «οὐδ' εἴ τις κα-
κοῖς» = δὲν ὑποχωρεῖς εἰς τὰ κακὰ Αἰσχ. Πρ.
320· «ἀναφυγὰ κακῶν», Χο. 391· «ἀναρ-
χίας μείζον οὐκ ἔστιν κακόν» Σοφ. Ἀντ. 668·
«εἰς κακὸν τοὺς φίλους ἄγειν», 434· καὶ ἴν
πεζ. «ἐκ κακῶν μεγάλων πεφευγότες» Πρ. 1,
65· «ὅπῃ τοῦ κακοῦ νικώμενοι» Θουκ. 2, 51·
«ὃ τὰ κακὰ ἔχων» = ὁ δυστυχὴς Πλάτ. νόμ.
5, 731· «ἀπώλλαγῃ εἴη κακῶν», πολιτ. 10,
610· καὶ ἐπὶ ἥθικῃς ἐννοίας, ἡ κακία, μα-
γοηρία, πονηρία, φουλότης πολλάκι παρ' αὐτῶν
«τὰ κακὰ» = ἡ ἀνανδρία Ξεν. Ἀν. 3, 1, 25·
ἐπὶ. «κακῶς» ἀπὸ Ὁμήρου καὶ 25. εἰς τὴν
αὐτὴν σημ. καὶ ἦν καὶ τὸ ἐπὶ 0, ἀντιθ. τῷ
εὖ· «ἡ εὖ ἦ κακῶς νοστήσωμεν» = ἡ καλὰ ἢ
κακὰ θὰ γυρίσωμεν ὅπισθεν Ἰλ. 6, 253· «κα-
κῶς πράσσειν» = δυστυχῶ παρὰ τραγ. καὶ πεζ.
ἴδε πράσσειν· οὕτω καὶ κακῶς πάσχειν Αἰσχ.
Πρ. 1043· «φρονεῖν κακῶς», Ἀγ. 901· κα-
κῶς ὁρᾶν, ποιεῖν τινα = βλάπτειν, κακοποι-
εῖν, λυπεῖν, παρὰ τραγ. καὶ πεζ. «κακῶς ποι-
εῖν τι» = διαφθεῖρειν, βλάπτειν· καὶ, κακῶς
λέγειν τινά, ἴδε τὰ ῥήματα· «κακῶς ἔην»
Πλάτ. Γοργ. 512· συνηθ. «κακώτερος» Ἰλ.
«πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο
βροτοῖσι» = κακὸν μεγαλειτέρου δυστύχημα Ὁδ.
υ, 312· καὶ σποράδην παρὰ τοῖς ὑστέρ. π.
«ἄνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακώτερον ἀνέρι τι-
ξαι» Ἀπολ. Γ. 3, 421, Θεοκρ. 27, 21· ἐν
πεζ. παρὰ τοῖς ὑστέρ. ὡς Ἀλκιφρ. 3, 62· τὸ
συνθ. συνηθ. «κακίων», «κάκιον» καὶ ὑπερθ.
«κακίστος» ἦδη παρ' Ὁμ. «εἰ κακίον σθεῖν
ἔλθοι» Ὁδ. ε, 56· «κακίστ' ἀνδρῶν» Σοφ.
Φιλ. 962· «μῶρος κακίστος» Ἀντ. 485· καὶ
ἄλλοθι παρὰ τραγ. ὡς καὶ ἐν πεζ. «ὅστις ἐ-
μοῦ κάκιον ἐπαίδεθ' ἦ» Πλάτ. Μενεξ. 236·

«τὸν ἄριστον καὶ τὸν κίχιστον ἄνδρα», πολιτ. 8, 544. «καχίωτερος», ὁ Στρατ. 6 (12, 7) ἔχει σχηματίζει. Κατὰ τὴν σημ. θεωροῦνται ὡς συγκρ. καὶ ὑπερθ. τοῦ κακῶς καὶ τὰ «χέρων, χείριστος καὶ ἥσων, ἥκιστος». Παρατηρητέον ἔτι, ὅτι συγὰ συνάπτεται τὸ ἐπίθ. καὶ τὸ ἐπίρρημα. «κακὸν κακῶς νιν ἐκ τριψαί βίον» Σοφ. Οἰ. τ. 248. «κακούς κακῶς φθεῖρειαν», Ἀλ. 1370. καὶ «ἀπὸ ὧν ὁλῶ κακὸν κακῶς» Ἀριστ. πλ. 65.

Κάκος, ὁ ἡσυχίης, φονευθεὶς ὑπὸ Πρακλέους Δ. Ἀλ.

Κακό-σημος, 2' ὁ κακὸν προσημεινῶν, ὁ ἄσημος Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 1013.

Κακό-σινος, 2' λίαν βλαβερός Ἰπποκρ.

Κακο-στία, ἡ ἀνορεξία, ἀφαγία Π-λυδ. 6, 34.

Κακό-στροφος, 2' πείσων ἀπὸ ἀνορεξίας, ἀσχερῆς περὶ τὴν τροφήν, μίσητος εἰς τὸ φαγί, ἀντιθ. τῷ «φιλόστροφος» Πλάτ. πολιτ. 5, 275.

Κακο-σκέλης, 2' ὁ ἔχων κακὰ, ἀηλ. λεπτὰ, ἀσθενὴ σκέλη. Ἰπποκρ. Σεν. ἀπορν. 3, 3, 4.

Κακο-σκήνη, 2' ὁ ἔχων κακὸν, ἄσχημον σώμα (σκήνος) Ἀνθ. 7, 401.

Κακ-σμία, ἡ δυσσμία, δυσωδία Πολυδ.

Κάκ-σμος, 2' κακὴν ὁσμὴν ἀποφέρειν, δυσωδίας. οὐράνη, Ἀισχ. ἀποσπ. 15, Ἀριστ. εἰρ. 38.

Κακό-σπερμος, 2' ὁ ἔχων ἢ φέρων κακὸν ἢ ὀλίγον σπέρμα Θεοφρ.

Κακο-σπλάγγνέω, εἶμαι δειλός, μτγν.

Κακό-σπλάγγνος, 2' δειλός, ἀνανδρός Ἀισχ. Ἐκτ. 243.

Κακο-σπορία, ἡ κακῆσπορά Ἐπίγρ. ἀδ. 450.

Κακ-σσομένος, ἀντιθ. «κάκ» δασόμενος Ἠλ. α, 105.

Κακο-σταθέω, κακῶς στέλω, ἔχω Νικ. Θηρ. 431. ἐπὶ ἀνέμου = εἶμαι (πνέω) ἐναντίος, Θηρ. 269.

Κακο-σταθής, 2 κακῶς στημένος, ἀσταθής, μτγν.

Κακο-στένακτος, βαρέως, οἰκτρῶς στενάζων Σχολ. Ἀριστ. Θεσ. 1059.

Κακο-στομαχέω, ἔχω κακὸν, ἀσθενικὸν στόμαχον Σ. Ἐμπ. πρ. ἡθ. 212.

Κακο-στόμαχος, ὁ ἡ ὁ ἔχων ἀσθενικόν, διεφθαρμένον στόμαχον Λουκίλλ. 6 (11, 155) ὡς καὶ παρ' ἡμῶν κακοστόμαχο φαγί = δύσπεπτον, ἐκμ. διαφθεῖρον τὸν στόμαχον Ἀθην. 3, 120, ἐν συγκρ. 2, 56.

Κακο-στομέω, κακολογῶ, ὑβρίζω τινά Σοφ. Ἠλ. 587.

Κακο-στομία, ἡ ὕβρις Εὔστ.

Κακό-στομος, 2' ὁ κακὸν στόμα ἔχων, ὑβριστικός. λέσχει Εὔρ. Ἰ. Ἀ. 1001. «κακὸς-χος Λογγίν. 43.

Κακό-στροφος, 2 κακῶς ἐστρωμένος Ἀισχ. Ἀγ. 542.

Κακο-συσμ-εἰσαστος, «τὸ κακοσυσμ-εἰσαστος τῆς ἐννοίας» = ἡ ἀσφαιρικός ἐννοία, ἡ μὴ ἀρμόζουσα, Εὔστ.

Κακο-συσμ-βουλος, κακὰ συμβουλιῶν, μτγν.

Κακο-συν-άντητος, 2' δυσάντης Σχολ. Ὀππ. ἀλ. 1, 370.

Κακο-σύννη, ἡ κακὸν, δυστόχημα, μτγν.

Κακο-συν-θεσία, ἡ κακογραφία ἀρχ. λεξ.

Κακο-σύν-θετος, 2' κακῶς συνθεμένος Λουκ. διαβ. 14' ἐπίρ. -ως Σχολ. Εὔρ. Ἐκ. 801.

Κακο-συν-ταξία, ἡ κακὴ λέξιων σύνθεσις Εὔστ.

Κακό-σφαιρος, 2' ὁ κακὸν σφαιρικὸν σχῆμα ἔχων Τζέτζ.

Κακο-σφυζία, ἡ τοῦ σφυγμοῦ ἀταξία, ἰατρ.

Κακό-σχημος, τῷ ἐπομ. Ἠρώδ. ἐπιμ. 177.

Κακο-σχήμων, 2' ἄσχημος, ἀπρεπής. «ψυχὴν ἀτιμώτατα καὶ κακοσχημονέστατα διατίθει» Πλάτ. νόμ. 5, 728.

Κακο-σχολέομαι, τῷ ἐπομ. μτγν.

Κακο-σχολέω, τὸν τῆς ἀπραξίας χρόνον κακῶς ἐξοδεύω, μὴ ἔχων ἑτερόν τι νὰ πράξω, κάμνω ἀνόητα καὶ παιδαριώδη πράγματα. «τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν ἀπεργουοῦν» Πλουτ. ἡθ. σ. 1040.

Κακο-σχολία, ἡ κακὴ γρησις τῆς ἀπραξίας. «πολὺν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐντεκεῖν ταῖς πόλεσι καὶ κακοσχολίαν» (γραπτέον ἴσ. «πολὴν ἄλυν») Πλουτ. ἡθ. σ. 274.

Κακό-σχολος, 2 ὁ τὴν ἀπραξίαν κακῶς μεταχειριζόμενος, ὁ παιδαριώδης καὶ ἀνοήσιος πρᾶττων ἐξ ἀηδίας πρὸς τι ἔργον Ἀρρ. Ἐπιμ. 2, 19, 15' παρ' Ἀισχ. Ἀγ. 186 «πνοαὶ κακὸςχολοῖ» = κακὴν διατριβὴν ποιῶσαι ἀμελῆς, ὀκνηρὸς Μ. Ἀργεντ. 3 (5, 104) ἐπίρ. -ως.

Κακό-τακτος, δύστακτος Ἦουχ.

Κακό-ταφος, 2' ἀτόμβετος Σχολ. Ὀππ. ἀλ. 5, 346.

Κακο-τεχνία, ἡ «τὸ κακοτεχνεῖν καὶ ποιῶν ἡ γρησιὰ τέχνων», ἀντιθ. εὐτεχνία Β. Ἀν. σ. 46, 16.

Κακο-τελεύτητος, 2' ὁ κακὸν τέλος λαμβάνων Σχολ. Ἀισχ. Ἀγ. 918.

Κακο-τέρμων, 2' ὁ κακὸν τέρμα ἔχων, μτγν.

Κακο-τεχνέω, κακῶς τέχνας μεταχειρίζομαι, ποιῶν, δολίως πράττω εἰς τινὰ Ἠρ. 6, 76. Ἀντιφ. 1, 22' διὰ τῆς παρουσίας φευδῶν μαρτύρων π. μτγν. τοὺς νέους διαφθεῖρω Ἀριστ. 2, 18.

Κακο-τέχνημα, τὸ κακὸν πανούργημα Ἰωσ.

Κακο-τεχνής, 2' κακότεχνος, μόν. ἐν συγκρ. «ζηλοτυπία κακοτεχνέστεραι» Λουκ. διαβ. 10.

Κακο-τεχνία, ἡ κακὴ τέχνη, διεφθαρμένη. «τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις εὐδοκίμειν σημειῖον ἢ κακοτεχνία» Ἀθην. 14, 631 ἔτι, τέχνασμα, δόλος, πονηρία. «διαδικαζέσθαι κακοτεχνίῶν τῶν ἐσθλῶν» Βλαδην. Πλάτ. νόμ. 11, 936 ἰδ. ἢ ἐν τῇ δικανικῇ γλώσσῃ τῶν Ἀθηναίων «κακοτεχνίας ἡ κακοτεχνίῶν δίκη, ἢν εἰσέησαν οἱ ἔχοντες μαρτυρίαν ψευδομαρτυρίῶν κατὰ τὸν παρεχόμενον φευδεῖς μάρτυρας» Β. Ἀν. σ. 298. πρὸς Δημ. 47, 1. «ἐξελέγξας τὰ φευδῆ μαρτυρηκότα τὸν Ἀισχρίωνα ἐπὶ τὸν δε τὸν κακοτεχνίῶν ἔλθοιμι», 49, 56.

Κακο-τεχνίω, κακοτεχνέω Ἀλκαί. ἐν 7 Ἀν. 103, 18.

Κακο-τέχνιον, τό κακοτεχνία Πολυδ. 8, 37, ἐκ τοῦ λυσ. «κακοτεχνίου δίκη» ἴδ' ἀνωτέρω.

Κακό-τεχνος, 2' ὁ κακὸς-τέχνας μεταχειριζόμενος, πονηρός, δόλιος Ἰλ. ο, 14' πρὸλ. κακοτεχνίης ὁ κακὴν τέχνην ἔχων «-σχήματα ἀρχηστρίδος» Αὐτομεδ. 3 (5, 129), ὡς «κακοτεχνότατον κίνημα» Φιλοδῆμ. 21 (5, 132), περὶ ἀσελγῶν ἀρχηστῶν «ὅσαι κακοτέχνου καὶ κακόζηλοι» Πλουτ. συμπ. 7, 5, 4' καὶ «τέχνου» Σ. ἐμπ. πρ. ῥήτ. 36' ἐπίρ. -ως, μτγν.

Κακότης, ἡτος, ἢ κακία, ἀρχηστρία εἰς τι, περὶ τῶν πολεμιστῶν, ἀνδροσία, Ἰλ. 6, 368, Ὀδ. ω, 455' «καὶ δολία» Θουκ. 5, 100' ῥηθικῶς, φαυλότης, κακουργία Ἰλ. γ, 366, ἀντιθ. τῇ ἀρετῇ Ἡσ. ἔρ. 285' «πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν» Αἰσχ. Πρ. 1068' «τὰς ἐντοὺς κακότητας» = ἑλλείψεις, Πλατ. Ἀλ. 366' «συμφορὰν ἔννευ κακότητος καὶ αἰσχροσύνης γίνεσθαι» Ἀντιφ. 6, 1. Συχνά τὸ κακόν, ἀτύχημα, πάθος, παρ' Ὀμ. 1δ. τὰ παθήματα τοῦ πολέμου Ἰλ. λ, 382' «αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ γηράσκουσιν» Ἡσ. ἔρ. 93' «ἐς κακότητα λαβεῖν τινα» Πινδ. Π. 2, 35' «ἡνεγκον κακότητα» Σοφ. Οἰ. Κ. 525, Ἦρ. 2, 128.

Κακο-τράχηλος, 2' ὁ κακὸν τράχηλον ἔχων Ἀπολ. σαφιστ. Ὀμ. λιξ 1, 70.

Κακο-τροπέομαι τῷ ἐπομ. πρὸς τινα Πολυδ. 5, 2, 9.

Κακο-τροπέω εἶμαι κακὸςτροπος, κακοήθης Ἰπποκρ.

Κακο-τροπία, ἢ ὁ κακὸς χαρακτήρ, κακοήθεια, μοχθηρία Θουκ. 3, 83 κ. μτγν.

Κακό-τροπος, 2' ὁ κακὸς τρόπος ἔχων, μοχθηρὸς, κακοήθης, μτγν.

Κακο-τροφέω κακὸς τρέφωμαι «ἐνὲρα κακοτροφούμενα» Θεοφρ. τὸ παθ. ὥσπερ καὶ τὸ ἀντίθ. ἔνερ. = κακὴν τροφὴν ἔχω, λαμβάνω Ὀδ. ἢ μετὰ ἔνερ. ἀρ. α. κατοτροφήσας = τῇ τῇ π. ἀρ. «κακοτροφούμενος».

Κακο-τροφία, ἢ κακὴ τροφή Θεοφρ.

Κακό-τροφος, 2' κακὸς τραπεῖς.

Κακο-τυχεῖω εἶμαι κακὸςτυχος, ἀντίθ. τῷ εὐτυχέω Θουκ. 2, 60.

Κακο-τυχίης, 2' κακὴν τύχην ἔχων «ὡς κακοτυχὲς γύναι» Εὐρ. Μῆδ. 1274' «πότρυοι γυναικῶν» Ἰππ. 669' «τὸ κακοτυχὲς» = ἢ κακὴ τύχη, Ἠρακλ. μ. 133.

Κακο-τυχία, ἢ ἡ κακὴ τύχη Εὐστ.

Κακο-τυχὸς ἐπίρ. ἀτυχὸς Βυζ.

Κακό-υπνος, 2' ἄπνους Ἦουχ.

Κακο-υπονόητος, 2' δυστόπαστος Σουῖδ.

Κακο-υργέω εἶμαι κακοῦργος, πράττω κακόν, πονηρόν, ἐχθρικήν πράξιν, βλάβπτω, ῥημάδιον, ἀντίθ. τῷ εὐεργετῶν Αἰσχ. ἀποσπ. 244' καὶ ἀδικεῖν Ἀριστ. νεφ. 1175' τὴν Εὐβοίαν Θουκ. 2, 31' «τὰ ἐγγύς τῆς πόλεως», 3, 1' «τοὺς ἐπιχειροῦντας ὁτιοῦν τὴν χώραν καὶ τὰ κτήματα κακοῦργεῖν» Πλατ. νόμ. 6, 760' μετὰ τοῦ ἐξαμαρτάνω, Ἰππ. ἔλ. 375' «ὅπως οἱ νέοι μηδὲν κακοῦργώσι» = διὰ νὰ μὴ κίρνωσι κανὲν κακόν, Πρωτ. 326' τι-

νί, πολιτ. 3, 416' «περὶ τοὺς πολλίτας», ἀδ-τόθ. τὴν πόλιν, Εὐθυφρ. 3' «ἐν τοῖς λόγοις» = μὲ σοφιστικά, δόλια μηχανήματα ἐρίειν, Γοργ. 489, καὶ συχνότ. ὡς, «ἢ ἂν μάλιστα κακοῦργήσας τὸν λόγον», πολιτ. 1, 338' μετὰ τοῦ συκοφαντεῖν, 341' διαστρέφω, διαφθείρω τοὺς νόμους Δημ. 24, 65 καὶ ἀλλὰ-χού παρὰ ῥήτ. ἐπίσ. - τοῖς προβάτοις Πλατ. πολιτ. 3, 416.

Κακο-ύργημα, τό κακὴ πράξις, πονηρία, ἀπάτη «τὰ ἐν τοῖς ἐμυβολαίοις κακοῦργήματα» Πλατ. πολιτ. 4, 426' «ὅτ' ἀποκτείνου μέγα κακοῦργημα εἶναι» Ἀντιφ. 5, 10.

Κακουργία, ἢ ἡ φύσις τοῦ κακοῦργου, κακὸν ἔργον, ἀνόσιον, ἀπάτη - τῆς πόλεως Πλατ. πολιτ. 4, 434' «τὰ κιδηλεῖματά τε καὶ κακουργίαι τῶν πωλούντων», νόμ. 11, 917' μετὰ τοῦ ἀπάται καὶ δολώσας Εὐν. Κυρ. 1, 6, 28.

Κακο-υργικός, 3' ὁτι εἶνε ἴδιον κακοῦργου «ἀδικήματα οὐ κακοῦργικά ἀλλὰ τὰ μὲν ὑβριστικά τὰ δὲ ἀκρατευτικά» Ἀριστοτ. ῥήτ. 2, 16.

Κακο-ύργος, 2 (συνηρ. ἐκ τοῦ κακο-εργός) ὁ κακὸν ἐργαζόμενος, πονηρός, δολερός - ἀνὴρ Σοφ. Αἴ. 1002' μάντις, Οἰ. τ. 705, Ἦρ. 1, 41' οὗς, ὁ κακοῦργος, ὁ διὰ τὴν αὐτοῦ κακὴν πράξιν μίαν τῶν μεγάλων ποιῶν ἐρ' αὐτοῦ ἐπαγόμενος Θουκ. 1, 134, Πλατ. πολιτ. 8, 552' περὶ τοῦ «κάκωςι γένων» Δημ. 24, 107' καὶ περὶ πραγμάτων «κακοῦργότατος λόγος», Λεπτ. 125 (πρὸλ. κακοῦργέω) οὕτω καὶ «κακοῦργότατα διαβέλλειν τινά» Ἀντιφ. 2, γ, 2' ἐπιθυμία Πλατ. πολιτ. 8, 554' «καὶ ἀπατηλῇ», Γοργ. 465' καὶ βλαβερά, Λαχ. 192, 2' τινός Εὐν. ἀπομν. 1, 5, 3' ἐπίρ. -ως, μτγν.

Κακο-υργότροπος, 2' ὁ ἔχων κακοῦργικὸς τρόπος, ἀνόσιος Βυζ.

Κακο-ύργως, ἐπίρ. με κακοῦργικὸν τρόπον, ἀνόσιως Πολυδ. 3, 132.

Κακο-υχεῖω κακὸς διατηρῶ, μεταχειρίζομαι, ταλαιπωρῶ - εἰαυτὸν Τελειό ἐν Στωβ. ἀνθ. 97, 31' «ὅπῃ τοῦ δημοῦ κακοῦχοῦμενος» Δ. Σικ. 3, 23' καὶ παθ. μτγν.

Κακο-υχία, ἢ κακομεταχείρησις «γλαυὸς πατρίδας» Αἰσχ. ἔκπ. 650 κατὰ Σχολ. = κάκωσις, ἐρήμωσις ὅλη. ὁ κακὴ κατὰστασις, δυστυχία «ἢ πόλεις προδόντες καὶ εἰς δουλείας ἐμβεβληκότες ἢ τινος ἄλλης κακοῦχίας μεταίτιοι» Πλατ. πολιτ. 10, 615' καὶ ἐν πλ. Πλουτ. παραμυθ. π. Ἀπολ. σ. 358.

Κακό-φατις ἴδος, ἢ ἡ κακὴν προσημασίαν ἔχουσα - βοά, Αἰσχ. Περσ. 899.

Κακό-φατος, 2' ὁστις λεγόμενος κακὸς ἔχει «τὸ κακὸφάτον» = κακίμματος Κωνστ. ἰνστ. 3, 3, 344.

Κακο-φήμια, ἢ κακὴ φήμη «ἢ ἐκ τῶν πολλῶν» Αἰλ. Π. ἴ. 3, 7.

Κακό-φημος, 2' ὁ ἔχων κακὴν προσημασίαν, ὁ ποῖον κακὴν φήμην, ὄνομα, μτγν. ἐπίρ. -ως Μανέθ. 5, 323.

Κακό-φθορος, 2' κακὸς φθαρίει Ἦουχ. Κακο-φθορεῖς, ὁ τῷ ἐπομ. Νικ. ἀλ. 465, γεν. κακοφθορέας.

Κακο-φθόρος, 2' ὁ κακῶς φθείρων, λίαν ὀλέθριος Νικ. Θηρ. 795.

Κακό-φίλος, 2' κακὸς φίλος Νικηφορ. Βλ. Κακό-φλοῖος, 2' ὁ ἔχων κακὸν φίλον Νικ. ἀλ. 331.

Κακο-φραδής, 2' ὁ κακὰ διανοούμενος, προτιθέμενος Ἰλ. ψ. 483, Ἀπολ. Ἰ. 3, 936.

Κακο-φραδία, ἡ κακὴ σκέψις, μωρία, ἀνοία Ὁμ. ὕμν. Δημ. 227 καὶ μτγν. π.

Κακο-φραδοσύνη, ἡ τῇ ἀνωτ. Δημόκρ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 73, 62.

Κακο-φράδμων, 2' κακοφραδὴς ἀρ. λεξ. 5, 22, ἀλλὰ καὶ κακοφράσμων.

Κακό-φραστος, 2' κακῶς ἐκπεφρασμένος - λόγος Σχολ. Εἰρ. Ὁρ. 673.

Κακο-φρονέω κακῶς, δυσμενῶς φρονῶ Ἀισχ. Ἀγ. 1147' ἀσύνετα φρονῶ Σχολ. Εἰρ. Ὁρ. 822.

Κακο-φροσύνη, ἡ μωρία ἀφροσύνη Ὁππ. ἀλ. 3, 363.

Κακό-φρων, 2' δυσμενῶς φρονῶν, ἐχθροκῶς - πρᾶπιδων καρδίας Πινδ. ἀποσπ. 230' «ὦ κακόφρων ἄναξ» Εἰρ. Πρακλ. 373' ἀλλὰ - μείριμνα τὴν ψυχὴν λυποῦσα Ἀισχ. Ἀγ. 100' ἀνόητος, ἀσύνετος, Ὁρ. 822.

Κακο-φύης, 2' κακῶς ἐκ φύσεως κατεσκευασμένος, κακῆς φύσεως καταστάσεως εἶτε σωματικῆς εἴτε πνευματικῆς «οἱ κατὰ τὴν ψυχὴν κακοφύεις» Πλατ. πολιτ. 3, 410.

Κακο-φύϊα, ἡ κακὴ φυσικὴ διάπλασις «κακία ἐν φύσει» Πλατ. Ὀρ. 416.

Κακο-φωνία, ἡ κακὴ φωνή, προφορά, τὸ δυσᾶρξ «ἡ τοῦ ἀνάγκης κακοφωνία» Στραβ. 13, σ. 618.

Κακό-φωνος, 2' ὁ ἔχων δυσάρεστον τραχεῖαν, κακόηχον, φωνήν, τχυγρ. Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 248.

Κακό-χαρτος, 2' ὁ ἐπὶ τοῖς κακοῖς τῶν ἄλλων χαίρων, ἐπιχαίρεσκος Ἦσ. ἔρ. 28.

Κακο-χρόσιμος, 2' (χρήμα) ἀχρήματος, πτωχὸς Θεόκριτ. 4, 22, ἡ κατὰ Σχολ. ἐκ τοῦ χρήσθαι = κακομεταχειρίστος δύσκολος, difficilis ὁ Μέλινκ. γράφ. «κακοφράσμων».

Κακό-χρηστος, 2' κακῶς εἰς χρῆσιν τοῖς, ἐφαρμοσθεῖς, μτγν.

Κακο-χρόσιον ἔχω κακὸν χρῶμα Διοσκ.

Κακό-χροια, ἡ κακὴ χροιά, θωρία, ἱατρ.

Κακό-χρυσος, 2' συνηρ. κακόχρους, 2' ὁ κακὸν χρῶμα ἔχων, ἄσχημον, ἄχρους Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 17.

Κακό-χυλος, 2' ὁ κακὸν χυλόν, κακὴν θρεπτικὴν οὐσίαν ἔχων - σῶμα Ἀθην. 3, 80, ἀντιθ. τῷ εὐχυλός, συχνὰ ἐν συχνρ.

Κακο-χυμία, ἡ ἡ κακὴ ποιότης τῶν χυμῶν, ἱατρ.

Κακό-χυμος, 2' ὁ κακὸν χυμὸν ἔχων ἡ παράγων, ἐπὶ τῶν τροφῶν ὡς καὶ τὸ «κακόχυλος» Ἀθην. 1, 24.

Κακό-φωγος, 2' ὁ μετὰ μοχθηρίας φέγων ὅσων. 287.

Κακο-ψυχία, ἡ μικροψυχία, ἀθυμία, ὕκνος Πλατ. νόμ. 7, 791, ἀντιθ. τῷ εὐψυχία.

Κακό-ψυχος, 2' μικρόψυχος, δευλός, ὕκυρος.

Κακὸς κακὸν κακόν, κακομεταχειρίζομαι (ἐμμάζω) «ἐκάκωσας (ἡμάς) βίη Πρακλῆϊα» Ἰλ. λ. 690' «μηδὲ γέροντα κάκου κεκακωμένον» Ὁδ. δ. 754, ἀντιθ. τῷ «κωδῆναι», π. 512' «κακακωμένους ἄλμυ» = ῥημαγμένους, ἔ. 137' «κακοῦσι μ' ἐκδίκως» Ἀισχ. Πρ. 978' «στράτες κακωθεῖς» = καταστραφεῖς, Περσ. 714' «τὸν κακούμενον ξένον» Σοφ. Οἰ. Κ. 262' ἐν περ, καὶ ἐπὶ πραγ. «οἱ κακούντες τὸ κοινὸν» Πρ. 3, 87, ὅστις συνάπτει καὶ «ἐκακώθησαν καὶ οἰκοφθορήθησαν», 1, 196' - τὸ ναυτικὸν Θουκ. 8, 78' ἐρημόν, 8, 32' τὸν δὲ μόνον Λυσ. 15, 91' «καὶ ἀποκτινύνουσι» Πλατ. πολιτικ. 301' - ὄρφανόν, νόμ. 9, 928' πρὸς, κάκωσις.

Κακτάμεναι, ἀπαρ. ἀορ. 6' τοῦ «κατακτείνω» Ἦσ. ἀποσπ. 453' ἐπίσης «κάτανε» καὶ «κάττεινε» ἀορ. ἀ. καὶ 6'.

Κάκτος, ἡ φύς, τοῦ ὁποῦ τὰ μακρὰ φύλλα ἔχουσιν ἐκατέρωθεν κατὰ τὰ πλάγια μικρὰς ὀξείας ἀκτῶνας κοινῶς λέγεται ἀγκυριαρά, καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς ἀγκυρία, κινάρα οἱ κωνοί, ἐφ' ὧν ὁ καρπός, λέγονται καὶ ἀρσενιαὶ «οἱ κάκτοι» Ἀθην. 2, 70 καὶ ἐξῆς πρὸς. Θεοφρ. Ἰ. Φ. 6, 4, 10, λατ. carduus ἡ ἀγρία, καὶ εἰσαγα ἡ ἡμέρος.

Κάκυνσις, ἡ χειροτέρευσις.

Κακὸν κακὸν τι κακῶς, διαφθείρω, μτγν. - παθ. γίνονται κακός, δεῖνυμαι κακός «οὐχ οὐκ κακὸν τοῖς τοῖς βουλεύμασι» Εἰρ. Ἐκ. 251' «τράπον, ὃν κακύνουσι» Πλατ. Τιμ. 42' ἐπὶ στρατιωτικῶν, ἀντιθ. πρὸς «τὸ θέον ποιεῖν» Ξεν. Κυρ. 6, 3, 27' ἔτι, εἶμαι δυστυχής, Εἰρ. ἱππ. 686.

Κακὸς παρὶς, -ως, ποτ. ἐν Σικελίᾳ Θουκ.

Κακὸς αἶς κακῶς Ἦσ. Πουχ.

Κακχεύει καταχεύει.

Κακ-ώδης, 2' κακῶς ὄζων Ἰπποκρ. μτγν.

Κακ-ώδεια, ἡ δυσωδία.

Κακ-ώλεθρος, 2' λίαν ὀλέθριος, = μισοφόνος Σχολ. Σοφ. Ἰλ. 496.

Κακ-οινυμέομαι ἔχω κακὸν ὄνομα Εἰσ.

Κακ-οινυμία, ἡ κακὸν ὄνομα ἐκκλ.

Κακ-ώνυμος, 2' δυσώνυμος, ἀρ. λεξ.

Κάκωσις, ἡ φθορά τῆς σαρκὸς Τιμ. Λοκρ. 102' κακομεταχειρίσιν Ξεν. Ἀν. 4, 6, 3' καὶ ἐν γέν. ταλαιπωρία, πάθλημα, 7, 4, 88' ἰδ. ἐν τῇ ἀττικῇ δικαίῳ κακομεταχειρίσιν καὶ παραμέλεις τῶν γονέων «ὅστις τὸν τε γόνον πατέρα τὸν ἑαυτοῦ ἔτυπτε καὶ οὐδὲν τὸν ἐπ. τηδεῖον παρεῖχε, τὸν τε ποιητὴν πατέρα ἀφείλετο ἃ ἦν υπέρχοντα ἐκείνῳ ἀγαθὰ, διὰ τὸν τῆς κακώσεως νόμον ἀξίός ἐστι θανάτου ζημιωθῆναι» Λυσ. 13, 91' Καθ' Ἀρποκρ. τοιαύτη κατηγορία ἐγένετο καὶ κατὰ τῶν ἐπιτροπῶν ὑπὸ τῶν ὄρφανῶν καὶ κατὰ τῶν ἀνδρῶν ὑπὸ τῶν ἐπικλήρων γυναικῶν Παρὰ Πλουτ. Καισ. 4, «δὲ καὶ κακώσεως» = actio repetundarum.

Κακωτικὸς, 3' ὁ κλίσιν ἔχων, ὁ ἐπιτιλθεὶς εἰς τὸ βλάπτειν, βλαβερός Σχολ. Ἰλ. α. 10.

Κακώτρια ὀηλ. τοῦ προηγ.

Καλαβίδια, ὡν, τὰ ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τῆς Δερρισιᾶδος (ἴδε Δέρριον) Ἀρτέμιδος μετ' οὐκίας τῇ ἑορτῇ ὀρχήσεται· «Καλαβοῖδια ἐν τῷ τῆς Δερρισιᾶδος ἱερῷ Ἀρτέμιδος ἀδόμενοι βῆναι» Πaus. 3, 10.
 Καλαβίς, ἰδος, ἡ· εἶδος ὀρχήσεως ἱερᾶς τῇ Ἀρτέμιδι Ἀθην. 14, 629, ὁ Δινδάρφ. γράφει «καλλαβίς».
 Καλαβόρτα, ἡ· γῶρα ἐν Ἰταλίᾳ, ἡ Μεσσαπία, κατὰ Καλαβροί, Στραβ.
 Καλαβρίζω, καὶ Καλαβρισμός, ὁ· ἴδε κολαβρίζω κατὰ.
 Καλαβροφ-σποις, ἡ· καλαβροφ. μετρ.
 Καλαβρώτης, ὁ· ἀνακαλιώτης, ἀρχ. λεξ.
 Καλαβρίας, ὡς· Ἀθηναῖος νομοθέτης Πaus. 3, 10.
 Καλαβή-ψύρα, ὁ· ὁ φέρων κάλαθον Πaus. 3, 10· αἱ καλαβηφόροι, ὅν, κομωδίας Εὐδοκίου.
 Καλαβόνη, ἡ· ὄν. κοινὸς Ἀνθ.
 Καλαβόνη, τὸ ὄνομα τοῦ κάλαθου, καλαβόνη Σχολ. Καλλ. Διμ. 1.
 Καλαβίς, ἰδος, ἡ· τῶν ἀντων. Πaus. 3, 10.
 Καλαβίς, ὁ· 1) τῶν ἀντων. Ἀντ. Σπ. 20 (6, 160)· 2) εἶδος ὀρχήσεως Ἀθην. 14, 629· ἴδε τὸ προηγ.
 Καλαβό-ειδής, ὁ· ὁ ἔχων σχῆμα καλαβόου, ὅς ἂν καλαβόη.
 Καλαβό-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων καλαβόνα Ἀπολλ. Δισκ. Β. Ἀν. 602.
 Καλαβός, ὁ· 1) καλαβό, ἀγγεῖον πλεκτὸν ἐκ βέβρων Ἀριστ. ὄρν. 1325, διὰ καρπούς Ἀριστ. βῆτ. 3, 11· 2) ψυκτήρ, «ἀγγεῖον, ἐν ᾧ χωνεύουσι αἰθήρα» Πaus. 3) μέγας τὸς κοινὸς ἀναστρέφοντος Ἀθην. 5, 206.
 Καλαβόων· μετὰ μάλιστα λεπτὸν ἀνιδιὸν πλινθιδίων καλῶν τὸ ἐνὸς τῆς στέγης τὸ βλεπόνον πρὸς τὸ πᾶντα, κων. ταβανόων Ἰω. Μαλ. σ. 339, laqueus.
 Καλαβόσις, ὡς, ἡ· ταβάνωσις Βουλ.
 Καλαβίς, ἰδος· ἀνδρ. ὄν. Θεοκρ.
 Καλαβίς, ἡ ὁρθὴ καλλέινος, 3 (πρὸς κάλαμα, ἐπειδὴ φέρεται ὅτι τὸ χρώμα δὲν ὡνομάσθη ἐκ τοῦ ἐπομένου τιμίου λίθου, ἀλλὰ τὸν ἀντικείμενον· γλαυκὸν καὶ πράσινον ἡλωτομέων· χρώμα Δισκ. ὡς ἐκ πτερὰ τοῦ ἀλεκτρού· ἀλλ' ἐκ τῶν ἐκτα καλλαῖνα πτέρου· Μελεαγρ. 123 (7, 428), λατ. vanelus Ἰω. Αυδ. περί μιν. 3, 26· ὅμοιος ἀκαταληπτότερον, καίτοι ἀρμόζει ὡς πρὸς τὸ χρώμα «πλινθίς» Φων. 3, (6, 295) (Σημ. Ἀν. τὸ ἐπιθ. καλλεῖνος εἶνε ἐτυμολ. συγγεν. τῷ οὖς, «κάλαμα» ὅπερ σημαίνει κατὰ τοὺς καλαβίους τὸν ἀρκύριον τῶν ἀλεκτρούων πώγων· Ἀριστ. 1, 49 Πaus. λ. κάλαμα, τότε φωνικῶς, τὸ καλλεῖνος δὲν εἶνε οὕτε τὸ γλαυκὸν καὶ ἡλωτομέων πρᾶσινον οὕτε τὸ γλαυκὸν κατὰ τὸν Κοραῖον ἐν ταῖς σημ. τοῦ Μαρχ. Ἀντων. 1, 4, ἀλλὰ τὸ ἐρυθρόν· οὕτω δὲ τὸ ἐπιθ. πάλιν συγγενεῖται μετὰ τὸ τοῦ Πaus. «κάλαμα» πρὸς τὸν ποικίλον· καὶ πᾶν πορφυρεῖος χρώμα· ἔναι δὲ τὸ ποικίλον· καὶ παρ' Ἀγνοῦσιος χρώμα καλῶν· γράφει, καλλεῖνος).
 Καλαβίς ἡ κάλαβος· ὡς, ὁ· πολυτίμος λι-

θος· ἴδε τὸ προηγ. καὶ Πλιν. Γ. Φ. 37, 10, Καλαβίς, ἰδος· οὗτος Βορέου καὶ Ὀρειθυίας εἰς τὸν Ἀργοναυτῶν, Πινδ.
 Καλαμ-ἀγρωστis, ὡς, ἡ· ἀγρωστis ἔχουσα καλαμώδεις ῥίζας Δισκ.
 Καλαμαδίας, ὁ (κάλαμος)· πλήρης καλάμων Δ. Κασ. 63, 28, δι. γρ. χειραγρ. «καλαμώδης».
 Καλάματι, ὡν, αἱ· πολίχινον ἐν Μεσσηνίᾳ Πaus.
 Καλαμία, ἡ· καλάμη Εὐστ. σ. 1181, 52.
 Καλαματός, ὁ· ὁ ἀνέμων εἰς τὴν καλάμην, ὁ ζῶν ἐν τῇ καλάμῃ· ἡ καλαμαία, δηλ. ἀκρίς· ἡ εἰς τὸ χωράφιον, ὅπου μένει ἡ καλαμία μετὰ τὸν θερισμόν, ἥτις καὶ «μάντις» ἐλέγεται, Θεοκρ. 10, 18· «τὸ καλαματοῦν» = μικρὸν τεττίγιον Πaus.
 Καλαμάομαι· σάχνας συλλέγω, τοὺς μενέαντας μετὰ τὸν θερισμόν ἐν τῷ ἀγρῷ, μετὰ πόνου τὰ ὑπολειφθέντα συνάγω· «ἐκείνος ἐβόρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμάομαι» Πλουτ. ἀποφθ. Ἀντ. βασιλ. σ. 105, ὅπερ κατὰ τοὺς ἀρχ. λεξ. σάχνασθαι καὶ ἐπὶ τῶν ἀταφυλῶν, ἴδε Πaus. ἐν λ. καλαμάομαι.
 Καλαμάριον, τὸ· ὅλκη, ἐν ᾗ οἱ κάλαμοι, τὰ κοινῶς, ἐφυλάσσοντο, καλαμάριον Βουλ. παρὰ δὲ τῷ Σχολ. Ὅπκι. ἀλ. 3, 166, τὸ καλαμάριον = ἡ τευθίς.
 Καλαμ-αδής, ὁ· ὁ τὸν καλάμινον αὐλὸν φυσῶν, παίζων Ἀθην. 4, 176.
 Καλαμ-αυλητής, ὁ· τῶν ἀντων. Ἀνθ. 12, παρὰ.
 Καλαμεύς, ὁ· καλαμιδιάρης Παγκρατ. ἐν Ἀθην. 7, 305.
 Καλαμευτής, ὁ (Θεοκρ. 5, 111, ἐνθα κατὰ Σχολ. = θεριστής)· καλαμιδιάρης, ψάρας Ἀρχι. 17, (10, 8), Ἀρχ. 28 (6, 167).
 Καλαμεών, -ώνος, ὁ· καλαμών, ἀρχ. λεξ.
 Καλάμη, ἡ· ἡ καλαμὴ τῶν σιτηρῶν· «οὗν τῇ καλάμῃ ἀπόκειται ὁ σίτος» Ξεν. Ἀν. 5, 4, 27· «σῖτον τὸν τ' ἐπὶ ταῖς καλάμας καὶ τὸν ἥδη κατεργασμένον» Ἀλ. 5, 13· «καλάμη τε καὶ ἑτέρα ὀρέγματα ἀσταχύνων» Καλλ. Διμ. 20· «πρόσμιμνός» ἐπὶ καλάμῃ ἀφρόν· Λυσ. π. Σουδ., ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ, ὅτι τὴν μετὰ τὸν θερισμόν πάλιν ὀργάνη, ἵνα τὸν σπέρμα γέννημα, ὥστε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διὰ τῆς ἐκπαραλήψεως καταστρέφει τὴν γονιμότητα τοῦ ἀγροῦ. Μετ. «φυλοπιδός, ἥς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ γαλκῆς ἔχουσα» Ἰλ. τ. 222· ὡς ἐν τῷ χρησμῷ π. Παυσαν. 6, 53, «ἡ μετὰ τὸν θερισμόν ἐν τῷ ἀγρῷ μένουσα καλαμὴ, βέπη (ἐν Πάρῳ) Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 4· μετ. «ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ αἰ· ὅλομαι εἰσορῶναι γινώσκων» = νομίζω ὅτι ἀπὸ τῆς καλαμῆος καταλαμβάνεις ὅποιον ἦτο τὸ σιτάρι, ἐκ τοῦ γήρατος· μου καταλαμβάνεις ὅποιος ἦν νῆα· ὅδ. 5, 214· «γῆρας καλάμην εἶπεν, ἄμφορ γὰρ ἀπηνθηκότα» Ἀριστοτ. βῆτ. 3, 10· «μειράκιον ἔτι ὢν, πᾶν ὥρατον, ὡς ἐπὶ ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι» Λουκ. Ἀλφ. 5· «τὴν καλάμην ὥρην, ὁδὸς ἐτέραις τὸ θέρος» = ἡ καλαμὴ, = τὸ γῆρας, τὸ θέρος = ἡ νεότης, Φίλιπ. 3 (11, 36)· «Ῥήσσω καλάμην» = ἡ νεότης, χρησμ. ἐν

Πολυαιν. 6, 53 = λινοκαλάμη Καλλιμ. ἐν Σχολ. Πινδ. Π. 4, 376.

Καλαμηδόν, ἐπὶρ. * ἐν καλάμῳ, ἐπὶ θραύσεως ὁστοῦ Π. Αἰγιν.

Καλαμη-τομία, ἡ τὸ κόπτειν τὴν καλάμην, θερίζειν Φιλίπ. 19, (6, 36).

Καλαμη-τόμος, 2* ὁ κόπτειν, θερίζειν τὴν καλάμην Ἀπολ. Ῥ. 4, 986.

Καλαμήτρια, ἡ ἡ συλλέγουσα τοὺς στέχυας Πλουτ. ἡθ. 784.

Καλαμητρίες, ἰδοί, ἡ τῶ ἀνωτ. Πολυδ. 1, 222.

Καλαμη-φάγος, ὁ τρώγων, θερίζειν τὴν καλάμην γάλοψ Π. Σιλ. 51, (6, 65).

Καλαμη-φορέω καλάμην φέρω, φέρω τὸν κάλαμον, ἐν σημεῖον, lessera (μάρακα), ἵνα δι' αὐτοῦ λάβω σίτον Ἡμιστ. πρὸλ. κάλαμος.

Καλαμη-φόρος, 2* ὁ τὸν κάλαμον ὡς σημεῖον φέρων Ξεν. Ἑλλ. 2, 1, 2.

Καλαμιζώω φασὶν τὸν κάλαμον, αὐλόν, Ἀθην. 15, 697, ὁ Λοδεκ. ἐν Ἀγλαοφ. 1087, γράφ. «καλαβίζω» ἐκ τοῦ «καλαβίδες».

Καλαμίνθη, ἡ τῶ ἐπαμ. Ἀριστ. ἐκκλ. 648.

Καλά-μινθος, ἡ εἶδος φυτοῦ ἀρωματώδους (καλή) μίνθα, λατ. mentha, Νικ. θηρ. 60 ἐντ.

Καλαμινθίτης, δηλ. οἶνος ἡ κοινῶς πιπιλλῆ ἡ οἶνος μὲ μίνθαν κατεσκευασμένος.

Καλαμινθ-ώδης, 2* πλήρης μίνθης, ἐκ τοῦ εἶδους τῆς μίνθης κατὰ Ἀπολλ. λεξ. Ὅρα ὑπάρχειν ἐξήγησις τοῦ κητιώει.

Καλάμιον, 3* ὁ ἐκ καλάμου - πλοῖα Ἡρ. 3, 93 - οἰκία, 5, 101 - αὐλὸς Ἀθην. 4, 182 - σφύγγες Πολυδ. 4, 67.

Καλάμιον, τό 1) ὅπου τοῦ κάλαμος, καλαμάκι, μτγν. 2) ἀντικνήμιον Σχολ. Ἀριστ. πλ. 384.

Καλαμῖς, ἰδοί, ἡ 1) κάλαμος ἱεστηρίου, ἑόδερμα «ὁρνεόφαιτον ὑπὲρ καλαμίδα», Ἡερ. 173 (10, 11) ἔτι, καλαμίδι, Ἡουσ. 2)

θήκη διὰ τοὺς καλάμους, κονδύλια, καλαμάρι Πολυδ. 10, 59 (ἐνθα ὁ Βεκκ. ἀναγιγνώσκει καλαμίδα) 3) ξυλάκι πρὸς καθαρισμόν τῶν ὁδῶν ἐκ καλάμου Διοσκ. 4) ἐργαλεῖον σιδηροῦν πυρακτούμενον πρὸς βοστρυγισμόν τῆς κήκης, διότι ἦτο κοῖλον ὡς κάλαμος, καὶ εἶδος κοσμητικῆς τῶν τριχῶν βελόνης «κάλαμος καὶ καλαμῖς καὶ εὐτροπον» Πολυδ. 5, 90 5) «καλαμίδας... τὰς ὠλένας ἢ τοὺς θηλυκοὺς καλάμους τοὺς πρὸς σύνδεσμον τῶν πλινθίνων καταστρωμάτων τῆς οἰκοδομίας» Β. Ἀν. σ. 269, 25 6) καθ' Ἡουσ. «ὁ τοῦ γάλακτος ταρτῶς» (ἴσ. τὸ τυροβάλλῃ ἡ καλαμωτὴ ἐνθα ξηραίνεται ὁ τυρός).

Καλαμῖς, ἰδοί, περίφημος ἀνδριαντοποιὸς Στραβ. Ἀγ. 1034 καὶ μτγν.

Καλαμίτης, ὁ 1) καλάμινας, μτγν. 2) Ἡρωίς ἐν Ἀθήναις, Καλαμίτης, Δημ. π. Στεφ. σ. 270, 10.

Καλαμίτης, ἰδοί, ὁ θηλ. τοῦ προηγ. ἀκρις πρὸλ. «καλαμῖς» Λεων. Ταρ. 65 (7, 198).

Καλαμο-εἶδος, ὁ ὁ διὰ τοῦ καλάμου (τῆς πέντας) βοῶν, ὁν. σκωπτικόν Ἀντιόχου τοῦ Σεωκόδ, ὅστις μόνον διὰ τοῦ καλάμου ἐτόλμα νῆριζεν πρὸς τὸν Καρνεάδην Πλουτ. ἡθ. 514.

Καλαμο-γλυφάω γλύφω τὸν κάλαμον, Ἀρχαῖδ. σ. 174, 18.

Καλαμο-γλύφω, ὁ ὁ γλύφει τὸν κάλαμον, Ἑρ. Μ. 485, 35.

Καλαμο-γραφία, ἡ τὸ γράφειν μετὰ κάλαμον Μανθ. 4, 72.

Καλαμό-δρος, υἱὸς Κυζικηνός τις, Ἀθην. Καλαμο-δότης, ὁ πτηνὸν τρυπῶν μετὰ ξυτῶν καλάμων Αἰλ. Ἱ. Ζ. 6, 46.

Καλαμο-εἰδήεις, 2* ὁ ἐκ κάλαμος Ἡουσ. Καλαμῖς, εἶδος, ἐν ὁ ἐκ καλάμου - σφύγγες Ἑρ. Ἱ. Α. 1038.

Καλαμο-θήκη, ἡ καλαμῖον, γλωσσ. Καλαμοί, οἱ χωρίον ἐπὶ τῆς Σάμου Ἡρ. 9, 96.

Καλαμο-κόπτιον, τό καλαμὸν τευμημένον Γεοιπ.

Κάλαμος, ὁ (πρὸλ. καλάμη) τὸ καλάμη «καλάμου εἶχον τὰς ὁροφάς αἱ οἰκίαι» Ἡρ. 5, 101 «καλάμου ἐν γόνυ πλοῖον ἕκαστον ποιεῖται», 3, 98 «ἐκείθεν ἐπὶ στεβάδων, ὡς αὐτοὶ συνεφύροντο τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφωκῶτας καλάμου» Πλουτ. Αὐκ. 16 - ἐκ καλάμου κατεσκευάσθη 1) αὐλοὺς «οὐκ καλάμοιο βοᾷ» Πινδ. Ν. 5, 38 «μολεῖ πρὸς κάλαμον», Ὁ. 11, 88 «ὁ κηροδέτας κ. Πανός» Ἑρ. Ἱ. Τ. 1126, Θεοφρ. ἔτι, μαγάδας ἡ ζυγοὺς τῆς λύρας Σοφ. ἀποσπ. 34, ἐν τοῖς Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 235 2) κονδύλια Ἡμιστ. «κάλαμοι γραφεῖς» Πολυδ. 10, 61 3) καλαμίδα (ἀλιευτικὰ) Θεοφρ. 21, 43, Αὐκ. νικρ. διαλ. 27, 9 ἀλιευτικὸς, Ἀριστ. μορ. Ζ. 4, 12 - ἱεστηρία βαδία 4) ὠριμένον μέτρον, ὑπερῖχον ὁ 213 πήχεις, μτγν. 5) βέλη, ἅτινα ἐντός δὲν ἦσαν κοῖλα, ἀλλ' εἶχον ἐντερύνην, ὁ τοιοῦτος κάλαμος ἐλέγετο «ναστός» ἡ «μεστο-κάλαμος» 6) σημεῖον τι, δι' οὗ τὸ ἐλάμβανεν σίτον, Ηουσ. ἔτε καλαμηφορέω 7) ὁροφὴν, Ἡουσ. 8) οἱ παρὰ τῇ Πυλῷ 6, (6, 292) «ληρῶν χρώσει οἱ κάλαμοι» φαίνονται ὅτι εἶνε κόσμος τις φορέματος.

Καλαμο-στροφῆς, 2* ὁ μὲ κάλαμον ἐστεμμένος Βατρ. 127.

Καλαμο-σφάκτης, ὁ ὁ σφάζειν μετὰ κάλαμον, Φίλων.

Καλαμο-σπός, 2* ὁ μὲ ἱεστηρίου καλάμους συλλαμβάνων Ἡουσ.

Καλαμο-σφύγγος, 2* ὁ ἐπὶ τῶν καλάμων, αὐλὸν παζόμενος «ὁ καλαμωφθαγγα παίζων» Πίν. Ἀριστ. βατρ. 231.

Καλαμο-φῶρος, 2* ὁ καλάμους φέρων, δι. γρ. ἀντὶ «καλαμηφόρος».

Καλαμο-φυλλός, 2* ὁ καλάμου φύλλα ἔχων Θεοφρ.

Καλαμόω κάταγμα τι τοῦ σκέλους ἡ τοῦ βλαχίονος περιβάλλω μετὰ καλάμους, κοινῶς, καλαμῶν καλαμοῦσθαί = φέειν καλάμην Θεοφρ. (καὶ ἡμεῖς λέγομεν ἐκαλάμωσαν τὰ σπαρτά).

Καλαμόδης, 2* κατάφυτος μετὰ καλάμους «τὰ λιμνῶν καλαμώδη» Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 6, 14 λίμνη, Ζων. 7, (7, 365) πρὸλ. «καλαμαδίας».

Καλαμών, ὄνος, ὁ καλαμῶνς, Σχολ. Ἱλ. σ. 576.

Καλαμωτή, ἡ περιβολὴ ἐκ πλέγματος καλῶν συνισταμένη Εἰσα. 1533, 51.

Καλάνθαι, αἱ· αἱ ῥομαί. Calendae, Πλούτ. Δ. Ἀλ.

Καλάνθρα, ἡ· τὸ πτηνὸν γαλάνθρα.

Κάλανθρας, ὁ· τῷ ἄνωτ. (ἴσ. τὸ ἀρσενικὸν) Ὀπ. Ἰ. 3, 15.

Καλάνι, ἀντί, καλή, λέγει ὁ Τριεχλὸς ἐν Ἀριστ. ὄρν. 1862.

Κάλανος, ἡ Καλάνος· Βραχμῆν τις ἐπὶ Μ. Ἀλεξάνδρου Ἀρρ. Πλούτ.

Καλα-πάθιον, τὸ καλῶπος· ὅδε καλοπῶδιον, καλῶπος.

Κάλαρις, -ιας, ἡ· ἄγνωστον ζῷον Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 2, δι. γρ. κόλαρις.

Καλάρις, -ιας, ἡ· μακρὸς λινὸς χιτῶν θυσανωτός, οἱ ἐφόδον οἱ Αἰγύπτου Ἦρ. 2, 81.

Πολυδ. 7, 71· καὶ οἱ Πέρσαι Ἀθην. 12, 525.

Καλατίαι ἡ καλάνται, Ἰνδοί, οἱ· φυλὴ Ἰνδικῇ Ἦρ.

Καλαυρία, π. Καλαύρεια, ἡ· Ἀπολ. Ῥ. 3, 1243· νῆσος πρὸ τῆς Γροίτζης, ἐπίσημος διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Ποσειδῶνος· Στραβ. καὶ Καλαυρείται, καὶ Καλαυρεῖται, Ἐπίγρ. ἐντ.

Καλαυρεῖται λιθάργυρος·.

Καλαυρόπιον, τὸ· ὄποιον τοῦ καλαυροῦ Ἀρ-τεμιδ. 4, 72.

Καλαυροψ, ὀψας, ἡ· ποιμενικὴ βέβδος πρὸς τὰ ἄνω κεκρόνη, ἴδ. τὸν βουκόλιον Ἰλ. ψ. 845· βομβητής, ὦν. 4 (6, 106)· ἐρίγδουπος, Ἐπίγρ. ἀδ. 467 (Παν. 74)· καὶ πεζ. Δ. Ἀλ. 1, 30, δι. γρ. καλῶροψ.

Καλαόν, ἀντί, ὁ· ποτ. παρὰ τὴν Κολοφῶνα Πασ.

Καλέα, ἡ· ἀλκικάδων· Κρατεῦας ἐν Διοσκ. 4, 75.

Κάλαεις, -ιας, ἡ· ἡ κλήσις Δ. Ἀλ. 4, 18, πρὸς ἔξῃ· τοῦ λατ. clausus.

Καλεσίχαρος, π. καλεσάχαρος, ὁ· ὁ καλῶν πρὸς χορὸν Ἡρόδοτος· Ὀρρ. λιθ. 712.

Καλεστής, ὁ· κλητὴρ Σχολ. Αἰσχ. Ἐπτ. 580.

Καλεστός, 3· κλητός, μετγ.

Καλέω, μέλ. καλέσω, ἐπ. καλέσω, ἀντ. «καλῶ οὐκοῦν καλεῖς αὐτὸν καὶ μὴ ἀφῆσαι» Πλάτ. συμπ. 175, καὶ μέσ. «καλεῖ καὶ τεύλει» Σοφ. Πλ. 959, εἰς παθ. σημ. ὡς «κα-λεῖ... πεσεῖ» Εὐρ. Ὀρ. 1140, ἀλλὰ καὶ «κα-λίσω» Αἰσχ. 1, 67, Αισκ. ἀορ. «ἐκάλισσα» καὶ ἐπ. «ἐκάλισσα» Πινδ. Ὀ. 6, 58, «ἐκλή-σα» Νικ. ἀποσπ. 22· πρβλ. «ἐπικλήσαι», Μουσαι. 10, παρκ. «ἐκλήχαι», «ἐκλήμαι», κε-κλήται· Ἀπολ. Ῥ. 1, 1128, ἰων. «κεκλή-ται» Ἦρ. 2, 154, εὐκτ. κεκλήω Σοφ. Φιλ. 119, π. ἀορ. ἐκλήθη, π. μέλ. κληθήσομαι, καὶ ὁ κατὰ σημ. ἀντίστοιχος τῷ παρκ. «κε-κλήσομαι» (ἴδε κατωτέρω) φωνάζω· α) φω-νάζω ἐξ ὀνόματος, ὀνομάζω· «ὃν Κρίστου καλοῦσι θεοί, ἀνδρες δὲ τε - Αἰγαῖον» Ἰλ. α, 403· «ἄρτον ὃ ἦν καὶ ἄμαζαν ἐπικλήσιν καλοῦσιν» Ὀδ. ε, 274· «εἰπ' ὄνομ' ὅστι σε κηθὼ κάλειον μῆτηρ τε πατὴρ τε», θ, 550· συγχ. παθ. «Μυρμιδόνες δὲ καλεῖντο» Ἰλ. 6, 684· «καλεῖσθαι μιν - τοῦτ' ὄνομ' ἀθάνατον» Πινδ. Ὀ. 6, 56· «ἐκάλισσέ μιν τῶν νομῶν ἔμμεν»,

9, 68· «ψευδωνύμω· σε δαίμονες Προμηθεῖα καλοῦσιν» Αἰσχ. Ἦρ. 86· «ὡς σπας καλοῦμεν Εὐρυνόσας» Σοφ. Ὀλ. Κ. 487· «ὄνομα τί σε καλεῖν ἡμᾶς χρεῖων» Εὐρ. Ἰων 258· «τί νῦν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος τύχομαι ἄν» Αἰσχ. Ἀγ. 1205· καὶ πεζ. ἐκαλέοντο τὸ περ τε ἡ-νεῖαντα ὄνομα καὶ νῦν ἐτι καλέονται ὑπὸ τῶν περιόικων· Ἦρ. 1, 173· «ὑπερ καλοῦμεν ὄνομα ἕκαστον, τοῦτ' ἔστιν ἕκαστον ὄνομα» Πλάτ. Κρατ. 483· καὶ «τούτοις σκεπάζομαι τὸ ὄνομα ἱμάτια ἐκαλέσασιν» = ἐδῶκαμεν τὸ ὄνομα, παλιτικ. 279· ὡς περ «τύμω δ' ὄνο-μα σὺ κεκλήσεται - κύνες σῆμα» Εὐρ. Ἰκ. 1245· «ἕκαστον τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐπὶ τινι καλεῖται» Πλάτ. Περμ. 147· ὡς περ «τὸ ἔρ-γον, ἔφ' ὃ καλοῦμεν τὸ ὄνομα» = τὸ ὅποιον ὀνομάζομεν Σοφ. 218· «θερμὸν τι καλεῖται καὶ ψυχρόν», Φαιδρ. 103· «ἐν τῷ καλοῦμιν ὀνομαζόμεν», Φαιδρ. 86· «ἐπ' ὀνόματος τινα» Πολυδ. 35, 4, 11· «ἐκλήμαι» = ὀνομάζομαι,

«δικαίως ἀνδραποδῶδες ἐκλήνται» Πλάτ. Φαιδρ. 258 καὶ ἄλλοι συχν. ἔθα ἀνῆκει ὁ μὲλ. κεκλήσομαι = θὰ ἔχω ὄνομα, ὃ ἡμῖν ὀνομασμένοι· παρὰ δὲ π. = εἶναι· «οὐνεκ σὴ παράκοιτις ἐκλήμαι» = διότι εἰμαι γυνή σου Ἰλ. δ, 60· «ἡγάγει» ἐς μέγα δῶμα φίλῳ πε-κλήσθαι ἄκοιτις· Ἦρ. 6, 410· «οὐ τινος δούλου ἐκλήνται φωτός» Αἰσχ. Περσ. 238· «ἐνθ' Ἑλλάνων ἀγορὰι Πολύτιδες καλέονται» Σοφ. Τρ. 636· «οὐκ ἀνώνυμος θιά ἐκλή-μαι» Εὐρ. Ἰκ. 1· «οἱ τῶν ὀνομαζόμενων καλο-μένοι» = οἱ ἀνῆκοντες εἰς τοὺς ὄμους· Ξεν. Κυρ. 2, 1, 9· «σὴ κεκλήμενη ἦν» Ὀμ. Ὀν. Ἀπολ. 324· «Ἀταλὶδα κεκλήμενον» Πινδ. Π. 3, 67· «νῦν δ' ἐξὼν πατρὸς πάντων ἀρίστου παῖδα κεκλήσθαι, καλοῦ τῆς μητρὸς» Σοφ. Πλ. 357· 6) προσωνοῶ, ἐπικαλοῦμαι τοὺς θεοὺς· - Ποσειδῶνα Πινδ. Ὀ. 6, 58· - θεοὺς Αἰσχ. Ἐπτ. 265· «Ζῆνα ὄρκιον καλῶ» Σοφ. Φιλ. 1308· «τούτων μάρτυρας καλῶ θεοὺς», Τρ. 1238· «καλῶ δ' ἐναντίον ὄμων τοὺς θεοὺς ἀ-πάντας» Δημ. 18, 141, καὶ συχνώτερ. Πλάτ. Τιμ. 27· «μάρτυρας, Στραβ. 7, 303· γ) προσ-καλῶ συγκαλῶ, «θεοὺς ἀγορῆς καλέσσαι» Ἰλ. ν, 24· «εἰς ἀγορὰν Ἀχαιοὺς» Ὀδ. α, 99· «κεκλήατο βουλήν», κ, 195· «εὐμένεες γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμδούλους καλεῖτο» Αἰσχ. Περσ. 171· «ὅταν καλῶμεν, ὀρμᾶσθαι ταχέως» Σοφ. Φιλ. 1069· «οὐ προσωλοῖεν καλῶ», Ἀντ. 72· «ἔγω, 74 καὶ συγχύτ. «τί με κα-λεῖς» Ἀριστ. νεφ. 223· «παὶ κάλει Χαρίδην» Πλάτ. Χαρ. 155· ἐντ. προτρέπω, «καίροι γὰρ καλεῖ πλοῦν σκοπεῖν» Σοφ. Φιλ. 461· «κα-λούσης τῆς πατρίδος πρὸς τὰ κοινὰ» Πλάτ. ἐπ. 4, 358· «εἰς μαρτυρίαν», νόμ. 11, 937· «ἐμὲ νῦν ἦδη καλεῖ ἡ εἰραμένη», Φαιδρ. 115· «οὐ παρεγένοντο βασιλεῖ καλοῦντι» Ξεν. Ἀν. 5, 6, 8· - ἴδ. εἰς δεῖπνον, εἰς τὴν οἰκίαν προσ-καλῶ (καὶ κοινῶς τὸ ἀπλοῦν «καλῶ») Ὀδ. κ, 231· - δόμοντι, λ, 187· «εἰς δεῖπνον Εὐρ. Ἰων 1140· «ἐπὶ δεῖπνον Ξεν. Ἀν. 7, 3, 18· «ὅπου σοὺ κεκλημένος» Πλάτ. συμπ. 174 καὶ συγχύτ. «κληθέντες πρὸς Ξενίφρονα» Δημ. 19, 196· ὁ κεκλημένος = ὁ κεκλημένος, Δαμοφ. ἐν Ἀθην.

3, 102· καὶ ἐπὶ δικαστ. καλῶ εἰς τὸ δικαστήριον τινα· ἐπὶ τοῦ δικαστοῦ, ὃ ἄρχων ἐκάλει εἰς τὸ δικαστήριον τοὺς ἀμφισβητοῦντας κατὰ τὸν νόμον· Δημ. 48, 25· «ἔως ἂν τὴν δίκην ἄρχων καλῇ» Ἀριστ. σο. 1441· ὡς περ ἢ ἐμὴ δίκη καλεῖται, νεφ. 780· «καλουμένης τῆς γραφῆς» Δημ. 48, 43· ἐπὶ τοῦ κατηγοροῦ, 19, 211, καὶ συχνά μέσως «καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς τὴν ἐνὶν τε καὶ νέαν» Ἀριστ. νεφ. 1221· «τὸν ἔχοντα καλεῖσθαι πρὸς τὴν ἀρχὴν» Πλατ. νόμ. 11, 914· τὰ μέτα, «τὰς ἀράς, ἃς σοι καλοῦμαι» = τὰς ὑποκρίσεις σου δίδω· Σοφ. Οἰ. Κ. 1387· προσκαλῶ πλησίον μου, Φιλ. 228.

Κάλη, ὄνομα ἢ κῆλη.

Κάλη, ἢ ὕδα Καλησία.

Καλή ἀκτὴ, ἢ μέρος τῆς Σικελικῆς παραλίας καὶ πόλις αὐτοῦ· Πρ. ὁ, 22, Δ. Σικ. 12, 8, κατ. Καλακτίνος Δ. Σικ.

Καλ-ήμερος, 2· ὁ καλὴν ἡμέραν ἔχων Παλαιάδ. 143, (9, 508).

Κάλημι, αἰολ. = καλέω, Σοφ. 1.

Κάληξ, -ηκος, ὁ ὕδα Κάλης.

Κάλη-ποδὶνη, ἢ γυν. ὄν Ἀνθ.

Κάλης, ητος, ὁ ποτ. ἐν Βιθυνίᾳ Ἀρρ.

Καλησία, ἢ πόλις ἐν Καμπανίᾳ Δ. Ἀλ. κατ. Καλησιανός· καὶ ἐκ τοῦ ἐτέρου τύπου «οἱ Καληνοὶ» καὶ ἐπὶ ὁ «Καληνός οἶκος» Στραβ.

Καλήσιος· ἄνδρ. ὄν Ἰλ.

Καλήτης, ὄνομα ὁ κλητήρ.

Καλήτωρ, ορος, ὁ ὁ καλῶν κήρυξ Ἰλ. ω. 577.

Καλιά, ἰων. κοιλὴ (ἐν τοῦ κάλον, μὲ ἄλλην προσωδίαν τοῦ α, πρὸς, καλιός), ἢ 1) ἐσλίνη οἰκισίς, καλύδνη, ἀρχ. λέξ. σιτοβολών, Πρ. ἔρ. 299, Ἀπολ. Ῥ. 1, 170· 2) σπῆλαιον τοῦ Πανός, Κριναγ. 7 (6, 253). Παρ' Ἰπποκρίτῳ «ἐξυλινά τινα περιέχοντα ἀγάλματα εἰδωλῶν» Παρ' Ἀπολ. Ῥ. 4, 1095 «οἰκίσκος ὀρνίθειος», Πολυδ. 10, 160· «συνήθ. δὲ ἡ φωνὴ τῶν πτηνῶν Θεοκρ. 29, 12· «χελιδόνες Ἀνακρ. 25, 3· Λουκ. Σοφ. 29 (τὸ ε εἶνε μόνον παρὰ Θεοκρ. καὶ Φωκυλ. βραχύ, ἐν δὲ ταῖς λοιποῖς π. μακρόν).

Καλιάνθη, ἢ νύμφη Ἀπολ. 2, 1, 5.

Καλιάς, ἄδος, ἢ (ἐκ τοῦ καλιά) μικρὰ καλύδνη· λιτή, Πλουτ. ἐκλ. χρηστ. 41, 16, σηκός, Νουμ. 8.

Καλιδαίον, τόπος οὐκ. τοῦ καλιά Εὐπολ. ἐν Πολυδ. 10, 161.

Καλίξιοι, οἱ, λατ. ὄν. παλαιὴ παπούτσια, Πολυδ. 30, 16, 3· πρὸς. κάλιτος.

Καλινθέω· κυλινθέω, κυλῶ· ἀλλὰ μόν. ἐν τῇ μέσῃ μὲ π. ἀορ. κυλιούμαι, περιστρέφωμαι, νεοεμφ. «-ἐν στοῇσι» Πρ. 3, 52· «νεκροὶ ἀποθηνήσκοντες ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐκχυλινδοῦντο» Θουκ. 2, 52· «οἱ περὶ τὰ δικαστήρια καλινθῶ· ἀντίστοιχ. τῷ «διατρέφω» Ἰσοκ. 15, 30· «παῖδα ὄντα ἐν θιάσοις καὶ μεθούσιν ἀνθρώποις καλινδοῦμενον» Δημ. 19, 199· «ἐν ἀγοραῖς καλινδοῦσθαι» Σ. Ἐμπ. πρ. ῥητ. 27· «φρύμασι» = διὰ τῶν φρυμάτων διέρχεσθαι Πλουτ. Τιμ. 28· ἐν γέν. ἀσφυλοῦμαι εἰς τὴν τῶν περὶσθαι βέλτιον ποιῆν· Σεν. Κυρ. 1, 4, 5· «περὶ τὰς φρεσὶς» Ἰσοκ. 13, 20.

Καλινδῆθρα, ἢ κυλινδῆθρα Λιλ. ἴ. Ζ. 3, 2. Καλινδῆσις, ἢ κυλινδῆσις, κύλισμα· κύδων, Ἀλκιφρ. 3, 42.

Κάλινος, 3· ἐύλιος· Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 1288, Λυκούρ. 1418.

Καλιός, ὁ· καλύδνη· «τὰ ἐντελὴ οἰκήματα» ἀρχ. λέξ. κύρτη σιδηρὰ, οἰκίσκος ὀρνίθειος· «ἐς τὸν καλὸν, ἦν τύχη, καθιέρνυται» Κρατ. ἐν Πολυδ. 10, 160.

Καλιόω· πατάσσω Πουγ.

Καλιστρέω· καλέω μάλλον ἐπιτετ. (πρὸς βράζει καὶ βωστέρους) Καλλ. Δημ. 98, - Δημ. 47, 60.

Καλλασίδες, αἱ· εἶδος ὀργήσεως, Ἀθην. 14, 630· πρὸς. 11, 479 καὶ Φωτ.

Κάλλαια, τὰ (ἴσ. ἐκ τοῦ κάλλος)· ὁ πώγων τοῦ ἀλεκτρούνο· Ἀριστ. Ἰππ. 495, παλαιά· παρὰ δὲ τῷ Ἀριστῳ ἴ. Ζ. 9, 49 καὶ ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ στρογγύλης ἐρυθρῆς λῶφας· ἢ χρύστα, τὸ χαρχαλί· λέγεται δὲ ἐν ἐν. ἀριθμ. «τὸ κάλλαιον», παρὰ δὲ Εὐδοκ. 1278· 50 καὶ τὰ μακρὰ καὶ μαῦρα καμπύλα πτερὰ τοῦ αὐτοῦ ζώου.

Καλλάινος, καί, Κάλλαις· ὕδα καλαῖνος καὶ κάλας.

Κάλλαισχος· ἄνδρ. ὄν. Πλατ. Δημ.

Καλλαρίας, -ου· εἶδος γάδου ἢ ὄνου (βα· καλλάρου) Ἀργεστρ. ἐν Ἀθην. 7, 316· λέγεται καὶ γελλαρίας Ὀππ. ἀλ. 1, 105.

Κάλλαρος· ὄν. δούλου Δημ.

Κάλλας, αντος· ποτ. Εὐβοίας Στραβ.

Κάλλας, α, ὁ ἄνδρ. ὄν. Διοδ.

Καλλάτηθος, ἢ πόλις ἐν Λυδία Πρ.

Κάλλεα, τὰ· Κάλλαια, ἀρχ. λέξ.

Καλλεῖπω, ἐκ. ἀντὶ καταλείπω.

Καλλιὰ θῆς, ου· Ἀθηναῖος ἄρχων Πρ. ἄλλ. Θουκ. Πλατ.

Καλλία, ἰων. αἰ· πόλις ἐν Ἀρχαδίᾳ Παυσ.

Καλλιάνας, κτος· ἄνδρ. ὄν. Πινδ. τὸ θηλ.

Καλλιάνασα, ὄνομα Νηρηίδος τινός Ἰλ.

Καλλιάνειρα, -ας, ἢ· Νηρηΐς τις Ἰλ.

Καλλιάρκος, ου, ἢ πόλις Λοκρίδος Ἰλ.

Καλλιάρχος· Ἀθηναῖος ἄρχων Δ. Ἀλ.

Καλλίας, ου, ὁ· εἶδος πιθήκου, ὄν. οἱ Ἀθηναῖοι συνελθόντες ἐν ἔχῳσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ Δειν. ἐν Σουῖδ.

Καλλίνας, ου, ἰων. Καλλίνης· 1) υἱὸς τοῦ Πρακλείδου Ὑμηνοῦ, Ἀπολδ. 2) ὄν. πολλῶν ἀνδρῶν Θουκ. 16, δὲ ἀρχαία καὶ πλουσία ἐν Ἀθήναις οἰκογένεια· α) υἱὸς Φαινίππου, ἀντίπαλος τοῦ Πεισιπράτου, πατήρ τοῦ Ἰπποκίτου Πρ. 6) τούτου ὁ ἔγγονός (ὡς.), γ) τοῦ τελευταίου τούτου ἔγγονός ὁ ἐπονομασθεὶς πλούσιος, γυναικάδελφος τοῦ Ἀλκιβιάδου Ἀριστ.

Καλλιάς, ἄδος, ἢ· εἶδος φυτοῦ Διοσκ. solanum hellecastrum.

Καλλί-αστραγάλος, 2· ὁ ἔχων καλοὺς ἀστραγάλους, Ἀριστῳ ἴ. Ζ. 2, 1.

Καλλιδότης· ἄνδρ. ὄν. Σεν.

Καλλι-ελάστος καὶ καλλιελάστητος, 2· ὁ ὠραίους ἐλαστούς φέρων, Βυζ.

Καλλί-ελέφαρος, 2· ὁ ἔχων καλὰ, ὠραία βλέφαρα (ἢ βλεφαρίδας)· «ιδώρων προσώπων καλλιελέφρων φωνά· Εὐρ. ἴων 189

- «τὸ καλλιθέμεθλον» φάρμακον = φ. με-
τὸ ὅποιον ἐθαπτον τὰς βλεφαρίδας Γαλην.
Καλλι-βόας, ου, ὅ· ὁ ἔχων καλὴν βοήν,
ἔχων· ἀδελφὸς Σοφ. Τρ. 637, Ἀριστ. ὄρν. 682.
Καλλι-βόλος, ὅ· ὁ καλός, ἐπιτυχὴς βό-
λος Πολυδ. 7, 204.
Καλλι-βύτος, 2· ὁ ἔχων καλὴν, ὠραίαν
βύτην· ἔλη Nov. Δ. 35, 50.
Καλλιβύροτος· ἄνδρ. ὃν Πaus. ποιητ. Καλ-
λίβυρος Ἄνθ.
Καλλι-βύτρος, υἱὸς· ὁ ἔχων καλὸς βύτρος·
νάρκισσος Σοφ. Οἰ. Κ. 688.
Καλλι-βώλος, 2· ὁ ἔχων καλὸς βώλους,
εὐφορος· ἄστρ. Εὐρ. Ὀρ. 1382· παρὰ δὲ Εὐστ.
καὶ «καλλιβώλας».
Καλλι-γάληνος, 2· ὠραίος καὶ ἱλαρός·
πρόσωπα Εὐρ. Τρω. 837.
Καλλι-γάμος, 2· ὁ εὐτυχὴ γάμον ἔχων
λέκτρα Πανλ. Σιλ. 67 (0, 765).
Καλλιγείτος· Μεγαρέως τις Θουκ.
Καλλιγείτων, ὄνος· Βυζάντιος τις Πολυδ.
Καλλι-γένεθλος, 2· ὁ καλὰ, ὠραία τέκνα
γεννήσας ἢ τεκοῦσα Κορίνν. (ἀποσπ. 23) ἐν
Σολ. Ἰλ. 6, 498.
Καλλι-γένεια, ἡ· ἡ ὠραία, λαμπρὰ πράγ-
ματα παράγουσα, ἐπιθετον τῆς Δήμητρος, ἢ
ὀνομα ἀκολούθου τινὸς αὐτῆς πρόλ. Ἀριστ.
θεσμ. 299 καὶ ἀρχ. λες. κατὰ Φωτ. ἐπιθ. ἢ
γῆ ἢ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δήμητρος.
Καλλι-γένης, -ους· ἄνδρ. ὃν. Ἄνθ. (κυρ.
εὐγενής, ὡς ἐπιθετον, καλλιγενής, ἐς).
Καλλι-γέφυρος, 2· ὁ ἔχων ὠραίαν γέφυ-
ραν· ποταμὸς Εὐρ. Ῥησ. 349.
Καλλιγύιον, τό, δια. γρ. τοῦ κατείκιον
Καλλι-γλυπτος, 2· ὁ ὠραίους γλυπτὰς ἔ-
χουσα, καλλιπύγος· Ἀφροδίτη Νικ. ἐν Κλ.
Ἰλ. σ. 33.
Καλλι-γλωττος, ὃν· ὁ καλὴν γλῶσσαν ἔ-
χων, εὐγλωττος Βυζ.
Καλλι-γυνωτός· ἄνδρ. ὃν. Πaus.
Καλλι-γυμνος· ὁ ἔχων ὠραίους γυμνους,
ἡλους Θεοδ. Πρωδρ.
Καλλι-γυνος, 2· καλλιγενής, εὐγενής Πορ-
φυρ. ἐν Εὐσεβ.
Καλλι-γραφέω· ὠραία γράφω, ζωγραφῶ,
μετγν. τὸ πρόσωπον, βάπτω με ψιμύθιον Πο-
λυδ. 5, 102· ἐπὶ τοῦ θυμῶν, γράφω ὠραία Ἀ-
ριστοτ. θητ. Ἀλέξ. μέσ. «καλλιγραφημένη,
λέξις» Δ. Λ. 7, 18 πρ. Λοβελ. εἰς Φρυν. 122,
ἐνθα λέγεται ὅτι ἡ λέξις εἶνε ἀνάντη.
Καλλι-γραφία, ἡ· τὸ ὠραία γράφειν, ζω-
γραφῆν, Πλουτ. ἡθ. σ. 397· τὸ ὠραῖον ὑφο-
ρεῖ. Λαερ.
Καλλι-γραφικός, 3· ὁ ἔχων τὴν ἱδιότητα
τοῦ καλλιγραφῆν· ἐργατεῖον Σουῖδ. -ὁ ἔχων
τοιούτων ὑφος Εὐστ.
Καλλι-γράφος, ὅ· ὁ καλῶς, ὠραίως γρά-
φων, ζωγραφῶν, μετγν.
Καλλι-γυναιξί, αιξίς, ὅ, ἡ· πλοῦσις εἰς
ὠραίας γυναῖκας· ἐν τῇ ὀνομ. μόν. ἐν Μ. Ἐτ.
«Ἐλλάδα καλλιγύναικος» Ἰλ. 6, 683· Ἀ-
χαιοὶ δα, γ. 75· Σπάρτην Ὀδ. υ. 412· «καλ-
λιγύναικος πατήρ» Πινδ. Π. 9, 77. ἢ γεν.
Σαπφ. ἐν Ἀθην. 599.
Καλλι-δενδρος, 2· ὁ ἔχων ὠραία δένδρα
Σχολ. Πινδ. Ὀ. 9, 27· «καλλιδενδρότατος
τόπος» Πολυδ. 5, 19, 2.
Καλλι-δημίδης, ου 1) ἄνδρ. ὃν. Λουκ. 2·
ἀρχων Δ. Λαερτ.
Καλλι-δίκη, ἡ· 1) Θυγ. τοῦ βασιλ. Κελσεῖδ.
Ἐλευσίην Ὀμ. 2) μία τῶν Δαναίδων Ἀπολλ.
Καλλι-δίνης, ου, ὅ· ὁ καλὸς δίνας, συ-
στροφῆς κυκλικῆς τοῦ βέματος ποιδῶν· Πη-
νειδ. Εὐρ. Ἦρ. μ. 365.
Καλλι-διφρος, 2· ὁ ἔχων καλὸν διφρον,
ἄμαξαν· Ἀθηναῖα Εὐρ. Ἐκ. 465.
Καλλι-δύναξ, κοξ, ὅ, ἡ· ὁ ἔχων καλὸς δύν-
αξ, λεπτὰ καλὰ μία· Ἐβρώτας Εὐρ. Ἐλ. 500.
Καλλι-δρομον, τό, ἡ Καλλιδρομος· κορυφὴ
ὄρους παρὰ τὰς Θερμοπύλας Στραβ.
Καλλι-δώρα, ἡ· γυν. ὃν. Ἐπιγρ.
Καλλι-δωρος, 2· ὠραῖον δῶρον· μ(λη) γλωσ-
Καλλι-εθέριος· ὁ ἔχων καλὰς τρίχας Ὀρφ.
θμν. 49, 7, 9ηλ. «καλλιθεῖρα» Nov. Ἰω. Εὐ-
αγγ. 11, 4.
Καλλι-έλαιος· πλοῦσις εἰς ὠραῖον ἔλαιον
ἢ φέρων ὠραῖον ἔλαιον, ἀντίθ. τῷ «ἀγρί-
λαιος» Ἀριστοτ. Φυτ. 1, 6.
Καλλι-ἐπεία, ἡ· τὸ καλῶς λέγειν Εὐστ.
Καλλι-ἐπέω· καλῶς, ὠραίως λέγω· «κα-
λλιεπημένοι λόγοι ῥήμασι τε καὶ ὀνόμασι»
Πλάτ. ἀπολ. 297, τὸ μέσον ἐπὶ τῆς αὐτῆς
σημ. Θουκ. 6, 83.
Καλλι-επίης, 2· ὁ καλῶς, ὠραίως λέγων
Ἀριστ. Θεσμ. 49.
Καλλι-εργῶ· ἐργάζομαι καλῶς, ὠραία, μετγν.
Καλλι-εργήμα, ατος, τό· ὠραῖον ἔργον,
τέχνημα, ἔκκλ.
Καλλι-εργία, ἡ· τῷ προηγ.
Καλλι-εργος, 2· ὠραίως ἐργασμένος· κῶ-
σμος Φιλ. ἐκ τοῦ Πλάτ.
Καλλι-ερέω· ἡ ὁυσία, ἢ προσφέρω ἀποδοί-
ναι καλῶς, ὅ ἐστι, κατὰ τὰ σημεῖα, ἀτίνα ἐν
τῷ θυμῷ ἐκρήθησαν γίνεσθαι· ἀποσπ. εἰς
τοὺς θεοὺς καὶ ἐπομέν. προμηνύει εὐτυχίαν
ἐπιχειρησίν μου· «ὅς ἂν καλλιερῶνται θύ-
σασσι» Πλάτ. νόμ. 7, 791· «ἐκκαλλιερῆ-
κει» Ξεν. Κυρ. β. 4, 12· «οὐκ ἐκκαλίετο
μέχρις εἰκοσι» Πλουτ. Αἰμ. Π. 17· «ταῖς
νόμοις τὸν ἀμύνον», Θεοκρ. δ. 148· οὕτω κα-
μέσ. «ἐς τὸν ποταμὸν οἱ μάχοι ἐκκαλιέρονται
σφάζοντες ἱπποὺς λευκοὺς» Περ. 7, 113· ὁ
ἀορ. Ξεν. Κυρ. 1, 5, 5. Ἀλλὰ καθ. «τὸ
ἱερὰ ἐκκαλιέρεται», Ἐλλ. 3, 1, 17. Μετ' ἀ-
παρ. «οὐδ' γὰρ ἐκκαλίερε διαβαίνοντων» Περ.
6, 76· «ὥστε μάχεσθαι», 9, 38, καὶ ἀμείβ.
«καλλιερῆσαι τοῖς θυομένοις οὐκ ἐδύνατο»
ἀηλ. «τὰ ἱερὰ», 7, 134· «καλλιερῶντων
τῶν ἱερῶν ἐπορεύοντο» 9, 19· «ἐν ταύροις
νόμοις ἦν τοὺς ξένους τῇ Ἀρτέμιδι καλλιερῶ-
σθαι» Σ. Ἐμπ. Περ. 1, 149.
Καλλιέρημα, τό· ὁυσία ἐμπρόσθεντος· ἀρ. λες.
Καλλι-ζούγης, 2· καλῶς, ὠραίως ἐζευγμέ-
νος· ἄρμα Εὐρ. Ἄνθρ. 277.
Καλλιζώνος, 2· ὁ ἔχων ὠραίαν ζώνην· γυ-
ναῖκες Ἰλ. η. 139· κόραι Ἠλιδ. 3, 2.
Καλλι-θέμεθλος, 2· ὁ καλὰ, ὠραία θε-
μέλια ἔχων· νηὸς Μουσai. 71.

Καλλι-θύη, ἡ· θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς 'Ε-
λευστίνος Κελεοῦ "Ορμ. 50.
Καλλι-θύρις, τρίτος, ὁ, ἡ· ὁ ὠραίως τρίτος,
χαίτην ἔχων, ἐπὶ ἱππων "Ιλ. α, 323· «καλλι-
τριχα μέλα» "Οδ. ι, 336, ὅπερ ὅμως καὶ ἐκ
τοῦ «καλλιτριχος» δύνανται νὰ σχηματίζηται·
ἴδε Λοδεκ. Παραλ. 285.
Καλλι-θυτέω· καλλιτερῶ· -κάπρον Φιλίπ.
47, (6, 240).
Καλλι-θύτος, 2· ὁ εὐτυχῶς θυσιασθεὶς·
-βαιμός, ἐφ' οὗ ὠραῖαι θυσίαι προσήνεθθησαν.
Καλλι-καρπέω· ὠραίους καρπούς φέρω
Θεοφρ.
Καλλι-καρπία, ἡ· τὸ φέρειν ὠραίους καρ-
πούς, ἡ καλὴ τῶν καρπῶν ποιότης· Θεοφρ.
Καλλι-καρπος, 2· ὁ ὠραίους καρπούς φέ-
ρων· -Σικελία = ὠρ. καρπούς φέρουσα Διοχ.
Πρ. 369· -Πολασγία Εὐρ. Πρ. μ. 461· -μύ-
λαξ, Βαχχ. 108· «τόπος καλλικαρπύτατος»
Πολυδ. 5, 19, 2· -Κυρήνη Στραδ. 17, 837·
-γώρα Πλουτ. Λυκούρ. 15.
Καλλι-κέλαδος, 2· ὁ ὠραίως κελαδῶν, ἡ-
χῶν Σουίδ.
Καλλι-κερως, -ωτος, ὁ, ἡ· ὁ ὠραῖα κέ-
ρατα ἔχων «καλλίκερων ἑλαφον» Ἀντιπ. Θ.
60, (9, 603)· «καλλίκερω ταύρου» Κρινάγ.
(7, 744).
Καλλι-κλέης, συνηρ. Καλλικλῆ· -εους·
ἄνδρ. ὄν.
Καλλι-κλεία, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ.
Καλλι-κοῖτη, ἡ· γυν. ὄν. Ἀρισταιν. 1, 12
Καλλι-κοκκος· ὁ ὠραίους κόκκους ἔχων
Θεοφρ.
Καλλι-κολώνη, ἡ· τοποθεσία πλησίον τῆς
Τροίας, "Ιλ. υ, 53, καὶ ἐπὶ θ. «καλλικώλονος·
λόφος» Δημ. Σκηψ. ἐν Σχολ. "Ιλ. υ, 53.
Καλλι-κόμης, ὁ· τῷ ἔπομ. Εὐρ. "Ι. Α. 1080.
Καλλι-κορμος, 2· ὁ καλὴν κόμην ἔχων,
ἐπὶ γυναικῶν· -παλλακίς "Ιλ. ι, 449· -'Ε-
λένη "Οδ. ο, 58· -ὦραι Πρ. ἔρ. 75, Πινδ.
Π. 9, 110· -χάριτες Μακεδ. 30 (9, 625)· -
ἐπὶ φυτῶν, τὸ ἔχον ὠραῖον φύλλωμα.
Καλλι-κοτταβέω· καλῶς κοτταβίζω, βάλ-
λω καλῶς τὸν κότταβον, νικῶ ἐν τούτῳ τῷ
παίχνῳ Σοφ. ἐν Ἀθην. 9, 487.
Καλλι-κράτεια, ἡ· γυν. ὄν.
Καλλι-κράτης, οὗς· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Καλλι-κρατίδης, οὗ, ὄωρ. Καλλικρατίδας·
1) στρατηγὸς Σπαρτιάτης Ξεν. 2) Πυθαγό-
ρειος φίλος. ἀδελφὸς τοῦ Ἑμπεδοκλέους Στουδ.
Καλλι-κρέας, εἰς, τό· ὠραῖον κρέας, Γα-
λην. = πάγκρεας.
Καλλι-κρήδεμνος, 2· ἡ καλὴν κρήδεμνον
ἔχουσα· -ἄλοχος "Οδ. δ, 623.
Καλλι-κρήνος, 2· ὁ καλὴν κρήνην ἔχων
Πινδ. ἄποσπ. 211.
Καλλι-κρίτη, ἡ· νόμῳ, Πλάτ.
Καλλι-κρίτος· ἄνδρ. ὄν. Πλουτ.
Καλλι-κρουνος, 2, Δίρκη· ἡ καλὴν κρου-
νὸν ἔχουσα, μτγν.
Καλλι-κτῆρ, ἡρος· ποιητῆς τις Ἀνθ.
Καλλι-κτίτος, 2 (κτίζω)· καλοκτισμένους,
Νυν. Δ. 26, 85.

Καλλιζών, ὠντος, ἐπ. Καλλικζών· ἄνδρ. ὄν.
Εὐφορ.
Καλλι-λαμπέτης, ὁ· ὁ ὠραίως λάμπων
-ῆλιος Ἀνακρ. ἐν Μ. Ἐτ. 670, 19.
Καλλι-λεκτέω· ὠραῖα λέγω Σ. Ἐμπ. πρ.
ῤητ. 55.
Καλλι-λεξία, ἡ· τὸ ὠραῖα λέγειν, ὠραῖα
φράσεις, ὠραῖον ἔχειν λεκτικὸν Σχολ. Ἀ-
ριστ. Θεσμ. 383.
Καλλι-λογέω· λέγω τι καλῶς, ὠραίως, ἐκ-
φράζομαι Δ. Ἀλ. καὶ μέσ. Λουκ. Τδξ. 35·
ὠραῖω τι διὰ λόγων Δ. Ἀλ. 8, 32.
Καλλι-λογία, ἡ· ὠραῖα φράσεις, λόγοι,
συνάπτεται μετὰ τῶν «μεγαλοπρέπεια» καὶ
«σεμνότης» Δ. Ἀλ. συνθ.
Καλλι-μαῖρτος, υρσι, ὁ, ἡ· ὁ ὠραίως μαρ-
τυρῶν Πρωδ. ἐπιμ. 186.
Καλλι-μαστός, ἡ· ὠραίους μαστοὺς ἔχου-
σα Ἰζέτζ.
Καλλι-μαχος, 2· ὁ καλῶς, ἐπιτυχῶς μα-
χόμενος Λιβαν.
Καλλιμαχος· ἄνδρ. ὄν. Πινδ. ἰδία, ὁ ποιη-
τῆς ὁ ἐξ Ἀλεξανδρείας περὶ τοῦ 250 π. Χ. ὁ-
θεν τὸ Καλλιμάχειος, μαθητῆς τοῦ Καλ-
λήμαχου.
Καλλι-μεβροτος· ἴδε Καλλιέβροτος.
Καλλι-μέδων, οντος· Ἀθηναῖος ῥήτωρ Ἀθην.
Καλλι-μένης, οὗς· ἄνδρ. ὄν. Ἀνθ.
Καλλι-μήθης, οὗς· ἴδε Καλλιδημήτης.
Καλλι-μηρός, 2· ἔχων ὠραίους μηροὺς
Πλουτ.
Καλλι-μορφος, 2· ὁ καλὴν μορφήν, σχῆ-
μα ἔχων· -δέμας Εὐρ. Ἀνδρ. 1150· «-χο-
ρὸς τέκνων» Πρ. μ. 925· ἐπὶ τοῦ ταῶ, Ἀν-
τιφ. ἐν Ἀθην. 15, 635.
Καλλιμορος, π. 2· καλός, ὠραίος· -δῶρα "Οδ.
δ, 130· -οῦρος, λ, 640· -χρόα, -ὄπα λ,
529, μ, 192.
Καλλι-ναος, 2· ὁ ὠραίως ῥέων· -Κηφισός,
Εὐρ. Μηδ. 835· -πίδας, Ἐρμιοκρ. 1, (9, 827)
-καλλινάωτατος Πουχ.
Καλλίνης, οὗς· ἄνδρ. ὄν. Ἀρρ.
Καλλι-νίκη, ἡ· ὄν. νηός, Ἐπιγρ.
Καλλι-νικον, τό· πύλ. ἐν Μεσοποταμίᾳ,
ὅπου Σελεύκου κτισθεῖσα.
Καλλι-νικος, 2 (νίκη)· ὁ καλὴν νίκην ἀρά-
μενος· α) ἐνδόξως νικῶν Πινδ. Π. 1, 32· -ἄ-
ναξ Εὐρ. ἰκ. 125· -Πρακλῆς Ἀρχιλοχ. 69·
β) ὁ τὴν νίκην λαμβρόντων· -ατέφανος, -ῦ-
μνος, -μέλας Πινδ. Ν. 4, 16, Π. 5, 106·
-χάρμα, -κῦδος, τῆς ὠραίας νίκης, Ἰ. 4, 61·
1, 12· «τὸ καλλινικον» = ὁ εὐρταμὸς τῆς νί-
κης, Ν. 3, 17· ἡ αὐλωδία Ἀθην. 14, 618.
Καλλι-νικας· ἄνδρ. ὄν. Παισα.
Καλλίνοος· ἄνδρ. ὄν. Ἀρρ. ἰδ. ὁ ἐλεγεια-
κὸς ποιητῆς ἐξ Ἐφέσου Ἀθην.
Καλλι-ξένη, ἡ· γυν. ὄν. Ἀθην. Καλλι-
ξένα = ὄνομα νηός, Ἐπιγρ.
Καλλι-ξενος· ἄνδρ. ὄν. Ξεν.
Καλλι-ατινία, ἡ, (οἶνος)· ὠραιότης τοῦ οἴ-
νου, καλὴ ποιότης Γεωπ.
Κάλλιον 1) οὐδ. τοῦ «καλλίων» (ἴδε καλός)
«τὸ κάλλιον» κατὰ Β. Ἀν. 269, δικαστή-
ριον ἐν Ἀθήναις, παρὰ Φωτ. σ. 126 «κάλ-

λειον· = πόλ. Αιτωλίας Πaus. κάτ. «Καλλι-
εις» καὶ ἀττ. «Καλλιης» Θουκ.
Καλλι-όπη, ἡ, (ὄψ) ἡ προφερεστάτη με-
ταξὺ τῶν ἐννέα Μουσῶν, μήτ. Ὀρφῶς καὶ
Αἰνου Ἥσ. Πλάτ. καὶ «Καλλιόπεια» Ἀγαθ.
πρῶσιμ. 107, Calliopea ὡς ἐπιθετον «κούρη
καλλιόπα» = ἡ καλὴν φωνὴν ἔχουσα, ἐπὶ τῆς
ἡχοῦς Θεοκρ. συρ. 19· -πόλ. ἐν τῇ χώρῃ τῶν
Παρῶν Παλυσ. 10, 31, 15.
Καλλ-ιούλος, ὁ ὕμνος Διὸς ἡγετοῦς Ὑδρύουλος,
Καλλι-ο-υργέω· πράττει τι ὠραίως, κοσμῶ,
θεμίζω.
Καλλι-ο-ύργημα, ατὰς, τό ὠραῖον ἔργον
ἰουλ. ἐπιγ. 77.
Καλλιόω· καλλύνω, καλλωπίζω, Ὁ.
Καλλι-παίδία, ἡ· τὸ νὰ ἔχη τις ὠραῖα
τέκνα.
Καλλι-παῖς, παιδὸς, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων, ἔχουσα
ὠραῖα τέκνα· ὅτε ἐκ τῶν εὐδοκίων καλλιπαῖς πό-
τος αἶνι Αἰσχ. Ἀγ. 74· «καλλιπαῖς στέφα-
νος» = ὁ στέφανος τῶν ὠραίων τέκνων, τὰ
ὠραῖα τέκνα, τὰ κοσμοῦντα ὡς στέφανος Εὐρ.
Ἦρ. μ. 839. «νεότερον καλλιπαῖς θεῶν» = ὠ-
ραῖον τέκνον, Εὐρ. Ὀρ. 962.
Καλλι-πάρειος· τῇ ἐπομένῃ Παλυσ. 2, 87.
Καλλι-πάρης, 2· ὁ ἔχων ὠραῖα παρτιάς·
«Χρυσῆς, Ἐλένης» Ἰλ. α, 143, Ὁδ. ο, 123·
-παρθένος Ἀνθ. Θ. 46 (9, 96).
Καλλι-πάρθενος, 2· ὁ ἔχων ὠραῖας παρ-
θένας ἡ καλὴ ὡς παρθένος· «Νεῖλου βραία»
Εὐρ· Ἐλ. 1· -ζέρη Ἰ. Α. 1574
Καλλι-πάτειρα, ἡ· γυν. ἄν. Πaus.
Καλλιπε· κατέλιπε.
Καλλι-πέδιλος, 2· ὁ καλὰ, ὠραῖα, πέδι-
λα ἔχων, ἔχουσα Ὁμ. βμ. Ἐρμ. 57.
Καλλι-πέπλος, 2· ὁ ὠραῖον πέπλον φο-
ρῶν· Κορωνίς, Πινδ. Π, 3, 25· «Φρυγῶν κό-
ραι» Εὐρ. Τρω. 338.
Καλλι-πέτηλος, 2· ὁ ἔχων ὠραῖα πέτα-
λα, φύλλα· «λῆτον, ἀρήμενον» Θεαιτ. 2· Ἀ-
σκληπιάδ. 24 (9, 64).
Καλλι-πηγὺς, -ες ὁ, ἡ· ὁ ὠραῖον πηγὺν ἡ
πήγεις ἔχων· βραχίλων Εὐρ. Τρω. 1194·
-παρθένος Ἀλκιφρ. 3, 67.
Καλλι-πλόκαμος, 2· ἡ καλοῦς πλοκάμους
ἔχουσα· Θέτις, Δημήτηρ Ἰλ. σ', 407, ξ. 326·
-Ἐλένη Πινδ. Ὀ. 3, 1· -Πιερίδες Εὐρ. Ἰ. Α.
1040.
Καλλι-πλούτος, 2· ὁ ἔχων ὠραῖον πλοῦ-
τον· πόλις Πινδ. Ὀ. 13, 197.
Καλλι-πνοας, 2 συνηρ. καλλιπνοας· ὁ κα-
λὴν πνοὴν ἀναδίδων, εὐδότης· ἄνθη Πουχ.
-αἰοί· αἰοί· καλῶς ἤχουντες Τέλεστ. ἐν
Ἀθην. 14, 517.
Καλλι-πολις, -ως, ἡ· 1) καλὴ πόλις, πο-
λιτεία· μετὰ παιδίας ὑπὸ Πλάτ. ἐν Πολιτ. 7,
527 πλάσθην 2) πόλ. ἐν Σικελίᾳ Ἦρ. Στρατ.
ἐν Αἰτωλίας Παλυσ.
Καλλι-πολις, -ιδος, ὁ· υἱὸς Ἀλκίθεου Πaus.
Καλλι-πόνος, 2· ὁ ἔχων ὠραῖαν ἔργασίαν,
Π. Σιλ. ἐκφρ. 138.
Καλλι-πόταμος, 2, «νοτῆς» ὠραίου ποτα-
μοῦ Εὐρ. Φοιν. 648.
Καλλι-ίππη, ἡ· γυν. ἄν. Ἰσατ.

Καλλ-ιπιδαι, -ών· Σκυθικὴ φυλὴ Ἦρ.
Καλλ-ιπιδης, -ου· ἄνδρ. ἄν. Ἀθην.
Καλλ-ιππος, ὁ· ὠραῖατος ἵππος ἔχων,
μετγν.
Καλλι-πρεπής, 2· κάλλει διαπρέπων, μετγν.
Καλλι-πρόβιατος, 2· ὁ ἔχων ὠραῖα πρό-
βιατα, ἐξήγησις τοῦ ἑρηνος, ἀρχ. λαξ.
Καλλι-πρόσωπος, 2· ὁ ἔχων ὠραῖον πρό-
σωπον, Φιλοξ. ἐν Ἀθην. 13, 564.
Καλλι-πυρρος, ἡ· ἡ ἔχουσα καλὴν πύρ-
ραν ναῦς· «-Ἀργῶς σκάφος» Εὐρ. Μηδ.
1335. Κατὰ μεταφοράν, ὁ ἔχων ὠραῖον πρό-
σωπον Αἰσχ. Ἐπτ. 515· -στόμα, Ἀγ. 225.
Καλλι-πυγος, 2· ἡ ἔχουσα ὠραῖαν πυγή·
-Ἀφροδίτη, πρβλ. Ἀθην. 12, 554· συγκρ.
καλλιπυγότερος.
Καλλι-πυλος, 2· ἡ ὠραῖα πύλας ἔχουσα·
-Θήκη Ἀσκληπιοῦ.
Καλλι-πυργος, 2· ἔχων ὠραῖους πύργους·
-πεδία Εὐρ. ἱκ. 618· -ἄστρ. Βαχχ. 1200 μετγ.
-σοφία, ὀψήλη, στερεὰ Ἀριστ. νεφ. 1024.
Καλλι-πύργωτας, 2 τῷ προηγ. -πόλις
Εὐρ. Βαχχ. 19.
Καλλι-πύλος, 2· ὁ ἔχων ὠραῖους πύλους,
ἵππους· -ἔδρα Πινδ. Ὀ. 14, 2.
Καλλι-ρέεθρος, 2· ὁ ὠραῖως ῥέων, ὠραῖον
ὕδωρ ἔχων· -κρήνη Ὁδ. κ, 107· -Ἰστρὸς Ἦσ.
Θε. 339· -Δίρκα Εὐρ. Ἦρ. μ. 784.
Καλλι-ροος, 2· τῷ ἄνωτ. πρβλ. -καλλιρ-
ροος Ὁδ. ε, 441· -Δίρκα Πινδ. Ἰ. 7, 19·
-πνοαί, ἐπὶ τῶν αἰλῶν, Ὀ. β, 83.
Καλλι-ρραβδος, 2 ὠραῖαν ῥάβδον ἔχων Πουχ.
Καλλι-ρρημονέω· ὁμιλῶ ὠραῖα Εὐστ.
Καλλι-ρρημοσύνη, ἡ· ὠραῖα ὁμιλία, γλωσ-
σα, ὕψος λόγου Δ. Ἀλ. π. Θουκ. 23.
Καλλι-ρρήμων, 2· ὁ ὠραῖα ὁμιλῶν Δ. Ἀλ.
π. Δημ. δειν. 18.
Καλλι-ρρόη, ποιητ. ἡ Καλλιρόη, Ὀμ. Ἦσ.
1) μία τῶν Ἰκεανίδων Ἀπολλῶ. 2) κρήνη ἐν
Ἀθήναις Θουκ.
Καλλι-ρροας· καλλι-ροος· -ὕδωρ, κρουῖνός
Ἰλ. ε, 752. μ, 33· -πηγὴ Αἰσχ. Περσ. 197·
καὶ «νάρκισσος» ποιητ. παρ' Ἀθην. 15, 682,
ἐνθα διορθοῦσι «καλλιγροας».
Καλλι-σθενής, 2· ὁ μὲ δύναμιν κεκοσμημένος.
Καλλι-σθένης, οὐ· ἄνδρ. ἄν. Δημ.
Καλλι-στάδιος, 2· ὁ καλὸν, ὠραῖον στά-
διον ἔχων· δρόμοι Εὐρ. Ἰ. Τ. 437.
Καλλι-στάφυλος, 2· ὁ ὠραῖας σταφυλὰς
φέρειν Πουχ. ἱξήγ. τοῦ «ἱριστάφυλος».
Καλλι-σταγυς, υ, γεν. -υος· ὁ καλοῦς στά-
χους φέρων Χρ. Σιβ.
Καλλιστετον, τό· βραδύτον τῆς ὠραιότητος,
ὅπερ λαμβάνει ὁ ὠραιότατος Εὐρ. Ἰ. Τ.
23, Αουκ. διαλ. Θε. 20, 1· «καλλιστετα κρί-
νειν» Πδουλ. 2· -ἐν γέν. βραδύτον ἀρετῆς·
«τὰ πρῶτα καλλιστετὶ ἀριστέως στρατοῦ»
Σοφ. ΑΥ. 430. Κατὰ Σχολ. Ἰλ. ι, 129, ἐρ-
τή τις ἐν Λέσβῳ.
Καλλι-στεφανός, 2· ἔχων ὠραῖον στέφανον
Nov. Δ. 5, 553.
Καλλι-στευμα· τὸ προτέρημα τῆς ὠραιότη-
τος Εὐρ. Ὀρ. 1655· βραδύτον τῆς ὠραιότη-
τος, Φοιν. 223.

Καλλί-στένω· εἶμαι ὁ ὠραιότατος Ἡρ. 1, 196· «καλλιστεύει γυναικῶν πασῶν», 6, 61, Πλουτ. Ἀντ. 26· καὶ μέσ. «ἐκαλλιστεύετο πασῶν γυναικῶν» Εὐρ. Ἰπκ. 1009· «ὄδωρα, ἃ καλλιστεύεται τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισι» = τὰ ὠραιότατα, Μῆδ. 943.

Καλλί-στέφανος, 2· ἡ ὠραίων στέφανον ἔχουσα ἡ ὠραίως ἐστεμμένη «Δημήτηρ» Ὁμ. ὕμν. Δημ. 252· ἐπὶ πόλει ἐρουσῶν ὠνάτα τεύχε· «ἐλαία» ὁ κότινος ἐν Ὀλυμπίᾳ, ἐξ οὗ ὁ στέφανος Ἀριστοτ. Θανμ. 52, Πaus. 5, 15, 3.

Καλλίστη, ἡ· 1) μία τῶν Σποράδων, ἡ ὕστερον Θήρα Πινδ. Ἡρ. 2) ἐπὶ. Ἀρτέμιδος ἡ Ἐκάτης, τιμωμένη ἐν Κεραικῇ Πaus. Πουχ.

Καλλίστιον, ἡ γυν. ὅν. Ἀνθ.

Καλλιστό-κροτος, 2· ὁ κάλλιστα ἡχῶν Νικητ. Εὐγ. 2, 320.

Καλλιστό-μαχος· ἀνδρ. ὅν. Ἐπιγρ.

Καλλιστό-νικος· Θηδαῖος Πaus.

Κάλλιστος· 1) ὑπερθ. τοῦ καλός· 2) ἀνδρ. ὅν. Ἀνθ.

Καλλίστως· ἐξόχως, μτγν.

Καλλί-στράτη, γυν. ὅν. Ἀθην. Ἐπιγρ.

Καλλί-στρατία, ἡ κόμη Παφλαγονίας.

Καλλί-στρατίδας, οὐ· Σπαρτιάτης, Ἀρρ.

Καλλί-στρατος· ἀνδρ. ὅν. Ξεν.

Καλλί-στρουθία, σὺκα, τὰ εἶδος σύκων Ἀθην. 3, 75· σήμερον ἐν Αἰόδῳ τῇ νήρῳ καλοῦνται σὺκα τινὰ «περδικούλια».

Καλλιστώ, οὖς, ἡ· 1) θυγ. Λυκάονος, ἐκ Διὸς ἔτεκε τὸν Ἀρκάδα Αἰσχ. 2) γυν. ὅν. Αἰλ. 3) ὅν. νηός, Ἐπιγρ.

Καλλί-σφυρος, 2· ἡ ὠραία σφυρὰ, πόδας, ἔχουσα, ἐπιθέτον τῶν ὠραίων γυναικῶν Ἰλ. 8, 319, Ὀδ. ε, 333· νίκη Ἡσ. θε. 381· «Ἡδὴ» Λουκ. νεκρ. διαλ. 16, 1.

Καλλί-τεκνία, ἡ καλλιπαῖδα Παρθεν. 33.

Καλλί-τεκνος, 2· ὁ ὠραῖα τέκνα ἔχων, συγгр. Λουκ. θε. διαλ. 16, 1, ὑπερθ. Πλουτ. Αἰμιλ. Παυλ. 5.

Καλλί-τέλης, οὖς· ἀνδρ. ὅν. Ἀνθ.

Καλλί-τεξί, εκος, ἡ καλλιτεκνος Ἡρωδ. ἐπιμ. σ. 186.

Καλλί-τεχνέω· ὠραίως καὶ τεχνικῶς ἐργάζομαι, μτγν.

Καλλί-τέχνημα, τό· ὠραῖον τέχνημα, ἐργον τέχνης Εὐσε.

Καλλί-τέχνης, -ου, ὁ· ὁ ἐργαζόμενος ὠραία ἐργα τεχνικῶς Εὐσεβ.

Καλλί-τεχνία, ἡ ὠραία ἐξεργασία, ἐπιτηδεύσις ἐν τῇ ἐργασίᾳ, τῆς τέχνης Πλουτ. Περικλ. 13.

Καλλί-τεχνος· καλλιτέχνης Στραβ. 1, σ. 41.

Καλλί-τόκεα, ἡ· ἡ τίκτουσα ὠραία τέκνα Ὁππ. κυν. 1, 6.

Καλλί-τόκος, 2· καλλιτεκνος Χριστοδ. ἐκφρ. 132.

Καλλί-τόξος, 2· ὁ ἔχων ὠραῖον τόξον Εὐρ. Φοιν. 1168.

Καλλί-τράπεζος, 2· ὁ ἔχων ὠραῖαν τράπεζαν Ἀμειψ. ἐν Ἀθην. 6, 270· Ἰωνία Καλλί. ἐν Ἀθην. 12, 524.

Καλλί-τριχον, τό· εἶδος φυτοῦ, = καλλίφυλλον Δισοκ.

Καλλί-τριχος· καλλιθροῖς Ὁππ. κυν. 1, 321, Πολυθ. 2, 22.

Κάλ-λιφ· κάλλιπε, ἦτοι κατέλιπε.

Καλλί-φάεα, ἡ νόμφη τις Πaus. 6, 22, 7.

Καλλί-φανής, 2· ὁ φαίνων καλῶς, ὠραῖος Βυζ.

Καλλί-φάνης, -ους· ἀνδρ. ὅν. Λουσ.

Καλλί-φεγγής, 2· ὁ ὠραῖα φέγγων· «Εὐσεβ. Εὐρ. Ἰπκ. 457, Θεοσκετ. Στοδ. Ἀνθ. 10, 8.

Καλλί-φθογγος, 2· ὁ ὠραῖος φθόγγους προφέρων· «ὄδαῖ Εὐρ. Ἰων 169· κίθαρις Ἡρακλ. μ. 350· ἰστοί, 1, Τ. 221.

Καλλί-φλογ, -γος, ὁ, ἡ· ὁ ὠραῖον φλόγα ἀνασφύων· πέλανος Εὐρ. Ἰων 708.

Καλλί-φρων, -ονος· ἀνδρ. ὅν. Ἐπιγρ.

Καλλί-φωής, 2· ὁ ἔχων ὠραῖον ἀνάστημα, μαρφῆν Νου. Δ. 13, 171.

Καλλί-φυλλον, τό· εἶδος φυτοῦ· ἴδε καλλιτριχον.

Καλλί-φυλλος, 2· ὁ ἔχων ὠραῖα φύλλα· «ῥόδον Ἀνακρ. 42, 2.

Καλλί-φύτετος, 2· ὠραῖως πεφυτευμένος, μτγν.

Καλλί-φύτος, 2· ὁ ὠραῖα φύων, παράγων· «ὀπώρη Νου. Δ. 47, 38,

Καλλί-φών, -ώντος· Σάμιος τις Πaus.

Καλλί-φωνέω· ὠραίως, μὲ εὐφωνίαν ὁμιλῶ Εὐσε.

Καλλί-φωνία· ἡ εὐφώνος ὁμιλία, γλῶσσα Δ. Ἀλ. ῥητ. 1, 5, Λουκ. ἄλ. 22.

Καλλί-φωνος, 2· ὁ ἔχων ὠραῖον φωνήν, «ὁ ποικιλῆς» Πλατ. νόμ. 7, 817.

Καλλί-χειρ, -χειρος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ὠραῖαν χεῖρα· ὠλένη Χαίρημ. ἐν Ἀθην. 13, 608.

Καλλί-χέλωνος, 2· ὁ ἔχων τὴν φέρων ὠραῖαν χελώνην· ὀδολός (ὡς χάραγμα) Εὐπολ. ἐν Πολυθ. 9, 74.

Καλλί-χευόμενος, ὁ, ἡ· ὁ ὠραῖον ὕδωρ προέχων Βυζ.

Καλλί-χρους, οὖς, ὁ· εἶδος ἰχθύος, ὁ ἄλλως ἀνθίας καὶ καλλιώνυμος Ἀθην. 7, 282.

Καλλί-χοιρος, 2· ὁ ὠραῖος χοίρους ἔχων ἢ τρέφων Ἀριστοτ. 1, Ζ. 9, 18.

Καλλί-χορον, τό· ἱερὸν φέρει ἐν Ἐλευστίνι Ὁμ. ὕμν. Δημ. 273, Πaus. 1, 38, 6· παρ' Εὐρ. «καλλιχορον ὕδωρ» «καλλιχοροί πηγαί», Ἰκ. 392, 619.

Καλλί-χορος, 2· α) ὁ ἔχων καλοὺς χοροὺς ἢ θέσεις ὅπου γίνονται οἱ χοροί, ἐπομ. εὐρύχωρος· Πανοπεὺς Ὀδ. λ, 984· πόλις Πινδ. Η. 12, 26· Ἀθῆναι Εὐρ. Ἡρακλ. 360· καὶ ἄλλαι πόλεις οὕτω καλοῦνται. Καὶ· παῖον Εὐρ. Ἡρ. μ. 690· σέφανος, Φοιν. 793· «κίθαρις Ἐπιγρ. ἀδ. (9, 501). Ἀλλὰ· δελφίνες, οἵτινες ὠραῖον χωρὸν σχηματίζουσιν Εὐρ. Ἰλ. 1170· «τὸν καλλιχορώτατον τρόπον» = κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ὠραίου χοροῦ Ἀριστ. Βατρ. 451· 6) Καλλίχορος = ποταμός ἐν Παφλαγονίᾳ Ἀπολ. Ρ. 2, 904.

Καλλί-χρους, 2, συνγρ. καλλιχρους· ὠραῖον χρώμα ἔχων, ἐξ εἰκασ. ἀντί· καλλιχρους.

Καλλίων, συγκρ. τοῦ καλός.
Καλλι-ώνυμος, 2 ὁ ἔχων ὠραῖον ὄνομα.
ὡς οὖς. ὁ, εἶδος ἰχθύος. Ἀριστοτ. *Ι. Ζ.* 8, 13. ὁ ἰχθύς οὗτος ἐν τῇ ἀρχαίᾳ εἶνε πολυώνυμος, διότι καλεῖται, ὑδρανυκαύπος, ἡμεροκοίτης, ψαμμοδύτης καὶ νυκτερίς. σήμερον δὲ λέγεται λύχνος, ἐν δὲ Σμάρνῃ μπόσφος, ὡς Κορ. σημ. εἰς Ξενοκρ. καὶ Γαλ. ἐνυδρ. σ. 68—70.

Καλλοή, ἡ κάλλος, ὠραιότης. Εὐρ. *Ἦ. Α.* 1308, *Πρ.* 3, 106, Πλατ. *νόμ.* 12, 953.

Καλλοποιός, 2 ὁ κάλλος ποιῶν, μετν.

Κάλλος, τὸ (καλός), ἡ σωματικὴ ὠραιότης. ἐπὶ τοῦ Γανυμήδεος. *Ιλ.* υ, 234, συγκρ. ἐπὶ τῆς γυναικείας ὠραιότητος, «αἱ κάλλει ἐνίκων ῥοπα γυναικῶν», *ι, 130* «χαρίτων ἀπο κάλλος; ἔχουσαι» *Ὁδ. ζ, 18* «κάλλει μὲν οἱ πρώτα προσώπατα καλὰ κέθρην ἀμειβομένη, αἶψα Κυθρεία χρίεται» μὲν θείαν ὠραιότητα, υ, 192, ἐνθα οἱ παλαῖοι ἐρμηνεύσασιν ἄνευ λόγου ἐννοῦσι μύρον τι εὐοσμον· ὁ δὲ Πάσδος ὀρθῶς παρατηρεῖ, ὅτι ὑπὸ Ὁμ. ἡ ὠραιότης θεωρεῖται ὡς τι χωριστὸν καὶ σωματικόν, ὅπερ οἱ θεοὶ δύνανται νὰ περιάπτωσι τοῖς ἀνθρώποις ὡς περ ἐνδομα καὶ πάλιν νὰ ἀφαιρῶσι (πρόβλ. «κάλλει τε στέλθων καὶ εἰμασι» *Ιλ. γ, 392* «καὶ κεφαλῇ γέθεν παλὺ κάλλος» *Ἀθῆνη* *Ὁδ. ψ, 156* «ἀπόδουθι τὸ κάλλος» *Λουκ. νεκρ. οὐκ. 10*)· ὀρθή δὲ εἶναι καὶ ἡ χρῆσις τοῦ ῥήμ. χρίσθαι, διότι λέγεται περὶ πάντων, ὅσα θένεται ἐπὶ τῆς τοῦ σώματος ἐπιφανείας, οὐχὶ δὲ ἀποκλειστικῶς μόν. ἐπὶ τοῦ μύρου. καὶ οἱ τραγ. τάσσουσιν αὐτὸ ἐπὶ τῆς γυναικός, ὡς οὐκ ἀσχετοῦς. *Περσ.* 181, *Σοφ. Τρ.* 25, 465 καὶ συγκρ. ὁ Εὐρ. καὶ πρὸς Πλατ. καὶ ἄλλ. ἀντίθ. τῷ αἰσχος Πλατ. *συμπ.* 201. Καὶ πνευματικ. «ψυχῆς» Πλατ. *πολιτ.* 4, 444 «τῶν μαθημάτων», *Γοργ.* 474 «τῶν ὀνομάτων καὶ ῥημάτων», *συμπ.* 198 «μεγέθει καὶ κάλλει ἐργων», *Κριτ.* 115· τὸ κάλλη = ὁ κόσμος, ὠραῖα πράγματα πρὸς στολισμὸν, ὑπόματα, τέχναι, «ἐν ποικίλοις κάλλεσι βαίνειν» *Αἰσχ.* *Ἀγ.* 897, τὸ ἀρχ. λειξ. ἐρμ. «πορροῦν ἱμάτια» ἐν γέν. ἐργα τεχνικά· *Ιερών.* *Δημ.* 3, 25 «κάλλεα κηροῦ» ὠραῖα μελίσκηρα *Μελισσ.* 110 (9, 363), ὁ Λουκ. νεκρ. *διαλ.* 18, 1, συνάπτει «Ἑλένη καὶ Αἴ-δω καὶ ὅλως τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα» *πρόβλ.* *εἰκον.* 2.

Καλλοσύνη, π. ἡ κάλλος. Εὐρ. *Ἑλ.* 389 «ἐπὶ τὸν Διὸς» ἐν Δ. *Λαερ.* 9, 48.

Καλλόσυνος, π. 3 καλός. Εὐρ. *Ὀρ.* 1388 «καλλοσύνας; Αἰθῶς οὐδύνου» ὅπερ ὅμως καὶ ὡς οὖς. δύνανται νὰ ἐκληφθῇ.

Καλλυντήρ, -ήρος, ὁ ὁ ποιῶν τι ὠραῖον, κοσμών, ὅθεν τὸ

Καλλυντήριος, 2 ὁ ἐπιτελεῖς εἰς τὸ νὰ κάμῃ τι ὠραῖον, καθάρσιος, κοσμητῆρ ὡς οὖς. «τὸ καλλυντήριον», *πλ.* «τὰ καλλυντήρια» = ὁρμητὴ ἐν Ἀθήναις *Φωτ.* 270, 1, καὶ *Β.* Ἀν. *πλυντήρια*.

Καλλυντής, ὁ καλλυντήρ· ἀρχ. λειξ. *Καλλυντράν*, τὸ σκεῦος χρῆσιμον πρὸς καθαρισμὸν, κόρημα, αἶρον, ἀρώμαρον, φρακ-

λίξ, σαρώνιά, σκούπα, *Β.* Ἀν. *Γά.* 12, Πλουτ. *Δίων.* 55· κόσμος, *Σ.* Ἑμπ. *πρ.* 79. 73· «καλλυντρά κοσμητήρια» *Πουγ.* ἐν Ἀριστοτ. *Ι. Ζ.* 5, 21, ἄνθος, ὡς ὁ κήρινθος.

Καλλύνω· κάμνω τι ὠραῖον, στολίζω· περὶ τῆς σελήνης εἶπεν ὁ Σοφ. ἀποσι, 713 «πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη» = καθαρίζω, σαρώνω *Παλυδ.* 6, 94, Ἀριστοτ. *προβλ.* 24, 8· καὶ *παθ.* *Παλυδ.* 6, 33, 4. *Μτφ.* παρίστανω τι ὡς καλόν, παρακαλλῶ «ὅταν ἐν κκοῦσιν τις ἄλλος ἐπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ» *Σοφ.* Ἀντ. 492· «εὐδοῖδεσθαι καλόν» *Πλατ.* *νόμ.* 12, 944· μέσ. κάμνω τὸν ὠραῖον (συνών. διαθρόνισμαι, σεμνόνομαι, κομψίζομαι, ἀκκίζομαι, συνάπτεται μὲ τὸ ἀδρόνομα, *Πλατ.* *ἀπολ.* 20· ἐπὶ τινι *ἰλ.* *Π.* 1, 3, 1.

Κάλλυσμα, τό· ἀρώμα, ὀρόκαλον *Πουγ.*

Καλλώ, -οῦς, ἡ· γυν. ὄν. Ἀνθ.

Κάλλων, ὠνος· ἀνδρ. ὄν. Πλουτ.

Καλλωνίδης, οὐ· ἀνδρ. ὄν. Ἑπιγρ.

Καλλωνίτις, -ίδος, ἡ· χώρα ἐν Μηδίᾳ *Παλυδ.* 5, 54, 7.

Καλλ-ωπίζω (ὥψ)· κυρ. κάμνω ὠραῖον τὸ πρόσωπον, κοσμῶ, καθιστῶ τι κόσμον, «ὁπρεπὲς εὐσχημόν» «καλλωπίζοντες τὸ ὄνομα Ἑρμῆν καλοῦμεν» *Πλατ.* *Κρατ.* 408· καλλωπισθεῖσα, 409· «οἰκία ὑπερβαλλούσης ἀπάγῃ καλλωπισμένη» *Ξεν.* *Περ.* 11, 2· συγχύς. μέσ. κοσμοῦμαι, «καῦσα δὲ ἐκαλλωπισάμην ἵνα καλὸς παρὰ καλὸν ἴω» *Πλατ.* *συμπ.* 174. Κάμνω πῶς δὲν ὀλέω τι, καμῶνομαι· «παῦσαι πρὸς με καλλωπισόμενος», *Φαιδρ.* 236· «τὸ μὲν πρῶτον ἐκαλλωπίζετο ἡμῖν ὁ Πρωταγόρας· τὸν γὰρ λόγον ἡτιάτω θυσιᾶς εἶναι», *Πρωτ.* 333· ἄλλως δὲ ἐν 317, αὐτόθι· «ἐνδείξασθαι καὶ καλλωπισσασθαι» = ἐναδρόνεσθαι· ὅθ, συνηθ. μεγαλύνωμαι, σεμνόνομαι, καυώμαι· ἐπὶ τινι, *πολιτ.* 3, 405· τινί, *Φαιδρ.* 252· «καλλωπισόμενος ὡς τι εὐρηκώτων ἡμῶν καλόν», *Θεαιτ.* 195· «ὡς οὐκ ἀγανακτῶν, *Κριτ.* 52· τοῖς θεοῖς, *Ξεν. Κυρ.* 7, 4, 14· καὶ περὶ ἑκπου, περὶ ἱππικ. 10, 4· «λόγῳ παρατεταῖσθαι καλλωπίζόμενος» *Πλουτ.* *Καισ.* 28· «λέξεις κεκαλλωπισμένη» *Σ.* Ἑμπ. *πρ.* ῥήτ. 55.

Καλλ-ωπισμα, τὸς, τό· κόσμος, κόσμημα, τὸ ἐξωτερικόν «τὰ καλλωπισματα, τὰ παρὰ φύσιν συνθήματα» *Πλατ.* *Γοργ.* 492· «γρυ-οῦ» *Πλουτ.* *Λουκ.* 9· καὶ περὶ τοῦ λόγου *Δ.* Ἀλ. *π.* *Θουκ.* 46.

Καλλ-ωπισμός, ὁ· τὸ καλλωπίζειν, κοσμεῖν καὶ ἡ πρὸς αὐτὸ ἔφεσις «οἷα τὸν καλλωπισμὸν στάσις ὀνόμασται» *Πλατ.* *Κρατ.* 426· κόσμος = τὸ καλλώπισμα «ταῦδε περὶ τὸ σῶμα», *Φαιδρ.* 64· «ὡς εἰς καλλωπισμὸν» *Ξεν.* Ἀν. 1, 9, 23· περὶ τῆς ὑπερηφάνου τοῦ ἑκπου πορείας, περὶ ἱππικ. 10, 4.

Καλλ-ωπιστεία, ἡ· ἡ ἐπιδείξις τινος κράγματος *Σερβ.* *Βιργιλ.* *Αἰν.* 1, 223.

Καλλ-ωπιστός, 3 ὁ ἐπὶ τοῦ καλλωπίζω *Κλ.* Ἀλ.

Καλλ-ωπιστής, ὁ· ὁ ἐκτετὸν ἡ ἄλλου· καλλωπίζων, καλὴν ἐξωτερικὴν ὕψιν κατασκευάζων· «περὶ τὴν ἰσότητα καλ.» *Ισοκ.* 1, 27.

ἐπὶ φύγου καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «φιλόκαλος», διότι «καλλωπιστοῦ ἐστὶ τὸ περιεργον» πρὸς. Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 24.

Καλλ-ωπιστικός, 3' ὁ εἰς τὸ καλλωπίζον ἐπιτηδεύς· ἡ καλλωπιστική· δηλ. τέχνη, Γαλην.

Καλλ-ωπιστρια, θηλ. τοῦ καλλωπιστῆς Πλουτ.

Καλυ-αγόραστος, 2' καλὰ ἀγορασμένος, εὖωνος, Ζωναρ.

Καλό-βαθρον, τό· κοντάριον ἐξ ὧν εἰς τὸ πλάγιον πᾶν τι, ἐφ' οὗ στηρίζοντες τοὺς πόδας περιπατοῦσι· πρὸς τοῦτο δὲ μεταχειρίζονται οὗτοια βατὰ κοντάρια, λατ. balnea καὶ γερμ. Stelzen ἴδε καὶ κωλύβαθρον.

Καλο-δάμων, ονος· ὁ ἐπὶ τοιοῦτων ἐξ ὧν κατὰ τὴν βαίαν καὶ πορευόμενος· Μανεθ. 4, 287' ἡ πρώτη συλλαβὴ βραχέα.

Καλο-βασία, ἡ· τὸ βαίνειν ἐπὶ τοιοῦτων ἐξ ὧν κατὰ τὴν βαίαν καὶ πορευόμενος· Μανεθ. 4, 287' ἡ πρώτη συλλαβὴ βραχέα.

Καλο-βάστακτος, 2' καλῶς βασταχόμενος, εὐφύρητος· Σχολ. Αἰσχ. Ἐκτ. 544.

Καλο-βασίω· ἐπὶ ἐξ ὧν κατὰ τὴν βαίαν καὶ πορευόμενος· Μανεθ. 4, 287' ἡ πρώτη συλλαβὴ βραχέα.

Καλο-δάτης, ὁ· καλοδάμων Μανεθ. 5, 146.

Καλό-βιος, 2' ὁ καλὸν βίον διόγων, μτγν. Καλο-βουλία, ἡ· καλὴ συμβουλή, γλωσσ.

Καλο-γένειος, 2' εὐγένειος· Πουχ.

Καλό-γηρος, -ου, ὁ· ἡ καλό-γηρος, ὁ ἔχων καλόν, εὐτυχὲς γῆρας, ἀρχ. λεξ. μτγν. ὁ μοναχός· ἐντ. ἐπιθ. καλογηρικός, 3, καὶ ὡς οὗτος «ἡ καλογηρικὴ» = ὁ βίος, ἡ τάξις τῶν καλογηρικῶν, ἐκκλ.

Καλό-γλωσσος, 2' ὁ καλὴν γλῶσσαν ἔχων, μτγν.

Καλο-γνώμων, 2' ὁ γενναῖα φρονῶν Προκλ.

Καλο-διδάσκαλος, ὁ· καλὸς ἢ τοῦ καλοῦ (ἀγαθοῦ) διδάσκαλος, Κ. Δ.

Καλο-εἰδής, 2' ὁ καλοῦ εἶδους ὢν, τεχνουργ. 8, 56.

Καλο-εἶμνος, 2' καλῶς ἐνδεδωμένος, καλοφορεμένος· Πουχ.

Καλο-ἐργαστος, 2' καλῶς ἐργασμένος, καλλιεργημένος· γλῶσσ. Ζωναρ.

Καλο-ἐργατις -ιδος, ἡ· ἡ καλὰ ἔργα ποιούσα, Πορφύρ.

Καλο-εργός, 2' ὁ καλῶς, ὠραίως ἐργαζόμενος· Μανεθ. 1, 256, 354.

Καλο-ἡθία, ἡ· ἡθικότης, χρηστοθήσια.

Καλο-ἡθης, 2' ὁ καλὰ ἡθῶν ἔχων Μ. Ἀντ. 1, 1.

Καλο-θελία, ἡ· εὖνοια, μτγν.

Καλο-θελής, 2' εὖνους, μτγν.

Καλό-θριξ -τριχας, ὁ, ἡ· καλλιθριξ· Πρωτ. ἐπιμ. 16.

Καλλ-σιώνιστος, 2' ὁ καλὸν οἰωνόν παύων, αἰσῖος· Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 721.

Καλο-καχθία, ἡ· ἡ φύσις, ἡ ἀρετὴ τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, χρηστότης, δικαιοπραγία, Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 14, ἀντιθ. τῷ «κακία»· Ἰσοκ. 1, 6· «πονηρία» Δημ. 25, 24.

Καλο-καγαθικός, 3' ὁ ἀρμόζων εἰς τὸν καλὸν καὶ ἀγαθόν, χρηστός, δίκαιος· «προαίρεσις» Πολυδ. 7, 12, 9· τὸν τρέπον Πλουτ.

Θεμ. 3, συγγκρ. Μουσων. ἐν Στοδ. ἀνθ. 671, 20· ἐπὶρ. «καλοκαγαθικῶς καὶ γενναῖα» Πλουτ. Φωκ. 32.

Καλο-καγαθός, 2' ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς οὗτος παρὰ τοῖς δοκίμοις τῶν συγγραφέων γραπτῶν Λοδεκ. εἰς Φρόν. 603, ὅστις συμβουλεύει ὅτι όταν εὐρίσκηται συνημμένον ὁρῶν ὅτερον εἶναι νὰ τονίζηται καλοκαγαθός· ὡς ἔγραψε καὶ Βέκκ. ἐν Πολυδ. 4, 11· Ἀμ. ὅτερον δὲ τὰ ἐπίθετα οὕτως συναπτόμενα δηλοῦσι κατὰ λέξιν τὸν ὥρατον τὸ σῶμα καὶ ἀγαθὸν τὴν ψυχὴν, εἴτα καθόλου τὸν τέλειον ἄνδρα ἡ κατ' Ἀριστοτέλη ἡθ. μεγαλ. 2, 9· «τὸν τέλειον σπουδαῖον». Κατὰ τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους ἔκδοσιν ὁ Στέφανος ἐν λέξει «καλός» ὁρίζει σαφῶς καὶ συντόμως ὥδε· «sunt qui καλὸς καὶ ἀγαθός· a Graecis vocantur, eos qui utrisque bonis ornati sint, sc. bonis externis, quae sunt fortunae et corporis, et bonis animi». Ἰδία δὲ καλὸς καὶ ἀγαθὸς ἐν Ἀθῆναις ἐκαλοῦντο οἱ γνώριμοι, optimates, οἱ εὐγενεῖς καὶ παιδαγωγημένοι, ἀντιθ. πρὸς τὸν ἀπαιδεύτον ὄχλον.

Καλο-καίριος, ἡ· ὁ ὥρατος καιρός, 18, τὸ θέρος, μτγν.

Καλο-καίριος· περὶ τοῦ τοῦ καλοκαίριον· Βουζ.

Καλο-καιρινός, 3' καλοκαιρινός μτγν.

Καλο-καίριος, τό· θέρος.

Καλο-καρπος, 2' ὁ φέρων καλοὺς καρπούς· Σχολ. Ὀμπ. ἀλ. 1, 310, ἐνθα ἴσ. γραπτῶν «καλλίκαρπος».

Καλο-καρπώτος· εὐγόμεντος· Σχολ. Ὀμπ. ἀλ. 1, 58.

Καλο-κέραστος, 2' καλῶς κεκραμένος· μεμιγμένος Ζωναρ.

Καλο-κόπτης (καλὸν, κόπτης)· κόπτης ἐξ ὧν.

Καλο-λαίγης -γγος, ἡ· καλὸν χαλκί· Τζετ.

Καλο-λογέω· ὁμιλῶ ὠραία· Εὐστ.

Καλο-λογία, ἡ· καλλιλογία· Πουχ.

Καλο-μήχανος, 2' εὐμήχανος· Πουχ.

Καλό-μορφος, 2' καλλίμορφος.

Καλον, τό (κάω, κίω = τὸ καύσιμον)· ἐξ ὧν Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 112, Ἦσ. ἔργ. 425· πανταχοῦ ἐν τῷ πλ. ἴδε κήλον.

Καλο-νίκη· νυν. ὄν. ἴδε.

Καλο-νοσησία, ἡ· ὁρθὴ νόσις, ἐκκλ.

Καλο-πέδιλα, τὰ· ἐξ ὧν πεδίλα Θεοκρ. 25, 103.

Καλό-πλοκος, 2' εὐπλοκος· Σχολ. Ὀμπ. ἀλ. 3, 292.

Καλο-πόδιον, τό· ὄπλοκ. τοῦ καλόπους, ἀρχ. λεξ. δι. γρ. καλαπόδιον.

Καλο-ποίημα· εὖ ποιεῖν, ἀντιθ. τῷ «κακοποίημα» Κ. Δ.

Καλο-ποίημα, ἡ· καλὴ πράξις Θεοφυλ.

Καλο-ποιός, 2' ὁ καλὰ ποιῶν Προκλ. Κ. Δ.

Καλό-πους, ποδός, ὁ· καλαπόδι· ἔχων τὸ τοιοῦτον ὄργανον, οἷον οἱ σκυτοτόμοι περιὲν καλόποδα λειανόντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας· Πλάτ. συμμ. 191. Καὶ παροιμ. «ἐν καλόποδι πάντα ὑποδεῖν» = τῷ αὐτῷ μέτρῳ πάντα μετρεῖν Γαλην.

Καλό-πους, ὁ, ἡ, -πους, τό, γεν. -ποδός.

(καλός, πούς) ὁ ὠραίους πόδας ἔχων Παύλ.
Καλοπραγία, ἡ καλοποιία Σχολ. Ἀπολ.
ῖρ. 3, 68.

Καλοπρόσωπος, 2 ὁ καλὸν πρόσωπον ἔ-
χων Σχολ. Ἰλ. α, 310.

Καλὸ-πρυμνος, 2 ἡ καλὴν πρύναν ἔχου-
σα ναὺς Σχολ.

Καλο-ρημασύνη, ἡ καλλιρημασύνη
Πουχ.

Καλός, 3 ὠραίος α) ἐπὶ τῶν προσπιπτόντων
τοῖς ὄμμασιν, ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς ἀπὸ
Ὁμ. καὶ ἔξ. περὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων
καὶ περὶ τῶν πραγμάτων, συχνὰ συμπλε-
γμένον «καλὸς τε μέγας τε» ἰδ. ἐπὶ ἀνδράν,
Ὁμ. «καλὸς δέμας» = ὠραίος τὸ σῶμα Ὁδ.
ρ, 307 καὶ συχνὰ περὶ τῶν μερῶν τοῦ σώ-
ματος, πρόσωπα, ὄμματα, παρῆτα, σφυρά,
καὶ πολλάκις, «χρᾶς καλόν», ἐπὶ τῶν ἐνδο-
μάτων «φάρσα, ῥήγνα, κρήδεμνον, ζώνη, εἴ-
ματα, πέδιλα» ἐπὶ τῶν ὕλων «σίκας, φάσ-
γανον, τεύχεα» καὶ ἄλλων σκευῶν «δέπας,
ἐλίσσον» ἐπὶ οἰκοδομημάτων, χωρῶν, θώ-
ρων, ἐνθα καταλλήλως πρέπει πάντοτε νὰ
ἀποδίδηται «ἐσορᾶν καλὸς» = ὠραίος εἰς τὴν
ὄψιν Πινδ. Ὁ. 8, 19 «ἰδέα καλός», τὴν μορ-
φήν, Ὁ. 1, 103 «καλὸς τὴν ὄψιν» Ἀθην.
12, 517 «καλοὶ τὰ σώματα» Σεν. ἀπομν.
2, 6, 30 «εἰδὼς κάλλιστος» Κυρ. 1, 2, 1
«μορφὴ καλὴ» Σοφ. Οἱ. Κ. 581 «κόσμος
Εὐρ. Ἰππ. 639 «γυνὴ καλὴ καὶ εὐεδῆς»
Πλάτ. Κριτ. 44 ἐπὶ δὲ τῶν μετᾶλλων, γνή-
σιος, ἀντιθ. τῷ κίβδηλος, Σεν. ἀπομν. 3, 1,
9 «τὸ καλόν» ἡ καλλονή, ὁ κόσμος «τὸ
καλὸν τοῦ βίου» Εὐρ. Ἰ. Α. 20 «τὰ τοῦ
βίου» = αἱ ἀπολαύσεις, τὰ θέληγτρα, αἱ τέρ-
ψεις τοῦ βίου Ἠρ. 1, 207 «καλὰ πάσχειν»
= ἔχειν καλῶς Σεν. Κυρ. 7, 2, 13 «οἱ ἐ-
ρασταὶ ἐνεχάρτασαν τὸ ὄνομα τῶν ἐρωμένων
ἐπὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων ἡ ἐπεγράφον αὐτὸ
ἐπὶ τῶν θυρῶν καὶ παραθυρίων μετὰ τὴν προ-
σθήκην οὐ καλὸς ἡ καλὴ» ἴδε τοὺς ἐρωτηνευ-
τῆς ἐν Ἀριστ. Ἀχ. 194, σφ. 98 β) ὠραίος
πρὸς τινα ἴδιον σκοπὸν, ἐπιτηδεύει, χρήσι-
μος - λιμὴν Ὁδ. ζ, 263, ὡς καὶ ἐπὶ τινῶν
ἄλλων παρ' Ὁμ. συχνότερ. παρ' ἀντ. «σῶμα
καλὸν πρὸς ὀρόμῳ», «πρὸς πάλην» Πλάτ.
Ἰππ. 295, ἀντιστοχ. τῷ «γρήσιμος» Δημ.
61, 32 «αἰ καλὸς πλοῦς ἐσθ' ὅταν φεύγῃς
κακί» Σοφ. Φιλ. 637 «οἰωνοὶ = εὐτυχίας
σημαντικοὶ Εὐρ. Ἰων 1333 οὕτω δ' ἐν ταῖς
θυσίαις εἶνε ἡ συνήθης ἔκφρασις «τὰ ἱερὰ ἔστι
καλὰ» Σεν. Ἀν. 1, 8, 15 «οὐ γὰρ σφάγια
γίνεται καλὰ» Αἰσχ. Ἐπτ. 361 «τὸ δὲ τέ-
λος καλὸν τῆς ἐξόδου» = ὅα ἦνε εὐτοχῆς Σεν.
Ἀν. 5, 2, 9 οὕτως - ἡμέραι, Σοφ. Ἰλλ. 607
ἰδ. «ἐν καλῷ» δηλ. - τόπῳ = ἐν ἐπιτηδεύῳ
«κίεσθαι τὴν Κέρκυραν ἐν καλῷ τοῦ Κορινθια-
κοῦ κόλπου» Σεν. Ἐλλ. 6, 2, 9 «ποῦ καθι-
ζομ' ἐν καλῷ τῶν ῥητόρων ἐν' ἐξακοσίῳ» Ἀ-
ριστ. Θεορ. 292 «ἡ οἰκία ἐν καλῷ τῆς πόλεως
οὐκοδομηθεῖσα» Λουκ. πλοι. 45 συχνότ. ἐν
νοήται ἡ δοτ. - χρόνῳ = ἐν καταλλήλῳ χρό-
νῳ «νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν» Σοφ. Πλ.
376 «ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων ἰβρυχα» Εὐρ.

Ἰ. Α. 1106 «ἐν αὐτῷ καλῷ μὲν ἐμνησθῆναι θεῶν»,
Ἰορ. 578 καὶ ἐν περ. Πλάτ. πολιτ. θ, 571
«ἐν καλῷ δοκεῖ ἡ μάχη ἐσσεσθαι» Θουκ. 5, 59,
ἐνθα κατὰ Σχολ. «ἐπὶ συμφέροντι» οὕτω
καί, «ἐς καλὸν οὐ εἴπας» Σοφ. Οἱ. τ. 78
«εἰς καλὸν ἦκεις, ὅπως συνδαιπνήσῃς» Πλάτ.
συμπ. 174, καὶ ἐν τῷ ὑπερθ. «ἦκιστον εἰς
κάλλιστον» = εἰς καταλλήλοτατον χρόνον,
Εὐθυσ. 275 «εἰς καλὸν γε ὅμῃν συνιεύ-
χηκα» Σεν. συμπ. 1, 4 - ἦκεις, Ἀν. 4, 7,
3 καὶ ὡς κατηγοροῦμενον «νῦν καλὸν - κα-
ρῆσαι στόμα» = τώρα εἶνε καιρὸς, Σοφ. Φιλ.
1140 «νῦν ἔστιν εὐφασθαι καλόν» Ἀριστ.
εἰρ. 278 γ) ἐπὶ ἐσωτερ. ποιότητος, ἡθικῶς
ὠραίος, ἀξιόλογος, πρέπων, Ὁμ. τὸ οὐδ.
μόν «οὐ καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάσασθαι» Ἰλ.
ρ, 19 «καλὸν τοι», ι, 615 «οὐ γὰρ ἔμοι-
γε καλόν», φ, 410 καὶ ἐν πλ. «οὐ μὴν καλὰ
χόλον τόνδ' ἐνθεο θυμῷ» = εἶναι εἶνε πρέπον,
ἀντ. ζ, 326 «-ἐργμάτων ἀκτὶς καλὸν ἀσέ-
στος» = ὠραίον πράξεων Πινδ. Ἰ. 3, 60
«τέθνηκεν, οὐκ ἐπὶ τοῖς νέοις καλόν» = ὅπου
τοῖς νέοις τίμιον ἔστι θνήσκειν Αἰσχ. Ἐπτ.
1002 «καλὸς γὰρ οὐμός βίσιος, ὥστε θου-
μάσαι» Σοφ. Πλ. 385 «οὐτ' ἐμοὶ τοῦτ' ἔ-
στιν οὐτε σοὶ καλόν» = εἶναι ἀρμόζει, Φιλ.
1288 καὶ συχνότ. ὡς «καλὸν μοι τοῦτο
ποιῶσθαι θανεῖν», Ἀντ. 72 - κλῖος Εὐρ. Ἀλκ.
1225 «θνεῖδος, Μηδ. 514 «καλὸν αὐτῷ»
Θουκ. 3, 94 Ἀπὸ Πλάτ. καὶ ἔξ. ἐπὶ ἀν-
θρώπ. ἰδ. «καλὸς καγαθός» λέγεται ὁ χρη-
στός καὶ ἐντιμὸς ἀνὴρ, φράσις γενομένη συνή-
θης εἰς τὸν λόγον διὰ τοῦ Σωκράτους, ἀντι-
θ. εἰς τὸ «ἀδίκος καὶ πανήρως», Γοργ. 470.
Καὶ «ἄμα μὲν καλὸς ἄμα δὲ ἀγαθός, Τιμ.
88 «καλὸς τὰνθεον», Φαίδρ. 279. Καὶ οὕτ.
«οὐδὲν καλὸν κίγαθὸν εἶδέναι», ἀπολ. 21
«ἀγαθὸν ἀνδρὰ καὶ καλὸν πρέποντα» Σεν.
Κυρ. 3, 1, 10 «ἀσκηταὶ τῶν καλῶν κίγα-
θων ἔργων» 1, 5, 9. Τὸ καλόν, τὸ ἡθικῶς
καλόν, ἡ ἀρετὴ, «τὰ καλὰ» = αἱ γενναῖαι,
εὐκλείεις πράξεις, ἀντιθ. τῷ αἰσχροῦ = τὰ
κακὰ, ἐπὶ τῆς τῶν Λακκεδαιμονίων πολιτείας
«μηδενὸς τῶν καλῶν τυγχάνειν» Σεν. Λα-
κεδ. 3, 3 «ἔρρει τὰ καλὰ», Ἐλλ. 1, 1, 23
(ἄλλ' ἐν μὲν τῷ πρώτῳ τῶν χωρίων τὰ «κα-
λὰ» ἔχει γενικωτέραν ἔννοιαν = πᾶν ὅτι
εἶνε ἐντιμὸν ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ πρὸ πολλοῦ
διωρθώθη εἰς τὸ καλὰ = εἴδη, νῆες ὥστε =
ἀπώλοντο αἱ νῆες καὶ οὐχί, ἀπώλετο ἡ πο-
λιτεία). ἐπὶρ. καλῶς, καλ' ὅλας τὰς σωμα-
σίας παρ' Ὁμ. ἀπαξ μόνον «οὐδ' εἶμι καλῶς
οἶκος ἐμὸς διόλωλε» Ὁδ. 6, 61, ὅστις συνήθ.
τὸ καλὸν ἡ καλὰ ἐπιρρηματικῶς μετα-
χειρίζεται «ὅμεις οὐκέτι καλὰ μεθεῖτε θυρί-
δος ἀλκῆς» = ἀναρμόστως Ἰλ. ν, 116 «κα-
λὰ μελόμενοι» Πινδ. Ν. 1, 20 «φρονεῖ
καλῶς» Αἰσχ. Περσ. 711 «θανεῖν, Χο. 350
«καλῶς ἔχει τὰ πλείστα», Ἐπτ. 781 «κα-
λῶς εἰδώς» Σοφ. Οἱ. τ. 317 «καλῶς πρᾶτ-
τειν», Ἀντ. 271 «καλῶς ἔζη ἡ καλῶς τε-
θυγκέναι», Αἰ. 474 «καλῶς καὶ εὐ παίδευ-
σιν» Πλάτ. Πρωτ. 319 «καλῶς καὶ εὐ πρᾶτ-
τειν», Χαρμ. 172 περὶ ταύτης τῆς συμπύ-

κῆς πρὸλ. Λυδ. παρ. α. 56: «τί θήποτε ἅπαντ' εἶγε καλῶς τότε, καὶ νῦν οὐκ ὁρθῶς;» Δημ. 3, 30' συχνά «εἰ καλῶς σοῖσιν ἔγροι» Θουκ. 4, 117' «καλῶς παράπλου κεῖται» = εὐνοϊκῶς, 1, 36, καὶ «ἐν παράπλῳ», 1, 44' Μάνων δὲ «καλῶς» ὡς συγκαταθέσεως δηλωτικόν = καλὰ ἔδρ. Ὅρ. 1216, Δημ. 39, 14' «πάνυ καλῶς» = πολὺ καλὰ, ὅταν τις εὐγενῶς παραιτῆται τὴν ἐξακολούθησιν τῆς συνδιαλέξεως Ἀριστ. βiatr. 512' «κἀλλιστ' ἐπαίνω» 508' συγkr. καὶ ὁπερθ. καλλίων, κἀλλιστος, καὶ ὅλας τὰς σημ. τοῦ θετικῆς «πολὺ καλλίονες καὶ μέζονες εἰσπαράσθαι» Ὅδ. κ. 396' «οὐ μὴν οἱ τότε καλλίον οὐδέ τ' ἄρμενον» Πλ. ω, 52' «ὅς θ' ἡ κἀλλιστος ἐγένετο θνητῶν ἀνθρώπων», ω, 233' «κἀλλιστον ἡμαρτίσθαι ἐκ χείματος» Αἰσχ. Ἀγ. 874' «ἀνδρα δ' ὠφέλει κἀλλιστος πάνων» Σοφ. Οἰ. Κ. 315' «κἀλλιστον θέαμα» Πλάτ. πολ. 3, 402' «καλλίσουσι νόμοισι χρῆσθαι», Φιλ. 43' «πάντων κἀλλιστα» = ἐξαιρετα, σοφ. 227' καὶ «καλλιόνως», νόμ. 2, 660' «καλλιόντερον ὁπῆρχε πρότερον ἐν Θουκ. 4, 118' ὅμως ἀσφαλῶς πρότερον παρὰ τοῖς ὑστερον ἀπαντῶ πρὸλ. Λυδ. κ. 136, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ψελλ. «καλλιστότατος». Τὸ α εἶνε παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς ἐπ. καὶ τοῖς ἱαμβικαῖς ποιητ. μακρόν, μόνον ἐν Πτ. ἔρ. 63, 01. 585, βραχὺ παρὰ Πινδάρῳ καὶ τοῖς ἀπ. ποιητ. βραχὺ παρὰ δὲ τοῖς ἐπιγραμματικοῖς καὶ τοῖς βουκολικοῖς κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ μέτρου μακρόν ἢ βραχὺ ἐν θέσει συνθῆ. βραχὺ πρὸλ. Ἰακωβ. Λυθ. Παλ. σ. 761' ἐν ταῖς συνθέσ. εἶνε καλλι- συνθῆ. τύπ. οἱ μτρν. καὶ οἱ γραμματικοὶ ἔχουσι καλῶ, ἐνθα τὸ α εἶνε πάντοτε βραχὺ.

Κάλως, ὁ ἔσθ' ἀλως.

Καλο-στροφῶν στρέφω καλῶς δηλ. τοὺς βώλους τοῦ χωραφίου, ἐκκλ.

Καλο-στροφός, ὁ στρέφων, κατασκευάζων αγρινία Πλουτ. Περικλ. 12, ἐνθα ἦτο γεγραμμένον «καλοστροφός».

Καλό-στροφος, 2' ὁ καλῶς ἐστραμμένος, Τρέτς.

Καλο-σῦμ-θυλος, ὁ καλῶς συμδουλεύων Περικλ.

Καλο-σύν-τυχος, 2' εὐδέντυχος, Ζωναρ.

Καλο-τεχνία, ἡ καλλιτεχνία, τεχνουργ. 4, 51.

Καλο-τίθηνος, εὐτροφος Ἦο. 441.

Καλό-τροφος, 2' τῷ ἀνωτ. Πουχ.

Καλο-τύπος, ὁ ὁρυσκολάπτης Πουχ.

Καλο-ύφαντος, 2' ὁ καλῶς ὑφανμένος Σχολ. Σοφ. Τρ. 603.

Καλό-φθαλμος, 2' ὁ ἔχων ὠραῖους ὀφθαλμούς, Βουθ. καὶ ἐν Ἀθην. 10, 451 ἐξείκ Σκαλγ.

Καλό-φιλος, 2' εὖφίλος Σχολ. Ὅπκ. ἀλ. 1, 627.

Καλο-φύρος, ὁ ὁ φέρων ἑῷλα Ἀθην. 4, 143.

Καλό-φρων, 2' καλογνώμων Πουχ.

Καλό-ψυχος, 2' εὖθυμος Πουχ.

Καλπάζω, «καλπάζειν, τὸ ὁρθῶς βαδίζειν» Σουθ. «-Καλπάζειν» ἐστὶ δὲ σιγρτάν, οὐ τὸ

ἀπλῶς θείειν, ἀλλὰ τὸ ἀνέτως καὶ ὀίχα ἱπποταγῆς καὶ πῆδητικῶς καὶ οἷον ὀρχηστικῶς, κατὰ τοὺς καλπάζοντας. Εἶδος. γὰρ παρακαλπάζω τάσσεται ἐπὶ τῶν ἱππων.

Κάλπαι, ὧν, αἱ πόλεις παραλία ἐν Βιθυνίᾳ Θεοπομ. ἐν Στ. Βουθ. ἐν δὲ Ξεν. Ἀν. 6, 13, 17 «Κάλπης λιμὴν».

Κάλπας, ὁ ποταμὸς ἐν Βιθυνίᾳ μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Πρακλείας Στραβ. 12, 548.

Καλπασμός, ὁ τῷ ἱππῳ.

Κάλπη, ἡ 1) «κάλπη» ἱππος βαδιστής, καὶ εἶδος ὁρόμου Πουχ. ἐν Ὀλυμπία ἐγένετο εἶδος ἱπποδρομίας μεθ' ἡλείαν ἱππον, καὶ ἦν ἀναβάτης περὶ τὸ τέλος τοῦ ὁρόμου κατεπλάττειν ἐκ τῆς ἱππου καὶ κρατῶν τὰς ἡνίας συνέρπει, καὶ αὐτοὺς μέχρι τοῦ τέρματος Πουσ. 5, 10, 2' ἐν δὲ τῷ φράσει «τοῦ οἰγῶς ἡ κάλπη ἐνέκησεν» οἷον «Παταίχου» πρέπει νὰ νοηταὶ οὐχὶ ὁ ὁρόμος, ἀλλ' ἡ ἱππος Πουσ. αὐτῶν 2) = κάλπις, ὑδρία Πλουτ. Μαρκελλ. 30 = λάρναξ Ἡρωδ. 4, 1, 6.

Κάλπη, ἡ μία τῶν στηλῶν τοῦ -ρακλέους ἀκρωτ. μεθ' ὧν. πόλιν ἐν Ἰσπανίᾳ τὸ νῦν Γιβραλτάρ Στραβ. 3, σ. 140' πρὸλ. καὶ Κάλκαι.

Καλπίαν, τὸ ὑποκ. τοῦ κάλπη, 2. Ἀθην. 11, 475.

Κάλπις, ὁδος, ἡ ἀγγεῖον α) ὑδρία, στάμνος Ὅδ. η, 20 (κάλπιν), Πινδ. Ὅ. 6, 40, (ἀργυρεάν κάλπιδα) «κάλπις τ' ἐκ ποταμῶν ὁρῶν ἄραιε» Ἀριστ. βiatr. 1310' μυροδόχον ἀγγεῖον Ἀντιφ. Ἀθην. 12, 553' β) τε προσδύον Πλουτ. Δημητρ. 53' «κάλπιν ὑπὸ χθόνα θέσθαι» Μετ. 16 (12, 74) -ξυνή, Θι. αἰ. 4 (Παν. 221) «-κοίλη, βανή, ἐλαφρὴ» Νικαρχ. 8' Μ. Ἀργ. 30 (9, 330' 7, 373), ἐντὶ τελευταίῳ χωρίῳ = κληρωτῆς, ὡς ὁ Σχολ.

Ἀριστ. σφ. 320 κάλπει καλεῖ ἐνθα τὰς ψήφους καλοῖσαν οἱ δικάζοντες πρὸλ. Ἀθην. Ἡροστ. 40' ἐν Ἀθην. 11, 468 καλπίς = εἶδος τι ἐκ πόματος.

Κάλπος, τὸ τῷ ἀνωτ. «-ποτηρίου εἶδος» Πουχ.

Κάλτιος, ὁ καλίκιος Πινδ. ἐν Πολυδ. 7, 90' τὸ ὑπόδημα Β. Ἀν. 191' οὕτω καλοῦσιν οἱ Ἕλληνες ἰδίᾳ τὸ ῥωμαϊκὸν ὑπόδημα ὁ τῷ ποσ «καλτίκος» ὅστις ἐνίστε παρὰ Πλουτ.

Αἰμ. Π. 5, Ηομπ. 24 ἀπαντῶ, εἶνε ἱσφαλ calcus.

Καλύβη, ἡ (καλύπτω) καλύβη Ἡρ. 5, 16' «οἰκίαν γὰρ οὐκ ὑπαρχουσὴν ἀλλ' ἐν καλύβαις πνιγρῶς θάπτοντο» Πουχ. 2, 52' πρὸλ. Ἀθην. 12, 517 ἐκ τοῦ Θεοπόμπου «χαλῶδας περιβάλλοντες περὶ τὴν ἑλίναν, αἱ πεπλεγμέναι εἰσὶν ἐκ ῥυτίδων» - σχινίτις, Ἀθην. Τρ. 91 (7, 295) ἐν Ἀπολ. Ῥ. 1, 775 νομαϊκῶς θάλαμος.

Καλύβιον, τὸ ὑποκ. τοῦ προηγ. Πλουτ. Ηομπ. 73' -μικρὸν Δ. Ἀλ. 10, 19.

Καλυβίτης, ὁ ὁ κατοικῶν ἐν καλύβῃ «καὶ λυπρῶν» Στραβ. 7, 318.

Καλυβο-ποιεῖσθαι ποιῶ ἱματιστὴ καλύβην Στραβ. 4, 200.

Καλύβος, ὁ καλύβη.

Καλύδωναι, ὧν νῆσαι κατὰ τὴν παραλίαν τῆς

Τρωάδος 'Ηλ. 6, 677. Κατά τινας αἱ Σποράδες νῆσοι, ὡν μία ἐλέγετο Καλύδνα καὶ ὅστερον Καλύμνα, (Κάλυμνος): κατ' ἄλλ. ἡ Λέρος καὶ Κάλυμνος, καὶ κατ' ἄλλ. μόνον ἡ μία νῆσος Στραβ. 10, 489. Κατ' ἄλλ. δὲ πάλιν αἱ περὶ τὴν Τένεδον νῆσοι, ἥτις καὶ τὸ ὄνομα Καλύδνας εἶχε, αὐτ. 13, 601, οἱ κατ. Καλύδνοι: 'Ηρ. 7, 99.
 Καλύδνοσι, δ' υἱὸς τοῦ Ὀδρανθοῦ Στ. Βοζ.
 Καλύδνον τύποις = αἱ Θῆβαι Λυκάφρ. 1209
 Καλύδων, ὄνομα, ἢ 1) ἀρχαία περίφημος πόλις ἐν Αἰτωλίᾳ παρὰ τὸν Εὐνὸν 'Ηλ. 11, 10. Καλυδώνιος, 3) «κάπρος» 'Απολ. 2, 6, 3. «Καλυδώνιος» Σεν. 2) δ' υἱὸς τοῦ Αἰτωλοῦ, 'Απολ. Στεφ. ὄν. ἀνδρῶν, 'Ισατ.
 Καλύκωνας, δ' 1) ποταμὸς ἐν Κιλικίᾳ Στραβ. 2) ἀκροῦ. Παλλοῦ.
 Καλυκ-ἀνθεμον, τὸ φυτόν, περικλόμενος διόσκ.
 Καλύκειασι, δ' λίθος, ὅστις εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς σάλπης, τοῦ ἰχθύος 'Παυ.
 Καλύκη, ἢ 1) θυγ. Αἰδίου 'Απολ. 2) ὄν. γυν. 'Αριστ. 3) ὄνομα ἑσρατὸς τινας 'Αθην. 14, 619.
 Καλυκίζω ἀνθῶ 'Πούχ.
 Καλύκισον, τὸ ὄπλο, τοῦ κάλυξ 'Πούχ.
 Καλυκ-στέφανος, 2) ὃ φέρων στέφανον ἐν καλύκων ἀνθέων κατεσκευασμένον 'Ανθ. 6, 55.
 Καλυκ-ώδης, 2) ὃ ὡς ὁ κάλυξ Θεοφρ.
 Καλυκ-ῶπις, ἴσος, ἢ ἡ ῥόδιον πρόσωπον, ὄφιν, ἔχουσα -ῶμφοι 'Ὀμ. ὕμν. 'Αφρ. 284 -καύρη, Δημ. 8.
 Καλύκισις, ἢ ὁ τῆς κάλυκος σχηματισμός, ἢ κάλυξ αὐτῇ καὶ ἰδ. τῶν ῥόδων, Ὁ'.
 Καλύμμα -τος, -τό σκέπασμα, κάλυμμα καὶ μάλιστα τῆς κεφαλῆς, ὡς τὸ πένθος τῆς κεφαλῆς κάλυμμα, ὅπερ ἡ θείτις ἐπιθήκει «κάλυμ» ἔλε κύνειον 'Ηλ. ω, 93. Αἰσχ. Χο. 487. «κράτα κάλυμμασι κρυφόμενον» Σοφ. Αἰ. 242. «γαλάτε πᾶν κάλυμ» ἀπ' ὁ-φθαλμοῦν, 'Ηλ. 1460. μεφ. «ὃ χρησμός οὐ-κ' ἐκ καλυμμάτων ἔσται θεοροκῶς» Αἰσχ. 'Αγ. 1151. -ἐν γέν. πᾶν ὅτι περιβάλλει τι, οἶον τὸ κρανίον, τὸν ἐγκέφαλον Νικ. Θεοφ. 906. τὸ περικάρπιον (τῶν καρπῶν), 'Αγ. 269. τὸ ὅππασον τῶν θαλασσοδέρμων καὶ κοχλίων 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 5, 15. τίθεται ἐπὶ τῶν βλε-φάρων, 2, 66. λέγεται τὸ μνημα (τάφος) Διοτμ. 9 (7, 227). παρὰ δὲ 'Ὀππ. ἀλ. 3, 82 = περιφερικὸν καὶ σκεπτικὸν δίκτυον.
 Καλυμμάτιον, τὸ ὄπλο. τοῦ προηγ. 'Α-ριστ. ἀποστ. 54.
 Καλυμμός, δ' κάλυμμα Σοφ. Αἰ. 245 ἱξ εἰ-κασίας 'Ερράννο.
 Καλύμνα, ἢ μία τῶν Σποράδων νήσων, νῦν Κάλυμνος, πλησίον τῆς Ρόδου Στραβ. πρὸλ. Καλύδνας, κατ. Καλύμνος 'Αθην. 11, 474.
 Καλυνθα, ἢ πόλ. Κάριας Στραβ. κατ. Κε-λυνθαί 'Ηρ. ἐπὶ θ. Καλυνθικός, 3, αὐτ. 1, 172.
 Καλυνθός, ἀνδρ. ὄν. Πευσ.
 Καλυξ, ἴσος, ἢ (καλύπτω) κάλυμμα, ἐν ᾧ τι εἶναι κεκαλυμμένον, περιτύλιγμα 'ἴντ. ἢ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ δεινῶν κόμβων ἢ ὀφθαλμοῦ, ἐν

οἷς τὸ ἄνθος, τὸ μπουμποῦκι ἐπὶ τῶν ῥόδων 'Ὀμ. ὕμν. Δημ. 428, 'Ηρ. 2, 92. «ῥόδων καλύψεσιν Πλάτ. ἐπ. 29 (Πλαν. 210). «μᾶλλον καλύκων ἐρυθραίνετο» Στρατ. 7 (12, 8) συγγ. ἐν 'Ανθ. ὡς καὶ Θεοφρ. 3, 23. «φέρει ἀπὸ πάντων ἡ μέ-λιττα ὅσα ἐν κάλυκι ἀνθεῖ» 'Αριστ. 'Ι. 2, 5, 22. τὸ τῶν καρπῶν περικάρπιον, τὸ λήπυρον, λα-βὸς τοῦ κέγγρου 'Ηρ. 3, 100. «σάχος ἐν κάλυκι» Πλουτ. Εὐμ. 6. γενικῶς, τίθεται ἐπὶ τῶν σπαρτῶν «Διὸς νότοι γανθ' ἀσπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασι» Αἰσχ. 'Αγ. 1365. «πόλις φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἰγκάρποις χυθονός» Σοφ. Οἰ. τ. 25. τὸ πρῶτον βλά-στημα τῶν φυτῶν «ἐκ κάλυκος αὐξανόμενον καρπὸν ἀποδύσκειται» 'Αριστ. ὄρν. 1065. -ἐν 'Ηλ. σ, 401 λέγεται ὅτι ὁ «Πρῆστος κατε-σκεύασε γυναικείων τε κύσμημα κάλυκα ἐπο-νομαζόμενον, ὅπερ βεβαίως εἶνε μεταλλινόν καὶ ἴσ, ἐνώτια, κατὰ δὲ τὸν Εὐστ. δακτύλιος, Καλύξις, ἢ τῶ ἀντιτ. 'Πούχ.
 Καλύπτειρα, θηλ. τοῦ ἐπόμ. καλύπτρα 'Αν-τιπ. Σιδ. 21 (6, 206).
 Καλύπτειρα -ῆρος, δ' ὁ καλύπτων, τὸ κά-λυμμα, σκέπασμα 'Αριστ. πρὸλ. 20, 9. ἐπιθήκη, πῶμα, Δ. Σικ. 18, 26. -κεραμὶς Δ. 'Αλ. 6, 92. «καλυπτῆρες» = τὰ μακρὰ πτερὰ τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων, μετγ.
 Καλυπτειράζω καὶ καλυπτειρίζω μὲ κερα-μίδας στεγάζω, γλῶσσ.
 Καλυπτήριον, τὸ σκέπασμα, ἐπιθήκη, γλῶσσ.
 Καλύπτειρα -ου, δ' κεραμὶς, γλῶσσ.
 Καλυπτός, 3) σκεπασμένος. «φέρει καλ.» 'Αριστ. θεσμ. 890. «-μνηροὶ καλυπτῆς ἱξί-κειντο πινελῆς» = ἔξετον τῆς περικαλυπτού-σης πινελῆς Σοφ. 'Αντ. 908.
 Καλύπτρα, ἢ κάλυμμα, σκέπασμα, ἰδ. γυ-νικεῖον τῆς κεφαλῆς κάλυμμα. «κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην» 'Ὀδ. ε, 232. 'Ηλ. γ, 406. Αἰσχ. Περσ. 529. μετ. «ἀναφραὶ καλύ-πτραι», ἐπὶ τῆς νυκτός, Χο. 798. Πλάτ. 'Αλκ. 1, 123. «-καλύπτρας τῶν φαρτερίων ποι-εῦνται» = πῶματα 'Ηρ. 4, 64.
 Καλύπτω περιβάλλω, σκεπάζω, κρύπτω «σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας» 'Ηλ. ε, 23. ἀλλὰ ἐν ν, 425 «τινὰ Τρώων ἱρεῖν ἐν νυκτὶ κα-λύψει» = φανεύειν «παρὰ δὲ μετὰ φρενὸν ἐν-ρὺ κάλυψεν», κ, 29. καὶ «πέτρων χερὶ ἐκ-λυψε» = περιέλαβε, π, 734. «ἔτι κῶς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμοῦς» = τοῦ ἐσκέπασε τὸς ὀφθαλμούς, π, 502. ὡς περ «κρατερόν δὲ ἐ πένθος ὀφθαλμοῦς ἐκάλυ-ψε» = τοῦ ἐδόλωσε, λ, 249. «ἄγχιος νεφίλη ἐκάλυψε», ρ, 391. καὶ «τὸν δὲ σκότος ὅσος ἐκάλυψεν» 'Ηλ. δ, 461. «τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεδενή νύξ ἐκάλυψεν», ν, 580. περὶ τοῦ θά-νάτου. 'Αλλὰ καὶ «τινὶ τι» «τόσσην οἱ ἄσιν καθόπερθε καλύψω» 'Ηλ. φ, 321. «πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο πτόγμ' ἐκάλυψεν», ε, 345. ὡς περ «πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν», χ, 313. καὶ «ἀμφὶ Μεναιτιάδην σάκος ἑὸν καλύψας», ρ, 132. ἔβηκε πρὸ αὐτοῦ ὡς σκέπασμα. Παθ. «κεκαλυμμένος οἶος ἀέτω» 'Ὀδ. α, 443. «ἐν χλαίνῃ «κεκαλυμμένος» 'Ηλ. ω, 163. «ἀπὸ τοῦ κεκαλυμμένου οὐρέας ἄρματα», π, 360.

Μέσα σκεπάζω ἐμυκτόν «ἀρηθέμενον δ' ἐφύ-
περθε καλύφω» 'Πλ. ξ. 184' καὶ ἀπολ. 'Ὁδ.
κ. 53' οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἐπομένοις «χθονὶ γυτα»
Πινδ. Ν. 8, 28' «ἐργον κινδύνου κεκαλυμμέ-
νου» 'Οδ. 5, 16' «χθονὶ κάλυψον» Αἰσχ. Πρ.
583' «Τρωτῆρου κευθμῶν καλύπτει Κρόνον»
220' «ἀνέφοι καλύπτουσι δόμους» Νο. 51
«φάρεϊ καλύψω» Σοφ. Αἴ. 899' «ἐξω καλύ-
ψαι» = θάψαι, 'Αντ. 28' καὶ μετ. ἀποκρόπτω
«μή τι κρυφῇ καλύπτει κατὰ γ. θυμουμένη»
1239' «ἐξω μέ που καλύφατε» = φέρετε ἐξω
καὶ κρύψατε, 'Οἱ. τ. 1411' «μή κάλυπτε τὰς
εὐδαίμονας Ἀθῆνας», = μή ταπεινούς, 'Οἱ. κ.
283' «χέρσιν καλύπτεται τοὺς θανάτους» Εὐρ.
'Ελ. 1072' «νεκρὸν γῆ», Φοιν. 1672' «σιγῇ
= ἀποσιμῶν τι, 'Ισπ. 712. Σπίν. εἶνε ἐν
περῶ, Ξεν. ἱππ. 12, δ καὶ ἐνταυτοῦ μετγ.
ὡς Πλουτ. Νικ. 1. Σονη)έστερα δὲ εἶνε τὸ
σύνθετα.

Καλύφη, ἡ' τὸ σκέπασμα, φλοιὸς Μ. 'Ετ.
Κάλυψις, ἡ' ἡ σκέπσις, τὸ κρύψιμον, μετγ.
Καλύψω, οὗς, ἡ νόμψη' Θουγ. τοῦ Ἀλκάντος
οἰκιστοῦ ἐπὶ τῆς νήσου Ὠρυγίας 'Ὁδ. α. 52
2) μῖα τῶν Ὠκεανίδων 'Ὡμ. 5ον. Δημ. 422
κατὰ δὲ Ἀπολλ. 1, 2, 6, Νηρηΐδ. 3) ὅν.
μῖας ζωγράφου, Πλίν.

Καλχαίνια (κίλχη) ἔγω χρωμα, ὅταν ἐρυ-
θρὰν εἰς τὸ σκοτεινὸν ἀποκλίνουσιν· τίθεται
ἐπὶ τῆς ταρσσομένης θαλάσσης, ἥτις μόνον
κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἐν καιρῷ τρικυμίας
παρέχει τοιαύτην ὥσιν ἄλλως ἢ τοιαύτη ση-
μασία ἐπὶ τῆς θαλάσσης εἶνε παντελῶς ἀνάρμο-
στος, ἀρχ. λεξ. «ἐκ βέθους ταρσσεσεται» πρὸλ.
τὸ προφύρει μόνον μεταφορικῶς, λέγεται
ἐπὶ τῆς ψυχῆς ταρσῆς, ὅταν τις ἔχη τι εἰς
τὸν νοῦν του, ὅπερ τὸν ἀπασχολεῖ καὶ τὸν ἀ-
νοησεῖ «δὴλοῦτε γὰρ τι καλχαίνοντα ἔπος»
Σοφ. 'Αντ. 20' «ἀπὸ τοσδε καλχαίνων τέ-
κνοισι» = μεριμνῶν Εὐρ. 'Πρ. μ. 40' «λέκτρων
στηρηθείς ὡν ἐκίλχινον τυχεῖν» = ἀποδρῶν
ἐπιθύμει, ἐλαττέρε. Παρὰ Νικ. Θηρ. 611
Λυκοφρ. 1457' «καλχαίνετι ἔνθα δι. γρ. -
πορφύρεται = πορφύρε βέβηκεται.

Κίλχας -αντος, ὁ, κλ. Κίλχαν· περίφημος
μάντις, ἐν τῷ 'Ελλ. στρατοπέδῳ τῷ ἐν
Τροίᾳ 'Πλ.

Κίλχη, ἡ' 1) ὁ κοχλίας τῆς πορφύρας, ὅστις
κοινῶς λέγεται πορφυρεῖα, εἶτα ὁ χυμὸς αὐ-
τοῦ τοῦ χύρου, ἐξ οὗ τὸ χρώμα, ἡ πορφύρα.
Νικ. ἀλ. 391, ἐνθα δι. γρ. γάλχη' «χρώμα
Νοκίου κίλχη» Στραβ. 9, 529' 2) ὁ κοχλίας·
ἡ ἑλὶξ τοῦ ἰωνικοῦ κιονοκράτου Corp. inserit.
1, p. 282' 3) ἄνθος τι 'Αθην. 15, 682.

Καλχηδών, Καλχηδόνιος· ἴδε Χαλκ.
Καλχηνία, ἡ' Θουγ. Λευκ'ἵππου Παντ.
Καλχίς, ἡ' Χαλκίς Παρθεν. 13.

Καλώδιον, τό' ὅπου. τοῦ κίλως, μικρὸν
σχοινίον, ἡ μικρὰ γούμμεα 'Αριστ. σφ. 398,
Θουκ. 4, 26' εἰς τὰ ναυτικὰ τῶν ἀπικῶν
διακρίνεται τὸν συνήθων σχοινίων, τὸ γουμέ-
νιον, ὁρθός. «κίλιδιον».

Καλώνδας καὶ Κελώνης οὐ' ἀνδρ. ὄν. Πλουτ.
Καλώνυμος, 2 ὁ ἔχων καλὸν ἄνομα, εὐώ-
νυμος, ἀρχ. λεξ.

Καλωπός· ὁ ἔχων ὠραῖον πρόσωπον 'Πανγ.
Κίλως, -ω αἶτ. κίλων, ἰων. καὶ ἱπ. κάλωι,
ὁ' καρπύσχοιμον χρήσιμον εἰς διαφόρους τῶν
πλοίων χρήσις· «ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πό-
δας τ' ἐνέδθησεν» 'Ὁδ. ε. 260, ἐνταῦθα εἶνε
τὸ σχοινίον, δι' οὗ ἀναδεδάχεται ἐπὶ τοῦ ἱστίου
ἡ κεραία, ἐφ' ἧς εἶνε δεδεμένον τὸ ἱστίον, ὁ
περ ἀνοηγόμενον λαμβάνει τὸ σχῆμα τῆς ῥω-
μαϊκῆς σημαίας τῆς καλουμένης vexillum,
ἐντε. λέγονται «οἱ κίλοι τοῦ ἱστίου» 'Πρ. 2,
36, καὶ ἀλλ' αὖθ' «θόρη κίλων δεδεμένη», 2,
96' «προμηγῆς κίλως» Εὐρ. Μηδ. 770' «κί-
λως ἐξίναντι», Τρω. 94, ἀνταπαντῶνται τὰ ἱ-
στία ἀπὸ κίλων καὶ θρανίου κρεμάσαντι σαρ-
τῶν' 'Αριστ. βατρ. 121. ἐν γέν. σχοινίον
«τοῖσιν κίλως», εἰρ. 450, μετ' ἡν δι. γρ.
«κίλοις» πρὸλ. καὶ 'Επικράτ. ἐν 'Αθην. 11,
782. Παρὰ Θουκ. 4, 25 «παραπλινόντων
ἀπὸ κίλων εἰς τὴν Μεσσηνίην» ἐξηγείται κατὰ
τὸν Σχολ. καὶ Πολυδ. 1, 113, ἐκ κίλων ἐλ-
κοντες τὰς ναῦς· ἐηλ. ἀντὶ τὰς κωπηλατικῶν
ἡ νὰ πλέωσι μετὰ τὰ παντὶ ἔσσαν ἐκ τῆς ἑπ-
τάς κατὰ μήκος τῆς παραλίας αὐτά, πρὸλ.
'Απ. Μθρ. 78' ἡ δὴ φράς. «πάντα κίλων
κινεῖν» εἶνε παροιμιᾶν σημαίνουσα, πάσα
τῆς συνάμεις ἐνταίνειν, θέτειν ὅλα τὰ μέσα εἰς
ἐνέργειαν Λουκ. Σκυθ. 11' ἡ, «πάντας ἔσσεια
κίλως» = ἀνοίξεν ὅλα τὰ παντὶ Κριναγ. 15,
(9, 515) οὕτω πρέπει νὰ ἐνοήσωμεν καὶ τὸ
«νὺν δὴ σε πάντα δεῖ κίλων ἐξίναντι» 'Αριστ.
ἱππ. 753, ἐνθα ὁ Σχολ. θέλει ὅτι ἀναφέρεται
εἰς τὸ ῥέψιμον «τῶν σχοινίων σὺν ταῖς ἀγκύ-
ραις ἐπὶ θάλασσαν» Εὐρ. 'Πρ. μ. 278'
«ἐλθούσιν γὰρ ἐξίαντι πάντα δὴ κίλων» καὶ «πάν-
τα κίλων ἐκταίνειν» Πλάτ. Πρωτ. 338' «τὸ
λεγόμενον γε πάντα κίλων ἐφέντες», Σισ-
389' ἐν τῷ πλ. εὐρίσκονται τύποι τινεῖς κατὰ
τὴν τρίτην κλίσην, κίλως 'Ορφ. 'Αργ. 621'
κίλωςι 'Ορφ. 'Αργ. 237' κίλωςας, 253.
'Οππ. ἀλ. 5, 223.

Κάλως -ω' μαλαγῆς τις τοῦ Δαιδάλου Παντ.
Κάλω -σ τ ῥ ὁ ρ ος, ὁ' κλωστέρος.

Κάμ' κατὰ πρό τοῦ μ, π. γ. κάμ' μὲν 'Ὁδ. υ.
2, 'Πρ. 3, 111' «κάμ' μέσων» 'Πλ. λ. 172.

Καμάκις, αἴτος· εἶδος σίτου Θεοφρ.
Καμάκιθιον, τό' καμάκιον Εὐστ.

Καμάκινος, 2' «δόρυ» λεπτόν καὶ μα-
κρόν ὡς καμάκιον καὶ διὰ τοῦτο ἀσθενεῖ
καὶ δύσφορον Ξεν. π. 'Ιππ. 12, 12.

Καμάκισον, τό' καμάκι, ὅπου. τοῦ ἐπομέ-
νου Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 39.

Κάμα -κος, ἡ καὶ ὁ' πᾶν τεμάχιον ἐξ ὅλου
μακρόν, παλῶδες, ὅπερ πηγνύμενον σπηρεῖται
εἰς κλήματα «ὕποδασιζόντα τὰς ἀμπελόων
ἐξάλα» Πανγ. πρὸλ. 1, 124), 'Πλ. σ. 568,
'Πρ. ἀσπ. 298' «θόρσσω χλοερὸς» 'Ανθ.
4, 165' ἐν γέν. κοντάριον, ὁ' Αἰσχ. ἀσπ. 157'
δόρυ, «ἐν προτελείοις κάμακος» 'Αγ. 66,
ὡς περ καὶ Εὐρ. 'Ἐκὰδ. 1155' ἡ κώπη,
Λουκ. πλοῖ. 6. Κατὰ τὸν Μ. 'Ετ. ἀρσενικῶς
σημαίνει, τὴν χάρακα = παλῶδι πρὸς τὸ ἀ-
κρον σφιδερῶν· ὁ δὲ 'Πανγ. ἐρμηνεύει «κά-
μακος καλῶμος ὄρεσις» κατὰ Πολυδ. 10, 117
ὁ Αἰσχ. τὰς λαμπιδας εἶπε κάμακος· «κάμα

κας πύχνης οἱ πυρίφλεκτοι»· πρβλ. καμάσσω.
Καμάρα, ἡ· πᾶν ὅτι ἔχει θολωτόν, καμα-
ρωτόν ἀπέπασμα, στέγγον, παρ' Ἡρ. 1, 199,
σπεπαστή ἄμαξα Πολυδ. 10, 52· «ὄχημα
κατάστειγον, (πρβλ. Δ. Κασπ. 36, 32)· θα-
λωτόν διαμάτιον Δ. Σικ. 2, 9· παρὰ δὲ Ἀρρ.
Ἄν. 7, 25, 5, θάλαμος ὕπνου ἢ κλίνη μετ' οὐ-
ρανόν· πλούσιον πρὸς τὰ ἄνω ἔχον καμα-
ρωτόν σπέπασμα ὡς αἱ γόνδολες τῆς Βενε-
τίας Στραβ. 11, 495. Παρὰ δὲ Πολυδ. 2, 86
καλεῖται καμάρα τὸ στόμιον τῆς τοῦ ὠτός
κυψέλης. Κατὰ Φωτ. βιβλιοθ. σ. 454, 33
εἶνε ἀνάγκη.

Καμαρίω· καμάρας κατασκευάζω, συνάγω τι
εἰς καμάραν Ἰουγ.

Καμαρικὸς, 3· καμαρωτός, μτγν.

Καμαρίνα, ἡ· 1) μία τῶν Ὀκεανίδων Πινδ.
Ὀ. 5, 8· 2) πόλ. ἐν Σικελίᾳ καὶ ἑρῶν. λίμνη,
ἣτις ἀνέβιδε κινδυνώδεις ἀναθυμιάσεις Πινδ.
Ὀ. 4, 21, Ἡρ. 7, 154· ἐντ. ἡ παροιμία «μή
κινεῖς Καμαρίναν» ἀκρίβως γὰρ ἀρτείων·
χρῆμα. Στ. Βυζ. πρβλ. Λουκ. φιλοφειδ. 32
(τὸ Λοδεκ. ἐν παθ. εἰκάζει «καμαρίναν» δηλ.
ὁπλίσμιον ὁπνομένων ὡς καμαρίαν), ἐπίθ. Κα-
μαρίνας 3, Ἡρ. 7, 156.

Καμαρίων, τὸ· πόλ. ἐν Ὀμβρικῇ Στραβ.
Γαυσιόνη.

Καμαρίον, τὸ· ὑποκ. τοῦ καμάρα, κατὰ
Φωτ. ἀνάγκη.

Καμαρα-εἰδή, 2· ὁ ἔχων σχῆμα καμά-
ρας, μτγν.

Καμαρας, ὁ· καμαρός.

Καμαρώ· στενεύει τι εἰς καμάρων, μτγν.

Καμαρωμα, τὸ· τὸ γόστραμα τῆς καμάρας,
καμάρα, μτγν.

Καμαρωσις, ἡ· τὸ κατασκευάζειν καμάραν,
μτγν. παρὰ δ' ἱατροὺς εἶδος τι θραύσεως ὁστού.

Καμαρωτός, 3· ὁ ὡς καμάρα κατασκευασμέ-
νος, ὁ καμάραν ἔχων· στέγη Ἀθην. 5, 196·
ἄρμα, 4, 139· φαλιδιώματα Στραβ. 16, 1.

Καμασσηνες, οἱ· εἶδος ἰχθύων Ἀντιπ. Θ.
45 (11, 20), ἐν. καμασὴν Ἡρωδ. π. μον.
λ. σ. 17, 7. παρ' Ἀρκαδ. 8, 24 «καμασσην».

Καμασίνες, οἱ· τῶν ἀνωτ. Ἰουγ.

Καμάσσω (ἐκ τοῦ κάμαξ = θόρυ)· σείω, δο-
νώ Ἰουγ. ὅστις καὶ τὸ «καμάσσεται» πε-
ρᾶσσεται ἐξηγεῖ.

Καματιδόν, ἐπίρ· με κάματον, κόπον Μα-
νιθ. 4, 622.

Καματηρός, 3· πᾶν ὅτι ἔχει κάματον, κό-
πον, δυσκολίαν, ταλαιπωρίαν· γῆρας Ὀμ.
ὕμν. Ἀφρ. 247· ἀτυμὴν Ἀπολ. Ρ. 2, 87·
«τοὺς μὲν καματηρὸν ἄρχειν» Ἀριστοτ. κοσμ.
β· «σοφοδὴ καὶ καματηρὰ πηδήματα» Λουκ.
δρυ. 34· ἀσθενεῖς ἐξηνητημένους Ἡρ. 4,
135· ὁ Ἀρρ. Ἄν. 5, 16, 2 συνάπτει «καμα-
τηροὶ καὶ πνευστιῶντες»· σώματα = νοσήρα
Δ. Ἀλ. 10, 53· ἐπίρ. καματηρῶς Πολυδ.
3, 105.

Καματη-φόρος, 2· ὁ φέρων κάματον, ἔκκλ.

Καματικός, ὁ (καμεῖν)· 1) κόπος, ἐπίτασις τῶν
σωματικῶν δυναμειῶν· «ἄτερ καμάτοιο τέ-
λεσσαν» Ὀδ. η, 325· «πολυαῖε», ἐπὶ τοῦ
καλέμου Ἰλ. ε, 810· ἡ μετὰ τὴν ἔντασιν ἡ-

κολουθούσα ἐξάντησις, ἀτανία, κόπωση, ὡς
ἐξηγητοὶ εἰς τὰ τοῦ σώματος μέλη καὶ μά-
λιστα εἰς τὰ γόνατα· «ὀππότε κέν μιν γυα-
λάσῃ κάματος» Ἰλ. δ, 236· «γούναθ' ἔκει-
τα», ν, 711· «κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδά-
μνα», φ, 52· «καμάτων φίλα γυῖα λείλυτο»,
ν, 85· «αἰθρῶ καὶ καμάτῳ διδμημένον» Ὀδ.
ξ, 318· «ὑπνῶ καὶ καμάτῳ ἀρηνεύων», ζ, 2·
«ὁμοὶ καμάτῳ τε καὶ ἄλλεσι θυμὸν ἔδοντες»,
ι, 75· Πινδ. «ὄλβος ἄνευ καμάτου οὐ φαίνε-
ται», Π, 12, 28· «παῦροι ἐν πόνοι πιστοί·
βροτῶν καμάτου μεταλαμβάνειν», Ν, 10, 79·
«δυσπενὴς, Π, 12, 10· «νύκθους, Ν, 8, 50·
«οὐδέποτε ἐκ καμάτων ἀποπαύσομαι» Σοφ. Πλ.
128· πανταχοῦ δὲ ἀπαντᾷ ἐν τῇ χορικοῖς ᾄ-
σμασιν «εἰς γῆν γόνου καμάτῳ καθέσσαν» Εὐρ.
Ἰ. Τ. 333. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερ. π. καὶ
πρ. «πολλοὺς καμάτους ὑπομείνας καὶ τραύ-
ματα» Λουκ. Μακροβ. 22· «καμάτοις καὶ
φροντίσι τετραγυμνῶν» Ἡρωδ. 1, 3, 1·
ἀρρωστία Πολυδ. 3, 104, μεθ' οὗ καὶ συνά-
πτεται· «οὐτε τῶν ἱατρῶν ἀρκούντων ἔτι βαρ-
θεῖν τοὺς καμάτοις» Δ. Ἀλ. 10, 53· 2) τὸ
μετὰ πόνον πολλοῦ ἐξεργασθῆν καὶ ἀποκτη-
θῆν· «ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νύποινον ἔ-
δουσι» = τὸν κόπον μας Ὀδ. ξ, 417· τὸ
κατασκευάσασθαι, τὸ ἔργον «βόμυκας ἔχον,
τόρνου κάματον» Ἀισχ. ἀποσπ. 51· «σάν-
δαλα ἑρατὸν σκυτοτόμων κάματον» Ἀντιπ.
Σιδ. 21, (6, 206).

Καματο-υργία, ἡ· ἐπιπόνος ἐργασία, ἔκκλ.

Καματῶν· κοπιᾷ Ἰουγ.

Καματ-ώδης, 2· ὁ προξενῶν κάματον, κό-
πωσιν· «θέρους καματώδους ὥρης» Ἡσ. Ἑρ.
582· «καματωδῶν πλαγῶν ἄχος» Πινδ. Ν.
3, 17· μέριμνα, ἀποσπ. 239· καὶ συγκρ.
παρὰ Θεοφρ.

Κάμβαλα, τὰ· πόλ. ἐν Ἀρμενίᾳ Στραβ.

Καμβάυλης, οὗ· ὁ, ἀρχηγός τις τῶν Γαλα-
τῶν, Πaus.

Κάμβλης-ῆτος· βασιλεὺς τῶν Λυδῶν Ἀθην.

Καμβύλος· Κρή τις Πολυδ.

Καμβουσηνή, ἡ· χώρα τις τῆς Ἀρμενίας Στραβ.

Καμβύσης -ου· 1) πατ. Κύρου τοῦ πρι-
σβυτέρου Ἡρ. 2) υἱὸς Κύρου καὶ διαδόχου αὐτοῦ.

Καμεῖν, ἀορ. 6· τοῦ κάμνω.

Κάμειρος, 1) ἡ· πόλ. Ῥόδου Ἰλ. κάτ.

Καμειρεῖς -ῶν Στραβ. ἐπίθ. Καμειρατός, 3·
-ισγὰς Βαθρ. 108, 25· 2) ὁ· υἱὸς Κερκᾶ-
φου καὶ ἑγγανός Ἡλίου Πινδ.

Καμεῖρῶ, -οῦρ· θυγ. Πανδαρίου Πaus.

Καμηλάριος, ὁ· καμηλίτης, ἔκκλ.

Καμηλίεις, 2· ὁ τῆς καμηλίου, καμηλίσκος·
«καμηλίσκος ἐσθίειν» Πορφυρ.

Καμηλ-εμπόρος, ὁ· ἔμπορος, ὅστις τὰ
ἐμπορεύματά του κομίζει ἐπὶ καμηλίῳ Στραβ.
17, 815.

Καμηλ-ηλίσια, ἡ· τὸ ἐλαύνειν ἐπὶ κα-
μηλίου.

Καμηλ-ηλάτης, ὁ· καμηλιάρης.

Καμηλίξω· ὁμοιάζω τῇ καμηλίᾳ· «ἡ κε-
φαλὴ εἶδος καμηλίξουσα» Ἡλίου. 10, 27.

Καμηλίτης, ὁ· ὁ φύλας ἢ ἐπιβαίνων κα-
μήλου Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 47.

Καμηλο-βάτης, ὁ· ὁ ἀναβάτης τῆς καμηλοῦ Κλ. Ἀλ.

Καμηλο-βοσκός, ὁ· ὁ βόσκων καμηλοὺς Στραβ. 16, 768.

Καμηλο-κόμοις, ὁ· ὁ περιποιούμενος καμηλοῦς Εὐστ. εἰς Δ, Περ. 954.

Καμηλο-παρόδαλις -εως, ἡ· Ἀθην. 5, 201, Δ. Σικ. 2, 51.

Καμηλο-πάδιον, τό· εἶδος φυτοῦ Διοσκ.

Κάμηλος, ὁ, συχνότ. ἡ· ἡ καμήλα· «καμήλοις ἀστραβίζουσας» Αἰσχ. ἰκ. 282, Ἀριστ. ὄρν. 1559· «τοὺς ἔρποντας τῶν καμήλων» Ἦρ. 3, 105· «θρόνους Πλούτ. Ἀλκιβ. 31· ἡ κάμηλος, περιληπτικῶς, ὡς ἡ ἵππος, δηλ. τὸ σύνολον τῶν ἐν τῷ στρατεύματι καμήλων» Ἦρ. 1, 80· πρὸλ. κάμιλος.

Καμηλο-τροφέω· τρέφω, διατηρῶ καμηλοῦς Δ. Σικ. 3, 44.

Καμηλο-ώδης, 2· ὁ ὁμοιάζων τὴν καμήλαν, μργν.

Καμηλωτή, ἡ, δηλ. ὁρὰ ἢ ἐσθλὴ· τὸ δέρεμα τῆς καμήλας, ἢ φόρεμα κατεσκευασμένον ἐκ τῶν τριχῶν αὐτῆς· πρὸλ. Αἰσχ. Παρὰλ. σ. 332.

Καμιχός, ἡ, Ἦρ. καὶ Ἀριστοτ. καὶ Καριχοί, οἱ, Στραβ. πόλ. Σικελίας.

Κάμιλλος, ὁ· τὸ ῥωμαϊκὸν ὄνομα Camillus· 2) κατὰ Στραβ. 10, 472, υἱὸς Ἡφαιστίου καὶ Καθεΐρας, πατήρ δὲ τῶν Καθεΐρων· 3) ὁ ἐν τῇ ναφ τοῦ Διὸς φυλαττόμενος παῖς Πλούτ. Νομ. 7· ἐπίθ. Ἑρμοῦ ὡς ὑπηρέτου τῶν θεῶν, αὐτόθι.

Κάμιλος, ὁ· κατὰ Σουΐδ. καὶ Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1030 σημαίνει σχοινίον μακρὸν καὶ παχύ, κοινῶς γαμύμενον, ἴσ. ἐκ παρανοήσεως τοῦ χωρίου τῆς Κ. Δ. «εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος βαφίδος εἰσελθεῖν» ἐνθα ὁ λόγος περὶ τῆς καμήλου, τοῦ ζώου, τῷ ὅντι εἶναι, ὡς παρομοίως οἱ Ἀραβεῖς λέγουσιν· «ὅσα περὶν ἐλέφαντα διὰ τοῦ τρυπήματος τῆς βελόνης» καὶ ὁ Ματθ. 23, 24 εἶπε περὶ καταπόσεως καμήλου.

Καμινάτις· καμινιάς, δι. γρ. ἴδε Λοδεκ. Φρυν. 552.

Καμινεΐα, ἡ· ἡ διὰ τῆς γυναικτικῆς καμίνου ἐργασία Θεοφρ. δι. γρ. καμινία.

Καμινεύς, ὁ· ὁ διὰ τοῦ πυρὸς ἐργαζόμενος, ὁ Δ. Σικ. 20, 63 συνάπτει αὐτὴ μετὰ τοῦ «κεραμεύς»· πρὸλ. τὰ ἐπόμενα.

Καμινευτήρ, -ήρος, ὁ· τῷ ἀνωτ. αὐλός, ὁ σωτήρ, δι· οὗ οἱ χρυσοῦχοι φυσῶντες τὴν φλόγα διεσθύνουσιν εἰς τὸ μέταλλον, ἵνα παρακατάσταντες τὸ συγκολληθῶσιν, Φιλιπ. 76 (6, 92).

Καμινευτής, ὁ· τῷ ἀνωτ. Λοου. θασ. 6, παραθέτει αὐτὸ μετὰ τῶν «βίνους» καὶ χαλκεύς καὶ πυρίτης· ἴδε καμινεύς.

Καμινεὺς· τήκω ἐν τῇ καμίνῳ, ἐργάζομαι διὰ τοῦ πυρὸς· «αἰδῆρας καμινεύμενος» Στραβ. 5, 224· ἔτι, λίθος, γόφος· Θεοφρ.

Καμινία, ἡ· καμινία ἀρχ. ἡξ.

Καμινιάτις, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὴν καμίνον, μργν. πρὸλ. Αἰσχ. Φρυν. 552.

Καμινίσαν, τό· ὄρεον. τοῦ κάμινος, κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. Εἰρ. 535 παρὰ μργν. ἀντὶ ἱπνός καὶ οὕτω ἐν Γεωπ.

Καμινίτης ἄρτος· ἄρτος ἐν καμίνῳ ὅπου Ἀθην. 3, 115.

Καμινόθεν, ἐπὶρ. ἐκ τῆς καμίνου Νικ. 04ρ. 707.

Καμινός - καύσσης, ὁ· ὁ καίων τὴν καμίνον, μργν.

Καμινός - καύσση, ἡ· θηλ. τοῦ προηγουμένου Σχολ. Ὁδ. ρ, 27 ἡ καμινίς.

Καμινός, ἡ· καμινί πρὸς τῆσιν καὶ κατεργασίαν τῶν μετὰλλων καὶ τοῦ πηλοῦ· «ὥπτησαν τὰς πλίνθους ἐν καμίνοις» Ὁμ. Ἐπὶγρ. 14, Ἦρ. 1, 179, καὶ πρὸς ὀπτησιν, φούρνους· παρ' Ἀθην. 1, 5, λέγει δὲ Κρωδύλος περὶ τίνος θερμὰ φαγητὰ τρώγοντος «κάμινος οὐκ ἀνθρώπος»· πρὸλ. «κάμινον ἔχων ἐν τῷ πνεύματι, ἐπὶ τίνος γυναικὸς μεθύσου» Β. Ἀν. 49, 6· μργν. ἐν γέν. φλόξ, πυρ, καμινία.

Καμινός, -οῦς, ἡ, «γρηῆς» Ὁδ. σ, 27· γρατὰ καθήμενὴ πλησίον τῆς καμινιάδας καὶ διὰ τοῦτο σταχτωμένη καὶ ἀσβολωμένη, σταχτωγρηῆς.

Καμινός, -οῦς, 2· ὡς κάμινος «ἀναπνοαί» Στραβ. 6, 246.

Καμινός, -ων, τὰ· τόπος ὁγυρὸς ἐν Πόντῳ Στραβ. 12, 560· ἡ δὲ περὶ γῶρα λέγεται, ἡ Καμινονή, 12, 546, 560.

Κάμματος, -τος, τό· παρὰ Λακεδ. εἶδος ζυμαρικοῦ, δηλ. «ἄλφια ἐλαίῳ δεδευμένα», ἅτινα λέγονται «ψαίστα»· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐν φύλλοις δάφνης μετὰ τὸ δειπνῶν ἐκάπτοντο λέγονται καὶ κάμματα Ἀθην. 4, 140 ἴδε καὶ Πουκ. ἐν λ. ψαίστην.

Καμμαρίς, -ίδος, ἡ· τῷ ἔκωρ. Γαλιν.

Κάμματος, ὁ, καὶ κάματος ἢ κάμματος, Ἀθην. 7, 306· ἐστὶ δὲ καρίζων γένος, καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων οὕτως καλοῦνται, δηλ. cammarus.

Κάμματος, αἰ· τὰ φύλλα τῆς δάφνης, ἐν οἷς τὰ ψαίστα ἢ τὰ κάμματα, καλοῦνται καμματίδες Ἀθην. 4, 140· ἴδε κάμμα.

Κάμμεν, ὁρότ. κάμμεν· ἴδε κάμ.

Κάμμες, καὶ ἄρμες, αἰολ. καὶ δωρ. = καὶ ἡμεῖς.

Κάμμη, ὁ, ὅτ. Κάμμη· τὸράννος Μητυλήνης Δημ.

Καμμιξας, ἐπ. μετγ. ἀορ. ἀ. τοῦ καταρμιγμοῦ, ἀντὶ καταρμιξας.

Καμμιονή, ἐπ. ἡ· καταμονή, ἐπιμονή ἐν τῇ μάχῃ καὶ ἡ ἐκ ταύτης νίκη Ἰλ. γ, 257.

Κάμμορον, τό· φυκτικὸν φάρμακον Ἱπποκρ. = ἀκόνιτον Νικ. ἀλ. 40· πρὸλ. τὸ ἐπάρμ.

Κάμμορος, ἐπ. 2· κατάρμορος, ἡ κακόςμορος (πρὸλ. Ἀρχαῖ. 71, 28)· δασυγής· «περὶ πάντων κάμμορος φωτῶν» Ὁδ. λ, 215, 6, 351, πάντοτε ἐπὶ ἀνθρώπων.

Κάμμος, ἐπ. = καταμύς.

Κάμνω· 1) κοιτάζομαι, ἀποκίμνω (πρᾶτ· των τι) ἀορ. ἔκαμνω, καμίνω, μελ. καμῶ·

μαί, καμνεται, 'Ιλ. 6, 389· καί «οὐ καμνέ τοδὺν μέρος» Σοφ. Τρ. 1205 εἶνε δευτέρου προσώπ. παρκ. κέκμηκα 'Ιλ. ζ, 262, ἐνε. ἡ μετγ. συγχε. κεκμηῶς, φ, 232, κεκμηῶτα, ζ, 261. 'Οδ. κ, 31, καί, κεκμηῶτες 'Ιλ. λ, 802, καί παρὰ Θουκ. 3, 59 ἡ γραφ. τῶν πλείστ. χειρογρ. κεκμηῶτας, ἀντί, κεκμηῶτας - ὁ 'Ομ. ἔχει τὸν ἀδρ. καί μετὰ διπλασ. κικάμω 'Ιλ. α, 168· κεκάμησι, μ, 658· κεκάμωσι, η, δ· ἐπειδὴ οὕτως ἡ ὑπατ. αὐτὴ πάντοτε μετὰ τὸ ἐπεὶ ἀκολουθεῖ, γράφει ὁ Βέκκ. «ἐπεὶ κε κάμω», κλ. τὴν δὲ μετγ. κεκαμῶν, «καλεῖ ὁ Γρ. Κορ. σελ. 461, ἰωνικήν· οὐδὲ τι γὰρ πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῇσαι παλέμοισι» 'Ιλ. τ, 169· «μάλα γὰρ κάμε φαιδμα γυῖα», φ, 63· «περὶ δ' ἔγχει χίτρα καμνέται», θ, 389· ὦμαν, π, 106· ἐν δὲ λ, 801 ἀντιτίθεται τῷ ἀκαμῆτες τὸ «κεκμηῶσι». Μετὰ μετγ. «ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα», ω, 613, ἰαί, οὐδὲ τι τόσαν δὴν ἔκαμον τανύων» = δὲν ἐκπαῖσα πολλὴ νὰ τὸ τευτῶσω 'Οδ. φ, 426· «ἐπεὶ κε κάμωσιν ἑλαύνοντες» = ἀφ' οὗ κουρασθῶν νὰ λάμνουσιν 'Ιλ. η, 5· «οὐτοὶ καμῶμαι σοὶ λέγουσα τὰ γὰρ θά» = δὲν θὰ κουρασθῶ Αἰσχ. Εὐμ. 841· «οὐκ ἂν κάμωμι τὰς κακὰς κτείνων» Εὐρ. 'Ορ. 1590· «οὐποτ' ἂν κάμωμι» ὀρχομένην 'Αριστ. Λυσ. 541· καί περ. «μὴ κάμης φίλον ἄνδρα εὐερχέων» Πλάτ. Γοργ. 470· «ὁ νόμος αὐτὸν ἱπαιῶν οὐποτε καμνέται», νόμ. 11, 921· ἄλλως παρὰ Ξεν. Ἀν. 3, 4, 47· «ἐγὼ δὲ χαλεπῶς κάμνω τὴν ἀσπίδα φέρων» = πολλὴ ὑποφέρειν σηκώνων τὴν ἀσπίδα Καί «ἐκαμον δὲ μοι ὅσπερ πάντῃ πεπταίνοντι» 'Οδ. μ, 232· καί περὶ τῶν ἱππῶν 'Ιλ. δ, 27· προσπαθὼ νὰ κάμω τι, μετὰ πόνου ἀγωνίζομαι, κατασκοτώνομαι 'Ιλ. θ, 448· «πολεμίων ἀνδρῶν καμόντων» = ἡττηθέντων Πινδ. Π. 1, 80· -θυμῶ, 'Ο. 2, 9· δαπάναι, Π. 1, 90· «στρατοῦ κάμνόντος» = ἀποκαμνόντος Αἰσχ. Ἀγ. 656· «νῶς καμῶσης ποτιῖτο πρὸς κύματι», 'Επτ. 192· «οἱ γὰρ εὐγενεῖς κάμνουσι τοῖς αἰσχροῖσι τῶν τέκνων ὑπερ» ὑποδύεσθαι, ὑπομένειν Εὐρ. 'Ηρ. μ. 293· «δεῖ μὴ δαμῇ κάμνειν τὸν νομαθέτην» = δὲν πρέπει νὰ ἀποκάμνη Πλάτ. νόμ. 10, 890. Σουηθ. εἰμαι ἔρρωτος, ἀσθενής, ὑποφέρει 'Αριστ. Θεσμ. 405· «οὐδ' ὅστις νόσου κάμνοντα συλλάβει» Σοφ. Φιλ. 282· «ἀνδράποδον κάμνον φλόη» Πλάτ. νόμ. 11, 916· «κάμνον σῶμα ἱατρικῆς καθάρσεως τυχόν», 1, 628· «τοὺς κάμνοντας τὰ εἴματα», Γοργ. 478· εἰ πάσας νόσους κάμνον, πολὺν 3, 408· «Πρα μὲ κάμνειν τὴν» ἔθηκε τὴν νόσον Εὐρ. 'Ηρακλ. 990· «νοσήμασι κάμνουσι τρισὶ» = πάσχουσιν 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8, 21· «τὴν ποδάγραν», 8, 24, ἀντιθ. τῷ θγιαίνω, 1, 3· «καμάτους κάμνειν» 'Ηρωδ. 3, 6, 7· καί «ὅπῃ τῆς νόσου κάμνειν», 3, 14, 4. Παρὰ Ξεν. Ἀν. 4, 5, 17 δόονατος, κατὰ ποινῶς «οἱ κάμνόντες» = οἱ κουρασμένοι. Μετγ. «ἀλλὰ γὰρ λόγου καμνέιν» Αἰσχ. Ἀγ. 469· «οἷον σοὶς ἔκαμον μεν κκοῖς» Εὐρ. Μῆδ. 1138· «τῷ πεπονημένῳ ἔκαμον μεγάλως» 'Ηρ. 1, 118· «ἐν τῷ κάμνουσιν

αἱ πολλαὶ πόλεις» = ἐν τούτῳ πάσχουσιν, εἶνε ἡ ἀσθενεία των Εὐρ. 'Εκ. 306· «ἐν τῷδε ἔκαμε νόσος», 'Ιρ. Α. 966· «ὁ κάμνει τοῦ λόγου μάλιστα σοί», 'Ιων 363· -ἰδ. δὲ «οἱ καμνόντες» ἡ «κεκμηκότες» = οἱ τεθνεῶτες, ἡ διότι τὸ βάρος καί τὸν κάματον τοῦ βίου ὑπομέναντες νῦν αὐτῶν ἀπὸ ἀλλήλων ἡ κατὰ τὸν Βουτυρ. λεξ. 2, σ. 237 λήγονται κατ' εὐφημισμὸν οὕτως, ἀποκαμνόντες, καταπονηθέντες, ἀντί, θανόντες· «βροτῶν εἶδαι λα καμνόντων» 'Οδ. λ, 475· «Ζεὺς ἄλλος ἐν καμῶσιν» Αἰσχ. Ικ. 228, Εὐρ. Ικ. 756, Τρωαδ. 96, (ἐνθα ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ διί μα- nes τῶν Ῥωμαίων)· «ἐπικαλούμεθα τοὺς κεκμηκότες» Θουκ. 3, 59· «τὰς τῶν κεκμηκῶτων ψυχὰς» Πλάτ. νόμ. 11, 927, καί μετγ. «εἰσι καμῶσιν ὧς ζῷοις ἀρχαὶ συμφορῶν ἕτεραι» Κρίναγ. 34 (9, 81)· 2) μετ. μὲ κάμω, ἔντασιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων ἰσχυρίζομαι, παρασκευάζω τι, ἰδ. ἐπὶ τεχνικῶν ἐργασιῶν ἐκ μετάλλου, ἀλλὰ μόν. ὁ ἀδρ. ἔχει τῆς αὐτῆς σημ. «αὐτὸρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμει» 'Ιλ. σ, 613· «κάμε τεύχων», θ, 101· «οἱ πέπλοι, οὓς κάμει αὐτὴ» 'Οδ. ο, 105· -ἔστου 'Απολλ. 'Ρ. 1, 1322· ὁ δὲ μ. ἀδρ. ση- μαίνει, διὰ δραστηριότητος ἀποκοτῶ, κερδαίνω τι· «τὰς αὐτοὶ καμῶμεσθα βίηφι τε δουρὶ μακρῷ» 'Ιλ. σ, 341· «νῆσαν ἔκαμοντο» = ἐγε- ώργησαν δι' ἑαυτοῦς 'Οδ. ι, 130· «οἱ καμῶντο» Φιλητ. 7· «ἱερὸν, ὃ ε' ἔκαμοντο» = ἔκτισαν δι' ἑαυτὰς 'Απολλ. 'Ρ. 2, 718. Κάμορος, ἡ ἡ κληῖρα, τὸ εἰδόμεν 'Πουχ. Καμπάλεος, 3· καμπύλος· 'Πουχ. Καμπανία, ὁ χῶρος τῆς μέσης Ἰταλίας, περίφημος διὰ τὴν εὐφορίαν καὶ τὸ ὄρατον κλίμα Στραβ. κάτ. Καμπανί, οἱ Στραβ. ἐπὶ θ. Καμπανικός, 3, καὶ θηλ. Καμπανίς - ἰδός Δ. Ἀλ. ἀρχ. 5, 26, 36. Κάμπειος, 3· κάμπιος. Καμπεα(-γαυῖος (κάμπτω, γόνυ), 2· ὁ κάμπτων τὰ γόνατα· - ἱερὸς, 'Πουχ. ἔδε καμ- φίπους. Καμπεσί-γειος, 2· ὁ κάμπτων τὰ μέλη τοῦ σώματος· - παίγνια = μαριονέταις, αἱ ὁποῖαι κινεῖται διὰ μηχανισμοῦ τὰ μέλη 'Ορφ. ἐν Κλ. Ἀλ. σ. 15. Καμπή, ἡ λόγιμα, γόρισμα, κῶρτωμα, σκα- λίσμα· «ὁ ποταμὸς περὶ καμπὰς πολλὰς ἀγνύ- μενος» 'Ηρ. 1, 185· «-καὶ ἔκτασις» Πλάτ. νόμ. 7, 795· «αἱ κατὰ τὸ βέλτερον καμπαί» Στραβ. 10· 458· ἐπὶ τὸ κῶρτωμα τῶν ὀστέων καὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος τῶν ζῴων, αἶον, αἱ καμ- παὶ τῶν ὀστέων, τῶν ὀστέων, τῶν ἰσχυίων τῶν δακτύλων, τῶν βραχιόνων, τῶν σκελῶν, τῶν κώλων, τοῦ γόνατος κλ. ἰδ. δὲ τὸ περὶ τὴν καμπήρα τοῦ (ποδοδρόμου γόρισμα)· «περὶ ταῖσι καμπαῖς ἡνίοχοι πεπιπυκνῶνται» 'Αριστ. εἰρ. 870, ἔνθα τονίζεται καὶ κάμπασι· «καμπαῖσι δρόμων» Εὐρ. 'Ι. Α. 224· «εὐλαδθῆσαν περὶ τὴν καμπὴν ἐν τῇ ἱποδρομίᾳ» Πλάτ. 'Ιων 537· «καμπὴν ποιεῖσθαι» = κάμπειν, ἱπανέχεσθαι μετ. ἐπὶ τοῦ λόγου, Φαιδ. 72· «πέλιν τοι μῦθον ἐκ καμπῆν ἄγει» Εὐρ. 'Πλ. 659· ἐπὶ τοῦ ἔργου «εἰ τις κάμψιν εἶνα

καμπήν» Ἀριστ. νεφ. 956, δηλ. περιστροφάς τινὰς τεχνικὰς καὶ παρεχόμεναι ποιεῖν «ἐξαρμοσίου καμπὰς ποιεῖν» Φερεκρ. ἐν Πλάτῳ. περὶ μουσ. 30' παρὰ δὲ τοῖς τεχνουργοῖς ἐπὶ τῶν περιόδων, conversio.

Κάμψη, ἢ κάμπια Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. - πτελόντως Ἀντιφάν. 8 (9, 256) κατὰ Δ. Σικ. 371 = μέγα θηρίον τῶν Ἰνδῶν - ὑψιζήτης Ναν. Δ. 18, 237' πρὸς καὶ κάμπος, ἀλλὰ «κάμπη» κήτος παρὰ Ἐπιζήριον Ὑουχ.

Κάμπιμος, 3' ὁ καμπὴν ἔχων «δόρυμος» πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους Εὐρ. Ἰ. Τ. 81.

Κάμπιος δόρυμος ὁ πολλαπλὰς καμπὰς καὶ στροφὰς ἔχων Σχολ. Ἀρ. Εἰρ. 870.

Καμπό-θρωτος, 2' ὁ ὑπὸ καμπῶν φραγθεὶς μετῶν.

Κάμπος, εὖς, τό μέγα θαλάσσιον ζῶον, κήτος «βρωθείς καμπῶν γνάθοις», Λυκοφρ. 714' Σχολ. «κητῶν» πρὸς κάμπη.

Καμπτήρ, -ήρος, ὁ κλίσις ἢ νεύσις τοῦ ἄκρου πραγμάτος τινος, οἷον παρατάξις «τὸν καμπτήρα ἐκατέρωθεν ἐποίησαντο περὶ ὃν κἀμπνόντες ἐνέτειναν τὰ κέρατα» = ἐπικαμπή. Σεν. Κυρ. 7, 1, 6' εἰ «καμπτήρ τις ἐπὶ τὰς ἄρκτους ἐστὶ» Στραβ. 14, 635' ἰδ. δὲ ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ ἢ στροφῇ τοῦ χώρου περὶ τὴν νόσαν τὴν ὁποίαν ἐπρέει τις νὰ περιέλθῃ Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 9' «ἀ κύματα καμπτήρα καταγγέλλουσα κορινθίς» Μελ. 129 (12, 257), τὸ τέλος - τοῦ βίου κ. ἢ τοῦ βίου τροπῇ, ὅταν αἱ δυνάμεις ἀρχίζουσι νὰ ὀλιγοσταύωσιν, Ἡρώδ. ἐν Σισ. ἀνθ. 116, 21.

Καμπτηρία, ἢ καπτήρ, Ἰξέτις.

Καμπτικός, 3' ὁ δυνάμενος κάμπεσθαι «κίνησις καμπτική» ἢ κατὰ κάμπην γινομένη. καμπτικῶς, Ἀριστοτ. περὶ πνευμ. 7, «δακτύλου δὲ τὸ μὲν καμπτικὸν κόνδυλος, τὸ δὲ ἄκαμπτον φάλαγξ», Ἰ. Ζ. 1, 15' εὐστροφος «φωνάριον ὠδικὸν καὶ καμπτικόν» Πολυδ. 4, 64.

Καμπτός, 3' καμπθῆναι δυνάμενος, ἀντίθ. τῷ ἄκαμπτος Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9.

Κάμπτρα, ἢ κάμψα, μετῶν. καὶ Καμπτήριον, ὅπου. ἴσ. αὐτοῦ, Γεωπ.

Κάμπτω' λυγίζω, γυρίζω τι, κάμνω τι κορτὸν «ὄφρα ἔνυν κάμψῃ» Ἰλ. δ. 486' «ὁπὸ γλῶσσι δ' ἐκάμψαν», οἱ 274 ἰδ. δὲ γόνυ, γόνατα, χεῖρας, κάμπτειν, ὅταν καταληφθῇ τις ὑπὸ καμάτου Ὁδ. ε. 453' οὕτω καὶ «οὐ κἀμπτον γόνυ» Αἰσχ. Πρ. 32' «ἄσμενος δὲ τὰν σταθμοῖς ἐν οἰκείῳσι κάμψειν γόνυ» = ἤθελε νὰ ἀναπαυθῇ, 396' «κῶλα κάμψαν τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου» Σοφ. Οἶ. Κ. 19 οὕτω καί, «εὐτε νῦν ἐδρας πρώτων ἐφ' ὧμων ἥσθε γῆς ἐκαμπ' ἐγὼ» = ἐκάθισα ἐννοεῖται ἐφ' ὧμων γόνυ 85 «πᾶ στήρ πᾶ κάμψαι» = ποῦ νὰ καθίσω Εὐρ. Ἐκ. 1080 - ἀντίθ. τῷ «εὐθύνω» Πλάτ. Πρωτ. 325' καὶ μέσ. «καμπτόμενον τὸ σῶμα» = λυγρόμενον, ἀντίθ. τῷ «ἐκτεινόμενον», Τιμ. 74' ἐπὶ τῶν γραμμῶν καὶ ἐπιπέδων ἐπιφανειῶν, ἀντίθ. τῷ διατείνεσθαι «-γραμμῇ» = οὐχ' εὐθεία «γραμμῇ κἂν κεκαμμένη ἢ συνεχῆς δὲ μία λέγεται» καὶ «τὴν δὲ κεκαμμένην καὶ ἔχουσαν γωνίαν» Ἀ-

ριστοτ. μεταφ. 4, 6' 2) ἐπὶ τοῦ ἵπποδρόμου, στρέφω ὅπως περιέλθω τὴν νόσαν ἐλαύνων «κάμπτοντος ἵππου», Σοφ. Πλ. 734' «-περὶ νόσαν» Θεοκρ. 24, 119' ἐντ. «ἵππους, ἄρμα» ἐν γέν. λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ πλοῦ, ὅταν ἀκρωτήριον τὴν ἢ μέρος ἀκτῆς περιέρχονται μὲν τὸ πλοῖον «κάμψας τὸ ἀκρωτήριον» Πρ. 4, 43, Στραβ. 8, 378' ὁ δὲ Ἀριστ. Ἀγ. 96 λέγει «περὶ ἄκραν κάμπτων» «τὸν κόλπον κάμπτων», Πρ. 7, 58' «κάμψαι πάλιν θυμέλας οἰκῶν πάτρας» Εὐρ. Ῥησ. 235' καὶ ἀπολ. «πάλιν δὲ κάμψας εἰς ὄρος κομίζομαι τὸν παῖδα», Βακχ. 1225' μετῶν, «ἐνταῦθα κάμπτειν τὸν ταλαίπωρον βίον» = τελευτᾷ τὴν τοῦ βίου ὁδόν Σοφ. Οἶ. Κ. 91' «ὅταν δὲ κάμψῃς καὶ τελευτήσῃς βίον» Εὐρ. Ἐλ. 1682' «καθ' ὅσον» Πρ. 7, 58' «τὸ ἐν τῇ ᾗδῃ κάμψας ποιεῖν» ὡς «νέας ἀψίδας ἔπων» Ἀριστ. Θεο. 52' 3) μετῶν. συγκινῶ, καὶ κατ' ἐπίτασιν, ταπεινώω «-ὕψιφρόνων τινα βροτῶν» Πινδ. Π. 2, 51' «τοιαῖδε πημοναὶ κάμπτομαι» Αἰσχ. Πρ. 237' «ἐπειδὴ δὲ σοῦ ἀκούω κάμπτομαι» Πλάτ. Πρωτ. 320, ἀντίθ. πρὸς τὴν «καρτερεῖν», Ασχ. 192' «ἐὰν κάμπτηται καὶ ἔλκεται πρὸς φιλοσοφίαν», πολιτ. 6, 494' καὶ ἐπὶ κακοῦ «ἐπὶ τὸ ψεδὸς τρεπόμενοι πολλὰ κάμπτονται καὶ συγχλῶνται», Θεαιτ. 173' «-καμπθῆναι καὶ μεταγινῶναι» Θουκ. 3, 58.

Καμπυλ-αύχην -ενος, ὁ ἢ ὁ καμπύλος αὐχὴν ἔχων.

Καμπυλέω, ψευδῆς ἀναγν. ἀντί, καμπύλλω. Καμπύλη, ἢ βακτηρία ἐπικαμπὴν ἔχουσα Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 10, 173, Πλουτ. ποιμενική βακτηρία, μαγγοῦρα Πλουτ.

Καμπυλιᾶζω' τῷ ἔπομ. ἀρχ. λεξ.

Καμπύλλω, ἴων. ἀντί κάμπτω Ἰπποκρ.

Καμπυλό-γραμμος, 2' ὁ ἀπὸ καμπύλας γραμμῆς συνιστάμενος.

Καμπυλο-ειδής, 2' ὁ καμπύλον σχῆμα ἔχων Πλουτ. ἡθ. 1121' ἐπὶ. -ειδῶς

Καμπυλοίς, εἶσα, ἐν' «καμπύλος» «-ἔτος ἀγκίστρον» Ἀνθ. 6, 28.

Καμπυλό-πρυμνος, 2' ἡ καμπύλην πρὸ μνην ἔχουσα ναὺς Σχολ. Ἰλ. 6, 392 = κορινθίς, Ἀπολλ. λεξ. Ὀμ.

Καμπυλόρ-ρις, -ντος, ὁ ὁ καμπύλην ῥῖνα ἔχων, κορακομύτης, γρυπός, ἀρχ. λεξ.

Καμπυλό-ρρινος' τῷ ἀνωτ. μετῶν.

Καμπύλος, 3' γυριστός, κυρτός - τόξον Ἰλ. γ. 17' «κύλα = τροχός, ε. 722' «ἄροτρα» Ὀμ. ὕμν. Δημ. 308' «δίφρος Πινδ. Ἰσ. 3, 47' «ὄχηματα Αἰσχ. ἰξ 180, ἀντίθ. τῷ «ὄθ» Ὁδ. Πλάτ. πολιτ. 10, 682' «μέλος = τὸ τεχνικὸς ἐπικεκλεσμένον Σμωνιδ. ἀποσπ. 43, 3' ἴδε κάμπτω, καμπύλη.

Καμπυλότης, -ητος, ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ καμπύλου, κυρτότης, ἀντίθ. τῷ εὐθύτης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 9.

Καμπύλο-οχος, 2, ἐκ διορθώσεως Λοβικ. ἐν Ἀγλαοφ. σ. 839, ἀντί τοῦ ἡμαρτημένου καμπυλόχωρος, ἐκ τῶν τοῦ Ὀρφ. παρὰ Κλ. Ἀλ. Στρωμ. 5, σ. 675' ἐπὶ τοῦ ἀρότρου = τὸ ἔχον καμπύλους τροχούς ἴδε καὶ Πουχ.

Καμπυλῶς· ποῖω τι καμπύλον, μτγν.
 Κάμψα, ἡ (πρβλ. κάπτω, κάψα, capsa)· ἀγ-
 γίον ξύλινον, κύστη, θήκη, ἄρχ. λεξ.
 Κάμψα, ἡ· πόλ. Μακεδονίας· Ἦρ.
 Κάμψακῆς -ου, ὁ· κάμψα, μτγν. ἰδ. ἑλαίου
 ἀγγεῖον ἀλλὰ καὶ μέτρον ὕδρων, 4 seckarii,
 96 unciae περίχρον.
 Καμψάνεμα, τό, φυτόν· ἡ λιθανωτίς, ὁ
 κοιν. λεγόμενος δεινδρολίθανος, ros marinus.
 Καμψέτον, τό· καμψίον, μτγν.
 Καμψί - δι - αὐ λος· ὁ ἐν τῷ διαδῶνι τρέχων,
 ὁ περιέκλειον τὸ τέρας καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς
 ἀγούσης εἰς τὴν ἀρετηρίαν τρέχων· ἐντ. -
 χεῖρ· ἡ ταχέως πρὸς τὸ ἄνω καὶ κάτω τάξι
 χορδᾶς τῆς κιθάρας ἐπιτρέχουσα Τηλεκλ.
 ἐν Ἀθην. 14, 637.
 Καμψικίξω· βραδαρίζω· Πουχ.
 Καμψίον, τό· ὅποι. τοῦ κάμψα· Πουχ.
 Καμψί - αὐρος, 2 ὁ κάμπτων τὴν οὐρανόν,
 οὕτω καλεῖται ὁ σκίουρος· Πουχ.
 Καμψί - πους - ποδος, ὁ, ἡ· ὁ κάμπτων τὸν
 πόδα, ὁ ἀναγκάζων τινα νά γονατίσῃ, ὁ ἐστιν
 ὁ καταβήλων τινα, ταπεινῶν, οὕτω κα-
 λεῖται ὑπὸ Δισχ. Ἐπτ. 773 ἡ Ἐρινός· πρβλ.
 καμπεσίγυρος.
 Κάμψις, ἡ· λύγισμα· «κάμψις ἐστὶν ἡ εἰς εὐ-
 θύας ἡ εἰς περιφερὲς ἡ εἰς γωνίαν μεταβολή»
 Ἀριστοτ. ζω. πορ. 9, πρ. Πλατ. Τιμ. 74.
 Καμψ - ὀδονος, 2 (δόνον)· ὁ ὑπὸ τῶν πόνων
 καμπτόμενος, ἡμεῖς λέγομεν «ἀπὸ τοῦς πό-
 νους εἶνε· ὅταν φεῖται κουλουριάσμενος» πρβλ.
 δακτυλοκαμψόδονος.
 Καμψός, 3· γυριστός, γαμψός· Πουχ.
 Κάμω - ὠνος· ἀκαμνία Νικ. ἀλ. 484.
 Κάω· 1) = καὶ ἂν ἴσα. ἔρ. 359· παρ' ἀττ.
 σύνθ. ὡς καὶ τὸ ἂν· «εἰ γὰρ ἦν τοῦτ' αἴ-
 τιον, κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ἐπεκονόειν» Πλατ.
 πολιτ. 1, 329· πρὸ δὲ τοῦ ὅπου. εἰ τίθεται
 ἔνιστε ἑλλειπτικῶς ἐνθα ἐκ τῆς μετὰ τοῦ εἰ
 ποτασσεως δύνανται τις εὐκόλως νά ἐννοήσῃ
 ἐν ῥήματι, «ἀλλὰ κἂν εἰ ὀλίγον ἔστι τις ὅστις
 διαφέρει ἀγαπητόν», Πρωτ. 328· «κἂν εἰ
 μικρόν καθαρὸν δ' εἴη», ὅμως καὶ ἄνευ ῥή-
 ματος, «κἂν εἰ μόνον εἰς ἅψα», σοφ. 247.
 2) = καὶ ἐάν = καὶ ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν,
 μετὰ ὅπου. Σοφ. Αἰ. 15· καὶ παρ' ἄλλ. πολ-
 λαχ. «κἂν πάντω καλὸς ᾗ» Πλατ. Πρωτ. 319·
 3) κἂν - κἂν = εἴτε - εἴτε Διημ. 25, 15, sive
 sive 4) κἂν = καὶ ἐν.
 Κάω· κατά, πρὸ λέξε. ἄρχου. ἀπὸ ν· κἂν νό-
 μων· = κατὰ νόμον Πινδ. Ὀ. 8, 78.
 Κανάβευμα, τό· ἡ διὰ τοῦ καννάβου γινο-
 μένη ἐργασία, ὁ καννάβος αὐτός, ἴδε καννάβος.
 Κανάβινος καὶ κανάβιος· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν
 καννάβον, τὸν τύπον δηλ. τοῦ πλάττειν τι, τὸ
 καλοῦσι· κηρός = ὁ χρησιμεύων εἰς τὸ πρό-
 πλάσμα· Πουχ. «ἀπλώσας κατὰ γῆς σῶμα τὸ
 καννάβινον» Λουκιλλ. 68, τὸν τύπον, τὸ
 πρόπλασμα.
 Κανάβος, ὁ, καὶ ὀρθότ. καννάβος Πολυδ. 7,
 164· «περὶ ὃ δὲ οἱ τοὺς πῖθους πλάτταντες
 τὸν πληθὺν περιθέντες, τοῦτο τὸ ξυλίσκιον κἂν-
 νάβος καλεῖται» πρβλ. 10, 189· παρὰ Σουῖδα

καὶ Β. Ἀν. 416 ἱσφαλ κίναδος· Ἀριστοτ. γέν.
 Ζ. 2, 6 λέγει· «ἐκ δὲ τῆς κηρίδας αἱ φλίδες
 διατεταμέναι καθάπερ οἱ τοὺς καννάβους γρά-
 φοντες ἐν τοῖς τοίχοις» πρβλ. Ἰ. Ζ. 3, 5·
 ἦν δ' οὕτως ὁ καννάβος σχεδιάσμα ἀνθρωπί-
 νου σῶματος διὰ γραμμῶν παριστανουσῶν τὰ
 κυριώτερα μέρη, ὡς περ ἐν τοῖς λεγομένοις
 ἀνατομικοῖς πίναξι γίνεται· μτφ. σημαίνει
 τὸν ἰσχνὸν ἀνθρώπον ὡς σκελετόν, Στράτις
 ἐν Πολυδ. 10, 189.

Κανάξω, μελ. κανάξω· κάμνω φόρον τινα
 ἐν τῷ ταχέως πίνειν· «τὰ μέντοι κανάστρα
 φελλώδεις τινὲς πινακίσκοι εἶναι δοκοῦν,
 ἀφ' ὧν καὶ τὸ ἐκκενῶσαι ἡ ἔκπειν κανάξαι
 λέγουσι καὶ ἐκκανάξαι» Πολυδ. 10, 85·
 ταρασσάω· Πουχ. πρβλ. καναχή, καναχίω.
 Κανάθος, ὁ· πηγή παρὰ τὸ Ναύπλιον Παιστ.
 Κανάθρον, καί, κἀναθρον (πρβλ. κἂνη, κἂν-
 να), τό· τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς ἀμάξης, ὅπου
 καθίζουσιν, ὅπου ἦν πεπλεγμένον ὡς κάλαθος·
 -πολιτικόν, ὁ ἐστὶ κοινόν, ἐν ᾧ πᾶς τις ὁ-
 νάται νά καθίσῃ Ξεν. Ἀγρο. 8, 7· ὁ δὲ
 Πλουτ. ἐν 6. Ἀγρο. 19, ἀναφέρων τὸ πολι-
 τικόν κἀναθρον προσθέτει· «κἀναθρα καλοῦ-
 σιν εἰδωλα γρυπῶν φύλινα καὶ τραγιλά-
 φων, ἐν οἷς κομίζουσι τοὺς παῖδας ἐν ταῖς
 πομπαῖς».

Κανάκη, ἡ· θυγ. Αἰόλου, Ἀνθ.
 Καναστραῖα· κοιλία τινα ἀγγεῖα Σουῖδ.
 Καναστρον, τό· κἂνον, ἐκ χαλκῶν πε-
 πλεγμένον ἀνοικτόν καλῶθιον, ἀρχ. λεξ. τι
 καὶ τρυβλίον, πηλινον ἀγγεῖον Ὀμ. ἐπιγρ.
 14, 3, ὅπου ὁ Οὐδῶφ. κανάστρα τονίζει. Κατὰ
 Πολυδ. 10, 85· «φελλώδεις τινὲς πινακίσκοι»
 καὶ κἂνυστρον.

Καναστρον, τό· ἀκρωτ. ἐπὶ τῆς χειρὸς ἡσού
 Παλλήνης κατὰ τὸν Τορινάτον κόλπον Στράβ.
 ἐπὶ 0. Καναστραῖος, 3, Ἦρ. 7, 123· καὶ οὕς.
 τὸ Καναστραῖον Θουκ. 4, 110.

Καναχᾶς - α· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.
 Καναχέω· φόρον, θόρυβον ποῖω· «κανάχῃς
 ἂν χαλκός» Ὀδ. τ. 469· «καναχόδας πηγαί»
 Κρατιν. ἐν Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 526· ὁ δὲ
 Ἀπολ. Ῥ. 4, 907 μεταχειρίζεται αὐτὸ καὶ
 ἐπὶ τοῦ Ὀρφείου· «Ὀρφεὺς μέλος κανάχῃσεν».
 Καναχῆ, ἡ· φόρος, ἡχος, κλαγγή· «δεινὴν -
 πῆλῃς βελλομένη καναχὴν ἔχε» Ἰλ. π. 104·
 ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν ποδῶν τῶν ἡμιόνων Ὀδ.
 ζ. 82· ἐπὶ τοῦ κτύπου τῶν ὀδόντων Ἰλ. τ.
 365, Ἦσ. ἀσπ. 164· «καναχῆς δὲ βιβρου-
 χεῖα», ἐπὶ τῶν αὐλῶν Πινδ. Π. 10, 39·
 «χρυσὸς καναχῆ» Σοφ. Ἀντ. 130, ἐπὶ τῶν
 χρυσῶν ὀπλῶν.

Καναχηδᾶ, ἐκίρ. με φόρον, κρότον, θόρυ-
 βον· «ποταμοὶ καναχηδᾶ ῥέοντες» Ἦσ. θι.
 367· «Λυδία μύτρα καναχηδᾶ πεποικιλμένα»
 = ὄσμα λυδίων ὑπὸ μουσικῶν ὀργάνων συνο-
 δούμενον Πινδ. Ν. 8, 14.

Καναχηδόν· τῷ ἀνωτ. Δ. Περ. 145.
 Καναχή - πους, ποδος, 2· ὁ καναχῆν, κρό-
 τον διὰ τῶν ποδῶν ποῖων, ἐπὶ τῶν ἱππῶν
 Ἦσ. ἐν Πλουτ. συμμ. Ἐπτ. σοφ. 10.
 Καναχῆς, 2, μόν. ἐν Δισχ. Χο. 160· «ἔται

δάκρυ καναχίζω, ὅ ἐστι, θαυρεύει με στεναγμούς καὶ θρήνους.
 Καναχίζω καναχέω, ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν δοκῶν 'Ιλ. μ. 36. «ἀμφὶ δὲ δῶμα σπερδαλέον καναχίζε» ἐκ τοῦ κλαυμοῦ 'Οδ. κ. 399. «τῶν δ' ὑπὸ σευσμένων καναχίζε πόσ' εὐρεῖα» = πατεῖχε κτύπον 'Πο. ἀπ. 375.
 Καναχός καναχής -βάτραχοι Νικ. Θηρ. 620.
 Κανάχος, δ' ἀγαλματοποιὸς Σικυωνίας Παισ Κανδαῖος, δ' ἴδε Κανδαίων.
 Κανδάκη, ἡ βασίλισσα Αἰθιοπῶν Στραβ.
 Κάνδαρος ἄνθρωπος Μ. 'Ετ.
 Κανδαύλης -ου ὄν. δύο βασιλέων τῆς Λυδίας 'Πρ.
 Κανδαυλος, δ' εἶδος φαγητοῦ παρὰ Λυδοῖς, ὅπερ διαφόρως κατεσκευάζεται, 'Αλ. ἐν 'Αθην. 12, 516. πρὸς Κανδαυλός.
 Κανδαῖον -ονος ἐπὶ 'Αρεος Λυκαῶν. 378. 938, καὶ Κανδαῖος, 1410.
 Κανδήλο -σβέστης, ὁ κανδήλοσθήτης Σχολ. Νικ. Θηλ. 763.
 Καν-δηλο-σβέστρια ὁ θηλ. τοῦ προηγ. Τζέτζ. Λυκαῶν. 84.
 Κανδύλη ἴδε τὸ ἐπὶ.
 Κανδύλος, δ' εἶδος ζυμαρικοῦ «ἐξ ἀμύλου, τυροῦ, γάλακτος καὶ μέλιτος» Πολυδ. 6, 69 λέγεται καὶ Κανδύλη, 'Αθην. 1, 9, 6. μετὰ τῶν «πέμματα καὶ καρυκεῖται» Πλουτ. συμμ. 2, 10, 2. πρὸς Κανδαυλος.
 Κάνδου, -ουος, δ' περικλόν ἐπανωφόριον με χειρίδας ὁλοπόρφυρος Ξεν. Κυρ. 8, 3, 10.
 Κανδυάλη, ἡ ἴδε τὸ ἐπὶ.
 Κανδυτάλης -ιδος, δ' ἀρμαρίον διὰ τὰ φορέματα Διφιλ. ἐν Πολυδ. 10, 147, ἐκ τοῦ κἀνδύς, περικλόν λέξ.
 Κανδυτάναι καὶ Κανδυτάνες τῷ προηγ. Πολυδ. 7, 79. ἱματιοθήκη, ἀρχ. λεξ. καὶ «κανδυτάνες, ἱματιοφορίδες» Φώτ.
 Κάνειον, τό, ἰων. = κἀνειον 'Οδ. κ. 355, παρὰ δὲ 'Ιπποκρ. σκίπασμα ἀγγείου.
 Κάνειον, συνηρ. κανοῦν, τό εἶδος ἀπλωτοῦ καλαθίου ἐκ καλῶν πεπλεγμένων κἀνεστρων, πρὸς ἐνθεσιν ἄρτου 'Ιλ. ι. 217, 'Οδ. ρ. 343 καὶ ἐκ χρυσοῦ, 'Οδ. κ. 355. -χρυσήλατον Εὐρ. 'Ι. 'Α. 1565. «- κεράμιον» Δ. 'Αλ. 2, 23. τὸ εἰς τὰς θυσίας χρήσιμα κἀνεστρα, ἐν οἷς οἱ οὐλοῦνται, οἱ στέφανοι καὶ ἡ πρὸς θυσίαν μάχαιρα ὑπῆρχον 'Οδ. γ. 441. «ἐκ κανοῦ ἐλὼν ὀρθὴν σφαγίδα» Εὐρ. 'Πλ. 810. «ἐξάρχου κανῶ» 'Ι. 'Α. 435. «κανοῦν ἐνὲρκεται» 'Πλ. 1142. «τὸ κανοῦν πάρεστι ὅλας ἔχον» 'Αριστ. εἰρ. 921. ἔφερον αὐτὰ παρθένοι ἐπὶ τῶν κεφαλῶν κατὰ τὰς λιτανείας Ρουκ. 6, 56. πρὸς κανηφόρος «τὸν εἰς ἱερὰ εἰσάγοντα καὶ χερνίβων καὶ κανῶν ἀφόρμενον» «ἐξορκοῦν ἐν κανοῖς πρὸς τῷ βωμῷ» Δημ. 59, 78.
 Κάνη, ἡ κἀννα, μόν. ἐξ εἰκασίας.
 Κάνη, ἡ ἀρροῖα Λιολίδος ἀντιμετ. τῆς Λέσθου Στραβ., ἐν 'Πρ. 7, 42. «τὸ Κάνης ὕρος», Κάνηλος 1) υἱὸς Λυκάονος 'Απολλ. πατ. Σκείρωνος Πλουτ. 2) ὕρος εὐβοίας Στραβ.
 Κάνης -ητος, ἡ καλαμωτὴ ἡ ψάλλα, καλῶς Σολ. ἐν Πλουτ. Σολ. 21. «ὁ Κάνης δὲ

τῆς κοίτης ὑπερέχει μοι δοκεῖ» Κρατ. ἐν Πολυδ. 10, 90, ἐπὶ τοῦ περιττοῦ.
 Κανήτιον, τό ὅποι. τοῦ προηγ. Πολυδ. 6, 86.
 Κανη-φορέω φέρω ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κἀνεστρων εἰς τὰς λιτανείας ἐν ᾧ τὰ ἱερὰ σκεύη ὑπάρχουσι πρὸς τοῦτο δὲ ἐξέλεγον τῶν παρ' ὁρίων τὰς ὁριαστέρας 'Αριστ. Λυσ. 616. «- τῷ Διῷ» Πλουτ. ἡθ. σ. 772.
 Κανη-φορία, ἡ τὸ φέρειν τὰ κἀνεστρα Πλατ. 'Ιππαρχ. 220.
 Κανη-φόρος, συνηθ. ἡ καν. ἡ παρθένος ἡ τις ἐν 'Αθήναις κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς Δήμητρος, τῆς 'Αθηνᾶς, τοῦ Διονύσου ἔφερον ἐπὶ κεφαλῆς κἀνεστρων εἰς τὰς λιτανείας, ἐν ᾧ ἦσαν τὰ ἱερὰ σκεύη 'Αριστ. ὕρν. 1551. πρὸς τοῦτο δὲ ἐξέλεγοντο καὶ ἡτο μεγίστη τιμή, καὶ ἡ τέχνη παρέστητε τοιαῦτα ἀγάλματα κρατοῦντα μετὰ τὰς δύο χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὰ κἀνεστρα περιφορῶνται ἦσαν αἱ κανηφόροι τοῖς Πολυκλείτου καὶ τοῦ Σόλμα.
 Κανθάρεος ἡ κανθάρους, ὁ εἶδος κληματοῦ Θεοφρ.
 Κανθαρίζω, «κανθαρίζειν λέγουσιν οἱ ἀντικοὶ τὸ τρέμειν» Ἀμμων. ἴσ. ἐσφαλ. ἀναγν. ἀντὶ κανθαρίζω.
 Κανθάριον, τό ὅποι. τοῦ κἀνθαρος, μικρὸν ποτήριον Πλουτ. ἡθ. 461.
 Κανθάριος, δ' 1) κανθάρους Θεοφρ. 2) «ἀκρα» ἡ ἀρόπολ. τῆς Σάρμου Στραβ.
 Κανθαρίς -ιδος καταρῖδα (κανθαρίδα) 1) ἡ ἰσπανικὴ κανθαρίς, ἐξ ἧς τὰ ἐκδόρια κατασκευάζονται λατ. cantlariis (Melo vesicariolus τοῦ Α.) 'Ιπποκρ. καὶ μετγν. ἱατρ. 6) εἶδος ἐντόμου καταστρέφοντος τὰ σιτηρὰ Πλατ. κομ. ἐν Σχολ. 'Αριστ. εἰρ. 72. -σιτοδόρος Νικ. ἀλ. 115. καὶ εἶδος ἰχθύος, ἐν 'Αθην. 7, 326 ὁ νῦν λεγόμενος σκαθαρί ἴδε καὶ Κοραῆ σημ. ἐν Ξενοκρ. καὶ Γαλην. περὶ τῆς ἀπὸ ἐνὸς, τροφ. σ. 75 καὶ εἰς.
 Κανθαρίτης, οἶνος εἶδος οἴνου, πιθαν. ἐκ τοῦ κανθάρους Plin. Π. Ν. 14, 7, 9.
 Κανθαρο-ειδής, 2) ὅμοιος κανθάρῳ μετγν.
 Κανθάρος, δ' 1) σκαθάρος, (ἐν Πάρῳ καταρῖδα κανθαρίς), ἴδε Κοραῆ σημ. εἰς τὸ Ξενοκρ. περὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἐνὸς, τροφ. σ. 76. εἶδος αὐτοῦ ἐπιμάτου ἐν Λιγύπτῳ 'Αριστ. εἰρ. 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 5, 10. «κανθάρους σκιά», ἐπὶ ἐκείνου, ὅστις τὰ μὴ ἀξία πόδου φοβεῖται Διογεν. 5, 88. «ἐξ ὄνων» Σ. 'Εμπ. Περ. 1, 41. 2) εἶδος ποτηρίου 'Αθην. 11, 473, ὁνομασθὲν ἐκ τινος, κανθάρου καλοῦμένου 3) εἶδος πλοῖου, ἐνεκα τῆς ὁμοιότητος - Ναξι-συργῆς 'Αριστ. εἰρ. 143. 4) εἶδος ἰχθύος 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 8, 13. ἴδε καὶ Κανθαρίς 5) γυνὴ κείνῳ τι κοσμάριον Ἀντιστ. ἐν 'Αθην. 11, 474. 6) σημειῖον τι ἐπὶ τῆς γλώσσης τοῦ ἐν Λιγύπτῳ τιμωμένου 'Απιοσ. 'Πρ. 3, 28.
 Κανθαρο-ώδης κανθαροειδής -ζῶον Σχολ. 'Αρ. 'Αλ. 926.
 Κανθαρο-ώλεθρος, δ' χόρσα τις τῆς Θράκης, ὡς ὀλερία τοῖς κανθάρους Στραβ. περὶ τῆς γραφῆς ἴδε Λοδελ. Φρόν. σ. 705.
 Κανθήλια, τὰ (κἀνθος) σάγμα, σαγμάριον πρὸς φόρτισιν τῶν φορητῶν ζώων, τὰ με-

γάλα κοφίνια τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ σάγματός ἀναρτώμενα· τὸν ὄνον ἄγον αὐτοῖς τοῖς κανθόγλοις» Ἀριστ. σφ. 169' ἐν γέν. μεγάλοι κόφιναι πρὸς ἐνθεσιν σταφυλῶν Γεωπ.
 Κανθόγλιος, ὁ (κάνθος)· μεγαλοσώματος ὄνος Σωσθ. ἐν Ἀθην. 10, 415, Πλατ. Γοργ. 299' μτφ. ἀνόητος, κούτος «βραδὺς νοῆσαι» Σουβ. πρβλ. Δουκ. Ζ. τραγ. 31.
 Κανθόγι, αἰ· κανθόγλια, μεγάλοι κόφιναι Ἀρ-
 τεμιδ. 4, 6.
 Κανθόγος, -ίδος, ἡ· ὄπακ. τοῦ ἐπομ. δ' Ἦουχ.
 ἔξηγει ὄνις.
 Κάνθος, ὁ· ὄνος, τύπος πλασθεὶς πρὸς πα-
 ραγ. τοῦ κανθόγλιος, κάνθων.
 Κανθός, ὁ· κανθοὶ λέγονται αἱ δύο πλάγαι τοῦ ὀφθαλμοῦ γινῆναι ἔνθα συνενδύονται τὰ βλέφαρα· οἷς ἂν ὦσιν οἱ κανθοὶ μακροὶ κα-
 κοήθους σημεῖον» Ἀριστοτ. φυσιογ. ἔξηγει δὲ ἐν Γ. Ζ. 1, 9 «κοινὸν τῆς ἐλεφαντίνης μέ-
 ρος τῆς ἄνω καὶ κάτω κανθοὶ δύο»· «καν-
 θὸς ἐνὶ βαντήρι» Νικ. Οηρ. 673, ἔνθα ὁ
 Σχολ. διὰ τοῦ, βράφος, ἐρμηνεύει μτφ.
 καὶ ποιητ. ὁ ὀφθαλμὸς «δαιμαίνοντες ἄνακτος
 εὐὸ πυριλαμπέα κανθὸν» Ὀππ. κιν. 4, 118·
 «φυλάκων παναγρεὺς κανθ.» Παυλ. Σιλ. 1,
 (5, 219) «ἐπεὶ γήρᾳ κανθὸς ἐπισκέπτετο» Φι-
 λιπ. 17 (6, 62), ἀνθ' οὗ λέγει 16 (6, 92)
 «γῆρᾳ κανθὸν ἐξοφωμένους». Κατὰ Σχολ. ἐν
 Ἠλ. ε, 724 ἐλέγοντο αὐτῶ καὶ τὰ σιδηρὰ
 στεφάνια τῶν τροχῶν.
 Κανθόλῃ, ἡ· σφυρὶ, ἔνθος Αἰσχ. ἀ-
 ποσκ. 197.
 Κανθό-ὠδης, 2· γυριστὸς, καμπύλος· -βάρ-
 υος Καλλ. ἀποσκ. 204.
 Κανθων, -ωνος, ὁ· ὄνος, Ἀριστ. σφ. 179·
 καὶ κωμ. ἀντὶ κύνθαρος, εἰρ. 82.
 Κανίς, ὁ· καλῶν ἐκ καλῶν Ἦουχ.
 Κανίς καὶ ἄνευ Ἀγ. 799.
 Κανίσκιον, τό· ὄπακ. τοῦ, κάνειον· -πλε-
 κτόν Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 7, 176· -χρυσά Ἀθην.
 6, 229.
 Κανίσκι-ὠδης, 2· ὁ κανισκίου σχῆμα ἔχων·
 -πλέγμα Σχολ. Ἀριστ. σφ. 672.
 Κανίστρον, τό· κύνιστρον· -τυροῦ Ἀθην.
 8, 360.
 Κανίτρον, τό· τῷ προηγ. ἀρχ. λεξ.
 Κάννα, ἡ, καὶ Κάνναι, αἰ· ἡ πόλις Cannae ἐν
 Ἀπουλίᾳ Στραβ.
 Κάννα, ἡ, Πολυδ. 10, 184, συνηθ. πλ. κά-
 λημος· πᾶν ὅ, τι ἐκ καλῶν πλέκεται, καλα-
 μωτή, ψάθα, φράγμα πεπλεγμένον ἐκ καλῶ-
 νων Ἀριστ. σφ. 394, ἅτινα ἄλλως καὶ γέρρα
 κελούσιν· ψάθοι, ἀρχ. λεξ.
 Κάνναβιζω, «κάνναβισθῆναι» πρὸς τὴν κᾶν-
 ναβιν ἐξιδρωσάιν καὶ πυρίασθῆναι Ἦουχ.
 Κάνναβινος, 3· κᾶνναβένιος, μτγν. κράμβη
 Λύττωμ. 7, (9, 325) ἔδε κᾶννάβιος.
 Κάνναβιος, καὶ, κᾶναβις (Φωτ. λεξ. -ιος (καὶ
 μτγν. -ιος, καλ. -ίδος) ἡ, (κᾶννα), τὸ κᾶν-
 ναβί «Πρ. 4, 74» καὶ μτγν. καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ
 κατασκευασμένον στυππεῖον, καὶ ἔνδυμα ἐκ
 κᾶνναβίου κατεσκευασμένον· αἰτ. κᾶνναβίδα,
 ἡ κᾶνναβίδα Παυσ. 6, 26, 6.

Κάνναβος, ἡ· τῷ ἄνωτ. Πολυδ. 10, 176
 παρὰ τῷ κᾶνναβί· ἔδε καὶ κᾶναβος.
 Κάνναθρον, τό· κᾶναθρον.
 Κᾶν-νεύσας, ἐπ. ἀντὶ κατανεύσας Ὀδ. ο,
 464, γραψὴ πρῶτον ὑπὸ Οὐλοφ. παραδεικτῇ.
 Κᾶννης -ητος, ὁ· κᾶνης Ἦουχ.
 Κᾶννητο-ποιός, ὁ, «τὸν μέντοι τὰς κᾶν-
 νας πλέκοντα κᾶννητοποιόν» Ἰππῶναξ ἐκκλη-
 ρην» Πολυδ. 10, 184.
 Κᾶν-νόμον, ὁρῶτ. κᾶν νόμον = κατὰ νό-
 μον, Πινδ.
 Κᾶννωνος -ου· ἀνδρ. ὄν. Ξεν. Ἀριστ.
 Κᾶννωτής, 3· ἐκ καλῶν κατεσκευασμένος,
 Σχολ. Ἀριστ. σφ. 844, δι. γρ. κᾶνωτής.
 Κᾶνου(ας), ὁ· ἄνθρωπος ηἰδημένος ὡς κάλα-
 μος, ἡ, ἔχων σῶμα ἴσον, μακρὸς καὶ ἰσχυρὸς
 Ἰπποκρ.
 Κᾶνονίζω· κατὰ τὸν κανόνα ποιῶ τι, κρί-
 νω· «κανονίζομεν δὲ καὶ τὰς πράξεις» Ἀρι-
 στοτ. ἦθ. 2, 3, 8· «πρὸς τὰ ἔπειτα κανονι-
 στέον τὰ τοιαῦτα» Λουκ. π. δεῖ ιστ. συγγρ.
 9· παρὰ γραμ. ἐφαρμόζω τι εἰς τὸν κανόνα·
 πρβλ. «ταῖσιν (τοῖς πλανήταις) ἀεὶ κανονίζε-
 ται αἰὼν» Θεων. 2. Καὶ ἰδ. κλίμα ὀνομα-
 καὶ ῥήματα, κανονικὸς παράγω· παρὰ δὲ
 τοῖς ἐκκλ. παραδέχομαι τι ἐκ τῶν τῆς Γρα-
 φῆς ὡς κανονικόν, εἰς τὸν κανόνα.
 Κανονικός, 3· ὁ κατὰ τὸν κανόνα γινόμε-
 νος, κατασκευασθεὶς, παρὰ γραμμ. «ἀναλο-
 γία κανονική» Εὐστ. «-τέχνη» = ἡ θεωρητικὴ
 μουσική, καθ' ἣν ἡ φωνὴ ρυθμίζεται ἐπὶ τῆς
 κλίμακος κατὰ τὰς διαφόρους ἀρμονίας· ἐντ.
 «οἱ κανονικοὶ» = οἱ θεωρητικοὶ μουσικοί,
 Προκλ. ἐν Εὐκλειδ. πρβ. Cell. 16, 18· παρὰ
 δὲ Δ. Αλερ. 10, 30 καλεῖται πλὴν τοῦ φυ-
 σικοῦ καὶ ἡθικοῦ καὶ ἑτερον μέρος τῆς φιλο-
 σοφίας, τὸ κανονικόν, ὅ ἐστι, ἡ λογική, ἥ-
 τις τὸν τοῦ διανυσθῆναι κανόνα ἐμπεδοί· πρβλ.
 Σ. Ἐμπειρ. πρ. μαθ. 7, 22· ἐπὶρ. -ως, μτγν.
 Κανόνιον, τό· ὄπακ. τοῦ κανών Σ. Ἐμπ.
 πρ. φυσ. 2, 153, καὶ μαθηματικὸν ἐργα-
 λειον· κατὰ δὲ Πολυδ. 1, 92 «τὰ δὲ εὐλά ἐφ'
 ὧν αἱ σάνιδες (τοῦ καταστρώματος) ἰπικύν-
 νονται κανόνια καὶ σταμίνες».
 Κανόνις -ίδος, ἡ· ὄπακ. τοῦ κανών, κατὰ δὲ
 Σουβ. «ἐργαλεῖον καλλιγραφικόν» = ὄπα-
 τη» = ἀρίδια Φιλίπ. 17 (6, 62), ὡς περ καὶ ὁ
 κανών.
 Κανόνισμα, τό· κανών, ἀρίδια· «-φιλόρ-
 θιον σελίδων» Φαν. 3 (6, 295)· παρὰ γραμ.
 ἡ κλίσις τοῦ ὀνόματος καὶ ῥήματος.
 Κανονισμός, ὁ· τὸ κατὰ τοὺς κανόνας οἰκο-
 δομεῖν· παρὰ Μανιθ. 1, 299 μέρος οἰκοδο-
 μήματος, ἴσ. ὁ ὑψόφρος.
 Κανονιστής, ὁ· ὁ κανόνα δίδων, ἐφαρμό-
 ζων, μτγν.
 Κανονο-γραφία, ἡ· τὸ γράφειν, ἀστρονο-
 μικοὺς πίνακες Πτολ.
 Κανονο-ποιία, ἡ· τῷ ἄνωτ. Πτολ.
 Κανον· ἔδε κᾶνειον.
 Κανταβρία, ἡ· χώρα ἐν Ἰσπανίᾳ, κατ. Καν-
 ταβροί, ἐπὶ 0. Κανταβρικάς, 3, Στραβ.
 Καντιβάρης -ιος· Πέρσης ἀνὴρ Ἀθην.

Κανυσίνος, ὁ· εἶδος ἐνδύματος *Αθην. 3, 97. Κανύσιον, τό· πολ. ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, Στραβ. Canusium.

Κάνυστρον, τό· κάνιστρον Πολυδ. 10, 86.

Κάνωθις, ὁ· 1) πόλ. τῆς κάτω Αἰγύπτου *Πρ. Στραβ., κατὰ Στ. Βοξ. Κάνωπος, κατ. Κανωδίται· Εὐστ. ἐπιθ. Κανωδικός, 3, *Πρ. -Κανωδίτης· ου, ὁ, δηλ. ὁ θεός, *Ανθ. καὶ ἐν χρησμῷ παρὰ Πασ. 10, 13, 8, Κανωθεύς· -εως, καὶ 0ηλ. Κανωθίς, -ίδος, ἡ ἀκτὴ Πλουτ. Σολ. 26· Κανωθισμός, ἡ τρυφή τῶν κατοίκων Στραβ. 17, 800· 2) ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοίου τοῦ Μενελάου ἀποθανὼν ἐν Αἴγυ· πτω Δ. Περ.

Κάνων· -όνος, ὁ (συγγ. τῷ κάννα)· πάσα εὐθετα ῥάβδος ἢ ξύλον, ὅπως ἄλλα τι εὐθύ καὶ ὀρθιον κρατήσῃ 1) παρ' Ὁμ. ἡ πρὸς τὰ ἐνδον τῆς ἀσπίδος λαβὴ, ἐξ ἧς προσδεμένο ὁ τελαμών, τὸ μτγν. ὄνομα τῆς λαβῆς· εἶνε, ὅταν *Ιλ. 9, 193· «ἀς (πέλτας) ὑπηρεταί· τινὲς αὐτῶν ἡρτημένας ἀπὸ κανόνων κομίζουσι» Δ. *Αλ. 2, 71· 2) «κάνων, ὃν τ' εὐ μάλα χειρὶ τανύσσει πηλὸν ἐξέλικουσα παρὲκ μίτον, ἀγγόθι δ' ἴσχει στήθεος» *Ιλ. ψ, 761, εἶνε τὸ ἐν τῶν δύο ἀντίων, περὶ ὃν τὰ στημόνια εἶνε τυλιγμένα, λατ. scarus· τοῦτα ἐμμήθη ὁ *Αριστ. θεσμ. 822, ὅστις ὡς ὑπαντικὸν σκευὴ παραθέτει, «τάντιον, ὁ κανὼν, οἱ καλαθίσκοι, τὸ σκιάδιον»· ἔπειτα δὲ κατὰ μεταφορὰν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων λέγει «τοὺς ἀνδράσι ἀπόλυται ὁ κανὼν ἐκ τῶν οἴκων αὐτῆς λόγῃ», ἐνθα πρέπει τις νὰ ἐννοήσῃ ἢ τὴν λαβὴν τῆς ἀσπίδος ἢ τὸ κοντάριον τῆς λόγχης. Καὶ ὁ Πλούτ. ἐν συμμ. τῶν ἐπτ. σοφ. 13 ὡς προπαρασκευῇ εἰς τὸ θρᾶναι ἀναφέρει κανόνων διάθεσιν καὶ ἀνέχεσιν ἀγνύθων· οἱ δὲ «περίγρυστοι κανόνες τῶν αὐλαίων»· εἶνε τὰ ξύλα ἀπ' ὧν ἐξαρτῶνται, Κάτης παρ' *Αθην. 12, 538· 3) ἡ φάλαγξ τοῦ ζυγοῦ, ὁ ζυγὸς αὐτὸς Πολυδ. *Ἐπιγρ. «ἔστις ἀμφοτέρων τὸν τρόπον ἐκ κανόνος»· εἰς τὸ μέρος δὲ καθέλκεται τὸ τάλαντον». ἰδ. δὲ κατὰ τὸν Σχολ. *Αριστ. βατρ. 798· τὸ γλωσσίδιον τὸ ἐπάνω τῆς τρυτάνης ὃν καὶ εἰς ἰσότητά ταύτην ἄγον· 4) ὡς μέτρον· τῷ κάλαμος (62|3 πήχεις), μτγν. Συνηθέστ. δὲ λέγεται πᾶν ἐργαλεῖον, δι' οὗ εὐθετα γραμμὴ ἢ ἐπιφάνεια ἐπιτυγχάνεται, σταφύλη, στάθμη, γνώμων· «ὥστε τέκτονος παρὰ στάθμη ἰάντος ὀρθοῦται κανὼν» Σοφ. ἀποσπ. 421· «πύργους ὀρθοῖσιν ἔομεν κανόνισιν» Εὐρ. Τρ. 6· «κανόνι καὶ τῶν χρητῶν ἡ τεκτονική» Πλατ. Φιλ. 56· «ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλόμεθα τὸ ὀρθόν ἢ τὴν μή, τὸν κανόνα προσφέρμεν» Αἰσχίν. 3, 199· «μολιβδίνος» *Αριστοτ. ἡθ. 5, 14· ὁ κανὼν, δι' οὗ ὑπογράφονται τὰς εὐθείας γραμμὰς, «ταμίης γραμμῆς ἰσοπόρος» Π. Σιλ. 50 (6, 64)· κ. πολυλάκ ἐν τῇ *Ανθ. μτφ. ἡ εὐτοχίαν ὑπισχνουμένη ἀκτὶς τοῦ ἡλίου «κανὼν σαφής». Ἐν γέν. γνώμων, ὑπογραμμὸς, κριτήριον «κανὼν τοῦ καλοῦ μετρῶν» Εὐρ. Ἑκ. 602· «γνώμης πονηροῦ κανόντιν ἀναμετρούμενος τὸ σῶφρον» *Ηλ. 52· «ὅσα γὰρ ἀδικημάτων

νόμοι· τις διώρεικε, ῥάβδιον τοῦτ' ἄν κανὼν χρωμένους κολλᾷσιν τοὺς παρανομούντας» Δοκ. κορυ. 9· «ὅροι τῶν ἀγαθῶν καὶ κανόνες» Δημ. 18, 296· «καὶ μέτρον» *Αριστοτ. ἡθ. 3, 6· οὕτως ἐκαλεῖτο ἀγαλμά τι τοῦ Πολυκλείτου, κανὼν, ὅπερ ὡς μέτρον τῶν ἀναλογιῶν τῆς καλλοπῆς τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς ἀνεγνωρίσθη· ἐν δὲ τῇ μουσικῇ τὸ μονόχορδον, καθ' ὃ πᾶσαι αἱ ἄλλαι ἀναλογίαι τῶν τόνων, τὰ μουσικὰ διαστήματα, προσδιορίζοντο Νίκην. ἀριθμ. Κατὰ δὲ τοὺς χρόνους τῶν Ἀλεξανδρ. γραμ. ἐκαλοῦντο οὕτω αἱ συλλογαὶ τῶν ἀρχαιότερων ποιητῶν κ. συγγραφέων, οἵτινες ὡς δόκιμοι εἶχον ἀναγνωρίσθη, Quint inst. rhet. 10, 1, 54. Κατὰ ταῦτα δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἑκκλ. ἐκεῖνα τὰ βιβλία τῆς Γραφῆς, ἅτινα ἡ ἐκκλησία ὡς κανόνα πίστεως παρεδέχθη, τὰ κανονικά βιβλία. Παρὰ δὲ γραμ. κανόνες τῆς κλίσεως ὀνομάζων, ῥημάτων, συντάξεως πρβλ. Χοιροδάκ. ἐν Β. *Αν. 1180· «κανόνες χρονικοί»· τὰ κυριώτερα χρονολογικὰ συμβάντα, ἐξ ὧν τὰ ἐν τῷ μεταξὺ κείμενα ὀρίζοντο, Πλουτ. Σολ. 27. Κάνωπον, τό· τὸ τῆς ἀκτῆς ἄνθος, Sambucus Π. Αἴγ.

Κανωτός, 3· καννωτός.

Κάξ, ἀντί καὶ ἔξ.

Κα οὖς -οῦντος, ὁ· κώμη *Αρχαδίας Πασ. ἐπιθ. καούσιος, 3, *Ασκληπιδός.

Κάπ, ἐπ. = κατὰ πρό τοῦ π. καὶ φ, καπ πεδίων *Ιλ. ζ, 201· «κάπ φάλαρα», π, 106.

Καπαλίξω· ζευγηλατῶ *Πουχ. ἴσ. καπαλίξω· πρὸς καπάνη.

Καπάνας -άκος, ὁ· ἴδε καπάνη.

Καπανεύς -εως, ἐπ. ἥος· εἰς τῶν ἐπτὰ τῶν ἐπὶ Θήσας στρατευσαμένων, πατήρ τοῦ Σθηνέλου *Ιλ.

Καπάνη, ἡ, Πολυδ. 1, 142, «τὸ δὲ ὑπεράνω τοῦ ἄρματος περίφραγμα, ὃ ἀκούει εὐθετῶς περιλαμβάνασθαι, τάρριον· τρεῖς δὲ ἔχοντας τοῦ τάρριου πλευρὰς τὰς κατὰ τοὺς ἵππους, τὸ ἀνώτατον ξύλον καπάνας καλεῖται δεξιὸς καὶ εὐώνυμος, ἡ δὲ μέση ῥάβδος καπάνη», παρὰ δὲ Θεσσαλοῖς ἡ ἄμαξα = ἀπήνη Ξεναρχ. ἐν *Αθην. 10, 418· = τριχλὴν κυνὴ *Πουχ. (ἡ παραλήγουσα ἴσ. μικρά).

Κάπάνηϊάδης -ου· υἱὸς Καπανεύς, ὁ Σθένης *Ιλ.

Καπανήτις, ἐπ. 3 ἐπιθ. τοῦ Καπανεύς· οἷός = τῷ προση. *Ιλ. δ, 367.

Καπάνια, τὰ· ἀρπεδόνες *Πουχ.

Καπάνιχος, 3· ὁ ἀνέμων εἰς τὴν καπάνην, φάνην *Πουχ. ἡ εἰς τὴν ἄμαξαν = ἄμαξιτος *Αθην. 10, 418, ἐνθα ἐκ τοῦ *Αριστ. παρατίθεται τὸ «τὰ δεξιὰν Θετταλῶν πολὺ καπανιχότερα» = πολυτελέστερα.

Καπάτων -ωνος· Λοκρὸς τις Θουκ.

Κάπειτα· ἀντὶ καὶ ἔπειτα.

Καπέτις -ίδος, ἡ· χοινίς *Πολύκιον πρβλ. «καπίθη».

Κάπετος, ἡ (πρβλ. σχάπτω)· βόθρος, λάκος, «ὅγῃος καπέτιο βελείης ποσσὶν ἐρείπων» *Ιλ. ο, 356· ὁ πάρος, ω, 797, Σοφ. Αἴγ. 1144, ἐνθα ὁ Σχολ. λέγει ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ

σημ. παρ' Ἀργείοις ἦτο εὐχρ. ἐν γέν. κοί-
λωμα, σχίσμα Ἰδ. σ, 564, καὶ μετγν.
Κάπετος ὁ μνηστήρ τῆς Ἰπποδαμείας Παισ.
Καπετώλιον, καὶ Καπιτώλιον, τὸ εἰς τῶν
λόφων τῆς Ῥώμης Δ. Ἀλ. Capitolium, ἐπὶ 0.
Καπετώλιος, Ζεύς, Δ. Ἀλ. ἀρχ. 6, 68 καὶ
Καπετωλίνος, 3, 10. ὡς θηλ. Καπετωλίνε (-δος)
- αὐλή, Ἀνθ. - τὰ Καπετωλίνια Στ. Βυζ.
Iudi Capitolini.
Κάπη, ἡ (πρὸλ. κάπτω) ἡ φάτην Ἰλ. 0, 434,
Ἰδ. 0, 40, ἐν τῷ πλ. καὶ ἐνιχαχού παρὰ μετγν. π.
Κάπηθεν, ἐπιρ. ἐκ τῆς φάτης Λυκαοφρ. 95.
Καπηλεία, ἡ τὸ μικρὸν ἐμπόριον, λιανο-
πουλι, μετὰ τοῦ, ἐμπορία καὶ πανδοχεῖα,
Πλατ. νόμ. 11, 918 ἡ πώλησις τῶν πρώτων
χρεϊσθῶν πραγμάτων καὶ μάλιστα τροφίμων
οἴνου τε μεταβαλλόμενος καὶ οἴτου πρᾶσιν,
ὁ δὲ καπηλείαν ἐπινομάζουσιν οἱ πλείστοι,
8, 849 καλεῖται ἀνελεύθερος, 11, 919 περὶ
δὲ τῶν ψευδοποιημένων γυναικῶν λέγεται «κα-
πηλείαν ἀσκεῖν προσώπων» Πολυδ. 5, 102
πρὸλ. καπηλεύω.
Καπηλεῖον, τὸ καπελεῖο, τὸ μαγαζὶ τοῦ
καπηλίου Ἀριστ. ἐκκλ. 154, Ἰσοκ. 7, 49
«ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ τοῖς πανδοχείοις αἰ-
δουμένους» Ἀθην. 13, 566 ἴδε καπῆλιον.
Καπηλευμα, τὸ ἀπάτη, νόθευσις Εὐδοτ.
Καπηλευτής, ὁ κάπηλος.
Καπηλευτικός, 3 καπηλικός, Πλατ. νόμ.
8, 842.
Καπηλεύω εἶμαι κάπηλος Ὑπρ. 1, 155 ἐν
γόν. λιανοπουλῶ, συνήθ. μετὰ τῆς ἐννοίας
τῶν δι' ἀπάτης ἢ ἀπληστίας καὶ ταπεινότη-
τος ποριζομένων κέρδους οἱ τὰ μαθήματα
περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις καὶ πωλοῦντες
καὶ καπηλεύοντες Πλατ. Πρωτ. 313 «πολύ
τεχνικώτερον αὐτὰ πωλοῦντες τῶν ὁμολο-
γούντων καπηλεύειν» Ἰσοκ. 2, 1 ἀπατῶ,
«λοικὸν οὐ καπηλεύουσιν μάχην» Αἰσχ. Ἔκτ.
347 «οὐδ' ἀψύχου βορᾶς αἰτίας καπηλευ»
Εὐρ. ἱππ. 953 συγχὰ καὶ παρὰ μετγν. νο-
θεύω «-τὸν λόγον» 2, ἐπιστολ. Κορινθ. 2, 17.
Καπηλικός, 3 ἡ ἀνήκων εἰς τὸν κάπηλον,
ὁ εἰς τὸ μικρὸν ἐμπόριον ἡσυχόμενος ἐντ. ἐ-
πιτήδειος, δόλιος εἰς τὸ ἐμπόριον, μπακάλι-
κος, καταφρονητικῶς, «καπηλικὰ μέτρα φι-
λεύσα» περὶ τῆς φιάλης Μ. Ἀργ. 18 (9,
229) - κυρόν, Πολυδ. 10, 177 «τῆς μετα-
δλητικῆς ἡ μὲν κατὰ πόλιν ἀλλαγὴ καπη-
λικῇ προσαγορεύεται», ὅχι δηλ. τὸ ἐξωτερι-
κὸν ἐμπόριον Πλατ. Σοφ. 223, ἐνθα ἐννοεῖ-
ται τέχνη, ὡς ἐν Ἀριστοτ. πολιτ. 1, 9
«καπηλικὸς τὴν διάνοιαν = δόλιος, μετγν. ἐ-
πίρ. «καπηλικῶς ἔχειν = ὡς κάπηλος φέρε-
σθαι Ἀριστ. Πλουτ. 1083 «τὰ πράγματα
καπηλικῶς διανέμειν» Πλουτ. Ἰσ. κ. Ὅσ.
45 καὶ «καπηλικῶς χρῆσθαι τινι» = κερδο-
σκοπικῶς, τοκογλυφικῶς.
Καπῆλιον, τὸ καπηλεῖον δι. γρ. Ἀθην.
12, 526.
Καπηλῖς, -ίδος θηλ. ταῦ κάπηλος Ἀριστ.
Θουορ. 347, κορπ, γυνή Φαν. ἐν Ἀθην. 2,
84 Κατὰ Ἀρχαῖδ. σ. 31, κάπηλις, τινιστὶν
πρὸλ. Σχολ. Ἀριστ. πλ. 435.

Καπηλο-δότης, ὁ ὁ ἐν τῇ καπηλείᾳ ἐξό-
μενος Ὑπυρ.
Κάπηλος, ὁ (κάπη, κάπτω) ὁ κάπηλος, ὁ
τὰ τρόφιμα πωλὼν «οἰκία καὶ ποτὰ πριά-
μενον παρὰ τοῦ καπηλίου καὶ ἐμπορίου» Πλατ.
Πρωτ. 314 ἐν γέν. δι' πάς μικρέμπορος Ἀ-
ριστ. ὕρν. 1292 ὁ εἰς ἄλλου ἐμπορίου ἀγο-
ράζων πράγματα καὶ ταμιεύων ἐν τῇ καπη-
λείᾳ καὶ πωλὼν αὐτὰ λιανικῶς ἐν τῇ πό-
λει, ἀντιθετ. πρὸς τὸν μεγάλεμπορον, τὸν
κατ' ἐξοχὴν ἐμπορον Λυσ. 22, 21, Ξεν. Κυρ.
4, 3, 42 πρὸλ. καὶ τό, αὐτοπώλης Πλατ.
πολιτ. 2, 371 ὁ Ὑπρ. 2, 141 συνάπτει «κά-
πηλοι καὶ χειρῶνακτες καὶ ἀγοραῖοι». Καὶ
μετὰ ἴδ. προσδιορισμῶν, ἀποδίδων, ὅπλων,
Ἀριστ. εἰρ. 439, ἴδ. λέγεται ὁ οἰνοπώλης
καὶ μάλιστα ὁ δολόνων τὸν οἶνον οἱ τὸν
οἶνον κεραννύντες Β. Ἀν. σ. 102, 16 «-πο-
νηρίας» Δημ. 25, 45 ὡς ἐπίθ. - βίος Δ.
Ἀλ. 9, 25. Ἐπειδὴ δὲ οὗτοι οἱ μικρέμποροι
ἐπὶ ἀπάτη καὶ κερδοσκοπία ἦσαν περιόητοι,
σημαίνει τὸ κάπηλος ὡς ἐπίθ. τὸν δόλιον,
«κάπηλα προσφέρων τεχνήματα» Αἰσχ. ἀ-
ποσπ. 339 «κάπηλον φρόνημα» = τὸ παλιμ-
βολον καὶ οὐχ ὀφέλις Φρυγ. ἐν Β. Ἀν. 49.
Παρὰ δὲ Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 267, ἐνθα τὸ,
φέφαλσε, διὰ τοῦ κάπηλος ἐξηγεῖται, πρέπει
εἰς τὸ καπνεῖον, ἢ ἄλλο παρόμοιον νὰ με-
ταβληθῇ.
Καπηλο-τριβέω καπηλείαν μετρέχομαι
Ὑπυρ.
Κάπηξ, -ηκος = ἐξύλον τι ἐν τῇ πρόμνη τῆς
νεῦς ὑπερέχον Ὑπυρ.
Καπητόν, τό, (πρὸλ. κάπη) τροφή τῶν ζώ-
ων Ὑπυρ. πρὸλ. καπίστριον.
Κάπὶ ἀντὶ καὶ ἐπί.
Κάπεια, τά, «σκόροδα» Κυρυνταῖα Ὑπυρ.
πρὸλ. caera.
Καπίθη, ἡ (κάπτω) μέτρον χωροῦν ἀντι-
κὰς κοτύλας δύο Ὑπυρ. Παρὰ δὲ Πέρσαις
δύο χοῖνικαί Ξεν. Ἀν. 1, 5, 6, Πολυδ. 4,
168 πρὸλ. καπέτις.
Καπίστριον, τό τροφή τῶν ἵππων Σουῖδ.
τροφή τῶν ὄνων Ὑπυρ. ἐν γένει τῶν ζώων,
Μ. Ἐτ. πρὸλ. καπητόν.
Καπνεῖον, τὸ καπνοδόχη ἴδε Ριστ. εἰς
Μετρ. σ. 292.
Καπνεῖω, π. ἀντὶ καπνίζω Νικ. 0ηρ. 36.
Καπν-ἐλαιον, τό ἰδίος ῥητίνης ἐκ τοῦ κα-
πνοῦ ἀποστάζουσα Γαλην.
Κάπνεος, ἡ, ἄμπελος = κάπνιος Ἀριστοτ. γεν.
Ζ. 4, 4.
Κάπνη, ἡ καπνοδόχη Ἀριστ. σφ. 143.
Καπνηλός, 2 καπνώδης, ἔχων δομὴν κα-
πνοῦ, -δομή Νικ. 0ηρ. 5.
Καπνηρός, 3 τῷ ἀνωτ. μετγν.
Καπνίας, ὁ κλήρης καπνοῦ, καπνισμένος
καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος «-ὁ καπνίας οἶνος»
κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. ἀφ. 151, ὁ ὑπεκλύ-
μενος, ἡ κατὰ Κρατιν. παλαιός, καλός, ὅστις
ἐτίθετο εἰς τὸν καπνόν, ἴσα παλαιωθῇ, vi-
num fumosum, τὸν Ῥωμαίων «κάλλιστος»
οὗτος γίνεται ἐν Βενεδικτῇ πόλει Ἰταλίας
Ἀθην. 1, 31 «-Ἐφραντίδης ὁ τῆς κοιμῆδίας

ποιητής Καπνιάς επεκαλετο διὰ τὸ μηδὲν λαμπρὸν γράφειν Ἰ. Πουχ. πρὸς καὶ κάπνιος. Καπνιάς, -άδος ὁηλ. τοῦ προηγ. λίθος, ἐχούσα καπνώδη ὄψιν, εἶδος ἀσπίδος πρὸς Πλίν. ἱ. Φ. 37, 9, 37.

Καπνιάω· καπνίζω τι «μελισσῶν σμήνη» Ἀπολ. Ρ. 2, 131· ἀμτδ. ἀναδίδω καπνὸν Πλουτ. ἡθ. σ. 454.

Καπνίζω κάμνω καπνὸν ἀνάπτω πῦρ «κάπνισάν τε κατὰ κλισίας καὶ δεῖπνον ἔλονται» Ἰλ. 6, 299· καπνίζω, καυρίζω μὲ τὸν καπνὸν, ἐνοχλῶ «φῆσαντες καπνίζειν αὐτοὺς ἀφοποιουμένους τοὺς παῖδας» Δημ. 54, 4· «διὰ τὸ οἱ ἐξόφθαλμοι καπνίζονται μᾶλλον» = ἐνοχλοῦνται ὑπὸ τοῦ καπνοῦ Ἀριστοτ. πρὸς 31, 6· «καπνιζομένη τυραννὶς ἡ μαγειρικὴ ἐστίν» Δημοτ. κωμ. ἐν Ἀθην. 9, 405· «καπνίζω τι «καπνιστὰ κρέα», 3, 153.

Καπνικός, 3· ὁ ἐκ καπνοῦ γινόμενος, μτγν. Καπνίον, τό· ὄψκ. τοῦ καπνός, ὀλίγος καπνός. Καπνία, ἡ, (ὡς ἐπὶ 0.) μετὰ τοῦ, ἄμπελος, καὶ ἄνευ αὐτοῦ· εἶδος ἀμπέλου φερούσης μελαίναν σταφυλὰς, ἐχούσας καπνώδη χροιάν, Θιόφρ. πρὸς κάπνιος.

Κάπνιος, ἡ· φωτὸν τι, Διοσκ. Γομαρία.

Κάπνισις, ἡ· τὸ καπνίζειν ἔδω.

Κάπνισμα, τό· τὸ καπνοῦ, τὸ θυμίαμα Παλλ. 46 (9, 174).

Καπνιστικός, 3· ὁ πρὸς τὸ καπνίζειν χρησιμὸς Γαλιν.

Καπνίτης, ὁ· κάπνιος, φωτὸν Διοσκ.

Καπνο-θάτης, ὁ, Στραβ. 7, 296, καὶ ἔδω Ἰλ. σ. 916 «καὶ θεοσεύεις» λέγονται οἱ ἐκ μελίδος, γάλακτος καὶ τυροῦ ζῶντες ἴετα· τινὲς διορθοῦσι καπνοπάτης, οἱ καπνὸν βοφούντες, ἡ ὕρβος, καπνοβότης, οἱ ζῶντες ἐκ τοῦ καπνοῦ.

Καπνο-δόχη, ἰων. καὶ ἀττ. ἡ· καπνοδόχη Ἰπρ. 4, 103· πρὸς Λοδ. Φρον. 307.

Καπνο-δόχη, ἡ· ὅπῃ τις ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ οἴκηματος, δι' ἧς ἐξέρχεται ὁ καπνός καὶ εὐσπύρονται αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες, Γαλιν. πρὸς καπνοδόχη.

Καπνο-δόχος ὁ τὸν καπνὸν ὑποδεχόμενος (·).

Καπνο-εἰδής, 2· ὁ ἔχων τὴν ὄψιν ὡς τὸν καπνὸν, ἐπὶ χρώματος Δίλ. ἱ. Ζ. 6, 20.

Καπνο-πάτης, ὁ· ἐξ εἰκασ. ἀντὶ καπνοπάτης.

Καπνο-ποιός, 2· ἀναδίδω καπνὸν «ἐξόλον σόκινον» Σχολ. Ἀριστ. σφ. 145.

Καπνός, ὁ· ὁ καπνός «κνίσῃ δ' οὐρανὸν ἔκινεν ἑλισσομένη περὶ καπνὸν» Ἰλ. α, 317· «ἔμμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοντα νοῆσαι ἥς γαίης» Ὀδ. α, 58· «κνίσσης» Πινδ. ἱ. 3, 84· συχρὸν παρὰ τραγ. καὶ πεζ. καὶ μτφ. «καπνὸς μέλας γενοῖμαι» Δίτχ. ἱ. 760· «καπνοῦ σκία» Σοφ. Φιλ. 934, ὅπερ ἐν Β. Ἀν. διὰ τοῦ, οὐδὲν, ἐρμηνεύεται, πρὸς. Ἰππ. 954 «πολλῶν γραμμάτων τιμὰν καπνοῦς» «περὶ καπνοῦ στενωλοσχεῖν» Ἀριστ. νερ. 329· «καπνὸν καὶ φλυαρίαν ἡγεῖται» Πλατ. πολ. 9, 581.

Καπνο-σφραγέτης, ὁ· 1) ὁ καπνὸν σφραγίζων, ἐπὶ 0. τοῦ φιλαργύρου παρὰ τοῖς κω-

μικοῖς ἔδω. 750, 41· 2) ὁ παρασιτοῦ τινός. Καπνο-φόρος, ὁ, ἡ· ὁ φέρων, φέρουσα καπνὸν ἔδω.

Καπνός· μεταβάλλω εἰς καπνόν, καίω τι, καὶ παθ. «καπνοθεῖσα πάτρα» Πινδ. ἱ. 5, 111· «καπνοῦται πόλεις, δέμας» ἔδω. Τρ. 8· καπνίζω «βλίστηριδι χειρὶ καπνώσας» Ζων. 6 (9, 226).

Καπνο-ός-της, 2· ὁ περιέχων καπνόν, ἡ ὡς καπνός φαινόμενος ὁ καπνώδης καὶ συνενφής ἀήρ. Πολυδ. 9, 16, 3· ἰδ. ἐπὶ χρώματος Λοκ. φιλοφ. 16· «δυσώδεις τι καὶ καπνώδεστερον ἐρουγγάνει» Σατωρ. 28, Θεόφρ.

Καπνοβία, ἡ· αἰθάλη, ἀσβόλη, λιγνίτις, μτγν.

Κάπος, τό· πνοή, ἀναπνοή· ἀρχ. λεξ. πρὸς Κάπος καὶ κάφος· Ἀλλά, κάπος, ὄψκ. = κήπος. Κάππα, τό, ἀκλ. τὸ δέκατον γράμμα τῆς Ἑλλ. ἀλφάβητου, κ. Καλλίας ἐν Ἀθην. 10, 453.

Καππαδοκία, ἡ· χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας, Στραβ. κίτ. οἱ Καππαδόκες, -ων (ὡς) καὶ οἱ Καππαδοκαί -ων Ἰπρ. ἐπὶ 0. Καππαδοκικός, 3, καὶ Καππαδόκιος Σαυδ. ὁηλ. Καππαδοκισσα Στραβ. 14, 657.

Καππαδοκίζω· φέρομαι, πράττω ὡς Καππαδόκης, εἶμαι ὀκνηρός, ἀνανδρός ἡ πλεονέκτης Ἀπ. Μθρ. 53· παθ. γίνομαι Καππαδόκης, τὰ ἥθη αὐτῶν παραδέχομαι Ἀνθ. 11, 238.

Καππαρίον, τό· ὄψκ. τοῦ κάππαρις Πλουτ. συμπ. 4, 4, 2, ἐνθα ὁμοῦς ἡ αἰτ. «κάππαριν» ἀρμόζει μᾶλλον εἰς τὸ μέτρον.

Κάππαρις -εως, ἡ· τὸ φωτὸν, ἡ κάππαρις, καὶ ὁ κερπὸς αὐτῆς, τὸ κάππαριόμηνον, τὸ κυρτό, Ἰπποκρ. καὶ Θεόφρ. Ἀθην. 13, 567.

Καππαρό-ριζον, τό· ἡ ῥίζα τῆς κάππαρις Ὀρεοσφ. σ. 252.

Κάππαρος, ὁ· ὁ κύνος Πλουτ.

Κάπ-πεσαν, ἔπ. = κατέπεσαν ὄψκ. ὅ. τοῦ καταπίπτω.

Καπνο-φόρος, ἱσαλ. ἀντὶ κοππαφόρος. Καπ-πυρίζω· καταπυρίζω, πίνω φωτιά, καίωμαι, ἀνάπτω Θεοκρ. 2, 24, ὁ Καλκίν. τὴν μετγ. «καπυρίσασα» εἰς τό, «κάπυρος εἶσα» μετέβαλε.

Καππώτας -α, ὄψκ. ὁ καταπαύτης, λίθος, ἐνθα ἡ μανία τοῦ Ὀρέστου κατέπαυσε Παισ. 3, 22, 1.

Κάπρα· ἡ· αἶψ Ἰππ. carn.

Καπρά· ἡ· ἐκ τοῦ καπρέα· ἀσέλγεια Ἰππ. Κάπραινα ὀηλ. τοῦ κάπρου, ἡ ἀγριογούρουνα· μτφ. ἀσελγὲς γόνατον Φρον. κωμ. ἐν Πολυδ. 7, 202· «καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια» ἀρχ. λεξ.

Καπράω· «καπρῶν λέγονται αἱ ὄες, ὅταν ἐχωσι πρὸς τὴν ὀχρίαν ὀρμητικῶς» Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 6, 18· μτφ. ἐπὶ τῶν ἀσελγῶν γυναικῶν «καπρῶσα γραβὴ» Ἀριστ. πλ. 1024.

Καπρέα καὶ Καπρία, ἡ· τὸ μέρος τῆς μήτρας τῶν θηλειῶν ὧν καὶ καμήλων, ἐν ᾗ τὰ ὠάρια μετὰ τὴν ἐκτομήν αὐτοῦ παύουσι τὰ ζῶα τοῦ νὰ ἔχουσιν ὀρμὴν πρὸς τὴν ὀχρίαν Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 9, 50, ἐνθα παραβάλλεται πρὸς τὸ ἱππομανές.

Κάπρειος, 3· ὁ ἀνήλιος εἰς τὸν κάπρον, ὁ δόντης Νον. Δ. 18, 245.

Καπρία, ἡ καπρία.
 Καπρίαῦ καπρίαῦ, δι. γρ. ἐν Ἀριστοτ. *Ι. Ζ. 6, 18.*
 Καπρίδιον, τό ὄνομα τοῦ κάπρος Ἀριστ. ἐν Ἀθην. 3, 96.
 Καπρίζω καπρίαῦ Ἀριστοτ. *Ι. Ζ. 6, 18.*
 Κάπριος, 2^ο κάπριος· «καί τῶν νηῶν καπρίους ἔχουσιν τὰς πρύμνας» *Πρ. 3, 59.*
 Καπρίαχος, ὁ (ἰδ. ὄνομα τοῦ κάπρος)· εἶδος ἰχθύος Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 3, 107· ἴδε ἐπὶ ὄνομα.
 Καπρο-όβελον, τό σὺνδην Ψευχ.
 Κάπρος, ὁ· τὸ ἀρσενικόν γουρουνί, τὸ ὀχρεόν, «σὺν ἐπιθήτῳ» *Ὁδ. λ, 130* ἰδ. τὸ ἄγριον *Ἰλ. ρ, 725* λέγεται ἐν καί «σὺς κάπρος» *Ἰλ. ε, 783*· ὁ ἄγριος κάπρος, τὸ ἄγριο γουρουνόν, καί παρὰ τραγ. καί ἐν πεζῷ. ἐν Ἀριστ. *Λυσ. 202* «προσλαβὸς μοι τοῦ κάπρου», ἐνθα ὁ λόγος περὶ θαλάσσης κατὰ Σχολ. γίνεται διὰ τοῦτο ὑπαινιγμός τις τοῦ αἰδοῦτος, ἀνθ' οὗ ἡ λέξις κατὰ τὸν Σουίδ. τίσσεται· εἶδος ἰχθύος τῆς θαλάσσης Φιλημ. ἐν Ἀθην. 7, 288· πρὸς Ἀριστοτ. *Ι. Ζ. 4, 9, 3.*
 Καπρο-φάγος, 2^ο ὁ ἐσθίων κάπρον ἢ κάπρους· ἐπὶ ὁ Ἀρτέμιδος ἐν Σάμῳ κατ' Ψευχ.
 Καπρο-φόνος, 2^ο ὁ φονεύων κάπρους· νόων Φιλίπ. 72 (9, 83).
 Καπρώζω καπρίαῦ, Σκληρίας ἐν Ἀθην. 9, 402.
 Καπτήρ, -ήρος, ὁ σωλὴν τις ἐκ γῆς ὀπτις Θούρ. ἱσ. καλυπτὴρ· πρὸς Ἀριστοτ. προβλ. 20, 9.
 Κάπτω (ἴδε κάπω)· χάπτω· ἰδ. ἐπὶ ζώων, ἀνοίγω τὸ στόμα, τὸ βύγχοις ἢ τὸ βάμφοις, καί ὀρμητικῶς ἀρπάζω τι, τρώγω καί πίνω, καταπίνω τι μετ' ἐπιθυμίας καί ὀρμῆς, γανθὸν ἐσθίω *Εὐστ.*· ἐπὶ τῶν πτηνῶν· «ἐμπέδας» Ἀριστ. *ὄρν. 245*, Ἀριστοτ. *Ι. Ζ. 8, 3*· ἴδε κάψις καί ἐπὶ ἀνθρώπ. ἀντιθ. πρὸς τό, διειπνεῖν Ἀριστ. ἐκκλ. 687· πρὸς κάπρη, carpio.
 Καπύη, ἡ πόλις Κυρια ἐν Κεκαυμένη, κατ. οἱ Καπυηνοὶ καὶ Καπυηνοὶ Πολυδ.
 Καπύρια, τὰ εἶδος σύκων, ἅτινα ὁ Εὐστ. ἀναφέρει ἐκ τοῦ Ἀθην. 3, 78· ὅμως ἐν τοῖς χειρογρ. τοῦ Ἀθην. εἶνε, λαπύρια, ἣν γραφὴν ὁ Διονύσιος παρεδέχθη· ἡ γραφή, καπύρια, φαίνεται ὀρθότερα, διότι καὶ νῦν ὑπάρχει εἶδος σύκων ἐν Χίῳ, καλουμένων, καθούρια, ἅτινα ἴσ. εἶνε τὰ αὐτά.
 Καपुरέδια, τὰ ζώματις, ἐξ ἧς κατεσκευάζετο εἶδος ζυμαρικοῦ Ἀθην. 3, 113· πρὸς καπυρός. Παρὰ δὲ τοῖς νῦν Κυπρίοις ἡ καπύρια εἶνε φωμαί πεφυγμένον.
 Καपुरίζω (ἐκ τοῦ καπυρός, καθαρὸν ἀέρα ἀναπνέω, ἢ καγχάζω, μόνον μεταφορικῶς) ἀναπνέω, τραυῶ *Στραβ. 17, σ. 800.*
 Κάπυρις, -ίδος, ἡ· «κάπυρις δὲ Περσικὸς χιτῶν χειριδωτός», Πολυδ. 7, 58.
 Καपुरιστή, ὁ ἄσπετος, ἀσέλης, ἐκδοτός εἰς ἡδυπάθειαν· τρυφηλὸν ἀνθρώπων καὶ καπυριστῶν· *Στραβ. 16, 661.*
 Καपुरός, 3^ο (κάπω, καπύω) κατὰ δὲ τὸν Εὐστ. ἐκ τοῦ καίω καί πυρ· ὁ στεγνύσας ἢς τὸν ἀέρα, ξηρός· «ὡς ἀπ' ἀκάνθας καὶ καπυροὶ γαίται» Θεοφρ. 6, 15, κατὰ δὲ Σχολ.

καὶ κεκαυμένοι ὁπὸ τοῦ ἡλίου· οὕτω δὲ, «καπυρὸς κάρω» *Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 2, 52*· «ἄλιυρον καὶ ἄλφειτον καπυρόν» Ἀριστοτ. προβλ. 21, 3· «χαίριον κρέα καπυρὸν» Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 3, 96· μετ.· νόσος· ἡ ἀποστεγνοῦσα τὸ σῶμα, ἢ, θερμαίνουσα· ἐπὶ τοῦ Κρωτος Θεοφρ. 2, 87. Καί ἐπὶ φωνῆς «καπυρόν στόμα Μοισῶν» = λυγυρόν καὶ καθαρὸν ἄσμα, 7, 37· «ὅσοις καπυρόν τελεῖται στόμα Μοισῶν» *Μουσχ. 3, 94*· «τὰς καπυρωτέρας ἰδὲ δὲ ἀσπάζεται μᾶλλον τῶν ἐκπουδασμένων» Ἀθην. 15, 697· «μουσικός εἰμι καὶ σαρξίζω πάντα καπυρόν» *Λουκ. 10, διαλ. 22*, 3· «καπυρόν γελιάσας» Ἀνθ. 7, 414· «καπορός ἐξ ἐχθρῶ γέλωτος» Ἀλκιφρ. 3, 48.
 Καπυρώ· στεγνύνω, ξηραίνω, καθ. «τοῦ μὴ κατὰ τὰς νεωκίας καπυροῦσθαι τὴν ὕλην μὴ νοτιζομένην» *Στραβ. 4, 195*· «καπυρωθέντα ἱμάτια», 20, 13, 2.
 Καπυρ-ώδης, 2^ο ξηρὸς τὴν ὕψιν Σχολ. Ἀριστ. *Ἀχ. 1091.*
 Κάπυς -υος, ὁ· πνεῦμα Ψευχ. πρὸς κάπος· Κάπυς -υος, ὁ· πατήρ Ἀγχίσου, υἱὸς Ἀσοαρέχου Ἰλ.
 Καπύω· πνέω, ἀναπνέω· «ἀπὸ δὲ ψυχῆν ἐκπύσσει» *Ἰδ. ἀποκαπύω*· «ψυχὴν οὕτω ἐκπύσσει» = ἐκπνέω τὴν ψυχὴν *Κ. Σμ. 6, 523*· ἐντ. ἀνέχει τὸ τοῦ Ψευχοῦ «καπυκτά, πνέοντα» πρὸς κάπω, κάπος.
 Καπφάλαρα, ὀρθότ. καὶ φάλαρα· ἴδε κάπ, Κάπω, ῥημα ἀπρηγ· πνέω, ἀναπνέω, πνέω, ἀσπνέω (πρὸς κάπος, κάπυς, καπύω καὶ κάπτω καὶ καπνός), εἰς τὸ ῥημα τοῦτο ἀποδίδουσι τὴν μετγ. τοῦ παρακ. «καπνῶς» εὐχρ. μόν. παρ' Ὀκ. ἐν τῇ φράσει «κεκαπνῶτα θυμόν» *Ἰλ. ε, 698*, *Ὁδ. ε, 468*· ἐκ τοῦ πρώτου χωρίου «τὸν δ' ἔλκε ψυχῇ, κατὰ δ' ὀφθαλμοὺς κέχον» ἀχλὺς· αὐτὸς δ' ἀμπνύθη, περὶ δὲ πνοῇ βορέας ζώοντι ἐπιπνέουσα κακῶς κεκαπνῶτα θυμόν», ἐνθα οἱ καπνοὶ, ἐκπνενούκτα, ἐργαίνεσθαι, ἐξάγειν, ὅτι ἐννοεῖται ἡ καταδεσμένη, ἐξητημένη ζωικὴ δύναμις, ἣτις πάλιν ἐπανερχομένη, ἐκφαίνεται ἐγχειρομένη διὰ τῆς ζωηροτέρας καὶ ταχυτέρας ἀναπνοῆς καὶ παρὰ μετγ. ποιηταῖς, «γυτα» Ὀπκ. *δλ. 3, 114.*
 Κάπων, -ωνος, ὁ· τὸ καπνὸν μετγ. κυρ.
 Κάρ = κατὰ πρὸ τοῦ ρ, γχ· «κάρ βόον» *Ἰλ. μ, 33*· «κάρ βη» *υ, 421.*
 Κάρ· 1) ἀρχ. τύπη. ἀντὶ τοῦ κάρη, κεφαλῇ, ἐν τῇ φράσει «ἐπὶ κάρ» = ἐπὶ κεφαλῇ, κατὰ κεφαλὰ· «ῥέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ» *Ἰλ. π, 392*· ἐντ. τὸ ἐν *Μ. Ἐτ. ἐπὶρ. «ἐπὶ κάρ»* 2) «τίω δὲ μιν ἐν καρὸς αἰσῶ» *Ἰλ. ι, 378*. Ἰσηγεῖται διειφορικῶς ὑπὸ τῶν ἀρχ. καὶ ἡ μὲν ἐρμηνεία, τιμῶν αὐτὸν ἴσον μετὰ Κάρα, ὅ ἐστι, ὀλίγον, διότι οἱ Κάρες ἴσαν μισθοφόροι στρατιῶται, καὶ ὅπου ἀποκαταπαρνήτο, εἶνε ἐσφαλμένη διότι τὸ μὲν ἀντιστρατεύεται ἢ βραχύτης τοῦ α (πρώτων Γρ. Ναξ. ἐν Ἀνθ. 8, 184 μεταχειρίζεται ἐν τῇ δοτ. Κάρεσσιν τὸ α ὡς βραχὺ), τὸ δὲ διδοὶ ὁ Ὀρ. ἀγνοεῖ ὅτι Κάρες μισθοφόροι. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς εἰρήνης ἐρμηνείας. κατ' ἣν καρὸς

Κάρβας, ὁ ἄνθρωπος ἀνατολικῶς ἀπὸ τῶν καρθανῶν τῶν κατὰ Φοινίκην Ἀριστοτ. π. ἀν. σ. 946.
Κάρβασα, τὰ λιναῖα καρβόπανα ὡς κάρπασος.
Καρβατίνη, ἡ «ἀγροικικὸν ὑπόδημα κληθὲν ἀπὸ καρῶν» Πυλ. 7, 88 ἐξ ἀκατοργάστου δερμάτος «ἦσαν, ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἀρχαία ὑπόδημα, καρβατίναι αὐτοῖς πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν» Ξεν. Ἀν. 4, 5, 14. πρὸλ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1, κυρ. 041. τοῦ.
Καρβάτινος, 3' ὁ ἐξ ἀκατοργάστου δερμάτος κατεσκευασμένος - οἰκίαι = οἰκίδια ἐκ τοιοῦτου δερμάτος κατεσκευασμένα εἰς χρῆσιν τῶν φυλάκων Φιλ. μαθημ. σ. 101.
Καρβατιῶν - ὄνος, ὁ καταπέλτης, λιθοδόλος μηχανή, ἀρχ. μαθ.
Κάρδα τὸ ἀνδροῦδες καὶ πολεμικὸν Στράβ. 15, 3, 734' γα. λέξ. περσική, πρὸλ. κάρδαξ.
Καρδαμάλη ἡ καρδαμάλη ἡ Φωτ. λεξ. Ἀθην. 3, 114, δι. γρ. καρδαμύλη ὡς καὶ Εὐστ. 743, 17' εἶδος ἄρτου ἡ ζυμαρικοῦ ἐκ καρδάμου, περσικὸν φαγητόν Παρὰ Πυλ. 6, 76 ὑπάρχει, «καρδάμη».
Καρδαμινική, ἡ τῆς ἐπὶ τοῦ Διόσκ.
Καρδαμίζω ὁμιλῶ περὶ καρδάμων ἐν Ἀριστ. Θεσμ. 617 λέγει τὸ ἐν τῶν διαλεγόμενων προσώπων «ἐφαρμα κάρδαμα», τὸ δὲ ἔτερον ἱρωτᾷ «τί καρδαμίζεις» = τί ὁμιλεῖς περὶ καρδάμων οὕτως καὶ ἡμεῖς ἐκ πάντων σχεδὸν τῶν ὀνομαστικῶν δυνάμεθα νὰ πλάσωμεν ῥήματα εἰς -ίζω ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ χρήσιμος.
Καρδαμίνη, ἡ τῆς ἐπὶ Πουλ. Δίγ.
Καρδαμί - ἱδρὺς, ἡ εἶδος βυτάνης ὁμοίας τῶν καρδάμων, ἥτις καὶ ἱδρὺς καλεῖται Νικ. ἄλ. 333.
Καρδαμο-γλύφος, ὁ ὁ διασχίζων, χωρίζων τὸ κάρδαμον, ὡς τὸ, κυμνοπρίστης = κίβηξ, γλίσχρος, μικρολόγος, ἀνελεύθερος, ῥυπαρὸς, φειδωλὸς, φιλάργυρος Πουχ. πρὸλ. κυμνοπρίστης καρδαμολύφης.
Καρδαμυν, τὸ τὸ καὶ νῦν κάρδαμον, οὕτως τὰ σπέρματα ὡς νῦν τὸ σίναπ (ἀτὲ νάπυ) μετεχειρίζοντο συνηθ. ἐν τῇ πλ. Ἀριστ. Θεσμ. 617 «κάρδαμ» ἐσκευασμένα Εὐδ. βουλ. ἐν Ἀθην. 8, 347' ἰδ. ἀγαπητὸν ὄψον τῶν Περσῶν Ξεν. Κυρ. 1, 2, 8' «κάρδαμα βλέπειν, μετὰ τοῦ δρόμου καὶ δίκαιος = ὁ ψὶν ἔχειν καρδάμον, χαλεπὴν, τραχέαν, ἀγρίαν ὄψιν ἔχειν Ἀριστ. σφ. 455.
Καρδαμύλη, ἡ 1) πόλ. Μεσσηνίας Πλ. (Πρ. 2) πόλ. Χίου Θεοκ.
Καρδαμύμων, τὸ εἶδος ἀρώματος Θεόφρ. καὶ μετγ.
Κάρδαξ, -ακος, ὁ μόν. ἐν πλ. εἶδος μιθωροῦν στρατιωτικῶν παρὰ Πέρσας Πυλ. 5, 79, 11. Κατὰ τινες παράγ. ἐκ τοῦ Κάρ, κατὰ δὲ Στράβ. 15, 734, ἐκ τοῦ κάρδα.
Καρδία, ἰων. καρδίη, π. καρδιά καὶ καρδίη, ἡ οὕτω δὲ πάντοτε παρ' Ὅμη. ὅστις τὸν τύπον καρδίη μόν. ἐν ἀρχῇ τοῦ

στίχ. ἐν Ἰλ. 6, 452 ἔχει, ἐπαναλαμβάνεται δὲ καὶ ἐν Ἰλ. λ, 12' Ε, 152, (πρὸλ. κίαρ) 1) ἡ καρδιά. «ἐν δὲ τε οἱ καρδίη μεγάλα στέρνουσι πατάσσει» = πετᾷ, χτυπᾷ Ἰλ. ν, 282, ὡς καὶ, «πηδᾷ» Πλατ. συμπ. 215 Ἀριστ. νεφ. 1391' «ἔξω στήθεος ἐκθρόσκει» Ἰλ. κ, 94' «δόρυ δ' ἐν καρδίῃ ἐπεπλήγειν, ν, 442' «ἀλέκτορος» Λίσχ. Εὐμ. 823' - σὺς Λαυκ. ὄρχ. 85. Συχνὰ λέγεται ὡς ἔδρα τῶν συναισθημάτων καὶ τῶν παθῶν, τοῦ θυμικοῦ, ἰδίᾳ ἐπὶ φόβου, καὶ ἰσχυρότερον ἐπὶ τοῦ θάρρους «Θρασεῖα πνέων καρδίᾳ» Πινδ. Π. 10, 44' «ἐν μὲν οἱ καρδίη θάρρος βάλει» Ἰλ. φ, 547' «ἐν δὲ σθένος ὥρσεν ἐκάστη καρδίη» 6, 452' ἐπὶ τῆς ὁργῆς «οἰδανέται καρδίη γόλῳ», ι, 546' «ὅποταν τις καρδίᾳ κῶτον ἐνελάσῃ» Πινδ. Π, 8, 9' «παροῦν δὲ πρῶτος ὁρμὴς ἦσται καρδίας θυμὸς» Λίσχ. Χο. 386' «καρδίᾳ θυμουμένη» Σοφ. Ἀντ. 1239' «ἔπαυσε καρδίας γόλον» Εὐρ. Μηδ. 245' «τὸ θυμοειδὲς περὶ τὴν καρδίαν» Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 100' ἐπὶ τῆς χαρᾶς «χαρὰ θερμαινόμενα καρδίην» Εὐρ. Ἰλ. 402' ἐπὶ λύπης «ἔξεν ἄχος καρδίαν» Ἰλ. φ, 47' «ἀναστεναχίζειν ἐκ καρδίης», κ, 10' «ἐν καρδίῃ μέγα πένθος ἄεξε» Ὀδ. ρ, 489' «ἄχος καρδίην καὶ θυμὸν ἔκτανεν» Ἰλ. 6, 171' «ἐν δὲ τέ οἱ καρδίῃ στένει ἥτορ», ι, 169' «ἐντός δὲ καρδία στένει» Λίσχ. Ἐπτ. 951' ἐπὶ τοῦ ἔρωτος «καρδίαν κατέσχετο ἔρωτι δεινῇ» Εὐρ. Ἰππ. 26' «ἐκ τῆς καρδίας με φίλει» Ἀριστ. νεφ. 86' ἐπίσης λέγεται καὶ ἀπὸ καρδίας Θεοκρ. 29, 4' καὶ ἐν τῇ Κ. Δ. «ἦ ὅλης καρδίας», ἀλλὰ «τὰ ἀπὸ καρδίας λέγειν» = τὰ καρδιακὰ Εὐρ. Ἰ. Α. 475. «Ἐν γέν. κλίσσει, ἐπιθυμία, συνάπτεται μετὰ τοῦ θυμὸς» «καρδίη καὶ θυμὸς μ' ἐποτρύνει» Ἰλ. κ, 220, «καρδίη θυμὸς τε κελεύει» ἔντ. κλῶθ' μου πρόφρονι καρδίᾳ = μὲ εὐνοικίην Λίσχ. Ἰκ. 344' «-σιδερή» Ὀδ. δ, 293' «τίνα οἶε καρδίαν ἔχειν» = τί φρόνημα Πλατ. πολ. 6, 492' Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ἔδρας τῆς διανοήσεως, τοῦ γνωστικοῦ «διγθὰ δὲ καρδίη μέμονε φρεσίν» Ἰλ. π. 435' «καρδίη πόρφυρε» Ὀδ. δ, 572' «πολλὰ δὲ οἱ κρ. προτιδίσσεν ὀλεθρον», ε, 389' «ὡς ἄνοον καρδίην ἔχεις» Ἰλ. φ, 441' «ἐν καρδίᾳ σφίαν ἐμβάλλειν» Πινδ. Ὀ. 13, 16 «προφθᾶσασα καρδίαν γλώσσα» Λίσχ. Ἀγ. 999' 2) τὸ ἄνω στόμιον τοῦ στομάχου Θεοκρ. 2, 49' 3) ἡ ἐντερικὴ, μήτρα τῶν φυτῶν Θεοφρ. καὶ Εὐλ. ἡ καρδιά 4) «καρδία θαλάσσης» = ὁ βυθός, τὸ βάθος, ἀρχ. λεξ.
Καρδία, ἰων. Καρδίη, ἡ 1) πόλ. τῆς Θρακικῆς χειρσονήσου Πρ. κατ. Καρδιανός Ξεν. Δημ. καὶ ἰων. Καρδιηνός.
Καρδιακός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καρδίαν «-περιδίνης» Σχολ. Σοφ. Πλ. 912, ἰδ. ὁ πάσχων τὴν καρδίαν ἢ τὸ στόμιον τοῦ στομάχου, ὅπου καρδία ἐπίσης καλεῖται, ἰατρ. «καρδιακῶς κινδυνεύειν» Σ. Ἐμ. Πυρ. 1, 84.

Καρδι-αλγία πόνους τοῦ στομάχου ἔχω Ἱπποκρ.

Καρδι-αλγία, 2' ὁ ἔχων πόνους τοῦ στομάχου ἱατρ.

Καρδι-αλγία, ἡ' οἱ πόνοι οἱ κατὰ τὸ στόμιον τοῦ στομάχου, πείσαις εἰς τούτῳ τὰ μέρος Γαλην.

Καρδι-αλγικός, 3' ὁ ὑποφέρων ἀπὸ τῶν πόνων τοῦ στομάχου Ἱπποκρ.

Καρδι-άτις, -ίδος, ἡ' συμβολικῶς ἡ πεντάς παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις Θεολογ. ἀριθμ. 32.

Καρδι-άω' καρδιαλγία Νικ. ἀλ. 593 «καρδιόωτα».

Καρδι-ο-λόγοι βέβηλται τὴν καρδίαν, τέτρωται, πάσχω Πλούτ.

Καρδι-ο-λόγος, 2' ὁ πληγόμενος τὴν καρδίαν, ὁ ενεργῶν εἰς τὴν καρδίαν ἢ τὸν στόμαχον' φάρμακα, ἱατρ.

Καρδι-ο-γνώστης, -ου, ὁ' ὁ γινώσκων τὴν καρδίαν, τὰς καρδίας, τὰ ἐν αὐταῖς κρυπτόμενα, Κ. Δ. καὶ ἔκκλ.

Καρδι-ο-δότης, 2' ὁ δάκνων, λυπῶν τὴν καρδίαν Δισχ. Ἀγ. 1450, ἐκ θυρώσας.

Καρδι-ο-ειδής, 2' ὁ τὸ σχῆμα τῆς καρδίας ἔχων, μτγν.

Καρδι-ο-κολάπτει, ὁ' ὁ τοιμῶν, πλήττει τὴν καρδίαν Εὐστ.

Καρδιό-πληκτός, 2' ὁ πληγείς τὴν καρδίαν, μτγν.

Καρδι-ο-πυνέω' ἔχω καρδιόπουνον, ἐπὶ φύδου, ἔκκλ.

Καρδιό-πυός, ὁ' καρδιαλγία, μτγν.

Καρδι-ο-στρέψος, 2' ὁ στρέφων, ταράσσει τὴν καρδίαν.

Καρδιό-τρωτος' ὁ τετρωμένος τὴν καρδίαν, μτγν.

Καρδι-ο-υλκίω' ἐξαιρῶ τὴν καρδίαν τοῦ θύματος καὶ περιτυλίσσω μὲ πινελήν, ὅπως τὴν καύσω Λουκ. Θυσ. 13.

Καρδι-ο-υλκία, ἡ' ἡ ἐξαιρέσις τῆς καρδίας' ἔδε τὸ προηγ. Κλ. Ἀλ.

Καρδι-ο-υργέω' καρδιουλκίω Πουγ.

Καρδι-ο-φαγέω' τρώγω τὴν καρδίαν, Εὐστ.

Καρδι-ο-φύλαξ-ακος, ὁ' θύραξ πρὸφυλάσσει τὴν καρδίαν Πολυδ. Β. 23, 14.

Καρδιόω' καρδιουλκίω, ἀρχ. λεξ. -τρώματιζω τὴν καρδίαν, Ο'.

Καρδιωγμός, ὁ' πόνος τοῦ στομάχου Ἱπποκρ. καὶ μτγν. ἱατρ.

Καρδιώξις, ἡ' τῷ ἄνωτ. Εὐστ.

Καρδιώσσω' πάσχω, ἔχω πόνους τοῦ στομάχου, ὡς τὸ καρδιαλγία Ἀριστοτ. προβλ. 3, 18, Ἱπποκρ. Κατὰ Φωτ. λεξ. καὶ Πολυδ. 2, 217 «καρδιώσσειν» οὕτω γὰρ οἱ Δωριεῖς τὸ παρὰ Ξενοφῶντι βουλιμὴν καλοῦσιν».

Καρδιόπειον, τό' σκέπασμα τῆς καρδίου, σκάφης, ἀρχ. λεξ. καὶ = παυσικάπη Πολυδ.

Καρδιόπη, ἡ, κυμ. σχημ. τοῦ θηλυκοῦ ἀντὶ κάρδοπος Ἀριστ. νεφ. 668.

Καρδοπίων-ωνας' ἄνθρωπος. ὅν. Ἀριστ.

Καρδοπο-γλύφος, ὁ' ὁ γλύφων τὴν κάρδον Κράτ. ἐν Πολυδ. 7, 179.

Κάρδοπος, ἡ' σκάφη, ἐν γέν. ἐγγλινον ἀγγεῖον κοῖλον ἐκ τῆς ἐτέρας ἐπιφανείας Ὀμ. ἔπιγρ.

15, 6, Ἀριστ. βατρ. 1157' - μάκτρα, νεφ. 669' - «πατεῖα» Πλατ. Φαῖδρ. 99' ὁ ὄλμος Νικ. Θερ. 527.

Κάρδος, ἡ' τὸ ῥωμ. carduus Ἀθην. 2, 70, ἡ Ἑλλην. κάκτος.

Καρδοῦχοι, οἱ' λαὸς πολεμικὸς τῆς μεγάλης Ἀρμενίας κατὰ τὴν ἀριστερὰν ὁχθὴν τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ Ξεν. οἱ νῦν Κουρδοί, ἡ χώρα, Καρδουχία, ἡ, καὶ ἐπὶ Θ. Καρδοῦχος 3' - ὄρη Ξεν. Ἀν. 4, 1, 2.

Κάρδος-υος' π. τὴρ Κλυμένου Πaus.

Κάρειον, π. τὸ' - ἄρη Νικ. ἐν Ἀθην. 10, 684, ὁ δὲ Σνάιδερ πᾶσι εἰς τὸ «καρήνιος».

Κάρη, ἰων. καὶ ἔπ. ἡ' κάρη.

(Κάρηαρ, ὑποθετ. ὄν. τῆς γεν. καρήατος. κατὰ Β. Ἀν. 1386, ἦν παρ' Ἀντιπαχ. ἔδε κάρη).

Καρη-θαράω' καρηθαρεύω Θεοφρ. ἔδε καρηθαρίω.

Καρη-θάρεια, ἡ' βάρος, πόνος τῆς κεφαλῆς Ἱπποκρ. καὶ μτγν. ἱατρ. δι. γρ. καρηθαρία.

Καρη-θάρει' ἔχω βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν, αἰσθάνομαι βαρεῖαν τὴν κεφαλὴν, ἔχω κεφαλόπονον' - τὴν κεφαλὴν Ἀριστοτ. μωρ. 2, 2, 7' - «ὕπὸ τοῦ φόβου», 1. Ζ. 4, 8' - «ὕπὸ τοῦ σάλου» Λουκ. Ἑρμωτ. 28' «τῷ σώματι καρηθερεῖν καὶ σφάλλεισθαι» Πλουτ. Ἀρταξ. 11' μτφ. «καρηθαρόντα ἄτρακτον» Ἀντιπ.

Σιδ. 26 (6, 160), ἄτρακτος, τοῦ ὅποιον τὸ ἄνω μέρος, ἡ κεφαλὴ, εἶνε πλήρης κλώσματος καὶ διὰ τούτου βαρὺ' «μῆλα καρηθαρόντα κορύμβοις» Π. Σιλ. 8, (5, 258).

Καρη-θαρής, 2' ὁ αἰσθανόμενος βάρος εἰς τὴν κεφαλὴν μτγν.

Καρη-θάρεις, ἡ' κεφαλόπονος Πολεμ. ἐν Μικροδ. σαρ. 5, 9.

Καρη-θαρία, ἡ' καρηθαρία' - ὄξαλέη Μαικ. 10, (9, 249), καὶ ὡς δι. γρ. παρ' ἱατρ.

Καρη-θαριάω' καρηθαρεύω Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 2, 41, ὑπὸ δὲ Λόδεκ. εἰς Φουρ. 90 εἰς τὸ «καρηθαρία» τραπέν.

Καρη-θαρικός, 3' ὁ προξενῶν καρηθαρίαν, βάρος τῆς κεφαλῆς' - οἶνος Ἱπποκρ. ἐν Ἀθην. 2, 45' - «ὅτι οἱ Σ. Ἑμπ. πρ. μουσ. 49' «καρηθαρικὸν πάθος» = κεφαλόπονος Τηλεκλ. ἐν Πολυδ. 2, 41.

Καρη-θαρίτης οἶνος' ὅστις προξενεῖ καρηθαρίαν διότι εἶνε δυνατὸς Σχυλ. Ἀριστ. βατρ. 1150.

Καρη-κομῶντες, οἱ' Ἀγαιοί, οἱ τρέφοντες τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς ὀλόκληρον' συχ. νάκ. παρ' Ὀμ. ἀντίθ. πρὸς τοὺς Ἀθαντας, οἵτινες λέγονται, ὅτι οὐκ κομῶντες, ὡς κείροντες τὸ πρόσθιον μέρος τῆς κεφαλῆς' ἔτι «ἐταῖροι» Ἰλ. 6, 408' ὁ Μάτρων ἐν Ἀθην. 4, 135 λέγει «ἐχίνους καρηκομῶντας ἀκάνθας» τὸ ῥῆμα, καρηκομῶ, δὲν εἶνε εὐχρ.

Καρη-νη, ἡ' πόλις Μυσίας Ἦρ. - Καρηναῖοι, Στ. Βυζ.

Καρηνητίς, -ίδος, ἡ' χώρα ἐν Ἀρμενίᾳ Στραβ. 11, 528.

Κάρηνον, τό' κεφαλὴ, κάρη, ἐν τῷ ἐν. μόν. ἐν Ὀμ. Ἑμν. 8, 12, 28, 8' ἄλλοις δὲ ἐν τῷ πλ. «κάρηνα Τρώων» = οἱ Τρώες Ἰλ. λ. 158' «νεκρῶν ἀμνηνὰ κάρηνα» Ἰδ. Κ. 521'.

«ἔκπων ξανθὰ κάρηνα» Ἰλ. κ, 407· «βοῶν
 ἔσθμα κάρηνα» ψ, 260. Καὶ ἐπὶ κορυφῶν
 τῶν ὄρεων «Οὐλύμποιο κάρηνας», α, 44·
 «Μυκάλης αἰπινὰ κάρηνα», β, 869· «ὄρι-
 ον», υ, 58· «-πολίον», β, 117, καὶ μετγ. π.
 Ανακρ. 1, 11, 7, 8.
 Κάρηνος, ὁ ἔδε Κάρανος·
 Κάρησος, ὁ ποτ. Τροίας Ἰλ. με ὁμῶν πό-
 λιν, ἡ Κάρησος Στραβ. 13, 603· ἡ χώρα,
 Κερρησηνὴ, ἡ, αὐτόθι 602.
 Κάρη-ξανθος ὁ ἔχων ξανθὰς τρίχας, μετγ.
 Κάρητος, -κάρητι· ἴσα κάρη.
 Κάρηζα, ἡ πόλ. τῆς νήσου Κέως Στραβ.
 κατ. Καρθαίης Πολυδ.
 Κάρια, ἡ 1) γῆς τῆς μικρᾶς Ἀσίας κατὰ
 τὸ ΝΔ. μεταξὺ Λυδίας, Πισιδίας καὶ Κιλικίας·
 Ἰπρ. ἐντ. ἐπὶ Κ. Καρικῶς, 3· «Καρικὴ Μοῦσα»
 Πλατ. νόμ. 7, 800· μέλος ἠρηνητικόν Ἀθην.
 «φάρμακον=εἶδος ἀλοιφῆς» αὐλῆματα Ἀριστ.
 βατρ. 130· «-καρικῶς» = βαρβαρικῶς Πουχ.
 2) ἡ ἀκρόπολις τῶν Μεγάρων Πaus. 3) ἀρχ.
 ὀν. τῆς νήσου Κῶς Στ. Βούξ.
 Κάρτᾶριον, τό ὄποκ. τοῦ καρίε, γαριδάκι
 Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθην. 3, 105.
 Καρίδας, -ων, αἱ πόλεις τῆς νήσου Κίου,
 Ἐφόρ. ἀποσπ. Μαρκ.
 Καρίδιον, τό κεριδάριον Ἀριστ. Ἰ. Ζ 5, 15.
 Καρίδιον κυρτοῦμαι καὶ γίναμαι ὡς ἡ γα-
 ρίδα Ἀναξανδρ. ἐν Ἀθην. 3, 106.
 Καρίεντο, λέγει ὁ Σκύδης ἐν Ἀριστ. θεσμ.
 1210 ἀντὶ τοῦ, χαρίεν· οὕτω καί, Κάρισο,
 ἀντὶ τοῦ, γαρίσω, 1195.
 Καρίων (Κάρ) πράττει ὡς Κάρ Διουγεν. 7,
 65, ὁμιλῶ ὡς Κάρ, βαρβαρίζω Στραβ. 14, 663.
 Καρικᾶζω τῷ προηγ. Πούχ.
 Καρικο-εργῆς, 2· καρικῶς κατεσκευασμέ-
 νος, τῆς καρικῆς ἐργασίας Στραβ. 14, 661.
 Καρικόν, τό χωρίον ἐν Μέμφιδι, ἐνθα κατ-
 ῶκοντο Κᾶρες, οἰκίτες, Καρμεμφίται ἐκα-
 λῶντο Στ. Βούξ. 2) Καρ. τεύχος, πόλ. τῆς
 Λιεύης, αὐτόθι.
 Καρίνη, ἡ γυνὴ μισθωτῆ, ἥτις παρὰ τοῖς
 νεκροῖς κατὰ τὴν ταφὴν ἐθρῆναι, ἀρχῆθεν ἐκ
 Καρίας, μυρολογήστρα, ἀρχ. λεξ. πρβλ. «κα-
 ρικὴ μοῦσα».
 Κάριον, τό· φυτὸν τι, κάρως, ἀρχ. λεξ.
 Κάριος, ὁ, «Ξεύς» ὁ ἐν Καρίᾳ λατρευόμενος
 Ἰπρ. Στραβ. Καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰσαγόρου
 ἐν Ἀθήναις εἶδε τοῦτω τῷ Δίῳ, Ἰπρ.
 Κάριος-ἴδος, καί, ἴδος, ἡ γὰρ ἰδία Ἀθην. 3,
 105, Ἀριστ. σφ. 1522, ἐνθα τοὶ εἶνε βραχύ-
 πρβλ. Λοβερ. εἰς Φουν. σ. 171.
 Κάριστί, ἐπὶρ, κατὰ τοὺς Κᾶρες, τὴν γλῶσ-
 σαν τὴν τῶν τρώων αὐτῶν Στραβ. 14, 663.
 Κάριον-ῶνος, ὁ Κάρ, στρατιώτης, ἡ συνή-
 θως ὄνομα ἀνδραπόδου ἐν ταῖς Ἑλλήν. κοι-
 νωφῶταῖς ὡς ἐν Ἀριστ. πλ. καὶ παρὰ Πλάτῳ
 ἐν τῷ ml. glor.
 Καρκιδῶν, -ῶνος, Φωκ. λεξ. σ. 132, 25·
 «καρκιδῶν, τοῦτο λέγεται Χάρωνος ὁ ὀ-
 νεῖον, συναγόμενον ἐκ τοῦ ὀβόλου τοῦ συγ-
 κηθευμένου τοῖς τελευταῖσι, ὁδὸς ὡς ἐντοῖς
 πλανώμενοι βοτάνης ὀνομάζονται εἶναι»·
 πρβλ. καὶ Σουῖδ. ὁ Hemsterh. ἐν τῷ Λουκ.

π. πενθ. 21, ὅτι τὸ ὄνομα ἐπλάσθη ἐκ τοῦ
 κοινικοῦ Φερεκράτους ὁ δὲ Λοβερ. ἐν Σοφ.
 Αἰ. σ. 140 (ed. altera) σημ. 3 περὶ τοῦ γένους
 λέγει· «Genus femininum colligo, ex eo, quod
 nonnulli id herbae nomen esse putarunt».

Καρκαίρι, καὶ Πουχ. «καρκίρει ψοφεῖ»· «καρκίρει δὲ
 γαῖα πόδεσσιν ὀρνυμένον» Ἰλ. υ, 157· ὁ δὲ
 ψόφος εἶνε τοιοῦτος δηλαδὴ, ὡς ὅταν συνε-
 χῶς καὶ ἐπαναληπτικῶς ἐκφωνῆται ἡ ρίζα
 τοῦ ῥήματος καρ· τοιοῦτος δὲ ψόφος ἡ τρι-
 γμὸς γίνεται μάλιστα ἐπὶ τῶν οἰκοδομημά-
 των ἐν καιρῷ σεισμοῦ.

Καρκαρίς, ἡ· «ξύλων ἢ φρυγάνων φορτίον»,
 Πουχ.

Κάρκαρον, τό ἡ φυλακὴ, εἰρκτή, δεσμωτή-
 ριον, Δ. Σικ. ἐκλ. σ. 516, 38, carcer.

Κάρκαρος, 2· «οὐλός, τραχύς, ποικίλος τῇ
 ὄψει» Πουχ.

Καρκινᾶς, -ᾶδος, ἡ ὄποκ. τοῦ, καρκίνος
 Ὀππ. κυν. 2, 286, Αἰλ. Γ. Φ. 6, 28.

Καρκινεὺς τῆς, ὁ ὁ ἀγρεύων καρκίνους Ἀρ-
 τεμιδ. 2, 14.

Καρκινὴ θρόνον, τό· εἶδος φυτοῦ Διοσκ.

Καρκινίνας, ὁ λίθος, ὡς ἐκ τοῦ χρώματος
 ἐπονομασθείς, Πλιν. Γ. Φ. 37, 11, 72.

Καρκινίδιον, τό ὄποκ. τοῦ ἐπομ. Εὐστ.

Καρκινίον, τό ὄποκ. τοῦ καρκίνος Ἀριστοτ.
 Ἰ. Ζ. 5, 15.

Καρκινίτης, -ου, ὁ ὁ ἐκ τοῦ γίνους τοῦ
 Καρκίνου, ὄν. κοιν. Ἀριστ. σφ. 1505· 2)

Κ. κόλπος, παρὰ τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ,
 πλησίον τῆς ἐπομένης πόλεως Στραβ.

Καρκινίτης, -ίδος, ἡ πόλις ἐπὶ τῆς Ταυρι-
 κῆς Χερσονήσου Ἰπρ.

Καρκινό-βάτης, ὁ ὅστις βαίνει ὡς περὶ ὁ
 καρκίνος Ἀθην. 7. 287 τὸ δὲ ἐν τῷ Μ. Ἐσ.

«καρκινοβαίνης» πρέπειν γράφει καρκινόδης.

Καρκινό-εἰδής, 2· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ
 καρκίνου Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 8.

Καρκίνος, ὁ 1) ὁ κάβουρας, cancer· «οὐ-
 ποτε ποιήσεις τὸν καρκίνον ὅρθα βαδίζειν»

Ἀριστ. εἰρ. 1049, Πλατ. Εὐθυδ. 297· 2) ὁ
 ἀστερισμὸς τοῦ καρκίνου Ἀρατ. 147· 3) εἰ-
 δος σαρκοδόρου ἀποστήματος, καρκινόμα,

Ἰπποκρ. καὶ ἄλλ. ἱατρ. πρβλ. Δημ. 25, 94,
 μετὰ τοῦ «φαγέδαινα ἢ τὸν ἄλλον ἀνιέται»

τι κακῶν· πᾶν ὅτι ὁμοιάζει πρὸς τὰς γλῆ-
 τας τοῦ καρκίνου 1) λαβίς, πυργάρα Φιλίπ. 16.

(6, 92)· τὸν πλ. «καρκίνα σπαιρούχα» ἔχει
 ὁ Φαν. 3 (6, 295). Κατὰ τὸν Περσίδ. π. μ.

λ. σ. 21, 21 τανίζεται καί, κάρκινος· 2)
 διαδήτης· «ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ καρκίνου φαίνε-
 ται ἡ τῷ κέντρῳ ἐνθρεσμένη καραία κατὰ

τὸν αὐτὸν στρεφόμενη τύπον καὶ ἡ ἔξωθεν πε-
 ριαγομένη τε καὶ κυκλογραφουσα ἀπ' ἄλλου

εἰς ἄλλον μετιούσα τόπον» Σ. Ἑμπ. παρ.
 φυσ. 2, 54· 3) εἶδος διαμῶν· «λήψεται τὴν

τράχηλον ἐντόνως ὁ καρκίνος» Εὐρ. Κυκλ.
 605· «καρκίνοις σιδηροῖς τὰ σφυρὰ πιέζων»

Δ. Σικ. 20, 71· 4) «μετὰ δὲ τοὺς προτάφους
 δύο ὁσίων εἰσὶ πλαγίων συμβολαί, περιέλι-
 φῶν τὰ ὦτα ὀνομάζονται δὲ ζυγώματα

καὶ καρκίνοι» Πολυδ. 2, 84· 5) εἶδος υποδῆ-

ματος, Φερεικρ. ἐν Πολυδ. 7, 90 (παράδοξος ἡ παρατήρησις τοῦ Ἀρχαδ. σ. 65, ὅτι πρέπει νὰ γράφηται καρκίνος, ἐν ᾧ πανταχοῦ τὸ ἰ μόνον βραχὺ εὐρίσκεται).

Καρκινό - χεῖρες, οἱ οἱ χηλὰς καρκίνων ἀντὶ χειρῶν ἔχοντες Λουκ. ἀληθ. ἱστ. 1, 35.

Καρκινόω ὡς καρκίνος κυρτοῦμαι « - τοὺς ὀστέλους » ἐν τῷ κατὰ θω (τῷ παιγνίῳ) Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 15, 667 - καρκινώσθαι = πάσχειν ἀπὸ καρκίνου Ἰπποκρ. Θεοφρ.

Καρκινὸς ὠδῆς, 2' ὅμοιος καρκίνῳ Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 8 καὶ ἐπὶ ἀποστήματων, μετγν.

Καρκινώθρον, τό· εἶδος φυτοῦ Σχολ. Νικ. ἠθρ. 90' πρὸς καρκινώθρον.

Καρκινώμα, τό· ἀπόστημα καρκινώδες Ἰπποκρ. καὶ μετγν. ἱατρ.

Κάρμα, - ατος, (κείρω), τό· 1) τὸ ἀποκούρευμα 2) « γλεῦχος » = τὸ πρῶτον ἀποθλιβόμενον διὰ τῶν χειρῶν Ἰσοχ.

Καρμανία, ἡ γῶρα τῆς Περσίας κατὰ τὴν ἰνδικήν θάλασσαν Στραβ. κατ. Καρμανοί, καὶ Καρμάνιοι Στραβ. καὶ Καρμανίται, ἐπίθ. Καρμανίος, 3, Στ. Βυζ. ἠθρ. Καρμανί - ἰδος.

Καρμαντίδης, - ου, ὁ πατὴρ τοῦ ῥήτ. Γοργίου Πλου.

Καρμάνωρ, - ορος Κρής τις Πλου.

Κάρμη, ἡ ὄψις Εὐδοκίου, ἐκ Διὸς τεκοῦσα τὴν Κριτόμαρτιν Πλου.

Κάρμηλος, ὁ ὕρος Ἰουδαίας Στραβ.

Καρμύνη, ἡ γυν. ὄν.

Καρμυλησός, ἡ πόλις Λυκίας Στραβ.

Καρναδάδιον, τό· κάρων, κύμινον, Γεωπ.

Καρνάσιον· τό· ἀρχ. ὄν. τῆς Οἰχαλίας Πλου.

Καρνεάδης, - ου· φιλόσοφος Κυρηναῖος, ἰδρυτὴς τῆς νέας Ἀκαδημείας Λουκ. Δ. Λαερ.

Καρνεάτης, - ου· ὕρος Σικωινίας Στραβ.

Κάρνεια, τά, καὶ Κάρνεα, Θεοκρ. 5, 83 ἐσορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος Καρνείου (Πινδ. Π. 5, 106), ἐτελεῖτο ὑπὸ τῆς δωρικῆς φυλῆς ἐν Πελοπον. ἰδ. ἐν Λακεδαίμονι κατ' ἔτος ἑννέα ἡμέρας κατὰ τὸν Κάρνειον μῆνα (Εὐρ. Ἀλκ. 450, Θουκ. 5, 54 Πλου. Νικ. 18), τὸν μεταγρετινῶνα τῶν Ἀθηναίων (τὸν Αὐγουστον). Συνέπιπτε κατὰ τὸν μῆνα καὶ ὁ καὶ τὰ Ὀλύμπια Ἦρ. 7, 206, Θουκ. 5, 75 « τὰ Κάρνεια νικάει » Ἑλλαν. ἐν Ἀθην. 14, 635 οἱ νικηταὶ ἐκαλοῦντο Καρνεονίκα Ἀθην. 14, 635.

Καρνεῖος, ὁ· κυνικὸς φιλόσοφος Μεγαρεὺς Ἀθην.

Κάρνη, ἡ 1) πόλις Φοινίκης Στ. Βυζ. ἐπίθ. Καρνίτης, ὁ 2) πόλις Αἰολίδος Στ. Βυζ.

Κάρνειον, τό· τόπος ἱερὸς Ἀπόλλωνι Πολυδ. 5, 19, 4.

Καρνίων, - ωνος, ὁ· ποτ. Ἀρχαδίας Πλου.

Κάρνος· μάντις Ἀκαρναν Πλου. ἐν δὲ τῷ Μ. Ῥε. σ. 61, 52, Κάρνιος, - ἰδος.

Κάρνουξ, ὁ, καὶ, κάρνον, τό· εἶδος σάλπιγγος τῶν Γαλατῶν Σχολ. ἐν Ἰλ. σ. 219, corgu.

Κάρουινον, τό· ἡδὺς καὶ ἐφθὺς οἶνος, μετγν. carentum ἢ carenum, γράφ. καὶ καρέινον ἢ κάρουνον.

Κάρων, τό· κύμινον Διοσκ.

Κάρως, τό, καὶ ὁ βαθὺς ὕπνος, κατάληψις λιθοργία, ἱατρ. soror· « ἐν κάρῳ κείμενος » Στραβ. 11, 8, 5 « κάρως ἐπέπευεν αὐτῷ » Ἦρ. ῥωδ. 1, 17, 20 « ὀπνῶδης » μετὰ τοῦ « κατὰφορὰ » Πλου. Ἀντιφ. 72' ἑλιγγος, οκοτὸνίνα, « κάρως δὲ μιν ἀμφεκάλυψε πορφυρέος » Ἀπολλ. Ρ. 2, 203, Σχολ. = σκότωσις « κάρων ἐμποίων καὶ ἐκλυσιν » Σ. Ἐμπ. πρ. μουσ. 22.

Κάρουον, τό· κάρων, Λακων. Ἰσοχ.

Κάρουσσα καὶ Κάρουσα, ἡ πόλις ἐλληνική ἐν Ἀσσυρίᾳ Σχολ. Περ. σ. 33.

Καρσάχα, ἡ εἶδος ἀμάξης Συμμαχ. corguca.

Καρσυχός· εὐχερής, εὐκολος Ἦουγ.

Καρσφάντιδας, - ου, ὁ· εἷς τῶν Πυθαγορείων Ἰατρ.

Καρσφόρος, 2' ὁ κάρων, βαθὺν ὕπνον προξενῶν.

Καρμός· εἰς βαρὺν, βαθὺν ὕπνον βοῶντι, νάρκωσις « καρούσθαι ὑπὸ βροντῆς » Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 20 « θανάτῳ κενκαρμῶντος » Θεοκρ. 24, 58 τραῦμασιν Δ. Ἀλ. 3, 10' ἐπὶ οἴνου Ἀθην. 1, 33' ἐπὶ ὀσμῆς, 15, 675' ἐπὶ τῆς νάρκης τοῦ ὄψεως Σ. Ἐμπ. Περ. 1, 58' νὺν εἶναι εὐχρ. τὸ σύνθ. ἀποκαρῶναι ἐπὶ ὕπνου.

Κάρπαθός, ἡ 1) νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Ρόδου, οὖν Σκάρπαθος παρ' Ὀμ. Κράπαθος Ἰλ. κατ. Καρπάθιος Ἀρχιλόχ. ἀποσπ. 141 νὺν Σκαρπαθώτης ἡ δὲ περὶ αὐτὴν θάλασσα Καρπάθιον πέλαγος Στραβ. 2) πόλις Ἰδε Καρπασία.

Κάρπαθος, ἡ ἴδε Κάρπασος, 2.

Καρπάσις, ἡ, δηλ. ὄρχησις· μνηστικὴ ὄρχ. τῶν Θεσσαλῶν Ξεν. Ἀν. 5, 9, 7.

Καρπάλιμος, (ἀρπάλιμος, ἐκ τοῦ ἀρπάξω) ταχύς· « ποσὶ καρπαλίμως » Ἰλ. π. 342, Ἀριστ. Θεσ. 957. Παρὰ Πινδ. Π. 12, 20 τό, « ἐκ καρπαλμῶν γενῶν » ζήγεται ὑπὸ τοῦ Σχολ. ἰσχυρῶς ὅμως ἐκκληπτέον ἀντὶ ἀρπάλιμος. ἐπὶρ. - ως = ταχέως Ἰλ. 6, 17, Ὀδ. 6, 406.

Καρπασία, ἡ πόλις καὶ λιμὴν Κύπρου Στραβ. ποιητ. Κραπάσια καὶ Κραπάθεια Νον. Διον. κατ. Καρπασίς, - ἰων, Θεοπομπ. ἀντικρὺ ἔκειντο αἱ Καρπασίαι νῆσοι Στραβ.

Καρπάσιος, 3' ὁ ἐκ λεπτοῦ ἰσπανικοῦ λίθου κατασκευασμένος· ἐφαπτιδὲς Στραβ. 7, 294' - ἐσθλός, Δ. Ἀλ. 2, 68.

Καρπάσιος, 3' τῷ προηγ. - λίθον Πλου 1, 26, 7.

Κάρπασος, ἡ, (Καρπάσα ἐν τῇ σανακρ. τῷ βαμβάκινῳ) 1) εἶδος λεπτοῦ λίθου Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 736, carbasus· ὁ Ἀντιφ. 1, (9, 415) συγμνίζει πλ. κάρπασα· 2) παρ' ἱατρ. φυτὸν ἔχον δηλητηριώδη ὀκόν Διοσκ. 6, 13.

Καρπεία, ἡ ἡ τοῦ καρποῦ ἀπόλαυσις « καὶ τὸ μὲν καρποῦσθαι κάρπειον λέγει Ξενοφῶν, ἢν οἱ νὺν καρπεῖαν· Πολυδ. 7, 149 ὁ δὲ Πολυδ. 32, 2, 8 ἔχει « καρπεῖα ».

Καρπεῖον, τό· καρπὸς Νικ. ἀλ. 276, καὶ πλ. Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 7, 149.

Κάρπεισμα, - τος, τό· καρπὸς, ὠφέλεια, μετγν.

Καρπεύω· συγκομίζω τὸν καρπὸν, καρποῦ·

μαι, Ὑπερίδ. ἐν Πολυδ. 7, 19· καὶ ἀμτβ. = ἐκαρπύω Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 7, 150.

Καρπηρία, ἡ καρπασος Παυλ. Λίγ. 5, 43. Καρπηρίσιον, τό· ξύλον ἀρωματωδὲς τῆς Ἀσίας Γαλην.

Καρπία, ἡ καρπεία.

Καρπίζω· 1) συγκομιζῶ τον καρπὸν Διοσκ. Συνήθ. μέσ. «καρπίσασθαι ἀντί τοῦ καρπώσασθαι» Β. Ἀν. 104, 5· γῆν Θεοπομπ. ἐν Ἀθην. β. 261· παρὰ δὲ Θεοφρ. φωτ. αἰτ. 4, 8, 3 ἀντί τοῦ ἐκμυζῶ καὶ αἱ βίξαι δὲ τῶν σιτηρῶν πολλὰ καὶ κατὰ βίθος οὔσαι καρπίζονται μάλλον· 2) ἐν δὲ Εὐρ. Βακχ. 406· «Πάρον 0' ἂν βαρύνον ποταμοὶ ροαὶ καρπίζουσιν ἄνομοι» = γόνιμον ποιῶσι· πρβλ. Ἐλ. 1344, ἐν τῷ καρπιμῶς.

Καρπιμας, 2· καρπὸν φέρων· θέρος Αἰσχ. Πρ. 453· πῆδον Εὐρ. Ὀρ. 1086· «στάγυς, ἰκ. 31· «ἐπὶ καρπιμούς ἐτων κύκλους» Ἐλ. 111· «τὰ κάρπιμα» = τὰ καρποφόρα δένδρα ἢ οἱ καρποὶ τῶν ἄγρων Ἀριστ. σφ. 264· καὶ ἴτρ. «ἀμείλγεις τῶν ξένιων τοὺς καρπιμούς» = τοὺς πλουσίους, ἱππ. 326· ἐν περὶ ἀντίθ. τῷ ἄκαρπος.

Καρπίαν, τό· 1) ὕποκ. τοῦ καρπὸς Θεοφρ. π. ὅσμ. 32· 2) τὸ κοινὸν ὄνομα τοῦ ἐλλειθέρου Ἰππιατρ. α. 43, 15.

Κάρπιν, τό· δένδρον τι τῶν Ἰνδιῶν Κτησ. ἐν Φωτ. βιβλιοθ. 49, 33.

Καρπί, -ίδης, ἡ (πρβλ. καρφίς, κάρφος)· ἡ παλιὰ ἢ vindicta τῶν Ῥωμαίων, δηλ. ἡ βλάβος, ἣν κρατῶν ὁ πραιτωρ προσήγγιστο τοῦ δούλου, ὅτε τὸν ἐκμυρῶσεν ἐλευθέρων.

Κάρπις, -ιος, ὁ· παραποτάμιον τοῦ Δουνάβιως Πρ.

Καρπισμός, ὁ· 1) ἡ συγκομιδὴ τῶν καρπῶν καὶ ἰδίᾳ τῆς γῆς, ἰδ. ἡ ἐξασθένεις τῆς γῆς διὰ τῆς συχνῆς καλλιτεργείας Θεοφρ. 2) ἡ ἀπελευθέρωσις δούλου διὰ τοῦ Ῥωμαίου πραιτωρός, ὅστις προσήγγιστο αὐτοῦ διὰ τῆς βλάβος, τῆς καρπιδος Κλ. Ἀλ. emancipatio.

Καρπιστεία, ἡ· emancipatio ἵδε τὸ προηγ.

Καρπιστής, ὁ· ὁ ἀπελευθέρων δούλον διὰ τῆς καρπιδος Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 24, 76, vindox.

Καρπο-βάλασμα ν, τό· ὁ καρπὸς τοῦ βαλσάμου Διοσκ. Γαλ.

Καρπο-βριθής, 2· ὁ βαρὺς διὰ τῶν καρπῶν, φέρων πολλοὺς καρποὺς Νικηχ.

Καρπο-βρωτος, 2· ὁ φέρων βρωσίμους καρποὺς, Ο'.

Καρπο-γένεθλος, ὁ, ἡ· γεννῶν καρποὺς, ἐπίθ. Ἀπόλλωνος, Ἐπιγρ. (9, 525, 11).

Καρπο-γονέω· γεννῶ, φέρω καρποὺς Θεοφρ.

Καρπο-γονία, ἡ· ἡ τῶν καρπῶν γέννησις, εὐφορία Θεοφρ. Πλουτ. συμμ. 2, 6, 1.

Καρπο-γόνος, ὁ· ὁ γεννῶν καρποὺς Διοσκ.

Καρπό-δεσμα· τὰ· δεσμοὶ τῶν καρπῶν, τῶν χειρῶν Λουκ. Λεῖψ. 10.

Καρπο-δέσμιος, 2· ὁ δεδεμένος τοὺς καρποὺς, τὰς χεῖρας, μετγν.

Καρπο-δύτεια, ἡ· ἡ καρπὸς διδούσα, γεννώσα Ὀρφ. Ὑμν. 42, 9.

Καρπο-δοτέω· δίδω καρποὺς Συνεσ. μετγν.

Καρπο-δότης, ὁ· ὁ δίδους καρποὺς, μετγν.

Καρπόδωρος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπίγρ.

Καρπο-λογίω· συλλέγω καρποὺς Θεοφρ. ὅστις καὶ «δένδρα καρπολογούμενα» λέγεται, ὡν δηλ. ὁ καρπὸς συλλέγεται.

Καρπο-λογία, ἡ· ἡ τῶν καρπῶν συλλογὴ, συγκομιδὴ, Γεωπ.

Καρπο-λόγος, 2· ὁ συλλέγων καρποὺς Παλαιν. 3, 10, 9.

Καρπο-μανής, 2· ἄφρονος εἰς καρποὺς Σοφ. ἀποσπ. 591 ἐν Πουχ.

Καρπο-ποιός, 2· ὁ παράγων, γεννῶν καρποὺς· Δημήτηρ Εὐρ. Ῥησ. 964.

Καρπός, ὁ (βίξαι καρπ., λατ. capr. capr-o, Κουρτ. Ἐτομ. α. 143)· ὁ καρπὸς, λαμβάνει προσδιορισμοὺς, ὅτινες σημαίνουναι τὰ εἶδη· ἀρούρης = τὰ σιτηρὰ Ἰλ. ζ, 142· «καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα» Ὁσ. ἔρ. 117· «ἐλαίας Πινδ. Ν. 10, 65, ὡς, Αἰσχ. Περσ. 609· «βύβλου, ἰκ. 772· «γαίης καὶ βροτῶν», Εὐμ. 867· «χρύσειον πετάλων ἄπο μηλοφόρων χειρὶ καρπὸν ἀμέρξων» Εὐρ. Πρ. μ. 397· «Δηοὺς = τὰ σιτηρὰ Ἀριστ. πλ. 515· ἐπὶ τοῦ οἴνου, «μελιγδύς, Ἰλ. σ, 568· «Δήμητρος Ξεν. Ἐλλ. β, 3, 6· «ἀμπέλινος Ἦρ. 1, 212· οἱ καρποὶ τῆς γῆς ἀντίθ. πρὸς τὸν οἶνον Ἀριστ. ἔκκλ. 14· δένδρων Πλατ. Πρωτ. 321· «τὸν τῶν πυρῶν καὶ κριθῶν καρπὸν» Μένεξ. 238· «τοὺς ἐκ τῆς γῆς καρποὺς», Κρατ. 410· «τὸν ἐπέτειον καρπὸν (περιληπτ.) ἀφαιρεῖσθαι, πολιτ. 5, 470· «ἐξέλινοι, σιτικοὶ καρποὶ» Στραβ. 5, 240· «οἱ κόκκοι αὐτοῖ, τὰ σπέρματα Ξεν. αἰκ' 16, 11. Καὶ τὰ γεννήματα τῶν ζῴων, τὰ ἔχγονα ἢ γενέθλη «τοὺς καρποὺς τοὺς γιγνομένους ἐκ τῶν ἀγελῶν» Κυρ. 1, 1, 2, ὡς καὶ τὸ ἔριον αὐτοῖ· «μήλων εὐανθῆς καρπός» Ὀπκ. ἀλ. 2, 22· «τὰ τέκνα Πουχ. Μτφ. δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ καρποῦ, ὡφελείας· ἐπέων Πινδ. Ἰ. 7, 45· «φρενῶν, φρενῶν» λέγεται ἡ ποίησις, Ὁ. 7, 8, Π. 2, 74· καὶ «ἦδ' ἄς καρπός», Π. 9, 114· «γλώσσης ματαίας μὴ κῆδ' ἄλλης ἐπὶ χθόνα καρπὸν», ἐπὶ τῶν κακῶν λόγων, Αἰσχ. Εὐμ. 795· «εἰ καρπὸς ἔσται θεσπάζοις Λοξίου» = ἐπιτυχία, Ἐπτ. 600· «οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι» Σοφ. ἀποσπ. 717· «δεῖνων ὀδυνῶν καρπός» Εὐρ. Ἠλ. 1346· «ποτὺν τινα οἶον τὴν ρητορικὴν καρπὸν ὡν ἔσπειρε θερίζειν» Πλατ. Φαιδρ. 260· «ἀποτελεῖ καρπὸν τοὺς γεννήσασιν πικρότατον», Ἰπ. 7, 336· «πρόσδοξος ἐξ οἰκίας», Ἰσ. 5, 29· «τῆς νίκης Ἡρωδ. 8, 3, 15· 2) τὸ ἄρθρον τῆς χειρὸς· «τοῦτον δὲ (τοῦ πῆγους) τὸ πῆρας καρπὸς ὀνομάζεται, συγκείμενον ἐξ ὑστῶν ὀκτώ· καὶ προκάρπιον μὲν καλεῖται τὸ πρὸ τοῦ καρποῦ (τῷ δὲ καρπῷ καὶ προβολῇ τις ἀστρογάλῳ προσφερεῖς συμπεφυκέν), μετακάρπιον δὲ τὸ πρὸ τῶν δακτύλων πλατυνόμενον, ἀφ' οὗ εἰς ἐκείνους ἡ χεὶρ σχίζεται» Πολυδ. 2, 142· πρβλ. Ἰλ. ω, 671· «χειρὸς Εὐρ. Ἰων 1009· πρβλ. Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 1, 15.

Κάρπος· ἀνδρ. ὄν. Νον.

Καρπο-σφόρος, 2· ὁ καρποὺς σφείρων Μακρ. 4, 250.

Καρπο-τελέω· εἰς τέλος φέρω, ἀμρᾶζω

τοὺς καρπούς, ἢ πληρώνω τέλος καρπούς, ἔσφαλ.
 Καρπο-τελής, 2' ὁ ὠριμάζων τὸν καρπὸν, ὁ φέρων - φέρμα Λισχ. ἱκ. 671.
 Καρπο-τύκεια, ἢ ἡ γεννώσα καρπούς - γαῖα, Νον. Δ. 21, 26' ἴδε καρποτόκος.
 Καρπο-τοκίω γεννᾷ καρπούς, Θεοφρ.
 Καρπο-τοκία, ἢ ἡ τῶν καρπῶν γέννησις, παραγωγή Θεοφρ.
 Καρπο-τόκος, 2' ὁ γεννῶν καρπούς - Δημήτηρ Στρατ. 67 (12, 225) - Ἰσις, Ἐπιγρ. ἀδελφ. 271 (Πλαν. 264).
 Καρπο-τροφίω τρέφω καρπούς Εὐστ.
 Καρπύ-τροφος, 2' ὁ τρεφόμενος μὲ καρπούς.
 Καρπο-τρόφος ὁ τρέφων καρπούς ὁμοῖοι, -Νύμφαι Ὀρφ. ὕμν. - ὄρυς, Λυκοφρ. 1523. Ἀλλὰ τὸ τοῦ Εὐρ. Ἰων 475 «καρποτρόφοι νεάνιδες ἦδαι», πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ, «κουροτρόφοι».
 Καρπο-φαγέω τρώω καρπούς Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 8, 3.
 Καρπο-φάγος, 2' ὁ τρώγων καρπούς, ὁ ζῶν ἐκ καρπῶν Ἀριστοτ. πολιτ. 1, 8.
 Καρπο-φύρας, 2' ὁ φθείρων τοὺς καρπούς - κάμψη Ἀντίφ. 8 (9, 256).
 Καρπο-φορέω φέρω καρπούς Ξεν. προσοδ. 1, 3.
 Καρπο-φόρημα, τό' ὁ καρπός, ἢ πρόσδοτος Λογγ. 2, 26, Εὐστ.
 Καρπο-φορία, ἢ τὸ φέρειν καρπούς· εὐφορία Φίλων καὶ μτγν.
 Καρπο-φόρος, 2' ὁ φέρων καρπὸν, εὐφορός - Λιβύη Πινδ. Π. 4, 6 ἄρουνται, Ν. 6, 9' «πεδία, γύαλα» Εὐρ. Ἑλ. 1501, ἱ. Τ. 1235' φοινίκες Ξεν. Κυρ. 6, 2, 22. Παρά Πaus. «ἡ Δημήτηρ καὶ Κόρη», 8, 53, 7.
 Καρπο-φύλω φῶω καρπούς Θεοφρ.
 Καρπο-φύλαξ, -ακος, ὁ ὁ φυλάττειν τοὺς καρπούς Ζων. 3 (6, 22).
 Καρπύ-χειρ, ὁ, κατ' Εὐστ. ἢ κοινή ἐκφρασις ἀντὶ τοῦ, «καρπὸς χειρὸς».
 Καρπύω κάμνω καρπὸν, παράγω, φέρω, μτφ. «ὕδρις γὰρ ἐξανθούσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης» Λισχ. Περσ. 807' - παρά μτγν. καὶ τοῖς Ο' = προσφέρω τὸν καρπὸν εἰς θυσίαν. Συνηθ. μέσ. ὡς καρπίζομαι = τὸν καρπὸν συγχομίζομαι, λαμβάνω τὸν καρπὸν χώρας τινός· «καρπύσεται ὁσιν Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα» Λισχ. Πρ. 854' «ὅτι τοῦ ἐναιαυτοῦ τὴν γῆν ἐκαρποῦντο» Πλατ. Κριτ. 118 τὸν ἀγρὸν Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 8' ἴδ. δὲ ἐπὶ ἐχθρῶν «τὴν χώραν καρποῦσθαι» = λαμβάνειν τὰς προσόδους τῆς γῆς, ἐκμυζᾶν τὴν χώραν Ἰσόκρ. 4, 133, 166' γενικῶς. ὠφέλειαν πρόσ-οδον λαμβάνω ἐκ τίνος τὴν Ἑλλάδα Ἀριστ. σφ. 518' «ἐδόκειν ἐβδομήκοντα μνᾶς καρπύσασθαι» = ὅπως λαμβάνη τὸ ἐξ αὐτῶν κέρδος Δημ. 27, 5' «-λιμένας καὶ ἀγοράς», 1, 22' «-τὴν ἑαυτοῦ κτήσιν» Πλατ. νόμ. 9, 877' «-τὴν ἡλικίαν Δημ. 59, 19' πολλὰ μτφ. ἡδονὴν Πλατ. συμμ. 187' -τὴν σοφίαν, Εὐθυδ. 305' «-ἐκ τίνος εὐκλείαν» Ξεν. Κυρ. 8, 2, 22' ὁμοίως Πλουτ. Θειμ. 31, ἴδ. αἱ τραγ.

«βαθεῖαν ἄλοχα διὰ φρενὸς καρπούμενος» Λισχ. Ἑπτ. 575' καὶ ἐπὶ κακῆς σημ. «αὐτὸς φρενὼν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν», Ἀγ. 488' «ὡς ἄελπτον ὅμμ' ἐμοὶ φήμης καρπούμεθα» Σοφ. Τρ. 203' «τὰρ' ἐκαρποῦτ' ἀν' ἄλγη» Εὐρ. Ἀνδρ. 936' «πένθη μέγιστα θαυρῶν καρπούμεναι», Ἰππ. 1427. «Ἀλλά, «καρποῦσθαι τὰς τῆς πόλεως συμφοράς» = ὠφέλειαν ἐξ αὐτῶν λαμβάνειν Λυσ. 25, 25.
 Καρπύκη, ἢ εἶδος φυτοῦ, Στοδ. ἀνθ. 100, 20.
 Καρπῶ, -οὺς, ἢ μία τῶν ὤρων, ἢ φέρουσα τὸν καρπὸν Πaus.
 Καρπ-ώδης, 2' εὐφορος, ὠφέλιμος.
 Κάρπωμα τό' τὸ συγχομισθέν, ὁ καρπὸς Λισχ. ἱκ. 979' πρόσδοτος, ὠφέλεια, μτγν. καὶ ἡ ἐκ τῶν καρπῶν προσενεχθεῖσα θυσία, Ο'.
 Καρπ-ώνης, ὁ τοὺς καρπούς ἀναούμενος, Ἐπιγρ.
 Καρπύ-σιμος, 2' ὅθεν τις καρπὸν, ὠφέλειαν δύναται νὰ ἔχῃ, ὠφέλιμος· τὰ καρπύσιμα = τὰ ἀπολαύσιμα Ἀθην. 11, 478.
 Κάρπωσις, ἢ ἡ τοῦ καρποῦ λήψις, ἀπό-λυσις, ὠφέλεια - γῆς, Ξεν. Κυρ. 4, 5, 16. ἢ προσφορά τῶν καρπῶν εἰς θυσίαν, Ο'. μτγν.
 Καρπωτός, 2' μέχρι τοῦ καρποῦ (τῆς χειρὸς) φθάνων - χιτών, Ο'. πρβλ. χειριδωτός.
 Κάρρα, -ων, αἱ' λόγος Μεσοποταμίας, Στοδ. κατ. Καρραῖος Δ. Κασ. «Καρρηνός» Ἀθην.
 Καρ-ρέζουσα, ἐπ. ἀντὶ καταρρέζουσα Ἰλ. ε, 424.
 Κάρρον, τό' τὸ κάρρον, ἄμαξα, Ο'.
 Κάρρων, ὄψρ. 2' κρείσσων Ἐπιχαρμ. ἱν Ἀθην. 8, 363, Πλουτ. Πρ. 26.
 Καρρωτός, Κυρηναῖος τις Πινδ.
 Κάρριος, 3' πλάγιος Ἰσάχ. εὐχρ. μόν. τὸ σύνθ. ἐγκαρριος καὶ ἐπικάρριος.
 Κάρρις, ἢ (κέρρι) τὸ κούρευμα Θεοφρ.
 Κάρρι, ἐπιρ. (πρβλ. κάρριος) ἰσχυρός, λίαν, νυκτὶ ἴδ. εἰνε Ἰων. καὶ π. «δοκούντας εἶνε κάρτα πρεμνεῖς μοι» Λισχ. Ἀγ. 814' «μολόντα δ' αὐτὸν κάρτα τιμαλφεῖ λεώς» Εὐρ. 15' «οἱ κάρτα θύειν» ἱκ. 445' πρβλ. «ἡ κάρτα» ἐν τοῖς ὑπὸ τό, ἢ «καὶ κάρτα» = μά-λιστα· «κάρτα μαίνομαι» Σοφ. Τρ. 448' «κάρτ' ἀν' εὐτυχὲν δοκῶ», Αἰ. 257' «εἰ καὶ μικρὰ κάρτ' ἔστιν», Τρ. 1208' «κάρτα προσ-χωρεῖν πόλει» Εὐρ. Μῆδ. 222' ἡδομαι Ἦρ. 1, 27' θεραπεύειν, ἀντιθ. τῷ μετρίως, 2, 80' «καὶ τὰ κάρτα» = εἰς ὃν ἀνώτατον βαθμὸν, 6, 52' «σπανιώτ. παρά καμ. Ἀριστ. Ἀγ. 518, ἕρν. 342' καὶ πεζ. τῶν ἀττ. Πλατ. μόν. ἐν Τιμ. 25, ὡς δι. γρ. τοῦ, «πηλοῦ κάρτα βέβητος» ἀντὶ τῆς κοινῆς «καταδρα-χέος» ἐκ δὲ τῶν μτγν. ὁ Λουκ. περὶ δια-βολ. 3, Πλουτ. π. δεισιδ. 10.
 Κάρταζεσθαι κρατύνεσθαι Ἦουχ.
 Κάρτάζωναν, τό' ἰνδικὸν ὄν. τοῦ σκιά-ρου Αἰλ. ἱ. Ζ. 16, 20.
 Καρταίνω κρατέω Ἦουχ.
 Καρταί-πους, -ποδος, ὁ, ἢ κραταίπους· ὅστω καλεῖται Πινδ. Ὀ. 13, 81 τὸν ταύρον.
 Καρταλάρμιον, τό' ὄπκ. τοῦ ἔπορι.
 Κάρταλος ὁ, καὶ, Κάρταλος· «κάρταλλον

τὸ πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν τοῖς ὀφθαλμικοῖς·
Παυλ. πρὸς Κλ. Ἄλ.
Καρτερ-αίγμης, ὁ κρατεραιγμης, ὁ Πρα-
κλῆς, Πινδ. Ἰ, 5, 35.
Καρτερ-αύχην, -ενος· κρατεραιγμην Ἰπ-
ποκρ. καὶ Γαλν.
Καρτερῶ· εἶμαι ἰσχυρός, εὐτολμος, εὐστα-
θής· ἐπιμένω, ἰδ. ἐν ταῖς ἀτυχαῖς καὶ τοῖς
κινδύνοις· «πότερον δέδοικαί σοι μένοντι καρ-
τερεῖν» Σοφ. Φιλ. 1258· «καρτερεῖς ἐπὶ ἐν
δόμοις» Εὐρ. Έκ. 1223· «ῥῆον παραινέειν τῇ
παθόντα καρτερεῖν», Ἄλκ. 1081· μάχη=ἐν
τῇ μάχῃ, Πρακλ. 837· μετὰ μετχ. «-πρὸς
ἄμα λακτίζοντες», Ἰ. Τ. 1395 (πρὸς, «τίς
ἀν τὰ τοιαῦτα καρτερήσκειν ἀκούων» Αἰσχίν.
3, 241)· «ὑπομένοντα καρτερεῖν ὅπου δεῖ»
Πλάτ. Γοργ. 507· καὶ Παρρὼν, Θέαιτ. 157·
«καὶ ἡσυχίαν ἔχειν» Φαιδ. 117, ἀντιθ.
τῇ «πνήσσω», συμπ. 184· «-ἐν πολέμῳ»
Λαχ. 193· «ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμένοντες καὶ
καρτερήσωμεν», 194· «καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς
παροῦσι» Ἰσοκ. 6, 48, πρὸς τι· «-πρὸς λι-
μὸν καὶ βίος» Ξεν. Κυρ. 2, 3, 13· «-πρὸς
ἡδονάς τε καὶ λύπας» Πλάτ. πολιτ. 8, 556.
Καὶ μετὰ αὐτ. ὑποφέρω τὰ θανά· Σοφ. Αἰ.
635· «τὰ δδόντα ἡμῖν καρτερεῖν οὐ βῆδιον»
Εὐρ. Ἰ. Α. 1370· «-τῷ σώματι τὰ συντηγ-
χάνοντα» Ξεν. ἀπομν. 1, 6, 7· τὸν ὄγκον
Ἰσοκ. 1, 30· «πολλὴν κακοπαθίαν» Ἀρι-
στοτ. πολιτ. 3, 6· «-ἐπὶ ἀπχρηματί τινος,
σταθερῶς ἀνθίσταμαι πρὸς τι» «-ἀπὸ τοῦ ὅ-
που» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 13, 13· καὶ παθ. Εὐρ.
Ἰπκ. 1457, ἔνθα πρὸς τὴν πρατοροπὴν, ἀλλὰ
καρτερεῖν γίνεται ἢ ἀπόκρισις· «κακαρτέρη-
ται τὰ μὲ.»
Καρτέρημα, τὸ τρόπος καρτερικῆς, εὐστα-
θῆς, ἐπιμονῆς· «πάντα τὰ τῆς ψυχῆς ἐπιχει-
ρήματα καὶ καρτερήματα» Πλάτ. Μεν. 88·
Καρτέρησις, ἡ σταθερότης, ἐπιμονή, ὑπο-
μονή, καρτερία καὶ σκληροταραχίλια· «ἡ ἀ-
φρών τὸ λῆμα καὶ καρτέρησις» Πλάτ. Λαχ.
193· «οἰσίων τε καὶ πατιῶν καὶ χειμῶνων»,
νόμ. 1, 637· τοῦ χειμῶνος, συμπ. 220.
Καρτέρια, -ων, τὰ μικρὰ νῆσος ἐν τῇ κόλ-
πῳ τῆς Σμύρνης Θουκ.
Καρτερία, ἡ· καρτέρησις Πλάτ. Λαχ. 192·
πρὸς τι, πολιτ. 3, 390, ἀντιθ. τῷ μαλα-
κίᾳ Ξεν. Κυρ. 8, 8, 15· μετὰ τοῦ, ἀνδρεία
Πλάτ. καὶ ἄλλ. «-ἡ περὶ τοὺς πόνους» Δ.
Ἄλ. 2, 28, Κατὰ Σ. Ἐμπ. πρ. φυσ. 1, 154
«ἱσχυρὴ ὑπομενέτω».
Καρτεριάζομαι, λακων. καρτεριάδδομαι =
φρόνιμος εἶμι Παυλ.
Καρτερικῆς, 3· ὁ ἔχων καρτερίαν, ὁ ἡσυχ-
μῆτος εἰς αὐτὴν· «καὶ φιλόπονος» Ἰσοκ. 2,
45, ἀντιθ. τοῦ «μαλακῆς» Ἀριστοτ. ἡθ. 7,
7· ἱγκρατῆς Πολυδ. 2, 9· «πρὸς χειμῶνα καὶ
θέρους καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος»
Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 1· ἐπὶ. -ως «σωφρό-
νως καὶ καρτερικῶς ἔχῃ» Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 10.
Καρτερο-ερόντης, ὁ· καρτερός, δυνατὰ
βροντῶν, -Χεύς Πινδ. ἀποσπ. 127 ἐν Ἀθῶν.
5, 191.
Καρτερο-γούνατιν Ἰπποκρ. μὲ ἰσχυρὰ

γούνατα (γόνυ, γούνατα) Τζετζ. Ὀμ. 93.
Καρτερο-δόντης, ὁ· ὁ ἰσχυροῦς δδόντας
ἔχων Εὐστ.
Καρτερό-θυμος, 2· γενναῖοθυμος, ἀκα-
τάβλητος τὸν θυμὸν, τὸ θάρρος, τὸ φρόνημα·
«Πρακλῆς Ὀδ. φ. 25· -διουμήδης, Ἰλ. ε,
277· -Ἀχιλλεύς, ν, 350· -Μυσάι, ε, 512·
-Ἐρις Ἰο. θε. 225· μετ. ἰσχυρός, δι-
νός· -ἄνεμοι, 378, 476.
Καρτερο-κάρδιος, 2· ὁ ἰσχυρὰν καρδίαν
ἔχων, μετγν.
Καρτερό-μητις, ὁ, ἡ· εὐδουλος, συνιτός
Γρ. Ναξ.
Καρτερόνους, ὁ, ἡ· καρτερόθυμος, Βαξ.
Καρτερο-πλήξ, -ητος, ὁ, ἡ· ὁ ἰσχυρῶς
πλήσων Δ. Σικ. 5, 34.
Καρτερό-πονός, 2· ὁ καρτερικῶς πόνους
ὑπομένων Σχολ. Ὀμπ. ἄλ. 1, 35, ὡς ἐξήγ.
τοῦ τλησίπονος.
Καρτερός· κρατερός, 3· ἰσχυρός, ἀλκιμος,
ἀνδρείος, γενναῖος, ἐπιθ. τῶν ἡρώων· «καὶ
εἰ μάλα καρτερός ἐστιν», περὶ τοῦ ἑκτοροῦ
Ἰλ. ν, 316, μετ' ἀπαρ. «ὅς μάλα καρτερός
ἐστὶ μάχη ἐνὶ φώτας ἐναίρειν», ν, 483· ἐν
πολέμῳ, ι, 53· «φάλαγγες, ε, 592· καὶ ἐπὶ
πραγμ. «καρτερὰ ἔργα», ε, 872· ὁ ὄρκος, βε-
βαιος, ἐμπέδος, ἀσφαλής, τ, 108, Ὀδ. δ,
253· -ἔλκος = βαρὺ τραῦμα Ἰλ. π, 517.
Ἐπὶ ἡρώων καὶ παρὰ Πινδ. Ὀ. 13, 81· «-
ἀλαλά, Ὀ. 6, 10· -ὄρκος, Π. 4, 166· λι-
θος = μέγας, Ὀ. 1, 57· -μέριμνα, Ἰ. 7, 13·
«εἰ Ζεὺς γε Τυφῶν καρτερώτερος μάχη» Αἰσχ.
Ἐπτ. 500· «καρτερὰ φρονήματα» = ἐπιμονα
Πρ. 207· «καὶ γὰρ τὰ θανά καὶ τὰ καρτε-
ρώτατα τιμαῖς ὑπέκει» Σοφ. Αἰ. 669—700·
π. πεζ. συγνά. μετὰ τῆς πρὸς· «καρτερός
πρὸς τὸ λέγειν» Πλάτ. Θεαιτ. 169· καρτε-
ρώτατος ἀνθρώπων ἐστὶ πρὸς τὸ ἀπιστεῖν
τοῖς λόγοις· Φαιδ. 77· «καρτερός πρὸς πάν-
τα» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 25· «-ἐν πολέμῳ»
Λουκ. δι. νεκρ. 24, 1· «καὶ ἐρωμένους» Τοξ.
10. Καὶ μετὰ γιν. - τινός = εἶμαι κύριος
πράγματός τινος· «ὁμειτέρω δ' οὐκ ἔστι γέ-
νος βασιλεύτερον ἄλλο ἐν δήμῳ ἰθακήης, ἀλλ'
ὁμεις καρτεροὶ αἰεὶ» Ὀδ. ο, 553· πρὸς, Θε-
οκρ. 15, 94· καὶ ἰδ. μετγν. πεζ. ὡς Ἀρρ.
Ἀν. 7, 11, 5, Δ. Ἀλ. 5, 8· Ἐν γέν. ἰ-
σχυρός, στερρός, ὀχυρός, -τεγος Πρ. 9,
9, Ξεν. Ἐλλ. 7, 4, 22· -χαρὶον Θουκ. 5, 85·
μάχη, σφοδρὰ Πρ. 1, 76, καὶ μετγν. Πλούτ.
Ἀλ. 31· -τὸ καρτερόν, οὐδ. «σθ/νει κατὰ
τὸ καρτερόν ἀνασώσασθαι τὴν ἀρχὴν» = μὲ
θάρρος καὶ ἰσχύιν Πρ. 3, 65· «οὐ κατ' ἰσχύιν
οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερόν, δόλῳ δὲ» Αἰσχ. Πρ.
242· «καὶ ναυοὶ καὶ πεζοὶσι κατὰ τὸ καρτε-
ρόν» Ἀριστ. Ἀχ. 597· «τόλμης εἶμι πρὸς
τὸ καρτερόν» = ἐς κρατερὰν τόλμην Εὐρ.
Μηδ. 393, Πλάτ. συμπ. 217· ἐπὶ. καρτερός,
μετγν. «-καὶ βία/ως» Λουκ. ἔνυκν. 8.
Καρτερός· Ἑλλήν τις ἱατρός Γαλν. ἄλλ.
δι' ὡς κύρ, ὅν. συνηθ. Κράτερος.
Καρτερότης, -ητος, ἡ· ἰσχύς, βία,
μετγν.
Καρτερούντως, ἐπὶ. (ἐκ τῆς μετχ. τοῦ

- ἐν. καρτέρω) θαρραλέως ἀνύμεσθαι Πλατ. πολιτ. 3, 399.
- Καρτερόφων, -ον καρτερό-φων, ἀρχ. λξ.
- Καρτερό-χειρ, -ειρος, ὁ, ἡ ὁ καρτερός τὴν χεῖρα· -ἄρης Ὀμ. θύν. 7, 3· βασιλεύς, Ἐπίγρ. ἀδ. 590 (9, 210).
- Καρτερο-ψυχία, ἡ· εὐστάθεια ψυχῆς, Ἰνδρεία, μτγν.
- Καρτερο-ψυχος, 2' ὁ ἰσχυράν, εὐσταθῆ ψυχὴν ἔχων, μτγν.
- Καρτερόω· ἰσχυροποιῶ Στοβ. φυσ. ἐκκλ. 2, σ. 1086.
- Καρτέρων, -ωνος· υἱὸς τοῦ Λυκάδανος, Ἀπολλδ.
- Καρτερ-ώνυξ, -υχος, καί, καρτερ-ώνυχος· καρτερόνυχος Σουίδ.
- Κάρτιστος, ἐπ. 3' κράτιστος.
- Κάρτον, τό· εἶδος πράσου, Γεωπ. praerupti sectivum· παρὰ Γαλην. Μεθ. 12, «κρόμμον καρτόν». Ἐν δὲ τῷ Ἀθην. 9, 371 γράφ. νῦν καρωτόν «τὸ δὲ καρωτόν καλούμενον, μέγας δ' ἐστὶ καὶ εὐαυξὴς σταφυλίνος».
- Κάρτος, ἐπ. τό· κράτος, ἰσχύς, δύναμις, θάρρος Ἰλ. ι, 254· «καὶ σθένος», ρ, 321· -βίη Ὀδ. ζ, 197· «ἡγορή πείσονται καὶ κάρτεϊ χειρῶν» Ἰλ. λ, 9, Ἦσ. θε. 73, μτγν. π. καὶ Ἠρ. 8, 2, ὡς δι. γρ.
- Καρτύνω, ἐπ. ἀντὶ κρατύνω· «τὰ βέλεα καρτύνειν χερσίν» Πινδ. Ὀ. 13, 95· «τὴν ἱερὰν χεῖράν» Στοβ. Ἀνθ. 64, 14. Ὀμ. μόν. μέσ. Ἐν τῇ φράσει «ἐκαρτύναντο φάλαγγας» - ἰσχυροποίησαν Ἰλ. μ. 415· οὕτω καὶ μτγν. π. «ἐκαρτύναντο μέλαθρον» Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1088· «γέρας ἐκαρτύναντο» - ὥπλισαν Θεοκρίτ. 22, 80· «τὴν αἰσυμνητεῖαν» - ἰσχυροτέραν ἑαυτοῖς τὴν ἀρχὴν ἐποίησαν Θρασύδ. Ἐν Δ. Λαερ. 1, 100.
- Καρύα, ἡ· ἡ καρυδιά, τὸ δένδρον· πρβλ. κάρυν Σοφ. Ἐν Ἀθην. 2, 52.
- Καρύαι, -ών, αἱ· πόλεις Λακεδαιμόνος ἐπὶ τῆς οὐδοῦ τῆς εἰς Τεγέαν, παρὰ τὴν νῦν Ἀράχουσαν Κουρτ. Πελοπον. 1, 261, Θουκ. 5, 55, κατ. Καριάτης Στ. Βυζ. 0ηλ. ἡ Καρυάτις, -ίδος, ὡς ἐπίθ. τῆς Ἀρτέμιδος Πaus. 3, 10, 7· ἡ δὲ πρὸς τιμὴν αὐτῆς ἀγομένη ἑορτή, τὰ Καρυάτεια Φωτ. 133, 25. - Καρυάτιδες, αἱ· 1) αἱ ἱέρειαι τῆς Ἀρτέμιδος· 2) ὁ πρὸς τιμὴν αὐτῆς χορὸς Πολυδ. 4, 104· 3) ἔν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, κίονες ἔχοντες γυναικεῖαν μορφήν Λυγκεύς Ἐν Ἀθην. 6, 241· 4) κόσμημά τι τῶν ὠτων Πολυδ. 5, 97.
- Καρύανδα, ἡ· νῆσος ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Καρίας μετ' ὁμών. πόλιν Στραβ. κατ. Καριανδεύς - ως, ὁ Ἠρ. 4, 44.
- Καρύάριον, τό· ὕποκ. τοῦ κάρυον, καρυδάχι.
- Καρυατίζω· 1) παίζω τὰ καρύδια· 2) ἀρχοῦμαι ἔν τῷ χορῷ τῷ γινόμενῳ πρὸς τιμὴν τῆς Καρυάτιδος Ἀρτέμιδος, ὅστις συνέκειτο ἐκ παρθένων Λουκ. π. ὄρχ. 10.
- Καρυδίων, τό· ὕποκ. τοῦ κάρυον, μτγν.
- Καρυδῶ· εὐνουχίζω Ἰππον., ἡ δ' ἀποκοπὴ τῶν ὀρχῶν καλεῖται καρυδῶσις Ἰππιατρ.
- Καρυόλασαν, τό· καρυόλασαν Γαλην.
- Καρυοδόν, ἐπίρ. ὡς καρυδῶν «καρυδὼν κατάγμα» δηλ. κατάγμα ὁστοῦ γινόμενον ὡς τὸ τῶν καρυδίων, δηλ. εἰς πολλὰ κομμάτια Παυλ. Αἰγ. 6, 89.
- Καρύημα, τό· κάρυον Λακων. Ἦσυχ.
- Καρυηρός, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὸ εἶδος τοῦ κάρυου, ὁ δισπερ τὸ κάρυον ὡς Θεοφρ. 1 Φ. 1, 11, 3.
- Καρύινον, τό· κάρυον.
- Καρύινος· καρυηρός, ἔλαιον, καρυόλασαν, μτγν. - χρώμα Θεοφρ.
- Καρύισκος, ὁ· κυρ. ὕποκ. τοῦ κάρυον· ἔν δὲ τοῖς Ὀ· εἶδος ποτηρίου.
- Καρυίτης, ὁ· εἶδος φωτοῦ φέροντος καρπὸν ὅμοιον καρπῷ Δισκ.
- Καρυκάζω, καρυκῶ· -ταράττω Ἦσυχ.
- Καρυκεία, ἡ· τεχνικὴ καὶ ἡδονικὴ σκευασία τῶν φαγητῶν, ἰδ. μετὰ τινος ἐξεζητημένου ζωμοῦ, κατὰ τὸν Μοτρ. ἔλλην. «περίεργος ζωμός» πρβλ. Ἀθην. 14, 646, Λουκ. συμπ. 11· «ἡ ἡδύτης τῶν ζωμῶν, ὀψοφαγία» Ἦσυχ.
- Καρυκεύμα, -τος, τό· τὸ τεχνικῶς παρασκευασθὲν ὀρεκτικὸν φαγητὸν Σχολ. Ἀριστ. ἔπκ. 342· «καρυκευμάτων, ὀρεκτικῶν, τραγημάτων πολυτελεῶν» Ἦσυχ.
- Καρυκευτής, ὁ· ὁ παρασκευαστὴς τῶν καρυκευμάτων Κλ. Ἀλ.
- Καρυκεύω· παρασκευάζω τεχνικῶς μετὰ ἀρτυμάτων φαγητόν, ἰδ. μετ' ἐξαιρέτου ἔμβασμα Μενανδρ. Ἐν Ἀθην. 4, 172· «τὰ ἱερεῖα ἐμαγείρουν καὶ ἐκαρυκευον», 4, 173· «καρυκευμένοις ὕψοις καὶ ζωμοῖς» Ἀλξ. Ἐν Ἀθην. 14, 642· μτφ «παιδιὸν ἡ πράξιν ἡ λόγον ἐφ' ἡδονῇ ὀψοποιεῖν καὶ καρυκεύειν» Πλουτ. π. δεῖ τὸν κόλ. τοῦ φίλ. διακ. 15.
- Καρύκη, ἡ· βρώμα Λύδιον ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγχεόμενον, ἀφ' οὗ τὸ συνταράττειν καὶ ἀναθεύειν καρυκεύειν φασὶ Ἦσυχ. πρβλ. Ἀθην. 12, 516, Πλουτ. συμπ. 4, 1, 3· «εἰποῖς δ' ἂν ζωμοὺς καρύκην καρυκεύματα» Πολυδ. 6, 56.
- Καρύκινος, 3' ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς καρύκης, δηλ. τοῦ αἵματος, ἐξ οὗ αὕτη κατεσκευάζετο Ξεν. Κυρ. 8, 3.
- Καρυκο-ειδής, 2' τῷ προηγ. Ἰπποκρ. Γαλην. ἐξήγ. τοῦ ὕψαιμος.
- Καρυκο-ποιεῖω· παρασκευάζω τὴν καρύκην Ἀριστ. ἔπκ. 343.
- Καρυκο-ποιεύς· ὁ παρασκευαστὴς τῆς καρύκης Ἀθην. 4, 173.
- Κάρυξ, κάρυσσω, δωρ. ἀντὶ κήρυξ, κήρυσσω,
- Καρυό-βαφής, 2' βεβαμμένος μετὰ κελύφῃ τῶν καρῶν, μέλας Μ. Ἐτ 492· τινὲς διορθ. καρυκοβαφής, ἀνευ ἀνάγκης, θεωροῦντες αὐτὸ ὡς ἐξήγ. τοῦ, καρύκινος.
- Καρυοκατ-άκτης, ὁ· ἐργαλεῖον, δι' οὗ θραύονται τὰ κάρυα Ἀθην. 2, 53.
- Καρυοκοκκόμελον, τό· κοκκόμελον δισπερ κάρυον Πλιν. 15, 13, ὡς δι. γρ.
- Κάρυον, τό· τὸ καρυδί, πλὴν τῶν κυρίως καρῶν οἱ παλαιοὶ καλοῦσι κάρυα τὰ ἐστὶ καὶ νῦν λεπτοκάρυα ὀνομαζόμενα, τὰ φουντοῦ κια, corylus, ἅτινα δις γύρας εἰς τὸν τόπον

καλούνται αἶον, Ἑρακλειωτικά, (ἐκ τῆς ἐν πόντῳ Ἑρακλείας) ἐν Βοιωχ. Ἐπίγρ. οἶκ. Ἄθην. 2, 356' καὶ τὸ δένδρον, Ἑρακλειωτική καρύα Θεοφρ. Ἰστορ. Φώτ. 3, 15, 1' - Συναπτικά Ἀμφιλογ. ἐν Ἀθην. 2, 54' - Παντικτά, Διοσκ. 1, 179' ταῦτα ἦσαν δύο εἶδον, τὰ προγγύλα καὶ τὰ πρόμακχα Γεωπ. 10, 68. Τὰ δὲ τοῦ Ξεν. Ἀν. 5, 4, 28, «καρύν» τὰ πλατύτεα οὐκ ἔχοντα διαφύην οὐδεμίαν· ὁ μὲν Πολυβ. 2, 232, φρονεῖ ὅτι εἶνε τὰ κάστανα, ὁ δὲ Victor Hahn ἐν τῷ Kulturpflanzen σ. 343 ὅτι εἶνε εἶδος μεγάλων λεπτοκαρῶν. Ὁ δὲ Θεοφρ. ἐν Ἰ. Φ. 4, 8, 11 καλεῖ τὸ κάστανον, «κασταναῖχόν καρύν» πρὸς Διοσκ. 1, 145' 2) κάρυν λέγεται ὁ πυρὴν καρπὸν τινῶν Διοσκ. 3) ἐν τῇ μηχανικῇ εἶδος τροχίλιας, περὶ ἣν τυλίσσεται τὸ σχοινίον καὶ λαμβάνει τὸ σχῆμα τοῦ καρυδίου, ἀρχ. μαθ. σ. 44.

Καρυοναύτης, ὁ ναύτης, ὁ ἔχων ὡς πλοῖον τὴν ἦμισυ τοῦ καρῶα Λουκ. ἀληθ. Ἰστ. 2, 37.

Καρυόφυλλον, τό· ἀνωματικόν, γαρυόφυλλον, καρυοφύλλοι Γαλην.

Καρυόγρως, 2' μέλας Φαθωριν. (μῆπως εἶνε μάλλον ὁ ἔχων τὸ καρ' ἥμιν λεγόμεν. καρυὶ χρώμας).

Κάρυστις, ἡ· 1) πόλ. ἐπὶ τῆς μεσημ. παραλίας τῆς Εὐβοίας Ἰλ. Στραβ. κἀτ. οἱ Καρύστιοι Ἡρ. ἐπιθ. Καρύστιος, 3, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1451' 2) γῶρα ἐν Λακωνίᾳ· ἐντ. Καρύστιος οἶκος, Στραβ. 10, 446' 3) Κάρυστος, ὁ υἱὸς Χείρωνος, ἱερυτῆς τῆς ὕμων. ἐν Εὐδοκ. πόλεως Ἀνθ.

Καρυτίζομαι· καρυατίζω, = εὐφραίνομαι Ἑσυχ.

Καρυ-ῶδες, 2' ὅμοιος καρῶν Θεοφρ.

Καρυωτικός, 3' καρυωτός, δι. γρ. ἐν Στραβ. 17, 800.

Καρυωτὶς, -ίδας, ἡ· τῇ ἐπομένῳ Διοσκ.

Καρυωτός, 3, φαίνεται· βάλανος τοῦ φοινίκου· ἔχουσα σχῆμα καρῶν, Στραβ. 17, 800 καὶ Γαλην. - φυάλη καρυωτὶς, ἔχουσα ποδίσκους ὁμοίους καρῶν, καθάπερ καὶ ἡ βαλανωτὴ ὁμοίους βαλάνους Ἐπίγρ. 2852' πρὸς Ἀθην. 11, 502.

Καρφαλεός, 3 (κάρφω)· ξηρὸς, κατάξηρος, αἶος· «ὡς δ' ἄνεμος ἦν ὁ πνέων τινὰ ξηρὰ καρφαλέων» Ὀδ. ε, 368' - ἀστάγυες, ἄρουρα· Ἀνθ. 9, 384, Ὀρφ. λεβ. 267' καταπεπληγμένοι ὑπὸ δίφης, διψαλέος· «δίψη καρφαλέοι κεκοιμήνιοι ἐκ πεδίοιο φεύγον» Ἰλ. φ, 541' παλαιὰ δι. γρ. ἀνθ' ἧς νῦν, καρφαλέοι· ὑπάρχει ἐν τῷ κειμένῳ - δίψη, Παν. 4, (9, 272)· «φάρυνξ δίψη καρφ.» Ἀλκ. Μεσα. 18, (7, 536). Καὶ ἐπὶ ἤχου «καρφαλέον δι οἱ ἀσπίς ἐκπορέφοντας ἄσπερον ἔγχυος» Ἰλ. ν, 409, Ἀλλὰ παρὰ Νικ. Θηρ. 691 καλεῖται οὕτω τὸ πῦρ, διότι ξηραίνει, καίτι.

Καρφ-αμάτιον, τὸ (ἀμάτιον) Ἰργαλεῖον, δι' οὗ περιτρύσσονται τοὺς ξηροὺς στάγυες Ἑσυχ.

Καρφίον, τὸ (πρὸς κάρφω) ξηράδι· κάρφου Νικ. ἀλ. 118, ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ, φήγεται.

Κάρφη, ἡ· κάρφος· ἐν Ξεν. Ἀν. 1, 5, 10, = ξηρὸς χόρτος, μάλιστα προηγείται αὐτοῦ τὰ

χόρτος καὶ φός· Ἀρρ. Ἀν. 1, 3, 7· ὁ Ἑσυχ. ἐρμηνεύει «ξύλα λεπτά καὶ ξηρά» = πλατῆς, (ἀν' ἡ γλώσσα δὲν εἶναι πλ. ἀριθμ. τὰ κάρφη). Κάρφηρός, 3' ὁ ἐκ ξηρῶν καλαμῶν τοῦ αἵτου συγκείμενος· «ἐὺναίς κάρφης θήτων» Εὐρ. Ἰων 173· ὁ Ἑσυχ. γράφει, καρφωρός, καὶ ἐρμηνεύει «καὶ ἐκ τῶν ξηρῶν ξύλων γινόμεναι κοῖται».

Καρφίον, τό· ὑπόκ. τοῦ κάρφου, μικρὸν ξηράδι.

Καρφίς, -ίδας, ἡ· καρπὶς, ἡ βάρδος, δι' ἣς ὁ Ῥωμαῖος πραιτωρ προσθίγουν τοὺς δούλους· ἐκέρυσεν αὐτοὺς ἐλευθέρους· κάρφης = κάρφη, ἀρχ. λεξ. πρὸς κάρφου.

Καρφίτης, -ου, ὁ· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ ξηρῶν καλαμῶν· ὁ θάλαμος, ἐπὶ τῆς φωλεῖς τῶν χελιδόνων Μ. Ἀργ. 24 (10, 4).

Καρφο-εἰδής, 2' ὁ ὅμοιος τῷ κάρφει, ξηρὸς ὡς τὰ ξηράδια, μετγ.

Καρφο-λογίω· συλλέγω κάρφη, λεπτάς καλάμας, ξηράδια, φρύγανα, Θεοφρ. «ἐάν τι πρὸς τὸ τρίχωμα τῆς κεφαλῆς προσενιθῇ ἄχυρον ἀπὸ πνεύματος καρφολογήσῃ», καρ 2.

Καρφο-λογία, ἡ· συλλογὴ κάρφου, μετγ.

Κάρφος, τό· πᾶν ξηρὸν σῶμα, ἴδ. ἄχυρον, χόρτος, κεραία ξύλου λεπτή· Ἑσυχ. ὁ ἐν ἀριθ. περιληπτ. Αἰσχ. ἀποσπ. 19. Σύνθ. ἐν τῷ πλ. ἐπὶ τῶν ξηρῶν καὶ κυλινδραιοῶν φυτῶν τοῦ κιναιώμου (κανέλλας)· «ὄρνιθας δὲ λέγουσι μεγάλας φορεῖν ταῦτα τὰ κάρφια τὰ ἡμεῖς ἀπὸ φοινίκων μαθόντες κιναιώμον καλεῖσθαι» Ἡρ. 3, 111' ὁ Ἀριστ. ὄρν. 642 συνάπτει «τὰ κάρφη καὶ τὰ φρύγανα» πρὸς «κάρφος γαμάθην νῦν λαθὼν τὸν λόγον πούεσθαι» ἐν ξυλάκι, τασάναν, σφ. 249' - δρύνεται Νικ. 892 = ἄχυρον Ἑσυχ. ὅμοιος ὁ Πολυβ. 4, 3, παρατίθεται ἀμφοτέρω - ἄχυρον μυρίας ἀμάξας, κάρφους πεντακισχίλιας = φρύγανα· ἐν δὲ Ἀθην. 5, 187 = ξηρὸς χόρτος, καλαμιά· πρὸς 13, 604, «ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῇ μικρῇ δακτύλῳ φεαίρειν», εἴτα ἐπιφέρεται τὸ «ἀποφύσθαι», μικρὸν ξυλάκι, μικρὸν τεμάχιον τοῦ πόματος, τοῦ φελαῦ· πρὸς 11 «κάρφη τινὰ συνόψαντες», ὁ περ εὐθὺς κατωτέρω ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ, φρυγάνων Λουκ. Ἑρμοτ. 33' - «μηδὲ κάρφος κινεῖν» μηδὲ τὸ μικρότατον καὶ κορυφατόν, Ἀριστ. Λυσ. 474' - ξυλάκι τοῦ δαντίου, Ἀλκ. 1, 22' ἴδ. καλεῖται οὕτω ἡ βάρδος, διὰ τῆς ὁποίας ὁ πραιτωρ τὸν δούλον προσέθιγεν, ὃν ἐκέρυσεν ἐλευθέρων Πλουτ. 70. σ. 550' πρὸς κάρφης· παρὰ δὲ Πολυβ. 6, 36, 3 «λαμβάνει παρὰ τῶν φυλάσσόντων τὸ κάσας» = ξύλινον πινακίδιον, ἴδ' οὗ ἦτα γεγεμ. μ. ἐν τῷ σύνθημα· ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Νικ. σλ. 230. 491 ἐξηγεῖ διὰ τοῦ φλοιῶς, ἀλλοι δὲ διὰ τοῦ καρπός.

Καρφῶν· κάρφω· «διδόρεα καρφῶνται, πετάλων χάσμα ἀναιόμενα» = κάμνουσι ξηράδια Φιλίπ. 75 (7, 385).

Καρφυλίδης, -ου· ποιητὴς τις τῆς Ἀνθ.

Καρφῶνι· κάρφω Ἑσυχ.

Καρφωρός, 3· κάρφης Ἑσυχ.

Κάρφω· κάμνω· τὸ ξηραίνω· ὡς τὸ ξηρὸν

φύλλον, νά ἦνε ζουρισμένον· «κάρφαι, ξε-
ρῶναι, ρυσώσαι, ἀφανίσαι, γεροντοποιῆσαι»·
Πουχ. οὕτως ἐν Ὁδ. ν, 398 «κάρφω μὲν
χρόα καλὸν ἐν γυναικείοις μέλεσσι» καὶ 430
«κάρφαι μὲν οἱ χροά» τοῦ ἐρυσίδωρε τοῦ δέρ-
μα, ὡς ὁ Ἀρχιλ. ἐν ἀποσπ. 76 εἶπε «χρῶς
κάρφεται ἡδὴ» = ξαρώναι, ρυτιδοῦναι· «ἡλιος
χρόα κάρφει» Πισ. ἔρ. 577· «ὡς δὲ ῥόδον θα-
λέσκεται ἐν εἴαρι· νῦν δ' ἐμαράνθη, γήρας
αὐχμηρῶ καρφομένη θέρεϊ» Μανδ. 16 (11,
374). Καὶ «στονόνετι κάρφεται οὔτω» Ἀπολ.
Ῥ. 4, 1094· «καμάρτοις κάρφουσι γυῖα θα-
μεῖς» Νικ. ἀλ. 383· καὶ μετ. περὶ τοῦ Διὸς
«ρεῖτα δὲ τ' ἰθύνει σκυλὶν καὶ ἀγένορα κάρ-
φει» = ταπεινώνει Πισ. ἔρ. 7· πρὸλ. κάρφος,
καρφάλεος carpeus, ἀρπάζω, ἀρπάζω, καρπός.
Καρφ-ώδης, 2· ὅμοιος κάρφαι, μετν.

Καρχαλέος, 3· τραχύς, κατάξηρος, καρφα-
λέος· «οἶψη καρχαλέος» Ἰλ. φ, 541, εἶνε ἡ
νῦν παραληφθεῖσα γραφή· πρὸλ. Ἀθην. 11,
475· τραχύς, βραχνός, «χρεμετισμός» Νον.
Δ, 29, 199· ἱμασθλή = ὀξεῖα, 48, 307· «κύν-
τες, λύκοι» Ἀπολ. Ῥ. 3, 1058, δι. γρ. καρ-
χαρίοι· πρὸλ. κάρχαρος.

Καρχαρέος, 3· τῇ πρηνι. ἰδ. θηκηκός, ἐπὶ
τῶν κυνῶν καὶ λύκων Ἐκ. Μ. 493, 1· καὶ δι
γρ. ἀντὶ καρχαλέος ἐν Ἀπολ. Ῥ. καὶ Τροφ.

Καρχαρίας, -ου, ὁ· εἶδος ἀρπακτικοῦ ἰγυό-
σος, τοῦ γένους τῶν θαλασσιῶν κυνῶν κληθέν-
τος οὕτω διὰ τὴν ὀξύτητα τῶν ὀδόντων αὐ-
τοῦ (πρὸλ. κάρχαρος)· ὁ Πλάτων ὁ κωμικός
ἐν Ἀθην. 1, 5 ἀναφέρει αὐτὸν μετὰ τοῦ συ-
νόδοντος καὶ αὐτοῦ ἀρπακτικοῦ· σήμερον ὁ
ἰδίως καρχαρίας καλεῖται λάμια, ὡς καὶ τὸ
πάλαι, «τὸν καρχαρίαν φησὶ καλεῖσθαι καὶ
λάμιαν καὶ σκύλλαν» Νικ. ἐν Ἀθην. 7,
306· καὶ «καρχαρίας ὁ θαλάσσιος κύων καὶ
ἰγυόσος εἶδος» Πουχ. πρὸλ. Κορ. σημ. εἰς
Ξενοκρ. α. 72—3.

Καρχαρ-όδους, -οντος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ὀξεῖς
ὀδόντας· -κύνες Ἰλ. κ, 360· ἀρπη Πισ. θε.
180· «καρχαρόδουν ζῶον» Ἀριστοτ. μορ. Ζ.
3, 1, ὅπερ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ «ὀξεῖς καὶ ἐπ-
αλλάττοντας ὀδόντας ἔχον»· «τὰ καρχαρὸ-
δοντα» Ὁππ. κυν. 3, 262. Παρ' Ἀριστ. σφ.
1031 καλεῖται οὕτως ὁ Κλέων.

Καρχαρ-όδων, -οντος· τῷ ἀνωτ. -λύκος
Θεοκρ. 24, 85.

Κάρχαρος, 2 (συγγ. τῷ χαράσσω)· ὁ ἔχων
πριωντούς, ὀξεῖς ὀδόντας, καὶ οἱ ὀδόντες αὐ-
τοῦ, Φίλοστρ. -στόμα Ὁππ. κυν. 3, 142·
-ἔρκος, ἀλ. 1, 506· -κύνων Λυκοφρ. 34· δη-
γμα Αἰλ. Ἰ. Ζ. 16, 8· καὶ μετ. θηκηκός,
σφοδρὸς «ἐρμηνεῖα σφοδρὰ καὶ κάρχαρος»
Λουκ. π. δεῖ ἰστ. συγγρ. 43· «κάρχαρὸν τι
μειδῶσαι» Βαθρ. 94, 6· ἐτι ἐπὶ θ. ἀνθρώπων
Ἀθην. 6, 251.

Καρχηδονιάζω· φρονῶ τὰ τῶν Καρχηδο-
νίων, εἰμαι μὲ τὴν μερίδα αὐτῶν Πλουτ.
Μαρκ. 20, ἐνθα ὁ Σχολ. διηρθώνει, Καρχη-
δονίζω· πρὸλ. ὅμοιος Λοθεκ. παθ. α. 482.

Καρχηδών, -όνος, ἡ· 1) πόλις Φοινίκων ἐν
Ἀφρικῇ, ἀποκεία τῆς Τύρου (καταστραφεῖσα
ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων τῷ 146 μ. Χ.) Ἠρ. λαν.

Cathago, Φοιν. Karthad-hadtha = Νεάπολις
κατ. Καρχηδόνιοι, οἱ, Ἠρ. ἐπὶ θ. Καρχηδο-
νίος, 3, Στρατ. -τὰ Καρχηδονιακά, δηλ.
σύγγραμμα Ἀππ. 2) Καρχηδ. ἡ νέα, πόλις
ἐν Ἰσπανίᾳ Στρατ.

Καρχήσιον, τό· 1) τὸ ἀνω ἄκρον τοῦ ἰσθμοῦ
«τοῦ γὰρ ἰσθοῦ τὸ μὲν κατωτάτω πτέρνα κα-
λεῖται, ἡ ἐμπέπτει εἰς τὸν ληνόν, τὸ δὲ οἶον
εἰς μέσον τράχηλος, τὸ δὲ πρὸς τῷ τέλει καρ-
χήσιον» ἔχει δὲ τοῦτο κεφαλὴς ἀνω συννε-
ύσας ἐφ' ἐκότερα τὰ αἶρη, καὶ ἐπείκειται τὸ
λεγόμενον θαράκσιον Ἀθην. 11, 475· ἐντ. «πρὸς
ζυγὸν καρχασίου ἰσθία ἀντιτείναν» Πινδ. Ν.
5, 51, ἐνθα ὁ Σχολ. «καρχήσιον, ἐν ᾧ τὸν ἱμῶν
τα ἐνείρουσι», ἦτο δηλ. ἐπὶ τοῦ καρχησίου
προσδεμένη μικρὰ τροχίλια δι' ἧς τὰ σχοι-
νίον τοῦ ἰσθμοῦ ἐδούλευε· πρὸλ. Πλουτ. θεμ.
12· 2) εἶδος ποτηρίου· «ποτήριον ἐστὶν ἐπι-
μηκες, συνηγμένον εἰς τὸ μέσον ἐπεικώς, ὥς
ἔχον μέγχι τοῦ πυθμένος καθήκοντα» Ἀθην.
11, 474· καὶ «ἐργαλείον τεκτονικὸν δελτο-
εἶδός» Πουχ. ἰσ. ταῦτον τῷ παρὰ Βιτρούβ.
10, 22, carchesium, εἶδος γερανίου.

Καρχήσιος, ὁ· σχοινίαν χρησίμον εἰς τὸ νῆ
ἀναπαυάνουσι τὰ ἱσθία· ὁ Ἰαλν. ἐξηγεῖ
«καρχήσιος οἱ ἐπὶ τοῦ καρχησίου τεταμένον
κάλαι»· σημαίνει δὲ καὶ εἶδος ἱατρικῶν ἐπι-
δέσμων.

Καρ-ώδης, 2· ληθαργικός, ἀποκαρτωμένος·
ἀνασθητός· ὅμοια Ἰπποκρ. «τὸ καρῶδες»
= ἡ κάρωσις· ἐπὶρ. καρῶδες, μετν.

Κάρωσις, -εως, ἡ· βίρος τῆς κεφαλῆς, σ-
πνος, ἡ εἰλη μετ' ἀνασθησίας ἡ κεφαλαλ-
γία, ἀποπληξία, ἱατρ. «οἱ δὲ νεκροὶ ἐώνε-
σαν ἀπὸ τῆς καρώσεως» Ἀθην. 15, 675.

Καρωτίδες, -ων, αἱ· αἱ τῆς κεφαλῆς ἀρ-
τηρίαι, ἱατρ.

Καρωτικός, 3· ὁ προξενῶν κάρωσιν· «ὁ οἶ-
νος καρηδαρκός, ὁ δὲ κριθίνος καρωτικός»
Ἀθην. 1, 34· ὁ προξενῶν ἀποπληξίαν, «αἱ
καρωτικαὶ ἀρτηρίαι» = αἱ καρωτίδες.

Καρωτόν, τό· μέγας σταφυλίνος· «τὸ δὲ κα-
ρωτόν καλούμενον, μέγας δ' ἐστὶ καὶ εὐαεῖς
σταφυλίνος, εὐχυλότερόν ἐστι τοῦ σταφυλί-
νου καὶ μᾶλλον θερμαντικώτερον» Ἀθην. 9,
971· ὁ δὲ σταφυλίνος, καλεῖται ἐτι καὶ νῦν
ἐν Πάρῳ, σταφυλίνος.

Κάς· «Κύπριος ἀντὶ τοῦ καί, οἱ δὲ δέρμα» Τι-
συχ. καὶ Ἰσάλλου Κύπρου ἐπιγρ. ἐγένετο δ' αὐτὸ
κατὰ τοὺς νεωτέρους γραμματικούς ἔκ τινος
παλαιότερου κασὶ ἡ κατὶ.

Κάς· καὶ ἐς Ἀριστ. Ἀχ. 184, μάλιστα π.
κωμ.

Κάσα, ἡ· οἰκία, καλὸν, οἰκίαις παρὰ Ῥω-
μαίοις Πουχ. casa.

Κασαλδαδίζω, ἐπὶρ. πορνικῶς βύσσι.

Κασαλδαζέω· πράττω, φέρομαι ἀς ἡ πόρνη
Ἐρμπ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1161, ἐν δὲ Ἀ-
ριστ. ἱππ. 355 «κασαλδαζώ τοὺς ἐν Πόλει
στρατηγούς» ἐξηγεῖται διὰ τοῦ, «λοιδορῶσαι»,
εἶνε φράσις χυδαία ἐμδελημένη εἰς τὸ στόμα
τοῦ Κλέωνος, ἢν ὁ Πασσάδ. ἀποδίδει διὰ τοῦ
γαλλικοῦ je m'en vais les foutre· ἀλλὰ
καὶ κασαλδαζέειν, αἰσχροποιεῖν Πουχ.

Κασαλδᾶς, - ἄδος, ἡ, Ἀριστ. ἐκκλ. 1106, καί, Κασάδῃ, ἡ (παλ. λείψ.) πόρνη. Κατά τὸν Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 355 «ὅτι καλοῦσι οὐκ ἔχουσαι τοὺς ἐραστάς, σοδοῦσι δὲ τοὺς ὄντας» ὅμως πρβλ. Κασαύρα, κάσσα.

Κασάβιον, τό· πορτεον.

Κάσαμ'ους, υἱός Ἀριστοκράτους Ἦρ.

Κάσαμον, τό· κυκλάμινος, ἱατρ.

Κασάνδρα, Κασάνδρεια, Κάσανδρος· ἴδε Κασάνδρα, κλ.

Κάσαι, ὁ· κατὰ Ἀρχαῶ. 24, 1· ὁρότυ. κα-
σᾶς ἡ κασῆς, ὅστις ἐρμηνεύει, τὸ «πικρὸν
ἰμάτιον» ὡς ὁ Πολύδ. 7, 69 «κάσας δὲ ἱπ-
πικῶς Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῇ Παιδείᾳ· οἱ δ'
ἴσθιν ἰδοῦντες πικρὰταί» ἐρίπτοι Ξεν. Κυρ.
8, 3, 6, 34· εἶνε δὲ ὁ κάσας (ἡ κάσας) τὸ
κοινῶς λεγόμενον τσούλι (ἴσ. ἀν δὲ εἶνε λείψ.
ζῆνη ἐκ τοῦ, τούλη), ὅπερ ὑπὸ τὸ ἐρίπτιον
στρώουσι ἢ ῥίπτουσι εἰς τὴν βράχιν τῶν
ἵππων, λείψ. ἐστικῇ.

Κασαύρα, ἡ, καί, Κασαυράς, - ἄδος, ἡ· κα-
σαλδᾶς, ἀρχ. λείψ.

Κασαυρείον, τό, καί, Κασαύριον· Κασάλ-
βιον Ἀριστ. ἱππ. 1282· ἴδε Κασαύριον.

Κασαυρίς, - ἴδος, ἡ· Κασαύρα· ἴδε Κασαυρίς.

Κασοθαναία, ἡ· κόρη Θεσσαλίας ἐν Μαγνη-
σίᾳ Ἦρ. τινὲς γράφ. Κασταναία, ἐκ τοῦ κα-
στάνον, διότι ἐντεῦθεν ἐξήγοντο τὰ κάστανα,
καὶ συσχετίζουσι πρὸς τὸ τοῦ ποιητοῦ Νι-
κίωδου ἀλ. 271· «Καστανίς αἵα» ὑπάρ-
χει καὶ γράφ. ἐν Φωτ. λείψ. Κασοθανία.

Κασία ἡ· Κασοία Ἦρ.

Κασι-γνήτη, ἡ· ἀδελφὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πα-
τρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρός, Ὅρμ. καὶ μὴφ
«συκὴ μέλαινα ἀμπέλου Κασιγνήτου» Ἰππώ-
ναξ ἐν Ἀθην. 3, 78· «λάγυνε, Κασιγνήτη νε-
κταρὴς κόλπος» Μ. Ἀργεντ. 21 (6, 248).
Κασι-γνητικός, 3 ἀδελφικός Εὔστο. ἐν Ἰλ.
1, 667.

Κασι-γνήτης, ὁ (πρβλ. Κάσιος· ὁ ἐκ τοῦ
αὐτοῦ πατρὸς καὶ τῆς αὐτῆς μητρός ἀδελφός,
αὐτᾶδελφος Ἰλ. τ. 293 καὶ ἀλλαχού. Πινδ.
καὶ τραγ. ἐν γέν. στενὴς συγγενῆς, ἐξ αἱμα-
τός συγγενῆς· «Ἐκτωρ δὲ Κασιγνήτοισι κέ-
λυσε πᾶσι» Ἰλ. α, 545, καί, π, 456, ἐνθα
συνάπτονται, «Κασιγνήται τε ἔται τε» παρὰ
δὲ Λοσκ. Φιλοκατρ. 11, «ἡ Κασιγνήτης» = ἡ
ἀδελφὴ. Ὡς ἐπίθ. = ἀδελφικός· ἀνδρῶν κα-
σιγνήτων τε καὶ φυταλίων· Αἰσχ. Ἀγ.
327· «Κασιγνήτων κᾶρα» Σοφ. Ἀντ. 906.

Κασιο-δύρος, 2, «σκάλλης» ὁ σκάλλης ὁ
τρώων τὴν Κασίαν, τὸ ἄρωμα Ἦουχ.

Κάσιον, τό, ὅρος· 1) ὅρος ἐν τῇ κάτω Αἰγύ-
πτῳ Ἦρ. Στραβ. 2) ἐν τῇ Συρίᾳ παρὰ τὸν
ποταμὸν Ὀρόντην Στραβ. ἐντ. ἐπίθ. Κάσιος,
ὁ· Ζεύς, Ἀνθ 6, 332, καί, Κασιωτικός, 3·
- ἱεῖατα Στ. Βυζ. ἴδιον δὲ ὀηλ. ἡ Κασιωτὶς
- ἴδος Δ. Περ. 260.

Κασιό-πνοος, 2· ὁ μυρίζων ἀπὸ Κασίαν·
- αὐρᾶ Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 10, 449.

Κάσις, ὁ, ἡ· ἀδελφός, ἀδελφὴ «Κασιγνήτωι
κάσις, ἐξ ὁρῶς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι» Αἰσχ.
Ἐπτ. 656. Καὶ μὴφ. «λιγύνει μέλαιναν αἰό-
λην πυρὸς Κάσιον», 476· καί, «Κάσις πηλοῦ...»

διφρακόνις», Ἀγ. 480· Κάσις, κλ. Σοφ. Οἱ.
Κ. 1442, Εὔρ. Μῆδ. 167· «τὴν Ἐκτορος κά-
σιν», Ἐκλ. 365· ἡ δὲ γεν. Κάσιος, Ὀρφ. Ἀργ.
1234· Κασίεσσα Νικ. Θερ. 345. Καθ' Ἦουχ.
= ἡλικιώτης.

Κάσκανα, τὰ· Κασούματα Ἦουχ.

Κασμένη, ἡ, ἡ Κασμένη - ὦν, αἰ' πόλ. Σι-
κελίας Ἦρ. Θουκ.

Κάσμιλος, ὁ· Κάδμιλος Σχολ. Ἀπολ. Ἦρ.
1, 917. Κατὰ τὸν Ὀδαρρ. ἱπ. lat. 7, 8, 34,
Οδότης τις τῆς Σαμοθράκης.

Κασμύλας, ὁ· Ῥόδιος τις Ἀνθ.

Κάσος, ἡ· μία τῶν Κυκλάδων νήσων, Ἰλ.

Στραβ. κατ. οἱ Κάσιοι Στραβ.

Κασπάτυρος, ὁ· πόλ. Ἰνδίων Ἦρ.

Κάσπειροι, οἱ· Παρθικὴ φυλὴ κατὰ τὰ σύ-
νορα τῶν Ἰνδίων Δ. Περ. ἐπὶρ. Κασπειρόθεν,
Δ. Περ.

Κασπιανή, ἡ· χώρα ἐν Ἀλβανίᾳ Στραβ.

Κάσπιος, 3· - ὁάσσα Ἦρ. 4, 40, Στραβ.
- πέλαγος Στραβ. caspium mare καὶ Hyge-
nium· καὶ ὡς ὄψ. ἡ Κασπία, ὀηλ. ὁάσσα

Στραβ. 2, 71· οἱ Κάσιοι, οἱ περὶ οἰκοντες
Ἦρ. 7, 67· «Κάσιον ὅρος» = τὸ μεταξὺ Παρ-
θικῆς καὶ Μηδίας, κλάδος τοῦ Καυκάσου

Στραβ. «Κ. πόλαι» = διάδοσις μεταξὺ τῶν ὀρέ-
ων Ἰνδίας καὶ Μηδίας Πολύδ. 5, 44, 5·

ἐπίθ. Κάσπιος, 3· - κόχλος Ἀπολ. Ἦρ. 3,
859· - ὁάτα Δ. Περ. 738· - ἄνδρες Στ. Βυζ.

- Κασπιακός, 3· - χίων Λοσκ. π. δεῖ ἴστ.
συγγρ. 19· καὶ ὀηλ. Κασπιάς - ἄδος, ἡ· - πό-
λαι Δ. Περ. 1035· Κασπία - ἴδος, ἡ· - ἄλμη

καὶ ὡς ὄψ. ἡ Κασπία = ὁάσσα αὐτῇ, 729
Κάσσα, ἡ· Κασάδῃ, ὡς ἐπίθ. = πορνικός,

Λυκαρρ. 131.

Κασσανδάνη, ἡ· γυνὴ Κύρου καὶ μητὴρ
Καμβύσου Ἦρ.

Κασσανδώρα, ἐπ. Κασσάνδρη· Ὀηγ. Πριάμου
καὶ Ἐκβάης, γνωστὴ ὡς μαντικὴ γυνὴ, Ὅρμ.

Πινδ. τραγ. ἐν τοῖς χειρογρ. γράφεται συγγὰ
Κασάνδρα, ἐν δὲ ταῖς ἐπιγρ. ἀπαντῶσιν ἀμ-
φότεραι αἱ γραφαί· ἡ πρώτη ὅμως συλλαβὴ

εἶνε πανταχοῦ μακρά.

Κασσανδρεία, ἡ, καί, Κασάνδρεια· πόλ.
Μακεδονίας, ἡ πρότερον Ποτιδαία Στραβ.

κατ. Κασσανδρέως, - ὡς, ὁ.

Κάσσανδρος, ὁ· 1) ἐπίκουρος Τρώων Κ. Σμ.
2) υἱὸς Ἀντιπάτρου, βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας

Πολύδ. 3) ἄλλ. Πολύδ. γράφ. καὶ Κάσαν-
δρος ἡ παραλήγουσα βραχυία ἐν Ἀνθ. 7, 327.

Κασία, ἰων. Κασίη, ἡ· ὀάμων, τοῦ ὀπλοῦ ὁ
φλοῖος χρησιμεύει ὡς ἄρωμα, ὅπερ εἶνε παρὸ
μοισιν τῷ κινναμῶνι (τῇ κανέλλᾳ), λατ. cassia, cassia· φέται ὁ ὀάμων εἰς τὰ ΝΔ. τῆς

νήσου Κεϋλάνης, καὶ ὅχι ὡς οἱ παλαιοὶ ἐ-
σφαλμένως ἐνόμιζον ἐν τῇ ἀρωματοφύρῳ Ἀρ-
αβία Ἦρ. 3, 110· ὁ Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9, 5, πε-
ριγράφει τὸν ὀάμων· ἵπαιση δὲ ὁ φλοῖος αὐ-
τῆς τυλίσσεται ἐν σχήματι λεπτοῦ καλάμου,

καλεῖται «σύριγξ ἡ σύριγγιον Κασίας», Δι-
οσκ. 4, 12· ὁδ. καὶ τὸ ἐν. canella casia (ἐκ
τοῦ, canna, cannula)· ἴδν. τὸ νωτοτεριχόν

παρὰ Γάλλοις καὶ Γερμανοῖς canelle καὶ τὸ
ἡμέτερον κανέλλα = σύριγγιον. Τὸ ὄνομα κα-

σία εἶνε σημετικὸν Kiddāh ἢ Kezlah ἴδε Stein ἐν Ἠρ. 3, 111.

Κασσιόπεια γυνή Κηφείω· Ἀπολδ. - ἀστεριώδης, Στραβ. γράφεται καὶ Κασσιόπεια, Cassiopea ἐν δὲ Ἀνθ. Πλαν. 147, Κασσιόπεια· πρβλ. Λοδεκ. παραλ. σ. 321, 20.

Κασσίζω (κασσία)· μύριζω ἢ ἔχω γευσιν κασσίας Διοσκ. 1, 13.

Κασσιόδωρος· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.

Κασσιτέριδες· -ων, αἱ ἐν Στραβ. Κασιτερίδες· νῆσοι, ἐξ ὧν ὁ κασιτέρος ἐξήγετο καὶ ἐχομίζετο εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἠρ. 3, 115.

Κατὰ Στραβ. 2, 120, ἐκινετο εἰς τὰ παράλια τῆς Βρετανίας.

Κασσιτέρινος, 3· ὁ ἐκ κασιτέρου κατασκευασμένος, λέγεται καὶ κασιτερίνος Πλουτ.

Κασσιτερο-ποιός, ὁ· κασιτερουργός· Πρωκλ.

Κασσίτερος, ἀττ. κασιτερος, ὁ (castica ἐν τῇ σπανκρ. ὅπερ σημαίνει μόλυβδον), τὸ χαλκόν. Παρ' Ὀμ. ὁ κασιτέρος εἶνε χρῆσιμος πρὸς κόσμησιν τοῦ θώρακος καὶ τῆς ἀσπίδος Ἰλ. λ, 25, σ. 565, ἀναφέρεται μετὰ τὸν γαλκὺν μετὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐν δὲ Ἰλ. υ, 271 ἢ ἀσπίς εἶχε πέντε πτόχας, ὧν «δύο γαλκείας, δύο δ' ἐνδοθὶ κασιτέροισι, τὴν δὲ μίαν χρυσαῖαν» ἔτι μετὰ τοῦ χρυσοῦ ὡς κόσμος ἀμάξης Ἰλ. ψ, 503· «χρῶμα φαινοῦ κασιτέροισι» 561· «ἐάνδης κασιτέροισι» ἴδε ἐάνδης· -πάνερθος Ἰσα. ἀσκ. 208· «ἐτήκετο κασιτέρος ὡς» Θεογν. 862, Ἠρ. 3, 115. Ἐπειδὴ δὲ παρ' Ὀμ. ἀναφέρονται κυνίιδες ἐκ κασιτέρου, τινὲς λέγουσιν ὅτι διὰ τοῦτου ἐννοεῖται μόλυβδος ἀκαθάριστος, ἐπειδὴ ὁ κασιτέρος εἶνε πολὺ μαλακός· ἦσαν ὅμως ταῦτα πλάκες χαλκοῦ κασιτερουμένοι· πρβλ. Ἀριστοτ. ποιητ. 17 ἢ λέξι. κασιτέρος δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα.

Κασσιτερο-υργός, ὁ· ὁ ἐργαζόμενος τὸν κασιτέρον, γλῶσσ.

Κασσιτερώω· γανάνω, ἐπιχρίω μὲ κασιτέρον Διοσκ.

Κάσσος, ὁ· «ἱμάτιον παχὺ καὶ τραχὺ περιβάλλιον» Πουχ. Ἀρχαῖ. 76, 16 ἴδε κάσας.

Κάσσωμα, -ατος, ἀττ. κήτιωμα, τό· τὸ ἐκ δέρματος ἥτοι σκύτους ὅμοι συνερραμένον, ἰδίᾳ σκύτος πρὸς κατασκευὴν ὑποδημάτων ἢ πελμάτων τῶν ὑποδημάτων Ἀριστ. ἱππ. 315, Ἀχ. 300, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ «κατιώματα, δέρματά τινα ἰσχυρὰ καὶ σκληρά, ὅπερ τοῖς σανδαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις· ὑποδήμασι ὑποβάλλεται» ἀλλὰ καὶ εἶδος ἐλαφρῶν ὑποδημάτων Πολυδ. 7, 86· τροπικ. ἀπάτη, δόλος, συσκευασμα Πουχ. Ἀριστ. ἱππ. 315· ἔτι κατιώματα = εἶδος μελωδίας διὰ τῆς κιθάρης Πλουτ. κ. μουσ. 21.

Κασσώω, ἀττ. καττώ (κάσας, κάσους), συρράπτω = πελματῶ· «καττεύειν συρράπτειν» Πουχ. = πελματοῦν Πλατ. Εὐθυφρ. 294 (bosshen γεμ.) μτφ. ὁμιλεῖ ὁ βυρσοδέψης Κλέων ὅθεν τὸ πρᾶγμα πάσαι καττεύεται = συντίθεται, συσκευάζεται (Πουχ.) Ἀριστ. ἱππ. 314· καὶ μτγν. = διαβολῆς Ἀλκιφρ. 3, 58. **Κασσώπη**, ἡ· πόλ. Μυλοσσάν· - λιμὴν Στραβ. κατ. οἱ Κασσωποὶ Σκύλαξ σ. 12,

Κασσωπατοὶ Στραβ. ἢ δὲ χώρα, Κασσωπίαι, ἢ, Δημ.

Κασσωρεῖον, τό, καὶ Κασσωρίς, ἡ· Κασσωρεῖον καὶ Κασσωρίς Μ. Ἐτ.

Καστάλεια, ἡ· πηγὴ ἐπὶ τοῦ Παρνασοῦ Πινδ. Π. 1, 75, Σοφ. Ἀντ. 1130, Ἠρ. 8, 39.

Κατὰ Πανάσιν ἐν Πανσ. 10, 8, 9 ὠνομάσθη ἐκ μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀγελῶου· «Κασταλίδες Νύμφαι» Θεοκρ. 7, 148.

Καστάλιος, ὁ· οὗτος Δελφοῦ Πανσ.

Καστάλων· -ωνος, ἡ, Κασταλῶν· -ῶνος, ὁ πόλ. τῆς Βατικῆς ἐν Ἰσπανίᾳ Πλουτ. Σεπτ. 2.

Καστάνα, τὸ· τὸ κάστανον, συνήθ. ἐν πλημν. ἔτι κασάνια, καστανεία, ὡς δι. γρ.

Κασταναῖκόν, κάρυν, τό· κάστανον Θεοφρ. Δ. Σικ. 2, 50.

Καστανεία, ἡ· καστανὴ Γαλην.

Καστανεῖον· -ῶνος, ὁ· τύπος περιέχων καστανείας, Γεωπ.

Κάστανον, τό· κάστανον, ἄτινα καί, Εὐδοκ. καὶ κάρνα λέγονται Ἀθην. 2, 54.

Κάστηνον, τό· τὸ προηγ. Νικ. ἀλ. 299· ὁ Λοδεκ. ἐν παθ. 243, ἐπὶ λέξι, καστανέου.

Καστιάνειρα, ἡ· μία τῶν γυναικῶν τοῦ Πριάμου ἐκ Θράκης Ἰλ.

Κάστιον, ὄρος, τό· ὄρος ἐν Παμφυλίᾳ Στ. Βυζ. ἐντ. ἢ Καστνία, Ἀφροδίτη Λυκαοφρ. 403.

Κάστιον ἀντὶ καὶ ἐστὶν Ἀριστ. ὄρν. 326.

Καστόριος, 2· τὸ ἀνήκον εἰς τὸ Κάστωρα, τὸ ἐξευρεθὲν ὑπ' αὐτοῦ, τὸ πρὸς τιμὴν γινώσκον· «μέλος, ὄμνος, νόμος» = πολεμικὴ μέλη ἀδελφῶν ἐν Σπάρτῃ, ἥτις τὰ ἐμβατήρια συνόδου Πινδ. Π. 2, 127· Ἰσ. 1, 21· Πλουτ. Λοκ. 22.

Καστόριον· -ων, αἱ κύνες· τῇ ἐπομ. Ξεν. κυν. 3, 1.

Καστορίδες, αἱ· 1) εἶδος ἐξαιρετον κυνηγετικῶν κυνῶν ἐν Ἀζαωνίᾳ· «αἱ δὲ Καστορίδες Κάστορος θρέμματα, Ἀπόλλωνος τὸ δῶρον» Πολυδ. 5, 39· Ἀνθ. 6, 167· 2) εἶδος· 1) θαλάσσιον ζῷον, φώκη, Ὀππ. ἀλ. 1, 394, Αἰλ. Φ. 1, 9, 50· 3) Καστορίδες πόλεις· σπένον τὴν πλησίον τοῦ Γυθείου Πανσ.

Καστορίζω· ὁμοιάζω τὴν ὁσμὴν ἢ τὴν γεύσιν μὲ τὸ καστόριον Διοσκ.

Καστόριον, τό· ἱατρικόν, castoreum, βαρύνσμον, βρομώδες, ὀσμὴ, χρήσιμον εἰς τροφίμους καὶ σπασμούς· οἱ παλαιοὶ ἐνόμιζον, ὅτι ἐγένετο ἐκ τῶν ὀργάνων τοῦ Κάστορος, τοῦ ζῳου, ἴδε Ἠρ. 4, 109 Διοσκ. 2, 26· ἔτι καὶ σπέρμα ζῳου, ἀφ' οὗ ὄρχεις καστόρια· Πουχ. = εἶδος βαφῆς Σουίδ.

Καστόριος, 3· ὁ ἐκ τοῦ κάστορος κατασκευασζόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κάστορα· - ὄρχεις Πουχ. = ἱμάτια, castorinae, μτγν.

Κασταρίων· -ῶνος· ποιητὴς τις Ἀνθ.

Κασταρυνύσα, ἐπ. ἀντὶ καταστουρυνύσας Ὀδ. ρ, 32.

Καστωλὸς· πεδίων· χώρα τις ἐν Αὐδῇ Ξεν. Ἀν. 1, 1, 29, 7· - ἐς Καστωλόν, Ἑλλ. 1, 4, 3.

Ἡ ὄν. Καστωλὸς, ὁ· ὡς Αὐδικὴ πόλις Στ. Βυζ. πρβλ. Ἀρχαῖ. σ. 57, 15.

Κάστωρ· -ορος, ὁ· 1) οὗτος Διός, ὃς Τυνδάρω καὶ Λήδᾳ, ἀδελφός· Πολυδεύκους Ἰλ. Ὀδ.

Πινδ. 2) υἱός Ἰλίου ἐκ Κρήτης Ὀδ. 3) συγγραφεὺς Ῥώδιος Πλουτ.
 Κάτωρ - οὐρος, ὅ· τὸ ζῶον, τὸ κοινῶς καλούμενον σκυλοπόταμον, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 5, castor, fiver ἔσφαλ. ἐννοῖζον οἱ ἀρχαῖοι, ὅτι οἱ ἄρχεῖς αὐτοῦ ἦσαν τὸ ἱατρικὸν τὸ καλούμενον καστορίον, Ἰδε Διοσκ. 2, 26· τὸ δῖγμα αὐτοῦ ὡς καὶ σήμερον ἦτο πολὺτιμον γυναικικόν Ἦρ. 4, 109.
 Κασάτα, ὅ· «Συριακὸν βοτάνιον» Ψευχ. πρβλ. Θεοφρ. Φιτ. αἰτ. 2, 23, καλεῖται καί, καδύτας Διοσκ.
 Κά-σχεθε, ἐπ. ἀντί κατέσχεθε Ἰλ. λ, 702.
 Κασωρεῖον, τό· πορνεῖον, Ψευχ.
 Κασωρεῖω· πορνεύω Λυκούρ. 772.
 Κασωρεῖς, ἴδου, ἡ· πόρνη Λυκούρ. 1285 πρβλ. Κασάρα.
 Κασωρίτις - ἴδου, ἡ· τῷ ἄνω. Ἀντιφαν. Εὔστ. 741, 38. Παρά δὲ Στ. Βυζ. εὐρίσκειται καὶ ἀρσενικὸν Κασωρίτης = πόρνος.
 Κατά. Ὁ κατὰ δὲν ἀπαντᾷ πλέον ὡς ἐπίρ. τίθεται δὲ ἄνευ πτώσ. μόν. ἐν τμήσει· «κατὰ δὲ πρὸτόνοιαν ἐδόξαν» Ὀδ. 6, 425, ο, 290, ἐῖθα ἡ δοτικὴ δὲν πρέπει νὰ συναφῇ μετὰ τῆς κατὰ, πρβλ. «κατὰ συφροσίν ἐέργνυ», κ, 238· ἀρχικὴ σημ. αὐτῆς εἶνε ἡ τοῦ κάτω. Μετὰ γεν. 1) ἐπὶ τόπου· α) ἐπὶ κινήσει· (κ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω) «βῆ δὲ κατ' Ἰ. δαίον ἥρπεν ἐς φύλοπον» Ἰλ. π, 677· «βῆ δὲ κατ' Ὀδύμκοιο καρήνων» = ἀπὸ τῆς κυρυφῆς κάτω, χ, 187· «καδ' Ἰπκιων ἀΐξαντες», ζ, 232· «βαλλέειν κατὰ πέτρης» = ἀπὸ πάντων ἀπὸ τὴν πέτραν κάτω Ὀδ. 5, 399· «εἰς σούτων κατὰ τὰ τεύχεα» Ἀριστ. σφ. 355· «ῥρρίπτειν ἐαυτοὺς κατὰ τοῦ τεύχεος κάτω» Ἦρ. 8, 53· «αὐτὴν πνεῦμα Βαρέου κατὰ τῶν πηλοῦν πετρῶν ὤσαι» Πλατ. Φαιδρ. 229· «ἀλλόμενοι κατὰ τῆς πέτρας» Ξεν. Ἀν. 4, 2, 17· οὕτως ὁρθότ. ἡ γραφή «κατὰ κλίμακος καταβαίνειν», 4, 5, 25, πρὸς ἣν ὁ Κρόγερ. παραβάλλει τὸ τοῦ Δ. Σικ. 14, 28 «καταβάσεις κατὰ κλίμακων»· ἦσαν ἐαυτοὺς κατὰ τῆς χλόνος εἰς τὴν νάπην» Ξεν. Ἀν. 4, 5, 18· οὕτως καὶ «κατ' ἀκρῆς» Ἰδε ἄκρα· «Ζεὺς ὤων κατὰ τοῦ κεράμου βαλάνευσαι» Φερεκρ. ἐν Ἀθην. 0, 209. Ἐντ. τίθεται μὲν ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω φοράς, ἀλλ' αὕτη διευθύνεται συγχρόνως ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐτέρου ἀντικειμένου πρὸς τὰ κάτω κειμένου· ὡς δὲ τὸ ἄνω κείμενον ἀντικείμενον ἐξ οὗ ἡ πρὸς τὰ κάτω φορά, οὕτως καὶ τὸ κάτω, πρὸς ὃ φέρεται τι, τίθεται μετὰ γεν. καὶ τῆς κατὰ «κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀγλῆς» Ἰλ. ο, 314, οὕτως συγχάκ. ἐπὶ τοῦ σκότους τοῦ θανάτου, ὅπερ ἐπικαθίσταται ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν· πρβλ. «ἰὼν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκίλυψε», ν, 580· «κατὰ χθονὸς ὄμματα πηξέ», γ, 217· «κατὰ γαίης ὄχρετο», ν, 504. Ἐντ. ἀνάγονται καὶ τὰ ἐξ. «σάξας κατὰ ῥινῶν» Ἰλ. τ, 39· «Μοῖσα κατὰ στόματος χεῖ νεκτάρ» Θεοφρ. 7, 82· «πλείων δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη» Περ. 615· «κατὰ τῆς τραπέζης κατασπάσας τῖφρην» Ἀριστ. νιφ. 178·

«μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες» Πλατ. πολιτ. 3, 398· «κατὰ τοῦ πυρὸς σπένδεις» Κριτί. 120· «κατὰ χεῖρὸς ὕδωρ», ἀρχ. λεξ. = τὸ ῥῆστον πάντων καὶ εὐχερέστατον· ἐντ. «κατὰ χεῖρὸς ἦν τὰ πράγματα» = εὐχερῆ, ὡς τὸ χυνόμενον ἐπὶ τῆς χεῖρὸς ὕδωρ Φερεκρ. ἀποσπ. 7, ὡς περ ὕδωρ ἐφίετο κατὰ χεῖρῶν Ἀθην. 9, 408· «κατ' ἀμεισιπῶρων τριόδων ἐδινάθην» = ἐπάνω εἰς, Πινδ. Π. 11, 38· «δνοφερὰν τιν' ἀγλὴν κατὰ δώματος ἀδῶται φάτις» Αἰσχ. Εὐμ. 357. Τὰ δὲ τοῦ Ὁμ. «κόπρος κατὰ σπείους κέχυτο... πολλή» Ὀδ. ι, 330, ἐξέτειναν οἱ μετγν. λέγοντες «δοσπάρησαν κατὰ τῆς νήσου» = ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς νήσου Παλῶ. 3, 19, 7· «ἐκαδασμένον κατὰ τῆς χώρας», 1, 17, 10· οὕτως καὶ ἐν τῇ Κ. Δ. «καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας»· 6) κάτω, ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας μέρους τινὸς πρὸς τὰ κάτω «ψυχὴ κατὰ χθονὸς ὄχρετο» Ἰλ. ψ, 100· «καταδεδυκέναι, ἀφανίζεσθαι κατὰ τῆς θαλάσσης» Ἦρ. 7, 6, 235· «ἔδω κατὰ γῆς» Πλατ. Τιμ. 25· «κατὰ τῆς γῆς ὑποδύναται ὑπὸ τῆς ἀσχύνης» Ξεν. Ἀν. 7, 7, 11. Συνηθ. ἄνευ ἄρθρου «κατὰ γῆς γίνεσθαι», 7, 1, 30. Ἰδ. ἐκ παρὰ τοῖς τραγ. πρὸς δῆλωσιν τοῦ Ἰδίου· «οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ» = οἱ θεοὶ τοῦ Ἰδίου Αἰσχ. Περσ. 657· «τοῦ κατὰ χθονὸς ἔδω», Ἀγ. 1359· «τὸν δὲ κατὰ γῆς σκότον εἰμένους» Σοφ. Οἰ. Κ. 1699· «κατὰ χθονὸς κρυφε», Ἀντ. 24· 60. «ὁ κατὰ γῆς» = ὁ ἀποθανών Ξεν. Κυρ. 4, 6, 5· γ) ἐπὶ διευθύνσας σκοπὸν «κατὰ σκοποῦ τοξοῦν» Πρωτ. 6, 7, 19· «κατὰ νότου εἰσίνειν» Δημ. 19, 197· «κατὰ κόρης πατάσσειν» Λοκ. ἀλεκτ. 30 = κατὰ τοῦ προτάφου πλήξει· Ψευχ. οὕτως ἐξηγητὰ καὶ τὰ «βᾶτε κατ' ἀντιθύρων» Σοφ. Ἰλ. 1427· καὶ γενικῶς. - κατὰ πηθαλίων Εὐρ. Ἀνδρ. 480· «κατὰ νότου γενέσθαι» Ἦρ. 1, 9· εἶνε δὲ αὕτη ἰδίᾳ στρατιωτικὴ φράσις, κατὰ νότου, κατὰ προσώπου, 1, 75, Θουκ. 3, 108, Πολυβ. 1, 28, 9. Περιέργως λέγει ὁ Ἀπολ. Ἰ. 4, 1328· «κατὰ νηδὺς ὑμῖν φέρουσα» = ἐν νηδύ. Ἐκ τοιοῦτων φράσεων, οἷον, «τὸν κοινοῦτον εἶδον κατὰ τῶν ἰδίων φερόμενον», προκύπτει ἡ σημ. 2) τοῦ ἐναντίου, ἐχθρικοῦ, ἰδ. μετὰ τοῦ λέγειν, «λέγων ὅς' ἂν ὀλέη, καθ' ἡμῶν ἔσχατα κακὰ» Σοφ. Φιλ. 65· «λόγους τοῦ μὲν Ἀτρεΐδου κάτω», Αἴ. 295· «κατ' ἀρχῆς γὰρ φιλαίτιος λεῶς» = κατὰ τῆς ἀρχῆς, τῶν ἀρχόντων Αἰσχ. Ικ. 480· «φεύδουσαι κατὰ τινος» Λυσ. 22, 7· «πολλοὺ δέω κατ' ἱμυτοῦ ἐρεῖν αὐτὸς, ὡς ἄξιός εἰμι τοῦ κακοῦ» Πλατ. ἀπολ. 37· - ἐπὶ τῆς ψήφου τῶν δικαστῶν Αἰσχ. Ἐπι. 180· «δίκης κατ' ἄλλου φωτὸς ὡδ' ἰψήφισαν» Σοφ. Αἴ. 444· ἐπὶ ἐχθρικοῦ μηχανήματος «αὐτὸς καθ' αὐτοῦ γ' ἄρα μηχανορραφῶ» Αἰσχ. Χο. 219· «ὦ καὶ αὐτὸν λόγῳ ἀτήσαντι» Σοφ. Ἀντ. 145· «ὅσῃν κατ' αὐτῶν ὕδριν ἐκτίσαστ' ἰὼν» Αἴ. 297· «κατὰ τινος μάρτυρας παρασχέσθαι ὡς οὐκ ἀληθὴ λέγει» Πλατ. Γοργ. 472· «ὁ κατὰ τῆς πόλιος ὑπελήφθεον εἶναι» Περ.

λυθ. 10, 8, 5· «τοιαύτην ὁμότητα εἶχε κατὰ τῶν ὑποτεταγμένων» Δ. Σικ. 10, 1· «ὀρί-
αμβος κατὰ τινος, Πλουτ. Ἀντ. 84· «εἶναι
κατὰ τινος» = ἐναυτίον, Νικ. 21· «χρησθαί
τινι κατὰ τινος» Τιτ. Γρ. 15· «ἐγγελάων, ἐγ-
καλεῖν κατὰ τινος» Σοφ. Οἶ. Κ. 1341· 3)
ἀπὸ Πλάτωνος καὶ ἔξ. ἡ χρῆσις αὕτη τῆς
προθ. ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ τῆς μὴ ἐχθρικῆς
σχέσεως, ὅσον ἀφορᾷ, σχετικῶς πρὸς, περὶ
«μὴ τοῖνον κατ' ἀνθρώπων ἀκόπει μόνον
τοῦτο, ἀλλὰ καὶ κατὰ ζώων πάντων καὶ
φυτῶν», συμπ. 193· «=συντιθεῖς λόγον ἐπαί-
νον κατὰ τοῦ ὄνου» = περὶ, Φαιδρ. 260· «οἱ
κατὰ τοῦ Δημοσθένους ἐπαινοὶ» Λισχίν. 3,
50· «ὁ καὶ μέγιστός ἐστι κατ' ὁμῶν ἐγκώ-
μιον» Δημ. 6, 9· καὶ γενικῶς, «καὶ κατὰ
Θηβαίων ἐλπίδες» 19, 84· «ταῦτα κατὰ πάν-
των Περσῶν ἔχοντες λέγειν» Ξεν. Κυρ. 1, 2,
16· «μία τις μέθοδος κατὰ πάντων» Ἀριστοτ.
π. ψυχ. 1, 1· «ἐπεκράτησε τὸ τῶν Ἀχαιοῶν
ὄνομα κατὰ πάντων Πελοποννησίων» = ἐπὶ
πάντας ἐξετάθη Πολυβ. 2, 38, 1, ὅστις συν-
άπτει ἔτι «ἀφορμὴ μήτε κατὰ τῶν ἐμπόρων
μήτε περὶ τοῦς δούλους», 4, 50, 3· ἔντι.
παρὰ γραμ. τάσσεται ἐπὶ τῆς γλωσσικῆς
χρῆσις. «εἰ κατὰ Θηλείας φαίης» = περὶ, Ἰ-
ππολ. συντ. σ. 198, 19· «φραῦλον καὶ φλαῦ-
ρον κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημανομένου» Μοῦρ.
«οὐ τάσσοντες τοῦτο κατὰ τοῦ βλαχῆς ἀ-
μαρτάνουσι» Φρον. 272· «κατὰ κοινοῦ»
Σχολ. Θουκ. 2, 36, συνηθέστε. ἀπὸ κοινοῦ·
4) ἴδια χρῆσις εἶναι τὸ «καθ' ἱερῶν ὁμνῆναι»
Ἀριστ. βατρ. 101, ὅπερ προήλθεν ἐκ τῆς ἐ-
πιθέσεως τῆς χειρὸς ἐπὶ τῶν ἱερῶν «καθ'
ἱερῶν τελείων ὁμνῆναι» Ἀνδοκ. 1, 98· «ὡ-
μινε κατ' ἐξωλείας» Δημ. 21, 119· «καθ'
ἡμῶν ὁμνῶναι οὐκ ἤθελε εἰ μὴ σαφῶς ἦδει
τὴ εὐσχεῖα ὁμνῶμένη», 29, 26· «παρὰστη-
σάμενον τοὺς παῖδας αὐτὸν κατὰ τούτων ὁ-
μεισθῆναι», 54, 38, ἐνθα ἐννοεῖται ὅτι, ἂν ὁ
ὁμνῶν δὲν ἐκράτει τὸν ὄρκαν, ἔπρεπε ἡ ἀ-
ρὰ νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκείνων, ἐφ' οὗς
ὡμίονε· 60. «ἐπισηκῆσαι κατὰ τῶν παίδων»
Λυσ. 32, 13· ἔτι «κατὰ κυνῶν καὶ χηνῶν
ὁμνῶναι» Λουκ. Ἰκαρ. 9· καί, «καθ' ἱερῶν
τελείων ἐστιάσας», Τιμ. 7. Ἄλλο εἶναι τὸ
«εὐχὴν ποιῆσθαι κατὰ χιλίων χιμάρων» =
τάξιμον Ἀριστ. ἱπκ. 659· «εὐχεσθαι κατὰ
νικητηρίων» Δημ. Ἐπ. 1· 60. τὸ παροι-
μικόν, «κατὰ βοὺς εὐχου» Διογεν. 5, 90·
καί, «μηδὲν κατὰ βοὺς εὐξῆ», 6, 55· ἐπὶ
χρόνου, μόνον εἰς ὀλίγ. φράσεις, «κατὰ παν-
τός τοῦ αἰῶνος ἀειμνηστον» Λυκούργ. 7·
«κατὰ παντός τοῦ χρόνου ἀνέχουσαι» Δημ. 22,
72· 6) ὡς ἐπιρρ. εἶναι τὰ, καθ' ὅλου, κατὰ
παντός = ἐν γέν. Ἀριστοτ. ἴδε τὰ ὀνόματα
II. Μετὰ αὐτ. 1) ἐπὶ τόπου· α) ἐπὶ ἐκτά-
σιως ἐπὶ τὴν ἐπιφάνειαν τόπου τινός, μετὰ
ῥημάτων κινήσεως καὶ ῥημάτων, ἐπὶ ἐξαπλώ-
σιως καὶ διεσπάρσεως ἐπὶ τινι ὁρισμένῳ τό-
πῳ, ὥστε συμπίπτει μετὰ τὴν ἀν. 3) α) ἄλ-
λὰ ἐπὶ ὅλῳς διαφόροις ἐννοίας· συνηθ. ἀπὸ
Ὁμ. καὶ ἔξ. εἰς τοιαύτην χρῆσιν - κατὰ
στρατὸν Ἰλ. η, 370· «κατὰ κρατερὰς ὁμί-

νας», 6, 345· -κατὰ γαίαν, Ἑλλάδα, ἴ-
λιον, Τροίην, - κατὰ πτόλιν, ἄστρ, οἶκον,
δαίματα, - κατὰ λαόν, ὄμιον, ἀνθρώπους, -
κατὰ νῆας, κλισίας, - κατὰ ῥωπήϊα Ὁδ.
5, 473· οὕτω καὶ παρὰ τραγ. - κατὰ πτό-
λιν, ἄστρ, Λίσχ. Εἰμ. Περσ. 1027· «οἱ-
οῖς τοῖς καθ' Ἑλλάδα» = καθ' ὅλην τὴν Ἑλλ.
Ἀγ. 564· «ἐκ τοῦ κατ' ἄστρ βασιλείας τὰδ'
ἔρχεται» Σοφ. Οἶ. Κ. 67· «εἴσω κατ' αὐτόν
(χώρον) εὐσταμοῦσ' ἀηρόνες», 18· «κατὰ
στέγας ἐναί» Οἶ. τ. 637· «οἱ κατ' οἶκον» =
οἰκέται, domestici, Ἰλ. 1136· «κατ' οἴκους»
= ἐνδοῦ Οἶ. τ. 1447· «κατ' ἀγρίαν ὄλην ἄλω»
μένη» Οἶ. Κ. 349· καὶ ἐν περ. «καὶ ἐχιδναὶ
κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν εἰσιν» = εἰς ὅλην τὴν
γῆν Ἰπρ. 5, 109· «ἥρωες κατὰ τὴν χώραν
καὶ τὴν πόλιν ἰδρυμένοι» Λυκούρ. 1, 25·
«οὐ γὰρ ἦν κατὰ πόλιν» Πλατ. Θεαιτ. 142·
«τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν ἰόντων περὶ τὴν
γῆν», 208 (πρόβ. ἔως ἐπ' ἑστίν ἄστρα κατὰ
τὴν οὐρανόν» Ἀριστ. ἐκκλ. 83)· - κατὰ τὸ
ὁδόν, Φαιδρ. 229· «τοῦ περιφερομένου
κατὰ πάντα τὰ μέλη αἵματος», Τιμ. 74·
«κατὰ τὸν πλοῦν ἦδη ὦν» Θουκ. 7, 31· «οἱ
κατὰ ταῦτα οἰκοῦντες» Ξεν. Ἀν. 7, 5, 13·
«κατὰ τὴν ὁδὸν ἐγένοντο», 4, 3, 21· (πρόβ.).
«ἐπειδὴν φερόμενοι γέγονται κατὰ τὴν λί-
μνην» Πλατ. Φαιδρ. 114· «οἱ κατὰ τὸ Ἀρ-
καδικὸν πελάγος» = οἱ ἐν τῷ Ἀρκαδικῷ
στρατῷ, 4, 8, 18· «οἱ κατὰ τὰς πόλεις»,
5, 2, 16. Συχνὸν δὲ εἶναι τὸ «κατὰ γῆν καὶ
κατὰ θάλασσαν» ἴδια δὲ καὶ - β) «κατὰ
ῥόον» = κατὰ τὴν διεσπάρσιν τοῦ ῥέματος·
«κατὰ ποταμὸν πλέειν» Ἰπρ. 1, 194· «κατὰ
ῥόον, ἀντιθ. τῷ ἀνὰ ποταμόν», 2, 96· «κατὰ
ῥοὴν φέρεται», παροιμ. ἐπὶ τῆς ἐπιτυχίας
Διογεν. 5, 82· «κατ' οὐρον ἴτω, ἐρέσσετε»
Λίσχ. Ἐπ. 672, 836· «ῥέτω κατ' οὐρον»
Σοφ. Τρ. 468· «κατὰ τὸν Ἰλισσοῦν ὥμεν» =
κατὰ τὸ ῥέμας αὐτοῦ Πλατ. Φαιδρ. 229· ὁ-
μοίως ἐπὶ τῶν κυνηγῶν, οἵτινες διώκουσι τὰ
ἔχνη τοῦ ζώου «κυναγοὶ κατ' ἔχνος πλάταν
ἀφαντον κελσάντων» Λίσχ. Ἀγ. 679· «κατ'
ἔχνος ἄσσω» Σοφ. Ἀγ. 32· «καμὲ κατὰ ταύ-
την τὴν ὁδὸν ἄγε» Πλατ. σοφ. 237· «εἶναι
κατὰ τοὺς ἄλλους προϋόντας» = κατόπιν τῶν
ἄλλων, οἵτινες προχωροῦσι Ἰπρ. 9, 53· «κατὰ
στήθος, 4, 122, ὡς «κατὰ πόδας» = κατόπιν
Θουκ. 3, 98· γ) ἐπὶ διεσπάρσιν, εἰς τι - κατὰ
στήθος βάλλειν, κατ' ἀσπίδα Ἰλ. γ, 347,
λ, 108· καὶ εἰς ὁμοίας φράσεις συχνάκ. «βέ-
λος κατὰ καίριον ἦλθε» = τὸν εὐρύκε το βέ-
λος εἰς ἐπικίνδυνον μέρος, λ, 439· «οὐδὲ
ποτε Ζεὺς τρέφειν ἀπὸ καρτερῆς ὑμνήτης ὅσ-
ας φαινῶν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα», π,
644· «παίει κατὰ τὸ στέρνον» Ξεν. Ἀν. 1,
8, 26· «ὁρμᾶν κατὰ τινα», 7, 5, 27· «ὡς
κατὰ τοῦτο τὸ χωρίον ἐγένοντο» = ἐφάσαν
εἰς Ἰπρ. 3, 86· «ἐπεὶ κατὰ τοῦτο γένω-
μαι τοῦ λόγου», 6, 19· καὶ μετ. «κατὰ
ταῦτά γίνεσθαι» = συμφωνεῖν, 4, 119· ἄλλ.
«παρῆσαν αἱ παροῖνοι κατὰ τοὺς πατέρας»
= ὅπου οἱ πατέρες ἐκάθοντο, 3, 14· «λέγειν
κατ' ἄλλους» = πρὸς ἄλλους, ἢ ὁρόντ. εἰς τὸ

μέρος, όπου οι άλλοι ήταν Ξεν. Κυρ. 7, 1, 12, ὄλιγον δὲ ἀνωτέρω εἶπεν, ἐν ἄλλοις 6) γενικῶς. ἐπὶ τοῦ ἀντικρῶ, ἀνὴρ κατ' ἀνδρα τοῦτον ἤρεθον Αἰσχ. Ἐπιτ. 487· «κατ' ἡμματα τῶν νομφῶν» Σοφ. Ἀντ. 756· «κατὰ μὲν Λακεδαιμονίους ἐστῆς Πέρσας» Πρ. 9, 31. Ἐπὶ γεωγρ. θέσεως, τὰ περίχωρα, τὰ περί, τὸ πλησίον που «ἢ Στερίη κατὰ Σινώπην πάλιν κειμένη» Πρ. 1, 76· «κεῖται ἡ Κιραλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν» Θουκ. 2, 30· «ἡ καθ' ἡμᾶς θάλασσα» ἡ μέχρις ἡμῶν θάλασσα, ἡ βρέχουσα τὴν ἡμετέραν χώραν Πολυβ. 1, 3, 9· «κατὰ θυρεὸν ἐστῆς» = πρὸς τὸ μέρος τοῦ βορρᾶ Θουκ. 6, 104· συγν. δὲ ἐπὶ τῆς τακτικῆς «αἱ κατὰ τὸ λαὸν τὸν ὑπ' ἐναντίον» Πολυβ. 1, 34, 9· «αἱ κατὰ τινὰ τεταγμέναι». - Τοῦτοι. δὲ ἀρχὴν πρέπει νὰ ἐκλαμβάνονται καὶ αἱ παρ' Ὀμ. τόσον συγν. φράσεις «κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν» = ἐν τῇ καρδίᾳ, ἐν τῇ ψυχῇ ἴδε κατωτέρω. Ἐπὶ ἀριθμῶν, τὸ περίπου Πρ. 2, 145· «κατ' αὐδὸν = σχεδὸν εἴπατε, 2, 101· 2) ἐπὶ χρόνου, λίγα ἐπὶ ἐκτάς. ἐπὶ χρόν. διαστήματος, ἐπὶ τοῦ διαρκεῖς καὶ συγχρόνου· «ἐμὸν κατ' αἰῶνα» Αἰσχ. Ἐπιτ. 201· «λευκὴν κατ' ἡμᾶρ» Ἀγ. 654· «κατ' ἡμᾶρ καὶ κατ' εὐφρόνῃν δει» Σοφ. Πλ. 251· «μῖαν καθ' ἡμέραν» Ἀντ. 55· «καθ' ἡμέραν τὴν νῦν» = σήμερον, Οἱ. Κ. 3· ἴδτε δὲ ἐν περὶ «κατὰ Ἀμασιν βασιλεύοντα» = ἐπὶ τῆς βασιλείας Πρ. 2, 143· «κατὰ τὸν πόλεμον» = κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου, 7, 157· «κατ' εἰρήνην» = κατὰ τὸν κατὰ Κροῖτον χρόνον, 1, 67· «κατὰ τοῦ Τρωϊκοῦ χρόνου» = κατὰ Σωκράτην Ἀθην. 11, 595· «αἶ τε μὴ ὁρθῶς πράττω κατὰ τὸν βίον τὸν ἡμεῶν» Πλατ. Γορ. 489· «κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους», πολιτικ. 274· «οἱ καθ' αὐτούς» = οἱ αὐτοὶ χρόνοι αὐτῶν Ξεν. Ἄπομν. 3, 5, 10· «οἱ καθ' ἡμᾶς Πολυβ. 16, 20, 8, ὅστις συνάπτει καὶ εἰς τὸς πρὸ ἡμῶν καὶ τοὺς καθ' ἡμᾶς καιροὺς», 4, 1, 4· «κατὰ κερὸν πράττεσθαι» Δημ. 1, 4· «κατὰ φῶς» = τὴν ἡμέραν, ἀντιφ. πρὸς τὸ «νύκτωρ» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 25· Ἀλλὰ «καθ' ἡμέραν» = καθ' ἡμερινῶς Αἰσχ. Περσ. 827· «ὁ καθ' ἡμέραν βίος» Σοφ. Οἱ. Κ. 1366· «ἐπὶ τῷ καθ' ἡμέραν μισθῷ» = ὁ καθ' ἡμερινὸς μισθός Δημ. 59, 108· ἔτι «κατὰ μῆνα» ἀνέκει· ἐνταῦθα· 3) ἐπὶ μερισμοῦ καὶ διανομῆς ἐνὸς ὅλου μεγαλειτέρου εἰς μικρότερα καὶ πλείωτερα μέρη «κρὶν ἄνδρας κατὰ φύλα κατὰ φρήτρας» = εἰς φυλὰς καὶ γένη Ἰλ. 6, 363· «κατὰ αἰγίμα» Ἰλ. «κατὰ κόμης κατοικημένοι» Πρ. 1, 96· «ἐκ τῶν συμμάχων ἐξελάντο κατ' ὀλίγους», 8, 113· «κατὰ ἑνδεκαμῆνη κεισομημένη» = εἰς ἑνδεκα Πλατ. Φαῖδρ. 246· «κατ' εἶδη διακρίσθαι τὰ ὄντα» = εἰς εἶδη διακρίνειν, 273· «ὁπόσοι κατὰ πόλιν ἐν ἑκάστῃ νομεύονται», πολιτικ. 294· «ἵνα μὴ μόνον κατὰ πόλεις, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐξῆς δουλειώσῃ» Δημ. 9, 26· «ἐλάμβανον τοὺς ἔργους κατ' ὁλόκληρον, τὰ ἅπαντα καθ' ἡμέκτον μετρούμενοι», 31, 37· «κατὰ διακρίσεις μὲν διακρηγμένον», 27, 11· ἐν τῇ τακτικῇ, κατὰ

φυλὰς, κατ' Ἰλᾶς, κατὰ τάξεις, κατὰ λόγους Ξεν. Κυρ. 1, 4, 17· «κατὰ πόλεις διελοῦσαν» Θουκ. 3, 1· «ὡς ἑκάστοι κατὰ πόλεις», 1, 89· «κατὰ μίαν ἐπὶ κίρως πλόντες», 2, 90· ὁπως ἐκφέρονται καὶ οἱ ἀριθμοὶ τῆς διανομῆς «καθ' ἑνα μαχεόμενοι» Πρ. 7, 104· «καθ' ἐπὶ Ἀριστ. ὕρν. 1079· «κατ' ὀλίγα» (ναῦς) προσπίπτοντες» Θουκ. 3, 28· «κατὰ δύο» = δύο δύο Πλατ. ἔπιν. 6, 323· «καθ' ἑνα Ξεν. Ἀν. 4, 7, 8· «κατὰ μίαν ἢ δύο λαμβάνων» Δημ. 20, 77· «κατὰ μίαν ναῦν τάττειν» Πολυβ. 1, 26, 12· ἴδ. ἐπὶ τῆς τῶν στρατιωτῶν τοποθετήσεως, εἰς ἣν καὶ τὰ «κατὰ κέρας προσβάλλειν» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 20, ἀνέκει· - πρὸλ. ἔτι καὶ τὸ «κατ' ἑκασ» ἄλ-ξιν μὲ λέξιν, κατὰ λέξιν Ἀριστ. Βατρ. 801· «καθ' ἑαυτοῦ, σφ. 1146· ἔντ. 4) τίθεται ἐπὶ ἀπομονώσεως καὶ χωρισμοῦ «κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται» = μόνον Ἰλ. 6, 366· «μόνος καθ' αὐτόν» Σοφ. Οἱ. τ. 63· «αὐτὴ καθ' αὐτὴν» Εὐρ. Ἰων 50· «αὐτὸς καθ' αὐτόν» Ἀριστ. σφ. 786· συνηθιστ. δὲ τοῦτο ἐν περὶ «λέγων κατὰ αὐτόν» Πλατ. Γορ. 505· «αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἔκαστον» = ἑκάστον μόνον τοῦ, Θεαιτ. 206· «μόνος αὐτὸς καθ' αὐτόν», πολιτ. 10, 604· «καθ' ἑνα», ἀντιφ. τῷ «ἀ-ὀρθῶς» Ἀλκ. 1, 114, καὶ «ἀντισχομεῖν πρὸς τε εὐμπαντας καὶ καθ' ἑκάστους» Θουκ. 2, 64· «οἱ καθ' αὐτοὺς Ἕλληνες», 1, 138· «καθ' αὐτόν πορεύεσθαι» = μόνος Ξεν. Ἀν. 5, 10, 11· «καθ' ἑαυτοῦ ἐξοπισθεῖν», Κυρ. 6, 3, 32· (ἀλλὰ, «αὐτοὶ καθ' αὐτούς» = ἐκούσιοι, 5, 5, 39)· «γεγόνασιν καθ' αὐτούς ἑκαστοὶ» Δημ. 10, 52· «ἦδ' αὐτὸν ὄντι» = ὅτε ἦτο αὐτεξούσιος, 36, 4· 5) ἐκ τοῦ 1) γ) ἔπειτα ἡ σημ. τοῦ σκοποῦ, τῆς διευθύν. πρὸς τι· «ἢ τι κατὰ πρῆξιν ἀλάλ-σθε» = ταξιδεύετε διὰ καμὰ δουλειὰ Ὁδ. γ, 72· «πλάζεσθαι κατὰ ληδῶν», γ, 106· «κατὰ χρόνος ἔλθειν», λ, 479· «κατὰ λήθην ἐκπλο-σαντες» Πρ. 2, 152· «ἀποπλεῖν κατὰ βίον καὶ γῆς ζήτησιν», 1, 94· «κατὰ ζήτησιν τινα πέμπειν» Σοφ. Τρ. 55· «κατὰ θῶαν ἡ-κειν» Θουκ. 6, 31· «καθ' ἀπαγὴν ὁλοκαρ-σμένοι» = διὰ νὰ ἀρπάξωσι Ξεν. Ἀν. 3, 6, 2· ὁμοίως, «Ζεὺς... μετ' Αἰδοῦσας χολῶς ἔ-δη κατὰ δαίτα» = διὰ συμπόσιον, τραπέζην Ἰλ. α, 424· «κατὰ τὴν ἀνίσαν εἰσελήλυθε» Ἀριστ. εἰρ. 1015· ἔντ. τίθεται ἐπὶ τοῦ ποι-ητικῶς αἰτίου διὰ, αἰτίαν καθ' ἣν τινα Αἰσχ. Πρ. 226· «Θησῖος κατὰ φθόνον στρα-τηλατοῦσαι» = διὰ φθόνον Εὐμ. 656· «κατ' ἔχθραν, ἔκ. 331, καὶ Ἀριστ. εἰρ. 133· «κατ' εὐνοίαν φρενῶν» Αἰσχ. ἔκ. 918· καὶ ἐν περὶ. «ἐμὴδίζον κατ' ἄλλο μὴν οὐδὲν, κατὰ τὸ ἔ-χθος τῶν Θετταλῶν» Πρ. 8, 30· «κατὰ τὴν τοῦτου προθυμίην τέθηκα», 1, 124· «τὴν προφένειαν κατὰ τι ἐγγέλμα ἐπέειπον» Θουκ. 6, 89· «κατὰ τί;» = τίνας ἔνεκα Ἀριστ. νεφ. 246· «κατ' ἄλλο μὴν οὐδὲν, ὅτι δὲ» Πλατ. Φαῖδρ. 229· «κατὰ εὐδὸν ὄνεται τὸν λαο-τῶν λίγην» Γορ. 437· «ἐγὼ κατ' αὐτὸ τοῦ-το ἄγομαι Πάλλον, ὅτι» = διὰ τοῦτο, ὅτι, 462· 6) ἐκ τοῦ 1) γ) ὁ ἔπεται ἡ σημ. τοῦ ἀν-αλύ-

ῥως, συμφωνῶνς πρὸς τι· «ὡςπερ κατ' ἔγνω κατὰ τὰ νῦν εἰρημμένα ζῆν» Πλατ. Φαιδ. 115· «καθ' ἡμέτερον νόον» Ἰλ. 1, 108· κατὰ μοῖραν, κατ' αἶσαν, κατὰ κόσμον = κατὰ τὸ προσήκον· ὁμοίως «κατὰ θεὸν γὰρ τινα ἔτυχον καθήμενος ἐνταβόθῃ» = κατὰ θεῖαν φωτισίν, παραχώρησιν, ἐμπνευσίν Πλατ. Εἰδησ. 272· «κατὰ θεὸν ἤκει» Ἦρ. 8, 85· «κατ' ὁμοφῆς τὰς Ἀπόλλωνας δότε πέραςιν» Σοφ. Οἶ. Κ. 102· «κατ' ὁμοφῆν σὴν ἐστάλην», 556· κατὰ τὸ χρηστήριον» Ἦρ. 7, 178· «κατὰ νόμους» = σύμφωνα με τοὺς νόμους, ὡς οἱ νόμοι κελεύουσιν Αἰσχ. Ἰκ. 238, 385· «κατὰ νόμους τοὺς ἐπιχωρίους» Ἦρ. 1, 35· «κατὰ τοὺς νόμους ζῆν» Πλατ. Πρωτ. 326· «κατὰ νόμον» Ξεν. Κυρ. 5, 5, 6· «κατὰ τὰς θεμιστικαίους ἐντολάς» = κατὰ τὰς διατάξεις Ἦρ. 8, 85· «κατὰ τὰ παρηγγελμένα» Ξεν. Ἀν. 2, 2, 8· «κατὰ τὰ συγγεμένα» = κατὰ τὰ συμπαρανημένα, 7, 2, 7· «κατὰ τὰ συνεθήκατο» Ἦρ. 5, 112· «κατὰ τὰ ἤκουον», 2, 49· «κατὰ τὸν σὸν λόγον» Πλατ. Γοργ. 471· «κατὰ νόον ἔχει καίνομ» Σοφ. Οἶ. Κ. 1765· «κατὰ γνώμαν ὄρις», Οἶ. τ. 1037· «κατὰ τὸ εἰκός» Ξεν. Κυρ. 8, 7, 9· καὶ συνθηκαὶ καθ' ὅς ἐδανεῖσκατο Δημ. 25, 69· Ἐπὶ συγγενείας «θρόνους ἔχει κατ' ἀρχιστεία τῶν ἀλωλῶτων» Σοφ. Ἀντ. 174· «κατὰ τὴν συγγένειαν» Ξεν. Ἀν. 7, 2, 31· «προσχεόμενον αὐτῷ κατὰ τὴν μητέρα» = ἐκ μητρὸς Θουκ. 127· «κατὰ Πίνδαρον» = ὡς ὁ Πίνδαρος λέγει Πλατ. Φαιδρ. 27· «καθ' Ὀμ.», συμπ. 174· «κατὰ τὸν Θουκ.» Πλουτ. Δημ. 6· «οὐ γὰρ κατὰ τὸ πλεῖν κυβερνήτης καλεῖται, ἀλλὰ κατὰ τὴν τέχνην», ἀναφορ. πρὸς, διὰ Πλατ. πολίτ. 1, 341· «κατὰ λόγον», ὅδε λόγος» ἔν δὲ τῷ «κατὰ τὸν πατέρα ἐπίδουλος ἐστὶ τοῖς καλοῖς» Πλατ. συμπ. 203, σημαίνει, καθὼς ὁ πατήρ αὐτοῦ 7) ἐπὶ ὁμοιότητι, συμφωνίᾳ, τρόπῳ· «κατὰ λοιπὸν προμύσιον» Ὁδ. τ. 233· «πατέρα τε καὶ μητέρα κέρησεις οὐ κατὰ Μιθριδάτην τε τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ» Ἦρ. 1, 121, ὅχι· ὡς εἶνε ὁ Μιθριδάτης καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἀλλὰ διαφόρους, πρὸλ. 2, 10, Θουκ. 2, 62· «μέγεθος κατὰ σκέλην μάχιστα» = ὅση εἶνε ἡ σκελὴ Ἦρ. 4, 23· «ποταμοὶ οὐ κατὰ Νεῖλον ἔδυντες μεγάλα» = ὅχι· ὅσοι εἶνε ὁ Νεῖλος τὸ μέγεθος, 2, 10· «ἐνὰ προσεῖπαι σε κατὰ σέ» = καθὼς σὺ συνεθίζεις Πλατ. Γοργ. 467· «κατ' ἐμαυτὸν οὐ πρὸς τοὺς ὑμετέρους λόγους», συμπ. 199· «κατὰ τὸν πάππον» = καθὼς ὁ πάππ Παμμ. 176· «ὁμολογῶ οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτορας» = ὅχι· καθὼς ποῦ εἶνε οὗτοι, ἀπολ. 17· «κατὰ ταῦτά» = κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον Ἦρ. 6, 53· «τὸ κατὰ ταῦτόν» Πλατ. Φιλ. 58· «κατὰ τὰ λέγοντες», σοφ. 222· «κατὰ πάντα τρόπον» Ξεν. Ἀν. 6, 4, 30· «κατὰ πολλοὺς τρόπους» Κυρ. 8, 1, 46· ὁμοίως, «τὸ μὲν δὲος οὐκ ἔστι κατ' ἀνθρώπων» = ἀνθρώπων Πλατ. Φιλ. 12· «οὐ κατὰ χρυσίον δοκεῖ σοι εἶναι», συμπ. 112· «τὸ καθ' ἡλικίαν» Ἀριστοτ. ἡθ. 8, 12· 13. «ὁ κόμπος οὐ κατ' ἀνθρώπων νοσεῖ» Αἰσχ. Ἐπετ. 407·

«λέγω κατ' ἀνδρα, μὴ θεὸν εἶδεν ἔμε» Ἀγ. 899· «ὡ δὲ κατ' ἀνδρα γίγνεται νεανίας» Εὐρ. Ἰ. Α. 938· ἐν δὲ ταῖς συγκρίσεισι τίθεται τὸ ἐμπρόσθετον πάντοτε μετὰ τοῦ ἢ καὶ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ δευτέρου μέρος· ἀμφότερα δὲ τὰ μέρη συγκρίνονται πρὸς ἀλλήλα ὡς πρὸς τὸν βαθμόν, γὰρ. quam pro· «μεῖζον ἢ κατ' ἀνθρώπων νοσεῖς» = ὑπεράνθρωπον ἀσθένειαν πάσχεις Σοφ. Οἶ. Κ. 604· «τοῦτον τὸδε μεῖζον ἀνέχει ἢ κατ' ἐμὲν ῥώμαν» = ὑπὲρ τὴν ἐμὴν δύναμιν, Ἦρ. 1025· «φρονεῖτω μεῖζον ἢ κατ' ἀνδρα» = παρὰ ὡς ταῖς ταῖς εἰς ἀνδρα, Ἀντ. 764· «ὅστις μὴ κατ' ἀνθρώπων φρονεῖ», Αἰ. 748· «δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Ἀσσίαν εἶναι λόγους» Πλατ. Φαιδρ. 279· «ταῦτα ἴσους μεῖζον ἐστὶν ἢ κατ' ἐμέ καὶ σὲ ἐξευρεῖν» Κρατ. 392, ἀνώτερα τῶν ἐμῶν καὶ σὺν δυνάμεων· «μεῖζον ἢ κατ' ἀνθρώπων», πολίτ. 2, 359· «μεῖζον ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότες ἦδη» Θουκ. 7, 75· «πλεῖον ἢ κατὰ τὸ ἡμέτερον πληθος» Ξεν. Κυρ. 4, 5, 40· «τίς κρείττων ἢ κατ' ἀνθρώπων», 8, 7, 2· «μεῖζον φορτίον ἢ καθ' ἐμαυτὸν ἀράμενον» = μεῖζον τῶν δυνάμεων του Δημ. 11, 14· «εἰ δὲ τῷ δοκῶ μεῖζονα ἢ κατ' ἐμαυτὸν λέγειν λόγους», 13, 18· «πολλὰ κάγαθὰ ὁμᾶς ἐργασμένοι οὐ κατὰ τὰς Μειδίους λειτουργίας», 21, 169· ὁμοίως καὶ π. μετγν. «τολμηρότερον ἢ κατὰ τὴν ἡλικίαν» Πολυβ. 5, 18, 7· 8) γενικῶς, δὲ ἐπὶ τοῦ ὅσον ἀφορᾷ· «οὐ δὲ ἀνὴρ καθ' ἡμᾶς ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασσο» Σοφ. Αἰ. 1378· «οὐκ ἔγω εἶμαι κατὰ τὴν Ἀμφιδρεῖα ἀπὸ κρείσσιν» Ἦρ. 1, 49· «κατὰ τὴν τροπὴν τῶν παιδῶν τσαῦτα ἔλεγον», 2, 3· «κατὰ μὲν τὸν κρατήρα οὕτως εἶχε»· «καθ' ὃ ἡδὲ ἐστίν, ἄρα κατὰ τοῦτο οὐκ ἀγαθὰ» Πλατ. Πρωτ. 351· «κατὰ τίς», 335· «καθ' ὅσον», 351· «καθ' ὅτι», πολίτ. κ. 298· μετὰ τοῦ εἶναι πλεοναστικῶς «ἐγὼ τοῦτοίς κατὰ ταῦτο εἶναι οὐ συμπεριλαμβανόμεναι», Πρωτ. 317· «κατὰ τι», «κατὰ πάντα» = «τὸ κατὰ τοῦτον εἶναι» = ὅτι αὐτὸν ἀποβλέπει Ξεν. Ἀν. 1, 6, 9· ἐνίοτε γίνεται διὰ τῆς προθ. κατὰ ἀπλὴ περιγραφῇ ἢ περιφρασίς ἐκφραστικωτέρα τοῦ ἀπλοῦ ὀνόματος· ἢ τῆς γενικῆς, ὡς δηλοῦσα πάσας τὰς μερικότητας ἢ τὰς σχέσεις· «τὸ κατὰ τὸν πόλεμον» = ὁ πόλεμος καὶ ὅ, τι αὐτὸν ἀποβλέπει· «τὰ κατὰ τὴν πόλιν» = ὅσα τὴν πόλιν ἀποβλέπουσι· «λέχη τὰ κατ' ἀνθρώπους» = τὰ τῶν ἀνθρώπων Αἰσχ. Εὐρ. 300· «πάντα τὰ κατ' ἀνθρώπους» = πάντα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, 840· «τὰ κατὰ τὴν μουσικὴν πάντα» Πλατ. Γοργ. 474· «τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐπιθυμιῶν» = τῶν σωματικῶν, Φαιδ. 82· «τὰ καθ' ὅμᾶς ἐλλείματα» = τὰ ὁμότερα Δημ. 2, 27· «τῷ καθ' ἐαυτὸν ὁδῶν» = τῷ σφύρι, ὃν αὐτὸς ἐμπνέει, 19, 2· «τὰ καθ' ἡμᾶς καλῶς ἔχει» = τὰ ἡμέτερα Ξεν. Κυρ. 7, 1, 16· ἢ τοιαύτη χρῆσις εἶνε ἔτι εὐρύτερα παρὰ μετγν. «ταῦτον τὸ κατὰ τὸν στόλον ἐνεχείρισεν» Πολυβ. 1, 56· 1· «ὁ κατὰ τὰς ἀρχαιρείας χρόνος», 1, 52, 2· «ἢ κατὰ τὸν ἥλιον ἀνατολὴ, πορείαν», 3, 113, 1· «καὶ κατὰ τὸν Φίλιππον εὐεργεσία», 2, 48, 2·

ἡ καθ' Ἡρόδοτον ἱστορίαν = ἡ τοῦ Ἡροδότου Δ. Σικ. Τινὲς τῶν τοιούτων περιφράσεων ἔχουσιν ὅπως ἐπὶ πρ. σημ. ὡς «κατ' ἰσχὺν» = ἰσχυρῶς Ἀισχ. Πρ. 212· «κατὰ σκότον» = κρύφα Σοφ. Φιλ. 571· «κατ' ὄρθον» = ἰσά, Οἶ. τ. 88· «κατ' ὀργήν», Τρ. 929· «καθ' ὀρμήν ὄραν» = ὀρμητικῶς, Φιλ. 562· καὶ θ' ἡ-συχίαν, κατὰ τὰχος, κατὰ κράτος, κατὰ τὸ ἰσχυρὸν Ἡρ. 9, 2· «κατὰ πόδα» Ξεν. Ἐλλ. 2, 1, 20· «κατὰ μέρος, κατὰ φύσιν, κατὰ τόχην, κατὰ μικρόν, κατ' ὀλίγον, κατὰ πολὺ, κτλ.

Ἡ κατὰ π. πάσχει τὴν λεγομένην ἀναστροφὴν, ὅταν τίθεται μετὰ τὴν πτώσιν, πρὸ τῆς ὁποίας συνήθ. κεῖται· Ἄτρειδῶν κατὰ Σοφ. Λί. 295· καὶ ἐν τῇσιν. ὅταν κηται μετὰ τὸ ῥήμα· «ὅτ' ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον» Ὁδ. ι, 6, Ἰλ. ρ, 91.

Παρά π. καὶ μάλιστα τοῖς ἀρχαίοις, ἐπ. καὶ πρὸ συμφωνίας πάσχει ἀποκοπὴν, κατ' εἴτα δὲ ἐν συνθέσει γίνεται ἡ καλούμενη ἀφομοίωσις, ὅσον καθέβαλε (κάτ-βαλε), κακκείοντες, κάλλιπες, καρρέζουσα· ἀλλὰ καὶ καγγόνο, καθόδε, καθόδυναμιν ἀντί, κάγ γόνο, κάδ δε, κάδ δύναμιν ἐπίσης, κακκεφαλής, καμμέν, καμμέσων, καννύμον, κακπεδίον, κακφάλαρα, κάρρα, καττάδε, καττόν, ἀτινα καλλίτερα εἶνε νὰ γράφονται κειρωσιμένα. Πρὸ δὲ τοῦ στ καὶ σχ ἐκπίπτει ὅλος τὸ ι ὅσον, κασγορνύσα, κάσχεθε· ἐν δὲ τῷ καταβάτης διετερηθῇ ἡ παλαιὰ τύπη τῆς προθ. καταί, ὡς καὶ εἰς τὸ κοιν. κατὰ-βαίνω.

Ἐν δὲ ταῖς συνθέσεσι σημαίνει· 1) κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω εἰς τὰ κάτω, καταβάτω, καταβάλ-λω, καταπίπτω, κατὰλειμι· 2) τὸ ἐναντιῶν, κατῶν, καταβάω· καὶ ἐχθρικῶς ἡ βλαπτι-κῶς, καταγινώσκω, κατηγορεύω, καταψηφί-ζομαι· 3) ἐπίστασιν τῆς ἐχθρικής τῆς λέξ. σημ. κατακόπτω, καταφάγειν, κατακτείνω, κατά-θλος· 4) ῥῆμα ἀρετάζοντος ποιεῖ μεταβατι-κόν, καταβηνέω.

Κατὰ, ἰων. ἀντὶ καθά = καθ' ὁ.

Κατὰ καὶ εἴτα, καὶ εἵπειτα ἰδ. ὡς ἐρωτ. καὶ εἵπειτα· καὶ ὅστερ· Ἀριστ. ἱππ. 713 πρὸλ. εἴτα.

Κατὰ-βάδην, ἐπίρ. καθῶς ποῦ καταβαίνει τις, κοιν. καταβαίνοντας, πρὸς τὰ κάτω, ἀν-τίθ. τῷ, ἀναβάδην· ἀναβάδην ποιεῖ, εἴδην καταβάδην· Ἀριστ. Ἀγ. 385.

Κατὰ-βαθμός, ὁ· κατὰβάσεις, κατηφόρος, φαίνεται ὅ· ὅτι εἶνε κύριον ὄνομα τόπου με-ταξὺ Διγύπτου καὶ Λιβύης Πολυβ. 31, 26, 9, ἀτ. καταβασὺς Ἀισχ. Πρ. 810.

Κατὰ-βαίνω (ἴδε βαίνω), προστ. ἀορ. κα-τάβηθε Ὁδ. ψ, 20, Ἀριστ. νεφ. 237, καὶ, κατὰβα, βατρ. 35, ὅπου, ἀορ. ἐπ. κατὰβί-αμεν, ἀντί καταβῶμεν Ἰλ. κ, 97, κατεβή-οστο, ν, 17, Ὁδ. κ, 107 καὶ κατεβήσατο Ἰλ. ζ, 288, Ὁδ. α, 330, 6, 337, ο, 99, ἐνθα ὁ Πάρις πανταχόθεν κατεβήσατο γρά-φει· κατεβήσατο Ἰλ. κ, 109· καταβαίνω ἀντίθ. τῷ, ἀναβαίνω, Ὁδ. μ, 77· οὐρα-νόθεν Ἰλ. λ, 184· ἐκ τινος εἰς τι, «-ἐξ ὀ-ρεῶν, ν, 17· «-ἐξ παύων», γ, 252· «-ἐξ

Ἀΐδα δόμον» Πινδ. Π. 3, 11· «-ἐκ τῆς ἀρ-μαμάξης» Ἡρ. 9, 76· «τὰ ἐκ τῶν ὀρίων κα-ταβάτω βρώματα» Πλάτ. Κριτ. 118· «-εἰς τὰ πεδία», νόμ. 3, 678· «-εἰς φρέαρ» Λαχ. 193· ἡ μετὰ γεν. «δύφρορ, πόλιος» Ἰλ. ε, 109· Παρνασσὸν Πινδ. Ὁ. 9, 46· «πολλὰ δὲ δάκρυά μοι κατέβα χροῶς» Εὐρ. Ἀνδρ. 111· καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ τόπου, ὅπου τις κα-ταβαίνει· «θάλαμον κατεβήσατο» Ὁδ. 6, 337· «Ἀΐδαν καταβήσει» Σοφ. Ἀντ. 816· ὡς, «τὸν Ἀΐδα δόμον κατέβα» Εὐρ. Πρακλ. 913· «ὅτε δὲ κατέβην δόμον Ἀΐδος εἰσὼν» Ὁδ. ψ, 252· ἄλλου εἴδους εἶνε ἡ αἰτ. «κλίμακα κα-τεβήσατο» Ὁδ. α, 330· «ἐστὸν ἐφ' ὀφθαλμοῖν καταβάς», ζ, 350· «κατεβάνει ὑπερῷον», σ, 206· ἐντ. καὶ παθ. «καταβαίνεται ὁ ἥπαρ» Ξεν. π. ἱππ. 11, 7, ἀλλὰ ἔνερ. «καταβάς ἀπὸ τοῦ ἥπαρος», Κυρ. 5, 5, 6· «καταβήσκειν ἀπὸ τῶν ἥπαρων» Δημ. 42, 24. Πλὴν τοῦτων ἐκφέρει καὶ τὰς εἰς τῆς κινήσεως σχέσεις· α) ἐκ τῆς μεσογαίας εἰς τὴν παραλίαν, ἀντίθ. τῷ ἀναβαίνειν «καταβήσομαι εἰς Ἰωνίην» Ἡρ. 5, 206· «-εἰς τὴν πόλιν»· «κατέβην χθὺς εἰς Πειραιᾶ» Πλάτ. πολιτ. 1, ἐν ἀρχῇ· «-εἰς λι-μένας», Θεωπ. 142· 2) ἐπὶ τοῦ χαμηλότερον κειμένου πεδίου τῆς μάχης, ἵνα λάβω μέρος, ἀπολ. Σοφ. Τρ. 503· «μεθ' ὀπλίων» Πλάτ. νόμ. 3, 834, Ξεν. Ἀν. 4, 8, 27· καὶ μετὰ προσδ. «-εἰς ἀγῶνα»· 3) ἐπὶ βητόρων, κατα-βαίνω ἀπὸ τοῦ βήματος· «καταβήσομαι Δημ. 20, 154· σπανιῶν μετὰ τῆς προσθή-κης ἀπὸ τοῦ βήματος Δημ. 19, 113· «-ἀπὸ τοῦ λόγου» = παύω τοῦ νὰ ὁμιλῶ Λουκ. Τοξ. 35· μτφ. «κατεβάνει εἰς λιτὰς» = καὶ εἰς τὸ τέλος ἐτράπη εἰς παρακλήσεις Ἡρ. ι, 116 (ὁ Stein ἐρμηνεύει, finem fecit orando)· ἐπίσης λέγουσι καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, descendere ad preces· ὁμοίως· «κατεβάνει αὐ-τὸς παρατερόμενος», ι, 90· «κατεβάνει λέ-γων», ι, 118· «λόγους ἄλλους ἐποίησεντο εἰς· ὁ κατεβάνον συλλυπεύμενοι τῷ πάθει», ν, 94· «ἐπὶ τελευτῇ καταβαίνειν» = εἰς τὸ τέ-λος Πλάτ. πολιτ. 6, 511· «εἰς τοὺς χρόνους καταβαίνειν» Ἀριστοτ. πολ. 7, 16. Καὶ ἐπὶ τῆς τιμῆς «τιμῆς τοῦ αἵτου καταβετηκνύας», Πολυβ. 1, 51· «ἐπὶ τῆς βροχῆς «κατέβη ἡ βροχή» Ματθ. 7, 25. Παρὰ δὲ Πινδ. μετ. «ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν μέτρῳ καταβαίνειν» = ταπεινώνει, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «ὑπερὶ βάλ-λων», Π. 8, 78.

Κατὰ-βακχεύω· εἰς βακχικὴν μανίαν, ἐν-θουσιασμὸν ἐμβαλλῶ τινὰ Εὐμαθ. παθ. εἰ-/βάλλομαι ἐγώ, καταντῶ εἰς βακχικὴν μανίαν, Εὐμαθ. καὶ μετγν.

Κατὰ-βακχεύομαι· ἐνθουσιάζομαι (ὡς βάκχος), μαινόμεν· ὁρῶς ἡ εἰλάτης κλάδου-σι· Εὐρ. Βακχ. 109.

Κατὰ-βάλλω (ἴδε βάλλω)· ῥίπτω κάτω, χαμαί, ἐν τῇσιν· «πρὶν μὲν κατὰ πρηνὴς βα-λέειν Πριάμοιο μέλαθρον» Ἰλ. 6, 414· «ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ τοῦ κέδδαλεν αἵδω», ε, 343· «πὰρ δὲ Διὸς βωμόν, . . . κέδδαλε νε-κρόν», θ, 249· «κέδδαλ' ἐπ' ἡπειρώτη» Ἡρ. θε. 189· «κατ' ἐγρήν ἔν πυρὶ βάλλω» Θιοκρ.

2, 54' εντ. ἐπὶ τῶν κολακούντων κυνῶν ὁ-
ταν καταβάζωσι· τὰ αὐτὰ «οὐκ αὖτε καταβάλλειν»
Ἰδ. ρ, 302' «καταβάλλειν τὰς ὄφεις» Εὐρ.
Ποκλ. 167' καὶ ἐπὶ τῆς ἐλάφου «καταβάλλειν
τὰ κέρατα» = ἀποβάλλειν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. Γ. 18'
πρῶτον γούλον ἀπὸ κρατάρων = τῇ παρ' ἡ-
μῶν ἐκβάλλω γένεια ἢ τρίχας, ὅμως ἐν τῇ
καταβάλλειν ὡς καὶ ἐν τῇ καθιέναι πε-
ριέχεται ἡ ἔννοια τῆς ὑπερβολικῆς αὐξήσεως
Θεοκρ. 15, 85, ἀντιθ. τῇ, ἀναστῆναι Πλατ.
Χαρμ. 155' «ἀσχιον ἐν πάλῃ τὸ πίπτειν ἢ
τὸ καταβάλλειν», Ἰππ. ἐλάτ. 374' «κατα-
βάλλειν ἀπὸ τοῦ ἵππου» = ῥίπτειν κάτω Ξεν.
Ἑλλ. 5, 2, 41' καὶ μετφ. «-ἀπ' ἐλπίδος»
Πλατ. Εὐθυφρ. 15' εντ. κρημνίζω, χαλῶ,
ῥίπτω κάτω, ἔξαπλώνω κατὰ γῆς, φονεύω
«τὰ οἰκήματα οὐ κατέβαλλε» Πρ. 1, 17' «τὰ
θεῶν ἀγάλματα», 8, 109' «πολλοὺς Λακε-
δαιμονίους», 7, 63' «πατάξας τινὰ» Λυσ. 13,
87' «ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἡκύντιζον καὶ πολ-
λοὺς αὐτῶν κατέβαλλον» Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 3'
«πατάξαι καὶ καταβάλλειν τὴν παρθένον»
Πλουτ. Κιρ. 6' οὕτως ἦσ. πρέπει νὰ ἐννοηται
καὶ τὸ «ἱερεῖα καταβάλλειν» Ἰσοκ. 2, 20, ἀν-
τὶν εἶνε κάλλιον νὰ ἐκλαμβάνηται ὡς ἐν 3)
= τὰς γεννομισμένας θυσίας ἀποδιδόναι· πρῶτ.
«καλὸν τὸ θυρεῖα καταβάλλουσα δαίμονιν»
Εὐρ. Βακχ. 1244' καλ-σφαγία, Ὀρ. 1603' 2)
καθιστῶ τινὰ εἰς τινὰ κατὰστασιν, μετὰ σφο-
δρότητος ἢ αἰφνιδίως· «-εἰς συμφορὰς» Εὐρ.
Ἰ. Τ. 606' «-εἰς ἀπορίαν» Πλατ. Φιλ. 15'
«-εἰς ἀπιστίαν», Φαιδ. 88' «εἰς φόβον» Ἐ-
πίστ. 7, 333' «-εἰς φόβον», 7, 344' «-εἰς
δόξαν», πολιτ. 7, 538. Καὶ μέσ. καταπίπτω
εἰς «εἰς φόβον καὶ ἀπορίαν», ἔπιν. 7, 344'
«ἔξαρξας με δ' οὐδ' εἰς τὸ μηδὲν κατέβαλες» Πρ.
9, 59' «ὁμοίως κυριοῖ. «εἰς γῆν φωτὸν
καὶ σπέρμα» = γωννύω εἰς τὴν γῆν, φωτεύω,
Πλατ. Θεαιτ. 149' μετφ. «οὐδὲ σπέρμα δεῖ
καταβάλλειν ἐν τῇ πόλει οὐδὲνα τοιοῦτων
πραγμάτων» Δημ. 24, 154' ἐν γέν. διαδίδω,
ἐξαπλώνω τι «καταβάλλειν φῶτιν» Πρ. 1,
122' «δεδημοσιωμένα που καταδέδληται γε-
ραμμένα» Πλατ. σοφ. 232' «πολλοὶ λόγαι
πρὸς αὐτὰ καταδέδληνται» Ἀριστοτ. ἡθ. Ἰδε
κατωτ. 4) 3' καταθίτω, ἀποθέτω Ἀριστ.
Ἀχ. 165' ἰδ. καταθίτω χρήματα, πληρώνω,
πληθύνω, ἀποφέρω, πρόσδοτον παρέχω· «ἢ λίμνη
ἢ τὸ βασιλεῖον καταβάλλει ἐπ' ἡμέρην ἐκ-
στην τάλαντον ἐκ τῶν ἱχθύων» Πρ. 2, 149'
«-τὰ νόμισμα Πλατ. νομ. 5, 742' - χρήματα
Ἀνδοκ. 1, 73' τελῶ, προκαταβάλλω, προ-
πληρώνω Θεοκρ. 1, 27' «τέλη δυνάμενος μὴ
καταβάλλειν» Δημ. 24, 144' ἔτι - ζημία,
24, 83' «-τὰς καταβολὰς», 59, 27' καὶ μετφ.
ὡς Πλουτ. Θεμ. 24' πληρώνω Στραβ. 5,
224' «-λύτρα πολεμίοις» Δ. Ἀλ. 2, 10' καὶ
ἐμπόρ τινος· Λουκ. βί. πρσ. 25' - μαρτυρῶ,
ὡς μαρτυρία κατεβάλλετο ἐνταῦθα· Δημ. 34,
56' 4) ἀπορρίπτω, ἀποβάλλω, μετφ. ἰδ. τὸ
παθ. εὐχρ. «αἱ καταβεβλημένα ὑποθέσεις» =
αἱ ἀπεριφνημένα. ἀδοκίμοι Ἀριστοτ. πολ. 8,
2, ὅν ἴσως ὡς πρὸς τὴν σημ. δὲν ἀνήκει μάλ-
λον εἰς 2) = αἱ γενεῖαι ἐξηπλωμέναι, συνή-

θεις καὶ διὰ τοῦτο οὐχὶ ἰδίως προσοχῆς ἔ-
χουσι· οὕτω δὲ καὶ ὁ Βόνιτς ἐν τῷ index Ari-
stotelis σ. 369 ἐρμηνεύει τὸ ἕτερον χωρίον
τῶν πολιτικῶν, 9, 2 «αἱ καταβεβλημένα»
νὸν μαθήσεις, τὰ καταβεβλημένα παιδεύμα-
τα = usitatus disciplinae, cf. ἡ ἐμποδὸν παι-
δεία· ὁ δὲ Ἰσοκ. συνάπτει τοῦ μὴ τῶν κα-
ταβεβλημένων εἰς εἶναι μηδὲ τῶν κατημελημέ-
νων», 12, 8, ὅπου εἶνε μεταφορὰ ἐκ τοῦ χα-
μαὶ ἐξαπλωθέντος παλαιστοῦ. Μέσ. θέτω τὴν
βάσιν, τὴν ἀρχήν, τὸ θεμέλιον «οἷον δὴ τις
ναυπηγὸς τὴν τῆς ναυπηγῆας ἀρχὴν κατα-
βαλλόμενος» Πλατ. νομ. 7, 803' ἐν γέν., ἔ-
δρῳ τι, γίνομαι ἀρχή, αἰτίος τινος «ὡς με-
γάλων ἀγέων καταβαλλόμενα μέγαν οἶτον»
Εὐρ. Ἑλ. 164' «ὅταν δὲ κρηπίς μὴ καταβληθῇ
γένους ὁρθῶς, ἀνάγκη δυστυχεῖν τοὺς ἐκγό-
νους», Πρ. μ. 1261' «-τοῦπτόνιον» διευθετῶ
Ἀθην. 9, 318' συγχύς. ἰδρῳ «Ἀριστιπ-
πος τὴν Κυρηναϊκὴν φιλοσοφίαν κατεβάλετο»
Στραβ. 17, 837' ὡς, «ὁ Στωϊκῶν ἀγρεῖν
καταβαλλόμενος» Πλουτ. ἡθ. 329' «ἔξ ἀρχῆς
καὶνὴν νομοθεσίαν καταβαλλόμενος» Δ. Σικ.
12, 20' «-ἱστορικὰς πραγματείας» Δ. Ἀλ.
1, 1' ἐπὶ τῆς τοῦ κόσμου δημιουργίας, ἐκκλ.
πρῶτ. καταβολή· ῥ. ἐπιθ. - τέον.

Κατα-βαπτίζω· βυθίζω μέσα εἰς τὸ ὕδωρ,
πνίγω, μετφ. καὶ μετφ. «-ὡς μέλις, λύπη·
καταβαπτίζεσθαι, τὸν νοῦν καταβαπτισθεῖς»
Εὐμ. 40.

Κατα-βαπτισμός, ὁ· τὸ καταβαπτίζεσθαι,
καταβύθισις Εὐστ.

Κατα-βαπτιστής, ὁ· καταβαπτίζων, βυθί-
ζων, μετφ.

Κατα-βάπτω· βουτῶ τι ἐντὸς ὕδατος, βάψω
μέ χρωμα, χρωματίζω· «θεοσοποῖσι τοῖς
φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαπτέσσα» Λουκ.
εἰκ. 16,

Κατα-βαρβαρῶ· ὅπως βάρβαρον ποιῶ τι,
καταστρέφω Τζέτζ.

Κατα-βαρέω· βυθίζω μέσα εἰς τὸ πολὺ
Λουκ. θε. δι. 21, 1' καὶ μετφ. «τῇ μάχῃ
καταβαρεῖσθαι» Πολυθ. 11, 33, 3' «-ὡς τοῦ
πάθους» Δ. Σικ. 19, 24.

Κατα-βαρῆς, 2' λίαν βαρὺς, πολὺ φορτω-
μένος· «πλοῦτα καταβαρῆ» Δ. Κασ. 39, 41'
ἦσ. ἡ ὀνομαστικὴ σχηματίζεται κατάβαρῆς,
ἴδε Λοκ. εἰς Φρον. σ. 540.

Κατα-βάρῃσις, ἡ· ἡ πολλὴ ἐκ βάρους πίεσις
Κατα-βαρῶν· καταβαρῶν, 9' «τὸν βίον»
Στοδ. ἀνθ. 67, 25,

Κατά-βαρος· ἴδε καταβαρῆς.

Κατα-βασανίζω· λίαν βασανίζω Ἰπποκρ.

Κατα-βασία, ἰων. καταβασία 1) κατάβασις
Κ. Σμ. 6, 484' 2) καταδρομὴ Βυζ. πεντακτί,
Κατα-βάσιον, τό· κατάβασις, τόπος δι' οὗ
εἰς τὸ μέρος, σπῆλαιον, καταβαίνουσι, μετφ.
«Ἰδοὺ Σουδ. ἴδε πορθηθῶν.

Κατα-βάσιος, Ζεὺς· καταιβάτης.

Κατά-βασις, ἡ· τὸ κατεῖναι· «-ἀπὸ τοῦ
ἄρου» Πρ. 7, 223, Ξεν. Ἀν. 5, 2, 26' «ἡ
εἰς Ἰδοὺ κατάβασις» Ἰσοκ. 10, 20' ἡ ἀπὸ
τῶν ἐνδοτέρων τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Θάλασσαν
πορεία, ἀντιθ. τῇ ἀνάβασις Ξεν. Ἀν. 5, 5,

4. «ἡ ἐπὶ θάλασσαν» Δ. Σικ. 1. καταδασμα, κρημνός, μετγ. π. καταδασσε.
 Κατα-δασκαίνω «ματιάζω Πλουτ. συμπ. 5, 7, 1. «καὶ σε τῇ ὁρᾷ καταδοσχίνας» Πλουτ. 4, 5.
 Κατα-δασμός, ὁ ἴδιος καταδομήτος.
 Κατα-δαστεῖω πατὼ τι Σχολ. Σοφ. ΟΙ. Κ. 467 ὡς ἐξήγ. τοῦ κατατείδω.
 Κατα-δάτης, ὁ μαχητὴς ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ὅστις ἐξέρχεται καὶ μάχεται περὶ Πλατ. Κριτ. 119, καθ' Ἡσύχ. «ἀπὸ τοῦ ἀρματος ἀποδάτης» ἴδε καὶ καταδάτης.
 Κατα-δατικός, 3. ὁ ἱκανὸς εἰς τὸ νά καταδῆ Πορφυρ. ἐπίρ. -τικῶς, μετγ.
 Κατα-δατός, 3. ὁ πρὸς τὰ κάτω φέρων, ἀπόρημος, μετγ.
 Κατα-δαδίζω γαυλίζω τινά, μετὰ γεν. τινός - καταδαύξας Αἰων. Ταρ. 97 (7, 408).
 Κατα-δυνακάζω κατακυριάζω τινά δι' ᾧ-δης ἡ ὀργάνω τινός, ὅπερ ἐκκαλεῖται αἰστρον, νανοῦρις Πολυδ. 9, 127. «καὶ νυστάζειν» Αἰλ. 1. Ζ. 14, 20.
 Κατα-δυνακλήσεις, ἡ νανοῦρισμα, «αἱ τῶν τιθηνουσῶν ἰσάται» Ἀθην. 11, 784.
 Κατα-δυνακάζω 1) καταδυνακάζω ἀρχ, λειξ. 2) καταρροφῶ (πρὸλ. βεδύκαλις) Σώπατ. ἐν Ἀθην. 11, 405.
 Κατα-δεδύσσομαι σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι ὅλως διόλου, Ο'.
 Κατα-δεδαίω πιστοποιῶ τι ὡς βεβαιούτατον, αἰσῆτω, μέσ. «ὁ Αἰδώς οὕτω γενέσθαι καταδεδοῦσθαι» Πλουτ. Κασ. 47.
 Κατα-δεδαίωσις, ἡ ἡ περιτοῦ βεδαίου πιστοποίησις, κώρωσις «αἱ ὑπὲρ τῶν πραγμάτων καταδεδαίωσις» Πλουτ. ἡθ. 1120.
 Κατα-δεδακκευμένως ὅλως δι' ὅλου ἀμειλῶς, ἐρρυθμῶς, ἀργῶς ἴδε καταδλακευμένως.
 Κατα-δεδλημένως ἀπερριμμένως, καταπεφρονημένως - ζῆν Ἰουκ.
 Κατα-δελέης, 2. πλήρης βελῶν, πληγωμένος Δ. Ἀλ. 2, 42.
 Κατα-δελέωμαι βίβ κατακαρτῶ τινος, χειροῦμαι τινά - πῶλιν Ἀπ. Καρχ. πολ. 2, 28. «δυνάμει καὶ χάριτι δόξαν» = παραναγκάζω, ἐξαναγκάζω, βίβ κρατῶ Πλουτ. π. τοῦ ἐν Δελφ. Εἰ. 3. παθ. «καταδιέζεται ὅπ' ἐκείνου» Θησ. 11. «καταδιασθῆναι», διορθωθῆν ὑπὸ Wyttenbach ὁρθῶς εἰς τὸ, «καταδιεσθῆναι», συμπ. 2, 5, 2.
 Κατα-δεδαζέω φέρω τινά κάτω, καταιδάζω «τὸν Κροῖσον ἀπὸ τῆς πυρῆς» Ἡρ. 1, 87. «τοὺς ἐκ τοῦ καταστρώματος εἰς κοίτην νῆα», 8, 119. «τὰ βοσκήματα ἐκ τῶν ὀρνῶν» Ξεν. Ἑλλ. 4, 6, 5. «τὸ στρατόπεδον εἰς τὸ ὑμαλὸν ἀπὸ τῆς ἀκρονωχίας», αὐτόθι, 7. «τὴν πόλιν πρὸς τὴν θάλατταν» Πλουτ. Θερμ. 5. κ. παθ. Καμ. 10. «καταδιεζέω τὴν διήγησιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ πολλήμου» Δ. Ἀλ. 1, 8, καὶ μετ. «ἐαυτὸν ἀπὸ τὸν ὑπερηφάνων ἀυχημάτων ἐπὶ τὸ δημοτικόν», 7, 45. - ἐπὶ τοῦ γραμματικῶν τόνου, καταιδάζω τὸν τόνον (οἶον, ἀνθρώπος, ἀνθρώπου), Ἑτ. Μ. 774, 38. Καὶ β. ἐπὶ 0. - τίος, 3. «καταδι-

δαστίοι ἔσονται σοι εἰς τὸ σπῆλαιον» Πλατ. πολιτ. 7, 530.

Κατα-δέ(θ)ασις, ἡ τῷ ἔπομ. Ἑτ. Μ. 610, 24, ἐπὶ τοῦ τόνου.

Κατα-δεδασμός, ὁ ἡ καταδασσις, τὸ καταδασμα Σχολ. ἐν Ὁδ. ε, 248, καὶ ἄλλ. μετγ. ἐπὶ τοῦ τόνου Ἑτ. Μ. 422, 21.

Κατα-δεδρωσκῶ κατατρύγω «ἐπειδὴ κατέδρωσεν ἄμβροτον εἶδαρ» Ὁμ. ὕμν. Ἀπολ. 127. «ἐκπέποται τε καὶ καταδιδρωται ὁ πρῶτος κερπός» Ἡρ. 4, 109. «ἵνα μὴ ὑπὸ εὐλείων καταδρωθῇ», 3, 202. «τὰ ἐνθάδε διεφθαρμένα ἐστὶ καὶ καταδεδρωμένα» Πλατ. Φαιδ. 110. καὶ μετ. - τὰ ὄντα Ἰπεριδ. ἐν Πολυδ. 6, 39. «οἱ καταδιδρωκάσ' ἔνεκ' ἱεροῦ τὰς οὐαίας» Ἠγησιπ. ἐν Ἀθην. 7, 290. «τὸν ἀγρόν εἰς ὠφθαγίαν», 8, 244. πρὸλ. καταδρόζει.

Κατα-δενέω βινέω, Ἀριστ. Θεσμ. 1216, λέγει ὁ Σαύλης «καταδινῆσι γάρ».

Κατα-δέω περνώ τὸν βίον «τὸ ἡδῶς καταδινῶναι τὸν βίον ἀνευ λυπῶν» Πλατ. Πρωτ. 355. «περὶ Ῥόδον σοφιστεύειν κατεδῶσε» Πλουτ. Δημ. 24. «ἐν τοῖς οἰκείοις καταδινῶσι» Πρωτ. 1, 15, 8. Παρὰ Λουκ. ἀλ. Ιστ. 1, 12 ἡ γραφή, καταδινώσασθε, εἶνε ὁρθότερα τῆς, καταδινώσσετε.

Κατα-δέωσις, ἡ τὸ νά περάσῃ τις τὸν βίον του «εἰς καταδινῶσιν τὴν ἡσυχίαν ἄγειν» Δ. Σικ. 18, 52. - ἀφανής Ἀπ. Καρχ. πολ. 4, 16.

Κατα-δλακέω παρπαλέω ἐξ ὀκνηρίας, ἐρρυθμῶς, βραδύτητος, νωρότητος Ἰπποκρ. «οὕτε κατεδλακέσαμεν τὰ τούτου» Ξεν. Ἀν. 7, 6, 16. παθ. εἰμαι ἀμελής, ὀκνηρὸς, νωθρός, μετγ. πρὸλ. κατεδλακευμένως.

Κατα-δλάπτω βλάπτω σημαντικῶς «ὅτε μὴ τι καταδλάπτῃ τὸ σὸν αὐτοῦ» Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 23. «κατέδλαψε τὸν τρωθέντα» Πλατ. νόμ. 9, 877. - βλάβην, 864. «ὅν τις καταδλάφῃ τινά ἐκὼν ἀδίκως» Δημ. 23, 50. πρὸλ. τὸν νόμον, αὐτόθι § 28.

Κατα-δλέπω βλέπω ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, βλέπω πρὸς τὰ κάτω τὸ βλέμμα «κατέδλεψεν εἰς τοὺς μαχομένους ἄνωθεν» Πλουτ. Ἀρατ. 32, συγνά, τινά.

Κατα-δλεφαρίζω κατιλλώπτω Ψευχ.

Κατα-δλημα, τό, ἐν τῷ πλ. 1) καταδληματα = περιαιρετά τινα σκηνογραφήματα ἐν τῷ ἀρχαίῳ θεάτρῳ «καταδληματα δὲ ὑφάσματα ἢ πίνακες ἦσαν ἔχοντες γραφὰς τῆς χρεῖας τῶν δραμάτων προσφύρους» κατεδλάλιτο δ' ἐπὶ τὰς περιέκτους ὁρος τοικόνοντα ἢ θάλατταν ἢ ποταμόν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον Πολυδ. 4, 131. 2) τὸ ἄκρον ἢ κράσιδον τῆς ἐσθῆτος ἢ τῶν ὑφασμάτων ὡς καταδλάλιμενον ἦτοι κρεμάμενον Ἀθην. 12, 536. 3) παρ' ἱατρ. εἶδος ὁσμοῦ ὑπερκειμένου, ὅπως συνέχῃ τὰ ὑποκείμενα, περιδληματα Ἰπποκρ. 4) ἐν τοῖς πλοίοις εἶδος τέντας ὑπεράνω τοῦ καταστρώματος κατὰ τὸ μέσον χρησιμεύουσα κατὰ πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἱσταμένων καὶ ἀγωνισομένων.

Καταδλής -ήτος, ὁ μανθάλος Παύλ.

Κατα-δλητικός, 3. ὁ ἐπιτιθέμενος ἢ θοῦν-

μενος νά καταβάλλῃ τινά, ὅταν τὸν ἀντίπαλον ἀπὸ τοῦ ἵππου Ξεν. περὶ ἵππων. 8, 11* «τὸ πολλὰ ἐκείνα καὶ καταβλητικὰ τοῦ μεγέθους τῆς ἑλλάδος» = τὰ καταστροφικὰ Δ. Ἀλ. π. Θουκ. 19.

Κατα-βληγόμεαι φωνάζω πολὺ, βελάζω. ἐπὶ τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν - χίμαιραι Θεοκρ. 5, 42.

Κατα-βλώσκω διέρχομαι, κατὰ μῆκος τινὸς πορεύομαι «ἄστὸ καταβλώσκοντα» Ὀδ. π. 466* «ποταμοὶ καταβλώσκοντες βέεθρον» Ἀπολ. Ἰ. 4, 227* ὁ Λυκοφρ. 1068 σχηματίζει μέλλοντα «καταβλώσονται».

Κατα-βράω φωνάζω κατὰ τινος, κατηγορῶ - τινὸς «ἀγγέλους καταβρασμένους Λεοτυχίδου περὶ τινος» Ψρ. 6, 85* Θουκ. 1, 67 καταβάλλω τινά, τὸν ἐναντίον, μὲ τὰς φωνάς μου, τὸν κόμην νά μὴ ἀκουσθῇ «καταβρασσομαι βοῶν σε» Ἀριστ. ἱππ. 286* φωνάζω, παρακαλῶ τινά Πλουτ. ἡθ. 773.

Κατα-βράη, ἡ τῶ ἐπομένῳ «αἰσθόμενοι καταβρῆν οὐκ ὀλίγην οὖσαν ἡμῶν παρήλθομεν» = κατακραυγὴν, φωνὰς ἐναντίον μας Θουκ. 1, 73* «εἰς Λακεδαιμόνα», 8, 87.

Κατα-βράησις, ἡ καταβολὴ ἐναντίον τινός, κατηγορία «ἐν αἰτίαις ἦν καὶ καταβράησιν» Πλουτ. Πομπ. 67.

Κατα-βράεος, ὁ θεμελιωτής, ιδρυτὴς Σχολ. Πινδ. Ὀ. 3, 1, μτγν.

Κατα-βράη, ἡ ποίησις, κτίσις, πλάσις - ἀνθρώπων Πλουτ. π. πυρ. καὶ ὕδ. 2* - κόσμου, Κ Δ. καὶ μτγν. «καταβράην ποιῆσαι» = τὸ θεμελίον, τὴν ἀρχήν, μτγ. - τυραννίδος Πολυδ. 13, 6, 2* ἐντ. «ἐκ καταβράλης ναυπηγεῖν» = ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ «ἐπισκευάζειν σκάφη» = ὅπως διόλου νέε σκάφη ναυπηγεῖν Πολυδ. 1, 36, 8* ὁμοίως «ἐκ καταβράλης κατηγορεῖν», 26, 1, 9* «τῆς αὐτῆς καταβράλης γεγονέναι» = καταγωγῆς Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 13, 3* 2) - πυριτοῦ προσβολή Δημ. 9, 29* «ἡ καταβολή τῆς ἀσθενείας» Πλατ. Γοργ. 519* ἀσθενεία τῶν δευθελῶν, ἥτις συνήθως καταρράκτης καλεῖται Πλουτ. Τιμολ. 37* - θεοῦ = ἐμπνευσις, θεοῦ ἐνθουσιασμοῦ Πολυδ. 1, 16, 3) ἡ πληρωμὴ ποσοῦ χρημάτων εἰς ὠρισμένην προθεσμίαν - τῶν τελῶν Δημ. 24, 98* ἐν τῷ νόμῳ, 37, 22 λέγεται «τὸ ἀργύριον ἔφερε καταβράην τῇ πόλει τοῦ μεταλλίου» φόρον, πρόσδοτον, καὶ «τὰς καταβράδας καταβάλλειν εἰς τὸ βουλευτήριον κατὰ πρωτανείαν», 59, 27.

Κατα-βράος, ὁ ὄρμος, ὁρμίσκος, λιμενάκι Σχολ. Θουκ. 1, 30.

Κατα-βραμβέω βομβῶ πολὺ, μτγν.

Κατα-βραβόρω πληθεῖς βυρβόρου ποιῶ τι, μτγν.

Κατα-βραβόρωσις, ἡ λέρισσις μὲ βόρβορον, μετὰ τοῦ, πῆλως Πλουτ. π. δειν. α δ. 3.

Κατα-βόρειος ὁ ὑπὸ τὸν βορρᾶν, ὁ προφυλαγμένος ἀπὸ τοῦ βορρᾶ Θεοφρ.

Κατα-βόρρος, 2* τῷ ἀνωτ. «ἀπὸ τῶν ἄρκτων κατάβόρρος» Πλατ. Κριτ. 118* - οἰκία = ἀντίθ. τῷ «πρόβόρρος» Ἀριστοτ. οἰκ. 1, 6,

Κατα-βόσκησις, ἡ ἡ διὰ τῆς βοσκῆσεως ἐρκήμωσις τόπου τινός, μτγν.

Κατα-βόσκω βόσκω τι, ἐπὶ τοῦ ποιμένου, ὅστις διὰ τοῦ ποιμνίου του βόσκει τόπον τινά «ὁ τὴν Σαρμῖαν καταβόσκων» Θεοκρ. 15, 127* μέσ. ἐπὶ τοῦ ποιμένου, κατατρώγω «κῆπον αἴξ ἐρῆ καταβόσκησας» Λογγ. 2, 16* ἐν γέν. φθίρειν, ἀφανίζω «κτῆνεα λοιμὸς καταβόσκειται» Καλλ. Ἀρτ. 125 καὶ μτγν.

Κατα-βόστρυγος ὁ πολλοῦ βοστρύχου ἔχων - νεανίας Εὐρ. Φοιν. 148.

Κατα-βόστρυγῶ εἰς βοστρύχους τὴν κόμην πλέκω, ἡ μὲ βοστρύχους κοσμοῦ «ἡ θρίξ καταβόστρυχουμένη» Εὐραθ. 4, σ. 110.

Κατα-βουχολέω παραπλανῶ, ἀπατῶ, ἤμ. λογ. 26, σ. 330.

Κατα-βραδεύω ὡς ἀγωνοδίκης κατὰ τινος ἀποφασιζῶ, ἐν γέν. καταδικάζω «ἐπιστάμεθα Στράτωνος ὑπὸ Μειδίου καταβραδευθέντα» Δημ. 21, 93, καὶ μτγν.

Κατά-βραχος, ὁ, ἡ ὁ βράχους ἔχων τόπος, μτγν.

Κατά-βραχύ κατὰ βραχύ, ἐν μικρῷ, κατ' ὀλίγον ὀλίγον Θουκ. 7, 2* ὁρῶν γραπτ. κε. χωρισμένως.

Κατα-βρέμω ποιῶ δυνατὸν βρόμον, μτγν.

Κατα-βρένω ὁ ὁμοίαι, πολὺ βρενύομαι, μτγν.

Κατα-βρέχω βρέχω τι παραπολύ* «-μόροις ὑπῆλθον» Ἀνακρ. 7, 6* «τινὰ κίδοις Χίου» δηλ. οἶνον, Πόλυ. Ἀθην. 11, 473* «μὴ καταβρέχῃ» Ἀριστ. νεφ. 267* μτγ. «μέλιτι πόλιν» = μὲ ὥρτια ἄσματα ἐπαινῶ Πινδ. Ὀ. 11, 103* «καυχῆμα σιγῇ καταβρέγειν» = σιγῇ μᾶλλον ἢ καυχᾶσθαι, Π. 4, 57.

Κατα-βρίζω κατακοιμῶμαι Ψυχ.

Κατα-βρίθω πιζῶ μὲ βάρος, καταβαρύνω τι* «ὅλῳ μὲν πάντας κε καταβρίθῃ βασιλῆας» Θεοκρ. 17, 95, παρ. καταβέβριθα = εἶμαι πολὺ βαρέως φορτωμένος - τινὲς Ἡσ. ἔρ. 236* οὕτω καὶ ἐν. Θεοκρ. 7, 146.

Κατα-βρογχίζω καταβροχθίζω.

Κατα-βροντάω βροντῶ ἄνωθεν, ξεκουφαίνω μὲ τὴν βροντήν, μτγν. μτγ. ἐπὶ τῶν ῥητόρων, ὅταν ὁ Δημοσθένης «καταβροντῇ καὶ καταφλέγει τοὺς ἀπ' αἰῶνος ῥήτορας» Λογγ. 34, 4.

Κατα-βρόζει, (μονήρ. τύπ. ἀορ. ὡς ἐκ τοῦ καταβρώχω, πρβλ. βιβρώσκω) = καταπίω Ψυχ. - φάρμακον Ὀδ. δ, 222, ἐνθα ὁ Σχολ. διακρίνει «καταβρόζει, ὅταν λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ καταπιῆ» καὶ «καταβρόζει, ὅταν ἀντὶ τοῦ καταφάγη», ὡς ἐκ τοῦ καταβρώσκω, πρβλ. Βουτμαν, λεξ. 2, σ. 122* οὕτω γράφ. ὁρῶς «καταβρόζασαι» Ἀπολ. Ἰ. 2, 271* «καταβρόζει» Δ Περ. 604* «καταβρόζη» Λυκοφρ. 742* πρβλ. προσέτι «παῖδες καταβροχθέντες αἰθάλῳ δέμας», 55. Παρ' Ψυχ. ὑπάρχ. καὶ ἡ ἀπαρ. τοῦ ἀορ. «καταβρόζει» = καταπιεῖν.

Κατα-βροχή, ἡ τὸ κατὰ βροχμα, ἐρέξιμον, μαλάκωμα Γαλην. κ. μτγν.

Κατα-βροχθίζω καταπίνω, καταβάζω βιαστικὰ καὶ μετὰ παιοῦ τινος ψόφου γίνα-

μένον ἐν τῷ τοιοῦτῳ Ἰπποκρ. Ἀριστ. ὄρν. 605 «ὁρμὸν ποτε καταδροχολισμοῦ ἔχον» Ἀ. ὄρν. 8, 344 μετρ. «λόγους μόνον καταδροχολισμοῦ», β, 270.

Καταδροχολισμός· ὁ τὸ καταδροχολίζειν, Κλ. Ἀλ.

Καταδροχών· ξεοχ(ζω) μὲ τὰ δόντια καὶ καταπίνω ταχέως ὡς ποιοῦσιν οἱ λέοντες ἐν τῷ τρώγειν λέων. Ταραντ. 51 (β, 263).

Καταδροχάσμαι· τῷ ἔπορ. «καταδροχάσται σε μήτερ ὡς λέων» Εὐμαθ. 11, σ. 445.

Καταδροχών· βρυχάσμαι, ὠρύσμαι, ἐπὶ λεόντων, δι. γρ. ἀντὶ καταδροχῶν ἐν λέων. Ταρ. 51.

Καταδρύων· ἀφθόνως βλαστάνω, πρασινίζω· «κισσὸν καταδρύουσαν» Εὐδουλ. ἐν Ἀ. ὄρν. 11, 471, ὅπερ ὁ Πέρων διώρθησεν εἰς τὸ «κισσὸν κάρα βρύουσαν», ὅπερ παρεδέρχῃ καὶ ὁ Μαίνεχ.

Κατάδρωμα, τὸ φάγωμα, φαγί, Ο'.

Καταδρώξει· ἴδ' καταδρόξει.

Κατάδρωσις, ἡ τὸ φάγωμα, Ο'.

Καταθυθίζω· φέρω κάτω εἰς τὸν θυθόν, βουλιάζω Ἰπποκρ. - τὴν ναῦν Δ. Σκ. 15, 34 μετρ. - τοὺς βίους Ἀργγιν. 44, β.

Καταθυθισμός, ὁ· βουλιάζω, πνιξίμον.

Καταθυράθω· πεσόντι ὅλον τι· - τὰς πρῶρας Θουρ. 7, 65· «τὸ σῶμα τοῦ Κλεομένηους κρημάσαι καταθυράσαντας» = ἐντόξ· δέρμα-τας· τυλίξαντας» Πλουτ. Κλεομ. 38.

Καταθύω· φράζω, στουπώνω, μετγν.

Κατάγαιος· κατά-γαιος, Ο'.

Καταγανών· γανώνω ὅλον τι, Κλ. Ἀλ.

Καταγαπάω· πολὺ ἀγαπῶ, Ἐπικουρ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 91.

Καταγαπαλίζω· πολὺ γαργαλίζω Εὐμαθ. 3, σ. 77.

Καταγαυριάζομαι καὶ κατα-γαυρόομαι· σφόδρα γαυριάζομαι θεοφύλ.

Καταγγελεύς, ὁ, «ξένων δαιμονίων» = ὁστίς ξένα δαιμόνια φανερώσει Κ. Δ.

Καταγγελία, ἡ φανέρωσις, εἰδοποίησις, κήρυξις· «θέλω ἐκ καταγγελλίας ἀπετελεῖ πανηγυρικὴν» Πλουτ. Ῥωμ. 14· - πολέμου Ἀουκ. παρὰσ. 42.

Καταγγέλλω· φανερώω τι κατὰ τινος, κηρύττω· - πόλεμον Ἀουκ. 25, 30 εἶδω εἰδησίην, γνωστοποιῶ «κατήγγελλον αὐτῷ τὴν ἐπιβουλὴν» Ξεν. Ἀν. 2, 5, 11· «κατήγγελλον δεσπότης» = ἐνεκάλεισαν Ἡρώδ. 5, 2, 4· «ἀγῶνα - τῶν ἀνδρῶν» Ἀουκ. παρὰσ. 39· γνωστοποιῶ, Κ. Δ. συγν.

Καταγγελεός, ὁ· 1) ὁ γνωστοποιῶν, μηνυτής, μετγν. 2) εἰδὸς φωτὸς Διοσκ.

Καταγγελτικός, ὁ· κατὰγγελλῶν, γνωστοποιῶν τι περὶ τινος· «μέλος καταγγελτικὸν τῆς θυσίας» Ἡλιοδ. 3, 1.

Καταγγελλτός, 2, «τινὶ χίγνεσθαι» καταγγέλλεται, προδίδεται Θουκ. 7, 48.

Καταγγίλιω· χύνω μέσας τὸ ἀγγεῖον Διοσκ.

Κατάγειος, ἀπ. 2· κατάγαιος, κατὰ Φρυγίαν. ἐν Β. Ἀν. σ. 47, 14· ἀπόγειος = ὁ ὑπὸ τὴν γῆν προχωρῶν· «ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπ' ἀνόδους» Πλατ. πολ. 7, 532· - οὐχ αἰετὶ, 7, 514, Ξεν. Ἀν. 4, 5, 19.

Κατα-γέλα, ἡ· ὁν. πόλεισι πλάσθην ὁν Ἀριστ. ἐν Ἀλ. 606, τὸ ὄν. τῆς πόλ. Ἰέλα

Κατα-γελάσιμος· ὅλιος ἀειρογέλαστος.

Κατα-γέλασις, ἡ· τὸ καταγέλασμα, μετγν.

Κατα-γέλασμα, τὸ· τὸ πολὺ γέλασμα Πολυδ. β, 201, ἐνθα ὁμωνύων ἀναγιν. γέλασμα.

Κατα-γελαστής, ὁ· ὁ καταγελῶν, σκώπτῃς, χλευαστής, μετγν.

Καταγελαστικός, 2· ὁ πρὸς τὸ καταγελῶν εὐεπίφορος, χλευαστικός Πολυδ. 5, 128, ἐπὶρ. - ικάς.

Κατα-γέλαστος, 2· τοιοῦτος, ὥστε νὰ καταγελᾷται, γελοῖος· «Πέρσας μὴ ποιήσῃ· καταγελᾶσθους γενέσθαι» Ἑλλησι· Ἡρ. 8, 100· «φοδοῦμαι... οὐ τι μὴ γελοῖα εἴπω, ἀλλὰ μὴ καταγέλαστα» Πλατ. συμπ. 189· «πάντων καταγελαστότατον» Ἰσοκ. 4, 176· «καταγέλαστος εἰ» Ἀριστ. νεφ. 849· ἐπὶρ. - ως Πλατ. νόμ. 6, 781· «καταγέλαστος γρησθαι τῷ σώματι» Ἀσχιν 1, 32.

Κατα-γελάω, μέλ. καταγέλασμαι· διὰ τοῦ γέλωτος, σκώπτω, χλευάζω τινά, περιγελῶ· - τινος Ἀριστ. Ἀλ. 1080· «κατεγέλασεν τῶν Σικυνωτῶν» Ἡρ. 5, 68, Πλατ. Γοργ. 482· καὶ ἀπολ. γελῶ κατ' ἑμαυτὸν διὰ τινά αἰτίαν, γελοῖον πράγμα Εὐρ. Ἰ. Τ. 372, Ἀ-ριστ. ἱππ. 161, Πλατ. Ῥωμ. 323, Ξεν. Ἀν. 1, 9, 13· πρὸλ. Βουτυμα. εἰς Δημ. Μειδ. σ. 84, ἐνθα ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ γελᾶν αἰετῇ· - τινὶ Ἡρ. 3, 37· καὶ, ἐπὶ τινι Θεμιστ. μετὰ αἰτ. Εὐρ. Βακχ. 286· ὄν. τὸ παθ. «καταγελωμένη μέγα φίλων ὕπο» Ἀισχ. Ἀγ. 1244· «τὸ εὐθὺς καταγελᾶσθην ἡφανίσθη» Θουκ. 3, 82· «καταγεγέλασται» Ἀουκ. νεκρ. δι. 1, 1.

Κατ-άγγελος· πλούσιος εἰς ἀγέλας Ἡρώδ. ἐπιμ. 206.

Κατά-γελοις - ωτος, ὁ· καταγέλασμα, ἐμπαιγμός· «τί δὴτ' ἑμαυτὴς καταγέλωτ' ἔχει τάδε» Ἀισχ. Ἀγ. 1237· - ὥσπερ κατὰ γέλωτος τῆς πράξεως· «τὸ γελοῖον Πλατ. Κριτ. 45· «προσλαμβάνω καταγέλωτα» Ἐπικτ. ἔγ. χειρ. 22.

Κατα-γεμίζω· γεμίζω παρὰ πολὺ· «-σάφη ὅπερ τὴν δύναμιν αὐτῶν» Δ. Κασ. 71, 13.

Κατα-γέμω· εἶμαι πολὺ γεμάτος, - τινός· - λείας Πολυδ. 14, 10, 2· καὶ ἐν τοῖς μετγν. εὐγρ. μόν. ὁ ἐν. καὶ παρὰ.

Κατα-γεραῖρω· τιμῶ τινά παραπολύ, μετγν.

Κατα-γεύομαι· δοκιμάζω τι ἀκριβῶς διὰ τῆς γεύσεως, τινός, μετγν. «καταγευσθεῖς» = τῇ γεύσει νικηθεῖς Φωτ. καὶ Σουῖδ.

Κατά-γευσίς, ἡ· ἡ διὰ τῆς γεύσεως δοκιμή, τὸ γεύσιμον, μετγν.

Κατα-γεωρίω· γεωρίζω· «τὸ πείδιον ἀνιερῶν ὅν αὐτὸς καταγεωρίζων» Στραβ. 9, 419.

Κατα-γεωτήεις, ὁ, «καταγεωταί» οἱ θάπτοντες τοὺς τελευτῶντας· Ἡσαχ.

Κατα-γῆραιος· κατὰ γῆρας· - σώματα Δ. Ἀλ. 1, 46.

Κατα-γῆρᾶσχω· γίνομαι γέρον, γερνῶ· «αἶψα γὰρ ἐν κηρότῃ βροτοὶ καταγῆρᾶσχω» οἶν· Ὀδ. τ. 360, Ἡσ. ἱρ. 93, Εὐρ. Μηδ. 124· - καταγῆρᾶσμαι Ἀριστ. ἱππ. 1308· καί, - καταγῆρᾶσκασι Πλατ. νόμ. 12, 9· ὁ

καταγῆρασαν, θεοὶ 202· τὸ δὲ ἀπ. «καταγῆραναι» Ἀθην. 5, 190, τονίζεται καὶ «καταγῆραναι» «καταγῆρασαν» Ἰσοκ. 10, 1· καὶ μετ, «καταγῆρασαντων τῶν ἀρχαίων» Ἀθην. 14, 633.

Κατα-γῆράω· τῷ ἀνστ. Ὁδ. 1, 510· καὶ περ. Ἰσακ. 2, 22· — καταγῆρωντες Πλατ. Κριτ. 112.

Κατα-γῆρασμός, ὁ· τὸ γῆρας, μετν.

Κατα-γῆρασιζω· κυρ. ἀραιρῶ τὰ γῆρατα, ἐπὶ ἀσχρᾶς δὲ σημ. Ἀριστ. Ἀχ. 263, στυργα.

Κατα-γίγνομαι· καταγίνομαι, διατρέβω· «ἔγω χρυσοχρᾶσιν ἐν ᾧ καταγίνομαι καὶ ἐργάζομαι Δημ. 21, 22, καὶ μετν. καὶ· «εἰς τι = θάνατον εἰς τι, π. χ. «εἰς βυθόν» Πλουτ. 40, 913, ὡς τὸ λατ. versari, ἀσχολοῦμαι, ἐν τινι. Πολυδ. 32, 15, 6, καὶ, περὶ τι Σ. Ἐμπ. πρ. ἀριθμ. 1.

Κατα-γίγνωσκω, ἢ καταγινώσκω· 1) παρατηρῶ τι εἰς τινα «καταγινώσκεις τοὺς γέροντας τοὺς τρόπους» Ἀριστ. Ἰππ. 46· ἰδ. ἐπὶ ἑλλείψεων κ. ἑξατομμάτων, σχηματίζω κακὴν γνώμην περὶ τινος· «τὸ χωρίον νοσηρὴν καταγινώσκεις» Δ. Αιστρ. 2, 109· «οὐ καταγινώσκω γὰρ σοῦ, ὅπερ τῶν ἄλλων καταγινώσκω» Πλατ. Φαιδ. 116· «ἐμοῦ ἴσως κατέγνωκας, ὅτι εἰμὶ ἦτιων τῶν καλῶν», Μεν. 76· «ἐμμοτοῦ αὐτοῦ κατέγνωκα μή ποτ' ἂν δυνατός γενέσθαι ἐγκωμιάσαι», Τιμ. 19· «οὐδεὶς ποὺ καταγινώσκεις αὐτοῦ μὴ περιέσθαι τῷ ἐπιβουλεύματι» Θουκ. 3, 45· ἐν γένει, ἀκριδῶς γνωρίζω τι «ὅπως ἂν εἰς καταγινώσκῃ δίκην» Ἀισχ. Εὐμ. 613· «καταγινώσκεις δίκην» Ἀντιφ. 6, 3· «τοὺς γνώμην ἐπιμελουμένους θάπτον καὶ κερδαλειώτερον κατέγνωσαν πράττοντας» Ξεν. οἰκ. 2, 18· «εἴπερ αὐτοὺς ἀγαθοὺς ὄντας κατέγνωσαν» Αἰλ. Π. Γ. 14, 15. Συνηθ. 2) σχηματίζω κρίσιν κατὰ τινος, ἀποφαρίζω κατὰ τινος, καταδικάζω τινά, — τινός τι· «— τῶν διαφυγόντων θάνατον» = καταδικάζω τοὺς διαφυγ. εἰς θάνατον Θουκ. 6, 60· «ὧν θάνατος κατέγνωσται» Δημ. 24, 149· ἔτι, «παρανόμων αὐτοῦ κατέγνωτε», 25, 67· «τοῦτον φόνου» = διὰ φόνον Λυσ. 1, 30· «πολλῶν μηδισμοῦ θάνατον κατέγνωσαν» Ἰσοκ. 4, 157· — θάνατον, φυγὴν κατὰ τινος Δ. Σικ. 18, 62· «ἐκτίθειν τὸ καταγινώσκον» εἰς ὃ, τι καταδικάσθῃ Ἰσοκ. 11, 10, καὶ μετν. «καταγινώσκεις θανάτου» Δ. Σικ. 1, 77· μετὰ ἀπαρ. Πλου. 4, 24, 2· καὶ ἀπλῶς «καταγινώσκων τοῦ ἀνθρώπου» Πλατ. Δημοδ. 382· γενικῶς. ὁ· ἐν τοῖς εἰς. «πολλὴν γ' ἐμοῦ κατέγνωκας θυσουχίαν» = νομίζει πολὺ θυσουχίῃ, ἀπολ. 25· «μὴ καὶ τινα σκληρότητα ἡμῶν καὶ ἀγροικίαν καταγινώσκῃ», Πολιτ. 10, 607· «— τινὸς μηδὲν ἀνόσιον» Ἀντιφ. 2, 6, 6, 12· «— ἐαυτὸν ἀδικίαν» Ἀνδοκ. 1, 3· «— δευτέραν τινὸς» Λυσ. 14, 16· «— τῶν ἀνθρώπων θυσουχίαν» Ἰσοκ. 2, 12· «— πολλὴν μανίαν τινὸς», 4, 133· «— μωρίαν, 5, 21· «— πολλὴν ἐρημίαν ἡμῶν» Ἰσακ. 1, 2· «— τοσαύτην ἡμῶν εὐθείαν κατέγνωκε» Δημ. 30, 39· «οὐκ ἐπιτήδεια καταγινώσκεις κατ' ἐμεῦ» Ἰβρ. 6, 97· «κατα-

γινώσκεις πρὸς αὐτῶν νεώτερα πρήσσειν», ὁ· 2· «θελίαν καταγινώσκονται» Δ. Ἀλ. 11, 22· «σκέδους καταγινώσκοντες ἀχρηστίας» = «καταγινώσκονται» καταφρονεῖσθαι Πολυδ. 5, 27, 6. Κατα-γίζω, ἰων. = καθάγίζω Ἰβρ. 1, 86. Κατα-γαγίνω, ἰων. = κατὰγω· — καταγίνομαι Ὁδ. κ. 101, Ἰβρ. 6, 75.

Κατα-γίνομαι, καὶ κατα-γινώσκω, μετν. συνηθ. τόπ. ἀντί, καταγίνομαι καὶ καταγινώσκω.

Κατα-γλαίζω· πολὺ ἀγλαίζω «μαρμαρυγῇ· κἀλλους νῆμα κατηγλάισεν» Ἀγαθ. 21 (11, 61).

Κατα-γλισχραίνω· ὁλως διόλου τι γλίσχρον ποιῶ Ἰπποκρ.

Κατα-γλισχροῦ, 2· ὁλως γλίσχρος, ἱατρ. Κατα-γλοκαίνω· κάμνω τι πολὺ γλουκί, μετν. προσενῶ ἡδονήν· — τὴν ἄκοήν· κ. μέλο· «ἐν ἐννὶ ἄν χορδαῖς κατεγλουκάνετο» Ἀθην. 14, 638.

Κατα-γλυφῆ, ἡ· ἐντομή, κοίλανσις, Ἰπποκρ. Κατα-γλύφω· πολὺ γλύφω, ἀμυχᾶς ποιῶ· — τὰ πρόσωπα, ἐκκλ.

Κατα-γλωσσ-αλγέω· πολὺ γλωσσαλέω, Εὐμαθ.

Κατα-γλωττίζω· ἐκβάλλων συχνὰ τὴν γλώσσαν ὡς τὸ φρεῖν, φάσω δι' αὐτῆς τὰ χεῖλη ἐν τῷ φιλήματι, ἀκολάστως φιλῶν Πολυδ. 2, 109· ὁ· «μέλος θηλυδωρὶδες καὶ κατεγλωττισμένον καὶ μενδαιωτόν» Ἀριστ. Θεσμ. 131. Κατὰ δὲ Ἰπποκρ. βλασφημεῖν· «δι' ἐκπλε καὶ ψευδῇ κατεγλωττίζέ μου» Ἀριστ. Ἀχ. 380· ἔτι, τινά, τὸν κάμνω νὰ σιωπήσῃ, τοῦ κλέω τὸ στόμα· «τὴν πόλιν πεποιήκα, ὥστε νομὶ ὑπὸ σοῦ μονοτάτου κατεγλωττίζομαι σιωπᾶν», Ἰππ. 312, ὅμως πάντοτε μὲ τὴν ὑπόνοιαν τῆς πρώτης σημ. Ἀλλὰ «καταγλωττισμένη λέξ.» ὕφος ἐκ γλωσσῶν, σπᾶνίων λέξεων συγχεόμενον Φιλοστρ. κ. μετν.

Κατα-γλωττίσμαι, τό· ἀκόλαστον διὰ τοῦ ἄχρου τῆς γλώσσης φίλημα Ἀριστ. νεφ. 51, ἐνθα 6 Σχολ. «ὅταν ὁ ἀνὴρ τὴν γλωτταν αὐτοῦ τῇ τῆς γυναίκος ἐμβάλλῃ στόματι» «καταγλωττίσματα τὰ ἐρωτικὰ καὶ περίεργα φιλήματα» Ἰπποκρ. = ὀνόματα σπάνια τὴν χρῆσιν, Συνέσ.

Κατα-γλωττίσμός, ὁ· τῷ προηγ. Πολυδ.

Κατά-γλωττος ἢ κατὰ-γλωσσος, 2· φλόσρος, Gall. N. A. 1, 25· πλήρης γλωσσῶν, σπᾶνίων καὶ ἀρχαίων λέξεων Δ. Ἀλ. π. Θουκ. 53· «τὸ κατὰ γλωσσῶν τῆς λέξεως καὶ ξενον καὶ ποιητικόν» «κατὰ γλωσσὸν ἐποῖται τὰ ποιήματα» Ἀθην. 11, 218.

Κατ-α-γμᾶ, τό· 1) (κατὰ γμᾶ), ἀπόσπασμα, διασπ. καὶ παρὰ τοῖς ἱατρ. ἰων. κατῆγμα, Ἰπποκρ. 2) (κατὰ γμᾶ) τὸ πρὸς νηαὶν ἔτοιμον ἔριον, ὁ· περὶ κατασπᾶται καὶ νηθεταί, ἀρχ. λεξ. «εἰς ἔριον κατὰσπασμα» «κατὰ γμᾶτα μηρύματα ἔριου» Ἰπποκρ. ἀλλὰ τὰ μηρύματα ἢ μηρύγματα εἶνε ἄλλοι ἐν νηθέντα ἔρα, τὰ νημάτα, λατ. traela· «εἰ γὰρ κατὰ γμᾶ ταυγάτων ῥιψαὶ πῶς τῆς οἰδὸς ἐς μέσην φλόγα», Σοφ. Τρ. 629· πρόσλ. Ἀριστ. Λυσ. 583· ἐν γέν. ἔριον, «τῶν περὶ ξαντικὴν ἔργων μηχανῶν ἐν τῇ

καὶ σὸν πλάτος λέγεται ἐπὶ ἀτάγματι· Πλατ. πολίτ. 282.

Κατ-αγματικός, 3' ὅτι ἀφορᾷ τὸ κάταγμα, Γαλην.

Κατ-αγνάπτω· κάμπτω, κλίνω· «λόφον τενόντων»· Ἀγαθ. προσμ. 51 (4, 3).

Κατ-αγνάπτω· καταδύπτω, ἀμύττω· «τὰς μεγάλας ἐλπίδας ἐπὶ σοὶ κατέγνωψε βίου»· νῦν ἀναγιν.

Κατ-αγνάπτω· «κατέκαμψεν»· Ἐδρ. Τρω. 1252.

Κατ-αγνάπτω· τὴν ἀνωτ. δι. γρ. ἀντὶ κατ-αγράφω· Ἦρ. 3, 108.

Κατ-αγνάπτω· καὶ, καταγνώω, Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 10, 450, Ξεν. οἰκ. 6, 5, Ἀριστοτ. Ἰ. 2, 9, 1'· κατασυντρίβω, θραύω· «τὸ (ἔγχος) νῦν γὰρ καταέσφαμεν»· Ἰλ. ν. 257· «νέα μὲν μοι κατέσφα Ποσειδάων»· Ὀδ. ι. 283· «περὶ δ' ἱμῶν κάρη κατὰγνυνται τὸ τοῦχος»· Σοφ. ἀποσπ. 147· «γυνὴ κατέσφ' ἔχινον»· Ἀριστ. σφ. 1436· «ἀμυγδάλην κατέσφα»· Φρόν. ἐν Ἀθην. 2, 52· «στάνου κεφαλὴν κατεσφύτου»· Ἀριστ. πλ. 545· «δύρατα κατεσφύτου»· Ἦρ. 7, 224· «τὰς καὶς κατὰγνυνται»· Θουκ. 4, 11· «ἐπιπλάν τις κατέσφη τὴν λύραν»· Πλατ. Φαίδ. 86· «οἱ μὲν ὧτα κατὰγνυνται»· «ταῦς ἰσάκισαν τὰ αὐτὰ, Πρωτ. 342· «ἀν κατὰγῃ ἡ κεφαλὴ», Κρατ. 389· «κατέσφα τὴν κεφαλὴν»· «μοῦ ἔσφασαν τὸ κεφάλι»· Ἀνδοκ. 1, 61· κατ-αγνείω· Ἀριστ. Ἀχ. 908· ἀλλὰ καί, «τῆς κεφαλῆς», σφ. 1428· ἐνταῦθα δὲ ἡ γενικὴ ἐρμηνεύεται ὡδε· μοῦ ἔσφασε καί τι εἰς τὸ κεφάλι, ὥστε δὲν εἶναι ἀνάγκη νῦν ἐννοήσωμεν ἔσφαθαι τὸ ὄνομα ὅσπου· «κατέσφα τοῦ κρανίου»· Λουκ. Τιμ. 48· ἐν γένει, κάμνω τι ἀσθενέ, ἀδύνατον· «κατέσφα πατρίδα», ἀντιθ. τῷ αὐτεῖν, Ἐδρ. ἐν. 524· «κατεσφύτοις ἀνθρώποις»· ἀδύνατον, ἀσθενέας, σπασμένοι Δ.

Ἀλ. π. συνθ. ὄν. Ἀθην. 12, 524· «ἡ κατὰγναι μουσική»· Σ. Ἐμπ. πρ. μουσ. 14· «ἐν ταῖς ἐγγλίσαις τοῦ δόρ. ἀ. ἀπαντᾷ πολλὰς ἡ δι. γρ. κατέσφα (κατέσφαθον) ὑπάρχει ἐν Λυσ. 8, 42 ἐκδ. Βεκκ. ὅστις ὁμῶς αὐτῷ 40 καταγνεί ἀντὶ τῆς κοινῆς κατεσφύτοις κατὰ τὰ ἀντίγραφα (ἔγραψε), ὥς καὶ παρὰ τοῖς μετγν. κατέσφα Ματθ. 12, 19· «καυτάς, ἐν Πσ. ἐρ. 668 εἶναι ὁ ἀρχαῖος τύπος ἀντὶ τοῦ, κατέσφα, προσελθὼν ἐκ τοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ ῥήματος ὑπάρχοντος διόγαμα.

Κατ-αγνύω· ἀσθενέ, ἀδύνατον ποιῶ τι, ἀρχ. λεξ. γδε κατεγνυπώμενος, καὶ καταγρυπώ.

Κατ-αγνυμὸν· πρᾶττω ἀνοήτως· Ἐδρ. Κατ-αγνύω· ἡ καταδίκασαι· Θουκ. 3, 82· «θανάτου»· εἰς θάνατον· Ξεν. ἀπομν. 4, 8, 1'· ἀποδοκιμασία, καταφρόνησις· Θουκ. 3, 16· «καὶ προσκαπῇ»· Πολυδ. 6, 6, 8.

Κατ-αγνύω· 3'· καταδίκης ἄξιός, μετγν.

Κατ-αγνύω· 4'· μουρμουρίζω ἐναντίον τινός, «τινός», μετγν.

Κατ-αγνύω· 5'· μουρμούρισμα, ἀγνύω· 6'· μαγεύω τινά, ἀπατῶ διὰ θελητικῶν καὶ ἀπατηλῶν τεχνασμάτων· «τινά»· Ξεν. Κυρ. 8, 1, 40· «ἐξαπατηθέντας καὶ κα-

ταγητευθέντας»· Ἀν. 5, 7, 9· «ἐκ κέρους καρυκῆς καταγητευθέντας»· «τεχνικῶς παρασκευασθέντας καὶ ὅντος ἡδύος τὴν γαστρίν, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 4, 40.

Κατ-αγορεύω· 2'· παραφορτωμένος· «πλοῖον Πολυδ. 9, 43, 6'· ἀμαρτῆς, Δ. Σικ. 11, 24'· «στρατὸς λαφύρων κατὰγορεύς»· Ἀπκ. Συρ. 21.

Κατ-αγορεύω· κατακαρφώνω, μετγν.

Κατ-αγορεύω· κάμνω ἀγοράς, ἀγοράζω· φορτία Δημ. 34, 7'· τὸ δὲ τοῦ Ἐπίππου παρ' Ἀθην. 8, 359· «καταγορεύσαι»· διορθῶναι ὁ Μάινεκ. εἰς τὸ «κατ' ἀγοράσαι».

Κατ-αγορεύω· 3'· ἡ ἀγοράσις· αἴτου Δ. Σικ. 10, 13.

Κατ-αγορεύω· 4'· μῆνυσις· Πλουτ. π. ἐκ-λελ. χρηστ. 35, κατηγορία, μετγν.

Κατ-αγορεύω· 5'· ἀποφαινόμενος ὡρισμένος, μετὰ ἀναφοράς ἐπὶ τινος ὁρισμένου ἀντικειμένου διαφέρει τοῦ κατηγορικός Δ. Λαερ. 7, 70.

Κατ-αγορεύω· μῆνυσις, ἀποφαινόμενος· «κατὰ τινος»· Ἀριστ. ἐπρ. 107· «τὰς πανουργίας, σφ. 932· «καταγορεύει τις τοῖς ἐτέροις τὸ ἐπιβούλεμα»· Θουκ. 4, 68· «πρὸς τοὺς ἐφάρους ἐπιβουλήν»· Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 5· καί· «κατηγορεύω, «τινός, πρὸς τὸν ἀρχόντα, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 7, 15.

Κατ-αγράφω· 2'· ποικίλος, ἀρχ. λεξ.

Κατ-αγράφω· 3'· ὁ καταγράφων· Ἐδρ. Κατ-αγράφω· ἡ τὸ καταγράφειν· «τὸν ὀνομάτων Πλουτ. 30, α. 492, 18· τὸ σημεῖον· «εἰς καταλόγους ἢ ἐγγράφειν· «εἰς βιβλία λογιστικὰ»· «καταγραφὴν τῶν ἀπογραφῶν ποιῆσθαι»· Πολυδ. 6, 19, 5· «αἱ καταγραφαί»· «οἱ στρατιωτικοὶ κατάλογοι, 2, 24, 10· «τῆς χώρας»· ἡ ἀπογραφὴ Δ. Ἀλ. 8, 69· ἡ γραφὴ ἰδ. μαθημ. σχημάτων Δ. Σικ. 3, 60· «σχεδιογράφημα, μετγν. Παρὰ Πλατ. Ἰνσομπ. 193 ἀναγιν. νῦν «κατὰ γραφὴν ἐκτετυπωμένον».

Κατ-αγράφω· 4'· κατὰγραφος, ποικίλος· Ἀθην. 9, 387, καὶ Λουκ. πολλὰκ' ἰδ. δὲ κατὰ τομήν (profil) ἐξωγραφημένος· Πλίν. Ἰ. Φ. 35, 34.

Κατ-αγράφω· 5'· γράφω ἐπάνω εἰς τι· «ἐν σάνισιν, τὰς Ὀρφείας κατέγραψεν γῆρας»· Ἐδρ. Ἀλκ. 977· «μνήμας εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον καταγεγραμμένας»· Πλατ. νόμ. 5, 741· «τὰ ὄρηκα Πολυδ. 29, 2, 6· «κατέγραψον εἰς τοὺς τοίχους τὸν στίχον»· 5, 9, 3· «νόμους εἰς ἄξονας»· Πλουτ. Σολ. 25' ἰδ. καταγράφω εἰς καταλόγους· «στρατιώτας»· «στραταλόγῳ»· Πολυδ. ἀλλὰ καὶ «κοινοβούλιον Πολυδ. 28, 16, 1'· «μῆτρους, 29, 2, 6· «κατεγράψαν, αὐτὸς ἔδει· «ὁμῆκεν»· «δηλ. οἱ προγεγραμμένοι Πλουτ. Κικ. 46· «ἀγροὺς»· «διορίζω, 30, 482' ἐπὶ τῶν μαθημ. σχημάτων, περιγράφω, παρὰ τοῖς μετγν. σχεδιογράφω Πανσ. 1, 28, 2'· «μετ-φαντάζομαι· «εἰς Αἰλ. ἀποσπ. 2) κατὰδῶ, ἀμυχὰς ποιῶ Ἦρ. 3, 108 (δι. γρ. κατ-αγνύω)· «καταγεγράφθαι ταῖς βουταῖς»· Αἰλ. Π. ἰστ. 10, 3.

Κατ-αγράφω· 6'· καθαιρέω· Σαφ. παρ' Ἀπολλ. δυσκολ. περὶ ἀντ. σ. 386.

Κατ-αγράφω· 7'· κάμνω τι ὅπως γρυπῶν, καμ-

πόλον· « αὐστηρὸν καὶ καταγεφυμένον » Πλουτ. ἡθ. σ. 753, ἐρμηνεύεται δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦ χαρακτηῖρος, φύσις σαρτενῆς, ὀδρισιτικῆ καὶ μυκτηριστικῆ· ὁ μὲν Ῥεῖσκ. εἰκάζει, καταγεφυμένον, ὃ δὲ Σεντέρος καταγεφυμένον· ὅδε καταγεφυμένον.

Κατα-γυῖω· πολλὴ γυῖω Ἰπποκρ. Κατα-γυμνάζω· γυμνάζω παραπολύ, ἀσκήσας διὰ τῆς γυμνασίας· « ἦν πολλὰς ἀνάγκαις καὶ πόνοις τοὺς νέους ἀντέχειν καταγεγυμνωσιν » Αἰουκ. Νιγρ. 27· τὰ σώματα, Τιμ. 36. Παρ' Ἰσχυρ. ἐξηγεῖται τὸ μέσον « ἐπὶ γυμνασίαν ἀναλῶσαι ».

Κατα-γυμνώω· ὅλως δι' ὅλου γυμνῶω Ἀριστοτ. 1, 7.

Καταγύννη, ὁ φιλογύννης.

Κατα-γύναιος, 2· ὁ πολὺ παραδεδομένος εἰς τὰς γυναικάς, μετν.

Κατα-γόνος· τῇ ἀντιφ. αὐτὸς κατὰ τὰ χειρῶν. παρ' Ἀριστοτ. π. θαυμ. 88, καταγύνουσι, ἀντὶ καταγύναιος, ἀποκατεστή.

Κατ-άγγουσα, ἡ ἄγγουσα Διοσκ.

Κατ-άγγω· πνίγω, στραγγουρίζω, μετν καὶ μετφ. κωλύω, κατέχω.

Κατ-άγω· κατάγῃσθε Δημ. 18, 73, ἐπιφύριμα. κατάξαντες Ξεν. Ἑλλ. 2, 2, 20· 1) φέρω, ὁδηγῶ κάτω· « ψυχρὰς μνηστῆρων κατάγῃσθε » εἰς τὸν ἕδον Ὁδ. ω, 100· « εἰς Ἰδῶνα », λ, 164· « ἄ (ῤῥῖδον) βρότα σώματα κατάγει κοίλαν πρὸς ἀγυῖαν θνασζόντων » Πινδ. Ο'. 9, 36· πρὸλ. Εὐρ. Μῆδ. 1016, Εὐρ. Ἀλκ. 24· « ἐκ τῶν ὀρνῶν ὕλην κατήγον εἰς τὸ ἄστυ » Πλάτ. Κριτ. 118. Ἐν γέν. φέρω εἰς τύπον τινά, ὅστις θεωρεῖται ὡς χαμηλότερα καίμενος (ὅδε κατὰ· « ἔκπουσιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας » Ἰλ. ε, 26· « τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἰς ἀνέμοισιν » = τὸν ἔφερον ὁ ἄνεμος κάτω εἰς τὴν Κρήτην Ὁδ. τ, 186, καὶ οὕτω ἰδ. ἐπὶ πλοίου, ὅπερ ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὸν λιμένα φέρομεν, α) ἀράξω, συν-ἡθ. μέσ. καὶ ἐπὶ τῶν πλοίων αὐτῶν Ὁδ. γ, 178, καὶ ἐπὶ τῶν ναυτῶν, γ, 10· ἔτι « νηὲς κατάγεισθαι », κ, 140· « Σίγειον οὐρὴν πλάτῃ κατηγόμεν » Σοφ. Φιλ. 356· « κατηγόμενοι εἰς Ἐρετρίαν εἰς Μακρῶνα » Πλάτ. Μενεξ. 240· « οἱ καταγόμενοι », ἐν ἀντιφ. πρὸς τοὺς « ἀναπλέοντες » Στραβ. 4, 183. Καὶ παθ. « νέας πολλὰς καταγόμεναις εἰς τὰς Ἀφῆτας » Ἦρ. 8, 4· « ναῦν εἰς Θάλασσαν κατάγειν » = ῥίπτειν Ἀθην. 5, 207· 6) Ἀλλὰ καὶ ἐλθρικῶς, ἀναγκάζω πλοῖον τι νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ἀράξῃ εἰς τινὰ λιμένα (« ἐκώλυε καταπλεῖν Ἀθήνας, εἰς δὲ τοὺς ἑσπερίων συμμάχους κατήγεν » Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 28), ὅπως πληρώσῃ τὰ τέλη, ὡς πολλὰκις ἐπραττοῦν διὰ τῆς βίας οἱ θαλασσοκρατοῦντες Δημ. 5, 25, 8, 9· ἡ ὡς καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Βυζαντίου ἐπραττοῦν, ὅπως τὸ πλοῖον πωλίσῃ τὸ φορτίον, τὸν εἶτον, ἐν τῷ λιμένι αὐτῶν Δημ. 50, 6· καὶ ἐπὶ ληστῶν, « ἐλθίζοντο καὶ κατήγον τοὺς ἐμπόρους » Πολυδ. 5, 95, 4. — Καὶ ἐπὶ τῆς ἐξηγῆς, ὅταν ἔρχεται καὶ καταλύῃ τις παρὰ τινι· « κατήγοντο παρὰ τινι » Δημ. 59, 24, Ξεν. συμπ. 8, 39· « εἰς πανδοκίον κατήχολη »

Πλουτ. ἡθ. σ. 773· φέρω πρὸς τὰ κάτω, κατασπῶ, καθέλω « μολεῖδεις ὥστε δίκτυον κατῆγε » Σοφ. ἀποσπ. 783· ἰδ. δὲ ἐπὶ τοῦ νῆου τὰ νῆματα « ξαίνειν καὶ κατάγειν κατὰ κεραῖαν » Πλάτ. σοφ. 226. Ἐντ. — λόγον, Πλάτ. Μεν. 80· σαγήνην, Πλουτ. Σολ. 4· 2) φέρω ὀπίσω, ἰδ. ἐξόριστον εἰς τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα Διοκ. Ἐπτ. 629, Εὐρ. Φοιν. 432· « κατῶν εἰς ταύτην τὴν χώραν τοὺς φυγὰς εἰς αὐτῆς » Ἦρ. 6, 75· « φεύγων ἔπεισεν Ἀθηναίους ἑαυτὸν κατάγειν » Θουκ. 1, 111· « τοὺς φυγάδας καταγίγει οὐκ ἄρα » Ξεν. Ἀν. 1, 2, 2. Συγνῆκ. δὲ μέσ. ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω· « ἐπὶ τὴν στρατιὰν », 3, 4, 36· ἐντ. ἀποκαθιστῶ τὴν « ἰσχυρίαν καταλῶν » τὴν τυραννίδα εἰς τὰς πόλεις κατάγειν » Ἦρ. 5, 92· « εἰς τὰς πατρίδας ἐρήνην ἀντὶ πολλοῦ » Πολυδ. 5, 105, 2· « γένος ἀπὸ τινος » = ἀναφέρει τὸ γένος εἰς τινά, λέγω ὅτι κατὰγομαι ἀπὸ τῶν δεινῶν Πλουτ. β. δέκα ῥητ. Λυκούργ. « τὰ σέμματα κατὰγονται εἰς τινά » Πλουτ. Νουμ. 1· κατὰ δὲ τὸ λατ. victoriam reportare εἶνε τὰ « θριάμβους ἐκ πολέμων μεγίστων ἐπιφανεστάτους » Πλουτ. Φαβ. 24· « θριάμβον καὶ νίκην τῇ πατρίδι κατῶν » Πολυδ. 11, 33, 7· « καταγόμεν ἐκ τοῦ πολέμου χροσόν » Πλουτ. Λυκούργ. 30· ἀλλὰ — τὸν Δία, ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν τὸ καταβιβάζω, ἐπὶ ὅρκων, ἐν οἷς ἐπικαλούμεθα τοὺς ἀγίους καὶ τρόπον τινά τοὺς φέρομεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κάτω μάρτυρας, Νουμ. 15.

Κατ-αγωγέτω· ὅδε καταγωγίον.

Κατ-αγωγή, ἡ 1) τὸ φέρειν τι πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἰδ. τὸ πλοῖον εἰς τὸν λιμένα, τὸ ἀραγμα Θουκ. 6, 42· « ὁ λιμὴν αὐτὸς Πολυδ. 1, 99· ἡ διοχέτευσις πρὸς τὰ κάτω « ὁ δατος » Ἰωσ. « γένους » = ἡ γενεαλογία Πλουτ. 5, δέκα ῥητ. Λυκούργ. 2) ἡ ἐπ' ἀνδοῦς, ἐπιστροφή, οἷον, τὸ ἀγάλματος εἰς τὸν ναὸν Δ. Σικ. 5, 4· τοῦ φυγάδος εἰς τὴν πατρίδα, « ἡ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ » = ἡ παλινὸρθσις, Πολυδ. 32, 25, 8· 3) ἐκ τῆς πρώτης σημ. ἔπεται ἡ γενικωτέρα, ἡ τῆς καταλύσεως παρὰ τινι, ἀποδοχῆς Ἦρ. 5, 52· « κατῆγε ἡ καταγωγή » Πλάτ. Φαιδρ. 230, Διατριβή, γόρρα, ἐν ἡ διατρίβουσαν Λουκ. 20, 57· Εὐρ. π. ἐπὶ μισθ. συν. 32· ὁ Ἦρ. 1, 181 συνάπτει « καταγωγή καὶ ὁμοῖον ἀμπαυστήριον ».

Κατ-αγωγικός, 3· ὁ φέρων ὀπίσω, ἀντὶδ. τῷ ἀναγωγικός.

Κατ-αγωγήιον, τό, καί, καταγωγίον, κατὰ Gaisford εἰς Ἀντιφάν. ἐν Σταβ. ἀνθ. 124, 27· ὁ τόπος, ὅπου τις καταλύει, κατάλοιπος κατὰ τὰ ἀρχ. λεξ. ὑπὸ δὲ τῶν Ἀττικιστῶν ὡς ὁν. ἀπ. Θουκ. 3, 68, Πλάτ. Φαιδρ. 259, ὁ Πλουτ. Λουκούργ. καλεῖ μίαν βιβλιοθήκην « Μουσῶν καταγωγήιον »· « καταγωγήια τὰ » = ἐορτὴ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Ἐφέσῳ Φωτ. Ἀθην. 9, 394· πρὸλ. Λοδ. κ. Ἀγλαοφ. 177.

Κατ-αγωγίς, -ίδος, ἡ· σχοινίον πρὸς καθέλωσιν, Φιλων. ἀρχ. μαθ. — τὸ μέρος τῆς λιθοδόλου μηχανῆς, ὅπερ ἐχρησίμευεν εἰς ἔντασιν τῆς νευράς· παρὰ Πολυδ. 7, 49, γυναικίον φόρμα.

Κατ-αγωγός, 2' ὁ καταφέρων, ὁ μαγεύων καὶ καταφέρων τινά 'Ιαμβλ. ἐν δὲ τοῖς Σχολ. 'Ιλ. 6, 494 ἐπὶ τοῦ μέλους· «λιμένες καταγωγοὶ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος» = ὅπου τις ἀράξει ἀπέρχόμενος ἐκ τῆς Ἑλλάδος.

Κατ-αγωνίζομαι· ἀγωνιζόμενος καταβάλλω τινά, χειροῦμαι· τινά Πολυδ. 2, 45, 4, Πλουτ. Νομ. 19' «καταγωνισθεὶς ὑπὸ τινος» Λουκ. συμπ. 19' ἐν γένει «ἀγωνίζομαι κατὰ τινος Πολυδ. 2, 42, 5' - τὴν ἀλ/θειαν, 13, 5, 5' «περὶ στεφάνου» Λουκ. ἀλθθ. 'Ιστ. 2, 22.

Κατ-αγώνισις, ἡ· χειρώσις, μτγν.

Κατ-αγωνισμός, ὁ· τῇ ἀνωτ. Πολυδ. 9, 142.

Κατ-αγωνιστής, ὁ· νικητὴς ἐν τῇ μάχῃ 'Ιαμβλ.

Κατα-δαίνυμι· ξενίζω τινά· τὸ δὲ μέν. κατασιθῶ, καταναλίσσω τὴν τροφήν 'Οππ. ἀλ. 1, 759' - κατεδαίσατο Θεοκρ. 4, 34' «μή ποτε καταδοίσῃται» Αἰλ. 'Ι. Ζ. 12, 6' «κατεδαίσθη» στρουθὸν 'Αθην. 9, 399' «ὡκίτα φλόξιν κατεδαίσατο» Φρυν. ἐν Παισ. 10, 31.

Κατα-δαίω· κατακοιματιάζω· ἐνταῦθα καταριθμοῦσι ὡς τρεῖσιν τὸ «οἶνοισι κατὰ πάντα δάσονται» 'Ιλ. γ, 354' «π' ἑγὼ δὲ καταδοῦμαι» Λουκ. Διημν. 35' ὁ 'Ψυχ. ἀναφέρει τὸν τύπ. «καταδοῦσαι».

Κατα-δάκνω· καταδαγκάω, Βατραχ. 45 καὶ μτγν. καὶ παρὰ Θεοκρ. 7, 110 ἐν τῇσει.

Κατα-δακρύω· 1) δακρύνω τι, ὃ ἐστὶ χύνω δάκρυα διὰ τι Εὐδ. 'Ελ. 697' - τὴν τύχην Ξεν. Κυρ. 5, 4, 31' - τινὸς Σουδ. 2) φέρω τινα εἰς δάκρυα 'Αππ. Καρχ. πάλ. 4, 94.

Κατα-δακτυλίζω· ἐγγίζω μετ' ὅν δάκτυλον εἰς τὰ ὀπίσθια, ἐν αἰσχρᾷ σημ. ἐπὶ παιδραστίας. Κατὰ Φρυν. ἐν Π. 'Αν. 48, 23 καὶ παρ. ἑλληνιστῶν, κατὰ δὲ τοὺς ἀπτ. λέγεται, σκιμαλίζω· πρὸλ. 'Ψυχ. ἐν λ. σιφνιάειν.

Κατα-δακτυλικός, 3' ὅστις ἔχει τὴν συνήθειαν ἢ εἶνε ἐπιτήδειος εἰς τὸ καταδακτυλίζειν 'Αριστ. ἱππ. 1381, ἐνθα κατὰ Σχολ. «- συνουσιαστικὸς κατὰ τοὺς πρωκτοῦς».

Κατα-δαμάζω· ὅπως δὲ ὅλου νικᾷ, χειροῦμαι· ὁ ἐν εὐχρ. παρὰ μτγν. ἀορ. κατεδάμασα, ἀρχ. λεξ. μέν. «καταδამασάμενοι» Θουκ. 7, 81, παθ. «τοὶς ὅπλοις καταδამασθῆναι» Δ. Κασ. 50, 10.

Κατα-δάμναμαι· ὑποτάσσω, χειροῦμαι 'Ομ. ὕμν. 'Ερμ. 137.

Κατα-δάνειος, 2' ὁ ρεωμένος ἀπὸ δάνεια· - οὐσία Δ. Σικ. 17, 109.

Κατα-δαπανᾶω· κατεξοδεύω· ταῦτα τὰ γρήματα καταδοῦσθαι ὅτι 'Πρ. 5, 34, Ξεν. Κυρ. 6, 2, 30' «λιμός τινα» Σωταδ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 98, 9' καὶ μέν. κάμνω μεγάλας δαπάνας 'Αθην. 10, 419.

Κατα-δαπάνη, ἡ· μεγάλη ἀνάλυσις, μτγν.

Κατα-δαπανητικός, 3' ὁ καταδαπανῶν 'Ετ. Μ.

Κατα-δάπτω· καταεσχίζω, ὡς ποιοῦσι τὰ ἀρπακτικὰ ζῷα «κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν» 'Οδ. γ, 259' - καταδαψαι· 'Ιλ. χ, 339,

καὶ μτγν. π. ὡς Κ. Σμ. 9, 361' μτφ. «κατέδαπται ἦτορ» ὡς καὶ «δαίεται» λέγεται 'Οδ. π, 92.

Κατα-δαρδάπτω· τῇ ἀνωτ. πρὸλ. δαρδέπτω, μτγν. = κατεσθίω 'Ψυχ.

Κατα-δαρθάνω· μετὰ παίρνει ὁ ὕπνος, κοιμῶμαι· «εἰ δὲ κεν θάμνοισι ἐν πυκνότησι καταδάρθω» (οὕτως ὁ Βέκκερ. ὁ δὲ Οὐδὼφ. καταδάρθω, ἐκ τοῦ ἀορ. κατεδάρθην, οὗ ἡ μετχ. καταδάρθεις ἐν 'Αριστ. πλ. 300 ὁ πάρχει ὡς ἐν Λουκ. Φιλοφ. 21' κατέδαρθεν = κατεδάρθησαν 'Απολ. 'Ρ. 2, 1227)' «ἐν θάμνοισι κατέδαρθον» 'Οδ. η, 285' - ἐπὶ τῆς συγκοιμήσεως, συνουσίας, 0, 296' - καδ' δραθέτην = κατεδραθέτην, ο, 494' καταδάρθην 'Αριστ. νεφ. 38, Πλάτ. συμπ. 223' κατὰδάρθανεν, ἀντίθ. τῇ ἀνεγείρεσθαι, Φαίδ. 71' «καταδεδάρθηκός ἀνέστην», συμπ. 219.

Κατα-δεδίδτομαι· καταφοβούμαι 'Ψυχ.

Κατα-δεής, 2' περίφοδος, δειλὸς Πολυδ. 3, 136' ἐπὶρ. - ὡς.

Κατα-δεής, 2, (δεῖ)· ἑλλειψής, ἐνδεής· «φειδωλὸς καὶ πένης ἀνὴρ τὸν καταδεᾶ τάφον ἐπαινοῖ» Πλάτ. νόμ. 4, 719' ὁ Διημ. ἀντίθ. τοὺς καταδεῖς τοὺς εὐπόρους, 10, 36. Συνηθεστ. ἐν τῷ συγκρ. κατὰ μέγεθος, ἀξίαν ἑλλειπέστερος· πολλὸν καταδεῖστέραν τὴν δόξαν τῆς ἐλπίδος ἔλαβεν» 'Ισοκ. 2, 7' «καταδεῖστερος ἄλλων βώμῃ», 3, 5. Καὶ «καταδεῖστερός τινος πρὸς τὸ φρονεῖν», 5, 18' «καταδεῖστερος τούτων ἄν» Διημ. 27, 2.

(Κατα-δεῖδω, μόν. ἀορ.) καταδεῖσαι, λῆαν φοβηθῆναι· τι 'Αριστ. εἰρ. 759, 'Ανδοκ. 4, 1, 2' - τὸν κίνδυνον Θουκ. 2, 93' «καταδεῖσαντες τοῦτον καὶ τὸ τοῦτο θράσος» Διημ. 21, 20' - περὶ τινος Φιλ. ἐν ταῖς Φαλασ. ἔπιστ. 84 εὐρίσκειται «καταδεῖσαι» εἰς σημ. μτβ. = φοβίζω, ἐκπλήρωσω.

Κατα-δεῖκνυμι· φανεράνω, κάμνω γνωστόν τι· «τὸν Ταρτηρόσιν οὗτοί εἰσι οἱ καταδεξάντες» 'Πρ. 1, 163, 'Αριστ. βατρ. 1062' «ἱατρικὴν διδάσκων» Πλάτ. πολιτ. 3, 407' - τὴν χυρὴν 'Αντιφάν. ἐν Στοδ. ἀνθ. 61, 2' «τελετὰς» περὶ τοῦ 'Ορφέως Διημ. 25, 11' μετ' ἀπαρ. 'Πρ. 1, 171, 'Αριστ. ἀνθ. 501' «τοὶς λαοῖς θεοῦς δεῖσθαι» Δ. Σικ. 1, 45' μετὰ μετχ. «ἐκ τούτου κατεδέδεκτο ἰδῶσα οὐδὲν χρηστὴ» 'Πρ. 7, 215.

Κατα-δεῖλιάω· ἐξ ἀνανδρίας παραμῆλω τι, μετὰ τοῦ καταβλακεῖν Ξεν. 'Αν. 7, 6, 22' «ἐξεπλάγης ἡ κατεδειλιάσας» Διημ. 61, 28.

Κατα-δεῖμαίνω· λῆαν φοβούμαι, Βυζ.

Κατα-δεῖπνέω· κατατρώγω ἐν ἐνὶ δείπνῳ

Αἰλ. Π. 'Ιστ. 1, 24, Πλουτ. 'Ισ. κ. 'Οδ. 11.

Κατα-δεῖπνον, τό· δείπνον Μανθ. 4, 200.

Κατα-δεκτικός, 3' ὅστις καταδέχεται τι, ἀναδέχεται Μακροβ. Κρόν. 7, 4.

Κατα-δένδρος, 2' πλήρης δένδρων· - νησος 'Αθην. 6, 265' - χόρρα Δ. Σικ. 17, 68.

Κατα-δενδράμαι· φωτεύομαι μετὰ δένδρα μτγν.

Κατα-δεῖσθαι· παρακαλῶ πολύ, μετρεῖσθαι· τινός «οὐκ ἂν αὐτοῦ καταδεῖσθῆναι» Πλάτ. ἀπολ. 39.

Κατα-δέρκομαι· ἄνω ἰστάμενος βλέπω τι κείμενον κάτω· «οὐδὲ ποτ' αὐτοῦς ἥελιος... καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν» Ὁδ. λ. 16· «πα-σαν ἐπὶ γῆναι» Ὁμ. Ὑμν. Δημ. 70· «μανίας ἄνθος καταδερχθείς» Σοφ. Τρ. 995· «κατὰ δ' ἔδρακον» Ὁπκ. ἄλ. 1, 10.

Κατα-δερματίζω· ἀφαιρῶ τὸ δέρμα, ἐξήγ. τοῦ καταρρινάω Ὑσυχ.

Κατά-δεσις, ἡ· τὸ στερεὸν δεσίμον, δεσμός· Πλουτ. ἦθ. 771, μετὰ τοῦ ἐπιρῶσαι Πλατ. νόμ. 11, 933· πρὸλ. κατάδεσμος.

Κατα-δεσμεύω· τὴν ἐποι. μτγν.

Κατα-δεσμέω· δένω στερεῶς, μτγν.

Κατά-δεσμος, ὁ· δεσμός στερεός, δεσίμον· κατὰ Φρον. 292, δοκιμῇ τοῦ ἐπιδεσμοῦ· ἰδ. μαγικός δεσμός, κύβους, μάγευσιν διὰ κομποδεμάτου Πλατ. πολιτ. 2, 364· «καὶ φαρμακίαι» Ἀρτεμίδ. 1, 77.

Κατά-δετος, ὁ· στερεῶς δεδεμένος, ἀρχ. μαθ.

Κατα-δεύω· βρέγω, περιγέω τι μὲ ὕγρον· «χιτῶνα οἴνου» Ἰλ. ι, 790, Ὑσ. ἔρ. 556· «Δίρκα, ἃ πεδῖον καταδεύει» = ποτίζει Εὐρ. Φων. 834.

Κατα-δέχομαι· δέχομαι τι ἔνδον, παίρνω, recipio· τροφήν Ἰπποκρ. καὶ Πλατ. Τιμ. 84· «καταδεχόμενος εἰς τὴν ψυχὴν», πολιτ. 3, 401· «τινὰ ἐπὶ γάμον» = ὑποδέχομαι Λουκ. Τοῦξ. 44· δέχομαι ὑπὸ τὴν φυλάκην Ἀν-δρόκ. 1, 66. 3, 31· «ὑποτραχισμένον», 3, 3, Δημ. 26, 6, π. ἀορ. «καταδεχθῆναι ἡξίου» Λουκ. δις κατηγ. 31, Δ. Κασσ. 78, 39· καὶ μ. παθ. Λουκ. Τοῦξ. 44, Δ. Κασσ. 40, 40· μτρο. «πάσαις πόλαις τὴν ἡδονὴν» Νιγρ. 16· ἐπιτρέπω Σουῖδ. ἐν. λ. εἰσαγγελία.

Κατα-δέω· 1) δένω πρὸς τι μέρος στερεῶς ἢ πρὸς τι μέρος κείμενον χεμῆλ· «κατέδησαν ἑυμήτοισιν ἱμάσιν φάνη ἐφ' ἱππεῖαν» Ἰλ. κ. 507· «ἐμὲ ἐνὶ νηὶ» Ὁδ. ξ. 345· «δεσμῷ ἐν ἀργαλείῳ», σ. 443· δεσμεύω, ἐμποδίζω, ἀπο-κλείω· «ἀνέμῳ κέλευθα», ε. 383· ὥς. «ἐ-μοὶ κατέδησε κέλευθα», η. 272· «τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἐδήσαν», ξ. 61· «ἐν φόβῳ κα-ταδεθεῖσαι» Εὐρ. Ἴων 1498, ὅστις μεταχειρ. καὶ τὸ μέσ. «ἀγγόνειον βρόχον δι' ἐμὲ κατε-δήσατο», Ἐλ. 693· «καταδεδεμένον τοῦς ὀ-φθαλμοῦς» Ἦρ. 2, 122· 2) δεσμεύω, βάλλω εἰς τὸ δεσμοκτήριον· «συνέλαβέ σφας καὶ κα-τέδησε» Ἦρ. 3, 143· «τοῦς ἄλλους κατέδη-σαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ», 5, 72· (πρὸλ. ἐπὶ)· «τοῦς μὲν δοῦλους ἡλευθέρωσαν, τοῦς δ' ἔλευ-θέρους κατέδησαν Θουκ. 8, 15· 60, καταδι-κάζω· «ὅσοι μὲν κατέδησαν φῶρα εἶναι», ἀν-τίθ. τῷ ἀπολύειν Ἦρ. 2, 174· μτρο. «ἐν τού-τῳ τῷ πάθει μάλιστα καταδεῖται ψυχὴ ὑπὸ σώματος» Πλατ. Φαιδ. 83· 3) μαγεύω διὰ τοῦ μαγικοῦ δεσμοῦ, μετὰ τοῦ, καταγοη-τεύω Δ. Κασσ. 50, 6· πρὸλ. κατάδεσμος· οὕτως ἔκρησται καὶ τὸ «καταδέδεται οἱ ἐ-ρῶντες» Ἀθην. 15, 670.

Κατα-δέω· πάσχω ἑλλείψιν τινος, μοῦ λεί-πει· τι εἶναι ἀποτελέσαι ποσὸν τι· «καταδέ-ουσιν μῆτις χιλιάδας ἑνδεκα μυριάδας» ἀπὸ τὰς 11 μυριάδας λείπει 1 χιλιάς Ἦρ. 9, 30· «καταδεῖ τὸ ναυτικὸν δύο νηῶν ἐξ τὸν ἀρι-

μόν», 8, 82· «ἡ ὁδὸς καταδεῖ πεντακίδεκα σταδίων, ὥς μὴ εἶναι πεντακοσίων χιλίων», 2, 7, Παισ. 8, 33, 3.

Κατα-δητίζω, συνηρ. καταδητίζω· ἐρημύνω, μτγν. «γῶρα ὑπὸ τῶν παλεμίων καταδητίζε-σα» Δ. Ἀλ. 11, 72.

Κατα-δηλέομαι· πολὺ βλέπω, ἀφανίζω, μτγν.

Κατά-δηλος, ὁ· λίαν φανερός· «σκαίονσαν σολάσκων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται» Σοφ. Ὀϊ. Κ. 1216· «ἡ τὸν μάγον κατάδηλον ἐποίη-σεν» = ἐφανέρωσεν Ἦρ. 3, 88· «οὐκοῦν τού-τα πάντα ταγγάνει ὄντα κατάδηλα σάφως» Πλατ. πολιτ. 4, 444, μετὰ μετρ. «κατάδη-λοι γίνονται προσποιούμενοι εἰδέναι», ἀπολ. 23· ὅτι, ὡς, Πρωτ. 342· ἐπὶρ. = ὡς Πολυδ.

Κατα-δημ-αγωγέω· δι' ἀπατηλῶν λόγων καὶ κολακειῶν παρῶν, παραπλανῶ τὸν δη-μῶν· «καὶ κλητεῖσθαι» Πλουτ. Κλεομ. 13,

διὰ τοιούτων μέσων νικάσθαι, Θησ. 35.

Κατα-δημ-ηγορέω· ὁμιλῶ κατὰ τινος πρὸς τὸν δῆμον δημοσίᾳ, μτγν.

Κατα-δημιο-υργέω· τὸ ἀπλοῦν κατ' ἰ-κίτασιν, μτγν.

Κατα-δημο-βορέω, Ἰλ. σ. 301· «λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι» = φαγεῖν κατὰ δη-μῶν, νὰ μετασχηματίζω πάντες (τῶν δημοφιλῶντων κτημάτων) ὡς κοινῶν ἀγαθῶν, communiter consumere.

Κατα-δημο-κροπέω· πολλὸν δημοσκοπεῖν μτγν. = τοὺς πολεμίους Ἀπκ. Μιθριδ. 19.

Κατα-δηρῶ· ἰδε καταδιδῶ.

Κατα-δηριάζομαι, οὕτως πρὸτ. ἐγγράφ. ἐν Ἰλ. π. 96, ὅν δὲ γράφ. κεραιρισμένως.

Κατα-διαίνω· βρέγω τι, μτγν.

Κατα-δι-αίρεσις, ἡ· μερισμός, μτγν.

Κατα-δι-αίρεω· εἰς μέρη, μοίρας, διαίρω· «τὸ πλῆθος εἰς τοὺς ἑκατὸν λόχους» Δ. Ἀλ. 4, 19· «καταδιελὲν τὸν ὄλον κύκλον εἰς δώ-δεκα μοίρας» Σ. Ἑμπ. πρ. ἀστρ. 23· ἰδ. μέσ. = μοιράζομαι μεταξὺ μας τὴν λείαν Πολυδ. 2, 45, 1.

Κατα-δικιτάω· ὡς δικιτητὴς ἀποφαρίζω κατὰ τινος, καταδικάζω· «κατεδικητῆσαν τι-νος» Ἰσακ. ἀποστ. 1, 11· ἔτι «δικὴν κατα-δικητῆσαι» ἀντίθ. τῷ, ἀποδικιτάω Δημ. 21,

85, ὡς «ἐρήμην καταδικιτήσας» Λουκ. ὑπὲρ τ. εἰκόν. 15. Μέσ. «ἔφη με καταδικιτήσα-σθαι τὴν δίκην αὐτοῦ» Δημ. 40, 18· «οὐδὲ δι-αίταν καταδικιτήσας οὐδένος» Λυσ. 25,

16. Παθ. «καταδικιτημένοι» Πολυδ. 8, 129.

Κατα-δι-αλλάσσω· ὁλως διαλύω διαφο-ρὰν τινα, -καταδιηλλάγην Ἀριστ. σφ. 1183.

Κατα-δια-σπλέκω· λίαν σπλεκτός Σχολ. Ἀριστ. πλ. 1081.

Κατα-δια-φθείρω· λίαν διαφθείρω Εὐκλ. π. Ζωναρ. Λουκ. Τιμ. 44, δι. γρ.

Κατα-δια-χέω· διὰ τινος χύνω χαμαί, ἐξ-απλύνω Ἀριστοτ. π. πνευμ. 5.

Κατα-διδάσκω· διὰ τῆς διδασκαλίας παρ-άγω· ῥῆμ. ἀνύπαρκτον.

Κατα-διδράσκω· δραπετεύω καὶ καταφεύ-γω εἰς τι μέρος, Ὀϊ.

Κατα-δίδωμι· διαδίδωμι, μερίζω Δ. Ἀλ.

π. συνθ. δν. 242· ἐπὶ ποταμῶν, ἐκβάλλω· «ἐς Ἑλλάσποντον» Ἡρ. 4, 85, Πλουτ. Φαβ. 6. **Κατα-δισ-ιστημι**· λίαν δισατημι = καταχωρίζω, ἀρχ. λεξ.

Κατα-δικάζω· ἐκδίδω δικαστικὴν ἀπόφασιν κατὰ τινος, τὸ μὲν ἀπολ. «ἡ ἀρχὴ ἡ καταδικασα» Πλατ. νόμ. 958, Ξεν. Ἄν. 5, 8, 21, τὸ δὲ μετὰ γεν. προσώπ. καὶ αἰτ. πρᾶγμ. «ἐπειδὴ αὐτοῦ καταδικάζεις θάνατον» Ἡρ. 1, 45· «δικὴν αὐτοῦ κατεδίκασαν ἱεροσυλίας» Πολυβ. 23, 2, 7· μετ' ἀπαρ. - ἀποθανεῖν Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 29, καὶ παθ. - καταδικασθεὶς Πλατ. νόμ. 958· «ἀκρίτους καταδικασκοῦσι» Λουκ. διαβολ. 8· «ἐπὶ φόνον καταδικασθεὶς» Διδ. Σικ. 4, 76· «θάνατον καταδικασθεὶς» Δ. Κασ. 68, 1· - θανάτω Δ. Σικ. Τὸ μέσον λέγεται ἐπὶ τοῦ κατηγοροῦ, ὅταν αὐτὸς μὲν περὶ αὐτοῦ, ὁ δὲ κατηγοροῦμενος χάνῃ, κατωδικάζηται, τινός = κατὰ τινος Πλατ. νόμ. 9, 857, Λυσ. 17, 3, Θουκ. 5, 49· «κατεδικάσαντο ἐμοὶ ἀδίκως» = ἔκαμεν ὁ κατήγορος ὥστε ἐγὼ ἀδίκως νὰ καταδικασθῶ, Δημ. 47, 1· ἔτι, «δικὴν ἑμπορικὴν καταδικασάμενός προσ» Παισ. 6, 3, 7· - καταδικαστέον Κλ. Ἄλ.

Κατα-δικαστής, ὁ ὁ καταδικάζων Ἰαμβλ. τί. Πυθ. 113.

Κατα-δικαστικός, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὴν καταδικὴν Σχολ. Ἁρ. σφ. 167.

Κατα-δικη, ἡ· ἡ τοῦ δικαστηρίου κατὰ τινος ἀπόφασις, τιμωρία, Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 2, 36· «πρὸς καταδικας ἐκπεπονηότες» = φυγαδεύοντες, Πολυβ. 26, 5, 1· - ποιῆν Λουκ. νεκρ. διαλ. 10· ἰδ. χρηματικὴ «ἡ καταδικὴν διὰ γίλται μναὶ ἦσαν» Θουκ. 5, 49· «ἐκτετικέναι, ἀπολαθεῖν» Δημ. 21, 91, 47, 52.

Κατά-δικος, 2· ὁ καταδικασθεὶς, ἐναγος Πλουτ. Φλαμ. 18· «φυγῆς ἐγένετο κατὰδικος» = κατεδικασθὲν Δ. Σικ. 13, 63.

Κατα-δισ-άλλωμι· λίαν διόλλωμι, μτγν.

Κατα-διφθερόω· ὅλως μὲ διφθεράζω, διρματω, ἐπικαλύπτω Πλουτ. συμπ. 4, 2.

Κατα-διφθεύω· ἐκ δίφρου καταρρίπτω Εὐστ. 183, 38.

Κατα-διψάω· κάμνω νὰ διψήσῃ τις Εὐμαθ.

Κατά-διψος, 2· λίαν διψασμένος, μτγν.

Κατα-διωκτικός, 3· ὁ καταδιώκων, μτγν.

Κατα-διώκω· διώκω μέχρι τινός τέρματος Θουκ. 2, 84· «-εἰς τὴν θάλασσαν» Ξεν. Ἑλλ. 1, 2, 9· καὶ μτφ. - τὴν εὐχέρειαν Πολυβ. 6, 42, 1.

Κατα-δίωξις, ἡ· τὸ καταδιώκειν Βυζ.

Κατα-δοκέω· πιστεύω τινος καὶ ἡ ψευδὴς περὶ τινος, ἔχω περὶ τινος κακὴν γνώμην, ὑποψίαν· «τοῖσι κατεδόκεον νεογμόν ἄν τι ποιῆιν» Ἡρ. 9, 99· «πάγχρ σφέας καταδόξαντες εἶναι κλύπας», 6, 16· πολλ. ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ δοκέω· «ἤκουε τοὺς ἐναντίους λόγους ἡ ὡς αὐτὸς κατεδόκεε», 1, 22· «οὐ γὰρ ἄν κοτε κατεδόξα, ἐνθα ἦν», 1, 111. Καὶ τὸ παθ. «καταδοχθεὶς φονεύς εἶναι» = εἶχον τὴν ὑποψίαν ὅτι εἶμαι φον. Ἀντιφ. 2, 6, 2, καὶ αὐτὸ. 3· «ὅφ' ὧν καταδοκῶμαι», μεθ' ὁ ἔ-

πεται «ἦδεν τήνδε τὴν ὑποψίαν εἰς ἐμὲ οὖσαν»· πρβλ. αὐτόθι γ, 7.

Κατα-δοσχέω, τινός· γίνεσθαι ἰσοχλητικός εἰς τινὰ μὲ τὴν φλυαρίαν μου Πλουτ. ἡθ. σ. 22.

Κατα-δοξάζω· ἔχω κακὴν γνώμην κατὰ τινος, ὑποψίαν ἢ δυσπιστίαν τρέφω πρὸς τινὰ, μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. Ξεν. Ἄν. 7, 7, 30· ἔτι = τῷ ἀπλῷ, ἀπεικάζω, νομίζω Σουδ.

Κατα-δορατίζω· καταβάλλω τινὰ τῷ δορατι, μτγν.

Κατα-δουλεύωμαι· ὑποβάλλω τινὰ εἰς δουλείαν Εὐσεβ.

Κατα-δουλιζομαι· καταδουλόωμαι, Ἐπιγρ.

Κατα-δουλισμός, ὁ· καταδουλώσις, Ἐπιγρ.

Κατα-δουλόω· ποιῶ τινὰ δοῦλον, εἰς δουλείαν ὑποβάλλω· Ἀθήνας, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸ «ἐλευθέρως ποιεῖν» Ἡρ. 6, 109, Θουκ. 3, 70· «καταδουλωμένους ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου» Πλατ. συμπ. 219· «συχνὸν εἶνε τὸ μέσον, καθιστῶ τινὰ ἐμαυτῷ δοῦλον» Ἡρ. 7, 51· καὶ ἰδ. «αὐ οἱ ἀνδρείοι καὶ δυνατοὶ τοὺς ἀνάνδρους καὶ ἀδυνάτους οὐκ οἶσθα ὅτι καταδουλώσασιν καρπούνται» Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 13· οὕτω καὶ παρκ. ἐν Εὐρ. Ἰ. Α. 1269, Πλατ. Μενεξ. 240, καὶ μτγν. καὶ μτφ. «τὸ λογιστικὸν καταδουλώσασμενος», πολιτ. 8, 553· τὰς ἐπιθυμίας Ἀριστοφ. ἐν Ἀθην. 12, 545· ἐν γέν. κάμνω τινὰ νὰ φρονῇ δουλικῶς Ξεν. Κορ. 3, 1, 23.

Κατα-δούλωσις, ἡ· ἡ εἰς δουλείαν ὑποβολή, ἐξανάγκασις, τὸ ἐναντίον τοῦ, ἐλευθέρωσις Θουκ. 3, 10.

Κατά-δουπα, τὰ· τὰ μέρη τὰ περὶ τοὺς καταρράκτας τοῦ Νεῖλου, ὅστις πίπτων ἀπὸ τῶν βράχων ποιεῖ δοῦπον Ἡρ. 2, 17 καὶ μτγν. πρβλ. κατάδουπος.

Κατα-δουπέω· πίπτω μετ' ὀφθαλμοῦ· «τυπείς κατέδουπε κεραυνῷ» Ἀντιφ. Σιδ. 96 (7, 637), παρὰ μτγν. καὶ μετ. δούπων καταπλήσσω τινὰ.

Κατά-δουπος, 2· ὁ μετὰ δούπου καταφερόμενος, καταπίπτων· ὁ Φωτ. ἐξηγεῖ, καταράκτης· ἴδε κατάδουπα.

Κατα-δοχή, ἡ· 1) τὸ νὰ δεχθῇς τὸν φεγάδα ἐκ τῆς φυγῆς εἰς τὴν πατρίδα λέγεται καταδοχή, καθόδοις Πλατ. νόμ. 9, 867, ἡ κατὰ σημαίνει ὅ, τι καὶ ἐν τοῖς καθόδοις, καταγωγῇ, κατιέναι, κατέρχεσθαι, κατὰγιναι, καταδύχεσθαι· 2) τὸ δι' οὗ ἡ ἐν ἡ' τὴν καταδεχόμεθα, ὑποδεχόμεθα εἰς τὸ ἐνδον δεχόμεθα Γαλην. 14, σ. 713, 13, *recepiatulum*· 3) ἡ ἐγκατάστασις εἰς κληρονομίαν Θεοφιλ.

Κατα-δραθῶ· ἴδε καταδραβῶναι.

Κατα-δραμεῖν, ἀορ. 6, τοῦ κατετρέχω.

Κατα-δράσσομαι, ἀστ. -δράττομαι· ἀδράχων, μτγν.

Κατα-δρέπω· ἀποσπῶν, ἀποκόπτων παίρνω τι «-τῶν δένδρων τὰ φύλλα» Ἡρ. 8, 115.

Κατα-δρομή, ἡ· 1) ἐισβολὴ ἐχθρική, ἐπιδρομή δι' ἀρπαγὴν Θουκ. 1, 142· «τὴν χάραν καταδρομαὶς λείαν ἐποιεῖτο» 8, 41· «καταδρομαὶς ποιεῖσθαι» 7, 27, ὡς Ξεν. Κορ. 3, 3· 23· «καταδρομῆς γινώμινος τὸν φυγάδων» Λυσ. 20, 28· ὡς περ καταδρομὴν ἐποιήσω

ἐπὶ τὸν λόγον μου» Πλατ. πολιτ. 5, 472· «καταδρομὴν μέλλει ποιῆσθαι περὶ ξυμῶν» Αἰσχίν. 1, 135· πολλὰ παρὰ Πολυβ. μτφ. «κατὰ τοῦ Ἐφόρου Τίμαιος πλείστην πεποιήται καταδρομὴν», 12, 23, 1· 2) καταφύγιον, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 2, 9.

Κατὰ-δρομας, 2· α) ὁ κατανεμόμενος, ἐπιτρεχόμενος· «μέλαθρα πυρὶ κατὰδρομα» = ἐπινημθέντα Εὐρ. Τρω. 1300· β) ὁ κατάδρομος, τὸ ἄνωθεν κατερχόμενον σχοινίον τῶν σχοινοδακτύων Σουτοπ. Νεγ. 11.

Κατὰ-δροσιζῶ· λίαν δροσιζῶ, ἐν τῷ παθ. Σχολ. Πινδ. Ὀ. 6, 88.

Κατὰ-δρυμας-ατος, τὸ (δρόπτω)· τὸ ξέσχιμα, τσαγκρούσιμα, ἐν τῷ πλ. - τῶν χειρῶν Εὐρ. ἱκ. 51.

Κατὰ-δρυμας, 2· λίαν δασύδης Στραβ. 4, 199.

Κατὰ-δρόπτω· ξασχίζω (μέ τοὺς ὄνυχας) τσαγκρουρίζω, ἐν τμῇ. «κατὰ δ' ἐδρόπτοντο παριέας» Πσ. ἀσπ. 243· - τὸ πρόσωπον Ῥουφίν. 28 (5, 43)· - ὄνυξι Μ. Ἀντων. 6, 20.

Κατὰ-δρυφάσσω· περιφράσσω, περιείργω, στέλω· «χρηλὸν γούας» Λυκοφρ. 239.

Κατὰ-δυναστεία, ἡ· ἡ τῆς ἐξουσίας κατὰ τινας ἐκτέλεις, Ὁ. καὶ μτγν.

Κατὰ-δυναστεύω· μεταχειρίζομαι τὴν ἐξουσίαν μου κατὰ τινας, καταπιέζω τινὰ, καταναγκάζω· ὁ Πλουτ. συνάπτει «καταδυναστεύον ἢ καταδιαζόμενον», Ἰσ. κ. Ὁσ. συχνά Ὁ. καὶ μτγν. - τῶν πολιτῶν Δ. Σικ. 13, 73. Καὶ παθ. «ἐλευθεροῦν τοὺς ὑπὸ τῶν βαρβάρων καταδυναστευόμενους» Στραβ. 6, 270.

Κατὰ-δύνω· καταδύσθαι· ἴδε καταδύω.

Κατὰ-δυσίς, ἡ· τὸ βούτημα, καταδύσις, μτγν. ἰδ. ἐπὶ τῶν ἀστερισμῶν, τὸ καταβαίνειν, εἰς τι Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 33· λάβριος καὶ βριθὺς τόπος, κρύπτη «τοῦ ὄρεως» Ἀθην. 11, 477.

Κατὰ-δυσ-ωπέω· λίαν δυσωπέω· - τὸν θεὸν Λουκ. π. θυσ. καὶ μτγν.

Κατὰ-δύω· 1) ὁ ἐν. παρὰτ. μέλ. καὶ ἀορ. ἀ. εἰς μτθ. σημ. βουτῶν τινα, καταδυθίζω· «τοὺς γαλοὺς καταδύσας» Ἦρ. 6, 17· - τὴν νῆα, 8, 87· - ναὺς Ἀριστ. βατρ. 49, καὶ Θουκ. 1, 54· «εἰ δέ τινα ὅρων λήψομαι ἐν τῇ θαλάττῃ κατὰδύω» = βυθιάζω (καὶ ἐπομέν. πνίγω) Ξεν. Ἀν. 7, 2, 13 ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ τῶν ἀνθρώπων Θουκ. 1, 50· μτφ. «ἐμὲ δὲ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι καταδύουσι τῇ ἄξει», Κυρ. 6, 1, 38· κρδλ. 2, γ. καὶ «ἥλιον κατεδύσανεν λέσχη» = μετὰ τὴν φλυαρίαν μὲς ἀπέρρασε τόση ὥρα, ὥστε ἐδασίλευσεν ὁ ἥλιος Καλλ. 47 (7, 80) «καταδύσειν μοι δοκῶ τὸν ἥλιον ἐπὶ μήκει τοῦ λόγου» Ἀριστ. 1, 24· 2) συχνάτ. ὁ ἀορ. β' καὶ παρκ. μετὰ μτθ. σημ. ὡς ἐν. δὲ τὸ καταδύσθαι καὶ καταδύναι, καὶ παρ' Ὁμ. εὐχρ. ἔτι τό, καταδύσει, καταδύσεται = πηγαινέω κάτω, βουτῶ, καταφέρωμαι, βυθίζωμαι· α) ἐπὶ τοῦ ἥλιου, πάντοτε ὁ ἀορ. β'. βασιλεύω Ἰλ. α, 475· «ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδω φάος ἥελιοι» Ὁδ. ν, 53· «ἡμὰ ἥελιόν καταδύνει» Ἰλ. α, 592· «πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἡ- ἑλιον καταδύντα» = μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡ-

λίου. κ, 183· «ἥλιος καταδύόμενος» Ὁμ. ὕμ. ἐς Ἑρμ. 197· ὡς «καταδεδυκέναι τὴν νῆσον κατὰ θαλάσσης» Ἦρ. 2, 174· «ἡ ναὺς κατεδύετο» 8, 90· «πλοῖα καταδύμενα» Πλατ. πολιτικ. 302· «ναὺς κατέδυσαν» Πολυβ. 1, 61, 6· β) εἰσέρχομαι, εἰσχωρῶ ἀπαρτήρητος, χύνομαι· «εὐθελὲς καταδύναι ὄμιλον» Ἰλ. κ, 231 Ὁδ. ο, 327· εἰς πληθός τι «μάχην κατὰδύναι ἀνδράν» Ἰλ. γ, 241· «κατεδύσατο (Βέκκερ. κατεδύσαστο) πολὺν ὄμιλον», κ, 517· «καταδύστω μῶλον Ἀργεῖς» τ, 134· ὡς «ἀνδρῶν θυμενέων κατέδω πόλιν» Ὁδ. δ, 246· «καταδύσα διὸς δόμον» Ἰλ. θ, 375· «μυῖται καταδύσαι κατὰ ἀπειλάς», τ, 25, καὶ «κατὰ δυσσομέω» εἰς Ἀἶδα δόμον» Ὁδ. κ, 174· «καταδύνων εἰς ὕλην» Ἦρ. 9, 37· μτφ. «καταδύεται εἰς τὰ ἐντός τῆς ψυχῆς ὅ, τε θυμὸς καὶ ἄρμονία» εἰσχωρεῖ Πλατ. πολ. 3, 401· «καταδύσθαι εἰς τὰς ἰδίας οἰκίας τὴν ἀναρχίαν», 8, 562. Καὶ μτγν. «καταδύσας αἰγυρὴ εἰς βίβλους» Πλουτ. Ῥωμ. 20· ἐντ. γ) χύνομαι, κρύπτομαι, μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς αἰσχύνης» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 35· «οὐκ ἂν ἐπὶ τοῦτοι κατέδω καὶ μέτρον παρίσχεν ἑαυτὸν» Δημ. 21, 199· «παρὰδύεται οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμένοις» Δημ. 24, 182· «καταδεδυκὼς ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ πολλὰ ὡς γυνὴ ζῇ» Πλατ. πολιτ. 9, 579· «εἰς ἀπορὸν ὁ σοφιστὴς τόπον καταδεδυκεν», σοφ. 230· «καταδύνοντες ἐν τοῖς τέλμασι» Π.λυβ. 5, 47, 2· «καταδύονται εἰς φάραγγας» Ξεν. κυν. 5, 16· «ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὸς» Λουκ. π. τῶν ἐπὶ μισθ. συν. 27· δ) ἐνδύομαι, φορῶ τι· «κατέδω κλυτὰ τεύχεα» Ἰλ. ζ, 504· «καταδύς Ὀδ. μ, 228· «κατεδύστω Ἰλ. η, 103· «σπάργαν» ἔσω κατέδωκε θυήντα» Ὁμ. ὕμ. Ἑρμ. 237· «καταδύναι ἄ καὶ πόρος εἴματα ἔστω» Μοσχ. 4, 102.

Κατὰ-ἄδω· ἄνω που ἱστάμενος ἄδω, ὥστε ἡ φωνὴ νὰ ἀκούσται κάτωθεν, - ἐπὶ τῶν πτηνῶν Αἰλ. Ἰ. Ζ. 3, 1· διέρχονται τὰ ἄδων Κλέρχ. ἐν Ἀθην. 15, 697· ἰδ. δέ, δι' ὧδης πρᾶνω, μαγεύω, θεραπεύω «κατῆδε βάρβαρον μέλη μαγεύουσα» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1337· «καταειδόντες γόνηι τῷ ἀνέμῳ οἱ μάγοι» Ἦρ. 7, 191· «γυνή, ἥ σε κηλοῦσα καὶ κατῆδουσα μαλθακὸν ἀποδεδυκε» Δ. Ἰλ. 4, 29· «καὶ καταφαρμακεύομαι» Πλουτ. ἡθ. 745· πληρῶ τόπον τινα ἐκ τοῦ ἔσματος μου Αἰλ. Π. Ἰ. 3, 1· «κατῆδων αὐτοῦ τὸ δειπνον καὶ καταθῆλκων αὐτὸν» = εὐχάριστον καθιστῶ τὸ δειπνον διὰ τοῦ ἔσματος, αὐτοῦ, 7, 2· «τὰς λῃγμάς κατῆδων ὕβριες» Λογγ. 1, 9· «κατῆδονται» = βέβηλον νὰ μοῦ τραγουδοῦν Λουκ. δις κατηγ. 16.

Κατὰ-δωρο-δουέω· 1) διὰ δώρων διαφθεῖραι τινὰ παθ. διαφθείρομαι ἐγὼ Ἀριστ. βατρ. 361, Ἀριστοτ. πολ. 2, 9· 2) λαμβάνω δῶρα, διὰ τοιοῦτον μέσον ἐνδίδω Ἀριστ. σφ. 1036· «ὁπόταν οἱ τῶν ἀδικούντων κολασταὶ χλιπτοι εἰ καὶ καταδωροδοκῶσι» Αὐστ. 27, 3.

Κατὰ-εἰσατο, ἐπ. ἀντί, καθεῖσατο, μ. ἀορ. τοῦ καθεῖξω «δύρου κατεῖσατο» Ἰλ. λ, 358.

Κατα-έννυμι, π. καθέννυμι ἔνδω, σκι-
πᾶν ὅρος κατεκρίνοντο βλῆν. Ὁδ. ν. 351.
«Θρίξ δὲ πάντα νέκυν καταέννυσαν» (ὁ Βέλ-
κρ κατὰ Ἀρίσταρχ. καταέννυσαν) Ἰλ. ψ.
335 ὁ Ἡσυχ. ἔρμ. κατεκάλυπτον πρὸ λ.
κατεέννυσαν Ὀππ. ἄλ. 2, 673, καὶ μτγν.
π. ὡς Κ. Σμ. 13, 488, Ἀπολ. Ρ. 1, 938.
Κατα-ζαίνω ὅλως δι' ὅλου ξηραίνω «γατα
μίλαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δι' δαίμον»
Ὁδ. λ. 586 = κατεζήνανεν, ἀρχ. λεί.
Κατα-ζάω περὶ τὴν ζωὴν μου «ἐν δ' ἀ-
νακτόροις θεοῦ καταζῆ δειρ δὲ σεμνὸν βίον»
Εὐρ. Ἰων 36, Πλατ. συμμ. 192 «ἐν ἡσ-
χίᾳ μετὰ φιλοσοφίας» Πλουτ. Ρικ. 4.
Κατα-ζεύγνυμι καί, καταζεύγνυμι 1) θέ-
νω ὑποκρίτω τοῦ ζυγοῦ «ὅταν ἐν ἀρματι κα-
ταζεύγνυθι σθένης ἔκπιον» Πινδ. Π. 2, 11.
ἐκλείω «ἐν τυμῇ τῇ θαλάμῳ κατεζεύχθη»,
περὶ τῆς Δανίης Σοφ. Ἀντ. 938 «καταλαμ-
βάνω, κατέχω ὡς ἀνγκαιῶς κατεζεύχθη
μειζόνος ἢ ὥστε ἀφίστασθαι» Ἰρ. 8, 28. Ἐν
γίν. συνάπτω «ταῖς οὕτω καταζεύγνυμέναις
πύλαις» Πλατ. νόμ. 11, 753 «ὅσο πλοῖα
καταζεύγμένα» Δ. Σικ. 20, 86 2) ἀποζεύγω,
λύω (ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ) ἡσυχάζω, ἐπὶ στρατοῦ,
στρατοπεδεύω Πολυδ. 18, 3, 5 «πρὸς τὸν
ποταμὸν» καὶ «παρὰ τὸν ποταμὸν» 3, 95, 3,
Πλουτ. Σολ. 2. Καὶ περὶ ἀποικίων, ἐνοικί-
σθαι «ἐν τῇ πόλει» Πολυδ. 5, 80, 2.
Κατα-ζεύγο - τροφῶν ἀναλίσκω, φθείρω
τὴν οὐσίαν, τρέφω ἀποζεύγια, ἔκπους ἢ ἡ-
μιόνους, οἵτινες σφύρουν ἐν τοῖς ἱπποδρόμοις
ἡμαξάν ἢ ἀπὴν «οὐδὲ καθιπποτρόφῃ κας
οὕτε κατεζευγνύμεν» Ἰαστ. 5, 43.
Κατά-ζευξις, ἢ σύζευξις, σύναψις Πλουτ.
ἦθ. 750 ἀποζεύξις, ἡσυχία, καταστρατοπέ-
δουσι, ἀντιθ. τῶν ἀναζεύξεως Πλουτ. Σολ. 28.
Κατα-ζοφῶμι πλήρης ζόφου, σκότους ποιῶ
τι, μτγν.
Κατα-ζωγίς, - ἰδός, ἢ σύζευξις, συναρμο-
γῇ, μτγν.
Κατα-ζωγράφω ἀπεικάζω τι γραφῇ Εὐ-
μαθ. καί, μτγν.
Κατα-ζωμεύω ἐλποῦμαι ὡς ζωμὸν Ἡσυχ.
Κατα-ζώννυμι, μόν. μέσ. ζώνομαι ἀπὸ
πάνω ἔως κάτω «ὁδὸς ὅφει κατεζώσαντο»
Εὐρ. Βαχχ. 697, Πλουτ. Πορ. 27 «χιτώνας
χαλκίαις μίτρας κατεζώσαντο» Δ. Ἀλ. 2, 70.
Κατά-ζωσμα, τό ἑλκτρον Ἡσυχ.
Κατα-ζώσσης, ὁ «καταζώσται ἱμάντες οἱ
τῷ σκέλει τοῖς ἱπποῖς καταζώννυνται» Ἡσυχ.
Κατα-ζωστικόν, τό ὑπὸ Σουῖδ. ἀναφέρε-
ται ὡς βιβλίον τοῦ Ὁμήρου, φέρον τοιοῦτον
ὄνομα καὶ πραγματευόμενον κατὰ τὴν πιθα-
νὴν εἰκασ. τοῦ Λοδ. ἐν Ἀγλαοφ. σ. 727
περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἐνδομασίας τῶν ἀ-
γαλμάτων τῶν θεῶν.
Κατα-θαλατίζω κατακλύζω τι με ὕδωρ ἢ
ὡς κοιν. λέγομεν, τὸ κάμνω θάλασσαν, μτγν.
Κατα-θαλατίζω βυθίζω εἰς τὴν θάλασσαν
«αἱ Σιρηνὲς ἐαυτὰς κατεθαλάττωσαν», Τζέζ.
εἰς Λυκοφ. 712.
Κατα-θάλλω πολύ θάλλω Ἀλκιφ. 3,
41, Δ. Λαίρ. 152.

Κατα-θαμβέομαι ἱκπλήσσομαι, ὑπὸ θάμ-
βους πρὸς τινα κατέχομαι «καταθαμβημέ-
νος τὸν Ἀντίδαν» Πλουτ. Φαβ. 26.
Κατα-θάνειν, ἀορ. 6. τοῦ καταθνήσκει.
Κατα-θάπτω θάπτω, ἐνταφιάζω Ἰλ. τ.
226 «καταθάψαι», ω. 611, Διοχ. Ἀγ. 1532
καὶ ἐν πεζῷ Ἰσοκ. 19, 22.
Κατα-θαρρέω, ἀρχ. ἀττ. καταθαρίζω εἰ-
μαι θαρραλέος, τολμηρὸς, θρασύς, ἀπολ.
Ἡρώδ. 1, 5, 26 «τινὸς = πρὸς τινα, κατὰ
τινὸς Πολυδ. 1, 40, 3 «τῶν ὑμετέρων ὅπλων
καταθαρρήσας» = ὑπὸ θρασύτητος καταφρο-
νήσας καὶ ἐπιτεθείς, 6, 3, 10 «τινὶ = ἔχω
θάρρος εἰς τινα, πιστεύω, πέποιθα Πολυδ.
3, 86, 8.
Κατα-θαρρύνω, ἀρχ. ἀττ. καταθαρσύνω,
ἐμβάλλω θάρρος, πρὸς τι, «πρὸς τὸ μέλλον»
Πλουτ. Λουκυλ. 29 μέσ. = τῷ προηγ. Λουκ.
νεκρ. διαλ. 21, 2.
Κατα-θαυμάζω πολύ θαυμάζω, μτγν.
Κατα-θεάομαι ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ τόπου τὰ
πρὸς τὰ κάτω κείμενα ἢ γινόμενα παρατηρῶ
προσεκτικῶς «ἀπὸ λόφου τινὸς τὰ γινόμενα»
Ξεν. Κυρ. 6, 5, 30 ἔν γέν. παρατηρῶ
ἀκριβῶς, προσεκτικῶς - τὰς τάξεις, 5, 3, 55
«τοὺς ἄλλους καταθεῶ καὶ λόγισαι», 8, 2,
18 «φορὰς ἄστρων» Πλουτ. ἔκλει. χρηστ. 30.
Κατα-θείσμαι καταθῶμαι, ὁποτ. μ. ἀορ.
6' τοῦ κατατίθηναι οὕτω καί, καταθείομαι,
ἀντὶ τοῦ καταθῶμεν.
Κατα-θέλω μαγεύω, περὶ τῆς Κίρκης, ἡ-
τις μετέβαλλε τοὺς ἀνθρώπους εἰς ζῶα Ὁδ.
γ. 213 «καὶ κηλῶ» Λουκ. πρὸς ἀπαίδ. 12
= ἐξαπατᾷ Σουῖδ.
Κατά-θελξίς, ἢ μάγευμα, πράξις - τὸν
ἐρπετῶν Λουκ. φιλοφειδ. 9.
Κατά-θεμα, τό κατανάθεμα, Κ. Δ.
Κατα-θεματίζω καταναθεματίζω, Κ. Δ.
Κατάθεος, 2' εὐσεβὲς Πολυδ. 1, 20.
Κατα-θεματισμός, δ' καταναθεματισμός
Κ. Δ.
Κατα-θεραπεύω θεραπεύω ἐντελῶς, μτγν.
Κατα-θερμαίνω θερμαίνω πολύ, μτγν.
Κατά-θερμος, 2' λίαν θερμὸς Σχολ. Πινδ.
Ὀ. 3, 42.
Καταθέρω θερμαίνω, ἐν τῷ παθ. Σχολ.
Σοφ. Τρ. 191.
Κατα-θέσιον, τό τύπος ὅπου τις καταθί-
τει τι καὶ φυλάττει, μτγν.
Κατά-θεσις, ἢ τὸ γὰ ὁσίη τις τι κάτω, ἰδ.
ἐπὶ χρημάτων, καταβολή, πληρωμὴ Πολυδ.
4, 47 ἢ ἐμβολή ἐν τῇ γῇ φωτῶν - τῶν κλά-
δων Δ. Σικ. 2, 53 «φωτὸν Γεωπ. παρὰ Σου-
ῖδ. κατὰ παύσις, κατάληξις» - τοῦ πολέμου =
ὁμολογία, ἣν καταθέτει τις ἐγγράφως Ἰω. Μα-
λ. ἐν δὲ Μ. Ἐτ. σ. 97, 38 = κατάφωσις.
Κατα-θέω τρέχω πρὸς τὰ κάτω, φέρομαι
πρὸς τὰ κάτω με ὀρμήν «ὁπόθεν (τῶν ὄρε-
ων) καταθέοντες λήζονται» Ξεν. Κυρ. 3, 2,
1' «πλοῖα ἐς Πειραιᾶ καταθέοντα» = εἰς τὸν
λίμνα τοῦ Π. ἐκ τοῦ πελάγους εἰσπλέοντα,
Ἑλλ. 1, 1, 35 ἐντ. - τὴν χώραν, δι' ἐπιδρό-
μῳ ληλατεῖν Ξεν. Κυρ. 5, 4, 15, Πολυαιν.
1, 23, 1' ὁ δὲ Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 43 ἔχει «εἰς

τὰς πόλεις» ἐπὶ προσώπ. ἐπιτίθεμαι ἐν τῇ συζητεῖν καὶ ὑπερβάλλω τινὰ Πλατ. Θεαιτ. 171' καταδιδῶναι Παρθεν. 13. Κατὰ Σουλδ. καὶ μετὰ γεν.

Κατα-θεωρέω· ἄνωθεν παρατηρῶ, ἀκριβῶς Πλατ. Γοργ. 465.

Κατα-θεώρηται, ἢ· παρατήρησις, μετγν.

Κατα-θήγω· λίαν θήγω· «εἰ δ' ἐν ἡμέτρῃ βίβλοισι πάλιν καταθήξεται ὁρόντα» Ἀριστ. 2 (6, 305) περὶ τὸν μῦθον.

Κατα-θήκη, ἢ· τὸ κατατεθεῖν Ἰσοκ. 17, 27· ἴδε παρακαταθήκη.

Κατα-θελόνω· κάμνω τι μαλακόν, χαθονὼν ὡς τὸ θηλῶ· τοὺς Ἕλληνας Λουκ. Περικλ. 19'· κατατεθελόμενος ἢ· κατατεθλυόμενος», ἄλλ. 31' τὸν τελευταῖον τύπ. ἔχει καὶ ὁ Ἰπποκρ.

Κατα-θήπω, (μῦθ. ὁ παρκ.) «κατατέθηκα» καὶ ὑπερσ. «κατατεθήπειν», ἀρχ. λεξ. = καταθανύσασαι, ἐκπλαγῆσαι.

Κατα-θίξις, ἢ· τὸ ἀγγίγμα, παρὰ Πλουτ. συμπ. 6, 2, 2, ἐσφαλ. ἀντὶ κατὰ θίξιν.

Κατα-θλαδία ποιινή, ἢ· ποιινή τοῦ εὐνοχισμοῦ Ἰωσ. πρβλ. θλαδίας.

Κατα-θλάω· ζουλιζῶ, σπῶ, μετγν. «κατεθλασμένος» = σπασμένος, ἐκτεταμημένος Κλ. Ἀλ.

Κατα-θλέω· καταγωνίζομαι, νικῶ ἐν μάχῃ Πολυδ. 5, 44' «καταθλῆσαι τὴν ἀραθίαν» Πλουτ. 30. 47' συνήθ. ἀσχοῦμαι ἐν τῇ μάχῃ

«διότι ποιοῖ τὰ σώματα καὶ καταθληκότες» Πλουτ. Μαρ. 26' ὁ Σουλδ. ἔχει καὶ «κατηθλημένων», ὅπερ ἔξηγετ', ἐγγεγυμνασμένων.

Κατα-θλίβω· καταπιέζω, ζουλιζῶ· «ἐν βίβλῃ καταθλίβετα ἡ νοτερά ἀναθυμίασις» Πλουτ. Αἴμ. Π. 14.

Κατα-θλίψις, ἢ· καταπίεσις, ζουλισμός.

Κατα-θνήσκω· ἀποθνήσκω Ἰλ. χ. 355' «κατατεθνήκασι», σ. 664' «ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος», χ. 164' ἔτι, νεκροῦς κατατεθνηῶτος», σ. 540'· κάθθανε· κατέθανε, φ. 107'· «οὐδὲ κατεθανόντα γαῖα κεύθει» Αἰσχ. Πρ. 570'· κάθθανε, Ἀγ. 1532' πάντοτε ἐν τούτῳ τῷ τύπ. τοῦ ἀορ. «κατεθανὼν νέκυς» Σοφ. Ἀντ. 511' καὶ συχνός, ἐν τῷ ἀπαρ. οὕτω καὶ Εὐρ. ὅστις ἔχει καὶ τὸν μέλ. «καθανουμένη», Ἀλκ. 148'· μετφ. «μυρρὰ κάθθανε» Βίων 1, 31'· μέλι Μοσχ. 3, 24.

Κατα-θνητός, 3' τῷ ἀπλῶ· «οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτίετο» Ἰλ. ε. 402' καὶ συχνὰ «καταθνητοὶ ἄνθρωποι», τὸ δὲ θηλ. «καταθνητῆσι γυναῖξιν» Ὀμ. Ὀμν. Ἀφρ. 39, 50' τὸν ἐσφαλ. τον. καταθνητος, Ἰλ. ε. 901, ὃν ὁ Οὐδῶφ. καὶ ὁ Σπίτζνερ. ἀφῆκαν, διώρθ. ὁ Βέκκερ.

Κατα-θονάω· κατατρώω, Ἀἰσώπ. καὶ μετγν. καὶ μέσ. «κύνες αὐτὸν κατεθονήσαντο» Διογεν. 7, 52' καὶ ὁ ἀορ. «τοῦτον πάντας τοὺς ἰχθύας καταθονήθησαν» Ἀθην. 7, 283.

Κατα-θοίνισις, ἢ· τὸ νά καταφάγη τίς τι, μετγν.

Κατα-θολῶ· καταθολώνω, μετγν.

Κατα-θορεῖν, ἀορ. ἀπαρ. τοῦ, καταθρόσκω.

Κατα-θορυβέω· κινῶ θόρυβον κατὰ τινος, μετγν. κατὰ Σχολ. Ἀριστ. ἱπκ. 1017 = κα-

τακράζω, ἐπιβάλλω σιωπὴν εἰς τινὰ διὰ θορύβου· «ὃ ἐπιχειρῶν λέγειν καταθροβήθεις» Πλατ. Πρωτ. 319.

Κατα-θρασύνω· ἴδε καταθρασύνω.

Κατα-θραύω· κατακομματίζω, καταθραύω· αἰδιάζω Πλατ. πολιτικ. 265'· καταθραυσθῆ Τημ. 56' καὶ μετγν. καταθραυστος, καταθραύω· αἰσασμένος, Διοσκ.

Κατα-θρέω· ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω βλέπω, παρατηρῶ, καθορῶ, ἀρχ. λεξ. «ἀκτινιβολήσῃ πορβλήτοισι καταθρή» Μανέθ. 4, 421.

Κατα-θρηνέω· θρηνῶ, κλαίω· «ἐπὶ τῷ» Εὐρ. Ἰλ. 1326'· τινὰ δ. Σικ. 17, 118.

Κατα-θρίαμειν· καταδαλῶν τινὰ θρίαμ· δέω, μετγν.

Κατα-θροέω· καταθροβέω, μετγν. Πολυδ.

Κατα-θρυλλέω, ὁρθότ. κατα-θρολέω· τῷ προηγ. Πολυδ. 8, 154.

Κατα-θρυπτος, 2' μαλακός, τρυφερός, ἀδρῶνιαις Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 12, 553.

Κατα-θρύπτω· τρίβω τι τὸ κάμνω ψίχου· λα· «τοὺς ἄρτους εἰς γάλα» Δ. Σικ. 1, 83' «ἄρτος εἰς κρᾶμα καταθρύβεις» Κλ. Ἀλ. καὶ μετγν. καὶ «καταθρυφθεῖς» Εὐστ.

Κατα-θρύσκω· καταπηθῶ, παρ' Ὀμ. ἐν τμήσ. «καθ' ὃ' ἔθορ' εἰς μέσσον» Ἰλ. δ. 79'

«καταθρόσκω τὴν αἰμασίαν» = ὑπὲρ αὐτὴν πη· δῶ κάτω, 6, 134'· τινὸς Νον. Δ. 23, 220.

Κατα-θυμέω· γίνομαι ὅλως ἄθυμος· «ὁ ἐθιμος παντελῶς κατηθύμησε» Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 27.

Κατα-θύμιος, 2, παρ' Ἰππ. ἄλλα καὶ 3, ὡς «γυνὴ καταθυμία» Ἀντιφῶν ἐν Στοβ. ἀνθ.

68, 37' ὁ ἐν τῷ θυμῷ, τῇ καρδίᾳ ἢ τῇ νῦν· «μηδέ τι τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω» = μὴ συλλογίζου τὸν θάνατον Ἰλ. κ. 382' ὁ κατὰ τὸν θυμὸν, ἐπιθυμητός, εὐχάριστος «ὅφρα ἔπος ἔποιμι τό μοι καταθύμιόν ἐστι» Ὀδ. χ. 392, Θεογν. 617. 1082' «ἐσώσης τῆς γυναίκος οἱ καταθύμιος» Ἰπρ. 5, 39, καὶ μετγν.

«εἰ καταθύμιον μὲν αὐτοῖς» Ἀντιφλ. 18 (9, 263) Δ. λαερ. 2, 5' ἐπίρ. - ως, μετγν.

Κατα-θύμο-θορέω· θυμοθορέω· «φείδεο τῆς ζωῆς, μή μιν καταθυμοθορήσῃς» Πυθαγ. (ἐν Βίῳ Ὀμ. σ. 366), ἐπὶ φροντιστῶν βιβρωσκουσῶν τὴν καρδίαν, φθείρω τὴν ζωὴν.

Κατα-θυμύομαι· πολὺ θυμώνω, ὀργίζομαι, Βυζ.

Κατα-θύω· θυσιάζω, σφάζω· «πρόβαται» Ἰπρ. 3, 19, Ξεν. Ἀν. 4, 5, 36' ἐν γένει· θυσιάζω, ἀφιερώνω· «τὴν δεκάτην», Ἀν. 5, 3, 13' καὶ μέσ. «νῦν μὲν τοῖς φίλοις καταθύομαι» Θεοκρ. 2, 159' πρβλ. αὐτοῖσι στιχ. 3, ἐξαναγκάζω τὸν ἑρωτὰ τινος διὰ τοιοῦτο ἔχοντος τοιαύτην δύναμιν, μαγεύω.

Κατα-θυπέω· κολακεύω Σχολ. Θεοκρ. 6, 30.

Κατα-θυρακίζω· καλόπτω ὅσον τι μετὰ τὸν ὁράκα Ξεν. Κυρ. 6, 2, 17, ἐν τῷ π. παρκ.

Καταί, π. = κατὰ Ἀπολλ. Δυσκολ. π. συντ. σ. 309, 28.

Καταί-δασία, π. ἢ· κατάδασις Κ. Σμ. 6, 484' ἴδ. ἐν τῷ πλ. καταφερόμενοι κεραινοὶ καὶ ἄλλα διὰ μαγείας ἐνεργαῦντα ὑδράνιφ φαινόμενα Πλουτ. 70, 555.

Καται-βάσιος, 2' α) ὁ καταβαίνων, καταφερόμενος, ἐπὶ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ κεραυνοῦ (δε καὶ, καταιβάτης· 6) ἐπὶ θ. Ἀπόλλωνος, ὅστις ἐπαύρηεν ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπεκαλοῦντο πρὸς τοῦτο (τὴν κατά-βασιν) Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1416.

Καται-βάσις, π. ἡ κατὰβασις Ἀντ. Σιδ. 1 (11, 23).

Καται-βάτης, π. δ' καταβάτης, ὁ καταβαίνων, καταφερόμενος, ἰδ. ἐπὶ θ. τοῦ Διὸς, τοῦ κατελεύαντος μετ' ἀστραπῶν καὶ βροντῶν Ἀριστ. εἰρ. 42, Ἀθην. 12, 522. Ἐντ. καὶ «καταιβάτης κεραυνός» Αἰσχ. Πρ. 359 «κηρυττός» Λυκοφρ. 382 ἔτι, ὁ Ἑρμῆς, ὁ σὺς τοὺς νεκροὺς φέρει κάτω εἰς τὸν Ἀϊδην, ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ Ῥοδίων οὕτω καλούμενος κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 649 Ἐπὶ θ. τοῦ Δημητρίου Πλουτ. Δημήτρ. 10. Καὶ ὁ Ἀχέρων, πρὸς ὃν τις κατέρχεται Εὐρ. Βακχ. 1358, καὶ ὁ Ἀπόλλων ἔδε καταιβάσιος.

Καται-βάτης, ἰδός· θηλ. τοῦ προηγ. ἡ καταβαίνουσα Λυκοφρ. 497· τριδός = ἡ καταφερόουσα, ἀπόκημος Λυκοφρ. 90· κέλευθος Ἀπολλ. Ρ. 2, 353 καὶ μετγ. Ἀλλὰ, Θεοσαλὶς κόρη, φευδὴς σελήνης αἰθέρος καταιβάτης· ἡ διὰ μαγεῶν τὴν σελήνην καταιβάτουσα Σωσιφάν. ἐν Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 3, 533.

Καται-δατός, π. 3' καταδατός, ὁ δι' οὗ τις δύναται νὰ καταβῇ· «καταδατὰ ὕραι ἀνθρώποις» = ἐξαυτοὶ δι' ὧν οἱ ἄνθρωποι δύνανται νὰ καταβῶσιν Ὁδ. ν, 110.

Κατ-αίγδην, ἐπὶ ρ. = βιαίως, σφοδρῶς, ὁρμητικῶς Ἀπολλ. Ρ. 1, 64· «ἴκτο καταίγδην, ὁύλλει» Ὀρφ. λαθ. 502.

Κατ-αίγιδ-ώδης, 2' καταιγίδα φέρων· πνεῦμα Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 135 κ. μετγ.

Κατ-αίγισ· φέρων καταιγίδα, ὡς καταιγίς· ἐπέρχεται· «πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἀρεος» Αἰσχ. Ἐπτ. 63· ἀνέμοι Δ. Σικ. 5, 26· «καταιγίζουσα θάλασσα» = τρικυμώδης Θεαίτ. Σχολ. 2 (10, 16), Στραβ. 9, 3, 15, περὶ τίνος ὅρου· «καταιγίζει εἰς τὴν πόλιν»· ἡ παραλία τραχεῖα καὶ ὀρεινὴ καὶ καταιγίζουσα = προξενούσα καταιγίδας, 7, 43· μετ' Ἀλξ. ἐν Ἀθην. 8, 338· ἔρωτες, Ἐπιγρ. δδ. 10 (12, 88).

Κατ-αίγίς, ἰδός, ἡ ἢ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω αἰφνίδια καὶ βίαια καταφορά τοῦ ἀνέμου, ἀνεμοζάλη Ἀριστοτ. π. κόσμ. 4' «εὐρου τρηγεῖα καὶ αἰπῆσσα καταιγίς» Λεων. Ταρ. 17, 273· μετὰ τοῦ «ζάλη» συνάπτει Δ. Κασ. 74, 12· ἔτι μετ' Πλουτ. Φαδ. Μαξ. 12.

Κατ-αίγισμός· ὁ τῇ ἀνωτ. οὕτως ἐκάλει ὁ Ἐπίκουρος τοὺς πρὸς τὴν ἡδονὴν ἐρεθισμοὺς τοῦ σώματος, ὁ αὐτὸς φιλόσοφος συνωνύμως ἐπίσης ἐλεγεν ἐπενεργήματα, γαργαλισμοὺς, νόγμωτα Ἀθην. 12, 546.

Κατ-αἰδέομαι· ἐντρέπομαι τινα παρὰ πολὺ διότι τὸν τιμῶ καὶ τὸν αἰδοῦμαι διὰ τὴν ἡλικίαν, τὴν ἀρετὴν, τὴν ἐμπειρίαν, τὴν ἐδοξάσαν αὐτοῦ· «τὸν νῦν τ' ἐν ὄρῳ μέγαν κατ-αἰδέομαι» Σοφ. Οἶ. τ. 654· «δαίμονα συγγόνων κατ-αἰδεομένης» Εὐρ. Ἰππ. 772· «κατα-

δέσθητί γε πατῆρον δίκην» Ἀριστ. νεφ. 1451· καὶ ἐν πεζ. μετὰ τοῦ δειμαίνω Ἡρ. 3, 72· μετ' ἀπαρ. «ἐπαί μ' ἀφῆκε καὶ κατηδέσθη κτανεῖν» Εὐρ. Ἰππ. 1027· ὁμῶς κατ-ηδέσθη μὴ γενέσθαι Πλουτ. Πομπ. 64. Τὸ δὲ ἐνερ. ἐντροπιάζω π. μετγ. ὡς Πλουτ. 4, 18.

Κατ-αἰθαλόω· καίων τι κατασβολώνω· δόρους Αἰσχ. ἀποσκ. 148, Ἀριστ. ὄρν. 1242· μετ' ἀπαρ. 1261· «ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῃ κατ-αἰθαλοῖ» Εὐρ. ἰκ. 640· «πέλεως πυρὶ κατ-αἰθαλωμένης», Τρω. 60· «γαίαν Λυκοφρ. 1376» καὶ πεζ. Λουκ. διαλ. θ. 5, 4, «ὅπῃ τῆς ἀσθλοῦ κατ-αἰθαλωμένης» τριαντισμένος Ἀρτεμίδ. 2, 10.

Κατ-αἰθύω· ὁμβρός ὁ κατ-αἰθύσσων· Πσυ. Κατ-αἰθύσσω· πολὺ αἰθύσσω, μετὰ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, κατ-αυγάζω, μαρμαρυγὴν, αἰλιπνότητα, λάμψιν· ἐμποῖω τινι· «πλόκαμοι ἄπαν νῶτον κατ-αἰθύσσω» Πινδ. Π. 4, 83· «Κάστρω κατ-αἰθύσει μέλαιραν ἐστίαν», Π. 5, 11.

Κατ-αἰθώ· κατακαίω· δαλὸν Αἰσχ. Χο. 599· «Περγάμων πυρὶ κατ-αἰθεται τέρεμνα» Εὐρ. Τρω. 1206· «ὕφαπτε καὶ καίεται» Ἀριστ. θεσμ. 730· ἐπὶ τοῦ ἔρωτος Ἀντιφ. 2 (5, 307), καὶ Θεοκρ. 2, 40· «Ἄρης γαίαν» Λυκοφρ. 249.

Κατ-αἰκίζω· κυρ. διὰ κακώσεως, ἀλλ' ἐν γένει, ἄμορφον ποιῶ τι, καταστρέφω· «τιδὲ χεῖρα κατ-αἰκίσται» = ὑπὸ τοῦ καπνοῦ ἔχουσι καταστραφῇ Ὁδ. π, 290· κ. μετγ. «βρασάνοις κατ-αἰκισθέντες» Δ. Ἀλ. 3, 73· κ. μέσ. «σώμα σὺν κατ-αἰκίστ» Εὐρ. Ἀνδρ. 829· «κατ-αἰκισμένοι τὸ σῶμα» Δ. Σικ. 18, 47.

Κατ-αἰνεσις, ἡ ὑπόσχεσις, συγκατάθεσις· «κατ-αἰνεσις οὕτω γινόμενη» Πλουτ. Τιδ. Γραχ. 4, sponsio.

Κατ-αἰνέω· συμφωνῶ, συγκατατίθεμαι, «οὗ κατ-αἰνεσάμεν ἀλλ' ἀπειλάμεν» Ἡρ. 9, 7· ταῦτα, 9, 34· ἐπὶ τινι, 3, 53, καὶ μετ' ἀπαρ. «κατ-αἰνεοῦσι βασιλεῖα σφοῖς εἰναί», 1, 93· «τὶνι θοοκ. 4, 122· ἀποδέχομαι, ὁπόσχομαι, ὁμολογῶ· «κατ-αἰνήσαν τε κοινὸν γάμον μετ-αί» Πινδ. Π. 4, 222, Αἰσχ. Χο. 698· «κατ-αἰνεσον μὴ ποτε προδώσεις τὰς» Σοφ. Οἶ. Κ. 1620· «ὅτω παῖδα κατ-αἰνήσας» Εὐρ. Ἰ. Α. 695· «Καίπινον τὴν θυγατέρα» Πλουτ. Πομπ. 47· «ταγόν τινα» = κληρέτιον Στ-αίλ. Φλακκ. 9 (9, 95).

Κατ-αἰνέω· ἡ κατ-αἰνέω Καλλ. Ἀρτ. 111. Κατ-αἰνέω· ἐπιγίγνομαι, καταναίνομαι, «ἐν τῇ θερμῇ πυλῶν καταναίνομαι» Λουκ. Λεξιφάν. 5· καὶ μετ' «σοφίαν» Δ. Κασ. 38, 19.

Κατ-αἰονέω· τῇ ἀνωτ. μετγ. συχνά ὡς δι-γρ· Κατ-αἰόνημα, τό· τὸ ἐπιχυθῆν ὕδωρ, κατ-αἰόνημα Αἰλ. Ἰ. Ζ. 8, 22.

Κατ-αἰόνησις, ἡ· ἡ ἐπίχυσις ὕδατος, κατ-αἰόνησις, ἰατρ. Μ. Ἀντ. 5, 7.

Κατ-αἰονίζω· κατ-αἰονίζω, μετγ. Κατ-αἰρεσις, ἡ, καὶ, κατ-αἰρέω· καθαίρει-σις, καὶ, καθαίρω Ἡρ.

Κατ-αἰρῶ· φέρω κάτω, συνηθ. ἄμτδ. κατ-αἰρῶμαι· «κατ-αἰρῶ εἰς τὰς Ἀθήνας» Πλατ.

Ἰηκ. μ. «κατάραντος τοῦ στρατεύματος ἐπὶ τοὺς τόπους» Πολυβ. 28, 12, 3' «ἀπ' ὅθων κατάρειν» καταπῆραν Ξεν. Ἰππαρχ. 5, 6' 10. ἐπὶ πλοίων, εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμένα, ἀράζειν «ἐς τὴν Καυὸν κατήραν» Θουκ. 8, 39' «μετὰ τοῦ στόλου εἰς Κόρινθον» Πολυβ. 5, 17, 8' «ἐπὶ τὴν νήσον», 1, 60, 3' «πρὸς τὴν Πανορμίτιν», 1, 56, 3' ἐπὶ τῶν πτηνῶν, καταπέτομαι Ἀριστ. ὕρν. 1288' φθάνω, ἐνταῦθα Πλουτ. Ῥωμ. 9' «ἐς Δελφοῦς Παισ. 10, 15, 5. Καὶ κατὰ τὸ Β. Ἀν. 104, 15 ἐν γένει = ἐλθεῖν» - ζεῖται Εὐρ. Βακχ. 1293' τὸ δὲ μέσ. καταρέσθαι, ἐξήγει Ἦουχ. καταλύειν. Κατ-αἰσθάνομαι· πολὺ αἰσθάνομαι ὅταν καταίσθῃ τὸν ὁρμῶν Σωφ. Οἶ. τ. 422. Κατ-αἰσμοῦ· αἰσμός Ἦουχ. Κατ-αἰσιμόω· ἐξοδεύω (πρόβλ. ἀναισιμόω)· «πῶμα κατησίμωκα» = ἐξέπιον, Ἰκνίκ. ἐν Ἀθην. 10, 432' «κατησίμωται πάντα» Εὐδουλ. αὐτόθ. 14, 622. Κατ-αἰσιος, 2' αἰσιος· «ἐπιγνοῦς ἔργον οὗ καταίσαιον ὥρως» Αἰσχ. Ἀγ. 1580. Κατ-αἰσσω· κινεῖσθαι, φέρομαι μὲ ὁρμὴν πρὸς τὰ κάτω (ἐνθα τινὲς παραδέχονται τὸ τὸ Ὅμ. μὲ τμήσιν «βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήναν ἀΐξασα») - ἐκ τινος Ἀπολ. Ρ. 2, 224, ἀντίθ. τῷ ἀναισσω Ἑρμην. ἐν Στοδ. ἐκκλ. ουκ. 1076' μετὰ αὐτ. «ορὴν φροντίσαι κόσμον ἔπαντα καταίσσουσα» Ἑμπεδ. 299. Κατ-αἰσχεύομαι· λέγω αἰσχυρά Τζέτζ. Κατ-αἰσχυμμός, ὅ· ὀνειδισμός, ὀνειδίζει, Κλ. Ἀλ. Κατ-αἰσχυντῆρ - ἥρος, ὅ· ὁ ὀνειδίζων, ὁ ἐρίζων, ἀτιμάζων - ὁρμῶν Αἰσχ. Ἀγ. 1336. Κατ-αἰσχύνω· ἐντροπιάζω, ἀτιμάζω «πατέρων γένος» Ὀδ. αἰ, 507' πράττω ἀπρεπῆ πράγματα, ἄκοσμος - «δοῖτα» κατὰ τὴν ἐστίασιν Ὀδ. π, 293' «ὁ μέλλων χρόνος ἐμὸν κατὰσχυνε βαθὺ χρέος» = ἐφάνερωσε πρὸς αἰσχρός μου, Πινδ. Ὀ. 11, 8' - πόρον Αἰσχ. Ἔπιτ. 528' - ἐμέ, ἰκ. 974' «τὴν σὴν φύσιν» = ἀνάξιος αὐτῆς δείκνυσθαι Σοφ. Ἰλ. 599' «τὸ Τρωϊκὸν κλέος» Εὐρ. Ἐλ. 851' - τὴν πατρίδα Ἀριστ. νεφ. 1201' - τοὺς προγόνους Πλατ. Δαχ. 187' «-λόγους καὶ ὑποσχέσεις», συμπ. 183' - τὴν παίδευσιν Ἰσοκ. 4, 152' «-τὸ τῆς πόλεως ὄνομα» Δημ. Λεπτ. 76' «-παρθενίαν» = μολύνειν, ἀτιμάζειν Πλουτ. Νῆμ. 10. Τὸ μέσ. μὲ τὸν π. ἄορ. ἐντρέπομαι, «ὕλαδοῦμαι τινα» οὐ καταισχύνει θεοὺς Σοφ. Φιλ. 1368' «καταισχυνομένης τὴν ἀρετὴν τῶν ἡμετέρων» Ἰσοκ. 4, 97. Καταίσχω· κατέχω Ὀδ. ι, 122. Κατ-αἰτιάομαι, μέσ. ἀποθ. κατηγορεῖ, ἀποδοῖτο κακοῦ τινος ἐνοχὴν εἰς τὴν «ἀλλήλων ἄποτοτο καταιτιώμενοι» Πρ. 5, 92' «εἰ γὰρ ἀμαθίαν κατητιώντο» Θουκ. 3, 42' καί, τινα τινος, ὡς· «δοσεύεις Δ. Κασ. 68, 1' ὁ π. ἄορ. ἔχει παθ. σμ. «τοὺς καταιτιθέντας ἀπέχτειν» Θουκ. 6, 60, Ξεν. Ἑλλ. 1, 1, 32' ὁ παρκ. 32, 7, 14, ἀλλὰ ὡς τὸ «φῆσας αὐτὸν φειδῶς κατητιάζομαι τὴν κλοπὴν» Δ. Σικ. 4, 31. Κατ-αἰτίαις, ἡ· κατηγορία Πλουτ. ἡθ. 546. Καταίτιος - υγιος, ἡ· εἶδος περιεργαλίας

Ἦουχ. ἐν Ἰλ. κ, 258 περιγράφεται ἄμφω δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇσιν ἔθηκε ταυρεῖην, ἄμφω λύν τε καὶ ἄλοφον ἣ τε κατὰίτου κέκληται. Κατ-αἰχμάζω· καταφονεύω, Ἦουχ. Κατ-αἰχμαλῶ τίζω· κατ' ἐπίτασιν τὸ αἰχμαλωτίζω, Τζέτζ. Κατ-αἰωρέομαι· κρεμῶμαι πρὸς τὰ κάτω «ἠύσαναι κατηωρέοντο» Ἡσ. ἀσπ. 225. Κατ-αἰχμαλῶ· μὲ σφιδῶν κατὰσφιδῶν χλευάζω τινά, μὲ γεν. τινός Ἀγαθ. 4 (5, 216). Κατ-αἰνῶ· κατακτείνω, μετν. ὡς Παρ-θεν. 7, 24' πρ. Σοφ. ἐν Ἀντ. 1321 ἐγράφῃ κατέκτανον, ἀντὶ τοῦ, κατέκτανον, γὰρ τὸν τοῦ μέτρου ὁ ἄορ. οὗτος ὑπάρχει ἐνίστε καὶ παρὰ Ξεν. συνήθως μὲ τὴν δι. γραφ. κατέκτανον, ὅδε κατακτείνω κατακάνοιεν, Ἀν. 3, 2, 12' κατακάνων, Κυρ. 4, 6, 5' καὶ κατακτανόντες, καλλιτέρα γραφῇ κῆντι κατακτανόντες, Ἀν. 7, 6, 36. Κατ-αἰρίος, 2' καίριος Ἰλ. λ, 439 (ὁ Οὐδύφ. γράφ. κατὰ καίριον ἔλθῃ)· «δοσκή-θεις κατακαίριος ἔμπροσθε δειλὸ πτωκί» Βιαν. 2 (9, 227). Κατ-αἰκίω, ἀττ. καὶ Ἰσοκ. 4, 155' ὅλως δι' ὅλου καίω, τὸν νεκρὸν· «ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχε σὺν ἔντεσι» Ἰλ. ζ, 418' «ἀλλὰ μὲ κακῆται» Ὀδ. λ, 74' οὗτω καί, κατακῆται, κ, 533, ὡς γράφει ὁ Βέκκερ. (ὁ δὲ Οὐδύφ. κατὰκῆται, Ἰλ. η, 408' κατακείμεν' ὁ δὲ Βέκκερ. ὀρθως, κατακαίεμεν)· «κατακῆτομεν αὐτοὺς (ἄορ. ὑποτ.) Ἰλ. η, 332' κ. συχνά ἐν τμήσει, ὡς «κατὰ πῖνα μῆρ' ἔκη» καὶ «κατὰ μῆρ' ἔκῃ», α, 40, Ὀδ. γ, 461' «κατὰ πῆρ' ἔκῃ» Ἰλ. ι, 212' «τῇ λαμπρόδι ἡρᾷ κατὰκῆται» Ἀριστ. Λυσ. 1218' «κατακαίονσαι τοὺς ῥάντιας» Πρ. 4, 69' «ἡ οἰκία κατεκῆται», 4, 79' «κατακαυθέντων ἱρώων», 6, 101, Θουκ. 2, 41' «κατακαυκάσιν» Ξεν. Ἑλλ. 6, 5, 37' «κατεκέκαυτο», 50' «ἔως ἂν κατακαυθῇ» Πλατ. Φαιδ. 86' - κατακαυθῆσθαι Ἀριστ. νεφ. 1505' - κατακέκαυμαι Ἀνδοκ. 1, 108' - κατακαῖται 1, Κορ. 3, 15. Κατ-αἰκίω· καλῶ τινα πρὸς τὰ κάτω, προσκαλῶ· «ἐκ τῆς μητροπόλεως κατακλή-θεις» Θουκ. 1, 24' «δοῦλους ἐπ' ἐλευθερίᾳ κατακλήθμενους» Στραβ. 14, 646' μετακα-λῶ «-τοὺς φεύγοντας» Πολυδ. 26, 5, 1' ἐπι-καλοῦμαι· «-τοὺς θεοὺς» Πλουτ. Θεμ. 13, ἐν τῷ μέσῳ, Ἀππ. Κατ-αἰκαλῶ· κάμνω τι λίαν ὥρατον, κοσμῶ, μετν. Κατ-αἰκαλῶμα, τό· σκέπασμα. Κατ-αἰκαλύπτω· ὅλως δι' ὅλου καλύπτω, σκεπάζω, ἐν τμήσει, Ὅμ. «Ἰδὼν δὲ κατὰ νεφέας καλύφει» Ἰλ. ρ, 594' «κατὰ δὲ σκού-ρος ὅσος καλύφει», π, 325' «εἴθ' ὀφελὲν καμῆ θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι» Αἰσχ. Περσ. 881' «μέλας γὰρ ὅσος κατεκάλυψε θάνατος» Εὐρ. Τρ. 1314' «κῶν κατακαλυμμένους τι γνοίη» Πλατ. Μερμ. 76, Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 12 Μέσ. Πρ. 6, 67, καλύπτομαι, ἀντίθ. τῷ ἀναφαίνομαι Πλατ. Τιμ. 40. Κατ-αἰκαλῶ· ἡ· σκέπασις, κρύψις, μετν.

Κατα-καμαρβώ· γυρίζω τι ἄνωθεν εἰς κα-
μάραν Ήουχ.
Κατα-κάμπτω· στρέφω τι, γυρίζω πρὸς τὰ
κάτω· «χρημῶνος ὄντος κατακάμπτειν τὰς
στροφὰς οὐ ῥῥῆθιον» Ἀριστ. Θεσμ. 68· «-εἰς
κύκλον» Πλατ. Τιμ. 36· «-εἰς ὀρθοῦς», 71·
μτφ. «ὅταν πρὸς τὰς αἰσχύνας κατακάμπτων-
ται» Διογ. 1, 187.
Κατά-καμψίς, ἡ ἢ πρὸς τὰ κάτω στροφή,
τὸ γόρσιμα· -κλάδων Στραβ. 3, 175.
Κατα-καπηλεύω (;)· πρᾶττω ὡς κᾶπηλος,
νοθεύω.
Κατα-κάρδιος, 2 «πληγῇ» ἡ ὑπάρχουσα
κατὰ τὴν καρδίαν, κατάκαρδα Ἡρών. 7,
11, 6· «βαλλεῖν κατακάρδια» = κατάκαρδα,
μτγν.
Κατα-κάρπιον, τὸ· περικάρπιον Θεοφρ.
Κατά-καρπος, 2 ἡ πλήρης καρπού· «ἀμ-
εῖλου κλάδος» Ἀριστοτ. ἐν Ἀθην. 11, 495.
Κατα-καρπύω· προσφέρω καρπούς πρὸς θυ-
σίαν, Σουίδ.
Κατα-κάρπωσις, ἡ ἢ καθύστες τῆς ἐκ τῶν
καρπῶν θυσίας, ἡ σάκκη, 0.
Κατα-καρυκεύω· πολὺ καρυκεύω Σουίδ.
Κατα-κάρφω· πνύω τι ὡς κάρφους, ξηράδι,
ἀποξηραίνω, παθ. «φυλλάδους ἤδη κατακαρ-
φόμενης» Διογ. Ἀγ. 80.
Κατά-κασσα, ἡ κατακάσσα ἡ κάσσα Καλλ.
ἐν Μ. Ῥ. 819, 4.
Κατά-καυμα, τό· τὸ κατακαυθῆναι, μτγν.
φούσκα τοῦ δερμάτος προερχομένη ἀπὸ καύ-
ματος, αἰθόλιξ.
Κατα-καυματῶ· κατακαίω, μτγν.
Κατα-καύσιμος, 2 ὁ δυνάμενος νὰ κατα-
καίῃ Ήουχ.
Κατά-καυσίς, ἡ ἢ ἐντελής καύσις.
Κατα-καύτης, ὁ ὁ κατακαίων, εἶδος ἀ-
εὐμάτους παρὰ Κρησίν Πλουτ. ἡθ. 296.
Κατα-καυχάομαι, μέσ. ἀποθ. καυχῶμαι
κατὰ τινας, καταφρονεῖν τινος, Κ. Δ. καὶ μτγν.
Κατα-κεχρῶ· κατατρέβω Πaus. ἐν Εὐστ.
1835, 42.
Κατα-κεᾶζω· κατασχίζω.
Κατα-κεαίνω· τῷ ἄνω. Λίλ. Ἱ. Ζ. 14, 8·
-κατακεῖναι εἰκασία Συναϊδέρ. -κῆναι, γραφή
τῶν χειρῶν.
Κατα-κεῖαι, κατακείμεν· ἔδε κατακαίω.
Κατά-κειμαι· κεῖμαι κάτω, γαμί· «μήλα
τὰ δὴ κατέκειτο ἐσφαγμένα» Ὀδ. κ. 532·
«δοιοὶ γὰρ τε πῖθος κατακεῖλται ἐν Διὶς οὐ-
δει» Ἰλ. ω. 527· «θᾶμνη ὅπ' ἀμφικύμαυ κα-
τακείμενος», ρ. 676· μετὰ τῆς ἐννοίας, κεῖ-
μαι κεκρυμμένος ἐν τινι τόπῳ, ὡς «ἐν λόγ-
μῃ πυκνῇ κατέκειτο μέγας οὗς» Ὀδ. τ. 439·
«ἐφ' ἄρμαμαζών» Ἀριστ. Ἀγ. 70· ἰδ. κεῖ-
μαι δονεῖς «κατεκέατο ὀφθαλμῶντες» Ἡρ.
7, 229, Λουκ. Ἰάκρ. 31· ἐπὶ τῆς κατακλί-
σεως παρὰ τῇ τραπέζῃ Πλατ. συμπ. 177·
-ἐπὶ κλινῶν, πολιτ. 2, 372· «ἐγὼ μὲν μοι
δοκῶ κατακεῖσθαι» Φαιδρ. 230· καὶ ἐπὶ τοῦ
ὕπνου, ἀμέριμος κεῖμαι Ξεν. Ἀν. 3, 1, 14·
«τὸ κατακείμενον» = τὸ πρὸς τὰ κάτω κεῖ-
μενον, τὸ πρὸς τὴν ἀκτὴν· μτφ. «εἰ δ' ἀρε-
τῇ (δὲ γρ. ἀρετῇ) κατέκειται πᾶσαν ὀργάν»

=ἄν τις πᾶσαν προσπάθειαν καταβάλλων στη-
ρίζεται ἐπὶ τῆς ἀρετῆς Πινδ. Ἱ. 1, 41.

Κατα-κεῖρω· κουρεύω βαθέως, ὅπως διό-
λου· «κατακίρεται ὁ πάγων» Πλουτ. ἡθ. σ.
52· συνηθ. μτφ. φθείρω, ἀφανίζω· «βίαιον,
οἶκον, μήλα» Ὀδ. δ, 686.

Κατα-κεῖω, ἔφετ. τοῦ κατακίρεται· θέλω νὰ
κοιμηθῶ Ὅμ. μόν. ἐν τῷ κακχείοντες ἀντί,
κατακίοντες Ἰλ. α, 606· ἐν δὲ τοῖς «νὺν μὲν
δαϊσάμενοι κατακίετε οἴκαδ' ἰόντες» Ὀδ. η,
188, τ, 408, καὶ «ὄφρα σπείσαντες κατακίον
μὲν οἴκαδ' ἰόντες» = ἀναπαύσασθαι, κοιμῶμαι.

Κατα-κεκράκτης, ὁ ὁ μὲ τὰς κραυγὰς
τοῦ κᾶμνον ἔλλον νὰ σιωπήσῃ Ἀριστ. ἱππ.
304, ἐξ εἰκασ. ἀντί, καὶ κεκράκτης.

Κατα-κελαδέω· πολὺ κελαδέω μτγν.

Κατα-κελευσμός, ὁ· προσταγή, πρόσκλη-
σις Πολυδ. 4, 84.

Κατα-κελεύω· προστάζω, μέ ἀπαρ. Πλουτ.
Ἰθ. 18, δίδω τὸν θυμὸν ὡς κελευστής εἰς
τοὺς κωπηλάτας Ἀριστ. βατρ. 208· κ. μτφ.
ὄρν. 1273, κατὰ Σχολ. «σιγὴν πρόσταξον».

Κατα-κενῶ· ἀδειάζω παντελῶς, μτγν.

Κατα-κεντάννομι· τῷ ἔπομ. Λουκ. φι-
λοπατρ. 4.

Κατα-κεντάω· τῷ ἔπομ. μτγν.

Κατα-κεντέω· κεντῶ πολὺ, τρυπῶ· «-τὸ
δέρμα πυρὶ» Πλατ. Τιμ. 76· καὶ ἐπὶ πνεύματι·
«ὕπὸ τῆς ἀπιστίας κατακεντούμενοι» Φιλ.

Κατα-κέντημα, τό· ὅτι κατεκινήθη,
ἡ τρύπα Πλατ. Τιμ. 76.

Κατα-κεντίζω· κατακινεῖν, φονεύω μὲ τὴν
λόγην Αἰλ. Ἱ. Ζ. 7, 2.

Κατα-κεντρόω· κατασκευάζω τι μὲ κέντρα·
«θύραι κατακεκεντρωμέναι» Δ. Σικ. 18, 71.

Κατα-κερᾶννῶμι· μιγνύν· «-οἶνον, ὀδρο-
πόσιον» Πλουτ. ἡθ. 135 ἐν τῇ μετφ. τοῦ π.
ἐν. «κατακεραυνῶσαι τὸν οἶνον» Πολυδ.
10, 149.

Κατα-κέραισις, ἡ· μίξις, ἀνάμιξις Ἀριστοτ.
γεν. Ζ. 1, 18.

Κατα-κέρασμα, τό· τὸ ριχθῆναι, ἡ μίξις,
Εὐστ.

Κατα-κεραστικός, 3 ὁ ἐπιτηδεύων εἰς μί-
ξιν· φάρμακα Γαλην.

Κατα-κεραυνό-βολέω· τῷ ἔπομ. Εὐδοκ.
Κατα-κεραυνῶ· πλήσσω, καταβάλλω μὲ
τὸν κεραυνόν Λουκ. φιλοπατρ. 4.

Κατα-κερδαίνω· πολὺ κέρδος ἐκ τινος
λαμβάνω· «οὗς δ' ἂν εὐροὶ τῶν ἀρχόντων ἡ
καταμελοῦντας τῶν φρουράρχων ἡ κατακερ-
δαίνοντας» = διὰ κέρδους παραμελοῦντας Ξεν.
οἶκ. 4, 7

Κατα-κερματίζω· χωρίζω εἰς μικρά τε-
μάχια, κατακομματίζω· «ἐὰν κατακερματι-
ζῇς αὐτὴν κατὰ μόρια» Πλατ. Μεν. 79· «κα-
τακερματίζονται ὡς οἶόν τε σμικρῶτατα»,
Παρμ. 144· καὶ συγνάμει ἐπὶ τοῦ λόγου παρὰ
τοῖς τεχνολογῶσι· ἐπὶ τοῦ νομίσματος «ἀρ-
γύριον κατακερματισμένον» = χρῆματα εἰς
μικρὰ νομίσματα μεταβεβλημένα, ἀλλαγμένα,
Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 9, 88, (ὅμως νὺν φέρεται
τὸ ἀπλοῦν, «οὐδ' ἀργύριον ἔστι κεκερματι-
σμένον»).

Κατα-κερματισμός, ὁ χωρισμός εἰς μικρὰ τεμάχια, μτγν. - νομισματικὸς τῶν χρημάτων ἀλλαγὴ εἰς μικρὰ νομίσματα Εὐστ.
 Κατα-κερ-τομέω μαλῶν, σκόπτω «καὶ καταχαίρω» Πρ. 1, 129. «πολλὰ κατεκερτόμησέν νιν», 2, 135 καὶ μτγν. καί, τινός, Πολυαίν. 1, 34, 1. «καὶ ἐπισκευάζειν τινί» Φιλ.
 Κατα-κέφαλα, κατὰ κεφαλῆς, μετὰ τὴν κεφαλὴν κάτω, ἀνάποδα, Γεοιπ.
 Κατα-κηδεύομαι τῷ πολὺ κηδεύομαι ἔκκλ.
 Κατα-κηλέω διὰ μαγείας πράνω, θέλω, ἐλκῶ πρὸς ἑαυτόν, μαλακώνω, - ἄτην Σοφ. Γρ. 998, Σχολ. - θεραπεύειν - κατακεκλησθαι Πλατ. Κρατ. 403, καὶ μτγν.
 Κατα-κλήσεις, ἡ κατάθεσις, μτγν.
 Κατα-κλητικὸς, 8. ὁ κατακλητὴς, Θέλων «Θουσίαι» Αἰλ. 1, Ζ. 17, 19, ὁρῶν γρ. ἀντὶ τῆς «κατακλητικῆς».
 Κατα-κλητέω πλῆρῶς τι μετὰ κλητέας Φρυν. 417.
 Κατα-κηπεύω καλλιεργῶ τὸν κήπον, φυτεύω, μτφ. Εὐμαθ.
 Κατα-κηρύσσω σκεπάζω τι μετὰ κερὶ, κερῶν «Πρ. 1, 140, καὶ παθ. 4, 71»
 Κατα-κηρύσσω ἀναγγέλλω τι διὰ τοῦ κήρυκος, προστάζω - σιγῇ Ξεν. Ἀν. 2, 2, 20. «κατακηρυχθῆναι τὰς κρίσεις» Πολυδ. 23, 2, 6. καλῶ εἰς τὸ δικαστήριον Πολυδ. 8, 61. - τι εἰς τινα, - ἐν τινι δημοπρασίᾳ κατακυρώνω τι εἰς τινα Πλουτ. Σολ. 3.
 Κατα-κιδελεύω πολὺ κιδελεύω.
 Κατα-κιδάσκω κατακλῶ Φωτ.
 Κατα-κινέω τῷ ἀπλ. πολὺ κινέω Σχολ. Θεοκρ. 5, 116.
 Κατα-κίνησις, ἡ μεγάλη κίνησις Σχολ. Ὁδ. 6, 315, ἐνθα ὅμως ὁ Βουτμάν. ἀναγιν. κατὰ κίνησιν.
 Κατα-κίρνῶ κατακεράννωμι, μτγν. παθ. κατακίρναμαι Ἀργιν. 15, 9.
 Κατα-κισσορήζω τρίβω τι μετὰ κίσσηριν, λεαίνω «κατακεκισσορήζομαι» Ἀθην. 12, 529.
 Κατα-κισσορ, 2. πυκνῶς μετὰ κισσὸν περιετυλιγμένος - πλόκαμοι Ἀνακρ. 41, 5
 Κατα-κλιζομαι τῷ ἀπλῷ, = προσποιεῖσθαι Ἥουχ.
 Κατά-κλαδος, 2. ὁ ἔχων πολλοὺς κλάδους Ἥουχ.
 Κατα-κλάζω, ὄωρ. κατακλιζώ, κατακλείω, ὄθ. «κατεκλάσθη ἐς λάρνακα» Θεοκρ. 7, 84, ὅμως ἐνταῦθα ἡ γρ. ὡς καὶ ἐν 18, 5 δὲν εἶνε ἀσφαλής.
 Κατα-κλαίω, ἄτ. - κλάω κλαίω τινὰ πολὺ Εὐρ. Πλ. 113, ὅστις καὶ μέσ. μεταχειρίζεται Πλ. 156, Πολυδ. 12, 15, 3. «κατακλαύσαντες με» Ἀριστ. σφ. 336, κ. μτγν. οἱ τινες καὶ, τινὸς κατακλαίειν λέγουσι πρόβλ. κατακλάω.
 Κατά-κλασις, ἡ σπάσιμον, τσάκισμα, θραύσις, μτγν. ἰδ. ἱατρ. παρ' οἷς καὶ τὴν «τρεβλῶσιν» στριμπούλημα, σημαίνει - ἡ χάρις = ἡ διασκέδασις, ἐξάπλωσις τοῦ ἥχου, ἀντίθ. τῷ ἀνέχασις Ἀριστοτ. προβλ. 1, 23
 Κατά-κλασμα, τό. τὸ κατακλῆν Εὐστ.
 Κατα-κλυθμορίζομαι κατακλῶ, μτγν.

Κατά-κλασις, ἡ τὸ πολὺ κλαύσιμον.
 Κατά-κλάω κατακλαίω «ἐπὶ ἀνθρώπων καρπὸν θέον οὐδὲ κατέκλων» Ἰλ. υ, 227. «κατεκλάσθη ὁ ἐνὶ καυλῷ ἔγχος», ν, 608. «κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένος οὐδὲν» Πίνδ. Π. 5, 32. «τὰ δύρατα κατέκλων» Πρ. 9, 90. «ἀδ/ένα ἐπὶ γαίης» Θεοκρ. 25, 147. συγχ. μτφ. «αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ, κλαίον δὲ» ἐτσάκισεν ἡ καρδιά μου Ὁδ. 6, 538. «οὐδὲ κατεκλάσθη τε καὶ ὥκτισα» Καλλ. Ὀυν. Δημ. 107, κ. μτγν. π. οὕτω καὶ «οὐδένα ὄντινα οὐ κατέκλασε τῶν παρόντων» Πλατ. Φαιδ. 117, ὅπερ εἶνε ὀρθοτ. γρ. τῆς κ. κ. ἐκλάσας ἐ. «κατέκλασε καὶ συνέτριψεν αὐτὴν τὴν διάνοιαν» Πλουτ. Τιμοκ. 4. - ἐξασθενίζω Εὐρ. Κυκλ. 766, κ. μτγν. - θραύω, «τὸ θράσος κατακλάστω» Πλουτ. Φαδ. 11. ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ, ἀνακλῶν, καταιδάζω, χαμηλώνω Ἀουκ. ὄρχ. 27. «κατακλύμεναι φωναί» = ἀσφαγεῖς, ἀσασμέναι Ἰπποκρ.
 Κατά-κλάω, ἄτ. κατακλαίω.
 Κατά-κλείς, - εἶδος, ἡ. 1) εἶδος κλειθροῦ τῆς θύρας «καὶ τῆς κατακλείδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ» Ἀριστ. σφ. 154, καὶ ἐν πλ. Πολυδ. 10, 22. 2) εἶδος ἀρσενικῆς κόπτης, ἀγκιστροειδούς, δι' ἧς γίνεται ἡ θηλόκωσις τινων φορεμάτων = κλητῆς Σχολ. Ὁδ. σ. 294. 3) ἡ σύναψις τῆς κλειδῶς (τοῦ ὁστος) μετὰ τοῦ στέρνου Πολυδ. 2, 133, καὶ Ἥουχ. - σφαγὴ = ὁ κατὰ τὴν κατακλείδα τόπος. 4) τὸ τελευταίον κώλον ἐνὸς στίχου, clausula Σχολ. Ἀρ. Ἀχ. 659. - Ἐν γένει δέ, τέλει Κικ. Ἀττ. 2, 3.
 Κατά-κλεισις, ἡ ἐντελής κλείσις, μτγν.
 Κατά-κλειστος, 2. ὁ πανταχόθεν κεκλεισμένος ἐντὸς τινος μέρους. «κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάτταντας» Ἀουκ. Τιμ. 16.
 Κατά-κλείω, ἄτ. - κλήω κλείω τι καλῶς ἐντὸς τινος «κατέκλεισεν αὐτὰ καὶ κατέστη μῆνατο» Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 27. «ἐαυτοῦς εἰς ἔρωκα», Κυρ. 4, 1, 18. «αὐτοὺς εἰς τῶν ὀπλων», Ἀν. 3, 4, 26. «εἰς τὴν νῆσον κατέκλυσαν» Θουκ. 1, 109. «ὅταν εἰς ταύτας ἀνέμος ἤρως κατακλεισθῇ» Ἀριστ. νεφ. 404. καὶ συγχ. παρὰ μτγν. Μέσ. «κατακλεισάμενος» = ὁ κλείσας ἑαυτὸν ἐντὸς τινος Ξεν. Κυρ. 7, 2, 5. κλείω τι, σφαλῶν, ἐπιτίθημι τὴν θύραν - διφρον Ξεν. Κυρ. 6, 4, 10. ἔτι «παλιν ταῖς ναυσὶ κατεκλήσθησαν» = περιεκυκλώθησαν Θουκ. 1, 117, μετὰ τὴν ἐν, π. χ. «κατακλείσαντες ἑαυτοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ» Πρωδ. 5, 8, 12. ἐν γέν. «τῆς πόλεως εἰς κίνδυνον μέγιστον κατακλειμένης» Δημ. 26, 11. «-εἰς σπῆιν» Δ. Σικ. 20, 74. ἐπὶ τῆς τελευταῖας τοῦ λόγου, μτγν. «τελευταῖον εἰς ἀπειλὴν τινα τοιάνδε κατέκλεισε τὸν λόγον» Δ. Ἀλ. 7, 14. «νόμῳ κατακλείειν» = διὰ νόμου θέτειν περιορισμοὺς τινὰς, ἀναγκάζειν μετὰ παρ. καὶ αἰτ. Ἀνδοκ. 3, 7, Δημ. 4, 33. π. παρ. κατακλειμένοι εἰς τόπον Ἰσοκ. 4, 34, πρὸ τοῦ Βεκκέρ. ἐγράψ. κατακλεισμένοι.
 Κατά-κλιζώ, ἰων. = τῷ προηγ.

Κατα-κλῆσις, ἔδος, ἰων. ἡ κατακλείς «-βελήμων» = φερίτρα Καλλ. Ἄρτ. 82.

Κατα-κλῆρο-δοτέω διαμοιράζω τι διὰ κλήρου, Ὁ.

Κατα-κλῆρο-νομέω διὰ κληρονομίας λαμβάνω τι, κληρονομῶ, μετν. - τινά, κάμνω κληρονόμον, καί, τινά τι, ἀφῆνω κληρονομίαν εἰς τινα, καθιστῶ τινα κληρονόμον πράγματός τινος, Ὁ. διὰ κλήρου μοιράζω, Ὁ.

Κατα-κλῆρο-υχέω διὰ κλήρου διανέμω, ἰδιγ. κατακτηθεὶσαν χώραν μεταξὺ τῶν νέων ἀποίκων «πᾶσι κατεκληροδόχησε τὴν ἀρίστην γῆραν» Δ. Σικ. 1, 54. «τὴν γῆν εἰς δισχίλους κλήρους» = μέρη Αἰλ. Π. 1, 6, 1. διὰ κλήρου διανεμηθεὶσαν χώραν λαμβάνω - τὴν γῆν Πολυδ. 2, 31, 7. «οἱ κατακληρονομήκατες τὰς οὐσίας», 7, 10, 1, παθ. 3, 40, 8.

Κατα-κλῆρῶ διὰ κλήρου διανέμω ἢ λαμβάνω τι. = Σκελεῖαν Δ. Σικ. 13, 2. μέσ. παίρνω εἰς τὸ μεριδιῶν μου Πλουτ. Πομπ. 41.

Κατα-κλῆσις, ἡ «συγκλητος ἐκκλησία, ἣν ἐξαίφνης ἐποιοῦν μείζονος χρείας ἐπιλαβοῦσης» ἐκαλεῖτο διὰ κατὰ κλῆσις, οὗ καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν κατακλῶν» Πολυδ. 8, 116.

Κατὰ-κλῆσις, ἡ πρόσκλησις «κατὰ κλῆσιν δὲ ἔλεγον, ὅποτε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλουν πρὸς ἐπίσκεψιν μείζονα τῶν πραγμάτων» Ἀμμων. «-θεῖον» = ἐπίκλησις (κυρ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κάτω) Πολυδ. 1, 29. πρόσκλησις τῶν φυγάδων ἀπίσω εἰς τὴν πατρίδα Δ. Σικ. 13.

Κατα-κλῆτικός, 3. ἴδε κατακλητικός.

Κατὰ-κλῆτος, 2. ὁ προσκληθεὶς, συγκλητικός, μετν.

Κατα-κλῆω ἴδε κατακλείω.

Κατὰ-κλῆμα, τό. τὸ ἐφ' οὗ τις κατακλίνεται πρὸς ἀνάπαυσιν, ὁ καναπές.

Κατα-κλινῆς, 2. ὁ κατακείμενος, δεξιπλωμένος, κλινῆρτι, ἐπὶ ἀσθενὸς Πολυδ. 31, 21, 7. - κατάντη, καταφερέης, «ἀταρπύς» Λιν. Ταρ. 68. «ἐπὶ γεωλόφῳ τινὲς ἤρμα κατακλινούσιν» Δ. Ἀλ. 5, 38.

Κατα-κλίνῃσις, -ωσις, ἡ τὸ κατακείσθαι ἐπὶ τῆς κλίνης, Βυζ.

Κατα-κλίνω-θεατέης, 2. ἡ περὶ τὰς κλίνας βαλνύσασα, ἐπιθ. τῆς ποδάγρας Λουκ. Τραγ. 198.

Κατα-κλίνω βάλλω τι κάτω νά κηται «-δόρυ» ἐπὶ γαίῃ Ὁδ. κ. 105. βάλλω τινά νά κλίσῃ κάτω τοὺς Πέρσας κατακλίνας ἐς λειμῶνα τῷ ὄρει» Πρ. 1, 126. συνήθ. ἐπὶ τινος κλίνης, εὐνης, ἀνακλινέτρον, θέσεώς τινος βάλλω τινά νά «ἐκπλωθῇ, νά γείρῃ Πλατ. πολιτ. 2, 365, Ξεν. Κυρ. 6, 4, 11. ἰδ. δὲ ἐπὶ ἀσθενῶν, οὗς πρὸς θεραπείαν ἐν τῇ ναφί τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ ἄλλων θεῶν κατακοιμίζον» «κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιὸν πράξιτόν ἐστι» Ἀριστ. πλ. 411. ἐν γένει, ἐάλλω νά κοιμηθῇ - παιδίον, Λυσ. 18. ἀλλὰ «κατακλίνει τὸ παιδίον ἐν τῇ βασιλικῇ χώρᾳ» = τιθέναι ἐπὶ τοῦ ὁρόνου Πλουτ. Λυκούρ. 3. Μέσ. εὐχρ. ὁ ἄδρ. α. καὶ ε. καὶ μέλ. ε. παθ. γέρνω πλησίον τῆς τραπέζης (ὡς συνήθ.

οἶζον νά τρώωσιν Ἀριστ. σφ. 1208. κατακλινεῖς - κατακλινόηται «αὐτὸ δ' οὐ κατακλινεῖ» «ἐκπλώομαι ἐπὶ τῆς κλίνης, πλαγιάζω, Λυσ. 910. κατακλινόημι - κατακλινῆς, 904, 906. «ἐπὶ ταῖς κοίταις», σφ. 1040. «κατακλινῆσμαι», ἱππ. 98, καὶ Πλατ. συμπ. 222. «κατακλίνεται παρ' αὐτῶν», 203. - παρὰ τινα, πλησίον τινὸς παρὰ τῇ τραπέζῃ, 175. «κατεκλίθη ὑπτιος», Φαίδ. 117. «κατακλινέντες ἐπὶ σιβάδων», πολιτ. 2, 372, ὡς Ξεν. Κυρ. 5, 2, 15. ἐπὶ ἀσθενῶν - κατεκλίθη Ἀνδοκ. 1, 125. «κατακλινεσθαι εἰς γόνατα» Ἀριστοτ. 1. Ζ. 2, 1. - ἐπὶ τῇ δούσῃ τοῦ ἡλίου Πολυδ. 4, 157. γέρνω πρὸς τὰ κάτω, εἶμαι κατάντη, ἐπὶ χώρας «νάπη κατακλίνεται» Ἀπολ. 1. 2, 734. μ. ἀορ. π. Πλουτ. ἐν συμπ. σφ. 4. β. ἐπιθ. - τέον, μετν.

Κατὰ-κλίσσις, ἡ τὸ κατακλίνειν ἢ κατακλινεσθαι παρὰ τῇ τραπέζῃ ἐν τῇ ἐστιάσει - γάμου = ἐν τῷ συμποσίῳ ἢ τῇ ἐστιάσει, ἣ τις γίνεται κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ γάμου Πρ. β, 129. «πολλοὺς τιμῶμαι τὴν παρὰ σοὶ κατὰ κλίσιν» Πλατ. συμπ. 175. «κατακλίσσεις καὶ ὑπαναστάσεις», πολιτ. 4, 425.

Κατὰ-κλίτον, τό. εὐνή, κλίνη, καθέκλα Φωτ.

Κατα-κλονέω εἰς σφοδρὰν κλόνηναι θέτω τι Γρ. Νυσ.

Κατα-κλωδονέζω ὑπερπλημμυρῶ Εὐμαθ. καὶ μετ.

Κατα-κλώζω σκεπάζω τι μὲ ὕδαρ, πληρῶ τι μὲ ὕδαρ ἢ μὲ τὰ κήματα ὧς γίνεται ἐν τῇ πλημμύρᾳ - κλώθα Πινδ. Ὁ. 9, 54. «ὅρα κῆμα κατακλώσκει βέρον», 11, 10, Θουκ. 3, 89. «ὅταν οἱ θεοὶ τὴν γῆν ὕδασι καθαιρόντες κατακλώζωσιν» Πλατ. Τιμ. 22. «ὅπ' ὄμβρων κατακλώζομενοι» Ἰσοκ. 11, 12. μετ. «ἄλλοδαπῶν κήματι φωτῶν κατακλωσθῆναι τὴν πόλιν» Αἰσχ. Ἐπιτ. 1070. «τὴν Φρυγίαν πόλιν χρυσῷ βέροντας ἤλπισας κατακλῶσιν ἀπάναισις, Τρω. 995. «εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα, ἅπαντα κατακλώσει ποτήμασιν» Κρατιν. ἐν Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 523. «κατακλωσθεῖσαν ὑπὸ φόγῳ ἡ ἐπαύρου» Πλατ. πολιτ. 6, 492. ὡ. «χρυσῷ κατακλωσμένους» = δωροδοκηθεὶς Πλουτ. Διμ. 14.

Κατὰ-κλυσίς, ἡ ὑπερπλημμύρησις, μετν.

Κατὰ-κλυσμα, τό. κλυστήρ ἱπποκρ.

Κατα-κλυσμός, ὁ ἡ πλημμύρα τῶν ὑδάτων ἢ κάλυψις τῆς γῆς ἢ χώρας τινὸς, κατακλυσρὸς Πλατ. νόμ. 3, 677, ἰδ. ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος γενόμενος Πλατ. νόμ. 3, 670. μετ.

«τῶν πραγμάτων» «εμφορὰ, λήθη Διμ. 18, 214.

Κατὰ-κλυστρον, τό. τόπος, ὅπου τὸ βράχινον ὕδαρ συρρέει, compluvium.

Κατα-κλώθεις, αἱ, μόν. ἐν Ὁδ. η. 197. «πέσειται ἔσσα οἱ Αἴαα κατακλώθεις τε βαρεῖαι γινομένην νήσαντο λίνην» = αἱ Μαῖραι, αἱ θεαί, αἵτινες κλώθουσι τὸ νῆμα τοῦ βίου ἐκάστου ἀνθρώπου, Parnes, δι. γρ. «κατακλώθῃσι βαρεῖαι» ἦν καὶ ὁ Εὐστ. δὲν παραδέχεται, ὁ δὲ Βέκκερ. ἀνέγν. «κατὰ κλώθεις τε βαρεῖαι».

Κατα-κλώθω σῶν πρὸς τὰ κάτω τὸ νή.

μα, κλώθει αὐτό, ὁ Λυκοφρ. 145 «τριπλαῖς πῆλαις κατεκλώσαντο», περὶ τῶν μοιρῶν.

Κατα-κναίω τῷ ἔπομ. μετφ. - ἐαυτὸν Θεμιστ. λογ. 32, σ. 362.

Κατα-κνάω κατατρίβω, καταξέω, ἐπὶ τοῦ τυροῦ - κατέκνησας Ἀριστ. σφ. 965, παθ. αἰσθάνομαι κνισμὸν.

Κατα-κνήθω τοῖς ἀνωτ. - λειχῆνα Νικ. θηρ. 944. «ἐπὶ τινι κατακνησθήην» Ἀριστ. ἱππ. 771.

Κατά-κνημος, 2 (κνήμη)· ὁ ἔχων παχείας κνήμας, Αἰγύπτ. πάπυρ.

Κατά-κνηστις, -ιδος, ἡ τυρόκνηστις Πσυγ. Κατ-κνιδεύω τσουῖω ὥς ἡ κνίδη, καταξέω Πσυγ.

Κατα-κνίζω ἀμύττω, καταξάινω, ξεγδέρνω, κατερέμνω· λόγους . . . διαιροῦντες οὐκ ὁρθῶς καὶ κατακνίζοντες καὶ πάντα τρόπον διαφθείροντες» Ἰσοκ. 12, 17. «τὰ ἐκ τῶν σαρκῶν εἰς λεπτὰ κατακνίζόμενα» Ἀθην. 9, 376. - γλευάζω Λουκ. διαλεξ. πρ.

Ἰσοκ. 5. παθ. «κατακέννισμαι» = ὑπ' ἔρωτος πάσχω Ἀριστ. πλ. 973. πρὸλ. κατακνάω.

Κατα-κνισμός, ὁ κνισμὸς Σχολ. Ἀριστ. πλ. 975.

Κατα-κνώσσω κοιμῶμαι, εὐχρ. ἢ μετφ. τοῦ ἐν. Ἀπολ. Ρ. 3, 690, δι. γρ. κατακνώσσω - ὑπνω Ὀρφ. λιθ. 316.

Κατα-κοιράω 1) κατακομίζω, βάλλω τινὰ νύ κοιμηθῆ· «κατακομήσαντα ἐκείνους» Πλατ. συμμ. 223 (ἐνταῦθα ὁμῶς τό, κατακοιμᾶν τινά ὁρθότερον σημαίνει τὸ νικᾶν τινά ἐν τῷ ὕπνῳ, ὃ ἐστὶ, ἐν ᾧ ὁ εἰς καταφέρειται εἰς τὸν ὕπνον, ὃ ἕτερος ἀντέχει καὶ δὲν κοιμάται καὶ διὰ τοῦτο κατακοιμᾶ τρόπον τινά τὸν ἕτερον, τὸν νικᾶ) καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπομένους χωρίοις ὑπάρχει ἡ δι. γρ. κατακοιμᾶντα» πρὸλ. Ἰπρ. 8, 135, Λουκ. ὄν. 6. μετφ. «οὐδὲ μὲν ποτε λάθρα κατακοιμᾶσαι» Σοφ. Οἰ. τ. 870. καὶ «κατεκοιμήσατο δὲ τὸν ὄμω», 1232. 2) κοιμώμενος παραμειλῶ τι «κατακοιμᾶν τὴν φυλακὴν», Ἰπρ. 9, 93. tempus vigilare dormiendum consumo. παθ. πέφρω καὶ κοιμῶμαι «κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος» Ἰλ. λ. 731. «παρ' ἀλόχῳ», 6, 353 Ἀριστ. Θεσμ. 46. «κατακοιμηθέντες ἐν τῷ ἱερῷ οὐκ ἐτί ἀνέστησαν» Ἰπρ. 1, 31, Πολυδ. 3, 67, 2.

Κατα-κοιμητής, ὁ κατακοιμίζων Σχολ. Θεοκρ. 18, 1.

Κατα-κοιμητικός, ὁ κατακοιμίζων Σχολ. Θεοκρ. 18, 1.

Κατα-κοιμίζω βάλλω τινὰ νύ κοιμηθῆ· «τὰ δυστυνοντά των παιδων» Πλατ. νόμ. 7, 790 καὶ μετφ. μετφ. - λύχνον, σόφον Φρον. κωμ. ἐν Ἀθην. 15, 700. «ἐξαπατήσας καὶ κατακοιμίσας τοὺς πολεμίους» Πλουτ. περὶ τῆς Ἀθην. δοξ. 2. ἡμεῖς ὅμως λέγομεν τοῦτο, ἀποκοιμίζω 2) κοιμώμενος παραμειλῶ· «τῆς ἡμέρας τὸ χρησιμώτατον» Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 30. - φυλακὴν Αἰλ. Ἰ. Φ. 1, 15. πρὸλ. κατακοιμᾶν

Κατα-κοιμιστής, ὁ ὅστις βάλλει τινὰ νύ κοιμηθῆ, ἀπέρτης ἔχων τοιοῦτον ἔργον Δ.

Σικ. 11, 69, μάλιστα τοιοῦτοι ἀπέρται δὲ πῆρχον ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν ἐν Ἀσίᾳ βασιλέων.

Κατα-κοινῶω ποῖω τι κοινόν τινι, μεταδίδω, κομμunico, μετφ. πρὸλ. τὸ ἐπόμενον.

Κατα-κοινωνέω τῷ ἀνωτ. «οἱ ἀποδόμνοι καὶ κατακοινωνήσαντες (δι. γρ. κατακοινώσαντες) τὰ τῆς πόλεως» ἐπὶ τῶν προδωτῶν, οἵτινες εἰς τὸν Φίλιππον τὰ τῆς πόλεως κοινὰ ἐποιοῦν, μετέδιδον, προῦδισον.

Δίσχιν 3, 66. «κατακοινωνήσας τοῦτοισι τῇ μὲν ὠφελείᾳ τοῦτους ποιήσας μερίτας» Δημ. 32, 25 καὶ μετφ.

Κατα-κοιρανέω ἄρχω, διοικῶ, ὁ Πσυγ. ἐξηγεῖ, κατακοσμέω, ἀποδίδωμι εἰς τὰ ὄμχωρία, ἀλλὰ τώρα γράφονται, ὡς τό, «ἰδὲ κὴν κατά κοιρανέουσι, δηλ. κεχωρισμένους» πρὸλ. τὸ ἀπλοῦν.

Κατά-κοιτος, 2. ὁ ἐν τῇ κοίτῃ, κλίνη ἢ συγάζων - ἔρος Ἰδουκ. ἐν Ἀθην. 13, 601. παρὰ τοῖς μετφ. ὡς καὶ παρ' ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν, κρεδωτοίμενος.

Κατα-κολαφίζω τῷ κολαφίζω κατ' ἐπίτασιν, μετφ.

Κατα-κολλάω κολλῶ καλῶς, συναρμολοῶ συνάπτω Ἰπποκρ. «αἱ θύραι θύιναις κατεκκολλήθησαν σάνισι» Καλλιξεν. ἐν Ἀθην. 5, 205.

Κατά-κολλος, 2. μὲ κολλᾶν μεμιγμένον ἢ κατεκευασμένον· μέλαν Αἰν. πολιορκ. 31.

Κατα-κολυβίζω ἀλλάζω καὶ κάμνω λιανώματα, ἐξήγ. τοῦ κερματίζω Β. Ἀν. 104.

Κατα-κολοῦέω ἀκολουθεῖν Πολυδ. 6, 42. 2. κυρ. καὶ μετφ. «εἰ δὲ μιᾶ (τέχνῃ) κατακολουθεῖτον» Σ. Ἑμμ. πρ. ἡθ. 175. «τῷ νόμῳ» πείθομαι, Πλουτ. ἡθ. 1060.

Κατα-κολούω πᾶσι τοῖς Ο'. διακόπτω τὸν λόγον τινὸς Πολυδ. 8, 154.

Κατα-κολπίζω εἰσπλέω εἰς κόλπον τινὸς καὶ ἀράζω Θεοκρ. 8, 92. μέσ. Πολυδ. 1, 102.

Κατα-κόλπισις, ἡ ὁ εἰς κόλπον εἰσπλοῦς ἀνωτ. παρὰ Σουῖδ.

Κατα-κολυμβάω βουτῶ κάτω, εἰς τὰ βαθέα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 2.

Κατα-κολυμβητής, ὁ ὁ βουτῶν εἰς τὰ βαθέα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 48.

Κατα-κομάω πυκνὴν καὶ μακρὰν κόμην τρέφω, μετφ.

Κατα-κομιδῆ, ἡ καταγωγὴ, καταβίβασις οἷον τὴν καρπὸν εἰς τὴν παραλίαν πρὸς ἐξαγωγήν Θεοκρ. 1, 120. «τοὺς δὲ τὴν μεσόγειον κατακημένους εἰδέναι χρὴ, ὅτι χαλεπωτέραν ἔχουσι τὴν κατακομιδὴν τῶν ἀραιῶν», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τό, «ἀντίληψις, ὣν ἡ θάλασσα τῇ ἡπείρῳ δίδωσι» Ἰδε τὸ ἐπὶ μ. προσκομιδῆ Δ. Σικ. 18, 3.

Κατα-κομίζω φέρω κάτω, ἰδ. ἐκ τοῦ ἑσωτερικοῦ τῆς χώρας εἰς τὴν παραλίαν· «οἷτον τῷ στρατεύματι» Θεοκρ. 6, 88. «παῖδας καὶ γυναῖκας ἐκ τῶν ἀγρῶν κατακομίζον» Δημ. 19, 125. ὁ Λυκοφρ. 16, προσθέτει «-εἰς τὴν τεύχην», φέρειν τι εἰς τὴν πόλιν, καὶ «τὰ ἀπὸ τῆς χώρας εἰς τὴν πόλιν» Δ. Σικ. 12, 39. ἰδ. ἐπὶ ἐμπορευμάτων, ἐξάγω Στραβ. 11, 498. «-κέρμαρον πανταχόθεν» - εἰσάγω Ἀθην. 11, 784. ἔτι, - ναῦν ἐκείσε, φέρω, ἀράζω.

- Ἀθήναζε = φέρω ὀπίσω εἰς Ἀθ. 56, 27. Μίσ. φέρω τι διὰ τὸν αὐτόν μου, πορίζομαι: ὥρατα πλοίοις κατεκομίζοντο» Πλατ. Κριτί. 118.
Κατά-κομος, 2· ὁ ἔχων μακρὰν καθήμενὴν κόμην, πυκνὴν = κόρος Εὐρ. Βακχ. 1185· καὶ συγν. μτγν. «πρόσωπον ἐχθίναις κατὰ-κομον» Λουκ. 9α. διαλ. 19, 1. Παρὰ Πολυδ. 4, 139· «ἡ κατάκομος», ὠριμένον τι προσωπεύον.
Κατα-κομπάζω· τὸ ἐπομ. Βυζ.
Κατα-κομπέω· παλὸν κομπέω, μτγν.
Κατα-κομπολακισθῆναι τῷ προηγ. Βυζ.
Κατα-κομφεομαι· κομφῶς περὶ τινας λέγω, κυνῶμαι, μτγν.
Κατακονά, ἢ μόν. ἐν Εὐρ. Ἰππ. 821 «κατακονά μὲν οὖν ἀδίστατος βίωσι» ἐξηγεῖται δὲ ὑπὸ Πασχ. «διασφορά» ὅμως ἔχει ὁ Σχολ. τὴν ὑπὸ Οὐάλλεν, ὑποστηριζομένην γραφὴν «κατακονά μὲν οὖν ἀδίστατος βίωσι», ἥτις διὰ τοῦ καταθῆγειν ἐξηγεῖται· ἐκ τῶς ἀκονάω, ὅθινα τι, τρίβω, φθείρω ὁ Σχολ. «μαραίνει με ἡ ἀστυχία τοῦ βίου».
Κατακονάω· ὁθύνω τι διὰ τῆς ἀκόντης, ἀκονίζω Εὐστ.
Κατα-κονδύλιζω· με γρόνθουσι, ῥαπίσματα κυπῶ τινα· «κατακονδύλιζαι» Αἰσχίν. 3, 212· «κατακονδύλιζος» = ἐπιχωρηστικός Πασχ.
Κατα-κονδύλω· «κατακονδύλιζω» Πασχ.
Κατα-κοντίζω· καταβάλλω, φονεύω μετὰ τὸ ἀκόντιον Πρ. 9, 17, Δ. Σικ. 16, 31.
Κατα-κοπή, ἢ τὸ κόψιμον, κατακομμάτισμα· τὸν κλάδων Θεοφρ. καὶ μτγν. «τραυμάτα καὶ κατακομαί» Ἀρτεμιδ. 2, 37 σ. 216.
Κατά-κοπος, 2· κατακομμένος, κατακουρασμένος, ἐξητλημένος· «-εἰς ὁδοῦ μακρᾶς» Δ. Ἀλ. 6, 29· «ὕπνῳ τῆς μάχης κατακόποι τοῖς οἰώμασι» Δ. Σικ. 13, 18, Πλουτ. Ἀρατ. 8.
Κατα-κόπτω, ὁ· ὁ κατακόπτων· «σπλάγχων Σχολ. Λυκοφρ. 35.
Κατα-κόπτω· κατακόπτω, φονεύω Πρ. 1, 73· «κατακοπήναι» Ξεν. ἄν. 1, 2, 25· «κατακίψασθαι», 1, 5, 16, Θουκ. 7, 20· «μτφ. ἐκείνῳ κατακόψει, οὗχ ὅθινα μέλλομεν» = ἐμὲ θά σκοτώσης, ὁ ἀπαιθάνης (μετὰ τὰ λόγια σου) Ἀναξίππ. ἐν Ἀθην. 8, 404· σφάζω «κατεκόπησαν» Ἀριστ. ὄρν. 1686· «κρίων κατακόφει καὶ ἀποδεῖραι» Πρ. 2, 42, Θεοφρ. 14, 14· ἐν γέν. κατακομματίζω, «ἔρια ὑπὸ τῶν σείων κατακόπτομενα» (οὕτω καὶ ἡμεῖς γίνωμεν αὐτὸ ἐπὶ τῶν ἐρίων) Ἀριστ. Λυσ. 730· «σεφάνους, τὰ πομπέια» Δημ. 24, 161· «τὰ ἀγάλματα Δ. Σικ. 16, 57· τὸν κέραρον Πολυδ. 5, 25, 3· μτφ. «τὸ θράσος ἐκκέκλασται καὶ κατακίκοιται» Πλουτ. ἦθ. 762· «χρυσὸν» κόπτω νόμισμα Πρ. 3, 96· «τὰς χρυσὰς πλίνθους κατέκοψεν εἰς νόμισμα» Δ. Σικ. 16, 56. Μίσ. τυττόμενος θρηναί τινα, μτγν. πρόβλ. τὸ ἀκλόων.
Κατα-κορέννυμι· κορέννυμι.
Κατα-κορέω· κατακόρος.
Κατα-κορής, 2· ὅπως δι' ὅλου χορτασμένος, πλήρης· κατὰ Β. Ἀν. 48, 13, εἰς δακτύλῳ, τοῦ κατὰ κορος.

Κατα-κορμάζω· κόπτω τι εἰς κορμούς, ὅλον ἀτελέχη δένδρων εἰς μεγάλα τμήματα Πασχ. ὑπὲρ καί, κατακορμίζω λέγεται.
Κατά-κορος, 2· ὑπερπληρωμένος, μεστός, μτγν. δοκιμῶν. κατακορής· ἐπὶ τοῦ χρώματος, σκοτεινόν Πλατ. Τιμ. 68· «χρῶμα κατακορές», ἀντιθ. τῷ ἀμαυρὸν Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 105· ἐντ. ἀμιγές, καθαρὸν Ἀριστοτ. προβλ. 30, 1· «ἀμετρος, ὑπερβολικός, παραρσία Πλατ. Φαιδρ. 240· «πολὺς μὲν ἦν ἐν τοῖς καὶ κατακορής» Πολυδ. 40, 6, 3· «κατὰ κορος καὶ περιεργὸν ἱερουργία» Πλουτ. Ἀλεξ. 2· ἐπὶρ. κατακόρος = ἄλλος, ἀρκούντας· «-τῇ τύχῃ χρῆσθαι» Δημ. 18, 182· ὑπερμέτρως Πολυδ. 4, 12, 9, Πλουτ. Κικ. 5.
Κατα-κοσμέω· τακτοποιῶ, βάλλω εἰς τάξιν, διορθώνω· ἐπὶ νευρῇ κατακόσμοι πικρὸν δίστον» Πλ. 8, 118· καὶ μέσ. «ἐπὶν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσθαι» Ὀδ. χ. 440· «-κατὰ συγγενείας εἰς τάξιν πρὸς ἄλληλα» Πλατ. Τιμ. 88· «-πᾶν καὶ ἰδιώτας ἐν μέρει ἐκάστους», πολ. 7, 540· «-τὴν διάνοιαν = συμμαζεύω τὸν νοῦν Πλουτ. Βροτ. 13· καὶ μέσ. «-πρὸς γνώμην τινός» = ῥυθμίζομαι κατὰ τὴν γνώμην, συγκρ. Περ. 3· στολίζω· ἀγαλλία Πλατ. Φαιδρ. 252· «ὅπλοισι Ξεν. Ἰερ. 11, 3· ὀπλίζω Πολυδ. 3, 114, 1· μτφ. «βουλόμενος τὸν φῶσαντα σημαντέριος κατακοσμήσαι πράγμασι» Ἀριστ. σφ. 1473· «κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς» = τιμῶντες Πλουτ. Ῥωμ. 23.
Κατα-κόσμησις, ἢ τακτοποίησις Πλατ. πολιτικ. 271, «στολισμός Πλουτ. συμπ. 7, 8, 3.
Κατα-κόσμητος, 2· τῷ ἐπομ. Βυζ.
Κατά-κοσμος, 2· λίαν κεκοσμημένος Ἀππ. Μιθριδ. 15.
Κατα-κοτταβίζω, τινός· πρὸς τιμὴν τινας παίζω τὸν κῶτταβον ἐν συμποσίῳ λέγων συγχρόνως ἐν τῷ τοιοῦτῳ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ὡς ἡμεῖς ποιοῦμεν προπίνοντες, πίνω εἰς ὄψιν τοῦ δίνος Ἀριστ. ἀποστ. 207.
Κατ-ἀκουσίς, ἢ τὸ ἀκούειν, τὸ ἀκουσμα Ἀρρ. Ἀν. 5, 7.
Κατ-ἀκουστής, ὁ· ὁ ἀκούων.
Κατ-ἀκούω· ἀντιλαμβάνομαι τινας διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀκούω, αἰσθάνομαι· «-σύριγγος τὰν» Εὐρ. Ῥῆσ. 553, Θουκ. 3, 22· «-ἡχῆν Πλατ. πολ. 7, 531· «-τινός, «ὁ θυρωρὸς κατήκουεν ἡμῶν», Πρωτ. 314· ὁπακούω, πείθομαι Πλατ. «-τινί, ὁπακούω, εἰμαι ὑπήκουος Πρ. 3, 88.
Κατα-κραδάνω· πολλὴν κραδαίνω, μτγν.
Κατα-κράζω, τινά· ἐπεβάλλω τινά κρᾶζον, φωνάζω, καταβάλλω τινά κραυγάζον· «κατακράζομαι σε κρᾶζον» Ἀριστ. Ἰππ. 287.
Κατα-κραipaλάω· πολλὴν κραιπαλῶ, μτγν.
Κατα-κρανία, ἢ ἀσθίναια τῆς κεφαλῆς τῶν ἱππων, ἱππιατρ.
Κατ-ἀκρας, ἰων. κατ-ἀκρης, ὁ ἔστι κατ' ἀκρας, ὥστερ γράφεται καὶ παρ' Ὀμ. καὶ ἰν παζ. οὕτω πρέπει νὰ γράφεται ἵνα τὰ παραδείγματα ὑπὸ τῷ ὄνομ. ἀκρας = κατ' ὁλοκληρίαν, ἀσφαδῶς Σοφ. Θί. Κ. 1244.
Κατά-κρᾶσις, ἢ κατακράσις, μίξις, μετὰ τοῦ, ἀνάμειξις Πλουτ. συμπ. 8, 2, 2.
Κατα-κρατέω· κρατέω τι ἰσχυρῶς, φέρω τι

ἢ ἔχω εἰς τὴν κυριότητά μου, γίνονται κό-
ριδες τινος, κατισχύω, νικῶ, ἀπολ. ἐν τμήσ.
Δισχ. Περσ. 103, 'Πρ. 7, 168· μετ' αὐτ.
-τὰς τροφὰς Πλατ. νόμ. 7, 789, καὶ μετγν.
«Μάρδους μάχαις» Δ. Κασ. 51, 25· «-τινὰ
ἀρετῇ», 54, 28· ἐντ. καὶ παθ. «κατακρατεῖ-
σθαι ὑπὸ νόμου» Ζάλευκ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 44,
21· -τινὸς Πολυδ. 1, 8, 1· «Κλεοπάτρα
δοῦ ἀνδρῶν Ῥωμαίων κατακράτησε», 51,
15· ἀμτθ. ἐπικρατῶ, ἐκνικῶ «ὁ Πηνειὸς τῷ
οδυνάμει κατακρατέων τοὺς ἄλλους ποτα-
μοὺς ἀνωνόμους εἶναι ποιεῖν» 'Πρ. 7, 129·
εἶμαι ἐπικρατέστε, τὴν χρῆσιν Σχολ. Ἀριστ.
σφ. 444.

Κατα-κράτησις, ἡ κατακυριεύσις Πολυδ.
9, 142.

Κατα-κρατητικός, 3· ὁ κατακυριεύειν δυ-
νάμενος, μετγν. μετ' τὴν δι. γρ. κατακρατικός.
Κατα-κράτος, κατὰ κράτος, ὅπως δεῖ
πρῆναι νὰ γράφεται· = μετ' ὅλην τὴν δύναμιν·
-ἐξελέγεσθαι Δημ. 34, 20.

Κατα-κρατύνω· στερεώνω, παθ. Κυριλλ.
Κατα-κραυγάζω· κατακράζω Εὔστ.

Κατα-κραυγή· φωνή, θόρυβος· -κατὰ τινος
Εὔστ.

Κατα-κρέμαμαι· ἀπὸ τινος μέρους κρέ-
μαμαι πρὸς τὸ κάτω Κρατίν. ἐν Ἀθην. 4,
183· «κώδωνες πολλοὶ κατακρέμανται τῆς
ἐσθῆτος» Πλουτ. συμπ. 4, 6, 2.

Κατα-κρεμάννυμι· κρεμνῶ τι ἀπὸ τινος,
ὅπερ οὕτω λαμβάνει θέσιν ἢ διεδουνοῖν πρὸς
τὰ κάτω «ἐνθα κατακρεμάσασα τόξα καὶ τοὺς
ἡγεῖται» Ὁμ. ὕμν. 27, 16· κατακρεμάσμαι
Δ. Σικ. 18, 26.

Κατα-κρέμαστος, 2· ὁ ἀπὸ τινος μέρους
κρεμασμένος Θεοφρ.

Κατα-κρεμῆς, 2· τῷ ἄνω.

Κατα-κρεο-υργέω· κατακλύπτω εἰς μικρὰ
τιμάχια, ὡς ὁ μάγειρος τὸ κρέας 'Πρ. 7, 181.

Κατά-κρεως, ὁ, ἡ· κρεατιζόμενος, σαρκώ-
δης Ἡρώδ. ἐπιμ. σ. 206, carnosus.

Κατά-κρηθεν, καί, κατα-κρήθεν, ὁ Ἀρίσταρ-
χος, τὸν ὁποῖον ἡκαλούθησεν ὁ Βέκκερ. καὶ ὁ
Σπρίτζερ. ἔγραψεν, κατὰ κρήθεν· Ἐρωδ. δὲ
κατὰ κρήθεν λάβε πένθος· Ἰλ. π. 548· κατὰ
κεφαλῆς, κατακέφαλα, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς κάτω,
ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω, καθ' ὅλοκληρίαν·
«δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατὰ κρήθεν χεῖε καρ-
πὸν» Ὀδ. λ. 588· καὶ «κατάκρηθεν κεκαλυμ-
μένη» Ὁμ. ὕμν. Δημ. 182, ὡς «κατάκρηθεν
δὲ καλοῦσθην δαυδαλέην χεῖρσσι κατέσχεθε»
Ἡσ. θε. 574· «ἀπὸ κρήθεν», Ἡσ. ἀσπ. 7·
πρβλ. καὶ «κατάκρας», κ. Λοδεκ. Φρυγ. 48.

Κατα-κρήμναμαι· κρέμαμαι ἐκ τινος μέ-
ρους· ἐπὶ τῶν νεφελῶν Ἀριστ. νεφ. 376· ὁ
Σχολ. «κρεμᾶμεναι ἐκ τοῦ ἁέρος».

Κατα-κρημνίζω· κρεμῶ τι πρὸς τὰ κάτω·
παθ. κατακρημνίζω· Ὁμ. ὕμν. 6, 39 = τῷ
προηγ.

Κατα-κρημνίζω· ἀπὸ κρημνοῦ τινος ῥίπτω
κάτω· -τὴν Σφίγγα Ἀθην. 6, 253· ἐν γέν.
ῥίπτω ἐκ τινος μέρους κάτω· -ἐκ τῶν τρι-
ῶν Σεν. Ἑλλ. 2, 1, 31· «-ἀπὸ τῶν ἱππῶν»
Πολυδ. 3, 116, 12· παθ. «τῶν βοῶν κατα-

κρημνισμένα» Σεν. Κυρ. 8, 3, 41· «ἐν δὲ
τις περὶ τῶν ἱερῶν χρημάτων μνησθῇ, κατα-
κρημνίζεται» Δημ. 19, 327.

Κατα-κρημνισμός, ὁ· κατακρήμνισμα, μετγν.

Κατα-κρημνιστής, ὁ· ὁ κατακρημνίζων.

Κατά-κρημνος, 2· ἄνωφερης, ἀπότομος·
-χωρὸς Βατραχ. 153, καὶ μετγν.

Κατ-ἀκρης, ἰων ἀντὶ κατάκρας.

Κατ-ακρίδω· πολλὸ ἀκριδῶς, μετγν.

Κατα-κριδεύω· καταλαλῶ, καταγελῶ, γλωσσ.

Κατά-κριμα, τό· καταδίκαις, ἰδ. εἰς θά-
νατον Δ. Ἀλ. 6, 61.

Κατα-κρίνω· κρίνω κατὰ τινος, καταγι-

γνώσκω τινός τι, καταδικάζω τινά· -τινὰ
τινὸς «ψήφῳ θανάτου κατακεκριμένος» Εὔρ.

Ἀνδρ. 497· -τινὸς τι «τὸ μὲν γὰρ τελευτή-
σαι πάντων ἢ πεπωμένην κατέκρινεν» Ἰσακ.

1, 43· «κατακεκριμένος κατὰ τὸν νόμον»
Σεν. Ἑλλ. 2, 3, 54· ἡ ποινὴ ἐκφέρεται καὶ
μὲ ἀπαρ. «κατέκριναν τῆς ὀψις στερηθῆναι»

Ἡρ. 9, 93· «κατακεκριμένος ἀποθνήσκειν»
Σεν. ἱερ. 7, 10· ὁ Ἡρ. ἔχει «οἷον μὲν

κατακρίνο θάνατον», 7, 146· οἱ μετγν. προσ-

εἶτι «κατακρίθηται θάνατον» -ἀπροσώπ. «ἦν
γὰρ νῦν κατακρίθη μοι» Σεν. ἀπολ. 7· «κατα-

κεκριμένος ἦδη οἱ τοῦτων» = ἀποφασισθῆν·
των κατ' αὐτοῦ τοῦτον Ἡρ. 2, 133· «κατα-

κρίνεται τὰ πράγματα» Ἀντιφ. 3, α, 1·
ἔννευ ἐχθρικῆς ἐννοίας· «κατεκρίθη Ἀπόλλων

θνατοῖς ἀγανότατος ἔμμεν» Πινδ. ἀποσπ. 116.

Κατα-κρίσιμος, 2· ἄξιος νὰ κατακρίθῃ,
καταδικασθῇ, μετγν.

Κατά-κρίσις, ἡ· τὸ κατακρίνειν, ἢ κατα-

δικασις, μετγν.

Κατα-κριτής, ὁ· ὁ κατακρίνων Εὔστ.

Κατά-κριτος, 2· ὁ καταδικασθεὶς ἢ ἄξιος
νὰ καταδικασθῇ κατακρίσιμος, μετγν.

Κατα-κροαίνω· παύω Γρ. Ναζ.

Κατ-ακροάομαι· λίαν ἀκροάομαι τινός τι·
Εὔπολ. ἐν Πρισκίαν. 18, 1186, καὶ μετγν.

Κάτ-ακρος, 2· ὁ ἀκριδῶς εἰς τὸ ἄκρον κεί-
μενος Σχολ. Ἰλ. ο, 536· ἐπὶρ. κατάκρος =

κατάκρης, μετγν.

Κατα-κροταλίζω· κουροταλίζω θανάτῳ, θο-

ρυδῶ· -πύδεσιν Καλλ. Ἀρε. 247.

Κατα-κρατέω· πολλὸ κρατέω Εὔστ. -τινὰ
= ἄγαν ἐπαινώ Ἡσυχ.

Κατά-κροτος, 2· πλήρης κρότου· «ἡχὴ κα-
τάκροτος» Πλάτ.

Κατα-κρουνίζω· ὥσπερ κρουνὸς χεῖω τὸ ὄ-

νωρ πρὸς τὰ κάτω· «-ἐν χειρὸς πηγῇ» Ἀρ-
χιστρ. ἐν Ἀθην. 7, 320· καὶ παθ. «εἰστήκει

πατὴ κατακρουνιζόμενος» = κατακρουνοῦμενος
ὑδατι ὡς ἀπὸ τινος κρουνοῦ Δ. Λαερ. 6, 41.

Κατά-κρουσις, ἡ· ἡ ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω
κρούσις, σπρώξιμον, ὠθησις ἰσχυρὰ Ἀριστοτ.

προβλ. 3, 25· «ἡ ἄνωθεν κατάκρουσις» 34, 17.

Κατα-κρουστικός, 3· -οῖνος, ἀντιθ. τῷ
«ἐπιπολαστικός» κυρ. ὁ κρούων τι καὶ φέρων

τίμῳ, σγάξω τὸ δέμα· καὶ ἐπὶ τῶν μελίσ-
σων πᾶν ἐσμούς ἄλλοτερούς σφετερίζῃ τις,
τῇ τῶν μελιτῶν ἡδονῇ ξυνεπόμενος καὶ κα-
τακρύβων οὕτως· οἰκιστοὶ = ὁ σφετερίζομε-
νος τοὺς ἐσμούς· ἐλκύει αὐτοὺς κρούων γάλ-
πινόν τι σκεῦος, διότι αἱ μέλισσαι εὐχαρισταύ-
μναι εἰς ταύτων τὸν κρότον ἀκολουθοῦσι
Πλατ. νόμ. 8, 843· παρὰ Πολυδ. 8, 154 τί-
θεται μετὰ τῶν συνων. κατακρύβειν, κα-
τακρυβεῖν, κατακρύβειν, κατακρυβε-
σθαι, κατακρυβεῖν.

Κατα-κρύβδην· κρύφα, λάθρα, μὲν.
Κατα-κρύπτω, π. κατακρύπτω Περ. ἔρ.
469, Νικ. ἐν Ἀθην. 2, 61, (ὅτε καὶ, κατα-
κρύφα καὶ τὸ ὡς δι. γρ. κατακρύβω, Περ. 5,
92, Πλουτ. Κρασ. 23)· κρύπτω τι ὧς δι.
ἄλλο· «καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε κατακρύβας
ὕπὸ κόπρῃ» Ὁδ. 1, 329· ἀρτὸ. κρύπτομαι,
«εἰ δ' ἄρα τις καὶ μόνος ἰὼν ἐμδελγεται ὁ-
δίτης, οὐ τι κατακρύπτουσι», η, 205· «ἄλ-
λῃ δ' αὐτὸν φατε κατακρύπτων ἥσχεον δέ-
κτην», δ, 247· «= ἐν μεγάρῳ πλοῦτον» Πινδ.
Ν. 1, 36· «ἄστυ... πένθει δνοφερῇ κατέ-
κρυψας Ἀίσχ. Περσ. 538· «= ὑπὸ θύρῃ» Ἱερ.
12· «= ἐς κοφίλῃν», 5, 92, 4· «τὰ δὲ τῶν
χειρῶν ἐν ἀπορρηγῇ καὶ ἀδήλῃ κατακρύ-
ψουσιν Πλατ. πολιτ. 5, 460.

Κατα-κρυσταύω· ὡς κρύσταλλον ποίω-
τι, Βαζ.

Κατα-κρυφή, ἡ· τὸ κρύπτεν, κρύπτεσθαι,
μυσ. «οὐ γὰρ ἔγω κατακρυφῶν» Σοφ. Οἰ. Κ.
218, ὅπου ὁ Βουδ. ἐξηγεῖ «ἀποφυγὴν τοῦ μὴ
εἰπεῖν».

Κατα-κρύφω· κατακρύπτω Κ. Σμ. 2, 447.

Κατά-κρυψις, ἡ· ἡ παντελής κρύψις.

Κατα-κρύβω· ὡς κρύβει ἡ ἄλλο παρόμοιον
πηγὴν κρύβω κατὰ τινος· «πολλοὶ γὰρ μί-
σει σφε κατακρύβουσι· κολασαί» Ἀγιστ. ἱππ.
1020· τινός, Εὐστ.

Κατα-κτάσμαι· πολὺ κτάσμαι, ἀποκτῶ
τι παντελῶς, ἀσφαλῶς· «εἰ μὴ νῦν κατα-
κτῆσαι τινά» Σοφ. Αἶ. 1235· «= βίον δι-
πλοῦν» Πλατ. Τιμ. 75· «πλοῦτους Ἰσοκ. 4,
182· χρόαν Πολυδ. 6, 7, 4· καὶ μὲν. π.
ἀορ. Δ. Σακ. 16, 56 καὶ παθ. Καὶ «κατε-
κτῆσατο τὸ θεατρὸν» = ἔλαβε μετ' αὐτὸ μέρος του
τῶς θεατῆς, τοῦ ἐκέρχους Αἰλ. Π. Ἱ. 3, 8.

Κατα-κτάς, κατακτᾶμεν, κατακτᾶ-
μεναι, κατακτᾶμενος ἴδε κατακτείνω.

Κατα-κτερίζομαι· ἀποκτῶ, ὁ ἀορ. παρ'
Ἀπολλ. Ἱ. 3, 136.

Κατα-κτείνω, μελ. κατακτείνω, ἰων. κατα-
κτανῶ, ἐπ. κατακτανέω, ἀορ. ἀ. ἐπικρατέ-
στερος, κατέκτανε, μάλλον δὲ π. ὁ θ, κατέ-
κτανον, ὅμως παρὰ Ξεν. κατακτανῶν,

Ἀν. 4, 8, 25· κατακτανεῖν, 7, 6, 37,
καὶ 1, 9, 6, ἐνθα ὁ Κρ. ἀνέγνω κατέκα-
τανεν, ὅμως πολλὰ χειρῶν ἔχουσι, κατέ-
κτανεν, ὡς 1, 10, 70· κᾶκτανε Ἰλ. ζ,
164, ἐπ. κατέκταν, δ, 319, κατέκτα,
δ, 662 καὶ Αἰσχ. Εὐμ. 438, ἀπαρ. «κατα-
κτᾶμεναι» (Πρ. ἀσπ. 453 κατακτᾶμεναι)
καὶ κατακτᾶμεν καὶ κατακτᾶμενος μετ'
παθ. σημ. Ὁδ. π, 106 καὶ π. ἀορ. κατε-

κτάθην, ὅθεν «κατέκταναν» = κατεκτάθη-
σαν Ἰλ. ε, 558, μ. μελ. κατακτανέσθε·
μετ' παθ. σημ. ε, 481· φανεύω, μάλιστα ἐν τῇ
μάχῃ, παρ' Ὁμ. καὶ τοῖς ὕστερον· ἔει, μῆλα
Ὁδ. ω, 66· καὶ μάλιστα ὁ παρκ. κατέκταν-
να Αἰσχ. Εὐμ. 557, ἐν δὲ τῷ περὶ πρώτων
παρὰ μὲν. εὐχρ. ὡς παρὰ Πλουτ. καὶ ἄλλ.
Κατα-κτενίζω· κτενίζω ἐπιμελῶς, ἀτλαγ-
γίζω· «ἐδάδιζον κατεκτενισμένοι τὸς κόμας
ἐπὶ τὸ μετὰ φρενον» Ἀθην. 12, 525, καὶ μὲν.
Κατα-κτενισμός, ὁ· τὸ συγνόν, ἐπιμελὲς
κτενισμόν, μὲν.

Κατα-κτενος, 2 ἐπιμελῶς κτενισμένος, πι-
κοσημένος· -κόμη Ἰσχυρ.

Κατ-ἀκτερε, ὁ· 1) (κατάγνυμι), ὁ σπᾶζων,
θραύων· 2) (κατάγω) ὁ φέρων κάτω, ὀπίσω
Πολυδ. 7, 16.

Κατ-ἀκτησις, ἡ· ἀποκτῆσις, κατάληψις,
κυριότης· πραγμάτων Πολυδ. 4, 77, 2· -γῆς
Πλουτ. Κρισ. 22.

Κατα-κτιζώ· πολὺ κτίζω, Εὐσεβ.

Κατ-ἀκτός, 3 (κατάγνυμι)· θραυστός, ἡρα-
γίσις μετὰ τοῦ θραυστός· Ἀριστοτ. μετεωρ.
4, 9· «τὰ κατακτᾶ τῶν ὀπωρῶν», Ἱ. Ζ. 4, 1.

Κατ-ἀκτρις· ὀηλ. τοῦ κατᾶκτε, ἐπιουργός
Ἰσχυρ.

Κατα-κτυπέω· κάμνω πολλοὺς κτύπους,
θύρῳν, ταραχὴν μεγάλην· τινός, μὲν.

Κατα-κτύπησις, ἡ· κτύπος ὑπερβολικός,
θύρῳς Εὐστ. 1602, 18.

Κατᾶ-κτυπος, 2· ὁ ἀναδίδων κτύπον, κατᾶ-
δουπος Ζωναρ. σ. 1144.

Κατα-κυδεύω· χάνω ἐν τῷ παγινίῳ τῶν
κύδων, φθείρω τι ἐν τῷ παγινίῳ· -τᾶ ὄντα
Λυσ. 14, 27, Αἰσχιν. 1, 95.

Κατα-κυδιστάω· ὁπὸ χαρᾶς ἡ πρὸς ἐμ-
παγμόν, τινος κυδιστῶ, κάμνω τοῦμπαις
Αἰλ. Ἱ. Ζ. 5, 54.

Κατα-κυδαίνω, καί, κατα-κυδρόω· τὰ
ἀπλᾶ κατ' ἐπίτασιν, μὲν.

Κατα-κυκάω· μινύω, φύρω Ἱπποκρ. τα-
ράσσω Εὐμαθ.

Κατᾶ-κυκλος, 3· κυκλικός, στρογγύλος,
μὲν.

Κατα-κυκλώω· περικλείω, κύκλῳ περιβάλλω,
Ο'. Μέσ. Πλουτ. Σερτ. 9.

Κατα-κυλινδῶ· τῷ ἐπομ. «λῖθους κατε-
κυλίνδουν» Δ. Κασ. 56, 14.

(Κατα-κυλίνδω) ἡ κατα-κυλίω· κυλίω
τι πρὸς τὰ κάτω «μὴ κατακυλισθῇ» Ἱερ. 5,
15· «κατακυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἱππῶν» Ξεν.
Κυρ. 5, 3, 1· ῥ. ἐπὶ 0. κατακυλιστός, μὲν.

Κατα-κύλισμα, τό· κατακύλισμα Κασ.
Κατα-κύλλωμα, τό· τὸ κύλλωμα, κατ' ἐ-
πίτασιν Εὐστ.

Κατα-κύματόω· καλύπτω με κύματα Εὐ-
μαθ. 1, σ. 12.

Κατα-κυμβαλίζω· παίζων τὸ κύμβαλον
διασκεδάζω τινά ἢ ἐκκουφαίνω, μὲν.

Κατα-κυπτάζω· λίαν κυπτάζω Σώφρων
ἐν Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 262.

Κατα-κύπτω· σκύφω πρὸς τὰ κάτω·
«πρόσω γὰρ κατέκυψε» Ἰλ. π, 611, καὶ
μὲν. ἰδ. τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἑμπερὶ καὶ

κάτω κλίνω, ἀκούειν πρὸς τὰ κάτω βλέπω
τι· «εἶσω τοῦ χάσματος» Λουκ. νεκρ. Δ.
21, 1· ὀπίτω κάτω, πρὸς τὸ ἔδαφος, τὰ ὑμ-
ματα Στρατ. 7 (12, 8· πρὸλ. αὐτόθι 176,
«κάτω κύβητος»).

Κατα-κυρίευσις, ἡ κατακράτησις, κατε-
ξουσίαις, μτγν.

Κατα-κυριεύω· κυριεύω Δ. Σικ. 14, 64.

Κατα-κυρώ· ἀναγνωρίζω τι, βεβαιῶ, ἐπι-
κυρώνω· «μὴ οὐ τάδε ταῦτα κατακυροῦσθαι»
Σοφ. Ἀντ. 927· ἰδ. ἐν τῇ δημοκρασίᾳ, κα-
τακυρώνω, μτγν. Ἀλλά, «ψήφω θανάτου κα-
τακυρωθεὶς» = καταδικασθεὶς Εὐρ. Ὀρ. 1011.

Κατα-κυρτώ· λίαν κυρτώ Εὐμαθ.

Κατα-κωλύω· καταθρηγῶ Πουχ. Φωτ.

Κατα-κωλύω· ἐμποδίζω· «δειπνεῖν κατα-
κωλύεις» Ἀριστ. Ἀλ. 1088, Ξεν. οἰκ. 12, 1·
«κατεκωλύθη τοῦ ἐς Σικελίαν πλοῦ» Δημ.
33, 13.

Κατα-κωμάζω· ἐπὶ τῆς δυστοχίας, εἰσορ-
μῶ, ἔφορμῶ· «τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώ-
μασιν Οἰδιπόδα» Εὐρ. Φοιν. 355.

Κατα-κωμ-ωδέω· περιγελῶ, περιπαίζω, ὁ
Σχολ. Ἀριστ. σφ. 61 ἐξηγεῖ δι' αὐτοῦ τὸ
ἀνασελγαίνω.

Κατακωχή, ἡ· κατάσχεσις Σουῖδ. Παρὰ
Πλατ. δι. γρ. ἀντὶ τοῦ κατακοιχή.

Κατα-κώχιμος, 2· καταλήψιμος, ἁλωτός·
«ἦθος κατακώχιμον ἐκ τῆς ἀρετῆς» Ἀρι-
στοτ. ἦθ. 10, 9· ἐντ. ὁ κλίνων, ἔχων βο-
πῆν εἰς τι propensus, pronus et capri facilis,
πρὸς τι, πολιτ. 2, 9.

Κατα-λαβέω, ὁ· πάσσαλος Πουχ.

Κατα-λαβή, ἡ· κατάληψις Πλατ. Ὀρ. 412.

Κατά-λαβρος, 2· λίαν λάβρος Εὐπολ. ἐν
Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1269.

Κατα-λαγνέσθαι· εἰς σωματικὰς ἡδονὰς
καταβρίσκει Πουχ.

Κατά-λαγνος, 2· τῷ ἀπλῷ Σχολ. Θεοκρ.
4, 62, ὅπως ἐξ εἰκας.

Κατα-λαγχάνω· διὰ κλήρου λαμβάνω τι,
μοῦ λαχαίνει τι Δίλ. Γ. Ζ. 9, 35.

Κατα-λαζονεύομαι· μετὰ καυχήσεως καὶ
κέρπου ὁμιλῶ, διηγούμεαι περὶ τίνος Ἰσοκ.
15, 5· «οἷά περ ψήσαι καὶ καταλαζονεύσεται
πρὸς ὁμᾶς» Δημ. 21, 169· καὶ μετὰ γεν. τι-
νός, μτγν.

Κατα-λαβῶσθαι, ὁ, πλ. -σαι, ὅω. «ἐ-
ξηγηταί, ἡ ἐνδεικνύοντες τὰ δημόσια» Πουχ.

Κατα-λαλάζω· λίαν ἀλαλάζω Πουχ.

Κατα-λαλέω· ἐκ βοῆς εἰς τὴν φλοαρίαν
λέγω τι, φανερώω, διαλαλῶ· «τοὶς θύραζε
ταῦτα» Ἀριστ. βατρ. 752· λαλῶ κατὰ τινος,
ἐννοχοῦμαι, συκαφανῶ, «τινὰ πρὸς πάντας
ὡς ἀγεννῶς χρώμενον τοῖς πράγμασι» Πα-
λυδ. 3, 90, 6· παθ. Πολυδ. 27, 12, 2· ἔτι
«τοῦ Πανσανίου τῆς βαρύτητος» Δ. Σικ. 11,
44· καταγγρῶ, κατὰ τινος, Ὁ· γίνομαι
βαρετός εἰς τινὰ μὲ τὴν πολυλογίαν μου Β.
Ἀν. 46, 12.

Κατα-λαλῶ, ἡ· κακολογία, κατηγορία, Κ. Δ.

Κατά-λαλος, 2· ὁ καταλαλὼν, κακολο-
γῶν, Κ. Δ.

Κατα-λαμβάνω 1) πᾶνω, κρατῶ· «τοῦ

κατὰ νῶτα λαβὼν» Ὁδ. ι, 43, καὶ συχνὰ
ἐν τριῇ. ἐπὶ τῆς νόσου, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τὸ
πᾶνω, αἶον, «τὸν ἔπιασε θέρμη» «κατέλα-
βε νοσὸς μιν» Ἦρ. 3, 149· «καταλαμβάνο-
μενος ὑπὸ πολέμου» Πλατ. νόμ. 12, 944·
«τῇ χειρὶ τὸν ὀφθαλμόν» = ἐπέχω, ἔχω τὸ
χερὶ ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸν ὀφθαλμόν, κρατῶ τὸ χερὶ
ἐπ' αὐτὸν, Θεαιτ. 165· κατέχω, κάμνω κατο-
χήν, πᾶνω, occupare «κατέλαβε τὴν ἀκρό-
πολιν ὡς ἐπὶ τυραννίδι» Θουκ. 1, 126· καὶ
μτφ. «κατέλαβον τὴν τοῦ νέου τῆς ψυχῆς ἀ-
κρόπολιν» Πλατ. πολ. 8, 560· «ὁ δὲ Πει-
ραιεύς ἦν κατεληγμένος» Ἰσοκ. 18, 17· στρα-
τόπεδον = στρατοπεδεύειν, στρατοπεδεύσθαι,
Θουκ. 2, 81· «πάντα φυλακίζει» Πλουτ. Πε-
ρικλ. 33· καὶ μέσ. καταλαμβάνω τι διὰ τὸν
ἑαυτὸν μου «κατελάβετο τὴν πόλιν» Πολυδ.
1, 58, 2· τὰ πράγματα Ἦρ. 6, 39· οὕτω
καὶ παρκ. «κατεληγμένων τὴν πέτραν τῶν
βαρδάρων» Δ. Σικ. 17, 85 (ἀλλὰ παρ' Ἀν-
δοκ. 1, 19 ἀναγινώσκει ὁ Βέκκερ. «λαμβάνο-
μενος τὸν γονάτων» ἀντὶ τοῦ κοινοῦς κατα-
λάβε.) ὡς. «ἔδρας καταλάβειν» Ἀριστ. ἐκκλ.
86· «θέαν καταλαμβάνω» = πᾶνω μίαν θέαν
διὰ τὰ ἔδω τι Λουκ. π. ὄρχ. 5· «Μιλτιάδεια
τὰ πράγματα καταλαμβάνον ἀποστέλλου-
σαι», ἔνα παραλῆξ τὴν ἀρχηγίαν Ἦρ. 6, 39·
ἐπὶ τῶν συγγραφέων προϊστορῶ, προδιηγού-
μαι, πρότερον ἀφηγοῦμαι τι· «τὰ δὲ ἄλλοι οὐ
κατελάδοντο, τοιούτων μνήμην ποιήσομαι»,
Θ. 55· - χρήματα = μετὰ τῆς ἐνοίας τοῦ,
ἀφαιρῶ, ἀποστερῶ Ἀριστ. Λυσ. 624· ἐντ. 2)
κρατῶ τι, ἐμποδίζω· «καταλαβεῖν αὐθιγανό-
νην τὴν δύναμιν Κύρου» Ἦρ. 1, 46· «τὸ πῦρ,
1, 87· «ἔχε καὶ καταλάμβανε σιωπῶν», 3,
36· τὰς διαφοράς, 7, 9, 2· προσέτι· ἐρίζου-
τας, 3, 128, καταπαύω, παύνω. Καὶ παθ.
«ὁ πᾶν Περσέων θάνατος οὕτω καταλαμφθεὶς
ἐσχηχθῆ» = κατακρυφθεὶς ἐσιωπήθη, 5, 21· «ἡ
ποιὺ ὑπὸ πυρὸς καταληφθῆ» κρατηθῆν, ἐμπο-
δισθῆν που Πλατ. πολιτ. 6, 496· ἐντ. ἐξα-
ναγκάζω, ὑποχρεώνω, «ἀνάγκη κατελήφεν»
Πλατ. νόμ. 7, 814· «τὰ ταῖς ἐπιμαίεις ὑπὸ νό-
μων κατεληγμένα», 823· «-πίστι καὶ ὁρκί-
οισι καταλαβόντες αὐτοὺς» = ὑποχρεώσαντες,
δέσαντες Ἦρ. 9, 106, Θουκ. 4, 86· «ὅρκῳ
κατεληγμένοι», 1, 9, (ὥσπερ καὶ «εὖρε τὰς
σπονδὰς κατεληγμένας» = καθεσταμένας, ἐμ-
πέδους, ἀντίθ. τῷ «μετακινητὴ ὁμολογία», 5,
21») καὶ μτγν. ὡς Δ. Ἀλ. 3, 24· τὸν ἐνο-
χον καταδικάζω τιμωρῶ, ἀντίθ. πρὸς τὸ
ἀφίναί· Ἀντιφ. 2, 8, 11· καὶ πρὸς τὸ, - ἀ-
πολύω, 4, 8, 9· «καταλαμβάνεσθαι ὑπὸ τῶν
νόμων», 4, 7, 2· 3) τυχεῖναι ἐπ' αὐτὸν εἰς
τὴν ὥραν, τὴν στιγμήν ποῦ γίνεται τι, εὐρί-
σκει, εὐρίσκειν παρὼν εἰς τινὰ περίστασιν·
«καταλαμβάνομεν τὸν Σωκράτη ὅτι λελομέ-
νον» = εὐρίσκειν Πλατ. Φαῖδ. 59· «ἀνεσι-
γμένην καταλαμβάνομεν τὴν ὄραν» = εὐρί-
σκειν ἀνοικτήν, συμπ. 174· «κατελάβομεν
περιπατοῦντα», Πρωτ. 314· «ὡς ἐπ' αὐτο-
φῶρῳ καταληφόμενος ἑμαυτὸν ἀμαθιστέρον
ἐκείνων ὄντα» ἀπολ. 22· «καταλάβων ἐν Βοσπό-
ρῳ μοχλοῦρά τὰ πράγματα καὶ τῶν φορτίων

πολλὴν ἀπρασίαν» Δημ. 34, 8· «τὴν Σπάρτην ἔρριπον» Πολυδ. 9, 8, 5· «φεύγε, πρὶν τὸν τοσούτην ἥκοντα καταλαβεῖν» Ἀριστ. Θεσμ. 1209· «κατελήθη πωλὼν τὰ σά» Λουκ. 1· Ἀλφ. 37, ἔχει οὕτω καὶ τὸ μέσ. 4) ἀντιλαμβανομαι εἰς τὸ τοῦ νοῦ, καταλαμβάνω· «κατελήφαμεν αὐτὸ διὰ τῆς ἐναργεστάτης αἰσθησεως» Πλατ. Φαιδρ. 250· «ἐκ τούτου κατέλαβον τοῦ ψάματος· ὅτι νίκην αὐτοῖς σημαίνει τὸ δαμάσκειν» Δ. Ἀλ. 5, 46, καὶ μέσ. 2, 60· 5) ἰδ. λέγεται ἐπὶ κακῶν συμβάντων, τὰ ὅποια αἰφνιδίως ἐπέρχονται· εἰς τοιαύτην χρῆσιν ἔρχομεν ἡμεῖς τὸ πιάνω· καὶ δὲ τινες συμφορὰ καταλαμβάνουσι· Πλάτ. νόμ. 9, 873· «κινδυνος Δημ. 18, 99· «καταλαβούσα συμφορὴ» Πρ. 4, 161· εὐρίσκω, «τὸν πατέρα κατέλαβε πρῆγμα τοσούτου» 9, 93· «εἰ ὁμείας καταλελύθηκε ἀδυνατόν τι» 9, 60, (ἀλλὰ «εὐτυχὴ τις», Πρ. 3, 139)· «πρὶν τὴν ἀνήκεστον ἡμᾶς καταλαβεῖν» Θουκ. 4, 20· «καταλελύθη με τοῦτο εἰς ὁμείας ἐκφθάρει» = αἰσθάνομαι ἑαυτὸν ἡναγκαζόμενον νὰ σὲς φανερώσῃ τοῦτο Πρ. 3, 65. καὶ ἀπολ. «ἔνα κατέλαβε ὑδρίσαντα τάδε ἀποθανεῖν» = συνέβη, ὥστε νὰ ἀποθάνῃ, τὴν εὐρήκην ὁ θάνατος, 3, 118· «τὰ καταλαβόντα» = ὅσα μὲς εὐρίσκουσι, μᾶς συμβαίνει, παρὰ ταῖς ἀττ. = συμβάντα, 9, 49· ὡς. «ἦν δὲ γε ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ» = μᾶς εὐρή, συμβῇ Θουκ. 2, 54, ὡςπερ, 2, 18· καὶ μτγν. «τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ κατεληφότα» Πaus. 13, 20, 7· «τῆς νυκτὸς καταλαβούσης» = ἐπελθούσης Δ. Σικ. 20, 86· «γεμῶνος ἡδὴ καταλαμβάνοντος» Πρωδ. 7, 2, 18· σπαν. ἐπὶ εὐτυχίας «τοῦτον κατέλαβε εὐτυχίῃ τις» Πρ. 9, 139· «ἐν τοιαύταις ἀνάγκαις κατεληγμένοις» Θουκ. 7, 57.

Κατά-λαμπρος, 2· λίαν λαμπρὸς, μτγν. Κατα-λαμπρῶναι· πολλὸ λαμπρῶναι, Βυζ. Κατα-λαμπρῶς, 3 (καταλαμβάνω), ἰων. ἀντὶ καταληπτέος Πρ. 3, 127.

Κατα-λάμπω 1) μεταδίδω πολλὴ φῶς εἰς τι, καθιστῶ αὐτὸ λίαν φωτεινόν· «ὦν ὁ ἥλιος καταλάμπει σαφῶς ὁρώσι» Πλατ. πολιτ. 6, 508· π. μτγν. τινὰ «τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωποὺς» Πλουτ. Κικ. 22· παθ. Εὐρ. Ἰων 87· «ὅπῃ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενοι» Ξεν. ἀπομν. 4, 7, 7· 2) ἀμείβω, φωτίζω, διαδίδω λαμπρὸν φῶς· «ἐν δὲ μέσῳ κατέλαμπε . . . κύκλος δελίοιο» Εὐρ. Πηλ. 464, καὶ μτγν. «ἡμέρα κατέλαμψε» Πλουτ. Ἀγῆρ. 24· «ἡ σελήνη κατέλαμπε εἰς θάλατταν», συμκ. 18.

Κατά-λαμψις, ἡ· τὸ καταλάμπειν Ἰαμβλ. καὶ μτγν.

Κατα-λαξεῖω· περικῶ λίθους, ἐγχαράττω εἰς λίθον, μτγν.

Κατά-λαψις, ὄμορ. ἡ· κατάληψις.

Κατα-αλγῶναι· αἰσθάνομαι σφοδρὸν ἄλγος, πόνον Σοφ. Φιλ. 368, καὶ μτγν. «κατηλγῆκος Πολυδ. 3, 80, 4.

Κατα-αλγύνω· σφοδρὸν ἄλγος προξενῶ εἰς τινα, μτγν.

Κατα-λεῖναι· κάμνει τι λίαν ὁμαλόν, λείων, ἀπυρετῶς Κλ. Ἀλ. καὶ μτγν. μτφ. ἀ-

πομακρύνω πάσας τὰς δυσκολίας.

Κατά-λεγμα, τό· νεκρικοῦς ὀρθῶς, μυρολόγι, μτγν. ὅμορ. καταλεγματίον.

Κατα-λέγω 1) βάλλω τινὰ νὰ πλαγιάσῃ, ἐν τῷ ἐνεργ. μόν. παρ' Ὁμογ. «καταλέξας» κακαχομήσας. Τὸ μέσ. παρ' Ὁμογ. ἰδ. συγκεκ. «ἐνθ' ὃ γέροντι κατέλεκτο» Ἰλ. 1, 662· «καταλέχθαι» Ὁδ. ο, 394· «εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος», χ, 196· καὶ ὁ μ. ἀορ. ἀ. κατελέξατο Πρ. 521, καὶ Ἰνναχοῦ μτγν. π. 2) ἐκλέγω· τὸν χρηστικόν = ἐκ τῶν χρηστικῶν Πρ. 7, 6· συλλέγω στρατιώτας, καταγράφω· στρατιώτας Ἀριστ. Ἀγ. 1029· «τοὺς ἐχθροὺς κατέλεγον εἰς τὰς ναυὲς Θουκ. 3, 75· «ταῖς πλουσιωτάτους ἴκ πασὼν τῶν ἐκεῖ πόλεων ἱπποφορίην κατέλεξε» Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 15. Παθ. ἰδ. ὁ ἀορ. κατελέγη Πλατ. νομ. 6, 762· «στρατεύεσθαι τὸν καταλεγνέτα», 12, 942· «ὥστε οὐδὲ τῶν τρισηλίων κατελέγη» = δὲν ἐξελέγη μετὰ τῶν τριῶν χιλιάδων Λυσ. 30, 8· πλουσίους κατελεγμένους εἰς τὴν σύγκλητον» Πλουτ. Πομπ. 13· σπαν. οὕτω μέσ. «ὁπλίτας καταλεγόμενος» Θουκ. 7, 31, Πλατ. νόμ. 6, 760· «κατελέξατο στρατιάν» Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 21· «καταριθμῶ τινα ἢ τι μετὰ τινῶν «τὸν Ἡρακλέα καταλεγόμενον εἰς τοὺς τοιοῦς» Δ. Σικ. 4, 39· «εὐεργεσίαν κατέλεξε» = τὸ ἱλοῦν, ἄριζεν ὡς εὐεργεσίαν Ξεν. Ἀν. 2, 8, 27· 3) διηγόμαι τι ἀκριβῶς, ἀπαριθμῶ κατὰ σειράν «ἀτρεκέως κατέλεξον», συγνᾶκ. παρ' Ὁμογ. ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀορ. «μνηστῆρας ἀριθμήσας κατέλεξον» Ὁδ. π, 235· «ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα δίκαιο καὶ κατέλεξε» Ἰλ. τ, 186· «καταλέξει τινὰ» Ὁδ. δ, 832, Ἠρ. 4, 50· ἰδ. συγνᾶκ. ἐπὶ γενεαλογίας, σπαν. ὁμογ. ἐν τῷ ἀττ. πεζ. λόγῳ, ὡς Ξεν. ἀπομν. 2, 4, 4, Πλατ. ἐπιν. 7, 327. καὶ μέσ. «τὸν πλωτικόν καταλεξόμενα» Πλατ. Ἀφ. 368, Ἐντ. διηγόμαι, Ἰππ. μεζ. 285· «εἰς τὰ μέτρα πρὸς τὸν ἀδλὸν» ἀπαγγέλλω Ξεν. συμκ. 6, 3· β' ἐπιθ. -τέος, 3· Πλατ. κ. ἄλλ.

Κατα-λείβω· καταστᾶζω, καταγίω· «τί σοι καιρὸς . . . δόμας ἀεικλίον καταλείβειν», ἐπὶ τῶν διακρῶν Εὐρ. Ἀνδρ. 131, Συχνὰ παθ. καταρρίω «γλυκύων μέλιτος καταλειθόμεναι» Ἰλ. σ, 109· «ἐκ πέτρης καταλείβεται» = καταρρίει Ἡσ. θε. 786· «δάκρυα δ' ἐκ διακρῶν καταλείβεται» Εὐρ. Τρω. 601.

Κατά-λειμμα, τό· ὑπόλοιπον, λείψανον, Ὁ. καὶ μτγν.

Κατα-λείδω· κάμνει τι λείων, οὕτω π. Πολυδ. 1, 280, ἐνθα ὁ Βέκκερ. ἐκ τοῦ Ξεν. ἰππ. 10, 7 «κατελιδόντα» διώρθ.

Κατά-λειπτος, 2· πολλὸ ἀλειμμένος· «σὺρβην, μύρην» Ἀριστ. ἰππ. 1332.

Κατα-λείπω, καὶ π. καλλεῖπω 1) ἀφῆκα τινὰ καὶ φεύγω· «οὐνεκ Ἀχαιοὺς καλλίπες (κατέλιπες), αὐτὰρ Τρωῶν ἀμύνει» Ἰλ. φ, 414, ἀντίθ. τῷ μένῳ, χ, 383· «πολλοὺς γὰρ Τρωῶν καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ χαλκῷ θηρώσουσι» μ, 226· «δοῖδον ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην καλλίπεν αἰωνοταῖν Εὐρω καὶ κύρμα γενέσθαι» Ὁδ. γ, 271· καὶ συχνὰ ἐν

τιμή. *ὡ πατρί, καταλειπομέναν σε θαυρώ* Εὐρ. Τρω. 596. *μή με καταλίπη νόον* Σοφ. Φιλ. 798. 2) ἀφήνω τινά ὀπίσω, ἰδ. ἐπὶ ἀναχωρούντων καὶ ἀποθησακύντων *καὶ δὲ με χῆρην λείπεις ἐν μεγάροις* Ἰλ. ι, 726. *οἷόν μιν Τροίηνδες κίων καταλείπον* Ὀδ. ρ, 314. *τὴν δ' ἀγῶνα κατάλειψ' ἡμῖν* Ἀριστ. Ἀγ. 660. *εἴπου πόπανόν εἴη τι καταλειμμένον* = ὑπόλοιπον, πλ. 680. *οὐκ οὖν ἂν μῦθον ἀκρόαλον ἐκὼν καταλίποιμι* Πλατ. νόμ. β, 752. *ὥς ἔνα μὴ καταλείπεσθαι ἐνθάδε, ἡμεῖς δὲ πλείομεν ἔνα* Ξεν. Ἀν. 5, β, 12. *ἀποκτινύνουσι τοὺς ἄλλους πάντας* ἄλλου δὲ λόγου ὁπῶν μόνους κατέλιπον, β, 1, 5. *καταλειμμένος τοῦ ἄλλου στρατοῦ* = ὅστις ἔμεινεν ὀπίσω ἀπὸ τῶν ἐπιλοιπῶν στρατῶν Ἰρ. 9, 96, ἰδ. ἐπὶ κληρονομιῶν, *τὰ καταλείφοντα* = ὅσα τις ἀφήκε μετὰ θάνατον εἰς τοὺς κληρονόμους Ἰσαϊ. 1, 45. *παισὶ δὲ αἰδῶ χρη πολλήν οὐ χροσὸν καταλείπειν* Πλατ. νόμ. 729. *ἐνα κληρονόμον*, 740, καὶ μὲν. οὔτινες ἔχουσι καὶ τὸν ἀορ. α. *καταλείψαντες τὴν κτῆσιν* Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 1001. παραβλέπω τι, ἀφήνω τι ἄδικτον, Ξεν. ἀπομν. 3, 2, 4. *τὸν λόγον* = ἀφήνω, παύω Ἰσοκ. 9, 33. Μία. ἀφήνω τι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἀφήνω τι ἴδιον ὀπίσω. *οὐ γὰρ κῶ τοί ἐστι νῆος οἷόν σε ἐκείνος κατέλιπετο* Ἰρ. 3, 34. *— στενὴν ἔξοδον*, Ἰρ. 73. *τὰ μέγιστα τοὺς θεοὺς ἑαυτοῖς καταλείπεσθαι* = φυλάττειν διὰ τὸν ἑαυτὸν των Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 8. Ἀλλὰ *καταλείψομαι* εἶνε παθ. Ἀν. 5, β, 12. ὁ π. 6. ἀορ. καταλείπει Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1127. παρ' Ἀτλ. Π. 1. 12, 21 = ἴσω, μετ' ἀπαρ. β. ἐπιθ. — τέον, μὲν. Κατα-λειτο-ουργέω εἰς λειτουργίας, δηροσίους ὑπηρεσίας, θαπανά πολλά. *πολλὰ καταλειτουρηγῶς* Δημ. 36, 39. Κατ-ἀλείψω ἀλείψω ὁλοτελῶς, περιγίρω, πασάλειψω. *ὕδωρ μινύουσι (αἱ μελιτταὶ) πρὶν τὸ κηρίον καταλείψαι* Ἀριστ. 1. Ζ. 9, 40. *ὡ καταλήγεται ὁ κύτταρος*, 5, 19. *καταλήγεται πίττη* Πολυδ. 9, 112. Κατὰ-λειψίς, ἡ τὸ νὰ ἀφήσῃ τις τι καὶ φύγῃ Πλατ. Φαῖδρ. 257, λείψανον, Ὁ. Κατὰ-λεξις, ἡ καταγραφή στρατιωτῶν Ἀππ. Ἰσπ. 49. Κατα-λεπτο-λογέω διὰ λεπτοῦ καὶ σοφιστικοῦ λόγου καταρρίπτω τι. *— πνευμένον πάλιν νόον* Ἀριστ. βατρ. 828. ἐν Β. Ἀν. 48, 16 ἐξηγεῖται ὑπὸ Φρου. *καταλεπτολογεῖν τὸ κατὰ λεπτόν καὶ ἀκριβῶς περὶ ὅτου ὅδον πράγματος διαλέγεσθαι*. Κατα-λεπτόνω κᾶμνω τι λίαν λεπτόν, ἀσθενῆς Ἰπποκρ. Ἀριστ. μῆρ. Ζ. 3, 5. Κατα-λευκαίνω κᾶμνω τι ὅλως λευκὸν Κυρίλλ. Κατὰ-λευκος, 2. ὅλος λευκός, μὲν. Κατα-λευκῶν κᾶμνω τι ὅλως λευκὸν λίν. τακτ. Κατὰ-λεῦσαι *ἐκκλιναι* Ἰπποκρ. ἰδ' ἀλεύω. Κατα-λεύσιμος, 2. ἄβιος νὰ λιθοβοληθῇ, ἀοχ. λεξ. Ἐκ τῶν τοῦ Δεινάρχου. Κατὰ-λευσίς, ἡ λιθοβολήσις, μὲν.

Κατα-λεῦσις λιθοβολή, θανατῶναι τινά διὰ λιθοβολήσεως Ἰρ. 1, 167, Ἀριστ. Ἀγ. 235. *κατέλευσαν βάλλοντες* Πλατ. ἐπιν. 8, 354. *— καταλευσθεῖς* Ἰρ. 1, 167. *καταλευόμενοι* εἰς τὰ μέταλλα βαλλόμενοι. Ἰπποκρ. ἐπὶ τῶν καταδικαζομένων νὰ ἐργάζονται εἰς τὰς λατομίας.

Κατ-αλέω κόπτω μετὰ τὸν (χειρὸς) μύλον τὸ σιτάρι, ἀλέθω, ἐν τρήτ. *κατὰ πυρὸν ἄλεσαν* Ὀδ. φ, 109, Ἰρ. 4, 172. *κατέλεσαν* Στραβ. 6, 260.

Κατα-λήγω παύω. *πρὶν καταλῆξαι τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἔχρωρ* Λισχ. Ἀγ. 1479, Πολυδ. 3, 61, 8. εἰς, ἐπὶ τι Δ. Σικ. 20, 2. *τὰ καταλήγοντα* = τὰ σύνορα Πλουτ. Φαδ. Μαξ. 6. Καὶ μετ. *εἰς ἣν ναυμαχίαν Θουκυδίδης κατέληξε τὴν πραγματείαν* Δ. Σικ. 14, 84.

Κατα-λήθωμαι λησμονῶ ὅλως διόλου. — τινός Ἰλ. χ, 389.

Κατα-λήξομαι διαρπάζω Πουχ.

Κατα-ληκτικός, 3. ὁ παύων, τελειώνων, ἰδ. ἐπὶ τῶν στίχων, ὅν ὁ τελευταῖος πῶς εἶνε ἀτελής, ἐλλείπει δηλ. μία ἢ δύο συλλαβαὶ Ἰπποκρ. 25. ἐπὶρ. καταληκτικός = τελείως, ὁλως ὥστε οὐδενὸς ἄλλου πλέον εἶνε χρεῖα, τελειωτικῶς Μ. Ἀντ. 7, 13. — δοῦναι = ἄνευ ἄλλου ἰδιαιτέρου σκοποῦ δοῦναι, 9, 42.

Κατὰ-λημμα, τό. λῆμμα Δ. Ααρ. 7, 45. Κατὰ-ληγίς, ἡ παύσις Σ. Ἐμπ. πρ. φυσ. 2, 61. τέλος, ἰδ. ἐνὸς στίχου, γραμ. κ Σχολ.

Κατα-ληπτέος, 3, β. ἐπὶθ. τοῦ καταλαμβάνω. πρὸς τις ἡ τὸ νὰ καταληφθῇ Πλουτ. Καισ. 32, τὸ οὐδ. καταληπτέον. — ἔκ τινος Εὐσεβ.

Κατα-ληπτήρ. — ἦρος, ὁ ἡμᾶς, δι' οὗ δένομεν τι Πουχ. καὶ Ἐπιγρ. ἀρχ. Ἐρημ. περ. Β. τευχ. 15.

Κατα-ληπτικός, 3. ὁ δυνάμενος νὰ καταλάβῃ, νὰ ἐννοήσῃ τι φαντασία Λουκ. συμμ. 23, Πλουτ. ἀρεσκ. φιλ. 4, 8. — κριτήριον Σ. Ἐμπ. Περ. 2, 63. *καταληπτικοί*, πρ. 99, 75. *— καταληπτικός τοῦ θοροδητικοῦ* Ἀριστ. ἱππ. 1380, ἐνθα Σχολ. = *προκαταλαμβάνομενος τοὺς ἀκούοντας, ὥστε θόρυβον μὴ κινῆσαι*.

Κατα-ληπτός, 3 (καταλαμβάνω). νοητός, ἐννόητος Πλουτ. καὶ ἄλλ. μὲν. *— τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτά* = κατέχεσθαι ῥᾶδιᾳ Θουκ. 3, 11. *ἐνένοος θεοῦ κατεληπτόν* = θεῖα συναρπεία προσγενόμενον Εὐρ. Ἰππ. 1347. ὁ ὑπὸ σπασμῶν κατασχεθεῖς Ἰπποκρ.

Κατὰ-ληπτος, 2. συλληθεῖς, πιασθεῖς, Διοδ.

Κατα-ληρέω διὰ φλυαρίας, μωρολογίαν γίνω τι. — τὴν ἔξωμίδα Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 13, 547. — τινός = ἐνοχλῶ τινα μετὰ τὰς φλυαρίας Σουῖδ. κ. μὲν.

Κατα-ληπτέω διαρπάζω ὡς ληστής, μὲν.

Κατα-λήψιμος, 2. ὁ πρὸς σύλληψιν καὶ καταδίηκν φέρων, συντείνων, ἀντιθ. τῷ ἀπολύσιμος Ἀντιφ. 4, 8, 9.

Κατὰ-ληψίς, ἡ τὸ πιάσιμον, φθάσιμον· «ὡς δ' οὐκ ἐστὶ ἐν καταλήψει ἐφαίνετο, ἐπανε-
χάσκει» = ἐπειδὴ δὲ ὁ στόλος δὲν ἐφαίνετο
πλῆν, ὥστε νὰ τὸν προφθάσῃ, ἐπείστρεφεν ὁ
πίσω Θουκ. 3, 33· κυρίως, κατοχή· Φυ-
λῆς Δειν. 1, 25· - χωρίων Πλατ. Γοργ. 455·
- τοῦ ἱεροῦ Δῆμ., Ἰσοκ. - ἡ διὰ τοῦ νοῦ ἀντί-
ληψις, κατανόησις, ἐννοία Πλουτ. πρ. Στωϊκ.
7· - προσβολὴ νόσου τινός, ἱατρ.
Κατὰ-λιθάζω· λιθοβολῶ, Κ. Δ. ἐκκλ.
Κατὰ-λιθῶ-θολέω· τῶν ἀνωτ. Ο'.
Κατὰ-λιθῶ-θόλησις, ἡ καταλιθοθόλημα
Τζιτζ. Δυκοφρ. 330, δι. γρ. καταλιθώσις.
Κατὰ-λιθῶς, 2· πλήρης λίθων, ὑπὸ λίθων
κατεχόμενος, Ο'.
Κατὰ-λιθῶν· καταλιθάζω Πaus. 6, 9, 7,
= κοσμῶ μετ' ἐπιρρίων λίθους Πaus.
Κατὰ-λιμνάζω· σχηματίζω λίμνην ἐκ τῆς
συσσωρευθεῖσας τοῦ ὕδατος, παθ. Βυζ.
Κατὰ-λιμπάνω· καταλείπω Ἀντισφ. ἐν
Ἀθην. 15, 690, Πλατ. Ἐπιν. 9, 358.
Κατὰ-λιπείνω· κάμνω τι ὅλον λίπος, πα-
χύ, μγν.
Κατὰ-λιπαρέω· ἐπιρρίων δέομαι, ἱκετεύω
Λουκ. καταπλ. 4.
Κατὰ-λιτανεύω· λίαν λιτανεύω, μγν.
Κατὰ-λιχμάζωμαι· περιλείχω, λιχνεύω,
ἐν τμησ. Ὀππ. κιν. 2, 389.
Κατὰ-λιχμάωμαι· λείπω κατεσθίω, ὁ ἐν.
τῆς μετχ. παρὰ Σ. Ἐμπ. Περ. 1, 57.
Κατὰ-λιχνεύω· λίαν λιχνεύω, γλωσ.
Κατὰ-λλάδω, ἐπὶρ. διὰ μεταλλαγῆς, με-
ταβολῆς, ἀμοιβαίως, ἀντιστραμμένως Πaus.
Κατὰ-λλαγή, ἡ τὸ ἀλλαγῆναι, τὸ καταλ-
λάτειν τὸ νόμισμα, ἰδ. τὸ ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ
νομίσματος κέρδους τοῦ τραπέζιτου, Δημ.
50, 36 ἱταλ. cambio 2) διαλλαγή, διάλυ-
σις ἔχθρας Λισχ. Ἐπτ. 749· - πολέμου Ἀ-
ριστ. ὄρν. 1588· συμφιλίωσις, συνδιαλλαγή,
Κ. Δ.
Κατὰ-ἀλλαγμα, τὸ τῷ προηγ. μγν.
Κατὰ-ἀλλακτῆριος, 3· ὁ ἀντικαθιστὴς τὴν
καταλλαγήν, τὸ ἀλλαγμὰ τοῦ νομίσματος,
τὴν συνδιαλλαγήν, μγν.
Κατὰ-ἀλλάκτις, ὁ ὁ πρὸς καταλλαγήν,
συνδιαλλαγήν μετεστῆναι, ἐπιρηγοποιός, μγν.
2) τραπέζιτης, ἀρχ. λεξ. ὡς ἐξήγ. τοῦ - ἀρ-
γυροπώμων.
Κατὰ-ἀλλακτικὸς, 3· ὁ πρὸς καταλλαγήν,
συνδιαλλαγήν ἐπιτήδεος ἢ πρόθυμος καταλ-
λακτικώτερος = εὐσυνεπιφορώτερος Ἀριστοτ.
ἦτ. 1, 9.
Κατὰ-ἀλλάσσω 1) ἀνταλλάσσω, κάμνω ἀλ-
λαξίαν, ἰδ. ἐπὶ νομισμάτων, ἀλλάξω Πλουτ.
Ἀρατ. 18, permuta· πρὸλ. τὸ τοῦ Μαρτίου
λογουπαίνων ἐν Ἀθην. 1, 10· «διὰ τί τὰ τε-
τραδραχμα καταλλάττεται μὲν, ὀφίσκεται δ'
οὐκ» 2) συνδιαλλάττω, συμφιλιώνω, τινὰς
Πρ. 5, 29, 6, 108· «κατέλλαζαν αὐτοὺς
πρὸς ἀλλήλους» Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 15· - τινί, Κ.
Δ. καὶ παθ. «θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ γόλου»
Σαφ. Αἴ. 731· «καταλλαχθεῖσαι σοι» Εὐρ. Ἰ.
Ἀ. 1157· «τὴν ἔχθρην τοῖσι στασιώεσσι»
Πρ. 1, 61· «καταλλαχθεῖς τῷ Κύρῳ» Ξεν. Ἀν.

1, 6, 2, Πλατ. πολιτ. 8, 568. 3) Μία =
ἐνερ. ἀνταλλάσσω· φάσιν πρὸς φάσιν Πλατ.
Φαιδ. 69· «- τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη»
Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 9· καὶ = παλιν «ἐπ' ἀργυρίῳ
κατελλάσθαι» Ἡρώδ. 2, 13, 12.
Κατὰ-ἀλληλῆς, 2· ἀρμύων, ἀρμυρίων· -λό-
γος Δ. Ἀλ. π. Θουκ. 36, καὶ μγν. «τοῖς
στρατιωτικῶς ἔργοις καταλληλότερος» Δ.
Κασ. 71, 1. Κατάλληλα, ἐπιρρημ. ἐπὶ χρό-
νου, = ταυτοχρόνως Πολυδ. 3, 5, 6· ἀκολού-
θως, κατ' ἀκολουθίαν, κατὰ σειρὰν «τάς
κατάλληλα γενομένας πράξεις», 5, 31, 5.
Καί, καταλλήλως, π. γ. «τὰ μὴ καταλλήλως
λεγόμενα» Ἀριστοτ. μεταφ. 6, 17· «- τῇ
φύσει» Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 22, 9.
Κατὰ-ἀλλήλοτης -ητος, ἡ τὸ -ταίριασμα, ἡ
ἀρμοδιότης, συμφωνία· -λόγου Ἀπολλ. Δυ-
σκολ. π. συντ.
Κατὰ-αλόαω· ἀλωνίζω τι ἐντελῶς, καταπα-
τοῖν τι συντρίβω ὡς γίνεται εἰς τὸ ἀλώνισμα·
«τῇ βύμῃ τῇ τῶν ἱππῶν τοὺς πίπτοντας κα-
τηλῶν» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 31· σπαράσσει «κα-
τηλῶνται γαστρός ἐν μέσῳ κόλῳ» Εὐδοκ.
ἐν Ἀθην. 14, 622 (ἐνθα ὅμως ὁ Μακρίν. διαρ-
θώνει κατὰ γλῶσσαν τοῦ Πausίου «κατηλῶ-
νισται» = κατέσχιται, Ἀν. κριτ. σ. 290)
παθαίνει τινα ἀπὸ τοῦ ἐξού, ἀποτυμπανίζω
«τοὺς ὁμήρους κατηλῶσαν» Αἰσχιν. 2, 140·
«κατηλοημένος τὴν ὄρεον» Λουκ. Ἰκαρ. 15.
Κατὰ-λογάδην· πεζῶς, ἐν τῇ πεζῇ λόγῳ·
«ἐπαίνους κατ. συγγράφειν» Πλατ. συμπ. 177·
«τὰ κατ. γράμματα», ἐν ἀντιθ. πρὸς τὰ μετὰ
μέτρου, τὰ ποιήματα Ἰσοκ. 2, 7, Πλατ.
Λυσ. 204· «τὰ καταλογάδην, ἀντιθ. πρὸς
τὰ ἑμμετρα» Ἀθην. 14, 635· «οἱ κατ. γαμ-
δοί», 10, 445· «αἱ κατ. λέγουσαι... αἱ ποιή-
μασι χρώμεναι» Πλουτ. Πυθ. χρησ. 7· συνά-
πτεται μετὰ τοῦ «ὄγχα μέτρου, Ρωμ. τυχ.
1, ἡ, «ἄνευ μέτρου» Πυθ. χρησ. 19.
Κατὰ-λογεύς· ὁ συντάκτων κατάλογον, ἰδ.
τὸν κατάλογον τῶν παλτιῶν διὰ τὴν στρα-
τικὴν ὑπηρεσίαν ἢ ἄλλα τῆς πολιτείας βάρη,
Λυσ. 20, 13.
Κατὰ-λογέω, ἰων. κατηλογέω· παραμελῶ
τι ὅλως δι' ὅλου, καταφρονῶ· - τί Πρ. 1,
144· τινός, 1, 84.
Κατὰ-λογή, ἡ ἔκλογή, καταγραφή στρα-
τιωτῶν Δ. Χρυσ. - αἰδώς πρὸς τινα, ἢν ὅμως
σημ. ὁ Φρυν. σ. 440 ἀποδοκίμ. παρὰ δι' Πο-
λυδ. 23, 12, 10 φέρεται ὡς διάφορος γραφῇ
ἀντὶ τοῦ, καταδοχή.
Καταλογία, ἡ καταλογισμός, Ο'. δι. γρ.
Κατὰ-λογίζομαι· κατατάσσω τι ἐν τινί,
λογαριάζω· «ἐν τοῖς ἀδίκῳ τοὺς ἀγαρί-
στους» Ξενοφ. ἀπομν. 2, 2, 1· «ἐν ἀρετῇ
μῆδεὶς καταλογίζεσθαι» Αἰσχίν. 3, 202· «οὐχ'
ἐν' εὐεργετημὰ τι καταλογίσσεται πρὸς ὁμάς»
Δημ. 7, 6· ἀναλογίζομαι τι, σκοπῶ, σκέπτα-
μας Ξεν. Ἀν. 5, 6, 16.
Κατὰ-λογισμός, ὁ· καταριθμῶσις, Ο'.
Κατὰ-λογος, ὁ· ἀναγραφή τῶν ὁφειλόν-
των στρατεύεσθαι, «καὶ ἑξαριθμησιν» Πaus.
«οἱ ἐκ τοῦ καταλόγου» = οἱ ἀναγεγραμμένοι
πρὸς στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, οἱ στρατεύου-
ντες

ροι Θουκ. 7, 16, 20· «οἱ ἐν τῷ καταλόγῳ ὑπλῖται» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 9· «οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον» = οἱ ὑπερβάντες τὴν στρατευσίμον ἡλικίαν Δημ. 13, 4, ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἐν ἡλικίᾳ. Καὶ «ἐκ καταλόγου στρατευόμενος κατατέττιρμαι» = ἀπὸ τῆς στρατευσίμου ἡλικίας Ξεν. ἀπομν. 3, 4, 1· ἐντ. «καταλόγου ποιέσθαι» Θουκ. 6, 26· «τὸ περὶ τὸν κατάλογον χρηστοῖς ἐκκριθέν», 6, 31· «ἐξαλείφειν ἐκ τοῦ καταλόγου» = σθῆναι ἀπὸ τὸν κατάλογον Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 51· ἐν γέν. ἀπαριθμῆσεως τινος καταγραφὴ Πλατ. Θεαιτ. 175· διὰ τὰς λειτουργίας καὶ ἄλλας πολιτικὰς ὑπηρεσίας. Κατάλογος νεῶν, καλεῖται ἐν μέν-ρος τῆς 6' βασιλείας τῆς Ἰλιάδος Θουκ. 1, 10.

Κατα-λὼ εὖ καταλοῦω.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατα-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατα-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κατ-α-λὼ εὖ καταλοῶ, Φωτ.

Κυρ. 8, 5, 24, ὡς καὶ Ἦρ. 1, 104 «τῆς δο-
χῆς καταλύουσαν» ἔτι ὅπως ἄρξει τε ἀεὶ
καὶ μὴ καταλυθῆσεται» Πλατ. νόμ. 4, 714,
81 - τὰς μοναρχίας, τοὺς νόμους Πολυδ. 2, 43,
81 - γέφυραν = χαλῶ, Ἦρωδ. 8, 4, 4* 2)
διαλῶν «τὸν στόλον» Ἦρ. 7, 16, 2* - στρα-
τιδὲν Ξεν. Κυρ. 6, 1, 15* καὶ παθ. «τῶν ἄλ-
λων καταλελυμένων στρατηγῶν» Ἦρ. 6, 43*
- πόλεμον, παῖον Θουκ. 8, 58 καὶ ἀπολ. 5,
23, ἀντιθ. τῷ - ἀνελίσσεται Ξεν. Ἀν. 5, 7, 27*
ἐντ. μέσ. διαλῶν τὰς ἐρίδας, συμφιλιοῦμαι
Θουκ. 1, 81* «καταλύονται τῷ Πέρσῃ»
Ἦρ. 9, 11* ἄλλὰ καὶ «καταλύεσθαι τὸν πόλε-
μον» = παύειν τὴν πρὸς ἀλλήλους πόλεμον Ἀν-
δοκ. 3, 17* - λῶγον = τελειῶν Ἰσακ. 12, 176*
- τὸν βίον = τελειῶν Ξεν. ἀπολ. 7* «εἰς Ἰδαν
καταλῶσας» ἔμμοχρον βίον» Εὐρ. ἰκ. 1004*
3) λῶν τι ἐκ τινος, ὅπου ἦτο προσδεδεμένον,
ἀπολῶ ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, ξελεύω «καταλύου-
μεν ἱπποὺς» Ὀδ. δ, 28* ἐντ. σιαματῶ εἰς
τι μέρος, ὅπως ἐπ' ὀλίγον ἀναπαυθῶ, δια-
τρίβω εἰς τι κατάλυμα, κατὰ Μοῖρ. δὲ τοῦ-
το ἑλληνικῶς ἀντὶ τοῦ ἀτιμοῦ κατάγεσθαι
ἀλλ' ὅπως ὁ Θουκ. 1, 136 λέγει «παρὰ Ἀδ-
μητον καταλῶσαι» καὶ ὁ Δημ. 18, 82 «πρέ-
σβεις δεῦρ' ἀφικνούμενοι παρὰ σοὶ κατέλυον»
ἐντ. 4) ἀπολ. παῖον «πόκτης ὠν κατέλυσε»
Λουκιλλ. 43 (11, 161) «οὕτω ἐξη ἔστιν ἐ-
πτά, ἀφ' οὗ τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα» Δημ.
33, 4* - φολακῆν = ἀφῆλν καὶ φεύγω Ἀριστ.
ῥη. 2, 1489* πρὸλ. Πλατ. νόμ. 4, 714*
Κατα-λωδῶν* κολοδῶν, ἀκρωτηρίαζω*
«κατελῶδῃσαν» Πολυδ. 15, 33, 9.
Κατα-λωφῶν καὶ - λωφῶν* ἀπαλλάσσω
τινὰ ἐκ τινος* «κούρην δ' ἐξ ἀγέων ἀδινός
κατελῶρεν ὕπνος» Ἀπολ. Ρ. 3, 615* ἀντθ.
παῖον, ἡσυγάζω, ἐν τῇσι. «καθ' οὗ καὶ ἐμὸν
κῆρ λωφῆσαι κακὸν» Ὀδ. ι, 460.
Κατα-μαγγανεύω* διὰ μαγείας ἀπατῶ
Ἦσυχ.
Κατα-μάγειον, τὴν τεμάχιον πανίον πρὸς
τριβὴν ἢ καθαριζόν, κανρέλι, Ἀρτεμιδ. 1,
64* παρὰ Σουῖδ. κτεταί πλησίον τοῦ σιλεγ-
γίδος, καταμάγια.
Κατα-μαγεύω* μαγεύω τινὰ ὅλως διόλου
Λουκ. Νεκυσμ. 7.
Κατα-μάθησις, ἢ ἐκμάθησις, ἐννόησις
Πλωτίν.
Κατα-μαθητικὸς, 3* πρὸς ἐκμάθησιν, ἐν-
νόησιν ἐπιτηδεύς Πολυδ. 9, 152.
Κατα-μαίνομαι* κατέγωμαι ὑπὸ μανίας
ἐναντίον τινός Φιλ. κ μὲν.
Κατα-μακαρίζω* πολὺ μακαρίζω Εὐμαθ.
Κατα-μακρῆς, ὅ* ὁ καταμάσσειν, σφουγ-
γίζων, γλῶσσ.
Κατα-μαλακίζω* κάμνω τι ὅλως διόλου
μαλακόν, ἀσθενές, ἀδύνατον, μὲν. παθ. γί-
νομαι ἢ εἶμαι μαλακός, ἄτανος, ἀδρανής, ἄ-
νανδρος Ξεν. οἰκ. 11, 12.
Κατα-μαλάσσω* σελήρῳ τι σῶμα διὰ
προστριβῆς καὶ ἀλείψεως παιδὶ ἑλαστικόν,
μαλακόν, καταμαλάζω Λουκ. Ἀναχ. 24*
μτφ. πρᾶνῳ - τοὺς ἀνέμους Λουκ. 2, τραγ.
24* τοῦ θυμοῦ τὸ φλεγμαίνον» Πλάτ. 7, 11.

Κατ-μαλδύνω* πολὺ ἀμαλδύνω.
Κατα-μαλθακεύω* τῷ ἱσχυρ. Βυζ.
Κατα-μαλθακίζω* καταμαλακίζω, ἐν τῷ
π. ἀορ. Πλατ. ἔπιν. 7, 329.
Κατα-μαλθῶσσω* καταμαλάσσω, κατα-
πράνω Ἦσυχ.
Κατα-μανθάνω* μανθάνω τι ἀκριβῶς, ἐν-
νοῶ, καταλαμβάνω Πλατ. Θεαιτ. 198* «οὐ-
τοι λέγεις ἢ ἐγὼ οὐκ ὀρθῶς καταμανθάνω»
Παρμ. 128* οὕτω δὲ ἀπαντᾷ συχνὰ «κατα-
μεραθῆκώς τὴν ἀνάβασιν» = γνώσῃ Ξεν. Κυρ.
7, 2, 3* μετὰ μετφ. «καταμαθὼν αὐτὸν οὐ-
τε θύοντα τοῖς θεοῖς», ἀπομν. 1, 4, 2* πα-
ρατρῶ «μετεωρίζόμενον καπνόν» Κυρ. 6, 3,
5* ἔτι, - τινὸς τι «εἰ ἄρ' ἐμοῦ καταμανθά-
νεται ὁ λέγων» Πλατ. νόμ. 3, 689* ὡς καὶ
«καταμαθεῖν δὲ τοῦ Κόρου δοκοῦμεν, ὡς ἐνό-
μιζε» = νομίζομεν ὅτι παρετηρήσαμεν ὅτι ὁ
Κόρος Ξεν. Κυρ. 8, 1, 40, ἢ, «Λυκοῦργον
καταμεμάθηκας, ὅτι ἐποίησεν», ἀπομν. 4, 4,
15* ζητῶ νὰ πληροφορηθῶ, νὰ μάθω, ἱερου-
νῶ Ἦρ. 7, 146, Ξεν. οἰκ. 12, 3* - τραῦμα =
ἐξετάζω Πλουτ. Δίων 34.
Κατα-μαντεύομαι, τινὸς τι* μαντεύομαι
κατὰ τινος ἢ περὶ τινὸς τι* «ὥσπερ αὐτοῦ
σιωπῇν καταμαντεύσάμενος ἀπέθανεν» Ἀ-
θην. 15, 686* καὶ, τινὶ τι Ἀππ. Καρχ. 77*
- εἰκάζω = τὰ μέλλοντα Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 9*
«τῆς ποιημάτων διανοίας» Ἀθην. 14, 634*
«περὶ τῶν γυναικῶν ὅποιαί τινες ἔσονται» Νι-
κοστρ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 70, 12.
Κατ-μαμαξεύω* καθαμαξεύω, ἱσχυαλ.
Κατα-μαραίνω* μαραίνω τι ὅλως διόλου,
ποιῶ τι ἄτανον, ἀσθενές Θεοφρ. καὶ μὲν.
παθ. μαραίνωμαι, ἐθῶν* «καταμαραίνεται
τὸ πῦρ» = ἀποσβέννεται Ἀριστοτ. περὶ ἀνα-
πν. 17* «πολλοὶ πρὶν ἀνθῆσαι περὶ τὸ βῆμα
κατεμαράνθησαν» Πλουτ. ἡθ. 804.
Κατα-μαργαρός, 2* ὁ πλήρης μαργα-
ρίων, Βυζ.
Κατα-μαργῶν, ἰων. - μαργῶν, ἐκμαίνομαι,
εἶμαι φρενομανής - φθόνω Ἦρ. 8, 125.
Κατα-μαρπτῶ* πίνω τι μὴ βίαν καὶ ἱσχυ-
ρῶς, τσακύνω, ἀρπάζω Ἰλ. ζ, 364* ἰδ. κα-
τεφθάνω καὶ πίνω τὸν φεύγοντα, τοπικῶ-
ν, ε, 65, Πινδ. Ν. 3, 34* «καταμαρπτᾷ
καταλαβεῖν» Ἦσυχ.
Κατα-μαρτυρῶ* μαρτυρῶ ἐναντίον τινός,
εἶδω μαρτυρίαν κατὰ τινος - τινὸς Ἀντιφ.
2, 6, 8* καὶ συχν. παρὰ ῥητ. μετ' ἀπαρ.
«τίς μου καταμαρτυρεῖ θῶρα λαβεῖν» Δημ.
19, 120* «κατ' ἀλλήλων καταμαρτυροῦσι»,
28, 3* «φευδῇ τινος», 29, 2* «ὃ καταμαρ-
τυρεῖται αὐτοῦ» Ἰσακ. 5, 25* ἀλλὰ καὶ «κα-
ταμαρτυρηθεῖς» = καθ' οὗ μαρτυρία τις ἐδόθη
Ἀντιφ. 2, 8, 7* «καταμαρτυρημένος ὑπὸ
ταῦ βίου τοῦ ἑαυτοῦ» = οὗ ὁ βίος εἶνε μαρ-
τυρία καθ' ἑαυτοῦ Ἀισχίν. 1, 90.
Κατα-μαρτυρία, ἢ ἡ κατὰ τινος μαρτυ-
ρία Κ. Δ.
Κατα-μασάομαι* μασῶ τι καλῶς Ἰπποκρ.
«ἅπαντα» κατατρώγω Ἀλιζ. ἐν Ἀθην. 4, 165.
Κατα-μασθεός, 2* ἡ ἔχουσα μεγάλους μα-
στούς, Βυζ.

Κατα-μάσσω· σφουγγίζω καλῶς, μτγν. Τὸ μέσ. ἐν Λουκ. ὄν. 10.

Κατα-μαστέω· καταζητῶ Συνεσ.

Κατα-μαστιγῶ· κτυπῶ τινα ἰσχυρῶς μετὰ τὴν μάστιγα, Λιβαν.

Κατα-μαστιζῶ· μαστίζω τινά πολύ, μτγν.

Κατα-ματεύομαι (ἀντὶ γραφαί, καταματεύομαι, καί, καταμάττομαι, εἶνε ψευδεῖς)· ἐμβάλλω, καθίημι ἔνδον τινός καὶ ἔρευνῶ τὸ ἐσωτερικόν αὐτοῦ ὡς γίνεται ἐν τῷ καθετηράζειν Ἰησοῦ. παρὰ Γαλῆν, ὅστις ἔχει ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. καὶ τὸ καταμάσας.

Κατ-ἄμαυρόω· ὅλως ἀμαυρὸν ποίω τι, Βυζ.

Κατα-μάχομαι· ἐν μάχῃ καταβάλλω, καταγωνίζομαι, τί, Δ. Σικ. 3, 17· «τῶν Ἀνιδῶν καταμαχημένων» Πλουτ. Φλαμιν. 3.

Κατ-αμάω· συσσωρεύω, συλλέγω, συναθροίζω, μέσ. «τὴν (κρίνον) ὅρα κυλινδόμενος καταρήσατο χερσὶν ἑῷ» Ἰλ. ω, 165, κατὰ τὸν Σχολ. ἐπεσώρευσεν· καί μτγν. ὡς Ἰωσ. «τῆς κεφαλῆς κύνιν».

Κατ-αμβάλλω· παραμελῶ (ς).

Κατ-αμβλύω· ποίω τι ὅλως διόλου ἀμβλύ· «κατηβλύνθη κέντρον» Ἀγαθ. 15 (5, 220)· μτφ. - κίεαρ Σοφ. Οἱ. τ. 688, Σχολ. ἐκλῶν, ἄθροον ποίω.

Κατ-αμβλύω· τῷ ἀντιπ. «τότε νοικαρῶδες καὶ κατηβλυμένον» Διφιλ. ἐν Ἀθην. 4, 133.

Κατα-μεγαλ-αυχέω· λίσαν μεγαλαυχέω Ἰωσ.

Κατα-μεγαλο-φρονέω· φέρομαι πρὸς τινα υπερηφάνως, καταφρονῶ· - τινός Κλ. Ἀλ.

Κατα-μεγαλύνομαι, ἀποθ. κάμνω πολύ τὸν μέγαν, υπερηφανεύομαι· - τινός = πρὸς τινα Εὐσεβ.

Κατα-μεθοδεύω· εὐρίσκω μέθοδον, τρόπον, κατὰ τινος, τι, Βυζ.

Κατα-μεθύσκω· μεθύω τινά πολύ, τὸν κάμνω στουπὶ ἀπὸ τοῦ μεθύει, ἀορ. «τούτους καταμεθύσαντες κατεφόνευσαν» Ἰερ. 1, 106, Πλατ. Γοργ. 471, ἐν. παρὰ μτγν.

Κατα-μεθύω· εἶμαι πολύ μεθύσμενος, στουπὶ, μτγν. ἐνταῦθα ἀνέκει ὁ ἀορ. κατεμεθύσθη Πολουδ. 5, 39, 2.

Κατα-μείδομαι, μέσ. ἀποκρίνομαι (ς).

Κατα-μειδίζω· χλευάζω, καταφρονῶ, τινός Ἰωσ.

Κατα-μειλίσσομαι· καταπραύνω Ἰωσ.

Κατα-μελαινῶ· κάμνω τι ὅλως μαυρὸν, μτγν.

Κατα-μελεῖστί· μεληδὼν Ἀρατ. 624.

Κατα-μελετάω· ἀσκῶ «τὰς αἰσθήσεις ἐμπερίσσει καὶ τινὶ τριβῇ» Πλατ. Φιλ. 55· «τὴν ἀνδρείαν δεῖ καταμελεῖσθαι», νόμ. 1, 649· κ. μτγν. ὡς Εὐσεβ. μετὰ γεν.

Κατ-α-μελέω· ὅλως διόλου ἀμελῶ, τινός Ἰσοκ. 3, 18, συμπλέκει μετὰ τοῦ ἀλιγῶν ἀπροσεκτῶ Σοφ. Αἰ. 45· συχνὰ ἐν πεζῷ ἀνεπτῶς. «ἄρχων αἰρεθείς κατημέλει» Ξεν. Ἀν. 5, 8, 1. Καὶ παθ. «κατημελημένος» Ἰσοκ. 12, 8· «καταμεληθεῖσα», μετὰ τοῦ «περιβροθεῖσα» Πλουτ. Ἀντ. 53· β. ἐπίθ. καταμελητέον.

Κατα-μελίζω· κατακομματίζω, Βυζ.

Κατα-μελιτώ, κυρ. κάμνω τι ἡδὺ περιχρίων αὐτὸ μὲ μέλι, γλυκαίνω, ἡδύνω· μτφ. «οἷον κατεμελίτωσε τὴν λόγμην δλην» = μὲ ἥσμα γλυκὺ ὡς τὸ μέλι ἐπλήρωσε Ἀριστ. ὄρν. 224.

Κατα-μέλλω· ἀναβάλλω, βραδύνω, ὀκνῶ, ἰδ. ἐν τῷ πολέμῳ, δὲν θέλω νὰ προσβάλλω τὸν ἐχθρὸν Πολουδ. 4, 30, 2.

Κατα-μελ-ωδέω, τινός· μαγεύω τινά διὰ τῆς ἡδύτητος τοῦ ἡσματος, μτγν.

Κατά-μεμπτος, 2· ἐπίμεμπτος, καταφρονήτος, εἰς μόμφας ἔκθεσιμένος· «- γήρσι» Σοφ. Οἱ. Κ. 1236· ἐπίρ. - ὡς· «οὐ τοι κατάρμεπτ' ἐσθλον», 1696, ὅπερ κοινῶς ἔρμη· νεύεται = οὐδὲν σεῖς ἐπράξατε, διὰ τὸ ὁποῖον νὰ μέμφῃσθε τὸν ἑαυτὸν σας· ἐκ τοῦ

Κατα-μέμφομαι· μέμφομαι, σημαίνει ὅτι δὲν εἶμαι εὐχαριστήμενος μὲ ἐν πρόσωπον ἢ πρᾶγμα καὶ ἐκφέρω ἐνίστο καὶ διὰ τοῦ λόγου τὴν δυσἀρεσκίαν μου· τὸ δὲ συνηθέστ. κατάρμεψομαι ἐκφέρει κατ' ἐπίτασιν τὴν αὐτὴν ἐννοίαν, παραπονοῦμαι, ἔχω νὰ κάμω, εἶμαι δυσηρηστημένος μὲ τι, κατηγορώ, οἰκτιροῦ· «καταμεμψέμεντα (ὡς καὶ ὁ μ. ἀορ.) ἰσχύον» Πινδ. Ν. 11, 30· «-σφᾶς αὐτούς» Θουκ. 8, 106· «-ἐμαυτὸν, ὡς οὐκ εἰδώς» Πλατ. Μέων. 71· «-τὴν ἡλικίαν τὴν ἑαυτοῦ» Ἰσακ. 7, 14, Δημ. «τὸν Ἀντίοχον ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις» Πολουδ. 5, 87, 4· «-τινὰ ταῖς συμφοραῖς» = διὰ τὰς συμφ. Θουκ. 7, 77· ἔτι, τινά τινος Πλουτ. Δίων. 8· «-ἐαυτὸν ὡς ἡμαρτηκῶτα» Δ. Σικ. 17, 30· μτγν. καί, - τινί· «οἶδ' ἡ κατεμύμεστο χειρί» Ἀγαθ. 26 (6, 57)· καί, τινός Νικομαχ.

Κατά-μεμφις, ἡ· παράπονον, δυσἀρεστήσις, κατηγορία· «τινὶ ἔχιν», ὅπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ, ἀγανάκτησις Θουκ. 2, 41· «κατάρμεψις σφῶν αὐτῶν ἦν», 7, 75, καί μτγν. Κατα-μένω· ἐνδιατρίβω, διατελῶ μένων ἐν τινὶ τόπῳ· «ἐνθάδ' αὐτὸς καταμένειν» Ἀριστ. κλ. 1187· «τῆς εἰσβολῆς ἀρχῆς καταμενούσης» = μονίμως μενούσης Ξεν. Κυρ. 3, 1, 20· προσμένω, προσκαρτερῶ, ἐπὶ τινος, ἐν τινὶ, μτγν.

Κατ-α-μέργω· ἀμέργω, ἀλμέγω· «τρίβειν τὰς ἐλαίας, ἀμέργειν, καταμέργειν» Πολουδ. ὄν. 1, 225· καὶ ἐν μὲν τοῖς ἄλλ. ἀπασὶ λέξ. κακῶς ἐρμηνεύεται, ἀποδρέπω, καρπολογῶ· ὁρθῶς δὲ μόν. ὁ Στέφαν. ἐν λξ. σπρηγίμο, συνθλίβω, ὡς ἀπαιτεῖ ἡ σειρὰ τῆς ἐννοίας καὶ τὸ ἐτυμον τῆς λέξ.

Κατα-μερίζω· διαιρῶ εἰς μέρη, κατακομματίζω· - εἰς πολλὰ Λουκ. Τιμ. 12· «δια- νέμω τὰ βοεῖα ζεύγη τοῖς λοχαγοῖς κατε- μερίσθη» Ξεν. Ἀν. 7, 5, 4.

Κατα-μέρισσις, ἡ· διανομή Ἐπικουρ. ἐν Δ. Λαερ. 10, 106.

Κατα-μερισμός· τῷ ἀντιπ. μτγν.

Κατα-μέρος, ὁρθότ. κατὰ μέρος = ἐκ μέρους ἐναλλάξ.

Κατα-μεστίσις, π. = τῷ ἴσομ. - τινός Νικ. ἀλ. 45.

Κατά-μεστος, 2· παντάπασιν μεστός, πλήρης = κατὰ πάσας Σχολ. Ἀριστ. ἱπκ. 500.

Κατα-μεστός ποιῶ τι ὅλως μεστόν, πλη-
 ρές Ἄριστ. παρὰ Πλουτ. π. μουσ. 30.
 Κατα-μετρέω μετρώ τι ἐντελῶς, ἀκριβῶς,
 τινί τι Ἦρ. 3, 91, Ξεν. οἰκ. 4, 21* x. μέσ.
 «τὰ μέρη τῆς οὐκηνῆς κατεμετρήσαντο γραμ-
 μαίς» Πολυδ. 6, 41, 4* εἶμαι, χρησιμεύω
 ὡς μέτρον τινός «ληφθέντος μορίου, ὃ κατα-
 μετρήσει τὴν ὅλην» Ἄριστοτ. φυσ. ἀκρ. 6,
 7* καὶ παθ. «ὃ λόγος καταμετρεῖται συλλα-
 βῇ βραχείᾳ καὶ μακρᾷ», κατηγ. 6.
 Κατα-μέτρημα, τό· τῷ ἐπομ. Ἐπικουρ. ἐν
 Δ. Λαερ. 10, 59.
 Κατα-μέτρησις, ἡ· τὰ καταμετρεῖν, ἡ ἀ-
 κριβῆς διαγραφὴ τῶν μέτρων τοῦ διαστήμα-
 τος· τοῦ στρατοπέδου Πολυδ. 6, 41, 5.
 Κατα-μετρητικός, 3* ὁ ἐπιτηδευόμενος εἰς τὸ
 καταμετρεῖν Σεξ. Ἑμπ. πρ. φυσ. 1, 427.
 Κατα-μήκης, 2* λίαν μακρός, ἑσφαλ. ἀντί-
 τοῦ, κατὰ τὰ μήκηα Ἦρ. 4, 72.
 Κατα-μήκυνω ποῶ τι λίαν μακρόν, ἐκ-
 τίνω εἰς μήκος· τὸν λόγον Γαλην.
 Κατα-μῆλός καταμνηλώσας· «τὴν μὴλὴν χρή-
 σασθαι, καθεῖναι», δηλ. τῷ καθετήρι, sonda,
 Πουχ. ἔπειτα ἀρμαίνει ἐν γέν. ἐμβάλλω τι
 ἐνδόν τινός καὶ ἐρευνῶ αὐτό, ὡς γίνεται διὰ
 τοῦ καθετήρους, οἷον τοὺς δακτύλους εἰς τὸ
 στόμα διὰ νὰ ἐρεῖσω· μετφ. ἀναγκάζω τινα
 διὰ δικαστικῆς ἀποφάσεως ν' ἀποδώσῃ τὸ
 κλαπέν, νὰ τὸ ἑξήρασῃ· «ἔπειτ' ἀναγκάζω πά-
 λιν ἐξερεῖν... κηρὸν καταμνηλόν» Ἄριστ.
 ἱππ. 1150. Κατὰ Πολυδ. 7, 169 τίθεται καὶ
 ἐπὶ τῆς βαφῆς τῶν ἐρίων.
 Κατα-μῆνιος, 2* ὁ κατὰ μῆνα γινόμενος·
 «τὰ καταμῆνια» ὡς οὐα. ἡ κατὰ μῆνα γίνο-
 μίνη τῶν γυναικῶν καθαίρει, ἡ καὶ ἄλλως
 τάξις ὅλῃ τῶν γυναικῶν καλουμένη, Ἱπποκρ.
 Ἄριστοτ. 1. Ζ. 3, 12.
 Κατα-μηνι-ώδης, 2* ὁ ἀνῆκων εἰ τὴν
 κατὰ μῆνα γινομένην κάθαρσιν περιττωμα
 Ἄριστ. γεν. Ζ. 2, 8.
 Κατα-μῆνυμα, τό· τῷ ἐπομ. Εὐστ.
 Κατα-μῆνυσις, ἡ· φανέρωσις, κατηγορία,
 ὡς καὶ νυν, μετγν.
 Κατα-μηνύω φανερώω, δεκνύω· «τόδ'
 ἐγὼ καταμηνύσω» Λίσχ. Πρ. 175* «στῆλῃ
 καταμηνύει διὰ γραμμάτων τοὺς ὄρους» Πρ.
 7, 30* τὴν πράξιν Πλουτ. Θεμ. 23* φανερώ-
 νω τι κατὰ τινος, κατηγορῶ· «οὐ καταμῆ-
 νυσε τῶν ἀνδρῶν» Λυσ. 13, 40* «καταψευ-
 δομένου τινός» Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 2.
 Κατα-μῆχανόμαι ἐπινοῶ, πραγματα-
 ποῶ, μετγν.
 Κατα-μιαίνω καταμολύνω, καταρρυπαίνω·
 «μὴ ψιύδεις καταμιαίνει γέναν» Πινδ. Π.
 4, 100, Πλάτ. νόμ. 937, καὶ μετγν. «τὸ
 φῶς μου πάντα τρόπον κατεμιαίνει» Λουκ.
 καταπλ. 27* παρ' Ἦρ. 6, 58 λέγεται ὅτι
 κατὰ τὸν θάνατον βασιλέως τινός ἐν Σπάρτῃ
 «ἀνάγκη ἐξ οἴκῃς ἐκάστης ἐλευθέρους δύο
 καταμιανεσθαι, ἄνδρα τε καὶ γυναῖκα», δηλ.
 ἡ ἐνδύοντο μὲ μαυρὰ φορέματα πρὸς ἐνδειξιν
 τοῦ πένθους ἡ ἐπέχουσιν ἐφ' ἑαυτοὺς κόνιν καὶ
 οὕτω καταρρυπαίνοντο.
 Κατα-μίσγνυμι ἐνώνω τι μετὰ τινος, σμί-

γῶ δύο ἢ πλείυτερα πρόσωπα ἢ πράγματα ὁ-
 μοῦ, ἀλλ' οὕτως ὡς τε τὰ μόρια τοῦ μίγμα-
 τος νὰ μὴ διακρίνονται· τὴν ἐννοίαν ταύτην
 δίδει ἡ προθ. κατὰ· «εἰ μὴ κρεμάσας τὸ νόη-
 μα καὶ τὴν φροντίδα λεπτήν καταμίσξας εἰς
 τὸν ὅμοιον αἶρα» Ἄριστ. νερ. 230* «κατα-
 μισγόντας τοὺς τε μετοίκους καὶ τις ξένος ἡ
 φίλος ὅμιν, καὶ τις ὁφείλῃ τῷ δημοσίῳ, καὶ
 τούτους ἐγκαταμίσξαι» Λυσ. 580* «τὴν οὐ-
 σίαν εἰς προίκαν» Δημ. 30, 10* «-ζήλῳν τινι
 = παρέχω, Πλουτ. Λυχ. 27* «οἱ δὲ στρατιώ-
 ται εἰς τὰς πόλεις κατεμίσγυντο» = εἰσέρχον-
 το εἰς τὰς πόλεις καὶ ἀνεκατάνοντο μὲ τοὺς
 πολίτας Ξεν. Ἄν. 7, 3, 3* τινί τι Λουκουρ. 27.
 Κατα-μικρά· τῷ ἐπομ. Μανίδ. 4, 502.
 Κατα-μικρόν, ὁρότ. κατὰ μικρόν, κατ' ὀ-
 λίγον· ἐπὶ χρόν. σιγά σιγά.
 Κατα-μυμέομαι· μιμοῦμαι τι κυρ. ὅπως
 τὸ καταστήσω γελοιόν «κατέσκωπτόν τε καὶ
 κατεμυμόντο τὰς σπουδαίας κινήσεις ἐπὶ τῇ
 γελοιότερᾳ μεταφέροντες» Δ' Ἀλ. 7, 72.
 Κατα-μυμνήσκομαι· μιμνήσκειν, μετγν.
 Κατα-μυξίς, ἡ· σμίξις, μετγν. πρὸς τι Πλουτ.
 ζῆθ. σ. 1110.
 Κατα-μύσχω· καταμίσγνυμι Στραβ. 1. σ.
 20, Μέσ. Ὁμ. ὕμν. 18, 26, ὡς τὸ ἐνερ. Ν x.
 ἀλ. 358.
 Κατα-μισθο-δοτέω δαπανῶ εἰς μισθοὺς,
 μὲ μεγάλους μισθοὺς μισθώνω τινά, διαφθεί-
 ρω Δ' Ἀλ. 4, 31.
 Κατα-μισθο-φορέω κατεξοδεύω τι εἰς μι-
 σθοφοράς Ἄριστ. ἱππ. 1352* «τὰς προσόδους
 καταμισθοφορῶν διατελῶ» Θεοπομ. ἐν Ἀθην.
 4, 166* «κατεμισθοφόρησαν τὰ δπάρχοντα»
 Λίσχιν. 2, 131.
 Κατά-μιτος, 2 (μίτος) ὁ ἔχων μίτους, του-
 τέστι χορδὰς· ὄργανον Πρωταγορίδ. ἐν Ἀ-
 θην. 4, 176.
 Κατα-μνημονεύω· μνημονεύω τι Πλουτ.
 ζῆθ. σ. 974.
 Κατα-μνηστεύομαι, μέσ. ἀρραβωνιάζω·
 «κὀρην τινί Εὐμαθ. σ. 201.
 Κατα-μολίσχω καταδύσκω Σχολ. Ἀπολ.
 Π. 4, 227.
 Κατα-μολύνω καταμιαίνω, καταρρυπαίνω
 τι, μετγν.
 Κατά-μορφος, 2* κατὰμειπτος· φάσματις
 Λίσχ. Ἀγ. 143.
 Κατα-μόνας, ὁρότ. κατὰ μόναν· καθ' ἑαυ-
 τόν, χωριστὰ Θεοκ. 1, 32, Ξεν. ἀπομν. 3, 7, 4.
 Κατα-μονή, ἡ· διαμονή, διατριβή, ἀναδύλη,
 Πολυδ. 3, 79, 12.
 Κατα-μονίη, ἡ· καρμονίη· τῷ ἀνωτ. μόν. π.
 Κατα-μονο-μαχέω νικά τινα ἐν μονομα-
 χίᾳ Πλουτ. Θεα. 11.
 Κατά-μονος, 2* ἐπίμονος, διαρκῆς, χρόνιος·
 «-γίνεται ὁ πόλεμος» Πολυδ. 17, 12, 1.
 Κατα-μορφῶ· δίδω μορφήν, τύπον εἰς τι,
 σχηματίζω, μετγν.
 Κατα-μόσχευσις, ἡ· ἡ διὰ μοσχευμάτων,
 παραδλασθημάτων ἡ φονταίνων φύτευσις κ.
 ἀνατροφή νέων φυτῶν.
 Κατα-μοσχεύω· φυτεύω μοσχεύματα ἀνα-
 τρέφω νέα φυτά, φυτουργῶ.

Κατα-μουσώω· καλλοπίζω τι, με βυθύνω καὶ μέλος κοσμῶ τι, ἐπιχαριώτερον καθίστω τι, μτγν.

Κατ-ἀμπελος, 2· ἔχων πολλές ἀμπέλους· χώρα Στραβ. 4, 179.

Κατ-αμ-πέλω (ἔχω, ἀμπέλω)· περιβάλλω, ἐπικαλύπτω Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 3, 112· τὰ κράνη Πλουτ. Κρυσ. 11.

Κατ-αμ-πίσχω· τῷ προηγ. «ἐψυγον ἄνδρα κοῦρη καταπίσχοις χθονί» Εὐρ. Ἔλ. 859. Κατ-α-μύεω· καθιστῶ τινα μύστην, μέτοχον, κοινωνόν τινας Εὐραβ.

Κατ-α-μυθ-λογέω· διηγοῦμαι μύθους, τέρπω τινὰ διηγούμενους μύθους Φίλουστρ.

Κατ-α-μυκάομαι· ὀγκανίζω κατὰ τινος, ἐπὶ τὴν ὄψιν Ἰω. Χρυσ.

Κατ-α-μυκτηρίζω· διὰ τῆς κινήσεως ἡ συστολῆς ἡ ἀνασιμώσεως τοῦ μυκτῆρος σκώπτω, περιγελῶ τινα, ἀρχ. λεξ.

Κατ-α-μύνομαι· ἀμυνόμενος ἐκδικουμαι· τινα Δίλ. Φ. 1, 5, 11.

Κατ-α-μυρίζω· ἀλείφω τι με μύρον, μτγν. Κατ-α-μυσάττομαι· καθ' ὑπερβολὴν μυσάττομαι Κυρίλλ.

Κατὰ-μυσις, ἡ· τὸ κλείσιμον τῶν ὑφθαλμῶν Πλουτ. Καμύλλ. 6.

Κατ-α-μύσσω, ἀττ. -αμύττω· πολλὰς ἀμυχὰς ποιῶ, ἐντομὰς, στίγματα, κεντήματα, τσαγκρουνίσματα, ξεγδάρματα, κοψίματα, πληγὰς· ἀμυχὰς μεγάλας καταμύζαντες· Φρυν. ἐν Ἀθην. 4, 165· «-χρὸς παιδὸς» Ηιοκρ. 6, 14 ἐν τμήσ. μέσ. «πρὸς χρυσὴν περὶνὴν καταμύζατο χεῖρα» Ἰλ. ε, 425 «μέτωπον καὶ βίνα καταμύζονται» Ἠρ. 4, 71· παθ. «καταμυχθεὶς ὑπὸ κυνοσδάτου τὴν κνήμην» Ἀθην. 2, 70.

Κατ-α-μυτιτεύω· ζουλῶν ἡ ὑποτρίβων κάμνω τὸ ὡς πόλτον, ὁποῖον εἶνε τὸ τῶν σκαρόδων τρίμμα, ὅταν κατασκευάζωμεν τὴν σκοροβάλην, σκορδαλεῶν Ἀριστ. εἰρ. 247.

Κατ-α-μύω· κλείω τοὺς ὑφθαλμούς, ἰδίᾳ διὰ τὴν κοιμηθῶ, νυστάζω, Ἰπποκρ. Ἀριστ. σφ. 29· «καταμύομεν» (ο) Ἰδουλ. ἐν Ἀθην. 8, 345· «καταμύει τὰ βλέφαρα», ἀντίθ. τῷ «τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται» Ξεν. κυν. 5, 11· καὶ ἐπὶ τῶν ἀποθησκόντων «μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἣν ὁ γέρον μόνον καταμύσῃ» = ἐὰν κλείσῃ τὸ ῥμάτι τοῦ, ἀποθάνῃ Λουκ. ἐτ. διαλ. 7, 2· π. καμύω, Πατραχ. 191, καὶ Ἀλεξ. ἐν Φρυν. 339, ὅς τις παρατηρεῖ ὅτι καὶ οἱ μτγν. ἐξ ἀμελείας μετεχειρίζοντο τὸν τύπον τοῦτον· οὕτω δὲ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Κ. Δ. πρᾶξ, ἀποστ. 28, 27.

Κατ-α-μυφ-ι-ἐ-ν-ῶμι· ἐνδύω, περιβάλλω, ἐπικαλύπτω. «-λίθω τοὺς τοίχους» Ἰωσ.

Κατ-α-μυφ-ικαλύπτω· ἀμφικαλύπτω· ὡς ἐν τμήσ. θεωρεῖται τὸ ἐν Ὀδ. ξ, 349 «κεφαλῇ δὲ κατὰ βῆκος ἀμφικαλύψας».

Κατ-α-μυκάομαι· χλευάζω, σκώπτω καθ' ὑπερβολὴν, τινὸς Πλουτ. Δημητρ. 13.

Κατ-α-μυκέω· τῷ προηγ. Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 3, 791, ἐξήγησ. τοῦ, ἐπιλλέω.

Κατ-α-μύωχμα, τό· σκώμμα, = γήνημα Ἰουχ.

Κατ-α-μύωχσις, ἡ· χλευασμός, σκώψις Ἀθην. 2, 55.

Κατ-α-μωλύνω· ὀλιγοστεύω, καταπραύνω· παθ. Ἰπποκρ.

Κατ-α-μωλώπιζω· με μώλωπας καθ' ὅλην κληρίαν καλύπτω, παρὰ μτγν. οἵτινες καὶ τὸ οὖς. καταμωλώπισις ἔχουσι.

Κατ-α-μωμάομαι, μέσ. ἀποθ. φέγω πολὺ μτγν.

Κατ-α-μωραίνω· 1) ὑπὸ μωρίας καταστρέφω τι Ἀντιφ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 116, 26· 2) καθιστῶ τινα μωρόν, μτγν.

Κατ-α-να-γινώσκω· ἀναγινώσκω βιβλίον τι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἢ μᾶλλον τάσσεται ἐπὶ τῆς ὑπερβολικῆς ἀναγνώσεως βιβλίου τινός· «κατανάγνων αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ἱστορίαν» Ἀθην. 13, 610.

Κατ-α-να-γκάζω· ὠθῶν τι με δύναμιν βάλλω εἰς τὴν θέσιν του, ἀθροεμβολῶ, κατευθύνω Ἰπποκρ. - ἐν γέν. διὰ τῆς βίας κρατῶ·

«δεσμοὶς ἦν κατηναγκασμένος» = διὰ τῆς βίας εἰς τὰ δεσμὰ ἐμβεβλημένος Εὐρ. Βακχ. 643, Θουκ. 4, 77· Ἀλλὰ «καταναγκάζειν τὸ σώμα» = τάλαιπωρεῖν Λουκ. Νεκυμ. 4.

Κατ-α-να-γκασίς, ἡ· ἡ ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρῃ θέσις τοῦ μετακινήθεντος ὁστοῦ Ἰπποκρ.

Κατ-α-να-γκαστικός, 3· ὁ καταναγκάζων· - λόγος Μ. Ἐτ. 239, 43.

Κατ-α-νάγκη, ἡ· καταναγκαστικὸν μέσον· «ἐρωτικαὶ κατανάγκαι» = τὰ φίλτρα, δι' ὧν ἐξαναγκάζεται ὁ ἔρως Συνέσ. Καὶ εἶδου φωτ. τοῦ, ἐξ οὗ τὸ ποτὸν τοῦτο παρασκευάζεται Διοσκ. 4, 134.

Κατ-α-να-θεμα, τό· κατάρα κατὰ τινος, Κ. Δ.

Κατ-α-να-θεματίζω· καταρῶμαι, Κ. Δ.

Κατ-α-να-τιδέομαι· ἀναιδῶς φέρομαι πρὸς τινα· τινὸς Εὐστ.

Κατ-α-να-τιδίχομαι· τῷ ἀνωτ. μτγν.

Κατ-α-να-τισιμῶ· φθείρω τι διὰ τῆς χρησεως, ἀναλίσκω Ἰπποκρ.

Κατ-α-να-σιχύντω· φέρομαι λίαν ἀναισχύντως, μτγν.

Κατ-α-ναίω, μτβ. ἐν τῷ ἀορ. ἀ. κατένασσε· κατοικίζω, ἀποικίζω· «Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πέφρατα γαίης» Ἠσ. ἐρ. 166· «γονοῖσιν κατένασσε Νεμείης», Θε. 329· «ὕπνῳ χθονός», 620· οὕτω καὶ μ. ἀορ. «δυσαρρέσιους δαίμονας αὐτοῦ κατανασασμένη» Ἀισχ. Εὐρ. 889, ὅν Ἀπολλ. Ῥ. 2, 520 μέσ. με· ταχειρίζεται «ἐν δὲ Κέῳ κατενάσαστο» κατωικῶ, ἀποικῶ, ὡς τὸν παθ. «ἐν' ὑπὸ δειράσι Παρνασοῦ κατενάσθη» Εὐρ. Φοιν. 215, Ἀριστ. σφ. 662.

Κατ-α-να-λείχομαι· ἀναλείχομαι, μτγν.

Κατ-α-ναλίσκω· καταδαπανῶ, ξοκάμνω, ἐξοδεύω· «τὸ μυχθὲν ἤδη πᾶν κατανήλωκε» Πλάτ. Τιμ. 36· «τίς μηχανὴ μὴ οὐκ ἔσται πάντα κατανάλωθαι εἰς τὸ τεθνάναι», Φαῖδ. 72·

«οὐλοὺν εἰς φιληλοῖαν κατανάλισκε» Ἰσοκ. 1, 18· «εἰς τὴν στρατείαν τάλαντα μύρια κατενήλωσε», 9, 60· «καταναλωθέντες χρήματα» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 22· «τέτταρος μνᾶς εἰς ὑφοφαγίαν» Ἀθην. 8, 345· ἐπὶ τῆς πέψεως τῶν φαγητῶν Πλουτ. συμμ. 16.

Κατ-ανάλωμα, τό· δαπάνη.
 Κατ-ανάλωσις, ἡ ἐξόδεσις Πλουτ. συμπ.
 5, 5, 2.
 Κατ-αναλωτέος, 3' ρ. ἐπιθ. τοῦ κατανα-
 λίσκω Ἀριστ.
 Κατ-ανάλωτος, 2' ὁ ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ
 καταναλίσκειν, ὁ καταναλίσκων, μτγν.
 Κατ-απαράω· παύσας, ἀμελῶς πράττω,
 φέρομαι πρὸς τινα· -τινός, Κ. Δ. παθ. πί-
 πτω εἰς νάρκην, γίνομαι ὅπως ἀναίσθητος
 ἵπποκρ.
 Κατ-απα-σάλλω· κατανοσάλλω Αἰσώπ. 293.
 Κατ-α-σάω· στοιβάω, πατάν τι ποιῶ στε-
 ρεῖν· «κατανάσσειν τὴν γῆν» Πρ. 7, 36.
 Κατ-αν-α-αγέω· ἐντελῶς νουαγέω, ἐκκλ.
 Κατ-αν-α-μαγέω· καταναγέω τινα ἐν ναυ-
 μαγίᾳ· -τινὰ Ἀνδοκ. 3, 5· -τριήρεις Δειν.
 1, 75· «καταναυμαγθέντες ὑπὸ τινος» Ἰσοκ.
 12, 105.
 Κατ-ανδραποδίζω· ἀνδραποδίζω, Τζέτζ.
 Κατ-ανδρίζομαι· δεικνύω εἰς τινα ὅτι εἰ-
 μά· ἀνὴρ, τὸν καταβάλλω, καταπαλαίω, τι-
 νός, μτγν.
 Κατ-ανδρα-λαγία, ἡ (κατ' ἀνδρα λέγω),
 ἡ συλλογὴ κατ' ἀνδρα, μτγν.
 Κατ-αν-ε-εύομαι· κυρ. ὡς νεανίας κομ-
 πρημονίῳ, κατακαυγύομαι· -τινός, μετὰ νεα-
 νικότητος καταγωνίζομαι, καταβάλλω τινά
 Κυρίλλ. - νεανικῶς σκώπτω, χλευάζω Εὔστ.
 Κατ-αν-ε-κρύω· νεκρὸν τι ποιῶ, κατασβεβή-
 νω, ἀφανίζω, μτγν.
 Κατ-αν-ε-μίσσησις, ἡ· νεμίσσησις Κλ. Ἀλ.
 Κατ-αν-ε-μίσσησις, ἡ· κατανομή Σχολ. Πινδ.
 0, 7, 61.
 Κατ-αν-ε-μερος, 2' κατῆμερος Πολυδ. 1, 101.
 Κατ-αν-ε-μύω, παθ. ἔ· ἀνεμύομαι· σείομαι
 ὑπὸ τοῦ ἀνέμου Εἰδμαθ.
 Κατ-αν-ε-μύω 1) διαίρω εἰς μοίρας· «τοὺς δῆ-
 μους κατένεμε ἐς τὰς δέκα φυλάς» Πρ. 5,
 60· «τὴν νῆσον δέκα μέρη κατανείμας» Πλάτ.
 Κριτ. 113· «τὸ στρατεύμα κατένεμε δώδεκα
 μέρη» Εἰν. Κυρ. 7, 5, 13. Καί μεσ. «κατε-
 νείμαντο γῆν πᾶσαν» = εμοίρασαν μεταξύ των
 Πλάτ. Κριτ. 113· «κατατάσσω· «τινὰ εἰς τὴν
 προσήκουσαν τάξιν» Αἰσχίν. 1, 155· 2) βάλλω
 βουσκήματα εἰς χώραν τινὰ ὅπως φάγῃσι
 τὸν χόρτον· «τὴν ἱρὰν χώραν βοσκήμασι κα-
 τανείμωσι Δημ. 18, 154· ἀλλά καὶ ὡς ἀποθ.
 παθ. «τὴν χώραν ἡμῶν κατανεμένην καὶ
 τὴν πόλιν κατεσκάψασι» Ἰσοκ. 14, 7· «λέον-
 τα κατανεμένην τὴν Λιβύην» Ἀθην. 15,
 677· «ἀλφοὺς κατανεμένην τὸ σῶμα» Πλουτ.
 Ἀρταξ. 23.
 Κατ-αν-ε-ομαι· κατέρχομαι· -τινός = ἀπὸ τι-
 νος, Ναν.
 Κατ-αν-ε-υρος, 2' πλήρης νεύρων, Ἰππιατρ.
 Κατ-αν-ε-ύσιμος, 3' πᾶν ὃ τι δύναται διὰ
 τῆς κατανεύσεως νὰ γείνη Κυρίλλ.
 Κατ-αν-ε-υσις, ἡ· ἡ διὰ τοῦ νεύματος τῶν
 ὀφθαλμῶν πρὸς τὰ κάτω συγκαταθεσις, ἀπο-
 δοχὴ Εὔστ.
 Κατ-αν-ε-υῖω (νεύω)· κάμνω νεύμα πρὸς τὰ κά-
 τω, ὅπως διὰ τοῦ σημείου τούτου δείξωσθι ὅ-
 πως χορμαί, συγκατατίθεμαι, βεβαιῶν τι, ὡς

ἰδίᾳ ὁ Ζεὺς τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ βεβαιῶναι διὰ
 τῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς πρὸς τὰ κάτω· «τῇ
 σ' ὁμῶς κατανεύσαι ἐπ' αὐτὸν» Ἰλ. α, 558, ὡς
 καὶ 524· «εἰδ' ἄγε τῇ κεφαλῇ κατανεύσο-
 μαι, ὅφρα παποίθῃς», μετὰ τοῦ «ὑπέστην» δ,
 267. Καί μετ' αὐτ. «ὅτι μοι πρόφρων κατέ-
 νευσε Κρονίων νίκην καὶ μέγα κῆδος», θ,
 175· καί μετ' ἀπαρ. «ὑπέσχετο καὶ κατένευ-
 σεν Ὀϊον ἐκπέρασεν» εὐτείχεον ἀπονέεσθαι»,
 6, 112· «Ζεὺς κατένευσε οἱ χαιταῖς» Πινδ.
 Ν. 1, 14, Ἀριστ. ἐκκλ. 72· καί πεζ. «κάρ-
 τα δὲ δέκων κατανεύει» Πρ. 9, 111· «κα-
 τένευσε» καὶ «κατανεύσονται» Πλάτ. Εἰδμαθ.
 277· «κατανεύσας ἤξειν» Πολυδ. 22, 22, 5.
 Καί «κατένευεν αὐτῷ προΐναι» 39, 1, 3·
 παρὰ μτγν. κρεμῶ τι πρὸς τὰ κάτω· «κίφα-
 λῆν», ἐπὶ τῶν κουρασμένων ἱππῶν Πολυδ. 1,
 205· π. κανεύσας. ἀντί, κατανεύσας Ὀδ.
 σι, 464, (ἐν Ὀδ. 1, 490 ὑπάρχει, κατένευον).
 Κατ-αν-ε-φρος, 2' συννεφιασμένος.
 Κατ-αν-ε-φάω· συννεφιάζω, σκοτεινιάζω·
 «-ὁ θαλερὸς ἀήρ... τὰς ἀκρωτεῖας» Πλάτ.
 Τιμ. 27.
 Κατ-αν-ε-φω· νήθων σύρω λεπτὸν νῆμα, γνέθω.
 Κατ-αν-ε-φω (νέω, νήω)· ἐπισωρεύω, στοιβά-
 ζω Πρ. 6, 97.
 Κατ-αν-η, ἡ· πόλις Σικελίας Θουκ. Καταναία,
 ἡ = ἡ περὶ τὴν Κατ. χώρα Στραβ. οἱ κάτ.
 Καταναῖοι, οἱ, Θουκ. Κατὰ Πλουτ. Αἰών. 58
 τὸ ὄνομα σημαίνει, τυρόκηνοισιν.
 Κατ-αν-η-χομαι· κολυμβῶ κατὰ τὴν διεύθυν-
 σιν τοῦ ρεύματος Σχολ. Ἀπολλ. Πρ. 4, 937.
 Κατ-αν-θίζω· στολίζω μὲ ἀνθή, ἐν γεν.
 στολίζω· «στέμμα χρώμασι παντοδαποῖς κα-
 τηνησμένον» Δ. Σικ. 18, 26.
 Κατ-αν-θρα-κεύω· κατανθρακώω, Βυζ.
 Κατ-αν-θρακίζω· ποιῶ τι ἀνθρακ, καίω
 ὅπως δι' ὅλου· μτφ. «βλήμα κατανθρακίζει
 με», Ἐπιγρ. ἀδ. 9 (12, 99).
 Κατ-αν-θρακώω· τῷ ἀνωτ. μέσ. «στέγην
 πυρώσω καὶ κατανθρακώσωμαι» Αἰσχ. ἀποσκ.
 265· παθ. καίω τι παντελῶς «σῶμα φλογι-
 στὸν ἦδη καὶ κατηνθρακωμένον» Σοφ. Ἰλλ. 58.
 Κατ-αν-ιάω· κατηφύω Πουγ.
 Κατ-αν-ιζώ· καταδρέχω, καταρραίνω, περι-
 γῶ Ἰπποκρ. «χόνδρος γάλατι κατανεμιμέ-
 νος» Φερεικρ. ἐν Ἀθην. 6, 269.
 Κατ-αν-ι-κάω· νικῶ Σοφ. ἀποσκ. 105.
 Κατ-αν-ι-κῆμα, τό· τελεία νίκη, Βυζ.
 Κατ-αν-ι-κῆμα, τό· τὸ καταγόμενον ὅσων
 πρὸς νίκημον· «θεραπεύειν τὸ σῶμα διὰ λου-
 τρῶν καὶ κατανεμιμάτων» Ἀθην. 1, 19.
 Κατ-αν-ι-πτης, ου, ὁ· ἐπιώνυμόν τις, ἡ
 ἱερωσὴν Ἀθήνησιν· ὁ τὰ κατὰ τοῦ πέπλου·
 τῆς Ἀθηνᾶς βυβαίνοντα ἀποπλύνων Β. Ἀν.
 σ. 269, 28.
 Κατ-αν-ι-πτω, μόν. μτγν. ὡς ἐν. ἀντί τοῦ
 δοκίμου κατανίξω· οἱ λοιποὶ χρόνοι σχημα-
 τίζονται ἐκ τοῦ κατανίπτω· ὅδε κατανίξω.
 Κατ-αν-ι-σσομαι· κατανέομαι, κατέρχομαι·
 «ἐξ ὀρίων κατανίσσεται» Ἀπολλ. Πρ. 2, 970,
 Ἀθην. 13, 598.
 Κατ-αν-ίσταμαι· σηκώνομαι κατὰ τινος,
 ἐπαναστατῶ, ἐναντιώνομαι· - τῶν πολέμων

Πολυδ. 1, 46, 10 «κατανίστατο τῶν ἀρχόντων», 38, 4, 7.

Κατα-νίψω ῥίπτω κάτω χιόνι, καταχιονίζω, ἢ ῥίπτω πολὺ χιόνι, χιονοβολῶ «καὶ περινώδῃ κατανίψοι» καὶ ἂν ἤθελε ῥίπτει (πέφτει) χιόνι μέγαν ὡς γόνδρος Ἀριστ. νεφ. 965 «κατένιψε χιόνι», Ἀλ. 138. Καὶ μτγν. μτφ. «ὄρνια κατανίψαι αὐτοὺς μετ' ὧ· ὅς» = πέφτουσι ὅαν χιόνι ἐπάνω τους Δουκ. ἀλλθ. ἰστ. 2, 14.

Κατα-νοέω ἀντιλαμβάνομαι καλῶς διὰ τῆς ἐσωτ. αἰσθήσεως, τοῦ νοῦ· παρατηρῶ ἀκριδῶς, ἐννοῶ, μανθάνω ὁ Ἰπποκρ. μεταχειρίζεται αὐτὸ καὶ ἀμτβ. = εἶμαι ἐμφρων, ἔχω σώας τὰς φρένας διὰ τοῦτο τὸ ἀρν. οὐ κατανόειν ἐρμηνεύει ὁ Γαλ. διὰ τοῦ παραφρονεῖν «κῶθεν δὲ οἰκὸς αὐτοῦς (τοὺς ἰχθῆς) γίνεσθαι, ἐγὼ μοι δοκέω κατανόειν τοῦτο» Πρ. 2, 93 «τῆς Περίδους γλώσσης ὅσα ἡδύνατο κατενόησε» = ἔμαθε τόσα καλῶς, ὅσα ἐμπόρεσε Θουκ. 1, 138 «οὐ γὰρ πῶ κατανοῶ τὸ νῦν ἐρωτώμενον» = δὲν ἐννοῶ ἀκριδῶς Πλατ. σοφ. 233 μετὰ μετγ. Θουκ. 2, 3, περί τινος, διανοῦμαι, βουλευομαι σκέπτομαι Ξεν. Κυρ. 1, 6, 20 «= τότε κατανόητόν» Πλατ. πολιτ. 305.

Κατα-νόημα, τό· τὸ παρατηρηθὲν, ἢ παρατήρησις, αἰσθησις· τοῦ λόγου Πλατ. ἐπιν. 987· τὸ ἐξευρεθὲν, ἐφεύρεσις Ἀριστοτ. πολ. 1, 11.

Κατα-νόησις, ἢ· παρατήρησις, ἀντίληψις Πλατ. Κριτ. 107 «κατανόησιν ἑαυτοῦ πολλὴν παρέχειν» = πολλὰ τεκμήρια τοῦ νῦν τὸν γνωρίσωσιν ἀκριδῶς Πλουτ. Ῥωμ. 6.

Κατα-νοητικὸς, 3' ἱκανὸς εἰς τὸ κατανοεῖν, ἀγχίνους, ὁδὸς τὸν νοῦν, μτγν.

Κατ-αν-οίγω ἀνοίγω, μτγν.

Κατ-άνοματι, «τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται» = τελειώνονται, τρώγονται, φθίρονται, consumitur Ὁδ. 6, 58 «κατανομένον ἐν ἑαυτῶν» Ἀριστ. 464 μετ' ἑν. γρ. κατανομένων.

Κατα-νομή, ἢ· βοσκή Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 769.

Κατα-νομιστεύω· πωλῶ τι καὶ λαμβάνω χρήματα, μεταβάλλω τι εἰς χρήματα, τὸ κάμνω λεπτά Ἰωσ.

Κατα-νομο-θετέω· τίθῃμι νόμον Πλατ. νόμ. 9, 861.

Κατά-νομος, 2' ὁ σύμφωνος μετ' τὸν νόμον, νόμιμος, Ἐπιγρ.

Κάτανος, ὁ· ἀγγεῖον πῆλινον, ἐν ᾧ ἔτχον μέταλλα, λατ. λέξ. calinus.

Κατα-νοσέω νοσέω, Βοξ.

Κατά-νοσος, 2' λίαν ἀσθενής, Βοξ.

Κατα-νοστέω· ἐπιστρέφω ὀπίσω, εἰς τὴν πατρίδα Πολυδ. 4, 17, 10.

Κατα-νοσρίζομαι· ἀφαιρῶ τι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ὑπεφαιροῦμαι, σφετερίζομαι «οἱ κατανοσρίζοντες τὰ δημόσια» Δ. Ἀλ. 4, 11.

Κατα-νοτιάω, (νότος), 2' ὁ κατὰ τὴν μεσημέριαν καίμενος, ἐστραμμένος.

Κατα-νοτίζω· νοτίζω τι πολὺ, ὑγραίνω, ἐν τμήσ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 833.

Κατα-νο-θετέω· λέγω πολλὰς νοθεσίας Σουεσ.

Κατ-αντᾶ, ἐπὶ τοῦ κατάντης, κάτω, πρὸς

τὰ κάτω, deorsum· «πολλὰ ὁ ἀνάντα, κάτω» τα, πᾶσαντά τε δόγματά τ' ἤλθον» Πλ. 116, Λουκ. ἐπὶ μισθ. συν. 26.

Κατ-αντάω· φθάνω εἰς τι ὁρισμένον σημεῖον, ἐρχομαι εἰς θέσιν· «εἰς ἑαυτοῦς κατάντησαν» = ἤλθον εἰς θέσιν ποῦ ἐπιδόθησαν Πολυδ. 30, 14, 3· «= εἰς τὰ βασίλεια» Δ. Σικ. 4, 52· «= ἐπὶ τὴν κοίτην», 3, 37· μτγν. ἐπὶ τοῦ λόγου, «= ἐπὶ τὴν γνώμην, λογιζομένοι τοιοῦτους» Πολυδ. 10, 37, 3· ἔτι «ἐπὶ δοτικὴν κατάντησε» = κατάντησε νᾶ συντάσσεται μετ' δοτικὴν Ἀπολλ. Δουκ. π. συντ. 294, 2· ἐν γέν. ἀποδᾶνω, συμβαίνω Πλ. 116, 6, 4, 12.

Κατ-αντήμα, τό· ἐκθασίς, τέλος, μέτρον· οὗ τις τέλος καταντᾶ, μτγν. «ἐλαίαι οὐσαι κατάντημα τοῦ ὁρόμου» = τέλος Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1026.

Κατ-αντήν· ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀντίθ. τῷ ἀντήν θεμιστ. λογ. 13, 206, 17.

Κατ-αντήης, οὐδ. κάταντες, καταφερόμενος· ὁδὸς Ἀριστ. βατρ. 127· γρῶ· λοφος Θεοκρ. 1, 13, Ἰπποκρ. «ἐπὶ τὸ κατάντες» Πλατ. Τιμ. 77· «πέτρας ἐπεκύνθον εἰς τὸ κάταντες» Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 20· μτφ. ἐπιρρησις, εὐκόλος· «ἐρπει κατάντης συμφορά πρὸς τὰγαθὸν» Εὐρ. Ῥησ. 318· «πρὸς τὰ χεῖρονα κατάντης» Πλουτ. ἡθ. 53.

Κατ-αντήστιν, ἐπὶ. (ἄντα) καταντικρὺ Ὁδ. 5, 387, ὁ Βέκκερ. γράφ. κεχωρισμένοις.

Κατ-αντία, ἢ· τὸ ἀπὸ κερμῶν· πρὸς. κατάντιος.

Κατ-αντι-βολέω· ἀντιβολέω, παρακαλῶ Ἀριστ. ἀποσπ. 523.

Κατ-αντικρὺ, ἐπὶ. τίθεται ἐπὶ τῆς ταπ. σχέσ. δύο σημείων κεκείμενον κατ' εὐθείαν ἀντιθέτως· τινὲς Θουκ. 7, 57· «εἰς τὸ κατάντικρὺ ἀποχωιρήσαντες» Πλατ. Λυσ. 207· «Σητόν κατάντικρὺ ὄντα Ἀδύδου» Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 5· «κατάντικρὺ τέγες πέσον» Ὁδ. 5, 559. Παρὰ μτγν. ὑπάρχει καὶ ὁ τύπος κατάντικρὺς Δ. Κασ. 57, 7, Ἀριστ. 2, 5· πρὸς. Φρυγιχ. 443· (παρ' Ὁμ. τὸ οὐκ εἶναι μακρόν).

Κατ-αντίος, 3' ὁ κατάντικρὺ, μόν. τὸ οὐδ' ὡς ἐπὶ. «γὼ κατάντιον θανόν» Σοφ. Ἀντι. 508· τινὸς Πρ. 6, 103· καί, τινί, 7, 33, καὶ μτγν. π. οἶον, Δαμαγῆτ. 3, α (Πλαν. 95), οὕτω καὶ τό, καταντία Ὁππ. ἀλ. 2, 555.

Κατ-αντί-περα, ἐπὶ. = τῷ ἐσομ.

Κατ-αντι-πέρᾳς, ἐπὶ. καταντικρὺ, ὡς τὸ ἀντιπέρης· «ἐν χειρρονήσῃ τῇ κατ. Ἀδύδου» Ξεν. Ἀν. 1, 1, 9.

Κατ-αντι-πέρην· τῷ ἀνωτ. Μανθ. 2, 22.

Κατ-αντι-πνέω· πνέω ἐκ τοῦ ἐναντίου μέρους, ἐναντίον, ἀπ' ἐμπρὸς Εὐραθ.

Κατ-αντλέω· χύνω ἄνωθεν ὕδωρ ἐπὶ τινος ἀποκειμένου, ὡς γίνεται ἐν τῷ λούειν τὴν κεφαλὴν. Κατὰ Μοῖρ. ἑλληνικῶς ἀντὶ τοῦ αἵματος, καὶ μτγν. ὡς Ἰώσ. χέω θερμὸν ὕδωρ ἢ ἄλλο ὕδρον ἀφθόνως ἐπὶ τινος πασχόντος μέρους τοῦ σώματος ἢ ἐπὶ ἑλκους Διουσκ. Σονήθως μτφ. «ὅταν ξυνήγορος ταῦτά ταῦτά

αὐτὸν κατάντλησιν. Ἀριστ. σφ. 483' «ὡς περ βαλάντιον ἡμῶν κατάντλησας κατὰ τῶν ὥτων ἀνέβη καὶ πολλὸν τὸν λόγον» Πλατ. πολ. 1, 314' εἰ, «-γέλῳτά τινος», 7, 536, Ἀθην. 6, 221' β. ἐπιθ. κατάντλητέον.
 Κατ-άντλημα, τό· τὸ κατάντληθὲν ὄγκον διόσκ. ἡ μτγν. ἱατρ.
 Κατ-άντλησις, ἡ· τὸ κατάντλειν, ἱατρ.
 Κατ-ανέλως, 2' ὑπερανέλως, σκάφος Πολυδ. 1, 113.
 Κατ-αντὺγ-ώδης, 2' ὁ στρογγύλος γενόμενος ὡς περ ἄντρες, μτγν.
 Κατα-νυγῆ, ἡ· κατάνυξις, ἐκκλ.
 Κατα-νυκτικὸς, 3' ὁ κατάνυκτων, κεντάν, σουδλιζών.
 Κατ-ανυξίς, ἡ· κέντημα, σουδλισμα, ἰδ. τὸ προξενῶν ἰσχυρικὴν λύπην, βαθεῖαν τὴν φιν, μεταμύλειαν Κ. Δ. πρβλ. Ἐπιγρ. ἀδ. (9, 819).
 Κατα-νύσσω, ἀττ. -νύττω· κεντῶν σχίζω (τὸ δέρμα) πληγρῶσαι, ἐν γεν. προξενῶ δύνασθαι πόνον, καὶ μάστιγα πνευματικὴν θλίψιν, ὁ· καὶ Ν. Δ. ἰδ. παθ. κατενύχθην, κατενύχην, κατανυγῆσθαι Ἰσοκ. ἐρμην. κατανύγμαι, λελοπνῆμαι, παρὰ δὲ ταῖς Ὁ. καὶ = ἡσυχάζω, σιωπῶ.
 Κατα-νυστάζω, κατανυστάζει Πολυδ. 2, 67' νυστάζω πολύ, μὲ παίρνει ὁ ὕπνος Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 1, 34' -κατακοιμίζω Διλ. Γ. Ζ. 14, 20.
 Κατ-ανύτω, ἀττ. = τῷ ἐπομ. -ὀδόν Ξεν. Κυρ. 8, 6, 17.
 Κατ-ανύω, κατὰ Φρόν. ἐν Β. Ἀν. 14, 17, ἀττ. καθανύω, τελειῶναι, διατρέχειν, ἰδ. ὀδόν, τὸν προκείμενον ὁδόν Ἦρ. 8, 98' -ὀδόν Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 49, καὶ μτγν. «-σταδίου» Πλουτ. Διών. 40' ἐντ. καὶ ἀνευ τοῦ ὀδός, αὐτῷ. φθάνω «κατανύσας νηὶ ἐς Ἀθῆνας» Ἦρ. 6, 140' «φάσκον πρὸς ἡμέρας κατανύσειν ἐς τὸν Πειραιᾶ» Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 20' -διαπράττω - αἶμα = φόνον Εὐρ. Ὀρ. 89' -δωρον = παρέχω, δίδω Σοφ. Οἶ. Κ. 433 (ἀλλὰ τὸ «εἶλως γὰρ προξένου κατήνυσαν» ἀνάγουσιν εἰς τὴν πρώτην σημ. καὶ ἐννοοῦσιν ἐξῆθεν ὁδόν = ἐφθασαν, Ἠλ. 1451' παθ. ἐκπληροῦσθαι ἐπὶ τῶν χρησμάτων μτγν. πρβλ. κατάνομαι.
 Κατα-νωτταῖος, 2' «ἡνία» καὶ διὰ τῶν νῶτων τῶν ἱππῶν διερχόμεναι, ὡς ἐπὶ τῶν νῶτων κείμεναι, ὡς κατὰ τὸ μῆκος αὐτῶν οὖσαι Πολυδ. ἀν. 1, 148, ἐνθα ὅμως Βέκκ. γράφει «κατανωττίδους» ἀντὶ τοῦ, κατανωτταῖοι, ὅπερ εἶνε καὶ δικατάλ. καὶ οὐχὶ τρικατάλ. ὡς κακῶς σημειοῦται ἐν τοῖς λεξ.
 Κατα-νωττίζομαι· ἀναλαμβάνει τὴν ἐπὶ τῶν νῶτων καὶ φέρω αὐτὸ Λουκ. Λεξιν. 5' ἐντ. βίπτω τὴν ὀπίσω, καταφρονῶ, παραμελῶ, μτγν.
 Κατα-νωττίσις, ἡ· ὁ βίπτων τὴν ὀπίσω, καταφρονήτης δικαιοσχε.
 Κατα-φαίνω· φαίνω ὅλως δι' ὅλου, ἰδ. ὡς τὸ ἀπλοῦς λέγεται ἐπὶ τῶν ἐρίων Πλατ. κομ. ἐν Πολυδ. 7, 30' «ἐρία κατεξασμένα» Ἰπποκρ. Συνήθ. μτφ. καταξοσχίζω, κατακομματίζω, φθίρειν· πνοαὶ τριῶν κατέβαινον ἄνθος Ἀργεῖων Λίσχ. Ἀγ. 190' «πέτρους καταξυνθίς» = λιθοβοληθεῖς Σοφ. Λί. 728' «κα-

τεξάνθαι βολαίς» Εὐρ. Φοιν. 1152' «τὶ φαίνεσθαι τῶν λίθων. ἰ. μὴ οὐ καταφαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον εἰς φονικίδα» Ἀριστ. Ἀγ. 320' «ὀνήσκειν πρὸς καταξυνθίτας» Εὐρ. Ἦρ. μ. 285' «κατεξάνθη πόνους» = ἡφανίσθη, Μηδ. 1030' «ὡς ἀθανεὶ τε καὶ κατέβαιναν δέμας», Ἰππ. 274' οὕτω καὶ μτγν. πρβ. «κατὰ γῆς ἐν τοῖς ὀρύγμασι καταξυνόμεναι τὰ σῶματα ἀπονήσκουσι» Δ. Σικ. 5, 38. Ἀλλὰ «πέτρα κατεξασμένη» εἶνε ὁ κοῖλος γενόμενος βράχος, αὐτόθι, 17, 71, ὡς περ ἐπὶ τῶν ἀνδριαντοποιῶν λέγεται «λίθους καταξυνέειν», 1, 98' ὁ Ἰπποκρ. καὶ ὁ Λογγ. ἔχουσι τὸν παρ. κατέξασμαι.

Κατ-αξάνσεις, ἡ· καταξοσχίσις, σπαραγμὸς Εὐσεβ.

Κατα-ξενάω· ὑποδέχομαι φιλοξένως, παρ. Λίσχ. Χο. 695.

Κατ-αξεσμα, τό· μύγμα Σουῖδ.

Κατα-ξεστικῶς· ἀμυκτικῶς Σχολ. Νικ. Θερ. 131.

Κατα-ξέω· ξέω τι πολύ, ξύνω· «ὅταν διπρασθῇ καὶ καταξοσθῇ τὰ κέρατα γίνεται διαφανῆ» Πλουτ. ἡθ. 953' παρὰ μτγν. ἐν γέν. καταξάλω, καταξοσχίζω.

Κατα-ξηραίνω· κάμνω τι κατάξηρον, συνήθ. παθ. γίνομαι κατάξηρος Πλατ. Τιμ. 75' «κατεξηράνθαι» Σ. Ἐμπ. πρ. ἀστρ. 62.

Κατ-αξήρος, 2' ὅλως δι' ὅλου ξηρὸς Ἀριστοτ. περὶ ψυχ. 2, 10 καὶ μτφ. «τὸ κατάξηρον τῆς ἐπιθυμίας» Ἀλκυφρ. 1, 22.

Κατ-αξιο-πιστεύομαι· κρίνω τινὰ ἀνάξιον πίστεως, ἡ ἀνάξια πίστεως πράγματα διηγοῦμαι κατὰ τινος, μόν. π. Πολυδ. 12, 17, 1 «ἵνα δὲ μὴ δόξωμεν τῶν τηλεκῶτων ἀνδρῶν καταξιοπιστεύεσθαι, μνησθήσομαι μίαν παραξέω».

Κατ-αξίος, 2' πολύ ἄξιος, τινός, ἀντιθ. τῇ ἀνάξιος Σοφ. Φιλ. 997, Εὐρ. Ἠλ. 46' ἑπρ. -ως· «δέδρακας οὐτ' ἱμοῦ καταξίως» Σοφ. Οἶ. Κ. 915, καὶ μτγν. ὡς «τιμωρήσασθαι καταξίως» Πολυδ. 1, 88, 5.

Κατ-αξιδώ· ὡς ἄξιόν τι νομίζω· «κατεξιδότε ταύτην μετέχειν τῆς πόλεως» Δημ. 59, 111' -τάξιος Πολυδ. 1, 23, 3, Κ. Δ. ὁπὸ θυμ. Μτγ. ἀποδοκ. ἐν γέν. τιμῶν τινα Πολυδ. 4, 86, 8. Τὸ μέσ. ἔχει Λίσχ. Ἐπε. 649, «Δίκη προσεῖπε καὶ κατεξιδώσατο» ὡς περ τὸ ἀπλοῦς, κελεύω, προσδιορίζω· «πολλὰ γαίρειν εὐφοραῖς κατεξιδώ» Λίσχ. Ἀγ. 558' «οὐ τοι κατεξιδώσας» Σοφ. Φιλ. 1084.

Κατ-αξίς, ἡ· κομμάτισμα· κατ' Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9 «εἰς μεγάλα μέρη διαίρειν καὶ χωρισμός», πρὸς διάκρισιν τοῦ θρασυῖ, μτγν. Κατ-αξίσις, ἡ· ἐκτίμησις, ὑπόληψις Πολυδ. 1, 78, 1.

Κατ-αξυλος, 2' ἄξυλος Σχολ. Ἠλ. λ. 135.

Κατα-ξυράω· καταξυρίζω· «κατεξυρμένους τὸν πώγων» = καταξυρισμένους Κησ. ἐν Ἀθην. 12, 529.

Κατ-αξυσίς, ἡ· γραπτὸς· «γραπτὸς, τὰς ἀμύξεις καὶ καταξυσίς» Ἀπολλ. σοφιστ. Ὀμ. λεξ. σ. 55, 22.

Κατα-ξυσμός, ὁ· τὸ πολύ ξυσιμον, π. Ἠ-

συγ. καταζυωρός = θροφή.
 Κατα-ξύω· ξύω πολύ, μτγν. Λουκ. Νιγγ.
 27· θυμάλων τι ποιῶ.
 Καταθόνια, ἡ γῶρα ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ, κατ.
 Κατάονες, ὠν, Στράβ.
 Κατα-παγιδεύω· στηγνῶ παρίδας κατὰ τι-
 νος Εὐμαθ. σ. 133.
 Κατα-παγίως (πήγνυμι)· σταθερῶς, μονίμως·
 «πόλιν καταπαγίως οἰκεῖν» Ἰσοκ. 15, 156.
 Κατα-παγκρατιάζω· νικῶ τινα εἰς τὸ
 παγκράτιον, Φίλων.
 Κατα-παθήξ, 2· λίαν ἐμπαθήξ, ἡρεσιμέ-
 νος, Βυζ.
 Κατα-παίγας, ὁ· ἐμπαίγης Ἀπολλ. Ὀμ.
 λεξ. ἐν λ. μωμήσανται.
 Κατα-παίδ-εραστῆμι· διὰ τῆς παιδερα-
 στίας ἀφανίζω τι Ἰσαί. 10, 25.
 Κατα-παίζω· σιόπτω, περιπαίζω· τινός
 Ἀριστ. ἀποσπ. 212 καὶ μτγν. καταπαίζον-
 ται παρ' Ἀπολλ. Ὀμ. λεξ. ὡς ἐξήγ. τοῦ μω-
 μήσονται, καὶ παρὰ μτγν. ὡς Δ. Λαερ. 2, 136.
 Κατα-παίω· κατακυπῶ, μαστίζω, μόν. μτγν.
 Κατα-πακτός, 3· β. ἐπίθ. τοῦ καταπήγνυ-
 μι· «ὁδὴν καταπακτὴν» Ἦρ. 5, 16· οὐδὲν ἄλ-
 λο εἶνε ἢ καταπακτὴ θύρα ἢ φράγμα ἐκ σα-
 νίδων στομίου τινός ἢ χάρματος ὑπάρχοντος
 ἐπὶ ξυλίνου ἐδάφους, ὡς εἶνε τὰ στόμια τῶν
 ἀνταρτίων τῶν οἰκίων ἢ τῶν πλοίων ἐπὶ τοῦ
 καταστρώματος, ἅτινα κατὰ τὸν αὐτὸν τρό-
 πον φράζονται· διαφέρει δὲ ἡ καταπακτὴ θύ-
 ρα τῆς καταρρακτῆς καθ' ὅτι ἡ καταρρακτὴ
 κείται ὑψηλὰ καὶ εἶνε ἡ αὐτὴ μὲ τὴν σήμερον
 καλούμενην κλαδανήν.
 Κατα-παλαίωμα· γίνονται ὅλως δι' ὅλου
 παλαιός, γηράσκω Γαλην.
 Κατα-πάλαισις, ἡ· κατανήκησις, Βυζ.
 Κατα-παλαίω· καταβάλλω, ἐν γέν. ἐπι-
 κρατῶ· «εὐδύλους δέχα» Ἀριστ. Ἀγ. 710·
 -λόγους Εὐρ. Ἰ. Α. 1013· -τὰ βροθέντα
 Πλάτ. πολιτ. 2, 362 κ. μτγν. «κατακαλαι-
 σθεῖς ὑπὸ τοῦ θανάτου» Λουκ. Χαρ. 8· «ἀλ-
 λότριον πάθος λόγῳ καταπαλαίσαι» Σ. Ἐμπ.
 πρ. λογ. 2, 474.
 Κατα-πάλλω, μέσ. τινάζομαι πρὸς τὰ κά-
 τω, πηδῶ, ψέρομαι μὲ ὁμῆν· ἐνταῦθα ἀνά-
 γουσι τὸ «οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο» Ἰλ. τ.
 351, ὡς συγκκ. ἀορ. ὁ Βέλκερ. ἀνέγνω
 «ἐκκατέπαλτο»· πρὸλ. ἀναπάλλω, καὶ Σπί-
 τζνερ. εκκ. ἐν Ἰλ. π. ἄλλοι παράγ. αὐτὸ ἐν
 τοῦ κατεφάλλομαι· πρὸλ. ἄλτο· οὕτω δὲ καὶ
 μτγν. π. ὡς Νον. Δ. 48, 614 «πέτρης ἐκ δισ-
 σῆς... καταπάλμενον ὕδωρ» Λεων. Ταρ 58
 (9, 326), ὅπερ δὲν πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ
 κατεπάλμενον· κατεπάλατο Νον. Δ. 18, 13.
 Κατα-πάληξ, ὁ· καταπέληξ Ἦσυχ.
 Κατά-παλτος, 2· κατατιναχθεὶς, ἐκσφεν-
 δονισθεὶς.
 Κατα-παν-νυγίζομαι· διατελῶ ἀγροπῶν
 ἄλλην τὴν νύκτα ἐν τινὶ ἑορτῇ Ἀλκφρ. 1, 39.
 Κατα-πανο· υργέω· πράττω πανούργως
 κατὰ τινος, μεταχειρίζομαι ὁδῶν κατὰ τι-
 νος· -τινὰ Σουῖδ. μέσ. π. μτγν.
 Κατα-πάομαι, ὁ ἐν. ἄγρ. μόν. ὁ ἀόρ. παρ'
 Ἦσυχ. «κατεπάσατο» = κατεκτείναστο.

Κατα-παρ-αλλήλως, ἐπέρ. ἐν παραλλήλῳ
 κινήσει Φωτ. β. 61. σ. 440, 11.
 Κατα-παρεῖς, ἡ· διακέντησις, διαπέρασις,
 διατροφήσις, μτγν.
 Κατά-παρμα, τό· ὅ, τι τις καταπάσσει
 κόνις Η. Δίγ.
 Κατα-πάσσω, ἀττ. -πάττω· κουκλίζω
 καλύπτω πράγματός τινος τὴν ἐπιφάνειαν,
 πασπαλίζω· «ἄλευρα καταπάσαντες» Ἀρι-
 στοτ. Ἰ. Ζ. 9, 40· «κατὰ τῆς τραπέζης κα-
 ταπάσας τέφραν» Ἀριστ. νεφ. 117· «μυρο-
 ναις ὁδὸν» Εὐμαθ. 1· καὶ μτφ. «πάντα τα-
 τὰ καταπάσω βουλευμάτων» Ἀριστ. Ἰππ.
 99· παθ. «καταπατιόμενος», νεφ. 261· «κα-
 ταπάττεισθαι τὰς κεφαλὰς πηλῶν» Δ. Σικ. 1,
 91· ἐντ. κατὰπαστος, «ἡδυσματίους» Τηλέκλ.
 ἐν Ἀθην. 6, 268· ἐτι, «στεφάνους κατὰπα-
 στος» = κεκαλυμμένος Ἀριστ. Ἰππ. 502· ἐπὶ
 φορεμάτων, = πεποικιλμένος, αὐτόθι· 968, Δ.
 Κασ. 72, 17· ἐπίθ. καταπαστέον.
 Κατα-παταγέω· κάμνω πολλὴν πάταγαν
 Εὐμαθ.
 Κατα-πάττω· καταπατῶ· «ἐπεὶ δὲ κατα-
 πατήσῃ τῇσι ὁσὶ τὸ στέμμα, ἄμνητον τὸ ἀπὸ
 τούτου μένει» Ἦρ. 2, 14· «κατεπατέοντο
 ὑπ' ἀλλήλων», 7, 123· πρὸλ. Θουκ. 7, 84.
 Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 11· οὕτω καὶ «τὰ ἀλφειὰ
 καθ' ἡμέκτον μετρούμενοι καὶ καταπατούμε-
 νοι» Δημ. 34, 37· «εἴπερ ἡμεῖς τὸν ἐγκέφα-
 λον ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρ-
 ναις καταπατημένον φορεῖτε», 7, 45· μτγν.
 ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, καταφρονῶ, παραβαλὼν
 ὄρεα Ἰλ. δ, 157· «-τοὺς νόμους» Πλάτ. νόμ.
 4, 714· τὰ γράμματα, Γοργ. 484, καὶ μτγν.
 Κατα-πάτημα, τό· τὸ καταπατιθεῖν, Ὁ.
 Κατα-πάτησις, ἡ· τὸ καταπατεῖν, κυριολ.
 καὶ μτφ. καταφρόνησις, Ὁ.
 Κατα-πατητής, 3· β. ἐπίθ. τοῦ καταπα-
 τεῖν Γεωπ. 6, 13, 1.
 Κατά-παυμα, τό· παύσις, ἡσυχία, τίλος·
 -γῶσι Ἰλ. ρ, 38, καὶ μτγν.
 Κατα-παύσιμος, 2· καταπανστικός, μτγν.
 Κατά-παυσις, ἡ· ἐντελής παύσις, ἀνάπαυ-
 σις, Ὁ. καὶ Κ. Δ. «τυράννων κατὰπαυσις»
 κατάλυσις Ἦρ. 5, 38· «-τῆς βασιλείης», 6,
 67· καὶ μτγν. ὡς Δ. Κασ. 46, 49.
 Κατα-παυστήριον, τό· μέσον πρὸς κατὰ
 παυσιν, ἡσυχίαν Σχολ. Σοφ. Τρ. 575.
 Κατα-παυστικός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ κατα-
 παύσῃ, ὁ καθησυχάζων· τινὸς Εὐδοκ. 138, 3.
 Κατα-παύτης, ὁ· ὁδε Καππώτας.
 Κατα-παύω· κάμνω τι νὰ παύσῃ τελειῶν
 καταπαύων· «-χόλον θεῶν» Ὁδ. δ, 583.
 Εὐρ. Μηδ. 172· «μνηθῶν Ἰλ. π, 62· «-πὸ
 λειμον, η, 36· «-νεῖκος Ἦσ. θε. 87· καὶ ἐν
 προσώπῳ ἐμποιῶ, κατέγω, κάμνω τινὲν
 ὥστε νὰ μὴ ἐξακολουθῇ νὰ πράττῃ τι Ὁδ. δ,
 168· «τάχα κέν σε... ἔγγως ἐρὼν κατὰ
 παυσιν» Ἰλ. π, 618· τινὰ τινὸς «τινὰ ἀφρο-
 συνῶν, ἀγνητοῦρῆς ἀλεγεινῆς», χ, 457, Ὁ.
 ω, 457· «καταπαύει δίκαν» Πινδ. Ν. 9, 1·
 «τίς γὰρ ἂν καταπαυσεν Ἦρας νόσους ἐπιβού-
 λους» Αἰσχ. ἐκ. 581· «οὕτω καταπαύσομαι
 Μούσαις» Εὐρ. Ἦρ. μ. 685, Ἀριστ. ὄρν. 1397.

καὶ περ. τὴν ναυπηγίαν 'Πρ. 1, 27· τὴν ἀρ-
γύην, 1, 86· τὸν ἄνθρωπον = καταλύω, 5, 38· καὶ
παθ. «Δημητρίου καταπανοθέντος διεδέξατο
τὴν βασιληίαν», 6, 71· Ἀλλὰ καὶ «καταπαύ-
σαι τῆς ἀρχῆς Μήδους», 4, 1· «Δημητρίου
τῆς βασιληίης», 6, 64· καὶ παθ. 1, 130·
«ὁρόμου Πλατ. πολιτικ. 294, Ξεν. Κυρ. 8, 5, 25·
«τὸν λόγον» Πολυβ. 2, 8, 8· «εὐήμερων
καταπαύσαν» Δ. Σικ. 12, 12· 14. Μέσ.
παύω ἰγώ, ἡσυχάζω, ἀντίθ. τῷ ἀρχομαι Ἀ-
ριστ. ἱππ. 1264· ἀλλὰ καὶ ἐνερ. - πύθους =
καθολογῶ Εὐρ. 'Ελ. 1153.
Κατα-πεδάω δένω, δεσμεύω ἰσχυράς 'Πλ.
1, 94· 'Ὁδ. λ. 292, πανταχοῦ ἐν τῇ τῆς.
Κατα-πεδύλω βάλλω εἰς τοὺς πόδας πέ-
διλα, ὑποδύματα Εὐμαθ.
Κατα-πεζεύω ταξιδεύω πεζός, μετγν.
Κατα-πεζο-ραχίω νικῶ ἐν πεζομαχίᾳ
Πολυδ. 9, 131.
Κατα-πειθής, 2· εὐπειθής, πειθής, μετγν.
Κατα-πειθής, ἡ ἡ δύναμις τοῦ κατα-
πείθειν, πειθὺς Σχολ. Εὐρ. 'Κα. 799.
Κατα-πειθώ ἐντελὸς πείθω, καὶ παθ. κα-
ταπείθωμαι Λοκκ.
Κατα-πειλέω· φερόμενος λόγους κατὰ τινος
ἀγέρω· - ἐπὶ Συφ. οἱ. Κ. 065· «τὰ κατη-
πειλήμενα», 1149 καὶ μετγν. Εὐμαθ. καὶ μέσ.
Κατα-πεινάω καταπεινασμένος(ς).
Κατα-πειρά, ἡ δοκιμὴ νοσήματος, προσ-
βολή Π. Αἰγ. σ. 129, 31.
Κατα-πειράζω δοκιμάζω, κάμνω δοκιμὴν,
προσπαθῶ νὰ ῥῶμι τι ἢ τινα πῶς ἔχει, ἵνα
τὸν λάβω μὲ τὸ μέρος μου· «τὴν ὑμετέραν
ψῆφον καταπειράσαντες ἐστειληλόθαμεν εἰς τὸ
ἐκκατήριον» Λυσ. 30, 34· συνθ. μετὰ γεν.
τῶν πολεμίων Πολυδ. 4, 11, 6· τῆς πόλεως
4, 13, 5, ἐπὶ προσβολῇ· - παθ. 2, 65, 3·
«καταπειραθεὶς ὑπ' ἀρρωστίας» (ἐκ τοῦ,
καταπειράω) = ἀσθενὴς γενόμενος Δ. Σικ. 12,
17, 107.
Κατα-πειρασμός, ὁ δοκιμὴ, ἔρευνα, προσ-
βολή, μετγν.
Κατα-πειράτης - ἡρως, ἰων. καταπειρητής,
ὁ ὁ προσδοκῶν εἰς τὴν ἀκρὰν σχαινίου
μόλυβδος, δι' οὗ ἐξετάζουσι τὸ βάθος τῆς θα-
λάσσης 'Πουχ.
Κατα-πειρατηρία, ἰων. καταπειρητηρία·
τῶ ἀντων. 'Πρ. 2, 5, 28.
Κατα-πειράω καταπειράζω.
Κατα-πειρῶ διατριπῶ, σουδίζω 'Πλιοδ.
10, 32.
Κατα-πεισις, ἡ τὸ καταπείθειν 'Πρωδ.
ἱπμ. 160.
Κατα-πελεκάω καταπελεκῶ Σχολ. 'Πλ.
π. 642.
Κατα-πελεμίζω καταγέρω· «-χεῖρα ἐπὶ
τινι» 'Απολλ. 'Ρ. 2, 92, ἐν τῇ τῆς.
Κατα-πελματῶ· ὑποτίθωμαι πέματα, σό-
λαι, Ο'.
Κατα-πελτάζω μὲ πελταστὰς ποιοῦμαι
καταδρομὴν χώρας τινός, ἐπιτρέχω χώραν
τινὰ, κυριεύω, μέσ. «καταπελτάσσονται τὴν
Βοιωτίαν ὅλην» = καταδραμοῦνται 'Αριστ.
'Αγ. 160

Κατα-πελτε-αφ-έτης, ὁ ὁ βλέπων διὰ
τοῦ καταπέλτου, τῆς μηχανῆς, βέλος, μετγν.
ἐντ. ἡ καταπαλταφεία = ἡ τέχνη τοῦ βάλ-
λειν διὰ τοῦ καταπέλτου, 'Επιγρ.

Κατα-πέλτης, ὁ (πάλλω) 1) μηχανή, δι'
ἧς ἐβάλλοντο βέλη καὶ ἀκόντια· «ὁ τὸν κα-
ταπέλτην βουλόμενος ἀφίναται» 'Αριστοτ. ξθ.
3, 1, Πολυδ. 1. 53, 11· «οὐδ' εἰ καταπέλτην
ὑπομένοντες» Σ. 'Εμπ. πρ. γραμ. 145· 2) ἐλ-
δος βασιανιστηρίου, ἐν ᾧ ἐκαρβόρουσι τὰ μέλη
οἱ δῆμιοι 'Πουχ. Δ. Σικ. 20, 71.

Κατα-πέλτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κα-
ταπέλτην, «βέλος» Στραβ. 7, 330· «τὰ κα-
ταπελτικά» οἱ καταπέλται Πολυδ. 9, 41, 5.
Κατα-πεμπτός, 2· ὁ πεμπθεὶς κάτω· ἔκ
θεῶν Εὐσεβ. εὐαγγ. προσ. α. 510.

Κατα-πέμπω πέμπω κάτω, ῥίπτω· - εἰς ἑ-
ρεθός 'Πα. Θε. 515· ἐκ τῶν ἐνδοτέρω χώρας
τινός εἰς τὴν παραλίαν Ξεν. 'Αν. 1, 9, 7·
ἐν γέν. πέμπω, ἀποστέλλω· - στρατηγός· 'Ισοκ.
4, 140· - β. ἐπιθ. καταπεμπτός, 3, Λοκκ.

Κατα-πενθῶ ὀργνῶ, ἔχω πένθος διὰ τὸν
θάνατόν τινος, 'Επιγρ. εἰδ. 510 (7, 618), Ο'.
Κατα-πεπαίνω· κάμνω τι ὥριμον, παθ.
γίνομαι ὥριμος, καρῶνομαι, Φίλων.

Κατα-πέπτω, μετγν. ἐν. ἀντί, καταπέσσει.
Κατα-πεπυκασμένος, ἐπίρ. ἐκ τῆς παθ.
μετγ. παρκ. τοῦ καταπυκάω, πανούργως
δαλίως Πολυδ. 4, 51.

Κατάπερ, ἰων. καθάπερ.
Κατα-περαιόω τελειόω Εὐστ. 81, 3.

Κατα-περαιώσις, ἡ τελείωσις, τέλος Εὐ-
στ. 81, 5.

Κατα-πέρδω· κλάνω τινὰ ἢ ἐνώπιόν τινος,
ἐκφρασίς τοῦ ὄχλου δηλοῦσα καταφρόνησιν,
οἰρηδον, τινός «-τῆς πενίας» 'Αριστ. κλ.
617· «ταῦ σοῦ εἵνου κατέπαρδον», σφ. 618,
'Επικρατ. ἐν 'Αθην. 2, 59.

Κατα-περτί-εμι (εἰμι), τινός· πολὺ ὑπερ-
βάλλω τινὰ, ὑπερέχω Πολυδ. 5, 67, 2.

Κατα-περί-ξυσις, ἡ ξέγδαρμα, ξέσχισμα,
ἐξήγησις τοῦ 'Ὁμ. γραπτὸς «γραπτὸς, τὰς
τῶν ἀκανθιδῶν φωτῶν καταπεριξύσεις καὶ
ἀμυχάς» Σχολ. 'Ὁδ. ω. 228.

Κατα-περονάω συνάπτω διὰ τῆς περόνης·
ἐν γέν. συνάπτω, συναρμύζω· - λαβίαι Πω-
λυδ. 6, 23, 11.

Κατα-περπερεύομαι· χαριεντίζομαι 'Πουχ.
Κατα-πέσσω, ἀντ. - πέτιω· κατεργάζομαι,
γωνεύω, κυρ. ἐπὶ τῆς τροφῆς, μετγν. ὁ δὲ
'Ὁμ. μετγ. «ἐπερ γὰρ τε χόλον καὶ αὐτήμαρ
καταπέψη» = κατέσχη, καταπραῶν 'Πλ. α.
81· «μέγαν ὄλβον καταπέψαι» = καλῶς με-
ταχειρίζομαι, διοικῶ Πινδ. 'Ὁ. 1, 55.

Κατα-πετάννυμι· ἐξαπλώνω τι ἐπὶ τινος,
σπεκάζω, ἀνοίγω τι ὑπεράνω τινός, παρ
'Ὁμ. ἐν τῇ τῆς. «κατὰ λιτα πετάσσει» 'Πλ. θ.
441· «κατὰ μὲν ἱστία πετάσσει» Εὐρ. 'Ελ.
1475· «κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κερὰν φοι-
νικίδι» 'Αριστ. κλ. 731· «καταπετάσσει ἱστίῳ
πολλοὺς ἀνθρώπους» Πλάτ. Παρμ. 131, κα-
λύπτω παθ. «ἵπποι ἱματίους καταπεπταμέ-
νοι» Ξεν. Κυρ. 8, 3, 16.

Κατα-πετάσμαι· καταπέτομαι, δι. γρ.

Ἦρ. 3, 111' π. μτγν. ἀορ. καταπετάσθην' προβλ. Λούκ. εἰς Φρον. 582.
 Κατα-πέτασμα, τό· τὸ ἐπὶ τινος ἀντικει-
 μένου ἐξαπλούμενον, τὸ σκέπασμα, προκά-
 λυμμα, αὐλαία, Κ. Δ. Φίλων.
 Κατα-πέταμα· πετῶ πρὸς τὰ κάτω Ἦρ.
 3, 111' «καταπέτανας» Ἀριστ. σφ. 16
 κατέπτατο, ὄρν. 790' κατὰ πτωμαι
 Λουκ. Ἰκαρ. 13' Προμ. 2' κατέπτειν Ἀ-
 ριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 10' καὶ μτγν. καταπί-
 Πλουτ. κατὰ Μαῖρ. ὡς ἀνάτικτον «κατα-
 πτασθ» ἐν Λουκ. δις κατῆγ. 8.
 Κατα-πετρο-κόπῃσι· κτοπῶν τι κατὰ τῶν
 πετρῶν θραύειν — τὸ ὕψα Δ. Σικ. 16, 60.
 Κατα-πετρώει· φονεύει τινὰ μὲ πέτρας, ἐπι-
 πορεύω ἐπὶ τινος πέτρας καὶ οὕτω θανατώ-
 νει, καταπετρώειν Σεν. Ἀν. 1, 3, 2.
 (Κατα-πέφνω), μόν. ὁ ἀορ. κατέπεφνον·
 φονεύει Ἰλ. ζ, 183' καταπεφνών, ρ, 539,
 Σοφ. Αἰ. 885, καὶ μτγν. π.
 Κατα-πεφρονήκῃσι, ἐπῖρ. (ἐκ τοῦ ἔνερ.
 παρκ. τοῦ καταφρονέω) μὲ καταφρονήτικόν
 τρόπον Δημ. 17, 29.
 Κατα-πεφρονήμενος, ἐπῖρ. (ἐκ τοῦ παθ.
 παρκ. τοῦ καταφρονέω) μὲ καταφρόνησιν,
 ἀτίμως, μτγν.
 Κατα-πήγνυμι· 1) ἐμπήγνυ τι μέσα, στε-
 ρεῖς· «ἔγγος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονί» Ἰλ.
 λ, 213' «ἴος ἐν γαίῃ κατέπηχτο», λ, 378.
 «τὸν ὀδελίσκον κατέπηξον πρὸ σαυτοῦ» Ἀ-
 ριστ. ὄρν. 360' «ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν»
 Ἦρ. 9, 97' «στήλη καταπεπηγυῖα» = στε-
 ρεῖς ἱσταμένην, 7, 30' «καταπαγεῖς σκόλοψ»
 Σ. Ἐμπ. πυρ. 1, 238' 2) πήζω, παγώνω τι
 καὶ παθ. ὡς περὶ 6' παρκ. πήζω, παγώνω
 ἔγω· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 19.
 Κατα-πηδάω· πηδῶ κάτω· «ἀπὸ τοῦ ἱπ-
 που» Σεν. Κυρ. 7, 1, 38' «ἐκ τοῦ ἱππου»
 Χαρίτ. 5, 3.
 Κατα-πηδῶσις, ἡ· ἡ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ
 κάτω πηδῶσις, πηδήμα Εὐστ.
 Κατα-πημαίνω· καταβάλλω, ἀρχ. λεξ.
 Κατα-πήξ-ηγος, ὁ· 1) ὁ ἐν τῇ γῇ ἐμπεπηγ-
 μένος πάσσαλος· 2) εἶδος οὐρτου ἢ μοχλοῦ
 τῆς θύρας Ἰωσ. 3) ἐνθεμα, μπόδι Γεωπ. το-
 νίζ καὶ κατὰ πηξ' ἐπιθετ. ἐν Μ. Ἐτ. 194, 24.
 Κατὰ-πηξίς, ἡ· τὸ ἐμπεπημα, μτγν.
 Κατὰ-πηρος, 2' κατασακαυμένους, μτγν.
 Κατα-πήττω· καταπήγνυμι Στραβ. 4, 3, 5.
 Κατα-πιαίνω· κίμνω τι παρὰ· καταπε-
 πιασμένος Πλατ. νόμ. 7, 807' κατα-
 πιασθῆις Αἰλ. π. Ἰ. 9, 13.
 Κατα-πιέζω· καταθλίβω, μτγν.
 Κατα-πίσις, ἡ· κατὰ θλίψιν Θεοῦ.
 Κατα-πιθανεύω· μὲ πιθανότητα πείθω,
 παθ. Σ. Ἐμπ. πρ. λογ. 2, 324.
 Κατα-πικραίνω· ὅλως πικραίνω, καταπι-
 κραίνω Εὐμαθ. καὶ μτγν.
 Κατὰ-πικρός, 2' πολὺ πικρὸς, κατὰπι-
 κρος, Ο'·
 Κατα-πιλέω· πυκνῶς τυλίσσω· «καταπι-
 πτελόμενος εὐ μάλα πύλαις ἀντὶ πύλων» Ἀλ-
 κίφρ. 2, 2' συμπιέζω τι. ὅπου τὸ κάτω πυ-
 κνόν, μτγν.

Κατα-πιμελής, 2' τῷ ἔπομ. μτγν.
 Κατα-πίμελος, 2' πολὺ παχὺς Π. Αἰγ. καὶ
 ἄλλ. ἱατρ.
 Κατα-πίμπλημι· γεμίζω τι ὁλοταλῶς Ἀ-
 ὠν. 4, 132' τινὰ τινος Πλουτ. συμπ. 7, 10, 1.
 καὶ μέτ. «ὄρνων τοὺς ἄλλους καταπιμπλη-
 νους ἀνορίας» Πλατ. πολιτ. 6, 496' ὡς τὸ
 ἔνερ. «πῆλός καταπιμπλάντο τὰς σκηνάς»
 τὰς ἐσωτῶν σκηνάς Πλουτ. Βρουτ. 47.
 Κατα-πίμπρημι· κατακλῖω μτγν. κατὰ
 πρὴς θῆσαν Πολυδ. 14, 1, 10' «καταπρὸς
 σθέντες τὸ σῶμα» Λουκ. παρασιτ. 57.
 Κατα-πίνω· καταπίνω· «τὸ καταποθῆναι
 ὄσιν» Πλατ. Κριτ. 111' ἐν γέν. καταπίνω
 τι διὰ τοῦ φάρυγγος εἰς τὸν στόμαχον «τοῦ-
 μὲν (παῖδας) κατέπινε Κρόνος» Ἦρ. 9, 459,
 Αἰσχ. ἀποστ. 80, Εὐρ. Κυκλ. 218' «προσέ-
 χεται ὡς δὴ καταπίνόμενός με» Ἀριστ. ἱππ.
 690' καὶ πεζ'. Ἦρ. 2, 93' Πλατ. Εὐθυφρ.
 6' καὶ ἐπὶ ἄλλ. πραγμ. «πῶς καταποθῆται
 ὑπὸ τῆς θαλάσσης» Πολυδ. 2, 41, 7' «κατα-
 πίνων πολύποδα ὀνδύν» Πλουτ. 68. καὶ πυρ.
 2' «Εὐρυπιδῶν, ἐπὶ τῆς πολλῆς ἀναγνώσεως,
 ἡμεῖς ὅμως λέγομεν ἀντὶ τοῦ καταπίνω τὸ
 κατατρώγω» Ἀριστ. Ἀχ. 484, Λουκ. 2
 τραγ. 1' διὰ τῆς ἀσωτίας ἐν τῷ τρώγῃ
 καὶ πίνειν φθείρει τι Αἰσχιν. 1, 96.
 Κατα-πιπράσκω· πωλῶ καταπραθεῖν
 Λουκ. Κρονισολ. 16.
 Κατα-πίπτω· πίπτω κάτω, παρ' Ὁρ. μόν.
 ὁ ἀορ. κάππεσον Ἰλ. α, 593' «ἐν κόνι-
 σι», μ, 23' «πρηγῆς ἐπὶ γαίῃ κάππεσον», π.
 311' «αὐτὸς δὲ πρηγῆς ἄλ' κάππεσον» Ὁδ.
 ε, 374' μτφ. «πᾶσι δὲ παραί ποσὶ κάππε-
 θυρόν» Ἰλ. ο, 280' παρὰ Πινδ. Ὀ. 3, 38.
 ὑπάρχει ὁ τύπος κάππετον, ὅμοι. «πρὸς ἡμῶν
 κάππεσε, κάτθανε» Αἰσχ. Ἀγ. 1532' «μεθ' οὗ
 κατέπεσε ἐξ μέσους τοὺς ἀνθράκας» Εὐρ.
 Κυκλ. 667' «καταπεσὶν κείσθαι» Ἀριστ.
 ἔκκλ. 963' «ἀπ' οὐνο», νεφ. 1273' ἐν πε-
 καταντῶ, «ἐῖς ἀπορίαν» Πλατ. Μεν. 81
 «εἰς ἀπίστην καταπέπτωκεν ὁ λόγος», Φαιδ.
 88' ἐπὶ ἐπιληψίας Λουκ. Τοῦ. 24' «οἱ κατα-
 πεπτωκότες» οἱ ἀποβαλόντες τὸ θάρρος Αἰδῶν.
 Κατα-πισσῶ, ἀττ. — πίπτω· ἀλείφω ὁ-
 λον τι μὲ πῖσαν· «ἔζωσαν καταπιπτώσαντες»
 Ἀριστ. ἔκκλ. 1109' παρὰ Πλατ. Γοργ. 471
 ἀλείφω τι μὲ πῖσαν καὶ καίω· προβλ. Ἀἰσχ.
 12, 524' μτφ. «καταπίπτου πᾶς ἀνὴρ Εὐρύ-
 πιδῶν» τὸν ἐμαυρίζον Ἀριστ. ἔκκλ. 829.
 Κατα-πιστεύω· ἐμπιστεύω τι εἰς τινα,
 τινὶ τι, μτγν. ἐν γέν. ἔγω πιστίν, πεποιθῆ-
 σιν εἰς τινα· τινὶ Πολυδ. 2, 3, 3' ἀπολ. Πλουτ.
 Λόσανθρ. 8' ρ. ἐπῖθ. καταπιστεύω.
 Κατα-πιστόω, μόν. μέσα παρέχω πιστίν
 τινὶ, ὑπὲρ τινος, ἐγγυῶμαι πρὸς τινα δι' ἐν-
 ρόν τινα· «ὑπὲρ τῶν Ἀργείων μάλιστα κατα-
 πιστώσάμενος πρὸς αὐτὸν» Πλουτ. Κλεομ. 21.
 Κατα-πίστωσις, ἡ· ἐγγύησις, ἀσφάλεια
 «καταπιστώσεις ποιέσθαι» Πλουτ. Πελοπ. 18.
 Κατα-πίττω, ἀττ. = καταπισσῶ.
 Κατα-πίττωμα, τό· καταπίσσωμα, τὸ κα-
 ταπισσῶθαι καὶ ἡ πίσσα αὐτῇ, μτγν.
 Κατα-πίττωσις, ἡ· καταπίσσωσις.

Κατα-πλαγής, 2' ἐκπεπληγμένος «κατα-
πλαγείς γενόμενοι τὴν τοῦ Πύρρου ἑφοδόν» =
καταπλεγέντες, Πολυβ. 1, 7, 6, καί, κατα-
πληγής.

Κατα-πλαγία, ἡ κατάπληξις Πολυβ. 3, 137.

Κατα-πλανάω- παραπλανῶ, μτγν.

Κατά-πλάσις τὸ καταπλάσσειν, Ἰπποκρ.
Κατά-πλάσμα, τό· κατάπλάσμα Θεοφρ.
καί ἱατρ.

Κατα-πλάσσω, αττ. - πλάττω· ἀλείφω
τὴν ἐπιφάνειαν πράγματις τινας συγχρό-
νως τριβῶ αὐτὴν καὶ τὴν καλῶνται· «οὕτως διέ-
μένος κατέπλεσεν αὐτὸς τὰ βλεφαρά» Ἀριστ.
πλ. 721. «κατ' ὧν ἔπλεσε τοὺς ὀφθαλμούς
πλήω» Ἡρ. 2, 70' καὶ μέτ. 2, 85' καὶ δι-
πλῆ αἶν. «τοῦτο παχὺ ἔνν καταπλάσσονται
πάν τὸ σῶμα», 4, 75' παθ. «καταπεπλεγμένη
ψυμυθία» Ἀριστ. ἐκκλ. 978· «τὸ πρόσωπον
ἅπαν ψυμυθίᾳ κατέπλεσσε» Λουκ. ἐπιγρ. 6
(11, 408)· ἴδ. μὲ ἀλυσίφν, κατάπλάσμα·
ἐντ. καταπλεστώδης, = τὸ καταπλεσσόμενον,
«φάρμακον» τὸ κατάπλάσμα Ἀριστ. πλ. 717·
μτγν. ἐψυμυθισμένος, ψευδὴς Μενανδρ. ἀποσπ.
119, fucatus, simulatus· ῥ. ἐπιθ. κατα-
πλεστίων.

Κατα-πλάσσης, ὁ· ὁ καταπλάσσειν, ὁ ἐπι-
θεῖναι κατάπλάσμα, Φίλων.

Κατα-πλάστως - ὅως, ἰων. ἡ· κατάπλάσμα
Ἡρ. 4, 75.

Κατα-πλατύνω· κάμνω τι λίαν πλατύ, μτγν.

Κατά-πλατυς, πύδ. υ'· λίαν πλατύς, Βυζ.

Κατα-πλέκω· ἐμπερέδω· «δοξὴ μὴ κατα-
πλέξει Τιμόκλειον προδοσίῃ» Ἡρ. 8, 128·

πολύπλοκον ποιῶ τι· «Ὀμηρος τὸν πόλεμον
ποιῶν καταπεπλεγμένον τῇ ποικιλίᾳ» Ἀρι-
στοτ. ποιητ. 23· περιπλέκω, ἐμβάλλω· ἐν
τοῦτῳ καὶ ψεύδους κατεπέπλεκτο· Σ. Ἐμπ.
πρ. ῥητ. 71· - μτγν. τελειῶναι τὸ πλέκειν,
τελειῶναι, τελειῶναι· «εὐ τὴν ὀδὴν» Ἡρ. 4,
205· - τὴν ῥῆσιν = τὸν λόγον, 8, 83.

Κατα-πλεονάζω· πλεονάζω, μτγν.

Κατα-πλεονεκέτω· ἔχω τι πλεόν, ἔχω
τὴν πλεονέκειν, ὑπερέχω Ἰπποκρ.

Κατά-πλεος, 2 καὶ 3, αττ. κατάπλεως,
ὡν· πολὺ γεμάτος, ὅπως γεμάτος, τινὸς Πλουτ.
καὶ μτγν. καί, τινί, «χωρίον ὀχέοις βαθεῖαι
κατάπλεον» Ἀππ. Καρχ. 117· «γῆς τε κατά-
πλεων τὸ γένειον καὶ αἵματος» Ξεν. Κυρ. 8, 30.

Κατα-πλέω· ἐκ τῆς ἀνοικτῆς θαλάσσης πλη-
σιάζω εἰς τὴν παραλίαν, εἰς τὴν ἑσπέρην, ἐκ-
δαίνω εἰς τὸν λιμένα Ὀδ. ι, 142· «τὰς ἐκ
Πόντου ναὺς Ἀθήναζε ἐκάλωε καταπλεῖν»
Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 28· καὶ τὴν γῆν κατέπλεω-
σαν, 1, 7, 29, Πλατ. Εὐθυφρ. 297. Καί
ἐπὶ πραγμ. «καταπλεόντος Ἀθήναζε πυροῦ»
Θεόφρ. ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω Ἀνδοκ. 2,
13· ἴδε κατωτέρω τὸ, καταπλῶν.

Κατά-πλεως· ἴδε κατάπλεος.

Κατα-πληγής, 2' καταπλάγης Κλ. Ἀλ.
μετὰ τοῦ περιδιδῆς.

Κατα-πληγμός, ὁ· κατάπληξις, Ὁ'.

Κατα-πληκτικὸς, 3'· ὁ ἱκανὸς νὰ κατα-
πλήξῃ· «προσβολή» Πολυβ. 3, 13, 6· - κραυ-
γὴ, 11, 16, 2'· δογῆσις, 4, 28, 6· - προσο-

ψις, 3, 114, ὁ· «εὐπρόσωπος οὖσα καὶ κατα-
πληκτικὴ» = ἐκπληξίς, θαυμασρὸν κινῶσα,
Μάχων ἐν Ἀθῆν. 13, 578· ὅψις Πλουτ. Λυκ.
22 (πρβλ. φοβερὸς)· ἐπὶρ. «καταπληκτικῶς
πολεμεῖν, λέγειν» Πολυβ. 3, 41, 3.

Κατά-πληκτος, 2' θαυμαστός, ἀξιοθαύ-
μαστος, μτγν.

Κατα-πληξ-ῆγος, ὁ, ἡ· ἐκπεπληγμένος, τε-
ταραγμένος, περίφοβος· παρ' Ἀριστοτ. ἡθ.
2, 7· «ὁ πάντα αἰδοῦμενος» ἀντίθ. τῷ ἀναί-
σχυτος· «πρὸς τοὺς φόβους μαλακὸν ὄντα
καὶ καταπλήγα» Πλουτ. Περικλ. 27, ὅστις
συνάπτει αὐτὸ μὲ τὸ περιδιδῆς, καὶ ἀτολμος,
π. παιδ. ἀγωγ. 9· ὁ Ἀρτοκρ. ἐρμηνεύει· «ὁ
συνεχῶς πεπληγμένος» ἐπιφύρων τὸ τοῦ Λυ-
σίου χωρίον, 6, 50· «ἀλλ' ἐστὶ γὰρ ὑπὸ τὴν
τοῦτον ἀμαρτημάτων ἥδη καταπλήγης»·
ὥστε οὐδὲ τὰ δεινὰ εἰ δεινὰ δοκεῖ εἶναι.

Κατά-πληξις, ἡ· ἀποβολὴ τοῦ θάρρους ἕξ
αἰτίας ἐξωθεν προσγινομένης, κατὰπτωσις τοῦ
φρονήματος, ἐκπληξις, ὑπερβολικὸς φόβος,
θάμβος· «κατάπληξις αὐτοῦ ἔγένετο, εἰ πέ-
ρας μὴδὲν ἔσται» Θουκ. 7, 42· «καὶ ἀπρα-
γία τῶν στρατοπέδων» Πολυβ. 3, 103, 2·
ἀλλὰ καὶ «καὶ καταξίωσις», 3, 90, 14.

Κατα-πληρώω· γέμιζω τι ὅπως μτγν.

Κατα-πλήσσω, αττ. - πλήττω (πλήσσω)·
κυρ. καταφέρω πληγὴν, πτόσημα· ἴδ. πρόξ-
ενὸν δεινὸν ἐντόπισιν, ἥτις ἐπιφέρει τὰ ἐξ. πα-
θήματα τῆς ψυχῆς, φόβον, θαυμασρὸν θάρ-
μος, ἐκπληξίς· ἔπειτα λέγονται ὅτι καὶ αὐτὰ
τὰ παθήματα καταπλήσσοι τὴν ψυχὴν·
«πάντων τῶν δεινῶν ὁ φόβος μάλιστα κατα-
πλήττει τὰς ψυχὰς» Ξεν. Κυρ. 3, 1, 24, ἀν-
τίθ. πρὸς τὸ «θρασεῖαι ποιῆσαι καὶ ἱπάραι»
Δημ. 18, 175· «πολλοὶ καταπλήττονται τοὺς
ἀκροατὰς θορυβοῦντες» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 7·
καὶ μτγν. ἔξ ὧν ὁ Πολυβ. τὸν μῆτρ. ἀορ. οὗ-
τος μεταχειρίζεται «καταπλήσασθαι βουλομέ-
νος τοὺς ὑπεναντίους», 3, 89, 1· «τοὺς μὲν
ἀγαθοὺς πείθοντα, τοὺς δὲ φαλούς τῇ τιμω-
ρίᾳ καὶ τῷ φόβῳ καταπληττόμενον» Δ. Σικ.
5, 71· παθ. ὑπὸ φόβου ταραττεσθαι τὴν ψυ-
χὴν, περίφοβον εἶναι, ἐθαμβεῖσθαι· «κατε-
πλήγη φίλον κῆρ» = κατεσίβη, ἐταράχθη,
Ἰλ. γ, 31· αὐτῶς ἀπαντᾷ πάντοτε ὁ ἀορ.
κατεπλάγην παρὰ τοῖς ὑπεριον· «καταπλη-
γῆναι τῷ πολέμῳ» Θουκ. 1, 81· καὶ μετὰ
τῆς αἰτίας· «καταπεπληγμένοι τὸν πόλεμον»
Πολυβ. 4, 50, 6· «ὁὗ καταπληγόντες τὴν δει-
νότητα» Δ. Σικ. 11, 77· «καταντῶ εἰς θαυ-
μασρὸν, ἐκπληξίς»· «πάντα ταῦτα ἔλαιον καὶ
καταπλήττομαι» Εὐπολ. ἐν Ἀθῆν. 6, 236·
- οἱ μτγν. μεταχειρίζονται ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ.
καὶ τὸν 6' παρκ. «καταπεπληγότες τῶν
Ῥωμαίων τάχος» Δ. Ἀλ. 6, 25· «τὸ καταπε-
πληγὸς» = ἐκπληξίς, Πλουτ. συγκρ. Πελ. 1.

Κατα-πλίσσω, μόν. γνωστὸν ἔξ ἀποσπ.
τῶν Ἀριστ. Δαιταλ. 16 (Μαίηκ. 2, σ 1035)·
«ἡμῶν ἴσως οὐ καταπληγίσει τῇ χορῷ» ὁ
Παύλ. ἐρμηνεύει· «καταπληγίσει» κατακρα-
τεθῆσθαι τὸ βῆμα γὰρ πληγῆμα λέγουσι· τὸ οὖν
κατακρατῆσαι μετὰ τὸν τῆς ἀπὸ τὸν κυλιόμε-
νων καὶ τοῖς ποσὶ κατεχόμενων οὕτως φησί.

Κατα-πλοκή, ἡ ἢ μέχρι πέρας τινος διακλάδωσης καὶ συμπλοκῇ «ἐν τῇ περὶ τοὺς δακτύλους καταπλοκῇ τοῦ νεύρου» Πλατ. Τιμ. 76' ἐν δὲ τῇ μουσικῇ, ὁ καταδιδακτὸς μετὰ ἁρμονικῆς ἀκολουθίας πολλῶν τόνων, ἀντίθ. τῷ, ἀναπλοκῇ Πτολ. ἁρμ. 2, 12.

Κατά-πλοος, ὁ, συνηρ. -πλους· ὁ ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν παραλίαν, τὸν λιμένα, πλοῦς, ἄραγμα, φθάσιμον Θουκ. 4, 26. «ἐκ κατὰ-πλου πολιορκεῖν τὴν πόλιν» = εὐθὺς μετὰ τὸ ἄραγμα Πολυδ. 3, 40, 3. «τοῦ οἴκαδε κατὰ-πλου» = ἐπανόδου Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 11' καὶ ὁ τόπος, ὅπου ἀράζει τὸ πλοῖον, μτγν.

Κατα-πλούσιος· πολὺ πλούσιος.
λατα-πλουτέω· εἶμαι πολὺ πλούσιος, μόν. μτγν.

Κατα-πλουτίζω· κάμνω τινὰ πολὺ πλούσιον Πρ. 6, 132, Ξεν. οἴκ. 4, 7.

Κατα-πλουτο-μαχέω· διὰ τοῦ πλούτου καταναίω Δ. Σικ. 5, 38.

Κατά-πλυμα, τό· κατάπλυσις Ξυνοσ.

Κατα-πλύω· κυρ. γόνων ἄνωθεν ὕδαρ βρέχει τι ὑπακείμενον καὶ τὸ καθαρῶς «ὑδατὶ τὴν κεφαλὴν» Ξεν. ἱππ. 5, 6, πλύνω καλῶς, πολὺ «καταπλύνεις» Θεόφρ. καὶ μτγν, -μτφ. «τὸ πρᾶγμα καταπέπλυται», λέγεται ἐκ μεταφορᾶς τῶν πλυνόμενων ἐνδυμάτων = ἐκ τῆς πολλῆς πλύσεως ἡφάνισται, οὐδενὸς ἄξιον κατήντησε Λισγίν. 3, 178.

Κατά-πλυσις, ἡ ἢ διὰ τῆς ἄνωθεν ἐκχύσεως τοῦ ὕδατος γινομένη καθάρισις Ξεν. ἱππ. 5, 9.

Κατα-πλώω, ἴων. = καταπλέω· «καταπλώνοντες τὸν ποταμὸν» = κατὰ τὸ βεῦμα τοῦ ποταμοῦ Πρ. 1, 185. «καταπλώσαντες ἐς Αἴαν» = φθάσαντες, ἀράξαντες, 1, 2.

Κατα-πνεύω, π. = καταπνέω, Όμ. ὕμν. Δημ. 239.

Κατά-πνευμα, τό· τὸ πνεῦμα, ὅπερ κατέρχεται διὰ τοῦ αὐλοῦ, ὅταν τις τὸν φυσᾷ «καταπνεύματα λωτοῦ» = τοῦ αὐλοῦ τοῦ ἐκ λωτοῦ κατασκευασθέντος Εὐρ. Φων. 794. ὁμοίως ὁρθοτ. γραφὴ εἶνε ἡ «λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει».

Καταπνέω (πνέω)· ἐκπέμνω πνοὴν ἢ ἄλλο τι ὡς περ πνοήν, τοῦ ὁποῦ ἢ διεύθυνσις γίνεται τῶν τινῶν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· «θεοῦ καταπνέει Πειδῶ μολπὴν» Λισγ. Ἁγ. 105. «θεὸς ἦκων καταπνέει σε» Εὐρ. Ρῆσ. 387. «ἦν περ Ἐρως ἱμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνέουσα» Ἀριστ. Λυσ. 552. ἐν γέν. φυσῶ «ὅταν ἤδιστον οἱ ἐτησίαι καταπνέωσιν» Πλουτ. Κικ. 47. Καί παθ. «στρατόπεδον οὐ καταπνέμενον ἐκ τῆς θαλάττης» Ἀπκ. Καρχ. 99.

Κατα-πνίγω· διὰ πίεσεως ἢ περιορισμοῦ ἀπὸ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἀφανίζω τι· -πνρ, ἄνθρακας, σβήνω Ἀριστοτ. περὶ θανάτ. 5. «ἐν δὲ ἀστραγγαλισμῷ φανεῖται Νικ. ἀλ. 286. διὰ καταβύσεως εἰς ὕδρον τι «γόγγρον κατέπνιξε» ἐν ἄλμῃ τοῦτον εὐανθεστέρη» Σωταδ. ἐν Ἀθην. 7, 293. μτφ. ὡς καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῶν φυτῶν λέγομεν, τὸ χόρτον κατέπνιξε τὸ σιτάρι, = ἐμπόδιζε τὴν αὐξη-

σιν τοῦ σιταρίου· «ἐνία καταπνίγει καὶ διαφθείρει τὴν αὐξάνειν τῆς ἀμπέλου» Πλουτ. ἡρ. 806. πρβλ. καὶ Θεοφρ. Φυτ. αἰτ. 2, 18, 9.

Κατά-πνιξις, ἡ· ὁ διὰ τοῦ καταπνίγειν ἀφανισμός, ἀπόσβεσις· τοῦ πυρὸς Θεοφρ. ἐμ. πόδις «τοῦ ἰδρωτός», αὐτ. θάνατος, μτγν. Κατα-πνοή, ἡ· τὸ καταπνεῖν· τῶν ἀνέμων Πινδ. Π. 5, 121.

Κατά-πνοος, συνηρ. -πνους, 2· ὁ καταφύγησις Πολυδ. 1, 240.

Κατα-πόδα, καί, κατα-πόδας, ὁρθότ. ὡς χωρίζεται· ἴδε ποῦς.

Κατα-πόδρα, ἡ (καταπνίω)· ἴδε καταπότρα. Κατα-ποικίλλω· κάμνω τι λίαν ποικίλως, κατακοσμῶ· τὸ σώμα Πλατ. Τιμ. 85. ἰπ. τοῦ ζωγράφου, Εὐθυφρ. 6. ὡς καὶ «πᾶς τὸς κρηγοράς καταποικίλλω» Καλλιξ. ἐν Ἀθην. 5, 204. «ὁροφὴ»· ἀστέραις ἐν κυανῷ καταποικιλιμένη Δ. Σικ. 1, 47.

Κατα-πο-λαύω· καθ' ὑπερβολὴν ἀπολαύω μτγν.

Κατα-πολεμέω· καταβάλλω ἐν τῷ πολέμῳ νικῶ, Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 10. κινῶ πόλεμον πρὸς τινα, «-τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι» Θουκ. 4, 86. «πῶς καταπολεμήσονται» = ἐξαντλῶ διὰ τοῦ πολέμου, 6, 16. ὁ Πλουτ. συνάπτει «τοὺς μὲν ἄλλους καταπολεμῶν ἐκράτησε», Καιο. 28.

Κατα-πολέμησις, ἡ· ἡ ἐν πολέμῳ καταβολή, ὑπερίσχυσις, μτγν.

Κατα-πολεύω· στρέφω (ἐμαυτὸν) Σχολ. Ἀ-ρατ. φων. 147.

Κατα-πορίζω· κτίζω πόλεις εἰς τι μέρος μτγν.

Κατα-πολι-ορκέω· πολιορκέω Εὐμαθ. μτγν.

Κατα-πολιτεύομαι· ἐν τῇ διοικήσει τῶν πολιτικῶν πραγμάτων καταβάλλω τινὰ ἢ τι, διοικῶν τὰ τῆς πολιτείας καταβάλλω τι διὰ καταλλήλων μέτρων «κατεπολιτεύσατο τὴν ἐν τούτοις πλεονεξίαν» Πλουτ. Λυκούρ. 9. τὸν Πομπηίου, Πομπ. 51. ἐν γέν. «διὰ πανούργου πολιτικῆς ἀπατῶν ὅν τρόπον ὅμᾳς κατεπολιτεύσατο Φίλιππος» Δημ. 19, 315. τὸν δῆμον Πολυδ. 4, 36.

Κατα-πολύ, ἀντί κατὰ πολὺ = πολὺ.

Κατα-πομπέω· μεγαλυνῶ κατὰ τινος, τινὸς Λουκ. ἐρωτ. 37.

Κατα-πομπή, ἡ· κατὰπεμψις, μτγν.

Κατα-πονέω· δι' ἐργασίας, προσπάθειας κουράζω, καταβάλλω· ἐν γέν. ἐξασθενίζω, καταπονῶ Μεν. ἐν Στοδ. ἀθ. 29, 19. «Πρακτικὴς ὁ καταπονόμενος τῷ τῆς Δι' ἀνείρας χιτῶν» Πολυδ. 40, 7, 3. «καταπονημένη βασιλεία», 29, 11, 11. «τῇ ἐνδεῇ τῆς τροφῆς καταπονήσαντες τὴν ἀλκήν τοῦ θηρίου» Δ. Σικ. 3, 37. καὶ παθ. 11, 6. «νόσφ καταπονηθείς», Δ. Λαέρτ. 5, 68.

Κατα-πόννησις, ἡ· κούρασις, ἐξασθένισις, μτγν.

Κατά-πονος, 2· κουρασμένος, ἐξασθενημένος, Πλουτ. Σουλ. 29. «τῆς δυνάμεως ὑπερπόνου ἐπομένης καὶ καταπόνου», Φαβ. 19, καὶ μτγν. ἐπι, ἐπαγούης, χαματώδης, μτγν.

Κατα-ποντίζω· ῥίπτω εἰς τὴν θάλασσαν,

βυθίζω, πνίγω Δυσ. 14, 27, Δημ. 32, 23· «κατεποντίσθησαν ὑπὸ τῆς θαλάσσης» Δ. Σικ. 18, 20· καί, «καταποντίσθησαν εἰς τὸ πέλαιος» Πλουτ. Τιμ. 13.

Κατα-πόντισις, ἡ τῷ ἔπομ. μτγν.

Κατα-ποντισμός, ὁ· καταβύθισις εἰς τὴν θάλασσαν, πνιγμός ἴσøk. 12, 122 καὶ μτγν.

Κατα-παντιστέον· ῥ. ἐπιθ. τοῦ καταποντίζω, μτγν.

Κατα-ποντιστής, ὁ· ὁ καταποντίζων, ῥίπτων εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πνίγων, ἐπὶ τῶν ληστῶν ἴσøk. 4, 115· «καὶ ληστές», 12, 226, καὶ μτγν.

Κατα-ποντιστικός, 3· καταποντίζων, μτγν.

Κατα-ποντός· καταποντίζω Ἱερ. 3, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πό-πέρδω· καταπέρδω (;).

Κατα-πορεύομαι, ἀποθ. ἐπανερχομαι, ἐκ τῆς ἱστορίας, ὡς καὶ τῆς, κατέρχομαι Πολυδ. 4, 17, 8.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύομαι, ἀποθ. ἐπανερχομαι, ἐκ τῆς ἱστορίας, ὡς καὶ τῆς, κατέρχομαι Πολυδ. 4, 17, 8.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πορεύω· παραμελῶ ἐξ ἀδυναμίας, ἀμαθείας ἢ ἀνεπιτηδεύτητος Ἱερ. 30, 30, Ἀντιφ. 5, 28· καὶ «κατεπόντου εἰς τὸν ποταμόν» Ἀθην. 9, 387.

Κατα-πράσσω, ἀττ. - πράττω· ἔκτελῶ, τέλεινῶ, κατορθύνῶ, κοιν. καταφέρω· «κατέπραξας ἃ ἐβούλου» Ξεν. Ἀν. 7, 7, 46· καὶ μετὰ τοῦ ὥστε «οὐκ ἠδύναντο καταπράξαι ὥστε τοὺς φυγάδας μένειν», Ἑλλ. 7, 4, 11· παθ. «τὰ καταπεπραγμένα», Κυρ. 7, 5, 35· καὶ μέσ. πορίζομαι, κτώμαι, περιποιῶ ἑμαυτῷ τι «πῶς μέγα ἥγοῦ τότε καταπράξασθαι, ἃ νῦν καταστρεφόμενοι ἔχεις», Ἀν. 7, 7, 27· «ἴδιον καταπραττόμενος ἀσφάλειαν» Δ. Ἀλ. 6, 68.

Κατα-πράυνσις, ἡ καθυσχύσις.

Κατα-πράυνω· καθυσχύω, ἀντίθ. τῷ τραχύνω Πλατ. Τιμ. 67, ἴσøk. 3, 34· «τὴν τραχήν» = καταπαύω Πολυδ. 5, 52, 14· καὶ «κατεπράυνεν αὐτὸν τῆς ὀργῆς» Πλουτ. Θερ. 31· ὅδε καί, καταπρύνω.

Κατά-πρεμνος· 2· κατάκλαδος Ἰσυχ.

Κατα-πρεσβεύω· ἀναδιέχομαι πρεσβεῖαν κατὰ τινος· - τινός Στρατ. 17, 796· καὶ ἀπολ. Πολυδ. 28, 11, 8.

Κατα-πρηνής, 2· πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένος· παρ' Ὀμ. ἐπὶ θ. τῆς χειρός, ὅταν ᾔηεν μὴ τὴν παλάμην πρὸς τὰ κάτω ἐστραμμένην· «χειρὶ καταπρηνέει ἑλάντας» Ὀδ. ν, 164· «ὡς πληγέτο μὲν ὡς χειρὶ καταπρηνέει» Ἰλ. ο, 114· «τὴν (οὐλήν) γρήδης χειρὶσι καταπρηνέει λαβοῦσα» = πιάσασα μὲ τὸ ἐνδον τῶν χειρῶν Ὀδ. τ, 467· ὁ δωρ. τύπ. καταπρα-νῆς ὑπάρχει παρ' Ἡσυχ. καὶ τοῖς μτγν. ἑπὶ. καταπραυνός.

Κατα-πρηνίζω· ἔκ. καταπρεσβεύω τινος μέ-ρου· ῥίπτω κάτω· «ἄλιθας κατεπρηνίζεν ἐπακτρων» Νικ. Θερ. 824.

Κατα-πρηνώω· τῷ προηγ. ὁ μ. ἀορ. ἐπὶ τῆς θαλάσσης, φέρω, ῥίπτω τὸ πλοῖον εἰς τὸν βυθὸν Διων. Ταρ. 74 (7, 652).

Κατά-πρησις, ἡ ἀναψὶς τοῦ πυρός· ἀνάμμα, ἄρπαγμα Βασίλ.

Κατα-πρηνώνω, ἰων. = καταπραυνών Ἀπολλ. Ρ. 1, 265.

Κατα-πρίζω· τῷ ἔπομ. μτγν.

Κατα-πρίζω· σχίζω μὲ τὸ πριόνιον, κατα-πριονίζω· κορμαῖς Ἱερ. 7, 36· σχίζω μὲ τοὺς δόντας, κόπτω· κόμινον Θεοκρ. 10, 55· «γλῶσσαν κυνέοντι» Νικ. ἀλ. 283.

Κατα-προ-βάλλω· ἐξαπλώνω κάτω, κα-ταβάλλω Γαλην.

Κατα-προ-βίδωμι· προβίδω Ἀριστ. σφ. 1080, Ἱερ. 7, 157· «τὰ πράγματα Δυσ. 20, 6.

Κατα-προ-ίημι· ἀπορρίπτω τι, καταφρο-νητικῶς ἀποβάλλω, μτγν. μέσ. παραμελῶ, ἀφῆνω τι νὰ παρέλθῃ· «- τοὺς ὑπὲρ τῆς ἑλευ-θερίας καιροὺς» Πολυδ. 1, 77, 3· «- τοὺς ἰδίους βίους», 3, 81, 4· «καταπροέβαιε» καταπροδιδόναι· Μ. Ἑκ. 495, 38.

Κατα-προ-ίημι, ἀττ. καταπρόξομαι (προίκα), μοναδ. μελ. ἀνεῖν ἐν. κατὰ τοῦτον ἱσυχμ. ἀορ. ὁ Θεμιστ. λογ. 14· «καταπρο-ξασθαι = ἀτιμωρητὶ πράξει τι» λέγεται πάν-τοτε ἐπὶ κακοῦ καὶ ἀρνητικῶς· «ἴμεν δ' ἐ-κείνος οὐ καταπροξέται» = δὲν θὰ μὲ περι-παίξῃ ἔκτιστος χωρὶς νὰ τὸν τιμωρήσῃ Ἀρ-χιλ. ἀποσπ. 23· «οὐ τοι μὰ τὸν Δία τὸν μέ-

γαν ἐμοῦ καταπροίξει» Ἀριστ. νεφ. 1230, ἐν-
θα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ «δωρεάν ἐπεγγαίνει μοι»
πρόβλ. σφ. 1366· κατὰ δὲ Β. Ἀν. 275 «οἷον
πρόβα καταφρονήσεις, ἀξήμιος ἔσῃ» καὶ ἀ-
πολ. «οὐ καταπροίξεσθαί ἔφη» Ἰπρ. 3, 36·
καὶ μετὰ μετχ. «οὐ λωδησάμενος ἐμὲ κατα-
προίξεται», 3, 156· «οὐ καταπροίξονται ἀ-
πιστάντες», 5, 105· πρόβλ. Ἀριστ. Θεσμ. 566· ὁ Λοδεκ. ἐν Φρυν. 169 συνέλεξε καὶ τινα
παραδείγματα ἐκ τῶν μετχ.

Κατα-προ-λείπω· ἀφήνω τινὰ παντελῶς·
- τινὰ Ἀπολλ. Ρ. 3, 1164.

Κατα-προ-νομεύω· ληλατῶ, ἀπά-
γω τι ὡς λείαν, Ο'.

Κατα-προ-πίνω· προδίδω, προπίνω
τινὶ χαρίζω τι, Βυζ.

Κατα-προ-σ-ωπέω, τινὶ ἐρχομαι κατὰ
πρόσωπον τινὸς ἀντικρύζω τινά, Βυζ.

Κατα-προ-τείνω· προβάλλω τι ὡς κά-
λυμμα μέσ, μεταχειρίζομαι τι ὡς πρόφασιν
Γαλήν.

Κατα-προ-τερέω, τινὸς· ὑπερβάλλω τι-
νὰ Δ. Σικ. 17, 34· καὶ παθ. νικῶμαι Πο-
λυδ. 1, 47, 9.

Κατα-προ-χέω· ἐκφέρω καὶ χύνω πρὸς τὰ
κάτω «-παρειῶν δάκρυα» Ἀπολλ. Ρ. 3, 1118.

Κατα-πρυτανεύω· πρυτανεύω, ἐπικρατῶ,
μετχ.

Κατα-πρωκτίζω· καταπυλίζω.

Κατά-πρωκτος, 2· κατάπυγος Ἀριστ. ἐκ-
χλ. 364.

Κατα-πτακίων, μετχ. μον. ἀορ. 6· τοῦ κατα-
πτήσσω· ζαρώσας, κρυφθεὶς Αἰσχ. Εὐμ. 243.

Κατά-πτερος, 2· ὁ ὅλος μὲ πτερά, πτερωτός,
πτερόεις Αἰσχ. Πρ. 800· νόξ Εὐρ. Ὀρ. 178.

Κατα-πτερώω· προσθέτω πτερά, πτερούργα,
παθ. «πᾶν αὐτοῦ τὸ σῶμα κατεπτερώτο» Ἀ-
πολλ. 1, 6, 3·

Κατα-πτερόσσω, τινός· ἐπὶ τῶν πτηνῶν,
ἀνοίγω τὰς πτέρυγας καὶ πετῶ κατεπάνω τι-
νός Ψευδο-Καλλισθ.

Κατα-πτήσσω· ζαρώνω ἀπὸ φόδου, π. ἀορ.
6· καταπτήτην Ἰλ. θ, 136 (ἴδ' ἀνωτ. κατα-
πτακίων). παρκ. κατέπτηχα Δημ. 4, 8 καὶ
Πλουτ. Καισ. 6, κατέπτηχα, Θεμ. λογ. 24,
309, καταπεπτηγέναι, καὶ καταπεπτηγώς
Πολυδ. 3, 136, ὑπὸ Βεκλέρ. κατεπτηγέναι,
κλ. καὶ π. παρκ. συγκεν. «καταπεπτηῖτα»
Πσ. ἀσπ. 265 «καταπεπτηῖτα» Μανθ. 2,
168· «τὴν δὲ δεισάντε καταπτήτην ὑπ' ὄχε-
σιν» Ἰλ. θ, 136· «κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτί-
γαίῃ» Ὀδ. θ, 190· ἐντ. κρύπτομαι, χώνο-
μαι, καταδύομαι εἰς τι, «ἐπερ κε λάθῃσι
καταπτήξας ὑπὸ θάμνω» Ἰλ. χ, 191· καὶ
μετχ. π. «στείνῃσι καταπτήξας ἐν ἀγυαῖς»
Ὀπκ. ἀλ. 2, 410· σποράδ. καὶ ἐν πεζ. «κα-
τέπτηχε ταῦτα πάντα οὐκ ἔχοντα ἀσπασ-
τήν» Δημ. 4, 8· «ταπεινοὶ καταπτήτετε πρὸς
τὸ μέλλον» Πλουτ. Αἰμ. Π. 27· «ὡς δεδοι-
κόσι τὴν ἰσχύν αὐτοῦ καὶ κατεπτηγῶσιν» Δ.
Ἀλ. 7, 50· ἔτι ἐκπλήττομαι· «τὸ μέγεθος
καταπτήξει» Πλουτ. Σουλ. 7.

Κατα-πίσσω (πίσις, πίσανη)· τριῶν
τι ξεφλουδίζω, ὡς ἐν τῷ χειρομύλῳ, χον-

δροκόπτω, χονδραλέθω, μετὰ τοῦ κόπτω
Πλουτ. ἴδ. 449.

Κατα-πτοίω· καταφοβίζω, ἐμβάλλω φόδον,
Λουκ. φιλοφ. 29.

Κατά-πτωμαί, ἴων. = καθάπτομαι Ἰπρ.

Κατά-πτυσμα, τό· τὸ καταπτυσθῆν Εἰδ.

Κατά-πτυστος, 2· ἄξιος νὰ πτυσθῇ, βλε-
λυκτός, βδελυρὸς Αἰσχ. Χο. 623, Εὐρ. Τρ. 1024, καὶ πεζ. Δημ. 18, 33· ὁ Ἀνακρ. σγᾶ·
ματίζει κ. θηλ. καταπτύστη Πολυδ. 2, 103·
ὅπερ. ἴα. ὁρότος. καταπτύστην· ἐπίρ. - ω·
Κλ. Ἀλ.

Κατα-πτυχής, 2· ὁ πολλὰς πτυχὰς ἔχων
Θεοκρ. 15, 34.

Κατα-πτύω· πτύω κάτω, πρὸς τὸ ἔδαφος,
ἀλλ' ἐνώπιόν τινας, ἵνα δεῖξω διὰ τούτου τὴν
πρὸς αὐτὸν ἀσπαστήν μου· πρόβλ. Λοδεκ.
εἰς Φρυν. 17· «τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἄν σου»
Δημ. 18, 200· καὶ ἀπολ. Ἀριστ. θατρ. 1170.

Κατά-πτωμα, τό· τὸ καταπτόν, ὅ, τι κατα-
πίπτει, κατὰπτωσις, Ο'. κ. μετχ. ἐπὶ ἀσθε-
νῶν, κακὴ κατάστασις, ἱατρ.

Κατά-πτωσις, ἡ· τὸ νὰ πῶν ἢ νὰ ἦναι τι
πεσμένος κάτω, δυστυχία, ἀσθένεια, κακὴ
τοῦ ἀσθενοῦς κατάστασις Γαλήν. κ. ἱατρ.

Κατα-πτώσω· ζαρώνω, ἀποδιπλώνομαι,
φοβοῦμαι, ὡς τὸ καταπτήσσω Ἰλ. θ, 224.

Κατά-πτωτος, 2· καταπεισμένος.

Κατα-πτωχέω· κάμνω τινὰ ὅλως πτωχόν,
ἐπαίτην Πλουτ. Κατ. νεώτ. 15· παθ. «κατε-
πτωχευμένος» = ὅλως πτωχὸς γενόμενος, ἴ-
καίτης, Κίμ. 10· «ἐν κατεπτωχευμέναις τρα-
φέντα τόχαις» = μὲ πολλὰ πτωχικὰ μέσα Δ.
Ἀλ. 9, 51.

Κατα-πυγέω· τῷ ἐπομ. Σουίδ.

Κατα-πυγίζω· εἶμαι κίναϊδος· κατὰ δὲ Φώ-
τιον «τὸ τὴν πυγὴν ἐπὶ πολὺ μεταφέρειν ἐν
τῷ βαδίζειν».

Κατα-πυγμαχέω· νικῶ ἐν τῇ πυγμαγίᾳ
Σχολ. Λουκ. ἐπιγρ. 20.

Κατά-πυγος, 2· τῷ ἐπομ. κατὰ τὰ ἀργ-
λεῖ· = κίναϊδος, ἀσελγής· παροιμ. φράσις· «κα-
ταπυγοτέραν τ' ἀλφειοτάτην» Σώφρων. ἐν Ἀ-
θην. 7, 281.

Κατα-πύγων, ονος, ὁ, ἡ· ὁ παρὰ φύσιν πά-
σγων, κίναϊδος, ἀσελγής· «κίναϊσγυνοί»
Ἀριστ. νεφ. 909· «-καὶ λαϊκαστής» Ἀγ. 79,
ὁ Σχολ. ἐν ἱπκ. 639 ἐξηγεῖ «εὐδρόπρω-
τος», καὶ «μειράκιον κατὰπυγον, πεπορ-
νευμένον», σφ. 687· ἡ κλ. «ὡ καταπύγων»,
Θεσμ. 200· συγκρ. καταπυγωνίστερος, Λυσ. 776·
πρόβλ. Λοδεκ. εἰς Φρυν. σ, 195.

Κατα-πυγώσων, ἡ· ἡ παρὰ φύσιν ἀσελ-
γεία Ἀριστ. νεφ. 1023, Λουκ. Ξυπν. 32,
ὅπερ ὅμως καὶ ὡς θηλ. τοῦ κατα-πυγώσα-
νος = καταπύγων, δύναται νὰ ἐκληρωθῇ.

Κατα-πύθω· κατασφίγω Ὀμ. ὕμ. Ἀπολλ. 371·
παθ. κατασφίγομαι, εὐρωτιῶ Ἰλ. φ, 328.

Κατα-πυκάζω· παρεντίθωμι, κοσμῶ· «-τὴν
ἱστορίαν μύθοις» Εἰδ. 1379, 12.

Κατά-πυκνος, 2· λίαν πυκνὸς Ἰπποκρ.

Κατα-πυκνύω· κάμνω τι λίαν πυκνόν Ἀ-
ριστοτ. μετεωρ. 1, 9· γερνίζω, «κατεπύκνωτο
παραδείγματων πλήθος τὴν πόλιν» Πλουτ.

Λυκ. 27. «τρήσαι τὸ τεῖχος» Πολυδ. 3, 7, 6. ἐπισωρεύω. «τέτταρα σοι τάλαντα καταπόκνωσα» Δαμῶν. ἐν Ἀθην. 3, 102, Δ. Λαερ. 10, 142.
 Κατα-πόκνωσις, ἡ ἐπαύξεισις, συμπύκνωσις, ἐπισωρεύσις Νικομ. ἄρμον. Ἀλκιφρ. 3, 55.
 Κατα-πυκτεύω. καταβάλλω ἐν τῇ πυγμαχίᾳ Σχολ. Ἀπολ. Γ, 2, 106.
 Κατα-πυργώω. κτίζω πόργους, μτγν.
 Κατα-πυρίξω. ἀνάπτω. «καπυρίσασα» Θεοκρ. 2, 24.
 Κατα-πυρας, 2. ἀναμμένος, θερμός Σουῖδ.
 Κατα-πυρπολέω. κατακαίω Ἀριστ. Θεσμ. 243, Πολυδ. 5, 19, 8.
 Κατα-πυρρος, 2. λίαν πυρρός Διοσκ. μτγν.
 Κατα-πυρσεύω. ἀναδίδω φλόγας, λάμψιν, ἱκκλ.
 Κατα-πυτιζέω (πυτιζέω, πύω). ἐξακοντίζω πρὸς τὰ κάτω ὕγρον τι ἐκ τοῦ στόματος, μτγν.
 Κατα-πύγων -ωνος, ὁ μακρογένειος Στραβ. 14, 771.
 Κατα-πώλω λέω. πωλέω Κλ. Ἀλ. καὶ μτγν.
 Κατα-πωμάζω. βάλλω τὸ πῶμα, ἐπίθλημα, βούλωμα, μτγν.
 Κατα-ρά, ἡ κατάρα Διοχ. Ἐπτ. 707, Εὐρ. Ἐκ. 945. καὶ περ. ἀντίθ. τῷ εὐχῇ Πλάτ. Ἀλκ. 2, 143. «κατάραι γίνονται κατὰ τινος» Πολυδ. 21, 8, 7, ὁ Βέλκερ. γράφ. κατάραι.
 Κατα-ράκτις ὁ, ὁ καταρράκτης Πούχ.
 Κατα-ρακτινός, 3. ὡς καταρράκτης, μετέχοντος ἐπὶ -ικῶς.
 Κατα-ράσμαι. εὐχόμεναι κακὸν ἢ κακὰ εἶς τινα, καταριόμαι. «ἀλεγὰ τινι» Ὀδ. τ, 330, Ἡρ. 2, 39. καὶ ἀνευ δοτ. «πολλὰ κατάραι» = «πολλὰ κακὰ ἴλ. ι, 454. «καταράται καὶ καὶ ἐκάστη ἐκλήρησεν ὁ κήρυς, εἴ τις ἔκαπατ» Δημ. 23, 27. μετὰ ἀπαρ. «καταράται δ' ἀπολέσθαι» Θεογν. 277. τινὶ Ἀριστ. βατρ. 746. «τῇ ἡλίῃ καταρέωνται» Ἡρ. 4, 181. «ἐν τῷ δῆμῳ κατηρὼ τῷ Φιλίππῳ» Δημ. 19, 292, ἔτι - τινά, Κ. Δ. καὶ Πλουτ. Κατ. νεωτ. 32, Λουκ. ὄν. 27.
 Κατα-ράσιμος, 2, ἄξιος νὰ τὸν καταρασθῇ τις = ἀράσιμος, ἀρχ. λεξ.
 Κατα-ράσις, ἡ τὸ καταράσθαι, Ὁ.
 Κατα-ράσσω, ἀτε. -αράττω. καταθραύω, κατασυντρίβω. «ὁ παῖς κατήραε τὴν κύλικα» Ἰππών. ἐν Ἀθην. 11, 495. «τοὺς λοιποὺς κατήρασαν διώκοντες» Ἡρ. 9, 69. «τὸ στράτευμα νικηθὲν κατηράχθη εἰς τὰ τεύχεα» Θουκ. 7, 6. «κατήρασαν εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας» Δημ. 23, 165. καὶ μετφ. «δικασθεῖν καὶ καταράσσειν τὰ βουλευόμενα» Λουκ. Δημ. καὶ 38. ἀμτῶ. μετὰ θορόδου καταφέρομαι, καταπίπτω. «εἰς οὓς καταράττει ὁ ποταμὸς» Πολυδ. 10, 4, 7. «εἰς τοῦτο τὸ χάσμα καταράττων ὁ ποταμὸς μετὰ πολλοῦ φόβου» Δ. Σικ. 17, 75. ἐπὶ ὕμῳ Ν. Ἀριστοτ. π. κόσμ. 2. πρὸλ. καταρρίγγωμι ἐν πολλῇ. χωρίσις εἶνε δι. γρ. καταράσσω.
 Κατα-ράττω, 2. καταραμένος Ἀριστοτ. βατρ. 178, Εὐρ. Μηδ. 112. «ὁ καταρατάτατος» Σοφ. Οἰ. τ. 1344, καὶ ῥήτ. ἰδ. Δημ.

Κατα-ραψιδέω, «καταραψιδῆσαι» φλυαρεῖσαι Πουχ.
 Κατα-ῤεβυλος, 2 (ἄρβυλος). «χλαῖνα» ποδήρης, ὥστε καὶ ἱπὶ τὰς ἄρβυλας χαλασθαι» Σοφ. ἀποσπ. 559, Πουχ.
 Κατα-αργέω. 1) ἀφῆλναι τι ἄργόν, ἥρουν. «ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρας» Εὐρ. Φοιν. 780. ἐντ. ἀμελῶ τινος «-καιροὺς» Πολυδ. ἐν Σουῖδ. 2) πάύω τινά τοῦ νὰ ἐνεργῇ, Κ. Δ. καὶ παθ. «κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου» = ὁ νόμος δι' ἡμᾶς δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἐνεργίαν, ἀφῆλθημεν ἐλευθεροί. ῥ. ἐπίθ. καταργητέον.
 Κατα-ἀργησις, ἡ παύσις τῆς ἐνεργείας τινός, κατάλυσις, μτγν. ἰδ. ἱκκλ.
 Καταργία, ἡ ἀργία, μτγν.
 Κατα-αργίζω. βραδύνω. «σπουδῇ» - οὐ καταργίζει πόδα» Διοχ. Ἐπτ. 536, ἱξ. ἱξ. Ἐρμάν. ἀντὶ τοῦ καταρτίζω.
 Κατα-αργμα, τό. πᾶν ὅ, τι πρὸ τῆς οὐσίας προσφέρεται ἢ δι' οὐ καθιερούται τὸ ὄμμα, μετὰ τοῦ «-χέρνιδες» Εὐρ. Ἰ. Τ. 233. ἐν τῇ πλ. αἰ. ὡς οὐσία προσφερόμεναι ἀπαρχαί Πλουτ. Θηρ. 22.
 Κατα-ἀργυρος, 2. μετ' ἀργυρον κεκοσμημένος - σκευαί Ἀθην. 4, 148.
 Κατα-αργυρώω. ἀσημῶναι, ἐπικαλύπτω μετ' ἀργυρον. «κατηργυρωμένους ἔχων τοὺς προμαχέωνας» Ἡρ. 1, 98, Πλουτ. Φιλοπ. 9. Παρά Σοφ. Ἄντ. 1064. «κατηργυρωμένους» ἀργυρίῳ πισθεῖς, Σχολ. δωροδοκηθεῖς.
 Κατα-ἀρδεύτος βεδρεγμένος.
 Κατα-αρεύω = κατάρδω, καταρρέων βρέγω, ποτίζω γῶραν τινά μετὰ τὰ ὕδατά μου, ἐπὶ τῶν ποταμῶν. «Θρήκην κατάρδων ποταμῶν ὀνομασμένους Στρουμῶν» Ἀντιφαν. ἐν Ἀθην. 7, 300. «τοὺς κατάρδοντας τὴν γῆν ποταμῶν Δ. Ἀλ. 2, 2» μετφ. «χειμαρρῶν οἷα κατάρδόμενα γράμματα» Διοσκ. 17 (7, 411). ἐπισωρεύω ἐπαίνους Ἀριστ. Ἀγ. 658, ἐνθα ὁ Σχολ. «κατατρέγων ὅμας ἐπαίνους».
 Κατα-ρέζω. ἴδε καταρρέζω.
 Κατα-ἀρέομαι ἴων = καταράσμαι Ἡρ. 4, 184.
 Κατα-ἀρέσκω. ἀρέσκει, μόν. παρ' Ἡρ. 3, 53, «καταρέσαντος» ὡς δι. γρ. ἀντὶ «καταίνεσαντος».
 Κατα-ἀρης ἄνεμος, ὁ, (καταίριος). ἔνεμος τρικνυμῶδης καὶ ἐναντίος Σαπφ. ἀποσπ. 99. κατὰ δ' Εὐδοκ. 603, 35. «διὰ τὸ κατωφέρῃ ὄρμην ἔχειν».
 Κατα-αρθρόω. ἀρθρώνω ἀκριδῶς (ζ).
 Κατα-α-ρι-γ-λ-ό-ε. φοικτός, μισητός, ἀπαξ μόν. ἐν Ὀδ. ξ, 226 τὸ πλ. τοῦ οὐδ. ἀντὶ τῷ φίλος.
 Κατα-α-ρι-θ-μ-έ-ω. ἐν τινι ἀριθμῷ, πληθεῖ, κατατάσσω, καταλέγω τινά, μεταξὺ τινῶν συναριθμῶ τινά ἄλλον. «καταρίθμηται Γερῶν ἄλλον μετὰ» Εὐρ. Τρ. 872, Ἰσοκ. 1, 11. Καὶ μέσ. Πλατ. Φιλ. 27. «κατηρίθμηται» Σ. Ἐρμ. πρ. λογ. 1, 281. «τὴν πρᾶξιν ἐν ἀδικηματι» = ὡς ἀδικημα νυμίζω Πολυδ. 5, 67, 5.
 Κατα-αρίθμησις, ἡ. κυρ. καταστρώσις λογαριασμοῦ, ἀπαρίθμησις, λογάρισμα, μέτρημα μτγν. κ. Μ. Ἄντ. 1, 4.

Κατα-ριπτάζω, καί, καταρίπτω· ἴδε καταριπτάζω.

Κατ-αρισταίω· κυρ. κατατρέγω τὸ ἄριστον, καταδεδράσκω Β. Ἄν. 48, 12· ἐν γέν. φθείρω «-τὰ πράγματα» Ἀντιφ. ἐν Ἀ-θην. 10, 423.

Κατ-αριστεύω· ἀναδεικνύω ἑμαυτὸν ἄριστον διακρίνομαι Πολυδ. Ι, 176 ὁ Βέκκερ. ἀναγιν. «κρατιστεύω».

Κατ-αρκέω· εἶμαι λίαν ἀρκετός, παρέχω ἱκανῶς ὅσον χρειάζεται, μετὰ μετχ. Ἦρ. Ι, 32· ὁ παρσι. = ἀπόρη Σοφ. ἀποσπ. 107· «ἐμοὶ δὲ φθις καταρκεῖται» Εὐρ. Ἦρσ. 447.

Κατ-αρκής, 2· λίαν ἀρκετός Ἦσυχ.

Κατ-αρκτικὸς, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀρχὴν Πλουτ. καὶ μετν. initialis.

Κατ-αρμύζω, ἰων. = καθαρμύζω.

Κατ-αρνέσμαι· ἀρνοῦμαι· «φθις ἡ καταρνεῖ μὴ δεδρακέναι τάδε» Σοφ. Ἄντ. 438.

Κατ-ᾶρόω· ὀργάνω ὅπως δι' ὅλου, γεωργώ· γῆν Ἀριστ. ὄρν. 582, Πολυδ. 8, 106. Καθ' Ἦσυχ. καὶ μετφ. = φυτεύω.

Κατ-α-ρραγίη, ἡ· κατασχίσμα· «πέπλων καταρραγία» Λυκοφρ. 256.

Κατ-α-ρραθυμέω· ὑπὸ κουσότητος ἡ βλακείας παραμελῶ τι, χάνω· ἐν γέν. εἶμαι ἀμελής, ῥαθυμός· μετὰ τοῦ, καταμελέω Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 39· ἀπολ. Δειν. 2, 5· «-τὰ καταρραθυμημένα πάλιν ἀναλήψασθε» = ὅσα ἐξ ἀμελείας ἀπωλέσατε Δημ. 4, 7.

Κατ-α-ρραίζω· ἐλαφρύνω, πρᾶννω Κυρίλλ.

Κατ-α-ρραίνω· καταχέω ἐλαφρῶς ἐπὶ τινος ὑγρῶν τῶ Ἀθην. 10, 453· καὶ μετν. «τῆς θαλάττης ἐλαίῳ καταρραϊνόμενης» Πλουτ. ἡθ. 914· «τὸ ἐλαϊον καταρραϊνόμενον» Σ. Ἑμπ. Πυρ. Ι, 55.

Κατ-α-ρραπύω· κατακουρελιάζω, καταξοχίζω· «ἀναρῆρος καὶ καταρραπωμένος» Σοφ. Τρ. 1093, περὶ τοῦ Ἑρακλείδους, ὅστις εἶχε καταξοχίσαι τὰς σάρκας του.

Κατ-α-ρρακτῆρ-ῆρος, ὁ· τῷ ἐπομ. καταστροφεύς, - κίρκος Λυκοφρ. 169· «-σύνις», 539.

Κατ-α-ρρῆκτῆς, καὶ καταράκτης, ὁ, ὡς ἐν Στραβ. 5, 238· 14, 667 (γραφ. τῶν ἀρίστων χειρογρ.)· 1· ὁ μὲ ὄρη γὴν καταφερόμενος (πρόβλ. καταρρήγνυμι) ἰδίᾳ ᾧ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ· ἐν τῷ καθόλου λέγονται οἱ πετρώδεις τόποι, οὗς ἐν τῷ καθ' ὁδὸν βαίνειν οἱ ποταμοὶ ἀνακαίττοντας τὸν ῥοὴν ἐβρόντες, ὑπερβαίνουσι πολὺ συναγαγόντες ῥεῖμα, καὶ τῇ πλημμύρᾳ καταρράσσοντες, ἥτοι ἄνωθεν βλαίως κατιόντες· Εὐστ. εἰς Διον. 220· πρόβλ. Δ. Σικ. 17, 97, Ἄρρ. Ἄν. 7, 7, 11· εἰτι, «ἄμβρος κατ.» Στραβ. 14, 640· ἐπιθετικῶς, ὡς ἐν Σοφ. Οἰ. Κ. 1590· «ἐπεὶ δ' ἀφίχτο τὸν καταρράκτην ὁδὸν» = τὴν ἀπόκρημνον εἰσάγον τὴν ἄγρυσαν εἰς τὸν «Αἰδον» 6· εἶδος κλαδανῆς· «καταρράκτας τῶν πυλῶν διακώψας» Δ. Ἀλ. 8, 67· «πύλας βαλανάγρας καὶ μοχλοὺς καὶ καταρράκταις ὄχυράς» Πλουτ. συμμ. 7, 7, 3· γ'· εἶδος κινητῆς ἀναβάθρας, δι' ἧς εἰσέρχοντο εἰς τὰ πλοῖα Ἀππ. ἐμφ. πολ. 5, 82· 2· εἶδος ὀρηκτικοῦ θαλασσοῦ

πηνοῦ· ὁ Ἦσυχ. ἐρμηνεύει διὰ τοῦ αἰνῶ (πρόβλ. Σοφ. ἀποσπ. 346)· ὁ δὲ Ἀριστ. ἐν ὄρν. 886· ὀνομάζει τὸν καταράκτην καὶ ἄλλᾳ πηλῶ· ἐν πᾶσι 891· ἐπάγει «ἀλυσάτους καὶ γυῖα»· ὥστε τὸν καταράκτην (ἡ καταρρακτῆς) εἶνε ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ πηνοῦ ἀλυσάτου, aquila marina· ὁ Σοφ. ἐν ἀποσπ. 613· ἐκάλεισεν οὕτω καὶ τὰς ἀρκυίας.

Κατ-α-ρραπίζω· καταρραίνω Ἰωσ.

Κατ-α-ρραπίζω· ῥαπίζω Εὐστ. 512, 20· ῥ. ἐπὶ 0. καταρραπιστέον.

Κατ-α-ρράπτω· διὰ ῥαφῆς συνάπτω· εἰς ἑτερον, συρράπτω· διφθέρα Δ. Σικ. 17, 45· «ἄλλοις πολυτιμότερον εἰς τὴν γυνὴν κατέρραφεν» Πλουτ. Ἄντ. 31· μετφ. ῥ-ῥ· χανῶμαι, παρρασκευάζω· «φόρον τινὶ» Λίτ· Εὐμ. 26.

Κατ-α-ρραστὼν· ῥαστῶν· ῥαστῶν, μετφ. Κατ-α-ρραφή, ἡ· συρραφή, ῥαφή Π. Λίτ. 6, 8.

Κατ-α-ρραφός, 2· κατερραμμένος Λουκ. ἐπιστ. Κρον. 28.

Κατ-α-ρραχίζω· ῥαχίζω, ἄνωγ. ἐν τῷ χνογρ. Walz τ. 3, σ. 217.

Κατ-α-ρραφ-ῶ· ῥαφίζω, καὶ διὰ τούτου χαδεύω, πρᾶνω· «χερὶ τέμιν κατέρρεε» Ἰλ. α, 361, καὶ συχνά ἐν μετν. π. Ἀπολ. ῥ. Ι, 687· «κατέρρευσσ, π. = κατέρρευσσ» Ἰλ. ε, 424.

Κατ-α-ρρεμδεύω· περιπλανῶ, 0·

Κατ-α-ρρεπής, 2· ὁ πρὸς τὰ κάτω κλίνων, ἡ ἐκ τοῦ ἐνδὸς μέρους πρὸς τὰ κάτω, «έτερο-κλινής» Ἦσυχ.

Κατ-α-ρρέπω· κλίνω ἐκ τοῦ ἐνδὸς μέρους, τῆς μιᾶς πλευρᾶς, πρὸς τὰ κάτω κλίνω, γέρνω Πολυδ. 6, 10, 7, ἀντιθ. τῷ «ισορροπέω» ἐπὶ τι, Ἐπικούρ. ἐν Δ. Ασαρ. 10, 95· μετφ. καταρίπτω· «τὴν καταρρέπει τὸν εὐτυχῶντα» ἐν ἀντιθ. τοῦ «ὄρθοι τὸν δυστυχῶντα» Σοφ. Ἄντ. 1143.

Κατ-α-ρρευσίς, ἡ· ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥοή, ἐκχυσίς, μετν.

Κατ-α-ρρέω· τρέχω (ἐπὶ παντὸς ὑγροῦ) πρὸς τὰ κάτω· «αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτίλης» Ἰλ. δ, 149· καὶ συχνά ἐν τμήσ. «κατὰ δὲ νότιος ῥέον ἰδρὸς ὡκων καὶ κεφαλῆς» Ἰλ. λ, 811· «κατερρῶ» Πινδ. ἀποσπ. 157· «γλώσσης μελίση τῷ κατερρῶντι» Σοφ. ἀποσπ. 167· «φόνω καταρρεῖ ἀγάλματα» Εὐρ. Τρω. 16· ἐπὶ ποταμῶν Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 29· ἐπὶ τῶν πῦρ ἐξερευγόντων ἡφαιστειῶν ὀρέων Πολυδ. 34, 11, 12· καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμ. 16· ἐπὶ ξεραίνοντων καὶ καταπιπτόντων ἀνθρώπων καὶ φύλλων, κατὰ τὸν Ἑρμογ. «τὸν καρπὸν ἀσυγκόμιστον καταρρεῖν εἰς τὴν γῆν» Ξεν. Κυρ. Ι, 5, 19· «-τὰ φύλλα», μετν. «-τὰ συήματα» Ἀριστοτ. Ι. Χ. 5, 30· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, καταπίπτω, «καταρρυσίς» Ἀριστ. εἰρ. 71· «ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγουσ καταρρυσίοντα» Λουκ. Τιμ. 41· ὡς, «καταρρεῖν τὰς ἀνοδίας εἰς τοὺς ὀρεοὺς τόπους» Πολυδ. 8, 16, 6· μετφ. «περὶ αὐτὰ καταρρεῖ» = συχνά καταπίπτουσι Δημ. 2, 10· «εἰς τινὰ, μὴ

πέφτει τι, λαμβάνω τι Θεοκρ. 1, 5, Βίων, 1, 55' οί μὲν μεταχειρίζονται καὶ τὸ παθ. «λόγην καταρρομένην αἵματα» Πλουτ. Γαλβ. 27. «ἰδρῶτι καταρρομένην» Λουκ. Νιγρ. 35. ἱατα - ρρήγνυμι· καταβάλλω, καταρρίπτω, καταστρέφω «καταρρήξω μέλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλὼν» Εὐρ. Πρ. μ. 864' «καταρρηγνύμενοι κρημνοί» Πρ. 7, 23' - καταστρέφω «οὐδὲ καταρρήγνυσι τὰ παρασκευαζόμενα ἱμάτια» Δσμ. 21, 63' καὶ μέσ. «τοὺς κηθῶνας καταρρήξαντο πάντες» = κατέψαχσαν τὰ βοῦχα τοὺς, ὡς ἡμεῖς λέγομεν Πρ. 8, 90' «τοὺς πέπλους καταρρήξαντο» Ξιν. Κυρ. 3, 1, 13' διὰ τῆς ῥήξεως, καταστροφῆς τινος, ἐκφέρω τι, ξεσπῶ «ἡ ἀναρχία σὺν μάχῃ θυρὸς τρυπᾷ καταρρήγνυσι» = ἀποτίλισμα τῆς καταστροφῆς, ἢ ἐπιφέρει ἡ ἀναρχία ἐν τῇ πολέμῳ, εἶνε ἡ ψυχὴ Σοφ. Ἀντ. 671, καὶ παρὰ τοῖς ἱατροῖς. ἐπὶ τῶν ἐμφράξεων τῆς κοιλίας «-τὴν γαστέρα» = διὰ καθαρσίου κινήσας, καθαρῶς τὸ δὲ «καταρρήγνυσθαι τὰς γαστέρας» λέγεται ἐπὶ τῶν ὑπὸ δυσεντερίας πασχόντων, αὐτῶν. «ἡ γαστήρ κατερράγη» Αἰλ. Γ. Ζ. 3, 18' «πολλοὺς ἡμῶν κατέρρηξεν γέλωτας» = μᾶς ἔκαμε νὰ ξεσπάσωμεν Ἀθην. 4, 130' παθ. μὲ τὸν παρκ. κατέρρωγα, ξεσπῶ, σκάζω, ξεκολλῶν ἔκ τινος μέρους, ὅπου ἤμην στερεωμένους, καταφέρομαι καὶ καταθραύομαι· «τὰς δὲ (νεοσπίας) οὐ δύναμεις ἔχειν καταρρήγνυσθαι ἐπὶ τὴν γῆν» Πρ. 3, 111' καταφέρομαι με' ὀρμήν· «χειμῶνα καταρραγῆναι» 1, 87, Δ. Σικ. 17, 94' «καταρραγίης ὁμόρος» Πολυδ. 11, 24, 9' ὁμοίως «ἐξ ὁμμάτων πηγὰι κατερρώσασιν» Εὐρ. Ἀλκ. 1071' «ἄκρας κατερρωγίας εἰς τὴν θάλασσαν» Στραβ. 5, 223' «κατερράγη πόλεμος» = ἐξεσπασεν Ἀριστ. ἱππ. 644 καὶ μετγν. Δ. Ἀλ. 8, 1' «τηλικούτος κρότος καταερράγη» Πολυδ. 18, 29, 9, ὅστις καὶ «κατερρήγνυται πᾶς ὁ τόπος ὑπὸ τοῦ κρότου» λέγει ἐν 15, 32, 9' παρὰ δὲ τοῖς ἱατροῖς ἐπὶ τῶν οἰδημάτων, ὅταν σπῶσι καὶ τρέψωσι «τὰ καταρρηγνύμενα οἰδήματα» ἔτι, ἐπὶ τῆς πρώτης ῥοῆς τῶν μαστῶν καὶ τῶν καταμηνίων τίθεται τὸ καταρρήγνυσθαι, διότι γίνεσθαι τοῦτο μεθ' ὁρμῆς τινος Ἰπποκρ. καὶ Ἀριστοτ.

Κατα-ρρηκτικὸς, 3' ὁ δύναμεις νὰ κινήσῃ τι καὶ ἐξαγάγῃ· = φάρμακα = κινήτικα, καθαρτικά, ἱατρ.

Κατὰ-ρρηξίς, ἢ, «κοιλίης» κινήσις ὁρμητικῇ καὶ ἀφθονοῦς τῆς κοιλίας Ἰπποκρ.

Κατὰ-ρρησις, ἢ· κατηγορία, κατὰγνωσις, ἀρχ. λιγ. καὶ μετγν.

Κατα-ρρήσσω· καταρρήγνυμι, μετγν.

Κατα-ρρητορεύω, διὰ τῆς ῥητορίας, τῶν λόγων, καταβάλλω τινὰ, νικῶ, μετγν. ἰδ. παθ. «καταρρητορευθεὶς καὶ ἡττηθεὶς» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 585' ἐν ῥῆτι γυμνάσματα πρὸς ἀσκήσιν ὁμιλῶ κατὰ τινος μετγν. declamare.

Κατα-ρρίγγω· βίγος, φρίκη με' καταλαμβάνει βλεπόντά τι Ἀπολ. Ρ. 3, 1132.

Κατὰ-ρρίξος, 2' καταρριζόμενος Θεοφρ.

Κατα-ρριζώω· κάμνω τι νὰ φυτρώσῃ ῥίζας,

νὰ στερεωθῇ· «-τὸ θνητὸν γένος» Πλατ. Τιμ. 72, καὶ 77' - τὸ παθ. καταρριζοῦμαι = ἀπλώνω τὰς ῥίζας· εἰς βάθος, στερεοῦμαι, μετγν. Κατα-ρρίξωμα, τό· ἡ ῥίζων εἰς βάθος ἀπλώσις καὶ στερίωσις, μετγν.

Κατα-ρρίκνω· ζαριῶν, καμπουριάζω, ζουριάζω τι, ὡς γίνονται τινα φάλλα ὅταν ξηραίνονται, μετγν. «κατερρικνωμένους» καμπύλον γενόμενον, ἐρρωτιδωμένον Σουφδ.

Κατα-ρρινάω· τῷ ἐπομ. οὔτε ἐω τοῦ-ἄω οὔτε ἐκ τοῦ ἐω ἀπαντᾷ ἐν. καὶ παρ.

Κατα-ρρινέω· λιμάρω τι ἐντελῶς, ἡμοῦ ἐντ. ποιῶ τι λεπτόν, φίνω, μεφ. ἐπὶ τοῦ λόγου ἀσπεῖν τι καὶ κατερρινημένον λέγειν· Ἀριστ. βατρ. 901, λεπτόν, εὐφυῖς· κατὰ Φρυν. ἐν Β. Ἀν. 9, 3 «τὸ οὕτω λεπτῶς καὶ ἄκρως διειργασμένον ὡς μηδὲ διαίρεσθαι ἐπιτήδειον εἶναι», τὸ παρ' Αἰσχ. (κ. 728 «βραχίον» εὐ κατερρινημένους· θά σημάκηιν ἴσ. σκληροῦς, στερεοῦς· τινὲς μεταβάλλουσιν εἰς τὸ «κατερρινωμένους» = με' δέρμα κεκαλυμμένους.

Κατα-ρρινίζω· τῷ ἀνωτ. ἱσφαλ. γραφ. π. Ἀριστ.

Κατα-ρρινόω (ῥινός)· με' δέρμα, πεταί, περικαλύπτω Παιχ.

Κατα-ρριπίζομαι· καταφέρομαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων Εὐμαθ.

Κατα-ρριπτάζω· τῷ ἐπομ. Παιχ.

Κατα-ρριπτέω· τῷ ἐπομ. Μανέθ. 3, 55.

Κατα-ρρίπτω· ῥίπτω κάτω, καταστρέφω, ἀφανίζω· «εἰ... ἀναρχία βουλήν καταρρίψειεν» Αἰσχ. Ἀγ. 858' τὰ βασιλεία Πλουτ. Λουκουλλ. 34, ἀντίθ. τῷ ἱπαίρω Λουκ. π. ἱστ. συγγρ. 7' καταφρονῶ, «-ἔπαινον, δόξαν» Δ. Σικ. 3, 15, 22.

Κατά-ρρις ἢ, κατάρριν-ἴνος, δ' ὁ ἔχων καμπουρωτὴν καὶ εἰς τὰ κάτω ἔξέχουσιν μύτην, κορακομάτης Τζέτζ.

Κατά-ρριψίς, ἢ· τὸ εἰς τὰ κάτω ῥίψιμον, καταβολὴ μετγν.

Κατα-ρροή, ἢ· ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥοή, διέκθυσσις τοῦ ὕδατος· ποταμοῦ Αἰσώπ. 342.

Κατά-ρροια, ἢ· κατάρ-ροος Πλουτ. ὕγ. παραγγελμ. σελ. 385.

Κατα-ρροιόδεω· καταπίνω, ῥοφῶ Παιχ.

Κατα-ρροιζέω· μετὰ ῥοίζου, ἤχου, οἶον ποιοῦσι τὰ ἐξακοντιζόμενα πράγματα, ἐπέρχονται κατὰ τινος, καταβάλλω Νον. Δ. 1, 217, 6, 116.

Κατα-ρροίζομαι· ἔχω κατάρρουν Διοσκ.

Κατα-ρροικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κατάρρουν, Ἰπποκρ. = νοσήματα Πλατ. Τιμ. 85' - καταρροϊκός, εἶνε ἱσφαλ. γρ.

Κατὰ-ρροος, συνηρ. κατάρρους, συν· ὁ κατάρρων, Φίλοστρ. συνηθ. οὗς ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥοή, ῥοσις· «ὑπὸ βρώματις τε καὶ κατάρρου πάντα χρήματα ἔχουσιν» Πλατ. Κρατ. 440' παρ' ἱατρ. ἰδ. ἡ γνωστὴ νόσος ὁ κατάρρους, ἢ ὡς ἡμεῖς συνηθ. λέγομεν, ἡ καταρροή· «οἱ κατάρρω νοσοῦντες» Πλατ. πολιτ. 3, 405' - δυσεντερία Β. Ἀν. 270.

Κατα-ρροπία, ἢ· ἡ πρὸς τὰ κάτω ῥοπή, κλίσις Ἰπποκρ.

ἡδὴ τῆς ἰπουρανίου παρείας» Πλάτ. Φαίδρ. 256· «κατήρχοντο τῆς πρὸς τὸν βουνὸν προσβολῆς» Πολυβ. 2, 67, 1· ἰδ. εἶνε ἔκφρασις καθιερωμένη ἐπὶ τῶν συνηθειῶν, δι' ὧν γίνεται ἡ ἀρχὴ τῆς θυσίας· «Νέοτωρ χρίνισα τ' οὐλοχότας τε κατήρχετο» = ἔκαμνε τὴν ἀρχὴν τῆς θυσίας μετὰ τὸ νύμφιον τῶν χειρῶν κτλ. Ὁδ. γ, 445· καθιερῶν τὸ θῆμα ὅπως τὸ σφάξω Ἡρ. 2, 45· «μὴ κατάρξῃ τοῦ τράγου» Ἀριστ. ὄρν. 980· «κατάρξει θυμάτων», Φιν. 576, Δ. Ἀλ. 3, 36· «καὶ καθιερῶσαι» Πλούτ. Θερμστ. 13. Καὶ παθ. «ἡ (θεᾶ) οὐκ κατήρχεται σῶμα» Εὐρ. Ἡρ. 601· πρὸς καὶ τὸ ἀπάρχω· ἐντ. κτυπῶ, φονεύω· -τινός Λουκ. Ἰουαν. 3· «ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γέυσασθαι τοῦ φόνου» Πλούτ. Κασ. 66, Μτφ. «θανόντα θεσπύταν γούσις κατάρξομαι», δι. γρ. κατάρξω· Ὁρνῶ Εὐρ. Ἀνδρ. 1200.

Καταρωματίζω· ἡδονὴν διὰ τῶν ἀρωμάτων προσενῶ, μέσ. Βυζ.

Κατασαίνω· κολακεύω πολὺ, εὐχαριστῶ, Εὐμάθ.

Κατασαλπίζω· πληρῶς μετὰ τὸν ἥχον τῆς πάλπιγγος, μετγν.

Κατὰ-σαρκος, 2· πολύσαρκος, εὐτραφής Ἀθην. 12, 550, ἀντιθ. τῇ κατὰ-ἡμέρας Ἀλ-κίτρη ἀποσπ. 5.

Κατα-σαρκῶ· κάμνω τινὰ εὐσαρκον, εὐ-τραφῆ, Βυζ. ἐντ.

Κατασαρκώσις, ἡ· εὐσαρκία, πολυσαρκία Εὐστ. 1656, 30.

Κατα-σαρώ· σαρώνω ἐπιμελῶς, καλῶς Εὐσεβ.

Κατασάττω· κτυπῶν ἢ πατών τι τοπῶνα, πυκνῶνα· γῆν Θεοφρ.

Κατασθένωμι· σθένος ὅλως διόλου· «κα-τὰ-σθένος θεσπιὰς πῦρ» Ἰλ. φ, 381, καὶ συ-γὰ ἐν τῇ αἰ. ἔξαιτλῶ, ξηραίνω· οὐκ ἔλασαν Αἴσχ. Ἀγ. 932· πηγῶν, Ἐπτ. 556· ὁ παρ-ἀμτῶ. «κλαυμάτων ἐπίσσοτοι πηγαὶ κατε-σθένωσι», Ἀγ. 862· «πῦρ κατασθένεισι» Ἀ-ριστ. Λυσ. 375· μετφ. «χειρῶν κατασθένεισι τὴν πολλὴν βοήην» = παύω Σοφ. Λί. 1128·

«ἔριν, Οἱ. Κ. 423· «σπικρὸν ἔλμα κατα-σθένωσι τὰς ἡδονάς» Πλάτ. νόμ. 8, 838·

«τὴν δυσχέρειαν κατασθένεισι», Πρωτ. 334·

«ἀπὸ σπικρῶν ταχὺ ἐρεθίζμενόν τε καὶ κα-τασθενώμενον θυρόν», πολιτ. 8, 411· «κα-τασθένει», Τιμ. 49· «τὴν ταρχήν» Ξεν. Κυρ. 5, 3, 55· «κατέσθεστο» Πλούτ. Ἀντ. 83· ἀμτῶ. ἀορ. 6· «καίόμενον τὸν χρυσὸν κατεσθένει» Ἡρ. 4, 5.

Κατὰ-σθένεις, ἡ· παντὶ τῇ σθένει· - τῶν ἐμ-πιπραμένων Δ. Κασ. 54, 2.

Κατασθολῶ· κατακαλύπτω μετὰ σθόλην, ἐν τῇ ὑποθέσει Σοφ. Οἱ. τ.

Κατασθεάζομαι· σθεάζω τι λίαν, Βυζ.

Κατὰ-σθεῖσις, ἡ· τὸ κατασθεῖν Ἰπποκρ. καὶ μετγν.

Κατασσεῖσθαι· κατὰσσεισι, Βυζ.

Κατασεῖσθαι, ὁ· μηχανῇ, δι' ἧς αἰοντες τὰ τεῖχη κατέρριπτον αὐτῶν, χρίδος, Βυζ.

Κατασεῖω· σείω, ὅπως βίβω τι κάτω, ὁ-

περ καίτοι ἔνω, αἶον δένδρον τι, ὅπως καταρ-ρίψω τὸν ἐπ' αὐτοῦ καρπὸν· μετφ. καλῶ τινα διὰ συγῶν προσώπων νὰ πίνῃ, ὅπως τὸν μεθῶσω, τὸν καταβάλλω, ἡ, ὡς ἡμεῖς λέγο-μεν, τὸν βάλω κάτω· ὁ Ἀθηνῶν, ἀναφερ-μένος εἰς χωρίον τι τοῦ Μενάνδρου, λέγει «κατασείειν δὲ ἔλεγον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πότοις προπινόντων, τὴν μεταφορὰν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν τοὺς καρποὺς κατασείοντων», 10, 431· ἐκπλήσσω, ταραττώ, Φιλοστρ. καὶ ἄλλ. μετγν. «κατασείειν τῇ χειρὶ» = κινῶν τὴν χεῖρα κλίνω αὐτὴν πρὸς τὰ κάτω ὅπως διὰ τοῦ ση-μεῖου τούτου δείξω, ὅτι οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ σιωπήσωσι Πολυβ. 1, 78, 3· «κατασείας τῇ χειρὶ σιγᾶν» Κ. Δ. μετγν. καὶ ἀπολ. «τῷ Γαδάρῃ κατέσειον» = τοῦ ἔκαμναν σημεῖον μετὰ τὴν χεῖρα νὰ σιωπήσῃ Ξεν. Κυρ. 5, 4, 4. Κατ-α-σελγαίνω· εἶμαι λίαν ἀσελγής Σουῖδ. Κατα-σεμνύνω· καθιστῶ τι λίαν σεμνόν, σεβαστόν, ἐκκλ.

Κατα-σεύομαι· φέρομαι, δρῶ πρὸς τὰ κά-τω, εἰς τὸ ὅπισω· «κῆμα κατέσσυτο καλὰ βέεθρα» = ἐπανήλθε πάλιν μετὰ δρῶν ὅπισω εἰς τὴν τοῦ ποταμοῦ κοίτην Ἰλ. χ, 382· «κατε-σόμενόν περ ἰδρώτα» Κ. Σμ. 4, 270.

Κατα-σέθω· καθαρῶς τὸ ἄκρον διὰ τοῦ σήστρου, λεπτοῦ κασκίνου.

Κατα-σημαίνω· ἐπιθέτω ἀκριβῶς ἐπὶ τινοῖς σημεία, κατασφραγίζω· «ἰπικὴν ἔπειτα κατα-σημασμένας ὑπ' ἀμφοῖν» Πλάτ. νόμ. 11, 937· συχνά μέσ. Μεν. 89· «κατέκλειον αὐτὰ καὶ κατεσημήνατο» Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 27· «τὴν ἐπιστολὴν», Κυρ. 8, 2, 16 καὶ μετγν.

Κατα-σημαντικός, 8· σαφῶς δεικνύων τι, Λογγ. περὶ ὕψ. 32.

Κατα-σημεῖομαι· κατασημαίνομαι Πουχ.

Κατα-σήπω· κάμνω, ἀφῆναι τι νὰ σπῇσῃ ὅλως δι' ὅλου Ξεν. Κυρ. 8, 2, 21. Παθ. σα-πίζω ἐγὼ· «ἔως ἂν κατασπῇ, κατασπῆρε-σθαι» Πλάτ. Φαίδ. 86· «ὁ οὐ κατασπῆται» Ξεν. Κυρ. 8, 2, 22· ἐν τῇ αὐτῇ σημ. κατα-σείηται Ἀριστ. πλ. 1035.

Κατα-σθενέω· κάμνω τι ὅλως ἀσθενεῖ· «λουτρόν... κνησμονὴς κατασθενεῖ» Ἐπιγρ. ἀδ. 445.

Κατα-σθμαίνω· ἐκφέρω ἄσθμα, πνοὴν κατὰ τινος, πρὸς τι, καταφυσῶ τι, ἐπὶ τῶν ἱππῶν· - χαλινῶν Αἰσχ. Ἐπτ. 375.

Κατα-σιγάξω· κάμνω τινὰ νὰ σιγήσῃ, σι-γὴν κελῶ, καταπαύω, πρᾶνω Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 8· «σάλπιγγα Αἰλ. 1. Ζ. 16, 23· καὶ «τὰ Πινδάρου ἦδη κατασσεισασμένα ὑπὸ τῆς τῶν πολλῶν ἀειδοκαλίας» = οὐκ ἀναγινωσκό-μενα Ἀθην. 1, 3· ὁ, ἐπιθ. -τέος, 3 Κλ. Ἀλ.

Κατα-σιγαίνω· τῷ προηγ. Πουχ.

Κατα-σιγαστικός, 3· ὁ δυνάμις νὰ κατα-σιγάσῃ, Εὐστ.

Κατα-σιγάω· σιγῶ ὅλως, εἰν ὁμιλῶ περὶ τινος πράγματος Πλάτ. Φαίδ. 107.

Κατα-σιθρῶ· ἐπικαλύπτω ὅλον τι μετὰ σι-θρον· «κρίδος κατασσεισθρομένους προση-ρσεις τοῖς τεύχεσι» Δ. Νικ. 15, 54.

Κατα-σιελίζω· κάμνω τι ὅλον σάλια, μετγν.

Κατα-σικελίζω· τυρῶν· σικελικὸν τυρῶν

τρώγω ἢ τρώγω αὐτὸν μὲ σικελικὸν τρόπον
Ἄριστ. σφ. 910.

Κατα-σιλλαίνω· περιγελῶ Ἰπποκρ.

Κατά-σιμος, 2· ὅλως δι' ὅλου σιμός.

Κατα-σινάζω· τῷ ἐπομ. «καί μεν κατεσί-
ναζε» Θεοκρ. 30, 32.

Κατα-σίνομαι· καταβλάπτω, Φωτ. παθ.
καταβλάπτω, Ήσυχ.

Κατα-σιτέομαι· τρώγω, τινά Ἡρ. 1, 126,
Δ. Σικ. 3, 35.

Κατά-σιτος, ὁ, ἡ· ὁ κατατρώγων τι, ὁ
κατασιτούμενος ἔδω.

Κατα-σιωπάω· καθ' ὅλην κληρίαν σιωπῶ,
οὐδὲν λέγω περὶ τίνος· «ἐνεργασίας κατασιω-
πηθείας», περὶ ὧν οὐδὲν ἐλέγχθη Ἰσοκ. 4,
27· καὶ ἀπολ. 3, 53 καὶ μετν. ἐπιβάλλω σιω-
πὴν· «τὴν γυναῖκα φροδῆσαντες κατεσιώπη-
σαν» Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 7, Λουκ. Ζ. τραγ. 13.
Καί μέσ. σιωπὴν κελεύω, ἐπιβάλλω «κῆρυξ
κατασιωπησάμενος ἔλεξε» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4,
20· καταπαύω, «κατασιωπησάσθαι τὸν θόρυ-
βον» Πολυβ. 18, 29, 9· ῥ. ἐπιθ. κατασιωπη-
τέον Ἰσοκ.

Κατα-σιωπῆ, ἡ· ἐντελής σιωπῆ, Ἑπιδρ. ἐν
Βοιωχ. οἰκ. 2, σι. 398.

Κατα-σκαίρω· σκιδρῶ πρὸς τὰ κάτω Ὅππ.
ἀλ. 4, 322.

Κατα-σκάπτω· σκάπτω εἰς βάθος Θεόφρ.
1. Φ. 4, 13, 5, 18· ἐπὶ τῶν τειχῶν, σκάπτων
κρημνίζω, καταβάλλω ἐκ θεμελίων· «Τροίαν
Αἰσχ. Ἀγ. 511, Σοφ. Φιλ. 386· «δόμους,
πόλιν ἔδω. Ἡρ. μ. 566, Τρω. 1263· «πα-
τριῶα ἐστία κατεσκάφη», Ἑκ. 22· καὶ ἐξ,
σύνθ. Θουκ. 4, 109· «κατασκαφεῖη» Λυσ.
13, 8· «τὴν πόλιν κατεσκάψαν» Ἰσοκ. 14,
7· «πόλιν κατεσκάψαι» Πολυβ. 3, 107, 4·
«οἰκίαι κατεσκάφησαν» Δ. Σικ. 13, 57.

Κατα-σκαριφάω· καταφριγίζω, περιδρύ-
πτω, ἀμύπτω Ἀθην. 11, 507.

Κατα-σκαφεῖ, ἡ· τὸ σκάπτειν εἰς βάθος καὶ
κρύπτειν τι, τάφος «θάπτειν»· γῆς φίλαις κα-
τασκαφεῖς Αἰσχ. Ἑπ. 999· «τάφον γὰρ αὐ-
τῷ καὶ κατασκαφὰς μηχανήσομαι» 1028· «ζώ-
σ' εἰς θανάτων ἐρχομαι κατασκαφὰς» Σοφ.
Ἀντ. 911. Συναθ. καταβολή, καταστροφή·
δόμων Αἰσχ. Χο. 49· «πόλιν κατασκαφὰς θέν-
τες», Ἑπ. 46· πρβλ. Σοφ. Οἰ. Κ. 2320 καὶ
πεζ. «τειχῶν» Λυσ. 13, 8.

Κατα-σκαφής, 2· κατασκευασμένος· οἰκισίς
= ὁ τάφος Σοφ. Ἀντ. 882.

Κατα-σκεδάζω· τῷ ἐπομ. Σουδ.

Κατα-σκεδάννυμι· σκιδρῶ, χύνω, ραί-
νω τι ἐπὶ τίνος· «κατασκέδασαν θερμὸν τοῦτο
καθ' ὅμῳ» Ἀριστοτ. ὄρν. 535· «κατασκε-
δῶ τὴν μεγίστην ἀρύταιναν ὕμῳ» Ἀλεξ.
ἐν Ἀθην. 3, 123· «τὸς ἀμίδας κατασκεδάν-
νουν» Δημ. 54, 4 καὶ μετν. «τσαυτήν τινά
μου λόγων ἀνδροσίαν κατασκεδάσαν» Λουκ.
Νιγρ. 3· «-φήμην κατασκεδάσαι» = διαδοῦναι
Πλάτ. ἀπολ. 18· «κατασκεδάσται ὁ λόγος ἐν
τῇ πόλει» Λυσ. 10, 23· «ἀδοξίαν αὐτοῦ κατε-
σκεδάσαν» Πλουτ. Θησ. 16· «-ῦβριν τινός»
ἡθ. σ. 10, Μέσ. «-τὼν μετ' αὐτοῦ τὸ κέραι»
= βρᾶνίζω μὲ τὸ ποτήριον τινα Ξεν. Ἀν. 7,

3, 32, Παρὰ μετν. ἐλέγχω, ἀνασκευάζω φή-
μην, κατηγορίαν.

Κατα-σκελετεύω· καταξηραίνω, κάμνω τι
ἀσθενές καὶ ἀδύνατον ὡς σκελετόν· «ἐαυτοῦς
Πλουτ. ἡθ. σ. 7· παθ. «περιδεῖν τὴν φύσιν
τὴν αὐτῶν κατασκευευνθεῖσαν ἐπὶ τούτοις»
Ἰσοκ. 15, 268, καὶ μετν. Λογγ. 2, 1.

Κατα-σκελετέω· τῷ προηγ. Σχολ. Αἰσχ.
Πρ. 481.

Κατα-σκελής, 2· κατάξηρος, λεπτός, ἀδύ-
νατος, ἐπὶ τοῦ ὕφους Δ. Ἀλ.

Κατα-σκελλῶ (σκέλλω)· κατάξηρον, στε-
γνόν, ἀδύνατον, ἄσφατον ποῦ τι· «φαρμά-
κων χρεῖα κατεσκελλόντο» Αἰσχ. Πρ. 420·
ὁ παρ. «κατέσκληκα» = ὅλος ξηρός, στε-
γνός ὡς σκελετός εἶμαι· «ὁ κατεσκληκός»
Ἀλκιφρ. 3, 3, ἀντιθ. τῷ «ἀνεμένος» Φίλοστρ.
γυμν. 3· «κατέσκληκεν ὅλως» Λουκ. ἐνυπν. 29.
Κατα-σκεπάζω· κατακαλύπτω Ἰωσ. 8, 8·
πλοῖς κατεσκεπάσθαι Ἀρτεμίδ. 2, 32.

Κατα-σκεπαστός, 3· κατεσκεπασμένος,
μετν.

Κατά-σκεπος, 2· τῷ προηγ. Σχολ. Ὅππ.
ἀλ. 3, 636.

Κατα-σκεπτομαι· παρατηρῶ ἀκριδῶς, ἀσ-
-εῖ καὶ ἄλλο τι μένει· Ξεν. Κυρ. 7, 1, 39·
μελ. ἐν Πολυβ. 3, 95, 6 καὶ μετν. οἵτινες ἐ-
χούσι καὶ ἐν. Πολυβ. 3, 94, 7.

Κατα-σκέπω· κατασκεπάζω Μουσων. ἐν
Στοδ. ἀνθ. 1, 84, Ναν. Δ. 2, 110.

Κατα-σκευάζω· κυρ. ὅτε ἐκαστον πρᾶγμα
εἰς τὴν ὅσιν του, συγυρίζω, καὶ μάλιστα
σχετῇ, διατάσσω· ἐντ. παρὰ Ξεν. οἰκ. 8, 18
ἢ φράσις «σκειὼν κατασκευή» = σκειὼν τὰ
-εῖς· 18· ἐτοιμάζω, διευθετῶ, διατάσσω, κο-
σμοῦ, ἐξορῶν· «ἀνους» φορεῖται Ἡρ. 2, 121·
«ἐρὸν πλοῦστον θησαυροῦς τε καὶ ἀναθήμασι
πολλοῖσι κατεσκευασμένον», 8, 33· «σκηπὴ
χρυσῇ τε καὶ ἀργύρῳ κατεσκευασμένη», 9,
82· «ἱερὰ κατασκευάσαι καὶ βωμῶς» Πλάτ.
συμπ. 189· «-γυμνάσια, πόλιν» Πλάτ. νόρ.
6, 761, πολιτ. 8, 557· «κατεσκευασμένη οἰ-
κία» = «πανθ' ὅσων δεῖ ἔχουσα» Β. Ἀν. 103,
28· «συμπόσιον, συνέδριον Πλάτ. πολιτ. 2,
363, Πρωτ. 317· «πᾶσι κατασκευάσας τὸ
πλοῖον ἀφ' ὧν ὑπελάμβανε σωθῆσθαι» = μέ-
λα τα ἀναγκαῖα Δημ. 18, 194· «δημοκρα-
τίαν Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 36· «χώραν = καλ-
λίστην καὶ κάμνω αὐτὴν παραγωγόν, Ἀν.
1, 9, 19· ἐπὶ πανούργων σχεδίων, συνών.
τῷ μηχανῶμαι «μηχανᾶται καὶ κατασκευά-
ζει ταῦτα» Δημ. 45, 5· «πᾶν τὸ πρᾶγμα
κατεσκευάσκει», 45, 20. Καὶ ἀπολ. «κα-
τασκευάσας ὡς ἐγὼ εἶμι αἴτιος», 21, 110·
ἐντ. «κατεσκευασμένοι θανεισται» = ψευδεῖς
42, 28. Μέσ. καταρτῶν τι δι' ἑμαυτὸν, ἔξο-
πλίζω· «τοὺς ἑκπους χαλκοῖς πᾶσι προβλή-
μασι κατασκευάσαντο» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 51·
«τρίηρεις ἐπὶ τὸν πόλεμον» Πλουτ. Θημ. 4·
-ναῖς Πολυβ. 4, 38, 8· «τὸν βίον Πλάτ.
πολιτ. 10, 606· «κατασκευάζεσθαι ὡς αὐτοῦ
που οἰκήσαντος» Λυσ. 24, 20· πρβλ. Θουκ.
2, 17· «κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πόρ-
γοις κατόκησαν» κτίζω, οἰκοδομῶ· «τείχη

Πλουτ. Ἀλκ. 36· «πύργους κατασκευάσας»
 Ἡρώδ. 5, 6, 21· παρά δὲ τεχν. λέγεται ἀντιπ.
 πρὸς τὸ ἀνασκευάζειν καὶ ἀναίρειν = ἐμ-
 πιδόνω δι' ἀποδοτικῶν λόγων τὰ λεγόμενα ἢ
 ἐν ὅλῳ Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 23· ἀλλὰ «κατασκευ-
 ῶν πρὸς αὐτὸν τὸν ἀπορῆν» = ποιεῖν αὐτὸν
 ὄνουν εἶναι Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 19· ἡγεμόνα,
 καθιστῶ, Ἰ. Ζ. 6, 19· διαρ. «κατασκευάσας»
 Τιμ. Δοκρ. 94· ῥ. ἐπὶ θ. κατασκευαστέας, 3,
 Γάλλν. τὸ αὐδ. - τέον Ξεν. Πλατ.

Κατασκευῶν = κατασκευάσας, Ὀλδιπολιτῶν
 ἐπιγρ. κατασκευῶν τε κατασκευάσαντες,
 Σαλαμινίων ἐν Πειραιεὶ ἐπιγρ. κατασκευῶν τε
 κατασκευάσαν, ὡς.

Κατα-σκευάσιω, ἐρετ. τοῦ προηγ. ἐπιθυ-
 μῶν γὰ κατασκευάσιω Ξεν. Τελ. 2, 3, 36.

Κατα-σκευασία, ἡ ὁ τρόπος τῆς κατα-
 σκευῆς, τὸ κάμωμα Σουῖδ. ἐν λ. κυρί.

Κατα-σκευασίς, ἡ τῷ προηγ. μτγν.

Κατα-σκευασμᾶ τὸ πᾶν ὅ, τι κατασκευά-
 σθη, ἐγένετο, μηχανήματα κατὰ κατασκευάσματα

Πολυβ. 1, 48, 5· «τὰ ἐπὶ ταῖς χελώναις κα-
 τασκευάσματα», 9, 44, 3· ἐν γέν. ἀγγέλων, σκευῶν,

4, 18, 8· «ἐλκούς πινάξ των Κορινθίων κα-
 τασκευάσματα» = ἐργασίας Ἀθην. 4, 128·

οἰκοδόμημα Δ. Ἀλ. 3, 27· «τὰ κατὰ μέρος
 κατ.» = τὰ δομάτια Πολυβ. 10, 27, 9 μέσον,

μηχανήματα, δόλος Δημ. 23, 13.

Κατα-σκευασμάτιον, τὸ ὑποκ. τοῦ
 προηγ. μικρὸν σκεῦος, ἀρχ. μαθημ.

Κατα-σκευασμός, ὁ κατασκευάσμα, μηχανή-
 ματα «ὕπὲρ τοῦ λαθεῖν» Δημ. 24, 16· «ἐκ κα-
 τασκευασμοῦ = ἐκ συνεννοήσεως Δ. Κασ. 38, 9.

Κατα-σκευαστής, ὁ κατασκευάων, δια-
 τάσσειν, ποιητής α θεός τοῦ κόσμου κατασκευ-
 αστῆς Ταυαν. λογ. πρὸς Ἑλλην. σ. 144.

Καὶ ἐπὶ καλῆς σημ. = μηχανογράφος Σουῖδ.

Κατα-σκευαστικὸς, ὁ κατασκευάζων
 ὁ δυνάμενος, ὁ πρὸς τοῦτο ἐπιτηδεύων «-ἐνθυμή-
 ματα» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 26· - τινὸς Ἀθην.

4, 11· ἐπιρ. - ὡς, μτγν.

Κατα-σκευαστός, ὁ κατασκευασμένος,
 τεχνητός Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 13, καὶ μτγν.

Κατα-σκευαστρια ὁθλ. τοῦ κατασκευα-
 στῆς Δυκοφρ. 578.

Κατα-σκευάστη = κατασκευάσαι ἀπαρ.
 Ὀρχομενοῦ ἐπιγρ.

Κατα-σκευή, ἡ διευθέτησις, διάταξις, κα-
 τάρτισις, οἰκοδόμησις «-λιμένων ἢ νεωρέων»

Πλατ. Γοργ. 455· ἐπὶ πλοίων Πολυβ. 1, 24, 4,
 ὅστις συγχὰ καὶ περὶ κτίσεως οἰκῶν, ὀχυρω-
 μάτων, μηχανῶν καὶ τοιοῦτων τὸ μεταχειρί-
 ζεται, οἰκοδόμημα «τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη»,
 Σχολ. κτίσματα Θουκ. 1, 40· «ἡ τῶν τεχνῶν
 κατ.» Πλουτ. Ἀλκ. 36· «καὶ φύσει καὶ κα-
 τασκευῇ ὁ περίβολος ἡσφάλισται» Πολυβ. 9,

27, 3· «-τοῦ σώματος» = ἡ ὀργάνωσις Πλατ.
 Γοργ. 477· ἔτι «αὶ τῶν ἰδιωτῶν κατασκευαὶ
 τῆς ψυχῆς», πολιτ. 8, 544· τοῦ βίου, νόμ.

8, 842· ἀκατασκευή, ἐν ἣ κατοικοῦμεν καὶ μεθ'
 ἡς πολιτευόμεθα καὶ οἱ ἦν ζῆν δυνάμεθα ὁ

Ἰσοκρ. 4, 27· «κατασκευὴ πολιτικῇ» Πλατ.
 νόμ. 5, 736· πολιτεύματος Πολυβ. 3, 118, 12·

«ἡ περὶ τὸν βίον κατασκευή» Πλουτ. Περικλ.

8· - ἰδιωτῶν Πολυβ. 4, 21, 4· οὐ πρὸς ἐξέ-
 πλισιν τῆς οἰκίας χρησιμεύει, σκευή, ἐκπαῖα,
 καὶ πολυμικὰ σκευή Ἡρ. 9, 82· «φιάλας καὶ
 οἰνοχόας καὶ ἄλλην κατασκευὴν οὐκ ὀλίγην»
 Θουκ. 6, 46· πρὸλ. Πλατ. πολιτ. 4, 419,
 Ξεν. οἶκον. 8, 18· μέσον, μηχανήματα πρὸς τὴν
 «τέχνην καὶ κατασκευαὶ τοῦ κατηγόρου» Ἀλ-
 σκίν. 2, 1· συγχὰ παρὰ Πολυβ. Παρὰ δὲ τοῖς
 τεχνουργ. βεβαίως τοῦ προτεθέντος πράγμα-
 τοις, ἀντιθ. τῷ ἀνασκευῇ, Ἐρμογ. προγυμν. 5.

Κατά-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Κατα-σκευῆς, ἡ ἀκριδὴς παρατήρησις, ἐξέ-
 τασις Στραβ. 6, 262.

Σοφ. Οί. Κ. 407, καὶ πεζ. «κατεσκίασε πάν-
τα σαρξὶ ἄνωθεν» Πλάτ. Τιμ. 74.
Κατα-σκίασμα, τό· κατασκιάσις, Κυριλλ.
Κατα-σκιασμός, ὁ· τῇ προηγ. ἔκκλ.
Κατα-σκιάω· κατασκιάζω Ὁδ. μ, 436,
Ὁππ. ἄλ. 3, 467.
Κατα-σκιδναμαι· κατασκορπίζομαι Πλουτ.
ἡθ. σ. 776.
Κατά-σκιος, 2· κατεσκιασμένος· «κήρυκα
κατάσκιον κλάδοις ἐλαίας» Δίσχ. Ἀγ. 479
«θαλλόν, ὃν κατάσκιον πᾶσαν γενέσθαι χρο-
νὰ» Σοφ. Πλ. 417 καὶ μετγν. «χωρίον μεγί-
στοις κατάσκιον ἄλοισι» Ἡρώδ. 1, 12, 3·
«κράναν τ' αἰγίροισι κατάσκιον» Μυσαλκ.
8, (9, 333)· ἐν γέν. κεκαλυμμένος, «λάχνη
δέρμα κατάσκιον» Πα. ἔρ. 515· ἔτι, ἐνερ.
πολλὴν σκιάν παρέχων, ῥίπτων «τρεῖς κατα-
σκίους λόφους σείει» Δίσχ. Ἐπτ. 366, Ἀ-
ριστ. Ἀγ. 929· «ἔρνεσι κατασκίοις» Εὐρ.
Φοιν. 657.
Κατα-σκίρρω· λίαν σκληρὸν τι ποιεῖ,
παθ. ἀποσκληρύνομαι, παλαιοδομαι, μετγν.
γράφεται καὶ, κατασκίρνω.
Κατα-σκιρτάω· καταπρῶν Ἀλ. Ἰ. Ζ. 2,
6· καὶ μετγν. τινός, Πλουτ. ἰδία, καταγελῶ,
χλευάζω τινά, μετγν.
Κατα-σκίρτημα, τό· πῆδημα εἰς τὰ κάτω
ἔδωτ.
Κατα-σκληραίνω· κατασκληρύνω, μετγν.
Κατά-σκληρος, 2· λίαν σκληρός, ἀρχ. μαθ.
Κατα-σκληρύνω· κατασκληραίνω Θεοφ.
Κατα-σκόπευσις, ἡ· παρατήρησις, ἐξέτα-
σις, ἔρευνα Εὐδοκ.
Κατα-σκοπεύω· παρατηρῶ, ἐξετάζω νά
ράθω τι, ἔρευνῶ, Ὁ.
Κατα-σκοπέω· τῇ προηγ. «ὅπῃ νοοῖεν
ξύμαχοι κατασκοπεῖν» Εὐρ. Ἑλ. 1623·
συνήθ. μέσ. Ξεν. ἀπορν. 2, 1, 22· «τὰς πα-
νοπλίας ἐπιθεωρῶ, ἐξετάζω» Πολυδ. 10, 20,
2, κ. μετγν. ἴδε κατασκέπτομαι.
Κατα-σκοπή, ἡ· παρατήρησις, ἐξέτασις
Φίλ. πληροφορίαν, ἔρευνα Σοφ. Φίλ. 45·
«μολεῖν εἰς κατασκοπήν» Εὐρ. Βαρχ. 856
ἐν τῇ πλ. Θεοκ. 6, 34· «οὐδ' ἐπεπύμει ἐπὶ
κατασκοπῇ» Ξεν. Κυρ. 6, 2, 9· «οἱ ἐπὶ τὴν
κατασκοπὴν ἐκπεμφθέντες» Πολυδ. 3, 95, 8.
Κατα-σκόπησις, ἡ· τῇ προηγ. μετγν.
Κατα-σκοπία, ἡ· κατασκοπεύουσα, παρατη-
ροῦσα, ἐπίθ. Ἀφροδίτης· «κατὰ δὲ τὸ ἕτερον
τοῦ περιδύλου μέρος στάδιόν ἐστιν Ἰππολύ-
του καλούμενον, καὶ ναὸς ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀφρο-
δίτης κατασκοπίας· αὐτὸν γὰρ, ὅποτε γυ-
μνάσονται ὁ Ἰππόλυτος, ἀπέθηκεν ἐς αὐτὸν
ἑρῶσα ἡ Φαίδρα» Πλουτ. 2, 32, 3.
Κατα-σκοπιεύς, 3· ὁ ἐπιτήδεος εἰς κατα-
σκοπήν, μετγν.
Κατα-σκόπιον, τό· πλοῖον, ὅπερ κατασκο-
πεύει, φυλάττει, φρουρεῖ, Κικ. Ἀττ. 5, 11, 1,
calascopium.
Κατα-σκοπις, -ίδος, ἡ· τῇ προηγ. γλῶσσ.
Κατά-σκοπος, ὁ· παρατηρητής, ἐρευνητής,
ἐξεταστής, «κατάσκοπον πολεμίων πέμπειν»
Εὐρ. Ῥῆσ. 125· «τὸν λόγων» Ἀριστ. Θεσμ.
588. Ἡρ. 1 100. Θεοκ. 8, 6· «κατάσκο-

πον πέμψαι ἐπὶ Λυδίας καὶ μαθεῖν ὅ, τι πρά-
σῃ ὁ Ἀσούριος» Ξεν. Κυρ. 6, 1, 18.
Κατα-σκορπίζω· παντελῶς σκορπίζω Εὐ-
δοκ. καὶ μετγν.
Κατα-σκοτίζω, ὅλως σκοτίζω, παθ. Γαλῆν.
Κατά-σκοτος, 2· ὁ ἐν πολλῇ σκότει ἐρι-
σκόμηνος.
Κατα-σκυθρ-ωπάζω, τινός· δεικνυμαισκυ-
θρῶπός πρὸς τινα Ἰωσ.
Κατα-σκυθρ-ωπάω· τῇ ἀνωτ. Σουίδ.
Κατα-σκυλεύω· καταλαφυραγωγῶ Εὐδοκ.
Κατα-σκύλλω· καταξερσιζῶ Κλ. Ἀλ.
Κατα-σκωλιζάω· κατασκωλιζάω, Βυζ.
Κατα-σκώπτω, μέλ. κατασκώφομαι· κατα-
γελῶ· τινός· Ἡρ. 2, 173.
Κατα-σμενίζω· συμφιλιάω, Βυζ.
Κατα-σμικρίζω· κατασμικρύνω Ἀριστοτ.
ἡθ. 8, 15.
Κατα-σμικρολογέω· κατηγορῶ τινα διὰ
σμικρολογίαν ἢ ὡς σμικρολόγον, φειδωλόν·
— τὴν φύσιν ἵπποκρ.
Κατα-σμικρύνω· κάμνω τι μικρόν, ὅπου·
μῶ, καταφρονῶ Ἀθην. 8, 359 — τὸ ὄνομα
Λουκ. ἀλεκτρ. 14· παθ. γίνονται μικρότεροι,
ἀσθενέστεροι Μ. Ἀντ. 8, 36.
Κατά-σμιρνος, 2· ὁ μωρίζων ἀπὸ σμύρναν
Διοσκ. 1, 26.
Κατα-σμιρνύω· ἀλείφω μὲ σμύρναν Γρ. Νουσ.
Κατα-σμούχω· καφαλιάζων καίω, κατακαίω,
ἐμπρῆθω· «κατὰ δὲ σμούχαι πυρὶ νῆας» Ἰλ. ε,
640· ἐπὶ τοῦ ἔρωτος Θεοκρ. 3, 17· «ὡς δὲ
κατεσμούθη καὶ ἀνεντράπετο φρένα λύπη»,
8, 90· «μὴ μάστιγι με κατεσμούσῃ» Παυλ.
Σιλ. 24, (5, 254)· «κατεσμούμενον ὑποδύ-
ψασα» ἔρμ. ἐμπαθεῖς βλέμμα Πλουτ. 7, 21.
Κατα-σμούχω· κατατρίβω Νικ. Θερ. 860.
Κατα-σοβαρεύομαι, μέσ. σοβαρῶς, ὑπε-
ρηφάνως φέρομαι πρὸς τινα· τινός Δ. Λαερ.
1, 81, κ. μετγν.
Κατα-σοδέω· καταδιώκω· «—πέρδικα εἰς
φρέαρ» Παρθεν. 14, ἀρχ. λεξ.
Κατα-σοφίζω· διὰ σοφισμάτων καταβάλλω
τινά, ἀπατώ, «ὕπο τεχνίτου ῥήτορος κατα-
σοφίζεται» Λογγ. 17, 1. Πλουτ. ἡθ. σ. 80·
συνήθ. μέσ. τί Δ. Σιλ. 17, 116.
Κατα-σοφισμός, ὁ· ἀπάτη διὰ σοφισμά-
των, μετγν.
Κατα-σοφιστεύω· μὲ σοφίσματα φιλονικῶ
κατὰ τινος· τινός, μετγν.
Κατα-σοφιστής, ὁ· ὁ μὲ σοφίσματα κατὰ
τινος ἀγωνιζόμενος Εὐδοκ.
Κατα-σπαράσσω· ἐναγκαλίζομαι, φιλῶ,
φιλικῶς ὑποδέχομαι Πλουτ. Κυριλλ. 9, κ. μετγν.
Κατα-σπαθάω· διὰ τῆς τρυφῆς καὶ ἀσωτίας
φθείρω.
Κατα-σπαθίζω· φονεύω μὲ τὴν σπάθην, Βυζ.
Κατα-σπαράσσω· καταξερσιζῶ, κατακορ-
ματίζω Ἀριστ. Ἰππ. 725· «παρθένον κατε-
σπαργμένην τὴν ἑσθῆτα καὶ κόμην» Λουκ.
ὄν. 22.
Κατα-σπαργανόω· τολίσσω μέσῃ εἰς τὰ
σπάργανα Φίλων.
Κατά-σπασις, ἡ· ἡ πρὸς τὰ κάτω βιαία ἔλ-
λυσις Ἀριστοτ. αἰτωρ. 2, 9.

Κατά-σπασμα, τό· τὸ κατασπασθέν, καθελ-
κυσθὲν Θεοφρ. - μέρος Ἰωσ.
Κατα-σπασμός, ὁ· κατάσπασις Πλουτ.
Κατα-σπαστικός, 3· ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα
τοῦ κατασπᾶν ἱατρ.
Κατα-σπατάλω· κατασπαθᾶω Λουκ. 12·
πυρ. 7 (11, 402) καὶ μτγν.
Κατα-σπάω· σύρω, τραβῶ πρὸς τὰ κάτω·
μολυβδὲς ὥστε δίκτυόν κατασπασεν Σοφ.
ἀποσπ. 783· *τῶν τριῶν τινὰ* Ἀριστ. Λυσ.
725· *τὰ σπμεία κατασπᾶσθαι* Θουκ. 1, 63·
κατεσπᾶσθαι ἀπὸ τοῦ ἔκπου Ξεν. Ἀν. 1, 9,
6· ἰδ. - νῆας Ἦρ. 7, 193, Δ. Σικ. 19, 50· *ὁ
κατεσπᾶσθαι τὰς θύρας* Ἀλκιφρ. 3, 3· τρα-
βῶ, καταβάλλω, καταπίνω Ἀριστ. βατρ. 756·
Ἀντιφον. ἐν Ἀθην. 3, 104· διαρρηγνύω· τὰ-
εἰς Πολυδ. 1, 40, 13· - προφέρων ἐκφέρω
βραχέως, μεταχειρίζομαι ὡς βραχύ, Δ. Ἀλ.
π. συνθ. σ. 282.
Κατα-σπείρω· συντυλλίσσω τι· *ὥς κατε-
σπειραμένον* Δ. Λαερ. 10, 101, φράσις ἀκα-
τάληπτος.
Κατα-σπείρω· κατασπέρνω, κατακαλύπτω·
ἦδη καὶ λευκαὶ με κατασπέρουσιν Ἰθιραι
Φιλοδημ. 14 (11, 41)· διαδίδω· *εἰ μὴ κατε-
σπαρμένοι ἦσαν οἱ τοιοῦτοι λόγοι ἐν τοῖς πᾶ-
σιν* Πλατ. νόμ. 10, 891· ἔτι *πλούτων
Ἑλλάδα* Δ. Ἀλ. π. Δημ. 29· μτφ. γεννῶ
τὸν κατασπείραντά σε = τὸν γεννήσαντα, τὸν
πατέρα Εὐρ. Ἦρ. μ. 469· πρὸλ. Πλατ. Τιμ.
91· παρασκευάζω· *ὅσας ἀνίας μοι κατα-
σπείρας φθίνεις* Σοφ. Αἴ. 984.
Κατά-σπειρις, ἡ· ἡ μὲ ἱερὸν ὕδωρ βάντισις
τοῦ θύματος Πλουτ. περὶ ἐκλ. χρηστ. 50·
καθουσίαις, ἀφοσίαις, Σερτ. 14.
Κατα-σπένδω· χύνω χαμαὶ ἢ ἐπὶ τινος
σπονδῇ, ὅ ἐστι οἶνον ἢ ἄλλα τι καθιερωμένον
ὕγρον· *χοῆς κατασπένδουσα* Εὐρ. Ὀρ. 1187·
κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀμβροσίαν Ἀριστ. ἱππ.
1094· ἰδ. βαντίζω με ἱερὸν ὕδωρ τὸ θύμα
καθιερώνω αὐτὸ πρὸς θυσίαν, *ἄνθρωπον κατα-
σπένδαντες τύπτουσι μαχαίρα* Δ. Σικ. 5, 31·
πρόβατα κατεσπειμένα = καθιερωμένα διὰ
βαντισμοῦ εἰς θυσίαν Πλατ. Ἀλεξ. 50· ἀπολ.
κατασπείσαι τοῖς θεοῖς Πολυδ. 3, 11, 6· -
τινὰ τινι *δάκρυός κατασπένδω σε* = ὡς θυ-
σίαν προσφέρω πρὸς τιμὴν δάκρυα Εὐρ. Ὀρ.
1239· καθοσιόμαι τινι Πλουτ. Σερτ. 14· πρὸλ.
κατάσπεισι καὶ Στραβ. 3, 165· ἐν γέν. καθιερ-
ρώνω, ἀφιερώνω *τρισὸς θεοῖς... κατεσπει-
ρήν πᾶς ὁ τοῦ βίους* Ἀντ. Σιδ. 73 (7, 27).
Κατα-σπέρω· κατεσπείρω, ἀναγκάζω τινὰ
νὰ προχωρῇ ταχέως· *λήστῃς ἐλαύνων καὶ
κατασπέρων δαρή* Ἀριστ. Ἀλ. 1188, Θουκ.
4, 126· *ὁ ἄνεμος ἰσχυρῶς κατεσπέρχε* Δ.
Κασ. 41, 66.
Κατα-σπένδω· κάμνω τι, ὥστε νὰ ἐπέλθῃ
αὐτὸ ταχέως· *τοὺς χρόνους δυνάμει ὁποτεμν-
μίνος καὶ τὸ πρᾶγμα κατασπένδων* Αἰσχίν.
3, 67 καὶ μτγν. ἰδ. τεχνουργ.
Κατά-σπειρις, ἡ· ἐπιτάχυνσις, βίαισις.
Κατα-σπλάζω· μολύνω, Ἦσυχ. - ἀπρο-
σχητῶς ἐπιφαίνειν, ἐφορμᾶ Σουῖδ. ἔκκλ.
Κατά-σπιλος, 2· πλήρης κηλίδων Πορφυρ.

Κατα-σπλώω· κατακηλιδώνω, μτγν.
Κατα-σπινθηρίζω· σπινθηρᾶς κατὰ τινος
ἐκπέμπω Εὐστ.
Κατα-σπλινθώω, κατασπλινθῶσαι = κατελά-
σαι Ἦσυχ. ἐπὶ αἰσχυρ. σημ.
Κατα-σποδῶ· ρίπτω κάτω εἰς τὴν σκόνιν,
ἔξπλυνω χαμαί, φονεύω Αἰσχ. Ἔπτ. 791·
τὸν ἄνδρα τῷ πελέκει κατεσπόδῃσιν Ἀριστ.
Θεομ. 560 καὶ μτγν.
Κατα-σποδῶ· τῷ προηγ. τεχνουργ.
Κατα-σπορά, ἡ· τὸ κατασπείρειν, ρίπτειν
κάτω εἰς τὴν γῆν τὰ σπέρματα, μτγν.
Κατα-σπορεύς, ὁ· ὁ ρίπτων κάτω εἰς τὴν
γῆν τὰ σπέρματα, μτγν.
Κατα-σπουδαζόντως· ἐπηγμένως Ἦσυχ.
μὲ μεγάλῃ σπουδῇ, ταχύτητα.
Κατα-σπουδάζω· μετ' ἐπιμελείας, σοβα-
ρότητος, μερίμνης ἀσχολοῦμαι τὰ ἀρχ. λεξ.
φέρουσιν αὐτὸ ὡς ἐξήγησιν τοῦ ἐπείγῃ συνηθ.
μέσ. καὶ παθ. ἀπολ. ἐμβριθῶς εἶμαι ἡσυχλη-
μένος *κατασπουδάζουσαι* Ἦρ. 2, 173
κατεσπουδασμένος ἄνηρ μετ' ἐμβριθείας ἀ-
σχολοῦμενος, 2, 174· καὶ μτγν. *ταχεῖα καὶ
κατεσπουδασμένη παράκλησις* = σοβαρά Δ.
Ἀλ. 4, 67· ὡς καὶ *κατεσπουδασμένας ποι-
εῖσθαι τὰς δεήσεις 11, 61· - τινός· μέγαν κύ-
πον καταβάλλω εἰς τι.
Κατα-σπουδασμός, ὁ· ἐπιτάχυνσις, μτγν.
Κατα-σσεύομαι· καταστύνομαι Νον. ἐκ τούτου
Κατά-σσυτος, 2· ταχύς, ὁρμητικός Νον. Δ.
21, 329.
Κατ-ά-σσω· κατάγνυμι Σχολ. Ἰλ. ν, 322,
Ἀρτεμίδ. 1, 68.
Κατα-σταγμός, ὁ, *κατάρρους· τὸ ἕρμα
τὸ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς καταφερόμενον διὰ τῶν
μυκτήρων, ὃ νυν καλοῦσιν οἱ ἱατροὶ κατα-
σταγμὸν* Β. Ἀν. σ. 270, 13.
Κατα-στάζω· στάζω πρὸς τὰ κάτω· τὸ μὲν
ἐπὶ τοῦ καταστάζοντος ὕγρου· *ἰδρῶς γὰρ τοι
νῦν πᾶν καταστάζει δέμας* Σοφ. Φιλ. 812·
ἢ αἵματος ῥοαὶ τάφου καταστάζουσι Εὐρ.
Ἑλ. 991· *δάκρυα καταστάζοντα τὰ μὲν κατὰ
τῶν πέπλων, τὰ δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς πόδας* Ξεν.
Κυρ. 6, 1, 2· τὸ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἢ
τοῦ σώματος ἐξ οὗ στάζει κάτω τὸ ὕγρον· τὸ
ὄνομα, ὅπερ ἐκφέρει τὸ ὕγρον, τίθεται εἰς δατ.
νόσος καταστάζοντα διαδόρω πόδα Σοφ.
Φιλ. 7· *φάλαρα ἀφ' ἧς καταστάζοντα* Εὐρ.
ἰζ. 587· - μετβ. - δάκρυα Εὐρ. Ἑλ. 760· ἀφ' ὧν
κατάσταζ' εὐτρίχου γενεάδος*, Ἦρ. μ. 634.
Κατα-σταθμεύω· εἰς σταθμὸν, σταθλόν,
μάνδραν τοποθετῶ βοσκήματα Στραβ. 4, 200,
stabulo· διὰ τῆς σταθμιστικῆς ἐνοχλῶ, πιέζω,
16, 1079.
Κατα-στάθμησις, ἡ· ἀστρονομικὴ παρα-
τήρησις Ἑπικουρ.
Κατα-σταθμίζω· ζυγίζω, διὰ ζυγίσματος
ὀρίζω.
Κατα-σταθμισμός, ὁ· τὸ κατασταθμίζειν,
μτγν.
Κατα-σταλάζω· καταστάζω Εὐραθ.
Κατα-σταλάω· τῷ προηγ. Νον. Δ. 38, 434.
Κατά-σταλσις, ἡ· ἐπίσχεσις, κώλυσις, κα-
ταστάλη.

Κατα-σταλτικός, 3' ὁ πρὸς καταστολήν ἐπιτήδειος = φάρμακον, ἱατρ. ὡς καὶ, «-μέλη» ἀντιθ. πρὸς τὰ «διεγερτικά τῆς ψυχῆς» Σ. Ἑμπ. πρ. μουσ. 19.

Κατα-σταμνίζω· τραβῶ τὸν οἶνον (ἐκ τίνος μείζονος ἀγγείου) καὶ ἐγγύω αὐτὸν εἰς σταμνίον, στάμνον, καταγγίζω, κατερῶ, λείψ. τῆς μέσ. κωμῆδ. Πολυδ. 7, 162· «κατεσταμνισμένος οἶνος» = οἶνος τραβηγμένος καὶ βαλμένος εἰς ἄλλο ἀγγεῖον (στάμνον) Θεοφρ. ἔτι «κατεσταμνισμένας λαγύνας» Νικοστρ. ἐν Ἀθην. 11, 499.

Κατα-σταμνισμός, ὁ· ἐγγυσις, μεταγγισις οἴνου εἰς στάμνον, εἰς εἰκασ. Συνεδέρου ἀντί κατασταθμισμός.

Κατά-στασις, ἡ· στάξιμον εἰς τὰ κάτω Γαλήν.

Κατα-στασιάζω· κινῶ στάσιν κατὰ τινος, διὰ στάσεως καταβάλλω τινά, καθαιρῶ· «κατεστασίασαν ἀπόντα τὸν βασιλέα» Δ. Σικ. 19, 36· «Λυσανδρίδαν Ἀγησίλαος καταστασιάζας φυγαδεύθη»· ἐποίησεν ὑπὸ Λακεδαιμονίων· Θεοπομπ. ἐν Ἀθην. 13, 609· «τὴν βουλὴν Πλουτ. Περιχλ. 9· παθ. διὰ στάσεως, παραγῶν τοῦ ἐναντίου κόμματος καταβάλλομαι, νικῶμαι· Σεν. Ἑλλ. 1, 6, 4· «καταστασιασθέντες ὑπὸ παρατάξεως ἀδίκου» Δημ. 44, 3· «καταστασιασθῆς ὑπὸ Θεμιστοκλέους» Πλουτ. Θμ. 11.

Κατα-στασιαστικός, 3' στάσεως ἐξεργητικός, στασιώδης· ὁροδ. Ἡλιοδ. 7, 19.

Κατά-στασις, ἡ· 1) μετ. ἴδρυσις, διάταξις· γορὼν Δισχ. Ἀγ. 23, Ἀριστ. Θεσμ. 958· ἰδ. ἡ μετὰ τὸν διορισμὸν ἐγκαθίδρυσις εἰς ἀρχὴν τινα, ἡ ἐκλογὴ καὶ κατάστασις τῶν ἀρχόντων τε καὶ φυλάκων· Πλατ. πολιτ. 3, 414· «δικαστῶν, 4, 425· ἀρχῶν, νόμ. 5, 735, Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 15· καὶ περὶ τὰς ἄλλας ἀρχὰς καταστάσεις» Πλατ. νόμ. 6, 768· Καὶ ἀπολ. «μετὰ τὴν κατάστασιν οὕσας τοὺς θεοὺς»· μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν Πολυδ. 3, 88, 7· ἐν Ἀθῆναις ἰδ. ἡ τῶν πολιτῶν ἐκλογὴ καὶ κατάταξις εἰς τοὺς ἱππεῖς καὶ τὸ ἐκ τοῦ δημοσίου ταμεῖου λαμβανόμενον ἀργύριον πρὸς ἐξόπλισιν τοῦ ἱπποῦ κατάστασις ἐκαλεῖτο «κατάστασιν ἀνακράττεσθαι» Λυσ. 16, 6· «παράλαβε, 16, 7· ὁ δὲ Βολυχ· ἐκλαμβάνει τοῦτο ὡς μισθὸν τοῖς ἱππεῦσι διδόμενον ἐν καιρῷ εἰρήνης, αἰκ. Ἀθην. 1, σ. 269· ἐν δὲ τοῖς Β. Ἀν. σ. 270, 30 λέγεται, «κατάστασις ἡ ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν ἱππέων δοκιμασία». Παρουσίασις ξένων πρέσβειν εἰς τὴν βουλὴν ἡ τὸν δῆμον Ἡρ. 3, 46· ἐγγυητῶν, τὸ παρουσιάζειν, διδόναι· ἐγγυητὰς, Δημ. 24, 103· καταστολή, ἐμπόδιαις, κατασίγασις, ἡρέμησις Ἱπποκρ. «ἔστι δὲ πρῶτοναις καταστάσεσι καὶ ἡρέμῃσι ὀργῇ» Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 3· πρὸλ. Πλατ. ὅρ. 412· παρὰ δὲ τοῖς τεχνουργ. λέγεται κατάστασις τὸ δεύτερον μέρος τοῦ λόγου, τὸ μετὰ τὸ προοίμιον, ὅπερ ἄλλως καὶ διήγησις καλεῖται, καὶ ἡ ἐν τούτῳ τῷ μέρει παρασκευαζομένη καταλλήλως τῶν δικαστῶν προδιάθεσις, constitutio causae· 2) ἀμτθ. ὡς ἕκαστον πρᾶγμα ἢ πρόσωπον ἔχει φυσικῶς καὶ ἔω-

κῶς, κοινωνικῶς καὶ πολιτικῶς· «νυκτός ἐν καταστάσει» Εὐρ. Ῥησ. 111· «ἐχρᾶτο δὲ καταστάσει πραγμάτων τοιγάρ» Ἡρ. 2, 173· «ὅσα ἐν ἀνθρώπου φύσει καὶ καταστάσει ἐγγίνετα», 8, 83· «τοιαύτης καταστάσεως ἐπιθυμεῖν» Ἰσοκ. 4, 115· «τὴν ὑπάρχουσαν περὶ Μακεδόνων τότε καὶ τοὺς Ἕλληνας κατάστασιν» Πολυδ. 2, 71, 2· πόλιος=πολίτευμα Ἡρ. 5, 95· πολιτείας Πλατ. νόμ. 8, 832· πάλειος πολιτ. 4, 426, Σεν. Ἑλλ. 2, 3, 17· ἡλικίας Ὑπερίδ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 74, 33· προσώπου Πλουτ. 50, 45· «τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὴν ἀρχαίαν κατάστασιν ἄγειν» Πλατ. πολιτ. 8, 547· ἐπὶ τῶν νόμων, ἱατρ.

Κατα-στατέον, ῥ. ἐπιθ. τοῦ καθίστημι· πρέπει τις νὰ διορίσῃ, ἐγκαταστήσῃ· ἀρχοῦντα Πλατ. πολιτ. 2, 414· ταξιάρχου· Σεν. Κυρ. 8, 1, 10, καὶ μετγν.

Κατα-στατήρ, ὁ, ἡ καταστατήριον=ἀποπεμπτήρια Ἡουγ.

Κατα-στάτης, ὁ· εὐτρεπιστής· δόμων Σοφ. Ὡλ. 72, καὶ Σχολ.

Κατα-στατικός, 3' ὁ δυνάμενος νὰ καταστήσῃ, νὰ εὐτρεπίσῃ, νὰ καθηυχήσῃ Πλουτ. Λυκ. 4, καὶ μετγν.

Κατα-στατόν, τό· κατὰ τὸν Σχολ. Θεοκρ. 9, 21· «ἄμυλον δὲ λέγεται τὸ κοινῶς λεγόμενον καταστατόν, ὅπερ ἔστι τὸ γαλακτώδες τοῦ οἴνου βιβρεγμένον καὶ σσημένον καὶ ἀποπνευσμένον, οὗτω τῷ ἡλίῳ ξηραίνόμενον»· εἶνε λοιπὸν εἶδος χαλκῶ κατεσκευασμένου ἀπὸ νισσρτέν (ἄμυλον)· ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ ὁμοιάζει μὲ τὴν τῆς μουστόπητας.

Κατα-στεγάζω· καλύπτω τι ἄνωθεν μὴ στήλῃν, καλύπτω· ῥητὶ τὸν νέκυν· Ἡρ. 4, 71, Πλατ. Κριτ. 115· «τὰς ὁροφὰς κατεστῆγασαν λίθιναι δοκοί» Δ. Σικ. 2, 10.

Κατα-στεγανόω· ἴδε καταστεγνῶ.

Κατα-στεγασμα, τό· σκέπασμα, στήλη, Ἡρ. 2, 155.

Κατά-στεγνος, 2' κατακεκαλυμμένος, μετγν.

Κατα-στεγνόω· κατακαλύπτω Ἀθην. 5, 207, ὡς δι. γρ. Γεωπ. 13, 14, 7.

Κατά-στεγνος, 2' στήλῃν ἄνωθεν ἔχων, σκεπασμένος, κεκαλυμμένος· αὐλαὶ Ἡρ. 2, 148· δρόμος Πλατ. Εὐθυδ. 273· νιοττι· αἱ Ἀριστοτ. Ἀλ. Ζ, 9, 14· ἀργίγγες Πολυδ. 9, 41, 9.

Κατα-στεῖχ'· παύω τι μὲ τοὺς πόδας, παύω· «ἐφ' ὅς (δαίμονας) τὸ πρῶτον ἔκωσεν καὶ κατέστειψας πέδον» Σοφ. Οἰ. Κ. 468· παύω τὴν θάλασσαν, καταπαύω Σαφρ. ἐν Δημ. Φαλ. π. ἐρμ. 106.

Κατα-στεῖχ'· καταβαίνειν, ἐπιστρέφω, ἔπα· νέρχουμαι· «εἰς αὐτὸν κατέστιχον» Ἀντιφιλ. 33 (9, 298)· τινὸς Νον. παραφρ. Ἰωάν. 4, 230.

Κατα-στεῖλ'· 1) εὐθετῶ, κοσμῶ, συγυρίζω, σάζω· «-πλόκαμον» Εὐρ. Βακχ. 931· ἐνδῶν, «καταστείλον με τὰ περὶ τὸ σκέλη» Ἀριστ. Θεσμ. 256· 2) καταβάλλω· τὰς βάδας Δ. Σικ. 8, 44· κατέχω, ἐμπόδιζω, καταπραύνω Εὐρ. Ἰ. Α. 934· «κισθάρη κα· τατέλλειν τὸ πυρῶδες δυνάμενη = τὸ πάθος Ἀθην. 14, 624, καὶ μετγν. τὴν παραχρῆν Σ.

Ἐμπ. πρ. 70. 131. ὁ Δ. Σικ. ἀντιθ. τοὺς «τολ-
μηροὺς» πρὸς τοὺς «κατεσταλμένους τοὺς ἡ-
ρώεις». «τὸ φρόνημα αὐτῶν κατεσταλταὶ καὶ
μεμείωται» ἐξαπεννύθη Ἀλλ. Ἰ. Ζ. 4, 29.

Κατα-στενάζω· τῷ ἔπομ. Ἀλκιφρ. 3, 36,
καὶ μτγν.

Κατα-στεναχωρέω, καταστεναχωρῶ, Βυζ.

Κατα-στένω· ἐκφέρω μεγάλους στεναγμούς
διὰ τινά, ἔνερ. τινά Σοφ. Οἱ. 1442. «τὸν
θανόντα πατέρα» Εὐρ. Τρωί. 318. «τινὸς Σοφ.

Πλ. 862. «ὅπερ τινος, ὀρνυθῶ, Εὐρ. Ἰ. Α. 470.

Κατα-στερεῶ· καταστερεῖν, μτγν.

Κατ-αστερίζω· ὅτετι ἐν τῷ ἀριθμῷ τῶν
ἀστέρων, μεταθέτω ἐν εἰς τοὺς ἀστέρας,

Σχολ. Ἰλ. σ, 486. ἐν οὐρανῷ Δ. Σικ. 4, 61.
«τούτῳ θυγατέρες ἦσαν ἑπτὰ, αἱ νῦν ἐν οὐ-
ρανῷ κατ᾽αστερίζουσι λεγόμεναι» Δ. Ἀλ. 1,

01. «κοσμῶν τι μὲ ἀστέρας, μτγν.

Κατ-αστέρισσι, ἡ· ἡ τῶν ἀστέρων πρὸς
ἀλλήλους θέσις καὶ τὸ ἐντεθεῖν σχηματιζό-
μενον σχῆμα, ἀστερισμός, γλῶσσ. constellatio.

Κατ-αστερισμός, ὁ· ἡ μεταθῆ τῶν ἀστέ-
ρων κατὰ τάξιν τινος· σύγγραμμα τι τοῦ ἑ-
ρατοσθένους ἐκάλειτο, Καταστερισμοί, ἐν ᾧ

ἐπραγματεύετο περὶ τῶν ἀστερισμῶν καὶ τοῦ
μυθολογικοῦ αὐτῶν δυνάματος.

Κατ-αστερός, 2· ἀστέρας ἔχων, πλήρης ἀ-
στέρων, μτγν.

Κατ-αστερόω· καταστερίζω μτγν.

Κατα-στεφάνω· καταστεφανώνω· «-ρὸ-
δοις τινά» Στρατ. 31 (12, 189).

Κατα-στεφάνωσι, ἡ· στεφάνωμα, Ἐπιγρ.

Κατα-στεφής, 2· κατεστεμμένοι, στέφανον
ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φοροῦν· ἀνήρ Σοφ. Τρ. 177.

Κατα-στέφω· περιβάλλω τινά ἢ τι μὲ στέ-
φανον ἢ μὲ ἄλλο τι ὅμοιον μὲ στέφανον, κα-

λύπτω τι μὲ στέφανον· «-ρὸδοις κάρηνα» Ἀ-
νακρ. 7, 8. ἴδ. ἐν ταῖς τελευταῖς περιβάλλω,

καλύπτω τι μὲ ἄλλο τι· κλέδος τῆς ἱερᾶς
ἐλπίας ἐρίφω λευκῷ κατεστεμμένος· Πλουτ.

Θησ. 18· «βωμὸν Εὐρ. Πρακλ. 125· ἐν «-πλό-
καμον χερνίδων παγᾶς», Ἰ. Α. 1478. «-τι-
νὰ χερσίν» Πρακλ. 227· νεκρὸν μὲ τὰς νο-

μιζόμενας θυσίας, Φοιν. 1626· ῥ. ἐπὶ 0. «τέον.
Κατα-στηλίτεύω· κυρ. ἐγγράφω τινα ἐπὶ
τινος στήλης, γράφω εἰς δημόσιον τι μέρος

καὶ κατακρίνω τινά, κατηγορῶ, στιγματίζω·
«τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κε-
ραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτευται ὁ
μὲν τὰ δνόματα» Λουκ. ἐτ. διαλ. 4, 2.

Κατα-στηλο-γράφω· ἐγγράφω ἐπὶ στή-
λης τινὸς Εὐμαθ.

Κατα-στηλόω· διακρίνω τι μὲ στήλας·
«ῥόδοις κατεστηλωμένη» Πολυβ. 34, 12, 3·
στηρίζω τι μὲ στήλας, μτγν.

Κατά-στημα, τό· κατάστασις, ὡς ἕκαστον
πράγμα ἢ πρόσωπον εἶνε καταστημένον, εἰ-
σάγεται σωματικῶς καὶ πνευματικῶς· «ἰδοῦ-
σα αὐτὸν ἐν οἴῳ ἦν κατάστηματι» Ἀθην. 5,

219. «τὸ κατὰ μέλην κατάστημα», 2, 38.
«τὸ κατὰ φύσιν κατάστημα» = ἡ φυσικὴ κατά-

στασις καὶ ἕξις τοῦ σώματος, Διοσκ. 6· «τὸ
σύνθετος κατάστ.» = ὡς τις συνθετὸς ἔχει,
Πλουτ. Μαρκιελ. 23· «τὸ ἰσχυρὸν τῆς ψυχῆς»

Μ. Βασιλ. ἐπὶ τοπικ. καὶ κλιματικῆς κατα-
στάσεως· χωρίων Ὁρεῖβ. «θερινὸν κατάστ.»
Πλουτ. 70. σ. 1157· «αἰθρίον ὄντος τοῦ κα-

ταστήματος Διοσκ. ἐντ. ὁ καιρὸς, ἡ τῆς
ἀτμοσφαιρας κατάστασις Πολυαιν. 5, 12, 3·
- ἐπὶ τῆς πολιτείας, πόλιτευμα «τὸ Λακω-
νικὸν κατάστημα» Πολυβ. 6, 50, 2· παρὰ

τοῖς ἑκκλ. συγγ. = ἐνδυμασία, στολή.

Κατα-στηματικός, 3· εὐσταθής, ἡρεμὸς·
«βλέμματι καὶ κινήματι πρὸς καὶ καταστη-
ματικός» Πλουτ. Τ. Γραχ. 2, ἀντιθ. τῷ

ἐκστατικός Σχολ. Πλατ. πολιτ. 3, σ. 131.

Κατά-στημόν, τό· στημόνιον Ἦουχ.

Κατα-στηρίζω· 1) στηρίζω τι ἐπὶ τινος,
στερεώνω ὅ· καθ. Εὐρ. ἀποπ. ἐν Ἀθην. 10,
454· 2) κατασκήπτω, ἐπὶ τῶν νόσων Ἰπποκρ.

Κατα-στιδαδεύομαι· κάτω ἐπὶ σιδεῶν
τεντώνομαι, ἐξαπλώνομαι, Βυζ.

Κατα-στιγής, 2· κατάστικτος, Βυζ.

Κατά-στιγμα, τό· σημεῖον, κηλὶς Σχολ.
Δ. Περ. 443.

Κατα-στίζω· καλύπτω τι μὲ στίγματα· «ὡς
κατεστιγμένα» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 2· «τῶν
χρῶν κατεστικται» Δ. Κασ 43, 23, καὶ μτγν.

Κατά-στικτος, 2· πλήρης στιγμάτων, ση-
μείων· «δοραὶ Εὐρ. Βακχ. 696, Δ. Περ. 183.

Κατα-στιλβῶ· λίαν στιλβῶ· «τὸ κατε-
στιλβωμένον τῆς λέξεως» Γρ. Νυσ.

Κατα-στίλω· καταυγάζω, καταλάμπω·
«-ὀφθον ἀέλας» Ὁμ. ὕμ. Ἀρ. 10· ἀμτ. μτγν.

Κατα-στοιχεῖω· τῷ ἔπομ. «τύποις κατε-
στοιχειωμένοις» = στοιχειώδεις διάγραμμα,
σχέδιον Δ. Αλερ. 10, 35.

Κατα-στοιχίζω, τινά· διδάσκω τινά τὰ
πρῶτα μαθήματα, τὰ στοιχεῖα, Πλουτ. 70.
σ. 1036.

Κατα-στολή, ἡ· ἐμπόδισις, κατάπαυσις Δ.
Σικ. 15, 94· ἐντ. ἡσυχία, ἡρεμία Ἐπικτ. ἡ
μτγν. «περιβολῆς, μετρίτης, κομμιότης περὶ
τὴν ἐνδυμασίαν, εὐσηχησύνῃ Πλουτ. Πε-
ρικλ. 5· ἐνδυμασία, Κ. Δ.

Κατα-στολίζω· μετὰ ὑπερβολῆς καὶ φορ-
τικότητος κοσμῶ, στολίζω Πλουτ. 70, 65.

Κατα-στομίζω· ἐπιστομίζω, κάμνω τινά
νὰ σιωπήσῃ· τοὺς βοδόντας Πλουτ. Ἀριστ. 4.

Κατα-στομῆς, -ίδος, ἡ· «μέρος τι τοῦ ἀ-
λοῦ, τὸ ἐνδύμιον» Ἦουχ.

Κατα-στομῶ· στομώνω τι πολὺ, κάμνω,
ῥῥῶ, κοπιτερόν Εὐμαθ.

Κατα-στοναχέω· στενάζων ὀρνυθῶ τινα,
κλαίω· «οἰκτρὰ δ' ὅπερ τύμβοιο καταστονά-
χῃσαν ἑταῖροι κείμενον» Ἀγαθ. 83 (7, 574).

Κατά-στοργος· φίλος, Ἰώσσα.

Κατα-στορέννυμι· καταστρώνω, σκεπάζω
«κῶμα καστορνύσα θρόνοι· ἐνὶ δαιδαλείσιν»
Ἰδ. ρ, 32· «Ἐκτορα λάσσι καστούρουσαν»
Ἰλ. ω, 798· ἑαπλώω γαμὰ· ἐκπικερόντες

ὅλ κατεστόρουσαν αὐτῶν ἐξασκίους· Ἦρ. 9,
69· τὴν θάλασσαν = καταπαύω τὰ κύματα,
κάμνω τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς ὁμαλῇ μτρ.

«ἄνωμαλιν» Πλουτ. Λυκ. καὶ Νομ. 2· τὴν
φιλοτιμίαν Λουκουλλ. 5· «καὶ ἀναπαύσαι
τὴν πόλιν» Νικ. 9· ἴδε καταστρώννυμι.

Κατα-σφόρνυμι, π. κασφόρνυμι· ἴδ. τὰ προηγ.

Κατα-στροφές, ἢ καταστροφῆς, - τὸν ἀμπέλιον Γεωπ. 3, 3, 8.

Κατα-στοχάζομαι κυρ. κατὰ τοῦ σκοποῦ βάλλω, εἰκίζω, τοῦχάνω τινός, τὴ Πολυβ. 12, 13, 4· τὸ μέλλον Δ. Σικ. 19, 39· - τινός=ἐπιτοῦχάνω, μτγν. β. ἐπὶ θ. - τέων.

Κατα-στοχασμός, ὁ ἐπιτοῦχης, εἰκασία Δ. Σικ. 1, 37.

Κατα-στοχαστής, ὁ ἐκείνων, τεχμαίνωμενος Σουδ. ἐν λ. προφητεία.

Κατα-στοχαστικός, 3 ὁ ἐπιτόχης εἰς τὸ καταστοχάζεσθαι Κλ. Ἀλ.

Κατα-στραγγίζω πολλὸν στραγγίζω, Ὁ.

Κατ-αστράπτω· ἀστράπτω ἔκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· τοῦ κατ' ἄνω Ὀϊσταίου νόμου Διὸς καταστράπτουσης· Σοφ. Ὀρ. 437· ἀπρὸς οὐκ· «κατ' ἐστραφεί» Πλουτ. Γαλβ. 22· ἔνερ. μεθ. βάλλω τινὰ μετὰ τὴν ἀστράπην. καθάρων Θερμοτ. λογ. 27, σ. 338· τυφλῶν, - τὰς ὀφθαλμοὺς Πλουτ. Τιμ. 28· μετὰ λάρψιν πληρῶν τι, «ἐπιχρῶσαις ὀφθαλμοῖς τὸ πρῶτον» Πλουτ. 9, 14.

Κατα-στρατεύομαι· ἐκστρατεύω ἐναντίον τινός, ἐπιφέρω πόλεμον, πολέμω· τινός, Κλ. Ἀλ. καὶ μτγν. οὔτινας ἔχουσι καὶ τὸν ἔνερ. τόπ. «χωρῶν»=ὡς στρατιῶτες καταπολεμῶ, μτγν.

Κατα-στρατ-ηγέω· καταβάλλω τινὰ διὰ στρατηγίας, δόλου· - τοὺς ὑπεναντίους Πολυβ. 3, 71, 1· «κατεστρατηγήσθαι» Πλουτ. Τιμ. 11.

Κατα-στρατηγία, ἡ ἐπικράτης διὰ στρατηγίας, ὁδῶν. καὶ μτγν.

Κατα-στρατο-πεδεῖα, ἡ ἡ τοῦ στρατοῦ τοποθέτησις ἐν τῇ στρατοπέδῳ, διαμονή, ὁ ἐν τῇ στρατοπέδῳ βίος Ἀθην. 12, 539· πρὸς Ἀλ. Π. 1, 9, 3.

Κατα-στρατο-πεδεύω· καταλαμβάνω μέρος τι διὰ στρατοπέδου καὶ τοποθετῶ ἐν αὐτῷ τοὺς στρατιώτας· - τοὺς ἀπεναντίας Ξεν. Κυρ. 7, 2, 8· - τὸ ναυτικόν, Ἑλλ. 6, 2, 7· - εἰς πόλιν Πολυβ. 1, 39, 15· «ἐν τῇ πόλει», 1, 73, 3. Μετὰ τοποθετῶ ἐμαυτὸν ἐν στρατοπέδῳ Ξεν. Ἀν. 3, 4, 18.

Κατα-στρεβλῶ· στρέφω τὰ μέλη τοῦ σώματος μετὰ βίαν προσπαθῶν νὰ ἐκβάλω αὐτὰ παντελῶς ἐκ τῆς κανονικῆς αὐτῶν θέσεως, βανανίζω, κολάζω· - τινὰ Πλουτ. Ἀρταξ. 19.

Κατα-στρεπτικῶς· καταστρεπτικῶς, ἀναστρεπτικῶς Ψυχλ. Λοκ. δις κατῆγ. 21.

Κατα-στρέφω 1) στρέφω τὸ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, γυρίζω τὸ ἄνω μέρος πρὸς τὰ κάτω, ὡς ποιεῖ, ὅταν κενῶνι φιάλην Ὀμ. ὕμν. Ἀ. πολλ. 73, Σωταδ. ἐν Ἀθην. 7, 293· - ἐπὶ τῆς ἀποτριώσεως τοῦ ἀγροῦ Ξεν. Οἰκ. 17, 10· ἔνερ. καταβάλλω, καταρρίπτω· - εἰκόνας Δ. Λαερ. 5, 82· Ἑπὶ τῶν παλαιστῶν Λουκιλλ. (11, 163)· φθείρω «τὰ πράγματα ὑπὸ τοῦ στρατοῦ κατεστράπτο» Ἡρώδ. 8, 4, 22· «τὸν στέφανον κατεστραμμένον» Πλουτ. Κρουτ. 39· ἐξ ἐνός ἀντικειμένου εἰς ἕτερον τρέπω τὸν λόγον «κατέστρεψε λόγον εἰς πολιτείαν» Δημ. παρὰ Αἰδαν. «ἐπειδὴ κατέστρεφεν εἰς φιλανθρωπικὰ τοὺς λόγους ὁ Φίλιππος» Αἰσχιν. 2,

39· 2) τελειῶνω, ἰδ. τελειῶναι τὸν βίον «κατέστρεψε τὸν βίον» Πλουτ. Θηρ. 19, Ἀλ. 1, 7, 13, 31· «βίου; δ' ἔτι ἐνεργήσαντα κατέστρεψε τοῦ ζῆν» Δ. Λαερ. 8, 78· συχρᾶ ἄνευ ἀντικειμένου «κατέστρεφεν αἶμα τῶν ἄνδρων πῶν» Πλουτ. Θερμ. 31 καὶ μτγν. ὡς Ἀρρ. Ἀν. 7, 3, 1. Καὶ ἀμτῶ. «ἤδη τῆς ἡμέρας καταστρεφούσης» Πλουτ. Σολ. 29· εἰς τι Ἀλκιφρ. 3, 70· «ἡ Ἀράτου σύνταξις ἐπὶ τούτοις καταστρέφει τοὺς καιροὺς» Πολυβ. 4, 2, 8. Καὶ μετ. «καταστρέφειν τὴν βίβλον»=τελειῶναι Πολυβ. 3, 118, 10· «τοὺς λόγους» 23, 9, 4· «οὗτοι κατέστρεφον ἡ τόχην ταύτην, ὡς τὰν ἀντία γίνεσθαι τοῖς προσδοκωμένοις»=ἐστρεφον οὕτως, ὥστε Δειν. 1, 32· 3) μεταστρέφω τι ὅλως δὲ ὅλως πρὸς τὸν ἐαυτὸν μου, ὑποτάσσω, κυριεύω· «κατεστρέφοντο τὴν ἄλλην Μακεδονίην» Ἡρ. 8, 198· «τοὺς μὴ τὰ σὰ φρονόντας ἐπὶ δόλῳ καταστρέψαι», 9, 2, Θουκ. 3, 13, Ξεν. Κυρ. 1, 5, 2· «ἀκούειν σου κατεστραμμένον· τὰδε»=ἡνάγκασαι Αἰσχ. Ἀγ. 930· καὶ παθ. «κατεστράφατο»=κατεστραμμένοι ἦσαν Ἡρ. 1, 141· «τὰ κατεστραμμένα ἔλθῃ»=ὑποταγμένοι Ξεν. Κυρ. 8, 6, 1· καὶ ἔνερ. «ταύτην χρῆσάμενος τῇ γνώμῃ πάντα κατεστράπται καὶ ἔχει»=πάντα ἔχει στρέψει κάτω ὡς ἐαυτὸν, ἦτοι ἔχει ὑποτάξει εἰς ἐαυτὸν καὶ κατέχει Δημ. 4, 6, Ἰσακ. 5, 21, Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 8· ὁ δὲ ἀορ. «κατεστράφησαν», μετὰ τὴν δι. γρ. «κατεστράφησαν» παρ' Ἡρ. 1, 130· «κατεστραμμένη λέξις»=λόγος ἐκ περιόδου συνιστάμενος, ἀντίθ. τῷ «εἰρημένη» Ἀριστοτ. βῆτ. 3, 9.

Κατα-στρηγνῶ· ὀδυστικῶς, ἀκαλάτως φέρομαι πρὸς τινα, τινός. Κ. Δ.

Κατα-στροφῆς, ὁ· ὁ καταστρέφων, γλωσσ. Κατα-στροφή, ἡ 1) μετατροπὴ, ἀνατροπὴ, καταβολή, φθορά· «νῦν καταστραφῆναι νέων θεομένων» Αἰσχ. Εὐρ. 468· 2) ὑπόταξις, κυριεύσις· - τῶν πόλεων Ἡρ. 1, 6· «ποιεῖσθαι τινος»=καταστρέφειν, 6, 27· 3) τρηπὴ, ἐκδρασίς, τέλος· «ἄνευ δὲ λύπης οὐδαμοῦ καταστροφή» Αἰσχ. ἰκ. 437· «ὁδὸς βίου πέρασιν καὶ καταστροφὴν τινα» Σοφ. Οἰ. Κ. 103· ὁ θάνατος Θουκ. 2, 42· ὡς «τοῦ βίου» Πολυβ. 5, 54, 4. Καὶ ἄνευ τῆς προσηγορίας ταύτης καὶ γενικωτέρ. «καταστροφή καὶ σωτήρεια τῶν γεγονότων», 3, 1, 9· «καὶ ἐξοδὸν λαμβάνειν», 3, 47, 8· «τὴν καταστροφὴν τῆς βίβλου ποιῆσθαι εἰς τοῦτο», ὡς τὸ «καταστρέφειν», 1, 13, 5· ἰδ. «καὶ καταστραφῶν τὸν δαμάτιον»=τὸ μέρος τοῦ δαμάτιου ἐξ οὗ ἀρχεται νὰ ὑποδύλῃται ἡ λύσις, 8, 48, 4, Λοκ. Ἀλεξ. 60.

Κατα-στροφικῶς· καθὼς γίνεται ἡ καταστροφή τῶν πραγμάτων· «τὴν τελευταίην καταστροφικῶς ποιῆσθαι» Ἀθην. 10, 453.

Κατὰ-στροφικῶς, τὸ τὸ ἄνω πάτωμα τοῦ πλοίου, κουβέρτα Ἡρ. 3, 118, Θουκ. 1, 49, Πλάτ. Ασχ. 184, Ξεν. Ἑλλ. 1, 4, 7.

Κατα-στρώννυμι· καταστροφώννυμι, μτγν. ἰδ. βίπτω κάτω, ἐξαιπλῶναι κάτω, καταβάλλω· «ὁ ἀμαρτὰ καὶ πατὴρ ἐνὶ κατέστρωσε βέ-

λει» Εὐρ. Ἦρ. μ. 1000: «τοῖσι Ἑλλήσι κα-
τέστρωντο οἱ βάρβαροι» Ἦρ. 9, 76: «πο-
λοὺς κατεστρώνυσαν» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 64
β. ἐπιθ. - τὸν Γεωμ. 6, 2, 10.
Κατά-στρωσις, ἡ τὸ στρώσιμον κάτω,
μγν. ἐν σκέπασμα.
Κατά-στρωτὴς, ὁ ὁ καταστρώνων, γλωσ.
Κατα-στρυγέω: μισθὸν τι καθ' ὑπερβολήν,
ἀποστρέφωμαι «κατὰ δ' ἔστρυγον αὐτήν» Ὀδ.
κ. 113: «κατέστρυγε μύθον ἀκούσας» Ἰλ. ρ.
694: «ὁ δὲ δόρυα κατέστρυγεν» Νικ. ἀλ. 476:
«κατεστρυγμένους» μεμισσημένους, ἀρχ. λιβ.
Κατὰ τὸ Μ. Ἐτ. 731, 27 ὁ ἀορ. ἀ. κατέ-
στρυγε, ἔχει μτβ. σημ. = ἐφόδισαν, καὶ ἀμτβ.
= ἐφοδίσθησαν ὁ κανονικὸς τύπος. κατεστύ-
γησα, παρὰ μγν.
Κατα-στρυγνάζω: εἶμαι κατηφής, λυπημέ-
νος Σχολ. Ἰλ. ρ, 694.
Κατά-στρυγνος, 2' λίαν κατηφής, λυπημέ-
νος Ἰλ. 13, 585.
Κατα-στυννύω: κάμνει τινὰ νὰ λυπηθῇ
Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 1302.
Κατα-στυφύω, 2' λίαν σκληρὸς, τραχὺς
«πέτρῃ, χῶρος» Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 124, Ἡσ.
δε. 806.
Κατά-στυφλος, 2' τῷ προηγ. κατάξηρος,
ἴσυχ.
Κατα-στυφώ: κάμνει τι πολὺ στυφόν· παθ.
καί μτφ. «τοῦ Κάτωτος τὸ αὐστηρὸν καὶ κατε-
στυμμένον» Πλουτ. Κατ. νε. 46.
Κατα-στυμύλλομαι, μέσ. πολὺ φλυαρῶ,
πολυλογῶ: «ὡς κατεστυμμένον ἄνθρωπον» = ὡς
πλύαρε Ἀριστ. βατρ. 1160: «ὁ δὲ Φρόν, ἐν
τῷ Ἰλ. 45 ἐρμηνεύει» «ὁ πολλὴ τῇ στυμυ-
λῇ χρώμενος».
Κατα-συ-βιβάτω: σιτεύω, πιαίνω τινὰ ὡς
χοῖρον: «τὴν ψυχὴν ταῖς τοῦ σώματος ἡδου-
ται» Πλουτ. ἡθ. 1096.
Κατα-σουλάω: ἀρπάζω «κατασουλᾷ μου τὸν
Θησαυρόν» Εὐμαθ. σ. 153.
Κατα-σουλίζω: παθ. διὰ συμπερι-
στατος συλλογισμοῦ τινος ἡττώμαι, συλλο-
γισμοῦ τινος συμπέρασμα ἐξάγεται κατ' ἔμψ.
«πρὸς δὲ τὸ μὴ κατασουλίζεσθαι παρατη-
ρήσαν» Ἀριστοτ. ἀνάλ. προτ. 6', 19.
Κατα-συν-ίστημι: συνεννοῦμαι μετ' ἄλλων
κατὰ τινος, συνωμοτῶ: «πάντες οἱ κατασυ-
στάντες» = οἱ συνωμοτοῦντο Εὐσεβ.
Κατα-συρίτω: συρίζω κατὰ τινος, συ-
ρίτω τινὰ, τινός, μγν. παρ' Ἀριστ. πλ. 689
ὑπάρχει τώρα ἡ ὕψος, γραφή, «κάτι συρί-
στα».
Κατα-σύρω: σύρω τι πρὸς τὰ κάτω: «κα-
τασύρω» = σύρω, βίβωται εἰς τὴν θάλασσαν Ἀλ-
κιφρ. 1, 1 καὶ μγν. ληλατῶ, ἐρημικῶς πό-
λεως Ἦρ. 6, 33: «ἀδελῶς ἐπέτρεγον καὶ κατέ-
συσον ταῦτα: τὰς χώρας» Πολυδ. 1, 56, 3:
παθ. ἐπὶ τῶν ποταμῶν, καταρρέω, καταφέ-
ρμαι Δ. Περ. 296 καὶ μγν. κατέρχομαι.
Κατα-συ-στέδην, ἐπὶ: = συστᾶν, συζ.
Κατα-σφαγή, ἡ τὸ κατασφάζειν, φονεῖν,
μγν.
Κατα-σφάζω, καί, κατασφάζω: σφάζω
τινὰ καὶ τὸν ἑαυτοῦ κάτω, ἢ ὡς καὶ. λιβ.
1

γομεν, τὸν ἀφῆκον εἰς τὸν τόπον, φονεῖω
«κατασφαγίσεις πρὸς χειρῶν μητρακτόνων»
Λισχ. Εὐμ. 102: «ὡς ὁ Λάιος κατασφαγίη»
Σοφ. Οἰ. Τ. 730: «μητρόθεν ἐκ χειρὸν κατα-
σφαγίς» Εὐρ. Βακχ. 856, Ἦρ. 8, 127, Ξεν.
Ἰλ. 4, 1, 23.

Κατα-σφακτικός, 3' ὁ ἔχων κλίσιν πρὸς
τὸ κατασφάζειν, φονικός.

Κατ-ασφαλίζω: παντελῶς ἀσφαλίζω τι,
μγν. «δεῖ τὸν νοῦν κατῃσφαλισθαι εἰς φυλα-
κὴν» Σ. Ἑμπ. περ. μαθημ. 7, 23.

Κατ-ασφαλτόω: ἐπικαλύπτω μὲ ἀσφαλ-
τον, μγν.

Κατα-σφάττω: κατασφάζω, ὁ ἐν. σπανίως
ἀπαντᾷ.

Κατα-σφενδονάω: βάλλω κατὰ τινος μὲ
τὴν σφενδόνην, τινός, μγν. φονεῖω τινὰ μὲ
τὴν σφενδόνην, τινὰ, μγν.

Κατα-σφηκώ: καθηλώω Τρυφιδ. 37.

Κατα-σφηνώ: κατασφηνῶναι Ἰπποκρ.

Κατα-σφίγγω: σφίγγω τι ἰσχυρῶς, στε-
ρεῖν, μγν. «τὰ ἡρμωσμένα κατασφίγγει
καὶ πῆγνυσι» Πλουτ. ἡθ. 983.

Κατά-σφιγξις, ἡ τὸ πολὺ σφίγγειν Εὐσεβ.

Κατα-σφραγίζω: κλείω τι μὲ σφραγίδα
«ἐν πτωχῆς βίβλων κατεσφραγισμένα» Λισχ.
ix. 925, Πλατ. Εὐρ. 400, καὶ μγν.

Κατα-σχάζω: ἐπιχαράσσω, σγίζω τῇ ἐπι-
φάνειαν, ὡς ποιοῦσιν οἱ ἱατροὶ χαράσσοντες
τὸ δέρμα ἢ φλεβοτομοῦντες: περὶ κατασφύτω
β. ἐπιθ. - τέον.

Κατά-σχασις, ἡ κατάσχεσις, Μοσχίων.

Κατά-σχασμα, τό: χάραγμα, ἐντομή, ἱατρ.

Κατα-σχασμός, ὁ τὸ κατασχάζειν, ἐπι-
χαράσσειν, ἐντέμνειν, ἀφαίρειν Ἰπποκρ.

Κατα-σχάω: κατασχάζω Ἰπποκρ.

Κατα-σχεδιάζω: πλάττω ψυδῇ, ἀπατῶ
Ἰωσ. = καταφλυαρῶ, ψεύδομαι Σουδ.

(Κατα-σχεθῶ) μόν. ὡς ἀορ. 6'. τοῦ κατέ-
χω μὲ ἐπιτεταμ. σημ. κρατῶ ὀπίσω, στα-
ματῶ: «κατὰ δὲ ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα» Ὀδ.
ω, 530: «κάσχεθε» Ἰλ. λ. 702: «μόλις κα-
τασχεθόντες δρόμον» Σοφ. Πλ. 744. καὶ μτφ.

«ὄργας εὐμενεῖς κατασχεθεῖν», Ἀντ. 1185:

«κατέσχεθε λείοντος θυμόν» Εὐρ. Ἦρ. μ. 1210:

«Θορικόνδε κατέσχεθον» Ὀμ. ὕμν. Δην. 126:

- κρατῶ «χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθὼν» Λισχ.

ix. 1052.

Κατα-σχεῖν, ἀορ. 6'. τοῦ κατέχω.

Κατα-σχεσία, ἡ κατάσχεσις, κατοχή, μγν.

Κατά-σχεσις, ἡ ἐμπόδιος, κράτησις εἰς τὰ

ὀπίσω, μγν. - κατοχή, κτήσις, Κ. Δ.

Κατα-σχετός, β. ἐπιθ. Σχολ. Ἀριστ. Ἀλ.

258, ὡς ἐξήγ. τοῦ ἐκτέος = κατασχετός,
βαστακτέος.

Κατα-σχετικός, 3' ὁ δυνάμενος νὰ κατέ-
σχη Θεοφυλ.

Κατα-σχετλιάζω: ἀγανακτῶ κατὰ τινος:

- τινός, Ἰωσ.

Κατά-σχετος, 2' κάτοχος, ἰδ. διὸ τινος

δαίμωνος ἐνθουσιασμένος, κατεχόμενος: «δαί-
μονίῳ πνεύματι κατέσχετον γινόμενῃ» Δ.

Ἀλ. 1, 31: «ἐκ Νομφῶν» Πλουτ. 10, 12, 11:

περὶ. Ἐν Σοφ. Ἀντ. 1238, ἐνθα γενικῶς =

τὸ κρατούμενον ἔνδον, τὸ μὴ φανερούμενον.
Κατα-σχηματίζω πλάσσω, δίδω σχῆμα
 τι· «σφᾶς αὐτοῦς» Ἰσακ. 11, 24.
Κατα-σχημαίνω ἀπεικάζω, αἰσχροῦς πρὸς
 τινα φέρομαι· «τινὸς Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 153.
Κατα-σχίζω σχίζω τι ὅλως δι' ὅλου, κατα-
 κόπτω· «ἤψαμεν τοῦ κορκύρου κατασχίσαν-
 τες αὐτόν» Ἀριστ. σφ. 239· «τὰς πύλας Ξεν.
 Ἄν. 7, 1, 16· «τὰς θύρας» ἀπὸ Δημ. 21, 79·
 Μίσ. «οὐ γὰρ κατεσχίσω»... τὸν σανδαλί-
 σκον» Ἀριστ. βατρ. 403.
Κατά-σχισις, ἢ ξέσχισμα, μτγν.
Κατά-σχισμα, τὸ· τὸ κατασχισθὲν, τεμά-
 χιον, μτγν.
Κατά-σχιστοί, 2· κατεσχισμένοι, Φιλο-
 δῆμ. περὶ ὄργ. α. 50.
Κατα-σχολάζω ἀπρακτῶ, ἐν ἀπραξίᾳ περ-
 νῶ τὸν καιρὸν· «ἔαν μοι τοῦ χρόνου ἀσκητέ
 τι κατασχολάζειν» = ἐν μοῦ φανῇ ὅτι περ-
 νῶ ὁ καιρὸς χωρὶς νὰ κάμνετε τίποτε Σοφ.
 Φιλ. 127· ἀργὸς περνῶ που τὸν καιρὸν, «ἐν
 ἀργῶ» Πλουτ. Τιμολ. 36· ἐπὶ «κατεσχολάζει
 τῆς Γνωθαινίου λέγων» = δὲν ἔκαμνε τίποτε
 ἄλλο παρὰ νὰ ὁμιλῇ, φλυαρῇ, πάντοτε περὶ
 τῆς Γνωθαινίου Μαχ. ἐν Ἀθην. 13, 581.
Κατα-σχολέομαι πολὺ ἀσχολεῖσθαι, κα-
 ταγίνομαι, περὶ τι Πλουτ. ἡθ. 874.
Κατα-σώζω σώζω, πίν. Ἡρακλ. 171.
Κατα-σωρεύω σωρεύω πολλὰ εἰς ἓν μέρος.
Κατα-σάωτεύομαι, μέσ. διὰ μέσων ἀπο-
 λῶστος φθείρω τὴν περιουσίαν μου· «τὰς ἰ-
 δίας οὐσίας» Ἰωσ. «τὰ οἰκεία» Εὐδτ.
Κατα-σώχω κατατρίβω Ἡρ. 4, 75.
Κατα-ταγῇ, ἢ διάθεσις, διάταξις τῶν χω-
 ρῶν ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ πίνακος Πτολ.
Κατα-ταϊνίω θένω τι ἐπιμελῶς με ταϊ-
 νίας· τὸ τραῦμα, ἄνωγοι, π. Σουδ.
Κατα-τάκερος, 2· λίαν τακερὺς Γαλην.
Κατα-τακτικῶς τακτικῶς, γλωσσ.
Κατα-ταλαιπωρέομαι λίαν ταλαιπω-
 ροῦμαι, Βουζ.
Κατα-τάμνω, ἱων. = κατατέμνω.
Κατα-τανύω κατατείνω Ὀμ. ὕμν. Διο-
 νυσ. καὶ Ἱπποκρ.
Κατά-ταξις, ἢ ἐκάστου πράγματος ἐν τῇ
 οἰκείᾳ χώρᾳ θέσις, διάθεσις, διακόμησις,
 μτγν. παρὰ Κλ. Ἀλ. ἢ τῆς τροφῆς πέψις.
Κατα-ταπεινῶ πολὺ ταπεινῶν, Ὁ.
Κατα-ταράσσω, ἀττ. -τι· ἐμβάλλω εἰς
 μεγάλην ταραχὴν, ἀταξίαν· ἐπιφέρω, μτγν.
Κατα-ταρταρόω ῥίπτω κάτω εἰς τὸν Τάρ-
 ταρον Σ. Ἐμπ. πορ. 3, 210, καὶ συχνὰ παρὰ
 τοῖς Σχολ.
Κατά-τασις, ἢ τὸ πολὺ τέντωμα, ἀντιθ.
 τῇ, γάλασις Πτολ. σύντονος προσοχή, τῆς
 ψυχῆς, Φιλ. -σφοδρὸς πόνος Δ. Ἀλ. 7, 68·
 ἢ πρὸς τὰ κάτω ὅλην τῶν σωμάτων Γαλην.
 κατάθλιψις, καταπίεσις· «ἡ κατάτασις ἐπὶ
 τὴν γῆν» Πλατ. Τιμ. 58· συχνὰ συγγέεται
 μετὰ τὸ κατάστασις.
Κατα-τάσσω κυρ. ἀπονέμω ἐκάστῳ τὴν
 οἰκείαν χώραν τακτοποιῶ, διατάσσω στρα-
 τῶν Ξεν. Κυρ. 3, 3, 11· ἐπὶ τιμῇ. θέσει
 «αὐτὴν ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ κατετίττομεν».

οἶκ. 9, 13· «εἰς Καρχηδόνα τινὰς κατετάξιν»
 = τοὺς ἐτοποθέτησαν Πολυδ. 3, 33, 12· «εἰς
 τάξιν» Λυσ. 13, 82, ὡς Πλατ. νόμ. 12, 945·
 ἐγγράφω τι ἐν τινι συγγράμματι· ἢ ὡς κοινῶς
 λέγομεν περνῶ (ὡς π. γ. ἐν τῇ φράσει περνῶ
 τι εἰς τὸ κατὰστοχον) «πολλὰ τῷ συγγράμ-
 τοι αὐτὰ παρ' ὅλην τὴν πραγματείαν κατετί-
 τεταται» Πολυδ. 8, 11, 5· «εἰς τὴν ἀπόκρι-
 σιν», 26, 3, 7· «ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν» 2,
 47, 11· «τὰς ἱστορίας ἐν αἷς κατετάχθη
 τὰς πράξεις Δίωνος» Δ. Λαερ. 4, 5.
Κατα-ταχέω υπερβάλλω τινὰ εἰς τὴν τα-
 χύτητα, τινὰ Πολυδ. 3, 16, 4, καὶ ἀπολ. 1,
 47, 7· «σπουδῇ καταταχέιν πρὸς τὴν πόλιν»,
 9, 17, 4· μετὰ μετχ. αὐτ. 2, 18, 6, ὡς τὸ
 φθάνω συντασσόμενος, 4, 68, 5· «κατα-
 χούμενοι ὑπὸ τῆς δόξου τοῦ καιροῦ» Δ.
 Σικ. 14, 72.
Κατα-τέγγω ὑγραίνω, βρέχω τι Ἱπποκρ.
Κατα-τεσπαρηκότως· μετὰ πολλὴν θάρρους
 τόλμην Πολυδ. 1, 86, 5.
Κατα-τέθηκα, παρκ. μετὰ τὸν ἀορ. κατέτα-
 φον, θυμῶς, μτγν.
Κατα-τείνω 1) τεντώνω τι ἰσχυρῶς· «τὸ ὄ-
 πλα» σχοινία Ἡρ. 7, 36· ἐκτείνω τι εἰς μὴ-
 κας· «διαίρει τὴν στρατιὴν δίχα, διελθὼν δὲ κα-
 τέτεινε» = εἰς μέγας ἐτοποθέτησεν Ἡρ. 1,
 189· πρὸλ. Πλατ. Τιμ. 63, ἀντιθ. τῷ χα-
 λᾶω· «ἐπειδὴ αἱ ἐπιθυμίαι παύσονται κατα-
 τείνουσαι καὶ χαλάσονται», ἐν αὐτῷ, καὶ ἄ-
 νευ ἀντικειμ. Πλατ. πολιτ. 1, 329· πρὸλ. «ὁ
 λῶν τρέχει κατετείνων καὶ οὐ πηδᾷ» Ἀρι-
 στοτ. Ἰ. Ζ. 9, 44· τινὲς ἐννοοῦσιν ἐξωθεῖν
 ὡς ἀντικειμ. ὁρῶμεν. - Μτφ. «ὀλιγὸν κα-
 τατείνειν τοῦ λόγου» = μακρὸν λόγον λέγειν
 Πλατ. Πρωτ. 329· «κατατείνων ἐρῶ τὸν ἄ-
 δικον βίον ἐπειταίνω», πολιτ. 2, 358· «σπου-
 δαὶ δὲ λόγων κατατείνωμεν ἥσαν ἴσαι πως»
 Εὐρ. Ἑκ. 129· «Κλέαρχος ἰσχυρῶς κατετείνων»
 Ξεν. Ἄν. 2, 5, 30· ἐντ. «ῥώμην ὅλην εἰς
 τι» = ἐντείνω, καταβάλλω Πολυδ. 22, 17,
 7· καὶ ἐπὶ στρεβλώσεως τῶν μελῶν ἐν ταῖς
 βασάνων «κατατείνωμενος ὑπὸ τῆς βασάνου
 ὀμολόγησε» Δημ. 48, 18· οἱ δὲ μτγν. λέ-
 γουσι καὶ «κατατείνωμενος ὑπὸ τῆς ποδᾶ-
 γρας» = βασανίζομενος Ἀθην. 12, 536· 2) σύ-
 ρων τι πρὸς τὰ κάτω τεντώνω, καταρρίπτω·
 «εἰς τὴν γῆν» Πλατ. Τιμ. 58· «ἐπὶ τοῦθα-
 φος» Πλουτ. Ποσειδ. 6· 3) ἀμτφ. ἐκτείνω-
 μαι, ἐφθάνω· «γῆ κατετείνουσα ἐπὶ Ἀγγί-
 την» Ἡρ. 7, 113· «κατετείνω τὸ στρατόπε-
 δον εἰς τὴν Πλαταιίδα γῆν», 9, 15, Πολυδ.
 2, 16, 4· καὶ παθ. «αἱ φλέβες κατετείνονται
 διὰ τοῦ μεσεντερίου» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2,
 3· 4) αγωνίζομαι, βάλλω ὅλην μου τὴν δύ-
 ναμιν Πλουτ. Ἀντιαν. 78.
Κατα-τελίζω περιβάλλω μετὰ τείχη Σχολ.
 Ἰλ. τ. 99.
Κατα-τεicho-γραφῶ, δι. γρ. τοῦ κατα-
 τοιχογραφῶ.
Κατα-τέλεα, ἐσφαλ. ἀναγν. ἀντὶ κατὰ τέ-
 λεα, παρ' Ἡρ. 1, 103· ἴδε τέλος.
Κατα-τελευταίω τελειώνω, εἰς τι Ἀρι-
 στοτ. μορ. Ζ. 3, 9.

Κατα-τελέω· φέρω εἰς τέλος, ἀποτελῶ, δι. γρ. παρὰ τοῖς Ὁ.

Κατά-τελμα, τό· λάκκος πλήρης ὁδῶν, Βυζ.

Κατα-τεμαχίζω· κατακόπτω εἰς μικρά τεμαχία, μτγν.

Κατα-τέμνω· κόπτω τι ἀποχωρίζω ἐντελῶς τοῦ ὅλου ἢ τὸ ὅλον εἰς πολλὰ μικρὰ μέρη· «μαχαίρᾳ τάρων κάτω μέλη» Πινδ. Ὁ. 1, 49· «τὰ κρέα Ἀριστ. εἰρ. 1059· «σπλάγχνα κατατετηρημένα», ὄρν. 1524· «τὰ γέγρα» Σεν. Ἀν. 4, 7, 28· μετὰ διπλῆς αἰτ. «ὄν κατατεμῶ τοῖσιν ἱππεῦσι κατῴματα» = «ὅτ τὸν κατακόψω καὶ ὅτ τὸν κάτω περσιώματα διὰ τοὺς ἱππεῖς Ἀριστ. Ἀχ. 300· «τὸ δ' ἄλλα σῶμα κατατεμὼν πολλοὺς κόβους» Ἀλεξίς ἐν Ἀθην. 7, 324· κατακομματίζω, ὠνοῦσι τινά, 6, 488· κρεουργῶ = εὐτόν Σεν. Ἀπομν. 1, 2, 55· «ἢ πόλεις κατατίεμνται τὰς ὁδοὺς ἰθείας» = ἐγὼ διαγεγραμμένας εὐθείας ὁδοὺς Ἦρ. 1, 180· «κατετίεμντο τέφροι ἐπὶ τὴν γῶραν» = ἦσαν ἀνοίγμεναι Σεν. Ἀν. 2, 4, 13· «τὰ κατατεμνόμενα» = τὰ ἡρουνήμενα μέρη ἐν ταῖς μεταλλείαις, ἀντίστ. πρὸς τὸ ἀτμῆται, περὶ προσδ. 4, 27.

Κατα-τέρπω· προξενῶ εὐχαρίστησιν, μτγν.

Κατα-τερσαίνω· καταξερταίνω, μτγν.

Κατα-τεταγμένως· τακτικῶς, ἐν τάξει, Δ. Σικ.

Κατα-τετμημένος· κατακεκομμένος.

Κατα-τετραίνω· κατατετράω.

Κατα-τεύχω· κατασκευάζω, κάμνω Κ. Σμ. 7, 676.

Κατα-τεφρώ· κατακαλύπτω μὲ τέφραν Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8 μεταβάλλω εἰς τέφραν, μτγν.

Κατα-τεχνάζομαι, καὶ κατατεχνέω· κάμνω τι τεχνικῶς Φιλ. καὶ μτγν.

Κατα-τεχνικῶς, ἐπὶ καθ' ὑπερβολὴν τεχνικῶς Πλουτ. Περικλ. 2, 89αβ. ἀντί, κ. τεχνικῶς.

Κατα-τεχνίτεω· τεχνικῶς παρασκευάζω, Βυζ.

Κατα-τεχνο-λόγέω· τεχνικῶς πραγματεύομαι, περιγράφω, μτγν.

Κατά-τεχνος, 2· λίαν ἀκριβὴς περὶ τὴν τέχνην, ὑπερβολικῶς κατὰ τὴν τέχνην, κακότητος· «κίνημα καυτεχνότατον» Φιλοδημ. 21 (5, 132)· προβλ. Ἀριστ. ὄρν. 920· «λόγος Πλουτ. 78.

Κατα-τηγανίζω· πολλὴν τηγανίζω, μτγν.

Κατα-τήκω· συμπαγές τι σῶμα κάμνω ὅπως διαλύθῃ ρευστόν, λιωνόν· «ὥς δὲ γῶν κατὰτῆται ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσφιν, ἦν τ' εὖρος κατέτῆται» Ὁδ. τ. 205· «λίτρον τὰς σάρκας» Ἦρ. 2, 87· γγῆϊνα μέρη κατατεκόμενα» Πλάτ. Τιμ. 65· μτφ. «Ὀδυσσεὺς παθούσα φίλον κατατῆκται ἥτορ» Ὁδ. τ. 136· «ἅτις ἄνι τοκέων κατατάττομαι» Σοφ. Ἠλ. 180· «ὅπῃ τοῦ γὰρ ἀλλοῦς κατατίεττα» Ἀριστ. πλ. 1034· «ἔρωτι κατατετῆκται» Εὐβουλ. ἐν Ἀθην. 15, 679, Θεοφρ. 14, 26· «τῷ πάθος ἔρωτι κατατῆται» Σεν. συμμ. 8, 3· ἀλλὰ καὶ «τὴν ψυχὴν λύπαις κατατῆται» Δ. Λαίρ. 8, 19· «κατατῆται τέχνην εἰς τὴν Δ. Ἀλ. π. Δημ. 51.

Κατα-τηξί-τεχνος, ἐκ διορθώσεως ἀντὶ κακιστοτεχνος, Πaus. 1, 28, 7.

Κατα-τίθημι· 1) θέτω τι κάτω, τοποθετῶ· «τόσον δόξαται καὶ κατέθηκιν» Ὁδ. φ. 82· «τὸ μὲν (τόσον) εὖ κατέθηκεν πατὴρ γαίῃ ἀγκλίνας» Ἠλ. δ. 112· «τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονός», γ. 203· «ἐπὶ χθονί», ζ. 473· «ἐν φαρμάθῳ», Ὁδ. ν. 119· «κάθεσαν εἰς Ἰθάκην», π. 230· «ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθέμεναι», π. 285· «ἐγγὲς ἐὼς Ἀργεῖα κατέθεμεν εἰσω», τ. 4· «κλίσιν τινὶ παρὰ πυρὶ», τ. 55· «χλαινὰν ἐς μέγαρον ἐπὶ θρόνου», υ. 96· καὶ αὐτοὶ εἰς ἄλλας πολλὰς ὁμοίας φράσεις· «κάθετες τὸν κρατῆρα εἰς μέσον» Εὐρ. Κυκλ. 544· «καταθέεις τὰ σπλάχνα εἰς τὸ μέσον» Σεν. Κυρ. 2, 1, 14· κατατίετω χρήματα Ἀριστ. ἔκκλ. 603· «εἰς τὴν ἀγορὰν γράμματα κατατίετες» Πλάτ. νόμ. 12, 946· κατατίετω βραδείον, ἄπυρον κατέθηκε λείθεα Ἠλ. φ. 267· «ἔθελα Ὁδ. ω. 91· «ἔθελον = ἀγῶνα διατάσσω, ω. 91· ἐτι ν-εἰς τὸ μέσον» = ὅπου ἑάλλω ἀντικείμενόν τι εἰς κοινήν συζήτησιν, σύσκεψιν Πλάτ. Φίληδ. 14· ἐμβάλλω εἰς τὸ δεσμοτήριον· «ὅποσοι νῦν εἰσιν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἢ τὸ λοιπὸν κατατίεσιν» Δημ. 24, 63, καὶ μτγν. Δ. Κασ. 58, 1· 2) καταβάλλω, πληρώνω χρήματα, ἰδ. χρέος πληρῶναι (ἀποτίναι)· «εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς μὴ διαλέγου» Ἀριστ. βατρ. 176· «ἔδωκα τάλαντα τῷ θεῷ» Ἦρ. 9, 120· «τίλη Ἀντιφ. 5, 77· «τῷ δραχμῇ ἰπωδελίαν κατατίεσθαι» = ὡς τόκον Πλάτ. νόμ. 11, 921· «τὴν τιμὴν, Πρωτ. 314· «μετοίκιον Ἀυσ. 31, 9· «μὴδὲν αὐτίκως κατατίεις» = πληρώσεις Σεν. Κυρ. 3, 1, 37· ἐτι «νικῶντι χάριν κατατίεμεν» Πινδ. Ν. 7, 75· «μτφ. ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου = ἂν δ' ὁπείσχο παρ' καταθήσεις» Σοφ. Οἶ. Κ. 227· ἐτι «χάριν τῷ νικῶντι κατατίεμεν» Πινδ. Ν. 7, 76· 3) ἐπιτρέπω, παρέχω· «εἰς μέσον Πέρσῃσι καταθίναί τὰ πρήγματα» = ὥς τε πάντες γὰρ λάβουσι μέρος εἰς τὴν διοίκησιν αὐτῶν Ἦρ. 3, 80· «ὅτ αὐτοῦ ἔργον ἅπασι κοινόν» Πλάτ. πολιτ. 2, 369· «εὐεργεσίας εἰς τινα» Πρωτ. 3, 6, 61· «ἐπαυδὴν πρὸς τινα» 1, 4, 7· «εὐδοτομον κατέθηκεν ὀδόν» = ἔκαμε Πινδ. Π. 5, 90, Μίσ. α) πρᾶγμα τι, ὅπερ φέρω ἢ φορῶ τὸ ἐκδίδομαι καὶ τὸ θέτω κάτω· «τεύχεα κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ» Ἠλ. γ. 114· «καταθέμενοι τὰ σπλάχνα» Πρωτ. 8, 6, 3· «χλαινὰς μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμαδὺς» Ὁδ. ρ. 86· ἐπὶ δὲ τῶν νεκρῶν, ὁκπτω, ω. 190· «ζῶντων καταθηκαμένα» Πινδ. Ὁ. 6, 39· «θοῖσμάτιον, τὰ αὐρώματα» Ἀριστ. ἔκκλ. 512· μτφ. θυμὸν καταθεῖναι = παύω, ὄρν. 401· «πόλιμον θάνα», 1, 121, Δημ. 19, 264· θέτω τινά εἰς τι μέρος πρὸς φύλαξιν, εἰς φυλακὴν, «τοὺς πρέσβεις συλλαβόντες κατέθεντο εἰς Αἴγιαν» Θουκ. 3, 72· «εἰς τὸ σῆκημα» Δημ. 56, 4, καὶ μτγν. ὡς Δ. Κασ. 37, 38· ἐτι ἀφῆναι ὑποῦργμα τι, παραιτοῦμαι Πλουτ. Φαῖδ. 9· μτφ. εἰ τινα χαίρειν, παραμειλῶ, δὲν προσέγω εἰς τινα· «τοὺς ποιητὰς» Πλάτ. Πρωτ. 348· «λόγους, Τιμ. 59· «ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται»

Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 15⁶) θέτω τι εἰς τι μέρος καὶ τὸ φυλάττω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου" - ἐπὶ δόρυμ" Ὀδ. σ, 45, Ἡσ. ἔρ. 599⁷ «τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο εἰς βιθυνούς» Ξεν. Ἑλλ. 1, 3, 2⁸ «-θησαυροὺς ἐν οἴκῳ», Κυρ. 8, 2, 15⁹ «διαθήκη παρὰ τινι» Ἰσακ. 5, 1¹⁰ μτφ. «δοκίοντες χάριτα μεγάλην καταθήσεσθαι» Ἠρ. 6, 41¹¹ πρὸς Πλατ. Κρατ. 391¹² Θουκ. 1, 32¹³ ἀλλὰ «εὐεργεσίαν καταθέσθαι», 1, 128¹⁴ «χάριν καταθήσεσθαι πρὸς τινα» Δημ. 59, 21¹⁵ «χάριν ἀνδρὶ ἀγαθῷ καταθέσθαι» Ξεν. Κυρ. 8, 3, 26¹⁶ ὡς «ἐχθραν πρὸς τινα» καταθέσθαι = ἐπισύρω, κτῶμαι λυσ. 2, 22¹⁷ ἐτι «κλέος εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀθάνατον καταθέσθαι» Πλατ. συμπ. 208¹⁸ ἐν γράμμασιν, εἰς γράμματα κατατίθεμαι τι, κατατίθεμαι τι συγγραψών, καταγράφω τι, ἀναφέρω τι ἐγγράφως, καταχωρίζω τι ἐν τῷ συγγράμματι, νόμ. 9, 858, καὶ ἄλλ. «τὴν γνώμην εἰς μέσον = φανερώω, προβάλλω Δ. Ἄλ. ῥητ. 4, σ. 327, 14¹⁹ γ) εἰς τὸ ἔθιν τι κατατίθεμαι» - δαρεϊκούς = ἐξοδεύω τι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, εἰς ἰδίαν μου γρῆσιν ὀρίζω Ξεν. Ἄν. 1, 3, 3²⁰ καταθείσθαι, ἔπ. ὅποι. ἀντί, κατὰθωμαι Ἠλ. χ, 111, συγχοί εἶναι καὶ οἱ τύποι, κάτθεσαν, καθήμεν.

Κατα-τιλῶ «καταγέζω, καταμαγαρίζω» - τῆς στηλῆς Ἀριστ. ὄρν. 1054²¹ - τῶν Ἑκκαταίων (ἀγαλμάτων), Βατρ. 361²² «κατὰ τινος Ἀρτεμιδ. 2, 24²³ παθ. Ἀριστ. ὄρν. 1117²⁴ Κατα-τίλλω» καταμαδῶ, σουρομαδῶ Ἰπποκρ. καὶ μτγν.

Κατα-τιτράω «κατατρυπῶ» «κατατετρημένες σήραγγες» Πλατ. Τιμ. 70, Στραβ. 15, 702²⁵.

Κατα-τιτρώσκω «κατατραυματίζω» Ξεν. Ἄν. 3, 4, 26²⁶ «λίθοις καὶ τοξεύμασι κατέτρωσαν», 4, 1, 10²⁷.

Κατα-τιτύσκω «σημαδεύω, τινός, μέσ. Εὐστ. 1331, 15²⁸.

Κατα-τλάω «κατατολμάω» Πουχ.

Κατα-τμήθην, ἑπὶ. κειχωρισμένος Τζετζ.

Κατα-τοιχο-γραφέω γράφωι πολλά, ὅ-δεις ἐπὶ τοῦ τοίχου κατὰ τινος Στραβ. 14, 5, 674, ἑσφαλ. γραφ. κατατειχογραφέω.

Κατα-τοκίζω διὰ τῆς πληρωμῆς μεγάλων τόκων τῶν δανεισθέντων χρημάτων κῆνον τινὰ πτωχόν παθ. «κατατοκίζόμενοι γίνονται πένητες» Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 12²⁹.

Κατα-τολμάω παρατύλμας, θρασείως κατὰ τινος φέρομαι - τῶν πολεμίων = τολμῶ νὰ συνάψω μάχην πρὸς τοὺς πολεμίους, Πολυδ. 3, 103, 5³⁰ «ἔνα μὴ κατετόλμουν τοῦ καλῶς ἔχοντος», 40, 6, 9³¹ «-τῆς κοινῆς πίστεως» Στ. Ἐμπ. πρ. μαθημ. 7, 27³².

Κατα-τομή, ἡ 1) ἡ ἐκ τῶν ἄνω μέχρι τοῦ κάτω τομῆ, τελεία τομῆ, ἀποκοπή, ἐντομή, μτγν. 2) μέρος τι τοῦ ἀργαίου θεάτρου ἢ ἀρχήστρα ἡ νῦν στίγμα λεγόμενῃ ἡ μέρος τι τοῦ θεάτρου κατετρήθη, ἐπεὶ ἐν ὅρῳ κατεσκευάσται ἡ κατὰ συμβεβηκός ὁ τύπος οὕτω καλεῖται, ἡ τὸ νῦν λεγόμενον διάζωμα Β Ἄν. 270, 21. Κατὰ δὲ τὸν Ἑρμᾶν κατατομή ἐκαλεῖτο ἡ κατὰ τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ θεάτρου, ὅπου ἡ τελευταία σιγή τῶν ἑδρών,

ἀπολάφεισσι τοῦ βράχου καὶ ὁ σχηματισμός αὐτοῦ εἰς τοίχον, ὅστις ὑπερέκειτο τῶν κεραιῶν τῶν ὑποκαθημένων ἰδε λείφ. Πασσαδ. ἐν λ. κατατομή 3³³) ἐν τῇ ζωγραφικῇ = καταγραφῇ, τὸ νῦν λεγόμενον προφίλ, Πουχ.

Κατα-τονεύω τείνω πρὸς τὰ κάτω, Βυζ.

Κατα-τanos, 2³⁴ ὁ πρὸς τὰ κάτω τεταμένος, διευθυνόμενος, ἀντίθ. τῷ ἀνάτονος, μτγν.

Κατα-τοξεύω μετὰ τὰ βέλη τοῦ τόξου πο-νεύω Ἠρ. 3, 36, Θουκ. 3, 34, Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 6³⁵ ἐτι «ρηματίζουσιν καινοὺς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξεύουσιν» Ἀριστ. νεφ. 941³⁶.

Κατα-τύπιον, τό ὅσις, σταθμός, Βυζ.

Κατα-τορνεύω ἀπολαεῖν τι διὰ τοῦ τέρ-νου, μτγν.

Κατα-τραγεῖν, ἀορ. 6³⁷ τοῦ κατατρώγω.

Κατα-τραγ-αδίζω τραγικῶς, πομπικῶς, ὑπερβολικῶς διηγούμεναι, παριστᾶν τι Εὐμαθ. καὶ μτγν. - τινός = κατὰ τινος Ἄλ. Τατ. 8, 9³⁸.

Κατα-τραυματίζω, ἴων. - τραυματίζω, κα-λύπτω μετὰ τραύματα Ἠρ. 7, 212, Θουκ. 7, 80³⁹ καὶ ἐπὶ πλοίων, κατατρυπῶ Θουκ. 7, 41⁴⁰.

Κατα-τραπτικὸς, 3 ὁ ἐπιτηδεύει πρὸς τὸ τρέπειν κάτω, ἀναστρέφειν ἑπὶ. - ὡς Στοδ. ἐκλ. φυσ. 2, σ. 150⁴¹.

Κατα-τρέπω τρέπω πρὸς τὰ κάτω, εἰς φυ-γὴν, καὶ μέσ. μτγν.

Κατα-τρέχω τρέχω πρὸς τὰ κάτω «ἀπὸ τῶν ἄκρων καταδραμόντων» Ἠρ. 7, 192 «κα-ταδραμάσας τὴν θύραν ἀνοιχόν» Ἀριστ. ἐκκλ. 961⁴² «καταδραμών ἐπὶ τὴν θάλατταν» Ξεν.

Ἄν. 7, 1, 20⁴³ «αὐτὰ καταδραμηκότες» = ἐκ τῶν πλοίων εἰς τὴν ἀκτὴν ἀποδόντες, Ἑλλ. 5, 1, 12⁴⁴ ἐν γέν. φθάνω εἰς τὴν ξηράν, ἀρά-ζω «-εἰς τὰ ἐμπόρια» Πολυδ. 3, 91, 2⁴⁵ -

ἐπὶ ἐχθρικῆς κινήσεως, τρέχω κατὰ τινος, κῆνον ἐπιδωροῦν, καταδωροῦν, ἱερμῶναι αὐ-τῷ χώρῳ τινά «ἄστῳ κατέδωρον» Πινδ. Ν. 4, 25⁴⁶ «τὴν Ἀγνιν κατὰδωραμήκεσαν»

Θουκ. 8, 92, Ξεν. Κυρ. 7, 2, 5⁴⁷ - κηκολογῶ, φέγω τινά «τὴν Σπάρτην» Πλατ. νόμ. 12⁴⁸, 806, καὶ μτγν. ὡς Δ. Κασ. ὅστις καὶ «κατα-δραμὼν αὐτοῦ πολλά» λέγει, 48, 27⁴⁹ «Ἀλ-κιδιάδης ὡς οἰνόφυλος» Ἀθην. 5, 220⁵⁰ ἐτι,

κατὰ τινος, Δ. Κασ. 36, 27⁵¹ ὁ δὲ Πουχ. ἔχει καὶ τὸν ἀφρ. καταδρέζει.

Κατὰ-τρησις, ἡ διατρήσις, μτγν. τρέπα, Ἐπικουρ. ἐν Πλάτ. ἀρεσκ. φιλ. 2, 20⁵².

Κατα-τριακοντουτίζω (τριακοντούτης),

λείφ. κομ. πλαιοῖσα ὑπὸ Ἀριστ. ἱππ. 1391⁵³, ὅστις εἰσήγαγε τὰς τριακοντούτας σπανόδας ὡς νέας ἐταίρας περὶ αὐτῶν λέγει δ ὁ δῆμος «πρὸς τῶν θεῶν, ἔστιν αὐτῶν κατατριακοντουτί-σαις» = ἐμπορεῖ κανεῖν νὰ τὰς περάσῃ καμνὴ τριανταρὰ φορεῖς ἐχρηματισθῇ δηλ. τὸ ἔθιμα καὶ ἀναλογίαν καὶ ὁμοσχίαν τοῦ ἀκοντίζω = περαινῶ, ἐπὶ αἰσχροῦ σημ. ὡς καὶ τὸ κοινὸν περῶν.

Κατα-τρεβή, ἡ προστριβή, ψυμβισμός, Κλ.

Ἄλ. - κατανάλωσις τοῦ χρόνου Δ. Λαερ. 6, 24⁵⁴.

Κατα-τρεβώ διὰ συχνῆς τριβῆς, θραύζω, φθείρω «ἀμφὶ πλεῖρσι δοράς αἰγῶν κατέ-τριβον» Θεογν. 55⁵⁵ «ἱμάτια, σῶματα» Πλατ.

Φαιδ. 87⁵⁶ μετὰ τοῦ «κατατρηγύναι» Ξεν.

Κυρ. 6, 2, 32· φθέρω τὴν περιουσίαν, 8, 4, 36· «κατατρίβῃται ὑπὸ τοῦ πολέμου» = φθείρομαι, ἀφανίζομαι, Ἑλλ. 5, 4, 60· «κατατέτριμμαι λογομαχῶν», ἀπομν. 3, 4, 1· μετὰ τοῦ «ἀπόλλυσθαι» Ἀριστ. εἰρ. 351, Πλουτ. 8, 46· «κατατέτριπτο τοῖς ἀγῶσιν» Πλουτ. Φαβ. 28. Καί μτρ. «οἶμαι γὰρ αὐτοὺς ἤδη κατατέτριφθαι διατεθρυλημένους ὑπὸ σοῦ» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 37· «κατατρίβειν χρόνους» = καταναλίσκειν Πλουτ. 1, 25, 6· «κατέτριψε τὴν ἡμέραν δημηγορῶν» Δημ. 57, 9· «οἱ τὰ ῥήματα κατατετρίφότες» = οἱ διαρκῶς ἐπ' αὐτῶν ἀναστρεφόμενοι Ἰσοκ. ἐπιστ. 8, 7· ἐν γέν. ἐπασσολῶ Ξεν. ἀπομν. 4, 7, 5.

Κατα-τρίζω· μέγαν τριγρὸν ἔκφρω, ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν μυῶν Βατραχ. 87.

Κατα-τρίχιος, 2· ὡς ὀριζ. λεπτὸς, λεπτὸς Ἰσούχ.

Κατά-τριψίς, ἡ· τὸ πολὺ τρίψιμον, φθορά Ἰπποκρ.

Κατα-τροπή, ἡ· ἀνατροπή, ἀλλαγὴ, μτγν.

Κατα-τροπύομαι· τρέπω εἰς φυγὴν, μτγν.

Ἰωσ. ἀλλὰ καὶ ἐνερ. Αἰσωπ.

Κατά-τροπος, 2· ὁ κάτω τετραμμένος κατάντης Ἰσούχ.

Κατα-τρόπως, ἡ· φυγὴ, ἥτα, μτγν.

Κατα-τροχάδην, ἐπὶ τρέχοντας, Βυζ.

Κατα-τροχάζω· κατατρέχω, μτγν.

Κατα-τροχίζω· διὰ τῆς περιστροφῆς τῶν τροχῶν φωνεῖν Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. 1, 752.

Κατα-τρογάω· παντελῶς τρογάω Εὐμαθ. δι. γρ.

Κατα-τρούζω· φωνάζω, τσαμπουνῶ, φλυαρῶ Φιλίππ. 43 (11, 321).

Κατα-τροπάω· κατατροπύω Εὐστ.

Κατά-τροσμα, -τος, τό· καταξέχισμα, μτγν.

Κατα-τροφάω· ἡδοναθῶ, ἀσπασίζομαι, ἰδ. ἰνδοατρίβω ἐν τῷ λόγῳ καὶ μετὰ πολλῆς ἡδονῆς διηγεῖσθαι τι, μτγν. μυκτηρίζω, χλευάζω τινά Λουκ. Ζ. τραγ. 53.

Κατα-τροφή, ἡ· ἀκολασία, ἀρχ. λιξ.

Κατα-τρούχω· λυπῶ, καταπονῶ, πιζῶ· «τὰ φρονέων δώροισι κατατρούχω καὶ ἐξωδωδῇ λαοὺς» = ἐξαναλῶ, ἐκμυζῶ, Ἰλ. ρ, 225, πρβλ. Ὀδ. ο, 309· «μελέτη κατατρογόμενοι» Εὐρ. Μηδ. 1100, Θεοκρ. 1, 78· «ἔπος με κατέτροχε» Ἀντιφιλ. 43 (7, 630)· καὶ ἐν τῷ μτγν. πεζ. λόγῳ, καταπονῶ, καταβάλλω· ἦσαν δὲ μάλα πεζόμενοι διὰ τὸ κατατετρίβειν ὑπὸ τῆς πορείας Ξεν. Κυρ. 5, 4, 6, ἐνθα δι. γρ. οὐχὶ τῶν καλῶν ἀντιγράφων «κατατετρίβουσι», ἀλλ' ὡς ἴα γραπτέον «κατετετρίβουσι» ἑαυτῶν, τάλαιπωρῶ Λουκ. Ἑρμοντ. 77.

Κατα-τρούω· τῶ προηγ. «κατατρώταιο δὲ γυῖα» Νικ. ἀλ. 592.

Κατα-τρούγω, τὸ μὲν ἀπλοῦν τρώγω σημαίνει κυρ. μασσῶν τι ποιῶ τὸν ἔχον, ὃν προξενεῖ ἡ ῥίζα τοῦ αὐτοῦ ῥήματος τραγ. διὰ τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν χορτῶν καὶ τῶν καρπῶν, γλωρῶν τε καὶ ξηρῶν, καὶ ἐπὶ ὅλων τῶν τραγανῶν ἀντικειμένων, ὡς εἶνε οἱ χάνδροι τῶν ὀστέων· κυριολεκτεῖται δὲ ἐπὶ ζῴων καὶ ἀνθρώπων, ὅταν τοιαῦτα τραγανὰ ἀντικείμενα ἐσθίωσιν· τὸ δὲ σύνθετον ἔχει τὴν

αὐτὴν ἀσμ. κατ' ἐπίστασιν κυρ. λοιπὸν = τραγανίζω, ἡ ὡς μτρ. λέγεται ῥυκανίζω· «κατατρώσομαι» Κρατίν. ἐν Ἀθην. 9, 385· «κατέτραγον τὰς ἰσχάδας» Ἀριστ. Ἀγ. 809· ὁ δὲ «κατατρώσαντες» ἐν ἀποσπ. Τιμ. 7. Μετὰ γέν. «μήλοσ' κυδωνίου κατατραγούσαν» Πλουτ. γαρ. παραγγ. σ. 411.

Κατα-τρωματίζω, ἰων. = κατατραυματίζω.

Κατα-τρωξείω, ἔφετ. τοῦ κατατρώγω· ἐπιθυμῶ νὰ φάγω, Βυζ.

Κατ-ατρίκίζω· ὁμιλῶ, γράφω κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἀττικῶν Σχολ. εἰς Γρ. Νεξ.

Κατα-τυγχάνω· ἐπιτυγχάνω, ἔχω τόλμην, ἀντιθ. τῷ ἐξαμαρτάνω Δημ. 18, 178· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. Ἀριστοτ. πολ. 7, 11· Ἀλλὰ καί, τινός, «ἐάν δὲ ταύτης (τῆς ἐλπίδος) κατατόχω» Δημαδ. 6· -τῆς στρατείας Δ. Σικ. 13, 3· -τινί, καὶ μετὰ μετχ. μτγν.

Κατα-τυλίσσω· κατατυλίσσω, μτγν.

Κατα-τυμβόχοεω· κατασκυιάζω μὲ γῶμα τύμβον, θάπτω Ἰσούχ.

Κατα-τυπῶ· ἐκτυπῶναι, ἐξαικονίζω Εὐσεβ.

Κατα-τύπτω· πολὺ τύπτω «κατύπτουσι» Ἱεραιστ. σ. 34.

Κατα-τυραννέω· τυραννικῶς ἄρχω, καταπιζῶ· -τινός· Στραβ. 14, 658.

Κατα-τυρεῶ· παρασκυιάζω τι (ὡς τὸν τυρὸν), Βυζ.

Κατά-τύρος, 2· μὲ πολλὸν τυρὸν πέπασμένος «κατάτυρα καὶ κατέλαια λίαν» = φαγητὰ πολλὸν τυρὸν καὶ ἑλαῖον ἔχοντα, Ἀρχεστρ. ἐν Ἀθην. 9, 399.

Κατα-τυφλόω· κάμνω τινὰ παντελῶς τυφλόν.

Κατα-τωθάζω· τωθάζω· -τινός· Ὑλιοδ. 6, 2.

Κατ-αυαίνω· καταξερναίνω, Ἀρχιλ. ἀποσπ. 42, Λουκ. ἐρωτ. 12· γράφ. καὶ καθαναίνειν.

Κατ-αυγάζω· καταφωτίζω, καταφέγγω Σ. Ἑρμ. πρ. φυσ. 1, 247· «ἡλίον τὰς ἀκρωτείας καταγαύζοντος» Ὑλιοδ. 1, 1· ἐν γέν. φωτίζω, λάμπω, 5, 31. Μέσ. θεῶμαι, παρ' αὐτῶν «Ζῆνα κατρυγασσάμεν» Ἀντιστ. Σιδ. 52 (9, 58), Ἀπολ. Ῥ. 4, 1248.

Κατ-αύγασμα, τό· φωτισμός, φῶς, Βυζ.

Κατ-αύγασμός, ὁ· φωτισμός, φῶς Πλουτ. Νικ. 23.

Κατ-αυγάσσειρα· θηλ. τοῦ ἀχρ. ἀδγα· στήρ· ἡ καταυγάζουσα, Ὀρφ. ὕμν. 8, 6, ἐκὶ τῆς σελήνης.

Κατ-αύγεια, ἡ· καταυγασμός, φῶς καθαρόν, μτγν.

Κατ-αυγέω· καταυγάζω, μτγν.

Κατ-αυδάω· ἐκφίρω τι, φανεράνω, δημολογῶ, ἀπαγγέλλω, ὡς π. ἐν. τοῦ ἀορ. κατεῖπειν Σοφ. Ἀντ. 86.

Κατ-αυθῆσις, ἡ· ἡ φανερά, δυνάμη ὁμιλία, κραιγγὴ Ἰπποκρ.

Κατ-αυθ-ἀδίζομαι· τῷ ἐπομέν. μτγν.

Κατ-αυθ-ἀδίζομαι· εἶμαι αὐθόδης, ἰσχυρογνώμων, φέρομαι αὐθόδως, ἰδιοτρόπως, ἰδιογναμόνως πρὸς τινά, μτγν. Κατὰ Σουλῶ καὶ τὸ ἐνερ. καταυθαδιάζω τινός.

Κατ-αυθ-εντέω· ἄρχω τινός, μτγν.

Κατ-αυθι, ὁρθός, κατ' αὐθι Ὀδ. κ, 567.

Κατ-αυλακίζω· τέμνω αὐλακας· μετφ. κάμνω βαθείας πληγὰς, μετγν.

Κατ-αυλέω· παίζω τινί τὸν αὐλόν, διὰ τοῦ αὐλήματος διασκεδάζω τινά, κατακλιῶ· «ὤταν τις μουσικῇ παρέχῃ καταυλεῖν» Πλατ. πολιτ. 3, 411· «καταυλήσαι τινος», νόμ. 7, 790· «-τοῦ τόπου» = πληρῶ τὸν τόπον αὐλήματος Ἀθην. 14, 624· «-τὰ μητρώα» = κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Κυβέλης παίζω τὸν αὐλόν, αὐλῶ, αὐτ. 618· μετφ. «τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον γορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ» Εὐρ. Ἡρ. μ., 871. Παθ. «μεθύων καὶ καταυλούμενος» = κατακλιθούμενος ὑπὸ τοῦ ἥχου τῶν αὐλῶν Πλατ. πολιτ. 8, 561· «κρούων τύμπανα καὶ καταυλούμενος τὸν βίον κατέστρεψεν» Αἰλ. Π. Ἱ. 9, 8· «νήσος κατηυλεῖτο» = ἀντήχει ἐκ τῶν αὐλημάτων Πλουτ. Ἀντων. 56· παρὰ Σουίδα ἀντὶ τοῦ χλευάζεσθαι.

Κατ-αύλησις, ἡ· τὸ εἰς τὸν αὐλὸν φύσημα Θεοφρ.

Κατ-αυλίζομαι· σταθμεύω πόν, στρατοπεδεύω· «νῦν μὲν καταυλίσθητι» καὶ γὰρ εὐφρόνῃ· Εὐρ. Ῥησ. 518· «κατηυλίσθησαν ἐν τῷ πεδίῳ» Ξεν. Ἀν. 7, 5, 15, καὶ μετγν. σφιντες καὶ τὸν μ. ἄορ. μεταχειρίζονται Πλουτ. Περ. 27· παρὰ Σοφ. Φιλ. 30 «ὅρα καὶ ὕπνον μὴ καταυλισθεὶς κυρῇ» εἶνε γραφὴ τῶν ἀρίστων ἀντιγράφων ἀντὶ «κατακλιθεῖς» = μήπως εἰσελθὼν εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου συνήθως αὐλίζεται, κοιμᾶται.

Κάτ-αυλος, 2, υῦδ. κάταυλον, «κατηυλήμνον» ἀναπεπταμένον· Ψευχ.

Κατ-αύστηρος, 2· λίαν αὐστηρὸς Ἀρ. Ἐπιχρ. 1, 25, 15.

Κατ-αυστής, ὁ· καταδύτης Ψευχ.

Καυ-αυτίκx, ὁρθότ. κατ'αὐτίκα Θεοφρ. 3, 21.

Κατ-αυτόθι, ὁρθότ. κατ'αὐτόθι Ἰλ. φ. 201 καὶ μετγν. π. ὡς Ἀπολ. Ρ. 2, 16.

Κατ-αυχένοι· πλῆκαμοι, αἱ ἐπὶ τοῦ αὐχένος πίπτοντες Ρουφιν. 11 (5, 73).

Κατ-αυχέω· εἶμαι ὑπερήφανος διὰ πράγματι, διὰ τὸ ὅποιον καὶ μεγαλυχῶ· «πλήθει καταυχήσας νεῶν» Αἰσχ. Περσ. 344.

Κάτ-αυχμας, 2· ὁ ἐξ ἐνδείας ὕδατος ξηρὸς, ὁ πάσχων ἐκ τῆς ἐλλείψεως τοῦ ὕδατος, μετγν.

Κατ-αύω· κατακαίω, ἀφανίζω Ἀλκμ. ἀποσπ. 896, Εὐστ. 1547, 60.

Κατα-φαγάς -α, ὁ· ὁ πολὺ φαγάς, γαστρομάργος, ἄσωτος Αἰσχ. π. Πολυδ. 6, 40, ὅστις καμπύνηρον ἀποκαλεῖ τὸ ὄνομα τοῦτο, ὡς ἀδόχ. ἀλλὰ καὶ καταφαγάς, Μενανδρ. Ἰν Β. Ἀν. 103, 20· πρὸδ. Φρυν. 433· ὡς καὶ καταφαγάς.

Κατα-φαγεῖν, ἄορ. 6'. τοῦ κατεσθῆναι.

Κατα-φαιδρύνω· ποῶ τι φαιδρύν, λαμπρόν, ἱλαρόν, ἀποσιλδῶν, μετγν.

Κατα-φαίω· αἰνῶ τι παντελῶς, δλόκληρον, φανερῶν, ἐξηγῶ· «κατέφανε λόγον» Πινδ. Ν. 10, 11. Συνήθ. μέσ. μετ' ἄορ. 6. παθ. γίνονται φανεροί, φαίνονται ἐναργῶς Ὀμ. Ὀμν. Ἀπολλ. 431· «ὡς ἐμοὶ καταφαίνεται εἶναι» Ἡρ. 1, 58· καὶ παρὰ Πλατ. σοφ. 268· μετὰ μετγν. αὐτοῦ. 232· μετὰ ἀπαρ. νόμ. 7, 811 καὶ μετγν.

Κατ-αφ-αίρετος, 2· ἀφαιρεθεὶς, ἀφανισθεὶς, Νηξ.

Κατ-α-φάνεια, ἡ· διαύγεια, διαφάνεια, ἰ-νάργεια, καθαρότης, σαφήνεια· «παντὸς ἡ-θους ποιεῖ καταφάνειαν ἐν τοῖς λόγοις» = πᾶν ἥθος καταφανὲς ποιεῖ Πλουτ. ἡθ. 715.

Κατ-α-φανής, 2· ὀλοφάνερος· «οὕτω καταφανεῖς ἦσαν οἱ πολέμοιοι» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 8· ἰδ. «καταφανὲς ποιεῖσθαι» = καταφαίνειν Πλατ. Γοργ. 453· «καταφανέστατον γέγονεν» Θεαιτ. 186, μετὰ μετγν. «ἐδοξάν μοι εἶναι καταφανεῖς οὐ δόσι, ἀλλ' ἐμπορίαν ποι-οῦμενοι» Ἰσοκ. 2, 1, ἀλλὰ καὶ ὁ βασιλεὺς καταφανής, ὅτι νομεῖται Πλατ. πολιτικ. 265· ἐπὶρ. -ως Ἀριστ. ἱππ. 943.

Κατ-α-φανίζω· αἴρων τι ἐκ τοῦ μέσου ποῶ ἀόρατον, ἐξολοθρεύω, ἐρημνῶν, ὡς ἐξήγησ. τοῦ θροῦν.

Κατα-φαντάζω· καριστάνω, φανερῶν Μ. Βασιλ. παθ. τινί, εἶμαι ὄμοιος, Ἐρμ. Τρισμ.

Κατ-α-φαντος, ἡ ὁρθότ. καταφαντός, ἀν-τίθ. τῷ, ἀποφαντός = καταφάσας, βεβαιώ-σεως, ὁμολογίας δεκτικός Σουίδ. Δ. Ααερ. 7, 65.

Κατα-φαρμακεύω· ἀλείφω με γοητευτικὸν φάρμακον, γοητεύω, μαγεύω, παθ. Πλατ. Φαιδρ. 242· «δηλητηριάζω, τινά Πλουτ. Δίων 3, ἐν γέν. ἀλείφω, ἀλείφω με ψιμύθου· «ποιήλοισι φαρμάκοις καταφαρμακεύουσαι τὰ πρόσωπα» Δουκ. ἔρωτ. 39.

Κατα-φαρμάσσω· τῷ πρην. 1) δηλητη-ριάζω, ἐν τῇσ. «κατὰ με ἐφάρμαξας» Ἡρ. 2, 181· 2) γοητεύω, μαγεύω· «κατεπαῖδων καὶ καταφαρμάσσω τῷ λόγῳ τὸν Διονύσιον» Πλουτ. Δίων 14.

Κατ-α-φασίς, ἡ ὁμολογία, ἀντίθ. τῷ ἀπό-φασις Πλατ. ὅρ. 413· «ἡ κατάφασις ἀποφαν-σὶς τινος κατὰ τινος» Ἀριστοτ. περὶ ἐρμην. 6.

Κατα-φάσκει· κατάφημι, ὁμολογῶ, συμ-φωνῶ, μετγν.

Κατα-φατίζω, διαβεβαιῶν, πιστώνω Πλουτ. Σολ. 25.

Κατα-φατικός, 3· θετικός, ὁμολογητικός, βεβαιωτικός, ἀντίθ. τῷ ἀποφατικός· «λόγος καταφατικός» Ἀριστοτ. κατηγ. 10.

Κατα-φουλίζω ὑποτιμῶ, καταφρονῶ Πλουτ. Ἀλεξ. 28.

Κατα-φέγγω, Λογγιν. 34, 4 ἱσφαλ. κατα-φλέγω.

Κατα-φέρεια, ἡ· τὸ καταφέρει, κατακλι-νέει, μετγν. ἡ πρὸς τι κλίσαι, τὸ ἐπιρρεπεί, ῥοπή· ἡδονῆς Ἀθην. 8, 352.

Κατα-φιρής, 2· ὁ πρὸς τὰ κατὰ φερόμενος, κλίνων· «ἦλιος» = ὁ εἰς τὴν δύσιν κλίνων Ἡρ. 2, 63· ἀπόκληρος, κατάντης, -χωρίον Ξεν. Κύρ. 10, 9· ἐνι· -φογῇ Πολυδ. 2, 68, 7· μετφ. ὁ ἐπιρρεπὴς εἰς τι, ὁ ῥοπὴν ἔχων πρὸς τι, ἰδ. πρὸς τι κακόν· πρὸς ἀφροδίσια Ἀθην. 13, 589· πρὸς αἶνον Πλουτ. Ἀλεξ. 23· καὶ ἀπὸλ. «φιλοματρικῶς τε ἦν καὶ καταφερής» Δ. Ααερ. 4, 40· λάγων, ὅπερ ὁ Φρυν. 439 ἀποδοκίμ. πρὸδ. καταφερής.

Κατα-φέρω (φέρω)· 1) ἐνερ. φέρω εἰς τι μέ-ρος κατὰ ὄμ. μόν. ἐν Ἰλ. χ. 416· ὄχος

με κατοίσεται Ἀλδος εἶσω = ἡ λύπη θά μὲ φέρῃ κάτω εἰς τὸν Ἀΐδην. «βαρυνεσθὶ καταφύγω ποδὸς ἀχμάν» Αἰσχ. Εὐμ. 348. «εἴφοις τῷ πολέμῳ» = καταιδάζω μίαν πληγὴν Πλούτ. ἀποφθ. λακ. 246. ὡς «ἐρρωμένος τὴν σφύραν κατέφερε» Λουκ. Προμ. 2. «τὴν σμινύην καταφέρων διέκοψε» Αἰλ. Ἰ. Ζ 11, 32. «καθαίρω, κατασκάπτω» πύργους Πολυδ. 1, 62, 9. «ἐγκλημα ἐπὶ δικαστήριον» = ἀναφέρω, εἰσάγω, εἰσαγγέλλω Δημ. 21, 94, ἐνθα ὅμως ὁ Βέκκερ. παρεδέχθη τὸ μεταφέρειν. 2) παθ. φέρομαι: κάτω, κατακομίζομαι Δημ. 47, 63. κινούμαι: πρὸς τὰ κάτω, φέρομαι μὲ ὁρμήν, κατασπῶμαι, καταπίπτω, καταθεύζομαι, καταρρέω, ἐπὶ ποταμῶν Πουχ. — ἐπὶ βροχῆς Γεωπ. ἐπὶ καταπιπτόντων ὡκαδομημάτων Πλούτ. Δίων 44. «πόλεις σεισμοῦ κατενεχθεῖσαι», μετγ. βυθίζομαι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2. ἐπὶ ἡλίου, σελήνης, δύνω, μετγ. ὡς Πλούτ. Πομπ. 32, ὅστις καὶ «τῆς ἡμέρας ἤδη καταφερομένης» λέγει Τιμοκλ. 12. ἔτι, «λόγος» πάει κάτω, τελειώνει τὸ ἔλαον, Κρισ. 69. γίνονται χειρότεροι, χαλινῶ Θεοφρ. — ἐπὶ τῶν πλεονούντων, πᾶναι που, ἀράζω. «καταφέρεται τῷ χειρῶνι εἰς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον» Θουκ. 1, 137. πβλ. Πολυδ. 3, 22, 6, ὅστις ἔχει καὶ τὸ ἔνερ. «ὁ χειμὼν κατήνεγκεν αὐτὸν εἰς Σαρδόνα», 3, 24, 11 καὶ μετγ. ὡς Ἡρώδ. 3, 9, 14. Μετγ. καταφύγεσθαι ἐπὶ τι, πίπτει εἰς τι Πολυδ. 10, 40, 6. «ἐπὶ γνώμην», 30, 17, 13. «ἐπὶ ταύτην τὴν ἑλπίδα», 6, 9, 3. «ἐπὶ τὰς αὐτὰς διανοίας κατενήκεται» Δ. Ἀλ. κρισ. Λυσ. 17. ἴδ. μάλιστα, «εἰς κάρον, εἰς ὕπνον» βυθίζομαι Ἀριστοτ. καὶ ἀπλῶς, καταφεύγεσθαι. 3) ἀτὰ-φεύγω φεύγω εἰς τόπον τινὰ κείμενον κάτω, δηλ. ἀσφαλῆ· ἢ κατὰ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, καθ' ἣν καὶ εἰς τὸ κατὰσθαι: ὡς ἀσφαλῆς δὲ τόποι, εἰς οὓς δύναται τις νὰ προσέλθῃ κινδυνεύων εἴνε οἱ βωμοί, οἱ ναοί, τὰ τεῖχη τῶν πόλεων, οἱ λιμένες, καὶ ἡ προστασία ἰσχυρῶν ἀνθρώπων: «οὐκ ἔγω βωμὸν καταφυγεῖν ἄλλον ἢ τὸ σὸν γόνον» Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 911. συχν. ἐν πεζ. «εἰς τὸ ἱερὸν» Ἡρ. 2, 113. «ἐπὶ Διὸς βωμῶν» 5, 46. «εἰς τὸ τεῖχος» Πλάτ. νόμ. 6, 778. «καὶ νῆες εἰς τὸν Πειραιᾶ κατέφυγον» Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 9. ἔτι «πρὸς θεῶν εὐχὰς» Πλάτ. Φαῖδρ. 244. «εἰς τὸν ἔλεον» Ἀντιφ. 3, 6, 2, καὶ μετγ. ἐν τῇ παρκ. τίθεται ἡ ἐν, «ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ καταφευγέναι» Πλάτ. σοφ. 260. — ὅποι Ξεν. ἀπομν. 3, 8, 10. — ἐνταῦθα Ἰσοκ. 4, 30. ἢ ἐπὶ. καταφευκτέον Λουκ. ἀλι. 3, confugio 3) ἀτὰ-φευκτῆριον, τό· τόπος, ὅπου δύναται τις νὰ καταφύγῃ, καταφύγιον, μετγ. ἀτὰ-φευξίς, ἢ· καταφυγή, καταφύγιον — ἀσφαλῆς Θουκ. 7, 38. «ποιεσθαι εἰς τὸν ὄρμον» = καταφεύγειν, 7, 41. 4) ἀτὰ-φημι· παρὶδέχομαι, λέγω ναί, ὁμολογῶ, ἀντιδ. τῷ ἀπόφημι Ἀριστοτ. μεταφ. 3, 6. συμποινῶ «ὅποτε μετφορέων ἀνκαταφαίην» Σοφ. Οἶ. τ. 506, ὁ Σχολ. ἐπαίνει· σαιμι.

ἀτὰ-φημίξω 1) διαδίδω σήμερον «κατε-

φάμιξέ μιν καλεσθαι» = διέδοικε τὴν φήμην, ὅτι οὕτω καλεῖται Πινδ. Ὀ. 6, 56. καὶ μετγ. πεζ. Πλούτ. Κικ. 41, καὶ παθ. «καταφίγημισται δὲ καὶ πέπασται» Πολυδ. 16, 12, 3. 2) προσδιορίζω, καθιερώνω τι διὰ τινά· «ὁρόν» Ἀλεξάνδρου κατασκευασμὸν Πλούτ. Εὐμ. 13. πβλ. καταφαίξω. Κατὰ-φημος, 2' διαβεβαιωμένος ἐπὶ κακῷ, γλωσσ.

Κατὰ-φθάνω· φθάνω εἰς τι μέρος πρότερος, ἐξαίφνης καταλαμβάνω, ἐπιπίπτω, προφθάνω· τινά Σχολ. Αἰσχ. Εὐμ. 376, Ἀπολλ. Ὀμ. λαβ. σ. 162, 28.

Κατὰ-φθαίτομαι· καταφθάνω, φθάνω ταχέως· «γὴν καταφθατουμένην», Αἰσχ. Εὐμ. 376, ἐκ διορθώσ. ἀντὶ τοῦ «βοήν, τὴν καταφθατουμένην», ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει καταφθάνουσαν ὁ δὲ Πουχ. «καταφθατουμένην» καταντωμένην.

Κατὰ-φθέγγω· ἀντηγῶ, μετγ.

Κατὰ-φθεῖρω· φθεῖρω παντελῶς, ἐξολοθρεύω· «ὁκλίμων τις κατέφθερε στρατὸν» Αἰσχ. Περσ. 337. «κατέφθαρται ὄλδος», 247. «λαοὶ δουρὶ» 715. «καταφθεῖραι πόλιν» Σοφ. Οἶ. τ. 331. «καταφθαρείς τὸν βίον» Μενανδρ. ἐν Ἀρποκρ. ἐν λ. ματρυλῶν καὶ πεζ. Πλάτ. νόμ. 3, 697. «ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις καταφθεῖρεται» Λουκ. Ζ. τραγ. 19.

Κατὰ-φθινύθω· καταφθίω, ἀφανίζω, καταστρέφω· τιμὰς Ὀμ. ὕμν. Δημ. 354. «ἄνιμι... ἀφρουραν» Ἐμπεδ. 401. παρὰ Θεοκρ. 23, 122 ἐξ εἰκασ. Μαλινκ. ἀντὶ καταφθίνουσι. Κατὰ-φθίνω· γάνομαι, ἀφανίζομαι· «ἐπὶ μὲν καρπὸς οὐ κατέφθινε» Πινδ. Ἰο. 7, 46. λυσιπώ, «νόσση» Σοφ. Φιλ. 266, ἀντιδ. τῷ ἐάλλω, ἐπὶ συμφορῶν, Πλ. 260. — γάρφω· ἔδρ. Ἀλκ. 622, καὶ μετγ. πεζ. οἵτινες ἔχουσιν καὶ ἀδρ. καταφθινύσας Πλούτ. παραμυθ. πρ. Ἀπολλ. σ. 357. καὶ παρκ. κατεφθίνω, Κικ. 14. «κατεφθινύσας τὴν κόρην» Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 11, 25.

Κατὰ-φθίω 1) ἔνερ. μόν. ὁ μελ. καὶ ἀδρ. μὲ ἰ μακρόν, «κάμω, τινὰ νὰ χαθῇ, νὰ καταστραφῇ, φονευθῇ, φονεῖται» «οὐ μὲν δὲ σε καταφθίσει» Ὀδ. ε. 341. «παλαιὸς δαίμωνες καταφθίσας» Αἰσχ. Εὐμ. 697. «κατὰ μὲν φθίσας τὰν γαρψώνυχον παρβένον» Σοφ. Οἶ. τ. 1198. 2) παθ. μόν. ὁ ὕπερσ. ἢ ἀδρ. συχν. κατεφθίμην μὲ ἰ βραχύ· γάνομαι, φθεῖρομαι, ἀποθνήσκω, συχνότερ. ἐν μετγ. «οἱ καταφθιμένοι» Ἰλ. χ. 288. ἔτι «νεκῆσαι καταφθιμένοισιν ἀνθρώποις» Ὀδ. λ. 491. «ὡς καὶ οὐ καταφθίσαι ὡφελος», 6, 183. «ἦν κατέφθιτο» = ἐτελείωσαν, 5, 363. «ἐκεῖ κατέφθιτο» Αἰσχ. Περσ. 311. «ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο», 369. «ἂν τι μὴ τῷ μὲν πόθῳ κατέφθιτο» Σοφ. Οἶ. τ. 970. «κατέφθισα» Εὐρ. Ἰππ. 839.

Κατὰ-φθορά, ἢ· διαφθορά, ἔλλειψος· «λεῖοσιμι καταφθοραῖ» = ἡ λιθοβολήσις Εὐρ. Ἰων. 1236. — ἀνδρών, «Ἑλλὰδες Πολυδ. 1, 49, 4, 11, 6, 2. Μετγ. «φθινῶν καταφθορά» = σύγχυσις Αἰσχ. Χο. 209.

Κατὰ-φθιμί· ἀφίγημι νὰ νὰ ἐγγιστήσῃ, νὰ

πίση κάτω· «κατηφείε τὸ δόρυ ἐκ τῆς χειρὸς» Πλατ. Λαγ. 183' «καταφέντες» Ἀριστοτ. προβλ. 32, 5.

Κατα-φιλέω· φιλῶ μὲ τὸ στόμα, φιλῶ Ξεν. Κυρ. 7, 5, 32, καὶ μτγν. Πολυβ. Πλουτ.

Κατα-φίλημα, τό· φίλημα, Φιλ.

Κατα-φιλο-νεύκω· φιλονικῶ κατὰ τινος, Σουδ.

Κατα-φιλο-σοφείω· συζητῶ φιλοσοφικῶς κατὰ τινος Ἀρρ. Ἐπιχρ. 4, 1, 167' - τινός, μτγν. ἐν τοιαύτῃ συζητήσει νικῶ Αἴλ. Ἰ. Ζ. 6, 56.

Κατα-φιμῶ· κλείω τὸ στόμα, σιωπῶ, γλωσσ.

Κατα-φλάω, «καταφλάσαι» κατακλῆσαι Ἠ-συχ.

Κατα-φλέγω· κατακαίω· «πάντα καταφλέ-ξω πυρὶ» Ἰλ. χ. 512, Ἠσ. ἀσπ. 18, Πλουτ.

Κατα-φλέγω· ἐπὶ ἔρωτος, Ἀλκαῖ. 4 (5, 10), οἱ μτγν. ἔχουσι καὶ παθ.

Κατα-φλεκτικός, 3' ὁδυνάμενος νὰ κατα-φλέξῃ, μτγν.

Κατα-φλεκτός, 2' ὁ καταφλεχθεὶς, μτγν.

Κατα-φλεξί-πολις, ἡ· ἡ τὴν πόλιν κατα-φλέγουσα· οὕτως ἐκαλεῖτο ἑταῖρα τίς, Ἐπιγρ. ἀδ. 56 (5, 2).

Κατα-φλεξίς, ἡ· καταφλόγισις, κατακαυ-σὶς Λουκ. περὶ ἀρχ. 39.

Κατα-φλιά· τῆς θύρας, ἐξήγ. τοῦ ἀλθουσα, ἐν Σχολ. Ὁδ. σ. 146.

Κατα-φλογίζω, δι. γρ. ἀντὶ καταφλέγω, ἀρχ. λεξ.

Κατα-φλυαρέω· γίνομαι ἐνοχλητικὸς διὰ τὴν φλυαρίαν μου εἰς τινά, λέγω πρὸς τινά πολλὰς φλυαρίας· - τινός Στραβ. 12, 550· - τί τινος Δ. Λαερ. 5, 20, καὶ μτγν.

Κατα-φοβέω· μέγαν φόβον ἐμβάλλω εἰς τινά Δ. Κασ. 39, 14' παθ. φοβοῦμαι Ἀριστ. βατρ. 1109.

Κατά-φοβος, 2' πλήρης φόβου· «κατάφο-βος ἦν, μὴ περιπέση συμφοραῖς» Πολυβ. 10, 7, 7' «τούς ἐλέφαντας κατάφοβος» = φοβοῦ-μενοι τοὺς ἐλέφαντας, 1, 39, 12' - τὸ μέλ-λον 3, 107, 15, Πλουτ. Δίων. 4.

Κατα-φοσιάζω· ἐνθουσιάζω Εὐραβ.

Κατα-φοινίσσω· ποῶ τι ὅλους οἴλου ζυ-θρόν, ἀρχ. λεξ. καταδάπτω.

Κατα-φοιτάω, ἰων. - φοιτέω· καταβαί-νων ἐκ τινος τόπου φθάνω εἰς ἕτερον, ἔρχο-μαι Ἠρ. 7, 125' «καταφοιτῆσαι» παραγενέ-σθαι Ἠσὺχ.

Κατα-φοιτήσεις, ἡ· τὸ καταφοιτῆν, κατά-θασις Κυριλλ'.

Κατα-φονεύω· κατασκοτώνω, κατασφάζω Εὐρ. Βακχ. 1175, Ἠρ. 1, 106, καὶ μτγν.

Κατα-φόναι, ὄψρ. οἱ· θανάτου ἄξια πρά-ξαντες καὶ θανατωθέντες Εὐστ.

Κατα-φορά, ἡ· 1) καταβασμα, πληγή· «τὰς καταφοράς τῶν μαχηρῶν ἀσφαλίζεται ὁ θυρεὸς» Πολυβ. 6, 22, 4' «ἐκ καταφορᾶς» 3, 114, 3' «τραῦμα ἐξ ἐπιπολής μάλλον ἢ καταφορᾶς» = ὄχι βαθὺ Πλουτ. Δίων. 34' 2) κατάπτωσις· «ἀνέμους καὶ καταφορὰς ὑδρῶν καὶ πρηστήρων» Πλατ. Ἀξ. 370' ποταμοῦ

Πολυβ. 10, 48, 5' ἐπὶ τῆς ὕσεως τοῦ ἡ-λίου Θεοφρ. «ἡλίου περὶ καταφορὰν ὄντος ἤδη» Δ. Ἀλ. 2, 43' «καίλιας» διάρροια Ἀ-θην. 2, 53' 3) βαθὺς ὕπνος μετ' ἀναίσθη-σίας, ἱατρ.

Κατα-φορέω· καταφέρω, καταβάζω, ἐπὶ τῶν ποταμῶν· «ψήγμα χρυσοῦ» Πρ. δ. 101 καὶ παθ. 3, 106' μτφ. «ἀρήξανον λο-γισμὸν καταπεφόρηκας» Πλατ. πολιτ. 9, 587.

Κατα-φορία, ἡ· ἀρρώστια Σουδ.

Κατα-φορικός, 3' α) κατηγορικός, σφο-δρός, μτγν. 6) ὁ καταφερόμενος εἰς βαθὺν μετὰ ἀναίσθησίας ὕπνον, ἱατρ. ἐπὶρ. -ικῶς = σφοδρῶς, Σουδ.

Κατά-φορος, 2' καταφερές, εὐκατάφορος μτγν. προβλ. Λοῦκ. εἰς Φρον. σ. 439' παρ' Ἀριστοτ. προβλ. 23, 41, ὡς δι. γρ. ἀντιθ. τῷ, γαλήνιον, = ἀνέμου· δι. γρ. κατα-φέρον καὶ καταφερόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ ὕπνου, = βαθὺς μετ' ἀναίσθησίας, Ἠσὺχ.

Κατα-φορτίζω· καταφορτώνω, μτγν. καὶ μτφ. «κακοὶς τὰν ψυχὰν» Ἰππαρχ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 108, 81.

Κατα-φορτικός, 3' ἐνοχλητικὸς, καθ' Ἠ-συχ. = σφοδρὸς, ὅπερ μάλλον = καταφορικός.

Κατά-φορτος, 2' καταφορτωμένος· - τινός Ἰωσ. καὶ μτγν.

Κατά-φορὸς ἡ· κατάφορος· ὕπνος Γαλην.

Κατά-φραγμα, τό· περιδῆγμα πρὸς προφύ-λαξιν, σκέπασμα, μτγν.

Κατα-φράγνυμι· καταφράσσω, μτγν.

Κατα-φράζω· διηγούμαι, ἀφηγοῦμαι· «τὸ σαφανὲς κατέφρασεν» Πινδ. Ὀ. 11, 57' συνηθ. παθ. σκέπτομαι, σκεπῶ· «δίκην καταφράζε-σθε» Ἠσ. ἐρ. 248' παρτηρῶ «καταφρασθεὶς αὐτὸν τοῦτο ποιοῦντα» Πρ. 4, 77, Σολ. ἀποσπ. 1, 38.

Κατα-φράκτις, ἡ· χειρουργικὸς ἐπίδε-σμος ὅμοιος τῇ ῥωμαϊκῇ θώρακι, ἐξ αὐ καὶ τὸ ὄνομα ἔλαβε, Γαλην.

Κατά-φρακτός, 2' πανταχόθεν πεφρα-γμένος, κλεισμένος· «πετρώει ἐν δεσμῷ» Σοφ. Ἀντ. 958' καταπεφραγμένος = τιθωρα-κισμένος, ἐπὶ ἔκπων καὶ ἱππέων Πολυβ. 16, 18, 10, Ioriatus καὶ Πλουτ. «πλοῦτα κατὰ-φρακτα» = ἔχοντα κατάστρωμα θουκ. 1, 10' ἐνθα κατὰ Σχολ. = σκεπόμενα· προβλ. Πολυβ. 1, 20, 13.

Κατά-φραξις, ἡ· ἐμφραξις, ἐμφραγμα, σπλάγχνωμα, μτγν.

Κατα-φράσσω, ἀετ. -ττω· σκεπάζω τι ὁλόκληρον, ὅπως τὸ προφυλάξω, καλύπτω· «ὅπλοις καταπεφραγμένοι ἱπποὶ» Πλουτ. Ἀ-λεξ. 16 - ἱππεῖς, Ἡμ. 24' ὅδε κατὰφρακτοί.

Κατα-φρίσσω· φρίττω, δειλιῶ Ἠσὺχ.

Κατα-φρονέω· 1) δλιγόν τιμῶ τινά, ἀψηφῶ, περιφρονῶ, τινός· «-τῶν θεῶν» Εὐρ. Βακχ. 199, Πλατ. Γοργ. 527, καὶ ἐπὶ προσώπ.

καὶ πραγμ. εἰς τι, Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 29' - ἀπόλ. Θουκ. 2, 11' «τὸ καταφρονεῖν» = ἡ κατα-φρόνησις Δ. Ἀλ. 5, 44' - τινά, «καταφρονεῖ με καὶ Θύβας ὅδε» Εὐρ. Βακχ. 503' «τούς βύστακας μὴ καταφρονεῖ» Ἀντιφ. ἐν Ἀθην.

4, 143' «-τούς ἐπιόντας» Θουκ. 6, 34' ἐντ.

καί παθ. «ὅταν καταφρονῶνται οἱ πένητες ὑπὸ τῶν πλουσίων». Πλάτ. πολιτ. 8, 556. «καταφρονήθηναί», Φαίδρ. 239, Δημ. 40, 2. ἔνταυθα ἀνέχει ὁ μ. μέλ. «καταφρονήσονται». Πλάτ. Ἰμπ. μείζ. 281, καί παθ. «καταφρονήσονται». Ἰσοκ. 6, 95. 2) ἔχω τι ἐν νῷ, οκέπτομαι περὶ τίνος «καταφρονήσας τὴν τυραννίδα». Ἱερ. 1, 59. «καταφρονήσαντες Ἀρκάδιον χρέσσονες εἶναι», 1, 66. παρὰ δὲ Ἱπποκρ. εἶμαι εἰς τὰς φρένας μου, ἔρχομαι εἰς τὰς φρένας μου β. ἐπιθ. -τέον Ἀθην. 14, 625.

Κατα-φρόνημα, τό· καταφρόνησις· «μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι», τὸ ὁἶστος τὸ γεννώμενον ἐκ τῆς συνασθητικῆς τῆς ἰδίᾳς ὑπερηφάνειας καὶ τῆς καταφρονήσεως τοῦ ἐχθροῦ Θουκ. 2, 62. πρόβλ. καταφρονητικὸς.

Κατα-φρονηματίζω· ἐμβάλλω, ἐμποιοῦν τι φρόνημα, καταφρόνημα, παθ. Διοδ. 1, 122 καί μετν.

Κατα-φρονήσις, ἡ· τὸ καταφρονεῖν Θουκ. 1, 122 καί μετν.

Κατα-φρονητής, ὁ· ὁ καταφρονῶν, ἀντίθ. τῷ θαυμαστῇ Πλουτ. Βρυτ. 12 καί μετν.

Κατα-φρονητικὸς, 3· ὁ ἔχων φῶσιν ἢ ἔ-ξιν εἰς τὸ νὰ καταφρονῇ τοὺς ἄλλους Ἀριστοτ. 4, 3. μετὰ τοῦ θρασύος, ἀντίθ. τῷ θαυμαστῇ καὶ ἀχαλκῷ Πλουτ. 30, 40. ἐπίρ. -ικῶς Σεν. Ἑλλ. 4, 1, 17.

Κατα-φρονικός, ἐσφαλ. ἀντὶ τοῦ προηγ.

Κατά-φρονις, ἡ· καταφρόνησις.

Κατα-φρονεῖν· φρονεῖν πολὺ, ἀντίθ. τῷ ἀφρονεῖν Πολυδ. 28, 11, 10. -καταδα-πνῶν εἰς σπουδὴν, παιδεύειν Ἀριστ. νεφ. 857.

Κατα-φρόναγμα, τό· ὑπερηφάνια, ὕβρις, Ἑ-πιπρ.

Κατα-φροῦστωματι· φέρομαι πρὸς τινα ὑπερηφάνως, ἐκ μεταφοράς τῶν θυμοειδῶν ἱππῶν οἵτινες μετὰ φρυγμάτων εἰς τοὺς χαλινούς ἀντιτείνουσι Μ. Ἀντων. 7, 3, 9, 41. -τινός, Σουίδ.

Κατα-φρύγω, «καταφρύγει καταξηραίν-ναι», «καταφρυγέσθαι» καταξηραυνήσθαι» Πουγ. ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ, «ὁ κεραυνὸς κατα-φρύγει βάλανους ἡμᾶς» Ἀριστ. νεφ. 396. κατα-στεγνύνω, ἐπὶ τοῦ πυρετοῦ, ἰατρ.

Κατα-φρύσσω, ἀττ. -φρύττω· τῷ προηγ. μετν.

Κατα-φρυγάζω· καταφρύγω Ἱερ. 6, 16, Διοχίν. 3, 208.

Κατα-φρυγίη, ἡ· τόπος, ὅπου τις προσέρ-χεται πρὸς ἀσφάλειαν καὶ σωτηρίαν· ἐνίοτε καὶ πρόσκρον, ὅπερ παρέχει ἀσφάλειαν· «ἔ-χει γὰρ καταφρυγὴν ὅθρ μὲν πέτραν» Εὐρ. ἰκ. 267. «οὗτος ἦν μοι καταφρυγὴ σωτηρίας», Ὁρ. 722. «καταφρυγὰς ποιέσθαι» = κατα-φρύγει· «-εἰς τινα», 566, ὡς Ἀντιφ. 1, 4. «καταφρυγὴν εἶναι εἰς θεοὺς» Πλάτ. νομ. 3, 699, Σεν. Ἑλλ. 2, 4, 8. -ἀσφαλειστάτη Ἱ-σοκ. 4, 41. -πρόφασις Δημ. 54, 21.

Κατα-φύγιον, τό· ὅπου. τοῦ προηγ. μετν.

Κατα-φύλαδον, ἐπίρ. κατὰ ἔθνη, κατὰ φυ-λάς· ἰλ. 6, 668, Ὀμπ. ἀλ. 3, 644.

Κατα-φυλάσσω, ἀττ. -φυλάττω παρα-

τηρῶ ἀκριβῶς νὰ διακρίνω, κατασκοπεῶ Ἀριστ. ἐκκλ. 482.

Κατα-φυλλο-ροῶ· μοῦ πίπτουσι τὰ φύλ-λα κάτω εἰς τὸ ἔδαφος, χάνω τὰ φύλλα ἐν γέν. μαραινόμεαι, παρέρχομαι, φθίβομαι· «τιμὰ κατεφυλλορήσας ποδῶν» Πινδ. Ὀ. 12, 16.

Κατά-φυλλος, 2· ὁ ἔχων πολλὰ φύλλα· -κῆποι Στρατ. ἐν Ἀθην. 2, 69.

Κατα-φύξιμος, 2· ὁ πρὸς ὃν δύναται τις νὰ καταφύγῃ· -ἀγαλμα Πλουτ. 70. σ. 290.

Κατα-φύομαι, «καταφύειν, γεννηθῆναι, «κατε-φυ» ἐγεννήθη» Πουγ.

Κατα-φύρω· ἀνακατεῦω, ζυμώνω, μετν.

Κατα-φύρω· καταρρυπαίνω, μετν.

Κατα-φύσσω· φουσῶν ἐκχέω ὑγρὸν τι ἐπὶ τινος, πνίττω, ἐξακοντίζω διὰ τοῦ φουσίμα-τος ὑγρὸν τι· «οἶνω γλυκεῖ τὸ σμήνος» Ἀ-ριστοτ. Ἰ. Ζ 9, 10.

Κατα-φύσημα, τό· φύσημα διευθυνόμενον πρὸς τι ἀντικείμενον, μετν.

Κατά-φυσις, ἡ· πρὸςφυσις, ἐμβολή, ἐνε-ρσις Γαλην.

Κατα-φύττεισις, ἡ· τὸ καταφυτεύειν.

Κατα-φύτεύω· μετὰ φύτεας πληρῶς τόπον τι-νὰ· «-τὴν ἀγορὰν πλατάνους» Πλουτ. Κιμ. 13.

Κατά-φυτος, 2· καταπεφυτευμένος, πλήρης φυτῶν ἢ φυτειῶν· τόποι Πολυδ. 18, 3, 1. «-τῷ ἀσφοδέλῳ» Λουκ. Νεκυσμ. 11. «καὶ οὐσικίος περίπατος» Πλουτ. Κικ. 48.

Κατα-φυτο-υργῶ· ἐμψυτεύω Εὐμαθ.

Κατα-φωνέω· πληρῶς μετὰ τὴν φωνὴν μου τό-πον τινὰ, ἢ ἐν ᾧ φωνάζων ἀντὶχεῖ ἡ φωνή μου εἰς τινα τόπον, μετν. -ταρᾶσω Πουγ.

Κατα-φώνησις, ἡ· τὸ καταφωνεῖν.

Κατα-φωράω· πᾶν ἐπᾶν εἰς τὴν πρᾶξιν (τὴν κακὴν)· -ἐπιβουλεύοντας Θουκ. 1, 82, ἐνθα κατὰ Σχολ. = ἐλέγχω Λουκ. ἀλεκτ. 28. παρατηρῶ, συμπεραίω· οὗς διαπράτ-τετο, τοῦτοίς αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) ὡς οὐσαν κατεφωράτε» Σεν. Κυρ. 8, 7, 17.

Κατά-φωρος, 2· χειροπιαστός, φανερός, κα-ταφανής· «κατάφωρος τῆς γνώμης γενόμενος» Πλουτ. Κατ. νεωτ. 54.

Κατα-φωτίζω· πολὺ φῶς, λάμψιν παρέχω, κάμνω τι φωτεινόν Ἀντιφ. 19 (9, 178).

Κατα-γαίνω· μετὰ ἀνοικτὸν στόμα γελῶν χλευάζω τινὰ, τινός· «καταγέγη, καταγέλα-ση, μυκτηρίση, ἐξουθενίση» Πουγ.

Κατα-χαίρω· χαίρω ἐπὶ τῷ κακῷ ἐτέρου, ἐπιγαίρεκακῶ· καὶ κατακερτομῶ Ἱερ. 1, 129. -ἐπὶ τινι, 7, 230, μετν. Ἀλκιβ. 2, 4.

Κατα-χαλαζάω· ῥίπτω τι ὡς χάλυζον κατὰ τινος· «-λίθους τινὲς» Λουκ. ἑυπν. 22.

Κατα-χαλάω· καταβιβάζω, ὀ· καί μετν.

Κατα-χαλεῖν· κατεργάζομαι χαλκόν, χα-νεύω ἢ σφυρηλατῶ χαλκόν πρὸς κατασκευὴν πράγματός τινος Πλουτ. Λυσ. 17. «ἀνδράν-τα Κασσάνδρου καταχαλευνόμενον», 30, 559.

Κατά-χαλκος, 2· μετὰ χαλκὸν ἐπικταλυ-μένος, ἐπίχαλκος· -τέα Εὐρ. Ἡρακλ. 177. -πεδίον, Φοιν. 110, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. = ἐνοπλόν· -δράκων = τεθωρακισμένος, Ἰ. Τ. 1216. -πολύχαλκος, μετν.

Κατα-χαλκίζω· μετὰ χαλκόν ἐπικταλῶ, χα-νεύω ἢ σφυρηλατῶ χαλκόν πρὸς κατασκευὴν πράγματός τινος Πλουτ. Λυσ. 17. «ἀνδράν-τα Κασσάνδρου καταχαλκεύομενον», 30, 559.

Κατά-χαλκος, 2· μετὰ χαλκόν ἐπικταλυ-μένος, ἐπίχαλκος· -τέα Εὐρ. Ἡρακλ. 177. -πεδίον, Φοιν. 110, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. = ἐνοπλόν· -δράκων = τεθωρακισμένος, Ἰ. Τ. 1216. -πολύχαλκος, μετν.

Κατα-χαλκίζω· μετὰ χαλκόν ἐπικταλῶ, χα-νεύω ἢ σφυρηλατῶ χαλκόν πρὸς κατασκευὴν πράγματός τινος Πλουτ. Λυσ. 17. «ἀνδράν-τα Κασσάνδρου καταχαλκεύομενον», 30, 559.

Κατά-χαλκος, 2· μετὰ χαλκόν ἐπικταλυ-μένος, ἐπίχαλκος· -τέα Εὐρ. Ἡρακλ. 177. -πεδίον, Φοιν. 110, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. = ἐνοπλόν· -δράκων = τεθωρακισμένος, Ἰ. Τ. 1216. -πολύχαλκος, μετν.

Κατα-χαλκίζω· μετὰ χαλκόν ἐπικταλῶ, χα-νεύω ἢ σφυρηλατῶ χαλκόν πρὸς κατασκευὴν πράγματός τινος Πλουτ. Λυσ. 17. «ἀνδράν-τα Κασσάνδρου καταχαλκεύομενον», 30, 559.

Κατά-χαλκος, 2· μετὰ χαλκόν ἐπικταλυ-μένος, ἐπίχαλκος· -τέα Εὐρ. Ἡρακλ. 177. -πεδίον, Φοιν. 110, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. = ἐνοπλόν· -δράκων = τεθωρακισμένος, Ἰ. Τ. 1216. -πολύχαλκος, μετν.

Κατα-χαλκίζω· μετὰ χαλκόν ἐπικταλῶ, χα-νεύω ἢ σφυρηλατῶ χαλκόν πρὸς κατασκευὴν πράγματός τινος Πλουτ. Λυσ. 17. «ἀνδράν-τα Κασσάνδρου καταχαλκεύομενον», 30, 559.

Κατά-χαλκος, 2· μετὰ χαλκόν ἐπικταλυ-μένος, ἐπίχαλκος· -τέα Εὐρ. Ἡρακλ. 177. -πεδίον, Φοιν. 110, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. = ἐνοπλόν· -δράκων = τεθωρακισμένος, Ἰ. Τ. 1216. -πολύχαλκος, μετν.

Κατα-χαλκίζω· μετὰ χαλκόν ἐπικταλῶ, χα-νεύω ἢ σφυρηλατῶ χαλκόν πρὸς κατασκευὴν πράγματός τινος Πλουτ. Λυσ. 17. «ἀνδράν-τα Κασσάνδρου καταχαλκεύομενον», 30, 559.

Κατά-χαλκος, 2· μετὰ χαλκόν ἐπικταλυ-μένος, ἐπίχαλκος· -τέα Εὐρ. Ἡρακλ. 177. -πεδίον, Φοιν. 110, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. = ἐνοπλόν· -δράκων = τεθωρακισμένος, Ἰ. Τ. 1216. -πολύχαλκος, μετν.

Κατα-χαλκίζω· μετὰ χαλκόν ἐπικταλῶ, χα-νεύω ἢ σφυρηλατῶ χαλκόν πρὸς κατασκευὴν πράγματός τινος Πλουτ. Λυσ. 17. «ἀνδράν-τα Κασσάνδρου καταχαλκεύομενον», 30, 559.

Κατά-χαλκος, 2· μετὰ χαλκόν ἐπικταλυ-μένος, ἐπίχαλκος· -τέα Εὐρ. Ἡρακλ. 177. -πεδίον, Φοιν. 110, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. = ἐνοπλόν· -δράκων = τεθωρακισμένος, Ἰ. Τ. 1216. -πολύχαλκος, μετν.

Κατα-χαλκίζω· μετὰ χαλκόν ἐπικταλῶ, χα-νεύω ἢ σφυρηλατῶ χαλκόν πρὸς κατασκευὴν πράγματός τινος Πλουτ. Λυσ. 17. «ἀνδράν-τα Κασσάνδρου καταχαλκεύομενον», 30, 559.

Κατά-χαλκος, 2· μετὰ χαλκόν ἐπικταλυ-μένος, ἐπίχαλκος· -τέα Εὐρ. Ἡρακλ. 177. -πεδίον, Φοιν. 110, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. = ἐνοπλόν· -δράκων = τεθωρακισμένος, Ἰ. Τ. 1216. -πολύχαλκος, μετν.

Κατα-χαλκίζω· μετὰ χαλκόν ἐπικταλῶ, χα-νεύω ἢ σφυρηλατῶ χαλκόν πρὸς κατασκευὴν πράγματός τινος Πλουτ. Λυσ. 17. «ἀνδράν-τα Κασσάνδρου καταχαλκεύομενον», 30, 559.

Κατά-χαλκος, 2· μετὰ χαλκόν ἐπικταλυ-μένος, ἐπίχαλκος· -τέα Εὐρ. Ἡρακλ. 177. -πεδίον, Φοιν. 110, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. = ἐνοπλόν· -δράκων = τεθωρακισμένος, Ἰ. Τ. 1216. -πολύχαλκος, μετν.

Κατα-χαλκίζω· μετὰ χαλκόν ἐπικταλῶ, χα-νεύω ἢ σφυρηλατῶ χαλκόν πρὸς κατασκευὴν πράγματός τινος Πλουτ. Λυσ. 17. «ἀνδράν-τα Κασσάνδρου καταχαλκεύομενον», 30, 559.

Κατά-χαλκος, 2· μετὰ χαλκόν ἐπικταλυ-μένος, ἐπίχαλκος· -τέα Εὐρ. Ἡρακλ. 177. -πεδίον, Φοιν. 110, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. = ἐνοπλόν· -δράκων = τεθωρακισμένος, Ἰ. Τ. 1216. -πολύχαλκος, μετν.

Κατα-χαγκλώ· ἐπικαλύπτω με χαγκλόν· «καταγκλῶν τὰ κέρα» Πρ. 6, 50· «τὸν τόπον καταγκλῶσαν θυρίδα» = ἐκλείσαν με χαγκλῖνας θυρίδας Πρακλ. ἐν Ἀθην. 12, 521, δι. γρ. «κατεγκλῶσαν» πρόβλ. Δ. Σικ. 12, 70.

Κατα-χαράσσω, ἀτε. - ἄττω· κάμνω ἐπὶ τινος πολλὰ χαράγματα, σημεῖα, θυξ.

Κατα-χαρίζομαι· κάμνω τι πρὸς χάριν, εὐχαριστοῦν τινος, κάμνω χάριν, τινὶ Ἀυσ. 6, 3· «τὰ ὑμέτερα», 27, 14· «μὴ καταχαρίζομενον, ἀλλὰ διαμαχόμενον» Πλάτ. Γοργ. 513· «οὐδενὶ καταχαρισάμεναι τῶν κοινῶν δικαίων» Δειν. 1, 105· «καταχαρισάσθαι καὶ προέσθαι τι» Δημ. 26, 20· 18, «καταχαρίζεσθαι τὰ δίκαια» = πρὸς χάριν, χαρίζομενος ἀπέναντι τῷ δίκαιον, ἀποφασίζω Πλάτ. ἀπολ. 35· «τάληθες τοῖς καλῖταις» = ἀποκρύπτω χάριν τῶν πολιτῶν τὴν ἀλήθειαν, Ἀλ. Π. 1, 14, 9· «διένειμε καὶ καταχαρίσατο τοῖς φίλοις ἄπαρταν τὴν λείαν» = ἐχαρίσατο Δ. Ἀλ. 1, 63· «τινὰ τινι» = χαρίζω τινὰ εἰς τινά, συγχωρῶ τινι χάριν τινός Πλουτ. Ποπλ. 7, condonare alicuius alicui.

Κατα-χαριστιχός, 3· ὁ καταχαρίζομενος, ἑλευθεριός, μτγν.

Κατα-χαριτῶ· πολλὴν χάριν περιποιῶ Εὐμαθ.

Κατά-χαρμα, τό, «ἐγθροῖς» ἀντικείμενον χαρῆς καὶ γέλωτος εἰς τοὺς ἐγθροὺς γίνονται Θεογν. 1103.

Κατα-χάσκιω· ἀνοίγοι πολὺ τὸ στόμα καὶ προσβλέπω τι, μετὰ μεγάλης ἐπιθυμίας ἀποβλέπω εἰς τι, τινός Εὐστ. καὶ μτγν.

Κατά-χασμα, τό· βελὺ χάσμα Πλουτ. συμμ. 4, 5, 2, ὡς δι. γρ.

Κατα-χασμάσμαι· ἀνοίγοι, σκῶ, σπῶ Θεοφρ. παρ' Εὐστ. = καταχάσσω τινός.

Κατα-χάσμησις, ἡ· καταχρήνη, ἀρχ. λεξ.

Κατα-χέζω, τινός· ἀνὴρ που ἱστάμενος καὶ χέζων μουρδαρεύω τινά ἐυρίσκόμενον ὑποκλῶ· Ἀριστ. νεφ. 173.

Κατα-χειρίζομαι, μέσ. καταχερῶν, φονεύω Δ. Κασ. 77, 6.

Κατα-χεῖρις, 2· ὁ ἀρμόζων καλῶς εἰς τὴν χεῖρα, εὐμεταχείριστος· ἐρετμός Ἀπαλ. Γ. 1, 1189.

Κατα-χειρόσμαι· ὑποτάσσω, νικῶ Πουχ.

Κατα-χειρο-τονέω· ὑψώνων τὴν χεῖρα ψηφίζω κατὰ τινος, καταδικάζω, πάντοτε ἐπὶ τοῦ δήμου· τινός Δημ. 21, 2· «οὐ θάνατον καταχειροτόνησεν ὁ δῆμος», 19, 31, Πλάτ. Ἀλ. 368, καὶ παθ. «πανδῆμον φωνῇ καταχειροτονήσεντες» Δ. Σικ. 13, 67· «καταχειροτονήθην αὐτοῦ ἀσεβεῖν» Δημ. 21, 109.

Κατα-χειροτονία, ἡ· διὰ ψηφοφορίας καταδικασίς, κατὰγνωσις, ἐπὶ τοῦ δήμου· πρόβλ. Ἀρποκρ. «καταχειροτονίαν ποιεῖσθαι» Δημ. 21, 6.

Κατα-χεύω, ἐπ. ἀντὶ τοῦ καταχέω Ἰσ. ἔρ. 544· ἴδε τὸ ἐπόμεν.

Κατα-χέω, ἀορ. κατέχεα, ἐπ. κατέχευα· χύνω τι ἀνωθεν ἐπὶ τινος ὑποκειμένου, χύνω τι ἐπὶ τινός· «ἐλαῖον τινι χαιτῶν καταχευ-

αι» Ἰλ. ψ, 282· μτφ. «-χάριν τινι» Ὀδ. δ, 12· «πλοῦτον, ἐλεγχέειν τινὶ Ἰλ. 6, 870, Ὀδ. ξ, 38 ἐν γέν. χύνω τι κάτω, βίπτω τι ἀφ' ὀνόμας, χιόνα, νιφάδας, ψιάδας, τ. 200 Ἰλ. μ, 158· καταρρίπτω· «-θυσθῶν», 7, 134· «ὄπλα εἰς ἄντλον κατέχυντο» Ὀδ. μ, 411· «-τεῖχος εἰς ἄλας» = κρημνίζω Ἰλ. ρ, 461·

ἐξαπλῶναι τι ἐπὶ τινός· «-ἀχλύν, ὁμίχλην τινι» Ὀδ. η, 42, Ἰλ. γ, 10· «πέπλον ἱπ. οὐδε», ε, 734· παλλάδα, ἐν τμήσ. «-νιφάδας κρατὶ» Πινδ. Π. 1, 8· «τέτις δένδρεα ἐφ' ἑξορέας λιγυρὴν καταχεύει» Δοιδ. Ἰσ. ἔρ. 581· «μύρον κατὰ τῆς κεφαλῆς καταχέαντες» Πλάτ. πολιτ. 3, 398· «ἔτι μέλιον καταχέου σκοτοδινία», σοφ. 264· «-τίνος τι

καὶ μοι δοκεῖ ἡ θεὸς αὐτῇ τοῦ δήμου καταχεῖν ἀρυσταίνῃ πλουθυρίαν» Ἀριστ. ἱππ. 1089· καὶ μτφ. «ἐκπερὼν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων», νεφ. 74· «καταχέουσι τὸ αἶμα τοῦ ἀνιάνκτος» Πρ. 4, 62· «καταχεῖν δόξαν ἀνθρώπων» = διαδοῖν φήμην Πλάτ. νόμ. 7, 814· «βλέφαρα δάκρυοι καταχέοντα» Εὐρ. ἱππ. 854. Μέσ. χύνω τι ἐπὶ τινός, βρέχω, ὑγραίνω· «καταχεόμενοι τῶν ἱματίων» Πλάτ. νόμ. 4, 637· πρόβλ. Τιμ. 41· «Εἰτι - χαιτήν» Καλλ. Δημ. 5· παρ' Πρ. λέγεται ἐπὶ τῇ

τῆς αἵματι τῶν μετὰλλων «καταχεόμεο, γρυ» σὺν ἡμιπληθία εἰς αὐτοῦ ἐξήλυνε» Πρ. 1, 50.

Κατα-χῆνη, ἡ· καταγέλως, μυκτηρισμός Ἀριστ. σφ. 575· ἴδε καταχάινω.

Κατα-χρηῖναι· περὶ χῆρος, χηρευμένους τὴν ζωὴν μου Δημ. 29, 26.

Κατ-αχῆς, ὄνομα· 2· κατηχῆς, ἰσχυρός ἡχῶν Θεοκρ. 1, 7.

Κατ-αχῆς· βαρύνω, δυσπαρεστῶ, μτγν.

Κατ-αχῆς, 2· φορτωμένος μετ' τι, τινός· «πρὶν δ' αὖ καρποῦ καταχθίει» Ἀρατ. 1044, ἀπολ. Νικ. ἀλ. 322· παρὰ Νυν. 40, 517· «λαῶς» = βαρύνω.

Κατ-αχῆμαι, μόν. ὡς δι. γρ. ἀντί, «καὶ ἀχῆμενος» Πρ. 2, 175.

Κατα-χθάνιος, 2· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν· -Ζεὺς = ὁ Πλούτων Ἰλ. ι, 457· -Θεός Δ. Ἀλ. 2, 10· «δαίμονες» διί μαρες, Ἑπὶ γρ. ἀδ. (7, 333) καὶ θηλ. «καταχθονίαις θεῇσι» Ἀπολλ. Ρ. 4, 1413.

Κατα-χιννίζω· κατακαλύπτω με χιόνα· = κατανίφω Πουχ.

Κατα-χλαινῶ· ἐνδύω με χλαῖναν ἢ μὴ χλαῖνας, Σουῖδ.

Κατα-χλευάζω· καταγελῶ, σκώπτω μετὰ τοῦ κυριώδους, Δ. Ἀλ. π. συνθ. σ. 207, 13· τινὰ καὶ τινός Σουῖδ.

Κατα-χλευαστικός, 3· ὁ κλῖσις πρὸς τὸ καταχλευάζειν ἔχων Πλουτ. 6, 209· ἐπὶ πρ. «κλῖσις»

Κατα-χλεύαστος, 2· ἄξιος νά καταχλευάζηται Ἐπίφω.

Κατα-χλιδῶ, ἰων. - χλιδεῖω Ἰπποκρ. διὰ τὴν τρυφὴν καὶ πολυτέλειάν μου ὑπερηφανεύομαι πρὸς τινά, κατατρυφῶ Ποσειδῶν ἐν Ἀθην. 5, 212.

Κατα-χλοάζω· καταπρασινίζω Εὐστ.

Κατά-χλος, 2· καταπράσινος Γαλην

Κατ-αχλῶσις, ἡ· ἐπισκόπησις.

Κατά-χολος, 2· ἄγαν χολώδης Ἰπποκρ.

Κατα-χορδεύω, καί, καταχορδεύω μόν.
 παρὰ Σουίδ. ἄνευ παραδείγμ. = κύπτω κατὰ
 ῥήκας τὰς σάρκας ὡς χορδὰς, κοιν. βγάζω
 λυσιρῖδα Ἡρ. 6, 75, Λογγίν. περί βφ. 31, 2.
 Κατα-χόρευσις, ἡ χορὸς ἐπὶ νίκῃ Πολυδ.
 Κατα-χορεύω ὑπὸ χαρᾶς χορεύω· τινὸς =
 χαίρειν κατὰ τινος δεικνύου τὴν χαρὰν
 μου χορεύων, μτγν. καταγελῶ Εὐδοτ.
 Κατα-χορ-ηγέω· ἐξοδεύω ὡς χορηγὸς εἰς
 τὴν παρασκευὴν καὶ λαμπρότητα τοῦ χοροῦ·
 «κατεχορήγησεν ὑπὲρ αὐτοῦ πεντακισχίλις
 δραχμὰς» Αὐσ. 19, 42· ἐν γεν. ἐξοδεύω, δα-
 πανῶ, φθείρω· «τὰ οἰκεία» Πλουτ. Αὐσ.
 9· «εἰς δαίματα καὶ θυσίας», Εὐμ. 13· οὐ-
 σίας Δ. Ἄλ. 3, 72.
 Κατα-χράινωμαι· καταρραντίζομαι· γά-
 λακτι Αἰών Ταραντ. (7, 657)· μολύνωμαι, μτγν.
 Κατα-χράω· 1) ἐν τῷ ἐνερ. μόν. ἀπροσ.
 εἶναι τὸ καλόν, ἀρκεῖ, φθάνει· «καταχρά»
 Ἡρ. 1, 164· «ἀντὶ λόφου ἡ λοφίη κατέχρα
 αὐτοῖς»· ἐχρησίμευεν, 7, 70· «καταχρήσει»,
 4, 118· «ὅς τι καὶ καταχρήσει», Φοινίξ ἐν
 Ἀθην. 8, 360· 2) μέσ. (πρὸλ. χράμαι), κά-
 μνω μεγάλην χρῆσιν τινος πράγματος, εἰς τι
 «ἐκινῶν» εἰς τὴν αὐτοῦ ποιήσιν καταχρήσασθαι
 τῷ λόγῳ· Πλατ. Κριτ. 113· «οὐ δεῖ τῷ πιστευ-
 θῆναι... καταχρησθῆαι» Δημ. 19, 277· «κατε-
 χρώτο τινος συμπαίνον ἐπὶ φιλοσοφίαν»
 Πλατ. πολιτικ. 272· «πρὸς τινὰς, συμπ. 187·
 «ἐν καρφὶ πράξεσιν» Ἰσοκ. 4, 9· «ἐμπειρίαις,
 174· «κενὴ προφάσει κατεχρῶ» Δημ. 18,
 150· «συγν. - λόγῳ, προφάσει, καὶ ἀνεν τοῦ
 «λόγῳ»· «οἵτινες κατεχρῶντο ὡς τῷ Πολέμῳ
 νι οὐδὲμία γίνονται ἀδελφή», 43, 39· ἐντ.
 κάμνω κακὴν χρῆσιν τινος, ἄτοπον, ἰδ. παρὰ
 μτγν. Δ. Σικ. 20, 101, Λουκ. π. πενθ. 20·
 «ὀνόματι=οὐχὶ κυριολεκτικῶς μεταχειρίζομαι
 λέγειν τινὰ, ἀκυρολεκτικῶς Στραβ. 5, 1, 2,
 γράμ. ἐναντὶ τῇ διὰ τῆς χρήσεως «τῇ τῶν
 πραγμάτων ὁδῇ μὴ καταχρησόμενοι μὴ δ' ἀ-
 ἐκλῶσαντες αὐτῶν» Πλατ. Μενεξ. 247· «εἰ
 Αὐσ. 19, 22· οὕτω καὶ ὁ π. παρκ. «τὰ μέ-
 γιστα κατακχερηται», ἀντίθ. τῷ «μικρὰ πα-
 ραλειφθῆναι» Ἰσοκ. 4, 74· «ἐντ. διαφθείρω
 τινὰ, φανεύω, (κατὰ λέξ. ξεκάνω)· «τὸν παῖ-
 ὄν» Ἡρ. 1, 117· «αὐτὸν, 1, 82· καὶ παῦ.
 «καταχρησθῆναι», 9, 120, καὶ μτγν. «κα-
 ταχρησασθαι τὰ δουρικὰ αἰμάτα» Πολυδ.
 1, 85, 1· γενικῶς. «οὐδ' ἔγω παρατησόμε-
 νος ὅμας, ἀλλὰ καταχρησασθὲ μοι, εἰ δοκῶ
 τοιοῦτος εἶναι» = κάμετέ με δ. τι θέλετε Αἰ-
 ρην. 1, 122· 3) (κίχρημι), δανείζομαι «τὸ
 ἀφειλόμηναι καὶ εἰς ὅ, τι ἔκαστον αὐτὸν κα-
 ταχρησάτο» Δημ. 49, 4, - β. ἐπὶ θ. - τὸν Λουκ.
 Κατ-α-χρεῖσθαι· γίνωμαι, εἶμαι ὅπως
 διόλου ἀχρεῖτος, ἀχρηστος· «καταχρεωμένη»
 Ἀνθ. 9, 203· καὶ ἐνερ. μτγν.
 Κατα-χρεμετίζω· χρεμετίζω, μτγν.
 Κατα-χρίμπτωμαι· καταπτύω· τινὸς Ἀ-
 ριστ. εἰρ. 815, Εὐδοτ.
 Κατά-χρεος, ἀπ. κατάχρεως, 2· κατα-
 χρεωμένος, «- καὶ ἄποροι» Δ. Σικ. 19, 9·
 «- καὶ ἄτιμος» Δ. Ἄλ. 9, 15.
 Κατά-χρησις, ἡ· κακὴ, ἄτοπος, ὑπερβ.

λικὴ χρήσις, μτγν. ἀκυρολεξία, τεχνονομ.
 Κατα-χρηστικός, 3· ὁ μὴ κυριολεκτικῶς
 λεγθεὶς, ὁ μὴ κατὰ τὴν ὁρθεὴν χρῆσιν ἐκτε-
 λεῖς, συχνὰ παρὰ τεχνονομ. ἐπὶρ. - ἰσως καὶ
 τὸ συγκρ. τοῦ οὐδ. ἐπὶ θ. ὡς ἐπὶρ. «καταχρη-
 στικώτερον» Σχολ. Πινδ. Π. 4, 253, καὶ μτγν.
 Κατ-ἀχρη· ἀχρεῖς, εἰς, μτγν.
 Κατά-χρησις, ἡ· ἡ ἐπὶ τινος πράγματος,
 χρήσις, ἀλειψίς Διοσκ.
 Κατά-χρησιμα, τό· ὅ, τι καταχρίσται, χρῆ-
 σμα, ἀλοιφὴ Διοσκ.
 Κατά-χριστος, 2· ὁ καταχειρισμένος, παρ-
 σαλειψόμενος, ἱατρ.
 Κατα-χρίω· χρίω τι δλύκλῆρον· «- τὸ πρόσ-
 ὡπον πληθῶ» Λουκ. Ἀναγ. 9, 18· μὴ ἀλοι-
 φῆν, Ὁ· καὶ ἱατρ. «τροφὴν τοῖς νεοτοῖς πα-
 ραθεῖσαι καταχρίουσιν» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 40.
 Κατά-χρυσος, 2· ἐπικειχυσαμένος, ἐπι-
 χρυσος· διαζώμα Λουκ. Ἀλέξ. 13, καὶ μτγν.
 «- παλὺ πλούσιος εἰς χρυσόν» μτφ. «Εὐριπί-
 δης» = ὁ χρυσοῦς, ὡς καὶ ἡμεῖς φαρμακίῳ
 λέγομεν ἐπὶ ἐπαινοῦ «εἶνε χρυσὸ παιδί» Δί-
 φίλ. ἐν Ἀθην. 10, 422.
 Κατα-χρυσόω· καταχρυσάω, ἐπικαλύπτω
 μὲ χρυσόν Ἡρ. 2, 26· τὴν πόλιν=κασιγὼ μὲ
 χρυσόν Πλουτ. Περικλ. 12· μτφ. καὶ κομ.
 «κατεχρύσου πᾶς ἀνὴρ Εὐριπίδην» Ἀριστ.
 ἐκκλ. 826.
 Κατά-χρώζω· τῷ ἐπομ. μόν. ὁ ἐν. εὐχά-
 παρὰ μτγν.
 Κατα-χρῶν ννυμι· βλέπω, δίδω χρώμα,
 χρωματίζω· «καταχρῶσαι τὴν κόμην» Πα-
 λυδ. 2, 35· ἔτι, λερώνω, μτγν. ἐντ. συγκατα-
 λέγεται ὡς τμήσις τὸ τοῦ Εὐρ. Ἐκ. 911
 «κατὰ δ' αἰθέλαυ κηλίδ' οἰκτροτάταν κλέ-
 χρωσαι»·
 Κατά-χρωσις, ἡ· βαφή, χρωματισμὸς Πα-
 λυδ. 7, 169.
 Κατα-χρώσκω· καταχρώζω.
 Κατα-χρῶν, ἐπὶρ. καθὼς τις ποῦ χῶναι
 κάτω, ἀφθόνως Ἀνακρ. ἐν Ἀθην. 10, 447.
 Κατά-χρυμα, τό· τὸ ἐπὶ τινος χυνόμενον, τὸ
 ὕδωρ, ἰδ. τὸ καταχυνόμενον ὕδωρ ἐπὶ τινος
 μετὰ τὴν ἐκ τοῦ λουτήρος ἐξόδον Ἀμμων.
 σ. 72· πρὸλ. κατάχυσμα καὶ Ἀδδεκκ παρὰ λ.
 420.
 Κατά-χυσος, ἡ· τὸ καταχεῖν, τὸ πᾶ ὅσον
 τις ἄνωθεν ἐπὶ τινος ὑποκείμενου, ἱατρ. Κατὰ
 Μωρ. ἐλληνικῶς ἀντὶ τοῦ ἀπ. πρῶχους.
 Κατά-χυσμα, τό· τὸ ἐπιγεόμενον, κατα-
 χεῖν, εἶδος ζωμοῦ ἡ ὑποτίρμματος κατὰ
 τὴν ὄψιν καταχρησμένου Ἀριστ. ἄρν. 339,
 Πολυδ. 6, 56· ἰδ. δὲ κατὰ Ἀμμων. σ. 78
 «καταχύσματα δὲ σὺν τῇ σ. αἰσχυρὰς καὶ
 τὰ ἄλλα τραχέματα, ἃ τῶν νεωνήτων δοῦ-
 λων κατέχουσιν» πρὸλ. Ἀριστ. πλ. 268,
 789, Δημ. 45, 74. Παρὰ δὲ Θερμιοτ. λογ. 23,
 σ. 294 εἶνε καταχύματα.
 Κατα-χυσμάτιον, τό· ὅσοκ. τοῦ πρηγ.
 ζωμῶς, ἡδυσμα, ὑπότιρμα Πολυδ. 6, 68·
 «τεμάχῃ καταχυσματίοισιν ἰδρυετὴ» Φερικρ.
 ἐν Ἀθην. 6, 268.
 Κατά-χυστλον, τό· ἀγγεῖον βαλανευτικόν,
 δι' οὗ κατέχεον ὕδωρ κατὰ τὴν λουσημένην

Πουχ. πρβλ. Εὐπολ. ἐν Πολυδ. 10, 13' καὶ ἐποθετικῶς, «ἐν καταχύτλοις λιπῶναι» μεταχυτρίζεται αὐτὸ Φερεικρ. ἐν Ἀθην. 6, 269.

Κατα-χυτρίζω' ἔγχυτρίζω Σχολ. Ἀριστ. σφ. 288.

Κατα-χωλεύω' κάμνω τινὰ χωλόν' εἶμαι χωλός, μτγν.

Κατά-χωλός, 2' ὅλως διόλου χωλός Ἀλκ. ἐν Β. Ἀν. σ. 102, 29.

Κατα-χώνε ύω' ἐπὶ τῶν μετᾱλλῶν, λυόνω' «τὸν γυναικῶν κόσμον» Δειν. 1, 69. Ἀλλὰ «τοῦ στόματος αὐτοῦ κατεχώνευσεν χρυσόν» = τοῦ ἔχουσι μέσα εἰς τὸ στόμα λυμμένον χρυσόν Ἀππ. Μιθριδ. 21.

Κατα-χώννυμι' χώνω τι βελῶς «ἐπεὶ ἐγένοντο ἐν τῇ ψάμμῳ ὁ νότος κατέχωνσέ σφας» Ἦρ. 4, 178. «κατὰ σε χώνομεν λίθοις» Ἀριστ. Ἀχ. 295' μὲ βέλη ἢ ἀκόντια «σφείας κατέχωνσαν οἱ βάρβαροι βάλλοντες» Ἦρ. 7, 225' ἐτι, -λόγοις, ὕμνοις, ἐπαίνουις, ἐν Β. Ἀν. 45, 21 ἐρμηνεύεται «κατακληρώσαι» πρβλ. Πλατ. Γοργ. 512. Μετφ. «τὰ πρῶτα ὀνόματα θεθέντα καταχώνευσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγωδεῖν αὐτὰ» = ἐγένοντο σκυτεῖν, Κρατ. 414, καὶ μτγν.

Κατα-χωρέω' παραχωρῶ τι εἰς τινα' - τινί τινας Δ. Ασερ. 5, 71.

Κατα-χωρίζω' κυρ. κατὰ χώρον φέρω τι, τοποθετῶ, κατατάσσω, διατάσσω «-τὸ στράτευμα» Ξεν. Κυρ. 6, 3, 7. «-τοὺς λόγους», Ἀν. 6, 3, 10' ἰδ. καταγράφω (ἐν βιβλίῳ), μτγν. Δ. Ἀλ. 1, 6' - εἰς τι' - ὀρίζω τινός τήν χρῆσιν εἰς τι, ἀναλίσκω τι εἰς τι Δ. Σικ. 5, 17.

Κατα-χωρισμός, ὁ' τοποθέσεις, κατάταξις, καταγραφή.

Κατά-χυσις, ἡ' τὸ καταχώνειν, κατακλύπτειν, Γεωπ.

Κατα-ψαίρω, «καταφαίρουσι κινούνται» Πουχ.

Κατα-ψακάζω' καταψεκίζω.

Κατα-ψάλλω' παίζω τινί τήν κιθάραν (ἢ ἄλλο τι ἐγγόρδον ὄργανον), διασκεδάζω τινὰ παίζων τήν κιθάραν' ὁ δὲ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ψάλλοντος διασκεδάζόμενος καταψάλλεται, παθ. Πλουτ. ἡθ. σ. 785' «νῆσος κατηυλεῖτο καὶ καταψάλλετο» = ἀντήχει ὑπὸ τῶν αὐλημάτων καὶ τῶν ψαλμῶν Πλουτ. Ἀντων. 56.

Κατα-ψάω' τρίβων ἡσύχως μὲ τήν χειρὰ κολακίζω τι, χαδεύω' «καταψών αὐτόν (τὸν κύνδαρον) ὡς περ πωλῖον» Ἀριστ. εἰρ. 74' «καταψάσσε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν» Ἦρ. 6, 61, ὡς Πλατ. Φαιδ. 89, καὶ μτγν. ὡς ὁ Πολυδ. ὅστις συνάπτει «καταψήσαντες καὶ πραύναντες» 2, 13, 6' κατὰ τὸν Σχολ. = καταρξάει.

Κατα-ψεκίζω' καταρραίνω, βρέχω μὲ ψεκάδας, λεπτήν καὶ ἀραιὰν βροχήν' «ἐξ οὐρανοῦ κατὰ γῆς ὁρόσσι κατεψέκαζον» Αἰσχ. Ἀγ. 547' - φαρμάκῳ Πλουτ. Ἀλεξ. 35' β. ἔπιθ. - στέον, Γεωπ.

Κατα-ψελλίζω' ψελλίζω Φιλοστρ.

Κατα-ψεύδομαι' ἐπινοῶ, πλάττω ψεύδη ἢ ψεύδη' «καταψεύδου καλῶς ὡς ἔστι θύος» Εὐδρ. Βακχ. 334' - τινός = λέγω ψεύδη κατὰ τινος

Ἀριστ. εἰρ. 532' «τῶν ἄλλων καταψεύδοιτο αὐτὸ πρᾶγμα» Πλατ. Εὐθυδ. 283' «καταψεύδομαι» Πλουτ. Θερ. 25' «ἐπινοῶντα αὐτοῦ καταψεύσασθαι μωρίαν» - τὸν μωρὸν προσποιούμαι Δ. Ἀλ. 4, 68' αὐτὸ καὶ παρκ. «κατεψευσμένοι πάντα εἰσὶν ἡμῶν» Δημ. 55, 8. Ἀλλὰ καὶ παθ. «κατεψεύσται λόγος» Ἀθην. 15, 697' «κατεψεύσθαι τὰ διηγήματα δοκεῖ» = ὅτι εἶνε πλαστόν, πλάσμα Πλουτ. Θερ. 2.

Κατα-ψεύδο-μαρτυρέω' λέγω κατὰ τινος ψεύδη μαρτυρίαν Ξεν. ἀπολ. 24. Μὴ παρουσιάζω ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψευδοῖτε μαρτυρίαν Δημ. 29, 6' παθ. προσβάλλομαι διὰ ψεύδους μαρτυρίας, φέρονται κατ' ἐμοῦ ψευδοῖτε μαρτυρίας, μαρτυρία, ἡττημαὶ διὰ τοιοῦτων μισθῶν Ἰσαί. 5, 9' «καταψεύδομαρτυροῦμαι» Δημ. 33, 37' «ἐνίστο γὰρ ἂν καὶ καταψεύδομαρτυρηθεῖ τις ὑπὸ πολλῶν καὶ δοκούντων εἶναι τι» Πλατ. Γοργ. 472.

Κατά-ψευσις, ἡ' ψευδὴς διήγησις Στραβ.

Κατά-ψευσμα, τό' ψευδὴς ἐπινόημα, ψεύδος Ἀργ. Ἐπικτ. 2, 20, 23.

Κατα-ψευσμός, ὁ' κατάψευσις (ς).

Κατα-ψέφω' κατασκοπεῖω Πουχ.

Κατα-ψηλάσσω' καταψάω, δι. γρ. Ἰ. Λουκ. ὄν. 14 ἀντί τοῦ καταψάω.

Καταψήριζω, τοῦ ἔνεργ. μόν. δύο παραδείγματα ἐν τῷ παρκ. καταψήρικα ὑπάρχουσι παρὰ Δ. Ἀλ. = ἀποφασίζω κατ' ἐμῶν τοῦ ἢ κατ' ἄλλου τινός τι' «-δουλοῖς καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις», 4, 58' - ἑαυτῶν, 5, 8' - συνήθ. μέσ. ἀντιθ. τῷ ἀποψήριζομαι = φέρω κατὰ τινος τὴν ψήφον μου, ψηφοφορῶ κατὰ τινος, καταδικάζω τινὰ' «οἱ καταψηφισάμενοι δικάσται» Πλατ. νόμ. 9, 878' συνήθ. μετὰ γεν. τινός, ἀπολ. 41, Ἀντιφ. 1, 12' καὶ «ὁδὲ νατὸν τινος» = καταδικάζω τινὰ εἰς θάνατον Λυσ. 13, 94, Ξεν. ἀπολ. 32. Ἀλλὰ καὶ «κατὰ πῆν αὐτοῦ καταψηφίσαντο» Πλατ. Γοργ. 510' «-τοῦτο δειλὴν» Λυσ. 14, 11' «πολλὰς ἐν δειξίς ἤδη καταψηφίσασθε ἰδιωτῶν» Δημ. 26, 15' ὁ ἔνεργ. παρκ. «Ἀθηναίων καταψηφισμένων αὐτοῦ θάνατον» Ξεν. Ἑλλ. 1, 5, 11, καὶ μτγν. Δ. Κασσ. 58, 16. Ἀλλὰ καὶ παθ. «κατεψηφισμένος ἦν μου ὑπὸ τῆς φύσεως θεῶν» Ξεν. ἀπολ. 27, ὡς ἡ καταψηφισμένη δίκη» Θουκ. 2, 53. Καὶ οὕτως πάντοτε ὁ ἄργ. «κατεψηφίσθην» Πλατ. πολιτ. 8, 558, Ἀριστ. πολιτ. 4, 14, ἀποφασίζω, κρίνω τι περὶ τινός διὰ τῆς ψήφου μου' β. ἔπιθ. - στέον Ξεν.

Κατα-ψήρισις, ἡ' κατάγνωσις, καταδίκη» σις Ἀντιφ. 1, 3.

Κατα-ψήρισμα, τό' τῷ πρην. τεχνουργ. Κατα-ψηφισμός, ὁ' καταψήρισις Πολυδ.

Κατα-ψηφο-φορέω' καταψηφίζομαι Κυρίλ.

Κατα-ψηφός' συνθέν τι μὲ ψηφίδας, μὴ κρὰ λιθαράκια, τεχνουργ. 1, σ. 641, 6.

Κατα-ψηχῶ' 1) κατατρίβω, ξύω, ξυστρίβω, σιλεγγίζω - ἔσπουε Εὐδρ. Ἰπκ. 109, καὶ μτγν. «-τὴν χεῖρα» Ἀθην. 6, 257' - γυνεῖος ἄκρα καταψήχων» Ἀγαθ. 70 (11, 354). Καὶ μτφ. «ὡς φάτο μελιχρῶσι καταψήχων ἄνθρωποι»

σι· Ἀπολ. Ρ, 3, 1102· 2) συντρίβω, κόπτω εἰς μικρά μέρη Σοφ. Τρ. 695.

Κατα-ψύσσει· ὁμιλῶ πρὸς τινα σιγανὰ (ὡς γίνεται ὅταν κατ' ἀκολουθίαν ἐκφέρῃ τις τὸν φθόγγον ψῶ, ψῶ, ψῶ), ἐπομ. κρυφὰ κατὰ τινος, διαδόχῳ, συκοφαντῶ τινα πρὸς τινα, τινός, «τὸν καταψυρίζοντα τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς αὐτόν» Πλουτ. ἡθ. σ. 483.

Κατα-ψύλλω· κάμνω τι ὅλως ψιλόν, γυμνόν· «καταψυλλθέντος τοῦ τόπου» Δ. Σικ. 20, 96.

Κατα-ψίω· κατασυντρίβω, καταθραύω Μ. Ἑτ. 818, 35.

Κατα-ψοφέω· μὲ φάφον πληρῶ τι, κάμνω νὰ ἀντηχῇ τι ἀπὸ τὸν ψόφον· τὰς ἐκκλησίας κλ. Ἀλ.

Κατα-ψυκτικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος πρὸς τὸ καταψύχειν, ὁ καταψύχων· «νεότης δ' ἐστὶν ἡ τοῦ πρώτου καταψυκτικοῦ μορίου αὔξησης» Ἀριστοτ. περὶ ἀναιμ. 18.

Κατα-ψυκτός, 2· ὁ θυνάμενος νὰ καταψυχθῇ.

Κατά-ψυξις, ἡ· ψύχρανσις, κρύωσις, κρυδία κρύωμα Ἰπποκρ. Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 2 καὶ μτγν. — «ὁ πόθος καταψύξις τις ἐστίν» = ψύχους κατάσχεσις, ῥητ. 2, 13.

Κατα-ψυχραίνω· καταψύχω, μτγν.

Κατά-ψυχρός, 2· πολὺ ψυχρὸς Σ. Ἑμπ. περ. 1, 125.

Κατα-ψύχω· κάμνω τι πολὺ ψυχρόν, καταψυχραίνω· «πάν καταψύχεται» Πλάτ. Τιμ. 83· — κατέψυκται Ἀριστ. Ἱ. Ζ. 4, 7· ἰδ. παρὰ τοῖς ἱατρ. Μτφ. «κατέψυκται τὸ πρακτικόν» Πλουτ. Πομπ. 46· «καταψύχων»· χύμα ἀδενδρὸς καὶ καταψυμένη, ἀντιθ. τῷ ὁλοερὸς καὶ κατὰσχεσις Πλουτ. Πομπ. 31.

Κατ-ἄψωρος, 2· λίαν ἄψωρος, Ἑβρ. Τρω. 1097, ὅμως εἶνε λείε. ἀμφίβολος.

Κατ-εάσω, μτγν. παρασχ. τοῦ κατὰσω, Ἀισωπ. ἔδε Λόβεκκ. παραλ. 400.

Κατ-εὐλακμενένος, ἐπίρ. (π. παρκ. τοῦ καταβλακμενός)· ὀκνηρὸς, ἐξοθρῶς, ἀμελὴς, βραδύς Ἀριστ. πλ. 325, δι. γρ. «καταβε-βλακμενένος» Ἀγαθ. προσμ. (4, 3, 16).

Κατ-εγ-γελᾶω· ἐγγελάω Εὐσεβ. Ιστ. ἐκκλ. 10, 3.

Κατ-εγγυᾶω· 1) ἀνταγάζω τινα εἰς ἐγγυή-σιν, ἔπειθ παρὰ τινὸς ἐγγύησιν· «κατεγγυάτω τὸν ὅν ἐν ἐπισκήπτῃται» Πλάτ. νόμ. 9, 871·

κατεγγύησα αὐτὴν πρὸς τὴν πολυμάρην» Δημ. 59, 40· «κατεγγύησας αὐτὸν πρὸς εἴ-κασι τάλαντα» = ἀνταγάζας αὐτὸν νὰ δώσῃ ἐγγύησιν διὰ εἰκοσι τάλαντα Πολυδ. 5, 15, 10· καὶ παθ. «ταύτην τὴν ἐγγύην τοὺς αὐ-τόχειρας κατεγγυάσθαι» Πλάτ. νόμ. 9, 872·

«πρὸς αὐτὴν κατεγγυήθη ὅς ἐβῆν οὐκὰ πρὸς τὴν πολυμάρην» Δημ. 59, 40· 2) ὁμολογῶ, ἀρ-μολόγω, μνηστεύω, καὶ ὡς κοιν. λέγομεν ἀρ-μολογῶν· «σοὶ δὲ πατὴρ ἐγὼ κατεγγυῶ» Εὐρ. Ορ. 1675· μτφ. καταλαμβάνω, κατέχω τι

πρὸς ἀρράλειαν, προκαταλαμβάνω τι· «πολ-λὰ κατεγγυήθησιν καὶ σπουδάζουσιν ἐπὶ τῷ ἄλλῳ ἀγαγεῖν τὴν ὑπόθεσιν» = θὰ καταλά-βωσι, θὰ ἐκλέξωσιν ἐν ἀντικείμενον πρὸς ἑσ-τάην πραγματείαν Πολυδ. 3, 5, 8.

Κατ-εγγύη, ἡ· ἀρράλεια, ἐγγύησις· ἔμπε-

σόντος εἰς τὸ δεσμοτήριον ἀνθρώπου πρὸς κατεγγύην = διὰ νὰ παράσχῃ ἐγγύησιν Δημ. 25, 60.

Κατ-εγγοητικά - ὦν, τὰ· ἡ τῆς μνηστεύ-σεως, τοῦ ἀρραβωνίου ἑορτῆ, sponsalia.

Κατ-εγ-καλέω· ἐγκαλέω, κατηγοροῦμαι, μτγν.

Κατ-εγ-κειμῖαι· ἐπιμόνως παρακαλῶ Ἰπ-ποκρ. ἀμφ.

Κατ-εγ-κλήμα, τό· ἐνοχοποίησις, κατη-γορία Εὐσεβ.

Κατ-εγ-κλήσεις, ἡ· αἰτίσεις, κατηγορία, μτγν.

Κατ-εγ-κονέω· ἐγκονέω· ἐπείγομαι Ὑσχυ.

Κατ-εγ-κρατεύομαι· ἐγκρατεύομαι Σουίδ.

Κατ-εγνυπωμένους· νωθροί, ἀνάνδρως Μένανδρ. παρὰ Φωτ. προβλ. καταγνυπός.

Κατ-εγ-χαίνω· ἐγκαίνω, ἐπεγγαίνω, κα-ταχαίνω, μὲ ἀνοικτόν στόμα σκώπτω, πε-ριγελάω τινα· ταῖς ἐμαῖς τύχαις Ἀριστ. Ἀγ. 1159, ἐνθα ὁμοῦς ὑπάρχει καὶ δι. γρ. «χῆτ' ἐγγαίνεται».

Κατ-εγ-χειρέω· προσβάλλω, ἐπιχειρῶ τι κατὰ τινος Θεμιστ. λογ. 19, σ. 232.

Κατ-εγχειρίζω· δίδω, παραδίδω τι εἰς τὰς χειρὰς τινος, Βυσ.

Κατ-εγ-χέω· χύνω τι κύνον τινός Ἡρ. 3, 96, ὡς δι. γρ.

Κατ-εγ-χλιδάω· ἀποδοκιμάζων ἢ οὐ δε-χόμενος τι προσφερόμενον ἀκίχθεται, ὀρύ-πτομαι, ὡς ποιοῦσι συνήθ. ὅπῃ ματαιότητος γυναικίς τινος, deliciis facio· τινί, Μαχ. ἔν Ἀθην. 13, 577.

Κατ-εδάφίζω· καταρρίπτω εἰς τὸ ἔδαφος, κρημνίζω, τί Σουίδ.

Κατ-εδάφισις, ἡ· καταρρίψις εἰς τὸ ἔδα-φος, κρημνισις, μτγν.

Κατ-εδῶ, ἐπ. = κατεσθίω· «μυῖας, αἶ' ῥά τι φῶτας κατέδουσιν» Ἰλ. τ, 31· ἐπὶ τῶν σκυ-λῶν «οὐδὲ μιν εὐλαὶ βοθούσ', αἶ' ῥά τι φῶ-τας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν» Ἰλ. ω, 413·

-βίοντες = φθείρω Ὀδ. τ, 159· «καθεῖν, 534· -οῖκον, 6, 237. Μτφ. ἐπὶ τῶν λυσιμύμων «ὅν θυμὸν κατέδων» = τρώγων τὴν καρδίαν του Ἰλ. ζ, 202· ἀλλὰ «κατέδομαι» εἶνε μέλ, τοῦ, κατεσθίω.

Κατ-εθίζω· κάμνω τινα νὰ συνειθίσθῃ εἰς τι, παθ. Μ. Ἑτ. σ. 752, 38· ἐκ συνηθείας ποίω τι «θυσιὰς τινὰς καὶ συνόδους ὁμοίαις ἀνδράσι καὶ γυναῖξιν κατεθίσαν» Πολυδ. 4, 21, 3.

Κατ-εῖδω, π. = καταλείδω, καταχύνω, χύ-νω· «τί, νυ δάκρυ κατείδετον» Ὀδ. φ, 86· καὶ συχν. ἐν τμήσ. «θαλερὸν δὲ κατείδετο δάκρυ παρειῶν», ω, 794· «τὶ δάκρυον κατείδετα» Ἀρ-ιστοτ. Λυσ. 127· «τὸ κατειδόμενον Στυγὸς ὕ-δωρ» = τὸ καταρρίον Ὀδ. ε, 185· «κατείδετο αἰὼν νόστον ὀδυρομένην» = ἐφθείρετο ἢ ζωή του, ε, 152· ἔτι, καταρδεύω «ἔρωις με δ' αὐτὴ Κύπριδος ἔκατι... κατείδων καρδίαν ἱκίνει» Ἀλκμ. ἐν Ἀθην. 13, 600.

Κατ-εῖδον, κατείδεν, ἀορ. 6' τοῦ καθοράω, Κατ-εῖδωλος, 2· πλήρης εἰδῶλων, Κ. Δ.

Κατ-εἰκάζω· συμπεραίνω τι πρὸς βλάβην τινός, εἰκάζω· «ταῦτα οἱ βάρβαροι κατεῖκα-ζον» Ἡρ. 6, 112. Παθ. εἰσομιόμαι· τοῖς ἐν

Λίγυπτι νόμοις φύσιν κατεικασθέντε καὶ βίου τροφῆς Σοφ. Οἱ. Κ. 339.

Κατ-εικῆς, 2' ἐπεικῆς 'Παυχ.

Κατ-εικονίζω· ἐξεικονίζω, γλῶσσ.

Κατ-εἰλέω· συστρέφω, συμπυκνώνω, συμμάζω· εἰς μέρος τι, συγχλῆω· «κατεῖληθεν· εἰς Μέρφιν» 'Πρ. 3, 13' «ὕπν θένους εἰς χωρία προσάντη κατεῖληθῆναι» Πλουτ. Καμ. 31' περιελίσσω, τυλίσσω Πaus. 8, 28, 6· «κατεῖλημένος· ταινίαις τὴν κεφαλὴν» Δουκ. συμμ. 47.

Κατ-εἰλῆσαι, ἡ· συστροφή, περιτόλιξις Δ. Λαερ. 10, 101 καὶ μετγ.

Κατ-εἰλία, τὰ· «τὰ ἐσώτερα οἰκήματα» 'Ερμυθαίοις' 'Παυχ.

Κατ-εἰλίσσω, ἰων. = καθ-ελίσσω 'Πρ. 7, 181' «κατεῖλχато» = κατεῖλιγμένον ἦσαν, 7, 76.

Κατ-εἰλλῶ· κατεῖλέω 'Ἰπποκρ. Γαλην.

Κατ-εἰλυσπάζομαι (εἰλυσπάζομαι, ἰλυσπάζομαι), «κατεῖλυσπάζομαι» εἰλούμενον σπάζομαι 'Παυχ. Παρ.' 'Ἀριστ. Δυσ. 722 ἡ μετγ. «τὴν δ' ἐκ τροχίλιας κατεῖλυσπωμένην (κατεῖλυσον)», εἰνε περιγραφή τῆς καταβάσεως γυναικὸς τινὸς ἐκ τῆς ἀκροπόλεως· ἦτο δηλ. ἡ γυνὴ προσδεδεμένη εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον τοῦ σχοινίου τῆς τροχίλιας καὶ ἐφέρετο ὑπὸ τοῦ βάρους αὐτῆς πρὸς τὰ κάτω χαλῶσα ἐκ διαλειμμάτων τὸ ἕτερον τοῦ σχοινίου ἄκρον, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας. 'Ἡ παρ' 'Παυχ. ἑτέρα ἐρμηνεία τοῦ Λυκόφρονος, ὅστις διὰ τοῦ καταρτᾶσθαι ἡρμήνευσε τὸ κατεῖλυσπάζομαι, ὅθεν δίδει ἀλόκληρον τὴν εἰκόνα τῆς καταβάσεως.

Κατ-εἰλῶ· καλύπτω, κρύπτω ἐν τμῇσ. καὶ δὲ μὲν αὐτὸν εἰλῶσω ψαμάθοισι· 'Ἰλ. φ, 318' «ἐν ἀδεψήτοισι... βυεῖαις» 'Ἀπολ. 'Ρ. 3, 206' «ὅσος πέτρων ψάμμω κατεῖλυσμένον» 'Πρ. 2, 8.

Κατ-εἰλῶ, ὀρθῶς, κατεῖλλω.

Κατ-εἰλωτίζω, μόν. ἡ μετγ. παρὰ Σουδ. κατεῖλωτισμένος = δεδουλωμένος, ἐκ τοῦ εἰλῶς, ὅπερ παρὰ Λακεδαιμονίοις τὸν δουλον σημαίνει· ἐπρεπε δὲ ὀρθῶς νὰ γράφηται καθ-εἰλωτισμένος.

Κατ-εἰμι· 1) πορεύομαι κάτω, κατέρχομαι· «Ἰδὲν κατιόσασα» 'Ἰλ. δ, 475' «ποταμὸν δε κατῆεν» 'Οδ. κ, 159' «κατίμεν δῦμον» 'Λίδος» 'Ἰλ. ε, 457' «κατιόντας εἰς Ἀΐδου» Πλάτ. 'Ἀφ. 371' ἐπὶ ποταμοῦ καταρρέοντος «πεδιόνδε κατίειν» 'Ἰλ. λ, 492' ἐπὶ πλοίου ἐκ τοῦ πελάγους εἰς τὴν παραλίαν καταπλέοντος, «εἰς λιμένα» 'Οδ. π, 472' «θάνω» «εἰς πόλεις» Πλάτ. Πρωτ. 316' ἐπὶ ἀνέμου, φυσῶ μὲ μεγάλην ὀρμὴν, «ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου» Θουκ. 2, 25' «ὡς τὸ πνεῦμα κατῆει», 2, 84' «ἀνέμου κατιόντος ἐν πελάγει» Πλουτ. Περικλ. 33' κομ. δὲ λέγεται ὑπὸ 'Ἀριστ. ἱππ. 510' «ἅμα ταῖς πολιαῖς κατιούσαις». Καὶ μετγ. «ἀνέδεα κατιόντα ἀνθρώπων φέλει ἐπανάγειν τὸν θυμὸν» 'Πρ. 7, 160' 2) ἐπανέρχομαι 'Οδ. ν, 267' ἐπὶ τῶν ἱερόσιτων, ἐπιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα· «φυγὰς κατίει» Ἀισχ. 'Ἀγ. 1256, 'Πρ. 3, 45' «κατῶν ἀνέχε» Πλάτ. 'Ἐπιν. 7, 607

«οἱ φυγάδες κατῆσαν» Ξεν. 'Ἑλλ. 2, 2, 14, καὶ ἀπολ. 'Ισοκ. 4, 116.

Κατ-εἶναι, ἰων. = καθεῖναι, ἀορ. 6' τοῦ καθ-εἶμι.

Κατ-εἶνυμι, ἰων. = καθένυμι.

Κατ-εἶπον· λέγω κατὰ τινος, κατηγορῶ πρὸς θεῶν ἡμῶν κατέπηξ· 'Ἀριστ. εἰρ. 376' «μὴ μέντοι μου κατέπηξ πρὸς τοὺς ἄλλους» Πλάτ. Θεαιτ. 149, Ξεν. ἀπομν. 2, 8, 37' λέγω τι φανερά, φανερώνω· «πατέρα κατεπών» Ἑρ. 'Ἰων 1345' καὶ μετὰ μετγ. μου κατέπηξ σφ' κασιγνήτῳ πόσιν ἦκοντα· 'Ἑλ. 898' «φέρει νῦν κατεῖπον τοὺς θεοὺς τὸν λόγον» 'Ἀριστ. σφ. 54, 'Πρ. 1, 20, Πλάτ. Θεαγ. 123' καταριθμῶ, καταλέγω 'Ισοκ. δ, 17' «φύλλα δένδρων» 'Ἀνακρ. 13, 2' πρὸς κατωτέρω τὸ κατερῶ.

Κατ-εἶργυνμι· τῷ ἔσομ. «κατεργυνδοὶ τὸν βούς, εἰς μέσα τὰ φρύγανα» 'Πρ. 4, 69.

Κατ-εἶργω, ἰων. κατέργω· συνθ. εἰς τὸ μέρος ἐγκλείω, περιορίζω· «εἰς τὰς νῆας κατέρξαν» 'Πρ. 5, 63' «κατέργοντες πολλὸν τὸν ἄλκον» 'Πρ. 5, 63' «κατέργον αὐτοὺς τὸν ἄλκον» Θουκ. 6, 6. Καὶ παρὰ 4, 98, ἀντιστ. κάζομαι, ὑποχωροῦμαι Δ. 'Ἀλ. 5, 67' «ὅσοις, 6, 45' ἐμποδίζω «ἄνδρας κατέργοντας νεκροὺς τάφου λαγεῖν» Ἑρ. ἰκ. 308' καμτγν. μετὰ τοῦ πιέζω Πλουτ. Θησ. δ' περι-ορίζω «τὴν φιλαργίαν», Πομπ. 53.

Κατ-εἶρξις, ἡ· τὸ κατέργειν· ὅδε κάθειρξις.

Κατ-εἶρώ, ἰων. = κατερώ 'Πρ. 8, 96.

Κατ-εἶρωννεύομαι· μεταχειρίζομαι κατὰ τινος τὴν εἰρωνείαν ὅπως τὸν περιγέλωτος ἀπατήσω, τινός, μετγν. ὡς Πλουτ. Λακων. ἀπομν. σ. 182' καὶ ἀπολ. = εἶρωννεύομαι, ὅδε ποιημ. ἀκούειν σ. 117' «πράγματα σπουδῆς ἄξια γέλωτι καὶ παιδιᾷ» = κάρνυ αὐτὸν γελοῖα, συγκρ. Δημ. 1.

Κατ-εἰσ-άγω· φανερώνω, δεικνύω· μορφο-αν Παλλ. 71 (10, 91).

Κατ-εἰσ-πράττω· πράττω ἐναντίον, μετγν. δι. γρ.

Κατ-εκ-καθαρίζω· ἐντελῶς καθαρίζω, μετγν.

Κατ-εκ-κλησιάζω· ἐκκλησιάζω, Βυζ.

Κατ-εκ-λύω· ἐκλύω τινὰ παντελῶς, ἐξασθενίζω· «τὸν Ἀντίλοχον» Πολυδ. 5, 63, 2.

Κατ-εκ-πλήσσω· καταπλήσσω, μετγν.

Κατ-εκ-πλύνω· ἐκπλύνω.

Κατ-εκ-τελέω· τελειώνω τι ὅλως διόλου, μετγν.

Κατ-εκ-φεύγω· ξεφεύγω, ξεκόπτω.

Κατ-ἐλαίος, 2' ὁ πολὺ ἔλαιον περιέχων, ἐκείνο, εἰς ὃ ῥίπται τις πολὺ ἔλαιον, φαγητὸν 'Ἀρχαῖοι. ἐν 'Ἀθην. 9, 399.

Κατ-ἐλάσσω, τό· καθίπτω σις Αἰλ. τακτ. 44, γρ. ἀμφ.

Κατ-ἐλαύνω· διώκω, ὡθώ τι πρὸς τὰ κάτω μετγν. ἀγέλας = ὁδηγῶ εἰς τὴν νομὴν Λογγ. 2, 36' ἐπὶ αἰσχρᾶς σημ. = βινεῖν, τινός Δ.

Κατ-ἐλέγχω· ἐλέγχω ὅλως διόλου, καθιστῶ τι διὰ τινος ἄλλου πράγματος φανερόν· «ὁδὸν

μή τι νόον κατελεγχίτω είδος» = τὸ ἐξωτερικόν δὲν πρέπει γὰρ ἔχει εἰς ἀντίφασιν μὲ τὸ ἰσχυρικόν. Πρ. ἔρ. 716. «-ἀνδρῶν ἀρετάν» Πινδ. Ισ. 3, 14. δεικνύω, προδίδω Πολυδ. 5, 42.
 Κατ-ελέεω λυποῦμαι τινα πολὺ Πλατ. πολιτ. 3, 315. -τινά Ἀνδρ. 2, 15, Αυσ. 16, 3.
 Κατ-έλευσις, ἢ κατὰδασις «-ποιεῖσθαι» = κατέρχεσθαι Κλ. Ἄλλ.
 Κατ-ελέεσθαι, κατελθεῖν, μελ. καὶ ἀορ. 6'. τοῦ κατέρχου.
 Κατ-ελέισω, ἰων. = καθελίσσω.
 Κατ-ελχόω, ἰων. = καθελχόω.
 Κατ-ελπίζω ἑλπίς πολὺ «κατήλπισε τὸ πεπνυμένος τῆς θαλάσσης κρατήσσειν» Πρ. 1, 136, Πολυδ. 2, 31, 8.
 Κατ-ελπισμός, ὁ ἑλπίς «κατελπιόμεν ἐμβάλλειν τινί» Πολυδ. 3, 82, 8.
 Κατ-εμ-βάλλω ῥίπτω τι ἐνδον τινὸς Λι-σσω. δι. γρ.
 Κατ-εμ-βλέπω ἐμβλέπω Φιλ.
 Κατ-εμ-βριθεύομαι μετὰ ἐμβριθείας ἐπι-πλήττω τινα Ἰωσ.
 Κατ-εμ-βριθεύομαι ὀργίζομαι κατὰ τι-νος, ἐπιπλήττω τινα Ἰωσ.
 Κατ-εμ-βρίω, τινός «ξερῶν ἱππῶν εἰς τινα» -τινά Ἀριστ. ἀποσπ. 207, Αἰλ. 1, Ζ. 4, 36.
 Κατ-εμ-ματῶω ἐμματῶω χεῖρα Νικ. ἀλ. 536.
 Κατ-εμ-πάζω ἐμπαζώ Νικ. Θερ. 695, κατὰ τὸν Σχολ. = καταλαμβάνω.
 Κατ-εμ-πεδύω λίαν ἐμπεδύω, μτγν.
 Κατ-εμ-πίμπλημι πληρῶ τι παντελῶς Εὐσεβ.
 Κατ-εμ-πίπρημι ἐμπιπρημι (ἴδε πίμπρη-μι) ἐξείκασ. ἐν Εὐρ. Πρ. μ. 1151, καὶ μτγν.
 Κατ-εμ-πορεύομαι, μετὰ γιν. παρὰ Σου-ιδ. ἀλλ' ἄνευ ἐρμηνείας.
 Κατ-εμ-πυρίζω ἀνάπτω θερμαίνω Π. Δ. καὶ Κ. Δ. καὶ Βυζ.
 Κατ-εμ-προσθεν ἐμπροσθεν, ἐνδύον, μτγν.
 Κατ-εμ-φαίνω φανεράνω, δεικνύω Βυζ.
 Κατ-εμ-φανίζω τῷ προηγ. Ἰωσ.
 Κατ-εμ-φοροῦμαι εἶμαι πεπληρωμένος τι-νός, κατέχομαι ὑπὸ τινος τινός, μτγν.
 Κατ-εμ-φωλεύω ἔχω τὴν φωλεάν μου ἐν τινὶ μέρει, κρύπτομαι ἐν αὐτῷ, διατρέφω, Βυζ.
 Κατ-εναίρω φονεύω μόν. ὁ ἀδρ. «κατῆ-ναρξ με» Σωφ. Ἀντ. 863, καὶ μτγν. π. ὡς Καλλ. Ἀπολλ. 101, Ὀρφ. Ἀργ. 664 καὶ μέσ. ὡς τὸ ἔνερ. «κατενήρατο χαλκῷ» Ὀδ. λ. 518, Νικ. ἀλ. 400, Ἐπιγρ. ἀδ. 695.
 Κατ-ἐν-αν-τα, ἐπίρ. ἐναντίαν, ἀντικρύ, μτγν. π. Κ. Σμωρ 1, 552.
 Κατ-ἐν-αν-τι τῷ προηγ. Ὁ. παρὸ Πλατ. Χαρμ. 155 ἔχουσι τὰ πλείοντα ἀντίγρ, κα-τέναντα.
 Κατ-ἐν-αν-τι τῷ ἑπορ. Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1115.
 Κατ-ἐν-αν-τίον ἀντικρύ, ἐναντίον ἐνδύον «-τινὶ ἐλθεῖν» Ἰλ. φ. 567. «-ἡρμηθῆναι» Πρ. ἀσπ. 73, καὶ μτγν. π. - τινός Ἀπολλ. Ῥ. 2, 350.
 Κατ-ἐν-αν-τίος πάντοτε ὡς ἐπίρ. καταντικρύ.
 Κατ-ἐν-αρίζω ρονδύω «δορίμητος κατῆ-ναρξ» Αἰσχ. Χο 343, π. παρὰ Σωφ Αἰ 20.

Κατ-ἐν-δεής ἐνδεής.
 Κατ-ἐν-δύω ἐνδύω τινα, Βυζ.
 Κατ-ἐνεγξίς, ἢ καταφυρά Εὐσεβ.
 Κατ-ἐν-εχυράζω δίδω ἱνέχυρον Πολυδ. 3, 84, ἐνθα κατὰ Βικκερ. «κατενεχυράζειν».
 Κατ-ἐν-εχυρασμός, ὁ τὸ ἐνεχύρου δό-οις Πολυδ. 8, 148, ὅς τις θεωρεῖ αὐτὸ ὡς ἀδόκ.
 Κατ-ἐνήνοθε (πρόβλ. ἐπενήνοθε, παρενήνο-θε) ἦτο ἐπὶ τινός τι, ἐπέκειτο «κόνις κατε-νήνοθεν ὥρους» Πρ. ἀσπ. 269 «κόνιαι κα-τενήνοθεν ὥρους» Ὁμ. Ἑμν. Διημ. 280.
 Κατ-ἐνθεῖν, δωρ. = κατελθεῖν.
 Κατ-ενιαύσιος, ὁ ὁ κατ' ἐνιαυτὸν γινόμε-νος ἀρχὴ τις ἐν Ἑλλά τῆς Σικελίας, Ἐπιγρ.
 Κατ-ἐν-όπλιον, τὸ εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς τὸν ὠρχοῦντα οἰόντες τὰ ὄπλα Ἀριστ. νεφ. 651. τῶρα ὅμως γράφ. ὁρθότ. κατ' ἐνὸπλιον.
 Κατ-ἐν-σκήπτω ἐνσκήπτω κατὰ τινος μτγν.
 Κατ-ἐν-τείνωμαι ἐντείνωμαι πολὺ Μ. Ἀντων. 4, 3.
 Κατ-ἐν-τέλλομαι παραγγέλλω, προστά-ζω, τινί, μτγν.
 Κατ-ἐν-τευκτής, ὁ κατήγορος, ἀρχ. λεξ.
 Κατ-ἐν-τροφάω λίαν ἐντροφάω -της ἀλη-θείας Ἰαμβλ. ἐν Φωτ. βιβλ. α. 133, 36, καὶ μτγν.
 Κατ-ἐν-τυγχάνω ἐντυγχάνω τινί κατὰ τινος, προσέρχομαι καὶ κάμνω παράπανα πρὸς τινα κατὰ ἑτέρου, ὅστις μὲ ἡδίκησε κα-τήγορῳ τινα παρὰ τινί, τινί τινος, μτγν. ἀντὶθ. τῷ ὑπερεντυγχάνω, καὶ παθ. «κατεν-τευχθεὶς ὑπὸ τινος».
 Κατ-ἐντύνω ὁπλίζω, ἐτοιμαζώ τι κατὰ τινος.
 Κατ-ἐν-ωπα, ἐπίρ. καταντικρύ, εἰς τὸ πρό-σωπον, κατὰ πρόσωπον «-ιδὸν Δαναῶν» Ἰλ. σ. 320, ὁρθότ. γραπτέον κεχωρισμένως, κατ' ἐνώπα ἴδε Σπίζερ. εἰς Ἰλ. α. καὶ Λοδεκ. παραλ. 169.
 Κατ-ἐξ-αίρομαι ἐγείρομαι, μτγν. δι. γρ.
 Κατ-ἐξ-ανά-στασις, ἢ ἡ κατὰ τινος ἐ-ξέγερσις, ἀποστασία, τὸ ἀνυπότακτον, ἀπει-θεῖα, Λογγ. περὶ ὕψ. 7, 3.
 Κατ-ἐξ-ανα-στατικὸς 3' ὁ ἐπιτηδεύων εἰς κατεξανάστασιν - τινός Μ. Ἀντων. 8, 39, ἀν-τιστοιχ. τῷ καταφρονητικὸς Σ. Ἐρμ. πρ. 70. 104, 106.
 Κατ-ἐξ-αν-ίσταμαι, εὐχρ. καὶ ὁ ἔνερ. ἀορ. 6'. κατεξανέστην σηκώνομαι ἐναντίον τινός, ἀποστατῶ, ἐναντιοῦμαι, ἐρίζω, ἀπει-θῶ «-παντὸς δαιμόν» Δ. Σικ. 17, 21. -τοῦ πολέμου Πλουτ. Διημ. 22. -ἀπάντων, Ἀλκιβ. 6, καὶ μτγν. ἴδ. πολέμῳ γνώμην τινά Σ. Ἐρμ. ὁ Ἰουχ. ἔχει καὶ τὸν τύπ. κατεξανίστα = καταπλήσσει.
 Κατ-ἐξ-εράω ἔριω ἐναντίον τινός ἢ ἐπὶ τινός Ἀρρ. Ἐπιστ. 3, 21, 6.
 Κατ-ἐξ-ετάζω ἀκριβῶς ἐξετάζω, μτγν.
 Κατ-ἐξ-ευ-μαρίζω ἐξευμαρίζω, καθι-στῶ τι εὐχολόν, κατευθύνω Ἰουχ.
 Κατ-ἐξ-ορχέομαι ὀρχοῦμενος περιπαίζω τινα, ὀρρίζω, ἐπικρατῶ τινος μὲ τοιαύτον τρόπον, μτγν.
 Κατ-ἐξ-ουσίαι, ἢ ἐξουσία, ἐπικράτειαι, μτγν.

Κατ-εξ-ουσιάζω· μεταχειρίζομαι, εξασκῶ τὴν εξουσίαν μου κατὰ τινος· τινός, Κ. Δ.
 Κατ-εξ-ουσιάζω, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς εξουσίας· -βάθος Κλ. Ἀλ.
 Κατ-επ-αγγέλλω, ἢ ὑπόσχεσις, γλῶσσ.
 Κατ-επ-αγγέλλομαι, μέσ. (τὸ ἐνερ. μόνον παρὰ Σουίδ.), δηλοῶ, ὑπόσχομαι· «κατεπγγέλλεται τούτῳ» = ἔχει ὑποσχεθῆ εἰς τοῦτον τὴν βοήθειάν του Δημ. 32, 11· «κατεπαγγελλόμενος τὰς τέχνας διδάσκειν» Αἰσχίν. 1, 117· -πρὸς τινος, 1, 173· «προκαταλήψεσθαι τὸς παρόδους» Δ. Σικ. 11, 4· «τῇ φιλίᾳ τὴν πολιτείαν» = τὴν πολιτικὴν του εἰς τὴν φιλίαν, πρὸς ὠφέλειαν τῶν φίλων Πλουτ. 70, σ. 807.
 Κατ-επ-άγω· κατ' ἐπανάληψιν φέρω τι, λέγω, προσθέτω· «ὥς περὶ δεφόμενος νῦν ἀτρέμα πρῶτον λέγει τὸ μολῶμεν, εἶτα δ' αὐτό, κατεπάγων πυκνόν» Ἀριστ. ἱππ. 25· «τὴν τιμωρίαν» = ἐπιβάλλω Πλουτ. 70, σ. 551, καὶ δι. γρ. κατεπαίγει.
 Κατ-επ-ᾄδω· δι' ᾧδης τινος γοητεύω, καταπραύνω, μαγεύω· «γοητεύεις με καὶ φαρμάκταις καὶ ἀτεχνῶς κατεπάδεις» Πλατ. Μένων 80· «κατεπαδόντες καὶ γοητεύοντες καταβουλοῦμεθα», Γοργ. 483· «πνευμάτων πονηρῶν» Δ. Σικ. 5, 31· κατακλήω, θέλω, Ἰλλιοδ. 9, 2· τινός Σουίδ. καὶ ἀπολ. Π-λιοδ. 7, 10.
 Κατ-επ-αίρομαι· καταλαζονέομαι, τινός κατὰ τινος· τινός, Κ.
 Κατ-επ-άλληλος, 2· ἐπ' ἀλλήλους Σχολ. Ἀπολ. Π. 3, 1018, δ. γραφ.
 Κατ-επ-άλλω, μετχ. ἀορ. 6'. τοῦ κατεπάλλομαι Ἰλ. λ, 94.
 Κατ-επαλτο, ἀορ. τοῦ καταπάλλω.
 Κατ-επ-αμύνω· ἀπελαύνω, ἀποθῶ· -τινὰ Σουίδ.
 Κατ-επ-ανα-νέω· ἀπονεύω, δὲν παραδέχομαι Εὐστ.
 Κατ-επ-αν-ίσταμαι· ἀνίσταμαι, σηκώνομαι κατὰ τινος, τινός, μετγ.
 Κατ-επ-εγείρω· ἐρεθίζω ἐναντίον τινός, τινός τι Εὐμαθ.
 Κατ-επείγω· ὀδοῶ, παρορμῶ, ἐπισπέρχω, βιάζω ἐν τῇσ. «γαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει» Ἰλ. ψ, 623· «οὐδενὸς κατεπείγοντος ἦκειν» Ἡρ. 8, 126· «κατεπείγει ὕδωρ βέον» Πλατ. Θεαιτ. 172· «Βασιλεῖ οὐδέν τι κατῆπειγον τὴν μάχην συνάψαι» Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 18, ἐνθα δύναται νὰ ᾔη καὶ ἀμτθ. «Πομπηίου κατεπείσαντος» = παρορμήσαντος Πλουτ. Σερα. 19· πείζω, ἔγκειμαι τινι Θουκ. 1, 61· «οἱ χρῆσται κατῆπειγον αὐτὸν» = τὸν ἐπνίγον Δημ. 33, 6· «ὁμᾶς ἀκοῦσαι», 24, 18· «κατεπείγειν τὸν κυβερνήτην ὁρμίζειν» Πολυδ. 6, 44, 6· «τὰ κατεπείγοντα» = τὰ ἀναγκαιότατα Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 2, Ἰσοκ. 5, 25· εἶτι, «τὰ κατεπείγοντα πρὸς τὴν χάριαν» Πολυδ. 1, 21, 4· «κατεπείγει ἡ ὥρα» = με ἀναγκάζει, με βιάζει, 3, 99, 2. Παθ. βιάζομαι, σπυδῶ· Ἀθόναζε Ἀλκιφρ. 3, 51· «τῆς θυμωχίας» = ἔχω ἀνάγκην αὐτῆς Πολυδ. 30, 5, 9.
 Κατ-επειξίς, ἢ ἐπιτάγυνσις, βία· φωνῆς, ταχύτης Δ. Ακερ 7, 113.

Κατ-επ-έκεινα· ἐκτὸς τούτων, προσέτι· Βούρ.
 Κατ-επ-εμ-θαίνω· ἐπεμβαίνω ἐναντίον τινός Σχολ. Ὀππ. ἀλ. 2, 34.
 Κατ-επ-ερωτάω· κάμνω δι' ἐν πράγματι μίαν ἐρώτησιν Ἀλτωπ. 22.
 Κατ-επ-ευ-φημίζω, ἔσφαλ. ἀντὶ καταφῆ· μίζω· ἴδε Λοδεκ. εἰς Φρυν. σ. 599.
 Κατ-επι-θαίνω· ὅλως διόλου ἐπιθαίνω· Εὐμαθ. ἀμτθ. λεξ.
 Κατ-επι-δείκνυμαι· ἐπιδείκνυμαι πρὸς τινὰ ὑπερηφάνως, ἀλαζονέομαι Μ. Ἀντων. 11, 13.
 Κατ-επι-δέω· δένω τι ἐπὶ τινος Γαλην. λ. ὑποπτ.
 Κατ-επι-δηλώω· φανερώω, ἔσφαλ. ἴδε κατ-επι-διδῶ.
 Κατ-επι-Ολίδω· ἄνωθεν πείζω τι ἰσχυρό· Εὐμαθ.
 Κατ-επι-θυμέω· ἐπιθυμῶ παλὺ Φωτ.
 Κατ-επι-θύμιος, 2· λίαν ἐπιθυμητός.
 Κατ-επι-θυμός, 2· λίαν ἐπιθυμῶν Ἰουδ. διθ. 12, 16.
 Κατ-επι-κειμαι· κέμαι ἐπὶ τινος Εὐμαθ.
 Κατ-επι-κλησις, ἢ κατέκλησις Ὀριγίν.
 Κατ-επι-κλύζω· ὅλως διόλου ἐπικλύζω, πληρῶς με ὕδωρ, βρέχω Εὐμαθ.
 Κατ-επι-κοσμέω· πολὺ ἐπικοσμῶ Εὐμαθ.
 Κατ-επι-κυκλώω· περικυκλώνω τι παντελῶς, πολιορκῶ, μετγ.
 Κατ-επι-κύπτω, ἔσφαλ. ἀντὶ, ἐπικύπτω, μετγ.
 Κατ-επι-λαμβάνομαι· ἐναγκαλίζομαι· τινός, Ο'.
 Κατ-επι-νοέω, τινός· ἐπινοῶ τι κατὰ τινος Μ. Βασιλ.
 Κατ-επι-ορκῶ· κάμνω ψευδῇ ὀρκον· «τὸν θεὸν»· οὐ κατεπιορκησάμενος τὸ πρᾶγμα· «δι' ἐπιορκίας ματαιῶναι Δημ. 54, 40.
 Κατ-επι-οκῆπτω· παραγγέλλω, διατάσσω Εὐμαθ.
 Κατ-επι-σπεύδω· λίαν σπεύδω πρὸς τι, μετγ.
 Κατ-επι-στάζω· κατεπισταλάζω· ἴδε κατ-επιστάζω.
 Κατ-επι-στρατεύω· ἐπιστρατεύω κατὰ τινος, μετγ.
 Κατ-επι-τήδευμα, τό· φράσις, λεκτικὴν ἐξεζητημένον Λογγ. καὶ τεχνολογ.
 Κατ-επι-τηδεύω· ἐπιμελῶς καὶ τεχνικῶς ἐξεργάζομαι τι, κατακοσμῶ τὸν λόγον Δ. Ἀλ. κρῖσ. π. Θουκ. 42, ἀντίθ. πρὸς τὸ «ἀληθεῖς τινι καὶ φυσικῶς χροῶματι κοκοσμησθαι».
 Κατ-επι-τίθωμι· ἐπιτίθω ἐπὶ πλέον Εὐμαθ. μέσ. προσβάλλω, μετγ.
 Κατ-επι-τρέχω· τρέχω κατεπάνω τινός, μετγ.
 Κατ-επι-φημίζω· κατεπυφημίζω, δι. γρ. παρὰ Πλουτ. καὶ Πολυδ. 5, 10, 8· πρβλ. κατ-επι-φημίζω.
 Κατ-επι-φύω· ἴδε καταφύομαι.
 Κατ-επι-χερέω· ἐπιβάλλω χεῖρα ἐπὶ τινός, προσβάλλω· τινός· Β. Ἀν. σ. 154, 6, καὶ Εὐστ.

Κατ-επι-χ-ί-ρησις, ἡ· ἡ κατά τινος ἐπι-
χειρήσις, προσβολή Εὐστ.

Κατ-επι-χ-έ-ω· καταχέω ἐπὶ τινός τι Εὐμαθ.

Κατ-επι-χ-ρ-ών-νυμι· ἐπιρρωματίζω Εὐμαθ.

Κατ-ε-π-ο-ικ-ο-δ-ο-ρ-έ-ω· ἐποικοδορῶ, ἐκίγρ.

Κατ-ε-π-ο-μ-ε-ρ-ί-ζ-ω· ὡς ὁμῶν ἐκχέω τι,
μετφ. μετγ.

Κατ-ε-π-ο-π-τε-ύ-ω· ἐπιμελῶς ἐποπτεύω, ἐνδ.

Κατ-ε-π-τ-η-χ-ό-τι-ω· ἐπὶ μετφ. παρκ. τοῦ κα-
ταπτήσσω· δειλῶς Πολυδ. 3, 137.

Κατ-ε-ρ-ά-ω· ἐκχέω, ἐκχέω, πληρῶ Στραβ.

17, 812· οἶνον Πολυδ. 7, 162· μετφ. «δυσση-
μιαν κατήρασε τοῦ δικαστηρίου» Δημητρ. 326.

Κατ-ε-ρ-γ-ά-ζ-ο-μαι· 1) ἐργάζομαι τι ὅλως δι-
όλου, τελειῶναι τι, τὰ φέρω εἰς τέλος, διεκ-
παιρῶναι· «πάντα γὰρ κατεργάσσω» Σοφ.

Πλ. 1011· «ἦν ταῦθ' ἃ τῖνοις κατεργάσθη»

Ἀριστ. ἐκκλ. 247· «πρῆγματα μεγάλα κατε-
ργάσασθαι» Πρ. 5, 24· «θαυμαστά καὶ πολ-
λά κατεργασάμενος» Πλατ. νόμ. 3, 686·

«μεγάλᾳ μὲν ἐπινούει, ταχὺ δὲ κατεργάζε-
σθαι» Σεν. ἱερ. 2, 2· ὁ παρκ. ἔχει τὸ μὲν ἐνερ-
σημ. «τοὺς μέγιστα ἔργα κατεργασμένους» Σεν.

ἀπομν. 3, 5, 11, Πολυδ. 4, 70, 4· «ὁ κατεργασμέ-
νος τὴν τουρανίδα ἀδίκως» = ἀποκτίσας Πλατ.

Ἰοργ. 473, τὸ δὲ παθ. σημ. «κατεργάζεται θυσιὰ»

= ἔχει τελειωθῇ Εὐδ. Ἰ. Τ. 1081· «τάδε οἱ
κατεργαστοὶ» Πρ. 1, 123· «κατεργασμένην

ὥφελει» = ἐτοίμη Ἀντιφ. 2, α, 4· «ἔτι,
= τινὰ τι=κράττω πρὸς τινα τι» «καλὸν τι τὴν

πόλιν κατεργάζονται» Ἀνδοκ. 1, 17· «ἀν-
δρὸς μεγάλα τὴν πόλιν κατεργασμένους» Αἰ-
σκν. 3, 229· 2) ἐργάζομενος ἀποκτίνω τι,

πῶν κτῶμαί τι, τάλαντον Ἀριστ. ἱππ. 933·

τὴν ἡγεμονίην Πρ. 3, 65· δουλεύω τι,
= σὺδρον Δημ. 27, 10· λίσσω Δ. Σικ.

1, 98, Πλουτ. Περικλ. 12· ἐπὶ τῶν φαγητῶν,
μασὶ αὐτὰ μὲ τοὺς δόντας Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 2,

5· γυνεύω αὐτὰ ἐν τῇ στομάχῳ, ἱατρ. = ἐπὶ
τοῦ αἵτου, ἀλλῶ Δ. Ἀλ. 5, 13· ἔτι, ἀλω-
νίζω Λογγιν. 3, 30· 3) ἐξαναγκάζω, ὑπο-
τάσσω· «διὸς μακρὴν κατείργασται πέδον»

= ἔχει καταστραφῇ Λισχ. Ἀγ. 512· «Σαρῶν
ἤσαν κατεργάσασθαι» Πρ. 6, 2· «κατεργα-
στο τῇ Κύρῳ τὸ ἔθνος» = ὑπετάχθη, 1, 123,

ἀντιστοιχεῖ τῷ κρατεῖν Θουκ. 6, 11· καὶ ἐπὶ
φιλικῇ εἰννοίᾳ, κερδίζω τινὰ εἰς τὸ μέρος μου,

«χρόνῳ δὲ κατεργάσατο καὶ ἀνέπεισε Ξέρ-
ξην, ὥστε ποιῆεν ταῦτα» Πρ. 7, 6· «εἴ τινα

βούλοιο κατεργάσασθαι καλεῖν ἐν ἐπὶ τὸ δεῖ-
νον» Σεν. ἀπομν. 2, 3, 11· «ἐκπεῖσαι καὶ

κατεργάσασθαι τὸν ἀνθρώπου» Πλουτ. Φαβ.

21· = τὴν κόρην Παρθεν. 13· Ἀλλὰ καὶ 4)

φονεύω· «λέοντα βία» Σοφ. Τρ. 1084, Εὐδ.

ἱππ. 888· «ἀρκαίοντος αἵμα», Φοιν. 1069·

«εὐατὸν» Πρ. 1, 24· καὶ μετγ. Πρωδ. 3, 11,

15· τὸν π. ἀορ. κατακαθῆναι, ἐν παθ. σημ.

= καταβληθῆναι, κρατηθῆναι, εὖνουν ποιηθῆ-
ναι ἔχει ὁ Πρ. 9, 108, Λουκ. Ἑρμστ. 5·

β. ἐπὶ θ. = τέον.

Κατ-ε-ρ-γ-ά-θ-ω, π. = κατείργω· ἐγκλείω, ἐμ-
ποδίζω, κατέγω, μέσ. «κατεργάθου στρατὸν»

Λισχ. Εὐδ. 536, ὅμως ὁρῶσι. τον. εἶναι δὲ τοῦ
ἀορ. κατεργαοῦ.

Κατ-ε-ρ-γ-α-α-ία, ἡ· κατασκευή· ἐλαίου Θε-
οφρ. αἰτ. Φωτ. 1, 19, 3· = γῆς = καλλιεργεῖα

1, 16, 6· «τῶν σπαρνέντων», 3, 20, 1· «καρ-
πῶν Δ. Σικ. 1, 14· = τοῦ ἀργυρίου κατεργα-
σία» Πολυδ. 34, 9, 10· = τῆς τροφῆς = πέψις

Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 3, 14· μάσσης Πολυδ. 2,

89· ἔψης, Ἀθην. 2, 59.

Κατ-ε-ρ-γ-α-σ-μα, τό· τὸ ἔργον, Ὁ.

Κατ-ε-ρ-γ-α-σ-τι-κός, 3· ὁ πρὸς κατεργασίαν
ἐπιτήδειος Θεοφρ.

Κάτ-ε-ρ-γ-ος, 2· κατεργασμένος, καλλιεργη-
μένος, Θεοφρ. «τὸ κατέρων» = ἔργον, Ὁ.

Κατ-ε-ρ-γ-ω, ἰων. = κατείργω.

Κατ-ε-ρ-ε-θ-ί-ζ-ω· ἐρεθίζω πολὺ, μετγ.

Κατ-ε-ρ-ε-θ-ω· κατερεθίζω Ἰουχ.

Κατ-ε-ρ-ε-θ-ω· κατασκήπτω, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου
Δ. Χρυσ. 2, α. 396.

Κατ-ε-ρ-ε-ι-κ-τός, 3, β. ἐπὶ θ. τοῦ ἐπορ. = κατ-
ερικτός, Β. Ἀν. 10, 13· «τὰ ἐρεϊκόμενα ὀ-
σπρία καὶ σχιζόμενα, οἷον καύμους· ἔνιοι δὲ
καὶ τοὺς πυρὸς» Ἰουχ.

Κατ-ε-ρ-ε-ί-κ-ω (ἐρείκω)· κόπτω τι ὡς γύν-
δρον, γονοδραλίζω, καταθραύω, ὡς «ἀγχαρὺς

κατρεϊγμέναι» Δήμων· ἐν Ἀρποκρ. ἴδ.

προκίονα· κομ. «μύλη, ἥτις δυνατὴ τὸν ἔρην
θυμὸν κατερείζει» Ἀριστ. σφ. 647, Μέσ. ἐν

σχίζω τὰ φορέματα μου ὡς σημεῖον πένθους·

«απαλαίς χροὶ καλὸν πτρας» Λισχ. Περσ. 530.

Κατ-ε-ρ-ε-ί-π-ω· τῷ ἐπορ. Δ. Σικ. παρὰ Φωτ.

β. βλ. σ. 393, 16, Παιδ. 9, 5.

Κατ-ε-ρ-ε-ί-π-ω· καταρρίπτω, κατακρημνίζω·

«ἀ (πόλις) καπνῷ κατερείπεται τοφόμενα»

Εὐδ. Ἰκ. 477, ἐν τμῇσ. «κατὰ γὰρ μιν ἰ-
ρεῖται πῶρ» χορηγ. ἐν Πρ. 7, 140· «αἰσιμό

κατρεῖψαν πολὺ τῆς κατοικίας» Στραβ. 8,

259· «τὰ τεῖχος κατερήρειπτο» Πρωδ. 8,

2, 11· ἐν γέν. καταστρέφω, ἐπὶ ἀνθρώπου

Πλουτ. Σολ. 6· ὁ ἀορ. β' κατρήριπον ἔχει ἀ-
μετβ. σημ. = καταπίπτω Ἰλ. ε, 92, Θεοκρ.

13, 49, καὶ 6. πρκ. «τεῖχος κατερήρειπεν»

Ἰλ. ε, 55.

Κατ-ε-ρ-ε-ύ-γ-ω· ἐρεύγομαι ἐνώπιόν τινος, διὰ
τοῦ ἐρευγοῦ ἀναφέρω ἐκ τοῦ στομάχου τὴν

τροφὴν καὶ ἐκτίω αὐτὴν ἐνώπιόν τινος = ὡς
θερμὸν ἢ μιὰρὰ τί μου κατήρυγεν Ἀριστ.

σφ. 1151.

Κατ-ε-ρ-ε-ύ-θ-ω· κάμνω τι ὅλως ἐρυθρόν, ἐν
τμῇσ. «κατὰ δ' αἵματι πόντον ἐρεύθει» Ὀπκ.

ἀλ. 2, 612.

Κατ-ε-ρ-ε-φ-ής, θοφαλ. ἀντί, κατηρηφής·

Κατ-ε-ρ-ε-φ-ώ· καλὸν τι με ὁσφρὴν, σκεπά-
ζω· «τὰς σκηνὰς κλήμασιν» Πλουτ. Καίσι. 9·

«ἀλλήλους τοὺς θυροῖς», Ἀντων. 49· Μίσι.

σκεπάζω ἐμαυτὸν, ὁ ἀορ. παρ' Ἀριστ. σφ.

1254· «κεράμια κατερέφεται ἐκείνῳ ἀνὴρ» Ἀ-

πολλ. Πρ. 2, 1074.

Κατ-ε-ρ-έ-ω, ἰων. = κατέρω.

Κατ-ε-ρ-η-μ-ώ· ἀπογομνῶν, στερῶ Λισωπ. 23.

Κατ-ε-ρ-η-τ-ύ-ω· κατέγω, κρατῶ Ἰλ. ε, 465,

Ὀδ. ι, 33· «κατερητῶσαν δόδον» = ἐμποδίζω

Σοφ. Φιλ. 1402· θυμὸν Ὀρφ. Ἀργ. 1175.

Κατ-ε-ρ-θ-ε-ύ-ο-μ-α-ι· ἐρίζω, διασχερίζομαι,
Σουδ.

Κατ-ε-ρ-ι-κ-τός, 3· κατερικτός· «ἤψε κατε-

ρικτών χύτρας" Ἀριστ. βiatr. 505, Πολυδ.
Κατ-εριπώω κατεριπών Σουδ.

Κατ-εριπώσις, ἡ κατάρριψις, κατακρήμνι-
σις Σουδ.

Κατ-ερνής, 2· ὁ ἔχων πολλά ἔρνη, κλά-
δους Ὀρφ. Ἀργ. 916, μετὰ τοῦ πολύνκημος.

Κατ-ερυθραίνω· ἐρυθραίνω Ἦσυ.

Κατ-ερυθρίᾳ· πολὺ ἐρυθρίᾳ Ἠλιοδ.

Κατ-έρυθρος, 2· λίαν ἐρυθρός, Βυζ.

Κατ-ερυθρόω· κατερυθραίνω, Βυζ.

Κατ-ερυθάνω· τῇ ἐπομ. Ἰλ. ω, 218, Ὀρφ.

Ἀργ. 645, δι. γρ.

Κατ-ερύκω· κατέγω, κρατῶ, ἐμποδίζω· "καί
ῥεσόμενος" Ἰλ. ζ, 518· "καὶ ἄρ' ἔθες ἱεμέ-
ρους περ" Ὀδ. δ, 284· "καὶ ἀποκλείειν τι-
νός" Ἀριστ. σφ. 601· παθ. Ὀδ. δ, 498.

Κατ-ερύω· αὐτὸ πρὸς τὰ κάτω, καθελκύω,
ἐπὶ πλοίων, ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασ-
σαν· "εἰς ἄλλα" Ὀδ. ε, 261· παθ. "οὐκ αὖ
τειρῶσθαι", ζ, 332, ἰων. "κατειρύω" Πρ. 8,
96, Ὀρφ. Ἀργ. 242.

Κατ-έρχομαι· 1) ἔρχομαι κάτω, καταβαί-
νω· "πάντες δ' Ὀδύμποιον κατήλθομεν" Ἰλ. υ,
125· "εἰς οὐρανὸν", ζ, 109· ἰδία εἰς τὸν Αἴ-
θ' "Ἀϊδὸς εἴσω", ζ, 128· "φυγαὶ δ' αἰ-
δῶδες κατήλθον", η, 330· οὕτω καὶ Εὐρ. Πρ.
μ, 1101· εἰς τὴν παραλίαν "ἐπὶ νῆα θυῆν κα-
τελεύσομαι" Ὀδ. α, 303· καὶ ἐπὶ πόλεως
χαμηλὰ κειμένης, λ, 188· καὶ ἐπὶ ἀφύχ.
πραγμ. καταφέρωμαι "κατερχομένης πέτρης"
ι, 484· ἐπὶ τῶν ποταμῶν, καταρρέω "κατέρ-
χεται ὁ Νεῖλος" Πρ. ι, 19· "εἰς ἀγῶνα"
λαμβάνω μέρος, in certamen descendere,
Σ. Ῥεμ. πρ. παθ. 7, 324· 2) ἐπανέρχομαι,
ἐπιστρέφω ἐπὶ τῶν ἐξορίστων ἐρχομένων ὁ-
πίσω εἰς τὴν πατρίδα "εἰς πόλιν" Αἴσχ.
Ἑστ. 980· "ἦναι γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κα-
τέρχομαι" Εὐρ. 440· "φυγὰς κατελθὼν" Σοφ.
Ἄντ. 200· "εἴ κως κατέλθοιεν εἰς τὴν ἐαυ-
τῶν" Πρ. δ, 30· συγκρὸν δὲ παρὰ Θουκ. Ξεν.
καὶ Ῥητ. πρβλ. ἀάτειμι.

Κατ-ερώ, μελ. τοῦ κατεριπείν· θά εἴποι τι
σαφῶς, ὠρισμένως θά ἐκφέρω τι· "κατερώ
πρὸς γ' ὅμῃς ἐλευθέρους τῆλ' ἦθ'·" Ἀριστ. νεφ.
518· πρβλ. Εὐρ. Μηδ. 1106· "τινός = θά ὁ
μιλήσω κατὰ τινος, θά τὸν κατηγορήσω Ξεν.
Κυρ. ι, 4, 8· οὕτω καὶ "κατερέω αὐτοῦς
πρὸς τὸν μάχον" Πρ. 3, 71· πρβλ. Πλατ.
πολιτ. 10, 595· καὶ παρκ. "ἐναντίον ἐμοῦ κα-
τερήχέ σου" Πλατ. Θεαγ. 125· καὶ παθ. "κα-
τεροῖσθαι εἰς σέ" = θά σοὶ λεγῶ Πρ. β, 69.

Κατ-ερώτα, αἰολ. = καὶ ἐτίρωθε Σατω. εἰς
Ἀφρ. 5· πρβλ. Σχαιφ. εἰς Δ. Ἀλ. συνθ. ὅν
σ. 349.

Κατ-εσθίω· κατατρώγω· ἐπὶ τοῦ δρᾶντος
"ἐνθ' ὅγε τοὺς κατήσθις τετραγῶτας" Ἰλ. β,
314· ἐπὶ τῶν κυνῶν "σὲ κατέδονται", γ, 89·
ἐπὶ τοῦ δελφίνος, φ, 24, Εὐρ. Κουκλ. 341, Ἀ-
ριστ. πλ. 1130· "χοιρίδιον κατεδωκὴς"
εἰρ. 338 καὶ πεζ. "ὡμὸν κατεσθίειν" Ξεν.
Ἄν. 4, 8, 14· μετφ. καταστρέφω, ἀφανίζω·
"μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι κτήματα" Ὀδ.
σ, 12· "εἰ τις πατρώων παραλαβὼν γῆν κα-
ταφάγοι" Μενανδ. ἐν Ἀδρ. 4, 166· "τὰ κοινὰ

πρὶν λαχεῖν κατεσθίεις" Ἀριστ. ἱππ. 258·
"τὰ πατρώα κατεδωρόκηναι" Αἴσχιν. ι, 94·

"τὴν πατρίαν οὐσίαν οὐ μόνον κατέφαγεν,
ἀλλ' εἰ οἷόν τε ἔστιν εἶπεν καὶ κατέπειν"
αὐτ. 96· ἰδία ἐν ἀσωτίᾳ καὶ ἀσελγείᾳ
φθείρειν τι· "λίθοι οὐ κατεδωροσμένοι οὐδὲ δι-
εφαρμένοι ὑπὸ σπενδόνης καὶ ἄλμης" Πλατ.
φαιδ. 110· "κατεδύδοται παρὰ Δ. Ἀλ. ι, 55·

Κατ-έσθω, π. = τῷ προηγ. "οὐκ αὖ κατέσθων"
Φιλίπ. 56 (Πλυν. 240).

Κατ-εσχερμένως, ἐπὶρ. μὲ πολλὴν σκέψιν,
μετγ.

Κατ-εσκολιμένως· πολλὴ σχολιῶς, μετγ.

Κατ-εσπασμένως· μετὰ πολλῆς σπουδῆς
ταχέως Πλουτ. ζῷ, σ. 522.

Κατ-εσπυδασμένως· μετὰ πολλῆς σπου-
δῆς, ἐπιμελίας, ζήλου, μετγ.

Κατ-εστέως, ἰων. = καθεστώς· ὅδε καθι-
σטיμ.

Κατ-εστραμμένως· ἀνεστραμμένως.

Κατ-εσχάρω· ἐπιχαλύπτω μὲ ἐσχάραν,
οἷον πληγὴν τινα Πουχ.

Κατ-ευαρεστέω· εὐαρεστέω, μετγ.

Κατ-ευγμα, τὸ ἐντὶ Αἴσχ. Εὐμ. 975· ἀρά,
κατὰρ "ἐξέλασεν γὰρ Οἰδίπου κατεγμματα",
Ἑστ. 691, Εὐρ. ἱππ. 1170· ὅ, τι οἱ· εὐχῇ
καθιροῦσθαι, τάξιμον· "ἐκείνης ἀφίγμαι τοῖς"
δε σὺν κατεύγμασιν" Σοφ. Θί. τ. 920.

Κατ-ευδαίμονίζω· ἐπαινώ, μακαρίζω
τινὰ ὡς εὐδαίμονα Ἰωσ.

Κατ-ευδοκέω· εἶμαι εὐχαριστήμενος μὲ τι,
ἐπιδοκιμάζω, τινὶ Σουδ.

Κατ-ευδοκίμειω, τινός· δαίκαμαι εὐδοκί-
μώτερός τινος Δ. Σιχ. σ. 524, 15.

Κατ-ευδωρμέω· ἀνευ τινός προσκόμματος
τρέχω τὸν δρόμον μου, Βυζ.

Κατ-ευεργετῶ· εὐεργετῶ τινα πολὺ, ὡς
Κατ-ευεργετῶ· εἶμαι εὐχέστερος ἄλλου
τινός, εἶμαι εὐδοκίμώτερος, ἔγω μεγαλειέ-
ραν ὀδύληψιν, ἔγω καλὸν ὄνομα παρὰ τινι
Αἴσχ. 2, 89.

Κατ-ευθιτέω· θιγγάνων εὐρίσχω τὸ ἀλη-
θές μέρος, ἐπιτυχάνω, μετγ.

Κατ-ευθύ· ἴσις· "τὸ κατευθὺ μόνον ὄρνις"
τὸ ἴσιον Ξεν. συμπ. 5, 5· "ἡ κατευθὺ" δηλ.
ἡδὴς = ὁ ἴσιος ἄρματος Πaus. 2, 11, 3· οἱ
μετγ. καὶ κατευθύς· πρβλ. Λοδεκ. Φρόν. 145.

Κατ-ευθυντήρ, ἥρος, ὁ ὁ κατευθύνων, δι-
αρθρῶνων· τῶν ἀμπεριῶν Κλ. Ἀλ. σ. 138.

Κατ-ευθυντήρις, ἡ· στεθμὴ Σχολ. ἐν Ἰλ.
σ, 410, Θηλ. τοῦ κατευθυντήριος Μ. Ἑστ.
740, 42.

Κατ-ευθύνω· 1) χάμνω τι εὐθὺ, ἴσιον, διευθύ-
νω τι ὀρθῶς, διοικῶ· τὸ σάφους Πολυδ. ι,
98· "πρὸς τὸ ἄπαιον τὴν ναὺν Κλ. Ἀλ. αὖ
περιφορὰ κατευθυνόμεναι" Πλατ. Τιμ. 41·
"κατευθύναι τὰ παρόντα πρὸς τὸ κάλλιστον
εἶδος" Πλουτ. Καμῖλλ. 42· ἔτι ὡς τὸ ἀπλοῦς
διορθῶναι τινὰ, τιμωρῶ, καταδικάζω Πω-
λυδ. 8, 22· ἀπαιτῶ λόγον παρὰ τινος Πλάτ.
νόμ. 12, 945· 2) ἀμτῶ ἐναυομένον εἴωθεν
τοῦ εἰαυτοῦ, διευθύνωμαι κατὰ τινός· "ἐπὶ
τοὺς πολέμους" Πλουτ. Ἀλεξ. 33.

Κατ-ευθύς· κατευθὺ.

Κατ-ευθυσμός· διεύθυνσις εὐθεία, διοίκησις, κυβέρνησις, μὲν.

Κατ-ευ-καίρῳ· παρατηρῶ τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν καὶ πράττω τι· «κατευκαιρήσας ἀπάγει» Πολυδ. 12, 4, 13.

Κατ-ευκλήω· καθηγουάζω, καταπραυνῶ, «νύξ γαίαν» Ἀπολλ. Ρ, 4, 1059.

Κατ-ευκτικῶς· μὲ εὐχὰς ἢ κατὰρας Σχολ. Σοφ. Αἰ. 838.

Κατ-ευκτός, 2, «κατευκτόν» τὴν ἐπὶ τινὶ εὐχῇ ὑπόσχεσιν· Ἦουχ.

Κατ-ευ-λαγέω· ἐπαίνῳ πολὺ Πλουτ. 30, 66, 750.

Κατ-ευ-μαρίζω· εὐχερίζω, καθιστῶ Ἦουχ.

Κατ-ευ-μεγέλλω· ἐπικρατῶ κατὰ τὸ μέγεθος, καταδυναστεύω Ἦουχ.

Κατ-ευ-μενίζω· καθιστῶ εὖνουν, ἀρέσκω, μὲν.

Κατ-ευ-μαίρῳ· λίαν εὐμοιρῶ, Βυζ.

Κατ-ευνάζω· καμίζω, κατακοιμίζω· «ἐκτός αὐτὸν τάξενον καθύνασεν» Βατωρ· Εὐρ. Ρῆα. 614. Μωφ. ἡσυάζω τινά, πραδνῶ· «αἰμάδα ἡπίοισι φύλλοις» Σοφ. Φιλ. 692.

«κατὰ δ' εὖνασε πάνταν» Ἀπολλ. Ρ, 1, 1155· «-Ἡρὸς ἐρωήν» Ὀππ. κυν. 3, 374· καὶ ἐπὶ τοῦ θανάτου Σοφ. Ἀντ. 827· ἐπὶ τοῦ ἡλίου «Ἄλιον ὦν αἰόλα Νύξ, . . . τίττει κατευνάζει τέ», Τρ. 95· «μόχθων οὐδ' Ἀΐδης με κατεδύνασεν» Ἀρχι. 33 (7, 278). Παθ. ἡσυ-χάζω ἐπὶ τῆς εὐνῆς, κοιμῶμαι «ἐν τρητοῖσι κατευνάσθεν λεχέεσσι» Ἰλ. γ, 448· μτω.

«ἔρας δοκὸν κατευνάσθαι» Πλουτ. Ἀντων. 36.

Κατ-εύναισις, ἢ· κατεύνησις.

Κατ-ευνασμός, ὁ· κατακοίμησης, ἀντίθ. τῷ ἀνέγερσις Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. 69.

Κατ-ευναστήρ, ἥρος· ὁ κατευνάζων, θαλαμῳπόλος, μὲν.

Κατ-ευναστήριος, 3· κατευναστικός.

Κατ-ευναστής, ὁ· κατευναστήρ Πλουτ. Ἀλ. 40· ὁ θεός, ὁ ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸν Ἀΐδην, μετὰ τοῦ ψυχοπομπός, 30, 758.

Κατ-ευναστικός, 3· ὁ εἰς τὸ κατευνάζειν, κοιμίζειν, καθηγουάζειν, πραδνῶν ἐπιτήδεις, λόγος, ποιήματα, τεχνουργ. 9, 273.

Κατ-ευναστρία· θηλ. τοῦ κατευναστήρος, μὲν. καὶ ἡ τὸν θάνατον, τὴν ἡσυχίαν θηλ. φέρουσα, Βυζ.

Κατ-ευνάω· κατευνάζω· «ἄλλον κατευνήσαιμι» Ἰλ. ε, 245. Καὶ παθ. «κατευνήθεντα» Ὀδ. δ, 414· ἴσ. ἀνέχει μᾶλλον ξυταῦθα ὁ παρὰ Σοφ. Φιλ. 692 τύπ. «κατευνάσσει», ἂν ὁ στίχος τῆς στροφῆς δὲν εἴνε ἐφαρμένους.

Κατ-εύνησις, ἢ· ποιήσεις, πράξεις Ἰαμβλ.

Κατ-ευνήτειρα· θηλ. τοῦ κατευνητής, κατευναστής Παυλ. Σιλ. ἔκφρ. 578.

Κατ-ευ-οδῶ· εὐοδῶ, εὐτυχῶ ποιεῖ, Ὁ.

Κατ-ευ-οδῶσις, ἢ· προκοπή, ἐπίδοσις.

Κατ-ευ-ορκέω· ἀληθῶς καὶ πομπικῶς δυνύω πρὸς τινὰ τῶν θεῶν Γοργ. ἐν Ἀριστ. 3, 3.

Κατ-ευ-παθέω· καταναλίσκω εἰς ἐπάθειαν, καθυδαπαθῶ Φρυν. ἐν Β. Ἀν. 47, 1.

Κατ-ευ-ποιέω· κατεργεῖται Τρέτζ.

Κατ-ευ-πορέω· ἔχω μεγάλην εὐπορίαν, ἀ-

φθόνου· πόρους (κατὰ τινος) Δ. Σικ. 17, 45.

Κατ-ευρύνομαι· μεγαλύνω, πλατύνω Μ. Ἐτ. 482, 10· παρὰ Ξεν. π. ἱππικ. 4, 4 ἔγραψεν ἔκ τοῦ Πολυδ. ἀντ' αὐτοῦ κρατύνω.

Κατ-ευ-στοχέω· εὐστόχως βάλλω εἰς τὸν σκοπὸν, ἐπιτυχᾶναι, εὐτυχῶ· «ἐν πᾶσι» Δ. Σικ. 2, 5.

Κατ-ευ-τελίζω· κάμνω τι ὅπως διόλου εὐτελὲς Πλουτ. 30, σ. 1097.

Κατ-ευ-τονέω· εὐτονέω, μὲν.

Κατ-ευ-τραπίζω· φέρω τι εἰς τάξιν, εὐθετῶ Ἀριστ. ἔκκλ. 510, Ξεν. Κυρ. 8, 6, 8.

Κατ-ευ-τυχέω· εὐτόχως πολὺ Ἀριστ. 30, Εὐδ. 3, 1. Καὶ παθ. «τούτων κατετυχευθέντων» Δ. Σικ. 20, 46.

Κατ-ευ-φημέω· μετ' ἐπαίνων καὶ ἐπιδοκίμασίας προσφωνῶ τινὰ Πλουτ. Κικ. 9. Καὶ παθ. «κατεφημούμενοι ὑπὸ τοῦ ὅχλου» Δ. Ἀλ. 3, 18.

Κατ-ευ-φημίζω· τῷ προηγ. Ἦουχ.

Κατ-ευ-φραίνω· προξένω μεγάλην εὐφροσύνην εἰς τινὰ Λουκ. Ἐρωτ. 1.

Κατ-ευ-χειρίζω· κατευμαρίζω, ἀρχ. λεξ.

Κατ-ευχή, ἢ· προσευχή, εὐχή· «κλύοντες μάκαρες χθόνιοι τῆσδε κατευχῆς» Αἰσχ. Χο. 470· μετὰ τοῦ σπονδαί Πλουτ. Δίων 24.

Κατ-εύχομαι· εὐχομαι κατὰ τινος, καταρῶμαι «οἷας γ' ἀράται καὶ κατεύχεται τύχης» Αἰσχ. Ἐπτ. 615· «κατεύχομαι δὲ τὸν δεδρακότα κακὸν κακῶς ἐκτρίψαι βίον» Σοφ. Οἰ. τ. 246· «-τιῶν Ἀχαιῶν», ἀποσπ. 891, Εὐρ. Ἰφ. τ. 536· καὶ ἐν πεζῇ Πλάτ. νόμ. 11, 934· «πολλὰ καὶ θεινὰ κατ' αὐτῶν» Πλουτ. Νόμ. 12. Ἐν γέν. εὐχομαι, παρακαλῶ νά γένηται, ἐνίοτε καὶ ἀποκλ. Αἰσχ. Ἀγ. 1223, Σοφ. Τρ. 761, Ἦρ. 2, 40· μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. Αἰσχ. Εὐμ. 882, Σοφ. Οἰ. Κ. 1571· «τοῖς Πέρσῃσι κατεύχεται εὐ γενέσθαι» Ἦρ. 1, 132· «-τὶ Σοφ. Αἰ. 385· ἔτι «κατεύχομαι σοὶ τὰγαθὸν» Εὐρ. Ἰ. Α. 1186· ὑπόσχομαι, «κατεύχονται τῇ θεῷ ἀπάξιν αὐτῇ ταχέας ἐταίρας» Ἀθην. 13, 573· τινὶ Αἰσχ. Χο. 86· καυῶμαι, ὡς καὶ τὸ εὐχομαι Θεοκρ. 1, 97.

Κατ-ευωχέω· παρέχω τινὶ εὐωχίαν, φιλοξενῶ Κλ. Ἀλ. Μίσ. κατατρώγω ἐν εὐωχίᾳ, «ἐψήσαντες τὰ χρέα κατεωχέονται» Ἦρ. 1, 216, Στραβ. 3, 155.

Κατ-εφ-άλλομαι· πηδῶν κάτω ἡρῶ κατὰ τινος, ἐπὶ προσβολῇ· «ἐξ ἔκπουν κατεπάμεινος ἀντίος ἔσθη» Ἰλ. λ, 94· «νηὶς ὑπὲρ πάσης κατεπάμεινον κυμα» Ἀπολλ. Ρ, 2, 583· πρβλ. καταπάλλω.

Κατ-εφθόσος, 2· πολὺ βρασμένος δροῦς καθεφθός Ἀχαι. ἐν Ἀθην. 9, 368.

Καθ-εφ-ίστημι· ἐπαγίστημι· ἐν δὲ τοῖς χρόνοις τοῖς ἔχουσι ἀμτβ. σημ. ἐπαναστατῶ ἐναντίον τινός· «κατεπίστησαν αὐτῷ», Κ. Δ.

Κατ-εχθίζω· κατεθραίνω Ἦουχ.

Κατ-εχθραίνω· θυραίνω· ἔχω πρὸς τινὰ, μισῶ, ἴσως.

Κατ-εχμάζω· κατέγω Ἦουχ.

Κατ-εχομένιον, τό· εἶδος κωνίτιος Διοσκ. 4, 79.

Κατ-έχω· 1) σταματῶ, κρατῶ, ἱμποδίζω,

βάστω· «εὐ με βίη ἀέκοντα καθέξει» Πλ. α, 186· «μή μ' ὁ γέρον ἀέκοντα κατάσχη ὧ ἐν ὄκω» Οδ. ο, 200· «ὁ μὲν ἐνθα κατέσχετ' ἐπειγόμενός περ ὁδοῖον», γ, 284· «ἐν κοιλίῳ ξίφος κατασχόσασα» Πινδ. Ν. 10, 6· «παῖς δ' ἐμὸς κατεῖχε κἀπράντες τὰς στάσις τευγούσας» Αἰσχ. Περσ. 186· «δάκρυ μὴ κατασχεῖν», Ἀγ. 202, Πλατ. Φαιδ. 117, ὅστις καὶ «κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν» λέγει· οὕτω καὶ «αὐτοῦν κατέχει μὴ ἐπιπρῶν τῷ ἔρωμένῳ», Φαιδρ. 254· γέλωτα, Ασχ. 184, Ξεν. Κυρ. 2, 2, 1· «μηνίσσασα Λητώα κόρη κατεῖχ' Ἀχαιοῦς» Σοφ. Πλ. 561· «τεῖον, Ζεῦ, δόνασιν, τίς ἀνδρῶν ὑπερβασία κατασχοί», Ἀντ. 601· «κατάσχοις ὀργήν», Πλ. 999· «καθέξω θυμόν», Οἱ. Κ. 878· «φονίου ἀνδρός ὕδριν κατάσχοις» Εὐρ. Βακχ. 555, καὶ πεζ. Ὑπρ. 1, 29, «κατέχειν τὴν διανοίαν» = κρύπτειν Θουκ. 1, 130· «τὴν ἀναγωγὴν = ἀναβάλλειν, θ, 29· «μόγις αὐτοῦν κατέχων» κρατῶ Πλάτ. Χαρμ. 162, ἀνθ' οὗ ὁ Ἡρώδης. 1, 15, 1 «κατέγειν αὐτοῦ» λέγει. «Ἐτι μὴ κατασχοῦντες αὐτῶν» = δὲν ἠμπόρουν νὰ κρατηθῶσι, νὰ βασιλεύσῃεν ἀπὸ τὴν χαρὰν, 1, 7, 16· πρὸλ. «κατέχειν τῆς ὀργῆς» Φιλημ. ἐν Στοβ. Ἀνθ. 20, 4· «τὴν ἐπωδὴν τοῖς ἀλλοῖς ἀνθρώποις αἱ Σειρήνες ἐπάδουσαι κατεῖχον, ὥστε μὴ ἀπέκτι ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἐκπρόσθεν» Ξεν. ἀπομν. 2, 6, 11, Ἐντ. μέσ. καὶ παθ. διατριβῶν ἐν τινι τόπῳ, μένω, χορνίζω· «πλεῖστον ἐν Αὐδοῖς χρόνον κατεῖχεται» Σοφ. Τρ. 248, Πρ. 8, 117· «περὶ Κορήν κατεῖχοντο» Θουκ. 2, 86· 2) καταλαμβάνω, ἐπεκτείνωμαι ἐν τινι χώρῳ καὶ ἐπικρατῶ ἐν αὐτῷ· «οἱ δ' ἀλλήλητό πᾶν πεδῖον κατέχουσιν» Πλ. π, 79· «νὸς κατέχ' οὐρανόν» = ἐκάλυπτε Ὀδ. ν, 289· καὶ παθ. «οὐρανὸς νεφέσας κατεῖχεται», ι, 145· καὶ μέσ. «γρηῖς δὲ κατέσχετο χεραὶ πρόσωπα» = ἐκράτησε τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ προσώπου καὶ ἐκάλυψε αὐτὸ, τ, 361· «βῆ δὲ κατασχομένη ἑαυτῷ» = καλυφθεῖσα, Πλ. γ, 419, Συγνῶστ. παρ' Ὁμ. εἶνε «τοὺς δ' ἦδη κατέγειν φοιτίζους αἶσα», δ, 243, λεγόμενον ἐπὶ τῶν ἀποθανόντων, οὗς καλύπτει ἡ γῆ· «πρὶν καὶ τίνα γαῖα καθέξει», π, 629 Ὀδ. ν, 427· ἀντιστροφικῶς λέγεται τὸ «ὁ ἡκάς Ἰλιάδος γὰς κατέχουσιν» Αἰσχ. Ἀγ. 442, ὥσπερ καὶ τὸ «τάφον τυρῶντα καθέξει» Σοφ. Αἰ. 1146· «κόνιν σφάραντες, ἢ κατεῖχε τὸν νέκυν», Ἀντ. 405· «φάτις τινὰ κατέχει» = κρατεῖ αὐτοῦ Πινδ. Π. 1, 96· «εὐχεται», Ὁ. 7, 10· «λάβα, Π, 8, 24· «τόπον κατέχειν» Πλατ. Τιμ. 63· «τὴν ἔδραν, Παρμ. 148· «ἡ σφαδρὰ ἦδον κατέχουσα», Φιλ. 45· καταλαμβάνω, γίνομαι κύριος τινος, κρατῶ τινος· «λευκοπύλοιοι ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε» Αἰσχ. Περσ. 389· «οἰρωγὴ δ' ὁμοῦ κυκλώσιν κατεῖχε πελαγίαν ἄλα» = ἐπλήρου, 410· «κατέγεις Ὀλύμπου μαρμαρυέσσας αἴγλας» Σοφ. Ἀντ. 605· «πῶθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον», 499· «βιοτάν = ζῆν Φιλ. 685· «δόμους κατασχεῖν ἐκβαλοῦσ' ἡμᾶς ἡλείας» Εὐρ. Ἀνδρ. 156· «μέλλων τὴν ἀκρόπολιν κατασχεῖν» Ὑπρ. 5, 72· «ἵνα κατά-

σχη τὰ ἐν Σάρῳ πράγματα», 3, 143· «τόπον, ἀρχὴν κατασχεῖν» Πλατ. πολιτ. 2, 360· «καταβάνει τὴν ἀν ἐπιθυμῶσι καὶ σῶσειν ἄσπερ ἂν ἀπαῖς κατάσχωσιν» Ἰσοκ. 12, 242· διατηρῶ τι εἰς τὴν κατοχὴν μου, διασώζω· ἀμέγα μὲν γὰρ οἶμαι ἔργον καὶ τὸ ἀρχὴν καταπραῖται, πολὺ δ' ἐτι μείζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι· τὸ μὲν γὰρ λαβεῖν πολλάκις τῷ τάλμῳ μόνον παρασχημένῳ ἐγένετο, τὸ δὲ λαβόντα κατέγειν οὐλέει τοῦτο ἀνευ σωροσύνης... γίγνεται» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 76· ἀναθέσειν τὰ πράγματα Δημ. 2, 9· κ. μετν. μετὰ γεν. κτῆς παραποταμίας βίᾳ κατέσχον Δ. Σικ. 12, 82· ἐπὶ ἐπιχωρίων καὶ πατριῶν θεῶν, ὅτινες εἶνε κτήτορες καὶ προσταταὶ τῆς χώρας Ἀριστ. νεφ. 603 (ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπλοῦν ἔχει ἐπὶ τῆς αὐτῆς χρήσεως, αὐτῶν 596), Ξεν. Κυρ. 2, 4, 1· ἴδ. λέγεται ἐπὶ ἐπικρατήσεως δυστυχημάτων καὶ ἄλλων δεινῶν· «φθορὰν οἱ κατέσχε τὸν σὸν ἄλλον δόμον» Σοφ. Οἱ. Κ. 371· «μεγάλαι θέρουσι κατέχουσ' ἡμᾶς ἐπὶ δυσκλείᾳ, Αἰ. 142· «κατεῖχ' αἰ πᾶν στρατόπεδον δυσφημίαις», Φιλ. 10· «εἰμὲ δὲ δαιμονία τις τύχη κατέχει» Πλατ. Ἰππ. μείζ. 304· «εἰπεῖν κύνους κατέχει Σικελίαν», Ἐπ. 8, 355· ἐπὶ τοῦ λοιποῦ Ἡρώδης. 1, 42, 1· «απαρραγὴ καὶ πένθος πάντας κατέχει», 2, 6, 4· Καὶ παθ. «ὑπὸ μεγάλης ἀνάγκης κατέχεσθαι» Πλάτ. νῆμ. 9, 858, Ἀλλὰ «κατέγειν τὸ θέατρον» = τοὺς θεατὰς κεράζω μὲ τὸ μέρος μου, εὐδοκίμῳ παρ' αὐτοῖς· «τοιαῦτα κατέχει τὸν δῆμον» = τοιαύτην γνώμην ἔχει ὁ δῆμος, τοιαῦτα φρονεῖ. Μετφ. ἐπὶ πνεύματος, καταλαμβάνω, ἐννοῶ· «οὐ σφόδρα κατέγειν τί βούλει φράζειν» (ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν συνῆθ. ἀρνητικῶς (ἐν τῷ κατέγω, δὲν τὰ κατέγω αὐτὰ ποῦ λέγεις) Πλάτ. Φιλ. 26· «ἐγὼ κατέγω τινὰ ὀφθαλμόν» = ἐν τῇ ἀνῆμ μου κατέγω, ἢ ἀπλῶς = οἶδα· Χρυσῆ. παρ' Ἀθην. - κατέχεσθαι ἔκ τι-νος» = εἶμαι ἐμπροσθημένος, ἐνθουσιασμένος Πλάτ. Ἰων 536· «κατεχόμενος καὶ μαινομένος», 536· «- καὶ ἐνθεος» 533· «- καὶ ἐπίπνοος», Μεν. 94· οὕτω καὶ ὁ μ. ἀφρ. μὲ παθ. σημ. «τῷ ὀρθῷ μανέντι καὶ κατασχομένῳ», Φαιδρ. 244, ἐνθα πρὸλ. Εὐρ. Ἰππ. 27· «καρδὸν κατέσχετο ἔρωτι δεινῷ» 3) ἀντὶ α) ὡς λέγεται τὸ «ναῦν κατέσχειν» ἐπὶ τῶν πλεονῶντων, πᾶντα εἰς τὸ μέρος, ἀράξῳ προσωρινῶς, οὕτω καὶ εἰς τὸ κατέχω ἐννοεῖται τὸ ναῦς· «τίνας ποτ' εἰς γῆν τήνδε ναυτὶλῳ πλάτῃ κατέσχετο» Σοφ. Φιλ. 221, Εὐρ. Ἡρακλ. 84· «οδοπαδὸς δ' ὁδὸν ἀνὴρ καὶ πόλιν κατέσχε γῆν» = κατέλλε, Ἐλ. 1222· «εἰπετήσαν τοὺς Ἀθηναίους οἱ κατασχεῖσθαι» Θουκ. 4, 42· «ὑπὸ τοῦ χερσίνους ἡγαγὰσθην κατασχεῖν εἰς τὸ χωρίον» Ἀντιφ. 5, 21· «κατέσχε τῆς χώρας εἰς τὸν αἰγυλόν» Ἡρ. 7, 188, καὶ μετν. ὡς Πόλυδ. ὅστις καὶ ἐπὶ τῆς κατὰ γῆν πορείας λέγει «κατασχωὶν εἰς Γαλααδίτιν», 5, 71, 2· β) καλῶς ἀποδίδει τι, χωρεῖ· «αἰ μὴ τόδε φάσμα συκτὸς εἶ κατασχεῖσιν» Σοφ. Πλ. 493· γ) ὑπάρχει, ἐπικρατεῖ αὐτὸς λόγος κατέχειν Θουκ. 1, 10· καὶ συχνῶς ἐν Ἀφρ. Ἀν. - κλέδων Ἀνδοκ. 1, 130· «τὰ κατέχοντα

πρήγματα = αἱ ἐπικρατούσαι περιστάσεις Ἦρ. 6, 40. ἐπικρατοῦ, ὑπερίσχυον Θεογ. 262. ἐπὶ ἀνέμου, παύω, δὲν φυσῶ, στένω Ἀριστ. Εἰρ. 944. ἔτι «εἶπεν οὖν μὴ κατασχῶν» Πλουτ. Ἀρταξ. 15. 4) Μία, κρατῶ τὴν διὰ τὸν ἐαυτὸν μου «χρήματα» = σφετερίζομαι Ἦρ. 7, 164. - χωρῶ, περιέχω Πολυδ. 9, 21, 7. Κατ-εψευσμένοις, ἐπὶρ. (π. πρὸς τοῦ κατεψεύδω) ψευδῶς, μετγν. Κατ-εψήσεις, ἰων. ἢ κατέψης: ὡς κατέψω = κατέψα. Κατ-εθολέω· μὲ πᾶναι πυρετός, πίπτω εἰς λειποθυμίαν Νικ. ἀλ. 193, 458. Κατ-εθαλή, ἢ (πρόβλ. καταβολή), προσβολή πυρετός, λειποθυμία Γαλην. πρόβλ. Λοβεκ. Φρόν. α. 699. Κατ-εθολίς, -ίδος, ἢ τῇ προηγ. Γαλην. Κατ-ηγερῶν -δός, ἰων. ὁ καθηγερῶν. Κατ-ηγέρομαι, ἰων. = καθηγέρομαι. Κατ-ηγρέω· λέγω κατὰ τινος, κατηγοροῦμαι «ἐβλογοῦντες ἢ κατηγοροῦντες» Πλατ. Μιν. 320. ἰδ. ἐν δικαστηρίῳ, τὸ μὲν ἀπόλ. «πὺ δὲ κατηγορεῖ παρών» Ἀριστ. σφ. 840. συνήθ. ὁμοῦ μετὰ γεν. προσώπ. «ἐδ γὰρ φρονούντες ὅμῃ σου κατηγορεῖ» = δεικνύει, ἐπὶ καλῆς ἐννοίας Λίσχ. Ἀγ. 262. Ἀριστ. πλ. 1073. «- τῶν συμμάχων» Ἦρ. 8, 60. «- τῆς πόλεως» Πλατ. Μενεξ. 244. Ἐπι- «κατὰ τινος» Σεν. Ἑλλ. 1, 7, 9, Κ. Δ. «- τινὸς πρὸς τὴν πόλιν» Πλατ. Εὐθυφρ. 2. «- τινὸς περὶ τινος» Θουκ. 8, 85. «τινὸς τι» = διὰ τι πράγμα, «δεῖν» Ἐπι πεπυσμένους κατηγορεῖν μου τὸν τύραννον» Σοφ. Οἰ. τ. 514. «τινα λόγον Ἀσίου κατηγορεῖς;» Εὐρ. Ἰων 931. «Φοῖβου δίκαιαν» Ὀρ. 28. καὶ περ. Πλατ. πολιτ. 10, 605. «ἐμοὶ τὰ τῶν τριάντων ἀμαρτήματα» Λυσ. 25, 5. μὲθ' ἀπλῆς αἰ. τοῦ πράγματος Εὐρ. Ἦρακλ. 418. πρόβλ. Σεν. ἀπομν. 1, 3, 4. ἐντ. παθ. «κατηγορεῖτο τοῦ Πίπλημα τοῦτό μου» Σοφ. Οἰ. τ. 529. «σφέν μεγαλῶς κατηγορεῖτο μηδίζειν» Ἦρ. 7, 205. «τὰ πρῶτα μου ψευδῇ κατηγορημένα» Πλάτ. ἀπολ. 18. ὡς «τὰ κατηγορηθέντα» Ἀντιφ. 5, 85. Ἀνδοκ. 1, 24, Λυσ. 16, 9. Ἀλλὰ καὶ μετὰ διπλῆς γεν. «παρανομῶν ἢ παραπροσεδίας ἡμελλὼν αὐτοῦ κατηγορεῖν» Δημ. 21, 5. Ἐν γέν. ὡς ἐν τῇ ἀνω χωρίῳ τῷ Αἰσχύλου = δεικνύω, παρέγω σημεῖόν τι, ὥστε νὰ γνωρίσῃ τις ἐκ τούτου Σοφ. Αἰ. 891. «αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα ὡς ἴστιν Ἑλληνικὸν» Ἦρ. 3, 115. «νεαρόν, ὁ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοτιάν» Σεν. Κυρ. 1, 4, 3. «καὶ δηλοῦν» Δημ. 45, 20, καὶ μετγν. «οὐδὲ κατηγορητέον, ὡς ὁ μὲν κάρων ἀμαθῆς, ὁ δὲ ὑπαιάνων σοφὴς» = δὲν πρέπει τις νὰ διασχυρίζεται, ν' ἀποφαίνεται ὅτι Πλατ. Θεαιτ. 167. Παρὰ μετγν. Ἀριστοτ. καὶ ἄλλ. κατὰ τὴν ἐννοιαν τῆς λογικῆς, ἐκφέρεται, λέγεται τι περὶ τινος, «ἐφ' ἑνὸς οἴονται θεοὶ ἑκάτερον τῶν ὀνομάτων κατηγορεῖσθαι» Δ. Ἀλ. 2, 48. β. ἐπὶθ. - τέον Πλάτ.

Κατ-ηγόρημα, τό· τὸ ἀντικείμενον τῆς κατηγορίας, ἢ κακὴ πράξις, τὸ παλούρημα, Δειν. 1, 1. «πρὸς αὐτὰ τὰ τοῦ τρόπου σου

βαδίζομαι κατηγορήματα» Δημ. 18, 263. κατηγορία Πλάτ. νόμ. β. 765. ἐν γέν. ἐνδειξις, σημεῖον, μετγν. ὅ, τι περὶ τινος ἐκφέρεται, λέγεται, κρίνεται, κατηγοροῦμενον Ἀριστοτ. μεταφυσ. β. 1, praedicatum.

Κατ-ηγόρησις· ἔφετ. τοῦ κατηγορῶ ἐπιθυμῶ νὰ κατηγορήσω, μετγν.

Κατ-ηγόρια, ἢ ἢ κατὰ τινος αἰτίας διὰ παρανομίαν ἢ κακὴν τινα πράξιν, ἐνοχοποίησις, ἢ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ἀγύρευσις κατὰ παρανόμου καὶ κακῆς πράξεως πρὸς τιμίαν ἀντίθ. τῇ ἀπολογία· «κατηγορία μὲν οὐδεμία προεσθῆ» Θουκ. 3, 52. «κατηγορίαν ποιέσθαι» = κατηγορεῖν Σεν. Ἀν. 5, 8, 1. «πολλὰι κατηγορίαι κατ' αὐτῆς γιγνώσκει» Ἰσοκ. 5, 147. - τινὸς Σεν. Ἑλλ. 2, 1, 31. διακρίνεται τῆς αἰτίας αἰτία μὲν γὰρ φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἀμαρτανόντων κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων» Θουκ. 1, 69.

Παρὰ δὲ τοῖς φιλοσόφοις κατηγορία, praedicamentum, καλοῦνται τοιαῦτα ἔννοια, αἵτινες εἶνε γενικὰ καὶ ἀναγκαῖα γνωρίσματα τῶν πραγμάτων, καὶ διὰ τοῦτο ἄνω τινὸς ἐξ αὐτῶν ὁ νοῦς οὐδὲν τῶν ὄντων δύναται νὰ νοήσῃ· εἶνε δὲ αὗται κατ' Ἀριστοτ. Κατηγ. 4, δέκα οὐσία, ποσόν, ποιόν, πρὸς τι, ποῦ, ποτέ, κεῖσθαι, ἔχειν, ποιεῖν, πάσχειν.

Κατ-ηγориκός, β' ὁ ἀνήκων, ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὴν κατηγορίαν Πλουτ. ἡ. σ. 558. ὁ κατηγορός, Γαλβ. 8. ὁ ἀνήκων εἰς τὸ κατηγορημα ἢ τὰς κατηγορίας, μετγν. ἐπὶρ. - ικός - λέγειν ἴωσ.

Κατ-ήγορος, δ' ὁ κατηγορῶν Σοφ. Τρ. 811. Ἦρ. 3, 71, Πλάτ. ἀπολ. 18, κ. συχν. παρὰ ῥήτ. ὁ ἐκφαίνων, προδίδων τι, «τῶν ματαίων ἀνδράσι φρονημάτων ἢ γλώσσῃ ἀληθῆς γίνεται κατηγορός» Λίσχ. Ἐπτ. 421. - χροῦς Λυκοφρ. 58. «ἡ ἀμείλεια σαφῆς ψυχῆς κατήγορος κακῆς» Σεν. οἰκ. 20, 15.

Κατ-ήκοος, 2' α) ὁ ὠτακουστὸν ὡς προδότης καὶ κατάσκοπος Ἦρ. 1, 100. «κατάσκοποι καὶ κατήκοοι» Δ. Κασ. 42, 17. 6) ὁ πειθόμενος, εὐπειθὴς Σοφ. Ἀντ. 638. - τινὸς Πλάτ. Μεν. 71. - τινί, πολιτ. 6, 499. ἐντ. ὁποτεταγμένος, ὁπήκοος, «ἦσαν οὗτοι Μήδων κατήκοοι» Ἦρ. 1, 72. «Κροίσω ἦσαν κατήκοοι», 1, 141. 3) ὁ ἐπακούων, εἰσακούων, «εὐχολῆσαι» Ἀντιφ. 5 (6, 199). Ἐν γέν. ἀκουστής, ἀκροατής· «κατήκοος λόγων» Πλατ. Ἀξ. 365.

Κατ-ηκριθωμένως, ἐπὶρ. μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν Γαλην.

Κατ-ήκι, ἰων. = καθήκι.

Κατ-ήλιψ, -ίφος, ἢ, ὄνομα, οὗ ἡ σημ. σκοτεινῆς Παρ' Ἀριστ. βατρ. 566 λέγει ἡ πανδοκεῦτρια «νῦν δὲ θείσασα γίγνου (τὸν) Ἦρακλῆα δηλ. σπώμενον τὸ εἶφος» ἐπὶ τὴν κατήλιψ· εὐθὺς ἀνιπτήθησάμεν» ἔνθα ὁ μὲν Σχολ. «κατήλιψ» τὴν μεσδόμοον ἢ τὴν κλίμακα· ὁ δὲ Πάσχ. «κατήλιψ» μεσδόμη, μεσδοίχοον, δοκὺς ἢ δοποαστάζουσα τὸν ὄροφον· οἱ δὲ ἐκρίμακα τὸ ἐν τῷ σῆμα, ὁ καὶ βέλτιον. Πολυδ. 7, 128. «κατήλιψ ἡ μεσδόμη» πρόβλ. Β. Ἀν. σ. 1200, 32, Δουκ. Λξ. 8.

Κατ-ηλογέω, ἰων. καταλογέω· καταφρονέω· τινός· Ἦρ. 1, 84· τί, 1, 144, κ. μετν. Κάτ-ηλως, -υδος, ὅ, ἡ· καταφερής, ἀπότομος· πέραι· Νον. Δ. 37, 24.

Κατ-ηλυσίη, ἡ· τῇ ἐπομ. -ζεφύροισι· Ἀπολλ. Ἰ. 4, 886.

Κατ-ηλυσίς, ἡ· κατάθασις· «εἰς Ἀἶδην ἴστα κατ.» Ἐπιγρ. ἀδ. 413 (10, 3)· «χειμερίην υφειτοῖα κατῆλυσιν» Σιμωνιδ. 106 (6, 217)· κάθοδος, ἐπάνωδος· Δ. Σικ. 12, 75, ἐκ διορθ. ἀντί κατάλυσις.

Κάτ-ημαι, ἰων. κάθημαι Ἦρ.

Κατ-ημαρ· κατ' ἡμαρ, ὁρόντ. = καθημέραν.

Κατ-ημελημένωι, ἐπίρ. λίαν ἀμελῶς, μετν.

Κατ-ημύω· κλίνω πρὸς τὰ κάτω, καταπίπτω· «ἔρνεα... κατημύουσιν ἔραζε κλασθέντα ῥίξιν» Ἀπολλ. Ἰ. 3, 1400· καί μετν. «κατῆμυσαν δ' ἀγέσσι θυμόν» ἀπίδαλιν τὸ θάρρος, 2, 862.

Κατ-ηναγασμένος, ἐπίρ. κατ' ἀνάγκην, ἐξ ἀνάγκης· Δ. Σικ. 15, 50 καί μετν.

Κατ-ηνεμός, ὁ· πρὸς τὸν ἀνεμὸν κείμενος, ἐκτεθειμένος εἰς τὸν ἀνεμὸν Ἀλλ. Ἰ. 4, 6.

Κάτ-ητίς, ἰων. ἡ· κατάτις, σύνταξις Ἰπποκρ.

Κατ-ήυρος, ὁ· πρὸς τὰ κάτω κρεμάμενος, αἰωρούμενος Ἀπολλ. Ἰ. 2, 1042· βόστροχα Π. Σιλ. 33 (5, 260)· «τέκνον δὲ πλήθος ἐν πύλαις βάκρουσι κατῆσθαι στένει» Εὐρ. Τρω. 1097, κατὰ τὸν Ἑρμῆν, = τὰ τέκνα κλαίονσι ἐξαρτώμενα ἐκ τῆς ἀγκάλης τῆς μητρὸς τῶν.

Κατ-ηπειγμένως, ἐπίρ. ταχέως Ἠλιούδ. 8, 1.

Κατ-ηπιάω· καταπραύνω· «δύναται κατηπιάωνται» Ἰλ. ε, 417.

Κατ-ηρεμέω· καθησυχάζω· «βουλούμενος αὐτοὺς κατῆρεμῆσαι» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 22, ὅπερ ὁρόντ. τρεπτεῖν εἰς κατῆρεμίσαι.

Κατ-ηρεμίζω· τῇ προηγ. «κατῆρεμίσθησαν» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 24· προβλ. Πλουτ. Ἰσ. καί Ὁσ. 81 «τὰ ἀσφραγίστα παλλάκας ἀμῆλυναι καὶ κατῆρεμίζει τὴν αἰσθησιν».

Κατ-ηρεφής, 2 (ἐρέφω)· κατεσφραγισμένος, σκεπασμένος· σπέος Ὁδ. ν, 349· «σηκοί Ἰλ. σ, 589· σμήνεα Ἰσ. θε. 694· «μέγα κῆμα κατῆρεφές» Ὁδ. ε, 367 (καλεῖται οὕτως τὸ κῆμα διὰ τὴν κλίσιν, ἣν λαμβάνει ἡ κορυφὴ αὐτοῦ, ὅτε ἐπανισταμένον κυρτοῦται)· «δῶφονσι κατῆρεφές σπέος», ι, 183 «δῶματα μακρῆσι πέτρῃσι κατῆρεφέα» Ἰσ. θε. 778· «ἐν κατῆρεφεί πέτρῃσι» Σοφ. Φιλ. 272· «κατῆρεφεί τὸ μῶν, στέγη», Ἀντ. 876 «στέγην, ἡ κατῆρεφεί δόμοι» Εὐρ. Ἰπ. 168· «κατῆρεφεί αὐτῇ τῇ πέτρῃ» Πλάτ. Κριτ. 116. Τὸ δὲ ἐν Ἀισχ. Εὐρ. 284 «τίθονσι ὁρόντ ἡ κατῆρεφῇ πόδα» φαίνεται ὅτι λέγεται περὶ τῆς θεᾶς καθήμενης, τῆς ὁποίας τοὺς πόδας ὁ πέλος ἐσκέπασε· «τράπεζαι κατῆρεφές παντοῖον ἀγαθόν» = πλήρεις, κεκαλυμμένοι Ἀνακρ. ἐν Ἀθην. 1, 12.

Κατ-ήρης, ὁ (ἄρως)· ἐξηρτυμένος - γλυν-βίσις = τυλιγμένος, κεκαλυμμένος Εὐρ. Ἰν. 122, 1δ. ἐπὶ πλοῖον κεχε πλοῖον κατῆρης ἐ-τοῖμον = κώπαις ἐξηρτυμένον Ἦρ. 8, 21· «κατῆρει ταραφή», ἐπὶ τῆς κώπης Εὐρ. Ἰ.

Τ. 1346. Μετ. «παλαιὸν τε θησαύρισμα διό-νυσος τότε δαρή κατῆρες», Ἰλ. 493· «λαοί-οισιν δὲ φύλλοισι κατῆρης» Νικ. Θηρ. 69.

Κατῆρυδες, αἱ· «αἱ βριθούσαι καὶ καταρέ-ουσαι ἄμπελοι» λέγει δὲ τὰς χρωσὰς (διορθο-νέον Ἰσ. εἰς τὸ ἀγρία) ἀμπελούς, παρῶσον οὐκ ἐκλαδεύοντο» Ἦουχ.

Κατῆφεια, ἐπ. καὶ ἰων. κατῆφειν, ἡ· «στου-γνότης, οὐνείδος, αἰσχρόνη, ἀνία» Ἦουχ. «δου-μενέσιν μὲν γάρμα, κατῆφειν δὲ σοι αὐτῷ» Ἰλ. γ, 51· «καὶ οὐνείδος», ρ, 556, κ. μετν. π. ὡς Ἀπολλ. Ἰ. 4, 205, καί μετν. πεζ. «καὶ δυσθυμία» Πλουτ. Θερ. 9· «καὶ ἄχος», Κοριολ. 20.

Κατῆφείω· τὰ κατὰδῶξω (δηλ. τὰ ὄμματά), σκυθρωπάζω, ἀνιῶμαι· «στῇ δὲ κατῆφῆσαι» Ἰλ. χ, 292· «μνηστῆρες δὲ ἀκρόχοντο κατῆ-φῆσαν τ' ἐνὶ θυμῷ» Ὁδ. π, 342· «τί δὲ κατῆφει ὄμμα;» «οὐδὲ τί τὰ ἔγχεις καταδασμέννα Εὐρ. Μυδ. 1008, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 29.

Κατ-ηφής, ὁ· (τὸ ἔτυμον τῆς λέξεως ἀγνώ-στον), ὅστις τὰ ἔχει καταδασμένα, σκυθρω-πός, περίλυπος, ἐντροπισμένος Ὁδ. ω, 432· «κατῆφές ὄμμα» Εὐρ. Πρακλ. 633· «ὄφθαλ-μοί» Ἰπποκρ. «κατῆφέστερος» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 18· ἀντιστοιχεῖ τῇ «στυγνός» Στρατ. 51 (12, 704)· τῇ «δεδακρυμένος», 51 (12, 212)· «νός Π. Σιλ. 55 (9, 658)· «ἐν ἡω-ρίον κατῆφές» σκοτεινόν Πολυδ. 5, 110.

Κατῆφία, ἐπ. κατῆφῆ, ἡ· κατῆφεια Ἀπολλ. Ἰ. 3, 1402, δι. γρ.

Κατῆφιάω· κατῆφῶ Πλουτ. παραμυθ. πρ. Ἀπολλων. σ. 242 καί μετν.

Κατῆφύω, -όνος, ὅ, ἡ (οἱ παλαιοὶ λέγουσιν ὅτι εἶνε θηλυκοὶ γένους)· οὕτω καλεῖ ὁ Πρία-μος τοὺς ἐπιζήσαντας υἱούς· «οπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα κατῆφόνες» Ἰλ. ω, 253· ὁ Ἦουχ. ἐρρηγνέουσι κατῆφοντο· κατῆφείας ἄξιαι πράτ-τουςαι· ὁ Σουῖδ. «ἀναίσχοντο, στυγνοί» ὁ Εὐστ. «φόνος ἄξιος, ἐπνευδιστοί».

Κατ-ηχέω· περιιγνῶ, ἡχολογῶ εἰς τὰ ὠτά τινος, πληρῶ ἤχου τὰ ὠτά τινος, εὐφραίνω, καταγοητεύω, μετν. Συνηθ. διὰ ζώσης φωνῆς διδάσκω, πρὸς τὸ ὑποῖον καὶ ἀντιστοιχεῖ Λουκ. Ὀν. 48, 1δ. εὐχρ. κατὰ ταύτην τὴν σημ. ἐν τῇ Κ. Δ. καὶ τοῖς Ἑκκλ. ἐπὶ τῶν δογμάτων τῆς Χρ. πίστεως. Καὶ παθ. κατῆ-χεῖσθαι, διδάσκεισθαι, μαθάνειν.

Κατ-ήχημα, τό· ἀντήχησις, ἤχος.

Κατ-ηχής, ὁ· ὁ ἰσχυρῶς ἡχῶν, ἡχολογῶν, ὁμορ. κατὰ χεῖς (οὐδ.). «ἀπὸ τὰς πέτρας κατῆλθεσιν ὕδωρ» Θεοκρ. 1, 7.

Κατ-ηχῆσις, ἡ· ἡ διὰ τοῦ ἤχου καταγοη-τεύσις, ἡ διὰ ζώσης φωνῆς διδασκαλία Ἰπ-ποκρ. Δ. Ἀλ. περὶ Δημ. δειν. 50· 1δ. ἡ τῶν χριστιανικῶν δογμάτων διδασκαλία, Ἑκκλ. Κατ-ηχητήριος, 3, -λόγος = κατῆχητικοί, λόγος, Βυζ.

Κατ-ηχητής, ὁ· ὁ κατῆχων, ὁ διδάσκων, ὅστις κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς διδασκαλίας τρό-πον πολλὰκις ἀπὸ στόματος ἐπανελάμβανε τὸ διδασκόμενον μᾶθημα, μέχρις οὗ ὁ μαθη-τὴς ἐγίνετο κάτοχος αὐτοῦ καὶ ἠδύνατο ἀ-πταίστως καὶ αὐτὸς νὰ τὸ ἀπαρ. 1δ. ὁ διδά-

σκαλος τῶν χριστιανικῶν δογμάτων, ἔκκλ.
Κατ-ηχητικός, 3. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν
κατήχησιν, ἔκκλ.

Κατ-ηχῆτος, 2. κατηχηθεὶς, διδαχθεὶς Δ.
Ἀριστ.

Κατ-ηχίζω· κατηχέω Παύλ.

Κατ-ηχισμός, ὁ ἡ διδασκαλία, τὰ διδάγ-
ματα, ἐν οἷς τις διδάσκειται, ἔκκλ.

Κατ-ηχιστής, ὁ· κατηχηστικός, = τῷ κατη-
χητῇ, κατηχητικός, μτγν.

Κάτ-θανε· κάτ-θαψε, κατ-θέμεν, κάτ-θεο
κλ. ἀντὶ τῶν, κατέθανε, κατέθαψε, καταθε-
ται, κατάθετο κτλ.

Κατ-ιάδιον, τό· ὄπλον τοῦ κατὰς Ἀρεταί.
Κατ-ιάπτω· ἰάπτω, φθείρω, μὲν, ἐν τμῇσ.

«κατὰ χάριν καλὴν ἰάπτειν» Ὁδ. 6, 376· «κατὰ
ὁμῶν ἰάπτει» Μουσγ. 4, 1.

Κατῆλαροι, οἱ· φυλὴ Σκυθικὴ Ἦρ. 4, 6.

Κατ-ιάς -άδος, ἡ (καθιέναι)· εἶδος τριτι-
κοῦ χειρουργικοῦ ὄργάνου, ἱατρ.

Κατ-ιδεῖν, ἄπορ. 6. τὸ καθυρᾶν.

Κατ-ίζω, κατ-ίζμι τὸν = καθίζω, καθίμαι.

Κατ-ιθά, ἀντὶ κατ' ἰθά, ὁρᾶται χωριστ.
Μανθ. 1, 30.

Κατ-ιθύω· κατευθύω Μουσγ. 2, 121, Λουκ.
τραγῶδοποδ. 56.

Κατ-ιθός· κατευθός, ἀντικρυνός, ὁ ἐκ τοῦ
ἐναντίου μέρους τινός Κ. Σμ. 7, 136.

Κατ-ικετέω, ἰων. = καθικετέω Ἦρ.

Κατ-ικράζω· κἀκίμαι τὴν ἐν στάξῃ Νικ. ἀλ.

Κατ-ικμαίνω· ὑγραίνω τι, βρυσίζω, βρέ-
χω· «νυσοῦντας βροαίς» Λουκ. 1053· παθ.

Νον. Δ. 11, 508.

Κατ-ιλιγγίζω· καταλαμβάνομαι ὑπὸ σκο-
ποδίνιας, σκοποδινίζω ἰωσ.

Κατ-ιλλαίνω (β. Fil. Fil-ῶν = ἴλλω, ἴλλ-
αίνω, κατ-ἴλλ-αίνω)· με λοξὸν ὄμμα, βλέμ-
μα, προσδεδεῖται τινὰ σκόπτω, μυκτηρίζω·

Πουσγ. «κατιλλάνθη» κατεμυκτηρίσθη.

Κατ-ιλλαγνής, ὁ· μυκτηριστής, ὁδριότης.

Κατ-ιλος, Κροτωνιάτης τις Πaus.

Κατ-ἴλλω· κατεἴλλω.

Κατ-ιλλώπτω (ἴλλ-ωπ-έω, ἴλλ-ώπ-τω)·
παίζω τὰ ῥμάτια, κίβημι τὸ ῥμάτι, κίβημι
τὰ γλυκὰ ῥμάτια, Ἐπὶγρ. ἀδ. 111 (5, 200).
τὸς ἴλλώπτω.

Κατ-ιλύω· σκεπάζω με ἴλυν Ξεν. οἶκ. 17,
13, παθ.

Κατ-ιθύω (ἴω, ἐκ τοῦ ἴος, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ
Fis-ός, πρβλ. τὸ λατ. viv-us=ἰώμα)· κίβημι
τὴν ἰώση, νά πιάσῃ ἰώμα· παθ. ἰώνω ἐγὼ

Ἄρρ. Ἐπικτ. 4, 6, 14· καὶ γενικώτερον =
κατερρηπῶσθαι.

Κατ-ιπιάζομαι, ἰων. = καθιπιάζομαι Ἦρ.

Κατ-ιρῶω, ἰων. = καθιρῶω Ἦρ.

Κάτ-ισος· ἴους Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 728.

Κατ-ιστημι, ἰων. = καθιστημι.

Κατ-ισχάνω· κατέχω, μὲν, ἐν τμῇσ. «κατὰ
σὺν νόον ἴσχανε» Ὁδ. τ. 42.

Κατ-ισχάνω· κίβημι παντελῶς ἴσχυρόν,
ἐξήρην, ἀθενέας· «ἀτρυ κατισχαινύουσα νη-
δύος κυρίᾳ Δίσχ. Εἰμ. 133· «ποιναίς κατ-
ισχαινέσθαι Ἦρ. 269· «ὕδρουποιόν καὶ κατ-
ισχαινόμενος» Πλατ. πολιτ. 561· «ἔρωτα

Καλλίμ. 14 (12, 150)· «ἐπιφύγγεσθαι κατ-
ισχνημένον» = ἀσθενή φωνήν ἔχοντα Λουκ.
φιλοπατρ. 20.

Κάτ-ισχνος, 2. λίαν ἴσχυρός, μτγν.

Κατ-ισχνόω· κατισχαινίω ἰωσ. καὶ μτγν.

Κατ-ισχύω· εἶμαι, γίνομαι ἴσχυρός· «κατ-
ίσχυσεν δέμας» Σοφ. Οἰδ. Κ. 347· «ὕπερτε-
ρῶ τινος κατὰ τὴν ἰσχύν, καταβάλλω, νικῶ,

ἀπολ. μετὰ τοῦ ἐπικρατῶ Πολυδ. 3, 4, 0·
«κατίσχυον καὶ τῷ πλήθει καὶ ταῖς εὐχει-
ρίαις» 11, 13, 3· «κατίσχυον τὰ διαβούλια»,

0, 51, 6· «περὶ τινος», 4, 31, 2· «τινὸς σο-
φίας» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 5, 19· «τὴν», μτγν. ὡς Δ.

Σικ. 1, 39· «στάσιν· ἐξουναμῶν» Δ. Ἀλ. 5, 65·
ἰδίᾳ παρὰ τοῖς Ὁ. ἐντ. παθ. ἡττώμαι· «τῇ
μάχῃ κατισχύεσθαι» Δ. Σικ. 17, 45· «ὅπ-
ἔρωτος», 1, 71.

Κατ-ισχω, καὶ π. καταίσχω· κατέγω· 11
κρατῶ, ἀναστέλλω, σταματῶ· «ἐππου» Ἰλ. ψ.
321, Ἀπολ. Ἦρ. 2, 232. Καὶ μία, κρατῶ τι

πλησίον μου· «γυναῖκα νέην αὐτὸς ἀπονόσας»
κατίσχει» Ἰλ. 6, 233· 2) κατέγω, κατωκίω,

εὐρίσκειμαι ἐν τινι τόπῳ· αὐτὸ ἄρα ποιήθη-
σιν καταίσχεται (νῆρος)», παθ. «οὐ νέμονται
τὴν νῆσον ποῖναι» = δὲν ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ
ποιῖναι, δὲν ἔχει ἡ νῆρος ποιῖνας Ὁδ. ι.
122· «ἀρχῆνα κατίσχει ὅλον τὸ ἀμύμον» Ἀ-

ριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 40· 3) ἀισχύω τὸ πλοῖον
εἰς τι, κυρ. κρατῶ τὸ πλοῖον ἐπὶ τινι διεύ-

θυνσιν ὠρισμένην· «νῆα κατισχέμεναι εἰς πα-
τρίδα γαίαν» Ὁδ. λ. 455· ἐπὶ τῷ αὐτῇ χρησ.

τίθεται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ, καὶ τὸ ἀπλοῦν ἔχω, ὡς
καὶ τὸ ἡμέτερον κρατῶ, ἀνευ ἀντικειμένου

(νῆα) καὶ μόνον μετὰ τοῦ σημείου τῆς διευ-

θύνσεως «Πύλον» ἔχον· Ὁδ. γ. 182· ἐντ.

ἀρχῶ· «ποταμῷ ἐνὶ Φασηδὶ νῆα κατίσχει»
Ἀπολ. Ἦρ. 3, 57· 4) ἀμτδ. «σέλιος κατίσχει

ἐξ οὐρανοῦ» = διαδίδει λάμψην ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
κάτω Ἦρ. 3, 28· πρβλ. ἀνίσχω.

Κατ-ιτήρεις, 3· ὁ ἀφορῶν εἰς τὴν καθόδον·
«τὰ κατιτήρια» δηλ. ἱερὰ· θυσία πρὸς αὐτοῦ·
ἐπάνοδον, ἀρχ. λεξ.

Κατ-ιχν-ήλατέω· ἀκολουθῶν τὰ ἔχνη ἐξε-
τάζω, ἐρευνᾷ Εἰμαθ.

Κατ-ογκάζομαι· ἐπὶ ὄνου, ὀγκανίζω Τζέτζ.

Κάτ-οδος, ἰων. ἡ· καθόδος Ἦρ.

Κατ-οδυνάω· μεγάλην ὁδὸν προφένω, Ὁ.
παθ. σφοδρούς πόρους αἰσθάνομαι, αἰσθῶ.

Κατ-οδύρομαι, μέσ. θρηγῶ πολύ Πλατ.
Ἀξ. 367· «τῇ τύχῃ Δ. Σικ. 13, 58· «περὶ
τινος», 20, 40.

Κατ-όζω· ἀναδίδω· κακὴν ὁρμήν, ὥστε νά
τὴν αἰσθάνῃ τις· «τινὸς» Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 11, 6.

Κατ-οιάδες, αἱ· αἰγές· «ταῖς δὲ ποιμναῖς
ἡγεμόνες τῆς πορείας ἦσαν αἰγές» κατωιάδας
οἱ ποιμένες ὀνομάζουσιν αὐτάς· Πaus. 9, 13,

4. (Τὸ κατωιάς· ἄδος εἶναι σύνθ. κατ-οιάς· τὸ
δὲ οἷός ἐχει ὄμα, οἱ-αθ. (= Φοι-αθ) ἐκ ρίξ,
Φοι-εξ ἡς ὁ μέλ. τοῦ φέρω οἱ-σσι, αἱ-σσι-μαι·
Κάτ-οιάς, ἀπαρ. κατειῶναι· εἰς τῶν τι ἀ-

κριδῶς· «ἄστρον κατωιάς νυχτερινὸν ἡμέρι-
νον» Δίσχ. Ἀγ. 4, Σοφ. Φιλ. 250· «μετὰ
μετχ. καὶ γὰρ κατῶσθαι μὴ πολλοὺς ἐν τρυ-

φῶς ἡλίου τελῶν» Σοφ. Ἀντ. 1051· «μετὰ

τοῦ ὅτι καὶ ὧς «-περί τινος οὐδέν» Φιλ. 549· ἐννοῶ, «οὐ κατὰ ὅς ὅπως λέγεις», Δι. 264.
Κατ-οίησις, ἡ ἢ ἐπὶ ἑαυτοῦ ὑπερβολικὴ οἴησις, γνώμη, φρόνημα, φαντασία Πλουτ. 1119.

Κατ-οικῶς -αδός, ἡ· κατοικίς - ὄρνις Νικ. 60· -στρουθός 535.

Κατ-οικεσία, ἡ· κατοικήσις, Ο'.

Κατ-οικέσια, τῷ, δηλ. ἐν τῇ ἐν τῇ τελευμένη κατ' ἔτος πρὸς μνήμην τῆς ἐν τινὶ τόπῳ κατοικήσεως Ἐτ. Μ. σ. 221, 3· καὶ Ἐτ. Γουδ. ἐν τῇ πρώτῃ ὑπάρχει καὶ ὁ τύπος κατοικήσια πρὸς σχημ. τοῦ κατοικέσια.

Κατ-οικίω· κατοικῶ· Οὐλομπον Πινδ. Ν. 10, 84· «ἀνὴρ κατοικεῖ τούδε τοῦ τόπου» Σοφ. Φιλ. 40· ὡς μετανάστης κατοικῶ τόπον τινά· Κθαίρωνος λέπας νέρθεν κατοική-κασιν» Εὐρ. Βακχ. 751· «ἵνα χρή κατοικεῖν» Ἀριστ. ὄρν. 153· «πολὺν Ἦρ. 7, 164· «οὐκ ἐν ἄστει κατοικήσων» Πλατ. νόμ. 2, 666· παθ. ἐνοικίζομαι πού, γίνομαι κάτοικος τόπου τινός· ὁ δὲ παρκ. σημαίνει κατοικῶ Ἦρ. 4, 8· 116· «οἱ γὰρ πολλοὶ αὐτῶν ἐνταῦθα κατοικήντο» Θουκ. 5, 83· ἐπὶ τῶν νόμων καὶ τῆς ἄλλης πολιτικ. ὀργανώσεως πόλεως τινος «τὰς Ἀθήνας ὡς κατοικήνται καλῶς» Σοφ. Οἰ. Κ. 1008· «Λακεδαιμόνα θμεῖς ὀρθῶς ἔφατε κατοικεῖσθαι» Πλατ. νόμ. 3, 683.

Κατ-οικήσις, ἡ τὸ κατοικεῖν, ὁ τύπος, ὅπου τις κατοικεῖ, ἡ κατοικία «τὴν παλαιὰν ταύτην κατοικήσιν» Θουκ. 2, 15· «ἐν ταύτῃ τῇ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν προγόνων κατοικήσει» Πλουτ. Κρετ. 115 καὶ μτγν.

Κατ-οικήτηριον, τὸ ὁ τύπος, ὅπου τις οἰκεῖ, διατρίβει, Κ. Δ.

Κατ-οικία, ἡ· ὁ τόπος, ὅπου τις κατοικεῖ, κώμη, πολίχνιον, ἀποικία Στραθ. 5, 249· «πόλεον Πλουτ. Πομπ. 47· «τόπος εὐφυῆς πρὸς κατοικίαν» Πολυβ. 5, 78, 4, ἀλλὰ καὶ ἀγροτικὴ οἰκία ἡ ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν κατοικίαν, 2, 32, 4, 5, 77, 7.

Κατ-οικίδιος, 2· ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν οἰκίαν, ὁ τρεφόμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἷον ζῶα τινὰ ὄρνις, ἡ ὄρνιθα, gallina domesticus, Λυγγ. 3, 6 καὶ μτγν. ἔτι «μυρ, περιστέρη, κύνων» κλ. - κατοικίδιον βίον ἔχειν = οἰκουρεῖν Δ. Σικ. 3, 53· ἔντ. «οἱ κατοικίδιοι» = οἱ οἰκουροῦντες, οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ πάντοτε μένοντες Λουκ. π. δεῖ ἴστ. συγγρ. 37.

Κατ-οικίζω, 1· πέμπω τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν εἰς τινὰ τόπον, τὸν κἄνθρωπος κάτοικον τόπον τινός, τοποθετῶ τινὰ πού· «-τούτους εἰς Μίμωην» Ἦρ. 1, 154· «χώρᾳ κατοικίῳ» Σοφ. Οἰ. Κ. 642· «-γοναίτας εἰς φῶς ἡλίου» Εὐρ. Ἰπκ. 617· ἔτι «φυγὴν ἀτίμως ἐν τάφῳ» Σοφ. Ἄνε. 1056· «-ἑαυτὸν Πλατ. πολιτ. 9, 592· «ἐκγόνους ἐν τόπῳ», Κρετ. 113· «τὸ θυγ-τόν εἰς ἄλλην οἰκήσιν», Τιμ. 69, καὶ μτγν. «ἐκ γονῆς ἐς Καμυρίαν» Πλουτ. Ἰωμ. 24· ἴδ. ἐπαναφέρει φυγάδα εἰς τὴν πατρίδα «γῆς πατρώας ἑσπερημένην σὺ τοι κατόικισάς με» Αἰσχ. Εὐμ. 726, ὅστις καὶ μτφ. λέγει «τυφλὸς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατόικισα» = ἐγείρειν, ἐμβάλλειν, Ἦρ. 250· «εἰς τὰς ἀρχαίας οἰκή-

σεις» Πλατ. ἔπιν. 8, 357. Παθ. ἐνοικίζομαι, γίνομαι κάτοικος, κατοικῶ· «Θήδας οὐ κα-κατοικήσαν ἐγὼ» Εὐρ. Ἦρ. μ. 13, «κατοικήσαν ἐν Αἰγύπτῳ» Ἦρ. 1, 154· «κα-τοικοῦσιν εἰς τόπους» Θουκ. 2, 102· «τὴν περὶ τὸ ἥπαρ φύχης μοῖραν κατοικισμένην» Πλατ. Τιμ. 71· 2) «γῆν, πόλιν»-καταλαμ-βάנו πόλιν, χώραν τινὰ με ἀποίκους, πέμπω ἀποίκους, ἐγκαθιστῶ· «Θεμισκυράν ποτε κα-τοικοῦσιν» Αἰσχ. Ἦρ. 727, Ἀριστ. ὄρν. 196· «-Ἀεοντίνοους» ἀντίθ. τῷ ἐξοικίζω Θουκ. 6, 76· «-πόλιν εἰς τοιοῦτον τόπον» Πλατ. πολιτ. 2, 370· «-νήσους» Ἰσοκ. 4, 35· ὁ Ἰσοκ. 10, 23 μεταχειρίζεται κατὰ τὴν γραφὴν τῶν ἀρίστων χειρογράφων τὸν μέσον τύπον «κα-τοικισάμενος ἐν Τροίᾳ, εἰς Αἴγιναν» = ἀ-ποικίζω.

Κατ-οικίς -ίδος· π. θηλ. τοῦ κατοικίδιος· -ὄρνις=ἡ ὄρνιθα Νικ. 60· 537· πρὸς κατοικία. Κατ-οίκισις, ἡ· τὸ κατοικίζειν, ἰδρύειν ἀ-ποικίας, ἐγκαταστάσεις κατοίκων, ἀποίκων ἐν τινὶ χώρᾳ Θουκ. 6, 77· «πόλεως Πλατ. νόμ. 12, 969, καὶ μτγν.

Κατ-οικισμός, ὁ· τῷ προηγ. Πλατ. νόμ. 3, 683· «-τῶν ἔθνων» Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 14· -χώρᾳ Πλουτ. Τιμ. 35.

Κατ-οικιστής, ὁ· ἀποικιστής, ἰδρυτὴς ἀ-ποικίας Πλουτ.

Κατ-οικο-δομῶ· κατασκευάζω οἰκοδομη-μά τι ἐν τινὶ τόπῳ, ἐγείρω οἰκοδομήν, οἰκο-δομῶν καταλαμβάνω χώραν τινὰ Ξεν. πολ. Ἰ. 3, 4· «τῶν χωρίων κατοικοδομη-θέντων» Στραθ. 5, 245· κλεῖω τινὰ εἰς οἴκη-μά τι Ἰσάι. 8, 41.

Κατ-οικο-νομεῖω· καλῶς ἡ οἰκονομικῶς διευθετῶ, διοικῶ τι· «-τὴν περὶ ταῦτα χρεῖ-αν» Πλουτ. Βρουτ. 36.

Κάτ-οικος, ὁ· ὁ κάτοικος, «ὁ κάτοικος» Αἰσχ. Ἰπκ. 1259, ὡς δι. γρ. ὅπερ ἴσ. πρέπει νὰ μεταβληθῇ εἰς τὸ κάτ-οικος. Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 33, Πολυβ. 5, 65, 10.

Κατ-οικο-φθερέω· κυρ. φθεῖρω παντελῶς τὸν οἶκον γενικῶς. δεῖ ξαντλῶ «-τὴν πόλιν» Πλουτ. Ἀλκιβ. 23.

Κατ-οικτιζομαι· αἰσθάνομαι μέγαν οἶκτον, συμπάθειαν μετὰ λύπης, πρὸς τινά· «-τοιαύ-τε ἔδραν» Σοφ. Οἰ. τ. 13, Εὐρ. Ἦρ. 446, κ. περ. Ἦρ. 1, 45, Ξεν. Κυρ. 7, 3, 13· ἀπολ. αἰσθάνομαι οἶκτον Ἦρ. 7, 46.

Κατ-οικτιζῶ· συμπάθω, συμπονῶ, ἐλεῶ τινά, λυποῦμαι· πάθος Αἰσχ. Εὐμ. 119· Εὐρ. Ἦρ. 153· καὶ ἀπολ. ἐλήματα κατοικτίσαν-τα» Σοφ. Οἰ. Κ. 1284· μτφ. φεῖδομαι «λα-κίς χιτῶνος ἔρχον οὐ κατοικτίει» Αἰσχ. Ἰκ. 880. Μέσ. ὡς ἔνερ. Αἰσχ. Ἦρ. 36· «κατοί-κτισαι στρατόν», Περσ. 1062. Ἀλλὰ παρ' Ἦρ. 3, 156 = αἰσθάνομαι ὅπως κινήσω τὸν οἶ-κτον ἄλλον τινός· οὕτω καὶ «κατοικτίσθην» Εὐρ. Ἰ. Α. 686.

Κατ-οικτίσις, ἡ· οἰκτιρμοῦ ἔνδειξις Ξεν. Κυρ. 6, 1, 47.

Κατ-οικμῶζω· ὀδύρομαι, ὀρηνῶ στενάζω «κατοικμῶζαι γόους» Εὐρ. Ἀνδρ. 1160.

Κάτ-οικος, 2· οἶκου πλήρης, οἶκον βεβαρη-

μένος, νίνο obrutus Εδρ. Ίων 553, Δ. Σικ. 5, 26· ὁ Φρόν, ἐν Β. Αν. 43, 2· «θωροχθεῖς· μεθυσθεῖς» χρήση δὲ οὐ τῷ κάτοινο· μάλλον·
 Κατ-οινώω, μόν. π. μετχ. τοῦ παρκ. «κατωινώμενοι» = πλήρεις οἴνου, οἶνον βεβαρημένοι, μεθόντες Πλατ. νόμ. 7, 815· ὁ δὲ Πολυδ. 6, 21· «διοινώμενος δὲ καὶ κατοινώμενος ὡς Πλάτων, καὶ οἰνωμένος ὡς Κρατίνος», Κατ-οίωμα· νομίζω ἐμαυτὸν μέγαν, μεγάλη περὶ ἐμαυτοῦ φρονῶ, Ὁ. Σουδ.
 Κατ-οῖστέω· κατατοξέω, Ραζ.
 Κατ-οῖσμαι· μελ. τοῦ καταφέρω· Πλ. χ. 425, Κατ-οῖχμαι, πηγαῖνον κάτω, εἰς τὴν κάτω κόσμον, τὸν Ἀδὴν, ἀποθνήσκω· «οἱ κατοινώμενοι οἱ ἀποθνήσκοντες» Δημ. 43, 67.
 Κατ-οιωνίζομαι· λαρόδων οἰωνόν, μαντεύομαι τι, εἰκάζω Φαλαρ. Ἐπιστ. 138.
 Κατ-οκλάζω· κάρπτω τὰ γόνυα χαμηλῶν πρὸς τὰ κάτω τὰ ἐπίλοιπον σώμα, ἔως οὗ τὰ ὀπίσθια τῶν μῖσθων ἐπεροθῶν ἐπὶ τῶν γαστροκνημῶν Ὅπκ. πυν. 3, 473· μέσ. Στραβ. 3, 163.
 Κατ-οκνέω· πολλὸν ὀκνῶ Αἰσχ. πρ. 67· «ὅπως μὴ κατοκνήσῃς κτανεῖν» Σοφ. Πλ. 944, Θουκ. 2, 94· «μὴ κατοκνέει πορεύεσθαι» Ἰσοκ. 1, 19· συνθ. ἀπολ. Δημ. 29, 1· «κατοκνῶ γῆν περιδεῖν τηλεσιαν» Θουκ. 2, 18.
 Κατ-οκνος, 2· δι. γρ. ἐξ εἰκασ. ἀντὶ κάτοι· λίαν ὀκνῶν.
 Κατ-οκωχῆ, ἢ· κατοχή· ὁ Σουδ. ἐξηγγεῖ οὗτὰ τοῦ κατόσχεσις, = ἐνθαυσιασμός· «θεῖα μοῖρα καὶ κατοκωχῆ» Πλατ. Ίων 536, ἐνθα κακῇ γρ. εἶνε κατοκωχῆ· «τρίτη ἀπὸ Μουσῶν κατοκωχῆ», Φαιδρ. 245.
 Κατ-ολδίζω· κάμνω τινὰ ὄλιον, εὐτυχῇ, Ἐπιγρ.
 Κατ-ολιγ-ωρέω· ὄλιος ὀλίγου παραμελῶ· τοῦ δικαίου Λυσ. 9, 16, καὶ μετγν. «ἐν τοῖς ἄλλοις τοῖς Διογενίαν. παραμ. 2, 75.
 Κατ-ολισθάνω, ὁ δὲ τύπ. κατ-ολισθάνω· τὸ εἶναι ὀφθαλμ. (ὁ-λιθ-θ-άνω = ὁ-λιθ-θ-άνω) τὸ εἶναι ὀφθαλμ. ὁ εἶναι προσήκη· ἢ δὲ ῥίζα λίτ· κατ' ἀποκοπ. ἐκ τῆς γλίσ, ὅθ. καὶ τὸ ἡμέτ. γλίσ-τ-ρώ· πρὸλ. τὸ γλίσ-χρος· ἐκ τοῦ γλίσ-χρος), γλίστρω καὶ πίπτω, ἐπὶ ὀλισθηροῦ ἐ-δάφους καταφέρομαι καὶ πίπτω εἰς τὴν Στραβ. 4, 204, καὶ μετγν. ὡς Λουκ. καὶ Αἰλ. ἀορ. κατόλισσε· Ἀπολ. Π. 1, 390· κατόλισσαν, ἀρχ. λεξ. «κατόλισθησα εἰς ἔρρωτα» Ἀλκιφρ. 3, 64.
 Κατ-ὀλλομι· ὀλλομι, μόν. ἐν τμήσ. «κατὰ πᾶσ' ὀλλωλεν» Αἰσχ. Περσ. 657 καὶ μετγν.
 Κατ-ολολύζω· ἐκφέρω ὀλολυγμὸν, κραυγὴν, ὡς ἐγίνετο ἐν τισιν ἱεροτελεστείαις· «κατολολύζατο ὁμάτος» = ἐν καιρῷ τῆς θυσιᾶς Αἰσχ. Ἀγ. 1089.
 Κατ-ολοφύρομαι, μέσ. κλαῖω, θρηγῶ· τι-νὴ, Εὔρ. 1. Τ. 642, Ξεν. Κυρ. 7, 3, 16, καὶ μετγν. «πολλὰ αὐτὸν» Δ. Ἀλ. 5, 12.
 Κατ-ομβρέω· ῥίπτω ἀνωθεν (ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) ὄμβρον, δυνατὴν βροχὴν, βρέχω· μόν. καθ. ἐν τοῖς Σχολ. Πλ. α. 420 παραφράζειται ὁ ἐν Ὁδ. ζ. 42 στίχ. «οὐτε ποτ' ὄμβρω δέεται οὐτε χιὼν ἐπιπλυνεται», διὰ τοῦ «

ἄκρα τοῦ Ὀλύμπου οὐτα νείφεται οὐτε κατομ-βρίται» Πολυδ. παρὰ Στραβ. 2, 97· μετγ. «ὄμβματα κατομβρηθέντα γόοισιν» Ἀπολλων. 30 (7, 389).

Κατ-ομβρίω, ἢ· ἡ ἐκ τῆς βροχῆς πλημμυρᾷ.

Κατ-ομβρίζω· κατομβρίζω, Ραμκ.

Κατ-ομβρίσις, ἢ· τὸ διὰ τῆς βροχῆς βρέξι-μον, μετγν.

Κατ-ομβρος, 2· πολὺ βρεγμένος, εἰς τὴν βροχὴν ἐκτεθειμένος, Θεοφρ. πολὺ ἄγρος, αὐτόθι· ἔτι «κάτομβρα γὰρ ὄμβρος» Ἰωνίων· Ἀσκληπιδ. 4, (5, 145).

Κατ-ὀμνομι· δι' ὄρκου βεβαιῶναι τι· τινί τι Ἀριστ. ὅρν. 447· «τῷ θεῷ κατόμνοσας» = ὡς μάρτυρας εἰς τὸν ὄρκον ἐπικαλέσθης, Ἰκκλ. 158· «Πέλοπα κατόμνομι» Εὔρ. 1. Ἀ. 473.

«τὴν ἐμὴν ψυχὴν», Ὁρ. 1517· ὄρκον, 1. Τ. 790. Μετὰ διπλῆς αἰτ. «ἁγίον ὄρκον, σὺν κᾶρα κατόμνοσας», Ἐλ. 841· οἱ μετγν. καὶ μετὰ γεν. «τῇ κεφαλῇ» Σουδ. ἀπολ. Ἀριστ. βατρ. 305. Μέσ. ὡς τὸ ἔνερ. «κατομνύμενη φαιμένη αὐτὸν οὐ καλῶς ποιεῖν» Πρ. 6, 69· «τοῦ Δημαρέτου» κατὰ τοῦ Δημ. 6, 65, συχνὰ οὕτως παρὰ Πανσ. ἐπὶ τοῦ ὄρκου τοῦ κατηγοροῦ «τὸν ἀδελφὸν κατωμόσαστο ἐκ τοῦ πατρὸς εἶναι τὸ ἐμὸν» Δημ. 39, 4· «κατόμνοσθε τοὺς θεοὺς» Ἀριστ. 2, 20.

Παρά δὲ Σουεσ. ἀντιθ. τῷ ἀπόμνομι.

Κατ-ομόργγνυμι, «κατόμορξεν» κατεσπάρ-ατε· κατέφθασεν· Ὅσυχ.

Κατ-ομφάλλιος, 2· ὁ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

Κατ-ομφάλλιος, κατάν, κατάς, κατῶν· δὲ ἀντὶ κατὰ τὸν, κατὰ τοὺς κτλ. Ἀρκαδίας, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας ἐπιγρ.

Κατ-ομφάλλιος, πολλὸν ἀντιδίζω Δ. Ἀλ. 11, 42.

Κατ-ομφάλλιος, ὁ δὲ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

Κατ-ομφάλλιος, κατάν, κατάς, κατῶν· δὲ ἀντὶ κατὰ τὸν, κατὰ τοὺς κτλ. Ἀρκαδίας, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας ἐπιγρ.

Κατ-ομφάλλιος, πολλὸν ἀντιδίζω Δ. Ἀλ. 11, 42.

Κατ-ομφάλλιος, ὁ δὲ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

Κατ-ομφάλλιος, κατάν, κατάς, κατῶν· δὲ ἀντὶ κατὰ τὸν, κατὰ τοὺς κτλ. Ἀρκαδίας, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας ἐπιγρ.

Κατ-ομφάλλιος, πολλὸν ἀντιδίζω Δ. Ἀλ. 11, 42.

Κατ-ομφάλλιος, ὁ δὲ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

Κατ-ομφάλλιος, κατάν, κατάς, κατῶν· δὲ ἀντὶ κατὰ τὸν, κατὰ τοὺς κτλ. Ἀρκαδίας, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας ἐπιγρ.

Κατ-ομφάλλιος, πολλὸν ἀντιδίζω Δ. Ἀλ. 11, 42.

Κατ-ομφάλλιος, ὁ δὲ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

Κατ-ομφάλλιος, κατάν, κατάς, κατῶν· δὲ ἀντὶ κατὰ τὸν, κατὰ τοὺς κτλ. Ἀρκαδίας, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας ἐπιγρ.

Κατ-ομφάλλιος, πολλὸν ἀντιδίζω Δ. Ἀλ. 11, 42.

Κατ-ομφάλλιος, ὁ δὲ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

Κατ-ομφάλλιος, κατάν, κατάς, κατῶν· δὲ ἀντὶ κατὰ τὸν, κατὰ τοὺς κτλ. Ἀρκαδίας, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας ἐπιγρ.

Κατ-ομφάλλιος, πολλὸν ἀντιδίζω Δ. Ἀλ. 11, 42.

Κατ-ομφάλλιος, ὁ δὲ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

Κατ-ομφάλλιος, κατάν, κατάς, κατῶν· δὲ ἀντὶ κατὰ τὸν, κατὰ τοὺς κτλ. Ἀρκαδίας, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας ἐπιγρ.

Κατ-ομφάλλιος, πολλὸν ἀντιδίζω Δ. Ἀλ. 11, 42.

Κατ-ομφάλλιος, ὁ δὲ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

Κατ-ομφάλλιος, κατάν, κατάς, κατῶν· δὲ ἀντὶ κατὰ τὸν, κατὰ τοὺς κτλ. Ἀρκαδίας, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας ἐπιγρ.

Κατ-ομφάλλιος, πολλὸν ἀντιδίζω Δ. Ἀλ. 11, 42.

Κατ-ομφάλλιος, ὁ δὲ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

Κατ-ομφάλλιος, κατάν, κατάς, κατῶν· δὲ ἀντὶ κατὰ τὸν, κατὰ τοὺς κτλ. Ἀρκαδίας, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας ἐπιγρ.

Κατ-ομφάλλιος, πολλὸν ἀντιδίζω Δ. Ἀλ. 11, 42.

Κατ-ομφάλλιος, ὁ δὲ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

Κατ-ομφάλλιος, κατάν, κατάς, κατῶν· δὲ ἀντὶ κατὰ τὸν, κατὰ τοὺς κτλ. Ἀρκαδίας, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας ἐπιγρ.

Κατ-ομφάλλιος, πολλὸν ἀντιδίζω Δ. Ἀλ. 11, 42.

Κατ-ομφάλλιος, ὁ δὲ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

Κατ-ομφάλλιος, κατάν, κατάς, κατῶν· δὲ ἀντὶ κατὰ τὸν, κατὰ τοὺς κτλ. Ἀρκαδίας, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας ἐπιγρ.

Κατ-ομφάλλιος, πολλὸν ἀντιδίζω Δ. Ἀλ. 11, 42.

Κατ-ομφάλλιος, ὁ δὲ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

Κατ-ομφάλλιος, κατάν, κατάς, κατῶν· δὲ ἀντὶ κατὰ τὸν, κατὰ τοὺς κτλ. Ἀρκαδίας, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας ἐπιγρ.

Κατ-ομφάλλιος, πολλὸν ἀντιδίζω Δ. Ἀλ. 11, 42.

Κατ-ομφάλλιος, ὁ δὲ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

Κατ-ομφάλλιος, κατάν, κατάς, κατῶν· δὲ ἀντὶ κατὰ τὸν, κατὰ τοὺς κτλ. Ἀρκαδίας, Φωκίδος καὶ Βοιωτίας ἐπιγρ.

Κατ-ομφάλλιος, πολλὸν ἀντιδίζω Δ. Ἀλ. 11, 42.

Κατ-ομφάλλιος, ὁ δὲ μέχρι τοῦ ὀμφαλοῦ ἀήκων· οὐρὴ κατομφάλλιος τετάνυσται Νικ. 99.

περαστικός, σοδορός· «ἀνευ κατοξείας βοῆς ἐς λόγους ἔλωμεν» Ἀριστ. σφ. 471· «νόημα» Ἰπποκρ.

Κατ-οπάζω· ἀκολουθῶ κατόπιν, διώκω, ἀποδιώκω· «εὐτ' ἀν. . . αἰδῶ ἀναιδείῃ κατ-οπάζῃ» ἀποδιώξῃ Ἡσ. ἔρ. 320.

Κατ-όπιν, ἐπίρ. = τῷ ἐπομ. κατὰ Μοτρ. ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ὁπισθεν, Θεογν. 280, Ἰπποκρ. «κατόπιν τούτους ἐδίδωκεν» Ξεν. κυν. 1, 4, 21· καὶ συγγόν Πολυδ. καὶ μτγν. «-τινός» Ἀριστ. Ἰππ. 625, Πλατ. Πρωτ. 216· «-ήμεραν τῆς μάχης τὴν κατόπιν» Δ. Ἀλ. 3, 22.

Κατ-όπισθε, κατ' ἐνίοτε πρὸ φων. κατόπισθεν· 1) ἐπὶ τύπου, κατόπιν, κατὰ νότου Ἰλ. ψ, 505, Ὀδ. χ, 92· -τινός, μ, 148· 2) ἐπὶ χρόν. ἐν τῷ μέλλοντι Ὀδ. χ, 40· «κατόπισθε λιπέσθαι» = καταλιπέσθαι, φ, 116· πρὸλ. «ὁ κατόπισθεν λογισμός» Πλατ. Τιμ. 57· 3) ἐπὶ βαθμοῦ, ἐν δευτέρῳ, ἐλαχίστῃ, οὐδεμιᾷ μοίρᾳ· «ὁ δ' ἀρετὴ κατόπισθεν θνατοῖς ἀμελεῖται» = ἐν οὐδεμιᾷ μοίρᾳ τιθεμένη ἀμελεῖται Εὐρ. Ἰ. Α. 1093.

Κατ-οπίσθιος, 2· ἐρχόμενος κατόπιν, μτγν. Κατ-οπίσω· κατόπισθε, μτγν.

Κατ-οπτάω· πολὺ ὀπτάω Ἀρχεστρ. ἐν Ἀθην. 7, 320.

Κατ-οπτεία, ἡ· τῷ ἐπομ. Εἰστ.

Κατ-όπτεισις, ἡ· παρατήρησις, κατασκόπεισις.

Κατ-οπτευτήριος, 3· ὁ κατοπτεύων, ἀνέκων εἰς τὸ κατοπτεύειν «τὸ κατοπτευτήριον» Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 240· πρὸλ. κατοπτήριος.

Κατ-οπτεύω· παρατηρῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ· «-οὐράνιον χῶρον» Ἀριστοτ. π. κύμ. Γ' Δ. Ἀλ. κατασκοπεῖω καὶ ὠτακουστέω Ξεν. Κυρ. 8, 2, 10· παθ. «μὴ κατοπτευθῶ παρών» Σοφ. Φιλ. 124· «πρὸς ἐχθρῶν τοῦ κατοπτευθείς», Αἰ. 816, καὶ ἐν πεζ. «-κατωπτευθείς» Πολυδ. 3, 38, 11.

Κατ-οπτήρ, -ήρης, ὁ· ὁ παρατηρῶν, κατοπτεύων, κατασκοπεύς· «-καὶ σκοποὶ στρατοῦ» Αἰσχ. Ἐπτ. 36. Παρὰ τοῖς χεῖρουργοῖς εἶδος ἐργαλείου, ὅπερ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ἐδροδιαστολέως Ἰπποκρ. Γαλην.

Κατ-οπτήριος· κατοπτευτήριος· -τύπος Στραβ. 9, 423.

Κατ-όπτῃς, ὁ· κατοπτήρ Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 372· -στρατοῦ Αἰσχ. Ἐπτ. 351, Εὐρ. Τησ. 150, Πρ. 3, 17· «ὁ Ζεὺς διόπτει καὶ κατόπτα πανταχῇ» = ὁ ὄντων τὰ πάντα καθορῶν Ἀριστ. Ἀγ. 410· «κατόπτῃς δ' εἴμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων» = καθορῶ τὰ πράγματα Αἰσχ. Ἐπτ. 41.

Κατ-όπτῃσις, ἡ· ἡ πολλὴ ὀπτησις, Γαλην. Κατ-οπτίλλεται μοι· δοκεῖ μοι, δομ. Στοδ. Ἀνθ. 65.

(Κατ-όπτομαι), μόν. ὁ μέλ. κατόφομαι ὡς χρόν. τοῦ καθορῶ.

Κατ-οπτύς, 2· ὁ παρατηρηθῆναι δυνάμενος, ὁράτος· «Σαρωνικοῦ πορθμοῦ κατόπτον πρῶνα» Αἰσχ. Ἀγ. 298· «ἡρώιον πανταχόθεν κατόπτον» Δυσ. 7, 28· «ὥστε μὴ κατόπτα

εἶναι» ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ παρατηρηθῇ Θουκ. 8, 104 καὶ μτγν.

Κατ-οπτός, 2· πᾶν ὀπτός Διοσκ.

Κατ-οπτρίζω· ὡς ἐν κατόπτρῳ παριστῶ τὴν εἰκόνα τινός, ἀπεικονίζω· «ὁ ἥλιος κατ-οπτρίζων τὴν Ἰριν» Πλουτ. ἀρ. φιλ. 3, 5. Μέσ. βλέπω εἰς κατόπτρον Ἀθην. 15, 687, Δ. Δασρ. 3, 39.

Κατ-οπτρικός, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὸ κατόπτρον φαντασία, εἰκὼν Πλουτ. ἀρ. φιλ. 3, 1· «-εμφασίς, 4, 14· «-ἡ κατοπτρική» δηλ. ἐπὶ στήμῃ = τὸ μέρος τῆς ὀπτικής, ὅπερ διδάσκει τὴν διὰ τοῦ κατόπτρου ἀνάγκασιν τῶν ἀκτίνων· ἐπίρ. -ικός Πλουτ. ἀρ. Φιλ. 2, 24.

Κατ-οπτρίς -ιδος, ἡ· κατόπτρον Καλλιμ. Κατ-οπτρο-ειδής, 2· ὁ τὸ σχῆμα τοῦ κατόπτρου ἔχων Πλουτ. ἀρ. φιλ. 2, 25, ἐκ δι' ὀρθώας.

Κατ-οπτρον, τό· καθρέπτης· πρὸλ. εἴδω· πτρον, ὅπερ τὸ δοκιμώτερον λέγεται ἐν Η. Ἀν. 102. Παρὰ τοῖς ἀρχ. «Ἑλλῃσι καταπτεῖσθαι ἐκ μετάλλου κατόπτρον εἴδω· χαλκίδ' ἐστ' ὄντος δὲ νοῦ» Αἰσχ. ἀποσπ. 270 Εὐρ. Ἰππ. 420· «τὴν τῶν κατόπτρων εἴδω· λοποιῖαν» Πλατ. Τιμ. 46· ἐπὶ τῶν ὀπλων «ὥσπερ κατόπτρον ἐξέλαμπεν» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 1· -μτρο. «ὀμιλίας κατόπτρον» Αἰσχ. Ἀγ. 813.

Κατ-οράω, ἴων. = καθοράω Ἡρ.

Κατ-οργανίζω τῆς ἐρμησίας· διὰ τοῦ ὅ· σματος δις διὰ μουσικοῦ ὀργάνου τὴν μόνωσιν (μουσικήν) διασκεδάζω, Ἀπολλωνίδ. 26 (9, 261).

Κατ-οργάς, ἡ· ἡ ὄργια ἔχουσα, τελοῦσα· ὅστω καλεῖται ἡ Ἰνδικὴ ὑπὸ Ἀγαθ. προοίμ. ἀνθ. (4, 3, 80).

Κατ-οργάω· ὀργάω, ἀρχ. λεξ.

Κατ-οργιάζω· μωὴ τινα ἐν τοῖς ὀργίοις ἡ μυστηρίου, μτγν. παραιοκαὶ διὰ τὰ μυστήρια· «κατοργιάσας καὶ καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρροῖς» Πλουτ. Σολ. 12.

Κατ-ορέγομαι· λίαν ὀρέγομαι· -τινός Σιμπλικ. Βικτικ. Ἑγγρ. 1, σ. 23.

Κατ-ορθώω· ποιῶ τὴν ὀρθάν, εὐθύνω· «κατόρθωσον δέμας» Εὐρ. Ἰππ. 1445· πρὸλ. Πλατ. Ἀλκιβ. α. 121· ἐντ. διευθετῶ, διατάσσω τε καλῶς, «ἐπειδὴ ὄραν κατόρθωσαι φρενὶ» = ὀρθῶς ἔχεις ἀποφασίσαι Αἰσχ. Χο. 505· ἀντὶ τῷ τῷ ἄλλῳ· «-τοὺς βροτοὺς Σοφ. Πλ. 408· Ἀλλὰ «ὅρ' ἐτ' ἐμψόχου κίχῃσεται μου καὶ κατορθώσων φρένα» = ὀρθῶς φρονούντος Οἰ. Κ. 1484. Συνήθ. εὐτυχῶς θιανῶς τι, διαπραττω· «εἰ κατόρθωσι τὴν δόδον ἣν ἐπ' ἐμὶ ἤλθεν» Δημ. 24, 7· «-ἀγῶνα Λυσ. 18, 13· «ὅταν κατορθώσι λέγοντες πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα» Πλατ. Μεν. 99· πολλὰκ. ἀπολ. ἐπιτυχάνω, «τοῦτ' κατορθώκαμεν περὶ ἐπιστήμης», Θεαιτ. 203, ἀντὶ τῷ πατρίῳ Θουκ. 6, 12· τῷ ἀτυχῆν, διαφραρῆναι Ἰσοκ. Πα- νηγ. 48· «εἰ κατορθώσειεν» Ἰσοκ. 8, 37· «ἐφ' οἷς κατορθώσαντες εὐφρανθήσονται» Αἰσχίν. 1, 191· τὸ κατορθῶν = ἡ ἐπιτυχία Δημ. 2, 20· «τὸ κατορθῶν ἐν πράγμασι» Πολυδ. 10, 36, 1· «τὴ μάχᾳ κατόρθωσεν» = ἐνίκησεν, 2, 70, 6.

«τοῖς ὄλοις», 3, 48, 2. Παθ. ἐπιτυχῶς διαπράττεσθαι, ἀποτελεῖσθαι, «οὐ κατόρθωται τέχνη» Εὐρ. Ἰπκ. 680. «κατορθούμενα», ἀντιθ. πρὸς τὸ «σφαλῆναι» Θουκ. 2, 65. ἔτι γινώσκεις ὅτι ἐπιθυμία μὲν ἐλάχιστος κατορθοῦνται προνοία δὲ πλείστα», 6, 13. «ἐν τῇ ἐπιτηδεύματι τούτῳ καλῶς κατορθοῦμένῳ» Πλατ. νόμ. 2, 653. «ἐξάναν κατορθωμένον» = καλῶς ἐξεργασμένον Στρατ. 9, 396.
 Κατ-όρθωμα, τό· τὸ ὁρθῶς, ἐπιτυχῶς πράξαι ἀνδραγάθημα Πολυδ. 1, 19, 12. Πλουτ. Ἰλλ. 9 καὶ μτγν. παρὰ Στωϊκοῖς κατόρθωμα εἶναι τὸ τέλειον καθῆκον, recte factum, perfectum officium Cic. de offic. 1, 3, ἀντιθ. τῷ «ἀμαρτηράτω» Στ. Ἐπιπ. πρ. φως. 1, 16.
 Κατ-όρθωσις, ἡ ὁρθή, ἐπιτυχὴς ἐκτέλεσις, ἐπιτυχία ὁ Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 3 ἔχει «ἐν εὐνομίᾳ, ἐν κατορθώσει», ὡς Πολυδ. 40, 12, 7. «ἐπιτυχία καὶ κατορθώσεις» ἡ τῶν πραγμάτων κατορθώσεις, 2, 53, 3. «κατόρθωσαν παιεῖσθαι τῆς πολιτείας» = διόρθωσαν, 3, 30, 2, καὶ μτγν. παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς = κατόρθωμα, Cic. de fin. 3, 14.
 Κατ-ορθωτής, ὁ ὁ κατορθῶν.
 Κατ-ορθωτικός, 3· ὁ ἐπιτήδεος εἰς τὸ κατορθῶν, «περὶ τι», ἀντιθ. τῷ ἀμαρτηρικός Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 3, 7.
 Κατ-ορθῶναι· κινεῖσθαι ταχέως, ὁρμῶ πρὸς τὰ κάτω Ὁμ. ὕμν. Δημ. 341.
 Κατ-ορσφῶναι· σκεπάζει ἀνωθεν μὲ ὀροφὴν, ἐν γέν. σκεπάζει τὸν κήπον Εὐμαθ. 1, 8.
 Κατ-ορρωδέω· φοβεῖσθαι πτοεῖσθαι, πτήσσειν Ἦουκ. τὸ μὲν ἀπὸλ. Πολυδ. 10, 3, 5, τὸ δὲ μετὰ αὐτ. 14, 1, 5 ὁ τῶν. τύπ. καταρρωδέω συγχώνεσθαι Ἦρ. καὶ ἀπολ. καί μετὰ αὐτ.
 Κατ-ορρικτός, 3· κατορρωρικμένος· τόπος Σουίδ.
 Κατ-όρρυξις, ἡ τὸ κατορρῶσαι Ὁμοφρ.
 Κατ-ορρῶσαι· σκεπάζειν, ἀνοίγειν λάκκον χῶρον ἐντός αὐτοῦ τι, κρύπτει ἐν τῇ γῇ «κατὰ τῆς γῆς» Ἀριστοτ. πλ. 238. «Περσέων θωώδεκα ζῶντας ἐπὶ κεφαλῇ κατῶρυξε» Ἦρ. 3, 35. «τοὺς ἀνθρώπους εἰς πηλὸν τινα ἐν Ἀῖθρᾳ» Πλατ. πολιτ. 2, 363. «τινα ζῶντα» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 55. «κατορρυχθήσονται» Ἀντιφ. 3, 6, 10. Ἀλλὰ «κατορρυχθήσονται» Ἀριστ. ὕμν. 394. «κατορρωρόχθαι» Ἀρχεστρ. Ἦρ. 3, 101 ὁ δοκιμάζει κατὰ τοὺς αὐτ. τὸν, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κατῶρυγμαί· «κατορρωρυξε» Φερεκρ. ἐν Πλουτ. περὶ μουσ. 30, ἐνθα μτφ.
 Κατ-ορρυχῆ, ἡ κατόρυξις· «κατορρυχαί· θησαυροί» Ἦουκ.
 Κατ-ορρυνάσκει· σκοτεινὸν ποιεῖ τι Ἦουκ.
 Κατ-ορρῶσαι· 1) δι' ὀρχήσεως, μμητικῆς ὀρχήσεως τέρπων, μαγεύω, υποχείριον ποιοῦμαι· «φύλον μάχωναν τοῖς θιάσοις κατῶρυχάσκει» Ἀντικ. π. ὀρχ. 22. Ἐν γέν. ὀρρυχάσκει Στρατ. 17, 801. 2) ὑπὸ χαιρεκακίας, γάμος Στρατ. 17, 801. 2) ὑπὸ χαιρεκακίας, διὰ τὴν δυστυχίαν ἄλλου ὀρρυχάσκει, σκώπτειν τινὰ ὀρρυχάσκει, περιπαίζω, τινός Β. Ἀν. 152. «κατῶρυχοντο καὶ κατῶρυχοντο τὸν Δαρειόν» Ὑρ. 3, 151.
 Κατορχίτης οἶνος· εἶδος οἴνου ἐκ σάκων

κατασκευαζόμενος, ὅστις καὶ συκίτης καλεῖται Διοσκ. 5, 41.

Κατ-όσσομαι· παρατηρῶ, βλέπω· «ὀφθαλμοὶ πάντῃ πάντα κατοσσομένοι» Πολυστρ. 1 (12, 91).

Κατ-οσφραίνονται· ὀφραίνονται· τινὸς Σουίδ.

Κατ-όστι, ἰων. = καθότι, ὅ ἐστι καθ' ὅτι.

Κατ-οὑδατος, 2· ὁ ὑπὸ τὸ ἔδαφος, οὐδας· ὁ ὑπὸ τὴν γῆν, ὀπόγειος· βύθρον Ὁμ. ὕμν. Ἔρμ. 112. «γίγας = καταχθόνιος Καλλίμ. - ὀπόποι = οἱ ὑπὸ τῶν ἐν Ἀἰθρᾷ προξενούμενοι Ἀθην. 3, 98.

Κατ-οὐλάς, ἄδος, ἡ, νύξ· ἡ σκοτεινὴ νύξ Σοφ. ἀποσπ. 383, ἡ ἢ φθοροποιά, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ χωρίου Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1695. «νύξ ἐφ' ὅθι, τὴν πέρ τε κατὸν ἄδαν κικλήσκουσι, νύκτι» Ὀδυσσ. Κατὰ δὲ τὸν Εὐστ. Ὁδ. Ε, 459, ἡ ζοφώδης καὶ βροχερά καὶ ἀνιμώδης. Κατὰ δὲ τὸν Ἦουκ. ἡ κατεργουσα, ζοφώδης καὶ αὐστροφῆς ἔχουσα ἀνέμους.

Κατ-οὐλόω· κάμναι ὥστε νὰ κλείσῃ παντελῶς ἡ πληγὴ καὶ νὰ μὴν μόνον τὸ σημεῖον αὐτῆς, ἡ οὐλή· παθ. «κατοὐλωθῆσα» = θεραπευθῆσα Φιλίππ. 34 (9, 311).

Κατ-οὐλώσεις, ἡ παντελής ἐπούλωσης, ἕως Διοσκ.

Κατ-οὐλωτικός, 3· ὁ δυνάμενος νὰ σχηματίσῃ οὐλήν, νὰ θεραπεύσῃ πληγὴν.

Κατ-οὐρανῶν, ἐπιρ. ὁρδόν. κατ' οὐρανόν.

Κατ-οὐρέω· κατορῶν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 5, 30, Λουκ. π. μισθ. συν. 34. τινὸς φέρωμαι καταφρονητικῶς, ὑδριστικῶς πρὸς τινα Ἀριστ. ἔκκλ. 832.

Κατ-οὐρίζω· ὡς ἐξ οὐρίας πλῆον ἀφικνουῖμαι εὐτυχῶς εἰς τι τέρμα, ἀμτθ. «τάδ' ὀρθῶς ἐμπέδα κατοουρίζει» = ἀσφαλῶς ἀποβαίνει Σοφ. Τρ. 824, «κατοουρίσας, ἀθρόως πάντα κάλων καθεῖς καὶ μὴ διαμελλήσας» Ἦουκ. Κατ-οὐρώ· πλέω μὲ ὕριον ἀνέμιον Πολυδ. 1, 44, 3, 61, 7. παθ. «τὴν ναῦν πρῶμνηθῆν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατοουρωμένην» Λουκ. Λεξιφ. 16.

Κατ-οὐτάω· πληγῶν· «ἄρκτοιο κατοουταμένης ὅπ' ἄκοντι» Κ. Σμ. 14, 318.

Κατ-οφείλω· ὀφείλω(ς).

Κατ-οφρυάσκει· τῷ ἴπομ. Ἦουκ. παρὰ Σουίδᾳ ὑπάρχει τὸ ἴνερ.

Κατ-οφρυόμαι, ἐν ᾧ τὸ ἀπλοῦν ὀφρυόμαι, καὶ τὸ συνθετ. ἀνοφρυόζομαι, καὶ αἱ περιφράσεις, ἀνέλκειν, ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, σημαίνουσι ἀνασπᾶ τὰς ὀφρῦς, (= ὑπερφανεύομαι), φυσικὸν εἶναι τὸ καταφρυόμαι νὰ σημαίῃ κατασπᾶ τὰς ὀφρῦς καὶ ἵπεται ἀποσεμνύνω ἐμαυτὸν, ὑπερφανεύομαι· καὶ ὁμοῦ ἐναντίον τῆς φυσικῆς καὶ λογικῆς ταύτης σημ. ἐν ἀπασὶ τοῖς λεξ. τίθεται ὡς πρώτη σημ. τῆς λέξεως, ἡμαρτημένως τὸ, ἀνασπᾶ τὰς ὀφρῦς· μτφ. «κατῶφρυομένοι λόγοι» Λουκ. ἔρωτ. 53.

Κατ-οφρυός, ὁ, ἡ ὁ καταβεβλημένος ἔχων τὰς ὀφρῦς, Βυζ.

Κατ-οχᾶ, τὰ· τοῦ τροπᾶνους τὸ κατεχόμενον· Ἦουκ. ὅθλ. ἡ λαβή.

Κατ-οχεύς, ὁ ὁ μολύβδ· πολέων Καλλίμ. Ἀπολλ. 6.

Κατ-οχεύω· βάλλω τὰ κτήνη νὰ ὀχυθῶσι,
(1) «κατοχεύει· πηδᾷ, ἐπικάθεται» Πουχ.

Κατ-οχ-ή, ἢ 1) κράτησις, ἐμπόδοις, Ἦρ. 5, 35, μτγν. = καθέξις· μετὰ τοῦ ἀναιρέσις ἐν τῷ πλ. Πλουτ. δαιμ. Σωκρ. 15· 2) κατάληψις, μτγν. 3) κατάληψις ὑπὸ τινος θεότητος, ἐνθουσιασμός Πλουτ. Ἀλεξ. 2· «πάντα ἐν τῇ κατοχῇ ἀληθεύειν» Ἀρρ. Ἀν. 4, 13, 10· 4) παρ' ἱατρ. εἶδος ἀσθενείας, καταφυρά εἰς ὕπνον, καθ' ἣν ὁ ἀσθενὴς ἔχει ἀνοικτούς τοὺς ὀφθαλμούς Γαλην.

Κατ-όχιμος, 2· καταλήψιμον, καταληφθέν· «κατόχιμον γίγνεται τὸ χωρίον» Ἰσακ. 2, 28· ἰδ. ὁ ὑπὸ θεοῦ κατοχόμενος, ἐξεστηκώς, ὑπὸ δαιμόνων κρατούμενος, Θεοφωροῦμενος, Δουκ. Ζ, τραγῳδ. 30.

Κατ-όχιον, τὸ· «ἀετίτης λίθος... κατόχιον ἐμδρόνιον» Διοσκ. 5, 161, μέσον δηλ. δι' οὗ κρατοῦσι καὶ δὲν ἀποβάλλουσι τὰ ἐμβρυα αἱ γυναῖκες· σήμερον κατόχιον καλεῖται λωρίον σκύτινον, δι' οὗ οἱ σκυτεῖς κατέχουσι τὰ ὑποδήματα, ὅταν τὰ βράπτωσι.

Κατ-οχίτης, λίθος, ὁ· εἶδος λίθου Πλιν. 37, 10.

Κατ-οχμάζω· κρατῶ, ἐμποδίζω, προσδένω, Ὀππ. ἀλ. 5, 226.

Κατ-οχος, 2· α) παθ. κατεχόμενος· «γαίᾳ κατόχα» Δισχ. Περσ. 219· «οὐ μὴ ἔξεγερῆς τὸν ὕπνῳ κατόχον» Σοφ. Τρ. 974· «Ἀρλὶ κατόχον γένος» Εὐρ. Ἔκ. 1090· «ἐκ θεοῦ κατόχος» Πλουτ. Ῥωμ. 19· «γυναῖκα κατόχον ἐκ τοῦ θείου γινωσκμένην» Ἀρρ. Ἀν. 4, 13· τῶρι Λουκ. Δημων. 5, Παρά οὗ τοῖς ἱατροῖς ἐπὶ τοῦ καταληφθέντος ὑπὸ ληθαργίας (κατοχῇ)· ἀλλὰ καὶ ἡ νόσος λέγεται ἡ κατόχος· 2) ἔνερ. ὁ κατέχων τι· «καὶ μνημονικός» Πλουτ. Κατ. νειτ. 1· «πλησάμενος θυμὸν Μοῦσης κατόχισ» Ἀθην. 5, 219. Ἀλλὰ «κτῆσις κατόχος καὶ βέβαιος» λίαν ἀσφαλὴς Δ. Ἀλ. κριτ. π. Ἰσακ. 9· παρὰ Πολυδ. 2, 132 κατόχοι καλοῦνται αἱ δύο προβολαὶ τοῦ τραχηλικοῦ σφονδύλου τοῦ καλουμένου ἄξονος· ἐπὶρ, κατόχως, «ἐκ θεοῦ κατόχως ἐνθουσιῶν» Αἰλ. Π. Γ. 3, 9· «μνημονικός Β. Ἀν. 105· «καὶ ἀκριδῶς βεβάφθαι», 237, 14.

Κατ-οχρῶ· πολὺ ὀχυρῶν, μτγν.

Κατ-οψέ, ἐπὶρ. λίαν ὀψέ, μτγν.

Κατ-όψιος, 2· ὁ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν κείμενος, ὁρατός Ἀπολ. Ρ. 2, 543, Ἀλλὰ «γῆς τῆσδε κατόψιον πέτραν»· τὴν καταντικρὺ κείμενην Εὐρ. Ἰππ. 30.

Κατ-οψις, ἢ· ὅσα Ἐπικουρ.

Κατ-όψο-φαγέω· φαίρω ἐν τῇ ὀψοφαγίᾳ, ἐν τῇ ἀμέτρῳ ἀπολαύσει τῶν καλῶν φαγητῶν, καθησυχαστὴς Δισχίν. 1, 95, ἐν τῇ ὀψερ. πρβλ. Πολυδ. 6, 37.

Κατ-όψοφαγία, ἢ· ἡ ἀμετρος ἀπολαύσις τῶν καλῶν φαγητῶν, ὕψων Πολυδ. 6, 37.

Κατρεύς, ὁ· 1) εἶδος Ἰνδικοῦ τῶν Στραβ. 14, 718· 2) ὄν. κυρ. Κατρεύς, υἱὸς Μίνως καὶ Κρήτης Ἀπολδ. 3) πόλις ἐπὶ τῆς νήσου Κρήτης Πλουτ. ὑπὸ δὲ Στ. Βυζ. Κάτρη.

Κάτσοπον· κάταντις Πουχ.

Κάττα, ἢ· ἡ κάτω, γάττι Εὐαγρ. 5, 24· παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις αἰλουρος· τὸ ἀπὸ κάτω-ου, Σουῖδ. «ὁ κατοικίδιος αἰλουρος» πρβλ. Σχολ. Καλλιμ. Δημ. 111, κατὰ Ῥωμ. catia, catus ἢ catus.

Καττά, ὅστις, κατὰ τὰ, ἐν τινι χρησθῆναι Δημ. 43, 66.

Κατταδανία, ἢ· «κατοικία τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας» Στ. Βυζ. κατ. Κατταδανεύς.

Κατ-τάδε ὁρόντ. κατὰ τὰδε, ὁμωρ. = κατὰ τὰδε Θουκ. 5, 77.

Κατ-τάνυσαν, ἐπ. = κατετάνυσαν Ὀμ. Ὑμν. 6, 34.

Καττιτερίδες, αἰνῆροι = Κασσιτερίδες Στραβ. Καττιτερος, κάτιυμα ἀττ. = κασσίτερος· κάσσυμα, ἐπὶθ. καττιτέρμος.

Κάττουζα, ἢ· πόλις Θράκης, κατ. Κάττουζοι Στ. Βυζ.

Κάττυλλος, ὁ· Catullus, Ῥωμαῖος ἴωσ.

Καττῶ-δός, ἀττ. = κασός, ἢ· τεμάχιον σκύτους Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 10, 166.

Κατ-ὀπερθε, ἐπὶρ. ἰων. = καθύπερθε.

Κατ-ὀπέρτερος, ἰων. = καθυπέρτερος Ἦρ. 1, 64.

Κατ-ὀπνός, ἰων. = καθυπνός, Ἦρ.

Κάτω ἐπὶρ. 1) ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, «ἦστο κάτω ὕδρων» Ὀδ. ψ, 91· «πᾶν δὲ ἐπισκάνον κάτω ἔλκεται» Ἰλ. ρ, 136· «πόλλ' ἄνω τὰ δ' αὖ κάτω κυλινδοντ' ἑλπίδες» Πινδ. Ὀ. 12, 6· «ἐγὼ δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω» Δισχ. Περσ. 825· «τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων», Εὐμ. 620· καὶ ὀβτι παρὰ Σοφ. καὶ ἄλλ. ἰδ. κάτω εἰς τὸν Ἀῖον· «ἀ τὰς ἀρίστοις ἔργεται κάτω νῆ· κροῖτε» Σοφ. Ἀντ. 197· 520· «κάτω δάκρυ εἰδομένη», 523· πρβλ. Ἀριστ. βατρ. 476· «κάτω βλέπειν, φέρεσθαι» Πλατ. πολιτ. 6, 500· «κάτω διεχώρει αὐτοῖς» Σεν. Ἀν. 4, 8, 20. Καὶ μετὰ γεν. «πετρῶν ὄσαι κάτω» Εὐρ. Κυκλ. 452· «κατὰ τῆς γῆς κάτω» Ἀριστ. πλ. 238· «κατὰ τεύχεος κάτω ῥίπτειν» Ἦρ. 8, 53· 2) κάτω Πτο. θε. 301· ἐν τῷ Ἀῖῳ· «τὰν παγκυθῆ κάτω νεκρῶν πλάκα» Σοφ. Οἰ. Κ. 1559· «οἱ κάτω θεοί», Πλ. 284· «οἱα τοῖς κάτω νομίζονται», 319· συγν. δ' ἐπὶ τελευτώνων, Ἀλ. 852· «εἰμι τῶν κάτω Κύρης ἀνακτορς τ' εἰς ἀνηλίους δόμους» Εὐρ. Ἀλκ. 851· «τὰ κάτω τῶν μελῶν» Πλατ. νόμ. 7, 794· συγχνάσις μετὰ τοῦ ἄρθρου «οἱ κάτω» = οἱ κατοικοῦντες τὰ παράλια, ἀντὶθ. πρὸς τὸ «οἱ τῇ μεσόγειαν κατοικημένοι» Θουκ. 1, 120· πρβ. Ἰωνίης τὰ κάτω Ἦρ. 1, 143· «τὸ κάτω καὶ πρὸς θαλάσσην» Πλουτ. Φωκ. 28· «ἐν δὲ τῇ σφαίρῃ τὸ ἀπὸ τῶν βαλβίδων μέρος πρὸς τὰ κάτω» Πλατ. πολιτ. 10, 613· 3) Ἐπὶ χρόν. ὕστερον, βραδύτερον· «κάτω τοῦ χρόνου» Αἰλ. Π. Γ. 3, 17· «ἐπὶ θησείας καὶ τῶν Κοδριδῶν κάτω», 5, 13· ἔντ. ἐν ἀντιθέσει «τῶν πάλαι μὲν τῶν κάτω ἐλ» = οἱ ἐπόμενοι, νεώτεροι Λουκ. Ἰππ. 1· «ἡ κάτω συλλαβὴ» = ἡ ἐπομένη Μ. Ἐρ. Συγχν. κατωτέρω Πλατ. Φαῖδ. 112· «κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου», 113· συγχν. Ἐπὶθ. κατώτερος, καὶ ὑπερθ. κατώτατος ἴδε κατω·

τάτω, μτγν. Ἀλλὰ «οἱ κατώτατα ἑστέω-
τις» Ἡρ. 8, 23 ὡς «μικρόν κατώτερον τοῦ
στομάτος» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 10¹ πρβλ.
καὶ κάτωθεν.

Κατω-βλέπων-οντος, ὁ καὶ, τὸ κατώ-
βλεπον-οντος· εἶδος βουδάλου τῆς Ἀφρικῆς,
τοῦ ὁποίου ἡ μεγάλη κεφαλὴ εἶνε πρὸς τὰ
κάτω ἐκυρμένη, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ
(catoblepas Πλιν. 8, 21, 32), Ἀλλ. Ἰ. Ζ.
7, 5.

Κατω-βλέψ, ὁ· εἶδος θηρίου Θεογυστ. σ.
97, 30=τῷ προηγ.

Κατω-γαίος, 2¹ κατάγαιος Ἀλλ. Τραλλ.

Κατω-γείος 2¹ τῷ ἀνωτ. Γεωπ. ἀττ. κατώ-
γεις Σουίδ.

Κατω-δύουρος, 2 (δδώνη)· ὁ μεγάλας δδύναι
ἔχων, Ο'. δι. γρ. κατόδυνος· ἐπίρ.-δδύναι,
Βυζ.

Κατωθεῖς, Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 3, 76, συνθθ. κάτω-
θεν¹ 1) ἀπὸ τὰ κάτω πρὸς τὰ ἔδω, ἐκ τοῦ

Ἀῖου Λισχ. Περσ. 863¹ «ἄνωθεν ἢ κάτωθεν»

Σοφ. Φιλ. 28¹ «ἐκ τῆς γῆς κάτωθεν ἀνίσταται
ὁ πλοῦτος» Πλατ. Κρατ. 403, Τιμ. 22. καὶ

μτγν. 2) «κάτω «τῶν κάτωθεν θεῶν» Σοφ.
Ἀντ. 1007¹ οἱ θεοὶ οἱ κάτωθεν ἐπενεργούντες

πρβλ. Ἀδελκ. Φρον. 128¹ οὕτω Εὐρ. Ἀλκ.
426¹ «τὰ κάτωθεν», ἐπὶ τῆς οἰκίας, τὰ κάτω

μέρη, τὰ θεμέλια Δημ. 2, 10¹ «ὁ κάτωθεν
νόμος»· ὁ μετὰ ταῦτα νόμος, ὁ ἐπόμενος Δημ.

23, 28¹ οὕτω καὶ ἐπὶ χρόν. «τοὺς εἰς τὸ κά-
τωθεν ἔχοντας» Πλατ. Τιμ. 18.

Κατωθῆναι· ὁδοὺ πρὸς τὰ κάτω, καταβάλλω·
«κατωθῆσαντος»· καταβαλλόντος· «κατωθούμε-
νος» ἀνατροπέμενος¹ Πουχ. Παρ' Ὁμ. μόν.

ἐν τμήσ. Ἰλ. ν, 138, π. 410.

Κατω-κάρα· μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω Πινδ.
ἀποσπ. 134¹ «εἴπερ ἐκ ποδῶν κατωκάρα κρέ-
μαίτο γέν' Ἀριστ. Ἀλγ. 909¹ «-ρίπτειν τινὰ»,
ἐπρ. 155, καὶ Πουχ. γράφ. καὶ κεχωρισμένως.

Κατω-κλινῶς· κεκλιμένως, Βυζ.

Κατω-μαδῖος, 3¹ ὁ κατὰ τοῦ ὤμου βαλλό-
μενος, ὁ διὰ τῆς χειρὸς ἐξακοντιζόμενος,

δίσκος Ἰλ. Ψ. 431¹ «κατωμαδίαν δ' ἔχε
κλειδα» Καλλίμ. Δημ. 45¹ «πῆρην δ' εἶχε
κατωμαδίην» = ἐκ τῶν ὤμων κρεμασμένην,

Πουχ. ἐπιγρ. (Πλανούδ. 200).

Κατω-μαδῖς, ἐπίρ.=τῷ ἐπομ. μτγν.

Κατω-μαδόν, ἐπίρ.=κατὰ τὸν ὤμον· «μάστι-
γι· αἶψιν ἔλαυνε κατωμαδόν» ἔκτυπε μὲ τὴν

μάστιγα τοὺς ἵππους κατὰ τὸν ὤμον (ἢ κατὰ
τὸν ὤμον=ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους) Ἰλ. ο,
350¹ τοῦτο δύναται καὶ ἄλλως νὰ ἐρμη-
νευθῇ· ἔκτυπε τοὺς ἵππους ἀναιτιῶν ὄλων

τῶν βραχίονα καὶ καταφέρων τὴν πληγὴν μὲ
πολλὴν δύναμιν¹ πρβλ. τὴν κατωμαδῖος¹ «Ἰο-
δόκη τετάγυστο κατωμαδῶν»=ἐκέρματο ἀπὸ

τῶν ὤμων Ἀπολλ. Ρ. 2, 679.

Κατω-μίζω· ὑποβάλλων τὸν ὤμον ἄλλω τινι
πύσσοντα ἐξάρθρωσιν τινος μέλους, ὅπως κατ'
αὐτὸν τὸν τρόπον τὸν θεραπεύω Γαλην.

Κατω-μίζ-ιδος, ἢ· δέρμα, ὅπερ οἰνομεῖς φο-
ρεῖσι κατὰ τὸν ὤμον Πουχ. ἐκ διορθ. ἀντί-
κατωῖς.

Κατω-μισμός, ὁ· ἡ διὰ τοῦ κατωμίζειν

θεραπεία τοῦ ἐξαρθρωθέντος μέλους Ἱπποκρ.
Κατω-μισμότης, ὁ. Ἱππος¹ ὁ ῥίπτων κατὰ
τὸν ὤμον τὸν ἀναβάτην ἐπὶ τὴν γῆν Πουχ.
Κατω-μός, 2¹ ἔχων ταπεινοὺς ὤμους, ἱππιατρ.
Κατω-μοσία, ἢ· ὄρκος ἡ διαβεβαίωσις ἦν
τις ποιεῖται κατὰ τινος Ἡρ. 6, 65¹ συνθθ.
ὄρκος ὃν ὁ κατηγορὸς κατὰ τὴν κατηγορίαν
λαμβάνει.

Κατω-μοστικός, 3¹ ὁ ἀνήκων εἰς τὴν κατω-
μοσίαν, τὸν τοιοῦτον ὄρκον, ἀντίθ. τῷ ἀπω-
μοστικός· Εὐστ. 92, 19, ἐπὶ τοῦ μορίου νή¹
ἐπίρ.-ικῶς Σχολ. Ἀριστ. πλ. 202.

Κατω-μότος ὄρκος· ὄρκος ὅστις ποιεῖται
ἐπικαλούμενος τοὺς θεοὺς ὅτι οὕτω τὸ πρᾶγμα
ἔχει Ἀρποκρ ἐν λ. ἐπακτός· «θεοὶ δὲ ὄρκου
τρία εἶδη ἀπόμωτος καὶ κατωμότος καὶ ὁ κα-
λούμενος ἐπακτός».

Κάτων, ἰνός, ὁ· δύο Κάτωνες ἐκ τῆς Πορ-
κίας γενεᾶς, ὁ πρεσβύτερος, Μάρκος Πόρκιος
Κάτων, ὅστις ἐπικαλεῖται καὶ Πρίσχος, ὁ πα-
λαιός, ὁ φιλόλογος· καὶ ὁ νεώτερος, ὁ φιλό-
σοφος· ὁ πρῶτος καλεῖται ἐπίσης censorius,
ὁ δεύτερος uticensis· ὁπῆρχε καὶ σύγγραμμα
τοῦ Κικέρωνος φέρον τὸ ὄν. Κάτων Πλουτ.
Καισ. Δ. Ἀλ.

Κατω-νάκη, ἢ· «ἱμάτων ἔχων ἐκ τῶν κά-
τω μέρων νάκος προσεσφραμμένον, ὃ ὅστις μη-
λωτῇ δοκοῦσι διὰ τοῦτο ἀμφοτέρωθεν Ἀθη-
ναῖοι τῶν περὶ Πεισιστράτην τυράννων ἐπα-
ναγκασάντων, ἵνα ὑπὸ ἐπιτελείας μὴ κατίω-
σιν εἰς τὸ ἄστυ οἱ πολῖται» Πουχ. πρβλ.
Ἀριστ. Λυσ. 1150. Παρὰ Σουίδ. καὶ, ὁ Κα-
τω-νάκης.

Κατω-ναχο-φόρος, ὁ· ὁ φορὼν κατωνά-
κην. Κατὰ Θεόπομ. ἐν Ἀθην. 6, 271 ἔκα-
λοῦντο οὕτως οἱ δοῦλοι τῶν Σικωνίων οἵτινες
ἦσαν παραπλήσιοι τοῖς Ἑπεινάκτοις τῶν
Λακεδαιμονίων.

Κατω-παδῖς, ἐπίρ.=ἐνώπιον Βυζ.

Κατω-πία, ἢ· κατηφειή λιξ. Ἀπολλ. Σοφ.

Κατω-πιάω· καταβάλλω τοὺς ὀφθαλμοὺς
ὑπὸ αἰσχύνῃς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 24.

Κατω-πος· κατηγῆς, λελοτημένος, ἱππιατρ.

Κάτωρ, -σρος, ὁ· Ὁμ. ὕμν. 6, 55, εἶνε ὄνομα
ἐφαρμόμενον, ὅπερ συνθθ. παρὰ γ. ἐκ τοῦ κάττοι,
κίκασμαι=κάστωρ, ἦτοι ὁ κρατῶν, ἄρτων¹

ἄλλοι μεταβάλλουσιν αὐτὸ εἰς τὸ ἄκτωρ.

Κατω-ραίζομαι, ἰών·=καθωραίζομαι.

Κατω-ρής· κατηγῆς, κάτω ῥέπων Πουχ.

Κατωρίς-ίδος, ἢ· ἐν ἐπιγρ. ἀττ. παρὰ
Βουκλίω Ι, σ. 235 «στέφανος, κατωρίος
δύο» Κατὰ Βουκλ. =χρυσά· ταινία ἐκ τοῦ
στεφάνου κρεμάμενα.

Κατω-ρύς-υγος· κατορωρυγμένος· «φυτοῖσιν
λάισσι κατωρυγέσιν ἀραρούσιν» Ὁδ. Γ, 267,
ὡς ἐκ τοῦ κατωρυγῆς, ὅπερ δὲν ἀναικτᾷ.

Κατ' Εὐστ. «ὢν μέρος τι κατωρύκειται».

Κατὰ δὲ Πολυδ. 7, 123 «οἱ τοῖς θεμέλεισι
ἐντιθέμενοι»· «κατωρύχεις ἐναῖον»=ἐν οἷς,
καλοῖς Λισχ. Ἡρ. 450¹ «ἐκ κατωρύχους αἰέ-
γης» Σοφ. Ἀντ. 1087¹ «κατωρύχα αἰέλ-
μας» Δ. Κατ. 56, 11¹ «κατωρύχα διενευσ-
ται» Ἀρατ. 520¹ «ἐκ κατωρύχου ἀνιγ-
μα, κοίλωμα» «κρύψω πετρῶδι ζωσαν ἐν

κατωρύειν Σοφ. Ἀντ. 770. «χρυσὸν παλαιὰ κατωρύει» Εὐρ. Ἐκ. 1002, κλάδος, ὃν φυτεύουσιν εἰς τὴν γῆν Θεοφρ. Στραβ. 14, 694.
Κατ-ωρύομαι· πολλὸ ὠρύομαι, φωνάζω, οὐρλιάζω Ἀπολδ. 3, 4, 4.
Κατ-ωρυχῆς· ἴδε κατωρυχῆς.
Κατ-ωρύχιος, 3· ὑπόγειος, μτγν.
Κατώτατος, ὑπερθ. τοῦ κάτω Ξεν. Κυρ. 6, 1, 52· «κατώτατος» ἴδε κάτω.
Κατωτερικός, 3· ὁ φέρων τι κάτω, καθαρῶν· φάρμακα, ἱατρ.
Κατώτερος, συγκρ. τοῦ κάτω Ἱπποκρ. καὶ μτγν. ἐπὶ χρόν. μεταγενέστερος, νεώτερος, Καλλιμ. Δημ. 131· ἴδε κάτω.
Κατωτέρωθεν· ἐκ τοῦ κατωτέρου, βαθύτερου μέρους, βαθύτερα Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 3, 20, 8.
Κατωτικός, 3· ὁ κάτω κείμενος Εὐστ.
Κατ-ωτίς, ἴδος, ἡ, ἑσφαλ. ἀντὶ κατωμῆς.
Κατω-φαγᾶς, ἄ, ὁ (κάτω-φαγεῖν), Ἀριστ. ὄρν. 288· ὄν. πτηνοῦ, ὅπερ κατὰ τὸν Σχολ. κύπτων κάτω τὴν κεφαλὴν ὀρύσσει τὰ σπέρματα· διὰ τοῦτου ὥμως κωμωδεῖται ὁ Κλεώνομος ὡς πολυφάγος, ὅτι κάτω νεύων ἔτρωγεν· εἶνε δὲ ταῦτόν τῃ καταφαγᾷ. Τὸ ἀπλὸν φαγᾶς, ἀδελφᾶγος, καὶ τὸ σύνθετον καλοφαγᾶς ἔστωε καὶ ἡ κοινὴ ἡμῶν γλῶσσα· παίζει δὲ προφανῶς ὁ Ἀριστ. μετὰ τὴν λέξ. ὡς· ἥκπως ἠμολογούσιν μὲ τὸ σκατοφάγος.
Κατ-ωφελῆς, 2· πολλὸ ὠφέλιμος Θεοφρ. ἐκ διορθώσ. ἀντὶ κατωτελής.
Κατω-φέρεια, ἡ, κατω-φερέης, 2· καταφέρεια, καταφερέης, μτγν.
Κατω-φορέω· φέρω κάτω Εὐστ.
Κατὼ φορέας, 2· ὁ φερόμενος κάτω, μτγν.
Κατωχάνης, ὁ· «ὁ κάτωχος τοῦ τρυπάνου» Πουχ. δηλ. ἡ λαβὴ· πρβλ. κάτωχον.
Κατ-ωχράω· τῷ ἔπομ. «κατωχρήσασα παριᾶς» Μακεδ. 40 (10, 71).
Κατ-ωχριάω· γίνομαι πολλὸ ὠχρὸς Λουκ. Φιλόπ. 18.
Καυάζω, λακων. «καυάζοντα» ἀποκαχόντα» Πουχ.
Καυαλέος, 3· κατακεκαυμένος, ξηρὸς Πουχ.
Καυᾶς, -ακος, ἰων. καυῆς, -ηκος, ὁ· λᾶρος· πρβλ. τὸ κῆς Λυκοφρ. 425, 741· «καυῆς» Λεων. Ταρ. 74 (7, 652).
Καυᾶξαις, κατᾶξαις, ἄορ. τοῦ κατᾶγνυμι Πσ. ἔρ. 608, 695.
Καυαρίς, ἡ· πόλ. Βακτριανῆς Πτολ.
Καύαρος, καὶ Καυάρας· βασιλεὺς τῶν Γαλατῶν Πολυδ.
Καύαροι, οἱ· Καούαροι, λαὸς τις τῆς Γαλιλαίας Πτολ.
Καύδιον, τό· πόλ. Ἰταλίας κατ. Καυδίνος, ἴνα, ἴνον Στ. Βυζ. Claudium.
Καυδῶ, ἡ· νῆσος πλησίον τῆς Κρήτης Σουδ. ἔλλ. Γαῦδος· λέγεται καὶ Καυδᾶ, ἡ.
Καυή, ἡ· κόμη ἐν μικρᾷ Ἀσίᾳ Ξεν. Ἑλλ.
Καυθμός, ὁ· καύμα, κάψιμον, νόσος τις τῶν δένδρων Θεοφρ. καυθμός δ' εἶνε ἑσφαλ.
Καυίνθανα· κόμη Ἰσουλρίας, κατ. Καυινθανώτης Στ. Βυζ.
Καύκα καὶ Καύκα, ἡ· πόλ. ἐν Ἰσπανίᾳ

Πτολ. κατ. Καυκατοί, οἱ Ἀππ. Caucasos. Καυκαλίαις, ὁ· ποῖς τις ὄρνις Πουχ. ὅστις καὶ καυκάλης λέγεται· μήπως εἶνε ὁ ἐν τῇ συνθηκᾷ λεγόμενος κροαλᾶς, μικρὸν πτηνόν· Καυκάλιον, τό· βαυκάλιον, ἀγγεῖον δακτυλόν, στενόλαιμον Ἄλ. Ἀφρ. πρβλ. 1, 94· ὅθ. τὸ τῆς κοινῆς γλώσσης βουκάλιον τὸ τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, bocal (γαλλ.) bocai (γερμ.) boccola (ἰταλ.).
Καυκαλίς, -ίδος, ἡ· εἶδος ἀγρίου λαχάνου Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7, 7, 1, ὅπερ σήμερον καλεῖται καυκαλὴ ἥρα (οἶον ἐν Πελοποννήσῳ) κατὰ δὲ Κορ. ἐν Ἀτ. 4, σ. 007 καυκαλίδα, ὁμοιάζει πρὸς τὸ ἄγριον σέλινον.
Καύκαλος· ῥήτωρ τις Χίος Ἀθην.
Καυκάνα ἢ Καυκάνιος λιμήν· πόλ. καὶ λιμὴν τῆς Σκελίας Πτολ.
Καύκας· Χίος τις, Ἐπιγρ.
Καύκασα, τό· ὄν. τοποθεσίας ἐπὶ τῆς νήσου Χίου Πρ. 5, 33.
Καύκασις, ιος, ἡ Καύκασος, ὁ, Στ. Βυζ. τὸ γνωστὸν ὄρος τῆς Ἀσίας, Caucasus, κατ. Καυκάσιος, ὅηλ. Καυκασία δηλ. χώρα, ἡ ἐν τῇ Καυκασίανός· λέγεται καὶ οὐδὲ τὸ Καυκάσιον, καὶ διὰ τοῦ· Καύκασις, ἔξ οὗ τὸ Καυκάσιος Πρ. 3, 97· «τὸ Καυκάσιον ὄρος» 1, 104· ὁ συνθετάτος τόπος εἶνε, «ὁ Καύκασος», 1, 203, 204, Διογ. Πρ. 420, ὁ δὲ Στράβων «Καυκάσια ὄρη» λέγει συνθῆ.
Καυκίδες, αἱ, καί, καυκίζονται, ἑσφαλ. ἀντὶ βρυκίδες, βρυκίζονται.
Καυλίον, τό· καυκάλιον.
Καυκοί, οἱ· φυλὴ τις τῆς βορείου Γερμανίας Στραβ. Γαγεί.
Καύκος, ὁ· καυκαλῆς, ἀργ. λεξ.
Καύκων, ὄνος· 1) οὗτος Λυκάονος Ἀπολδ. 2) ποταμὸς ἐν Ἥλιδι Στραβ.
Καύκωνες, οἱ· λαὸς Βιθυνίας κατὰ τὰ σύμπρα τῆς Παφλαγονίας Ἰλ. κ. 429· ἴντε φυλὴν αὐτοῦ κατέκρησε ἐν Ἥλιδι Ὁδ. γ, 306· Στραβ. ἡ χώρα Καυκωνία, ἡ· οἱ κατ. ἡνωκωνίζονται καὶ Καυκωνίζονται, οἱ.
Καυλεῖον, τό· καυλίον Νικ. Θηρ. 75, 535.
Καυλέον, τό· τῷ προηγ. Νικ. ἄλ. 46.
Καυλέω· φύω, ἐκφέρω καυλόν Θεοφρ. ὀρθότ. ἐκκαυλέω.
Καυληδὼν, ἐπὶρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ καυλοῦ, ὡς ὁ καυλός, παρὰ δὲ τοῖς χειρουργοῖς εἶδος κατὰγματος οὗτοῦ Ἰαλγν. συνώνυμα εἶναι ἢ τὰ αὐτὰ ῥαφανηδόν, σικνηδόν, κάταγμα· Καυλίαις, ὁ· ἐκ τοῦ καυλοῦ τῶν φυτῶν κατασκευαζόμενος, δηλ. ὁπός, καθὼς ὁ ἐκ τῆς βίξης, καλεῖται βίξις Θεοφρ. Ἰ. Φ. 6, 3, 2.
Καυλίζω· ἐμβάλλω τὸν καυλόν, τὸ δὲν ἄκρον τοῦ ὄσματος, εἰς τὸ σκληρὸν κοίλωμα τῆς κόγχης Ἀριστ. ἀποσπ. 357.
Καυλικός, οἱ· ἔθνος κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον, Στ. Βυζ.
Καυλικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν καυλόν.
Καυλίνας· οἱ γλωρροὶ κωδοῖ· Ἀθην. 8, 355.
Καυλίνας, 3· ὁ ἐκ καυλοῦ κατασκευασθὲν Λουκ. ἔλ. ἴστ. 1, 16.
Καυλίον, τό· ὕποκ. τοῦ καυλοῦ Διοσκ. καὶ μτγν. -εἶδος θαλασσίου βρύου, ὅπερ κατὰ

νέονται οἱ ἰχθύες. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 4, 3' - μέρος τῶν κινῶν. Πουγ.

Καυλίσκος, ὁ ὕποκ. τοῦ καυλὸς Θεοφρ. Καυλο-ειδής, 2' ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ καυλοῦ.

Καυλο-κινάρα, ἡ εἶδος κινάρας, Γεωπ.

Καυλο-κοπέω = καυλοτομέω, κόπτω τὸν καυλόν, Βυζ.

Καυλο-κόπος, ὁ εἶδος σκόληκος ἡ κάμπης, ἥτις τρώγει τοὺς καυλοὺς τῶν λαγάνων, Βυζ.

Καυλο-μύκητες, οἱ πλαστὴν ὄνομα ἔχοντες, Λουκ. ἀλ. Ιστ. 1, 16.

Καυλο-πώλης, ὁ λαχανοπώλης Πολυδ.

Καυλός, ὁ (καυ-λός ἐκ τοῦ, κατ-λός, πρβλ. τὰ λατ. can-us, can-lis, cōlis κατὰ λέξιν = κοίτης) ἐπὶ φυτῶν τιμῶν καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν λαγάνων ὁρίζεται δὲ ὑπὸ Θεοφρ. Ἰ. φυτ. 1, 1, 9 ὡς ἐξ. «ἔστι δὲ ῥίζα μὲν αὐτῇ ἡ τρωφὴ ἐπάγεται, καυλὸς δὲ εἰς ὃ φέρεται» καυλὸν δὲ λέγω τὸ πᾶν γῆς πεφυκὸς ὅφ' ἐγὼ τοῦτο γὰρ κοινάτατον ὁμοίως ἐπεταίοις καὶ χρονοῖς, ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στῆλεχος» πρβλ. Ἀριστ. Ἰνκ. 824, ἐνθα ὅμως λέγεται μετ. ἐντ. οἱ νέοι καὶ ἱσχυρότεροι βλαστοὶ φυτῶν τιμῶν καὶ λαγάνων, Ἑρμιππ. ἐν Ἀθην. 1, 27. Καθ' ὁμοιότητα τὸ καλαμώδες καὶ κοῖλον τοῦ πτεροῦ Πλατ. Φαῖδρ. 251. Παρ' Ὁμ. πάντοτε τὸ ἄκρον καὶ ἀπωσμένον τοῦ δόρατος μέρος· «ἐν καυλῷ ἐλάτῃ δολιχὸν δόρυ» Ἰλ. ν, 162, 3, 148. 10, 3. Ἀλλὰ «ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσαντων ἑρραίσθη» Ἰλ. π, 338, εἶνε ἡ κόμη, δηλ. τὸ κατὰ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους ἐπίμηκες καὶ στενὸν Εὐστ. αὐτὸν. Καθ' ὁμοιότητα λέγεται οὕτω καὶ τὰ ἐπίμηκες μέρη τοῦ ἀγκίστρου «ἐγκαυλῶσαν» ἄλλης καυλὸν ἐπ' ἀγκίστρι δολιχότεραν Ὀππ. ἀλ. 3, 148. ἔτι «καυλὸς ὀνομάζεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ αἰδοῦ, δι' αὐτὸ τὸ ἐκ κύστεως ὄργον ἐκπύρεται» Παλυν. 2, 171, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 1.

Καυλο-τομέω καυλοκοπέω, Βυζ.

Καυλ-ώδης, 2' ὁ τὸ σχῆμα τοῦ καυλοῦ ἔχων Θεοφρ.

Καυλινα, ἡ πῶλ. Ἰταλίας, ἡ ὑπὸ Ἑκαταίου Ἀδλωνία Στ. Βυζ. κατ. Καυλιναίτης, ὀηλ. τις καὶ Καυλινοῦς Διοδ. Πaus.

Καυλιωτός, 3' ὁ καυλὸν ἔχων Ἀθην. 9, 371.

Καύμα, τό' ἡ ἐκ τῆς μεγάλης τοῦ ἡλίου θερμότητος ὑπερβάλλουσα ζέση ὡς δυσάρεστος εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἡ καὶ βλαβερὰ εἰς ὅλην τὴν γένει τὴν ὀργανικὴν φύσιν· οὕτ' ἐκ νεφελῶν ἑρεβεννὴ φαίνεται ἀπὸ καύματος ἐξ ἀνέμου δυσάρετος ὀρνυμένοιο Ἰλ. ε, 865· «ἤμος δὲ λήγει μένος ζέως ἡελίου καύματος ἰδαλίου» Ἡσ. ἐρ. 413· «ἐς τ' ἐν αἰθέρι μέσῳ κατῆλθε λαμπρὸς ἡλίου κύκλος καὶ καυμ' Ἰθαλπης» Σοφ. Ἀντ. 416· «καὶ χειμῶνος μὲν ἐν στήθεσσι γυμνάσονται, ὅταν δ' ἔχῃ καυμῶν ἢ ἐν στήθεσσι» Σεν. συμπ. 2, 17. Συχνὰ ἐν τῷ πλ. «ὁμῶστες ἡλίου τὴν καύμασιν» Σοφ. Ὀλ. Κ. 350· «πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα» Ωλατ. πολιτ. 279· «τόπους ὑπὸ καυμάτων ἡμετέροις» Ἰσοκ. 11, 12 ἐπὶ τῆς ζέ-

σεως τοῦ πυρὸς Πλουτ. Ἀλιξ. 66· ἐπὶ τοῦ σφοδροῦ ἔρωτος «καυμὰ φρεσίνων» Ἐπιγρ. ἀδ. 8 (12, 87). «Ἐπὶ ἐπὶ σφοδρῷ φλόγῳ ὡς προσφονδύτος παρόμοιον αἰσθημα Ἀθην. 3, 98, Λουκ. Αἰξίφ. 2' πρβλ. καῖν, ἀποκρίν.

Καύμανα ἡ Καύμαρα τόπος κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ Ἀρρ.

Καυματηρός, 3' πολὺ θερμὸς, ζεστός καυματώδης· Ὁάλασσα Στραβ. 16, 767.

Καυματίας, ὁ πολὺ καίων ἥλιος Θεοφρ. Καυματίζω διὰ τοῦ καύματος καταξηραίνω, φθείρω, παθ. Κ. Δ. ἔχω θερμὴν, μετὰ τοῦ πυρετεῖν Πλουτ. συμπ. 4, 6, 2.

Καυματός τῷ προηγ. παθ. Εὐμαθ. σ. 18.

Καυματ-ώδης, 2' καυματηρός· νότος Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 6· ὁδὸς Δ. Σικ. 19, 18.

Καύμενος· ἄνθρωπος, ὅν. Κρήτης νομία.

Καυνάκη, ἡ, καὶ καυνάκης, ὁ «καυνάκει» στρώματα ἡ ἐπιβόλαια ἐτερομαλλῇ Πουγ. καὶ παρὼν μὲν ἐτερομαλλὸν ἐπανωφόριον τῶν Ἀσιανῶν βαρβάρων εἶνε παρ' Ἀριστ. σφ. 1137 καὶ ἐξῆς Ἀθην. 14, 622, εἶδος δὲ στρώματος ἐν Ἀρρ. Ἀν. 6, 29, 8, Πολυδ. 6, 11.

Καυνάκιον, τό' ὕποκ. τοῦ προηγ. Ζωναρ.

Καυνίας, ὁ ὄν. ἀνέμου, τοῦ βορρᾶ, παρὰ Ῥοδίοις ὡς ἀπὸ Καύνου πνέοντος Ἀριστοτ. ἀν. θεα. καὶ προσηγ.

Καῦνος, ὁ κλῆρος, οὕτω τονίζεται ἐν ἀποσπ. Κρατίνου ἐν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1081· ὁ δὲ Ἀρχαδ. σ. 64, 6 καὶ Πούχ. τονίζει καυνός.

Καῦνος 1) ὁ Μιλήσιος τις, ὅστις ἐραστὴς τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ ἀνεχώρησεν εἰς Κάρϊαν· ἐντ. «Καῦνιος ἔρως» = ἄνομος Ἀριστοτ. ρητ. 2, 25. 2) Καῦνος, ἡ πόλις Καρίας Ἡρ. κατ. Κώνιος, 3' ἐπὶ θ. Καυνικός, 3' Ἡρ. - Καῦναι ἡ Καῦσινοι, οἱ λαὸς τῆς ἐν Μαυριτανίᾳ Πτολ.

Καῦριον, τό' πόλ. Ἰσπανίας Πτολ.

Καυρύκιος, ὁ ἔδε Κώρυκος.

Καυρός καυός Σοφ. ἀποσπ. 895· καῦρος Πουγ. καὶ Ἀρχαδ. 69, 21.

Καυσαλῖς-ἰδος, ἡ (καίω) μέλαινα καὶ ὑπερθος φλόκαινα Πουγ.

Καυσαλῶνης, ὁ ὁ καίων τὰ ἀλῶναι, Βυζ.

Καύσανθα φάντασμα εἰ τῶν λουτρῶν, Βυζ.

Καύσητις, ἡ κάψιμον Θεοφρ. περὶ ὄσμ. 22, 61. γρ.

Καυσία, ἡ πῖλος Μακεδονικὸς λευκός, ἔχων πλατὺν γύρον καὶ σκέπας διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ καύσαντος· χρήσιμος δὲ καὶ ὡς περικεφαλαία· «καυσίη ἡ τὸ πέριθ» Μακκιδόσιον εὐχολὸν ὅπλον, καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ καὶ κύρῳ ἐν πολέμῳ Ἀντιπ. Θεσσ. 10 (6, 32ᾰ) πρβλ. Πολυδ. 4, 4, 5, Πλουτ. Ἀντ. 54.

Καυσιανοί, οἱ Σχυτικὸν ἔθνος Ν. Δαρμάσκ. καὶ Καυσιακάκι καὶ Καυσίαι.

Καύσιμος, 2' ὁ εὐχόλαιος καύσιμος, ὁ ἐπιτήδειος πρὸς καῖον· ὁλγ Πλατ. νόμ. 8, 849, Σεν. Ἀν. 6, 3, 9. 12· ξύλα - καυσόξυλα Ἀλεξ. ἐν Β. Ἀν. 105, 4.

Καύσινοι, οἱ ἔδε Καῖνοι.

Καῖσις, ἡ τὸ καῖν, τὸ κάψιμον· τῶν ἱερῶν Ἡρ. 2, 40· ἔδ. ἐπὶ χιτῶνων τὸ κάψιμον πάσχοντός τινος μέρους τοῦ σώματος συνάπτεται μετὰ τοῦ τὸ μὴ, ἐπειδὴ ἀμφοτέρω εἶνε

τὰ δύο κυριώτερα ἔργα πάσης χειρουργικῆς
θεραπείας· «καὶ τομαὶ τοῦ σώματος» Πλατ.
Τιμ. 65· συγνόν δ' εἶνε τὸ «τὰς καύσεις καὶ
τομάς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν» Ἰσοκ. 8, 40·
ἐπὶ τῆς μεγάλης ἡλιακῆς θερμότητος, ἀντίθ.
τῷ ψύξις Πλατ. Θεαίτ. 156.

Καυσόδομαι· καψιδώνω, εἶμαι καψιδωμένος, ἔχω
κάψαν (πυρετοῦ), ἀνάφτω, Κ. Δ.

Καυσο-ποιός, 2· ὁ προσενών καύσωνα, κα-
ψαν Εὔστ. εἰς Δ. Περ. σ. 11.

Καύσοις, ὁ, καί, τὸ καύσος, Προκλ. 1) με-
γάλη ζέστη, κάψα (πυρετοῦ) Ἰπποκρ. καὶ
ἄλλ. ἱατρ. «καύσων πυρετέστιν» Ἀριστοτ. με-
ταφ. 1, 1· 2) εἶδος ὕψεως, ὅστις καὶ δοξὰς
λέγεται, διότι τὴ δῆγμα αὐτοῦ προσενεῖ με-
γάλην εἴψαν Νικ. Θηρ. 338· 3) ἔδαφος γῆς
κεκαυμένον Ἦσυχ. καψάλι(ς).

Καύστειρα, ἡ, ἐν Ἰλιάδι ἀπαντᾷ δις ἐν τῇ
φράσει «μάχης καυστήρης ἀντιβολήσαι», δ,
342· μ, 316· εἶνε κυρ. θηλ. τοῦ ἀρσενικοῦ καυ-
στήρ, καύστειρα, κατ' ἀναλογίαν τῶν, ὁρῶστει-
ρα, ἀντιάνειρα, ἔχει δὲ ἐπιθετ. χρῆσιν ἀντὶ τοῦ
μετὰ ταῦτα (καυστήρως) καυστήρᾳ, μὲ τὸ
ὁπότεον εἶνε καὶ ταῦτοσήμενον = καυστική,
θερμὴ, ὀξεῖα, ὀριμεῖα, σφοδρὰ· οἱ παλαιοὶ μὴ
ἐννοήσαντες τὸν σχηματισμὸν τοῦτον ἐπλα-
σαν ἀτόπως καὶ ἕτερον τύπον ἐπιθέτου καυ-
στήρως, καυστειρά· ἴδε Ἀρκαδ. σ. 71, 22,
ἐκ τῶν μετγν. Νικ. Θηρ. 924.

Καυστήρ - ἦρος, ὁ· καυτήρ Ἡρώδ. π. μον.
λ. σ. 16, 26, καὶ Γαλην.

Καυστηριάζω, ἐσφαλ. ἀντὶ τοῦ καυτηριάζω,
ὥσπερ καὶ καυστήριον ἀντὶ τοῦ καυτήριον.

Καυστηρός, κύων· ὁ καυστικός σείριος (ἀ-
στήρ) Ὁππ. ἀλ. 2, 509, καὶ μετγν.

Καύστης, ὁ· καυστήρ Προκλ.

Καυστικός, 3· ὁ ἔχων τὴν δύναμιν ἢ τὴν
ιδιότητα τοῦ καθεῖν Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 2,
καὶ μετγν. ἐπὶ τοῦ πυρετοῦ Ἰπποκρ.

Καύστις, ἡ· ἀμφικαυστις Ἦσυχ.

Καυστός, 3, β, ἐπὶ θ. τοῦ καίω· κεκαυμένος· -
μοχλὸς Εὐρ. Κοκλ. 629· ὁ δυνάμενος νὰ καῇ,
καύσιμος Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 2· πρὸλ.
καυστικός.

Καύστρα, ἡ· τόπος, ὅπου ἔκειον τὰ νεκρά
σώματα Στραβ. 5, 236, bustum.

Καύστριος, ὁ· ποταμός Ἰωνίας ἐκβάλλων
πλησίον τῆς Ἐφέσου· «Καυστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα»
Ἰλ. 6, 461, Ἠρ. 5, 100· ὑπὸ Στράβωνος
λέγεται Κάυστρος 13, 621· «Καύστριον πε-
δίον» = ἡ πεδιάς τῆς Ἐφεσίας χώρας ἀπὸ Καύ-
στρου κληθεῖσα, Στ. Βυζ. καί, «Καύστρου
πεδίον» Στραβ. 9, 440, κατ. Καύστριανός, 3.

Καύστράδιος, ὁ· πατ. τοῦ ποιητοῦ Ἀρι-
στεύου τοῦ Προκοννησίου Ἠρ.

Κάυστρος· 1) υἱὸς Πενθεσίλειας τῆς Ἀμα-
ζόνος Εὔστ. 2) ὄν. ποταμοῦ· ἴδε Καύστριος.

Καυσ-ώδης, 2· καυματώδης· -γῆ Θεοφρ. ἐπὶ
τοῦ πυρετοῦ Γαλην. «φῶς ἡλίου» Π. Σιλ.
74, 80· πρὸλ. Ἀθην. 3, 79.

Καύσωμα, τό· καῦμα Γαλην.

Καύσωιν-ωνος, ὁ· καύσος, ἡ ζέστη, κάψα,
Ἀθην. 3, 73, Κ. Δ. ἐπὶ τοῦ πυρετοῦ Λουκ.
φιλοφύβ. 26· ἐπὶ ἀέμου ξηροῦ καὶ πνιγῶ-

δους, Ὁ. Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 973 ὡς ἐξήλ-
τοῦ πρηστήρ.

Καυτήρ, -ἦρος, ὁ· δ καίων· «ταύρω χαλκῶ»,
ἐπὶ τοῦ Φαλαρίδου Πινδ. Π. 1, 95· καυτή-
ριον «-χαλκῶς» Ἰπποκρ. πρὸς σιγματομόν

Λουκ. ἀλ. 46· καὶ τὸ σίγμα αὐτό, μετγν.

Καυτηριάζω· μὲ πεπορακτομένον σιδήρον
καίω, στίζω, οἷον ἔππου πρὸς διάκρισιν

Στραβ. 5, 1, 9, δι. γρ. καυστηριάζω· ἔνε
«κακαυτηριασμένοι τὴν ἰδίαν συνείδησιν» =

βεβασανισμένοι, μὴ ἔχοντες τὴν συνείδησιν
ὕγιη, ἐπιστ. 1, Τιμοθ. 4, 2· βημ. ἐπιθ. - τέον.

Καυτηρίδιον, τό· ὕποκ. τοῦ ἐπομ. Γαλην.

Καυτήριον, τό· ὕποκ. τοῦ καυτήρ, ἐργαλεῖον
σιδήρου πρὸς τὸ καίειν, σιγματοῖσιν Λουκ.

ἀπολ. 2. ἀλ. 52, cauterium· μετγ. «ταῖ
ψυχαὶ τῶν ἐνδον ὥσπερ καυτήριά τινα προση-
γυν» Δ. Σικ. 20, 54. Παρά Στραβ. 5, 215

τὸ ἐγκαυθὲν σίγμα.

Καύτης, ὁ· καύστης Δωσιάδου βωμ. 2, 11·
Σχολ. ἐξηγεῖ «ἐνταφιαστής».

Καυτικός, 3· καυστικός ὥσπερ καὶ καυτός
ἀντὶ τοῦ καυστός.

Καυρία κα· πόλ. Περσίας Πτολ.

Καυρίαθηνα· λαὸς Ἀραβίας Πτολ.

Καύχανα· τόπος πλησίον τῶν Συρακουσῶν
Θεοφρ.

Καύχανος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Καυχόμαι (πρὸλ. εὐγομαι αὐχέω)· λέγω λή-
γους ἐπὶ λούου, κομπάζω, καυχιοῦμαι Πινδ.

Ὁ. 9, 41· «εὐεργεσίῃσι βασιλῆα οὐ καυ-
χῆσαι ὑπερβαλέσθαι» Ἠρ. 7, 39· «ἐπὶ τινι
Λυκούργ. ἐν Β' Ἀν. 275, 4· μετὰ μετγ. Δ.

Ἀλ. 8, 30· ἔτι «τὸ δύνασθαι» = «εἶναι δύναται»
Ἀθην. 14, 627· μετγ. «τὴν προθυμίαν ὁρῶν
καυχῶμαι», ἐπιστ. 2, πρὸς Κορ. 9, 2.

Καυχός, -άδος, ἡ· ἡ καυχώμενη (ς), ἡ καυ-
χισάρα.

Καύχη, ἡ· καύχσις Πινδ. Ν. 9, 7, ἐν τῷ πλ.

Καύχημα, τό· ὅ· ὁ τις καυχᾶται, ἀντικεί-
μενον καυχήσεως Πινδ. Ἰ. 4, 57, καὶ μετγν.

«καύχημα ἔχειν», Κ. Δ.

Καυχηματίας, ὁ· ἐγένετο κατὰ τὰ, φρονη-
ματίας, προσηματίας, οἰηματίας κλ. = καυ-
χησιάρης, λογάς Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 40· ἔτι

-λόγος Σχολ. Ἰλ. ν. 373.

Καυχηματικός, 3, «λόγοι καυχηματικῶ-
τεροι» = μέζονα καύχησιν ἔχοντες, δηλοῦντες·
Σχολ. Ἰλ. θ. 535.

Καύχησις, ἡ· τὸ καυχᾶσθαι, κομπασμός·
«καύχων ἔχειν» = ἀφορμὴν πρὸς τὸ καυχᾶ-
σθαι, Κ. Δ.

Καυχητής, ὁ· ὁ καυχώμενος, καυχησιάρης·
Σχολ. Ἰλ. η, 96, ὡς ἐξήγησις τοῦ ἀπειλητήρ.

Καυχητιάω, ἐφστ. τοῦ καυχᾶσθαι, ἐπιθυμῶ
νὰ καυχῶμαι Μ. Ἐτ. 206, 22.

Καύχι, οἱ· γερμανικὴ φυλὴ ἥτις διαιρεῖται
εἰς μικροὺς καὶ μεγάλους Πτολ. ἴδε Καύχι

καὶ Χαυκίς.

Κάψα, ἡ· κάψα· λουτήρ, λήκωνες· Ἦσυχ. (ἐπὶ
κάψῃ ἐγένετο κατ' ἀποκ. τοῦ σ. ἐκ τοῦ σκά-
φα = σκάφη) πρὸλ. τὸ Ὀμ. κάπετος, ὅπερ

ἐκ τοῦ σκάφου ἐγένετο καὶ τὸ Ἐτυμ. Λεξι-
κὸν τοῦ Αἰ. Vauisok τ. 2, σ. 1073. ἔνε.

τώρα εξηγείται καὶ ἡ εὐδὴ μετὰ τὸ κάφα ἀπολουθούσα ἑτέρα τοῦ 'Πουχ. γλῶσσα «καφάσις; μὴν». 'Ισ. δὴλον ἐν ἀνωμασίῃ ὁ μὴν καφάσις ἐκ τινος ἐν αὐτῇ ἀγομένης ἑσπέρης, καθ' ἣν οἱ δοῦλοι ἔφερον ἐπὶ τῶν κεφαλῶν οὐκάρας, ὡς ἐν 'Αθηναῖς ἐν τῇ τῶν Παρθενοναίων ἐσοτῇ οἱ μέτοικοι· ἴδε σκαφηροῦν' ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπομένη τοῦ 'Πουχ. γλῶσσα φαίνεται ὅτι δὲν εἶνε ἀσχετος πρὸς τὸ κάφα καὶ τὸ καφάσις).

Καφάζω, «καφάζειν» γελᾶν 'Πουχ.
Καφάν, ὄψωρ. ὁ· κρηνὴν 'Πουχ.
Καφαράβις, ἡ· πάλ. τῆς 'Ιδομαίης 'Ιωσ.
Καφαρεκχῶ, ἡ· χωρίον ἐν Γαλιλαίᾳ 'Ιωσ.
Κάφανρος· υἱὸς τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς νόμφης Τριτωνίδος 'Απολλ. 'Ρ. 4, 1406.
Καφέω· ἴδε κεκαφός.

Καφηρίδι· «ἔως, ὁ» χωρὶς, ἀκρωτ. τῆς Εὐβοίας 'Ηρ. — πέτραι, ἀκραι Καφηρίδες, Καφηρίοι 'Ερ. 'Ελ. 1140· «Καφηρίη πέτρα» 'Ανθ. 9, 429.

Καφισίας· «ου» αὐλητῆς τις Πλουτ.
Καφισιάδας· 'Ορχομενίος τις, 'Επιγρ.
Κάφις· «ἴσος καὶ Κάφιος» Φωκεύς τις, 'Επιγρ.
Καφισός, ὄψωρ. ὁ· Καφισός.
Κάφοι, ὁ· ἴδε κάποι.

Καρουρά, ἡ· ἡ κοιν. λεγομένη κάμφορα κατὰ τὸ νιολατ. camphora· εἶνε λευκὴ ῥητινώδης ὕλη ἔχουσα βαρεῖαν ὁσμὴν καὶ λαμβάνεται ἐκ τοῦ ἐν 'Ἰνδικῇ καὶ 'Ιαπωνίᾳ δένδρου, ὅπερ κατὰ Λιν. καλεῖται laurus camphora· τὸ δὲ 'Αραιοπεραικὸν Κάμφορ, μτγν. ἱατρ.

Καφαί, καί, Καφσαί, ὄν, αἰ' πόλ. 'Αρκαδίας Πολυδ. κατ. Καφμεῖς· «ἔως Στραβ. καί, Καρυάται, αὐτ. ἐπὶθ. Καρυατικός, 3, Πανσ.

Καφώ· γον. ὄν. 'Επιγρ.

Καφώρη· ἡ θήλειά ἀλώπηξ, ἥτις καὶ σκαφώρη λέγεται· ἴδε Συναῖδερ ἐν Αἰλ. 'Ι. Ζ. 7, 47.

Καχάγαι, αἰ' Σκυθικὴ τις φυλὴ Πτολ.

Καχάζω, τὸ μὲν καχάζω γίνεται ἐκ τοῦ φυσικοῦ φλόγγου, ὡς βίβλη, κα καὶ δι' ἀναδιπλώσεως κακῆ· = καχά, καχάζω, κα σημαίνει κυρ. γελῶν ἐκπύρον τὸν φλόγγον κα, κα, κα κατ' ἐπαναλήψιν διὰ τοῦτο ὅπῃ τῶν παλαιῶν ἐρμηνεύεται ἀθρόως γελῶ· τὸ δὲ καχάζω γίνεται μὲν ἐκ τῆς αὐτῆς βίβ. κα, ἀλλὰ διὰ βινοφογγίσεως κα·ν καὶ ἀναδιπλώσεως καὶ τροπῆς τοῦ δευτέρου κα εἰς χ· καχάζω (ὁμοίως καὶ τὸ ἡμετ. κα·καν·ίζω, ἄνε ὅμως τροπῆς τοῦ δευτέρου κα εἰς χ). Δωρ. μιλ. καχαῖω Θεοκρ. 5, 142· «καχαῖων» 'Αριστ. ἐκκλ. 849, 'Ανακρ. 31, 29, Σοφ. Αἰ. 198· περὰ μτγν. Λοκκ. 'Ερωτ. 23, (ἐπὶ τινι) ἐτ. διαλ. 6, 3, eachinari.

Καχάλης, ὁ· ποτ. Φωκίδος Πανσ.

Καχασμός, ὁ· ἔκχυτος γέλιος, ἀρχ. λεξ. κοιν. κακνάκισμα 'Αριστ. νεφ. 1072, ἐνθα ὁμως ὑπάρχει καὶ γρ. κηχλίσμός· αἰ μτγν. ἔχουσι, καχχασμός Πολυδ. 6, 199.

Καχ·«επείω» εἰρὶ καχέκτης, «ὀρίσκομαι εἰς κακὴν σωματικὴν κατάστασιν ὡς πρὸς τὴν ὑγίαν, ἀντιθ. τῇ εὐακτίῳ» ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν Πολυδ. 29, 6, 14· καὶ μτφ. «καχ-

κτοντες ταῖς ψυχαῖς», 20, 7, + «πὶ τῆς καταστάσεως τῆς πολιτείας», 20, 4, 1, καί μτγν.

Καχ·ἐκτῆμα, τό· καχεῖα, μτγν.

Καχ·ἐκτῆς, ὁ· ὅς· κακῶς· ἔχει, ὁ εἰς κακὴν σωματικὴν κατάστασιν «ὀρίσκομενος» ὡς πρὸς τὴν ὑγίαν, ἀντιθ. τῇ β·γαίανων Πολυδ. 18, 15, 12· ἐπὶ τῆς διανοίας, κακόνους, δυσμενῆς, μετὰ τοῦ στασιωδῆς, 1, 88, 10.

Καχ·εκτικός, 3· ὁ πάσχων ὑπὸ καχεξίας, ὁ κακῶς τὸ σῶμα ἔχων «διαθέσις καχεκτικαὶ ὀφθαλμῶν» Γαλην. καὶ ἄλλ. ἱατρ.

Καχ·ελκῆς, 2· ὁ ἔχων κακόν, δυσίατον ἑλκος· Ἱπποκρ.

Καχ·εξία, ἡ· κακὴ ἔξις, κατάστασις τοῦ σώματος καὶ τῆς ὑγείας· σωματῶν, ἀντιθ. τῇ εὐθείᾳ Πλατ. Γοργ. 450 καὶ μτγν. ἴδ. ἱατρ. — μτφ. κακόνουα, δυσμένεια Διοφλ. ἐν 'Αθην. 6, 254· «καὶ βραθυμία» Πολυδ. 5, 87, 3.

Καχ·ἐσπερος, 2· ὁ κακὴν καὶ στοτεινὴν ἐσπέραν ἔχων, ἡ ἀποδελῶπων εἰς αὐτὴν 'Ετ. Γουδ. σ. 306, 42.

Καχ·εταίρεία, ἡ· κακὴ ἑταιρία, σχῆμα, μὲ κακούς· ἑταίρους Θεογν. 1171.

Καχ·ήμερος, 2· ὁ κακῶς ἡμέρας ἔχων, ὁ ἀθλίως ζῶν, ἀντιθ. τῇ καλήμερος Παλλασ. 143 (9, 508).

Κάχης· «ητος, ὁ» ποτ. Βιθυνίας Δ. Σικ.

Καχλάζω (βίβ. χαλδ. κα·χλάδ·ζω = καχ·λάζω)· φορῶ, τρύζω 'Πουχ. κορίως λέγεται ἐπὶ τοῦ βραχμοῦ τοῦ κόματος, ὅταν θραυσθῇ εἰς τὴν ἀκτὴν ὑπερὶν ἀφρίξῃ καὶ κοχλακίξῃ ὡς τὸ ζέον ὕδωρ, βράζω, κοχλακῶ, ἀφρίξω· «κόμα περίθ' ἀφρόν πολὺν καχλάζον» 'Εὐρ. 'Ἱππ. 1211· «καχλάζοντες ἀνίπτου κόματος ἄχνην» 'Απολλ. 'Ρ. 2, 570· «κόματα ἄστυα καχλάζοντα» Θεοκρ. 6, 11· «φίλαν ἔνδον καχλάζουσιν ὀδόντι ἀμπίλουν» Πινδ. 'Ο. 7, 2· «ὁ κλύδων προσπίπτων τῇ βράχῃ καχλάζει» Δ. Σικ. 3, 44· ἐπὶ τῆς βροχῆς, Λυκοφρ. 80· μτφ. «κόμα γὰρ περὶ πτόλιν δαχ· μολύψων ἀνδρῶν καχλάζει» Αἰσχ. 'Ἐπτ. 109, Δ. 'Αλ. περὶ δειν. Δημ. 28, ἐπὶ τοῦ λόγου.

Καχλαῖνω, ἱσφαλ. ἀντὶ τοῦ καχλαῖνω.

Καχλασμα, τό· τὸ καχλάζειν, βράσμα, ἀφρισμα, κοχλάκισμα, ἀρχ. λεξ.

Καχλασμός, ὁ· τῇ προηγ. μτγν.

Κάχλης· «ητος, ὁ» τὸ πετράδι τὸ «ὀρίσκομενον» εἰς τὴν παραλίαν τῆς θαλάσσης, καὶ εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, κοιν. κοχλάδι· περὶ ληπτ. Θεοκρ. 4, 26· «διαμύμενοι τὸν κάχλην ἐπὶ τῇ θαλάσῃ ἔπινον οἷον ἑταῖς ὕδωρ»· «ποτάμιοι κάχλητες» Στραβ. 4, 182· κα·χλακες ἐν Σχολ. Θεοκρ. 6, 12· περὶ κόχλας.

Καχ·ομιλία, ἡ· ἴδε καχομιλία Φιλολ. 4, 43.

Καχ·ορμισία, ἡ· τὸ νὰ ἔσκαται τὸ πλοῦτον ἀραγμένον ἐν τῇ λιμένι καὶ διὰ νημερίαν νὰ μὴ δύνανται νὰ ταξιδεύσῃ· «ἀ λυγρὸς δειλὸ καχορμισίης» 'Αντιστ. Θεοκρ. 49 (7, 640).

Καχοῦρα, ἡ· πόλ. τῆς μεγάλ. Ἀρμενίας Πτολ.

Καχυριάς, ὁ· καχυρυδία· «πυρὸς=εἰδος οἴτου, ὅστις θμαῖται πρὸς τὴν κρήνην Θεόφρ. — ἄρτος=ἄρτος κακοσκευαμένος· ἐκ πυρφυγμένων καὶ ὠν Πολυδ. 6, 33, 72.

Καρχυδίων, τό ὑποκ. τοῦ κάχρυς, πεφυγμένη κριθή, καταχρ. δὲ καὶ πᾶν πεφυγμένον ἴσχυ. Ἀριστοτ. προβλ. 20, 8.

Καρχυδίων· κεραμεύς τις, Ἐπιγρ.

Καρχυδεῖς, εἴσα, ἐν' ὁμοίᾳ πρὸς κάχρυς Νικ.

Κάχρυς - υος, ἡ (ἢ γραφή κάγγρυς εἶνε ἐσφαλ.)· πεφυγμένη κριθή Ἀριστ. νεφ. 1358· «φρύουσι καὶ τὰς κάχρυς τοῖς κύρδεσιν» Πλουτ. Σολ. 25· «ὥς περ καχρύων ὀνίδιον ἐωαγμένην» Ἀριστ. σφ. 1301· κάχρυς καλεῖται ὁ καρπὸς τῆς λιθανωτίδος, τοῦ κοινῶς λεγόμενου δένδρου λιθάνου Διοσκ. 3, 87· καὶ οἱ καρποὶ δένδρων τινῶν Θεοφρ. 3, 5, 5· (κά-χρ-υς, ἐκ τῆς ῥίζ. κα(ρ), δι' ἀναδιπλώσεως, τροπῆς καὶ ἀποκοπῆς τοῦ δευτέρου μέλους τῆς ἀναδιπλώσεως, κά(ρ)χ(α)ρ-υς. Ἡ ῥίζα κα(ρ) σημαίνει, στερεόν, σκληρόν, τραχύ).

Καχρυ-φύρας· 2· ἡ φέρων κάχρυς, καρπούς, Νικ. θηρ. 850.

Καχρυ-ώδης, 2· καχρυδεῖς, ὁμοίᾳ τῇ κάχρυϊ Θεοφρ. Ἱ. Φ. 3, 12, 8.

Καχ-υπο-νόητος, 2· τῷ ἐπομ. Πολυδ.

Καχ-υπό-νοος, συνηρ. -νοους, 2· καχύποπτος.

Καχ-υπο-οπτεύω· ὑποπτεύω κακὰ, Βυζ.

Καχ-υπο-όπτῃς, ὁ· καχύποπτος Εὔδοτ.

Καχ-υπο-οπτος, 2· ὁ ὑποπτεύων κακὰ, ὁ περὶ πάντων ἔχων ὑποψίαν μὴ κακῶς ἀποδοῖναι, ἡ τὰ πάντα φοβούμενος Ἀριστ. ἀποσπ. 627, Πλ. πολιτ. 3, 409, κυρίως, ἐπίρ. -τως Εὔδοτ.

Καχ-υπο-τοπέσμαι· ὑποπτεύω κακὰ Ἀριστ. βαιρ. 956, ἐνθα νῦν κεχωρισμένως ἀναγιν. «κάχ' ὑποτοπεσθαι».

Καχ-υπότοπος, 2· καχύποπτος, κατὰ τὰ ἄριστα τῶν ἀντιγρ. ἀντὶ καχυπόπτῃς Πλατ. Φαιδ. 240.

Καχ-υπο-οψία, ἡ· κακὴ ὑποψία, μετγν.

Καψά, ἡ· πόλ. Μακεδονίας, κατ. Καψάτος, 3.

Κάψα, ἡ· κίστη, θήκη, ἀργ. λειξ.

Καψάκης, ὁ· τῷ προηγ. παρὰ τῷ Ο'. ἀγγέλιον ἐλαίου, περ' ἡμῖν ὕδατος καὶ λέγεται οὐδετέρως, τὸ σιψάκι ὡς τὸ ἐπόμενον.

Καψάκιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ. Ἰσχυ. «γλωσσόχομον».

Καψ-ὀρώτιον, τό· λείξ. τῆς μέσ. κυμωθ. ζῆτι ἀποδίδεται ὑπὸ Πολυδ. 7, 71 διὰ τῆς λατ. σουδάριον, sudarium· εἶνε λοιπὸν εἶδος μανδηλίου χρησίου εἰς τὸν ἰδρώτα· καθ' Ἰσχυ. «-εἶδος χιτωνίσκου».

Καψι-κήδαλος, ἡ· κίδαλος· ἐγκαψικίδαλος Ἰσχυ.

Κάψις, ἡ· τὸ κάπτειν, χάφτειν· «ἡ δὲ ὄρετος οὐτε σπάσει πίνει - οὐτε λάψει, ἀλλὰ κάψει» = οὐτε καταβάζει τὸ ὕδωρ ὡς ὁ ἄνθρωπος, οὐτε ὡς ὁ σκύλος (λάπτει), ἀλλὰ τὸ χάφτει Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 8, 6.

Κάω, ἄτε. = καίω.

Κάωνος· ἀνδρ. ὄν. Σουδ.

Κέ, πρό φων. κέν. μερ. ἐγκλ. εὔχρ. μόν. εἰς τὴν ἑπ. αἰολ. καὶ ὄωρ. διάλ. (κέν-κά), ἐν ᾧ τὸ ἀν μόν. εἰς τὴν ἰωνικὴν καὶ ἀττικὴν

εἶνε ὁμοίως τὸ κέν καὶ ἂν ἐντελὲς ταῦτά κατὰ τε σημασίαν καὶ χρῆσιν καὶ διὰ τοῦτο ἴδιον ἂν ὄντι περὶ τῆς χρήσεως τοῦ ἀν ἐγράφησαν. Καὶ περὶ μὲν τῆς ἑτοιμ. ἴδε Hartung, Lehre von den Partikeln κλ. τομ. 2, κεφ. 10, σ. 216 καὶ ἐξ. περὶ δὲ τῆς σημ. καὶ χρήσεως τοῦ κέ καὶ ἂν Bäumlein, über die griechischen Modi κλ. σ. 63.

Κεάδας, ὁ· ἴδε καιάδας, ἀργ. λειξ.

Κέα, ἡ· Κέως Πλιν.

Κεάδης-ου· Τροϊζηνίους τις Ἰλ.

Κεάζω (ῥίζα, σκε (ἐκ τῆς σκα, δι' ἀποκοπ. κα, κε-άζωι)· σχίζω, γωρίζω, θραύω· «κίασε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ» Ὀδ. ξ, 418· «κίασσε δ' ὑστέα λευκά (τὸ ὄδον)» Ἰλ. π, 347· «ἡ (παφλή) δ' ἀνδρίκα πᾶσα κεάσθη», υ, 388· «νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς ἔλασε ἰ-κίασσε» Ὀδ. ε, 132, Ὀρφ. Ἀργ. 847· «οὐρανὸν κεκασμένον ἐρρεῖ κύκλῳ» Ἀρατ. 476, θραύω Νικ. θηρ. 644.

Κεάθοι, οἱ· βοηθοὶ Ἰσχυ.

Κεαίνω· κεάζω, μετγν.

Κεάνωθος, ἡ· εἶδος ἀκάνθης Θεοφρ.

Κέαρ, τὸ· καρδιά, ὁ μὲν σχημ. κέαρ εἶνε τῶν τραγ. καὶ λυρ. ποιητῶν, (ἐκ τοῦ κερδ, κέαρ), ὁ δὲ κηρ (ἐκ τοῦ καρδ, καὶ οὐχὶ ἐκ συναρ. τῶν κέαρ) τῶν ἐπ. ἄτε. τὸ καρδία, ἰων. καρδίη καὶ π. κραδία, κραδίη - συνήθ. μετ. «ἐμὸν κέαρ οὐ ποτε φάσει» Πινδ. Ν. 7, 102· «ἐμὸν κέαρ οὐ γένεται θυμῶν» Ἱ. 4, 22· «κίεαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου πατὴρ» Ἀίσχ. Πρ. 184· «ἡλγύνθη, ἀχθεσθὲ κίεαρ», 245, 390· «εὐχομένη βάσκειται κίεαρ», Χο. 26, Σοφ. Οἱ. Κ. 161, Εἰρ. Μηδ. 911· τὴν γεν. κίεαρος ἐπλασεν ὁ Ἀρκάδ. σ. 128, 18.

Κεάρνα, τά· σιδήρεα τεκτονικὰ ἢ σκυτικὰ Ἰσχυ.

Κέας, -α, ὁ, ἐπλάσθη ὑπὸ τῶν γραμ. πρὸς παραγ. τοῦ πατρων. Κεάδης Ἰλ. ε, 847· ἴδε Η. Ἄν. σ. 1183.

Κεάσματα, τὰ· κλάσματα, ῥήγματα, διαρ. ῥήγματα Ἰσχυ.

Κεθαλή, ἡ· κεφαλή Ἰσχυ. Τὸ ὄνομα εἶνε Μακεδονικόν, διότι αὐτοὶ ἀντὶ τοῦ βασίος φ. εἶχον τὸ μέσον θ. εἰς τινὰς λέξ. λέγοντες Πίλιππος, Βερενίκη, βαλκακρός· ἀντὶ τῶν Φίλιππος, Φερωνίκη βαλκακρός, ἴδ. Σιμντ. περὶ Ἀλ. λειξ. καὶ Μακεδ. διαλέκτου σ. 28. Καλλιμ. ἀποσπ. 140· Σχολ. Νικ. ἀλ. 433· κατ' ἀποκοπὴν τὸ κεθαλή γίνεται κέβλη Μ. Ἑτ. 105, 39.

Κεθαλῆνος, ὁ· ὄν. κύρ. Μακεδονικὸν ἀντὶ τοῦ Κεφαλίνος Δ. Σικ. 17, 79.

Κέθαλος· ἀνδρ. ὄν. ἀντὶ Κέφαλος Δ. Σικ.

Κέδης, -ητος· Θηβαῖος φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Πλατ. ἐν Φαιδ. καὶ ἔτι σ. 13, σ. 368, Ξεν. Ἀπομν. 1, 2, 48.

Κεθήτης· Αἰγυπτίος τις Δ. Σικ.

Κεθλή-γονος, 2· ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον, σπέρμα, ἔγων· οὕτω καλεῖται ἡ μήκων ἐν Νικ. ἀλ. 433. Κατὰ δὲ τὸν Σχολ. καὶ ἡ Ἀθηναῖα οὕτως ἐκαλεῖτο ὡς ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Διὸς κυροσφορεῖται.

Κεθλήνη, ἡ· ἡ ὄρεγανος Ἰσχυ.

Κεβλή-πυρις, ἡ πτηνὸν τι παρ' Ἀριστ. ὄρν. 303 καλεῖται οὕτω, διότι εἶχε πυρρὰν κεφαλὴν· διὰ τοῦτο τάσσεται μεταξὺ τοῦ Στροβίλου καὶ τοῦ πορφυρί.

Κεβλός· κυνακέφαλος - κήπος Πουχ. Τὸ δὲ κήπος τοῦτο ἐρμηνεύει ὁ αὐτὸς Πουχ. ἐν λ. «κήπος· ζῶον ὅμοιον πιθήκῃ»· εἶνε λοιπὸν ὁ κεβλός εἶδος πιθήκῃ· Ἰσ. ὁ παρ' Ἀριστοτ. 1. Ζ. 2, 8 κήπος, simia cynomolgus.

Κεδρανίται, οἱ λαὸς τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας Στ. Βυζ.

Κεδρήν, ἡνος, ἡ πόλ. τῆς ἐν Ἀσίᾳ Λιολίδος· Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 17· καί, Κεδρηνή, Στράβ. 13, σ. 596 Κεδρηνία ἡ χώρα Στραβ. καί. Κεδρήνιοι καὶ Κεδρηνοὶ καὶ Κεδρηνεῖς, Στ. Βυζ.

Κεδρινός· 1) ὄν. Πίγαντος Ἰλ. 2) ὄν. πτηνὸς Ἀριστ. ὄρν. 553.

Κεγκλός, ὁ εἶδος θαλασσίου πτηνοῦ Σουῖδ.

Κεγγρά, ἡ κέγγρος Σχολ. Ἀριστ. σφ. 91.

Κεγγραλέτης, ὁ ὁ ἀλλόθεν κέγγρον Γαλην.

Κεγγραμίδ-ώδης, 2' ὅστις εἶνε ἐκ τοῦ εἶδους ἡ ἔχει τὴν ὄψιν τῆς κεγγραμίδος Θεόφρ.

Κεγγραμίδος, -ίδος, ἡ ὁ κόκκος ἡ τὸ σπερματίον τῶν σόλων Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 18, 4.

Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 17. Κατὰ δὲ Σουῖδ. καὶ ὁ πυρήνης τῶν ἐλαίων.

Κεγγραμίδος, ὁ τεχνίτης τις Πλιν.

Κεγγρανο-πώλης, ὁ τραχηματοπώλης Πουχ.

Κεγγραβί, καί, Κεγγραβί, αἱ 1) πόλ. Τρωάδος Στ. Βυζ. 2) πόλ. Ἀργολίδος Στραβ. 3) πόλ. Ἰταλίας Στ. Βυζ. 4) πόλ. καὶ ἐπὶ νηῶν Κορίνθου ἐν τῷ Σαρωνικῷ κόλπῳ Θουκ.

ἐκ τῶν Κεγγραβίων (καὶ ἐτέρᾳ γραφ. Ἀρίστου ἀντιγράφου, Κεγγραβίων), αἰτ. Κεγγραβί, 8, 20 καὶ ἄλλ. γραφ. Κεγγραβίς ἐπὶ Κεγγραβίων ἐκ τῶν Κεγγραβίων Θεμιστ. Ἐπιστολ. καί. Κεγγραβί, ὁ καὶ «Κεγγραβίος Ποσειδών» Στ. Βυζ.

Κεγγραβίον, τὸ κέγγρος, μόν. ἐν τῇ δοτ. Κεγγραβίον Ἀριστ. 986.

Κεγγραβίων-ῶνος, ὁ «τόπος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενος, ὅπου ἐξαθαίρετο ἡ ἀργυρίτις κέγγρος καὶ ἄμμος ἡ ἀπὸ τῶν ἀργυρείων ἀναφερομένη» Β. Ἄν. σ. 271, 23, Δημ. 37, 27.

Κεγγραβίος, 3' ἴσος μὲ κέγγρον Λουκ. 1. Παρ. 18.

Κεγγραβί, ὁ, δηλ. ἔρπηξ 1) ὅμοιος τὴν ὄψιν μὲ κέγγρον Γαλην. 2) ὅπως τις' πρὸλ. κέγγρις, κέγγριδός, κέγγρινος.

Κεγγριδία, ὁ τῷ προηγ. Διοσκ.

Κεγγριδίων, τὸ σπερματίον ὅμοιον κέγγρω Πουχ.

Κεγγρίνης, ὁ κέγγριος Νικ. Θερ. 463.

Κεγγρίνος, 3' ὁ ἐκ κέγγρου κατεσκευασμένος - ἐλαῖον Διοσκ. 5, 5' «κεγγρίνη τὸ ἐκ κέγγρου ἔφημα» Πουχ.

Κεγγρίος, -ίδος, ἡ 1) κέγγριδός, δηλ. ὄψις, ἀρχ. λεξ. 2) εἶδος ἱέρπιδος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 2, 17, 6, 1, κατὰ Λιλ. Falco tinunculus· ἴσος κέγγρη 3) κέγγρος Ἰπποκρ.

Κεγγρίτης· λίθος, τοῦ ὁποῦ συντριβομένου οἱ κόκκοι ὁμοιάζουσι πρὸς κέγγρον Πλιν. 1. 37, 11, 73.

Κεγγρο-βόλος, ὁ ὁ βάλλων, βίπτων, σπείρων κέγγρους, ὄνομα πλαστὸν λαοῦ τινος Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 13.

Κεγγρο-εἰσῆς, 2' ὅμοιος κέγγρω Ἀθην. 11, 475.

Κέγγρος, ὁ, καὶ μτγν. ἡ τὸ κεχρί, rapicum italicum ἢ miliaceum τοῦ Λιν. «ἰδὸς βοτάνης καὶ σπερματίον μελίνη ἱμερής» Πουχ. Ἰσ. ἀσκ. 398' «σπεύρουσι καὶ φακοὺς καὶ κέγγρους» Ἰπρ. 4, 17' τὸ σπέρμα «σπέρμα ὅσον κέγγρος τὸ μέγεθος», 3, 100' ἐν γέν. πᾶν τὸ ὁμοιάζον πρὸς τὸ κεχρί, ἡ γονὴ τῶν ἰσθίων, τὰ φάρια Ἰπρ. 2, 93' ἐπὶ χρυσοῦ κεντήματος φορεμάτων Ἀθην. 12, 526. Κατὰ Μοῖρ. Ἑλληνικὸς ἀντί τοῦ πασιπάλῃ πρὸς ἔκφρ. τῶν ἐλαχίστων ἀντικειμ. εἶδος ὄψεως = κέγγριος, Διοσκ. 7, 16' - εἶδος ἀδάμαντος κληθέντος ἐκ τοῦ μεγέθους τοῦ Πλιν. 37, 4.

Κεγγρο-φόρος, 2' χώρα φέρουσα, παράγουσα κέγγρον Στραβ. 5, 218.

Κεγγρώδης, 2' κέγγροειδής.

Κεγγρώματα, τὰ μόν. ἐν Εὐρ. Φοιν. 1400

«εὐ προσήγον ἀσπίδων κέγγρωμασιν ὁφθαλμὸν ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι ὄδον», ὁ μὲν Πουχ. ἐρμηνεύει «ταῖς περιφερείαις καὶ τοῖς καταστρώμασι» δηλ. τῆς ἀσπίδος· ἄλλοι ἐκλαμβάν. αὐτὰ ὡς μικροῦς χρυσοῦς ἡλούς, οἱ ὧν ἦτο κεκοσμημένη ἡ ἵεως τῆς ἀσπίδος· ἄλλοι ἀντὶ μικρῶν ὀπῶν καὶ ἄλλοι ἄλλ.

Κέγγρων-ἄνος, ὁ ὄν. ἀνέμου πνέοντος κατὰ τὴν Φασιανῶν χώραν ἐν Κολχίδι Ἰπποκρ. σ. 290, 22.

Κεγγρωτός, 3' ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ κέγγρου, μτγν.

Κεδάτω, π. = τῷ ἐπομ. «ἐμελλον... μελεῖσθαι κεδαίμενος θανεῖσθαι» Ἀπολ. Ρ. 2, 626.

Κεδάζω ἡ κεδάννυμι (βίβλ. ακιδ. κιδ. πρὸλ. σκεδάννυμι, ὁ ἐν. μόν. ἐν μετρ. «κεδάννυμενον» Ἀγαθ. 5, 5, 276, εὐχρ. δὲ μόν. ὁ ἀορ. = διασκορπίζω, συνήθ. ἐπὶ τῶν τάξεων τῶν πολεμιστῶν· «θεὸς ἐκέδασεν Ἀχαιοὺς» Ὀδ. 5, 242' «Τρώων ἐκέδασε φάλαγγας» Ἰλ. ρ, 285' «ἔμειναν ἀθρόοι οὐδ' ἐκέδασθιν ἀνὰ στρατόν», π, 306' καὶ ἐπὶ ἀψύχων «χαίμαρρος ἐκέδασε γειφύρας» Ἰλ. ς, 88.

Κεδάσσα-της, ἡ καὶ Κεδάσαι-ών, αἱ, καὶ Κεδάση, ἡ πόλ. Παλαιστίνης Ἰωσ.

Κεδάκιος, ἡ Καϊδίκιος, ὁ ὄν. βωμ. Cnidicus.

Κεδάω τῷ προηγ. μόν. Πουχ. «κεδάται» σκεδάννυται.

Κεδάματα, τὰ λξ. Ἰπποκρ. 3, σ. 609. (Κ).

ὁ Γαλην. ἐρμηνεύει ἐν λεξ. Ἰπποκρ. ὡς λξ. «κεδάματα τὰ εἰς τὰ ἀκλή κατασκήπτοντα βεβήματα καὶ μάλιστα γ' αὐτῶν τὰ εἰς τὴν πρῶτην διάρθρωσιν, ἥτις ἐστὶ κατ' ἰσχύον» καὶ χρονιώτεραι διαθέσεις νοσώδεις περὶ τὰ ἀρθρα» Πουχ.

Κεδάτω ὡδης, 2' ὅμοιος τοῖς κεδάμασιν, ὁ ὑπὸ κεδάματων κατεχόμενος, ἱστρ.

Κεδνίος· ἀνδρ. ὄν. Ἐπὶ γρ.

Κεδνός, 3 (βίβλ. καθ. κεδ. δὲ κηδω, κηδός, κηδισ-τής, κηδεύω, κηδεύω) 1) φροντιστικός, ἐπιστροφικός· ἱκανός, συνετός, ἀγαθός· ἐπὶ πράσιν. αὕτω καλεῖ ὁ Κεδνάς

τὸν Ὀδυσσεύα· «κεδνὸς ἀναξ» Ὀδ. ε, 170· ἐπὶ τῶν γυναικῶν - τοῦ ἥδ. ρ, 28· - μήτηρ Ὀδ. κ, 8· - ἄλοχος α, 432· - ἀμφίπολος, α, 335· καὶ ἐν τῇ φράσει· «κεδνὰ ἰδούα», ἥτις λέγεται περὶ τῆς Εὐρυκλείας ὡς πιστῶς ἐκτελούσης πάντοτε τὰ καθήκοντα αὐτῆς, 428· καὶ ἐπὶ τῆς συζύγου, υ, 57· - ἐν δὲ τῇ φράσει· «οὐ οἱ κεδνότεροι καὶ φίλτατοι ἦσαν», ἔχει παθ. σημ. = περὶ ὧν λιαν ἐφρόντιζε καὶ οὗς ἡγάπα Ἰλ. ι, 586· ὡς «κῆδιστος ἐτάρων ἦν κεδνότερός τε» Ὀδ. κ, 225· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ὑστερον π. «παρθενικὴν δὲ γαμεῖν ἵνα ἦσθε κεδνὰ διδάξῃς» Περ. 607· - ἐν γέν. τιμῆς, ἀξίως· - χάρις Πινδ. Ὀ. 8, 80· καὶ τραγ. «οὐπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα» Σοφ. Λί. 618· «κεδνὰ βουλευόμενα» = συνετὰ Λίσχ. Περ. 168· «φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθυδούλον θάμεθα», 138· «πῶς κεδνὰ τοῖς κακαῖσι συμμείω», Ἀγ. 634· «βαρύνουσι δρᾶν τι κεδνόν» Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 371.

Κεδρέα, ἡ, δι. γρ. ἀντὶ κεδρία, ἱατρ.

Κεδρέαι, αἱ· πόλ. Καρίας, κατ. Κεδρεάτης καὶ Κεδρατοῦ, ὅ, 3, Στ. Βυζ.

Κεδρεάτις -ίδος, ἡ· ἡ Ἀρτεμὶς, ἥς τὸ ἑσάκον ἐκ κέδρου κατασκευάσθη Παυσ. 8, 13, 2.

Κεδρεῖοι πόλεις, ἡ· πόλ. Θράκης Ἀριστοτ.

Κεδρ-έλαιον, τό· κεδρύλαδον, ἔλαιον ἐκ κέδρου Διοσκ.

Κεδρ-ελάτη, ἡ· κέδρος μεγάλη ὁμοία πρὸς τὴν ἐλάτην Διοσκ. καὶ μτγν.

Κεδρία, ἡ· ῥητὴν ἐκ κέδρου Ἦρ. 2, 87, Δ. Σικ. 1, 91.

Κεδρίνιος· τῷ ἔπομ. -πίσσα Νικ. ἀλ. 488.

Κεδρίνος, 3· ὁ ἐκ ξύλου τῆς κέδρου κατασκευασμένος· -θάλαμος Ἰλ. ω, 192· - δόμοι Εὐρ. Ἀλκ. 158· - ξύλα Δ. Σικ. 19, 58· φυλεία Πολυδ. 13, 5, 11· «-τὸ κεδρίνον» δηλ. ἔλαιον Ἰπποκρ. πρὸλ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 7, 3·

ἐκ, κεδρίνος οἶνος = κεδρίτης Διοσκ.

Κεδρίον, τό· κεδρέλαιον. Διοσκ. παρ' Ἀθην. 3, 84· «κεδρίον» = κηρίον, καὶ Σχολ. Νικ. ἀλ. 118 τὰ κεδρία = ψήγματα τῆς κέδρου.

Κεδρίς, -ίδος, ἡ· ὁ καρπὸς τῆς κέδρου Διοσκ. 1, 106, καὶ Γαλην.

Κεδρίτσος, ὁ· ποτ. Κρήτης Διονυσ.

Κεδρίτης, οἶνος· ὁ διὰ τῶν κεδρίδων κατασκευαζόμενος Διοσκ.

Κέδρον, τό· ὁ καρπὸς τῆς κέδρου, μτγν. Κατὰ Μοῖρ. τὸ δένδρον οὕτω ἀντικῶς, Ἑλληνικῶς δὲ ἡ κέδρος.

Κέδρουπα, τὰ· ὕσπρια Ἦσυχ. κατὰ Ἑρωτιαν. ἀττ. κέδρουπα.

Κέδρος, ἡ· 1) τὸ γνωστὸν δένδρον, ὅπερ ἡ μετὰ ἀρσενικῶς ὁ κέδρος λέγεται· ἕνεκα τῆς καλῆς ὁσμῆς ἐκαιόντο ξύλα ἐξ αὐτοῦ κοπόμενα Ὀδ. ε, 60, ὁ Ἦρ. 2, 87· μνημονεύει «τοῦ ἀπὸ κέδρου ἀλείφατος» καὶ συνάπτει «κοπάρσιος καὶ λίθανος», 4, 75· πρὸλ. Ἀθην. 3, 84· ἴδε καὶ κέδρον 2) ὅ, τι ἐκ τοῦ ξύλου κέδρου κατασκευάζεται, ὅλην Εὐρ. Ἀλκ. 366· = κιδώτιον Θεοκρ. 7, 81· «κέδρω ἀλείφειν» = μὲ κεδρέλαιον Λουκ. πρ. ἀπαιδ. 16.

Κέδρω-γάρχη, 2· ὁ ἐπὶ ταῖς κέδροις χαίρων Πανθε. 4, 191.

Κεδρώω· ἀλείφω τι μὲ κεδρέλαιον Ποσειδων. ἐν Στράβ. 4, 198, Δ. Σικ. 5, 29.

Κεδρών -ωνος, ὁ· ὁδὸς ἐκ κέδρων, μτγν. Κεδρωσία, ἡ· Γεδρωσία.

Κεδρωσσοί, οἱ· ἔθνος πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης τὸ ἰονικόν, Κεδρωσσεῖς, οἱ, Στ. Βυζ.

Κέδρωστις -εως, ἡ· λευκάμπελος Διοσκ.

Κεδρωτός, 3· ὁ ἐκ ξύλου τῆς κέδρου κατασκευασμένος Εὐρ. Ὀρ. 1511, καὶ μτγν.

Κέσθαι, κέσται, ἰων. = κέσθαι, κείται. Κέσθηρος, ὁ· ὁν. ῥωμ. Cethegus, ὡς παρών· μόν τῆς γενεᾶς τῶν Κορηθίων Πλουτ.

Κεῖα μένος, κείαντες μετχ. ἀορ. τοῦ καίον· Κεῖθεν, ἰων. καὶ ἐπ. = ἐκείθεν· Κεῖθεν ἐλεύσεται Ἰλ. φ, 62· «ἀπώσατο» Ὀδ. ν, 276, μτγν. π. καὶ Ἦρ.

Κεῖθι, ἰων. καὶ ἐπ. = ἐκείθι· «εἴ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος» Ἰλ. γ, 402, Πινδ. Ν. 9, 11, μτγν. π. καὶ Ἦρ.

Κεῖλιον -ωνος· ὁν. ἀνδρ. ῥωμ. Cilio, ὑπατοῦ τῷ 204 μ. Χ. Ἐπιγρ.

Κεῖμαι, (κεῖ-μαι), κείσαι καί, κείαι Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 254, κείται, ἰων. κέεται Ἦρ. καὶ παρὰ Λουκ. περὶ τῆς Συρ. θεοῦ ἐκ, κείται κείνται, ἐπ. καὶ ἰων. (κείνται) καὶ κείται Ἰλ. π, 24, καὶ συχνὰ κέονται Ὀδ. π, 232, Ἰλ. χ, 510· - ὅπου· κείωμαι, κήται, τ, 37, Ὀδ. 6, 102, ἐνθα ὁ Βούτραν κείται γράφ. ὡς ἀρχ. τύπ. ὅπου· ἀπαρ. κείσθαι, ἰων. κέεσθαι Ἰπποκρ. μετχ. κείμενος, παρατ. ἐκείμην, ἐκείτο, καί, κείτο, Ὀμ. καί, κίσκετο Ὀδ. φ, 41· ἐκείντο, κείατο Ἰλ. λ, 192, καί, κείατο Ἰλ. ν, 763, μελ. κείσομαι, δωρ. κείσομαι Θεοκρ. 3, 53. Κεῖομαι, ἰνὴ ἀν· ὁρώπ. καὶ ἱζών καὶ ἐπὶ ἀφύγ. ἀντικειμένων,

α) εἶμαι πλαγισσόμενος, κοιμώμαι, ἀναπαύομαι, ὅμ. καὶ οἱ μετὰ ταῦτα· ἐκ, σχολάζω, ἀπραγμαῶν, ἀργῶ, Ἰλ. 6, 688 β) εἶμαι κατακείμενος ἐξ ἀδυναμίας, ἀσθενείας, ἔλκου, τραυμάτων, 6, 721, Ὀδ. ε, 457, υ, 537, λ, 659 γ) κείμαι νεκρός, συχνὰ παρ' Ὀμ. ἐκί κείμαι ἐν τῷ τάφῳ, εἶμαι τεθαμμένος ἢ ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν ἀ·

πλὴν κείτομαι (πχ. «ἀς μὴ τὸν βαρύνῃ ὁ λόγος μου ἐκεῖ δὲ ποῦ κείτεται» ἐν τῷ τάφῳ)· «κείται θανὼν» Λίσχ. Περ. 317· «κείσαι δ' ἀράχνης ἐν ὀφθαλμοῖς τῷ θεῷ» Ἀγ. 1471· «ἐν ταύτῳ τάφῳ κείση», Νο. 882·

«κείται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῶ» Σοφ. Ἀντ. 1225· «νεοσφαγὴς κείται» Ἀγ. 883· «κείται παρ' Ἀθῆν Πόλυδος», Οἶ. τ. 972· «ἐν Ἀθῶν κείμενος», Ἰλ. 455· - ἐν Ταρτάρῳ Πινδ. Π, 1, 15· «οἱ μὲν ἐν χλωταῖς τάφοις κείνται πεσόντες» Εὐρ. Πρ. 415, Ἦρ. 1, 67, Πλάτ. Μενεξ. 242, καὶ μτγν. πρὸλ. Ἡρώδ. 2, 1, 19· 7, 5, 15· - «Εἶμαι ἐρριμμένος, ἔσπλωμένος χαμαί, ἐπὶ τῶν παλαιστῶν Ἀριστ. νεφ. 126· «οὐ κειμένω πω τόν δὲ κομπάζεις λόγον» Λίσχ. Εὐρ. 560· 2) πῶς λεῖν καταστραφείων, ὧν τὰ τεῖχη καὶ αἱ οἰκίαι εἶνε κατατρεμμένα, ἐρείπια, μτγν. καὶ Λυκοκρ. 252· «ἐπανορθύσα ἔκτι τῆς πόλεως ἐκείτω» Πλάτ. πολιτ. 4, 425· ἐκτι 3) ἐπὶ διαρκὸς καλῆς τιμῆς καταστάσεως, εὐρίσκειν

μαί ἐν διαρκεί δυστυχίᾳ, ἐν παθήμασιν Ὀδ. α, 46· «πάνταν ἄμφορος ἐν βίῳ κεῖται» Σοφ. Φιλ. 138· «ἐν οἷσις κείμεθ' ἄλλοι κακοί» Εὐρ. Φων. 1633· ἔ) εἰμαι ἀπερριμμένος, παρρηλημένος, καταφρονήμενος, ἐδρίσκομαι ἐν τῷ αὐτῷ καταστάσει· Ἰλ. ε, 685, Ὀδ. ρ, 206· Ἰδ. δὲ ἐπὶ μενόντων ἀτάφων νεκρῶν· πρὸλ. ἔτι «ἀναγε μάν, δόμοι, πολὺν ἄγαν χρόνον γαμπαίπετες ἔκισθ' αἰεὶ» Αἰσχ. Χο. 938· 2) ἐπὶ τοποθεσίας χωρῶν, νήσων, πόλεων Ὀδ. η, 244, ι, 25, κ, 196, Αἰσχ. ἀποσπ. 316, Εὐρ. Βακχ. 18· «πόλις, Ἀττική» Πρ. 1, 178, β, 139· καὶ περιφραστικῶς «ἐν τῇ γῇ κειμένα ἐστὶ τὰ Σούσα» δ, 49· «πόλις ἀβάρηθ' ὅσιν κειμένη» Θουκ. 1, 37, ὡς δ' Ἰπποκρ. λέγει «τὰς πόλεις ταύτας ὅσιν κείσθαι νασεράτωται»· ὅθεν καὶ ἐπὶ πραγμ. εἶναι ἐδρίσκεισθαι ἐν τινὶ τόπῳ, ὅθεν «οἰφροί, ὀρήνως κείται» Ὀδ. ρ. 331, 410· εὐνῇ, π, 35· οἶκος, ω, 358· «κείκετο μνημα» = ἐκείτο, Ἰστατο, φ, 41· «ὀρόνως, κλίη, χαλκήλιον» Πρ. 1, 9, 4, 81· «οἴφρος Πλάτ. πολιτ. 1, 328· εἰς πολλὰς φράσεις τίθεται ἀντὶ παθ. παρκ. τοῦ τίθημι τέθειμαι (πρὸλ. «εἰς ἀνάγκην κείμεθα» Εὐρ. Ἰφ. Τ. 620)· «εἰς ὀλίγην κείται κόνη» Ἀγαθ. 51 (9, 677)· «κείμαι εἰς Ἀἴας εὐνάς», Ἐπιγρ. ἀδ. 677· Ἰδ. εἰς τὴν κατατεθειμένον, ἀποκείμενον, τελοῦσαν· «κτῆματα, κειμήλια κείται ἐν δόμοις» συχνὰ παρ' Οἰ. «βασιλεῦ δὲ κείται ἀγαλμα» Ἰλ. δ, 144· ὁμοίως «κείσεται σοὶ εὐρησσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἀνάγκη» Θουκ. 1, 129· ἐπὶ τῇ εἰς τὸν τοῦτον ἀνθρωπίνης φέρμιγγος Ὀδ. θ, 255· ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεύς, ὡς τις ἐχόμενος τοῦ μάλ्लω ἦτο ἐξηρμένος ὑπὸ τὸν γαστέρα τοῦ κρείσσει, ι, 434· «τράπεζαι ἔκωντο» Λυσ. 13, 37· «εὐκρινῶς κειμένως γύτρας» Ξεν. οἰκ. 8, 19· Μιφ. ἐπὶ ψυχικῇ διαθ. «κρείθος ἐνὶ φρεσὶ κείται» Ὀδ. ω, 423· συχνωτάτῃ εἶναι ἡ φράσις «θεῶν ἐν γούνασι κείται» = ἐκ τῆς θελήσεως τῶν θεῶν ἱστατάται τι ἐντ. «ἐν ὕμνῳ γὰρ ὡς θεῶν κείμεθα ἑλάνοι» = ἑξαρτώμεθα ἀπὸ σοῦ Σοφ. Οἰ. Κ. 248· πρὸλ. «ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν», Οἰ. τ. 314, καὶ «ἐν γὰρ τῇ κλυτὰ πέλαρα κείται ἀβόλων» Ἀπολλ. Ρ. 2, 424· «ἐν τῇ συγκλίτῳ κείται» = εἰς τὴν θέλῃσιν αὐτῆς στέκει Πηλοῦδ. β, 15, 6· Ἰδ. εἰς τὰς ἐπομ. φράσεις φαίνεται ἡ συγγένεια τοῦ κείσθαι πρὸς τὸ τίθηναι λίαν καθαρά· α) «κείται ἀεθλόν» = ἵναι κατατεθειμένον Ἰλ. ψ, 723, Πρ. 8, 26· «ὕπλων ἔκειτ' ἀγῶν πέρι» Σοφ. Αἰ. 916· «νίκης», Οἰ. τ. 490· β) ἐπὶ τὸν νόμον· «νόμος τοῖς τ' ἐλευθερίῃς ἴσας καὶ τοῖσι δούλοις αἰματός κείται πέρι» Εὐρ. Ἑκ. 292· «καινὰ κείσθαι θέσμ' ἐν ἀνθρώποις τανυν», Μηδ. 494· «βροθεῖν τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις» = τοῖς τεθειμένοις Ἀριστ. πλ. 914· «νόμων ὅσοι ἐπ' ὀφελείᾳ τῶν ἀδικουμένων κείνται» Θουκ. 2, 37, παραλλήλως πρὸς τὸ «ὅσοι ἄγραφοι ὄντι»· συχνὰ δὲ εἶναι ἐν τῷ πεζ. «νόμοι, νόμιμα κείσθαι» Πλάτ. νόμ. 4, 705, 11, 930, πολιτ. 300· νόμοι κείνται περὶ τινος Ἀντιφ. θ, 1· ἔτι, «-πάτρια ἔθνη» Πλάτ.

πολιτ. 209· μάλιστα μετὰ τῆς ὑπὸ Ξεν. ἀπομν. β, 4, 21· «τῷ ὄφ' αὐτοῦ πρότερον κειμένῳ νόμῳ τάναντία θείναι» Δημ. 24, 62· ἔτι «νόμος κείμενος» = ἀντιθέμενος τῷ «καὶ νόμῳ», 24, 25· ἔτι πρὸλ. «ὡς οὐδέτι κείτο ἡ συνθήκη» = κατηργήθη Ἰσακ. 6, 32· ἔτι «κειμέναι ζημίαι» = ὑπὸ τὸν νόμον ὀριζόμεναι Λυσ. 14, 9, Θουκ. 3, 45, Πλάτ. νόμ. 10, 909, ὅστις συνάπτει καὶ «τὰ ἐν γράμμασι τεθέντα καὶ κείμενα» 7, 793· — τὸ ὁμολογημένον, δεδηλωμένον, «ἐπεκύρουν τὰς κειμένας ὑπὸ τῶν ὁπατικῶν γνώρας» Δ. Ἀλ. 7, 47· «ὁμολογημένον ἡμῖν κείται» Πλάτ. πολιτ. 300· «τοῦτο ἦρην εὐτὶ κείσθαι» = ὀρίσθαι, βίω ὁμολογημένον, σοφ. 250· ἐντ. παρὰ μίτῃν· «κείται παρὰ τινι» = ἐδρίσκειται τι παρὰ τινι τῶν συγγραφῶν Ἀθην. 2, 58· γ) ἐπὶ τοῦ ὀνόματος «κείται ὄνομα» = δίδεται Πρ. 4, 184· «τῷ ὄνομα κείται Δόρας» = καλεῖται Δόρας, 7, 198· «ὀρθῶς αὐτῷ τὸ ὄνομα κείται» Πλάτ. Κρατ. 395· «περὶ αὐτ' ἂν κείται τὰ ὀνόματα», σοφ. 257· «ὅ μὲν ἀλαζὼν ἡμιγύδοι ὄνομα κείσθαι ἐπὶ τοῖς...» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 12· δ) μὲ ἐπίρ. «εὐ κείμενα» = καλῶς ἔχοντα Αἰσχ. Χο. 682· «ὡς πάντα δυνάα κἀπικινδύνως βροτοῖς κείται» Σοφ. Φιλ. 501· «εἰ ταῦτ' ἀνατεῖ τῇ δὲ κείσεται κράτη», Ἀντ. 481· «εὐ κειμένων τῶν πρηγμάτων» Πρ. 8, 102· «μὴ κινεῖν εὐ κειμένων» Πλάτ. Φιλ. 15· ε) ἐπὶ χρημάτων, «κάν τι πηρώσω γίσοι τὸν παῖδα τύπτων, τὰργύριον σοὶ κείσεται» = ὅα καταβληθῇ, πληρωθῇ Ἀριστ. βατρ. 627· «πολλὰ κτῆματα», ἐπὶ τῇ τοῦτου τραπέζῃ κείται μοι = εἶναι κατατεθειμένα, βαλμμένα Ἰσοκ. 17, 44· — παρὰ τινι Πλάτ. ἔπιστ. 7, 436· ζ) ἐπὶ ἀναθημάτων· «ἀναθήματα κείται θεῶν».

Κεῖμῃλι-άρχης καὶ, κειμήλι-αρχος, ὅ· ὁ ἄρχων, ἐπιστάτης τῶν κειμήλιων, μίτῃν.

Κεῖμῃλι-ἀρχιον, τό· τόπος, ὕπου φυλάσσονται τὰ κειμήλια, μίτῃν.

Κεῖμῃλιον, τὸ (κείμαι)· κτῆμα ἢ πρᾶγμα πολῦτιμον, ὅπερ τίς ἐν τῇ οἰκίᾳ φυλάττει πρὸς μνήμην τοῦ σωρησαμένου αὐτοῦ Ἰμ. Ἰδ. πολῦτιμον ἐκ μετάλλου σκεῦος Ἰλ. ι, 47· «χαλκός τε χρυσός τε πολὺκρητος τε σίδηρος» Ὀδ. δ, 613· «ὄσων, οἷοι κειμήλιον ἔσται ἐξ ἡμεῶν», α, 311· «καὶ σοὶ ταῦτο κειμήλιον ἔστω Πατρόκλοιο τάφου μνημ' ἑμμέναι» Ἰλ. ψ, 618, Κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰς ἀγέλας, τὰ κείμενα ἀγαθὰ, τὰ ἀκίνητα· ἐσθέρμεναι κειμήλια πρόσθεν τι· Ὀδ. δ, 74· «κειμήλι' αὐτῇ ταῦτα σωθήσθαι» Σοφ. Πηλ. 430· «ἔμοι μέγιστον ἐν βίῳ κειμήλιον κρίνας» = τὸ μέγιστον, πολῦτιμον πρᾶγμα Εὐρ. Ἰφ. 654· καὶ πεζ. «ὄν (θησαυρὸν) τις αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἀπὸ αὐτοῦ κειμήλιον ἔθιστο» Πλάτ. νόμ. 9, 913, καὶ μίτῃν. Λουκ. Πρ. 4, οὐδ. κυρ. τοῦ Κεῖμῃλίου, 2· ὅστις ἐν τῇ οἰκίᾳ φυλάσσειται ὡς πολῦτιμον κτῆμα, θησαυρός· «πατήρ ὅτω καὶ μήτηρ ἐν οἰκίᾳ κείνται κειμήλιοι» Πλάτ. νόμ. 11, 931.

Κεῖμῃλιω-φύλαξ, ὁ· κειμηλιάρχης, μίτῃν. Κεῖμῃλιώω· ἀποτίθηναι, ταμιεύειν τι ὡς περ

κειμηλίον Εβσε. Μέσ. ἐν Ἑρωδ. ἐπιμ. 66.
Κειμηλίωσις, ἡ ἀπόθεσις, ἀποταμίευσις,
φύλαξις κειμηλίων Φαβωρ. σ. 87.

Κεινέας, ὁ Κινέας.

Κεῖνος, κείνη, κείνος, ἰων. καὶ ἐπ. 1) ἐκεῖ-
νος· παρ' Ὀμ. εἶνε δ' συνηθέστε. τύπ. οὐχί
δὲ σπάν. καὶ παρὰ Πινδ. καὶ τραγ. ἐνισχυθῶς
δὲ καὶ πεζ. ἴδ. Λύδεκ. εἰς Φρυν. σ. 7· 2)
κεῖνος = ἐρώμενος παρὰ Κρησίην.

Κεινός, ἰων. καὶ ἐπ. = κενός Ἰλ. δ, 181,
Πινδ. Ὀ. 2, 71, Πρ. 7, 131, «κεῖν᾽ ὁξεία»
Εὐρ. Ἰ. Τ. 418.

Κεινώω, ἰων. καὶ ἐπ. = κενώω, κενώνω Νικ.
ἀλ. 140.

Κεῖτος οὐ, ἡ· 1) κάτοικ. τῆς νήσου Κέας· 2)
ἄν. κυρ. νομισμ.

Κεῖτος, ὁ (σσανοκρ. Καβί)· εἶδος πιθήκου, πάν-
τοτε ὡς δι. γρ. τοῦ κήποι, κήσος.

Κειράδες, οἱ (κείρω)· κεκαρμένοι, κουρεμέ-
νοι, Ὀ.

Κειρε-κύμη, δ· ἡ ἔχων κεκαρμένην τὴν κό-
μην, μτγν.

Κείρη, ἡ σπῆλαιον τι ἐν Θράκη Δ. Κασ.

Κεῖρια ἡ· ἡμᾶς τῆς κλίνης· ἀντί σπινθύν· ἔ-
τινον ἱράντας ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐφ' ὧν ἔστανον
τὰ στρώματα· «κεῖριας, ἀλλὰ μὴ σπινθύνων τῶν
στρωμάτων ἐπιβαλλομένων» Πλουτ. Ἀλκιβ.
16· πρβλ. Ἀριστ. ὄρν. 816· ἐν δὲ τῇ Κ. Δ.
ἐν εὐαγγ. Ἰωαν. 11, 44 περὶ Λαζάρου· ἔξ-
ῆλθεν ὁ τεθνηκώς δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ
τὰς χεῖρας κεῖριας· εἶνε ταινίαι τινεῖς, δι. γρ.
κηρίαί.

Κειριάσαι, -ών, οἱ· ὁ δῆμος Ἀττικῆς Πουγ.
Στ. Βοζ. κατ. Κειριάδης Δημ.

Κεῖρις -εως, ἡ· πετηνὸν θαλάσσιον ἀρπακτι-
κὸν πρβλ. Οὐέργι. Ciris, Ὀδιδ. μεταμ. 8,
150. ἴσ. εἶναι τὸ αὐτὸ πετηνόν, ὅπερ ὁ Ὀπ.
ἀλ. 1, 129 καλεῖ κίρρις.

Κεῖρύλος, ὁ, ὁ Ἀριστ. ὄρν. 310 διαστρέφει
κομ. τὴν λέξ. ἀντί κηρύλος, ὅπερ εἶνε πετη-
νόν, ἡ ἀρσενικὴ ἀλκυὼν.

Κείρω (ἐκ τοῦ κερ-ιω, αἰολ.-λεσβ. κέρρω
ρίζ. κερ. ἐκ τῆς καρ.), μελ. κερῶ, αἰολ. καὶ
ἐπ. κέρσω, ἀορ. ἔκειρα, π. ἔκερσα, π. παρκ.
ἐκκαρμαι, π. ἀορ. ἐκάρην καὶ ἐκέρην· κουρεύω
ἴδ. α) κόπτω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, κου-
ρεύω· «σοῖτέ κόμην κερεῖν» Ἰλ. ψ, 146.
συνγντ. μέσ. «κεῖροντο δὲ γαίτας» Ὀδ. ω,
46· «κείρεσθαι κόμην» = τὴν ἑαυτοῦ κόμην, δ,
198· καὶ ἀπολ. «κείρεσθαι» = κουρεύεσθαι
(κουρεύειν ἑαυτὸν ἢ τὴν ἑαυτοῦ κόμην) Ἰλ.
ψ, 136· λήγεται πάντοτε τὸ κείρεσθαι ὡς
σημειον πίνθους καὶ μάλιστα δι' ἀποθανόντας
οἰκείους· «πλόκαμοι κερθέντες» Πινδ. Ὀ.
4, 82· «ὧν ἀλόγων κείραντες ἔθειραν» Εὐρ.
Ἐλ. 1134· «ἑμὴν λευκοχροα κείρωμαι κό-
μαν», Φοιν. 326· καὶ ἀπολ. «κείρασθε
συμπιθήσατε», Πρακλ. μ. 1390· «ἐφ' οἷς
ἡ πόλις ἐκινθῆκε καὶ ἔκείρατο» Αἰσγίν. 3,
211· «σφέας αὐτοὺς κείραντες καὶ τοὺς ἑπ-
ποὺς» Πρ. 9, 24· «ἅμα κήρει κεκάρθαι τὰς
κεφαλὰς», 2, 36. Κατὰ Φρύν. «κείρασθαι ἐπὶ
ἀνθρώπων, κορφαί ἐπὶ προβάτων καὶ τῶν
ἄλλων ζώων» πρβλ. Λύδεκ. αὐτόθι 319 καὶ

Β. Ἀν 103· ὁμοίως ὁ Πλουτ. Αὐστ. 1 λέγει
«τῶν Ἀργείων ἐπὶ πένθει καρίντων» β)
καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀντικειμένων, ἀποκόπτοι
«δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες» Ἰλ. ω, 450· «πυλ-
λὴν μὲν ὁλὴν τῆς βαθυρρίζου θρύος κείραντα»
Σοφ. Τρ. 1186· «ὕπατ' ἐκ λειμῶνος ἰόπνοα
λείρια κέρσαι» Μουσγ. 2, 32· ἐντ. ὁ Πρ. 7,
131 λέγει «ἐκείρε τὸ αὐρὸς» = κατέκοψε τὸ
ἐπ' αὐτοῦ δάσος· μτφ. «μὴδ' Ἀφροδίτας ἰνύα-
τωρ... Ἀρῆς κέρσαιον ἄντων» Αἰσγ. Ἰκτ.
652· ἴδ. γ'.) ἐπὶ τῶν ζώων, κατατρώγειν
τὴν νομὴν, κατανέμεσθαι, κατατρώγειν ἄλλο
τι «λήγειν, θημὸν» Ἰλ. λ, 560, φ, 204· «γόνυ
ἤπαρ ἔκειρον» Ὀδ. λ, 578· πρβλ. Λουκ. θε. διαλ.
1, 1· «ἐνὸς εἰσπεσόντος ἔκειρε πολύκερον φόνον»
Σοφ. ΑΥ. 55· ἐντ. «κτῆματα κείρειν» κατα-
στρέφειν τὴν οὐσίαν, τρώγειν Ὀδ. β, 312,
γ, 309· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης κτῆ-
ματα, α, 378, β, 143· δ'.) ἐν γέν. ἐρημώ-
ναι, ἀφανίζω, ἐξολοθρεύω· «μάχης ἐπὶ μήδεα
κείρειν» Ἰλ. ο, 467· ἴδ. γῶρας, πόλεις καὶ
τὰ παρόμοια, ἐνθα πάλιν ἡ ἔννοια τοῦ ἀν-
δροτομεῖν, τοῦ καταστρέφειν τοὺς καρποὺς
καὶ τὴν ἄλλην καλλιέργειαν τῆς γῶρας πε-
ρίεχεται· «νυχίαν πλόκα κερσάμενος» Αἰσγ.
Περσ. 914· «ἐσθαλὼν ἔκειρε τὰ τέμενος τῶν
θεῶν» Πρ. β, 75· καὶ παθ. ἡ Ἀττικὴ ἐκεί-
ρετο ὑπὸ τοῦ πεζοῦς, 8, 65· «οὐδ' ἄρα τὴν
Ἑλλάδα «ἐκλήνης ὄντες κερδοῖεν» Πλάτ. πα-
λιτ. δ, 471.

Κεῖτος = καὶ εἰς.

Κεῖτος, ἰων. καὶ π. = ἐκείτος = εἰς ἐκεῖνα τὸ μέ-
ρος Ὀμ. ὅστις τὸν συνήθη τύπ. οὐδόλως μετε-
χειρίζεται Πρ. καὶ Ἀριστ. ὄρν. 423, Σοφ.

Κεῖτος, ὁ· βοτάνη εἶδος Πουγ.

Κεῖτος· υἱὸς Τημένου Πασος. ἔκ διορθ.

Κεῖτσα, ἡ· λαχων. κίσσα Πουγ.

Κεῖτο δέκεις, ὁ· σκαυπτικὸν ὄν. Οὐλύπαιον
τοῦ Τυρίου, ὅπερ ἐπλάσθη ἐκ τῆς φράς. ἦν συχνὰ
μετεχειρίζετο «κεῖται ἢ οὐ κεῖται» Ἀθην. 1, 1.
Κεῖτω, ἔρετ. τοῦ κείμαι· θέλω νὰ πλαγιάσω,
νὰ κοιμηθῶ· «ἐνὶ ἴσμεν κείνεται» Ἰλ. ξ, 340·
ὡς καὶ «βῆ δ' ἱμεναί κείων» Ὀδ. ξ, 532· ἐπὶ
τῆς συγκομιχῆς Ὀδ. θ, 315· ἴδε κέω, παρὰ
τῷ Ἀρατ. 1009, κοιμώμαι.

Κεῖτω· σιγῶν Ὀδ. ξ, 425· ἴδε κεῖω.

Κεῖτα δὴ σωμαί, κεκαῖσμαι, μελ. τοῦ κήδο-
μαι καὶ κήδω.

Κεῖτα δὴμαι, διορ. = κέλασμαι. παρκ. τοῦ κείνυμαι.
Κεῖτα δὴματα, ἀορ. τοῦ κέλασμαι.

Κεῖτα δὴματα· Μεγαρέως τις Θουκ.

Κεῖτα δὴματα· σμῆνως· κατὰ τὸν κανόνα, Βοζ.

Κεῖτα δὴματα· κακοῦργως, μτγν.

Κεῖτα δὴματα· μετὰ καλλιπέπειαν, μετὰ
λεπτικὸν κόσμον, μτγν.

Κεῖτα δὴματα· ἀδύλως, μτγν.

Κεῖτα δὴματα· μετὰ τοῦ παρκ. τοῦ κείτω, κείω.

Κεῖτα δὴματα· ἐπὶ τῆς μετὰ κερχυγ-
μένης, ἀσυνήθως κατὰ Πολυδ. 6, 208.

Κεῖτα δὴματα· μετὰ κινδύνου, μτγν.

Κεῖτα δὴματα· μαλακῶς, ἀσθενῶς, μτγν.

Κεῖτα δὴματα· κεκοφῶς, Ἀνδανίας ἐπὶ γρ.

ἀορ. ἐξήμ. κλ εἰς β, ὅπερ καὶ νῦν λέγεται.

Κεῖτα δὴματα, κεκληγῶς· ἴδε κλέγω.

Κεκλόμενος· ὅδε κέλομαι.
 Κ/κμ ηκ'α· ὅδε κάμνω.
 Κεκμυκτός (κάμνω)· ἐπιπόνως, χαλεπώς, Σχολ. Σοφ. Πλ., 164.
 Κεκολασμένος· μετρίως, σωφρόνως· ζην Ἀθην. 6, 273, καὶ μετν.
 Κεκορασμένος· χυρτισμένος, ἄδην Μ. Ἐτ. Κεκρασμένος· μετὰ κόσμου, τάξεως, μετν.
 Κεκραγμα, τό· κραυγή Ἀριστ. εἰρ. 637.
 Κεκραγμός· τῇ προηγ. Εὐρ. Ἰ. Α. 1357, Πλουτ. συμκ. 3, 6, 4. Κετὰ Μοῖρα, ἔττ. ἀντι τοῦ κραυγῆ.
 Κεκράκτις, ὁ· ὁ κραυγάζων, κράκτις Ἀριστ. ἱππ. 137, Δουκ. Ζ. τραγ. 33.
 Κεκράμένος· μεμιγμένος, μαλακώτερον, ἡπιώτερον Πλουτ. καὶ μετν.
 Κεκραξ-αγος, ὁ· κεράκτις Δρακ. σ. 31, 12.
 Κεκραξ-δάμας, αὐτος, ὁ· τῇ βοῇ θαμάζων, φωνακλᾶς, ἐπὶ Κλέωνος Ἀριστ. σφ. 596.
 Κεκρατῆρμένος (κρατέω)· σταθερῶς, ὠρισμένος Σ. Εὐκλ. πρ. ἡθ. 42.
 Κεκριμένος· ἡκριωμένος, βεβασανισμένος Πλουτ. ἡθ. σ. 1142.
 Κεκρύπειον, τό· πόλ. Αἰολίδος, Στ. Βυζ.
 Κεκροπία, ἡ· 1) ἡ ἐπὶ Κέκροπος κληθεῖσα ἀρόπις τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ πόλις Στραβ.
 «Κεκροπία πέτρα» Εὐρ. Ἰων 936· γῶρα Στ. Βυζ., -γῶδαν Εὐρ. ἱππ. 34· ἐπὶ Κεκροπιάδην, καὶ π. -ίθην Στ. Βυζ. 2) ὄν. γυν. Ἀνθ. -έντ. Κεκροπίδα, ὦν, οἱ· οἱ τοῦ Κέκροπος ἀπόγονοι, οἱ Ἀθηναῖοι Ἡρ. 8, 44, Εὐρ. ἱκ. 713· Κεκροπίς -ίδος, ἡ· -αῖα Ἀνθ. 7, 81· -σολή Ἀριστ. ὄρν. 1407, ἥτις καὶ Κεκροπία ἐλέγετο Στραβ. 9, σ. 397.
 Κεκροτῆρμένος (κρατέω)· ἐσφυρηλατημένος· μετ. ὠραῖως, εὐήχως, κομψῶς ἐπὶ τοῦ λόγου Δ. Ἀλ. π. συνθ. ὄν. σ. 212, 4.
 Κέκροψ, -οπος· υἱὸς Ἐρεχθεύς, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, κατὰ τινας ἐξ Αἰγύπτου ἔλθων Ἀπολλῶ, ἐπὶθ. Κεκρόπιος, Β.
 Κεκρυμμένος· κρύφα, λάθρα Β. Ἄν. 8, 33.
 Κεκρυφάλεια, ἡ· ἄκρα τις, περὶ ἣν ἐνίκησαν Αἰγινήτας Ἀθηναῖοι (ὅδε Θουκ. 1, 105)· τινὲς δὲ ὥρουν αὐτὴν φασιν Πελοποννήσου, κατὰ Κεκρυφαλεῖς Στ. Βυζ.
 Κεκρυφάλιον, τό· ὅπκον τοῦ κεκρυφάλεος, Πολυδ. 7, 179.
 Κεκρυφαλο-πλόκος, ὁ· ὁ πλέκων κεκρυφάλεος Πολυδ. 7, 179.
 Κεκρυφάλεος, ὁ (κε-κρύφ-αλος, κρύφ-ω = κρύπτω, κρύφ-ω, κρύφ-α, κλ.)· πλεκτὸν διακτυνὸν ἐν ᾧ κρύπτονται, ἐμβάλλονται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν καὶ αὐτῶς συγκρατοῦνται, ὡς ἔτι καὶ νῦν αἱ γυναῖκες πρᾶττουσι· «τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς γὰρ δέσματα σιγαλέντα, ἄμικτα, κειράλλον τε ἡ δὲ πλεκτὴν ἀναδέσμη» Ἰλ. χ. 468· «κεκρυφάλου δαὶ καὶ μίτρας» Ἀριστ. θεσμ. 138· «κόμας ρύτωρ» Ἐπιγρ. ἀδ. 115 (6, 280)· «χαίτας ρύτωρ» Ἀργ. 5 (6, 207)· «κεκρυφάλων λιθοκλήτων πλέγματα» Ἀγαθ. 5 (5, 276).
 Καθ' ὁμοιότητα λέγεται μέρος τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων κεκρυφάλεος, ὁ περὶ τὸ μέτωπον

ἱμάς Ξεν. π. ἱππ. 6, 7· ὁ σάκος ἡ ἡ κοιλία τῶν κυνηγετικῶν δικτύων, κυνηγ. 6, 8· «ἐνσχεθεὶς νευρίνοις κεκρυφάλοις» Πλουτ. Ἀλεξ. 25· ὁ δευτερός στόμαχος τῶν μηρυκαζόντων ζῴων Ἀριστ. μορ. Ζ. 3, 13· (παρ' Ἀριστ. καὶ Ἀντιφῶν Ἀθην. 15, 681 τὸ ο εἶνε μακρόν. Παρ' Ὁμήρῳ ὅμως καὶ ἐν Ἀνθ. πάντοτε βραγύ.)

Κεκωλυμένος· ὑπὸ ἐμποδίου, ἐμποδισμένος, μετν.

Κελαδενός, 3' ἡλῆεις, θορυβώδης· Ζήνυρος Ἰλ. ψ. 208· ἐπὶθ. Ἀρτέμιδος, ἥτις ἐνίοτε καὶ ἀπλῶς Κελαδενὴ καλεῖται ὡς ἐν τῇ κυνηγίᾳ θόρυβον ποιοῦσα, φ. 511· ὁ Βάκχος Ἀνθ. 9, 524, 11· -σῆριξ Ὀκπ. ἄλ. 5, 455· «ποταμοὺς κελαδεῖναι βρόντας» Ἀπολ. Ἰ. 3, 532.

Κελαδεννός, δωρ. 3' κελαδενός (ἐκ τοῦ κελαδ-εσ-νός = δωρ. κελαδ-εν-νός, κελαδενός)· -ῆρις Πινδ. Ἰ. 3, 26· -ῆσις, Π. 3, 113· Χάρτις, 9, 92 = ἡλῆεις, ἡλῶδης.

Κελαδέω· ἡλῶ, βοῶ, θορυβῶ, κραυγάζω, ἐπὶ μεγάλῳ κλήθους ἀνθρώπων Ἰλ. ψ. 889, Αἴσχ. Χο. 601· «κλύε καὶ κόμπους κωδωνοκράτους παρὰ πορπάκων κελαδοῦντας» Εὐρ. Ῥησ. 385· ἐπὶ τοῦ ἄσματος τῆς χελιδόνος «κελαδεῖ δ' ἐπιχλαυτον ἀηδόνιον νόμον» Ἀριστ. βατρ. 683· (ἐντ. ἡ συνήθεια ἔταξε τὸ ῥῆμα τοῦτο καθόλου ἐπὶ τοῦ ἄσματος τῶν πετηνῶν)· λέγει ὅμως αὐτὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου). Μετ. κάμνω νὰ ἡλῆσῃ τι, νὰ ἀκουσθῇ· ὕμνον Πινδ. Ν. 4, 16· ὕμνον· «τίνα θεῶν τίν' ἤρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελαδῆτομαι;» Ὀ. 2, 2· «κόσμον ἐπὶ στεφάνῳ κελαδῆσων», 10, 14· ἐπίσης· ἀρετάν. Ἐμρ. Πινδ. «βοῶν Ἑλλὰς κελαδῆσεν» Εὐρ. Ἐλ. 376· παῖδας, Ἰπρ. μ. 624· ὁ Πινδ. ἔχει καὶ τὸν μ. μελ. «βροντᾶν Διὸς κελαδῆσόμεθα», Ὀ. 11, 83· πρὸλ. κελάδω.

Κελαδέμα, τό· θόρυβος, ἡχος ἀνέμου Εὐρ. Φοιν. 221· βρασμὸς ὕδατος τοῦ ποταμοῦ «ποταμῶν ζαθέων κελαδέματα» Ἀριστ. μεφ. 283.

Κελαδέτης, -ίδος, θηλ. τοῦ μὴ ὑπάρχοντος ἀρσενικοῦ κελαδέτης· ἡγήσασα, ἔδουσα· γλώσσα (= τοῦ κελαδέει) Πινδ. Ν. 4, 86.

Κελαδιανός, ὁ· ἄνθρωπος ὄν. Ἐπιγρ. καὶ Κελαδίοις.

Κελαδίων, -ωνος· ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Γ. Συγγελλ.

Κελαδο-δρόμος, ὁ, ἡ· ὁ μὲ κραυγὴν τρέχων· ἐπὶθ. Ἀρτέμιδος ὡς θεᾶς τοῦ κυνηγεῖν Ὀρφ. Ἀργ. 900· πρὸλ. κελαδενός.

Κέλκδος, ὁ (κελκ-δ-, κ(ε)λαδ-ος)· ἡχος μουσικῶς, κραυγῆ, βοῆς, θόρυβος Ἠσυχ. «ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολλὴν κέλκδον καὶ ὀύτην» Ἰλ. ι. 543· «κέλκδος Ἑλλήνων πάρα μολιπῶν εὐφρήμεσιν» Αἴσχ. Περσ. 388· «ὄξυν δ' ὥτων κέλκδον ἐνοσίεας πάλωις» Σοφ. Ἰλλ. 737· «ὁ κέλκδος ἔβλου» Εὐρ. Βακχ. 578· «χορῶν εὐφροίμι κέλκδοις», Τρω. 1072· μουσικὸς ἡχος· «κέλκδον ἐπιτατόνους ἴφρας», Ἰ. Τ. 1129· μουσικός· Ἀνθ. Ἐπιγρ. 9, 372· 2) Κέλκδος, ὁ· ἄνθρωπος ὄν. Ἰωσ. ὄνομα πο-

ταμοῦ ἐν Ἀρχαδίᾳ Παιος. καὶ ἐν Ἰσπανίᾳ. Κελαδοῦσαι, αἱ νῆσοι ἐν τῇ Ἀδριατικῇ θαλάσῃ Πλιν.

Κελαδῶν, -οντος, ὁ κυρ. μετχ. τοῦ ἀχρ. κελάδω· 1) κελαδεῖνός = ἡλῶν, θυροῦν· -πόντος, βόας Ἰλ. σ, 576, φ, 16, Θερκρ. 17, 92· ἐπὶ τοῦ Ψευδρού Ὁδ. ε, 421, ὅστις καὶ κελαδεῖνός ἐν Ἰλ. φ, 208 λέγεται· 2) ὄν. ποταμοῦ τῆς Ἀρχαδίας Καλλιμ. Ἀρτ. 107, ὅστις ὑπὸ Πηῶς. 8, 38, 9 καλεῖται Κελαδος.

Κελαδῶν η, ἡ πόλ. Αοκρίδους, κατ. Κελαδωναῖος Στ. Βυζ.

Κελαῖοι, οἱ· ἔθνος Θεσπρωτικόν προσεγχεῖ τῇ Θετταλίᾳ, λέγονται καὶ Κελαίη, Στ. Βυζ.

Κελαῖθρα, ἡ πόλ. Βοιωτίας, πλησίον Ἀρνης ἀπὸ Κελαίθρου Στ. Βυζ.

Κελαῖναι, αἱ πόλ. Φρυγίας Ἦρ. καὶ λόφος ὑμῶν. τῇ πόλει Στραβ. ἐπιθ. Κελαῖνι-τηῖ, ὁ Ἀρχ. Στραβ.

Κελαῖν-εγγής, 2· ὁ ἔχων κελαῖνόν, μέλαν, δηλ. ἡματωμένον ἔγχος ἐπιθ. Ἀρεως Πινδ. Ν. 10, 84.

Κελαῖνεύς, -εύς· οὗτος Ἰπλεκτροῦνος Ἀπολδ. Κελαῖ-νεφής, 2 (ἐκ τοῦ κελαῖν-νεφής, κελαῖνός = νέφος)· ὁ μελαῖνιον τὰ νέφη ἢ ὁ κελαῖνός, μέλανα, συνάγων τὰ νέφη Πουχ. ἐπιθ. Διὸς ὡς θεοῦ τοῦ οὐρανοῦ, μετὰ τοῦ ὑποφύου καὶ προσφωνεῖται Ὁδ. ν, 147· ἐντ. «παρὰ πατρὶ κελαῖνευεῖ» Ἰλ. φ, 520· ἐν γέν. σκοτεινός, μέλας, αἶμα, δ, 140· πεδία Πινδ. Η. 4, 52· σκότος, ἀποσπ. 106.

Κελαῖνῆ, ἡ θυγ. Προΐτου Ἀἴλ.

Κελαῖνιᾶν· εἶμαι κελαῖνός, μέλας, μαῦρος, μαυρίζω· «νεφείων δὲ κελαῖνιῶσαι καλύπτραι» Ὁπ. ἀλ. 4, 67· «κελαῖνιῶντι πέπλω» Νου. Δ. 38, 18.

Κελαῖνός-δρωτός, 2· «ἡπαρ» τὸ κατὰ τὴν βροσὴν μέλαν, ὡς ἐκ τῆς ἐκροῆς τοῦ αἵματος Αἰγ. Πρ. 1027· συνήθ. ἐρμην. μαῦρον καὶ φαγωμένον, ἥτις ἐρμηνεία δὲν φαίνεται ὀρθή.

Κελαῖνόλωπα, τὰ τὰ κεράσια Πουχ. τινὲς διορθ. κελαῖνόλωπα.

Κελαῖνός-ρριτος, 2· ὁ ἔχων μέλαν δέρμα· Ὁπ. ἀλ. 5, 18, Νου. Δ. 15, 158.

Κελαῖνός-ρρινες, οἱ τῷ προηγ. οἱ μύρμηκες Σοφ. ἀποσπ. 27, παρὰ Φωτ.

Κελαῖνός, 3 (ρίζ. κελ. ἐκ τῆς καλ, ὅθεν, κηλ-ίς) τὸ δὲ κελαῖνός ἐκ τοῦ κελ-άν-ις), ἐπιθ. π. = μέλας, σκοτεινός· -αἶμα Ἰλ. α, 303, Ὁδ. π, 441· -κῆμα Ἰλ. ι, 6· νόξ, ε, 310, Αἰσχ. Περσ. 420· «κελαῖνῃ λαίλαπι ἴσος» Ἰλ. λ, 747· -χρῶν, π, 384· φθλον, παρὶ τῶν Λιθιόπων Αἰσχ. Πρ. 810· Τάρταρος, 1052· «κελαῖνός δ' αἶδος ὑποδρέμει μυχός, γὰρ», 431 ὅθ. ἔτι «κελαῖναι ἐρινύες» = φοβεραί, Ἀγ. 449· -νάες Σοφ. Ἀντ. 914· βλεφάρω, 1287· κόνις Εὐρ. Πλ. 478· ὄμβρος Ἑρμειδ. παρὰ Δ. Λαερ. 8, 59· ἔτι-λόγγαι, ἔπος Σοφ. Τρ. 853· πρὸλ. Εὐρ. Βακχ. 628· -φάσγανον Λυκοφρ. 1169· καὶ μετγ. π.

Κελαῖνους· ἄνθρ. ὄν. Παιος.

Κελαῖνότης, ἡ μελανία.

Κελαῖνο-φάης, 2· σκοτεινὸν φῶς ἔχουσα, σκοτεινὸς φωτίζουσα· ὄφρα Ἀριστ. Βατρ. 1331.

Κελαῖνός-φρων-ονος, ὁ, ἡ· ὁ κελαῖνός, μαῦρα, κακά, δόλια φρονῶν, ὁ μαῦρην ψυχὴν ἔχων Αἰσχ. Εὐρ. 437.

Κελαῖνός-χρως, 2· τῷ ἐπομ. Μανθ. 4, 261· Κελαῖνός-χρως-ωτός, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων μαῦρην χροῖάν, δέρμα, μαῦρος· σίλη Εὐην. 16 (9, 251).

Κελαῖνός-κάρνω τι κελαῖνόν, μέλαν· Ἀρκαδ. σ. 160, 27· παθ. γίνονται μέλας· «σπλάγγνα δέ μου κελαῖνουται πρὸς ἔπος κλυούσῃ» Αἰσχ. Χο. 407.

Κελαῖνός-οὐς, ἡ θυγ. 1) Ἀτλαντός Ἀπολδ. 2) Δανασὺ Στραβ. Ἀπολδ. 3) Ἰγμού Παιος. Κελαῖν-ώπης θυμός· μέλας, σκοτεινός φῶς, δερὸς τὴν ὄψιν Σοφ. Αἴ. 934.

Κελαῖν-ώπις· ὁ ηλ. τοῦ προηγ. «νεφέλα» μαῦρη, σκοτεινὴ Πινδ. Η. 1, 7.

Κελαῖν-ωπός, 3· κελαῖνώπης Ἀρκαδ. σ. 67, 10.

Κελαῖν-ώψ, -ώπος, ὁ, ἡ· τῷ προηγ. «κελαῖνώπες» Κόλλυσις Πινδ. Η. 4, 212.

Κελαῖναντ(α), ἡ πόλις γερμανικὴ παρὰ τὸν Δούναβιον Πεολ.

Κελαῖρυζα, ἡ κορώνη, ἡ κρᾶζουσα· κατὰ μεταθεσ. = κελαῖρυζα Εὐδ. 488, 19.

Κελαῖρύζω (ρίζ. κελ. ἐκ τῆς καλ, καρ. κε-λαρ, κελ-αρ-υγ, κελ-αρ-ύζω), «κελαρύζει» ἡγεῖ, φωνεῖ ἢ συνεχῶς ῥεῖ· ἐστὶ δὲ ἰδιωματικόν· Πουχ. ὅπρ. κελαρύσθω, ὅθ. ὁ παρ' Ἦρ. μέλ. κελαρύζεται = μετὰ φωνῆς ἡγήσει· ἐπὶ τοῦ καταρρέοντος ὕδατος Ἰλ. φ, 261, Ὁδ. ε, 323· ἐπὶ τοῦ αἵματος «ἀπὸ δ' ἔλκεος αἶμα μέλαν κελαρύσει» Ἰλ. λ, 812, καὶ μετγ. ὡς Ὁπ. κυν. 2, 145· ὡς ποταμὸς κελαρύζει μέγας = φωνάζει «ἀφύσσοντες οἶνον κελαρύετε» Ἰων. ἐν Ἀθην. 11, 495.

Κελαῖρυξ, ἡ τὸ κελαρύζειν Πουχ.

Κελαῖρυσμα, τὸ τῷ προηγ. ἐπὶ τοῦ ὕδατος Ὁπ. κυν. 4, 325.

Κελαῖρυσμός· τῷ προηγ. Κλ. Ἀλ. καὶ μετγ.

Κελαῖδας· Κυμαῖος, Παιος.

Κελαῖ, αἱ κόμη τῆς Φλιασίας Παιος.

Κελαῖας· Σπαρτιάτης τις Ἦρ. ἰων. Κελέης. Κελέθειον, ἰων. κελεθῆλον, τὸ ὑποκ. τοῦ κελέθῃ Ἀντιμαχ. 11, 12 ἐν Ἀθην. 11, 475.

Κελέθῃ, ἡ εἶδος ποτηρίου, ὅπερ ἀναφέρει ὁ Ἀνακρέων καὶ ὁ Νικάνδρος παρ' Ἀθηναίω 11, 475· πλεῖστα δὲ παρ' αὐτῷ ἐρμηνεύεται, διότι καὶ εἰς τοὺς παλαιούς αὐτοὺς ἦτα ἄγνωστον· ὡς ἐκ τούτου ἄλλοι ἔλεγον ὅτι ἦτο ἴδιον τῶν Διολέων· ἄλλοι ὅτι ἦτο τὸ ὑπερὸν θερμωπότης· ἄλλοι ὅτι ἦτο ποιμενικὸν ἄγγεον μελιτηρόν· «ποτηρίον εἶδος θερμωπότης καὶ ποιμενικὸν ἄγγεον» Πουχ.

Κελεζηνή, ἡ γῶμα τῶν Ἀρμενίων πλησίον Μελιτηνῆς· Σουδ.

Κελεῖς, ἡ ἀξίη Πουχ.

Κελέης· Σπαρτιάτης τις Ἦρ. Κελένδρις, -εως, ἡ· 1) πόλ. Κελικίας Στραβ. 2) λιμὴν τῆς Τροιζηνίας Παιος.

Κελέοντες, οἱ τὰ δῶα μακρὰ εὐλα τοῦ

ιστοῦ, τῆς κρεβάτης, τὰ ὄρθια πηγνόμενα, μεταξὺ τῶν ποίων ἐκτείνεται καθέτως τὸ ὄραμα λέγονται καὶ ιστοπόδες Θεοκρ. 18, 34· πρβλ. ιστοπόδες ἐν Β. Ἀν. 271· καὶ Ψαυχ. Κελεύς 1) ἥρωος Ἀθηναῖος Ψαυχ. 2) πτηνόν τι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 3, 9, 10.
Κελέρος, καὶ Κελέριος 1) ῥωμα. ὄν. Celor, Celeros· οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ 300 πολέμισται οἱ ἀπατελοῦντες τὴν σωματοφυλακὴν τοῦ Ῥωμύλου Δ. Ἀλ. 2) ἔπειτα ὡς κύρ. ὄν. Πλουτ. - παρώνυμον τοῦ Μετέλλου Πλουτ. 3) παρων. πολλῶν Ῥωμαίων Δ. Ἀλ.
Κελεύθερος, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὴν κέλευθον, ὁρμῶν «κελευθείας» τὰς ἐνοχλοῦσας δαίμονας Ψαυχ. ἐπὶ 0. Ἀθηναῖος Πασα. 3, 12, 4.
Κελευθεῖω ὁδεῶν Ψαυχ.
Κελευθήτης, ὁ· κελευθαπόρος, ὁδοιπόρος· Λέων Ταρ. 60 (6, 120), Σουτῆ.
Κελευθία· πρὸς τὴν ὁδὸν ἔχει τὴν διάνοιαν· ὁ Ψαυχ. ἔχει τὴν μετχ. κελευθίων.
Κελευθα-ποιός, ὁ, ἡ· ὁδοποιὸς Λισχ. Εὔμ. 13.
Κελευθα-πόρος, ὁ, ἡ· ὁδοιπόρος Ἐπιγρ. ἀδ. 664 (7, 337).
Κελευθος, ἡ (ῥίζ. κελ. - κελ-εF = κέλ-εF)· πρβλ. κέλ-α-μαι, κέλ-η-ς) ὁδός, ὁρόμος καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν· «ὅς κεν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου» Ὀδ. δ, 389· «ἡ δ' εἴβεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον» β, 429· «θεῶν δ' ἀπόδοιπε κελεύθους» Ἰλ. γ, 406· «κελεύθου νυκτός τε καὶ ἡμέρας» Ὀδ. κ, 86· ἄλλως ἐν τῷ πλ. οὐδ. κέλευθα, ἰδ. «ὕγρα, ἰχθυόεντα κέλευθα, ἀνέμων κέλευθα» Ὀδ. ε, 383· «ἄλως βαθείας κέλευθος» Πινδ. Π. 5, 88· «μύριαί ἐργων καλῶν» Ἰ. 5, 21· ὡς ἀπλόαι ζωῆς, Ν. 8, 35· συχνὰ παρὰ τραγ. ὁδός, πορεία· «κέλευθον τήνδ' ἔσταιλα» Λισχ. Περσ. 599· «τήνδ' ἐδούλευσεν κέλευθον», 744· «τέκνον τι κέλευθον ἐπιστρεπτόν αἰῶνα τίσσεας» Χο. 345· ἐπὶ τῆς πορείας τῶν ἄστρων «οἷον ἄρκτου στρουφάδες κέλευθοι» Σοφ. Τρ. 130· «ἐς κέλευθ' ἑστέρων» Εὐρ. Ἐλ. 350· «πολλὰ κέλευθος ἐρατύνει» Σοφ. Οἰ. Κ. 161· «τετράπου μιν ἡσσαι λύκου κέλευθον» Εὐρ. Ῥησ. 212· «βίου κέλευθος ἄσπερος», Πρ. μ. 433.
Κελεύθω γδε κλεῦθω.
Κελευμα τό· κέλευσμα· «ἐξ ἐνός κελεύματος» Σωφρ. ἐν Ἀθην. 3, 87, Πλατ. Φαιδρ. 253, ὡς δι. γρ. κέλευσμα, ἴδε Λοδεκ. εἰς Σοφρ. Αἴ. 323.
Κελευσις, ἡ· τὸ κελεύειν, προσταγή, μετγν. - αἰ παρὰ τὰς μάχας κελεύσεις Πλουτ. π. δι. ποιητ. ἀκούειν α, 113.
Κελευσμα, τό· κυρ. παρόρμημα, ἔπειτα παράγγελμα, πρόσταγμα, ἐντολή· «Λοξίου κελευσασιν ἦμα» Λισχ. Εὔμ. 226, Σοφ. Ἀντ. 1204· προσφώνημα, παρακελευσμός Λισχ. Χο. 740, Πλατ. Φαιδρ. σ. 252, Ξεν. κυν. β, 20· κραυγὴ Εὐρ. Ἐκ. 922· ἰδ. μάλιστα ἐπὶ τῶν πλοίων ὁ ῥυθμός· ὁ δίδει δὲ κελευστής καὶ καθ' ὃν πρέπει νὰ γίνεται ἡ κωπηλασία· «ἔπαισαν ἄλμην βρύχιον ἐκ κελευσμάτων» Λισχ. Περσ. 389· «ὡς περ σὸν κέλευσμα

ἔφεται» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1483· καὶ πρ. «ἔπα-κούσαι τῷ πρώτῳ κελεύσματι» Πρ. 4, 141· «ἀπὸ ἐνός κελεύσματος ἐμβόησαντες» Θουκ. 2, 92.

Κελευσματικῶς· προστακτικῶς Εὐστ. Κελευσμός, ὁ· προσταγή, παράγγελμα, παρόρμησις· «οὐδὲν κελευσμός οἷτο» Εὐρ. Ἰ. Α. 1130· «κελευσμοῖς τοῖς σοῖς», Κυκλ. 649. Κελευσμοσύνη, ἡ· τῇ προηγουμένη. Πρ. 1, 157.

Κελευσας· ἀνδρ. ὄν. Βοιωχ. Ἄντ. Ἐπιγρ. Κελευσσι-άνωρ-ορος· υἱὸς Πρακλέους καὶ Λαοδόης Ἀπολδ.

Κελευστής, ὁ· ὁ κελεύων, προστάτων, παραγγέλλων, ἰδ. λέγεται δὲ ἐν τοῖς πλοίοις τὸ κέλευσμα, τὸν ῥυθμόν, τοῖς κωπηλαταῖς δίδων, καθ' ὃν πρέπει νὰ κωπηλατῶσιν· οἱ κελευσται καθ' ἑκάστην ναῦν τὸ ἐνδοσίμουν τοῖς ῥήταις ἐνέδουσιν Σουτῆ. «βοῇ τε χρώμενοι καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακῇ τε καὶ λοιδορίᾳ, οὐδὲν κατήκουον οὔτε τῶν παραγγελλομένων οὔτε τῶν κελευστών» Θουκ. 2, 84· πρβλ. Ξεν. Ἑλλ. 5, 1, 8, Εὐρ. Ἑλ. 1612, Ἀριστ. Ἀγ. 553, Πλατ. Ἀλκιβ. 1, 125· ὁ Πολυδ. 1, 96 συνάπτει τὸ κελευστής μετὰ τοῦ τριηραύλης. Κελευστιάω· κελευτιάω Ψαυχ.

Κελευστικός, 3· προστακτικός, προστάτων· «ἡ κελευστική» δηλ. τέχνη Πλατ. πολιτ. 260· «τὰ κελευστικὸν τοῦ ψόγου» Πλουτ. ἡθ. σ. 72· ἐπὶρ - ικώς.

Κελευστής, 3· διαταχθεὶς, διατεταγμένος Λουκ. β. πρσ. 8.

Κελευστρα ἡ κελεύστει, ἡ· ἡμεῖς ἡμεῖς νικῇ Ψαυχ.

Κελευστωρ-ορος, ὁ· ὁ ἐπικελευόμενος καὶ παρορμών Φρόν. ἐν Β. Ἀν. σ. 47, 4· ἐν λαιπὸν γενικῶς τοῦ κελευστοῦ κατὰ τὴν σήμ. Κελευτής, ὁ· κελευστής, δι. γρ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. ὄν. 1273.

Κελευτιάω, ὁμιλοῦμαι, κέλευ· κατ' ἐπα· νάληψιν κέλευω, προστάζω, παρορμῶ· μόν. ἐν μετχ. ἐν. «ὡς δα κελευτιῶν Γαῖος ὄρσεν Ἀχαιοὺς» Ἰλ. ν, 125· «ἅπαντες κελευτιῶντες», μ, 265. Καθ' ὅσον Ψαυχ. κελευσιῶν· ἄλλ. γραφ. κελευθίων.

Κελεύτωρ, -ορος υἱὸς Ἀγρίου Ἀπολδ.

Κελεύω (ῥίζ. κελ. ἐκ τῆς καλ. κελ-εF, κελ-εῦ-ω, πρβ. κέλ-α-μαι, π. ἀορ. ἐκτε-λεύσθην· παρὰ δὲ Δ. Ἀλ. 1, 84 ἐκτελεύσθην κυρ. διτόνω «μᾶστιγι κελεύειν» Ἰλ. ψ, 642· συνήθ. παροτρύνω, παρορμῶ· παρ' ὅμ. μᾶ-λιστα ἐπὶ τῶν ἀνωτέρων καὶ ἀργύτων πρσ-στάζω διατάττω· «θαρηῆσαι ἐ κέλευ-», Ἀχαιοὺς Ἰλ. β, 11, 28· μετὰ τοῦ «ἐπιτάτ-λωμαι», τ, 192. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἴσων, φίλων, παρακινῶ συμβουλεύω· σπανιῶς ἐπὶ κατω-τέρων, ἐπιθυμῶ, παρακαλῶ Ὀδ. κ, 17, Ἰλ. ω, 599· - τινί = παρορμῶ, παροτρύνω «μᾶλα δὲ σπεύδοντι κέλευον» Ἰλ. ψ, 707· «Πέ-τροκλος δ' ἔπειτο σπεύδανόν Δαναοὶσι κέλευον», π. 372 σπαν. παρὰ τῆς ὑστερον ὡς Πλατ. πολιτ. 3, 396. Καὶ ἀπολ. «Ἀτρεΐδης δ' ἀν' ὁμίλον ἐφοῖτα πολλὰ κελεύων» Ἰλ. ε, 529· «λέξω, κελεύεις γάρ», δηλ. ἐπὶ λέγειν Λισχ.

Χο. 105· ἔτι, τινί, καὶ μετὰ ἄπαρ. «αὐτὸν δὲ κηρύττεισι λιγυφλόγγοις κέλευσεν κηρύττειν» Ἰλ. β, 80· «τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον ἀπτεσθαι νηών», ε, 151, Ὀδ. 6, 6· ἐνιαχοῦ δὲ παρὰ μτγν. ὡς Δ. Σικ. 19, 17. Σπανιώτ. μεθ' ἀπλής αἰτ. τοῦ προσώπ. προτρέπω, διατάσσω Ὀδ. ι, 278, ὡς καὶ Σοφ. Φιλ. 1181 «βᾶθ' οὖν ὡς σε κελούμεν» ἔτι, - τινά τι, *τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελούεις ἀντία Πηλεΐωνος μάχεσθαι» Ἰλ. υ, 87. Καὶ μετὰ αἰτ. καὶ ἄπαρ. «κελεύω σὲ εἰς πληθὺν ἵεναι» Ἰλ. ρ, 30· ἡ γόνυσις αὐτῇ εἶνε ἡ συνήθη· μεθ' Ὀμήρων, οἶον Πινδ. Ὀ. 7, 61· «πῶς μὲ κελούεις κακότητ' ἀσπεῖν» Αἰσχ. Πρ. 1068· «τοῦτον κελέω πάντα σημαίνειν ἔμοι» Σοφ. Οἰ. τ. 226· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ὑστερον π. καὶ πεζ. ἐν οἷς ἡ αἰτ. πολλάκις ἐκ τῆς συνεγείας τοῦ λόγου πρέπει νὰ νοηται· τίθεται δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ ἐν. καὶ ὁ ἀορ. τῆς ἄπαρ. Ἰρ. 1, 8· «κελεύει ὁμᾶς περιμεῖναι» Πλατ. πολιτ. 1, 327· καὶ παθ. «τὰ κελούμενα ποιεῖν», πολιτ. 340· «κελούμενοι τὴν αὐτῶν εὐχὴν εἰπεῖν», νόμ. 4, 709· «κελεύομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ» Ξεν. οἰκ. 17, 2, Θουκ. 1, 145· ἰδ. δὲ οἱ ῥήτορες μεταχειρίζονται αὐτό, ὅταν πρτείνωσιν τι, *καὶ τροφήν ταύτην πορίσαι κελούω» Δημ. 1, 19· «καὶ πολίτας τοὺς στρατευομένους εἶναι κελούω», 1, 22· «τί οὖν κελούω; τὰς προφάσεις ἀφελείν», 1, 25. Παρ' Ἀθην. 12, 535 καὶ Σ. Ἐμπ. πρὸς μουσ. 24 λέγεται ἐπὶ τοῦ κελουστοῦ.

Κελερία, ἡ· λέπρα, μτγν. ἱατρ. ἐντ.

Κελεφίασις - εως, ἡ· τὸ πάσχειν ὑπὸ κελεφίας, καὶ ῥῆμα κελεφιάω = πάσχω ὑπὸ κελεφίας, μτγν. καὶ ἐπιθ. κελεφός, λεπρός.

Κελημοσύνη, ἡ· «κελημοσύναις» κελύσειν» Πουχ.

Κέλῃς-ητος, ὁ. (βίξ. κελ. κέλ-η-ς πρῶ. τὸ λατ. cel-or, ἐνν. ἵππος· ἵππος δρομικός· «κέλῃς ἵππος», Ὀδ. ε, 371, Πλουτ. Ἀλεξ. 3· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ἵππου, συγχὸν παρὰ Πινδ. «ἤλαυνον κέλῃτας καὶ ἄρματα» Ἰρ. 7, 86· «τεθρίπποις τε καὶ κέλῃσι» Πλατ. Αυσ. 205· «ἵπποδρομίαν ἄξετε ἵνα δὴ κέλῃς κέλῃτα παρακελῇται» Ἀριστ. εἰρ. 900· 2) ἐλαφρόν καὶ ταχὺ πλοῖον μονόκωπον Ἰρ. 8, 94, Ἀριστ. Αυσ. 60· «ἐκ ληστρικῆς Μεσσηνίων τριακοντόρου καὶ κέλῃτος» Θουκ. 4, 9· «τῷ δὲ Ἑτεονίκῳ ὁ ἀπρητιχὸς κέλῃς πάντα ἐξήγαγε τα περὶ τὴν ναυμαχίαν» Ξεν. Ἑλλ. 1, 6, 26· 3.) παρὰ κωμ. τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον Εὐστ. σ. 1539, 34.

Κελητιάω· τῷ ἐπομ. Πουχ.

Κελητίζω· ἱππεύω κέλῃτα ἵππον: «ἀνὴρ ἱπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς» Ἰλ. ο, 679· ἐπὶ αἰσχρᾷ σημ. ὡς τὸ τῆς κοιν. καθολικῆς Ἀριστ. Θεσμ. 153, Μάχων ἐν Ἀθην. 13, 377.

Κελητίον, τό· ὄνοκ. τοῦ κέλῃς, μικρὰ βάρκα, βαρκούλα Θουκ. 4, 120.

Κελκαία, ἡ· ἐπιθ. Ἀρτεμίδος· «Ἀρτεμίδος τῆς Κελκαίας τὸ ἔδος» Ἀρρ. Ἀν. 7, 19, 2. Κελκεία· ὄν. τόπου τινὸς Εὐστ.

Κελλάριον, τό· ὄν. ῥωμαϊκὸν Cellarium - ὄνοκ. τοῦ Celli. λέγεται καὶ κέλλιον Παλ. λαδ. 85 (11, 351).

Κελλᾶς· μονόφθαλμος Πουχ.

Κέλλικας· δημότας Πουχ.

Κέλλιον ὄρος· τό· mons Coelius ἐν Ῥώμῃ Στραβ. 5, σ. 234.

Κέλλόν· στρεβλόν, πλάγιον, Πουχ.

Κέλλω, (βίξ. κελ. κέλ-ω = κέλ-λω· ταῦτ' ἐν τῷ δ-κέλ-λω· τὸ προθετικὸν ὁ ἐν τοῦ ὁ αἰολ. = ἀνά) Τὸ μὲν κέλλω ἔχει μόν. μέλ. κέλω, καὶ ἀορ. ἔκλωσα, τὸ δὲ κέλλω ἴν. καὶ παρატ. ὠκέλλον, καὶ ἀορ. ὠκέιλας· μόνον δὲ τοῦτο εἶνε εὐχρ. καὶ ἐν τῷ πικρῷ. «κέλλειν» τὸ εἰς γῆν ἐκτιθέσθαι τὴν ναῦν καὶ ἐξοκέλλειν» Πουχ. «νῆα κέλωσι» = κινεῖν, προσάγειν τὴν ναῦν εἰς τὴν γῆν, πανευ. appellere, τὸ μὲν μετὰ τῆς προσθήκης ἴν. ψαμάθασιν» Ὀδ. ι, 546, τὸ δὲ καὶ ἄνευ τῆς προσθήκ. ταύτης, κ, 511· «κατ' ἔχων» πλάταν ἀφαντον κελάντων Σιμόντος· ἐπ' ἀκτᾶς· Αἰσχ. Ἀγ. 680. Καὶ αὐτὸ, κινδουρῶν τρέχω· ἰδ. ἐπὶ πλοίων, ἀράξω, προσορμίζομαι εἰς τὴν λιμένα, «κελόσασθαι νηυσὶ» Ὀδ. ι, 149· οὕτω καὶ τραγ. ἔτι ἐπὶ τῶν κελόντων αὐτῶν «κέλσας ἐπ' ἀκτᾶς ναυπόρους» Αἰσχ. Εὐμ. 10· «κέλσας δ' Ἀργούς γαῖαν», Ἰκ. 15· «ἐς Ἀργούς κέλσειν», 326· καὶ ἀπολ. μτφ. *πᾶ ποτε τῶνδε πόρων χρήσῃ τέμμε κέλσαντ' εὐαδεῖν», Πρ. 184· «πρὸς γῆν τῆν ἐκέλωσεν μόλις» Σοφ. Τρ. 801· «Εὐρίπῳ διὰ γευμάτων κέλσασα» Εὐρ. Ἰ. Α. 167· «οἶον ἔκλωσας ἄδων», Ἰρσ. 898. Ἐνιαχοῦ παρὰ μτγν. π. ὡς Ἀπολλ. Ῥ. 2, 1091.

Κέλλεις, ὁ· παῖς, καὶ ὄν. ἐνός τῶν Ἰδαίων Δακτύλων» Πουχ.

Κέλωμαι, μέλ. κελήσομαι, ἀορ. κεκλώμην καὶ ἐκεκλώμην, κέκλετο, κεκλόμενοι καὶ ἐκελησάμην Πινδ. Ὀ. 13, 77, Ἰ. 5, 35, ὡς καὶ Ἐπικχαρμ. ἐν Ἀθην. 7, 282, π. = κελούω, βάλλω εἰς κίνησιν, παροτρύνω, παρορμῶ, προτάξω· συνηθέστ. μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπ. καὶ ἄπαρ. *καὶ σε προφρονέως κέλωμαι Τρώεσσι μάχεσθαι» Ἰλ. ε, 810· καὶ ἀπολ. Τρώεσσι γὰρ ἔγωγε», ψ, 894· «ἐγὼ κέλωμαι καὶ ἄνωγα» Ὀδ. γ, 317· καὶ «κὲλῃται δὲ με θυμὸς» Ἰλ. μ, 300· «κέλεται δὲ ἔγασθ' ἥ, ἐπὶ τοῦ λένοντος Ὀδ. ζ, 133. Ἀλλὰ καὶ μετὰ δοτ. «κέλονται ἀλλήλοισι» = παροτρύνουσιν ἀλλήλους Ἰλ. κ, 419· «Ἀργεῖοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἄδασ», ζ, 66· οὕτω δὲ συνηθὺς συντάσσεται ὁ ἀορ. «ἵπποισιν ἐκέκλετο», θ, 134· σπαν. ὡς ὁ ἐν. «κέκλετο δ' Ἰφαιστον», σ, 391· «κέκλετο δ' ἄλλους Τρῶας φευγέμεναι», π. 657· ἀσυνήθως εἶνε τὸ «ταίνετα κηρός» ἐπεὶ κέλετο μεγάλη τις ἡελίου» = ἔλυονε τὸ κερὶ, ἐπειδὴ πολὺ τὸ εὐερμαίνειν ὁ ἥλιος Ὀδ. μ, 175· ἐνιαχοῦ παρὰ τοῖς ὑστερον π. «ποῖαν Ἐρινὸν τῆνδε δώμασιν κέλῃ ἐπορθιάζειν» Αἰσχ. Ἀγ. 1090· προσφώνω, ἐπικαλοῦμαι τινα, ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ ἀορ. *πρώτα σὲ κεκλόμενοι, οὐγατερ Διὸς» Σοφ. Οἰ. τ, 159· «κεκλόμενοι μαντήιον Ἀπόλλωνα» Ἀπολλ. Ῥ. 2, 493· προσάγο·

ρεῖα ἐξ ὀνόματος, ὀνομάζω Πινδ. Ἰ. 5, 35 -
(κλέσαι διὰ συνζήσεως διαύλαβον Ἰλ. ω,
134, Ὀδ. κ. 337 ὁ Οὐλόφω γράφ. κέληρ).
Κέλσαι, ἀπαρ. ἀορ. τοῦ κέλλω Ὀδ. κ. 511.
Κέλσος· ὁ κυρ. λατ. Celsus Λουκ. καὶ ἄλλ.
Κέλται· ὡν, οἱ, Ἦρ. 2, 33, Ξεν. καὶ ἄλλ.
καί, Κελτοί, οἱ, Στραβ. ὅστις μεταχειρίζεται
ἀμφότερους τοὺς τύπους Celtar ἔθνος, ὅπερ
κατὰ εἰς τὰ δυτικά τῆς Εὐρώπης καὶ ἰδ.
ἐν Γαλλίᾳ. - Κελτικός, 3· καὶ ἰδ. Κελτική, ἡ =
ἡ χώρα τῶν Κελτῶν, Γαλατῶν· ἡ ὑπὲρ
τῶν Ἀλπεων· Callia transalpina· ἡ ἐν τῇ
τῶν Ἀλπεων G. cisalpina· Στραβ. 4, σ.
176. - Κελτίς, ἴδος ἡ θηλ. τοῦ Κελτός, Ἀνθ.
10, 21· ἐπὶ Κελτισί· κατὰ τὴν γλῶσσαν
τῶν Κελτῶν Λουκ. Ἀλεξ. 51.
Κελτιθερής, οἱ· Κελτοί Ἰβηρες, λαὸς
κατοικῶν ἐν Ἰσπανίᾳ Στραβ. - Κελτιθερία,
ἡ ἡ χώρα ἐπὶ 3. Κελτιθερίας, 3, Στραβ.
Κελτο-γαλατία, ἡ· Κελτική Γαλατία,
Γαλλία, Μαρκιαν. - Κελτογαλάται, οἱ = Γα-
λάται Κελτοί Εὐστ. Κελτο-λίγυες, οἱ = οἱ
Κελτοί Λίγυες Στραβ. 4, σ. 203·
Κελτός· υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Κελτοῦς, 60.
οἱ Κελτοί, τὸ ἔθνος, ἐκλήθησαν Μ. Ἐστ.
Κελτο-σκόθαι, οἱ· Κελτοὶ Σκύθαι Στραβ.
Κέλτρος· ὁ Ἰστρος Λυκούρ.
Κελτώ, οὗς, ἡ· ἴδε Κελτός.
Κελυδῶν, ὁ· ποτὶ ἐν Ἠπείρῳ Πτολ.
Κελύφανον, τό· κέλυφος· «κελύφανον λεί-
γεται ἐπὶ τῶν τραχημάτων καὶ ὀστέων»
Ἀμμων. σ. 81· «φλοῦδι· ὁ Ἦουγ. λέπισμα,
ὁ Λουκ. ἄλ. ἰστ. 2, 38 λέγει κελύφανον τὸ
σκληρόν καὶ ὀστέωδες δέρμα τῶν καρῶν
Κελύφαν-ώδης, 2· κελυφώδης Θεοφρ.
Κελύφη, ἡ· παρὰ Θεοφρ. πάντοτε ὡς δι. γρ. τοῦ
κέλυφος, ὅστις εἰνεν καὶ ὀστέωδες τὴν ἴδε κέλυφος.
Κελύφειον, τό· ὀστρον. τοῦ κέλυφος· τῶν
καρκίνων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 37.
Κέλυφος, τό· πᾶν κοῖλον περικάλυμμα τῶν
ὀστέων καὶ καρπῶν τινῶν, ὅπερ οὐδὲν ἄλλο
εἶνε ἢ στερεὸν καὶ φυλῶδες περικάρπιον, καὶ
τὸ ὅποιον κατὰ τοὺς καρποὺς διαφόρους λέ-
γεται κέλυρον, κάλυξ, λοδός, καὶ λοπὸς παρ'
Ὀμ. κελύφανον· - ἐρεβίνθου Θεοφρ. Ἰ. Φ.
2, 4, 2· - βαλάνου, 3, 8, 3· - κωδύας, λωτοῦ
4, 8, 11· - κρομμύων, αἰτ. φυτ. 1, 4, 5· -
κωάμου, 4, 8, 2· - καρύου Διοσκ. - ροιᾶς αὐτοῦ.
Καθ' ὁμοιότητα τοῦ τοῦ φῶς Ἀριστοτ. γεν.
Ζ. 2, 6, Ὀπκ. κυν. 3, 503· τῶν ὀστέων καὶ
δερμῶν Ἀμμων. σ. 81 Πολυδ. 6, 51. μεφ.
Ἀριστ. σφ. 545.
Κέλσφ-ώδης, 2· ὁμοίος πρὸς τὸ κέλυφος (ς),
ὁ ἔχων κέλυφος.
Κέλχοι, οἱ· Σκυθική φυλὴ Ἦουγ.
Κέλων-ωνος, Τραιζηνίδης τις Θεμιστ.
Κέλωρ-ωρος· υἱὸς Εὐδρ. Ἀνδρ. 1033, Λυκούρ.
195. Καθ' Ἦουγ. ἡ κέλωρ = φωνή.
Κέλωριον, τό· ὀστρον. παιδίον Ἦουγ.
Κεμάδος-αός, 2· ὁ κεμάδας θηρῶν· «πό-
νος ἄγρης» Νον. Δ. 5, 230.
Κεμάς, ἄδος, ἡ· «μερὺς ἑλασπός· τινὲς δὲ
δορκές» Ἦουγ. Ἰλ. κ. 361, Καλλίμ. Ἀρτ.
112· - ξουθῆ Ἀθην. 5, 222.

Κεμασῆνας, ἰχθύας· ἰσφαλ. ἀντὶ καμασῆ-
νης Ἦουγ.
Κέμμα· τοῦ τό· κοίτη, φωλεὰ θηρίων,
Ἐμπεδ. ἐν Πλούτ. 79. σ. 917, ἔνθα δι. γρ.
κλέμματα, κίματα, σκέρματα, καὶ διορθ.
κεῖθματα.
Κεμμάς· ἄδος, π. ἡ· κεμάς Κ. Σμ. 1,
587, Ἀντιφ. Θ. 38.
Κέμμενον, τό· ὅρος ἐν Γαλλίᾳ Στραβ.
Κέμμερος, ὁ· ἄγλός, ὁμίχλη Ἦουγ.
Κέμμεις· πόλις Αἰγύπτου Ἦουγ. ἥτις ἐπὶ
Ἦρ. 2, 91 Κέμμεις καλεῖται.
Κέμπφος καὶ κέμφος, ὁ· κέπφος
Κεμφοί, οἱ· λαὸς Ἰσπανίας, Δ. Περιηγ.
Κέμων· ἰστροφθαλμός Ἦουγ.
Κεν, πρό φων. = κε.
Κεν-αγγής, 2· ὁ κενώνων τὰ ἀγγεῖα, ὁ κα-
τανάλεικων τὴν ἐν τοῖς ἀγγείοις τροφήν·
«ἀπλοῖς κενάγγει» Αἰσχ. Ἀγ. 196.
Κεν-αγγίς, ἡ· ἡ κενότης τῶν ἀγγείων ἐπὶ
τῆς πείνης Πλάτ. ὁ κωμ. καὶ Ἀριστ. ἐν Πολυδ.
6, 34· ἴδε καὶ τὸ ἰων. κενεαγγίη.
Κεν-ανδρία, ἡ· ἀπουσία, ἔλλειψις ἀνδρῶν,
ἀνδρώπων Αἰσχ. Περσ. 716.
Κένανδρος, 2· ὁ μὴ ἔχων ἄνδρας, ἀνδρώ-
πους, ὁ ἔχων ἔλλειψιν ἀνδρώπων· - ἄστο Αἰσχ.
Περσ. 118· πόλις Σοφ. Οἱ. Κ. 921· - χώρα
ἀρχ. λεξ. Κατὰ Φωτ. = κενὸς ἀνὴρ.
Κεν-αυγής, 2· κενεαυγής· - κάλλος, Ἐπιγρ.
ἀδ. 34 (12, 145)· ὁ Πλούτ. παραμυθ. πρ.
Ἀπολλ. σ. 321 συνάπτει «ἀδέλτεροι καὶ κε-
ναυγείς».
Κενδεδατός· ἀνδρ. ὄν. Σουίδ.
Κένδεος· οὐ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Κενδριστεῖς, οἱ· ὄν. φυλὴ ἐν Ἐπιγραφῇ εὐρε-
θείση ἐν Φιλιππουπόλει Βοικχ. τ. 2, σ. 74.
Κένδυλα, τὰ, ἰσφαλ. ἀντὶ σκλίνδυλα, Ἐπιγρ.
ἀδ. 90 (11, 203).
Κενε-αγγέω· ἔχω κενὰ ἀγγεῖα, ἰδ. ἐκ πείνης
ἢ νηστείας Ἰπποκρ. καὶ ἱατρ. ἀοιτῶ, πεινώ,
αἰμορραγῶ.
Κενε-αγγεῖη, ἡ κενεαγγίη, ἰων. ἡ· κενεαγ-
γία, πείνα, Ἰπποκρ. αἰμορραγία, ἱατρ.
Κενε-αγγικός, 3. «κενεαγγικὰ πάθη» = κε-
ναγγεῖται Ἰπποκρ. ἐπὶ· - ἰκός.
Κενε-αγορία, ἡ· λόγος κενός, μάταιος
Πλάτ. πολιτ. 10, 607.
Κενε-αύχημα, τό· κενὸν αὐχνημα, κόμπος
Εὐστ.
Κενε-αυγής, 2· ὁ ἐπὶ κενότις καυχώμενος
μάταιος, Ἰλ. θ. 230, καὶ μεγν.
Κενέβριος, 2, συνηθ. ἐν τῇ πλ. τὰ κε-
νέβρια = «τὰ θνητὶα καὶ νεκρὶα κρῖα-
τα» Ἦουγ. ψοφήμια Ἀριστ. ὄρν. 538· ὁ
Αἰλ. Ἰ. Ζ. 6, 2· «συνάπτει «κενέβριον κε
καὶ θνησεῖδιον».
Κεν-εγ· κρᾶνις, 2· ὁ κενὸν ἔγκραφου τοῦ
κρᾶνιον ἔχων, ὁ στερεούμενος ἐγκράφου Σχολ.
Ἰουδενάλ. 15, 23.
Κενε-ηγόρος, 2· ὁ κενὰ μάταια ἀγορεύων,
μάταιος, Γρ. Ναξ.
Κενέθας· ἀδόγος, Ἦουγ.
Κέν-ελπις, -ίδος, ὁ· ὁ κενὰς ἐλπίδας τρέ-
φων Εὐστ.

Κεν-εμ-βάτιο 1)· ἐμβαίνει εἰσέρχεται εἰς κενόν τι, εἰς κολόν, λέγεται ἐπὶ τοῦ καθέ-
της, ὅστις εἰς τὴν κύστιν ἐμβάλλεται, ἱατρ. 2)
«κενεμβάτε»=ματαίως πατεῖ· Πουχ. ὁ
δὲ Φωτ. ἐρμηνεύει διὰ τοῦ σκαίεμβάτε· «ὁ
ἀὴρ οὐκ ἀντερίζει τοῖς πετομένοις ἀλλ’
ὀλισθήμα ποιεῖ ὡς περ κενεμβάτουσι» Πλουτ.
Φλαμ. 10· «κενεμβάτουσι καὶ σφαλλόμενον»,
περὶ Ἀλεξ. τυχ. 2, 4, Λουκ. ἔνυπν. 26.
Εἰς κενὰ βαίνει, κενὰ ἐπιχειροῖ.
Κεν-εμ-βάτησις, ἡ τὸ κενεμβάτεσθαι.
Κενός, ἰων. 3· κενός.
Κενότης, ἰων. ἡ κενότης Ἰπποκρ.
Κενόφρων, -ωνος, 2· ὁ κενά, μάταια φρο-
νών, ματαιόφρων· δῆμος Θεαγ. 233· αὐχαι
Πινδ. Ν. 11, 29, καὶ ἐνιχαυτὸς μτγν.
Κενέστον, τό· πόλις ἐν Κορινθίῳ Πτολ.
Κένετα, τὰ· πολ. Κενετὰν Ἀγαθ.
Κενέων-ωνος, ὁ· Κατὰ Γαληνὸν ἐν τῷ τρίτῳ
τῶν ὑπομνημ. εἰς τὸ περὶ ἀρθρῶν τοῦ Ἰππο-
κράτους κενέων καλεῖται ὁ ὑπὸ τὰς πλευρὰς
τῶν ἀρθρῶν τοῦ ἀνθρώπου σώματος μέχρι τῶν
ὀστέων τῆς λεκάνης ὡς κενὸς ὀστέων· τὸ μέρος
τοῦτο καλεῖται καὶ λαγόνες· κατὰ δὲ Πολυδ. 2,
166 «τὸ δὲ ὑπὸ τὰς πλευρὰς λήγον ὅστων
χρῆται καὶ κενέων καλεῖται καὶ ζώνη»· «ἐπέ-
ρεις δὲ Παλλὰς Ἀθήνη νεύειτον ἐς κενέων»,
ὅτι ζωννύκατο μίσην· Ἰλ. ε, 856· «οὐτα
δοῖρι μέσον κενέων» Ὀδ. χ, 295· Ἐπὶ τῶν
ἄλλων ζῶων Ξεν. ἱππ. 12, 8, Πολυδ. 5, 59
Παρὰ μτγν. ἐν γένει γῶρος κενός· οὐρανοὶ
κενεῖνες, ἐπιγρ. ἀδ. 574 (9, 207),
Κεν-ῆριον, τό· κενόταφιον, τάφος κενός
ὀστέων Εὐφορ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. Αὐσ. 646.
Ἀγαθ. 90 (7, 569),
Κενθ-ἱππη, ἡ· τόπος Ἀργεῖος διὰ τὸ πρῶ-
τον ἐκεῖ κενθῆσαι τὸν Πήγασον ἱππον Βελλε-
ροφόντην· Μ. Ἐτ. α. 503, 33.
Κενίον, -ωνος, ὁ· ποτ. ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ Βρε-
τανίᾳ Πτολ.
Κενο-βουλία, ἡ· κενή, ματαία βουλή Κυριλλ.
Κενο-γάμιον, τό, ὁ Ἀχιλλ. Τάτ. 5, 14
ἐπλάσας κυρμ. τὴν λέξ. κενογάμιον κατὰ τὸ
κενοτάφιον· κενός γάμος, μόν. κατὰ τὸ φαι-
νόμενον.
Κενό-δοντις, ἰδος, ἡ· ἡ κενὴ δόντων, ἡ
μὴ ἔχουσα δόντας· ἀγρεῖφνα· Φαν. ἐν
Ἀνθ. Παλ. 6, 297, τόπ. πλασθεῖς ἐκ τοῦ
ἀχρ. ἀρσ. κενόδους κατὰ τὸ κυνόδους.
Κενο-δοξέω· κενὴν δόξαν, γνώμην, ἔχω,
κενά, μάταια δοξάζω.
Κενο-δοξία, ἡ· κενὴ δόξα, οἵησις, κενὴ δό-
ξης ἐπιθυμία, δοξομανία Πολυδ. 3, 81, 9.
Κενο-δοξός, 2· κενὴ δόξης ἐπιθυμία, δο-
ξομανία Πολυδ. 21, 6, 12· συχνὰ μτγν. καὶ
ἰδ. Ἰκκλ. ἐπίρ. κενόδοξος.
Κενο-δρομέω· μάταιον κόπον λαμβάνω, κο-
πανίζω ἀέρα Χρύσιππ. ἐν Πλουτ. 1032.
Κενό-κρηνοσι, 2· ὁ κενὸν κρηνίον ἔχων,
κούφιον κεφάλι Χρ. Σιβ. 3, σ. 418.

Κενο-λατρεία, ἡ· κενὴ λατρεία Ἐπιφαν.
Κενο-λογέω· κενά, μάταια λέγω, ληρῶς ἔβ.
πολ. ἐν Πολυδ. 2, 120, Ἀριστοτ. μετφ. 1, 9.
Κενο-λογία, ἡ· ματαιολογία, λήρημα, λή-
ρος μετὰ τοῦ μεγαλαυχία· Πλουτ. 1069,
καὶ μτγν.
Κενο-λόγος, 2· ὁ μάταια, ἀνύτητα λέγων,
ὁ ληρῶν.
Κενόμανοι καὶ Κενομανοί, οἱ· φυλή τις Γαλ-
λική ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ Στραβ.
Κενο-πάθεια, ἡ· ἡ ἐκ κενοῦ, ἀνυπάρκτου
ἀντικειμένου πάθησις, ἡ ἐξ ἀπατηλῆς ἀντι-
λήψεως, ὅ ἐστι πάσης ἑξωτερικῆς ὑποστάσεως
στερουμένης παθητικῆς κατάστασις Δημόκρι-
τος ἐν Σ. Ἐμπ. πρ. λογ. 2, 184.
Κενο-παθεῖω· ἔχω ἀντιλήψεις ἀνευ ἑξωτερικῆς
ὑποστάσεως Σ. Ἐμπ. Περ. 2, 49, ἀντιθ.
πρὸς τὸ ἀληθῶς καταλαβάνει ἡ αἰσθησις.
Κενο-πάθημα, τό· κενή, ἀπατηλὴ ἀντι-
λήψις· «τὰ μὲν γὰρ αἰσθητὰ ἢ ὑπόκειται
τοιαῦτα, ὅποια φαίνεται ἡ κενοπαθημάτῃ
ἔστι καὶ ἀναπλάσματα τῆς διανοίας» Σ. Ἐμπ.
πρ. λογ. 2, 354.
Κενό-πρισις, ἡ· ἀσθένεια ἱππων Ἰππιατρ.
Κενο-ρημοσύνη, ἡ· κενολογία Φιλημ. λέξ.
Κενός, 3 (κεν-jo, κεν-jo, κενός-ς, κενός-τ)
(τὸ j=ε), ἐπ. καὶ ἰων. κενός αἰολ. τὸ
δεύτερον ν ἐξ ἀφρο. τοῦ j, τὸ μτγν. κενός
κατ’ ἀποκοπήν, ἀπαξ μόν. παρ’ Ὀμ. «κενὰ
εὐγμματα» Ὀδ. χ. 249, ἄλλ. πανταχοῦ κενός
Ἰλ. γ, 376, δ, 181, λ 160, ὡς καὶ Πινδ.
Ἰ. 2, 71, Ἰρ. 7, 131, ἐτι Εὐρ. Ἰ. Τ.
418, καὶ κενός Ἰλ. β, 298, Ὀδ. ο, 243,
κ, 42· Πινδ. Ν. 4, 50· ἄδειος, εὐχαίρος·
τρυφάλεια Ἰλ. γ, 376· «οὐν κενήσιν νηυσὶν»
δ, 181· ὄγεα, λ, 160· «κενὸν νέεσθαι»
= μὲ ἀδεια γέρια Ἰλ. β, 298· «ὁρῶ κενὴν
οἴκησιν» Σοφ. Φιλ. 31· «ἐξὸν ἀνδράσιν κίλ-
λιον ἢ κενὴς κρατεῖν γῆς», Οἶ. τ. 55· «κε-
ναὶ δ’ ἀμείψονται τοαπέλας», Ἰλ. 185·
«τάφος Εὐρ. Ἰλ. 1063, ἀντιθ. τῷ πλήρη·
Ἀριστ. νεφ. 1054· τῷ πλείον, ἱππ. 180· τῷ
ἐγκλίμῳ Πλάτ. Θεατ. 148· τῷ μεστός Διφιλ.
ἐν Ἀθην. 11, 499 καὶ μτγν.· χρόνος, παρ’
αἱς Μουσικ.· Συχνὰ μτφ. «τοῦ νοῦ κενός»
= ἐστερημένος Σοφ. Οἶ. Κ. 934· «κενὴ λέαινα»
= ἐγκαταλειμμένη, ἔρημος, Αἰ. 965· «κενὸν
δένδρον πεδίον» = ἔρημον Πλάτ. πολιτ. 10,
621· «ὅσα κενὰ ἐστὶ φρονήσεως», Τίμ. 75·
ἀμέτοχος, ἀμοιρὸς τινας· ἐπιστημῆς, πολιτ.
486· «κενὰ πάντων» Ξεν. Ἑλλ. 7, 3, 8·
«ὁρμῆς ἢ κενὴ οὐ κενή» = οὐχὶ ἀνευ αἰτίας
Σοφ. Οἶ. Κ. 360· «ὅπ’ ἀσθματό» = κατα-
βελθήμενος, ἐξηντλημένος Αἰσχ. Περσ. 426·
«κεναὶ χερσὶν ἀδούρειν» Πλάτ. νόμ. 7, 796·
-ἰδ. κούφιος, μάταιος, ἀνυπόστατος, «κενὰ
εὐγμματα» Ὀδ. χ, 249· «κενὰ Πινδ. Ν.
4, 40· ἐλπίδες, 8, 95· «κεναῖσιν ἐλπίσιν πο-
πεισμένοις» Αἰσχ. Περσ. 790· «κεναὶ γυνῶμαι»,
Σοφ. Ἀντ. 749· «θυμῶν ματαῖων μὴ χαρί-
ζεσθαι κενὰ» Ἰλ. 323· «κενοὶ λόγοι» Πλάτ.
Λαχ. 196· «καὶ δορία Δημ. 2, 5, ἀντιστ. μά-
ταιος 2, 12· «κενὴ πρόφασις καὶ ψευδής», 18,
150· «διὰ κενῆς, γὰρ ἀνωτέρω τὸ διακενή»

Συγχρ. κενώτερος κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. Μ. Ἔτ. 275, 50 ὅμως τώρα γράφ. πανταχού κενώτερος, Πλατ. συμπ. 175 ἡ κενώτατον λόγον λέγειν Δημ. 27, 25 ἑπὶ κενός. Κενό-σαρκος, 2 ἰσχυρός, λεπτός κατὰ τὸ σῶμα Μ. Ἔτ. 779, 8. Κενο-σοφία, ἡ κενή, ματαία, φαντασιώδης σοφία. Κενο-σοφος, 2 ὁ περὶ τὰ κενά, μάταια σοφός Γρ. Νεξ. Κενο-σπουδαστής, ὁ ὁ περὶ τὰ μηδαμινά, μάταια σπουδάζων, ἐκκλ. Κενο-σπουδέω περὶ κενά καὶ μάταια, μηδαμινὰ ἀσχολούμαι Μ. Ἀντων. 4, 32. Κενο-σπουδία, ἡ ἢ περὶ τὰ μάταια, μηδαμινὰ ἀσχολία. σπουδή Δ. Ἄλ. 6, 70. Κενο-σπουδίας, 2 ὁ περὶ τὰ κενά, μάταια σπουδάζων, ἀσχολούμενος Πλουτ. πρ. Στωϊκ. 7, 22, καὶ μετγν. ἑπὶ κενόσπουδως Ἀρτεμίδωρ. 4, 84. Κενο-ταφίω ἀποθανόντος τινὸς ἐπὶ ξένης καὶ τοῦ σώματος αὐτοῦ μὴ εὐρεθέντος ἐγείρω ἐν τῇ πατρίδι πρὸς τιμὴν κενότατον ὡς ἀπὸ κενόταται Ἐδρ. Ἐλ. 1562 ὁ δέμας, 1066. Κενο-τάφιον, τό κενός ὁσῶν τάφος ὁ τάφος ἐγερόμενος ἐν τῇ πατρίδι πρὸς τιμὴν τινος, ὅστις ἐπὶ ξένης ἀπέθανε καὶ ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἡρανόσθη Πλουτ. περὶ κακοῦ. Ὑρ. 39, καὶ μετγν. Κενό-της-ητος, ἡ ἰδιότης τοῦ κενού, ἐνίοτε καὶ τὸ οὐδ. ἐπὶ θ. τὸ κενόν, ὡς οὐδ. Πλατ. πολιτ. 9, 585 οὐδαμινότης, ματαιότης, μετγν. Κενο-τομέω, ἐσφαλ. ἀντὶ κινινοτομέω Χοιροῦ. Παρὰ Πλουτ. Κάσι. 6 μετὰ τοῦ παίζειν. Κενό-φοβος, 2 ὁ φευδὴ φόβον ἔχων, ὁ μάταια φοβούμενος, μετγν. Κενο-φρόνημα, τό τῇ ἐπομ. μετγν. Κενο-φροσύνη, ἡ κενὴ φρόνημα, κενὴ δόξα, ματαιοφροσύνη Πλουτ. Ἀγισ. 37. Κενό-φρων-ανος, 2 ματαίφρων ὁ βουλεύματα=μάταια, φευδὴ Ἀισχ. Πρ. 761. Κενο-φωνέω ἐκφέρω ματαίας φωνάς, μάταια φωνά, λέγω Σουτ. καὶ μετγν. Κενο-φώνημα, τό τὸ ἐπομ. μετγν. Κενο-φωνία, ἡ κενός, μάταιος λόγος, ματαιολογία Διοσκ. ἐν τῷ προοίμ. τοῦ 1 βιβλίου καὶ μετγν. Κενό-φωνος, 2 ὁ κενὴν, ματαίαν φωνὴν ἔχων, ἐκφέρων. Κενόφων, των. κενώνω κενώνω, ἀδείαζω, ἀντιθ. τῷ πληρώ Πλατ. Φιλ. 35 ἡ ναοὺς τίνοντες ἀδικίας κενώσετε=θὰ κἀμῆτε ὥστε νὰ μείνωσιν ἔρημοι ἀνθρώπων Ἐδρ. Ἰων 447 ἐπὶ τοῦ λοιμοῦ ὁφ' οὗ κενούται δῶμα Καδμεΐων Σοφ. Οἰ. τ. 29 τινός, ὅτι τινός ἐν τῷ δῶμῳ πᾶς κενός χέρας; Ἐδρ. Μηθ. 959 ὅσῳ κενώσαντες τὴν ψυχὴν Πλατ. πολιτ. 8, 560 ἡ κενώσασθαι τὸν ὀφθαλμὸν Πολυδ. 4, 188 ἡ πολλὰ οἰκία ἐκκενώθησαν ἀπορία τοῦ θεραπεύσαντος ἡρημώθησαν Θουκ. 2, 51 ἡ καταλείπω λόγῳ κενώσας ἐνθ' ἐκρυπτήμην δέμας Ἐδρ. Βακχ. 730 ἀδείαζω.

ῥίπτω (ὡς λέγομεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τῶν ὀπλῶν) «εἰς με κένωσαν πᾶν βέλος» Ἀρχι. 1 (5, 58). Παθ. ματαιοῦμαι Κ. Δ.

Κένσσι ἴδε κεντέω Ῥωμαῖος τις Δ. Σικ.

Κένσιος, Σέξτιος Ῥωμαῖος τις Δ. Σικ.

Κεντάύρα, ἡ ὄν. ἀττικῆς νεώς, Ἐπιγρ.

Κενταύρειος, 3 ὁ ἀνέκων εἰς τοὺς Κενταύρους, τῶν Κενταύρων, γένος Ἐδρ. Ἰ. Α. 706 αἷμα Λουκ. π. Περερ. τελευτ. 25.

Κενταυριῶς-αδός, ἡ κενταυρικὴ - φύτιλ Νυν. Δ. 14, 143.

Κενταυρίδης, ὁ, δηλ. ἱππὸς Λουκ. π. ἀπαίδ. 5.

Κενταυρικός, 3 Κενταύρειος ἑπὶ κεντ. = ἀγροῖκος, ἀγροῖκος Ἦουχ.

Κενταύριον, καὶ κενταύρειον, τό γένος φωνῶν, ἅτινα εἰς πολλὰ εἶδη διακρίνονται λέγεται καὶ κενταυρὶ καὶ κενταυρίς, ἡ ἱπποκρ. Θεοφρ. Διοσκ.

Κενταυρο-κτόνας, 2 ὁ φονεὺν τοὺς Κενταύρους Λουκ. 670.

Κενταυρο-μαχία, ἡ ἢ τῶν Κενταύρων μάχη Πλουτ. Θησ. 29.

Κενταυρο-πληθής, 2, - πόλεμος πύλιμος πλήρης Κενταύρων Ἐδρ. Ὑρ. μ. 1274.

Κενταυρόπολις, ἡ πόλ. Θεσσαλίας Προυκ.

Κένταυρος, ὁ Κένταυροι ἀγρία Θεσσαλικὴ φυλὴ, κατοικοῦσα τὴν μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὀσσης χώραν, ἀφανισθεῖσα ἐν μάχῃ

τινὶ ὑπὸ τῶν γειτονουσέων Λαπιδῶν Ὑρ. Ἰσ. ἀπὸ δὲ τοῦ Πινδ. Π. 2, 85 οἱ κένταυροι ἐπλάσθησαν εἰς μορφὰ τέρατα, ἐξ ἀνθρώπων

καὶ ἱππων κατὰ τὸ ἥμισυ συγκείμενα, ὅθεν τὸ ἱπποκένταυρος. Κατὰ τινὰς ἦσαν οὗτοι υἱοὶ τοῦ Ἰξίανος καὶ τῆς Νεφέλης Ἐπειδὴ

ὁ ἔξωρθετο ἀκόλαστος καὶ φιλοπότας οἱ κοιμητοὶ ποιητὰς μετεχειρίζοντο τὸ ὄνομα Κένταυρος ἀντὶ τοῦ παιδεραστοῦ καὶ τοῦ ἀνδρείου καὶ γυναικείου αἰδοῦσι Ἦουχ. Φωτ.

Κένταυρος, ἡ ἢ ὀφλεια Λουκ. Ζεύς. 4, 3. Κένταυρος, ὁ, ἀστερισμὸς Προυκλ.

Κενταυρο-φόνος, ὁ ἐπὶ θ. Ὑρακλίδης Θεοφρ. Κεντάω, μετγν. τότε ἀντὶ κεντέω, ἀποδοκ.

ὁπὸ θ. Μαγ. ἐνίοτε εὐρίσκειται ὡς θ. γρ. Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 26.

Κεντέω (ῥίζ. κεντ. ἐξ ἧς ὁ ἀορ. κένσαι Ἰλ. ψ, 337 ἐκ τοῦ κένσαι) κεντῶ, τοὺς ἱπποὺς ἵνα τρέξωσι Ἰλ. ψ, 337 κεντρώνω, ἐπὶ τῆς

μελλοσῆς Θεοφρ. 19, 1 πρβλ. Ἀριστ. νεφ. 349 τυραννὴν, λυπὰ, βασανίζω Πινδ. Π. 1, 28 ἡ ἀλλ' εἶχε τῷ θανόντι μὲν ὀλοκώτα κέντει Σοφ. Ἀντ. 1017 ἡ κακοὶ βαλεῖτε

πὺρ ὅν δὲ οὐκ ἐκέντησεν Αἰ. 1224, Ἐδρ. Βακχ. 631 ἐξορύσσει, τὰς κόρας, Ἐκκλ. 1171 Θουκ. 4, 47 ὁδεκόμενος καὶ παροίμενος καὶ κεντούμενος ἐτόπτειν καὶ κεντεῖν

Πλατ. Γοργ. 456 ἡ παύμενοι, κεντούμενοι, ὁδρίζόμενοι Σεν. Ἀν. 3, 1, 29 ἡμασσιγόμενοι καὶ κεντούμενοι, Ἐλλ. 3, 11 ἐπὶ αἰσχυρὰς σημ. ἡ λορδοῖ, κεντεῖ, β-

νετῆ Ἀθην. 9, 403 καὶ μετ. ἡ λυμὴ κεντούμενος (ἡμεῖς λέγομεν ἡμεῖς κένει ὀλίγον ἀ- χίζω νὰ πεινώ) Ἀλκιφρ. 3, 4 πρβλ. καὶ κεν-

τρέω.

Κέντημα, τό· τὸ δι' οὗ τις κεντᾷ, κέντρον, «κέντημα γλώττης, σκορπίου βέλος λέγω» Αἰσχ. ἀποστ. 155· ἐπὶ ξίφους Πολυβ. 2, 33, 5· κεντιά, μτφ. «κέντηματα ζημιώματα» Ήσυχ.

Κεντηρία, ἡ· εἶδος φυτοῦ Θεοφρ. ὅπερ ὅμως διορθοῦται εἰς τὸ κεντηρία.

Κέντησις, ἡ· τὸ κεντεῖν, κεντιά, γλῶσσ.

Κεντητήριον, τό· τὸ δι' οὗ τις κεντεῖ Λουκ. καταπλ. 20· = στιγεῖς Σουιδ.

Κεντητής, ὁ· κεντητήρ Τζετζ.

Κεντητικός, 3· ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα τοῦ κεντεῖν, ὁ κεντιῶν, εὐχρ. ἐν τῷ συγχρ. «κεντητικώτερος» Θεοφρ. Γ. Φ. 3, 9, 6.

Κεντητός, 3· κεντημένος, Βυζ.

Κεντίζω· κεντέω.

Κεντόριπα, τά· πᾶν Σικελίας Θουκ. Στρατ.

Κεντό-ταυρος, ὁ, ἐσχηματισθὴ· ὑπὸ Τζετζου πρὸς ἐρμηνεῖαν τοῦ Κένταυρος.

Κεντουκέλλα, αἱ· λίμνη Ἐπυρουρίας Προκ. Centum cellae.

Κεντούρια, ἡ· πᾶν Κορσικῆς Πτολ. Centuria.

Κεντός· κεντέω, Πρ. 3, 16, ἴσ. εἶνε τὸ κεντῶν ἐφαρμόζον.

Κεντηρίς, εσσα, ἐν' ὃ ἔχων κέντρον, κεντρώτης Νικ. ἀλ. 146.

Κεντ-ηνεκίς, 2, -ῖποι· οἱ μὲ τὸ κέντρον κεντούμενοι, κινούμενοι, πρὸς τὸ τρέχειν παρὰ τρυφόμενοι Ἰλ. ε, 752.

Κεντριάδαι, οἱ· γένος τι ἐν Ἀπτικῇ Παρρ.

Κεντρίζω· μεταχειρίζομαι εἰς τι τὸ κέντρον, κεντώ Ξεν. π. ἱππικ. 11, 6· μτφ. «κεντριζόμενος ὑπὸ τῆς φιλονεικίας», Κυρ. 8, 7, 12· ἐπὶ τοῦ ἔρωτος, συμπ. 8, 24.

Κεντρίνης, ὁ· 1) εἶδος γαλεοῦ ἔχοντος ἀκάνθας μακράς Ἀριστοτ. ἐν Ἀθην. 3, 294· 2) εἶδος σφηκός Θεοφρ. 3) = κεντρίς, 2 Σχολ. Νικ. 0ηρ. 334.

Κεντρίον, τό· ὄψοκ. τοῦ κέντρον, ὁ τονισμός κέντριον δὲν εἶνε ὀρθός Μ. Ἐτ. 503, 39· καὶ μτφ. «-τῶν ἐρώτων Θεοδ. Προδρ. σ. 77.

Κεντρίς, -ίδος, ἡ· 1) κεντρίον· 2) εἶδος ὁ φεως = κεντρίτης Αἰλ. Γ. Ζ. 6, 51· ἴδε καὶ κεντρίνης.

Κεντρίσχος, ὁ· εἶδος ἰχθύος Θεοφρ. ἀποστ. 12, 9, ἐνθα ὁ Στάβιδος εἰκάζει «κεστρινίασχος»

Κεντρισμός, ὁ· τὸ κεντρίζειν, κέντρισμα Ἐδστ. 176, 60.

Κεντρίτης, ὁ· κεντρίνης Αἰλ. Γ. Ζ. 1, 55· ἀλλὰ ἐν 9, 11 εἶδος ὁφεις.

Κεντρίτης, ὁ· καταμὸς ἐν τῇ μεγάλῃ Ἀρμενίᾳ, Ξεν.

Κεντρο-βαρίς, 2· ὁ ὡς ἐκ τῆς βαρύτητος αὐτοῦ πρὸς τὸ κέντρον κείνουν, μτγν.

Κεντρο-βαριζά, τὰ· σύγγραμμα τοῦ Ἀρχιμήδους, πραγματευόμενον περὶ τῆς ἀνευρέσεως τοῦ κέντρον τῆς βαρύτητος τῶν σωμάτων· ἡ δὲ ἐπιστήμη ὡς περὶ ἡ μηχανική, ὀπτική, κατοπτρική ἐκαλεῖται κεντροβαρική Κράμ. Ἀν. τ. 3, σ. 168.

Κεντρο-βριθής, 2· ὁ εἰς τὸ κέντρον ὑπὸ τοῦ βάρους πιεζόμενος, μτγν.

Κεντρο-βήλητος, 2· διὰ τοῦ κέντρον βλάπτων· δόδωναι Αἰσχ. ἰκ. 558.

Κεντρο-εἰδής, 2· ὁ σχῆμα κέντρον ἔχων· ὁμοιος κέντρον, μτγν.

Κεντρο-μάνης, 2· «κεντρομανές· ὁ ἄγκιστρον ἔφω στόμα» = τὸ στόμα (τοῦ φιλοῦντος, ἔχει τοιαύτην φύσιν εἰς τὸ ἐκμαίνειν καὶ ἐλκύειν τὸν ἐρωόμενον, ὡς περὶ τὸ ἄγκιστρον τὴν ἄγρην Μακεδόν. 13 (5, 247)· παρὰ ὃ ἔχων τὴν μανίαν τοῦ κεντεῖν, τοῦ φλαύνειν τοὺς ἱπποὺς, ἐπὶ τοῦ ἡνιόχου Παρμένιον (13, 18)· ἀλλὰ καὶ = κεντροπαγής, ἱππ. ἀδ. 121.

Κεντρο-μυραίνη, ἡ· μυραίνη ἔχουσα κέντρον, ἀγριομαρσινιά, Θεοφρ. Γ. Φ. 3, 17, 4· ὁ δὲ Διοσκ. 4, 146 καλεῖ αὐτὴν ὀζουμαρσινὴν ἢ μυραίνην ἀγρίαν, ἥτις ἀπικτῶς λέγεται κεντρομυραίνη.

Κέντρον, τὸ (κεντέω)· 1) τὸ δι' οὗ κεντούμεν ἃ) τὸ κεντρί (ὅθεν τὸ συνθ. βουκέντρι ἢ βουκέντρα, τὸ βούκεντρον), δι' οὗ κεντούμεν τοὺς ἱπποὺς καὶ πάντα τὰ ἄλλα ὑποζύγια· ἄνευ κέντρον θέοντες ἱπποὶ Ἰλ. ψ, 387· «ἡνιοχικὰ κέντρα» Πλάτ. Φαιδρ. 254· «κέντροις καὶ μάστιγι», νόμ. 6, 777· «οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἱππων, ἀλλ' ἐξαίματων τῷ κέντρῳ» Ξεν. Κυρ. 7, 1, 15· «κέντρα διωτὴν ξικέλευθα» Φιλοδῆμ. 27 (6, 246)· ἐπὶ τῶν βοῶν = βουκλή, βουκέντρι Πλουτ. Μαρ. 27· «πρὸς κέντρα λακτίζειν» Πινδ. Π. 2, 94.

Εὐρ. Βαχχ. 294· «οὐκ οὐκ πρὸς κέντρα κώλον ἐκτενεῖς» Αἰσχ. Πρ. 323 β'· εἶδος μάστιγος ἔχουσης κέντρα πρὸς βασανισμόν Πρ. 3, 130 γ'· τὸ κέντρον τῶν ὀρνίθων, ὅπερ ἰδίᾳ πληκτρον καλεῖται, καὶ μὲ τὸ ὅποιον τρυπῶσι τὰ ὠτὰ Γεωπ. 14, 7, 17· δ') τὰ κέντρα τοῦ χειραίου ἐχίνου Αἰλ. Γ. Φ. 12, 26· «τῶν σκορπίων, τῶν σφηκῶν, τῶν μελισσῶν καὶ τῶν ὁμοίων ζῴων Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 5· ἐντ. τροπ. «τὰ κέντρα ἐγκατέλιπε τοῖς ἀφρομένοις» Εὐπολ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 529· «ὡς περὶ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλείπον» Πλάτ. Φαιδρ. 91· ε') τὸ δξύ μέρος τῆς λόγης, ἀκωκή, αἰχμή Πολυβ. 6, 22, 4· ζ') συγνά, μτφ. κέντρον λέγεται ὅτι κινεῖ, ἐγείρει, παροτρύνει εἰς τι· καὶ ἐπὶ τοῦ λόγου· «δείματ' ἀμψήκει κέντρον φύχειν ψυχὰν ἐμάν» Αἰσχ. Πρ. 694· «εἰ μήτι κέντρον θεῖον ἥγ' ὑμᾶς ἐμοῦ» Σοφ. Φιλ. 1028, «ἐπὶ ἀλγυδύνων, Πρ. 836· «ἐκπεκληγμένη κέντροις ἐρωτος» Εὐρ. ἱππ. 39· «κέντρων καὶ ὠδίνων ἔληξεν» Πλάτ. Φαιδρ. 251· τὰ μέλη κέντρον ἔχον ἐγερτικὸν θυμοῦ Πλουτ. Λυκ. 21· 2) τὸ σημεῖον, ἐφ' οὗ στηρίζοντες τὸ ἔτερον σκέλος τοῦ διασθέντος διαγράφωμεν κύκλον μὲ τὸ ἔτερον ἐπὶ τινος ἐπιφανείας, ἐπομένως τὸ μεσαίστατον σημεῖον τοῦ κύκλου, τὸ κέντρον, centrum Πλάτ. πολιτ. 4, 436· «κύκλον κέντρον περιγράφει» Πλουτ. Ρωμ. 11· «κέντρα καλοῦνται καθ' ὁμοιότητα καὶ οἱ ῥόδοι τῶν σανιδίων καὶ ἐρύλων καθὼς καὶ παρόμοιαι τινες τραχύτητες ἐπὶ τῶν λίθων Πλιν. καὶ Θεοφρ. Γ. Φ. 5, 2, 3.

Κεντρο-παγής, 2· ἴδε κεντρομανής.

Κεντρο-ποιός, ὁ· ὁ κέντρα κατασκευάζων Ήσυχ.

Κεντρο-τυπής, 2' ὑπὸ κέντρου πληχθεῖς.
- πῶλοι Φιλίππ. 62 (9, 543).

Κεντρο-τύπος, ὁ ὁ τύπων τοῖς κέντροις
Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 449' ἀλλά, κεντρότυ-
πος= τυπτόμενος τοῖς κέντροις, ὅπερ ὑπὸ
Πουγ. ἐξηγημένον μοχλῶδες, φαῦλος, ἐν δὲ
Μ. Κτ. 503, 47 μαστιγίας.

Κεντρο-φῶρος, 2' φέρων κέντρον ἢ κέντρα
(ἴ)π. ἀλ. 4, 244' ἐπὶ τοῦ σκορπίου, μτγν.

Κεντρόω κεντρύνω (πρὸς κέντρον), παρα-
τρύνω, μτγν. - ἀλλὰ «κεντρυνόμενοι κηφή-
νες»= κέντρα ἔχοντες Πλατ. πολιτ. 8, 552
καὶ μτγν. τοπαθῆναι εἰς τὸ κέντρον, μτγν.

Κεντρο-ώδης, 2' ὄμοιος κέντρῳ, δέξυς Σχολ.
Ἀριστ. σφ. 224 καὶ μτγν.

Κέντρων, -ωνας, δ' 1) ἀνθρωπος ἄξιος κέν-
τρου, μαστιγός· ἐν Σοφ. ἀποσπ. 309 παρα-
τίθενται τὰ ὀνόματα «μαστιγίας, κέντρωνες»·
πρὸς Ἀριστ. νεφ. 449' 2) «κέντρων δὲ ἐστὶ
τὸ ἐπισταττόμενον τοῖς ὄμοις ἐκ πολλῶν καὶ
διαφόρων συρραφῶν σακκίων» καὶ ἐπίσπασμα
τῶν ὄμων Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 449' «τοῦ κέν-
τρου παριόντων οἱ κέντρωνες οἷς ἐραττόμενοι
καὶ οἱ γραφόμενοι» καὶ ῥαπτὸς μὲν ὅπερ
ἀναεῖ παρακεντούνται διάφοροι γραφαὶ ὡς
σμάκων, ῥαπτὸς δὲ ὅς παρὰ τίθενται τοιαύ-
του παρακεντήματος διχὴν μέρη ποιημάτων
καὶ στίχων ἄλλοθεν ἄλλα, ὅποια καὶ τὰ κλη-
θέντα ἐντεῦθεν ὁμηροκέντρα, τοιαῦται οἱ
ὁμηρικοί κέντρωνες· Εὔδοτ. σ. 1308.

Κέντρωνες, οἱ λαὸς τις τῶν Ἀλπεῶν Στραδ.
Ceniones.

Κέντρωσις, ἡ τὸ κεντροῦν Σχολ. Πινδ. Π.
1, 28' τὸ ἐστῆσαι ἐν τῷ κέντρῳ, Πρὸς ἄλ.
παραφρ. εἰς Πτολ. σ. 143, 9.

Κεντρωτός, 3' ὁ ἔχων κέντρα, «κηφήνες»
Ἀριστ. ἴ. Ζ. 9, 40' πρὸς κέντρον - ἐπὶ
ὁποδημάτων ἐχόντων κέντρα διὰ τὰς χιόνας
καὶ τοὺς χρυστάλλους Στραδ. 11, 506' εἰ-
δος βάλανος ἐν τῇ κυβείᾳ ἐλέγχο το κεντρωτός
Εὔδοτ. ἐν κυβευταῖς Πολυδ. 7, 205.

Κεντρωίων-ωνος· ἐκατόνταρχος Φωτ. Cen-
turio.

Κεντῶ, ὅδε κεντῶ.

Κέντων-ωνας· Ἀππίος, Ρωμαῖος Πολυδ.

Κέντωρ-ορος, δ' ὁ κεντῶν, ἡνίοχος Πουγ-
-ῖππων ἴλ. 8, 391, καὶ μτγν. - παραδάλων
Ἀγαθ. 92 (7, 578). Παρὰ Νον. Ἰωαν. 19,
191 εἶναι καὶ τὸ θηλ. «ἡ κέντωρ λόγχη».

Κένωμα, τό· τὸ κενωθέν, ὁ κενὸς χώρος, ὁ
μετατρεχόμενος, τὸ κενὸν Πολυδ. 6, 31, 9, καὶ
μτγν. - ἱατρικόν, ἡ καθαροῖς Πλουτ. ἴσ. α.
καὶ ὅσ. 75.

Κενωσιμος, 2' ὁ διευκολύνων τὴν κένωσιν,
ὁ ποῖων τὴν κένωσιν Σουῖδ.

Κένωσις, ἡ τὸ κενῶν, τὸ ἀδειασμα, ἀδεια-
σις, τὸ εὐχαιρον, ἀντίθ. τῷ πληρώσει Πλατ.
Φιλ. 42, τῷ πληρωσῇ, συμπ. 186' «οὐχὶ
πείνα καὶ δίψα κενώσεις τινες εἰσι τῆς περὶ
τὸ σῶμα ἔξεως», πολιτ. 9, 585, συγνὰ ἱατρ.

Κενωτικός, 3' «κενωτικὸν φάρμακον»= τὸ
ἐκ τὴν δυνάμει τοῦ κενῶν ἴλ. ἴ. Ζ. 14, 4.

Κεῖμαι, ἴων. = κίμαι, κίεται, κίονται ὅδε
κίμαι.

Κεφ-αττελεθ-ώδης, 2' κεφώδης Ἀρ-
χέστρ. ἐν Ἀθην. 4, 183, ἐκ διορθ. Πέντελ.

Κέπφος, ὁ «κέπφος» εἶδος ὀρνέου κουφοτά-
του, περὶ τὴν θάλασσαν διατρίτοντος, ὃ ἐν-
γεράς ὑπὸ ἀνέμου μεταβάλλεται· ἐνθεν λέγεται
ὄξυς καὶ κούφος ἀνθρώπου κέπφος Πουγ.
πρὸς Ἀριστ. ἴ. Ζ. 9, 35, Ἀριστ. εἰρ.
1032.

Κεφῶν, παθ. ἀφῆνω εὐκόλως ὥς ὁ κέπφος
να ἀπατηθῶ, ἡ μετγ. κεφωθεῖς = ἐπαρ-
θεῖς, ὁξέως ἐλαυνόμενος, ἐρεθισθεῖς Σουῖδ. =
ἀπατηθεῖς Πουγ. ὁ Κικ. πρ. Ἀττικ. 13, 40
λέγει «sed ego ipse κεπέφωμαι» = ἔχω ἀπα-
τηθῆ, παραθῆ.

Κεφ-ώδης, 2' ὥς ὁ κέπφος, ἀνύητος, ἀ-
πλοῦς, μπουφός.

Κέπφωσις, ἡ· κουφότης, μωρία μτγν.

Κέρα, ἡ· ὑπὸ τινων ἱατρῶν ἐκαλεῖτο κέρα ἡ
ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων καλουμένη ῥάφανος ἀγρία,
Θεοφρ. ἴσ. Φωτ. 9, 15, 6, ἐνθα ὁ Σνάσιερ
διορθ. κέρας.

Κερα-βάτης, δ' = κεροβάτης, ἀρχ. λῆξ.

Κέραγον, τό· ὄρος Λυκίας, Σχολ. ἴλ.
Κεράεις, εἶσα, ἐν, (κέρας)· ὁ ἔχων κέρατα,
κερασφόρος Νικ. ἀλ. 135.

Κερα-ελκῆς, 2' ὁ σῶρων τι μὲ τὰ κέρατα,
ἐπὶ τῶν ἀροτήρων βῶν «κεραελκῆς βῆς»,
διὰ τὸ τοῖς κέρασιν ἔλκειν τὸ ἄροτρον Καλλιμ.
Ἀρτ. 179, Σχολ. αὐτόθι - ἔτι, ὁ ἐκ τῶν κε-
ράτων συρόμενος, Πουγ.

Κεραία, ἡ· κέρας, τῆς ἐλάφου Νικ. 0ηρ. 36'
ἔπειτα πολλά ἄλλα ἀντικείμενα ἔχοντα τὸ
σχημα τοῦ κέρατος ἢ τῶν κεράτων, ἴδια· 1)
ἡ κεραία τῶν πλοίων, ἡ μὲ τὸ λατινικὸν ὀ-
νομα ἐστὶ καὶ νῦν λεγόμενη ἀντονη, ἥτις καὶ
κέρας καλεῖται· «κεραία πλοίου Ἀττικοί, κέ-
ρας Ἕλληνες» Μοῖρ. σ. 211' «θραυσμένης κε-
ραίας» Ἰσχυρ. Εὐμ. 557' «καθελόμενος τοῦ
ἰστοῦς καὶ τὰς κέρατας» Πολυδ. 14, 10, 11'
«τὸν αἶακα προσάγει, τὴν κεραίαν ὀφθαλ-
μῶν Πλουτ. ἴσ. σ. 169' 2) προσφῶσις τινὲς λε-
πτὰ καὶ ἐξέχουσαι ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῶν
καρκίνων καὶ ἄλλων παρουσῶν ζῴων· «ἐ-
χουσιν ἀμφότερα κεραίας δύο πρό τῶν ὀφθαλ-
μῶν μεγάλας καὶ τραχείας καὶ ἄλλα κερά-
τια ὑποκάτω λεῖτα», ὀλίγον κατωτέρω «ἐ-
πάνω δὲ τοῦτων τὰ κέρατα μικρά, βραχύ-
τερα δὲ καὶ λεπτότερα πολὺ ἢ ὁ κέρατος»
Ἀριστ. ἴ. Ζ. 4, 2' 3) πάσσαλοι πρὸς κατα-
σκευὴν τῶν χαρρακμάτων Πολυδ. 18, 1, 7'
«δρυὸς δ' ἐπάρμονα κεραία» Ὀμπ. κυν. 4,
215 4) εἶδος πολεμικοῦ μηχανήματος ὡς
χρήστου ἐν ταῖς πολιορκίαις τῶν πόλεων
Θουκ. 2, 76, Ἀρρ. Ἀν. 2, 19, 2' 5) τὰ μη-
νοειδῆ ἄκρα τῆς σελήνης Ἀρτ. 785, 790' 6)
τὰ σκέλη τοῦ διασθένους, Σ. Ἑμπ. πρ.
φυσ. 2, 54' 7) τόνος ἡ σημεῖον τι, μικρὰ
γραμμὴ τιθεμένη ἐπὶ τῶν συλλαβῶν λέξεων
τινῶν πρὸς διάκρισιν λατ. πρεξ'· «ἴωτα ἐν ἡ
μία κεραία οὐ μὴ παρίθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου,
ὥς ἂν πάντα γίνηται» Ματθ. 5, 18' «κε-
ραταὶ γραμμῆς» Πλουτ. Νομ. 13' «ζυγομα-
χεῖν περὶ συλλαβῶν καὶ κεραίων», ἴσ. σ.
1100' σημεία ταχυγραφικῶν, «γραμμῶν

σπαράγμασι καὶ κεραταῖς οἱ σπεύδοντες γράφουσι» Πλουτ. - παρὰ Π. Σιλ. (6, 75) τὸ ἐκ κέρατος κατασκευασθὲν τόξον.

Κεραταί, αἱ πόλ. Κρήτης, κατ. Κερατῆς ἀρχ. λεξ.

Κερατίζω (κερα-ίζω- πρὸλ. κείρω) παντελῶς καταστρέφω, θρανίζω, ἐρημύνω, λεηλατῶ, ἐπὶ λέοντος «σταθμούς κερατίζων» Ἰλ. ε, 556 - πόλιν, π, 830, Ὀδ. θ, 516 - παθ. μετὰ τοῦ ἀλαπάξω Ἰλ. ω, 245 - ἄστρ. Ἰπρ. 1, 88 - «τὰ χρήματα», ἐπὶ κλεπτῶν, 2, 121 - καὶ ἐναχοῦ παρὰ μτγν. - ἐπὶ ἐμφύλιων, ἀναιρῶ, κτείνω, φονεύω - Τρώας Ἰλ. δ, 860 - Ὀθρᾶς Πινδ. Π. 9, 21 - νομισθίου εὐνάς θανάτους κερατίζόμενας Εὐρ. Ἰλκ. 889 - οὐ λέοντες τὰς καμήλους ἐκερατίζον μόνας Ἰπρ. 7, 125 - ἀποδιώκω «τοὺς ἱκέτας ἐκ τοῦ νηοῦ», 1, 159 - ἐπὶ πλοίων, καταβυθίζω 8, 86.

Κερατίνες, οἱ λαοὶ Μολδοσάβας Στ. Βυζ.

Κεραίνω, δι. γρ. ἀντὶ κεραῖω Ἰλ. ι, 203, Ἦουχ.

Κερατόφυργος, ὁ πόλ. Θράκης, Βυζ.

Κεράτος· κερασφόρος, λεξ. πλασθεῖσα ὑπὸ Μ. Ἐτ. 539, 19 πρὸς παραγωγὴν τοῦ κριού.

Κερατ-οῦχος, 2· ὁ κρατὼν τὴν κερατάν, ἀνέναν· - κάλως Ἦουχ. ὅστις ὅμως ἐρημνεύει αὐτὸ καὶ διὰ τοῦ «δικαιοῦσθης» ἴδε κερούχος.

Κερατῖον, δι. γρ. ἀντὶ κεραῖω Ἰλ. ι, 203, Πλουτ. συμπ. 5, 4.

Κερατῖς, ἴδος, ἡ ἡ κορυφὴ Ἦουχ. ὁ Λυκούρ. 1317 καλεῖ οὕτω τὴν Μήδειαν.

Κερατῖς, ἴδος, ἡ σκόληξ βλάπτων ἢ τρώγων τὸ κέρα, κέρατον, ὡς δι. γρ. ἐν Ὀδ. φ, 393 ἀντὶ κέρα ἱπες. Κατ' Εὐστ. καὶ κεράτῳ, -ῖπος.

Κερατῖς - ἴδος, ἡ, καθ' Ἦουχ. «τῶν προδόντων τὰ θήλεα, τὰ ἐνδον ὀδόντας ἔχοντα» ὅμως νῦν παρ' Ἦουχ. γράφ. «κεράδες» αἱ.

Κερατῖσις, -εως, ἡ φόνος, σφαγή, Βυζ.

Κερατῖσμός, ὁ ἐρήμωσις, καταστροφή Δ. Ἰλ. ἐπιτομ. 16, 1.

Κερατῖστος, ὁ 1) ἐρημωτής, ληστής Ὀμ. Ὀμν. Ἐρμ. 336 2) κεράστης 3) τύπος Μελήτου Μ. Ἐτ. σ. 504, 9.

Κερατῖς, ἴδος, ἡ εἶδος φυτοῦ, ὅπερ καὶ βοῦκεως καὶ τῆλις καλεῖται Διοσκ.

Κερατῖω· κεράννυμι· «ζωρότερον κέρατι» Ἰλ. ι, 203· οὕτω γραφ. ὁ Ἀριστοτ. ποιητ. 25, ὅστις ἀναφέρει τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Ὀμ. ἀλλὰ γραφαὶ εἶνε κεράννυμι, κεράιρω, μετγ. κεραιόμενον ἐν Νικ. ἄλ. 178· 511.

Κερ-αλκῆς, 2· ὁ ἔχων ἰσχυρὰ κέρατα, δι. γρ. ἀντὶ κεραλκῆς.

Κεράμαι· ἴδε κεράννυμι.

Κεραματός, 3· κεράμεος· - ἀγγεῖα Πολυδ. 10, 44, 2, ἔσφαλ. ἀντὶ κεράμεα· πρὸλ. Λοδεκ. Φρυν. 147.

Κεράμβηλον, τό· «κήκου προδασκάνιον» καὶ θηρίδιόν τι, ὃ περὶ τὰς σὺκας δεσμευόμενον ἀποδιώκει τῇ φωνῇ τοῦ κνίπας· ἐνίοι τοὺς κανθάρους, ὡς κέρατα ἔχοντας Ἦουχ. Κεράμβος· 1) τῷ ἐπνμ. 2) ἡ λαγύρεως τις, Ἰαμβλ.

Κεράμβος υἱος, ὁ· «ζῶον κανθάριον ὁμοῖον Ἦουχ.

Κεραμεῖα, ἡ· «ἡ τέχνη καὶ κεραμευτικὴ» Πολυδ. 7, 161· «οὐδὲ χαλκεία οὐδὲ κεραμεῖα» Πλατ. Πρωτ. 324· «ἐν τῷ πτόμῳ τῇ κεραμεῖαν μανθάνειν», Γοργ. 514, παροιμ. περὶ ὅ· Σχολ. λέγει· «ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθηταῖς διδασκάντων, ἀπτομένων δὲ τῶν μαθητῶν καὶ ἡδὴ τῶν τελειοτέρων» ἦσαν δὲ καὶ οὗτοι οἱ κότυλοι τῆς αὐτῆς κεραμεῖας Ἀθην. 11, 482.

Κεραμεῖαός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κεραμεῖα· τροχὸς Ξεν. συμπ. 7, 2. Καθ' Ἦουχ. «κεραμεῖα μάστιγι» τὸν δοστρακισμόν λέγουσι· μάστιγα μὲν διὰ τὸ βασανίζειν τοὺς δοστρακισμένους καὶ καλᾷζειν, κεραμεῖα δὲ διὰ τὸ ἐκ κεράμου τὰ δοστρακία εἶναι· γράφ. καὶ κεραμική· ἴδε κατωτέρω πρὸλ. καὶ Λοδεκ. Φρυν. 147.

Κεραμεῖαός, ὁ· τύπος ἐν Ἀθηναῖς ἀπὸ τοῦ ἥρωος Κεράμου Πaus. 1, 3, 1· ἦσαν δὲ δύο Κεραμεῖαί, ὁ μὲν ἐνδον τῆς πόλεως, ὁ δὲ ἔξω, ἐνθα καὶ τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ τελευτήσαντας εὐπαπτον δημοσίᾳ καὶ τοὺς ἐπιταφίους ἔλεγον, διότι ἐνταῦθα ὑπῆρχε τὸ δημόσιον σῆμα, ἡ νῦν Ἀγία Τριάς· Ἀρποκρ. Ἦουχ. ὁ Θουκ. 2, 34 λέγει ὅτι τὸ μέρος τοῦτο ἦτο τὸ κάλλιστον προάστειον τῆς πόλεως.

Κεραμεῖον, τὸ ὁ τύπος, ἐνθα τὰ κεράμια ἀγγεῖα κατασκευάζονται Ἀισχ. 3, 119. Καθ' Ἦουχ. «ἐνθα τὰ δοστρακία σκεύη πιπράσκονται».

Κεραμεῖος, 3· κεραμευός, ὁ ἐκ κεράμου, κεράμιος Πλουτ. Γαλβ. 12· πρὸλ. Λοδεκ. εἰς Φρύν. 147, καὶ τὸ ἰων. κεραμῆϊος.

Κεράμεος· τῷ προηγ. «κύλικα κεραμεῖα» Πλατ. Αὐσ. 219, Θεοφρ. καὶ μετγ.

Κεραμευός, οὗν, ἀττ. σχημ. τοῦ ἱππο. κατὰ τὰ χρωστούς, πορφύρεους, χαλκοῦς, οἱ δὲ ἄλλοι σχηματισμοὶ ἰωνικώτεροι καὶ ποιητικώτεροι οὗς ὅμως αἱ μετγ. ποιηται καὶ πεζοὶ αἰοῦσι· κριτικῶς μετεχειρίσθησαν, οἷον, κατὰ μὲν τὸ χάλκιος· εἶνε τὸ κεράμιος, κατὰ δὲ τὸ χάλκιος κεράμιος, καὶ κατὰ τὸ χαλκῆϊος τὸ κεραμῆϊος· τὸ δὲ κεράμιος κατὰ τὸ μετγ. χάλκινος· ὁ Λοδεκ. εἰς Φρυν. θέλει ὅτι δοτικώτερος τύπος εἶνε ὁ κεραμευός ἀντὶ τῶν κεράμιος, κεράμιος, κεραμαῖος, Λοκ. ἀλεκτ. 14, Νίκων ἐν Ἀθην. 11, 487· «τὸ χρωμα κεραμευός» Ἀλεξ. Μόνδ. αὐτόθι 9, 398· ἴδε κεράμιος.

Κεραμεύς, ὁ 1) ὁ τεχνίτης ὁ κατασκευάζων τὰ ἐκ κεράμου ἀγγεῖα, ἀπαξ παρ' Ὀμ. Ἰλ. σ, 601· «κεραμεὺς κεραμεῖ κατίειν παροιμ. ἐπὶ τοῦ φθόνου τῶν ὁμοτέχνων Ἦσ. ἔρ. 25· πρὸλ. Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 8, 2· πλ. ὅν. «κεραμεῖ» Ἀριστοτ. ὅρν. 490. 2) Κεραμεῖς, οἱ, δημῶς Ἀττικῆς, τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Ἀρποκρ. «Παυσανίας δὲ ἐκ Κεραμεῶν» Πλατ. Πρωτ. 316. Κεραμευτής, ὁ· κεραμεύς, μετγ. Λοδεκ. Φρυν. 316.

Κεραμευτικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κεραμεῖα· τροχὸς Δ. Σικ. 4, 76· «τέχνη Πολυδ. 7, 161· ἱπρ. -ὡς μετγ.

Κεραμεύτρια· θηλ. τοῦ κεραμευτής, μτγν.
Κεραμεύω· είμαι κεραμεύς, κατασκευάζω
ἀγγεῖα ἐκ κεράμου Πλατ. Εὐθυδ. 301· συ-
χνά παθ. «εἰ ἡ χύτρα κεραμευμένη εἴη
ὅπ' ἀγαθοῦ κεραμεύς», Ἰσπ. μετξ. 288, Ἀ-
ριστ. ἐν Ἀθην. 11, 478. Μετφ. λέγει ὁ Ἀ-
ριστ. ἐν ἐκκλ. 252 «τὰ τρυβλία κακῶς κε-
ραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς» ἐπὶ
τοῦ δημαγωγοῦ Κεφάλου, ὅστις ἦτο υἱὸς κε-
ραμεύς.

Κεραμήτις, ἰων. καὶ ἐπ. = κεράμειος Ὁμ.
Ἐπιγρ. 14, 14, Νικ. Θερ. 80.

Κεραμῆτις, ἴδος· θηλ. τοῦ προηγ. - χύτρα
Μαρκιλλ. Σ.δ. 60.

Κεραμία, ἡ, δι. γρ. ἀντὶ κεραμεῖα Πλατ.
Λαχ. 187.

Κεραμιάς, 3, ἔσφ. γρ. ἀντὶ κεραμεύς, Γεωπ.
Κεραμίδιον, τό· ὅπακ. τοῦ κέραμος Β. Ἀν.
794, 25.

Κεραμιδῶν· καλύπτω, σκεπάζω μὲ κεραμί-
δια· ἴντ. παθ. «οἰκία κεραμιδομένη» Ἀριστοτ.
φυσ. ἀκροάσ. 7, 3, ἐνθα ὁμοῦς νῦν γράφ.
«κεραμουμένη» ὁ δὲ Πόδχ, ἐρμηνεύει τὴν
δημηρικὴν φράσιν «σάκε» ὡμοῖαι κλίαντες»
διὰ τοῦ κεραμιδῶσαντες, ὃ ἔστι σκεπάζαν-
τες, καλύψαντες, ὡς στέγην ὑπὲρ τὴν κεφα-
λήν θύντες.

Κεραμιάς, 3· τῷ ἐπορ. - ῥύμη Ἀριστ.
ἐκκλ. 4, παρὰ Πλάτ. πολ. 288 δι. γρ. «κε-
ραμική» δηλ. τέχνη - τροχὸς Στραβ. 7,
303.

Κεράμιος, 3· ὁ ἐκ κεράμου, κεραμίτιδος
γῆς κατασκευασμένος· κλίβη· Ἰπρ. 4, 70· πύ-
λος, 3, 96, Β. Ἀν. 102, 9.

Κεράμιον, τό, κέρ. ὅπακ. τοῦ κέραμος· ἀγ-
γίον ἐκ κεράμου· οἰνήρεον Ἰπρ. 3, 6· πρβλ.
Πολυδ. 7, 161, Πλάτ. κρατ. 440· οἴνου
ἔιν. Ἀν. 5, 9, 15· ὀξὺρον Ἀριστ. ἐν Πο-
λυδ. 7, 161· ὡς μέτρον = μετρητής, πρβλ.
Παισχ. οἰκ. σ. 107· ταριχρὸν Ἀριστοτ. Ἰ.
2, 4, 8· πρβλ. Πλουτ. συμπ. 4, 4.

Κεράμιος, 3· κεράμιος, ὁ ἐκ κεράμου, γῆς
κεραμίτιδος· «πλίνθος κεράμια» Ξεν. Ἀν.
3, 4, 7· συχνάκις ὡς δι. γρ. ἀντὶ κεράμος
καὶ κεραμεύς.

Κεραμῆς, ἴδος, ἡ, καὶ ἴδος (κατὰ τὴν συν-
χρῆσιν καὶ τὴν τῶν ἰωνίων Δρακ. 45,
25 πρβλ. Nov. 16, 162) ὅ,τι ἐκ κεραμίτιδος
γῆς εἶνε κατασκευασμένος· α) τὸ κεραμίδι
τῆς στέγης Ἀριστ. σφ. 206· «κατέβηκε ἀπὸ
τῶν ἐπ' αὐτῶν κεραμῶν» Θουκ. 3, 22, Ξεν.
Ἰλ. 6, 5, 9· ἔτι, «ἀργυραῖ» ὡς ἐκ τοῦ σχή-
ματος, ἔξ ὕλης διαφόρου Πολυδ. 10, 27, 10·
«ταῖς ἐκ μολύβδου ποιηθείσας κεραμίσι»
Ἀθην. 5, 207· β) ἀγγεῖον, ἀλλὰ καὶ ἔξ ἄλ-
λης ὕλης, οἷον Ἀθην. 14, 621· «εἰς μολυβδί-
νην κεραμίδα ἐμβάλλον καταπέδωνται» γ) μετὰ
καὶ ἄνευ τοῦ γῆ, τὸ χῶμα, ἔξ οὗ ὁ κέραμος
καὶ κεραμῆς γῆ ἡ κεραμῆτις καὶ κεραμική·
Πολυδ. 7, 161, Πλάτ. Κριτ. 111· «ὡ γὰρ
κεραμὶς Ἀραρώς ἐν Ἀθην. 11, 471.

Κεραμίτις, ἴδος, δηλ. γῆ Πλάτ. νομ. 8,
844, δι. γρ. κεραμῆς· ἔτι παρ' Ἰπποκρ. καὶ
μετγν. ὡς Πολυδ. 7, 161.

Κέραμον, τό, μόν. ἐν τῷ πλ. - τὰ κέραμα
ὡς μεταπλασμός τοῦ κέραμος· ἀγγεῖον, φιά-
λη, κατ' ἀρχάς ἐκ κεράμου, ὕστερον καὶ ἐξ
ἄλλης ὕλης, χρυσοῦ ἀργύρου Ἀθην. 6, 229.

Κεραμο-ποιός, ὁ· κεραμεύς.

Κεραμο-πωλεῖον, τό· τόπος, ὅπου πωλοῦν-
ται τὰ κεράμεια ἀγγεῖα Δειναρχ. ἐν Πολυδ.
7, 161.

Κεραμο-πωλέω· πωλῶ κεράμεια ἀγγεῖα
Ἀλεξ. ἐν Πολυδ. 7, 161.

Κεραμο-πώλης, ὁ· ὁ πωλῶν κεράμεια ἀγ-
γεῖα Δειναρχ. ἐν Πολυδ. 7, 161.

Κέραμος, ὁ· κεραμίτις γῆ· «κέραμος δὲ πᾶσα
ἡ τῶν κεραμῶν ἀγγείων ὕλη καὶ αὐτὸ δὲ τὸ
τέγος» Πολυδ. 7, 162· 1) κατὰ τὴν πρῶ-
την σήμ. ἡ γῆ Ὁμ. Ἐπιγρ. 14, Πλάτ. Τιμ.
60· 2) ἀγγεῖα, κρατὴρ Ἰλ. ι, 469· «κέραμος
πληρὴς οἴνου» Ἰπρ. 3, 6· 3) ἴδ. τὰ κεραμίδια
τῆς στέγης, «καὶ τοῦ τέγους τὸν κέραμον αὐ-
τοῦ χαλάζις στρουγγύλαις ἐκντρίφονται» Ἀ-
ριστ. νεφ. 1111· πρβλ. Πολυδ. 7, 162· «λί-
θοις τε καὶ κεράμῳ βάλλειν» Θουκ. 2, 4, καὶ
μετγν. ἡ στέγη αὐτῆς Ἀντιφιλ. 12. Παρμεν.
8 (9, 71, 114)· μετφ. τὸ ὀστρακὸν τῆς γελώ-
νης, Ἀριστ. 1295· ἔτι, ἡ ἐρατὴ «χαλκίῳ δ'
ἐν κεράμῳ δέδετο» Ἰλ. ε, 387.

Κέραμος, ἡ· πόλ. Καρίας, παράλιος, κατ.
Κεραμίτης Στραβ. Πaus.

Κεραμο-τήξ, ὁ· κεραμεύς Β. Ἀν. 1340.

Κεραμο-υργός, ὁ· κεραμοποιός.

Κεραμῶν· κεραμιδῶν, καλύπτω μὲ κεραμί-
δια· «οἰκία κεραμουμένη» Ἀριστοτ. Φ. 7,
3· «τὸ κεραμωτὸν» ἡ ἡ κεραμωτὴ στέγη·
Πολυδ. 28, 12, 3· καὶ ἐπὶ ἀσπίδων τιθεμέ-
νων ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν Ὀνησ. στρατ. σ. 77, 13.

Κεραμῶν, ὁ· πληθος, σωρὸς κεραμῶν ἀγ-
γείων Ἀριστ. Λυσ. 200, Ἀρκαδ. σ. 13, 19.

Κεράμων, -ωνος· Ἀθηναῖος τις Ξεν.

Κεράμων ἀγορά, ἡ· πόλ. Μυσίας Ξεν.

Κεράμωσις, ἡ· κεραμιδιστής, μτγν.

Κεραμωτός, 3· ἴδε κεραμῶν.

Κεράννυμι, καὶ κεραννύω (βλ. καρ(χρα)
κίρ. κερα κίρ-νη-μι, κίρ-νᾶ-ω· κερά-ννυ-
μι κερα-ννύ-ω, κερα-ῖω, κερά-ω, κίρα-μαι)
τὸν τύπ. κεραννύω μετεχειρίσθαι, Πλάτ. ἐν
Φιληβ. σ. 61, ὅπου «κεραννύμεν» ὁ Ἀλ-
κατος ὁ κωμ. καὶ Ὑπερίδης (καὶ τινες τῶν
μετγν. οἷον Πλουτ. Λουκ. καὶ Πλιοδ.) ἴδε
Ἀθην. 10, 424, μελ. κεράσω, καὶ ἀπτ. κερῶ,
κερῆς, ἀορ. κείραμαι, ἐπ. κείρασω καὶ ἐκεί-
ρασσα, παρκ. κείραμαι καὶ κείραμαι, μ, ἀορ.
ἐκερσάμην, ἐπ. κείρασσατο· ἐκ τοῦ κίραμαι
γίνεται ἡ ὁποτ. κείρωνται Ἰλ. δ, 260, π.
ἀορ. ἐκράθην καὶ ἐκεράσθην· ῥ. ἐπιθ. κε-
ραστός, Ἐπιγρ. ἀδ. 295 (Παν. 83)· περὶ
τούτου καὶ τοῦ π. παρκ. κείραμαι ἴδε
Ἀόθεν, Φερων. 582, ἐπ. π. παρκ. κεκράνται,
ὑπερσ. κεκράντο, ὁ ἐνερ. ἀορ. κήρασι μόν.
ἐν τῷ συνθ. ἐπικεράννυμι = ἐνώνυμ, ἀνακατεῖν
κυρ. ὕγρα, οἶνον καὶ ὕδωρ, ὅπως ποιῶσι ἔξ
αὐτῶν κῆμα· ἐπομέν. μετριάξω αὐτὴν τὴν
δύναμιν τοῦ πνευματώδους ποτοῦ, μισκίῳ
ὡς κοινῶς λέγεται· ὅθεν παρὰ ταῖς μετγν.
κεκραμένος οἶνος Διοσκ. (τὸ παρ' ἡμῖν κρασί).

εὐχρ. ἀπὸ Ὁμ. καὶ ἐξῆς· «κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν» Ὁδ. ε. 93· καὶ μέσ. «κρητῆρα κερασάμενος»=πληρώσας κράματος ἐξ οἴνου καὶ ὕδατος, η. 179· «τὸν κρατῆρα κεραννύουσιν» Ὑπερείδ. ἐν Ἀθην. 10, 424· «πῶς οὖν κέκραται ὁ σκύφος» Εὐρ. Κυκλ. 554· «κύλικος ἦσαν ἴσμι κεκραμένης» Ἀριστ. πλ. 1132· «ὅτε οἶνον ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται» Ἰλ. 3, 260· ὁ ἐν. δὲν ἀπαντᾷ ἐτι παρ' Ὁμ. — «πῶς οὖν κέκραται ὁ σκύφος» Εὐρ. Κυκλ. 554· «κέρασον ἄκρατον» Ἀριστ. ἐκκλ. 1123· «τοῖς θεοῖς εὐχόμενοι κεραννύμεν» Πλάτ. Φιλ. 61· «κράμα κερασάμενος», Τιμ. Λοκρ. 95· «οἶνος κερασθεὶς» Ξεν. Ἀν. 5, 1, 29, ἐνθα δι. γρ. κεραθεῖς· πρβλ. Ἀνακρ. 36, 11· Παρὰ δὲ τοῖς μετγν. ἐγγεῖν εἰς ποτήριον καὶ διδόναι τινὶ πιεῖν, ὡς τὸ ἡμέτερον κερνὼ «ἐν τῷ ποτηρίῳ, ᾧ ἐκέρασε, κέρασσε αὐτῇ διπλοῦν» Ἀποκαλυψ. 18, 6· λέγεται καὶ ἐπὶ ἐτέρων ἀντικειμένων, μινύων, διὰ τῆς μί-
 ξουσις κερνάζω, ἐπὶ τοῦ ὕδατος τοῦ λαυτροῦ Ὁδ. κ. 362· «πλοῦτον ἀρετῆς κεκραμένον»=συνηνωμένον Πινδ. Π. 5, 2· «ἔτι κέκραται γῆρας ἱερᾷ γενεᾷ», Π. 10, 41· «θεόσωτος ἢ βρότειος ἢ κεκραμένη» Αἰσχ. Πρ. 116· «κεραννύντας ἱδανὴν φθόνῳ» Πλάτ. Φληβ. 50· «ῥα πυρὶ καὶ γῇ κερράννυται», Πρωτ. 320· ἐπειδὴν ταῦτα καλῶς καὶ μετρίως κραθῇ πρὸς ἄλληλα, Φαιδρ. 86· «νοῦς μετὰ τῶν καλλίστων αἰσθήσεων κραθεῖς», νομ. 12, 961· «μετὰ γαλῆς μελαίνης κερασθέν», Τιμ. 85· «φωνὴ μὲν μεταξὺ τῆς τοῦ Χαλκιδέων καὶ Δωριέως ἐκράθη» Θουκ. 6, 5· «κεκραμένος πρὸς χαλκὸν ἄργυρος» Δημ. 24, 214· «φύσει πρὸς πᾶσαν ἀρετὴν εὖ κεκραμένος» Πλούτ. Νομ. 3· β. ἐπιθ. κεραννυτέον Μαξ. Τυρ. 5, 4.
 Κέραξ, -ακας, ὁ κέραξ· «κέρας θρίξ, τύζον καὶ αἰδοτόν» Ψαυχ.
 Κέρακα· πόλ. Ἰλλυρίας Πολυδ.
 Κεραυ-ξός, 2· ὁ εὖων, καθαρῶν τὰ κέρατα, ὁ κατασκευάζων ἐξ αὐτῶν τόξα καὶ ἄλλα σκεύη, τέκτων Ἰλ. 8, 110, Σιμψίου ἐπιγρ. 1 (6, 113).
 Κεραός, ὁ, ἢ ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος· -ἐλαφος Ἰλ. γ. 24· -ἄρνες Ὁδ. 8, 85, ἀντιθ. τῷ νήκερος Πσ. ἐρ. 527· -τράγος Θεοκρ. 1, 4· -βόες, 10, 37· «κεραῶν ἔθνεα θηρῶν» Ὀππ. ἀλ. 4, 390· ὁ ἐκ κέρατος κατασκευασθεὶς, κεράτινος· -τοῖχοι Καλλιμ. Ἀπολλ. 63· βίος Ἀνטיפ. Σιδ. 20 (6, 118)· πρβλ. κερύδατος.
 Κεραο-ύχας, 2· κεραῦχος, ὁ κέρατα ἔχων· -βαμὴς Ἀνטיפ. Σιδ. 12 (6, 10).
 Κερ-άρχης, ὁ ὁ ἡγούμενος τοῦ ἐνὸς κέρως, τῆς μιᾶς πτέρυγος τοῦ στρατεύματος, μετγν.
 Κερ-άρχια, ἡ ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐνὸς κέρως τοῦ στρατεύματος, μετγν.
 Κέραι, τὸ· (τὸ ὄν. κέραξ ἔχει διπλοῦν θέμα, κέραξ, κεραι. Καὶ ἐκ μὲν τοῦ πρώτου σχηματίζ. οἱ ἀρχαῖοι τύπ. ἐκ. ἰων. καὶ ἀττ. οἶον οἱ ὅμ. γεν. κέραι, δοτ. κέρα ἢ κέρα· ἐκ. ὄν. κέρα, γεν. κερῶν, δοτ. κέραι καὶ κερᾶ· οἱ νεοὶ ἰων. τοῦ ἡρ. γεν. κέρως, δοτ. κέρει, πληθ. ὄν. κέρεα, γεν. κερῶν

οἱ ἀττ. γεν. κέρως, δοτ. κέρα κλ. ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου οἱ κιννοί, οἱ ἔχοντες τὸ τ. τύπ. γιν. κέραι, δοτ. κεραι κλ. μετγν. ἐπ. αἰν. οἱ τύποι γεν. κέραιος Ἀρατ. 174, δοτ. κερᾶται, πλ. ὄν. κερᾶτα δοτ. κερᾶσαι κλ. Νικ. ἐκ τοῦ διπλοῦ θέματος ἐξηγουμένη καὶ αἱ διπλάτ. συνθέσεις οἷον ἄκερος, ἀττ. ἄκερος καὶ ἄκέραιος· κερασφόρος πρβλ. κερασόβλος· καὶ κερασφόρος· τὸ κέρατον, κορυφή· τὸ κέρατον 1) τῶν βοῶν· κούφα· ἐξόπισθεν κερῶν βοῶν Ἰλ. ρ. 521· «βοῶν δ' ἀγέτην κερῶν» Ὁδ. γ. 439· ἐντ. «δυσθαλμοὶ δ' ὥσπερ κέρα ἔστασαν» στερροὶ καὶ ἀκίνητοι Ὁδ. τ. 211· «ταυροὶ κεράτων» Σοφ. Τρ. 516· «ταυρὸς εἰς κέρα μούμενος» Εὐρ. Βακχ. 742· «κέραι», 910· «κέραια κερῶν» Ἠρ. 4, 29, 183· «κολοδὸν κερῶν» Πλάτ. πολιτ. 265· «κυρίττοντες δὲ λήλους σιδηροὺς κέραι», πολιτ. 9, 586· ἐκ. τὰ κέρατα τῶν ὀπλῶν Λογγ. 2, 28· 2) κέρατον ὡς κατεργάσιμος ὅλη «αἱ μὲν κέραι (πύλαι) κέραια τετεύχονται» Ὁδ. τ. 51· τὰς ὁποίας ὁ Πλάτ. ἐν Χαρμοδ. 173 διὰ τῆς φράσεως «ὄναρ διὰ κερῶν» αἰνίσσεται αὐτὰ πᾶν ὅ, τι ἐκ κέρατος εἶνε κατασκευασμένον· α) τὸ τόξον· «κέρα ἀγλαῖα»=ἐπὶ τῷ τόξῳ λαμποῦν, περιέφημε Ἰλ. λ. 385· τὸν παλαιὸν οὗτος ἡρμηνεύει τὸ χωρίον τῶν Ἀριστοταρχῶν· ἄλλοι δὲ τὰς θρίξιν ἀγαλλόμενα· ἴδε Ἀπολλ. Ὁμ. λεξ. σ. 98, 11· «μὴ κέρα ἴπες ἔδοιν» Ὁδ. φ. 395, Θεοκρ. 25, 216· 6) τὸ κερῶνινον συρίγγιον τὸ περιθιόμενον μετὰ τὴν ῥίξαν τοῦ ἀγκίστρου· ἵνα μὴ οἱ ἔχοντες ἀπυρηνῶντες τὴν ὀρυμνὴν ἀποκόπτωσιν αὐτὰ· «εἰς πόντον προήκον βου κέραι» Ὁδ. μ. 253, πρβλ. Ἰλ. ο. 81· γ) τὸ μαγάδιον τῆς λίρας Σοφ. ἀποσπ. 292· πρβλ. Πολυδ. 4, 62· δ.) εἶδος ποτηρίου· «κατ' ἀρχὰς ἐκ κέρατος βοῦς, ὑστερον καὶ ἐκ μεταλλῶν» Ἀθην. 11, σ. 476· «κατὰ τὸν θράκιον νόμον κέρατα οἶνον προὔπινον» Ξεν. Ἀν. 7, 2, 23· «ἐξ ἀργυρέων κερῶν πίνον» Πινδ. ἀποσπ. 147· «ἀργυροῦλάτοις κέραι· χρυσὰ στόμια προσδεδημένοις» Αἰσχ. ἀποσπ. 170· «ἐκπύων τι χρύσειον κέρα» Σοφ. ἀποσπ. 429, καὶ ἄλλ. ἐν Ἀθην. 11, 470· 3) τὸ κέρατον ὡς μουσικὸν ὄργανον «ἐπαίον· σημήνη τῶν κερῶν» Ξεν. Ἀν. 2, 2, 4· «Τυρρηνοῦν δ' ἐστὶν εὐρημα κέρατα τε καὶ σαλπγιγγες» Ἀθην. 4, 184· «αὐλεῖ τῷ κερῶντι Λουκ. Θεῶν διαλ. 12, 1· 4) βραχίον παλαιῶν κέραι· Ὁκεανὸς» Πσ. ο. 789· «Νεῖλου Πινδ. ἀποσπ. 215· -Μενδήσιον Θουκ. 1, 110· ἐντ. 5) ἡ πτέρυξ στρατεύματος· τὸ στόλου Αἰσχ. Περσ. 391· -δεξιὸν, λατίν. Κέρ. ἐκ. 658· 704· συνθησάτατον παρ' Ἠρ. «τοῦ δεξιῶς κέρως ἡγέτα», 5, 111· καὶ παρὰ Θουκ. καὶ τοῖς ὑστεροῖς ἱστορικοῖς· «τὸ κέρα· ἀναποτίσσειν» Ξεν. Ἀν. 1, 10, 9· «κατὰ κέραι· συμπίπτειν, προσδύλλειν τοῖς πολεμικοῖς»=ἐκ πλαγίου Θουκ. 3, 78, Ξεν. Κυρ. 7, 1, 26· «ἐπὶ κέραι ἀνάγειν τὰς νηῆς» κατὰ μήκος, ὡς τε ἡ μία νᾶ ἔργεται μετὰ τὴν ἄλλην Ἠρ. 6, 12· «κατὰ κέραι· ἔργον» Ξεν. Ἀν. 4, 6, 6· «κατὰ κέραι· ἄτε καὶ

ὁδὸν πορευόμενοι· Ἑλλ. 7, 4, 22, οὐ προη-
γείται τὸ «εἰς δύο ἄγων» οὕτω καὶ παρὰ
Θουκ. 2, 90 «κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παρα-
πλόντες», πρβλ. 6, 32· «ἐκ κέρως εἰς
φάλαγγα καταστήσασιν», ἀντὶ τῆς κατὰ μήκος
τάξεως τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ παρεῖα εἰς πυκνὴν
φάλαγγα καταστήσασιν. Κυρ. 8, 5, 8·
πρβλ. Ἀν. 6, 3, 5. Ἀλλ' «ἐπὶ κέρως» =
εἰς τὸ πλάγιον, τὴν πλευράν, ἀντιθ. τῇ
«ἐπὶ μετώπῳ» Λουκ. πᾶς δὲ ἴστ. συγγρ.
37· ὁ τοῦ ὅρου τὸ ἄκρον, ἡ κορυφή. Ξεν.
Ἀν. 5, 6, 7 καὶ μτγν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἄκρου
ἄλλων ἀντικειμένων «κάλπμον (τὸν γραφί-
κόν) ἐν μὲν ἐυαγίστασι διαγλυπτοῖν κερᾶσ-
σιν» Κριναγ. 4 (6, 227)· -7) = κερᾶτα Λουκ.
Ἐρωτ. 6· 8) = πᾶσι τῷ Ἀρχιλογ. ἐν Εὐστ.
851, 53, Μελ. 5 (12, 95)· 9) κέρτα ποιεῖν
τινι = τὸν κερᾶτων, τὸν κέρων κερᾶτων
Ἀρτεμιδ. 2, 11· πρβλ. κερᾶτις· 10) σό-
φισμα, σοφιστικὸς συλλογισμός, αἷος ὁ γνω-
στός «εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις» κέ-
ρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες κέρτα ἄρα ἔχεις πρβλ.
2· Εὐμ. Πυρρ. 2, 241 Λουκ. διαλ. νεκρ. 1, 2.
Κεράς· Ἀργεῖος τις Ὀλυμπιονίκης Εὐσεβ.
Κεράς, -άδος· ὁπλ. τὸν κερᾶς, ἡ κέρτα ἔ-
χουσα = κερᾶς Εὐστ. 1625, 43.
Κεράς, ἐπὶρ. = κερᾶστικῶς Σουῖδ. πρβλ. Λό-
δεκ. παραλ. σ. 223.
Κερα-εὐόλος, 2· σπέρματα, ὅσπρια «κεραεὶδὸλα
σπέρματα γίνεται, ἐὰν τοῖς τῶν βοῶν κέρται
προσπίσῃ ἢ ἐκβαίνει ἀτεράμονα» τουτέστιν οὐ
ῥέφους ἐφύμενα» Πολυδ. 1, 223· πρβλ. Πλουτ.
συμποσ. 7, 2· μτφ. λέγεται ὁ αὐθάδης καὶ σκλη-
ρός ἀνθρώπος «μήτις ἐγγίνηται τὸν πολιτῶν
ἡμῖν οἷον κερᾶστικῶς ὅς ἀτεράμων εἰς το-
σοῦτον φύσει γίγνεται» ἄν, ὥστε μὴ τήκησθαι,
καθὰπερ ἔκβαντα τὰ σπέρματα, πυρὶ» Πλατ.
νόμ. 9, σ. 853, Σχολ. Πλατ. σελ. 232.
Κερασία, ἡ κερᾶσιδ Γεωπ.
Κερασία, ἡ τῷ προηγ. κατὰ Μοῖρ. Ἑλ-
ληνικῶς ἀντὶ τοῦ αὐτ. κέρσας.
Κεράσιον, τό· τὸ κερᾶσι Διφιλ. ἐν Ἀθην. 2,
51, καὶ μτγν.
Κερασκόμεν, ἡ εἶδος σταφυλίνου Διοσκ. 3, 59
Κερασκόμενον, ἡ οἰνάνθη Διοσκ. 3, 125.
Κέρσασμα, τό· μυχθὲν, μίγμα, μεσάντσα Εὐστ.
Κερασμός, ὁ· τὸ κερᾶννεῖν, μίξις, μτγν.
Κέρσας, ὁ, παρὰ μτγν. καὶ ἡ κερᾶσιδ
κατ' Ἀρκαδ. σ. 76, 22 Κερασός· «Κέρσας
τὸ φυτὸν Ἀττικῶς, κερᾶσιδ Ἑλληνες» Μοῖρ.
σ. 200, 12· πρβλ. Ἀθην. 2, 50.
Κερασσοειδές, -όντος, ἡ· πόλ. Εὐλείνου πόντου
ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς παραλίας ἀποικίος Σινω-
πίων, ἡ βοιωτὸν Φαρακία Ἀρρ. Ξεν.
Κερασό-χρως, 2· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ
κερασίου, τὸ κοινὸς λεγόμενον κερᾶς, μτγν.
Κεραστής, ὁ· κερᾶννῶν, μίγνῶν Ὀξφ. δ-
ποσπ. 28, 13.
Κεράστις, ὁ· ὁ ἔχων κέρτα, κερᾶσφόρος·
«Κλαφός» Σοφ. Πλ. 558· ἐπὶ τοῦ κρησὶ Εὐρ.
Κυκλ. 52, ὡς οὐδ. ὁ, εἶδος ὄφιος ἔχων κέ-
ρατα, ὁ κοιν. λεγόμενος λαφίτης (Κλαφίτης)
Δ. Σικ. 3, 50· καὶ εἶδος σάρακος φθέρου-
τος τὰ εὐλα Θεοφρ. Ἱ. Φ. 5, 4, 5.

Κεραστιάς, -άδας, ἡ· ἀρχ. ὄν. τῆς νῆσ.
Κύπρου Στ. Βυζ.
Κεραστικός, 3· κερᾶννῶν· ἐπὶρ. -ικῶς
Σουῖδ.
Κεράστις, ἴδος, ὁπλ. τοῦ κερᾶστος· ἡ κέρ-
τα ἔχουσα Διοσκ. Πρ. 677.
Κεραστίς, ἴδος· ὁπλ. τοῦ κερᾶστος Ἀρκαδ.
σ. 35, 19.
Κεραστός, 3· κερᾶσθεις, μυχθεις Πλαν. 4, 83.
Κερασ-φορέω· φέρω κέρτα, ἔχω κέρτα
Φιλοστρ. ἐν βί. Ἀπολλ. 2, 13.
Κερασ-φόρος, 2· ὁ φέρων κέρτα, κερᾶτο-
φόρος· -ῖος Εὐρ. Φοῖν. 255, Πλατ. παλ. τ.
265· -ῖον Λουκ. διαλ. 9ε. 22, 2· -Διόνου-
σος Εὐρ. Βακχ. 2· ἐπὶ ὁμοῖος τινος Ναν. Δ.
11, 94· «-ὀχμήματα» Πλουτ. -ἀνθρ = κέρ-
τᾶς Εὐστ.
Κεράσ-χειλος, 2, κερᾶσχειλοι λέγονται οἱ
τὰ χεῖλη ἐπικαμπῇ ὡς κέρτα ἔχοντες Πσυχ.
Κερατάριον, τό· κερᾶτα, ἀντέμνα, μτγν.
Εὐστ. 1037, 35, καὶ Σχολ. Ὀμπ. ἀλ. 1, 228.
Κερατ-άρχης, ὁ· κερᾶρχης Αἰλ. τακτ. 22.
Κερατ-αρχία, ἡ· κερᾶρχία.
Κερατᾶς, ἁ, ὁ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ὁ κερᾶς,
μτγν. ὡς κερᾶτις.
Κερατ-αὐλῆς, ὁ· ὁ τὸ κέρτα αὐλῶν, ὁ
φυσῶν τὸν κερᾶτινον αὐλόν, μτγν.
Κερατῆς, Κερατῆτα καὶ Κερατῆς, ἡ· ἐυλα-
κερατῆς, τὸ δένδρον, ἡ κοντομερῶδις Στραβ.
Κεράτειος, 2· ὁ ἐκ κερᾶτων συνηρμοσμένος·
«ὁ ἐν Ἀθλῶ κερᾶτειος βωμός», ἀνών. ὀνιρι-
γραφῆν ὁ Καλλιμ. ὕμν. Ἀπολλ. 62, ὁ Πλουτ.
ἡθ. 983 λέγει αὐτὸν κερᾶτινον βωμόν.
Κερατήρ, -ήρος, ὁ, ὄν. πλαστ. πρὸς παρα-
γωγὴν τοῦ κρατῆρ Ἀθην. 11, 476.
Κερατη-φόρος· κερᾶτοφόρος, κερᾶσφόρος
Σχολ. Πινδ. Π. 4, 28.
Κερατῆς, ἡ· κερᾶτις Στραβ.
Κεράτῆας, ὁ· κερᾶσφόρος, ἐπὶθ. Βάκχου. Δ.
Σικ. 4, 4· ἴδ. = κερᾶτᾶς.
Κεράτῆζω· κτερᾶζω μὲ τὰ κέρτα Σχολ. Θεοφρ.
3, 5, δόκιμον εἶναι μόν. τὸ κορίτειν.
Κερατίνη, ἡ, ὁπλ. σάλπιγξ· 1) σάλπιγξ ἐκ κέ-
ρατος· 2) εἶδος σοφίσματος Δ. Λαερ. 7, 44.
Κερατίνης, ὁ· σοφισμα Δ. Λαερ. 2, 108·
111, παρὰ Λουκ. συμπ. 23, αἰτ. κερᾶτινον.
Κεράτινος, 3· ὁ ἐκ κέρτατος· -ποτήριον Ξεν.
Ἀν. 5, 6, 4· -πλήκτρα Πλατ. νόμ. 7, 795·
-λόγος, σοφισμα = κέρτα Δ. Λαερ. 2, 10, 111.
Κεράτιον, τό, ὅπου τοῦ κέρτα· κερᾶτᾶτι,
Ἀριστοτ. Ἱ. Ζ. 4, 2· 1) μαγὰς τῆς ἁλῶος
Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 235· 2) δια τὸ σχῆμα
τὸ ἐυλοκράτον, τὸ κοντομερῶδι, χαροῦσι
Λουκάς 15, 16, Διοσκ. 3) εἶδος σταθμοῦ
«τὸ κερᾶτιον ἔχει χαλκοῦς β' καὶ χαλκοῦς
δύο τρίτα» Γαλην. π. μετρ. καὶ σταθμ. τ.
13, σ. 983 (κατὰ διοφ. Βοικχ. ἐν Μετρολ.
σ. 157)· πρβλ. Σχολ. Ἀριστ. Πλουτ. 885·
ἐκ τῶν Ἑλλήνων ἔλαβον τὴν λέξ. καὶ τὰ
πρᾶγμα οἱ Ἀραβες μεταποιήσαντες αὐτὴν
εἰς τὸ Κιράτι καὶ ἐκ τῶν Ἀράβων οἱ Εὐρω-
παῖοι, γαλλ. carati, ἰταλ. carato, γερμ.
Karat, καὶ ἡμεῖς ὡς σταθμὸν τοῦ χρυσοῦ καὶ
τοῦ ἀδάμαντος καράτι. Τὸ βάρος αὐτοῦ εἶναι

ἔσων μὲ τέσσαρας κόκκους· 4) εἶδος βοτάνης = τῆλῃς Διοσκ.

Κερατῖς -ιδος, ἡ κερατίνη Δ. Αερ. 7, 44, ὡς δι. γρ.

Κερατῖσις, ἡ τὸ πλήσει μετὰ κέρατα, τὸ κερατίζειν, μτγν.

Κερατιστής, ὁ κερατίζων· ὁ Πούχ. ἐξηγεῖ τὸ κορυπτόλης διὰ τοῦ κερατιστής.

Κεραττίς, -ιδος, -μήλων· εἶδος ἀγρίας παπαρούνας Θεοφρ.

Κερατο-γλύφος, ὁ ὁ γλύφων, λεαίνων τὰ κέρατα Σχολ. Ίλ. δ, 110.

Κερατο-ειδής, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος, τὴν ὄψιν τοῦ κέρατος ἢ ὁ ὢν κατὰ τὴν οὐσίαν ὡς τὸ κέρα· οὕτω καλεῖται εἰς τῶν χιτῶνων τοῦ ὀφθαλμοῦ κερατοειδής· «τὰ δὲ μέρη τῶν ὀφθαλμῶν χιτῶνας ἐκάλεισαν οἱ ἱατροί· τέταρτος δ' εἶσε τὸν ἀριθμὸν, καὶ τοῖσι προσηγορίας ἔθεντο, τῷ μὲν ἐξωτάτῳ κερατοειδεῖ, ὅς ἐστι λευκός, σπειρώς, δυσδιαίρετος, νευρώδης, χονδροειδής, παχύς, διαφανής» Πολυδ. 2, 70, καὶ ἱατρ. -ήχος = ὁ ὡς ἐκ κερατίνης σάλπιγγος ἐκφερόμενος· καλεῖται δὲ ἡ διὰ τῆς ῥινὸς ἐκφορὰ τῶν ἐρρίνων φθόγγων μ καὶ ν Δ. Ἀλ. περὶ συνθ. ὄν. 14· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ κέρατος «τὸ κερατοειδὲς τῆς σελήνης» Ἰωσ.

Κερατο-ξόος· κερατοξόος Νον. Δ. 3, 76.

Κερατο-πλήκτωρ -ορας, ὁ ὁ πλήσων μετὰ κέρατα, μτγν.

Κερατο-ποιέω· κατεργάζομαι κέρατα Σχολ. Ἀρσ. 48.

Κερατο-ποιός, ὁ κερατοξόος, κερατοουργός.

Κερατό-πους, -ποδος, ὁ ὁ κερατίνους πόδας ἔχων, ἐπιθετὸν τοῦ Πανύ.

Κερατο-υργός, ὁ κερατογλύφος Σχολ. Ίλ. δ, 190.

Κερατο-φάγος, 2· ὁ τρώγων τὰ κέρατα· ὡς εἶδος σκύληκος κερατοφάγου· Ψούχ. περὶ. Ὁδ. φ, 595.

Κερατο-φορέω· κερατοφορέω Ἀριστοτ.

Κερατοφύρος, 2· κερατοφύρος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1.

Κερατο-φύει, κατὰ τὸ ὀδοντοφύει· πτεροφύει κλ. = φύει, ὁ γάλλω κέρατα Σχολ. Ίλ. γ, 24 καὶ Ἀριστ. ἱππ. 1341.

Κερατο-φυής, 2· ὅστις ἐβγάλεν, ἔχει κέρατα· ἐπὶ Διονύσου Ἀθην. 11, 476· κρύταται Μ. Ἐτ. 541, 18.

Κερατο-φωνός, 2· ὁ ἔχων ὡς κέρα· -κλαγγή = ὁ ἦχος τῆς κερατίνης σάλπιγγος· Τελειστ. ἐν Ἀθην. 14, 637.

Κερατόω· μεταβάλλω τι εἰς κέρατον, κάμνω τι ὡς κέρατον, σκληρύνω Ἀλ. Ἰ. Ζ. 12, 18· ἡβίστις κεκρατωμένη· ἐκ κεράτων κατεσκευασμένη Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 232.

Κερατο-ώδης, 2· κερατοειδής, κέρατα ἔχων· -ζῶα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 6 καὶ μτγν.

Κερατῶν, -ῶνος, ὁ, -βωμός· ὅστις ἦτο ἐκ κεράτων κατεσκευασμένος ἐπὶ τῆς νήσου Δήλου Πλούτ. Θησ. 21.

Κερατωνία, ἡ κερατῖα, μτγν.

Κερατο-ώπις -ιδος, ἡ ἡ ἔχουσα κέρατα εἰς τὸ πρόσωπον· Μήνη Μανέθ. α, 91.

Κεράτωσις, ἡ τὸ κεράτωμα, μοιχεῖα, τὸ κάμνειν τινὰ κερατῶν, μτγν.

Κεραυγῆ, ἡ πόλ. Ἰνδικῆς Πτολ.

Κεραυγής, ὁ κεραταυγής Λουκ. τραγωδ. 33, Πολυδ. 4, 71.

Κεραυλία, ἡ τὸ παίζειν τὸ κέρα, τὴν σάλπιγγα, μτγν.

Κεραυλός, ὁν. ἀνδρῶν, Ἐπιγρ.

Κεραυνοί, ὁ ἐπὶ τοῦ Διὸς ὡς ἐξακοντίζοντος τὸν κεραυνὸν Βιαν. 13 (7, 49).

Κεραυνίας, ὁ ὁ κεραυνωμένος· -λίθος = ὁ ἄλλως λεγόμενος κεραυνίτης λίθος Ψούχ.

Κεραυνίαν, τό κυρ. ὄψκ. τοῦ κεραυνός· εἶδος ὕδνου (ὑπερ κοινῶς λέγεται ὕδνου ἢ ὕδνον), τὸ ὅποιον φέεται μετὰ τὴν κατάσκη· ψιν κεραυνὸς Γαλην. Παρά Δ. Αερ. 3, 66 σημειοῦν, ὅπερ μετεχειρίζοντο οἱ κριτικοὶ πρὸς δεξιὴν ἐφοβαρμένον χωρίων τῶν συγγραφέων.

Κεραυνίος 3 καὶ ἐνίοτε 2· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κεραυνόν, ὁ τοῦ κεραυνός· «φλὸς κεραυνία» Διοχ. Πρ. 1019· «βαλαὶ κεραυνίαι», Ἐπτ. 412· πύρ Εὐρ. Τρ. 80· «λαμπάαι κεραυνίαι» καὶ «κεραυνίαι», Βακχ. 244, Ίκ. 1011·

ὅπὸ κεραυνός πληγίς, ἐμδρόντης· «Κεραυνίος βέμας», 512· «ματρὶ σὺν κεραυνῷ», ἐπὶ τῆς Σεμέλης Σοφ. Ἀντ. 1126, Εὐρ. Βακχ. 6, Ἀλλὰ παρὰ Ἀντ. Σιδ. 18 (6, 112) τίμη·

εἰκὼν ἐπὶ Φιλίππου, ὡς καὶ τὸ κεραυνίος· Ζεὺς Ἀριστοτ. περὶ κοσμ. 7· Κεραυνία, τὰ, ὡς οὗτ. ὄρη· καὶ ἁπλῶς, -τὰ Κεραυνία, Στραβ. 2, 105, 6, 283· τὰ ὄρη, ἅτινα κατὰ μῆκος τῆς ἡπειρωτικῆς παραλίας ἐκτείνονται Στραβ. 7, 317, κατ. Κεραυνίαι, αἱ, Πτολ. τὸ Βλ. μέρος τοῦ Καυκάσου τὸ κατὰ τὴν Κασπίαν Στραβ. ὅρος Φρυγίς, ὁ Σίπυλος Πλούτ.

Κεραυνίλια, ἡ πόλ. τῆς Σαμνιτίδος Δ. Σικ.

Κεραυνίτης, ὁ εἶδος πολυτίμου λίθου Κλ. Ἀλ.

Κεραυνό-θλης, -ήτος, ὁ ὁ ὀπὸ κεραυνὸ βληθείς, πληγίς Θεοφρ.

Κεραυνό-θλητος, 2· τῷ προηγ. Σχολ. Σοφ. Ἀντ. 1126, καὶ μτγν. καὶ μτφ. ἐκπεπληγμένος.

Κεραυνό-βόλῳ· ἐξακοντίζω τὸν κεραυνόν, πλησῶ μετὰ τὸν κεραυνόν Μελαγρ. 23.

Κεραυνό-βολία, ἡ τὸ βάλλειν τὸν κεραυνόν, πλήσει μετὰ τὸν κεραυνόν Στραβ. 13, 628.

Κεραυνό-βόλιον, τό· τόπος ὅπου πίπτει κεραυνός, γλῶσσ.

Κεραυνό-βόλος, 2· ὁ βάλλων, ἐξακοντίζων κεραυνόν Λουκ. φιλόπατρ. 24· πύρ = ὁ κεραυνός Μελ. 13, 34 (12, 63, 141).

Ἀλλὰ κεραυνό-βολος = ὁ ὀπὸ κεραυνὸ πληγίς· -ζένδρον Δ. Σικ. 1, 13· οὕτω πρέπει νά τονισθῇ καὶ τὸ ἐν Εὐρ. Βακχ. 598, ἂν ἀναφέρεται εἰς τὴν Σεμέλην, ὡς ὁ Ἐρμάν· καὶ ὁ Ἐλμολ. θέλουσιν.

Κεραυνό-βρόντης, ὁ ὁ ῥίπτων κεραυνούς καὶ βροντῶν, ἐπὶ Διὸς Ἀριστ. εἰρ. 372.

Κεραυνό-μάχης, ὁ ὁ μετὰ τὸν κεραυνόν μάχόμενος, ὁ ἔχων ὄπλον τὸν κεραυνόν Μελ. 38, (12, 110).

Κεραυνό-πληξ -ήγος, ὁ, ἡ ὁ πληγίς ὀπὸ κεραυνὸ Ἀλκ. ὁ κομ. ἐν Β. Ἀν. 102.

Κεραυνός, ὁ· ἀστροπελίκι, βροντῇ καὶ

ἀσπράτῃ μετὰ πατάγου εἰς τὴν γῆν φερομένη καὶ πληττουσα· «τὸ δὲ ἀσπράτῃ ἀναπυρῶν, βίαιως ἄχρι τῆς γῆς διεκθόν, κεραυνὸς καλεῖται· ἐάν δὲ ἡμίπυρον ᾖ, σφοδρὸν δὲ ἄλως καὶ ἄβρον, πρηστῆρ· ἐάν δὲ ἄπυρον ᾖ παντελῶς, τυφών· ἕκαστον δὲ τούτων κατασκήψαν εἰς τὴν γῆν σκηπτὸς ὀνομάζεται· τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις φολόντες λέγονται, οἱ δὲ ταχέως διαττοντες ἀργήτες, ἐλικίαι δὲ οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, σκηπτοὶ δὲ οὗσι κατασκήπτουσιν εἰς τὴν Ἄριστοτ. π. κύρμ. 4· κωμικὴ περιγραφή τοῦ κεραυνοῦ παρ' Ἀριστ. νεφ. 404· «νῆα θοῇν ἔβαλε φολόντι κεραυνῷ» Ὁδ. ψ, 330· «βρόντησε καὶ ἔμβασε νηὶ κεραυνῷ», ξ, 305· «Διὸς πληγῆσα κεραυνῷ, μ. 416. Παρ' Ὀμ. καὶ παρ' Ἡσ. καὶ ἄλλ. ὡς τὸ σύνθημα τοῦ Διὸς ὅπλου, ὅπερ κατασκήπτουσιν αὐτῷ οἱ Κόκλῳπες· πρβλ. Ἡσ. θε. 141· μετὰ τοῦ βροντῆ Ἰλ. ρ, 198· «στεραπὴ Ἡσ. θε. 699· αἰθῶν, παμβίας Πινδ. Π. 3, 58, Ν. 9, 24· αἰγματοῖς Π. 1, 5· «κεραυνῷ Ζηνὸς ἡνδρακμιμένος» Αἰσχ. Περσ. 372· «πυρρῶντος» Ἐπτ. 472· «κεραυνῷ βέλος», 435. Καὶ πρξ. 80· τῶν κεραυνῶν πτώματα» Πλάτ. Τηρ. 84· «πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατιώτην» Ξεν. Ἑλλ. 4, 7, 7· «κατασκήπτει εἰς τὴν Πλουτ. Λυκ. 31. Μαρ. Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 6, 238, καὶ Ἀντ. Θεσσ. 08 (7, 692) «ὁ παρμύχων κεραυνός». Οὕτως ἔκαλετο καὶ εἰς τῶν Πτολεμαίων κατὰ Πασσ. 1, 16· «διὰ τὸ τολμήσαι πρόχειρον»· «δεινὸν κεραυνὸν ἐν γλώσσῃ φέρειν λεγόντων» Πλουτ. Περικλ. 8.

Κεραυνο-σκοπεῖον, τὸ, «κεραυνοσκοπεῖον δὲ καὶ βροντεῖον, τὸ μὲν ἐστὶ περιπατὸς ὕψηλῃ· τὸ δὲ βροντεῖον ὑπὸ τῇ σκηνῇ ὅπισθεν ἀκοῇ ψήφων ἔμπλεσι θωακῶν μένοι φέρονται κατὰ γαλκωμάτων» Πολυδ. 4, 130.

Κεραυνο-σκοπία, ἡ παρατήρησις καὶ (μαντικὴ) ἐξηγήσις τῶν κεραυνῶν Δ. Σικ. 5, 40.

Κεραυνο-υχοε, δ' ὁ ἔχων, κρατῶν τὸν κεραυνόν· Ζεύς Φιλ.

Κεραυνο-φαής, 2· ὁ λάμπων ὡς ὁ κεραυνός· πρβ. Εὐρ. Τρ. 1103.

Κεραυνο-φύρος, 2 ὁ φέρων τὸν κεραυνόν· Ἑρως Πλουτ. Ἀλκιβ. 16 καὶ μετ. «στρατιώτην ἀναλαβ. τῷ λατ. legio fulminatrix, Δ. Κασ. 55, 23.

Κεραυνῶν κεραυνῶν, πλήσσω μὲ τὸν κεραυνόν· «γῶ κεραυνώθησα Διὸς βέλει» Πινδ. Ν. 10, 8, Ἡσ. θε. 859· «τὰ ὑπερέχοντα ζωὰ κεραυνῶν ὁ θεός» Πρ. 7, 10, 5· «-τοῦς γίγαντας» Πλάτ. συμμ. 190. Κατὰ δὲ τὸν Ἀρτεμίδ. 2, 8 οἱ καταδικαζόμενοι ἐν δικαστηρίῳ ἐλέγοντο ὅτι ἐκεραυνώοντο· «τοὺς καταδικαζομένους ἐν τῇ συνήθειᾳ κεραυνοδοθῆναι φανέν» Κεραυνώσις, ἡ κεραυνώμα, ἡ τοῦ κεραυνοῦ πληγὴ Στραβ. 16, 750, Πλουτ. Μαρκελλ. 28.

Κεραύσιον· ὅρος ἐν Ἀρκαδίᾳ, Πασσ. 8, 41, 3.

Κεραφοε, δ' ὁ χλευασμός, κακολογία Ἡσ. καὶ πρβ. 1) κεράννυμι, ἐκ τοῦ κεράω γίνεται ὁ μιλ. καὶ οἱ λοιποὶ χρόν. ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν. καὶ παρ. εἰνε συνηρ. παρ' Ὀμ. ἰδὲ μίσ. «κεράσθε οἶνον» Ὁδ. γ, 332· κερῶντο, 0,

470· κερῶντο, 0, 500· «κερῶντας οἶνον», ω, 364, προστ. κέρα κωμικός τις ἐν Ἀθην. 2, 40· 2) ἡ τοῦ κέρας· α) ποῦ τὸ κερατοειδές, ὡς τὸ σχῆμα τοῦ κέρας· «ἄλλοτε δ' ἀλλοίαι μορφαὶ κερύσσι σελήνην» Ἀρσ. 780· κερατοποιοῖσι = σχηματίζουσιν εἰς κέρατα, Σχολ. 6·) ἵσταμαι ἐπὶ τοῦ κέρας τοῦ στρατοῦ Πολυδ. 18, 7, 9.

Κεράων-ωνος, ὁ, ἥρωες· «παρὰ δὲ Σπαρτιάτ. Μάττιωνα καὶ Κεράωνα ἥρωας ὑπὸ τινὶν μαγείρων ἰδρῶσθαι ἐν τοῖς φιδιτοῖσι» Ἀθην. 2, 39 (κερά-ων, κερά-ω = κερῶννυμι ἵδε Κουρτίου Ἑτ. σ. 147).

Κερα-ώψ-ῶπος· κερατώπης, μετ. Κερδέρριοι, οἱ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε δι. γρ. ἀντὶ τοῦ Κιμμέριοι ἐν Ὁδ. λ, 14, ἣν παρὶ δέχθησαν οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ Κράτης καὶ Ἀρίσταρχ. πρβλ. αὐτόθι τὰ Σχόλ. ὁ δὲ Ἡσ. «Κερδέρριοι ἀσθενεῖς» φασὶ δὲ καὶ τοὺς Κιμμέριους Κερδέρριους καὶ τὴν πόλιν οἱ μὲν Κερδέρριαν, οἱ δὲ Κιμμερίην.

Κέρδερρος, ὁ 1) κίνδυνος, τάραχος, ὠχρός, Ἡσ. 2) κύων μέγας Αἰθῶν Ἡσ. οὗς Τυφῶνος καὶ Ἐχιδνῆς ἔχων 50 κεφαλὰς Ἡσ. Κ. Σμυρ. κατὰ δὲ τοὺς μετ. τρικέφαλος Πλάτ. Ξεν. Ἰσοκ. 10, 24· εἰκὼν αὐτοῦ εὐρίσκειται ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῆς Κύμης Μιον. 3) ὄν, κυνὼν παρὰ μετ. Πολυδ. 5, 42. ἢ ῥίξ. τοῦ ὄνομ. καρ=βοῶν, ὠλακτεῖν (=κάρ-Φαρ) Κέρδερος.

Κέρδης, ὁ (ἴδε Κερόην) ποτ. Εὐδοίης Ἀριστοτ. Κατ' ἄλλ. Κηρέος ἐπὶ 0. Κερδήςιος· πρβλ. Ἀδελκ. παθ. 429.

Κέρβικα· πόλ. Ἀφρικῆς Πτολ.

Κερ-βολέω· κερτομέω, Ἡσ. πρβλ. σκερβολέω.

Κερδούλων, ὁ Κορδούλων Θεμιστ. 16, σ. 210.

Κερδαίνω, μελ. κερδάνω Ξεν. ἀπομ. 2, 6, 4, ἀορ. ἐκέρδανα, κερδῆναι Ὀμ. Ἐπιγρ. 14, 6, καί, κερδῆσομαι Ἡρ. 3, 72, ἀορ. ἐκέρδῃσα, 4, 152, συγχὴν δὲ ἰδὲ μετ. πρβλ. Ἀδελκ. Φρυν. 740, παρκ. προσκίκερδῃσα Δημ. 56, 30, ἔτι, κεκέρδακα, μετ. καὶ κερδαγκα Φωτ. βιβλ. σ. 237, 22· κερδίζω· «σκιερὰ κερδάνω φυγῇ» Αἰσχ. Ἀγ. 127· «λόγον ἐκέρδαναν» Πινδ. Ἰ. 4, 29· «οὐκ ἐξ ἅπαντος γρὴ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν» Σοφ. Ἀντ. 312· «εἰ μὴ τὸ κέρδος κερδαίνει δικαίως» Οἶ. Τ. 889, Πλάτ. νόμ. 8, 846· «γρηστά ἐπη» Σοφ. Τρ. 230· «τὶ κερδάνω;» Ἀριστ. νεφ. 260· «τῇ ἀσφαλείᾳ κερδανεῖς» Εὐρ. Ἡρ. μ. 804· «-μέγιστα ἐκφορτίων» Ἡρ. 4, 152, ὅς τις καὶ μετὰ δοτ. τὸ συντάσσει· «Μεγάροισι κερδανέομεν περιοδοῖσι» ἀπὸ τῶν Μεγάρων σωθέντων θὰ ἔχωμεν κέρδος (συνεταχθῇ δηλ. ὡς καὶ τὸ ζημιοδοθῇ, 7, 39, 15), 8, 60, 3· ἀπὸ τίνος Ξεν. ἀπομ. 2, 9, 3· μετὰ μετχ. Ἀριστ. ὄρν. 1591, Εὐρ. Ἑλλ. 1051· ὁ Ἀριστοτ. ἡ 0, 5, 5 ἐξηγῶν αὐτὸ «τὸ πλέον ἔχειν ἢ τὰ ἐαυτοῦ» ἀντιθίτῃ τῇ ζημιοδοθῇ σπαν. ἐπὶ κακοῦ· «ὁδῶρα κερδανεῖ» Εὐρ. Ἑκ. 518· ῥ. ἐπὶ 0, κερδαντεῖν, μετ. Κερδαλέη, ἡ, καὶ συνηρ. κερδαλή, ἐν δὲ πρξ. ἀσυνκ. κερδαλέα ὡς περ τὰ ἀργαλέα, λυσ-

σαλέα Λόδεκ. Φρυν. α. 78, εἶνε θηλ. τοῦ ἐπομ. 1) ἡ πανοῦργος, ἡ ἀλώπηξ Ἀργιλ. ἀποσκ. 60, καὶ μετν. ὡς Αἰλ. Ἰ. Ζ. 6, 64· πρβλ. κερδῶν 2) ἡ δορά τῆς ἀλώπεκος, ἀλωπεκῆ, μετν.

Κερδαλέος, 3· α) ἐπικερδῆς, ὠφελίμος· -βαυλή Ἰλ. κ, 44, Πινδ. Π. 2, 78, Αἰσχ. Ἔδμ. 962· «τὸς ἐμπορίας τὰς κερδαλέας» Ἀριστ. ὕρν. 595· «τὸς μὲν ἐργασίας αὐτοῖς καθίστη κερδαλέας τὰς δὲ πραγματείας ἐπιζημίους» Ἰσοκ. 2, 18· «κερδαλεώτερόν ἐστι» Πρ. 9, 7, 1, ἐπικερδέστερον, λυσιτελέστερον Πλάτ. Κρατ. 417· ἐπὶ κερδαλέως Θουκ. 3, 56· 6) πανοῦργος, δόλιος, ποικίλος· «καὶ ἐπίκλοπος» Ὁδ. ν, 291· μῦθος, ζ, 148· «τὴν ἀλώπεκα κερδαλέαν καὶ ποικίλην» Πλάτ. πολ. 2, 365.

Κερδαλεότης, -ητος, ἡ κερδοσύνη Εὐστ. Κερδαλεό-φρων, -ανος, 2· ὁ ἐκ παντὸς κερδαίνειν φρονῶν διὰ δόλου, κερδοῦς φρόνημα ἔχων, τουτέστιν ἀλώπεκος, ὅθ. ὁ δόλος· Πουγ. Ἰλ. α, 149, Ὁππ. κυν. 2, 29.

Κερδαντήρ -ηρος, ὁ φιλοκερδῆς Χρ. Σιβ. 7, σ. 672.

Κερδαντής, 3 (κερδαίνω)· κερδαντὰ ἐξ ὧν τις δύναται νὰ ἔχῃ κέρδος Δ. Ααρ. 1, 97.

Κερδάριον, τό, ὅπου· τοῦ κέρδους· μικρόν, εὐτελὲς κέρδος.

Κέρδας, -αντος· πατ. Ἰδύκου Σουῖδ.

Κερδ-ἐμπορος, ὁ· ὁ παρέχων τὸ τοῦ ἐμπορίου κέρδος, ὁ παρέχων τοῖς ἐμπόροις κέρδος, ἐπὶ θ. Ἐρμού Ὁρφ. ὕρν. Ἑρμ. 6.

Κερδητικὸς, 3· φιλοκερδῆς.

Κερδία, ἡ φιλοκερδία Φωτ. 156, 25.

Κερδίζω· κερδαίνω, Συγλ. Πινδ. Ὀ. 1, 84.

Κερδίμας -α· πατ. Μένωνος Ἀρρ.

Κερδισός· πόλις τις· περὶ τοῦ τον. Ἀρκαδ. 77, 17.

Κερδιστος, ὕπερθ. τοῦ κέρδους· συντετώτατος, φρόνιμος, πανουργώτατος, περὶ τοῦ Σισύφου Ἰλ. ζ, 153, ὠφελιμώτατος· «κέρδιτον εὖ φρονούντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν» Αἰσχ. Πρ. 385· «πρὸς τὸ κέρδιτον τραπείς γνώμης» Σαφ. Αἴ. 730.

Κερδίω, ον, συγκρ. τοῦ κέρδους· ὠφελιμώτερος, συμφορώτερος, παρ. Ὁμ. συγὰ ἐν τῇ φράσει «ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη» καὶ «καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν» Ἰλ. γ, 41· -κερδίω Πινδ. Ν. 5, 17· πρβλ. κέρδιστος.

Κερδο-γαμέω· μόν. διὰ τὸ κέρδος συνάπτει γάμον, λαμβάνει γυναῖκα εἰς γάμον, εὐχρ. μόν. ἐν τῇ παροιμ. «λευκώλενον λίνον κερδογαμεῖς», ἐπὶ τῶν αἰσχράς ἐπὶ κέρδει γαμουμένων Διογεν. 6, 22.

Κέρδος, τό· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν κέρδεις, ὠφέλεια Ἰλ. κ, 224, Ὁδ. π, 311· «ἴν' οἰκᾶς κέρδιος ἄρῃαι» Πρ. ἐργ. 630, Πινδ. καὶ τραγ. «τί θητ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος» Αἰσχ. Πρ. 749· «κέρδεσιν νικώμενος», Ἀγ. 333· -φιλοκερδεῖα, «ἄνδρας τὸ κέρδος πολλάκις διώλεσεν» Σοφ. Ἀντ. 222· «εἰς τὸ κέρδος λημ' ἔχων ἀνείμενον» Ἐδρ. Ἠρακλ. 3· «ἵνα τί ἐπισπᾶσινται κέρδος» Πρ. 3, 72· «ἐν κέρδει ἐποιῶντο» = τὸ ἐνὸμιζον ὡς κέρδος, 6, 13, ὡς καὶ «κέρδος νομίσαι τὸ ἀκινδύνως ἀπελθεῖν»

Θουκ. 7, 68· «εἰ κέρδος ἦγοτο τὸ ἐλέγεσθαι» Πλάτ. Γοργ. 487, Ξεν. Κυρ. 4, 2, 43· «εἰ τὸ κέρδος μὴ καταθέσθαι» Ἀριστ. ἔκκλ. 803· «κέρδος ἦν αὐτῷ ἐμὲ διαβάλλειν» Αὐσ. 8, 13, ἀντιθ. τῇ ζημίᾳ Πλάτ. νόμ. 8, 835, Ἐδρ. Κυκλ. 34, Ξεν. Κυρ. 2, 2, 12· σύνεσις, πανοῦργία, «ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μή τι κλέομαι καὶ κέρδεσιν» Ὁδ. ν, 298· «κέρδεα εἰδώς» = τεχνάσματα Ἰλ. φ, 709· «κακὰ κέρδεα βουλεύειν» = πανουργήματα, δόλοι Ὁδ. φ, 217.

Κερδο-συλ-λέκτης, ὁ· ὅστις πανταχοῦ ζητεῖ νὰ πορισθῇ κέρδος μετν.

Κερδοσύνη, ἡ σοφία, τέχνη, σύνεσις, πανοῦργία, Πουγ. παρ' Ὁμ. μόν. ἐν δοτ. «κερδοσύνη» ὡς ἐπὶρ. συνεισῆς, πανοῦργος, δολίως Ἰλ. χ, 247, Ὁδ. ε, 30.

Κερδο-φώρας, 2· ὁ φέρων κέρδος· ἄναρ Ἀρ. τειμδ 2, 30.

Κερδύλας, ὁ ἐπίθ. Διὸς Λυκοφρ. 1092.

Κερδύλιον, τό· τῆς ὁράκης Θουκ. 5, 6.

Κερδύφιον, τό· ὅπου· τοῦ κέρδους, ὀλίγον κέρδος.

Κερδύνομος, ὁ· κερδάνομος, Ἐπιγρ.

Κερδῶ, -ους, ἡ· ἡ ἀλώπηξ, ἀλεπούς· «κερδῶ δολία» Ἀριστ. ἱππ. 1063· ὅδε κερδαλέη.

Κατ' Ἀρτεμδ. 3, 28 ἐκαλεῖτο οὗτοι καὶ ἡ γαλῆ· 2) γυνὴ Φωρονέως Πaus. 2, 21, 1.

Κέρδων-ωνος· 1) ὄνομα δούλου Δημ. 2) Ἀθηναῖος τις, Ἐπιγρ. 3) Κέρδων Ὡρελιανός.

Πάρου Ἐπιγρ. 4) Ἐπίσκοπος Ἀλεξανδρείας Ἰ· Συγκελλ.

Κερδῶν, 3· ὁ κέρδος παρέχων ἐπὶ θ. Ἐρμού· «ὦ Ζεῦ τεράσσει καὶ Ἐρμῇ κερδῶε, πᾶθεν χρυσίον τασσούτην» Λουκ. Τιμ. 41, Πλουτ. 70, 472· παρὰ Λυκοφρ. 208 ἐπὶ θ. Ἀπόλλωνος.

Κερεάλης· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κερεάλης· βωμ. ἄνδρ. ὄν. Cerenlis, ἄρχων, Ἐπιγρ.

Κερεάλιος· 1) ποιητὴς ἐπιγραμμάτων Ἀνθ. 2) Σεξτ. Κερεάλιος, βωμιαὶς τις στρατιωτικὸς Ἰωσ. 3) Κύντος Πατίλιος Κ. Ῥωμαῖος τις Δ. Κασ.

Κερε-αλκῆς, π. 2· κεραλκή· -ταῦρος Ἀ· πολλ. Ἰ. 4, 468, Καλλιμ. Ἀρτ. 179.

Κερεάτε· πόλ. Λατίου Στραβ.

Κέρεια, ἡ μικρὰ νῆσος παρὰ τὴν Νάξον, γεωγρ.

Κερεία, π. ἡ κέρεια Nov. Ἰ. 11, 170· πρβλ. Λόδεκ. καθ. 496.

Κερεῖρις· ἀρχηγός τις τῶν Γάλλων Πaus. Κερελλία· ὄν. Ῥωμ. γυν. φίλης Κικέρωνος Δ. Κασ.

Κερήννης· ἄνδρ. ὄν. Σουῖδ.

Κερεσός, ἡ· πόλ. Ἰσπανίας Πτολ.

Κερρησός, ὁ· ὕρινόν φρούριον παρὰ τὰ Θεσπιάς Πaus.

Κερητανύ, αὐ· λαός τις ἐν Ἰσθμῷ Δ. Κασ.

Κερητίζω· βασανίζω Πουγ. ἐν Πλουτ. 70, σ. 839 φαίνεται ὅτι ἐγένετο ἐκ παραφθορᾶς τοῦ κλητίζειν.

Κέρθη, ἡ· μία τῶν Θεσπιῶν, τῶν θυγ. τοῦ Θεσπίου, βασιλείας τῶν Θεσπιῶν Ἀπολλ.

Κερίαις, ὁ· μικρόν τι ποτηρὸν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 17.

Κέριος, ἀνδρ. ὄν. = Καίριος, Ἐπιγρ.
 Κέρκα, ἡ ἀρχὴ Ἦουχ.
 Κέρκαξ, ὁ ἱέραξ Ἦουχ.
 Κερκᾶς (ἄδως, ἡ) κρέξ τὰ ὄρνειν Ἦουχ.
 Κερκᾶσινος, ἡ πόλ. Αἰγύπτου, ἐν ἡ ὁ Νε-
 λος εἰς τοὺς δύο μεγάλους βραχίονας διασχι-
 ζεται Ἦρ.
 Κέρκαφα: ἔγγυθ' Ἦουχ.
 Κέρκαφα: 1) υἱὸς Πίλιου καὶ Ρόδου Στραβ.
 ἐντ. οἱ Ρόδιοι ἐκαλοῦντο Κερκαφίδαι, καὶ
 αἱ γυναῖκες Κερκαφίδες Ἀνθ. 2) ὄρος Κολο-
 σῶνος Νικ. Θερ.
 Κερκῆσιον, τὸ Κερκῆσιον.
 Κερκῆσουρα: Κερκᾶσινος Στραβ.
 Κερκῆτης: υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπολδ.
 Κερκῆται, -ων, Κερκῆται, καὶ Κερκεταί.
 λαὸς τῆς ἐν Ἀσίᾳ Σαρματίας Στ. Βυζ.
 Στραβ. πιδ. οἱ νῦν Κερκῆζοι ἡ χώρα Κερκε-
 τῆς, -ίδος, ἡ, Πτολ. ἐπιθ. Κερκετινός, 3 Ὀρφ.
 Ἀργ. 1049.
 Κερκετις, -έως, ὁ ὄρος Σάμου Στραβ.
 Κερκῆτης, ὁ τὸ μικρὸν πηδάλιον Ἦουχ.
 Κερκετῆσιον ὄρος: ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ Πτολ.
 Κερκετικὸν ὄρος: ὄρος ἐν Θεσσαλίᾳ Στ. Βυζ.
 Κερκῆτης, -ίδος, ἡ θυγ. Ὁκεανοῦ Πα.
 Κερκιδᾶς-α, ὁ υἱὸς τοῦ. κατὰ Ἀρχαδ.
 21, 15. Κατ' ἄλλ. Κερκιδᾶς, -ου 1) Ἀρκά-
 τις ὁπαδὸς Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος Δημ.
 2) Μεγαλοπολίτης, νομοθέτης καὶ ποιητῆς
 Πολυβ. 3) ἄλλος ἐκ Κερκῆς Ἀριστοτ.
 Κερκιδίον, τὸ ὕποκ. τοῦ κερκῆς, μετγ.
 Κερκιδό-ποιτῆς, ὁ κερκῆς ἡ κατασκευά-
 ζουσα κερκίδας Ἀριστ. πολιτ. 1, 5.
 Κερκιδό-ποιτῆς, ὁ ὁ κερκίδας ποιῶν, κα-
 τασκευάζων Ἀριστ.
 Κερκίζω: ὑφαίνει μετὰ τὴν κερκίδα Πλατ. Κρατ.
 387. καὶ κερκίδες ἐκέρκισον Ἀριστ. πολιτ. 1, 4.
 Κερκῖθαις, ἡ ἑρωδιῶς Ἦουχ.
 Κερκιννα, νῆσος Ἀφρικῆς ἐν ἀρχῇ τῆς μικρᾶς
 Σικελίας μετὰ τὴν πόλιν Δ. Σικ. κατ. Κερκινῆ-
 ται Πολυβ.
 Κερκίνεον, ἔσθ, τὸ δ' ὄρνιθμα ἐν Θεσσαλίᾳ
 Ἦροκ. παρὰ δὲ Διδ. Cerecinium.
 Κερκίνης, ἡ ὄρος Μακεδονίας Θουκ 2, 98.
 Κερκιντίς, -ίδος, ἡ, παρὰ Στραβ. Κερκιν-
 τίς 1) νῆσος, διὰ γεφυρὰς συναπτομένη μετὰ
 τῆς Κερκίνης Στραβ. 2) λίμνη Μακεδονίας
 Ἀρρ. 3) Κοροντίς ἡ Κερκιντίς, τόπος ἐν τῇ
 Ταυρικῇ Χερσονήσῳ, ἀνών. περιελ. Εὐξ. 57.
 Κερκιοί, οἱ Cerceji Δ. Σικ.
 Κερκίος, ὁ ὁ ἡνίοχος τῶν Διοσκουρῶν Ἀμμ.
 Μερκ. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ.
 Κερκῆς, -ίδος, ἡ 1) ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ ὑφαν-
 τικῇ, καθ' ἣν ὁ ἱστός ἦτο ἥρθας κερκῆς κα-
 λείται ἡ ὑστερον λεγόμενη σπάθη, μετὰ τὴν
 ὁποίαν ἐκρούον τὸ ὑφαντὸν Ἰλ. χ, 448 ἦτο
 δι' ἡρῶση Ὀδ. ε, 62 ὑστερον δ' ἐλέγετο ἡ
 σπάθη, ὅτε δ' ἱστός ἦτο πλάγιος ἡ κερκίδων
 ἀκμασίαν Σοφ. Ἀντ. 964. Εὐρ. Βακχ. 118.
 Ἀριστ. ὄρν. 831. Κατὰ Πλατ. Κρατ. 388
 λέγεται «διακρητικὴ τὸν ὑφαντῶν» *κερ-
 κίδα τὴν ἄτρια κρινάμενην Ἀσων Ταρ. 8
 (6, 288). Ἐντ. τὸ ὑφαντὸν, τὸ ὑφαίνεται αὐτὸ
 Εὐρ. Ἐκ. 367 2) καθ' ὁμοιότητα λέγονται

μετὰ καὶ ἄλλα ἱσχυαῖα α) εἶδος ὀρέου ἡ
 δοῖονος Γαλην. β) τὸ ἐνὸς ὄρνιθον, ὁ ὅτι ἐν-
 λάριον, ὅπερ ἐμβάλλουσιν εἰς τὸ τοῦ ζυγοῦ
 τρύπημα Πολυβ. 1, 252 γ) τὸ μείζον καὶ
 στερρόν δατοῦν τῆς κνήμης Πολυβ. 2, 191
 ἀλλὰ καὶ «τῶν μὲν τοι περὶ τῇ πῆχτι δύο
 δατῶν τὸ σμικρότερον κερκῆς ὀνομάζεται
 καὶ παραπήχιον», 2, 112 δ) ὁ πῆχυς, τὸ
 μέτρον, Ἐπιγρ. ἀδ. 91 (9, 267), radius ma-
 thematicus ε) εἶδος κτενίου ἡ κόσμου τῶν
 τριχῶν τῆς κεφαλῆς Ἀπολλ. Ρ. 3, 46 ς)
 εἶδος λευκῆς Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 7, 5 ζ) ἐν ᾗ
 τῷ θεάτρῳ κερκῆς καλεῖται ἡ σφηνοειδὴς τῶν
 ἐδωλίων διαίρεσις Ἀλεξ. ἐν Πολυβ. 9, 44 η)
 τὸ κέντρον ἡ ὑβρὰ τῆς νάρκης Ὀππ. ἀλ. 2, 63.
 Κέρκισις, ἡ τὸ ὑφαντὸν μετὰ τὴν κερκίδα, τὸ
 ὑφαίνειν Ἀριστοτ. φυσ. 7, 3.

Κερκιστική, ἡ, δηλ. τέχνη ἡ ὑφαντική
 Πλατ. πολιτ. 282.

Κερκίων, ἡ εἶδος κτηνοῦ Αἰλ. Ἰ. Ζ. 16, 3,
 παρὰ δὲ Ἰνδοὺς κερκῶνους, 15, 14.

Κερκίων, -ωνος, Θεσσαλὸς τις, Ἐπιγρ.

Κέρκνος, ὁ ἱέραξ ἡ ἀλεκυρὸν Ἦουχ.

Κέρκωβα: πολ. Ἀχαΐας = Πελλήνη Σχολ.
 Πτολ.

Κερκόλυρα: ὄν. τόπου Σουῖδ. ὁ δὲ Ζωναρ.
 σ. 1190 λέγει ὅτι σημαίνει ἡχητικὴν λύραν
 ἴσ. ὁρθότ. λύραν ἔχουσαν οὐραν, ἐφ' ἧς ἱκτεί-
 νονται αἱ χορδαί. ὡς τὸ ἡμέτερον βιολί.

Κερκο-πίθηκος, ὁ εἶδος πιθήκου ἔχοντος
 κέρκον, οὐρὰν Στραβ. 15, 699: ἀλλὰ Κερκο-
 πίθηκος, οἱ εἶναι λαός τις τῶν Ἰνδῶν 15, 703.

Κερκόρωνος, ὁ ὁ κερκῆς.

Κέρ-κος, ἡ (βίβ. καρ. κερ. ἡ ἐν ἀναδιπλ.
 τὸ δεύτερον μέρος πάσχει ἀποκόπ. κερ-
 κ(ερ)-ος, κερκ-ος) πρὸς τὸ κερκ-ίς, τὸ
 κέρκ-ος, ὅπερ κερκ-ος) ἡ οὐρὰ τῶν ζῴων,

ὡς μέρος τοῦ σώματος αὐτῶν, ὅπερ κινεῖται,
 κάμπτεται καὶ κυκλοῦται κέρκον ἔχουσα

πάντα σχεδὸν τὰ ζῷα οὐ μόν. τὰ ζωοτόκα,
 ἀλλὰ καὶ τὰ φυτόκα Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4,

10 εἶναι δὲ ἡ κέρκος συνών. τῇ οὐρᾷ ἀλλ' ἡ
 οὐρὰ σημαίνει τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ σώματος

μᾶλλον κατὰ τὴν θέσιν, ἐν ἡ εὐρίσκεται, οἷον
 τὸ ὀπίσθιον τοῦ σώματος μέρος κατὰ τὴν πι-
 θανὴν ἔτυμ. αὐτοῦ τὸ σημαίνονμενον τοῦτο

φαίνεται καθαρῶς κατὰ τὴν τροπικὴν χρῆσιν
 αὐτοῦ, καθ' ἣν λέγεται ἐπὶ τοῦ στρατεύμα-
 τος = τὸ ἔσχατον, τὸ τελευταῖον μέρος Σεν.

Κυρ. Ἀν. 3, 4, 38 ἐν δὲ 3, 4, 42 ἀντιθ.

πρὸς τὸ πτόμα = κέρκος ἑλάφου, φώκας
 Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1, 10' = καμήλου, 2, 1,

15' = ὄνου, αὐτόθι = ἵππου, 6, 18' πρὸς.
 Πλουτ. Σερτ. 16' = λαγῶν, χοίρου Ἀριστ.

ἵππ. 909 Ἀγ. 786' = εἰς τὴν σπλαγχνὴν
 καλοῦνται κερκυφύρα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 5'

«κέρκω σαίνειν» Ἀριστ. ἵππ. 1026' «ἐκτεί-
 νει τὴν κέρκον» Πλατ. Φαιδρ. 254' = Μετ.

τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς Ἀριστ. θεσμ. 230'
 ἡ λογοειδὴς ἄκρα τῆς φλογὸς Σχολ. Εὐρ.

Φαιν. 1263. Καθ' ὁμοιότητα τὰς ἀμφέ-
 λους βλάπτων . . . ἡ ἀρουραῖς μύς.

Κερκούριον, ἡ ὄν. ἱεράς Ρουφ. Ἐπιγρ.

Κέρκουρος, ὁ 1) εἶδος ἰχθύος Ὀππ. ἀλ. 1,

141· 2) εἶδος· πλοίου, ὅπερ τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Κυπρίων κατεσκευάσθη Πλιν. 7, 56· «κέρκυρας σκάφος μακρὸν ἔχον πρόμνην» Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 142, ὁ B. Graser ἐν τῷ Do veterum re navali σ. 52 λέγει ὅτι ὁ κέρκυρας εἶνε τὸ νῦν ὕφ' ἡμῶν λεγόμενον κώτταρον, ὅπο τῶν Εὐρωπα. kutter, λατ. cecurus. Κερκο-φόρος, ὁ· ὁ φέρων, ἔχων κέρκον Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1, 5, 5, 5.

Κερκύλας· Ἀνδριεύς τις σύζ. Σαπφούς Σουῖδ. δι. γρ. Κερκύλας.

Κερκυονεύς· ἐπὶ θ. Ἀπόλλωνος, Ἐπιγρ.

Κέρκυρα, ας, ἡ, καὶ Κόρκυρα, Ἐπιγρ. νομίσμ. καὶ μτγν. δθ. τὸ λατ. Ceryra· νῆσος τοῦ Ἰονίου πελάγους παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Ἠπείρου, οἱ νῦν Κορφοί, κατ. Κερκυραίοι, 3· «Κερκυραία μαστίξ» = μεγάλη καὶ περιττὴ τῷ μεγέθει Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 1463· ἐπὶ θ. -αἰκός, 3, Δ. Ἀλ. ἐπιστ. πρ. Πομπ. 2, σ. 770· τὰ Κερκυραῖα = τὰ τῆς Κερκύρας θουκ. Δ. Ἀλ. Κερκυσέρα, ἡ· Ἀγγιλίως ἐπὶ θ. Φωτ.

Κερκυών, -όνος· υἱὸς Ποσειδῶνος ἡ Ἡρακλίου τοῦ Ἰγν. Κατὰ δὲ Πλουτ. Θησ. 11, Ἀρκάς τις, φοδερὸς ληστής παρὰ τὴν Ἐλευσίνα Πλατ.

Κερκύλα -ων, τὰ· τόπος ἐν Ἰταλίᾳ Δ. Σικ. Κερκύλας, ὁ· ἴδε Κερκύλας.

Κερκύλειος, 2· πανοργος, δόλιος, ἐκ τοῦ Κερκύωφ Συνεσ.

Κερκύπη, ἡ· «μικρὸν τετίγιον τὸ καλαμαῖον· τρία γὰρ εἶναι γένη τετίγιων φασὶν οἱ δὲ τέτις θήλεια μὴ φωνοῦσα» Πουχ. πρβλ. Ἀριστ. ἐν Ἀθην. 4, 138, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 10, 44.

Κερκυπία, ἡ· πόλ. τῆς μεγάλης Φρυγίας Πτολ. 5, 2, 23.

Κερκυπίζω, ἐκ τοῦ κέρκυφ, κερκυπιζόντες = κατασκώπτοντες Πουχ.

Κέρκυσις, ἡ· νόημα τῶν γυναικῶν· εἶνε δὲ ἔκφρασις τις σαρκώδης περὶ τὸ στόμιον τῆς μήτρας Π. Διγ. 6, 70, Ἀετ. 16, 104.

Κέρκυς, -ωπος, ὁ· 1) «κέρκυφ, παιγνιώδης, ἡ εἶδος θηρίου μεγάλῃν οὐδὲν ἔχοντος»· «κερκώπων, δολίων, πονηρῶν, σκωπτῶν, κακούργων» Πουχ. - πρβλ. Δισχ. 2, 40, ὅστις συνάπτει αὐτὸ μὲ τὸ παιπάλημα· 2) πολλὰ πρόσωπα καὶ μάλιστα μυθολογικά.

Κέρμα, -τος, τὸ· κυρ. τὸ εἰς μικρὸν τετμημένον, ἀπετρίμμενον, ἴδ. ὅμοις τὸ μικρὸν νόμισμα· «μικροῦ κέρματος πρίασθαι τὴν ἡδονήν» Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 13, 568, καὶ μτγν. ὡς Κ. Δ. συνθθ. ἐν πλ. «τὸ στόμ' ἐπιδύσας κέρμασι τῶν βητόρων» Ἀριστ. πλ. 349, Δημ. 21, 107.

Κέρμα-δότης, ἡ κερμυδότης, ὁ· κερματιστής Nov. Ἰ. 2, 75.

Κερμαλόν, τὸ· χωρίον παρὰ τὸν Τίβεριν Πλουτ. Ρωμ. 3, πρῶτον ἐγράψ. Γερμανόν.

Κερματίζω· κομματιάζω, θραύω, συντρίβω μετὰ τοῦ θρύπτω Πλατ. Κρατ. 426· «κατὰ μικρὰ τὰ σώματα», Τιμ. 62· τὸ ἐν, πολιτ. 7, 525· μτφ. -λόγον Β. Ἀν. 47, ἴδ. κόπτι κομὰ νομίσματα «χαλκήτην δαίμονα» Βυζ. ἀναθ. 17 (11, 271).

Κερμάτιον, τὸ· ἱσοκ. τοῦ κέρμα· μικρὸν νόμισμα Πλουτ. Κημ. 10.

Κερματισμός, ὁ· κομματισμός, διαμερισμός, μτγν.

Κερματιστής, ὁ· ἀλλάζων νομίσματα, σα· ράφης, κολλουσιότης, μτγν. Ἰ. Εὐαγγ. 2, 14.

Κέρνα, ἡ· ἀζίνη Πουχ.

Κερνάς, ὁ· κερνοφόρος ἴδε κέρνας.

Κέρνη, ἡ· νῆσος τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ Στραβ. κατ. Κερναῖοι· παρὰ Λυκοφρ. 1084 «νῆσος Κερνεάτις».

Κέρνον, τό, καί. κέρνος, ὁ καὶ τὸ «ἀγγεῖον κεραμεῶν ἔχον ἐν αὐτῷ πολλοὺς κοτυλίσκους κεκολλημένους, ἐν οἷς εἰσι μήκωνες λευκοί, πυροί, κριθαί, πισοί, λάθυροι, ὄγχοι, φακοί· ὁ δὲ βασιτάς αὐτοῦ, οἷον λιανοφορήσας τούτων γένεται, ὡς ἱστορεῖ Ἀμμόνιος ἐν τρίτῃ περὶ βρωμῶν καὶ θυσίων» Ἀθην. 11, 470· ἐντὸς αὐτοῦ ἐφέροντο λοιπὸν τὰ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἐπιθυόμενα ἐν τοῖς μυστηρίοις Πουχ. καὶ Σχολ. Νικ. ἀλ. 217· ἔτι, Κέρναι, αἱ «περὶ δὲ τοῖς νῦτοις ἐπὶ τρυφύτῃσι ἀνεστάσιν, ἂν δύο μὲν αἱ μετὰ τὴν πρώτῃν ἀκανθαν ὀνομαζομένην καλοῦνται· κυνόλοφα, κέρναι δὲ αἱ πλαγίαι δύο· αἱ δὲ λοιπαὶ κάτω προνοεῦσιν» Πολυδ. 2, 180.

Κέρνο-φορέω· φέρω τὸ κέρνον, μτγν. ἴδε τὸ ἐπομ.

Κέρνο-φόρος, ὁ· ὁ τὰς θυσίας ἄγων Πουχ. -ζήκορος Νικ. ἀλ. 217· ἔτι «κερνοφόρον ὄρχημα» = ὁ χορὸς ὁ γινόμενος ἐν τοῖς κορυδαυνοῖς μυστηρίοις Ἀθην. 14, 629· πρβλ. Πολυδ. 4, 103· ἴδε κέρνον

Κερό-βάτης, ὁ, καὶ κερα-βάτης Σουῖδ. ἐπὶ θ. Πανὸς Ἀριστ. βατρ. 230, ἐνθα ὁ Σχολ. «ὁ εἰς τὰ κέρατα τῶν ὀρνέων βαίνων», ὅπερ δὲν εἶνε ὀρνέον· κατὰ δὲ Πουχ. «ὁ Πάν· ἦτοι ὅτι κέρατα ἔχει, ἡ οἶον κερατοβάτης, τὴν βάσιν ἔχων κερατίνην ἐπὶ τὰ κάτω τραγὸν εἶχεν».

Κερό-δόας, ὁ· ἐπὶ θ. αὐλοῦ· «λωτός» Φιλίππ. 6 (6, 94)· διότι πρὸς τὸ κάτω μέρος ἦτο περικλημένους μὲ κέρατον.

Κερό-δετος, 2· συνιμμένος μὲ κέρατον· -τόσων Εὐρ. Ἦρσ. 33· πρβλ. κέρα.

Κερό-εἰδής, 2· ὅμοιος πρὸς κέρατον· «Ἐρπυλλων» ὅπερ ἐκλήθη οὕτως ἐκ τῶν φύλλων αὐτοῦ Νικ. Θηρ. 909.

Κερόεις, εσσα, εν· ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος· «κερβέσσα ἔλαφος» Ἀνακρ. ἐν Ἀθην. 9, 396, συνηρ. «κερβέσσα» Σοφ. ἀποσπ. 110· 510· ποίμνα Εὐρ. Πλ. 724· Θεός = ὁ Πάν Ἀντ. Σιδ. 48 (Πλιν 305)· -ῶλος = ἀμαρὰ συμφορὴν ὑπὸ κερασφόρων ζῴων Καλλιμ. Ἀρτ. 113· -λωτός = ὁ αὐλός· ἴδε κεροδόας Ἀνθ. 7, 223.

Κερόεσσα, ης· θυγ. Ἰουδ. καὶ σύζ. Ἐπαφου, ἔξ ἧς καὶ ὁ ἐν Κωνσταντίῳ τόπος Κέρας ὀνομασθῆναι Στ. Βυζ.

Κερ-οίαξ, ἄκος, ὁ· σχοινίον, δι' οὗ δένουσιν ἡ διευθύνουσιν τὴν κεραλὴν Λουκ. πλοτ. 4, ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει κάρια.

Κερα-πλάστης, ὁ· λειτουργὸς ἡ τριχοκομήτης Πουχ. καὶ δὲ περὶ τὴν κόμην χειροτέχναι, κομισταί καὶ κορυφαῖται αἱ γυναῖκες· αἱ δὲ καὶ κεραπλάστας αὐτοῦ ἐκάλεσαν, ὅτι κέρα ἡ κόμη Πολυδ. 2, 32· πρβλ. Πλουτ. 2, σ. 977.

Κερό-στρωτος, 2· ἱστρωμένος μὲ κέρατα

ἡ μὲν ταμάκη κεράτινα Πλιν. 11, 37, 45.
 Κερτο-τυπέω κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα Διάχ.
 Ἀγ. 655.
 Κερουαρία, ἡ πολ. Ἰσπανίας Πτολ. Gervaria.
 Κερουνοί ἢ Βερρουνοί, οἱ λαὸς τῆς Κορ-
 σικής Πτολ.
 Κερουλίς· ἴδε κερουχίς.
 Κερο-υλχίς, -ίδας· Θηλ. τοῦ ἐπομ. Σχολ.
 Θιοκρ. 5, 145.
 Κερο-υλχός, 2· «ὁ τοῖς κέρασιν ἔλκων τὸ
 ἄστρον καὶ ὁ κερούχος κάλως» Ψαυχ. ἰδ.
 ὁ τείνων τὸ κεράτινον τόξον, ὡς ἐπὶ 0. τοῦ
 Ἀπόλλωνος Σουδ. - Τρωες Σοφ. ἀποσπ.
 738· «τὰς κερουλκάς» Εὐρ. Ὀρ. 268· - κάλως
 = κερούχος, μτγν.
 Κερουτίαις, ὁ ὑπερήφανος, γαυριῶν.
 Κερουτιασμός, ὁ ὑπερήφανία Φωτ. λεξ.
 σ. 158, ἀνὴρ γραψὴ εἶνε ὁρῆ.
 Κερουτιάω, «κερουτιᾶ· γαυριᾶ» μετενέμεται
 ἀπὸ τῶν ὑφαιγενομένων τῶντων Ψαυχ. «ἔ-
 νουρτλίζεις, κἄκερουτιάς» = τὴν κεφαλὴν ἀνέ-
 τινεις Ἀριστ. ἱππ. 1341 καὶ Σχολ. αὐτόθι.
 Κερο-υχίς - ἰδος· Θηλ. τοῦ ἐπομ. ἡ ἔχουσα
 κέρατα· - αἶγες Θεοκρ. 5, 145, ἐνθα ὁ Σχολ.
 καὶ τὴν δι. γρ. κερουλχίς ἡ κερουλχίς ἀναφέρει
 ἡ ἐλκτικὰ κέρατα ἔχουσα.
 Κερο-υχός, 2· ὁ ἔχων κέρατα, κερασφόρος
 - ἰδ. κάλως = κερατοῦχος.
 Κεροφαῖται, οἱ λαὸς τῆς Ἀφρικῆς Πτολ.
 Κερο-φόρος, 2· κερασφόρος· - βδες Εὐρ.
 Βαυχ. 690.
 Κερο-χρυσός, 2· ὁ χρυσοῦς ἢ κεχρυσωμένος
 κέρατα ἔχων· - μόσχοι Χρ. Σιδ. 5, σ. 618·
 συνῆθ. εἶνε μόν. ἡ ἐναντία σὺνθεσις χρυσόκερως.
 Κερρήνιοι, οἱ λαὸς Θράκης Πολυαν.
 Κερρητιανοί, οἱ λαὸς τῆς Ἰσπανίας Στραβ.
 παρὰ Πτολ. Κερρητιανοί.
 Κερρίς, -ίδας, ἡ ὄν. ἰχθύος Σουδ.
 Κέρρα· Ἀσιατικὸν νόμισμα Ψαυχ.
 Κέρραι· κερραὶ ἴδε κέρρω.
 Κερσατον, τὸ νόμισμα παρ' Αἰγυπτίους Ψαυχ.
 ἰν λ. νόμισμα.
 Κέρσης, ὁ 1) γάμος Ψαυχ. 2) ληστής Νικ.
 Δαμασκ. ἀποσπ. 49.
 Κέρσιμος, 2 (προφανῶς παράγεται ἐκ τοῦ
 κέρρω)· κουρεσίμος. Κατὰ δὲ τὰ Σχολ. ἐν
 ἰλ. ω, 81 εἶνε τὸ κέρσιμον τὸ βούς κέρας
 κατεσκεύαζον δὴλον ὅτι σύριγγα ἐκ κέρατος
 βούς, ἣν περιέτιθον τῇ δομῇ ὑπὲρ τὸ ἄγ-
 χιστρον ὅπως μὴ αἱ ἰχθύες ἀποτρίβωσι τὸ
 κῆλον καὶ τοῦτο λέγεται κέρσιμον ἢ βους κέ-
 ρας· ταῦτα ὑπάρχουσιν ἐν τοῖς λεξικοῖς ἐν τε
 τῷ Θησαυρῷ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐν δὲ τοῖς Σχολ.
 τοῖς ἐκδοθεῖσιν ὑπὸ Διονδάρειον ἡ λέξις κέρ-
 σιμον δὲν ὑπάρχει· εἶνε λοιπὸν ὑποπτον ὄνομα.
 Κερσολέπτης, οὗ· υἱὸς Κότυος βασιλεὺς
 τῶ. ἰν Θράκη Ὀδρυσῶν Ἰσοκ.
 Κέρσος, ὁ· ποταμὸς Κιλικίας Ξεν. δι. γρ.
 Κέρσος.
 Κέρρα, ἡ ἡ πόλις ἐν τῇ γλῶσσῃ τῶν Ἀρμε-
 νίων Ψαυχ. κατ' ἄλλ. = κτίσμα· 00. τὸ σύνθ.
 Ἰγρυνόκερτα = πόλις Τιγράνου.
 Κέρτισσα· πόλις Παννονίας Πτολ.
 Κερτόμιος· κερτόμιος· Μ. Ἐτ. σ. 102, 46.

Κερτομέω (ἐκ τοῦ κέρτ-α-μος, αὐτὸς ἡ βίβ.
 κερτ. ἐγένετο προσλήψαι τοῦ τ ἐκ τῆς κερ-
 κερτ. ἡ δὲ κερτὴν καὶ βίβαν τοῦ κέρρω (κερ-
 ρω) δὲν εἶνε λοιπὸν σὺνθ. ἐκ τοῦ κέρρα-τέμνω· ἴδε
 Κουρτ. Ἐτ. σ. 148)· κυρ. κεντῶ, πειράζω,
 σκόπτω, περιγελῶ, λοιδορῶ, ὀδρίζω· - τινά
 Ὀδ. σ. 349, μεθ' ὃ ἀκολουθεῖ «γέλων δ' ἐτέ-
 ροισιν ἔτευχε», ἀντιστοιχεῖ τῷ ὀνειδίξω ἰλ.
 6, 256· τίθεται ἄνευ πτώσεως, π, 261, Ὀδ. 0,
 153· συχρὸν εἶνε τὸ «ἀγορεύεις κερτομένω»,
 μετὰ αὐτ. πράγμ. «παράβολα κερτομεῖν» Ὀμ.
 ὕμν. Ἐρμ. 56· «ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ'
 ὄντα με» Αἰσχύ. Πρ. 988· «πότερα δὲ κερτο-
 μὼν λέγεις τόδες» Σοφ. Φιλ. 1219, Εὐρ. Κυκλ.
 683· «- ἡμᾶς τόδες», Ἐλ. 619· «κεκέρταται
 μένη», ἰκ. 321· ἐν δὲ τοῖς Β. Ἄν. κερκερτο-
 μηται = πέπαικται καὶ κεχλεύσασται ἐν τῷ
 πεζ. παρὰ μτγν.

Κερτόμημα, τό· σκόδιμα, μτγν.

Κερτόμησις, ἡ· τὸ κερτομεῖν· «εἰ κερτόμη-
 σίς ἐστι τῶν ὁδῶν λέγειν» Σοφ. Φιλ. 1220.

Κερτομητικός, 3· κερτομικός· Σχολ. ἰλ.
 π, 261.

Κερτομία, ἡ· σκόψις, λοιδορία, μόν. ἐν πλ.
 «κερτομίας ἡδ' αἰσὺλα μυθήσασθαι» ἰλ. υ,
 201· «κερτομίας καὶ χεῖρας ἀφίξω» Ὀδ. υ, 263.

Κερτομικός, 3· σκαμπτικός, χλευστικός
 Σχολ. ἰλ. 0, 448.

Κερτόμιος, 2· κέρτομος· ἐγγιχτικός, πειρα-
 κτικός, χλευστικός· «κερτομίοις πέπαισαν και-
 ρηθῆναι» Ὀδ. ω, 239· «κερτομίοις ἐπέσσαν
 Δία ἐρέθισον» ἰλ. ε, 419· καὶ ἄνευ τοῦ ἑπος·
 «κερτομίοις Δία· - - προσήδα», α, 539,
 Ὀδ. υ, 117· «κερτομίοις γλώσσας, ὄργας»
 Σοφ. Ἄντ. 946.

Κερτομιστής, ὁ· χλευσστής Ψαυχ.

Κέρτομος, 2· κερτόμιος· «κέρτομα βάξιν»
 Ἰσ. ἔρ. 786· «ἡ κέρτομος με θεοῦ τις ἐκπλη-
 σσι χαρὰ» = ἀπατηλή, ψευδής· Εὐρ. Ἀλκ.
 1128· πρὸ λ. Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 338· «θεστήσῃ
 τε τὰ ἀγάλματα καὶ χυροὶσι κερτόμοις ἐκ-
 σκοντο» Πρ. 5, 85, εἰς τὸ ὅποιον ἀντιστοι-
 χεῖ τὸ εὐδὺς ἀκολουθοῦν «κακῶς δὲ ἡγέρουν
 οἱ χοροί»· «κέρτομος καὶ σατυρικὴ παιδιὰ»
 Δ. Ἄλ. 7, 72, καὶ ἐνιαχοῦ μτγν.

Κερτανός, -ος, ὁ· πόλις Μυσίας, κατὰ τινες
 = Κυτῶνιον ἢ Καρίνη Ξεν. δι. γρ. Κερτῶνιον
 καὶ Κερτόνιον.

Κερυνία, ἡ· 1) πόλις καὶ ὄρος ἐν Ἀχαΐᾳ Πο-
 λυδ. Στραβ. κατ. Κερυνεῖς, ἐπὶ 0. Κερύνειος
 πάγος· Καλλιμ. ὕμν. 3, 109· Θηλ. Κερυνήτις,
 ἑλαφος, ἣν ὁ Ὑρακλῆς ἐπρεπε νῆ πιάσῃ ζῶ-
 σαν Ἀπολλ. 2) πόλις Κύπρου Δ. Σικ. δι. γρ.
 Κυρηνάων, Κυρήνη, Κυρήνια, Κυρήνεια, κατ.
 Κερυνίτης.

Κερχάλεος, 3· ἑρπός, τραχύς, βραχνός·
 - βῆξ Ἰπποκρ. καὶ ἱατρ.

Κερχάω· κέρχω, εἶμαι βραχνός Ἰπποκρ.

Κερχίνη ἢ κερχίνη.

Κερχνάλεος· κερχάλεος Γαλην.

Κερχνάσμος, ὁ· ἡ ἐρπότης, βραχνάδα τοῦ
 λαίμου Γαλην.

Κερχνάω· κερχάω ἱατρ. παρ' Ἰπποκρ. καὶ
 κέρχων.

Κερχυνία, ἡ πηγὴ παρὰ τὴν λίμνην Λέρνην
Λίσχ. Πρ. 676.

Κερχυνή, ἡ εἶδος πτηνοῦ ὀνομασθέντος ἐκ
τῆς βραχύνῃς αὐτοῦ φωνῆς Σχολ. Ἀριστ. ὄρν.
588, παρὰ Φωτίῳ ἐξηγεῖται καὶ ἄλλως.

Κερχυνή, ἴδος, καὶ συνήρ. κερχύνῃς, ὅδου,
ἡ τῷ προηγ. Ἀριστ. ὄρν. 588: «κερχυνῆας»
Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 2, 65. Παρ' Ἀριστοτ. 1.
Ζ. 2, 12 καὶ Λιλ. 1, Ζ. 2, 43 κερχυνίς,
ὁ περὶ ὅ. εἶνε ἄλλα πτηνὸν ἢ γίνεται σύγγυ-
σις τῆς γραφῆς.

Κέρχυνος, ὁ ξηρότης, τραχύτης - χελώνης
Σοφ. ἀποσπ. 278, 16. τραχύτης, βραχνύδα
τοῦ λαίμου, ἱατρ. «ὁ τῶν ἀργυρίων κοινω-
τὸς κέρχυνος» Πολυδ. 7, 99.

Κερχυνώω τῷ ἐπομ.

Κέρχυνω κέρχυν Ἰπποκρ. ἀρχ. λειξ

Κερχυνώδης, 2' ξηρός, τραχύς, βραχνός,
ἱατρ. καὶ, ὁ ποιῶν τι ξηρόν, τραχύ, βραχνόν.

Κέρχυνμασι, τό, «κερχυνῶμασι» τραχύσμασι,
κυκλώμασι, γαργαλισμοῖς, καλοῦσι δὲ καὶ
τὸν περὶ τὸς ἔτους τῶν ἀσπίδων κόσμον καὶ
ποτηρίων ἐπιχειρίων» Πτολ.

Κερχυνωτός, 3, «κερχυνωτά» τεταρνευμένα
ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῶν ποτηρίων, ὡς περ κερ-
χυνώδης, ποικίλα, τραχέα, πολύπαστα» Πτολ.

Κέρχυνω κάρνω τι ξηρόν, τραχύ, βραχνόν,
παθ. Ἰπποκρ. - ἔτι ἀμτθ. εἶμαι ξηρὸς, τρα-
χύς, βραχνός, ἐπὶ τῆς φωνῆς, ὅταν κατὰ τοὺς
πνεύμονας ὑπάρχωσι φύματα ἢ εἰς τὴν τρα-
χεῖαν ἀρτηρίαν φλέγματα ἢ τραχύτης τις
περὶ ταύτην τὴν χώραν ἐκ φλεγμονῆς. Τὸ
κέρχυν ὡς καὶ πάντα τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα
ἔχει ρίζ. καρ, κερ, ἥτις δι' ἀναδιπλώσεως,
τροπῆς καὶ ἀποκοπῆς γίνεται καρ-χ(αρ),
κερ-χ, ἐντ. σχηματίζονται τὰ, κέρ-χ-αι,
καρκίνος Πτολ. καρ-χ ὡδες = τραχύ Πτολ.
κέρ-χ-ανα = ὅσπερ καὶ ρίζαι ἀδόντιον Πτολ.
καὶ τὰ κέρ-χ-νο-ς, κέρ-χ-ω, κερχ-ά-ω κέρχ-
υνω, κερχυν-άω, ὡς, κερχυν-α-σμός.

Κερχυνώδης, 2' κερχυνώδης Ἰαλιν.

Κερ-φός, ὁ ὁ ζῶν διὰ τῆς κερατίνης σάλ-
πιγγος, ἡ τοῦ αὐτοῦ πρὸλ. τὸ κερατάλης.

Κίρωνες, οἱ λαὸς τῆς Βρετανίας Πτολ.

Κερωνία, ἡ κερατίν, κερατίνια ὡς ἡμῶν
καλεῖται διαφόροι, κερατίν, φυλοκερατίν,
κοντουρουδιά, χαρουπιά, ceratonia siliqua
(Λιν.) ἐσφαλ. ἐνομίζετο ὑπὸ τινων ἀρχαίων
ὅτι ἦτο δένδρον τῆς Αἰγύπτου, καὶ διὰ τοῦτο
Αἰγυπτία συκὴ καὶ ὁ καρπὸς Αἰγυπτίων σκυ-
κὸν ἐκαλεῖτο Θεοφρ. 1, φυτ. 4, 2, 4, ἐν τῷ
εἶνε δένδρον τῆς Συρίας καὶ Παλαιστίνης καὶ
ὅν τῆς Κύπρου καὶ Κρήτης ἐν τῇ Β. Δ.
Λαοὶ κερ. 15 ὁ καρπὸς λέγεται κεράτιον,
κεράτια.

Κερωνία, ἡ πῶλ. Κύπρου = Κερυνία Πτολ.
Κερ-ωνυξ-υγος, 2' ὁ ἔχων κερατίνας ὀ-
πλάς, χηλὰς, πόδας Πάν Δ. Περ. 995 πρὸλ.
κεροβάτης.

Κερω σός, ἡ νῆσος παρὰ τὴν Μελίτην Ἀ-
πολ. Ρ.

Κερω-τυπέω κερωτυπέω, ἀμφ.

Κερω-φόρος κερωφόρος, κερασφόρος.

Κίς καὶ κίς καὶ εἰς ὄρθου, κίς.

Κεσάρια, ἡ Καισάρεια, πῶλ. Καππαδοκίαν
Ἐπιγρ.

Κεσδέδιον, τό' τόπος καὶ ναὸς τοῦ Διὸς ἐν
μικρῇ Ἀσίᾳ Πολυδ.

Κεσία, Καισία, Ἐπιγρ.

Κεσίανω φρούριον ἐν Δαλματίας Προκ.

Κέσιος-ου, ὁ, λατ. Cæsius ἔν. κυρ. νο-
μισμ. Μιον.

Κέσκετο ἔκετο Ὁδ. φ. 41.

Κεσκίον, τό' «κεσκίον στυπεῖον τὸ ἀποκτί-
νισμα τοῦ λίνου» Πτολ. Ἡρώδ. ἐν Σπιδ.
ἀνθ. 76, 6, χωριστέα δ' ἡ λέξ. ὡς εἰς, κέ-
σκι-ον ἢ ρίζ. σκι ἐκ τῆς σκε, σκα, ἥτις σπ-
μαίνει χωρίζω, διακρίνω πρὸλ. τὸ ὄν, κέ-
σκι-ον-ν.

Κέσκιος, ὁ λιμὴν καὶ πόλις Κιλικίας Φωτ.

Κέσσυνα φρούριον ἐν Δαρδανία Προκ.

Κεσσά, ἡ πολ. Αἰγύπτου Ἀλεξ. Πολυδ.

Κεσσερώ, ἡ πολ. Γαλλίας Πτολ.

Κέστερ νεανίας, Ἀργεῖοι, Πτολ.

Κεστεύς Αἰγυπτίος τις Παπ. Κασ.

Κεστία, λατ. Costia, Ἐλλην, Ἐπιγρ.

Κεστιανός Ἀἴλιος Ἐπιγρ.

Κεστλία, ἡ Ρωμαία τις Λιλ.

Κέστιος, ὁ ὄν. πληθεισικοῦ τινος γένους ἐν
Ῥώμῃ Ἰωσ.

Κεστός, ὁ (ἡ ρίζ. κας, κες. κες-τός - πρὸλ.
κας-τρος, κας-τρον, κας τρα, κεστρώω κλ.)
κυρ. ἐπιθ. κεντητός, πεποικιλμένος ποικίλου
αὐτῷ καλεῖται ὁ ἱμάς τῆς Ἀφροδίτης, ὃν εἶχε
προσδεδερμένον ἐπὶ τοῦ στήθους Ἰλ. ξ. 214 «ἡ
καὶ ἀπὸ στήθεσιν ἔλδουτο κεστόν ἱμάντα
ποικίλον, ἔλθα τί οἱ θελκτέρια πάντα τέτυ-
κτο» ὁ ἱμάς οὗτος ἦτο ζωστήρ ἢ μάλλον ται-
νία τις προσταρνίδιος ἢ περιστερνίδιος. Παρὰ
μην. ὁ κεςτός, ὡς οὐα. = ὁ ζωστήρ, καὶ
μάλιστα τῆς Ἀφροδίτης καὶ πάντα τὰ τῶν
γυναικῶν σαντασιώδη ἐνδύματα Φωτ. σ. 158,
19, Ἀντισαν. 1 (6, 88) «τὴν περὶ τὸν κες-
τόν γαστήραν» Πλουτ. π. δεῖ ποιημ. ἀκού.
4, σ. 73 πρὸλ. Λουκ. θε. διαλ. 20, 10.

Κέστρα, ἡ 1) εἶδος αἰσθηρᾶς σφύρας, ἥς τὸ
ἔτερον ἄκρον ἦτο δὲν Σοφ. ἀποσπ. 21 ἐν
Πολυδ. 10, 160 2) εἶδος ἰχθύος Πτολ. περὶ
τοῦ ἰχθύος τούτου λέγει ὁ Πολυδ. 6, 50 ὅτι
ἐκαλεῖτο καὶ σφύραινα «σφύραινα, ἣν καὶ κες-
στραν ἐκάλεον» - ὀνομάσθη λοιπὸν ὁ ἰχθύς
οὗτος κέστρα ἢ σφύραινα, διότι ἔχει ὁμοί-
τητα πρὸς τὸ ἐργαλεῖον, τὴν σφύραν, καὶ οὐχ
ὅτι ἀνήκει εἰς τὸ γένος τῶν κεστρέων, ὡς ὁ
λεῖ ὁ Κοραῆς ἐν ταῖς σημ. εἰς τὸν Ξενοκρατ.
σ. 88 ἔσπεσε δὲ καὶ ἡ συνήθεια τὸ ἔτερον τοῦ
ἰχθύος ὄνομα ὀλίγον μόνον κατὰ τὸν τύ-
πον παρελλαχόμενον σφύριδα καλοῦσα αὐτὸν
ὅστις καὶ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνο-
μα εἶνε γνωστός καὶ παρὰ τοῖς ἀρχ. ἦτο
περιζήτητος Ἀριστ. νεφ. 338, καὶ Ἀθην.
7, 323.

Κεστράτος, ὁ κεστρεύς Ἰπποκρ.

Κεστρέα, ἡ κέστρα, Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 338.

Κέστρεον, τό' τόπος τις τῆς νήσου Τήνων

Ἐπιγρ.

Κεστρεύς, ὁ ὄν. γένους ἰχθύων, mugil ca-
pito vel cephalus, εἰς ὃ ἀνήκοντι πάντα τὰ

διαφορά εἶδη τῶν κεφάλων· ὁ Ἀριστοτ. ἐν 'Ι. Ζ. διακρίνει διάφορα εἶδη· εἶνε δὲ τὰ ἑξῆς·
α) ὑπεράκας· 'Ι. Ζ. 8, 2· β) ὁ σάργος, β, 11 (κατὰ Κορ. ἐν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 88, ἰχθύς ποτάμιος καὶ ἱερός τοῦ σάργου τοῦ κοινῶς λεγομένου σαργού)· γ) ὁ φεραίος, ἀποσπ. 299· δ) ὁ μύζων, δ, 12· ε) ὁ χελλῶν (χελών), δ, 11· ζ) ὁ κέφαλος, 8, 2, ὁ δὲ Ἰκτίσιος ἐν Ἀθην. 7, 306 λέγει ὅτι τὸ γένος καλεῖται λευκίσκοι (ὅθεν παρ' ἡμῶν τὰ καλούμενα λευκοῦρίνια, ὅ ἐστι λευκοῦρίνια, Κορ. σημ. Ξενοκρ. σ. 89)· εἶδη δὲ κεφάλαι, κεστρεῖς, χελλῶνες, μυτίνοι· ἄλλα δὲ ἄλλα εἶδη ἀναγράφουσιν, περὶ ὧν ἴδε καὶ Κορ. ἐν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 87—9. Κεστρεῖς, οἵ τε αἱ Ἀθηναῖοι· τοὺς Ἀθηναίους οὕτως ἔλεγαν καὶ προσηγόρευον· τὸ γὰρ ζῶον αὐτὸ λαίμαργόν τε ἐστὶ καὶ ἀπληστόν· Πουχ.

Κεστρεύω, «κεστρεύειν κεχρημένοι πεινῶντα» Πουχ. ἔκ τοῦ κεστρεῖς τὸ κεστρεύω=ἔχω πάντοτε κενὸν τὸν στήμαζον ὡς ὁ κεστρεῖς· εἰμαι νηστικός· ἐκωνομάζεται δὲ καὶ εἰδὸς τι κεστρώς ἰδίᾳ νηστις Ἀθην. 7, 306.

Κεστρία, ἡ· 1) θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Πιπίρου Βάμπου, σὺζ. Ἐλένου Σερβ. ἐν Βιργ. Αἰν. 3, 334· 2) χώρα ἐν Χανονίᾳ Στ. Βοζ. Ἰντ. ἐπὶ 0. Κεστρίνοι, οἱ, δηλ. βόες Σχολ. Ἀριστοτ. εἰρ. 925· κατὰ δὲ τὸν Πουχ. «κεστρίνοί ποτε· οἱ ἐν Χανονίᾳ· ἡ γὰρ Χανονία πρότερον Κεστρίνη προσηγροῦετο»· 3) πόλ. Πιπίρου Πλιν. ἡ δὲ χώρα Κεστρίνη, ἡ, Θουκ. 1, 46.

Κεστρίνιος, ὁ· ὑποκ. τοῦ κεστρίνου Κλεάρχ. ἐν Ἀθην. 8, 332.

Κεστρίνος, ὁ κεστρεῖς Ἀναξάνδρ. ἐν Ἀθην. 7, 307. Ἀλλὰ κατὰ τὸ Β. Ἀν. σ. 271 «τόμα καὶ τεμάχη τῶν ἰχθύων»· πρβλ. Μ. Ἐτ. 506, 45.

Κεστρίνος· οὗτος Ἐλένου Πaus.

Κεστρίτης, ὁ, αἰῶς αἰῶς κατασκευαζόμενος μὲ κέστρον Διοσκ.

Κέστρον, τό· 1) εἶδος ἀρωματικοῦ φυτοῦ Διοσκ. *betonica officinalis*· 2) σφύρα Ἰδ. κέστρα.

Κέστρος, ὁ· ἡ πρώτη ἐκφυσις τῶν σπερμάτων, καὶ ἀκόντισμα, καὶ ἡ ἐν τῇ γλώσσει τραχύτης· Πουχ. πρβλ. καὶ Σουλδ.

Κέστρος, ὁ· ποταμὸς Παμφυλίας Στραβ.

Κέστρο· σφενδόνη, ἡ· σφενδόνη, δι' ἧς ἐσφινδονάτο ὁ κέστρος, τὸ ἀκόντισμα Σουλδ.

Κέστρο· φύλαξ· αἰῶς, ὁ· ὁ φύλαξ τῶν κέστρων, Ἰπικρ.

Κεστρώω· ὀξύνω, ἀποξύνω, μὲ ἀπωξυμμένον σιδήρον ἐγγρατῶω· β. ἐπὶ 0. κεστρωτά, λεγόμενον ἐπὶ τῆς ἐγκαυστικῆς ζωγραφικῆς=ἐγκαυστα Πλιν. Ἱ. Φ. 11, 37· ξύλον = πυρίκαυστον κατὰ τὰ ἔκτρα· ἡ ἀπὸ πλεονεξίας Πουχ.

Κεστρωσις, ἡ· ἐγγράφει μετ' ὧν σιδήρου ἐργαλίῳ ἐγκαυστις, εἶδος ἐγκαυστικῆς ζωγραφίας Πλιν. Ἱ. Φ. 35, 40.

Κέτην, ἡ· ἡνός· κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους ὁ βασιλεὺς Πρωτίδης Δ. Σικ.

Κετία, ἡ· πόλ. Λατίου Δ. Ἀλ. δ. γρ. Σατία.

Κετιανοί, οἱ· λαὸς Διόδωρ. Σουλδ.

Κέτος, ὁ· πατ. πλησίον Κύμης Ἀριστοτ.

Κευθάνω, π.=κεῦθω Ἰλ. γ, 453, ἐν τῇ παρατ. Κευθῆνες, οἱ· οἱ καταχθόνιοι δαίμονες Σουλδ.

Κεῦθμα τό· κευθμῶν Θεογν. 243.

Κευθμός, ὁ· τῷ προηγ. Ἰλ. ν, 28, Καλλίμ. ὅμ. Δ. 34. καὶ Στραβ. 11, 495 ὡς δι. γρ.

Κευθμῶν, -ῶνος, ὁ· καταδύσεις, κρύψεις τόπος, σπηλαιοὶ· «ματωμένη κευθμῶνα ἀνὰ σπείος»

Ὁδ. ν, 367, ἐπὶ τῆς κοίτης τῶν ἀγρίων θηρίων· «πυκινὸι κευθμῶνες», κ, 283· «γαίης ἐν κευθμῶνι»· Πσ. θε. 158· «Ταρτάρου μελαμῶντος κευθμῶν»· «χάσμα Διοσκ. Πρ. 220· ἀλλ' ἐν Εὐμ. 772· «Ἔδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκου χθονός»· ἄδωτον· «κευθμῶνες ὄριον»

Πινδ. Π. 9, 35· «ἰδατον ἐς κευθμῶνα»· Εὐρ.

Ἐλ. 24, «ἡλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι», Ἰπικρ. 732· ἴδε καὶ κευθς, σπαν. ἐν πεζ. Στραβ.

ἴδε κευθμός.

Κευθμῶνο· χαρῆς, 2· ὁ χαίρων νά διατρίβῃ ἢ νά κρυπτεται εἰς τοὺς κευθμῶνας Σουλδ. ὅμν. 4, 46.

Κεῦθος, τό· κευθμῶν ἴδ. «κεῦθεα γαίης» = τὰ βαθέα καὶ ἀποκεκρυμμένα μέρη τῆς γῆς· Ἰλ. γ, 482, Ὁδ. ω, 204, Πσ. θε. 300, 331, Πινδ. Ν. 10, 56· «κελαινὸν εἰς τὸ κεῦθε ἐστὶ πόντος» Διοσκ. εἰρ. 759· «κεῦθος νεκύων» Σοφ.

Ἀντ. 812· «οἶκον Εὐρ. Ἀλκ. 875»· νηοῦ· τὸ ἄδωτον Μουσ. 119· «πόντου Ὀμπ. ἄλ. 4, 607.

Κεύθω, (βίβ. κευθ. - μελ. κεύ-σω, ἀορ. εἴ, ἐκυθον, μόν. ἐν τῷ γ, ἐν. κῦθε Ὁδ. γ, 16, ὅπου· κεύθωσι (κε-κῦθ-ωσι), ζ, 303, παρκ.

κέκευθα Ἰλ. γ, 118, Ὁδ. ι, 348, παρασγ. αὐτοῦ εἶνε τὸ κευθῶν ἀπλῆ παρ' Ὁμ. καὶ

κευθῶν Πσ. 1) κρύπτω· α) χωρῶ, δέχομαι· τι ἐντός, «ἐπὶ» ἂν σε δόμοι κεκῦθωσι καὶ ἀλλή· = ὅπου ταν οἱ κρύψωσι, δεχθῶσιν ἐντός, ὅπου ταν οὐ εἰσέλθῃς εἰς αὐτοὺς Ὁδ. ζ, 303· «νῆφαι καθαρῶν τήνδε τὴν στείγην ὅσα κεύθει» = κρύπτει, χωρεῖ, ἔχει ἔνδον ἐν αὐτῇ

Σοφ. Οἰ. τ. 1229· «εἴπερ τόδε κέκευθεν αὐτὸν τεύχος», ἐπὶ τῆς τεφροδόχου ὀδρίας, Πλ. 1109· «ἃ δὲ κέκευθε δέλτος ἐν πυγαῖς»· Εὐρ.

Ἱ. Α. 112· ἐντ. ἐπὶ τοῦ τάφου, ὅστις περιέχει τὸν νεκρὸν «ὅν οὐδὲ καθανόντα γὰρ κεύθει» Διοσκ. Πρ. 570· ὡς «λέβητος γαλίου

πλευρώματα σποδὸν κέκευθεν ἀνδράς», Σο. 676· «ὧν ἦδε κεύθει σώματ' Ἰδαία κόνις»· Εὐρ. Ἐκ. 325· συγχρὸν εἶνε ἐν τοῖς ἐπιταμ-

εἰδίσις ἐπιγράμμασιν ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ· οὕτως καὶ ἐν Ὁδ. γ, 16· «ὅπου κῦθε γὰρ»· «ὅπου κεύθει τεθαμμένος. Καὶ καθ. «ἰσάκιν αὐτὸν ἐγὼν Ἀἰεὶ κεύθωμαι» Ἰλ. ψ, 244· 6) ἀποκρύπτω, ἀποσιωπῶ· «δὴλῳ δ' ὄγε δάκρυα

κεῦθει» Ὁδ. τ, 212· «μηδὲ σὺ κεύθει νοήμασι κερδαλέοισιν», θ, 548· πρβλ. Ἰλ. ι, 313· «ὅς χ' ἔτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει»· «εἰπέ μοι ἐβρομένη τί νύ τοι νόος κεύθει κεύθει» Ὁδ. ω, 473· «οὐκ ἐτι κεύθειται δομῇ βρο-

τῶν οὐδὲ πατήτα», σ, 406· μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου, ἀποκρύπτει τινὰ τι, οὐ λέγει· «δάκρυα οὐδὲ σε κεύσω» Ὁδ. γ, 181· «ὅ μιν κῦθε σῶπρον ἔγρην»· Ἰερατοσθ. ἐν Σχολ. Ἀπολλ.

Ῥ. 3, 802· «μη κεύθει» ἔνδον καρδίᾳ Διοσκ. Σουλδ. 100· «ἐντός ὀμμάτων γέλων κευθουσα»

728' «κρυφῇ δὲ κεῦθε» Σοφ. Ἀντ. 85' «κάν τι κοῦβεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκάτῃ» Εὐρ. Φοιν. 1220 καὶ μτγν. π. ὡς Θεοκρ. 1, 30' — παρχ. ἀντί ἐν. «ὅσσα πόλεις ἦδε κέκευθεν» = κρύπτεται, ἔχει ἐν ἑαυτῇ ἴλ. γ, 118, Ὀδ. γ, 18' οὕτω καὶ ὁ ὕπνος. 1, 348' 2) παρὰ τραγ. καὶ ἀμτθ. εἶμαι κεκρυμμένος, ἐπὶ τῶν νεκρῶν. «ὁ δὲ θανάων κεῖθαι κάτω δὴ γῆς» Σοφ. Οἰ. τ. 968' «Ἰδὲ κεῦθων», Αἴ. 622' καὶ συγν. ἐν παρχ. «κεκευθὼς πολυρίας ὑπὸ γυθῶν» Αἰσχ. Ἐπτ. 570' «μητρὸς δ' ἐν Αἴδου καὶ πατρὸς κεκευθόσιν» Σοφ. Ἀντ. 902' πρὸς κρύπτει.

Κευθώνυμος, ὁ 1) πατ. Μανοτίου Ἀπολλ. 2) = Κυθώνυμος Σουτῆ.

Κεῦλη, ἡ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Κεφαλᾶδιον, τό' ὕποκ. τοῦ κεφάλαιον Μ. Ἐτ. 240, 2, capitulum.

Κεφαλαί, -ων, αἱ 1) ἀκροί, τῆς μεγάλης Σώτρως Στραβ. 2) Βοῶς Κεφαλαί' ὅδε Βοῶς.

Κεφαλαία, ἡ χρόνιος κεφαλαγία, συνεχῆς ἢ καὶ μετὰ διακοπὴν τινα πάλιν ἐπανερχομένη κεφαλαγία, ἱατρ.

Κιφαλαίῳ-γραφῶν τό' συγγραφή εἰς κεφάλαια διηρημένη, γεγραμμένη, Βυζ.

Κεφαλαίο-λογία, ἡ' τό κατὰ κεφάλαια λέγειν, διακρίνειν, χωρίζειν Σχολ. εἰς Ἐρμ. 3, 31

Κεφάλαιον, τό' τὸ κυριώτερον, σπουδαιότερον, ἀξιολογώτερον ἐν τινὶ πράγματι. «οἱ περ κεφάλαιον τῶν κάτωθεν ἡγαγε» = τὸν σημαντικώτερον τῶν νεκρῶν Εὐδουλ. ἐν Πλουτ. Περικλ. 3' οὕτω καὶ ἐπὶ προσώπ. ἰδ. παρὰ μτγν. ὡς ἐν Λουκ. Ἐρμ. 14' «- τῶν λόγων» Πινδ. Π. 4, 116' «ἐν αἷς ἐπιστολαῖς πολλῶν ἄλλων γεγραμμένων, κεφάλαιον ἦν πρὸς Λακεδαιμονίους» Θουκ. 4, 50' «ἡ πραγματεία αὐτῆς ἅπασα καὶ τὸ κεφάλαιον εἰς τοῦτο τελευτᾷ» τὸ σημαντικώτερον Πλάτ. Γοργ. 453' «τὸ κεφάλαιον ὧν ζητεῖς», Φαιδρ. 95' «κεφάλαιον παιδείας λέγομεν τὴν δρθὴν τροφήν», νόμ. 1, 643' συχνὰ παρὰ ῥήτ. «κεφάλαιον δὲ τῶν εἰρημένων» ἔκτεινι γὰρ = τὸ ἐξαγόμενον εἶνε ὅτι Ἰουκ. 4, 149, Ἰσακ. 1, 48 καὶ ἐπὶ βραχείας ἀναθεωρήσεως, ἐν ᾗ τὸ οὐσιωδέστερον συμπεριλαμβάνονται, τὸ γενικόν, τελευταῖον ἐξαγόμενον, ἐν δὲ τῇ ἀριθμ. τὸ ἄθροισμα πολλῶν μικροτέρων ἀριθμῶν εἰς ἓνα μέγαν summa' ἐν δὲ τῇ ῥητορικῇ αἱ γενικώτεροι προτάσεις, εἰς ὧν τις πορίζεται τὰς ἀποδείξεις Δ. Ἀλ. ῥήτ. 10' «κεφάλαιον ἐπιτιθέναι τινί» = τὸ τέλος, «προσδιοφείρας τοὺς χριτὰς δύο ταῦτα ὥσπερ κεφάλαια ἐπ' ἅπασιν τοῖς ἐαυτῷ νεανισμένοις ἐπέθηκεν» Δημ. 21, 18' ἐντ. ἐπιρημ. «ἐν κεφαλαίῳ» = καθόλου, ἐν γένει. «ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν» Πλάτ. συμπ. 186' ἔτι «ἐν κεφαλαίοις», 288' «τὸ πλήθος ἔμιν πρῶτον εἰπεῖ ἐν κεφαλαίοις» Ξεν. Κυρ. 6, 3, 18' «ἐν κεφαλαίοις ἀποδείξειν» Αὐσ. 13, 33' «ἐν κεφαλαίοις περιλαβεῖν τὴν δύναμιν» Ἰουκ. 2, 9' «ὡς ἐν κεφ. τις ἀν εἰποι» Δημ. 24, 5, ἀντίθ. τῇ «ἀριθμῶς» Λουκ. Νίγρ. 1' ἔτι «βραχυτάτω κεφαλαίῳ μαθεῖν» Θουκ. 1, 36' «ἐπὶ κεφα-

λαίου καὶ διὰ βραχείων ποιήσασθαι τὴν ἐξήγησιν» = περιληπτικῶς Πολυδ. 1, 65, ὁ «ταῦτα ἐπὶ κεφαλαίων εἰπεῖν περὶ ἀσσομα» Δημ. 60, 6' ὁ Ἀριστοτ. ἐν ἡδ. 2, 7 ἀντιθέτει εἰς τὸ «τύττω καὶ ἐπὶ κεφαλαίῳ λέγειν» τὸ «ἀκριβέστερον διορῶν» - ἐπὶ χρημάτων ὡς καὶ ἡμεῖς λέγομεν τὸ κεφάλαιον «ἐξὸν ἀποδοῦναι τῷ δανεισμένῳ μὴτε τόκον μὴτε κεφάλαιον» Πλάτ. νόμ. 5, 742, Αἰσχίν. 3, 101' - παρὰ μτγν. τὰ μέρη, εἰς τὰ ὅποια συγγραφή τις εἶνε διηρημένη Κλ. Ἀλ. καὶ ἄλλ. - ἐν γέν. = κεφαλῇ «τῆς ἐμφανίδος» Ἀριστ. νεφ. 987' «γλαύκου κεφάλαια» Σωτᾶδ. ἐν Ἀθην. 7, 293, κυρ. εἶνε οὕδ. τοῦ

Κεφαλαῖος, 3' ὅ, τι σχηματίζει τὴν κεφαλὴν ἢ ἀνήκει εἰς αὐτὴν ἢ ἔχει τὸ σχῆμα αὐτῆς. «κεφαλαῖον ῥήμα» = ἀόρτ, μεγάλῃ λέξει, καὶ μὲ ἐν κοτρῶνι Ἀριστ. βατρ. 854, τὸ ὑπερθ. «κεφαλαῖοτατον» ἐν Β. Ἀν. 104, 6 ἐκ Γοργ. τοῦ Πλάτωνος.

Κεφαλαῖος 1) ἀναφέρει, διηγούμεναι τὰ κυριώτερα, τὰ οὐσιωδέστερα, περιληπτικῶς δι' ἐξάγωγ. τι, συγχεφαλαῖον. «πολλὰ παρὶς τὰ μέγιστα κεφαλαῖως» Θουκ. 6, 91, καὶ μτγν. Καί μεθ. «κεφαλαῖως ὡς τὸν κἀκίστον» = ὡς εἴπωμεν κεφαλαῖως, γενικῶς περὶ αὐτοῦ Πλάτ. πολίτ. 9, 576. Ἀλλὰ παθ. «ἡ σύμψαλα κεφαλαῖοῦται ἐξακοσίῳ σταδίων» = τὸ σύνολον ἀναδίνει εἰς 600 στάδια Στραβ. 2, 92' 2) πληγῶν εἰς τὴν κεφαλὴν, φονεύω, Κ. Δ.

Κεφαλαί-ωδεστέρας' μάλλον περιληπτικῶς, μτγν.

Κεφαλαί-ωδης, 2' περιληπτικῶς, ὁ κατὰ τὸ οὐσιωδὲς «ὅσα κεφαλαῖωδῃ μάνθανε» Λουκ. Δ. Ν. 20, 1, καὶ μτγν. κεφαλαῖωδέστεροι Λουκ. ὄργ. 61' ἐπὶ κεφαλαῖως Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 14, 19 καὶ μτγν.

Κεφαλαῖωμα, 2' ὅλον τὸ ποσόν, τὸ ἄθροισμα Ἰρ. 3, 159.

Κεφαλαῖωσις, ἡ περιληπτικὴ διεξαγωγὴ Εὐστ. Κεφαλαῖωσις, ὁ, ἐν τῇ πλ. κεφαλαῖωσις αἱ πρῶτοι. τὰ κεφάλαια, ἀρχαῖοι μτγν. οἰρηματ. Κεφαλ-αλγίω, 2' α) μὲν ποιεῖ τὸ κεφάλαιον Κεφαλ-αλγίωμα, τό' κεφαλόπονος, μτγν. Κεφαλ-αλγίωσις, 3' κεφαλαγικός, διγρ. Κεφαλ-αλγίω, 2' α) πάσχων ἀπὸ κεφαλόπονον, ἱατρ. Σ. Ἐμπ. Πυρ. 2, 52' 6) ἐνερ. ὁ προσενδὼν κεφαλόπονον Ξεν. Ἀν. 2, 3, 15, κ. μτγν.

Κεφαλ-αλγία, ἡ κεφαλόπονος, ἱατρ. Πλουτ. καὶ μτγν.

Κεφαλ-αλγικός, 3' ὁ ἀνέμων, ἐπιρροπῆς εἰς τὴν κεφαλαγίαν Γαλιν. 1, 26, ὁ προσενδὼν κεφαλγ. Ἀθην.

Κεφαλ-αλγός κεφαλαγῆς Πλουτ. ὅγ. παρ. γαγγελμ. σ. 390, ἐσφαλ.

Κεφαλ-αργίω, ἀττ. = κεφαλαγίω Ἡουκ. Κεφαλ-αργία, ἀττ. ἡ κεφαλαγία Γρ. Κυρ. 158, Λουκ. διχ. φωνηεντ. 4.

Κεφαλ-αργίω, εἶμαι ἀρχηγός.

Κεφαλᾶς, ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κεφαλῆ, ἡ (ῥίζ. κεπ ἐκ τῆς καπ, 50. τὸ ἀντιστολ. capulas καὶ λατ. caput, κεφαλῇ) 1)

τὸ κεφάλι ἐπὶ ἀνθρώπῳ. καὶ ζῶν ἀπὸ Ὁμ. καὶ ἐξ. πανταχοῦ. «ὑπερθε φῶδες ἔην κεφαλὴν». Ἰλ. 6, 218. «κεφαλὴ κατανέουμαι», α, 524. «ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς» = ἀπὸ τὴν κεφαλὴν ἔως τὰ πόδια Ἰλ. ψ, 169. ἔτι «ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν». Ἀριστ. πλ. 649. ὁ Δισκ. ἔχει τὸ ὄν. μόν. ἐν Ἑπτ. 507, καὶ ὁ Σαρ. ἐν ΔΥ. 234. συγχὼν δὲ παρ' Εὐρ. καὶ Ἀριστ. καὶ πεζ. «ἐπὶ κεφαλὴν» μὲ τὴν κεφαλὴν κάτω, κατὰ κεφαλὰν = ὠθεῖν Ἰπρ. 7, 136. «ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖται τοῦ θρόνου» Πλατ. πολ. 8, 553, καὶ μτγν. ἔτι «μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν πρὸς τὸ δικαστήριον βαδίζουσιν» = ἵστα ἑμπαρὲς μὲ τὸ κεφάλι Δημ. 42, 12. πρβλ. Λοβ. 44. Φρυν. 410. 2) ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου ὡς τὸ τιμιώτερον μέρος τοῦ σώματος, τιθεμένη ἀντ' αὐτοῦ τοῦ ὅλου ἀνθρώπου. «τίποτε μοι ἤθελον κεφαλὴ δεῦρ' εἰληλουθῆς;» Ἰλ. ψ, 94. «τοῖν γὰρ κεφαλὴν ποθεῖω» Ὀδ. α, 343. ὡς. «νὺν δ' εἰμ' ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετήρα κίχλω» Ἑκταρκα. Ἰλ. σ, 114. «Ἀπολλων, ὃ δὲ κεφαλὰ» Εὐρ. Ἑρσ. 226. «μπαρὰ κεφαλῇ» Ἀριστ. Ἀχ. 285. καὶ πεζ. «μετὰ σοῦ τῆς θείας κεφαλῆς» Πλατ. Φαίδρ. 234. «Φαίδρῃ, φίλῃ κεφαλῇ», λατ. carum caput, 264. «ὡ μπαρὰ κεφαλῇ» Δημ. 21, 135. «κατὰ κεφαλὴν» = κατ' ἀνδρα Ἀριστοτ. πολ. 2, 10, 1191b. 3) μτφ. ἡ ζωή, ὡς καὶ ἡμεῖς ἐν τισι φράσεσι λέγομεν. «ἔφαγε τὸ κεφάλι του» = ὅσον ἐμὴ κεφαλὴ περὶ δέξια μὴ τι πάθῃσι Ἰλ. ρ, 242. «ἔργον, ὃ ὅτ κεφαλὴ ἀναμάξῃ» = ὅτ τὸ πληρώσης μὲ τὴν ζωὴν σου Ὀδ. τ 91. πρβλ. Ἰπρ. 1, 155. «οὐν τε μετὰ γὰρ ἀπέτισαν, οὐν σφῆσιν κεφαλῇσιν» Ἰλ. ε, 161. «κεφαλὰς παρθέμενοι» = βάλλουσι τὸ κεφάλι τους (εἰς κίνδυνον) Ὀδ. 6, 237, ἀνθ' οὗ ἐν γ, 74. ὑπάρχει «ψυχὰς» οὕτως καὶ «ἐς κεφαλὴν τρέπονται» Ἑρμ. Ἀχ. 833. «ἀνὸν εἰς κεφαλὴν ἡμᾶς αὐτῇ δειτ' ἰδέσθαι» Δημ. 19, 130. καὶ ἄλλοι βήμ. «οὐ εἰς κεφαλὴν» Πλατ. Εὐθὺδ. 283, ὅπου ἡ ἔκφρασις ὡς ἀγροικότερα ὑπεμφαίνεται 4) καὶ ἐπὶ ἄλλ. πραγμ. ἐπὶ ἀγγείῳ τὸ ἄκρον, τὰ χεῖλη «ὁ πῆρ κεφαλᾶς» Θεοκρ. 8, 87. — ὅπως Ἀριστοτ. 1, Ζ. 3, 1. συγχὼν παρ' ἱατρ. ἐπὶ τῶν ὀστέων, τοῦ κίονος Πολυδ. 7, 121. — μῆκινος Θεοφρ. ἀκορόδου Ἀριστ. πλ. 718, Πολυδ. 12, 6, 4. — τῆς τάφρου Ξεν. Κυρ. 3, 3, 66. — ποταμοῦ = πηγὴ Ἰπρ. 4, 91. ἐντ. 5) τὸ οὐδυνώτερον κυριώτερον, ὅπως τις εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου ἐκ τοῦ ὅλου συνάγει καὶ κλείει μὲ τοῦτο τὸν λόγον διὰ τοῦτο ὁ Πλάτων συνάπτει «τελευτήν ἡδὴ καὶ κεφαλὴν πειρώμεθα ἐπιθεῖναι τοῖς πρόσθεν», Τίμ. 69. «ὡς περ κεφαλὴν ἀποδοῦναι τοῖς εἰρημένους», Φίλ. 66. πρβλ. Ἀριστοτ. ἡθ. 6, 7. τὸ κυριώτερον πρόσωπον, ἀρχηγός, ἡγεμών, μτγν. κεφαλὴ, ἡ δῆμος Ἀττικῆς πλησίον τοῦ Γ' μνητοῦ ἐπὶρ. Κεφαλῆς Κεφαλῆθεν Ἀρποκρ. κεφαλ-ηγερῆτης, ὁ δὲ συνάγει τὴν κεφαλὴν, κυμ. ἐπὶθ. κατὰ τὸ Ὁμ. κεφαλῆγερέτης, πλάσθην ὑπὸ Κρατίνου, ὅστις ὠνόμασεν οὕτως τὸν Περικλέα Πλουτ. Περικλ. 3. κεφαλ-ηγόνος. 2' ἔχων τὸ σπέρμα, γόνον,

ἐν τῇ κεφαλῇ. — κάλυκας Νικ. ἐν Ἀθην. 15, 683. Κεφαλῆδον ὡς περ κεφαλῇ, δι. γρ. ἐν Ὁπκ. κυν. 3, 437, ὁ Σαῦδ. διορθώνει «κεφαλῆς». Κεφαλῆς ητος. ἀνδρ. ὄν. Χαιροῦ. ἐν Β. Ἀν. Κεφαλῆτης, ὁ κεφαλῆτης. Κεφαλίδαι, οἱ γένοι Ἀθηναῖον Πουχ. κεφαλίδης. Ἰα. ὁ παρὰ Σκῶταις Ἀδαίρις, Ἐπιγρ.

Κεφαλίδιον, τό, ὄπκ. τοῦ κεφαλῇ κεφαλῆκι Πολυδ. 2, 42.

Κεφαλίζω. κτυπῶ εἰς τὴν κεφαλὴν, φονεύω. ἴδε Λοβ. Φρυν. σ. 95.

Κεφαλίκος, 3' ὁ, ἀποδίδει τὴν κεφαλὴν. φάρμακα, ἱατρ. — τὴν κεφαλὴν, τὴν ζωὴν, ὁικονομικός, capitalis. — τιμωρία, δικαστήρια, μτγν. ἐπὶρ. — κῶς, «κολασθῆσθαι» μὲ ὁικονομικὸν ἢ ἐξορίαν Πρωδ. 2, 13, 18.

Κεφαλίνη, ἡ, * τὸ δὲ πλεον ἡ γλῶσσα τῆς εἰς τὴν γεῦσιν αἰσθήσεως ἔχει κατὰ τὸ πρὸς τῇ φάρμακῳ μέρος, ὃ γεῖσιν καὶ κεφαλίνην καλοῦσιν. Πολυδ. 2, 107.

Κεφαλῆνος, ὁ, ἰχθύς, ὅστις καὶ βλεψίας καλεῖται Ἀθην. 7, 306.

Κεφαλῆον, τό, ὄπκ. τοῦ κεφαλῇ κεφαλῆ, κεφαλῆκι, ἐπὶ φυτῶν Δισκ. 4, 150. ἐπὶ μικροῦ ἰχθύος Πλουτ. συμμ. 2, 7, 1.

Κεφαλῆς, -ίδος, ἡ, ὄπκ. τοῦ κεφαλῇ μικρὰ κεφαλῇ. — ἀκορόδου Λοκ. διαλ. ἐτ. 14. κάλυμμα τῆς κεφαλῆς Ἀριστοτ. ἔητ. 2, 19. κεφαλῇ, μέτωπον, ἀρχή, βελτίου, ὁ Σουδ. ἐρμηνεύει εἰλημα «ἐν κεφαλῇ βελτίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ», πρὸς Ἑδρ. 10, 7. — εἰδός, τὴν σχοίνου = κερατοῦς Πολυδ. 3, 9, 38. τὰ ἄκρα τῶν πόρων, αἱ ἱστοί, καλοῦνται κεφαλίδες Εὐστ. σ. 903, 6. αἱ κεφαλῆαι τῶν κίωνων, τὰ κιονόκρανα Γεωκ. 14, 6, 6.

Κεφαλίσμος, ὁ, ἡ προπαίδεια, ἰδ. ὁ τῶν πρώτων ἀριθμῶν μέχρι δεκάδος πολλαπλασιασμός Ἀριστοτ. τοπ. 8, 14.

Κεφαλῆτης, ὁ, λίθος. «κεφαλῆται» οἱ γωνιαῖοι λίθοι Πουχ.

Κεφαλῖων, -ωνος. 1) δύο ἱστορικά ἔχουσι τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὁ μὲν Ἑργίθεος συγγραφεὺς Τρωϊκῶν Στρατ. Δ. Ἀλ. ὁ δὲ ῥήτωρ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γράφας ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀπανθισθὲν ἐπὶ Εὐσεβίου Γ. Σοφιστ. σ. 167. πρβλ. Λοβ. Ἀγλαφ. σ. 995. 2) ἄρχων Περγάμου ἐπὶ Αὐγούστου Μιον.

Κεφαλῖσται, οἱ, ἀρχηγοί.

Κεφαλῆν, ἡ, ἡμπαρὸς τῆς Πανσ.

Κεφαλῆνία, ἡ, ἡ Κεφαλῆνία, νῆσος τοῦ Ἰονίου κελάγους Ἰπρ. Στρατ. κατ. Κεφαλῆνες Ἰλ. Ὀδ. ἐκθ. Κεφαλῆνιανός, 3' — πορθμός Στρατ. 4, σ. 351.

Κεφαλῆνις, -ίδος, ἡ, «αἰγες» τῆς Κεφαλῆνιαις Αἰλ. Ἰ. Ζ. 3, 32.

Κεφαλο-βαρής, 2' ὁ ἔχων βαρεῖαν κεφαλὴν Ἀριστοτ. μακροδ. 6, Θεοφρ.

Κεφαλο-δέσμιον, τό, ὄπκ. τοῦ ἐπομ. Σχολ. Ἰλ. 5, 184, Ὀδ. ι, 546. ὡς ἔξῃ. τοῦ κρηδεῖον.

Κεφαλό-δεσμος, ὁ, δεσμός, ταινία τῆς κεφαλῆς Σχολ. Δισκ. ἰκτ. 115.

Κεφαλο-εἰς, 2' ἔχων σχῆμα κεφαλῆς, μτγν.

Κεφαλό-θλαστος, 2' ὁ ἔχων σπασμένην, ζυλισμένην τὴν κεφαλὴν, τὸ κεφαλόθλαστον = τὸ σπασμένον, ζυλισμα τῆς κεφαλῆς Θεοφρ. Κεφαλοῖδιον, τὸ πύλ. Σικελίας Στραβ. Κεφαλο-κιδόνιον, τὸ κινούκρανον, Βυζ. Κεφαλο-κλινέω κλίνω τὴν κεφαλὴν, μτγν. Κεφαλο-κλίσια, ἡ κλίσια κεφαλῆς, Βυζ. Κεφαλο-κύλωννα, τὰ τὰ κινούκрана, Βυζ. Κεφαλο-κύπτεις, ὁ κύπτων κεφαλὴν, Βυζ. Κεφαλο-κρούσσης, ὁ πλήσσειν, κτυπῶν τὴν κεφαλὴν· οὕτω καλεῖται εἶδος ψαλαγγίου Σχολ. Νικ. 9ηρ. 764, ὅπερ καὶ κρανοκόλαπτης λέγεται. Κεφαλό-μακτρον, τὸ μανδύλιον, δι' οὗ ἀφαιρεῖται ὁ ἰδρώς τῆς κεφαλῆς. Κεφαλό-νησοι, ἡ νῆσοι πλησίον τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου Πτολ. Κεφαλό-ρριζος, 2' ὁ ἔχων κεφαλῶν ῥιζαν Θεοφρ. Κέφαλος, ὁ ἑχὼς τοῦ γένους τῶν κιστρίων, ὁ παρ' ἡμῶν κέφαλος διὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ κεφαλὴν Ἀθην. 7, 307, Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 11. Κέφαλος 1) ὅν. μυθολογικὸν Ἀπολλ. 2) ῥήτωρ Συρακούσιος, ἐλθὼν εἰς Ἀθήνας ἐπὶ Περικλέους, πατ. τοῦ ῥήτορος Λυσίου, ἐν τῶν διαλεγόμενων προσώπ. ἐν τῇ Πλατ. πολιτ. 1, 328. 3) Ἀθηναῖος, πολιτικὸς καὶ ῥήτωρ Ἀριστ. ἐκκλ. 248, Ἀισχίν. 3, 194 4) ὅν. ἄνδρ. ἄλλ. χωρῶν. ὅπερ συχνὰ ἀπαντᾷ ἐν ἑπιγρ. Κεφαλο-τομέω τέμνω, κόπτω τὴν κεφαλὴν, ἀποκεφαλίζω ὁ Φρύν. σ. 341 θέλει τὸ καταιομεῖν ὡς ἀττ. ὅμως κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀντιστ. ἐν Β' Ἀν. σ. 104, 31, ὁ Θεοφρ. ἐν τῇ περὶ Εὐδαίμ. μετεχειρίσθη τὸ κεφαλοτομεῖν ὡς συνών. τραχηλοκοπεῖν, ἀποκεφαλίζειν παρ' ἀττ. = ἀποτέμνειν τὴν κεφαλὴν. Κεφαλο-τόμοι, οἱ λαοὶ τῆς Θρακικῆς κατωικῶν πλησίον τῆς Κολχίδος· «Θρακῶν τινες τοὺς προσαγορευομένους Σαραπάρας οἷον κεφαλοτόμους» Στραβ. 11, 14, 531, Xenod. στί. βασιλῆ (σανσκρ. ciras) = κεφαλὴ, καὶ νεοπεριστέρι paritan = ἀποκόπτειν. Κεφαλο-τρούπανον, τὸ τρυπάνιον, δι' οὗ τρυπῶσι τὴν κεφαλὴν, τὸ κρανίον Γαλην. Κεφαλ-ώδης, 2' κεφαλοειδής· ῥίζα Θεοφρ. Κεφάλων, -ωνος, ὁ (καὶ Κεφαλῶν -ωνος) 1) φίλος Φιλίππου Πολυδ. 2) φίλος Ἀράτου Πλουτ. 3) Ἀθηναῖος τις Δημ. 4) Θεσσαλὸς τις Ἐπιγρ. 5) Γεργίθιος, συγγραφεὺς Στραβ. Κεφαλωτός, 3' ὁ ἔχων κεφαλῶν ἢ τὸ σχῆμα τῆς κεφαλῆς· -πράσαν Διοσκ. 2, 178 ὁ δὲ Ἑκταίνεος ἐν Ἀθην. 9, 371 τὰς γηθουλίδας καλεῖ κεφαλωτά, κατὰ δὲ Δίδυμον αὐτοὶ γηθουλίδες ἢ γήθουα εἶνε τὰ ἀμπελόσπαρα. Κεφρήν· βασιλεὺς Διγύτου = Χερρην Δ. Σικ. Κεφώνιος, ὁ πατρων. ὅν. Ὀρχομενίου τινος Ἀμυσίου καλουμένου, Ἐπιγρ. Κεχαλασμένως χαλαρῶς Γαλην. Κεχαρισμένως· ἄνδρ. ὅν. ἀττ. Ἐπιγρ. Κεχαρισμένοι, εἰς, ἐπὶ. (μετγ. παρ. τοῦ χαρίζομαι) ἀρεσῶς, προσφιλῶς, μετὰ χάριος Ἀριστ. Ἀγ. 248, Ἰσοκ. 2, 15, Πλατ. Φαιδρ. 278 καὶ μτγν. καὶ ἡ μετγ. αὐτὴ παρ'

Ἐπιγρ. οὕτως ἐρμηνεύεται· «κεχαρισμένοι, ἀρεσῶς, προσφιλέστατος, μετὰ χάριος πάντοτε ποῶν» - κεχαρισμένα, ἀρεστά, προσφιλή· καὶ ἐν ὑπερβ. κεχαρισμένωτα Ξεν. ἱππαρχ. 1, 1. Κεχαριτωμένως τὴ προηγ. ἱππαρχ. 1, 1. Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 847. Κεχηνάτοι, οἱ· κυρ. ἀντὶ τοῦ Ἀθηναῖοι, ἐν τοῦ χαίνω, κεχηνέαι, κεχηνάτος = χάχας Ἀριστ. ἱππ. 1262. Κεχηνότως, ἐπὶ. με ἀνοικτὸν στόμα Μορφ. σ. 404. Κεχην-ώδης, 2' ὁ χαίνων, χάσκων Σχολ. Δ. Θρακῆς ἐν Β' Ἀν. 697, 30 ὡς συνών. τῇ χασμοῶδες, τὸ ἔχον χασμοῖδαν κατὰ τὴν γραμ. ἔννοιαν. Κεχίας· Θεσπιεύς τις Ἐπιγρ. Κεχλάδω, μετγ. παρ. τοῦ χλάζω Πινθ. Ὁ. 9, 2, ἐν τῷ πλ. «κεχλάδαντες» Π. 4, 119. Κεχραμαί· εἶδος πορνείας Ἦσυχ. Κεχωρῶνως, ἐπὶ. ἀσώτως· «-χερῆσθαι τῷ βαλάντιω» Ἀλκιφρ. 3, 65. Κεχωρισμένως, ἐπὶ. χωριστά, μτγν. Κέω· κέω Ὀδ. η', 342· «ὕρσα κέων» = σῆ· κώσσω νὰ κοιμηθῇ, νὰ πᾶς νὰ πλαγιάσῃ. Κεώδης, 2' καθάρως Ἦσυχ. Κεωρεῖν, «κεωρεῖν» πασχητινόν· Ἦσυχ. τὸ δὲ οὗτος, κωρεῖν, ἢ, παρὰ Θεωφρ. σ. 100, 32· Τὸ κωρεῖν ἔχει ῥίζ. κασ, 60. τὸ κασ· σα ἐκ τοῦ κασ-ja = πόρνη, καὶ τὰ κασ-ἀλδῆ, κασ-ἀλδᾶς, κασ-αύρα, κασ-ωρίς, κασ-ωρί-τις, κες. κέ(σ)-ωρος, κωρέ-ω· κυρ. = αἰσθῆναι, ἔχειν κινδύνον, καταφέρομαι εἰς ἀσέλγειαν, ἀσελγαίνω, ἀναλοῦμαι. τῇ λατ. prurire. Κέως, ἢ, γεν. -ω, δοτ. -ω, αἰτ. -ω καὶ ἐνύστε -ων λατ. Cea, καὶ παρὰ Πτολ. Κέα, ὅθεν τὸ σημερινόν ὄν. Τεῖα· μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο καὶ Γεδρούσα Ἡρακλεῖδ. Ποντ. πατὴρ τοῦ περιφύμου ποιητοῦ Σιμωνίδου· ἢ πρωτεύουσα αὐτῆς ἐκαλεῖτο Ἰουλίς, ἴσως Στραβ. κατ. Κίτοι καὶ ἰων. Κήτος ἐπὶ τῆς τιμιότητος τῶν κατωικῶν αὐτῆς ἐλέγετο τὸ παροιμιώδες· «ὡὺ Χίτος, ἀλλὰ Κίτος» Ἀριστ. βατρ. 970· ὑπάρχει ὁ ἰων. τύπ. παρ' Ἡρ. 8, 76 Κέως. Κή = καί, Βοιωτ. καὶ Λακωνικ. ἔπιγρ. Κῆ, ἰων. = πῆ· Κῆ, ἐγκλ. πῆ. Κῆτος, ὁ· εἶδος κερκορρύου πηθήκου· ἴδε καὶ παρ' Ἀριστοτ. 1. Ζ. 2, 8 καὶ μτγν. Κῆγχοι, ἢ κῆχοι· τόπος Ἦσυχ. ἀλλὰ, καὶ κῆχοι = καὶ γῆς· ὅμ. μὲν ἐρμηνεύεται κατὰ ὑπό ἄλλ. ἀρχ. γραμ. ποικιλοτρόπως ὅμως ἐτυμολογεῖται· ὡς καὶ τὸ ὡς φράσις τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ ἄλλων κωμικῶν ποιητῶν. Κῆ γὼ· καὶ ἐγώ. Κῆ δ' ἄζει· καθ' ἕξει Ἦσυχ. Κῆ δ' ἀίνει· μεριμνᾷ Ἦσυχ. = κῆδει. Κῆ δ' αἰώνων· δουλός Ἡρακλίου Σχολ. Νικ. 9ηρ. 15, Λουκ. περὶ οἰκ. 28, ὅν. ἔνός τῶν σατυρικῶν δραμάτων τοῦ Σοφοκλέους Ἀθην. 4, 164. Κῆ δ' αἰών, τὸ· αἰδοῖον, κέρας, σκάλαθρον Ἦσυχ. Κῆ δ' ἄρ, (λέξ. Ἐδρ.) = πένθος Ἦσυχ. Κατὰ Σουῖδαν, τύπος τις σιστείνος. Κῆ δ' εἰς, ἢ· 1) ἡ τάξις τοῦ νεκροῦ, ἐκφορὰ

« νέκυος » Ἀπολ. Γ' 2, 836, Δ. Ἀλ. 3, 21· 2) συγγένεια διὰ γάμου, κηδεστιά· « οὐκ ἐγγάνη ξυνήγα κηδεῖαν δόμοις » Εὐρ. Ικ. 134· « συνάγειν ἀνθρώπους εἰς κηδεῖαν » Ξεν. Ἀπομν. 2, 6, 36· « ἡ πρὸς τινα κηδεῖα » Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 7· « διὰ κηδεῖαν καὶ συγγένειαν » Δ. Ἀλ. 3, 29.

Κηδεῖος, 2· α) ἐκείνος, οὗ κηδεταί τις, ἀγαπητός, προσφιλές· « τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μὴ μίαν γένεσθαι μήτηρ κηδεῖους » Ἰλ. μ, 292· « ἑταῖροι » Ὀδ. λ, 519. Ἀλλὰ « τρυφαὶ κηδεῖοι τέκνων » = αἱ μετὰ ἐπιμελείας γιγνόμεναι (ἀλλοι ἐκτρέφουσιν διὰ τοῦ συγγενικοῦ) Εὐρ. Ἰων 487, 21· 6) ὁ ἀνήκειν εἰς τὴν κηδεῖαν, τὴν ταφήν, ὁ δηλωτικὸς τοῦ πένθους· « κηδεῖοι γοαί » Ἀισχ. Χο. 85· οὕτω καὶ « κοῦραν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδεῖου τριγῆς » 224· πρὸλ. κηδεῖοι δῖοιτο » Εὐρ. Ἰ, Τ. 147.

Κηδεμνεύς, ὁ· κηδεμῶν Ἀπολ. Γ' 1, 269, καὶ μετγ. π.

Κηδεμονίω· εἶμαι κηδεμῶν Κυριλλ.

Κηδεμονία, ἡ· μέριμνα, φροντίς, περιποίησις, ἐπιμέλεια, μετὰ τοῦ αἰδῶς Πλατ. πολιτ. 5, 463, καὶ μετγ. π.

Κηδεμονικός, 3· ὁ μεριμνῶν, φροντίζων, ἐπιμελούμενος, προνοῶν, περιποιούμενος· « καὶ φιλάνθρωπος » Πλάτ. πρ. Στωϊκ. 32· καὶ μετγ. π. τὸ κηδεμονικόν = ἡ κηδεμονία Πολυδ. 32, 13, 12· ἐπὶρ. « κηδεμονικῶς καὶ φιλικῶς », 4, 32, 4, Λουκ. συμμ. 46.

Κηδεμῶν, -όνος, ὁ· φροντίζων, ἐπιμελούμενος· « τίνος, τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ » Ἰλ. φ, 163, « τὰς δὲ φυγὰς εἴ τις ἐστὶ κηδεμῶν » Ἀισχ. Ικ. 72· « τοῦδε γὰρ οὗ κηδεμῶν Σοφ. Ἀντ. 545· τυράννων Εὐρ. Μηδ. 991· « τῆς πόλεως Πλάτ. πολιτ. 3, 412· « καὶ φιλοπολίας » Δειν. 1, 31· καὶ ἐπὶ τῶν προστακτικῶν θεῶν Ξεν. Κυρ. 3, 3, 21· συγγενῆς, δι' ἐπιγαμβρίας Εὐρ. Μηδ. 991· Κηδεός, 2· κηδεῖος μόν. ἐν Ἰλ. φ, 160· οἱ· κηδεός ἐστι νεκρός = ἐκείνους, ὁτίνας πρέπει νὰ φροντίσῃσι περὶ τῆς ταφῆς τοῦ νεκροῦ· κατὰ λέξ. = οἱ κηδεύσιμός ἐστιν ὁ νέκυος.

Κηδεστής, ὁ· πᾶς ὁ ἐκ γάμου συγγένειας γενόμενος Πλάτ. νόμ. 6, 773· γαμβρός Ἀντιφ. 6, 12· « Πάρις ἐπεθύμησε Διὸς γενέσθαι καὶ κληθῆναι κηδεστής » Ἰσοκ. 10, 42· πενθερός Ἀριστ. Θεσμ. 74, Ἀνδοκ. 4, 15· γυναικῶ-δελφος Εὐρ. Ἑκ. 834. Λυσ. 13, 1, Ἀνδοκ. 1, 50· ἀνδράδελφος Δημ. 30, 12· ἀλλὰ καὶ μητρικός, 36, 31· ἐν πολλοῖς ὁμοῦ δὲν δηλοῦνται σαφῶς ὁ βαθμὸς τῆς τοιαύτης συγγενείας· πρὸλ. κηδεμῶν.

Κηδεστία, ἡ· ἡ ἐκ γάμου συγγένεια, ἐπιγαμβρία διὰ τοῦς ἄλλους Ὀδ. γ, 254· « κηδεῖα θυγατέρα καὶ ἑταίρια.

Κηδεστικός, 3· ὁ ἀποβλέπων εἰς τὴν ἐκ γάμου συγγένειαν μετγ.

Κηδεστρία, θηλ. τοῦ κηδεστής· πενθερά, νόμφη, μετγ.

Κηδεστῶρ -ορος, ὁ· κηδεμῶν· « πάτρης Μανεύ. 4, 514.

Κηδεύμα, τό· ἡ κηδεῖα, ἡ ἐκ γάμου συγγένεια, ἐπιγαμία, ἐπιγαμβρία· « κοσμίως τε πατέρων χρη προθυμεισθαι γίγνασθαι κηδεστήν τὴν αὐ-

τῇ ξυνειδῶτα ἱταμύωτερον ἄμα καὶ θάπτεον τοῦ δέοντος πρὸς πάσας τὰς πράξεις φρόνιμον· τὸν δ' ἐναντίας πεφυκότα ἐπὶ πάντας τὰς κηδεύματα πορεύσθαι » Πλάτ. νόμ. 6, 773· « παλαιὰ καὶ νῦν λείπεται κηδεμάτων » Εὐρ. Μηδ. 76· κηδεύμα ἀντὶ τοῦ κηδεστής· « ἄναξ, ἐμὸν κηδεύμα » Σοφ. Οἰ. τ. 86, Εὐρ. Ὀρ. 477.

Κηδεύσιμος, 2· φροντίδος ἄξιος, ἐξηγ. τοῦ κηδεός· « Πουχ.

Κηδεύσεις, ἡ· ἡ τῶν νεκρῶν ταφή· « ἐπὶ κηδεύσει τοῦ νεκροῦ » Ἀλλ. Ι. Ζ. 10, 48.

Κηδεύτης· κηδεμῶν Ἀριστοτ. προβλ. 19, 48.

Κηδεύτρια, θηλ. τοῦ κηδευτή· ἡ τὸν νεκρὸν κηδεύουσα, ἡ περὶ τῆς ταφῆς φροντίζουσα, Νύξ.

Κηδεύω· ἐπιμελοῦμαι· « τίνος, φροντίζω, περιποιῶμαι, θεραπεύω »· « ὑπομένεις με τὸν τυφλὸν κηδεύων » Σοφ. Οἰ. τ. 1324· πόλιν Ἰλ. τ. 1212· ἰδ. α) θάπτω νεκρὸν τινα, Ῥησ. 983.

« ἐν ξέναισι γαστρὶ κηδεύεσθαι » Σοφ. Πῶλ. 1130, Πολυδ. 5, 10, 4, Πλουτ. Φιδ. 28· 6) συνάπτειν γάμον, ἐκδίδοναι εἰς γάμον· « τὴν παῖδα = ὑπανδρεύειν τὴν θυγατέρα, « οἱ κηδεύσαντες » = οἱ πενθεροί, τὰ πενθερικά Εὐρ. Μηδ. 367· συνήθως ἀμτ.β. ἐπιγαμβρίαν, συνάπτειν γάμον « τὸ κηδεῖσθαι καὶ ἐξουτὴν ἀριστέως μακροῦ » κατὰ τὴν τάξιν δηλ. εἰς ἡν τις ἀνήκει Ἀισχ. Πρ. 892· « αὐτὸς τοῦτο κηδεύσαν λέγος » Σοφ. Γρ. 1217, Εὐρ. Ἰπκ. 634· « τινὶ Δημ. 59, 81, κατὰ Μοῖρ. ἀντὶ τοῦ παρὰ τίνος γυναικα λαμβάνειν » οὕτω καὶ Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 7 καὶ μετγ. ὡς Πλουτ. Δημ. 31.

Κηδεῶν, μελ. κηδεῶν· ἴδε κηδεῶν.

Κηδεῖδης· διθυραμβοποιὸς ἀρχαῖος Φωτ. σ. 160, 19, ἐφαρμόζοντο, ἀντὶ Κηκιδῆς.

Κηδεῖστος, ὁ· ὑπερβ. ἐκ τοῦ κηδεός, κατὰ σημ. ὡς τὸ κηδεός· ἱκεῖνους, οὗ μάλιστα κηδεός ἐστιν ἡμῖν, οὗ μάλιστα κηδεύμεθα, ὡς ἡμῖν· « κηδεῖστος τὶ ἔμεναι καὶ φίλτατος » Ἰλ. 1, 642· « γαμβρός ἡ πενθερός, οὗ τε μάλιστα κηδεῖστος τελέθουσι μεθ' αἰμά τε καὶ γένος » Ὀδ. θ, 582· « οὗ μοι κηδεῖστος ἐτέρων ἦν κενότατός τε » κ, 225.

Κηδεοί· δημῶς Ἀττικῆς· οὕτω γράφ. ὁ Ῥῶσ. δημ. Ἀττικῆς, καὶ οὐχὶ Κηδεαί· « ἐκ Κηδεῶν » Δημ. 47, 5.

Κηδεός, τό· φροντίς· 1) μέριμνα Ὀλῖφς, λῦπη· « ὅς νῦν Ἀργεῖοι πολυστόνα κηδεῖ ἐφηκεν » Ἰλ. α, 445· « πολυστόνα κηδεῖ ἀνέτιλκε » Ὀδ. ε, 47· « Τρώεσσι δὲ κηδεῖ ἐφηπται ἐκ Διός » Ἰλ. 6, 69· « τῶν ἄλλων οὐ κηδεός » οὐδὲμια φροντίς διὰ τοὺς ἄλλους, δὲν μὰς νοιάζει· « διὰ τοὺς ἄλλους Ὀδ. γ, 254· « κηδεῖα θυγατέρα καὶ ἑταίρια » Πλάτ. 3, 270· « κηδεός ὡσεὶ τε φιλικῶς νοσοφερὸν ἐν δώματι θηκόμενος » Πινδ. Π. 4, 199· « ἰὼ ὅσους » ἀφῆρα κηδεῖν Ἀισχ. Χο. 452, καὶ μετγ. π. καὶ ἐν περ. ἐνισχυθῶς Πλάτ. πολ. 10, 605· ταφῇ τῶν νεκρῶν· « ὑπαρξάν Εὐρ. Ἀλκ. 831· « ἐπὶ τὸ κηδεός οὐκ ἔξισαν ἀφικέσθαι » Ἰσοκ. 19, 31, καὶ μετγ. ὡς Πλουτ. Σολ. 12· 2) συγγένεια διὰ συναφθέντος γά-

μου, ἐπιγαμνεία, οὗτοι· ἐννοοῦσι τινες τῶν παλαιῶν ἐρμηνευτῶν τὸ ἐν 'Ιλ. ν, 463· «Αἰνεῖα, νῦν σε μᾶλλον γὰρ γαμνέω ἀμυνόμεναι· εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει»· ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν 'Ιλ. ο, 245, π, 516 ἐρμηνεύσαντων μᾶλλον λύπη, πένθος· «κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρὶν» Αἰσχ. Ἰκ. 326· «προσλαμβάνων κῆδος τε καινόν» Σοφ. Οἶ. Κ. 380· «κῆδος Ἀδράστου λαβόν» Εὐρ. Φοιν. 77. Καὶ ἐν πεζ. «εἰκὸς δὲ καὶ τὸ κῆδος Πανδίοισα ξυνάψασθαι τῆς θυγατρὸς» = γάμον Θουκ. 2, 29 καὶ μετγ. Κηδοσύνη, ἢ κῆδος, μέριμνα, ἀνία, λύπη Ἀπολ. 'Ρ. 1, 277.

Κηδοσύνας, 2' φροντιστικός, ἐμφροντής, ἐπιμελής· «ποδὶ κηδοσύνα» Εὐρ. 'Ορ. 1015.

Κῆδω, (βίξ. καθ, κεδ-κῆδ-ω, ὄωρ. κᾶδ-ω) ἔκ δὲ τοῦ θεμ. κεδ=ε) ὁ ἔνερ. παρατ. κῆδ-ε-σκον 'Οδ. ψ, 9, μελ. μετγ. κῆδ-ή-σονται 'Ιλ. ω, 240=πενθίσοντες, ὄωρ. ἀποκῆδ-ή-σαντε ψ, 413, ἐπομ. ὄωρ. β'. μετὰ ἀναδιπλ. κε-καδ-εἶν, -εῖσθαι, κε-κῆδ-ών, κεκαδ-ῆσαι=βλάψαι, παρ' Ἑσυχ. παρκ. κέ-κῆδ-α=κῆδομαι, Τυρτ. 3, 28, μέσ. ἐν. μετγ. κῆδ-ό-μνος, παρατ. κῆδ-έ-σκε-το 'Οδ. χ, 358, μελ. κε-καδ-η-σόμεθα 'Ιλ. ο, 353, ὄωρ. προστ. κῆδε-σαι ἀπολ. Αἰσχ. 'Επτ. 136, ἔκ δὲ τοῦ θεμ. κῆδ-εσ σχηματίζονται τὰ κῆδ-ος, κῆδε-ιος, κῆδεος (ἐκ τοῦ κῆδε-σ-ιος) κῆδεσ-τῆς, κλ.=λυπῶ, ἀνιῶ· «κῆδε δὲ θυμὸν» 'Ιλ. ε, 40· ἐν γέν. βλάπτω, λυπῶ, ἀδικῶ· «καλὸν τοι σὺν ἔμοι τὸν κῆδιν, ὅς κέ με κῆδῃ» 'Ιλ. θ, 611· «ὅς τό-ξασιν ἔλκεθ θεοῦς» ε, 604· «γεμῶν μῆλα κῆδει» α, ρ, 550, 'Οδ. ι, 402, 'Ώσ. ἔρ. 362· ἐντ. ἀνῆκε ὁ μελλ. κῆδῆσαντες 'Ιλ. ω, 240, Σχολ. = κενθίσοντες· οἱ παλαιοὶ γραμ. ἐπλασαν καὶ τὸν τύπ. κῆδῶω πρῶ· παραγ. τοῦ κῆδεῖω, κῆδεσ-τῆς κλ. = 'Εντ. παθ. κῆδύ-μενος = λυπούμενος, λυπημένος 'Ιλ. α, 586.

Μέσ. κῆδομαι = φροντίζω, μεριμνῶ περὶ τίνος, «νοιάζομαι»· τινός «κῆδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι βα θυήσκοντα· δρᾶτο», α, 56· «Δαναῶν οὐ κῆδετο οὐδ' ἑλπίσεις», λ, 663· «εἰ δὲ καὶ ἔκτορα περ φιλείς καὶ κῆδεαι αὐτοῦ», η, 204· «κῆδέσκειτο» 'Οδ. χ, 358· καδόμενοι Πινδ. 'Ο. 6, 47· ἀπολ. «πόλιν φύλα-ξαι κῆδεσσι τ' ἐναργῶς» Αἰσχ. 'Επτ. 136· «εἴπερ τι τοῦ σαυτοῦ βίου κῆδει» Σοφ. Οἶ. τ. 1061· ἔτι, «κεῖ τινος κῆδει πέρι», Φιλ. 617· «εὐνοῶν καὶ κηδόμενος» Ἀριστ. νεφ. 1410, καὶ πεζ. «ἔμεῖς θεοὶ κηδόμεναι» Πρ. 1, 209· = τῆς Ἑλλάδος, 9, 76, Ξεν. Ἑλλ. 6, 4, 5· «εἴ τίς γε αὐτοῦ καὶ σμικρὸν κῆδε-ται» Πλάτ. Χαρμ. 173· «κηδόμενος ἵνα μὴ δῶῃ», πολιτ. 273· μετὰ τοῦ φροντίζεω, πολιτ. 1, 344, ἀντιθ. τῷ ὀλιγωρεῖν Ἰσοκ. τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει ὁ μελ. κεκαδησόμεθα «οὐ-κῆτε νῦν ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθα» 'Ιλ. δ, 352· τινὲς συγγέουσι γρόνους· τινὲς τοῦ κῆδω μὲ τὸ χάζομαι.

Κῆδωκε, ὄωρ. = καὶ ἔδωκε.

Κῆδωλός, 2' κηδόμενος Σουῖδ.

Κῆδων-ωνος· Ἀθηναῖος τις Δ. Σικ.

Κηδωνίδης· Ἀθηναῖος τις Αἰσχιν.

Κηθάρειον, τό· ὄποκ. τοῦ κηθίς Ἀριστ. σφ. 674.

Κηθείδης· ποιητῆς διθυράμβων Πaus. 706 Κηθίδης καὶ Κηκίδης.

Κηθεύω, καὶ κηθῶ, κηθεῖν=βοηθεῖν, συντρέχειν Πaus.

Κηθίδιον, τό· ὄποκ. τοῦ κηθίς, Πολυδ. 10, 150.

Κῆθισον, τό· τῷ ἐπομ. Ἑρμιππ. ἐν Σχολ. Ἀ-ριστ. σφ. 674, κατὰ Εὐστ. 1259, 36 ἰων. λέγεται κείθισον.

Κηθίς, -ίδος, ἢ 1) «ἀγγεῖον πλεκτόν εἰς τὸ τὰς ψήφους καθίσταν» = «πλέγμα κανισκῶδες ἐπιτιθέμενον τῇ κληρωσίᾳ τῶν ψήφων» Σχολ. Ἀριστ. σφ. 674· 2) «κῆθια» κηθάρια, τὰ δὲ ξύδαφα, ἐν οἷς τοὺς κύβους ἐβάλλον· Πaus. «καὶ κῆθιον τὸ χῆτιον, τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους» Ἀθην. 11, 477· «κυδευτοῦ σκευῆ ἀδαξ. . . κῆθια, κηθίδια, ψήφοι, πεττοὶ» Πολυδ. 10, 150. Παρ. Ἀλκιφρ. 1, 40 λέγεται καὶ κῆτιον ἀντὶ κῆθιον· τοῦτο ἴσ. εἶναι τροπή τοῦ κῆτις οὐ τὸ ἡμέτερον κούτιον.

Κῆτῖα, ἰων. τὰ· κῆτα, «καθάρματα» Πaus. (βίξια κατ' = κᾶ, κη, κῆ-τᾶ· τὸ κατ' εἶνε βίξια τοῦ κα-ῖω).

Κῆτιος, ἰων. ἀντὶ Κετος κατ. τῆς νήσου Κέας· «Κῆρος· ἀσιδός», ὁ Σερωνίδης Θεοφρ. 16, 44 καὶ Σχολ. αὐτόθι.

Κηκαδέω· τῷ ἐπομ. Πaus.

Κηκάζω· κακίζω· «κηκάζει, λοιδορεῖ, χλευάζει» Πaus.

Κηκᾶς, -άδος, ἢ· «κακή, τιμωρὴς, κακολόγος, δόσφημος» Πaus. -γλώσσα Καλλιμ. ἀποσπ. 253· «ἀλώπηξ» Νικ. ἀλ. 185, τὸ κηκαδέω, κηκάζω (ἐκ τοῦ κηκαδ-ῖω) καὶ τὸ κηκᾶς ἔχουσι κοινήν ῥίζ. κηκ ἐκ τῆς κακ, ὄωρ. καὶ τὸ κακ-ός.

Κηκασμός, ὁ· λυδορία, ὕδρις Λυκοφρ. 546, καὶ ὄωρ. λεξ.

Κηκειδής, ὁ ποιητῆς τῆς διθυράμβων Ἀριστ. νεφ. 985, δι. γρ. Κηκίδης καὶ Κοκκίδης.

Κηκεῖς, -έων, οἱ· λαός τις τῆς Ἰνδοκίης Ἀρρ. ἰνδ. Ἰνδοίσι Cecaia.

Κηκιδάλοιοι, οἱ· εἶδος ὀστρακοδέρμων Ἑπι-χαρμ. ἐν Ἀθην. 3, 85· ὁμοῦς σὺν γράφ. ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Ἀθηναίου κηκεῖα λ ο υ ς.

Κηκίδιον· ὄποκ. τοῦ κηκίς Πρωδ. ἐπιμ. 65.

Κηκιδό-φόρος, 2' ὁ κέρων κηκίδα Εὐστ. 694, 43.

Κηκίς, -ίδος, ἢ 1) ἀνάδοσις, ἀνάδωσις, ἀνα-δρομή, ἀναπήδησις ὕψους· ἐπὶ τοῦ αἵματος· «φόνου δὲ κηκίς ἐνυχρόνως συμβάλλεται» Αἰσχ. Νο. 1007· λιγνός, καπνός, ἀτμός· «ἐν κη-κίδι πισσάρει φλογός», 266, ἐπὶ τοῦ γυλοῦ τῆς πορφύρας, Ἀγ. 934· ἐπὶ τῆς ἀναλυσῆως καὶ ἀναδόσεως τῆς παχύτητος τοῦ κρέατος, τῶν μερῶν· «μυδῶσα κηκίς μερῶν ἐτήκετο κἀ-νέπτε» Σοφ. Ἀντ. 995· 2) τὸ κηκίδι, τὸ ἱεωτερικὸν περιβάλλωμα τοῦ καρποῦ τῆς δρυός, ὅπερ χρησιμεύει ὡς βαφικὴ ὕλη· ἐξ αὐτοῦ ἔτι καὶ νῦν κατασκευάζεται μέλαν Εὐστ. σ. 955, 64· «κηκίδα καὶ γαλόνιον ἐδομήκοντα μνῶν ἱωνημένα» Δημ. 27, 10· ὁ Πaus. «στύμμα καὶ ὁ καρπὸς τῆς δρυός».

Κηκίω (βίξ. κηκ, ἐκ τῆς κακ, κηκ-ῖω,

δωρ. κηλίων· ἐντ. καὶ τὸ κηλ-ε-ς, κηλ-
δ-ιο-ν, «κηλίοι· πηδᾶ, πιδόει» (Πούγ). ἀνέ-
ρχομαι, ἀναβλῶ, ἀφθόνης τρέχω (ἐπὶ τοῦ
ὕδατος)· «ὀξάλασσα κηλε πολλὴ ἂν στόμα»
= ἔτρεχε πολὺ θαλάσσιον ὕδωρ ἐκ τοῦ στόμα-
τος, ἀνεδίετο ἐκ τοῦ στομάχου εἰς τὸ στόμα
καὶ ἐξήρχετο· Ὁδ. ε, 455· «στάζει γὰρ αὐ-
τοὶ φοῖνιον τόδ' ἐκ βυθοῦ κηλίων αἶμα» Σοφ.
Φιλ. 773· καὶ παθ. «τὰν θεομοστάταν αἰ-
μάδα κηλιομένην ἔλκεον», 690· καὶ μετν.
π. καὶ Ἀπολ. Ρ. 1, 542· «θερμὴν ἔτι κη-
λε πόντος ἀντμήν», 4, 929· καὶ ἐπὶ καπνοῦ
«θυμὸν τ' ἄπο τηλόθεν κηλε λιγνός», 1, 1188.
Κηλαίνω· κηλέω, θέλω Πούγ.

Κηλαῖος, ἐσφαλ. ἀντὶ κήλεος Σουδ.
Κηλάς, -άδος, ἡ· παρὰ Θεοφρ. ἐν ἀποσπ. θ,
2, 6 λέγεται «αἱ κηλάδες νεφέλαι θέρους ἄ-
νεμον σημαίνουσαι»· ἐρμηνεύεται δὲ τὸ κηλάς
νεφέλη ὑπὸ Πούγ. «νεφέλη ἄνθρωπος» καὶ ὡς
ἐπὶ τοῦ αἵφ. «ἦτις κατὰ τὸ μέτωπον σημεῖον
ἔχει τυλοειδές» καὶ τοῦ ἡμέρας = ἡ χειμερινή
Πούγ. παρὰ δὲ Σουδ. καλεῖται οὕτω καὶ ἡ
ἀλώπηξ· βίβα καλ. κηλ-ά-ς, ἐξ ἧς καὶ τὸ
ὄν. κηλ-ί-ς· ὁρθότη. Ἰσ. κηλ-άς = μέλαινα·
διότι παρὰ τῷ αὐτῷ Πούγ. ὑπάρχει ἡ γλῶσ-
σα κηλ-ήνη = μέλαινα.

Κηλάς, ὁ· πτηνόν· «γίνεσθαι δὲ καὶ κήλαν
ἐν Ἰνδοῖς ἀκούω ὄρνιν καὶ τὴν μέγεθος τριπλά-
σιον ὠτίδος ἔστιν». Αἰλ. Τ. Ζ. 16, 4.

Κηλάστρα, ἡ· «κηλάστραι, σκαφίδες, ἀγ-
γεται ποιμενικά» Πούγ.

Κηλάστρον, τό· δένδρον τι ἀειθαλές Θεοφρ.
Π. Φ. 1, 3, 6· καὶ κηλαστρός, ἡ, 3, 4, 5,
ὅπερ τινες καλοῦσιν *ligustrum vulgare* ἢ *li-*
strum aquifolium· ἄλλοι δ' ἄλλως.

Κηλίσος, ἰων. = κήλεος· παρ. Ἰλ. ο, 744.

Κηλιον· τό· κηλὸν Πούγ. ἀποσπ. 178.

Κηλίσος, 2· καυστικός, φλογερός· «τρίποδ'
ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλίσ» Ἰλ. σ, 346· «νῆας
ἐνέπρηξεν πυρὶ κηλίσ», χ, 374· οὕτω καὶ ἐν
Πούγ. 865, ἀναγνωσκόμενον δὲ δις αὐτῶν
προβλ. κηλίσος (βίβα καλ. ἐξ τῆς καλ-τὸ καλ-
ἐν ὅθ. καλ-λο-ν, κηλ-λο-ν = ξύλον, καὶ τὸ
ἐπὶ τοῦ κηλ-ε-ος).

Κηλίστης, ὁ· ὁ κηλὸν, μαγεύων, παράγων,
ἀρχ. λεξ. προβλ. κηληκτὴς καὶ κηλητής.

Κηλίσω (βίβ. καλ. θεμ. κηλε, κηλίσω κηλη-
τή· κλ.)· πρᾶνω, καθησυχάζω, μετν. συνηθ.
ὁλέγω διὰ μουσικῆς ἢ ἄσματος ἢ θελκτικῶν
λόγων πρᾶνω, μαγεύω· «τὴν κόρην ὕμνοισι
κηλίσαντα» Εὐρ. Ἀλκ. 360· «κηλὼν τῇ φω-
νῇ, ὥς περ Ὀρφεὺς» Πλάτ. Πρωτ. 315· «ῶ-
νται μὴ κηλεῖν ἄλλ' ἐξαγριαίνειν», Αἴσ. 306·
ἐπὶ ζώων, ἡμερεύει, τιθασεύει, «ἐπὶ σοῦ ὡς
περ ὅπως κηληθῆναι φαίνεται», πολιτ. 358·
«ῶργισμένους ἐπάθων κηλεῖν», συμτ. 215·
«Ἄλλὰ καὶ «ὕπὸ τινων δούρων κηλοῦμενος»,
νόμ. 9, 885· «ὕψ' ἡδονῆς κηληθέντες», πο-
λιτ. 3, 413· ἐπὶ δωροδοκίας «ὡς πατ' ἐκ-
λήσαν Κηλίστρατος υἱας Ἀγαπίων κέσμα φί-
λον διαδοῦς» Θεόδομ. ὁ κωμ. ἐν Ἀθήν. 11,
485· «χρυσῷ κεκλήληται» Λουκ. Νιγρ. 15·
προβλ. καὶ Ἀισχ. 1, 191· ἀσθινείας δὲ ἐπι-
δὴς πρᾶνειν, θεραπεύειν Πλούτ. καὶ μετν.

Κήλη, ἀττ. κάλη, ἡ· ὄγκωμα, οἶδημα, ἰδ.
ῥήγμα, σπᾶσιμον· τὰ εἶδη τῶν ῥημάτων
ἐκφέρονται συνθέτως μὲ τὸ ὄνομα τοῦ μέρους
ὅπου συμβαίνει τὸ πάθημα, οἷον βουδωνοκή-
λη, ἐντεροκήλη, βρογχοκήλη, σκατοκήλη,
ἐπιπλοκήλη, δροκοκήλη, πνευματοκήλη, σαρ-
κοκήλη, κισσοκήλη· προβλ. Γαλην. 7, σ. 321.
Εἰδοτ. σ. 1481, 5, καὶ ἱατρ.

Κηληδών, ονος, ἡ· εὐχρ. μόν. ἐν τῷ πλ.
Κηληδόνες, αἱ· ὠδικὰ δαιμόνια Πινδ. 3-
ποσπ. 25· παρὰ Πaus. 10, 5, 12· ὅμοια πρὸς
τὰς σειρήνας· περὶ αὐτῶν λέγει ὁ Ἀθην. 7,
290· τάδε «πρὸς τῶν θεῶν τί διαφέρειν οὕτως
ὁμν δοκίμ τῶν παρὰ Πινδάρῳ κηληδόνων, αἱ
κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς σειρήσι τοὺς ἀ-
κρωμένους ἱποῖον ἑπιλαυνομένους τῶν
τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφαινεσθαι»· προβλ.
Εἰδοτ. σ. 1709, 56.

Κηληθμός, ὁ· ἡδονή, τέρψις, καταγοήτευ-
σις καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς προερχομένη σιωπή· «κη-
ληθμὸς δ' ἔσχετο» Ὁδ. λ, 332.

Κηληθρόν, τό· «τὸ κηλὸν καὶ πεῖθον» Π.
Ἀν. 46, 25· «κηληθρόα· φίλτρα, παραμύθια»
Πούγ.

Κηληκτάς, δωρ. ὁ· κηλητής Πλούτ. Λακ.
ἀποφθ. σ. 206.

Κηλημα, τό· κηληθμός, ἀπάτη Εὐρ. Τρω. 893.

Κηληνή, ἡ· μέλαινα Πούγ.

Κηλησίς, ἡ· τὸ κηλεῖν, πρᾶνσις, θέλξις, γοη-
τευσίς, «πειθῶ μετὰ τέρψεως» Φωτ. σ. 161,
8· «ἡ δι' ὧδης ἡδονή» Πούγ. «ἔχων καὶ
νόσων» Πλάτ. Εὐθυδ. 290· «δικαστὴν κηλη-
σίς τε καὶ παραμύθια» ἀπάτη, πολιτ. 10,
601· «μελῶν ἐδρυθμία καὶ κηλήσει» Λουκ.
ἀρχ. 72.

Κηλητίτρα, ὀηλ. τοῦ κηλητῆς· ἡσυχάστρια
Πούγ.

Κηλητήριος, 2, «κηλητηρίου τὰς ψυχὰς
θεραπευούσας» Πούγ.· γράς Εὐρ. Ἑκ. 535·
τὸ κηλητήριον = φίλτρον Σοφ. Τρ. 572.

Κηλητής, ὁ· ὁ κηλὸν. Τιμ. Φίλιας ἐν Δ.
Λαίρ. 8, 67.

Κηλητής, ἀττ. καλήτης, ὁ· πάσχων ὑπὸ κή-
λης, σπασμένος, Ἐπιγρ. ἀδ. 92 (11, 342),
Στραβ. 17, 827.

Κηλητικός, 3· κηλητήριος· «τὸ κηλητικόν
τῆς ἐπιστήμης» Ἀθην. 15, 633.

Κηλητός· Αἰγυπτίος τις Ἐπιγρ.

Κηλητρον, τό· 1) κηληθρον Πούγ. 2) πόλ.
Μακεδονίας Αἰδ.

Κηλητῶρ, -ωρος, ὁ· κηλητῆς Ὀρφ.

Κηλιδών, κηλιδώνω, μολύνω, λερώω· «τῶν
ἱματίων τὰ μάλιστα καθαρά τάχιστα κηλι-
δοῦται» Ἀριστ. περὶ ἔνυκν. 2· κηλιδοῦμαι =
κηλιδώνομαι Δ. Κασ. 77, 11· μετ. «δι-
μοῖται διὰ τυραννίδας πατέρας ἐκηλιδῶσαν
θεοί» Εὐρ. Ἡρ. μ. 1318· «τῶς ἀγνοῦνται
τόπως ἐκαλιδῶσαν» Ἐκφαντ. ἐν Στob. ἀνθ.
48, 84· «τὸν τῆς ἱστορίας ὄγκον» Δ. Κασ. 72,
18· β. ἐπὶ τοῦ κηλιδωτός, 3· ἐρρωπώμενος Σουδ.

Κηλιδῶμα, τό· κηλὶς, μετν.

Κηλιδῶσις, ἡ· τὸ κηλιδοῦν Φιλ.

Κηλίδος· κήλεος, καυστικός Πούγ.

Κηλίδος, -τῶς, ἡ· σημεῖον βύπτου, λερωμῆτος,

βύπος· «λιχὴν βροτοφθόρους κηλίδας ἐν χώ-
ρῃ βαλεῖ» Διογ. Εἰδμ. 756· κηλὶς αἵματος
Σοφ. Ψλ. 438· μῦθ. ὄνειδος «τοῖανδε κηλ-
δα συμφορᾶς», Οἶ. τ. 833· «κηλὶς μητροτό-
νος» Εἰδμ. Ψλ. 1200· «ἐστάθη τὴν ἀσπίδα
ἔχων, ὃ δοκεῖ κηλὶς εἶναι τοῖς ποσειδαίοις
λακεδαίμονίων» = στίγμα Ξεν. Ἑλλ. 3, 1,
9· «θεῖα κηλὶς προσπίπτει τινί» Ἀντιφ. 3,
γ, 8· «εἰς ὅρας ἀναφέρεται» = μίσμα, πύ-
τῃ, 11· πρὸς. Ἀντιφ. 7 (19, 258) καὶ
μτγν. ὡς Ἡρώδ. 6, 8, ὅστις συνάπτει «τι-
μωρίας καὶ κηλίδας πάσας αὐτοῖς ἀνέκων».

Κήλον, τό, ρίζ. κᾶ (ἐκ τῆς καφ, κη, κα-
λο-ν, κη-λο-ν)· ἐύλον, κυρ. ἐκρόν, ἰδ. τὸ
ἐύλονον μέρος τοῦ βέλους ὅποιον εἶναι τὸ ἐυ-
στόν τοῦ ἀκοντίου, τὸ βέλος αὐτὸ «ἐννήμαρ
ἀνὰ στρατὸν ὄχετο κηλα θεοῖο» Ἰλ. α, 53·
τὰ βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος ὅταν προξενῶσι
λοιμὸν καὶ τοῦ Διός, ἅτινα εἶνε κεραυνοί,
προχαί, χιόνες καὶ τὰ ὕμια, ὡς ὁ Πσ. Θε.
708 λέγει «στεροπὴν τε καὶ αἰθαλόεντα κε-
ραυνόν, κηλα Διός». Ἐντ. καὶ αἱ τοῦ ἡλίου
ἀκτίνες «χρῶσα κηλα ἡελίου» λέγονται Ἀνθ.
Ἑπιγρ. 32, 114, 139. Καὶ περὶ τῆς κηλίδας
λέγει τὸ Πίνδ. «κηλα καὶ δαιμόνων θέλγει ἐρέ-
νας» Π. 1, 12, ὃ ἐστὶ τὰ φάρμακα ὡς βέλη.

Κηλόν· ξηρόν Ψουχ.

Κηλόνειον καὶ κηλόνιον, τό· κηλόνειον.

Κηλο-τομία, ἡ· τομὴ κήλης, ῥήγματος Π.
Αἰγ. 6, 63.

Κηλο-τόμος, ὁ· τέμνων τὴν κήλην, ῥήγμα
Π. Αἰγ. 6, 61, σ. 197.

Κηλοῦσα, -ης, ἡ· ὅρος Σικωνίας Ξεν. Ἑλλ.
Κηλόω· 1) κατακαίω Ψουχ. 2) κηλῶσαι =
ἀρδῶσαι, μτγν.

Κηλότης, ὁ· ἐπών. Ἀθανασίου Θεοφαν. χρον.

Κήλων, -ωνος, ὁ· 1) ἡ μακρὰ δοκὸς τοῦ «η-
λαιοῦ», ἴδ. κηλώνειον· καὶ εἶδος ἀντίλας
τῶν πλοίων Ψουχ. 2) ὁ ὄγευτης ὄνος Ἀρ-
γίλ. ἀποσπ. 79· μτφ. ὁ ἀσελγὴς ἄνθρωπος
ὁ Κρατίν. καλεῖ οὕτω τὸν Πάγκα Μ. Ἑτ.
183, 46.

Κηλώνειον, ἱών. κηλωνήϊον, τό· μηχανήμα,
δι' οὗ ἀντλιοῖσιν ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων, τὴ
ἡμέτερον γεράνιον, tolleno· εἰκόνα αὐτοῦ
ἴδε ἐν τῷ ἀρχ. λεξ. τοῦ Rich σ. 634· «ἀν-
τλέεται κηλωνήϊα» Ἡρ. 6, 119, Ἀριστ.
ἀποσπ. 554, Πολυδ. 7, 143.

Κηλωνεύω· κατασκευάζω κηλώνειον πλη-
σίον φρεάτος, ἀντλῶ ὕδωρ μὲ τὸ κηλώνειον,
ἀρχ. μαθ.

Κηλώνειον, τό· κηλώνειον· «κηλωνήϊοισιν ἀρ-
δεύμενος» Ἡρ. 1, 193, δι. γρ. κηλωνήϊοισιν

Κηλωσσα, ἡ· ἴδε Κηλοῦσα Στράβ. 8, 382.

Κηλωστά, ἡ κηλωτά, τά· πορνεία Λουκῶρ.

1387, ἐκ τοῦ κηλῶσαι.

Κημαυτόν, κημέ, ὥρ. = καὶ ἱμαυτόν, καὶ
ἐμῆ.

Κημός, ὁ· 1) «τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τῶν δικα-
στῶν ὁδρᾷ πεπλεγμένον πῶμα, παρόμοιον
χώνῃ» Ψουχ. «καθίσκος μὲν οὖν ἐστὶ τὸ ἀγ-
γεῖον ὃ τὰς ψήφους ἐγκαθίσκει, κημός δὲ
δι' οὗ κατέβησαν αἱ ψῆφοι ἐπικειμένον τῷ κα-
θίσκῳ» Πολυδ. 8, 17· «κημός πλέγμα τι ἐν

σχοινίων, ἐπιτιθέμενον τῇ ὁδρᾷ, παρόμοιον
χώνῃ ἢ ἡθρῷ δι' οὗ τὰς δικαστικὰς καθίσκει
ψήφους» Β. Ἀν. σ. 276, 25· «κημός· πλέ-
γμα κωνοειδὲς δι' οὗ καθίσκει οἱ δικασταὶ τὴν
ψῆφον εἰς τὸν κάδον» Φωτ. σ. 161· 2) «κη-
μός· πλεκτὸν ἀγγεῖον, ἐν ᾧ λαμβάνουσι τὰς
πορφυράς» ἔστι δὲ ὅμοιον ἡθρῷ καὶ ἐν αὐ-
τῷ τὸ δέλεαρ» Ψουχ. τὸν κημόν τοῦτον
τῶν πορφυρέων ὁ Πολυδ. καλεῖ κυψέλην, ἢ
καὶ διὰ μακρῶν περιγράφει ἐν 1, 47· εἶνε δὲ
εἶδος κύρτου· 3) «γωναικεῖον προκόσμημα»
Ψουχ. Φωτ. 4) πλέγμα ἐκ σχοινοῦ κωνοει-
δὲς ἢ μᾶλλον σακκοειδὲς, ὅπερ τίθεται περὶ τοῦ
στόμα τῶν ὑποζυγίων καὶ τοῦ ἵππου ἵνα μὴ
δάκνῃ» «εἶδέναι δὲ γρη' τὸν ἵπποχόμον καὶ τὸν
κημόν περιτιθέναι τῷ ἵππῳ, καὶ ὅταν ἐπὶ
ψῆφιν καὶ ὅταν ἐπὶ καλίστρων ἐξάγῃ» καὶ αἱ
δὲ ὅποι ἀν ἀγαλίνωνται ἄγῃ κημοῦν δεῖ· ὁ
γὰρ κημός ἀναπτύνει μὲν οὐ κωλύει, δάκνῃν
δὲ οὐκ ἐξ· καὶ τὸ ἐπιβουλεύειν δὲ περιτείμα-
νος μᾶλλον ἐφαίρει τῶν ἵππων» Ξεν. π. ἱππ.
πικ. 5, 3· ὡς τε ὁ κημός οὐ μόνον τὸ στόμα
τοῦ ζώου φράζει, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν ὤμων
ἴσων αὐτοῦ ἀναβαίνει· πνεῖ δὲ τὸ ζῶον διὰ
τῶν δικτυωτῶν ὀπῶν τοῦ κημοῦ· ἐν Πάρω δὲ
κημός καλεῖται σήμερον στομάχι, καὶ ὅταν
προφυλάττῃ τὸ ζῶον ἀπὸ τῶν μυϊκῶν, οὐστέρων·
λέγεται μύστρον· οἱ παλαιοὶ λεξικογράφοι
δὲν ἔχουσι σαφὴ τοῦ πράγματος ἔννοιαν, ὡς
καθαρῶς ἐξάγεται ἐκ τοῦ χωρίου τοῦ Ξεν.
διότι ἐρμηνεύουσι αὐτὸ διὰ τῶν, φημὸς, εἶδος
γαλινῶν κλ. διαφέρει δὲ ὁ φημὸς τοῦ κημοῦ
καθ' ὅτι ὁ φημὸς εἶνε ἡ νῦν λεγομένη θελεία,
ἥτις τιθεμένη περὶ τοῦ στόμα τοῦ ζώου συν-
χεῖ αὐτὸ τούτῳ δεκνύει καὶ ἡ δρυμολ. τοῦ
ὀνόματος, ὅντος τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὸ σφιγγί-
σφιγ-μός, φη-μός· ἴδε Κουρτίου ἐτ. σ. 186.

Κήμος, ἡ· εἶδος φητός ἔχοντος μαχίαν δό-
ναριν Ὀρφ. Ἀργ. 923. Κατὰ Διοσκουρ. = λι-
οντοπιδίαν.

Κημόω· βάλλω περὶ τὸ στόμα τοῦ ἵππου τὸν
κημόν· «αἱ ὅποι ἀν ἀγαλίνωνται ἄγῃ (τὸν
ἵππον) κημοῦν δεῖ» Ξεν. π. ἱππικ. 5, 3,

Πολυδ. 1, 202· ἴδε κημός.

Κήμοσις, ἡ· τὸ κημοῦν τὸν ἵππον, ἡ φήμο-
σις Ψουχ.

Κήνω, ὥρ. κᾶν· καὶ ἐν.

Κηναῖον, τό, καὶ Κήναιον ἢ Κύναιον ἄκρον
Πτολ. τὸ Ν. ἀκρωτ. τῆς Εὐβοίας Θουκ. 1, 90·

ὑπῆργε ναὸς τοῦ Διός Κηναίου, Σοφ. Τρ. 938· ἐντ. «Κηναία κρηπίς βοιωτίν», 993.

Κήνος, αἰολ. = κείνος· ἐκείνος Σαφφ. 2, 1.

Κήνωσις, ὁ· τὸ λατ. census, κήνωσις, censui
ἀρχ. λεξ. Κ. Δ.

Κηνσωρεῖν α, ἡ· τὸ λατ. Censurina, Ἐπεγρ.

Κηνσωρίτις, ὁ, καὶ Κενσωρίτις· τὸ ῥωμα-
Censurinus, Λεύκιος ἢ Λούκιος Κ. Πλουτ.

Κήνωγμα, τό· κίνωγμα· «τὸ κενὸν τοῦ αὐ-
ματος, οἷον σκιά καὶ εἰδωλόν, φάντασμα, ἀ-
σθενὲς καὶ ἀχρεῖον» Ψουχ. ἴσ. ἑσφαλ.

Κηνόσσομα, ἡ· «κηνωσσομένη» = εἰδωλόν ἐγ-
νόμη· Ψουχ. ἴδε τὸ προηγ.

Κηνόω, «κηνύει, καλεῖ» Ψουχ.
Κηνώ· ἐκείθιν Ψουχ.

Κηξ, κηξός, ἡ· «ὁ λάρος κατὰ Ἀπίωνα, λέγεται δὲ καὶ καύξῃ, τινὲς καὶ αἰθιαν ἀποδοῦσαι, οἱ δὲ κέφον, οἱ δὲ διαφέροντα ἀλλήλων» Πουχ. - εἰναλίη Ὁδ. ο, 478· «λάρος» ἀρχ. Σχολ. πρβλ. Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 251.

Κηπαία, ἡ· εἶδος χόρτου ὁμοίου πρὸς τὴν γλαστρίδαν, ὅπερ ἐκράγεται Διοσκ. 3, 168.

Κηπατός, 3· ὁ τοῦ κήπου, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν κήπον, ὁ φυτευόμενος, καλλιεργούμενος ἐν αὐτῷ· «ἡ κηπαία» δηλ. ὅρα = ἡ φέρουσα εἰς τὸν κήπον Ἑρμιππ. ἐν Ἀθην. 15, 668· «λάχανα» ἀντίθ. πρὸς τὰ ἄγρια «ταῦτα μὲν οὖν ἄγρια καλεῖται λάχανα πρὸς διορισμὸν τῶν κηπαίων» Γαλην. τ. 6, σ. 627, 13· παρὰ ἐξαιρ. Ἀθην. 12, 515.

Κηπαρίον, τό, ὅπου. τοῦ κήπου· περιβαλάει, μετγν.

Κηπε, ὥρ. = καὶ εἶπε.

Κηπεῖ, κηπεῖται, ὥρ. = καὶ ἐπεῖ, καὶ ἐπειτα. Κηπεῖα, ἡ· καλλιέργεια κήπου Πλάτ. νόμ. 8, 845.

Κηπεύς, 3· κηπαῖος· κάμψη Νικ. θηρ. 88.

Κηπεύμα, τό· τὸ ἐν τῷ κήπῳ καλλιεργηθέν, φυτὸν, ἄνθος ἐν αὐτῷ ἀνατραφέν, φυτὸν τοῦ κήπου Ἀριστ. ὄρν. 1095, Ἀθην. 15, 682.

Κηπεύς, ὁ· 1) κηπουρός, περιβαλάρης Φιλύλλ. ἐν Πολυδ. 7, 110, ὥρ. καπεύς Δ. Ταρ. (9, 329)· 2) ὄν. κυρ. ἀρχηγὸς τῶν Κενταύρων Ναν. δι. γρ Κητεύς.

Κηπεύσιμος, 2· ὅ, τι δύναται ἐν κήπῳ νά φυτευθῇ καὶ καλλιεργηθῇ Νικ. θηρ. 63, καὶ μετγν.

Κηπεύσις, ἡ· κηπεῖα, Βυζ.

Κηπευτής, ὁ· κηπεύς, γλῶσσ.

Κηπευτικός, 3· ὁ κηπευτικοί = οἱ κηπουροί, μετγν. κηπευτική, δηλ. τέχνη = κηπουρική, Κλ. Ἀλ.

Κηπευτός, 3· κηπεύμενος, ἐν κήπῳ καλλιεργούμενος καὶ τρεφόμενος· πήγανον Διοσκ. 2, 45· ακόροδον Γεωπ. 12, 30, 7.

Κηπεύω· καλλιεργῶ κήπον ἢ σπεῖρον, φυτεύω ἐν τῷ κήπῳ, ἀνατρέφω φυτὰ ἐν τῷ κήπῳ Φιλίστρ. σ. 78, 3, καὶ παθ. Θεοφρ. ἱ. Φ. 7, 11· «κηπεύμενα φυτὰ Γαλην. τ. 6, σ. 512, 9· λάχανα, ἀντίθ. σ. 627, 5· μετγν.

«ὅας Ἡρίδανος ἀγνοεῖ ὅσας κηπεύει κόρας» = τρέφει Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 13, 568· «αἰδώς» ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις Εὐρ. Ἰνκ. 78· «ὄν πόλλ' ἐκήπευ» ἡ τεκοῦσα βόστροχον» Τρω. 1175.

Κηπί, ὥρ. = καὶ ἐπί.

Κηπίδες, -ων· αἱ νόμφαι αἱ ἐν τοῖς κήποις Ἀρισταιν. ἐπιγρ. 1, 3, εἰς εἰκασ.

Κηπίδης, οὐ· ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κηπίδιον, τό· ὅπου. τοῦ κήπου Δ. Λαερ. 3, 20, καὶ μετγν.

Κηπίον, τό· ὅπου. τοῦ κήπου Θουκ. 2, 62, ἰσφαλ. τινίς κηπίον· πρβλ. Β. Ἀν. 794, 7· εἶδος κουράς Λουκ. Λεξφ. 5.

Κηπίς, -ίδος, ἡ· νόμφη τις Ἀρισταιν.

Κηπίς, -ίδος· 1) Ἀθηναῖος πατ. Ἀδελμάντου Πλάτ. 2) γυναικὲς τις Πλιν. καὶ παροιμ.

«Κηπίδος σκέλος» κατὰ τὸ «πέρδικος σκέλος» Πουχ.

Κηπίων, -ωνος· μαθητὴς Τερπάνδρου Πλουτ. εἰς οὗ καὶ καθαρθικοῦ νόμου ὄνομα Πουχ. Κηπο-κόμας, ὁ· ὁ τοιαύτην τῆς κόμης κουράν ἔχων, ἥτις καλεῖται κηπος, κωμ. ἐν Εὐστ. 907, 41.

Κηπο-κόμος, ὁ· κηπουρός Πουχ.

Κηπο-λόγος, ὁ· ὁ λέγων, διδάσκων ἐν κήπῳ· οὕτω λέγεται ὁ Ἐπίκουρος ἐν ἐπιγράμ. ματι Φανίου Ἀνθ. 6 (6, 207).

Κηπο-ποιία, ἡ· κατασκευὴ κήπου Γεωπ.

Κηπος, ὥρ. κᾶπ-ος, ὁ (βλ. σκαπ, ὁ). καὶ τὸ σκάπ-τ-ω σημαίνει λοιπὸν ἀγρ· καλῶς ἐσκαμμένον, καλλιεργημένον καὶ ἡ μετέρα συνήθεια περὶ οὐοῦδ' ἄγροῦ καλῶς καλλιεργημένου λέγει· ὅτι εἶνε «ὅν περὶ βόλι» 1) περιβόλι· πολυδένδρεος Ὁδ. δ, 737.

ἱλ. φ. 285· «κατάρρυτοι Εὐρ. ἱλ. 777, Πλάτ. Τιμ. 77· ὁ Πίνδ. καλεῖ κήπον τὸ πεδῖον τὸν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἀγώνων, Ὁ. 3, 25. Μετγν. «εἰς-αίρετον Χαρίτων κήπον νόμοι» = τὴν ποιή-σιν, 9, 29· οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἄλλ. π. μετγν.

«Ἀδωνίδος κήποι» παροιμ. ἐπὶ παντὶ ταχέως παρερχομένου καὶ ἀσταθούς διότι «ἐν τοῖς Ἀδωνίδος εἶδωλα ἐξάγουσιν καὶ κήποι» ἐπὶ ὁστράκων (πεφυτευμένων γλαστρῶν) καὶ παντοδαπὴν ὀπώραν, οἷον ἐκ μαράθων καὶ θριδάκων παρασκευάζουσιν αὐτῷ τοὺς κήπους Πουχ. ἐντ. καὶ ἡ παροιμ. «ἀκαρπύτοις εἰ Ἀδωνίδος κήπων» Διογεν. 1, 14· «εἰς Ἀδωνίδος κήπον ἄρῶν» Πλάτ. Φαιδρ. 276· «οἱ ἀπὸ τῶν κήπων» = οἱ ἐπικουροὶ φιλόσοφοι, διότι ὁ Ἐπίκουρος ἐδίδασκεν ἐν τινὶ κήπῳ, ὡς καλοῦνται οἱ Στωϊκοί, οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς καὶ οἱ περιπατητικοί οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου δηλ. φιλόσοφοι Σ. Ἑμ. πρ. φυσ. 1, 64, Δ. Λαερ. 10, 10· 2) «τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ τῶν γυναικῶν» Πουχ. τὸ κοιν. λεγόμεν. ἀποχτενον, λατ. recten, κατὰ δὲ Φώτ. σ. 161, 21 «γυναικὸς αἰδοῦσαν» 3) «εἶδος κουράς, ἣν οἱ θρυπτόμενοι ἐκείροντο» Πουχ. πρβλ. Ἀριστ. ὄρν. 827, Πολυδ. 2, 29· 4) εἶδος κερκασίου περὶ κήπου Δ. Σικ. 3, 35· ἴδε καί ποτε καὶ κήπος· 5) Κήποι, οἱ 1) πόλ. ἐν τῇ Ἀσιατικῇ Σαρματίᾳ παρὰ τὴν Κιμμέριον Βάσπερον Αἰσχύλ. 2) τοποθεσία ἐν Ἀθήναις, ὅπου καὶ νῆες ἦν Ἀφροδίτης, ἥτις ἐλέγετο «ἡ ἐν κήποις Ἀφροδίτη» Πανσ. 1, 27, 3.

Κηπο-τάφιον, τό· τάφος ἐν τῷ κήπῳ, Ἐπιγρ.

Κηπο-τύραννος, ὁ· ὁ τύραννος τοῦ κήπου ἢ τῶν κήπων, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἐπικουρίδης Ἀπολλόδορος Δ. Λαερ. 10, 24.

Κηπο-υργέω· κηπουρέω.

Κηπο-υργία, κηπο-υργικός, 3, ἰσφαλ. ἀντὶ κηπουρία, κηπουρικός· οὕτως ἀναγινώσκει ὁ Βεκκερ. ἐν Πολυδ. 7, 140, ὅμως ἐν 6, 101 ὁπάρχει ἐπὶ ἡ γραφὴ κηπουργία.

Κηπο-ουρέω· καλλιεργῶ κήπον, κάμνω τὸν κηπουρὸν Πολυδ. 9, 13.

Κηπο-ουρία, ἡ· καλλιέργεια κήπου, κηπουρική Πολυδ. 7, 140, δι. γρ. κηπουρία.

Κηπο-ουρικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ κήπου Πλάτ. Μιν. 317, καὶ μετγν. ἐπίρ. -κός, μετγν.

Κηπο-ουρός, ὁ· ὁ φύλαξ τοῦ κήπου· οὕτω κα-

λείται ὁ Πρίαπος Ἐπιγρ. δδ. 176 (δ, 21)·
ἐν γέν. κηπεύς, περιβολάρχης, μετγν.

Κηπο-ρύλαξ, ὁ φύλαξ τοῦ κήπου, Ἐπιγρ.
Κήπων ν, -ωνας· ἀνθρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κήρ-ωρός, ὁ, κηπουρέω· κηπουρός, κηπου-
ρέω Πλατ. Μιν. 316, καὶ μετγν. (σύνθ). ἐκ
τοῦ κήπος καὶ ὥρος = ὁδρος = φύλαξ· πρὸς
πυλ-ωρός, τιμ-ωρός κλ.

Κήρ, κήρός, ἡ (βίβλ. καρ. δδ. τὰ κήρ, κήρ-α
= ὀλεθρος, ἀ-κήρ-ιο-ς, ἀδολφῆς κτλ. καὶ
κερ δδ. τὸ κέρω ἐκ τοῦ κέρ-ιω) 1) ἡ θεὰ
τοῦ θανάτου, ἰδ. τοῦ βίαιου θανάτου, ὅστις
φθοερός εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἀρχαίων Ἑλ-
λήνων παρίστατο, ἐν ᾗ ὁ θάνατος αὐτὸς ὡς
θεὸς δὲν εἰκονίζεται ἐκπληκτικῶς ὡς ἡ Κήρ·
μετὰ τῆς Ἑρμῆος καὶ τοῦ Κυδοιμοῦ παρίστα-
ται ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης σκορπύουσα ἐνδυμα
ἀνθρωπίνῳ αἵματι βεβαμμένον καὶ ἔλκουσα ἐκ
τῶν ποδῶν ἄλλων ζῶν νεοῦτατον, ἄλ-
λον αὐτοτον, ἄλλον τελευτήσαντα Ἰλ. σ.
535, 540, Παρ· Ὀμ. ἀπαντὰ καὶ ἐν τῷ ἐν.
καὶ πλ. εἰς τὸν μέλλοντα νὰ ἀποθάνῃ ὑπὸ
βίαιου θανάτου ἀπονέμεται ἰδίᾳ Κήρ, ἥ-
τις ἐν χρόνῳ τινὶ ὠριμαίνῃ τὸν καταφθάνει
Ἰλ. ψ. 79· μόνος ὁ Ἀχιλλεὺς ἔχει δύο κή-
ρας, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπετρέπη αὐτῷ νὰ ἐκλέξῃ
τὴν εἴσαν, Ἰλ. α. 411· «-μύρια», μ. 326, εἴτε
δοῖσι πολλὰ κήρες εἶνε εἴτε δοῖσι πολλὰ εἶδη
τοῦ βίαιου θανάτου ὑπάρχουσιν· «κήρες Ἀ-
χαιῶν, Τρώων», θ. 73· ἡ καθ' ἐκαστὴν κήρ
καλεῖται μέλαινα, ὀλοή, κακὴ· ἐτι «κή-
ρες θανάτοιο» ἐν γένει φθορά, ὀλεθρος, ὁποῖον
τὸ ἄγχι-στρον φέρει εἰς τοὺς ἰχθύς Ἰλ. ω. 82.
Παρ· Ἡσ. θε. 217, 220 οἱ κήρες εἶνε τιμω-
ροὶ θεοτήτες, ὡς ὁ Δίος. Ἐπτ. 1047 συνάπτει,
ὡς μεγάλαχοι καὶ φθερογενεῖς κήρες ἐρι-
νύες» (ὁμοῦς ἐν 759 εἶνε ἡ Σφίγξ)· ἀναπλά-
κῃ τοῦ Σοφ. Οἱ. τ. 472· Ταρτάρου Εὐρ. Ἦρ.
μ. 870 ὑστερον ἐν γέν. θεὰ φέρουσα θωατο-
χίαν 2) ὡς προσηγ. ὄν. θανατηφόρος μοῖρα,
θάνατος· «τὸ δὲ τοι κήρ-εἴδεται εἶναι» =
τοῦτο σοι φαίνεται ὅτι εἶναι θάνατος Ἰλ. α.
228, οὕτως ἐκληπτέον καὶ εἰς τὰς συμπλο-
κὰς «φύνον καὶ κήρα φέρειν» «θάνατον καὶ
κήρα φυγεῖν», ἐνθα ὁ Ὀδῶλφ· γράφει ἐτι μὲ
μέγα γράμμα Κήρα· «μέλαιναν κήρ' ἐπ' ὁμ-
μασιν βαλὼν» Εὐρ. Φων. 957 ὀλεθρος, «βα-
ρεῖται μὲν κήρ τὸ μὴ πυθέσθαι» Λισχ. Ἀγ.
109· πρὸς Σοφ. Τρ. 133. Καὶ ἐπὶ τῆς νόσου
τοῦ Φιλολήτου, «νοσῶν ἀνὴρ κώλον παλαιοῦ
κηρίν, Φιλ. 42· ὀνειδος, λύπη, λῦπη, Τρ.
454. Καὶ ἐν πεζῷ «τοῖς πλείστοις τῶν καλῶν
αἶον κήρες ἐπιπεφύκειν» Πλατ. νόμ. 11,
937· «ἀκήρατος τῶν ἐκτὸς κηρῶν καὶ τῶν
ἐντὸς» Τίμ. Λοκρ. 95. Καὶ μετγν. ὡς Πλουτ.
Ἀντων. 2· «-καὶ αἵται» Δι. Ἀλ. 8, 61· γενι-
κώτατον δ' εἶναι ἐπὶ ἡθ. ἐννοίας, ἀμάρτημα,
παιδῖμα, πλημμέλεια, ἑλλειψίς, ἀτέλεια «διὰ
τὸ πολλὰς καὶ ποικίλας αὐτῇ συνεσάγισθαι
κήρας» Σ. Ἐμπειρ. πρ. ἡθ. 180.

Κήρ, κήρος, τὸ· ἡ καρδία, τύπ. μόν. παρ·
Ὀμ. ἀπαντῶν ὡς ἔβρα τῆς βουλῆσεως καὶ ἐ-
πιθυμίας· «ἄλλα δὲ οἱ κήρ ὥρμαινε φρεσὶν
χαῖνα» Ἰδ. σ. 313· μετὰ τὸν καὶ ἐμὸν κήρ
= κατὰ τὴν σὴν καὶ ἐμὴν καρδίαν, ἐπιθυμίαν
Ἰλ. Ο. 52· ἐντ. ἐπὶ παθῶν, ἐπὶ ἀγάπης «τὴν
περὶ κήρι φίλῃας πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ» Ἰλ.
ν. 430· μίσους «ὄτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται περὶ
κήρι» δ. 53· ὀργῆς «τότε δὲ περὶ κήρι Ποσει-
δάων ἐχολώθη», ν. 206· χαρᾶς, εὐχαριστή-
σεως, χ. 504· λύπης «ἥτε μοι αἶψά ἐν
στήθεσσι φίλον κήρ τεύρει» Ὀδ. α. 341.
«φθινύσκει φίλον κήρ», α. 491· συγχύνει·
νε τὸ «ἀχνύμενος κήρ» ἐπὶ τῆς τόλμης καὶ
τοῦ φόβου· «Πατροκλῆος λάσιν κήρ» Ἰλ. π.
551· δ. 851· ἐπὶ τοῦ λένοντος, «τοῦ δ' αὖ ποτε κν-
δάλλιον κήρ ταρβεί», μ. 45· σπαν. ἐπὶ τοῦ νοῦ·
ὡς συνών. συνάπτεται μετὰ τοῦ νόος Ἰλ. Ο.
52· «κήρ ἐν στήθεσσι φρεσὶν-ἐν θυμῷ», ζ.
332· κηρόθι, ἴδε κατωτέρω· παρὰ Πινδ. ἐνία·
χοῦ καὶ π. τραγ. εἶνε εὐχρ. ὁ τύπ. κέαρ·
ἴδ. ἀνυτ.

Κήρα, ἡ· κήρ, ὀλεθρος, βλάβη, ἐν τῇ Πλα-
τωνικῇ λέξ. τοῦ Τιμ. α. 18, «ἀκέραιοι οἱ
ἔξω κήρας», ἐν Β. Ἀν. 364· τινὲς τρέπου-
σιν εἰς τὴν γεν. κήρός· ἴδε Λόδεκ. παραλ.
145.

Κήραίνω· 1) φθείρω, βλάπτω, ἀφανίζω· «ὀη-
ρες δὲ κηραίνουσι καὶ βροτοὶ τί μιν» Λισχ.
ἐκ. 977, παθ. Ἀριστ. ἐν Πλουτ. ἀριστ.
φιλ. 2, 4· 2) μερμνῶ, φροντίζω· «εἰ ποτ'
ὦ τέκνα, τάδε κηραίνετε» Εὐρ. Ἰππ. 223.
ἔτι = ὀργίζω Φιλ.

Κήρ-αμύντης, ὁ· ὁ κήρας ἀμύνων, ἀλεξίκα-
κος, ἀλεξίμορος Λυκοφρ. 663.

Κήρ ἀνθρ. εἰς, τὸ· κήρινθος Διοσκ.

Κήραφίς, -ίδος, ἡ, κατὰ τὸ καραβίς· κάραδος,
Νικ. ἄλ. 994.

Κήρ-αχάτης, ὁ· εἶδος ἀχάτου κληθέντος
οὕτω ἐκ τοῦ κήρινθος αὐτοῦ χρώματος Πλιν.
Ἰ. Φ. 37, 10, 54.

Κήρεῖα, ἡ· κηρία Ἦσυχ. ἀμφ.

Κήρ-ελαίον, τὸ· εἶδος αἰοιουρῆς κατεσκευα-
σμένης ἐκ κηροῦ καὶ ἐλαίου Γαλην. καὶ μετγν.

Κήρ-εμ-βροχή, ἡ· ὑγρὸν ἐμπλαστον μὲ κη-
ρίον Ἀλ. Τραλλ.

Κήρ-έστος, 2· ὀλεθριος, θανατηφόρος, = νο-
σηρός Ἦσυχ.

Κήρεσι-φόρος, 2· θάνατον, ὀλεθρον φέρων.

Κήρεσι-φόρητοι, κύνες, Ἰλ. θ. 527, ἐξ
ηγείται διὰ τοῦ εὐθὺς ἐπομένου «οὗς κήρες
φορεύουσι» λέγονται οὕτως οἱ Ἀχαιοὶ ὡς
πειμνόμενοι ὑπὸ τῶν κηρῶν πρὸς ὀλεθρον τῇ
Τροίᾳ.

Κήρεύς, ὁ· ποταμὸς Εὐβοίας Στράβ.

Κήρεῖα, ἡ· δεσμός, ἐπίδεσμος, ἱατρ.

Κηρί-αῖον· κάμινος μελίκηραν· λέγεται ἐπὶ τῇ
πορφύρεᾳ (τοῦ ζώου) καὶ τῶν κηρύλων οἱ
τινὲς τοῦ ἔαρος συναθροισζόμενοι ἀπὸ αἰσ.
σφρόντητα μυδιώδη, ἐξ ἧς τὰ λεπυριώδη συμ-
νίστανται· ὁμοιάζει δὲ πρὸς τὸ κηρίον τῶν
μελισσῶν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 15.

Κήριλλοι, -ων, οἱ· πόλ. Ἰταλίας Σεραφ.
νὸν Cirello.

Κηρίνη, ἡ· ἴδε κηρίων.

Κήρινθος, τὸ· θερμὸν ἄνθος Θεοφρ. Ἰ. Φ.
β. 8, 3· ὁ Σνεῖδ. ὁμοῦς ἀντ' αὐτοῦ γράφει
κρίνον, παρακλῶν ἐκ τοῦ Ἀθηναίου τὴν λέξ.

Κήρινθος, ὁ· «ἐστὶ δ' αὐταῖς (ταῖς μελίσσοις) καὶ ἄλλῃ τροφῇ, ἣν καλοῦσι τινες κήρινθον» ἐστὶ δὲ τοῦτο καταδεέστερον καὶ γλυκύτητα συγκώδῃ ἔχον· κομίζουσι δὲ τοῦτο τοῖς σκίλλαις καθάπερ καὶ τὸν κηρόν· Ἀριστοτ. *Ι. Ζ.* 9, 40. «κήρινθος, ἡ λεγομένη ἐριθᾶκη»· ἐστὶ δὲ τροφή, ἣν παρατίθενται ἐαυταῖς αἱ μέλισσαι· Πασχ. ὁ κήρινθος ἀνομάζεται σήμερον ἐν Πάρωδ' ἀπὸ τῶν μελισσοσυργῶν κέραθος.

Κήρινθος, ἡ· πόλ. Εὐβοίας· Ἰλ. Θεοφρ. *Κήρινος*, 3, καὶ 2· κερῖνοι, ἀπὸ κερὶ· «πλάσμα» Πλατ. Θεαιτ. 197· ἐκμαγεῖον, 191· «ὕπνρα» = τὸ μέλι Ἀλκμ. ἐν Ἀθην. 14, 648. Μετ. «θυσιεῖται τοῖς θυμοῖς μακάριττοςαι κηρίνους ποιῶσιν» = μαλακοῦς Πλατ. νομ. 1, 633· «ὀπαλῆφει»· Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 16, 10. Κηρίο-εἰδής, 2· ὁ ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ κηρίου, τῆς κηρήθρας· «μῶς ἀλφειοῖς τε κορυκαῖοις τε κηριεῖδές»· Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 7, 282.

Κηρίο-κλέπτῃς, ὁ· ὁ κλέπτῃς τῶν κηρίων· ἐπιγραφή τοῦ 19ου αἰδουλλίου τοῦ Θεοφρ.

Κηρίον, τό· ἡ κηρήθρα, ἥτις εἶνε ἀκρότης τῆς κυφελῆς πλήρης μελίτος· λέγεται καὶ μελοπότητα ἀφαιρεῖσθαι ἐκ τῆς κυφελῆς Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 559, Πρ. θε. 597· ἐν τῇ ἐν. Θεοφρ. 19, 2, Πρ. 2, 92, Πλατ. πολιτ. 8, 552, Ξεν. Ἀν. 4, 8, 20· καὶ ἐνιχαροῦ παρὰ μετν. τὸν δὲ πλ. ἔχουσιν Δ. Σικ. 5, 14. Λακκ. Δημ. 52, Ἀριστ. ἔκκλ. 632· τὸ μέλι, αὐτό, Ἰππων. ἐν Ἀθην. 14, 645· «κηρωτοί· πίνακες»· Ἐπιγρ. αἰ. 523 (9, 191)· παρὰ τὸ ἐστρ. καλεῖται «κηρίον περὶ τῇ στήθει ἢ τοῖς αὐτοῖς ἀπὸσπῃμα φλεγμαίνον, πολύστομον, ἀπὲν μελιτώδες ὕγρον, ἔχον ἐν τῷ βάθει σάρκα βρωχρον διεφθαρμένην» Πολυδ. 4, 201· εἶδος πλακοῦντος· «κηρίον τὸ τῶν μελισσῶν καὶ εἶδος πλακοῦντος καὶ ἔλκος ποιόν» Πασχ.

Κηρίομαί, «κηριωθῆναι» ἀπὸ σποτοδίνου ληφθῆναι· Πασχ.

Κηρίοπαρών· ὁχώριμά τι ἐπὶ τῆς Ροδόπης Προκ.

Κηρίο-ποιός, ὁ· ὁ ποιῶν κηρία, κηρήθρας· Ἀριστοτ. *Ι. Ζ.* 9, 40.

Κηρίς, εἶδος, ἡ· εἶδος ἰχθύος Ἀθην. 8, 355. Κατὰ Κορ. ἐν σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 210 «εἴη αὐτὸν ἢ κηρίς ὁ παρ' ἡμῖν τσῆρος, εἴ ἔστιν, ὡς φησὶν ὁ Τραλλιανός· Ἀλέξανδρος τῶν σκληροσάρκων· οὐκ ἂν εἴη δὲ εἰ ἀπαλόσαρκος, καθὰ λέγει Διόφιλος παρ' Ἀθηναίων».

Κηρίτης, ὁ· λίθος· εἶδος πολυτίμου λίθου χρησίμου πρὸς γλῶσσας, ὀνομασθέντος οὕτως ἐκ τοῦ χρώματος Πλιν. *Ι. Φ.* 37, 10, 56.

Κηρί-τρεφής, 2· ὁ πρὸς κακόν, φθοράν, ὀνόματι θεοραμμένος, θνητός· ἄνθρωποι Πρ. ἔρ. 420, χερσὶν ἐν Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 638.

Κηρίφατος, ὁ· «κηρίφατος» ὅσοι νόσω τε-θνήσκουσιν· Πασχ.

Κηρί-ώδης, 2· κηριεῖδης Θεοφρ.

Κηρίων, -ωνος, ὁ· κηρίν λαμπράς· «πέντε λαμπράς ἄπτουσιν (οἱ Ῥωμαῖοι) ἐν τοῖς γάμοις, ὡς κηρίωνας ὀνομάζουσιν» Πλουτ. ἡθ. σ. 263.

Κηρόβαθρος ὁ· βασιλεὺς τῶν Ἰνδῶν Πτολ. σανακρ. Κεραλαριτας· λέγεται καὶ Κηκρόβατος, ὁ· ἄνων. περιπλ. Ἐρυθρ. θαλ. 54, παρὰ Πλιν. 26, 104 λέγεται Gaelebothas. Κηρο-γονία, ἡ· ὁ σχηματισμός, ἡ κατασκευὴ τῶν κηρίων τῶν μελισσῶν· «αἱ μέλισσαι περὶ τῆς κηρογονίας ἀπαμύνονται τοῦ προσόντας» Ἰωσ. ἀρχ.

Κηρο-γραφῶ· ζωγραφῶ μὲ κηρὸν Ἀθην. 5, 200.

Κηρο-γραφία, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ ζωγραφεῖν μὲ κηρὸν Ἀθην. 5, 200.

Κηρο-γράφος, ὁ· ὁ ζωγραφῶν μὲ τὸν κηρὸν ἢ εἰς τὸν κηρὸν· κηρόγραφος, ὁ = ὁ ζωγραφηθεὶς εἰς τὸν κηρὸν (·).

Κηροδέτης, ὁ· τῷ ἐπιμ. Εὐρ. *Ι. τ.* 1095.

Κηρό-δετος, ὁ· ὁ συνημμένος μὲ κηρὸν· -μέλι Ἀντ. Σιδ. 43 (Πλιν. 305)· «σύριγξ Εὐφρο-ν. ἐν Ἀθην. 4, 184· πνεῦμα = τὸ φύσημα ἐπὶ τῆς σύριγγος τῆς μὲ κηρὸν συνημμένης Θεοκρ. ἐπιγρ. 5, 4.

Κηρο-δομέω· κτιζῶ μὲ κηρὸν, κήρινα οἰκοδομήματα κατασκευάζω (δηλ. κηρία), ἐπὶ τῶν μελισσῶν Φωκυλ. 161.

Κηρο-δοσία, ἡ· ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἡ διανομή τῶν κηρίων, Βυζ.

Κηρο-δόχος, ὁ, «οἰκῆται» τῶν μελισσῶν οἱ κηροδόχοι, ἥτοι αἱ ὀῤῃκαι· Πασχ.

Κηρο-εἰδής, 2· ὅμοιος κηρῷ, κήρινος· σώματα Πλατ. Τιμ. 61, καὶ συγγόν μετν. ὁ τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ ἔχων Σχολ. Νικ. ὁμρ. 798.

Κηρόθεν· ἀπὸ καρδίας Μ. Ἐτ. 511, 20.

Κηρόθι· ἐν τῇ καρδίᾳ· «χολώσατο κηρόθι μάλλον» Ἰλ. φ. 136, Ὀδ. ι. 450· «εἰ δὲ ταῖς Ἀτρείδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μάλλον» Ἰλ. ι. 300· «τίειν Ἡσ. ἀσπ. 85.

Κηρο-μαστίχη, ἡ· μαστίχη ἔχουσα τὸ χρῶμα τοῦ κηροῦ ἢ ὡς κηρός μαλακὴ Σιμ. Θεοφρ. ἐν Ἑλλ. βιβλ. Φαβρ. τ. 14, σ. 60.

Κηρό-μέλι, τό· κηρός καὶ μέλι· μέλι οὐ κεχωρισμένον τοῦ κηροῦ Σχολ. Θεοφρ. 7, 83.

Κηρο-παγής, 2· ἐκ κηροῦ συντεθειμένος, κατεσκευασμένος, συγκείμενος· «θαλάμα = τὰ κυφελία τὰ καὶ ἄλλως λεγόμενα μελίττια, τὰ μελισσόσπιτα Ἀπολνδ. 6 (6, 239)· «τρίχες Μανέθ. 1, 242.

Κηρο-πήγιον, τό· λυχνία, τῆς ὁποίας τὰ φῶτα εἶνε κηρία, ἐφ' ἧς πήγνυνται κηρία Βυζ.

Κηρό-πισσος, ὁ· κηρός καὶ πίσσα, εἶδος ἀλοιφῆς Ἰπποκρ. ἴδε καὶ πισσόκηρος.

Κηρο-πλαστέον, τό· τύπος τῶν κηρίων εἰκόνων μετν.

Κηρο-πλαστέω· πλάσσω τὴν ἐκ κηροῦ, ἱατρ. Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 13, 562· ἐπὶ τῶν μελισσῶν Δ. Σικ. 17, 75.

Κηρο-πλάστης, ὁ· ὁ πλάσσειν ἐκ κηροῦ εἰκόνας Πλατ. Τιμ. 47, Πλουτ. ἡθ. σ. 167.

Κηρο-πλαστικός, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὸν κηροπλάστην Ἰακωβ. Λεον. 2· «ἡ κηροπλαστική», δηλ. τέχνη Πολυδ. 7, 165.

Κηρό-πλαστος, 2· ὁ ἐκ κηροῦ πεπλασμένος· «-μελίσης ὄργανον» Σοφ. ἀσπ. 464, καὶ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 115 ἐπὶ τῶν κηρίων· «δόναξ=δόναξ μὲ κηρὸν συνημμένος Ἀίσχ.

Πρ. 574. Παρά Φιλοδῆμ. 32 (9, 570) μτφ. ἐπὶ τοῦ κάλλους κόρης τινός.

Κηρο-ποιέω κηρὸν ποιῶ, ἄμφ.

Κηρο-ποιός, 2' ποιῶν κηρὸν Ἀριστ. σφ. 1075.

Κηρο-πωλεῖον, τό' τόπος, ἐν ᾧ πωλεῖται κηρός Βυζ.

Κηρο-πώλης, ὁ' πωλητὴς κηροῦ, γλῶσσ.

Κηρός, ὁ' τὸ κερί, λατ. cera, εἶνε δ' οὗτος τὰ ἀποπισθέντα καὶ διὰ τήξεως καθαρισθέντα

κηρία καὶ εἰς ὄγκον τινὰ ἀποτελεσθέντα, εὐγρ. ἢ λέξ. ἀπὸ Ὁμ. καὶ ἔξ. «ἐπὶ δ' οὐκ ἀλείψαι ἐταίρων κηρὸν δεψήσας» Ὀδ. μ. 48' «αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖα μέγαν τροχὸν ὅδε χαλκῷ τυτθὰ διατμήξας χεροὶ . . . πίεζον», 174' «εὐπλαστότερον κηροῦ» Πλατ. πολιτ. 9, 588' «πλάτυνον καθάπερ ἐκ κηροῦ τινα πόλιν καὶ πολιτας», νόμ. 5, 746' - ἐν πλ. = τὰ κεριά, αἱ κήρινοι λαμπάδες· «κηρούς τε καὶ ἄδας ἀψάμενοι» Πλιν. 9, 11.

Κηρο-τέχνης, ὁ' κηροπλάστης Ἀνακρ. 10, 9.

Κηρο-τρεφής, 2' κηριτρεφής, δι. γρ.

Κηρο-τρόφος, 2' ὁ τρέφων τὴν κήρα τὸν θάνατον, θανάσιμος· - ὅρις Νικ. 191.

Κηρό-τροφα, τὰ' κήρινα· «δῶρα μελισσῶν» Φιλίπ. 30 (6, 236).

Κηρουλάριος, ὁ' λατ. cerularius· - Μιχαήλ Βυζ.

Κηρο-υλικός, 2' ὁ εἰς θάνατον ἔλκων· - πάγη Λυκαφρ. 407.

Κηρουχ(ιδαι), οἱ' γένος ἐν Μιλήτῳ, ἀπὸ Κηρούχου Πουχ.

Κηρό-φορέω φέρω, παρέχω κηρὸν (ὡς πρόσοδον) Σουῖδ.

Κηρο-φόρος, ὁ' ὁ φέρων, κρατῶν τὸ κερί, τὴν λαμπάδα ἐν τῇ λειτουργίᾳ ὑπηρετῆς, καὶ λατ. ceroterarius ἢ cerustarius Βυζ.

Κηρο-χίτων, υἱος, 2' ὁ κήρινον χιτῶνα φορῶν, ὁ μὲ κηρὸν ἐνδεδυμένος· - λαμπάς Ἀντ. Θεσ. 13 (6, 249).

Κηρό-χρῶς, υἱος, ὁ, ἡ, «κόμαι» = αἱ κήρινον χρώμα ἔχουσαι Χαιρ. ἐν Ἀθην. 13, 608.

Κηρό-χυτέω' τήκων κηρὸν πλάσσω, σχηματίζω, ἐκ κηροῦ κατασκευάζω τι Ἀριστ. Θεσμ. 56' ἐπὶ μελισσῶν Πλατ. ἐπικρ. 29, (Πλιν. 210).

Κηρό-χυτος, 2' ὁ ἐκ κηροῦ χυθείς, πλασθείς, κατασκευασθείς· - πλάσμα Στραβ. 25 (12, 183)· «μείλιγμα» ἡ σύριγξ ἡ συντημένη μὲ κηρὸν, κηρόδετος, Καστορέων ἐν Ἀθην. 10, 455.

Κηρώω' 1) ἀπὸ τοῦ κηροῦ, ἐπικαλύπτω μὲ κηρὸν, μετγν. σχηματίζω, κατασκευάζω τι ἐκ κηροῦ· «κηρώσασθε ἄγγεα» Ζηνοβ. (9, 226)· «κηρίζεται ἡ σύριγξ» συνήπται Λογγ. 2, 35

2) ἀπὸ τῆς κηρός, «κεκηρωμένη» κεκχωμένη· Πουχ. καὶ Κλ. Ἀλ.

Κήρτω, ὁ' βασιλεύς τις Ἀττάτου Συγκελ. Κηρόβια, τὰ' κυρήβια, γρ. ἑσφαλ.

Κήρυγμα, τό' ὅ, τι ἀπὸ τοῦ κήρυκος κηρύσσεται, γνωστοποιήσις, πρόσταγμα· «φοῖς πανδήμῳ πόλει κήρυγμα θείναι τὸν στρατηγὸν» Σοφ. Ἀντ. 8' «ἄκουε καινῶν ἐξ ἑμοῦ κηρυμάτων» Εὐρ. Ἰ. Τ. 239· «κήρυγμα ἐποιήσαμεν» = ἐκήρυξαν Πρ. 8, 41, Θουκ. 7, 82·

«κήρυγμα ἀνείπων», 4, 105· ἄγρια Πλατ. νόμ. 12, 953' ἡ προκήρυξις διὰ τὴν κατόρθωσιν ἀνταμοιβή, ἄθλον· «ὡς δὲ ἐγνωσαν οἱ ἐν τῇ ἀκροπόλει ὀλίγοι ὄντες τὴν τε προθυμίαν τῶν

προσόντων ἀπάντων ἐώρων, καὶ τῶν κηρυγμάτων μεγάλων γιγνομένων τοῖς πρώτοις ἀναβάσειν, ἐκ τούτων φοβηθέντες εἶπον» Ξεν.

Ἑλλ. 5, 4, 11.

Κηρυκμός, ὁ' κήρυξις Σχολ. Ἰλ. φ. 575.

Κηρύκαινα, ἡ' 1) θηλ. τοῦ κήρυς Ἀριστ. Ζηκλ. 713' 2) γυναίκες ἐν Ἀλεξανδρείᾳ αἱ εἰς τὰς αὐλὰς παριοῦσαι καὶ τὰς συνοικίας, ἐφ' ᾧ τε συναγείρουν τὰ μιάσματα καὶ ἀποφέρουν εἰς θάλασσαν Σουῖδ.

Κηρυκία, ἱων. κηρυκίη, ἡ κηρύκεισις, τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος Πρ. 7, 134 Πλατ. νόμ. 5, 742' μισθὸς τοῦ κήρυκος Ἰσάι. ἐν Ἀρπox.

Κηρύκειο-ειδής, 2' ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τοῦ κηρυκείου Πουχ.

Κηρύκειον, ἱων. κηρυκίον, τό' τὸ σιγητὸν τοῦ κήρυκος, ὅπερ πάντοτε παρίσταται ὁ ἱερμὴς ἔχων Πρ. 9, 100 Θουκ. 1, 53, καὶ Πολυδ. 3, 52, 3' προβλ. κηρύκειον· εἰκόνα τῆς ἐν τῷ ἀρχ. λεξ. τοῦ Λη. Kich σ. 87, λατ. caduceus ὁ μισθὸς τοῦ κήρυκος Σουῖδ. - καὶ ὁ λίθος ἐφ' ᾧ ἀναθᾶς ὁ κήρυξ κηρύσσει Πουχ.

Κηρύκειος, 2' «κηρύκειον» ἐστὶ προσηγορικὸν καὶ σημαίνει πᾶσαν ῥάδδον κήρυκος· ἐστὶ καὶ κτησικόν, σημαίνει τὸ τοῦ κήρυκος, ὡς παρὰ Σοφοκλῆ (ἀποσπ. 897), γράμμα κηρύκειον· Μ. Ἐτ. σ. 511, 52' «κηρύκειος γραφή» Σουῖδ. ἄνευ ἔργου.

Κηρύκειον, τό' κήρυγμα, κήρυξις ἡ διὰ τοῦ κήρυκος γινουμένη Σουῖδ.

Κηρυκίω· εἰμαι κήρυξ, πράττω τὸ τοῦ κήρυκος ἔργον· «τὸ δὲ ἔργον αὐτῶν κηρύκων κηρυκίσαι ἔλεγον» Πολυδ. 4, 94' «γνωστὸν ποιεῖν ἐλευθέρους νιν ἐσθλὰ κηρυκίεω» Δίσχ. ἔκ. 218, Εὐρ. Τρω. 782 Πλατ. νόμ. 12, 941.

Κηρυκίη, κηρυκίον, ἱων. = κηρυκία, κηρύκειον

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κηρυκίη, ἡ καταρωμένη Πουχ.

Κήρυκος, ὁ· 1) κατὰ τὸ Μ. Ἑστ. σ, 775, 26 αἰολ. = κήρυξ· 2) ἀνδρ. ὄν. σοφιστὴς τις ἐκ Γέραςων Στ. Βυζ. ἐν λ. Γέραςα. Κήρυκτῆ, ὄν. κήρυκτῆ, ἢ τῶπος ἐν ᾧ δημασίᾳ ὁ κήρυξ κηρύσσει· Ἐπιγρ. Κήρυκτῆς, ὁ· κήρυξ. Κήρυλος, ὁ (ἴδε κειρύλος)· ἡ ἀρσενική ἀλκυὼν Ἀντ. Καραστ. 27· ἀρσενὸν ὄρνις συνουσιαστικός· τινὲς δὲ ἀλκυόνα· Πανγ. πρὸλ. Ἀριστ. ὄρν. 300, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 3. Κήρυκος, ὁ· ὄν. βόλου ἐν κυδίᾳ, Εὐδουλ. ἐν Πολυδ. 7, 205· παρὰ Φωτ. λέγεται κάρυννος. Κήρυξ, -ξος, ὁ, (τὸ θηλ. ἡ κήρυξ Νου. 4, 11), κατὰ τινὰς τῶν παλαιῶν κήρυξ, διότι τὸ ἡραχὺ ἢ δίκρανον, ὅπερ ἐνισχυθὲ λαμβάνεται καὶ ὡς βραχὺ Μ. Ἑστ. 511, ὅπερ τῆς μακρότητος τοῦ ἡ ἰδ. Ἑρμ. ἐν Σοφ. Οἱ. τ. 753, καὶ Ἀδελφ. παραλ. σ. 411· ῥιζ. κάρ = ἤεν, φωνεῖν, καλεῖν, ἐκρηγμένη κάρ-σ, ὅ, ὄν. κάρ-ξ, ἀττ. κήρυ-ξ, γεν. κήρυ-κ-ος, αἰολ. κήρυ-κα-ς, γεν. κήρυκου, Μ. Ἑστ. 775, 26) κράχτης, διαλαλητής· παρ' Ὀρ. ἴδε ἱπτάγγελμα ἐντιμον· ἔχουσι δ' αὐτὸ ἐλευθεροὶ ἄνδρες· καλοῦσι τὸν λαὸν εἰς ἐκκλησίαν Ἰλ. 6, 500, 96· καλοῦσι τὸν εἰς τὴν ἐκκλησίαν συναθροισθέντα λαὸν εἰς σωπὴν καὶ εἰς τάξιν Ἰλ. 6, 280, α, 503· ὡς σημεῖον τοῦ ἐπαγγέλματος αὐτῶν ἔχουσι σκήπτρον, σ, 505, ψ, 567· ἐγκυβεῖλαι τὸ σκήπτρον τῷ βασιλεῖ, ὅταν ἔχη νὰ πράξῃ καθήκον τὴ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ· ἔχουσι ἰσχυρὰν φωνὴν καὶ διὰ τοῦτο καλοῦνται λιγυρόφθογγοι, ἡ ἐρόφω-νοι· συγκαταλέγονται μετὰ τῶν δημοσυργῶν Ὀδ. τ, 135. Προστατεύονται ὑπὸ τοῦ Διὸς καὶ διὰ τοῦτο νομίζονται ἱεροὶ καὶ ἀπαράβιατοι, θεοὶ, Διὲ φίλοι Ἰλ. 3, 192, θ, 517· «Διὸς ἄγγελοι ἦδ' καὶ ἀνδρόων», α, 334, η, 174· συνοδεύουσιν ὡς ἐκ τούτου πρέσβεις πορευομένους πρὸς ἑλλήνας ἢ πρὸς ξένους πρὸς ἑαριν διαπραγματεύσεων, διότι παροφθαλμίζονται διὰ τῆς παρουσίας τῶν προσωπικῶν αὐτοῖς διὰ τῆς παρουσίας τῶν προσωπικῶν ἀσφάλειας Ἰλ. ι, 170, ω, 149· ἰδίᾳ δὲ ὡς ὑπηρετῶν τῶν θυσιῶν ἔχουσι κατὰ τὰς δημοσίας θυσίας τὸ καθήκον νὰ φροντίζωσι περὶ αὐτῶν Ἰλ. γ, 245, Ὀδ. υ, 276. προσεῖτε ἐν τοῖς συμποσίοις τοῖς διδομένοις ὑπὸ τῶν ἡγεμόνων κατὰ τὰς θυσίας καὶ ἐορτὰς ὑπηρετῶν κεραννύοντες τὸν οἶνον καὶ οἰνοχοοῦντες Ἰλ. η, 183, σ, 558, καὶ παλλαγοὶ ἐν Ὀδυσσεΐα πρὸλ. Ἀθην. 10, 425 καὶ 15, 660· ὁ Ἑρμῆς ὡς κήρυξ τοῦ Διὸς καὶ τῶν θεῶν Πινδ. ἀλλ., ὁ Ἑρμῆς μάλιστα εἶναι ὁ προστάτης θεὸς τῶν κηρυκῶν· Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας· Δίσχ. Ἀγ. 501· «κήρυξ μέγιστος τῶν ἄνω τε καὶ κάτω», Χο. 163· ἐν γεν. ὅστις ἀναγγέλλει τι, εἰδοποιεῖ, μηνύει· «αὐτοὶ θεοὶ κήρυκες ἀγγέλλουσι μοι» Σοφ. Οἱ. Κ. 1507· πρὸλ. Εὐρ. Πιλ. 347, Ἀριστ. Θεσμ. 780· ἔτι καὶ ὁ ἀλέκτωρ καλεῖται οὕτως, ἐκκλ. 30· Ἀλ-λὰ καὶ κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους ἀπαν- τῶσιν οἱ κήρυκες ἐν τῇ ὑπερηφάνῳ τῆς πολι- ταίας, ἢ γὰρ ὁ κήρυξ κατὰ τοὺς νόμους φω- νὴν ἀφίησι, ταύτην κοινὴν τῆς πατρίδος δι- καίων ἐστὶν ἡγεῖσθαι· Δημ. 18, 170· «ὁ τῶν

μυστῶν κήρυξ» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 20· συγνά μνημονεύονται μετὰ τῶν πρέσβων Πλατ. νόμ. 12, 941 Δημ. καὶ ἄλλ., ὑπὸ τοῦ Σχολ. Θουκ. 1, 20 διακρίνονται τῶν πρέσβων, οἱ τοὺς μὲν κήρυκας ἐν πολέμῳ, τοὺς δὲ πρέσβεις καὶ ἐν εἰρήνῃ μετεχειρίζοντο. ἐν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 4, κήρυξ εἶναι καὶ θαλάσσιον ὄστρακον ὡς ὅτι τὸ ἐπὶ μῆκους αὐτοῦ ὄστρακον μετε- χειρίζοντο οἱ κήρυκες ὡς εἰδὸς τι σάλπιγγος, ἴδε ἀνωτέρω κηρύκιον, 2· πρὸλ. καὶ Ἀθην. 1, 4· παρὰ τοῖς ἐκκλ. = ἱεροκήρυξ, ἐν Ἰλ. ρ, 334 ὁ μὲν Οὐδύλειος γράφει «κήρυκι» Πυτιδῇ μὲ βραχὺ υ, ὁ δὲ Βέκκερ, ὁδὸς· «κήρυκα»· κήρυξις, ἢ τὸ κηρύττειν, φανεράναι διὰ κη- ρύματος, δημοσιεύειν, εἰδοποιεῖν Δ. Κασ. 613, 14, καὶ μετγ.

Κηρύσσω, ἀττ. κηρύττω, (κηρύδομαι παθ. Εὐρ. Φοιν. 1631)· εἰμαι κήρυξ, πράττω τὸ ἔργον τοῦ κήρυκος· «κηρύσσω κήρυκα» Ἰλ. ρ, 325· ὡς κήρυξ φωνάζει, καλῶ, 6, 438, Ὀδ. 6, 8· «λαὸν ἀγορεύον» Ἰλ. 6, 51, Ὀδ. 6, 7· «πόλεμον δε» Ἰλ. 6, 442· ἐντ. «κηρύσ- σαι τινὰ» = καλῶ, προκαλῶ Ἀριστ. Ἀγ. 756· «ἀναγγέλλω, σημαίνω, διατάσσω, «αὐ- τοῖς ἐμβάλλειν κόπαις» Πινδ. Π. 4, 200· «οὐ γὰρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε» Σοφ. Ἀντ. 446· «ἀγῶνας Ἀργείοις κηρύξας», Λί. 1219· «ταῦτ' ἐκηρύχθη πόλει», Οἱ. τ. 937· καὶ ἐν πεζ. «κηρυγμένα μῆνυτρα» Ἀνδοκ. 1, 40· «ἡ πόλις ἐκηρύχθη» Λυσ. 19, 63· καὶ ἀπροσωπ. «κηρύσσει», δηλ. ὁ κήρυξ = ἀναγ- γέλλει διὰ τοῦ κήρυκος, φωνάζει δημοσίᾳ Ξεν. Ἀν. 3, 4, 36· φωνάζει μεγαλοφώνως, ποιῶ τι δημοσίᾳ Πλουτ. Γαλβ. 5, καὶ μετγ. παθ. «κρήματα αὐτοῦ κηρυσσόμενα ὅτ' αὐτοῦ δη- μίου» Πρ. 6, 121· «κηρύσσω τὸν Ἑρωτα» Μελ. 91 (5, 177), ὡς ἐποιοῦν διὰ τοὺς δρα- πετεύσαντας δούλους, ὡν τὰ ὀνόματα ἐγνω- στοποιῶν· -θεοὺς = καλῶ μεγαλοφώνως Εὐρ. Ἑκ. 148· -ἐπὶ ἀλέκτορας Ἀντ. Σιδ. 5 (5, 3) ἐπὶ ἱεροκήρυκος, εἰδοποιῶν δημοσίᾳ, ἀπο- λυτ. Ματθ. 3, 1.

Κηρ-ώδης, 2· κηροειδής, κήρινος Θεοφρ. ἐσφαλ.

Κήρωμα, τό· τὸ με κηρὸν ἐπικεκαλυμμένον· α) πῖναξ ἐπικεκηρωμένη, ἐφ' οὗ αἱ παλαιαὶ ἔγραφοι Πρ. 7, 239· 6) ἐμπλάσσειν, κηρῶν τὸν ἱπποκρ. γ) εἶδος ἀλοιφῆς ἐκ κηροῦ καὶ ἔλαιου, ἣν μετεχειρίζοντο οἱ παλαιοὶ Πλουτ. συμπ. 2, 4· ἔτι ἡ παλαιστρα αὐτῇ, «ἐν πα- λαιοστραῖς καὶ κηρωμαῖσι», 79, 790.

Κηρωματικός, 3· ἀλειμμένος με ἀλοιφῇ ἐκ κηροῦ καὶ ἔλαιου Ἰουδευαλ. 3, 68.

Κηρωματιστής, ὁ· τὸ ἀλείφειν ἄλλον με ἀ- λοιφῇ ἐκ κηροῦ καὶ ἔλαιου = ἀλειπτής Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 490.

Κηρωματίτης, ὁ· ἱατρός ἢ χειρουργός, ὅς- τις καλῶνται ἔκκη με κηρωτῶν Κυρίλλ.

Κηρῶν, ὄνος, ὁ· ἡ κυψίλη, ἐν τῇ τῆς ὑποίης αἱ μέλισσαι κατασκευάζουσι τὰ κηρία, τὰς κηρήθρας Σχολ. Ἀριστ. ἐκκλ. 737.

Κήρωσις, ἡ· ἡ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀποκομιζομένη ὑπὸ τῶν μελισσῶν ὕλη πρὸς κατασκευὴν τῶν κηρίων· ἐργάζονται δὲ πρῶτον μὲν τὸ κη-

ρίον, εἶτα τὸν γόνον ἐναφίαισι· γίνεται δὲ κη-
ρίον μὲν ἐξ ἀνθῶν, κήρῳσιν δὲ φέρουσιν ἀπὸ
τοῦ σαρκίου τῶν δένδρων» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 22, Πλιν. 11, 6.

Κηρωτάριον, τό· κηρωτὸν ἐμπλαστρον Διοσκ.
Κηρωτο-ειδήεις, 2· ὅμοιος κηρωτῷ Γαλην.
Κηρωτο-μάλαγμα, τό· κηρωτὸν ἐμπλα-
στρον Γαλην.

Κηρωτός, 3· μὲ κηρόν ἐπιεκακαλυμμένος, ἀ-
λειμμένος· τὸ κηρωτόν, καὶ ἡ κηρωτή =
τὸ κοιν. τερπύτων ιατρ. - εἶδος ἀλοιφῆς ἐκ
κηροῦ Ἀριστ. Ἀλ. 1176, καὶ μετγν. εἶδος
ψιμυθίου Ἀριστ. ἀποσπ. 309, Πολυδ. 10, 150.

Κήεις, ὁ· σκώλης Ζωναρ. ἴδε κίς.

Κῆς, ὄψρ. = καὶ εἰς.

Κησιφῶν, ὁ, κατ' ἀποκπ. ἀντὶ Κηψισφῶν·
ἄρχων ἐν Ἀθήναις Δ. Ἀλ.

Κήσας, ὁ· ποταμὸς τῆς Σουΐδ.

Κησώνιος, ὁ· Καισιώνιος.

Κήτα, ἡ· καλαμίνθη Ψευγ.

Κητατον ἄκρον, τό· ἄκρωτ. Τραπιδάνης Πτολ.
Κηταρία, ἡ· πόλις Σικελίας Πτολ.

Κητεία, ἡ· ἄγρα κήτους, ἰδ. θύννου, καὶ ὁ
τόπος ἐν ᾧ αὐτὸς ἀγρεύεται Ἀθην. 7, 283,
Στραβ. 5, 243· ἴδε καὶ κητία.

Κήτειος, 2· α) τὸς κήτους, ὁ ἀνήκων εἰς
τὸ κήτος· «κήτειος νώτοιςιν ἐφήμενοι», ἐπὶ
τῶν Νηρηίδων Μοσχ. 11, 115· β) Κήτειοι,
οἱ, φυλὴ τῆς τῶν Μουσῶν Ὀδ. λ, 521· «Κή-
τειοι ἄνδρες» Κ. Σμ. 6, 533.

Κήτειος, ὁ· καθ' ἵσυχ. Κήτειος ποταμὸς
Μυσίας, ἔξ οὗ οἱ Κήτειοι ἐπωνομάσθησαν,
Στραβ.

Κητεὺς, ὁ· 1) πατ. Καλλιστοῦς, Φερεκ. ἐν
Ἀπολδ. 2) ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν ὑπὸ τὸν Εὐ-
μένη Δ. Σικ.

Κητεῖω· ἀγρεύω κήτη, ἰδ. θύννου (ς).

Κήτημα, τό· ἀλατισμένον τεμάχιον μεγάλων
ἰχθύων, ἰδ. θύννου· ὠμοτάριχον, Ἀθην. 3, 121.

Κητήνη, ἡ· πλοῦτον μέγα ὡς κήτος Ψευγ.

Κητία, ἡ· κητεία Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 43.

Κητία, ἄκρωτ. Κύπρου Γεωγραφ.

Κητίς, -ίδος, ἡ· χώρα τῆς Κιλικίας Πτολ.

Κητό-δορκος, 2· ὁ παρέχων δόρκον, τρο-
φήν εἰς τὰ κήτη Λυκοφρ. 954.

Κητο-θηρία, ἡ· παρ' Αἰλ. Ἰ. Ζ. 13, 16
λέγεται· «τὰ χωρία ἐνθα αὐτοὶ εἴως θησαυρί-
ζεσθαι τὰ τε οἰκτωα τὰ μεγάλα καὶ ἡ λοιπὴ
παρασκευὴ θηρατικὴ καλεῖται μέντοι κητο-
θηρία», ὅπερ διορθοῦται εἰς τὸ «κητοθηρεῖα»
τόπος δηλ. ἐν ᾧ τὰ θηρατικὰ ἐργαλεῖα εἶνε
τεθειμένα.

Κητόματι· γίνονται κήτος, αἰξάνω καὶ λαμ-
βάνω τὸ μέγεθος τοῦ κήτους· «κητουμένην τῷ
ἰχθύϊ».

Κήτος, τὸ (βλ. κη, ἐκ τῆς κε, σκε, σκα,
κή-τος)· θαλάσσιος ἰχθύς παμμεγέθης Ψευγ.
«δελφινάστε κύνάστε καὶ εἰποτε μείζον ἔλθαι
κήτος» Ὀδ. μ, 97, Ἰλ. υ, 147, Ὀδ. δ, 425
= φῶκη, παρὰ μετγν. ἡ φάλασσα, balæna, ὁ
καρχαρίας, καὶ ἰδ. ὁ θύννος. Κατ' Ἀθην. 7,
303 «θύννον ὑπερβαλλόντως αἰξανόμενον γε-
νέσθαι κήτος»· «κήτέα τε μεγάλα ἀνάκαθα,
τὰ ἀνταχαιοὺς καλέουσι, παρέχεται εἰς τα-

ρίχουσιν» Πρ. 4, 53, ἐνθα τινὲς διορθοῦσιν
εἰς τὸ κήνεα· - ὁ ἀστερισμὸς Ἀρατ. 361,
pistrix.

Κητο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων κήτη Εὐδοκ.
294, 15, ὡς ἐξήγ. τοῦ κητώσεα.

Κητο-φάγος, 2· ὁ τρώγων κήτη, χερσὶ
ἐν Πaus. 10, 12, 3.

Κητο-φόνος, 2· ὁ φονεύων κήτη· τρέφει
Φιλίπ. 23 (6, 38), Ὀσκ. ἀλ. 5, 113.

Κηττοῖ, οἱ, (τὸ ἐν. Κηττός)· δήμος Ἀττικῆς
τῆς Λεοντίδος φυλῆς Αἰσ. καὶ Ῥοσσ. δημ.

Κητώ, -οῦς, ἡ· 1) ὕψ. Πόντου καὶ Γαίας Ἰσ.
καὶ Ἀπολδ. 2) Νηρηΐς, Ἀπολδ.

Κητ-ώδης, 2· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα ἢ τὸ μέ-
γελος κήτους, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ γένος τῶν κη-
τῶν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2· ἐν γέν. μέγατι
ὑπερμεγέθης, «ἐλεφαντῶν ἀγέλας καὶ ἄλλα
ζῷα κητώδη» Δ. Σικ. 2, 54.

Κητώεις, εἶσα, εν· ἐπιθ. τῆς Λακεδαιμόνου·
ὡς γῶρας· «οἱ δ' εἶχον κοίλην Λακεδαιμόνα
κητώεσσαν» Ἰλ. β, 581· «οἱ δ' ἔσαν κοίλην
Λακεδαιμόνα κητώεσσαν» Ὀδ. δ, 1. Κατὰ
τὴν ὑποθέσιν, ἐρμην. καλεῖται κοίλη καὶ κη-
τώεσσα, διότι ἅπασα ἡ γῶρα τῆς Λακεδαιμό-
νου κειμένη μεταξὺ Ταυγέτου καὶ Πάρνωνος
εἶνε ἀληθῆς κοιλίας, ἐν ἣ καταλήγουσιν ἐκα-
τέρωθεν ἐκ τῶν παραλλήλων κειμένων ὁρίων
πολλοὶ παραγγώδεις αὐλῶνες· (τὸ θέμα, κητ,
ὄθ, τὸ κητώ-εις ἡ δὲ ρίζ. κη ἐκ τῆς κε ὅθεν
τὸ κεζῶ=σχηζῶ· αὕτη δ' ἐκ τῆς σκε, σκα.-).

Κητῶν, ὁ· μέγας, ἰσχυρὸς βασιλεὺς Παλαί-
ωπατ. 38, 4.

Κητῶς ἡ κητώος· κήτειος, μετγν.

Κηῦ· καὶ εὖ.

Κηῦξ - υκος, ὁ· 1) εἶδος ἀδελφάγου θαλασσίου
πηγαῖο Ὀσκ. Ἰε, 2, 7· πρὸλ. κῆξ καὶ καῦξ.
2) ὄν. κυρ. α) παλαιὸς τις βασιλεὺς τῆς Τρα-
χίνου, φίλος τοῦ Πρακλείους, Ἰσ. ἀπ. 354,
Ἀπολδ. 2, 7, 6· β) υἱὸς Ἐωσφόρου καὶ
ἀνὴρ τῆς Ἀλκυονίδος Ἀπολδ. ὁ Ἰσίδος ἔγρα-
ψε ποίημα ἐπωνομαζόμενον «Κήυκος γάμος»
Ἀθην. 2, 40.

Κήφα, ὄψρ. = καὶ ἔφα.

Κηφᾶς, γεν. ᾶ, δοτ. ᾶ, ὁ, παρὰ Σουΐδ. Κη-
φᾶς· ἐπὶθ. τοῦ ἀποστόλου Πέτρου Κ. Δ.

Κηφεύς - εως, ὁ· 1) υἱὸς Βήλου ἢ Ἀγχινορος
ἢ Φοίνικος, σὺς, Κασσιόπης, πατ. Ἀνδρομέ-
δας καὶ βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας Πρ. ἐκ τοῦ-
του ἡ Αἰθιοπία ἐκλήθη Κηφεΐς γὰρ Νικ.

Ἀλεξ. 100 καὶ ἡ Ἀνδρομέδα, Κηφεΐς καὶ
παρὰ Ῥωμ. Cephæa filia ἡ virgo Ὀιδ. 2)

εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν Ἀπολδ. 3) υἱὸς τοῦ
Ἀρκάδος Λυκούργου Ἀπολδ. 4) Ἀχαιοὺς τῆς
Φιλοστρ.

Κηφεΐς, -ίδος, ἡ· ἡ Ἀνδρομέδα Ὀιδ.

Κηφῆν - ἦνος, ὁ· οἱ ἀρχαῖοι καλοῦσι τὰς ἀρε-
τικὰς μελίσσας κηφῆνας, οὔτινες ἐν τῇ κυ-
ψέλῃ δὲν ἐργάζονται, ἀλλὰ τρέφονται ἀργοί·

εἶνε ἀκνεῖραι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 22· πρὸλ.
Ἀριστ. σφ. 1114· ἐντ. πολλάχ. οἱ κηφῆνες
λαμβάνονται ὡς σύμβολον τῶν ἀργῶν καὶ
δυνηρῶν ἀνθρώπων, οὔτινες θρασέως τὴν μετὰ
πολλοῦ πόνου συναχθεῖσαν ἐργασίαν ὅς· ἄλ-
λων καταναλίσκουσιν ὅς· κεν ἀεργῶ ζῶν κη-

φάνεσαι κοθούροις εἰκελός ὕμνην» Ἡσ. ἔργ. 302· πρὸλ. Πλατ. πολιτ. 7, 552· «ὡς περ κηφηνες δαπάνη μόνον ζημιόθεν τοὺς κοινωνοὺς» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 25, καὶ μετγν. ἔτι «ποῦ γαίης δουλεύσω γραβς ὡς κηφὴν» Εὐρ. Τρω. 191. Παρὰ Διοσκ. 30 (7, 708) λέγεται ἱππίνος ἀγαθοὺ ποιητοῦ οὗ κηφὴνα καλὶμπλουτον, ἀλλὰ τι τέχνης ἄξιον ἀρχαίης λείψανον· πρὸλ. Πλουτ. π. δεῖ ποιητῆ. ἀκούειν δ'· κηφηνες, οἱ· οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Αἰθίοπες ἐκ τοῦ βασιλέως αὐτῶν Κηφέως Στραβ. Καθ' Ἡσ. 7, 61, ἐκαλοῦν οὕτως οἱ Ἕλληνες τοὺς Πέρσας καὶ τὴν χώραν αὐτῶν Κηφηνίαν Στ. Βυζ. Κηφηνίον, τό· ὕπακ. τοῦ κηφῆν (ὁ νέος γόνος ἢ αἱ μικραὶ νόμφαι τῶν κηφηνῶν), ὁ κύτταρος τῶν κηφηνῶν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 40. Κηφην-ὠδὴς, 2· ὁμοίως κηφῆν, κατὰ τὸν κηφῆνα ὦν· ἐπιθυμία Πλατ. πολιτ. 8, 554· «τὸν τρόπον Αἰλ. Ἰ. Ζ. 1, 10» πρὸλ. κηφῆν. Κηφῶα, ὄρωρ. = καὶ ἡθῶη Ὀσερ. 14, 23. Κηφίς· Χίος τις Μιον. 6, 393· ἴδε Κηφίς. Κηφισανδρός· Ἀθηναῖος τις Ἰσαί. Κηφισαεύς, ἑως· Ἀθηναῖος, πατ. Φανυστράτου Δ. Ἀλ. Κηφισίης· ἀνδρ. ὢν. Ροσσ. Δημ. Κηφισιά, ἡ (αὐτὸν κατ' Ἀρκάδ. σ. 99, 4, καὶ οὐχὶ Κηφισία ἢ Κηφισία)· μία τῶν δώδεκα ἀρχαιοτάτων πόλεων τοῦ Κέκροπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὑστερον δημὸς ἀνήκων εἰς τὴν Ἑρεθθίδα φυλὴν, ἡ καὶ νῦν καλουμένη Κηφισιά, κατ. Κηφισαεύς, πλ. -εῖς, γεν. -ίων Ροσσ. δημ. καὶ πλ. ὢν. - τῆς Ροσσ. δημ. δι. γρ. εἶνε Κηφισαεύς, Κηφισαεύς· Ροσσ. δημ. ἑπὶρ. Κηφισαῖον, Κηφισαῖον. Κηφισαῖος, οἱ· γένος Ἰθαγενῶν Ἰσχυρ. - ὡς ἑκαυλὶς Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ, Α. Γελλ. ἀττ. νουκ. 1, 2, 2 ἢ νὺν Κηφισιά. Κηφισιάδης· 1) υἱὸς τοῦ ποτ. Κηφισοῦ, ὡς ὀνοῦ Παισ. 2) ἀνδρ. ὢν. Δημ. Κηφισιακός, 3· ὁ τοῦ Κηφισοῦ· γογγυλίδης Κρατ. ἐν Ἀθην. 9, 360. Κηφισιάς, -άδης, ἡ 1) λίμνη ἐν Ἀφρικῇ Σκύλαξ 2) φυλὴ τις ἐν Βοιωτίᾳ Παισ. Κηφισίος· 1) Ἀθηναῖος τις ὁπαδὸς Ἀνδοκίδου Ἀνδοκ. 2) ἐπὶθ. υἱὸς τοῦ Κηφισοῦ. Κηφισίς, ὄρωρ. Καφισίς καὶ Κηφισίς - ἴδος, ὡς ἐπὶθ. - ὄχθαι Nov. 47, 15· - λίμνη = ἡ Κωπαῖς Παισ. 9, 13, 3. Κηφισίων, ὠνος, ὁ 1) ἀρχηγὸς τῶν Θηβαίων, Δ. Σικ. 2) Ἀθηναῖος τις, Ἐφμ. ἀρχ. Κηφισόουλος· ἀνδρ. ὢν. Ἐφμ. ἀρχ. Κηφισογένης· ἀνδρ. ὢν. Θείρας. περὶ Ἑρεθθ. 1, σ. 92. Κηφισόδημος· Ἀθηναῖος τις Ἀριστ. Κηφισόδοτος, οὐ· ἀνδρ. ὢν. Ἐπιγρ. Κηφισόδοτος, οὐ· δ' α) ἄρχων ἐν Ἀθήναις (Ὀλ. 105, 3) Δ. Σικ. ὅπως ἐν τῷ Παρίῳ μαρμαρῷ 75 Κηφισόδοτος καὶ παρ' ἄλλ. ὁ στρατηγός· Ξεν. Ἑλλ. γ) ῥήτωρ Ἀριστοτ. δ) ἄλλοι πολλοὶ διαφόρων πόλεων. Κηφισοδώρα, ἡ 1) γυνὴ ἐκ Χαίρωνείας, Ἐπιγρ. 2) ἄλλ. γυν. Ἐπιγρ. Κηφισόδορος, οὐ· 1) υἱὸς Ἀσκληπιοῦ ἐπὶ γρ. Ἀθηναῖος α) ἄρχων ἐν Ἀθήναις (Ὀλ.

403, 3) Δ. Σικ. Δημ. δ) ἄρχων (Ὀλ. 114, 2) Δ. Σικ. γ). υἱὸς Κηφισοφῶντος, λοχαγὸς Ξεν. δ). μαθητὴς Ἰσοκράτους Δ. Ἀλ. ε). στρατηγός Πλουτ. σ'· πολλοὶ ἄλλοι. Κηφισοκλῆς· 1) Χίος Παισ. 2) ὑποκριτὴς Ἀθην. Κηφισοκράτης, οὐ· ἀνδρ. ὢν. Ἐπιγρ. Κηφισός, οὐ, καὶ π. οἶο. καὶ ἄλλη γρ. ὅγ' ὀρθὴ Κηφισός, ὄρωρ. Καφισός· 1) ποτ. Φοικίδος, ἐκβάλλων εἰς Κωπαῖδα Ἰλ. Ἡρ. Ξεν. 2) ποτ. Ἀττικῆς ὡς θεὸς παρίσταται ὑπὸ μορφῇ ἀνδρός ἔχων κέρατα Αἰλ. Εὐρ. 3) ποτ. ἐν Ἰλλυσίῳ Παισ. 4) ποτ. ἐπὶ τῆς νήσου Σαλαμῖνος Στραβ. 5) ποτ. τῆς Σικωνίας Στραβ. 6) ποτ. Ἀργολίδος Παισ. Στραβ. 7) ποτ. Σαῦρον Στραβ. 8) ἀνδρ. ὢν.

Κηφισοφῶν, ὄντως, ὁ 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις (Ὀλ. 112, 4) Δ. Σικ. 2) φίλος Εὐριπίδου Ἀριστ. 3) πατ. Κηφισοδώρου Ξεν. 4) πολλοὶ ἄλλοι.

Κηφισίω, οὐς, ἡ· ὢν. Μούσης, ὄρωρ. Ἀπολλωνίος Ὑγέξ.

Κηφίος· ἴδε κηφίος.

Κηφώδης, 2 (ῥέξ. κη ἐκ τῆς καβ, καβ-ῖω, καὶ ω κη-ώδης, κη-ώ-εις)· εὐώδης ἑπώνυμος, τεθυμαμένος Ἰσχυρ. - κολποειδής· Ἰλ. ζ, 483· «τῷ καὶ γενναμένῳ κηφώδα φύετα πάντα» Δ. Π. 941· πρὸλ. τὸ ἐπὶωμ.

Κηφώεις, εἶσα, ἐν· εὐώδης, εὐδομος, τεθυμαμένος Ἰσχυρ. «θάλαμος» μετὰ τοῦ εὐώδης «καὶ δ' εἰς ἐν θαλάμῳ εὐώδης κηφώντι» Ἰλ. γ, 382, καὶ μετγν. π. - μύρω Ἀντιπ. Σιδ. 83, (7, 218)· Ἀραβίη Δ. Π. 936· λογιῇ Nov. Δ. 16, 270.

Κία· ἡ νῆσος Κέως Πτολ.

Κιάθω· κίω, ἀρχ. λῆξ. ἴδε μετακιάθω.

Κιάτινα, ἡ· πόλ. Λυκαονίας Πτολ.

Κιάμβ(ρ)ος, ὁ· ποτ. μετὰ τῆς ἄνω καὶ κάτω Μουσῆς Πτολ.

Κιάνικα· πόλ. τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας Πτολ.

Κιανός· ἱατρός τις Γαλην.

Κιάσα, ἡ· γυν. ὢν. ἥτις καὶ Φυλλίς ἐπώνυμος Σχολ. Αἰσχίν. 2, 31.

Κιάσος, ὁ· πατ. Κιάσης Σχολ. Αἰσχίν. 2, 31.

Κιάται· κέεται, κέινται, Κρήτης ἑπιγρ.

Κιάλατι, αἱ· πόλ. τῆς κάτω Παννονίας Πτολ.

Κιάδη, ἡ· τῶν μετάλλων σκυρία-κιάδης.

Κιάδηλεῖα, ἡ· κυρ. ἀνάμειξς σκυρίας Πολυδ. 3, 86· συνηθ. μτφ. νόθευσις, ἀπάτη, μετὰ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ ἀπάτης Πλατ. νόμ. 11, 917· ἴδε κιβδηλία.

Κιάδηλεῖμα, τό· τὸ κιβδηλιεῖν, ἀναμειγνύν μετὰ σκυρίας, νόθευθῆν, ἡ νόθευσις ἰδ. τὴν πωλούμενων πραγμάτων Πλατ. νόμ. 11, 917.

Κιάδηλεύω· ἀναμειγνύν σκυρίαν, νόθεύω, ἰδ. νομίσματα, χρυσόν· οὐ κεκιδηλευμένα, ἀλλὰ καλλίστοις ἀπάντων ὡς δοκεῖ νομισμάτων Ἀριστ. βατρ. 721· - τὸ νόμισμα Ἀριστοτ. τῷ 9, 3· πρὸλ. Β. Ἀν. 47, 27, νοθεύω ἐμπαρεῖματα, ὅπως ἀπατήσω τὸν ἀγοραστὴν Πλατ. νόμ. 11, 917· ἐν γένει δολίως, δολερῶς ἐμπαρῶ, πράττω· «εὐ τοῦ» ἐκιδηλευσας· Εὐρ. Βακχ. 475.

Κιάδηλεῖα, ἡ (πρὸλ. κιβδηλεῖα)· τὸ νὰ ἦνέ τις κιβδηλός, ὁ τοῦ κιβδηλοῦ χαρακτήρ· νό-

Θεοσις τοῦ χρυσοῦ· ἐν γεν. ἀπάτη, δόλος, ἀ-
ποστία «-τοῦ βίου» Ἀριστ. ὅρν. 158, κ. μετγν.
Δ. Κασ. 52, 35.

Κιβδηλιάω, ἔχω τὴν ὄψιν κιβδηλοῦ νομί-
σματος, χρυσοῦ· ἐντ. = εἶμαι ὡχρός, λευθεί-
σης τῆς μεταφορᾶς ἐκ τοῦ χρώματος τοῦ κι-
βδηλοῦ νομίσματος Ἀριστοτ. προβλ. 1, 5·
«κιβδηλιώντας» ὡχροῦς, ὑπὸ τῆς κιβδηλείας
ἐνοχλουμένους· ἔστι δὲ κιβδηλὶς ἐν ταῖς μετάλ-
λοις σκουρία, ἀφ' ἧς πᾶν φαῖλον κιβδηλον,
μοχθηρόν, ψεύμα, νόθον, ἀδόκιμον» Ἦουχ.
Κιβδηλὶς, εἰς, ἦ, Ἦουχ. - κιβδηλὶς, ἴδους Β.
Ἀν. 275, 32 = ἦ ἐν ταῖς μετάλλοις σκουρία.
Κιβδηλοί, οἱ· πηγὰὶ παρὰ τὴν Τροϊζήνα,
Βιτροῦδ.

Κιβδηλος, 2· κυρ. τὸ μὴ καλῶς ἐκ τῆς σκου-
ρίας καθαρισθὲν μέταλλον, ἀκάθαρτον, ὅθεν
ρίλισται ὁ χρυτὸς κατὰ τὴν ὄψιν καὶ τὴν
ἀξίαν ἐλαττοῦται· ἐντ. νενοθευμένος, ἀδόκι-
μος, ἀλαγάριστος· χρυτὸς Θεογν. 119, Εὐρ.
Μηδ. 516· νόμισμα, ψευδές, νόθον, Ξεν. ἀ-
πομν. 3, 1, 9· μτφ. ἐπὶ ἀνθρώπῳ δόλιος,
ψευδής, πανουργός, ἀπατεῶν Θεογν. 117,
459· «κιβδηλον κακὸν» καλεῖ ὁ Εὐρ. ἐν Ἰππ.
616 τὰς γυναῖκας· «κιβδηλὸν τι πωλεῖν»
Πλάτ. νόμ. 11, 916· «κιβδηλα ἐπιτηδεύματα»
918· «τὴν πόλιν κιβδηλον καὶ ἀπίστην ποιεῖν»
Δημ. Λεπτ. 167· ἀμφίβολος Θεογν. 123· -
χρησμός Ἦρ. 1, 66· νόθος Θεογν. 123, ἀν-
τιθ. τῷ ἀληθεῖ· -τι καὶ Πλάτ. νόμ. 5, 728·
«νόθα καὶ κιβδηλα θωπεύματα» Πλούτ. 30.
823· «ὅσα κιβδηλα καὶ νόθα καὶ παρακεκομ-
μένα» Λουκ. πρ. ἀπαθ. 2· «μηδὲν κιβδηλον
ἐαυτῇ συνευθύνει» Ἐρμότ. 51· ἐπὶ κιβδηλῶς
Φρυν. 415.

Κιβδηλὴς· κακοὺργος, κάπηλος, χειροτέχνης
Ἦουχ.

Κιβδος, ἦ, «τὴν δὲ σκουρίαν καὶ κιβδὸν ἐκά-
λεσαν» Πολυδ. 7, 99· ἴδ. κιβδη καὶ κιβδη-
λὶς· (ῥίξαι εἰνε κιπ ὅθεν ἐγένετο τὸ κιβ-δη
ἐκ τοῦ κιπ-δῆ) (=κιβ-δῆ), κιβδη-γ, κιβδη-
λος, κιβδηλ- (α, κιβδηλ-εὺα κλ.).

Κιβδων, ὠνος, δ'· μεταλλεύς· κατὰ Μοῖρ ἀττ.
ἀντὶ μεταλλευτῆς· πρβλ. Πολυδ. 7, 99.

Κιβδῆς· ἀνδρ. ὄν. = Κιβδης Ἀρκαδ. 23, 15.

Κιβερὶς, ἦ· πόλ. τῆς Θρακ. χειροσνήστου
Προκ. δι. γρ. Κιβηρίς.

Κιβίσις, ἦ· πῆρυξ, Κύπριος, Ἦουχ. Καλλιμ.
ἀποσπ. 117, Ἦσ. ἀσπ. 224, δι. γρ. καὶ κι-
βησις, κιβυσις, κύβισις· πρβλ. Σχολ. Ἀπολ.
Ἦ. 4, 1515.

Κιβίσσος· οὗτος τοῦ φιλοσόφου Θάλητος Δ.
Λαερ. δι. γρ. Κιβισθος.

Κιβίος = κιβώτιον Σουίδ.

Κιβύρα, ας, ἦ· 1) ἡ μεγάλη πόλ. Φρυγίας,
Στραβ. κατ. Κιβυράται, οἱ· ἐπὶ Κιβυρικός,
3, Ἀθην. 14, 658· 2) ἡ μικρά, πόλις Παμφυ-
λίας Πτολ.

Κιβύρας, ου· πατ. Μαρσίου, ἰδρυτῆς τῆς πό-
λεως Κιβύρας τῆς μεγάλης Στ. Βυζ.

Κιβύσση, ἦς, ἦ· λόφος (μύθος) Βαβρ. μυθ.

Κιβώριον, τό· τὸ περικάρπιον τοῦ αἰγυπτιοῦ
κώμου· τοῦ φυτοῦ τούτου ἡ ῥίζα καλεῖται
καλοκάσιον Διοσκ. Ἀθην. 3, 72, Δ. Σικ.

1, 34· εἶδος ποτηρίου, «Δίδουμι δὲ φησι πο-
τηρίου εἶδος εἶναι, καὶ τὰχ' ἂν εἴη τὰ λεγόμενα
σκυφία, διὰ τὸ κάτωθεν εἰς στενὸν συνήγμαι·
ὡς τὰ αἰγύπτια κιβώρια» Ἀθην. 11, 477.
Κιβωτάριον, τό· ὕποκ. τοῦ κιβωτός Γεωπ.
Κιβώτιον, τό· ὕποκ. τοῦ κιβωτός Ἀριστ.
πλ. 711, Ξεν. Ἀν. 7, 5, 14 καὶ μετγν.
Κιβωτο-εἰδής, 2· ἔχων σχῆμα κιβωτοῦ
Ἦουχ.

Κιβωτο-ποιός, δ'· κατασκευάζων κιβωτούς
Πλούτ. δαιμ. Σωκρ. 10, Πολυδ. 7, 159.

Κιβωτός, ἦ· α) ὕλην ὀθήκη, κίστη βαρβ.
σενδοῦκι Ἀριστ. Ἰππ. 996, Ἀθην. 3, 84, κ.
μετγν. πρβλ. κίδος, κίδις· β) ἡ κιβωτός τοῦ
Νῶε κ. ἡ χρυσοκόσμητος κιβωτός· τῆς διαθή-
κης, ἐν ᾗ διεσώλαττον οἱ Ἰσραηλιταὶ τὰ ἱε-
ρώτερα κειμήλια τῆς θρησκείας των, οἷον,
τὰς πλάκας τοῦ Μωϋσείως, τὴν ῥάβδον Ἀαρὼν
τὴν βλαστήσαντα κτλ. καὶ ἦτις μετὰ ταῦτα
ἐν τῷ ὄντι τοῦ Σολομῶντος οἰκοδομηθέντι
ναῷ κατεῖθη πανηγυρικῶς Π. Δ. Ν. Δ. [παρὰ
μετγν. π. ὡς Γρ. Νεξ. ἦ], αργα.

Κιβωτός, ἦ· 1) ἔτερ. ὄν. τῆς πόλ. Ἀπαμειᾶς
Στραβ. 2) ἐμπόριον Ἀλεξανδρείας Στραβ.

Κίγκλος, δ'· κίγκλος, ὕπερ ἴδε.

Κίγκλιζω (κίγκλος)· κινῶ, σαλεύω τι ἐξ ὅου
καὶ ἐκεῖ, συχνά, πυκνά, κίγκλου δίκην, ὡς
ὁ κίγκλος τὴν οὐρὰν τοῦ Ὁῦ. μτφ. μεταβάλλω·
«οὐ καὶ κίγκλιζεν ἀγαθὸν βίαν ἀλλ' ἀ-
τρεμίζειν, τὸν δὲ κακὸν κινεῖν» Θεογν. 303.

Κίγκλις, ἴδους, ἦ· α) δικτυωτὴ θύρα, περι-
φραγμὰ, βαρβ. κάγκιλλα· «τὸν νεκρὸν εἰς μέ-
σον ἐκχύσαντες καὶ περιβαλόντες κίγκλιδα»
Πλούτ. Γάλλ. 14· β) εἶδος δεσμοτηρίου, ἴσ.
τὸ μετὰ σιδηρῶν κίγκλιδων στεν. δεσμοτῶν
δεσμοτηρίου Πλούτ. Λούκ. 20· γ) ἴδ. ἐν Ἀθην.
αὶ περὶ τοῦ συνεδριάζοντος βουλευτῆος
κίγκλις (ἡ κίγκλιδωτὴ θύρα, ἦτις διὰ τῶν
«ερωφάτων» ἔφερον εἰς τὰς θέσεις τῶν συνε-
δριάζοντων βουλευτῶν καὶ δικαστῶν Πασσίδ.)

Ἀριστ. σφ. 124, «ἐντόμος τῆς κίγκλιδος δια-
τρίβων» = τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ ἀνήκων, ὁ τῆς αὐ-
τῆς οἰκίας κάτοικος. Λουκ. μισθ. συν. 21· δ)
μτφ. «κίγκλιδες διαλεκτικαὶ» = διαλεκτικαὶ σοφ-
ιστικαὶ, ὅπως οὖν τῶν ὁποίων φραγμαὶ δίκην
δύναται τις νὰ κρύβῃ· πρβλ. Hemsterh. Πολυδ.
8, 124· κ. «ῥητορεία κίγκλιδων ἐπιδέου-
σα καὶ βήματος» Πλούτ. 30. 975, cancelli.

Κίγκλις, εἰς, ἦ· συχνή, πυκνή καὶ τὰ·
χέτα, βραχεῖα κίνησις Γαλην.

Κίγκλισμός, δ'· τῷ ἀνωτ. Ἰπποκ. ἄλλ. ἱατρ.

Κίγκλις-ἑστῆς, ου, δ'· ὁ βάνιον, πορευόμενος
(περιπατῶν) ὡς κίγκλος (ὕπερ ἴδε) Ἀριστ.
ἀποσπ. 191 ἐν Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 9.

Κίγκλος (πρβλ. κίγ-καλος, κίλλ-συρος) δ'·
1) μικρὸν πτηνὸν κινῶν συνεχῶς τὴν οὐρὰν καὶ
συγκάμνον εἰς ὕδατῶδες τόπους, ἄλλ. «σει-
σσυγίς, σίσσυρα» = κοιν. σουσσυράδα (δύο
εἶδη σισσοπυγίδος, καὶ τῆς μὲν καὶ τῆς δὲ τε-
φρόχου) ἄλλα τῆς μὲν μέλαιναν τὴν κορυ-
φὴν καὶ τὸ ἄκρον τῶν πτερῶν ἰχθυόσσης, τῆς
δὲ κίτρινον τὸ στήθος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 3, 9,
12, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 9. Ἀπ' αὐτ. ἡ παροιμ.
«κίγκλου πτωχότερος» καὶ «κίγκλου πτω-

χότερ», ἐπὶ λίαν πτωχῶ ἀνθρ. διότι ἐφρό-
νουν ὅτι ὁ κίγκλος δὲν κτίζει ἰδίαν καλιάν·
2) ἰχθύς τις Νομῆν. ἐν Ἀθην. 7, 326, ἐνθα
«κίγκλας» ἢ «κίγκλος» κατὰ διόρθωσιν. Schwei-
khauser τοῦ μέτρο. Ένεκα, cinctus.
Κιγκράω ἢ κιγκράω· κιρνάω Ἡσυχ.
Κιγκράω· ἴδε κιχάνω.
Κιδαῖος, ὁ, ἔσφ. γρ. τοῦ «κίκαδος».
Κιδαλία, ἐπ.-λίη (ἐπιγρ. ἀδ. ἐκδ. Βεκκ.),
ἢ κρήνη τις Πινδ. ἀποσπ. Ἀλλά νῆσ. π.
Σουίθ. τῶ. Ἀκιδάλη.
Κιδάλον, τό· κρήνησαν Ἡσυχ.
Κιδάρια, ας, ἢ· ἐπώνυμ. Δημήτριος ἐν Φε-
νῶ Ἀρχαδίας Παισ.
Κιδάρτι, τως (ἐξν. λέξ.), ἢ· εἶδος τιάρας,
ὁοθης καὶ ὀφείας εἰς τὰ ἄνω, ἣν ἐφόρουν οἱ
βασιλ. τῶν Περσῶν, «πίλος βασιλικός», ἀλλ.
«κίταρι, στροφίον» Ἡσυχ. cidaris.
Κιδάκω (κιδάφη) ἢ παρὰ τὸ «κίς», κυρ. =
κιδιόκω· Πλάτ. 164, 11) ἀμπελ. = εἶναι κί-
δαφοί, πανουργοὶ Φωτ., πανουργοὶ αἰσὶν Ἡσυχ.
Κιδάρη, ἢ ἀλώπηξ Ἡσυχ. πρὸλ. κίδαφος.
Κιδάριος, 2· τῷ κατωτ. ἀρχ. λεξ.
Κιδάφος (συγγ. τῶ «κίναδος» ἢ ὀρθότ. ἀπὸ
ῥίς. ΚΙΔ = σγιῶ), 2· πανοῦργος, ἐπιτριπτός,
καλὸς τροπος Ἡσυχ. Ὁδ. αὐσ. «ὁ κίδαφος κ.
κίναρος, σκίνοδαφος, ἢ κιδάφη» ἀλώπηξ Φωτ.
Κιδναμαί (μέσ. ἀποθ. ἐπὶ αὐτοπ. σημ.)
σπεδαννύμαι, σκαρπίζομαι, ἐξαπλοῦμαι· «ἐπὶ
γαίαν· ὑπερ ἅλα κίναται ἥως» ἐξαπλοῦται
τὸ φῶς ἐπὶ τῆς γῆρ. καὶ θαλάσ. Ἰλ. ψ. 227·
«ὁδὸν κατὰ γῶρον» Πινδ. ἀποσπ. 95· «ὕ-
πνος ἥδης ἐπ' ὅσσοις κίναται» Εὐρ. Ἐκ.
918· «κινάμενος ἐν νεφέλαις κολοῦν κρωγ-
μός» Ἀντ. Σιδ. 47, (7, 713).
Κιδνῆ, ἢ· πεφυγγέναι κριθαί, κοιν. φρυγανι-
σμένο κριθαί Ἡσυχ.
Κιδνίς, 3· ἀκίδυνος, συγκρ. «κιδνοτέρους» =
ἀσθενεστέρους· Ἡσυχ.
Κιδνῆσις, εως, (αἰώ), ἢ· κίνησις Πλάτ.
Κρατ. 426.
Κίερς (κ. Κίερων Σχολ.), ἢ· 1) πόλ. Θεσσα-
λίας = Ἀρνη Στράβ. νυν. Ματαράγκι καὶ.
Κιερίδης, ὡς Πλάτ. 2) Βιθυνίας, ἢ μετέπειτα
Προουσίας Μέρν. ἀποσπ. κατ. Κιερανοὶ Μέρν.
ἀποσπ. 3) ὁ Κίερς ποτ. τῆς ὁμων. ἐν Βι-
θυνίᾳ πόλις, ἣτις ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνομάσθη
Μέρν. ἀποσπ.
Κιθαίων, ὄνος, κλ. Κιθαίων, ὁ· 1) ὄρος
πρὸς Β. τῆς Μεγαρίδος καὶ Ἀττικῆς, ὁρίζον
αὐτὰς τῆς Βοιωτίας, τὸ πρῶν «Ἀστέριος»,
νυν μέρος μὲν «Κιθαίων», μέρος δὲ Ἀιδάδο-
στον, Ἐλατιῆς· Ἡρ. ἐπὶθ. Κιθαίωννεις, 2·
λέων Ἀπολλοδ.-λίπας Εὐρ. Βάκχ. καὶ Κι-
θαίωννεις, 3· 2· λέων Παισ. «-ιος ἡχώ»
Ἀριστ. Θεσμ.-Ζεύς Παισ.
Κιθαίωννεις, ἴδος, ἢ· Κιθαίωννεις ἐκδο-
λαί Ἡρ.-νύμφαι Παισ. 2) βασιλ. τῶν Πλα-
ταίων, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος ἐπωνομάσθη Παισ.
Κιθάρ, ας, (*ἢ κινούσας ἢ κινούσας ἔρω-
τας) Εὐστ. 381, 4), ἢ· 1) ἐνταῦθα μουσικ.
ὄργαν. ὁμοιον τῇ λύρᾳ, ἔχον δύο ἄκρα ἢ «κέ-
ρατα» ἐπὶ κοίλῳ ἡχείῳ, ἀνωθεν μὲν εἰς τὰ
ἐκτός κεκαμμένα, κάτωθεν δὲ εἰς τὰ ἐντός

συνερχόμενα καὶ ἀποτελούμενα τοὺς «ἀγκυῖ-
νας». Δι' 4 τὸ πρῶτον εἶτα δὲ 7 χορδαὶ αὐ-
τῆς ἐσθριζόντο κάτωθεν μὲν ἐπὶ μαγὰδας,
ἀνωθεν δ' ἐπὶ ζυγοῦ, ἐνταῖνόμεναι διὰ κολλό-
πων. Εὐρέτης αὐτῆς εἶνε ὁ Ἑρμῆς, ἢ ὁ Ἀμ-
φίων, ἢ ὁ Λίνος. Κατ' ἄλλους ὁ Θρᾷξ Θάμυρις
μετεχειρίσθη αὐτὴν πρῶτος ἀνεῖ κιθαρίων·
δίας, ὁ δ' Ἀμφίων καὶ Λίνος μετὰ κιθαρίδι.
Διέφερε τῆς λύρας τὸν πρῶτον ἦχον (πρὸλ.
κιθαρίς) Πλάτ. πολ. 3, 399 κ. οἱ μετ' αὐτ. =
ἐπτάφθογγος Εὐρ. Ἰων 882· Ἀλκίαις Κόκλ.
443· 2) = κιθαρός, τὸ κοίλῳ τοῦ στῆθ. στη-
σας μετν. 3) φωτὸν τι Πλουτ. ἦθ. 1140, εἰ-
stharu.

Κιθάρ κ. Κιθάρη (ἐπ.), ἢ· ἡ λύρα τοῦ Ὀρ-
φείου, ὡς ἄστρον πρὸς Β. τοῦ Ἰσημερινοῦ με-
ταξὺ Ἡρακλέους, Δράκοντος καὶ Κόκνου Ὑγιν.
Κιθάρ-ἰοδός, ὁ· κιθαριώδης· κ. ὡς ἐπὶθ.
ὁπερθ. «τὸν κιθαριστιώδη» Ἀριστ. σφ.
1277· τῶ. Εὐπολ. ἐν Σχολ.

Κιθάρίζω· κρούω κιθάρην ἢ ἐν γέν. μουσικ.
ὄργαν. «φόρμιγγι λιγυρῇ ἡμερὸν κιθάριζε»
Ἰλ. σ, 569, Ἡσ. ἀσπ. 201· «λύρη Ὀμ. ὕμν.
Ἑρμ. 423, Ξεν. συμ. 3, 1· «ποικίλον Πινδ.
Ν. 4, 14, Πλάτ. Πρωτ. 326 κ. συγν. -πρὸς
τὴν ᾠδὴν» Ἀλκ. 1, 129, μετν. «τί σοι Ἀ-
πόλλων κιθαρίζεις» = τί σοι μαντεύσεις· Σοφ.
ἀποσπ. 18. Παθ. (ἐπὶ σημ. μέσ. κ. παθ.),
βῆλλω νᾶ μοι κρούσῃσι (παίξῃσι) κιθάρην·
«τὸ κιθαρίζομενον» = τὸ κιθάρᾳ παιζόμενον
μουσικ. τεμάχιον Πλουτ. μουσ. 36· ἢ παροιμ.
«ὄνος κιθαρίζειν πειρώμενος», ἐπὶ ἀμούσ.
Λουκ. ψευδολ. 7.

Κιθάριον, ὄνομα τοῦ κιθάρᾳ, τό· μικρὰ κι-
θάρᾳ, κοιν. κιθαρίτσα Ἀθην. 12, 550, ἀμφ.
γρ. Κασσῶδων. διουθ. «καθάριον».

Κιθαρίς, ιος, αἰτ. κιθαριν (ὁ συνήθ. π. Ὀμ.
σχμ.), ἢ· 1) κιθάρᾳ· «κίρυξ δ' ἐν χειρὶ κί-
θαριν περικαλλέα ὄχευ Φημίω» Ὀδ. α, 153,
Πινδ. Π. 5, 65· «κιθαριν τε ματέρ' ὀρνυμι»
Ἀριστ. Θεσμ. 124 κ. ἐπ. π. 2) κιθάραις, κρού-
σις κιθάρᾳ, ἢ τέχνη τοῦ κρούειν κιθάρην·
«ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῆσαι ἔργα,
ἄλλω δ' ὄρχηστὸν, ἐτέρω κιθάρην καὶ αἰσῆσιν»
Ἰλ. ν, 730· πρὸλ. γ, 54, Ὀδ. 0, 248, [ῥω].
Κιθάρτισις, εως (κιθαρίτω), ἢ· κρούσις κι-
θάρᾳ, κοιν. παίξιμα τῆς κιθάρᾳ Πλάτ. Πρωτ.
325· ψιλῇ = ἢ ἀνεῖ ᾠδῆς νόμ. 2, 669, πρὸλ.
Ἀθην. 8, 352, citharis cantus, [α].

Κιθαρίσμα, ατος (κιθαρίτω), τό· τὸ κιθα-
ρίζομενον, ἔσμα κιθάρᾳ, κρούομενον τῇ κι-
θάρᾳ, κοιν. ὅ, τι παίζου, παίζεται ἴς τὴν κι-
θάρᾳ Πλάτ. Πρωτ. 326 κ. μετν.

Κιθάρισμός, ὁ· κιθάραις Καλλίμ. Δηλ. 312.
Κιθαριστέον (κιθαρίτω), τό· πρέπει νᾶ κι-
θαρίσῃ τις, κοιν. παίξῃ τὴν κιθάρην Πλάτ.
Σίσυφ. 389.

Κιθάριστήριος, 3· κιθαριστικός· «κιθαρι-
στήρ. αὐλὸς» = οἱ πρὸς κιθάρην κρούομενοι,
οἱ συμφωνίαν μετὰ κιθάρᾳ ἀποτελοῦντες
Ἀθην. 4, 182· νόμος Πολυδ. 4, 83.

Κιθάριστής, ου (κιθαρίτω), ὁ· κρούων (παί-
ζων) κιθάρην Ὀμ. ὕμν. 24, 3, Ἡσ. Πι. 99,
Πλάτ. Πρωτ. 312, κ. μετν. «ψιλὸς κιθαρι-

στής = λυρωδός, αντιθ. δὲ τῷ «κιθαρωδός» = ὁ πρὸς κιθάραν ᾄδων Ἀθην. 14, 638.

Κιθαριστής, οὗ, ὁ ἑμπορίων καὶ ἀκρωτήρ. Γαλλίας τῆς Ναρβωνησίας (Narbonensis prima = νῦν, Languedoc καὶ Roussillon, καὶ Narbonensis secunda = νῦν Provence), ὁ νῦν ἐμπορικ. λιμὴν l'anse de Clotat, καὶ τὸ ἀκρωτ. Cap de l'Aigle Πτολ.

Κιθαριστικός, 3' εἰς κροδοὺν κιθάρας ἀναφέρων, ἀνήκων συγκρ. «κιθαριστικώτερος» Πλάτ. Ἰμπ. ἐλάσ. 375' οὐσα. «ἡ κιθαριστική» (ἔνν. «τέχνη») = ἡ τέχνη τοῦ κροδεῖν (παίζειν) κιθάραν Πλάτ. Γοργ. 501' ὁ κιθαριστικός = ὁ ἐπιστήμων κιθάρας, ἐπιστάμενος κιθαρίζειν, κοιν. ὁποῦτο ἔξευρε νὰ παίζει τὴν κιθάραν, Ἰων. 540, πολ. 1, 333' -ως, μετρ. Σ. Ἐμπ. 70. 188, Πλούτ.

Κιθαριστρια, ας' ὀθλ. τοῦ «κιθαριστής» Πολυδ. 4, 62.

Κιθαριστρίς, ἰδου, ἡ τῷ ἀνωτ. ἐν λήμματι, Ἐπιγρ. (5, 222).

Κιθαριστός, ὅς, Ἰων. ἡ κιθαρίσις, κρούσις (παίζεσθαι) κιθάρας Ἰλ. 6, 600, Φανοκλ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 64, 14.

Κιθαρός, ὁ α) θαλάσ. ἰχθύς, ἀλλ. «κιθαρωδός» κεκλημένος ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ μέχρι τῆς οὐρᾶς μελαίνων γραμμῶν χορδῶν δίκην καὶ ἀνήκων τῷ γένει τοῦ «πλαστάκων» ἢ «χορακίων» (γλώσσης), ἱέρους Ἀπολλωνίου Ἀριστοτ. 1. Ζ. 2, 17, Αἴλ. 1. Ζ. 11, 23, Ἀθην. 7, 306' Νεῖλιτης ἰχθύς Στράβ. 17, 823' 6) ὄωρ. ὁ ὠραῖος τοῦ σώματι. τὸ στήθος Γαλην. γλωσσ. 212, Ἰπποκρ. «πλευρά» Πούχ. citharus, [ωω].

Κιθαρός· ἀδελφός Ἀλκαίου Μ. Ἐτ.

Κιθαρωδέω· κρούω κιθάραν καὶ ᾄδω πρὸς αὐτὴν Πλάτ. Γοργ. 502, κ. μετρ.

Κιθαρωδός, 3' εἰς, ἡ κρούσις κιθάρας καὶ ᾄδῃ πρὸς αὐτὴν Δ. Κάσ. 63, 8.

Κιθαρωδία, ας, ἡ τῇ ἀνωτ. καὶ συνών. τῇ «κιθαρίσσει» Πλάτ. Ἰων. 533 κ. οἱ μετ' αὐτ.

Κιθαρωδικός, 3' τῇ κρούσει καὶ τῇ πρὸς αὐτὴν ᾄδῃ ἀνήκων «κιθαρωδικ. νόμοι» Ἀριστ. βάζτρ. 1281' -ῶδῃ Πλάτ. νόμ. 4, 722' ὑπερθ. «ἡ κιθαρωδικωτάτη τῶν ἀρμονικῶν» Ἀριστοτ. προβλ. 19, 49' οὐσα. «ἡ κιθαρωδική» = ἡ κιθαριστική, κιθαρωδία Πλάτ. Γοργ. 502.

Κιθαρωδός, ὁ κιθαρωτοδός, ὁ κρούων κιθάραν καὶ ᾄδων πρὸς αὐτὴν (κατὰ διαστολ. τοῦ «κιθαριστής» προβλ. Ἀρμών.) Πλάτ. συμμ. 179' «ἡ κιθαρωδὸς γυνὴ» Ἀλκίφρ. 3, 38.

Κιθραν· Κίερον ἢ Κίερος (ὑπερ γδε) Θεοφρ. αἰτ. φυτ.

Κιθών, ὄνος, Ἰων. ὁ χιτών.

Κικίμα, ὡν, τὰ εἶδος λαχάνου (λαχανικοῦ) Νικ. ὁπρ. 841' «κικίμος» Εὐτέκν. «κικαμία» Πούχ.

Κικίμια, ὡν, τὰ ἡ κικαρία, ἡ τῷ ἀνωτ. Πούχ.

Κικίρων, ὡνος, κλ. Κικίρων, ὁ (τὸ ῥωμ. ὄν. Cicero) Μάρκος Τύλλιος Κ. ὁ περίφημος ῥωμ. ῥήτωρ γεννηθεὶς τῇ 3 Ἰανουαρί. 106 π. Χ. ἐν ἀγροτικ. κτήματι παρὰ τὴν Ἀρπίναν καὶ φονευθεὶς τῇ 7 Δεκεμβρ. 43 π. Χ.

παρὰ τὴν Κατάταν (Γαέταν) ὑπὸ τοῦ ἑκατοντάρχου Ἐρεννίου κατὰ διαταγὴν τῆς τριανδρίας Ἀντωνίου, Λεπίδου καὶ Ὀκταβιανοῦ. Συγγραμ. αὐτοῦ ἱστορικά, φιλοσοφικά καὶ ἐπιστολαί· α) 56 λόγοι, κατὰ μέγα μέρος διασωθέντες· 6) τῶν φιλοσοφικ. συγγραμ. 1) τὸ «περὶ πολ.» (de republica), συγγραμ. περὶ τὸ 53 π. Χ. ἐν βιβλ. 6 (ὡν τὸ 6ον ἐκ νόμων Σκιπίωνος-Somnium Scipionis)· 2) περὶ νόμων, 3) «περὶ ὁρίων ἢ τέλους τοῦ καλ. κ. κακ.»· 4) «Ἀκαδημαϊκά», 5) «Τουσκων» λάνια ζητήματα· 6) «περὶ φύσ. θεῶν» ἐν 3 βιβλ. 7) «περὶ χροσμ.»· 8) «περὶ πεπωμένων»· 9) «παράδοξα»· 10) «Κάτων μετ.» ἢ «περὶ γῆρας»· 11) «Ἀαίλιος» ἢ «φιλία»· 12) «περὶ καθηκόντων»· γ) 864 ἐπιστολ. (συμπεριλαμβανομένων καὶ 90 πρὸς Κικίρ.)· 1) «πρὸς διαφόρ.» ἀπὸ τοῦ 63 π. Χ. ἐν 16 βιβλ. ὡν 8 ἐπιστ. Καίλιου πρὸς Κικ. 2) «πρὸς Ἀττικόν» ἐν 16 βιβλ. ἀπὸ τοῦ 67 π. Χ. μετ' ἐμικροῦ πρὸ τοῦ θανάτ. Κικ. 3) «πρὸς Κόιντον ἀδελφ.» ἀπὸ τοῦ 60-54 π. Χ. 4) ἄλλη λογαφία Κικιέρωνος καὶ Βρούτου, ἣν μὴ γνησίαν πρότερον ἐθεώρου, ἥδη δ' αὐτῆς Κ. V. Hermann ὑπερήγαγε.

Κικί, εως, κ. κίκι, τὸ τὸ δένδρ. ὁ «κρότων» ἀπὸ τοῦ καρπ. τοῦ ὁποῦο ἐξεπιέζον τὸ ὀρόν. ἔλατον, χρήσιμον ὡς καθάρσιον (cicinus cuminum Ἀιν.) Ἰπρ. 2, 94, Πλάτ. Τίμ. 60, Στράβ. cici.

Κίκισον, τὸ «τῆς καρῶν τὸ κόπριον» Πούχ. Κίκισινος, ὁ οὐλαὶ τρέχει, οὐλὴ κόμη, βόστροχος, κοιν. σγουρά, κατὰσάρ μαλλιά Ἀριστ. σφ. 1064, Εὐπολ. ἐν Πολυδ. 2, 28; Θεόκρ. 14, 4, Μελ. ἐν Ἀνθ. 66 (5, 107), cincinnati.

Κίκισος (κίχι), 3' ἀπὸ τοῦ ξύλου ἢ τοῦ καρπὸς τοῦ κίχως κατεσκευασμένος, παρεσκευασμένος «κίκισον ἔλατον» = ῥετινύλαδο Γαλην. γλωσσ. 414, Δισοκ. κ. ἀλλ. ἱατρ.

Κικινάτος, κ. Κικινάτος (Σουίδ.), ὁ τὸ ῥωμ. Cincinnatus, ῥωμ. κύρ. ἀνδρ. ὄν. ὄθ. Λεύκιος Κόιντιος Κικινάτος κ. Α. Κ. ὁ καλούμενος Κικιν. (ἡ-ἄτος) Δ. Σικ. Δ. Ἀλ.

Κίκονες, ὡν, ὅτε Κίκοσι (Δ. Σικ.), ἐπ. Κικόνεσσι (Ὁδ.), οἱ Ὀρχνικ. λαός, οἰκῶν ἐπὶ τῆς ἀπέναντι τῆς Θάσου παραλίας κατέκτεινέ μενος πέραν τοῦ Νέστου Ἰλ. Ὁ Κίκων, ἰδ. ὁ Ὀρφεὺς Στράβ. Ἡ χώρα αὐτῶν Κικονία ἢ «ἰη (Ἰων.), ἡ, Ἰπρ. ἐπὶ Ὁ. Κικόνιος, 3' «Κικόνιος οἶκος» Σουίδ.

Κικίρρος, (ῥα. ὀνομαστ. λέξ. ἀπὸ τῆς φυσ. φωνῆς «κοκκία», προβλ. «κοκκοδόξας, κοκκώζω» καὶ τὰ κοιν. «κικίρρικι, κικίρρικός, κόκ» κουρας, κοκκουρίκος), ὁ ἀλεκτροῦν Πούχ. gallinaceus.

Κίκικα, ῥε, ἡ ἀλεκτορί· Πούχ. προβλ. τὰ κοιν. «τίκκα τίκκα» (προσκλητ. ἰκκῶν. πρὸς τὰς ὄρνιθ.). «τίκκα, τίτικα» (ἡ ὄρνις), gallina. Κικκίζω· κικκαρίζω Εὐστ.

Κικκίς· κωμ. ἀπομίμησ. τῆς φυσικ. κραυγῆς ἢ φωνῆς τῆς γλαυκῆς, κοιν. κοκκοδόξου, κοκκουμάου Ἀριστ. ὄρν. 263.

Κικκάδῃ (ὀνομαστ. λέξ. ἀπὸ τῆς φυσ. κραυγῆς)

τῆς «κικκαδίσου», ἢ γλαδῆ, κοιν. κουκκουδάρια, κουκκουμάρια Σχολ. Ἀριστ. ὀρν. 268. Κικκαδίζω, ἐπὶ τῆς γλαυκ. κραυγάζω, φωνάω, «κικκαδῶ» κραυγάζω ὡς γλαυξ Ἀριστ. Λυσ. 760, δι. γρ. τοῦ «κικκαδίζω», Φώτ. 164, 20.

Κικκαδίνος, 3· κικκάδου ἄϊτος· δθ. εὐτελής, ἀσημαντος, μηδαμινός· «κικκαδίνον» ἐλάχιστον, οὐδέν· Ἡσυχ.

Κικκαδός (κίκκος Λοδεκ. παθ. 286), ὁ «ὠνοματοποιημένος (πλαστόν) τι νομισμάτων ἐν Ἀιδου, ἐλαχίστης ἀξίας (8 κίκκαδοι = 1 τριώβολον = 54 σμ. λεπτ.)». Φερειρ. Πολυδ. 9, 83· πρὸς. Φώτ. 164, 18.

Κικκασός, (κίγκασος Ἡσυχ.)· «κυβευτικός τις βόλος», βολή τις ἐν τῷ παιγνίῳ τῶν κύβων Ἡσυχ. ἴδε Φώτ. 164, 19.

Κίκκος, ὁ· ἔλυτρον, κατακάρπιον ὁπώρας, τὸ ἐξωτερικ. κάλυμμα καρποῦ Ἡσυχ. πρὸς. Λοδεκ. παθ. 254, 287, εἰς.

Κικκός, ὁ· 1) ἀλεκτροῦν Ἡσυχ. 2) κλέπτει, αὐτόθ. 3) διακώρυσσε, αὐτόθ.

Κικλήσκω, ἰων. κ. ἐπ. = καλῶ τινα, προσκαλῶ, παρακαλῶ (τὸν φωνάζ. νά ἔλθῃ κον· τὰ, τὸν κράζω), καλῶ εἰς δεῖπνον, γεῦμα, συμπόσιον κτλ. Ἰλ. 6, 404· «εἰς ἀγορὰν εἰ, 11. Μίστ. ὡς. καλῶ, προσκαλῶ Ἰλ. κ. 300· ἐπ. παρακαλῶ, ἐπικαλοῦμαι τινα, κοιν. τὸν φωνάζω νά μοι βοηθήσῃ, τὸν παρακαλῶ. «κικλήσκουσ» Ἀἰσών· εἰ, 565· «τίς οὖν κικλήσκω τῶνδε δαιμόνων ἔτι;» Αἰσχ. Ἀποσπ. 614· «οἱ τοὶ κικλήσκου τὸν αἰώνυπον» Σοφ. Οἰ. Κ. 1594, Οἰ. τ. 209· «τοὺς Εὐρ. Τρω. 470· προσφωνῶ, προσαγορεύω Ἰλ. ψ, 221, Ὀδ. ι, 386· «νῆσός τις Συρίη κικλήσκειται» ο. 402· «θεομητιώρ κικλήσκειτο Πέρσας» Αἰσχ. Πέρσ. 646 κ. συχ. Εὐρ. Ἰλ. 118.

Κικλίσμυς, ὁ, ἴδε κικλίσμυς.

Κικουδουλίτις, ἰδοῦ, ἢ πλ. κικουδουλίτιδες· 1) «τὰ ἐκ στίβου σκυλῆς» Ἡσυχ. 2) εἰδος μελάνων κογχυλίων ἴδε κικίβαλοι.

Κικράω, θωρ. = κεράννυμι Εἰστ.

Κικυδός, ὁ· κίκυρος.

Κικυμῖς, ἰδοῦ, ἢ κικκάδῃ Καλλιμ. ἀποσπ. 318.

Κικυονήθος (τῆς βίξ. τοῦ «Κύνος» Λοδεκ. παθ. 384), ἢ· νῆσ. τοῦ Παγασσητικ. κόλπου Σχολ. Στράβ. νῦν Ποντικόν.

Κικύνα (Κικυννα κατ' ἄλλ.), ἡς, ἢ ὅμοιος Ἀττικῆς ἴσ. κατὰ τὴν Πάρονθα (πρὸς τοὺς ὀρείους τῆς Βοιωτίας), τῇ Ἀκαμαντίδι (Ἡσυχ. Ἡγν. ἐπιγρ.) καὶ πρὶν τῇ Κερκυρίδι φυλῇ ἀνήκων Σχολ. Ἀριστ. κατ. Κικυννεῖς, (ἡς), Κικυννῆς Ἡσυχ. ἐν. Κικυννεῖς, πλ. Κικυννεῖς Ροσσ. ἀττ. δὴμ. ἐπὶρ. Κικυονόθεν Ἀριστ. Κικυννοί, αὐτόθ.

Κικυρός, ὁ· 1) λαμπτήρ Ἡσυχ. 2) γλαυξ, αὐτόθ.

Κικυρώσσω, ἀττ. -ώτω, ἀμτβ. -πῶ, ἀμδλ. -πῶ, εἰμαι ἀμδλ. -πῶς, ἀμδλ. τὴν θρασιν ὡς ἡ γλαυξ καὶ ὅλα τὰ νυκτιόμοια ζῷα, «εὐφλωτῶ, δυσδλεπτῶ», ἀρχ. λξ.

Κίκυς ἢ ὀρθός· κίκυς, υος, (Αἰσχ. ἀποσπ. 211) («κίκυς» ἢ «κίκυς»), ἢ· δυνάμεις, ζωτικ. δυνά-

μεις, ἢ μετὰ δυνάμειος κίνησις (Σχολ.). «οἱ δ' οὐκ ἐνεσι· κίκυς οὐδ' αἰμόρροτος φλέβης» Αἰσχ. ἀποσπ. 211· «οὐ γὰρ οἱ β'· ἦν ἡ ἐμπίδος οὐδὲ τι κίκυς» Ὀδ. λ, 893, Ὀμ. Ὀμν. Ἀφροδ. 238, Αἰσχ. ἀποσπ. τοῦτ.

Κικύω· α) ἀμτβ. ἰσχύω, εἰμὶ ἰσχυρός, δυνατός· β) «ταχύων», σπεύδω, ἐπιέγομαι, ἀρχ. λξ.

ΚΙΚΩ (ἄχρ. ὅμ. τοῦ ἀορ. ἐκίξε = ἤνεγκε)· κινῶ τι, δίπτω Σχολ. Ὀδ. λ, 579, Σιμμ. ὠδ. (15, 27)· «κίξατο (γ' ἐν. μέσ. ἀορ.)· εὐρέν, ἤνεγκεν» καὶ «κίξαντες» ἐλθόντες, πορευθέντες· Ἡσυχ. ἴδ' ἀποκίω.

Κίκων, υος· υἱὸς Ἀπολλωνος καὶ Ροδόπης, ἀπ' οὗ, λέγουσιν, ὠνομάσθησαν οἱ Κίκωνες Μ. Ἐτ. καὶ πατ. Βίστανος Φιλόστρ. ἐν Σχολ.

Κικθιανόν πεδίον, τὸ· πεδιάς παρὰ τὸν Τρωῶν Λυδίας Στράβ.

Κιλίας, υος, ὁ· στρουθὸς ἄρσην Ἡσυχ.

Κιλίκία, ας, ἰων. ἰη. ἢ· χώρα τῆς Μικρῆς Ἀσίας πρὸς Ν. τῆς Καππαδοκίας καὶ Λυκίας, πρὸς Δ. ὑπὸ τοῦ Ταύρου τῆς Παμφυλίας καὶ πρὸς Α. ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων

Πυλῶν τῆς Συρίας ὀριζομένη, πρὸς Ν. ὑπὸ τῆς ὁμωνύμ. θαλάσσης καὶ τοῦ κόλπου τῆς Ἰασσοῦ. Διστελλεται, α) «Κ. ἡ πεδιάς» ἢ «ἡ ἰδίας Κ.» περιλαμβάνουσα τὸ Α. μέρος, ἐκτεινόμενον ἐπὶ 30 μίλ. μέχρι τοῦ ποτ. Λάμου· β) «Κ. ἡ στρατηγία» ἢ «ἡ ὁρεινὴ, ἢ ἄνω, ἡ τραχὺς, ἡ Τραχεώτις», περιλαμβάνουσα τὸ Δ. μέρος, ἐκτεινόμενον ἐπὶ 20 μίλ.

Ὡς αἱ πρὸς Α. Ἀρμενί. Πύλαι ἔφερον εἰς Συρίαν, οὕτως «αἱ Κιλίκιαι Πύλαι», κλεισώρει μετὰ τῶν Ταύρων καὶ Ταρσοῦ (νῦν στενὸν Ραμοζάνογλι) συνείδον τὴν μετὰ τοῦ Ταύρου ἑπηρεσίαν. Ἐπισημότερα αὐτῆς ἀκρωτήρια Ἀνεμούριον (νῦν Ἀνεμούρι, τὸ νοτιώτατον καὶ δυτικώτατον) Ποσειδώνιον, Ἀφροδισιάς, Ζεφύριον, Μέγαρος, Ποταμ. Καλύκαδνος (τοῦρκ. Ἐρμινι-σού ἢ Γκίλ-σού), Λάμος (νῦν, Λάμο), Κύνος (Καρῶ-σού) παρὰ τὴν Ταρσόν, σχηματίζων ἐν ταῖς ἐκβολαῖς τὴν λίμν. Ρήγμα, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς λιμνὴ τῆς Ταρσοῦ, καὶ Πύραμος (Ταρχοῦν). Πόλ. Κορακήσιον, (ὄχυρόν φρούριον ἐν τοῖς ὀρείς τῆς Παμφυλίας καὶ καθέδρα τῶν πειρατῶν, νῦν Ἀλαγιά), Σελινόες, Ἀντιόχεια ἐπὶ Κράτῳ, Ἀνεμούριον, Κιλινέβρις (ὄχυρός λιμνὴ, νῦν Κηλινέβρις ἢ Γκιουλνάρ), Σελούκεια, Λάμος, Κώρυκος (ἀρχαία ἑμπορ. πόλις ἐπὶ ὁμωνύμ. ἀκρωτ. πρὸς Β. τῆς ὁδοῦ εἰς ἀπόστασ. 20 μίλ. τὸ «Κωρυκίον σπήλαιον», νῦν Κωρυκόν), Σόλοι, Ταρσός (Καζανλύ), Μαλλός, Ἀνάχαρτος, Μάφου ἑστία. Ἐν τῇ πετρῶδι φάραγγι τοῦ Κωρυκίου σπηλ. εὐξάνετο παλὸς καὶ ἐξαιρετός κρόκος· δθ. ἢ παροιμ. «εἰ τις ἐν Λιγύτῳ σίταν ἄγει καὶ ἐν Κιλίκίᾳ κρόκον» = γλαυξ εἰς Ἀθήνας. Περιφήμα ἦσαν καὶ τὰ αὐτόθι κατεργαζόμενα «Κιλίκια», χονδρὰ ὑφάσματα (προκαλύμματα ἢ τάπητες) ἐκ τῶν τριχῶν τῶν αὐτόθι περιφύμων δασυμάλλων τράγων, ἀπ' οὗν ἡ παροιμ. «Κιλίκιοι τράγοι» = οἱ λ' ἄν' οὐκ αἰετ. Ἡρ. Σιν. Σ. 46, Ἀρσ.

Κιλίκα, υος· υἱὸς Ἀπολλωνος καὶ Ροδόπης, ἀπ' οὗ, λέγουσιν, ὠνομάσθησαν οἱ Κίκωνες Μ. Ἐτ. καὶ πατ. Βίστανος Φιλόστρ. ἐν Σχολ.

Κικθιανόν πεδίον, τὸ· πεδιάς παρὰ τὸν Τρωῶν Λυδίας Στράβ.

Κιλίας, υος, ὁ· στρουθὸς ἄρσην Ἡσυχ.

Κιλίκία, ας, ἰων. ἰη. ἢ· χώρα τῆς Μικρῆς Ἀσίας πρὸς Ν. τῆς Καππαδοκίας καὶ Λυκίας, πρὸς Δ. ὑπὸ τοῦ Ταύρου τῆς Παμφυλίας καὶ πρὸς Α. ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων

Πυλῶν τῆς Συρίας ὀριζομένη, πρὸς Ν. ὑπὸ τῆς ὁμωνύμ. θαλάσσης καὶ τοῦ κόλπου τῆς Ἰασσοῦ. Διστελλεται, α) «Κ. ἡ πεδιάς» ἢ «ἡ ἰδίας Κ.» περιλαμβάνουσα τὸ Α. μέρος, ἐκτεινόμενον ἐπὶ 30 μίλ. μέχρι τοῦ ποτ. Λάμου· β) «Κ. ἡ στρατηγία» ἢ «ἡ ὁρεινὴ, ἢ ἄνω, ἡ τραχὺς, ἡ Τραχεώτις», περιλαμβάνουσα τὸ Δ. μέρος, ἐκτεινόμενον ἐπὶ 20 μίλ.

Ὡς αἱ πρὸς Α. Ἀρμενί. Πύλαι ἔφερον εἰς Συρίαν, οὕτως «αἱ Κιλίκιαι Πύλαι», κλεισώρει μετὰ τῶν Ταύρων καὶ Ταρσοῦ (νῦν στενὸν Ραμοζάνογλι) συνείδον τὴν μετὰ τοῦ Ταύρου ἑπηρεσίαν. Ἐπισημότερα αὐτῆς ἀκρωτήρια Ἀνεμούριον (νῦν Ἀνεμούρι, τὸ νοτιώτατον καὶ δυτικώτατον) Ποσειδώνιον, Ἀφροδισιάς, Ζεφύριον, Μέγαρος, Ποταμ. Καλύκαδνος (τοῦρκ. Ἐρμινι-σού ἢ Γκίλ-σού), Λάμος (νῦν, Λάμο), Κύνος (Καρῶ-σού) παρὰ τὴν Ταρσόν, σχηματίζων ἐν ταῖς ἐκβολαῖς τὴν λίμν. Ρήγμα, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς λιμνὴ τῆς Ταρσοῦ, καὶ Πύραμος (Ταρχοῦν). Πόλ. Κορακήσιον, (ὄχυρόν φρούριον ἐν τοῖς ὀρείς τῆς Παμφυλίας καὶ καθέδρα τῶν πειρατῶν, νῦν Ἀλαγιά), Σελινόες, Ἀντιόχεια ἐπὶ Κράτῳ, Ἀνεμούριον, Κιλινέβρις (ὄχυρός λιμνὴ, νῦν Κηλινέβρις ἢ Γκιουλνάρ), Σελούκεια, Λάμος, Κώρυκος (ἀρχαία ἑμπορ. πόλις ἐπὶ ὁμωνύμ. ἀκρωτ. πρὸς Β. τῆς ὁδοῦ εἰς ἀπόστασ. 20 μίλ. τὸ «Κωρυκίον σπήλαιον», νῦν Κωρυκόν), Σόλοι, Ταρσός (Καζανλύ), Μαλλός, Ἀνάχαρτος, Μάφου ἑστία. Ἐν τῇ πετρῶδι φάραγγι τοῦ Κωρυκίου σπηλ. εὐξάνετο παλὸς καὶ ἐξαιρετός κρόκος· δθ. ἢ παροιμ. «εἰ τις ἐν Λιγύτῳ σίταν ἄγει καὶ ἐν Κιλίκίᾳ κρόκον» = γλαυξ εἰς Ἀθήνας. Περιφήμα ἦσαν καὶ τὰ αὐτόθι κατεργαζόμενα «Κιλίκια», χονδρὰ ὑφάσματα (προκαλύμματα ἢ τάπητες) ἐκ τῶν τριχῶν τῶν αὐτόθι περιφύμων δασυμάλλων τράγων, ἀπ' οὗν ἡ παροιμ. «Κιλίκιοι τράγοι» = οἱ λ' ἄν' οὐκ αἰετ. Ἡρ. Σιν. Σ. 46, Ἀρσ.

Κιλίκα, υος· υἱὸς Ἀπολλωνος καὶ Ροδόπης, ἀπ' οὗ, λέγουσιν, ὠνομάσθησαν οἱ Κίκωνες Μ. Ἐτ. καὶ πατ. Βίστανος Φιλόστρ. ἐν Σχολ.

Κικθιανόν πεδίον, τὸ· πεδιάς παρὰ τὸν Τρωῶν Λυδίας Στράβ.

Κιλίας, υος, ὁ· στρουθὸς ἄρσην Ἡσυχ.

Κιλίκία, ας, ἰων. ἰη. ἢ· χώρα τῆς Μικρῆς Ἀσίας πρὸς Ν. τῆς Καππαδοκίας καὶ Λυκίας, πρὸς Δ. ὑπὸ τοῦ Ταύρου τῆς Παμφυλίας καὶ πρὸς Α. ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων

Πυλῶν τῆς Συρίας ὀριζομένη, πρὸς Ν. ὑπὸ τῆς ὁμωνύμ. θαλάσσης καὶ τοῦ κόλπου τῆς Ἰασσοῦ. Διστελλεται, α) «Κ. ἡ πεδιάς» ἢ «ἡ ἰδίας Κ.» περιλαμβάνουσα τὸ Α. μέρος, ἐκτεινόμενον ἐπὶ 30 μίλ. μέχρι τοῦ ποτ. Λάμου· β) «Κ. ἡ στρατηγία» ἢ «ἡ ὁρεινὴ, ἢ ἄνω, ἡ τραχὺς, ἡ Τραχεώτις», περιλαμβάνουσα τὸ Δ. μέρος, ἐκτεινόμενον ἐπὶ 20 μίλ.

Ὡς αἱ πρὸς Α. Ἀρμενί. Πύλαι ἔφερον εἰς Συρίαν, οὕτως «αἱ Κιλίκιαι Πύλαι», κλεισώρει μετὰ τῶν Ταύρων καὶ Ταρσοῦ (νῦν στενὸν Ραμοζάνογλι) συνείδον τὴν μετὰ τοῦ Ταύρου ἑπηρεσίαν. Ἐπισημότερα αὐτῆς ἀκρωτήρια Ἀνεμούριον (νῦν Ἀνεμούρι, τὸ νοτιώτατον καὶ δυτικώτατον) Ποσειδώνιον, Ἀφροδισιάς, Ζεφύριον, Μέγαρος, Ποταμ. Καλύκαδνος (τοῦρκ. Ἐρμινι-σού ἢ Γκίλ-σού), Λάμος (νῦν, Λάμο), Κύνος (Καρῶ-σού) παρὰ τὴν Ταρσόν, σχηματίζων ἐν ταῖς ἐκβολαῖς τὴν λίμν. Ρήγμα, ἥτις ἐχρησίμευεν ὡς λιμνὴ τῆς Ταρσοῦ, καὶ Πύραμος (Ταρχοῦν). Πόλ. Κορακήσιον, (ὄχυρόν φρούριον ἐν τοῖς ὀρείς τῆς Παμφυλίας καὶ καθέδρα τῶν πειρατῶν, νῦν Ἀλαγιά), Σελινόες, Ἀντιόχεια ἐπὶ Κράτῳ, Ἀνεμούριον, Κιλινέβρις (ὄχυρός λιμνὴ, νῦν Κηλινέβρις ἢ Γκιουλνάρ), Σελούκεια, Λάμος, Κώρυκος (ἀρχαία ἑμπορ. πόλις ἐπὶ ὁμωνύμ. ἀκρωτ. πρὸς Β. τῆς ὁδοῦ εἰς ἀπόστασ. 20 μίλ. τὸ «Κωρυκίον σπήλαιον», νῦν Κωρυκόν), Σόλοι, Ταρσός (Καζανλύ), Μαλλός, Ἀνάχαρτος, Μάφου ἑστία. Ἐν τῇ πετρῶδι φάραγγι τοῦ Κωρυκίου σπηλ. εὐξάνετο παλὸς καὶ ἐξαιρετός κρόκος· δθ. ἢ παροιμ. «εἰ τις ἐν Λιγύτῳ σίταν ἄγει καὶ ἐν Κιλίκίᾳ κρόκον» = γλαυξ εἰς Ἀθήνας. Περιφήμα ἦσαν καὶ τὰ αὐτόθι κατεργαζόμενα «Κιλίκια», χονδρὰ ὑφάσματα (προκαλύμματα ἢ τάπητες) ἐκ τῶν τριχῶν τῶν αὐτόθι περιφύμων δασυμάλλων τράγων, ἀπ' οὗν ἡ παροιμ. «Κιλίκιοι τράγοι» = οἱ λ' ἄν' οὐκ αἰετ. Ἡρ. Σιν. Σ. 46, Ἀρσ.

Κιλικίζω, κ. μέσ. κελικίζωμαι· κυρ. πράττω ὡς οἱ Κίλικες (ἴδε Κίλιξ), ἀπομιμοῦμαι τοὺς τρόπους τῶν Κιλικίων, ὅθ. ἐξαπατῶ, «κακοθητεύμαι, κακοθηθίζομαι» ἀρχ. λξξ.

Κιλικίον (εὐχρ. εἰς πλ.), τὸ, Πρωκ. Ἰστ. 2, 26^ο ἴδε Κίλικια.

Κίλιξ, ἴκος, 1) υἱὸς Ἀγλήνορος καὶ Τηλεφάσσης καὶ πατ. Θάσου καὶ Θήβης, ἀπ' οὗ, λέγουσιν, οἱ Κίλικες ἐπονομάσθησαν (Πρ. 2) οἱ Κίλικες, ὅτ. Κίλιξ, ἐπ. Κίλικεσσιν (Νόν. Θεόκρ.). π. Ὅμ. κάτοικ. τῶν ὑπὸ Πλάκῃ Θηδῶν ἢ Θήβης (τοῦ μετέπ. Ἀδραμυττείου) καὶ Λυρνησαυῶ (τῆς Μ. Φρυγίας), ἐπὶ Πρ. ἐπὶ βουλευτότερον μέγρι τοῦ Ἀλφύου, εἰτα δὲ τῆς δρυμνύμ. αὐτοῖς παραλίῳ τῆς μικρ. Ἀσίας χῶρας πρὸς Ν. τοῦ Ταύρου (ἴδε Κιλικία), ὧν οἱ ὀρεινοὶ διατελλόντο τῶν πεδινῶν διὰ τῶν ἐπιθ. «οἱ βασιλικοὶ, ὀρειοὶ, ὀρεινοὶ, Τραχεώται» Ἀρρ. Ἦσαν διαβεβημένοι ὡς οἱ κάκιστοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἴδ. ὡς ὅμοι πειραταί· ὅθ. ἢ παροιμ. «τρία κάππα κάκιστα, Καππαδοκία, Κρήτη καὶ Κιλικία» ἴδε κάππα Σουδ. ὅθ. ἢ χῶρα αὐτῶν «ἢ Κιλικίων γῆ, ἢ τῶν Κιλικίων» (Ἀρρ. Στράβ.), ἀλλ' «ἢ Κιλικίων νήσους», ἢ νῦν νῆσ. τοῦ Πόντου Νοῦράτ Καλὲ Ἀδασαί Ἀρρ. ἐπιθ. Κίλιξ, ἴκος, οἶον, Κ. ἔνδρες· ἴλ. «Κ. λησταί» Πολύαιν. Ὡς Κιλικίος, 3 κ. 2^ο «Κιλικίη χῶρη» Πρ. «Κιλικίος Ἀσία» Διοσκ. «Κιλικίαι ἄρτοι» = μεγάλοι καὶ βυκαροὶ Ἀθῆν. «Κιλικίαι κ. Κιλικίαι πόλεις» Ἀρρ. «Ἐπὶ Κιλικίεος, οἶον «Κιλικίαι ἄρτοι» Πούχ. Θηλ. ἢ Κιλικίαι» - γὰρ Νόν. - ἢ τῶν Στράβ. - ληστρίδες Πλούτ.

Κιλικισμός (Κιλικίζω), ὁ· Κιλικίος τρόπος, ἀπιστος, ὠμός, «φόνος ἐκ παροιμίας» Θεόπομ. ἐν Φωτ. 165, 8, Σουδ.

Κίλλας, ἦς, ἢ 1) θυγ. Αὐομένης καὶ ἀδελφῆ Ἐκάδης Σχολ. Νικόφρ. 2) πόλ. τῆς Τρωϊκῆς Κίλλου ἐπώνυμ. μεθ' ἱεροῦ τοῦ Ἀπύλλωνος, ὅστις ἐντεθεὶν «Κίλλαιος» (Κίλλαιος Στράβ.) Στράβ.

Κίλλαι, ὧν (ἐν. κίλλης, ου), οἱ «ἀστράγαλοι ἢ ὀνοί» Πούχ.

Κίλλ-ακτῆρ, ἦρος (παρὰ τὸ ἄγειν τὸν κίλλον), ὁ· ὀνηλάτης Πολυδ. 7, 185.

Κίλλ-ακτωρ, ορος, ὁ· ποιητῆς τῆς Ἀνθολογ. γσ. ὁ αὐτὸς «Καλλιχτήρ ὁ Μαντίσιος» (ζ) Ἀνθ. 5, 29.

Κίλλ-αμαρύζω (πρβλ. ἀμαρύσσω)· κατελάττω Πούχ.

Κίλλης, ου, ὁ· κίλλος, ὅπερ ἴδε.

Κίλλι-βας, αντος, ὁ· α) τρισκέλες τι σκεύασμα, ἐφ' οὗ οἱ καμώντες πολεμισταὶ ἐπιτίθενσαν τὰς αὐτῶν ἀσπίδας· «τοὺς κιλλίβαντας οἶσε, πατ. τῆς ἀσπίδος» = «τρισκέλη τινα σκεύασμα, ἐφ' ὧν ἐπιτίθειαι τὰς ἀσπίδας, ἐπειδὴν κάμωσι πολεμούντες» Σχολ. Ἀριστ. Ἀρχ. 1087· «κιλλίβαντες» τραπέζων βάσεις καὶ ὑποθήματα Πούχ. Ἀθῆν. 5, 208· 6) = ὑποκωφώνια, τμήμα τι τοῦ τῆς ἀμάξης κήρυκος Πολυδ. 1, 143· γ) τὸ ξύλινον σκεύασμα ἢ ἱκρίωμα καταπίπτου, πετροδόλου μηχανῆς Βίτων. μῆχ. 110, 21· δ) ἀκρίδας ζωγράφου, τὸ ξύλιν. μηχανήσασμα, ἐφ' αὐ-

τὸταται ἡ ζωγραφουμένη εἰκὼν Πολυδ. 124^ο πρβλ. ἀκρίδας.

Κιλλικύριοι (κ. Καλλικύριοι, Κιλλικύριοι Φώτ. λξξ. ρητ.), οἱ· οἱ δίκην Εἰλωτῶν ὄντες γείρειοι τῶν Σαρακουσίων γεωμῶρων δουλοὶ οὔτινες ἀποστάτες ἐξέβαλον αὐτοὺς καὶ αὐτῶν κατέλαβον μέρος τῆς πολιτείας Πούχ. Κιλλικίων, ὄντος (κυλλὰ κοῶν), ὁ· ἐπώνυμ. Ἀχαιοῦ, υἱοῦ τοῦ Μέρποπος, τοῦ πρώτου δόντος τοῖς Πριηνεῦσι τὴν Μίλητον ἢ Σάρον Ἀπ' αὐτοῦ, συνεθετομένου πάντοτε νὰ ληφ. «πάντα ἀγαθὰ» ἢ παροιμ. «ἀγαθὰ Κιλλικίων» πάντα ἀγαθὰ ἔχει, ὡς ἔφη Κιλλικίων Σουδ. Ζηνδ. Κιλλικίαντες = προδότες Σημ. Ἀποστ. Κίλλιξ (κ. κίλιξ), ἴκος, ὁ· «κίλιξ βοῦς» ἐν κέρας ἔχων ἀπεστραμμένον· Πούχ. Κίλλιος (κίλλος), 3^ο ὄνῃ ὅμοιος, ὁμοιοχρῶματος, φαῖος ὡς ὄνος ἢ ὄναγρος, «ὄναγρον χρῶμα» ἔχων Πολυδ. 7, 56.

Κίλλος, 3^ο κίλλιος, φαῖος (σταχυερδὲς) τὸ χρῶμα, «εἶδος χρώματος φαῖος» ἔχων Εὐβουλ. ἐν Σχολ. ἴλ. π. 231, Πούχ.

Κίλλ-ουρος (ὀδρὴν κίλλω = σείω, κινῶ), ὁ· εἶδος σισαυπογίδος Πούχ. (Κίλλω, ἀρχ. λξξ. ἀπαντώσα ἐν τισι συνθετοῦ «κίλλω»).

Κίμ-αρος, ὁ· ἀκρωτ. τῆς ΝΔ. παραλίας τῆς Κρήτης, Στράβ. νῦν Κίβο Καραβοῦζα.

Κιμβάζω· 1) ὑποπτήσσω καὶ κατακλύπτω (ζαρώνω, στριμνώνω ἀπὸ φόβου), ὅθ. ὁ· στάζω, βραδύνω, «στραγγιζομαι» Φώτ. 106, 13^ο πρβλ. κίμβάζω, σκιμβάζω 2) στρατεύω καὶ «κιμβάζω» στρατεύεται Πούχ.

Κιμβεία, ας, ἢ· κιμβεία, αἰσχροκέρδεια, φειδωλία, μικρολογία Ἀριστ. π. ἀρετ. κ. βί. 1251, 5, 8, Βεακ.

Κιμβερικὸν (ἐνν. «ἱμάτιον»), τὸ πολυτελὲς καὶ διαφανὲς γυναικεῖος χιτωνίσκος (Πούχ. Πολυδ. 7, 49) Ἀριστ. Λυσ. 45, 52, ὅπερ «κιμμερικόν» Φώτ. 165, 22, «κιμβερικόν» ἢ «κιμμερίον» Σουδ.

Κιμβεύω· ὀδοιπορῶ Πούχ.

Κιμβεία, ας, ἢ, ἐσφ. γρ. τοῦ «κιμβεία».

Κιμβεϊκία κ. κιμβικία, ας, ἢ· γλισχρότητι φειδωλία, μικρολογία, ἀρχ. λξξ. πρβλ. κίμ-βεία.

Κιμβικεύομαι· μικρολογῶ, κοιν. φειδωλεύομαι, φιλαργυρεύομαι διὰ παραμικρὰ μτγν.

Κίμβιξ, ἴκος, ὁ· φειδωλὸς, γλισχρός, φιλάργυρος Ἀριστ. ἦθ. 4, 1, Πλούτ. ἦθ. 632· καὶ αἰσχροκέρδης Σιμωνδὲς ἐν Ἀθῆν. 14, 656^ο ἐν γέν. μικρολόγος, 7, 303, κ. μτγν.

Κίμβροι, ὧν (Κίμβροι = λησταὶ Πλούτ. Π = Κιμμέριοι), οἱ· Γερμανικὸς λαὸς (γσ. ἀπὸ τῆς Ἰουλιανδίας, Δανίας) Πλούτ. Ἐπίθ. Κιμβρικός, 3^ο Κιμβρική χερσονήσος = Ἰουλιανδία, Δανία Πτολ. Κιμβρική βόσπορος = Κιμμέριος βόσπος Στράβ. Κιμβρ. κατορλώματα κτλ. Πλούτ. - ὀρθοστάδια Ἀριστ. Λυσ.

Κιμμέριοι, ὧν, οἱ· π. Ὅμ. μυθικ. λαὸς τοῦ Δ. κόμου πρὸς Β. τῆς εἰσόδου τοῦ Ἀἰδου (ὅθ. καὶ Κερβεριοὶ) καὶ ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἀρχ. ὅτ' ἐν μὲν κάτ. Ἰταλίας (ἐν Βαίαν). ὅτ' ἐν κάτ. Ἰσπανίας, ὑπὸ δὲ Στράβ. κ. ἄλλ. ὡς τὸ ἐξελ-

ληγμένον ὄν. τῶν Κίμβρων. Ἀπὸς τῆς βορείου παραλίας τοῦ Πόντου, μεταναστεύσας μετέπειτα ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ Στράβ. Ἡ γῆ ὡς αὐτῶν Κιμμερία (ἰων.-ἰν) Ἡρ. Ἐπιθ. Κιμμερικός, 3· Κιμμερικὸν ἔθνος Στράβ.-χιτῶνια Ἀρ. Ἰνδ. α) Κ. βόσπορος, ὁ πορθμὸς τῆς Μαϊωτῆδος λίμνης (Ἀζοφικ. θαλ.), ὃν ἔκ πορθμ. τοῦ Κιμμοῦ Στράβ. β) Κιμμερικὴ κώμη ἡ Κιμμερικὸν αὐτόθ, Ὡς. Κιμμερίας, 3· Κιμμεριοὶ ἄνδρες Ὡδ.-τείχεα Ἡρ. Ἰδ. α) Κιμμεριανὸν ἄκρον, ἀκρωτήρ. τῆς Ἀσιατικ. Σαρματίας Ἡτολ. β) Κ. βόσπορος = Κιμμερικὸς βόσπ. γ) Κιμμεριον ὄρος, ὄρ. τῆς Ταυρικ. χειρσονήσου Στράβ. δ) Κιμμεριον (τό), πόλ. τῆς Ταυρικ. χειρσονήσου Ἡτολ. ε) Κιμμερίς, ἴδιος, (ἡ) Κ. θαλά, ἡ Κυδίλη Ἰδ. ἡ ἐν ταῖς βορείαις ἐκβολαῖς τοῦ Βοσπόρου πόλις Στράβ.

Κίμπτω· σκίμπτω Ἡσυχ. Κιμωλία, ας (ἐνν. «γῆ»), ἡ ἡ Κιμωλία, χερσόνησος, ὡς τὸ σκαπνόν εἰς κάθαρσιν τῶν ἐνδοματίων καὶ ξύρην τὸν γενεῖον Ἀριστ. Βάτρ. Κίμωλος (ἴσ. = Κίμωλος), ἡ μία τῶν Κυκλάδων νήσ. Σχόλ. Στράβ. Ἐπιθ. Κιμωλίας, 3· Κιμωλίας ἐσχατὸς Ἀμφιγ. ἐν Ἀθην. Ἰδ. Κιμωλ. γῆ, Ἰδ. ἄνω.

Κίμων, ὠνος Ἰ) Ἀθηναῖος, υἱὸς Στρεσαγόρου καὶ πατρ. Μιλιτιάδου (ἐκ τοῦ γέν. τῶν Φιλαιδῶν) Ἡρ. 2) ἔγγονος τοῦ ἀνωτ. καὶ υἱὸς τοῦ περιφύμου στρατηγ. Μιλιτιάδου καὶ Ἡγησιπύλης, ὁ περὶ φέρων νικητὴς τῶν Περσῶν παρὰ τὸν Εὐρυμέδοντα πυτ. καὶ ἐν Κύπρῳ, ἐνθα (ἐν Κιτίῳ) καὶ ἐτελεύτησε. Ἀντίπαλος πολιτικὸς τοῦ Περικλέους, συνεργεῖς τοῦ ὑποίου ξυστρατίου τῆς πατρίδος του τὸ 460 π. Χ. ἐπὶ 10 ἔτη καὶ ἀνεκλήθη ὑπ' αὐτοῦ πάλιν τὸ 456 π. Χ. Θουκ. Ἀριστ. Πλούτ. Ἐπιθ. Κιμωνίος, 3· «Κιμωνίαις λείψαν», «Κιμωνίον ἱερὸν», ἐν ᾗ ἐτελεύτησε ὡς ἦρωες Σουτ. 3) Ὀλυμπιονίκης (Ὀλ. 108, 2 = 348 π. Χ.) Αἰσχίν. 4) ἄρχων ἐπὶ ὠνομος μετὰ τὴν Ὀλ. 122, 1 = 292 π. Χ. Ἐπιγρ. ἐν Φιλίππ. 5) περιφύμος Κλεωπάτος ζωγράφος Ὀλ. 80 = 460 π. Χ. Αἰλ. Κινάβαρι, εως, τό· κιννάβαρι, ὅπερ Ἰδε.

Κινάβρα, ας, ἡ ἡ τῶν τράγων δυσωδία, ἄλλ. «γράσος» Λουκ. ὧς κατ. 10· ἡ τῶν μασχάλων Εὐπολ. ἐν Πολυδ. 2, 77· τὸ τοῦ βυπαρξογνίου Λουκ. νεκρ. διάλ. 10, 9, hircus, [—].

Κινάβρα (κινάβρα) ἄμτβ. = ὅζω κινάβρα, ἐκδόλλω δυσωδία, ὅταν ὁ τράγος, κοιν. βρωμῶν ὅαν τραγί, ἐν γέν. ὅζω (βρωμῶ) «αἰγῶν τε κινάβρων τε» Ἀριστ. πλ. 294.

Κινάβρευμα, ατος (κινάβρευμα), τό· κινάβρα, ἀποκαθάρματα ὄντα = Ἡσυχ. Κινάβρεως, ἴως, ὁ· ἀλώπηξ, μτφ. πανουργος ἄνθρωπος. Θεόφρ. 5, 25, ἐνθα «κινάβρε» κατ' εἰκασ. τοῦ «ὡς κινάβρε» εἶδος.

Κινάδιον, τό, ὅπου τοῦ κατωτ. Ἀρποκρ. 3, 19.

Κινάδος, εος (συγγ. τῷ «κινέω»), τό· πᾶν (ἐπιδραβεῖς) θηρίον, ὅπως (Ἡσυχ.)· «περὶ κινάδων καὶ ἱερειῶν» Δημόκρ. ἐν Σουτ. ἀνθ. 44, 18· 6) ἰδ. Σικελία, ἡ ἀλώπηξ Σχόλ. Θεοφρ. 5, 25· μτφ. πανουργος ἄνθρωπος καὶ ὅς· Ἀριστ. νεφ. 447, ὅν. 429. «ἐπίτριπτον

κινάδος» κοιν. διαβολομένη ἀλεποῦ, τετραπερασμένος ἄνθρωπος. Ἀνδοκ. 1, 99· ὡς ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεὺς Σοφ. Αἴ. 103, Δείν. 1, 40, Δημ. 18, 242, Λουκ. ψευδολ. 32, Iulian. [—].

Κινάθ(α,ς, ου, ὁ· κρυπτός Ἡσυχ.

Κινάθ(α)ζω· κινῶ Ἡσυχ.

Κινάθισμα, ατος (κινάθ(α)ζω), τό· κίνημα Ἡσυχ. «κινάθισμα κλύω πλάσας οἰωνῶν» = ἡ ἀκουστὴ κίνησις, ὁ ἐκ ταύτης ὁρμῆς Αἰσχ. Ἡρ. 124. [—].

Κινάθισμός, ὁ· κίνησις Φωτ. λεξ.

Κιναιδεῖα, ας, ἡ· κιναιδεῖα, ἀνδρογῆ Αἰσχίν. 1, 131· εἰς πλ. Δημητρ. 3ητ. 97.

Κιναιδεύομαι· κιναιδίζομαι Σχόλ. Λουκ. Διδ. τραγ. 8.

Κιναιδεῖα, ας, ἡ· τρόπος κιναιδίου, ἡ παρὰ φύσιν ἐνεργητικ. κ. παθητικὴ ἀστέλγεια αὐτοῦ, μτφ. αἰσχρουργία, ἀναίσχυντία Αἰσχίν. 2, 99, Λουκ. Δημ. 3ητ. 50.

Κιναιδεῖατος, 3· κιναιδίου βίον ζῶν, ἀσελγῶς Ἀρτιμίδ. 2, 12.

Κιναιδίζομαι· ζῶ κιναιδίου βίον, πράττω ἡ προσφέρωμαι ὡς κινάδος,

Κιναιδίων, τό· «ἴσχυς, κίλλουρος» (ἄπερ Ἰδε) ἄρχ. λεξ.

Κιναιδίσμα, ατος (κιναιδίζομαι), τό· ὁ ἀσελγῆς βίος, πρᾶξις κιναιδίου Εὐστ. 1784, 54.

Κιναιδο-γράφος, ὁ, ἡ· συγγραφεὺς κιναιδισμάτων, ὁ γράφων, ἡ γράφουσα κιναιδισματα Β· Ἀν. 429.

Κιναιδο-λογεῖω, ἄμτβ. εἰμὶ κιναιδολόγος, λέγω, γράφω περὶ κιναιδισμάτων, ἀνιθικ. πραγμάτων, ἐπὶ Σωτ. Στράβ. 14, 408.

Κιναιδο-λογία, ας, ἡ· τὸ λέγειν, γράφειν περὶ κιναιδισμάτων, αἰσχρῶν πραγμάτων Δ. Λαέρ. 4, 40.

Κινάιδος, ου (κινέω = βινέω, οὐχὶ δὲ «κινῶ τὴν αἰδῶν» ἡ «κινῶς τῆς αἰδοῦς»), ὁ· α) ὁ παρὰ φύσιν ἐνεργῶν καὶ πάσχων ἐν τῷ σώματι, ἐν γέν. διεφθαρμένος τὰ ἥθη, κάθαρμα, «ἀσελγῆς, μαλακός» (ἄρχ. λεξ.) Πλάτ. Πρωτ. 494 κ. μτγν. «ἡ κινάιδος» Λουκ. ὄν. 35· «μηδὲν διαφέρειν ὅπισθεν τινα ἢ ἔμπροσθεν εἶναι κινάιδον» Πλούτ. 3ητ. παραγγ. 381· 6) θαλάσ. ἰχθὺς Ὀππ. ἀλ. 1, 127· γ) πολλοὶ τιμὸς λίθος, μαργαρίτης Ἀρρ. Ἰνδ. 8, 8, oinadus, [—].

Κιναιδ-ώδης, εος, 2· ὁμοίος κινάιδῳ, ἀσελγῆς, ἀνηθοποιήτος Σχόλ. Ἀριστ. Ἀγ. 819.

Κιναιθιον, τό· 1) ἀκρωτ. Πελοποννήσου, Κινάθου φερώνυμον (ὅς· Κινάθος) Δ. Ἀλ. 2) πόλ. Λακωνικῆς Στράβ.

Κινάθος, ὁ· Αἰνείου ἑταῖρος, ἀφ' οὗ τὸ Κινάθιον ἀκρωτ. κίκληται Δ. Ἀλ.

Κινάθων, ὄνος Λακιδαιμόνιος ποιητὴς Πάυσ. Κινάκη, ἡ· ἀκινάκης Σοφ. ἀπυσπ. 899.

Κίναμον, τό· κίναμον Νικ. Θερ. 947.

Κινάμων, τό· κιννάμων, ας, ἡ· ἴδιος κινάρας (ἀγκινάρας) Ἀθην. 2, 70.

Κιναρη-φάγος, 3· κινάρας (ἀγκινάρας) ἰσθίον, τρώγων, ἄλλ. «κιναρηφάγος» Ἰδ. Ἐπιγρ. (πάρ. 41).

Κιναρύζομαι· ὀρθῶς συνάμα καὶ γαγγίξω,

«ὀρηνεν μετὰ τοῦ γογγίζεν» Ἡσυχ. πρβλ. κινδύομαι.

Κίναρος, ἡ νῆσ. τοῦ Αἰγαίου πελ. Ἀθην. Πλούτ. νῦν Κινάρα.

Κιναρών ἡ ὥν, ὧνος, ὁ τόπος Κωνσταντινουπόλεως Σωκρ. Ἰστ.

Κιν-αχούρα, ας, ἡ πυκνὸν κόσκινον, πυκνάδα, χρήσιμος εἰς κοσκίνισιν καὶ διαχωρίσιν τοῦ ἀλεύρου ἀπὸ τῶν πιτύρων Ἀριστ. ἐκκλ. 370, [—].

Κινδαλισμός, ὁ ἔρε κινδαλίσος.

Κινδάλος, ὁ ἔρε κύνδαλος.

Κινδᾶξ, ακος ὁ 1) ἐδικνήτος, ἀρχ. λιξ. 2) = κίνδυνος Φώτ.

Κινδᾶψός, ὁ σκινδαψός.

Κινδᾶλη, ἡ κόμη Καρίας. ἀρ. ἡς ἡ Ἀρτεμις Κινδυῆς (γεν. ἄδος) κέκληται Στράβ. κατ. Κινδυῆς, ἑως, ἱων. ἑως Ἦρ.

Κινδᾶνευμα, ατος, τό ῥιφοκίνδυον, τόλμημα, τόλμηρόν ἐπιχειρήμα Σοφ. Ἀντ. 42, Εὐρ. Ἰ. Τ. 1001, Πλάτ. πολ. 5, 451, μετν.

Κινδυνεύειν (κινδυνεύω), τό πρέπει νά κινδυνεύῃ, τόλμησῃ τίς τε Εὐρ. ἀσπασ. 572.

Κινδυνεύτης, οὔ, ὁ ὁ ῥιφοκίνδυνος, τόλμητης Ἡσυχ. 1, 70.

Κινδυνευτικός, 3) ἐπικινδῆς ἔχων πρὸς τὸ κινδυνεύειν, τόλμᾶν, ῥιφοκίνδυνος Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 9.

Κινδυνεύω α) ῥίπτομαι εἰς κίνδυνον, τόλμᾶ, ἰδ. ἐν τῇ μάχῃ, μάχομαι ὅτε μὲν ἀπολ. Ἡσυχ. 1, 20* «ὡς οὐκ ἀπλόσθαι τὸν μέλλοντα ἐπ' ἵππου κινδυνεύειν» Ξεν. π. ἱππ. 12, 1* «πρὸς τοὺς πολεμίους», ἀπομ. 3, 3, 14 Δημ. 15, 24* «περὶ τῆς ψυχῆς» Ἀριστ. πλ. 524* «περὶ τῆς πατρίδος» Πολύβ. 1, 27, 1* «ὅπερ τῆς ἀρχῆς», 1, 2, 2* «ὁ κινδυνεύων τόπος» = ὁ ἐπικίνδυνος τόπος, ὁ τόπος τοῦ κινδύνου, 3, 115, 6* «περὶ τοῖς φιλοτάτοις» Πλάτ. Πρωτ. 314* «ὅτι δ' ἐπὶ οὗτ. — τῇ ψυχῇ = ὅτι, βάλλω εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν μου Ἦρ. 7, 209* — τῷ βίῳ Πολύβ. 5, 61, 4* «τοῖς ὅλοις πράγμασι», 1, 70, 1* ἐπὶ αὐτ. «τὴν μάχην ἐν τοῖς ἐπιλέκτοις κινδυνεύουσα» = συνηγωνίσθη, συνεπολέμησα μετὰ τῶν ἐπιλέκτ. Αἰσχίν. 2, 169* «κινδυνεύω τὴν ψευδομαρτυρίαν» = ῥίπτομαι εἰς τὸν κίνδυνον τοῦ νά κατηγορηθῶ ἐπὶ ψευδομαρτυρίᾳ Δημ. 41, 16* κινδυνεύω κινδυνεύω Πλάτ. πολ. 4, 451* «πάντας κινδύνους, νόμ. 7, 814* 6) ἀμτῶ. διατρέχω κίνδυνον, εἰρὶ ἐν κινδύνῳ, κ. νῦν «κινδυνεύω» «τὸν ναυτικὸν στρατὸν κινδυνεύει ἀποβαλεῖν» Ἦρ. 8, 65* κινδυνεύει διαφθερῆναι Ἡσυχ. 3, 74, πρβλ. Ξεν. ἀπομ. 4, 7, 8* «ἔξ οὗ κινδυνεύει νῦν ἀποθανεῖν» Πλάτ. ἀπολ. 28* «μὴ περὶ τοῖς φιλοτάτοις κυβεύῃς τε καὶ κινδυνεύῃς», Πρωτ. 314* συνήθ. «περὶ τινος», Γοργ. 521* «— περὶ τοῦ βίου» Ἀριστ. πλ. 524 κ. οἱ μετ' αὐτ. ἰδ. κινδυνεύω ἐν δικαστηρίῳ, θανάτου κρίνομαι, κατηγοροῦμαι περὶ ἰσχυρὸν ἔγκληματος. Παῦ. βάλλομαι, τίθεμαι, περιπίπτω εἰς κίνδυνον «ἐν δίκῃ καὶ κινδυνεύομενος» Πινδ. Ν. 5, 14* εἰς πάλεμον Ἰσοκ. 1, 43* «μὴ ἐν ἐνὶ ἀνδρὶ πολλῶν κρείττης κινδυνεύεσθαι» = μὴ ἕνα ἄνδρα νά μὴ

βάλλωνται εἰς κίνδυνον κτλ. Ἡσυχ. 2, 35* «μὴ οὐκ ἐν τῷ Καρὶ ὅρτῳ ὁ κίνδυνος κινδυνεύεται ἀλλ' ἐν τοῖς οὐδαί» Πλάτ. Λάχ. 187* «οὐκ ὦν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει» Δημ. 19, 285* «τὰ χρήματα κινδυνεύεται εὖ θανατῶναι», 34, 28* «τὰ ὑπὸ πολλῶν κινδυνεύοντά» = ἐπικινδυνῶν ἐπιχειρήσεις Λυσ. 2, 54, πρβλ. Ἀρρ. Ἀν. 2, 7, 5* «τὸ φιλοπόλεμον καὶ κινδυνεύομενον» Δ. Σικ. 2, 21* τὴν πολλὴν συνήθ. ἐπὶ μὴ πραγματικῷ κινδύνῳ, κινδυνῶν ὡς. «κινδυνεύω» = φαίνομαι, εἶμαι σχεδόν «κινδυνεύουσιν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γούττες εἶναι» = κινδυνεύουσι νά φανῶσι, φαίνονται ὅτι εἶνε ἀπατεώμενοι Ἦρ. 4, 105 κ. συγν. παρ' αὐτ. ἰδ. ὡς μετρίφων ἐκφρασίς βεβαίως γνώμης = μοι φαίνεται, εἶνε πιθανόν, δυνατόν (= τῷ λατ. haud scio an), «κινδυνεύω πᾶς πονθῆναι» = μοι φαίνεται ὅτι πάσχω, ὅτι μοι συμβαίνει Πλάτ. Γοργ. 485* «κινδυνεύω σοὶ δοκεῖν μακάριός τις εἶναι» = κινδυνεύω νά σοι φανῶ, σοὶ φαίνομαι σχεδόν ὅτι κτλ. Μενέξ. 71* «κινδυνεύεις ἀληθῆ λέγειν» = ἴσως ἔχεις δίκαιον, συμμ. 205 κ. ἐπὶ καταφατ. ἀποκρ. Φαίδρ. 256* «κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν» = φαίνεται ὅτι εἶνε Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 34, periculum suscipio.

Κινδύος, (ἴσ. συγγ. τῷ «κινέω» ἢ ΚΙΔ), ὁ ὡς καὶ νῦν. ἰδ. ἐν πολέμῳ, δικαστηρίῳ — μέγας Πινδ. Ὀ. 1, 81, Π. 4, 107* «τόν ο' ὅπ' Ἰλίου σέθεν κινδύνον» Αἰσχ. Ἀγ. 857* κινδύνον περὶ, Χο. 268* «κινδύνῳ βάλλω τινά» = ῥίπτω τινά εἰς κίνδυνον. Ἐκτ. 1019* «κινδύν. αἰρομαι μέγαν» = ὑποδοῦμαι, ἀναλαβεῖν δάνομα Εὐρ. Ἦρακλ. 503, ὡς. Δημ. 60, 20* — ἀναλαβεῖν δάνομα = κοιν. ἀναδέχεσθαι, ἀναλαμβάνω τὸν κινδύ. Ἦρ. 3, 69* «ὁποδοῦμαι Ξεν. Κύρ. 1, 5, 12* ῥίπτω Εὐρ. Ῥῆσ. 154 κ. συνήθ. «κινδύν. ἀναρρίπτω», ὡς «κύνδον ἀναρρί.» (ὁπερ ἴδε) κινδύνους ἐπιβάλλω Πλάτ. Θεαίτ. 173* «εἰς κινδύνον τινα καθίστημι» = ἐμβάλλω, φέρω εἰς κινδύ. Ἡσυχ. 5, 99* «ὁ κίνδυνος αὐτοῖς ἐγένετο περὶ ὅλης τῆς πόλεως» = κινδυνεύουσιν, ἡγωνίσθησαν ὑπὲρ ὅλοκλ. τῆς πόλ. Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 7* «ἐν κινδύνῳ εἶμι» Πλάτ. Θεαίτ. 142* «εἰς κινδύνον ἔρχομαι», Πρωτ. 313, (Ξεν. Κύρ. 1, 4, 8*) κινδύνον προΐμι, Θεαίτ. 181* κινδύνον κινδυνεύω, ἀπολ. 34* «εἰς κινδύν. ἐμβαίνει» Ξεν. Κύρ. 2, 1, 15* κινδύν. ὑπομένω, 1, 2, 1* — ὑποδοῦμαι, 1, 5, 12* «οὐ μικρὸς κινδύνος ἔστιν ἐξαπατηθῆναι» Πλάτ. Κρατ. 436* «ἐκ τούτων κινδύν. τὴν προγεγονυῖαν χάριν μετοδοῦμαι» Ξεν. ἀπομ. 2, 7, 9* «κινδύν. ἡν βρασινοῖσθαι» Λυσ. 13, 28* «πόλιν κινδύνους ἔσχε δορὶ πεσεῖν» Εὐρ. Ἑκ. 4* ἔτι, τόλμημα, παρακινδυνεύομένη, τόλμηρὰ ἐπιχειρήσις, τὸ βάλλειν τινά ἐαυτὸν εἰς κίνδυνον. Ἐπὶ δίκ. «κινδύνος μέγας καὶ θεινὸς ἡγωνίσθη» Λυσ. 2, 24, κ. συγν. οἱ ῥῆτ. periculum.

Κινδύν-ὡδης, εὖς, 2) ἐπικίνδυνος, κινδύνου πλήρης «κινδύ. καὶ ἐπισφαλής» Πολύβ. 8, 22, 3* — πόλεμος Πλούτ. Κατὰ. 25 κ. μετν. ἔ-πληρ. — ὡς «τὸ πέλαγος ἐπιπνύμεν καὶ κινδυνώδης» Ξενόφ. Δ. Ἀλ. 7, 6, periculosus.

Κινέας, ου, κλ. Κινέα· 1) ἱατρὸς καὶ συγγραφεὺς πολιτικ. συγγραμμάτων, φίλος τοῦ Πύρρου Δ. Στκ. Κικ. 2) ἑσπερος.

Κινέρμου, οἶ· Ἰγούδια Πάσχ.

Κινέω (ρίτ· κί, κίω, πρβλ. κίω)· κινῶ τι, ποιεῶ κινεῖσθαι, κινῶ. τὸ κινῶν. κινῶ, τὸ κινῶν νά κινῆται· Ὁδ. ω, 5· «οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναστραί» = οὐδ' ἡμπούρου κανέν ἀπὸ τὰ μέλη των νά κουνήσουν, ἀνεμίσουν μήτε νά σπασοῦν, 0, 298· «κάρη κινῶ» = κουνῶ τὸ κεφάλι, ὡς σημεῖον δυσσέρεσκειας ἢ ὀργῆς (κ. νῦν ὡς. μάλιστα ὡς σημ. ἀπειλή)· «κινῆθεις ἔφη» Πινδ. ἀποσπ. 70· «φόδος κινεῖ, ταράσσει καὶ διώκεται θέμας» Λισχ. Χο. 287· «κινεῖ γὰρ ἀνὴρ ὅμα» = ἀνοίγ' ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἡμῶν του Σοφ. Φιλ. 854· «τὸν λεύκασπιν ἄνθρωπον ὄψεται κινῆσασα γαλινῶ» = τρέψεται εἰς συγχ' Ἄντ. 109. Παλ. «ὄψεται κινῆσθαι» Σοφ. Οἱ. Κ. 1656· «μόλις γεραίτ' κινῶσιν μέλη» Εὐρ. ἀποσπ. 172· «πόδα Βέκχ. 764· «δὲρ Ἄνδρ. 307· (ὡς, «κιν. ὄπλα» Θουκ. I, 82)· «τάχ' αὖ στρατός κινῶτο» Εὐρ. Τῆς. 139, καὶ περ. ἐν τοῖς πολέμοις μετακινῶν τι· ἀνδραγαθία Ἦρ. I, 183· «τὴν ὄρια Πλάτ. νόμ. 8, 842, κ. μέσ. κινῶμαι, ἀντιθ. τῶ «ἵσταμαι, ἵστάναι», πολ. 4, 436· ὡς. «κινῶμενα καὶ ἱστῶτα», Θεατ. 181· ὡς. ἐπὶ χορευτικ. κινήσεων, νόμ. 7, 800· κ. ἐπὶ αἰτ. «αἰσχυρόνται τοιαῦτα τῷ σώματι κινεῖσθαι» = οὕτω πως νά χορεύωσι, νόμ. 2, 656· «Ἐν γέν. κινῶμαι, πορεύομαι, κινῶ. κουνῶμαι, κινῶ (ἀμτῶ. οἶον, ἐκίνησεν τὸν ὄρομον, ὅς τὸ ταξεῖται, κίνησε, κίνησε νά πάγῃ» κτλ.) Ἦλ. α, 47 κ. συγχ. «ὡς μηδεὶς κινήσεται ἐκ τῆς τάξεως» Ξεν. Ἐλ. 2, 1, 22· μτφ. «κινεῖν τὰ χρήματα ἐς ἄλλο τι» = νά μεταχειρισθῶσι τὰ ἀποστειλαμένα χρήμα. εἰς ἄλλο τι, πρὸς ἄλλον σκοπ. Θουκ. 2, 24· «τὸν χρημάτων κινεῖν» = περὶ τὸν τὰ χρήμα. βάλλω χερί· εἰς τὰ χρήμα. I, 143, 6, 70· «χρήματα κινεῖν ἱερὰ» Δημ. 24, 179· «γῆ κεινημένη» = προσηλωμένη, γεγενημένη Ξεν. κύν. 5, 18· «πᾶν χρήμα κινῶ, ὅπως» = τὰ πάντα μετέφερονται, κινῶ. κάρνα κάθε τρόπον Ἦρ. 5, 96· ὡς. «πάντα λόγον κινεῖ» Πλάτ. Φιλ. 15· «ὅσον λόγον πάλιν κινεῖται περὶ τῆς πολιτείας», πολ. 5, 540 μτφ. «μὴ κινήσῃς ἀγρίαν ὀδὺν πατρός» = μὴ ἀνακίνησιν κινῶ, ἀνεγνώγης κλ. Σοφ. Τρ. 970· «Ἰδὲ κινῶντες κακὰ», Οἱ. ε. 636· «ἔγερσι κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόοις κακοῖσι» = παροργίζων διὰ λοιδορίων· Ἄντ. 409· μτφ. «ἂ δ' ἐξάστια μηδὲ κινεῖται λόγῳ» = ὅσα εἰν' ἀμάρτια νά τὰ εἰσῇ τις καὶ δὲν λέγονται, «τὰ ἀπόρητα», Οἱ. Κ. 1523· παροιμ. «τὰ ἀκίνητα κινῶ» (ἐπὶ λέξ. «κινήσονται (τὸν Μιλτιάδ.) τί τὸν ἀκινήτων») Ἦρ. 6, 131, Πλάτ. νόμ. 3, 684. Μτφ. ἀνυσχῶ τινα, ἐνοχλῶ· καὶ δάκνω Πλάτ. πολ. 5, 474· «αὐτὸν ἐκίνουν» = δὲν τὸν ἀφῆνα ἡσυχον, 329· ἐρεθίζω, ταράττω Ξεν. ἀπομ. 4, 2, 2· «καὶ ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστηναι ἀνθρώπους ἐκ τῶν» = ταράττουν καὶ κίχουν τοὺς ἄνθρ. ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ των Δημ. 21, 72 κ. συγχ. Πλούτ. κ. ἄλλ. μτγν. 69. αὐτοπ.

κινῶμαι (κ. νῦν ὡς.) = στασιάζω, ταράττω· «οἱ Γαλάται ἐκινήθησαν αὐτοῖς» Δ. Κάσ. 40, 17 κ. συγχ. «τὰ κινεῖσθαι κινῶ» Πολύδ. 2, 21, 3· ὡς. «πάντα κινεῖται» = ὅλα ἀνακινῶνται καὶ ἀναφαίνονται (καθὼ παλαιὸν πάθος τοῦ σώμ. «βήγμα, στρίμμα» κτλ.) Δημ. 18, 198· μτφ. «νομαία τε κινεῖ πατρίαν» = μετακινεῖ, μεταβάλλει Ἦρ. 3, 80. Πλάτ. κ. ἄλλ. «Ἐτι ἀνερευνῶ, ἐξετάζω»· «Ἐμπεδοκλῆα πρῶτον τὴν βηταρικήν κεινηκέναι» Σ. Ἐμπ. μαθ. 7, 4 κ. συγχ. ὡς. «τραγοῦσαν Πλάτ. Σόλ. 29· κεινηκένος περὶ πᾶσαν τὴν μαγγανείαν» = ἐμπειρος πάσης μαγγ. Πλάτ. νόμ. 10, 908· «Ἐπὶ ἀνθρ. σημ. = βινέω Ἄριστ. νεφ. 1371 κ. συγχ. πρβλ. Λουκ. παρὰ. 10· οἱ κινῶνται κινῶνται, Ἐμπ. πρ. 20, 86 (11, 202). Ὡς ἀμτῶ. «αὐτοῖς ἐκ παθὸς ἐκίνοι» (παρὰλεῖται τοῦ ἀντικ. «πατρῶν») Πολύδ. 2, 52, 2, μονοα.

Κινηθμός, ὁ· κίνησις· κινήθους πτέρων Πινδ. Π. 4, 208.

Κινηθρον, τό· 1) κίνητρον Πολυδ. 17, 169, ἔνθα «κίνηθρον» Βέκκ. ἀνακινῶσαι. 2) λιμνὴς, κιν. λιγνιστήρι Σχόλ. Ὁδ. λ, 127.

Κίνημα, ατος, τό· α) τὸ κεινηκένον, κίνησις, σείσις Ἀριστοτ. π. κόσμ. 6, Πλούτ. κ. ἄλλ. μτγν. «κίνημα ἀπειροαγαστὸν πάθος» Σ. Ἐμπ. ἡθ. 83· 6) ἰδ. αἱ κινήσεις τῶν μιμικ. χορευτῶν Λουκ. ὄρχ. 62· γ) ἐρεθισμός, ἐξαψίς, ταραχὴ Πολύδ. 5, 29, 3, Πλούτ. Φάδ. 20· δ) γραμ. κλίσις ἢ σχηματισμός βήματος Μ. Ἐπ. μοιυς, [ε].

Κινησίαις, ου, κλ. Κινησία· Θηεατος ἢ Ἀθηνατος, οὗτος Μελήτορ, ποιητὴς διθυράμβων, 20· «ὁ διθυραμβοποιὸς» Σουδ. ἢ «ὁ μελοποιὸς» Πλούτ. «ὁ κυκλίων χορῶν ποιητὴς» Αἰλ. κ. σκωπτικ. «ὁ φιλόμοιρος» Ἀριστ. «Φιλιώτης Ἀχιλλεύς» Στράτ. Κατ' αὐτοῦ συνέγραψε λόγον ὁ Λυσίας (Ἀρποκρ.) καὶ ὁ Στράτωνος ἑμῶν. αὐτῶ ποιήμα Ἀθην. Ἀπ' αὐτοῦ ἢ παροιμ. «τὰ Κινησίου ὄρεα», παροιμ. ἐπὶ τρυφῇ. ἀνθρ.

Κινησί-γαιος, 2· ἐνοσίγαιος, ἐνοσίχθων Σχόλ. Ἦλ. 5, 135, Πάσχ.

Κίνησις, εως ἢ· α) ὡς καὶ νῦν ἢ πρῶτ. τοῦ κινεῖν τι Πλάτ. Φαίδρ. 245, ἀντιθ. τῶ «στάσις», σοφ. 250· καὶ ἡμεῖς Ἀριστοτ. ἡθ. 7, 14 κ. αἱ μετ' αὐτ. 6) στρατιωτικ. κινήσεις Πολύδ. 10, 21, 22· γ) ἐρεθισμός, ἐξαψίς, ταραχὴ, στάσις Θουκ. 3, 75· καὶ ταρραχὴ Πολύδ. 3, 4, 12 κ. συγχ. μτγν. ὡς Ἦρωδ. δ) πολιτικὴ μεταβολή, μεταπολίτευσις Ἀριστοτ. πολ. 2, 8· ε) «κίνησις λαῖα σαρκή» = ἡδονή (Ἐπικούρου), ἢν Ἀριστ. πρὸς καὶ ἢ Κυρηναϊκὴ αὐτ. σχολὴ εἰδῆται· ὡς τὸ ὑψιστον ἀγαθόν· ε) γραμ. κλίσις, ἰδ. σχημ. τοῦ βήματος, μεταβολὴ φωνήεντος Ἦρωδ. π. μον. λ. motus.

Κίνησι-φόρος, 2· κίνησις φέρων, προξενῶν· φύσις Ὀρφ. ἕμν. 9, 21.

Κίνησι-φυλλος, 2· εἰνοσίφυλλος, τὰ φύλλα κινῶν, σείων Σχόλ. Ἦλ. 6, 632.

Κινησί-χθων, ατος, ὁ, ἢ· ἐκινῶν, κίνησιν τῶν Σχόλ. Σοφ. Ἄντ. 154.

Κινητός, (κινέω), 3. α) ὅτινα μέλλει ἢ πρέπει νὰ κινήσῃ τις Πλάτ. ἀντερ. 134. β) νὰ μετακινήσῃ, μεταβάλλῃ Ἀριστοτ. πολ. 2, 8. οὐδ', κινήσιον = πρέπει νὰ μεταβάλλῃ ἢ καταργήσῃ τίς τις Πλάτ. πολ. 2, 373, κ. μετγν. movendus.

Κινητήρ, ἥρος, ὁ· κινήτης· γὰρ Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 21, 2· ἐπίθ. Πασειδῶνος Πινδ. Ἰ. 3. 37.

Κινητήριος, 3. κινήτικος, εἰς τὸ κινεῖν ἢ ὑπέρβαιναι, παρακινεῖν ἐπιτήδειος, ἀνήκων, κινῶν τι, ποιῶν κινεῖσθαι· «βοηλάτην μύωπα κινήτηριον» Αἰσχ. ἀποπ. 303. Οὐσ. «τὸ κινήτηριον» = τορύνῃ Σχόλ. Ἀριστ. ἱππ. 980.

Κινητήριος, οὐδ', ὁ· α) κινῶν τι, ποιῶν κινεῖσθαι· «κινῶν ἐπὶ κινήτῳ καὶ μοχλευτῷ» Ἀριστ. νεφ. 1397. β) ταραχοποιός, στασιαστής· καὶ καχέται Πολύδ. 28, 15, 12.

Κινητήριος, ἔρως. βινητήριος Πλάτ. κωμ. ἐν Ἀλκην. 10, 442.

Κινητικός, 3. α) εἰς τὸ κινεῖν ἀνήκων, ἐπιτήδειος, κινῶν τι, ποιῶν κινεῖσθαι· ὑπερβ. «ὅποσον κινήτικώτατον ἂν εἴη τῶν σωματίων» = τί περισσώτερον ἀφ' ὅλα εἶν' ἐπιτήδειον εἰς τὸ κινεῖν τὰ σώμ. Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8, κ. οἱ μετ' αὐτ. β) στασιαστικός, ταρακτικός, συνών. τῷ «στασιώδης» Πολύδ. 1, 9, 3, Δ. Σικ. 19, 14· γ) κινήτος, ἐπικλινὺς ἔχων πρὸς τὸ κινεῖσθαι (ἐπὶ τῇ θερμότητι.) ἀντίθ. τῷ «στάσιμος» Πλούτ. 99. 945· «ὡς βραδεία καὶ στάσιμος», ἀντίθ. τῷ «δύρροπος καὶ κινήτικος», 952. Οὐσ. «τὸ κινήτικόν» (πρὸλ. τὸ κιν. «κινήτικὸν = καθάρσιον»), ἰδ. παρὰ τ. Στωϊκ. «τὰ κινήτικα» = ἀξιοπρόσητα πράγματα.

Κινητός (κινέω), 3 κ. 2 (Πλάτ. Τιμ. 37)· κινούμενος, δυνάμενος κινεῖσθαι Πλάτ. Τιμ. 58, Ἀριστοτ. Πλούτ. Οὐσ. «τὰ κινήτα», κ. νῦν ὡς, τὰ κινήτα κτήματα, ἢ κινήτῃ περρούσια, ἐκκλ.

Κινητρον, τὸ· ὄργανον χρήσιμ. εἰς τὸ κινεῖν ἢ κυκλῶν (ἀνακατώνειν) τι, ἄλλ. «κύκλῃθρον, τάρακτρον» Εὐστ. 1675, 57 κ. Σχόλ. Νικ. Θερ. 109· ἴδε κινήθρον, κινήτηριος.

Κινῶν ἄλιν, τὸ· κυνῶν.

Κινκινάτος, ὁ· τὸ λατ. Cincinatus, ῥωμα. κύρ. ὄν. ἄνδρ. ταῦτ. τῷ Κικινάτος «Λεύκιος Κοίντιος ὁ καλούμενος Κ.» Δ. Ἀλ.

Κίνα, ἡς, ἢ· εἶδος γραστέως (γραστέου), ἀθανάτομένης ἐν Κιλικίᾳ, ἄλλ. «ἄγρωστις» Διοσκ. 4, 32· πρὸλ. τὴν νῦν «κίνα», τὴν φλοιὸν τοῦ ὀκωνίου δένδρ. τοῦ Περσῶ (ἐν τῇ Ν. Ἀμερ.). ὅστις εἶν' ἀντιφάρμακον τοῦ ῥιγελῶ πυρετοῦ.

Κίνα ἡς, ἢ· 1) πόλ. Ἰταλίας Δ. Σικ. 2) πόλ. Ἰσπαν. Ταρρακωνησίας παρὰ τὴν νῦν Guisone Πτολ. 3) Περσίδος Πτολ. 4) Ἀσσυρίας Πτολ.

Κιννάβα (Κιν(ν)άβα Πτολ.)· ὄρη Μαυριτανίας τῆς Καισαρικής (Φέξ κ. Μαρόκκου) Πτολ.

Κιννάβαρι, εἰς, τὸ ἢ κιννάβαρι, εἰς, ὁ (Ἀναξανδρίδ. ἐν Β. Ἀν. 104, 35, τὴν κιννάβαριν, 1208)· α) μεταλλὸν κιννάβαρι, ἐρυθροῦ ὄνυχος, συνιστάμενον ἐξ ὀδραγγύρου καὶ θείου, τὸ χρώμα, ἢ βαφὴ τοῦ κιννάβα-

ριεῶς Αἰλ. Ἰ. Ζ. 4, 21· β) ἑτερ. ἐρυθρὸν χρώμα ἀπὸ τῆς ρητίνης τοῦ δένδρ. «αἶμα ὄνυχου», ἄλλ. «κιννάβαρι Ἰνδικόν, αἶμα ὄνυχου» κ. ἀπλῶς «Ἰνδικόν» Διοσκ. 5, 110, Θεόφρ. π. λῖθ. 58 κ. Ιατρ. γ) τὸ φωτ. «ἰρυθρόδανον» (λατ. rubia, ριζάρι) καὶ ἢ ἐξ αὐτοῦ παρασκευαζομένη ἐρυθρὰ μελάνη, ὃ ἔγραφον οἱ Ρωζαντ. αυτοκράτορες Χοιροδ. ἐν Β. Ἀν. ἴδε τιγγάδαρι.

Κιννάβαριζω· ἔχω τὸ ἐρυθρὸν χρώμα τοῦ κιννάβαριος ἢ «αἵματος ὀνυχίου», εἰμὶ δμοιοχρώματος τῷ κιννάβαρι· ἢ «αἵματι ὀνυχίου» Διοσκ. 5, 87, 121.

Κιννάβαρινος, 3. βεδαρμένος ἢ ὁμοιοχρῶματι κιννάβαριος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1, Ἀθην. 9, 390.

Κιννάβαριος, 3. τῷ ἄνωτ. ἀμφ. γρ.

Κιννάβαρις· ἴδε κιννάβαρι.

Κιννάβριον, κ. κινάβριον, αὐτὸς, τὸ τῷ κατωτ.

Κιννάβριος, ὁ· πρόπλασμα ἀγαματοποιῶν, ἄλλ. «κιννάβριος» ἢ «κινάβριος». Ἐν γέν. σχῆδον, σκιαγραφία.

Κιννάβριος, ὁ· συλλογὴς κιννάβριον (καὶ νέλλας), Ἰνδικ. πτηνόν, κατασκευάζον τὴν καλιὰν του κλάδος κιννάβριον, ἄλλ. «κιννάβριος» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 13, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 2, 34, 17, 21· πρὸλ. Πρ. 3, 111.

Κιννάβριον, τὸ· κιννάβριον, ἰατρ.

Κιννάβριον-ἑλκισιν, τὸ· ἑλκισιν κιννάβριον (καὶ νέλλας) Γαλην. τ. 14, 515, 18.

Κιννάβριον-ἑλκισιν, εἰμὶ ὁμοιοχρώματος (τῷ θάμνῳ τοῦ κιννάβριον) Διοσκ. 5, 139.

Κιννάβριον-ἑλκισιν, 3. ἐκ κιννάβριον παρασκευασμένος· μύρον Πολύδ. Ἀθην. 10, 439· «κιννάβριον» πύλας Λουκ. ἀλ. ἰστ. 2, 11.

Κιννάβριον-ἑλκισιν, ἴδω· τῷ κατωτ. ἢ ὀποκ. αὐτ. Γαλην. 13, τ. 190.

Κιννάβριον κ. κιννάβριον (Δ. Περ. 945), κινάβριον (ὅπερ ἴδε), τὸ· ἢ κανέλλα, ὁ ἄρωματώδης φλοιὸς τοῦ ὀκωνίου κιννάβριον-ἑλκισιν, ἀθανάτομένου οὐχὶ ἐν Ἀραβίᾳ (κατ' Ἀρ.) ἀλλ' ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ Ταρσῶν (Κεϋλάνη) κ. Ἀγ. Μαν-ρικίω· μετηνήχθη δ' ἐμπορικῶς (ὑπὸ τῶν Φοινίκων) εἰς τὴν Ἑλλάδα Θεόφρ. Διοσκ. ἄλλ. [ξένη ἢ λέξ. = κάρφη (λεπτόν κ. ξηρὸν ξύλον, φρύγανον) Πρ. 3, 111], cinnamomum.

Κιννάβριον-ἑλκισιν, ὁ· κιννάβριον, ὅπερ ἴδε.

Κιννάβριον-ἑλκισιν, 2· κιννάβριον φέρων, φῶν. Οὐσ. «ἢ κιννάβριον-ἑλκισιν» (ἐν. χῶρα) = ἢ κιννάβριον φέρουσα, φύσσει Στράβ. 1, 63 κ. συγν.

Κίνα, ἡς, γέν. α. (πάντοτε) κ. ου (Δ. Σικ.), ὁ· τὸ ῥωμα. Cinnia, ῥωμα. ἄνδρ. ὄν. Λεύκιος Κίνας Πλούτ. Κ. Δ. Κάσ. Καὶ προσηγ. Κίνας· αὐτὸς καὶ οἱ ὅμοιοι τοῦ Πλούτ.

Κιννάβριος, ὡς, αἰ· «τὰ μικρὰ ὀνυχάρια» Ἰσχυρ.

Κιννάβριος, ὡς, ὁ, «κιν. ἱππος» = ἱππος ὅστις βαδίζει κινεῖ τὴν πλῆττει-τὴν οὐρανὴν εἰς τὰ πλάγια τοῦ, ὁπορθεῖται ἀδυναμίας Ἰσχυρ.

Κιννάβριον, αὐτός (κινύσσομαι), τὸ κινύσσομαι, μετῴρων, ταλαντεύομενον σώμα· ὡς δ' αἰθέρων «κινύμ» ὁ τῆς γῆς ἐπὶ γῆς.

πρὸς τὸν πόντον = εἰδωλον ἀέριον (Σχολ.), (λέγει περὶ τοῦ πόντου) πρὸς τὸν πόντον ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ οἰοῦνται μετεωροῦς (—) οὐρανοῦ καὶ γῆς (Προμ.) Αἰσχ. Πρ. 157, δι. γρ. «κινύματα» περὶ κινύσσομαι [—].

Κινύσμαι (βλ. κί, περὶ κίω, κινέω) μέσ. ἀποθ. κ. ἀποτ. εὐρ. μόν. εἰς ἐν. κ. παρ. κινύμαι, σείομαι, ταράττομαι «κινούντο φάλαγγες» Πλ. δ, 332 κ. συγν. ἐν τῇ πλοκ. «οὐδὲ σε λήθω κινύμενος», κ. 278 «τοῦ (κλαίου) καὶ κινυμένοιο», Ε, 173 κ. μετγν. π. Κινύρα, ας (γσ. «κινύρομαι», ἐκ τοῦ ὀρηνώδους αὐτῆς ἤχου), ἡ ἀσιατ. δεκάχορδον μουσ. ὄργανον, πληκτρῶν χροοῦμενον, Ο'. ἰωστ. [—]. Κινυράδααι (Κιν(ν)οράδαι «Πούχ»), ὧν, οἱ ἀπόγονοι Κινύρα (Σχόλ. Πινδ.) ἡ ἱερεὺς Ἀφροδίτης (ἐν Πάφῳ) «Πούχ. Κατὰ Πλάτ. ἴνους τι ἐν Πάφῳ».

Κινύρας, ἴων. κ. ἐπ. Κινύρης, γεν. ου κ. α (Πλάτ. νόμ.), ἐπ. αο (Νόν.) κ. εω (Τορτ.), κλ. Κινύρα (Πλάτ. Ἀθην.) 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Ἀμαθούσης, ἡ Φαρινάκης (Σουῖδ.), ἡ Σαύρης (Σχόλ. Θεοκρ.), ἡ Ἀγριόπτης (Πλιν.), ἡ υἱὸς Σανδάκου καὶ Φαρνάκης, ἡ Πάφου, ἡ Θεάντος, ἡ Εὐρυμέδοντος καὶ Παρίας υἱὸς Νύμφης, βασιλ. τῆς Κύπρου ἡ Πάφου καὶ πατ. Ἀδωνίδος, (ὅστις ἐντεθεὶν «Κινυρήτος» καλεῖται), ὁ ἀγαπητὸς Ἀπόλλωνος καὶ Ἀφροδίτης, παροιμιώδης διὰ τὰ λωυτὰ καὶ Ἀφροδίτης, παροιμιώδης διὰ τὰ λωυτὰ του· ὅθ «Κινύρου πλουσιώτερος», πλούτης του· ὅθ «Κινύρου πλουσιώτερος» ἐπὶ πολλὴ πλουσίον καὶ «τὰ Κινύρου τάλαντα» ἐπὶ πολλὰ πλούτου· 2) ἑτερος. [—].

Κινυρίζω· κινύρομαι Σχόλ. Πλ. τ. 608, ἐνθα δι. γρ. «οὐδ' ὀρέμενος καὶ κινυρίζων» τοῦ «οὐδ' ὀρέμενος καὶ ἀχεύων» ὑπὸ Ζηναῖδ.

Κινύρομαι («κινυρῶ» μέσ. ἀποθ. εὐχρ. μόν. εἰς ἐν. καὶ παρ.) ὀρηγν., κλαίω, ἴν. γν. ἐκβάλλω ὀρηγνώδῃ, κλαυθμυρῶν ἤχον ἢ προσημνίω, προσημνίω δυστόχημά τι «κινυρόνται φόνον χαλκίνοι» = διὰ τοῦ χρότου τοῖν οἱ χαλκ. προσημνύουσι φόν. Αἰσχ. Ἐπτ. 116 «τί κινυρόμεθ' ἄλλους;» Ἀριστ. ἱππ. 13 κ. μετγν. π. Ἀπολ. 'Ρ. 1, 292 «οἰκτρά κινυρομένη» Ἀγαθ. 7 (5, 289) καὶ ἐπὶ αἰτ. τοῦ πρῶτος. «οὐδὲ θέτις Ἀχιλλῆα κινύρεται ἀγλινὰ μῆτιρ» Καλλιμ. Ἀπόλ. 20, [—].

Κινυρός, 3' ὀρηγνώδης, γαστρός, κλαυθμυρῶς, κλαυθμυρίζμενος, ὀρηγνῶν κοιν. λυπητέρως, παραπονιτικῶς, λυπητῆρὰ φωνάζων ἐπιδεικνύμενος Πλ. ρ, 5 «μύρονται κινυρόν μελῆαι γόον» Ἀπολ. 'Ρ. 4, 605' περὶ κινυρός, querulus.

Κινύσσομαι· κινύσμαι, ἐξω καὶ ἐκστ. σείομαι, ταλαντεύομαι «ὅποιος δέφρον τις οὐσα μὴ κινυσομένη» = ἵνα μὴ ἐταλανεύομαι ἐν ἀμφιβολίᾳ Αἰσχ. Χο. 194 «ἀλλὰ κινυσομένην εἰδωλον ἐγενόμην» Πούχ. περὶ κινύγμα.

Κινύσσω, σπάν. παρ. τοῦ κινέω.

Κινύψ κ. Κινύψ 'Πρ., γεν. υψος (Σχόλ.) κ. υψος 'Πρ., (δ') 1) ποτ. τῆς Ἀφρικανικ. παλαιάς τῶν Σύρρεων 'Πρ. νῦν Cissro ἡ Βαδὶ Κεάν. Κατὰ Κραμ. Ἀν. λιμὴν· 2) ἡ Κίν. ὁ παρ' αὐτὸν τόπος 'Πρ. ἡ πόλις Σκυλ. 3) νεα-ύας τις Σιλην. ἐπὶ 0. Κινύψ(ε)ϊος, οἶον, Κινύψ Ἀνταῖος Πούχ.

Κίνωλις, ἴδωσ κ. ἴος, εἰ, αἰτ. ἰν, ἡ· πόλ. Παφλαγονίας Σχόλ. νῦν, Κινολοῦ (κῶδ. κορωνίς), Στράβ.

Κινώ, οὐς, ἡ· κίνησις «Πούχ».

Κινώπετον («κινέω», ὡς ἐρετόν — ἔρω, περὶ κινώ· κατὰ τοὺς ἀρχ. «κινώπεδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ κινώ τῷ ἐδάφει, κινεῖσθαι»)· κινώδαλον, ἄγρια, ἐπικίνδυνα θηρία, ἴδ. ὄφεις καὶ ἄλλα δηλητηριώδη ἐρεπτά Καλλ. Χορ. 25.

Κίνωπιστής, ὁρθότ. κινωπιστής, οὐ (ὡς κινωπιστής = ἐρετόν), ὁ τῷ ἀνωτ. Νικ. Θερ. 141.

Κίξαλλεῖα, ας, ἡ· ληστής «Πούχ».

Κίξαλλεῖα· εἶμι κίξαλλης (ληστής), ληστεύω, μετέρχομαι τὸν ληστήν Ἐπιγρ.

Κίξαλλης ἡ κίξαλλης, οὐ (κιν. ἴων. λέξ. περὶ. Koen Gr. Κορ. 435), ὁ· ληστής, ἀρχ. λέξ. — καὶ ληστής Δημόκρ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 44. 19· «κίξας τοὺς ἐν δόφῳ ληστές», ἐσφ. γρ. ἐν Φωτ. λέξ.

Κίον· ἴδε κίω.

Κιό-κράνον, τό· κιονόκρανον, Ἐπιγρ. Πλάτ. κωμ. ἐν Β. Ἀν. 105, 10, Πολυδ.

Κιονηδόν, ἐπὶ κ. κίονος, στόλου δίκην, εἰς σχῆμα στόλου — γράφεται Β. Ἀν. 787, 24.

Κιονικός, 3 α) κίονι, στόλῳ ἀνέμων Εὐστ. 1390, 10· 6) ἐπιρρεπής, ἐπικλινὴς ἔχων πρὸς τὴν νόσ. τῆς κιονίδος (ἴδε κιονίς), ἐπιγλωττίδος τοῦ οὐρανίου Γαλην. τ. 14, 509, 17.

Κιόνιον, ὄποκ. τοῦ κίων τό· α) μικρὸς στόλος Πολυδ. 7, 73· 6) τὸ σταλίδιον ὃν ἄτρακτος τοῦ ὁστράκου τοῦ κοχλίου, περὶ ὃν σχηματίζεται ἐλικιοειδῶς τὸ ὁστράκον αὐτοῦ Δισκ. 2, 6, columella.

Κιονίς, ἴδωσ, ἡ· 1) τῷ ἀνωτ. 2) ἡ ἐπιγλωττίς τοῦ οὐρανίου Ἀρετα. Γαλην.

Κιονίσκος, ὄποκ. τοῦ κίων, ὁ· μικρὸς στόλος Ἀθην. 12, 514, ἴδωσ. κ. ἄλλ. μετγν.

Κιονίτης, οὐ, ὁ· στηλιτής, ὁ ἐπὶ στηλῆς ζῶν Εὐστ. [τ].

Κιονο-ειδής, ἴδωσ, 2' ὁ τῷ εἶδει τῶν κίωνων ἀνέμων, σχῆμα κίονος ἔχων, κίον ὅμοιος Εὐστ. Ἰσμην. 1, 10 καὶ ἄλλ. μετγν.

Κιονό-κράνον, τό· κοιν. κεφαλῆς στόλου Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 5' ἴδε κίονκρανον.

Κιονο-φορέω· φέρω, βαστάζω κίονας Εὐστ. 1390, 11.

Κιονο-φόρος, 2' κίονας φέρων, βαστάζων Εὐστ. Δ. Περ. 66.

Κίος κ. Κίος (Μ. Ἑτ.), γεν. ου, ἱπ. οἶα, α) ὁ· 1) σταίρος· Ἡρακλῆους, υἱὸς Ὀλύμπου καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἀποικίας τῶν Μηλοίων, ἱδρύσας τὴν ὁμώνυμ. πόλ. Κίον Στράβ. 2) ποταμ. Μυσίας, ἀφ' οὗ λέγεται, ὅτι ἐκωνομάσθῃ ἡ πόλ. Ἀπολ. 'Ρ. 6) ἡ Κί· 1) = Κίως, μία τῶν Κυκλάδων νήσ. κατ. Β. Κίος Σουῖδ. 2) πόλ. Βιθυνίας (Μυσίας), ἡ μετέπειτα Προυσία, ὑπὸ Κίου ἱδρυθεῖσα (ἴδ' ἀνωτ.) ἡ ὑπὸ Πολυφύμου Ἀπολδ., κατ. α) Κίνοι Πολυδ. 55. καὶ ἡ τῶν Κιανῶν πόλις Δ. Σικ. 6) Κιῶτης Σουῖδ. γ) Κίος Νικ. Δαμ. ἐπὶ 0. Κιανός, 3' ὁθ, α) Κιανὸς κόλπος, κόλπος τῆς Προποντίδος· 6) «Κιῶνις γατα» Ἀπολ. 'Ρ.

Κίρα, ας (Λακων.) ἡ· ἀλωπὴς Πούχ.

Κίραρος (Λακων.), ὁ· τῷ ἀνωτ. ἄλλ. «κίραρος» (ῖ) Πούχ.

Κίρις, ἴδος, ἡ κίρις, ὅπερ ἴδε.
 Κίρικαία, ας, ἡ α) φυτὸν τι (βοτάνη τῆς Κίρκης) Διοσκ. Γαλην. 6) «κίρικαία βίζα», μαγευτικὸν φάρμακον, ἐπωνομασθὲν ἀπὸ τῆς Κίρκης Ἀπολδ. 3, 15, 1, cirecaea.
 Κίρικαιον (τό) 1) ἀρωματ. καὶ πόλ. α-ι-νῆς Πολύδ. νῦν Monte Circeo, ὁ λιμὴν αὐτῆς Porto di Santa. Καὶ Κίρικαία (λατ. Circeji) Λίβ. κατ. Κίρικαίτης Πολύδ. ἡ Κίρικαιος Δ. Ἀλ. 2) πεδιάς Κολχίδος Ἀπολ. Ἰ. Κίρικη, ἡ πτηνὸν τι Λιλ. Ἰ. Ζ. 4, 5, 58.
 Κίρικη, ης, δωρ. Κίρικα, ας (παρὰ τὸ «κίρικις» ἡ «κίρινος»), ἡ θυγ. Πίλιον καὶ Πέριον ἡ Περσίδος, ἀδελφὴ Αἰθίης, περίφημος φαρμακευτρία Νύμφη, οἰκοῦσα ἐν τῇ Αἰαλαίᾳ νήσῳ, ἐνθ' ὁπεδέχθη τὸν Ὀδυσσεύα, περιπλαγνθέντα. Ἰερὴν αὐτῆς ὑπῆρχεν ἐν Κίρικαίᾳ (Circeji) καὶ τάφος ἐπὶ μιᾷς τῶν παρὰ τὴν Σαλαμίνα Φαρμακυσσῶν νήσ. Στράβ. (Μεγάλης καὶ Μικρῆς Κυβᾶς) 50, ἀπ' αὐτῆς «Κίρικαι» αἱ πανούργοι γυναῖκες Μ. Ἐτ.
 Κίρικηλάσια, ἡ τὸ στρέφειν τὸν ῥυμόν τοῦ παιγνίου (βουκάνι).
 Κίρικηλάτος, 2' ὑπὸ κίρκου ἐλαυνόμενος, καταδιωκόμενος· ἀλδῶν Διοσκ. ἀποσπ. 61.
 Κίρικησια, τὰ (ἐνν. «ἀγωνίσματα») οἱ ἀγῶνες τοῦ Ῥωμαίου ἱπποδρόμου Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4, 10, 21, ludj circenses.
 Κίρικῆσιον, τό φρούριον Μεσσοπυταρίως Ζῶσ.
 Κίρικινος, ὁ διαδήτης (ὄργαν. τῶν μαθητῶν) ἴδε καρκίνος Γαλην. τ. 1 47, 4, cirecinus.
 Κίρικος (πρόλ. κύκλος, κυρτός), ὁ α) τὸ γνωστὸν ἱερικουίδες πτην. κοιν. κίρικινος, ἐπωνομασθὲν (ὡς καὶ νῦν) ἐκ τῶν κύκλων, οὗς σχηματίζει πετόμενον· ὁ τε σρικρῆσι φόνων φέρει ὁρ-νίθεσσι Ἰλ. ρ. 757· τὴν πτήσιν τοῦ ἐλευ-ρουν ὡς σημείον, προράντευμα, χ. 139· 50, καλεῖται· Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· Ὀδ. η, 526· καὶ ὡς ἐπὶ θ. ἱερῆς κίρκος· ὁ δι-νουόμενος, κύκλῳ στρεφόμενος, ν, 87, κ. οἱ μεθ' Ὀρ. «κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελεϊ-μένοιο Διοσκ. Πρ. 859, πρόλ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 1, 36· 6) εἶδος λύκου Ὀππ. κων. 3, 304· γ) κύκλος (πρόλ. κίρκος), ὁ βωμάκι. ἀμφιθέατρος ἱπποδρόμος, ὅστις ἐγώρει κλέον τῶν 100,000 θεατῶν Πολύδ. 30, 13, 2· δ) ὁ κίρκος ἡ ἡ τροχίλια, δι' ἧς συστέλλονται ἡ σφύρονται τὰ σχοινία πλοίου Πολυδ. 1, 91· ε) «κωπηλάτης» Φώτ. κ. Πρῶξ. cirecus.
 Κίρικῶν κύκλῳ, κίρκῳ δέω κ. κοιν. τὸ δένω με γυρον, κρικέλι· «σκέλη δὲ κίρκωσον βίβα» = πόρπασον (θηλύκωσεν) Διοσκ. Πρ. 74· ἴδε κρι-κῶν, cirecino.
 Κίρινάω κ. κίρνημι, π. (μόν. ἐν. κ. παρατ.)· κεράννυμι, κεράννυμι, μίγνυμι τι τινι, ἴδ. οἶνον ὕδατι, κοιν. σμίγω, ἀνακατώνω νερό με κρασί (πρόλ. τὸ κοιν. «κίρινῶ, κίρινῶ» = ἐγγίω τινὶ οἶνον, τῷ δίδω νὰ πῇ κρασί, τῷ παρασφῆρω κρασί)· «μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα» Ὀδ. η, 182· «κίρνη οἶνον» (γ. ἐν. ἐπ. καὶ ἀπ. παρατ. = τῷ κοιν. ἑλλ. «ἐκίρνα» Μοῖρ.), 5, 78· «κίρινός οἶνον», π, 14· «κρητῆρα κίρι-ναρεν μελέων» Πολύδ. Ἰ. 5, 3· «κόμενον ἀ-οιτῆ», 4, 27· καὶ παθ. «κίρινάμενα δ' ἔερα»,

Ν. 3, 75· «κίριναντες τὴν πόλιν» Ἀριστ. Ὀρ. 4, ποσπ. 555· «κίρινᾶ κρητῆρα ἀ-οι-66· κίρινάμενα» Ἀθην. 10, 20, κ. κίρινάσθαι αὐ-τόδ. κ. οὐκ· «μακάττειν καὶ κίρινᾶν τὸ τῆς κίρκης σκληρὸν» Πολύδ. 4, 21, 3· «τὰ κίρι-νάμενα ἐξ-» Σ. Ἐρμ. Πυρ. 3, 57· ἐκίρνη (γ. ἐν. παρατ.) Ἀππ. Μοῖριδ. 111· «μελίφρονα κίρινῶ» Λουκ. ὄν. 46.
 Κίρρα, ας, δοτ. ἡ (Κύρα Πτολ.), (ἡ) 1) πόλ. Φωκίδος ἐν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ Πίνδ., ἡ αὐτὴ καὶ «Κρίσα» Μ. Ἐτ. Πανσ., κατ' ἄλλους διάφορος αὐτῆς Στράβ. ἴδε Κρίσα· κατ. Κίρρατοι κ. Κίρρατος Αἰσχίν. Ἐπίθ. Κίρρατος, 3 (ἐπ. ὀηλ.-αἰὴ Νόν.)· «Κίρρατοι Πέρδικες» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 50· «ἡ Κίρραία χώρα» ἡ «ἡ χώρα ἡ Κίρραίων» Δημ. ἐπὶρ. Κίρρά-θεν 2) Νύμφη τις, ἀφ' ἧς λέγουσιν ὅτι ἐκον-νομάσθη ἡ πόλις Πανσ.
 Κίρραζω, ἀμτβ. εἰμί, γίγνομαι· ὑπόξανθον· ὑπωχρος (κίρινος) Εὐστ. 309, 9.
 Κίρραζος, 3' κίρρος Σχόλ. Νικ. Θηρ. 519.
 Κίρρας, ἄδος (ὀηλ. τοῦ «κίρρος»), ἡ κίρρος οἶνη Νικ. Θηρ. 519.
 Κίρρις κ. κίρις (Ὀππ. ἀλ. 1, 129), ἴδος, αἰτῆ ἴδα (αὐτόδ.) ἡ α) γυρὸς τις Ὀππ. ἀλ. 3, 187· 6) κίρκος (ἴδε «κίρις») Μ. Ἐτ. 515, 12· γ) (λακων.) λόγος Μ. Ἐτ.
 Κίρις κ. Κίρις (Μ. Ἐτ.), ἴδος, ἡ α) πτὴν Ἰταλίας Σουλδ. Μ. Ἐτ. 6) ἐπών. Ἀδωνίδος παρὰ Κυπρίους Μ. Ἐτ.
 Κίρρε εἰς, εἰς, 2' ὑπόξανθον, ὑπωχρὸν (κίρινος) χρῶμα, ἐξωτερικὸν ἔχον Φι-λίστρ. εἰκ. 1, 12, Ἀπολδ. ἐν Ἀθην. 7, 281.
 Κίρρο-κοιλιάδεια, τὰ εἶδος σάκων Ἀθην. 3, 78.
 Κίρρος, 3' ὑπόξανθον, ὑπωχρος, κοιν. κίρι-νωπός, κίρινος Ἰπποκρ. 392, 42 κ. ἀλλ. ἱατρ. «μάτιον Σ. Ἐρμ. Πυρ. 1, 101· ἴδ. «κίρ. οἶνος» = τὸ ἄσπρον κρασί πρόλ. Μην. αἶθ. ἐν Ἀθην. 1, 32· νέκταρ Νικ. ἀλ. 44.
 Κίρρ-ὠδης, εἰς, 2' κίρροειδής, μτγν.
 Κίρρσιον, τό βοτάνη τις τοῦ εἶδους τοῦ ἀοι-λῶμος (γαδοσφαγίου), ἡ τις ἐνομίζετο ἀν-τιφάρμακον τῆς νόσου· ὁ κίρρος· Διοσκ. 4, 119.
 Κίρσο-ειδής, εἰς, 2' κίρσοι σκληρά, ἐξω-τερικὸν ἔχον, ὡς κίρσοι φαινόμενοι, ἐξωπὶ-κῶς (πρῶτος), ἱατρ.
 Κίρσο-κίλη, ἡ ῥήσις (σπασίμων) καὶ οἰδή-σις (πρὶν) τῶν σπερματικῶν φλεβῶν, ἀ-νευρυσμός, ἡ ῥήσις φλεβὸς τοῦ ἀνδρικοῦ μυελοῦ ἡ τοῦ σάκου τῶν ὄρχεων, ἱατρ.
 Κίρσος, ἀπ. κίρσος, δωρ. κίρσος, ὁ ἀνευ-ρυσμός, ῥήσις φλεβὸς ἴδ. τῶν μερῶν, σκελῶν καὶ ἐν γέν. τοῦ ὑποκοιλίου (τῆς κάτω κοι-λίας), ἱατρ. πρόλ. Πολυδ. 4, 196.
 Κίρσο-υλικός, ὁ χειρουργικ. ὄργαν. πρὸς ἔκτασιν ῥαγίσσης καὶ συμπίεσιν, ἀνευ-ρυνθείσης φλεβὸς Γαλην. τ. 2, 397.
 Κίρσομαί μέσ., ῥήγνυμαι καὶ γίγνομαι κίρσος, σχηματίζομαι εἰς κίρσον Γαλην. τ. 18, 1, 499.
 Κίρσο-ὠδης, εἰς, 2' κίρσοειδής, ἱατρ.
 Κίρτα, ης κ. ας, ἡ πόλ. τῶν Μασσαλίων ἐν Νουμιδία Πολύδ. νῦν Κωνσταντίνα, κατ. Κίρταίσι Δ. Κάσ.

Κίρρις, εως (=κρυφίς), ἡ πάλ. φτωχικός Στραβ. νυν Στίδα. Καὶ ἡμίον. ὅρ. αὐτόθι Στραβ. νυν Τσίμενα.

Κίς, κίος, αἰτ. κίν (Χαιροβ. ἐν Β. Ἀν. 1232), ὁ α) ἀνέλεος τοῦ αἵτου, κοιν. μέληρη Θεοφρ. αἰτ. φωτ. 4, 15, 4, Πινδ. ἄποσπ. 243· ὁ β) ὁρμή, κοιν. σάρακας Ἰούχ. [περὶ τῆς προσωδ. καὶ τοῦ τόν. πρὸλ. Λοδεν. παραλ. 84], eurentio Κίς (ἔκλ.), ὁ· ἔδρ. ἀνδρ. ὄν. ἰδ. ὁ πατ. τοῦ Σαούλ ἴδε Κίς Σουῖδ. Π. Δ.

Κίσαμος, ου, ἴπ. οιο, ἡ (=Κίσαμος)· 1) πάλ. Κρήτης, Νάυ. νυν φρούρ. Κίσαμο 2) Κίσαμον ἄκρον Πτολ. 3) πάλ. ἐν τῷ κόλπῳ Σούδας Στραβ.

Κίσηρ (ἔκλ.) ἡ (=Κίσηρ) ἴδε κισσηρῖς.

Κισήριαν, τό ὄποκ. τοῦ κισσηρῖς Μ. Ἐτ.

Κίσηρρις, εως, ἡ· ἴδε κισσηρῖς.

Κισηρο-ειδής, εως, 2' κισσηροειδής.

Κισηρόω, ἴδε κισσηρόω.

Κίσιρος, ὁ· κίσιτος, μτγν.

Κισόνην (παρὰ τὸ κίσιθος, κισθός· κ·), ἡ· 1) ὄρη Θράκης Ἀρκαρ. Καὶ ἐπὶ τῆς σημ. βορειώτατα ὄρη, ὄθ. ἡ ὄργονια πεδία Κισθόνης Αἰσχ. Πρ. 2) πάλ. Μουσίας Στραβ. νυν Κισθόνη καὶ Κισθονία 3) νῆσ. ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Λυκίας Στραβ. νυν Castellorosso.

Κίσιρος, ὁ· κίσιτος, κισθάρης (ἀπὸ ἴδε) Μνησίμαχ. ἐν Ἀθην. 9, 403· κισθός Θεοφρ. Εὐ-πολ. ἐν Πλουτ. ἡθ. 662.

Κίσις· τίς κε, τίς ἄν, λατ. quis· Λαρίσης Ἐπιγρ. ἐν Συν. Ἀθ. Λ. Στ. Κουμ.

Κίσσα, σσης, αἰτ. κίττα, της, ἡ· 1) ὡς καὶ νυν κ. κισσαῖα, ἴσα glandaria Πλίν. Ἀριστ. ὄρν. 302, Πλουτ. κ. ἄλλ. μτγν. 2) ἡ ἐγκύου γυναικὸς ἀγρία πρὸς κοινὰ βρώματα (φαγητὰ) καὶ νοσηρὰ ἐπιθυμία ἀσυνήθων, ἀλλοτρίων βρωμάτων, πρὸλ. τὸ κοιν. ληπτισμα (ἡ ἐπιθυμία τοῦ ν' ἀπολαύσει, ἴδ. ἔξαιρετον ἅμα τὸ ἴδιον) Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 6, 62 κ. (ἀπρ. Κίσα α, της, ἡ· 1) θυγ. Πιέρου εἰς πτηνὸν μετα-μρφωθεῖσα Ἀντ. Ἀδ. 2) πάλ. τῆς μεγίστης ἡ ἐντός Ἰσπανίας Πτολ. 3) κόμη Ἀσίας Ἀρρ. Ἰνδ. 4) κόρη Ἀρκαδίας Πασ. 5) νῆσ. τῆς Ἀδριατ. θαλ. παρὰ τὴν παραλίαν τῆς Ἰστρίας Πλίν. 6) πάλ. τῆς Θρακ. χειρσονήσου παρὰ τοὺς «Αἰγὸς ποταμοὺς» Πλίν.

Κισσάβιζω, αἰτ. κισσάβιζω· φωνῶ, κρυσ- γάζω ὡς κίσσα Πολυδ. 5, 90.

Κισσαία, ας, ἡ ἐπίων. Ἀθην. ἐν Ἐπιδαύρῳ, ἴσ. ἀπὸ τοῦ «κισσός» Πασ. 2, 29, 4.

Κισσαῖα, ου, ὁ, ἀμφ. γρ. τοῦ «κισσάλης».

Κισσα-ἀμπελῶς, ὁ· τῆς κατωτ. Διοσκ.

Κισσα-ἀνθεμον, τό βοτάνη τις, ἄλλ. «ἐλ- εῖνη» Διοσκ. παρὰρ. 4, 139, Γαλην. τ. 13 173· «κισσάμινον» τ. ἄλλ. «κισσάνθεμον, κισσόφυλλον» ἐκ τῶν κισσῶ ὁμοίων αὐτοῦ φύλ- λων Διοσκ. 2, 195 Γαλην. τ. 13, 199.

Κισσαῖος, ὁ· κισσός Ἰπποκρ. ἐν Ἐρωτιαν. 208.

Κισσαῖος, αἰτ. κισσάτος, ἀμτθ. ἐπὶ ἐγκύου γυν. σφοδρῶς ἐπιθυμοῖ, ἀρέσονται ἀσυνήθων, ἀλλοτρίων βρωμάτων· τινὸς Ἀθην. 9, 372, Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 7, 4. Ἐν γέν. ἐφέμαι, ἐπι- θυμῶ τινος σφοδρῶς· τῆς εἰρήνης Ἀριστ. εἰρ. 497· μετ' ἀπαρ. σφ. 349.

Κισσεύς, εως, ὁ· ἐπίων, α) Διονύσου=ὁ κισ-

σοστέφης Σουῖδ. 6) Ἀπόλλωνος Αἰσχ. ἀποσπ. 411.

Κισσεύς, εως· βασιλ. Θράκης (Μακεδονίας), πατ. Ἐκάδης Εὐρ.

Κισσηεῖς, εως, ἐν· κισσηεῖς Νικ. Θερ. 510.

Κισσηεῖς, ἴδος, ἡ· 1) θυγ. Κισσέως, ἡ Ἐκά- δε Ἀνθ. 2) Θεανώ, θυγ. Κισσοῦ (ὄν Κισσης Ἰλ.) Νύμφη Νόν. ἡ Ναῖς ἀναθρήσασα τὸν Διόνυσον Ἰγν.

Κισσο-ἡρεφής, εως, 2' κισσῶ ἑστεγαζόμενος, κεκαλυμμένος, κατὰσκιος, ἐφ' οὗ κισσὸς φύε- ται, κισσοφόρος Σουῖδ.

Κισσο-ἡρης, εως, (ἄρω), 2' τῷ ἀνωτ. «κισ- σῆρρις ὄχλαι»=κισσοφόροι (Σχολ.) Σοφ. Ἀντ. 1119.

Κισσηρ (ἔκλ.) λαίνω, ἑξομαλίζω, στιλβώω τι κισσῆρει, μτγν.

Κισσηρῖς ἡ ὁρμότ. κισσηρῖς, εως (ἴσ. παρὰ τὸ «κίς» διὰ τὸ διάτρητον εἶναι, οἷα δὲ περι- τετριωμένην), ἡ ὁ γυνώστ. ἐλαφρὸς καὶ σπογ- γοειδὴς ἡ διάτρητος λίθος, κοιν. ἐλαφρόπε- τρα Ἀριστ. ἀποσπ. 309, Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 9, 383, γέν. ἴδος Θεοφρ. π. λίθ. 22, rumeck.

Κισσηρο-ειδής, εως, 2' εἶδει κισσῆρεως ἀνή- κων, ὁμοῖος κισσῆρει Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 7, 5 κ. ἄλλ. ἐπὶρ. -ὡς Στοιβ. ἐκλ. 1, 26, 3.

Κισσηρόω· κισσηρῖζω· παθ. ὡς Θεοφρ. π. λίθ. 20.

Κισσηρ-ώδης, εως, 2' κισσηροειδής Δ. Σικ. 1, 39, Πλουτ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κισσης, οὗ (Κισσέας, οὗ Σχολ.), ὁ· βασιλ. Θράκης, πατ. Θεανός Ἰλ.

Κισσησις, εως, ἡ· κίσσησις, γέννησις Ἐπιφάν.

Κισσητός (κισσῶ), 3' ἐφετὸς, ἐπιθυμητός Εὐστ. Δ. Περ. 287, 4.

Κισσῆνη, ἡ· πάλ. κ. ὄρη Θράκης Ἰσούχ. ἴδε Κισσῆνη.

Κισσῆνο-δαφής, εως, 2' τῷ γλωρῷ χρώ- ματι κισσοῦ βεβαμμένος, σέφ. γρ. τοῦ «ὕστι- νοδαφής» Ξεν. Κύρ. 8, 3, 13.

Κισσῆνος, 3' ἀπὸ κισσοῦ, ξύλου κισσοῦ κατε- σκευασμένος, πεποιημένος· σέφ. Εὐρ. ἐν Ἀθην. 11, 477· στέφανος Εὐρ. Βάκχ. 701, Ἀθην. 5, 200 κ. συγν. «ποτήρα κισσίνων», Ἀλκ. 759, hederaeus.

Κίσσινοι, οἱ· Σουσιανοί, κάτοικοι τῆς ἐν Περ- σίᾳ Σουσιανῆς (Κουζιστάν)· «Κισσίων πόλι- σμα»=Σουσα Αἰσχ. Πέρσ. ἡ χώρα αὐτῶν ἡ Κισσία χώρα (ἰων. -ίη χώρα) Ἰπρ. Ἰπθ.

Κίσσιος, 3' «Κισσίοι πόλιαι», μία τῶν πολ. Βαβυλωνίων Ἰπρ. «Κισσίων ἔρκος» Αἰσχ. Πέρσ.

Κίσσιον, ὄποκ. τοῦ κισσός, τό· 1) μικροῦς κισσός 2) ἑτερον ὄν. τοῦ φωτ. ἡ ἀσκλη- πιάς Διοσκ. 3, 106.

Κισσό-δρῶς, 2' βρύων, πλήρης κισσοῦ, κισσοστεφής Ὀρφ. ὕμν. Βάκχ. 4.

Κισσο-δέτας, ου, δῶρ. ὁ· κισσοδέτης, κισ- σῶ περιδεμένος, ἑστεμμένος, ἐπὶθ. Βάκχου Πινδ. ἀποσπ. 45, Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. 306, ἐνθ' εἰκάξ. «κισσοδέτας, κισσοδέτας», δι. γρ. «κισ- σοδαής».

Κισσῶ-δέτος, 2' κισσῶ δεδεμένος, περιδε- μένος, ἑστεφανωμένος Νόν. 14, 262.

Κισση-ειδής, 2' εἶδει κισσοῦ ἀνήκων ἡ κισ-

σῶ ὅμοιος· φύλλα Διοσκ. 2, 106· ἐπὶ. -ὤς Σγολ. Θεοφρ. 13, 42.

Κίςζε· τίς κε, τίς ἀν· ἦτις ἀν, ἦ ἀν, Λαρίσης ἐπιγρ. Κίςσο-κόμεης, ου, δ' κόμην ἔχον ὡς κισσόν, οὐλιν (κατσαρομάλλης), κισσῷ περιδεδεμένους τὴν κόμην, ἐπὶθ. Βάκχου 'Ορφ. ὕμν. Βάχχ. 4· -Σάτωρος Μακεδόν. 26 (6, 56).

Κίςσο-κόμεος, δ' κόρυμβος τοῦ κισσοῦ, ὁ βοτρυοειδὲς καρπὸς αὐτοῦ 'Ιππιατρ. 208, 8.

Κίςσο-πληκτος, 2· κισσῷ ἢ ὕρσῳ πεπληγμένος, μτρ. βεβακχευμένος, ὑπὸ βακχικ. ἐνθουσιασμοῦ κατεληγμένος· ἀμέλῃ κισσοπληκται· τὰ ἄσματα τῶν ἐνθουραμβόπων Ἀντιφ. ἐν 'Αθην. 14, 634.

Κίςσο-ποίητος, 2· ἀπὸ κισσοῦ ἢ ἀπὸ ξύλου κισσοῦ πεποιημένος, κισσίνος· κισσοκτα κισσοποίηται Λουκ. Βάχχ. 4.

Κίςσός, ἀττ. κιστός, ὁ· ὡς κ. νῦν, ἔτι ὁ κλίδωνας 'Ομ. κ. οἱ μετ' αὐτ. Δύο εἶδη αὐτοῦ εἶνε αὐ μέλας κισ., 'Ορφ. ὕμν. 6, 40 καὶ αὐ λευκός κισ.· ὡς κλίδιν γαμήλα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐλισσόμενος Θεοφρ. 'Ι. Φ. 3, 18, 6, Πλουτ. συμπτ. 3, 2· ἰδ. ἢ ἐπὶ Διονύσου, ὅστις ὡς καὶ αἱ μανιάδες, καὶ οἱ τραγωδοποιοί, καὶ διθυραμβοποιοί κισσοσπερεῖς παρίστανται· προλ. Εὐρ. Βάχχ. 84, 'Αριστ. θεσμ. 999 Πλάτ. συμπτ. 212. hedera.

Κίςσος (Κισσός Στράβ. Πaus.)· α) δ' 1) ἐπών. Διονύσου παρὰ τοῖς Ἀγαρνεῦσι Πaus. 2) ἀνδρ. ὄν. Νόν. 3) πατ. Ἀλθακίμους συνιθρῆς Ἀργούς Στράβ. 4) ἑταροί Πλουτ. 5) ἢ πόλ. Μακεδονίας, ἧς οἱ κατ. βραχύτερον μετακίτησαν εἰς Θεσσαλονίκην Στράβ.

Κίςσο-στέφανος, 2· τῷ κατωτ. ἐπὶθ. Βάκχου Ἀνθ. (9, 524, 41).

Κίςσο-στέφης, εὐς, 2· κισσῷ ἐστεμμένος, ἐστεφανωμένος, φορέων κισσοῦ στέφανον Ἀνακρ. 46, 5, Ἀλκίφρ. 3, 48.

Κίςσο-τόμος, 2· κισσὸν τέμνων, κόπτων· οὐς. καὶ κισσοτόμοι (ἐνν. «ἡμέραι»)· αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς ἔτεμον κισσόν, ἐτήσιος ἐοικὼς τῇ Φλιασίῳ πρὸς τιμὴν τῆς 'Ήλης Πaus. 2, 13, 4.

Κίςσοῦς, οὐντος (κατὰ συναίρ. τοῦ Κισσοῦς), δ' ἐμπόριον Ἰωνίας Διδ. νῦν Ἀλάτσατα.

Κίςσο-φάγος, 2· κισσὸν ἐσθίων, τρώγων Λόγγ. 3, 5.

Κίςσο-φορέω, ἀττ. κισσοφορέω· φορῶ κισσόν, κισσοῦ στέφανον, βασιάζω ὕρσον· δθ. μτρ. βακχεύω, εἰμί ἐν βακχικῷ ἐνθουσιασμῷ Διοσκ. 29 (7, 707), Πλουτ.

Κίςσο-φορία, ἡ· τό φέρειν κισσόν, Δεσδοῦ ἐπιγρ.

Κίςσο-φόρος, 2· κισσὸν φέρων, φέρων· α) κισσοφ. Ἰδαία νόπη· Εὐρ. Τρω. 1066· κισσοσπερὴς ὡς αἱ βάκχαι, μανιάδες, ὕρσον βασιάζων, ἐπὶθ. Βάκχου Πινδ. 'Ο. 2, 30, 'Αριστ. θεσμ. 688· διθυραμβοὶ Σιμωνῶ. 70 (13, 28).

Κίςσός-φυλλον, τό· α) ὡς κ. νῦν, φύλλον κισσοῦ, Ὁ· Φιλ. μαθ. 70· β) βοτάνη τις τοῦ εἶδους τοῦ κυκλαμίνου· ἴδε κισσάνθεμον Διοσκ. 3, 106.

Κίςσο-χαίτης, ου, δ' κισσοκήτης, κισσοσπερής, ἐπὶθ. Βάκχου Κρατίν. Πῆραιστ. 96, Ποατίν. ἐν 'Αθην. 14, 617.

Κίςσο-χαίτης, εὐς, 2· τῷ κισσῷ χαίρων, ἢ ὄνμενος, κοιν. ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν κισσόν 'Ορφ. ὕμν. 51.

Κίςσο-χίτων, ονος, δ, ἡ· κισσῷ ἐνδεδυμένος, περιδεδημένος, ἐπὶθ. Βάκχου 'Ορφ. λθ. 253.

Κίςσός· περιδεῖν, στέφω τι κισσῷ· α) κρατὰ κισσοῦς ἐμὸν· Εὐρ. Βάχχ. 205.

Κίςσός· εἶον, τό· α) κισσὸν ποτήριον Εὐρ. Κόκλ. 390, 'Αθην. 11, 476· ἐν γέν. ξύλον ποτήρ, τῶν ἀγροτῶν, ξύλιν. ποτήρ, κισσῷ περιεστεμμένον Πολυδ. 6, 97, χρήσιμ. εἰς πόσιν οἴνου παρὰ τοῖς Κόκκωσιν 'Οδ. ι, 316· καὶ παρὰ τῷ Εὐρακίῳ, π. 52, Καλλ. ἀποσπ. 109 κ. 8λλ. μτρν. π. ὡς Ἀγαθί. 7, 9 (5, 289, 296)· β) ξύλινον ἀγγεῖον γαλακτοῦ Εὐρακ. Ἰσημνί. 10.

Κίςσός· εἶς, εὐς, 2· α) κισσοειδής· β) (κισσα) κισσῶν, πάσῃων ὑπὸ σποδοῦς ἐπιθυμίας ὁρεγόμενος σποδοῦς ἀσυνήθων, ἀλλοκότων βρομικῶν, ἰδ. ἐπὶ ἐγκόου γυν. Διοσκ. 5, 12.

Κίςσών, ὄνος, δ'· κατάρυτος κισσῷ τόπος Ἀρκάδ. 15, 14.

Κίςσωσις, εὐς, ἀττ. κίστωσις, ἡ· ἡ πρῶτη τοῦ στέφειν τινὰ ἢ τι κισσῷ, ἐπιγρ. 1, 483.

Κίςσωτός (κισσός), 3· κισσῷ ἐστεμμένος, περιδεδεμένος κισσῷ· ἀνεθρῖς Ἀγαθί. (6, 172).

Κίςταρος κ. κίσθαρος (παρασχ. τοῦ κίστου)· δ' εἶδος κίστου (ἴδε κίστος) Διοσκ. Η. Διγ.

Κίστα-φόρος, 2· κιστοφόρος, Ἀπολλωνίως ἐπιγρ. τῆς πρὸς τῷ Εὐδελίῳ.

Κίστέρνα, ἡς, ἡ· τὸ λατ. cisterna, (πρόλ. τὸ κοιν. κατὰ συγχωπ. στέρνα), δεξαμενὴ 'Πολύκ.

Κίστη, ἡ· ἡλικὴ κιβώτιον· ἀμύτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτάλει μενοεικέ· ἐδοῶδην 'Οδ. ζ, 76· κιβώτι· ἐνδομάτιον, ἱματιοθήκη Ἀριστ. ἱππ. 4211 κ. συγν. ὡς μτρν. μελανόκος Η. Σιλ. (6, 654).

κίστα (γεγρμ. Kiste).

Κίσταδίων, ὄνοκ. τοῦ κίστη, τό· μικρὰ κίστη· θήκη, κιβώτιον Ἀρτεμίδ. 1, 2.

Κίστα, εἶδος, ὄνοκ. τοῦ κίστη, ἡ· ὡς λογῶν· παύγων τοῦ κίστης Ἀριστ. Ἀγ. 1138.

Κίστα-εἰδής, εὐς, 2· σχῆμα κίστης ἔχων, ὁμοῖος κίστῃ Πισυχ.

Κίστας, ὁ· θαμνῶδες φυτὸν, ὁ κίστος δρῆρην καὶ κίστα· ὅπλιν, ὁ μὲν βοδόχρος ὁ δὲ λευκὰ ἀνθή φέρων Θεοφρ. 'Ι. Φ. 6, 4, 4, Διοσκ. 4, 12· εἶδος αὐτοῦ ὁ κίσταρος ἢ κίσθαρος, κίσταρος, κίσθος· (ἴδε κίσθος, κίσταρος), κατ' ἄλλ. ἀληθός, αὐτόθ. 129, cistus.

Κίστα-φάγος, 2· κιστὸν τρώγων, δι. γρ. τοῦ κισσοφάγος.

Κίστα-φόρος, ὁ, ἡ, (ἡ κίσταφ. Πασσός·) α) ὁ φέρων, βασιάζων κίστας, κομιστής κιστῶν Δημ. 48, 260, δι. γρ. κιστοφόρος, ὁ φέρων τὰς κίστας, ἐν αἷς ἐμπεριέχοντο τὰ ἱερὰ σκεύη Διονύσου καὶ Διμήτρος, ἀρχ. λεξ. 6) νόμισμα, φέρων ἐντετυπωμένην κίστην 3 δραχμ. περίπου = νῦν 3, 31 (1 ἀρχ. δραχμ. = σημερ. 1, 40) Κιστ. Ἀττ. 2, 6 κ. ἄλλ.

Κίστα-φόνος, πόλ. Μ. Ἀρμενίας Πτολ.

Κίσταριον, τό· ὄρος Μακεδονίας Πτολ.

Κίσταρις, εὐς, ἡ· κίσταρις, ὑπερ ἴδε.

Κίςτιον, τό· πόλ. Κόπρου, ἑβρ. Χεθού· ἴδου. Θουκ. ὁ νῦν Λαδναξ ἢ Σκάλα Ἀθ. Σηκελλ. Κυπριακὰ, κατ. Κιτιεύς, εὐς, αἰτ. Κί-

τὰ Δ. Λαίρ. (Κιτρία 'Ανθ.), πλ. Κιτρίε Λυσ.
Κιτρία, ας, ἡ κοιν. λεμονιά, κίτριά (ἴδε κί-
τρον) Γεωπ. *citrus medica* (π. τ. ἀρχ.), c.
limonium.

Κιτράτον, τό φάρμακον, παρασκευαζόμε-
νον ἀπό λεμονίων, κίτρον 'Αλέξ. Τρ. 10,
506 πρὸλ. τὸ κοιν. «κιτράτον» = γλυκὸ ἀπὸ κί-
τρα, ὅμ. «κυδωνάτο», γλυκὸ ἀπὸ κυδωνία κτλ.

Κιτρία, ας, ἡ κίτριά ὡς δι. γρ. Γεωπ.
Κιτρινίζω ἢ κίτριζω (κίτρινος, κίτρον)
ἀμτδ. ὡς κ. νῦν, εἰμὶ ἢ γίνεσθαι κίτρινος.
ἔχω χρώμα κίτρινον ὡς λεμόνι, κίτρον 'Αχ-
μὲ ὄνειρ.

Κιτρινό-ειδής, ἑσ, 2° ὅμοιος τῷ χρώμα-
τι λεμονίου, κίτρον, ὡχρὸς ὡς λεμόνι, κίτρον,
λεμονίου, κίτρον χρώμα ἔχων, κοιν. κίτρινος.
Σχολ. Θεοκρ. 5, 95.

Κιτρινός (κίτρον), 3° ὡς κ. νῦν, χρώμα λει-
μονίου, κίτρον ἔχων, ὡχρὸς ὡς λεμόνι, κί-
τρον, ἀρχ. λεξ.

Κιτρινό-χρους, συνηρ.-χρους, 2° τῷ ἄνωτ.
μτγν.

Κιτριο-ειδής, ἑσ, 2° εἶδει λεμονίου, κί-
τρον ἀνήκων ἢ ὅμοιος λεμονίῳ, κίτρον Γα-
λην. τ. 14, 392, 12.

Κίτριον, τό 1) λεμόνι, κίτρον (ἴδε κίτρον)
μτγν. 2) λεμονιά, κίτριά, μτγν. 3) φλοιὸς
λεμονιάς, κίτριάς, μτγν. πρὸλ. 'Αθην. 3, 83.

Κιτρίο-μῆλον κ. κίτριό-μῆλον, τό τῷ κα-
τωτ. μτγν.

Κίτρον, κ. συχνὰ. κίτρον μῆλον, μῆλον Μη-
διδόν, τό λεμόνι (περσικ. ἡ λίξ), κίτρον
(τ. ἀρχ. βραδύτερον γνωσθέντος, ἦτοι ἀπὸ
'Αλέξ. τοῦ Μ. ἄγνωστ. εἰσέτι ἡ διαφορὰ τοῦ
κίτρον καὶ λεμονίου ἀλλὰ φαίνεται ὅτι διὰ
τοῦ «κίτρον» μᾶλλον ἐστράμινον τὸ νῦν λε-
μόνι ἢ τὸ νῦν κίτρον 'Αθην. 3, 83 πρὸλ. Λο-
δοκ. Φρόν. 469, malum citrum.

Κίτρον (τό κ. Κίτρος (ἦ) πόλ. Μακεδονίας,
ἡ πρῶν Πύδνα Στραβ. 60. δ' ὡν ἐπίσκοπος
αὐτῆς 'Αγ. Κίτρον (Κίτρος ἑσφ.).

Κιτρίο-φυλλον, τό φύλλον λεμονίου, κί-
τρον, λεμονόφυλλον Γεωπ. 9, 28, 1.

Κιτρίο-φύτον, τό τὸ φυτ. δένδρ. τοῦ λε-
μονίου, κίτρον, λεμονιά, κίτριά Γεωπ. 10,
8, 2.

Κιτρίο-χρους, συνηρ.-χρους, 2° κίτρινόχρους
Τξέξ.

Κίττα, ης, ἀττ. ἡ κίτσα, ὅπερ ἴδε.
Κιττάβιζω, ἀττ. = κισσαβίζω, ὅπερ ἴδε.
Κιττάριον, τό κυττάριον.

Κιτταρίς, εως, ἡ κίτταρις, κίταρις, δι. γρ.
Κιττάσι, ἀττ. = κισσάσι.

Κιττησίς, εως, ἀττ. ἡ κίττησις Γαλην. τ.
2, 278.

Κιττός, οὔ, ἀττ. ὁ κισσός.
Κίττω, ὄνος, ἰων. κ. δοῖρ. ὁ χιτῶν.
Κιψήν, ἦνος, ὁ ἐλώπηξ Ἰων.
Κίφος, εως, (Μεσσην. λίξ), τό στέφανος Πασ.
3, 26, 9.

Κιχάνω, (κίανω) ὅπου. ἐν. κιχάω (ὡς ἀπὸ τοῦ
«κίχημι») 'Ιλ. α, 26, κιχέμεναι, φ, 128, ἐκτ.
κιχέμεν, 6, 188, ἀπ. κιχέμεναι, ἐπ. κιχέμε-
ναι 'Οδ. π. 356, Νόν. μετχ. ἐν. κιχέει 'Ιλ.

π, 342, παρὰ. κιχέτην (γ' δοῖκ.), κ, 376,
ἐκίχεις (6' ἐν. ὡς ἐκίθουν, ἴσθεις) 'Οδ. ω,
284, (ἐν. κιχέω δὲν ἀπαντᾷ), μίς. κιχάνω-
μαι 'Ιλ. τ, 289, μετχ. κιχήμενος, λ, 451 κ.
συχν. μ. μέλ. κιχέσθαι, ἀόρ. 6' ἐκίχον,
μετχ. κιχών κ. ἐκίχον μτγν. π. μ. ἀόρ.
α', ἐκίχισάμην 'Ιλ. δ, 385, κίξατο (γ' ἐν. μ.
ἀόρ. α'), κίξαντες (μετχ. ἀόρ. α') 'Παύλ.
καταλαμβάνω τινά, καταθάνω, κοιν. τὸν
προσθαίνω, ἐπιτυχάνω (ἐπιτυχαίνω), ἐδρίσκω
«μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κι-
χέω» 'Ιλ. α, 26 κ. συχν. ἐπὶ τῆς σημ. κα-
ταλαμβάνω τινά τρέχων, θρόμω' «Ἀκίμαντα
κιχέει ποσὶ καρπαλίμοισιν», π, 342 «κιχά-
ναιτε μὴδὲ ληπθῆσιν», φ, 407 - δουρί, κ, 370
«βέλος κιχήμενον», ε, 187 «κιχάνει δὶψα τε
καὶ λιμός», τ, 165 «νῦν αὐτὸς με μοῖρα κι-
χάνει», χ, 303 «φθῆ σε τέλος θανάτοιο κι-
χήμενον», λ, 451 δὴ. καταλαμβάνω πόλιν
κτλ. κυριεύω, φ, 128 π. Πινδ. μόν. ἀόρ. 6'
«αἰετὸν κίχε», Π. 2, 50 «κιχέσασθαι Ἀργί-
ἀσπασπ. 41' «κιχάνει δὲ μιν Ἑρμῆς Ἀίσχ.
Νο. 613 «μέχρις οὐ μοχλὸς κίχῃσι τοῦ κα-
τω θεοῦ» Σοφ. ΑΥ. 570 καὶ ἐπὶ γεν. «ἀρ-
ετ' ἐμφόγου κιχέσεται μοῦς» Οἶ. Κ. 1484
«λεμένα ἐκίχον» Εὐρ. Βάχχ. 901 «μὴ μί-
σμά μ' ἐν δόμοις κίχη», Ἀλκ. 22 κ. μτγν.
π. «εὐδοντας ἐκίχῃσι φυλακτέρας» Οἶκ. ἀλ.
5, 116, Νόν. [παρ' Ὀμ. α, π. ἀττ. α, ὁτι-
νες ὁμοῦ ἐν τ. ἐν. μετοχηρίζονται ἰ Σοφ.
Οἶ. Κ. 1451, Αἰσχ. Χο. 613, Εὐρ. Ἀλκ.
480 δὴ. εἰκάξ. «κιχάνω» πρὸλ. Εὐδοκ. 'Οδ.
ε, 84 κ. Φωτ.), consequence.

Κιχέει, ἴδε κιχάνω.
Κιχέλα, ας, ὅπου ἡ κίχλη 'Επίχαρμ. ἐν 'Α-
θην. 2, 64, 'Αριστ. νεφ. 339.

Κιχήμεναι ἴδε κιχάνω.
Κίχησις, οὔ, ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. Φαίδιμ.
Κίχησις, εως, ἡ κατάληψις, κοιν. πρόσθα-
σμα, ἐπίτευξις, ἐπιτυχία τινός, «λήψις» 'Παύλ.
Κίχητος, εως (χάω, συγγ. τῷ «κίχθις» Πασ-
σάδ.), (Κυπριακ. ἡ λίξ.) τό ἀγγεῖον λειανω-
τοῦ, θυμιατήριον, κοιν. θυμιατὸ 'Παύλ.

Κίχητός, ὁ τῷ ἄνωτ.
Κιχλάζω ἐπὶ κίχλης, (φωνάξω), κραυγάζω
'Ανων. π. φων. ἱβ. Βαλκκ. Ἀρμόν. 231

Κίχλη, ἡ 1) τὸ γνωστ. πτην. ἡ τοίχλα, ἔχου-
σα ἄνωθεν μὲν καστανόχρουν, κάτωθεν δὲ
πορρὸν καὶ λευκὸν χρώμα μετὰ καστανόχρουν
ἡμικυκλοειδῶν στιγματίων «κίχλαι τανυσί-
πτεροι ἢς πέλειαι» 'Οδ. χ, 468, 'Αριστ. ὄρν.
591, κ. οἱ μετ' αὐτ. πρὸλ. 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ.
9, 20, 'Αθην. 2, 64 «κίχλα» μτγν. πρὸλ.
κίχληα' [ἡ πρῶτ. συλλ. βραχέα Τηλεκλ.
ἐν 'Αθην. 6, 268] 2) θαλάσσιος ἰχθύς κί-
χλης γένος ἔχων 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 8, 13,
'Αθην. 7, 305, *turdus*.

Κιχλήσκω, τῷ κατωτ. ἀμφ. γρ.
Κιχλίζω (κοιν. ἑλλ. = τῷ ἀττ. «καχλάζω»
(Πάπ. Πασσάδ.) «καχλάζω, καχλάζω»
(Θησ. Στ., Μοτρ.) 1) κυρ. ἐπὶ τῆς φων. φων.
τῆς κίχλης, φωνῶ ὡς κίχλη, ὅθ. «γελῶ, μει-
δῶ» 'Παύλ. κοιν. χαρογελῶ, κρυφογελῶ κ.
«ἀτάκτως γελῶ καὶ ἀμέτρως» Σχολ. 'Αριστ.

ἐπὶ τοῦ ευκαλοῦ γέλοι· ἐρωτολήπτου κορα. ἡ δόξιν. γυν. Μακεδ. 7 (5, 235) 2) ἐσθίω κίχλας, ἐν γέν. εὐωχοῦμαι, τρυφῶ (καλο- τρώω, ξεφαντώνω), συνών. τῷ «ὀφθαλμῷ» Ἀριστ. νεφ. 983.

Κίχλιον, τό, ὅπου. τοῦ κίχλη (ς)· μικρά κί- χλη (ς)· Κίχλίσκω (κατ' εἰκασ. ἀντὶ «κίχλησκω»)· κίχλίζω.

Κίχλισμός (κίχλίζω), ὁ· «πορνικός γέλιος· πολὺς καὶ ἄκοσμος, ὅταν διὰ τοῦ γ' γράφη- ται» ὅταν δὲ διὰ τοῦ κ' κικλισμός, ἡ γυν. τινα ἀποτελῶν» λεξ. ῥητ. 271, 30· «παγχαρμός, ἐπὶ ἀνδρῶν» Κλ. Ἀλ. 196, κατὰ Πάπ. τὸ ἐσθίειν τινὰ κίχλας, εὐωχεῖσθαι, συμποσι- ζεῖν (ἀνάλ. τῷ νῶν «ζωὴ καὶ κῆτος»), συν- ὡν. τοῦ «ὕψιν, πότιν» Ἀριστ. νεφ. 1073· πρὸλ. Β. Ἀν. 271, 30.

Κίχρα, ὡν, τὰ· λάχανα ἀρουρατα Θεοφρ., ἄγρια λάχανα, κύν. βαδίκαι (Ἀντιστ. Βεκλ. 105, 21) Νικ. ἀλ. 249· εἶδη τοῦ κικυρίου ἢ «σέρις, πικρίς» (κικραλίδα) Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7, 7, 1, cichorea.

Κίχρος· α, ὡν (Ἀριστ. ἀποσπ. 281) κ. κίχ- ρος, τὰ· τῷ ἀνωτ. Πολυδ. 6, 62 κ. ἄλλ. μτγν. ὡς. «κίχρος» (ἢ) Β. Ἀν. 105, 21· «κίχρος» ἢ «κίχρος» (ὅπερ ἴδε) Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7, 7, 1.

Κίχρῶν, τῷ κατωτ. Λεβ. μτγν.

Κίχρημι, μελ. χρήτω, ἀφρ. ἐχρησα, δα- νείζω τί τινι· «χρήσαν γέ νῦν ἡμῖν χρὸν» Ἀριστ. Θεσμ. 219, Πρ. 3, 58· «ἀργύριον αὐ- τῷ χρῆσαι οὐκ ἠθέλησεν» Πλάτ. Δημόδ. 384· «προσεληβὴς ἀργυρίου προσελθὼν τῷ πατρί, ἐκέλευσε χρῆσαι χιλίας» Δημ. 49, 6· «τῶν κτημάτων σοι τῶν ἐμῶν κίχρημι ὅ, τι βού- λει», 53, 12 κίχρῃς Πλούτ. Πομπ. 29. Μία κίχρημι, μέλ. χρήσεται, ἀφρ. ἐχρηάται·ν δανείζομαι Ἀντιστ. Β. Ἀν. 116, 11, Πλούτ. κ. μτγν. παρ' οἷς καὶ «κίχρῶν» Λοδωκ. Φρόν. 402· πρὸλ. χρῶν.

Κίχρησις, εὐς, ἢ· δανεισμός Τζέτζ.

Κίχρος, ἢ 1) πόλ. Θεσπρωτίας, ἢ μετέ- πειτα Ἐρυθρᾶ Στραδ. 2) ὁ Κ. υἱὸς τοῦ βα- σιλ. τῶν Χαόνων, ἀφ' οὗ λέγαντο ὅτι ἡ πό- λις ἐπωνομάσθη Φύλαρχ, ἐν Παρθιν. 32.

Κίχρῳ, πρωτόθ. ὅσμ. τοῦ κίχριου.

Κίχρος, ἢ· τῷ κατωτ.

Κίχρος· ὡν ἢ ὁρθότ. «κίχριον», τό· «κί- χρος», τὸ ἀρουρατὸν ἢ ἄγριον λάχανον, κύν. βαδίκαι Θεοφρ. Διοσκ. ἴδε κίχρα.

Κίχρινος (κ. Κίχριος Δ. Σκ.), ὁ· τὸ λατ. Cicurinus, ἐπωνομ. τοῦ πατρικίου γέ- νους τῶν Οὐετούριων (Veturii) ἐν Ῥώμῃ, 69. Τίτος Οὐετούριος Κίχρινος Δ. Σκ.

Κίχρως· ὡδ' ἡς, εὐς, 2· τῷ εἶδει τῶν κίχ- ρων ἀνήκων ἢ ὁμοίος αὐτοῖς Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7, 7, 1.

Κίων, π. (π. Ὁμ. μόν. εὐκτ. ἐν. κίονι, μετχ. κίων, παρὰ· ἐκίον κ. κίων)· εἶναι, πορεύσθαι, κύν. περιπατῶ· «ἀφύρτοι κίονεν» Ἰλ. φ. 450, συνήθ. ἐπὶ ἀνθρ. κ. ἐν γέν. ἐπὶ ἐμφύχ. ἀλλὰ καὶ ἀφύχ· ὡς, «τῶν μὲν πενήκοντα νέες κίον», 6, 509 κ. μτγν. κ. ὡς. καὶ εἰς

ἐν. ὄριστ. «εἰς Ἄργον κίει» Αἰσχ. Χο. 664 κ. παρὰ. «αἰακτὸς ἐς δόρυος κίει», Πέρσ. 1025· «κίον», ἀποσπ. 504, (πρὸλ. κιάδω)· τῶν περ. μόν. Πλάτ. ἀναφέρ. αὐτὸ ὡς ἔκτομον τοῦ «κίων» Κρατ. 426, ναδω.

Κίων, ὡς (ἰων. ἢ λέξ. Μ. Ἐτ. 514), ἡ (συνήθ. π. Ὁμ.) κ. ὁ, Ὁδ. 0, 66, 473, τ. 38, ἀλλὰ καὶ παρὰ τ. ἐπομέν. π. συγχ. θηλ. τοῖς δὲ ἀττ. ἐπικρατ. τὸ ἀρ. Λυσ. ἀποσπ. 121, Αἰσχίν. 1, 59, Πλάτ. Εὐδοκ. 303, Ἀρι- στοτ. ἡθ. 10, 4, 2· α) στύλος, ἴδ. π. Ὁμ. οἱ στύλοι οἱ βασιτάζοντες τὰς δοκοὺς τῆς ὀ- ροφῆς τοῦ «μεγάρου» (δωμάτος καὶ ἐστία· τορίου τῶν ἀνδρ.), εἰς οὗς ἦσαν προσηρμοί· σμέναι· καὶ αἱ ἐπὶ τοῦ «δαπέδου» βαίνουσαι «δοῦροδόχαι», ἐν αἷς κατετίθει δ' εἰσερχόμε- νος ἔξωθεν τὸ δόρυ, ὅπερ μεθ' ἑαυτοῦ ἔφερε Ὁδ. τ. 38· αἰγιαλοῦ στήλη, ἢ προσέδενον τὰς ναῦς, γ. 468· αἱ στύλοι οἱ βασιτάζοντες καὶ διαχωρίζοντες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀτλαντος βασιταζόμενοι, α. 53· πρὸλ. Ἰσο. 0ε. 729· «κίον» οὐρανοῦ τε καὶ χυθῶν· ὅμοις ἐρείδων· Αἰσχ. Πρ. 349, Ἡρ. 4, 184· οὐρανία Πινδ. Π. 1, 19· «Ἡρα- κλέους κίονες» ἢ συνήθεστ. «Ἡρακλ. στήλαι» Ν. 3, 20· «χρυσᾶς κίονας ὑποστήσαντες προ- ὄρω», Ὁδ. 6, 2· «θεοὶ πρὸς κίον» ἐρείου στήλης· Σοφ. Αἴ. 108· «καίνοις κίονιν οἴ- κων» Εὐρ. Πρ. μ. 1038· «τῶν κίωνων αἱ πολλαί» Πρ. 1, 92, Πλάτ. Εὐδοκ. 303 κ. ἄλλ. Φαίνεται· ὅτι ἡ αὐτ. διαφορά «κίονος» καὶ «στήλης», ὅτι ἡ τοῦ «στύλου, στήλης»· «καθεστῆθαι μεταξὺ τοῦ κίονος καὶ τῆς στή- λης, ἔφ' ἢ ὁ στρατηγὸς ἐστίν ὁ γαλακτός» Ἀνδρ. 1, 38· 6) στήλη, ἐπιτόμβ. στήλ. Πζωσ. 2, 7, 3· «ὑπὸ κίονα κείσθαι» Λεων. Ταρ. 71 (7, 163)· γ) ἱατρ. ἢ ἐξωθηκῆναι ἐπι- γλωττῆς ἢ σταφυλῆς (σταφυλίται) τοῦ ὀφθαλ- μικοῦ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 11 (πρὸλ. κιονίς)· δ) τὸ «τῆς βινὸς διάφραγμα καὶ στυλὶς, ὡς περ τοῖσιν τὰ τρυπηματα (τοὺς βύθωνας) δι- ατροπῶν» Πολυδ. 2, 79, 80· ε) μετώρον τι, ὅμοιον τῷ «ἄλweis, δοκίς, πωγωνία» κτλ. Πρ. ρακλεῖδ. ἐν Πλούτ. ἡθ. 893, columna.

Κλαγγά· κ. κλάζω, ἐπὶ πτην. ἴδ. γεράν. ἀλλὰ κ. ἀνθρ. οἱ μτγν. φωνῶ, ἐκβάλλω ἀν- ἀρῆρους κραυγὰς, φωνῶν Πολυδ. 5, 89, clango. Κλαγγαίνω κ. κλαγγάνω, π. = κλάζω· «κλαγγαίνεις δ' ἄπερ κῶν» Αἰσχ. Εὐρ. 126· «ὅπου τις ὄρνις οὐχὶ κλαγγάνει» Σοφ. ἀποσπ. 782· πρὸλ. ἐπανκλαγγάνω.

Κλαγγέ· τῷ ἀνωτ. ἐπὶ ὀλακῆς κύν. «αἱ δὲ κύνες κλαγγέοντι» Θεοφρ. 6 (9, 432).

Κλαγγή (κλάζω), ἡ· κυρ. ἄναρθ. φωνή, κραυγὴ πτην. ἐν γέν. ἡχοίς, τόνος, π. Ὁμ. μτγ. συγκαγομένη φωνά, κραυγαὶ πολλῶν ἀνθρ. ὁμοῦς, ταρὰχῃ Ἰλ. 6, 99· «Τρῶες κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὡς», γ. 2, ἴδ. ἐπὶ γεράν. πρὸλ. Ὁδ. λ. 604· «χοίρ. Ε. 412· ἐπὶ τοῦ ἥχου τῆς χορδ. τόξου, ῥιπτομέ- νου τοῦ βέλους» Ἰλ. α. 48· «μεσημεριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς θράκων βοῇ» Αἰσχ. Ἐπτ. 363· «δόσφατος κλαγγῇ», Ἀγ. 1123, ἐνθ' ἐπὶ τῆς δωστυχίαν προσημαινούσης φων. τῆς Κροσάν·

δρα, ἐπὶ ᾧδῃς χοροῦ Σοφ. Τρ. 207. «μᾶ-
τηρ δ' ὡς τις πιανὸς κλαγγὴν ὀνείσιν, ὅπως
ἐξάρξω γὰρ» Εὐρ. Τρω. 147. «οἱ βάρβαροι
μάλιστα κλαγγὴν βοήσαντες» Ἡρώδ. 4, 15,
2 ἐπὶ ἡλ. φουσητικ. μουσικ. ὄργαν. Τελείστ.
ἐν Ἀθην. 4, 637. ἐπὶ ὑλαγμοῦ κυν. «ὕλαγ-
μὸν ποιήσει τῶν κυνῶν καὶ κλαγγὴν» Σεν.
κυν. 6, 17, ὡς. ἐπὶ ἀετ. καὶ γεράν. Πολυδ.
5, 89. ἐπὶ τῶν Ἀρπυιῶν Ἀπολ. Ρ. 2, 268.
ἐπὶ χην. Πλούτ. ἡθ. 325. «ἀηδόνες κλ.»
Νικόμαχ. ἐν Β. Ἀν. 349. κλαγγί (τριτόκλ.
δοτ. καθ' ἑτερόκλιτ. μεταπλασμ. ὡς τὸ Ὀ-
μηρ. «ἀλκίη, ἀλκίω»), clauget.
Κλαγγηδόν, ἐπίρ. = τῶ ἀνωτ. Βαβρ. μῦθ. 123,
13, ἐνθ' Ἰάκωβ. «κλαγγιτὸν» εἰκάξ.
Κλαγγυβροσ, δ' «ὁ κρηνητικὸς» Ἀρκάδ.
74, 10.
(Κλαγγίω, ἄρχ. θέμ. = κλάζω· διότι καὶ τὸ
«κλαγγόν τε» ὁρθῶς ἀποκατέστη «κλάζοντε»
Ἠσ. ἀσπ. 408. ἴδε κλάζω).
Κλαγγυ-ὠδῆς, εὐς, 2. κρηναστικὸς, ὁρυ-
κῶδης. «κλαγγυδῆς φωνή» κτλ. Ἰπποκρ. 68,
1218 κ. ἄλλ. ἱατρ.
Κλαγγυρός (κλάζω), 3. κρηναστικὸς, ὁρυ-
κῶδης ἐπὶ γεράν. Ἀντίπ. Σιδ. 17 (6, 109).
Κλαγγιτὸς (κλάζω), 3. τῶ ἀνωτ. «κλαγ-
κταίωναί» Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 1, 15. πρὸ βλ.
κλαγγόν.
Κλάδα, κλάδας· ἴδε κλάδος.
Κλάδος (κ. Κλάδος Πανσ.), δ' ποτ. «Πλι-
νός παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν Σεν. Ἑλλ.
Κλάδαρ-ὀμμάτος, 2. «ὁ εὐσεύσας τὰ ὀμ-
μάτα», ὁ ἔχων τοὺς ὀρθοὺς. ὁλοφύρος (ἐξ
ἰωτικ. συγχινήσεως), ἡδοκαθεῖς, ἐρωτολη-
πτικός, κοιν. μετὰ γλαρά μμάτια Πούχ.
Κλάδαρ-ρυγχοί, δ' πτεγν. τοῦ εἶδους τοῦ
τρογίλου Πούχ. Ἀλλ. Ἰ. Ζ. 12, 15.
Κλάδαρὸς (κλάω), 3. εὐφραστός. «ὁδράτα
λεπτά καὶ κλαδαρά ποιούντες» Πολύδ. 6, 25,
5. «κάρμακες Λεων. Ταρ. 47 (9, 322), ἐνθ' α.
«κλαμαραί» δι. γρ. κώδικ. Παλ. Μιφ. =
κλαδαρόματος, κοιν. μετὰ γλαρά μμάτια (πρὸ βλ.
τὸ τοῦ δημοτικ. ὅματ. «ἀπὸ τὰ γλαρά σου
μμάτια τρέχ' ἀθάνατο νερό») «κλαδαράι
ὄψεις» = τεταραγμένα βλέμματα (ἐξ ἰωτικ.
πάθους), ἡδοκαθεῖς, ἐρωτοληπτικά, ὡς, «κλα-
δαρὸν περιδλέπω» = βίπτω τριγύρω. ἐρωτικ.
βλέμματα, βλέπω τριγύρω. μετὰ γλαρά μμά-
τια Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 293, 294, ramalis.
Κλάδασσω· τῶ κατωτ. «αἶμα κλαδασσόμε-
νον» = σφοδρῶς κινούμενον, ταρρασσομένο
Βυρσ. 270, ἀνθ' οὗ «κλαδασσόμενον» εἰ-
κάξ. Λορέν. ἐν καθ. 89.
Κλάδαω· 1) αἰώω τι, παλεύω ἀρχ. λεί. 2) =
κλαδεύω, δοκιμῶν. αὐτοῦ κατὰ Φρόν. 172.
πρὸ βλ. κλάω.
Κλαδεῖα, ας, ἡ· κλαδεύσεις Γεωπ.
Κλαδέες, π. αἰολ. αἰ' κληδέες, «ζυγὰ» Πούχ.
ἴδε κλαίς.
Κλαδεύσεις, εως, ἡ· ἡ πρᾶξ. τοῦ ἀποκόπτειν

ἢ περικόπτειν τοὺς περιττοὺς κλάδους φυτ. ἴδ.
ἀμπέλου μτγν. Γεωπ. 4, 5, 2.
Κλαδευτήρ, ἥρος, δ' κλαδευτής, ὁ ἀποκό-
πτων, περικόπτων τοὺς περιττοὺς κλάδ. εἰν.
δρου, ἴδ. κλήματος ἀμπέλου, puliator.
Κλαδευτέων, β. τοῦ κλαδεύω, τό· πρέπει
νά κλαδεύσῃ, περικόψῃ τις τοὺς κλάδ. δένδρου
ἴδ. ἀμπέλου Γεωπ. 9, 5, 11, putandum.
Κλαδευτήριον, τό· ὡς κ. νυν κλαδευτήρι, τὸ
μηνοειδὲς αἶδερ. ὄργαν. δι' οὗ κλαδεύουσι τὰ
δένδρα, ἴδ. τὰ κλήματα ἀμπέλου, «ὀρέπανον
ἀμπελοτόμον» Πούχ.
Κλαδευτήριος, 3. εἰς ἀποκοπήν, περικοπήν,
κλαδεύειν τῶν κλάδ. δένδ. ἴδ. ἀμπέλου ἀνθ.
κων. «ὀρέπανον κλαδευτήριον» Πούχ. 57.
οὐσ. τὸ κλαδευτήριον, ὅπερ ἴδ' ἀνωτ. puta-
torius.
Κλαδευτής, οὐ, δ' ὡς κ. νυν, γλωσσ.
Κλαδεύω· ἀποκόπτω, περικόπτω τοὺς περι-
ττοὺς τρυφερ. κλάδους, δένδρου, ἴδ. ἀμπέλου
Ἀρτεμίδ. 1, 51, Κλ. Ἀλ. κ. ἄλλ. μτγν.
Κλαδεών, ὠνάς, δ' κλάδος, κλαδί, Ὀρφ.
Ἀργ. 923.
Κλαδῆ-φορέω· φέρω, βαστάζω, ἔχω μετὰ
χερσὶ κλάδους, μτγν.
Κλαδῆ-φόρος, 2. κλάδους φέρων, βαστά-
ζων, ἔχων μετὰ χερσίν Ἡρώδ. ἐπιμ. 103.
Κλαδῆ· ἴδε κλάδος.
Κλαδῆτιον (δι. γρ. «κλαδίον»), ὀπκ. τοῦ κλά-
δος, τό· κλαδάκι, κλωνάρικ· Λεων. Ταρ. 44 (9,
78), Διοσκ. ramulus.
Κλαδίσκος, δ' τῶ ἀνωτ. Ἀνακρ. 67, 13, Πούχ.
Κλάδος, (κλάω· πρὸ βλ. κραδαίνω), δ' κυρ.
τρυφερὸς κλάδος ἢ κλών, ὃν ἀποκόπτουσιν
ἀπὸ τινος δένδρ. ὅπως ἐγκυνητρίουσιν αὐτὸν ἐ-
τέρω, ἄλλ. «ἐμβολὰς» Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 1, 9. «Ἐν
γέν. κλάδος, κλών» -ἐλαίας Ἀισχ. Εὐρ. 43 κ.
συχν. ἱκετήριος κλάδ. ὃν μετὰ χερσίν εἶχον οἱ
προσφεύγοντές τι· ἱκεταὶ καὶ προστασίαν ἐξ-
αιτούμενοι ἀποσπ. 22, 150 κ. συχν. ὡς «ἱκτη-
ρίσις κλάδοισιν ἐξιστεμνέουσι» Σοφ. Οἷ. τ. 3,
143. «ἀδφνης κλάδοι» Εὐρ. Ἰων 80 κ. ἐνίοι
πεζ. «Ἡ καθ' ἑτερόκλιτ. μεταπλ. ἐν. δοτ. «τῷ
κλαδί» (ὡσεὶ παρὰ τὸ «κλᾶς κλαδὸς») συχν.
ἐν Ἀριστ. Λυσ. 632, Σχολ. 7 ἐν Ἀθην. 15,
695, «τῇ κλαδί» Ἀλλ. Ἰ. Ζ. 4, 38, ἐνθα Συναί-
δερ. «τῷ κλαδί» μετέβαλε ὡς ἐν. αἰτ. «τὸν
κλᾶδα» Πούχ. «κλάδας» Νίκ. ἐν Ἀθην. 15,
134 κ. δοτ. πλ. «κλάδοισι» (παρὰ τὸ «κλά-
δος») Ἀριστ. ὕρν. 239. «κλαδέουσι» Νίκ. ἐν
Ἀθην. 3, 683, «κωμ.
Κλαδέω· 1) Ἑλλ. ἀνδρ. ὅν. Ἐπιγρ. 2) ὅν.
κυνὸς Θεοφρ. γαρ. 21.
Κλαδέω-ὕχος, 2 (ὁ κλαδέουχ. Ἡσ. 2τ.) ἢ
ἔχων ἢ μετὰ χερσίν ἔχων κλάδους, μτγν.
Κλαδέω-ὕχος(ς), ὅμορ. 2. κληδεύχας· ἴδε
κλειδεύχας.
Κλαδέω· κλαδεῶ· Ἀρρ. Ἰνδ. 11.
Κλαδ-ὠδή, εὐς, 2. γέμων κλάδων, κοιν.
γεμάτος ἀπὸ κλαδῶ Σχολ. Νίκ. θηρ. 544,
ramosus.
Κλαδών, ὄνος, δ' κλάδος· Πούχ.
Κλαζομεναί, ὠν (αἰ, πόλ. παρὰ τοῦ τῆς Ἰω-
νίας μετὰ λιμένος ἐν τῇ Σμυρν. κόλπῳ, ἥς με-

ρος ἀπετελεί καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι νησι-
δαίου «Παραθύρου» (νῦν, Παραθύρην, ἐν ἡ
τὸ Λοιμοκαθατήριον), ἥν δ' Μ. Ἀλέξανδρ.
ἐσοῦμαι νὰ συνδέσῃ χῶματι μετὰ τῆς ξηρᾶς
(Παυσ. 7, 3, 9), νῦν, λιμὴν τῶν Βουρλῶν
καὶ τὰ Βουρλὰ (ἡ Βρίουλα (ὡς ἀποκτίναι τῶν
ἐν Λακεδαιμονίᾳ Βριούλων ὕδ' Βρίουλα Στράβ.)
ἀπέχοντ' αὐτοῦ 1 ὥρ. περίπου καὶ 3 ὥρ. τῆς
Συμόνης ἀτμοπλοῦκος, 7 δὲ κατὰ ξηρὸν Ἡρ.
Παυσ. Στράβ. κατ. Κλαζομένιοι Ἦρ. πολ-
λάκις σκιοπτόμενοι ὑπὸ τῶν κομ. Πούχ.
«ἐξέστω Κλαζομένιος ἀσχημονεῖν» Αἴλ. Π.
1, 30. «ἡ Κλαζομενία χώρα» (Δίλ.). «ἡ Κλα-
ζομενίαν χώρα» Στ. Βούλ. κ. «ἡ Κλαζομε-
νίων» Στράβ. ἐπὶ 0. Κλαζομενίας, 3' Κλαζο-
μέν. (σχημα) Ἀντιφ. ἐν Λεοσίων. περίσχημ.
Κλῆζω (βίξ. κλαγγί), μέλ. κλαγγίω Αἰσχ.
Πέρσ. 909, ἀόρ. ἐκλαγγα, 6'. π. ἐκλα-
γγω, κλαγγεῖν Ὀμ. Οὐν. 18, 14, Θιόκρ. 17,
71 (ἀνέκλαγγον Εὐρ. 1, Α. 1062), ὁμορ. ἀόρ.
ἀ. ἐκλαγγα, παρκ. (ἐπὶ στήμ. ἐν.) κέκλαγγα-
γα, 6'. κέκλαγγα (τὸ π. Ὀμ. «κεκλήγον-
τες» ἀποκατέστησε Βέκκ. «κεκλήγωτες» Ὀδ.
ξ. 30, Ἰλ. μ. 125, ὥσ. «κεκλήγως», 6,
222, Ὀδ. μ. 408' «κεκλήγωτα» Πρ. ἔρ. 451
«κεκλαγόν» Πλούτ. Τιμόλ. 26, μ. μέλ. κε-
κλαγγόμεαι Ἀριστ. σφ. 930' α) ἀμτθ. = φω-
νῶ, ὁμορῶ, ἰδ. ἐπὶ ἀνάρθρ. συγκεχυμένων
φων. κραυγῶν πολλ. ἀνθρ. Ἰλ. π. 430' ἐπὶ
κραυγῇ. μαχητοῦ, οἶον, «ὄξεια κεκλήγως», ὁ
Ἐκτωρ, ρ. 87' πρὸ βλ. ε, 590' ὥσ. «ὄξεια κε-
κλήγως λέγ' ὀνείδεα» = ὁ ὀνείδεων τὸν Ἀ-
γαμέμ. καὶ τοὺς Ἀγ. Θεορίτης, 6, 229, Συν-
γῆθ. ἐπὶ φων. κραυγῇ. πτην. «ὅς τε ψαρῶν νέ-
φος ἔρχεται ἡ δὲ κυλοῖται, οὐλον κεκλήγῳτες,
ὅτε προδῶσιν ἰόντα κίρκον», ρ. 755' ἐπὶ ἀλ-
λομαχούτων αἰγυπῶν (γυπῶν), π. 430,
ἰδ. γεράν Πρ. ἔρ. 451' αὐτοῦ Σοφ. Ἀντ.
112 (ὥσ. Πολυδ. 5, 89) ὥσ. «κλάζοντα
ὄρνις», Οἰ. τ. 966' «κυνὸς Ὀδ. ξ. 30, Ἀ-
ριστ. σφ. 929, Θιόκρ. 25, 72' κεκλαγγυῖαι
Ξεν. κυν. 3, 9' ἐπὶ τῆς κλαγγῆς τῶν ἐν τῇ
φάρεττα βελ. Ἰλ. α. 40' ἐπὶ τοῦ ἡχοῦ τοῦ
ἀνέμ. Ὀδ. λ. 408' «πύργους ἐκλαγγεῖν ἐλι-
τροχοῖ» Αἰσχ. Ἐπτ. 187' ἐκφωνῶ, λέγω τι
μεγαλοφώνως, «μάντις ἐκλαγγεῖν ἄλλο μῆ-
γαρ χεῖματος», (μτθ.), Ἀγ. 194' «ἐκλαγγεῖ
Τυδεΐδης» ἐν τῇ μάχῃ Εὐρ. Φοῖν. 1151' «σὺ
δὲ καθάρῃ κλάσεις παῖδας μέλπον», Ἰων
905' «δεσφὰ πωλικῶν ἐξ ἀντύγων κλάζει σι-
δήρου», Πρσ. 568 κ. μτγν. π. κ. ἐνίοι πεζ.
6) μτθ. ἡχῶ τί (κἀμῶν νὰ ἡγήσῃ, ἀκουσθῇ)
φωνῶν μεγαλοφώνως, «Ζεὺς ἐκλαγγεῖ βρον-
τάν» ἔκαμε ν' ἀντηγήσῃ ἡ βροντὴ τοῦ Πινδ.
Π. 4, 23' «μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες» Ἀρήν.
Αἰσχ. Ἀγ. 48' «ῥακλήματα κλάζουσι κώ-
δωνες φόβον» = ἡχῶσι καὶ ἐμποιοῦσι φόβον,
Ἐπτ. 368' «κλάγγω δ' αὖ γόνον ἀρίσχευον»,
909' «κλάζει μέλισμα» Μελέαγγ. 111 (7-
196), clango.

Κλῆζω, ὁμορ. = κλήζω, κληζέω κλειώ.

Κλαγγίω, κλαγγίω ἀττ. = κλαύω, μέλ. τοῦ
κλαίω, ὁμορ. ἴδε.

Κλαίς, ἴδω, ὁμορ. ἡ κλαίς, ἴδω (ὁ) Πινδ.

Κλαῖς, Κλαῖδος, ἡ Ἑλλ. γυν. ὄν. Σαφ.
δι. γρ. Κλαῖς.

Κλαῖστρον, ὁμορ. τὸ κλειθρον Πινδ.

Κλαῖω, ἀττ. κλάω (βίξ. κλαφ), μ. μέλ. κλαύω
μαι, κ. κλαυσάμαι, κλαυσόμεθα (ἀ. πλ.) Ἀ-
ριστ. εἰρ. 1081, κ. κλαύω Μανθ. 3, 113,
κλαύσεις Θεόκρ. 23, 24 (ἡ μᾶλλον «κλαύσει»
κατὰ Μαλνέκ.), κλαίγω Δημ. 21, 99, κ.
μτγν. ἡ ἀττ. κλαῖσω 19, 310, ἀόρ. ἐκλαν-
σα, π. παρκ. κέκλαυμαι, κέκλαυσμαι, μτγν.
ὡς Πλούτ. α) ἀμτθ. κ. νῦν ὥσ. κλαῖω,
(κλαίγω), ὁμορῶ, ὁδορῶται Ὀμ. κ. οἱ μετ'
αὐτ. Ὀδ. 0, 577' — καὶ κωκύω, τ, 511'
«ἀμφὶ δὲ σε Ἴωναι καὶ Δαρδανίδες κλαύουσιν»
ταῖς Ἰλ. σ. 339' ἐπὶ Ἰππ. ρ. 426' «οὐκ
κλαῖειν οὐτ' ὁδορῶσαι πρέπει» Αἰσχ. Ἐπι-
638' κλαῖω, ἀτένομαι (ὡς νῦν «κλαῖω καὶ
στενάζω»), 854, Σοφ. κ. Εὐρ. κ. πεζ. «οὐκ
ἄμα γαῖφροντες κλάωσι» Πλάτ. Φίλ. 48'
καὶ ἀγανακτῶ, Φαῖδ. 117 κ. μτγν. «αὐτὸν
κλαῖοντα ἀφῆσα» = ἀποπλήμῃ, κοιν. θὰ τὸν
στεῖλω μετὰ τὰ κλάματα Ἰλ. 6, 263, ὥσ.
«κλαῖειν ποιῶσα» = ὁδ. σε κἀμῶν νὰ κλά-
ψῃς ὁδ. παρὰ τοῖς μετ' αὐτ. ἡ φράς. «κλαύ-
σεται» κτλ. = τῇ νῦν, ὁδ. κλάψῃ, ὁδ. τὸν
ἡδὴ ὁ διαδόλος, ἡ ὄργη τοῦ θεοῦ, «κλάσει
ἀν εἰ ψάσειας» Αἰσχ. ἀποσπ. 926' «κλάων
δοκτεῖ μοι ἀγγελατήσιν» Σοφ. Οἰ. τ. 401'
«σὺ πρὸς γάριον μὴ σὺν ἐρεῖς, κλάων δ' ἔ-
ρεῖς», 1152' «κλαύσει φίλῶν τὸν οἶνον Εὐρ.
Κύκλ. 551' ἰδ. π. τ. κοιν. Ἀριστ. νεφ. 58'
«κλαῖειν λέγω σοι» = οἰμώζειν λέγω σοι
γυν. νὰ σκάσης, σκάσει, ἀντίθ. τῷ «χαίρειν»
οἱ λέγω» = νὰ ζήσης, νὰ εὐτυχῇς, πάντα
χαρούμενος, πάντα καλὰ Ἦρ. 4, 127, Ἀ-
ριστ. πλ. 62' «ἐφθῇ κλαῖειν ἀγορεύω» Φι-
λόξεν. ἐν Ἀθην. 1, 5' «αἰματι κλαῖω» = αἰ-
ματηρὰ δάκρυα γέω, κοιν. γόνος δάκρυα μὲ
αἷμα Ἰπιδ. 4, 8' «δάκρυα κλαῖω» Δ. Κάσ.
59, 27' 6) μτθ. κλαῖω τινὰ, ὁμορῶ, κοιν.
τὸν κλαῖω, ἰδ. νεκρὸν Ἰλ. υ. 210, Ὀδ. α.
363 κ. συγχ. π. τραγ. «εἴπερ τι κλάσει τῶν
Ὀρεστέων κακῶν» Σοφ. Πλ. 1106' «μηδὲ
ἄλλα κλαῖοντα τε καὶ ὁδορῶμενον ὄσα» Πλάτ.
πυλ. 3, 388' ὥσ. παθ. «σοποδὸς ἀνδρὸς εὖ
κεκλαυμένου» Αἰσχ. Χο. 674' «αὐτὰ κέκλαυ-
ται βῶλος» ἐκ κεκλαυμένος δ' ἀναθαλῆσται
στάχυς» Πρακλιδ. 3 (7, 281) κ. μετ' ὁ-
λίγ. μέλ. «μᾶττην ἐμοὶ κεκλαύσεται» = εἰς μᾶ-
την ὁδ. κλαῖω Ἀριστ. νεφ. 1436. Μέσ. κλαῖω
ἐκλαύω, κλαῖω τὸν ἑαυτὸν μου, διὰ τὸν
ἑαυτὸν μου, ὁδ. = τῷ ἑνερ. κλαῖω Αἰσχ. Ἐπτ.
903, Χο. 450' «τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὄρω
κεκλαυμένην» = τὴν βλεπω κλαυμένην, κλα-
μένην, ἀγρυμμένην, νὰ κλαίῃ, 720' πρὸ βλ.
Σοφ. Οἰ. τ. 1490' [ἐκλαῖν, ὥς ἀόρ. 6', γ. ἀ
Θεόκρ. 14, 32], πλοιο.

Κλαῖω-μτλ(α, α, ἡ) κλαῖειν ἐν τῇ συνα-
γωγῇ, ἀντίθ. τῷ «γελοῦμιλ(α)» Ἀμμων.
25 (9, 573).

Κλαῖμαρδός (κλάω), 3' «πλαδαρδός, ἀσθενής»
Πούχ. ἴδε κλαδάρδός.

Κλαμῶδός (κλαῖω), 3' κολοβός, κολοβωμ(ι)-
νός, μτγν.

Κλάνιον ἢ κλάνιον, τό· ψέλιον (βραχιόλιον) γυναικός· «ψέλια βραχιόνων» Πούχ.
 Κλάνις, εἰς (= Γλάνις). (ὁ) 1) ποτ. Λατίνης, ὁ μετέπειτα Λίρις Στράβ. 2) Καμπανίς· παρὰ τὸ Λίτερον (νὺν Πάτρα) Βιργ. Γεωργ. 3) τῶν Νωρικ. Ἀρπείων Στράβ. νὺν Γλάν. 4) Τυρρηνίας Πλίν. νὺν, Οὐβιου.
 Κλᾶς, ἄκος, ὄψω. ἢ· κλείς Θεόφρ. 15, 33.
 Κλᾶξω, ὄψω. μέλ. τοῦ κλείω, ὅπερ ἴδε.
 Κλαπάζω· χρονίζω Πούχ.
 Κλάπαι, αἶν, αἶ· καλόδοθρα ἢ ξύλινα· ἐμ-
 ῥάδες Δ. Κάσ. 77, 4, δε γρ. βλαυται, εἰνασε.
 Κλάπεις, εἶσα, ἐν, μέτχ. π. ἄψω. ὁ· τοῦ κλείω.
 Κλάπηναι, ἄψω. ὁ· ἄψω. τοῦ αὐτ.
 Κλᾶρεῶτις, εἰσα, ἢ· φυλὴ τις ἐν Τεγέα Παι-
 κάτ. Κλαρεῶται (κ. Κλαρεῶται ἐν Τεγε-
 ατικῇ ἐπιγρ.).
 Κλᾶριον, ὄψω· τὸ κληρίον, συγγραφή (χρεω-
 στική, ἀμύλογον, συναλλαγματική), πλ. «κλα-
 ρία» = συγγραφαί (χρεωστικαί, συναλλαγμα-
 τικαί) Πλουτ. Ἀγ. 13.
 Κλᾶριος, ὄψω. (= κλήριος), 2· κλήριον διανέ-
 μων (διαμοιράζω) τι· «κλᾶριος Ζεὺς» Διογ.
 ἄποστ. 360· πρὸς Παισ. 8, 35, 9.
 Κλᾶριος 1) ἐπών. Ἀπόλλωνος Καλλιμ. 2)
 τοῦ Διὸς παρὰ τοῖς Τεγεαταῖς καὶ ἐπώνυμ-
 οῦ τοῦ «Κλᾶρίου Διὸς» ἐν Κλᾶρῳ Παισ.
 3) ποτ. Κόπρου Πλουτ.
 Κλᾶρο-νομέω, ὄψω. = κληρονομέω.
 Κλᾶρος, ὄψω. ὁ· κλήρος.
 Κλᾶρωται, ὄψω. ἢ· 1) πόλ. ἐπὶ τοῦ ἀκρωτ. τῆς
 Κυλοπίνης, ἐχούσα τὸ Κλᾶριον, ἱερὸν καὶ
 μαντεῖον Ἀπόλλωνος Ὀκ. Πλουτ. νὺν, ἐρεί-
 πια τοῦ Τσίλλε, κάτ. Κλᾶριος Νικ. ἄποστ.
 «οἱ ἐν Κλᾶρῳ»· οἱ τοῦ αὐτοῦ μαντείου ἱερεῖς·
 Δουκ. Ἀλλ' ἐπὶθ. Κλᾶριος, 3· «Κλαρία μάν-
 τει» Εὐδοτ. ἐν Δ. Περ. 2) ὁ Κλᾶρος, ἡρώς
 τῆς ἀνωτ. πόλεως Θεόδοτ. ἐν Σχολ. Ἀπολ.
 Ρ. 3) ὁ Κλᾶρος (ἢ τὸ λατ. Clavus ἢ ἐὰν
 ἕλλ. = κλήρος)· ῥωμα. ἢ Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἄνθρω-
 πός. «Ἐρότιος Κλᾶρος» Δ. Κάσ. ὁ Θε-
 σπιεύς Φλαυτίος Κλᾶρος Καέλ. Βοιωτ. ἐ-
 πιγρ. καὶ Σμυρν. νομίσμα.
 Κλᾶρώω, ὄψω. = κληρώω.
 Κλᾶρώται, ὄψω. (κλήρος), οἱ· οἱ τῶν ἐλευθέρων
 πολιτῶν ἐν Κρήτῃ δουλοὶ, οἵτινες ὡς οἱ Εἰ-
 λώτες ἐν Σπάρτῃ ἐγγεωργούν τὴν γῆν ἐκείνων
 Καλλίστρ. ἐν Ἀθην. 6, 263, Πολυδ. 3, 83.
 Κλᾶσ-αυγενοῦμαι· βαδίζω μετὰ κεκυφό-
 τος, ὥστε κελασμένον αὐχένος ὡς θηλυδρίας,
 «διακεχυλίδως, διαρρέων ὑπὸ τρυφῆς» (Π-
 σούχ.) Ἀρχιπ. κυμᾶ· ἐν Πλουτ. Ἀλλ. 1.
 Κλασθῆναι, π. ἄψω. ὁ· ἄψω. τοῦ κλάω.
 Κλασθρον (κλάω = κλείω), ὄψω. τό· κλεί-
 σθων Πούχ.
 Κλάστ-τῶλαξ, ἄκος, ὁ· ἢ· ὁ τὰς βώλους
 (σώλια τῆς γῆς) κλών. ἐργάζεσθαι, θραύειν ἐπὶθ.
 τοῦ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ Ἀγαθ. 30 (6, 41).
 Κλάσας· τὸ λατ. Classes, «Ραβέννη προά-
 κτειον καὶ λιμήν» Πρωκ. Γαθ.
 Κλάσις, εἰς (κλάω), ἢ· ἢ πράξις τοῦ κλάν-
 τι, λυγίσκειν καὶ θραύειν, ἀποκόπτειν, κοιν.
 τσάκισμα, σπάσιμο Πλάτ. Τιμ. 43, Ο', κ.

ἄλλ. μετν. ἰδ. «κλάω ἀμπέλων», = ἀποκοπή
 τῶν φυλῶν καὶ κλώνων ἀμπέλου, βλαστο-
 λογία, κλάσεις Θεοφρ. αἶτ. φυτ. 3, 14,
 1· μετ. λυγισμός, ποικίλη στέρψη τῆς φω-
 νῆς Φιλ. Γραβτιό. [ω].

Κλάσμα, αὖτος (κλάω), τό· τὸ λυγισθὲν καὶ
 θραυσθὲν, θραύσμα, ἀπόκομμα, ἀσπασμα,
 κοιν. τσάκισμα, κομμάτι Λουκίλ. 30 (11,
 153), Πλουτ. Ν. Δ. fragmentum.

Κλασμός, ὁ· κλάσις, Ο'. ἄψω. γρ.

Κλαστάζω· κλάω, ἰδ. βλαστολογῶ τὴν ἄμ-
 πελον. ἀποκόπτω τὰ φύλλα καὶ τοὺς κλα-
 θους, βλαστοκοπῶ, κλαδεύω, μετν. Μετφ. τα-
 πεῖναι τινα, κόμπτω· «βουλὴν πατήσεως καὶ
 στρατηγῶς κλασάσεις» Ἀριστ. ἱππ. 166.

Κλαστήριον, τό· κλαδευτήριον, «τὸ δρέπα-
 νον, ὃ κλαδεύουσι καὶ ξύλα καὶ κλήματα ἐν
 ταῖς ἀμπέλοις» Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 166, Πούχ.
 Κλαστής, οὐ (κλάω), ὁ· ὁ λυγίζων καὶ
 θραύων τι, θραύστης, ἰδ. κλαδευτής, «ἀμπε-
 λουργός» Πούχ. vinitor.

Κλαστίδιον, (τό)· πόλ. (φρούριον, καμύ-
 διον) τῆς ἐντὸς τοῦ Πάδου Γαλλίας Gallia
 Cispadana Πολύδ. Στράβ. νὺν, Clastidium.
 Κλαστός (κλάω), 3· ὁ λυγισθεὶς καὶ θραυ-
 σθεὶς, τεθραυσμένος, κοιν. σπασμένος, σπαση-
 σμένος Π. Σιλ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 6, 71· ὕδα. «τὸ
 κλαστόν», = ὁ ἄγ. ἄρτος, ἐκκλ. fractus.

Κλαυδία, ας, ἢ· τὸ ῥωμα. ὄν. Claudia 1)
 ῥωμα. κύρ. ὄν. γυν. οἶον, Κλ. Κούιντα 2) ῥωμα.
 φυλὴ Δ. Ἀλ. 3) ἑτερ. ὄν. τῆς ἐν Αἰγύπτῳ
 Ἀλεξανδρείας, ἰδ. Ἀλεξανδρεῖαι Στ. Β. 4)
 νῆσος παρὰ τὴν Κρήτην, ὀρθός. Γαυδός, νὺν
 Γαυδοπούλα ἄνων. σταθ. μ. θαλ.

Κλαυδιανός, (Κλαυδιανός ἐν Ἀνθ. Παρμετ.
 158), ὁ· 1) Λατίνος ποιητής, Ἀλεξανδρεὺς τὴν
 πατρίδα Σουῖδ. 2) ἑτερ. ποιητ. ἑλλην. ἐπι-
 γραμμάτων ἐν Ἀνθ. 3) ἄλλοι Ἀνθ. παρὰ.
 Κλαυδιόπολις, εἰς, ἢ· 1) πόλ. Βιθυνίας =
 Βιθύνιον Πτολ. κάτ. Κλαυδιόπολις (ἐπὶ
 Καππαδοκικ. νομισμάτων) Μιν. 2) - Καταυ-
 νίας Πτολ. 3) Γαλατίας Πτολ.

Κλαυδῖος, ὁ, ἰδ. οἱ Κλαυδῖοι, γένος· Μα-
 τρικλίων καὶ Πληθελίων (δημοτικῶν) ἐν Ῥώ-
 μη, ὧν οἱ πρῶτοι κατήγοντο ἐκ Σαδίνων, αὐ-
 ῥωμα. κύρ. ὄν. ἄνθρω. α) Ἀππίος Κλ. Σαδ-
 νος Δ. Ἀλ. συνήθ. μόν. Ἀππίος Κλ. Πολύδ.
 β) Κλ. Πούλχος Ἀσπ. ἐμφ. πόλ. γ) Γάιος
 Κλ. Πολύδ. δ) Γάιος Κλ. Κέντων Πολύδ.
 ε) Ἀππ. Κλ. ἐπικαλούμενος Νέρων Πο-
 λύδ. ς) Τιβέριος Κλαυδῖος Καίσαρ Σεβαστός
 Γερμανικὸς Ἰώσ. κ. «ὁ Κλ. ὁ βασιλεὺς» Ἰωσ.
 ζ) Μάρκος Κλ. Πολύδ. ἢ Μάρκος δὲ Κλ.
 αὐτόθ. η) Μάρκελλος Κλ. αὐτόθ. θ) ἄλλοι.
 Κλαυθμηρός (κλαυθμός), 3· κλαυστικός,
 πένθιμος, θρηνητικός, κοιν. λυπητερός Σχολ.
 Εὐδρ. Ἐκ. 334.

Κλαυθμονή, ἢ· κλαυμονή, κλαυθμοναί

Πλάτ. νόμ. 7, 792, Πολυδ. 2, 64.

Κλαυθμός (κλαίω), ὁ· τὸ κλαίνειν, θρηνεῖν,
 κλαύμα, θρήνος Πλ. ω, 717· «παύσεσθαι
 κλαυθμοῦ γούό τε» Ὀδ. φ. 228· καὶ στο-
 ναγῇ, χ. 501· «καταβῆσθαι οὐχ ὑπὸ κλαυ-
 θμών» Διογ. Ἀγ. 1533, κ. πεζ. - παίδων

*Αριστοτ. πολιτ. 7, 17, Πλοῦτ. ploratus.
Κλαυθυρία, ἡ ὕδρ κλαυθυρισμός.

Κλαυθυρίζω 1) μετ. ποιῶ βρέφους τι κλαυθυρίζειν, κλαίειν, κριν. τὸ κάμνω νὰ κλαίῃ «ἐπειδὴν τὰ παιδία κλαυθυρίζουσι» Πλοῦτ. 70. 9. κολαβερίζω Λιδάιν. 2) ἀμετ. ἰδ. ἐπὶ παιδίων, κλαίω Ἀλεξ. Ἀφροδ. πρὸς 1, 121, Γαλην. Μέσ. συγχόντ. «κλαίῃσαι μὲν οὐπω δυνάμενον (τὸ νήπιον) ἅ πάσχει, κλαυθυρίζομενον δὲ καὶ ταύτην τῆς δυσπαραστήσεως μίαν ἔχον φωνήν» Πλάτ. Ἀξ. 306, Πλοῦτ. συμμ. 3, 6. καὶ «κλαυθυρίζομαι» Φωτ. Πτο.

Κλαυθυρισμός, ατος, τό· τῇ κατωτ. ἐκκλ. Κλαυθυρισμός (κλαυθυρίζω), ὁ κλαυθυρισμός, κλαυθυρισμός παιδίου Πλοῦτ. Αὐκ. 16 κ. ἄλλ. μετγν. «κλαυθυρισμῶν», δι. γρ. κλαυθυρισμῶν (ὥστε ἡ ὄν. «κλαυθυρίς») κατ' εἰκασ. δι. Βρογγ. «κλαυθυρισμῶν» Ὀππ. κυν. 4, 428, ἐνθ' ἡ παραλήγ. βραχεῖα· πρὸς. Λοῦξ. παθ. 273, Πελίς.

Κλαυθμ-ώδης, εος, 2) ὅμοιος κλαυθμῷ, κλαυθμηρός, κλαυστικός, ὁρηνώδης· «κλαυθμώδεις ἀναπνοαί», Ἰπποκρ. 1288 κ. μετγν. ἰατρ. - φωναί· Ἰεροκλ. ἐν Στόβ. ἀνθ. 79, 53. Κλαυθμῶν, ὄνος, ὁ· τόπος κλαυθμοῦ, ὁρηνίου, Ὁ.

Κλαυμός, ατος (κλαίω), τό· τὸ κλαίειν, ὁρηνεῖν, ὁρηνῶν κοιν. κλαψίμο, κλάμ, μόν. εἰς πλ. εὐρ. ὡς κ. νῦν «τὰ κλάματα», «κλαυμάτων πηγαί» Αἰγ. 861· «κλαυμάτων λήξασα τῶνδε», Πέρο. 691· «τοῖσιν ἄγουσιν κλαυμάθ' ὑπάρξει» Σοφ. Ἀντ. 932· «Μεγαρεῖσιν ἐνέβαλεν τὰ κλαυμάτα» = προῦξεν ἡσθε ὁρηνούς, δυστυχίαν Ἀριστ. εἰρ. 248· «κλαυμάτων ἄξι» Ἀνθ. 4, 38· «κλαύμασι καὶ πατέρες υἱοὶ σωφροσύνην μηχανώονται» = μετ' τιμωρίαν, κλαύματα προξενούσαν Ξεν. Κύρ. 2, 2, 14, ploratus.

Κλαυμονή (κοιν. γρ. ἐν Πλάτ.), ἡ· κλαυθμῶν, εἶδος, ἐν πλ. κλαυθμοί, κλαύματα, ὁρηνοί. Κλαυθυρίζομαι· κλαυθυρίζομαι Φωτ. λεξ. Κλαυσάσκω, π. τύπ. τοῦ «κλαίω» ὡς ἐρητισάσκω· Εὐστ. 200, 5.

Κλαυσᾶρα, κατὰ κρᾶσ. = κλαύσει ἄρα Ἀριστ. εἰρ. 532.

Κλαύσε, ἐπ. = ἐκλαυσε, γ'. ἐν. ἄορ. α. τοῦ κλαίω Ὁμ.

Κλαυσεῖω, ἔφετ. τοῦ κλαίω· ἐφίεμαι κλαίειν, κλαυστικῶς ἔχω, ἐπιρρητικῶς ἔχω πρὸς τὰ κλαύματα, κοιν. ὅλιν νὰ κλαίω Σύνεσ. 15. Κλαυσικάω, ἔφετ. τοῦ κλαίω· τῷ ἀνωτ. «κλαύσαι ὀίλω» Πολυδ. 2, 64. Μετ. ἀπὸ τοῦ κλαύματος δίκην ἡγίου, ὅν ἐκβάλλει ἡ θύρα κινουμένη· «τὸ θύριον φθιγγόμενον ἄλλως κλαύσαι» = τῷ νῦν «κλαίγ' ἡ θύρα» Ἀριστ. πλ. 1098.

Κλαυσί-γέλως, ατος, αἰτ. - γέλωτα, ὁ· τὸ γέλωτα μεμιγμένα κλαύματα, τὸ γέλῃν ἐναλλάξ καὶ κλαίειν, κοιν. γέλωτα μετ' κλάματα· «κλαυσίγελως εἶχε πάντας» = κατεγχεῖν ὅλους· ἔλως συνάμα καὶ κλαύματα, ὅλοι ἐκλαίου καὶ ἐγέλιν ἢ ἐκλαίου ἀπὸ χαρᾶν Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 9, ὅμ. τὸ «ἅμα χαρὰ δακρύουσαι» αὐ-

τόθ. πρὸς. Πλοῦτ. 70 1007, Δημήτρ. Φαλ. 28, Ἀθην. 13, 591, Πτολεμ. cum risu 11).

Κλαυσί-γέλως, ατος, ἡ· ἐπών. τῆς ἱταίας Φρύνης Ἀπολδ. ἐν Ἀθην.

Κλαυσί-δεῖπνος, 2· κλαίων περὶ δείπνου κλαίων, ὁρηνῶν τὸ δείπνον, μετγν.

(Κλαυσί-θύρας, ἱσ. κατὰ συνήθη. λεξ. ἑρ. μηνευτικ. τοῦ «παρακλαύθουρον», 2· πρὸ τῆς θύρας κλαίων, ὁρηνῶν).

Κλαυσί-μάχος, 2 (ὁ κλαυσίμ. Θησ. Στ.) μάχης ἕνεκα, ἐπὶ μάχῃ κλαίων, κοιν. λογοπαίγνιον τοῦ ὀνόμ. «Λάμαχος» Ἀριστ. εἰρ. 1292.

Κλαυσί-μος, 3· ἄξιος κλαυμάτων, ὁρηνῶν κ. κλαυστικός, ὁρηνώδης, γλωσσ. Nebilis.

Κλαύσομαι κ. κλαυσοῦμαι· ὕδρ κλαίω.

Κλαυστήρ, ἥρος, ὁ· κλαίων, ὁρηνῶν τῇ ἐπίτειν. τινὸς ἕνεκα Μανθ. 4, 192, plorator.

Κλαυστικός, 3· ἐπιρρητικῶς ἔχων πρὸς τὸ κλαίειν (κλαυθμικός), ὁρηνητικός, πενήτητος καὶ Σχόλ. Ἀριστ. θεσμ. 1056· ἐπὶ - αἰ· «κλαυστικῶς ἔχω» = τῷ αὐτ. «κλαυσεῖω» τὸ ὀφείλοντες· Ἀπολ. Ὁμ. λεξ. Nebilis.

Κλαυστός κ. κλαυτός Αἰσχ. Ἑπτ. 330 (β. τοῦ κλαίω), 3· ἄξιος κλαυμοῦ, δακρύων ἀποθνήσκοντος Σοφ. Οἰ. Κ. 1360, deflendus.

Κλάω, αττ. = κλαίω.

Κλάω, μέλ. κλάω, ἐπ. κλάσσω, ἄορ. ἐκλασα, ἄορ. ε'. κλάς (ὥστε παρὰ τὸ «κλήμι» γδ' ἀποκλᾶω), π. ἄορ. α. ἐκλάσθην· λυγίζω τε καὶ ὁραῖω, ὁραῖω, ἀποκόπτω, κοιν. τσακίζω, σπάζω· «ἐξ ὅλης πύθρον κλάσε χειρὶ» Ὁδ. 7, 128· «ἐκλάσθη δὲ δόναξ» Ἰλ. λ. 583, Ἰπποκρ. 1229 κ. μετγν. 18. βασιτολογῶ.

βασιτοκοπῶ, καρφολογῶ τὴν ἀμπελον (καὶ νῦν, βασιτολογῶ, καρφολογῶ) παρὰ τ. μετγν.

«κλαδέω», ἀρχ. λεξ. Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 15, 1, πρὸς. Λοῦξ. Φρόν. 172. Μετ. - τὴν ἐλ-

πίδα=τὸν κόφω τῆς ἐλπίδας Ἰωσ. Ἰουδ. πολ. 3, 7, 13· «ὅδοι καρπαὶς κεκλασμέναι» = καμ-

πύλαι, λοξαὶ Πλοῦτ. 70, 908· - φοραί, Αὐστ. 12· «ἐπὶ τῆς φων. «ἀδρᾶ καὶ κεκλασμένη φωνῇ» = μετ' ἀδύνατ. φωνῇ Δ. Κάσ. 79, 13

ἐπὶ ἐκτεθλομένου, διεφθαρμένου τὰ ἥθη ἀνθρ. Πλοῦτ. 70, 1138· «κεκλασμένῳ τῷ βαδίσματι», Φίλ. 861· «-μέλη, ῥυθμός» = ἐκνευρισμένα, ἐκλελυμένα, θηλυπρεπῆ Πλοῦτ. 70.

1138· ἐπὶ χαλαρῷ, ἀσέμνῳ ὕφους συγγραφῶς «κεκλασμένα, ἄσεμνα μέτρα» καλεῖται ὁ Δημήτρ.

«τὴν ἀναπαιστικ. σύνθεσιν», π. ῥητ. 193· (ὡς. νῦν. «σπασίμα» = ἄσεμνον κίνημα,

«σπασίζομαι, ῥεσπασίζομαι, τσακίζομαι»· «τὰ κεκλασμένα τῶν ρευμάτων» = αἱ καρπαί, αἱ λοξαὶ στροφαὶ Πλοῦτ. 70, 747, frango.

Κλάω, αττ. = κλαίω, ὡς πρὸς ὕδρ.

Κλαίεινός, ἑσφ. γρ. τοῦ «κλαίεινός» Ὁσφ. Κλαίεινός, ατος, αἰτ. αἰτ. συνήθ. ἡν δ'.

1) Ἄσαιοι, στωϊκὸς φιλοσόφος, ὁ ἐπονομαζόμενος «φρεάντης» Δ. Δαέρ. 2) ἄλλοι.

Κλέαρχος, ἐν 1) Σπαρτιάτης υἱὸς Ῥαμφίου, σπύλαρχος ἐν τῷ Πελοπόν. πολέμῳ, εἰτα

τόρυνος Βουζαντίου καὶ τέλος ἀρχιστράτηγος τῶν Ἑλληνικ. στρατευμάτων Κύρου

τοῦ νεωτέρου κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἀλεξάνδρου.

ἔρρου. Μετὰ τὴν ἐν Κουνάβοις μάχην συνε-
λήθη δολίως ὑπὸ Τισσαφέρους μετ' ἄλλων
ἐλλήν. στρατηγῶν καὶ ἀπῆλθον εἰς τὴν Περ-
σικ. πρωτεύουσιν, ἐν ᾗ ἀπεκεφαλίσθη Ξεν.
Ἄν. Ἑλλ. 2) Σολεύς, περιπατητικὸς φι-
λόσοφος, μαθητὴς Ἀριστοτέλους, ἱππονα-
ζόμενος «ὁ περιπατητικὸς, ὁ ἐκ τοῦ περιπά-
του, ὁ φιλόσοφος» Δ. Δασ. 3) Ῥηγίνος ἀν-
δριαντοποιὸς χαλκῶν ἀνδριάντων (Ὁλ. 70-
75 = 500 π. Χ.) Πάυσ. 4) ποιητὴς τῆς
νεωτέρας Κωμωδίας Ἀθῶν.
Κλειδοθήν, θωρ. κλειδοθήν, ἐπὶ = κλοπίως,
κρυφίως Β. Ἄν. 611, 27, Μ. Ἑτ. furtim.
Κλεισία, ας, ἡ Νύμφη τις Ἡσ. ἐν Σχολ. Ἀ-
ράτ. φαιν.
Κλειέμπορος α) Ἰσσιὸν τις (ἀπὸ τῆς ἐν τῇ
Ἀδρία νήσῳ Ἰσση, τῆς νῦν Λισσας) Ἀππ. Ἰλ-
λιν. 2) ἱατρὸς Πλιν. Φ. Ἰ.
Κλεινός, θωρ. 3 (θῆλ. -νά) κλεινός, ὁ-
περ ἴδε.
Κλέη, ἡ 1) ἡ αὐτὴ καὶ Κλέα, Δελφίς τὴν πα-
τρίδα, ἡ ὁ Πλούταρχος ἀνέθηκε τὸ αὐτοῦ
σύγγραμμα «προοίμ. π. ἀρετ. γυν. κ. Ἰσ.
κ. Ὁσ. 1 κ. 115» 2) Ἀθηναία τις Ἐπιγρ.
Κλειδών, ὄνος, ἰων. κ. ἑλ. ἡ κληδών, ὁπερ
ἴδε.
Κλειτα (κατὰ συναίρεσιν τοῦ «κλεία»), παρὰ π.
πλ. ὄν. κ. αἶτ. τοῦ «κλέος», ὁπερ ἴδε.
Κλειδοῦς, ἡ («κλειδοῦς=ποδοῦρος εἶδος, Κρη-
τικὴ» Πασχ.) ὁ 1) ἑλλ. ὄν. μ. γυν. ἄνδρ. Ροσσ.
ἔπιγρ. ὁπερ ὅμως ὁ Vischer ἐν Σπαρτ. ἐπιγρ.
7 γράφ. «[Σ]κλειδοῦς» Ρ. Ἀκροπ. γρον.
Κλειδοῦς, γυν. Κλειδών. Σπαρτ. (ὡσεὶ ἡ ὄν.
Κλειδοῦς) κ. Κλητῶς (αἶτ.) ὅσα ἡ 4 κατὰ Πλιν.
νησιδα πρὸς Α. τῆς Κύπρου παρὰ τὸ ὄριον.
ἄκρωτ. (νῦν, ἄκρωτ. τοῦ Ἄγ. Ἀνδρέου).
Κλειδοῦς 1) Ἀθηναῖος ἱστοριογράφος
Πλουτ. Θησ. 2) ἔπει. «Ἐβωνομεύς» ἱππονα-
ζόμενος, υἱὸς Κτησάρχου, Ἐπιγρ. 3) φιλόσο-
φος Ἀριστοτ. μετεωρ.
Κλειδοῦς 1) Ἀθηναῖος ἄρχων, υἱὸς Λι-
σιμίδου Πάυσ. 2) ἔπει. πατ. Κλεινοῦ Δημ.
Κλειδοῦς, ἰων. κληδών, ὅπου. τοῦ κλείς,
τὸ 1) κλειδοῦς Ἀριστ. Θεσμ. 421, κ. μ. γυν.
2) τὸ μεταξὺ τοῦ ἀγένης καὶ τοῦ ἀγένης
ὅστων, ὁπερ φερωνόμενος κλειδοῦς αὐτῶν εἶνε
ἴδε «κλείς» 2) 3) μέρος τοῦ στήθους θάλα-
κίτης Ἀθῶν. 7, 315 4) ἱατρ. κόκκος, (βαρβ.
χάπι) Γαλῆν. clavicula.
Κλειδοποιός, ὁ κατασκευαστὴς κλειδίων,
κοιν. κλειδωνιάς, μ. γυν. claustrarius.
Κλειδο-ο-υχέω κληδοῦμαι, μ. γυν.
Κλειδο-ο-υχός, ὁ ἡ κληδοῦχος, ὁ ἔχων, δια-
φυλάττειν, ἡ ἔχουσα, διαφυλάττειν τὰς κλει-
δας, νουθ. - νεύων Βάσσ. 10 (7, 391).
Κλειδο-ο-φός, ὁ ὁ φέρων (νουθεῶν) τὰ
κλειδιά, κλειδοφός, «κληιδόφορος» (ἰων. ἱ)
Συλλ. ὄν. 333, claviger.
Κλειδο-ο-φύλαξ κλειδοφύλαξ, τὸ κλειδοῦ,
κλειδοφύλαξ, κ. μ. γυν. ἐκκλ.
Κλειδο-ο-φύλαξ, αὐτός, ὁ φύλαξ τῶν κλει-
δίων Λοκ. ἔρωτ. 14 κ. μ. γυν.
Κλειδῶν, (ἐρμην. λέξ. τοῦ «βαλανῶν») κλει-
δῶν Σχολ. Ἀριστ. ὄν. 1159.

Κλειδομα, ατος (κλειδομά), τὸ 1) κλειθρον,
κοιν. κλειδωνιά, κλειδαριά Σουλδ. 2) κλειδῶ-
σις, κ. νῦν κλειδῶμα, μ. γυν.
Κλειδομαίς, εως (κλειδομαί), ἡ ἡ πρῶς τοῦ
κλειδομαί, τὸ κλειδοῦν (κλειδοῦναι), κοιν.
κλειδομα Σχολ. Ἀριστ. ὄν. 1159, σφ. 153.
Κλειζώ (ἀρχ. ἀττ. κληζώ, παθ. κληζομαι)
κλείω, κλέω, καθίστημι τινα εὐκλεῖα, ἐν-
δοξον, δοξάζω μελ. ἀπαρ. «κλείζειν» Πινδ.
Ὁ. 1, 110 «φάτις ἐκλήζετο» Ἀισχ. Ἄγ.
617 «θανόν δὲ κλήζεται καθ' Ἑλλάδα»
Ἑρ. Ἑλ. 123 καλῶ, ὀνομάζω, «Φωκίς
μὲν ἡ γῆ κλήζεται» (πρὸς εὐχόμας) Σπρ.
Οἱ. τ. 726 «σὲ νῦν μὲν ἦδε γῆ σωτήρα κλη-
ζει», 48, 1438, συγν. Ἑρ. κ. ἔνιοι περ.
Τίμ. Λοκρ. 100 «ὁ κλήζεται πεδῖον ἀλη-
θείας» καλεῖται Πλάτ. Ἀξ. 371 «οἱ Περ-
σεῖται ἀπὸ Περσέως κληζόνται» Ξεν. Κύρ.
1, 2, 1, μέλ. ὁρ. «κλήσω» Ὁρ. ὅν. 31,
18 «τὴν Διὸς κόραν κλήσωμεν Ἀρτεμιν»
«κλήσω τὴν πόλιν» Ἀριστ. ὄν. 950 «κ-
κλημένους», δι. γρ. «κκλημένους» (ἰδιωμασμέ-
νος) Ἑδσ. Ἰων. 286.
Κλειθρία, ας, ἡ τρύπα κλειθρον (κλειδωνιάς)
ἡ ῥήγμα, χαραγμὴ (χαρασμάδα, σχισμάδα)
θύρας, θυρὶς μετὰ κινηλίδων, δικτυώδης (πα-
ράθυρον μετὰ κάγκελλα, καφάσια) Φερικλ.
ἐν Δ. Λασ. 1, 122 (ἀμφ. γρ. ἴσ. ἰων. «κλή-
ρη»), Λοκ. νεκρομ. 22.
Κλειθρίδιον, ὅπου. τοῦ ἀνωτ. τὸ κοιν. τρυ-
πίσσα κλειδωνιάς, χαραγμίσσα θύρας, μ. γυν.
Κλειθρίον, τὸ ὅπου. τοῦ «κλειθρον», ἀρχ.
μαθημ.
Κλειθριώδης, εως, 2 πλῆρης τρυπῶν, ῥήγ-
μάτων, χαραγμῶν, κοιν. γεράτος ἀπὸ σχι-
σμάδων, χαρασμάδων, γλωσσ.
Κλειθρον, (κλείω), ἀρχ. ἀττ. κληθρον, ἰων.
κ. ἐπ. κληθρον Ὁρ. ὅν. Ἑρμ. 146, Ἰπποκρ.
τὸ ἡ κοιν. κλειδωνιά, κλειδαριά, μοχλὸς
(σύντηξ), ἐμβολὸν θύρας πρὸς κλειδῶναι
«διακλῶντες ταῖς ἀξίαις τὰς κλειδας»
Ξεν. Ἄν. 7, 1, 17 «σιδηροῖς κλειθροῖς»
Πλάτ. Ἀξ. 371 «στομίσις κλειθρα δέχοισα
πόλει» Βάσσ. 10 (7, 391) «κλειθρον (ἀντ'
«κλήθρον») λυθέντων» Ἀισχ. Ἑπ. 378 ἔκδ.
Wellauer συνήθ. ἐν πλ. «βοῶ δισοῖν κλη-
θρα» Σοφ. Οἱ. τ. 1287, 1294 «κλήθρ' ἀνα-
σπαστοῦ πόλης» Ἀντ. 1186 «κλήθρα πυλῶ-
μάτων» Ἑρ. Ἰππ. 808 - δῶρον, Ἦρ. μ.
1029 «κλήθροις δὲ καὶ μοχλοῖσι τὰ προπό-
λαια πακτοῦν» Ἀριστ. Ἀσ. 264, claustrum.
Κλειθροποιός, ὁ κλειδοποιός, κοιν. κλει-
δωνιάς, γλωσσ.
Κλειθρῶσις, εως, ἡ κλειδῶσις, κυρ. κ.
μ. γυν.
Κλεινογράφος, ὁ 1) ἱερεὺς τῶν Ἀμει-
κτύων Δημ. 2) Πυθαγορικὸς Ταραντίος Ἰ-
άμελ. π. Πυθ. 3) κ. Κληναγράφος, α, Ἐπιγρ. 2.
Κλεινία, ἰων. ἱγς, γυν. σι. βοιωτ. αο (Ἐ-
πιγρ.), κλ. Κλεινία 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀλ-
κιδάρου τῆς καὶ πατ. τὸ περιφρήσιον Ἀλ-
κιδάρου Ἡσ. 2) ἀδελφὸς Ἀλκιδάρου Πλά-
τ. Πρωτ. 3) υἱὸς Ἀντιόχου, ἀντιφύς τοῦ 2 καὶ

πρόσωπον τοῦ διαλόγου. Πλάτ. β. «Εὐθιδήμους» 3) ἑτέροι. Ξεν. Λυσ. ἐπιθ. λεινίειος, 3 Πλάτ.

Κλεινός (κλέος), ὄψωρ. κλεινός Πινδ. Π. 5, 20, ὁπερθ. «κλεινότητος», Π. 4, 280, Σιμωνίς 91 (7, 514), «κλεινά Ἀρκάδια» Σκολ. 8 Ἰακ. 3 κ. 2 (χρησμ. Ἠρ. δ, 52, 5) α) περιφροσ, ἐνδοξος, πασίγνωστος, ἴδ. ἐπὶ πόλ. συγν. π. Πινδ. «κλεινός οἰκιστὴρ», Π. 1, 59 «κλεινότερον γάμον», 9, 112 (195) «τόξοι κλεινός» Αἰσχ. Πρ. 874 «τιμωρίαν κλεινών Ἀθηνῶν εὖρε», Πέρσ. 466, Σοφ. Αἴ. 848 «ὅς πάσι κλεινός Οἰδῖπους καλούμενος», Οἶ. τ. 8 «ὁ κλεινός Αἴας», Αἴ. 216 κ. συγν. ἐπὶ προσ. κ. πραγμ. ἴδ. πόλ. τὴν. «ὡς κλεινὰ Σαλαμίς», 593 «τὰ κλεινὰ ἀντίματα», Οἶ. τ. 1525 κ. Εὐρ. συγν. «ὄνομα τῇ πόλει θέσθαι μέγα τι καὶ κλεινόν» Ἀριστ. ὤρν. 810 «κλεινοτάτην πόλιν», 1277 «σπανιώτ. πεζ. «κλεινοῖς καὶ παλαιοῖς ἀνδράσιν» Πλάτ. σοφ. 243 «καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ» Λουκ. Περσ. γρ. 18 6) παρὰ τ. Κρητῶν ὁ παῖς, ὃς ἐρᾷ τίς, ἐρωμένος Ἀθην. 11, 872, Στράβ. 10, 484, c1atus.

Κλεινός, ὁ ἔλλ. ἀνδρ. ὄν. Κῶων καὶ Σμυρν. νομισμ.

Κλειζέω, ὄψωρ. = κλειζω, μέλ. τοῦ «κλειζω», πρῶτ. «εὐκλειζαι» Πινδ. Π. 9, 90 (160)

Κλειτός, π. τό· κλέος, πλ. κλειτα = κλειή Ὑο. 02. 100.

Κλειτός (κλείω), γεν. κλειτός, αἶτ. κλειτὰ (μὲν. μὲν.) Ἀριστοτέλ. (6, 306), κ. κλειν Πλούτ. Ἀρταξ. 9, αἶτ. πλ. κλειτὰς Ἀθην. 7, 303. κ. κλειτός (ὅπερ ὡς ἀττ. δοκιμώτ.) Π. Ἀν. 48, 7, 101, 19 (ὡς τὸ κατωτ. παραδείγμ.), ἴων κ. ἐπ. κλητός, ἴδους (π. Ὑμ. πάν. τει), ἀρχ. ἀττ. κλῆς, κλητός, ὄψωρ. κλαῖς, αἶτ. κλαῖτα κ. κλαῖα Καλλ. Δημ. 45, («κλαῖς» π. Θισοκρ., ἡ 1) πᾶν τὸ πρὸς κλείσιον χρήσιμον, κλειζέω, κλειθρον (κλειδονιά), μοχλός, ἐκφυλάν. π. Ὑμ. α) τὸ γαλκοῦν κλεισίον, γαλκοῦν δ' εἰς τὸ ἄκρον δόδοντα ἔχον καὶ ἐλευσινίην «κώπην», ὅπερ ἐνέβαλον ἔξωθεν, ὡς νῦν, ἐν τῇ κλειθρίᾳ τοῦ κλειθρου καὶ ἐξερχόμενοι μὲν περιότρεισαν πρὸς τ' ἀριστερά, εἰσερχόμενοι δὲ πρὸς τὸ δεξιὰ καὶ οὕτως ἐκκλινον ἡ ἡνοίγον τὴν θύραν ἐξωθεύοντες ἢ ἀπωθεύοντες δι' αὐτοῦ τὸν ὅπισθεν αὐτῆς προσηρμυμένον «ὄγαν» (σύρτην) Ὁδ. φ. 6' «ἐνδὲ κλητὸ ἦκε» «ἔκλετο τὸ κλειδὸν ἐς τὴν τρύπαν τῆς κλειθρονίης, διὰ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν, φ. 47' «ἀνέκοπεν δ' ἡρας», «θύρετρα πληγνέντα κλητῶν» 50' «ὀφείσασα κλητῶν θύρας ἱεροῦ δόμοιο» Ἰλ. 3, 89' β) ὁ «ἐπιβλήσας» = μοχλός τῆς αὐλαίας θύρας ἡ πύλης (παχρεία ἐλατίνη δοκός), «ἐπιβαλλόμενος ἀπὸ τοίχου εἰς τοίχον» (Σχολ.) ἔσθεθεν αὐτῆς, ὡς νῦν ὁ σύρτης Ἰλ. ω. 453' ἔτι, ὁ ἑὸς μικρότερος μοχλός τῆς θύρας δοματίου, ὃν δι' ἱμάντος προώθουν καὶ ἐκκλινον αὐτὴν Ὁδ. δ. 802, 838' «ἐπὶ δὲ κλητὸν ἐτάσσουσιν ἱμάντας», α. 442' «θύρας κλητῶν κλητῶν», φ. 241' γ) ἄγκιστρον (οκάλοιμα) ἡ τρύπα περὶ τῆς, δι' ἣς διήρχετο ἐκ τοῦ Ὁδ. σ. 294' «Ἀλουχία, -βουλᾶν τε καὶ πόλεμον ἔχουσα κλαῖδας ὑπερτάτας» Πινδ. Π. 8, 3, κ. μετὰ τ' «κλαῖδας» 9, 36' «κλῆ-

δς· οἶδα δοματίων» Αἰσχ. Εὐρ. 791' «ἀλλ' ἔστι κἀμοὶ κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ φύλαξ», ἀποσπ. 301' πρβλ. «ὦν καὶ χρυσά κλῆς ἐπὶ γλώσσῃ βέβαια προσπύλων Εὐρολπιδᾶν» = ἡ σιωπὴ ἣν οἱ Εὐρολπίδες ἐπέτασσον τῷ μεμνημένῳ τῶν μυστηρίων, συμβολικῶς χρυσὴ κλειδί τῆς γλώσσῃς αὐτοῦ ἐπιφαινόντες Σοφ. Οἶ. κ. 1055 «χαλᾶτε κλητὰς» Εὐρ. Μήδ. 1314' «κλῆτες ἀνῆκαν θύρετρα», Βάκχ. 448' κ. μὴ «καθαράν ἀνοίξαντι κλητὰ φρενῶν», Μήδ. 661' «κλῆδας γάμου φυλάττει» = ἡ Ἦρα εἶνε ἡ κλειδοῦχος, προστάτις τοῦ γάμου, ἡ διαφυλάττουσα τὴν συζυγίαν Ἀριστ. Θεσμ. 976' σπανιώτ. πεζ. «κλεισίον» Πλάτ. Ἀξ. 371' 2) τὸ μετὰ τοῦ τραχήλου ἡ τοῦ ἀγένοτος καὶ τοῦ στήθους ὄστος («παρὰ τὸ κλείσθαι ὅπ' αὐτῆς τὸν τε ἀγένα καὶ τὸν ὄμρον» Σχολ. Ἰδ' Ἀριστ. ἡθ. β, 1), ἀλλ. «κλεισίον», «κατακλείς, σφαγή» κ. μὲν. «κλάκκος» «κλῆς ἀπέρρει ἀγχέν τε στήθος τε» Ἰλ. θ, 325' «ἡ κλητὸς ἀπ' ὤμων ἀγχέν» ἔχοντιν» γ. 324' «κλητὴ παρ' ὤμων πληξέει», ε. 146 «παῖσον ἑμὰς ὑπὸ κλητῶν» Σοφ. Τρ. 1027' «τὴν κλειν συνετρίβην» Ἀνδοκ. 1, 61' «τὴν κλειν κατεαγότα» Δημ. 18, 67, ἄλλως συνθ. εἰς πλ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 7' «διήλπε παρὰ τὴν κλειδα διὰ τοῦ τραχήλου τὴν αἰγμήν» Πλούτ. Ἀρταξ. 9' ἴδ. αἱ κλειτὸς θύρου, τὸ ἥδιον τὴν γεῦσ. μέρος αὐτοῦ Ἀριστοτ. ἐν Ἀθην. 7, 303' 3) «κλῆτες, τῆς νεῖος τὰ χυγὰ, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες κλῆνται» Πούγ. ἄτινα συνέδεον τὰ πλάγια αὐτῆς, ἐκπονοασθέντα ἴα. ἀπὸ τῆς κλειθείας ὁμοίας κόπτης τῶν ἐρετρῶν «κλῆτες δασοὶ ἐφ' ἡμεναι» Ὁδ. μ. 215' «πεντηκοντέων ἄνδρες ἐπὶ κλητίον ἑταῖροι» Ἰλ. π. 170 κ. συγν. ἐν Ὁδ. 4) στενὸν πέρασμα θαλάσσης, ὡς δὲ κλῆς τῆς διαδόσεως, παρῳδός «ἐφ' ἀλμυρὸν πόντον κλητὸν ἀπέραντον» = τὸν Ἐγλαῖον πόντον καὶ ἅπασαν τὴν τοῦ Εὐξείνου διάβασιν. μέτρον Αἰγαίου Εὐρ. Μήδ. 213, c1avis.

Κλεισίονης, οὐς, ἴων. εὐς (Ἦρ.), δοτ. εἰ. ἴων, εἰ (Ἦρ.), αἶτ. η, σπανιώτ. ἡν (Ἀριστ. Θεσμ.), κλ. Κλεισίονες (κλέω, κλέω = σβέν- νους) 1) υἱὸς Ἀριστοκλῆους ἐκ τοῦ γένους τοῦ Ὀρθαγόρου, πατ. Ἀγαρίστῃς καὶ τύραννος Σικυῶνος, σύγχρονος Σόλωνος 600-577. π. Χ. Ἦρ. Ἀριστοτ. πολιτ. 2) Ἀθηναίος, υἱὸς Μεγακλέους καὶ Ἀγαρίστῃς καὶ ἕγγονος τοῦ Ιου, ὁ περιφροσ ἡγέτης τῶν ἐν Ἀθῆναις Ἀλκμαϊονίδων, ὅστις τὰς ἀρχαιοφροσύνας (τοὺς διορισμούς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων) ἀπὸ αἵρετων ἢ χειροτονιῶν κυμαίνετας κατέστησε (νὰ διορίζονται διὰ κλήσεως καὶ μὴν) καὶ ὁπερ- στήριξεν ἐν γέν. τὴν δημοκρατίαν κατὰ τοῦ ἀριστοκρατοῦ Ἰσχυόρου, ὅρ' οὐ πρότερον εἶχε συσταθεῖ Ἦρ. Πλάτ. Ἀξ. ἐπιθ. Κλεισίονες, 2' «Κλεισίονες πτόα» Πλουτ. 3) υἱὸς Σιδυρ- σίου, ὅρ' Ἀριστοτ. καὶ Κρατίδου συγγὰ δια- κωμωδούμενος. Ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἡ παροιμ. «Κλεισίονος ἀκρατότερος» Σουῖδ. 4) ἄλλοι.

Κλεισίον, ἡ ἔδε κλεισία.

Κλεισίον, ἄδος, ἡ ἔδε κλεισία.

Κλεισίον, τὸ ἔδε κλεισίον.

κλεισις ὁρθότ. κλῆσις (ἀρχ. ἀττ. σχημ.),
ως (κλείω), ἢ ἡ πρῶσις τοῦ κλείειν, κλεί-
ωσι, κοιν. κλειδωμα, κλεισμον Θουκ. 2,
94, 7, 70, clausio.

κλεισμα, ατος, τό· τῷ ἀνωτ. καὶ κλεισις (κλει-
δωμά, κλειδαριά), κλειστός, στενός, τόπος, μτγν.
κλεισμα, ατος (κλείω), τό· φήμη, δόξα,
μτγν. fama.

κλεισμός, ὁ· ὅδε κλισμός.

κλεισούρα, ας. (κλείω-ὄρος), ἢ κλεισις,
κλειστός τόπος· ὅδ. πᾶς τόπος (ποταμός, ὄ-
ρος ἢ στενός), ὅστις εἶνε ἢ κλείς ὁδοῦ, δια-
βάσις· τινος, διὰ τῆς ἀφυλάκτου ἢ κατοχῆς
τοῦ ὁποῦ κλείεται ἢ δύναται νὰ κλεισθῇ ἢ
ἔξω, ἢ διὰ βασις, μτγν. «τὰ ἀφυλάκτα τῶν
διαβάσεων» Σουτ. clausura.

κλεισοῦρα, ας, ἢ φρούριον Ὁμήρ. Πρωκ.
τό λατ. Clausura.

κλεισοῦραι, ὡν, (αἱ) 1) φρούρ. Ἀρμενίας
Πρωκ. 2) φρούρ. παρὰ τὰς Θερμοπύλας Πρωκ.

κλειστός (κλείω), 3) περρισιμμένος, ἐπὶ
νημέσις, περίφημος, κοιν. φημισμένος, ἔκαυ-
στός Ἀπολ. λέξ. Ὀμ. 401, celebratus.

κλειστός (κλείω), ἀρχ. ἀττ. κληστός, ἰων.
κ. ἐπ. κληστός, 3) ὡς κ. νῦν, κελισμένος
δυνάμενος κλεισθῆναι· «κλεισται θυρίδες» Δ.
Σκ. 20, 85· «κλησται σανίδες» Ὀδ. 6, 344·

«κληστός λιμήν» Θουκ. 2, 94, clausus.

κλειστρον (κλείω), ὄν. κλειστρον, κλῆ-
στρον, τό· κλειθρον (κλειθωνιά) Ἰσοχ. μοχλός
πρὸς κλείδωσιν Λουκ. Τόξ. 97· «γλεφάρων
ἐξὸ κλειστρον» Πινδ. Π. 1, 8, claustrum.

κλεισ-ὥρεια, ας, ἢ κλείσμα, στενὴ διά-
βασις ὄρους, κοιν. στενὸ Σουτ.

κλεισάδρα, ας, ὄν. ἢ (Ἀνθ.), ἢ Δακ-
σαμονία ποιήτρια Ἀριστ. Λυσ.

κλειτόθεν (= κλειθέν) ὄν. ὄν. ποτ. Ἀρ-
καδίας Ἰσοχ. ἐνθ. εἰκάζ. «Κλειτορίων».

κλειτάρχος, 1) τύραννος Ἑρετρίδας Δημ.
2) υἱὸς Δείωνος, ἱστοριογράφος, παρακο-
λουήσας τῷ Μ. Ἀλέξ. ἐν ταῖς κατὰ τὴν

Ἀσίαν ἐκστρατείαις αὐτοῦ Πλούτ. Ἀμφιδο-
λον ἐν ἧν ὁ αὐτός ἐν τῷ Μ. Ἐτ. (221, 32)
«Ἀγινότης λεβηκογράφος, γλωσσολόγος» Ἰδ.
ἐπιβλήτης Πρωκ. «τὰ Κλειτόρχου» = τὰ συγ-
γραμματα αὐτοῦ Ἀδγγ. π. 53.

κλειτερον, τό· τό λατ. Cliternia, πόλ.
τῶν Αἰτωλῶν ἢ Λικωῶν ἐν τῇ Αἰτωλίᾳ (Με-
λάργ. Πλίν.), κατ. Cliternia Πλίν. ἐπὶ 0.
Cliternius.

κλειτόμαχος, ὡν, π. οἰο· Κερκιδόνιος, ὁ
πρῶτος Ἀσπιδόδας καλούμενος, Ἀκαδημαϊκός
φιλόσοφος, μαθητὴς Κερκεδάδου καὶ ὁ μετ' αὐ-
τὸν ἰδρυτὴς τῆς Ἀκαδημ. σχολῆς Δ. Λαέρ.

κλειτο-πόδιον, τό· μέρος πλοίου, ἢ δευ-
τέρα τρῶπις Πολυδ. 1, 85.

κλειτορία, ἢ πόλ. τῆς βορείου Ἀρκαδίας
μεθ' ὁμωνύμου χωρὸς Θεόφρ. κατ. Κλειτόριοι
Ξεν. Ἑλλ. καὶ ἢ Κλειτορίων πόλις Πασ.

ὅστις καὶ ὁμών κρήνη ἀναφέρει.

κλειτοριάζω (κλειτορίς)· ἀσέλγως ψηλα-
φῶ, ἐπιφάσκω (ψάχνω) τῆς κλειτορίδας, «ἀ-
κολάστως ἐπινοῶμαι τοῦ γυναικείου αἵματος»
Ἰσοχ. Μ. Ἑ. 590, 15.

Κλειτοριάζω· τῷ ἀνωτ. μτγν. Πολυδ. 2, 174.

Κλειτορίς, ἰδὸς, ἢ τὸ δίκην γλωττίδας ἱσχύον
ἐν γαργάστον κρεατῶδες μέρος τοῦ γυναικείου
αἵματος, ἄλλ. «μύρτον» Πολυδ. 2, 174, ἱατρ.

Κλειτός (κλῆρ. τοῦ «κλείω»), 3 κ. 2 (ὡς
κατωτ.)· α) κλεινός, περίφημος, ἰνδοφός·
«κλειτοί τ' ἐπίκουροι» Ἰλ. 5, 227 - βασι-

λῆς Ὀδ. 5, 54, κ. ἐπὶ πράγμ. λαμπρόν, ἀ-
βύλλογον - ἐκατόμω· Ἰλ. α, 447, Πινδ. Π.
10, 33· ἐπὶ πόλ. «ἐν κλειτῷ Πανοπείῳ» Ἰλ.
ρ. 307· ἐπὶ 0. Ἰσίου Πινδ. Π. 4, 137· πρόλ.
«κλυτός» 6) ἀδύκ. γρ. τοῦ «κλιτός», celeriter.

Κλειττός, εὖς (κλείω, κλῆω), τό· δόξα Ἀλκ-
μᾶν ἀποσπ. 85, Bergk.

Κλειττός, οὐ, ἐπ. οἰο· 1) ὁ τοῦ πικλῆν «μῆ-
λας», Μακεδῶν, υἱὸς τοῦ Δροπίδου καὶ ἀδελ-
φός Ἑλλανίχης, τροφὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου,
οὗτινος στρατηγός καὶ φίλος ἦν, σώσας τὴν
ζωὴν του ἐν τῇ κατὰ τὸν Γρανικὸν μάχῃ,
ἀλλ' ἐν μέθῃ ὑπ' ἐκείνου ἐφονεύθη, καί περ τι-
κρῶς μετὰ ταῦτα ἐπὶ τούτῳ μεταμεληθέντος.

Καὶ μετὰ τοῦ θανάτου του ἔφερε τὸ τάγμα
του τὸ ὄνομά του «ἡ Κλείτου τάξις» ἢ «ἡ
παραχία» Ἀρρ. Ἀν. 2) Κλ. «ὁ λευκός» στρα-
τηγός τῆς γαλαγγος τοῦ Μ. Ἀλέξ. Ἀθην.

Κλειτοφών, ὄντος, κλ. Κλειτοφών· Ἀθη-
ναίος, υἱὸς Ἀριστωνύμου καὶ μαθητὴς Θρα-
συμάχου, πρόσωπ. ἐν πολ. καὶ ἐν τῷ ὅκῳ.
διαλ. Πλάτ.

Κλειτωρ, ὄντος· υἱὸς Ἀχῆνος, βασιλ. Ἀρκα-
δίας, ἀφ' οὗ ἡ πόλ. Κλειτορία Πασ.

Κλείω, ἐπ. κ. ἰων. κλῆω (δ. ἐν. «κλῆϊω» δὲν
ἀπαντᾷ, 60. ἀμφ. «κλῆζομένην» Εὐν. 14
(9, 62), ὄν. μελ. «κλαῖω» ἢ «κλαῖω θύρας»
Θεόφρ. 6, 32), ἀφρ. ἀπαρ. κλῆϊσαι Ὀδ. φ.
236, ἐκλῆϊσεν, ω, 166, κλῆϊσεν, φ, 387, (δ.
Ὀδύσειος πανταχ. ἔγραψ. «κλῆϊσαι, κλῆϊ-
σεν»), ἀρχ. ἀττ. κλῆω, παρὰ. ἔκλῆρον Θουκ.
7, 59 (περικλῆσθαι, 7, 52, ἐπικλῆσθαι,
4, 67), π. παρὰ. κέκλειμαι, ἰδ. μτγν. ὡς
Πρωκ. 8, 6, 9, συνήθ. κέκλειμαι πρόλ. Β.
Ἀν. 1020, 1388 (οὕτω «κεκλειμένον τῶν
ἐμπορίων» Δημ. 16 ἀποκατέστησε Βέκκ. ἀπὸ
2 χειρογρ. ἴδε κατωτ. «κεκλείτο» (γ'. πλ. =
ἐκέκλειντο) Πρ. 3, 58, ἐκέκλειντο Ξεν. Ἀν.
6, 2, 8 (ἐγκεκλειμένον Σοφ. Τρ. 579)· κλείω
τι κλείδω, κοιν. κλειδῶναι· «Βδοπορον κλει-
σαι (ὁρθότ. «κλῆσαι») μέγαν» Αἰσχ. Πέρσ.
709· «πόλιν πόρων βαθεῖα μηχανῇ κεκλει-
μένην», ἀποσπ. 934· «βλέφαρον κεκλήται γ'
ὡς καπηλείου θύραι» Σοφ. ἀποσπ. 635· «κλῆω
πόλιν» Εὐρ. Πρ. μ. 997· «χρυσὴ δὲ πλάστει γ'
αὐχὴν ζυγφόρον πόλων ἐκλῆ» = ἐμπεριέ-
κλειε, Πρ. 304· «-χέρας βρόχοισι» = δε-
σμεύω, Ἀνθ. 503 κ. μτφ. «ὄρεσις κεκλή-
μεθα», Ἑλ. 983· «κλῆε πηκτὰ δωματίων» Ἀ-
ριστ. Ἀχ. 479· «κλῆσαι τὰς πόλιν», δι. γρ.
«κλείσαι» Πλάτ. πολ. 8, 560· «στόμα
Εὐρ. Φοίν. 872, Ἀριστ. ἱππ. 1316· «κε-
κλειμένης οὐ τῆς παρησίας οὐ κεκλήσιν οὐδὲ
θύραις ἀλλὰ - ὀφλήμασι» Δημ. 25, 28· «κλῆ-
σιν ἐμὲλλον τοῦ Ἰσπλου ταῖς ναυσίν» = νὰ
κλείωσιν, ἀποκλείωσι τοὺς ἰσπλους Θουκ.
4, 8, μτγν. εἰσαδο.

Κλέω, οὗς (ή) μία τῶν 9 Μουσῶν, ἡ μετέπειτα τοῦ ἔπους καὶ τῆς ἱστορίας, θυγ. Διὸς Ἥσ. 0ε. ὁμών. τὸ α. βιβλ. τῆς Ἥρ. Ἰσ.

Κλέμμα, ατος (κλέπτω), τὸ α) τὸ κρυφίως τοῦ ἰδιοκτιῆτος εἰλημμένον ὑπὸ τινος, τὸ κει- κλεμμένον, κλοπιμαῖον, κοιν. κλεμμένο, ἔτι, κλοπὴ Ἑβρ. Ἑκ. 618. «τὸ κλ. ἐκτίσας δι- πλοῦν» Πλάτ. νόμ. 9, 857. «ἔκτισας κλεμ- μάτων» Δημ. 24, 113, Θουκ. 5, 9, Αἰσχίν. 3, 100. ὅ) ἐν γέν. κρυφία, δολία πράξεις, δόλος, ἀπίστη Δημ. 18, 31. γ) κρύφει· ἐρωτικὰ πράξεις· «κλέμματα» Ρουφίν. 1 (5, 18), πρὸς Αἰλ. Ἰ. Ζ. 1, 2, fortune.

Κλεμμάδιος, 3 λαθραῖος, κειλημμένος, κλο- πιμαῖος· «ἔάν τις κλεμμάδιον ὅτιον ὑποβέ- ληται» Πλάτ. νόμ. 12, 955. «κλοπατος», ἀρχ. λεξ.

Κλεμμάδων, ἐπίρ. κλεπτικῶ τῶ τρόπῳ, κοιν. κλεπτικά Ἡσυχ.

Κλεμμάτικος, 3· δόλιος, κλεπτικός, ἀπα- τηλός· Ἀγαθ. 76, ὅπερ «ἡλέματος» ἀναγι- νώσκουσιν. ἐν Ἀνθ. Παλ. 11, 350.

Κλεμμάτιστος, οὗ, μτγν. ὁ κλέπτῃς.

Κλεμμός, ὅς, ἡ· χελώνη Ἀντών. ἔλευθ. (Liber.) 32.

Κλέσθεις, ιος· Ἀργεῖος, υἱὸς Κυδίππης καὶ ἀ- δελφός Βίτωνος Ἥρ. «τά περὶ τὸν Κλέσθιν» Πολύδ. 23, 18.

Κλέσθεια, ας, ἡ· ἑλλ. γυν. ὤν. Παισ.

Κλέσθουλη, ἡ· 1) θυγ. Γόλωνος καὶ μήτ. Δημοσθένους Πλούτ. 2) ἑτεροί.

Κλέσθουληνη, ἡ· 1) θυγ. τοῦ Λυδοῦ Κλεο- θούλου, μήτ. Θάλητος, ποιήτρια, ἄλλ. «Εὐ- μητις» ἐπινομαζομένη Πλούτ. 2) ὁμών. κομ- μωδ. Ἀλέξιδος Μαΐνεκ. καὶ «Κλεσθουλῖνα» τοῦ Κρατίνου αὐτόθ.

Κλέσθουλος, ου, κλ. 1) υἱὸς Εὐαγόρου, Λίνδιος καὶ τύραννος αὐτῆς, ἡ κατ' ἄλλ. Κέρ, εἰς τὸν 7 σοφῶν τῆς Ἑλλάδος Δ. Ααέρ. 59. «ὁ σοφός», ἡ «σοφὸς ἀνὴρ» Ἀθην. 2) ἑτεροί.

Κλέσμαι, παθ. τοῦ κλέω, ὅπερ ἴδε.

Κλέσμαντις, εως· Ὀλυμπιονίκης ἀπὸ Κλει- τορίας (Ὀλ. 111 = 336 π. Χ.) Δ. Σικ.

Κλεομαχίδης, ου· ἄρχων τῶν Θεσσαλῶν (Ὀλ. 150, 1 = 180 π. Χ.) Πορφύρ. Τύρ.

Κλέομαχος· 1) Ἀθηναῖος, ἀρχων, Ἐπιγρ. 2) Ἀθην. πατ. Ξενοφάνους Πολύδ. 3) τραγ. ποιητὴς ἀπὸ Μαγνησίας, τοῦ πικλῆν «ὁ πύ- κτης» (Σχόλ. Ἀριστ.), κωμωδοῦμένος ὑπὸ Κρατίνου Ἀθην.

Κλέο-μεβροτος, 2· ἄνδρας λαμπρόνων, ἐκ- νοιάζων.

Κλέομεβροτος, ου, κλ. ε· 1) Σπαρτιάτης, υἱὸς τοῦ βασιλ. Ἀναξανδρίδου, ἀδελφός Λεω- νίδου καὶ πατ. Παυσανίου (τοῦ νικητοῦ τῶν Πλαταιῶν) καὶ Νικομήδους Ἥρ. 2) ἑτερος, υἱὸς Παυσανίου, Εὐροσθενίδης, βασιλεὺς Σπάρ- τῃς Ξεν. 3) Κλ. ὁ νεώτερος, γαμβρὸς καὶ διὰ- δοχος Λεωνίδου Πλούτ. 3) ἑτεροί.

Κλέομένης, ους, ἰων. εως, ὅτε, εἰ, ἰων. εἴ, αἰτ. η, κλ. Κλεόμενης· 1) Σπαρτιάτης, Κλ. Α', υἱὸς τοῦ βασιλ. Ἀναξανδρίδου καὶ ἀδελ- φός Λεωνίδου Ἥρ. 2) Κλ. Β' ἀδελφός Ἀγχι- σιπλίδος, βασιλ. Σπάρτης 370 π. Χ. Πολύδ.

3) Κλ. Γ' υἱὸς τοῦ βασιλ. Λεωνίδου Β', βα- σιλ. Σπάρτης Πολύδ. 59. «ὁ Κλεομενικός τὸν ἑλεμος» Πολύδ. τὰ Κλεομενικά αὐτόθ. 4) Ἀ- θηναῖος, υἱὸς Ἀπολλοδώρου, περιφημοῦ ἀ- γαλματοποιός, ὁ ποιήσας τὴν Ἀφροδίτη τῶν Μειδίμων Πλίν. 5) ἑτεροί.

Κλεονίκη, (-νίκα Ἐπιγρ.) (ἡ)· 1) ὄν. Πα- ζαντίων γυν. Πλούτ. 2) οὗς. Κνώπου, βασι- λείως τῶν Ἀθην.

Κλεόπας κ. Κλεοπάς, α, ὁ· Ἑβρ. ἀνδρ. ὄν. Ν. Δ.

Κλεοπάτρα, ας, ἑπ. - τρη, ἡ· 1) θυγ. Πτο- λεμαίου τοῦ Ἀδελφεοῦ, βασίλισσα τῆς Αἰγύ- πτου, ἑρωμένη Ἀντωνίου, τοῦ πικλῆν Σελήνη καὶ Ἰσις Δ. Κασ. 2) ἑτεροί.

Κλέος, ἑους (ΚΛΙ· πρὸς κλέω, καλέω), τὸ· φήμη, λόγος, ἀσέβαιος ἀγγελία· «μὴ πρὸς- θεν κλέος ἐσθὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται» Ὀδ. ψ, 137. «σὺν κλέος» = ἡ περὶ σοῦ ἀγγελία.

ν, 415. «κλέος Ἀχαιῶν» = ὁ περὶ τῶν Ἀχ. δια- διδόμενος λόγος Ἰλ. λ, 227, ἀντίθ. τῇ βεβαίᾳ γνώσει, ἀγγελίᾳ τινός· «ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν», ὁ, 485. πρὸς. «τα- γήμορον γυναικοκλήρυτον ὄλλυται κλέος» = ἡ ὑπὸ τῶν γυναικῶν διαδιδόμενη φήμη Αἰσχ. Ἀγ. 474, Σοφ. Φιλ. 251, Σουήθ. ἡ καλὴ φή- μη περὶ τινος, δόξα· «κλέος ἐσθλὸν ἄριστον» Ἰλ. ε, 3. κ. σοχ. μετὰ τοῦ «μέγα», ἐσθλὸν καὶ ἀνευ προσδιορ. ὁ, 107, κ. 91, 6, 412 κ. ἄλλαχ. Συγχ. ὥς. «κλέος οὐρανὸν ἔκει», ἐπὶ μεγάλῃ, διαδοχῇ, δόξῃ· «πρὸς Τρωῶν καὶ Ἰρριπιδῶν κλέος εἶναι» = ὅα ἦνε πρὸς τιμὴν κτλ. Ἰλ. ρ, 314. καὶ εἰς πλ. «ἄειδε-κλέα ἀν- δρῶν», ι, 189, Ὀδ. θ, 73. ὥς. «κλέα φῶτων μνησομαι» Ἀπολ. Ρ. 1, 1 [α] κλέα Ἥσ. 0ε. 100. «λάμπει οἱ κλέος» Πινδ. Ὀ. 1, 28.

«ἔλθεσι», 9, 109. «εὐδρέσθαι δὴ γλῶν κλ.» Π. 3, 111. Ἀλλὰ καὶ «κλ. - τὸ ὁσώμαον προσάψω», Ν. 8, 36 κ. τραγ. «κλ. ὑπέρτατον λαβεῖν» Σοφ. Φιλ. 1345. «ἐπισπάσειν κλ.» Αἴ. 756. «τιμὰ καὶ κλ.» Ἑβρ. Ἀνδρ. 774.

Καί περ. Ἥρ. 7, 220. «κλ. ἀθάνατον» Πλάτ. συμπ. 208. «κλέος τε καὶ ἔπαινος», νόμ. 2, 663. «κλέος ἔχειν τὰ περὶ τὰς ναῦς» = φημί- ζεσθαι ὡς ναυτικόν, περιφρημον εἶναι εἰς τὴν νατικὴν Θουκ. 1, 25. 2, 45 κ. μτγν. ἐπὶ κακ- σμῷ. (ὡς π. Πινδ.), «αἰσχρὸν κλ.» Ἑβρ. Ἑλ. 135 κ. Ἀριστ. ἐν Φωτ. λεξ. [ἡ λέξ. ἀπαγνίσ- μόν. εἰς ὄν. κ. αἰτ. ἐν. κ. πλ.], fama.

Κλέος· Κλέος Μ. Ἑτ. 517, 25.

Κλεοσθένης, ους κ. ου (Βαίωτ. Ἐπιγρ.) 1) ἑσραος Σπάρτης Ξεν. 2) τύραννος Σικωνός Ἀθην. 3) Ἐκιδάμνιος, ὁ Πόντιος τοῦ πικλῆν Ἐπιγρ. ἀδ. ἑτερ. Ὀλυμπιονίκης Παισ. 4) ἑ- τεροί.

Κλεοφάνης, ους, αἰτ. η· 1) ἱστοριογράφος τις Σχόλ. Πινδ. 2) ὁμών. κωμωδία Ἀντιφά- νους Ἀθην.

Κλεοφῶν, ὄντος· 1) περιφημοῦ Ἀθηναῖος δη- μαγωγός, τοῦ πικλῆν «ὁ λυροποιός» Ἀριστ. 2) Ἀθην. τραγ. ποιητὴς Ἀριστοτ. 3) ἑτεροί.

Κλέπος, ους, τὸ· κλέμμα ἐν Σολων. νόμ. κατὰ Πολυδ. 8, 34.

Κλεπτελέγχος, 2· τὸν κλέπτην ἐξελέγχων,

φενερῶν, ἀνακλύπτων· - λῖθος Διοσκ. 5, 161.
Κλέπτεσκε, ἰων. θαμιστ. παρὰ τὸ κλέ-
πτω, ὅπερ ἴδε.

Κλεπτήρ, ἄρως, ὁ τῷ κλέπτει. Μανθ. 1, 311.

Κλέπτῃς, οὐ (κλέπτω), ὁ ὧν κ. νὺν κοιν.
κλέπτῃς Ἰλ. γ. 10· πυρὸς Αἰσχ. Πρ. 916,
Εὐρ. Ἰ. Τ. 1026 κ. πεζ. συνών τῷ ἀποστε-
ρηταί, λησταί· Πλάτ. πολ. 1, 344, 351. Ἐν
γίν. ὁ δολίως, λάθρα πράττων τι· «κλέπτῃς
γὰρ αὐτοῦ ψηφοποιὸς εὐρέθης» = δόλιος μετρη-
τῆς τῶν ψηφ. δόλι. κριτῆς Σοφ. Αἴ. 1114·
συνετός Σχολ. Ἀριστ. πλ. 27, fur.

Κλεπτίδης, οὐ (κωμ. πατρὸν τοῦ «κλέ-
πτῃς»), ὁ κλέπτων υἱός, κοιν. κλεπτογυῖός,
κλεπτοπαῖς (πρὸλ. τὸ κοιν. εὐφημιστ. «α-
γιδπαῖς») Φερεκράτ. Ἐν Παυλ. 8, 34.

Κλεπτίζομαι· εἶμαι κλέπτῃς, κοιν. κῆρυξ
τὸν κλέφτην Βυζ.

Κλεπτικός, 3' ἐπιτήδειος, κλίσιν ἔχων εἰς
τὸ κλέπτειν, κοιν. κλέφτικος· οὐα. «ἡ κλε-
πτική» (ἔνν. «τέχνη») ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν
Πλάτ. πολ. 1, 334· ἐπὶ τικώς· Ἐβστ.

Κλέπτιος, ὁ ἀρχηγὸς τῶν Λευκανῶν (Λου-
κανῶν) ἐπὶ τοῦ Μαραθῶν πολέμου Δ. Σ. κ.

Κλέπτις, ἴσος (θῆλ. τοῦ κλέπτῃς), ἡ κλέ-
πτρια (κλέφτρα), κλεπτική· «κλ. ἀλώπηξ»
Ἀλκίφρ. 3, 22, fur.

Κλεπτικόςος, ὅποιος τοῦ «κλέπτῃς», ὁ μικρὸς
κλέπτης, κοιν. κλεφτάκι, κλεφτόπουλο Εὐ-
πολ. Ἐν Παυλ. 34.

Κλεπτίστατος, (ὁπερθ. ἀνευ θετ. ἐπὶ ὡσεὶ
ἀπὸ τοῦ «κλέπτῃς»), 3' ὁ πλέον κλεπτικός
ὄλων Ἀριστ. Πλ. 27, Εὐπολ. Ἐν Παυλ. 8, 34
(ἴδε τάνωτ.)· Ἐρμῆς Σ. Ἐρμ. Πυρ. 3, 215·
-χίρις Ἀριστοτ. φουσιγν. 2, 15.

Κλεπτίστερος, ὡς. συγγκρ. ὡσεὶ ἀπὸ τοῦ
«κλέπτῃς»), 3' μᾶλλον, πλέον κλεπτικός·
Σουῖδ.

Κλεπτο-μάστιξ, ἰγος, ὁ, ἡ κλέπτας μα-
στιγῶν, τιμωρῶν Γρουτέρ. Ἐπιγρ. 95, Βοῖσσ.

Κλέπτον (οὐδ. μετχ. ἔν. τοῦ κλέπτω), τὸ
κλεπτικόν, κλόπιον, λαθραῖον· «κλέπτον τὸ
χρῆμα» Ἀριστ. σφ. 932· καὶ ὡς ἐπὶρ. = κλε-
πτικός, κλοπικός, λάθρα· «ὡς δὲ καὶ κλέπτον
βλέπει ὁ μικρὸς», 900 [τινὲς τὸν] οὐα. «κλε-
πτόν» (οὐδ. τοῦ κλεπτός) = κλεπτικόν].

Κλεπτός (κλέπτω), 3' κεκλεμμένος, κλόπιος,
λαθραῖος· ἴδε κλέπτης.

Κλεπτοσύνη, ἡ ἡ τέχνη τοῦ κλέπτειν καὶ
ἀπατᾶν, κοιν. κλεφτοσύνη. Ἐν γέν. δόλος,
πανουργία, «ὁς (ὁ Σίσυφος) ἀνθρωπίνως ἐκέ-
καστο κλεπτοσύνη θ' ὄρκω τε» Ὁδ. τ. 395,
κ. μετγ. π. Μανθ. 6, 317, simulatio.

Κλεπτο-τελ-ωνέω· δολιεύομαι τὰ τέλη
(τὸν τελων. δασμὸν), λαθρεμπορεύομαι, Βυζ.

Κλεπτο-τελ-ώνημα, αὐτός, τὸ ἡ πρᾶξ.
τοῦ δολιεύεσθαι τὰ τέλη, λαθρεμπορεία, μετγν.

Κλεπτο-τόκος, 2' κλωποκάτωρ, ὅπερ ἴδε.

Κλεπτύ-τροφος, 2' δειπνολόχος Σουῖδ.

Κλέπτρια, αἱ, ἡ κλέπτῃς Σωτᾶδ. Ἐν Β. Ἀν.
102.

Κλέπτω (συγγ. τῷ «κλύπτω», (κ. «κλέπω»
Παύλ. πρὸλ. Λοδεκ. Φρόν. 317), μέλ. κλέ-
ψω (ὡς πῶς κλέψῃς) (κ. «κλέψῃς» καθ' ἑν χει-

ρόγρ.) Σοφ. Φιλ. 55), συνήθ. μέλ. κλέψομαι
Ἐν Κύρ 7, 4, 12, παρκ. κλέσσομαι, π.

παρκ. κέκλεμμαι, ἀττ. κέκλεμαι (ἀλλ' ἔν
Ἀριστ. σφ. 17 ἀποκατάστη ἡδὴ «κεκλεμμέ-

νον», ὡς. Ἀθην. 9, 409), π. ἀττ. ἐκλέσθην
Εὐρ. Ὀρ 1597, ἔ. ἐκλέσθην Πλάτ., πρὸλ. ἐξε-

κλέσθην· α) ὡς κ. νὺν, κοιν. κλέπτω, λαμβάνω
τι κρυφίως, σφετερίζομαι δολίως, ἀπαρῶ

τί τι κρυφίως, δι' ἀπάτης, ὅπερ π. Ὀμ. κ.
Ἦσ. εἰσὶ δὲν χαρακτηρίζεται ὡς ἀνῆθικ ἡ

κακόν, τοῦναντίον ἐπαινεῖται ὡς δειγμα πο-
λυμηχανίας καὶ δεξιότητος, π. γ. αὐτός· ὁ Ἐρ-

μῆς κλέπει Ἰλ. ω. 24, ε. 268 Αἰσχ. Πρ. 8,
Σοφ. Φιλ. 640· «κλέψῃς ἀγαλμα» Ἰσθ. Ῥησ.

502· «ἀναγκάζω πόλιν ἐξεμῖν αὐτ' ἂν κε-
κλόσωσέ μου» Ἀριστ. Ἰππ. 1149· «κλέπτεσκε

ἂν περιὼν τὰ ἐπιτήδεια» Πρ. 2, 174· «κλέ-
φθέντων τῶν ἀγαλμάτων», 5, 84, Πλάτ. κ. αἰ

μετ' αὐτ. ἀνέθ. τῷ «ἀρπάξω», «ὅταν παρῇ
κλέψαι τε γὰρ πᾶσαι βίαι» Σοφ. Φιλ. 640, Ἀ-

ριστ. πλ. 372· ἀπάγω τινα, «κλ. Μηδῆαν»
Πινδ. Π. 4, 250· «κλέπτοισι τοὺς μηνύοντας

κῆρα ἀφανίζουσιν» Ἀντιφ. 5, 38. Ἐτι
καταλαμβάνω τόπον κρυφίως, ἀπαρτενρήτως

Ἐν. Ἀν. 4, 6, 11· δὲ ἐπιτυγχάνω τινός,
κατορθῶ τι δολίως, δι' ἀπάτης Ἀριστοτ. ῥητ.

π. Ἀλέξ. 36, 2· «-γάμον δώροισι» Θεόφρ. 22,
51· 6) ἔν γέν. ἀπατῶ τινα, φενακίζω, δολι-

εύομαι· «πάρφασις ἔκλεψε νόον» = κολακευ-
τικ. λόγος ἐξηπάτησεν, ἀπειλάνησε τὸν νοῦν

Ἰλ. ξ. 217, Ἦσ. θε. 613· «μὴ κλέπτε νόον»
μὴ τρέψῃ ἔν εαυτῷ ἀπάτην Ἰλ. α. 132· «κλέ-

πτει τε νιν οὐ θεὸς οὐ βροτὸς ἔργοις οὐτε βου-
λαῖς» Πινδ. Π. 3, 29· «σοφία κλέπτει παρά-

γοισα μῦθοις» Ν. 7, 23· «οὐ τοι φρίνα κλέ-
ψιαν ὤματωμένην» Αἰσχ. Χο. 841· «θεοὶσι

κλέπτομαι» = ἀπατῶμαι ἀπὸ τῶν θε. Σοφ.
Ἀντ. 1203· «εἰ μὴ τῷ γρόνῳ κεκλεμμένος»,

677, Εὐρ. Πρ. μ. 100, ἔνιχα. κ. πεζ. «κλέ-
πτεται ὁ ἀκροατής» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 7· ἐπὶ

θεαματοποιῶν, «τὸς τῶν θεαμένων ὅφει δὲ
δευερίαν κλέπτουσι» Σ. Ἐμπ. ῥητ. 39· καὶ

ἡ πλοκή «τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος» = ἀπο-
πλανώμενος πάντοτε εἰς τὸ πρόσω, ἀποπλα-

νῶν αἰσυτὸν διὰ τῆς εἰς τὸ πρόσω παρείας
Πρ. 7, 49, 2· γ) κρύπτω τι, ἀποκρύπτω,

συγκαλύπτω· «θεοὺ γόνον Πινδ. Ὀ. 6, 36·
«-θυρῶ δειτῶ» Π. 4, 96· «τοῦ· εαυτοῦ ἐπείας

ἔμα κλέπτοντα ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολί-
ταις ἐπιτίθεσθαι» Ἐν. Ἰκπαρχ. 5, 2· «τοῖς

δνόμασι κλέπτων καὶ μεταφύροντα τὰ πράγ-
ματα» = συγκαλύπτων τὰ πράγμ. μὴ ψιυδῇ

δνόμ. Αἰσχίν. 3, 142 κ. μετγ. 8) ποῶν τι
κρυφίως, κλοπικῶς, λάθρα· «ὕποδαλλόμενοι

κλέπτουσι μύθους» = διασπείρουσι κρυφίως
ψεῦδη Σοφ. Αἴ. 188· «τάς ὁχλείας» Ἀριστοτ.

Ἰ. Ζ. 6, 20, ἀντίθ. τῷ «βιάζομαι», (ὡς ἀ-
ναιτ. τῷ «ἀρπάξω»)· «κλέπτων ἡ βιαζόμε-

νος» = κρυφίως ἢ διὰ τῆς βίας Πλάτ. νόμ. 11,
933· «ὁδοὺν κλαπέντες ἢ βιασθέντες τοῦτο

πάσχουσιν», πολ. 3, 413, furor.

Κλέτας, τὸ κλιτός, ἀκρόωσις (Σχολ.), δ-
ρινητή, τραχητὴ ἐξοχή (Εὐστ.), «ὀφθαλμὸν κλ.»
Λυκόφρ. 705, Ἀγαθ. 46 (9, 665), Νδν.

Κλεῦας, α, ἴων. Κλεῦης· 1) υἱὸς Δώρου, ἀρχηγὸς Αἰολέων Στράβ. 2) ἕτεροι.

Κλεῦδοσυλος· Κλεῦδοσυλος Ἀνακρ.

Κλεῦθω· κλεῦθω. Μέσ. κλεῦθομαι=κελεῦθομαι, ὡς ἀνεγίνωσκ. τινὲς ἀρχ. γραμ. τὸ «κεῦθωμαι» Ἰλ. ψ, 244.

Κλεῦδροτος· Κλεῦδροτος, Ἐπιγρ.

Κλευμένης· Κλεομένης, Ἐπιγρ.

Κλευνίκη· Κλεονίκη, Ἐπιγρ.

Κλέψ, πὺς (γραμ. σχημ. ὡς ἔτυμ. τοῦ κλέπτω), ὁ κλέπτης Φρόν. ἐν Β. Ἀν. 11, 33.

Κλεψ-ἱαμβος, ὁ· ἄγνωστ. μουσ. ὄργανον Ἀριστόφ. ἐν Ἀθήν. 4, 182, Πολυδ. 4, 59.

Κλεψ-γάμειω· γαμοκλόπῳ, κλέπτω τοὺς γάμους τινός, μοιχεύω τὴν γυναῖκά του, κρυφίως μίγνυνται μετὰ γυναικὸς ἢ κόρης Τζέτζ. Ὀμηρ. 152, ἐκκλ.

Κλεψ-γάμια, ἡ· γαμοκλοπία, λαθρογαμία, μοιχεία, κλοπιμαία μίξις μετὰ γυναικ. ἢ κόρης, μτγν. Ὑρωδ. ἐπιμ. 93.

Κλεψ-γάμος, 2· γαμοκλόπος, κλέπτων τοὺς γάμους τινός, μοιχικός, ἑταιρικός, μτγν. - Κρονίδης = ὁ μοιχὸς Κρ. Νυν. Δ. 8, 60.

Κλεψί-θυρος, ὁ· ὁ κρυφίως εἰσερχόμενος, παρυσίδων, μτγν.

Κλεψίματος, 3· κλοπιματος, κεκλεμμένος Τωβί. 2, 13.

Κλεψί-μαχέω· μάχομαι, παλεῖω κλοπῶς, κρυφίως μτγν.

Κλεψί-ναος, συνηρ. -ους, 2· τὸν νῆον ἐξαπατών, ἀπατηλός, δολερὸς Νυν. Δ. 3, 127.

Κλεψί-νυμφος, 2· κρυφίως, λάθρα νυμφεύμενος, κλεψίγαρος, μοιχικός Λυκόφρ. 1116.

Κλεψί-πότης· εἰμί κλεψιπότης, πίνω ἀπατηλῶς ἢ ἐξαπατῶ τινα ἐν τῷ πίνειν πίνων ὀλιγώτερον αὐτοῦ Πολυδ. 6, 20, Σουῖδ.

Κλεψί-πότης, ου, ὁ· ὁ κλεψιπότης, ἴδε τάνωτ.

Κλεψί-ρρυτός, 2· κρυφίως, ἐν τῷ κρυπτῶ ῥέων· «κλεψίρ. ὕδωρ» = κρήνη (βρύσις) ἐν Ἀθηναίς, ἧς τὸ ὕδωρ εἰς διάστημα τι διηγείναι ἔρειε Πλούχ. πρόβλ. Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 853· ἴδε κλεψύδρα.

Κλεψί-σφοος, 2· κλέπτων τὸ ὄν. τοῦ σφοῦ, φαινόμενος εἶναι σφοῦς, προσποιούμενος τὸν σφοῦν ἐκκλ.

Κλεψί-τόκος (κλεψίτοκος Πασσόβ.), 2· κρυφίως τέκτουσα (γεννῶσα) ἢ τὸ τεχθὲν κλέπτουσα, ἐπίθ. Ῥέας Ὀμπ. κυν. 5, 11.

Κλεψί-φάγος, 2· λαθροφάγος, κρυφίως, λάθρα ἐσθίων, μτγν. [ε].

Κλεψί-φρων, ους, 2· κλεψίνους Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 413, Μανέθ. 1, 93.

Κλεψί-χάλος, 2· κρύπτων τὴν χαλότητα, ἀνεπαίσθητος χαλαίωνων, ὑποσχάζων Λουκ. δίκπ. 33.

Κλεψ-ὑδρα, ας, ἡ· (ἡ κλέπτουσα τὸ ὕδωρ), «ἄγγειον στενόστομον πλατεῖαν ἔχον τὴν βαλιν μικράν» ὅπως διατετυπωμένην (Συμπλῆξ. ἐν Ἀριστοτ. οὐρ. 2, Σχόλ. Ἀριστ. Ἀχ. 693), δι' ὧν ἔξέρει τὸ ὕδωρ ἐντὸς ὁριζήσαντος χρόνου, καὶ ὅν τῷ ῥήτορι ἐν Ἀθήν. ἐξῆν ἀγορεύειν· πρόβλ. Ἀριστ. ὕμν. 1695 κ. «κλεψίρρυτος»· «πίνειν δεύσει πρὸς κλεψύδραν» Ἐπιγρ.

νικ. ἐν Ἀθήν. 11, 497, Ἀριστοτ. πρόβλ. 16, 8, [ε].

Κλεψύδρα, ας, ἡ· 1) κρήνη ἐν Ἀθηναίς, ἧς τὸ ὕδωρ «κλεψίρρυτος» (ἴδε κλεψίρρυτος) ἢ πρὶν «Ἐμπεδῶν», ἀρχ. λεξ. 2) ἑτέρα ἐπὶ τῇ Ἰθάκῃ, ὅρους τῆς Μεσσηνίας Πaus. 3) ἐπὶ τῇ τῆς ἑταίρας Μητίχης καὶ ὁμών. δῶμα Εὐδούλου Ἀθήν.

Κλεψ-ὑδρίαν, τό· ὅπου. τοῦ κλεψύδρα, Φιν. λούστρ.

Κλέω (ΚΛΥ, κλέος· πρόβλ. καλέω), ἐπὶ μτθ. σημ. συνηθ. ὁ τύπος «κλείω» = γνωστοποιῶ τινι ἐπαίνων, ἐγκωμιάζω· «ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν» Ὀδ. ρ, 418· «τὰ τι κλείουσιν αἰδοῖται», α, 338, Ἦσ. Κρ. 1· «πυλὰς σε μουσοπόλοι μὲλφουσι - ἐν τ' ἀλυσσὶ κλείοντες ὕμνοισι» Εὐρ. Ἀλκ. 447· κλείουσαι Ἰ. Ἀ. 1046, δι. γρ. (ἐν ἀμφοτ. τ. χωρ.) «κλείω»· «κλείουσα θεῶν γάμους» Ἀριστ. ἑρ. 779, κ. μτγν. π. παρ' οἷς = καλῶ, ὀνομάζω· «τὴν τ' αὖτις κλείουσι» Ὀπ. ἀλ. 5, 536· «καὶ μὲν ἱππομηνίην Φαέθοντα ἔκλειον» Ἀπολ. Ῥ. 3, 246· ἔκλεισε Νίκη ἐν Ἀθήν. 2, 35· κλέω (ῥωρ. = κλείουσα) Ἀριστ. Λυσ. 1299. Παθ. εἰμί γνωστός, περίφημος, ἐπαινούμαι ἐγκωμιάζομαι, κοιν. εἰμί φημιζόμενος, φημιζομαι· «ἐγὼ δ' ἐν πάσι θεοῖσι μῆτι τε κλείω καὶ κλέρομαι» Ὀδ. ν, 298· «ἧς (φρσλ.) τὸ πάρος περ ἔκλει' (6' ἐν. παρατ.) ἐπ' ἀνθρώπου» Ἰλ. ω, 202· «κλείονται ἐν φορμύγγῃσι» Πίνδ. Ἰ. 4, 29· Ἐν γέν. καλοῦμαι, δοῦμάζομαι· «οὐδὲ πῶ ἐκλειο Δῆλος» Καλλ. Δηλ. 40· κλείονται Ἀπολ. Ῥ. 1, 238, celebro.

Κλεῖω· ἴδε κλέω.

Κλεῖω, οὐς, οἶ, ὦ, ὄωρ. = Κλειῶ (Μ. Ἐτ.)· 1) ἡ μουσα Κλειῶ Πίνδ. 2) ἱέρισσα Θέτιδος Πaus. 3) Δελφίς τις Ἐπιγρ. 4) ἕτεροι Διόσκ. Κλέων, ὠνος, κλ. Κλέων· 1) ὁ περιβήτητος διεσπαρμένος δημαγωγός ἐν Ἀθήν. ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου, υἱὸς Κλεωνέτου, Κοδωχίδης τὸν δῆμον, βυρσοπολὴς ἢ βυρσοδέλης τὴν τέχνην (δθ. παλλάξ μόν. ὡς ἐπών.) ὅστις διὰ τὸν αἰσχροῦν αὐτοῦ πολιτ. βίον παλλάξ, σκώπτεται ὡς Ἀριστ. καὶ παρομιμώδης ἐγένετο, ὁλν· «Κλέων Προμηθεὺς ἔστι μετὰ τὰ πράγματα» Λουκ. Πρ. «Κλ. καθὼς περ αἱ εἴς· οἱ αἰτεῖται κακῶς» Νίχ. Ἀποστ. 2) ἕτεροι.

Κλεωναί, ὦν, ὄωρ. ἂν (περὶ τοῦ τόν. ἴδ' Ἀρ. κσδ. 112, 26), αἱ· 1) ὁχυρά πόλ. Ἀργολίδος, νῦν ἑρείπια Κλένια Ἰλ. Πίνδ. Θουκ. κἀτ. Κλεωναίος, συνηθ. -αῖος Θουκ. δθ. «ἡ Κλεωναίων πόλις» Πλούτ. «ἡ Κλεωναίων χώρα» Ἀλκ. ἐπίθ. Κλεωναίος, 3· -ἄνδρες Πίνδ. «Κλεωναῖα βαφάνης» Θεόφρ. δθ. οὐσ. «αἱ Κλεωναῖαι» = βαφάνιδες Ἰσίδ. 2) πόλ. τῆς Χαλκιδικῆς κατὰ τὸν Ἀθω, Πρ. Ἰσ. τὸ νῦν Σηροποτάμι 3) πόλ. Φωκίδος = Ὑάμπολις Πλούτ. Κλεώνημι, ου· 1) υἱὸς Πέλοπος κ. πατ. Ἀγγίσιου Σχόλ. Ἰλ. 2) Θηβαῖος ἱσθμιοῦς Πίνδ. 3) Σπαρτιάτης· α) πατ. Κλεαρίδου Θουκ. 6) υἱὸς Σφοδρίου Ξεν. γ) υἱὸς Κλεομένης Πλούτ. 4) Ἀθηναῖος, διεσπαρμένος δημαγωγός ἐπὶ τοῦ Πελοπον. πολέμου, διαδῶκος ἴδ. ἐπὶ δειλίᾳ, παλλάξ ὑπὸ τῶν κυμ.

ξυλο), ἦν οἱ Ῥωμ. ἐκατόνταρχοι (κεντορίωνες = centuriones) ἔφερον ἀνὰ χεῖρας ὡς βέβδου, (καὶ δι' ἧς ἐτιμώρουν τοὺς στρατιώτας τῶν) Πλουτ. Γάλλ. 26, κ. ὡς διακρ. σημ. τοῦ βαλμοῦ τῶν, ἡθ. 202. Ἐν γέν. βέβδοις, ξύλον, surculus, palmet.

Κληματαῖον, ἐπὶ κλήματος (κλωναρίου, κληματοξύλου) δίκην, κοιν. ὅταν κλωνάρι, κληματοξύλο Μελέτ. Ἐν Κραμ. Ἄν. 39, 3.

Κληματίδιον ὅποι. τοῦ κλήμα, τὸ, ἐκκλ. Κληματίκός, 3° κλωνί, κλάδος, ἰδ. κλήματι, κλάδ. ἀμπέλου ἀνήκων, γλωσσ.

Κληματίτινος, 3° ἐκ κλήματος ἀμπέλου (ἀμπελοξύλου) κατεσκευασμένος Γεωπ. [— — —].

Κληματίτιον, τό ὅποι. τοῦ κλήμα, κοιν. κληματάκι Θεοφρ. Γ. Φ. 9, 11, 9° [— — —].

Κληματίτις, ἰδως, ὅποι. τοῦ κλήμα, ἡ α) κοιν. κληματάκι, κλωνάρι, ἐν γέν. κλών (κλωνάρι), κλάδος, λεπτὸν, ξηρὸν ξύλον (φρύγανον) Ἀριστ. Θεσμ. 728, Θεοκ. 7, 53, Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 5, 18° β) κληματώδες, ἐλιγματώδες φυτόν, ὅπερ διὰ τῶν κλώνων του ἀνοργιᾶται καὶ περιελίσσεται εἰς τὰ δένδρα, ὡς ἡ ἀμπέλος, ὁ κισσός, ἡ κληματίς (κληματισίδα, ἀγριόκλημα), ἡ κληματίς (τὴ μέγα κ. μικρὸν ἀειθαλές) Διοσκ. 4, 7.

Κληματίτις ἰδως (κὼ κληματίτις, πηθ. ἄγρ.), ἡ α) ἐπὶ κλήματα, κλώνας ἔχουσα, κληματοειδής Διοσκ. 3, 6° β) οὖς = κληματίς β) Διοσκ. 4, 182, Θεοφρ.

Κληματο-ειδής, ἰδως, 2° κληματίτις α), ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κλημάτων, κλήματι ὅμοιος Γαλην. 13, 192.

Κληματίδεις, εἶσα, ἐν* πλήρης κλημάτων, κλώνων, ἔχων κλήματα, κλώνας (κληματικός Πασσόδ.) Νικ. ἀλ. 539.

Κληματότω (βλαστάνω, φύω κλήματα, ἰδ. ἀμπέλου (Πασσόδ.). Μέσ. κληματούμας = ἀναδίδωμι πολλοὺς κλώνας, βλαστούς ὡς τὸ ἀκλάδευτον κλήμα Σοφ. ἀποσπ. 239, Θεοφρ. Γ. Φ. 2, 10, 3.

Κληματ-ώδης, εἶς, 2° ὅμοιος κλήματι, κλήμασιν ἀμπέλου, πλήρης κλημάτων, κλώνων Διοσκ.

Κλήμης, ἐντοῦ, ὁ τὸ λατ. Clemens 1) Κάσσιος δὲ Κλ. Δ. Κάσ. 2) Ῥωμαῖος, εἰς τῶν ἀποστολικῶν πατέρων καὶ πρώτων ἐπισκόπων Ῥώμης, ὁ γράψας τὴν πρὸς Κορινθ. ἐπιστ. ὧν ἴσ. καὶ ὁ Παῦλ. ἐν Φιλιπ. 4, 3 ὁνομάζει «συνεργὸν ἐν Κυρίῳ» ἀποθανόν 101 μ. Χ. 3) Κλ. ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἐκκλ. πατὴρ, πρῶτον ἰθνηκός, συγγράψας τὸν «προτρεπτικόν, παιδαγωγικόν κ. στρώματα» ἡ «στρωματίτις» καὶ ἀποθανὼν 217-220 μ. Χ.

Κληρικὸς (κληρός), 3° α) κλήρω (κληρονομία) ἀνήκων, εἰς κληρονομίαν ἀναφέρον· λόγος, ἴδε παρακαταβολή Ἀρποκρ. β) τῇ ἱερ. κλήρῳ, τῇ τάξει τῶν κληρικ. ἱερωμένων ἀνέκων, ἀντὶ τοῦ «λαϊκός» (κοσμικός), ἐκκλ.

Κληρίον, ὅποι. τοῦ κλήρος, τό α) μικρὰ κληρονομία, κτηματίων Ἰωνᾶς (6, 98) β) «τὸ κληρίον», ὄψω. (ἔσφ. γρ. «κληρία»), χρεωστικὴ καὶ συγγραφαί, ὀφειλῆς συγγραφ. νῦν χρεωστικαί, δι' οὐλοῦνται, χρεώγραφα Πλουτ. Ἀγ. 13.

Κληροί, οἱ Ἀίγνη παρὰ τὴν Κύζικον Δ. Σικ. Κληρο-δοσία, ἡ α) ἡ διὰ κλήρου διανομή (διαμοιρασία) τινὸς Δ. Σικ. 5, 53° β) ἡ διὰ διαθήκης κατάλειψις κληρονομίας, κληρονομία, μὲν.

Κληρο-δοτέω α) διανέμω, διαμοιράζομαι (διαμοιράζω) τι κλήρῳ, μὲν. β) καταλείπω τινὰ κληρονόμον, κοιν. τὸν ἀφῆναι, κἀμὲν κληρονόμῳ ἴδ. τὸ παθ. Ο', ἐκκλ.

Κληρο-δοτής, ου, ὁ 1) κλήρῳ διανέμω, μὲν. β) ὁ καταλείπων τινὰ κληρονόμον Ἰακκ. Πανδέκτ.

Κληρο-θεσμο-θετέω, ἔσφ. γρ. τοῦ «κλήρω θεσμοθετέω» Πλουτ. ἡθ. 340.

Κληρο-λαχεῖν κλήρῳ λαχεῖν τι, ἐπιτυχεῖν, ἀπολαύσαι τινος Μ. Ἐτ. 693.

Κληρο-νομέω α) κλήρῳ λαμβάνω τι, ἡ γέν. τὸ μεριδίων μου, τὸ ἀνήκόν μοι μέρος κληρονομίας, εἰμὶ κληρονόμος, κληρονόμῳ τινος «κλ. τῆς οὐσίας» Ἰσοκ. 1, 2, Ἰσατ. 1, 40 κ. συγν. Δημ. κ. οἱ μετ' αὐτ. Ἐπὶ αὐτὸ τοῦ πράγμ.-γῶραν Λυκούργ. 88, κ. μὲν Λουκ. νεκρ. διὰ 11, 3° αὐτ. τοῦ προσ. Ἐπιγρ. ἀδ. 86 (11, 202) «-τὴν μητρὶν» Πλουτ. Σόλ. 2, ἦν πλοκήν Μιτρ. κοιν. Ἐκλ. Θεοφρ. πρὸς Π. Φρύν. 129° -τινὰ τινος Δ. Σικ. 45, 47, β) μετφ. μετέχω, συμμετέχω τινός· τῆς αἰσθύνης Δημ. 19, 320° «κλ. τὴν ἰσ. εὐσεβείαν δόξαν» Πολύδ. 15, 22, 3° γ) λαμβάνω τι, ἀπολαύω, ἐπιτυγχάνω, μὲν. β) κληροδοτῶ, Ο'.

Κληρο-νόμημα, ατος, τό τὸ κλήρῳ ἀπονεμηθέν, δοθέν τι, κληρονομία Λουκ. τυραννοκτ. 6.

Κληρο-νομία, ας, ἡ ὡς κ. νῦν, τὸ κληρονομεῖν τι* ἡ κλ. κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην Δημ. 43, 3° «τὰς κλ. μὴ κατὰ δόξαν εἶναι ἀλλὰ κατὰ γένος» Ἀριστοτ. πολ. 5, 8 κ. μὲν. ἴδ. Ο'. Μετφ. μερίδιον, συμμετοχὴ τινος* «τὴν λήφασθαι γὰρ τὴν τοῦ ὀνόματος κληρονομίαν αἱ σωματικαὶ ἔδοναι» Ἀριστοτ. ἡθ. 7, 13, haereditas.

Κληρο-νομίατις, 3° ὁ ἀπὸ κληρονομίας ἔχων τὴν ἀρχὴν, τὴν ὑπαρξίν, ἀπὸ κληρ. πῆ· γάζων Εὐστ. 1425, 55, ἐκκλ. Πανδέκτ.

Κληρο-νομικός, 3° εἰς κληρονομίαν ἀναφέρον, κληρονομία ἀνήκων, ὡς κ. νῦν κληρονομικὴ μὲν.

Κληρο-νόμος, 2° α) κλήρῳ τι λαμβάνων, ἐν γέν. μέρος τινὸς λαμβάν. μέτοχος* «κλ. τοῦ λόγου» = διάδοχος τοῦ λόγ. τοῦ ἀγαρεῖσαι Πλάτ. πολ. 1, 331° β) ἰδ. κληρονομία, κληρονομῶν τινα, κ. οὖς. ὁ κληρονόμος ἡ κληρον. κορ. κ. μετφ. (κ. νῦν ὡς.) «τὸν κληρονόμον κληρονόμον γενέσθαι» Ἰσατ. 1, 36, Πλάτ. νόμ. 11, 923, κ. μὲν. ἴδε «κλῆρ» ρονόμον τινὰ ποιοῦμαι, καθίστημι, ἀπολείπω, γράφω κλ. haeres.

Κληρο-πάλης, ἰδως (πάλλω), 2° κλήρῳ διανεμηθεῖς ἡ διανεμητέος, διανεμηθόμενος* «πῶδεκα μοίρας κληροπαλῆς» Ὀμ. Ἰαν. Ἔγμ. 129.

Κληρο- (ἰδ. «κλῶν», διότι οἱ ἀρχ. ἐπὶ τῶν ἀρχαίων χρόνων μεταχειρίζοντο πρὸς κλῆ-

ρωσιν, ὠστρακα, τεμάχια κλάδων κτλ.) ὅ
 α) ὡς κ. νυν. κοιν. λαχόνος, τὸ ὄλικ. σημεῖον
 (σημάδι), δι' οὗ γίνεσθαι ἡ κλήρωσις. «ἐν δὲ
 κλήρῳ ἐβάλλοντο» πάλλ. 'Αχιλεὺς' ἐκ δὲ
 κλήρου θόρε Νεστορίδαν» (περιγραφή τοῦ
 συνηθ. παρὰ τ. ἀρχ. τρόπ. τοῦ ἐκλέγειν τινὰ
 ψήφῳ) 'Ιλ. ψ, 352' πρβλ. η, 175, γ, 316,
 'Οδ. κ. 206' «ἐπὶ κλήρους ἐβάλλοντο» = ἐβα-
 λαν, ἔρριψαν κλήρον, λαχόν, Ε, 209 (πρβλ.
 «κλήρον βάλλομαι ὅπερ τινας» Πλουτ. Λούκ.
 27) «κλήρῳ πεπαλάχθαι», ι, 331' - κλήρω
 λαχεῖν 'Ιλ. ιω, 400' «κλάρουσι θεσποποιέων»
 = κλήροις μαντευόμενοι, ἐπερωτῶν τὴν θέλη-
 σιν τῶν θεῶν Πινδ. Π, 4, 191' πρβλ. «κλή-
 ρους δ' ἱμοὶ ψάλασσε-νός ἐλαβον οἰωνίσματα»
 Ὀρυσίαν λαβόν» Εὐρ. Φοιν. 838' «Ἐλλάδα
 κλήρῳ λαχούσα» Αἰσχ. Πέρσ. 123' «κλή-
 ρος ἐνθάδ' οὐκ ἐπαλλετο» Σοφ. 'Αντ. 392'
 «στάντες δ' ὅτ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραδὴς
 κλήρους ἐπὶ κλῆρα» = οἱ δὲ ἀγωνιολέται κλήρῳ
 αὐτοὺς παρέταξαν, 'Πλ. 700' «κλήρου κατὰ
 μοῖραν» Εὐρ. 'Ρήσ. 545, 'Πρ. 3, 83' «διὰ
 τὴν τοῦ κλήρου τύχην» Πλάτ. πολ. 10, 619'
 «ὡς τὸ παλὺ ἀπὸ κλήρων αἱ ἀρχαὶ ἐν αὐτῇ
 γίνονται», 8, 557' πρὸς τὰς τοῦ κλήρ. ἡν
 ὁ Ἑρμῆς 'Αριστ. εἰρ. 364' 6) κλήρωσις,
 τὸ κληρῶν, κλήρον τιθέναι, τίθεσθαι, κοιν.
 βάλειν καὶ ρίψαι κλήρου, λαχόνος «κλήρον τι-
 θεῖν» Εὐρ. 'Ι. Α. 1198' «κλ. καὶ χειροτο-
 νῶν» Ξεν. πολ. 'Αθην. 1, 2, πρβλ. Πλουτ.
 'Πολ. 31' γ) κληροὶ = κῶδοι, δι' ὧν κλήρων
 εἰκὼν ἔκριναν (ἀπεφάσιζον) περὶ τινος ἀμφι-
 δόλου, μετγν. δ) τὸ κληρωθῆν, κλήρῳ λαχόν,
 διανεμηθῆν μέρος, ἰδ. μερίδιον κληρονομίας,
 κληρονομία, ἰδ. κληρονομηθῆν, κληρονομι-
 ζῶν γήπεδον, κτήμα· «καὶ αἶσος καὶ κλήρος
 ἀκλήρατος» 'Ιλ. σ. 497, πρβλ. 'Οδ. ε. 62, 'Πρ.
 37, 339' γαίης, γεωργημένοι ἀγροί·
 «ἐθελούσαι τῶν Συρίων τοὺς κλήρους» 'Πρ.
 1, 76, 9, 94' «κατὰ κλήρ. Ἰόνιον» Αἰσχ.
 Πέρσ. 866' «πῶλον πατρός ὤψεσθαι, κλήρους
 δ' ἱμβάσεσθε γυνάδας» Εὐρ. 'Πρακλ. 876'
 «ἐνέτω τὴν θυγατέρα καὶ τὸν κλήρον τοῦ τε-
 λειψήσαντος» Πλάτ. νόρ. 12, 924 κ. συχν.
 ὡς, π. τ. ῥήτ. ἰδ. 'Ισαί. «ὅπερ τοῦ κλήρου
 τινός» = τῆς κληρονομίας· «κατέφαγε δὴ τὸν
 κλήρ.» 'Ιππών. ἐν 'Αθην. 7, 304' «πόλης, αἱ
 κλήρους ἐστῆσαντο» = ἐπεμψαν ἀποίκους Κκλ.
 Δηλ. 281' ε) βλαβερὸν τι ταῖς κυψέλαις τῶν
 μελισσῶν ἔντομ. 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8, 27' ς) ἡ
 τάξ. τῶν κληρικῶν, ἱερωμένων, κ. νυν οἱ
 κληρικοί, ἐκκλ. σοφ.
 Κληρο-υχέω· κλήρῳ λαμβάνω τι κ. κατέ-
 χω, ἰδ. ὡς ἀποίκους πόλεως λαμβάνω διὰ
 κλήρου μέρος γῆς· διδοί ἡ δὲ αὐτῇ τοῖς ἐ-
 σωτῆς ἀποίκους διανεμομένη χώρα διηρεῖτο
 εἰς ἰσάριθμα ἐκείνοις τμήματα, οὕτως διενέ-
 μαντο αὐτὴς διὰ κλήρου ἕκαστος τὸ ἑαυτοῦ
 ἴσον μερίδιον· «τοὺς τετρακισχίλους κλη-
 ροῦντας τῶν Χαλκιδίων τὴν χώραν» =
 τῶν Χαλκ. ὡς κληρουχῶν 'Πρ. 6, 100, κ.
 μετγν. «ἄλλοι ἄλλους τόπους κληρουχῶσαν-
 τες θεῶν» Πλάτ. Κριτί. 109, 'Επι. οἶδω τινὶ
 χώραν ὡς κληρουχῶν» = τὴν γῆν Δ' 'Αλ. 9,

37' «πάσας τὰς νήσους εἰς εἰκοσι διελόμενοι
 πάλιν κληρουχούσιν ὅταν ὁ χρόνος αὐτοὺς διελ-
 θῇ» Δ. Σικ. 5, 9. Παθ. «χώραν ἄλλην κλη-
 ρουχηθῆναι» Δ. Κάσ. 45, 9. colonus sum.
 Κληρο-ύχημα, αὐτός, τὸ τὸ κλήρῳ ὑπὸ
 τῆς πόλεως δοθῆν τινὶ ὡς κληρούχῳ (ἀποίκῳ)
 μέρος χώρας αὐτῆς 'Αππ. ἐμφ. πόλ. 3, 2.
 Κληρο-υχία, ἡ' λήψις καὶ κατοχὴ τοῦ κλή-
 ρου διανεμηθέντος τινὶ ὡς κληρούχῳ μερίδιον
 τῆς χώρας, κατοχὴ αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἀποστα-
 λέντων ἀποίκων τῆς πόλεως (πρβλ. κληρου-
 χέω) 'Αριστ. ῥητ. 2, 6, 2, κ. μετγν. 'Επι.
 αὐτῇ ἡ ὑπὸ τῆς πόλ. ἀποστελλομένη ἀποι-
 κία, ἀποικοί· «τὰς κληρουχίας, αἱ εἰς τὰς
 ἐρημνομένας τῶν πόλεων ἐξεπέμποιον» 'Ισοκ.
 4, 107' «οἱ ἀπὸ τῶν κληρουχιῶν» = οἱ κά-
 ταικοί τῶν ἀποικίων Πλουτ. Φλαμίν. 2' «κλη-
 ρουχίας ἀναγράφω» Περικλ. 34' πρβλ. Βοικχ.
 πολ. οἰκ. 1, 456.

Κληρο-υχικός, 3' εἰς κληρουχίαν ἀναφέ-
 ρων, ἀνήκων· «πότερα τὴν κληρουχικήν»
 (= τὴν κληρουχίαν γῆν ἀναμετρεῖσθαι) = τὴν
 ἀποικίαν. γῆν· 'Αριστ. νεφ. 204, Οὐσ. «τὰ
 κληρουχικά» (ἐνν. «χρήματα») = τὰ ἀπὸ τῶν
 κληρουχιῶν (ἀποικιῶν), τὰ ἀποικιακὰ χρήμ.
 Δημ. 14, 16, Πολυδ. 8, 136' «κληρουχικ.
 νόμος» (= lex agraria) Πλουτ. Γ. Γράχχ. 5.
 Κληρο-ύχος, 2' α) ἐν γέν. κλήρῳ λαμβά-
 νων τι· «αἰδεσθαι δὲ μητέρα πολλῶν ἱσίων
 κληρούχων» = σεβάσθαι μητέρα λαβούσαν
 παρὰ τῆς τύχης, ἔχουσαν πολλὰ ἔτη, γη-
 ραῖαν Σοφ. Αἴ. 503' ἰδ. ὡς ἀποίκας πό-
 λεως κλήρῳ λαμβάν. παρ' αὐτῆς μερίδιον κα-
 τακτηθείσης ἢ ἀδεσπότου χώρας, (πρβλ. κλη-
 ρουχέω κ. Βοικχ. πολ. οἰκ. 1, 460) «κλή-
 ρους δὲ ποιήσαντες τῆς γῆς τριακισχίλους, τρια-
 κοσίους μὲν τοῖς θεοῖς ἱεροὺς ἐξείλον, ἐπὶ δὲ
 τοὺς ἄλλους σῶαν αὐτῶν κληρούχους τοὺς
 λαχόντας ἀπέπεμψαν» Θουκ. 3, 50' πρβλ.
 'Πρ. 5, 77, Πλουτ. Περικλ. 11' 6) παθ.
 κλήρῳ διανεμόμενος· «γῆ κληρούχος» = ἡ
 κλήρῳ διανεμηθεῖσα Δ. 'Αλ. 8, 75.

Κληρώω· α) κλήρῳ ἐκλέγω τινὰ, καθίστημι·
 «οὗς ἐκλήρωσεν πάρος» Εὐρ. 'Ιων 416' «κλη-
 ρῶσαι τὴν μὲν ἐπὶ μνητῇ, τὴν δὲ ἐπὶ ἑσέῳ»
 'Πρ. 1, 94' «κληροῦν οὕτω τῇ θεῇ τύχῃ ἀ-
 ποδιδόντα» Πλάτ. νόμ. 6, 759 κ. οἱ μετ'
 αὐτ. «ἐξ ἀπάντων τὰς ἀρχάς» 'Ισοκ. 7, 22'
 6) κλήρῳ διανέμω τί τι· «ὕμει δ' ἐκλάρω-
 σεν πότμος Ζηνί» Πινδ. 'Ο. 8, 15, Μῆσ.
 συχν. δέγομαι λαμβάνω τι κλήρῳ διανεμη-
 θῆν μοι Ξεν. Κόρ. 1, 6, 19' κλήρῳ ὀρίζω τι
 ἑμαυτῷ, ἐκλέγω (διὰ τὸν ἑαυτοῦ μου) Πλάτ.
 νόμ. 5, 741' πρβλ. Αἰσχ. 'Επι. 55' ἰδ. πα-
 ρίσταμαι κληρωτικὸς ὑποψήφιος ὑποαργήμα-
 τος, οἶον, «κληρωμαὶ ἱερωσύνην» Αἰσχίν.
 1, 188' «προεκρίθη ἐν τοῖς εὐγενεστάτοις
 κληρωσθαι τῆς ἱερωσύνης τῷ 'Ηρακλῆϊ» Δημ.
 57, 46' «κληρωσθαι τὸν ἐννέα ἀρχόντων» =
 συμμετεῖχαι τῆς κληρωτικῆς ἐκλογῆς τῶν ἐν-
 νείων κτλ. Λυσ. 24, 13' «ὡς ἂν κληρω-
 μένος λαγνάκη» = ὅστις κληρωτικῇ, ὑποψή-
 φιος λάγνη, ἐκλεγθὲς διὰ κλήρου Πλάτ. πολιτ.
 298, Πινδ. «κκληρωσθαι γὰρ φασι τὸν Πλού-

των αὐτῶν ὁρίσθην, ἐτάχθη δὲ Πλ. κτλ. ἄλλ. «ἐλαχιν δὲ Πλ.» Λουκ. π. πένθ. 2. «ἐκκληρώθη δούλη» = διὰ κλήρου ὁρίσθη δ. ὑπὸ τῆς τύχης ἐγένετο δ. Εὐρ. Ἐκ. 102. Παρά μτγν. δ. π. παρχ. «ἐκκληρώμαι» = ἔχω τι ἄλλ. ἱ. Ζ. 5, 31. γ) ποῖα τινα κληρικόν, ἱερωμένον, κατὰ τὰς ἐν τῇ τάξ. τῶν κληρικ. ἐκκλ. sortit. Κλήρωμα, αὐτός, τό κληρός, τὸ διὰ κλήρου διανεμημένον, δεδομένον Εὐστ.

Κληρίως, εὖς, ἡ ἢ πράξις τοῦ ἐκλέγειν τινὰ κλήρω, ἡ διὰ κλήρου ἐκλογὴ. «πικρὰν κληρίων ἀφρασίαν τέ μοι βίου καθίσταται» Εὐρ. Ἀνθρ. 384, Πλάτ. Φαίδρ. 249. «κληρώσεις δικαστηρίων» Πλάτ. νόμ. 12, 956, κ. μτγν. sortitio.

Κληρωτήριον, τό α) τόπος, ἐν ᾧ κληροῦσαι, γίνονται ἐκλογαί, «ἐνθα κληροῦνται οἱ δικασταί» Β. Ἀν. 47, Πλουτ. ἡθ. 773. β) ψηφοφορικ. κάδος, ἐξ οὗ ἐξήγοντο οἱ κληροῖ τῶν δικαστῶν. «ποῖ τὰ κληρωτήρια τρέφεις» Ἀριστ. ἐκκλ. 681, Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 14, 640 γ) θεάτρου εὐκός, ἐν ᾧ ἐκάζοντο οἱ κληροὶ ἐκτελεζόμενοι δὲ μάλιστα ὑπὸ ἀλλήλοι Πολυδ. 9, 44.

Κληρωτής, οὗ, ὁ α) ὁ ἐκλέγων τινὰ κλήρω, κληρωτικὸς ἐκλογεὺς Πολυδ. 9, 44. β) κτήτωρ, κύριός τινος, ἐκκλ.

Κληρωτί, ἑπρ. διὰ κλήρου, κληρωτικῶς, κοιν. με κληρον, λαχόν, ὦ.

Κληρωτικός, 3. κληρώσει, τῇ διὰ κλήρου ἐκλογῇ ἀνήκων μτγν.

Κληρωτίς, ὁρλύτ. κληρωτρίς, ἴδος, ἡ κληρωτικὴ, ψηφοφορικ. κάδος. «τοῦ κήρυκος τὴν κληρωτίδα, ἥτοι τὸν κάδον περιφέροντος, ἐβαλλον τὰς ψήφους καὶ ἐνέβαλλον οἱ δικασταὶ καθήμενοι τὰς ψήφους» Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 672. «ὁδρία, κληρωτήριον».

Κληρωτός (κληρώω), 3. κλήρω ἐκλεγεῖς, ὁρλύτ. ταχθεῖς, ἀντίθ. τῷ αἰρετός Πλάτ. νόμ. 6, 759. — βασιλεὺς, πολιτ. 291 κ. συχ. ἀρχαί. . . ἐξ αἰρετῶν κληρωτοῦς ποιεῖν» Ἀριστ. πολιτ. 2, 6.

Κληρωτρίς, ἴδος, ἡ ἔδε κληρωτίς. Κλησαι, ἐκκλησαι, μτγν. π. ἀόρ. ἀ. τοῦ κλέω = καλεῖσαι, ἐκλέσαι.

Κλησαι, ἀττ. = κλεῖσαι, ἀόρ. ἀ. ἀπαρ. τοῦ κλέω, ὅπερ ἴδε.

Κλής, κλητός, ἀττ. ἡ κλείς, ὅπερ ἴδε.

Κλής, δ. ποταμός τις Θέογν. ἐν Κραμ. Ἀν. Κλήσις, εὖς (καλέω), ἡ α) ἡ πράξις τοῦ καλεῖν τινα (ψῶναγμα), πρόσκλησις. «κατιδὼν με πόρρωθεν ἐκάλεσε καὶ παίζων ἅμα τῇ κλήσει» Πλάτ. συμπ. 172, Ξεν. Κύρ. 3, 2, 14. β) πρόσκλησις εἰς δεῖπνον (γεῦμα), συμπόσιον Ξεν. συμπ. 1, 7. «κλήσεις δεῖπνων» Πλουτ. Περικλ. 7. «αἱ ἐπιφανεῖς κλήσεις» Παρμενίσκ. ἐν Ἀθην. 4, 156. «κλήσις εἰς τὸ πρυτανεῖον» Δημ. 19, 32. γ) πρόσκλησις εἰς βοήθειαν, τὸ καλεῖν βοήθεια! βοήθεια! Πολυδ. 2, 50, 7. δ) ἰδικ. δικαστικὴ κλήσις, τὸ καλεῖσθαι ἐνώπιον δικαστηρίου, κ. νῦν «κλήσις» «τὴν κλήσιν εἰς δὴ ἡμέρας ἔθηκεν» Ἀριστ. νεφ. 1189. «ἀπόφειψιν δίκης ἡ κλήσις», 875. «ἀφίεναι τὰς κλήσις» Ξεν. Ἑλλ. 1, 7, 83. «τὰς κλήσις κα-

λεῖσθαι, ὅσας ἔδει» Ἀντιφ. ὅ, 38 κ. ἄλλ. βήτ. ε) τὸ καλεῖν τι ὀνόματι, ὀνομάζειν, ὀνομάσαι, ὀνομα. «ἀγγιστον μὲ κλήσει προσφώνη γόμελα» Πλάτ. 287. ζ) κλάσις, συμμορία, (ἐκρωμαζοῦ = classis) «κλήσεις, καλῶσεις» κλάσεις (classes). «ἐγένοντο συμμορίαί· ἑῖς ἀς καλοῦσι Ῥωμαῖοι κλάσεις κατὰ τὰς ἑλληνικὰς κλήσεις παρονομάσαντες» Δ. Ἀλ. 1, 18, compellatio.

Κλησίς, εὖς, ἀττ. ἡ κλεισίς, ὅπερ ἴδε.

Κληστός, 3. ἴδε κλειστός.

Κλητώ, οὗς, ἡ θυγ. Κλησώνος (κ. ὀηλ. τοῦ κατωτ. Πανσ.).

Κλησών, ὠνος· οὗς Ἀλέγας Πανσ.

Κλησώνυμος· οὗς Ἀμφιδάμαντος Ἑλλάν. ἐν Σχολ. Ἰλ. (δι. γρ. Κλεισώνυμος).

Κλητήρ, ἡ μία τῶν Κλητῶν, ἔχουσα ἱερὰ ἐν Ἀμύκλαις Πανσ.

Κλητέας· Τυγεάτης Ἐπιγρ.

Κλητέας (καλέω), 3. προσκλητέος, ὀνομαστικός Πλάτ. καλ. 1, 341. οὗδ. κλητέον = περὶ νὰ ὀνομάσῃ τις τὸ Πλάτ. πολ. 5, 470.

Κλητέσις, εὖς, ἡ δικαστικὴ κλησίς (3) ἴδε Ματέρ. κ. Σχεμάν. ἀττ. δίκ. 672.

Κλητέω, 3. καλῶ τινα εἰς τὸ δικαστήριον. Δημ. 18, 180. ἴδ. διὰ κλητέας μάρτυρα, μὴ θέλοντα νὰ προσέλθῃ ὅπως καταθέσῃ τὴν μαρτυρίαν του καὶ ἀναγκάζω ν' ἀποτίσῃ τὸ ἐπιβληθέν αὐτῷ πρόστιμον. «ἀναγκάσω αὐτὸν ἢ μαρτυρεῖν ἢ ἐξόμνησθαι ἢ κλητέω αὐτόν» (=testimonium denunciare), 59, 28. πρὸς Πολυδ. 8, 36. «κλητέεσθαι = ἐκκλητέεσθαι» ἴδε κλητήρ Ἀρποκρ. «κλητέεσθαι τὴν δίκην» Ἀριστ. πρὸς 29, 13. 6) μαρτυρῶ, κατατίθω μάρτυριαν ἐν δικαστηρίῳ Ἀρποκρ. κ. Β. Ἀν. 272, Ἀριστ. νεφ. 1218. — τὴν, σφ. 1413, in jus voco.

Κλητήρ, ἴδος, δ. α) καλεστής, κ. νῦν ὡς ὁ προσκαλὼν τινα, κληρῶς, δικαστικ. ὀνηρῆτις. Λίσχ. ἀποσπ. 617. 6) ἴδ. ὁ τὸν κατηγοροῦμενον ἐνάγων, εἰς τὸ δικαστήριον καλὼν Ἀριστ. ὄρν. 147. γ) ὁ μάρτυς, ὃν ἐπικαλεῖται εἰς μαρτυρίαν, ὅτι παρόντος αὐτοῦ προσκαλέσεν εἰς τὸ δικαστήριον τὸν δεινα (=nolens) «προσκαλεσάμενος — πρὸς τοὺς ἀγορονομούς βλάβης τῶν φορτίων, κλητῆρ ἔχουσα τούτων» Ἀριστ. σφ. 1408. δδ. «προσκαλέσων καὶ κλητῆρων» Πλάτ. νόμ. 8, 846. «κλητῆρας ἔχων, προσκαλεσάμεναι τινι» Δημ. 34, 13. Τὸ ὄνομα τοῦ τούτου μάρτυρος ἔδει νὰ γραφῇ καὶ ἐν τῇ κατηγορικ. «γραφῇ» «κλητῆρα ἐπιγράφασθαι» (=subscriptor) δδ. «ἀπρόσκλητος εἶκη» = ἡ ἀνευ προσκλητικῆς μαρτυρίαν ἴδε Ματέρ. κ. Σχεμάν. ἀττ. δίκ. 576. δ) κωμ. φορηγὸς ὄνος Ἀριστ. σφ.

Κλητίας, α. Ἡλείος δλυμπιονίκης (Ὀλ. 177 = 72 π. Χ.) Φωτ. βέλ.

Κλητικός, 3. κλήσει, προσκλήσει, ὀνόματι ἀνέκων ὄσο. ἡ κλητικὴ (ἐν. «πῶσις»), γραμ.

Κλητός, (β. τοῦ καλέω), 3. α) κοιν. καλεστός, προσκαλημένος, προσκληθείς, δδ. ἐπιζητήτος, ἀποσπ. Ὀδ. p. 386. ἑκτεκτός Ἰλ. 1, 105. 6) εἰς τὸ δικαστήριον προσκαλημένος περ. οὗς ἴδ. ὡς ἴδ.

Κλητος· ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. 1) Συμμεταίτης, ἐφημ. ἀρχ. 2) ἄλλ. 'Επιγρ.

Κλητήρ, ὄρος, ὅ· 1) κλητήρ (ἴδε κλητεύω) Δημ. 34, 15, ἐνθ' ὁμοῦ κατὰ τοὺς κώδ. «κλητήρων» 2) ἀγγέλως, ὁπλητής· Πούχ. Πλουτ. ἡθ. 128, subscriptor.

Κληῖω (κατὰ συναίρ. τοῦ «κληῖω»)· κλείω, ὅπερ ἴδε.

Κληῖρετος· περιφρησὶς ἐπ' ἀρετῇ 'Ορχομένιος, 'Επιγρ.

Κληῖσανός, ἑως, ὅ· ὁ τὸν κλίσανον ἄπτων (ἀνάπτων), ὁπτανός ἄρτων, ἀρτοποιός, βαρεῖ. φουρνάρης, κοιν. φωμᾶς Μανερ. 1, 80.

Κληῖσανικός, 2' κλίσανος ἀνήκων, ἐν κλίσανῳ ὡπτημένος, 'Ψημένος· «κλίσαν, ἄρτος» = κλίσανιτης, κριθανίτης 'Αθην. 3, 113.

Κληῖσανίτης, ου, ὅ· «κλίσανιτης ἄρτος», ἐν κλίσανῳ ὡπτημένος, κοιν. ψωμί 'ς τὸν φουρνῶν 'Ψημένον Δίφιλ. ἐν 'Αθην. 3, 116, 'Αρπις. ἐν Β. 'Αν. 103, πρὸ κριθανίτης, testuaceus.

Κληῖσανο-ειδής, ἑως, 2' κλίσανος σχήμα ἔχων, κλίσανος ὅμοιος Δισκ. 1, 96.

Κληῖσανος, (δωρ.) ἄττ. κριθανός (ἴδε Φρόν. 179, ὅστις τὸν διὰ τοῦ λ τύπου ἀποδοκιμαζέ- κ. 'Αθην. 3, 110), ὅ· α) κεραμεύον (γωμα- τίνιος) ἢ σιδηροῦν ἀγγεῖον πλατύτερον εἰς τῶ- νω καὶ στενύτερον εἰς τὰ κάτω, ἐν ᾧ ὡπτιων ἄρτον ὁ βάνος τῶν κριθῶν· κριθαῖς γὰρ πρότερον ἐγρόντο καὶ βάνους τὰς καμίνους ἔλεγον· 'Πούχ. ἡπερ ὅμως (τοῦ 'Πούχ.) ση- μαντικῶς ὁ ἀρχ. τύπος. «κριθανός», «κλίσανος» ἀ- διαφανεῖ· 'Πρ. 2, 92· τὸ αττ. «κριθανός» ἀ- παντᾷ π. 'Αριστ. συγν. οἶον, 'Αχ. 86, πλ. 856 κτλ. ἄλλ. 'Αντιφάν. ἐν 'Αθην. κ. ἄλλ.

μετν, μεταχειρίζονται τὸ «κλίσανος» = ἱπνός (βαρεῖ, φουρνᾶς) πρὸς ὅπτησιν καὶ φουρνῶν (φουρνίσματα), (πρὸ κ. Λοδεκ. Φρόν. κ. ἄλλ.) Ματθ. 6, 30 (καίτοι ὁ Γαλλν. διαστρέλλει

καὶ καλῶς ὡπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται, κριθα- νίτης, οὐκ ἱπνίτης») β) σπηλαιον, γο. ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς κλίσανον Διλ. 'Ι. Ζ. 2, 22, testum, elibanus.

Κληῖσανωτόν, τό· ἑσπας, ἐστρωμένον κε- ραμεῖς ἢ θαλίνοις κτλ. τεμαχίσις Εὐστ. 1286, 20, opus testaceum.

Κληῖσανωτός, ἢ κριθανωτός, 3' κλίσανιτης 'Αλκμ. ἐν 'Αθην. 3, 114.

Κληῖσανο-φόρος, ὅ· στρατιώτης κλίσανῳ (ἀπεργῷ ὄρωρα) καταφρακτός, βαρεῖως ὡ- πλισμένος, θωρακφόρος, μετν. elibanarius.

Κλίσαν, ἑσφ. ἴδε Ἐγκλίσαν.

Κλίμα, ατος (κλίνω), τό· α) κλίσις, τὸ κά- νειν, κατωφέρεις θέσις ἢ διεύθυνσις σώμα- τος, ἢ πρὸς τὰ κάτω βαθμιαία κλίσις ἢ ἀπό- κλίσις αὐτοῦ, ἀπόκλιμα, κατωφέρεια (κατή- φορος) λόφου μετν. β) ἴδε ἢ ἀπὸ τοῦ ἰσημε- ριν, πρὸς τοὺς πόλους ἀπόκλίσις τῆς γῆς, ἐν γέν. ἢ γεωγραφικῇ θέσει τόπου τινὸς ἀναφο- ρικῶς τῆς πρὸς τοὺς πόλους ἀποκλίσεως αὐτοῦ, ἢ πρὸς ἐν τῶν 4 σημ. τοῦ κόσμου κλίσις αὐτοῦ ἄλλ. 'Ἐγκλίσαν· Στράβ. 6, 2, 1, κ. συγν. «ἀπὸ μεταμμενίου κλίματος» Δ. 'Αλ. 1, 9, Πλουτ. Μάρ. 11· «κλίμα οὐρανίου» 'Ηρωδ. 2, 11, 8· «τῆς γῆς» Πλουτ. ἡθ. 891· «ἡ πόλις τῆ

ὅλων κλίματι τέτραπται πρὸς τὰς ἄρκτους» Πολύβ. 7, 6, 1· «τὰ πρὸς μεσημέριαν κλί- ματα τῆς Μηδίας» 5, 44, 6, 'Αθην. 12, 523· καὶ ἢ ἐκ ταύτης ἐξαρτωμένη εὐχρασία αὐτοῦ, κ. νῦν «κλίμα» 'Αριστοτ. π. κόσμ. 10 κ. ἄλλ. γ) μετ. ἢ πρὸς τι ἢ πρὸς τινα κλίσαι, ἐφείσις, συμπάθεια, τὸ ἐπικλινῶς, ἱερρεπῶς ἔχειν πρὸς τι μετν. 'Αρρ. 'Επίκτ. 2, 15, 20· [Κατὰ τὴν ἑτυμολ. ἀναλογ. ἴδε «κλίμα» πρὸ κ. Λοδεκ. παραλ. 418, ἀλλὰ π. Nov. κ. ἐν 'Ανθ. (9, 97) ἴ, παρὰ τ. λατίν. cisma].

Κλίμαζω· κλιμακίζω Δεῖν. ἐν ἀρχ. λεξ.

Κλιμακίον, τό· κλιμακίον Γαλην.

Κλιμακιδόν, ἐπὶ. βαθμίδων, δίκην κλίμα- κος, βαθμίδος, κατὰ τὴν κλίσιν, διαδύοναι τῶν βαθμίδων κλιμακοί, μετν. gradatim.

Κλιμακιδό-φόρος, 2' α) κλιμακιδόφορος· β) οὐς. «ὁ κλιμακιδόφορος» ὁ ἐπὶ κλιμακίου τοῖς τὸν νεκρὸν· 'Πούχ.

Κλιμακιδόν, ἑσφ. γρ. τοῦ «κλιμακιδόν» 'Πούχ.

Κλιμακίζω (κλίμαξ)· α) ἐν τῇ παλαιστικῇ κ. πυκτικῇ. «πλαγιάζω, σκελίζω» (πεδοκλινῶν) τὸν ἀντίπαλόν μου 'Πούχ. ἢ ἀναπῆδον ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ καὶ καταπιέζων αὐτὸν πειρώμαι νὰ τὸν καταβάλω, ποιῶ κλιμακισμὸν (ἴδε κλι- μακισμός, κλίμαξ) Πολύβ. 3, 155· β) μετ. παράγω, διαστρέφω· «οὗτος κλιμακίζει τοὺς νόμους» = «παράγει καὶ διαστρέφει» Δεῖν. ἐν ἀρχ. λεξ. ἴδε Β. 'Αν. 272, 15.

Κλιμακίον, ὅσοκ. τοῦ «κλίμαξ», τό· α) μι- κρὰ ἀκίνητος κ. κινήτης κλίμαξ, κοιν. σκαλι- τσα· «λεπτά κλιμακία ποιούμενος πρὸς τὰς» ἀνερχοῦντ' ἂν εἰς τὸν οὐρανὸν· 'Αριστ. εἰρ. 69· «ἀναβῆναι τι πρὸς κλιμακίον» 'Αριστο- φων ἐν 'Αθην. 6, 238, Πλούτ. κ. ἄλλ. β) «τὸ πλάγιον ἐν τοῖς κλίμαξι ἔξω» (σκαλοπάτι) κ. χειρουργικ. ὄργαν. 'Ιπποκρ. ἐν Γαλην. 782, scalula.

Κλιμακίς, ἴδος, ἢ· ὅσοκ. τοῦ «κλίμαξ» Πο- λύβ. 5, 97, 10· ἴδ· «αἱ τῶν πλοίων ἀποβά- θραι» Β. 'Αν. 272, 18, ἄττ. ναυ. Ποικλ. 2) = κολακίς (ὅπερ ἴδε)· «τὰς ἐν Κύπρῳ κολα- κίδας, ἐπειδὴ διέβησαν εἰς Συρίαν, κλιμακί- δας προσαγορευθεῖσας» Πλουτ. ἡθ. 60, 'Αθην. 6, 256.

Κλιμακίσκος, ὅ, ἑσφ. γρ. τοῦ κατωτ. π. 'Πούχ.

Κλιμακισμός, ὅ· ἐν τῇ παλαιστικῇ κ. πυ- κτικῇ ἢ πρᾶξ. τοῦ κλιμακίσαι τὸν ἀντίπαλόν (ἴδε κλιμακίζω), ἀρχ. λεξ.

Κλιμακιο-εἰδής, ἑως, 2' κινήτης ἢ ἀκινήτου κλίμακι ὅμοιος Σχόλ. 'Ιπποκρ. scalaris

Κλιμακίσις, ἑσφ. ἐν ὅ μετὰ κινήτης ἢ ἀ- κινήτου κλίμακος, κλίμακα, βαθμίδας (σκα- λοπάτια) ἔχων, «ὀψήλως» (Σουδ.)· «πτόγα πέτρης στείνην κλιμακίσσαν» Nov. Δ. 18, 56, gradatus.

Κλιμακιο-φόρος, 2' φέρων, βαστάζων κλι- μακα, ἴδ. ἐπιβάθραν (πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὸ ἑγ- θρικ. τεῖχος) Πολύβ. 10, 12, 1, Δ. Σκ. 18, 33· πρὸ κ. κλιμακιδόφορος.

Κλιμακτής, ἡρος, ὅ· βαθμός, βαθμὶς ἀκί- νητου ἢ κινήτης κλίμακος, «οἱ τῆς κλίμακος

βαθμοί» (Πούχ.), κοιν. σκαλοπάτι, σκαλί· «πλήσασα κλιμακτῆρας εὐφύρου ποδός» Εὐρ. Ελ. 1586, Ἰπποκρ. κ. μτγν. Μιφ. τμήμα, κινδυνώδης περίοδος τῆς ζωῆς ἀνθρ. «κλιμακτηριχός ἐναιατός» (ἴδε κλιμακτηριχός) Πλίν. 7, 49, Γκέλ. 3, 10, 5, 7 [οἱ σχήμ. «κλειμακτῆρ, κλιμακτῆρ» ἔσφ.].

Κλιμακτηριχός, 3· κλιμακτῆρι, βαθμῶν (εἰς σκαλί) ἀνήκων «κλιμακτηρικ. ἐναιατός» = τὸ 63ον ἔτος τῆς ἡλικίας, ὅπερ ἐθιγούρων ὡς τὴν ἐπικινδυνωτάτην περίοδον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρ. μτγν. Θεολ. ἀριθμ. 103, Πτολ. τετράβ. 140, 26.

Κλιμακτῆριζομαι· ὑπόκειμαι τῷ κλιμακτηρικῷ ἐναιατῷ, εἰσέρχομαι εἰς τὸν κλιμακτηρικ. ἐναιατ. τὴν ἐπικινδυνωτέραν περίοδον τῆς ζωῆς, μτγν.

Κλιμακ-ωδής, εὐς, 2· κλίμακι ὁμοιοι, σχήμα κλίματος ἔχων «κλιμακώδ. κατάβασις» Στράβ. 12, 536, scalaris.

Κλιμακωτός (ῥ. τοῦ μὴ εὐχρ. «κλιμακώω»), 3· κατεσκευασμένος ὡς κινήτῃ ἢ ἀκίνητος κλίμαξ, κλίματος δίκην, ἐν εἶδει κλίματος. κοιν. σκαλωτός· «κλιμακωτὴ πρόβασις» Πολύδ. 5, 59, 9· ἐν τῇ ῥητ. τὸ «κλιμακωτὸ σχῆμα» = κλίμαξ· Ἑρμογ.

Κλίμαξ, ακος (κλίνω), ἢ 1) ἡ πρὸς τῇ τοίχῳ κεκλιμένη καὶ «καθελωμένη» (παρρωμένη, ἀκίνητος) κλίμ. οἰκίας, χορήσιμ. πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὰν οὐράτιαν, κοιν. σκάλα· «κλίμ. ὀψήλη» Ὀδ. φ, 5, πρὸς α, 330, κ, 558· ἔτι «πηκτὴ κλίμαξ» (ἡ πηγνυμένη, βαλλομένη, κινήτῃ) ἄλλ. «ἐπιβάθρα», ἡ πρὸς ἀνάβασιν εἰς τὸ τεγῶν. «κλίματος προσαμβάσεις στείχειν» Λισγ. Ἑπτ. 448· «πηκτῶν κλιμακῶν προσαμβάσεις» Εὐρ. Φοίν. 402· «κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τεγῶν φερούσας κλίμακας» Ξεν. Ἑλλ. 7, 2, 7· «κλίμ. ἐπικαρσίαις στανίαι καθηλωμένη» Πολύδ. 1, 22, 5· ἀποβάθρα πλοίου Εὐρ. Ἰ. Τ. 1351· «κλίμ. ἐλικτῇ» = ἐλικτοειδῆς, ἐλικτοειδῶς κατεσκευασμένη, «κλίμ. σιμπήνη» = χορινή, ἀρχ. μαθ. μτρ. σύμβολον τοῦ εὐμεταβάτου τῆς τοῦ ἀνθρ. εὐδαιμονίας Αἰλ. Π. Ἰ. 2, 29· 2) κλιμακωδῆς· βασιανιστικ. ὄργαν. Ἀριστ. βάρ. 618· 3) κλιμακισμός ἐν τῇ παλαιστικῇ· «ἦν δ' ἀρτίπλεκτοι κλίμακες» Σοφ. Τρ. 518, ἐνθ' ὁ Σχολ. ἔρμην. «εἶδος παλαιομάτος», ἐν ᾧ «ἄνω καὶ κάτω στρέφονται οἱ μαχόμενοι» 4) τμήμα τοῦ τῆς ἀμάξης πηγματος, αἱ κλίμακες τῆς ἀμάξης. «τὸ πρόμηκες ζύλον τὸ ὑπὲρ τοῦ ἄξου, ἐκ τεσσάρων συνεστηκός, καὶ μέγας ῥαβδῶν πρόσθεν μὲν πλείους, ὅπισθεν δὲ ἑλάττωνας ἔχων» Πολύδ. 1, 253, ἄλλ. ἄλλοι ἐν Ἀρρ. Ἀν. 7, 5, 11· 5) κλιμακωδῆς νεαρικ. φέρετρον, ὅμ. γα. πρὸς τὰ νῦν ἐν τοῖς νοσοκομείοις καὶ στρατοπέδ. φορεῖα πρὸς μετακίνησιν ἀσθενῶν, πληγωμένων κ. τὰ κοιν. κουβαντήρι, ἴδε κλιμακωδός· 6) ῥητορικ. σχήμα (= gradatio) Διμητρ. ῥητ. § 270, scala.

Κλίμαξ, ακος, (ἢ) 1) ὁρῇ Λυκίας, Πολύδ. νῦν Ἐκδέρ. 2) ὁρ. τῆς Κολίης Συρίας ἐν τῇ Φοινικ. παραλίᾳ Στράβ. 3) πόλ. ἡ φρούριον τῆς Παφλαγονίας (Γαλατίας) ἐπὶ πέτρας (βράχου) ἐκτισμένον Πτολ. 4) πόλ. τῆς εὐδαίμο-

νος Ἀραβίας Πτολ. 5) ἑτέρα τῆς παρρηρικῆς Πτολ. 6) κλεισθρεῖα μεταξὺ Περσῶν καὶ Μηδίας Πλίν. 6· παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῆς Τίγρητος Δ. Σικ. 7) ὄρεον, τόπ. παρὰ τὸ ὄριον Ἀραβίας Παυσ. 8) Κλίμακες· Βραχυρόνισι, λόφος Ἀττικῆς παρὰ τὴν πόλ. Βραχυρόνισι (Βραβία) Εὐρ. Ἰ. Τ.

Κλίματ-αρχίω, ἄμτθ. εἰμὶ κλιματάρχης· Βουζ.

Κλίματ-ἀρχης, ου, ὁ ἐπαρχος, Βουζ.

Κλίματ-αρχος, ὁ· τῷ ἀνωτ. Βουζ.

Κλιματῆς, ου, ὁ, «κλιματῆ· σισμός» = ἴσος σισμός, ἄλλ. «ἐπικλιντῆς», μτγν. Ἰπποκρ. ἄλλ. 33, ἐνθ' ἔσφ. «κλιματῆς».

Κλινάριον, ὅπικ. τοῦ «κλίνη», τὸ κρεβάτι· τάκι Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. 104, 28, Πολύδ. 10, 33, Ἀρρ. Ἑπίκτ. 3, 5, 13, lectulus. Κλιν-ἀρχης, ου, ὁ· ὁ ἐπιστάτης καὶ διατάκτης τῶν τῆς τραπέζης κλινῶν, τῶν κλινῶν· ὅταν παρὰ τὴν τραπέζαν καθισμάτων ἐκάσταν τῶν συνεσσιωμένων, ἄλλ. «συμποσάρχος» Φίλων 2 τ. 537, 17.

Κλινάς, ἄδος, ἡ κλινωσίδες· καθίσμα ἢ τερμῶν τῆς τραπέζης· Εὐσεβ.

Κλιν-ἐργετος, 2· ἐκ τῆς κλίνης, εἰς ὅπου ἐργαζόμενος Νικ. Χων. χρόν. 362.

Κλινεῖς, 3 (Πασσὺδ.) κ. 2 (Θητ. Στ.) κλινῶ ἀνέκων, ἐπιτηδεύς, χρήσιμος· «ξύλα κλινεῖα» χρήσιμα εἰς κατασκευὴν κλινῶν Δημ. 27, 10. Κλινῶν (κλίνω), ἢ α) πᾶν τὸ πρὸς ἐπίκλινον (ἀκούδιον) ἢ κατάκλινον (πλάγιασμα) χρησιμεύον, κ. νῦν κλινῶν, κρεβάτι, στρώμα· «ἔξω δὲ κλινῆς ἐν μέσῳ κάμψας γόνου» Εὐρ. Ἑκ. 1150· «ἀντὶ δὲ κλινῆς σιτιβάδα σχοίνων» Ἀριστ. πλ. 590· ἐπὶ ἀρρωστ. «ἔξ μηνες συνήχως ἐν τῇ κλινῇ κείμενον» = ἔξ μηνες κοιόμενον· τὸ κρεβάτι, (κ. μόν. κοίτεται = εἰς) ἀρρωστος, ἢ τὸ κρεβάτι, Ἰσοκ. 12, 24· 6) ἰδ. κλινῶν τραπέζης, κλινωσίδες καθίσμα ἢ στρώμα, ἢ φ' ὧν ἐκάθισον ἢ κατεκλίνοντο οἱ ἀρρ. ἐσθιόντες· Πρ. 9, 16, Ἀριστ. Ἀγ. 1090· «κλινῶν στρώνουςι, τράπεζαν κοσμεῖ» Ξεν. Κύρ. 8, 2, 6· 60· «ἑρὸς κλινῶν» = τὸ τὸν Ἰωρ. lectisternium ἢ pulvinar decorum· γ) νεκρ. φέρετρον Πλάτ. νόμ. 12, 94, lectus.

Κλιν-ήρης, εὐς, 2· τῇ κλινῇ προσαρροῦν, κατακχοῖτος, ἀρρωστος· Πλούτ. Πόρ. 11.

Κλινῶ-φόρος, 2· κλινῶν, κλινωσίδες καθίσμα, φορεῖον φέρων, βαστάζων, μτγν.

Κλινίδιον, ὅπικ. τοῦ «κλίνη», τὸ 1) κρεβάτι· Ἀριστ. Λυσ. 916, κ. μτγν. 2) φέρετρον· «ἐν κλινίδι φερέτρῃ κοιμῶντες εἰς τὴν πόγκληταν» Πλούτ. Κορίνθ. 24.

Κλινικός, 3· α) κατακχοῖτος, ἀρρωστος· Ἀνθ. 11, 113· 2) συνηθ. ὅσα. «ὁ κλινικός», ὁ τοῦς κατακχοῖτος ἀρρωστούς ἐπισκεπτόμενος ἱατρός· Ληυκίλ. 40 (11, 116) κ. ἄλλ. μτγν. ὅσα. «ἡ κλινική» (ἐνν. «τέχνη») = ἡ ἱατρική, ἡ τέχνη, ἐπιστήμη τοῦ ἰάσθαι, μτγν. clinicus.

Κλινίς, ἴδης, ὅπικ. τοῦ «κλίνη», ἢ α) κρεβάτι· Ἀριστ. Λυσ. 261, Κρατῖν. ἐν Πολύδ. 10, 33· 6) «τὸ ἐπὶ τῆς ἀμάξης καταστρωτὸν νόμιμον, ὅταν μετῴσῃ τὰς νύμφας, ἐφ' οὗ καθήκει ἡ νύμφη, μεταξὺ τοῦ παρόχου καὶ

τοῦ νομφίου» Πολυδ. 10, 33. «ἐπὶ τῆς ἀμά-
ξης νομφική καθόδρα» Ήσυχ. γ' Ἀθηναίχ.
ἀγγεῖον Kreuz. Conf. 37, 73 (63).
Κλίνω-εἰδής, ἑός, 2' σχῆμα κλίνης ἔχων,
κλίνη ὅμοιος· οὗτος. «κλινωειδής», αἱ τρεῖς ἐν-
δοθεν τοῦ κρανίου ἀπαφάσεις, ἄλλ. «σφηνο-
ειδής δατοῦν», Gorr.
Κλίνω-καθ-έδριον, τό· καθέδρα, ἔφ' ἧς δὴ-
ναι τῆς νά καθίσθ' ἀνακλινόμενος Β. Ἀν. 272.
Κλίνω-κοσμέω· κατατάσσω, εὐτρεπίζω τὰς
κλινὰς τραπέζης, μτφ. λέγω πάντας περὶ
κοσμήσεως κλινῶν τραπέζης Πολυδ. 12, 24, 3.
Κλίνω-πάλη, ἡ· πάλη ἐν τῇ κλίνῃ (παλεύ-
ματα τοῦ κρεβάτιος), συνουσία (πρόβλ. ἀνα-
κλινωπάλη) Σουετων. Δομν. 22.
Κλίνω-πετής, ἑός, 2' (ἐπὶ τῆς κλίνης πε-
τιχῶς, κοιν. «τὸ κρεβάτι πεσμένος», κλιν-
ήρης Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 58, Ἱπποκρ. κ. μτγν.
Κλίνω-πηγία, ἡ· σύμπηξις, κατασκευὴ κλι-
νῶν, φορεῖων κτλ. Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 10, 1.
Κλίνω-πήγιον, τό· τόπος, ἐν ᾧ κατασκευά-
ζονται κλινὰς, κλινωποιεῖον, ἐργαστήριον κλι-
νῶν Πολυδ. 7, 159.
Κλίνω-πηγός, ὁ· κλινωποιός, ὁ συμπηγνός,
κατασκευάζων κλινὰς, φορεῖα κτλ. μτγν. κ.
«κλινωπῆς» Θεόφρ. ἑν Β. Ἀν. 1340.
Κλίνω-πόδιον, τό· βοτάνη, ἧς «τὰ ἀνθῶ-
δημοια κλίνης ποσίν» Διοσκ. 3, 109, Πλιν.
Φ. Ἰσ. 24, 15, 87.
Κλίνω-ποιός, 3' εἰς κατασκευὴν κλινῶν,
φορεῖων κτλ. ἀναφέρον, ἀνήκων οὗτος. «ἡ κλι-
νωποιή» (ἐνν. «τέχνη») = ἡ τέχνη τοῦ κατα-
σκευάζειν κλινὰς Πολυδ. 7, 159.
Κλίνω-ποιός, ὁ· κατασκευαστής κλινῶν
Πλάτ. πολ. 10, 596.
Κλίνω-πούς, ποδός, ὁ· πούς κλίνης, φορεῖου
κτλ. Γεωπ. 13, 9, 9.
Κλίνω-πόλιον, τό· τόπος, ἐν ᾧ πωλοῦσι
κλινὰς κτλ. μτγν. Κράτης. ἑπιστ.
Κλίνω-σπράσιον, τό· βασανιστήριον ὄργαν.
Ἀγαθ. 107, ἐνθα Καζαυδών. «χειροσπρά-
σιον» γράφ.
Κλίνω-τραχός, (ὁ·) δένδρον τοῦ γέν. τῆς
σφινδόμνου Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 11(1) ἐν Θεοδ. Γαζ.
Κλίνω-υργός, ὁ· κλινωποιός, κλινωπηγός
Πλάτ. πολ. 10, 597.
Κλίνω-φορέω· φέρω, αἶρω κλίνην, κοιν.
κουβαλῶ, σηκώνω κρεβάτι μτγν. ὡς Ψευδο-
Χρυσ. τ. 8, 622.
Κλίνω-φόρος, 2' κλινηφόρος, μτγν.
Κλίνω-χάρης, ἑός, 2' γαῖραν, ῥέδιον τῇ
κλίνῃ, κοιν. ὅποιος ἀγαπᾷ τὸ κρεβάτι Λουκ.
πραγμ. 131.
Κλινήρη, ἥρης, ὁ· α) «ἄφρων ἀνακλιτός,
κλίνη» Ήσυχ. Ἑδρα τῆς ἀνακλιτοῦς καὶ
κατακλιτοῦς (καθέκτα δι' ἀκούσιμα καὶ
πλάγιασμα)· ἀνακλινήριον, ἀνακλιντρον,
ἐπικλιντρον, πρόσκλιντρον, «κλίμους»· «εὐδὲ δ'
ἀνακλινθεῖσα»· «λύθεν δὲ αἱ ἄψα πάντα αὐτοῦ
ἐνὶ κλινήρῃ» Ὀδ. σ, 189, κ. μτγν. Θεοφρ.
2, 86, Λουκ. ευμ. 44· «κλ. εἶδος φορεῖου»·
ἔστι δὲ κλινωκαθέδριον· Φώτ. 171, 11' 6)
«κλ. νεκροδόχος» = νεκροκρέβατο Ἀντίφιλ.
35 (7, 634).

Κλινηρήδιον, τό· ὄπασ. τοῦ «κλινήρη»,
κλινειδίου κρεβάτι, Φώτ. 171, 12, lu-
culus.

Κλινητήριον, τό· ὄπασ. τοῦ αὐτ. Ἀριστ. ἐν
Πολυδ. 10, 33, lectulus, sellula.

Κλίνω (ἔξ. κλί), μέλ. κλινῶ, παρκ. κλινάω, π.
ἀφρ. ἐκλίνω, ἐπ. καὶ ἰων. ἐκλίνω, 6' ἐκλίνω
(μόν. ἐν συνθέσ. διότι ἀφρ. «κλινῶναι» Ἡρ.
9, 16), π. παρκ. κέκλιμαι, γ'. πλ. κέκλινται
(π. κελίεται) Ξεν. π. ἱκπ. 5, 5' α) κόμπω-
ται, λυγίζω, τὸ εὐθὺ ποῦ κατάν, καμπύλον
(στραβός), 6θ. «μάχην κλίνω» = τὴν εὐθεῖαν
παράταξιν τῶν πολεμίων ἢ τοὺς κατ' εὐθείαν
παρατεταγμένους πολέμιους κόμπω, ἀναγ-
κάζω νὰ στραφῶσι, τρέπω εἰς φυγὴν Ἰλ. 5,
510' «ἐκλινῇ μάχη», Θέογν. 711' «-φάλαγ-
γας, Τρῶας, Ἀχαιοὺς» Ἰλ. ε, 37, Ὀδ. ι,
59' «ἐκλινε γὰρ (ὁ λόχος) κλέας τὸ λαὸν ἡ-
μῶν» Εὐρ. ἀποσπ. 704' κ. μτφ. «ἡμεῖς κλί-
ναι τε κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τὰνθρόπεια» =
ταπεινοὶ καὶ ἀνυφῶτες ὅλα τὰνθρόπεια πράγμα.
Σοφ. Αἴ. 131' «κλίνω τάλαντα» = τὰς ἰσορ-
ρόπους πλάστιγγας τοῦ ζυγοῦ (ζυγαρίης) με-
τατρέπω ἀπὸ τῆς ὀριζοντίου θέσεως τῶν εἰς
λοξήν, στρέφω ἢ βαρύνω διὰ τῆς χειρὸς τὴν
μίαν περισσότερον, ὥστε αὐτὴ μὲν ἀνέρχεται,
ἐκείνη δὲ κατέρχεται, ὡς ὁ Ζεὺς τὰς πλά-
στιγγας τοῦ πολέμου τῶν Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν
Ἰλ. τ, 228' «ἰσόροπον πρᾶγμα ἐν μέσῳ οὐχ
ἔξει μάλλον οὐδ' ἥττον οὐδαμῶς κλινῆναι»
Πλάτ. Φαῖδ. 109' «ὅσας πάλιν κλινάσας» =
στρέψας πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς (ἡ Ἑλ. πρὸς
τὸν Πάριον) Ἰλ. γ, 427' «τὰς δ' ἐκ τῶν ἀρι-
στερῶν ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλιναντες» Πλάτ. Τίμ.
77' «ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖτα κληθῶρα»
= ἀνέσπασε τὰ κλειθῶρα, κοιν. ἐκτρέψας καὶ
κλειδωνιαίς Σοφ. Οἴ. τ. 1262' 6) τὸ ὀρθὸν
ποιῶ πλάγιον, τὴν ὀρθὴν αὐτοῦ θέσιν ἡ διε-
θυνσιν μεταβάλλω εἰς πλάγιον, λοξήν, πλα-
γιάζω, ἀνακλίνω, προσκλίνω, στήριζω ἐπὶ τι-
νος, κοιν. τὸ γίγναι, βαρῦ. ἀκουμπῶ «κλίνει δ'
ἄρα μάλιστα ποτὶ ζυγόν» Ἰλ. ψ, 509' «ἐκλι-
ναν ἄρματα πρὸς ἐνώπιον», 9, 435' «ἔστησαν
σάκε' ὥμοισι κλιναντες» = ἀνακλιναντες, στη-
ρίζαντες τὰς ἀσπίδας ἐπὶ τῶν ὤμων, λ. 591'
«κλινον μ' εἰς εὐνὴν αὐτῆς» Εὐρ. Ὀρ. 227'
«κλινάτε μ', οὐ σθένος ποσὶ» = γόρυτε με, δίν-
βατοῦν τὰ πόδια μου Ἀλκ. 268, Μέσ. ὥσ.
«ἔξε δ' ἐπ' οὐδοῦ· κλινάμενος σταθμῶ» = προ-
κλινθεῖς (ἀκουμπήσας) εἰς τὰς παραστάδας Ὀδ.
ρ, 339' κ. παθ. (αὐτοκ.) «κλινῶναι ἐπὶ κλίματι»
(δὲ γρ. «εὐξέστω») ἐνὶ ἄφρασι Ἰλ. ψ, 335' «στή-
λη κεκλιμένης», λ, 371' «κεκλιμένοι καλῆσιν
ἐπ' ἄλξεσιν», γ, 3' «ἀσπίσι κεκλιμένοι» = στη-
ριγμένοι ἐπὶ τὰς ἀσπίδας, γ, 135' «κλιμαὶ κε-
κλιμένη» = ἐπὶ τὴν καθέλ' ἀκουμπημένη Ὀδ.
ρ, 97' «Ἄσπια δὲ χθὼν ἐπὶ γόνυ κέκλιται» =
ἐκλινε τὸ γόνυ τῆς, ἐν ὀποχείριος Ἀισχ.
Πέρσ. 894' «ὀπτία δὲ κλινόμεναι δεισάσας πρὸς
δωμάται» = ἀνακλινόμεναι ἐπὶ τῶν ὀπηρεριῶν
φοδηθεῖσα Σοφ. Ἀνν. 1173' «τοὶ ἔμοις πλε-
ροῖς ὁμοῦ κλινέσθην», Τρ. 1225' «κλινεῖ
νῦν μοι πλεονέχθαι ἐπὶ χθονός», Εὐρ. Κόκλ.
514' «ἔτι, κλινῶ, ἀμτῶ. πλαγίως, εἰς τὰ πλά-

για (ἴδ' ἔρηνω' ἔς τὸ πλάγι) ἐκκλίνω ὅπως ἀποφύγω πληγὴν Ἰλ. γ, 460 κ. συγν. ὁθ. πίπτω Ὀδ. τ, 470 κατακλίνομαι, κοιν. πλαγιάζω Ἰλ. κ, 350 «παρὰ λειχέσσει κλιθῆναι» = νὰ πλαγιάσωσι (οἱ μνηστήρες) ἔς τὸ κρεββάτι τῆς (Πηνελόπ.), νὰ τὴν ἀδωσι γυναικᾶ Ὀδ. σ, 213. Ὀθ. ἐν τῷ παρκ. κ. ὑπερσυντ. εἶναι τι κεκλιμένον προσκεκλιμένον, κεῖται κατὰ γῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφ. «ἐνταυρὶν δὲ σφιν καλὰ παρ' αὐτοῖσι γονὺν κέκλιτο» = ἐκείντοι, κοιν. ἦσαν κατὰ γῆς Ὀδ. λ, 194. «ἡέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἔπρω» = δόρυ κ. ἔπρωι ἦσαν ὀρθῶς προσκεκλιότα, περιεκαλυμμένα Ἰλ. ε, 356 ἐπὶ τόποι, χώρ. κατ' (νῆσους) ἀλλ' κεκλιᾶται = προσκλίνουσι τῇ θαλ. κεῖνται ἐν τῇ θαλ. Ὀδ. δ, 608 «ἀκτὴ κεῖθ' ἀλλ' κεκλιμένη» = πρὸς τὴν θαλ. ἀποκλίνουσα, ἐκτεινομένη, ν, 235, κ. ἐπὶ ἀνθρ. «Ὀρεσῖος λίμνη κεκλιμένης Κηφισίδος» = οὗ τὸ οἰκητήριον προσκλίνει τῇ Κ. κεῖται παρὰ τὴν Κ. Ἰλ. ε, 709 «ῥηγμὶν θαλάσσης κεκλιᾶται» = προσκλίνουσι τῷ αἰγίῳ τῆς θαλ. κεῖνται ἐπὶ τοῦ αἰγίῳ π, 68, κ. μετν. π. «Σπάρτην-κεκλιμένην-ἐπ' Εὐρώτῳτα βέβροισ» Κόλουθ. 223. ἰδ. ἐπὶ τοῦ γωγράφ. κλίματος ἢ τῶν σημ. τοῦ ὁρίζοντος τύπου, «τὴν πρὸς ἀνατολὰς κεκλιμένην πλευρὰν τῆς Ἰταλίας» Πολύδ. 2, 14, 4. «τὸ εἰς τὰς ἀρκτοὺς κεκλιμένον», 1, 42, 5. ἰδ. τίθαμαι (εἶμαι θαμμένος), κείμαι νεκρός, πεσών, φονευθείς. «Ἀλφειοῦ πόρῳ κλιθεῖς = ταφεῖς ἐν τοῖς βέδμοις τοῦ Ἀλφειοῦ Πινδ. Ὀ. 1, 92. «οὐ νοῦσι-οὐδ' ὑπὸ θαλαμνέων δούρασι κεκλιμένα» = οὐχὶ ὑπ' ἀσθενείας οὐδ' ὑπὸ τοῦ θάνατος τῶν ἐχθρῶν καταβληθέντες κείμεθα ἐνταῦθα Ἀντίφ. Σιδ. 84 (7, 493) κ. συγν. ἐν Ἀνθ. «Ἐτι δίδω τινὶ τόπον πρὸς κατακλίσιν ἢ κάθισιν, κατακλίνομαι (πλαγιάζω) ἢ καθίζω, ἐπικλίνομαι (καθίζω εἰς τὴν τράπεζαν) Ὑρ. 9, 16' 2) ἀμτβ. α) κλίνω, ἐπικλίνω πρὸς τι, πρὸς που τρέπομαι, στρέφομαι. «ἢ πόλις ὅπως ποτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκλινεν» Ξεν. ἀπομν 3, 5, 13. «τῶν πραγμάτων ὁλοσχερῶς ἐπὶ Ῥωμαίους κεκλιχότων» = ἐστράφησαν τὰ πράγματα ἐντελὸς ὑπὲρ τῶν Ῥωμ. Πολύδ. 30, 10, 12. ὥς, «κλίνει ὁ ἥλιος» = κατέρχεται, δύει, «κλίνοντος ἡλίου» = ὅτε ὁ ἥλ. ἐκλινε πρὸς τὴν δύσιν του, ἤρχισε νὰ δύῃ Ἀπολ. Ῥ. 1, 452 «ἅμα τῷ κλίνει τὸ τρίτον μέρος τῆς νυκτὸς» Πολύδ. 3, 93, 7. «ἐκέκλινεν ἡ ἡμέρα», Ν. Δ. Λουκ. 24, 29, Πολυδ. 4, 158. πρὸς τὴν κοιν. φράσιν «τοσάκιον ἡ ἡμέρα» ἔτι «ποτὲ μὲν παρ' ἀσπίδα κλίνοντες ποτὲ δ' ἐπὶ δόρυ» = στρεφόμενοι ἄλλοτε μὲν εἰς τὰριστερά, ἄλλοτε δὲ εἰς τὰ δεξιὰ Πολύδ. 6, 40, 12. «κλίνοντες ἐπ' ἀσπίδα» 3, 115, 9. 6) γραμ. κλίνω βέμα, κατατάσσω εἰς τὴν ἀνέκτα. συζυγίαν, ἰδ. αἰξάνω συλλαβ. ἢ χροῦν. Ἀπολ. Δυσκ. σύντ. 319, 24, inellno.

Κλισία, ας, (κ. «κλεισία» Εὐδοξ.). ἱων. κλίσση (κλίνω), ἢ τόπος, ἐνῷ δύναιτο νὰ ἐπικλινῇ ἢ κατακλινῇ (ν' ἀκουμήσῃ ἢ πλαγιάσῃ), 1) «οἰκίαις αὐτοσχεδίοις καὶ καιρικῇ» (Εὐδοξ. 77, 33), καλὴ πρὸς κοίμησιν μόν, καὶ οὐχὶ πρὸς οἰκήσιν. ὁθ. α) «στρα-

τωτικῇ σκηνῇ αὐτοσχεδίοις» (Σχόλ. Ἰλ. τ, 90), αὐτοσχεδίοις ἐνὶ οἰκίᾳ μετὰ θυρῶν κλειστῶν, ὅποιαις οἱ πολιορκηταὶ ἐν μακρῇ πολιορκίᾳ κατεσκευάζον ὡς στέγην τῶν στρατηγῶν καὶ στρατιωτ. καὶ πρὸς διαφύλαξιν τῶν αἰχμαλώτων καὶ λαφύρων περὶ τῆς κατασκευῆς μίας τοιαύτης, ἦτις ἦν διάφορος τῆς ἐκ λίνου (λίνου πανίου) «σκηνῆς» Ἰδ. Ἰλ. ω, 450 κ. τὰ ἐπὶ θ. «κλίσση εὐπηγος», ι, 663. -εὐτυχτος, κ, 586. ἀποχωροῦντες δὲν οὐκ ἔπρωον αὐτὰς ἀλλ' ἐκαίον Ὀδ. 0, 501, ὡς τραγ. Λίον. ἀποσπ. 115, Σοφ. Αἴ. 190. «κλίσαι» πληθυντ. Εὐρ. Ἰ. Α. 189. 6) ἡ εἰρη- νικὴ ποιμένης καλὸς, χρησιμεύουσα αὐτῷ ὡς νοκτερινὸν καταφύγιον καὶ ἀποθήκην τῶν τροφῶν καὶ σκευῶν του Ὀδ. π, 159. ἔτι ἐν λίνῃ καλὸς Λουκ. ἐρωτ. 12' 2) ἀνάκλιντρον, πρόσκλιντρον. «τῇ δ' ἀρ' ἄμ' Ἀδρήστη κλίσσην εὐτυχτον εἴρηκεν» Ὀδ. δ, 123. «κλισμός» αὐτόθ. ἔτι, κλίνη τραπέζης, ἐστρωμένον καθιστήριον ἢ ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ κατακείμενοι ἐδείκνυντο, «ἀπὸ κλισίων ἄρτου» Πινδ. Π. 4, 133, Ἀθήν. 11, 474. ἔτι σερὰ καθιστήριον. Ν. Δ. Λουκ. 9, 14. τόπος, οἰκίαις ἐν τῇ κλίνῃ τραπέζης, ἢ παρὰ τὴν τράπεζ. θέσι, τινος, ἀλλ. «κατάκλίσαι», ἐκλίνοντες δὲ νέμεν κλισίαν ἄντρον. Πλουτ. ἡθ. 148. «ἀδόξου ποτὲ κλισ. παρ' αὐτῷ τυχόν» Ἀθήν. 12, 544. 3) κλίνη, συζυγ. κλίν, «ἐξέφυξ κλισίας ἄνοιον» Εὐρ. Ἀλκ. 997. «κλισίαν λέαντρον δολίαν», Ἰ. Τ. 857. 4) κλίσαι, τὸ κείσθαι. «μετέβαλε τὸ σχῆμα τῆς κλισίας, ὕπτιον ἀνέεις ἐαυτὸν» Πλουτ. Σερτ. 26, labernaculum.

Κλισιά, ἰσ. ἐσθ. γρ. τοῦ «ἐκκλισιάς» Θέμιστ. λόγ. 13, 179. Κλισιάς, ἄδος (κλίνω), ἢ «πᾶς μέγας θυρῶν παρὰ τὰς κλισιάδας, αἵπερ εἰσι μεγάλαι θύραι» Β. Ἀν. 272, 13. συνήθ. «αἱ κλισιάδες» (κ. «κλεισιᾶδες», παρὰ τὸ «κλειών»), (ἴδε «κλεισιον» παρὰ τὸ κεκλίσθαι, ἀφ' οὗ «οὐ» Πάπυ) καὶ αἱ θύραι κλεισιᾶδες Πολυδ. 1, 50, ἀλλὰ δυσκόλως ἐγγράφει πανταχοῦ ἢ κατὰ Δινδόρφ. διὰ τοῦ τὸ διόρθωσιν), «αὐλεῖσι πυλῶνι, πλατεῖαι θύραι, δι' ὧν καὶ ζεύγη εἰσέρχονται» Εὐδοξ. 1957, 59, κατὰ Πολυδ. δὲ «τὸ δὲ κλίσσιον ἐν κοίμῳ παρὰ κλίσσιν παρὰ τὴν οἰκίαν παραπετάσματος δηλούμενον, καὶ ἔστι μὲν σταθμὸς ὑποζυγίων, καὶ αἱ θύραι αὐτοῦ μείζους δοκοῦσι, καλούμεναι κλεισιᾶδες, πρὸς τὸ καὶ τὰς ἀμάξας εἰσελαύνειν («παρελαύνειν» Πάπυ) καὶ τὰς νεκροφόρας», 4, 125, Πλουτ. Ποπλ. 20. «ταύτης τῆς οἰκίας - αἱ κλισιάδες θύραι μόναι τῶν ἐν τῇ Ῥώμῃ δημοσίων τε καὶ ἰδιωτικῶν εἰς τὸ εἶναι μέρος ἀνοίγονται» Δ. Ἀλ. 5, 39. «καὶ αὐτὴν (τὴν λίμνην) διὰ κλεισιᾶδων ἀνοιγομένων ὑποδύεται τὸ πεδῖον» = καταπακτῆς θύραι, ὅποια ἢ τῶν ἀγερῶν, ποταμ. κτλ. 1, 66. μτφ. «μεγάλαι κλεισιᾶδες (δι. γρ. «κλεισιᾶδες» ἢ «κλεισιᾶς» Εὐδοξ. 1957) ἀναπεπταταὶ ἐς τὴν Πιλοπόννησον τὴν Πέριον» Ὑρ. 9, 9. «μεγάλαι δ' αὐτῇ κλισιάδες ἐπὶ τὴν πολιτείαν ἀνοίγοντες τοῦ γένους καὶ τοῦ πλοῦτος» Πλουτ. Ἀλκ. 10, ναίνα.

κλισίη· ἴδε κλισία.
 κλισίηθεν, ἐπὶρ, ἀπὸ τῆς καλύδης, τῆς (αὐτοσχεδίου) στρατιωτικ. κατοικίας, σκηπῆς, κοιν. ἀπ' τὴν καλύδην, ἀπὸ τῆς στρατιωτικ. σκηπῆς Ἰλ. α, 391 κ. συχν. ο tabernaculo.
 κλισίηθεν, ἐπὶρ, εἰς τὴν καλύδην, εἰς τὴν (αὐτοσχεδ.) στρατιωτικ. κατοικίαν, σκηπῆς Ἰλ. α, 185, ad tabernaculum.

κλισίον, ἀττ. κλισίον Δράκων 57, 19 (ὅθ. κ. «κλείσιον» παρὰ τὸ «κλείω» κατὰ τ. ἀρχ. ἴδε «κλισιάς», ἀλλὰ μάλλον παρὰ τὸ «κλίνω» ὡς «κλισία», τὸ α) «πανδοχεῖον, ἡ βάσις, ἐφ' ἣ τίθεται τὸ θρόνος» (Πύσχ.), «οἷκος μέγας· τῶν ἐν ταῖς ἐπαύλεσι κατασκαυομένων», ἐν ᾧ πῦρ ἕκατον καὶ ἑκομῆντο οἱ ἱεράται σὺν γυναίκεσσι καὶ τέκνοις Σχόλ. Ἰλ. α, 90, καὶ σταυλὸς κτηνῶν κύκλῳ τοῦ οἴκου τοῦ οἰκοδεσπότου, ἀρχ. λεξ. πρὸλ. Ὁδ. ω, 207, Πολυδ. 4, 125' 6) π. τ. ἀττ. ἐν γέν. εὐτελὲς οἰκίδιον, οἰκηματίον, καλύδην, ἀντίθ. τῷ συνήθ. «οἶκος» Δυσ. 12, 18' ὡς. εὐτελὲς οἰκίᾳ πόρνης, (ὅπουλιν παρίστην ὁ Διμή. τὴν μητ. τοῦ Δίσχ(ν.) Διμή. 18, 129, δι. γρ κλισίον, κλησίον· γ) ναίδιον Παισ. 4, 1, 7, casa.

κλίσσις, κως (κλίνω), ἡ α) κάμψις, λυγίσις· τράχηλον Πλουτ. Πύρ. 8' - ἡ κλίσις = ἡ πρὸς θυμὸς ἀπόκλισις τοῦ ἡλίου, ἡ βαθμηδὸν κατὰθουσις αὐτοῦ Δ. Περ. 1095' 6) ἐν ταῖς τακτικ. στρατιωτ. κινήσεσι, μεταβολαί, στρωφαί, μεταστρωφαί· «κλίσσις ἐφ' ἣνίαν καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ» = στρωφαί πρὸς τῆς στρωφῆς καὶ δεξιὰ Πολυδ. 10, 21, 1' γ) κατὰκλίσσις, κλίνω, μεταστρωφαί· «κλίσσις ἐφ' ἣνίαν καὶ πάλιν λαχὴ κλίσσις ὑπὸν ἐλίσσεται» Ὁππ. ἀλ. 1, 25' δ) γραμ. τὸ κλίνειν ὄν. ἡ ῥήμα καὶ ἡ κλίσσις ἡ δὲ τῷπ. αὐτοῦ· ε) γραμ. σχήμα, μετακλήσις, μετάθεσις Εὐστ. ζ) κλίμα, γεωγρ. τόπος, ἐν τῶν 4 σημείων τοῦ κόσμου. Δ. Περ. 615, inclinatio.

κλισμός (κλίνω), ὁ· ἔδρα (καθιστήριον) ἀνακλίσσεως ἢ κατακλίσσεως, ἀνάκλιντρον, κλίνη κ. συνών. τῷ «θρόνος» Ὁδ. α, 145, κ. συχν. ἴτι, κατὰ διαστολὴν τοῦ «θρόνος» (ἴδε θρόνος κ. Ἀθῆν. 5, 192' ἀνάκλιντρον μετὰ «θρόνου» (ὕποπόδιον) Ὁδ. 8, 136' - βασιλεῖος ἑοχῶν. 1191, Εὐρ. Ὁρ. 1440 κ. μετγν. π. ἔσφ. «κλισμός» Πύσχ. cathedra supina.
 κλιστόν, ῥ. τοῦ κλίνω, τὸ· πρέπει νὰ κάμψῃ τίς τι. λυγίσθ. γραμ. κλίνη ὄν. ἡ ῥήμα ὅταν ἐν Βάλλκ. ῥήτ. 1 τ. 176, 6, inclinandum.
 κλιτήρ, ἥρος, ὁ· κλιντήρ Πορφύρ. ἀμφ. γρ.
 κλιτικός, 3' κλίσσις ὀνόματι. ἡ τὴν ῥήμα ἀνέχων, γραμ. ἴδε ἑκτασίς M. Ἐτ. Ἀπολ. Δυσκ. σὺντ 180, 28.

κλιτός, (κλίνω), 3' κατωφερὲς τόπος (κατηφορικὸς) Πύσχ. Ἀρκάδ. 78, 26.

κλίτω, εὐς (κλίνω), τὸ· 1) κατωφέρεια, τὸ ἀπότομον, κάταντες Λυκούρ. 600' 2) ἐν γέν. κλίμα (Σχόλ.)· «βόρειον ἐς κλίτος» Ἐπιγρ. ἀδ. 396 (7, 699), Ο'. 3) «κλίτια» = λῶφος (= κλί· τῶς Πασσόδ.) Ἀπολ. Ρ. 1, 599, declivitas.
 κλιτός, ὁρθότ. Κλειτός· βασιλ. Σιθωνῶν ἐν Ἑλλάδι Ἐπιγρ.

κλιτός, ὁος (κλίνω), ἡ· κατωφερὲς τόπος, κατωφέρεια (κατήφορος), ἀπόκλιμα τοῦ ὄρους (Σχόλ.), λῶφος· «πολλὰς δὲ κλιτὸς τὸν ἀποτμήγουσι χαράδραι» Ἰλ. π. 390' «ἐς κλιτὸν ἀναδᾶς» Ὁδ. 8, 470' «Περωνία κλιτὸς» Σοφ. Ἀντ. 1131' «Τιρονθία κλιτὸς», Τρ. 270' «δοχμῶν διὰ κλιτῶν» Εὐρ. Ἀλκ. 578 κ. μετγν. π. [π. Ὁμ. ἐν ταῖς διευκλ. πτωσ. ὁ], declivitas.
 κλιτών, ὠνος· ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. Εὐρ.

κλιόλιος, ὁ· τὸ ῥωμ. cliellius, 1) ἀρχ. Ἀλ· θανικ. εἴτα Ῥωμαῖκ. γένος (οἱ Κλιόλιοι Δ. Ἀλ.) α) Κόιντος Κλ. Σικελὸς κ. μόν. Κλ. Δ. Ἀλ. 6) Πόπλιος Κλ. Δ. Σικ γ) Γράκκος Κόλιος (τ) Δ. Ἀλ. 6) Κόιλιος Πλουτ. Πομπ. 2) ἀρχηγ. τῶν Γετῶν Ἀππ. Μακρίδ.

κλιός (κλίνω), ὁ, (π. Εὐστ. π. τ. μετγν μετὰ τοῦ ἑτερογεν. πλ. «τά κλοιὰ»), ἀττ. κλωὸς Ἀριστ. σφ. 897 κ. Εὐρ. 1) σιδηρὸς δεσμός τοῦ λαμποῦ κύνος, κοιν. χαλκῆς· «ὡς περ τῶν δάκνοντα κύνες κλοιῶν ὄσαντες» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 4' - κυνόχλος Φίλιπ. 8 (6, 107') τοῦ τραχήλου ἀνθρ. «δεδεμένος καὶ τῷ χαιτῷ καὶ τὸν τράχηλον ἐν κλοιῷ» Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 11, Εὐπολ. ἐν Ἀθῆν. 6, 237' ἔκπου, «κλοιῷ δεῖρην πεπεδημένος» Ἀρχι. 24 (9, 12) ὡς κόσμημα, περιδέραιον· «χρυσὸς κλοιός» = χρυσοῦν περιδέραιον Εὐρ. Κόκλ. 183, collare.

κλοιό· φερέω· φέρω, φορῶ κλοιόν, σιδηροῦν δεσμὸν περὶ τὸν τράχηλον, μετγν. Γ. Ἀλκίβ. βί. Χρυσ.

κλοιό· φέρος, 2' κλοιόν, σιδηροῦν δεσμὸν περὶ τὸν τράχηλ. φέρων, φορῶν, μετγν.

κλοιόω· περιδῶ, δεσμεύω τὸν τράχηλόν τι· νος κλοιῷ ἴδε κλοιωτός.

κλοιόστρον, τό· κλειστρον, «κλωστρον» Πύσχ.

κλοιώτης, ου, ὁ· ὁ κλοιῷ τὸν τράχηλον δεσμευόμενος, ἐν γέν. «δεσμώτης» Πύσχ.

κλοιωτός (κλοιόω), 3' «δεσμοὶ διεκτεταγμένοι», δεδεσμευόμενος Πύσχ.

κλονῶς, ᾶ· Τεγεάτης ἡ Θηβαῖος μουσικὸς κ. ποιητὴς Πλουτ.

κλονέω· κλονίζω, σείω τι δυνατὰ, ἴδ. ταραττω, ἐμβάλλω τοῖς πολιεῖσι ταραχὴν, ἀγχοῖς, φόβον κ. συχν. ἐν Ἰλ. καταδύσας τὸν τεταραγμένον καὶ τρεπντα εἰς φυγὴν ἱ· χθρόν· «τοὺς μὲν ὕρινόμενους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὅπισθε», 8, 13' κ. ἀπῶς λ. 496' ἐπὶ αἰτ. «Ἐκτορα ἀσπερχεῖ κλονέων ἔσπετ' ὡκὸς Ἀχιλλεύς», 7, 188' «πρὸ ἔθην κλονέοντα ἐβλάγγα», 8, 96' ἐπὶ λέοντι· καταδύοντι τὸν ποῖμνα φ. 212, Ἦο. ἔρ. 511 (δθ. θορυβῶν, «ἀνέμῳν κλονέοντων» Δ. Περ. 464) ἐπὶ πυρός, ἐνθιν κακεῖθεν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου· φερόμενος, 492' παθ. ταραττομαι, βιάζομαι, στενεύω· ἵσχυροῦμαι ὑπὸ τοῦ ἔχθρ. τρέπομαι εἰς φυγὴν· πρὸλ. τὸ κυριολ. κοιν. κλονιόσμαι, 8, 511' «ἐνέκασεν ἀνδρας ἀφῶκτῳ χερὶ κλονέων» Πινδ. 1 7, 65, κ. παθ. «ὁπόσαι ψάμαθοι κύμασι κλονέονται», Π. 9, 49' «καὶ νιν οὐ δάλοιο θεῶν οὐδ' ὄμβρος κλονεῖ» Σοφ. Τρ. 145' ὡς καὶ τόνδε ἄται κλονέουσιν αἰεὶ ξυνοῦσαι, 101. Κ. 1246, ὅπῃ ἀναφέρ. εἰς τὴν αὐτοῦ, μετα-

φορ. «ὧς τις ἀκτὴ κυματοπλήξ χειμερία κλονεῖται» πρβλ. Ἀριστ. ἱππ. 361. Παρὰ μτγν. π. μτφ. ἐπὶ ἔρωτι. «μὴ ποτέ σε κλονεῖ φιλότης» = εἴθε νὰ μὴ σε ταρατῇ ποτὲ ἔρωτος Ἀγαθ. 1 (10, 68), Π. Σιλ. 20. «τὸ συμπόσιον ἐκλονεῖτο γέλωτι» Λουκ. ὕμ. 47. Μέσ. «πάρ δ' ἐχούεις ἐκλονεόντα» = περιτρέχον, ἀνετινάσσοντο, ἐγοροπήθων πλησίον Ἡσ. ἀσπ. 317. ἐπὶ μελίσσ. «ἀολλέες ὃ ἐνὶ σίμβλῳ βομβηδὸν κλονεόνται» Ἀπολ. Ῥ. 2, 133, agitur.

Κλόνησις, εἰς (κλονέω), ἡ σφοδρὰ κίνησις, αἰετοίς, κοιν. κλονισμός, κλονίσμα ἱπποκρ. κ. μτγν. ἡ τὸν σφηκ. ὁρμητικ. μετὰ βόμβου πτήσις. «οὐ τε κλονήσεται χηραμοῦ ἐκποτέονται» Κ. Σμ. 8, 41, commotio.

Κλωνίζω, τῷ ἀνωτ. μτγν.

Κλόνιος 1) υἱὸς Ἀλέκτορος, στρατηγὸς Βοιωτῶν ἐν τῷ κατὰ Τροίας πολέμῳ Ἰλ. 2) ἄλλοι. Κλόνιος, εἰς, (κλονίζω), ἡ τὸ ἱερὸν ἢ τῆς πυγῆς ὄσοτον, ἄλλ. «κόκυξ» ἔτι, «γαστήρ, διὰ τὸ ἀεκίνητον» Σχόλ. Δίσχ. Πρ. 496. «ῥάχις» Ἀντίμαχ. ἐν Πολυδ. 2, 178.

Κλονοειδής, εἰς, 2) κλόνι, ταραχὴ ὅμοιος, κλονώδης, πλήρης κλονισμού, ταραχῆς, ταραχώδης ἑπὶρ. -ὡς = κλονωδῶς, ταραχωδῶς, μὲ πολλὴν κλονισμόν, ταραχὴν «τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα» = κλονοειδῶς ἐσέσθη Σχόλ. Ἰλ. γ. 448, tumulti simillis, tumultuosus.

Κλονόεις, εἰσα, ἐν (κλόνος) κλονώδης, πλήρης κλονισμού, ταραχῆς Μ. Ἐτ. 521, 22 ἔσφ. γρ. τοῦ «κλονεόντα», tumultuosus.

Κλονο-κάρδιος 2) τὴν καρδίαν κλονίζων, σείων, ταρατῶν Ὁρφ. ὕμν. 10, 8, ἐνθα κατ' εἰκασ. ἀντὶ «γρονθοκάρδιος».

Κλόνος (κλόω), ὁ πᾶσα σφοδρὰ, τεταραμμένη κίνησις, ἐν Ἰλ. πάντοτε, μάχης ὁρμῆς, ταραχῆ, ὠθισμός «κατὰ κλόνον αὐτὴς ἔλασσε» π. 713. «ὁ μὲν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν», 789 «κλόνος ἔγγυαίων» = ὠθισμός δοράτων, λογχῶν, ε. 167. «κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν» Ἡσ. ἀσπ. 148. «βιψαύχην Πινδ. ἀποσπ. 224. «ἀσπίστους κλόνους λογχίμους» = ὠθισμοὺς ἀσπίδων καὶ λογχῶν Δίσχ. Ἀγ. 393. - ἱπποκρ. ἀρμ. Πέρα. 107. «κλόνος Γιγάντων» Εὐρ. Ἰων 206. κοιν. «ζωμοῦ ἐμπλησθεὶς ἐταράχης τὴν γαστέρα καὶ κλόνος αὐτὴν διεκορυφήσας» Ἀριστ. νεφ. 386 κ. μτγν. π. Ἐν συνδέσ. τοῦ «ταραχῆ» Θεμιστ. λόγ. 6, 73, tumultus.

Κλόνος υἱὸς Εὐρύτου, τορευτῆς Βιργ. Αἰν. Κλον-ὠδής, εἰς, 2) πλήρης ταραχῆς καὶ ἀταξίας Γαλην. 8 τ. 34, 268.

Κλοπαῖος (κλοπή), 3) κεκλεμμένος, κοιν. κλεμμένος «θηρῶμαι πυρὸς πηγὴν κλοπαῖαν» Δίσχ. Πρ. 110, Εὐρ. Ἀλλ. 1035. κρύφιος, κλοπιμαῖος, κοιν. κλεψτάτος «τῶν κλοπαίων τε καὶ βιαιῶν πάντων» Πλάτ. νόμ. 11, 934. - ἀφανισμός Δ. Ἀλ. 2, 71.

Κλοπεῖα (κλοπεύω), ἡ τὸ κλέπτειν, κοιν. κλέψμα Στράβ. 15, 734. ἴδε κλωπεῖα.

Κλοπεῖον, τὸ κλέμμα, τὸ κεκλεμμένον, κοιν. κλεμμένο, μτγν.

Κλοπεύς, εἰς, ὁ κλώψ, κλέπτης, ὅστις κρυφίως, δολίως τι σφετερίζεται, ἰδιοποιεῖται,

κοιν. κλέφτης, κλετωινάς. «κλοπεύς ὅπως γενήσεται τῶν ἀνικητῶν δπλων» Σοφ. Φιλ. 77. Ἐν. γέν. πᾶς ὁ πράττων τι κρυφίως «φιλεῖ ὁ θυμός ἡρῆσθαι κλοπεύς τῶν μηδὲν ὀρθῶς ἐν σκότῳ τεχνωμένων» = νὰ φωρᾶται ὡς κρύφιος ἐγκληματίας Σοφ. Ἀντ. 489.

Κλοπεύω (ὀρθῶς, «κλωπεύω», πρβλ. Λοδίκ. Φρόν. 591) εἰμὶ κλέπτης, κλέπτω, μτγν.

Κλοπέω τῷ ἀνωτ. πρβλ. Λοδίκ. κ. υποκλοπέω.

Κλοπή (κλέπτω), ἡ ὡς κ. νῦν, τὸ σφετερίζεσθαι τι κρυφίως, ἀντίθ. τῷ «ἀραγή», κοιν.

κλέψμα, κλεψία Πλάτ. νόμ. 12, 941, ἰδ. κλοπή δημουσίον χρημάτων 9, 857, πρβλ.

«ὀφλὼν γὰρ ἀραγῆς τε καὶ κλοπῆς οἴκην» Δίσχ. Ἀγ. 520. κ. εἰς πλ. «κλοπαῖος γυναικός» = διὰ τῆς κλοπῆς τῆς γυν. 391. «κλοπαῖος θηρώμενος Ἑλένην» Εὐρ. Ἑλ. 1176.

ἀλλὰ «ἐπεὶ κλοπὰς σὺς ἐκ δόμων ἐδέξατο» = τὴν κλαπέσαν, τὴν Ἑλένην αὐτόθ. 1691.

Ἐν γέν. τὸ ποιεῖν τι κρυφίως, κρύφιος δόλος κ. ἀπάτη «κλοπή τε κἀνάγκη ζυγεῖν» Σοφ. Φιλ. 1014. «ποδοῖν κλοπὰν ἀρῆσθαι» = κρυφίως συγεῖν Ἀγ. 243. ὡς. «κλοπή δ' ἀφίγμαι διαφυγεῖσα πολέμου» = ἐκκλεφθῆκα κ' ἔφυγα ἀπὸ τοῦ ἐχθρ. Εὐρ. Ἰων 1254.

«κλέπτουσα μέθοις ἀλλοίους κλοπὰς» = λόγους ἐξαπατάουσα Ἡρ. μ. 100, furtum.

Κλοπία, ἡ, ἔσφ. γρ. τοῦ «κλωπεῖα» Ἰσοκ. 12, 211, 218, ἐνθα Βέκκ. «κλωπεῖα» δωρ-θώσατο.

Κλοπικός, 3) κλέπτης ἀνθρώπων, Ἰδοίς, ἰδιό-ζων, κοιν. κλεψτικός, κλεψτάτος «τὸ κλοπικόν καὶ ἀπατηλόν» (τοῦ Ἑρμού) Πλάτ. Κρατ. 407 δι. γρ. «κλωπικός».

Κλοπιμαῖος, 3) κλόπιμος, κεκλεμμένος Λουκ. Ἰκαρ. 20 κ. ἄλλ. μτγν.

Κλόπιμος, 2) κλόπιος, κλοπικός «ἄλλο-τρίων ἀπέγειν κλοπίμους γέρας» Φίλιπ. 55 (Παν. 193) κεκλεμμένος (κλεμμένος), κλοπικὴς Φωκυλ. 127 ἑπὶρ. -ίριος Μανέθ. 5, 297.

Κλόπιος, 3) κλοπικός, δόλιος, κρύφιος «λή-ζειν ἀπατάων μύθων τε κλοπίων» Ὁδ. ν. 294. - χεῖρ Κ. Μαΐσιος 10 (9, 249) «οἰσεί-γειν κλοπὴν ὄδον» = κλέπτειν, ἐπὶ κλέπτου, Ἐπιγρ. ἀδ. 289 (Παν. 123), callidus.

Κλοπα-πάτωρ, ὅρος, ὁ κλωπουπάτωρ (ὁ-περ ἴδε) Θεοκρ. συργ. (15, 21).

Κλοπός, ὁ κλοπεύς, κλώψ, κλέπτης Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 276, Ὀππ. κον. 1, 517.

Κλοπα-πορία, ἡ κλοπία, κρυφία σπορά, σπουδαία, κοιν. κρυφασπασίμα Ἀχμετ. ὁ-νερ. 216.

Κλοσύιον (τὸ) 1) πόλ. Τυρρηνίας (λατ. Ἐπ-τρουρία) Πολυδ. ὕμν. Κιοῦζε, κατ. Κλουσ-τοῖς κ. Κλουσινὸς (δι. γρ. Κλουσινὸς) Δ. Ἀλ. Πλούτ. Κλεῦσαι Δ. Κῆσ. ἡ ταύτης ἱπικρά-τεια «ἡ Κλουσίνη» Στράβ. 2) πόλ. τῶν Σαυ-νιτῶν (ῥομ. Σαυνιτῶν), ἄλλ. Καδύιον [ἡ Κλοσύιον] Ητολ. Clusium, πολὺντιν τι τῆς Ὀμβρικῆς Πλίν.

Κλοσύιος, ὁ παραποτ. Ὀλλίου (ἡ) ἐν τῇ ἐν-τεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλία Πολυδ. ὕμν. Cliese.

Κλοπ-ο-φορέω κλοπεύω, κλέπτω Φίλ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κλοπο-φόρημα, ατος, τό κλέμμα, τό κλεμμένον, κοιν. κλεμμένο, ἔτι κλοπή 'Πρωτ. 72.

Κλοπο-φορία, ἡ κλοπή Ζων. 1219.

Κλοτοπεύω· θαλία προφάσι ἀναβάλλω τι, «κλυτοίς ἔνεσι ἐνδοιτρίβω» (Εὐστ.), ἢ ἐν γέν. πρᾶττω θαλίως (ὥσει παρὰ τὸ «κλοπεύω» = κλοπετεύω), ἢ κομπάζω, κομπολογῶ, ἐν γέν. καθήμαι ἀργῶς καὶ φλυαρῶ, ἀργολογῶ (ὥς «κλοτοπευτής, ἐξαλλάκτης, ἀλαζύν» 'Πούχ.·) «οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν - οὐδὲ διατρίβειν» 'Ιλ. τ. 149.

Κλυδάδιον, τό ἡ ἔλξη, ἄλλ. «κλυδάτις, κλυδάδιον» (κλυδάδιον Θρα. Στ.) Νικ. Θηρ. 537, Διοσκ. 4, 86.

Κλυδάτις, ιος, ἡ φωτὴν τι, ἄλλ. «ἔλξη, κλυδάτεα» Νικ. Θηρ. 537, Διοσκ. [ου].

Κλυδα (ὥσει παρὰ τὸ «κλύς, κλυδός»), ἐν. αἰτ. τοῦ «κλύδων» (κατὰ μεταπλ.) Νικ. ἀλ. 170.

Κλυδάζομαι· κλυδωνίζομαι 'Ιπποκρ. 415, 10, 'Πούχ.

Κλύδα, ὡν (αἱ) πόλ. ἐπὶ τοῦ ἀκρωτ. Πηγαίου (Κάπυ Βοκοράκι ἢ Κάπυ 'Αγχιιστρο Κίπερτ.), νῦν, Σαῦνδα Βουροῦν 'Ανω, σταδ. μγρ. θαλ. 259.

Κλυδάσμος, ὁ κλυδωνισμός, κυματισμός, ὄρυθος, κτύπος τῶν κυμάτων Στράβ. 4, 182.

Κλυδάττομαι· κλυδάζομαι Δ. Αἰέρ. 5, 66.

Κλυδίων, τό πέλαιος 'Πούχ. [σ].

Κλύδατις, 3· κυμαίνων, κυματίζων, ὀρυζώδης, ἀρχ. λεξ.

Κλύδων, ὄνος (κλύζω), ὁ κύμανος τῆς θαλάσσης, ὄρυθος, τύπος (κτύπος), ταραχή τῶν κυμάτων αὐτῆς, κοιν. θαλασσοταραχή 'Οδ. μ. 421· «βαῖ δὲ πάντες κλύδων» Αἰσχ. Πρ. 429, ὡς Σωφ. Οἶ. Κ. 1683· πέλαιος Εὐρ. 'Εκ. 701· «θαλάσσης Μῦθ. 29 κ. μετ. πεζ.

«πνεῦμα καὶ κλύδων» Ἀριστοτ. 'Ι. Ζ. 5, 16· κλύδωνες Πολύδ. 10, 3, 3· «θάλαττα πολλὴν ἔχουσα καὶ τραχὺν κλύδωνα» Πλούτ. Κατα. 38. Μτρ. συγχ. ἐπὶ δυστυχίας· «ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλῃ» = ὅταν ἐπέλθωσι τὰ κακά τῆς δυστυχίας Αἰσχ. Πέρσ. 591· «εἰς ὅσον κλύδ. δεινῆς συμφορᾶς ἐκλήθυεν» Σωφ. Οἶ. τ. 1527· «ἄπορον κλύδ. κακῶν» Εὐρ. Μῦθ. 362 κ. πεζ.

«πόλις - ἐν κλύδωνι τῶν ἄλλων πόλεων διαγομένη» Πλάτ. νόμ. 6, 758· «καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῶ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως» Πλούτ. Κοριόλ. 32, κ. μετ. - καὶ μανία Δημ. 19, 314· «ἔτι κλύδ. ἐπιπνοῦς» = κύμανσις ἱππέων κ. ἱππων, ὁ κυμάτων δίκην δεμητικῶς ὁρμός (τρέξιμον) τῶν ἱππων Σωφ. 'Πλ. 723· ὡς «κλύδ. πολέμιος» Εὐρ. 'Ιων 60· καὶ ἐπὶ μάχης «πολὺς κλύδων ὁρμός» ἀποσπ. 474, Πλούτ. [—].

Κλύδων, ὄνος· δηρῶν Μέρμενος Κ. Σμ. Κλύδωνίζομαι, μέσ. = κυμαίνω, ὀρυζώ, ταράττομαι, ἐπὶ θαλ. Παθ. διαρρίπτομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων 'Πούχ. Ν. Δ. μτρ. ὑπὸ τῆς δυστυχίας· «κλυδωνίζομενοι παντὶ ἀνέμῳ» 'Επιστ. π. 'Εφ. 4, 14. Τὸ ἔνερ. μτρ. ταράττει τινά, μετγν.

Κλύδωνιον, ὄνοκ. τοῦ κλύδων, τό μικρὰ κύμανσις, ταραχή τῆς θαλ. Εὐρ. 'Εκ. 48-

5· ἰδ. ἡ κατὰ τῆς παραλίας ἑλαφρὰ ὄρυξις, τύπος τῶν κυμάτων Θουκ. 2, 84· μτρ. = κλύδων· «κάμοι προσέστη καρδίας κλυδώνιον χολῆς» Αἰσχ. Χο. 181· «ἐν ἑδῆς τε καὶ κλυδωνίου πολλὰσι πληγαῖς» 'Επτ. 777.

Κλυδώνισμα, ατος, τό κυματισμός τῆς θαλ. «κλυδώνιον», κοιν. κυματισμα Σουδ.

Κλυδωνισμός, ὁ τῶν αὐτῶν. 'Ηρώδ. ἱμ. 179.

Κλύζω (ρίζ. κλυ), μέλ. κλύσω [σ], ἱπ. κλύσω, παρκ. κέκλυκα· 1) προσκλύζω, περιβρέχω, καχλάζω, ἐπὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλ. τὰ ὅποια φέρονται πρὸς τὴν παραλίαν καὶ προσκρούουσιν αὐτῇ 'Ομ. Ὀμ. 'Απόλ. 75· «κύματα κλύζεσκον ἐπ' ἡΐονος» = ἐκάχλαζον, προσέκρουον τῇ παραλίᾳ, ἐθράδοντο κατ' αὐτῆς 'Ιλ. ψ. 61· ὅθ. παθ. ταράττομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, κυμαίνωμαι· «ἐκλύσθη θάλασσα» = κυματίζω, ἔκαμε κύματα 'Ιλ. ε. 392, 'Οδ. ι. 484, 'Πσ. ἀσπ. 209· μτρ. ταράττει τινά ἢ τι, «ὥστε κύματος δίκην κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πῆματος πολὺ μείζον» Αἰσχ. 'Αγ. 1055· ὡς. πεζ. «κλύζεται ἡ Ἰαπωνία τῷ Σικελικῷ πελάγει» = προσκλύζεται, περιβρέχεται ὑπὸ τοῦ Σικ. πελ. Πολύδ. 34, 11, 2· 2) πλύνω τι, ἀποπλύνω, καθαίρω· «θάλασσα κλύζει πάντα τὰνθρώπων κακὰ» Εὐρ. 'Ι. Τ. 1193· «εὐ κλύσαι τὸ ἔκπωμα» Σεν. Κύρ. 1, 3, 9· «-τοὺς μυκτῆρας ὄνω» Ἀριστοτ. 'Ι. Ζ. 8, 21· «κισσὸδιον κεκλυμένον ἀδελφ. καρφ» = τριμμένον, γυαλισμένον μὴ γλυκὺ κερί Θεόκρ. 1, 27· ἰδ. ἱστρ. καθαίρει τινά κλυστῆρι Νίκαρχ. 2 (11, 118), αλλου.

Κλύθω, 6· ἐν. προστ. ἀορ. τοῦ κλύω 'Ομ.

Κλυμενεῖς, πλ.· φυλὴ τις τῆς Τήνου 'Επιγρ.

Κλυμένη, ἡ· 1) θυγ. 'Ωκεανὸς καὶ Τηθύος, ὡς. 'Ιαπετοῦ ἢ Προμηθέως καὶ μήτ.

'Ελλήνος καὶ Δευκαλίωνος ἢ Παισιφῆς 'Πσ. ἡ σὺς. Πλίου καὶ μήτ. Φαίδοντος Νόν. Δ.

'Αλ. Σγδλ. Πινδ. 2) θυγ. Νηρείως καὶ Δωρίδας 'Ιλ. 3) θυγ. τοῦ Ἰριος (Παυς. ἰδὸς Σουδ.) ἢ Μινύου, ὡς. τοῦ Φυλάκου ἢ Κεφάλου, ἢ Μέρπορος καὶ μήτ. 'Ἰφίκλου, 'Αλκι-
μῆδης καὶ Φαίδοντος (ὑπὸ τοῦ Πλίου), καὶ
Ἀταλάντης (ὑπὸ Ἰάσου) 'Οδ. Εὐρ. Στράβ.

Εἰκόνα αὐτῆς ἀναφέρει ὁ Παυσ. ἡ αὐτὴ δὲ Στοιχόγρ. 'Εισοκλυμένη· ὅθ. ἐπὶ 0. Κλυμε-
νήϊος, 3· Κλυμενήϊοι, οἱ ἀπόγονοι τοῦ Φαί-
δοντος 'Θείδ. 4) ὡς. Παρθενωπαίου 'Υγν. 5) Ἀμαζῶν 'Υγν. 6) θυγ. Κατρίως, ἑγγόνῃ
Μίνως 'Απολδ. 7) σῶτειρα Περίως ἔχουσα
βωμόν ἐν 'Αθήναις Παυσ. 8) ἀκόλουθος 'Ε-
λένης ἀπεικονισμένη ἐν Δελφοῖς Παυσ. 9)
μήτ. 'Ομήρου Παυσ. 10) θυγ. Φηγέως καὶ
μήτ. Στοιχόγρ. 'Αριστοτ.

Κλύμενον, τό α) βοτάνη, ἔχουσα καυλὸν
τετράγωνον, ὡς τὸν τοῦ κυάμου. φύλλα πλα-
τεὰ καὶ ὑπεράνω τοῦ καυλοῦ τὰ σπαραφφρα
σφαιρίδια μετ' οὐλῶν ἰσθμῶν, δακτυλίων δίκην
περιστρωμένων (ὅθ. calceolula Λιν.) Διοσκ. 4, 13, Πλιν. 'Ι. Φ. 25, 7, 33· 6) ἔτερον βο-
τὸν Θεοφρ. 'Ι. Φ. 9, 8, 5· γ) κισσός· «κλύ-
μενος, λέγεται διὰ καὶ κισσός» 'Πούχ. εὐγ-
λοποι.

Κλύμενος (κατὰ συγχορ. μετγ. τοῦ κλύω)·

κλυτός, περίφημος, ἐνδοξος, Θεόκρ. 14, 26·
ιδ. ἐπίθ. τοῦ Ἀΐδου Πaus. 2, 35, 9, Δαμά-
γητ. 5 (7, 9), Ἀριστόδικ. 2 (7, 189) («ὅτι
πάντας προσκαλεῖται εἰς αὐτὸν Σουῖδ.»).

Κλύμενος, ου, ἐπ. οιο, δ' 1) ἐπίθ. τοῦ Ἀΐ-
δου Πaus. 2) Ἀργεῖος, υἱὸς Τελέως (ἡ Καί-
νέως, ἡ Σχοινέως), πατ. Ἰδα, Θηράρου καὶ
Ἀρπαλύκης Εὐφάρμων· 3) υἱὸς Κάρδους Πaus.
4) υἱὸς Ἠλίου καὶ Νύμφης Μερόπης Ἰγνυ.
5) υἱὸς Ἡρακλείους Φερεκύδ. ἐν Σχολ. Πινδ.
6) υἱὸς Φορυνέως Πaus. 7) - Οἰνέως Ἀπολδ.
8) - Πρέσβωνος, βασιλ. Ὁρχομενοῦ Ὀδ. 9) -
Ὁρχομενοῦ (Ἰδ.) Ἀσπληθῶν Στ. Βυζ.) καὶ
πατ. Ἀέτας (Ἰδ.) Ἀξί(α Στ. Βυζ.) 10) ἑταῖρος
Φινέως Ὀδιδ. 11) ἱατρός τις Ἄριστ. ἀποσι.
ἐν Ἡσυχ. 12) Ὁρχομενίης Καίλ. Βοιωτ. ἐ-
πιγρ. 13) ἑταῖρος Ἐπιγρ.

Κλῦς (ἄχρ. ὄν. τοῦ «κλύω», ὅπερ ἴδε).

Κλῦσις, εως (κλύω), ἡ· πλύσις, ἀπόπλυσις,
καθάρασις τινος, ιδ. ἱατρ. ἡ διὰ κλυστήρος
ἱπποκρ.

Κλύσμα, ατος (κλύω), τό 1) ὕδρον, δι' οὗ
πλύνουσιν ἢ καθαίρουσι τι, ιδ. λαματικ. ὕδωρ,
δι' οὗ καθαίρουσι πληγὴν ἢ βεβλαμμένον μέ-
λος θάλασσοι, ἱατρ. «Εἰ κλυστήρ Ἦρ. 2,
87· 2) ἐπὶ ἀνηθίε, σημ. = καταπύγων, ἑταῖρα
Πολυδ. 6, 126, 7, 39· 3) κυματωγὴ, τὸ μέ-
ρος τῆς παραλίας, ἐν ᾧ προσκλύζουσι, καθ'
οὗ ἄγνυνται τὰ κύματα Πλουτ. Κατ. 52,
Λουκ. ἐνάλ. διάλ. 6, 3· 4) τόπος, ἐν ᾧ συν-
ἄχονται τὰ πλημμυρήσαντα ὕδατα θαλάσ. ἡ
ποταμοῦ (nasturium), lavacrum.

Κλύσμα, ατος, τό· κύλπος τῆς Ἐρυθρᾶς
θαλάσ. παρὰ τὴν Ἀραινὴν Λουκ. Ἀλέξ. καὶ
πρωτόριον, αὐτόθ. μετὰ λυμένος Πτολ.

Κλυσματίον, ὅποκ. τοῦ ἄνωτ. ιδ. τοῦ κλυ-
στήρ, τό· μικρὸν ἔνεμα, ἐγκλυσμα, μικρὰ ἐγ-
κλυσίς διὰ κλυστήρος ἱπποκρ. 1098.

Κλυσμός, ὁ 1) πλύσις, ἀπόπλυσις τινος, μτγν.
2) ἔνεσις, ἐγκλυσίς διὰ κλυστήρος Δ. Σικ.
1, 82.

Κλυστέον· (ῥ. τοῦ «κλύω»), τό· πρέπει νὰ
ἐνέση, ἐγκλύσῃ τις, μτγν.

Κλυστήρ, ἥρος, ὁ 1) τὸ ἱατρ. ὄργανον κλυ-
στήριον βαρβ. σερδισαῖοι Ἦρ. 2, 87· 2) ἡ
διὰ κλυστήρος ἐγκλυσίς Νικ. ἀλ. 139, ἱατρ.
clyster.

Κλυστηρίδιον, ὅποκ. τοῦ κατωτ. Π. Δίγ.
19, 19.

Κλυστήριον, τό· κλυστήρ (τὸ ὄργαν. καὶ ἡ
δι' αὐτοῦ ἔνεσις, ἐγκλυσίς), ἱατρ.

Κλύτα ἡ· ἑλλ. γυν. ὄν. Δελφ. ἐπιγρ.

Κλυταιμνήστρα, ας ἐπ. ρη, ἡ· Κλυταιμνή-
στρα, (ἡ) θυγ. Τυνδάρου καὶ Λήδας, εὐδελφὴ Ἐ-
λένης καὶ οὗς. Ἀγαμέμνωνος, ὃν ἔπαυλόντα ἐ-
βουλόφονθεν αἰσχροῦς τῆς συμφορᾶς τοῦ μοι-
χᾶς αὐτῆς Λιγίσθου. Ἐφ' ᾧ ἐφονεύθη με-
τ' αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τῆς Ὁρέστου· ὃς πρόσ-
ωπ. τῆς τραγῳδ. Ἀγ. Εὐμ. Αἰσχ. Ἦλ.
Π. Α. Εὐρ. Παρίστατο διὰ μμητικ. χορῶν
Λουκ. ὄργ. Εἶπεν ἀγαλμα Πaus. ὅστις καὶ
τάφον αὐτῆς ἀναφέρει.

Κλύτε, ῥ'. πλ. προστ. ἀφ. τοῦ κλύω Ὀμ.

Κλύτεπέω· (δε κλυτοπέω).

Κλυτία, ἱων. Κλυτή, ἡ 1) θυγ. Ὠκεανοῦ
καὶ Τηόος Ἦσ. 2) θυγ. Μέροπος καὶ μήτ.
Χάλκωνος, βασιλῆως τῆς Κῶ Θεόκρ. 3) θυγ.
Νέδης Φερεκύδ. ἐν Σχολ. Εὐρ. 4) θυγ. Παν-
δαρίου, ἀπεικονισμένη Πaus. 5) θυγ. Ἀμοι-
δάμαντος καὶ μήτ. Πέλοπος Φερεκύδ. ἐν Σχολ.
Εὐρ. 6) ἐρωμένη Ἀπόλλωνος Ὀδιδ. 7) ἱρω-
μένη Ἀμύντορος Σχόλ. Ἦλ. 8) οὗς. Κανδαῦ-
λου Πτολ. Ἦσαιοι. ἐν Φωτ. βίβλ.

Κλυτιάδης, ὁ· Κλυτιάδης (ἀμφ. γρ.) Ἦρ.
Κλυτιάδης, ου, ἐπ. οιο, δ' 1) = Πεί-
ραιος Ὀδ. 2) Δόλοφ Ἦλ. 3) πλ. Κλυτιάδαι,
ὦν, ὄνορ. ἂν, γενεὰ μάντιων ἐν Ἠλιδι Πaus.
4) ἄνδρ. ὄν. Σουῖδ.

Κλυτίας, ου, ἐπ. οιο, δ' 1) Γίγας τις Ἀπολδ.
2) υἱὸς Λαομέδοντος καὶ πατ. Καλήτορος Ἦλ.
3) πενήτορος Λαομέδοντος καὶ πατ. τῆς Ἀθη-
ναίας Φρύου Πaus. 4) υἱὸς τοῦ Θρακῆς Φι-
νέως, πατ. Πειραίου καὶ ἑταῖρος Φινέως Ἀνθ.
Ὀδιδ. 5) υἱὸς Ἀλκαμείωνος καὶ ἀρχηγός τῆς
ἐν Ἠλιδι γενεᾶς τῶν Κλυτιδῶν Ὀδ. 6) υἱὸς
Εὐρύτου, εἰς τὴν Ἀργοναυτίαν Ἀπολ. Ἦρ. 7)
ἑταῖρος Αἰνείου Ἠργ. 8) ἑταῖρος Βάκχου Νόν.
9) υἱὸς τοῦ Κόκλωπος Ἀγριόπου Σχολ. Ἦλ.
10) πατ. Προνόμης Σχόλ. Ἦλ. 11) βασιλ.
Μεγάρων Ζηνόδ.

Κλυτίπη, ἡ· θυγ. Θεσπίου Ἀπολδ.

Κλυτίδ-βουλος, 2' περίφημος διὰ τῆς αὐ-
τοῦ βουλᾶς, δόλους, πανουργίας, ἐπίθ. τοῦ
Ἑρμοῦ Ὀππ. ἀλ. 3, 26.

Κλυτίδ-δενδρος, 2' περίφημος διὰ τὰ ὠ-
ραία αὐτοῦ δένδρα· Πιερίη Φίλιπ. 1 (4, 2).

Κλυτίδ-δόμα, ἡ 1) θυγ. Λαομέδοντος Δ.
Ἀλ. 2) - Μινύου καὶ μήτ. Πρέσβωνος Σχόλ.
Ἀπολ. Ἦρ.

Κλυτίδ-εργός, 2' περίφημος διὰ τὰ ὠραία
αὐτοῦ ἔργα, περίφ. καλλιτέγνης, ἐπίθ. Ἦσαιοι-
στον Ὀδ. 8, 345· Τόχη Ἀγαθ. 65 (10, 64).
Κλυτίδ-καρπός, 2' περίφημος διὰ τοὺς ὠ-
ραίους αὐτοῦ καρπούς· «κλυτόκαρπ. στέφα-
νος» = στέφαν. αὐ εὐγενῆς καρπός ἡ δόξα Πινδ.
Ν. 4, 76.

Κλυτίδ-μαντις, εως, ὁ· περίφημος μάντις,
ἢ Πύθων Πινδ.

Κλυτομήδης, ους, αἰτ. εα· Αἰτωλός, υἱὸς
Ἦννοπος, πυγμαῖος Ἦλ.

Κλυτίδ-μητις, εως, ὁ, ἡ· περίφημος διὰ τὴν
αὐτοῦ σύνεσιν, τὰς ἐπινοίας, τὸ εὐρετικόν,
ἐπίθ. Ἦσαιοι Πaus. 19, 1' ἀρχιτέ-
κτονος Ἐπιγρ. ἀδ. 359 (Πλαν. 43).

Κλυτίδ-μοχθος, 2' περίφημος διὰ τοὺς αὐ-
τοῦ μόθους, ἐργασίας, ἐπίθ. Καλλιόπης
Ἐπιγρ. ἐν ἀγαλμ. ἀόλητ. 33 (Πλαν. 362).

Κλυτίδ-νηος 1) Φαίλαξ, υἱὸς Ἀλκινόου Ὀδ.
2) υἱὸς Ναυδόλου Ἀπολ. Ἦρ.

Κλυτίδ-νοος, συννηρ. - ὄνοος, 2' κλυτόμητις,
ἐπίθ. Παλυνήδους Κυζ. Ἐπιγρ. (3, 4).

Κλυτίδ-παῖς, παιδός, ὁ, ἡ· περίφημος διὰ
τοὺς αὐτοῦ παῖδας Φίλιπ. 66 (9, 262).

Κλυτίδ-πώλος, 2' περίφημος διὰ τοὺς αὐτοῦ
πώλους, ἱπποὺς, διὰ τὴν τέχνην τοῦ διοικεῖν
αὐτούς, ἐπίθ. Ἀἰδωνέως Ἦλ. ε, 654 Ἐπὶ τῆς
Δαρδανίας γῶρας Ὀμ. ἀποσι. 38.

Κλυτίδ-ῥ. ἐπίθ. τοῦ κλύω, 3 x 2 (Ἦλ. 6,

749, 'Οδ. ε, 422) κυρ. ἀκουστός, ἀκουσμέ-
νος, δδ. α) περίφημος, ἐνδοξος κοιν. ἀκου-
σμένος, ἔξακουστος, π. 'Ορ. ἐπὶ θε. καὶ ἡρώων
«κλυτός ἐννοσίγαιος» (δὲ Ποσειδάων) 'Ιλ. ι, 362.
- Ἀμφιγυήεις (δὲ 'Ψεαιστ.) 'Ησ. ἔρ. 70.
- Ἀχιλλεύς 'Ιλ. υ, 320 - Ὀδυσσεύς 'Οδ. ω, 209.
- τέκτων 'Ιλ. ψ, 712. «κλυτὰ φύλ' ἀν-
θρώπων», ε, 361. «κλυτὰ ἔθνη νεκρῶν»
'Οδ. κ, 526. - Ἐρμᾶς Πινδ. Π. 9, 61. «κλυ-
τὸν ἔθνος Λοκρῶν», 'Ο. 11, 97. ἀλλὰ «κλ.
Ἐρινύς» = ἐδολύως ἀκούουσα, ἄγρυπνος, ε-
γρήγορος Λισχ. Χο. 641. ὡς. ἐπὶ θ. πόλ.
οἶον, «κλ. Ἄργος» 'Ιλ. ω, 437. καὶ ἐπὶ πραγμ.
ἀρίστων τῶ αὐτῶν εἶδος, ἰδ. ἐξαιρέτου κα-
τεργασίας ἔργων τοῦ ἀνδρ. οἶον, ὅπλων, ἐν-
δοξίας κτλ. «κλ. ἄλσος» 'Ιλ. ζ, 321. - δώ-
ματα, θ, 834. - ἔμματα 'Οδ. ζ, 58. - δῶρα θ,
417. - ἔργα, υ, 72. ὄνομα κλυτὸν = τὸ ὄν. δι' οὗ
τις ὀνομάζεται (κατὰ τὴν ἔρμην. τὸν ἀρχ.
ἐρμηνευτ.) ι, 364. - αἶων Πινδ. Π. 5, 6. «κλυ-
τὰ φόρμιγγς» 'Ι. 2, 2. - αἶσα 'Ο. θ, 102. -
δαίς, θ, 52 κ. συγν. «κλυτὰν Ἰταλίαν» Σοφ.
'Αντ. 1105. «κλυτὸν ἐνάραον», Αἴ. 177. - Ὀρο-
νίας Ἑβρ. 'Ι. Α. 263. β) ὅτι ἰσχυρῶς τῇ ἀ-
κοῇ ἤχει, θορυβεῖ, ὡς τινες τῶν ἀρχ. ἐρμην.
«κλυτὸν λυμένα» = τὸν παραχῶδη, θορυβώδη
λυμ. 'Οδ. κ, 87. κλυτὰ μῆλα = τὰ θορυβώδη
ποιμνία, ι, 308. «κλυτὰ αἰπούσια» Σοφ. Αἴ.
368. «κλυτός Ἀμφιτρυτή» = ἡ θορυβώδης,
θορυβώδης 'Οδ. ε, 422. «κλυτός ὄρνις» = ὁ θυ-
νατὰ κρᾶζων ἀλέκτωρ (λαλῶν πετεινός) 'Η-
συχ. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ τσαυτ. πλοχῇ προ-
τιμητὰ ἢ σημ. τοῦ «περίφημος» πρὸς «κλει-
τός, κλεινός», ἅπερ ταυτὸς. τῷ «κλυτός»
καὶ ἴδε Βουττ. λεξίλ. clarus, illustris.) 1)
Κλωβός, ου, (Κλυτός, οὐ Σεν. 'Ερσς.) 1)
υἱὸς Λιγυπταῦ 'Υγίν. 2) τοῦ 'Πρακλείδου Τη-
μέου 'Υγίν. 3) ἑταῖρος Φινέως 'Οδιδ. 4)
υἱὸς Πάλλαντος 'Οδιδ. 5) Μιλήσιος, μαθητ.
'Αριστοτέλους, δδ καὶ ὁ 'Αριστοτελικός. 'Α-
θην. β) ἑτεροί Σεν. 'Ερφ.

Κλωστο - τέρμων, ους, 2. περίφημος διὰ τὰ
αὐτοῦ ὄρια, περίφημα ὄρια ἔχων Μανεθ. 4, 28.
Κλωστο - τέχνη, ου, ὁ. περίφημος (ἔξακου-
στός) διὰ τὰ ὄρατα αὐτοῦ ἔργα τεχνίτης,
καλλιτέχνης, ἐπὶ θ. 'Ψεαίστου 'Ιλ. α, 571.
Κλωστο - τεχνικός (κλυτοτέχνης), 3. κλυ-
τοτέχνη, περίφημος τεχνίτη ἀνθρώπων, ἴδιος
Εἰσοτ. 1148, 57.

Κλωστο - τοξός, 2. περίφημος διὰ τὸ αὐτοῦ
τόξον, περίφημον τόξον ἔχων, ἐπὶ θ. 'Απόλ-
λωνας 'Ιλ. δ, 101, 'Οδ. φ, 267.

Κλωστο - φεγγής, ἑός, 2. λαμπρὸς φέγγων,
φωτίζων, λαμπραυγής. - ἀστέρες Μανεθ.
2, 148.

Κλωστο - φημος, 2. περίφημος ἐκ τῆς φήμης,
τοῦ μύθου, ἐνδοξος φήμη, μυθολογία ἔχων.
- Ἀμφίων 'Ορφ. Ἀργ. 214.

Κλυτά, ους, ἢ ἑλλ. γυν. ὄν. 'Επιγρ.

Κλῶμα, ἑκ. κ. π. (ὅ ἐν μὴ 'Ομηρ.), παρὰ.
ἐκλυον (ἑκ. ἐπὶ σημ. ἀορ. δ'), προστ. ἀορ.
ἐκ. κλυθί, κλυτε (ὡσεὶ ἀπὸ τοῦ «κλῶμι», ἐν
ὅλ. τοῖς λοιπ. γρόν. 3) καὶ (καθ' 'Ομηρ. ἀναδι-
πλασ.) κίχλυθι, κίχλυτε (ῥίξ. κλυ-, συγγ. τῇ

«κλε», κλέος, κλει(ω, κλεινός, κλειτός). 1) ἀκούω
τι, αἰσθάνομαι διὰ τῆς ἀκοῆς. 'Θεοδ. δὲ τιν'
ἐκλυον αὐτόν. 'Οδ. ε, 89. «τί ποτ' αὐ κι-
νάθισμα κλῶσις» Λισχ. Πρ. 124. - φθέγμα
590. «κλῶσις τὰ παρὰ θέντα», 686. - βοᾶν
Ἑβρ. Μῆδ. 135. «ὡ πάλιν Ἄργουσι, κ. κλῶσι»
οἷα λέγειν. Ἀριστ. πλ. 601. ἐπὶ γυν. τοῦ
προσ. «οὐκ ἐκλυὼν αὐδῆσαντος» = δὲν τὸν ἡ-
κουσα νὰ θυμῇ 'Ιλ. κ, 47, 'Οδ. δ, 505.
«πῶς οὐ κλῶσι τῆς οἰστραδινῆς κόρης» Λισχ.
Πρ. 591. τοῦ πράγμ. «θεᾶ δὲ μεν ἐκλυει αὐ-
δῆς» 'Οδ. κ, 311. «κλυτέ ἱμάς κλυτέ αὐ-
δᾶς» Ἑβρ. Βακχ. 576. «κλῶσις δὲ τοῦ κλῶειν
θέλων» Ἀριστ. ὄρν. 406. «δεινὸς μὲν ὄραν,
δεινὸς δὲ κλῶειν» Σοφ. Οἰ. Κ. 141. μανθᾶ-
ναι, πληροφοροῦμαι τι ἴδιος δαί, «ἐκκλυτέ
μεν Τρώες - μύθον Ἀλκιβάνδρου» 'Ιλ. γ, 86. ἀκ
(= ἀκ) τῶνδε δρᾶσαι, ταῦτα χρὴ κλῶειν ἑμοῦ.
Σοφ. Οἰ. τ. 235. εἰς ἐν. ἐπὶ σημ. παρῶν.
χρόν. = ἀκήκοα, ἤκουσα, «ὄν κλῶεις ἴσους τῶν
ἱρακλείων ὄντα διασπότην ὅπλων», Φιλ. 261
κ. συγν. π. τραγ. 2) ἀκροῶμαι τινας, εἶσα-
κούω, ὁπακούω (ὅτε μὲν ἀπολ. π. 'Ομ. κ.
ἀλλ. ὅτε δ' ἐπὶ γυν.) «ἐκκλυτε μεν» 'Ιλ. θ,
5. «κλῶθι μου, ἀργυρότοξ'», α, 37. «κλυτέ
ἐπεὶ εὐχομαι» Πινδ. 'Ο. 14, 5. «οἱ δ' ἄρα
τοῦ μάλα μὲν κλῶν ἡδ' ἐπιθοντο» 'Ιλ. ι,
300. «ὅς κε θεοῖς ἐπιπεύθεται, μάλα τ' ἐ-
κλυον αὐτοῦ» (γυναικ. ἀορ. δ'), ἐπὶ τημ.
ιν. γ' ἐν ἀρχ. τοῦ ῥήμ.) = καὶ βεβαίως συν-
εθίζω νὰ τὸν εἰσακούω, ὁπακούω εἰς αὐτ. ἢ
εἰσακούω, ὁπακούω, α, 218 (περὶ τοῦ τοι-
ούτ. ἀορ. τὸ συνήθ. γιγνόμενον σημαίν. πρὸς
'Οδ. κ, 327). ὡς. «ἐκκλυτέ μεν μύθων» =
ἀκούσατε τοὺς λόγους μου, ὅστε ἀκρόασιν
εἰς τοὺς κτλ. 'Οδ. κ, 189. «ἡεὶ δὲ οἱ ἐκλυειν
ἀρῆς» = εἰσέηκουσε τῆς παρακλήσεως τῆς, δ.
767. «οἷακος εὐθυκτήρος ὑστάτου νῆος ἄγαν
καλῶς κλῶουσα» Λισχ. ἀποστ. 698, Σοφ.
συγν. Καὶ ἐπὶ δοτ. «καὶ τ' ἐκλυες ὅ κ' ἰοί-
λησθαι» = καὶ εἰσακούεις ὅποιον θέλεις 'Ιλ. ω,
335. «οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλῶν ἡδ'
ἐπιθοντο» 'Πσ. θε. 474. καὶ ἰδ. «κλῶτε μοι»
'Οδ. ζ, 239, ἀλλ' οὐχ' σπᾶν. κυμαίνει ἢ
γρ μεταξὺ τοῦ «κλῶθι μου» κ. «κλῶθι μοι», ἰδ.
ὡν τὴν ἐπὶ γυν. προτιμᾷ ὁ Βέκκ. π. 'Ομ.
πρὸς. «εὐχομένω μοι κλῶθι» Βίβλ. 13. 'Εν
γύν. αἰσθάνομαι ταῖς αἰσθήσεσιν «κλῶθι ἰδὼν
αἶων τε» 'Πσ. ἔρ. 9. δδ. μανθάνω τι, πλη-
ροφοροῦμαι 'Οδ. ζ, 185. Παρὰ τραγ. = ἀκούω,
ὀνομάζομαι «κακῶς κλῶσι πρὸς τινας» «κακο-
λογεῖσθαι, ἐπιτιμᾶσθαι, λοιδοροῦσθαι ὑπὸ τιν.
(= male audire ab aliquo)» Σοφ. 'Πλ. 524.
«εὖ κλῶσι» Λισχ. 'Αγ. 415. «κλῶειν δικαίως
μᾶλλον ἢ πρᾶξι» Βέκκ. 408. «κα-
κῶς κλῶντι καὶ ἁναχλεις μᾶλλον ἢ μετα-
φύνομαι» 'Αλκ. 961. «κλῶειν ἁναχλεις μᾶλλον ἢ μετα-
φύνομαι» Λισχ. Πρ. 870, audio.

Κλωβίον, τό ὅπλο. τοῦ «κλωβός» Εἰσοτ. ἐν
Δ. Περ. 1131.

Κλωβός (συγγ. τῷ «κλωβός», κατὰ Κούρτ.
τῇ βίβ. κλωβ, κλωβ-ί-ς), δ' κλωβός πετρω-
κὸν, κλωβί, κλωβί, ἰδ. κλωβί, τὸν ὅπου
στήνουνσι οἱ κυνηγοὶ τῶν πετρῶν πρὸς θῆ-

ρευσιν αὐτῶν· «κλωθεύς τ' ἀμφιρρωγας» Ἀντίπατρ. 17 (6, 109).

Κλωγμός κ. κλωσμός (κλώζω), ὁ 1) τὸ φωνεῖν κλῶ κλῶ, κλοῦ κλοῦ, ἢ φωνή τῆς ὀρνίθου (ιδ. κλώσσης) καὶ ἄλλ. πτην. 2) πτυπυσμός, τὸ διὰ τῆς γλώσσης προτάλισμα, δι' οὗ παρακινεῖται τοῦς ἱππ. εἰς τὸ βάδισμα ἢ τὸν δρόμον (τρέξιμον) Πολυδ. 1, 209, Ξεν. π. ἱππ. 9, 10, δι. γρ. «κλωσμός» 3) ὁμοία φωνή, συριγμός ἀπαρτισκίας, ἀποδοκιμασίας, ὃν ἐξέβαλλον ἀποδοκιμάζοντες ὑποκριτὴν, ῥήτορα κλ. - συριγόντων Φιλ. τ. 2, 559, 40.

Κλωδία, (ῥ.) τὸ ῥωμ. ὄν. Clodia, 1) οὗζ. Λουκρέτιου Πλούτ. 2) Μετέλλου καὶ ἀδελφ. ἢ Κλωδίου, ἐπωνομαζομένη «Κουαδραντία» Πλούτ. 3) οὗζ. Καίσαρος· Οὐκαδριανὸς Πλούτ. 4) Κλ. Λαΐα Δ. Κάσ. 5) Κλ. Ποτέστα, ἀπὸ τῆς Βονωνίας, ἀπελευθέρους Γαίου Φλ. Τραχ. ἀποσπ. 6) ἑτεροι, Ἐπιγρ.

Κλωδιανός (ῥωμ. Clodianus), ὁ 1) ποτ. μεθόριος Ἰσπανίας καὶ Γαλλίας, Ἡτολ. νῦν Ἰσπαν. Labregat Menor 2) ἔπων. ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κλωδίδιος, ου, πλ. Κλωδίδιοι = Κλαύδιοι (ὅπερ ἴδε) ῥωμ. ὄν. ἄνδρ. 1) Ἀππίος Κλ. Δ. Σικ. Ἀππίος δὲ Κλ. Πλούτ. 2) Γάιος Κλ. Ῥήγιλλος Δ. Σικ. ἰδ. Πόπλιος Κλ. Πλούτ. 3) Κλ. ὁ Πόπλιος Δ. Κάσ. ἢ «ὁ Κλωδίδιος ὁ πατριάρχης, ὁ ποῦλγερ ἐπικλην» Ἀππ. Σικ. 3) Κάπιτος Κλ. Δ. Σικ. κ. ἑτεροι, Ἐπιγρ.

Κλωδῶνες, ων, αἱ, (Μακιδ.) αἱ μαϊνάδες· «κλωδ. καὶ μιμαλλόνες» (κεφ. γραμ. ἀμφότ. π. Πασσοδ.) Πλούτ. Ἀλέξ. 1.

Κλωζώ (συγγ. τῷ κλώζω), μέλ. κλώζω· 1) ποιῶ κλωγμόν, φωνῶ κλῶν κλῶ ἢ κλοῦ κλοῦ, κλώζω ὡς «οἱ κολινοί» Πολυδ. 5, 89, αἱ ὀρνίθες (ιδε κλώσσω) 2) κραταλίζω τῇ γλώσσῃ, κινῶν αὐτὴν πρὸς τὸν ὑβανίσκον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ οὕτω παρακινῶ τὸν ἱππ. κτλ. εἰς τὸ βάδισμα ἢ τὸν δρόμον· ὁμοίως ἐφώνουν ἢ ἐσθρίετον οἱ ἀρχ. ἀποδοκιμάζοντες ὑποκριτὴν ἢ ῥήτορα, ἀρχ. λεξ. «κλ. καὶ συριγόντων» Δημ. 21, 266.

Κλωθεὶς (= κλώστρια), αἱ Μοῖραι Ὀδ. Κατάκλυθε Σαπφ. ἐν Σχολ. Ἡσυχ.

Κλωθῶ, οὗς, αἰτ. ὦ, κλ. οἶ (ῥ.) μία τῶν Μοιρῶν, ἢ κλώθουσα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἄνθρ. Ἡσ. Πίνδ. Πλάτ.

Κλωθῶν ὡς κ. νῦν, συνών. τῷ «νήθω» (γνέθω) - λίνον Ἡρ. 5, 12 - μίτον Λουκ. ὄραπ. 12· ῥέσ. ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἵτινες κλώθουσι τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἄνθρ. «πῶς οὐκ ἐκλώσασθε παναφθίτον ἡμῶν αἰδοῦς» Ἀντ. Σιδ. 70 (7, 14)· ὁθ. παθ. «τὰ κλωσθέντα» = πεπρωμένα, τὰ πεπρωμένον Πλάτ. νόμ. 12, 960· «τὰ κεκλωσμένα» Φιλῶστρ. ἀμτδ. κ. μτρ. ἐπὶ γλοιώδους γυλοῦ, ὅστις λαμβανόμενος διὰ τῆς χειρὸς ἐκτείνεται νημάτων διχύν· «γυλὴ κλώθοντι» Νικ. ἀλ. 93, νεο.

Κλωθῶν δὲ, ἐπὶ. «τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσίν» ἢ «τὸ δικάσαι καὶ ἐπὶ τῶν πτερυγίων καθέζεσθαι», κοιν. κῶημα· ἀνακλῶν· ὁ δὲ Ἡσυχ.

Κλωμακός, ισα, ἐν· πολλοὺς κλώμακας,

λίθους, πέτρας (βράχους) ἔχων, οὐσα, ὄν, ἡ· θώρηξ, πετρῶδες· - ἰδὲ Ἡλ. 6, 729, ἡμερ. Κλωμαξ, ἄκος, (κλωμαξ ἄκος, Πασσοδ. κ. Βενάλερ. πρὸλ.) κρώμαξ, ὁ· σωρὸς λίθων, πετρῶν (βράχων)· «κλώμακες ἀηδόνων» = οἱ βράχοι τῶν Σειρήνων Λυκόφρ. 653· πρὸλ. globus, globus, Kluump (= βῶλος, ὄγκος) Βουτρ. λεξ. 2, 159.

Κλών, ὠνός, (κλάω) ὁ· κλάδος, τρυφερὸν κλάδος, κοιν. κλωνάρι, κλαδί, βλαστάρι Θεοφρ. αἴτ. φ. 5, 1, 3· «κλώνα μυροῖνη» Εὐρ. Ἡλ. 324· «θαμνηφόρους κλώνας». Ἰων. 423· - νέος Πλάτ. Πρωτ. 334· ἐμβολός Ξεν. κυν. 10, 7· ἀπλήριοι Ἀντιφιλ. 12 (9, 71), συριγόντες.

Κλώναξ, ἄκος, ὑποκ. τοῦ ἄνωτ. ὁ· κοιν. κλωνάρι· Ἡσυχ.

Κλωνάριον, τό· τῷ ἄνωτ. Σχόλ. Νικ. 9ηρ. 665.

Κλωνάριον, τό· ἑταῖρα τις Λουκ. μισθ. συν. Κλωνίζω· κλαδεύω, ἀποκόπτω τοὺς τρυφεροὺς κλάδους, φυλλίζω δένδρ. ἢ φυτόν, κοιν. βλαστολογῶ Σουίδ.

Κλωνίον, τό· ὑποκ. τοῦ «κλών», κοιν. κλωνάρι. βλασταράκι Ἀθην. 15, 680, Θεοφρ. Κλωνίτης, ου, ὁ· κλαδοθήκη, γεμῆτος ἀπὸ τρυφῶν, κλάδους, κλωνάρια· «κλ. πρέμνοι» Ἡρώδ. ἔπιμ. 72.

Κλώνα - κοπέω· κόπτω τοὺς κλώνας, βλαστοκοπῶ, βλαστολογῶ Ἐπιφαν. φυσιολ. 3, 192.

Κλωρο-φυεῶ· ρύω κλώνας Ἡσ. ἔρ. 421 ἐν Μοσχάπ.

Κλωρο-μάστιξ, ἴγος, ὁ· ὁ κλοιὸς δεδεμένος καὶ μαστιγοῦμενος, ὁ ἐν κλοιῷ μαστιγοῦμαι Β. Ἀν. 49, 5.

Κλωρός, ἀττ. ὁ· κλοιός, ὅπερ ἴδε.

Κλωπάζομαι, π. μέσ. = κλέπτω, ποιῶ τι κλοπίαι, κρυφίως Ἡσυχ.

Κλωπάς, αἱ, ὁ· Κλεοπά, ἥτοι Κλεόπατρος Ν. Δ. Ἰώσ.

Κλωπεῖα, ἢ, δι. γρ. τοῦ «κλοπία», ἥς προτιμῆται πανταχοῦ κατὰ τὰ χειρόγρ. Πλάτ. νόμ. 7, 823, κ. μετγν.

Κλωπεύω, ἢ ὀρθοτ. γρ. τοῦ «κλοπεύω» Ξεν. Ἀν. 5, 9, 1, π. Λακ. 2, 8 κ. ἐνιαχ. μετγν.

Κλωπίδα, ὡν· πλαστός δῆμος Ἀττικῆς Ἀριστ. ἱππ. 79.

Κλωπηδῖς, ἐπὶ. κλοπίης, κρυφίως, κοιν. κλέφτικα, κρυφά (τὸ ἀρχ. κρύφα) Β. Ἀν. 1310. Κλωπήζος, ἴων. κ. ἐπ. 3· κλοπαῖος Ἀπολ. Ῥ. 3, 1196.

Κλωπιχός, 3· κληματικός, κοιν. κλέφτικος, κρύφιος· - βήματα Εὐρ. Ῥῆσ. 205· - ἔδραι 512. Πρὸλ. κλοπιχός.

Κλωπο-κάτωρ, ορος, ὁ· κλεπτοτόκος (Σχολ.) ὁ ἐξ ἄνωγ. πατρὸς γεννηθεὶς, ἄγνωστ. πατέρα ἔχων, συνών. τῷ «ἀπάτωρ» Θεοφρ. συριγ. (15, 21).

Κλώσις (κλώθω), ἢ· τὸ κλώθειν, κοιν. κλώσιμα· - λινεργῆς Λυκόφρ. 716, ἐνθα καὶ ἐπὶ τῆς σημ. νῆμα, κλωστή.

Κλώσικω· κλώθω Ἡσυχ.

Κλώσμα, ατος, τό· κεκλωσμένον, πᾶν κλω-

στόν, κελωτρίων λίνον, κοιν. νήμα, κλωστή, βάρμα Ἀθην. 9, 372, Πaus. 6, 20, 4.

Κλωσμάτιον, τό ὄνομα τοῦ «κλωσμά», νηματάκι, κλωστήτσα, μτγν.

Κλωσμός (κλώζω), ὁ κλωγμός (ὅπερ ἴδε), ἴδ. ὀρνίθων, κοιν. κλώζιμον, κλώσσιςμ - ἀλεκτορίδων Πλουτ. 70, 129.

Κλώσσω κλώζω, ἐπὶ τῶν ὀρνίθ. (κοττῶν), ἴδε «φωλάς» Σουίδ. κ. πρὸς τὰ νῦν «κλωσσω», κλωσίζω, κλώσσιμα, κλώσσα.

Κλωστήρ, ἥρος, ὁ 1) «κλωστής» 2) νήμα, κλωστή «τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστήρα σῶζοντες λίνον» Αἰσχ. Χο. 500, Ἀριστ. βᾶτρ. 1347, ἐνθ' ὁ Σχολ. ἐρμην. «τὸ κελωσμένον ἔμματα» 3) ἀτρακτός (ἀδράχτι) Ἀπολ. Ρ. 4, 1062.

Κλωστήριον, τό κοιν. νήμα, κλωστή, ἔμματα, μτγν.

Κλωστής, αἶ, ὁ κλώθων τε, κλώστης Μ. Ἐτ. Κλωστό-μαλλος, 2) στρεψιμαλλός, ὁ ἔχων κλωστά ἔρια Εὔστ. 1638, 17.

Κλωστός (κλώθω), 3) ὡς κ. νῦν, κελωσμένος, κοιν. κλωσμένος, γενεμένος, καμωμένος κλωστή Ἰωσ. ἀρχ. 3, 7, 1. «κλωστοῦ λίνου» Εὔρ. Τρω. 537.

Κλωστρα, τὰ τόσα. Λατίνης Πτολ. (Clostra, Romana) Πλίν.

Κλώψ, ὡπὸς (κλέπτω, ὅς «βλάνψ - βλέπω, βλάν - βλέπω»), ὁ κλέπτης κ. ἐπὶ 0. «κλωπικός» ἔως ἄνδρος Εὔρ. Ρήσ. 645 «κλωπός φωτός», 709, Πρ. 1, 41, Σεν. Ἀν. 4, 6, 17, (ἐνθ' ὁ κοιν. γρ. «κλωπών» ἔσφ.).

Κλώψα εὐχνοῖς ὄρμος τῆς Δ. παραλίας τῆς Βρετανίας Πτολ. νῦν Firth of Clyde.

Κμέλεθραν, τό μέλεθρον Πάμφιλ. ἐν Μ. Ἐτ. 521, 28.

Κμητός (κάρνω), 3) εὐχασμένος, πεποιημένος, μετὰ κόπον κατεσκευασμένος, «κμητά ποιημένα, πεποιημένα» Πούχ. ἴδε πολυμήτορ.

Κναγεύς, ὥς Λακωνίαις, ἀφ' οὗ ἔπαινασθῇ ἡ Ἀρτεμὶς «Κναγία» Πaus.

Κναφάλω (κνέω, ὡς «φθαλλω - φάω») Πούχ.

Κναίω κνάω μτγν. κ. ἀρχ. λῆξ. Συγνός. σὺν 0. Κνακάδιαν, τό ὄρος Λακωνίας Πaus.

Κνακάλος, ὁ ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ παρὰ τοῖς Καφούταις ἡ Ἀρτεμ. «Κνακαλοία» Πaus.

Κνακίας, θωρ. ὁ κνηκίας, ὅπερ ἴδε. Κνακίας, ὁ ὄν. Ἰππου Πaus.

Κνακίων, ὄνος (ὁ τὸν καθ' Ἡρώδ. π. μον. λ. 17, 22), δι γρ. «Κνικίων», «κνακόν = λευκόν» Πούχ.), ὁ πατ. Λακωνίας, ὁ μετέπειτα Οἶνος Πλουτ. Λυκ.

Κνακός, θωρ. 3) κνηκός, ὅπερ ἴδε. Κνάκων, ὄνος, ὁ ὄν. τράγου Θεόκρ.

Κνακός-συμμιγής, ὅς, 2) κνηκοσυμιγής, κνήκω μμιγμένος (ἴδε κνήκω), κατ' εἰκασ. Μαίνεα. ἀντί τῆς ὀπαρχ. γρ. «τερεβινθοκνακοσυμιγής» Φιλῶν. ἐν Ἀθην. 14, 643.

Κνάμα, αἰ, θωρ. ἡ κνήμη. Κνάμεις, ἴδως κ. κνάμεις, ἴδως, θωρ. ἡ κνήμεις, ὅπερ ἴδε.

Κνάμεις, θωρ. ὁ κνήμεις. Κνάμπω, ἀρχ. ἄτε. = γνάμπω. Κνάπτω (κνάω), ἀρχ. ἄτε. = γνάπτω μτγν.

(ἀλλὰ συχν. ἡ γρ. αὐτοῦ καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ παραγῶν κυμαίνει) φαίνω, ἴδ. ἔρια (κναφίζω), φαίνω ἔρεα (μάλλινα) ὑφάσματα, παλαιὰ ἐνδύματα, κατεργάζομαι (διὰ κτυπημάτων καὶ πατημάτων, ἀργάζω), λευκαίνω παθ. ὡς. «παρ' ἑμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται» Ξενοκρ. ἐν Δ. Λαερ. 4, 10. Μτφ. Ξυλοκοπῶ ὄρω, διαφαίνω (πρὸς τὸς κοιν. φράσ. «τὸν ἔτιναξε τὸ πετοῖ, τὸν ἔξυσε, τὸν ἄργασε τὸ π.»), κατασπαράττω, διασπῶ (κατατρίβω) παθ. ὡς. «ἐκνάπτεται αἶν, ἐξ τ' ἀπίφουεν βίαν» (ὁ ὅπὸ τοῦ Ἀγίλ. συρμέν. «ἔκτωρ» Σοφ. Λγ. 1030. «τὸν δὲ Ἀρδιατον εἰλκον παρὰ τὴν βύδον ἐκτός ἐπ' ἀσπαλάθων κνάπτοντες» Πλάτ. πολ. 10, 216. «γναπτόμενοι» 8' Ἀλί δεινῶ. Αἰσχ. Πέρσ. 568.

Κνάπτωρ ἡ γνάπτωρ, ὄρος, ὁ κναφεύς Μαίνεα. 4, 421.

Κνάσω, θωρ. = κνήσω, μελ. τοῦ κνάω.

Κνάσαι, θωρ. = κνήσαι, ἀφ. ἀπαρ. τοῦ αὐτοῦ.

Κνασάν, κολίχινον Ἀρκαδίας Πaus.

Κναφάλιον ἡ γναφάλιον, τό φυτόν, τοῦ ὁποῖον τὰ φύλλα οἱ κναφεῖς μετεχειρίζοντο Διοσκ. 3, 132 (gnaphalion Πλίν. Φ. 1, 27, 10, 61).

Κνάφαλον κ κνέφαλον, κνέφαλλον, γνάφαλον (Λουκ. εἰκ. φων. 4' ρίξ. κναρ τοῦ κνάπτος, κναφεύς Κούρτ.), τό τὰ ὑπὸ τοῦ κναφίως ἐν τῇ κατεργασίᾳ τῶν ὑφασμάτων ἀποφαίνόμενα ἔρια, τὰ ἀποκόμματα τῶν ἐρίων (κοιμάτια, ἀπομεινάδια), ἐν γέν. κροκίς, ἔρια, κροκίσιν, ἐρίοις πεπληρωμένα προσκνέφαλα, στρώματα, (κατὰ Μοῖρ. ἄτε. = τὴν Ἀριστ. ἀποσκ. 84), «κνέφαλλον ἐπὶ τοῦ τυλίου», γνάφαλον ἐπὶ τοῦ μβαλλομένου πληρώματος» Πολυδ. 10, 41, πρὸς Ἡρώδ. περὶ μον. λ. 39, 25, καθ' ὃν Μαίνεα, γράφ. «γναφάλων» Κρατίν. ἐν Ἀθην. 3, 3, ἀνθ' οὗ «γνέφαλλον» Ἀλκαῖ. ἐν Ἀθην. 10, 430, [---].

Κναφαλ-ώδης κ. γναφαλ-ώδης, ὅς, 2' ἐριώδης, ὅμοιος ἐρίοις, κναφάλοις, μαλακὸς δις ἔρια Διοσκ. 3, 37 κ. ἄλλ. μτγν.

Κναφεῖον, ἴων. κναφῆον, τό γναφεῖον, διασπῆριον γναφίως Ἡρ. 4, 14' γναφῆον Λυσ. 3, 15' πρὸς Λουκ. εἰκ. φων. 4, fullonica.

Κναφεύς, ὥς, ὁ 1) γναφεύς (μτγν. ἄτε), ὁ τὸ μμῶσι καὶ πατήμασι κατεργαζόμενος (ἀργάζων) ἔρεα ὑφάσματα, ὁ φαίνων καὶ πείρων (κουρεύων) ἔρια, ἔρεα ὑφάσματα, ὁ λευκαίνων αὐτὰ, λευκαντής Ἡρ. 4, 14, Ἀριστ. σφ. 1128, Σεν. Ἀγχα. 1, 26, Λυσ. 3, 16' 2) ὁ μῶν. ἰχθὺς «γναφεύς» Ἀθην. 7, 297, fullo.

Κναφευτικός, 3' γναφευτικός, κναφεῖ (γναφεῖ) ἀνήκων (ἴδε κναφεύς) ὡς. «ἡ κναφευτική» (ἐνν. «τέχνη») = ἡ τέχνη τοῦ κναφίως ἔρια, ἔρεα ὑφάσματα, ἡ τέχνη τοῦ κναφίως Πλάτ. πολιτ. 282, fullonias.

Κναφεύω κνάπτω εἰμὶ κναφεύς, διαγγέλλομαι τὸν κναφέα, γναφεύω (κοιν. ἄτε.) Ἀριστ. πλ. 166, ἐνθα πρὸς τὸν Σχολ. περὶ τῆς διὰ τοῦ κ γρ.

Κναφῆλον, ἴων. τό κναφεῖον, ὅπερ ἴδε.

Κναφικός, 3' κναφευτικός, «κναφικός κτελεῖ» Σουίδ.

Κνέφος κ. γνάφος μίγν., δ' 1) τὸ ἀκανθώδες ἢ κεντρωτὸν ὄργανον. δι' οὗ ὁ κναφεὺς ξαίνει τὰ ἑρεῶ ὑφάσματα, ἄλλ. «ξάνιον» ἀνάλ. τὸ νῦν λανάρι Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 166. 2) βασανιστικ. ὄργανον Ἰπρ. 1, 92, ἀρχ. λεξ. Κνάψις κ. γνάψις, εὖς, ἢ ἡ πρᾶξ. τοῦ κναφέως, τὸ κνάπτειν, ξαίνειν ἑρεῶ ὑφάσματα Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 166, carduus.

Κνάω, ἀπαρ. κνᾶν, ἀττ. κνήν (Μοτρ. 234), μέλ. κνήσω, ἀόρ. ἐκνήσα· 1) ξίω, τρίβω, ἀποξέω, κοιν. ξύνω· «ἀγγειν κνήν (γ' ἐν. παρ. ἢ ἄχρ. ἀορ. δ' ἐκνήν, ὡσεὶ ἀπὸ τοῦ «κνήμη» Πασσούδ.) τυρὸν κνήσῃ χαλκείῃ» = ξύσαι μὲ τὸν χάλκινον ξύστην κετλ. Ἰλ. λ. 639· «τὸν κνήρον κνᾶν» Ἰπρ. 7, 239, Μέσ. ξέομαι, τρίβομαι, κοιν. ξύνομαι· κνήσθαι (δι. γρ. «κνᾶσθαι») Πλάτ. Γοργ. 594· «τίς ἐνὶ δακτύλῳ κνᾶται τὴν κεφαλὴν» = ποτὶς μὲ ἓνα δακτύλον ξύνει τὴν κεφαλὴν τοῦ Πλουτ. Πομπ. 48 κ. συχν. Λουκ. 2) γαργαλίζω· «οἷον κνήσας ἂν τὴν βίαν» (δι. γρ. «κνήσαις») Πλάτ. συμπ. 185· «ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὡτα πτερῶ κνωμένοις» Λουκ. ὄρχ. 2, γαδρ. Κνεφάζω (κνέφας)· σκοτώω, ἐπισκοτῶ τινα ἢ τι, κοιν. σκοτεινιάζω· «μὴ τις ἄγα θεόθεν κνεφάση στόμιον Τροίας» Αἰσχ. Ἀγ. 130, obsecro.

Κνεφατός (κνέφας), 3 κ. 2· σκοτεινός, ἀμαυρός· «κνεφατά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη» Αἰσχ. Πρ. 1031· «Ἀελίου κνεφαίναν ἱπποστασίαν» Εὐρ. Ἀλκ. 595· «κνεφατός ἀνεφάνη» = ἦλθεν ὅταν νύκτωρ, «σουρούπισσε Ἀριστ. σφ. 124· «κνεφατός εἰς ἀγορὰν φέρουσιν» βᾶτα 1349· ἔπρ. - αἰώς Σχόλ. Ἀριστ. Λυσ. 327.

Κνέφαλον, τὸ κνάφαλον, κναφέλοις πεπληρωμένη στρωμνὴ, προσκεφάλαιον· πρὸλ. Λοδ. Φρόν. 173.

Κνέφας, αὐς, ἀττ. κνέφος (Ἀριστ. ἐκκλ. 306), κνέφατος μίγν. (Πολύδ. 8, 28, 10), κνέφα, δου. ἀττ. κνέφα (Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 15), κνέφει Κριναγ. 38 (7, 733), (πρὸλ. δνόφος, νέφω - ἔσφ. παρὰ τὸ «κνός φάος» Πλουτ. πρῶτ. ψυχρ. 9), τὸ σκότος· «ἐσπέρα, σκότωσις» (Πούχ.) κοιν. σκοτάδι, ἰδ. τὸ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου σκόφως, κοιν. σουρούπι, σουρούπισμα· «ἡέλιος κατέιδυ καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε» Ἰλ. α. 476· «εἰ μελαίνης νυκτὸς ἔξεται κνέφας» Αἰσχ. Πέρσ. 349· «δυσήλιον, Εὐμ. 374· «σκότιον Εὐρ. Βάχχ. 510· «νύχιον, Τρω. 513· «τὸ κατὰ γῆς», Ἰππ. 836· «ἀμφὶ κνέφας» Ξεν. Ἀν. 4, 2, 9· τὸ πρὸ τῆς ἀνατολ. τοῦ ἡλ. σκόφως, ἀμφιλύκη, περίορθρον, κοιν. βαθεῖα χαραγὴ, γλυκοχάραγμα, «πρὶν πάντων τοῦ κνέφους» Ἀριστ. ἐκκλ. 290· «ἄμα κνέφω» Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 15, crepusculum.

Κνέφος, εὐς - οὐς, τὸ τῷ ἀνωτ. ἀρχ. λεξ. «κνέφας κ. κνέφος, δέρας κ. δέρος» Εὐστ.

Κνεφ - ὠδης, εὐς, 2· σκοτεινός, σκιερός, μίγν.

Κνέωρον τὸ τῷ κατωτ. Πούχ. μίγν.

Κνέωρος, («κνῶν»), δ' εἶδος ἀκαλήφης, ἄλλ. «θυμελαία», ἰδ. τὰ φύλλα αὐτῆς Θεοφρ. 1. Φ. 1. 10, 4· «κνέωρον» φυτὸν τι, ὃ τοῖς θεσμοφορίοις υποστράνυνται καὶ ὃ εἰς καθαρίσιν χρῶνται καὶ γυναικείων μόριον» Πούχ. Κνή· ἴδε κνάω.

Κνήθι· αὐ, ἔφετ. τοῦ κνήθω· ἐπιθωμῶ νά ξύωμαι, αἰσθάνομαι κνήθμον, κνησμον, συνών τῷ «κνησεῖω» Μ. Ἑτ. 116, 25, Ἡρωδ. π. μ. μον. λ. 43.

Κνήθμός, δ' κνησμός, καθύς, κοιν. φαγοῦρα, κάψιμο, κάψις, τσούξιμο Νικ. ἀλ. 251, 422.

Κνήθω (κοιν. ἑλλ. κατὰ Μοτρ.)· 1) = κνάω, ξύνω, τρίβω· μέσ. κνήθομαι = αἰσθάνομαι κνησμον καὶ ξύομαι, τρίβομαι· «τὸν ὄνον κνήθεισθαι εἰς τὰς ἀκάνθους τὰ ἑλκή» Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 1· 2) προσενῶ κνηθμόν, καθύς· παθ. αἰσθάνομαι κνηθμόν, καθύς, δι. ἐπιστ. Τιμόθ. 4, 3. Ἐν γῇ. ἐρεθίζω τινά ἢ τι Ἀριστ. προβλ. 31, 4· ἰδ. εἰς ἔρωτα, ὅρ· γῆν κλ. «ὄνος ὄνον κνήθει» Στράτ. 77 (12, 238).

Κνήη - ἀνθιον, τὸ ἄνθος τοῦ κνήκου, ἡ ἔσφ. γρ. τοῦ «κνικάνθιον», μίγν.

Κνήκειος, 2· ὑπερῶρον, ἱερωκρατρινον χρώμα· ἔχων ὡς οἱ τοιοῦτοι εἶδους ἀετοὶ Λουκ. 550, fulvus.

Κνήη - ἑλαιο, τὸ ἑλαιοῦ τοῦ κνήκου (ἴδε κνήκος) Διοσκ. 1, 45.

Κνήκεις, ου (κνήκος), δ' ξανθός, ὑπόξανθος, ἐπών. τοῦ λύκου Βαθρ. μῦθ. 122, 12.

Κνήκινος, 3· δ' ἐκ κνήκου παρεσκευασμένος· «κνήκινον ἑλαιοῦ» Διοσκ. 1, 45.

Κνήκη, ἴδος, ἢ α) ξανθή, ὠχρὰ (κιτρίνη) κηλὶς, ἰδ. νεφάριον ἐν τῷ οὐρ. καταιγίδα προσμηνόν· «διαδωρὴ κνήκη» Ἀριστ. Πλουτ. ἡδ. 582· β) κηλὶς τοῦ ὀφθαλμοῦ γ) εἶδος θυρ· κάδου (ἴσ. κιτρίνης) Πούχ. παρ' ὃ «κνήκης».

Κνήκσει - δῆς, εὐς, 2· κνήκη ὁμοῖος Πούχ.

Κνήκός - πύρος, 2· σιτόχρους, ὠχρός ὡς πυρός (οἶτος), κίτρινος· «ὅαν τὸ σιτάρι Ἀθην. 14, 649· ἐκ κνήκου καὶ πυρὸν παρεσκευασμένος.

Κνήκος, ὁ (ἢ, Πασσούδ. κ. Σμ. τε.)· φυτὸν τι, ἀνήκον τῷ εἶδει τοῦ σκαλόμενου ἢ τῶν ἀκανθίων, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἄνθος μετεμμερίζοντο ὡς πύρον εἰς πῆξιν γάλακτος Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5, 19, Θεοφρ. 1. Φ. 5, 4, 5 κ. ἄλλ.

Κνήκός, δουρ. κνᾶκός, 3· ὡς κ. νῦν κνήκας, ὑπωχρὸς (ὄλλαν κίτρινας), οἷον τὸ ἄνθος καὶ ὁ σπόρος τοῦ κνήκου Σχόλ. Θεοφρ. 7, 16, ἴδε Κνάκων (κνρ. ὄν.) Θεόφρ. 3, 5· ἐπὶ λύκου Βαθρ. μῦθ. 113, 2· ἴδε κνήκας.

Κνήκ - ὠδης εὐς, 2· κνηκείδης Θεοφρ.

Κνήκων, αἰνος, ἥρω. κνᾶκων, δ' ὠχρός, ξανθοκίτρινος, ὄν. τράχ. ἴδε κνρ. ὄν. κ. κνήκος.

Κνήμα, ὡς (κνάω), τὸ τὸ ξερὰνυθισμένον, ἀπεξεσμένον, τετριμμένον, ἀπόξεσμα, τρίμμα Ἰπποκρ. ἐν Γαλην. λεξ. 502.

Κνήματις, 3· κνήμη ἀνήκων Γαλην. λεξ. 502.

Κνήμα - ὄργος, 2· ἄργος (λευκός) τοῦς πόδας Θεόφρ. 25, 127· ἄλλὰ κ. «κνημῶδες, παρ' ἡνυκμῶς» ἔρμη· Πούχ.

Κνήμη (κνάω, κνάτω Λοδ. κ.), ἢ 1) τὸ κατὰ μέρος τοῦ σκέλους, τοῦ ποδός, τὸ μεταξὺ γόνατος καὶ σφυρῶν, τὸ ὁποῖον τῆς κνήμης μετὰ τοῦ γαστροκνημίου, βαρβ. γάμπα Ἰλ. δ. 147· «γούνατά τε κνήμαί τε πόδες τε», ρι 386· «μηροὶ τε κνήμαί τε» Ὀδ. θ. 135, ὡς Πλάτ. Τιμ. 74· «κνήμην διεπέρασαν δούρ» Εὐρ. Φοῖν. 1403, Ἰπρ. 6, 125, Ξεν. Ἑλλ.

δ, 4, 58 κ. μτγν. 2) τήτινος (ἐφετινός) βλα-
στός φυτοῦ μεταξὺ δύο κόμβων, πυκνοὶ κόμ-
βοὶ φυτοῦ, «κνήμαι πυκναὶ» Θεοφρ. Γ. Φ. 9,
13, 5· 3) ἀκτίς τροχοῦ Πολυδ. 1, 144, ἄλλ.
«κνήμια», 10, 157· τὰ πλάγια ξύλα, τὰ
ὅποια βασιτάζουσι τὴν πείρινθα ἢ καμάραν
τῆς ἀμάξης Ἡούχ. tibia.

Κνήμη ἔδε Κρήμιοι.

Κνήμια, ἢ ἀκτίς τροχοῦ Ἀυσ. ἐν Πολυδ.
10, 157· «τὰ ὀρθὰ ξύλα τῶν ὀρόνων» Ἡούχ.
Κνήμιατος, 3· κνήματος Ἰπποκρ. ὅστ. φύσ. 10.
Κνήμιον-φύρος, 2· κνήμιδας φέρων, φορῶν
Πρ. 7, 92.

Κνήμιον-τῶς (κνήμιδω), 3· κνήμιδας ἔχων.
Κνήμις, ἴδος (αἰὼλ. αἰτ. κνήριν Β. Ἀν.
1207, κνήμιν Ἐδστ. 266, 18), (κνήμη), ἢ
1) στρατιωτικ. προσωλακτικὴν κάλυμμα τῆς
κνήμης, ὅπερ συνίστατο ἐκ δύο τμημάτων, συν-
ερμολογούμενων διὰ πορπῶν καὶ καθήκεν ἀπὸ τοῦ
τόνατος εἰς τὰ σφύρα καλύπτον οὕτω τὴν
κνήμ. μετὰ τοῦ γαστροκνημίου· «κνήμιδας
μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε καλὰς, ἀρ-
γυρέοισιν ἐπισφουρίοις ἀραρυίας» Ἰλ. τ, 369·
ἦσαν κατεσκευασμένοι ἐκ σιδήρου ἐλάσματος
κεκασσιτερωμένοι, α, 613· καὶ ἐξ ὀρείχ' ἀλκου
Ἡο. ἀπ. 122. «Εἶς, εἶδος ὑποδημάτων ἢ
περικνημίδων ἐκ βασιλοῦ δέρματος πρὸς προ-
τάξιιν τοῦ ποδ. ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν, ἀνά-
λογοι τῷ νῦν βαρβ. τοῦζλοκι» «περὶ δὲ κνή-
μῃσι βοείας κνήμιδας βαπτὲς δέδετο, γρα-
πτὲς ἀλεβίων» Ὀδ. ω, 227· «κνήμιδες, αἰχ-
μῆς καὶ πετρῶν προβλήματα» Διοχ. Ἐπτ.
676· διάφοροι τῶν «ὑποδεσμών» καὶ «κρηπί-
δων», ἴφ' οἷν ἐφόρουσιν αὐτὰς Πολυδ. 11, 9,
4· «ἢ κνήμεις ἀπ' ἄκρων ταρασῶν εἰς γόνυ διή-
κει συνάπτουσα πρὸς τὸν ὀύρακα» Ἠλιάδ.
9, 15· 2) ἢ σιδηρὰ στεφάνη τοῦ τροχοῦ,
ἣτοι τὸ σιδηρὸν περικάλυμμα τοῦ γύρου τοῦ
τροχ. ἄλλ. «ἐπίσσωτρον» (ἐπ.) Δ. Σικ. 18,
27· 3) = κνήμις Δ. Περ. 714· [κναμίδες, μετὰ
τὰ παντὶ ἐπὶ τῆς μτφ. σημ. οἰκία Ἀλκαϊ.
ἐν Ἀθην. 14, 627], ορεα.

Κνήμις, ἴδος (Κνήμις, ἴδος Μ. Ἐτ. 360,
33), ἢ 1) σειρά ὀρέων μεταξὺ τῆς χώρας τῶν
ἐντεῶθεν ἐπονομαζομένων Ἐπικνημιδίων Ἀσ-
κρῶν καὶ Φωκίδος Στράβ. 2) πόλ. ἐπὶ ὀρων.
ἄκρῃ, ἀποτελουμένη ὅφ' ὀρων. σειράς ὀ-
ρέων Σκύλ. Πλίν.

Κνήμο-παχὺς, ἴος, ὁ· παχὺς τοὺς πόδας,
παχὺς πόδ. ἔχων Θεοφρ. Γ. Φ. 9, 4, 3·
πρόλ. Λοβίη. Φρόν. 535.

Κνήμις (κνήμη, κνάω), (μόν. ὁ πλ. π. Ὀμ.)
ὁ· 1) ἡ κνήμη τοῦ ὄρου, «ἀρεινοὶ γόποι μετὰ
τοὺς πρόποδας ἀνωτέρω» Ἐδστ. τὰ ἀνωτέ-
ρω τῶν προπόδ. καὶ πόδων δασυδὴ μέρη,
ἡκαὶ ὄρους· «Ἰδης ἐν κνημοῖσι» Ἰλ. 6,
821· «κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγκυα ποιήεντα»
Ὀδ. 8, 337 κ. μτγν. π. Ἀπολ. Ρ. 3, 1852·
2) εἰς ἐν. ὄρος Ὀρφ. Ἀργ. 602, 637, salius.
Κνήμις· Σπαρτιάτης στρατιῶς Θουκ.

Κνήμιον 1) περιβάλλων τινὰ κνήμη· 2) φοβε-
ρὸν Ἡούχ. «πολλὰ κνήμιώεις κώρους εἴ-
χε», ἐπὶ ἀτυχ. ἔραστοῦ Ἑρμησιάν, ἐν Ἀ-
θην. 14, 598.

Κνήμη-ὠδὴς, εως, 2· ἐρμην. λέξ. τοῦ· κνήμη-
γος, παχὺ κνήμος, παχέϊας κνήμης ἔχων Ἡούχ.
Κνήμων, ὠνος, κλ. Κνήμων (Αἰλ.) 1) ἀ-
γρότης τις Αἰλ. 2) ἕτερος Δουκ.

Κνήν· ἔδε κνάω.

Κνήσιώ, ἔρετ. τοῦ κνάω· κοιν. ἔλλ. = τφ
ἀττ. «κνηστικῶς ἔχω» Μοίρ., ἔφεται κνή-
θεσθαι, θέλω νὰ κνήθωμαι, τρίβωμαι, αἰσθά-
νομαι, ἔχω κνησμόν, κοιν. φαγοῦρα.

Κνήσιάω· τῷ ἀνωτ. κ. συνών. τῷ «ψωριάω»,
ἀττ. ἀπαρ. κνησίην Πλάτ. Γοργ. 494, Ἀ-
ριστο. ἐκκλ. 919· κνησιεῖ Αἰλ. Γ. Ζ. 7, 35, prurio.

Κνήσις, εως (κνάω), ἢ τὸ κνήθεσθαι (ἐξε-
σθαι), τρίβεσθαι, τρίψις, γαργαλισμός· «κνήσις
καὶ τρίψις» Πλάτ. Φίλ. 46· «ταῖς τῶν κνή-
σεων ἡδοναῖς» 51· «τῶν ὀτων» Πλουτ. 70, 167.
Κνήσι-χρῶσος, 2· χρυσὸν τρίβων, ἐκθί-
της ῥίνης· ῥίνη Φίλπ. 16 (6, 92).

Κνήσιμα, ατος, τό· 1) κνήμα Ἐν. συμ. 4,
28· «κνήματα φαλαγγίων» = δόχηματα Αἰλ.
Π. Γ. 13, 45· 2) ἔστρα, ψήκτρα· «ψήκτρας
κνήσιμα σιδηρόδετον» Κόιντ. Μαίκ. 6 (6, 233).

Κνήσιμανή, ἢ κνησμός, Ἐπιγρ. ἀδ. 448
(παραρ. 304), κ. μτγν.

Κνήσιμος (κνήθω, κνάω), ὁ· κνησμός (φαγοῦ-
ρα), γαργαλισμός, ἐρεθισμός Ἰπποκρ. τ. 3
349· «κνησμόν ποιεῖ ἡ ἀκαλήφῃ» Δίφιλ. ἐν
Ἀθην. 3, 90, Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 6, 28· «κνησι-
μὸν περὶ τὴν χεῖρα συμβάντος» Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ.
7, 232.

Κνήσιμ-ὠδὴς, εως, 2· α) κνησμόν, γαργα-
λισμόν προξενῶν, κνηστικὸς, ἐρεθιστικὸς Ἰπ-
ποκρ. 6) ὁπὸ κνησμοῦ, γαργαλισμοῦ πά-
σχω, κνησμόν, γαργαλισμόν ἔχων· «διὰ
θεοῖς αὐτόθ. Ἐπὶρ. ὠδῶς Γαλην. 19 γ. 70,
1· ἔδε κνησμός.

Κνήσιτῆρ, ἥρος, ὁ· 1) ξυστική μάχαιρα, μάχ.
πρὸς ἔξιν Νικ. θηρ. 85, ἀλ. 308· 2) φονεὺς
Ἡούχ.

Κνήσιτῆριον, τό· τῷ ἀνωτ. 1) Ἡούχ.

Κνήσιτι· ἔδε κνησις.

Κνήσιτάω· κνησιάω Κλ. Ἀλ.

Κνήσιτικός, 3· κνησμόν, ἐρεθισμόν προξε-
νῶν· λόγοι Σχόλ. Ἐδρ. Ἰππ. 304.

Κνήσιτις, εως κ. ιος, ὅστ. κνήσιτι (= κνήσιτι),
(κνάω), ἢ 1) ξυστική μάχαιρα, ἔστρας, ὅστις
πρὸς ἔξιν τυροῦ (πρόλ. τυροκνησις, κοιν.
τυροῦστρα)· «κνή τυρὸν κνήσιτι χαλκείῃ»
Ἰλ. λ, 640· κνήστιν Ἀεων. Ταρ. 14 (6, 305)·
2) = κνησμός Ὀκπ. ἀλ. 2, 427, cultor.

Κνήσιτις, ἴδος, ἢ· «κν. κόλη», ἴδος τριχῶ-
κοσμητικῆς βελόνης, βελόνης τῆς κόμης (πρόλ.
τέτις) Πλουτ. Ἀντών. 87· ἄλλ' ἐν τῇ αὐτῇ
διηγήσει· «βελόνη» Δ. Κάσ. 51, 14, calamistrum.
Κνήσιτός (κνάω), 3· ἔξεσμένος· «κν. ἔρτος»
Ἀθην. 3, 111.

Κνήσιτρον, τό· 1) = κνησιτῆριον Ἰπποκρ. 2) =
κνήωρος (κνήωρον Πασσέδ.), Γαλην.

Κνήφι, ἄκλ., ὁ· θεὸς τῶν Αἰγυπτίων, ὃν ἔ-
λάτρευον ἀπεικονίζοντες ὡς ὄφιν Πλουτ. Ἰσ.
κ. Ὀσ.

Κνήφη (κνάω, κνήθω), ἢ 1) = κνησμός Σχόλ.
Ἰλ. 6, 820· 2) ψάρα, Ὀ.

Κνήδα, (καθ' ἑτεράκιτι μεταπλ. ὥστε ἀπὸ τοῦ

«κνίς» ἐν. αἰτ. τοῦ «κνίδη» Ὀππ. ἀλ. 2, 429, [ω].

Κνιδάω· δέρω τινά κνιδάει, κοιν. τὸν δέρω με τσουκνιδάει Ἰούχ. παρ. ὃ ἔσφαλ. «κνηδάω» καὶ «κνιδάται» δάκνεται· = αἰσθάνεται καθὼν ὁμοίαν τῇ ἐκ κνίδος (τσουκνιδάει) προξενουμένη.

Κνιδέεις, 2· κνιδέας Διοσκ.

Κνιδ-έλαιον, τό· ἔλαιον ἐκ κνιδίου κόκκου ἢ κνιδόκκκου παρεσκευασμένον Διοσκ. 1, 44.

Κνιδή (κνίζω), ἡ 1) κοιν. ἑλλ. κατὰ Μοῖρ. = τῷ αὐτ. «ἀκαλήφῃ», κοιν. τσουκνίδα «ἀκαλήφῃ, κνίδῃ», Ἀρχέστρ. ἐν Ἀθην. 7, 285, Διοσκ. 4, 94· «ἐν κνιδάει καθέδω» = κοιμῶμαι ἐπάνω εἰς τὰς τσουκνιδάει, ἴς τὰ γὰρ αὐτὰ Θεοφρ. 7, 109 κ. μετγ. 2) εἶδος μαλακίου, ὅπερ φάσκον τις αἰσθάνεται κνησμὸν ἢ καύσιν ὁμοίαν τῇ ἐκ τῆς ἐπαφῆς τῆς κνίδος, θαλασσία κνιδή (urtica maritima) Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 16, Ἀθην. 3, 90, urtica. [-].

Κνίδη, ἡ· δούλη τις Ὀρελλ. ἐπιγρ.

Κνιδίνιον, τό· φρούριόν τι παρὰ τὴν Ἐφεσ. Δ. Σικ.

Κνιδίος κόκκος, ὁ· ὁ καρπὸς τοῦ θάμνου «ἡ θυμελαΐα», ἄλλ. «κνιδόκκκος», ἐκ τοῦ δ-ποιῶν (ἢ τοῦ σπόρου αὐτοῦ) παρεσκευάζον δραστήριον καθάρσιον Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 2, 66.

Κνιδό-κακκος, ὁ· τῷ ἀνωτ. Ἀλ. Τραλλ. 10, 569.

Κνιδό-σπερμα, ατος, τό· τῷ κατωτ. Ἀλ. Τραλλ. 7, 316.

Κνιδό-σπερμον, τό· σπὸρος κνίδος, κοιν. τσουκνιδόσπορος Ἀλ. Τραλλ. 5, 262.

Κνίδος, οὐ (κνίδῃ), ἡ 1) πόλ. Καρίας, ἐκτι-σμένη ἐν μέρει μὲν ἐπὶ τῆς ἡπείρου, ἐν μέρει δ' ἐπὶ τινος νήσου, μετὰ τῆς ἡμετέρας ἐνωθείσης, εἶγεν ἱερὸν Ἀφροδίτης, 80. καὶ ἡ Ἀφροδίτης πόλις· ἐπωνομάζετο. οὐν ἐρείπει ἐπὶ τοῦ ἀκρωτ. Κρίος (Κάβο - Κριό) Θουκ. Ξεν. κατ. Κνιδίου Ἰπρ. ἡ «Χερρονήσοι αἱ ἀπὸ Κνιδίου» Αἰλ. ἡ «οἱ ἐν Κνιδίῳ Χερρονήσοι» Πλουτ. ἡ Κνιδίων Ὀάλασσα· Πλουτ. ἡ Κνιδίων λέσχη· ἐν Δελφοῖς Πλουτ. ἡ Κνιδία, ἰων. κ. ἐπ. ἱ) α) ἐκόν. Ἀφροδίτης Εὐδην. ἐπιγρ. Πλαν. Λουκ. ἐρ. 6) ἡ γῶνα αὐτῆς Καλλ. Ἕμν. ἐπίθ. Κνιδίος, 3· «Κνιδίῃ γῶρῃ» «Κνιδίος κάλαμος» Φανί. ἐπιγρ. «Κνιδία κεράμια» Ἀθην. - κρόμμου Θεοφρ. 1. Φ. 18. «Κνιδίος κόκκος» Ἀθην. Θεοφρ. 80. καὶ ἡ παροιμ. «Κνιδίον κόκκον φύχειν» Διογεν. ἐπίρ. Κνιδόθεν, τὰ Κνιδόθεν Λουκ. Λεβίγ. 2) ἴσ. πόλ. τῆς Κύπρου Τζέτζ. Ἀθ. Σακελ. Κυπρ. σ. 154, [ω].

Κνιδίον-οργή, εος, 2· εἰργασμένος, κατεσκευασμένος ἐν Κνιδίῳ, ὁ ὢν προῦν Κνιδίας τέχνης, ἐργασίας Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ. 173.

Κνιδόω· κνιδάω (ζ).

Κνιδάωαις, εως (ὡσαι παρὰ τὸ «κνιδάω»), ἡ κνησμός, καθοίς (ὁμοία τῇ ἐκ τῆς ἡμίστιος τῆς κνίδος προξενουμένη), κοιν. τοούτις Ἰπποκρ. 101. [ι].

Κνίζα, ης, ἰων. κνίζη ἢ κνίδη Ἀνακρ. ἐν Μ. Ἐτ. 523, 10, ἐνθα κατὰ Βέργα. «κνίζη», ἐπίρ. = ἐξεσμένος, τετρίμμένος.

Κνίζος (κνίζω), 3· κεκολωμένος, ἐξεσμένος, τετρίμμένος Ἀνακρ. ἀποσπ. 87, (κατὰ Λοδεκ. παραλ. 207· ἴδε κνίζα (ταῦτ. τὸ χωρ.) κ. Εὐστ. 1746, 13.

Κνίζω (συγγ. τῷ «κνάω, κνήθω»)· χαράσσω τι, ξύω, ξέω («ἐξ ἐπιτολῆς καὶ ἰσχυρῶς καταξέω» Εὐστ. 1746)· «ἐπὶ βραχὺ κνίσαντες οἱ θηρίω» Ἀθην. 2, 51 κ. ἔνιαχ. μετγ. «ἐπτόνω» Μ. Ἐτ. μεῖδω, κατατρίβω, «ἐκνίσω ὅπιν» Πινδ. 1. 4, 58· «οὐ κατ' ἐπος σου κνίσω τὸ ῥῆμα ἕκαστον» Ἀριστ. βάτρ. 1198. Σύνθ. μετγ. ἐμβάλλω τινὶ πάθος, ἴδ. ἐρω-τα, ἐρεθίζω, παροξύνω, παροργίζω· «λάγω κνίζον ὄργαν» Πινδ. Ν. 5, 32, ὡς. ἐπὶ ὄργῃς Π. 11, 23· «ἐκνίζε νιν χάρις», 1. 5, 48· κνίζομένα = τεθλιμμένη, λελυπημένη, Ὁ. 41· «ἐλ σε μὴ κνίζοι λέγος» Εὐρ. Μιδ. 568· «ἦν τι κνισθῆς», Ἀνδρ. 209· ἐπὶ ἐρωτ. «ἐν ἐρωτῇ, τὰς ποκ' ἐκνισθῆ» = τὴν ἐρωμένην, πρὸς ἣν ποτε ἐξεκαύθη (ὅπ' ἐρωτος) Θεοφρ. 4, 22· «ὁ παῖς κνίζει με» Στράτ. 47 (17, 205) κ. συγγ. ἐν Ἀνθ. κ. πεζ. «τὸν δὲ ἐκνίζε τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρως» Ἰπρ. 6, 62 κ. μετγ. Ἀπκ. 37, Ἀθην. 13, 577· ἔτι, λυπῶ τινά, «ἐτερεπόμην, ὅμως δ' ἐκνίζε μ' αἰ τοῦτο» Σοφ. Οἰ. τ. 786· «τὸ βούλει σθαί μ' ἐκνίζει» Εὐρ. 1. Α. 330· «κακίαις μ' ἐκνισε» Ἀριστ. σφ. 1285· «τὰ σμικρὰ αὐτῶν μιν κνίζει» Ἰπρ. 7, 10, 5· «ἐκνίζει Ξέρξης ἡ γνώμη», 7, 12 κ. μετγ. [ἐν τῷ μέλ. τ' Ἀριστ. βάτρ. 1198, punco.

Κνικ-έλαιον, κνίκινος, δι. γρ. τοῦ «κνηκί-λαιον, κνήκινος», ὅπερ ἴδε.

Κνίκιον, τό· εἶδος τριφύλλου Διοσκ.

Κνίκεία (πρόβλ. κνιπός, σκνιπός), ἡ· κυμινός, πριστία, φιλαργυρία, πτωγία, ἐνδεΐα μετγ.

Κνίπειος, 2· κώνωπι ἀνήλων, μετγ.

Κνίπια, ἡ· κνιπέια μετγ.

Κνίπιον-λόγος, ὁ· μικρὸν πτην. θρυσόκαλ-πτης ἡ δεινδοκαλάπτης, ὅστις τρέφεται ἐξ ἐν-τέρων Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 3.

Κνίπιος (κνίζω = κνήθωμαι, κνιπῶν), 3· α) μικρολόγος, φιλάργυρος, κυρ. ὁ τὰ πάντα εἰς τὰ μικρότατα μόρια διαιρῶν καὶ τὰ μὲν κρῦτατα διερευνῶν, κυμινοπρίστης Λουκίλλ. (9, 172)· «ὀλίγα διαπανῶν» ἀρχ. λεξ. πρόβλ. κνιπός, σκνιπός· 6) ὁ πάσχιον ὅπν κνιπότη-τος, νόστου τῶν ὀφθαλμ. «κνιπὸν τοῦς ὀφθαλμοῦς» Ἰούχ.

Κνιπότης, ητος, ἡ 1) κυμινοπριστία, φιλαργυρία (ζ)· 2) εἶδος ὀφθαλμίας, φλογώσεως τῶν ὀφθαλμ. καθ' ἣν οὗτοι φαίνονται μικροὶ καὶ ὀστροὶ Ἰπποκρ. 413, 29· 3) κνησμὸς Ραλην. λεξ. 502.

Κνισάω, αμεῖβ. 1) κνιδικεύομαι, φιλαργυ-ρέω, εἶμι κίμειξ, φυλάργυρος· 2) διαφθεῖραι· «κνισσωμένοι καρποὶ» ὅπν ἐρυσίτης διεφθα-μένοι· Ἰούχ.

(Κνίς, ἄχρο. ὄν. ἐξ ἧς ἡ αἰτ. «κνίδα», ὅπερ ἴδε)· πρόβλ. Λοδεκ. παραλ. 84.

Κνισα, ης (ἔσφ. γρ. κατὰ Δράκ. 21, 4), ἡ κνίσσα, ὅπερ ἴδε.

Κνισάω, κνισάεις κατ. ἴδε κνισάω, κνισα-σάεις.

Κνίσω, δωρ. = κνίζω.
 κνίσμα, ατος (κνίζω), τό 1) ἐρέθισμα, ἐρεθισμός εἰς ἔρωτα, κυρ. τὰ ἀμύδατα ἐπισκώματα καὶ παιδιὰ τῶν ἐρωμένων, ψαλλήματα κτλ. κοιν. τὰ παιγνίδια καὶ πειράγματα τῶν ἐρωτευμένων μὲ τοιμήματα κτλ. «τὰ ποθούτων κνίσματα» Πομπή. 2 (7, 219)· ἐν συνόλῳ. τοῦ «φίλιμα» Στράτ. 51 (7, 309)· «κνίσματα οὐκ ἐν ἔχιν», Ἐπιγρ. ἀδ. 6 (12, 67) κ. συχν. ἐν Ἀνθ. 2) ἀπόκνισμα, ἀπόδυσμα, ψαθύριον, θραύσμα, κοιν. ξύσμα, κορματάκι· «κνίσματα καὶ περιτμήματα τῶν λόγων» Πλάτ. Ἰππ. μελ. 304.

Κνίσμος (κνίζω), ὁ 1) κνησμός, δυσάρεστος ἐρεθισμός τῆς ἐπιδερμ. δόξ., καδοίς, κοιν. φαγούρα, τζούζιμο μτγν. 2) συνήθ. μτφ. ἡ ἠθικὴ καὶ φυσικ. παρακίνησις, ἔσφαξις εἰς ἔρωτα, ἔρωτικ. ἐρεθισμός Ἀριστ. πλ. 974 «τὰδ» ἔστι κνίσμος καὶ φιλημάτων φόρος» Σοφ. ἐν Ἀλφ. 11, 487· 3) ἔρις, ἐρωτικὸν ἐπίσκιωμα, παιδιὰ ἔρωτολήπειαν· «κάν μοι κνίσμος τις πρὸς αὐτὸν ἢ διαφορά γένηται» Ἀλκ. φρ. 1, 29· 4) εἶδος ἄσματος Ἀλφ. 14, 618 ἡ χοροῦ Πολυδ. 4, 100.

Κνίσμ-ωδης, εως, 2· κνησμώδης, κνησιτικός μτγν.

Κνισοδιώκτης, ου, (κνίσα, διώκω), ὁ, δι. γρ. ἐν Βατραχ. 232 (235), ἐνθα Baumeister ἔγραψε «νεκρὸν ἔσταν».

Κνισοζώμας, παράσιτος τις Ἀλκίφρ.

Κνισο-κόλαξ, ατος, ὁ· κνισοκόλαξ.

Κνισο-λοιχός, ὁ· κνισολοιχός.

Κνισώ· κνισώω

Κνίσσα, ης, ἐπ. κνίσση (κυρ. κνίσα Δράκ. 21, 4, Εἰδ. 1766, 30. 1819, 39· 60. Βέκκ. γράφ. π. Ὀμ. «κνίσση», ἥτις δι' ἐνὸς α γρ. ὁρθότερα καὶ ἐν τοῖς ἐξ αὐτοῦ παραγωγ.) (κνίζω), ἡ 1) ὡς κ. νῦν, ὁ καπνὸς καὶ ἡ ἰσμή ἢ ἀναδιδόμενη ἐκ λιπώδους κρέατος, ὁπταμένον ἐν πυρὶ, ἰδ. ἐν ταῖς θυσίαις, ὁμῇ τῶν ὁπταμένων, τρημάτων τοῦ θύματος (πρόβλ. Ἀριστ. μετρωρ. 4, 9)· «κνίσσην (ἢ διὰ σο γρ. οὐδαμοῦ π. Ὀμ. ἀπαντᾷ ἥδη, ἀλλὰ κατὰ τὸν Πλάτ. μόν. γράφοι.) ὁ ἐκ πεδίου ἀνέμει φέρον οὐρανὸν εἶσω» Ἰλ. 6, 548· «τῶν μηρίων τὴν κνίσσαν (ὡς «κνίσαν») οὐ διαφρήσεις» Ἀριστ. ὄρν. 193, . συχν. Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 2, 60 κ. πρ. Λουκ. Τίμ. 9· 2) τὸ λιπώδες ἐπὶ πλουν, ἐν ᾧ περιετυλίσσονται τὰ ἐν τῇ βιωμῇ καύμενα τεμάχια τοῦ θύματος, «τὰ ἱερὰ κρέα», λίπος· «μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τὴν κνίσσῃ ἐκάλυψαν» Ἰλ. α, 460· «κνίσσῃ δὲ τυγῇ» Ὀδ. μ, 369· «κνίσση κῶλα συγκαλυπτὰ» Αἰσχ. Πρ. 496, nidgr.

Κνισσάεις, εσσα, ἐν, δωρ. = κνισσάεις· -καπνός Πινδ. Ἰ, 3, 84· «-μήλων πομπά» Ὀ. 7, 80.

Κνισσαλέος, 3· πλήρης κνίσσης, κοιν. γεμάτος ἀπὸ κνίσσαν.

Κνισσάνει, δωρ. = κνισσάνει, ἐν. δωρ. τοῦ «κνισσάεις» Πινδ. Ἰ, 3, 84.

Κνισσάριον, τό· ὄψος τοῦ κνίσσαν, τὸ μικρὸν λίπος Σουῖδ. Σχόλ. Ἰλ. α, 66.

Κνισσάω, ὁρθότ. κνίσάω· πληρῶ τι κνίσσης, κοιν. γεμίζω ἀπὸ κνίσσαν, καπνίζω μὲ κνίσσαν.

«τὴν ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἤκεις, ἔφ' ὅτ' κνισσάμεν ἀγυιάς» Ἀριστ. Ἰππ. 1320· «χοροὺς ἱστάναι καὶ κνισσάν ἀγυιάς» Δημ. 21, 51, (ἐνθα κατωτ. «κνισσάν βωμοῖσι» Χερσ. § 52· κ. «κνισσάν βωμούς» Εὐρ. Ἀλκ. 1156)· «κνισσάν πέμπειν καὶ λιπαρίαν ἀπὸ τῶν θυσιῶν εἰς τὰς ἀγυιάς» Β. Ἀν. 268, 6· «κνισσάν περὶ τοὺς βωμούς» Λουκ. Ζ. τραγ. 22.

Κνισσάεις, εσσα, ἐν, ὁρθότ. κνίσσηεις, εσσα, ἐν πλήρης κνίσσης, κεκαπνισμένος κνίσση· «κνισσάν δώμα» = ἐλῶδες (Πούχ.) Ὀδ. κ, 10· πρόβλ. τὸ δωρ. κνισσάεις.

Κνισσηρός, ὁρθότ. κνίσσηρός, 2· τῇ ἀνωτ. = παραφλογοῖσκα Ἀγαθὸς ἐν Ἀθην. 8, 368.

Κνισσο-διώκτης, ὁρθότ. κνισσοδιώκτης, ου, ὁ ὁ ἐπιδιώκων, ὁσφραίνόμενος ὅπου κρέατος, κοιν. ὅστις κνηγᾷ, τρίγει τὴν μυρωδιὰν τοῦ ψιγτοῦ, κυρ. ὄν. μυράς· ἴδε κνισσοδιώκτης.

Κνισσο-κόλαξ, ατος, ὁρθότ. κνισσοκόλαξ, ὁ· κόλαξ τῆς κνίσσης, τοῦ ὁπτοῦ (ψιγτοῦ), παράσιτος Ἀσ. ἐν Ἀθην. 3, 125.

Κνισσο-λοιχία, ὁρθότ. κνισσολοιχία, ἡ· τὸ λείχειν τὴν κνίσσαν, τὸ ὁπτόν (ψιγτόν), λιχνία, κοιν. λειψουρία, λαίμαργία Σώφιλ. ἐν Ἀθην. 9, 386.

Κνισσο-λοιχός, ὁρθότ. κνισσολοιχός, 2 (ὁ κνισ. Θησ. Στ. Πασούδ.)· ὁ λείγων τὴν κνίσσαν, τὸ ὁπτόν, λίχνος, κοιν. λειψουρός, λαίμαργος Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 3, 125, ἡμφι αὐτοῦ 9, 386 (ἴαρ. τον. «κνισσολοιχός»).

Κνίσσος, εως, τό· κνίσσα Εἰδ.

Κνισσός, ὁρθότ. κνιστός, 3· α) ἐπὶ τῇ κνίσσῃ, τῇ ὁπτῇ κρέατι ἡδόμενος, κοιν. ὅστις ἀγαπᾷ τὸ ψιγτόν, λειψουρός, λαίμαργος, συχν. «κνισσός» ὡς τοῦ Ὀδυσσεὺς Μελανθίου (παροιμ.) Ἀθην. 14, 549· 6) = κνισσάεις, πιμελώδης, λιπώδης, κοιν. παχὺς Ἀθην. 3, 115. Κνισσο-τηρητής, ὁρθότ. κνισσοτηρητής, ου, ὁ ὁ τηρῶν, παρατηρῶν, παραφυλάττειν τὴν κνίσσαν (παρκαμονεύει τὸ ψιγτόν), παρσίτος φρῶν. ἐν Β. Ἀν. 49, 13.

Κνισσώω ἢ κνισάω· κνισσάω· «ὁ μάλιστα κνίσσας δὲ δώμα» Μάτρων ἐν Ἀθην. 3, 136· «δελίατι κεκνισσωμένω» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 8.

Κνισσώδης, εως, 2· κνισσάδης, πιμελώδης (παχὺς) Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 8· πιμελής, ἀντίθ. τῷ «ἀπίμελος», μορ. Ζ. 3, 14 κ. μτγν. «κν. νίνος» = ἐξητμισμένος, ἀπολίσσας τὴν ὁσμὴν του, ξεθυμασμένος, Πλουτ. 79, 1088.

Κνισσωτός, ὁρθότ. κνισσωτός (κνισσώω), 3· κνίσσης πεπληρωμένος, καπνισμένος· «ἐν πυρὶ κνισσωτοῦ» = ἐν τῇ πυρὶ τοῦ βωμοῦ, τῆς θυσ. Αἰσχ. Χο. 478.

Κνιστός (κνίζω), 3· κνηστός, λεπτὸς ἔξεσμένος, τετριμμένος, τεμαχιστὸν κκομμένος· «λάχανα» Ἀθην. 9, 373, ἀρχ. λει.

Κνιφός (κνιπός), 3· σκνιφός.

Κνιφότης, ητος, ἡ· σκνιφότης.

Κνίψ, κνιπός κ. σκνίψ, ιπός, ὁ· εἶδος μικρ. μυρμήκων, ἀγαπώντων τὸ μέλι καὶ τὰ σάκχα, τὰ ὅποια περιτρώγουσι· «εἰθ' οἱ κνίπες καὶ ψήνεις διὰ τὰς σάκχας οὐ κατέδονται» Ἀριστ. ὄρν. 590, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 8· «Ἐν γέν. ἔνν»

τομα, τὰ ὅποια ζῶσιν ἐν τοῖς ἔθλ. ἐπὶ τὸν
πλοῖον τῶν δένδρ. (καὶ θηρεύουσιν οἱ ὄρνυκα-
λάπται κ. φυλοφάγοι βαμφίζοντες), Θεόδωρ. 1.
Φ. 4, 14, 10, Γαλήν. πανταχ. εἰς πλ. ὅν ἡ αἰτ
Καὶ ἡ «κνίψ» μετγ. πρβλ. Λοβεκ. Φρύν. 400.

Κνωή, ἰων. ἡ «κνοή».

Κνώη, ἡ κ. κνώας, συνηρ. κνωες, ὅ· τοῦ τρο-
χοῦ ὁμφαλός, ἐν ᾧ εἰσάγεται τὸ ἄκρον τοῦ
ἄξονος, ἄλλ. «πλήμνη, σφριγξ» ἔτι, ὅ ἐκ τῆς
ἐν αὐτῷ προστριβῆς τοῦ ἄκρου τοῦ ἄξονος ἀ-
ποτελούμενος τριγῶν ἀρχ. λεξ. 2) ὁ τῶν πο-
δῶν φῶρος, κρότος βηματικῶν Αἰσχ. ἀποσπ. 216.

Κνωθιδεύς, ἰων. ὅ· 1) ὄρος Ἀττικῆς Φωίτ
λεξ. 2) ὁμών. κωμωδία Ἀριστοφάνους Μαιν.

Κνωθός, Ἀλγινῆς τις Ἦρ.

Κνώας, συνηρ. -ας, ἰων. ὁ γνώας-ος πρβλ. κνώη.

Κνώω· κνάω· ὁθ. τὰ παράγωγα «κνωῶσθαι,

κλίνωται» τετραδασθαι, τέτρωται» Ἡσυχ.

Κνώ (κνώω, κνώω, ὡς «γνώ - γνῶω», ἡ
«κνώω, κνώω = κνάω»), (ἄκλ.) ὅσον ὄνα-
ταί τις ὁ ἀποξύση ἀπὸ τοῦ ὄνατος, ὁθ. «οὐ-
δὲ οὐ» = οὕτε ἴσα με τὸ ὄνυχι, «ἐλάχιστον»
Ἡσυχ.

Κνώζα (κατὰ συγχοπ. τοῦ «κνώζα», ης, ἡ
α) κνησμός, ψώρα Εὐστ. 1746, 13· 6) τὸ
φυτ. κνώζα, ὅπερ αὐξάνεται ἐν ὄγρως καὶ
χαμηλ. καὶ ἐν παραλλοῖς τόποις Θεόδωρ. 4,
25, 7, 27· ἴδε κνώζα κ. χλῆρ. τ. ἀρχ. 5
Fras 209, Vindob. βοταν. 2 πίν. 165. [κνώ-
ζα Βέργκ. κ. Πασσόβ.].

Κνωζάω (ὠνοματ. λέξ. ἴδε κνωζέω, κνώζω)
ἐκβάλλει κνωζήμοις, φωνῆς γαρὰ, ἴδ. ἐπὶ
τοῦ κύν. ὅστις τὸν κύριόν του ἡ τοῦ γυναι-
κίμου προσερχομένου κολακεύει διὰ τοιούτων
φωνῶν, ἀρχ. λέξ. καὶ μέσ. «σώμα τ' ἀνικατοῦ
θιρόν, ὃν ἐν πύλαισι φασί - εὐνάσθαι κνωζά-
σθαι τε» Σοφ. Οἱ. Κ. 1567, δι. γρ. «κνω-
ζεσθαι» μτφ. «οὐδ' ὅσον ἐν ὑπνῳ κνωζών-
ται φωνεῖντα φίλαν ποτὶ μητέρα τέκνα»
Θεόδωρ. 2, 108, (δι. γρ. «κνωζέονται»)· κνω-
ζώμενοι Αἰλ. 1. Ζ. 1, 8, ναρίοι.

Κνωζέω· τῷ ἀντ. «κνώας κνωζούσας» Πα-
λυδ. 5, 64. Μέσ. Ἀριστ. σφ. 976 κ. μετγ. π.
Λυκόφρ. 608· μτφ. «κνωζέων ἐξέκραςαν
ὡς κνωζόμενοι» Σοφ. ἀποσπ. 646.

Κνωζήθω (κνωζάω), ὅ· ἡ φωνή, τὴν ὅποιαν
ἐκβάλλει ἴδ. ὁ κολακεύων ἢ φοβούμενος κύν,
μινυρισμός Ὁδ. π. 162, καὶ ἄλλ. Γρύ. οἶον,
μυκηθμός (μούγγισμα) λέοντι. Ὁππ. κύν.
3, 169, Ἀπολ. Ρ. 3, 884· κλυθυρισμός
νηπίου Ἀθην. 9, 376, ναρίτις.

Κνώζημα, αὐτός, τὸ τῷ ἀντ. κ. ἀναρῶς,
κλυθυρισμός φωνῆ, κλυθυρισμός νηπίου· ὁ
σημα κνωζήματα» Ἦρ. 2, 2· γοερά ἀποφθέγ-
ματα, ἀρχ. λέξ.

Κνωζισμός ἡ κνωζισμός, ὅ, ἴσφ. γρ. τοῦ
«κνωζήθω» Ἀθην. κ. ἄλλ.

Κνωζός, 2· «ἀνὴρ ἐπινέφελος καὶ πνευματώ-
δης» Ἡσυχ. (παρ' ἡ μόν. ἡ λέξ. ἀπαντᾷ,
ἀλλ' ἴσα σχημ. τῶν γραμ. πρὸς ἔτυμολ. τοῦ
«κνωζάω»).

Κνωζώω (κνώος, κνώω, κνώω· κνάω ἡ παρὰ
τὸ ἀποδεδεγμ. «κνωζός»), μόν. ἐν Ὁδ. ποιῶ
τοῦ ὁφθαλμ. σκοτεινοῦς, ἀμαυροῦς, ἐπομέν.

δυσμύφους, κυρ. φωραλέους, ὡς οἱ ἀρχ.
Σχολ. ἐρμην. («διὰ ψώρας αἰσχροῦ» Εὐστ.)
«κνωζώω δὲ τοι ὅσπερ πάρος περικαλλέ' ἔδω-
τε», ν, 401· «κνωζώω δὲ οἱ ὅσπερ», ν, 433.

Κνώζω κ. μέσ. κνωζομαι· κνωζάω (ὅπερ (δὲ)
«βρέφη κνωζόμενα» Δ. Αἰ. 1, 79· «τῆς κνωζέ-
κνωζόμενης» Πλουτ. ἔρωτ. διηγ. 3· καὶ
κνώω, κνάω Μ. Ἐτ. 523, 3.

Κνώμα, αὐτός (κνώω), τὸ τὸ ἥρεμα κνήθω,
ξέειν τινά, τρίβειν, κοιν. ἐλαφρὸ ξύσιμο, τρι-
ψιμο, μτφ. τὸ ἥρεμον κτύπημα τῆς θύρας κνώ-
ματος δίκην Ἀριστ. ἐκκλ. 35, ἐνθ' ὁ Σχολ.

«τὸν ἥρεματον κνησμόν».

Κνώξ, κνώξ, ἡ φωτόν τι Διοσκ.

Κνώος, εὐς τὸ ψώρα, ψωρίασις τῆς κεφαλ. καὶ
μάδεσσι τῶν τριχ. αὐτῆς Ἦρ. ἀποσπ. ἐν Εὐστ.
1746, 8, scabiles.

Κνωπώω θριγκώω Ἡσυχ.

Κνώω (συγγ. τῇ κνάω)· κνήθω, ξέω τινά ἡ
τι τοῖς ὄνυξι, ξέω· «τὴν θύραν ἔκνυε» = κοιν.
ἔρυσσε τὴν θύρα, «κτυποῦσα» ἀλαφρὰ Ἀριστ.
θεσμ. 481· πρβλ. κνωμα.

Κνωδάκιζω (κνώδαξ)· στρέφω τι περὶ ἑξο-
να, ἐν κνώδακι στρέφω, ἐν κνώδακι στρέ-
φασθαι Ἦρων. πνευμ. 107, 198.

Κνωδάκων, τὸ ὄνομα τοῦ κνωδάξ Ἦρων.
πνευμ. 191.

Κνωδάλιον, τὸ ὄνομα τοῦ κατωτ. ἴδε κνώ-
φον Ἡσυχ.

Κνωδάλλον (ἴσ. παρὰ τὸ «κινέω», ὡς τὸ «κί-
νῶπεν», ἀλλ' οὐχὶ σύνθετ. «ἄλξ - κινέω»,
κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐρμην. «ἐν τῇ ἄλλ' κινουμέ-
νον»), τὸ ἄγριον, ἐπικίνδυνον, βλαβερόν ἢ
δηλητηριώδες ζῷον, (ἀπὸ τοῦ λέοντος μέγχι
τοῦ ὄρεως καὶ τῶν ἐρπετῶν), βλαβερόν κνώ-
φον, τὸ ἄγριον Ὁδ. ρ. 317· «κνώδαλ' ὅσα ἴποι-
ρος πολλὰ τρέφει ἢ βὲ θάλασσα» Ἦρ. 02. 582 ὁ-
νος Πινδ. Π. 10, 36· ὄφις, Ν. 1, 50· π. τραγ. ἐν
γέν. τὰ ἄγρια ζῷα· «κλέψουσιν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ
κνώδαλα» Αἰσχ. Ἦρ. 460· «κνωδάλλον τε καὶ
βροτῶν» Χο. 593· ἐν γέν. ζῷον, «κνώδαλα
πτεροπόδα καὶ πεδαστιδῆ», ἀποσπ. 978· τέ-
ρας, «ὡς παντομοιῶ κνώδαλα», Εὐμ. 624·

«φθεῖρει τὰ πάντα κνώδαλα» = τὰ ἄγρια ζῷα
καὶ τοὺς Κενταύρ. Σοφ. Τρ. 713· κάπροι,
λέων Εὐρ. ἀποσπ. 146· ὄφεις Νικ. 0ηρ. 98·
κνώωντες Μελέαγρ. 93 (5, 151)· βλαβερά ἐν-
τομα Νικ. 0ηρ. 759· ἀνώληκες, «σηπόμενος
εἰς εὐλός καὶ κνώδαλα μεταβάλλων» Πλάτ.

Ἀξ. 365· μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. τέρας Κρατίν. ἐν
Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 767· ἐπὶ 0. «κνώδαλον
ὄρε γέροντα» Ὁμ. ὕμν. 188, ἐνθ' ὁ ὅμοιος ὁ

Ἔρμαν. ὁρθῶς διωρθώσατο «κνωγλόων», bestia.

Κνώδαλος, ὁ· «Χοῖνις Κνωδάλλου» παροιμ.
ἐπὶ τῶν μεγάλων μετρ. μετρούντων Μιχ. Ἀποστ.

Κνώδαλ-ὠδης, εὐς, 2· θηριώδης, ἄγριος
ζῷος Τζέτζ.

Κνώδαξ, ακός (συγγ. τῇ «κνώδων», ὅ· ἔ-
ξω») ἡ σφαῖρα τοῖς κνώδαξι περιδινέται Σ.

Ἐμπ. πρ. φυσ. 2, 51, 93, ἄλλ. μετγ.

Κνώδων, ὄντος (ἀδούς Χοιροῦ. ἐν Β. Ἀν.
1304, ἡ κνάω Λοβεκ. Σοφ. Αἰ. 424), ὅ· οἱ
δὲν προέχοντες σιδηροὶ ὀδόντες ἀνωθεν τῆς
αἰχμῆς τῆς θηρευτικῆς λόγχης ἢ μαχαίρας, ἐν

ἀντίχρως τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐφορμώοντος κάπρου ἢ ἄλλ. ὀηλ. Ξεν. κυν. 10, 3, 16. Ἐν γέν. ἔξρος Σοφ. Αἴ. 1004. «ἔξρους ἔλκει διπλοῦς κνώδοντα», Ἄντ. 1218, ἐνθ' ἡ κυριολ. ἡ ἐν γέν. = δίστομον ἔξρος, Κνωπεύς, ἴως, δ' ἄρτος Ἡούχ. Κνωπία, ἡ κωμίδιον Βοιωτίας Στράβ. Κνωπό-μορφος, 2' θηριόμορφος (Σχολ.) Λυκόφρ. 675. Κνωπος υἱὸς Κόδρου, βασιλεὺς Ἑρθερων Στράβ. (ἔσρ. «Κλέσπος» Πaus.) 2' ποτ. Βοιωτίας μεθ' ἡμῶν πόλεως Σχολ. Κνωπός (κ. Κνωσός, αὐ. ἐπ. οἷο ἰάμελ.), (ἡ) 1' πρωτ. τῆς νῆς. Κρήτης ἐπὶ τῆς Β. παραλίας, ὄρεα τοῦ Μίνωος, ἔχουσα καθ' ὅρα. ἴδιον χορευτικόν τόπον, ἐν ᾧ ἐχάρουν ἴδιους χορούς τὰ λεγόμενα «Κνωσσία ὀρχήματα» (Σοφ. Αἴ. 700) πρὸς τιμὴν τῆς Ἀριάδνης, νῦν ἐρεῖται πρὸς Ν. τῶν Χανίων Ἰλ. Ὁδ. κατ. Κνωσίαι Πλάτ. Κνωσίαι Ἡρ. κ. Κνωσίοι Δ. Σικ. Στράβ. ἐπὶ ὁ. Κνωσίοι, 3' «Κνωσία χώρα» Δ. Κάσ. - πάτρα Πίνδ. - ταῦρος = Κρητικ. ταῦρ. Εὐρ. - κόλα Ἡούχ. Καὶ Κνωσσία, 3' - ἴδιον νῦν Δ. Σικ. - τόξα Νόν. - ὀρχήματα Σοφ. ἐπὶ ρ. Κνωσσοῦν Ἀπολ. Ἰ. 2) Κνωσός, ὁ ἀνδρ. ὄν. Σουῖδ. 6) Κνωσσία, ἡ Νόμφη τῆς Ἀπολλ. Κνωσσω (ἄμτβ.) κοιμώματι, νυστάζει Ὁδ. δ. 809, Πινδ. Π. 13, 68' καὶ «κνωσσω εὐδαίμ. 1, 8 κ. μτγν. π. Νικ. ἀλ. 457. Κνωψ, κνωπός (συγγ. τῷ «γνώφος»), δ' α) = κνωπετον Νικ. Ὁρ. 499' 6) τυφλὸς Σουῖδ. Κνώλερος (σύνθ. «κωλιν» = νοσιν - ἡλῆματος» Τιμ. λῆξ Πλάτ. κ. Σχολ. Ἀριστ.), δ' βλάξ, ἰδιότης, μωρός, ὡς ὁ τοῦ παραδόξου μαντείου Ἀριστ. ἐκπ. 198' οὐδὲ τῆς βλακίας 221' πρὸς Ἰ. Ἀθην. 5, 120' γλαύται. ἰδιὸν τοῦ ἀπῆκου τοῦ Κίρωνος Πλουτ. Κίμ. 4. «Ἐτι «κόλασι» βάρβαροι» Ἡούχ. Κωάξ: κωμ. ἀπορία. τῆς φωνῆς τῶν βατράχων «βρεκελέξ κωάξ» Ἀριστ. βάρτ. 208' πρὸς τὰ νῦν (ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ) «κοβάκια, κοβοάκια» = βάρταχοι Κωάω ἀκούω, ἀισθάνομαι, ἀρχ. λῆξ. ἴδε κωάω. Κωβάλεα, ἡ γελωτοποιία, κοβάλου πανούργουμα, κολακευτικὸς καὶ ἀπατηλὸς χαρακτήρ αἰν. ἐν Ἀρποκρ. πρὸς Β. Ἄν. 190, 272. Κωβάλεω ποιῶ πανουργίας, τεχνάσματα κοβάλου, γελωτοποιῶ, ἐπαγγέλλομαι τὸν γελωτοποιῶν, ἀπατῶ τινα κολακείας, ἀρχ. λῆξ. Κωβάλια, ἡ, ἔσφ. γρ. τοῦ «κοβαλεία» Σουῖδ. Κωβαλίκευμα, αὐτός, τό «κοβαλεία» «ἐν πανουργίᾳ τε καὶ θράσει καὶ κοβαλίκευμασι» Ἀριστ. ἐκπ. 332. Κωβαλίτρεω (γρ. σχημ.) κοβαλεῖω. Κωβάλος, δ' α) γελωτοποιὸς καὶ παρὰ σίτος, ἀπατεῶν, ἀπατηλὸς κολακεύων τοῦ; ἄλλους πρὸς τὸ ἴδιον αὐτοῦ συμφέρον «μηδ' ἀγοραῖος μηδ' κοβάλους», «μηδ' πανούργους» Ἀριστ. βάρτ. 1015' - καὶ μύθων, πλ. 279, ἐνθ' ὁ Σχολ. κ. Ἀρποκρ. σπινεύει «βαίμωνες τινες σκληροὶ περὶ τὸν Διδύμου», ὡς οἱ Σάτυροι, ἐίροντες αὐτὸν διὰ τῶν σκωμμάτων καὶ γελωτῶν τιν' πρὸς Ἀδων. Ἀγλαοφ.

1313' 6) πτηνόν τι: «καὶ δὲ κόβαλος καὶ μιμητής» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 12' ἐπὶ ὁ. κόβαλος, 2' γελωτός, παιγνιώδης, ἀπατηλός, πανούργος: «κόβαλά γ' ἔστιν, ὡς καὶ οἱ δοκεῖ» ἀπατητικά, πανούργα Σχολ. Ἀριστ. βάρτ. 104. Κωβαίρος, δ' τῷ ἀνὼτ. «γελωταστής, σκώπτης, λοιδοριστής» Ἡούχ. Κόγγιον, τὸ τὰ λατ. congius, ῥωμ. μέτρον τῶν ὄγγ. = 6 sextarii = 0, 547 λίτρ. Διοσκ. Κογγύλιον, τὸ κογγύλιον, «κογγύλιον ἐκπιᾶω» Ἡούχ. παρ' ᾧ καὶ «κογγυλεύω». Κογκοβάρ ἄκλ. πόλ. τῆς ἄνω Μηδίας παρὰ τὴν νῦν Ἀδουλεθὰ - Κανκοβάρ, νῦν Κονγκά-δερ Γ. Γαβ. Κογγύλερος, δ' ἄλλ. ἄν. τοῦ Σαρδαναπάλου, «Κονσοκογγόλερος» Σουῖδ. Κογγάριον, τὸ ὄπκ. τοῦ κόγγη, Διοσκ. 2, 9. Κόγγη (συγγ. τῷ «γογγύλας»), ἡ α) τὸ μετὰ διφθοῦς ὄστράκον κογγύλιον, κοιν. κογγύλι, ἀχιδάδα Ἀριστ. ἀποσπ. 49' «καὶ ἰχθύες τε ἐν ἀμφοτέροις (παταμοῖς) ἔνναι καὶ κόγγη» Ξεν. Ἄν. 5, 3, 8' «ὄστρεα καὶ κόγγη καὶ μύες» Μνησθ. ἐν Ἀθην. 3, 92, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 4, κ. μτγν. «κόγγην διελειν» = κογγύλιον ἀνοίγειν, παροιμ. ἐπὶ λίαν ἐκκόλλων πρᾶξ. ἀρχ. λῆξ. Τηλεκλειδ. ἐν Ἀθην. 11, 481' «κόγγη ἀξίων», ἐπὶ ὅλως μηδαμῶν, ἀναξίον πραγμάτων. ἀρχ. λῆξ. 6) μέτρον τῶν ὄγγων, κυρ. τὸ ὄστρακ. τοῦ κογγύλου, τὸ ὕπαιον τὸ πρῶτον μετεχειρίζοντο ὡς ἀνελιτήριον ὕδατος, χωρητικότητος 0,0228 σημωρ. λίτρ. Ἰνποκρ. 493, 19 κ. ἄλλ. ἱατρ. κομ. «ποτήρια οὐχὶ χωροῦν» οὐδὲ κόγγην» Φερεικράτ. ἐν Ἀθην. 11, 441' γ) ἡ κόγγη τοῦ ὠτός, ἀφ' ἧς ἄρκεται ὁ ἀκουστικός πόρος (πρὸς κοχλίας) Πολυδ. 2, 86' κορυφὴ κρανίου, ἐπιγονατικὸν γόνατος, τὸ κοῖλον τοῦ ὀφθαλμοῦ. ἱατρ. δ) τὰ κάψα ἢ ὀμφίδιον ἐν τῇ σφραγίδι, τῇ κρημαίνῃ ἀπὸ τῶν διπλωμάτων καὶ δημοσ. ἐγγράφων «τῇ διαθήκῃ καὶ τῇ κόγγῃ τῇ πάνυ σεμνῶς τοῖς σημείοισιν ἱπποσύνη» Ἀριστ. σφ. 585' πρὸς ἀνακογγυλιάζω, κόγγος, κοσχη. Κογγίον, ὄπκ. τοῦ κόγγη, τὸ ζωμίδιον φακῶν, ἐφημέριον μετὰ τῶν λεπύρων τῶν Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 4, 160. Κογγίτης, οὐ, δ. «κογγ. λίθος»: λίθος ἡ μάρμαρον ἑμπεριέχον ἀπολειθωμένα κογγύλια Πaus. Ἰ. 44, Β' πρὸς. κογγυλίτης. Κογγύο-εἰδής, εἶδος, 2' α) ὁ τῷ εἶδει τῶν κογγῶν (κογγυλίων) ἀνήκων, ἐν συνδίστ. τοῦ «ὄστρεωδης» Στράβ. 3, 145' 6) σχῆμα κόγγης. ἔχων, κογγυλιώδης Λυκόφρ. ἐν Τζέτζ. 1105. Κογγύο-ὀφθαλμ. οὐ, δ' ὀφθαλμ. ἀλειυντὶ κογγῶν (κογγυλίων) Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 3, 85. Κόγγος, δ' α) = κόγγη Ἀισχ. Ἀποσπ. ἐν Ἀθην. 3, 87, πρὸς. 4, 160. Μτφ. ἡ κόγγος «προσέηρμασται τῷ θεῷ καὶ σιδηρᾷ κόγγος» Πολυδ. 6, 23, 5' ὡς. = ἡ κόγγη Πολυδ. 2, 38, 71' 6) ζωμός φακῶν, ἐφημέριον μετὰ τῶν λεπύρων (= τῷ ῥωμ. oenichis) «κόγγη καὶ κόμπος» φαγητὸν τῶν πτωχ. Ἀθην. 4, 159, Β. Ἄν. 105, 17. Κογγύλη, ἡ κόγγη, ἴδ. ἡ κορυφὴ, τὰ κογ-

Κοθώ, οὐς, ἡ· βλάβη Ἰαθ. γὰρ κλῆθοι, Κοθωκίδια, ὧν, οἱ 1) δῆμος Ἀττικῆς τῆς Οἰνιόδος φυλῆς Λισχίν. δημότ. Κοθωκίτης, Δημ. καὶ ὁ «ἐκ Κοθωκιδίων» Ἀριστ. Θεσμ. 2) Κοθωκίτης, οὐ, ὁ ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. Κοί· κομ. ἀπομύμ. τῆς φωνῆς ἡ τοῦ γρυλλισμοῦ τῶν χοιριδίων, ὡς τὸ ὄν «κοί, κοί» Ἀριστ. Ἀγ. 745 [-].

Κοί, ας, ἡ· λιθίνη σφαίρα, σφαίρικ. λίθος, σφαίρα, ἀργ. λεξ. Ἀντίμαχ. ἐν Μ. Ἑτ. 770, θ. Κοί, σμικρὶ ἱεράομαι Ἰαθ. πρὸς. κοίης.

Κοί, ὡ (ὡνομ. π. λέξ.) ἐπὶ τῶν χοιριδίων, φωνὴ κοί, κοί, (φωνάζει κοί, κοί) γρυλλίζω Ἰαθ. «γρυλλίζετε καὶ κοίετε» Ἀριστ. Ἀγ. 711.

Κοί, ἡ, ἰων. = ποίη (χωρ. ἐν. δοτ. τοῦ ποίης) ἐπὶ. = πῶς; διὰ τί; Ἰαθ. 1, 30.

Κοί, ἡς κ. κόης, οὐ (ἐξ. λεξ. γὰρ ἀπὸ τῆς Ἑβρ. sohen Ἰαθ.), ὁ ἱερεὺς τῶν ἐν Σαμοθράκῃ μυστηρίων πρὸς. κοίνομαι.

Κοί, νιος 3' ἐκ πολλῶν φοινίκων κατασκευασμένος, πεπλεγμένος Στράβ. 17, 824.

Κοί, σιλίων, ὡνος, ὁ, ὄρος. λέξ. = γάσκαξ, κοιν. χάσας Αἰλ. Π. 1, 13, 15.

Κοι, ὡλλω· εἰμὶ ἀργός, βλάξ καὶ χάσκω ἐν-θεν κἀκειθεν, κοιν. χάσκω, κοιτάζω «λό-γος» Ἰαθ. «τὶ κοιτάζει ἔχων» = τί γὰρ «σάν χάσας» «τὶ κοιτάζει ἔχων» = τί ἔχει εὐθὺν τὰ γαστρίματα; Ἀριστ. Θεσμ. 852.

Κοί, τα τά· α) Εὐδοκίης, «τὰ Κ. Εὐδοκίης γλώ-ρῃς», Ἰαθ., τὰ παράλια τῆς Εὐδ. δὲ μεταξὺ τοῦ ἀκρωτ. «Κασσηρέως» (Κάδο-δόρο) καὶ Χερσονήσου, ἐπικινδύνα ἔνεκα τῶν πολλῶν σπυλάδων Ἰαθ. 6) «τῆς Χίης γλώρῃς» Ἰαθ. γὰρ ὁ Δ. κόλπος τῆς νήσου Ἰαθ. γ) τῆς Ναυ-παντίας, τῆς Ναυπακτοῦ Πολύδ.

Κοί, λαγγίτας, οὐ Ἀρκαδία. λέξ.), ὁ στενὴ χαράδρα κοιλῶδες ἔπιγρ. 1534.

Κοί, λαδία, κατὰ διόρθωσιν, τοῦ «καὶ ὡλάδια» εἰδὸς σόκος Ἀθῆν. 3, 78.

Κοί, λαίνω (κοίλος), μελ. ἀνὼ, ἄορ. ἐκοί-ληνα, ἀττ. ἐκοίλῃνα Θουκ. 4, 100, π. παρκ. κεκοίλαμαι Ἰαθ. «Ἰπποκρ., ἀλλὰ «κεκοί-λαμαι» Μ. Ἑτ. 233, 58» ποιῶ τι κοίλον ἐξορύσσων, ἐκσκάπτων, τὸ ἐνδον αὐτοῦ, σχηματίζω κοίλον, κοιν. τὸ κάμνω βα-θυλό, κοῦφον, βαθουλόω, σκάφτω «κοιλή-ναντα τὸ ὄν» Ἰαθ. 2, 73 «κοιλῶντες τὰς χεῖρας» Ἀθῆν. 41, 470 «γῶμα δέ μοι κοι-λانون» = σκάφη μου τάφον Θεόφρ. 23, 43 «τὰ-σπον Πολύδ. 1, 161. Μτφ. κοιλάνω τὸς ὀφθαλμ. ἐξ ὀφθ. «ἐκ κραδῆς σὺ θυμὸς ὀφθαλμοὶ κοιλῶντες ἐς ὅλον ἡδ' ὅπρην», Ἐ-πιγρ. ἀδ. 302 (Παν. 142) «κένω τινά ἢ τί-νους, ποιῶ πτωχόν, πτωχίζω Λυκόφρ. 722.

Μέτ. ἐπὶ ὕφους συγγραφ. εἰμὶ κοίλος, ἀδύ-νατος, χαλαρὸς Λουκ. ἱστ. συγγρ. 53, κανο.

Κοί, λατος, 3' κοίλος Γαλῆν. 12 τ. 243.

Κοί, λανσις, εὐς (κοιλαίνω), ἡ ἡ πράξις τοῦ κοιλαίνεσθαι, ποιεῖν κοίλον Εὐστ. 120, 41, canatio.

Κοί, λαντικός, 3' ἐπιτήδειος εἰς τὸ κοιλαί-νεσθαι Μ. Ἑτ.

Κοί, λας, ἄδος (π. θηλ. τοῦ κοίλος), ἡ α) ἐπὶ κοίλῃ, κοιν. κοῦφον, βαθυλό, σκαμ-

μένη· «κοίλ. πέτρῃ» Νον. Δ. 1, 515 - κίατῃ θ, 87. - τέχνη = κοιλαντική Τρωφιδ. 336 κατ' εἰκασ. ὁ οὗτος κοίλωμα κοιλῆς, ἡ με-ταξὺ ὀρέων πεδιάς (=vallis) Πολύδ. 5, 44, 7' «κοιλῶδες ὄρων» Ἰαθ. 8, 1, 2 «βαθίαι κοιλῶδες» Δ. Σικ. 3, 15' «στενὴ κοίλ.» Τρωφιδ. 590, κανα.

Κοί, λασία, ἡ τὸ κοίλον, κοίλωμα Ἰαθ. canillas.

Κοί, λασμα, ατος· τὸ κεκοιλαμμένον, κοίλω-μα, κοίλον, κοιν. βαθύλωμα, κοῦφωμα, μτγν. Κοί, λ-ἐμβολον, τὸ κοίλον ἐμβολον, κοίλος σφῆν, παράταξις στρατοῦ εἰς σχῆμα κοίλου ἐμβόλου, κοίλ. σφηνὸς Σουῖδ.

Κοί, λη, ἡ· ἡ Κοιλὴ ὁδός· Ἰαθ. 6, 103 ἡ ὁρ-όστ. «Κοιλὴ» Στ. Βουζ. κ. Κοιλίς Ἰαθ., δημ. Ἀττικῆς κατὰ τὸ (Β.) προάστειον Ἀθηνῶν, τῇ Ἰπποθωντίδι φυλῇ ἀνήκον Μαρκίλ. βί. Θουκ. Ροσσ. ἀττ. δημ. κατ. «ὁ ἐκ Κοιλῆς» Αἰσχίν. 3, 187.

Κοί, λη Συρία κ. Συρία ἡ Κοιλὴ, ἡ Συρία ἡ Κοιλὴ καλουμένη (Δ. Κασ.), ἡ ὅπως ἐκα-λεῖτο ἀπὸ τῆς Μανεδονικ. κατακτήσεως ἡ με-ταξὺ Λιδάων καὶ Ἀντικιδάων κοιλῆς, πε-ριλαμβανούσα βραδυτέρων καὶ τὴν Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην Πολύδ. κατ. Κοίλοσσυρί-Στράβ. Κοίλοσσυρίται· Ἰαθ. Ἀλκ. Στ. Βουζ.

Κοί, λια, ἰων. ἰη (κοίλος), ἡ ἡ κοιν. κοιλία, ἡ κάτω κοιλία, ἀλλ. «δογαστρίον», ἡ κοιλία μεθ' ὧν τῶν ἐν αὐτῇ ἐνισσθίων, Ἰαθ. τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων Ἰαθ. 2, 40 «κα-τὰ τῇ κοιλίᾳ ἐσθραμὼν ἐς τὸ πρυτανίστον, εἴτα πάλιν ἐκθεῖ πλέα» Ἀριστ. ἱστ. 280 «-ἡ ἄ-νω καὶ ἡ κάτω» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 3 κ. ἱατρ. ὡς. «ἡ καρδία ἐς τὴν κάτω μου κοι-λίαν καθάρπυσεν» Ἀριστ. βίαι. 485 ἱατρ. ἡ ἐκκένωσις τῆς κοιλίας, ἀποπάρτημα ὅθ. «κοιλίαν λύω» = προξενῶ κένωσιν τῆς κοι-λίας, καθαίρω τὴν κοιλίαν διὰ καθαρτικῶν (ἀντιθ. τῇ «ιστάνω κοιλίαν», μτγν.), Ἀθῆν. 1, 32. «κοίλ. ῥέουσα» = διάρροια Δ. Σικ. 5, 1. Ἐν γέν. κοιλότης (βαθύλωμα), ὁχετὸς Ἰαθ. «ἡ καρδία ἔχει τρεῖς κοιλίας» Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 17, ventris.

Κοί, λιαχός, 3' πάσχω κατὰ τὴν κάτω κοι-λίαν, δυσπεψίαν, ἱατρ. ἐπὶ. τὸς μτγν. Ἀ-χμέτ. ὄνειρ. 19, 23.

Κοί, λια-αλγέω· πάσχω κοίλοπόνω, ἔχω κοίλοπόν. Γαλῆν. τ. 14, 467, 14.

Κοί, λιδιον, τὸ ὅπκ. τοῦ κοιλία, κοιν. κοι-λίτσα Στράβ. 14, 675.

Κοί, λιο-δαίμων, ὄνος, ὁ (ἡ, Πασσός.)· ὁ ἔχων θεὸν τὴν γαστρίαν του, κοιλιοδαίμων· «-καὶ γαστρῶν» Ἀθῆν. 3, 97, Κλ. Ἀλ.

Κοί, λιο-δεσμός, ὁ· δεσμός· ζώνη τῆς κοιλίας, γλῶσσ. ventrale.

Κοί, λιο-δουλος, ὁ (2, Πασσός.)· δούλος τῆς κοιλίας, μτγν.

Κοί, λιο-λάτρης, οὐ, ὁ· πῶ· ἄνω, λάτρης τῆς κοιλίας, μτγν.

Κοί, λιο-λυσία, ἡ λύσις τῆς κοιλίας, διάρ-ροια Κικ. π. Ἀττ. 10, 13, Η. Ἀν. 323.

Κοί, λιο-λυτέω· διευκολύνω τὸ ἀποπάρτημα Ἰαθ.

Κοιλδ-στομος, 2' κοίλον, πλατὺ στόμα, βαρύνων, υπόκωπον φωνὴν ἢ προφορὰν ἔχων, μτγν.

Κοίλο-σώματα, 2' κοίλον, κενὸν (ἄδειον) σώμα ἔχων· «κοιλοσώματον κύτος» Ἀντιφών. ἐν Ἀθην. 10, 449.

Κοιλότης, ἡ, ἢ ἰδιότης τοῦ κοίλου, κοιν. κοῦφωμα, βραδύλωμα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 4' «τόποι πολλὰς ἔχοντες κοιλότης» Πολύδ. 3, 104, 4' «-τοῦ ἰσχύου» Ἀθην. 11, 479.

Κοιλ-οφθαλμία, ἡ, ἢ ἰδιότης τοῦ ἔχοντος κοίλους (βραδύλους) ὀφθαλμούς, ἀντίθ. τῇ τοῦ «ἰσχυροῦ», τοῦ ἔχοντος ἰσχυρομένους ὀφθαλμ. Πολύδ. 4, 185.

Κοιλ-οφθαλμιάω ἀμτθ. εἰμι κοιλόφθαλμος, ἔχω κοίλους (βραδύλους) ὀφθαλμούς, ἀντίθ. τῇ «ἰσχυροῦ» Κρατίν. ἐν Πολύδ. 4, 184, ἰατρ.

Κοιλ-οφθαλμός, 2' κοίλους (βραδύλους) ὀφθαλμούς ἔχων, ἀντίθ. τῇ «ἰσχυροῦ» Σεν. Ἰπικ. 1, 8.

Κοίλο-φύξις, 2' κοίλος πεφυκός, ὁ φύσει κοίλος (κοῦφος, βραδύλος)· «χωρὸς Ὀπ. 4, 653.

Κοιλδ-φύλλος, 2' κοίλῃ (βραδύλῃ), κενωτὰ φύλλα ἔχων Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 10, 8.

Κοιλδ-φωνας, 2' βαρύνων, υπόκωπον φωνὴν ἔχων ὅτε ληκυστήτης Ἦσυχ.

Κοίλο-χείλη, 2' κοίλα (βραδύλα) χεῖλη, κοίλον, κενωτὸν γύρον ἔχων· «κοιλοχείλη κόμβωλα» Φίλιπ. 6, (6, 94).

Κοιλδ-μεθ. ποιῶ τὸ κοῖλον (κοῦφον, βραδύλον), κοιν. βραδύλωνα, σκαλίζω Διοσκ. 2, 199.

Κοιλ-ώδης, 2' κοιλώματα ἔχων Σουδ.

Κοίλωμα, ατος, τό πᾶν κεκοιλωμένον, ἢ ἰδιότης αὐτοῦ, κοιν. βραδύλωμα, οἶον, θαλάσ. Πολύδ. 4, 39, 2' «κοίτης ποταμ.» 4, 70, 7 κ. ἄλλ. μτγν. Λοκκ. ἔρωτ. 34.

Κοιλ-ωνυξ, υχός, ὁ, ἢ κοίλας, κενὰς δ' πλῆξ ἔχων· «ἔποι Σησίχαρ. ἐν Σχολ. Ἰλ. 5, 507.

Κοιλ-ωπήξ, 2' κοιλωπός· αὐγαί Νικ. ἄλ. 442.

Κοιλ-ωπεις, ἰδος, ἢ ὀηλ. τοῦ κατωτ. - πέτρα Ἀντίπ. Σιδ. 27 (6, 219).

Κοιλ-ωπός, 2' κοιλόφθαλμος, ἐν γέν. κοίλος· ἀρμός Εὐρ. Ἰ. Γ. 263.

Κοίλωσις, εως, ἢ, ὁσούτ. γρ. τοῦ «κοιλώσις» Νικομ. ἄρμον. 172.

Κοιλώτεα, ἡ, ἔσφ. γρ. τοῦ «κολούτεα» Ἦσυχ.

Κοιμάω, ἰων. κοιμέω (καίμαι, ποβλ. κοίτη), μεθ. κοιμῶμαι τινά, κένωμαι νὰ κοιμηθῇ· «κοιμήσθαι μοι Ζηνὸς ὅπ' ὀφρῶσιν ὅσση» Ἰλ. 5, 236 «κοιμησάτινα ὑπν» Ὀδ. μ. 372' ὥς «βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὑπν» Αἰσχ. Ἐκτ. 3' ἀποκοιμίζω, τὸν φέρω εἰς τὴν κλίνην καὶ τὸν βέλλω νὰ κοιμηθῇ, «τὸν δ' αὐτοῦ κοιμήσας - Νέστωρ» Ὀδ. γ. 397' καὶ ἐπὶ ἐλάφου, ἡτις βέλλει τὰ νεογνά της εἰς τὴν φωλιάν νὰ κοιμηθῶσι, «νεβροὺς κοιμήσασα», 8, 336' 60. μετρ. καταπραύνω, καθραυάξω, πύω· ἀνέμους Ἰλ. μ. 281' - δδύνας, π. 524' - κύ-

ματα Ὀδ. μ. 169' «κοίμα κελαινοὺς κύματα» πικρὸν μένος· Αἰσχ. Εὐμ. 796' - φλόγα = σδῆνω, Ἀγ. 583' «εὐφρημον κοιμήσαν στόμα» = κλείσσω, σιάπω, 1220' «κοιμῶ τὸ δ' ἔλκος» = καταπραύνω τοὺς πόνοους ταύτ. της πληγ. Σοφ. Φιλ. 616, κ. μτγν. π. «ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος κοιμάθη» = ἐφρονέθη, ἀπέθανε Σοφ. Ἰλ. 499, ὅδε κατωτ. Παθ. κ. μέσ. μετὰ μ. μέλ. κοιμήσονται· κοιμῶμαι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ π. Ὀμ. ὅστις πρὸς τῷ π. ἀορ. μεταχειρίζεται καὶ τὸν μ. ἀορ. «κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὑπν» ὅσον ἔλονται· Ἰλ. η. 482, Ὀδ. π. 481, καὶ ἐπὶ ζφ. 5, 411' «κοιμήσαστο χάλκεον ὑπν» = κοιμήθη τὸν χαλκὸν ὑπν., τὸν ὑπν. τοῦ θανάτου Ἰλ. λ. 241' «κοιμῶντος Αἰσχ. Ἀγ. 2 (ἐπὶ φρουροῦ)· ποβλ. Σεν. Κύρ. 1, 2, 4, 9), Εὐρ. Ῥησ. 439' «ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος» Πλάτ. συμπ. 203 κ. συχν. «κοιμηθεὶς» Σεν. Κύρ. 8, 7, 2' κοιμούνται Ἦρ. 2, 95' «βραδύν κοιμηθῆναι» (ἐνν. «ὑπν»)· «νὰ κοιμηθῇ τὸν βραδύν Λοκκ. ἐνάλ. δι. 2, 3' «ἔαρὸν ὑπν» κ. Καλλ. ἀπασπ. 10, 1' ἰδ. ἐπὶ συνασπ. «κοιμῶτο» Πινδ. Ἰ. 7, 22' «ἐκοιμήθη ἐν ἀσπῶταισι» Εὐρ. Ἀνδρ. 370' «-παρὰ τοῖς θυλοῖς» Ἀριστ. Ἰκκλ. 723' «κοιμηθεὶς τινι» Ἦσ. θε. 213. Μετρ. «οἱ κοιμηθέντες, κεκοιμημένοι» = οἱ ἀποθανόντες, Ν. Δ. συχν. κοινοποιῶ.

Κοιμέω, ἰων. = τῷ ἀνοίτ. Ἦρ. 2, 95.

Κοιμήθηρα, ας, ἡ· «ἰαυθός», τόπος ἐπιτήδεις πρὸς κοιμήσιν Σουδ.

Κοιμήμα, ατος, τό 1) ὥς κ. νῦν ἔρην, λῆξ. τοῦ «κοῖτος, κῶμα», ἀρχ. λῆξ. 2) συνουσία· «κοιμήματα τ' αὐτογέννητ' ἱμῶι πατρὶ δυστύρου μητρός» = μετὰ της δυστυχ. μητρός Σοφ. Ἀντ. 856, κομῶν.

Κοιμήσεις, εως, ἡ· α) τὸ κοιμασθαι, ἐν πλ. Πλάτ. συμπ. 183' 6) θανάτου ὑπνος, θάνατος, μτγν. cubatio.

Κοιμητήριον, τό 1) τόπος πρὸς κοιμήσιν, κοιτῶν, δωμάτιον τοῦ ὑπνου Ἀθην. 4, 143 κ. ἄλλ. 2) νεκροταφεῖον (= cimiterio), ἑκκλ. (ποβλ. τὸ νῦν κοιμητήριον = παρεκκλησίαν. κένωθεν τοῦ ὁποίου εἶνε κατατεθειμένα τὰ ὅσα τῶν νεκρ.)· ἱερί. «κοιμητικὸς ἔργ» = ἐφίεμαι ὑπνου, θάω νὰ κοιμηθῶ Μ. Ἐτ. 485, 18, dormitorium.

Κοιμήτωρ, αρος, ὁ· κοιμιστὴς Γρ. Νεζ.

Κοιμίζω, μέλ. ἰσά, ἀντ. ἰω· ὥς κ. νῦν, συνῶν τῷ κοιμάω· «ἄγρυπνον ὄμμα-οὐτ' ἐκοιμῶ οὐτ' ἐδρίξα» Εὐρ. Ῥησ. 825 κ. ἄλλ. Μετρ. «ἔρην καλῶ εὐ με κοιμῶσι» = νὰ μὴ κάμῃ νὰ κοιμηθῶ ἡτύχα τὸν ὑπν τοῦ θανάτ. Σοφ. Αἰ. 819' «Τιτάνων γενεάν Ζεὺς ἀμφιπόρῳ κοιμίζει φλογμῷ» Εὐρ. Ἐκ. 473' (ὥς μέσ., Τρω. 589)· ἔτι, καταπραύνω τι, καθραυάξω, πύω, -μεγαληγορίαν, Φοίν. 185' «-ἔημα πνευμάτων» Σοφ. Αἰ. 659 κ. μτγν. π. - πόθον Μελ. 31 (12, 19)· «θάλασσαν Φίλπ. 12 (9, 290)· «-ἐλπίδας-τάφους» Παρμεν. 13 (7, 183)· «λάοναξ κοιμίζουσα λείψαν νεκροῦ» Βιάν. 5 (9, 78) κ. συχν. πῆξ. ὥς κ. παθ. «τὸ θηριώδες κοιμίζεται καὶ ἡμεροῦται» Πλάτ. πολ. 9, 691' - τὸν θυμόν, νόμ. 9, 873' - τὰς

Λόπας. Ξεν. συμπ. 2, 24· τὴν στάσιν Δ. Ἀλ. 9, 38. Γραμ. μεταβάλλω τὴν ὄρεϊαν εἰς βαρεϊαν, οἶον, Σχόλ. Ἰλ. 6, 334, Ἀρκάδ. 140, 9. Κοίμισις εἰς, ἢ 1) ἡ πράξις τοῦ κοιμῆσαι τινα· 2) ἡ μεταβολὴ τῆς ὄρεϊας εἰς βαρεϊαν Β. Ἀν. 756.

Κοιμιστής, οὗ, ὁ κοιμίζων τινα· -λύχνος Ἀσκληπιδ. 9 (12, 50).

Κοιμιστικός, 3 ἐπιτηδεύς εἰς κοιμῆσιν, κοιμίζων τινα Σχόλ. Ἰλ. γ, 382.

Κοινάν, ἄνθρωπος, ὁμοῦ. ὁ κοινῶν Πινδ. Π. 3, 28. Κοινανέω, ὁμοῦ. = κοινανέω Θουκ. 5, 79.

Κοινάω· κοινῶν· «ὅσον νυκτὶ» = ὁλοποιῶ ἢ ἐκμυστηρεύομαι τῇ νυκτὶ Πινδ. Π. 4, 115.

«κοινάομαι ὁμοῦ» λόγος τε, Ν. 3, 12.

Κοινεῖον, τό· κοινὸς τόπος, ἐν ᾧ συναθροίζονται, γίνονται συνελούσεις, σύνοδοι, ἰδ. πορευτὸν, ἄλλ. «κοινόν» ἀργ. λεξ.

Κοινεῶν, ὄνομα, (ἀπὸ γρ.), ὁ κοινανός· ἴδ. Ἑρμ. Εὐρ. Ἦρ. μ. 220.

Κοινῆ, ἐπίρ. ἴδε κοινός.

Κοινη-λογέομαι, δι. γρ. τοῦ «κοινολογέομαι» Πλάτ. 10, 23.

Κοιτισμός, ὁ τὸ λέγειν ἢ γράφειν ἀναμῆς ἐν διαφόροις διαλέκτοις, ἀναμῆγνυεν ἐν τῷ λέγειν ἢ γράφ. διαφόρους διαλέκτους. Κοιτιλ. 8, 3, 59.

Κοινίτης, οὗ, ὁ μέτοχος τινος Εὐστ. 64, 39.

Κοινο-δίακός, 3· εἰς κοινόν, κοινοδίου βίον ἀνέχων, ἀναφέρων, ἔκκλ.

Κοινο-δι-άσκησις, οὗ, ὁ προεστώς, ἡγεύμενος κοινοδίου, κοινοδ. μοναστηρίου, ἔκκλ.

Κοινο-δι-αρχία, ἡ τὸ ἀξίωμα, ἔργον κοινοδίαρχου Εὐστ.

Κοινο-δίατης, οὗ, ὁ μοναχὸς ζῶν ἐν κοινοδίῳ, κοινοδίακ. μοναστηρίῳ, ἔκκλ.

Κοινό-βίος, 2· κοινῶς μετ' ἄλλων ζῶν Ἰερ. κ. ἄλλ. μτγν. οὐδ. «τὸ κοινόβιον» μοναστήριον, ἐν ᾧ κοινῶς, ἐν ἀδελφικῇ ἰσότητι ζῶσι μοναχοί, μτγν.

Κοινο-βλαβής, 2· κοινῶς, τὸ κοινόν, τὸ δημόσιον βλάπτων, ἐπιβλαβὴς τῷ δημοσίῳ, ἀντίθ. τῷ κοινωφελῇ, μτγν.

Κοινο-βουλευτικός, 3· κοινῇ συσκέψει, κοινοβουλίῳ ἀνέχων Ἰερ. ἐν Στ. ἀν. 43, 53.

Κοινο-βουλέω· κοινῶς βουλευόμεμαι, συσκέπτομαι περὶ τινος Ξεν. Λακ. 3, 1.

Κοινο-βούλη, οὗ, ὁ κοινῶς βουλευόμενος συσχεπτόμενος, περὶ τινος, σύνεδρος κοινοβουλίου Πλούτ.

Κοινο-βουλία, ἡ κοινὴ σύσκεψις περὶ τινος, περὶ τῶν κοινῶν, συνεδρίασις τῆς βουλῆς μτγν. Σχόλ. Ἰλ. χ, 268.

Κοινο-βούλιον, τό· σύνοδος τῶν κοινοβουλῶν, βουλὴ· καταγράφω Παλ. 28, 16, 1· «συνάγω» Στράβ. 8, 385.

Κοινό-βουλος, 2· κοινῶς βουλευόμενος, συσχεπτόμενος περὶ τινος, περὶ τῶν κοινῶν, ἔρμην. λέξ. τοῦ «ξύμβουλος» Σχόλ. Ἀριστ. Ἠερ. 928.

Κοινο-βωμία, ἡ τὸ ἔχειν ἕνα βωμόν κοινόν, ἢ ἐνὸς βωμοῦ κοινή λατρεία πολλῶν θεῶν· «πάντων δ' ἀνέγκτων τῶνδε κοινοδωμάτων σέβασθε» τῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐπὶ τοῦ

βωμοῦ λατρευομένων Λίσχ. ἀποσπ. 219.

Κοινο-γάμια, ὡν, τὰ κοινοὶ γάμοι, κοινή μῆξις τῶν ἀνδρῶν μετὰ τῶν γυναικῶν ἀντισημειωθεῖς· «πρώτος Κέκροψ μίαν ἐνὶ ἔξευθεν, ἀνέδην τὸ πρότερον υἱῶν τῶν συνυἱῶν καὶ κοινογαμίων ὄντων» Ἀθ. 12, 555.

Κοινο-γάμια, ἡ τῶν ἀντων. ἔκκλ.

Κοινο-γενής, 2· κοινῶς ἐκ τῆς ἐνώσεως δύο διαφόρων γενῶν γεννηθείς· «κ. φύσει» ἀντίθ. τῷ «ἰδιογενής» Πλάτ. πολιτ. 265.

Κοινο-γανία, ἡ ἀπὸ κοινοῦ, ἢ διὰ μίξεως γέννησις διαφόρων γενῶν, οὗσα ἡ τοῦ ἔκπου καὶ ὄνου, ἀντίθ. τῷ «ἰδιογανία» Πλάτ. πολιτ. 265.

Κοινο-γράφω· γράφω τι κατὰ τὸν κοινὸν συνήθη τρόπον. Παθ. γράφομαι κοινῶς συνήθως, εἴμ' ἐν κοινῇ χρήσει Εὐστ. 1523, 28.

Κοινο-δημεῖ, ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, ἀπὸ τοῦ δήμου Σουδ. ἐσφ.

Κοινο-δημιον, τό· τὸ δημόσιον, ἀργ. λεξ.

Κοινό-δημος, 2· κοινός, δημόσιος Φίλ.

Κοινο-δίκαιον, τό· κοινὸν δίκαιον, κοινή μετοχὴ δικαίου, ἔννοσις πολλῶν πόλεων εἰς τὴν αὐτὴν δικαιοδοσίαν, κοινὸν δικαστήριον, ἐν ᾧ αἱ πόλεις διαφόρων πόλεων καὶ ἐν κοινῷ δίκαιον δικάζονται Παλ. 23, 15, 4.

Ἐπιγρ. 2, 413.

Κοινό-δίκος, 2· κοινὸν δίκαιον ἔχων, ὁ μετὰ κοινοῦ δικαίου, μτγν.

Κοινο-δρημείω· τρέχω ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος Ξεν. συμπ. 4, 64, δι. γρ. «κυνοδορμείω».

Κοινο-εργεῖω· ἐνεργῶ, ἐργάζομαι κοινῶς, κοινῇ μετ' ἄλλων, μτγν.

Κοινο-εργής, ἑός, 2· τῷ κατοικ. Μελέτ. ἐν Κραμ. Ἀν. 3, 36, 6.

Κοινο-εργός, 2· κοινῶς, κοινῇ μετ' ἄλλων ἐργαζόμενος, μτγν.

Κοινο-θολάκω· ἔχω κοινὸν μετὰ τινος ἢ πολλῶν θολάκων, ἤτοι κοιν. σκαυόλιον, κοιν. ταμίον Ἀριστ. ἐν Β. Ἀν. 47, 7.

Κοινο-λαττης, οὗ, ὁ εἰς τοῦ κοινοῦ λαοῦ, κοινὸς λαϊκός μτγν.

Κοινο-λεκτέω· λέγω, ὁμιλῶ τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, μτγν. Παθ. λέγομαι, ὁμιλοῦμαι ὑπὸ τοῦ κοιν. λαοῦ «ῥήματα κοινολεκτούμενα» = λόγοι τῆς κοιν. γλώσσης, τοῦ κοιν. βίου Μ. Ἐτ. 184, 11, Β. Ἀν. 580, 30.

Κοινό-λεκτος, 2· κοινῶς, ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἐν τῇ καθολικῇ λαλόμενος, λαλούμενος Σχόλ. Λίσχ. Ἐπτ. 885· ἐπίρ. -λέκτως Σχόλ. Θεοκρ. 8, 18.

Κοινό-λεκτρος, 2· κοινὴν μετὰ τινος ἔχων κλίην, ὁμιλεκτρος, σύζυγος· «ἀμάρ Λίσχ. Ἦρ. 559· «νῆος» Ἀγ. 1416.

Κοινο-λεξία, ἡ κοινή, συνήθης ἑκφρασις, φράσις, μτγν.

Κοινο-λεχής, ἑός, 2· κοινόλεκτρος, ἐπίθ. τοῦ Λιγισθοῦ Σοφ. Πλ. 97, κ. μτγν.

Κοινο-λογέομαι· διαλέγομαι (συνομιλῶ), συσχεπτόμαι, συμφωνῶ μετὰ τινος περὶ τινος· «τὶν' Ἦρ. 6, 23· «ὅτι πρὸς αὐτὸν ἐκεκεκοινολόγητο» Θουκ. 7, 86· «τὶν' περὶ τινος» Ἀριστ. πολιτ. 2, 8· «-βραχία περὶ τινος» Παλ. 31, 13, 5· «-τὶν' πρὸς τὸ

οὗς = τῶ φθορίζῳ, κοιν., τῶ λέγει *εἰ ταῦτί, τὸν σουποσυρίζῳ Λουκ. θε. ἐκκλ. 1, π. διαβολ. 2. Πρὸς τὸ μ. ἀπορ. παρ' Ἰπρ. κ. Ξεν. Ἑλλ. 3, 1, 4 κ. ἄλλ. ἀπαντᾷ καὶ ὁ π. ἀπορ. «κοινολογεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους» ὑπὲρ τῶν ἐνεστώτων. Πολύδ. 10, 42, 4, κ. συγν.

Κοινο-λαγία, ἡ 1) κοινὴ διάλεξις (συνομιλία), αὐτοκτεφίς μετὰ τινος περὶ τινος Ἰπρ. παρ. 27, 35, Πολύδ. 2, 8, 7, κ. ἄλλ. μετγν. 2) = κοινολεξία Φώτ. 174, 23.

Κοινο-λαγίζομαι· κοινολογεῖσθαι Μακκ. ἀμφ.

Κοινο-μήτωρ, ὅρας, ὁ, ἡ ὁ ἔχων κοινὴν μετὰ τινος μητέρα, ὁ ἀπὸ τῆς αὐτ. μητρός, ὁμομήτριος Θεόγност. 21, 26.

Κοινο-νοήμων, ἡ κοινόν, δημοτικόν, φιλόδομον φρόνημα, κοιν., τὸ καταδεχτικόν, τὸ νὰ ᾔη τις καταδεχτικὸς πρὸς ὅλους Μ. Ἀντων. 1, 16, communis.

Κοινο-νοήμων, ὅρας, ὁ, ἡ κοινόν, δημοτικόν, φιλόδομον φρόνημα ἔχων(ς).

Κοινο-πάθεια, ἡ τὸ πάσχειν ἐνὰ τι κοινῇ μετ' ἄλλου ἢ ἄλλων, συμπάθεια Εὔστ.

Κοινο-παθήει, ὅρας, 2' κοινῶς μετ' ἄλλων πάσχειν, συμπάσχειν ἐπὶ τοῖς παθήμασι τῶν ἄλλων, συμπάθει, κοινωνικός· «καὶ φιλόανθρωπος» Δ. Ἄλ. 2, 41.

Κοινό-πλοος, συνηρ. -ους, 2' κοινῇ μετὰ τινος πλέων, σύμπλοος, κοιν. συντεξιδιώτης· «ναὸς κοινόπλοον ὁμιλίαν» (κλύεις) = ἀκούεις τὸν κρότον ἡμῶν τῶν ἀνυμνῶν Σοφ. Ἀλ. 872.

Κοινο-ποιέω α) ποιεῖ τι κοινόν, θεωρῶ ὡς κοινόν ἐκκλ. Καὶ μέσ. «τὸν τόπον» chandler ἐπιγρ. 39· 6) κοινοποιεῖ τι, γνωστὸν ποιεῖ τοῖς πᾶσι, κοινολογεῖ, ἀνακοινεῖ· «τὰ μυστήρια» Σχόλ. Ἀριστ. ὄρν. 1073· συγν. τὸ μέσ. «τὴν ἀλήθειαν» Κλ. Ἄλ. στρωμ. 6, 641 κ. ἄλλ. μετγν. Παθ. ἐπὶ κοινός· «κοινοποιεῖται τὰ σημεία πρὸς τι» Σ. Ἑμπ. Πυρ. 3, 173.

Κοινο-ποιήσεις, εἰς, ἡ γνωστοποιήσεις, ἀνακοινώσεις τινος Εὔστ. 222, 6.

Κοινο-πολιτεία, ἡ κοινὸν πολιτεῖμα, κοινὴ μετοχὴ τῶν πολιτικ. πραγμάτων, Βυζ.

Κοινο-πολιτικός, 3' εἰς κοινοπολιτεῖαν ἀφορῶν, ἀνέχων, Βυζ.

Κοινό-πους, ποδός, 2' κοινῇ ὁδῷ, σῶμα, μετὰ τινος ἀφίχθεις· «ἡμῶν κοινόπουον παρουσίαν» = ἡμεῖς κοινῇ παρόντας Σοφ. Πλ. 1093.

Κοινο-πράγγω πράττω, μετέρχομαι τι κοινῇ μετὰ τινος· τινὶ Πολύδ. 5, 95, 2, ἄλλ. μετγν.

Κοινο-πράγμα, ἀτος, τὸ κοινὴ μετὰ τινος πράξις(ς).

Κοινο-πράγ(ια, ἡ κοινὴ μετὰ τινος πράξις, ἐπιχειρήσεις, συνωμοσία Πολύδ. 5, 95, 2, Πλουτ. Περικλ. 17.

Κοινός (εἰς), συγγ. τῇ «ξόν, σόν», «κόν», πρὸλ. κῶναθος, κατὰ τὸ «κοινὸς κλαγγά» Σοφ. Τρ. 205, 3 (κ. 2 Σοφ.)· 1) πολ-λοῖς ἢ τοῖς πᾶσι, δύο ἢ τισι προσώπ. ἢ πράγμασι ἐξ ὧν ἀνέχων, κοινῇ μετὰ τινος ἢ πολλῶν πραγμάτων γιγνώμενος, κ. νῦν ὡς κοινός, ἀντιθ. τῷ «ἴδιος» Πρ. Ξρ. 720· λόγος Μινδ. Ὁ. 11, 11· γάμος, Π. 4, 222·

«κοινόν, χάριν» δ. 102 κ. συγν. ἐπὶ δοτ. Συχνότ. π. τραγ. «ὁ κοινὸν ὠφέλημα ὀνητοῖσιν φανείς» Αἰσχ. Αἰσχ. Πρ. 614· ἀντιθέλου αἷμα καὶ κοινὸν πατέρα» Εὔμ. 89· «κοινόν ἤνυσαν εἰς φίλους ἀρωγὰν» Σοφ. Φιλ. 1136· «κοινὸς ἀρίων» Ἰω. κλαγγά· Τρ. 205· «κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων» (παροιμ.) Εὔρ. Ὀρ. 725 κ. πεζ. «κοινὸς ἔστιν ὅμιν ὁ λόγος» Πλάτ. Πρωτ. 358, ἀντιθ. τῷ «ἴδιος», «ἴδιος ἀλλ' οὐ κοινός ὢν πόνος», πολ. 7, 535, ὡς. «ὀλιγοπρόντες τοῦ κοινού τοῦ ἰδίου τοῦ αὐτοῦ», Γοργ. 502· «πᾶσι γὰρ κοινόν τὸδε ἴδιον ὁ ἐκάστω» Εὔρ. Ἑκ. 902· «κ. εἰναι τούτων τὸν ἀγῶνα ἐμοῖς τε καὶ ἡτῆσι φωνῶντι» Δημ. 18, 5, κ. συγν. ἐπὶ δοτ. «κοινόν ταῖςδε φόρτον ἔχον» κοινῇ μετὰ τούτων Εὔρ. ἀποσπ. 20· «τὸ δὲ ἡδὺ κ. πάσας Μούσαις» Πλάτ. νόμ. 7, 802· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ γεν. «ἐργον κ. λακτοαῖον» τὸν τε καὶ Ἀθηναίων Μενέξ. 241· «τὸ ἐπὶ πᾶσι κ.», Θεαίτ. 185· «οὕτως δὲ κοινόν τι πρὸς Ὀρθροῦσαν γαλήνηται» = τίποτε δὲν ἔχω μετ' ὅν ὁ δὲν ἔχω νὰ χάω μετ' ὅν Ὁ. Λουκίλλ. 84 (11, 141)· 2) εἰς ὅλον τὸν λαόν, εἰς τὸ κοινόν, τὸ δημόσιον ἀναφύων, ἀνέχων, κοινός, δημόσιος, ἀντιθ. τῷ ἴδιος, ἑκαστος, ἰδιωτικός, Συχνότ. ὅσ. κ. νῦν ὡς. «τὸ κοινόν» = τὸ δημόσιον, ἡ πολιτεία· «τὸ κοινόν δ' εἰ μάλιστα πόλις» Αἰσχ. ἀποσπ. 361· «καὶ σοὶ τὸ κοιν. τῶν Σμίων ἔδωκε» Πρ. 6, 14 κ. συγν. «τὰ κοινὰ τῶν Βαθυλῶν» = αἱ ἀρχαὶ τῶν Βαθ., 3, 156· «οὐ προσηύξαντο αὐτὸν εἰς τὴν πόλιν οὐδ' ἐπὶ τῇ κοιν. = μῆτις εἰς τὴν πόλιν, μῆτις εἰς τὴν ἐκτὸς αὐτῆς· ἀναμμένην συνεδρῶσαι σύνδοτον τῶν προσηύτων Θουκ. 2, 12· «κοινὰ καὶ πολιτικά πράγματα» Πολύδ. 24, 5, 8· «κοινὰ ἐγκλήματα» = δημόσια, πολιτικά ἐγκλήματα, 20, 6, 1· «τὰ κοινὰ διοικῶ» Δημ. 1, 22· «πρὸς τὰ κ. προσιών» = τὰ πολιτικὰ πράττων, πολιτικός, πολιτευόμενος, ἀντιθ. τῷ «ἰδιώτης ὢν» Αἰσχίν. 1, 165 ὡς. «οἱ πρὸς τὰ κ. προσεληλυθότες» = οἱ τὰ κ. πράττοντες, οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οἱ πολιτικοί, 3, 17· «τὰ κ. πράττω» = ἐνπαυλοῦμαι εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοιν. πραγμάτων, μετέρχομαι τὸν πολιτικ. ἀνδρα Πλάτ. Ἰπρ. μέγ. 282, Πλουτ. ἔτι, «τὸ κοινόν» = τὸ κοιν. ταμεῖον Θουκ. 1, 80· πρὸλ. «οὕτως χρήματα εἰσφέρειν βουλόμειθα οὕτως τῶν κοινῶν ἐπιγυνοῖσιν ὀνέμεθα» Δημ. 8, 21· «πλουτῶ ἀπὸ τῶν κ.» Ἀριστ. πλ. 596· «τὰ κοινὰ νέμω καὶ δίδωμι» Πολύδ. 25, 8, 5· «κοινὰ ἀρχαὶ» 22, 16, 11· Ἐν γέν. τὸ ὅλον, τὸ σύνολον τινος, καὶ ἐπὶ συνηγμένον στρατ. «τὸ κοινόν» Ξεν. Ἄν. 5, 7, 17· γενικὸς, πασιγνώστος, συνηθής· Ἀθῶν. 3, 76· συγχο. «κοινότερος» = συνηθέστερος Ἀριστ. ῥήτ. 1, 1· 3) «κοινόν» βδελυκτόν, ἀκάθαρτον· Πλούτ. ἀντιθ. τῷ «ἡγιασμένον» Π. Δ. Ν. Δ. Περὶ γραμ. κ. ῥήτ. α) «ἡ κοινὴ διάλεκτος, ὁνόματα» κτλ. = ἡ κοινὴ, ἡ καθωμιλημένη γλῶσσα, ἡ παρ' ὅλων κοινῶς λαλουμένη, ἀντιθ. τῷ «ἡ γραμματικὴ γλῶσσ.» Δ. Ἄλ. π. Ἰσοκ. 2, 13, κ. διδ. λεκτός, ἡ ἐκ τῆς αὐτ. μορφωθείσα κοιν. γλῶσσ. τῶν πεπαιδευμένων κ. αἱ κοινότητες, αἱ τοιαύται

μεταχειριζόμενοι συγγραμ. Μ. Έτ. κ. ἄλλ. γραμμ. 6) «κοινὸς τόπος» (=locus communis) ῥητ. ὅρος ἐν τοῖς ἐπιλόγοις τῶν χάριν ἀσκήσεως λόγων Έρμωγ. κ. ἄλλ. γ) τὸ γραμ. σχῆμα «ἀπὸ κοινοῦ» (ἢ «ἐκ κοιν.» σπαν. «κατά»), συντακτικ. πλοκή, καθ' ἣν ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐν τοῖς κατωτέρω ὑπονοεῖται λέξεις πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐννοίας Ἀπολλ. ἀντ. 127, 23' δ) «κοινὴ συλλαβή», ἡ ὁμογενὴς συλλαβή. ἄλλ. «κοινὸς χρόνος» (=syllaba accers) Λογγίν. ἀποσπ. 3, 11. 3, 5' ε) «κοινὸς τῶ γενέει» Μ. Έτ. 143, 32 κ. γραμ. συχν. 4) ἀπροσωπολήπτος, ἀμερόληπτος, δίκαιος. «κοινὸς εἶναι τῷ γράφοντι καὶ τῷ φεύγοντι» = ἐξ ἑαυτοῦ ἀπροσβλή. ὁ δικαστὴς τὸν κατηγοροῦν. καὶ τὸν κατηγορούμενον Λυσ. 15, 1, Θουκ. 3, 53' κ. καὶ δίκαιος δικαστῆς Πλουτ. Ἀριστ. παρὰλ. 2 τ. 211' δημοτικὸς, ἐμπροσθήγορος, κοιν. καταδεχτικὸς, «πιστοτέρων εἶναι καὶ κοινοτέρων τὴν μοναρχίαν τῆς αὐτῶν δημοκρατίας» Ἰσοκ. 10, 36' «τῇ πρὸς πάντας φιλοφρονεῖς κοινὸς» Ἀθην. 6, 253' κ. τοῖς φίλοις Ἰσοκ. 1, 10, Πλουτ. Ἀριστ. 1' 5) ἐπὶ κοιν. σημ. κ. νῦν ὡς. πρόστυχος, ἀνελεύθερος ἰδ. μετγν. ἐκτρ. -ως. «τοῦ μὲν λέγουσα καὶ τὸ σὺν κοινῶς λέγεις» Εὐρ. Ἰων 1452' «κοινὸς ἅπαντες» Διφιλ. ἐν Ἀθην. 2, 81' «κοινῶς μάλλον ὠφέλησαν ἢ ἐκ τῶν ἰδ. ἐβλάψαν» Θουκ. 2, 42' «οὐδὲ κ. οὐδὲ πολιτικῶς ἐβλάψαν» Ἰσοκ. 4, 151. Συχνότ. «κοινῇ» «τῆς νόσου δὲ τῆσδε μοι κοινῇ μετασχόν» Εὐρ. Ἰκν. 371, Ἀριστ. ἐκκλ. 573' «τὸ κοινῇ ὁδόν» Πλάτ. Θεαίτ. 172' «κοινῇ σκεψόμεθα», Πρωτ. 330 κ. συχν. «κοινῇ μετ' ἐκείνου», συμπ. 209, ἀντίθ. τῷ «ἰδίᾳ», παλ. 1, 333, Ξεν. Ἑλλ. 1, 2, 10' «κοινῇ σὺν τινι», ἀπομ. 1, 6, 14' «κοινῇ ἄμα» Πλάτ. Φιλ. 62, communis.

Κοινο-τάφιον, τό· κοινὸς δῶς ἢ πολλῶν τάφους, μετγν.

Κοινότης, ἡτος, ἢ α) ἡ ἰδιότης τοῦ κοινοῦ, τοῦ εἶναι ἢ ἔχειν τι κοινὸν μετὰ τινος ἢ πολλῶν κοινωνία, κοινὴ συμμετέχουσι τινος δῶς ἢ πολλῶν Ἀνδοκ. 4, 13, Πλάτ. Θεαίτ. 208' — περὶ τὴν Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 7' τὸ γενικόν, τὸ κοινόν, Δ. Ἀλ. 2, 39. 4, 23' β) «κοινότης λόγου», ῥητ. σχῆμα· τῷ «σχῆμ. ἀπὸ κοινοῦ» (ἴδε κοῖδος) γ) τὸ κοινόν γένος, γραμ. communitas.

κοινό-τοκος, 2' ὁ γεννηθεὶς κοινῇ μετὰ τινος ἢ πολλῶν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν γονέων, ὁμαιμός· «ἐλπίδων κοινοτόκων ἀρωγά» = αἱ ἐπὶ τῶν ἀδελφ. στηριζόμεναι ἐλπίδες βοηθείας Σοφ. Ἥλ. 847.

Κοινο-τροφία, ἡ ἢ κοινῇ μετὰ τινος ἢ πολλῶν ὠρέψις, ἀνατροφή τινος, ἀντίθ. τῷ «μονατροφία».

Κοινο-τροφικός, 3' κοινῇ μετὰ τινος ἀνατροφή ἀνήκων Πλάτ. πολιτ. 264 κ. συχν.

Κοινο-φάγία, ἡ τὸ ἐσθίειν κοινά, ἀκῆ· θάρτα, ἀπηγορευμένη φαγή· ατα, τὸ γίγνεσθαι τινα ἀκόλητον ἐσθίοντα τοιαῦτα, ἰδ. κ. Ἰουδ. Ἰωα. ἀρχ. 11, 8, 7.

Κοινο-φιλία, ἡτος, 2' ἀγαπῶν τινα ἢ τι κοι-

νῇ μετὰ τινος, ὅλους κοινῶς, τὸ κοινόν, κατὰ διόρθωσιν. Αἰσχ. Εὐμ. 940, ἐνθα τὰ χεῖρόγρ. «κοινοφιλία» = κοινῶς ἢ τῷ κοινῷ ὡ· φιλίᾳ· ἴδε κοινωνοφιλία.

Κοινό-φρων, ὄνος, 2' τὰ αὐτά τινι φρονή· ματα ἔχων, ὁμόφρων, ὁμογνώμων· πατρι Εὐρ. Ἰων 577.

Κοινοφύης, ἔος, 2' κοινὴν μετὰ τινος ἔχων τὴν γέννησιν, καταγωγὴν, μετγν. Δαμασκ.

Κοινο-χρησία, ἡ κοινὴ ὠφέλεια, ὠφέλ. τοῖς πᾶσι, τῷ κοινῷ μετγν.

Κοινο-χρηστία, ἡ τῷ ἀνωτ. δι. γρ.

Κοινός (κοινός)· 1) ποιῶν τι κοινὸν μετὰ τινος, μεταδιδωμὴν τινὶ τι, γνωστοποιῶν, ποιῶν τινα συγκαταίνων, μετοχὴν τινος· «κοινώσαν μῦθον ἐς ἡμᾶς» Εὐρ. Ἰ. Α. 44' «χορὴν κοινώσαντας τὴν δυνάμιν κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν» Θουκ. 1, 39, Πλάτ. νόμ. 10, 889' «κοινοποιῶν τινὶ τι, ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων κοινώσωμεν» Αἰσχ. Χο. 708' «τοῦτω θεῷ μάντευμα κοινώσαι θέλω» Εὐρ. Μῆδ. 685' «ἵνα αὐτοῖς κοινώσω τι πραγμάτων ἐμὸν» Ἀριστ. νεφ. 198, κ. περ. Θουκ. 2, 73 κ. ἄλλ. 2) ποιῶν τι κοινόν, ἀκόλητον, μολύνω Ν. Δ. Ἰώσ. 3) Μῆσ. μετὰ π. κ. μέσζορ. α) μετέχων, συμμετέχων τινός, ἔχειν τι κοινῇ μετὰ τινος· «ἐπεὶ προθυμῇ τῆσδε κοινώσθαι φυχῆς» Εὐρ. Φοῖν. 1709' «δοῦλὴν ἀνέξει σοὶ λέχρους κοινουμένην», Ἀνδρ. 933.

«κοινωνθεὶς ξανθὸν χρώματι» = ἐνωθεὶς, μι· χθεὶς μετ' ἐξελθ. χρώμα Πλάτ. Τιμ. 59' «ἵνα δοκῇ πάντα μετ' ἐκείνου κοινώσθαι» = συμμερίσθαι Θουκ. 8, 48' β) ἀνακοινῶν τινὶ τι, ἰδ. συμβουλευόμεναι αὐτὸν περὶ τούτου, ἐρωτῶ Αἰσχ. Ἀγ. 1320, Σοφ. Ἀντ. 535, Πλάτ. Λάχ. 196' — πρὸς τινα, νόμ. 11, 930' — τῷ θεῷ = ἐρωτῶ τὸν θε. Ξεν. Ἀν. 5, 10, 15' «κοινωσάμενον περὶ πάντων ἑαυτοῦ» Πολύβ. 7, 16, 3 κ. μετγν. πρὸλ. τὸ δωρ. κοι· νῶν κ. τὸ σύνθετ. ἀνακοινῶν, communis.

Κοινωνία, ατος, τό· κοινότης, μετὰδοσις τινος, ἰδ. συζυγική· «Δωριῶδες ἐκ μητρὸς Φαί· βου κοινωνίᾳσι βλαστῶν» Πλουτ. ἡθ. 338.

Κοινωνία· τιν, ὅσοι, τοῦ ἀνωτ. τό· σιδη· ροῦς δεσμός, συνών. τῷ «ἐφελίς» Φιλ. ἀρχ. μαθ. 64.

Κοινων, ὄνος, (εὐχρ. μόν. εἰς πλ. ὄν. κ. αἰτ. ὡς ἑτερόκλ. τοῦ κοινωνός), ὁ· κοινων· νός Ξεν. Κύρ. 7, 5, 35. Ὁ ἐν. δοτ. «κοι· νῶν» Πινδ. Π. 3, 50 διώρθωται ὑπὸ Βεκκ.

«κοινῶν» (δωρ.)· πρὸλ. τὸ δωρ. κοινῶν.

Κοινωνέω, δωρ. κοινωνέω (κοινωνός)· ἔχω τι κοινόν μετὰ τινος, εἰμὶ συγκαταίνων, μέ· τοχός τινος, μετέχων· «θέλωσα» ἀκοντι κοιν· νει κακῶν ψυχῇ» (ἐπὶ δοτ. τοῦ προσ. κ. γεν. τοῦ πρῆγρ.) Αἰσχ. Ἐπτ. 1024' «τῆς χθονός», ἀποσπ. 320' «κοινωνῶσα τῶν αὐτῶν γάμων» Σοφ. Τρ. 543' — τάφου Εὐρ. Ὀρ. 1055, Ἀ· ριστ. σφ. 692' «ἥδη καὶ σὺ κοινωνεῖς τοῦ λό· γου» Πλάτ. Κρατ. 434' «— πόνων καὶ κινδύ· νων ἀλλήλοισι», νόμ. 3, 686, Ξεν. Ἀν. 7, 6, 28' «— τοῦτω μηδένος» = νῶ μὴ τὸν ἀφῆσω· μεν ποσὶς νῶ μετὰσχῇ Δημ. 25, 61' «κεκοι· νωνηκὼς τῆς αἰτίας» τοῖς· Δελν. 1, 101' +

διαναίς. Ίσοκ. 4, 2. 110. *οὐ καὶ ἡμεῖς κοινοῦμεν. Ἀριστοτ. ἠθ. 10, 2, 4 κ. μετν. *τῶν αὐτῶν ἐλπίδων. Πολύδ. 3, 2, 3. *περί τινος, 31, 26, 6. συμμερίζομαι τὴν γνώμην τινός, συμφωνῶ εἰς τι, *πότερον κοινωνεῖς καὶ εὐδοκεῖ σοι; Πλάτ. Κρίτ. 49. *ὁ τοιοῦτος τῷ τοιοῦτῳ κοινωνήσῃ, πολ. 1, 343. *ἀλλήλοις νόμ. 8, 844. συνευρίσκομαι μετὰ γυναικ. - γυναικί Λουκ. θε. διὰ λ. 1, 2, 10, 2. Παθ. ἐνοῦμαι, μίγνυμαι. *ἐγκώμια κοινωνημένα εὐχαῖς. Πλάτ. νόμ. 7, 801.

Κοινωνήμα, ατος, τό. συμμέθεξις, ἀνακοινωνίαις, κοινοποιήσεϊς τινος, διημία πρὸς τινα συναναστροφή, συκοινωνία. *ξυμβόλαια δὲ λέγεις κοινωνήματα. Πλάτ. πολ. 1, 333. *τὰ ξυμβόλαια καὶ κ., νόμ. 5, 738, κ. μετν.

Κοινωνήσεις, εως, ἡ. συμμέθεξις τινος, κοινωνήτης. - παίδων Πλάτ. πολιτ. 310.

Κοινωνήτεον, ῥ. ἐπιθ. τοῦ κοινωνῆω. τό. πρέπει νὰ μετέσχη τις, συμμετάσχη τινός, νὰ συμμερισθῇ τι μετὰ τινος. *οὐδὲ κοινωνήτεον τῆς ἡδονῆς τῷ ἔρασθῃ. Πλάτ. πολ. 3, 403.

Κοινωνητικὸς, 3. κοινωνικὸς Πολύδ. 2, 41, 1, δι. γρ.

Κοινωνία, ἡ. μετοχὴ τινος, κοινότης, διημία (συναναστροφή). - μαλθακαὶ Πινδ. Π. 1, 97. *λυγρὰ τῶν ὀπλων κοινωνοῦναι. Εὐρ. Πρ. μ. 1377. *τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία; = τί κοινὸν βοσκῆς καὶ θαλάσσης; εἰ ἔχουν νὰ κάμουν αἱ βοσκαὶ μετὰ τὴν θάλασσαν (καρποί), Ἰ. Τ. 254. ὥς. *τίς δαὶ κατὰ πόρου καὶ εἰς πόρος κοινωνοῦναι; Ἀριστ. θεσμ. 140. *πρὸς ἀλλήλους. Πλάτ. συμμ. 188. *ἡδονῆς τε καὶ λύπης, πολ. 5, 462. *καὶ ἀμμιζῆς τῶν γάμων, νόμ. 6, 721. - καὶ διημίας 9, 801 κ. συγν. ὥς. μετν. (πρόβλ. τὸ νῦν *κοινωνία = ἡ καθ' ὅλον καὶ ἐν μέρει ἀνθρωπίνη κοινωνία). *Ἐτι, γάμος, συζυγία Εὐρ. Βάκχ. 1277. *μέγισ μετὰ γυναικ. - γυναικὸς λαμβάνει κοινωνοῦναι. Ἀμφικ. ἐν Ἀθην. 3, 69 κ. μετν. communitas.

Κοινωνικός, 3. εἰς μετοχὴν, κοινότητα ἀνέκων, ἐπιτήδειος, μεταδοτικὸς, εὐκοινωνήτης, διημητικὸς. *ισότης κοινωνική = δικαιοσύνη. Πλάτ. ὄρ. 411, ὥς. *ἀρετὴ κοινωνική. Ἀριστοτ. πολιτ. 3, 13, κ. μετν. *κοινωνική καὶ φιλικὴ διὰθεσις. Πολύδ. 2, 41, 1. *κοινωνικός τῶν ὄντων = μεταδοτικὸς Λουκ. Τίμ. 56 κ. μετν. ἐπὶ. - ὥς, *κοινωνικῶς χρῆσθαι τοῖς εὐτογμήμασι = μεταδίδωμι τινι τῶν εὐτογμῶν μου Πολύδ. 18, 31, 7. - ζῶ = ἐν διημίας (μετὰ συναναστροφῇ), διημητικὸς Πλουτ. ἠθ. 1108. - βιῶ Δ. Σικ. 5, 9, communiois.

Κοινωνο-ποιεῖω. ποιῶ τινα κοινωνῆσαι, μετασχεῖν τινός, γνωστοποιεῖν τινί τι γλῶσσ.

Κοινωνός, ὁ, κ. ἡ ὁ μέτοχος, ὁ μετέχων, ἡ μετέχουσα τινος, ἐταίρος, διημητής (συντροφός). *πραγματῶν Αἰσχ. ἀποπ. 339. - γνώματος Ἀγ. 1325. - κακοῦ Σοφ. Τρ. 727. - γάμων Εὐρ. Πρ. μ. 584. - ψήφου Πλάτ. πολ. 5, 450. - πόλεμον, νόμ. 6, 755 κ. μετν. ἐπὶ. *μητέρα κατεργάσαντο κοινωνῶν εἴπει = ἐν κοινῷ φόνῳ Εἰδ. Ἰ. Τ. 1173, socius

Κοινωνοίς, εως, ἡ. κατάδοσις, κοινοποιήσεϊς τινος, ἰδ. τὸ ποιεῖν τι κοινόν, ἀκάρητον, ἐκκλ. Κοινωνότης (κοινότης), 3. δῶν, μέλλων κοινοποιηθῆναι, μεταδοθῆναι, κοινοποιητέος, μεταδοτός. Θεμιστ. communicandus, Κοιν-ωφέλεια, ἡ κοινή, γενικὴ ὠφέλεια, ὠφέλ. τοῖς πᾶσι, τῷ κοινῷ Δ. Σικ. 1, 51. Κοιν-ωφέλης, ὅς, 2. ὠφέλιμος τοῖς πᾶσι, τῷ κοινῷ Φίλων κ. ἄλλ. μετν. Ὑπερβ. κοινωνητέστατος αὐτόθ. ἐπὶ. - ὡς Χρυσ.

Κοιν-ωφέλεια, ἡ κοινωφέλεια Μ. Ἐτ. 462. 11.

Κοιν-ωφέλιμος, 2. κοινωφέλης Σχολ. Ἀριστ. πλ. 379, ἀμφ.

Κότιξ, ἴκος, ὁ (κ. ἡ Θεόφρ.). 1) εἶδος Αἰγυπιακοῦ φαίνικος, ἐκ τῶν φύλλων τοῦ οὐοῦ ἐπλεον φορμούς, ἥτοι φλόινα καλύμματα, καλᾶθους κ. τ. ὅμ. ἄτινα ὥς. ἐκόλας ἡ *κοίλας ὠνόμαζον, ἀρχ. λεξ. 2) ἀγγεῖον ἀμφιτέρειον Ἀντιφᾶν. ἐν Πολυδ. 10, 179. Μῆ ἀτ. *κοῖος. πρόβλ. Λοδεκ. Φρόν. 88.

Κοτος, ἰων. 3. ποτὸς Ἡρ.

Κοτος, αἰολ. σχημ. (*παρὰ τὸ κοτῆνοσις Σχολ.), ὁ α) *συνετός (Σχολ.) Ἦσ. θε. 134. β) Μακίδ. = ἀριθμὸς Ἀθην. 10, 455.

Κοτος, ου, ἐπ. οιο. 1) Τίτα, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς καὶ πατ. Αἰτωλ. Ἦσ. θε. 2) Μεσσηνίος ἥρωϊς Παις. 3) (κοί = τὰ κοιλά) Ἡσυχ., ποτ. Μεσσηνίας Παις.

Κοιρανέας, ἰων. κοιρανῆος, δωρ. συνηρ. κοιρανῆος (κοίρανος), 3. κοιρανικός. *κοιρανῆος κράτος = κυριαρχική, ἡγεμονική. ἀρχὴ Μελιν. ἐν Στοβ. ἀνθ. 7, 13.

Κοιρανῆος (κοίρανος). ἀμφ. εἰμὶ κοίρανος, ἡγεμὼν, κυριάρχης, κυριαρχῶ, κυβερνῶ, ἐξουσιάζω. ἔχω τὴν τε στρατιωτικὴν ἀρχὴν ἐν πολέμῳ καὶ τὴν ἀνωτάτην ἐκτελεστικὴν καὶ δικαστικὴν ἀρχὴν τοῦ βασιλείου ἐν εἰρήνῃ, π. Ὅμ. ὅτι μὲν ἀπολ. *ὥς ὅτε κοιρανῆος διέπε στρατῶν. Ἰλ. β, 207, Αἰσχ. Πρ. 960, ὅτι δὲ μετὰ πρόθ. ὅπερ συγχόν. *μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα. Ἰλ. ε, 824. *αἶψ' (ὅσα) ἀνδρῶν πόλεμον κατὰ κοιρανέοντα. 332. *οὐ μόνον ἀλλήλους Λυκίην κατὰ κοιρανέοντα βασιλεῖς, μ, 318. καὶ ἐπὶ τῆς ἀνόμου δυναστείας τῶν μνηστήρων ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ὀδυσ. Ὀδ. α, 247. ἐπὶ αἰτ. *θεοὶ κοιρανέοντες χερσὶν Πινδ. Ὀ. 14, 9. ἐπὶ γιν. *σώθεις δ' ὁμοῖως τῆσδε κοιρανῆος χερσὶν = ἀρχεὶ τάς τε τῆς χώρας Αἰσχ. Πέρσ. 210. *λιόντων κοιρανικῶν Αἰδούς μέγα κοιρανέουσι λιόντες = μεταξὺ τῶν ἡγεμονικ. λιόντων πρωτεύουσιν οἱ Αἰδουχοὶ Ὀππ. κυν. 3, 41. ἐπὶ δωρ. Αἰσχ. Πρ. 49. ὥς. *εἴθις τότε κοιρανέοντα. Ἀπολ. Ἰ. Τ. 2, 998, Impero.

Κοιρανῆος, 2. κοιρανέος, ὅπερ ἴδε.

Κοιρανῆος, 3. κοιρανέος.

Κοιρανία, ἰων. κοιρανίη, ἡ ἀρχή, κυριαρχία, δύναμις, ἐξουσία. *ἐνύματι κοιρανίης Ἐπιγρ. ἐν ἀνδρ. ἀθλ. 29 (Πλαν. 358). *ἐλ-λαχε κοιρανίην ἀνέμων Δ. Περ. 464.

Κοιρανίδης, ου, ὁ κοιρανός Σοφ. Ἀντ. 931, [-...-].

Κοιρανικός, 3. εἰς ἀρχοντα, ἐξουσιαστὴν ἀφ' ὧν ἀνέκων, ἡγεμονικός, ἀρχων, ἐξουσιαστής.

ζών· - λέντες Ὅππ. κον. 3, 41· - ὀφθαλμός = οἱ τοῦ ἄρχοντος. ὁθ. αὐτὸθ. 47.

Κοίρανος (συγγ. τῷ «κάρα, κίρανος» κ. «κῆρος»· πρβλ. τύραννος), ὁ (κ. ἢ μετγν.) ἄρχων, ἐξουσιαστής, ἡγεμὼν, ἀρχηγός ἐν πολέμῳ· «κοίρανε λαῶν» Ἰλ. η, 734· «καὶ ἡγεμῶν», β, 487· νόμιμος ἡγεμὼν, κυριαρχὸς ἐν εἰρήνῃ, συνών. τῷ «βασιλεύς», β, 204· «ξείνων κοίρανος εἶναι» Ὁδ. σ, 106, Πινδ. Ν. 3, 59, Αἰσχ. Ἀγ. 535· «ὃ τῆσδε τῆς γῆς κοίρ.» Σοφ. Οἶ. Κ 1289· «ἔναξ κοίραν' Ἀθηναίων», 1756, συχν. Ἑδρ. κ. μετγν. π. «αἱ (αἱ Μαῦσαι) γὰρ ἔσσι κοίρανοι» Ὁρφ. ἐν Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 3, 1· ὥστ. «τῆς κοίρανους» Λουκ. τραγωδ. 174, εκκ, πρὶν σερρ, ὅδε τὸ κῆρ. ὅν.

Κοίρανος, οὐ 1) πατ. Πολυδίου ἢ Πολυεΐδου Σοφ. 2) Κρής τις, Λύκτιος τὴν πατρίδα Ἰλ. 3) Λύαιος Ἰλ. 4) Μυθήμιος ἢ Πάριος, ὃν ὁδωφιν ἔκτισεν ἀπ' αὐτοῦ λέγουσιν, ὅτι ὀνομασθῆναι καὶ τὸ ἀκρωτ. «Κοιράνειον» ἢ «Κοιράνεϊος» Φύλ. ἐν Ἀθην. 5) ἑτεροῦ 6) ποτ. Κιλικίας = Σάρος Ἰδ' Ἀδάνα Στ. Βύξ.

Κόις, ὁ· ἴδε κοίς.

Κοισύρα 1) θυγ. Μεγακλείους καὶ οὗς Πεισιπράτου Ἀριστ. νεφ. ὅστις (ὡς καὶ οἱ Σχολ.) παραδίδωκε αὐτὴν πρὸς «ἐγκλεισιουργημένην», Ἰδ' ἐγκλεισιουργημένη Ἦσυχ. ὅθ. «ἐγκλεισιουργοί» = σχηματίζονται ἀσελγῶς, ποιοῦν ἀσελγῆ σχήματα, μορφασμοὺς 2) ἑτέρα Ἀριστ. Ἀχ. Κοισυρόσμαι, οὐμαι· θρόπτομαι ἀσέμνως, σχηματίζομαι μεγαληπρεπῶς καὶ ἀκολάστως ὡς ἡ Κοισύρα Ἀριστ. νεφ. 46, ἀρχ. λεξ.

Κοιτάζω· κατακλίνω τινα, βάλλω, φέρω εἰς τὴν κλίνην, κοιν. τὴν βάλλω νὰ πλαγιάσῃ, νὰ κοιμηθῇ Ἠσύχ. Μέσ. αὐτοπ. κατακλίνομαι, κοιν. πλαγιάζω ὅς τὸ κρεβάτι, πλαγιάζω νὰ κοιμηθῶ· «ἀνὰ βωμῷ θεᾷς κοιτάζατο νύκτα» Πινδ. Ὁ. 13, 70· «κοιτάζεσθαι ἐπὶ τῶν διηρησμένων» Πολύδ. 10, 15, 9 κ. μετγν.

Κοιταῖος (κοίτη), 3 α) κατακείμενος ἐπὶ τῆς κλίνης, κατακεικλιμένος, κοιμώμενος, κοιν. πλαγιάσμενος, ὅς τὸ κρεβάτι· «ἐν τῇ χῶρᾳ κοιταῖον γίγνεσθαι, ἐν ἅσιν» = διανυκτερεύω ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἐν τῇ πόλ. κοιν. ξενυκτῶ ὅς τὴν πόλ. Δημ. φηφίσμ. 18, 37· 6) «ὃ κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης ἐργόμενος» Σουῖδ. «τάξας ἡμέραν ἐν ἧ' δεήσει ἐν Ἀριμίνῳ γενέσθαι κοιταίους» = νὰ ἔλθωσιν εἰς Ἀρίμιν. καθ' ὃν χρόνον κοιμῶνται οἱ ἄνθρωποι. Πολύδ. 3, 61, 10· ὥσ. «κοιταῖος ἔρχεται» Πολύδ. ἐν Σουῖδ. ἀποσπ. 88 Σβάρικουζ. Ὁδσ. «τὰ κοιταῖα τοῖς νυκτερίοις θεοῖς ἐπισπεύσαντες» = λαβόντες τὸ πρὸ τοῦ ὕπνου πόντον καὶ ποιήσαντες τὴν ἐπιθυμῆν σπονδὴν τοῖς νυκτερίν. θε. Ἡλιδ. 3, 4 τὸ κοιταῖον = ἡ κοίτη, ἡ φωλεὰ τῶν ζώ. Πλουτ. Τιθ. Γρ. 9, pernoctans.

Κοιτάριον, τό· ὕποκ. τοῦ κοίτη, μικρὰ κοίτη, κλίνη Σχολ. Ὁδ. ξ, 50, ἐκκλ.

Κοιτάσις, ἡ· συγκοίμησις, συνουσία, Ὁ.

Κοίτη (κειμαι, κοιμάω), ἡ· τόπος, ἐν ᾧ κατακλίνεται τις, κοιμάται κλίνη, κοιν. κρεβάτι Ὁδ. τ, 341· «ἐννοχοῖ κοιταί» Πινδ. Π. 11, 25, Αἰσχ. Ἀγ. 1473· «κοίτη γαμήλιος» = νυμφικὴ κλίνη, ἀποσπ. 785· οἴκου· πετρίνης

κοίτης = τῆς ἐν τῷ βράχ. κλίνης Σοφ. Φιλ. 160· λέχος, συζυγ. κλίνη Ἠλ. 264, κ. ἐν πλ. Τρ. 918, Ἠλ. 187· «κοίταν δ' ἔχει νέρθεν» ἐν Ἀἰδῷ Οἶ. Κ. 1704· «ἐν πέδῳ κοίτας ἔχειν» Ἑδρ. Τρφ. 494 κ. μετγν. π. ἐτι περ. «ἐπεὶ ἔδωκε ὥρη τῆς κοίτ. εἶναι» = καίρος τοῦ ὕπνου Ἠρ. 1, 18· πρβλ. «τὴν σκηνὴν εἰς κοίτην διέλυσαν» = διὰ νὰ πλαγιάσωσι Σεν. Κυρ. 2, 3, 1· «κοίτη σκληρὰ» Πλάτ. νόμ. 12, 942· «μαλακὴ Σεν. ἀπομν. 2, 3, 16· ἐπὶ ζώων, οἷον πτην. Ἑδρ. Ἰων 155. Μτφ. ἐπὶ ἡσυχ. θαλ. «εὐτα πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις εὐδοί πσῶν» Αἰσχ. Ἀγ. 552· κίστη, θήκη Μέν. ἐν Ἀθην. 4, 136· «ἐν ταῖς κοίταις (δι. γρ. «κοίταις») καὶ κίσταις» Λουκ. ἐπιστ. Κρον. 21· «μυστικὰ κ.» Πλουτ. Φωκ. 28, εὐρίππ.

Κοιτίδιον, τό· ὕποκ. τοῦ κατωτ. Σχολ. Λουκ. ἀλεκ. 21.

Κοιτίς, ἴδος, ὕποκ. τοῦ κοίτη, ἡ· μικρὰ κίστη, θήκη πρὸς ἐνδοσιν πραγμάτων. «κ. γρυτοδόκη παραβυβλίων» Μυρὴν 2 (6, 251), Πολυδ. 10, 165, κοιν. γρ. Λουκ. ἐπιστ. Κρον. 21. Καὶ «κοιτίς» Β. Ἀν. 273.

Κοιτωνήτης, οὗ, ὁ· κοιτωνίτης, κοιτωνὸς φύλαξ, σωματοφύλαξ Γαλην. 8 τ. 837, Βυξ. cubicularius.

Κοίτης, ὁ· κοίτη, κλίνη, ὥρα τοῦ ὕπνου· «κοίτοιο μεδῶμεθα» Ὁδ. γ, 333· «οἱ δ' ἐπὶ κοίτον ἐσσεύοντο», ξ, 455· ὕπνος, «αὐτὰρ ἐπὶν νύξ' ἔλθῃ ἔλθοι τε κοίτας ἐκαστον», τ, 515, Ἠσ. ἔρ. 572, Πινδ. Π. 2, 36· «κοίτον ἱάβει» Ἑδρ. Ῥῆσ. 740· «κοίτον ποιεῖομαι» = πλαγιάζω Ἠρ. 7, 17· «παρέσται ἐς κοίταν» = εἰς ὥραν τοῦ ὕπν. 7, 9, κ. μετγν. π.

Κοιτο-φθαρέω· φθεῖρω τὴν κοίτην, ἥτοι μολύνω τὴν αὐτὴν κλίνην τινὸς διὰ μοιχείας, κατ' εἰκασ. ἀντὶ «κοιτοφθαρέω» Πλουτ. ἦθ. 5. Κοιτών, ὄνος (κοίτη), ὁ· κοιν. κοιτώντας, κάμαρα, δωμάτιον τοῦ ὕπνου, ἀρχ. λεξ. Ἀδὸκ. λείφ. κατὰ Φρόν. 252, ἐνθα Λοδῆκ. ἀναφέρ. Μάτρων. ἐν Ἀθην. 4, 135 κ. μετγν. cubiculum.

Κοιτώνιον, τό· ὕποκ. τοῦ ἀνωτ. Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 150.

Κοιτωνίσκος, ὁ· τῷ ἀνωτ. μετγν. Ἀρτεμίδ. 4, 46.

Κοιτωνίς, ἴδος, ἡ· ὕποκ. τοῦ κοιτών, κοιτωνίων.

Κοιτωνίτης, οὗ, ὁ· θαλαμηπόλος, κοιν. καμαριέρης Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1, 30, 7, ἄλλ. «κατακομιστής».

Κοιτωνο-φύλαξ, ἄκος, ὁ· φύλαξ τοῦ κοιτώνος· ἴδε θαλαμηπόλος Ἠσυχ.

Κοῖφι (ξέν. λεξ.), τό· κῆφι Ἀθην. 2, 86.

Κοκκάζω· κοιν. κοκκαρίζω, ἐπὶ ἄρνιθ. κλώσσης, ἔσφ. γρ. τοῦ «κοκκίζω».

Κοκκάλια, ὡν, τὰ· εἶδος κοχλίων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 4, ἐνθα κ. ἡ γρ. «κωκάλια».

Κόκκαλος, ὁ· ὁ πυρὴν τοῦ στροβίλου τῆς πίπτος, κοιν. τὸ κοκκαλοῦσι τοῦ κοκκαλῶναι·

Κόκκαλος, ὁ· ὁ πυρὴν τοῦ στροβίλου τῆς πίπτος, κοιν. τὸ κοκκαλοῦσι τοῦ κοκκαλῶναι·

Κοκκάριον, τό· ὕποκ. τοῦ κόκκος, κοκχίον, πρβλ. τὸ παρ' ἡμῶν «κοκκάρι», τὸ μικρὸν κρομμυδάκι τὸ χρησιμεύον ὡς σπόρος Ῥοδφ. 249, ἐκδ. Ματθ.

Κοκκίζω ἐκβάλλω τὸν πυρήνα, κόκκον πυρήνους καρποῦ Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 6, 80.

Κοκκινίζω, ἀμ-6. ὡς κ. νῦν εἶμαι, γίνομαι κόκκινος Σχόλ. Ὀππ. ἀλ. 3, 25.

Κοκκίνο-6 ἄφ' ἧς, ἑος, 2' κόκκινος βεβαμμένος, κοιν. κοκκινόδαρμένος Ἀθην. 5, 196.

Κοκκινό-6 ἄφ' ἧς, 2' τῷ ἄνωτ. Σχόλ. Πινδ. Ὀ. 6, 66.

Κοκκίνο-εἰδ' ἧς, ἑος, 2' κοκκίνω ὁμοιοι Σχόλ. Θεοφρ. 7, 58.

Κόκκινος (κόκκος), 3' ὡς κ. νῦν (πρὸλ. πυρρόκκινος, κατακόκκινος) Ἀριστ. σφ. 1067, Πλουτ. Φάβ. 15 κ. ἄλλ.

Κοκκίον, τό ὕποκ. τοῦ κόκκου, ἱατρικὸν σφαριδίον, κοιν. χάπι Ἀλ. Τραλλ. 5, 283.

Κοκκίς, ἰδός, ἡ ὕποκ. τοῦ κόκκου, μικρὸς πυρήν, κόκκος, κοιν. κοκκουτσάκι μτγν.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, ἑος, 2' κοκκινόδαφ' ἧς Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 7, 5 κ. μτγν.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκό-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκό-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκό-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκό-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκο-6 ἄφ' ἧς, α, δ' «κοκκοῦ. ὄρνις» = ἀλέκτωρ, κοιν. κόκκορας Σοφ. ἀποσπ. 900 πρὸλ. κοκκύζω.

Κοκκυγία, ἡ μικρὸν δένδρον, φῶν χνοῶδη καρπὸν, χρήσιμον εἰς κοκκίνην βαφὴν (το. rhus cotinus Διν.) Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 16, 6, Ἰσοχ. παρ' ὧ κ. «κεκοκκυγωμένην (κοκκυγία, κοκκυγία) = κεχρισμένην χρώματι κοκκυγίᾳ», coccugia Πλίν. 13, 22, 41.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκυγία, ἡ ἄγνωστος ἰχθὺς Ἀλ. Τραλλ. 9, 163.

Κοκκωτή, ἡ ὄρχις· πρὸς κ. κόκκος 4), Στράτ. 3 (12, 3), δι. γρ. «κωκωτή».

Κοκκαί (κόν=σόν καὶ κόν Ἀνωμ. Ῥήμ. Σακελλ. σ. ιε'. ἐκδ. πέμπτη), οἱ οἱ ποδγο- νοί ἀργ. λεξ. Ζων. 5 (9, 312)· κατὰ τὸ Μ. Ἑτ. ἱων. «σημαίνει δὲ τοὺς ἡδὴ κεκυμμένους» (ι). ποιητ. «αἱ κοκκαί» (=αἱ μάματα Παυσαν. 2) Σουίδ. Κόλαβος, δ'· κόλλαβος.

Κόλαβος, δ'· κόλλαβος.

Κολαδρεῦσμαι· τῷ κατωτ. Ἰπτόχ.

Κολαδρίζω· 1) χορεύω πορρίχην τινά Ἰπ- σόχ. 2) χλευάζω τινά, σκώπτω, ἐμπαίζω Σουίδ. Ζων. - οἰκέτας Ἀθήν. 8, 361, κατὰ διόρθωσ. τοῦ «καλαμυρίζουσι».

Κολαδρισμός, δ'· εἶδος πορρίχης Πολυδ. 4, 100· ἀλλὰ «καλαδρισμός» Ἀθήν. 14, 629.

Κόλαδρος, (κόλ-αδρος, καλ-άδριον, συνών. τοῦ «μολύδριον»=μέλλας δέλφας Ἑτ. Κουρτ.), δ'· α) ἄσμα, ὅρ· οὗ τὸν καλαδρισμὸν ἐγέρουσι Ἀθήν. 15, 697· πρὸς δ. 4, 164· 6) δέλφας = γαλαθινὸν χοιρίδιον, κοιν. γουρουναί βυ- ζαντάρι Σουίδ. Πρὸς μολαδρία.

Κολάω, (κόλος, κολούω), συνήθ. μ. μέλ. κολάσσομαι κ. κολῶμαι, κολᾶ (ὡς λογοπαί- γιον π. Ἀριστ. «πατ' αὐτὸν - καὶ τοῖς κό- λωις, ὡς ποῖς καλᾶ τὸν ἄνδρα», ἱππ. 452· «ὡς κολώμενος ὢν ἡδίκησεν», σφ. 244), σπάν. ἔνερ. μέλ. κολάσω Σεν. Κύρ. 7, 5, 83, Ἀ- θήν. 1, 9· κυρ. κολούω (κολοδύω), πε- ριόπτω, κλαδεύω, ἀποκόπτω τι· «-τὰ δέν- δρα» = κλαδεύω καὶ ξυλεύομαι τὰ ἄχρηστα τῶν δένδρ. τοὺς ξηρούς ἢ περὶ τοὺς κλαδ. Θεόφρ. ὡς. «-τὸ ἀνοιδανόν» = ἀναστέλλω Πο- λυδ. 4, 180. Συνήθ. μετφ. ἐμποδίζω τινά πά- σης ὑπερβολῆς, παρεκτροπῆς. χρῶμαι τινι κο- σμῷ (τὸν κρατῶ ἐντὸς τοῦ προσήκοντος κύ- κλου τῆς κοσμιότητος), δαμάζω, μετριάζω· «- τὸ πάθος» Πλουτ. Ἀρταξ. 23· «- τὸ πλεονά- ζων», ἡθ. 663· παθ. ὡς. «τὴν ἄλλην δίσ- ταν οὐχ οὕτως κεκολασμένην αὐτῷ ὑπεύθυνον τοῖς νόμοις παρεχόν», Λυκ. 22· «ῥήτωρ κε- κολασμένος» = ἀπλοῦς, ἀφελὴς Πολυδ. 6, 149· κατηγορῶ τινά, παιδεύω πρὸς διόρθωσ. τοῦ σφάλματος, διαφέρ. τοῦ «τιμωρῶ» = ἐπιβάλλω τινὶ τὴν ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένην ποινὴν πρὸς τήρησιν τοῦ δικαίου Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 10· «λόγοις κολάζω» Σοφ. Λύ. 1130· «τὰ σέμν' ἐπὶ κολάζ' ἐκείνους» = παίδευ' ἐκείνους διὰ τοὺς ὑπερφηφίνους λόγ. 1087· «ὡς κολάζω τὴν ἀδικουμένην» Εὐρ. Βάκχ. 1323· «- θανάτω τοὺς κακούς», Ἑλ. 1188 κ. συγν. «ὅτ' οὐδὲ κολάζ' ἐξέσι μοι τοὺς οἰκτίρας» Ἀριστ. νεφ. 7· «πληγαῖς Πλάτ. νόμ. 6, 784, κ. οἱ μετ' αὐτ. παθ. «κολάζομαι ἐν ταῖς ἀδικίαις» Θουκ. 8, 40. Μέσ. = τῷ ἔνερ. Ἀριστ. σφ. 405, Πλάτ. Πρωτ. 324, σοερεο.

Κολάκεια (κολακεύω), ἡ· τὸ κολακεύειν τι- νά, κ. νῦν ὡς. κολακεία Πλάτ. Γοργ. 455· περιφραστ. «κολακεῖαν ποιῶμαι» = κολα- κεύω Αἰσχίν. 3, 162· - πρὸς τινά Ἀθήν. 4, 252, adulatio.

Κολάκευμα, ατος, τὸ κολακεῖα, τὸ πρὸς κολακεῖαν λεγόμεν. κολακευτικ. λόγος Σεν. ὕκ. 13, 12, Πλουτ. Δημήτρ. 17.

Κολάκευσις, β. ἐπιθ. τοῦ κολακεύω, β' ὄντινα πρέπει νὰ κολακεύσῃ τις Λουκ. Τὸ οὐδ. κολακευτόν = πρέπει νὰ κολακεύσῃ τις τινά Σχολ.

Κολακευτής, ος, δ'· κολᾶξ γλωσσ.

Κολᾶκεύω (κολᾶξ)· ὡς κ. νῦν Πλάτ. πολ. 7, 533 (ἀπολύτ.)· - τινά Ἀριστ. ἀποσπ. 360· «-τὴν πόλιν» Πλάτ. Ἀλκ. 1, 120, Σεν. Ἑλλ. 5, 1, 17. «Εἰς, ἐπελκύνει τινά κολακεῖα, ἀπο- πλυνῶ Ἰσοκ. 4, 155. Παθ. ὡς. «ἔχαιρε κο- λακεύομαι» Αἰσχίν. 3, 234. κ. μετφ. adulat.

Κολᾶκία (ἐξφ. γρ.), ἡ· κολακεία Λουκ. Δημ. ἔγκ. 31.

Κολᾶκισμός, 3· κολακευτικός Πλάτ. Γοργ. 522· «ὁμοψία, νόμ. 1, 633· ὅσα. «ἡ κολα- κισμὸς» (ἐνν. «τέχνη») Πλάτ. σοφ. 222 κ. μετφ. ὑπερθ. «κολακισμώτατος πρὸς τοὺς ὑπερέχον- τας» Πολύδ. 13, 4, 5· ἐπὶρ. -ὡς Πολυδ. μετφ.

Κολᾶκίς, ἴδος, ἡ· ἡ κολακεύουσα, ἴδ. αἱ γυν. ναῖκες, αἱ ὁποῖαι ὅτε ἡ βασίλισσα ἐμελλε νὰ ἐκβῇ τῆς ἀμαρτίας ὑπέβαλλον τὴν ῥάχιν των ὡς βαθμιδα, ὅπως πατήσῃ ἐπ' αὐτὴν καὶ καταλ- θῇ, ἔλλ. «κλμακίς» πρὸς δ. Ἀθήν. 6, 256, Πλουτ. ἡθ. 50.

Κόλαξ, ἄκος (κόλον = φάγημα Εὐστ. ἡ «κολ- λάων» Ἀθήν. 6, 258), δ'· κοιν. κολακας, δ' τοὺς ἄλλ. κολακεύων πρὸς τὸ ἴδιον συμμέ- ρον, πρὸς δ. Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 7· παράσιτος Ἀ- θήν. 6, 236, Πλουτ. ἡθ. 50, adulator.

Κολαπτέρ, ἦρος, ἡ· γλύφανον, αἰδηροῦν ἐρ- γασίον τῶν γλυπτῶν εἰς τὸ γλύφειν ἐν τοῖς μαρμάρους διαφόρους εἰκόνας (πρὸς δ. «κοπεύς, ἐγκοπεύς» πρὸς ἀπλὴν λήθειαν, γανδρᾶν ἐρ- γασίαν) κοιν. σμίλι Λουκ. ἐνύπν. 13, κ. μετφ.

Κολάπτω· 1) ἐπὶ πτην. κοιν. κτωπῶ, τοιμπῶ, σκαλίζω τι μετ' τὸ ῥάμφος Ἀριστοτ. ἰ. 2, 9, 1· - ὡς, ἐπὶ ὄρνιθ. ἡτις διὰ τοῦ ῥάμφους θραύει τὸ ὄρν, ὅπως δ' ἐντὸς νεσσός εὐκο- λώτερον ἐξέλθῃ Ἀναξίλ. ἐν Ἀθήν. 12, 548· 2) ἐπὶ λιθοδόδῳ, πληττῶν τι κοιταίνω, ἐγ- κολάπτω, γλύφω, ἐγγλύφω, ἐγχαράττω, κοιν. σκαλίζω μετ' τὸ σμίλι, χαράττω· «κατὰ φλοιοῦ γράμμα εἰς αἰγείρον» Γλασκ. 2 (9, 341).

Κόλαρις, δ'· ἴδε κίλαρις.

Κολάσις, ἡ· τῷ κατωτ. (ι).

Κόλασις, ὡς (κολάζω), ἡ· 1) κόλουσις, κο- λώσις, περιτομή, κλαδεύσις δένδρ. Θεόφρ. 2) παιδεύσις τινος πρὸς βελτίωσιν, διόρ- θωσιν τοῦ σφάλματος τοῦ Πλάτ. Πρωτ. 323· παθ. ὡς. «κολαζέσθωσαν ταῖς αὐταῖς κολά- σεσιν», νόμ. 11, 932· διάφορ. τοῦ «τιμω- ρία» (ἴδε κολάζω) Ἀριστοτ. ῥήτ. 1, 10· πρὸς δ. τὸ κοιν. «κόλασις, πίσσα» = Αἰδής.

Κόλασμα, ατος, τὸ παιδεύσις Σεν. Κορ. 3, 1, 19, Πλουτ. Κράτ. 10, Ἀγαθ. 14 (5, 218).

Κολασμός, δ'· κόλασις Πλουτ. Ἀλκ. 13.

Κολάστρα, θηλ. τοῦ κολαστήρ, ἡ· ἡ παι- δεύουσα τινά πρὸς βελτίωσιν, διόρθωσιν· «ἀμ- πλίκις Ἀντίπ. Σιδ. 8 (7, 425).

Κολαστήρ, ἦρος, δ'· κολαστής, μετφ.

Κολαστήριον, τό γδε το κατωτ.

Κολαστήριος, 3' κολάσει, παιδεύσει ἀνέ-
πων, μετγν. οὐσ. τὸ κολαστήριον 1) μέσον
κολάσεως, παιδεύσεως, μέσ. πρὸς παρεμπό-
διον ἢ ἀποτροπὴν τίνος ἀπὸ τίνος Ξεν. ἀ-
πομ. 1, 4, 1' 2) βασανιστικ. ὄργανον· οὐ-
δέ μάλιστα, οὐδὲ πίδα, μανικὰ καὶ βάρβαρα
κολαστήρια θαλάσσης Πλουτ. 38, 342· 3)
τόποι, ἐν ᾧ βασανίζουσι τοὺς καταδίκους ἢ
ἐποδίκους, βασανιστήριον, τόπ. καταδίκης
Λουκ. κ. μετγν.

Κολαστής, οὐ, δ' παιδευτής τίνος πρὸς βελ-
τίωσιν, διόρθωσιν. αὐτοῦ· Ζεύς τοι κολ. τῶν
ὑπερκόμπων ἄγων φρονημάτων Αἰσχ. Πέρσ.
813, Σοφ. Οἰ. τ. 1148, Εὐρ. Πρακλ. 389
"νόμοι κολασταί", Κριτί. ἐν Σ' Εὐκ. φασ. 1,
54' "κολ. τῶν ἀμαρτανόντων" Πλάτ. νόμ.
9, 863 κ. οἱ μετ' αὐτ. castigatores

Κολαστικός, 3' παιδευτικός, παιδεύων τινά
πρὸς βελτίωσιν, διόρθωσιν. "κολαστικὴ δίκη"
Πλάτ. σοφ. 229, Πλουτ. κ. ἄλλ. μετγν. "Ε-
τι ἐμποδιστικός, περιοριστικός τίνος, μετγν.
συγκρ. κολαστικώτερος Γαλην. ἐπίρ., -ὡς ἐκκλ.
Κολαστρια, θηλ. τοῦ κολαστήρ, ἢ κολά-
στρον Εὐσέβ.

Κολαστρον, τό· κολαστήριον 1) Εὐστ.

Κολᾶφίζω· βραπίζω τινά, Ν. Δ. συζν. (πρβλ.
"ἄγγελος Σατάν ἵνα με κολαφίσῃ" = παιδεύῃ,
περιορίσῃ Παύλ. ἐπιστ. β'. 12, 8). "Εν. γέν.
κακοποιῶ τινά, καθοδρίζω μετγν.

Κολάφισμα, αὐτο, τό· βραπισμα, κοιν. μπά-
τσος, μετγν.

Κολάφισμός, δ' ἢ πρᾶξ. τοῦ βραπίζειν τινά,
μετγν.

Κολαφιστικός, 3' κολαφισμῶ ἀνήκων·
ἐπίρ. -ὡς· "κολαφιστικῶς ἀπτομαί τινος" =
τὸν βραπίζω, ἐκκλ.

Κολᾶφος, (συγγ. τῷ "κολάπτω", κυρ. ὄμορ.
λῆς. = τῷ ἀττ. "κόνδυλος"), δ'· βραπισμα "Ε-
πίχαρμ. ἐν Ψοῦχ. Μ. "Ετ 525, 8.

Κολᾶσμαι -ώμαι, ἀττ. μέλ. τὸν κολάζω,
ἐπίρ γδε.

Κολᾶζω (κολέος)· ἐμπήγνυμι, ἐμβάλλω ξί-
φος ἢ τι ἐν τῷ κολέῳ, κοιν. χώνω, βάλλω
εἰς τὸ θηκάρι "Πούχ.

Κολεασμός, δ' ἢ πρᾶξ. τοῦ κολεᾶσαι "Πούχ.

Κολεκάνος ἢ κολοκάνος, δ'· ὀψηλός καὶ ἰσ-
χνός ἄνθρ. κοιν. ὁ τοιοῦτος. μετγ. πελεκάνος
Στράτις ἐν Ψοῦχ. ἐνθα Μαίνεα, εἰκάξ. "κο-
λοκάνωνδας".

Κολεκτρυών ἢ κολοκτρυών, ὄνομα, ἔσφ. γρ.
τοῦ "κᾶλεκτρυών" Ἀριστ. βᾶτρ. 933, κ. δι.
γρ. τοῦ "ἐπικαλεκτρυών" Σχολ. 930.

Κολένδα, ἢ πόλ. Ἰσπανίας τῆς Ταρρακω-
νησίως Ἀπκ. Ἰβήρ. γα. ἢ νῦν Cuelleg. κάτ.
Κολενδείς, αἰτ. εἰς Ἀπκ.

Κολένδιν, ἰων. κουλένδιν, τό· κολέος Πλ. λ, 30.

Κολεό-πτερος, 2'· ὁ ἔχων πτερὰ κεκυλεα-
σμένα, ἐν θήκαις ἐνταθιμένα. Οὕτως ὀνομά-
ζουσι τὰ ἐντομα, οἷον, κανθάρους κτλ. τὰ ὁ-
ποια ἔχουσι τὰ μαλακὰ πτερὰ τιν ἐντὸς σκλη-
ρῶν θηκῶν "κολέων" Ἀριστοτ. ἴ. Ζ. 1, 5.

Κολέος, ἰων. κουλέος, δ, κ. τὸ κουλένδιν· α)
θήκη, ἰδ. ξίφους θήκη, κοιν. θηκάρι· "ἐλκίτα

δ' ἐκ κολέοιο μέγα ξίφος" Πλ. α, 194' "κο-
λεῶ μὲν ἄορ ὅλο" Ὁδ. κ, 333' κ. εἰς ἰων.
σχημ. Πλ. γ, 272, ὡς. Πινδ. Ν. 10, 6,
Σοφ. Αἴ. 717, Εὐρ. Ἐκ. 544 κ. συγν. καὶ
περ. "ἐγγχειρίδια γυμνά κολέων" Ξεν. Ἀγγισ.
2, 14' 6) τὸ Κλυτρον, τὸ σκληρόν περικάλυμ-
μα, ἐν ᾧ τὰ ἐντομα ὡς ἐν θήκῃ ἔχουσι τὰ
πτερὰ τῶν ἐμβεβλημένων ὅτι περιπατοῦσι καὶ
ἐκβάλλουσιν ὅτε θέλουσι νὰ πετάσῃσι, πε-
ροθήκη τῶν ἐντόμ. Ἀριστοτ. ἴ. Ζ. 4, 7, vagina.

Κολεο-φόροι, οἱ· ὀγκοφόροι, ἐπάνωμ. κω-
μωδ. Ἐπίγρ. 1, 345.

Κολερός (κόλος - ἔριον), 3' κολοῦα (κοντά)
ἔρια, μαλλιά ἔχων· ὅτις Ἀριστοτ. ἴ. Ζ. 8, 10.

Κολετιανοί ἢ Κολαιτιανοί· λαὸς ἢ κάτ. τῆς
ἄνω Παννονίας Πτολ. νῦν, Κόλατζικ.

Κολετράω· καταπατᾶ (Σχολ.) Ἀριστ. νεφ.
552' "παρὰ τὸ πατεῖν τὰς σταφυλάς" Πούχ.

ἢ ὅρος τῆς ὀπλομαχητικῆς Σχολ.
(Κολέω· ἄχρ. θέμα τῶν βουκόλος, βουκο-
λέω, κολᾶξ κλ. πρβλ. κόλον, κοίλο).

Κοληθάζω· ἐγκοληθάζω "Πούχ.

Κολιάδαι, οἱ· Κολλίδαι, γένος Ἰθαγενῶν·
"Πούχ. λαὸς Ἰθάκης, καταγόμενος ἐκ τοῦ Εὐ-
μαίου Πλουτ. ἐλλ. ζῆτ. 14.

Κολιάνδρον, τό· κοριάνδρον, κοιν. κόλιαν·
ἄρο μετγν.

Κολίαι, οὐ, δ'· εἶδος θύννου Ἀριστ. ἀποσπ.
365, Ἀριστοτ. ἴ. Ζ. 8, 13.

Κόλιξ, ἴκος, δ'· κόλλιξ Ἀριστ. βᾶτρ. 578.

Κολίδος, δ'· ὁ πρᾶσιος ἐρυκολάπτης (ἢ
πρᾶσινη ξυλόριθα) Ἀριστοτ. ἴ. Ζ. 9, 2.

Κόλλω, ἡς, ἢ· ὡς κ. νῦν Ἡρ. 2, 86, Ἀρι-
στοτ. μετεωρ. 4, 4, κ. μετγν. glutati.

Κολλᾶδίζω (κολαφίζω)· παίζω τὸν κολλα-
βισμόν, εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν εἰς τῶν συμ-
παικτῶν κλείει τῇ παλάμῃ τῆς χειρὸς τοῦ
ἐπ' αὐτῷ τοῦ ὑπὸ τῶν συμπαικτῶν ὁρισθέν-
τος, ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ βραπίζουσιν αὐτὸν μέχρις
οὗ μαντεύσῃ τις ὁ βραπιστὴς ἢ διὰ ποίας χει-
ρὸς Πολύδ. 9, 129.

Κολλάβισμός, δ' ἢ τοῦ ἄνωτ. ῥήμ. παιδιᾶς.

Κόλλᾶβος, δ'· 1) κόλλωψ, κοιν. στρογγύρι,
οἱ τῶν χορδοτόνων μουσ. ὀργάνων κόλλωπες
(στρογγύρια), δι' ὧν τανύουσι τὰς χορδὰς
Σχολ. Πλάτ. πολ. 7, 378, Λουκ. θε. διαλ.
7, 4' 2) ἄρτος ἐκ πυρῶν ἢ πλακοῦς, ὀνομασθεῖς
οὕτω διὰ τὸ κολλᾶσθαι ὁμοεισόμενον Ἀριστ.
εἰρ. 1162' πρβλ. Ἀθύν. 3, 110, verticillus.

Κολλάττα (Κολλάττα Δ. Ἀλ.), (ἢ) πόλ.
Λατίνης, ἴσχυμα τῶν Σαυνιτῶν Δ. Ἀλ. ὁθ.
τὸ κύρ. ὄν. ἄνθρ. Κολλατίνος, (λατ. Colla-
tinus), (6), οἷον, "Δεῖκιος Ταρκύνιος δ Κ.
Δ. Ἀλ. Ταρκύνιος Κ. Πλουτ. Ποπλ. κ.
(6) Κ. Δ. Ἀλ.

Κολλάω (κόλλα)· κολλῶ, προσκολλῶ, συγ-
κολλῶ, συναρμῶζω, συνδέω τι μετὰ τίνος
κόλλω, κοιν. κολλῶν· - χρυσὸν Πινδ. Ν. 7,
78' "σίδηρος κολλῶμενος" = συστεγνύμενος,
συνκολλῶμενος (διηνηθισμένος, ἄθεσι πεποι-
κίλμηνος) Πλουτ. συμμ. 1, 2, 6' "τὴν πάρα
κολλᾶ πρὸς τὴν τῶν δακτύλων φύσιν" Πλάτ.
Τίμ. 82 κ. ἄλλ. μετγ. συγν. τὸ ἵνερ. κ. παθ.
"κεκόλληται γένος πρὸς ἄτα" Αἰσχ. Ἀγ. 1547,

ἐνθα ὁμοῦ διορθωτέον «προσάψαι»· «κολλᾶ» καὶ συνδέει πόδας πάντα ἥθη· Πλάτ. νόμ. 6, 776, Πλούτ. κ. Ν. Δ. glutino? ἴδε κολλητός.
Κολλ-εψός, ὁ· κόλλης ἐψητής, ὁ ἔψων, βράζων κόλλαν Πολυδ. 7, 183.
Κολλήεις, εσσα, ἐν (κόλλα)· συγκεκολλημένοι, στερεῶς συνηρμοσμένοι· «κολλήεντα ἐυστά»· Ἰλ. ο, 389· ἄρματα Ἰσ. ἀπο. 309, glutinatus.
Κόλλημα, ατος (κολλάω), τὸ πᾶν συγκεκολλημένον, συνηρμοσμένον· βιβλίου δὲ Ἀντιφάν. ἐν Πολυδ. 7, 211, glutinamentum.
Κόλλησις, εως, ἡ· 1) προσκόλλησις, συγκόλλησις, στερεὰ σύνδεσις τινος μετ' ἄλλου, ἐπὶ μετάλλ. συστήνωσις· σιδήρου Ἰπρ. 1, 25· ἡ δὲ ἀνθίων κόσμησις, ποικιλίαι τοῦ σιδήρου. Πaus. 10, 16, 1· «κ. σιδήρου καὶ στόμασιν πελέκως» Πλουτ. συμπ. 13, Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 2 κ. ἄλλ. 2) ῥητορικ. σχῆμα, ῥήτ. 3, 436· 3) μυσ. ὁμόνοια, μτγν. lutunatio.
Κολλητέον (ῥ. τοῦ κολλάω), τὸ· πρέπει νὰ συκολληθῇ τίς τι, ἐν γέν. νὰ συναρμώσῃ, συνόσῃ, μτγν. ἔδωτ. glutinandum.
Κολλητίζω, ας, ἡ· ἑλληνοδόξω. ὅν. ἡ παρὰ τ. ἀρχ. «ἀγρωσις» Σχολ. Θεοκρ. 13, 42.
Κολλητήριος, 3· κολλητήριος· οὐσα. «τὸ κολλητήριον» = ἡ κόλλα, γλῶσσ.
Κολλητής, οῦ, ὁ· προσκολλητής, συκολλητής, συναρμωστής τινος, ὁ στερεῶς συνδέων τι μετὰ τινος, μτγν. γλῶσσ. glutinator.
Κολλητικός, 3· ἐπιθετικός· εἰς τὸ κολλᾶν τι, συκολλᾶν, συναρμώσκειν· «τὸ ὅσῳ κολλητικὸν καὶ ὑγρότητι συνέχον καὶ πῆττον» Πλουτ. ἡθ. 952, κ. μτγν.
Κολλητός (κολλάω), 3· συγκεκολλημένος, συνηρμοσμένος, στερεῶς συνδεδεμένος· «κολλητὰ σπινίτες» Ὁδ. φ, 164· ὅρται, ψ, 194· ἄρματα Ἰλ. 8, 368· δῖφρος, τ, 395· ὄγας Ἐυρ. Ἰππ. 1225· «εὐστόν κολλητὸν βλήτραισι» Ἰλ. ο, 677, Πρδλ. κολλήεις· ὁπακρητῆριδιον κολλητὸν σιδήρεον = σιδηροῦν ὀπθῆμα μετὰ προσκεκολλημένων μεταλλίων κοσμημάτων, ἴσ. μεταλλίν. ἀνθίων, διηνθισμένον Ἰπρ. 1, 25· «τὰ μὲν ὅδατι καὶ γῇ κολλητὰ» Πλάτ. πολιτ. 279, glutinatus.
Κολλίζω· κολλάω Γεωπ. 4, 14. 300.
Κόλλικος· κολλικοειδής, κόλλικος εἶδος ἡ σχῆμα ἔχων· «κολλίκιοι ἄρτοι» Ἀθην. 3, 112· οὐσα. «τὸ κολλίκιον», κ. νῦν ὥς. «τὰ πασχαλινὰ κολλίκια» (ἴδε κόλλιξ 6) μτγν. Πρδλ. κόλλατος Γρ. Κορ. 549. [κ].
Κόλλικο-φάγος, 2· χονδρίτην ἄρτον ἐσθίων, κοιν. κοινό, κατώτερον (βαρβ. χαρτζι-οῦ) ψωμί τρώγων, ἐπὶ θ. τῶν Βοιωτῶν Ἀριστ. Λχ. 872.
Κόλλινος, ἡς (κ. ας) ἡ π. Στράβ. Κολλίνος, Ἐπιγρ.), ἡ· 1) φυλὴ ἐν Ρώμῃ Δ. Ἀλ. 2) ἡ Κ. πόλις Στράβ. κ. ἡ πόλις ἡ Κ. Δ. Ἀλ. «αἱ Κ. πόλεις», μία τῶν 7 πόλεων τῆς Ρώμης Δ. Ἀλ.
Κόλλις, τος, ὁ· α) κρήνηος χονδρίτης ἄρτος, ἔχων ὥσθ σχῆμα· κρήνηος Ἰππώναξ ἐν Ἀθην. 7, 304· β) στρογγυλοῦν πλακοῦσιον. (ὁμ. τὸ νῦν «κολλίκι», «τὰ πασχαλινὰ κολλί-

κία») Γαλην. Ἀλλὰ «κόλικας» Ἀριστ. βάρ. 575
Κόλλοδος, ἴσφ. γρ. τοῦ «κολοδός».
Κόλλο-μελέω· συκολλᾶν, συρράπτει μέλη, ἄρματα κωμ. Ἀριστ. Θεσμ. 54.
Κόλλοπεύω, ἀμτθ. εἰμι κόλλωφ 4), (ὅπερ ἴδε) Πλάτ. κωμ. ἐν Στοδ. ἔκλ. φασ. 2, 26.
Κόλλοπιζω· τανύω τὰς χορδὰς κόλλωφι, κοιν. κουρδίζω Ἰσάχ.
Κόλλοποιον, τὸ· κολύβιον, οὐ, ὁ· θηρευτὴς κολύβων (ἴδε κόλλωφ 4), λάγνος θηρευτὴς ἐκνευριζομένων νέων Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 348.
Κόλλωπος· συκολλᾶν τι κόλλη τῇ ἐκ κόλλωπος 3), (ὅπερ ἴδε) Μ. Ἐτ. 323, 22.
Κόλλο-πώλης, οὐ, ὁ· πωλητὴς κόλλης Πaus. 7, 183.
Κόλλουριον, τὸ· κολλύριον, ὅπερ ἴδε.
Κόλλουρος, ὁ· ἰχθύς τις Μάρκ. Σαίητ. 22.
Κόλλωφ, οπος, ὁ· 1) κόλλατος, οἱ τῆς λύρας καὶ ἄλλ. χορδοτόνων μουσικ. ὄργανων κόλλατοι (στρεφτάριος), δὲ ὧν τανύουσι (χορδίζουσι) τὰς χορδὰς αὐτῶν Ὁδ. φ, 407, Πλάτ. πολ. 7, 531 κ. μτγν. Μτφ. «τῆς ὀργῆς· τὸν κόλλωφ» ἀνείμεν = χαλαροῦμεν, μετριάζομεν τὴν ὑπερβολικ. ὀργ. Ἀριστ. σφ. 572· 2) μοχλὸς ἡ κύπη, δὲ τῆς στρέφουσι τὸν τροχόν, ὡς τὰς χορδὰς διὰ τοῦ κόλλωπος Ἀριστοτ. μηχαν. 14· 3) τὸ παχὺ δέρμα, τὸ παχύδερμον τοῦ λαίμου τῶν βοῶν, ἑκπών (callusum) κ. χυρίων (glandium), ἔξ οὗ παρεσκεύαζον τὴν κόλλαν, Αἰσχ. ἀποστ. 421, 526· 4) νεανίας ἐξητηγμένος τὰς σωματικ. δυνάμεις, ἐκνευρισμένος ὑπὸ τῶν ἀσωτηνῶν, προθύμως γηράσας, παραρμύνας· ἀνδρόγυνος Εὐπολ. ἐν Β. Ἀν. 102· 5) μαστροπὸς Δίφιλλ. ἐν Ἀθην. 7, 292.
Κόλλυδάτεια κ. κολυδάτεια, ἡ· φυτὸν τι Νικ. θηρ. 580· 851, δι. γρ. «κολυδάτεια».
Κόλλυδίζω· ἀμείδω, καταλλάσσω τὸ ἀρχαῖον ἀντὶ κολλᾶδων, κοιν. γαλινῶ, κάμνω λαίαν Σχολ. Ἀριστ. βάρ. 510.
Κόλλυδιστής, οῦ· ἀργυρομυθός, βαρβ. σαράφης Ἀνσ. ἐν Πολυδ. 7, 33, Ν. Δ. ὁ Φρόν. 440 ἀποδοκίμ. τὴν λέξ. ἡ Μένανδρ. χρεῖται, προτιμᾷ δὲ «ἀργυρομυθός».
Κόλλυδιστικός, 3· κολλυδιστὴ ἀνέκων· σὺμβολα, μτγν.
Κόλλυδων, τὸ· 1) κόλλυδος Πολυδ. θ, 72· 2) «τὰ κόλλυδα», εἶδος πλακοῦτος ἡ νογᾶλον (γλιγοῦδινον) πρδλ. Ἀριστ. πλ. 768 κ. «κόλλατος», ὡς τὰ κοιν. «κόλλυδα».
Κόλλυδος, (συγγ. τῷ «κολοδός» ὁ· 1) μικρὸν νόμισμα χρῆσιμ. εἰς τὰς καθημεριν. διαουλήφιας, «λεπτόν νομισμάτιον» (Πολυδ. 9, 72), «ὅ ἐν τῇ χαλκῷ κεχαρμένον βοῦς» Πούγ. «πρὸ τοῦ οὐδεὶς ἐπρίσσει ἂν ὀρέπανον οὐδὲ κολύβου, νυνὶ δὲ πενήτηκοντα δραχμῶν αὐτὴ ἐμπαλῶ» Ἀριστ. εἰρ. 1200, κ. μτγν. 2) καταλλαγή, ἐπιταταλλαγή, ἥτοι τὸ κέρδος, ὅπερ οἱ κολλυδισταὶ λαμβάνουσιν ἀνταλλάσσόμενοι ὅσον ἐντοπίων νομισμάτων τὰ ξένα, βαρβ. τῶν ἀρχ. λεξ. 3) μικρ. σταλμὸς χρυσῶ Θεοφρ. π. λθ. 46.
Κόλλυδρα, ας, ἡ· χονδρίτης ἄρτος, ὡς «κόλλιξ» Ἀριστ. εἰρ. 123, Ἀθην. 3, 111, collura.

Κολλυρίζω ὁπτω χονδρίτας ἄρτους, κοιν. φῖνον χονδρά, κατώτερα ψωμιά, ἀρχ. λεξ. Ο'. **Κολλυρίον**, τό κυρ. ὕποκ. τοῦ «κολλύρα», 1) χονδρίτης ἀρίστος, κοιν. κατώτερο ψωμάκι, μτγν. 2) μίγμα ὅμοιον τῇ ζύμῃ τῆς κολλύρας, τὸ ὅποτον μεταχειρίζοντο ὡς ἀλοιφήν τῶν ὀφθαλμῶν, ἐν γέν. ἀλοιφή τῶν ὀφθαλμ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2, 21, 20, ἱατρ. Ταῦτ. κ. «κολλούριον» 3) ὕλη (λεπτὴ σημαντερὴ γῆ Πασσόδ.), τὴν ὅποιαν μεταχειρίζοντο ὡς ἐκμαγεῖον ἢ σφραγιστικ. κηρὸν ἴδε περιγρ. ἐν Λουκ. Ἀλεξ. 21.

Κολλυριοποιέω ποιῶ, παρσκευάζω, κολλύριον, ἀλοιφ. ὀφθαλμ. Δισκ. 1, 207.

Κολλυρίς, (ἴδος, ἢ ὕποκ. τοῦ «κολλύρα» Ο'. **Κολλυρίτης**, ου, (ἄρτος), ὁ κολλύρα, Ο'.

Κολλυρίων, ὠνος, ὁ σαρκοφαγὸν πτην. ὄρνεν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 33, Πούχ.

Κολλυρόω, κατὰ τὴν γρ. «κεκολλυρωμένον» (= ὀρέμενον) Κώδ. λευκῶ κεχρισμένον Πούχ.

Κόλλυς ἴδε σκόλλω.

Κολλυτός (ἐν Ἐπιγρ. ἀλλ' ἐν χειρογρ. συγν. «Κολυτός» ἴδε κολυτά, κολοῖται), (ὁ) 1)

ἄη. Ἀττικῆς, τῇ Ἀιγίῃ φυλῇ ἀνέκων Λυσ.

Ἀισχίν. Δημ. κατ. Κολλυτεύς, Ἐπιγρ. (ἐν τ. χειρογρ. τῶν συγγραμ. τὸ πλείστον «Κολυτεύς» 2) (Κόλυτεύς), ὁ πατ. Διόμου, ἥρως τῶν Κολλυτείων ἴδε Διομήτῃ Πουχ.

Κολλυχίον, τό καρύου λέπισμα Πούχ.

Κολλ-ώδης, εὐς, 2' κόλλη ὅμοιος, κολλη-λητικός, γλοιώδης (γλοιωτέρος) «τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλώδες» Πλάτ. Κρατ. 427 -

βραῦμα Ἀθην. 3, 120, Πλούτ. κ. ἄλλ.

μτγν. ὑπερβ. «κολλωδέστατα δένδρα» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 40.

Κολοδῆ ἢ τῶν κατωτ. Ἀρτεμίδ. 2, 3.

Κολόδιον, τό ἑσώτερ. ἔνδυμα μετὰ βρα-χειῶν χειρῶν (μανικίων), καθηκουσὶν μέ-γρι τοῦ βραχίονος, ἢ ἄνευ χειρῶν, ἀρχ. λεξ. Καὶ νῦν ἐν χρήσ. ὡς μοναχικ. ἔνδυμα, ἴδ. τῶν μεγαλοσημάτων μοναχῶν τοῦ Ἀθωνος.

Κολοδίον, ὠνος, ὁ τῶν ἀνωτ. μτγν.

Κολοδο-ανθή, ἀνθ. εἰμ. κολοδανθής, φέρω ἄνθη κολοδά, ἥτοι τέσσαρα ἄνθη ὁμοιά-ζοντα πρὸς ψυχρὴν, οἶον, οἱ ἐρέβινθοι, οἱ κύμασι κτλ. ἀμφ. Θεοφρ.

Κολοδο-ανθής ἢ κολοδ-ανθής, εὐς, 2' ὁ φύων κολοδά, τέσσαρα ἄνθη ψυχρῆς δίκην, οἶον, ὁ ἐρέβινθος, ὁ κύμας κτλ. Θεοφρ. Ἰ. Φ. 6, 5, 3' κολοδανθής, 8, 3, 3.

Κολοδο-κέραιος, 2' κολοδά κέρατα ἔχων Σχολ. Ἰλ. π, 117.

Κολοδό-κερως, 2' τῶν ἀνωτ. Ἰ. Χρυσ.

Κολοδοί, (οἱ) λαὸς Αἰθιοπίας Ἀγαθαρχίδ. περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. «Ἐτι «Κολοδοὶν ἄλλος» ἐκωνομαζέτο ἀπ' αὐτῶν ὁ μεταξὺ τῆς Ἀν-τιφίλου πόλεως καὶ Βερενίκης λίμνη, καὶ «Κο-λοδοὶν» ἢ Κολοδοὶν ἄκρον τὸ πρὸς Β. τῆς Ἀ-δουλίως ἢ Ἀδουλῆς πόλ. ἀκρωτήριον Ἰταλ. (ὁ Μελέθρ. ἀναφέρ. ὡς ἀκρωτήριον τῆς «Κο-λοδο» 3, 8).

Κολοδό-κερκας, 2' κολοδοκέρως, μτγν.

Κολοδο-μάχη, ἢ κολοδός, διακοπέα μά-χη, ὡς ὠνόμαζον τὸ θ, 1 Ἰλ.

Κολοδο-μαχία, ἢ τῶν ἀνωτ.

Κολοδό-ποιος, ποδός, 2' κολοδός τοῦς πό-δας, κοιν. κολοδοπόδαρος, μτγν.

Κολοδό-ρρῖν ἢ-ρῖς, ρίνος, ὁ, ἢ κολοδός τὴν ρίνα, κεκολοδωμένην ρίνα ἔχων, κοιν. κουτσουμάτης, Ο' κ. ἄλλ. μτγν.

Κολοδό-ρρῖνος, 2' τῶν ἀνωτ. Κύριλλ.

Κολοδός (κόλος), 2' ὡς κ. νυν, (ἀλλὰ τὰ θηλ. κολοδὴ κ. οὐα. ἢ κολουδά) «-μεριστὸν καὶ ὅλον» = πᾶν ὅ, τι ἀπέβαλε μέρος τοῦ ὅλου, μὴ ἀκέραιον, κολοδ. Ἀριστοτ. μεταφ. 4,

27' ἐπὶ ζώ. Ἐν Κύρ. 1, 4, 11 ἐπὶ οκτινῶν, ἀγγείων, ἅτινα μέρος τι ἀπέκλιεσαν ἀπὸ θραύ-σεως Ἀθην. 6, 230' ἐπὶ παλαιστοῦ, ἀποκλι-σαντος τὸ ἐν αὐς Λουκ. 13 (11, 81) «κο-λοδός χειρῶν» Ἐνεοκράτ. Ἐπιγρ. (Πλαν. 186) ἐπὶ τοῦ λόγ. ὕφους συγγραμ. Ἀριστοτ. 2, 8.

«Ἐν γέν. μικρὸς, χαμηλὸς» Ἀππ. Μιθριδ. 26, κ. ἄλλ. μτγν. «Ἐτι βραχύς, κοιν. κοντὸς Σχολ. Ἀριστ. βάρ. 1108' ἐπὶρ-ῶς» «ὅσα μὴ σαφῶς ἀλλὰ κολοδῶς ἱρωτά-ται» Ἀριστοτ. σοφ. Πηγρ. 2, 6, 2, mutilis.

Κολοδό-σταχύς, υἱος, ὁ, ἢ κολοδός, κε-κολοδωμένους σταχύς ἔχων Δισκ.

Κολοδότῃς, ἥτος, ἢ ἡ ἰδιότης τοῦ κολοδῶ, τὸ εἶναι τινα κολοδόν, κεκολοδωμένον «κο-λοδότῃς, στίγματα, οὐλαί» Πλούτ. 89,

800 «κ. πνύματος», κοιν. κοντανασσμός καὶ ἡ ἐντεῦθεν κατάποσις τῶν συλλαβῶν ἐν τῇ προφορᾷ Πλούτ. Δημ. 6, mutilis.

Κολοδο-τράχηλος, 2' κολοδόν τράχηλον ἔχων Ἀδάμαντ. φυσ. 2, 16.

Κολοδο-σῦρος, 2' κολοδόν οὐραν ἔχων, κοιν. κόντουρος, κοντούρης Πούχ.

Κολοδό-χειρ, χειρὸς, ὁ, ἢ κολοδός τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας, κεκολοδωμένης ἔχων τὰς χεῖρ. κοιν. κολουχέρης, Ο'.

Κολοδῶ κοιν. κολοδῶναι, περικόπτω τι, κλαδεῖν παθ. ὡς, «κεκολοδωμένοι πόδες» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 1' «τὸ τὸν ἰχθύνον γένος ἔτι μάλλον κεκολοδῶνται τῶν ἰντὸς μορίων», μορ. Ζ. 4, 13' κολοδωθῆναι Ἀρσέν. ἐν Β.

Ἀν. 104' «-τοὺς ἀνθρώπους» Πολύβ. 1, 80, 13' «-τὴν ρίνα» Δ. Σικ. 1, 78' «ἐκολοδῶσι τὰς ἡμέρας» Ν. Δ. Μάρκ. 13, 20, mutilis.

Κολοδ-ώδης, εὐς, 2' κολοδός - δάκτυλοι Πολέμ. φυσιογ. 1, 22.

Κολόδωμα, ατος, τό τὸ κολοδόν, κεκολο-δωμένον μέρος, μέλος (κοιν. κ. ἢ πρᾶξ. αὐ-τῇ) Ἀριστοτ. μεταφ. 4, 27, ἱατρ.

Κολόδωσις, εὐς, ἢ τὸ κολοδοῦν τι (κολο-δῶναι), κοιν. κολόδωμα Ἀριστοτ. πορεί. ζώ. 8, κ. μτγν. mutilis.

Κολοδωτής, οὐ, ὁ κολοδῶναι τι, καταπύων ἐν τῇ προφορᾷ τὰς καταλήξ. τῶν λέξ. mutilis.

Κολοι-ἀρχής ἢ κολοι-ἀρχος (κατὰ τὰ καλ-λίτ. χειρόγρ.), ου, ὁ ἀρχηγός τῶν κολοίων (καλιπαυδῶν) Ἀριστ. ὄρν. 1212.

Κολόη ἢ 1) πόλ. τοῦ Ἀραβικ. κόλπου Ἀ-νων. (Ἀρρ.) περίπλ. Ἐρυθρ. θαλ. νυν, Κα-λάκ. 2) λίμνη Αὐδίας, ἄλλ. Ἐγνατία Στραβ.

Οἱ παρ' αὐτὴν κάτοικ. «Κολοηνοὶ» ἢ «ἢ Κο-λοηνῶν κατοικῶ», Ἐπιγρ. ὄρν. «Ἀρτεμῖς Κο-λοηνή» Στραβ.

Κολοιᾶω* ἐπὶ κολοισῶν, φωνῶν, κραυγῶν, ἐκβάλλω φωνάς, κραυγὰς ὡς κολοῖος (καλιακούδα) Πολυδ. 5, 89.

Κολοῖός (κολοῖος, κέλεσθαι = τὸ βραγχῶς κρᾶζον πτην. βραχνόφωνο πουλί), ὁ κοιν. καλιακούδας, Ἰλ. π. 583, ρ. 755 = κραγέται Πινδ. Ν. 3, 78, Ἀριστ. ὄρν. 50* πρβλ. Ἀριστ. Ι. Ζ. 9, 24* παροιμ. «κολοῖος ἀλυστρίσις πτεροῖς ἀγᾶλλεται» = με ξένα πτερά πετᾷ Λουκ. ἀπυλογ. 4* «κολοῖος ποτὶ κολοῖον» Ἀριστ. ἡθ. 8, 1* ἢ «κολ. παρὰ κολοῖον» (ἰζάνει), βητ. Ι. 11, 11, οὗτο κολ. ἀγελατον πτην. πρβλ. κολοῖος, gracula.

Κολοῖτις κ. κολοῖτις, κολουτίς (κόλος - ἰτίς) ἢ ὀνδρον φέρον λυδία θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 11, 2.

Κολοῖτις-ῶδης, εὐρ. 2* ὁ ἐκ τοῦ ἔδους, ὁ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ἀγέλων τῶν κολοῖων - φιλιὰ Πλουτ. ἡθ. 93.

Κολοκάνος, ὁ, δι. γρ. τοῦ «κολεκάνος».

Κολοκάσια, ἢ αἰγυπ. κύαμος, ὠρατὸν ὁμοιον τῇ μαδωνίᾳ φυτ. μετὰ βοσκοκλήνιν ἀνθῶν, φυτόμενον ἐν ταῖς λίμναις καὶ τοῖς ἔλεσι τῆς Αἰγύπτου τοῦ ὁποῖου οἱ κύαμοι, αἰρίζαι καὶ αὐτοὶ οἱ βλαστοὶ ἦσαν ἡδύφραγμα παρὰ τοῖς ἀρχ. Ἀθῶν. 3, 72, Γαλην. κ. ἄλλ. μεγν. Ἐκ τῶν μεγάλων αὐτῆς φύλλων κατασκευάζον τὰ κινιδύρια, κίδος ποτηρίων καὶ φιαλῶν (ἀπὸ τῶν χρῶν. Ἰερ.), πρβλ. Βοασσ. Βιργ. ἔκλ. 4, 20, 196.

Κολοκάσιον, τό· τῷ ἀνωτ. ὅπερ ὕδε.

Κολα-κόρδαλα, ὡν (κολοκαρδόκολα Πασσός.), (κόλον-χορδή), τὰ κυμ. τὰ ἐντόσθια Φιλόδημ. 29 (10, 103).

Κολό-κῶμα, αὐτος, τό· κολοδόν, κωφὸν κῶμα (Σχολ.), μέγα κῶμα. ἡσυχως καὶ βραδείως προσκυμαίνον πρὸς τὴν παραλίαν, ὅπερ συν-ῆθ. προηγείται προσεχὺς τρικυμίας καὶ προμῆνυ τὴν προσγγισιν αὐτῆς, μετ. οἱ κεννοὶ ἀπαιλῆται. λόγῳ τοῦ Κλέωνος Ἀριστ. ἱππ. 692.

Κολοκύνθη, ἀττ. κολοκύντη (Λοδεκ. Φρύν. 437), κολοκύνθα (μεγν. Λουκ. ἀληθ. ἱσ. 2, 37) κ. κολοκύντα (Ἀρτιμίδ. Ι. 67* πρβλ. Λουκ. δίκ. φων. 10), ἢ ἡ ἐδωδύμας στρογγύλη κολοκύνθη (ὁ καρπ. κ. τὸ φυτ.), κοιν. κολοκύνθη, κολοκύνθα (ὁ καρπ.), κολοκύνθη (τὸ φυτ.) παρασκευαζομένη ἐφητή, διάφορ. αὐτῆς ἢ «μακρὰ κολοκύνθη» ἄλλ. «σικύα, Ἰνδική κολοκύνθη», (διὰ τὸ κεκομῆσθαι τὸ σπέρμα ἐκ τῆς Ἰνδικῆς) παρασκευαζομένη ὁπτή Ἀριστ. νεφ. 326, Ἀθῶν. 2, 53. 58 (ἐνθα καὶ ἡ τοῦ Ἐπιχάρμου παροιμ. «κολοκύντης ὑγιέστερος» = «γερὸς ἢ σάν τὸ βεπάνι», «σάν κολο = κόβι» ὡς. «ἡ κρίνον ἢ κολοκύντην» = ἡ θάνατον ἢ ὑγιάν, ἡ τεθνηῶς ἢ ζῶν Δίφιλ. ἐν Ζηνοβ. 4, 18, (ὅστις ἐρμην. «τὸ κρίνον (= τὸ ἄνθος τῆς κολοκύνθ. Πάππ.) οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος, τὴν δὲ κολ. ἐπὶ τοῦ ὑγινοῦς ἔτασαν») Ἀριστ. Ι. Ζ. 5, 17 κ. συγν. Θέωφρ. cucurbita.

Κολοκύνθις, ἄδος ἢ (ἰδ. ὀηλ. τοῦ κατωτ.) ἔδεσμα ἐκ κολοκύνθης, κοιν. σπυγγὸ ἀπὸ κολοκύνθης «κολοκύνθις βρωτός» Παλλῆς 27 (11, 371).

Κολοκύνθινος, 3* ἐκ κολοκύνθης παρ' σκευασμένους, κατεσκευασμένους, κοιν. ἀπὸ κολοκύνθης καμωμένους, κολοκύνθινος = πλοῖα Λουκ. ἀλ. ἱσ. 2, 37.

Κολο-κύνθις, ἰδοι, ἢ ἡ ἀγρία κολοκύνθη καὶ ὁ περιφερὴς αὐτῆς καρπός, ὅμοιος σφαίρᾳ μέσῃ, πικρὸς ἰσχυρῶς, ἢ αὐτῇ καὶ «κολοκύνθα αἰγός, κολοκύνθα Ἀλεξανδρίνη, σικύα πικρά, σικυώνη» (πρβλ. τὴν νῦν κολοκύνθιν, ἢ αἰ μεγάλοι καὶ καὶ στρογγύλοι κολοκύνθαι, κοιν. κρατούμεν) Ἰπποκρ. Γαλην. κ. ἄλλ. μεγν.

Κολοκύνθο-πειράτης, οὐ, ὁ ἐπὶ κολοκύνθης πλέων πειρατῆς Λουκ. ἀλ. ἱσ. 2, 37.

Κολοκύνθος κ. κολοκύντος, ὁ· κολοκύνθη πρβλ. Λοδεκ. Φρύν. 437.

Κολοκύντη, ἢ ὕδε κολοκύνθη.

Κολοκύντιον, τό· ὅπου. τοῦ ἀνωτ. κολοκύνθαι, κυμ. Φρύν. ἐν Ἀθῶν. 2, 59.

Κόλαν, τό· 1) = κώλον Ἀριστ. ἱππ. 458, Νικ. ἀλ. 23* 2) ἔτυμ. κατὰ συνθήκ. τοῦ «ἄκο-λος, βουκόλος, κύλας», τροφή Ἀθῶν. 6, 262.

Κόλος (Στράβ.) κ. κώλος (Ἀθῶν.), ὁ· κτηνὸς τῶν Σκυθῶν, ἔχων «μεταξὺ ἐλάφου καὶ κριῦ τὸ μέγεθος, λευκόν» Ἀθῶν. 5, 200.

Κύλος, ἐπ. ἰων. 2* κολοδός, κεκολωμένος, ἀποσκευασμένος ἢ τεθραυσμένος τὴν κορυφήν - δούρ. Ἰλ. π. 117, ἰδ. κολοδόκερος ἢ ἀκέρως, «κ. γένος βοῶν» Ἰερ. 4, 29* - τράχος Θεόφρ. 8, 49, ἀντιθ. τῷ «κεράσιον πεποιθὸς» Νικ. ὅρν. 260.

Κολοσσαί, ὡν (ἴδε κολοσσός Μ. Ἐτ.) κ. Κολοσσαί μεγν. (αἰ) πόλις Φρυγίας ἐπὶ τοῦ Λύκου ποτ. Ἰερ. Ξεν. νῦν, Χῶναι· κατ. Κολοσσηνολὶ Στράβ. κ. Κολοσσαίς Σουῖδ. Ν. Δ. ἐπιστ. π. Κολοσσ.

Κολοσσηνός, 3* ὁ ἀπὸ τῶν Κολοσσῶν, πόλις τῆς Φρυγίας, ἡ Κολοσσηνή βαφὴ τῶν ἑρίων, (ἀγνώστους ἦν), τὰ ὅπου ἔβασον ἐν τοῖς αἰσ. τῶν περὶ τῆς βαφῆς - ἔρια Στράβ. 12, 579.

Κολοσσαίτης, (κολοσσός) 3* ὅμοιος τῇ μεγάλῃ κολοσσῷ, κολοσσῷ ἰσομεγέθους, παρ-μεγέθους Λουκ. Ἐρμ. 71 κ. συγν. - ἀνδρίας Δ. Σικ. 11, 72 κ. μεγν. ἔσφ. γρ. «κολοσσαίτης» Λοδεκ. Φρύν. 542.

Κολοσσαϊκός, 3* τῷ ἀνωτ. - ἔργα Στράβ. 1, 13* - ἀνδρίας Δ. Σικ. 1, 46* «κολοσσαϊκὴ εἰκὼν», 2, 43* συγν. «κολοσσαϊκότερος» Βιτρούβ. 3, 5, 9.

Κολοσσο-θάμων, ὄνος, ὁ, ἢ ὡς κολοσσός, ὡς γιγάντειον ἀγαλμα ἱστάμενος Λοδεκ. 615, ἐνθ' ὁ Σχολ. «ἐπὶ κολοσσῷ βεβηκὼς ἢ ἡγουν ὠφελος τόπου».

Κολοσσο-ποιός, 2* κολοσσούς κατασκευάζων (οὗς. «ὁ κολοσσος» = κατασκευαστὴς κολοσσῶν ὅς. Στ. Πασσός.), μεγν.

Κολοσσο-πόνος, ὁ· τῷ ἀνωτ. Μανθ. 4, 570.

Κολοσσός (παρὰ τὸ «κολοῖν - ὄσος, ὡς μὴ λεικνυμένων τῶν ὀφθαλμῶν ὄρεον» Μ. Ἐτ. Ἀλλ' ἴσ. βίβ. κολ., κωλονός. Κατὰ Κούρτ. συγγ. τῷ «κολεκάνος, κολοκάνος»), ὁ· γιγάντειον ἀγαλμα, μεγάλτερον τοῦ συνήθους ἀναστήματος ἀνθρώπ. Ἰερ. 2, 149* - ξυλ-

νοι, 3, 130' - γάλλοι, 3, 152' - εὐμορφοί.
 Αἰσχ. Ἀγ. 405' ἐν γέν. ἀγαλμα Θεόφρ. 22, 47' - τοῦ Πρακτῆρος Πλουτ. Φάβ. 22 κ. ἄλλ.
 18, δ' ἐν Ρόδῳ 70 πῆχων ὕψους γάλλοις τοῦ
 Πλούτου κολοσσός. Αἰσχ. συγγρ. 23, colossus.
 Κολοσσο-υργία, ἡ κατασκευὴ κολοσσῶν ἢ
 κολοσσῶν, κολοσσαίαια, ἐξαισία ἐργασία Στράβ.
 1, 14.

Κολοσσο-υρτέω θορυβεῖν Πούχ.
 Κολοσσυρτός (κόλος=ταραχή, παρὰ τὸ «κέλ-
 λειν» καὶ «συρτός» = συρίσσειν Δέδερλαϊν, ἡ
 συγγ. ἰσ. τῷ «κολῶδες»), ὁ θόρυβος, ταρα-
 χή, κλόνος. «ἐν ὄρεσιν ἀνδρῶν ἦδ' ἐκ κοινῶν
 δίχεται κολοσσυρτὸν ἰόντα» = ὁ θόρυβος ἐπερ-
 γόμενον (Σχολ.) Ἰλ. μ, 147, Ἰσ. θε. 880'
 68. κωμ. «παιδαρίων ὑποπεινῶντων καὶ γραύ-
 θων κολοσσυρτός» = κραυγάζων πληθὺς, ση-
 μαν. κτλ. Ἀριστ. πλ. 536' πρὸς τὰ πολὺ
 διάφορ. κοιν. «κωλοσσυρτός, κωλοσσύρισμον,
 κωλοσσύρνω, κωλοσαίρνω», τινθα.

Κόλοσουός, ὁ 1) μετγ. ἱσπανός ἀπὸ Λυκα-
 πόλειος τῆς Αἰγύπτου, ὁ ποιήσας τὸ ἔπος
 «Ἄρπαγῃ Ἑλένης» Σουίδ. 2) ἄγιος μάρτυς
 Κόλλουθος (Αἰγυπτ. γρ.) Παλλασί. ἰσ.

Κολ-ουραίας, 3' κούραρες «κουραία πέ-
 τρα» = ἀπτόμος βράχος Καλλιμ. ἀποσπ. 68,
 ἐν Σουίδ. ὅστις ἐρμην. καὶ «κολλη, κεκαμένη».
 Κολ-ουρίς, ἰδός, θηλ. τοῦ «κούραρος», ἡ
 ἀλώπηξ Τιμόκρ. ἐν Πλουτ. Θεμ. 21' πρὸς
 κούραρες, vulpes.

Κολ-ουρο-ειδίης, ἑός, 2' ὁ ἐν εἶδει κολα-
 δῆς οὐράς, κολοδῆ οὐρᾷ ὅμοιος. Ἐπίρ. -ει-
 δῆς, κολοδῆς οὐρᾷς ὀκνη, κοιν. «ἀν κολοδῆ
 οὐρᾷ, σταυροειδὺς ὡς αἱ κούραι, ἐπὶ τῶν
 ἐγγύτων χυλοισθύντων τοῦ ἐλέφαντος Φι-
 λῆς 8, 82.

Κολ-ουρο-πυρᾶμις, ἰδός, ἡ κεκολω-
 μένη τὴν κορυφὴν πυραμῆς, κολοδός, ἀμβλεῖα
 πυραμ. Θέων Σμυρν. 30.

Κύλ-ουρος (κόλος= οὐρά), 2' κεκολωμέ-
 νος, ἀποκεκομμένος τὴν οὐρὰν, κολοδύρως
 κοιν. κόνταυρος, κοντούρης «κ. ὄρνις», πετη-
 νόν, τοῦ ὁποῦν τὰ πτερὰ τῆς οὐρᾷς ἔπесον
 ἐκ τοῦ γήρατος Πλουτ. Φλαμ. 21 κ. ἄλλ.
 μετγ. Μετφ. παλαιός, ἀδύνατος. οὗς. «αἱ κό-
 λουροι» (ἐνν. «γραμμαί»), δύο μεγάλοι κύ-
 κλοι τῆς οὐρανίου σφαίρας διερχόμενοι διὰ
 τῶν ἡμερῶν καὶ τροπικ. σημείων (τῶν
 ἐπὶ τοῦ ἡμερῶν, σημείων τῆς ἡμερῆς καὶ
 τῶν σημ. ἐν οἷς οἱ τροπικ. κύκλοι μετὰ τοῦ
 ἡμερῶν, διατέμνονται) καὶ σταυροειδὺς δια-
 τεμνόμενοι κατὰ τοὺς πόλους τῆς σφαίρας,
 μέρους αὐτῶν ἀφανοὺς διαμείνοντες Πρόκλ. κ.
 ἄλλ. Schaubachs ἰσ. ἑλλ. ἀστρον. 354.

Κολ-ούρωσις, εὐς, ἡ κυρ. κολδῶσις τῆς
 οὐρᾷς, ἐν γέν. κολδῶσις, = κόλουσις, κοιν.
 κοντούρευμα Ἰάμβλ.

Κόλ-ουσις, εὐς, ἡ κολδῶσις, κλάδουσις,
 περικοπή, βράχυνσις, κοιν. κοντούρευμα «τῶν
 ἐπερχόντων σταχύων» Ἀριστοτ. πολιτ. 5,
 10, Θεόφρ. κ. μετγ.

Κόλουσμα, αὐτός, τό κολδῶσμα, ἀπόκομμα,
 «θραύσμα» Πούχ.

Κολουστῆος (β. τοῦ κολούω), 3' ὅστις μέλ-

λει ἢ πρέπει νὰ κολοδωθῇ, κλαδεύθῃ, περ-
 κοπῇ, ἀποκοπῇ, βραχυθῇ (κοντούρευθῃ).
 Μετφ. «κολουστῆαι χλιδαί» = καταργεῖται κλ.
 Ἀλ. 294, coprimendus.

Κολουτέα, ἡ ἔδε κοιτιέται.

Κολούω (κολόφω, κόλος), π. παρκ. κεκόλου-
 μαι κ. -σμαι, ὡς. π. ἀορ. ἐκολούθην κ. -σθην
 = κολοδῶ τι, περικόπτω, κοιν. κολοδῶνω,
 κοντουρεύω, κλαδεύω δένδρ. Θεόφρ. π. τ. φυτ. 2,
 15, 5' «τὴν δ' ἐκόλουσεν οὐρῆς» Ὀπκ. ἀλ. 4,
 484. Σωκρ. μετφ. «οὐδὲ πάντεςσι τέλος μύθοις
 ἐπιθήσει, ἀλλὰ τὸ μὲν τελείει, τὸ δὲ καὶ μεσ-
 σήγῃ κολοῦει» = κόπτει ἐν τῷ μέσῳ, ἀφίνει
 ἀτελείωτον, ἀνεκτέλεστον Ἰλ. υ, 369' «μηδὲ
 τὰ ὄψα οὕτω χρηρίζοντι κολοῦτες» = μὴ σμι-
 κρύνετε, ἐλαττοῦτε Ὀδ. λ, 338' «ὅς δ' αὐτοῦ
 πάντα κολοῦει» = διακινδυνεύει ἡ καταστρέφει
 τὰ ὅλα του θ, 211' κολάζω τι, περιορίζω,
 καταβάλλω, σμικρύνω, ἐλαττώνω. «σθίνεις
 ἐκολούσθῃ» (δὲ γρ. ἐκολούσθῃ) Αἰσχ. Πέρσ.
 992' «φιλείε θεός τὰ ὑπερέχοντα κολοῦειν»
 Ἦρ. 7, 10' ὡς. «τοὺς ὑπερέχοντας» Ἀριστοτ.
 πολιτ. 5, 11' «ἐπιθεῖν ὡς αἰετοὺς προύχοντι
 κολοῦσθαι» (ἡ πρὸ τοῦ θεκκ. γρ. «κολουσθῶ-
 σαι») Θουκ. 7, 66, Πλάτ. ἀπολ. 30' - διαβα-
 λαῖς, νόμ. 5, 731' «ὅπῃ τῶν πολλῶν ἀτρα-
 ζόμενα καὶ κολουόμενα», πολ. 7, 528' «καὶ
 ταπεινούν» Πλουτ. Ἀλκ. 34' «ἰδῶρα συνε-
 σταλμένον τῆς πόλειος τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ
 καύχημα κεκολουμένον», Ἀγρ. 31, παύσις.
 Κολοφών, ὄνος (συγγ. τῷ «κολωνός»), ὁ
 α) κορυφή, κορωνίς ἐν γέν. τὸ ὀψιλότατον,
 τελευταῖον, τέλος. «κολοφῶν ἐλήσθω ἐπὶ τῷ
 λόγῳ» = τὸ κύρος τῆς ἐπικρίσεως (Σχολ.)
 Πλάτ. νόμ. 2, 674' «τὸν κολ. τὰς ὑπα-
 σχίσεις ἐπέθηκες» = τὴν κορωνίδα ἔπαιε. 3,
 318 κ. συγγ. μετγ. Ἦ μετφ. ἐκ τῆς πλ. Κολο-
 φωνος, ἡς τὸ ἱππικὸν λέγουσιν ὅτι ἐν κολο-
 λαίς μάχαις ἐπὶ νῆγχε τὴν ὀρίαν. νίκην Στράβ.
 14, 642' 6) σωματικὰς ὀργανον, εἶδος σφαί-
 ρας Πλουτ. ἡθ. 566.

Κολοφών, ὄνος (περὶ τ. τὸν. ἴδε Μ. Ἐτ.
 513, 31), ἡ 1) μία τῶν 12 πόλεων (βραδύτ.
 13) τῆς Ἰωνικ. δημοκρατίας Ἦρ. Σεν. Ἑλλ.
 νῶν, ἱερίπια τοῦ Τελλῆ. Καὶ «τὸ Κολοφώνος
 ἔστυ» Ἦρ. «τὸ Κολοφώνιον ἔστυ» Πανσ.
 παροιμ. «τὸν Κολοφῶνα ἐπέθηκες» = τὴν κο-
 ρωνίδα, ὅθ. «τὸν Κολοφῶνα», ἴδε Διογεν. 8,
 36, κ. ἀνάρθρ. Γρ. Κύπρ. 2, 86 Leutsch.
 πρὸς. «κολοφῶν κακῶν, κολοφῶνα τῇ σοφίᾳ
 ἐπιτίθενται» κτλ. κατ. Κολοφώνιοι Ἦρ. Θουκ.
 Σεν. ἑπὶ θ. Κολοφώνιος, 3 (ἴδε κατωτέρω). 2)
 Κολοφῶν, ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἀνωτ. πόλεως, ἴδε
 Αἰμῶνία Στ. Βυζ. «Κολοφῶνιαν» (τά), δι-
 δακτικὸν ἔπος περὶ Κολοφῶνος τοῦ Κολοφῶ-
 νίου ποιητ. καὶ ἱατρ. Νικάνδρου Ἀθῆν. 3) Κολο-
 φωνίων λιμὴν, (ὁ) λιμ. τῆς ἐν Μακεδονίᾳ
 Χαλκιδικῆς οὐ μακρὰν τῆς Γορώνης Θουκ.

Κολοφώνιος, 3' εἰς τὴν πόλ. Κολοφῶνα
 ἀνήκων, ὁ ἀπὸ τῆς Κολοφῶνος - διασώματα
 Πολυδ. 7, 90' - σχῆμα = σχῆμ. λόγου, σῶν,
 «ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου» ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου
 Λεσβῶν. π. σχῆμ. 181' οὗς. «ἡ Κολοφῶνία»
 (ἐνν. νῆρτινη, πίσσα), χρησίμη εἰς ἱππικὴν

πιν τῶν χορδῶν τῶν πληκτρῶν τῶν χορδοτόν.
ὀργάνων, βαρβ. τσιόμ - σκακούξ 'Ιπποκρ. 2 τ.
818.

Κολπ-ἄδρός, ἰων. 2' κολπαβρός, ἄδρός,
τρυφερὸς τὸ στήθος, ἔχων τρυφερὸν στήθος,
τρυφερ. μαστοὺς Εὐστ. 1745, 60, ἐνθ' ὅμως
παράδοξ. ἢ αἰτ.

Κολπίας, ου, (κόλπος), ὁ ὁ ἔχων ὕψω
μένον (φουσκωμένον) στήθος, ἔξωγκωμένους
μαστούς - πέπλος Αἰσχ. Πέρσ. 1017.

Κολπίζω σχηματίζω κόλπον, στήθος Σουίδ
Κολπίτης, ου, ὁ κἀτοιχ. θαλασσίον κόλ-
που Φιλώστρ. 126.

Κολπίτης (Ἰσ. Κολπίτης) τὸ πρῶτον ὅ, τῆς
Φοινίκης, ἴδε Φοινίκη Στ. Βυζ.

Κόλπ-ειδήεις, ἑός, 2' ἔχων στήμα κόλπου,
στήθους, μαστῶν, ὅμοιος κόλπω, στήθει,
μαστοῖς «κολποειδὲς χωρίον» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 14, 8,
ἐπὶ «κολποειδὸς κοιλία» Στράβ. 9, 390.

Κόλπος (κλέπτω = κρύπτω), ὁ 1) στήθος,
κοιν. κόρπος (πρὸς τὴν φράσ. «τὸ βάλλω,
κρύπτω ἢ τὸν κόρπος») τὸ ὑπὸ τῶν μηρῶν
καὶ τοῦ κορμοῦ τοῦ σώματος σχηματιζόμενον
κόλωμα ὅτε κάθηται τις, κοιν. ποδιά, γόνα-
τα (πρὸς τὴν φράσ. «παῖρνω τινὰ ἢ τὰ γό-
νατα, ἢ τὴν ποδιά») «παῖθ' ἐπὶ κόλπον ἔ-
χουσα» Ἰλ. ζ, 400 «ἀφ' ἧς πᾶς πρὸς κόλπον
τιθῆναι ἐκλήθη», 467 «κόλπω θέσασθαι,
δοποδέσθαι», ἔκφρασα. μητρικῆς στοργῆς καὶ
μερίμνης Ἰλ. ο, 398 εἰς πλ. «θεδόντο δὲ
δάκρυαι κόλποι», ι, 570 «διαμυθαλέοισι δά-
κρυσι κόλπους τέγγουσι» Αἰσχ. Ἔπτ. 531 ἢ
κοιλία τῆς μητρ. «κρόψι δώδεκα κόλποις» Πινδ.
Ὁ. 6, 31' πρὸς Εὐρ. Ἐλ. 1159 «ἥπιος
ἔστι κόλπον» Καλλιμ. Δηλ. 214' - γυναικεῖος
Σ. Ἐμπ. π. μαθ. 5, 62, Πολυδ. 2, 222 α.
ἱατρ. 2) ὁ κόλπος (κόρπος) τοῦ ἐνδύματος,
ἡ μεγάλη πτυχὴ αὐτοῦ, ἣτις σχηματίζε-
ται ὅπου τὸ στήθος, ἰδ. τὸ ἐκ τῆς περιώ-
σιως τοῦ ἐνδύματος σχηματιζόμενον ἔξωγκω-
μα (φουσκωμα) τοῦ στήθους συχν. εἰς πλ.
Ἰλ. ι, 570 «αἶψα τρὶ' ἄλεια κατακρύψας»
ὅπου κόλπω ἔκφερον» Ὁδ. ο, 469 συχν. κόλ-
πος πρὸς κρόψιν τινὸς ἐντὺς αὐτοῦ, κοιν. κόρ-
πος, βαρβ. τσιόπη, «ὑπὸ κόλπου ἔχω, ἔκκο-
μίζω» Λουκ. Ἐρμῶς. 37' «κόλπω βυσσίνου
πεπλώματος» Αἰσχ. Ἐπτ. 1030 «ἐνδὺς κι-
θῶνα μέγαν καὶ κόλπον πολλὸν καταλιπόμε-
νος τοῦ κιθῶνος» Πρ. 6, 125 κ. μτγν. Πο-
λύδ. 3, 33, 2' 3) ἐν γέν. πᾶσα κολποειδὴς
κοιλότης (κάθε βαθυλόωμα ὡς κόρπος), βέ-
θος θαλάσσης» «εἶσω ἄλως εὐρέα κόλπον» =
μέσσα εἰς τὸ πλατὺ πέλαγος Ἰλ. φ, 124, Ὁδ.
δ, 435' συχν. κόλπ. θαλάσ. ὅρμος Ἰλ. 6,
560' - Ἀργεῖοι Πινδ. Η. 4, 49 - Πείας Αἰσχ.
Πρ. 841 κ. παρ. ἰδ. Στράβ. «ἔτι, βαθεῖα
κοιλὰς μεταξὺ ὑψηλ. ὀρέων» - Νεμέας Πινδ.
Ὁ. 9, 93' «Τροίας κόλποις» Εὐρ. Τρω.
130' «ἐὼνθετε κόλποι λευκῶν» Ἀριστ.
βάτρ. 373. Ἐν γέν. κύρτωμα, κοιλότης - αἰ-
θέρας Πινδ. Ὁ. 13, 85' ἱατρ. σπριγγ, ἣτις βα-
θέως ὅπου τὸ δέρμα πυσθαι καὶ νέμεται, sinus.

Κόλπο-φακή, ἢ κωμ. λογοπαίγνιον τοῦ
«βολδοφακή» Ἀθήν. 13, 584.

Κόλπ-ω α) σχηματίζω στήθος, ἔξωγκωμα
(φουσκωμα), ὡς στήθος ἔξωγκω τι (φουσκώ-
νω), κυρτοῖσι στήθους δίκην - χιτώνας Λουκ.
ἀληθ. ἰσ. 1, 10' πληπλημι τὰ ἱστία = τῷ
Ὁμ. πρῆθω, πληπλημι («ἔκρησε δ' ἀνεμὸς μέ-
σον ἱστίον» Ὁδ. 6, 427), κοιν. φουσκῶναι τὰ
πανιᾶ «ναῦται κολπῶσαντες λίνα πανοῖη Ζε-
φύρου» Μελέαγρ. 110 (9, 363) παθ. ὥς.
«κολποῦται Ζέφυρος εἰς ὀνόνας» Σάτυρ. 5
(10, 5) «κολπῶθι δ' ἀνέμοισι πέπλος βα-
θός» Μόσχ. 2, 125' ὅμ. «κολπῶσαι δ' ἀνε-
μος τὴν ναὸν» Λουκ. ἀλ. ἰστ. 1, 13' 6) σχη-
ματίζ, ἀποτελεῖ θαλάσ. κόλπον παθ. «κόλ-
πος κολποῦμενος» Πολύδ. 34, 11, 5, sinuo.

Κόλπ-ώδης, εὐς, 2' κολποειδής «τὸν κόλ-
πῶδη πτέρυγ' Εὐδοίας» Εὐρ. Ἰ. Α. 120' - πα-
ράπλους Πολύδ. 4, 44, 7' - θαλάσσης Δ. Κάσ.
48, 50' μτφ. μακρολόγον ὑφορ. Δ. Ἀλ. π.
Δημ. 18, sinuosus.

Κόλπωμα, ατος, τό· τεγνῆτον στήθος, τέ-
χνη τοῦ μαστοῦ, τεχνήτι. ἔξωγκωμα, πτυχὴ
κύρτωμα Πλουτ. Μάρ. 25, Πολυδ. 4, 116.

Κόλπωσις, εὐς, ἡ σχηματίζουσα κόλπον, στή-
θος, τὸ σχηματίζειν τι εἰς σχῆμα κόλ-
πῶδους, διόγκωσις (φουσκωμα) τῶν ἱστίων
μτγν. «κόλπωσις πτερῶν», ἐπὶ κύων. Ἐρωδ.
1, 15, 11, sinuatio.

Κόλπωτος (κολπῶς), 3' ἔξωγκωμένους, κοιν.
φουσκωτός, πτυχτός, κόλπους ἢ πτυχὴ σχη-
ματίζων «κολπωτοὶ χιτῶνες» = ὑποκάμασα,
τὰ ὅποια σχηματίζουσι ὀπίσθας ἢ τὸ στήθος
Πλουτ. ἡθ. 173.

Κόλψαν, τό, συνήθ. τὸ κολψάω ὡς κ. νῦν
«οἷτος ἐλγῆτος» Σουίδ. ἐκκλ.

Κολύβδαναι, ης, ἡ εἶδος καρκίνου Ἐπίχαρμ.
ἐν Ἀθῆν. 3, 105.

Κολυμβασσός, ἡ· πόλ. Παμφυλίας Ἰεροκλ.
Ἐπὶ νομισμᾷ. Ἐπιγρ. «Κολυμβασσέων»
Eckhel. 3, 52, δι. γρ. Ὁλυμβασσός, Κολύ-
βρασος, ὅπερ ἴδε, ἡ Κυρδοβρασος.

Κολύβριον, τό, δι. γρ. τοῦ «μολόβριον».

Κόλυθρον, κ. κώλυτρον, τό· ὥριμον σῆκον
Ἀθήν. 3, 76' «εἶδος φωτοῦ» Σουίδ.

Κόλυθρος (πρὸς. σκύλυθρος), ὁ ὄρχις Ἀ-
ριστ. πρὸς. 16, 4.

Κολυμβάριον ἄκρον ἄκρωτ. Σαρδοῦς, νῦν
Κάπο Λιζάνο Η-ολ. (Columbarium).

Κολυμβάς, ἄδος, ἡ ἡ κολυμβάσα, καταδυσο-
μένη, εἶδος κολυμβητικοῦ, δυτικοῦ πτηνοῦ
Ἀθήν. 9, 395' «κολυμ. ἐλαία» = ἡ ἐν ἄλλῃ
κολυμβῶσα, ἡλατισμένη ἐλ. Διφιλ. ἐν Ἀθῆν.
2, 56 κ. συχν. Κατὰ τοὺς ἀττ. δοκιμῶν.
«ἄλμας ἐλαία, ἀλμάδες ἐλαίαι» πρὸς. Λο-
βει. Φρύν. 118, uiratrix.

Κολυμβάτος, ἡ δι. γ. τοῦ «κολυμβάτος».
Κολυμβάω (κατὰ Μοῖρ. κοιν. ἔλλην. λέξ.
τῇ ἀττ. «νύχκαται») ὡς κ. νῦν, κολυμβῶ,
κολυμπῶ, κολουμπῶ, καταδύω (βοῦτῶ)
«κολυμ. εἰς τὰ φρέατα» Πλάτ. Πρωτ. 350,
κ. μτγν. ἴδε τὸ κατωτ. uirgator.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ τόπος, ἐν ᾗ καταδύον-
ται (βοῦτῶσι), κολυμβῶσι, λούονται, λου-
τρόν Πλάτ. πολ. 5, 453' «κολυμβῶν εἰς κο-
λυμβήθραν μύρον» Ἀλεξ. ἐν Ἀθῆν. 1, 18 κ.

μην. 58. ἡ ἱερὰ κολυμβήθρα, ἐν ἣ βαπτίζον-
ται τὰ νήπια ἑκκλ. piscina.

Κολύμβησις, κωσ. ἡ τὸ καταδύεσθαι (βου-
πῶν), κολυμβᾶν, κοιν. κολύμπι, μην. uirgatio.
Κολυμβητής, ἥρος, ὁ τῷ κατωτ. «ὄϊκην
κολυμβητήρας ἐς βυθὸν μολεῖν δεδουρκὸς ὅμιαν»
Αἰσχ. ἀποσπ. 403.

Κολυμβητής, οὗ, ὁ δότης, κολυμβητής, κοιν.
κολυμπητής, βουτηχτής* «ἐσένον δὲ καὶ κατὰ
τὸν λιμένα κολυμβητὰς θυροῖσι» Θουκ. 4, 26,
*Αριστοτ. μορ. ζώ. 2, 16, κ. μην. uirgator.
Κολυμβητικός, 3· εἰς τὸ καταδύεσθαι ἢ κολυ-
μβᾶν ἀνθρώπων, ἐπιτηδευτικός. οὗτος. «ἡ κολυμ-
βητική» (ἐνν. «τέχνη») = ἡ τέχνη τοῦ κολυμ-
βᾶν Πλάτ. σοφ. 220.

Κολυμβίς, ἴσος, ἡ κολυμβάς, εἶδος δυτικῆς
νήσσης ἱππίας, ἡ ὑποία βουτᾶ (κάτω) *Α-
ριστοτ. ὄρν. 306, *Αριστοτ. 1, Ζ. 8, 3.

Κόλυμπος, ὁ 1) δότης (βουτηχτής), κολυμ-
βητής, κοιν. κολυμπητής ἴδ. μην. 2) τὸ
ἐνυδρὸς, πτην. «ἡ κολυμβίς» *Αριστοτ. Αἰχ.
875· 3) ἡ πρᾶξ. τοῦ κολυμβᾶν, κολυμβήσις
κοιν. κολύμπι, πλεῖστον *Αντικ. Θεσ. (9,
82)· «ἀμύλλης κολύμβου» Πaus. 2, 35, 1.

Κολύμψασις, ὁ φωνήν τι, ὅπερ καθίσταται
τὸ ἴδιον ὑγρὸν Γεωπ. 2, 4, 1, δι. γρ. «κο-
λύμψασις».

Κολυψία, ἡ θάνατος διάφορος τοῦ «κολου-
πία» Θεοφρ. 1, Φ. 3, 14, 4.

Κόλυτρον, τὸ κλύδρον.

Κολύφανον (δι. γρ. «κλύφανον»), τὸ «φλοι-
ός, λεπτόριον» Πaus. coriex.

Κολυχνίον, τὸ φυτόν, ἔχον δηλητήριον βολ-
ητικὸν ῥίζαν, ἀλλ. «ἐφίμερον» Διοσκ. 4, 84.

Κολυχνίος, 3· εἰς τὴν Κολυχνίδα, τοὺς Κόλχ-
γους ἀνθρώπων «Κολυχνίη γῆ» Απολλ. 1, 9, 23·
«Κολυχνία ὄρη» Στράβ. 11, 527· — παραλία
1, 52· — θάλασσα 11, 492· — πόλις Στ. Βουζ.
1, 52·

Κόλχοι, ὡν, οἱ, π. οἱ (περὶ τ. τόν. ἴδε
*Αρκαδ. 84, 49), οἱ 1) ἐμπορίων τῆς Ἰνδίας
ἡρώδης. 2) τὸ νῦν Κόλχ, κείμενον ἐν τῷ
Κολυχνίῳ κόλπῳ, τῷ νῦν Κολχί, Πτολ. 2)

λαὸς Αἰγυπτιακ. καταγωγῆς ἐπὶ τῆς Α. πα-
ραλίας τοῦ Εὐφράτη. Πόντον καὶ τοῦ Καυκάσου,

ἐκτεταμένης ἀπὸ τῆς Διοσκουριάδος (*Ισχυ-
αὸς, *Ισχυρίας) μέχρι τοῦ Ἀφάρου (Καππὰ-
δος), οὗ νῦν Μιγγρέλι, Λαζοί *Πρ. Δ. Περ.

Σκύλ. ὑπὸ τῶν μην. π. ὀνομάζονται ἐνίοτε
«Κόλχων υἱες» *Απολλ. 1, 9, 23· «τὸ Κόλχων ἔ-
θνος» *Ορφ. *Αργ. Καὶ ἐπειδὴ ἀπετέ-
λουν διαφόρους φυλάς «τὰ Κόλχων ἔθνη»,
*Ορφ. *Αργ. ἡ χώρα αὐτῶν «ἡ Κόλ-
χων αἶα, γαῖα, γῶν, γῶρα» (Εὐρ. Σεν. Δ.
Περ.), ἡ Κολυχνίη (Πτολ.), Λαζική (ὑπὸ τῶν
Ρωμ.), «ἡ Κολυχνίη γαῖα» (*Πρ.), ἡ νῦν Μιγ-
γρέλια, Λαζική. Οὗτος ἡ Κολυχνίς, κλ. Κολυχνίς,
ἴδ. ἡ Μηδεία Εὐρ. πλ. αἱ Κολυχνίδες. Ἀλλὰ
καὶ Κολυχνίς, ἴσος. Νικ. ἀλ., Κόλχη Λαζική
παθ. 30.

Κολχο-μανής, ἴσος, 2, ἴσος γρ. ἴδε σται-
τιοκοχχομανής.

Κόλχος, ὁ κόχλος, ἀμφ. γρ.

Κόλχοι, 3· Κολυχνίος· — ὕμνος *Απολλ. 1, 9,
3, 341· — στόλος 4, 485· *Φωκίς *Πρ. 4, 45,

Κόλχοι· υἱὸς Φάσιδος, ἀφ' οὗ ὀνομάσθησαν
οἱ Κόλχοι Μνασ. ἐν Σχολ. Θεοκρ.

Κολῳάω (πρὸ κ. κολῳός, κολοῖν)· θορυβῶ,
ὀνειδίζω, ἐπὶ τοῦ Θεορίτου *Πλ. 6, 212.

Κολῳέω· τῷ ἀνωτ. *Αντιμαχ. 27.

Κολωναί, ὡν, αἱ 1) πόλ. Τροίας Θουκ.
κάτ. Κολωναίους Στράβ. 2) Μυσίας *Αρρ. 3)
Θεσσαλίας Στράβ. 4) Φωκίδος Στράβ. 5) τῆς
Ἐρυθραίας (χώρας) Στράβ.

Κολώνη (συγγ. τῷ «κολοφών»), ἡ α) «τὸ-
πος ὑψηλός, ἐπανάστημα γῆς βουνοειδές» (*Π-
σύχ.) λόφος *Πλ. 6, 811· 6) λόφος τάφου, λο-
φωτός τάφ. Σαφ. *Πλ. 882· γ) κορυφὴ ὄρους
Πολέμ. ἐν *Αθην. 13, 574· — ὄρος Δ. Περ. 150,
collis.

Κολώνη κ. Κολώνα Πaus., ἡ 1) = Κολω-
νός, ὅπερ ἴδε 2) ἀκρωτ. Βιθυνίας *Απολλ.
1, 3) τόπος ἐν Λακεδαίμονι μετὰ ναοῦ τοῦ
Διονύσου, ὅστις ἐξ αὐτοῦ «Κολωνάτας» ἱππο-
νομαζέτο Πaus. 4) τόπος Μεσσηνίας Πτολ. 5)

νῆς. ἐν τῷ *Αργολ. κόλπῳ Πλιν. νῦν, Σπεί-
τασποδία.

Κολωνία, ἡ 1) τάφος, κατὰ τὴν διάλεκτ.
τῶν Ἠλείων 2) ἀποικία (=colonia), πρᾶξ *Α-
πολλ. 16, 12.

Κολωνίτης, οὗ, ὁ ἴδε Κολωνός (κόρ. ὄν.),
Καλωνα-εἰδής, ἴσος 2) κολώνης (λόφου)
σχήμα ἔχων, λοφώδης· — σκόπελον Σχολ. *Α-
πολλ. 1, 2, 649.

Κολωνός, ὁ κολώνη, «γεώλοφος, ὃ ἐν τῷ
ὀμαλῷ πέδῳ ὑπερανιστήκως ὄρθος» (Σχολ.
Θεοκρ. 1, 12), *Ὀμ. Ἕμν. Διμ. 273, 299, *Πρ.
7, 225· — λιθῶν, 4, 92 κ. μην. *Απολλ. 1,
1, 1284, Φιλων.

Κολωνός, οὗ κ. Κολώνη Εὐστ. 1) ὄρη, τῆς
Ἀττικῆς, ἐπὶ Περιπλέους ἀνθρώπων τῇ Αἰγυ-
πτοῖ φυλῇ, *Επιγρ., μετὰ δὲ *Ὀλ. 118, 2 τῇ
Ἀντιοχίδι *Επιγρ., ἐπεὶ τῇ Αἰοντίδι *Ροσσ.
ἀττ. δὴμ. καὶ τέλος τῇ Πτολεμαίδι. *Πν. ὀνιττός·
α) «ὃ ἱππικός» ἡ «ἱππεύς», ὅστις ἔκειτο ἰχθὺς
τῆς πόλεως, ἐν τῷ δάσει τῶν Εὐμειδῶν ἔχων
ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, νῦν, Σαϊπῶλια, *Επιγρ.
115, Θουκ. 6) «ὃ ἀγοράσις», ἀλλ. «ἐπισθίς»,
ἐργατικός, ὅστις ἔκειτο ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἐνθα
συνηθροάζοντο οἱ ἐργάται ἐπονομαζόμενοι Κο-
λωνάται ἢ Κολωνίται, ὡς αἱ γυναῖκες Κο-
λωνικάι *Επιγρ. 172· ὅθ. ἡ παροιμία «ὅθ' ἡλ-
θες ἀλλ' εἰς τὸν Κολωνὸν ἴεσο», ἴδ. «ὅθ' ἡλ-
θες» *Πaus. δὴμῶς. «Κολωνός ἱππικός», *Ε-
πιγρ. «Κολωνός» ἢ «Κολωνεύς ἀγοράσις», *Ε-
πιγρ. Κολωνίτης, *Επιγρ. 172· «ἐν Κολωνίῳ»,
*Επιγρ. «ὃ Κολωνήθεν» (Κολωνήθεν Εὐστ.)
Δημ. 2) υἱὸς Κηφισοῦ καὶ πατ. *Εὐχιδέμου,
Βουκόλου καὶ *Ὀλυνθ. ἥρωος τῷ ἀνωτ. δὴ-
μου, ἔχων ἀγαλμα Σοφ.

Κολῳός (συγγ. τῷ «κολοῖός» ἢ κατὰ Βουττ.
«κίλομαι, καλῶ» Λεξ. 1, 159), ὁ κρῶ-
γαί, θορυβός, ταραχῇ μετ' ἐρίδος (μαλ' ἰμο-
τος), λογομαχία· «ἐν θεοῖσι κολῳὸν ἐκλύ-
νεται» = κοιν. ταράσσεται τοὺς θεοὺς· μετὰ τὰ μα-
λώματα σὰς *Πλ. α, 575 κ. μην. π. *Α-
πολλ. 1, 1284, ρίχα.

Κολῳπία, ἡ κολοῖπία, δίδρονον ἢ *Πaus.
Κολῳπῆς, οὗ, ὁ 1) μαθητής *Επ. κοῦρου Δαμ.

ψακηνός, υποκοριστικῶς ὡς αὐτοῦ Κολωτάρας ἢ Κολωτάριος ἐπωνομαζόμενος (ὅπερ Λοβλ. ἐν παθ. 258, 13 ἀμφιβολ. θεωρεῖται) Πλούτ. 2) Λαμψακηνός, διδάσκαλος Μενεδήμου Δ. Α. 3) Πάριος ἀγαλματοποιὸς Στράβ. 4) Τύριος ζωγράφος (Ὀλ. 96) Κονῆντιλ.
Κομαιῖθα, ἡ «ἡ τοχόσσα γυνή» Ψούχ.
Κόμ-αι(θ)α, 2' πυρρὰν κόμην (πυροδόκκινα, ξανθοδόκκινα μαλλιά) ἔχων, Λυκόφρ. 294.
Κόμᾶρον, τὸ ὁ καρπὸς τοῦ κατωτ. ἄλλ. «μυμᾶχλον», κοιν. κόμπαρον Θεοφρ. I, Φ. 1, 5, 2.
Κόμᾶρας, ὁ κ. ἢ τὸ δένδρ. τὸ φῶν τὸ κόμπα, κοιν. κουμαριά Ἀριστ. ὄρν. 620, Ἀμφ. ἐν Ἀθην. 2, 50, Θεοφρ. I, Φ. 1, 9, 3, Διοσκ. Τὸ ἄγριον εἶδος αὐτοῦ μετ' οὗ τοσοῦτον ἡδύν καρπῶν ὡς ἀνδράχνη Γαλην. 6, τ. 619, 13, arbutus.
Κομάρο-φάγος, 2' κόμαρα ἐσθίων, ὅστις τρώγει κομάτα «κομαροφάγ. πτην.» Ἀριστ. ὄρν. 244.
Κομάτας, α. κ. Κομάτα, ὄρν. ὁ κομήτης, ποιμήν τις Θεόφρ. 5, 4 - 150.
Κομάω, ἴων. κορέω (κόμη, ἀμτβ. 1) τρέφω μακρὰν κόμην, ἔχω πολλὴν τὴν κόμην, κοιν. μακρὰ καὶ πολλὰ μαλλιά «Ἀδαντες ὅπισθεν κομόωντες» = εἰς τὸ ὀπισθοκέφαλον ἀφήνοντες μακρὰ τὰ μαλλιά Ἰλ. 6, 542' καὶ ἐπὶ ἱππ. «ἐθειρῆς κομόωντες», 0, 42, κ. συγχ. «κορέουσι» Ἱπρ. 2, 36' «τὰ ὀπίσω κορέουσι τῆς κεφαλῆς», 4, 180, Πλάτ. Γοργ. 524' «μὴ ἀπτεσθαι μὲν πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσης» Ξεν. συμπ. 4, 28 κ. μετν. «κομόωσι θειραί» = αἱ τρίχ. τῆς κεφαλῆς γίνονται μακρά. ἔξαπλοῦνται κυματίζουσι Ὀππ. κυν. 3, 27' 2) μετ. ἐπὶ φυτ. κ. ἀγρῶν, φυλλοφυεῖν, θάλλειν καὶ ἀνθῶν «οὐθαρ ἀρούρης μέλεν ἄφαρ ταναοῖσι κομήσειν ἀσταγέουσι» = αἱ ἀγροὶ ἐμείλλον μετ' ὀλίγον νὰ θάλλωσι τοῖς στάχυσι Ὀμ. ὕμν. Δῆμ. 454' «ἡ γῆ φυτοῖς κομόωσα» Ἀριστοτ. π. κόμω. 4' «αἰθάλην κομόωσιν ἄρουραι» Δ. Περ. 950' «αἰγαινοὶ φύλλοισιν ἀπειρεσίαις κομόωσαν» Ἀπολ. P. 1, 928' - λειμώνες Ἀνακρ. 39, 2' «ἀστέρεις κομόωντες» = κομήται Ἀρατ. 1092' 3) ἀπὸ μετ. τῆς μακρᾶς κόμης, ἥτις ἦν χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐλευθέρ. ἀνδρός (Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 8' 3) καὶ συνάμα σημείον χαρᾶς (ὅθ. ἐπὶ πένθους ἔσπετον αὐτήν), πλούτου καὶ ὑπερηφανίας (πρβλ. Ἱπρ. 1, 82), ὑπερηφανοῦμαι, μεγαλύνομαι, κομπάζω τινί, ἐπιδείκνυμαι Ἀριστ. πλ. 170, Ὀππ. κυν. 3, 192' - ἐπὶ τινι Δουκ. Νιγρ. 1' «ἐπὶ κάλλει καὶ ὥρᾳ» Πλούτ. Κατὰ 15' συνών. τῷ «ὕψυχῳ, μεγαλήγορῳ» Πλούτ. ἡθ. 1038' ἀλλὰ «οὗτος ἐπὶ τυραννίδι ἐκόμησε» = ἐθάρρευσε τὴν τυραννίαν Ἱπρ. 5, 71' ἰδ. ἐν Ἀθην. ναῖς, ἐθ' οἱ νέοι μέχρι τοῦ 18 ἔτους τῆς ἡλικίας των ἐκόμουν καὶ μόνον ἐφηβοὶ γενόμενοι ἔσπετον τὴν κόμην, θεωρεῖτο ὡς καλλωπισμός, φιλοκοσμία καὶ ματαιοφροσύνη.
Κόμβω· κορώνη (παρὰ τ. Πολυφρηνίους) Ψούχ.
Κόμβω· μεσόγειος πόλ. Λυκίας Πτολ.
Κομβωκεύσμαι· λέγω κόμπους, κοιν. καν-

χυσίαις, μεγάλα λόγια μεγαλήγορῳ Ψούχ. Κόμβω, ἡ 1) μήτ. των Κορυθάντων ἢ Κορυθάνων Νόν. 2) ὄνγ. τοῦ Ὀφίου, εἰς πτηνὸν μεταφορῶμεθα Ὀβιδ. 3) ὄνγ. τοῦ Ἀσωποῦ, ἢ ἐπωνομαζομένη «Χαλκίς» Ζηγνὸδ.
Κομβίον, ὄπκ. τοῦ κόμβος, τὸ μικρὸς κόμβος, κοιν. κουμπί, κουμπάκι ἀρχ. λιβ. κ. μετν.
Κομβο-λύτης, οὐ, ὁ ὁ λύων, κόπτων τὰ βαλάντια (τὰ σακούλια), βαλαντιστόμος Ψούχ.
Κόμβος, ὁ, «κόσμος», τὸ ἐγκόμωμαι Ἠσύχ. = εἰσμός πρὸς τὸ δῆσαι, ζῶσαι, συναρμόσαι τι, κοιν. κόμπος, κουμπί, σκάλωμα, μετν. nodus.
Κομβόω· 1) κομποδένω, κάμνω τι κόμβον ἢ θηλιάν, κορβάνω, κουμπώνω, θηλυκάνω «κομβόωμαι· στολίζομαι» Ψούχ. πρβλ. ἔγ' κοδόμαι αὐτόν. 2) μετ. ἐξασπάζω, μετν. nodō.
Κόμβωρ, ατος (κομβόω), τὸ 1) κομποδένω, κοιν. κουμπομα, θηλυκώμα· ἐν γέν. ἐνδύμα, «στόλισμα» Ψούχ. 2) «τὰ κομβώματα» καλὰ λωπίσματα, κοιν. στολίδια Σουῖδ.
Κόμβωτες, εως, ἢ ἡ πρᾶξ, τοῦ κορβόων τῆς κοιν. κουμπομα, θηλυκώμα, μετν. nodatio.
Κομβωτής, οὐ, ὁ κυρ. ὁ κορβῶν (κουμπώνω) τι, μετ. ἀπατεῖν, μετν. impostor.
Κομῶω· ἴδε κομάω.
Κορέω, (συγγ. τῇ κόμῃ, κορίζω, comero). ἐπιμελοῦμαι τινος, φροντίζω, θεραπεύω τινά (= τῶν νῦν «περιποιῶμαι») τῇ παρέχῃ πάντα τὰ χρειώδη (τὸν λατρεύω, διατηρῶ), κατὰ σμῶ (στολίζω) Ὀδ. ζ. 206' «τὸν δὲ γυναικὲς ἀκηδέες οὐ κορέουσι», ρ. 319' «καίρα γέροντα ἐνδοκίως κορέσκεον», ω. 388' - ἱππο-βαρδ. τιμαρῶν Ἰλ. 0, 113' «εὐ δὲ τοῦ κορέειν ἀτιταλλίμεναι τε» Ὀδ. λ. 249' - κόνα Ἡσ. ἐρ. 602 κ. μετν. π. «εὐ κορέουσιν ἐδωδὴ ἀνέρας» Ἀπολ. P. 2, 1015, κυν.
Κόρη, ὄρν. κόμα, ἡ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, κοιν. τὰ μαλλιά Ὀμ. κ. οἱ μετ' αὐτ. - ἐανθῇ Ἰλ. α. 197' «ἡ δὲ μήτηρ τίλλει κόμην» = ἐμάδιζε τὰ μαλλιά τῆς, χ. 406' «κείρασθαι τὴν κόμην», ψ. 46, Ὀδ. δ. 198' συνήθ. φράς. πένθους, «κόμην κείρω τινί» = πρὸς τιμὴν τίνος ἀποκόπτω τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, τῇ προσφέρει αὐτὰς ὡς ἐπιτάφιον προσφοράν Ἰλ. ψ. 146' καὶ εἰς πλ. «κόμαι χαρίεσσιν ὁμοῖαι, ρ. 51' «κορᾶν πλόκαμοι» Πινδ. Π. 4, 82' «φαιδίονα κόμαν» Ν. 1, 68' «γρυσεῖα κόμα θάλλειν», I. 6, 49 κ. συγχ. «ἐλξιν φοιχ' ὁρμᾶ ἀποσπᾶς κόμης» Ἀλογ. ἀποσπ. 883' «κόμη δὲ αὐρᾶς ἀκτείνιστος ἄσπεται» = ἀκτείνιστα τὰ μαλλιά κυματίζουσι ἔς τὸν ἀέρα Σοφ. Οἰ. Κ. 1263' «βόστρυγοι ἐξανθὸς κόμης» Εὐρ. Ἐλ. 1240' «καθεστάν ἐξ ὤμων κόμας» = ἄφσαν κάτω τὰ μαλλιά των, νὰ κυματίζωσιν εἰς τοὺς ὤμους των, Βάκχ. 694' καὶ πεζ. «τὰς καλὰς ταύτας κόμας ἀποχερεῖ» Πλάτ. Φαίδρ. 89 κ. αἱ μετ' αὐτ. «κόμαι πρόσθετοι» = πηνίκα, φανάκα, κοιν. φεύτικα μαλλιά Ξεν. Κύρ. 1, 3, 2' ὡς «κομῶν πρόσθετοι» Φιλόστρ. «Εἰ, τρίχες γένειου, γένειον ἔκρινε. Μετ. φύλλα δένδρ. φυτ. «ἀνέκοφα κόμην ταυφύλλου ἐλαίης» Ὀδ. ψ. 105, Θεοφρ. Ἀντίφιλ. 12 (9, 71) τῶν σπικτῶν, βο-

ταίων, οἷον, χόρτου, καὶ χόρτου, μίσχος δακνύων, κόρυμβος φοίνικος κτλ. Διοσκ. 4, 165.
 *Ἐτι, οὐδὲ κομήτου Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 8, 50α.
 Κομήνιος, ὁ· τὸ ῥωμα. ὄν. Cominius, οἷον, Ποσειδώνιος ἢ Πόσειδμος Κ. Δ. Ἀλ.
 Κομήνιος, ὁ· οἷον, Ἀλέξιος Κ. Κατλ. Βοιωτ. ἑπιγρ. 62.
 Κομήτης, οὐ, ἰων. ἰω (Ἰπποκρ.), ἦτος· Ἐπιγρ. (ἴδε Χοιροβ. ἐν Β. Ἀν. 1188) 1) Ἐφέσιος τις Μιον. 2) Ἐτεροῖ Ἰπποκρ. ἑπιθ.
 Κομήτης - ἀμυνίας, οὐ, ὁ· κωμ. διαστροφὴ τοῦ ὀνόμ. Ἀμυνίας, ὁ φέρων κρωβύλον (κοιτῶν, πλεξούσαν τυλιγμένην) ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, ὡς οἱ Λάκωνες (Κοτσουδάμυνιας), ἀκωπτικ. ὁ Λακωνίζων Ἀμυνί. Ἀριστ. σφ. 486.
 Κομήτης, ὁ· 1) ὁ ἐπωνομαζόμενος «χαρτοῦ-λάριος» ἢ «σχαλαστικός», ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας Ἀνθ. 2) Κῆρς τις Κλ. Ἀλ. 3) γραμματικὸς ἴδε Κομήτης, Κωμικήτης.
 Κομήτης, οὐ (κομάω), ὁ· ὁ τρέφων, ἔχων μακρὰν ἢ πολλὴν τὴν κόμην (πολλὰ μαλλιά), κοιν. μακρομάλλης Ἀριστ. νεφ. 348· «κομ. τοῦτον καὶ ὁ νεκρὸς» Πλάτ. Γοργ. 524. Μτροφ. ἴδε κομήτης = πτερωτὸν βέλος Σοφ. Τρ. 564· «λειμών = ὁ χορτοώδης, πλήρης χόρτων (πρὸς λ.) Εὐρ. Ἰππ. 210· «ὀύροισι - κισσὸς κομήτης», Βάχχ. 1053· ἴδε. «κομήτης» (ἴν. «ἀστὴρ»), ὁ ἔχων κόμην, οὐδὲν. κ. νῦν, κομήτης Ἀριστ. μετεωρ. 1, 6, Πλάουτ. Κατο. 69 κ. μετγν. comatus.
 Κομήτης, οὐ, ὁ· 1) πατρ. τοῦ Ἀργοναύτου Ἀστερίωνος Ἀπολ. Ρ. 2) υἱὸς Σθενέλου Σχολ. Ἰλ. 3) υἱὸς τῶν Λαπιθῶν Ὀβιδ. 4) υἱὸς Θεστίου Πaus. 5) υἱὸς Τισαμενοῦ Πaus. 6) ἑτεροῖ Ἀνθ. παρὰ. 37.
 Κομητιδής, οὐ· Ἀθηναῖος Φλουός, Ἐπιγρ. 172.
 Κομητιον, ἄλλ. Κομίτιον, τό· δημόσιος τόπος ἐν τῇ ἀγορᾷ τῆς Γόμφης, ἐνθα συνήρχετο λαὸς εἰς ἐκκλησίαν (comitia curiata) Πλάουτ.
 Κομήτης, ἴσος, θηλ. τοῦ ἀνωτ. ἦ· κεφαλὴ Σύνεσ.
 Κομήτης, ὥρ. κομῆς (κομίζω), ἦ· 1) ἐπιμέλειά τινος, φροντίς περὶ τινος, θεραπεία, διατροφή, κοιν. λάτρα· ἐπιμέλ. Ἰπποκρ. «οὐ σφῶν κομῆς παρὰ Νέστορι ἔσεται» = δὲν θὰ τρέφῃς, λατρεύσεις ἀπὸ τὸν Ν. (ἴδε κομῆς) Ἰλ. ψ, 411· ὡς. «νῦν μοι τὴν κομ. ἀποτί-νισον» = τὴν τροφήν, 0, 186· ἀνθρ. «κομῆς νεοῦ» = κηρύττοντες ἀλλήτοι· Ὀδ. ξ, 124· κή-κου κ. φυτῶν, ω, 245· «ἐπὶ πᾶσι θανάτοις κομῶν πατρός» = ἐξηγόρασε μὲ θάνατόν του τὴν διατήρησιν, τὴν ζωὴν τοῦ πατρ. Πινδ. Π. 6, 39, κ. μετγν. Ἐτι ἐπὶ δελφίν. - τεκνῶν = τέκνων Ὀπκ. κυν. 3, 113, ἴδε κομῆς 2) προσκομῆς, προσκοινομένη, ἀποτεταμένη· ἐνείκει τροφαί· «ἐπεὶ οὐ κομῆς κατὰ νῆα ἦεν ἐπὶ πτερόν» Ὀδ. θ, 231· τὸ φέρειν που (κουδάλην) εἰσάγειν τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκα-κατα, πορισμός, εἰσαγωγή τροφῶν, ὅθ. «ῥέ-θαι αἱ κομῆς ἐκ τῆς φιλίας ὧν προσδοί-

Θουκ. 6, 21, Ἰσοκ. 11, 14· συγκακομῆς, ἀποταμίους δημητριακ. καρπῶν Ξεν. Κύρ. 5, 4, 24· 3) ἀποχώρησις Ὀρ. 1, 134· ἀνα-ληψίς (ἐναπαύσιμον, ὁσίον πάρεμον) τι-νός, οἷον θανέου Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 29, σοφ. Κομῆς κ. κομῆς, ἑπὶ· μετ' ἐπιμελείας, ἐπιμελῶς, ἀκριδῶς, ἐλοτελῶς, ἐντελῶς· ἄλλ· ἔστιν κομῆς μεσημέρια Ἀριστ. ἀποσπ. 125· «κομ. ἀτέχνως ἐκ' αὐτὴν ἐργεταί» Πλάτ. Γοργ. 501· «ὅταν ἡ κομ. ἑτερον» = ὅταν ἦνε κατὰ πολλὴν διάφορον θάλατταν 159· «κομ. μεθ' ὅσον», συμμ. 215 κ. συγν. ἐπὶ καταφατ. βεβαιω-τικ. ἀποκρίσις, οἷον, «κομῆς γέ, κομῆς μὲν οὐκ» = μάλιστα, βέλαια, ἔξ ἅπαντος Ἀριστ. πλ. 833, Πλάτ. Θεαίτ. 155, προγνυσ.
 Κομίζω (κομῶ), μέλ. κομῶ, ἀττ. κομῶ, ἀόρ. ἐκόμισα, ἐκ. κόμισσα, ὥρ. ἐκόμισα (Πινδ.) παρκ. κεκόμικα 1) ἐπιμελοῦμαι τινος, φρον-τίζω περὶ τινος, θεραπεύω τινά (= τῷ νῦν «τὸν περιποιουμαι»), ὑπηρετῶ, τῷ παρέγω πάντα τὰ χροῖσιν, ἴδε. ξένον (φίλον) ἐξ ἄλλης πόλεως φιλοξενῶ· «τὸν δέ τ' ἐγὼ κομῶ, ξέ-νῳν δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσται» Ὀδ. α, 545· ὡς ἐμὲ κείνος ἐνδοκῶς ἐκόμισε· σ, 111· «κό-μισσε δὲ Πηνελόπειαν, παιδὰ δὲ ὡς ἀνταλλά-» ἔκρυψε, σ, 321· παθ. ὡς. «οὐτὶ κομῶμε-νός γε θάμειν» = δὲν ἐθεραπεύτο (περιποιεῖτο) συχνά 0, 451· κ. μέσ. = ξενίζω τινά, κοιν. φιλοξενῶ Ἰλ. 0, 284, Ὀδ. ξ, 3, 6. Καὶ ἐπὶ πραγμ. φροντίζω περὶ τινος, ἐνασχοῦμαι εἰς τι, ἐκτελῶ· «τὰς αὐτῆς ἔργα κόμει, ἱσθόν τ' ἡλακῆτην τε» = κάμει τὴν δουλείαν σου, τήρα τὸν ἀργαλιό σου καὶ τὴν βόσκην σου Ἰλ. ζ, 490 κ. ἐν Ὀδ. συχν. «κτῆματα κομίζω» = κτε-τάζω τὰ κτῆματά μου, βλέπω τὰ ὑπάρχοντά μου, ψ, 355· κ. μέσ. «ἔργα κομίζομαι Δημή-τερος» = ἐκτελῶ τὰς γεωργικὰς μου ἔργα-σίας Ἡσ. ἐρ. 391· «Δημήτερος ἱερὰν ἀκτὴν μέτρηε εὐ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν» = ἀποτα-μειώσασθαι ἐν ἀγγείοις κατὰ μέτρον τοῦς γεωργικ. καρπούς, 598· «αἰδοί καὶ λόγος τὰ καλὰ σπιν ἔργ' ἐκόμισαν» Πινδ. Ν. 5, 31, Αἰσχ. Χο. 260· 2) ἀποκομίζω τινά ἢ τι κη-δόμενος αὐτοῦ, φροντίζω καὶ λαμβάνω μεθ' αὐτοῦ ὅπως τὸν ἢ τὸ σώσω, οἷον· «νεκρὸν κομίζω» = τὸν παίρνω μαζί μου, ὅπως μὴ πέ-σῃ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρ. Ἰλ. ν, 196· «ῥιπ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἱρίηρες ἑταῖροι» = ἐφρόντισαν καὶ ἔλαβον τὴν ριφθῆσαν περι-κεφαλαίαν, γ, 378· «ἀπὸ δὲ γλαυτῶν βάλα» τὴν δ' ἐκόμισεν κήρυξ· = ἔλαβεν δ' αὐτὴν καὶ ἔφεραν δ' κήρ. 6, 183· κ. μέσ. ὡς, «κόμισαι με» = ἀποκόμισόν με, φέρε με μακρὰν ἐν ἀ-σφαλεῖ, σώσον με μακρὰν, ε, 359· «νῦν με Σίντιες κομίσαντο πεσόντα» = με παρέλαβον (τὸν ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου ριφθῆντα Ἡρακλ.) καὶ περιποιούντο, α, 594· ὅθ. ἀποφίρω τι, λαμβάνω μεθ' αὐτοῦ ὡς λάφυρον· «γυρσὸν δ' Ἀχιλῆος ἐκόμισαι» Ἰλ. 6, 875· λαμβάνω, κοιν. παίρνω, «ἄκοντα κόμισε χροί» = ἔλα-βεν ἀκόντιον ἐκ τῶν δέρμας, ἐκ τῶν σιμῶν, ξ, 456· ὡς. μέσ. «ὡς δὲ μιν σφ' ἐν γροί παν κομίσαι» = ἀλλ' εἴθε νὰ τὸ λάβῃς (τὸ δῆρ) ἄλλον ἐκ τῶν σιμῶν σου, γ, 286· «τίσασαρος

ἐξ ἀφ' ὧν νίκας ἐκομίζαν· Πινδ. Ν. 2, 19· 3) ἐν γέν. ἄνω, φέρω τι που, ἀπάγω· «κόμισαν δέπας» Ψ. ψ. 699, Ὁδ. ν. 68· «ἔγω κομίζων ὀλεθρίου πλοῦς πόδα» Αἰσχ. Χο. 686· «Θράσος ἀκούσιον ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων», Ἀγ. 778· «κόμιζε νύμμοι παῖδα» Σοφ. ΑΥ. 526· «τί μέλλεις κομίζειν δόμων τῶν δ' ἔσσω;», Οἶ. τ. 679· «ἔπεινον, Οἶ. Κ. 1413· «πέρψον ἀμείψτως, ἐνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει» = ὅπου ἡ Μ. με φέρει, με καλεῖ νὰ πάγω, Φιλ. 1452· πρὸλ. Πλάτ. Μενέξ. 247· ὁδηγῶ, «ἀλλὰ νιν κομίζει» εἴσω· Σοφ. Ἀντ. 574· «κομίζεις ἂν σεαυτὸν γέ ὀλέεις» = φέρε τὸν ἑαυτὸν σου, ὅπως ὅπου ὀλέεις, 444· «κόμιζε πρὸς θεῶν ἀπ' ὀμμάτων γυναῖκα τήνδε» = πᾶρ την ἀπ' τὰ ὀμμάτια μου Εὐρ. Ἀλκ. 1064, ὥπ. μέσ. «κομίζου δ' ὡς τάχιστα» ἐξ ὀμμάτων· Αἰσχ. Ἀποσπ. 927· «κομίζουσι τὸν νεκρὸν ἐν ἀμάξῃ εἰς ἕλκτο ἔθνος» = φέρουσι τὸν ἀποθνήσκον με ἀμάξῃ κτλ. Πρ. 4, 71· παθ. «ἔδει τὴν μητέρα ζεύγειν κομισθῆναι ἐς τὸ ἱρόν», 1, 31· «ναὸς Θεου», 2, 85· «οἱ ὁ δαίμων ἔκαστον κομίζει» = ὅπου τὸν καθένα φέρει ἡ τύχη Πλάτ. Φαῖδ. 113· «εἰς κεχόρικεν ἀργύριον ἱκανόν», Κρίτ. 45· «ὑδάτα ἔνω πηγάτα κομίσας» = ἔφερον ἐπάνω τρεχάμενα (ἀντιθ. ἀναδρυτικά, πηγάδισια) νερά, Κρίτ. 113· «εἰς ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομισοῖσιν ὧν δεῖται», πολ. 370· Ὁδ. παθ. φέρομαι, (αὐτοπ.) ἔρχομαι, ὁδοπορῶ (ταξιδεύω), πορεύομαι, ἰδ. ἐπανέρχομαι· «ὅταν μεταλλάξηται τις, κομίζεται εἰς τὴν ἀγορὰν» Πολύδ. 6, 53, 1· «περὶ κομιζόμενος ἐς Παιονίην» Πρ. 5, 98 κ. συχν. εἰς με. μέλ. κ. ἀρ. «κομιεῖσθαι ἐς Σίριν» 8, 62· «οἱ ἂν κομισάνται ἀπὸ τῆσδε τῆς θαλάττης ἐς Βαθυλῶνα», 1, 185· «ἐκομισθῆσαν ἐπ' οἴκον» Θουκ. 2, 23· «ἡμέρας ἐσπεύσατο ἐν αἷς εἰκὸς ἦν κομισθῆναι» = καθ' ὅς εἰκάζετο ὅτι θὰ ἐπανέλθωσι, 2, 73· «κομισθέντα ἐκ Λακεδαιμόνους» = ἐπανελθόντα Πλάτ. νόμ. 1, 629· «κομισθεὶς ὄκαδε» πολ. 10, 614, Ξεν. κ. μ. γν. Μέσ. λαμβάνω τι ἑαυτοῦ (παίρνω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου), λαμβάνω, πορίζομαι, κτῶμαι· «-δύξαν ἐσθλὴν» Εὐρ. Ἰππ. 432· «τὸ τριώδον οὐ κομίζεται» = δὲν θὰ λάβῃ τοῦς 3 ὀδολογούς = τὰ 54, 6 λεπτ. Ἀριστ. σφ. 690· «σώφρονά τε ἀντὶ αἰσχρᾶς κομίσασθαι χάριν» Θουκ. 3, 58· «-τὸ αὐτὸ παρ' ὁμῶν», 1, 43· τὴν ἀξίαν ἂν παρὰ θεῶν κομιζοίμεθα· Πλάτ. νόμ. 4, 718 κ. συχν. -τόκους, πολ. 8, 555· ὥσ. «-τόκον παρὰ τινος» Δημ. 30, 9· «χρήματα εἰσπράττω, λαμβάνω Λυσ. 32, 8· «κομίζομαι τιμωρίαν», 12, 70· «κομισάμενος τὴν θυγατέρα» = λαδὼν παρ' ἑαυτοῦ πάλιν τὴν θυγατέρα του μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της Ἰσαί. 8, 8, ἄλλως ὅμως Εὐρ. Βάκχ. 1223· «ἔτι ἀναλαβάνω τι, κοιν. τὸ ξαναπαίρνω, παίρνω ὅπως» «εἰ μὴ κομιεῖσθαι τὴν βασιλείαν» Ἀριστ. ὄρν. 550· ἰδ. τοὺς ἐν τῇ μάχῃ πεσόντας (δι' ἀνακωχῆς ἢ συμφωνίας), «-νεκροὺς ὑποσπόνδους» Θουκ. 6, 193· «-τοὺς αἰχμαλώτους» 1, 113· «ἐν νῦν ἀπολαθεῖν οὐ δυνάμεθα διὰ πολέμου, ταῦτα

διὰ προσβίαις βλάβαις κομιεῖσθαι» Ἰσοκ. 8, 22· ὁδ. αὐτῶν τι, διατηρῶ, ἀφουραν εἶναι πᾶς τριάν σφίσιν κομίσων» Πινδ. Ὁ. 2, 14· «ἐκ θανάτου» Π. 3, 58, ευρο, fero, porto.
Κόμιον (κόμη), τό α) τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς ἐκδεσμευμένον μετὰ τῆς κόμης, ὅπου οἱ Σκύθαι ὡς τρόπαιον ἐξέδερον ἀπὸ τοῦ φρονιότητος ἐλχέου (καὶ νῦν οἱ ἄγριοι Ἰνδοὶ τῆς Ἀμερικ. ἐκδέρουσιν ἀπ' αὐτοῦ ζῶντος) Πρ. 4, 61· β) ὅπου. τοῦ κόμη, μικρὰ κόμη, ὀλίγαί τρίχες τῆς κεφαλῆς, κοιν. μαλλιάκια Ἀρρ. Ἐπίκτ. 2, 24, 25.
Κομινία, ἡ τὸ ῥωμ. Cominia, Ἀντιγόνα, Ἐπίγρ.
Κομίνιος, ὁ τὸ ῥωμ. Cominius (δημοτικὸν ἢ πληθειακὸν γένος), ὁδ. Πόστουμος Κ. Δ. Ἀλ. Πόντιος Κ. Πλούτ. ἔδε Κομήνιος.
Κομισσηνὴ, ἡ χώρα τῆς Παρθίας Πτολ. Παρδλ. Κομισσηνὴ.
Κόμισις, εὖς, ἡ ἡ πρῆξ. τοῦ κομίσαι, ἔνεσ· καὶ τι τινι, κοιν. κουδάλημα, πρὸλ. portallo.
Κομιστέος (κομίζω), 3' οὐτινα ἡ ὁ, τι μέλ· λει, πρέπει νὰ φέρῃ τις δι' ἄλλου ἢ μεθ' ἑαυτοῦ (νὰ κουδαλήσῃ), νὰ στείλῃ Διοσκ. 2, 789· νὰ φρονισθῇ, προμηθεύῃ, παρασκευάσῃ Ἀγ. Ἐπτ. 600· οὐδ. «κομιστέον» = μέλλει, πρέπει νὰ φέρῃ τις τι· «-τινὰ εἰς δεῖματα» Πλάτ. πολ. 3, 413, forendum.
Κομιστή, ἡ κομιτῆ, τροφὴ Πούχ.
Κομιστήρ, ἡρὸς, ὁ τὴν κατωτ. «κομποῦν καὶ κομιστήρας κόρης» Εὐρ. Ἐκ. 222, Πλούτ. Περικλ. 12.
Κομιστής, ὁ 1) ὁδηγός, ὁ φέρων τι (κουδάλει), παμπός Εὐρ. Ἀνδρ. 1208· λόγος Ἀσκληπὸς 9 (12, 50)· 2) φρονιστὴς νεκρῶν κηδευτής, κοιν. νεκροθάπτης· νεκρῶν Εὐρ. Ἀποσπ. 25, vector.
Κομιστικός, 3' α) θεραπευτικός, ῥωστικὸς Ἰπποκρ. 2 τ. 423, Κuhn· 6) εἰς τὸ φέρειν τι δι' ἄλλου ἢ μεθ' ἑαυτοῦ ἄγειν, ὁδηγεῖν, προμηθεύειν ἀνήκων ἢ ἐπιτηδεύειν· πλῆτα Ἰ· περὶ εἰδ. ἐν Ἀρποκρ.
Κομιστός (κομίζω), 3' φερτός, προσηγμένους Ἰωσ. ἀρχ. 17, 4, 1, advectus.
Κομιστρια, αἰ, ἡ θεραπευτρίς, ἐπιμελήτρια, τροφὸς Ὁρφ. ὕμν. 9, 16, ἀρχ. λεξ. euraetrix.
Κόμιστρον, τό α) μισθός, εὐγνωμοσύνη ἐπὶ τῇ διασώσει, διατηρήσει τινός, ἄλλ. «σώσαστρον» = ψυχῆς Αἰσχ. Ἀγ. 939· «κυνὸς κόμιστρος» = ἄργος συγκατάστασον μολὼν Εὐρ. Πρ. 1, 1387· β) μισθός τῆς κομιδῆς (τοῦ κομῆσαι) δαλῆματος) τινός, κοιν. κουδαλητικὰ Πολύδ. 9, 159.
Κόμμα, ατος (κόπτω), τό 1) τὸ κομωμένον, τῶς (κοιν. κόψιμον) νομίσματος, ἐν γέν. πᾶς ἐντετυπωμένοις χαρακτῆρ, σημείων· «γαλνίσκος κοπιεῖ τὴν κακίστην κόμματα» Ἀριστ. βῆτρ. 729 κ. μ. τρ. «ἀνὴρ εἶσιε τοῦ πονηροῦ κόμματος» = τῆς κακῆς κόμης, τοῦ κακ. φαρμάκου, κοιν. ἀπὸ τῆς φάρμα. κακῆς φάρμα. παροιμ. (πρὸλ. «ἴνα κόψιμα εἶν' ὀλοϊ» = τοῦ αὐτοῦ σχήματος τοῦ αὐτοῦ τρόπου. ἐπὶ καλ. καὶ κακ.), πλ. 881, 956· «ἰδιοὶ τινὲς σου (θεοί), κόμμα καινόν» = κακὸν γούργιον κόψιμον, νέος τύπος, νῆα ἐκδοσίς,

ἤτοι καινοφανείς, παράδοξοι. 96. βάρ. 890
κ. μγν. «οἱ τοῦ νομίσματος τὸ κόμμα μετα-
χειρίζονται». Δ. Κάσ. 54, 26' 2) τὰ ἐκ τοῦ
ἀλωναίσματος περιτρίβματα τῶν σιτηρῶν, ἁ-
χρον Δίν. ἐν Ἀρσ. 3) ἀπόκομμα, κοιν.
κομμάτι, μγν. Ἰδ. παρὰ τ. ῥήτ. κ. γραμ. κόμ-
μα, μέρος, προτάσεις, μικρότερον τοῦ «κόλου»,
διόλλαθον ἢ ἐξασύλλαθον Ἑρμογέ. βεγμεπ.
Κομμάγηνη κ. Κομμαγήνη (χάριν τοῦ μέτρ.
Δ. Περ.), ἢ ἡ Βλ. ἐπαρχία τῆς Συρίας με-
ταξὺ τοῦ ὄρ. Ἀρανοῦ καὶ τῶν ποταμ. Εὐ-
φράτου καὶ Μαρούου, ἔχουσα ἐπισήμους πό-
λεις τὰ Σαμάρσατα, Γερμανίκαιαν, Ἀντιόχειαν
πρὸς Ταύρω ἴωσ. κατ. Κομμαγήνη Πλούτ.
ἐπιθ. Κομμαγήνης, 3' Ἰδ. ἐπὶ τῶν τοῦ βασιλ.
Ἀντίοχου τοῦ ἸΔ' Πλούτ.
Κόμμαχον· πόλ. Πισιδίας Πτολ.
Κόμμανα, ὡν, τὰ· πόλ. Καρμανίας Πτολ.
Κομμάτεις, οὐ, δ' ὁ ποιῶν πολλὰ κόμματα
ἐν τῷ λόγῳ· - σοφιστὴς Φίλοστρ. σοφ. 5, 29.
Κομμάτιος, 3' ἔκ τεμαχίου, Ἰδ. ἐκ κομ-
ματιῶν συγκείμενος, βραχὺς λόγος· «ἐκ μι-
κρὰ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα καταλείπας
ἐαυτὸν» Λουκ. δις κατηγ. 28 κ. συχν. ῥήτ. Ἰδ.
«κομματικὰ μέλη» = ἔσματα τοῖς «κομοῖς»
ἀνήκοντα (ἴδε κομμάς 6) Σχόλ. ἐπὶ. «κομ-
ματικῶς εἰπὶν» Σχόλ. Ἰλ. ι' 46, ῥήτ.
Κομμάτιον, τό· ὅποι. τοῦ κόμματος 1) τμήμα,
ἀπόκομμα, κοιν. μικρὸ κομμάτι, κομματάκι
Ἀλκίρ. ι' 1, 1 μικρὸν κόμμα ῥήτ. 2) ἐν τῇ ἀπ-
κομῶδι ἡ ἀρχὴ τῆς «παρατάξεως», ἥτοι· τὸ
πρῶτ. τῶν 7 κομματιῶν, (ἴδ' ὡν αὕτη ἀπ-
τίετο, ὅτε ἐγγίγνεται πλήρης), ὅπερ ἦν βρα-
χὺς λόγος ἐξ ὀλίγων λέξεων ἢ αἰτί. συγκί-
νους, δι' οὗ «ὃ κορυφαῖος» ἀποτεινόμενος
πρὸς τὰ κοινὰν προσημαίετο, ὅτι θά διημιλήσῃ
ἤπειτα. 132· πρὸλ. Πλούτ. ἡθ. 177' 3) ἐν
τῷ σύντομος φράσει, ἀπόφθεγμα, γνωμικὸν
Φίλοστρ. βί. σοφ. 98, 8.
Κόμμι (ξίνη λέξ. Ἀθῆν. 2, 66' πρὸλ. Ἀρι-
στοτ. μετρωρ. 4, 10, Στράβ. 17, 309' ἔκλ.
τοῦ κόμμι, τῷ κόμμι κελ.), τὰ· κοιν. γόμμα
Ἰπποκρ. Ἠρ. 2, 86 (δι. γρ. «τῷ κόμμιδι»,
ἴδε Β. Ἀν. 101), Διοσκ. Ἀλλὰ κ. καλὴν γεν.
«τοῦ κόμμιος» Σχόλ. Νικ. ἀλ. 99' δοτ. τῷ
κόμμι Γαλην. κ. ἄλλ. μγν. Πρὸλ. Λοδεκ.
Φρόν. 289· «τῇ κόμμι» Στράβ. 12, 570, gummi.
Κομμάτιον, ὅποι. τοῦ ἀνωτ. τό· κοιν. γομ-
μίτσα· ἴδε Πλατερίδης Στ. Βυζ. Σχόλ. Νικ.
ἀλ. 110.
Κομμάτ-ῶδης, εὐς, 2 ὅμοιος, πλήρης κόμ-
μι· θισορ. 1. Φ. 5, 11, 1, gummosus.
Κομμάττω, ἀμτβ. φαίνομαι ὡς κόμμα Διοσχ.
Κομμινάσης (σανοκρ. Caramanaca = κατα-
στροφὴς καλῶν ἔργων), δ' παραποτάμιον τοῦ
Ἰάγγου Ἀρρ. Ἰνδ. (δι. γρ. Κομμινάσις).
Κομμι-ῶδης, εὐς, 2' κομμιῶδης Ἀριστοτ.
1. 2, 9, 41.
Κομμάτεια, ὡν, τὰ· ἀγῶνες πρὸς τιμὴν τοῦ
Κομμάδου· «τῶν μεγάλων Διδυμίων Κομμο-
δαίων», Ἐπιγρ.
Κομμάδος (Κόμοδος Κλ. Ἀλ. Κόμοδος, Ἐ-
πιγρ.) ὡς Μάρκου Ἀδριανίου καὶ Φαυστίνης,
εἰς τῶν χειρίστων Ῥωμ. ἀντοκρατόρων ἀπὸ

τοῦ 180—192 μ. Χ. Ὀλόκληρος ἡ περίεργος
αὐτοῦ προσηγορία ἦν «αὐτοκράτωρ Καίσαρ
Λούκιος Ἀύλιος Ἀδριανὸς Κόμοδος, Ἀγού-
στος εὐσεβής, εὐτυχής, Σαρματικός, Γερμα-
νικός μέγιστος, Βρεττανικός, αἰρηνοποιός τῆς
οἰκουμένης ἀνίκητος, Ἰωματός Ἰβραήλης, ἀρ-
χιερεὺς, δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ ὀκτωδέκα-
τον, αὐτοκράτωρ τὸ ὄγδοον, ὑπατος τὸ ἑξδο-
μον, πατὴρ πατρίδος» Δ. Κάσ. Τὴν Ῥώμ. ὠ-
νόμασε Κομμοδιανὴν κ. τὴν γερουσίαν ὡς.
τὰ στρατόπεδα Κομμοδιανὰ κ. μίαν ἡμέρ.
«Κομμοδιαν». αὐτόθ.

Κομμενοί, σί· σί· πρῶτοι αὐτόχθονες κάτοι-
κοικοι τῆς Μασσαλίας Πτολ.

Κομμός (κόπτω), δ' α) τὸ τύπτειν, τύπος (κτύ-
πος), Ἰδ. τοῦ στήθους, τύπτειν τὸ στήθ. ἐκ τῆς
λόπης (στήθοκόπημα), κοπιετός, ὀρθῶς ἐπὶ νεκρῷ
Βίων 1, 97· «ἐκοψέ κομμόν Ἀρειον» Λίσχ. Χο.
417' 6) «ὀρθῶς κοινὸς χοροὸ καὶ ἀπὸ σκη-
νῆς», συνήθ. ὀρθῶς ἀσμα ἐν τῇ τραγωδ.
ὅπερ ἐναλλάξ εἰς τῶν ὀποκρ. τῶν καὶ ὁ χορὸς
ἦδε Ἀριστοτ. ποιητ. 12' γ) «περίεργος» εἰς μι-
σησίς, περίεργος καὶ γυναικῶδης καλλωπι-
σμός, Ἰδ. τῆς κόμης, κοιν. στολισμός, στο-
λισμα Σουῖδ. planctus.

Κομμάω· κοσμῶ τὴν κόμην τινός, ἐν γέν.
«ὠραῖζω τὸ σῶμα, κοσμῶ» Ἡσύχ., κοιν.
στολίζω. Αὐτοπ. «κοσμοῦμαι» καλλωπιζο-
μαι περίεργος καὶ γυναικῶδως· Εὐπολ. ἐν
Σουῖδ. Ἀριστοτ. σοφιστ. ὁλεγχ. 1, 1' Ἰδ. ἀδ-
γους θμιστ. λόγ. 28.

Κομμάω, οὐς, ἡ κοσμήτρια τῆς κόμης, ἐν γέν.
κοσμήτρια, κοιν. στολιστρία, στολιστρία· Ἰδ.
«ἡ κοσμοῦσα τὸ ἔδος τῆς Ἀθῆνας Ἰέρεια» Β.
Ἀν. 273.

Κόμμιωμα, ατος, τό· τὸ κεκοσμημένον (ἱστο-
λισμένον), τεχνητὸν κόσμημα (Ἰδ. τῆς κόμης)
«τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ποιητικῆς κομμώματα
εἰσάγειν» Λουκ. ἱστ. συγγρ. 8.

Κόμμιωσις, εὐς, ἡ· κόμμιωσις τῆς κόμης, ἐν
γέν. κόμμιωσις, ψιμυθίωσις· «δὲ τοῦ σώματος
ὠραῖσμός» (Ἡσύχ.), κοιν. στολισμός, φηλασι-
δωμά· «-τῶν ἐταίρων» Ἀθῆν. 1, 568, κ. μγν.

Κομμιωτής, οὐ, δ' κοσμητὴς τῆς κόμης, ἐν
γέν. κοσμητὴς, «καλλωπιστής» (Σουῖδ.), ψι-
μυθιωτής, κοιν. στολιστής, φηλασιδωτής· «-
τῆς τραγωδίας» Πλούτ. ἡθ. 348· «-τῆς δι-
σπολήσης» Λουκ. μισθ. συν. 32.

Κομμιωτίζω, μγν. = κομμάω, «καλλωπιζῶ,
ἐπιμελοῦμαι», ἀρχ. λεξ.

Κομμιωτικός, 3' εἰς τὸ κοσμεῖν τὴν κόμην,
ἐν γέν. εἰς τὸ κοσμεῖν τὸ σῶμα, ψιμυθιστὸν ἀ-
νῆκων ἢ ἐπιτηδεύς αὐς. «ἡ κομμιωτικὴ» (ἐνν.
«τέχνη») ἡ τέχνη τοῦ κοσμεῖν τὴν αὐτοῦ ἢ
ἄλλου κόμην, ἡ τέχνη τοῦ κοσμεῖν τὸ σῶμα,
κοσμεῖσθαι Πλάτ. Γοργ. 465 κ. μγν. μετ.
μετὰ κατηγορημ. παρασημ. «κομμιωτικὸν κάλ-
λος τοῦ λόγου» ῥήτ. Ἑρμογ. κ. ἄλλ. ἐπὶ.
«κομμιωτικῶς καὶ ψιμυθισμένως ἔχει» Σχόλ.
Ἀριστ. πλ. 1084.

Κομμιωτρία, ας, ἡ, θηλ. τοῦ κομμιωτῆς, «ἡ
κοσμοῦσα τὰς τρίγας καὶ ψιλῶσα, πλῆκτρια»
Ἡσύχ. «κουρία» Ἑλλάδ. ἐν Φωτ. βίβλ. θα-
λαμηπόλος, ἡ τὴν δέσποιναν κοσμοῦσα, κοιν.

στολιστρά "Αριστ. Εκκλ. 737, Πλάτ. πολ. 2, 373. Κατὰ Μοῖρ. ἀττ. ἡ λέξ. = τῇ κοιν. ἑλλ. «ἐμπλέκτρια» πρὸς Ἰακώβ. Ἀνθ. 2, 3, 62, οἰκονομικά.

Κομμώτριον, τό ὄργαν. πρὸς τὰς κομμώσεις, πρὸς κόσμησιν τῆς κόμης, οἶον, ξυράς, ψαλῆς, κηρωτὴ κτλ. ἐν γέν. κοσμητικὸν "Αριστ. ἐν Πολυθ. 7, 96.

Κομνηνᾶγγελος, (Κομνην. - Ἀγγελ.), ἐπὶ πῶν. Θεοδώρου Ἐφρ. μόν. 8330.

Κομνηνοφρυγῆς (Κομνην. - ὀφρυγῆς), οὗς, ὁ, Ἐπιγρ. μτγν.

Κομοκαρίας (Ἰσ. Καμοκαρίας = προβατοκουρά), ὁ Κρητικ. μὴν Κρητ. Ἐπιγρ. ἐν Συναξίρ. φιλολ.

Κομο-τροφέων συνών. τῷ «κομάω», τρέφω κόμην, κοιν. ἀφῆνω τὰ μαλλιά Στράβ. 4, 196, Δ. Σικ. 1, 11.

Κομῶντες, ἑπ. = κομῶντες, πλ. μετγ. ἐν τοῦ κομάω.

Κομῶντι, ὄν. κ. κομῶσι ἑπ. = κομῶσι γ'. πλ. ἐν τοῦ αὐτ.

Κομπάζω (κόμπος) κομπέω (κροτῶ), ἰδ. κομπορρημονῶ μάτην, ψευδῶς καυχώμαι, κοιν. λέγω καυχῆσαις, τοῦ ἀέρος λόγια, ψευδῆς οὗτε μὲν ἀπολ. «τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεΐει» Αἰσχ. Ἐπτ. 418 (= «κομπάζω μάτην» Εὐρ. Ἰππ. 798 ὡς «κομπάζειν μᾶλλον ἢ τιμωρεῖσθαι βούλεσθαι» Λυσ. 6, 18 κ. μτγν.), οὗτε δὲ μετ' ἀπαρ. «οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γυνῶμων ἄκρος εἶναι» δὲν ἤθελα καυχῆθῃ ὅτι ἔννοα καλῶς τοὺς λόγους τῶν θεῶν, Ἀγ. 1101 «κρίσασον» Ἀρεμίδος εἶναι κομπάσαντα» Εὐρ. Βάκχ. 1130 - ἐπὶ τινι Αἰσχ. Ἐπτ. 462 - τινι, Ἀγ. 561 ἐπὶ αὐτ. - λόγον = λέγω κομπαστικ. λόγ. Εὐρ. 516 ὡς «μέγ' ἂν τι κομπάσεις» Σοφ. Αἴ. 1101 «οὐ πατρῶαν τὴν τέχνην ἐκὼμπα-»

σας, Ἠλ. 1492 κ. πεζ. Σεν. συμπ. 4, 19 ἐπομένον ὡς, οἶκ. 10, 3, Πλουτ. Κράσ. 18 ὅθ. παθ. «φῶτος κομπάζεται» = μετὰ φῶτος κομπορρημονεῖται Αἰσχ. Ἐπτ. 482 «ὅς οὐκ ἐκείνου μέγας ἐκομπάσθη ποτὶ» Εὐρ. Ἰπρ. μ. 64, γενοιο, glorior.

Κομπάσιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κομπάσιον, τό τόπος Ἀρκαδίας Πολύδ.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

Κῶμπασιον, ἑως, (κομ. πεπασμέν. κύρ. ὄν. ὡσεὶ παρὰ τὸ «Κῶμπασιον» ἢ «Κομπάσιον»), ὁ ὁ εἰς μάτην καυχώμενος, καυχηματίας, Ἀριστ. ὄρν. 1126.

ψευδῇ ἀνέκων, μάτην καυχώμενος, ψευδῇ Πολυθ. 9, 146 ἐπὶ. - ὡς, αὐτὸς. 147.

Κομπέω (κόμπος) 1) ἡγῶ, θορυβῶ, κροτῶ (ἐκβάλλω κρότον, θόρυβον, παραγῆν), ἰδ. πραγμ. τὰ ὅποια συγκρουόμενα ἐκβάλλουσιν κρότον, οἶον, χάλκινα κτλ. «κόμπει χάλκον» = ἤκει ὁ χάλκ. Ἠλ. μ. 151 ἐπὶ κεραμείων (πηλίνων) ἀγγείων Εὐστ. 2) συνήθ. μετ. συνών. τῷ κομπάζω, λέγω κομπαστικ. λόγου. ψευδολογῶ «κομπεῖς τι παρὰ καίρῳ» Πινθ. Π. 10, 4, Ἠρ. 5, 41 ἐπὶ αὐτ. «ὄσπερ γάμοις» Αἰσχ. Πρ. 949 «τοσόνδ' ἐκόμπει μύθον» Σοφ. Αἴ. 770, Εὐρ. Ὀρ. 563. Παθ. (μέσ.) ὡς «οὐδ' ὀπλίζεται οὐτ' ἐκείνοιτι ὅσπερ κομποῦνται, διεφάνησαν» ὅσοι κομ- πορρημονοῦσι Θεου. 6, 16, γενοιο, glorior.

Κομπ-ηγόρος, ὁ (2, Θεο. Στ. Πασόδ.) καυχηματίας, «ἀερολέσχης» λέγων λόγια τοῦ ἀέρος Πούχ.

Κομπηρὸς (κόμπος), 3' κομπαστικός ἐπὶ. - ὡς Σχόλ. κομπηρότερος Τζέτζ.

Κομπισμός, ὁ τὸ τερετίζειν τινὰ (ἄδειν π' νευ λῆξιν, ἀνὰθροῦς) καίχοντα μουσικὸν ὄργαν. Ἐμ. Βρυν. ἄρμον. 480 πρὸς. μελισμῶς, τερετισμός.

Κομπλουτικά τόπ. Ἰσπαν. Ταρρακωνησίαι, Πτολ. νῦν, Cebolim.

Κόμπλουτον, τό πόλ. Ἰσπαν. Ταρρακωνησ. Πτολ. la Alca de Henarels. νῦν, κάτ. Complutensis Πλιν.

Κομπο-λαχέω κομπάζω, λέγω μεγάλους λόγους ἀλλὰ κενούς Ἀριστ. βάτρ. 961.

Κομπο-λαχέω (κομπολαχέως) τῷ ἀνωτ. Τζέτζ.

Κομπο-λαχέως, οὐ (κομ. πεποιημέν. ὄν. πτηνοῦ, σκυπτικ. τοῦ Λαμάχου), ὁ ματαιὸς κομπος (Σχόλ.) Ἀριστ. Ἀγ. 589.

Κομπο-λογέω, κομπολογέω, μτγν.

Κομπο-λογία, ἡ κομπολογία Σουδ.

Κομπο-νεμέω, κατ' εἰκασ. Ῥεσίχιου ἐν Ἀδδαῖ. 2.

Κομπο-ποιέω ἀλαζονεῖσθαι, κοιν. κάμνω τὸν μέγαν, ἑκκλ.

Κομπο-ρηματο-χρηματο-μετ-εωροφέναι, ἑως, (κομ. πεποιημέν. ὄν. πτηνοῦ, σκυπτικ. τοῦ Λαμάχου), ὁ ματαιὸς κομπος (Σχόλ.) Ἀριστ. Ἀγ. 589.

Κομπο-λογέω, κομπολογέω, μτγν.

Κομπο-λογία, ἡ κομπολογία Σουδ.

Κομπο-νεμέω, κατ' εἰκασ. Ῥεσίχιου ἐν Ἀδδαῖ. 2.

Κομπο-ποιέω ἀλαζονεῖσθαι, κοιν. κάμνω τὸν μέγαν, ἑκκλ.

Κομπο-ρηματο-χρηματο-μετ-εωροφέναι, ἑως, (κομ. πεποιημέν. ὄν. πτηνοῦ, σκυπτικ. τοῦ Λαμάχου), ὁ ματαιὸς κομπος (Σχόλ.) Ἀριστ. Ἀγ. 589.

Κομπο-λογέω, κομπολογέω, μτγν.

Κομπο-λογία, ἡ κομπολογία Σουδ.

Κομπο-νεμέω, κατ' εἰκασ. Ῥεσίχιου ἐν Ἀδδαῖ. 2.

Κομπο-ποιέω ἀλαζονεῖσθαι, κοιν. κάμνω τὸν μέγαν, ἑκκλ.

Κομπο-ρηματο-χρηματο-μετ-εωροφέναι, ἑως, (κομ. πεποιημέν. ὄν. πτηνοῦ, σκυπτικ. τοῦ Λαμάχου), ὁ ματαιὸς κομπος (Σχόλ.) Ἀριστ. Ἀγ. 589.

Κομπο-λογέω, κομπολογέω, μτγν.

Κομπο-λογία, ἡ κομπολογία Σουδ.

Κομπο-νεμέω, κατ' εἰκασ. Ῥεσίχιου ἐν Ἀδδαῖ. 2.

Κομπο-ποιέω ἀλαζονεῖσθαι, κοιν. κάμνω τὸν μέγαν, ἑκκλ.

Κομπο-ρηματο-χρηματο-μετ-εωροφέναι, ἑως, (κομ. πεποιημέν. ὄν. πτηνοῦ, σκυπτικ. τοῦ Λαμάχου), ὁ ματαιὸς κομπος (Σχόλ.) Ἀριστ. Ἀγ. 589.

Κομπο-λογέω, κομπολογέω, μτγν.

Κομπο-λογία, ἡ κομπολογία Σουδ.

Κομπο-νεμέω, κατ' εἰκασ. Ῥεσίχιου ἐν Ἀδδαῖ. 2.

Σοφ. Αλ. 96. ὡς. «κόμον τὸν τοῖκόν τ' αὐτῶν
κινούμενον» Πινδ. Ἰ. 4, 26. «ἀγάνορα κόμπον
ἐρεῖν», 1, 13. Καὶ περ. «ὅρα μὴ μάτην κόμπ.
ὁ λόγος οὗτος ἐρημνός ἐστι» Ὀρ. 7, 103. «
καὶ ἀλαστονεία» Ἀισχύ. 3, 237. «πλοῦτον δὲ
ἐργου μάλλον ἢ λόγου κόμπην χροῦμεθα» Θουκ.
2, 40, κ. μετν. *jaclatio, gloria*.
Κομπός, ὁ. κομπαστής, κομπολόγος Εὐρ.
Φαιν. 609. ἐπιθ. -λόγος Μ. Ἐτ. 527, 47.
Κομπο-φακελο-ερρημασύνη, ἡ ἰδιότης
τοῦ φακελορρημάνος Λυδ. Ῥωμ. ἀρχ. 3, 7
(ὅστις πλάττει τὸ τοιοῦτ. οὗς.).
Κομπο-φακελο-ερρημίων, ὁ, 2. φακέλιος
(ὁμιλία) κομπωδὼν λέξεων ἢ ὡς φακέλου
κομπώδεις λέξεις συνδέων, συντιθεῖς, οἷον αἱ
κομποδεματολόγος, μεγαλοδεματολόγος, κωμ.
σκωπτικ. ἐπιθ. τοῦ Ἀίσχ. ὡς τολμηρῶς σχη-
ματίζοντος καὶ συντιθέντος λέξεις Ἀριστ.
βάτρ. 837.
Κομπώω. κομπέω, ἐν τῇ π. τύπ. Δ. Κάσ.
43, 22.
Κομπ-ὠδεῖα, κ. κομπ-ὠδεῖα, ἡ κομπολογία,
μετν.
Κομπ-ὠδῆς, εὐς, 2. κομπαστικός, συγκρ.
κομπωδέστερος. «κομπωδέστεραν ἔχων τὴν
προσποίησιν» Θουκ. 6, 62. οὗς. «τὸ κομπώ-
δε» = τὸ κομπαστικόν, κομποῦδία, κόμπασμα
Θουκ. 5, 68. «καὶ σὺδαρὸν» Πλουτ. Σὺλ.
16. «κραυγαὶ κομπώδεις, Θεμ. 8. ἐπίρ. -ὠδῶς
Σχάλ. Θουκ. 8, 81, *gloriosus*.
Κομπωδέντα (λατ. *Confluentia*) πόλ. Ἰσπαν.
Ταρακωνησίας Πτολ.
Κομπώατος, ὁ. πατ. Θράκης, ἐκβάλλων ἐν τῇ
Βιστανίδι λίμνῃ Ὀρ. παρὰ τὴν νῦν κωμόπολ.
Γκιουμουρτσίναν.
Κομπώα, ας (κομπέω), ἡ. κόσμιος, λεπτός,
ἀστεὺς χαρακτήρ ἢ τρόπος (φαινομένη) Λουκ.
Πρ. 8. Κατὰ Μοῖρ. ἀττ. ἡ λέξις = «πανουργία»,
ἀστεύτης Πλάτ. Φαῖδ. 101, *argutia*.
Κομπώεμα, ατος, τό. τὸ κοσμίως, λεπτῶς,
ἀστεύς λεγόμενον, κόσμιος, λεπτός, ἀστεύς
λόγος Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 13. «σεμνὸν ὁ-
νομάτων κομπώεσσι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαίνε-
ται» Λουκ. ἔρωτ. 54 κ. μετν.
Κομπ-εὐρεπτικῶς, ἐπίρ. λέγω (ὁμιλῶ)
κομπῶς, λεπτῶς, κεκαλλωπισμένως, διηρθι-
ομένως ὡς ὁ Εὐριπίδης. ἐν Ἀριστ. ἱππ. 18,
κῆθα οὖν «κομφευρικῶς» ἀναγινώσκ. κατὰ
τὸ μέτρον.
Κομφεὺς (κομφέω), 3. κομφύς Δ. Ἀλ.
συνθ. ὁν. 22, 170, 1.
Κομφέω. ποιῶ τι κόσμιον, εὐπρεπές, κομ-
φόν, λεπτόν, εὐερετικῶς τι, ὁμιλῶ περὶ τινος
κοσμίου, εὐπρεπῶς, κομφῶς, λεπτῶς, μετφ.
καλλωπίζω «κόμφευε τὴν δόξην» Σοφ. Ἀντ.
324. Συνθ. μέθ. ἀστείζομαι, λέγω κομφούς,
λεπτούς, ἀστεύς λόγους, ἐπὶ κατηγορημα-
τικ. σημ. λεπτολογία σοφιστικῶς, μεταχει-
ρίζομαι κεκαλλωπισμένας, πεποιτικλινέας φρά-
σεις. «πρέπει σοφιστῇ τὰ τοιαῦτα μάλλον κομ-
φεύεσθαι ἢ ἀνδρὶ» Πλάτ. Ἀλχ. 197. «ἀλλ'
αὐτὸ δὴ τοῦτο καὶ κεκομφεύεται», Φαῖδρ.
227. παθ. ἐπινοοῦμαι λεπτῶς, εὐνοῦς, κο-
σμίως «προσαγώγιον κεκομφεμένον» = λεπτῶς

ἐξευρημένον Πλάτ. Φιλ. 50 κ. ῥήτ. συγν.
Κομφο-εἰπεία, ας (κομφοεῖς), ἡ κομφο-
λογία, μετν.
Κομφο-εἰπής, εὐς, 2. κομφολόγος, μετν.
Κομφο-λεσχέω. τῷ κατωρ. Βού.
Κομφο-λογέω. λέγω λεπτῶς κ. ἀστεύς
Ἀριστοτ. Εὐσθ. ἐν εὐαγγ. προπαρ. 760.
Κομφο-λογία, ἡ. τὸ λέγειν κομφῶς, ἀ-
στεύς, ἐπιχαρίτως, κομφῶς, ἀστεύς λόγος
Κύριλλ. Βού.
Κομφο-λόγος, 2. λέγων (ὁμιλῶν) κομφῶς,
ἀστεύς, λεπτῶς καὶ κοσμίως, μετν. -λατρός =
ψευδοῦς λατρός, ἀπατεῶν, Ἀσωπ. 192.
Κομφο-πρεπής, εὐς, 2. κόσμιος, λεπτός
τὸν τρόπον, εὐπρεπῆς τὸ σχῆμα Ἀριστ. νεφ.
1030.
Κομφός (πρβλ. κομῶ), 3. ἐψιμυθιωμένος,
ἰδ. περιέργως κεκαλλωπισμένος τὸ σῶμα, κοιν.
εὐμορφ. νόστιμα ὀτολισμένος, συγυρισμένος,
νόστιμος, βερβ. ἱερῆς. «ἐπὶ τῷ κομφῶ καὶ
κομφῶς εἶναι προσποιεῖται» Ἀριστ. σφ. 1317.
«τὰ κομφῶ χλαυνίσκια» Ἀισχύ. 1, 131. Μετφ.
λεπτός, κόσμιος, εὐπρεπής, ἐπιχαρίως τὸν τρό-
πον, ἐν ἔργοις τε καὶ λόγοις, συνθ. μετὰ
τῆς κατηγορημ. παρ. σ. ἐπιτετηδευμένος τοῦ
τρόπου, προσπεικωμένος ἀντιθ. τοῦ φουσι-
κός, ἀπείριτος, ἀπλοῦς. «κομφὸν εἶναι ἐν
συνουσίᾳ» Ἀριστ. νεφ. 649. «κομφ. ὁ κηρυξ
καὶ παρεργάτης λόγου» Εὐρ. ἀποσπ. 436. -
ἀνθρ. Πλάτ. Γοργ. 493. «τοῦτο οὗτε τι κομφόν
οὐτε χαλεπὸν εὐρεῖν», σφ. 259. «μηχανὴν
κομφὴν εὐρεῖς», πολ. 3, 318. ἐνιδέξις, ἐπι-
τήδειος, «κομφῶ περὶ μουσικὴν», Κρατ. 405.
«τὰ δεξιὰ καὶ κομφῶ», νόμ. 1, 634 (ὡς καὶ
Μοῖρ. ῥητῶς λέγει «Πλάτων κομφούς οὐ τοὺς
πανούργους ἀλλὰ τοὺς βελτίστους»). Ἐπὶ
πολυμήχανος, πανούργος Ἀριστ. ὄρν. 195,
Εὐρ. Ῥησ. 625. τὸ οὗδ. οὗς. «τὸ κομφόν τῶν
λόγων» Ἀριστοτ. πολ. 2, 6. συγκρ. «κομ-
ψότερος λόγος» Πλάτ. Κρατ. 429. «κομφο-
τέρη ἄσκησις», πολ. 3, 494. ἐπίρ. «κομ-
φῶς καὶ δειπνητικῶς» Ἀριστ. Ἀλχ. 1018,
Ξεν. Κύρ. 1, 3, 8 κ. μετν. «ἔτι «κομφωτέ-
ρως» Ἰσοκ. π. Ἀντιδ. 468 Βεκκ. «κομφάτατα»
Ἀριστ. Λυσ. 87, Πλάτ. Θεαίτ. 202, *compius*.
Κομφώτης, ητος, ἡ. ἡ ἰδιότης τοῦ κομφῶς,
κοσμιότης, λεπτότης, ἀστεύτης, ἀγγίγιος,
πανουργία Πλάτ. ἱππ. 18. ἐπιστ. 10, 358, κ. μετν.
Κομφο-φάνης, εὐς, 2. κομφήν, ὥρατον ὁ-
ψιν, θῆαν, ὥρατον ἔξωτερικόν ἔχων, κομφῶς
φαινόμενος, μετν.
Κοναδίω (ἡ κον-αδίω = σύν-τηγῶ, συνηγῶ,
συγκροτῶ, ἴτε κον-αδίω ἐν Ἀνωμ. ῥήμ. Ἀθ.
Α. Σακελλ. σελ. 208 κ. εἰσγ. ιε'). «ἐγὼ
ἔχον ἐπιτελῶ» Ἡσυχ. (παρ' ὃ «κονάδηνσαν»
ἔσθ. γρ. τοῦ «κονάδηνσαν» Θεο. Στ.), κρατῶ,
ἐπὶ μεταλλίν. σωματί. Ἰλ. σ. 648, φ. 593.
ἀντηγῶ, «ἀμφὶ δὲ νῆες σμυρδαλέον κονάδηνσαν
ἀψάαντων ὅπ' Ἀχαιῶν», 6, 334, Ὀδ. ρ.
542. «ἀμφὶ δὲ γὰρ σμυρδαλέον κονάδηνσαν»
Ἡσ. ο. 839, *resono*.
Κοναδῆδόν, ἐπίρ. μετὰ ψόσου, κράτου, θα-
ρόντος Ἀντίπ. Θεσ. 26 (7, 581).
Κοναδίζω. κοναδίζω. «χαλκὺς σμυρδα-

λέον κονάδιζε "Πλ. ν, 498· = χθόν, 6, 466.
 Κόνιαδος (ἴδε κονάδιω), ὁ· πάταγος, κρότος, θόρυβος· «κόνιος κόν. κατά νῆας θρόρει ἀνθρώπων τ' ἄλλωμένων νῆων θ' ἄρα ἀγρυπνεῖαν» "Ὀδ. κ, 122, "Πρ. θε. 709· «κόν. χαλκοδότην σκίτων» Δισχ. Ἑπτ. 145· ὁ Λουκ. ἀποδοκίμ. τὴν λέξ. ὡς ποιητικ. ἰστ. συγγρ. 22, strepitus.
 Κόνιαδος, οὐ, ὁ· ἵππος· Ἄρεος Κ. Σμ.
 Κόνιαρος, ὁ· αἰθαλῆς ἀκανθώδες δένδρ. ὡς· «ὁ κήλατρος» ἢ «παλιούρος», ἀλλ. «κόνιαρος», ὅπερ ἴδε.
 Κόνιαρος, 3· α) «εὐτραφής, πῖον» "Πεύχ. 2) δραστικὸς· συγγρ. «κοναριότερος». αὐτόθ.
 Κονιαβόρα, ἢ· πόλ. Ἰσπαν. Ταρρακωνησίας.
 Κονδαλος· ὁ· Μαυροῦλου ὑπαρχος· Ἀριστοτ.
 Κόνδαξ, ἄκος, ὁ· 1) βέλος, ἦλος (καρπί), συνών. τῷ «κόνταξ», μτγν. 2) παιδί τῶν παίδων, ἄλλ. «κυνδαλισμός»· 3) ὅθ. συνουσία, συγκοίμησις «κόνδακα παίζω» Ρουφίν. 7, (5, 61).
 Κονδαρόνη, ἢ· ὄρος τῆς Ἰνδικῆς Πολυαίν. νῦν, Καλαῖζα ἐν Πουράνας.
 Κονδάτε· πόλ. Γαλλίας τῆς Λουγδουνησίας Πτολ. νῦν, Rennes.
 Κονδιοῦργον· πόλ. Γαλλίας τῆς Λουγδουνησίας, Πτολ. ἴσ. ἢ νῦν Nantes.
 Κονδίτον, τό· καθάριστον, παρασκευαζόμενον ἐκ διαφόρων μυγμάτων, μτγν. ἱατρ.
 Κονδίτος, ὁ· «κ. οἶνος»· ὁ ἀρώμασι παρασκευασμένος, ἡρτυμένος, κοιν. μυρωδάτο πορσί, μτγν. vinum conditum.
 Κόνδος (ἔτομ. τοῦ «κόνδυλος»), ὁ· «κεραία, ἀστράγαλος» Πεύχ.
 * Κονδοχάτης, οὐ· ὁ· παραποτάμιον τοῦ Γάγγου, Ἄρρ. Ἰνδ. νῦν, Γκουνδούκ.
 Κόνδου, υἱος (περσικ. λεξ.) τό· 1) ποτήριον Μένανδρ. κ. "Ἰππαρχ. κωμ. ἐν Ἀθην. 11, 478, ἀρχ. λεξ. 2) μέτρον τῶν ὄγγ. 10 κοτύλων = 2,740 λίτρ. (1 κοτύλ. = 0, 274 λίτρ.) χωρητικότητος, Ὁ.
 Κόνδουκα· πόλ. Λυκίας Πτολ. (δι. γρ. Κόνδικα ἢ Κόνδουκ. κοιν. γρ. Κόνδουδα).
 Κονδυλέα (κ. Κονδυλαί, αἱ), (ἴδε κονδυλίσματι, κόνδυλος). ἢ· τόπ. Ἀρκαδίας μεθ' ἱεροῦ Ἀρτέμιδος, ἧς ἐνετέθεν ἐπιωνομαζέτο Κονδυλαίτις, ἴδος Παισ. Ἀλλ' ἢ αὕτη καὶ ἐν Μεθόμνη Κονδυλίτις, ἴδος Κλ. Ἀλ.
 Κονδύλη (συγγ. τῷ «κόνδυλος»), ἢ· κορδύλη, ἐξοῖδμα ἐκ πτώσεως ἢ τύψεως, ἀρχ. λεξ.
 Κονδύλιζω· τύπτω τινά τῇ πυγμῇ, ἴδ. ῥαπίζω ἀρχ. λεξ. Καὶ παθ. μτγν. Ἀριστέφ. ἐν Δ. Αερ. 2, 21.
 Κονδύλιον, τό· ὑποκ. τοῦ κόνδυλος· 1) μικρὸν τόμμα (κύπημα), ἐξοῖδμα, σκληρώμα Ἀρσινό. ἐν Ἀθην. 6, 239· 2) ὁ γραφικ. κάλαμος, κοιν. κονδύλι· ἔτι, ὁ γραφικὸς τοῦ ζωγράφ. ὁ ζωγραφικ. κάλαμος, Βυζ. [5].
 Κονδυλισμός (κονδυλίζω), ὁ· ἢ τῇ πυγμῇ τύψις, κοιν. γρονθοκώπημα, γροθιά· ἐν γέν. κακοποίησις Ἀρτεαίδωρ. 2, 15, ἄλλ. μτγν.
 Κονδύλισματι (ὡς παθ.)· ἐξοιδάινωμαι, ἴδ. ἐκτύφωμαι (αὐτοκώπηματι)· κοιν. πρήσκομαι Πεύχ.
 Κόνδυλος (πρόλ. κόνδος), ὁ· 1) ἄρμος, ὅσοτος,

ἴδ. δακτύλου· «τὸ τοῦ δακτύλου καμπύλιον» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 15, καὶ μέγιστα ὁ μεταστροφῆς τοῦ δακτ. «τὸ πρὸν κατὰ τὰς συμβολὰς τοῦ δακτύλου» 2) ὅθ. ἢ συνεισφαιμένη παλάμη, πυγμῇ (γρόνθος), καὶ ἢν οἱ ἀρμὸι τῶν δακτύλ. ἐξέρχονται, ἢ τῇ πυγμῇ τύψις (γροθιά), τύψις εἰς τὸ πρόσωπον κοιν. μπουνιά, γροθιά ἢ τὰ μούτρα, ῥάπισμα· «εἰ κονδύλοις νοσήτερος» ἡμᾶς = ἴδ. με γροθιάς κτλ. Ἀριστ. σφ. 254· «ἀποκλῆ γὰρ αὐτὸν ἐμμελεῖς κονδύλου» = ὅθ. τὸν σκοτῶσα με ταῖς γροθιάς, (με τὸν θυμὸν τὸν γρονθοκώπηματι) 1503· «ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κέρης» (τυφθῇ) Δημ. 21, 72· «ἐν τῇ τῷ κονδύλου» Πλουτ. Ἀλκ. 8· «λόγον ἐχόντων τοῦ κονδύλου προχειρότερον», Κίτιν. 1· 3) πᾶν τὸ πρὸν, οἶδμα ἱατρ. ἴδ. κονδύλωμα, σκληρώμα· 4) μέτρ. ἔκτασις = 2 δακτύλοις = 77, 10 χιλιοστομ. (1 δακτ. = 38, 5 χιλιοστομ.) μαθημ. αἶμα.
 Κονδύλωδης, εὐς, 2· σκληρὸ οἶδματι ὁ· κοιν., ἐξωδμηκὸς (πρησμένος), ἱατρ.
 Κονδύλωμα, αἶμα, τό· κόνδυλος 2) οἶδμα (πρησμα), σκληρώμα Ἰπποκρ. κ. ἄλλ. ἱατρ.
 Κονδύλωσις, εὐς, ἢ· οἶδματι (πρησμένον), οἶδμα Ἰπποκρ.
 Κόνειον, τό· ἴδε κόνειον.
 Κόνει· «τρέχω, σπεύδω» Πεύχ. ἐγείρω ἀνυψῶ κόνιν, κονιορτὸν τρέχων, τῷ ταχέϊ ὁρμήν, κοιν. τρέχοντας, με τὸ τρέξιμον σῆ· κώνω, κάρνω σκόνιν, κονιαχτόν· ὅθ. σπέν· ὅω, πορεύομαι ταχέως, κοιν. βιάζομαι, ἀρχ. λεξ. Ὅτω διαρθρώσατο Ἰάκωβ. ἐν Ἀσκληπείῳ 37 (13, 23)· πρόλ. ἐγκονέω.
 Κονή, ἢ· φωνή, φῶνος Πεύχ. πρόλ. καίω.
 Κονητής, οὐ, ὁ· διακονητής, κοιν. διακονήτης Πεύχ.
 Κονούλη, ἢ· δῆμ. Ἀττικῆς τῇ Πανδιονίδι καὶ μετέπειτα τῇ Πτολεμαίδι φυλῇ ἀνηκῶν Σχολ. Ἀριστ. 233· δημότ. Κονουλεύς· Ἀριστ. ὡς Κονουλίδα ἢ Κονουλίτις Πανδιονίδος, Ἐπιγρ. ἐπίρ. Κονουλήθεν.
 Κονία, ἱων. κ. ἱπ. κονίη (κνάω, πρόλ. κόνις), ἢ· 1) κόνις, κοιν. σκόνη, ἴδ. ὁ ἐκ ἀκαλίσεως ἐγειρόμενος κονιορτός· «ποδὸν ἐπὶ νερεὶ κονίη ἔσται» Δειρομένην· Ἰλ. 6, 150· «ὥς τὸν κόν. ἐκ πεδίου, τὴν ὥσαν ἐρίγδουπον πόδες ἱππων», λ, 151· «μιαίνθησαν κονίη», φ, 732· κ. συγγ. εἰς πλ. «κάθ' ἑπεσ' ἐν κονίῃσι μακόν» Ὀδ. σ, 98 κ. Ἰλ. συγγ. ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ εἰσφορμῶν. «αἵματι καὶ κονίῃσι πεφορμένους» κλτ. «πρηνῆς δ' ἐν κονίῃσι πεφορμένους» κτλ. «πρηνῆς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσαν» Πρ. ἀσπ. 365· «γόνάτους κονίαισιν ἐπειρομένους» Δισχ. Ἀγ. 64, Εὐρ. Ἀνδρ. 112, Ἀριστ. βάτρ. 713. «Ἐτι ποταμία ἄμμος, καταβιβαζομένη ὑπὸ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμ. Ἰλ. φ, 271· ὡς, ἢ κονίτι ἢ οἱ παλαισταὶ πάσσουσιν ἑαυτοὺς μετὰ τὴν ἐλασχοχριστίαν, ὅπως ἱαχυρότερον ἀνελκυσθάνονται ἀλλήλων» ὅθ. «ἐντε κονίας ἀκονη» τί = ἄνευ κόπου, ἀμαρτῆ· Ἀριστ. Δυσ. 471. «Ἐτι κόνις τιτάνου (ἀστέρος), λεπτῶς τε τριμμένη ἄσπετος πρὸς ἐπιχρῖσιν τῶν τοῦ

χών· κονιάσεις (ἡ δὲ ἀσβεστοῦ περιέλειψις) καὶ κονίαμα (τὸ τῆς ἀσβέτου περιέλειμμα, δι' οὗ περιλείφουσι) Ἀριστοτ., κ. ἄλλ. μτγν. 2) τέφρα, κοιν. στέκτη· α κατ' ἄρ' ἔχει ἐπ' ἐσχάτῃ ἐν κόνειον· Ὁδ. η, 153 (ἴδε κόνις)· 3) τὸ κοιν. σκευόντερον, ἀλουσιὰ Ἀριστ. βάρ. 713, Πλάτ. πολ. 4, 430, κ. μτγν. Ἐξή αὐτῆς α κονία ἀσβεστοῦ = ἀσβεστονέρον, ἀλουσιὰ ἀσβεστοῦ, α κονία στέκτη = σταλακτόντερον, α κ. σκαπαναριχὴ = σκαπουνοῦ ἀλουσιὰ, α κ. πιλοποιητικὴ = ἀλουσιὰ τῶν πιλοποιῶν, α κ. βαλανευτικὴ = ἀλουσιὰ τοῦ λουτροῦ. [Τὸ ἰ βραγύ συνήθ. ἀλλ' ἂ μακρόν π. Ὅμ. ἐν τῷ ἐν. ἐν τέλει τοῦ ἐξαμέτρου, ἦτοι ἐν τῇ ἄρσει τοῦ ἔκτου ποδὸς καὶ ἐν τῇ ἰαμβικ. τριμέτρῳ Ἀριστ. Ἀχ. 18.], pulvis.

Κονιάζω· κονιάω, γειωπ. 13, 4, 2.
Κονιάμα, ατος, ἰων. κονίημα (κονίαμα), τὰ 1) τιτάνου (ἀσβεστοῦ) περιέλειμμα, (ἴδε κονία), ἡ δὲ ἀσβεστοῦ ἐπιχρῖσις· α ὥσπερ ἔσαν ὑποπύρη τὸ ἐναλεφεθὲν τοῦ κονιάματος· Ἀριστοτ. Ζ. γεν. 4, 19· 2) ἔδαφος ἐστρωμένον κ. ἀσβεστοῦ γεγραμμένον Ἠγαστ. ἐν Ἀθῶν. 13, 584· 3) ἐπισκευὴ οἰκοδομητικῆς Δημ. 13, 30· ἀλλὰ πρὸς τὸ «κονιάω» 2) χωρ. τοῦ αὐτοῦ ὅπερ ἄλλ. σύμφων. τῶ ἐνταῦθα· α καὶ οἰκοδομαί· Δ. Σικ. 20, 8, [—].

Κονιάσις, εως, ἡ· 1) ἡ πρῆξ. τοῦ ἐπιχρῖναι, περιελείφειν τι κονία, ἀσβεστοῦ περιελείμματα, κοιν. ἀσβεστομα, μτγν. ἔτι ἡ διαπίσσις καὶ ἄλλ. ὧλων ἐπιχρῖσις, πίτσωσις, κτλ. 2) = κονία, ἡ· ἥς περιελείφουσι τοὺς τοίχους κλ. γειωπ. 2, 27, 5, [—].

Κονιάτης, οὔ, ὁ· ὁ ἐπιχρῖων, περιελείφων τι κονία, κοιν. ἀσβεστάς, πυθαγῆς· ὁμώνυμοι· κωμωδία Ἀμφίποιο Πολυδ. 1, 125 [—].

Κονιάτῳ (κονιάω), 3· κονίη ἐπιχειρησμένους, περιηλειμένους, κοιν. ἀσβεστομένους· α σίνας ἐν λάκκοις κονιατοῖς· Ξεν. Ἀν. 4, 2, 22, ἐνθα τινὲς ἔρρηγν. α πεπισσωμένους· πρὸς. Σχολ. Ἀριστ. ἐκκλ. 154, [—].

Κονιάω (κονία)· 1) πάσσω τι κόνει, κονιορτώ, βυπαίνω, κοιν. πασπαλίζω τι μὲ σκόνην, σκονίζω, κουνιχατίζω, λερώνω, ἀρχ. λεξ. Ἀμφιβολ. ὁ ἐνερ. τύπ. καὶ ἐν τῷ μέσ. συγν. συγκρίται μετὰ τοῦ «κονίω» Αἰλ. Γ. Ζ. 3, 16, 3, 42, 6, 1· 2) ἐπιχρῖω, περιελείφω τι κονία, κοιν. ἀσβεστοῦ· α = τὰς ἐπάλξεις· Δημ. 3, 29· «δημοσίᾳ δ' ἂ μὲν οἰκοδομεῖτε καὶ κονιάτε, ὡς μικρά», 23, 208· πρὸς. κονίαμα, ὡς. Πλούτ. κ. ἄλλ. μτγν. Καὶ μέσ. Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 8, 2· «ἔτι περιελείψω τι πίτσω, πίτσάω, κοιν. πίτσάω Δ. Σικ. 19, 94, [—].

Κονι-βάττα, ἡ· τὸ πορεύεσθαι ἐν κόνει ἢ ἄμμο· Ἰπποκρ. δι. γρ. «σχοινοβάτια» πρὸς. Δοκεῖ. Φρόν. 521.

Κονιδίτις, ἰζος (Σικελ. λεξ.), ἡ· φύλλιον Διοσκ. 4, 70.

Κονίζω, ἄττ. μέλ. κονίω, ρ. μέλ. κονισμαί, π. παρ. κωνίσματι, ὑπερσ. ἐκωνισμῶν (ἐπιγρ. σόμμι. ἥρω. 20 (9, 128), μτγν. = κονίω.

Κονιήμα, ατος, τὸ· ἴδε κονίαμα.

Κονιχά· πόλις, Γαλιτίας [Ἰβν].

Κόνιχαλός, ὁ· κοιν. κονήλι, ἄλλ. α κωνήλιος, κόνιλος· Αἰλ. Γ. Ζ. 13, 15, coniculus.

Κονίλη, ἡ· βοτάνη, ἴδιος ἀργάνου Νικ. θηρ. 626, Διοσκ. 3, 34, cunila.

Κόνιλος, ὁ, ἔσφ. γρ. τοῦ κόνιλος.

Κονίλος (= ῥόπος), ὁ· ἑλλ. κῆρ. ἄν. ἀνδρ. Σχολ. Νικ. θηρ. Ἐν Ἰππιδάμῳ ὁμωνύμιος ἀνδράζων τὸν κοινὸν λαόν «Κονιόδαρυ Πλούτ.

ἴδε κονιόπους.

Κόνιοι, οἱ· Ἰσπανικὸς λαὸς Πτολ.

Κονιο-καύστης, ὁ· ὁν. τόπου, Ἀθηνῶν ἐπιγρ.

Κόνιον, τὸ· 1) ὑποκ. τοῦ κόνις, Σουδ. ἄμφ. 2) = κόνειον, ὅπερ ἴδε.

Κόνιαν, τὸ· πόλις Φρυγίας Πλίν. οὐ μακρὰν τοῦ νῦν βαρβ. Ἀλταῦν - Τάσ. (= Χρυσολίδου).

Ἀλλὰ καὶ α Κονίου πόλις· Ἰερουκλ. ἐπιθ. Κονιατός, 3· ὁ ἀπὸ τοῦ Κονίου Ἰρ. (ὁ Στάιν θεωρεῖ ἀμφίβολον εἶναι εἰς ταύτην τὴν πόλιν ἀναφέρει).

Κονιό-παυς, ποδός, κ. κονίπους, κονιορτό-πους, ὁ, ἡ· 1) κωνομήνους (κωνοχτισμένους) τοὺς πόδας, κοιν. μὲ σκονομήνα πόδια· παρὰ τοῖς Ἑπιδουαρίσις α κωνιόποδες· ὠνομάζοντο οἱ τοῦ κοιν. λαοῦ ἄνθρωποι, ὅτιναις ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀγρόται ὄντες ἤρχοντο πάντοτε εἰς τὴν πόλιν κωνομήνους τοὺς πόδας, (ὡς ἐν τῇ μεσαιωνίᾳ οἱ εἶνοι καὶ οἱ ὀδοιποροὶ, ἴδ. ταφειδύοντες ἔμποροι ὠνομάζοντο, γαλλ. pied-pou-dreux, ἰταλ. pede pulverosi, ἀγγλ. dusty-foot)· τοῦναντίον δὲ οἱ τῇ τάξει τῶν βουλευτῶν ἀνήκοντες α ἄρτυνοι· Πλούτ. ἡβ. 291· 2) ἴδιος ἐλαφρῶν ὑποδημάτων (παπουταίων) μετὰ σπινῶν πελμάτων, τὰ ὅποια ἐντελῶς δὲν ἐκτελέζον τοὺς πόδας καὶ ἐπομένως ἄφρονον αὐτοὺς νὰ κωνιῶνται, ὅθι καὶ τὸ ὄν. ἀρχ. λεξ. α γέρονι δὲ χωρεῖ χλανίδα καὶ κονιόποδα ἔχων· Ἀριστ. ἐκκλ. 848· ὁ Ἡσυχ. ὀνομάζει αὐτὰ μοιχικὰ, ἴσως διότι οἱ μοιχοὶ τὰ μετεχειρίζοντα ὡς ἐλαφρότερα καὶ ἐπιτηδεύοντα εἰς τὸ νὰ μὴ προδιδῶνται βαδίζοντες, ὁ σχημ. α κωνιόπους· π. Σουδ.

Κονι-ορτόπους, ποδός (κόνις-ἄρτυμο-πούς), ὁ, ἡ· ἴδε κονιόπους· Ἡσυχ.

Κονι-ορτός (ἄρτυμο), ὁ· 1) ὡς κ. νῦν χυδαίως κουνιχατῶς, ἡ πολλὴ κόνις, τὴν ὁποῖαν τις ἡ ὁ ἄνθρωπος ἐγείρει εἰς τὸν αἶρα, στρέβιλοι, νέφη κόνεως· α ἴδεν κωνιορτὸν χορεύοντα ἀπὸ Ἐλευσίνος· Ἠρ. 8, 65· α ἐν χερσίν κωνιορτοῦ καὶ τάλῃς ὑπὸ πνεύματος φερομένου· Πλάτ. πολ. 4, 496 κ. μτγν. Πολύδ. 5, 85, 1· 2) τέφρα, κοιν. στέκτη· α ὁ κοιν. τῆς ἄλης κωνοστὴ κωνομένης ἐχώρει πολὺς ἄνθρωποι· Θουκ. 4, 34· 3) ὀδυστικ. α ὁ βυπῶν καὶ αὐχμῶν, βυπαρὸς ἄνδρ. Δημ. 21, 203· α χαίρει τις αὐτοῦ κωνιορτὸς κωνιορτὸς ἀνατίθηναι· Ἀναξάνδρ. ἐν Ἀθῶν. 6, 242, pulvis excoitatus.

Κωνιορτόω· πάσσω τι κόνει, κονίω, βυπαίνω, κοιν. πασπαλίζω μὲ σκόνην, κουνιχατίζω, σκονίζω, λερώνω Θεοφρ. Γ. Φ. 2, 7, 5, ἐκκλ.

Κονι-ορ-τῶδης, ατος, 2· ὁ ὡς κωνιορτός, κωνιορτῶ, κωνιορτοῦ ὑφασιν ὁμοίος, πλήρης κόνεως, κωνομήνους· ἔρια Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 5, 32, Θεοφρ. Γ. Φ. 4, 16, 1· ἄνθρωπος, μτγν.

Κόνιος (κόνις), 3· α) παθ. πλήρης κόνεως,

κεκονισμένους, κοιν. ἁκονισμένους· «ἐν κονίᾳ χέρσων» Πινδ. Ν. 9, 102· 6) ἔνερ. ὁ κόνιν ἐ-
γείρων, ἐπιθ. τοῦ Διὸς Πανσ. 1, 40, 6.

Κονιδίω· ἐγείρω κόνιν, κονίω τι, κοιν. τὸ σκο-
νίζω, γερμίζω ἀπὸ σκόνην μτγν, ἀμφ.

Κονί-παις, ποδός, ὁ, ἡ· τῷ «κονιόπους»,
ὅπερ ἴδε. [ἴπ].

Κονίπτω· κονιδίω (ὅπερ ἴδε), ἀρχ. λεξ.

Κόνις, ιός κ. ἀττ. εως (κόνιας ἐτυμολ. Κουρτ.),
ἡ· 1) κοιν. σκόνη· «κεῖτο - κόνις θεδραγμέ-
νος» (ὁ πεσών) Ἰλ. υ, 392· «οὐδ' εἴ μοι
τόσσα δοίη, ὅσα ψέμαθός τε κόνις τε» = «ἀν
τὴν ἄρμω καὶ τὴν σκόνῃ = ἀμέτρητα, ι,
385· «κόν. δὲ σφ' ἀμφιδόξειε κοπτομένη πλε-
κτοῖσιν ὅφ' ἄρμασι» Ἰσ. ἀσπ. 62, Πινδ. Ὀ.
8, 80· - χθονία Λισχ. Ἑκτ. 718· «-διφία,
κάσις πληθὺς» Δγ. 481· «ὄρω κόνιν (=κονιορ-
τόν, νέφη κόνεως) ἔναυδον ἄγγελον στρατοῦ»,
ἀσπ. 177· «βαθυσακαί κόνει κρόφην»
Σοφ. Ἰλ. 427 κ. συχ., ἐπὶ ταφῆς (θαψίμα-
τος), τῆς διὰ γῆς καλόφρονος· «κόνει φύρουσα
κῆρα» = μετ' σκόνην λερώνουσα τὴν κεφαλ.
βάλλουσα σκόν. ἔς τὴν κεφαλ. ὡς σημεῖον
λύτης Εὐρ. Ἑκ. 496· «μεσὰς αὐχμοῦ τε
καὶ κόνεως» Πλάτ. πολ. 10, 614 κ. συχόντ.
μτγν. πεζ. Λουκ. νεκρ. διὰ λ. 1, 3 (πρόβλ.
κονία, ὅπερ συχόντ. π. πεζ.)· 2) τέφρα, κοιν.
στάκτι· «εὐδοεῖ δὴ δμοῖες ἐνὶ οἴκῳ ἐν κόνει,
ἀγχι πυρὸς» Ὁδ. λ, 189· ὡς. «κόνιν αἰθα-
λόισαν χεῖρατο καὶ κεφαλῆς» Ἰλ. σ, 23,
Θεόκρ. 24, 91, Λουκ. π. πένθ. 19. [π. τ.
τραγ. τὸ ἰμακρόν ἐν τῷ «κόνιν» Λισχ. ἀσπ. 180,
Πρ. 1086 κ. «κόνις» ἀσπ. 764], ρυλνίς.

Κόνις, ἰδὸς ἡ ὀρθότ. κόνις, ἰδὸς (Ἀρχαῖδ. 32,
7), ἡ συνήθ. εὐχρ. μόν. ὁ πλ. «αἱ κονίδες» =
τῷ νῦν «τὰ κονίδια», τὰ μικρὰ ἢ τῶν
σθειρῶν, φύλλων καὶ κορῶν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9,
31, Ισίδος.

Κονισάλας (ὀρθότ. ἡ «κονισάλας»), (κο-
νισαλός), 3· κεκονισμένος, πλήρης κόνεως, κοιν.
σκονισμένος, γερμῶς ἀπὸ σκόνῃν - ὀφρὸς
Ἀντιμαχ. 75· «κονισάλας ἰθιεραι» Εὐφωρ. 19·
- ὀριξ Νον. Δ. 36, 227. [ὁ τον. «κονισα-
λός» ἴσφ.].

Κονισαλός (κόνις - σαλ, σαλεύω· ἄλλομαι),
(ὀρθότ. ἡ «κονισαλός»), ὁ· 1) κόνις, κονιορ-
τός, σπρόβιλοι, νέφη κόνεως· «ὡς ἄρα τῶν
ὑπὸ ποσσὶ κονισαλός ὄρνυτ' ἀελλῆς ἐρχομέ-
νων» Ἰλ. γ, 13· «λευκοὶ ὑπερθ' ἐγένοντο
κονισάλας», ε, 502 κ. συχ. 2) παρ' Ἀθην.
εἶδος θαίμωνος (κατωτέρως θεότητος), ὡς ὁ
Πρίαπος καὶ Ὀρθάνης Ἀριστ. Λυσ. 982 πρόβλ.
Ἀθην. 10, 441, Στράβ. 13, 588, ρυλνίς ex-
citatus. [ω-ω].

Κόνισαις, εως, ἡ· ἡ κρηρὴ περιάλειψις τοῦ ἐ-
δάφους (πᾶτος) τῶν κυβελῶν, ἀλλ. «κῆραι-
αις» Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 40, δι. γρ. «κῶνη-
αις», ἐνθα τινὲς «κονίαις» εἰσάξουσιν.

Κονισακοί, οἱ· Κανταβόρικὸς λαὸς τῆς Ἰση-
ρίας (Ἰσπανίας) Στράβ.

Κονιστήριον, τό· κονίστρα Βιτροῦδ. 5, 11.

Κονιστικός, 3· = ὕρνις = πτην. εὐαρεσταύ-
μενον νά κυλίνεται ἢ λούεται ἐν τῇ ἄρμῳ
(πρόβλ. τὸ κοιν. «λουζεται ἡ κάττα ἔς τὴν

ἄρμω, ἔς τὸ χῶμα») Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 49.

Κονίστρα, ας (κονίω, κονίζω), ἡ· 1) τοποσ
λεπτῇ κόνει κεκαλυμμένης, ἐν ᾗ οἱ ποτα-
μοὶ παλαιοῖσι, παλαιστρα Πλουτ. 90, 638·
ἴπποι κυλίσονται καὶ τρέχουσι, ἀλλ. «ἀλινθῆ
θρα» Πολυδ. 3, 154· ὡς. πτηνὰ κυλίσονται ἢ
λούονται Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 8· 2) τὸ μεταξὺ
τῶν ἐδωλίων τῶν θεατῶν καὶ τοῦ προσκλ-
νίου ἐπίπεδον τοῦ ἀττικ. θεάτρου ἑδαφος, ἐν
τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῦ ἦν ἡ «θυμέλη» Ἑρμῶν.
ἔρ. 6 τ. 2, 152, ἀρεπα.

Κονίω, μέλ. κονίσω, ἀόρ. ἐκόνισα (ἡ π. Ὀρ-
γρ. «κονίσσω, ἐκόνισσα» κατήργηται), π.
παρκ. κεκόνισται, ὅπερ. ἐκεκονίστην· πλη-
ρῶ τι κόνεως, κοινῶ κονιορτώδες, κονιορτός,
κοιν. σκονίζω, κονιολογίζω· «εὐρὸ κονί-
σσαι πεδίων» = ὅθ' γεμίσων τὴν πεδιάδα ἀπὸ
σκόνῃν, ἥτοι ὅθ' τραπῶσιν εἰς φυγὴν Ἰλ. ε,
144· «ἐκόνισας δὲ χαίτας», φ, 407· «κεκόνιτο
κῆρῃ ἄπαν», γ, 405· μτφ. «μὴ μέγας πλόθ-
τος κονίσας οὐδας ἀντρέψῃ ποδὶ ὄλβον» Λισχ.
Πέρα. 159· «φεύγον κεκονισμένοι» = φευγόν κα-
τεσκονισμένοι, δηλ. θρομαίως Ἰλ. φ, 541·
δθ. μτφ. «κεκονισμένοι» = σπεύδων, ἐπειγό-
μενος, κοιν. βιαζόμενος, βιαστικός· «ἡκῆ
κεκονισμένους» Ἀριστ. ἔκκλ. 291· «παντα-
χόθεν συνθεῖσι κεκονισμένοι καὶ πνευστῶν-
τες» Λουκ. Τίμ. 45 κ. ἀλλ. δθ. ἀμτφ.
τρέχων ἐγείρω κόνιν, τρέχω, σπεύδω· «κονί-
οντες πεδίων» = σκόνην σηκώνοντες (ἴπποι)
μετ' τὸ τρέξιμόν των μέσα εἰς τὴν πεδιάδα
Ἰλ. ψ, 372· ἐπὶ σταδιοδρομοῦντων ἀνθρ. Ὁδ.
θ, 122· «Ἀργεῖων στρατὸς χωρεῖ, κονίαν»
Λισχ. Ἑκτ. 60· κ. μετά. «κονισαὶ λαβάν» =
λάβε ταχέως Ἀριστ. ἔκκλ. 1176· Ἐν γέν.
καλύπτω, σκεπάζω τί τι· «κισσός· εὐχρῶς
κεκονισμένος» (δι. γρ. «κεκονισμένος») = κε-
χρισμένος (Σχολ.) Θεόκρ. 1, 29· ἰδ. ἐπιγρῶ
τι κονία (ἀσβεστόν), πῖσση (πισσῶν) Ἡ-
συχ. (πρόβλ. κονία). Μέσ. κονίζωμαι = κυ-
λίωμαι ἐν κόνει, ἄμμῳ ὡς οἱ ἴπποι καὶ τὰ
πτηνὰ, μτγν. ἰδ. πάσῳ ἑμαυτὸν κόνει, ἐπὶ
τῶν παλαιστών, ὅτινες ἀφ' οὗ ἡλείφοντο ἐ-
λαίῳ ἔπασσαν ἑαυτοὺς λεπτῇ κόνει, ὅπως
στερεώτερον ἀντιλαμβάνονται ἀλλήλων, καὶ
ἐπὶ ἐδάφους ἄμμῳ ἐστρωμένου ἡγωνίζοντο,
δθ. = γυμνάζωμαι Ἀθην. 9, 388 κ. μτγν
ruinere conspergo.

Κονι-ώδης, εως (κονία), 2· εἶδος κονίας (ἀ-
λυσίδας) ἔχων, κονία (ἀλουσία) ὅμοιος Ἰπ-
ποκρ. 213.

Κόννα, ἡ· Κόνιον (ὅπερ ἴδε) Πτολ.

Κονναδέω, ὀρθότ. κονναδέω, ὅπερ ἴδε.

Κόνναρον, τό· ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου, «ὁ
κόνναρος» Πάσχ.

Κόνναρος, ὁ· ἴδε κόνναρος.

Κοννᾶς, ὁ· ὀπox. τοῦ Κόννος· «Κοννᾶς στέ-
φανον μὲν ἔχων, δίψει δ' ἀπολυλῶς» Ἀριστ.
ἴππ. 534, ὅπερ παροιμῶδ. ἴδε Σουῖδ.

Κοννέω (ἡ κον-νέω, ἴδε ἰε'. εἰσαγ. ἀνομ.
ῥημ. Ἰλ. Α. Σακελλ.), (κονέω) Πάσχ·
κοῖαν, (ἰων. = νοῖαν), νοσθ. συνήμι, γιγνώσκω,
γνωρίζω· «καρπῶναν δ' αὐθάν εὐα κοννέει»
Λισχ. ἀσπ. 111· πρόβλ. 155, 169.

Κοννίδαε, ου, ὁ· Θησεύς παιδαγωγός, ὥπερ ἐν Ἀθήναις τῇ ἑορτῇ τῶν «Θησείων» κοινῇ μετ' ἐκείνου συνέθουν Πλουτ. Θησ.
 Κόννος (συγγ. τῷ ἀκῶνος), ὁ· 1) εἶδος κωνοειδῶν ἐντέλων, σχῆμα κόνου ἐχόντων Πολύδ. 10, 16, 6, ἐνθα ἀκῶνος ἀναγινώσκει. 2) γένειον Λουκ. Λεξιφ. 5, Ἡσυχ.
 Κόννος, ου· Ἀθηναῖος κιθαριστής ἢ λυριμῶς, υἱὸς Μητροβίου διδάσκαλος Σοκράτους, παροῦστος ἐπὶ τῇ πένθι Ἀριστ. παροιμ. «Κόννου ψῆφον» ἢ «θρόνον» (ἡγοῦμαι)=μηδὲν λογιζομαι, κοιν. δὲν λογαριάζω γὰρ τίποτε, ἀρχ. λέξ.
 Κόνος (Κοῦνος ἐπιτρ.=κῶνος ἢ κῶνιν;)· Ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. ἐπιτρ.
 Κονοσορέων φυλὴ=Κονοσορεῖς (ὅπερ Ἰδς)· φυλὴ τῆς Σπάρτης, ἐπιτρ.
 Κοννο-φόρος, 2· κρωσύλον φέρων Ἡσυχ.
 Κοντα, κόντων, καταλ. πλάγ. πτώσ. μετγ. παρκ. ἀντὶ κατὰ, κόντων, Μιτυληνῆς καὶ Ναυστινῶν ἐπιτρ.
 Κοντάκιον (κόνταξ), τό· 1) κύλινδρος ἢ κυλινδρεῖδης φύλον, ἐν ᾧ περιτύλισσόν τι, Βυζ. 2) μικρὸς ὕμνος, ἐκκλ. [α].
 Κόνταξ, ἄκως, ὁ· κόνταξ, μετγ.
 Κονταριό-θηκη, ἡ· δορυδοθήκη, θήκη τῶν κονταρίων Σχολ. Ὁππ. ἀλ. 2, 356.
 Κοντάριον, τό· ὕψος τοῦ κοντός· 1) μικρὸς κοντός, μικρὰ κάμαξ, βάζδας· 2) ἰδ. μικρόν δόρυ, μικρὰ λόγχη Σχολ. Ὁππ. ἀλ. 2, 25 κ. ἄλλ. μετγ.
 Κοντεῖω (κοντός)· διατραπῶ τινα κονταρίω, μετγ. πρὸλ. τό κοιν. «κοντεύω»=βραχύνω, κάμω τι κοντόν.
 Κοντιό-βολέω· ῥίπτω κατὰ τινος κοντούς ἢ κοντάριον Στραβ. 10, 448.
 Κοντο-παίκτης, ου, ὁ· κοντοῖς παίζων, χορεύων, ὡς ὁ σχοινιστάτης Β. Ἀν. 652, 8.
 Κοντο-παρτα ἢ ὀρθτ. κοντοπαρεία, ἡ· ἀνάντης ὁδός, ἄγουσα ἀπὸ Κλεωνῶν εἰς Κόρινθον, ἣν ἡναγκάζοντο νὰ πορεύωνται ἐρεϊδόμενοι ἐπὶ κοντοῦ Πολύδ. Πτολ.
 Κοντός (ΚΕΝΤΩ), ὁ· 1) ἡ μακρὰ βάζδος, (ῥομφαία σχεδὸν τοῦ νῦν «κοντάριου»), δι' ἧς ὄθουν εἰς τὰ πρόσω ἢ ἀπὸθουν τὰ πλοῖα, ὡς, κ. νῦν· τρεῖς τοιαύτας εἶχεν ἐκάστη τριήρης· αὐτὰρ ἐγὼ γείρασι λαβὼν περιμήκεια κοντόν ὡσα παρέξ· Ὁδ. ι, 487, Εὐρ. Ἀλ. 251, Ἡρ. 2, 136 κ. οἱ μετ' αὐτ. Ἐν γέν. μακρὰ βάζδος, κάμαξ Πλουτ. Ρωμ. 8· 2) δόρυ, κοντάριον Λουκ. Τόξ. 55.
 Κοντός, 3· ὡς κ. νῦν, Βυζ.
 Κόντο-υρος, 2· ὁ ἔχων κοντήν, κολοδὴν οὐρὴν, κοιν. ὡς καὶ «κοντούρης» Ἀχμετ. ὄνειρ. ἔτι «κόντουρα» τὰ ἐν τοῖς ταχυδρομείοις ἄλογα Μ. Ψελ.
 Κοντο-φορέω, -ῶ· κοντὴν φέρω Ν. Χων.
 Κοντο-φορικόν, τό· στρατός κοντοφόρων Ν. Χων.
 Κόντο-φόρος, 2· κοντούς ἢ δόρατα (κοντάρια, λόγχας) φέρων, ἔχων Πολυδ. 4, 131, Λουκ. Ἀλ. 55.
 Κόντω· ἀλείβω κοντῶ, κάμακι.
 Κοντό-χειρ, εἰρος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων κοντὴν χεῖρα ἢ κοντὰ χεῖρας, ἀνωμύρ. φυσιογ. 133.

Κόντωσις, εἰς (κοντόω), ἡ· ἡ διὰ κοντοῦ ἀλειτουργία, κοιν. ὕψωμα μὲ κοντῶρι Αἰλ. 1. Ζ. 12, 43.
 Κοντωτός (κοντόω), 3· ἔχων κοντὴν (κοντάρη)· «κοντωτὰ πλοῖα»=τὰ διὰ κοντῶν καὶ οὐχὶ διὰ κωπῶν κινούμενα εἰς τὰ πρόσω, τὰ κοντοῖς παρεσκευασμένα καὶ διευθυνόμενα Δ. Σικ. 19, 22.
 Κόνυζα, ἡς, (κνύζω Λοδεκ. παθ. 361), ἡ· φυτόν τι, ἔχων βαρεῖαν, δυσώδη ὁσμήν, θετάν, δὲ τὸ εἶδος, κ. ἡ ἄρρηγ· κ. «κ. ἡ θήλειαν», κοιν. ἀκῶνυζο, π. Γερμ. ξηρόριζα Ἀριστοτ. 1. Ζ. 4, 8· κακόςφοιτος Νικ. ἀλ. 331· χαμαξέλλος, θηρ. 70 κ. συγγ. Διοσκ. «κνύζα» (κατὰ συγχοπ.) Θεοφρ. 4, 25.
 Κονυζήεις, εἶσα, ἐν· κονυζὴ ὅμοιος· φυτόν Νικ. θηρ. 615.
 Κονυζίτης, ου, ὁ, κ. οἶνος· ὁ κονυζὴ παρεσκευασμένος, μετὰ κονυζῆς κατασκευασμένος, κοιν. κρασί τραπηγμένο μὲ ἀκῶνυζον Διοσκ. 5, 63, γεωπ.
 Κόνων, ὠνος (κονέω)· 1) Ἀθηναῖος ἄρχων Ὀλ. 79, 3, 290 π. Χ. Δ. Σικ. 2) ἑπὶρος (δὲ μ. Χ.)· 3) Ἀθηναῖος, Ἀναφύστιος υἱὸς Τιμοθέου, περίφημος στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων νικήσας ἐν Κνίδει τὸν ναύαρχον τῶν Λακεδαιμονίων Πείσανδρον (394 π. Σ.) καὶ ἐλευθερώσας τὴν πατρίδα τῶν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ αὐτῶν, ἀνακτίσας καὶ τὰ τεῖχη τῆς διὰ Περσίου χρημάτων. Τὸ τέλος τοῦ ἀγώνιστον. Ἐξ αὐτοῦ ἡ παροιμ. «πύλεμας δὲ Κόνωνι μελήσει» Διογεν. 7, 75· 4) Σάμιος ἀστρονόμος Καλλ. ἀποσι. 5) ἐπίσκοπος Ἀπαμείας Ἰδς. 6) καλλιτέχνης τις, ἀπ' οὗ τὰ ὀνόμα. «Κοννιδεῖα» ποτήρια Ἀθην. 7) Σμυρναῖος Μιον. 8) ἄλλ. ἐπιτρ.
 Κανωνίται, οἱ· αἰρετικοὶ τινες Ν. Χων.
 Κούρις, ιος, ἡ· ἡ ῥωμ. λέξ. euhors, τὸ ἴσον μέρας τοῦ ῥώμ. λεγεῶνος, συνιστάμενον ἐκ 4 manipuli ἢ 6 centuriae Πολύδ. 11, 23, 4.
 Κούρις, ὁ· μὴν ἐν Χαλκίδι, ὁ αὐτὸς τῷ ἐν Δελφοῖς Ἡραῖω, Δελφῶν ἐπιτρ.
 Κούρις (κόπος), ἀρετὴ, κοπία, ἀποκάμνη· ὅθ. ἐν γέν. ὀφείμαι, παῦα, καταπαύω· «ἀνιμος ἐκοπασεν» Ἡρ. 7, 491· μειοῦμαι, κατέρχομαι, ἐπὶ τῶν ὕδατ. λίμνης, κοιν. ὀλιγοστεύω, καταβαίνω Ἀριστοτ. πρὸλ. 23, 34· «κοπασαντος τοῦ καύματος»=ἀπ' οὗ ἔπαυσε τὸ καῦμα Λόγγ. 1, 8 κ. συγγ. μετγ. Ν. Δ.
 Κόπαιον, τό· κόπειον, τμήμα, κοιν. κομμάτι· εὐμέγεθες Ἀλκίφρ. 3, 7.
 Κόπανίζω· κατασυντρίβω τι διὰ κοπάνου, τῶντων κοπάνη παιῶν αὐτὸ λαπτήν κόνιν, κοιν. κοπανίζω, στουμπίζω, μετγ. Ο' κ. ἰατρ.
 Κόπανισμός, ὁ· ἡ πράξις τοῦ κατασυντρίβειν τι κοπάνη, κοιν. κοπάνισμα Ἡσυχ.
 Κόπανιστήριον, τό· ὄργανον, σκεῦος χρήσιμον πρὸς κοπανισμόν, ἰγδόν (γυδὼν) Ἡσυχ.
 Κόπανιστός (κοπανίζω), 3· κοιν. κοπανισμένος, στουμπισμένος Γαλην. 14 τ. 555, 10.
 Κόπανον (κόπτω), τό· α) δολιχὴ (γυδὼν) πᾶν χρήσιμον πρὸς κοπανισμόν (πρὸλ. τὸν νῦν ἰγδόν, κόπανον, δι' οὗ αἱ γυναῖκες κοπανίζουσι τὰ χονδρὰ βούλα τῆς πλώσεως ἐν ταῖς κόψι. καὶ ἀσπρόρραυχα) Ἐδστ. 1324, 32· 6) κόπης,

πίλεως ἢ ἕφορ· «παῖραι κοπάνων ἀνδροδακτων» Διογ. Χρ. 847.

Κόπαρ· κωμῖδιον τῆς Ἀραβίας ἐπὶ τῆς Δ. παραλίας, νῦν, Ἀδού-Ἀγγλὸν ἢ Ῥαμπόλ Πτολ. Κοπάριον, τό· χειρουργὸν μαχαίριδιον Π. Διγ. Κοπάς, ἄδος (κόπτιω) ἢ ἡ περικεκομμένη, κε-πλαθευμένη, οἶον, ἐλαία, συκὴ κλ. Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 3, 3.

Κόπαρς, εὖς (κοπάζω), ἢ τὸ ἀποκάμνειν, κοιν. κοπίασμα Ἀρχαῖοι οὐκ.

Κόπασμα, αὐτος (κοπάζω), τό· ὕφαισι, παρ-σὶς τινος Τζέτζ.

Κόπειον, τό· κόπαιον· ὕπερ ὕδρ.

Κοπήναι, π. ἀόρ. ὁ. ἀπαρ. τοῦ κόπτω.

Κοπήτος (κόπτημα) ὁ ὄρνις μετὰ τύπων (κτυπημάτων) τοῦ στῆθους κοιν. στηθοκόπη-μα Πλουτ. Φάβ. 17· «κοπήτων ποιούμεναι ἐπὶ τινι» = θορνῶ τινα τύπων τὸ στῆθος μου, Ν. Δ. planctus.

Κοπέυς, ὥς (κόπτω), ὁ ὄργαν. τῶν λιθο-ξόνων πρὸς χονδρὴν ἐργασίαν, ἐν γέν. συνών. τῷ ὀγλυφτόν, κολαπτήρ, κοιν. σμίλη Δουκ. ἐνόν. 13, Δ. Σικ. 1, 35.

Κοπή (κόπτω), ἢ 1) τὸ τύπτειν, πληττειν τινά, πληγὴ, τύπος, κοιν. κτύπημα, ἔτι, τα-μὴ (κόψιμον), κόμμα Ἀριστοτ. π. κόσμ. 4, κ. ἐνίοι μὲν. 2) ἀπότομος, ἀνάντης τύπος Στραβ. 10, 452, ἐσφ. γρ. τοῦ «κοπή» 3) σφαγὴ Ν. Δ.

Κόπηθρον, τό· εἶδος ἀγρίου λαχάνου Ἰσοχ.

Κοπήρδς, 3' ἐπίπονος, κόπον, κάκωσιν προ-ἐνών, κοιν. κοπιαστικὸς Ἡρώδ. ἐπιμ. 179.

Κοπία, ἢ κόπωσις, κόπασις, ὕφαισι, «ἡου-χία» Πούχ.

Κοπιᾶζω ὥς κ. νῦν ἀμτβ. συνών. τῷ κο-πίῳ, μτγν.

Κοπιᾶμα, αὐτος, τό· ἐπίπονος, ἐπαχθὲς ἐρ-γασία, τὸ ἐπίκονον, δυσχερεία, κοιν. κοπί-ασμα, κοπιαστικόν, δυσκολία Εὐστ.

Κοπιᾶρός, 3' κοπήρδς· συγκρ. «κοπιᾶρότε-ρος» (κοπιᾶρώτερος Πασοῦδ. κ. Θησ. Στ.) Ἀριστοτ. προβλ. 5, 1, κ. μτγν.

Κοπιᾶτης, ου, ὁ νεκροθάπτης Ἐπιφάν.

Κοπιᾶω, (κόπος), μέλ. κοπιᾶω [α] α) κο-πάζω, ἀποκάμνω, κατακορέννυμαι τινος καὶ ἀνδρίζομαι αὐτὸ Ἀριστ. Θεσμ. 795· «ὅπῃ τῶν ἀγαθῶν κοπιᾶν», ὅρν. 734· «ὅταν κοπιᾶσθαι διὰ τὸ μὴ κοιμηθῆναι» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 26, κ. μτγν. «κοπιᾶν τὰ σκέλη» Ἀλκιβ. ἐν Δ. Αεερ. 3, 27· «-τὰς σιαγόνας» Κλέαρχ. ἐν Ἀθην. 9, 416· ζῶν Ἀσκληπιδ. 8 (11, 46) 6) ἐργά-ζομαι ἐπίκονον ἐργασίαν, κοιν. κοπιᾶζω Ν. Δ. Ματθ. 6, 28.

Κοπι-θερμία (κοπίθερμος), ἢ δουλαγωγία, ἰδ. παρὰ τ. Ἰουδ. λαθεῖν τινα δεῦλον καὶ περταμεῖν αὐτόν, ὕπερ ἔξουσιαν εἶχον αὐτοὶ νὰ πράξωσι κατὰ τὸν ἀπὸ τῶν αὐτακρατόρ. Κώνσταντος καὶ Κωνσταντίνου νόμον, ὑπὸ δὲ τῶν μετέπειτα Βυζ. αυτοκρ. ῥητῶς αὐτοῖς ἀπηγορεύεται Ἰω. Μαλ. 401, 10, cunctididum.

Κοπίζω (ὁ κόπις) 1) ἀνεμώλια βάζω, φλυα-ρῶ, ψευδολογῶ, ὁμ. τὸ κοιν. «τὰ κόπτει», «κόπτω, ῥάπτω» Ἰαδύ.

Κοπιζώ (ἡ κοπίς 2) παρὰ Λακιδ. τὴν τὴν

ἐορτάσιμον ἐστίασιν «κοπίδα», συναστῶμαι ἐν αὐτῇ, ἐν γέν. συμποσιάζω μετὰ τινος Ἀθην. 4, 138.

Κόπις, εὖς (κόπτω), ὁ· «βώμας, φλόαρος, βωμολόχος» (Εὐστ. 1749, 28)· «ὁ ποικιλό-φρον κόπις» (Ὀδυσσεύς) Εὐρ. Ἑκ. 131, κ. μτγν. [ἐξ αὐτοῦ ἴσ. «δημοκόπος», nugator.

Κοπίς, ἴδος (κόπτω), ἢ 1) μάχαιρα, τῆς θυ-σῆς, τῶν πλακούντων, τοῦ δημίου, καὶ ὡς ἐπ. «κοπίδας μαχαίρας» Εὐρ. Κόκλ. 240, Ἀ-ριστ. ἐν Παλῶδ. 10, 104· «μαγειρικὴ Πλουτ. Λυκ. 2· φονία Ἀδδατ. 3 (6, 228)· τὸ βρα-χὺ καὶ καμπύλον ξίφος τῶν βαρβάρ. ἰδ. τῶν Περσῶν Ξεν. Κύρ. 2, 1, 9 κ. συγκρ. Πλουτ. Ἀλξ. 16· συνών. τῷ «ἀκινάκης», Ἀριστοτ. 18· «μαχαίρει Α. Ταρ. 23 (6, 129)· μτγ. ἀ-νοράζει ὁ Δῆμος τὸν Φωκίωνα «ἡ τῶν ἱμῶν λόγων κοπίς» Πλουτ. Φωκ. 5· 3) κέντρον σκαρπιδῶ· «κέντροισι κοπίς» Νικ. Θηρ. 780· 4) παρὰ Λακεδ. ἐστίασις, καθ' ἣν ἐν ἐορτῇ τινι εἰστίων τοὺς ξένους Εὐπολ. κ. Κρατίν. ἐν Ἀ-θην. 4, 138, securis.

Κοπιώδης, εὖς. 2' κοπιώδης· συγκρ. «κο-πιωδέστερος» Ἀριστ. προβλ. 5, 40.

Κόπος (ῥίζ. κοπ-, κόπτω), ὁ 1) τὸ τύπτειν (κτυπᾶν) τινα, τύπος, κοιν. κτύπημα· «κόπον ἀνδροδακτικόν» Διογ. ἀποσπ. 119· ὥς. «τὸ χροῖμα τῶν κόπων ὅσον» Ἀριστ. βᾶτρ. 1278 ἰδ. τὸ τύπτειν τινά τὸ στῆθος θορνῶντα, κο-πετός· «κόπων οἵκτερος μὴ κοκυλότας» Διογ. ἀποσπ. 206· 2) ἡ μετὰ σύντονον ἐργασία κό-πωσις, κόματος, ἀτονία, ἔτι, κοπιώδης ἐρ-γασία, ἐκτέλεισις κοπιώδους ἐργασίας, κοιν. κόπος· «κόπων παρέρμαι» Εὐρ. Φοίν. 859· «ὅπῃ κόπου παρέρμαι», Βάχχ. 643· «καμα-τηρὸς Ἀριστ. Λυσ. 541· «κόποι καὶ ὕπνοι» Πλάτ. πολ. 7, 537, Ξεν. π. ἱππ. 4, 2, κ. μτγν. «κόπων δαμείας» Ἀνακρ. 31, 5· 3) ἀ-σθένεια· «ἡνίκ' ἂν κόπος μ' ἀπαλλάξῃ ποίε» Σοφ. Φιλ. 868, lassitudo.

Κοπόω· διὰ τῆς ἐργασίας ποιῶ τινα κατὰ-πονον, κατακόπον, καταπονῶ, κοιν. τὸν κο-πιᾶζω, κατακοπιᾶζω, βαρβ. κουράζω, κατα-κουράζω, Ἰώσ. κ. ἄλλ. μτγν. Παθ. καταπονοῦ-μαι, γίνομαι κατάκοπος, κατάπονος ὑπὸ ἡ ἕκ τινος κ. μέσ. ἀποκάμνω· «ἐκ πολλοῦ ἀνι-οῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθη» Βατραχ. 188, Σ. Ἐμ. π. ῥήτ. 30.

Κόππα, τό· κάππα, τοῦ παναρχ. ἑλλ. ἀλφα-βήτου στοιχείον, ὅπερ διέμενεν ἄρχ. ἐν τῷ μετέπειτα συνηθ. ἀρχ. ἀλφαβήτῳ, γραφόμε-νον ὡς ρ, διατηρηθὲν δ' ἐπὶ Κορινθίαν. καὶ Συρακουσίων νομισμάτων. Ἦν κατ' ἀρχὰς με-σάζον τι στοιχ. μεταξὺ Π κ. Ρ, ἀντίστ. τῷ Φοινικ. κ. Ἑβρ. «κόφ» καὶ τῷ λατ. q· ὅθ. μετέπειτα παρέμενεν ὡς ἀριθμ. σημείον, σημαίνον 90, σύνθηθ. δ' ἀντ' αὐτοῦ ἐν τῷ ἀλ-φαβ. στοιχ. τὸ κάππα· «οὐδὲ κάππα γινώ-σκων», παροιμ. ἐπὶ ἀγασμάτων. ἢ βλακῆς Παρμέν. ἐν Ἀθην. 6, 221.

Κοππᾶτίας, ου, ὁ, κ. ἱππος· «ἱππος, ἐστιγ-μένος τὸν μηρὸν τῷ σημείῳ «κόππα» (ἴδ' ἄ-νω), ὅπερ λέγεται, ἐσθμαίνε· «Κορινθίαν», ἐν ᾧ ὑπῆρχον ἀξιόλογα ἱπποτροφία καὶ ἱπ-

ποι, ἀνάγοντες τὴν ἑαυτῶν καταγωγὴν εἰς τὸν μυθολογ. Πήγασον Ἀριστ. νηφ. 23 (ἐνθ' ὑπαινίττεται τὸ «κόπτω»), 347· πρβλ. συμ- φώρας.

Κοππᾶ-ωόρος, 2· ὁ φέρων ἐστιγμένον ὡς σημεῖον τὸ στοιχ. κόππα· «κοππαφ. ἱππος» = κοππατίας Λουκ. π. τ. ἀπαίδ. 5.

Κοπρ-ἄγωγιω· φέρω μεθ' ἑαυτοῦ ἢ δι' ἄλλου κόπρον, κοιν. κουδαλῶ κουπρίαν Ἀριστ. Λυσ. 1176.

Κοπρ-αγωγός, 2· φέρων μεθ' ἑαυτοῦ ἢ δι' ἄλλου κόπρον, κοιν. ὁποῖος κουδαλεῖ κοπρίαν· γαστέρες Πλάτ. κωμ. ἐν Πολυδ. 7, 134· «ῥιπὶς κοπρ.» Κράτ. κωμ. αὐτόθ. 10, 175.

Κόπρᾶνον, τό· σκῶρ, κοιν. σκατὸ ἱπποκρ. 970, Ἀρεταί. 17.

Κοπράτας κ. Κοπράτης, ου, ὁ· ποτ. τῆς Σουσιανῆς, Περσικ. χώρας Στράβ.

Κοπρέας, ου, ὁ, δι. γρ. τοῦ «κοπρίας» Δ. Κάσ. ἴδε κοπρίας.

Κόπρειος, 3· κόπριος.

Κοπρεῦς, ἑως, ἐπ. ῥος, ὁ· 1) ἡλίας, υἱὸς Πέλοπος καὶ κῆρυξ Εὐρωσθέως Ἰλ. ὁ αὐτός, πρῶτος τοῦ δράματ. τοῦ Εὐριπίδ. «οἱ Πρακλειδαί» 2) υἱὸς Ἀλιάρτου, βασιλ. Βοιωτίας Σγῶλ. Ἰλ.

Κοπρεῦω· τῷ κατωτ. Ἡσυχ.

Κοπρέω· κοπρίζω, ὡς κ. νῦν, λιπαίνω τὴν γῆν κόπρῳ, ἀρχ. δι. γρ. «κοπρήσσαντες» (ἦν ἰδ. βέκκ. ἀπεδέχθη πάλιν) τοῦ «κοπρίσσαντες» Ὁδ. ρ, 299, sterco.

Κοπριών, ὄνος, ὁ· κοπρῶν Τζέτζ.

Κοπρία, ἡ· σωρὸς κοπρίας, κοπρία, κοιν. κοπρία, κουπρία Στράτ. ἐν Πολυδ. 7, 134, Στράβ. 7, 316 κ. μτγν. Ο'.

Κοπρία, ἡ· 1) παραλία τῆς Ταυρομενίας, ἐπικρατείας τῆς ἐν τῇ Α. παραλίας τῆς Σικελικῆς πόλ. «Ταυρομενίων» (Ταρμείνα) Στράβ. 2) ἑλλ. γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Κοπρίας, ου, ὁ· (κυρ. = τῷ κοιν. κοπρίτης), συνήθ. μτγ. ὁ κοπρολόγος, αἰσχρολόγος, αἰσχρὸς γελωτοποιὸς Δ. Κάσ. 15, 28· «καὶ γελωτοποιοί» 73, 6, correa Σουητών. Τιβ. 61.

Κοπρίζω· ὡς κ. νῦν, λιπαίνω τὸ ἔδαφος κόπρῳ· «τέμενος μέγα κοπρίσσαντες» (ἴδε κοπρία) Ὁδ. ρ, 297, Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 2, 18, 1.

Κοπρι-ήμετος (ἐμέω), 2· κόπρον ἐμέων (ξερυνῶν) ἱπποκρ. 1008.

Κοπρικός, 3· κόπρῳ ἀνήκων, κοιν. σκατέ- νιος, γλῶσσ.

Κόπρινος, 3· τῷ ἄνωτ. γλῶσσ.

Κόπρινον, τό· κόπρος, λιπάσμα· «κοπρίων κό- φινον» Πλούτ. Πομπ. 48, Στράβ. 16, 784.

Κόπριος κ. κόπριος, 3· κοπρίκος· «κοπρι- κὸς ἀνήρ» = σκατένιος ἀνὴρ ποτ. Ἀριστ. ἱππ. 900, ἐνθα καὶ κωμ. λογοπαίγνιον τοῦ ὁμο- νόμ. δήμου (ἴδε κύρ. ὄν. Κόπρος)· πρβλ. Βοικχ. Ἐπιγρ. 1, 216· ἀλλὰ «κοπρίκος ἀνὴρ» κοπρολόγος, κηπουρὸς· Σουῖδ.

Κόπρισις, ἑως, ἡ· ἡ πράξις τοῦ κοπρίζειν, λιπαίνειν τὴν γῆν Θεοφρ.

Κοπρισμός, ὁ· τῷ ἄνωτ. Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 3, 9, 2.

Κοπρι-ώδης, κ. κοπρ-ώδης, εος, 2· κόπρῳ

(σκατί, λιπάσματι) ὁμοίος ἱπποκρ. 217, Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 2, 6, 3.

Κοπριών, ὄνος, ὁ· κοπροκάνθαρος ἱπποκρ. 10. Κοπρο-βολέτον, τό· τόπος, ἐνθα ῥίπτουσι τὰς κόπρους, ὀχετὸς Εὐστ. 1404.

Κοπρο-γενής, εὖος, 2· ἐν κόπρῳ γεννηθεὶς, μτγν.

Κοπρο-δοχεῖον, τό· τόπος περιέχων κό- πρους, σκατά, ὀχετὸς, λάκκος κόπρου, μτγν.

Κοπρο-δόχος, ὁ· τῷ ἄνωτ. Φωτ.

Κοπρο-θέσιον, τό· τόπος, ἐν ᾧ θέτουσι κό- πρους, κοπροβολέτον Γεωπ.

Κοπρο-θήκη, ἡ· τῷ ἄνωτ. γλῶσσ.

Κοπρο-λογέω· συλλέγω κόπρον, λιπάσμα- τα Πολυδ. 7, 134.

Κοπρο-λόγος, 2· α) κόπρον, λιπάσματα συλλέγων Ἀριστ. εἰρ. 9· β) βυπαρξός, φιλέρ- γυρος, ἐν γέν. αἰσχροδ., κοινὸς (πρῶτος) Ἀριστ. σφ. 1184· γ) = κοπρίας, αἰσχρολό- γος ἴδ. ἀστυνόμοι Ἀρποκρ.

Κοπρο-μόχθος, 2· ἐν κόπρῳ μοχθῶν, ἔρ- γαζόμενος μτγν.

Κοπρο-ποιός, 2· κόπρον ποιῶν, κατασκευ- ᾶζων, μτγν.

Κόπρος (δῖξ. καπ ἐν τῇ «καπύω» ἴδε κα- πνός), ἡ· 1) ἀποκάτημα ἀνθρώπ. καὶ ζώων (σκατά), κοπρία Ὁδ. ι, 329, Ἀριστ. ἔκκλ. 360, Ἡρ. 2, 36, Πλάτ. Πρωτ. 334, Ξεν. π. ἱππικ. 5, 2 κ. μτγν. 2) ἐν γέν. ἀκαθάρσια, βόρβορος Ἰλ. χ, 414· 3) κοπρῶν ἡ σκαλὸς κτηνῶν, βοῶν Ἰλ. ρ, 575, Ὁδ. κ, 410, καθ' ἣν σημ. τινὲς τῶν γραμμ. «κοπρὸς» τα- νίζουσι. Παρὰ μτγν. «ὁ κόπρος» Σγῶλ. Ἀ- ριστ. πλ. 663· καὶ τὸ «κόπρον» πρβλ. Λο- βικ. Φρόν. 760, sterco.

Κόπρος, ἡ· δῆμος τῆς Ἀττικῆς τῇ ἱπποθωον- τίδι φυλῇ ἀνήκων, ἀποτελούμενος δ' ἐκ νή- σου, πρὸ τῆς ἀττικ. παραλίας καίμενης Ἠ- σych. Σγῶλ. Ἀριστ. ἱππ. 895· καίτοι. Κό- πρειος Ἀριστ. ἱππ. 899, Ῥοσσ. δῆμ. ἀττ. 5 κ. Κόπριος Ἰσαί. 3, 2 (δι. γρ. Κόπριος), Δημ. 18, 73· ὡς λογοπαίγνιον τοῦ «κόπρος» «ὁ κοπρίατος» Ἀριστ. ἔκκλ. 317.

Κοπρό-στομος (στόμα), 2· σκατόστομος, ἀ- κάθαρτον, βυπαρξόν, βδελυρὸν στόμα ἔχων, μτγν. ἀντίθ. τῷ χρυσόστομος.

Κοπρο-σύρα, ἰων. σύρη (σύρις), ἡ· 1) «περι- κάθαρσις» Ἡσυχ. 2) «κοπρόσυρα, τὰ περὶ συ- ρόμενα κόπρια» Ἡσυχ. [σ].

Κοπρο-φᾶγιω· ἐσθίω κόπρον, σκατὰ Σουῖδ.

Κοπρο-φάγος, 2· κόπρον ἐσθίων, ακατοφά- γος, Διογεν. 3, 49. [α].

Κοπρο-φορέω· φέρω κόπρον, σκατοφορέω Ἀριστ. ἱππ. 295, ἐνθ' ὡς ἀπάντησις τοῦ «θα» φορήσω σ' εἴ τι γράξεις· τὸ «κοπροφορήσω σ' εἰ λαλήσεις» («σὲ ξεσχήσω - εἰ χέζω» ἱερην. Δρόυζεν) = «κόπρον σου καταφορήσω, κόπρῳ πληρώσω» Σουῖδ.

Κοπρο-φόρος (φέρω), 2· κόπρον φέρων, σκατοφόρος, κοιν. σκατά, κοπρία κ. κουδαλῶν· «κόφινος = κοφίνι κοπρίων Ξεν. ἀπομ. 3, 8, 6» = ὄνος Πολυδ. 1, 226.

Κοπρό-φυρτος (φύρω), 2· κόπρῳ βερυπω- μένος, κοιν. σκατωμένος, λερωμένος μὲ κο- πρία μτγν.

Κοπρώ (κόπρος)· «ἐπιβάλλω κόπρον» (Εὐστ.), κοιν. σκατώνω, κοπρίζω τι, παίωμι κόπρω, μίτην. = μινθώμ. Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 313. Ἐν γέν. μολύνω τι, βυθίζω, βαρύνω. μουρδαίνω Ἀρρ. Ἐπίκτ. 4, 11, 18, stercoro.

Κοπρ-ώδης, 2· κοπριώδης, Ἰπποκρ. Ἐν γέν. βυπαρὸς Πλάτ. Θεαίτ. 194, Ἀριστοτ. Ζῆλ. μαρ. 3, 14, stercoraceus.

Κοπρών, ὄνος, δ· τόπος, ἐνθα χρίζουσι, ρίπτουσι κοπρίαίς, σωρὸς κόπρου, ὅχτος Ἀριστ. θεσμ. 485. Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 10, 417· «κοπρώνων ἐπιστάται» Δημ. 25, 49· 60. ἢ παροιμ. «εἰς κοπρώνω θυμῶν» Φωτ. λεξ. stercorilinium.

Κοπρ-ώνης, ου (ὠνόμαί), δ· δ· κόπρον ἐκμαθούμενος, ἀγοράζων, μίτην.

Κοπρ-ώνυμος (ὄνομα), 2· σκατώνομος, ἀπὸ κόπρου, σκατὸς φέρων ὄνομα, ἐπὶ 0, τοῦ Βούλ. αὐτοκρ. Κωνσταντίνου Ε'. 750 μ. Χ.

Κόπρωσις, εως (κόπρω), ἢ· σκάτωσις, κόπρις, λιπαρόμυς Θεοφρ. stercoratio.

Κοπιάριον, ὕψος, τοῦ κοπιτή, τό· φάρμακον πλாகουντιῶδες, ἱατρ.

Κοπιέον (β. τοῦ κόπτω), τό· πρέπει νά τύψῃ τις τι, κοπανίσῃ Ἀθην. 3, 119, Γεωπ. lun-dendum.

Κοπιτή κυρ. 0ηλ. τοῦ (κοπιτής), ἢ 1) πλாகὸς τις παρασκευαζόμενος ἀπὸ κεκοπανισμένων ὀλων, ἰδ. σπασμὸν καὶ σίτου· «κοπιταί σπασμίδες» Ἀρτεμίδ. 1, 72· «κοπιτῆς πλάκες» Στράτ. 54 (12, 212)· 2) πλாகουντιῶδες φάρμακον.

Κόπιη, ἢ· «θαλάσσιον πράσσον» Πλούτ. (δι. γρ. «κοπιή»), καρτὸν κρόμμυον, ὅπερ χλωρόν καὶ νῦν οἱ Ἑβραῖοι εἰς τεμάχια κόπτουσι καὶ ἐμβάλλουσιν εἰς διάφορα ἐμβάσματα Διο-νύς. ἐν Ἀθην 14, 648.

Κοπιτικός, 3· κόπτων, κτυπῶν τι, τυπτικ. ἰκανότητα ἔχων ἐπίρ.-ως Ἡρωδ. Ἰπμ. 134, percursorius.

Κοπιτὺν (κοπιτός, τό 1) = κοπιτή 2) Πλούτ. 2) ἄλοιφῃ τις Ἀλέξ. Τραλλ.

Κοπτο-πλάκω 5, ὄντος, δ· κοπιτή 1) Ἀθην. 14, 647.

Κοπτὸς (κόπτω), 3· κεκομμένος, ἐκτεπημένος, κεκοπανισμένος (στουματισμένος), κατεκτυπη-μένος, κατασυντετριμμένος· ἰσχάς Κρατίν. ἐν Πολυδ. 6, 8, tusus.

Κοπτὸς, οὐ (Θεοφρ. I. Φ. 4, 7, 1), Κόπτος (Μ. Ἐστ.), Κοπτός (Πλούτ.) Κοπτός ἢ Κοπιός (Πτολ.), ἢ· πόλ. τῆς Ἀνω Θηβαΐδος ἐν τῇ Κοπιτῇ νομῷ, Ἰωσ. νῦν, Κέφτ, κάτ. Κοπι-τῆς, πλ. Κοπιτῆ Πλούτ.

Κόπτω (βίξ. κοπ. πρόλ. σκεπαρνύν), 6· παρ. μετχ. κεκοπῶς· «Ὀμ., (ἴδε διακέκοφα), π. ὥρ. 6· ἐκόπη, (ἴδε κατακόπτω)· α) τύπτω (κτυπῶ) τινά Ὀδ. σ. 334, Ἰλ. ψ. 690· «ποτι γαίῃ» Ὀδ. ι. 289· πληγῶν, θ. 528· μίφ.-βήμασι = πληγῶν τινά ὀριστικ. λό-γους· «καὶ κοπίσι», Ἐπιγρ. ἀδ. 89 (11, 335)· φονεύς, σφάζω βούν Ἰλ. ρ. 521· «χοίρους, κτυπῶν αὐτοὺς κατὰ κεφαλῆς Ὀδ. ξ. 425, Ξεν. Ἀν. 2, 1, 5· ἀποκόπτω, «κεφαλὴν δ' ὤπαλῃς ἀπὸ θειρῆς κόψεν» Ἰλ. ν. 203, Ὀδ.

χ. 477· «κόπρος κεκομμένος» Πρ. 4, 71· 18. ὀνδροτομῶ, κόπτω τὰ δένδρα γύρας τινός Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 23· 60. «ἐκορύετο κόπτων καὶ κῶν τὴν χώραν», 3, 2, 26 «τὴν χώραν κόπτων», 4, 6, 5· ἀλλὰ συχνόν. τέμνω. Τὸ «αἶτος κόπτεται» = σήπεται, τὰ σιτηρὰ εὐθεί-ρονται, κυρ. βλάπτονται ὑπὸ τῶν σκαλῶν Θεοφρ. I. Φ. 8, 11, 2. αἶτ. φυτ. 4· πλη-γῶναι, δάκναι, ἐπὶ ὅπως Ἰλ. μ. 204· «τὰ μέ-τωπα κόπτονται μαχαίραις» Πρ. 2, 61· σκα-λίζω, ἐπὶ πτην. Ἀριστοτ. I. Ζ. 9, 1· ἐπι-δάκνω, ἐπὶ ἰχθύος, I. Ζ. 9, 37. Παθ. τό-πτομαι, κτυποῦμαι, ἐπὶ πλοίου· «κοπιέται» ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν Θεοφρ. 8, 13· ὥσ. καὶ τὸ ἐνερ. «ἐκοπτε τὰς ναῦς καὶ συνετίτρωσκε τοὺς ἀνδρας» Πλουτ. Ἀλκ. 27. Μτφ. «φρονῶν κε-κομμένος» = βεβλαμμένος, φρενοβλαβὴς Λισχ. Ἀγ. 479. «Ἐν, κτυπῶ μέ τι τὸν ἵππον ὅπως τρέξῃ Ἰλ. κ. 513· τινά, ὅπως τὸν ἐνθαρρύνω, 60· σφυροκοπῶ, χαλκεύω Ἰλ. σ. 379, Ὀδ. θ. 247 (πρόλ. Ἰλαύνω) ἰδ. κόπτω, χα-ράττω νόμισμα, «νόμισμα μολίδου» = ἐκ μο-λίδου, μολίδου νόμισμα Πρ. 3, 56, Ἀ-ριστ. βάτρ. 721, Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 20, κ. μετγ. Ταῦτάς. καὶ τὸ μέσ. διάμεσον, διατάσσω, βάζω νά μοι κόψωσι νόμισμα Πρ. 4, 166, καὶ τὸ μέσ. = τῷ ἐνερ. «Ἀγινῆται πρῶτον νό-μισμα ἐκὼντα», ὅπερ, κυρ. = ἑαυτοὶ ἐχο-ψαν ἄλλ. Π. I. 10, 12· κρούω, κτυπῶ τὴν θύραν, ὅπως εἰσέλθω, ἀτικ. μὲν «κόπτω τὴν θύραν», κοιν. ἔλλ. δὲ «κρούω τὴν θύρ.», «τίς ἐσθ' ὃ κόπτων τὴν θύραν;» (ἴδε κρούω), Ἀριστ. πλ. 1097, Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 7 κ. μετγ. «πρὸς τὴν θύραν» Λουκ. Νιγρὶν 2· κοπανίζω τι ἐν ἰγδίῳ, κοιν. στομακίζω Πρ. 4, 71· «κόνις κοπτομένη ὕψ' ἄρμασι» Πρ. ἀσπ. 62· 6) ἐν-σχυλῶ τινά, στενοχωρῶ, βρασανίζω· «οἱ κο-πτόμενοι» = ταλαιπωρούμενοι Δημ. 2, 16· καταπονῶ τινά τι (obtundere), «-φρωτήμα-σιν ἀκαίρους» Πλουτ. Φωκ. 7· ὥσ. ἐκί (π. ὅστις διὰ λακτισμάτων ἢ τιναγμάτων κατα-πονεῖ τὸν ἀναβάτην Ξεν. π. ἵππικ. I, 4· γ) μέσ. τύπτομαι, κτυποῦμαι· κεφαλὴν = κτυ-πῶ τὴν κεφαλὴν μου Ἰλ. χ. 33, Πρ. 2, 261· τύπτω, κτυπῶ τὸ στήθος μου εἰς ἐνδει-ξιν λύπης· 60. πένθω, θρηνώ, δόδωρομαι (plangere), «πόλις στένει, κέκοπται» Λισχ. Πέρος. 669· «ἐκοψε κομῶν Ἀρείον», Χρ. 417· «κό-πτεσθ' Ἀδωνιν» Ἀριστ. Λυσ. 397· «καὶ ὁ-δύεσθαι τὴν αἵρεσιν» Πλάτ. πολ. 10, 619· «βωδῶσάν τε καὶ κοπτομένην», Φαίδ. 60, Λουκ. π. θυσ. 15, ἄλλ. μετγ. ferio.

Κοπ-ώδης (κόπος, εἶδος), 2 α) κόπον προ-ξενῶν, ἐπιπονός, κοιν. κοπιαστικός Ἀριστοτ. προῦλ. 5, 7· ἰδ. νοσφρὸν κόπωσιν ἢ δόδωρην προξενῶν Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 3, 122· ἐπὶ πρῶσ. ὄγληπράς, φορτικός, «καὶ ἀγδεῖται» Πλουτ. 79. 47· ἐπὶ ὕφους συγγραφῆς 1014· 6) ἐπὶ πρῶσ. καταπεποννημένος, κατάκοπος, κατάπονός Ἰπ-ποκρ. 70, Iuliorius.

Κόπως, εως (κοπῶ), ἢ· κατὰστασις τοῦ καταπεποννημένου, καταπόνησις, Ὁ. lassitudo.

Κόρα, ας, ἢ· πόλ. τῶν Οὐδύλων ἐν τῇ Λα-τίνῃ Δ. Ἀλ. 3, 34.

Κόρα, π. ἢ κόρη, ἴδε κόρη, κόρα, κώρα.
Κορ-α γέω· ἀπάγω παρθένον ἢ τὴν Κόρην
Ψαύ.

Κόραγος, ὁρθότ. Κόραγος· Μακεδὼν τις Διόδ.
Κοράκιος (κοράκιος· Θησ. Στ.), 3· ὁ ἐκ
κόρακος ἢ κόρακι ὁμοιος· «κοράκιος» Πολύδ.
ἐν Στ. Βυζ.

Κόρακις, οἱ κόρη τῆς Θεσσαλίας Ζηνόδ. 3,
87. Κατὰ τινες ἢ φράς. «ἐς Κόρακας» ἐκ
ταύτης ἔσχε τὴν ἀρχήν· διότι αὐτὸς ἀπέ-
στειλλον τοὺς ἐξορίστους Σουίδ. Πανσ.

Κορακεύομαι κ. κοράττω· μελαίνω τινὰ
κόρακος δίκην, κοιν. τὸν κάμιν μαύρον· «ἀν
κόρακα» Ψαύχ.

Κορακεύς, ὥς, δ' εἶδος ἰχθύος· Ψαύχ. ἴσ. =
κορακίνος.

Κοράκειος, ω (Πασσίδ. κατὰ τὸ «κορώνειος»),
δ' εἶδος σόκου, ἐπικληθέντος οὕτως ἴσ. ἀπὸ
τοῦ κορακείου χρώματός του· «τῶν κορά-
κειων» Ἑρμιππ. ἐν Ἀθην. 3, 77.

Κορακίστιον, τό· 1) ἄκρωτ. καὶ πόλ. ἐν
τοῖς ὄρεις Κιλικίας καὶ Παμφυλίας, νῦν Ἀ-
λάγια, ὑπὸ τινων μὲν (Σκύλ. Ἱεροκλ.) τῇ
Παμφυλίᾳ, ὑπὸ τινων δὲ τῇ Κιλικίᾳ συγκα-
ταλεγόμενη Στράβ. Οἱ κατ. Κορακιστίαι
Βαρβαρὲρ ἀρχ. νομισμ. 2) ὁ καλὸς Κορα-
κίσιος λιμὴν τῆς Κιλικίας, ἀνων. σταδ. μεγ.
ὁλλ. 174-176.

Κοράκις, ου (κόραξ), δ' α) ὁ ἐκ τοῦ εἶδους
τῶν κοράκων, κορακειδής· -κολοιός=κορα-
κολοιός Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 24· 6) κόρακος
δίκην μέλας, κοιν. μαύρος· «ἀν κόρακας» Ψαύχ.
ορνίθιος.

Κορακίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ κόραξ (κορακειδής).

Κοράκιος (κόραξ), 3· κόρακι ἀνήκων, κο-
ρακειδής· ἐπίρ. -ὼς = κατὰ τὸν τρόπον τῶν
κοράκων, «ἀν τοὺς κόρακας» Εὐδοκ. 248, 86.

Κοράκινιδιον, ὑποκ. τοῦ κορακίος, τό· κοιν.

κορακειδής· Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀθην. 7, 329.

Κοράκινος (κόραξ), 3· ὁ ἐκ κόρακος, κόρα-
κι ὁμοιος, κόρακος δίκην μέλας· -χρῶμα Β.
Ἀν. 104, 14.

Κοράκινος (κόραξ) δ' α) νεοσσὸς κόρακος
Ἀριστ. ἱππ. 1058· 6) θαλάσσιος τις ἰχθύς,
διαϊωμένος καὶ ἐν ποταμοῖς Ἀριστ. Λυσ.

560, πρὸς Ἀθην. 7, 309, ἐν ᾧ πολλὰ εἶδη

αὐτοῦ ἐκ τῶν κοιν. ἀναφέρονται· Νεϊλῶται

Στράβ. 17, 823. Κατὰ τὸν Σχολ. Ὀπκ. ἄλ.

1, 133 ἐπεκλήθησαν οὕτω διὰ τὸ μέλαν σῶ-
μα χρώμα, coracinus.

Κοράκινον, τό· 1) ὑποκ. τοῦ κόραξ· 2) λύκος,

κρύταλον οὖρας ἄλλ. «κόραξ» Εὐδοκ. 73, 21·

3) ὄν. φωτός Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 87,

corvinus.

Κοράκινον, τό· ὄρος Ἰωνίας μεταξὺ Κολα-
φώνος καὶ Λεβέδου Στράβ. [α].

Κορακίσκος, ὁ, γλωσ. = κοράκιον.

Κορακιστί, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον, εἰς τὴν

γλῶσσαν τῶν κοράκων Χρυσόστ.

Κορακό-ποις, ποδός, δ'· κορωνόπους, ὅπερ

ἴδε· «κορακόποδα» Ψαύχ.

Κορακο-ειδής, 2· εἰς τὸ εἶδος τῶν κορά-
κων ἀνήκων· ὀρνίθιος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 1,

Γαλην.

Κόρακος, ου, δ'· 1) ἰχθύς τις Ξενοκράτ. 12,
Σπεύσιππ. ἐν Ἀθην. 3, 105, δ. γρ. «κό-
ρακος»· 2) «κόρακος» = φίλοι δαίμονες, ἐτελ-
ληνίζόμενοι ἀπὸ τῆς Σκυθικῆς, Λουκ. Τόξ. 7·
Κόρακος πέτρα. ἰων. πέτρα, ἢ· ἡ πέτρα τοῦ
κόρακος ἐν τῷ ΒΔ ἄκρῳ τῆς νήσου Ἰθάκης,
κλάδος τοῦ Νηρίτου Ὁδ. ν, 408, καὶ νῦν Κό-
ρακα πέτρα

Κορακό-φωνος (φωνή), 2· κόρακος φωνὴν
ἔχων Τατιαν.

Κορακ-ώδης, 2· κορακειδής Ἀριστοτ. Ζήφ.
γεν. 3, 6.

Κορακώδης λιμὴν, δ'· λιμὴν τῆς Δ. παραλίας

τῆς νήσ. Σαρδούς, νῦν Ἀλγκουίλ, Πτολ.

Κόραλλα, ὡν, τὰ· ὄν. τῆς παραλίας τοῦ

Εὐδελίου Πόντ. Ἀρρ. περιπλ. Πόντ. Εἰς. 10,

5, νῦν Κερελί.

Κοραλλίζω, ἀμτθ. εἰμί ἐρυθρόδω κοράλλιον.

Κοράλλιον ἢ κοράλιον Σ. Ἑρμ. Περ. 1,

119, ἰων. κοράλιον Δ. Περ. 1103 κ. ἄλλ.

π. ὡς. Λουκ. μισθ. συνόντ. 1 (δ. γρ. «κο-
ράλλιον»), Σικελικ. κοράλιον, τ'· κοράλλιον,

ἴδ. τὸ ἐρυθρὸν Θεόφρ. Διοσκ. κ. ἄλλ. μτγν.

Παρ' Ἀλκίφρ. 1, 39 ἴσ. = κορίον (ὑποκ. τοῦ

κόρη), κουκλίτος· πρὸς δαγύς· Ψαύχ.

Κοραλλιο-πλάστης, ου, δ'· πλάστης, κατα-
σκευαστὴς κοραλλίων ἀγαλματίων· πρὸς.

Ρουγκ. Τιμ. λεξ. 166.

Κόραξ παρὰ τὸ «κορός» = μέλας Μ. Ἑτ. μάλ-
λον δ' ὠνομτ. λέξ. συγγ. τῷ «ράζω»,

δ'· 1) καὶ νῦν ὡς. κοιν. κόραξ Πινδ. Ὀ.

2, 96, Ἀίσχ. Ἀγ. 1452, Ἥρ. 4, 15 καὶ οἱ

μετέπ. Συνηθεστάτῃ ἢ κατὰρα «ἐς κόρακας,
ἀπαγ' ἐς κόρακας, βάλλ' ἐς κόρακας» καὶ

«οὐκ ἐς κόρακας» = δὲν ὅα' πᾶς ἔς τὸν διά-
βολο; κυρ. εἴθε νὰ μείνῃ τὸ σῶμά σου ἄ-
ταφον καὶ νὰ γείνη βορά τῶν κοράκων Ἀ-

ριστ. σφ. 51 (πρὸς καὶ τὴν κοιν. φράσιν «τοῦ

ἔς τὸν κόρακα εἶναι»)· «ἐς κόρακας Κρεινωσίν

ἐκ τῆς Ἀττικῆς» Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 13, 610 καὶ

μτγν. Φαίνεται δ' ὅτι ἐν τῇ τοιαύτῃ συνδέσει

οὐδέποτε «εἰς» ἔλαγον, πρὸς. Ραῖζ(γου)έικασ.

Ἀριστ. 252· ὅμοιον καὶ τὸ «πάντα τὰδ' ἐν

κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ» Θεόγν. 833· ὠμόνουν

προσέτι, μὴ τὸν κόρακα Ἀριστ. βάτρ. 1611·

παροιμ. τὸ «κόρακα λευκὸν ἵδαι» Ἐπιγρ.

δδ. 60 (11, 417)· πρὸς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3,

12, διότι λευκοὶ γίνωνται· Ἀθην. 8, 359· «κό-
ραξ καὶ λύκοι χαρίζεσθαι» Λουκ. Τιμ. 8·

«ἐκ κακοῦ κόρακος κακὸν ὦν» Σ. Ἑμμ. ῥήτ.

99· ὁμών. ἄστρον Ἑρατ. 448· 2) εἶδος ἰ-

χθύος, ἐπικληθέντος ὡς ἀπὸ τοῦ χρώμα-
τός του Διόφιλ. ἐν Ἀθην. 8, 356 (πρὸς. κο-
ρακίος)· 3) ἡ κυρτὴ ἄκρα τοῦ ῥάμμου τοῦ

ἀλειστρόνος· Ψαύχ. καὶ ἐν γέν. πᾶν τὸ ἀγ-
κιστροειδὲς λευγισμένον· δδ. α) πολιορκη-
τικὴ μηχανὴ Δ. Σικ. 17, 44· παρὰ τοῖς ναυ-

τικ. σιδηρὰ ἀράγη εἰς ἀγκίστρευσιν, ὅλλη-

ψιν πλοίου Πολύδ. 1, 22, 9· σιδηροὶ Ἀ-

θην. 5, 208· 6) λύκος τῆς θάλας, δι' οὗ ἐπί-

απων (καυρον) αὐτὴν ἢ ἔκρουον, Ἐπιγρ. δδ. 90

(11, 203)· «κόρακι κρούεται ἡ θύρα» Ποσει-

διππ. ἐν Πολυδ. 10, 23· γ) εἶδος κλισίου, ἄλ-

λως «κυρών» ἢ ἕτερον βασανιστ. ὄργανον «κλειδὸν ἐκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος» Δουκ. νεκρ. 11, cognus. Κόραξ, ακος, ὁ· 1) υἱὸς τῆς Ἀρεθούσης, ἐξ οὗ λέγεται ὅτι ὠνομάσθη ἢ ἐν Ἰθάκῃ Κόρακος πύτρα Εὐστ. 2) Συρακούσιος βῆτωρ Ἀριστοτ. 3) φανεύς Ἀρχιλόχου Ἰωανν. Ποντ. ἀποσπ. 2· 4) ὄρ. Αἰτωλίας παρὰ τὴν Ναυπακτον Στράβ. 5) ποταμ. Σαρματίας (Κολχίδος) ἐκδύλων εἰς τὸν Εὐρεῖν. Πόντον Πτολ. Κόραξι, (κ. ἐν. Κόραξος Φοῖν. ἀποσπ. 2 ἐν Ἀθην. 12, 530), οἱ· Συκιθὸς λαὸς ἐν Κολχίδι (Μιγυρλίφ) Ἀριστοτ. μετ. 1, 13. Κόραξι κός, 3· τοῖς Κόραξιτε ἀνέγκων· λώπος Ἰππών. ἀποσπ. 3, Μαίνεκ. Κόραξος (κόραξ), 3· μέλας ὡς κόραξ, κατάμαυρος Στράβ. 12, 578. Κόραξος, ὁ, δι. γρ. ἀντὶ «κόρακος», ὅπερ ἴδε. Κόρασιδίων, τό· τῇ κατωτ. Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1, 18, 22. Κόρασιον, ὅσοι. τοῦ κόρη, τό· καὶ νῦν ὡς, κοιν. κορησι, κορησιάζει, κορησιάζει Πλάτ. ἐπιγρ. 30 (9, 39)· ἢ λέξ. οἰκιστὴς, διὸ καὶ ὑπὸ τῶν αὐτ. ἀποδοκ. Λοδ. Φρύν. 74, ἐνθα παραδείγματα ἐκ τῶν μετ. Δουκ. ὅν. 6. Κατὰ τὴν Σχολ. Ἰλ. υ, 404 Μακεδονική· 2) ἀγαλματίον, πλαγγόνιον (κουκλίτσα), puella. Κόρασι-ὠδης, 2· κορασίῳ ἀνέγκων, ὅμοιος κορασίῳ ἢ ἀγαλματίῳ, πλαγγόνιῳ, μετ. Πλούτ. puellaris. Κόρατιον· κορακίζομαι, μελαινόμαι (μαυρίζω) ὡς κόραξ Ἡσυχ. 2) ἄγαν προσκαρτεροῦν καὶ λιπαρῶ· ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κοράκων περιπετομένων καὶ μὴ ἀποχωροῦντων Σουίδ. Κόραυνα, ἡ· οὕτω διαστρέφει τὴν λέξ. «κόρη» προσέφρων ὁ Τριδαλλὺς Ἀριστ. ὅρν. 1676. Κορβάν, ἀλλ. κ. κορβανὰς, ἃ, ὁ· ταμειὸν τοῦ Θεοῦ Ν. Δ. Κορβίνος, ἀλλ. «Κορουίνος» (Corvinus), ὁ· ῥωμα. κόρ. ὅν. ἀνδρ. οἶον, Βαλδρίας Κ. κ. Οὐαλέριος Κορουίνος· Δ. Κασ. ἀποσπ. 34. Κόρδα, ας, ἡ· χυδαῖα, ὡς καὶ νῦν «χορδὴ» Εὐστ. 1915, 23, churda. Κόρδα, ἡ· πόλις Βρετανίας βαρβάρως, ἴσ. ἡ νῦν Old-Cummock, Πτολ. Κορδάκας, ας, ἡ· Ἰπών. Ἀρτέμιδος ἀπὸ τοῦ χοροῦ ὁ «κόρδαξ» Πλυσ. 6, 22, 1, ἐνθα εἰκάζουσι «Κορδακία». [---]. Κορδακίζω· ὀρχοῦμαι (χορεύω) τὸν κόρδακον, ἀρχ. λεξ. Καὶ συνών. τοῦ «ὀρχοῦμαι» Δ. Κάσ. 59, 27, Ἀλκίφρ. 3, 18. Κορδακίς, 3· εἰς τὸν κόρδακα ἀναφέροντι ἀνέγκων Ἀριστοτ. βῆτ. 3, 8, ἐνθα τὸν τροχαϊκὸν ρυθμὸν ὀνομάζει «κορδακικώτερον», cordacicus. Κορδακισμός, τό· τῇ κατωτ. Ἡσυχ. Κυρδακισμός, ὁ· ὀρχηστὴς τοῦ κόρδακος Νικαφ. κωμ. ἐν Ἀρποκρ. «ἀκρᾶσι τοῦ βίου, μίθῃ καὶ κορδακισμοί» Δημ. 2, 18, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμ. «ἀσχηρόνους ὀρχήσεις» καὶ ὁ Ἡσυχ. γενικῶς. «τὰ τῶν μίμων γελοῖα καὶ παίγνια» πρβλ. Β. Ἄν. 267. Κόρδαξ, ακος (ἴσ. συνγ. τῇ «κραδάξ» = τι-

νάσσα), ὁ· κωμ. χορὸς τῆς ἀρχαίας κωμῆς· δῖας τελοῦμενος μετ' ἀσέλγων καὶ δόξμων κινήσεων, πρβλ. Ἀθην. 14, 630· ἀντίστοιχος τῇ τραγικῇ χορῇ «ἐρμείεια» καὶ τῇ σατυρικῇ δράματι «αἰκινίς» Ἀριστοφ. ἐν Β. Ἄν. 101, 17· «κόρδαξ» ἑλκύνω = σῶω, χορεύω τὸν κόρδακα Ἀριστ. νεφ. 532, 547· «κόρδακα ὀρχοῦμαι» Δουκ. Βάκχ. 1· ἐν Θεοφρ. χαρ. 6 θεωρεῖται ὡς ἀποννησμένος ὁ ὀρχοῦμενος τὸν τοιοῦτον χορὸν νήφων. Κορδινάω· σκορδινάω. Κορδίνημα κ. σκορδίνημα (κατὰ τοὺς ἀρχ. «παρὰ τὸ κόρα δινεῖσθαι») τό· κεφαλόπονος, γλιγγος (ζάλη). Κορδύ-βαλλ-ὠδης, 2· κορδυλο-βαλλῶδης (κορδύλη, κορδύλη (ροπάλη) ἐπεκτυπημένοι, ὅθ. «κορδυβαλλῶδες πέδιλον» = μετ' ὀπάλην ἐπεκτυπημένον ἑδᾶφος, λιθόστρωτον Δουκ. τραγ. 223. Κορδουηνή, ἡ· χώρα. Ἀρμενίας Δ. Κάσ. κατὰ Κορδουαί Βῆτ. ἀποσπ. Ἐπίθ. Κορδουαί, 3· ἴδε Γορδουηνή. Κορδούβη κ. Κόρδουβα, ἡς (Corduba), ἡ· π. λ. Ἰσπανίας, ἡ νῦν Κορδούβα Ἰῶσα. Κορδύλη (σ. συνγ. τῇ «κραδάξ»), ἡ· 1) κορύνῃ, ῥόπαλον, κοιν. ματσούκα, ἀρχ. λεξ. 2) κυρτακὸν ἄλυσμα, κόσμημα τῆς κεφαλῆς Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 10· πρβλ. Ἰγκορδυλάω, ὅθ. «Ἰγκορδυλημένος» = περιτυλιγμένος 1, 1· 3) ἴδιος μικροῦ θύονος (παλαμῶδας) Στράβ. 12, 549. Πρβλ. Ἀθην. 3, 120 καὶ «σκορδύλη». Κορδύλις, ἴδιος, ἡ· τῇ κατωτ. Ἀθην. 7, 306, ἀμφ. γρ. ἴδε κορδύλη. Κορδύλος κ. σκορδύλος, ὁ· μικρὰ ἐνυδρόβιος σαύρα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2. Κόρδω, υος, ὁ· ὁ πανουργός Ἡσυχ. Κορὴ (ἀλλ. ἐβρ. ὅν.), ὁ· υἱὸς τοῦ Ἰεζεάρον Ν. Δ. Ἀλλὰ Κόρεως, υἱὸς τοῦ Ἡσαΐ Ἰῶσα. Κορεῖ, ἰων. ἀντὶ κορεῖ = κορέσει, γ'. ἐν. μέλ. τοῦ κορέννυμι, ὅπερ ἴδε. Κορεῖα, ἡ· 1) παρὰ τὸ «κορεῖα», σαροῦν (σαρώνειν), καθάριον Ἡσυχ. 2) παρὰ τὸ «κορέννυμι» χορτασμοί 3) κόρη, κορεσμοί, ἡ ἰδιότης τοῦ κορασίῳ, παρθενία Νον. Δ. 32, 34, Ἀγαθ. 8, (5, 294). Κόρεια (Κόρη), τὰ· 1) ἑορτὴ τῆς Κόρης (Περσεφόνης) ἐν Ἀρκαδίᾳ (Σχολ. Πινδ. Ὀ. 7, 153), Συρακούσις (Πλούτ. Δίων. 56) καὶ Κυζίκω· 2) κορεῖα, τὰ = κορεῖα 3), κυρ. πλ. οὐδ. τοῦ «κορεῖος», «τὰ τῆς παρθενίας κορεῖα» Σχολ. Εὐρ. Ἀλκ. 175. Κορεῖος (κόρη), 3· κόρη ἀνέγκων, παρθενικός, κοιν. κορησιτικός. Κορέννυμι (κόρος), μέλ. κορέσω, ἐπ. κορῶ («ὡς κε τάχα Τρώων κορεῖ κύνες» Ἰλ. ρ, 241, θ, 379, ν, 831), ἀόρ. ἐκόρεσα, π. παρκ. κεκόρημαι, ἐπ. κεκόρημαι (ὡς Ἀριστ. ἐπρ. 1251 κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Ὀμ. καὶ Ἡρακλείτ. ἐν Κλ. Ἀλεξ.) καὶ 6'. ἐνερ. παρκ. μετχ. μετὰ π. σμ. κεκορηώς, ὅτος (Ὀδ. α, 372)· πληρῶ, χορτάζω τινά τινα, κοιν. τὸν χορταίνω, τὸν κάμνω νὰ χορτάσῃ, «-τινὰ δημῷ καὶ σάρκεσσι» Ἰλ. θ, 379· «μολπῇ θυμὸν κορίσωμεν» Ἀ-

πολ. 'Ρ. 3, 897' μτφ. «πρὶν ἂν κορέσῃ κλάρ»
 Δισχ. Πρ. 165' ἐπὶ γεν. «κορέσαι σάμα ἐ-
 μάς σαρκός» Σοφ. Φιλ. 1141. Μία: κ. παθ.
 συχνοτ. χορταίνω, γίνεμαι χορτάτος ἀπὸ τι-
 νος, ἐπὶ γεν. «οἵνιοι κορρασάμενος καὶ ἰδω-
 δης» 'Ιλ. τ. 167, 'Οδ. θ. 98' «κεκορημένον ἡ-
 τυρ ἰδωδής» 'Πα. Ἑρ. 591' - βορᾶς Πaus. ἐν
 'Αθην. 2, 37' «βορᾶς κορεσθεὶς» Εὐρ. 'Ιππ.
 112' μτφ. «φυλόπιδος κορρασάσθαι» = νὰ χορ-
 τάσῃ ἀπὸ πόλεμον, πολέμων 'Ιλ. ν. 635,
 'Οδ. ψ. 350 κ. συχνά ἐπὶ μετφ. «ἐπεὶ κλαί-
 ουσα κορρασάτο ὃν κατὰ θυρόν» ἀφ' οὗ ἐχόρ-
 τασε νὰ κλαίῃ, ἔκλαυσεν ὅσον ἤθελεν ἡ καρ-
 δια τῆς υ, 59, 'Ιλ. λ. 87' «ὑβρεῖ κεκορημέ-
 νος» = κληρὸς ὑπεροφίας 'Πρ. 3, 80' κεκορε-
 σμένος Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 13. Ἄλλως μόν.
 π. μετφ. πεζ. Πλουτ. Δημ. 23' «δὲ δῆμος,
 κεκορραστό» 'Ηρωδν. 1, 13, 10' «ἐκορρασθῆσαν
 φιλοῦντες» Λουκ. ἐτ. διὰ λ. 3, 2' «πόλλος κο-
 ρασθεὶς τοῦ μητρῷου γάλακτος» Αἰλ. Π. 'Ι.
 θ. 4, salio.
 Κορέσκω, π. = τῇ ἀνωτ. παρατ. κόρεσκον
 Νικ. ἀλ. 415, 'Ρουφιν. 12 (δ, 77).
 Κόρεσσε, ου' Καλυδωνίδος τις Πaus.
 Κορεστικός, 3' χορτάζων τινά, χορταστικ.
 ἱκανότητα ἔχων, χορταστικός' ἐπὶ ρ. -ως =
 χορταστικά, μετφ. σαφιλῶς, ἀφθότως Σχολ.
 Ἀράτ. 1049.
 Κόρευμα, ατος, τό· παρθενία, ἡ τῶν παρθέ-
 νων τάξις Εὐρ. 'Αλκ. 175, virginitas.
 Κορεύματι, μιλ. κορευθήσομαι, παθ. (τῇ
 ἐνερ. κορεύω = ἐκπαρθεύω κόρη, ἀπαξ μόν.
 χρήται Εὐστ. 'Οδ. λ. 290 ἀντὶ τοῦ εὐχρ.
 διακορεύομαι)· εἰμί, ζῶ παρθέτως, παρθεύω
 «οὐ δ' ὦ τέκνον μοι πῶς κορευθήσῃ καλῶς»
 Εὐρ. 'Αλκ. 313, ἐνθα τινεὶ ἐρμην. «πῶς θά
 ὕπαινευθῇς».
 Κορέω (ἴσ. ρίξ. κρι ἐν τῷ «κρίνω» = χω-
 ρίζω)· σαρώω, καθαιρώ, κοιν. σαρώνω, κα-
 θαρίζω, παστρεύω, σκουπίζω· «αἱ μὲν δῶμα
 κορήσασα» 'Οδ. υ, 149' «-τὴν αὐλήν» Εὐκλ.
 ἐν Πολυδ. 10, 29' «τὰ βάρβα σπογγίζων καὶ
 τὸ παιδαγωγεῖτον κορών» Δημ. 18, 258 μτφ.
 «κατάθου τὸ κόρημα μὴ κόρει τὴν 'Ελλάδα»
 Ἀριστ. εἰρ. 59, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμην. «μὴ
 ποιεῖ ἔρρημον οἰκητόρων διὰ τὸν πόλεμον»
 πρβλ. ἐκκορέω, verro.
 Κορέω, ἰων. ἀντὶ κορίσω, γδε κορίννωμι.
 Κόρη, ἰων. κ. ἐπ. κόρη (ἀμφ. γρ. «κόρη»
 'Ομ. βιν. Δημ. 439), ὥρ. κῆρα (θεόδωρ. ε,
 36), ἀλλὰ μόνον «κόραι, κοῦραι» (πρβλ. κό-
 ρος, κοῦρος)· π. Πινδ. ἡ α) κοράσιον, παρθένας,
 θυγάτηρ 'Ιλ. π. 7 κ. συχνά· καὶ αἱ Νύμφαι
 συνήθως ὀνομάζονται «κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο»
 νόμφη 'Οδ. σ. 279' νεαρά γυνή, νεοῦπαν-
 ὄρος 'Ιλ. ζ. 247' π. τοῖς τραγ. συνήθ. «κό-
 ρη», ἀλλὰ καὶ «κόρρα», Δισχ. 'Επτ. 133,
 Σοφ. Οἰ. Κ. 176 (καὶ περὶ ἑσσεα κόρα» = ἡ
 Σφιγξ Οἰ. τ. 509), Εὐρ. 'Ι. Τ. 210' π. τοῖς
 πεζ. μόνον «κόρη» Πλάτ. Κριτ. 113' «καὶ
 κόρας καὶ γυναῖκας», νόμ. 7, 813' «παιδὸς
 οὐσῆς κόρης» Δημ. 21, 79' ἰδ. ἀποκαλεῖται
 «Κόρη» π. τ. ἀττ. ἡ Περσεφόνη Εὐρ. 'Αλκ.
 855' «καὶ τὰν κόραν» Ἀριστ. σφ. 1438,

Ξεν. 'Ελλ. θ. 3, 6' 6) ἀγαλμάτων ἐκ κρηθ
 (πλαγγώνιον), πηλοῦ ἢ ἄλλης ὕλης, «τὸ σμι-
 κρόν ἀγαλμάτων τὸ ὑφίνον ἢ πηλινον» Π.
 'Αν. 272' «ἀπὸ τῶν κορών τε καὶ ἀγαλμά-
 των» Πλάτ. Φαιδρ. 230 κ. μετφ. γ) ἡ κόρη
 τοῦ ὀφθαλμοῦ, διότι δὲ ἐμβλεῖται ἐν αὐτῇ κα-
 θαρὰ τὸ εἶκοντο εἰκονίδιον' πρβλ. Πλάτ. 'Αλκ.
 1, 133 κ. ἱατρ. Συχνά π. Εὐρ. «ὀμμάτων ἐη-
 ραὶς κόραις», 'Ορ. 389' ὀφθαλμοί, «προσβλε-
 πω ὀρθαὶς κόραις» 'Εκ. 972, κ. ἐν τῇ 'Ανθ.
 δ) ὀμῶν. ἀττ. νόμισμα μετ' εἰκόνας τῆς
 Παλλάδος Πολυδ. 9, 74' ε) μακρὰ χεῖρὶς ἐξ-
 ἔγουσα τῆς χεῖρὸς Ξεν. 'Ελλ. 2, 1, 8, puella.
 Κόρη, ὥρ. Κόρα ('Επίγρ. Πaus. 4, 1, 8) κ.
 Κούρα (= ἄγαμος), ἡ ἡθεὶς Περσεφόνη. θυγ-
 τῆς Δήμητρ. κ. αὐτ. Πλούτωνος, = Ἀΐζησια ἢ
 Ἀγνή.
 Κόρηθρον (κορέω), τό· σάρον, σάρωθρον,
 κοιν. σκούπα Λουκ. φιλοφ. 35, Ἀριστ. 5,
 79, scorpa (ἐξ αὐτ. τὸ ἡμ. σκούπα).
 Κόρημα, τό· α) σάρισμα, κάθαρμα, πᾶν τὸ
 διὰ τῆς σαρώσεως ἀπορριπτόμενον, ἀπόριμ-
 μα, κοιν. σκουπίδι Ἀριστ. Πολυδ. 10, 29' 6)
 κόρηθρον Ἀριστ. εἰρ. 59, Πολυδ. 10, 28,
 purgamentum.
 Κορημάτιον, τό· ὄπκ. τοῦ κόρημα ε), (κοιν.
 σκουπίτια), γλωσσ. scorpa.
 Κορησία (Κορησσία Στ. Βυζ.) ἡ· πόλις ἐν τῇ
 Δ. παραλία τῆς νῆς. Κίω Στράβ.
 Κορησσός (Κόρησος 'Αθην.) δ' 1) ὕψηλόν
 ὄρος τῆς Ἰωνίας Ξεν. 'Ελλ. 2) πρόσκαιρον
 ἔφασον παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ 1) ὄρους Πρ.
 Κορθύλη ἡ κορθίλη· κόρθος 'Ηούχ.
 Κορθύλος, δ'· πτηνὸν τι μετὰ λάρου ἐπὶ τῆς
 κεφαλ. ἀλλ. «βασιλίσκος» 'Ηούχ.
 Κορθύων· κορθύω, «Ζεὺς δ' ἐπὶ οὖν κόρθω-
 νεν τὸν μένος» ἀφ' οὗ ἠΐθεσε τὴν ὀργὴν τοῦ
 'Πα. θε. 852' μία. «ὑπερβεν δὲ πολλὸν ἀ-
 λὸς κορθύνεται ὕδωρ» = ὑψοῦται 'Απολ. 'Ι.
 2, 322.
 Κόρθος, υος (πρβλ. κόρος), ἡ· «σωρός»,
 «κόρθος» τὰ κατ' ὄλιγον δράγματα· 'Ηούχ.
 «τὸ εἰς ὕψος ἀνάστημα» Σουλδ. «ἐς βορίην
 ἀνεμὸν τὰς κόρθους ἀ τομά - βλέπειτω» Θεό-
 κρ. 10, 46, ὅπερ τὸ μόν. παράδειγμα, ὃ δὲ
 λόγος περὶ τῶν κατὰ σειρὰν πρὶς τὸ μέρος
 τῆς τομῆς κατατεθεμένων σωρῶν θεωρημένων
 ἀσταχῶν, acervus.
 Κορθύω (πρβλ. κορθύνω)· φέρω τι σωρηδόν,
 δέφω· μία. «κῦμα κορθύεται» ὁδοῦται Σχολ.
 'Ιλ. ι. 7. [ω-].
 Κορθωνία, ἡ· 'Ρωμ. ὄν. τῆς πόλ. Κρότω-
 νος Δ. 'Αλ.
 Κόρι, τό· κορίαννον Θεόγνωστ. 79, 8.
 Κορία, ἡ· ἐπὶ θ. τῆς Ἀθηνᾶς παρὰ τοῖς Ἀρ-
 κάσι Πaus., τῆς Ἀρτέμιδος Καλλ. Ἀρτ. 284.
 Κορίλλα, αἱ· τρίγλαι· 'Ηούχ.
 Κορίαννον κ. κορίαννον, τό· α) ἡ βοτάνη καὶ
 ὁ σπόρος αὐτοῦ, ὅπως ἀποκαλούμενα ἔνεκα
 τῆς ὁμοίας κόρει (κορεῖ) ὁμοίας αὐτῶν, κο-
 λινδρον (Σχολ.), κοιν. κολινδρον εἰς πλ.
 Ἀριστ. ἱππ. 674, Θεοφρ. Ι. Φ. 1, 18 (11,
 2)· 6) γυναικίον κόσμημα, θαντύλιος Πολυδ.
 5, 101.

Κορινθῶν, οὗς, ἡ· ἑταῖρα καὶ ὁμών. κωμωδία Φερεκράτους Ἀθῆν.

Κορίασις, ὧν, τὰ· ἀγῶνες ἐν Μ' γάραις (πρὸς τιμὴν τῆς Κόρης) Ἐπιγρ. ἐν ἀρχ. ἐφημ.

Κορίδιον, τό· ὅπου. τοῦ κόρη, κοιν. κορη-τάσι, ὁ Πολυδ. 2, 17 ἀποδοκ. τὴν λέξ.

Κορίδιοργίς, ἰδοίς, ἡ· πόλις. ἐν τῇ μεγάλῃ Γερμανίᾳ Πτολ., ἡ νῦν Μαρζούν.

Κορίζομαι (κόρη, κόριον), μέσ. προσπέρημα· ὡς κοράσιον, θωπεύω, κολακεύω Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 68, Εὐστ. πρὸλ. τὸ ὑποκορίζομαι.

Κορίκός (κόρη), 3· ὁμοίως κορασίῳ, τρυφερός· ὁ Πολυδ. 2, 17 ἀποδοκιμάζ. τὴν λέξ. ἐπὶρ. -ὡς = ὡς κοράσιον· - αἰσχύνομαι = ἐν-τρέπομαι ὡς κοράσιον Ἀλλῆλ. 3, 2· -καὶ ἡσυχῇ βαδίζω· Ἀλλ. Ἰ. Ζ. 2, 38.

Κορίλλα, ἡ· ἑλλ. ὄν γυν. Βοιωτ. ἐπιγρ.

Κορίνη, ἡ· κοράσιον Φιλόστρ.

Κορινθιάζω (Πούγ.) ἡ κορινθιάζομαι (Στ. Βυζ.) = ἐταιρεύω, ζῶ ὡς οἱ Κορίνθιοι, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορ = μαστεροεύω Ἀριστ. ἀποσπ. 133· ἴδε Κορίνθος.

Κορινθιακός, 3· τῇ Κορίνθῳ ἀνήκων, ὁ ἐκ Κορίνθου Σεν. Στράβ. Κορινθιακά, τὰ, τὸ ἑ', βέλ. τοῦ Πaus.

Κορινθιάς, ἄδως, ἴδ. θηλ. τοῦ Κορινθιακός Στ. Βυζ.

Κορινθιαστῆς, οὗ (κορινθιάζομαι), ὁ· θη-ρευτῆς ἐταίρων, ἐπών. κωμωδία τοῦ Φιλε-ταίρου Ἀθῆν. 7, 313.

Κορινθικός, 3· τῷ πατωτ. Ἀνθ. 6, 40.

Κορινθίος, 3· Κορινθιακός, ὁ ἐκ Κορίνθου· «Κορινθία κόρη» = ἑταῖρα Πλάτ. πολ. 3, 404.

Οὗς, ὁ Κορ. = ὁ κατ. τῆς Κορίνθου Σοφ. Πρ. ἡ Κορινθία (ἐνν. «γῆ») = ἡ χώρα τῶν Κορινθίων Σεν. Ἀριστοτ. ἐπὶρ. -ὡς = κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορινθ. Ἰωσ. ἀρχ. 8, 5, 2.

Κορινθιο-υργῆς, 2· ὁ Κορινθιακὸς καταρ-γασίας, ἐκ Κορινθιακοῦ χαλκοῦ κατεργα-σμένος Στράβ. Ἀθῆν.

Κορινθόθεν, ἐπὶρ. ἐκ Κορίνθου, ἀπὸ τὴν Κό-ρινθ. Ἐπιγρ. 98.

Κορινθόθι, ἐπὶρ. εἰς τὴν Κόρινθον Ἰλ. ν, 664.

Κόρινθος, ἡ κ. ὁ 1) ἀκμάζουσα ἑμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ πόλις. ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου ἱσθμοῦ ἱσθμοῦ τῶν Κορινθίων, ἡ πώλην Ἐφύρα, Ἡλιόπολιν, Πάγος, διαβόητος ἐπὶ πολυτελείᾳ καὶ τρυφῇ καὶ τῇ πληθύνει τῶν ὠραίων αὐτῆς ἑταίρων· ὅθ. Κορινθιάζω κ. ἡ παροιμ. «οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσοθ' ὁ πλοῦς»· ὁμωνύμως ἐκκαλεῖτο καὶ ἡ ἐπικράτεια αὐτῆς π. Ὀμ. κ. ἀπασι τοῖς μετέπ. ἐπὶθ. αὐτῆς «φιλόθενος» Διογεν. ἐπιγρ. 7, 98, «ἐλίζω-νος» Ἐπιγρ. 7, 218, «ὕψιπυργος» Σιμων. ἐπιγρ. 172 (13, 26), «εὐρύγορος» Ἀνακρ. 135, «μεγάλα» Σιμων. Ἐπιγρ. 13, 19· «ἐπι-φανής» Σκύμν. 518, «κλειτός» ἡ «κλεινός» Πρ. 5, 92, «ἀφονεῖος» Ἰλ. 6, 570, «ἄλιχῃ» Ἀθῆν. 13, 573· «ὀλβία» Πινδ. Ὀ. 13, 4, «ἡ εὐδαίμων» Πρ. 3, 52· 2) ὁ· α) ἰδρυτὴς τῆς Κορίνθου, ὡς λέγεται, υἱὸς τοῦ Διός, ὅθ. καὶ ἡ παροιμ. «Διὸς Κόρινθος» περὶ ἐκείνων, οἵτινες τὰ αὐτὰ πάντα ἐπαναλαμβάνουσιν ὡς οἱ Κορίνθιοι, οἵτινες ὀρίλουν πάντως περὶ

τοῦ γενάρχου τῶν Διός· Πινδ. Ν. 7, 455· ὁ υἱὸς Πάριδος καὶ Ἑλένης Εὐστ.

Κόριννα, ἡ· περίφημος ποιήτρια ἀπὸ Τα-νάγρας τῆς Βοιωτίας, θυγάτηρ Ἀχαιοδωρῶν καὶ Προκράτης, 500 π. Χ.

Κόριννος, ἐπ. ποιητὴς ἀπὸ Ἰλίου, πρὸ τοῦ Ὀμήρου μαθητὴς Παλαμίδους Σουλδ.

Κορίνο-εἰδής, 2· α) ὅμοιος κορασίῳ ἡ κόρη ὀφθαλμοῦ Πούγ. στυλπνός μέλας, ὡς ἀποκα-λοῦνται οἱ μετα στυλπνῶν μελαινῶν φολιδῶν ἰχθύες Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθῆν. 7, 282· ὁ· κω-ριανδρὸς ὅμ. Διοσκ. 2, 207.

Κόριον, τό· 1) ὅπου. τοῦ κόρη, κοράσιον· Θεόφρ. 14, 60, Ἀθῆν. 13· ἴδε κώριον· 2) = κορίαννον Νικ. ἀλ. 157, θηρ. 874.

Κόρινον, τό· κώμη Κρήτης περὶ ἱερῷ Ἀθῆ-νῶς παρὰ τὴν ὁμίον. «Κορησίαν λίμνην» κατ. α) Κορησίας (Κόρη)· ὅθ. «ἡ Κορησία Ἀθηνᾶν» ὁ· Κοριεύς (Κόριν) Στ. Βυζ.

Κόρις, εἰς, ἀπτ. εἰς, ὁ κ. μετγ. ἡ (τὸ θηλ. ἀποδοκιμάζει Φρύν. 307 καὶ Χοιροδ. ὡς ἰσφ. ἀναφέρει· «τὰς κορίδας» ἐν Β. Ἀν. 1391· 1) ὁ κοιν. κορίδης· «οἱ κορίδες» Ἀριστ. βάρ. 115· «οἱ Κορίνθιοι» κωμ., νεφ. 710, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 3· 2) ἰχθύς τις = ἔσχαρος Ἀθῆν. 7, 330· 3) εἶδος ὑπερίκου (ἱαματικῆς πληγῶν βο-τάνης, συλλεγομένης κατὰ Ἰούδιον) Διοσκ.

Κορ(σ)κῆ, ἡ· ὅπου. τοῦ κόρη Ἀθῆν. 14, 665.

Κορ(σ)κίον, τό· τῷ ἄνωτ. Πολυδ. 2, 17.

Κορ(σ)κος, ὁ· ὁ Σουκρατικός, Σαλπίσιος Πλάτ.

Κορ(σ)κω, ἱων. = κορ(σ)κω, κορέννωμι Ἰπποκρ. Κόριςτω, τό· ὁποκρίσιμα Β. Ἀν. 47, 31.

Κορ(σ)κός, 2· κορ(σ)κός.

Κόρ(σ)κας, ὁ· κόρ(σ)κος, ἄγριον λάχανον εὐ-τελές Ἀριστ. σπ. 239, Νικ. θηρ. 626 = ἐντεσθ. ἡ παροιμ. «κόρ(σ)κος ἐν λαχάνοις».

Κορ(σ)κωγέω, ὠνομητ. λέξ. ἀπαντῶσα μόν. ἐν συνθ. τῇ διά· ἴδε διακορ(σ)κωγ.

Κορ(σ)κωγῆ, ἡ 1) ὁ κοιν. γουργουρισμός τῇ κωλίας Πούγ. 2) θόρυβος· πολέμου Ἀσγ. Ἐπτ. 327· συνών. τῷ «μάχη» Ἀριστ. εἰρ-956.

Κορ(σ)κωγμός, ὁ· τῷ ἄνωτ. Λοσκ. φιλόπ. 3· «κορ(σ)κωγμός» ταρχαλ' Σουλδ.

Κόρ(σ)κωρα, ἡ 1) «Κ. ἡ μέλαινα», νῆσ. παρὰ τὴν Δαλματικὴν Πτολ. 2) πόλις Ἀρ(σ)ουρίας Πτολ.

Κορ(σ)κύνη, ἡ· Ἀριάδνης τροφὸς Πλάτ. Θηρ.

Κόρ(σ)κωρα· ἴδε Κέρκυρα.

Κόρ(σ)μα, αὐτός, τό· καὶ ὅμοι· Ἀθῆν. 4, 152.

Κόρ(σ)μάω, κόπτω τι κορμηδόν, εἰς κορμὸς, τεμάχια, κοιν. κορματιάζω· παθ. «ὅλη κορ-μασθεῖσα κατὰ μέρη» Δ. Ἀλ. ἐπιτ. 20, 6.

Κόρ(σ)μασ, ἱων. τὰ· πόλις Παιδίας Πτολ. ἴδε Κόρμασ.

Κορμηδόν, ἐπὶρ. κορμού δίκην, ὡς κορμός· -καίθηται Ἰλλῶδ. 9, 19.

Κορμῶν, τό· ὅπου. τοῦ κορμός.

Κορμῶντων = κορμῶντων, κορμῶντων = ἀρ-χόντων τῶν τῶν κόσμων ἀρχὴν, Κρήτης ἐπιγρ.

Κόρ(σ)μω· κόσμους, ὅθλ. τὴν ἀρχὴν, Κρή-της ἐπιγρ.

Κορμῶς (κείρω), ὁ· α) τεμάχιον τοῦ ὅλου ἀπο-κεκορμῆμενον αὐτοῦ τμήμα, στέλεχος (κοῦτσου-ρον, σχίζα· «κορμὸν δ' ἐκ βλῆς προταμών»

ἦδ. ψ. 196. «-πυκνὸν ὄρυξ» Εὐρ. Ἐκ. 575 «ναυτικοί = ἐρετμά, κυπιά Ἐλ. 1617. «κορμούς ξύλων πρῖσαντες» Πρ. 7, 38 ὁ κορμός σώματος (κοιν. ἔκφρασις κατ' Εὐστ.) = κύτος σώματος, κοιν. τὸ κορμὸν, σκαρί, τινος. Κορμὸς, ὁ παρὰ τοὺς τοὺς Τημοχλ. ἐν Ἀθην. Κορνηλία, ἡ ῥωμα. κόρη. ὄν. (Cornelia) γυν. ὡν ἐπισημοτέρα ἡ θυγ. Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ, μήτ. τῶν Γράκχων Πλουτ. Τιβ. Γράκχ. Κορνηλίας, οὐ, ὁ, πλ. Κορνηλίοι· ἡ διάσημοι γενεὰ τῶν Ῥωμαίων Κορνηλίων· Κ. Λόγγος, ποιητὴς τῆς Ἀνθ. Κορνοπίων, ὠνός, (κόρνωψ), ὁ ἀκριδοδωκτικὴ, ἐπὶ θ. Πραξιόφους Στράβ. 13, 1. 613. Κόρνωψ, ἡ κόρνωψ, ὀπός, (λέξ. τῶν Οἰταίων), ὁ πάρνωψ, εἶδος ἀκρίδος Στράβ. Κορνοῦτος (κ. Κορνοῦτος Φώτ.), ὁ ῥωμα. κόρη. ὄν. ἀνδρ. (Cornutus), α) Ἀννατος Κ. ἀπὸ τῆς ἐν Ἀφρικῇ Θεσιδός, φιλόσοφος καὶ ῥήτωρ Δ. Κάσ. 6) ῥωμα. ἱστοριογράφος Σουῖδ. Κόροιβος, ὁ α) Πλετοῦ Ὀλυμπιονίκης, ἀφ' οὗ μετὰ 86 ἐτῶν διακοπὴν ἀρχεῖται ἐκ νέου ἡ χρονολογία τῶν Ὀλυμπιάδων 776 ἢ 777 π. Χ. Στράβ. 8, 355. 6) ἡλιθιότης, ἐξ οὗ ἡ παροιμία «Κοροΐβου ἡλιθιότερος» = ἡλιθιότητος Ζηνόδο. 4, 58. Κόρο-οἶφος (οἶφες, -αὶν Πασαδόβ.), 2 (ὁ κόροισφ. ὅθι. Στ.)· κορῖσσαν πλαγιάζων, ἐγγαστρώνων (Ἀλεξ. ἡ λέξ.), ὁ κόρην οἰφώμενος Σχόλ. Θεοκρ. 4, 62, Μ. Ἐτ. Κορο-κόσμιον, τό 1) κορσιώδες κοσμηματικόν, κοιν. στολιδάκι, στολίδι κορσιίου, ἀρχ. λέξ. 2) κυρ. ἐξέλιον ἀγαλματικὸν ἡ πλαγίονιον, ἀλλὰ βάρβ. ἡ λέξ. Β. Ἀν. 102. Κοροκύτας, οὐ ἡ α, ὁ κοροκύτας Ἀλ. Ἰ. Ζ. 7, 22· δι. γρ. «κοροκύτας» Δ. Κάσ. 76, 1. Κοροκύτας, οὐ, ὁ ληστής Ἰδερίας Δ. Κάσ. Κορο-πλάθ, κός, 3) πλάστη ἡ τῇ πλαστικῇ ἀγαλματικῶν, πλαγγωνίων ἀνέκων, μεγν. Κορο-πλάθος, ὁ ὁ πλάτων, κατασκευάζων ἀγαλματικὰ ἢ πλαγγωνία κήρινα ἢ πηλῖνα Ἰσοκ. 15, 2 κ. μεγν. Κορο-πλάστης, ὁ τῷ ἀνωτ. «κοροπλάθου, Ἀττικοί· κοροπλάσται, Ἑλλήνες» Μοῖρ. 234. Κόρος (κορέννυμι), ὁ χορτάσις, γυρτασμός, κατάρτασις κεχορτασμένου, τὸ φαγεῖν τινα πρὸς κόρον (χορταστικόν)· αἰφύτ. τε φυλοπιδος πέλεται κόρ. ἀνθρώποις· μετ' ὀλίγον χορταίνουσι, ἀηδιάζουσι τὴν μάχην Ἰλ. τ. 221 Ὀδ. δ. 103· «ἐπεὶ δὲ πολλὸν δακρύων εἶχε κόρον» ἀφ' οὗ χορταστικὰ ἐκλαυσε, ἐξόρτασε κλαίων Εὐρ. Ἀλκ. 183, Φιλόξεν. ἐν Ἀθην. 4, 147· «- γὰρ καὶ ἐτοῦσαν συνουσία ἔχει» Πλάτ. Φαίδρ. 240· «- ἔχει πάντα» Πινδ. Ν. 7, 52, Π. 1, 82· 86. ἡ ἐκ τῆς πλησμονῆς, ἀφθονίας ἀηδία, ὑπερβολὴ ἐκ τῆς πολλ. τύγης Ὀ. 2, 105· «Υἱὸς μάτηρ κόρου», 13, 10, Θέογν. 153, περδ. Πρ. 8, 187· «πρὸς κόρον» = μέχρι χορτασμοῦ Ἀσχ. Ἀγ. 372· «ἐς κόρον» = ἀρετὰ Ἀουκ. ἰσ. συγγρ. 11· ὅμως «ἐξὶ κόρου» = μέγρις ἀηδίας Δημ. 19, 187· «πέρα κόρου» Πολυδ. 6, 42· «βέλλ' ἐς κόρον» = ἐς κόρακις Μένανδρ. ἐν Ἀθην. 10, 446, salietas.

Κόρος (ἡ. παρὰ τὸ κείρω, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ ἡλικίᾳ ἐκείροντο τὴν κόμην βραχέως), ἰων. κ. ἑπ. κορός (καὶ ἐν λυρ. χωρ. τῶν τραγ. Εὐρ. ἀποσπ. 55), δωρ. κώρος (Θεοκρ. 1, 47)· α) παῖς, νέος (ἀπὸ τῆς τροφικότητος ἡλικίας, ἀπ' αὐτῆς τῆς γεννῆς. τοῦ παιδὸς μέγρ. τοῦ ἡδῶντος νεανίου), παλληκάρι, υἱός· «ὄντινα γαστέρι μήτηρ κοδρον ἰόντα φέροι» Ἰλ. ζ. 59, δ. 321· «-πρῶτον ὑπηνήτης», ω, 347· «πρωθ-ῆδαι Ὀδ. θ. 264, ἐνθα καὶ οἱ μνηστήρες «κοδρον» προσαγορεύονται, ὡς. ἐν Ἰλ. ι. 86 κ. ἀλλασχ. οἱ κοινοὶ παλεμιστὰι ὀνομάζονται, συχνὰ οἱ ἐν ταῖς θαλαῖς καὶ πανηγυρίαις ὡγαίαις ὁπηρεῖται (pueri τῶν Ῥωμ.) Ἰλ. α. 470, Ὀδ. α. 148· καὶ περιγραφικ. «κοδρον Ἀχαιῶν» (Ἰλ.) = οἱ νέοι Ἀγ. ἡ νεολαία, ὡς. «κοδρον Ἀθηναίων» Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 2, 47· «τίκτε θεοφρονα κοδρον» = υἱὸν Πινδ. Ὀ. 6, 41· «αὐν κόροις τε καὶ κόραις Ἀίσχ. ἀποσπ. 35· «ὁ Διὸς Ἀλκμήνης κόρος» Σοφ. Τρ. 641 κ. «κοδρος», ἀποσπ. 230· «καὶ οὐ ἴτακας κοδρον» Εὐρ. ἀποσπ. 55, ἀλλὰ «κόρον», Ἀνδρ. 24, Σπαν. π. τ. πεζ. Πλάτ. νόμ. θ. 771 κ. συχνὰ αὐτόθι· 6) «κόροι» ὀνομάζονται π. Ἀσ. κεραιμονίαι οἱ ἱππεῖς, ἡ τῶν ἱππ. τάξις Ἀρχ. ἐν Στράβ. ἀνθ. 43, 134· γ) ἐν γίν. κλάδος, βλαστὸς δένδρου καὶ φυτοῦ, ἀρχ. λέξ. ἰωνεῖς, Κόρος (κορίω), ὁ 1) κόρηθρον, κοιν. ακού-πα Πούχ. Ἀλλὰ καὶ τὸ «κόρον» σημαίνει Κόρος αὐτὸν παῖδα ἀλλὰ τὸ καθαρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκέραιον τοῦ νοῦ Πλάτ. Κρατ. 398 ἀναφέ-ρει εἰς τὸ «κορίω» 2) ἔβρ. λέξ. σημαίνουσα μέτρον χωρητικότητος τῶν ξηρῶν = 6 ὅτ. μ. = 315, 18 λίτρ. (1 μέδιμν. = 52, 53 λίτρ.).

Κόρος, ὁ 1) = Κύρος, βασιλ. τῆς Περσ. Μ. Ἐτ. 2) ποτ. Περσίδας, νὺν Κούρ-απ = Κύρος Δ. Περ. 3) ποτ. Ἰδερίας = Κύρος Στράβ.

Κορός· μέλας Πούχ.

Κορπίλοι (Κορπίλοι Στράβ.), ὡν, οἱ (= σκορπίλοι, ὀφθαλμοὶ. λαὸς παρὰ τὸν Ἑβραὺν Ἀππ. ἔμφ. πόλ. Π χῶρα αὐτῶν ἡ Κορπια-λική· ἡ Κορπιλική (κ. Κορπιλική) Πτολ. Κόρρη (ἀττ.), ἰων. κ. ἀρχ. ἀττ. κόρη (ὁ μόν. σχημ. π. Ὀμ.), δωρ. κώρρα (κείρω), ἡ 1) τὸ πλάγινον τῆς κεφαλῆς, κρέταφος Ἰλ. δ. 501· «ἐπὶ κόρης τύπτω» = ραπίζω τινὰ Πλάτ. Γοργ. 486· «ἐπάταξεν ἐπὶ κόρρης» Δημ. 21, 147, Ἀουκ. ἀλεκτ. 30 κ. ἀλλ. μεγν. 2) κε-φαλὴ Νικ. Θηρ. 905, Ὀππ. κιν. 3, 21· «λευ-κάς δὲ κόρας τῆς ἐπανατέλλου νόσος» λευ-κάς τρίχας Ἀίσχ. Χο. 280, ὡς ἔρμην. κ. Πα-λυδ. 2, 32, Μ. Ἐτ. 350, 52 κ. ἱτυμαλο-γούσι τὴν λέξ. ὡς ἐν ἀρχῇ· πρὸλ. κρέταφος. Κόρσαι, ὡν, αἱ κόμη Κιλικίας Πούχ. Ἐξ αὐτῆς ἡ ἐκ τοῦ ἐν Κιλικίᾳ ποταμ. Κόρσου ὀ-νομάζεται ὁ τράγος «κόρσαλις» ἡ ὀρθός· «κορ-σακῆς» Λοβεκ. παθ. 314.

Κόρσαι, ἑων, κ. Κορσαί, ὡν, (ἐν Κορσαί), αἱ νῆσοι πρὸ τῆς Ἰωνικ. παραλίας ἀπέναντι τῆς Σάμου, νῦν Φουρνί, ἄνω. σταδ. μεγ. θαλ. κατ. Κορσαίτης Στ. Βοζ. Κορσαί, Κορσαί (Δημ.), Κορσαί (Σουδ.), Κορσαί (Θεοκρ. ἐν Ἀρπ.), («παρὰ τὴν κόρσην,

ὅς οἱ κεφαλὴ τις" Εὐστ., ἡ 1) πόλ. Βοιωτίας ἐν τοῖς ὄρεσι Λοκρίδας, νῦν, Κόσια Παις. κάτ. Κορσεῖτης Στ. Βυζ. 2) πόλ. Θεσσαλίας = "Ὀρβη Στ. Βυζ.

Κορσεῖον, τὸ (εὐχρ. μόν. ὁ πλ.)· κρῶταφοι, κοιν. μηλίγγια Νικ. ἀλ. 135· κῶρσεα, 414.

Κόρρη, ἰων. κ. ἐπ., ἡ κῶρρη.

Κορρήεις, εσσα, εν (κατὰ διόρθ. τοῦ «κορσιεύς»).

Κόρρη, ου (κίρρω), ὁ· ὁ κειρόμενος τὴν κόμην, ὅστις κόπτει τὰ μαλλιά του, ἰδ. τὸ γένειον Χρόσιπ. ἐν Ἀθην. 13, 565.

Κορσιόεις, εσσα, εν· τρίχας ἔχων, τριχώτης Ὀρφ. λιθ. 492, ἐνθα διορθοῦσι «κορρήεις».

Κορσιική, ἡ· ἡ νῆσ. Κύβος Παις. 10, 17, 9· ἐπὶ Δ. Περ. 459, κάτ. οἱ Κορσὶ Παις.

Κόρσιον (κῶρη), τὸ· ἡ δὲ κόρη (βοῦβιαική) ῥίζα τοῦ ἐνυδρόβιου φυτοῦ λωτοῦ Στράβ. 17, 629· «κῶρσιον» ῥίζα τις ἡ νόμισμα παρ' Αἰγυπτίους τὸ κορσίον λεγόμενον· Ἡσύχ. παρ' ὧ καὶ «κορσίον» τὸ αὐτό.

Κορσίον, τὸ· ἴδε τὸ ἄνωτ.

Κόρσοι κ. Κόρσοι, οἱ· λαὸς τῆς Κορσικῆς μεταναστεύσας εἰς Σαρδῶ Παις.

Κορσός, ὁ· κορυμὸς Ἡσύχ.

Κόρσουλα· πόλ. τῶν Ἀδριατικῶν ἐν Ἰταλίᾳ (ἴσ. Κάρσουλα ἢ Κερσεύλη) Δ. Ἀλ. 14.

Κορσῶν κίρρω Ἡσύχ.

Κορσωτεύς, εως, ὁ· κωρεύς, κωρ. πώγωνος Ἀθην. 12, 520.

Κορσωτή, ἡ· πόλ. Μεσοποταμίας ἐπὶ τῆς νῦν καλουμένης Βερδί νῆσ. σχηματιζομένης ὑπὸ τοῦ Ἀδύρρα (νῦν, Σαβούρ, παραποταμίου τοῦ Εὐφράτου) καὶ τοῦ Εὐφράτ. Ξεν. Ἀν.

Κορσωτήρ, ἡρος, ὁ· κορσωτεύς Πολυδ. 2, 32.

Κορσωτήριον, τό· κορσεῖον Ἀθην. 12, 520.

Κορσωτής (κορσῶν), 3· κερτός, κικαρμένος, κικουρούμενος Λυκ. 291.

Κορυβαντεῖον (Ἀρκάδ. 121, 19) κ. Κορυβάντιον, τό· ἱερὸν τῶν Κορυβάντων Στράβ.

Κορυβάντιος (Κορύβας), 3· Κορύβαντιον ἀνηκῶν· ῥόπτρα Ἀνθ. 6, 165.

Κορυβαντισμός, ὁ· ἐορτὴ τῶν Κορυβάντων, τελετὴ μετὰ Κορυβαντεῶν θεῶν, Κορυβαντεῖος ἐνθουσιασμός· «κορυβαντισμοί» = θεοφορήσεις, Δ. Ἀλ. 2, 19, ἐνθουσιασμός Λογγίν. π. 69, 39, 2.

Κορυβαντιάω (Κορύβας), ἀμεί. α) ἐνθουσιῶ, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἢ ἐξ ἁλλόθεν εἶμι ὡς Κορύβας, οἱ Κορύβαντες (ἴδε Στράβ. 10, 473) Ἀριστ. σφ. 8, Πλάτ. συμπ. 215· β) κοιμῶμαι μετ' ἀνοικτούς ὄφθαλμούς Πλιν. Φ. ἴσ. 11, 37, 54.

Κορυβαντίζω· καθαίρω ἢ ἱατρῶν τινα Κορυβαντεῖαις τελεταῖς Ἀριστ. σφ. 119, Ἡσύχ. Κορυβαντικός, 3· εἰς τοὺς Κορύβαντας ἀνήκων, ἀναφέρων· σκετῆματα Πλουτ. 39, 759· ἱερὰ Σχόλ. Ἀριστ. ὄρν. 1354.

Κορυβαντίον· ἴδε Κορυβαντίον.

Κορυβαντίον (πολὺ μτγν.), τό· κωρσεῖα. Κορυβαντίος, 3· Κορυβαντεῖος· ἄστυ (ἴσ. ἡ Σαμοθράκη) Δ. Περ. 524.

Κορυβαντίς, ἴδως (ἐπίθ.), ἡ· Κορυβαντίας· ὕλη Νον. Διον. 2, 695.

Κορυβαντισμός (κορυβαντίζω), ὁ· καθάροις ἢ ἱατρῶν διὰ κορυβαντεῶν τελετῶν καὶ ἰδίων, κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κορυβάντων, «καθαρισμός» Ἡσύχ.

Κορυβαντ-ώδης, 2· ὁμοῖος Κορύβαντι, Κορυβαντικός· κίνημα Λοκ. Ζεύς τραγ. 30.

Κορύβας, αντος, ὁ· α) υἱὸς Ἰασιῶνος καὶ Κυβέλης, ἡ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς μούσ. Θεαλείας, ἡ Κρόνου (κατ' ἄλλ. τοῦ Διὸς) καὶ Καλλιόπης· ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάσθησαν οἱ ἐν Φρυγίᾳ ἱερεῖς τῆς Κυβέλης ἡ Ῥίτας Κορύβαντες (Εὐρ. Βάκχ. 113), οἵτινες ἐτέλουν τὰς τελετὰς αὐτῶν ἐν μανιώδεις ἐνθουσιασμοῖς καὶ μανιώδεις κινήσεις, ἐν θορυβῶδεις μουσικῇ καὶ ἐνόπλιος χοροῖς ἴδε Λοδεκ. Ἀγλαοφ. 1139· 1155· β) ἐν γέν. ἑκστατικός, ἐνθους· Συναίσταται 111· μπεθυμένος, Ποσειδίπ. ἐν Ἀθην. 9, 377· γ) «ὁ τῆς ποιητικῆς κορ.» = ἐνθουσιασμός Λοκ. ἴσ. συγγρ. 45. [Τὸ ἔκτυμ. «κόρος, κοῦρος» ἡ μάλλον «κόρος», ὡς καὶ Εὐριπίδης «τρίκορυθος» αὐτοὺς ἀποκαλεῖ διὰ τὸν τρικλῆν γυρὸν τῆς περιεφαλαίας τῶν φαεινῶν αὐτῶν τριπλῆς].

Κορύγης, δωρ. ὁ· κήρυξ Ἡσύχ.

Κορύδαλλα, ων, τά· 1) πόλ. τῆς νῆσ. Ῥόδου Ἐκατ. ἐν Στ. Βυζ. κάτ. Κορυδαλλεῖς Στ. Βυζ. 2) Λυκίας (Φασηλίδος) Πτολ. κάτ. Κορυδαλλεῖς, Ἐπιγρ.

Κορύδαλλή ἡ ὁρθότ. κορυδαλλή (Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 9, 398)· ἡ κορυδὸς Σιμωνίδ. ἐν Πλουτ. 39, 91. [α].

Κορυδάλιον, τό· φυτὸν τι Διοσκ. 4, 110.

Κορυδαλλίς, ἴδως, ἡ· τῶ κατωτ. Θεόκρ. 7, 23· περὶ τῆς γρ. ἴδ. Ἀρκάδ. 31, 18· 54, 11.

Κορύδαλλος (κύρος), ὁ· κορυδός, τὸ γνωστὸν ὡς κ. πτηνόν, ἐπινομασθὲν ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ λόφου, κοιν. τσουτσουλιάνος Θεόκρ. 10, 50. Κατὰ Θωμ. Μάγ. ἀντ. ἡ λέξις καὶ ἡ γρ. «κορύδαλος» Ἀριστ. ἴ. Ζ. 9, 25.

Κορυδαλλός (Στράβ. 9, 395), ὁ· 1) δημ. Ἀττικῆς τῇ Ἰπποθωαντίει φυλῇ ἀνήκων, ἐνθα νῦν τὸ ὄρος Σκαρμαγκῆ, ἡ πρὸς τὴν Σαλαμίνα νότιος σιρὰ τοῦ Αἰγάλειου, κάτ. Κορυδαλλεύς, πλ. Κορυδαλλεῖς Στράβ.

Κορυδαλλός, ὁ· ἑλλ. κύρ. ὅν. ἀνδρ. Ἡρ.

Κορυδεύς, εως, ὁ· θυσιόδης τις ἀνὴρ Ἡσύχ.

ἴδ. οὐ καὶ ἡ παροιμ. «Κορυδεῖος εἰδεχέστερος» Ζηνοδ. 4, 59.

Κορύδης, ἡ, δι. γρ. ἀντὶ «κορύδης» Νουμ. μέν. ἐν Ἀθην. 7, 304.

Κορύδης, ὁ κ. ἡ κορυδὸς (κύρος), ἴδε Σχόλ. Ἀριστ. ὄρν. 472· κορυδαλλός Ἀριστ. ὄρν. 303, Θεόκρ. 8, 141 κ. συγν. ἐν Ἀνθ. Ἀριστ. ἴ. Ζ. 6, 1. Περὶ τῶν διαφ. σχημ. τῆς λέξ. πρὸς Λοδεκ. Φρόν. 338.

Κόρυδος, ὁ· α) ἐπὶ τῶν θυσιῶν Φιλοκλέους Ἀριστ. ὄρν. 1295· β) τοῦ παρασίτου Εὐκράτους ἐν τῇ νύξ. καμωδ. Ἀθην. 6, 241. Κορυδών, ὄνος, ὁ· κόρυδος Ἀριστ. ἴ. Ζ. 9, 1.

Κορύδων, ὄνος, ὁ· ποιμὴν τις Θεόκρ. Κόρυζα, ἡς (κῶρη, κύρος), ἡ· α) μύθε, κατάρρους (συνάχι), πάθος περὶ τὴν κεφαλὴν· ἐκ κρυμμάτων γιγνόμενον Ἡσύχ. Ἰπποκρ. κ.

ἀλλ. ἱατρ. «κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεσὸν ὄντα» Λουκ. νεκρ. διὰ λ. 6, 2' 6) ἀναίσθησις, μτρ. ἀπὸ τῆς δυσαισθησίας, ἣν πάσχουσιν αἱ αἰσθήσεις τῆς διαφύσεως· καὶ ἀνοήσις ἐν τῇ ταιαυτῇ ἀδυνατείᾳ, ἐν γέν. βλακία, μωρία Λουκ. 1στ. αὐτῶν 31, εἰρανεδο. Κορυζάς, ἄ, ὁ· «ὁ ἰσχυρῶς κορυζῶν» Μέν. ἐν Σουῖδ. κοιν. μυξιάρης.
Κορυζάω, ἀμτβ. α) πάσχει ὑπὸ κατάρρου, εἰμὶ πληρὴς μύτης· ἢ τιτθῇ κορυζῶντά σε περιωρᾷ καὶ οὐκ ἀπαμύττει δειμένον» Πλάτ. πολ. 1, 343, Ἀριστοτ. προβλ. 1, 16, Λουκ. νεκρ. διὰ λ. 9, 2' 6) μτρ. εἰμὶ νωθῆς, ἡλίθιος, μτγν. «πᾶσαι αἱ πόλεις ἐκορύζων» Πολύβ. 38, 4, 5, (κοιν. γρ. «ἐκορύζον»). Κορυζ-ώδης, 2' κατερροισμένους, κατερροισ-κός Ἰπποκρ.
Κορυθ-άριξ, ἱκος, ὅ, ἡ, (ἡ κορυθαίριξ Θησ. Στ.) κορυθαίολος, ἐν τῇ βαδείματι ἡ τῇ μά-χῃ τὴν κόρυθα αἰσσαν (δυνατὰ νενόσσαν), ὥστε νὰ σείηται ὁ λόφος αὐτῆς· πτολεμιστῆς Ἰλ. χ. 132.
Κορυθ-αίολος (αἰόλλω), 2' τὴν περιεσφα-λαίαν, τὸν λόφον αὐτῆς ταχέως κινεῖν, λο-φοεἰστής, κυματίζοντα λόφον ἔχων, ἐπίθ. Ἑκτορος Ἰλ. 6, 816, «ἔρμος, υ, 38, κυμα-ῖς ἱππολόφων λόφων κορυθαίολα νείκη» = λο-φοκυματίζουσα μάχῃ λοφωτῶν λ' ἔχων. σφο-δρὰ λογομαχία Ἀριστ. βάτρ. 817. Τὸν τόν, τῆς λ' ἐπιθεταῖο Ἀρκέδ 86, ἀλλὰ τινες τῶν ἀρχ. ἔγραψ. «κορυθαίολος».
Κορυθαλλίστριαι, αἱ· «αἱ χορεύουσαι τῇ Κορυθαλλίᾳ (ὀρθότ. Κορυθαίλας θεᾶς) (τῇ Ἀρ-τέμιδι τῶν Σπαρτ.)» Πούχ.
Κορυθαίρις, οἱ· δὴμ. Τεγίας Πaus. 8, 45, 1.
Κορύθιον, τὸ ὄπλκ. τοῦ κόρυς, τὸ μικρὰ πε-ρικεφαλαία, γλωσσ. galeola. [σ].
Κόρυθος (κόρυς), ὁ· εἶδος τροχίλου, ἔσ. κό-ρυθος Πούχ.
Κόρυθος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ οὐχ. Ἡλέ-κτρας, Ἰταλικ. ἥρωος καὶ βασιλ. τῶν Τούσκων (Τυρρηνῶν), ἱδρυτῆς τῆς ἐν Ἰταλ. Κορύθου (Cortona) Virg. Aιν. 2) υἱὸς Ἀλεξάνδρου καὶ Οἰνώνης ἢ Ἑλένης Νικανδρ. 3) Ἰδρυτῆς, ἑ-ρῶμενος Ἡρακλείους, εὐρετῆς τῆς ἀπ' αὐτοῦ ὀνομασεῖσης «κόρυθος» (περικεφαλαίας) Πτολ.
Κόρυθος· ἐν. γέν. τοῦ κόρυς.
Κορύθων, ονος, ὁ· ἀλεκτροῶν Πούχ.
Κορύλας, ου· σατραπείας Παφλαγονίας, γλω-σσ. τῆς μικρ. Ἀσίας πρὸς Ν. τοῦ Πόντου Ξεν.
Κόρυλος, ὁ· θαμνῶδες φυτόν, αὐξανόμενον ἐν τοῖς δάσεσι καὶ ἐπὶ τῶν αἰμασιῶν. Ὁ λ' ἐν διεσώθῃ ἄλλ' ὑπὸ τοῦ Ἡρακλειανῶ ἀνα-γνωρίζεται ὡς ἐλληνική 1, 8, 49, corylus.
Κορυλλίων, ωνος (ἔσφ. γρ.), ὁ· εἶδος πετ-νῶν Πούχ.
Κόρυμβος, τά, ἑτερογ. πλ. τοῦ κόρυμβος, ὁ-περ ἴδε.
Κορυμβός, ἄδος, ἡ· τὸ ἐν τῇ γύρῳ δικτύου σκαίνιον, δι' οὗ συστέλλουσιν αὐτὸ Πούχ.
Κορύμβη, ἡ· κόρυμβος 6) Ἀθῆν. 12, 525.
Κορυμβόθρα, ἡ· κορυμβίας, χιστὸς Διοσκ. 2, 210.
Κορύμβηλος, ἡ· τῷ κατωτ. «στέφος κορυμ-

βήλειο» Νικ. ἐν Ἀθῆν. 15, 683 (5, 18).
Κορυμβίας ου, ὁ· ὁ κορυμβόφορος, ὁ χισ-σός, ὡς ἔχων κορύμβους, τὸν κάπῃν ἐν βο-τρωσιδεῖ ἄνθρωπος Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 18, 6.
Κορυμβο-εἰδήξ, 2' κορυμβώδης Διοσκ.
Κόρυμβος (κόρυς, κορυφή), ὁ, πλ. ἑτερογ. κόρυμβος, τὰ (ὅνπερ ὁ Εὐδ. σχηματίζ. ἀπὸ τοῦ ἐν. τὸ κόρυμβον)· τὸ ἀνώτατον, τὸ ἀκρό-τατόν τινος, ἄκρος, κορυφή, λόφος α) «ἄκρα κόρυμβος νηῶν» = τὰ καμπύλα ἄκρα τῆς πρύ-μνης, «ἄκροστολία, ἄφλαστα» (Σχολ.), τὸ λεγόμενον κάτοπτρον, πρόσωπον τῶν πλοί-ων, κεκοσμημένον διαφόροις ποικίλμασι, πρὸλ. κορώνη, Ἰλ. ι, 241, Διοσκ. Πέρσ. 403· «πυρ-μαῖοιςι θεαίτ. Σχολ. 2 (10, 16)· «ἄφλα-στοιο κόρυμβος» Ἀπολ. Ρ. 2, 601· «ἄφλα-στα καὶ κόρυμβος» Λυκόφρ. 295· ὁδ. κορυφή ὄρους Διοσκ. Πέρσ. 650, Ἰρ. 7, 218· 6) «κρω-νύλος, λοφίσκος, τὸν ὅποιον ἐσχημάτιζον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πλέκοντες τὰς τρίχας καὶ ἑλικο-ειδῶς περιτυλίσσοντες ἐπὶ τῆς κορυφῆς, πρὸς κολλῶντες δὲ βελόνῃ, ἴδ. αἱ παρθέναι, πρὸλ. Θουκ. 1, 6· κορύμβη Ἡρακλ. Ποντ. ἐν Ἀθῶν. 12, 512· γ) ὁ βοτρωεῖδης λοφίσκος τοῦ ἄν-θους, ὁ βότρυς τοῦ ἄνθους, ὁ ἀνθηφόρος βότρ-υς τοῦ Μίσχ. 3, 4, 18. τοῦ χισσοῦ Στράτ. 7 (12, 8), Πλουτ. συμπ. 3, 2, 1, vertex.
Κορυμβο-φόρος, 2' κορύμβους φέρων, ἔ-χων Νου. Δ. 21, 53· «κιτὸς Λόγγ. 2, 26.
Κορυμβόω· πρὶν τι κόρυμβον, σχηματίζω ὡς κόρυμβον (λοφίσκον τριχῶν)· παθ. «κο-ρυμβωμένη κόμη χρυσῷ σερόφω» = κόμη πεπλεγμένη καὶ περιτυλιγμένη ἐπὶ τῆς κο-ρυφῆς εἰς σχῆμα κορύμβου, Νικολ. Δαμ. 51.
Κορυμβ-ώδης, 2' κορύμβω, βότρυι ἄνθους ὁμοῖος Διοσκ.
Κορύνα, ης, ἡ· πόλ. τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Ἐρυθραίας Χερσονήσου Μελέαγρ. Ἀπὸ ταύτης ὀνομάζεται καὶ τὸ «Κορυναῖον» ἄκρωτ. Πλιν.
Κορύναω (κορύνη 2)· βλαστάνω κορυνοειδῆς βλαστοὺς ἢ κάλυκας ἄνθους Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4, 12, 2.
Κορύνη (κόρυς), ἡ· α) ῥόπαλον, οὗ τὸ ἄνω ἄκρον χανδρότερον, ἴδ. πολέμικ. ῥόπαλ. - σι-θηρίη = σιθηρόδετος ἢ σιθηρᾶ Ἰλ. η, 141, Εὐρ. ἀποσπ. 715, Ἰρ. 1, 59, Ἀριστοτ. πο-λιτ. 5, 10· ποιμενική ῥάβδος Θιόφρ. 7, 18· 6) ἐπὶ τῶν οὐτ. ὁ κορυνοειδὴς βλαστός, ἡ κά-λυξ τοῦ ἄνθους Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 5, 1, ἐν γέν. βλαστός· κλάδος αὐτόθ. γ) = πόσις Λύτο-μίδ. 3 (5, 129)· τοῦ ὄνου Νικ. ἀλ. 409 (τὸ σ π. Εὐρ. κ. Νικ.), clava.
Κορύνησις, εως, ἡ· βλάστησις κορυνοειδῶς βλαστοῦ ἢ κάλυκος ἄνθους Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 5, 1· «σπερματικὴ Φανί. ἐν Ἀθῶν. 2, 61.
Κορύνητης, ου, ὁ· κορυνομάρχος, κορυνη-φόρος (Πούχ.), ὁ κορύνη, ῥοπάλι μαχόμε-νος, στρατιώτης πολέμικῃ ῥοπάλῳ ὥπλι-σμένος Ἰλ. η, 138.
Κορυνήτης, ου, ὁ· 1) ἐκῶν, Ἀρχιθόου Ἰλ. 2) Περιφύτου Ἀπολδ. 3) ληστής τις Δ. Σικ. Κορύνη-φόρος· 2' α) κορύνην, ῥόπαλον φέ-ρων ὄψα. «οἱ κορυνηφόροι», οἱ ῥοπαλοφόροι σωματοφύλακες τοῦ Παισιστράτου Ἰρ. 1, 59,

Πλουτ. Σόλ. 30, Δ. Λαέρ. 1, 66' ἐπιθ. Πριά-
που, Ἐπιγρ. 6) Ἐν Σικυνῶνι οἱ ἀγρόται οἱ ἀπα-
τελοῦντες τὴν μεσαίαν τάξιν μεταξὺ ἑλευθέ-
ριων καὶ δούλων Πολυδ. 3, 83' πρὸς, κατα-
ναχοφόροι.

Κορυνιάω· κορυνιάω, ὅδε τὸ κατωτέρω.

Κορυνιῶτες, εσσα, ἐν' οὐσίαις κορύνη, κο-
ρυνώδης, βοκαλοειδής, δζώτης (Πούγ.)· «κο-
ρυνιῶντα πέτηλα» = βαδιδώδη καὶ δι' εὐκαρ-
πίαν εὐοχη (Σχόλ.) Πισ. ἀσπ. 286, ἐνθ' ἄλλ.
ἀναγινώσκ. «κορυνιῶντα» ὡς ἀπὸ τοῦ «κο-
ρυνώω = κορυνιάω, κορυνίω».

Κορυνο-μάχος, ὁ κορυνήτης Πούγ. παρ'
ῶ «κορυνιῆτης».

Κορυνο-φύρος, 2' κορυνηφύρος Σχόλ. Ἄρ-
ιστε, ἱππ. 270.

Κορυνο-ώδης, 2' κορυνιῶεις Θευφρ. 1. Φ. 3,
17, 3.

Κορυπτίλος, ὁ κερατοκυπητής, ὁ κυπιδὼν
μὲ τὰ κέρατα Θεόκρ. 5, 147, δι. γρ. «κορύπτιλος».

Κορύπτω (κόρυς)· κυρίσσω, κυπιδὼν μὲ τὴν
κεφαλὴν, τὰ κέρατα Θεόκρ. 3, 5, Λουκ. Ζ.
Ἰσαγ. 31.

Κόρυς, ὄθος, αἶψ. κόρυθα κ. κόρυς (κάρ, κάρ-
ρα), ἢ· κόρυδος (ἀρχ. λεξ.)· περικεφαλαία ἐκ
μετάλλου καὶ διάφορος τῆς ἐκ δέρματος «κυ-
ρις», ὁθ. π. Ὀρμ. συγν. «χαλκήρης, χαλκο-
δάσσεια» κτλ. Ἰλ. ο, 535· ἄλλ' οὐχ ἦντον ἡ
τοῦ Ἀγαμέμνονος ὀνομάζεται «κυνέη κ. κό-
ρυς», μ. 184· «σὺν ὁ ἱπποκόμοιοι κορύβεσσιν»
Σαρ. Ἀντ. 116· μτρ. κεφαλή, «ἀριγένην
ὕπὸ κόρυθ' ἀπαλότηρι βάλλει» Εὐρ. Βάκχ.
1184· «κόρυνα» ἀπαντᾷ Ἰλ. ν, 131, Λουκ.
θε. διὰ λ. 20, 10, galea.

Κύρυς, ὄθος, ὁ ποτ. Ἀραβίας Ἡρ.

Κορύσσω (ἐνερ. μόν. ἐν. κ. παρτα.)· ὀπλίζω
τινὰ κόρυθι, ἐν γέν. ὀπλίζω, καθοπλίζω, ἐτοι-
μάζω, παρορμίζω εἰς πόλεμον, «κορύσσουσα κλύ-
ων ἄνδρων» Πισ. ἀσπ. 148· —μάχην, 198·
«πόλεμον κορύσσων» Ἰλ. 6, 278· «ἀλκὰς κορύσ-
σονται»· παρασκευάζοντα ἀγῶνας, μάχας Εὐρ.
Ἦρ. 933· μτρ. —ἔργον Πινδ. 1. 7, 54· δι-
ευθεῖται τι, παρασκευάζω, «βίαν κορυσάμεν
ὀρθοπούλοις μηχαναῖς» = τὴν ζωὴν παρα-
σκευάζειν, εξασφαλίζειν (ἀπὸ τῆς δυστοχίας)
διὰ συντετῶν μέσων, Ὀ. 8, 78. Μέσ. συγν.
ἀ-ρ. ἐκορυσάμην, ὀπλίζομαι τι, παρα-
σκευάζομαι· κορυσάμενος Ἰλ. τ, 397 (ἀλλὰ
«δίκην ἀλεκτρούνοιο κορύσσομαι» Ἀθην. 3,
127)· π. παρ. μετγ. κεκορυβμένος = ἐξωπλι-
σμένος, παρεσκευασμένος, παρτα. «τοὶ δὲ
κορυσάσθησαν» Ἰλ. 8, 274· «Ἀ'ας δὲ κορύσ-
σαςτο νῆροισι χαλκῶ», η, 206, κ. συγν. «χαλ-
κῶ κεκορυβμένους», (σπαν. ἐν Ὀδ.) ὠτ. Εὐρ.
Ἀνδρ. 279· καὶ ἐπὶ αἰε οἶον· ἐπὶ τῆς οἰκ.
τοῦ ἀμειννυμει, «χρυσεῶν ὀπλων κεκορυ-
βένους ἐνδύτα» 1. Α. 1073. Ἐν γέν. οἰδαίνω
(φουσκῶν) τι, ὑφῶ· «κόρυσσε (ὁ Ἀρταμῆς)
δὲ κῆμα βύσσ' ὑφῶς ἀειράμενης» Ἰλ. φ, 306
ἀθ. παθ. κ. αὐτόπ. οἰδαίνονται (φουσκῶν-
νται), ὑφῶμαι, ἐπὶ τῶν κυμ. 8, 424, Ἀπολ.
Ρ. 2, 70 κ. μετγ. «γείμαρρε, τί δὴ τόσον
κορύσσει» Ἀντιφ. 31 (9, 277) ὅδε κορυστός.
Κορυστής, αἰ, ὁ ὅς κόρυθι ὠπλισμένος, καθ-

ὠπλισμένος, ἐν γέν. ὁ ἐξωπλισμένος, μαχῆ-
της· ἀνὴρ Ἰλ. π, 603 κ. συγν. Πρὸς. ἱππ.
κορυστής, χαλκοκορυστής, ἀγῶνισ.

Κορυστός (ἐσφ. «κορυτός» π. Πούγ.). (2ο·
ρύσσω), 3' σωρευτός, σσωρευμένος, ὡς
μέτρ. σιτηρ. «ἐπίμετος» = κατὰ μέτρον, ὡς
ἐν εἶδει σωροῦ νὰ ὑπερέλξη τοῦ μέτρου τὸ ἔμ-
περιεχόμενον, ἀντιθ. τῷ «ψηχτός, μέσος»·
«παρμένος ἀνωθεν μὲ τὴν χειρὰ, ἰσχυρῶς»
ἀκριδῶς, Ἐπιγρ. 123, cumulatus.

Κορύπτιλος, ὁ ὅδε κορυπτίλος.

Κορυφαίον· γεννής, 2' ἐπιθ. Ἀθηνᾶς, γεννηθεῖ-
σης ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς Πλουτ. ἡθ. 381.

Κορυφαία (κορυφή), ἡ· τὸ ἄνω μέρος τοῦ
χαλινου, ὅπερ συνέχει αὐτὸν καὶ ἀφ' οὗ λαμ-
βάνουσιν αὐτὸν καὶ εἰσάγουσιν εἰς τὸ στήθε-
τος ἵψου· «περὶ τὰ ὦτα» Σεν. π. ἱππ. 3,
2' πρὸς. Πολυδ. 1, 147 κ. τὴν λεξ. κορυ-
φαῖος.

Κορυφαῖνα, ης, ἡ· ἱχθύς τις, ἄλλ. «ἱππουροί»
Δωριῶν ἐν Ἀθην. 7, 304.

Κορυφαῖον, τὸ ὁ ἄνω γῆρος στατοῦ κυνῆ-
ρετικ. δικτύου Σεν. κυν. 10, 2, Πολυδ. 5,
31· κυρ. οὐδ. τοῦ κορυφαῖος.

Κορυφαῖον (Κόρυφον Πaus.), τὸ ὄρος τῆς
ἐν Ἀργολίδι Ἐπιδάουρου, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ
ὀπίου ἦν ἱερὸν τῆς ἑπαινύμ. «Κορυφαίας Ἀρ-
τέμιδος» Στ. Βυζ. κατ. Κορυφαῖος.

Κορυφαῖος (κορυφή), 3' ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου
μέρους, τῆς κορυφῆς καθήμενος, προϊστάμε-
νος. Ὀδ. ὁ κορυφαῖος = ὁ ἀνώτατος, ὁ προϊ-
στάς, ἀρχηγός Ἡρ. 3, 82, Πλάτ. Θιαίτ.
173· κόμματος ἀρχηγ. οἱ ἀρχηγ. τῶν κορυ-
φαίων. 28, 4, 6 κ. ἄλλ. μετγ. αἰεῖναις ἀρχ-
ματίξ. κ. ὑπερθ. οἶον, «περικατητικῶν ὁ κο-
ρυφαῖός τε» Πλουτ. ἡθ. 1115, «ὅπερ παρ'
ἠδῶν ἐν τῷ «τῶν φίλων ὁ κορυφαῖός τε»
ψέγει ὁ Λουκ. σολοικ. 5. Ἰδ. χορηγός, ὁδῆ-
γός χοροῦ, ὁ πρῶτος τοῦ χοροῦ ἄδων καὶ ἐν-
διδοὺς τὸ μέλος, ὁ λέγων ἐκ προσώπου αὐ-
τοῦ, προσηχηστής (πρωτοχορευτής) Ἀριστοτ.
πολιτ. 3, 4, Ποσειδών. ἐν Ἀθην. 4, 152
κατὰ διαστολὴν τοῦ «χορηγός» (ὁ χορηγὼν
ἐν ὀνόματι τῆς φυλῆς του τὰ ἔξοδα τοῦ χο-
ροῦ) καὶ «χορηγός» = ὁ πρωτοστάτης χοροῦ
Δημ. 21, 60.

Κορυφαῖος, ὁ ἐπών. Διὸς κατὰ παράφρ.
τοῦ λατ. Jupiter capitolinus = Ζεὺς Καπετω-
λῖος, καὶ Ἀρτέμιδος (ὅδε Κορυφαῖον) Πaus.

Κορυφαντής, ἴδος, ἡ· κωμῖδιον τῶν Μυτι-
ληναίων ἐπὶ τῆς Ἀλολικ. παραλίας Στράβ.
Κορυφαλός (ἐσφ. π. Σουῖδ.), ὁ· κορύδαλος.
Κορυφάς, ἄδος, ἡ· ὁ γῆρος τοῦ ὀμφαλοῦ Ἰα-
λην. λεξ. Ἰπποκρ. 504.

Κορυφάσιον, τὸ ἀκρωτ. παρὰ τὴν Πύλον
τῆς Μεσσηνίας μεθ' ὅρων. ὄχρωες πόλεις, «ὄν
Παλαιὸς Ναξαρτιον. κατ. Κορυφασίους κ. Κο-
ρυφάσιον» Στ. Βυζ. ὁθ. «Κορυφασία Ἀρτε-
μις» ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἱεροῦ Πaus. 4, 36, 1.
Κορυφαστήρ, ἦρος, ὁ, δι. γρ. τοῦ «κορυ-
φαστήρ».

Κορυφή (πρὸς. κόρυς), δωρ.· φα, ἡ· κορυ. ἡ
τῆς κεφαλῆς κορυφή, «τὸ ἐν μέσῳ, καὶ ὁ δὲ
μάστιγα εἰλοῦνται αἱ τρίχες» (Ρούφ. 47),

δ πόλος, τὸ κέντρον τοῦ κρανίου, ἑλλ. «με-
σάκρανον, τὸ ἔγκοilon τοῦ κρανίου» (Πολυδ.
2, 39), κοιν. κορυφή, χωρίστρα, ἱατρ. τὸ ἀ-
νώτατον ἄκρον τῆς κεφ. τὸ μεταξὺ «βρέχ-
ματος καὶ νινίου» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 7.
«κορυφάν πατ' ἄκραν» Πινδ. Ὀ. 7, 36. ἑπ-
που, «ἄκρην καὶ κορυφὴν, ὅθι τε πρῶται ἐπὶ-
χει ἐπ' αὐτῶν κρανίῳ ἐμπεφάσαι» Ἰλ. θ, 83,
πρβλ. Ξεν. π. ἑπ. 1, 11. ἀνθρώπου Ὀμ.
ἑμν. Ἀπόλλ. 309, Ἦρ. 4, 187. ὄρους, «οὐρούς
ἐκ κορυφῆς» Ἰλ. δ, 456. «Ἀτνας μελάμφυλ-
λοι» Πινδ. Π. 1, 27. Παρνησιᾶδες Εὐρ. Ἰων
86, Ἀριστ. νεφ. 271 κ. πεζ. Ἦρ. 8, 37,
Θουκ. 2, 99. «ἀπὸ τῆς κορυφῆς ἐς τὴν βᾶ-
σιν» Τιμ. Λοκρ. 98. γυναικ. Πολυδ. 1, 26,
16. τριγώνου (μαθημ.), 2, 14, 8. τὰ ἄκρα
τῶν δακτύλων Πολυδ. 2, 146. μέρος ὅσπου =
κόκκυς τρητός, 2, 183. Ἐν γέν. τὸ ὑπαιόν Ε-
ξοχον, τέλειον. ἀέθλων (συγν.) Πινδ. Ὀ. 2,
11. «πάγχρυσος κτεάνων», 7, 4. «ὁ καιρὸς ὁ-
μοίως πάντως ἔχει κορυφάν» = ὁ καιρὸς φέρει
τὸ τέλειον ἐν παντί Π. θ, 82. ἀρετῶν Ν. 1,
34. ἡ ὑπερτάτη ἀρχή, ἐξουσία, «κορυφῇ Διὸς
εἰ κρανίῳ πρᾶγμα τέλειον» Αἰσχ. ἀποστ.
86. τὸ κύρ. θέμα, ἡ κυρ. ἀπόσεις, τὸ καὶ
αὐτό, «ἐρχομαι γὰρ ἐπὶ τὴν κορυφ. τῶν ἐλ-
ρηκα» Πλάτ. Κρατ. 415, πρβλ. Πινδ. Ὀ.
7, 68. «τὴν κορυφ. ἐπιτιθέναι» = τὴν κορω-
νίδα, τὸν κορυφῶνα, τὸ τέλος, πέραις (τε-
λειώνει τι) Πλάτ. ἡθ. 975, verlex.

Κορυφή, ἡ 1) ὄρος παρὰ τὴν Σμύρνην Πaus.
2) ἑταρ. ὄν. τῆς Αἰδούης, ἴδε Αἰδούη Στ. Βυζ.
Κορυφὴν δὲ ἔπειρ. πρὸς τὴν κορυφ. Ὀρφ. λιθ.
112.

Κορυφιστήρι, ἥρος, ὁ 1) κορυφαία χαλινὸς
Πού. 2) = κορυφαῖον Πολυδ. 5, 31.

Κορυφιστής, ὁ 1) τῶ ἀνωτ. 2) γυναικεῖον
κοσμημα τῆς κεφαλῆς, «τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν
χρυσόν» Πούχ.

Κύρφυος (κ. κύρφυος), ὁ μικρὸν πτηνὸν κ.
κύρφυος γυναικεῖος Πούχ.

Κορυφώω ποιῶ τὴν κορυφὴν, σχηματίζω, εἰς
κορυφ. ὅθ. ἐπισωρεύω Γεωπ. 5, 26, 9. ἐπι-
τιθεμί Πλουτ. Περικλ. 13 ὕψω τι, φέρω εἰς
εἰς τὸ ἄνωτ. ὕψος, ὅθ. τελειοποιῶ Παθ. αὐ-
τοπαθ. σχηματίζομαι εἰς κορυφὴν, ὑψοῦμαι
εἰς τὸ ἄνωτ. σημειοτ. τοῦ ὕψους «κύμα κο-
ρυφούται» Ἰλ. δ, 426. «κορυφούμενος σά-
λος θαλάσσης, πόθου» Ἀριστ. αἰν. 1, 10. μωφ.
«τὸ ἔσχατον κορυφούται βασιλεύειν» = οἱ βα-
σιλ. ἀπολαύουσι τῆς ὑπερτάτ. εὐδαιμονίας
καὶ θανάτῳ Πινδ. Ὀ. 1, 113. ἐπὶ ἀριθμ.
συγκριτικῶν, συμποσθεμαί, προστιθεμαι
εἰς ἐν τι ὅλον, κεφάλαιον, «κορυφούμενος εἰς
ἐν ἀριθμὸς» Ἀλκ. Μεσσ. 21 (7, 429). ἐπὶ πυ-
ραμίδ. ἀπολήγει εἰς κορυφὴν, μονάδ' ἀποτε-
λοῦσαν «ἐάν δέ τις πυραμίδ' ἐπὶ μονάδα
κορυφώται, ἀλλ' ἐπὶ τὸν παρ' αὐτῇ γνῶμονα,
κύλινδρος καλεῖται» Πάμψ. ἐν Νικομ. 136.

Κορυφώω, ὅς, ἡ ἀκρωτ. Κερκυρας Νικήτ.

Κορυφώωδης, 2) κορυφῆς δίκην ὕψοῦμενος
= φάσμα Ἰπποκρ.

Κορυφώμα, τό κορυφή, ἄκρα μετγν.

Κορυφώσας, ὡς, ἡ συγκεφαλαιώσας, πρῶσ-

θεσις ἀριθμῶν εἰς τι ὅλον, κεφάλαιον Νικομ.
ἀριθμ. 2, 126.

Κορυφίνιον (Corfinium), τό πόλ. τῶν Πελι-
γνῶν ἐν τῇ Σαυνίτιδι χώρᾳ Δ. Σικ., νῦν,
Πεντινία.

Κόρυχαρος, ὁ κύρκορος, ὅπερ ἴδε.

Κορώνεια, ἡ πόλ. Βοιωτίας παρὰ τὴν Δ.
πλευρὰν τῆς Κοιπαίδος, νῦν Καμάρι ἢ Διμί-
νια, ἀξιοσημειώμενος α) διὰ τὴν κατὰ τῶν
Ἀθηναίων νίκην τῶν Βοιωτῶν 446 π. Χ. β)
διὰ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν κατὰ τῶν συμμάχων
Βοιωτῶν, Ἀθηναίων, Ἀργείων κτλ. 394 π.
Χ. κατ. Κορωνεύς, Κορωναῖοι, Κορώνειος,
Κορωνεῖατος ἡ χώρα αὐτ. «ἡ Κορωνεακὴ»
Στράβ.

Κορωνάτας, ὁ ἀμπελίου ἢ συκῆς εἶδος Ἠ-
συχ. ἴδε κορώνεως.

Κορων-εκάδῃ, ἡ κορουνεκάδῃ, παμπά-
λαιον γραβίδιον ὡς ἡ Ἐκάδῃ, δευτέρα Ἐκάδ.
ἡ ὅποια ἔζησεν ὡς λέγουσι, τὰ ἔτη τῆς κορω-
νῆς, ἦτοι 900, [ἄ].

Κορωνεύς, ὡς βασιλ. τῆς Κορωνίδος Ὀσίθ.

Κορώνεως, ὡ (ἐνν. «συκῆ»), ἡ εἶδος συκῆς,
ἀπὸ τοῦ κορωνόχρου αὐτῆς χρώματος, φαῖα
συκὴ Ἀριστ. εἰρ. 611. ἱσχάς Πολυδ. 6, 81.
σταφυλὴ δ, 82. πρβλ. κορωνάτος κ. τὴν δι.
γρ. τῶν χειρογρ. «κορώναιον» π. Ἀριστ.

Κορώνη (πρβλ. κορωνός, κορωνίς), ἡ 1) τὸ
γνωστ. φαῖον πτηνόν, ἀνομασθὲν οὕτως ἀπὸ
τοῦ καμπύλου βάρους του, κοιν. κορυφῶνα,
ἀλλὰ π. Ὀμ. θαλάσσιον πτηνόν, θαλασσίον
κορώνη Ὀδ. μ, 418. ἐνθάτιαι, ε, 66, Δίλ.
Ἰ. Ζ. 15, 23. ἡ κυρ. κορώνη «λακέρουα»
Πς. ἔρ. 745, Ἀρχίλ. 13, 594. ἰδόμενον δ'
ὅτι ἦτο μακρόβιος, ὅθ. ἐπὶ παμπάλαιον ἀν-
θρώπ. ἡ παροιμ. «ὅπερ τὰς κορώνας βεβίω-
κώς» Πολυδ. 2, 16. ὡς, «κορώνη τὸν σαρ-
πίον» («ἐπὶ τῶν δυσχερεῖσι καὶ βλαβεραῖς ἐπι-
χειρούντων» Ζηνοδ. δ, 57). 2) πᾶν καμπύλον,
λυγιστόν α) κρίκος θύρας, δι' αὐτῇ ἐπι-
σπᾶται. «θύρην δ' ἐπέρσαι κορώνην ἀργυρεῖν»
Ὀδ. α, 441 κ. συχν. κ. μετγν. ἔτι = κόραξ.
6) τὸ κρίκου δίκην ἐφηρμοσμένον μεταλλικόν
καμπύλον ἄκρον τοῦ τόξου, εἰς ὃ ἦτο δεξι-
μένη ἡ νευρά, «τὸ ἄκρον τοῦ τόξου, εἰς ὃ ἡ
νευρά δέδεσται» (Σχολ.), ὥστε ἐκπερὶ τῆς νῆ-
τανύσης καὶ προσαρμόσης, πρῶτον τὴν νευρὰν
καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον (ὅπερ ἀπῆγει οὐχὶ μι-
κρὰν δύναμιν Ἰλ. δ, 113) καὶ ἔπειτα γὰρ ἐντείνῃ
τὸ βέλος καὶ τοξότης Ἰλ. δ, 111. πρβλ. Ὀδ.
φ, 165 γ. «τὸ τῆς πρύμνης ἐπικαμπεῖς» (Σχολ.)
τὸ καμπύλον μέρος τῆς πρύμνης πλοίου καὶ
τὸ ἐπ' αὐτοῦ κοσμήματα Ἀρατ. 345. πρβλ.
κορωνίς δ) «τὸ ἐπικαμμένον τοῦ ῥυμοῦ»
(Πούχ.), τὸ καμπύλον ἢ εἰς κόμην ἀπολη-
γόν ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ τοῦ ἀρτέριου, εἰς ὃ ἔδε-
νον τὸν ζυγὸν διὰ τοῦ ζευγλοσίου, «τὸ τέ-
λος τοῦ ἱστοβάτους, τὸ μετὰ τὸν ζυγόν» Πο-
λυδ. 1, 252. ε) εἶδος στεφάνου, στέφανος
Πούχ. ζ) τὸ ἄκρον τοῦ πῆχους Ἰπποκρ. 794.
χ) μετγ. (ἀπὸ τοῦ «ἐπέθηκε κορώνην» Ἰλ. δ,
111) «κορώνην ἐπιτιθεμί τι» = τελειώνω τι
= τὴν βίωσιν Λουκ. Περικλ. 33, μετγν. ἴδε κο-
ρωνίς, cornix.

Κορώνη, ἡ· 1) α) θυγ. Ἀπόλλωνος, ἥν ἐπεκαλούμεν ἐν γάμοις. Αἰλ. καὶ ἐν ὀνόματι τῆς ὑποίας ἐπῆντο οἱ «κορωνισταί» ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας «κορώνην» καὶ ᾄδοντες τὰ «κορωνίσματα» Ἀθῆν. 6) ὄν. Χαριωνίδων Πλούτ. 2) πόλ. τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τῆς Δ. παραλίας τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, Στράβ. καὶ νῦν Κορώνη πᾶς. Κορωνεύς, Κορωνιαῖος, Κορωνάιος Στ. Βυζ. καὶ Κορωναῖος Στράβ.

Κορωνιάω (κορώνη)· 1) σχηματίζω κορώνην, κυρτοῦμαι· «κορωνιόωντα πέτληα» = ἐπικαμπή γεννήματα, ἐπικαμπεῖς στάξεις (Σχολ.). Ἰα. ἀποσ. 289, δι. γρ. τοῦ «κορωνιόωντα» ἢ «κορωνιόωντα»· ἴδε κορωνιεύς· 2) «γαυριόω», ἐπὶ ζῷ. ἔχω κεκυρτωμένον τὸν τράχηλον, ὀρθῶν, ὑπερήφανον στάσει, ὅπερ γαυρηστικ. τοῦ θυμωοῦς ταύρου, ἔππου, ἀργ. λεξ. «ὁ πῶλος κορωνιὸν ἔστηκε» Φίλπ. 50 (9, 777)· μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. καμαρώνω Πολύδ. 27, 13, 6.

Κορωνιεύς, ὢν, αἰ· παρ' Αἰολ. αἱ παρθέναι αἰ ἐν Ὀρχομένῳ τῇ Μενίπῃ καὶ Μητιόχῃ ἰλαστήριον θυσίαν ἐτήσιως προσφέρουσαι· Ἀντ. Αἰδ. «αἱ δὲ ταυτὸν πράττοντες νεανίαι «Κορωναίαι» Ὀβιδ.

Κορωνιότης, ου, δ· ἐπὶ θ. Ἀπόλλωνος Ὀβιδ. Κορωνιόης, ἑως, ὅ· νεοσσός κορωνίης, κοιν. μικρὸ κουρουνάκι Κρατίν. ἐν Β. Ἀν. 105, 23. Κορωνίζω· ἀγείρω τῇ κορώνῃ = συνάξω λεπτὰ μὲ τῇ κορώνῃ, ἔχω ἀνὰ χεῖρας κορώνην καὶ ᾄδω «κορωνίσματα», ἐπαιτικὰ ᾄσματα, ὡς νῦν «παίζω, τραγουῶ τὴν χελιδόνα, ψάλλω τὰ χριστοῦ γέννα» κτλ. πρβλ. Ἀθῆν. δ, 359 κ. ἀγείρω.

Κορώνιον, τό· φυτὸν τι Διοσκ. 4, 154.

Κορώνιος (κορωνός), 2· καμπύλος, κυρτός, καμπυλόπερος «μενωσιδὲ ἔχων κέρατα βοῦς» Ἡσυχ.

Κορωνίς, ἰδος, αἰτ. ἰδα (κορωνός), ἡ· 1) καμπύλος, ἡ, α) π. Ὀμ. ἐπὶ θ. τῶν νηῶν, «κορωνιόες» = καμπυλόπρυμνοι (ἀργ. λεξ.). «οἵ καδ' ἦμεν αὖν νηυσὶ κορωνίοι» Ἰλ. α, 170· 6) ἐλικοειδῆ, καμπύλα κέρατα ἔχων, -ουσα, ἐπὶ βοῦς, Θεόφρ. 25, 151 (= «βοῦς κορωνός» Ἀρχιλ. ἀποσπ. 36, 475 Βεργκ.)· 2) οὖς, πᾶν τὸ καμπύλον, λυγιστόν, ἰδ. α) συνεστραμμένη, συμπεπλεγμένη μοσχονδυλιά, ποικιλία τι εἴς ἐλικοειδῶν γραμμῶν, ὅπερ ὁ συγγραφεὺς ἡ δ' ἀντιγραφ. ἐν τῷ τέλει βιβλίου ἡ κεφαλ. προσήκτε, «τὸ ἐπιτιθέμενον ἐν τῷ τέλει τῶν βιβλίων» Μ. Ἐτ. 530, 40 ὅθ' ἐν γέν. ἐπίλογος, τέλος, «αὐτὴν ἀλλὰ τάχιστα κορωνίδα γράψατε, Μοῦσαι» Φιλώδ. 14 (11, 14), ὅστις βιβλίῳ προσομοιοῖ τὴν ζωὴν «ἔχει κορωνίδος» = μέλῃς τέλους Πλάτ. Σιόκ. ἑναυτ. 14· «ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ὅλη μέχοι τῆς κορωνίδος» ἡθ. 334. Ὀβ. μτφ. τὸ ἐκρότατον, ὥκατον, ἔξοχον τινος πράγματις (πρβλ. κορυφή, κολοφών)· «τὴν κορωνίδα τῶν ἀγαθῶν» Ἠλιδ. 10, 39· «κορωνίδα ἐπιτίθημι» = κορώνω, ἀποτελεῖω τι Λουκ. ἱστ. συγγρ. 26· «ἡ τῶν ποιητῶν κορωνίς» = ὁ κορυφαῖος, τὸ ἀγλάσμα, ὡς ὁ ἀνὼν. π. προγυμν. Βαλτ. 605 ἀποκαλεῖ τὴν Ὀμ. 6) σιφάνος· ὡς τὸ κορώνω

νίδας οὐλάς» = ἐκ τῶν ἡν πεπλεγμένους σιφάνους· Στρεσίχ. ἐν Ἀθῆν. 3, 81 κ. μτγν. 7) γραμ. τὸ ὅμοιον τῷ ψιφῷ πνεύματι σημειῖον τῆς κρᾶς. οἶον, ταυμόν = τὸ ἔμῃον κτλ. 8) κόσμημα κιονοκράνου, μτγν. inPloxiu, corolla. Κορωνίς, ἰδος, ἡ· 1) θυγ. Κορωνεύς, μεταμορφωθείσα ὡς Ἀθηνᾶς εἰς Κορώνην Ὀβιδ. 2) θυγ. τοῦ Θεσσαλοῦ Φλεγέου καὶ μήτ. Ἀσκληπιοῦ Ὀμ. ὕμν. 3) μία τῶν Ὑάδων Ὑγν. 4) Δοδωναία νύμφη, τροφὸς τοῦ Βάκχου Δ. Σιλ. Κορωνίσμα, ατος, τό· ἄσμα τῆς κορώνης (τραγουδῆ τῆς κουρούνας), ἐπαιτικὸν ἄσμη ὅπερ ἦδον περιφερόμενοι ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν οἱ κορωνισταί Ἡσυχ. ἴδε κορωνίζω.

Κορωνιατής, ου, δ· 1) ὁ μετὰ κορώνῃ περιφερόμενος ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν καὶ ᾄδων ἐπὶ ταύτῃ ἐπαιτικὰ ᾄσματα, «οἱ τῇ κορώνῃ ἀγείροντες» Ἀθῆν. 8, 360· 2) κατὰ τὴν διὰ τῶν Κυμαίων «κορωνιστά» ὀνομαζόμενον οἱ κορώντες ἡλικας, ἀπὸ τῆς κόμης, ὡς εἰκα· Πλάτ. ἡθ. 261.

Κορωνίτης, ου, δ· ἔσφ. γρ. τοῦ κορωνίης· ἴδε Κορωνίς.

Κορωνο-βόλος, 2· κορώνας βάλλον, τὸ ξύων· οὖς. «τὸ κορωνοβόλον», ὄργαν. τὸ σφενδόνη, δι' ἧς ἐβάλλον κορώνας καὶ ἄλλ. πτηνὰ, Ἐπιγρ. ἀδ. 667 (7, 654).

Κορωνόν, τό· κορώνη 5) ἴδε κορωνός.

Κορωνο-πόδιον, τό· ὄπακ. τοῦ κορωνόπου, βοτάνη τις, μτγν.

Κορωνο-ποδο-εἰδής (κορωνοποδῶδης, Πασσάβ.), 2· ὅμοιος τῷ κορωνόπου, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κορωνόπου· Θεοφρ. ἱ. Φ. 1, 10, 5. Κορωνό-πους, ποδός, ὁ· πούς τῆς κορώνης, βοτάνη τις Θεοφρ. ἱ. Φ. 7, 8, 3.

Κορωνός (κορωνή), 3· καμπύλος, λυγιστός, ἐλικοειδής, ἐλῆξ· βοῦς Ἀργιλῶ. ἀποσπ. 8, ἀλλὰ κατὰ τὸ Μ. Ἐτ. «ὁψαύχην, γαυριόων», 530, 28· οὖς. «τὸ κορωνόν» = κορώνη ἱπποκρ. 707· πρβλ. κορωνιάω, κορωνῶν, κορωνίζω. Κόρωνος (Κορωνός Πτολ. ἴδε περὶ τοῦ τόν. Ἀρκάδ. 66, 9)· 1) υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ χρυσόθρης, πατ. Κόρακος καὶ Ἀμφιδότος καὶ βασιλ. Σικυνίως Πaus. 2) υἱὸς Θεοράνδρου καὶ Ἰδρυτῆς Κορινθίας Paus. 3) πατ. Καίνως καὶ Λεοντίως Ἀπολδ. 4) υἱὸς Καίνως, βασιλ. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Λακιδῶν Ἰλ. καὶ ἄλλων Ἑλλ. ἀνθρ. ὄν. 5) ἐπὶ νομισμάτων Περγᾶμου καὶ Σμύρνης Μιον. 6) μεθόμια ὄρη τῆς Ἰρκανίας, Μηδίας καὶ Παρθικῆς Πτολ. τὰ νῦν Δεμαδέντ καὶ ἡ Α. ράχης Καρέν.

Κόσα, ἡς, ἡ· πόλ. Ἀκσιτανίας (χωρὰς τῆς Γαλλίας), ἡ νῦν Caussade, ἡ πόλ. Ἐτρουρίας (Τυρρηνίας), ὁρθότ. Κόσσα, ὅπερ ἴδε Στράβ. Κοσκίνεός· κοσκινίζω τι κοσκίνῳ Δημ. Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 7, 117, Πλάτ. ἡθ. 902.

Κοσκίνος, ὄν, ἐπὶρ. κοσκίνου δίκην, καθ' ὃν τρόπον κοσκινεῖ τις· «οἱ σισμοὶ κοσκινῶ· καὶ ἡ γλῶσσιν σωρηδὼν» Λουκ. ἱμ. 3.

Κοσκινίζω· κοσκινίζω Διοσκ. κ. ἄλλ. μτγν. Κοσκίνια, ὡν, τά· πνλ. Καρία· Στράβ. νῦν Τζίνα. Κοσκίνιον, τό· ὄπακ. τοῦ κοσκίνου Ἀθῆν. 14, 647. [1].

Κοσκινίσαι, εως (κοσκινίζω), ἡ· τὸ κοσκι-

νίζειν, ἢ πρᾶξ. αὐτοῦ, κοιν. κοσκίνισμα, ἀρχ. λῆξ.
 Κοσκινὸς-γῆρος, ὁ γῆρος κοσκίνου = «δακτύλιος θήλιας» Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 1038.
 Κοσκίνο-εἰδής, 2' ὁμοῖος κοσκίνου.
 Κοσκίνο-μαντεία, ἢ τῷ κατοικτ.
 Κοσκίνο-μαντική (ἔνν. «τέχνη»), ἢ ἡ τέχνη τοῦ μαντεύειν διὰ κοσκίνου.
 Κοσκινό-μαντις, εως κ. ἰδος, (Χοιροῦ, ἐν β. Ἀν. 1193), ὁ δ' κοσκίνω μαντευόμενος μάντις, ἄλλ. «ἀλευρόμαντις» Φειδιππίδ. κωμ. ἐν Πολυδ. 7, 188' κ. «ἡ κοσκινόμαντις» = ἡ διὰ κοσκίνου μαντευομένη (Σχολ.) Θεόκρ. 3, 31' πρὸλ. «κοσκίνω τὸ τοῦ λόγου μαντεύομαι» Λουκ. Ἀλ. 9, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 8, 5.
 Κοσκίνον, τό· τὸ αὐτὸ καὶ νῦν ὄργαν. πρὸς κοσκίνισιν τοῦ ἀλεύρου, ἀλλὰ π. τ. ἀρχ. σκινούπλεκτον (πεπλεγμένον ἐκ βούρλων) Πολυδ. 6, 74' - τετραμμένον Πλάτ. Γοργ. 493' «τρητόν - διὰ πυκνῶν σκινῶν» Ἀντίφ. Σιδ. 59 (6, 291) κωμ. «διὰ κοσκίνου οὐρεῖν» = βρέχειν Ἀριστ. νεφ. 373' «τοὺς ἀνθρώπους ἐν ἄλλω κοσκίνω ὕδωρ φέρειν ἀναγκάζουσι» (ὁς ἀπὸ τῆς καταβίσεως τῶν ἀναλίων τοῦ ἀντλεῖν ὕδωρ κοσκίνω) Πλάτ. πολ. 2, 363' πρὸλ. Λουκ. Δημῶν. βί. 28 κ. κοσκινόμαντις, eributum.
 Κοσκίνο-ποιός, ὁ κατασκευαστής κοσκίνων Φιλύλλ. ἐν Πολυδ. 7, 110.
 Κοσκίνο-πώλης, οὐ, δ' πωλητὴς κοσκίνων Νικόφρ. ἐν Ἀθην. 3, 126.
 Κοσκινό-ρηνος (ῥινός), 2' κοσκίνου δίκην κατατετροπημένον δέρμα ἔχον, παλαιὰ ἀσπίς μὴ κατατετροπημ. δέρμα, ἢ δέρμ. ἐπιτήδειον εἰς κατασκευὴν κοσκίνου Πλούχ.
 Κοσκίνωμα, ατος (κοσκινώ), τό· μικρὸν πλῆγμα, μικρὰ ἐσχάρα, ὅτι γρ. «κοσκίνωμα»· ἴδε «κρατετήριον» Πολυδ. 6, 13, eraticula.
 Κοσκυλμάτιον (ὑποκ. τοῦ ἀρχ. κόκυλμα, συγγ. γα. τῷ σκύλλω), τό· ἀπόκομμα, ἀπόρημα δέρματος, ἀρχ. λῆξ. «ἐθώπευ' ἐκολάκει» ἱερὰτα κοσκυλμάτιος ἄχροισι τοιαυτὴ λίγων = μὲ ἀποκόμματα λίγων (κωμ. αἰνιγμῶς τοῦ Κλέωνος) Ἀριστ. ἱππ. 49.
 Κόσκυνδος, ὁ ποταμ. Εὐβοίας Διόφρ.
 Κοσκόνιος Γάιος (Coscónius G.), ἀρχηγός τῶν Ἰταλῶν ἐν τῷ Μαρσιῳ πολέμῳ Δ. Σικ.
 Κόσμ-ἄγός, ὁ ἰδύτωρ, διευθυντὴς τοῦ κόσμου Σουεσ. ὕμν. 324.
 Κοσμ-ἄγωγός, 2 κ. ὁ κοσμαγωγ. = τῷ ἀνωτ. μτγν.
 Κοσμάριον, τό· ὑποκ. τοῦ κόσμος, κοιν. στολίδι, στολιδάκι Ἀθην. 11, 474, Πούχ.
 Κοσμάς, ὁ α) μοναχός, ποιητὴς τῆς Ἀνθολογίας Πλαν. 2) ἱεροσολυμίτης, ὁ ἐπινομαζόμενος «μελιπλῶς», ποιητὴς πολλῶν ἐκκλησιαστικ. ᾠμάτων Ἰδ' Ἰωάννης Σουδ. 3) συγγραφεὺς ἐκκλησι. γεωγραφίας ἐπὶ Ἰουστινιανῷ Φαβρίκ. βιβλ. κ. ἄλλ.
 Κόσμ-εργάτης, ὁ πλάστης τοῦ κόσμου, μτγν.
 Κόσμεω (κόσμος) 1) τίθημι στρατὸν ἐν τάξει, παρατάσσω εἰς μάχην· «κοσμήσαι ἔππουε τε καὶ ἀνέρας» Ἰλ. 6, 534' «ἐπεὶ κόσμηθεν» (γ' πλ. π. ἀορ. αἰολ.) = ἐκοσμήθησαν γ. 1' «πένταγα κοσμηθέντες» = εἰς πέντε ὁμάδας παρα-

ταχθέντες μ. 87' (πρὸλ. διακοσμήω). Μέσ. «κοσμησάμενος πολίτητας» = ἀφ' οὗ παρατάξῃ, διατάξῃ τοὺς ἑαυτοῦ συμπολίτας Ἰλ. 6, 808, Εὐρ. Ῥήσ. 662 κ. πεζ. «ἐπὶ τάξις πλεονας ἐκοσμήατο» (γ' πλ. ἰων.) = ἐκεκοσμήνητο Ἦρ. 9, 31' «στρατιὰ θεῶν κατὰ ἐνδεκάμηρη κοσμημένη» Πλάτ. Φαῖδρ. 247' διατάσσω τι, εὐτρεπίζω (κοιν. τὸ βάλλω εὐμορφα), «τεταγμένον τε καὶ κεκοσμημένον πρᾶγμα», Γοργ. 504' «ταπεινός καὶ κεκοσμημένος» = ταπειν. καὶ κόσμιος, νόμ. 4, 716' 60. διατάσσω, παρατάσσω Σοφ. Αἴ. 1082' τὰ κοσμούμενα = αἱ διαταγαί, προσταγαί, Ἀντ. 673' ὥς. «ἡγεμόν ἐκείνην ἐκόσμιε δεκάδα» Δ. Ἀλ. 2, 7' ἰδ. π. τ. Κρησ. εἰμὶ ὁ κόσμος, ἡ ἀνωτάτη ἀρχὴ τοῦ τόπ. Πολυδ. 23, 15, 1' πρὸλ. Ἀριστοτ. πολ. 2, 10. Ἐν γέν. διατάσσω, εὐτρεπίζω, παρασκευάζω - δεικνὼν Πινδ. Ν. 1, 22' - τράπεζαν Ξεν. Κύρ. 8, 2, 6' «ἡ μὲν εἰς τάφον λείδῃτα κοσμεῖ» Σοφ. Ἰλ. 1393' - αἰοδῶν Ὀμ. ὕμν. 6, 59' «ἔργα κοσμεῖν» = τακτικῶς ἐκτελεῖν τὰς ἐργασίας Ὑποκ. 308. Παθ. κατατάσσομαι, καταλογίζομαι εἰς τι· τὰ τέκνα αὐτοῦ εἰς Πέρσας ἐκοσμήσονται Ἦρ. 6, 41' 2) καλλωπίζω τί τι, στολίζω μέ τι· «χρυσῷ κοσμηθεῖσα Ἀφροδίτη» Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 65, Ἰσ. ἔρ. 72' «κόσμον τριπόδους» Πινδ. Ἰ. 1, 19' «λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρός» Αἰσχ. Ἐπτ. 461, Σοφ. Φιλ. 1053' «ἀλλοτρίους γρώμασι καὶ κόσμοις κοσμούμενος» Πλάτ. Φαῖδρ. 249' κ. ἐμπροστέ. μεθ' ὅπλων τε καὶ ἔππουε κεκοσμεσθαι, νόμ. 7, 796 κ. μτγν. τιμῶ, ἰδ. τοὺς νεκρούς - τάφον Σοφ. Ἀντ. 592' «ὅταν σὺ κοσμήσῃς νέκυν» Εὐρ. Τρω. 1147' μτγ. «εὐ ὅδε ἑαυτὸν κοσμεῖ τῷ λόγῳ» Πλάτ. Αἰσχ. 197, Θουκ. 2, 42' «καὶ τιμᾶν» Ξεν. Κύρ. 1, 3, 3' «ἐπὶ τὸ μεῖζον κοσμεῖν» = μεγαλοποιεῖν, καλλωπίζειν προσθέτοις τισὶ Θουκ. 1, 21' πλουτίζω, «πλουτὶν ὑπερβάλλουσι ἐκοσμήσει» Ἠρώδ. 3, 10, 12, ordino.
 Κόσμηθεν' ἴδε κοσμεῖω 1).
 Κόσμημα, ατος (κοσμήω) τό· τὸ κεκοσμημένον (στολισμένον) κόσμος, κοιν. στολισμός, στολίδι· «τὰ πολέμου κοσμήματα» = τὰ πολεμικ. σημεῖα, ἐμβλήματα Πλάτ. νόμ. 12, 956, Ξεν. Κύρ. 2, 3, 7 κ. μτγν. ornamentum.
 Κόσμηξ (ὀρθός. Κοσμηξ), ὁ συγγραφεὺς περὶ Αἰγύπτου συγγραφέας Σχόλ. Ἀπολ. Ρ.
 Κόσμησις, ιως, ἢ διατάξις, ἢ πρᾶξ. τοῦ κοσμεῖν, καλλωπίζειν, κοιν. στολισμα κ. κόσμος· «ταῖς τῆς ψυχῆς τάξεσι τε καὶ κοσμήσεσι» Πλάτ. Γοργ. 504 κ. μτγν. Πλουτ. Θησ. 23, ornatio.
 Κοσμητᾶς, ὁ, δ' διατάκτης, ἐπών. τοῦ Διὸς π. Λακεδαιμονίους Πaus. 3, 17, 4.
 Κοσμητήρ, (θηλ. τοῦ κομητήρ), ἢ α) διατάκτρια Ὀρφ. ὕμν. 9, 8' 6) ἀρχὴ ἐκ γυναικῶν ἐν Ἐφέσῳ Ἐπιγρ., ordinatrix.
 Κοσμητέας (β. ἐπὶ τοῦ κοσμήω), 3' ὅστις πρέπει νὰ κοσμηθῇ, στολισθῇ Κλ. Ἀλ. ut nandus.
 Κόσμητέω, (ἀμτβ.) εἰμὶ κοσμητής Ἐπιγρ. συγν.
 Κοσμητήρ. ἦρας (κοσμήω), ὁ κοσμητής =

Κοσμ-δόλεθρος, δ' κοσμοκτόνος Γ. Πισιδ.
 Κοσμ-ολέτης, ου' καταστροφεύς, ξεολοθρευ-
 τής τοῦ κόσμου, ἐκκλ.
 Κοσμ-λογία, ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ κόσμου.
 Κοσμ-λογικός, 3' τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ κό-
 σμου ἀνήκων, αὐτὴν ἀφορῶν - φιλοσοφία,
 μτγν.
 Κοσμ-ο-μᾶνής, 2' μανιωδῶς τὸν κόσμον νε-
 μόμενος - πόλεμος Χρ. Σιδ. 5, 618.
 Κοσμ-ο-παθής, 2' τῷ κόσμῳ, εἰς τὰ τοῦ
 κόσμου ἀρεσκόμενος Εὔστ.
 Κοσμ-ο-πάτωρ, ὅρος, δ' πατὴρ τοῦ κό-
 σμου, δι. γρ. τοῦ «κοσμοκράτωρ» Ὁρφ.
 Κοσμ-ο-πλαστέω, πλάττω, σχηματίζω τὸν
 κόσμον Φιλ.
 Κοσμ-ο-πλάστης, ου, δ' πλάστης, δημιουργ-
 γὸς τοῦ κόσμου Φιλ.
 Κοσμ-ο-πληθής, 2' τὸν κόσμον πληρῶν, μτγν.
 Κοσμ-ο-πλόκος, 2' συγκρατῶν, διευθύνων
 τὸν κόσμον ἐπιθ. τοῦ Ἀπολλωνος, ὅστις ὡς
 θεὸς τοῦ ἡλίου συγκρατεῖ τὸν κόσμ. Ὁρφ.
 Σμν. 33, 16, Ἀνθ. 9, 525, 11.
 Κοσμ-ο-πόθητος, 2' ὑπὸ τοῦ κόσμου πο-
 θούμενος, τῷ κόσμῳ ποθητός, μτγν.
 Κοσμ-ο-ποιέω, ποιῶ, πλάττω τὸν κόσμον.
 ἐπὶ τοῦ θε. Πλουτ. συμμ. 8, 2, 3' φιλοσοφικ-
 «εἰς ἀκινήτων γὰρ ἄρρεται κοσμοποιεῖν ὁ Ἄνα-
 ξάρχου» Ἀριστοτ. π. οὐρ. 3, μεταφρ. 13, 3.
 Κοσμ-ο-ποίητης, ου, δ' κοσμοπλαστής Στοβ.
 ἐκκλ. φυσ. 976.
 Κοσμ-ο-ποιητικός, 3' τῇ πλάσει τοῦ κό-
 σμου ἀνήκων, αὐτὴν ἀφορῶν Φιλ.
 Κοσμ-ο-ποιεῖα, ἡ α) κοσμογονία Ἀριστοτ.
 μεταφρ. 1, 4 κ. συγν. κ. μτγν. β) ὁμῶν. βι-
 βλ. Ἐμπεδοκλέους, ὅπερ ἀναφέρει Ἀριστοτ.
 φυσ. 2, 4.
 Κοσμ-ο-ποιός, 2' τὸν κόσμον ποιῶν, πλάτ-
 των Πλουτ. ζῆθ. 884, Φιλ.
 Κοσμ-ο-πολις, ἴδος, δ' κυβερνήτης πόλεως,
 ἀρχὴ π. Λακρυῆς Πολύδ. 12, 16, 6.
 Κοσμ-ο-πολίτης, ου, δ' πολίτης τοῦ κόσμου
 Δ. Λακρ. β, 63' ταυτοσμία. κ. «κόσμου πολί-
 τής» Λουκ. β, πρῶς. 8 κ. μτγν.
 Κοσμ-ο-πολίτης, ἴδος (θηλ. τοῦ ἀνθρ.) ἡ -
 ψυχὰς Φιλ.
 Κοσμ-ο-πρεπής, 2' τῷ κόσμῳ πρέπων, ἀρ-
 μόδιος, ἀνάλογος Στοβ.
 Κοσμ-ο-ρύστης, ου, δ' ὁ τὸν κόσμον ρύμε-
 νος, διατηρῶν Γ. Πισιδ.
 Κόσμος (κατὰ τοὺς ἀρχ. παρὰ τὸ «κομῖω»,
 ἀλλὰ πρὸλ. κάδμος, κέκασμαι, καίνωμαι) ὁ 1)
 κόσμημα (στολίδι), ἡ γυναικὶς «ἐπειδὴ πάντα
 περὶ χροὶ θήκατο κόσμον» Ἰλ. 5, 187, Ἡσ.
 ξρ. 76 Ἰπποκ. Ἰλ. δ, 145 «γλαυκὸχροα κόσμον
 ἔλαϊας» Πινδ. Ὀ. 3, 13' «αἰγλάντα κόσμ.»
 Π, 2, 10 κ. συγν. κ. τρῶχ. «κόσμῳ τε χαίρων
 καὶ στολῇ» Σοφ. Τρ. 761 εἰς πλ. Διοχ.
 Ἀγ. 1244' «οὐ στέφανον οὐδ' ἐπιχρῶσαι κό-
 σμοι» Πλάτ. νόμ. 7, 800 «γυναικεὶς κόσμ.»
 πολ. 2, 373' μτφ. «γυναῖξιν κόσμον ἡ σιγὴ
 φέρει» Σοφ. Αἴ. 286, Ξεν. Κύρ. 6, 4, 2'
 τιμὴ, ἔκπαινος, «οἷς κόσμ. καλῶς τοῦτο δρᾶν»
 «εἰς οὐκ ἐπρεπε, τιμὴ των ἦτο κτλ. Ἡσ. 1,
 5 ὡς. νοῦκ ἐφερέ οἱ κόσμον» Πρ. 8, 60

«τινὶ εἶναι ἐν κόσμῳ καὶ τιμῇ» = περιποιεῖν =
 παῖνον κ. τιμ. Δημ. 1400, 13' κόσμημα λό-
 γου, καλλιπέα Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 7' 2) τά-
 ξις, εὐταξία, εὐκοσμία «οὐ κόσμῳ παρὰ
 ναοφιν ἔλευσόμεθα» Ἰλ. μ, 225 «καθῆξον -
 ἕκαστος κόσμῳ» = εὐκόσμως, κατὰ σειράν Ὁδ.
 ν, 77' «διὰ θες τὸδε κόσμῳ» = εὐτρέπισον Ἀ-
 ριστ. ὅρν. 1331 κ. περ. Πρ. 8, 67' «κόσμῳ
 θέντες τὰ πάντα πρήγματα» = διατάξαντες κα-
 λῶς (οἱ θεοί), 2, 52' «οἱ Αἰγύπτιοι ἐφευγον
 οὐδενὶ κόσμῳ» = λίαν ἀτάκτως, 3, 13, κ. «οὐ-
 δένα κόσμον», 9, 65' «τὸν Ἑλλήνων σὺν κό-
 σμῳ ναυμαχεόντων κατὰ τάξιν», 8, 86' «κό-
 σμου καὶ τάξεως τυχοῦσα οἰκία» Πλάτ. Ἰοργ.
 504 κ. μτγν. Πολύδ. 4, 71, 11' «ἄξιδον κατ'
 οὐδένα κόσμ.» = λίαν ἀκόσμως, ἀτάκτως Πλουτ.
 Νκί. 3' «ἀτάκτως καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσ-
 πίτοντες» Θουκ. 3, 108' «τὸ διεξίον - εὐτά-
 κτως κέρα» ἡ γὰρ τὸ κόσμῳ Ἀισχ. Πέρσ. 393'
 «ἐν κόσμῳ πίνειν» Πλάτ. συμμ. 223' «οὐδένα
 κόσμον ἐμπιπλάμενοι» = ἀμέτρως χορταζό-
 μενοι Πρ. 8, 117' παρ' Ὁμ. συγν. «κατὰ
 κόσμον» = κατὰ τὸ πρέπον, μὲ σεμνόν, κόσμιον
 τρόπον, σεμνοπρεπῶς Ὁδ. 0, 179, Ἰλ. 6,
 214' ἐμφαντικώτερ. «εὐ κατὰ κόσμον» κ, 472
 κ. συγν. «εἰρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀφειδῆ λόγον»
 Αἰσχ. ἀποπ. 243' 00. τακτικὴ εὐτακτος
 διάταξις, διευθέτησις, διάσκηψις, κατασκευή, «ἐπ-
 οὐ κόσμον ἄριστον διορατεῖον» = ἄριστον τὴν εὐ-
 φυὰ κατασκευὴν τοῦ κτλ. Ὁδ. 0, 492 ἡ καθι-
 στῶσα νομικὴ, πολιτικὴ τάξις, οἱ καθιστώ-
 ντες νόμοι, τὸ καθεστὸς πολιτεύμα, βουλευμέ-
 νων μεταστῆσαι τὸν κόσμ. καὶ ἱε. δημοκρα-
 τίαν τρέψαι. Θουκ. 4, 46' «μένειν ἐν τῷ ὁ-
 λιγαρχικῷ κόσμῳ», 0, 72' «κόσμ. τόνδε κα-
 ταστῆσάμενος» Πρ. 1, 99' «- τῆς πολιτείας»
 Ἰσοκ. 12, 216' 3) «οἱ κόσμοι», ἀρχὴ τῆς
 π. Κρητοί («γεγονῆσιν τὸν Κρητ.» ἀρχαιολ.
 λεξ. Friedrich Lübker) ὡς οἱ τῆς Σπάρτης
 ἔφοροι, ἀνατεθειμένη τὴν ἱστορίαν τῆς πο-
 λιτείας καὶ τῆς ὑπὸ τῶν 10 ἀρχόντων κυβερ-
 νήσεως αὐτῆς Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 6, Ἐπιγρ.
 4) ἡ διακόσμησις τοῦ κόσμου, ἡ εἰς ἐν ὅλον
 ἀρμονικὴ συνάρησις αὐτοῦ, τὸ σύμπαν, ὁρι-
 σμ. τοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦ μετ' αὐτ. Ἐμπε-
 δοκλέους κ. φιλοσοφικ. ὅρος τοῦ μετὰ ταῖς
 φιλοσόφ. ἰδ. τοῦ Ἀριστοτ. πρὸλ. «ποταγο-
 μεύεται ὁ κόσμος ἀπὸ τὰς τῶν πάντων διακο-
 σμάσεως» Καλλιμαχίδ. ἐν Στοβ. ἀνθ. 80, 17'
 περὶ τῆς σημ. τῆς λέξ. παρὰ τ. Στωϊκ. πρὸλ.
 Δ. Λακρ. 7, 137 ἰδ. ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ οὐράνια
 σώματα, πρὸλ. Πλάτ. Τιμ. 28' «ἄπαντα ἢ γὰρ
 ὑπὸ τῇ κόσμ. κινήσει» Ἰσοκ. 4, 179' «ὁ περὶ
 τὴν γῆν ὅλος κόσμ.» Ἀριστοτ. μετὰ 1, 2'
 «τὸν ὅλον κόσμ. καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ καλου-
 μένα ὅρα» νόμος καὶ τάξις διοικεῖται
 «Δημ. 20, 27, κ. συγν. ἐν Ἀνθ. τὸ ἐπι-
 γαῖα κατ' ἀντίθ. πρὸς τὰ οὐράνια, οὐκ Ν. Δ.,
 ἐκκλ. κ. ὡς νῦν «ὁ κόσμος» = οἱ ἀνθρώποι, ὁ
 ὅλος κόσμ. Ἰμ. 12, 19, ὁρατοῦ.
 Κόσμος, δ' 1) τάξις Παλαιστίνης (Παλ. 2)
 ἐλλ. ὅν. ἀνθ. Ἐπιγρ.
 Κοσμ-ο-σάνδαλον, (δωρ.). τὸ ὅκον νόμος Κρα-
 τίν. ἐν Ἀθων. 15, 681.

Κοσμο-σωτήριος, 2' τὸν κόσμον σώζων, ὁ πρὸς σωτηρίαν τοῦ κόσμου, ἐκκλ.
 Κοσμο-σώτριά, ας, ἡ' αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ἡ τὸν κόσμον διασώζουσα ἡ Χρυσ.
 Κοσμο-τέχνης, ου, ὁ' τεχνήτης, πλάστης τοῦ κόσμου Συνα. ὕμν.
 Κοσμο-τεχνήτης, ιδας, θηλ. τοῦ ἀνωτ. - σοφία Συνα. ὕμν.
 Κοσμο-τερπής, 2' τὸν κόσμον τέρπων, διασκεδάζων Βυζ.
 Κοσμο-τρόφος, 2' ὁ τρέφων, διατρέφων τὸν κόσμον Μανθ. 1, 2.
 Κοσμο-υργέω' κοσμοποιῶ Πράκλειτ. ἐν Πρόκλ. Πλάτ. Τιμ.
 Κοσμο-υργία, ἡ' κοσμοποιία Δ. Ἀριστ.
 Κοσμο-υργός, ὁ' κοσμοποιήτης Ἰάμβλ. ἐν Νικομ. ἀρθ. 11.
 Κοσμο-φθόρος, 2' φθείρων τὸν κόσμον, κοσμάλεθρος' - βασιλεὺς Βυζ. ἀναθ. 16 (11, 270).
 Κοσμο-φλεγής, 2' τὸν κόσμον φλέγων, καίων Β. Ἀν. 1454.
 Κοσμο-φορέω' φέρω (κουβαλῶ) τὸν κόσμον Μακκβ.
 Κοσμο-φρων, ονος, 2' τὰ τοῦ κόσμου φρονῶν, μετγ.
 Κοσμο-φύσσω, ἀμτθ.· φυσῶμαι (φουσκῶνω), κομπάζω μετὰ κοσμικῆς ὑπεροφίας, μετγ.
 Κοσμῶ, οὐς, ἡ' ἱερίσσω τῆς Παλλήδος ἐν Ἀθήναις ἴδε τραπέζοφος Ἀρποκρ.
 Κόσος, ἰων. κ. αἰολ. 3' πόσις, ὅπερ ἴδα.
 Κόσσα, ης κ. Κόσσαί, ὦν (Πτολ.), αἱ' πόλ. Τυρρησίας Στ. Βυζ., νῦν ἐρείπια τοῦ Ὀρβιτάλλο Ἐπὶ νομισμ. Colonia Iulia Cossa. Κάτ. Κοσσανοὶ Στ. Βυζ.
 Κόσσαθος, ἰων. ὁ' κότταθος ὅπερ ἴδε.
 Κοσσαία, ἡ' χώρα τῆς Περσίδος Στράβ. κάτ. Κοσσατοὶ Ἀρρ. Ἀν. 7, 15, 1.
 Κοσσατοὶ, οἱ' ληστρ. ἔθνος ἐπὶ τῶν βορείων μερῶν τῆς Σουσιανῆς, τῆς νῦν Κουζιστάν Πολ. ἴδε. ἡ χώρα αὐτῶν «ἡ Κοσσαία» Δ. Σικ. «τὰ Κοσσαία» (ὄρη) Στράβ.
 Κόσσα, α καὶ ου' Παλληνεὺς τις, οὗ ἡ διακαιοσύνη παροιμιώδης Σουδ.
 Κοσσίζομαι (κόσσις) κ. κοσίζω (Πασδόβ.) ῥαπίζω, μετγ.
 Κοσσινίτης, ου, ὁ' ποτ. Θράκης ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἀβδηρῶν Αἰλ.
 Κόσσιον, τό' πόλ. Ἀκραινίας Πτολ., ἡ νῦν Βαζης.
 Κοσσάνος, ὁ' ποτ. τῆς Ἰνδικῆς, νῦν, Κοζὶ ἡ Κοσί, σανακρ. Κάσικι Ἀρρ. Ἰνδ. Κόσσις (Cossus), ὁ' ἴδ. ἐπὶ τῶν Κορνηλίων, 60. Ἀβλος Κορνήλιος Κ. Δ. Σικ. Κορνήλιος Κ. Πλούτ. καὶ «Κόσσις Κορνήλιος», αὐτόθ.
 Κόσσις (ἰσ. συγγ. τῇ κόπτω ἢ κόρη), ὁ' ῥάπισμα, μετγ. Σουδ.
 Κουσσός, ὁ' ὅρος Βιθυνίας Δημ. κάτ. Κοσσατοὶ Στ. Βυζ.
 Κοσσόμβη' ἴδε κοσόμβη.
 Κόσσαρος (Σκύλ.) κ. Κόσσιος (Ὀβιδ.), Κόσσαρος (Πτολ.), Κόσσαρος (Ἀππ.), Κοσσάρος (Στράβ.), ἡ' 1) νῆσ. μεταξύ Σικελίας, Μελίτης καὶ Ἀφρικῆς μεθ' ὁμων, πόλιος Στράβ.

νῦν, Πανταλαρία, ἐπὶ θ. Κοσσαρίας Στ. Βυζ. 2), (Κόσσαρος), νῆσ. καὶ πόλις Σελινουσίας ἐν Σικελίᾳ Στ. Βυζ. κάτ. Κοσαύριος αὐτόθ. ἐπὶ θ. Κοσσαυρίακός ἢ Κοσσαυρίνος, αὐτόθ.
 Κοσαύφη, ἡ' ὄν. ἐταιρῶν Φιλέταιρ. ἐν Ἀθην. Κοσαύφίζω' ἄδω, πιπιρίζω ὡς κόσσαυφος, μετγ. [5].
 Κόσσαυφος, ἀττ. κόττωφος, πρβλ. κόψυχος, ὁ' α) ὁ νῦν κόσσαυφος, ἴδ. ὁ μαυρός Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 9, 19, Αἰλ. 1. Ζ. 1, 14' συνών. τῇ κίχλη Διοκλ. ἐν Ἀθην. 7, 305' 6) εἶδος ἀλεκτρυόνης ἐν Τανάγρα Πασα. 9, 22, 4' γ) ἰχθὺς τις Πλιν. ἱ. Φ. merula.
 Κόσσω, αἰολ. = κόπτω Μ. Ἐτ. 635, 53. Πρβλ. τὸ κοιν. κοσίζω = κόπτω μετὰ τὴν κόσσα.
 Κοσταί ἢ κόσται, ὦν, αἱ' κριθαὶ Πασχ. Πρβλ. ἀκοστή.
 Κοσταί, ὦν, οἱ' εἶδος ἰχθύος Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 8, 357.
 Κοστάριον, τό' κόστος Στράβ. 16, 784.
 Κοστή, ἡ' ἀρωματώδης ῥίζα, ὁμοία πεπέραι Θεόφρ. Διοσκ. Πρβλ. τὴν νῦν εὐώδη βοτάνην «ὁ κόστας».
 Κοστοφάγος, ὁ' ὄν. βατράχου Βατραχ. 218.
 Κοσόμεη κ. κοσόμενη, ἡ' τῇ κατωτ. ἀρχ. λεξ. Κατὰ Πολυδ. μὴ ἀττ. = κρωδύλος, 2, 30, προτιμητέα ἡ δι. γρ. «κορόμενη».
 Κόσυμβος, ὁ' α) κρόσσος (κρόσσι, βαρβ. φαρμακῶν) ἐνδύματος, Ὁ. ἀρχ. λεξ. 6) τακινία, δι' ἧς συγκρατεῖται τὸ κάτω ἀνασασυρμένον μέρος τῆς ἐξωμίδος αὐτόθ., γ) δασύμαλλον ποιμενικ. ἐνδυμα ἱ. Χρυσ.
 Κοσυμβότης, 3, - γιτών' ἐνδυμα κοσόμεδος κεκρασπεδωμένον, ἔχον γόρον ἐκ κοσόμεδων (2ᾶ κρόσσια), Ὁ.
 Κότανα, ἡς, ἡ' πόλ. τῆς μικρ. Ἀρμενίας Πτολ.
 Κόταίνω, παρασχ. τοῦ κοτέω Δίσχ. Ἐπτ. 467.
 Κότακη, ἡς, ἡ' πόλ. Ἀρίας, ἀνατολικῆς γῶρας τοῦ Περσικ. βασιλείου, τοῦ νῦν Χυρασάν Πτολ.
 Κότάω' κοτέω' ἴδε Κιστ. Γρ. Κορ. 896.
 Κότε, κοτέ, ἰων. κ. αἰολ. = πότε, ποτέ.
 Κοτεινός (κοτέω) 3' κοτήεις. Οὕτω διορθοῦ Βοίχχ. τὸ «κοτεινὸς ψόγιος» Πινδ. Ν 7, 61.
 Κότερος, ἰων. = πότερος.
 Κοτέω (κότος), ἀμτθ. τρέφω διαρκῇ ὑγίην, ἔχθραν, μίσος κατὰ τινος, θυμοῦμαι, μνησικαχῶ, ππολ. «οὐδ' ὅθαι κοτέοντες» ἱλ. α, 180' ἐπὶ τινι, «τῆσδ' ἀπάτης κοτέων» = ὀργιζόμενος ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἀπάτῃ, δ, 167' «λέοντε δὴ αὐτὸν κατέμνην ἐλάφους ἀλλή» τοις κοτέοντες ἱσ. ἀσπ. 402' ἐπὶ ὅτ. τοῦ προσ. = φθονῶ τινι «κεραμεὺς κεραμεὶ κοτέει καὶ τέκτων τέκτονι» (παροιμ.), ἔρ. 25' 6'. παρκ. μετὰ «κεκοτησὶ θυμῷ» = μετὰ θυμῷ μένῃν καρδίαν Ὀδ. ι, 501' κ. μετγ. π. «κεκοτησὶ δειριάσθων» Ἀπολ. Ρ. 2, 89' μόν. ἀδρ. μετγ. «κοτέσασα» Ὀμ. ὕμν. Δῆμ. 254. Μέσ. συχνοῦ. «τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ἐκπάγλως κοτέσσον νεμέσσην ἐν τ' ἐνὶ θυμῷ» ἱλ. 6, 223' μέλ. γ' ἐν. «κοτέσεται», ε, 747, Ὀδ. α, 101' ἀδρ. ἐκτεσεσάμην, ἐπὶ ὅτ. «οὐκ ὤφειλον Τρώεσσι κοτέσασθαι κακὰ βράβηαι» ἱλ. σ, 367, Ὀδ. ε, 146' ἐπὶ αἰτ. τοῦ πράγμ. «κοτέσσα» μένῃν τότε θυμῷ, οὐνεκα = μνησικαχοῦσα ἐν

τῇ καρδίᾳ σου διὰ τοῦτο, δι. 'Πλ. Ε, 191.
 Κοτζαγηροί, οἱ Τούρκοι Θεοφύλ.
 Κοτζίεις, ἑσσαι, ἐν' πλήρῃ διαρκoυς ὀργῆς,
 ἔχθρας, μίσους, μνησικακίας, φθονερὸς 'Πλ. α, 190. «μνήμη κοτζίεσσα» Εἰστ. Iritatus.
 Κοτζίειον (κοτζί), τό. πόλ. Φρυγίας 'Επι-
 κτήσιον (ἀνηκούσης τῇ ἐφ' 'Ελλησπόντῳ Φρυ-
 γίᾳ), Στράβ. ἡ νῦν Κιουτάγια, κάτ. Κοττα-
 εῖς, ἑως, ὡς ἐπονoμάζεται ὁ αὐτόθι γεννη-
 θείς γραμμικτικ. 'Ἀλέξανδρος Σχολ. 'Πλ. α, 1.
 Κοτζίω κοτέω 'Πούχ. ἐν μὴ τὸ αὐτόθι
 «κοτσίη» εἰς «κοτσίη» μεταβληθέν.
 Κοτζίως, ὁ ἀλέκτωρ 'Πούχ. ἴδε κόττος κ.
 Κοτζίλλω τίλλω 'Πούχ. Πρὸλ. κοτζίλλω.
 Κοτζίνας, ἄσος (κάτινος), ἡ ἀγριελαία ἐγ-
 κεντριοθεῖσα ἡμέρῳ ἑλαία, καὶ ὁ καρπὸς αὐ-
 τῆς - ἑλαία 'Ἰπποκρ. 495, 14, Πολυδ. 6, 45.
 Κοτίνη-φύρος, 2° κοτίνους (ἀγριελαίας)
 φύρων, φύων Μόσχ. 8, 2.
 Κότινυν, τό. τῷ κατωτ. Σχόλ. Πλάτ. Φαίδρ.
 Κότινος («κότινος» Ἀττικoί, «ἀγριελαίος»
 'Ἑλληνες Μαιρ.), ὁ κ. ἡ ἀγριελαίος, κοιν. ἀ-
 γριελαίᾳ Ἀριστ. ὄρν. 621, κ. μτγν. Πλουτ.
 Φάβ. 20. 'Ἀπὸ τῶν κλάδων αὐτοῦ ἐπλεονο-
 τοῦς στεφάνους τῶν Ὀλυμπιονικῶν, «κοτίνου
 στεφάνου» Ἀριστ. πλ. 586, Ἀρχι. 1 (9, 357),
 pleaster.
 Κοτίνο-τράγος, 2° ὁ τὸν καρπὸν τῆς ἀγριε-
 λαίας τρώγων Ἀριστ. ὄρν. 240.
 Κοτίνουσα, ἡ ἀρχαῖα. ὄν. τῶν ἐν 'Ισπα-
 νίᾳ Γαδείρων Δ. Περ. 456.
 Κοτίζῃ δρθότ. κοττίς, ἴδος, (δωρ. λεί.), ἡ
 κεφαλὴ Πολυδ. 2, 29. «κόνιν, παρεγκεφαλῆς»
 Γαλιν. λεί. 'Ἰπποκρ. 506.
 Κοτζίεις, ἑσσαι, ἐν' κοτζίεις Μ. 'Ετ. 34, 56,
 Β. 'Ἀν. 602, 26.
 Κοτμάνα' πόλ. τῆς Μεγ. Ἀρμενίας Πτολ.
 Κότορνος, ἰων. ὁ κότορνος, δι. γρ. 'Ἡρ.
 6, 125.
 Κότος' διαρκῆς ὀργή, ἔχθρα, μίσος, μνησι-
 κακία κατὰ τινας, (ισχυροτέρα καὶ διαρκε-
 στέρα τοῦ «χόλος, μῆνις» κατὰ τοὺς Σχολ.)
 'Πλ. α, 81, γ, 516' «ὁ τοι κότον ἐνθετο θυ-
 μῷ» ὅτι συνέλαβεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἔχθραν
 κατὰ σοῦ 'Ὁδ. λ, 100' «τοῖσιν κότ. αἰνὸν
 ἔθεσθε» 'Πλ. θ, 449' «ὁπόταν τις ἀμείλιχον
 καρδίᾳ κότ. ἐνελάσῃ» Πινδ. Π, 8, 9' «δαι-
 μόνων κότοι» Αἰσχ. Ἀγ. 621' «Διὸς κότω»
 κ. συγν. «ὁλέθριον πνεῦμα» ἐν ἔχθρῳ κότ. α
 Χο. 490' παρὰ Σοφ. εὐδολῶς ἀπαντᾷ, π.
 Εὐρ. δ' ἄπαξ «μὴ κότον μοι ἔφην», 'Ρήσ. 827.
 πῆ. μόν. μτγν. Δ. 'Ἀλ. 9, 51, iura, similitas.
 Κοτρίγουροι, οἱ Ὀδυνικὸς λαὸς Ἀγαθί.
 (Κόττα, ἡ κεφαλὴ) εὐχρ. μόν. τὸ συνθ. «πρό-
 κοττα» ἴδε κοττίς.
 Κοτταβανοί, οἱ λαὸς τῆς εὐδαίμονος Ἀρα-
 βίας Πτολ.
 Κοττάβειον, τό. ἴσ. δρθοτ. δι. γρ. τοῦ «κοτ-
 τάδιον» κ. 'Ἀθην. κ. ἄλλ.
 Κοττάβίζω (κοττάβος) α) παίζω τὸν κότ-
 τάβον Ἀριστ. εἰρ. 342' κοττάβειτε (6' πλ.
 τοῦ αὐτ. μέλ.) Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 15, 666' 6)
 = ἔμῳ, μτγν. Μ. 'Ετ. 533, 15, ἐνθα ἀττ.
 θεωρεῖται.

Κοττάβικός, 3° κοττάβος ἀνέκων - βᾶ-
 βδος 'Ερμιπ. ἐν Ἀθην. 11, 487' πρὸλ. Πο-
 λυδ. 6, 110.
 Κοττάδιον, τό. α) μεταλλινὴ λεκάνη χηρ-
 σιμ. εἰς τὸ παίγνιον τοῦ κοττάβου· ἐρρίπτουν
 οἱ παίζοντες τὸ ὑπολειπόμενον ἀπὸ τοῦ ἐκ-
 ποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν εἰς τὸ κοττάδιον·
 Δικαίαρχ. ἐν Ἀθην. 15, 666, δι. γρ. «κοτ-
 ταβειον», Πλάτ. κωμ. αὐτόθ. 11, 479, ἐνθα
 δηλοῦνται τὰ προτιθέμενα βραβεῖα τοῦ κοττά-
 βου Ἀριστοτ. ρητ. 1, 12' ὁδ. 6) ἀνταμοιβὴ
 Κάλλιπ. κωμ. ἐν Ἀθην. 15, 668' γ) τὸ πα-
 τήριον, ἐν ᾧ ἑποιοῦν τὸ παίγνιον τοῦ κοττά-
 βου Εὐδουλ. ἐν Ἀθην. 15, 666. Περὶ τῆς δι. γρ.
 τῆς λεί. πρὸλ. Schweighäuser Ἀθην. 8 τόμ. 10.
 Κοττάβεις, ἴδος, ἡ ποτήριον, ἴδ. χρῆσιμ. εἰς
 τὸ παίγνιον τοῦ κοττάβου - κεραμεία Ἀθην.
 11, 479.
 Κοττάδισις, εἰς, ἡ τὸ παίζειν τὸν κόττα-
 βον Πλουτ. ἡθ. 654. [— — —].
 Κοττάδισμος, ὁ τῷ ἀντι. ἐπιχεῖν τι στα-
 γονηδόν, ἐν γέν. ἐπιχεῖν Π. Αἰγ. 106, 1.
 Κότταβος (κόπτω), ὁ παίγνιον Σικελικόν
 μετενεχθὲν ἐν Ἑλλάδι ἴδ. ἐν Ἀθηναις, γιγνά-
 μενον δ' ἐν συμποσιακαῖς συναναστροφαῖς ὁ-
 τω. Ἐκαστος τῶν συμποτῶν ἅμα πῶν ἐρρι-
 πτε σταγονηδόν ἡ ἐν ριπῇ ἐν τῷ «κοττάβει»
 ἡ «κοττάβῳ, λαταγίῳ» (μεταλλινῷ ἀγγεῖῳ)
 τὴν «λάταγα, λαταγὴν, κότταβον» (τὸ ἐν τῷ
 ποτηρίῳ ὑπόλειμμα τοῦ οἴνου) ἀναφύων ὀνο-
 μαστὶ ἀγαπητὸν τι πρόσκοπον' ἐκ τοῦ ἐντεθῆναι,
 δ' ἀποτελουμένου ἥγου ἐμάνειεν ἐάν ὅπ' ἐ-
 κείνου ἀντηρᾷτο Ἀλλ' ἐπὶ τούτῳ ὠφει-
 λεν οὕτως ἐπιθεῖσθαι νὰ ρίψῃ τὸ ὑπόλειμμα
 τοῦ οἴνου εἰς τὴν λεκάνην, ὥστ' ὅλον ἐν μιᾷ
 ριπῇ εἰς αὐτὴν πίπτων, οὐδὲ σταγόνος ἐκπε-
 σούσης, ν' ἀποτελεῖται, πλήρη καὶ καθαρὸν ἡ-
 χον, πρὸλ. Ἀθην. 15, 666, Πολυδ. 6, 110.
 Ἔτερο τρόπ. αὐτοῦ ἦν ὁ δὲ τοῦ Δικαίαρχ.
 ἐν Ἀθην. περιγραφόμενος «κατακτὸς κόττα-
 βος», ἐφ' ᾧ προδίδετο ἀθλα. Ἐγίνετο δ'
 οὕτω. Λεκάνη πλήρης ὕδατος ἐκρέματο μετρί-
 ος ἀπὸ τῆς στέγης, ἐντὸς τῆς ὁποίας δεῦδα-
 φα κενὰ ἐπέπλεον καὶ ἕκαστος τῶν συμποτῶν
 διὰ τῶν ἐκ τοῦ ποτηρίου τοῦ ἐξακοντισομένων
 σταγόνων προσεπείθει ν' ἀνατρίψῃ αὐτά· ὁ
 τὰ πλείω ἀνατρίψας ἐνίκα τὸ «κοττάδιον»·
 ἴδε Πολυδ. κ. Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 524. Ἔτερο
 ὁ εἴξης. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς πασσάλου ἐπιτίθειαν
 ζυγὸν (ζυγαρίαν) καὶ ἐν ταῖς πλάστιγγιν αὐτῇ
 προσεπείθουν νὰ εἰσακοντίσῃ τὰς σταγόναι
 τοῦ ὑπολείμματος τοῦ οἴνου τῶν ποτηρίων
 τῶν πληροῦμεναι δ' ἐκείναι οὕτως ἐπληττοῦ
 μετᾶλλινόν τι ἀγαλματίον, «ἀνδριαντάριον»
 (πρὸλ. μάνης) καὶ ἐξέβαλλον καθαρὰν ἥγον
 Σχόλ. Λουκ. Αἰετ. 3. Ὑπὲρχον καὶ ἄλλ.
 αὐτ. τρόποι· πρὸλ. Ἰακωβ. ἀττ. μουσ. 3, 3,
 Βεκ. Χαριχλ. 1, 476. Ἀπαντᾷ κ. κόσσαβος.
 Κοττάβανον, τό. «ἐνθα οἱ ὀρνίθες κοι-
 μῶνται», ἄλλ. «πέταυρον» Πούχ. Πολυδ.
 Κοττάβην, ἡ ἀλιευτ. σκευὴς Αἰλ. 'Ι. 2, 12, 43.
 Κόττανον, τό. εἶδος μικροῦ σόκου Ἀθην. 9,
 385, cottanum ἢ cottanum.
 Κοττάριον, τό. ὁποκ. τοῦ κατωτ. «κοτά-

ρια, τὰ ἄκρα τῆς κέγχρου" Ἡσυχ. πρδλ. κόττα.

Κόττα; κ. Κοτταί, ἄ κ ου, κλ. Κόττα 1) βρωμ. ὄν. (Colla) ἄνδρ. ὄθ. Ἀνρήλιος Κ. Λεύκιος Κ. Ἁππ. 2) συγγραφεὺς τῆς Ἀθῆν. Παροιμ. «Κοτταί Μάξιμος» ἐπὶ λίαν ὑπερηφάνων Μακάρ.

Κόττη, ἡ κεφαλὴ Ἡσυχ. ὕδ. κοτίς.

Κότταιαι Ἀλπαις κ. Κοτταίαι Ἀλ. αἰ. ἡ σειρὰ τῶν Κοττίων Ἀλπαίων, ἐπωνομασμένων ἀπὸ τινος Κοττίου βασιλέως Σωζομ. Ἰστ. ἡ αὐτόθ. ἐπικράτεια ἡ Κοττίου (γῆ) Στραβ. Κοττιάρα, ας, ἡ πόλ. ἐπὶ τῆς Δ. παραλίας τῆς Ἰνδίας. Χερσονήσ. Πτολ. νῦν Κοχίν.

Κοττιάρις, ιος, ὁ ποτ. τῆς χώρ. τῶν Σινῶν (Κινέζων), νῦν, Πεκινῶν Μάρκ. Πρακλ. Κοττίζω ἡ κοτίζω παίζω κούβους Σχόλ. Λουκ. Λεξιφ. 3.

Κοττίς, ἴδος, ἡ ὕδ. κοτίς.

Κοττίσμος, ὁ κούβια, γλωσσ.

Κοττίσσης, οὔ, ὁ κούβουτῆς, γλωσσ. aleator. Κοττί-βουλίω «οἰκονομῶ, παρατηρῶ τινα ὄρνιν», μαντεύομαι ὄρνει (διὰ πτηνοῦ) Ἡσυχ.

Κόττος (κ. κοττός Ἡσυχ.), ὁ α) εἶδος ποταμίου κούβου ἡ κεφαλὴ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 8^ο 6) ἀλέκτωρ, «καὶ οἱ ἀλεκτριόνες κοττοὶ διὰ τὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ λόφον» Ἡσυχ. γ) κούβος μύγν.

Κόττος, ου, ὁ ὄρνις Ἡσυχ. Ὁθ. ἡ παρ' ἡμῖν «κόττα».

Κόττος, ὁ εἷς τῶν Ἐκατογχεύων, υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ Γαίας ὕδ. τριταπάτορες Σουῖδ. Παροιμ. «Κόττου ἰσχυρότερος καὶ Βριάρεω» ἐπὶ τῶν λίαν ἰσχυρῶν Ἀποστόλ.

Κόττυρος, Φαρσάλιος τις, ἱερομνήμων τῶν Θεσσαλῶν Ἀισχίν.

Κόττυρος, ἄντ. ὁ κούβουρος.

Κοτυάειον, τό ὕδ. Κοτταῖον.

Κοτύλαιον, τό α) ὄρος Εὐβοίας Ἀισχίν. 6) πόλ. Εὐβοίας Νόν.

Κοτυλέος, ἔως, ὁ ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ παρὰ Λακεδαιμ. Πανς.

Κοτύλη (συγγ. τῷ καίλος), ἡ «πᾶν δὲ τὸ καίλον κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοί» Ἀπολ-λόδ. ἐν Ἀθῆν. 11, 479 α) καίλον ἀργεῖον, μικρὰ ποτήριον, φιάλιον Ἰλ. γ, 294^ο ὅθ. «αἶ κεν τις κοτύλην καὶ πύργον ὀρέξῃ» = εἶν τῷ ὄντι τις ψοφί καὶ πατόν Ὁδ. α, 312 6) π. τ. αἶ. κούβ. μέτρον τῶν ὑγρῶν = ἡμίσει-σταν, τρύβλιν. ὅν ἡ = 1 γαῖν καὶ μέτρ. σταθ-μοῦ = 7 1/2 ὀγγ. ἔστ. μέτρ. χωρητικότητος τῶν φηρ 142 κοτύλαι = 1 μέτρον σίτηρ «πρὶν σε κοτύλας ἔκπειν ἀννοῦ ἔκκα» Ἀριστοτ. πλ. 737 «ὅδ' ἐστὶ κοτύλ. πένον» Πλάτ. 219^ο «ψυκαῖρα πλέην ἡ δακτύλ. κοτύλας χωραύοντα» Πλάτ. συμμ. 214, Βοιωτ. πολιτ. αἰ. 99, μετρο-λογ. 99 γ) τὸ καίλον («ἰσχυρὸν, κοτυληδών», Λουκ. ἐνάλ. διὰλ. 4, 3), ἐν ᾧ ἐνατρέφεται ἡ κε-φαλὴ τοῦ ὄντος τοῦ μηροῦ «τῇ βάλεν Αἰνείας κατ' ἰσχυρὸν, ἐνθα τε μηρὸς ἰσχυρὸς ἐνατρέφεται, κοτύλην δὲ τέ μιν καλέουσιν» Ἰλ. ε, 305, ἀργ. λεξ. Ἀθῆν. 6) τὸ καίλον τῆς χειρὸς («ὀνέαν», τοῦ ποδὸς «τὸ ποδόκαλον, πέλ-μα») Ἀθῆν. Πολυδ. 9, 124^ο ε) κύμβαλον

«χάλκιδετο κοτύλαι» = κύμβαλα Ἀισχ. ἀπο-σπ. 59^ο πρδλ. Ἀθῆν. vasculum.

Κοτύλη, ἡ 1) ἐπὶ τοῦ Ταραντίνου Φιλωνί-δου Δ. Ἀλ. 2) πόλ. τῶν Ἀθωριγίνων Μακρόδ. Κοτυληδών-ὠδης, 2^ο ὀηλοειδὴς ἡ ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ἰχθύων ὀηλοειδῆς ἐξουάς, ἐκφύ-σεις Γαλῆν.

Κοτυληδών, ὄνος, ἡ κοτύλη, πᾶν τὸ κοτ-λον, «ἐκθλίφοντα πορεῖν κυάθου κοτυληδὼνα πλήρη» Νικ. ἀλ. 547^ο ἰδ. α) τὸ ἰσχυρὸν τοῦ μηροῦ, ἄλλ. «κοτύλη» «νῦν γὰρ ἐν ἄθροις τοῖς ἡμετέροις στρέφεται γαλαρὰ κοτυληδών» Ἀριστοτ. σφ. 1495^ο «τὸ δὲ ἐν ᾧ στρέφεται ὁ μηρὸς, κοτυληδών» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 23^ο 6) αἱ μυζητικαὶ ὀηλαί· ἄλλως «ὀφθαλμοὶ» τῶν πλοκαλίων πολυπόδες, σπηλαί, δι' ὧν οὗτοι προσκαλλᾷται ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ συλλαμ-δάνει τὴν λείαν τοῦ Ὁδ. ε, 432^ο πρδλ. Ἀρι-στοτ. Ἰ. Ζ. 4, 1^ο γ) ὀηλὴ τῆς μήτρας ἐγγύου μηροκάκοντος ζώου Γαλῆν. Ἰπποκρ. 568, 41, 6) φυτόν τι, umbilicus Veneris (ὀμφαλοδοτά-νη, ζώνη τῆς Ἀφροδ.) Διοσκ. 4, 92, Νικ. ὀηρ. 681.

Κοτύλ-ἡρῦτος (ἀρῶν), 2^ο κοτύλαις (ποτη-ρίαις) θυνάμενος ἀρῶσθηναι, ἀντιληθῆναι, ὅθ. ἀφθονος, θαφίης-αἶμα Ἰλ. φ, 34^ο ὅξος = 1 κοτύλης ὅξ. Νικ. ὀηρ. 539^ο «ὁ ἀμφοτέραις ταῖς χερσίν ἀρῶσθηναι» δύναται Ἀθῆν. 11, 479^ο πρδλ. κοτύλη κ. Σγόλ. Εὐρ. Ἰππ. 122^ο. Ἠ γρ. «κοτυλήρρυτος» (ῥέω) ἔσφ. κατὰ τοῦ ἀρχ. largus.

Κοτυλιατός, 3^ο κοτύλ. ἰσομεγέθης, κοτύλην χωρῶν Ἀντίγ. Καρυστ. ἐν Ἀθῆν. 10, 420^ο λήκυθος, 3, 129.

Κοτυλίδιον, τό ὕποκ. τοῦ κοτύλ. Διοσκ. κ. ἄλλ. μύγν.

Κοτύλ(ί)ζω πιπράσκω (πωλῶ) τι κοτυληδὼν (μὲ τὴν κοτύλην), ὅθ. πιπράσκω μικρὰ κυν. λεανοπωλῶ, ἀντίθ. τῷ «ἀθρόα πιπράσκω» Ἀριστ. ἀποσπ. 555 ἐν Φερεκρ. Πολυδ. 7, 195^ο ἀντίθ. τῷ «ἀθρόα τὰ φορτία πεπράσθαι» Ἀριστοτ. αἰ. 2, 7.

Κοτύλιον, τό ὕποκ. τοῦ κοτύλ. Διοσκ.

Κοτυλῖς, ἴδος, ἡ κοτύλ. τοῦ ἰσχυοῦ Ἰπποκρ. Κοτυλίσκη, ἡ ὕποκ. τοῦ κοτύλ. Φερεκρ. ἐν Ἀθῆν. 11, 479.

Κοτυλίσκιον, τό κυρ. ὕποκ. τοῦ ἀνωτ. = ποτηράκι Ἀριστ. Ἀγ. 459.

Κοτυλίσκος, ὁ 1) κοτυλίσκη, ἀγ. ποτήριον χρήσιμ. ἐν ταῖς ἐορταῖς τοῦ Βάκχου Ἀθῆν. 11, 479 2) εἶδος πλακοῦντος Ἀθῆν. 14, 447. Κοτυλιστής, οὔ, ὁ μέγας Ἰαυλ. μισοπ. 360, mimos.

Κοτύλο-ειδής, 2^ο κοτύλη, ἰσχυρὸς ὁμοιοτ., ὁμοιόμορφος Ἰπποκρ. 838.

Κότύλος (πρδλ. κοτύλη), ὁ τρύβλιν, φιά-λιον, ἔκπωμα, ἰδ. π. Λακεδ. «κάλλιστα καὶ εὐποτώτατα ἐκπώματα» Ἀθῆν. 11, 482.

Κότυλος, ὁ 1) ἡ ὑψηλοτάτη κορυφὴ τῆς ἐν Τροίᾳ «Ἰδης», νῦν Κόχ-Δαγὰ 2) Βοιωτὸς τις, ἀφ' οὗ τὸ ὄρ. Κοτύλαιον ἐπωνόμασται Ἀργεμάχ. ἐν Ἀρποκρ.

Κοτύλ-ὠδης, 2^ο κοτυλοειδής· κυαθίς, κο-τυλώδες ἀγγεῖον Ἀθῆν. 11, 480.

Εβρ. 'Ελ. 1060' «κουρᾶ θυγατρὸς πενήμιφ κεκαρμένος», 'Ορ. 458, Πλάτ. πολ. 4, 425 κ. οἱ μετέπ. 6) κεκορμένος πλόκαμος, κεκορμένη κόμη, κομμένα μαλλιά· «κουράν ἰδοῦσα τήνδε κηδεῖου τριχὸς» Αἰσχ. Χο. 226' γ) γενικῶς τομή(κόψιμον), ἀποκοπή «ἡ τῆς στοφῆς σπάσις καὶ κουρά» Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 4, Κουράλιον, τό· κοράλλιον Θεόφρ.

Κουράλιος κ. Κουάριος, (ὁ)· 1) ποτ. Βοιωτίας Καλλ. ὕμν. 2) Θεσσαλίας Στράβ.

Κουράνεια, τά· «ἐκ μελίνης ἄλφειτα» Ψούχ. Κουράς, ἄδος, ἡ· κορυφή Ψούχ.

Κουρ-ᾠφοροδίτη, ἡ· ἡ παρθένος Ἀφροδίτη Πρόκλ. ὕμν. Ἀφρ. 3, 1.

Κουρεακός, 3' κουρεῖ πρέπων, φλόαρος ὡς κουρέος· -καλιὰ Πολύβ. 3, 20, 5.

Κουρία, ἡ· κουρία, κουρεῖσαι Ἀν. Κομν. 365. Κουρεῖον, τό· ἱεραστήριον κουρέως, κ. νῦν κουρ. ἔκοπτον δ' ἐν αὐτῷ τὴν κόμην, τὸ γένειον καὶ τοὺς ὄνυχας Δυσ. 23, 3' «-μυροπωλεῖα ἡ τὰ ἄλλα ἱεραστήρια» Δημ. 25, 52' ὑπερ-σύνγραμμα καὶ τόπ. συνεντεύξεως τῶν ἀμύγων φλυαρίων, «ἐπὶ τοῖσι κουρεῖσσι τῶν καθυμένων» Ἀριστ. πλ. 338, Πλάτ. κομμ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. ὕμν. 300, τὸνστιπια.

Κούρειον (Μ. Ἔτ. 533, 30, ἀλλὰ «κουρεῖον» ἐν Β. Ἀν. 273), τό· τὸ θυμα, συνήθ. πρῶτον ἢ ἀμνός, «μεῖον» καλούμενον, ὑπερκατὰ τὴν «κουρεῖον» ἡμέραν προσέφεραν τοῖς «φράτορσι» Μ. Ἔτ. Πολυδ. 8, 107' ἀλλὰ «ἀλλ' ἀπηνέχθη τὸ κούριον» (ὑπερ-ζοφ. θεωρεῖ Παυσάν.) Ἰσακ. 6, 22.

Κουρεῖάω, ζοφ. γρ. τοῦ «κουρεῖάω», ὑπερῖδε. Κούρειμα, αὐτός (κουρεῖω), τό· τὸ κεκουρεμένον, ἡ πρᾶξ. τοῦ κουρεῖν, ὡς κ. νῦν ἔδω. 215, 80, τὸνστιπια.

Κουρεός, εὖς (κείρω, ξύρω), ὁ· ὡς κ. νῦν, ὅστις ἐκορεύειν, ἔκοπτε τὴν κόμην, τὸ γένειον καὶ τοὺς ὄνυχας Πλάτ. πολ. 2, 373, κ. μετγν. πρὸλ. Φανί. Β (6, 307)· χαρακτηριστικὸν αὐτῶν ἡ φλυαρία Πλουτ. 30, 509' ὅλ. μάταιος, ὀχληρὸς φλόαρος Χαρίτ. 529' 6) πτηνόν, ἔχον φωνὴν ὁμοίαν τῇ ἡχῇ τῆς ψαλίδος γναφίως Ψούχ. τὸνστιπια.

Κουρεῖω, ὡς· 1) Κυνόρα υἱός, ἀφ' οὗ λέγεται ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις. Κούριον Σχολ. Ἰλ. 2) υἱὸς Πλευρώνας, αὐτόθ. 3) «Ἀκαρναν Στ. Βυζ.

Κουρεῖσιμος, 2' κουρευτικός Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 965.

Κουρευτής, οὗ, ὁ· κουρεός, μετγν.

Κουρευτικός, 3' κουρεῖ ἡ κουρᾶ ἀνήκων «κουρευτικὰ μαχαίρια» μετγν.

Κουρεύτρια· 0ηλ. τοῦ κουρευτής, ἡ, Πλουτ. Ἀντ. 60.

Κουρεῖω (ἀμετ.)· εἰπὶ κουρεός, ἐπαγγέλλομαι τὸν κουρέα μετγν. ἔδω. Παθ. Σχολ. Νικ. ἀλ. 417.

Κουρεῖω τις, ἴδος, κῆτ.ιν («κόρυς, κούρυς ἡ κείρω, κυρά» ἀρχ. λεξ. ὅτι ἐν ταύτ. τῇ ἡμέρᾳ πρῶτον ἐκορεύον τὴν κόμην τοῦ παιδίου), ἐνν. «ἡμέρα» ἡ «ἐορτή, ἡ· ἡ τρίτη τῶν Ἀπαυσιῶν ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ τρίτειρος ἡ τετρατείρος υἱοὶ τῶν Ἀθηναίων εἰσῆγαντο εἰς τὴν συνέλευσιν

τῶν φρατρίων» καὶ ἐπὶ τῇ ἐνόρκῃ ἐπιβεβαιώ- τοῦ πατρὸς περὶ τῆς γνησιότητος καταγράφον· το ἐν τῷ «κυνῶ» ἡ «φρατορικῷ γραμμα- τείῳ» καὶ οὕτως ἀνεγνωρίζοντο ὡς γνήσια τέκνα Ἀθηναίων πολιτῶν· ὁ πατήρ ἐκάστον προσήνεγκε συμπόσιον ὅσων πρόδατον ἡ ἀμνὸν (ἴδε κούρειον) Πλάτ. Τιμ. 21, Ἀλκιφρ. 3, 46. ἴδε κούρειον.

Κούρη, ἰων. ἡ· κόρη, ὅπερ ἔδε, καὶ νῦν, «κουρή».

Κούρη, ἰων. (Ἀνθ. 6, 160), δωρ. Κούρα, ἡ· 1) = Περσεφόνη Ἡρ. 8, 65· 2) ἄστρον Νόν.

Κουρήτις, ἰων. 3' κόρειος, παρθενικός, νεα- ρός Ὀμ. ὕμν. Δήμ. 108' πρὸλ. κούριος.

Κουρήτις, ἡτις (Κούρης Σχολ. Ἰλ.)· 1) Κρή- τις Ἐφορ. ἐν Στράβ. 2) υἱὸς Πλευρώνας (Κούρης) Σχολ. Ἰλ. 3) Ἰνδός τις Νόν. 4) «Κ. ὁ νέος» ἐπιθ. Ἐπιμενίδου παρὰ τοῖς Κρησὶ Πλουτ. Καὶ = ὁ Ἀκαρναν Στ. Βυζ. κ. ὡς ἐπιθ. οἶον, «Κουρὴς λαός» Αἰσχ. ἔδω. 1292, 35' ἴδε Κουρητής.

Κουρήσιμος, (ἀμφ.), 2' κουρευτικός Σχολ. Σοφ. Ἰλ. 52.

Κούρητες, ὡν, οἱ· κούροι, οἱ στρατεύσιμοι νέοι· «-παναχαιῶν» Ἰλ. τ, 193· «-Αχαιῶν» 248.

Κουρητής, ὡν, ὅς. Κουρησι, ἐπ. Κου- ρήτεσσι, οἱ· α) ἀρχ. λαὸς τῆς Αἰτωλίας πρωτεύουσας ἔχων τὴν παρὰ τὸν Εὐνὸν Πλευρώνα (Γυφτιάκαστρο), ὅστις ἀπωθη- θείς ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν πρὸς τὴν Ἀκαρνα- νίαν προσέβαλεν αὐτοὺς ἐντεθεὶς ἐν αὐτῇ τῇ πρωτεύουσῃ τῶν Καλυδωνι Ἰλ. 6) (κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμμ. Κούρητες) ἀρχατοὶ ἱερεῖς τοῦ Ἰδαίου Διὸς καὶ τῆς Πείας, ἄλλ. Κω- βίλλης κ. μεγάλης θεᾶς, (υἱοὶ τοῦ Διὸς κατὰ Δ. Σικ. ἡ ἀπόγονοι τῶν Ἰδαίων Δακτύλων κατὰ Στράβ.), οἱ ὅποιοι διὰ θυροδύωδους μου- σικῆς καὶ ἐνύπλων χορῶν παρίστανον τὴν γέν- νησιν τοῦ θεοῦ καὶ ἐλάτρευον αὐτόν· βραδύ- τερον δὲ καὶ αὐτοὶ ὡς θεοὶ ὄντα μετὰ τῆς Κουεῖλης ἐτίμωον κ. συχν. συνταξιζόνται μετὰ τῶν Κορυθαίων Εὐρ. 60, «ἡ Κουρητίς χώρα, γῶν, γῆ» (= Αἰτωλία ἡ Πλευρωσία) Ἀπολλ. ἀνευ τοῦ «γῆ» = Ἀκαρνανία Στράβ.

ἡ = Κρήνη, ἡτις καὶ «ἡ Κουρητὴν ἱερὰ γῶν» ὀνομάζεται Δ. Σικ. ἐπιθ. α) Κούρειος, 0ηλ.

Κουρεία ἡ Κούρισσα Στ. Βυζ. 6) Κουρητικός, 3' 0ηλ. α) «ἡ Κουρητική» = ἡ χώρα τῶν Κου- ρήτων Στράβ. 6) «τὰ Κουρητικὰ», 1) τὰ περὶ Κουρητῶν μυθολογούμενα Στράβ. 2) ὁ χορὸς τῶν Κουρητῶν, ὅστις καὶ «Κουρητισμός» γ) ὁ Κουρητικός = ὁ Κρητικός (πούς) ἡ ὁ τρίτος Παιών Σχολ. Πφαιστ. 161.

Κουρητίξω· μιμοῦμαι τὰ τῶν Κουρητῶν, τειλὼ τὰ ὄργια αὐτῶν.

Κουρητικός, 3' α) τοῖς Κουρησιν ἀνέκων· -γῆ Στράβ. ὅσα. τὰ Κουρητικὰ = μουσικὴ κ. χοροὶ τῶν Κουρητῶν 6) ὅσα, ὁ Κουρη- τικός = ὁ Κρητικός στίχ. Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 651' ὁ τρίτ. Παιών Σχολ. Πφαιστ. 161.

Κουρητής, ἴδος, 0ηλ. τοῦ Κουρητικός· -γῶν Ἀ. Ρ. 4, 1229.

Κουρητισμός, ὁ· τὸ κουρητίζειν, χορὸς τῶν Κουρητῶν Δ. Ἀλ. 2, 71.

Κουρία, ἡ 1) ἡ κατὰ μέκος τοῦ ὄρ. Κρήτου ὁδός, ἡ ἀπὸ 'Ρεάτε ἢ 'Ρεατίου (πόλ. τῆς μέσ. Ἰταλίας, νῦν, Rieti) εἰς Κόρσουλα ἄγουσα Δ. 'Αλ. 2) πόλ. τῆς Ἀλβιωνος (Βρετανίας) Πτολ. Κουριανδρα πόλ. Βακτριανῆς Πτολ., νῦν Τάσ-Κουρχάν.

Κουρίανον κ. Κουριανὸν ἄκρω (δι. γρ. Κουριανόν, Κουριανόν) ἄκρωτ. τῆς Δ. Γαλλίας, νῦν Cap Ferret ἢ point d'Arcachon Μάξ. 'Ήρακλ.

Κουρίας, οὐ (κουρά), ὁ ὁ κεκουρευμένος τὴν κόμην· «ἐν χροῖ κουρίας» = ὁ μέγρι τοῦ δέρματος κεκουρευμ. Λουκ. θραπέτ. 27, Δ. Λαέρ. 6, 31· δοκιμῶτ. τοῦ «φιλόκουρος» θεωροῦσιν οἱ ἄρχ. λεξ. κ. Φρόν. 60.

Κουρίας (ἄκρα), ἄδος (ἡ) κ. τὸ Κουριακόν· Ν. ἄκρωτ. τῆς Κύπρου Στράβ., νῦν ἄκρωτ. Γάτα. Καὶ ἡ αὐτοῦ. χώρα «Κουριάς ἀκτὴ, χώρα» ἢ «Κουριάδες ἀκταὶ» Στράβ.

Κουρίατις (Curiatii)· Κουριάτιος ἀνὴρ Πλουτ. παρὰ λ. 16.

Κουριάω (ἐφετ.)· ἐπιθυμῶ, δεῖσθαι κουράς, κοιν. ζητῶ, θέλω κουρεῖσθαι, ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ κουρ. ἴδ. ἔχω ἀπαιμῆλτον κόμην, μακρὰ καὶ ἄτακτα μαλλιά, ἀντίθ. τῷ «κομῶν» = τρέφω μακρὰν καὶ ἐπιμελεσμένην κόμην 'Ψύχ. «κουριῶσαι τρίχες» = κουράς χρῆζουσιν μακρὰ καὶ ἀπαιμῆλτον τρίχ. Λουκ. ἀλεκτρ. 10, 'Αρτεμίδ. 1, 20· «τὸ γίνεσθαι» 'Αλκίφρ. 3, 55.

Κουρίδιος (κούριος)· κούριος, ἥτοι νεαρός, ἀλλ' ἐπὶ τοιαύτ. σημ. π. 'Ομ. δὲν ἀπαντᾷ, πρβλ. Βουτυμάν. λεξ. 1, 32), 3· ἐγγάμιος, γνήσιος, ὁ ἐκ νομίμ. γάμου, νόμιμος· πόσις 'Ιλ. ε, 414, 'Οδ. λ, 429· «κουριδίη ἄλοχος» 'Ιλ. ν, 626· ἐμφαντικωτέρῃ ἡ διαστολὴ τῆς νομίμ. συζύγ. ἀπὸ τῆς παλλακίδος, ἐν τ, 297· «κουριδὶ φίλος» = ἀγαπητὸς συζύγ. 'Οδ. σ, 22· «κουριδίαι γυναῖκες», ἀντίθ. τῷ παλλακαί· 'Πρ. 1, 135, 6, 138· «κουριδίων ἄλοχος» = ἡ συζυγία, ἐγγάμιος κλίνη 'Ιλ. σ, 40, 'Αριστ. ἑρ. 849, 'Οδ. σ, 580· «κουριδίων δῶμα», ὡς νόμιμ. οἰκίαν τοῦ συζύγου τῆς διαστελλεῖ ἡ Πηνελ. τῆς οἰκίας, εἰς ἣν ὁ ἀπῆρχετο λαμβάνουσα ἕνα τῶν μνηστέρων, φ, 78· «οὐκ ἐκ παντὸς τρόπου θελούσης συγγενέσθαι τῷ νεανίσκῳ ἀλλ' εὐχομένης γυνὴ γενέσθαι κουριδίαν» Στρώγ. ἐν 'Αθην. 14, 619· «κουριδ. γάμος» 'Αργίλ. 72 κ. μετγ. π. «κουριδ. θάλαμος» 'Απολ. 'Ρ. 3, 1128· ἀκοίτης, 4, 1072· ἄκοιτις, 3, 243· νυμφικός, «κουριδίους ἦδη θαλάμῳ λύσασα χιτῶνας» Εὐην. 12 (9, 602).

Πρῶτον ἐρμην. «ἐν νεαρωτάτῃ ἡλικίᾳ συζευθεῖσα» δὲν ἀρμόζει πανταχοῦ.

Κουρίζω (κουρά)· κουρεύω τι, ἀποκόπτω, κλαδεύω συνεχῶς (παρὰ τοῖς νῦν Κυπρίοις κουραῶν = κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια). Παθ. «κουρίζομένη κυπάριστος» = συνεχῶς κλαδεύομένη Θεοφρ. 'Ι. Φ. 2, 2, 9, τοπιδεο.

Κουρίζω (κούρος· κούρος) 1) ἀμείω, α) νεάζω, εἰμὶ νέος· «σάκος» = Ἀέρετω, ὁ κουρίζων φορέσκεν = ὅπερ ἐπὶ οὐρεῖ ὅτε ἦτο νέος 'Οδ. χ, 184 κ. μετγ. π. 'Απολ. 'Ρ. 1, 195· «νήπια κουρ.» = παῖδες ὡς παιδ., 3, 134· 6) γίγνομαι ἐνηλικύς, ἐν ἡλικίᾳ, ἀνδρῶμαι· «ἀλλ'

ὅτε κουρίζωσιν ἐδὼν σθένος» 'Οππ. ἀλ. 1, 684· ἐν γέν. φρονῶ νεανικῶ Σουῖδ. 2) μετ, ἀνατρέφω, τινά· «ἀνδρὸς = παῖδας ἀνατρέφω εἰς ἄνδρας» 'Ψα. θε. 347· τὸ μέσ. = «μεναινοῦμαι, γαμοῦμαι» 'Ψύχ.

Κουρικός, 3· α), (κουρά) = κούριμος· μάχαιραι Πλουτ. Δίων 9, κ. ἄλλ. μετγ. 6) (κούρος), νεαρός, νεανικός, κορασισώδης· ἐπὶ ρ. ὡς· «κουρίζ· κουρικῶς, ὅσον νεανικῶς» 'Απολ. 'Ομ. λεξ.

Κουρίκτα· νῆς τοῦ 'Αδριατ. κόλπου Πτολ. νῦν Βέγλια, κατ. Κουρίκται (Curiate) Πλίν. ἐπιθ. Κουρικτικός (Curicticus) Πλίν. ἴδε Κουρικτική.

Κούριμος (κουρά), 3· α) κουρά ἀνέμων, χρήσιμος, κουριῶν· σείστρος = θυρόν, κουρευτικ. ψάλλε Εὐρ. 'Ορ. 955· 6) κεκουρευμένος, κεκομμένος· «ἐπεμφε χαίτην κουριῶν χάριν πατρὸς» Λισχ. Χο. 178· «θρίξ Εὐρ. Ελ. 521· «ἄρσασε κῆρα κούριμον», Τρω. 279· «κούριμον σχῆμα» Πλουτ. Πελ. 34· γ)

οὐς· «ἡ κούριμος» (ἐνν. «παρθένος»), τραγικῇ προσωπῇ παρθένου μετὰ κεκουρευμένης κόμης πρβλ. Διοσκ. 28 (7, 37), Πολυδ. 4, 138, 140, ἡ κεκομμένος πλόκαμος.

Κουρίξ, (κουρά) ἐπὶ ρ. 1) τῆς κόμης· ('Ψύχ.), ἀπὸ τὰς τρίχας, ἀπὸ τὰ μαλλιά· «ἐρυσάν τε μιν εἴσω κουρίξ» 'Οδ. χ, 108, 'Απολ. 'Ρ. 4, 18, ἐνθα ὁ Σχολ. «κατὰ κόρρης, κατὰ κεφαλῆς» ἐρμην. 2) = κουρικῶς, νεανικῶς· ἴδε κουρικῶς ἐ, per eomiam.

Κούριοι· Σαθηνικός λαός, ἴξ οὐ οἱ Κουρίται (Quiritas), Κούριτες Στ. Βυζ.

Κούριον, τό· ἴδε κούριον.

Κούριον, τό· α) πόλ. ἐπὶ τῆς νοτίου παραλίας τῆς νῆς Κύπρου Στράβ. Κουριάδες ἀκταὶ· τὰ παρὰ τὸ Κούριον παράλια, ἀπὸ τῆς κατ. Κουριεύς, πλ. Κουριεύς, ἰων. Κουριεύς 'Ήρ. 6) ὁ-ρος κ. πόλ. Αἰτωλίας ('Ακαρνανίας) παρὰ τὴν ἄρχ. Πλευρώνα Στράβ.

Κούριος, 2· κουρήτιος, νέος, νεαρός· «πρὶν κούριον ἀγλαὸν ἦδην Δωριεὺς ὀλέσσωσι» (παρεῖσακτ. στίχ. ἴδ' Εὐστ.) 'Ιλ. ν, 433· «παρ-θενίης κούριον ἄνθος» 'Ορφ. 'Αργ. 1330, χρῆσιμ. π. Πaus. 9, 14, 3.

Κούριος, ὁ· τὸ ἀπὸ τῶν Πηλεϊδῶν ῥωμαϊκ. γέν. τῶν Κουρίων, οἱ Κούριοι, ὅσον Μάνιος Κ. κλ. Πλούτ.

Κουρίς, ἴδος (κουρά), ἡ· α) θυρόν, ψάλλε κου-ρέως Β. 'Αν. 47, Μ. 'Ετ. 534, 9· 6) = κομ-μῶτρια, μετγ. καὶ «κούρισσα» Μ. 'Ετ. 528, 4· ὁμών. ποίημα 'Αντιφάν. ἐν 'Αθην. 3, 120 κ. ἄλλ. κωμ. γ) = καπρὶς Σώφρων ἐν 'Αθην. 3, 106· πρβλ. κυρίς.

Κούρισσα, ἡ, ἡ· ἴδε κυρίς 6).

Κουρίων, ὠνος, πλ. Κουρίωνες· ἐπιθ. ῥωμ. ἀνδρ. ὅσον Γάιος Κ. Δ. Κάσ.

Κουρίωνες, ὠν, οἱ· γερμαν. λαὸς Πτολ.

Κούρος, ὁ· ἔλλ. ὄν. ἀνδρ. Θεοφρ. χρόν.

Κούριμ κ. κόρμα, τό· ποτόν ἐκ κριθῆς παρασκευαζόμενον, καὶ ἐκ πυρῶν ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Βρετανίᾳ (Διοσκ.), καὶ μέλιτι ἀνάμικτον π. Αἰγυπτίοις, εἶδος ζύθου· πρβλ. Πλίν. 'Ι. Φ. 22, 25.

Κουρνούτος (Curnutus), ὁ· Φωτ. βιβλ. ἴδε Κόρνούτος.

Κουρο-δόρος (κουρός), 2' παιδοφάγος, παιδοκτόνος Λισχ. 'Αγ. 1493, nativorus. Κουρο-γονία, ή' παιδοποιία, τεινοποιία 'Ιπποκρ.

Κουρο-θάλεια· ιδ. 0ηλ. τοῦ κατωτ. «κουροθάλεια δάφνη» Σχόλ. 'Οδ. τ. 86.

Κουρο-θάλλης (κουρός, θάλλω = κουροτρόφος, ή' κουρά, θάλλω), 2' διά κουράς ή' κλαδέματος εκ νέου αναδαστάνων, αναθάλλων, ως ή' κυπάρισσος καί ή' δάφνη· πρβλ. Κραυτξέρ. συμβολικ. 2, 191.

Κουρο-κτόνος, 2' παιδοκτόνος.

Κουρόπολις, εως, ή' πόλις. Καρίας Στ. Βυζ. κατ. Κουροπολίται, αὐτόθ.

Κούραπος, δ' μὴν Ἀκαρνάνων, 'Επιγρ. (ἀρπ.). Κούρας, ἰων. κ. π. ὁ κούρας, ὅπερ ἴδε.

Κουροσύνη, δωρ. κουροσύνα (θεοκρ. 24, 57), ή' νεότης, νεανικ. ήλικία Πλάτ. 7 (11, 259)· «κουροσύνης πείρατα» Λεων. 'Ταρ. 7 (6, 281).

Κουρόσυνος (κουρός), 3' νέος, νεαρός, νεανικός· - ὀρίξ Θεοδώριδ. 6, (6, 156)· οὐα. «τὸ κουρόσυνον» (ἐνν. «ἰερὸν») = ή' τῆς κουρεωτικῆς ἡμέρας ἑορτὴ Σουῖδ.

Κουρότερος, συγκρ. τοῦ κούρος, 3' νεώτερος, νεαρώτερος, νεανικώτερος· «μετ' ἀνδράσι κουρότεροις» 'Οδ. φ, 310, 'Ηλ. δ, 315, 'Πο. ἀσπ. 445 κ. μετν. π. κ. συχνά· ἀνευ συγκρ. σημ. = νέος· πρβλ. ἀγρότερος.

Κουρο-τοκίω· τίκτω, γεννῶ τέκνα 'Ιπποκρ. Κουρο-τόκος, 2' παῖδας, τέκνα γεννώσα

Εὐρ. ἀποσπ. 981.

Κουρο-τροφέω· παιδοτροφῶ, τρέφω, ἀνατρέφω τέκνα· «-τὸν Δία» Στράβ. 10, 472.

Κουρο-τρόφος, 2' παιδοτρόφος, νέους, παῖδας τρέφων, ἀνατρέφων· «ἀγαθὴ κουροτρόφος» (ή' ἰθακή) = καλοῦς, ἱκανοῦς νέους ἐκτρέφουσα 'Οδ. ι, 27· ἐχθρα Πινδ. ἀποσπ. 228·

'Ελλὰς Εὐρ. Τρω 565· Τρωϊζήν 'Ριαν. 3 (12, 58)· 'Ρή 'Αριστ. Θεσμ. 300· ιδ. ἐπιθ. Δήμητρ.

Ἡδύ. 'Εκάτης 'Πο. θε. 450, Δ. Σικ. 5, 73· Κύπριδος Σοφ. ἐν 'Αθην. 13, 592· οὐα. ή' κουροτρόφος· «πρὸς τῆς κουροτρόφου» = μὰ τὴν Ἀφροδίτ. Δουκ. ἐτ. διὰλ. 5, 1· «εὐχθεῖς τῇ κουροτρόφῳ» = τῇ Γαίᾳ (Σχόλ.) 'Αριστ. Θεσμ. 297· πρβλ. «κ. Κριμῶν» 'Απολ. Ρ. 3, 861·

Λητώ Θεοκρ. 18, 50· - γῇ Παυσ. 1, 22, 3· τροφοί, «κουρ. καί τιθήνη» Πλούτ. ήθ. 278.

Κουρό-φίλος, 2' παιδόφιλος.

Κούρτιος (δ') ὁ 'Ρωμαῖος (Σαδίνος) Curtius, ιδ. α) Μέττιος Κ. Δ. 'Αλ. Καίρυν. ὁ Κ. πολ- λάκις Πλούτ. 'Απ' αὐτοῦ λέγουσιν, ὅτι ἔσχε τὸ ὄνομα ὁ ἐν 'Ρώμῃ Κούρτιος λάκκος (Iacus Curtius) Δ. 'Αλ. 6) 'Αγρίππας Κ. Χίλων, Δ. Σικ. γ) ἄλλ. ὁμών., 'Επιγρ.

Κουρ-ώδης, 2' κορικὸς (κορητσίτικος)· - μολπή = καρασίων ἔσμα Ἀδσον. ἐπιστ. 12, 15.

Κουσαδῶρι (δκ. γρ. Κουαδῶρι)· φρούριον 'Ροδόπης Προκόπ.

Κουσταδία, ή' custodia, Ν. Δ.

Κουτατίσταν, τό· φρούριον Κυλχίδος Προκ. νυν Κουτατσί· ή' Κατατίσι

Κουτσοδάκτυλος· ἐπιθ. τοῦ Λέοντος Θεοφάν. Κουτέλια ὄδατα· λήμνη καί λουτρόν παρὰ τὴν Σαυνιτικὴν πόλιν τῶν Ἀτυργιῶν κατωλίσ

ή' Κωτίλια· Δ. Κάσ. νυν Inco di Condigliano. Κουτάλλη, δωρ. ή' σκυτάλη, ὕδα Βαστ. Γρ. Κορ. 388.

Κουφ-αγωγός, ἐσφ. ἴδε κυφαγωγός.

Κουφίζω (κουφός)· α) ἀμύδ. εἰμὶ κοφός, 2' λαφρός· «κουφίζουσα ἄρουρα» 'Πο. ἔρ. 461, Εὐρ. 'Ελ. 1571· μετφ. αἰσθάνομαι ἀνακούφι- σιν ὀδύνῃς (πόνου), «ἄρτι κουφίζειν δοκῶ» Σοφ. Φιλ. 725· ἐπὶ ἀσθεν. 'Ιπποκρ. κ. μετν. Δ. Κάσ. 40, 1· 6) μετφ. ποιῶ τι ἐλαφρόν, 2' λαφρόν, ἀνασηκῶν· «τῆδε με πρόσλαβ' κουφίσας» Σοφ. Γρ. 1020· «εἰ τὸν νεκρὸν ἔνν τῇδε κουφίτις χερί» = κηδεύσεις 'Αντ. 43, Ἀγ. 1266· ἐπ' αὐτ. κ. γεν. ἐλαφρόν τινα ἀπό- τι, «ὥς ὅλγου βροτῶν πλῆθους τε κουφίσαι»

μητέρα χθόνα· Εὐρ. 'Ελ. 40· «κουφίζοντα πε- ριττώματος» 'Αριστ. προδλ. 30, 1· ὥς ἐπὶ πλοῖου, ἐκφορτῶν Πολύδ. 1, 60, 8. Παθ.

«περὶ ψυχῇ κουφίζεται» Πλάτ. Φαίδρ. 248· «-εἰς τὸν αἰθέρα τινα τόπον» = ἀφρεσί, ὀψοῦται, 249· μετφ. «κουφίζονται γὰρ οἱ λυ- πούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων» = αἰσθά- νονται ἐλάφρυνσιν τῆς λύπης τῶν ὅταν κτλ.

'Αριστ. ήθ. 9, 11· «συμφορὰς λόγῳ κου- φίσαι» Δημ. 60, 35· ἐπὶ κόπ. κ. μόθου Σεν. ἀπμο. 2, 7, 1· «-τὸ πάθος· Πλούτ. Ἀλξ. 52·

«-τῶν τῶνων τοῦδε χρεωφειλέτας», Καίτς. 37· «-τὸν ὄρηον τῶν εἰσφορῶν» Δ. Σικ. 13, 64· ἐπὶ τιμ. ὀνίων, ἐκπίπτει Πολύδ. 6, 17, 5.

Κούφῖσις, εως, ή' ἐλάφρυνσις, ἀνακούφισις· Θουκ. 7, 75· - φέρειν Δ. Κάσ. 42, 28, levamen- tum.

Κούφισμα, ατος, τό· τῷ ἀνωτ. «γεῖρας θυ- ραῖας ἀμύνειν κουφίσματα» Εὐρ. Φοῖν. 855·

«πρὸς τὰς τύγας» = παρηγορία Πλούτ. ήθ. 114.

Κουφισμός, ὁ· κούφισις, μετν. Πλούτ. ήθ. 79.

Κουφιστήρ, ἥρος, ὁ· ἐλαφρυντής, ἀνακου- φιστής κυρ. κ. μετφ. μετν.

Κουφιστικός, 2' ἐλαφρυντικός, ἀνακουφι- στικός κυρ. κ. μετφ. ἀντίθ. «βαρυντικός» 'Α- ριστ. π. οὐρ. 4, 3· «-τῶν ἐπαχθῶν» 'Ιε- ροκλ. ἐν Στωδ. ἀνθ. 65, 24.

Κουφο-γνώμων, ὄνος, 2' κουφόνους, κοιν- ἐλαφρόγνωμος, ἀλαφρός μετν.

Κουφο-δοξία, ή' ματαιοδοξία, ματαιοφρο- σύνη, μετν.

Κουφό-λίθος, ὁ· ἐλαφρόπετρα (πρβλ. κίσ- σης) 'Αλ. Ἀρρ. 'Αριστ. μετεωρ. 4.

Κουφο-λογέω· λέγω, ἐλαφροῦς λόγους, δ- μιλω ἀστόχαστα· -νεανικῶς 'Αππ. 'Ισπ. 18.

Κουφο-λογία, ή' ἐλαφρολογία, ἀσκεπτος φλυαρία, ή' ἰδιότ. τοῦ κουφολόγου Θουκ. 4, 28, κ. μετν. 'Αππ. 'Ισπ. 38.

Κουφο-λόγος, 2' ἐλαφρολόγος, ἀστόχαστα ὁμιλῶν Πολυδ. 6, 119.

Κουφό-νοια, ή' ἐλαφρογνωμία Σχόλ. 'Α- ριστ. Λυσ. 139.

Κουφό-νοος, συνηρ. -όνους, 2' ἐλαφρόγνω- μος, ἐλαφρός, ἐπιπόλαιος· -εὐλήθια Λισχ. Πρ. 383· - ἐρωτες Σοφ. 'Αντ. 613· «κουφο- νόων τε ψῶλον δρύνθων» («κουφονέων» διορθ. Βρούγγλ.), 342, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐρμη. «κού- φως τε καί ταχέως φερομένων» ἀναφέρων ἴσ.

εἰς τὸ «νεῖν» κ. μετν. πεζ. οὐα. τὸ κουφό-

νοῦν = κουφονόια Ἀπκ. Ἰσπ. 9 κ. συγν. Ἰ-
 δια. ὁ πλ. «κουφόνους» Πολέμων. φουσιγν.
 1, 3 ἑπίρ. -όνας Ἀπκ. Ἰσπ. πάλ. 4, 142.
 Κουφόνωτος, 2, Ἰσφ. ἀντί «κουφόνωτος»,
 ὅπερ ἴδε.
 Κουφο-ποιός, 2 ἑλαφρόν τι ποιῶν, ἑλα-
 φρός, μετγν.
 Κουφο-πούς, ποδός, ὁ, ἡ ἑλαφρόπους, κοιν.
 ἑλεύθερος, ἑλαφρός ἑ τὰ πόδια Παύχ.
 Κουφο-πτερός, 2 ἑλαφρόπτερος, ἑλαφρά,
 ἑλεύθερα πετῶν - αὐραὶ Ὀρφ. ὕμν. 80, 6.
 Κουφός (κοπ-Φος, Λέων Μάυερ), 3 Ὀλα-
 φρός, ἐκίνητος «κουφά ποσὶ πραδίζας» = ἑ-
 λαφρά, ἑλεύθερα βαδίζων Ἰλ. ν. 158 ἡ πρὸλ.
 Πα. δασπ. 323 κ. «χάριε κουφά ποσίν» Ἀ-
 ριστ. Θεσμ. 953 «κουφὸν ἑξάρας πόδα» Σοφ.
 Αντ. 224 «κουφά βεδῶν» Πινδ. Ὀ. 14, 17.
 ταχύς, κοιν. ἡλῆγορος «κουφῆς ποσὶ» = με-
 ταχείς πόδας, 13, 109 - χεῖρ, Π. 9, 11 «πή-
 δημα κουφ. ἐκ νεῶς ἀφῆλατα» Αἰσχ. Πέρσ.
 297, Ἀριστ. βάρ. 1356 «κούφα σοὶ γούων
 ἱπάνω πέσοι» = γαῖαν ἔχους ἑλαφρὰν (sili ti-
 bi terra levis) Εὐρ. Ἀλκ. 464 «κούφοις πνεύ-
 μασι δόσασιν» Σοφ. Αἴ. 555 μετγ. ἑλαφρός,
 μάταιος, εὐτελής «ὅρα γὰρ ἡμᾶς οὐδὲν ὄν-
 τας ἄλλο πλὴν εἰδωλὰ ἢ κούφην σκιάν», 126.
 «αἰτοῦμέν μοι κουφ. εἰ δότις τίλος» Αἰσχ.
 Ἐπτ. 242, κ. πεδ. ἀντίθ. τῷ «βαρύς» Πλάτ.
 Φαί. 14 «κούφ. καὶ πενητοὶ λόγοι», νόμ. 4,
 717 κ. μετγν. «κούφῃ στρατιᾷ» = οἱ ἑλαφροί
 ὡπλισμένοι, οἱ φιλοὶ Πλούτ. Φαί. 11 «τὰ
 κούφα καὶ τὰ πρακτικώτατα τῆς δυνάμεως»
 Πολύβ. 10, 23, 1 ἡ πρὸλ. τὸ συγκρ. «ὡπλι-
 σμένοι κουφοτέρ. ὅπλεις» Ξεν. ἀπομν. 3, 5,
 27 «κουφοτέρων μετεφώνει» = ὡρῆται ἑλευθε-
 ρώτερα, με ἑλαφροτέρων καρδίαν Ὀδ. θ, 201
 μετγ. ἐπὶ τοῦ πνεύμ. ἑλαφρός, ἑλαφρόγνωμος,
 τὸ νῆον κούφας ἀφροσύνας φέρων Σοφ. Οἰ.
 Κ. 1232, ὡς τὸ συγκρ. «φρένες κουφότεραι»
 Πινδ. Ὀ. 8, 61, κ. μετγν. πεδ. «κούφ. καὶ
 ἄφρων νεανίας» Ἠρώδ. 3, 7, 1 οὐδ.
 «τὸ κούφον τοῦ νοῦ» = ἡ κουφονόια Πανσ.
 5, 21, 14 - ἑλπίς = ματαία, κενὴ Θουκ. 2,
 51, κ. μετγν. ἐπίρ. -ως -ώρουσεν Αἰσχ. Εὐμ.
 112 «ἤλοντο ὑψηλὰ τε καὶ κούφως» Ξεν. Ἀν.
 6, 1, 3 «κούφως φέρω = εὐκόλως ὑποφέρω τι»
 συμφοράς Εὐρ. Μήδ. 1014 ὕπερθ. «συμφορὴν
 κούφατα φέρων» Ἠρ. 1, 35 «κούφ. καὶ με-
 τρώς φέρειν τὰς συμφοράς» Πλάτ. Μενέξ.
 248 «ἀνθρώποι κούφ. ἐσκευασμένοι» = ἑλα-
 φρῶς ὡπλισμένοι Θουκ. 4, 33 ἡ πρὸλ. Ξεν.
 κυν. 5, 3, 35 συγκρ. ἐπίρ. -οτέρως Καλλ.
 ἐν Στοδ. ἀνθ. 113, 6, levis.
 Κουφο-σκευός, 2 ἑλαφρὰ μεθ' ἑαυτοῦ σκεύη
 ἔχων, ἑλαφρῶς ὡπλισμένος Παύχ.
 Κουφο-σύν-θετος, 2 εὐσύνθετος, εὐκόλως
 συνθετόμενος μετγν.
 Κουφο-στάτης, ἡ ὄν. πλοίου Βοιχ. ἀττ.
 ναυτ.
 Κουφότης, ἦτος (ἀττ. κουφότης, ἦτος Ἀρ-
 κάδ. 28, 9 Χοιρῶδ. ἐν Β. Ἀν. 1424), ἡ α)
 ἑλαφρότης, ἀντίθ. τῷ «βαρύτης» - φερόμενα
 ὑπὸ κουφότητος ἄνω» Πλάτ. Τίμ. 85, 6) ἑ-
 λαφρόνους, ἀνακούφους - μόχθων Εὐρ. Ἀν-

δρομ. ἀποσπ. 25 γ) κουφονόια Δ. Ἀλ. 7,
 17, levitas.

Κουφο-φορέω κινεῖσθαι, ὑφθῆναι εὐκόλως
 «εἰς τοὺς ἄνω τόπους κουφοφορεῖται» Σ. Ἐμπ.
 πρ. μαθ. 9, 71.

Κουφώω ἀνακουφίζω, ἑλαφρόν τι, ἀμφ.
 Κοφῖν ἡδόν, ἐπίρ. κοφίνου οἰκην, ἅαν κο-
 φίνι Μ. Ἐτ. 798, 56.

Κοφίνιον, ὅπκ. τοῦ κόφινος, ἑκκλ.

Κοφίνο-ποιός, ὁ κατασκευαστὴς κοφίνων,
 κοιν. κοφινᾶς, γλωσ.

Κόφινος, ὁ 1) κοφίνι Ἀριστ. ὕμν. 1310, Ξεν.
 ἀπομν. 3, 8, 6 κ. μετγν. Οἱ ἀττ. ἀποδοκιμά-
 ζουσι τὴν λέξ. προτιμῶντες τὸ «ἄρριχος» 6)
 π. Βοιωτ. μέτρ. χωρητικότητος τῶν ξηρ. κ.
 ὕδρων = 3 Χό. Στράτ. ἐν Πολυδ. 4, 169.
 [τὸ μόν. ἐν Νυν. παραφρ. 6, 52], corbis.

Κοφίνος καλῶνται καὶ κοφίνοι, π. Βοιωτ.
 ἐπιβάλλων τινὶ πρόστιμον Ν. Δαμασκ. 152.

Κοφιν-ώδης, 2 τῷ ἔιδει τοῦ κοφίνου ἀνή-
 κων, κοφίνω ὅμοιος - πλέγμα Σχόλ. Ἀριστ.
 Ἀχ. 332.

Κοχλαδόν, ἐπίρ. μετὰ καχλασμοῦ, καχλα-
 σμοῦ οἰκην, κοιν. κοχλακιστὰ Ψευδογερμα-
 τ. 9, 965 Παρις ἔκδ.

Κοχλάδιον, τὸ καχλίδιον Σχόλ. Ὀππ. ἀλ-
 1, 138.

Κοχλάζω, Ἰσφ. ἀντί «καχλάζω», ὡς «κό-
 χλασμα» ἀντί «κάχλασμα».

Κοχλαχ-ώδης, 2 ὁμοίος κόχλακι ἢ κά-
 χληκι, χαλικοειδῆς Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9, 6.

Κόχλας, ακας, ὁ κάχληξ Διοσκ. 2, 75.

Κόχλασμα, ατος, τὸ ἴδι καχλάζω.

Κοχλι-ᾶξων, ονος, ὁ ὁ ᾶξων τῆς μηχαν.
 «ὁ κοχλίας», τὸ ὅ ὄρθιον φακοειδὲς αὐτοῦ
 τύμπανον Πινδ. π. μνη. ἐν Ὀριδ. 24.

Κοχλιάριον (κόχλος), τὸ μετγν. κοιν. σχημ.
 ἀντί «λιστρίων», τὸ νῦν χουλιᾶρι, κουτάλι
 πρὸλ. Λοδεκ. Φρόν. 321, cochleare.

Κοχλίας, οὐ (κόχλος), ὁ α) ὁ νῦν σιᾶλιαγ-
 κας, σαρῖγγαλος Θεοφρ. 14, 17, Ἀριστοτ.
 Ἰ. Ζ. 4, 6) πᾶν τὸ κοχλιοειδές, κοχλίου
 δίκην ἑστραμμένον ἢ στεροφᾶς ἔχον, π. χ. ἡ
 ἐλικτὴ κλίμαξ Στράτ. 17, 795 ὕδραυλ. μη-
 χανὴ μεθ' ἑλίκους, 17, 807 πρὸλ. Ἀθην. 5,
 208 ἴδε κόχλος, cochlea.

Κοχλίδιον, τὸ ὅπκ. τοῦ κόχλος 1) μικρ.
 κοχλίας, κοιν. σιᾶλιαγκάκι, μετγν. 2) = κοχλίας,
 ἐλικτὴ κλίμαξ.

Κοχλιο-ειδής, 2 κοχλίας ὁμοίος, συνιστραμ-
 μένος ἢ περιστραμμένος ὡς κοχλίας Πλτων.
 ἦθ. 901 ἐπίρ. -ως Φίλ. Βυζ. ἴδε κοχλιώδης.

Κοχλίον, τὸ ὅπκ. τοῦ κόχλος, μικρὸς κο-
 χλίας, πᾶν τὸ περιστραμμένον ἢ τετυλιγμένον
 ὡς κοχλίας, ὡς ὄστρακον κοχλίου, μετγν. ἴ
 ἐν «κοχλίῳ» χάριν τοῦ μέτρ. Βατραχ. 169,
 ἐνθα ἴσ. «κοχλίῳ», γεν. πλ. τοῦ «κοχλίας»,
 ἀναγνωστέον.]

Κοχλίονα, ἡς ἡ νῆσ. πρὸ τῆς Λυκαπῆς
 παραλίας Ἀλ. Πολυεστ. ἐν Στ. Βυζ. κάτ.
 Κοχλιούσιος Στ. Βυζ.

Κοχλῖς, ἴδος, ἡ ὅπκ. τοῦ κόχλος Μανθ.
 5, 25 κ. ἄλλ. μετγν.

Κοχλῖς, ἴδος, κλ. Κοχλί· ἑταῖρα τις, ἥτις

πρόσωπον τῶν ἑταίρων. διαλ. Λουκ. 15, 2.
 Κοχλίτης, ου, ὁ· γεγλυμένος πολυτίμος λίθος, ἄλλ. «κοχλῖς» Πλιν. ἀποσπ. 64.
 Κοχλί-ώδης, 2· κοχλιοειδής, ἐπὶ τοῦ ὤτ. Πλούτ. φιλοσ. ἀρεσκ. 4, 16.
 Κοχλίωρυχον, τό· κοχλιάριον Πολυδ. 6, 87.
 Κοχλο-γέννητος, 2· ἐκ κόχλου γέννηθεις Εὐαγγ. ἱστ. ἐκλ. 268 Πασο.
 Κοχλο-ειδής, 2· κοχλιοειδής Γ. Πισιδ. 684.
 Κόχλος (συγγ. τῷ κόγχοις), ὁ (κ. ἢ μετν. Ἀπολ. 'Ρ, 3, 859, Πασο. 3, 21, 6, Π. Σιλ. 118) κυρ. κόγχη μετὰ κοχλιοειδοῦς ὀστράκου, κοχλίας, 60, κοχλιοειδὲς ὀστράκον· μεγάλων θαλάσσιων κογγίων ὀστρακα ἐκρησόμενον ὡς πνευστικ. μουσικ. ὄργανον· «κόχλους φυσῶν Εὐρ. 'Ι. Τ. 303· «Τρίτωνα κοχλοισιν ταναοῖς γάμον μέλος ἠπύοντες» Μόσχ. 2, 124, Θεόκρ. 22, 75· «κόχλοι» ὠνομαζόντο καὶ αἱ μετὰ δύο ὀστράκων κόγχει, ὡς τὰ ὄστρεα, couchylium.
 (Κόχλω, κ. τ. ὅμ. ἔτυμ. τοῦ κόχλος κατὰ συνθήκην)· γορήζω Μ. Ἑστ.
 Κόχος, ὁ· θαφιλῶς μέν φρεσὶν Σχόλ. Θεοκρ. 2, 106.
 Κόχου, ἐπὶ· «χόδην» «κόχου δ' ἔρρει» Ἡσίοχ. Κοχσοῦω τῷ κατωτ.
 Κοχούω (ἴσ. ἐκ τοῦ χέω κατ' ἀναδελφ. ἴδε καὶ κόχου)· θαφιλῶς, θορυβδῶς ἔκρρειν, ἐκχεύομαι (χύνομαι ἔξω, χύνομαι)· «ἐκ δὲ μετώπου ἰδρύς μευ κοχύσκεν» («κοχύσκεν» δι. γρ.) = θαφιλῶς ἔρρει (Σχόλ.) Θεοκρ. 2, 106· «αὐτόματα γὰρ διὰ τῶν τριδῶν ποταμοὶ λιπαροὶ ἐπισπάστοις ζωμοῦ μέλανος· κοχυδούντες· φέουσινται» Φερεικρ. ἐν Ἀθην. 6, 269.
 Κοχώνη (κοχώνη, ὡς «κορώνη» κόραξ), ἡ· ὁ μεταξὺ τῶν σκελῶν τόπος μέχρι τοῦ πρωκτοῦ ὀπισθεν Ἰπποκρ. 954, 1 κ. ἄλλ. ἱατρ. ἴδε τὰ κοχίονα ἀποκρύπτειν = τόπος ὑπὸ τοῦ αἰδοῦ καὶ τῶν μηρῶν καὶ τῶν ισχίων (Σχόλ.) Ἀριστ. ἱππ. 422, 482· 6) ὕβρις. ἱπποθυμία μεθυστικ. γυναικὸς Θεόπ. κυμ. ἐν Πολυδ. 2, 18, ἐνθα εἰσάχουσι «χώνη».
 Κόφα, ἡ, ἡ ὀδρία Ἡσίοχ.
 Κυψία, ας, ἡ γύτρα Ἡσίοχ. οἴα.
 Κόψιμος, ἡ· δένδρ. τι = κύνινος Θεοφρ. 'Ι. Φ. 3, 15, 6.
 Κοψίχτιος, 2· κοψίγω, κοσσοψῶ ἀνέκων, Φρόν. ἐν Β. Ἀν. 6, 19.
 Κόψιχτος, ἄττ. ὁ· κόσσοφος Ἀθην. 2, 65.
 Κόων, ὠνος, ὁ· ἀρχηγός τις τῶν Τρώων Ἰλ. Κόως, ἰων. ἡ· Κῶς ἐπὶ Κόωνδες = τὴν Κῶ Ἰλ. ξ, 255.
 Κρά (κατ' ἀστείαν συγκοπὴν)· κρᾶνος Παλ. λαδ. 92 (6, 85).
 Κραβασία, ας, ἡ· πόλ. τῶν Ἰβήρων Ἑκατ. ἐν Στ. Βυζ. κατ. Κραβάσιος, Κραβασιεύς, Κραβασιάτης, Κραβασιανὸς Στ. Βυζ.
 ΚΡΑΔΑΣ, ἐπ. τό· ΚΡΑΣ (ἔχρ. ὄν.) κεφαλὴ, γυν. κρᾶσος Ἰλ. ξ, 177, ὅτε κρᾶσι Ὀδ. χ, 218, αἶτ. πλ. κρᾶτα Ἰλ. τ, 93 κ. μετν. π. «κρᾶτος ἐξ ὑπάτοις» Ἀπολ. 'Ρ, 1, 222· «κρᾶτα δησάμενος», 2, 1013· πρὸλ. κρᾶ· Κραβάτιον, ἡ κραβδάτιον, ὀποκ. τοῦ κατωτ. τό, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 3, 22, 74.

Κράδατος ἢ κρᾶδατος, (μακιδον. λίξ. ἀποδοκιμαζομένη ὑπὸ τῶν ἀττ.), ὁ· σκίμπος· τὸ νῦν κρεβάτι, Ν. Δ. πρὸλ. Στουρτζ. Μακ. καδ. διὰλ. 175, Πολυδ. 10, 35, grabatus.
 Κράδουσι, οἱ· εἶδος ὀστρακοῦδερμον Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 3, 85.
 Κράδαλεῦς, ἔως· υἱὸς Δρύοπος, μεταμορφωθείς εἰς πέτραν. Οἱ Ἀμδρακινῶται ἔθουν αὐτῷ ἐτησίως, μετὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἑρακλ. Ἀντ. Λιβ. 4. Ἐξ αὐτοῦ ἡ ἐν Κίρρα βασιλ. γενεά, οἱ Κραγαλλίδαι Λισγίν. 3, 3, 107, ἐνθα συνήθ. «Ἀκραγαλλίδαι» ἀναγινώσκ.·
 Κράγασος, ὁ· ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. Πασο.
 Κραγάνομαι (κράζω), μεσ. ἀπολ. (ὁρθότ. ἰων. τῶν.) τοῦ κραυγάνομαι (ὑπερ ἴδε) Λοδίκ. Φρόν. 327, clamito.
 Κράγγη, ἡ· τῷ κατωτ. Ἀριστοτ.
 Κραγγών, ὠνος, ἡ· α) εἶδος καρίδος Ἀριστοτ. 'Ι. Ζ. 4, 2· 6) = κίσσα Πούχ.
 Κραγγέτης, ου, ὁ· κεκράτης, κοιν. φωναχλάς· κολιοὶ Πινδ. Ν. 3, 78, Φιλόστρ.
 Κραγγὺν (κράζω), ἐπὶ· με δυνατός κραυγᾶν φωνακτὰ «κραγγὺν κεκράζεται» Ἀριστ. ἱππ. 485 Ἐξ αὐτοῦ σχηματίζ. οἱ ἀρχ. γραμ. οὐδ. κραγός κ. ἐπὶο. κρᾶγος Ἀρκαδ. 47, 4.
 Κράγος, ου, (ὁ)· 1) ἡφαιστειον ὄρ. Αὐδίας Δ. Περ. νῦν Ἐφτά· Καδῖ, μεθ' ὁμών. πόλ. Στράβ. 14 κ. ὁμών. ἀκρωτ. Πλίν. 2) ὄρ. καὶ πόλ. Κιλικίας Στράβ. 3) Τρεμίλου καὶ Πραξιόχης υἱός, ἀπ' οὗ λέγεται δεῖ ὠνομασθῆναι τὸ ἐν Λυκίᾳ ὄρειν. ὄρος Στ. Βυζ.
 Κράδαίνω (βίξ. κρᾶδ. κρᾶδῃ = κορυφὴ δένδρου)· κρᾶδῶν, τινάσσω τι, σείω δυνατὰ, ἴδ. λόγην· «αἰχμήν δ' Ἀίνεῖσιν κρᾶδαινομένην κατὰ γαίης ὄχετο» = ἡ λόγχη τινεσθῆναι, τὸ ὑπὸ τῆς εἴψεως παλλόμενον δένδρον κτλ. Ἰλ. π, 614· «Παλλὰς κρᾶδαίνουσα» ἔγχοις ἐπιλόγων χερσὶ Εὐρ. Πρ. μ. 1003 κ. μετν. π. Ἀνακρ. 27, 9· ἔγχοις Ἀντιφιλ. 9 (6, 97)· λόφος Ἀριστ. Ἀγ. 965· «κρᾶδῶνα ἀδύται βίξαις» Αἰσχ. Πρ. 1049 κ. μετν. πεζ. «κρᾶδαίνοντες (μέσ.) τὸ σῶμα» = τρέμω τὸ σῶμα. Πλάτ. Κικ. 35· μετ. «διαστῆσαι καὶ κρᾶδᾶναι Πελοπόννησον» Ἀλκ. 15· Μέσ. τρέμω, φοδοῦμαι Δ. Ἀλ. 10, 9, νίβρο·
 Κράδαλος, ὁ· κλάδος συκῆς Ἡσίοχ. ἴδε κρᾶδῃ·
 Κρᾶδᾶλός (κρᾶδᾶω, κρᾶδαίνω), 3· εὐκράδαντος, ἐκλόγος παλλόμενος, τινασσόμενος Εὐστ. 1165, 20.
 Κραδάμωμον, τό· κερδᾶμωμον.
 Κραδανσις, ἔως, ἡ· ἡ πρᾶξ. τοῦ τινάσσειν τι, σείειν, σείσις, σεισμός τῆς γῆς Ἐπίκουρ. ἐν Δ. Λαέρ. 10, 105 (κατὰ διὰρθ. τῆς δι. γρ. «κράδανσις»·).
 Κράδασις, ὁ· παλμός, τιναγμός Νικομ. ἀρμ. 8.
 Κραδα-φάγος· ἴδε κρᾶδοφάγος.
 Κρᾶδᾶω· κρᾶδαίνω· α) σείω τι, τινάσσω· «κρᾶδῶν ἔγχοις» Ἰλ. η, 212, Ὀδ. τ, 488· 6) ἐπὶ δένδρ. ἔχει τὴν ἀοθύνειαν «κρᾶδος» = πάγω ὑπὸ κρᾶδου Θεοφρ. 'Ι. Φ. 4, 14, 4, ἐνθα διαστελλεται τὸ «κρᾶδᾶω» καὶ «σφακλιζῶ»·
 Κρά-δεμνον, ζωρ. τό· κρηδεμνον.

Κραδέω· κραδέω 1), κρηδαίνω Πούχ.
 Κράδη (κραδέω), ἡ α) τὰ ἐκδόως ὑπὸ τοῦ
 ἀν(μ). κινούμενα ἄκρα τῶν κλάδων· «ἐν κρὰ-
 δη ἀκροτάτῃ» Πρ. ἔρ. 683, Ἀριστ. ὄρν. 39·
 ἰδ. συκῆς κλάδος Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 1, 3·
 συκὴ Ἀριστ. εἰρ. 610, Νικ. ὁρμ. 853· 6) μη-
 χανὴ τοῦ θεάτρου πρὸς μετακίνησιν τῶν ὑπο-
 κριτῶν, εὐχρ. ἐν ταῖς κωμωδ. ὡς ἡ «μηχανὴ»
 ἐν ταῖς τραγωδ. Πολυδ. 4, 129· γ) = κράδος,
 ὅπερ ἴδε. [—].
 Κράδη-φορία, ἡ τὸ φέρειν κλάδους συκῆς (ἐν
 ἑορτῇ τινὶ τῶν Ἰουδαίων) Πλουτ. ἡθ. 671.
 Κράδια, ὄνομα κρηδίου ἰων. ἡ κρηδία, ὅπερ ἴδε.
 Κράδιατος (κρηδία), 3· κρηδιατός Συναστ.
 ὁμν. 2, 29.
 Κρηδίας, ου (κράδη), ἰων. κρηδίας, εω, ὁ·
 α) τυρὸς ὁπῶν συκῆς παρασκευαζόμενος Πούχ.
 5) μουσικ. νόμος, ἀρχ. μέλος τοῦ αὐλοῦ, ὅ-
 περ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Θαρρηλίων ἐψάλλον
 τοῖς ὡς καθιερωμένα ὄργανα ἀπαγομένους καὶ
 κλάδους συκῆς βραδίζομένους Πούχ. πρβλ.
 «κρηδίας νόμος» Πλουτ. π. μουσ. 8.
 Κρηδίη ἴδε κρηδία.
 Κρηδίη· ἴδε κρηδίας.
 Κρηδισός, ὁ ἄγγελος οἴνου Πολυδ. 6, 14.
 Κραδο-πώλησι, ὁ 3· πωλητὴς κλάδων συ-
 κῆς Εὐστ. 1409, 63.
 Κράδος, ἡ κράδη α) ἰδ. ἀσθένεια τῆς συ-
 κῆς, ὁδὸς καὶ πλατάνου, καθ' ἣν οἱ κλάδοι
 κλαίονται καὶ ξηραίνονται Θεοφρ. Ἰ. Φ.
 4, 14, 4, ἐνθα διαστέλλει «κράδος, ἀσθεν-
 εῖα» ἔτι, οἱ ὑπὸ τοιαύτ. ἀσθενείας πά-
 σγοντες κλάδοι Διοσκ. 1, 134, [3].
 Κράδο-φάγος, 2· κλάδους συκῆς τρώγων·
 ὄσα, ὁ κρηδοφάγος· ἀγροτικός Πούχ. Πολυδ.
 Κράζω (πρβλ. κούραξ, παρὰ τὸ «κράων, συγγ.
 τῶν κλάω, κρούω Λοδίκ.). ὁ κρῶν. ὁ ἐν. Ἀ-
 ριστ. ἱππ. 287, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 1· συνήθ.
 ὁ 6· παρκ. κέρραγα ἐπὶ σμρ. ἐν. προστ. κέρρα-
 γω (6' ἐν) Ἀριστ. σφ. 198, Θεομ. 692· κερράγετε
 (6' πλ.), σφ. 415 κ. κέρραχθε, Ἀχ. 335· ἐκ-
 κράγετε (6' πλ. παρκ. ὁρ.) Ξεν. Κύρ. 1, 3,
 10, μ. μέλ. κερράξομαι Ἀριστ. ἱππ. 485,
 ἱππ. κρῶξ μόν. π. Λουκιλλ. 84 (11, 141),
 παρ' ὧ κ. ἄλλ. μτγν. ὁ ἀόρ. ἐκράξα, 115
 (11, 211) κ. κατ' ἀναδιπλ. κέρραξον (6' ἐν.
 προστ.), Ὁ. κυρ. ἐπὶ κόρακ. κρῶξ, ἐν γέν.
 κρυαγῶς ὡς κούραξ, ἐκβάλλω κρυαγὸς τρα-
 χίας, δξείας (διαπεραστικές)· «οὐ δ' αὖ κέ-
 κραγας κἀναμυγθίζῃ» Αἰσχ. Πρ. 765· «ἡ δ'
 ἔξ ὅντων κέρραγεν ἐπτοημένῃ» Χο. 528· «ποι-
 οῦ κέρραγας ἀνδρὸς ὡδ' ὑπέφρονα»· «διὰ
 τοῖν ἄνδρα ἐκβάλλεις τόσον αὐθάδεις κρυα-
 γὰς» Σοφ. Αἴ. 1215· «βροάν καὶ κερραγῶς»
 Ἀριστ. πλ. 722, Δημ. 18, 132· «Κάτων ἐ-
 δυσχέραινε καὶ ἐκέρραγε» Πολύδ. 31, 24, 1·
 ζητῶ τι μετὰ κρυαγῶν, «κέρραγεν ἐμβάδας»
 Ἀριστ. σφ. 103, εἰσμο.
 Κρηθεῖς, εἰσα, ἐν, μετχ. π. ἀορ. τοῦ κεράν-
 νομι.
 Κρηθῆναι, π. ἀόρ. ἀπαρ. τοῦ αὐτ.
 Κρηθῆναι, ἡ ἱππ. Ἀθηνᾶς ἀπὸ τοῦ ἐν Συ-
 ἄρει παρὰ τὸν Κράθιν ποτ. ναοῦ αὐτῆς Πρ.
 Κράθις, ἴδω (Στράβ. Πάυσ.) κ. ιαεῖ (Δ. Σικ.),

αἰε. ἰν, κλ. Κράθι, ὁ 1) ποτ. Ἀχαΐας παρὰ
 τὰς Αἰγὰς πηγάζων ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ὀμων.
 ὄρους Πρ. Πάυσ. ὡν Κράτα 2) ὁμών ποτ.
 παρὰ τὴν Σάδαριν, πόλ. τῆς Λευκανίας (ἐν
 τῇ κάτω Ἰταλίᾳ), ὅστις λέγουσιν οἱ ἑχρω-
 μάτιζε τὰς τρίχας τῆς κεφαλ. ἱεροῦ Στράβ.
 Παρ' αὐτὸν ἦν καὶ ἱερὸν Ἀθηνᾶς, ἧτις ἀπ'
 αὐτοῦ Κρηθῆ ἐκλήθη Πρ.

Κραιαίνω, ἐπ. = τῷ κατωτ. «τοῦ δ' ἐκραί-
 αινεν ἐφετμάς» Ἰλ. ε, 508· ἀορ. προστ. «τό-
 δε μοι κρήνον ἐλδωρ», α, 504· κρήνεται
 (6' πλ. προστ.) Ὁδ. γ, 418· ἀπαρ. κρήνεται
 Ἰλ. ι, 901· γ' πλ. π. παρκ. κερράνεται Ὁδ.
 δ, 616, ο, 116· γ' πλ. ὅπερ. «χρυσὸν δ' ἐπὶ
 χεῖλα κερράνεται», δ, 132.

Κραίνω (ΚΡΑΣ), μέλ. κρῶνω, μέσ. κρῶν-
 ομαι (μετὰ παθ. σμρ.), ἀόρ. ἐκράνα Εὐρ. ἰων
 752, ἰων. ἐκρῆνα, προστ. κρήνον Ὁδ. υ,
 115, ἀπαρ. κρήναι Ὁδ. α, 170, π. ἀόρ.
 ἐκράνθην (ἴδε τάνωτ.) ἀμτβ. τελευτῶν (τελευ-
 νῶ) τι, ἐκτελῶ, ἐκπληρῶ, ἀπεργάζομαι· ἔ-
 λδωρ Ἰλ. α, 504· «ἔτυμα κρῶνισοι» Ὁδ. γ,
 5· ἐφετμάς = ἐκτελῶ διαταγὰς Ἰλ. ε, 508,
 Πινδ. Ὀ. 3, 11· «γάρμου τελευτῶν, Π. 9,
 68· «κλῆος ἐκράνθη» 4, 125, συγγ. π. τραγ.
 «ἀ μὴ κρῶνι τύχη» Αἰσχ. Ἐπικ. 408.
 Παθ. «οὐ μοι δοκεῖ τῆς γ' ὁδῶ κρῶνισοῦ»
 = κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον μοι φαίνεται ὅτι
 δὲν θά δυνήθῃ νὰ ἐκτελεσθῇ Ἰλ. ι, 626· ἐπὶ
 ἀργυροῦ ποτηρ. μετ' ἐπιχειροποιήσεων χαι-
 λῶν, ἀπαρτιζόντων οἶνον τὴν ὅλην αὐτοῦ
 κατεργασίαν Ὁδ. δ, 132 (ἴδε κραιαίνω) ἐπὶ
 τῶν θε. καὶ τῆς εἰμαρμένης, οἵτινες ἐκτελοῦ-
 σί τι, ἐκπληροῦσι, «ἀρα κρόνου τόδ' ἦδη
 παντελῶς κρῶνῆσθαι» = ὅτι ἐκπληρωθῇ ὁ-
 λως Αἰσχ. Πρ. 913· «ὁπόσχεσιν, ἀπαρτ.
 363· «μία ψήφος κέρραται» = ἀπεραιοῦσθῃ,
 921· «κρῶνισα ψήφος» Εὐρ. Ἐκ. 223· «κί-
 κρῶνται συμφοραὶ νέων κακῶν», ἱππ. 1255·
 ὁδ. κυδερνῶ, διοικῶ ὡς κυδερνήτης, ἡγε-
 μών Ὁδ. θ, 390· «θρόνους καὶ ἀσκήτρα
 κρῶνεν καὶ τυραννεύειν χθονός» Σοφ. Οἰ. Κ.
 445· ἐπὶ γιν. «ὁ κρῶνιν τῆσδε τῆς χώρας»,
 297 κ. συγγ. κ. ἐννοῖ· μετγν. π. ἐπὶ δοτ. πρβλ.
 Ἑρμάν. Ὁρμ. 19· 6) ἀμτβ. τελευτῶ (τελευ-
 νῶ), ἀποθνήσκω ἱπποκρ. 810· ὡς, «ποῖ δὴτα
 κρῶνι, ποῖ καταλῆζει· μένος ἄτης» Αἰσχ.
 Χο. 1071, περιφρ.

Κραιπάλαω (κραιπάλη, βλξ. καρπ. ἐν τῇ
 καρπάλιμοι, κραιπνός α) εἰμὶ ἐν κραιπάλῃ,
 ἐν καταστάσει μέθης, ἰδ. ἔγω καρφηριαν,
 κεφαλαλίαν ἐκ τῆς κραιπάλης· «κραιπαλῶν
 ἔτι ἐκ τῆς προτεράας» Πλάτ. συμμ. 176,
 πρβλ. Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 1, 34 κ. μετγν. Πο-
 λύδ. 15, 33, 2· 6) λέγω ἡ πράττω ὡς με-
 θυσμένος Σουῖδ.

Κραιπάλη (κρᾶς-πάλλειν, κατὰ τοὺς ἀρχ.
 πρβλ. Β. Ἀν. 45 κ. ἴδε κραιπαλῶς), ἡ· ἡ
 χθεσινὴ μέθη, Ἀρμών. κ. ἄλλ. ἡ τῇ ἐπαύ-
 ριον μέθης καρφηρία, ζῆλη, κεφαλαλία
 Ἀριστ. Ἀγ. 277, ἱπποκρ. κ. μετγν. σφαυρία.
 Κραιπαλίζω· κραιπαλῶς (·).

Κραιπαλίζος, 3· μεθυσμένος Εὐστ.

Κραιπαλό-δοσκος, 2· ἀπὸ τῆς μέθης βᾶ-

σκιων, τρεφόμενος, γιγνόμενος - ὄψα Σώ-
πατρ. ἐν Ἀθην. 11, 784.

Κραιπάλο-κωμος, 2' ἐν καταστάσει μέθης
περιφερόμενος ἀγαλλιώμενος καὶ ἄδων Ἀ-
ριστ. βᾶτρ. 217.

Κραιπαλ-ώδης, 2' ὁ ἐν εἴδει κραιπάλης,
μεθύων, μέθυσος μετν. Πλουτ. 70. 647.

Κραιπνο-βάτης, ου, ὁ' ταχυβάτης, ὁ τα-
χέως βαίνων, πορευόμενος.

Κραιπνο-βάτης, ἴδος, θηλ. τοῦ ἀνωτ. ἡ
ταχυβάτης, ἡ ταχέως πορευομένη, μετν.

Κραιπνο-πόρος, 2 (κ. οὐο. ὁ κραιπν.)
τῷ ἀνωτ. μετν.

Κραιπνός (ΚΡΑΠ. ἴσ. συγγ. τῷ ἄρπω), 3'
ἀρπακτικός, ὑρμητικός, ταχύς· ὅστις ἐλα-
τρώτατος ποσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο· Ἰλ. ψ.
449 κ. συχν. ὡς· «κραιπνὰ ποσὶ προδιδός»
ᾠδ. ρ. 27 ἐπιθ. τοῦ βαρρᾶ, ε. 385· τῶν
Θουελλῶν, ζ. 171 (ἐν ἀμφοτ. τ. χωρ. = οὐ-
ρίων ἀνέμων)· μετν. ταχύς, σφοδρός, τὸ συχνκρ.
«κραιπνότερος νόος» Ἰλ. ψ. 500 - βέλος
Πινδ. Π. 4, 90 «κραιπνότεραι ἀνέμων», ἀδ-
τόθ. 209· «κραιπνὴ ποδὶ» Αἰσχ. Πέρσ. 95
κ. μετν. π. Συμμ. ὥν 17' ἐπίρ. - ὡς· «κραι-
πνὸς ποσὶ θέμεν» ᾠδ. θ. 247· - ἀνύρουσε
Ἰλ. κ. 162, rapidus.

Κραιπνοσύνη, ἡ' ταχύτης Τζέζ. Ἰστ 215.

Κραιπνό-σῦτος (σεύομαι), 2' ταχέως σπεύ-
δων, ταχυκίνητος· - θάκος = ἡ τῶν νεφρῶν ἐ-
δρα Αἰσχ. Πρ. 279' ἐπίρ. - ὡς τὸ Σχολ. Αἰσχ.

Κραιπνο-φόρος (ἡ' τ. δόκιμ. «κραιπνοφό-
ρος» = ταχυκίνητος, ταχυνεώρητος), 2' τα-
χέως φέρων, ἀποφέρων· - αὐραὶ Αἰσχ. Πρ.
132.

Κραῖρα (πρὸλ. κέρας, κραία), ἡ' κορυφή, κε-
φαλὴ Ἰσούχ. Ἄλλως μόν. ἐν συνθέσ.

Κράκτης (κράζω, πρὸλ. κεκράκτης), ου, ὁ
ὡς κ. οὐν (ἴδ. κράκτ. ἐκκλησία), φωνα-
κλᾶς Σχολ. ᾠδ. ε. 408, Πολυδ. 5, 90,
Πλουτ. 70. 804, ἔνθα «κεκράκτης» ἐπιδιῶρ-
θεται ἐξ Ἀριστ. Ἰκπ. 137 (ἐσφ. τὸ «κρά-
κτης» κ. μόν. π. τισι μετν. Πασσοθ. λιξ.).

Κρακτικός (κράζω), 3' ἱκανός, ἔφειν ἔχων
εἰς τὸ κράζειν, εὐαρεστούμενος νὰ φωνάζῃ
πολύ Σχολ. Ἀριστ. σφ. 34 κ. ἄλλ. μετν.
ὑπερθ. «κρακτικώτατος κυνικῶν ἀπάντων» =
ὁ μέγιστος κεκράκτης (φωνικλᾶς) μεταξὺ
τῶν κυνικ. Λουκ. συμπ. 12, clamosus.

Κράκτρια, ας, θηλ. τοῦ κράκτης, ἡ' κοιν. ἡ
φωνικλοῦ Ἰσούχ.

Κράμα (κεράννυμι), ατος, τό· α) μετν. μί-
ξις· - ὡς· ἐν κράμα ἐν δύο τουτέων εἶρεν·
Τίμ. Λουκ. 95 κ. μετν. Πλουτ. 6) ἀνάμι-
κτον ποτὸν ἐξ ὕδατος καὶ οἴνου, πᾶν ἱατρικ.
μίγμα· γ) θερμκρασία τῆς ἀτμοσφαιρας.

Κράματιον, τό ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. μετν. ἰατρικ.
Διοσκ. 1, 207.

Κράμβελα, τά μνημεῖα Ἰσούχ.

Κραμβάλεος (ἴδε κράμβος), 3' «ξηρός καὶ
καπυρός» (Ἰσούχ.), συνών. τῷ ὀπτός κ. - ἀν-
τίθ. τῷ «ἐξ ὕδατος ἐψιμένως», κοιν. φρυγα-
νιότας, ψητός Ἀθην. 9, 376.

Κραμβάλλω, ἄρρητ. ὅθιμ (κοιν. γελῶ τρα-
χανά, «γελῶ μετα παιδιᾶς», φωνικκῶ Ἰσούχ.).

Κραμβάλαστος, ὅος (ἐκ τοῦ ἄρρητ. κραμ-
βαλάω, κατ' εἰκασ.), «γέλως ὁ μετὰ παι-
διᾶς» κοιν. τραγανὰ γέλια Ἰσούχ.

Κραμβάλλω· «καπυρίζω, κατασείω» Ἰσούχ.
Κραμβ-ασπάρῃος, ὁ' βοτάνη τις Γιωπ.
12, 1, 2. [ἄρ].

Κραμβετον, τό· ἀφ' ἑφ' ἡμᾶς τι ἐκ κράμβης καὶ
κωνείου, μετν. Ἰσούχ.

Κράμβη (κάρφω = ξηραίνω Κουρτ. Ἑτ.),
ἡ' τὸ κοιν. κραμβολάγονον ἡ κραμπὶ ἐν γέν.
πᾶν εἶδος λαγάνου, λάχανα· πρὸλ. Ἀθην. 9,
369, Θεόδωρ. Ἀνθ.

Κραμβήεις, εσσα, ἐν' κραμβοειδής, ὁ ἐκ τοῦ
εἰδους τῆς κράμβης Νικ. ἀλ. 330.

Κραμβίδιον, τό ὀποκ. τοῦ κράμβης ῥάφα·
νος Ἀντιφάν. ἐν Πολυδ. 6, 54.

Κραμβίον, τό· 1) τῷ ἀνωτ. μετν. 2) = κραμ-
βετον, δι. γρ.

Κραμβίς, ἴδος, ἡ' κραμβοφυχή, κραμβοκάμ-
πη Αἰλ. Ἰ. Ζ. 9, 39.

Κράμβος (πρὸλ. κραμβάλεος, καπυρός), 3'
ξηρός, μεμαρασμένος, συνεσταλμένος (σού-
φρωμένος) ὑπερθ. «ἀπὸ κραμβοτάτου στόμα»
τος μάστιγος ἀστυοειδὲς ἐπινοίας = τοῦ νη-
φαλιωτάτου (κωμ. ὑπαινιγμὸς τῆς κράμβ.
Σχολ.) Ἀριστ. Ἰκπ. 539.

Κράμβος, ὁ' ἀσθένεια τῆς ὀπώρας, ἴδ. τῆς
σταφυλῆς, μαραινομένης πρὸ τῆς ὠριμότητος
Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 5, 11, 1.

Κράμβουσα, ης, ἡ' 1) νῆσ. ἐν τῷ Παμφυ-
λικῷ κόλπῳ Πετολ. 2) ἀκρωτ. Παμφυλίας,
ἀνωτ. σταδ. μεγ. θαλ. 230· 3) πόλ. Λυκίας
Στράβ. 4) νῆσ. πρὸ τῆς Κιλικίας παραλίαν
Στράβ. κατ. Κραμβούτιος, Κραμβουσιατος Στ.
Βυζ.

Κραμβο-φάγος, 2' κράμβας ἐσθίων, ὃν
βατράχου Βατραχ. 216.

Κράνα, ἡ' κεφαλὴ Ἰσούχ.

Κρανάα, (Κρανάος ἡ Κρανάος = τραχύς, πέ-
τρῶδες Σχολ.), ἡ' αἱ Ἀθῆναι, ἐπινομασμέ-
ναι ἀπὸ τοῦ βασιλ. Κραναιῶ Σχολ. Ἀριστ.
ὅν ὡς «ἡ Κραναιῶν πόλις» αὐτόθ. ἴδε Κρανάος.

Κρανάη, (κ. Κραναιή Ἀπολδ.), ἡ' 1) θυγ.
τοῦ βασιλ. Κραναιῶ Ἀπολδ. 2) ἡ παρὰ τὴν
Ἀττικ. νῆσος Ἑλένη (Μακρονήσι) Εὐρ. Ἑλ.
1690, ἡ ἡ ἐν τῷ Λακων. κόλπῳ παρὰ τὸ
Γύθειον, ἐν ᾗ λέγουσιν ὅτι ὁ Πάρις ἔφερε τὴν
πρώτον ἀπάγων τὴν Ἑλένην Ἰλ. νῦν Μαρα-
θωνία.

Κρανάη-πεδός, 2' σκληρόν, πετρώδες ἔδα-
φος ἔγνων, ἔχουσα Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 72.

Κραναιῶα, ὡν ἀπόγονοι τοῦ Κραναιῶ, οἱ
Ἀθηναῖοι Εὐρ. ἀποσπ. ὡς. Ἀνθ. 6, 313,
ἐνθ' ἔσφ. Κραναιῶν, διότι τὸ ἄ.

Κρανάϊνος, 3' κρανείνος, δι. γρ. Στράβ.
12, 570.

Κρανάϊς, ἴδος, ἡ' ἀρχ. ὅθιμ. Ἀττικῆς Πολυδ.
Κραναιγμή, ἡ' θυγ. Κραναιῶ Ἀπολδ.

Κρανάος (βίξ. καρ., ἐν τῷ κάρυον, κράνον),
3' σκληρός, τραχύς, πετρώδης· ἐπιθ. Ἰθάκης
Ἰλ. γ. 201, ᾠδ. α. 247· - Δαλός Πινδ. Ἰ.
1, 3· - Ἀθῆναι, Ὁ 7, 82 κ. συχν. ὡς· «κρα-
ναὶ πόλις» = αἱ Ἀθῆναι Ἀριστ. Ἀγ. 75, κ. ἡ
Κρανάος = ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθην. Λουκ. 481·

καὶ Κραναιί, ὄρν. 123'. ἄλλ. μόν. «κρα-
ναί· ἀναλήφας» Ἀριστ. ἐν Ἀθην. 2, 62.
Κρανός, ὁ ἄρχ. αὐτόχθων βασιλ. τῶν Ἀ-
θηνῶν ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος
(1600 ἢ 1500 π. Χ.), διάδοχος τοῦ Κέκροπος,
ἐκθρόνισθαις ὑπ' Ἀμφικτύονος Στράβ. Ἀπ' αὐ-
τοῦ οἱ Ἀθην. «Κρανίου παῖδες, Κρανίου πό-
λιν», οἱ Κρανιοὶ Ἀισχ. Εὐμ. Διογεν. ἐ-
πιγρ. Ἦρ. [Λ. Λ.].
Κρανεία, ἡ κράνεια Γεωπ. 10, 87, 4.
Κρανέεσθαι, ἐπ. μ. μέλ. ἀπαρ. (μετὰ π.
σημ.) τοῦ κραῖναι Ἰλ. ι, 626.
Κρανεία, ἰων. κρανέη, ἡ κράνον, α) τὸ
γνωστ. δένδρ. ἢ τὸν κρανεία· «φρὴν τε με-
λίαν τε ταυφύλιον τε κρανείαν» Ἰλ. π, 767.
ἢ ὁ καρπὸς γρήσσι· εἰς τροφὴν τῶν χοίρων
Ὀδ. κ, 242, Θεοφρ. κ. ἄλλ. μτγν. 6) κρα-
νείον φυτόν (κοντάρι) δάρατος, κρανείον δό-
ρυ, κρανείην λόγχην, τὰ ὅποια κατασκευάζον
ἐξ αὐτῆς ὡς σκληροῦ δένδρου· «ἑσταθι τῆδε
κράνεια βροτοκτόνα», Ἀντά. 1 (6, 123). Περὶ
τῶν διαφ. σχημ. τῆς λέξ. πρβλ. Λοδεν. πα-
ραλ. 339, cognus.
Κρανείνος (κράνον), 3' ἐκ κρανείας κατε-
σκευασμένος· ἀκόντιον Ὀρ. βυν. Ἑρμ. 460
[ἐνθα τ' ἐνεκα τοῦ μέτρ.]· «τὴν Ἦρ. 7, 92'
· παλιν ἔξεν. Ἑλλ. 3, 4, 14 κ. συγγ.·
ἑστατ' Ἀρρ. Ἀν. 1, 15, 7 κ. ἄλλ. μτγν. ἴδε
κρανίος, cognus.
Κράνειον, Πaus. κ Κράνιον, Πλουτ. Λουκ.
(κράνον), τό· ἄλλος κυπαρίσσω μετὰ παλαι-
στρας καὶ δύο νάων, τῆς Ἀφροδίτης Μελαίνιδος
καὶ Βελλεροφόντου πρὸ τῆς Ἀ. πόλεως τῆς Κο-
ρίνθου, ἐνθα ἐδόχναζον οἱ νέοι καὶ διέμενον ὁ
Κυνικός Διογένης Ξεν. Ἑλλ. 4, 4, 4, [ἄ].
Κράνειος (κράνον), 3' κρανείνος· «κρατά-
νιον = κράνειον ἐκποίημα» Ἀθην. 9, 479' δθ.
ὁδ. ἡ κρανεία = «τὸ ἐκ κρανείας δόρυ» Ἦρ.
σύχ. ἡ κρανείην λόγχην Σουδ. (ἐν τῇ γεν. κ.
δοτ. ταυτοσχημ. κ. ταυτοσχημ. τῷ «ἡ κρ-
άνεια».)
Κρανείων, ὄνος, ὁ· τύπος κρανείας κατάφυ-
τος, γλωσσ. carnellum.
Κράνη ἡ κράνα, ἡ κρήνη Ἰωσ.
Κρανία, ἀμφ. ἡ κράνεια Θεοφρ. αἰτ. φυτ.
δ, 6, 4.
Κράνιος, 3' κρανείνος Πaus. 1, 21, 5.
Κρανιό-λειος, 2' φαλακρός Β. Ἀν. 49, 12.
Κράνιοι, οἱ πόλ. τῆς νῆσ. Κεφαλληνίας, ἡ νῦν
Κρανία παρὰ τὸ Ἀργιστόλι, κατ. ἰωσ. Θουκ.
Κρανίων (κάρα, κάρηνον), ὅπου. τὸ κράνον,
τό· ἡ κορυφή τῆς κεφαλῆς, τὸ «τριγωντὸν κεφα-
λῆς μέρος» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 75' π. Ὀρ. κ. ἑ-
πίπ.· «οἱ τε πρώτοι τρίγεις ἔππων κρα-
νίῳ ἐμπεφύασιν» Ἰλ. θ, 84, Πινδ. Ἰ. 3, 72'.
«τὸ κρανίον παῖδας κατέαγα» Εὐρ. Ῥῆσ. 679,
Πλάτ. Εὐθύδ. 299, κ. μτγν.· κεφαλὴ Ἀμφι-
ἐν Ἀθην. 7, 295, caina.
Κράνιον κ. κράνιον, συ. τό· ὁ καρπὸς τῆς
κρανείας, νῦν τὸ κράνον, τὰ κράνα Θεοφρ.
αἰτ. φυτ. 4, 4, 5.
Κρανιών, ὄνος, (Κρανών Σχόλ. Πινδ.), Κράν-
νουν (Θεσσαλικά), (κράνα = κρήνη Λοδ.) ἡ
πόλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πελασγιώτιδος, γνωστὴ

διὰ τὴν περὶ τὰ 322 π. Χ. συμβῆσαν αὐτῇ
μάχη· μεταξὺ Μακεδόνων καὶ Ἑλλήνων Στράβ.
νῦν Σαρλίκι, κατ. Κρανιώτης, Κρανιώνιοι
Ἦρ. «Κρανιώνιος, Κρανιώνιος» Θουκ. Κραν-
νώνιοι, Ἐπιγρ.
Κράνο-κολοπάπτης, συ. δ'· εἶδος δηλητη-
ριώδους φαλαγγίου, (ἀράχνης), ἄλλ. «κεφα-
λοκρούστης» Σχόλ. Νικ. Θερ. 764.
Κράνο-κρούστης, ὁ· τῷ ἀνωτ.
Κράνον (συγγ. τῷ ΚΡΑΣ, κέρηνον, κ. εὐγρ.
μόν. π. τ. γραμ.), τό· κρανίον, κεφαλὴ
Κράνον (Ἰσ. ἀπὸ τοῦ «κρανάς», διὰ τὸ
σκληρὸν ξύλον του), τό· κράνεια· πρβλ. τὸ
νῦν κράνον, κράνα = τὸν καρπὸν τῆς κρανείας.
Κράνο-ποιεῖν· κατασκευάζειν, χαλκεύειν κρά-
νη Ἀριστ. βάρ. 1018.
Κράνο-ποιεῖα, ἡ· κατασκευὴ κρανῶν, ἡ τέ-
χνη τοῦ χαλκεύειν κράνη Πολυδ. 7, 155.
Κράνο-ποιός, ὁ· κατασκευαστής, χαλκεύς
κρανῶν Ἀριστ. αἰρ. 1255.
Κράνος, (κράνον), γεν. εοι-ους, τό· περικε-
φαλαία· εὐχαλκον Ἀισχ. Ἑπτ. 459'· χρυσαί-
· ὅπου Ἀριστ. Ἰλ. 470. Ἀριστ. Ἀγ. 584·
· χάλκεα Ἦρ. 7, 63, Ξεν. Πλουτ. κ. ἄλλ.
· μτγν. παρ' οἷς ἐν γέν. = κάλυμμα, ροβία.
Κράνος, συ. (μτγν. σχημ.) ὁ κ. ἡ· κράνον,
κράνεια Ἰωπ. 7, 35, 1, [Λ.].
Κράνο-υργία, ἡ· κρανοποιία Πολυδ. 7, 155.
Κράνο-υργός, ὁ· κρανοποιός Πολυδ. 7, 155.
Κράντειρα, ας, θηλ. τὸ κατωτ.· πόναν
Ἀντιπ. Σιδ. 35 (Πλαν. 220).
Κραντήρ, ἡρος (κραίνω), δ' 1) τελευτήτης, ἐπι-
τελειότης, κύριος· 2) ὁ ὁδὸς τῆς συνίσεως,
καιν. τὸ ἐδόντι τῆς γυνώμης (= genūm), ὅ-
στις ἐσχάτος τῶν ὁδόντων φυόμενος συμπλη-
ροῖ ὁδῶς εἰπεῖν τὴν σειρὰν αὐτῶν Ἀριστοτ.
Ἰ. Ζ. 2, 4 κ. μτγν. παρ' οἷς = ὁδοῦς Νικ.
Θερ. 447, ἐνθα πρβλ. τὸν Σχολ.
Κραντήριος, 2' τελειῶν τι, ἐπιτελιῶν, ἐπι-
τελειτικός Ἠσὺχ.
Κράντης, συ. δ'· κραντήρ Λυκάφρ. 305.
Κράντιωρ, ὁρος (κραίνω), δ'· τῷ ἀνωτ. κύριος·
· γόνυ· Εὐρ. Ἀνδρ. 508, Ἀπολλ. 14 (9, 281).
Κραντιώ, οὐς, ἡ· Νηρηΐς τις Ἦσ.
Κράπαθος, ἡ· Κάρπαθος Ἰλ. 6, 676. [Λ. Λ.].
Κράπατ' ἄλλος (οὐτὼν τονίζει Ἀρχαδ. δ4, 10),
δ' 1) μικρὸν νόμισμα = 1 δραχ. ὅπου δ Φε-
ρεκράτης ἐν τῇ κωμῳδ. «κραπταλόι» ποιεῖ
κυκλοφοροῦν ἐν τῷ Ἀίδῳ Πολυδ. 983 ἀπ' Ἀ-
θην. 14, 646· 2) = μωρός· Ἠσὺχ. 3) εἶδος 1-
γύσος Ἠσὺχ.
Κράρα, ας, ἀμφ. ἡ· κραῖρα.
Κραριώται πολίται· Κλαριώται (ς), Κλα-
ρεῖται ἴδε Κλαριώτις Ἐπιγρ.
ΚΡΑΣ (ὁ κράς, ἄρρητ. ὄν. μόν. π. τ. γραμ.
Β. Ἀν. 1181' πρβλ. Λοδεν. παραλ. 78),
δ'· κεφαλὴ ἀνθρώπ. κ. μτφ. = κάρα, κάρη-
νον, γεν. κρατός Ὀδ. ε, 276· «κρατός ἀπ'
Ὀδύμπου» = ἀπὸ τῆς κερυφῆς Ἰλ. υ, 5·
· ἐπὶ κρατός λιμένος = εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ
λιμ. Ὀδ. ι, 140, ν, 102, Ἀισχ. Περσ. 361·
· ἀποκοπὴ κρατός· ἀποσπ. 821 κ. ἄλλ. τραγ.
κατ' ἔκτασ· «κράτατος» Ἀπολ. Ρ. 1, 222· δοτ.
κράτι Ὀδ. ι, 490, Πινδ. Π. 1, 8 κ. Ἀισχ.

Ἐπτ. 887, Σοφ. Οἱ. Κ. 1464, Ἀριστ. βάρ. 329, αἰτ. κῆρα Ὀδ. 0, 92 κ. συγν. Σοφ. Οἱ. τ. 263 κ. ἄλλ. π. αἰτ. πλ. κῆρας Εὐρ. Φοῖν. 1126, πλ. δν. οὐδ. κῆρα, (κατ' ἐκτασ.) κῆρατα Ἰλ. τ. 93, κῆρατα Σοφ. Οἱ. Κ. 474, γεν. κῆρων Ὀδ. γ. 309, δοτ. κῆροι Ἰλ. κ. 152, κῆρασι, 156 κ. ἐν. δν. «κῆρα τοῦδον» Σοφ. Φιλ. 1443 καὶ ἡ «κῆρας» Σχόλ. Εὐρ. Ἐκ. 429 πρὸλ. Ἑλλεντ. λεξ. capit. Κῆρας, δωρ. τὸ κῆρας συνηρ. τοῦ «κῆρας».

Κῆρας-βόλα, ὡν, τὰ «κόλλαδοι δερμάτινοι» Ἠσύχ.

Κῆρας-βόλος, 2° κερσεβόλος Ἠσύχ.

Κῆρας, εως (κεράννυμι), ἡ α) μῆρις, ἰδ. οἴνου καὶ ὕδατος· «ἡ τοῦ οἴνου πρὸς τὸ ὕδωρ» Ἀθην. 2, 45· 6) σπονδὴ μικτοῦ οἴνου Αἰσχ. ἄποπ. 49· γ) ἐν γέν. ἡ πῆξ, τοῦ μινύειν τί τινα, σύμμιξις, καθ' ἣν αἱ μίχθονται οὐαι στενόντα ἐνούμεναι ἀπαλλῆλασιν τὴν ἐαυτῶν φύσιν καὶ ἀποτελοῦσαι νέαν ὕλην ἐκ τῆς τοιαύτης συνθέσεως· «ἔδειξα κῆρας ἐπὶ ὡν ἀκεσματικὴ» Αἰσχ. Πρ. 480· «ἐκ κῆρας πρὸς ἄλληλα» Πλάτ. Θεαίτ. 152· «καὶ τις ἀθήνης κῆρα, ἀπὸ τῆς ἡδονῆς συγκεκραμένη ἡμῶς καὶ ἀπὸ τῆς λύπης», Φαῖδ. 59· «κῆρα εἶναι καὶ ἀρμονίαν τὴν ψυχῆν», 86· «μουσικὴ καὶ γυμναστικὴ», πολ. 4, 441· θερμὸ κῆρα τοῦ αἵρος, Φαῖδ. 111· πρὸλ. «ὡρῶν κῆρας» Πολυδ. 6, 178· «χρωμάτων Λουκ. Ζεῦξ. 5· δ) γραμ. ἡ εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ φωνῆν συγχύεσθαι ὅσα συλλαβῶν, οἷον, τοῦλαιον = τὸ ἔλαιον, θομάτιον = τὸ ἱμάτιον, μίχιντα.

Κρασπεδίτης, ου (κράσπεδον), ὁ ὁ ὄσχατος, ὁ τελευταῖος χοροῦ, ἀντίθ. «κορυφαῖος» Πλουτ. 20. 678.

Κράσπεδον (ἡ ἔτοιμ. σκοτ. Ἰσ. ἐκ τοῦ «κροσός, κῆρασι», κατ' ἄλλ. «κῆρας, πέδον» = τὸ ἐξέχον μέρος πεδιάδος), τὸ τὸ ὄσχατον, ἀκρότατον πρᾶγμα, ὅθ. γῆρας, χεῖλος, ἰδ. γῆρας ἐνδύματος· «ἄκροισι λαίφους κῆραπέδους» Εὐρ. Μήδ. 524· «στερμῶτων Ἀριστ. σφ. 476· «παρφυρίδα ἡμφοισμένη» ἔχουσιν χρυσὰ κῆραπεδα Ἀθην. 4, 159, Θηόκρ. 2, 53 κ. μτγν. Πλουτ. Στω. ἔναν. 21· πρόπαδες ὄρους, «ὀποκαταβαίνοντες ἐς τὰ κῆρασι τῶν ὄρων» Σεν. Ἑλλ. 4, 6, 8· χεῖλος, - αἰγιαλοῦ Ἀνθ. 7, 78· κῆρατα στρατοῦ, - στρατοπέδου Εὐρ. ἀποσκ. 683· «τοὺς πελταστὰς ἐπὶ τὰ κῆρασι ἐκατέρωθεν καθίστασθαι» Σεν. Ἑλλ. 3, 2, 16, fimbria.

Κρασπεδῶν περιβάλλω τι κρασπεδῶν, κοιν. τῷ βάλλῳ γῆρον, μπιμπιλῶναι· «ἄφασι κεκρασπεδῶσθαι» Εὐρ. Ἰων 1423.

Κρασεῖρα, ας, «κρηστέρα, ἀλευρότησις» (ἄπερ ἦδε) Ἠσύχ.

Κρασεῖριον, τὸ πῶλ. Σικελίας Φίλιστ. ἐν Στ. Βυζ. κατ. Κρασεῖριος Στ. Βυζ.

Κράσσας (ὁ) τὸ ῥωμα. Crassus, ἐπὶ τῶν Λικινίων, ὅθ. Λικίνιος Κρ. Ἀππ. ἔμφ. πῶλ. Λικίνιος δὲ Κρ. ἡ Λικίν. τὲ Κρ. Ἀππ. Ἀννιβ. ἰδ. Κρ. ὁ ῥήτωρ κ. ἀπλ. «ὁ Κράσσος», παροιμιώδης διὰ τὰ πλοῦτη του Πλουτ. Λουκ. «οἱ περὶ (τῶν) Κράσσων» = οἱ ὀπαδοὶ του Πλουτ. Κράσ. 15.

Κράσσων, δωρ. 2° κρείσσων.

Κραστήριον (κράστις), τὸ α) φάτνη ἱπποῦ Πολυδ. 7, 342· 6) αἰτ. = ἐνίχλατα κλίνης Φρόν. 178.

Κραστήζω· παρέχω τῷ ἱππῳ κράστις = γράστιν (γρασίδι). Μέσ. ὡς, Β. Ἀν. 273. Κατὰ διόρθ. τῶν εἰς Σώφρον. Σχολ. Νικ. Θηρ. 862. Κράστις, ἰδος, ἡ 1) = γράστις, κοιν. γρασίδι, πράσινο χορτάρι, «ἡμῆς χόρτος» πρὸς τροφ. τῶν ἱπποῦ Ἀρποκρ. ἀρχ. λεξ. 2) εἶδος σίτου πρὸς τροφ. τῶν ζῴ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 8.

Κράστις, ιος, ὁ Κράστις, ὅπερ ἦδε.

Κράτα (παρασχ. τοῦ ΚΡΑΣ), τὸ ἦδε τέλος τοῦ ΚΡΑΣ.

Κραταί-βόλος, 2° κραταιῶς, μὲ δυνάμιν ἐπιπόμενος· - χειρᾶδες Εὐρ. Βάκχ. 1096, δι. γρ. «κραταβόλος».

Κραταί-γονος, ου, ἡ βοτάνη τις Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 9, 19, 6.

Κραταίγος ἡ κραταίγος, ὁ ἄγνωστ. εἶδος ἐνδρ. ἄλλ. «κραταίγῳ» (λευκάνανθα Πασσ. λεξ.) Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 15, 6, Ἀθην. 2, 50. Κραταί-γύαλος (κραταῖος, γύαλον), 2° ἰσχυρὰ γύαλα (κοιλότητος) ἔχων, στερεῶς κατακαρμωμένος· - θώρηκες Ἰλ. τ. 360.

Κραταίγῳ, ὄνος, ὁ κραταίγος Ἀθην. Κραταίγος (κράτος), ἡ ὑπερβάλλουσα δύναμις, ῥώμη, ὁρμή, ἐπὶ τοῦ ὑπὸ Σισύφ. ἀνακυλιζομένου λίθ. «ὅτε μέλλοι ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότε ἀποστρέψασκε κραταίγος αὐτὴς» = ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ βάρους τοῦ τὸν ἐπανεκύλιεν Ὀδ. λ. 597, ἔνθα δ' Ἀρίσταρχ. κ. Ἰρῶν. ἐπιρρημ. ἐρμην. ὡς τὸ «λικριφίς, ἀμφουδής» = ἐπανεκύλιετο βιαίως, ἄλλ. γράφ. «κραταίγος» = κραταῖα δύναμις, προσωποποιούσας αὐτήν.

Κράταίγος, ἰδος (Σχόλ. Ὀδ.) κ. Κραταίγος (Σχόλ. Ἰλ.), αἰτ. ἰν (Ὀμ. Ἀπολλ. Ἰ.) κ. ἰδα (Νικόμ. ἐν Φωτ. κώδ. 187), (= ἡ κραταῖα, κρατερὰ), ἡ προσωποπ. ἡ δύναμις τῆς φῶς, θυγ. Ἐκάτης καὶ Τρίτωνος καὶ μήτ. Σκύλλης Ἀπολλ. Ἰ.

Κραταί-λεως (λεῦς, λᾶς), γεν. ω, 2° σκληρὸς κ. πετρώδης, πετρώδης· - γῶν Ἀισχ. Ἀγ. 652· πέδον Εὐρ. Ἰλ. 534.

Κραταμένης, ους, ὁ Ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. Θουκ. Κραταίνω (δι. γρ. Αἰσχ. Πέρσ. 868)· κρατύνω.

Κραταί-γονος, ὁ (ἡ Πασσοδ. λεξ.) κραταίγος Γαλην.

Κραταίγος (κράτος), π. 3° κρατερὸς, ἰσχυρὸς, δυνατὸς, ῥωμαλέος, π. Ὀμ. συγν. ἐπὶ 0. τῆς Μοίρας = παγκρατής, ἀφικτός Ἰλ. π. 334· ἐπὶ ἀνδρ. Ὀδ. ο. 242, Πινδ. Ν. 4, 25· ἐπὶ λέοντι. - Θήρ Ἰλ. λ. 119· - ἔγχος Πινδ. Π. 6, 34· - ἔπος, 2, 81· - σθένος Αἰσχ. Πρ. 247· «κραταίς μετὰ γερσιν» Σοφ. Φιλ. 1697, Εὐρ. Ἰρ. μ. 904 μτγν. π. κ. πεξ. Πλουτ. Κράσ. 24· ἐπὶ ρ. - ὡς Φιλ. validus. Κραταίότης, ητος· κράτος, δύναμις, ἰσχύς Κρ. ο. validitas.

Κραταί-χειρ, χειρὸς, ὁ, ἡ κραταῖος, ἰσχυρὸς τὰς χεῖρας, ἰσχυρὰς χεῖρας ἔχων, κυρ. κ. μτγ. κοιν. χειρῶν δύναμις, Κ. Μανιασ. χροιν.

Κραταῖος· κρατύνω, ποιῶ τι ἰσχυρόν, δυνα-
τὸν Ν. Δ. ἔκκλ. Παθ. γίγνομαι δυνατός, αὐτόθ.
Κραταί-πεδος, 2· ὁ ἔχων σκληρόν, στερεόν
ἔδαφος· -σῶδας· Ὁδ. φ. 46.
Κραταί-πίλως, 2· ἰσχυρόν πῖλον ἔχων Χοι-
ροδ. ἔν Β. Ἀν. 1391.
Κραταί-πους, ποδός, 2· ἰσχυροὺς πόδας ἔ-
χων· -ἡμίονοι Ὀμ. ἔπιγρ. 15, 9· πρδλ.
κραταίπους.
Κραταί-ρίτις, 2· ἰσχυρόν δέρμα ἔχων, ἔ-
πιθ. τῆς χελών. χρησμ. π. Ἠρ. 1, 47.
Κραταίωμα, αἰώς, τό τὸ ἰσχυρωμένον, ἰσχυ-
ροποιημένον, ἰσχυρότης Ὁ, ἔκκλ.
Κραταίωσις, αἰώς, ἡ ἰσχυροποίησις, δύνα-
μις, Ὁ.
Κρατάνιον, τό· εἶδος ποτηρίου Ἀθην. 11, 479·
ἴδε κράνιος.
Κρατ-αρχέω, ἀμτβ. εἰμί κρατάρχης, αὐτο-
κρατορεύω, μτγν.
Κρατ-άρχης, ου, ὁ· κυρίαρχος, αὐτοκρά-
τωρ, ἡγεμὼν, μτγν. imperator
Κρατ-αρχία, ἡ· κυριαρχία, αὐτοκρατορία,
ἡγεμονία, μτγν. imperium.
Κρατ-αρχος, ου, ὁ· κρατάρχης.
Κράτεια, ας, ἡ· 1) κρήνη. Περιάνδρου Δ.
Δαίρ. 2) ἱερίσσα Περσῆς (ἀπὸ Πειραιῶς ἀνεχ-
δόν. Ἑλλ. Ἐπιγρ. φολλ. α. 5) 3) Βουζαντίς,
ἔφημ. ἀρχ. 2065· 4) ἄλλαι.
Κρατεαί, ὧν· νῆσ. τοῦ Μανίου κόλπου
(Σπαλάτρου) τῆς Ἰλλυρίας Σκύλ. νυν Κράτο.
Κρατερ-αίχμη, ου, ὁ· κατεραϊγμένη, ὁ-
περ ἴδε.
Κρατερ-αλκή, ἴος, 2· κρατεράν ἀλκήν ἔ-
χων, μτγν.
Κρατερ-αύχην, ενος, ὁ, ἡ· κρατεράυχην,
κρατερόν, ἰσχυρόν, δυνατόν αὐχένα, τράχη-
λον ἔχων Πλάτ. Φαίδρ. 253.
Κρατέρος (κράτος), 3· κρατέρος, ἰσχυρός,
δυνατός, συγν. π. Ὀμ. ἐπαινετικ. ἐπιθ. τῶν
μεγάλῃς σωματικ. βῶμης ἡρώων Ἰλ. π. 624·
κ. ψιχτικόν, σκληροκάριος, βίαιος, φ. 566·
ἐπὶ λέοντι. Ὁδ. δ. 335· ὕπερθ· ἡδὲ σιδήρος·
ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν Ἠρ. θε. 864· Ὁι-
νεῖσαι κρατεροὶ Πινδ. Ἰ. 4, 34· ἡγεσθὶν
κρατεράν, Π. 11, 18 (ἴδε κρατέος)· ἐπιθ.
τῆς μάχ. κ. τῶν ὀπλ. -ὁσμὴν Ἰλ. θ. 345·
βίη, φ. 501· -ἀνάγκη, ζ. 458· -δεσμός, ε.
386· «κρατεράς ἐν γυσιπέδαις» Αἰσχ. Πρ.
167· ἐπὶ σφοδρῶν καὶ βιαίων παθῶν, «λύσ-
σα, ἔρις, μένος, πένθος, ἄλγεα, τῶμος,
δέος» ἐπὶ «κρατερά ἐργα» = βίαιαι, πράξεις,
βίαιοπραγίαι π. Ὀμ. συγν. «κρατεράν δ' ἐπὶ
μύθον ἔτελλε» = σκληρόν, δεσποτικ. λόγον
Ἰλ. α. 25 κ. ἐνίαχ. π. μτγν. ἐπὶρ. -ὤς.
«κρατέρος ἐστάμεναι» = ἐστάσθαι ἀνεδότης,
ἀντίθ. τῷ φεύγειν, εἰς φυγὴν τρέπεσθαι Ἰλ.
ο. 660· -ἔχσθαι, μάχεσθαι κτλ. «ἀδδ' ἔ-
βαλε κρατερώς» = βηματικῶς Ὁδ. δ. 344·
-ἀγόρευε = δεινῶς β. 28 κ. μτγν.
Κρατερός, οὗ ἐπ. οἶο (κ. Κράτερος Μαίνεκ.
ἐπιμ. 1)· 1) υἱὸς Ἀλεξάνδρου καὶ Ὀρεστί-
δος, στρατηγός καὶ φίλ. τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρ.
Ἀρρ. 2) υἱὸς Ἀλεξάνδρου καὶ ἀδελφὸς Ἀν-
τιγόνου τοῦ Γονατῆ, συντάξας συναγωγὴν

ψηφισμάτων· ἔκ τῶν ἐν τῷ μητρώῳ τῶν Ἀ-
θηνῶν διατηρουμένων Μαίνεκ. ἀποσπ. Στ.
Βυζ. 714.

Κρατερό-φρων, ονος, 2· ἰσχυρόν, σταθερόν
νοῦν, γενναῖον, ἀτρόμητον καρδίαν, γενναῖον
φρόνημα ἔχων, ἐν γίν. γενναῖος, ἀτρόμητος
«ἀδάμαντος ἔχων καρτερόφρονα θυμὸν» Ἡσ.
ἔρ. 146· -τέκνα θε. 308· ἐπιθ. Ἀπόλλ. Δυν.
(ὁ, 525, 11)· «θῆρ κρατ.» Ἰλ. κ. 184· πρδλ.
κρατερόφρους, fortis.

Κρατερό-χειρ, εἰρος, ὁ, ἡ· κρατεράν, ἰ-
σχυράν, δυνατὴν χεῖρα ἔχων· κυρ. κ. μτφ. -
βραχίλιος Ἀνθ. 9, 210· ἴδε καρτερόχειρ.

Κρατερό-χρως (χρῶς, χρῶς), συνηρ. ους,
2· ὁ ἔχων δυνατόν δέρμα, ἔσφ. γρ. τοῦ «κρα-
τερόφρων» Ὀπκ. κυν. 3, 337, ἐνθα «κατε-
ρόφρος φῶλα», ἀντὶ «κατερόφρονα».

Κρατερόν· κρατύνω(ς).

Κρατερ-ώδους, ὄντος (δδούς), (ἀμφ. ἡ
λέξ.), ὁ, ἡ· κραταίους, δυνατοὺς δδόντας ἔ-
χων Ἡούχ.

Κρατέρωμα, ατος, τό· κράμα, μίγμα χαλ-
κοῦ καὶ κασιτέρου, ὀρεχάλκος Ἡούχ.

Κρατερ-ώνυξ, υχος, ὁ, ἡ· κραταῖος, δυνα-
τοὺς ὄνυχας ἡ ὀπλὰς ἔχων - Ἰπποκ. Ἰλ. ε.
329 - ἡμίονοι Ὁδ. ζ. 253· -λύκοι, κ. 218·
-χεῖρ Μάτρων ἐν Ἀθην. 4, 135.

Κρατερ-ώνυχος, 2· τῷ ἄνθρωπῳ.

Κράτεια, ἐπ. δου. πλ. τοῦ ΚΡΑΣ, ὁπερ ἴδε.

Κρατεύας, α, ὁ· ἐπὶ νῶν. κομῆς. Ἀλκιβιάδης
Μαίνεκ. ἱστ. κριτ. 395, δι. γρ. Κρατίας Πλουτ.
ἡθ. 768.

Κρατευαί (παρὰ τὸ ἄγρ. «κρατεῖω, κλέ-
ρα»), οί· καί (διχλοὶ) βάσεις, ἴφ· ὧν οἱ δ-
ελίσκοι τίθενται πρὸς ὀπτησίαν (Σχολ.). Πο-
λυδ. 10, 131· «πάσσε δ' ἄλλος θεῖοιο κρατυ-
ταίων ἐπαείρας» Ἰλ. ι. 214, ἐνθα ἄλλ. «λα-
βὴν ὀδελού» ἡ «ὀδελόν» ἔρμη. νενομιστοῖς.
Κρατευτήριον, τό· τῷ ἄνθρωπῳ. «σιδήρεον ὡς
τοὺς ὀδελίσκους ἐπιτίθεισι πρὸς τὴν τῶν κρα-
τῶν ὀπτησίαν» Πολυδ. 6, 89· ὡς. «τὰ κρα-
τευτήρια» 10, 97.

Κράτεια (κράτος)· 1) ἀμτβ. ἔχω δύναμιν, ἰσχύ-
ν, εἰμί ἰσχυρός, δυνατός, ἴδ. ἔχω τὴν ἀνυστά-
την ἀρχήν, ἀρχῶν, κυριεύω, δεσποτῶ, κυ-
βερνώ, ἐξουσιάζω, ὅτε μὲν ἀπολ. «Ἥλι-
δα, θθι. κρατεύουσιν Ἐπίοι» Ὁδ. ν. 275·
«ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατῇ» = νει-
σσι ἀρχή Αἰσχ. Πρ. 35· «εἰ γὰρ πέπρωται
Ζηνὶ πλὴν αἰὶ κρατεῖν», 517 κ. συγν. «ὁ
κρατῶν» = ὁ κύριος, ὁ ἀρχων, δεσποτῆς, Ἀγ.
1469· ὡς. «οὐ τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομι-
ζεται» Σοφ. Ἀντ. 734, Εὐρ. Φοῖν. 396· «οὐκ
οὖν κρατεῖ τοῦτο ἐν ἐκάστῃ πόλει τὸ ἄρχον»
Πλάτ. πολ. 1, 338· «τίθεται τοὺς νόμους ἐν
τῇ πόλει ἐκάστοτε τὸ κρατοῦν», νόμ. 4, 714·
«κρατεῖ καὶ ἄρχει», Μενέξ. 238· ὅτι εἰ ἐπὶ
γεν. «πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντισσι
δ' ἀνάσσειν» Ἰλ. α. 288· «νέοι γὰρ οἵακο-
νόμοι κρατοῦσιν» Ὀλύμπου Αἰσχ. Πρ. 149·
«Ζεὺς δ' ὁ τῆςδε γῆς κρατῶν» Σοφ. Φιλ.
977, Εὐρ. Ὀρ. 1660· ἐπὶ δου. «μέγα κρα-
τεῖς νεκυέσσι» = εἰσὶν ὁ πρῶτος μεταθ' τῶν
νεκρ. ἀρχαίς αὐτῶν Ὁδ. λ. 485· «θῆτις δὲ

κρατεί ἐν Φθίᾳ» Πινδ. Ν. 4, 50· 6) κυριεύου-
 τινός, ἔχω, λαμβάνω τι εἰς τὴν κατοχὴν μου,
 ἔξουσίαν μου, ἔξουσιάζω Σοφ. Οἶ. τ. 409
 «μηδ' ἐν' αὐτοῦ κρατῆς» Οἶ. Κ. 406· «εἴ
 τοὺς κρατοῦσι παῖδες Αἰγύπτου σέθεν» Αἰσχ.
 ἀποσπ. 382· «ἐκ δὲ τῆς μάχης τῶν νεκρῶν
 ἐκράτησαν οἱ Σκύθαι» Πρ. 4, 111· «γῆς
 Θουκ. 3, 6· «ναυοὶ τῆς τε θαλάττης ἐκράτει
 καὶ τῶν νήσων» Πλάτ. Μενέξ. 239· «ῥους
 Ξεν. Ἀν. 7, 3, 3· συλλαμβάνω τινά 4, 7, 16
 κ. μετγν. ἐπὶ αἰτ. «τοιγὰρ τὸ σὺν θάκημα καὶ
 τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσιν» Σοφ. Οἶ. Κ. 1383·
 διατηρῶ, ὑπερασπίζω, «κέρата ὄρου; ἃ κρατεῖν
 κατέχοντες καὶ πᾶν ὀλίγον δύνανται» Ξεν.
 Ἀν. 5, 6, 7· 69. ἐπιτάττω, διατάττω Αἰσχ.
 Ἀγ. 10· «αἰσχροὶ τῷ νόμῳ κρατούμενα» = τὰ
 ὑπὸ τοῦ νόμου ἀπαγορευόμενα Ἀριστ. ὄρν. 755· γ) ὑπερνικῶ, νικῶ, ὅτε μὲν ἀπολ. «ἐ-
 κράτησε Ζεὺς ἀγορατῆς» Αἰσχ. Εὐμ. 390, ἀν-
 τίθ. τῷ «ἡττῶσθαι», Ἐπτ. 498· «ἀλόντες καὶ
 κρατήσαντες», Ἀγ. 315· «νικῶ Ξεν. Ἀν. 3,
 2, 39· «πάλα = νικῶ πάλῃ Πινδ. Ὀ. 8, 20·
 «ἰπποδρομίᾳ», Ἰ. 3, 13· «τὸ κρατοῦν» = τὸ
 νικῶν κόμμα Δ. Ἀλ. 6, 62· ὡς. «καὶ κρα-
 τοῦντες» = οἱ νικηταί Ξεν. Ἀν. 3, 2, 26· ὅτε
 δ' ἐπὶ γεν. «δοῦσιν κρατήσας ἔλῃς δαίμων»
 Αἰσχ. Ἐπτ. 939· «κρατήσω τῶν ἔμ' ἐκδε-
 ἑλκώτων» Σοφ. Οἶ. Κ. 652· «ἐκράτησαν τῶν
 Ἑλλήνων γυμνήτων» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 26· ἐπὶ
 αἰτ. Πινδ. Π. 4, 245· 69. κρατῶ τι, βασιλεύω,
 «βύβλου δὲ καρπὸς οὐ κρατεῖ στάχυν» Αἰσχ.
 ἀποσπ. 742, πρὸλ. τὸ Ὀμ. «κρατεῖται» =
 «ἐκράτησεν» Εὐρ. Ἀλκ. 490· «ἐχθρὸν Ἀριστ.
 ὄρν. 419· πεζ. «κρατεῖ ὁ τῆς ἡδονῆς βίος τὸν
 τῆς φρονήσεως» Πλάτ. Φίλ. 11· «τοὺς ἐν τῇ
 Εὐρώπῃ Θράκας = κρατήσαντες» Ξεν. Ἀν. 7,
 6, 32· 69. παθ. «εἴπερ κρατῆεις γ' ἀντιου-
 χῆσαι θέλεις» Αἰσχ. Χο. 492· «κρατηθῆναι
 ὑπὸ μηδενός» Πλάτ. Πρωτ. 352· «κρατούμε-
 νος ὅπως γέλωτος», πολ. 3, 388. Ἄλλως ὁ-
 μως τὸ «κρατεῖν τὸν ἀγῶνα» = νικᾶν τὸν ἀγ.
 Δημ. 21, 18· «τὴν μάχην (ἢ γρ. κυμαίνεται)
 Δημ. 18, 30, συνήθεσθ. «τῇ μάχῃ τοὺς
 Σικανούς» Θουκ. 6, 2· «τῇ γνώμῃ» Πρ. 9,
 42· ἱατρ. χωνεύω τὰ φαγητά πρὸλ. Ἀθην.
 2, 54· «τῆς τροφῆς μὴ κρατηθείσης» Πλουτ.
 30, 654· 2) ἀπτόω. ἔχω δίκαιον, δικαιόμαι·
 «ὃ μὴ παιδόμενος κρατεῖ» = ὅστις δὲν πιστεύει
 ἔχει δίκαιον Πλάτ. Φαῖδρ. 272· 69. ἐπικρατῶ,
 ἰσχύω, ἔχω κύρος, «λόγος κρατεῖ σαφηνῆς»
 = ἐκπληροῦται ὁ λόγος Αἰσχ. Περσ. 724· «φά-
 τας πολλὰς κρατεῖ» ἀποσπ. 290· «ὥσπερ ἡ φύ-
 σις κρατεῖ» Σοφ. Λγ. 957· «νόμιμα δὲ τὰ
 Χαλκιδονικά ἐκράτησεν» = διέμειναν ἐν ἰσχύϊ,
 ἐνεργῶ Θουκ. 6, 5, πρὸλ. 1, 71· «κρατεῖ φή-
 μη, δόξα» Πολύδ. 9, 26, 11, Πλουτ. Γ.
 Γράκχ. 1. καταστρέφωμαι, ἐπὶ ἐμῷ δόλῳ πα-
 ραφύδαο, μεταφευτεύω. δένδρ. Ἑκκλ. «οἱ
 κρατοῦντες» = οἱ χριστιανοί, dominor.
 Κράτημα, ατος, τό· ὡς κ. νῦν, τὸ κρατεῖν
 τι, βαστάω, στήριγμα, μετγν.
 Κρατήρ, ἥρος, ἰων κ. ἐπ. κρητήρ (κεράνυ-
 ρι), ὅ· α) ἀγγεῖον, ἐν ᾧ τὸν οἶνον ὠδοῖ ἐμ-
 γνυσθαι καὶ ἐξ οὗ ἐν τῷ δαίτῳ τοῖς ἐκπώμασιν

ἦντλον καὶ ἔπινον αὐτὸν κεκραμένον καὶ οὐχ
 ἄκρατον, πρὸλ. τὸ νῦν κροντήρι· «κρητήρα
 κερασσάμενος μέθυ νεῖμον πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον»
 Ὀδ. η, 179, ν, 50· «κρητήρι δὲ οἶνον μέγαρον»
 Ἰλ. γ, 269· «οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητήρῳ καὶ
 ὕδαρ» Ὀδ. α, 110· «κρητήρας πίνοντες» = πί-
 νοντες, ἀδειάζοντες τὰ κροντήρια Ἰλ. 9, 232·
 «ατήσαντο κρητήρας» = ἔατησαν τὰ κροντήρια
 διὰ τὰ πῖμασι Ὀδ. 6, 431· «κρητήρα στήσα-
 σθαι ἐλεύθερον» = τὰ στήσαντες κροντήρια εἰς
 εὐρτήν τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν ἀποδιδόξαντες τοῖς
 Ἀχαιοῖς Ἰλ. ζ, 528, πρὸλ. ἐπιστέφω ὁ
 κρατ. ἦν συνήθ. ἀργυροῦς Ἰλ. ψ, 741, Ὀδ.
 ι, 203· κεχρυσωμένος τὰ χεῖλη, 2, 615, ἢ
 δολόχευτος Ἰλ. φ, 219 καὶ ἴστατο ἐπὶ τρία-
 σος ἀριστερὰ τῆς εἰσόδου Ὀδ. φ, 241, χ,
 333· π. τ. τραγ. «οὗτε κρατήρας μέρος εἶναι
 μετασχεῖν, οὐ φιλοσπόνδου λιδοῦς Αἰσχ. Χα.
 289· μετ. «τυσώνδε κρατήρ' ἐν δόμοις κακῶν
 ὅδε πλησας ἀρῶν αὐτοῦ ἐκπίνει μολύν»,
 Ἀγ. 1370, Ἀριστ. Ἀγ. 937· «κρατήρας ἐγ-
 κινῶσιν» Ἑκκλ. 841· 6) πῆλινον ἀγγεῖον εἰς
 ἐνθεσιν ἄλλ. βουσιῶν, οἶον, γάλακτος, «κρα-
 τῆρας πλείω γάλακτος» Εὐρ. Κύκλ. 215· γὰρ
 λακτος, μέλιτος καὶ οἶνου ἀναμίχτων, τὰ ὅ-
 ποτα ἔχοντο ἐπὶ τοῦ τάφ. νεκροῦ. Μετ. ἐπὶ
 κοιλιάδος, ἐν ᾗ ὡς ἐν κρατήρῳ συρρέουσιν οἱ
 βύσσαι· «καθύδροι οὐ κρατήρ μελιχίαν πυτῶν
 βούματι συντρέγει» Σοφ. Οἶ. Κ. 157· «κρα-
 τῆρα πολιτικοῦ αἵματος στήσαι» Δ. Ἀλ. 7,
 44· γ) κρατ. ἡφιστείου ὄρ. τὸ κωνοειδὲς ἄ-
 νοιγμα, ἐν ᾧ βράζει τὸ πυρῶδες βουστὸν τῶν
 ἀναλελυμένων λίθων καὶ ἄλλ. ὕλων, εἰς οὗ
 αὐταὶ ἐκτρέφουσιν ἢ ἐκασπενδονίζονται Ἀρι-
 στατ. π. κόσμ. 4· πρὸλ. Πολύδ. 34, 11, 5,
 oraler.

Κρατήρ, ἥρος, (ὅ· 1) κόλπος Καμπανίας
 μεταξὺ τῶν Ἀκρωτ. Μισσηνοῦ καὶ Ἀθηναίου
 Στραβ. 2) Κρατήρες Ἀχαιῶν τόπος (λιμὴν)
 Τροίας Σκύλ.

Κρατήριδιον, τό· κρατήριον Ἰώσ.

Κρατήριζω, α) πίνω κρατήρας οἶνου, μὴ
 κρατήρας, ἀμέτητος, ὡς τὸ νῦν κρατηρίζω,
 τσοῦζω· «ἡχεκρατηρήχημες = πεπώκειμεν»
 Σώφρ. ἐν Ἀθην. 11, 504· 6) ὑπηρετῶ, ἐπι-
 τελῶ καθήκοντα ὑπηρετοῦ ἐν τοῖς μυστη-
 ρίοις Δημ. 18, 259.

Κρατήριον, τό· ὑποκ. τοῦ κρατήρ, μικρὸς
 κρατήρ, ἀνάλογ. τὸ νῦν κροντηράκι Ἰπποκρί-
 τ. ἄλλ. μετγν.

Κρατήρισκες, ὅ· ὑποκ. τοῦ κρατήρ Ἀθην.
 11, 479.

Κρατήρα-φάρος, 2· κρατήρα φέρων (κον-
 δαλῶν) Σχόλ. Νικ. ἀλ. 217.

Κράτης, ἥτος, ὅ· 1) Ἀθηναῖος κωμικ. ποιη-
 τῆς, ὁ ἰδρυτὴς τῆς ἀρχ. αἰτ. κωμωδίας περὶ
 τὴν 80 Ὀλ. Τῶν 14 αὐτοῦ ποιημάτων δι-
 σάθησαν μόνον 9 ἀποσπ. 2) ὁ Μαλλώτης
 (τῆς ἐν Κιλικίᾳ πόλ. Μαλλοῦ), ἀρχηγὸς τῆς
 Περγαμηνῆς τῶν γραμμ. σχολῆς καὶ ἀντίπα-
 λος τῆς Ἀλεξανδρινῆς τοῦ Ἀριστάρχου, ἐκ-
 παιδευθεὶς ἐν Ταρσοῦ καὶ μετὰ ταῦτα μετα-
 βῆς ἐν Περγαμῇ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Ἀντάλου,
 εἰς οὗ καὶ Περγαμηνὸς ἐνίκα ἀποκαλεῖται.

Τὸ 167 π. Χ. ἀπεστάλη εἰς Ῥώμην, ἐνθα συνετέλεσεν εἰς διάδοσιν γραμματικῶν σπουδῶν Ἀπίθανε 145 π. Χ. Ὅλγα τὸν συγγραμμάτων του γνωστὰ κατ' ἐπιγραφὴν μόν. ὡς «διόρθωσις Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς» εἰς 6 βιβλ. σγδλ. Ἡσ. Ἐπρ. Ἀριστ. πίναντες κτλ. 3) ὁ Θηβαῖος, κυνικός φιλόσοφος περὶ τὴν 113 Ὀλ. Αἰ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ σωζόμεναι ἐπιστολαὶ (36) εἶνε ψευδώνυμοι, ἔργον Ἰσ. τῆς τῶν ῥητόρων σχολῆς.
Κρατῆσι-δίας, ου, ὁ ῥωμαλέος Πίνδ., ἐν ἔξοχ.
Κρατῆσι-μάχος, 2' ἐν τῇ μάχῃ νικῶν - σθένος Πίνδ. Π. 8, 89.
Κρατῆσι-πιδας, α' ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν Ξεν. Ἑλλ.
Κρατῆσι-πους, ποδός, 2' τοῖς ποσὶ, δρόμων νικῶν Πίνδ. Π. 10, 16.
Κρατῆσι-ππος, 2' ἵπποις, ἱπποδρομῇ νικῶν Ξεν. Ἑλλ. Π. 9, 9.
Κρατῆσις, εἰς (κρατέω), ἡ 1) τὸ κυριεῖν, ἄρχειν, ἐξουσιάζειν, μετγν. 2) τὸ κατέχειν, κρατεῖν (βαστάν) τι, διατηρεῖν.
Κρατῆτης, οὗ, ὁ ὁ κρατῶν (βαστάν) τι - τινός, μετγν.
Κρατῆτις, 3' ἱκανός εἰς τὸ κατέχειν, κρατεῖν (βαστάν), νικῶν τινα ἢ τι· «νίκη δύναμις κρατητικὴ περὶ ἀγωνίαν» Πλάτ. Ὀρ. 414 κ. μετγν.
Κρατῆτωρ, ορος, ὁ κραντωρ, ἄρχων, κυρι-ἀρχης, μετγν.
Κρατί· ἴδε ΚΡΑΣ.
Κρατίς 1) υἱὸς Καλλιμάχου, ἀπὸ τῆς ἐν Ἀττικῇ φυλῆς Οἰνιδος, εἰς τὴν ἐξοχωτέρων ποιητῶν τῆς ἀρχ. ἀττ. κωμωδίας, γεννηθεὶς πιθανῶς περὶ τὸ 520 π. Χ. ἀποθανών Ὀλ. 89, 2 = 423 π. Χ. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δραμάτων του συμμοσούται εἰς 21, ἐξ ὧν αἱ «Ἀρχιλοχοί» τὸ πρῶτον καὶ ἡ «Πυτινή» τὸ τελευταῖον, ὅλγιον πρὸ τοῦ θανάτου του διδασθέν· Ὁ ἀρχ. ἐπὶ τὴν ἐν μὲν ἀρχ. γονιμότητα τοῦ πνεύματός του, τὸ πλοῦσιον καὶ ἐκπονητικὸν σκωμμά του καὶ τὴν πυκνὴν καὶ εἰκόναν πλήρη λέξιν του· 2) νεώτερος, ποιητῆς τῆς νεωτέρας ἀττ. κωμωδίας, ὅστις πολλὰ μεταγενεστέρῃ ἐποχῇ ἀνήκει καὶ πιθανῶς ἔζησε μέχρι τοῦ 224 π. Χ. Συνέγραψεν 8 ποιήματα, ὧν ἡ προσγορία καὶ ἡ γνησιότης δὲν εἶνε πάντῃ βέβαιαι.
Κράτις 1) ἀπὸ τῆς ἐν Λέσβῳ Μυτιλήνης, περιπατητ. φιλόσ. ἐν Ἀθῇν. καὶ διδάσκαλος Κικέρωνος τοῦ νεωτέρου· 2) σύγγραμμος τοῦ Θεοκυρίδου ἱστοριογράφου συγγραψας συνήθειαν τῆς ἱστορίας αὐτοῦ Δ. Ἀλ. π. Θουκ.
Κράτις, ἴσος, ἡ, δι. γρ. τοῦ «κράσις».
Κρατιστεύω (ἀμτβ.)· εἰμι ὁ κρατιστός, ὁ ἱκανώτατος πάντων, παρέχων ἑαυτόν, ὡς τὸν κρατιστον, ἱκανώτατον, ὑπέρτερον πάντων, ἐξέχων, ὑπερνικῶ εἰς τι· «λόγος κρατιστεύων» Πίνδ. ἀποσπ. 172· «ὁ κρατιστεύων κατ' ὅμματα» = ὁ αὐτὸς (ἡλικ), ὅστις νικᾷ ὅλους κατὰ τὴν ὁρασιν, «νικῶν πάντας τοὺς θεοὺς κατὰ τὸ ὁπτικόν» (Σγδλ.) Σοφ. Τρ. 102· «τὸ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κρατιστεύοντες» Ξεν.

ἀπομν. 1, 4, 14· ἐν τινι, 2, 6, 26· καὶ τὰ λα κρατιστεύοντα αὐτὸν ἰώρων», Κυρ. 1, 3, 1· «κρατιστεῖ ἐν ἀρετῇ τε καὶ μεγέθει τὰ περισσώτα» Στράβ. 6, 4, 1, pncatio.

Κρατιστίνην, ἐπὶ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ἀρεστοῦ Πολυδ. 1, 176.

Κρατισθίνης, ου, ὁ α) Κυρηναῖός τις Πανα 6) Φιλίσσιος Ἀθῇν.

Κρατιστή, ἡ ὁν. Ἀθηναῖκῃς νεώς, Ἐπιγρ.

Κρατιστόλειος, ὡς ἑλλ. ἀνδρ. ὁν. Ἐπιγρ.

Κρατιστός, ἐκ. κάρτιστος (ὑπερβ. τοῦ κρατός), 3' κυρ. α) ὁ ισχυρότατος, δυνατώτατος Ἰλ. α, 266· «κάρτιστη μάχη» = ἡ ισχυροτάτη, σφοδρότατη, ζ, 185· «θεῶν κάρτιστος» (ὁ Ζεὺς) Πίνδ. Ὀ. 14, 14· 6) ἐν γέν. ὁ ἀριστός, ὁ ἱκανώτατος, ἀξιολογώτατος, κάλλιστος, ὡς ὑπερβ. τοῦ ἀγαθός· «ὁ κάρτιστος πατὴρ Ἀχιλλεύς» Σοφ. Φιλ. 3· «ὁ κάρτιστος Οἰδίου κάρ», Ὀλ. τ. 40, κ. πίζ.

«τὸ κάρτιστος εἶναι εἰ τοὺς κάρτιστ. ἐνικήσαμεν» Θουκ. 7, 67· τὸ οὐδ. μετ' ἀπαρ. = τὸ καλλίτερον, ὠφελιμώτερον εἶναι, «φυγεῖν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς» = τὸ καλλίτερον εἶναι νά φύγη τις ἀπ' αὐτῆς Ὀδ. μ, 120, Ἀίσχ. Πρ. 216· «ὅσῳ κάρτιστον κτημάτων εὐδουλίᾳ» Σοφ. Ἀντ. 1037· «ὀφρῆται Ξεν. Ἀν. 1, 9, 18· «κρίται, Κύρ. 8, 2, 27· ἱκανώτατος εἰς τι, ἰδ. μετ' ἀπαρ. «κράτιστοι τοῦτο ποιεῖν» Θουκ. 2, 81· «διαβάλλειν Πλάτ. Φαίδρ. 267· «περὶ τι Πλάτ. πολιτ. 257· «τὴν ψυχὴν» Θουκ. 2, 40· «κράτιστον οὐν νῦν ἀποθανεῖν» Ἀριστ. ἱππ. 80· ἐπιρρηματικ. «ἀπὸ τοῦ κάρτιστου» = κατὰ τὸν κάλλιστον τρόπον. Πολύδ. 8, 19, 4· «κατὰ τὸν κάρτιστον» Δ. Ἀλ. ἀρχ. 2, 22· ἐπὶ κάρτιστα = κάλλιστα, ὠραιώτατα, ἀξιολογώτατα Ξεν. Ἑλλ. 3, 4, 16, fortissimus.

Κράτω-δρός, ὅτος, ὁ, ἡ κεφαλῶφάρος, ἐγκεφαλῶφάρος, τὴν κεφαλὴν, τὸν ἐκκεφαλὸν καταδεδρωσκόων Λυκάφρ. 1066.

Κράτω-γενής, 2' κεφαλογέννητος, ἐκ τῆς κεφαλῆς γεννηθεῖσα, ἐπὶ τῇ Παλλιδ. Παρ. φύρ. π. τ. Νυμφ. ἄντρ. 270.

Κράτό-δετος, 2 κεφαλῶδότης, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς δονόμενος Ἡσυχ.

Κρατορία, ἡ ἀρχή, κυριαρχία, ἐξουσία, μετγν. imperium.

Κρατός· ἴδε ΚΡΑΣ.

ΚΡΑΤΟΣ, ἐκ. κάρτος (ρίζα κρα, κραίνω, ἴσ. συγγ. τῷ κάρα· πρβλ. ΚΡΑΣ), τὸ 1) ἰσχύς, δύναμις, ἰδ. σωματικῇ· «τὸν Λυκάφρῳ ἐπεφνε δὴλῶ οὐ τι κράτεϊ γε» Ἰλ. η, 142· «ἔχει ἥδης ἄνθος, ὅτε κράτ. ἐστὶ μέγιστον», ν, 484· «δετοῦ, ω, 293· τοῦ Κύκλ. Πολυούχμ. Ὀδ. α, 70· «ἔτι, ἐπὶ πράγμ. οἶον, ἰσχυρῶν, σκληρῶτος οἰδῆρου» Ὀδ. ι, 394· βία, «κῶδῃρα εἶναι κατὰ κράτος» = διὰ τῆς βίας, ἐξ ἐφόδου Ἰσοκ. 4, 119· «κατὰ κράτ. ἡ Ποτῖδα ἐπολιτορχεῖτο» = παντὶ σθένει, πάσαις δυνάμει· Θουκ. 1, 64· «πολεμῶ τινι κατὰ κράτ.» Πλάτ. νόμ. 3, 692· «φεύγω κατὰ κρ.» = πάσαις δυνάμει, μὴ ὅλας τὰς δυνάμ. Ξεν. Κύρ. 4, 2, 30· «ἐλαύνω κατὰ κρ.» = τρέχεις τὰ τίς τῆς Ἀν. 1, 8, 1, ὡς, «ἐλαύν. ἀνὰ κράτος» Κύρ. 1, 4, 28· «ἐξελέγχονται κατὰ κρ.» Διμ. 31, 20

κ. μτγν. «τὸ κράτη»=βραιοπραγία Σοφ. 'Αντ. 481. 2) ἀρχή, ἐξουσία, κυριαρχία, ἀρχηγία, διοικήσις· τοῦ γὰρ κράτ. ἐστ' ἐνὶ οἴκῳ· 'Οδ. α. 359· αἰτουμένῳ μοι δὲ κράτ. τῶν σῶν δόμων· Αἰσχ. Χο. 473· «πᾶν κράτ. ἔχων χθονός», ἀποστ. 420· «ἀρχὴς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ» Σοφ. Οἶ. Κ. 734· ἐν πλ. «εἰτά γ' αὖθ' ἔξει κράτη», Οἶ. τ. 586· «κράτη δὴ πάντα καὶ θρόνους ἔγωγ», 'Αντ. 173 πρὸλ. Αἰσχ. Χο. 1, 'Αριστ. βατρ. 1137· «τὸ γὰρ κράτ. εἶχε τῆς στρατιῆς» 'Πρ. 9, 42· «τῆς θαλάσσης κράτ.»=ἡ κατὰ θάλ. ἀρχηγία (Θαλασσοκρατία Πασσάβ. λεξ.) Θουκ. 1, 143· 3) ὑπερίσχυσις, νίκη· «θεὸς δώσει κράτος φ' κ' Ἰσλῆσιν» 'Οδ. φ. 280, κ. συχν. 'Πσ. ἀστ. 328· ὦσ. τραγ. Αἰσχ. 'Αγ. 917, Σοφ. Οἶ. Κ. 1334, Εὐρ. 'Ελ. 877 κ. πεζ. «νίκην καὶ κράτ. τῶν πολέμων» Πλάτ. νόμ. 12, 962· «κράτ. πολέμου καὶ νίκην αὐτοῖς διδόναι» Δημ. 19, 130, vis, [α].

Κρατούσα, ἡ, ἡ δυν. Ἀθηναῖκ. νεώς, 'Επιγρ. Κρατύλος, δ' μαθητ. 'Ηρακλείτου καὶ τοῦ σοφιστοῦ Πρωταγόρου καὶ διδασκαλὸς τοῦ Πλάτωνος νέου ἔτι, ὅστις πρὸς τιμὴν τοῦ συνέγραψε τὸν ὅμῳν διάλογον, ἐν ᾧ ἔρευνᾷ τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν οὐσίαν τῆς γλώσσης καὶ τὸν Κρατύλ. παριστᾷ ὑπερασπίζοντα τὸ σύστημα τοῦ 'Ηρακλείτου κατὰ τῆς Ἑλεατικ. φιλοσοφίας τοῦ Ἑρμογένους.

Κράτυντήρ, ἦρος, δ' νικητῆς 'Πούχ.

Κρατυντήριος, 3' ἱκανός· εἰς τὸ κρατύνειν τι, βῶννύναι, ἰσχυροποιεῖν, στερεοῦν, κρατεῖν (βλαστῶν) 'Ἰπποκρ. Οὐδ. «τὰ κρατυντήρια», ὁμῶν. σύγγραμμα Δημοκρίτου, ἀποδεικνύον τὸ σύστημα τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ Σ. 'Εμπ. πρ. μαθ. 7, 136, Δ. Λαέρ. 9, 47.

Κρατυντικός, 3' τῶ ἀνωτ. ἰσχυροποιός, κοιν. δυναμωτικός· - τινός, ἱατρ.

Κρατύνω, ἑπ. καρτύνω (ὅπερ ἴδε), (κρατός)· 1) μτβ. βῶννυμι, ἰσχυρῶ τινα ἢ τι διὰ τινος, ἰσχυροποιῶ, κοιν. δυναμώνω, στερεώνω· «τὰς Συρακοῦσας» 'Πρ. 7, 156· «αὐτὸν δορυφόροις, 1, 98· «ἐκράτους αὐτὸν τῇ τυραννίδι» 100 κ. παθ. «ἔλαγε τὴν βασιλῆην καὶ ἐκρατόνη», 1, 13· «πόλιν = τειγίζω, ὀχυρῶ» Θουκ. 1, 69· «τὰ τεῖχην», 3, 18 κ. μέσ. «τὰς οἰκίας», 4, 114, κ. μτγν. «τὰς μὲν πόλεις ἐκρατόνετο φρουραῖς» Πλούτ. Δημήτρ. 33· «τὴν ἀρχὴν» Δίων. 3· ὦσ. π. μτγν. «κρατύνομαι ἐπὶ τινι»=στηρίζομαι ἐπὶ τινος· 2) μτβ. κρατῶ, ἄρχω. «Ζεὺς δ' ἰδοῖσι νόμοις κρατύνων» Αἰσχ. Π. 402 κ. συχν. «ὡ κρατύνων» (Ζεὺς) Σοφ. Οἶ. τ. 903· ἐπὶ αἰτ. «κρατύνεις βωμὸν ἱερίαν χθονός» Αἰσχ. ἀποστ. 367· «Ζεὺς δὲ ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει» Σοφ. 'Πλ. 170· ἐπὶ γεν. «ὡ κρατύνων Οἰδῖπους χώρας ἑμῆς», Οἶ. τ. 14, Εὐρ. Βάκχ. 659, ἦρμο.

Κρατῦς (κράτος), ἑπ. μόν. ἐν τῇ δυν. ἐπὶθ. τοῦ Ἑρμοῦ, δ' κρατερός· - Ἀργειφόντης 'Ἰλ. π. 181 κ. συχν.

Κράτυσμός (κρατύνω), δ' βῶσις, ἰσχυροποίησις τινος, κοιν. δυνάμωσις 'Ἰπποκρ.

Κράτων, ὠνος, κλ. Κράτων (κρατέω), δ' 1)

Σικωνίος, πρόσωπ. τῶν νεκρ. διαλ. Λουκ. 10, 6· 2) Βοιωτὸς ἱατρός καὶ γαμβρὸς Πλούτ. τάρχου Πλούτ. συμπ. 3) κυνικ. φιλόσοφ. πρόσωπον ἐν τῷ περὶ ὀρχ. Λουκ. 1, 7· 4) Κρ. «ὁ πολιτικός καὶ ἐξισωτής» Λουκ. φιλόπ. 19.

Κράτωρ, ὄρας, δ' κυριάρχης, αὐτοκράτωρ ἡγεμὼν, μτγν. imperator.

Κραυγάζω (κραυγή)· ἐκβάλλω κραυγὰς, κράζω (φωνάζω), κρώζω· «κραυγάζουσιν κῶων» Πλάτ. πολ. 10, 607· κραυγάζουσιν Δημ. 54, 7 κ. μτγν. Ἀποδοκ. ἡ λέξις ἐν Β. 'Αν. 306. Κραυγάζομαι· τῷ ἀνωτ. «παίδιον ἰσπατῶν τε καὶ κραυγανόμενον» 'Πρ. 1, 111, δι. γρ. «κραυγανόμενον», κατ' εἰκασ. Λοδ. κ. «κραυγανόμενον».

Κραυγασμός, δ' ἡ πράξ. τοῦ κραυγάζειν, κράζειν, κοιν. φωνάγμα Δίφιλ. ἐν Β. 'Αν. 110, ὑπὸ Φρύν. 337 ἀποδοκίμ.

Κραυγάζουσιν, δ' τῷ κατωτ. μτγν. πρὸλ. Λοδ. κ. Φρύν. 338.

Κραυγαστής, οὔ, δ' κεικράτης, κοιν. φωνά· κλῆς Β. 'Αν. 223.

Κραυγαστικός, 3' ὁ ἀγαπῶν νὰ κραυγάζῃ Σχόλ. 'Ἰλ. α. 575 κ. μτγν. ἐπὶρ. - ὡς Σχόλ. 'Αριστ. ἑπ. 485.

Κραυγαστρία· ὀηλ. τοῦ κραυγαστῆ· ἴδε μηκάδες 'Πούχ.

Κραυγή (πρὸλ. κράζω), ἡ ὡς κ. νῶν «κραυγὴν ἔθηκας» = ἔβαλες ταῖς φωναῖς Εὐρ. 'Ορ. 150· «κρ. στήσαι» 1529· - ποιῶ Ξεν. Κύρ. 3, 1, 2· «κρ. καὶ ὀδύσαν ἐπαύσαν» Δημ. 54, 5 κ. μτγν. clamor.

Κραυγίαι, οὐ, δ' «κραυγὴ. ἔσπος»=πυρρόμηνος, ξιππαζόμενος ἀπὸ τῆς κραυγῆς 'Πούχ.

Κραυγίαις, ἴδου, αἰτ. ἐν' Μεγαλοπολιτῇ, κατ. Φιλοπολίμηνος Πλούτ. Φιλοπ. 1.

Κραυγμός, δ' κραυγή, μτγν.

Κραυγός, δ' κεικράτης, τὸ πτηνὸν ὁ δρυοκα· λάπτης 'Πούχ.

Κραυγών, ὄνος, δ' τῷ ἀνωτ. 'Πούχ.

Κραῦρα (κραυροί), ἡ πυρετώδης ἀσθένεια τῶν βοῶν καὶ τῶν χοίρων, ἀρχ. λεξ.

Κραυράς (ἀμτῶ)· πάσχω ὑπὸ κραύρας, ἐπὶ χοίρ. 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8, 21.

Κραυρῶς, 3 κ. 2· ξηρός, τραχύς, εὐδραυστός, ρυτιδωδής Πλάτ. Τίμ. 60, 74 κ. μτγν. ἀντίθ. τῷ «μαλακός, θραύεται ταχέως» 'Αριστ. μορ. Ζ. 2, 9· συχν. «κραυρότερον», ἀντίθ. τῷ «θερμότερον» Εὐδουλ. ἐν 'Αθην. 2, 63· «εὐδραυστότερον, ἀκληρότερον» Φώτ. ἐπὶ πολὺ ὀπτοῦ κρέατος κατὰ Μακρίν. οὐσ. ἰ. κραυρῶς=κραῦρα 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 8, 28.

Κραυρότης, ἦτος, ἡ ξηρότης, τραχύτης, ἀντίθ. τῷ «ψαθυρότης, γλισχρότης» Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 5, 4.

Κραυρόω· ποιῶ τι κραυρῶν, ξηρόν, τραχύ. Παθ. π. μτγν. Δ. Κάσ. 66, 21.

Κραυρώσις, εὐς, ἡ τὸ ποιεῖν τι ξηρόν, τραχύ, ξηρότης, τραχύτης Εὐστ. 'Οδ. 755.

ΚΡΑΨ (κατὰ συνθῆκ. π. γραμ. ἔτυμ. τοῦ κράσις, κρέας)· γράω, τρώγω, ἐσθίω Σχόλ. 'Ἰλ. φ. 12.

Κρε-άγρα, ἡ λαβὴ ἢ περόνη δι' ἧς ἀγριόουσι, λαμβάνουσι κρέας ἀπὸ τῆς χύτρας 'Α-

ριστ. (πκ. 769, ενθα κ. συγν. πρβλ. τὸν Σχολ. καὶ Ἀνάξ. πκ. ἐν Ἀθην. 4, 169) «-εὐχάλλω-
τος, εὐνοῦμαι» Λεων. Ταρ. 14 (6, 305) κ.
συγν. ἐν Ἀνθ. Ἐν γέν. ἀγκιστρον Ἀριστ.
ἐκλ. 1002 [---].

Κρεά-γραπτος, 2' ὁ τὸ κρέας γράφων, χα-
ράσων, κατ' εἰκασ. ἀντὶ τοῦ

Κρε-άγραυτος, 2' κρέας ἀγραύων, ἀπουσῶν
-πείραι Λυκόφρ. 759, δι. γρ. «κρεάγραυτος».

Κρε-αγρίς, ἰδος, ἡ' ὅποι. τοῦ κρεάγρα 'Α-
ρίστων 1 (6, 306).

Κρεάδιον, τὸ' ὅποι. τοῦ κρέας α' τεμάχιον
κρέατος, κοιν. κρεατάκι, κομματάκι κρέας
'Αριστ. πλ. 227, Ἄλ. ἐν Ἀθην. 3, 107.

περιφρονητικ. Ξεν. Κύρ. 1, 4, 13' 6) = κρέας
Ἀλ. 1. Ζ. 2, 47, caruncula, [α].

Κρεα-δοσία, ἡ' κρεωδοσία, κρεανομία, δω-
ρήσις κρέατος, Ἐπιγρ.

Κρεά-δοτέω, κρεωδοτέω, Ἐπιγρ.

Κρεά-νομέω, διανέμω κρέας, ἰδ. ἐκ τοῦ θύ-
ματος τοῖς προσκεκλημένοις φίλοις «πολλά-
κις ἐληλυθότες οὐδὲν ποτε κεκρεανομήσασιν»
'Ισοκ. 9, 33' τεμαχίζω, κόττω εἰς τεμάχια,
κοιν. κομματιάζω Θεόφρ. 26, 24. Παθ. κρεα-
νομοῦμαι Σωσιπάτρ. ἐν Ἀθην. 15, 702.

Κρεά-νομία, ἡ' διανομή τοῦ κρέατος τοῦ
θύματος τοῖς εἰς τὸ δεῖπνον προσκεκλημένοις
ἐπίλοιποις Λουκ. Πρ. 5, visceratio.

Κρεά-νόμος, 2' τὸ κρέας (τοῦ θύματος) δια-
νέμων οὗς. ὁ κρεανόμος = διανομὴς τῶν
κρεῶν τοῦ θύμ. Εὐρ. Κύκλ. 243, κ. μετν.

Κρέας (κρῆ-φας, βίξ. κρῆ-φας, σανσκρ. Krawja),
δωρ. κρῆς (Γρ. Κορ. 235, πρβλ. Ἀριστ. Ἀχ.
795, Θεόφρ. 1, 6, Σωφρ. ἐν Ἀθην. 3, 87),
τό, γέν. κρέατος, ἀττ. κρέως, πλ. τὰ κρέατα,
π. Ὁρ. συνήθ. τὰ κρέα κ. κρῆ (Γρ. Κορ.
359), γέν. κρεάτων, συνήθ. κρεῶν, π. κρεῶν

'Οδ. 1, 8 κ. συγν. α) τὸ κρέας, κοιν. κρηάς,
εἰς πλ. τεμάχια κρέατος, κρέας μεμαγειρευ-
μένον, φαγητόν ἀπὸ κρέας, «κρέα τ' ὀρνίθεια
κιχλῶν» Ἀριστ. νεφ. 339' - ἐφθά Ἦρ. 3,
23' - βόεια Πλάτ. πολ. 1, 338' «τὰ σμικρὰ
κρέα κατακόψαντα εἴσιν καὶ ὀπῶν», Εὐ-
δοξ. 101' «ἐγένετο ἐκάστην τρία κρέα ἢ καὶ
πλείω» Ξεν. Κύρ. 2, 2, 1, ὥς, Ἀντιφάν. 6)

τὸ σῶμα Σοφ. ἀποσπ. 650, Ἀριστ. βάτρ.
190, ὥς, ἐν τῇ τότε καὶ νῦν δημώδ. γλώσ-
σῃ, [κρέα π. Ὁρ. κ. τ. μετν. ἐπ. ὥς, Εὐρ.
'Αριστ. - κρέα Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 9, 402], caro.

Κρεγμός (κρέκω), ὁ' τὸ πλήττειν ὕψωμα τῇ
ὀφαιτικῇ σπάθῃ ἢ κρουσθὲν μασα. ὕψ. τῷ
πλήττει καὶ ὁ ἐκ τούτου προσερχόμενος ἤχος
Παλούδ. 4, 68' «πυκνῶν κρεγμῶν ἀκροαζομέ-
να» Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 3, 183.

Κρεῖσσι' κρέασι, δατ. πλ. τοῦ κρέας, χρησμ.
π. Ἦρ. 1, 47.

Κρεῖσος, 2' κρεῖσος, κρεῖσος, -ἐ-
σχάρη Φιλίπ. 23 (6, 101).

Κρεῖτη, π. ἡ' Κρήτη Ἀρχιλ. ἀποσπ. 164.

Κρεη-φαγέω, ἰων. = κρεωφαγέω.

Κρεη-φαγία, ἰων. ἡ' κρεωφαγία.

Κρεη-φάγος, ἰων. 2' κρεωφάγος.

Κρεῖας, ἐπ. τὸ κρέας Ἀνακ. ἐν Ἀθην. 7,
282 (κατὰ διόφρ. Ἐρμάν).

Κρεα-δόχος, 2' κρεωδόχος, κρέατα δεχόμε-
νος, ἐμπεριέχων - σκαφὶς Ἀρίστων 1 (6, 306).

Κρεῖοισα, δωρ. ἡ' Κρέουσα.

Κρεῖον (κρέας), τό' 1) τράπεζα μαγειρίου, ἐφ'
ἧς παρισκιάζον καὶ κατέτινον τὸ κρέας,
«κρήϊον· κρεωθήκη, ἐπίσκοπον, κρεωδόχος
λίθος» (Πούχ.) Ἰλ. 1, 206, ἐνθα τινὲς ἤτ-
ορθως, «λίθητα, ὑδραν κρεῶν» Ἰρμην. 2)

εἶδος πλακούντος Ἀθην. 14, 645' 3) = κρέας
Εὐφορ. ἀποσπ. 133 Μαῖνεκ.

Κρεῖον, π. κλ. τοῦ κρεῖων.

Κρεῖοντιάδης, αἰ, ἐπ. ὁ Κρεοντιάδης υἱὸς
Κρέοντος, πατρων. Λυκούδους Ἰλ. 1, 240.

Κρεῖος, ὁ' α) εἶδος κοχυλίου Ἀθην. 3, 87'
«τινὸς τῶν ἐρεθιδνῶν», 2, 54' 5) = κρεῖος.

Κρεῖουσα, ὅηλ. τοῦ κρεῖων, ὅπου ἴδε.

Κρεῖο-φάγος, 2' κρεωφάγος, [α].

Κρεῖσσανόω (ἀμτ. ὅ.) εἶμι κρεῖσσαν Ἡρώδ.
ἐπιμ. 69.

Κρεῖσσανός· ἴδε κρεῖσσαν.

Κρεῖσοό-τεχνος, 2' καλλίτερος ἢ ἐντιμώ-
τερος τῶν τέχνων Αἰσχ. Ἐπ. 766.

Κρεῖσσωιν, ἀττ. κρεῖττων, νεοῖων· κρεῖ-
σων (κ. Πίνδ.), δωρ. κάρρων (= κρεῖτων,
συγκρ. τοῦ κρατύς, πρβλ. τὸ ὄπισθ. κρᾶτι-
στος), 2' κυρ. βωμαλιώτερος τὸ σῶμα, ἰσχυ-
ρότερος, δυνατότερος τοῦ ἀντιπάλου κατὰ τὰς
σωματικ. δυνάμεις· «ὁπότερος δὲ κε νικήσῃ
κρεῖσσωιν τε γίνεταί» Ἰλ. γ, 71' «ἀρετῇ τε
βίῃ τε», ψ, 578' «-εἰς ἐμῶν κε φέρτερος
οὐκ ὄλλιον περ ἔγγε», ι, 217' «ἀλλ' αἰεὶ τε
Διὸς κρ. νόος ἡέπει ἀνδρῶν» = τῷ νῦν, ἀναι-
στεραι πάντοτε αἱ βουλαὶ τοῦ θεοῦ ἀπὸ τῆς
τῶν ἀνθρ. π, 688' «κτεραννοῦ κρεῖσσωιν ἄλλο
βέλος» Πίνδ. 1, 7, 34' «νεῖκος κρεῖσσόνων»
= τῶν ἰσχυροτέρων. Ὁ. 11, 41' «εἰς κρεῖσσόν-
ων», Ν. 10, 72' π. τραγ. ἰδ. ἐπὶ τῶν θε.
Αἰσχ. ἀποσπ. 7' πρβλ. Πλάτ. σοφ. 216'

«κρεῖσσόνων θεῶν Κρεῖς» Αἰσχ. Πρ. 904' «ἀλλ'
ἔστι φήμη τοῦς λόγους κρεῖς. κυνὸν εἶναι»,
ἀποσπ. 471' «φύγει τῶν γὰρ κακῶς τὸν κρεῖ-
σσαν» Σοφ. Αἰ. 451' «μὴ βίξ τῶν κρεῖσ-
σων» Εὐρ. Ὁρ. 709, ἀντιθ. τῷ «ἤττων»· «τὸν
κρεῖτω τοῦ ἤττονος ἄρειον καὶ πλείον ἔχει»
Πλάτ. Γοργ. 483' ἰδ. - λόγος Ἀριστ. νεφ.
113' «τὸν ἤττω λόγον κρεῖττω ποιεῖν» Πλάτ.
ἀπολ. 18. Παλὸ συνήθ. π. περὶ ἐπὶ γέν.

«κρεῖττων γαστρός» = ἐγκρατὴς τῆς κοιλίας
Ξεν. Κύρ. 4, 2, 45' - χρημάτων = ἀδωροδό-
κητος, μετν. Ἐν εὐρωτέρῃ τῇ σήμ. ὡς συγκρ.
τοῦ ἀγαθοῦ = ἰκανώτερος, ἱκετηδιώτερος εἰς
τι· «οὐκ ἄλλος κρεῖτε παραμυθεῖσθαι» Πλάτ.
πολιτ. 268, κ. μετν. Ἐν γέν. καλλίτερος, ὡ-
φελιμώτερος, προτιμώτερος· «κρεῖσσον γὰρ
εἰσάπαξ θανεῖν ἢ τὰς ἀπάσας ἡμέρας πάσχειν
κακῶς» Αἰσχ. Πρ. 752' «παντὸς γένους ἂν
χρήματος κρεῖς. φίλος» Σοφ. Φιλ. 669
κ. μετὰ τῆς συνήθ. τοῖς ἀρχ. Εἰς. «κρεῖς.
γὰρ Ἀἰσχ. κεύθων ὁ νοσὸν μάταν» Αἰ. 622'

«κρεῖς. ἦν ὁ ἀγὼν μὴ γεγεννημένος» = καλλί-
τερον ἦτο νὰ μὴ γένετο ἢ δίκην Αἰσχίν. 1,
192' ἐπὶ κρεῖσσον Σοφ. Οἰ. τ. 176' κρεῖ-
σόνως Ἀντιφ. 128, 33, fortior.

Κρεῖττόμαι, αἰ, σωματικά· ἐπὶ ἀμείλ. πάσχω,

ὁπὸ κρείττωσεως Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 5, 9, 13.
Κρείττων· ἴδε κρείσσω.

Κρείττωσις, εἰς, ἡ· νόσ. τῶν δένδρ. ἰδ. τῆς ἀμπέλου, συνισταμένη ἐν τῇ παρὰ φύσιν ἐκ-
πλαστήσει, ἥς ἐνεκα ἀτροφοδοῖσι καὶ ἀπορρέου-
σιν αἱ ῥάγες Θεοφρ. αἴτ. φυτ. 5, 9, 13.

Κρείων, οντος (συγγ. τῷ ΚΡΑΣ, κράτος), ὁ,
θῆλ. κρείουσα, ἰων. κ. ἐπ. = κρέων· δεσπό-
της, βασιλεὺς, κόριος, συγγ. π. Ὁμ. ἐπὶ βα-
σιλ. κ. στρατηγ. οἶον, τοῦ Ἀγαμέμνον· κλ.
ἐπὶ θε. οἶον τοῦ Διὸς· «ὕπατε κρείοντιον» Ἰλ.
θ, 31, Ποσειδῶνος. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἑπεινεύς,
ὁπηρέτης τοῦ Μινελάου, ὀνομάζεται οὕτω,
ἴα. ὡς ἔχων τὴν ἐπιστάσιαν τῶν λοιπ. ἐν τῇ
οἰκίᾳ ὑπηρετῶν, ἔαν μὴ ταῦτά. τῷ ἥρωϊ,
ὡς χαρακτηρ. καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ ἀνδρός· Ὁδ.
δ, 22· «κρείουσα γυναικῶν», τιμητ. ἐπὶ θ.
τῆς Λαοθόης, παλλακίης τοῦ Πριάμ· Ἰλ. χ,
48. Ἐνιαχ. κ. μτγν. π. τεχ.

Κρείων, οντος· ἴδε Κρέων.
Κρείων, ἐπ. = κρέων· ἴδε κρέας.

Κρέκα, ἡ· κρέξ 3), ὅπερ ἴδε.

Κρέκα, ἡ· μήτ. Ἀτίλα Πρίσκ. Πανίτ. ἀ-
ποσπ. ἐν Μυλλ. ἰστ. ἀποσπ. 4, 89.

Κρεκάδια (κρέκω, οὐχὶ ὑποκ.), τὰ στε-
ρεά, πυκνὰ σκεπάσματα· ἀλλῆς=τάπητες Ἀ-
ριστ. σφ. 1245.

Κρεκτός (κρέκω), 3· κρουστός, ἰδ. κρουστών
μουσικ. ὄργαν, τῷ πλήκτρῳ κρούμενον Δίσχ.
Χο. 809.

Κρέκω (πρόβλ. κερκίς)· πλήττω, κρούω, ἰδ. α)
τὸν ἱστόν (τὸ φάδι) τῇ κερκίδι Σαπφ. ἐν Πραιοστ.
34· ἐν γέν. ὑφαίνω, -πέπλους Εὐρ. Πλ. 542·
β) πλήττω τῇ πλήκτρῳ κρουστών μουσ. ὄρ-
γαν. κοιν. παίζω· «-τά βάζετα» Δ. Ἀλ. 7,
72· «αἰόλον ἐν κιθάρα νόμον ἔκρεκον», Ἐ-
πιγρ. δδ. 175 (9, 584)· μτφ. καὶ φουσητικὸν
μουσ. ὄργ. - αὐλὸν Ἀριστ. ὄρν. 682· «κρέκειν
δόνακι» Ἀνότη 8 (Πλαν. 231)· «-βοὴν πετε-
ροῖς» = ποιῶ κρότον, ὁρόνδον ἐν τῇ συγκρούσει
τῶν πετρῶν Ἀριστ. ὄρν. 770· «κρέξασα κίτ-
σα» Ἀρχι. 28 (7, 191)· ἀπολ. «ἔν' ἡ μὲν (κι-
θάρα ἢ ἁρμονία) κρέκη» Κλ. Ἀλ. προτρ. 4.
Κρεμάθρα (κρεμάννυμι, ἡ· 1) αἰώρα, κοιν.
κρεμάστρα (πρόβλ. κρεμάστρα), μηχανὴ τοῦ
θεάτρου, δι' ἧς ἐν ταῖς κωμῶδ. κ. τραγῳδ.
ὁποκριτῇ τι· ἐκρατεῖτο μετέωρος Ἀριστ. νεφ.
218, ἀρχ. λεξ. 2) «σκειός. εἰς ᾧ τὰ περι-
τιύοντα ὅψα εἰώθαμεν ἀπατίθεσθαι» Σχολ.
3) μίσχος τοῦ καρ· δένδρ. [μᾶ].

Κρέμαται· μέσ. τοῦ κρεμάννυμι.

Κρεμάννυμι κ. κρεμάννυ (Ἀριστ. Ἰ. Ζ.
9, 6 κ. μτγν.), (βίξ. κρεμ.), μέλ. κρεμάω,
ἀττ. κρεμῶ, κατ' ἐπέκτ. κρεμύω Ἰλ. η, 83·
κρεμῶμεν Ἀριστ. πλ. 312, ἀόρ. ἐκρέμασα κ. π.
ἀόρ. ἐκρέμασθην· μτβ. κρεμῶ (κρεμῶν) τι ἀπὸ
τινος, δένω ἢ ἑξαρτῶ τι ἀπὸ τινος οὕτως ὥστε
να κρέματα· «σειρὴν χρυσοῖην ἐξ οὐρανὸθεν κρε-
μάσαντες» Ἰλ. θ, 18· ὡς ἀνάθημα (ἀφιέρωμα)
«-πρὸς ναδὸν» η, 83· «κρεμάννυντες εἰδωλὸν
ἄψυχον» Πλάτ. νόμ. 8, 830· «ἐμβόλου κρέ-
μασαν ἀγκύρας ὑπερθεῖν» Πινδ. Π. 4, 192·
«ἀπὸ κάλῳ καὶ θρονίῳ κρεμάσαντι σαυτόν»
Ἀριστ. βᾶτρ. 121· «τῶν ὄρχεων κρεμῶμεν

αὐτόν», πλ. 312· «οἱ κυνηγαὶ κρεμάννυνται
ἐν ἀγγεῖν ἐκ τινος δένδρου τὴν κόπρον» Ἀ-
ριστ. Ἰ. Ζ. 9, 6, κ. μτγν. «ταύτων πολ-
λοὺς ἐκρέμασε» Πλουτ. Ἀλ. 59· «κρεμᾶν αὐ-
τοὺς ἡπέλιπσε» Καῖσ. 2. Παθ. «ἐκ τῶν ἀξό-
νων δακτύλιοι κρεμάννυνται» = κρεμῶνται
(κρεμῶνται) ἢ κρέμονται ἀπὸ τούτων ἄξονας
Ξεν. ἱπκ. 10, 9· «ὕπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμα-
σθέντα» Πλουτ. Ἀλ. 55· «ἀπὸ ὕψους κρε-
μασθεῖς (ἐπὶ σημ. μέσ.) Πλάτ. Θεαίτ. 175.
Μέσ. κρέμαμαι, ὅπου. κρεμῶμαι, εὐκτ. κρε-
μαίμην, κρέματο (δ' ἐν.) Ἀριστ. σφ. 298,
κρέματο (γ' ἐν.), Ἀλ. 944· ἀλλὰ «κρέμασθαι»
(δ' πλ.), σφ. 298, παρ. ἐκρέμω (δ' ἐν.)
ἐπ. κρέμω Ἰλ. ο, 18, 21 κυρ. κ. μτφ. «μῶν
μοῖς ἐξ ἄλλων κρέματα» Πινδ. Ὀ. 6, 74·
«ὁὐλοῖς αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέματα», Ἰ. 7,
14· «ἀμφὶ φρασὶν ἀμπλακίαι κρέμανται», Ὀ.
7, 45· «κάτω κρέμανται» Σοφ. ἀποσπ. 382·
κρεμᾶμενος Ἦρ. 2, 121· «ἐξ ὧν κρεμαμένη
πᾶσα ψυχὴ πολίτου» Πλάτ. νόμ. 8, 831·
«-ἐπὶ τοῖς πατάλλοις» Ἀριστ. σφ. 808· «-ἐπ'
ἱπποῖν» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 19· «-αἱ μέλειται ἐξ
ἀλλήλων» Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 40, κ. μτγν. μ.
ἀόρ. ἀπαρ. κρεμάσασθαι, ἐπὶ αἰτ. «πηδάλιον
δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καννὸς κρέμασ·» Ἦσ. ἔρ. 627,
Ἰπποκρ. 833, μ. μέλ. κρεμήσομαι Ἀριστ.
Ἀλ. 278, κ. μτγν. κρέματα=ὀκλαῖς Ἀράτ.
φαίν. 65 (πρόβλ. κρημνά, κρήνημι κ. τὸ
κοιν. κρεμῶν), suspendo.

Κρεμάς, ἄδος, ἡ· κρεμαστή· πέτρα = ἀπό-
τομος Δίσχ. ἀποσπ. 795.

Κρέμασις, εἰς, ἡ· ἡ πράξ. τοῦ κρεμᾶν τι ἢ
τινα ἀπὸ τινος (κρέμασμα), ἀνάρτησις Σχολ.
Σοφ. Οἱ. τ. 1260 κ. μτγν.

Κρέμασμα, ατος, τό· 1) τὸ κρεμασμένον·
2) = τὸ ἄνωτ. Σχολ. Δίσχ. Πρ. 157.

Κρεμασμός, ὁ· κρέμασις Ἰπποκρ. Γαλην.

Κρεμαστή, ἡ· 1) τόπ. Τροίας οὐ μακρὰν τῆς
Ἀδύτου Ξεν. Ἑλλ. 2) ἐπὶ τῶν τῆς ἐν τῇ Θεσσαλ.
Φθιώτιδι Λαρίσσης Πολύδ. ἴδε Στ. Βοῦς.

Κρεμαστήρ, ἥρος, ὁ· 1) ὁ κρεμῶν τι ἢ τινα,
μτγν. 2) ἱατρ. ὁ μὲς ὁ ἀνασπῶν (ἀνασπῶν)
τοὺς ὄρχεις, μὲς τῶν ὄρχεων.

Κρεμαστήριος, 2· κρεμαστός, μτγν.

Κρεμαστής, ὁ· κρεμαστήρ (ῖ).

Κρεμαστός (κρεμάννυμι), 3· κρεμᾶμενος,
μετέωρος· «κρεμαστὴν τὴν γυναῖκα ἐσείδομεν»
Σοφ. Οἱ. τ. 1263· ὁ ἐκ σχοίνου βρόχης πρὸς
κρέμασμα, «κρεμαστὴ ἀρτάνη», 1266· «βρό-
χοι κρεμαστοί» Εὐρ. ἱπκ. 778, κ. μτγν. «κλι-
νίδιον Πλουτ. Περικλ. 27· οὗς. «τὰ κρεμαστά»
(ἐνν. «σκευῖς») = τὰ κρεμαστά σκευῖς νεώς, κάλοι
κ. ἱατρία Ξεν. οἰκ. 8, 12· ἱατρία Ἀθην. 1, 27,
suspensus.

Κρεμαστρά, ἡ· 1) = κρεμάθρα· 2) σχοῖνον
ἀγκύρας Ἀριστ. βῆτ. 3, 11· 3) μίσχος τοῦ
καρ. δένδρ. Θεοφρ. Ἰ. Φι. 3, 16, 4.

Κρεμάω -ῶ, -εις -ῃς κτλ. ἀττ. μελ. τοῦ
κρεμάννυμι, ὅπερ ἴδε.

Κρεμβᾶλιάζω· κρούω τὸ κρεμβαλόν, ἰδ.
ὕποκρούω, διὰ τῆς κρούσεως τοῦ κρεμῶ οη-
μαίνω τὸν βυθὸν τοῦ χοροῦ Ἑρμιπ. ἐν Ἀ-
θην. 14, 636.

Κρεμβαλιαστής, οὗ, ὅ· ὁ κρούων τὸ κρέμαλον, παίκτης κρεβάλλ. Ὅμ. ὕμν. Ἀπόλ. 162 (ἀρχ. γρ.), ἀνθ' ἧς ἤδη τὸ κατωτ.

Κρεμβαλιαστὺς, ὅς, ἡ· κρούσας κρεβάλλου, ἰδ. ὑπόκρουσις, σχημασις τοῦ ῥυθμοῦ τοῦ χοροῦ διὰ τῆς κρούσεως τοῦ κρεβάλλ.

Κρεμβαλίζω· κρεμβαλιάζω, ἀρχ. λξ.

Κρεμβάλλον (κρέκω, εἶδος), τὸ κρόταλον ἐξ ἐσχισμένου καλάμου, κογγυλίου κ. τῶν ὅμ. διὰ τῆς κρούσεως τοῦ ὁποῖου ἐσθμαίνον τὸν ῥυθμὸν τοῦ χοροῦ, Ἀθῆν. 14, 636· ἀνάλογ. νῦν τὰ ζίλια τῶν τούρκων καὶ αἱ κατανέμονται τῶν Ἱταλ.

Κρεμβόλα, τὰ· «ἐρ» οἷς τὰς κρόκας ἐντυλίσσουσιν αἱ γυναῖκες· Ἡσυχ.

Κρέμμυον, τὸ κρόμμυον, κοιν. κρεμμύδι, γλωσσ.

Κρεμνάω, μτγν. παρσχ. τοῦ «κρημνάω» ἢ κατὰ Μοῦρ. κοιν. ἑλλ. = «κρεμάννω» ἀλλ' οὐχ, ἤττον ἐκείνος φαίνεται πανταχοῦ προτιμῶν τὸν τύπ. «κρημνάω».

Κρεμῶω, ἐπ. μέλλ. κατ' ἐπέκτασ. = κρεμῶ· ὕδρε κρεμάννυμι.

Κρέμυς, υἱός, ἡ· εἶδος ἰχθύος Ἀριστοτ. ἐν Ἀθῆν. 7, 305· πρὸλ. χρέμυς.

Κρεμῶ· ὕδρε κρεμάννυμι.

Κρέμωμαι· ὕδρε κρεμάννυμι.

Κρεμῶν κ. Κρεμών, ὄνους, ἡ· ἡ ἐπὶ τοῦ Πάριου πόλ. τῆς ἄνω Ἱταλίας, ἡ νῦν Κρεμῶνα Στραῶ.

Κρέψ, κρεκός (κρέκω), ἡ· 1) πτην. μετ' ὀφέως καὶ πρὶν οὐραῖας βάρους, ἰσομέγεθες τῇ ἰσχύϊ· Ἡρ. 2, 76· ὡς κακὸς οἰωνὸς τοῖς νεανύμοις θεωροῦμενον· πρὸλ. Ἀριστοτ. ὅν. 1138, Ἀριστοτ. 1, Ζ. 9, 17· 2) ἀλαζὼν Εὐπολ. ἐν Φωτ. 3) = κόμη, ἀρχ. λξ. Εὐστ. 1528, 18, ὥστε ἀναφέρ. καὶ «ἡ κρέκα, τὴν κρέκαν».

Κρεο· βορέω· κρεωβορέω, μτγν.

Κρεο· θόρος ἡ κρεο· θότος (κ. κρεο· θότος ἡ ὀρθὸς· κρεωθότος), 2' κρέας βιβρώσκων, κρεωφάγος· ἐπὶ ὁ· τρεῖς ἀνδρ. Λισχ. ἀποσκ. 284.

Κρεο· θρωτός, 2' τῶν ἀντρ.

Κρεο· θύτης, ου, δ'· κρεωθύτης Σουδ.

Κρεο· δόχος, 2' κρεωδόχος, ἀγγεῖον Σχόλ. Ἰλ. 1, 206.

Κρεο· κάκχος, δ'· ἔδεσμα (φαγητόν), κατασκευαζόμενον ἐκ κρέατος, αἵματος καὶ λίπους· «ἐν ζωμῷ γεγλυκασμένον» Ἀθῆν. 9, 384.

Κρεο· κοπέω (δοκιμῶ. ἀτε. τόπ.)· κρεωκοπέω· μέλη Λισχ. Πέρσ. 455, Εὐρ. Κύκλ. 358.

Κρεο· κόπος, ου, δ'· κρεωκόπος, μτγν.

Κρεο· νομία, ἡ· κρεανομία.

Κρεο· πωλέω· κρεωπωλέω.

Κρεο· πώλης, ου, δ'· κρεωπώλης Λουκλ. ἐπιγρ. (11, 212).

Κρεο· πώλιον, τό· τόπος, ἐν ᾧ πωλοῦσι κρέας Ἀρτεμίδ. 5, 2.

Κρεο· σαπέντων, (μναδίκ.) γεν. πλ. μετγ. π. ἀορ. 6'· οἶον· τοῦ «κρεοσέπομαι» Πλουτ. κ. κρεοφαγ. 1, 5, πλ. ἰσφαλ. γρ. ἢν Ῥεῖσκ. διορθ. «κατασαπέντων».

Κρεο· σκευασία, ἡ· σκευασία, ἐτοιμασία, κτεγέρεσις κρέατος Ἀθῆν. 12, 550.

Κρεο· στάθμη, ἡ· κρεωστάθμη.

Κρεο· τομῶ· τέμνω κρέας, εἰς τεμάχια, κοιν. κόπτω, κομματίζω κρεῖας Τζέτ. ἰστ. 13, 410.

Κρεο· υργέω· κατατέμνω κρέας, κοιν. λειανίζω κρεῖας Λουκ. π. τ. Σορ. θλ. 55. Παθ. κατατέμνομαι ὑπὸ πινος, κοιν. λειανίζομαι· «κρεουργήντες ἐκείντο» Δ. Κάσ. 75, 7.

Κρεο· υργηδόν, ἐπιρ. = διατριβή, εἰς τεμάχια, κοιν. κομμάτια κομμάτια, κομματιστα· = διασπάσας Ἡρ. 3, 13.

Κρεο· υργία, ἡ· τὸ κατακόπτειν κρέας εἰς κομμάτια, κοιν. λειάνισμα, δειπνῶν ἐκ κατακεκομμένου κρέατος Λουκ. π. ὄρχ. 54, μτγν.

Κρεο· υργικός, 3'· εἰς τὴν κρεουργίαν ἡ τὴν κρεουργῶν ἀνέκων, ἀναφέρων, γλωσσ.

Κρεο· υργός, 2'· τὸ κρέας παρασκευάζων, ἰδ. εἰς κομμάτια κατακόπτειν «κρεουργὸν ἤμαρ εὐθύμως ἄγειν» = ἐορτάζειν, τελεῖν τὸ μετὰ τὴν θυσίαν δεῖπνον Λισχ. Ἀγ. 1574· οὐσ. ὁ κρεουργός = τῷ βαρδ. γασάτης Πολυδ. 7, 25.

Κρέουσα, ἡ, ἡ· 1) θυγ. Ἐριχλῆως καὶ οὐχ. Σούθου Εὐρ. 2) θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Κρέοντος καὶ οὐχ. Ἰάσονος Διόδ. 3) θυγ. Πριάμου καὶ Ἐκάδης καὶ οὐχ. Αἰνείου Ἀπολλ. 4) Νύμφη, μήτηρ Ὑψίως. Κρέουσα (δωρ.) Πινδ. 5) ἐμπορίον Εὐδοκίας Στραῶ.

Κρεο· φάγέω· ἐσθίω, τρώω κρέας, μτγν. Παθ. κρεοφαγέομαι, ἐπὶ ζῴ. ὡν τὸ κρέας φεγώσιμον Δ. Σικ. 2, 53.

Κρεο· φάγία, ἡ· ὡς κ. νῦν τὸ τρώγειν κρέας Δ. Σικ. 3, 31.

Κρεο· φάγος, 2'· κρέας ἐσθίων, ἀπὸ κρέατος τρεφόμενος, ζῶν Ἡρ. 4, 186.

Κρεο· φήρος, 2'· σαρκόφορος, κρέας, σάρκα φέρων, ἐμπεριέχων, ἔκχλ.

Κρέσσω, νεοῖον. 2'· κρέσσω, ὅπερ ὕδρε.

Κρεσφόντης, ου (συγγ. τῷ «κράς»· πρὸλ. κρέσσω = κρεῖσσω), ὁ· 1) Ἡρακλείδης, υἱὸς Ἀριστομάχου καὶ ἀδελφὸς Τηλένου καὶ Ἀριστοδήμου βασιλεὺς Μεσσηνίας Πλάτ. 2) ὁμών. ποίημα Εὐρ. οὐτινος τὴν προσηγορίαν ἀναφέρει Ἀριστοτ. ποιητ. 14.

Κρεῦλλον, τό· ὅσοι τοῦ κρέας, κρεάδιον Σουδ.

Κρέω, τὸ ἀ συνθετικ. τῶν ἀπὸ τοῦ «κρέας» συνθετῶν εὐχρ. π. μτγν. τὸ δὲ «κρεο·» γνήσιον ἀτε.

Κρεω· θορέω· βιβρώσκω, κατεσθίω κρέας, μτγν. Ὡς, ὅλα τὰ τοιαῦτα σύνθ. ἀδοκιμῶ. σχημ. τῶν ὁμωνύμ. τοῦ «κρεο·» συνθέτ.

Κρεω· θορία, ἡ· κρεοφαγία, μτγν.

Κρεω· θόρος, 2'· κρεοφάγος, μτγν.

Κρεο· θρίθης, 2'· βελίων κρέατος, βαρὺς ἐκ πολλοῦ κρέατος, κοιν. γεμάτος κρέας, βαρὺς, μτγν.

Κρεω· θασία, ἡ· κρεανομία Ἀθῆν. 11, 425· «ἡ εἰς μερίδας κρ.» Πλουτ. συμμ. 2, 10, 1.

Κρεω· θαιτέω· κρεανομῶω Ζωναρ.

Κρεω· θαιτής, ου, δ'· 1) ὁ κρεατόμορος κ. ὡς ἐπὶ ὁ κρέας διανέμων, ἰδ. ἐν ταῖς θυσίαις Πλουτ. Αὐστ. 23, 9· 2) = κρεωπόλης Πολυδ. 7, 25.

Κρεω· θαιτής, ἰδός· ὅτλη. τοῦ ἀνωτ. - ἀρχή, π. λακιδ. τὸ ὑποῦργημα τοῦ κρεανόμου ἐν ταῖς θυσίαις Πολυδ. 6, 34, ἐνθα Βέκκ. γράφ. «κρεωθαίτης».

Κρεώ· θείρα, ὁρδὸς κρεοθείρα (θέρω), ἡ· θρυγαν. πρὸς ἐλδορὰν ἰσφαγμένων ζῴ. Πολυδ.

Κρε· ὠδης, 2'· κρεῖατι ὁμοῖος, κρεῖατος πληγ.

ρης, σαρκώδης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 9' - δασή Ἀθην. 2, 62.

Κρεω-δοσία, ἡ κρεοδασία Πλουτ. Δημήτρ. 11.

Κρεω-δοσιέω· κρεοδοσιέω, κρεαδοσιέω, μτυν.

Κρεω-δοτής, ου, δ'· διανομέυς κρεάτων, ιδ.

κρεάτ. θύματιος Σουῖδ. πρόβλ. κρεωδοχίτης.

Κρεω-δόχος, 2' κρειοδόκος, ἀρχ. λιξ.

Κρεω-θήκη, ἡ ὀθήκη, καμάρα, ἐν ᾗ τιθέσσι κρέατα, γλωσσ.

Κρεω-θουινία, ἡ ἐστίασις κρεῶν, τὸ μετὰ κρέατος ἐδεσμάτων συμπόσιον Σουῖδ.

Κρεω-κοπέω· κόπτω, κατακόπτω κρέας, μτυν.

Κρεω-κόπος, 2' κρέας κόπτων, κατακό-

πτων ὄψα. ὁ κρεωκόπος = ὁ κρεουργός, μτυν.

Κρέων, οντος, ὁ, θηλ. κρέουσα (ΚΡΕ, πρόβλ.

κράινω)· κρείων, κρείουσα (ἀπερ ἴδε)· Ἀία-

κός Πινδ. Π. 8, 93· οὐρανός Ν. 3, 12· Ζεύς

Ἀισχ. ἀποσπ. 569, ἀμφ. γρ.

Κρέων, οντος, κλ. Κρέων, συνήθ. Κρέον, ἐπ.

Κρέϊων, είνοντος· 1) υἱός Μενονικέως κ. ἀδελ-

φός Ἰοκάστης, βασιλ. Θηδῶν μετὰ τὸν ὀτα-

νατον τοῦ Λαίου, παραδούς τὴν βασιλείαν

τῷ Οἰδίποδι, λύσαντι ἐπιτυχῶς τὸ αἰνίγμα

τῆς Σφιγγός, καὶ ἀναλαβὼν αὐτὴν μετὰ τὴν

ἐκείνου φυγὴν Ἀισχ. Ἐπτ Πλάτ. ἐπιθ. Κρε-

όντειος· 6) βασιλ. τῆς Κερύνθου, τοῦ ὁποίου

τὴν θυγ. Γλαύκην ἐνυμφεύθη ὁ Ἰάσων· 3)

ἀρχαῖα. βασιλ. τῶν Θηδῶν, πατ. Μεγάρων

4) ἄλλ.

Κρεω-νομέω· κρεᾶνομέω, μτυν.

Κρεω-νομία, ἡ κρεᾶνομία, μτυν.

Κρεω-πωλείον, τό· κρεωπωλίον, μτυν.

Κρεω-πωλέω· πωλῶ κρέας, εἰμὶ κρεωπω-

λής, ἐπαγγέλλομαι τὸν κρεωπωλὴν Πολυδ.

Κρεω-πώλης, ου, δ'· ὡς κ. νῦν Μάχ. ἐν

Ἀθην. 13, 580, Θεοφρ. γαρ. 9, 2.

Κρεω-πωλικός, 3' εἰς κρεωπωλὴν ἀνήκων,

ἀναφέρων· τράπεζα Πλουτ. ἡθ. 643.

Κρεω-πωλίον, τό· κρεωπωλίον Δ. Σικ. 12, 24.

Κρεω-πωλὶς, ἰδος· θηλ. τοῦ κρεωπωλικός.

-ἀγορά Πλούτ.

Κρεω-στάθμη, ἡ ἀτάθμη (ζυγαριό) πρὸς

στάθμησιν (ζύγισιν) κρεῶν Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 6, 91.

Κρεω-φάγιέω· κρεοφαγέω, μτυν.

Κρεω-φαγία, ἡ· κρεοφαγία· τῶν θηρίων

Στράβ. 16, 771.

Κρεω-φάγος, 2' κρεοφάγος Ἀριστοτ. μορ.

Ζ. 4, 12 κ. μτυν.

Κρεωφύλος, ὁ· κυκλικὴ ποιητὴς, γαμβρός,

ὡς λέγουσιν, ἡ φίλος τοῦ Ὀμήρου, κληρονο-

μήσας τὰ ἔπη αὐτοῦ, τὰ ὅποια κατὰ τὴν παρά-

δοσιν ὁ Λυκοβόργος τῆς Σπάρτης παρέλαβε

παρὰ τῶν ἀπογόνων του. Τινὲς θεωροῦσιν αὐ-

τὸν Σάμιον, ἄλλοι Χίον καὶ ἄλλ. Ἰήτην,

ἀποδιδόντες αὐτῷ καὶ τὸ ποίημα «Ὀχάλιας

ἄλωσης» Πλουτ. Λακ. 4.

Κρηγύος (ἡ ἐτυμ. σκυιεινὴ, κατὰ Βουτιμ.

ἐκ τοῦ «γρησθαί, γρησίματος» καὶ οὐχὶ «κρα-

τός, κρείσσαν»)· 2' καλὸς, χρήσιμος, ὠφέλι-

μος· «οὐκ πω ποτέ μοι τὸ κρήγεον εἶπα» Ἰλ.

α. 106· «οὐδὲ κρήγεοι διδάσκαλοι εἰσι τού-

των» Πλάτ. Ἀλκ. 1, 3· «ποιμένεις ἐπὶ κατέ

μοι τὸ κρήγ.» = τὸ ἀληθές Θεόδωρ. 20, 19· «Ε-

ρως πορεύεσθαι με τὸ κρήγ.» Ἀρχι. 1 (5, 58)· «καί

οἶνω κρήγεος» Δαμάργητ. 12 (7, 355)· ἐπὶ

-ύως Περιεχτόν. ἐν Στράβ. ἀνθ. 83, 19, βοιωτ.

Κρη-θερμνο-κόμος, 2' κρηθέμνω τὴν κό-

μην κοσμών, με κεφαλόδεσμον στολίζων τὸ

μαλλίον Ἀδων. ἐπιστ. 12, 33.

Κρη-θερμνον, (κάρη, θέω), τό· α) κεφαλό-

δεσμός, ὃν π. Ὀμ. ἔφερον ὡς κόσμημα τῆς

κεφαλῆς· αἱ ἐπίσημοι καὶ ὑπανδροὶ (συνήθως)

κυρίαι, καὶ ὅσους καλύπτρας εἰκὴν κατέπε-

πτεν ἀμφοτέρωθεν τῆς κεφαλ. καὶ ἡδύνατο νά

καλύψῃ ὅλον τὸ πρόσωπον· «κρηθέμνω δ' ἐξού-

περθε καλύψατο δια θεάων» Ἰλ. Ε. 184· «ἀν-

τα περιέειον σφονδύνη λιπαρά κρηθ.» (ἡ Πενε-

λήγη) Ἰδ. α. 334· ἄλλα καὶ αἱ ὑπηρετοῦσαι τῇ

Νηυσικλῆας φέρουσι κρηθεμν. ζ. 100· 6) κόσμη-

μα τῶν παρθένων Εὐδρ. Φοῖν. 1490. Ἐν γέν.

κάλυμμα, σκέπασμα· «κρηθῆρα κέρασεν ὄ-

νου· τὸν· ὡῖξεν ταμὴν καὶ ἀπὸ κρηθεμνον

ἔλυσε» Ὀδ. γ. 390. Μτφ. ἐπάλξεις τῶν τεχν.

πόλ. ὡφρ. οἰοι Τροίης ἱερὰ κρηθ. λδοιμεν»

Ἰλ. π. 190, Ὀδ. ν. 388, «ὁς Θήβης κρη-

θεμνον ἔχει πρόταί τε πόληα» = τὰς ἐπάλξεις

τῶν Θηβ. (περιγραφικ.) = τὰς Θηβ. Ἰσ. ἀσπ.

105, κ. μτυν. π. «πόλεων κρηθεμνα λύειν»

Βακχыл. ἐν Ἀθην. 2, 39· πέτρινα Εὐδρ.

Τρω. 508, redimiculum (capitis).

Κρηθῆναι, ἀδρ. ἀπαρ. τοῦ κραταίνω, ὅπερ ἴδε.

Κρηθῆνον, πρσστ. ἀδρ. α. τοῦ αὐτ.

Κρηθεΐδης, ου· α) ὁ ἄσων, υἱός Κρηθέως Ἀ-

πολ. (Ρ. 6) δωρ. Κρηθεΐδας = ὁ Νηλεΐδ· Πινδ. Π.

4, 272· γ) ἐπ. Κρηθηΐδης = Ταλαός Ἀντιμ. ἐν

Παυσ. 8, 25, 9.

Κρηθεν (κάρη), ἐπὶρ. ἀπὸ τὴν κεφαλῇ, ἀπὸ

τὸ κεφάλι κάτω, ἀπὸ ἐπάνω· «κατὰ κρηθ. δὲ

καλύπτειν διαιδαλέην χεῖρας κατέσχευε»

Ἰσ. 68. 571· «τῆς καὶ ἀπὸ κρηθεν βλεψάρων

τ' ἀπὸ κυανέων», ἀσπ. 7.

Κρηθεύς, ἑως, ἐπ. ἡς· υἱός Αἰόλου, ἰδρυτὴς

τῆς ἐν Θερσαλ. Ἰωλκοῦ, ἀδελφός Σαλμωνέως

κ. αὐτ. Τυροῦς Ὀδ.

Κρηθηΐς, ἰδος· ἡ· μήτ. Ὀμήρου Ἠρωιδ.

Κρηθμον κ. κρήμον, τό· α) εἶδος λαχάνου

(λαχανικοῦ), θαλάσ. μάραθρον, κοιν. κρητα-

μον Ἰπποκρ. Νικ. 99· 6) θαλάσ. ὁ-

στρακθόδεσμον Σχόλ. Λυκόφρ. 238.

Κρήνον, τό· ἴδε κρετον

Κρήνω κ. Κρήνω Πτολ (ἡ) πόλ. Πισιδίης

(Λυκίας) Στράβ., ἐρείπια παρὰ τὴν νῦν κόμ.

Γερμέ.

Κρηνανώ· κρήνημη· Δ. Λαέρ. 6, 50, Μίσ.

κρηνανάσαι = κρήναμαι· ἴδε κατακρηνανάω.

Κρήνη, πρσστ. ἐν. τοῦ κρήνημη, ὅπερ ἴδε.

Κρηνη-ηγόρεω· κρηνοκομπεύω, λέγω ἱε-

ρόκληνα ἔργατα, μεγάλους, παταγίδες λώ-

γους ἀλλὰ κενούς ἐννοίας Τζέτζ. Σχόλ. Ἰσ. 10.

Κρήνημη· 1), (κρημόν), κρημνίζω, ῥίπτω

τι κατὰ κρημόν, κάτω, τὸν κατήφορον· 2)

(κρημάννυμι), κρημνῶ τι, τὸ βάλλω νά κρη-

μηται· «ἀγχορὸν κρημάννυνται» Πινδ. Π. 4, 25·

κρήνημη (πρσστ. ἐν.) = ἐκρήνω Ἀπκ. Μίθρ.

97· κρήνημη = κρημνίζω, αἰωροῦμαι·

«ὑπερὸ δ' αἰμάτων κρημνιζόμεν' ἀνφελὲν»

Λισχ. Ξπτ. 211· ἐκρημνίσαι Εὐρ. Ἡλ. 1217, κ. μετν. Ἀθην. 13, 585, πρῶσιπτιο.
 Κρημνίζω· κρημνίμι 1), κοιν. γκρεμίζω, μετν. - ἐπὶ τὰς ἀτάκτους ἡδονὰς ἑαυτοῦ· Πλουτ. ἡθ. 5 κ. μετν.
 Κρημνίσαι, εἰς, ἢ τὸ κρημνίζειν τινὰ ἢ τι, κοιν. γκρεμίσαι Σχολ. Θουκ. 7, 45, πρῶσιπτιο.
 Κρημνίσμα, ατος, τό· βίβημι ἑς τὸν κατήφορο, γκρεμίσμα, μετν.
 Κρημνισμός, ὁ· κρημνισμός, μετν.
 Κρημνιστός, 3· κρημνισθείς Γρ. Ναζ. πρῶσιπτιο.
 Κρημνο-βάτης· βαδίζω, ἀναρχίζωμαι εἰς ἀποκρήμνους, ἀποτόμους τόπους Στράβ. 15, 710, Πολύαιν. 4, 3, 29.
 Κρημνο-βάτης, ου, ὁ· α) ὁ ἀναβαίνων, βαδίζων εἰς ἀποκρήμνους, ἀποτόμους τόπους· ἐπὶ τοῦ Πανός, Ἐπιγρ. ἀδ. 261 (9, 142)· β) ὁ ἀναβαίνων· Παύλ. γ) μετ' ὁ μεταχειριζόμενος ἱπποκρήμνα ῥήματα, κομπορρήμων.
 Κρημνο-βάτης, ἴδου, θηλ. τοῦ ἀνωτ. ἡ, Τζέτζ.
 Κρημνο-γράφος, ὁ· ὁ γράφων ἱπποκρήμνα ῥήματα, κομπορρήμονας λόγους Τζέτζ.
 Κρημνῶθεν, ἐπίρ. ἀπὸ τοῦ κρημνοῦ, κοιν. ἀπ' τὸν γκρεμνόν· Ὀψ. Ἀργ. 495.
 Κρημνοί κ. Κρημνοί Πτολ. (δ)· πόλ. τῶν Σκυθῶν ἐνθα ὁ Τάναϊς ἐκβάλλει ἐν τῇ Μαιώτιδι λίμνῃ· Ἡρ. ἡ νῦν κόμ. Στάρ. - Κρίμ παρὰ τὴν Μαιώτιδα, πόλιν τῆς Ῥωσσίας 250 χιλιομ. ΝΔ. τῆς Αἰκατερινουπόλεως.
 Κρημνο-κομπέω· μεταχειρίζομαι λέξεις βαρυφύλλους καὶ κομπέωδεις ὡς ἀπὸ κρημνοῦ πιπτούσας, στομφάζω ἐν στομφαστικῇ λόγῳ, ἀρχ. λαβ. δι. γρ. «κρημνοκομπέω».
 Κρημνο-ποιός, 2· ὁ ποιῶν κρημνοῦς, λόγους, φράσεις ὡς ἀπὸ κρημνοῦ πιπτούσας, στομφαστικὰς, ἐπὶ τοῦ Λισχ. Ἀριστ. νεφ. 1367.
 Κρημνός (κρημάννυμι), ὁ· α) ἀπότομος, ἀπόκρημνος, καταφερής τόπος, κοιν. γκρεμός· ἀπόκρημν. ὅρος, ἀπόκρημν. ὄχθῃ Ἡλ. φ. 233· «ποταμοὶ κατὰ δεινοῖα βέεθρα πτώσων ὑπὸ κρημνοῦς», φ. 26· «Ἀλφειὸς Πινδ. Ὀδ. 3, 23· ἀπόκρημν. τάφος, «κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν» Ἡλ. μ. 53· «Μυσίω ἀπὸ κρημνῶν» Σοφ. Αἴ. 721, Εὐρ. Ἰππ. 124· ἀπότομ. πέτρα (βράχος) Ἀριστ. Ἰππ. 633· «κατὰ τῶν κρημν. ῥίπτοντες ἑαυτοὺς, βιασθέντες ἄλλεσθαι» Θουκ. 7, 45· «κατὰ κρημνῶν βυφίντες» Πλάτ. νόμ. 12, 944 κ. μετν. β) τὰ χεῖλη τοῦ γυναικείου αἵματος, «τὸ ἐκτέρωθεν σαρκώδη τῆς κλειτορίας, μυστοχειλίδες, ἢ κρημνοί, ἢ πτερυγώματα» Πολυδ. 2, 174, Γαλιν. τὰ χεῖλη τῶν ἐλκῶν Ἰπποκρ. πρῶσιπτιο.
 Κρημνοί, οἱ· ἐμπόριον τῆς Μαιώτιδος λίμν. Ἡρ., τὸ νῦν χωρ. Στάρ. - Κρίμ παρὰ τὸ Μαιωποῦλ.
 Κρημνόςτης, ἡτος, ἢ, δι. γρ. τοῦ «κρημνόςτης» Μακκ. β.
 Κρημν-ώδης, 2· κρημνῶ ὅμοιος, ἀπότομος, κατάντης Θουκ. 7, 84· «τὸ κρημνῶδες τῆς ὄχθης» Πλουτ. Τιμολ. 31· ὁπερ. κρημνο-δίστατος Ἡρώδ. 6, 5, 11, πρῶσιπτιο.
 Κρημν-ώρεα (ὡμ-σχημ- τῷ «ἀκρόωρεα»),

ἢ ἀπότομος κρημνός· καταφείρεα (κατήφορος) ὅρους Ἡρώδ. Ἰππ. 232.

Κρηνατός (κρήνη), 3· κρήνη ἀνήκων· Νύμφαι κρηναταί· Ν. τῶν κρηνῶν Ὀδ. ρ. 240, Λισχ. ἀποσπ. 159· γάμος, Πέρο. 475· «ποτὸν = ποτὸν τῆς πηγῆς τῆς βρύσεως Σοφ. Τρ. 14· «ναμοὶ Εὐρ. Ἰππ. 225· «Κρηναταὶ πόλιν», μία τῶν ἐπὶ πολ. τῶν Θηβ. Φοίν. 1130 κ. μετν. π. - λιβάδες, Ἀντίφιλ. 39 (9, 549)· «ἔδεσμα = ψυχρὸν φάγημα ὡς ὕδωρ κρήνης Γαλιν.

Κρήνη, ὕδωρ κρήνα (κρήνον· κεράννυμι κατὰ τοὺς ἀρχ.), ἢ πηγὴ, κοιν. βρύση (ἴδε διαφορά· πηγὴ, κυρ. ποταμ.) Ἡλ. ι. 14· «μελά-νοδρος, π. 3· «καλλιπείδρος Ὀδ. κ. 107· «Παρνασσὸς κρήνα Κασταλία» Πινδ. Π. 1, 39· «ἀεὶρυτος Σοφ. Οἰ. Κ. 471, Εὐρ. ὤσ. «ποταμοὺς καὶ κρήνας ποιεῖ» Πλάτ. Φαίδ. 112· «πίδαξ, ἀντίθ. τῷ «φρέαρ» Θουκ. 2, 48· «πότιμος Πολυδ. 34, 9, 15 (πρὸς κρηνοῦς), fons.

Κρήνηθεν, ἐπίρ. ἀπὸ τῆς κρήνης, ἀπὸ τῆς πηγῆς, κοιν. ἀπ' τὴν πηγὴν· «πίνειν Ἀνθ. 15, 25. Κρήνηνδε, ἐπίρ. εἰς τὴν κρήνην, εἰς τὴν πηγὴν Ὀδ. υ. 154.

Κρηναίος, ἄδως, ἰδιαίτ. θηλ. τοῦ κρηνατός· α) κρήνη πηγὴ ἀνήκουσα· «τῶν Κρηναίων» Νυμφ. κρηναίων Θεόκρ. 1, 22· β) οὗσα κρήνη Ἀλκατ. 17 (7, 55).

Κρηνίδες, ὡν· πόλ. τῆς Πιερίας ἐπὶ τοῦ Στρυμόνος, οἰμετὰ τὰτα «Φιλιπποῖ» (ὁπερ ἴδε), ἰδρυθεῖσα ὑπὸ Φιλίππου πατρ. τοῦ Μ. Ἀλεξ. περίφημος διὰ τὰ παρακείμενα χρυσορυχεῖα Ἡρ. 5, 26.

Κρηνίδιον, τό· ὄνομα τοῦ κρήνης, κοιν. βρυσοῦλα Ἀριστοτ. θαυμ. ἀν. 117, Γουτιουίνα. Κρηνίς, ἴδου, ἢ τῷ ἀνωτ. «ὄροσπας ἀπὸ κρηνίδος» Εὐρ. Ἰππ. 208.

Κρηνίς, ἴδου, ἢ κρηναίος· «καὶ Κρηνίδες»· Νύμφαι κρηναταὶ Μόσχ. 3, 29· πρὸς Σχολ. Θεοκρ. 1, 22.

Κρηνίτης, ἴδου (θηλ. τοῦ μὴ ἀπαντῶντος «κρηνίτης»), ἢ· βοτάνη = παρὰ πηγὴν φύουσα Ἰπποκρ.

Κρηνον, προστ. ἀδρ. α. τοῦ κρήνιν, ὁπερ ἴδε.

Κρηνο-οχέω· ἐξουσιάζω, ἔχω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου τὰς κρήνας, εἰμὶ προστατὴς τῶν κρηνῶν.

Κρηνο-οχέος, ὁ· κύριος, προστατὴς τῶν κρηνῶν, ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶν. Κορνοῦτ. 22.

Κρηνο-φύλακιν, τό· τὸ ἔργον, ὑποῦργημα τοῦ κρηνοφύλακος Πολυδ. 8, 113.

Κρηνο-φύλαξ, ακος, ὁ· φύλαξ, ἐπιστάτης τῶν κρηνῶν καὶ φρεάτων, ἐν Ἀθῇ πολιτικ. ὑποῦργημα Πολυδ. 8, 113.

Κρηπιδάτιον, τό· κρηπίς, τὸ θεμέλιον οἴκας Λυσ. ἐν Πολυδ. 7, 120.

Κρηπιδο-ποιός, 2· κρηπιδας (ὁποδηματὰ) κατασκευάζων, ὁποδηματοποιός ὡς ὁ κρηπιδος = ὁ ὁποδηματοποιός Ἀθην. 13, 568.

Κρηπιδο-πώλης, ου, ὁ· ὁ πωλὼν ὁποδηματὰ, ὁποδηματοπωλὴς Σουερ. ἐπιστ. 52.

Κρηπιδο-οργάνος, ὁ· ὁ κρηπιδοποιὸς δειναρχ. ἐν Πολυδ. 7, 183.

Κρηπιδώ α) ἐνδύει τινὰ κρηπίδας (ὑποδήματα), ἀνάλογ. τῷ βαρβ. παπουτσώνω Σουιδ. β) τίθημι τινὰ θεμέλια, θεμελιώω, κοιν. θεμελιώνω «τὸ χωρίον λίθοις τετραπέδοις ἐκρηπιδώσω» Δ. Κάσ. 51, 4 κ. ἄλλ. μετγ. Παθ. = βασιζομαι, στηρίζομαι «κρηπιδώμενος ὁρθὸς ἐπὶ θατέρου σκέλους» Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. (237).

Κρηπιδώμα, ατος, τὰ κρηπίς, θεμέλιον οἰκίας Δ. Σικ. 13, 82.

Κρηπίς, ἴδος, ἡ 1) εἶδος ὑποδήματος ἢ ἡμιυποδήματος (βαρβ. στιβαλίου), («εἶδος ὑποδήματος ἰνδορικοῦ ὑψηλὰ ἔχοντος τὰ κατεύματα» Β. Ἀν. 273, 18). Ὑγέμων. ἐν Ἀθην. 12, 522 «ὑποδήματα», ἀντίστοιχ. τῷ κρηπίδες 14, 621 «ἄλλως ἀναφέρει πολλὰ εἶδη κρηπίδος» 2) ἐν γέν. βάσις, θεμέλιον οἰκοδομήματος, ἀγάλματος «βωμῶν Σοφ. Τρ. 989 «βωμίαν κρηπίδα» Εὐρ. Πρ. μ. 985 «ἀμφὶ κρηπίδας ὁμῶν», Ἰων 510, Πρ. 1, 93, Ξεν. ἀν. 3, 4, 6, Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 4, 2 κ. μετγ. Μεσ. συχν. «ἐπ' ἐνὶ ἐλευθερίας κρηπίδα βάλλεσθαι» = τίθεσθαι θεμέλιον Πινδ. ἐν Πλουτ. Θεμ. 8 «βάλλεσθαι κρηπίδα σοφῶν ἑπέων» Πινδ. Π. 4, 138 «κρηπίδ' αἰοδᾶν βάλλεσθαι» = ἀνακραύεσθαι τὸ ἄσμα, ἐνὰρχεσθαι τοῦ ἔσματος, 7, 8 πρὸς Εὐρ. Πρ. μ. 1261 «ἐπὶ ταύτης οἷον κρηπίδος μοῦνον ἐποικαδομὲν ὁσμον πολιτικὸν» Πλάτ. νόμ. 5, 736 «ἀλλὰ οὐκ οὐδέπω κακῶν κρηπίς ὑπεστίν» = οὐδέποτε ὑπάρχει ὑπακάτωθεν τῶν κακ. βάσις, ἀνεξέλεγκτος εἶνε ἡ βάσις τῶν κακ. Λίτχ. Πέρσ. 801 3) ὄχθη, χεῖλος ποταμ. Πρ. 1, 185, 8, 5, 2 «τοῦ λιμένους Πολυδ. 5, 37, 8 4) εἶδος πλάκωντος Πολυδ. 6, 77, cecripida.

Κρηπίς, ἡ ὄν. φωτοῦ Θεοφρ. 1. Φ. 7, 8, 3. Κρής συνηρ. ὄν. τοῦ κρέας, ὕπερ ἴδω.

Κρή, γέν. Κρητός, ὅ, πλ. Κρητές, ὦν, σί, σές Κρής τὸ γέν. τὴν πατρίδα π. Ὁμ. κ. ἅπασαι τ. μετέπ. κοιν. Κρητικός παροιμ. «ὡ Κρής τὴν θάλατταν» ἐπὶ τῶν μὴ βουλομένων ἐγκαταλιπεῖν τὴν, ὡς ὁ Κρής τὴν θάλ. Διογεν. «ὁ Κρής τὸν Πάνταν» Ἀποστόλ. 12, 57 «ὁ Κρής ἄγνοε τὴν θάλατταν», ἐπὶ τῶν π. σπουδαίων ἀγνοεῖν τι, ὅπερ καλῶς γινώσκουσι μεταβ. «ὁ Κρής τὸν Κρήτα» (ἀπατᾷ) Ἀποστόλ. 12, 61 «Κρής πρὸς Αἰγινήτην», αὐτόθ. ἐπὶ θ. = Κρητικός «Κρήτα τρόπον» Σικμων. ἐν Πλουτ. ἡθ. 718 6) πανάρχ. βασιλεὺς τῆς Κρήτης, ἐξ οὗ αὖτε ἐπωνομάσθη, πατ. τ. Τάλω Παιον.

Κρήσαι κερᾶσαι, ἄρ. ἄ. ἀπαρ. τοῦ κεράνουμι, ὕπερ ἴδω.

Κρησέρα, ἡ α) κύσκιον ἐκ λεπτοῦ καὶ ἀραιοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς καθάρσιν τοῦ ἀλείου, ἢ ὡς κρησάρα, οἶτα, πυκνάδα Ἀριστ. ἔκαστ. 991 (κατ' ὅρθον, γρ.) «ἐξ ἑρίου κ. διάφορο τοῦ ἀλείου ὀφθαλμοῦ» Πολυδ. 6, 74 «ὁθύνιον ἀσάνιον» Φωτ. λεξ. 6) «τὸ παχὺ ἱμάτιον» Ὁμόerus 91 γ) μικρ. οἰκτὸν πρὸς ἀλείαν μικρῶν ἰχθύων Φωτ. πρὸς Αἰλ. 1. Ζ. 2, 22.

Κρησερίον, τὸ ὄνομα τοῦ ἄνω, Πολυδ. Κρησερίτης. ου. ἡ ἄρεως ἄρετος ἐκ λεπτοκασκινισμένου ἀλείου, κοιν. κρησεριστὸν Φωτ. μὲ Δίφιλ. ἐν Ἀθην. 3, 111.

Κρήσιος, 3. Κρητικός: - πέλαιος Σοφ. Τρ. 118 - γὰ Εὐρ. Ἰππ. 759 - ὁμοί, 719 - ἄνδρες, χρησμ. ἐν Παιον. 10, 6, 7 - ῥυμοί Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. 205, 6 - Ἀρτεμις Δ. Σικ. 5, 77 6) Κρήσιον ὄρος: ὄρ. Ἀρκαδίας Παιον. Κρησίς, ἴδος ἰδ. ὀηλ. τοῦ Κρήσιος Νικ. ἀλ. Κρήσκη, εντος (Crescens) ὄν. βωμ. ἀντρ. Πρωιδ. καὶ Κρήσκηνης Ἀνθ.

Κρήσσα, ης, ὄρω. σς ὀηλ. τοῦ Κρής, Κρήσσσα τὸ γένος, τὴν πατρίδα, κοιν. Κρητική Σοφ. ἐπὶ θ. = Κρητική «Κρήσσα κύων» Ἀνθ. 9, 268.

Κρηστών, ὄνος, ἡ κ. ὁ ἀρχ. Πελασγική πλ. τῆς Μακεδονίας (τοῦ μετὰ τῆς Μακεδονίας ὑπὸ Φιλίππου ἐνωθέντος μέρους τῆς Θράκης) Πρ. κατ. Κρηστωναῖοι κ. Κρηστωνίηται 60. ἡ μεταξὺ Ἀξίου καὶ Στρουμόνος χώρα τῆς βορείου Μακεδονίας ὀνομάζεται «Κρηστωνική, Κρηστωνία», ἡ, Θουκ. (ἐνθα νῦν Ἡρστωνία γράφουσιν) ἐπὶ θ. Κρηστωνικός, 3, Θουκ. 4, 109.

Κρησφύγετον τὸ κυρ. κρηπτήριον, ἐν ἡ κατέρευον οἱ ἄνθρωποι καταδιωκόμενοι ὑπὸ τοῦ Κρητός Μίνως, ἀρχ. λεξ. ἐν γέν. καταφύγιον, τόπος καταφυγῆς Πρ. 5, 124, 8, 51 κ. μετγ. perflugium.

Κρητὰ-γενῆς, ἑος-οὗς, ὁ ἐν Κρήτῃ γεννηθείς, ἐπὶ θ. Διός, ἐπιγρ.

Κρηταίς, ἴδος ἰδ. ὀηλ. τοῦ κατωτ. - ἀκτὴ Ἀνθ. 6, 299 (ἐνθα Σναλδ. εἰσάγει ἀκρωτήριον, ἡ = κρητικός ἄρτος).

Κρηταίος, 3. Κρητικός, ὁ ἀπὸ τῆς νήσου Κρήτης, τῇ Κρήτῃ ἀνήκων - ὄρος Ἀπολ. Πρ. κρῖος Ἀνθ.

Κρητεῖα, ὁ τόπος ἐπὶ τοῦ Λυκαίου ὄρ. τῆς Ἀρκαδίας, ἐνθα κατὰ τὰ ὑπὸ Ἀρχαίων μνησθέντα ἀνεκράθη ὁ Ζεὺς Παιον.

Κρήτη, ἡ ὄν. ὡς καὶ σήμερον Κρήτη 1) ἡ μεγίστη τῶν ἑλλ. νήσων νατιὸς τῶν Κυκλάδων ἐκτετατομένη ἀπὸ Δ. πρὸς Α. καὶ ἔχουσα μῆκος μὲν 35 μίλιον, πλάτος δὲ 8-9 1/2 μίλ. καὶ ἐπιφανείαν 490 τετραγρ. μίλ. Διασφίγεται κατὰ μῆκος ὑπὸ σειρᾶς ὑψηλῶν ὀρέων, διακοπτομένη ἐν 4 μέρῃ καὶ οὕτως σχηματίζονται εὐρυαῖς συγκαταστάσεις ὁδοὺς μεταξὺ Ν. καὶ Β. Ὡστε ἡ νήσος φύσει διαιρεῖται εἰς μεσαίαν, Δ. καὶ Α. Κρήτην. Ἐν τῇ Δ. εἰνε τὰ α' εὐκα ὄρη 7000 ποδ. ὕψ. ἐν τῇ μεσαίᾳ ἡ ἴση ἡ τὸ Ἰδαῖον ὄρ. (νῦν Ὑψηλορείτης 7200 ποδ. ὕψ. ἡ ὑψηλότερα κορυφή τῆς νήσου) καὶ ἐν τῇ Α. ἡ Δίκη περίφημος διὰ τὴν αὐτοῦ λατρείαν τοῦ Διός. «Εἰς περίφημον γὰρ τὸ πολίτευμα τῶν Κρητῶν. καθ' ὃ 3 τάξεις πολιτῶν ὑπῆρχον. Καὶ τῇ μὲν ἀ' ἀνήκον οἱ δορυκτετορεῖ Δωριεῖς, πολιταὶ ἐλεύθεροι μετὰ πολιτικ. δικαιωματων, τῇ β' αὐτοῖς περὶ οἰκονομ. ἢ αἰπότητος, ἐλεύθεροι, μὲν πολιταὶ ἀλλ' ἄνευ πολιτικ. δικαιωματων καὶ τῇ γ' οἱ δουλοπάροικοι, ἀγνοῦνται. Ἀρκατωταὶ ἢ ἀκλωρῶται καλοῦμενοι. Ἡ ἀνατροφή τῶν παιδῶν καὶ ἡ ἐξάσκησις αὐτῶν ἐν ταῖς ὁπλοῖς καὶ τῇ μουσικῇ ἐτελείτο ὁμοσφίᾳ τῇ ἐπιστάσῃ γερρότων, οἵτινες ὀνομαζόντο κἀσμοῖοι, καὶ ὡς οἱ ἐσμοῖοι τῆς Σπάρτης ἐπετῆρον τὸ πολίτευμα καὶ τὴν

ὅπῃ 10 ἀρχόντων κυβέρνησιν αὐτοῦ. Περι-
φημα ἦσαν ὡς. τὰ συσσίτια τῶν ἀνδρῶν
(«ἀνδρεία») καὶ αἱ «ἀγέλαι» τῶν νέων. Περι-
φημα. ἡ νῆς. καὶ ὡς πατρίς τοῦ Ῥαδαμάνθυος,
Μίνωος, Ἐπιμενίδου καὶ ἄλλ. ἐπισήμων ἑλλ.
ἀνδρῶν. Π. Ὁμ. ἀποκαλεῖται «ἐκατόμυλος»
ἀν καὶ πριάμυατι μόν. 90 πόλ. ἀναφέρει Ἰλ.
6, 649, Ὁδ. τ. 174. Ἐν γέν. ἡ νῆς. Ὁδ. 5,
199. 6) θυγ. Ἀστερίωνος καὶ αὐτ. Μίνωος
τοῦ νεωτέρου Ἀπολλ. θυγ. Δευκαλίωνος αὐ-
τόθ. γ) ὄν. ἑλλ. νεώς Ἐπιγρ.
Κρήτηθεν, ἐπὶρ. ἀπὸ τῆς Κρήτης Ἰλ. γ, 293.
Κρήτηνδε, ἐπὶρ. εἰς τὴν Κρήτην Ὁδ. τ. 186.
Κρήτηνία, ας, ἡ τόπ. τῆς Ῥόδου Στ. Βυζ.
Κρήτηρ, ἦρος ἰων. κ. ἐπ. ὁ κρατήρ.
Κρήτηριον, ἰων. κ. ἐπ. τό κρατήριον, ὅπερ ἴδε.
Κρήτιδαί, ὦν, οἱ μάντις ἀπὸ Κρήτης Φωτ.
λεξ.
Κρήτιζω· 1) ὁμιλῶ ὡς Κρής Δ. Χρυτ. 2)
πράττω ὡς Κρήης, ἥτοι ψεύδομαι καὶ ἀπατῶ
Ἀνθ. 11, 371. 60. ἡ παροιμ. «πρὸς Κρήτα
κρήτιζω»=ἐξαπατῶ πανοῦργον Πλουτ. Λίμ. 23.
Κρήτικός, 3) ὁ Κρητικ. ὁ ἀπὸ τῆς νῆς. Κρή-
της Ἰπρ. Ξεν. «Τὸ Κρητικ. πέλαγος»=μέρος
τῆς Αἰγαῆκος. Θαλάσ. Θουκ. 4, 53. Ὁδ. α)
ὁ Κρητικός=ὁ Κρητ. παύς. — γ, ἄλλως «ἐμ-
φιακρός», μετρικ. 6) ἡ Κρητικὴ (ἐνν. «βοτάνη»
ἐπὶθ. τοῦ «δικτάμνου» Διοσκ. 3, 34.
γ) τὸ Κρητικόν (ἐνν. «μαζιόν»), εἶδος ἐνδύμα-
τος Ἀριστ. Θεσμ. 736. ἐπὶρ. — ὡς, ἐκκλ. 1165.
Κρήτινατον, τό τόπ. τῆς Ἐφέσου Παρθέν.
Κρήτινης, ου· α) πατ. Ἀναξιλίου Ἰπρ. 6)
πατ. τοῦ Μάγνητος Ἀμεινοκλέους.
Κρήτογενής, ἴος, 2) ἴδε Κρηταγενής.
Κρήτόπολις, εως, ἡ πόλ. Παμφυλίας Πτολ.
Κρή-φάγείω κρηφαγείω, μεγν.
Κρεῖ (κατ' ἐπ. συγκοπ.), μόν. ὄν. κ. αἶτ. τό
(περικλιπτ.) κριθή, κριθαί· «κρεῖ λευκόν» Ἰλ.
6, 860, Ὁδ. 8, 41.
Κριάνιος ἢ Κριάνιος· Ὁλιεὺς Ὀλυμπιονίκης
Παυτ.
Κριανός (κρίος), 3) ὁ ἐν τῷ ζυγίῳ τοῦ κριοῦ
γεννηθείς, μεγν.
Κριδάνη (κατὰ Πέρην, ὁ κριδάνης), ἡ κ. τὰ
κριδάνη· εἶδος πλακοῦντος Ἀθην. 14, 646.
Κριθανέτης, ου, ὁ ἐν κριθάνῳ ὀπτός, «ψη-
μένος»= ἄρτος Ἀριστ. Ἀγ. 1088. — βοῦς
87, ἀποσπ. ἐν Ἀθην. 3, 109.
Κριθανός=κιδής, 2) κριθάνῳ ὅμοιος, σχῆμα
κριδάνου ἔχων· κλιθανοειδὲς Διοσκ. 1, 96.
Κριθανον, τό τῷ κατωτ. Φερεικράτ. ἐν Σχολ.
Ἀριστ. Ἀγ. 86. «τὰ κριθάνα»=κριδάνη Ἀ-
θην. 3, 115. [—].
Κριθανός (κρί-βαδνος, ἀρχ. λεξ.), αἶτ. ὁ·
κριδάνος (βαρβ. φερειός), κυρ. πρὸς ὀπτησιν
κριθῆς, ἐν γέν. κλιδάνος, σκεπαστὸν τηγάνιον
πρὸς ὀπτησιν, τηγάνιον Ἀριστ. Ἀγ. 86, (ἴδε
κλιδανός)· 2) παρὰ τ. ναυτικ. σκοπεῖοι ὀπι-
σκαρμένοι ὑπὸ τῆς θαλ. Αἰλ. Ἰ. Ζ. 2, 22, testum.
Κριθανωτός, 2) ὀπτός ἢ τηγανιστός· αὐσ.
«ὁ κριθανωτός»=κριδανός Ἀλκμ. ἐν Ἀθην.
3, 114, Εὐστ. Ἀριστ. πλ. 765.
Κριγδανον, τό· «πέλιτ, ἀσπὶς» Παύχ.
Κριγίη (κρίζω), ἡ τῷ κατωτ. κριγμός, τρι-

γμός τῶν ἀποχωριζομένων τῶ ἀνώματ ψυχῶν
Ἰππῶν. ἐν Μ. Ἐτ. 2) = γλαβεῖ Παύχ.

Κριγμός, ὁ· ὁ τῶν δόντων τριγμός, ριζός,
συριγμός, ἀρχ. λεξ.

Κριδῶν, βοῖον=κρίζω· γελῶ δυνατῶ, κρα-
γῶν δέως Στράτ. ἐν Ἀθην. 14, 622.

Κριδῶν, ὁ· ὁποκ. τοῦ κριοῦ (ἀντὶ «κριδῶν»·
«μικρὸς κριός», κοιν. κριαράκι Παύχ.

Κριδῶν (κρίνω), ἐπὶρ. ἐπικριδῶν, λογάδῃ·
Τρωϊκῶ. 224, ἐνθα νῦν ὀρθῶς. «ἐκκριδῶν».

Κρίζω (ὀνοματοπ. λεξ. ὡς κρίζω, κριζῶ)
ἐκβάλλω λιγυρὸν (διαπεραστικόν), συριστικ.

ἤχον, τοῦς ὡς τριγμὸν ἢ συριγμὸν ἀντηχοῦν-
τας φθόγγους κρί, κρι, κρίζω κρι, κρι, τρι-

ζω, συρίζω, ἤχῳ, φωνῶ Μένανδρ. ἀρχ. λεξ.
ἴδ. ἐπὶ ἱέρακος· πρβλ. ροιζῶ, ἀδρ. 6. ἐκρί-

κον· «τὼ δὲ διαστήτην, κριεὶ δὲ ζυγόν»=ἐ-
τριξε κατὰ ὀνοματοποιίαν (Εὐστ. 1071, 34)

Ἰλ. π. 470, ἐνθα Ἰπποδῶν. «κρίγας» ἀναγινώ-
σκει· ἀδρ. α'. ἐκρίξα, ἀπαρ. κρίζαι Παύχ. 6.

παρὰ κέρκρυα Ἀριστ. ὄρν. 1521, strideo.
Κριθῶν, ἐπὶρ. κριοῦ δίκην, κοιν. «σάν τὸ
κριαράκι, σάν τὰ κριτάρια Ἀριστ. Λυσ. 309.

Κριθαία, ἡ πόλις κριθῆς Ὁμ. Ἰλιγγ. 15, 7.
Κριθ-άλευραν, τό· ἄλιυρον κριθῆς, κοιν. ἀ-
λευρί ἀπὸ κριθαί μεγν.

Κριθαμηνός ἡ ὀρθός, κριθάμινος, 3) κριθί-
νος Πολύαιν. 4, 3, 32. πρβλ. πυράμινος.

Κριθανίας, ου, ὁ· «κριθανίας πυρός», εἶδος
πυρῶν κριθῆ ὁμοίαν Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8, 2, 3.

Κριθάριον, τό· κυρ. ὀποκ. τοῦ κριθῆ, κριθα-
ράκι, κ. = κριθή, κόκκος κριθῆς, κοιν. κριθα-
ρόσπορος μεγν.

Κριθάω· κριθαίω, ὅπερ ἴδε.
Κριθεῖς, εἴσα, ἐν μετγ. π. ἀδρ. α'. τοῦ κρίνω,
Κριθεῖν, αἰολ. = ἐκρίθησαν, γ'. πλ. π. ἀδρ.
α'. τοῦ κρίνω, [Γ].

Κριθή (συγγ. τῷ κρύος, ἀκρίοις, ὡς horreum
τοῦ horreo, horridus, ἐκ τῆς τραχέας καὶ θα-
σαίας μορφῆς αὐτῆς Βουττμ.), ἡ, συνήθ. ἐν
πλ. 1) κριθή, κριθαί, κοιν. κριθαί· «πυροὶ καὶ
κριθαί» Ὁδ. τ. 110, Πλάτ. νόμ. 8, 847 (πρβλ.
κατ)· «οὐ πίνοντες ἐκ κριθῶν μέθυ» Ἀλγ.
ἀποσπ. 931· «κριθὰς πορὶ σοὶ καὶ βίον καὶ
ἡμέραν» Ἀριστ. ἱππ. 1101· «οὐλὸν ἐκ κρι-
θείων πεποιημένον» Ἰπρ. 2, 27· «κριθαί πα-
φυργμένα»=κριθαί πυργανιστῶ Θουκ. 6, 22,
ἐνθα ὁ Μετρ. ἀποδοκ. τὴν λέξ. ὡς κοιν. π.

Ἑλλῃσ. καὶ προτιμᾷ «κάχυρος» ἀντὶ «κρι-
θαί»· 2) ἐξανθημάτιον ἐπὶ τοῦ ἔκρου τῶν
βλεφάρων τοῦ ὀφθαλμοῦ, κοιν. κριθαράκι (ἴσ.
διότι ὁμοιάζει πρὸς κριθῶν, ἰατρ. ἄλλως «πα-
σθία»· 3) ὁ μικρότατος σταθμός, κόκκος, κοιν.
σπυρὶ Θεοφρ. λίθ. 46· 4) πόσθη Ἀριστ. αἰρ.
965, hordeum.

Κριθής, ἴσος, ἡ· κριθίνῃ ἴδε Κρηταίς.
Κριθιάσις, εως, ἡ· ὡς τῶν ἱππῶν προε-
χομένη ἐκ τῆς βρώσεως πολλῶν κριθῶν (αἶ-
τινες ἦσαν ἡ μόνη τροφή τῶν ἱππ. π. τοῖς
ἀρχ. καὶ οὐχὶ ὁ βρόμμος), ἡ ὅτε ὁ ἵππος κεκ-
μηκὼς καὶ θερμὸς ἐκ τοῦ δρόμου ἐτρωγεν ἀ-
μίσως αὐτὸς καὶ δὲν ἰδύνατο νὰ τὴν χωνεύσῃ
Ξεν. π. ἱππ. 4, 2, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 24,
hordeum.

Κριθιάω (ἀμτβ.) 1) πάσχω ὑπὸ κριθιάσεως ἐπὶ ἱππ. ὅστις διάθερμος ἐκ τοῦ δρόμου τρώγει ἀμύσως τὰς κριθὰς τοῦ καὶ ἐκ τούτου μὴ δυνάμενος νὰ χωνεύσῃ αὐτὰς ἀσθενεῖ Ξεν. π. ἱππ. 4, 2, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 24 κ. 2) μτφ. εἶμι ἐν ἀμέτρῳ εὐθυμῳ, ἀχόλαστος, ἀκράτητος ἀπὸ εὐθυμίας «κριθιώντα» ἢ ἀρ-θότ. «κριθώντα πῶλον» Αἰσχ. Ἀγ. 1625 «ἵππος ἀχοστήσας ἐπὶ φάτῃ» = κριθιάσας (Συγλ.) Ἰλ. ζ, 506 ἐπὶ ἀνθρ. «ἐκ κριθιώντος ἀνδρὸς ἐν ἀφροδίσει» Κλεάνθ. ἐν Στυβ. ἀνθ. 6, 20.

Κριθίδιον, τό· ὕποκ. τοῦ κριθῆ, κοιν. κριθαράκι Ἰπποκρ. Ἀθῆν. 5, 214 κριθία = δ-λίγαι κριθαί Λουκ. ὄν. 3, 17.

Κριθίειν τρέφω ζῶα κριθαί, κοιν. τὰ θρέφω μὲ κριθαί Βαθρ. μῦθ. 27.

Κριθίνος, 3' ἀπὸ κριθῆς παρεσκευασμένος, κοιν. κριθαρίνος, κριθαρίσιος - οἶνος = ζύθος Ἀθῆν. 1, 16, Πολύδ. 34, 9, 35' ἄρ-τος = κριθαρίνιο ψωμί Λουκ. μακρόδ. 5' - ἄλευρον Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8, 4, 1, hordeaceous.

Κριθίον, τό· ὕποκ. τοῦ κριθῆ, κριθίδιον Ἀδγ. 3, 30' εἰς πλ. = κριθία, ἴδε κριθίδιον.

Κριθμον, τό· ἴδε κρήμον.

Κριθο-α-λογέω συνάξω κριθάς, μτγν.

Κριθο-λόγος, 2' κριθὰς συνάξων π. τ. Ὁπουπείσις ἐπιστάτης τῶν θυσιῶν (ὡς π. τοῖς Ἀθῆν. «ὁ ἱεροποιός»), ἀνατεθειμένος τὴν φροντίδα τῶν ἱερ. κριθῶν Πλουτ. ἥθ. 292.

Κριθο-μαντεία, ἡ· τὸ μαντεύειν διὰ κριθῶν.

Κριθο-μαντις, εὐς, ὁ· μάντις διὰ κριθῶν μαντεύων Κλ. Ἀλ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κριθο-πομπία ἡ κριθοπομπία (ῖ), ἡ· ἀποστολὴ κριθῶν, ἀρχ. λεξ.

Κριθο-πώλησις, ὅν, ὁ· πωλητὴς κριθῶν Ἰπ-πιατρ.

Κριθο-τράγος, 2' κριθὰς τρώγων, κριθο-φάγος Ἀριστ. ὄρν. 231. [ῖ].

Κριθο-φάγειω· ἐσθίω κριθάς, κοιν. τρώγω κριθαί, μτγν.

Κριθο-φάγλα, ἡ· τὸ ἐσθίειν κριθάς, κριθόνον ἄρτον, ποινὴ τῶν ῥωμα. στρατ. Πολύδ. 6, 38, 4.

Κριθο-φάρος, 2' κριθὴν φέρων, φῶν· «ἀ-ρίστη ἡ Ἀττική» Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8, 8, 2' - χῶρα Στράβ. 7, 375.

Κριθο-φύλακία, ἡ· ἐποπτεία, ἐπιστάσια τῆς ἐξαγωγῆς τῶν κριθῶν Ἠούχ.

Κριθο-φύλαξ, ακοί, ὁ· ἐπόπτης, ἐπιστάτης τῆς ἐξαγωγῆς τῶν κριθῶν

Κριθ-ώδης, 2' ὅ ἐκ τοῦ ὕδ. τῆς κριθῆς, κριθί-νος· ἄρτος = κριθίν. ἄρτ. Νον. παράφρ. 6, 25.

Κριθ-ώλεθρος, 2' τὰς κριθὰς φθειρῶν, ἀφαι-νίζων, χαλνών· - ἵπποι Β. Ἀν. 46.

Κριθώτης, ἡ· 1) πολ. Ἑλλησπόντου οὐ μα-κρὰν τῆς Καρδίας, ἡ μτγν. Καλλιπόλις Ἰ-σοκ. 2) ἀκρωτ. Ἀκρνανίας παρὰ τὴν πόλ. Ἀλκιβίου, νῦν Κάβο Κανδελί Στράβ. (ὅστις το-νίς. «Κριθωτή», ἀλλὰ παροξυστόν, κατὰ τοὺς καλλιτέρ. κώδ. κ. Ἀρκάδ. 114, 13).

Κρίκει, γ', ἐν. ἀορ. 6'. τοῦ κρίω, ὅπερ ἴδε.

Κρικέλλιον, τό· ὕποκ. τοῦ κρίκου, τὸ νῦν κρικέλλι Ζηνόδ. 4, 4' ἄλλ. μτγν. anellus.

Κρίκ-ηλασία, ἡ· τὰ ἐλαύνειν, πληττειν κρί-

κον, παλγινον τῶν καίδων, οἶον τὸ νῦν «παίξω δὲ στεφάνια», μτγν.

Κρίκτιον ἡ ὀρθότ. κρίκτιον, τό· ὕποκ. τοῦ κρί-κος, μτγν. κρικέλλιον.

Κρίκο-εἰδής, 2' ἔχων σχῆμα κρίκου, κό-κλον, κυκλοεἰδής· «ἀτόμων σχήματα» Πλουτ. ἥθ. 877.

Κρίκο-ποιεῖω· ποιῶ, κατασκευάζω τι στρόγ-γυλον ὡς κρίκον, μτγν.

Κρίκος, ὁ· κρίκος, κύκλος, κοιν. κρικέλλι, α) τῆς σκυτῆς τῶν ἱππ. δι' οὗ προσδέον αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ «ἑστορος» (ξυλίνου πασσάλου) εἰς τὸ ἄ-κρον τοῦ ῥυμοῦ· «ἐπὶ δὲ κρίκον ἑστορί βάλ-λον» Ἰλ. ω, 272· 6) οἱ κρίκοι τῶν ἱστίων καὶ τῶν κάλων, ἀφ' ὧν ταῦτα ἐκρέμαντο καὶ δι' ὧν προσδέοντο καὶ συνεστέλλοντο Ἠρ. 2, 38, κ. μτγν. γ) δακτύλιος (δακτυλίδι) Σ. Ἐμψ. Περ. 3, 203· δ) φέλλιον (βραχιόλι) Πλουτ. Δημήτρ. 30, anulus.

Κρίκόω, 1) ποιῶ τι κρίκον, κρικωτόν, μτγν.

2) προσαρμύζω εἰς τι κρίκον, περικλείω ἐν κρίκῳ, Μέσ. καὶ γυναῖκες κεκρίκωνται τὸ χει-λὸς τοῦ στόματος χαλκῷ = διαπερῶσιν (αἱ γυναῖκες τῶν Αἰθιόπ.) χαλκοῦν κρίκον διὰ τοῦ χεῖλους τοῦ στόματός των Στράβ. 17, 822.

Κρίκωμα, ατος, τό· κρίκος Εἰστ. 726, 16.

Κρίκωσις, εὐς, ἡ· τὸ ποιεῖν τι στρογγύλον ὡς κρίκον, στρογγύλωσις, μτγν.

Κρίκωτός, 3' περιστραμμένος κρίκου δίκην, κυκλωτέρας, ἐκ κρίκων ἡ κύκλων συνιστάμε-νος· - φυλόταπις Κεράστ. ἐν Ἀθῆν. 12, 548' - θωράξ Εἰστ. 528, 26' - σφαῖρα = ἡ ἐκ κρί-κων συνισταμένη, ὡς ἡ τῆς μαθημ. γιγώγρ.

Κρίμα (τ. πα. Αἰσχ.) κ. κρίμα (τ. συγχ. κ. ἐν Νον. παραφρ. 9, 176), (κρίνω), τό· 1) κρίσις, ἀπό-φασις· «οὐκ εὐκρίτων τὸ κρίμα» (τ) Αἰσχ. ἀποσιπ. 392' «ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν ὡς περὰ δεδραβεμένους» Πολύδ. 24, 1, 12, κ.

μτγν. Ν. Δ. Περλ. τὸ νῦν κρίμα = ἀμαρτία· 2) καταδίκη· «παρέδωκαν αὐτὸν εἰς κρίμα ὁ α-νάτος» Λουκ. 24, 20· 3) νομικ. διάταξις, νόμος, Ὁ·

Κρίμισσα κ. Κρίμισα, ἡς (Στ. Βυζ.), ἡ· 1) πόλ. Λευκανίας, ἰδρυθεῖσα κατὰ Στράβ. ὑπὸ Φιλοκτήτου, νῦν Τζίρο, Λυκάφρ. Στράβ. κάτ. κ. ἐπὶ ὁ. Κριμισσας, 3, Στ. Βυζ. 2) ποτ. παρ' αὐτὴν (ῖ) Στ. Βυζ. 3) Νύμφη, ἀφ' ἧς λέγου-σιν ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ πόλ. Στ. Βυζ.

Κρίμισσος κ. Κριμισσός (Θεοφρ.), ὁ· 1) πατ. τοῦ Δ. μέρους τῆς Σικελίας Δ. Ἀλ. νῦν Bolice destro 2) ἄλλ. ἀνδρ. ὄν. Νόν.

Κριμνατίας ἡ κριμνατίας, ου, ὁ· «κριμνα-τίας ἄρτος»· «κύκλις, γυνδρινός ἄρτος, παρεσκευ-ασμένος ἐκ χονδρῶς ἡλεσμένου κριθῶν ἢ ζειδῶν (ζέας)» τὴν κατωτ. Ἀρχέστρατ. ἐν Ἀθῆν. 3 112.

Κριμνίτης, ου, ὁ· «κριμνίτης πλακοῦς» = ἐν κρίκῳ παρσκευασμένος, ζυμωμένος Ἀθῆν. 14, 646' «κριμνήστις» πλακοῦντος εἶδος· τὸ αὐτὸ π. Πουχ.

Κρίμον κ. κρίμμον (Ἀθῆν. 3, 126, ῖξ. κρι ἐν τῇ «κρίνω»), τό· α) χονδρῶς ἡλεσμένοι κριθαί, χονδρῶς ἡλεσμένοι ἄλευρον κριθῆς ἢ ζέας, ἐν τῷ τῇ λεπτεῖς ἡλεσμένοι, ὅπερ κοιν. ἀθῆρας Ἰπποκρ. κ. ἄλλ. μτγν.

πρβλ. «αυτάρκεις ὁ πρέσβυς ἔχων ἄλκ καὶ οὐ κρίμιναν» = δύο χονδρά ψωμίτα. Λεων. 'Αλ. 30 (6, 302). 6) «κρίμιναν χειρῶν» = ψυχία, περιτρίμματα χονδροῦ ἄρτου, τὰ ὅποια μεταχειρίζοντο ἐν τέλει· τοῦ δειπνοῦ εἰς καθάρσιν τῶν χειρῶν, ἄλλ. «ἀπομαγαθάλια» Λυκάφρ. 607. Κριμν-ώδης, 2' ὅμοιος κρίμινω, χονδρῶς ἡλεσμένω ἀλεύρω κριθῆς, ἐπὶ χονδρῆς χιόνης, καταπιπτούσης πυκνῆς, εἰς νιφάδας· «κεῖ κρίμινώδῃ κατανίφου» Ἀριστ. νεφ. 965' «κρίμινώδεις οὐρήσεις», «κρίμινώδ. ὑποστάσεις», ὅταν τὰ οὐρά ᾔνε παχέα καὶ ἡ ὑποστάθμη (τὸ καταπάτι) αὐτῶν πυτυροειδῆς (ὡσάν ἀπὸ πίτυρα γεμάτη) Ἰπποκρ. -ἐλλέθορος Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 130. Κριναγόρας, ου, ἰων. Κριναγόρης· Μυτιληναῖος ποιητ. τῆς Ἀνθ. Ἀνθ. 6, 227. [-ου-]. Κρίν-ἀνθεμον, τό' 1) τὸ ἀελζων, φυτὸν τι αὐξάνον ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, στεγῶν τῶν οἰκῶν καὶ ῥερίπων, sempervivum Λιν. sedum' 2) = ἡμερόκαλλις Διοσκ. 3, 137. Κρίνεα, ἰων. = κρίνα, πλ. ὄν. τοῦ κρίνου. Κρίν-ἐλασιαν, τό' ἐλασιον κρίνου, κοιν. κρίν-ύλαθο, μτγν. Κρίνεσι, ὄστ. πλ. ὕδα κρίνον. Κρίνη, ἡ' κνίδη Πλάτ. Κρίνινος, 3' ἐκ κρίνου παρεσκευασμένος· = μύρον Παύλ. 31, 4, 2, ἐνθα «κρίνον» ἀναγιγνώσκουσιν, Ραλην. Κρίνω εἰδής, 2' ὁ ἐκ τοῦ εἰδούς τῶν κρίνων, κρίνω ὅμοιος· = ἄνθος Διοσκ. 3, 143. Κρίν-ἀ-μυρον, τό' μύρον, ἀλοιφή κρίνου, μτγν. Κρίνον, τό' α) ἐν γέν. τὸ γένος τῶν κρίνων, τὰ κρίνα, κοιν. ζαμπάκια· «κρίνον» δὲ τὸ λευκὸν κρίνον Θεόδωρ. κ. ἄλλ. πρβλ. κολοκύνθη· ἡ ὄστ. πλ. πάντοτε «κρίνεσι» (καθ' ἐτερόκλητ. μεταπλασμένον ὡσεὶ ἀπὸ τῆς ὄν. «τὸ κρίνος» Ἀριστ. νεφ. 911, Χαιρήμ. ἐν Ἀθην. 13, 608' «τὰ κρίνεα» Ἡρ. 2, 92' 6) ἄλθην. 13, 608' «τὰ κρίνεα» Ἡρ. 2, 92' 6) εἶδος ἄρτου Ἀθην. 3, 114' γ) χορικ. ὄρχησεως Ἀθην. 3, 114, IIIum. Κρίνω-ἀτέφθινος, 2' κρίνοις ἐστεμμένος, στεφανωμένος μὲ στεφάνι ἀπὸ κρίνα, ἐπιθ. τῶν Μουσῶν Ἀύσον. ἐπιστ. 12, 14. Κρίν-δ-χροος, συνηρ. -χροος, 2' κρίνου χρώμα ἔχων, μτγν. Κρίνω (ρίζ. κρι, πρβλ. cerno), μέλ. κρίνω, παρκ. κέκρικα Πλάτ. νόμ. 5, 734, π. παρκ. κέκριμαι, π. ἀδρ. ἐκρίθην, π. μενχ. κρινθεῖς Ἡλ. ν, 129, Ὀδ. θ, 48' 1) χωρίζω τι, διαχωρίζω, ἀποχωρίζω· «ἀνδρῶν λικμύντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ κρίνει· καμψὸν τε καὶ ἄχνας» Ἡλ. ε, 500' «κρίν' ἀνδρας κατὰ φθλα», 6, 363' διατάσσω, βασιλεὺς θύον κρινόντες, 6, 446. Ὀδ. ἐλέγγω, ξεχωρίζω καὶ λαμβάνω τὸς ἀρίστους ἐκ τῶν πολλῶν, «ὅς δ' ἐρίτας ἐκρινεν εἰκόσιν» Ἡλ. α, 309' «ὁπό-τε κρίνομε· λόγονδε ἀνδρας ἀριστάς» Ὀδ. ε, 217' ὡς· τὸ μέν. «ἀριστάς κρινάμενος» = τοὺς ἀριστ. ἐκλέξας Ἡλ. ι, 521 κ. συχν. «κικριμένος, κρινθεῖς»· «κρίνασα δ' ἀστῶν τὰ βέλτατα» Ἀισχ. Εὐμ. 465' «τούτων σοι δι-δωμι κρίναντι χρῆσθαι» Σοφ. Οἰ. Κ. 647'

«κρίνω τινά ἐκ πάντων» Ἡρ. 6, 129' «κατ' ἀνδραγαθίην κρίνετο», αὐτὰθ. 129' «-τοὺς τε ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς» Ξεν. ἄπομν. 3, 1, 9' διακρίνω, «-τὸ ἀλλοίε τι καὶ μὴ Πλάτ. Θεαιτ. 150' 50. 2) κρίνω τι, ἀποφα-σίζω ὡς διαιτητῆς ἢ δικαστῆς, ἐξισάζω κρίν, φιλονικίαν κτλ. διαλύω διαφορὰν· «κρίνων νείκεα πολλὰ» Ὀδ. μ. 440' «ἐκριναν μέγα νείκος πολλοῖο», α, 264' «σκολιάς κρίνωσι θέμιστας» = ἀποφασίζωσι στρεβλάς, ἀδίκους ἀποφάσεις Ἡλ. π, 387' «κρίνε δ' εὐθείαν δι-κην» Ἀισχ. Εὐμ. 411' «ἐργον δ' ἐν κούοις Ἀ-ρης κρίνει», Ἐπτ. 396 κ. συχν. «κρίνω δίκην» = δικάζω, ἐκδίδωμι ὡς δικαστῆς δικαστικ. ἀπό-φασιν περὶ τίνος δίκης· «πῶς ἀγὼν κριθήσε-ται», Εὐμ. 647' «κρίνω ἀγῶνα» Ἀριστ' βάρ. 873' «τοῦτο γὰρ τύχη κρίνει» Σοφ. Ἀντ. 328 κ. πεζ. ἐπὶ δίκ. «τὸ δικαστήριον ὅπερ ἀν τὴν δίκην κρίνῃ» Πλάτ. νόμ. 8, 877' «τὴν κρίσιν αὐτοῖν τοῦ βίου κρίναι ὀρθῶς», πολ. 2, 360' ὡς, «κρίσεις κρίνω» Δημ. 24, 151' κρίνω τινά, δικάζω μετὰ τῶν πρῶτον-των, «-τὰς θεάς» Εὐρ. Ἰ. Α. 72' κρίνω τι, θεωρῶ κατὰ τὴν κρίσιν μου ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον· «-πρὸς ἀργύριον τὴν εὐδαμονίαν» κατὰ τὰ χρήματα Ἰσοκ. 4, 76' «κρίνετε αὐτὸ μέγιστον ἀνθρώποις ἀγαθὸν εἶναι πλου-τὸν» Πλάτ. Γοργ. 452' «ὅν ἀν κρίνω ἐρ-ρωμένιστατον εἶναι», Φαῖδ. 100' «τὴν πόλιν τῶν πόλεων εὐθλιωτάτην ἔκρινες», πολ. 9, 578' «ἀνδρῶν σε πρῶτον κρινόντες» Σοφ. Οἰ. τ. 34 κ. παθ. «Ἐλλήνων ἕνα κρινόντ' ἐρι-στον», Φιλ. 1329' «κρίνω σε νικάω» = λίσσω, κηρύττω ὅτι εἶσαι ὁ νικητῆς Ἀισχ. Χο. 890' 12, ἐπὶ ἀγῶν. ἀποφασιζῶ, τίς ὁ νικητῆς, «κρί-νω» Ἀριστ. ἐκκλ. 1155' 50. προκρίνω, προ-τιμῶ, «κρίνω δ' ἄφθονον ἔλδον» Ἀισχ. Ἀγ. 458' «κρίνε σῖδας τὸ πρὸς θεῶν», ἀπισπ. 39' κ. μετὰ τῆς «πρὸς», «κρίνοντες τὸν Ἀπόλλω προ Μαρσύου» Πλάτ. πολ. 3, 399, Σοφ. Φιλ. 57' «τὰ ὑφ' ὧν κρινέμεθα» = ἀποδεδεῖντα Ἰσοκ. 4, 46' «κεκριμένον ὄδρον» = ὀρισμένον, οὐριον ἄνεμ. Ἡλ. ε, 10' «κεκριμένους» = ἀπό-δεκτους, ἐκλεκτοὺς (= probatus) Λεων. Ἀλ. (9, 42). Παθ. κ. μέσ. α) ἐπὶ τῶν κρινόμεν. δια-δικαζομένων, κρίνομαι, δικάζομαι (πρβλ. «ἀπο-δίδωται λόγος ἑκατέρω τῶν κρινόμενων» Λοσκ. Ἀνέχ. 19) μάχομαι, πολεμῶ πρὸς τινα περὶ τίνος· «ὡς κε πανημέριοι συτηγῶ κρινώμεθ' ἥρῃ» Ἡλ. 6, 385' «ὅποτε μνηστῆρα καὶ ἡμῖν μένος κρίνεται Ἀρηος» Ὀδ. π, 269' «Τιτήνεσι κρίναντο» Πά. 98, 882' «οὐ κρι-νοῦμαι τὰνδε σοι τὰ κλεινὰ» = δὲν θά φιλο-νικῶ πλέον πρὸς τοὺς Εὐρ. Μῆδ. 598' «τέως μὲν οὐν ἐκρινώμεθ', εἴτα τῇ χρόνῳ συνέβη-μεν» Ἀριστ. νεφ. 66' «δίκη κρίνομαι» Θουκ. 4, 122' «-περὶ τῆς ἀρετῆς» Ἡρ. 3, 120' 6) κρίνομαι ὀνειρούς, ἐνὸνιον, ὄψιν κτλ. ἐξη-γούμαι, ἐρμηνεύω ὀνειράτα Ἡλ. ε, 150' γ) π. τ. ἀττ. ἐγκαλῶ τινά τινος (διά τι), ἐνδ-γῶ· «κατηγορεῖ μὲν ἱμοῦ, κρίνει δὲ τοῦτον» Δημ. 18, 15 κ. συχν. ὡς, παρὰ τ. λοιπ. βῆ-τορ. «οἱ περὶ προδοσίας κρίνοντες» = δικάσται Λυκοῦργ. 137' ἄλλ' «ὁ τὸν προδόντα κρίνω»

εἰς ἐνάγων, ὁ κατήγορος, 3, 137. «ὁ κρινόμενος» = ὁ ἐναγόμενος, κατηγορούμενος, 13, 20. «αὐτοῦς ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας» Πλουτ. Κατο. 4, κ. παθ. «ἀπ' εἰσαγγελίας κρινόμεναι» Αἰσχίν. 3, 52. «κρίνομαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ» = ὑφίσταμαι θανάτῳ δίκην Ἀθην. 13, 590. «κρίνομαι θανάτου» Θουκ. 3, 57. «θανάτου δὲ τοῖνι μόνος ὁ δῆμος» Πολύδ. 6, 4, 7. «ὅτ' ἔκρινετο τὴν περὶ Ὀρωποῦ κρίσιν θανάτου» Δημ. 21, 64. ὁθ. «ὁ κρινόμενος» = ὁ κατηγορούμενος. 2) κρίνω τινά ἐνοχλόν τῆς κατηγορίας, καταδικάζω, ἰδ. μτγν. ε) ἐν γέν. ἔ-ρευνῶ, ἐξετάζω Σοφ. Αἴ. 586. Τό βῆμα ἐπὶ θ' κριτός ἴδε κατωτ. σοφιστ.,
Κρινώ, ὁδς, ἡ' α) σύζ. Δανταῦ Ἀπολδ 6) θυγ. Ἀντήνορος Πaus.
Κρίνων, ἰωνας. Ἑλλ. ἀνδρ. ὅν. Πολύδ.
Κρίνων, ὄνως, ὁ' τόπος κρίνοις καταφύτος, Illietum.
Κρινωνιά (κρινών), ἡ' τὸ φυτ. τοῦ κρίνου, πρῶτὰ κρίνων καὶ τὸ ἐν αὐτῇ φυόμενα Θεοφρ. ἱ. Φ. 2, 2, 1.
Κρίνω τός, 3' κρίνοις ἐστεμμένους, κεκοσμημένους, μτγν.
Κριξός, διωρ. ὁ' χρισός, ὅπερ ἴδε.
Κριτο-βόλος, 2' κριοῦς βέλλον, φρονέων - τελετὴ = θυσία, ἐορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ ἄτους, Ἑπιγρ. ἀδ. 190.
Κριτο-δόκη, ἡ' τῷ κατωτ.
Κριτο-δόχη, ἡ' τὸ ξύλιν. κατασκευάσμα, ἐφ' οὗ κείται ἡ ἀνακαύεται ὁ κριός (πολιορκητ. κ. μηχανὴ πρὸς κρήμινισιν τῶν τευχ.) μτγν.
Κριτο-εἰδήεις, 2' ὁμοίως κριῶ (τῷ ζῷ. κ. τῇ πολιορκητ. μηχαν.) κριοῦ μορφὴν ἔχων ἴδε κριός.
Κριτο-κέφαλος, 2' κριοῦ κεφαλὴν ἔχων - Ἀμμων, μτγν.
Κριτο-καπέω κριοῦ τὰ τεῖχη τῷ κριῶ, τειχορρηκτικ. μηχαν. - τὰς πόργους Πολύδ. 1, 42, 9. - τὸ τεῖχος Ἀππ. Μιθρ. 36.
Κριτο-κρούω τῷ ἀνωτ. μτγν.
Κριτο-μαχέω μάχομαι τῷ κριῶ, τειχορρηκτικ. μηχαν. μτγν.
Κριτο-μαχία, ἡ' ἡ διὰ κριῶν (τειχορρηκτικ. μηχαν.) μάχη, ἀρχ. δι. γρ. τοῦ «σκιμαχία» Γελλ. ἀττ. νόκτ. 13, 22.
Κριτό-μορφος, 2' κριοῦ μορφὴν, σχῆμα ἔχων - νῶς Σχόλ. Περικ. Ἀπολ. Ρ. 1, 256.
Κριτο-μύξης, 2' βλάξῳ κριός πάσχων ὑπὸ κατάβρου, ἀνόητος ὡς πρόβατον περιστρεφόμενον Γαλην.
Κριτο-πρόσ-οιπος, 2' κριοῦ πρόσωπον ἔχων - τὸ γάλα τοῦ διός Ἡρ. 2, 42. Λουκ. θυσ. 14.
Κριτό-πρωτος, 2' κριόμορφον πρῶτον ἔχων - πλοῖον Σχόλ. Πλάτ. Μενεξ. 393. - σκάφος Σχόλ. Ἀπολ. Ρ. 1, 256. πρόβλ. κριόμορφος.
Κριτός (πρόβλ. κέραι, κερκός) ὁ 1) ἀνενδός, κοιν. κριάρι Ὁδ. ε, 461, Πινδ. Π. 4, 121, Σοφ. Αἴ. 237, Ἡρ. 2, 42 κ. ἄλλ. κεξ 2) ἡμῶν. ἄστρον Ἀριστ. 238. 3) θαλάσσιον κῆτος Αἴλ. ἱ. Ζ. 9, 49. 4) εἶδος λιθοκῶν πλοίων, ὀνομαζομένων οὕτως ἴσ. ἐκ τοῦ ἐν τῇ πύρρῃ ἐμβλήματος κριοῦ Πολυδ. 1, 83. 5)

πολιορκ. μηχανή, χρεσίμος εἰς διαόρηξιν καὶ κρήμινισιν τῶν τευχ. Ξεν. Κυρ. 7, 4, 1. 6) εἰδος δρόσου «ὁροδιατος κριός» Θεοφ. ἱ. Φ. 8, 5, 1. πρόβλ. κρετός. 7) καχλ' αἰς κιονοκράνου κορινθιακοῦ στύλου, σφενδαμμένους ὡς κέραια κριοῦ Πάυλ. Ἑπιγρ. αἰγίς.
Κριός, ὁσ' 1) = Κρετας, Τιτάν τις Ἀπολδ. 2) ὁμών. ἀθλητῆς Ἑδοτ. ἐν Δ. Περ. 3) Εὐδοκίς τις Πaus. 4) παθωνός καὶ οἰκονόμος Φρύξου Δ. Σικ. 5) ἥρωις τοῦ δόχμου τῆς Ἀττ. «Κριόας» Παλέμ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. 6) υἱὸς Θεοκλέους μάντις ἐν Σπάρτῃ Πaus. 7) Ἀττικὸς δῆμος Ἀντισχίδος φυλῆς Πολέμ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. 8) παρὰ λῖος πυτ. τῆς Ἀχαΐας Πaus. νῶν Μαζοί.

Κριό-στέσις, εως, ἡ' κριοδόχη Φιλ. μαθ.
Κριοῦ, ἑκ. Κριοῦ, Κριοῦ μέτωπον κ. - τὸ τοῦ Κριοῦ μέτωπον (Πτολ.), τό ΝΔ. ἀκρωτ. τῆς Κρήτης, Ἀνθ. νῶν Κάβο Κριό.
Κριτο-φάγος, 2' κριοῦς ἐσθίων, «θεός τις ὃς κριοὶ θύονται» Πάυλ.
Κριτο-φόρος, 2' α) κριόν (πολιορκ. μηχαν.) φέρον - μηχαναὶ = αἱ μετὰ κριῶν (τειχορρητ. κριῶν) Δ. Σικ. 20, 48. 6) ἐπὶ θ. Ἑρμοῦ ἐν Ταυάργα Πaus. 9, 22, 1.

Κριτόω ποιεῖ κριόν, κριοποιεῖ Ἀρχαδ. 164, 28.
Κριτα κ. Κρίσσα, ἡς, ἡ' πανάρχ. πόλ. Φωκ. κίδας, «ζαθέη» ὅφ' Ὀμ. ἐπονομαζομένη (Πλ. 6, 520), ΝΔ. τῶν Δελφῶν παρὰ τὸν ποτ. Πλεῖστον καὶ 1 1/2 ὥρ. μακρὰν τοῦ Κρισίου κόλπου, καταστραφεῖσα τῇ ἀποφάσει τοῦ Ἀμ. φυκτυνοικοῦ συνεδρίου, τῶν κατοίκων αὐτῆς ἀπελθόντων εἰς Ἀμφισσαν ἢ εἰς Κίρραν καὶ τῆς χώρας ἀμφερυθείσης τῇ ἐν Δελφοῖς θεῶ. κττ. Κρισάτοι οἱ, Στράβ. ἐπὶ θ. Κρισάτος, 3, Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλ. 446, Σοφ. Πλ. 730.

Κρίσιμος (κρίσις), 2' α) ὡς κ. νῶν, ἀποφασιστικός, τὸ τέλος πράξεως ἐπιφέρων ὁδ. ἱατρ. «κρίσιμος ἡμέρα» = ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως τῆς νόσου. 6) β, τι μέλλει ἢ πρόκειναι ἀποφασισθῆ, ὁδ. ἄκριτος (ἀναποφάσιτος), ἀμφοτερόσημος ἐπὶ. - ἱμῶς Ἰπποκρ 80, 120, [ωωω].

Κρίσις, εως, ἱων. ιος, δοτ. τίει (κρίνω), ἡ' 1) χώρισις, διαχώρισις, χωρισμός, διαχωρισμός, ἰδ. α) διαμάχη, ἐρις, φιλονικία - περὶ τίνος Ἡρ. 5, 5. «ἐς κρίσιν ἔλθειν», 7, 26. «θεῶν κρίναι τε καὶ κρίσις» Πλάτ. πολ. 2, 379. 6) ἐκλογὴ, ἰδ. ἐν Ἀθην. ἐκλογῶν βουλευτῶν γ) ἡ πρᾶξ. τοῦ κρίναι τι, ἀποφασίζειν, κ. νῶν κρίσις, ἀπόφασις. «οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐκ θεῶν κρίσει» Αἰσχ. Ἀγ. 1262. «δρόμου, οὐ πρῶτη κρίσις. = ἡ πρῶτη ἀπόφ. τῶν ἀγωνισθῶν Σοφ. Πλ. 674. - ἀέθλων Πινδ. Ὀ. 3, 23. «μορφῆς θέλουσαι διατερεσθῆναι κρίσιν» Εὐρ. Ἑλ. 26 κ. κεξ. «ἐπὶ κρίσι. ὥρμησε τοῦ τὰ ὄντα διορίσασθαι πόσας τε καὶ ποῖα ἔστιν Πλάτ. σοφ. 242. «τῷ πληθύνει μεταδιδόναι τῆς κρίσις», νόμ. 6, 768, κ. μτγν. ἰδ. δικαστικὴ ἀπόφασις. Λυσ. 7, 12 κ. ἄλλ. «καθίστησιν ἑαυτὸν εἰς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν ἐλέγγειν» Θουκ. 1, 131. «προσκληθέντες εἰς κρίσιν» = εἰς κρισιολογίαν, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, 1, 34. κατηγορία,

ἐκλήσεις, «κρίσεις ἐνίστασθαι» Λουκ. 31.
 «κρίειν ποιεῖν τινα» Λυσ. 13, 35 - προτιθέ-
 ναι Πλουτ. Κάτ. νεώτ. 16. ἱκανότης τοῦ
 κρίν. τὸ κριτικὸν Πλουτ. 79. κρίσις, περί-
 τινος, γυμνοδοτικῆς Ξεν. Ἀν. 1, 6, 5. κρίσις,
 μάχη, ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη ἐκδοσις αὐτῆς
 Πολύδ. 1, 59, 41. «κρατερὰ μάχη κρίσιν οὐ
 λαβοῦσα» Πλουτ. Ῥωμ. 18. «καὶ τοῦτο (τὸ
 Μήδικ. ἔργ.) ὅμως δοῦν νουμαχίαν καὶ πε-
 ζομαχίαν ταχέαν τῇ κρίσιν ἔσχε» Θουκ. 1,
 23. «ἐφθόριον καὶ σύντομον ἔλαβε κρίσις, ἡ νου-
 μαχία» Πολύδ. 16, 4, 8. ἰδ. ἱατρ. ἡ κρίσις
 νόσου, ἡ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἢ τὸ χεῖρον τροπὴ
 αὐτῆς, disceptatio.
 Κρίσιος, υἱὸς Φώκου, ἱδρυτὴς Κρίσιος Παι-
 σίας, δ' κρισίος δὸ. «κρίσσοι δαδονες ἱπ-
 ποι αἱ κατὰ τῶν διδωμένων κρίσους ἔχουσιν,
 ἄβητοι πρὸς ὀφείαν», Ἀφροκ. ἐν ἱππιατρ. 54, 5.
 Κρίσιος δης, ἀττ. 2. κρισώδης Γαλην.
 Κρίσιων, υἱὸς Ἰμερατοῦ ἀθλητῆς καὶ ὀλυμ-
 πιονίκης ἐν τῷ δρόμῳ, Ὀλ. 83, 84, 85.
 Κρίταλλα, ὠν, τὰ πᾶσι Καππαδοκίᾳς ἔνθα
 ἡ μτγν. Ἀρχελαῖς Ἦρ.
 Κρίτιος (κρίνω), 3. ὅστις πρέπει ἢ μέλλει ν'
 ἀποφασισθῇ, δικασθῇ, κριθῇ (γυμνοδοτηθῇ)
 Ἱπποκρ. 5, 54. αὐδ. κριτέον = πρέπει ν' ἀπο-
 φασίσῃ τις τι, δικάζῃ, κρίνῃ (γυμνοδοτήσῃ)
 Πλάτ. Ρορυ. 523.
 Κριτήρ, ἥρος, δ' κριτής, μόν. ἐπὶ ὁδόντ. κοιν.
 τὸ ὁδόντ. τῆς γνώμης Μ. Ἐτ. 742, 37. πρὸλ.
 κριτήρ.
 Κριτήριον, τὸ 1) μέσον πρὸς κρίνειν, ἀ-
 πόφασις, δίκασιν, γυμνοδοτικὴν, δοκιμὴν
 (δὸ. ἡ ἱκανότης τοῦ κρίναι, ἡ κριτικ. δύ-
 ναμις, τὸ κριτικὸν Πλουτ.), κρίσιμον σημεῖον,
 χαρακτηριστικόν. «ἐξ ὧν αὐτὸν τὸ κριτήριον
 ἐν ἐκείνῳ» Πλάτ. Θεαίτ. 178 κ. συγν. π.
 Πλουτ. 2) ὁ τόπος, ἐν ᾧ συγκροτεῖται τὸ δικα-
 στήριον, τὸ δικαστήρ. καί=οἱ δικασταὶ Πλάτ.
 νόμ. 6, 676. «καθίσταν κριτήρ.» Πολύδ. 9,
 33, 12. «ἐν γοῦ κριτηρίῳ» (= apud iudicem
 iudices), 16, 27, 2 κ. μτγν.
 Κριτής (κρίνω), ὠν, δ' ὁ κρίνων τι, ἀποφα-
 σίζων, διαιτητής, κατὰ διαστολ. τοῦ «δικα-
 στής», ὅστις ἀδιστηρῶς κατὰ τὸν νόμ. δικάζει
 Ἦρ. 3, 160. ἰδ. ἀγνωσθέντες τῶν θεατρικ. ἀ-
/>
 γώνων, κρίνων τὸ ἄλλοις τοῖς ποιηταῖς, χο-
 ροῖς κτλ. Ἀριστ. βιάτρ. 738, Πλάτ. νόμ.
 2, 659. «κριτ. χορῶν καὶ πάσης μουσικῆς»,
 12, 919. Ἐν γέν. κριτής τινος «οὐκ εὐκρι-
 τον τὸ κρίμα μὴ μ' αἰρόν κριτὴν» Αἰσχ. ἀ-
/>
 ποσπ. 392. «εἰκὼν ἂ τοῖς πολλοῖσι κρίσκειν
 κριταῖς» Σοφ. Αἰ. 1222. «ἱκανὸς κριτ. ἡδω-
 νῆς τε πέρη καὶ φρονήσεως» Πλάτ. Φίλ. 65.
 «ἀπὸ τοῦ ἴσου» Θουκ. 3, 37. «ἴσος κριτ.»
 Πολύδ. 17, 6, 1. Σπαν. ταβόσημ. τῷ «δικα-
 στής», ὡς ἐπὶ τῶν Ἡλιαστών, Δημάδ. ἀποσπ.
 3, Αἰσχίν. 3, 233, ἔνθα ὁ Σχολ. «κατακρη-
 στικῶς λέγει τὸν δικαστήν» κριτής γὰρ ὁ κρί-
 νων τοὺς τραγωδοὺς καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισκη-
 νῆς» πρὸλ. Ἰσοκ. 15, 27 κ. Ἀριστ. πρὸλ.
 29, 13. «- τῶν ἐνυπνίων»=δνειροκριτής Αἰσχ.
 Πέρσ. 222. ἴδε κρίνω, arbitrar.
 Κριτιάζω μισροῦμαι τὸν Κριτὴν Φιλόστρ.

Κριτίας, ὠν 1) υἱὸς Καλλίαρχου, ποιητῆς
 καὶ σοφιστῆς, μαθητ. Σωκράτους. Ἐγένετο
 εἰς τῶν 30 τυράννων (404 π. Χ.) καὶ ἔπειτα
 ἐν τῇ κατ' αὐτῶν ὑπὸ Θρασυβούλου συγ-
 κροτηθείσῃ μάχῃ πρὸς Ἰεουθέρωσιν τῶν Ἀ-
 θηνῶν ὁ αὐτὸς πρόσωπον τοῦ ὁμινοῦ διαλ.
 τοῦ Πλάτ. καὶ τῶν διαλ. «Χαρμίδης, Τι-
 μαίος, Πρωταγόρας, Εὐρυκλῆς» Ξεν. 2) ἀγαλ-
 ματοποιὸς Ἀθηναῖος, σύγχρονος Φειδίου,
 «Κρίσιος» κατὰ τὰς ἱππ. ὀνομαζόμενος.

Κριτικός, 3 εἰς τὸ κρίναι τι, διαιτῶν, ἀπο-
 φασίζειν ἐπιτιθείας, ἀνέκων ὠδ. ἡ κριτικὴ
 (ἐνν. «τέχνη») = ἡ τέχνη τοῦ κρίναι, τοῦ ἐκ-
 φράζειν ὁρθὴν γνώμην περὶ τινος, γνωμοδο-
 τεῖν ἐπισταμένως Πλάτ. πολιτ. 280, κ. μτγν.
 συγκρ. κριτικώτερος: «ὅφης γὰρ ὧτων κριτι-
 κώτερα πείσιν» Σχολ. Ἰλ. τ, 292. ἰδ. οὐδ.
 «ὁ κριτικός» = ὁ κρίνων περὶ γλώσσης καὶ συγ-
 γραμμάτων Πλάτ. Αἰ. 366. «-ποιημάτων καὶ
 ἀνμάτων καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνωστι-
 κός» Λουκ. π. ὄρχ. 74. «ἡ κριτικὴ» = ἡ τέχνη
 τοῦ κρίναι συγγράμματα, περὶ συγγραμ. Λουκ.
 κ. ἄλλ. μτγν. ἱατρ. κρίσις νόσου ἀνέκων,
 κρίσιν νόσου ἐπιφέρειν» Ἰδρώς, κτλ.

Κρίτιος, ὁ ἴδε Κρίσιος 2).

Κριτίς, (δος) ὀηλ. τοῦ κριτήρος, μτγν.

Κριτόβουλος 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Κρίτωνος
 καὶ φίλος Σωκράτους Πλάτ. ἀπολ. 33. 2) ἑ-
 τairoi, Ἐπιγρ.

Κριτόδαμος Κλειτόριος Ὀλυμπιονίκης Παι-
 σίας Κριτόδημος 1) Ἀθηναῖος Ἀλωπεκῆθιν, πατ.
 Ἀριστοδήμου Λυσ. 19, 8. 2) ἑτερος, καθ' οὗ
 ὁ Λυσίας συνέταξε λόγον ἰδ' ἱππικμπταν
 Ἀρποκρ.

Κριτολάβας, α' Σπαρτιάτης τις Πλουτ.
 Κριτόλαος περιπατητ. φιλόσοφος ἀπὸ Φα-
 σήλιδος τῆς Λυδίας, διάδοχος Ἀρίστωνος
 τοῦ Κείνου, γνωστός ὡς συμπεριδοῦντος τοῦ
 Διογένηος καὶ Κριτολάου, ἀποσταλὴς τῷ Ἰλῷ
 π. Χ. ὑπὸ τῶν Ἀθην. εἰς Ῥώμην Σ. Ἐμπ.
 Κριτὸς (κρίνω) διακλιχωρισμένος, ἐκκριτός,
 ἐκλεκτός, ἄριστος, ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔργου
 λαὸς Ἀγαμέμνων Ἰλ. η, 43. «αἰσυνηταὶ δὲ
 κριτοὶ ἐνεία» Ὀδ. θ, 258. - γένος Πινδ. Π.
 4, 50. «ταῦτάς ἐξείλεθ' αὐτῶ καὶ θεοῖς κρι-
 τόν» Σοφ. Τρ. 224, doleclaus.

Κριτόφημος ἄλλ. ἀνδρ. ὠν. Σουλδ.

Κριτυλλα, ἡ ἑλλ. γυν. ὠν. Ἀριστ.

Κριτών, ὠνος Ἀθηναῖος μαθητ. καὶ φίλος
 Σωκράτ. Ξεν.

Κριτώνεικός ἀγαλματοποιὸς Ἀνθ.

Κριώ α, ἡ Ἀττικὸς δημ. τῆς Ἀντιοχίδος φυ-
 λῆς Στ. Βυζ. δημῶν. Κριωεύς, ὡς Δημ. 42,
 11. πλ. Κριωεὶς Βοιωτ. ἀττ. ναυτ. 10, 108.
 ἐπὶρ. Κριωθεν = ἀπὸ τῆς Κριώων Ἀριστ. ὀρν.
 645. Κριωσι=ἐν Κριώ Στ. Βυζ. Κριώσι=εἰς
 Κριώων Στ. Βυζ.

Κριώδης, 2' κριοειδής, κριόμορφος Φίλ.

Κριώμα, ατος, τὸ 1) κριοειδὲς κόσμημα κρι-
 νοκράνου, Ὁ. 2) πολυορκητικὴ μηχανὴ Ἀ-
 πολδ. πολιορκ. 14, 21.

Κροαίνω κροῶν, ἀνασκάπτω τὸ ἔδαφος διὰ
 τῶν ποδῶν, ἱπ. ἱπν. «ὅτε πεδῶν κροαίνων»
 Ὡ. 2, 507, οὐκ ἐπὶ παρῶν δὲ ἡ κροαίω τις πε-

δίοισι» Ὅπκ. κυν. 1, 279, Φίλοστρ. βί. σοφ. 1, 35, 7· «μέλος κροαίνω» = κίθαριον δὴ Ἀνακρ. 59, 6.

Κρόδυζοι, οἱ· Ὁρακίη. λαός Ἠρ.

Κροῖσμος· εὐγενής Τρώς Ἰλ.

Κροῖσος· υἱὸς Ἀλευάττου, βασιλ. Αὐδίας (ἀπὸ τῆς δὲ ὀλ.), ἐκθρονισθεὶς ὑπὸ Κίρου. Παροιμιώδης διὰ τὰ πλούτη του, ὅθι, «πλου-ύτερος Κροῖσου» Ἀγ. Τάτ. Πινδ. Ἠρ. Ξεν. ἐπιθ. Κροῖσσιος, 2· «Κροῖσειοι στατήρες» = εἶδος γρυσ. νομίσμ. Πλουτ. ἡθ. 823.

Κρόκα κ. κρόκες (ὀνοεῖ ἀπὸ τοῦ ΚΡ(Ι)Ξ) ἔδε κρόκη.

Κροκάλη, ἡ· σωρὸς χαλίτιων, αἰγχαλίτιων ἄμμων, ἐστρογγυλωμένων καὶ ἀποπεπλεγμένων εἰς τὴν παραλία, παραλία «παρὰ κροκάλαις» Εὐρ. Ἰ. Α. 211 κ. συγν. ἐν Ἀνθ. Φανί. 5 (6, 299)· «παρ' ἡτόνων κροκάλαις» Ἰούλ. Διοκλ. 2 (6, 186)· Σικελικὴ Ἀγαθί. 57 (10, 14).

Κροκάλλος, 3· χαλικοῦδης· «ἐς κροκάλην ἡτόνα» Τούλλ. Λαυρ. 2 (7, 294), ἔνθα «κροκάλην ἡτόνος» ἴσ. ἀναγνωστέον.

Κροκάει, ὦν, αἶ· πολὺνιον Λακωνίας μεθ' ἱεροῦ τοῦ Διός, ὅθι. «Ζεὺς Κροκάτης» Πaus.

Κρόκεος, 2 κροκοειδής, κρόκου χρώμα ἔχων, κίτρινος ὡς κρόκος· — εἶμα Πινδ. Π. 4, 413· — πέπλος Εὐρ. Ἐκ. 468· — πέταλα, Ἰων 889· «ἀστέρων κρόκεος ὄχρος», Τρω. 856, κ. μετγν.

Κρόκες· ἔδε κρόκη.

Κρόκη (κρέω), ἡ· α) τὸ ὑφάδιον δι' οὗ τὸν στήμονα ὑφαίνουσι διὰ τῆς κερκίδος ἐν τῇ ἱστοῦ (ἀργαλειῷ) καὶ καθ' ἑκάστην ὑφανσιν πλῆττουσι τῇ «σπάθῃ» (ὅτι «κέρκις» = σάββα, καὶ «σπάθη» = τὸ κτένι τοῦ ἀργαλειοῦ ἔδε Ἰλ. γ. 418, Ἀριστ. ὄρν. 831, Σοφ. Ἀντ. 964) Ἠρ. 2, 25· «ἐὺθυπλοκία κρόκης τε καὶ στήμονος» Πλάτ. πολιτ. 283· β) ἐν γέν. λίνον (κλωστή)· «θαλλοῖσιν ἢ κρόκαισιν ἐρέπτω» Σοφ. Οἰ. Κ. 475· «ἀπὸ λεπτῆς κρόκῃς πᾶς πλοῦτος ἀπὸρρηται» Λουκ. πλοῖ. 26· γ) ἱστός ἀράχνης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 39· ὕψαμα, «ἐπιεσάμενοι νῶτον μαλακαῖσι κρόκαις» Πινδ. Ν. 15, 44· δ) «αἱ κρόκαι = αἱ αἰγχαλίτιδες ἄμμοι» (ἀρχ. γραμ.), στρογγύλοι χάλικες ἐπὶ τῆς παραλίας, οὓς δ' αὖτοπος τῶν κοματῶν ἐστρογγύλωσε Ἀριστοτ. μηχαν. ζητ. 16· ἔτι, χαλικοῦδης παραλία· ἐν, αἶτ. κρόκαι (ἐξ ἀρχῆς. ὄν. ΚΡΟΞ), ἐπὶ τῆς α) σημ. «στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μερῶσα οὖσι» Πισ. ἔρ. 538· κρόκες Ἀντ. Θεσ. 10 (6, 335), sublemen.

Κροκήϊος, 3· κροκεῖος, κρόκεος· — ἄνθος Ὀρ. ὕμν. Δῆμ. 178.

Κροκίαι, ου, ὅ· κροκοειδής, χρώμα κρόκου ἔχων· — ἀλεκτροῦν Πλουτ. ἡθ. 375.

Κροκιδίζω· ἔδε κροκιδίζω.

Κροκιδισμός, ὅ, δι. γρ. τοῦ «κροκιδισμός» ὕπερ, ἔδε.

Κροκίζω (ἀμτδ.)· εἶμ. ὅμοιος κρόκῳ, ὁμοιάζω μὲ κρόκον Διοσκ.

Κροκινίζω· τῷ ἄνωτ. μετγν.

Κροκίνας, ου· Θεσσαλός, Λαρισσαίος δλυμπιονίκης (Ὀλ. 94) Ξεν. (δι. γρ. Κρωκίνας), Δ. Σικ. (δι. γρ. Κορκίνας, Κρουκίνης).

Κροκίνος, 3· α) κροκοειδής, κρόκου χρώμα ἔχων· — ἄνθος Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 13, 1· β) τὸ κρόκου κατεσκευασμένος· — μύρον, μετγν. Φιλόδ. 22 (11, 34).

Κροκίον πεδίον, τό· πεδιάς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος παρὰ τὸν Ἀμφύρδον ποτ. καὶ ἐπὶ τῆς «Ὀδῆς Στράβ. ἄλλ. «Κροκωτὸν πεδίον» Στ. Βυζ.

Κρόκιος, 3· τῷ ἄνωτ. Ἀντικλείδ. ἐν Ἀθην. 11, 473.

Κροκίς, ἴδος, ἡ, ἔσφ. γρ. τοῦ «κροκός».

Κροκισμός, ὁ ὕψαμα Σχόλ. Σοφ. Οἰ. Κ. 474.

Κροκιδεῖος, 2· κρόκῳ βεβαμμένος· — περὶ δὲς «ὑμαρις» Αἰσχ. Πέρσ. 651.

Κροκο-δᾶφης, 2· τῷ ἄνωτ. — χλαμύς Φιλίστρ. 888· — τραγῆς (τοῦ ἐκ φόδου ὠχρῶντος) Αἰσχ. Ἀγ. 1092.

Κροκο-δᾶφία, ἡ· τὸ βίπτειν τι κρόκῳ, ἡ διὰ κρόκον βαφὴ τινος Φιλίστρ. 159.

Κροκοδειλία ἡ κροκοδειλία, ἡ· κόπρος σαύρας γρήσμος ὡς ἀλοιφὴ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ψυμύθιον Πλιν. Ἰ. Ζ. 28, 8, 28, crocodileia.

Κροκοδειλιάς, ἄδος, ἡ κροκοδειλίον, μετγν.

Κροκο-δειλίζω (ἀμτδ.)· μιμοῦμαι τὸν κροκοδεῖλον ἔσστ.

Κροκοδειλίος, 3· κροκοδειλίτης, ὁ τοῦ κροκοδεῖλου, εἰς τὴν σοφιστικ. συλλογισμὸν «ὁ κροκοδεῖλος» ἀναφέρων· — λόγος Κλ. Ἀλ.

Κροκοδειλίον, τό· βοτάνη τις, δορυμασθεῖσα οὕτως ἐκ τῆς τραγείας ἐπιφανείας τῶν φύλλων τῆς Διοσκ. 3, 12.

Κροκοδειλίτης, ου, ὅ· ἔδε κροκοδεῖλος β).

Κροκοδεῖλό-δεηκτος, 2· ὑπὸ κροκοδεῖλου δηχθεὶς Διοσκ. 5, 126.

Κροκοδεῖλο-πάρδαλις, εως, ἡ· ὄν. πλατὺς ζῷ. παράδαλις κροκοδεῖλου ὁμοία Barthelemy Mem. de l'Ac. des Inscr. 30 τ. 533.

Κροκοδεῖλος, ὅ· α) ἡ μεγίστη καὶ ἐπικινδυνωτάτη σαύρα τοῦ Νεῖλου Ἠρ. 2, 68· — ὁ ποτάμιος, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 11, 2, 10· κυρ. πᾶσα σαύρα Ἠρ. 2, 69· ὅθι. «κρ. ἡραταῖος», 4, 192 Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 33· β) ἐπών. σοφιστικ. συλλογισμός, οὗ τὸ ἱστορικ. ἔδε Λουκ. βί. πρᾶς. 22, crocodillus.

Κροκοδεῖλος, ὅ· ἐμπόριον τῆς Κυρηναϊκῆς ἐν τῇ Μ. Σύρτει, ἄνωτ. σταδ. μεγ. θαλ.

Κροκοδεῖλων, ὅ· 1) παράλιος ποτ. τῆς Σαμαρείας Πλιν. νῦν Νέρ ὅλ Φαλκί ἡ Νέρ ὅλ Κασάκ, καὶ Μυγίτ — Τιμοσίς (= κροκοδεῖλων ἔλος) αἱ ἐκβολαὶ αὐτοῦ 2) Κροκοδεῖλων πόλις· α) παράλιος πόλ. τῆς Σαμαρείας Στράβ. 6) πόλ. τῆς μέσης Αἰγύπτου· ἡ μετέπειτα Ἀρσινόη παρὰ τὴν Μοίριοι λίμνην Ἠρ. Στράβ. ἔνθα νῦν ἡ Μεδινέτ ἔλ Φαγιούμ, κατ. Κροκοδεῖλοπολίτης Στ. Βυζ. γ) πόλ. Θηβαῖδος πρὸς Δ. τοῦ Νεῖλου Πτολ.

Κροκοδεῖλη, ἡ· φαρμακεία (μάγισσα) Ἀρρ. ἐν Σχολ. Ἰλ.

Κροκοδεῖλη, ἡ, ἔσφ. γρ. ἀπὸ τοῦ ἔσφ. «κροκοδεῖλω» ἀντὶ «κροκιδίζω» Πολυδ. 7, 29.

Κροκο-εἰδής, 2· κροκώχως, κροκώδατος Σχόλ. Πινδ. Ν. 1, 58, κ. μετγν.

Κροκο-εἶμων, ονος, 2· κροκώδαπτον ἐνδύμα ἐνδεδυμένος Σχόλ. Ἰλ. 0, 1.

Αροκάεις, εσας, ἐν κροκοθαφῆς, κρόκου χρώμα ἔχων - στολῆς Εὐρ. Φοίν. 1505 - κισσός Θεοκρ. ἐπιγρ. (9, 338) - χιτῶν Φά- λαικ. ἐν Ἀθην. 10, 440 οὐς. «ὁ κροκάεις» = ὁ κροκωτός, πολυτελὲς κροκοθαφές ἐνδύμα Ἀριστ. Θεσμ. 1044.

Κροκό-μαγμα, ατος, τό τὸ ξυλωδὲς περί- λειμμα τῶν ἀρωμάτων τοῦ ἐκ κρόκου παρα- σκευαζομένου ἐλαίου Διοσκ. 1, 26.

Κροκο-μέριον, τό φυτόν τι, ἄλλ. «λεον- τοπόδιον» Διοσκ. 4, 131.

Κροκό-μηλον, τό μίγμα κυδωνίων, μετὰ κρόκου βεδρασμένον Ἀλ. Τραλλ. 12, 773.

Κρόκον, τό α) τὸ κροκάειν, τὸ κρόκου ὠχρό- τητα ἔχειν, τὸ κίτρινον ὡς κρόκος, ἰδ. κρό- κος ὠδὸς, κοιν. κροκάει, μτγν. β) τὸ κροκω- τίς χρώμα τῶν πτερυγίων τοῦ τραχήλου τῶν ἀλεκτρούων Ἰσοχ.

Κροκο-νητικὴ (ἐνν. «τέχνη»), ἡ ἡ τέχνη τοῦ νέειν (νήθειν) τὴν κρόκην, τὰ νήματα, τὰς κλωστὰς τοῦ θραδίου, ἀντιθ. «στημονητικὴ» (Πλάτ. πολιτ. 282).

Κροκό-πεπλος, 2' κροκοθαφὴ πέπλος φέ- ρων, ἐνδεδυμένος, ἐπιθ. α) τῆς Ἡοῦς Ἰλ. 9, 1, 1 κ. συχν. ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ ἀνα- τέλλοντος ἡλίου Ἰδε βοδοδάκτυλος β) τῆς Ἐννοῦς Ἡσ. θε. 273 γ) τῆς νόμφης Τηλεστοῦς, θε. 358 δ) τῶν Μουσῶν Ἀλκμ. ἐν Ἱφρισι.

Κρόκης, ὁ κ. ἡ (Στράβ. 14, 670) α) τὸ γνωστὸν ἐν τῇ Ν. κ. Δ. Εὐρώπῃ φυτόν, φθόν ἐρυθροκί- τρινον ἄρωμα χρήσιμον εἰς βαφήν ἣν δὲ ἱε- ροὶ τῆς Δήμητρος ἄνθρωποι, ὡς πρῶτον τῇ ἀνοί- ρῃ φούμιον «λωτὸν θ' ἐρρήνεν ἡδὲ κρόκον ῥῆ' ὀκίμβον» Ἰλ. 5, 348 - χρυσανθῆς Σοφ. Ὀϊ. Κ. 691 κ. μτγν. Θεόφρ. ἰδ. εἰς κίτρινον βαφὴν χρήσιμον. «κρόκου βαφές» Αἰσχ. Ἀγ. 230 β) κρόκος ὠδὸς, κοιν. κροκάει Γαλην. γ) ἀλεκτρούων «καὶ ἀλεκτρούνης οἱ τὸν τράχη- λον τοιοῦτον ἔχοντες κρόκος» Ἰσοχ.

Κροκώτης, ου, ὁ ζῶν Ἰνδιάν, ἴσ. εἰδος ὁαίνης Ἰσοχ. πρβλ. Δ. Σικ. 3, 35, crotota.

Κροκο-φάρος, 2' κρόκον φέρων, βασιτά- των, Βυζ.

Κροκό-χρως, 2' χρώμα κρόκου ἔχων, μτγν.

Κροκώω 1), (κρόκος), στέφει τινα κρόκω· «εἰς δὲ χιτῶν μέτοπον οἶα καὶ οὐ μικρο- κωμένον» = κρόκω ἱστομένον (ἀλλ' οὐχ) κρό- κω βεδρασμένον Νικαίνετ. 4 (8, 29) 2), (κρό- κη), περιτυλίσσω τι, περιδέω κρόκην, μέ νή- ματα θραδίου, ἐν τῇ τελευτῇ τῶν μυστηρίων· «τὴν δεξιάν χειρα καὶ τὸν πόδα κρόκω ἀνα- δεύθαι» Φώτ. Β. Ἀν. 273 3) ἐνυφαίνω τὴν κρόκην εἰς τὸν στήμονα, κοιν. «φαίνω τὸ φάδι» τὸ στήμον Ἀ. Περ. ἀποστ. 13 ἴδε κροκωτός.

Κροκωδίζω (κροκάς)· καρφαλογώ, συλλέγω, ἀναζητῶ τὰ ὑπὸ ἔρρα, τὰς κροκάδας τοῦ ἐν- δύματος, ὡς ποιεῖται συνήθως οἱ κόλακες, φρε- ναδλαβεῖς ἡ πορλασάντες ἱατροί. πρβλ. κροκάς.

Κροκώλειον, τό ὕποκ. τοῦ κροκάς Θεόφρ. γινωστ.

Κροκωδισμός, ὁ· καρφαλογία, ἡ πρᾶξ. τοῦ συλλέγειν τὰς κροκάδας, ἱατρ. ἴδε κροκωδίζω.

Κροκωδο-λογίω· κροκωδίζω Ἰπποκρ.

Κροκω-λεγγμός, ὁ· κροκωδισμός Ἰσοχ.

Κροκώλεια, ὡν, τὰ κ. Κροκώλειον Θουκ.

1) τύπος Ἀκαρνανίας (Λευκάδος Στράβ.) ἡ Ἰθάκη, ἡ νησίον πρὸς Β. τῆς Ἰθάκ. Ἰλ. Κροκώλ(ε)ια Ἰσοχ. κατ. Κροκωλίδης Στ. Βυζ. 2) πάλ. Αἰτωλίας Θουκ. 3, 96.

Κροκώλος· ποιμὴν τις θεῶν.

Κροκάς, ὁδός κ. κροκί, ἴδω (Σταφύρ. Γρ. Κορ. 540. 903), (κρόκη), ἡ τὸ ἀπὸ τῆς κρό- κης θάσματος ἀποσπώμενον χυτὸ δίκην λε- πτὸν ἔριον, νημάτιον, κοιν. μπάμπαλο, νημα- τάκι, κλωστήριον Ἡρ. 3, 8, πρβλ. Πλάτ. Σόλ. 35. Ἐν γέν. τίλημα, ἔριον, «κοιμωμένη ἐπὶ κρο- κώδων» Ἀντίπ. Θεσ. 32 (9, 567)· «ἀφαιρῶ κροκώδας» = κροκωδίζω = προσφέρωμαι ὡς πο- ταπὸς κόλαξ, κολακίζω τινα ποταπῶς Φρόν. ἐν Β. Ἀν. 4, Ποσειδ.

Κροκ-όφαντος, 2' ὠφασμένος, μτγν.

Κροκ-ώδης, 2' α) κροκωδίζης, κροκοθαφῆς Διοσκ. κ. ἄλλ. μτγν. β) (κρόκη) τῷ εἶδει ἡ τῇ ποιότητι κρόκης θάσματος ἀνήλων· -δι· ἀνῆμα Πλάτ. πολιτ. 309.

Κρόκων, ὠνος· 1) πατ. Μεγαλειῶς Ἀπολδ. 2) Ἐρετριεύς Ὀλυμπιονίκης Πaus.

Κροκωτίδιον, τό ὕποκ. τοῦ κροκωτός, κρο- κώτιον Ἀριστ. Λυσ. 47.

Κροκωτίνας, 3' κροκωτός, μτγν.

Κροκωτίαν, τό ὕποκ. τοῦ κροκωτός Πολυδ.

Κροκωτόν ἴδε τὸ κατω.

Κροκωτός (β. ἐπιθ. τοῦ κροκάου), 3' κροκό- βαπτος· -σπάρξανον Πινδ. Ν. 1, 38 ὠς. «ὁ κροκωτός» (ἐνν. «πέπλος» ἡ «χιτῶν»), κρο- κοθαφῆς (κίτρινον) πολυτελὲς ἐνδύμα, ὑπερ- ἐωδύον αἰ γυναικες, ἰδ. ἐν ταῖς ἐορταῖς τοῦ Βάκχου Ἀριστ. βᾶτρ. 45 (σπανιώτ. «τὸ κρο- κωτόν», ἐνν. «ἱμάτιον» = ὁ κροκωτός ὑδραστ. Λυσ. 45, Λουκ. ἱστ. συγγρ. 10' καὶ ἄνδρες Δ. Λαέρ. 7, 169, Ἀθην. 12, 519, crotota.

Κροκωτο-φόρος· φορὸς κροκωτόν, κροκο- θαφές, πολυτελὲς ἐνδύμα Ἀριστ. Λυσ. 219.

Κροκωτο-φάρος, 2' κροκωτόν, κροκοθαφές, πολυτελὲς ἐνδύμα φορὸν Πλουτ. 90, 785.

Κρομβός, 3' κροκωτός Ἰσοχ.

Κρομβόω δειπνῶ(ψήνω), φρώγω κρῖα ἢ τι· «χοι- ρίδια κρομβώσας ὅλα» Διφιλ. ἐν Ἀθην. 9, 383.

Κρομμύδιον, τό ὕποκ. τοῦ κρομμύον, κοιν. κρομμύδι Σχόλ. Ὀππ. 3, 173.

Κρομμυο-γίγειον, τό· εἶδος κρομμυόδους πράσου, κρομμυόπρασον Θεοφρ. Γ. Φ. 4, 6, 2.

Κρόμμυον (ὁ ἱπποκρ. σχημ. π. Ἡρ. Ἀριστ. κ. ἄλλ.), τό· κρόμμυον.

Κρομμυόνησος, ἡ· κρομμυώδης νῆσ. παρὰ τὴν Σμύρναν Πλίν. 5, 31.

Κρομμυο-οξο-ρεγμία, ἡ· ἔρενξις κρομμύων καὶ ὄξους, κοιν. «ρενγμός ἀπὸ κρομμύδια καὶ ἔρρι» Ἀριστ. εἰρ. 533, ἐνθα Δινδάρφ. εἰκάξ, «κρομμυοξερυγμία».

Κρομμυο-πώλης, ου, ὁ πωλητὴς κρομμύων Πολυδ. 7, 198.

Κρομμυο-πώλειον, τό· κρομμυοπώλειον.

Κρομμυ-ώδης, 2' κρομμύω ὁμοίως Διοσκ.

Κρομμύων, ὠνος (β. ἴδε Θουκ. 4, 42) κ. Κρομμύων Στ. Βυζ. Κρομμύων Πaus. 1) ὄγκος πάλ. Μεγαρίδος εἰτα Κορινθίας Θουκ. νὺν Κά- στρο πύχος ἢ χώρα αὐτ. ἡ Κρομμυονία 4, 151.

Στράβ. Ἀπ' αὐτῆς ἐκινώμασται ἡ Κρομυ-
ωνία ὡς (Φαῖξ), ἣν ἐφόνευεν ὁ Θησεύς Πλάτ.
Λάχ. 106, Κρομυωνία Πλούτ. 2) π. 61. Λι-
βύης=Κρομυών Έκατ. ἐν Στ. Βυζ. Ἰδε Κρε-
μυών. ἐπὶ 0. Κρομυώνιος, 3) 3) πόλ. παρὰ
τὴν Ἀσκάλωνα Φιλῆμ. ἐν Στ. Βυζ. κάτ.
Κρομυώνιος Στ. Βυζ.

Κρομυδαίς, εἰσα, ἐν' πλούσιος, γέμων κρομ-
μύων.
Κρομυοῦσσα κ. Κρομυοῦσα, ἡς, ἡ ἢ παρὰ
τὴν Ἰθέρην κρομυώνησος Έκατ. ἐν Στ.
Βυζ. κάτ. Κρομυοῦσις.

Κρόμυον (μόν. π. Ὀμ.), ἄλλ. «κρόμυον»,
τὸ τὸ κοιν. κρομυόδι Ἰλ. λ, 629, Ὀδ. ε,
233· «κρόμυα καὶ σκόροδα» Πρ. 4, 17 κ.
συγγ. π. Ἀριστ. «κρομύων ὄζων» Ἔν. συμπ.
4, 7· «τὰ κρόμυα» = ἡ ἀγορὰ τῶν κρομύων
Εὐσταθ. ἐν Πολυδ. 9, 47· μετ. «κτελεύω κρόμυα»
Ἰσοκρίδης = νὰ κλαίῃ, ὅτι τὰ κρόμυα προξενοῦσι
δάκρυα εἰς τὸν κόπον τὰ αὐτὰ Βίαις ἐν Δ. Λαερ.
1, 83, σερπ.

Κρομυο πώλιον, τὸ ἀγορὰ κρομύων Πλούχ.
Κρομυών, ὄνος, ὁ· κήπος ἡ τόπος κρομύοις
κατάφυτος, πρᾶσι κρομύων, ἀρχ. λειξ. Ἰδε
κρό. ὄν.

Κρονία, ἡ· νῆσ. τοῦ Ἰονίου κόλπου, ἀφ' ἧς
ἡ αὐτοῦ. θάλλ. ἐκινώμασται· Ἰονία, ὁ κόλ-
πος ὁ Ἰόνιος, Ῥέας κόλπος (συμπεριλαμβαν-
ομένης καὶ τῆς Ἀδριατικ. θαλ.), ὁ Ἰόνιος,
Ἰόνιος πόντος, Ἰόνιον πέλαγος (ἀλλὰ καὶ
ἡ ἀπὸ Γάζης μέχρις Αἰγύπτου θάλασσα) Δ.
Περ. ἐν Εὐστ. 32.

Κρόνια, ὡν (ἐνν. «Ιερά»), τὰ α) ἐορτὴ ἀ-
γομένη τῇ 12 Ἐκατομβαιῶνος (ἀπὸ τῶν μέσ.
15 Ἰουλ. — 15 Ἀγούστ.) πρὸς τιμὴν τοῦ Κρό-
νου (ὄν. καὶ Κρόνιος μὴν· πρῶτον ἐκτε-
λεῖτο ὁ Ἐκατομβ.) ἐν τῷ μέσῳ παιδίων τέρ-
ψιν καὶ ἡδονῶν ὡς· «εἰ Κρονιάδες ἡμέραι»,
τὰ Σατουρνάλια ἐν Ῥώμῃ Σχόλ. Ἀριστ. νεφ.
398 6) τὰ ἐν Ῥώμῃ Σατουρνάλια Πλούτ. Δουκ.

Κρονιάς, ἄδος, ἰδ. θ. 61. τοῦ Κρόνιος· «Κρο-
νιάδες ἡμέραι» = τὰ Σατουρνάλια Πλούτ.
Κικ. 18.

Κρονιάς, ου, δωρ. Κρονιάς, ας, σπα-
νιώτ. εω (μονοσυλλ.)· α) υἱὸς Κρόνου, ὁ
Ζεὺς, συγγ. π. Ὀμ. παρ' ᾧ καὶ «Κρονιάς
Ζεὺς» Ἰλ. Πίνδ. ἔτι, ἐπὶ 0. τοῦ Ποσειδῶν. Ἀνθ.
6, 164· τοῦ Χείρωνος Πίνδ. Π. 4, 205· ἐν πλ.
Κρονιάι αὐτόθ. 5, 159· 6) παμπάλαιος γέ-
ρων, «Κρονίδαρ» (Λακων.) Πούχ.

Κρονικός, 3) α) τῷ Κρόνῳ ἀνήκων· «ἀστήρ
= ὁ ἀστ. Κρόνος» Ἀνθ. 11, 227· — ἐορτὴ = τὰ
Σατουρνάλια Πλούτ. Πομπ. 34· «Κρονικ.
ἱστορία» ὁμών. σύγγρ. Λουκ. 6) = Κρόνιος·
«Κρονικαῖς λήραις» = παμπάλαιος Ἀριστ.
πλ. 591· «-σιτία», Ἀθην. 3, 113· — ἀν-
θρωπος Λουκ. 8ητ. διδ. 10· συγγρ. «Κρονι-
κώτερα» Πλάτ. Δῶν. 205· ἐπὶ. ὡς = κατὰ
τὸν τρόπ. τοῦ Κρόν. κοιν. ὅαν Κρόνος Εὐστ.
263, 46.

Κρόνιον, τὸ α) ἱερὸν τοῦ Κρόνου ἐν Γαλι-
φοῖς Στράβ. 6) «Κρ. ὄρος» Πανσ. κ. «τὸ
Κρόνιον» Πίνδ. 8η. τῆς Ἠλίδος παρὰ τὴν
Ὀλυμπίαν μεθ' ἱεροῦ τοῦ Κρόν. Διόδ. «ἡ

Κρονία» (ἐνν. «πέτρα») Ἀνθ. 12, 64· «Κρό-
νου λόφος» Πίνδ. Ὀ. 8, 22· «Κρόνον πάγος»
10, 60· ἐκὼν. τοῦ φωτ. δελφίνων Διοσκ. 3, 84.
Κρόνιος, 3) α) τῷ Κρόνῳ ἀνήκων, ἴδιος,
καθιερωμένος, ἴξ αὐτοῦ καταγόμενος· «παῖς
= υἱὸς τοῦ Κρόν. Πίνδ. Ὀ. 2, 23, Αἰσχ.
Πρ. 577· — Ποσειδῶν Πίνδ. — Πλούτ. αὐτόθ.
— Πᾶν Εὐρ. — ἄλλ. = ἡ Ἀδριατικ. θάλασσα. Ἀ-
πολ. Ἰ. 4, 327· — πόσις = ἡ βόρειος παγω-
μένη θάλλ. Δ. Περ. 32· «ὄρος» ἴδε Κρόνιον 6)
— μὴν· ἴδε Κρόνια· 6) π. ἀστ. πανάρχαιος
ἰδ. μετὰ σκωπτ. σημ. παμπάλαιος (παλῶν)
ρος), ἀπρηχαιωμένος, μωρός, παιδαριώδης,
(ἔσθλαρωμένος ἐκ γήρατος)· πρὸλ. Κρονί-
κός, «Κρόνιον ὄζων» = ἀπρηχαιωμένος δεσι-
δαίμονας ἀποπνέων, ἀνάλ. τῷ νῦν «σκα-
ριασμένος ἄνθρωπος» Ἀριστ. νεφ. 938.

Κρόνιος· 1) μνηστὴρ Ἰπποδαμίας Πανσ. 2)
ἄλλ. ἔλλ. ἀνδρ. ὄν.

Κρόν-ιππος, ὁ· πλαστ. ὄν. (= Κρόνιος 6)

Πασσός. Ἀριστ. νεφ. 1070.

Κρονίον, ὄνος κ. ὄνος· πατρων. τοῦ Κρό-
νος, = Κρονιάς Ἰλ. ξ, 247, Ὀδ. λ, 620· κ.
«Ζεὺς Κρονίων» αὐτόθ. [ἐν τῇ δν. καὶ γεν.
Κρονίωνος· π. Ὀμ. ἀλλ' ἐν ἀποσπ. Τυρτ. 1,
Πίνδ. Π. 4, 39, Ν. 9, 66 ἐν τῇ δν. τ].

Κρονο-δαίμων, ὄνος· Κρόνος Β. Ἀν. 46, 30.

Κρονο-θήκη, ἡ· θήκη τοῦ Κρόνου, γέρων πλή-
ρης μωρίας Β. Ἀν. 46, 5.

Κρονο-λήρας, ὁ· φλόχος γέρων, μωρογέ-
ρων Πλούτ. 7η. 13.

Κρόνος· α) υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ Γῆς (Πσ. 0ε.),
οὗς, Ῥέας, κατ. Διός, Ποσειδῶνος, Πλούτωνος,
Ἡρας, Διμήτρος καὶ Ἑστίας καὶ πρῶν
κοσμοκράτωρ. Ἀλλ' ἐκθρονωθεὶς ὑπὸ τῶν 3
υἱῶν του ἐξρίφθη ὑπὸ τὴν γῆν εἰς τὸν Τάρτα-
ρον Ἰλ. ξ, 579. Ἐν ὅσῳ αὐτὸς ἤρχεν ἐν Οὐ-
ρανῷ, ἐπὶ τῆς Γῆς ἦν ὁ χρυσὸς αἰὼν Ἰσοκ.
ἐρ. 111· 09. «ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος» Λουκ. 8ητ.
17· 08ος τοῦ χρόνου = χρόνος. Ὁ ἀστήρ αὐ-
τοῦ ἐνομιζέτο καταστραφῶν καὶ δυστοχίῳν
παράτιος Ἰακώδ. Ἀνθ. Παλ. 678· 6) Κρό-
νου πάγος, λόφος, ἴδε Κρόνιον 6)· γ) Κρόνου
ἡμέρα = τὸ αἶ66. π. Ἰουδ. Δ. Κίο. 37, 17·
δ) Κρόνου τροφή, ἄλλ. «ἔκπουρος» Διοσκ. 4,
46· ε) π. τοῖς παιδαίειν. Ἀθην. πᾶς μωρός
κ. στρωπὸς γέρων· ὅτι εἰς τὸν Κρόν. ἀνέφε-
ρον τὴν μυθώδη προϊστορικὴν ἐποχὴν Ἀριστ.
σφ. 1480, Πλάτ. Εὐθῶδ. 288· πρὸλ. Ἰάπε-
τος κ. Κρόνιος 6).

Κρονοσάτων, ὄνος, κλ. Κρονοσάτων, ὁ·
πλαστὸν ἱερώς ὄνομα Λουκ. Κρονοσάτ.

Κρονο-τεκνος· πατήρ Κρόν. Ὀρφ. Ὀμν. 3, 8,
ΚΡΟΞ (ἴδε κρόκη), ἀφ' οὗ «κρόκη, κρόκεις».

Κρόσσα, ὡν (ἀπὸ τοῦ «κρόρη» κατὰ τοὺς γραμ-
μ. ἡ «κρόκη» κατ' ἄλλ.) α) αἰ ἐπὶ τῆς κορυφ.
τῶν τεύχων καὶ πύργων ἐπάλλεξε καὶ προμα-
χώνας, ὅπως ἐν τῶν ὑποίων ἱστανταί· οἱ ὑπέρα-
σπίζοντες αὐτοὺς σπᾶται σπᾶται, ἄλλ. «σπᾶτα-
νος τεύχους»· «κροσσῶν ἐπείδαινον» Ἰλ. μ,
444, ἐνθα Ἰο. ἐνοητέον κλημάκας πρὸς ἴφα-
δον κατὰ τὸ «βήγνυσθαι μέγα τεύχος Ἀχαιῶν
πειρήτιον» κροσσας μὲν πύργων ἔρπον καὶ
κρεῖπον ἐπάλλεξε μ, 258· 6) «κρῶσσαι» = βῶ-

μίδες, ἀναβαθμοὶ (Σχολ.), βαθμίδες, κοιν. ἀκαλοπάτια 'Πρ. 2, 125, ρήσας.
 Κροσσαία, ἰων. Κροσσαίη, κ. Κρουσίς (γῶ-
 ρη, γῆ 'Πρ.), ἡ χώρα τῆς Μακεδον. ἐπὶ
 τοῦ Θερμαίου κόλπου πρὸς Δ. τῆς Χαλκιδι-
 κῆς 'Πρ.
 Κροσσίων, τό. φυτόν τι, ἀλλ. «λεοντοπό-
 διον» Διοσκ. 4, 131.
 Κροσσίων, τό. ὄψοκ. τοῦ κατωτ. 'Πρωδν.
 ἱερ. 72.
 Κρόσσις, δ' ὄψανος, παρυσὴ ἐνδύματος,
 ἴδ. αἱ ἀμφοτέρωθεν τοῦ ὡσάματος ἐξέχουσιν
 κρόσκι, κοιν. κρόσσια, ἀρχ. λεξ.
 Κροσσάω (κροσσάω), (κατὰ συνθ. παραδεκτ.
 τύπ. ὡς ἔτυμ. τοῦ κατωτ.) θυσανώω τι, κρο-
 σσώω κρόσσις, ποιεῖ κροσσωτόν, κοιν. τῷ
 βάλλω κρόσσια Μ. 'Ετ. 541, 8.
 Κροσσάω τὸς (κροσσάω), 3. θυσανωτός, κρόσ-
 σις πεκρασπιδωμένος, περιβεβλημένος, κοιν.
 καμυμένος μὲ κρόσσια, φουντωτός· 'Ισθῆς Πα-
 λυδ. 4, 120· - ῥαφαί Λυκούρ. 1102, ἀρχ. λεξ.
 Κρόσφος, δ' γρόσφος ἔδωτ. 795, 35.
 Κροταίνω· κροτέω 'Οπκ. κιν. 4, 247.
 Κροτάλιον, τό. δύο ἢ πλείονες μαργαρί-
 ται, οἵτινες ὡς ἐνώτια κρεμάμενοι ἀπὸ τῶν
 ὠτιῶν συγκρουόμενοι κροταλίζουσι Πλιν. Φ.
 'Ι. 9, 35, crotalia [α].
 Κροτάλιζω (κροτάλιον)· α) κροτῶ τι, κάμνω
 ἢ ἐκπέμπω κρότον ὡς κρόταλον· 'Ἰπποκ. κείν'
 ὄγχα κροτάλιζαν· = ἐκυρην μετὰ κρότου τοῦ·
 κινεῖς δῖοι, ἔτρεχον θορυβώδως κτλ.
 'Ἰλ. λ. 159· β) συγκρούω κρόταλα, λέβητας,
 ποιεῖ κρότον διὰ τῆς συγκρούσεως κροτάλων
 κτλ. κτυπῶ, παίζω τὰ κρόταλα 'Πρ. 2, 60
 κ. μετν. γ) ἐν γίν χειροκροτῶ, ἐπικροτῶ,
 κροτέω μετὰ χαρᾶς· 'Αθῆν. 9, 395· κ. παθ.
 «κροταλιζόμενον ποτὶ τινας τῶν αὐλητῶν»
 'Αθῆν. 14, 631· «ὅπῃ πάντων κροταλιθεῖς»,
 11, 503 κ. ἄλλ. μετν. στερῖλλο.
 Κροτάλισμα, ατος, τό· χειροκρότημα, ἐπι-
 κρότημα, μετν. plausus.
 Κροτάλισμός, δ'· χειροκρότησις, ἐπικρότησις,
 plausus.
 Κροταλιστής, οὗ, δ'· δ συγκρούων, κτυπῶν,
 παίζων τὰ κρόταλα, τοὺς λέβητας, μετν.
 Κρόταλον, τό· α) διχότομος κάλαμος, «κατα-
 σκευαζόμενος ἐπὶ τῆς δόξης ὡς τὴν εἰς τις δα-
 νοῖται τὰς χειροῖν» Σχόλ. 'Αριστ. νεφ. 259· ἔτι,
 κρόταλα ἐκ χαλκοῦ ἢ ἀστράκου κογχυλίων
 ἔδωτ. αἶον, «κρόταλα χαλκοῦ» καὶ «τυμπάνων
 ἀράγματα» Ἐβρ. Κύκλ. 201· - Βρόμια 'Ελ.
 1324· ὁπὸ γυναικ. κρουόμενα 'Πρ. 2, 60·
 πρὸλ. δίκος· «χειροτυπῆς κροτάλων πάτα-
 γος» Μετλ. 260 (5, 175)· β) μετ. γλωσσο-
 στροφος, ἀδολογησις, φλύαρος, κοιν. πολυλο-
 γος· 'Αριστ. νεφ. 260· καὶ ὡς ἐπὶ θ. ταυτοσημ.
 «ὁ δ' ἄνθρωπος κρόταλον» Ἐβρ. Κύκλ. 404· ἔτι,
 «ὁ κρόταλος» Σουτδ. γ) νάρκισσος· Εὐμαχ. ἐν
 'Αθῆν. 15, 681, crepitaculum.
 Κρόταλος· μνηστήρ 'Ἰπποδαμείας Πaus.
 Κροτάφιας (κρόταφος), 3· εἰς τὸν «κρότα-
 φον ἀναφέρων, ἀνήκων, δ' τοῦ κροτάφου» «κρο-
 ταφία» πληγὴ = πληγ. τοῦ κροτάφου, εἰς τὸν
 κρόταφ. κοιν. ἔς τὸ μηλίγγι Συναξ. ἱεριστ. 259.

Κροτάφίζω· κτυπῶ τοὺς κροτάφους, τινα
 εἰς τοὺς κροτ. κοιν. ἔς τὰ μηλίγγια, μετν.
 Κροταφικός, 3· τοῖς κροτάφοις ἀνήκων, εἰς
 τοὺς κροτ. ἀναφέρων Θεοφρ. Νόν.
 Κροτάφιος, 3· τῷ ἄνωτ. ἱατρ.
 Κροτάφισ, ἴδος, ἡ· ὄρεϊα σφῶρα, ἔργ. τοῦ
 χαλκίως, ἄλλ. «κίστρα» Πολυδ. 10, 137.
 Κροτάφιστής, οὗ, δ'· πληκτικὴς κροτάφων,
 κτυπῶν κροτάφους ἢ εἰς τοὺς κροτ. 'Ψοχ.
 Κροτάφιστης, οὗ, δ'· δ τοῦ κροτάφου, τῷ
 κροτ. ἀνήκων· - μὲς· 'Ἰπποκρ. κ. ἄλλ. ἱατρ.
 Κροταφίτις, ἴδος· θηλ. τοῦ ἄνωτ. «πληγαὶ
 αἱ κροταφίτιδες» = χτυπήματα ἔς τὸ μηλίγγι
 'Ἰπποκρ. ἐν Γαλην. 18 π. 1, 433, 10.
 Κρόταφος (κροτίω - ὡς ἀπὸ τοῦ καταφάν.
 σφυγμοῦ τῶν κροτάρ.), δ' 1) «τὸ μεταδὲ
 ὀφθαλμοῦ, ὡτὸς καὶ κυρφεῖ» 'Αριστοτ. 'Ι.
 Ζ. 1, 11, 'Ἰλ. δ. 502, υ, 397· ἴδ. ἐν πλ.
 «κύρθεα κροτάφους ἀραρυτάν» ν, 188 κ. συγν.
 'Αριστ. βίβλ. 854· «τὰς ἐν τοῖσι κροτάφοις
 φλέβας» 'Πρ. 4, 187, κ. μετν. 2) μετ. κυρφεῖ
 ὄρους· «ποταμὸς Ἰκφυσᾶ μένος κροτάφον ἀπ'
 αὐτῶν» Αἰσχ. Πρ. 723· 'Ελικωνος Φιλίππ.
 ἱππ. (Παράρ. 94)· 3) κεφαλὴ σφύρας, ἡ εἰς τὸ
 στελεχίδιον ἐισαγομένη· 4) σχῆμα κατὰ κρότα-
 φον· κατὰ κατατομήν, ἐκ πλαγ. μετν. tempora.
 Κροτέω (συγγ. τῷ κροῦω, ὠνομαστοπ. λέξ.
 ἔδωτ.)· ποιεῖ κρότον, θορυβῶν, κάμνω τι νᾶ
 κροτῇ, θορυβῇ, συνῶν. τῷ κροταλίζω, ἐπὶ
 ἱππ. «κείν' ὄγχα κροτέοντες» 'Ἰλ. α, 453.
 Σύνθ. παταγῶ τι, κρούω, πλήττω (κτυπῶ)·
 «θύραφ κροτῶν γῆν» Ἐβρ. Βάκχ. 188, κ. μετν.
 «ταρφέα σιγαλόντι πέδον κροτέοντα πιδίλμ»
 'Απολ. 'Ρ. 4, 1195· «τοὶς ἀγκῶσι τὰς πλει-
 ρας» Δημ. 54, 9· «κροτοῦντες τὸ ἔδαφος»
 Πλουτ. Εὐμέν. 11· («κροτῶ τὴν θύραν», κοιν.
 π. 'Ελλ. κατὰ Μοῖρ.)· ἴδ. α) κρούω τῷ
 πληκτικῷ κρουστικῷ μουσικ. ὄργαν. μετν. - κυρ-
 βάλωις Λουκ. 'Αλέξ. 9· β) πλήττω τῇ σπάθῃ
 (μὲ τὸ κτενί) τὴν κρόκην ὡσάματος πρὸς σύμ-
 πηξιν Στρατ. 15, 717· γ) ἐπὶ χαλκίως, σφυ-
 ροκοπῶ τι, χαλκεύω Λουκ. Αἰεφ. 9· «γυρ-
 σῶν πλατύν κροτῆρα πεκροτημένον» Λυκούρ.
 888, κ. μετν. μετ. «κικρότῃται χρυσὴ κρη-
 νίς» Πινδ. ἀποστ. «ἔξ ἀπάτης κικροταμένοι
 ἄνδρες» = ἐκ ψεύδους καὶ ἀπάτης συγκροτού-
 μενοι Θεοφρ. 15, 49· «εὐθὺς τὸ πρῆγμα κρο-
 τίσθω» (παροιμ.) = θερμὸς χαλκευθήτω δ' οἱ
 ἔηρος· 'Αδατ. (10, 20)· δ) συγκρούω τὰς χε-
 ρας ἐπυσφημῶν, ἐπικροτῶ, χειροκροτῶ· «κρᾶ-
 τῶ τῷ χεῖ ε» Σεν. Κύρ. 8, 4, 12· «καὶ χαλκῶ-
 ρω» Πλάτ. Εὐθύδ. 303· «καὶ ἰχθυόω», πάλ. β,
 492· ἱπαινῶ, «παρὰ δ' Ὀμήρῳ κικρότῃται τὰ
 σῶφροντα συμπόσια» 'Αθῆν. 5, 182, ἀντιθ. τῷ
 σφρίττω Λουκ. 'Αρμονίδ. 2· 'Εν γίν. ποιεῖ
 κρότον, θορυβῶν, κροταλίζω· «ἡ τοῖς δαστρά-
 κοις κροτοῦσα Μοῦσα» 'Αριστ. βίβλ. 1305·
 «κάν πιθανωτέρους τοῦτων λόγους ἀρετ. κρο-
 τήσης» Πλάτ. 'Αξ. 369· ἀπαγγέλλει τι με-
 γαλοφῶνως, φλυαρῶν, pulso.
 Κρότημα, ατος, τό· 1) «κρότος, μετν. 2) «
 κρόταλον β) ἡ δόλιος, πανουργία, ὡς δ' Ὀδυσ.
 «αἰμυλώτατον κρότημα» Ἐβρ. Πρ. 498· πρὸλ.
 Σαφ. ἀποστ. 784 ἐν Σχολ. Θεοφρ. 15, 49.

Κρότησις, εως, ἢ 1) πλῆξις (κτύπημα), σφυροκλῆσις, χάλκευσις, μτγν. 2) σύγκρουσις τῶν χειρῶν, χειροκρότησις Πλάτ. Ἀδ. 365. Κροτημός, ὁ τῶ ἀνωτ. «πυκνὸς κροτημαὶς τυγχάνουσι ὑπὸ πτόλιν», ἐπὶ τοῦ ἡχηροῦ κρότου, τοῦ ἐκ τῆς προσκρούσεως τῶν κατὰ τῶν ἀσπίδων βιπωμένων λογγῶν Αἰσχ. Ἐπτ. 543.

Κροτητός (β. ἐπὶ 0. τοῦ κροτέω) 3' α) κρουστός, πληκτός (κτυπητός), θορυβητός· «κτύπων δ' ἐπιρροβαὶ κροτητὸν ἄρδν ἄθλιον χάρα» Αἰσχ. Χο. 422' - ἄρματα = κροτούμενα, θορυβώδεις ἡχοῦντα, θορυβοῦντα Σοφ. Πλ. 714' β) κροστός, ἐπὶ κρουστέ. μουσ. ὄργαν. «κροτητὰ μέλη» Σοφ. ἐν Ἀθην. 4, 175, ceterans. Κρότιον, τὸ φυτόν τι, ἄλλ. «κατανάγκη» Διοσκ. 4, 134.

Κροτισμός, ὁ, δι. γρ. τοῦ «κροτησμός» πρβλ. Λοβερ. Φρόν. 210.

Κροτο-θύρσθους, ὁ ὅς ἐκ κρότου ἢ χειροκροτήσεως θύρσθους Πλουτ. ἡ0. 43, 1117.

Κροτο-παίγνια, τὸ, εὐχρ. ἐν πλ. «τὰ κροτοπαίγνια» = κροτάλα, τὰ ὅποια οἱ παῖδες παίζοντες περιστρέφουσι καὶ ποιοῦσι κρότον, ἀνάλ. τὰ νῦν βοκάνια, ὧν μεγάλη χρῆσις γίνεται τῇ α'. τοῦ νέου ἔτους Κρινετλ. Δυσόν. ceterpitacula.

Κρότος (συγγ. τῶ κρούω), ὁ πᾶς ὁ ἐκ κρούσεως, παταγῆς, συγκρούσεως ἀποτελούμενος· θόρυβος, κτύπος· «κρ. χειρῶν», ὡς ἐνδειξις χάρας καὶ ἐπαισημίας = τῶ νῦν «χειροκρότησις, χειροκρότημα» Ἀριστ. Βάτρ. 156' «-καὶ γέλωτα» Πλάτ. Ἀδ. 184' «κρότοι ἐπαίνους ἀποδιδόντες», νόμ. 3, 700' «θύρσθους καὶ κρότοι. τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες ἐποιήσατε» Δημ. 21, 14' - ἐνόπιος = κρότ. ὅπλων Πλουτ. Μαρ. 22' «κρότον ἀπαθῆναι» = νῦν σηκώση, κάμη παραχρῆν Κρόα. 33. «Εἰ, χορὸς ὁ παννυχίοις ποδῶν κρότοις» Εὐρ. Πρακτ. 783' ὡς. «ἀέριον ἀνὰ κρότον ποδῶν». Τρω. 516' «σικινιδῶν, Κύκλ. 37 ἡχος τῶν λόγων», «τῶν Δημοσθενικῶν λόγων» Λουκ. Δημ. ἔγκ. 15, 32, ceterpitus.

Κρότων, ὠνος κ. κροτῶν, ὠνος α) κυνοραϊστής, κοιν. σκυλόφειρα, βάρβ. τοιμοῦρι Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 5, 19' β) δένδραν, ἄλλ. «κίκι», ἐκπομασθὲν ἀπὸ τῶν κρότωνι ὁμοίων αὐτοῦ καρπῶν, ἔξ ὧν παρεσκευάζον ἔλαιόν τι «κίκι» ὡς. καλούμενον Ἴπποκρ. 670, 22' γ) τὸ μέτρος τοῦ ὠτός· τὸ σχηματίζον τὸ «ἔδαφος» αὐτοῦ Πολυδ. 2, 85.

Κρότος· υἱὸς Πκνός καὶ Εὐφῆμης, μετατεθείς ἐν τοῖς ἀστράσιν ὡς ὁ τοῦ ὠτός Ἰγν.

Κρότων, ὠνος· υἱὸς Αἰακῶ, ὅστις λέγουσιν οἱ ἔθρουσε τὴν κατὰ ἐπὶ ὠμον πολ. Σχόλ. Θεοκρ. 6) Κρότων, ἢ πῶλ. τῆς Βρετανίας ἐν τῇ Μ. Ἑλλάδι (κατὰ Ἱταλίαν) παρὰ τὸν Αἰσάρον ποτ. ἐν ἣ ὁ Πυθαγόρας ἔθρουσε τὴν σχολὴν του, νῦν Κροτῶνα. Περὶ φημις ἦν διὰ τὴν ὑγιεινὴν θέσιν της, τὴν ἀγνότητα τῶν ἡθῶν τῶν κατοίκων της καὶ τὰς σφῆς ἐν αὐτῇ διατάξεις· ὅθ. ἢ παροιμ. «Κρότωνος ὑγιέστερος», καὶ «κρότωνος ὑγιέστερος» π. Ζηνοδ. κ. Φωτ. ὡς εἰς τὸν κυνοραϊστὴν ἀναφέρουσα. «Εἰ

«μάταια τὰλλα πρὸς Κρότωνα τάσσεται» Σχόλ. Θεοκρ. κατ. Κροτωνιάτης, ἰων. Κροτωνιήτη. πλ. Κροτωνιάται, Κροτωνιῆται Θουκ. Πρ. Περὶ φημι ἦσαν ἐπὶ γυμναστικῇ· ὅθ. ἢ παροιμ. «Κροτωνιῶν ἔσχατος· τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πρῶτος» Εὐστ. ἢ χώρα ἢ Κροτωνιάτης, ἰων. Κροτωνιῆτης Πρ. ἢ Κροτωνιάς· ἰων. Κροτωνίος Στ. Βυζ.

Κροτῶνη, ἢ γογγυρῶνη, γόγγρος, τυλῶδης σκληρώμα τῶν δένδρ. ἰδ. τῆς ἑλαίας Θεοκρ. Γ. Φ. 1, 8, 6.

Κροτωνο-ειδής, 2' τῶ δένδρ. «κρότωνος ὁμοίος» Ἴπποκρ.

Κρούμα, ατος, τό· τὸ κρούσθην, ὁ ἐκ κρούσεως, πλῆξεως, παταγῆς κτλ. προερχόμενος ἡχος, ἰδ. ἢ διὰ πλῆκτρον κρούσις μουσικ. κρουστοῦ ὄργανου, κρουόμενον (παίζομενον) μουσικ. τεμάχιον ὄργανος Ἀριστ. Θεσμ. 120' «κρούματα ἐν λύρα» Πλάτ. Ἀλκ. 1, 107, μτγν. Λουκ. Νιγρ. 15' «κρούμ. τὰ ἐν ἀδελφ. Πολυδ. 7, 88' - σαρπιστικὰ, 4, 84. ἔν τιν. τὸ μουσικῶν ὄργάνων κρουόμενον μουσικ. ατρία, τεμάχιον, ἰδ. = αὐλήμα Πλουτ. συμκ. 2, 4' ἐπὶ ἀνθόλ. σημ. = τῶ νῦν «χτύπημα» σφύριγμα» Ἀριστ. ἔκκλ. 257' ἴδε κρούμα. Κρουματικός, 3' κτύπων, κρούσει κρουστοῦ μουσικ. ὄργανου κρουμένου τῶ πλῆκτρον, ἀνέκων «κρουματικὴ σοφία» = ἡ τέχνη τοῦ κρούειν κρουστὸν μουσικ. ὄργανον Ἀγαθ. 68 (11 352)· «διὰ κέτος κρ. = ἢ ἐν τῇ κρούειν κρουστὸν μουσικ. ὄργαν. παράστασις Πλουτ. ἡ0. 1138, δι. γρ. «κρουματικός», ὅπερ ἴδε «λέξις κρ.» = ἀπλῶς ἡχοῦσα, κενὴ Πολυδ. 3, 36, 3.

Κρουμάτιον, τό· ὅπου τοῦ κρούμα, μτγν. μουσικ. τεμάχιον, ἰδ. τῆς ὄργαν. μουσικῆς Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 290.

Κρουματα-γραφία, ἢ τὸ γράφειν ἢ συγγράφειν, κρούειν κρουστῶ μουσικ. ὄργανον μουσικ. τεμάχιον, ἀνών. Βελλερμάν. 10.

Κρουματο-ποιός, ὁ· μελοποιός, συγγραφέας κρουματίων, μουσικ. τεμαχίων, ἰδ. τῇ ὄργ. μουσικῆς, ἀνθόλ. Μάχων ἐν Ἀθην. 8, 337.

Κρουναίος, 3' - κυνῶν, κρήνης, πηγῆς ἀνέκων, κρηναίος, φράετις, πηγῆς, κοιν. - ναδρικός· - ὕδωρ = ἀναπηθητικόν, ἀναδρ. τικ. Ὑδ. Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 3.

Κρουναίον, τό· εἶδος ἐκπώματος, ποτηρίου Ἐπιγν. κυμ. ἐν Ἀθην. 11, 480.

Κρουνηδόν, ἐπὶ κ. κρουναῖος, δίκη κρηνηῖ πηγῆς, κοιν. «σὺν βρῦσις Φίλων κ. ἄλλ. μτγν. Κρουνηζῶ (κρουνός)· ἐκδύλλω, ἀνατινάσσει ὕδωρ εἰς κρουνός, κρήνη (βρύσις) Ἀθην. 11, 497, παρ' ὅ καὶ τὸ παθ. ἀπὸ τοῦ κυμ. Διφθ. κρουνηγόν, τό· τῶ κατωτ. Ἀρκάδ. 120, 4. Κρουνησχος, ὅπου τοῦ κρουνός, ὁ σωλῆνίσκος ἀγγείου, τὸ πρὸς ἐπὶ ὠνιμα αὐτοῦ κατὰ σκεύασμα Σχόλ. Λουκ. ἀλ. 10, 28.

Κραύνισμα, ατος, τό· τὸ ἀπὸ τινος κρουνοῦ, κρήνης ἀναπηθῶν, ἀναδύον ὕδωρ, κρουνοῦ ἀναπηθῆμα· - μελισταγίς, Ἐπιγρ. ἀδ. 259 (Πλαν. 12).

Κρουνισμάτιον, ὅπου τοῦ ἀνωτ. τό· κρήνης σωληνίσκος, ἀρχ. μαθημ.

Κρουνισμός, δ' ἀνάδελσις, ἀναπλήσει δα-
τος, μίγν.
Κρουνίτις, ἰδος, γδ. θηλ. τοῦ κρουναίου, ἢ
κρηνίτις, κρηναία· - Νύμφαι = Νύμφ. κρηναία
Ὀρφ. ὕμν. 50, 9.
Κρουνός (συγγ. τῶ κρήνη, κρούω), δ' α)
κρήνη, πηγή, ἥς τὸ ὕδωρ ἀναβλύει πολὺ καὶ
ἀναπλήσεται μετὰ κρότου· - καλλίερρος Ἰλ. χ.
147. πηγή χειμάρρου, δ, 452, Πινδ. Ὀ. 13,
61. μτφ. ἐπὶ τοῦ πυρώδους βέβητος τῆς Ἀγ-
νῆς, «κρουνοὺς Ἰφαιστὸς δεινοτάτους ἀνα-
πέμπει», Π. 1, 25· «αἵματος Εὐρ. Ῥῆσ. 790· ὥς
τοῦ βέβη. τοῦ λόγ. «θαρρῶν τὸν κρουν. ἀφίει»
Ἀριστ. βάρ. 1005· ε) ὁχετός ἢ φρέαρ Στράβ.
8, 343· γ) σωληνίσκος ἀγγείου, μίγν. ἰονα.
Κρουνοί, αἱ 1) κρήνη πηγάζουσα ἀπὸ τοῦ
ποταμίου ἢ Χαλκίδας ἐν τῇ Ν. «Πλάϊδι μεθ' ὁ-
μῶν, κώμης Ὀδ. ἑτέρα ἐν Ἀρκαδίᾳ Πaus.
2) πόλ. τῆς Μυσίας ἐπὶ τοῦ Πόντου ἢ μετέ-
πειτα Διονυσόπολις ἢ Διονύσου πόλις Στράβ.
= Μακιδονία (ἴσ. Μακεδονόπολις), ἀνω. πε-
ρίπτ. Εὐξ. τὸ ἐμπορίον τῆς Διονυσιοπόλεως
Μελίσσιν.
Κρουνο-χυτρο-λήρατον, τό· κωμ. λεξ.
ἐπὶ ἀσφαλοῦς ἀδολέσχου, ὅστις ἀναίσθητος ὡς
ἀναδράζουσα χύτρα κενὸς φλυαρεῖ λόγους
Ἀριστ. ἱππ. 89.
Κρουνώμα, τό· κρουνοῦς· «δακρυόεις τέγγει
κρουνώμα βρότειον» = τοὺς δακρυόεις, ὡς
πηγὴν τῶν δακρύων Ἐμπεδοκλ. 28.
Κρούπαλα κ. κρούπανα, τά, (ὡς. τὰ κρού-
πετα, κρούπετα) 1) ὑψηλὰ εὐλίνα ὑποδήματα,
τὰ ὅποια ἐφόρουν ἰδ. ἐν Βοιωτίᾳ (περὶ. τὰ
νῦν τοῦκαρά τῶν γυναικῶν)· διὰ τὸν αὐτὸν
ἐπάτουν καὶ τὰς ἑλπίδας· ἔτι ἐφόρουν αὐτὰ οἱ
ἀλλήλοι ἐν τῇ θεάτρῳ, ὑποκρούοντες τὸν ῥυ-
θμόν· - ἀμφίλινα Σοφ. ἀυσπ. 43, Πολυδ. 7,
87. 2) = κρούταλα Φωτ.
Κρούπειζα, τὰ κ. κρούπειζαι, αἱ τῶ ἀνωτ.
Πaus. Εὐστ. κ. Φωτ.
Κρουπέζιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. Πολυδ.
Κρουπεξο-φύρας, 2' εὐλίνα ὑποδήματα φο-
ρεῖν, ὡς ἀπεκαλοῦντο οἱ συνήθως αὐτὰ φο-
ρεῦντες Βοιωτοὶ Κρατίν. ἐν Πολυδ. 7, 87.
Κρουπεξόω· ὑποδύω τινὰ κρουπέζαι, εὐλί-
νοις ὑποδήμασι. Μέσ. ὑποδύομαι, φορῶ εὐ-
λίνα ὑποδήματα Ἰσάχ.
Κρούπετα, τὰ· κρούπαλα Ἰσάχ.
Κρουσι-δὴ μέν (κωμ. παρωδία τοῦ κρουσι-
μῆτρώ)· ἐξαπατῶ τὸν δῆμον (τὸν λαὸν) διαπα-
ράττω, ἀναστατών αὐτόν, «τὸν δῆμον ἀπατῶ
καὶ παρακρούομαι τῇ βοῇ» Ἀριστ. ἱππ. 859.
Κρουσι-θυροί, 2' τὴν θύραν κρούων, κτυ-
πών· οὐα· «τὸ κρουσιθυρον» (ἴν. «μέλος») =
τὸ θυροκρουτικὸν Ἀθην. 14, 618.
Κρουσι-λύρη, αὐ· ὁ κρούων (παίζων) λύ-
ραν Ὀρφ. ὕμν. 30, 3.
Κρουσι-μετρέω διὰ παρακρούσεως ἢ ἀναστει-
σεως τοῦ μέτρου· ἐξαπατῶ τινὰ μετρῶν οἶτον,
«ἑλλίπῳς μετρῶ καὶ ἑνθεῶς» Ἰσάχ. περὶ.
θεοφ. Χαρ. 15 κ. παρακρούομαι.
Κρουσι-μέτρῃς, αὐ, δ' ὁ ἐν τῇ μετρήσει τοῦ
οἴτου ἀπατῶν τινὰ, ψευδομετρητῆς Σχολ. Ἀ-
ριστ. νεφ. 450.

Κροῦσις, ἰως (κρούω), ἢ α) πλήξει, τύψει,
κοιν. κτύπημα· «-ποδός, ὅπλον» Πλουτ. Ἀλ.
6· κροῦσις πηλίν. ἀγγείου, καθ' ὅν δοκιμαῖται
τις αὐτὸ μὴ ἔχη βλάβην Σχολ. Ἀριστ. νεφ.
317· δθ. ἐν γέν. δοκιμῇ, ἐξέτασις· 6) κρούσις.
κρουστοῦ μουσικ. ὄργανου, κοιν. παίζω, ἐν
γέν. τὸ κρούειν τινὰ (παίζειν) κρουστὸν μουσ.
ὄργανον μουσικόν τι τεμάχιον Πολυδ. 31, 13,
5· «κρούσ. ἀπὸ τὴν ὠδὴν» = ἡ συμφωνία τοῦ
ᾠματ. κρούσ. μουσικ. ὄργανου, τὸ ᾄδειν
πρὸς μουσικ. ὄργαν. Ἀριστ. περὶ. 19, 40·
«λέγεσθαι παρὰ τὴν κρούσιν» = ὠδικῶς, μου-
σικῶς ἀπαγγέλλειν τι, «ᾄδουσι παρὰ τὴν
κρούσιν» = ᾄδουσι τι χορικῶς Πλουτ. π. μουσ.
28· 6) ἀπάτη, ἴδε κρουσιμετρίω, ἀπὸ μτφ.
τῆς εἰς τὰ κάτω ἀπατηλῆς κρούσεως τῆς πλά-
στιγγος Μ. Ἐτ. 652. 52· ἔτι, σοφιστικὴ ἀπάτη,
παραλογισμός Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 317. pulsatio.
Κροῦσις, ἰος· υἱός· Μυδωνος, ἀφ' οὗ λέγου-
σιν ὅτι ἱκωνομάσθη ἢ Κρουσίς Στ. Βυζ.
Κρουσίς, ἰδος (ἢ)· χώρα τῆς Μακεδονίας· ἐπὶ
τοῦ Θερμαίου κόλπου, τῇ Μυγδονίᾳ ἀνήκουσα
Στ. Βυζ. «Κρουσίς γῆ» Θουκ. 2, 79, κατ.
Κρουσιδέω, Κρουσιεύς Στ. Βυζ. ἴδε Κρουσαίη.
Κροῦσμα, ατος, τό· κρούσμα Ἀθην. 4, 183·
«κιβάρης κρούσματα Δηλίδος» Ἀγαθ. 25
(5, 292).
Κρουσματικός, 3· κρουματικός· «λέξεις
κρουσματικαί» = κεναί (ἴδε κρουματικός) Πο-
λύδ. 3, 36, 3.
Κρουσμός, δ'· κρούσις Πρόκλ. ἐν Φωτ.
Κρουστίον (κρούω)· κρούει νὰ κρούσῃ τις,
πλήξη· - τὴν θύραν Ἀριστ. ἑκκλ. 989.
Κρουστικός, 3· α) κρούσις, πλήξει (κτυπή-
ματι) ἀνέκων, ἰδ. ἡχῶν καὶ προσβάλλων τὰ
ὦτα, προσκίπτων τῇ ἀκοῇ, διαπερατικός·
«κρουστικὰ μάλλον τὰ ὄργανα τοῦ στόματος»
Ἀριστ. περὶ. 19, 10· 2) μετ. σφοδρός,
συγκινητικός, ἐπὶ ῥήτ. Ἀριστ. ἱππ. 1379,
Λουκ. Δημ. ἑκκ. 32 κ. μτγν.
Κρουστός (κρούω), 3· α) κρουόμενος, κοιν.
κτυπητός· 6) ἀπατηλός, διλημματώδης, δι-
φορούμενος Φωτ. λεξ. 180, 24.
Κρούω (συγγ. τῶ κρότος) α) κ. νῦν ἰσ. ἐπι-
κρούω, πλήττω (κτυπῶ), ὠδῶ τινὰ ἢ τι,
κτυ. ἀπτομαί τινας, κοιν. ἀκουμῶ Β. Ἀν.
101, ἀλλὰ συνήθ. ταῦτοσ. τῶ κόντω, ἰδ.
«κρ. τὰς θύρας» (ὅπρ οἱ ἀττικίζοντες ἀπο-
δοκ. ἀλλ' ὅμως ἀπαντᾷ π. τοῖς ἀττ.) Ἀριστ.
ἑκκλ. 317, Πλάτ. Πρωτ. 310, Ξεν. συμμ. 1,
11, κ. ἀλλ.· ἐπὶ ἀνηθικ. σημ. «βίνωμι, ὅταν
γε κρούσῃ τὴν ἑμὴν θύραν» Ἀριστ. ἑκκλ.
990 κ. μτγν. «κατὰ τοῦ κακιστάτου ἐν τῇ
συνηθείᾳ τὸ κρούσαι καίτι· ἀντὶ τοῦ συ-
γενέσθαι» Β. Ἀν. 101, 26· ἰδ. κρούω τῶ
πλήκτρῳ κρουστὸν μουσικ. ὄργαν., κοιν.
παίζω, «κρούω τῶ πλήκτρῳ» Πλάτ. Ἀδσ. 209·
«πλήκτρον ἔχει φόρμιγγος, ἔχει καὶ πλήκτρον
ἔρωτος, κρούει δ' ἀμφοτέρους καὶ φρένα καὶ
κιβάρην», περὶ κιβάρῳ. γυν. Π. Σχλ. 55·
«κρεμβάλλεις κρ.» = κρεμβάλλεις Ἀθην. 14, 636·
«αὐλὸν κρ.» ἰδ. Ἰσάχ. Ἀνθ. Πελ. 664, Ἐπὶ
χοροῦ, δρυαῖναι, χορεύει· «κρούει τὰς πασὶ
τὴν γῆν» Ἀρρ. Ἀν. 7, 1, 7· «ἡμεῖς ἐν

δαίτ' ὁσὺν χρυσασσάν· ἔλυν ἕγχοις ἐν γὰ κρούουσαι· Εὐρ. 1, Α. 10, 10. «χορεύεται κρούουσα πόδα», Ἡρ. μ. 1301· «κρ. χείρας» = συγκρούων τὰς χ. χειροκροτῶν, ἀποσπ. 742· «ὅπως τὰ ὄπλα μὴ κρούμενα πρὸς ἄλληλα ἀσθῆσιν παρίτοι» Θουκ. 3, 22· «τὰς ἀσπίδας πρὸς τὰ ὄρατα ἔκρουσαν» Ξεν. Ἀν. 4, 5, 18 ἐν γέν. ὠθῶ, βιάζω, «-λόγους λόγοις» Πλάτ. Θεαίτ. 154· «πέπλον (ἐπὶ ἀνηθίει, μτφ.) Εὐρ. Κῦκλ. 328· «κέραιον κρ.» = εἰς κρούσεως δοκιμάζω κεραμεύων ἀγγείων, μὴ τι ῥήγμα ἔχη· ὅθ. ἐξετάζω τι, δοκιμάζω, «-τὸ καλὸν» Πλάτ. Ἰππ. μείζ. 301, Πλούτ. Ἐν γέν. προσβάλλω· «κνίσα κρούει ῥινὸς ἄκρα»· Ἐπιπ. ἐν Ἀθην. 9, 370· 6) = κρούσιμετρίω, ἀπατῶ τινα, ἀπὸ μετρ. τῆς μετρήσ. τοῦ οἴτου ἢ τῆς σταθμίσσεως Ἀρποκρ. «κρ. σταθμόν ἑτερόζυγον» Φωκυλίδ. 5, 13. Μέσ. «πρῦναν κρούομαι» = πρῦναν ἀνακρούομαι, ὀπισθοχωρῶ σιγὰ μὲ τὴν πρῦν. χωρὶς νὰ στραφῶ· πρβλ. Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 397, Θουκ. 1, 50 κ. μετγ. παρ' οἷς καὶ τὸ ἐνερ. ταῦτος. Πολύδ. 16, 3, 8· «κρούομαι ἱπὶ πρῦναν» Ἀπ. Ἰμφ. πόλ. 5, 119· «κρούομαι τὸ πτερὸν» = πετῶ ὀπίσω Αἰλ. Ἰ. 2, 3, 13, ρηλσο. Κρυασσός, οὐ (Κρύσσος Πλούτ.), = Κρύα, ὁ 1) ἀκρωτ. καὶ πόλ. Καρίας (Λυκίας) Σχόλ. (Κράσος κωδ. Κράγος. κοιν. γρ.) Πολύταιν. κατ. Κρυασσούς, πλ. Κρυασσούς Πλούτ. 2) υἱὸς Κάρου, ἀφ' οὗ λέγουσιν ὅτι ἑπωνομάσθη ἡ ἑμὴν πόλ. Στ. Βυζ. Κρυδάζω· κρύπτω τι· Παύχ. Κρύδα, ἐπίρ. κρυφίως, κρύφα, κοιν. κρυφά· «κρύδα Διός» = κρυφά ἀπὸ τὸν Δία Ἰλ. σ. 168, Λισχ. Χο 175, Πινδ. Π. 4, 144. Κρύδαζην· τῷ ἀνωτ. κ. ἀντιθ. τῷ «ἀναφανδῶ» Ὀδ. λ. 454, κ. 153· «κρύδαζαν πατρός» = κρυφά ἀπ' τὸν πατέρα Πινδ. Π. 3, 13, Ἀριστ. σφ. 1013 κ. πεζ. «φερόντων ψήφον κρύδαζην» Πλάτ. νόμ. 6, 766· «ψηφίζομαι Ἀνδοκ. 1, 87· «κρ. εἶναι ψήφον», ἀντιθ. τῷ «φανερῶν» Ἀπο. 12, 91, claus. Κρυδῆναι, π. ἀόρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ κρύπτω. Κρυδῆλός, 2' κεκρυμμένος, κοιν. κρυφός, ἀρχ. λεξ. Κρυδῆσια, ὠν. τὰ νεκύσια, ἐορτή, θυσία ὑπὲρ τῶν νεκρ. Παύχ. Κρυδῆτης, ου, ὁ· ὁ ἐν τῇ γῇ κεκρυμμένος, τεθαμμένος, ὁ νεκρός, ὡς· «οἱ κρύδες» = νεκροί· Παύχ. (Κρύδω, ἔτυμ. τοῦ κρύπτω, εὐχρ. μόν. π. μετγ. πρβλ. Λοδεκ. Φρύν. 317) Κρύδρος (κρύος), 3' ὡς κ. νῦν, ψυχρός Ἀριστ. ἄρν. 955 - ὕδωρ. = ἀνταρξίασιν προσέουσιν ἀπὸ τὴν ψυχρότητα Κ. Σμ. 5, 527· «νίκυς Σιμωνίδ. (7, 496) κ. μετγ. Συνῆθ. ποιησιν προσφώνων, ψυχρὸν ἰδῶντα ἐπιφέρων τινί, φρικαλῶς, τρομερός» - Ἀἰδης Ἡσ. ἐρ. 152· «γῶσι Ὀδ. δ. 103· «στυγερὰ τάδε κρυερὰ πάθεα» Ἀριστ. Ἀλ. 1191, κ. μετγ. horrens. Κρυμῆσιν· φύχω Ἡρώδ. ἐπιμ. 75. Κρυμῆλός, 3' παγερός, κατάψυχρος, κοιν. κρύος· «ὅαν πάγεις, μετγ. Ἐρατοσθ. 2, 10.

Κρυμνός, ὁ· κρυός Τριφυλίδ. 139, ἀμφ. τῇ ὡς καὶ «κρυμνῶδες» = κρυμνῶδης. Κρῦμο-παγή, 2' ὁπὸ κρύους πεπηγώς (παγμῆνος) ἢ πεπηγὸς τι (κῶμων νὰ πῆξαι) Ἰ. πῖθ. Βορείου Ὀρφ. ὕμν. 79, 2. Κρῦμός (ῥίξ. κρύ), ὁ 1) κρύος, ὑπερβολικ. ψυχρός, κοιν. κρυάδα, παγωνιά Σοφ. ἀποσπ. 448· «καταλαβεῖν αὐτὸν χειμῶνα καὶ κρυμνόν» Ἡρ. 4, 8· ἀφόρητος αὐτόθ. 28 κ. μετγ. νιφόεις Ἀντίφιλ. 8 (6, 252)· ἐν πλ. «κατὰ τοὺς κρυμούς» Στράβ. 11, 494, Διοσκ. 2) κρύος, ῥίγος πορετοῦ, ἱατρ. ἴδε κρυμνός, κρῖο Κρῦμο-χαρή, 2' ὁ χαίρων, ἡδόμενος ἰφ. κρύου, κοιν. ὁ εὐχαριστούμενος ἔς τὴν κρυάδα, Παύχ. ἔσφ. γρ. τοῦ «δρυσοχαρή». Κρῦμ-ῶδης, 2' παγερός, παγετώδης - Ἀλ. περὶ Φίλκ. 68 (9, 561)· «δύλοι Δ. Περ. 710 Κρῦμῶσσω· παγῶντα ἀπὸ τοῦ κρύους θεοῦ γινώσκ. στ. 21, 15. Κρῦδεις, ἐσθλ. εν, π. = κρυερός· «φῶδες Ἰλ. τ. 2· ἰωκή, ε. 740· «πόλιμος Ἡσ. 08, 936) κ. μετγ. π. «πάγος Αἰων. Ἀλ. 12 (6, 221). Κρῦδομαι, συνηρ. - ὁμαι (ὡς παθ.)· «πῆγνυμαι, γίνομαι παγετώδης, παγῶναι. Κρῦος (ῥίξ. κρυ, πῆγνυσθαι ἀρχικ. σμ. κατὰ δὲ τοὺς ἀρχ. ἀπὸ τοῦ «κρύω», «παρὰ τῇ κρύσει τῶν ὁδόντων τὴν γιγνομένην ἐν τῇ κρύσει» Μ. Ἐτ. 541, 49), τὸ κοιν. κρύος, παγετός, πάγος, παγωνιά Ἡσ. ἐρ. 496, Πλάτ. Ἀδ. 368, κ. μετγ. μτφ. φρίκη, τρόμος, κοιν. τουρτουρίδι (κυρ. κ. μετγ.)· «κακόν με καρδία τι περιπιτνεῖ κρύος» Λισχ. Ἐπ. 816· «κρῦσταλλος Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. gelu. Κρυπαδῆες, 3 κ. 2' κρυπτός, κρύσιος, κοιν. κρυφός, κλεφτικός· «κρυπαδῆ φιλοτήτι μιγήμεναι» Ἰλ. ε. 161· «κρυπαδία φρονέοντα» α. 541· «κρυπαδίου μάχας» Λισχ. Χο. 934· «μηχανῶμαι κρυπαδία» Ὀρφ. λιθ. 44, claus. destinus. Κρυπατάξω (παρσυχ. τοῦ κρύπτω), μετγ. Δ. Σικ. 4, 77, δι. γρ. Κρύπτασκε (κατ' ἐπ. ἐπέκτασ.) = κρύπτεσκε, γ'. ἐν. θαμιοτ. παρ. τοῦ κρύπτω Ἰλ. θ. 272. Κρυπτεῖα, ἡ· γύμνασις τῶν νέων π. Λακ. δαμ. εἰς τὸ κλέπτειν καὶ ἐξαπατᾶν τοὺς ἑλπίστας, κρυφία τῶν Εἰλωτῶν καταδιώξει, καθ' ἣν καὶ ἡ ζωὴ αὐτῶν ἦν ἑρμαιοὶ τῶν δικαίων Πλάτ. νόμ. 1, 633. Κρυπτεῖον (ῥ. ἐπίθ. τοῦ κρύπτω)· πρέπει νὰ κρύβῃ εἰς τι Σοφ. Ἀντ. 273, Ἀνθ. 5, 252. Κρυπτεῖον· κρύπτω· «οἱ θεοὶ κρυπτεύουσι ποικίλως θάρυν γρόνον πόδα» Εὐρ. Βάκχ. 886· κρύπτομαι Ξεν. Κύρ. 4, 5, 5 κ. παθ. «οὐ τι πῦρ κρυπτεύομαι ἐκ βουλεύματων» = ἐπιβουλεύομαι Εὐρ. Ἐλ. 548. Κρυπτή (κατὰ μετάθεσιν τὸν τοῦ «κρυπτή» ὀηλ. τοῦ κρυπτός), ἡ κεκαλυμμένη, κρυπία ὁδός, κρύψιον καμάρωμα Ἀθην. 4, 205· πρβλ. κρυπτήριον, κρυπτήριον, οὐγρία. Κρυπτήριον, ἡ ἴδε τὸ κατωτ. Κρυπτήριος, 3' κατάλλος, ἀρμόδιος εἰς κρύψιν - ἀντρυν. χρησμ. ἐν Πλου. 8, 42, 4' ὡς. ἡ κρυπτήριον κ. τὸ κρυπτήριον = τύπος.

πρὸς κρύψιν, καταφύγιον, κοιν. κρυψάνα, κρυψάνας, μτγν.
 Κρυπτία, ἡ, ἰσφ. γρ. τοῦ «κρυπτεία».
 Κρυπτικός, 3' ἐπιτήδειος, ἀρμόδιος εἰς τὸ κρύπτειν, μτγν. ἱπέρ. -ως - πονθάνομαι = δουλεύω, παγούργω «Ἀριστοτ. τοπ. 8, 1.
 Κρυπτινῶτα, ἱπέρ. κρυπτιῶτα, κοιν. κρυφά, κλειστάτα· ὅθ. «κρ. παίζω», εἰδ. παιδίας = παίζω τὰ κρυφτοῦρα Θεόγνωστ. 15, 11.
 Κρυπτός (β. ἱπέρ. τοῦ κατωτ.), 3' κεικρυμένος, κοιν. κρυπτός ἱλ. ξ, 168· «ἐν ἀγγέλω γὰρ κρυπτός ὁρθοῦται λόγος» Αἰσχ. Χο. 762, Σοφ. κ. οἱ μετ' αὐτ. ἀλλ' οὐχί σπαν. κ. πεζ. «κρυπτά ἐπη» = ἀπατηλοὶ λόγοι Σοφ. Φιλ. 1112· οὗτοι τὰ κρυπτά = τὰ μυστικά, τὰ κρυφά Εὐρ. Ἰ. Α. 1146· «ἡ κρυπτή» (ἰν. «ἀρχή») = ἡ μυστικὴ ἀρχὴ τῶν Σπαρτιατ. ἐν ταῖς ἑπαρχίαις Β. Ἀν. 273· ἱπέρ. -ως Ὁ' ἐκκλ.
 Κρυπτός (Κρύπτος Εὐστ.), (δ) 1' «Κρ. λιμήν» κ. μόν. «Κρ.» λιμὴν Ἐπιδαύρου Πaus. 2) «Κρ. λιμήν», λιμὴν τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας Πτολ. 3) τὸ πρῶν ὄν. τῆς Κύπρου ὕδ. Κύπρος.
 Κρύπτω (ΚΡΥΒ), ἱπ. παρὰ. κρύπτασθαι (ὀν. περ ἴδε) ἱπ. 157, π. ἀδρ. ἀ. ἐκρύφθην, 2'. ἐκρύβην, ἱδ. εὐχρ. κ. μτγν. Πλουτ. Σὺλ. 22, Ματθ. Εὐαγ. 5, 14, ἀλλά μετχ. κ. «κρυφεῖς» (κατὰ πολλ. χειρόγρ.) Σοφ. Αἰ. 1124, μ. μέλ. κρυφθήσονται (γ' πλ.) Εὐρ. ἀποσπ. 559, Πλουτ. κρύπτω τινὰ ἢ τι, καλύπτω διὰ τινος, ἱδ. πρὸς προσφάξιν, κοιν. κρύπτω· «κεφαλὰς δὲ παναίθνησιν κορυβθεῖσιν κρύφντες» ἱλ. ξ, 372· «κρύφθῃ γὰρ ὅπ' ἀσπίδι», ν, 405· «-ὅπῳ τὴν γῆν» ἱπ. 140, 142· «κρύψεν ἄμ' ἱπποῖς» Πινδ. Ν. 9, 25· ὑπὸ γὰν Ἀμφιτρυῶνος· σάματι, Π. 9, 84· ἐν βίνθεσιν νάσον κεικρύφθαι, Ὁ. 7, 57· «ποιήλοισι ἀγρεύμασιν κρύφαται» Αἰσχ. Εὐμ. 439· «κρύψας» ἐαυτήν, ἐνθα μὴ τις εἰσίδῃ Σοφ. Τρ. 899· «ἐνδ' ἐκρύπτομεν δέμας» Εὐρ. Βίχρ. 729, Πλάτ. Φιλ. 66· μτφ. θάπτω, ἐκείδαν δὲ κρύφωσι γῇ» Θουκ. 2, 34, Πρ. 5, 4 κ. συχν. τραφ. «τάφω κρ. τινά». Ὁδ. ἀποκρύπτω, ἀποσιωπῶ τι· «τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεικρυμένον εἶναι» Ὁδ. λ, 443· κεικρύφαται (γ' πλ. π. παρκ.) ἱπ. 730· ἱπ. διπλ. αἰτ. προσ. κ. πράγμ. ἐμὴ τοι με κρύφης τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν» Αἰσχ. Πρ. 628· «οὐκ ἐκρύφθη, πρέπει δὲ σίνος», Ἀγ. 377· «οὐδὲν σε κρύψω» Σοφ. Φιλ. 903· «κρύψε κόλποις ὠδὶνα» Πινδ. Ὁ. 6, 31· «κρύπτουσ' ἂ κρύπτειν ὅμματα» ἀρσένων χρεῖων Εὐρ. Εξ. 568, κ. πεζ. «τὴν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός» Αὐσ. 32, 7. Μῆσ. «κῶρα καλύμμασι κρυφάμενον» = καλυψάμενον Σοφ. Αἰ. 242· κ. -τῶ ἔνερ. «ἅπαντα χρόνος φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέμενα κρύπτειται», Αἰ. 633· «πάν σοι φράσω τάληθι· οὐδὲ κρύφομαι», Τρ. 474. Ἀμτβ. «κεραυνοὶ διδὲς κρύπτουσιν ἑκκλῶι» = ἡσυχάζουσι Σοφ. Ἥλ. 816· «τὰ μὲν ὅμματα βλέποντα τὰ δὲ κρύπτοντα» Εὐρ. Φοίν. 1133, ἔνθα Πάλλκκ. «πίπτοντα» εἰλάζει. Περὶ τοῦ μτγν. τύπ. κρύβω ἴδ' ἄνωτ. περὶ δὲ «κρύφω», ἴδε κατακρύφω κ. κρύφω, abscondo.

Κρυσταίνω· πηγνύμι τι, κάμνω νά πῆξη ἀπὸ τὸ κρύος, νά παγώσῃ. Παθ. παγώνω Νικ. ἀλ. 314.

Κρυσταῖν' ἡ, μήτ. τοῦ Διελφῶ τὴν πατρίδα ἱερῶς Χαρίκλειος Νικήτ. Εὐγ.

Κρυσταλλίζω (ἀμτβ.)· εἶμι διαυγής, διαφανής ὡς κρύσταλλος, Ν. Δ.

Κρυσταλλίνος, 3' ὁ ἐκ κρυστάλλου, μτφ. λαμπρός, διαυγής, διαφανής· «-νίπτερα Νομφῶν» Ν. καρχ. 8 (9, 330)· «κόλιξ Δ. Κάσ. 54, 23.

Κρυσταλλιον, τὸ βοτάνη τις, ἑλλ. «φύλλον» Διοσκ. 4, 70.

Κρυσταλλο-εἰδής, 2' πάγιν ἡ κρυσταλλῆν ὁμοῖος Στράβ. 4, 204, Πλουτ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κρυσταλλο-όρητος, 2' κεικρυσταλλωμένος, κεικρυμένος, κοιν. παγώμενος· «φυσήματα Εὐρ. Ρῆσ. 441· «νάμα Π. Σιλ. Θέρμ. Πυθ. 95.

Κρυσταλλο-πήξ, ἡγος, ὁ, ἡ τῶν ἄνωτ. = πόρος Αἰσχ. Πέρσ. 493.

Κρύσταλλος (κρύος, κρυσταίνω), δ' α) πάγος, κοιν. κρύσταλλο ἱλ. γ, 152· «ἡ θαλάσσα πηγνύται καὶ ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου στρατεύονται» ἱπ. 4, 128· «κρ. ἱκεπήγει» Θουκ. 3, 23· «διὰ τοῦ κρ. ἱπορεύετα» Πλάτ. συμπ. 220, κ. μτγν. «ὁ παῖς τὸν κρ.» Σοφ. ἀποσπ. 162, παροιμ. «ἐπὶ τὸν μήτη κατ' ἐχέιν θοναμένω, μήτη μεθίναται βουλομένω» Ζηνδ. 5, 58· 6) πῆξις, κοιν. πάγωμα, ἐν γέν. νάρκη· «τοῖος γὰρ κρ. ἐνίζεται αὐτίκα χειρὶ» Ὁππ. ἀλ. 3, 155· «ἐν γέν. πᾶν πάγω ὁμοῖον, διαυγές, διαφανές, οἶον, κρύσταλλος, ὁμοῖος κρύσταλλος (εἰδ. εὐρυκτεῖς, δελωδῆς λίθος), ὡς, χρωματιστοὶ πολῦτοι. λίθοι, βελος Στράβ. 15, 717, κ. ἄλλ. μτγν. glacies.

Κρύσταλλος, δ' τὸ πρῶν ὄν. τοῦ θερμώδαντος ποτ. Πλουτ.

Κρυσταλλό-στικος, 2' κρυσταλλῖνα στήθη ἔχων Νικήτ. Εὐγ. 4, 120.

Κρυσταλλο-φανής, 2' διαυγέσιαν, διαφανείαν κρυστάλλου ἔχων, ὡς κρύσταλλος· «εικνόμενος Στράβ. 16, 758.

Κρυσταλλόω· κρυσταίνω Φιλ. ἄλλ. μτγν. 18 παθ.

Κρυσταλλ-ώδης, 2' κρυσταλλοειδής Δ. Κάσ. 49, 31, κ. μτγν.

Κρύφα, ἱπέρ. = τῶ κατωτ. «κρύφα τῶν Ἀθηναίων» Θουκ. 1, 101, συχν. Πλουτ. κ. μτγν.

Κρυφά (κρυ. ὁποτιοφ. ἱπέρ.), ὥρ. = κρυφή, (ὁδ. ἴσ. καὶ τὸ νῦν «κρυφά» ὁρθότ. ἡ «κρυφά» ὡς γνήσι. ὥρ. κ. λειψαν.)· «-ἐννεπὶ τις» Πινδ. Ὁ. 1, 47.

Κρυφάδεια· κρύφα, γραμ. ἐν Β. Ἀν. 1304.

Κρύφατος, ἱπέρ. μτγν. = κρύφα.

Κρύφατος, 3' κεικρυμμένος (κρυφός), λαθρατός· «πλοῦτον κρυφαῖον νέμω» Πινδ. Ἰ. 1, 67. «-κρυφαίους πένθεσι παχυνούμενη» Αἰσχ. Χο. 81· «δύλος Εὐρ. Ρῆσ. 92· «-φασγάνω περιπτυχῆς» Σοφ. Αἰ. 882, κ. πεζ. Πλάτ. Τίμ. 77, σοφ. 219, κ. μτγν. «ἐν τῷ κρυφαίῳ» Εὐαγ. Ματθ. 6, 18. ἄλλ. «ἐν τῷ κρυφῷ».

ἱπέρ. κρυφαῖος Αἰσχ. Πέρσ. 362, occultus.

Κρυφανόων, ἱπέρ. = κρύφα ἱπέρ.

Κρύφατος, δ' βολή τις κύβου, εἰς τῶν

πολλῶν τρῶπ. καθ' οὗς ἔρριπταν τοὺς κύβους (ζάρια) Πολυδ. 7, 204.

Κρυφῇ, ἐπὶρ. = κρύφα· «κρυφῇ δὲ κεῖθε» Σοφ. Ἄντ. 85 Σεν. συμπ. 5, 8 κ. μτγν.

Κρυφῆδόν, ἐπὶρ. = τῷ ἀνωτ. ἀντίθ. τῷ «ἀμφαδόν» Ὁδ. ξ. 330, κ. μτγν. π.

Κρυφιαίος, 3' κρυφαίος.

Κρυφιαστής, οὐ, δ' ἐξηγητῆς τῶν κρυφίων, ὄνειροκρίτης, μτγν.

Κρυφιαίος, 3' τῷ κατωτ. Μανελ. 1, 159 (κατὰ διόρθ. Ῥιγκλέρ.) ἐπὶρ. κρυφιαίως Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ. 730.

Κρυφίμας, 2' κρύφιος Μανελ. 1, 252, κ. ἄλλ. μτγν. [ω ~ ω].

Κρυφιο-γνώστης, οὐ, δ' κρυφιαστής, ὁ γνωρίζων τὰς καρδίας, τὰ κρύφια, κοιν. καρδιο-γνώστης, μτγν.

Κρυφιο-εἰδής, 2' κρυφιδής· ἐπὶρ. -εἰδώς Δ. Ἀρεσπ.

Κρυφιο-μύστης, οὐ, δ' διδάσκαλος τῶν μυστηρίων, ἀπορρητῶν, μυστικῶν Δ. Ἀρεσπ.

Κρυφιο-πυστή (πυνθάνομαι)· κρυφίως ἐρωτῶ, ἔρευνῶ νὰ μάθω τι, μτγν.

Κρυφιο-πυστή, ἐπὶρ. καθ' ὃν τρόπον ἐρωτᾷ τις κρυφίως νὰ μάθῃ τι μτγν.

Κρυφιο-πυστος, 2' κρυφίως ἐρωτῶν, ἔρευνῶν νὰ μάθῃ τι μτγν.

Κρύφιος, 3 κ 2' κρυφαίος, κοιν. κρυφός Ἡσ. ἔρ. 791, Σοφ. Φιλ. 1312 «λέγεις κρ.» = ὁ μὴ νόμιμ. γάμ. = κλεψιγαμία, Ἦρ. 359· «κρύφιος εἶναι» Εὐρ. Ἰπλ. 720 κ. συγν. ὡς.

μτγν. πεζ. οὐς. τὸ κρύφιον = τὸ ἀπορρητὸν, μυστικὸν Δ. Ἀρεσπ. ἐπὶρ. -ίως Λουκ. φιλοψ. 9· ἐπὶ γεν. Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 318.

Κρυφιδής, ἦτος, ἡ' ἡ ἰδιότης τοῦ κρυφίου, μυστικότης, μτγν.

Κρυφι-ώδης, 2' τῷ ἀνωτ. μτγν. Συγκρ. κρυφιδέστερος· ἔκκλ. Λοδεκ. Φρόν. 228· ἐπὶρ. -ωδώς, ἔκκλ. Βούζ.

Κρυφο-γενής, 2' κρυφᾶ γεννημένος Πούχ. Κρυφῶ-νους, 2' κρυφίνους Μ. Ἐτ. 20, 49.

ΚΡΥΨΟΣ, οὐ, ἡ κρυφός, οὐ (Ἀρχαδ. 84, 17), δ' κρύψης, κοιν. κρύψιμο· «κρύψον θέμεν ἐσλῶν» Πίνδ. Ὀ. 2, 97· κρυπτήριον, κοιν. κρυψάνα Μακκαβ. (Π. Δ.).

Κρύφω, μτγν. παρασγ. τοῦ κρύπτω Διόδωρ. 8 (7, 700)· πρβλ. Λοδεκ. Φρόν. 318.

Κρυφῶν, ὢντος, ἔλλ. ἀνδρ. ὢν. Πολύδ.

Κρυψί-βουλος, 2' ὁ κρύπτων τὰς ἑαυτοῦ βουλὰς, σκέψεις μτγν.

Κρυψι-γάμια, ἡ' κρυπογαμία, κλεψιγαμία, κρυφία συνουσία, ἔκκλ.

Κρυψί-γανος, 2' κρυφίως, κλεψιγάμως γεννηθείς, ἐπὶθ. Διονύσου Ὀρφ. Ἑμν. 49, 3.

Κρυψί-δομος, 2' κρυφίαν, κεκρυμμένην κατοικίαν ἔχων, ἐν κρυπτῷ, ἐν παραδύστη κατοικίῳ, ἐπὶθ. τῶν Νυμφῶν Ὀρφ. Ἑμν. 50, 3 (κατ' εἰκασ. Καζουδον. ἀντί «κρυψίδομος» = ἐν τῷ κρυπτῷ τρέυνον).

Κρυψί-λογος (ἐρμην. λῆξ. τοῦ «ἐγέμυθος»), 2' κρύπτων τὸν λόγ. σιωπηλὸς Ἠρωδ. ἔπιμ. 38.

Κρυφι-μέτ-ωπος, 2' τὸ μέτωπον κρύπτων Λουκ. Λεξιφ. 7.

Κρυψί-νοια, ἡ' ἡ ἰδιότης τοῦ κρυφίνου, ὁ. ὑπουλότης, δολιότης Εὐστ.

Κρυψί-νοος, συνηρ. -νους, 2' κρύπτων τοὺς λογισμούς, τὰς ἰδέας του, κρυφίου, δολίου γαρaktῆρος ἄνθρωπος Σεν. Κύρ. 1, 6, 19, κ. μτγν. ἐπὶρ. κρυφίνως Πολυδ. 4, 51.

Κρυψί-ποθος, 2' κρύπτων τὸν πόθον, τὸν ἐρωτὰ του Μ. Ἐτ. 543, 48.

Κρύψ-ιππος, 2' ὁφ' ἵππου ἀποκρυπτόμενος· σκωπτ. διαστροφή τοῦ Χρύσιππος, οὐτινος δ' ἐν τῷ Κεραμεικῷ τῶν Ἀθηνῶν ἀνδριᾶς συναστιάετο ὑπὸ παρακειμένου ἐφίππου ἀνδριᾶντος Δ. Αἰέρ. 7, 182.

Κρυψί-πτερος, 2' κεκρυμμένης, κεκαλυμμένης πτέρυγας ἔχων Ἑρμ. Φιλῆ κύρ. ἔτ. 67, 15.

Κρύψ-ις, εὐς, ἡ' ἡ πρᾶξ. τοῦ κρύπτειν τι, κα' λύπται, ἀποκρύπτειν, κοιν. κρύψιμο· «κρύψει σε κρύβην, ἦν σε κρυφθῆναι χρεών» Εὐρ. Βαχχ. 953· ἐπὶ τῶν ἀστέρ. ἡ ἀφάνισις αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὀρίζ. δύσις, ἀντίθ. τῷ «φάσις» Τίμ. Λοκρ. 97· -ύατος Πλουτ. Ἰσ. κ. Ὀσ. 39· ἰδ. ἡ τέχνη τοῦ ἀποκρύπτειν τινὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀληθῆ δοξασίαν διαλεγόμενον, ἐν ταῖς διαλεκτικαῖς πρὸς ἄλλους συζητήσας Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 12, occultatio.

Κρυψί-φρων, ονος, 2' κρυφίνους Εὐστ. 1574, 21.

Κρυψί-χόλος, 2' ἀποκρύπτων τὴν ὀργήν· τὸν θυμὸν Εὐστ. 54, 8.

Κρύψ-ορχις, εὐς, δ' ὁ μετὰ κεκρυμμένον ὄρχειον, ἔσθθεν τῆς κοιλ. ἔχων τοὺς ὄρχεις ἑαλῆν.

Κρυ-ώδης, 2' παγετώδης, παγερός· -νιφάδες Ἀπολλωνδ. 15 (9, 244)· «καὶ ψυχρὰ δύναιμι» Πλουτ. συμπ. 3, 5, 2.

Κρωδιάλος (Κρωδιαλός Πασσδ.), ἡ' πόλ. Παφλαγονίας Ἀπολ. Ῥ. κατ. Κρωδιαλεῖς Στ. Βούζ.

Κρωδύλος (ὁ τόν. κατ' Ἀρχαδ. 56, 11, «κρῶ-βυλος» Θηρ. Στ. κυρ. = κρομβύλος), δ' α' «εἶδος πλέγματος τῶν τριγῶν ἀπὸ ἐκατέρων εἰς ὅζον ἀπολήγον» (Σχόλ.), ἀπερ ἐν τῷ μέσῳ τῆς κορυφῆς ἀνέειον· «χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωδύλον ἀναδοῦμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριγῶν» Θουκ 1, 6· ἰδ. ἡ π. Ἀθην. διακόσμησις τῆς κόμης τῶν ἐπισήμων παίδων, «ὁ μαλλὸς τῶν παίδων» Πούχ. ἀντίστοιχ. τῷ «κόρυμβος» τῶν παρθένων, εἰ καὶ συνωνυμ. αὐτῷ π. Ἀθην. 12, 512. Ἄλλ' «εἶχον κρᾶνὴν σκῆτινα κρωδύλον ἔχοντα κατὰ μέσον τιμωρεῖσθαι» = τριγῶν τὸν λόφον Σεν. Ἄν. 5, 4, 13· 5) «ὁ μαλλὸς τῶν αἰδέων» Σουδ.

Κρωδύλος, οὐ 1) ἱππῶν. τοῦ Ἀθηναίου ῥήτ. Ἠγροίππου Αἰσχίν. 2) Ἀθηναῖος συκοφάντης Δ. Αἰέρ. 3) Ἀθηναῖος ποιητ. τῆς νεώτερας καιρῶν. δθ. «ὁ καιρικὸς» Ἀθην. 4) Κορίνθιος τις· 5) ἑτερός τις, ἀφ' οὗ ἡ παροιμ. «Κρωδύλου ζεύγος», «ταττομένη ἐπὶ τοῖς ὑπερβαλοῦσιν κεχηρμένους πονηρία» μετενήνεκται δὲ ἀπὸ πορνοδοκού τινος (δύο πόρνας ἔχοντος) Πούχ.

Κρωδύλ-ωδης, 2' κρωδύλοι ὅμοιος· -πλοκή Λουκ. Λεξιφ. 13.

Κρωγμα, ατος, τό τῷ κατωτ. Ἠρωδ. ἔπιμ. 73.

- Κρωγμός, οὗ, ὁ· κραυγὴ κορώνης, κοιν. κρῶξιμα τῆς κουρούνας, μετγν. - κολοίων Ἀντ. Σιδ. 47 (7, 713).
- Κρῶζω (ὀνομασπ. λέξ. πρὸλ. κρῶζω, κλῶζω) ἐκβάλλω κρωγμούς, κοιν. λαλῶ, ἐπὶ κορώνης· «μὴ τοι ἐφεξομένη κρῶξὶ λακέρυζα κορώνη» Πρ. 8, 745 Ἀριστ. ὄρν. 2· κῶκνου Δουκ. π. ἡλέκτρ. 5· ἄλκυονος Αἰλ. Π. 1, 2, 40. Μτφ. ἐπὶ ἀνθρ. κραυγᾶς βραγχάλεως, κοιν. φωνάζω μὲ βραχνὴν φωνὴν Ἀριστ. Αὐστ. 506.
- Κρῶχαλα, ὡν, τὰ νῆσ. τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ, Ἀρρ. (δὲ γρ. Κρωχέλα), νῦν Ἀνδρό.
- Κρωκτικὸς, 3· θανάτῳ κρῶζον, κρῶκτικὴν ἱκανότητα ἔχων Κ. Μανασ. γρον. 87, crositans.
- Κρωμακίσκος, (οἶοναι ὄπκ. τοῦ κρῶμαξ, ἀλλὰ σκοτ. ἡ σμ.) ὁ· Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 9, 396.
- Κρωμακίδες, εἰσα, ἐν· πατρώδης, τραχὺς· Πούγ. ἴδε κλωμακίδες.
- Κρωμακωτός, 3· τῷ ἀνωτ. Εὐστ. Ἰλ. 6, 729.
- Κρῶμαξ, ἄκος, ὁ· σωρὸς πετρῶν, πέτρα (εἰράκος), ἀρχ. λέξ. ἴδε κλῶμαξ.
- Κρωμνα, ης, ἡ· πόλ. Παφλαγονίας, κατὰ Στ. Βυζ. ἡ μετέπειτα Ἀμαστρίς ἡ ὁρθότ. μέρος αὐτῆς Ἰλ. κατ. Κρωμνίτης, Κρωμναίος, Κρωμναίος Στ. Βυζ.
- Κρῶμνος, (ὁ, Σεν. Ἑλλ. κ. ἡ, Ἀθην. 1) πόλ. Ἀρκαδίας παρὰ τὴν Μεγαλόπολιν Σεν. 2 πόλ. Ἀργολίδος Πλάτ. 3) ὁ Κρ. υἱὸς τοῦ Λυκάονος, ἀφ' οὗ λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ Κρῶμνα Στ. Βυζ.
- Κρῶμοι, ὡν, οἱ πόλ. Ἀρκαδίας Πανσ. ἡ ἐπικράτειά αὐτῆς ἡ Κρωμνίτις, αὐτόθ.
- Κρῶμος· υἱὸς Λυκάονος, ἀφ' οὗ λέγουσιν ὅτι ἐπωνομάσθη ἡ πόλ. Κρῶμις Πανσ.
- Κρωπιεῖται, κ. Κρωπιᾶ (Στ. Βυζ.), Κρωπιᾶς, ἄδος (Φρόν. ἐν Στ. Βυζ.), Κρωπιεῖς (Ἀνδρ. ἐν Στ. Βυζ.)· Ἀντικ. δήμος τῆς Λεοντίδος ἐν Στ. Βυζ. ὁ δὲ Κρωπιεῖς, πλ. Κρωπιεῖς Στ. Βυζ. ἔκ Κρωπιδῶν, ἐπὶ Κρωπιᾶν, Κρωπιᾶνδης, Κρωπιᾶν Στ. Βυζ.
- Κρῶπιον, τό· δρέπανον, θέριστρον Φερικῶδ. ἐν Πολυδ. 19, 128, Πούγ.
- Κρῶπος, οὗ, ὁ· ὁδρία, κρῶσος Θεόγν. 21, 9.
- Κρῶς, ἡ· πόλ. Αἰγύπτου Ἐκατ. ἐν Στ. Βυζ.
- Κρῶσσαι, ἰων. αἰ· κρῶσαι Πρ. 2, 125, δὲ γρ. Κρῶσιον, τό· ὄπκ. τοῦ Κρῶσος - ὁμο- ἑροδόκων Βιάν. 4 (9, 272).
- Κρῶσος, ὁ· α) ὁδρία, ἀγγεῖον ὁδροφορικόν, στέφανος, λάγνος Αἰσχ. ἀποπ. 91, Σοφ. Οἱ Κ. 478· ὁδρηλοῖ Εὐρ. Κόκλ. 89 κ. συγν. 6) κάλπικ. λουτροῦ Πλουτ. Ἀλέξ. 20· γ) νε- ἑκ. κάλπικ. ὁδρία Μόσχ. 4, 34· πένθος Στ. Βυζ. 2 (7, 710).
- Κρῶμι, τὸ ὄρος τῆς ἡν. Αἰγύπτου μεταξὺ Ἐλεφαντίνης καὶ Σούνης Πρ.
- Κρῶ (θεματικ. ρίζ. τοῦ κτείνω, ἴξ ἡς) «ἔκτα» γ' ἐν. ἀορ. ε'. ὡς. κτάμεν, κτάμεναι, κτά- μενος ἴδε κτείνω.
- Κτάμεν· τῷ κατωτ. [α].
- Κτάμεναι, ἐπ. ἀορ. ε' ἀπαρ. τοῦ κτείνω Ὁμ. [α].
- Κτάμενος, ἐπ. μετγ. κ. ἀορ. ε' (ἐπὶ παθ. σμ.) τοῦ κτείνω Ὁμ. [α].
- Κτάμε· ἔκτανε, γ'. ἐν. ἀορ. ε'. τοῦ κτείνω Ὁμ. [α].
- Κτάμετης, οὗ, ὁ φονεὺς Δουσιᾶδ. Ἀρᾶ 2 (15, 26).
- Κτάομαι, (ἴσ. συγγ. τῷ κτείνω), ἰων. κτεῖ- μαι Πρ. 8, 112, ὅποι. κτεῖμαι 3, 98, παρ. κέκτημαι κ. ἐκτεῖσθαι (ἀπαρ.) Ἰλ. ι, 402, ἐκτεταί, σύνθηθ. γ' πλ. π. Πρ. 4, 23, ἐκτεμῖ- ναι Αἰσχ. Πρ. 797 κ. δι. γρ. Πλάτ. Πρωτ. 340 κ. ἀλλαγ. ἐναιγ. κέκτηται (γ' ἐν. ὅποι.) Σεν. συμπ. 1, 8, Πλάτ. νόμ. 11, 736, κε- κτεῖσθαι (ε' πλ. ὅποι.) Ἰσοκ. 3, 49, κεκτῶ- μην (ἐκτ.) Εὐρ. Ἡρακλ. 283, κεκτῆτο (γ' ἐν.) Πλάτ. νόμ. 5, 742· προμηθεύουσαί τι, λαμβάνω εἰς τὴν κατοχὴν μου, εἰς τὴν ἐξου- σίαν μου κοιν. ἀποκτῶ, ἀποχτῶ· «κτεῖσθαι τέρεσθαι, τὰ γέροντες ἐκτεῖσθαι Πηλεΐδ.» Ἰλ. ι, 400, Ὁδ. ξ, 14· σπαν. = τινί τι, α, 265· «φιάλας ἱπποὶ κτεῖσθαι» Πινδ. Ν. 9, 52· «μέγαν τέκνοισι πλοῦτον ἐκτεῖσθαι σὺν αἰγμῇ» Αἰσχ. Πέρσ. 741· «κτεῖσθαι δ' ἄνευ ὁδοῦς αὐτόν τε καὶ γῆν» Εὐμ. 279· «= παῖδας ἐκ- τίνος» Εὐρ. Ἰ. Τ. 696, «καχὰ Πηλ. 992· = συμφορὰς Ὁρ. 542· μετ. ἐπισφῶν, ἱερῶν, «= δέει ὁργὴν» Σοφ. Αἴ. 764· «τὴν δυσσεβείαν εὐσεβοῦς ἐκτεῖσθαι», Ἀντ. 915· «ἐκτεῖσθαι χρήματα» Πρ. 8, 112· «ἀπαλαύουσι τάχιστα διὰ τὸ δεῖ κτεῖσθαι» Θουκ. 1, 70· «= ἐνέουσι, ἔχθραν» 1, 42· «ἐταίρους Πλάτ. Γοργ. 461· «= τινὰ πολέμιον» Σεν. Ἀν. 5, 5, 17· «τὶ πρό- τινος Εὐρ. Ἡρακλ. 167. «= ἐκ τίνος» Σεν. Κύρ. 8, 2, 22· «= παρὰ τίνος» Ἰέρ. 1, 13, Δημ. 18, 94· «κτεῖσθαι τὴν παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἐνοσίαν» Ἰσοκ. 5, 68· παρ. κέκτημαι = εἶχ' ἀποκτεῖ- σαι τι, ὅθ. ἔχω κτεῖμα μου, ἔχω, «φωνὴν βῆροδρον κεκτεμένην» Αἰσχ. Ἀγ. 1021· κε- κτεῖσθαι (γ' ἐν. μετ' ὀλίγ. μέλ.) Αἰσχ. Πρ. 1008· «ἔχων τε καὶ κεκτεμένους» Σοφ. Ἀντ. 1265, Πλάτ. πολ. 2, 382· ἀλλὰ κατ' ἀντε- διαστ. Θεαίτ. 199· «οὐ τὶ γὰρ κεκτεμέθα ἡμῶ- τερον αὐτὸ τὸ σῶμα πλὴν ἐνοικῆσαι θίον» Εὐρ. ἀποπ. 534· «λαδὼν ταῦτα, κέκτηται καὶ χρῶ- ὡς περ βούλει» Σεν. Κύρ. 8, 3, 46, Πλάτ. κ. ἀλλ. «ὁ κεκτεμένος» = ὁ κύριος. Παθ. ἀορ. ἐπὶ π. σμ. ἐκτεῖσθαι· «ὁ ἐκτεῖσθαι» Θουκ. 1, 123, Εὐρ. Ἐκ. 449, κ. μετγ. ὡς. (ἐπὶ παθ. σμ.) κεκτεμένος Θουκ. 7, 70, Πλάτ. νόμ. 12, 905 κ. πολὺ μετγ. συγγρ. χρώνεται τῷ παρ. ὡς. nancisco.
- Κτάς, ἄσα, ἀν· κτείνας, ἄσα, ἀν· ἴδε κτείνω.
- Κτάσθαι, μ. ἀορ. ε'. ἀπαρ. τοῦ κτείνω.
- Κτάσθαι, ἐν. ἀπαρ. τοῦ κτάομαι.
- Κτάτο, π. ἐκτεῖτο, γ'. ἐν. μ. ἀορ. τοῦ κτείνω.
- Κτάτο, π. = ἐκτεῖτο, γ'. ἐν. παρ. τοῦ κτάομαι.
- Κτεανισμός, ὁ· κτήσις, κτήμα Μανθ. 4, 31, ἐνὸ εἰκάζ. «κτεανισμός»
- Κτέανον, τό· κέρδος, κτήμα, περιουσία Πρ. 8, 317, συγγ. π. Πινδ. κ. τραγ. «κτεάνων τεμέρος παῖδιν ἔχουσαν πᾶν ἀπόχρημί» Αἰσχ. Ἀγ. 1555, κ. μετγ. π. ἐπὶ ποιμνίον Θεόχρ. 25, 109, ὡς. π. ἐν Λουκ. Ἀλ. 24.
- Κτέαρ, ατος. (ἀπαξ μόν. Κ. Σμ. 4, 543, Κερφυλλίδ. 1 (9, 52) κ. Μακρ. 33 (11, 27),

τά, ἄλλ. εἰς πλ. τὰ κτεάτα κ. συνήθ. ὄστ. κτεάτεσσιν· περιουσία, κτήμα· «τίς γάρ σε πρίστω κτεάτεσσιν ἐστίς;» Ὀδ. Ζ, 115 κ. σὺν. ὡς. ὁ μόν. σχήμ. π. Πινδ. κ. Εὐρ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 120, 10 κ. «κτεάτων» (ἐν. ὄν.) Ἠρώδ. π. μόν. λ. 31, 4.

Κτεάτειρα (θῆλ. τοῦ μὴ ἀπαντῶντος κτεάτης), ἡ ἡ κτωμένη, δότειρα· «νύξ μεγάλων κόσμων κτεάτειρα» Αἴσχ. Ἀγ. 317.

Κτεάτεσσιν· ἴδε κτεάρ.

Κτεᾶτίζω· κτῶμαι (ἀποκτῶ), προηγεύομαι, πορίζομαι· «δοῦρὶ δ' ἐμῷ κτεᾶτίζεσθαι» Ἰλ. π, 57· «πολλὰ κτεᾶτίζεσθαι» = πολλὰ ἀποκτείνεσθαι· Ὀδ. β, 102. Μέσ. κτεᾶτίζεται (γ'. ἐν. π. παρκ.) Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 522, Ἀπολ. Γ. 2, 788.

Κτεᾶτισμός, ὁ ἴδε κτεανισμός.

Κτεᾶτιστός (κτεᾶτίζω), 3 κτητός, Ἐπιγρ. 1187, (Παραρτ. Ἀνθ. 299).

Κτεᾶτος· υἱός Ἀκτορος (κυρ. τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ κλειψυγαμίας) καὶ τῆς Μολιόνης, πατ. τοῦ Πλείου Ἀμφιμάχου καὶ ἀρχηγ. τῶν Πηλείων Ἰλ. β, 621 (ἐνθα ἴσ. ἔσφ. «Κρεῖτους» ἀντὶ «Κτεᾶτους» (ἐκδ. J. U. Poesi), λ, 708.

Κτείνω (βίβλ. κτα, κταν, κτεν), μέλ. κτενῶ, ἔπ. κτενέω, ἰων. κτανέω Ἠρ. ὡς. π. Ὀμ. μόν. ὁ τῆς μετγ. κτανέοντα Ἰλ. σ, 309 (ἴδε κατακτείνω), ἀόρ. ἀ. ἔκτεινα, ὅ. ἔκτανον (μᾶλλ. π.), παρκ. ὅ. ἔκτονα, ὁ ἀ. ἔκτακα, ὁ ὅ. ἔκτονηκα, ἴδ. ἐν συνθέσ. ἀποκτείνω, κατακτείνω, π. παρκ. ἔκταμαι, π. ἀόρ. ἔκταθην κ. ἔκτανθην, μετγ. Δ. Κίσι, 65, 4 κ. Αἰνίγμ. Ἀνθ. Παλ. 34 (14, 32) ἔπ. ἀόρ. ὅ. συγκεκ. ἔκταν, ἔκταξ, ἔκτα (Σοφ. Τρ. 38, Εὐρ. Ἠρ. μ. 423), γ'. πλ. ἔκταν = ἔκτασεν, ἀπαρ. κτάμεν, κτάμεναι, μετγ. κτάς, ὅποι. κτώ, κτέω, ὅθ. ἀ. πλ. κτέωμεν Ὀδ. γ, 216, μ. ἀόρ. ὅ. συγκεκ. (ἐπὶ π. σημ.) ἀπαρ. κτάσθαι, μετγ. κτάμενος Ὀμ. κ. Πινδ. ἀποστ. 217, Αἴσχ. Χο. 795, ἄλλα «ἐκταθεν» ἔπ. = ἔκταθον Ἰλ. λ, 691, Ὀδ. δ, 537 (πρβλ. κἄνω, ἀποκτείνω)· φονεύω τινά, κοιν. σκοτώνω, συνήθ. ἀνθρ. Ὀμ. κ. οἱ μετ' αὐτ. Αἴσχ. συχνότ. «ἐκτανόν» ἢ «ἐκτεινα», ὡς, «ὁ κτανόν» μεταχειρίζ. κατ' ἀντίθ. τοῦ «ὁ θανόν» Σοφ. Φίλ. 336· «κτανεῖν θανεῖν τε» Οἰ. Κ. 1390· καὶ ἀπλ. σκοπῶ νὰ φονεύσω τινά Ὀδ. ε, 408· πρβλ. Σοφ. Οἰ. Κ. 993· σπαν. φονεύω, σφάζω ζῶον Ἰλ. α, 587, Ὀδ. μ, 379. Μετγ. κταστρέφω τινά, ἀφανίζω, ὡς τὰ νῦν «μ' ἐκκώτωσης!» ἐφόνευσες! κτλ. Σοφ. Ἠλ. 147 κ. μετγ. «ἐν κτενεὶ σ' ἔπος» Εὐρ. Μῆδ. 585· π. πεζ. εὐχρηστέ. τὰ σύνθετ. ἀποκτείνω, κατακτείνω (ἐκτεινον ἔξ. Ἀν. 2, 5, 32) καὶ «ἀποθνήσκω ὑπὸ τινος» (παρκ. τέθηκα, ἀόρ. ὅ. ἀπέθανον) εὐχρηστέ. τοῦ παθ. «κτείνομαι τινι» = φονεῖσθαι ὑπὸ τινος, interficio.

Κτεῖς, κτενὸς (βίβλ. κτεν, συγγεν. τῷ ξαίνω, ξέω, ἡ κέω, κεύω), ὁ 1) ὁ κτεῖς τῶν τριγῶν, τὸ κάλλυντρον τῶν τριγ. κοιν. τὸ χτένι· «τριγῶν σαγχνευέειρα, πύξινον κτεῖνα» Λεων. Ταρ. 5 (6, 211), κ. ἄλλ. μετγ. 2) ὁ ὑφαντ. κτ. ἡτοῖ ὁ τοῦ ὀριζαντίας ἱστός (ἀργαλειός), ὅστις εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ «πέταλου»

αὐτοῦ καὶ ἀντίστ. τῇ «σπάθῃ» τοῦ ὀρθοῦ ἱστοῦ· κοσμοκόμης Φίλπ. 18 (6, 247)· 3) ἡ γναφικ. κτ. ὄργανον τῶν γναφίων Τιμ. λεξ. 4) ὁ κηπουρ. κτ. ἐξολινον ὄργαν. τῶν κηπουρῶν ὀδοντωτὸν εἰς τὸ ἄκρον, δι' οὗ ὡς καὶ νῦν ἰσοπεδοῦσιν ἢ καθαίρουσι τὸ ἔδαφος τὰς φυτάδας ἀπὸ μικρ. λίθων ἢ ζιζανίων, ἀργ. μαθῆμ. 5) ὁ γεωργικ. κτ. βωλοκόπον ὄργαν. τῶν γεωργ. κοιν. βωλοκόπι· «κτενας ἐλκη» τῆρας· Φανί. 4 (6, 297)· 6) ἡ χεῖρ, ἥς οἱ ἀνοικοὶ δάκτυλοι ὁμοιάζουσι πρὸς ὀδόντας κτενός· «τὰ μὲν ποδὶ ἡ καὶ χερσὶν ἄκρον κτενάς» Αἴσχ. Ἀγ. 1576, ἄλλὰ πρβλ. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 9· 7) ἡ ἀκανθὰ, κοιν. βραχοκόκαλ· Ὀππ. κοιν. 1, 295· 8) οἱ 4 ἐμπρόσθιοι ὀδόντες, ἄλλ. «τομείς» Πολυδ. 2, 91· 9) τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον μετὰ τῶν περίε αὐτοῦ τριγῶν Καλλίμ. ἀποστ. 308, Πολυδ. 2, 171· 10) τὰ γνωστ. θαλάσ. ὀστρακοῦδιμα, κοιν. χτένια Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 4, Ἀρχιππ. ἐν Ἀθην. 3, 87 (πρβλ. κτηδών), πρβλ.

Κτενίδιον, τὸ ὄστρον, τοῦ ἀνθρώπου, κοιν. χτενάκι Ἀλ. Τραλλ. 8, 488, pectunculus.

Κτενίζω· ὡς κ. νῦν, κοιν. χτενίζω· «ψήκραι» σιν ἔκτανον ἔκτενίζουσαν κόμας· Εὐρ. Ἰππ. 1174, Ἀναξ. λ. ἐν Πολυδ. 2, 31. Μέσ. κτενίζομαι· «-τάς κόμας» Ἠρ. 7, 208· «πλοκάμους» Ἀσίου ἐν Ἀθην. 12, 525. Μετγ. «-καὶ βροστρυχίζω» διαλόγου· Δ. Ἀλ. π. συνθ. ἀν. 208, πρβλ.

Κτενίον (ἔσφ. κτενίον), τό 1) κτενίδιον Λουκ. π. τὸν ἀπαιδ. 17· 2) «κτενία» τῶν κηθρῶν οἱ ὑπερέχοντες ἀγκῶνες· Ἠσὺχ.

Κτενίσμα, αἶμα, τό ὡς κ. νῦν, ἡ πρᾶξ τοῦ κτενίζειν Εὐστ. 122, 45, pectus alio.

Κτενισμός, ὁ· τῷ ἀνθρώπ. Εὐρ. Ἠλ. 524 κ. μετγ. pectinatio.

Κτενιστής, οὗ, ὁ ὁ κτενίζων τινά, ὁ κλων ἔργον τὸ κτενίζειν, κοσμεῖν τὴν κόμην, γλωσσ.

Κτενιστός (κτενίζω), 3· α) ἔκτενισμένος· 6) ἔξερμένος, κοιν. λαναρισμένος.

Κτενός-ειδής, 2· ὁμοῖος κτενί, μετγ. ἐπὶ -ειδῶς, γλωσσ.

Κτενός-ποιός, ὁ· κατασκευαστής κτενῶν.

Κτενοῦς, οὐδός, ὁ· ἔμπορικ. λιμὴν τῆς Ταυρ. χερσονήσου Στράβ.

Κτενό-πώλης, οὗ, ὁ πωλητὴς κτενῶν Πολυδ.

Κτενώ, μέλ. τοῦ κτενέω, ὅπερ ἴδε.

Κτεν-ώδης, 2· κτενοειδής Φανί. ἐν Ἀθην. 2, 58, Στράβ. 1, 49.

Κτενωτός, 3· α) ἔκτενισμένος· 6) κτενιστός, ἔξερμένος ἢ ὄψασις, ἐπὶ (μαλλιστῶν) ἐν-δομάτ. Ἐπιγρ. 155.

Κτέομαι, ἰων. ἴδε κτεομαι.

Κτέρας, αἶμα, τό κτεάρ, κτήμα Ἰλ. κ, 216, κ. μετγ. π. Ἀπολ. Ρ. Κόλυθ. ἴδε τὸ κατωτ.

Κτέρεα (ἡ ἐν. ὄν. τὸ κτέρος κ. κτέρας ὅν ἀπαντᾷ· ἀλλὰ καὶ διάφορ. τῆς ἀνωτ. ἡ λέξ. ἡ τοῦλάχιστ. μὴ συναναφέρουσα μετ' αὐτῆς εἰς τὸ «κτεομαι», εἰ καὶ ἡ σφάξις αὐτῆς πρὸς τὸ «γέρας, γέρας, κτέρας», ἦν ὁ Ἀρεν. ἀποφαίνεται, φαίνεται ὀλίγον ἀπομεμακρυσμένη· μὴ εἶνε συγγεν. τῷ ἔρα=λατ. terra, ἔξ οὗ τάρταρος, προσλήψει ἐν ἀρχῇ· ἈΟ Α. Σακελλ.),

τά· τὰ ἐν τῇ κηδείᾳ τοῦ νεκροῦ ἐπὶ τῆς πυρᾶς συγκατατιθέμενα καὶ μετ' αὐτοῦ συγκαίόμενα πράγματα, ἴδια αὐτοῦ κτήματα ἢ ὡς τιμητικὰ δῶρα προσφερόμενα, ἀγαπητὰ δ' αὐτῷ ἐν τῇ ζωῇ ἔς τὰ μάλιστα ὑπάρχοντα. ὁ. «κτερεῖα κτερείζω» = τελῶ τινι πάντα τὰ τῆς κηδείας προσήκοντα, ἀπονέμω αὐτῷ τὰς προσηκούσας ἐπικηδείους τιμὰς, ἐνταφιάζω· ἰσχυρὰ δὲ οἱ χεῖρας καὶ ἐπὶ κτερεῖα κτερείζω· Ὁδ. α. 291, Ἰλ. ω, 38· πρβλ. «κτερέων λαχεῖν» Ὁδ. ε, 311 κ. ἐννοίαι μετ. π. «πολλοὶ σὺν κτερέσσι πυρῇ ἐπέβησαν ὅμοις» Μόσχ. 4, 3· «ἐνὶ κτερέσσι ἐλυοθεῖς» = ἐνταφίους· ἐνταφίους, κοιν. μετὰ τὰ σάβανα τυλιγθεῖς Ἀπολ. Ρ. 1, 254, inferioria.

Κτερείζω· τῷ κατωτ. — τινὰ Ἰλ. φ, 646, ω, 657· «κτερεῖα κτερείζω» ἴδε τὰ νυντ. «νέκυν ἐκτερείζεν ὁμίλος» Ἀπολ. Ρ. 2, 857.

Κτερίζω κ. κτερείζω· κηδεύω, ἐνταφιάζω τινὰ μετὰ τῶν προσήκουσων τιμῶν· α) «οὐ σὲ πρὶν κτερίω» Ἰλ. σ, 334· «ἐπεὶ κε θάνω, κτεριοῦμαι μετ' αὐτοῦ Ἀγατοῖ», λ, 455· «τοῦτον τάφῳ κτερίσει» Σοφ. Ἀντ. 204, Εὐρ. Ἐλ. 1244 κ. μετ. π. «τοσοῦτ' εἰς τάφος ἐκτερίσει» Σιμωνίδ. 91 (7, 270) 6· «κτερεῖα κτερίσει ἐν κτερίσαιν» (ἴδε κτερεῖα) Ἰλ. ω, 38, Ὁδ. γ, 285.

Κτερίσματα, τὰ· α) «κτερεῖα, αἱ προσήκουσαι τελευταὶ ἐπικηδείας τιμαὶ τοῦ νεκροῦ· «μή μ' ἀτιμάσῃτε γὰρ ἄλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κἀν κτερίσματι» Σοφ. Οἱ. Κ. 1412· 6) «ἐπιτύμβια ἐναγίσματα, χοαὶ προσφερόμεναι ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ νεκροῦ Σοφ. Πλ. 895· «τοῦ γὰρ ἀνθρώπου ποτ' ἦν τὰ πολλὰ πατρὸς πρός τάφον κτερίσματα;», Πλ. 919· «εἰ πλοῦσι οὖν τις τεύχεται κτερ» Εὐρ. Τρω. 1249.

Κτεριστής, οὗ, ὁ· κηδευτής, φροντιστής τῶν τῆς ταφῆς νεκροῦ, ἐνταφιάστης, μετ. π.

Κτεῖω μεν· ἴδε κτείνω.

Κτηδών, ὄνος, ἡ 1) «κτεδῶν», κτείνω· 2) ἴδε ἐξέλω, δύνω· «τὰς κτηδῶνας τοῦ ἐξέλου» Πρ. ἐν ἀρχ. μαθ. 134, Θισορ. Ἰ. Φ. 5, 1, 9· πρβλ. ἐκκτεδῶν· ἔτι, πυγυχι σχιστοῦ λίθου Διοσκ. 5, 145· 3) κτεῖς (χτενί) μετ. π. πρβλ. κτεῖων.

Κτήμα, ατος (κτεόμα), τό· τὸ κτηθῆν ὑπό τινας, κερδοθῆν, ἰδιοκτησία, περιουσία· «μή νύ τι σὺ δέκῃσι δόμων ἐν κτήμα φέρηται» Ὁδ. ο. 19, «ἄλλως π. Ὀρ. μόν. εἰς πλ. συνήθ. «κτεῖω», ὁμοῦ, πολυτίμητα πράγματα, τὰ ὅποια διαφυλάττουσι σωρηδὼν ἀποτιμητικῶς· «δόμοις ἐν κτήματι κτεῖται» Ἰλ. ι, 382, Ὁδ. δ, 127· Ἐν γέν. τὸ σύνολον τῶν κτημάτων, περιουσία· «κτῆματα θαρδῶπτοις» Ὁδ. ε, 82· «διέλαγον σφυρηλάτῳ Σκύθη σιδήρῳ» κτημάτων παμπησιαν· Αἰσγ. Ἐπ. 799· «παντὸς γένους» ἂν κτήματα κρείστων φίλος· Σοφ. Φιλ. 669· «ὅσων κράτιστον κτημάτων εὐδουλίαν», Ἀντ. 1037· «ἔρως, δὲ ἐν κτήμασι πίπτει» = ἐπιπίπτει τοῖς ποιμνίοις, ἢ ἀντίθ. τῷ «ἐν τ' ἀγρονόμοις αὐλάς» = ὅστις πλοῦτος ὡς καὶ ποιμνίου· καταλαβάνει, κυριεύει, 778, Εὐρ. κ. ἀπαντ. περ. «πολλὰ τάλαντα χρυσίου καὶ ἀργυρίου ἄγων καὶ ἄλλα κτήματα» Ξεν. Κύρ. 6, 1, 25· «κτεμάτων καὶ κτημ.

κτῆσι» Πλάτ. νόμ. 5, 728· ἀγρατ. κτήμα, ἑπαυλὶς Ξεν. οἰκ. 20, 23 κ. μετ. π. ἐπὶ, ὑπερβαίνει, ὁδοῖο Ἀριστοτ. πολ. 2, 4, ποσειδείο. Κτηματικὸς, 3· κάτοχος κτημάτων, περιουσίας, εὐπορος Πλούτ. 5, 93, 6, ορυσεντίας. Κτημάτων, τό· ὅπερ. τοῦ κτήμα, κοιν. κτηματάκι Ἀλκιφρ. 1, 36.

Κτηματίας, ου, ὁ· ἰδιοκτήτης, ἴδ. πολυκτημῶν ἰδιοκτήτ. κάτοχος πολλῶν κτημάτων Λυκοβερ. ἀρχ. λεξ.

Κτηματο-λογία, ἡ· ἡ τῆς κτήσεως προσηγορία, ἡ κτητικὴ ἰδιότης Θεόδ. Γαζ. ἐν Βουδ. Κτηνωδία, 9· κτήνει ἀνέκων, κτηνώδης, ἔκκλ.

Κτηνηδόν, ἐπίρ. κτήνους δίκην, ὡς τὰ κτήνη, κοιν. «σάν τὸ ζῶον, σάν τὰ ζῷα»-μισογόμενοι Ἦρ. 4, 180, pecudum more.

Κτην-ἱατρος, ὁ· ἱατρὸς τῶν κτηνῶν, τῶν ζῷ. μετ. π.

Κτηνικός, 3· εἰς κτήνους ἀναφέρον, ἀνέκων, μετ. ζῳώδης, ἀρχ. λεξ.

Κτηνότης, ου, ὁ· κτήνει ἀνέκων, γλωσσ. jumentarius.

Κτηνο-βάσις, ἡ· τὸ βατεῖν (βατεῖν) κτήνη, ζῷα, ἡ μετὰ ζῷ. συνοουσία, μετ. π.

Κτηνο-βάσις (κτηνοβάτης) εἰμὶ κτηνοβάτης, βασις (βατεῖν) κτήνη, ζῷα, συνοουσία· ζῶμαι μετὰ ζῷων, μετ. π.

Κτηνο-βάτης, ου, ὁ· ὁ βατῶν (βατεῖν) κτήνη, ζῷα, ὁ συνοουσιζόμενος μετὰ ζῷ. Σχολ. Ἀριστ. βέτρ. 432.

Κτηνό-μορφος, 2· μορφήν κτήνους, ζῷ. ἐχων, μετ. π.

Κτηνόμορφοι, συνηρ. -ομοί (ὡς παθ.)· γίγνεται κτήνος, κτηνώδης, ζῳώδης Γρ. Ναζ.

Κτηνο-πρεπής, 2· κτήνει, ζῷωι πρέπων, ἀρμόδιος, μετ. π.

Κτήνος, τό· κτείνων, κτήμα· «πάντα δὲ πύργων κτήνη πρόβατα δὲ δημοπληθὴ μοῖρ' ἀλαπάξαι» Αἰσγ. Ἀγ. 128· ἴδ. κτήσις ποιμνίων, ποιμνία, οἰκιστὰς ζῷα. ἐν γέν. θῆρα ζῷα Ὀρ. ὁμν. 29, 9, Πρ. 2, 41· «ποιμνέες κτήνη πληγῇ νέμοντες» Πλάτ. Κριτ. 109, κ. μετ. π. «κτῆνη προβάτων καὶ βοῶν», Ὁ. Ἐν τοῖς ἀνωτ. παραδείγμα. ἀπαντᾷ μόν. ὁ πλ. ὁ δ' ἐν. σημαίν. κτήνος ποιμνίος, ἐν μόν. ζῷον Ξεν. Ἀν. 5, 2, 3, possessio.

Κτηνο-ατάσιον, τό· σταυλὸς κτηνῶν, ζῷ. μετ. π. [Ξ].

Κτηνο-τροφείον, τό· τόπος, ἐν ᾧ τρέφουσι κτήνη, κτηνοστάσιον Γεωπ.

Κτηνο-τροφίω· τρέφω. αἰτεῖω, διατηρῶ κτήνη, εἰμὶ κτηνοτρόφος Φιλ.

Κτηνο-τροφία, ἡ· τροφή, αἰτεῖσις, διατροφή· κτηνῶν Πλουτ. Ποπλ. 11, Δ. Ἀλ. 3, 36.

Κτηνο-τρόφος, 2· κτήνη τρέφων, αἰτεῖων, διατηρῶν, μετ. π. Δ. Σικ. 1, 74.

Κτηνο-φθόρος, 2· κτηνοβάτης

Κτηνο-φόρος, 2· κτήνη φέρων, γεννῶν, τρέφων, μετ. π.

Κτην-ώδης, 2· κτηνοπρεπής, ζῳώδης, μετ. π. ἐπίρ. ὡδὴς ψιλμ. οὗ. συγκρ. κτηνωδιστερος Ἠσυχ.

Κτην-ωσία, ἡ· ἡ ἰδιότης ἡ κατάστασις τοῦ

κτηνώδους, τὸ ζωώδες, κτηνώδης βλακία, σκαϊότης μυγν.

Κτήσαρχος· 1) Ἀθηναῖος, Ἀλαϊεύς τὸν δὴ μόν, Ἐπιγρ. 2) ὠσ. Εὐωνυμῆς τὸν δῆμον, Ἐπιγρ. 3) ἄλλοι Δ. Λαίρ.

Κτησιδίδιον, τό· ὕποκ. τοῦ κτήσιος, κτημάτιον, μικρὰ ἰδιοκτησία, κοιν. κτηματάκι Ἀρρ. Ἐπίκτ. 1, 1, 10, Ἰουλιαν.

Κτησιάρχος· 1) ὁ ὑπὲρ οὗ ὁ Λυσίας συνέταξε λόγον Ἀρποκρ. 2) Κνίδιος. πατ. τοῦ ἱατροῦ Κτησίου· ὃς Κτησίας Σουίδ.

Κτησίας, οὐ· Κνίδιος, υἱὸς Κτησιάρχου ἢ Κτησιάρχου, ἀρχίατρος Ἀρταξέρξου τοῦ μνήμονος, πορεύσεις εἰς Περσίαν περὶ τὸ 416 καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὴν πατρίδα του 399 π. χ. Συνέγραφεν ἱστορίαν τῆς Περσίας ὀνομαζομένην «Περσικά»· εἰς 23 βιβλ. καὶ ἐτίραν «Ἰνδικά», ἔξ ὧν ἀμφοτέρ. μόν. ἀπασπασματὰ τινα διασωθήσαν. Οἱ ἀρχ. αἴτινες πολ. λαγῶς ἐπωφελήθησαν τὸ πρῶτον ἔργον του, μέμφονται αὐτοῦ ἔλλαψιν ἱστορικ. ἀληθείας καὶ ἀξιοπιστίας,

Κτησιδίδιος, 2· κάτοχος βίου, περιουσίας, μυγν. [—υ—].

Κτησιδίδιος, ὁ· περίφημος μαθηματικ. κ. μηχανικός, ἀκμάσας τῷ 150 π. χ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ εὐεργέτου, ἀνακαλύψας τὰς διὰ τῆς πίσεως τοῦ ἀέρος κινήτας μηχανάς· ἴδ. εὗρεν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Πρωῶνος τὰς ἀντίλας, τὸν κυρτὸν σίφωνα καὶ τὴν ἀεροσυμπιεστικὴν κρήνην, ἥτις καὶ νῦν ὀνομάζεται «σφαῖρα τοῦ Πρωῶνος» Ἀθῆν.

Κτησιδίδιος· Ἕλληνας ζωγράφος, διδασκαλὸς Ἀντιφίλου Πλίν.

Κτησιχίλης, ἑσους 1) Ἀθηναῖος, ἄρχων Ὀλ. 111, 3 = 336 π. χ. Δ. Σικ. 2) μέτοικός τις, λογογράφος Δημ. 3) ἱστοριογράφος Ἀθῆν.

Κτησίον, τό· ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς νήσ. Σκύρου Πλούτ.

Κτήσιος, 3· κτήματι, κτήσει, οὐσία (περιουσία) ἀνέκων· γράμματα Λισχ. Ἀγ. 981· «κτησίον βοτῶν λάχνη» Σου. Τρ. 687· Ζεύς = ἐρκεῖος, προστάτης τῆς ἰδιοκτησίας Λισχ. ἀποσπ. 440, Ἀντιφ. 1, 16, Ἰσακ. 8, 16, ἔνθα παρακαλοῦσιν αὐτὸν (τὸν Δία) «ὄγειαν διδόναι καὶ κτήσιν ἀγαθὴν» κ. Ἀρποκρ. «βωμὸς κτήσ», Λισχ. Ἀγ. 1008· «θεοὶ κτήσ.» = ἑφέστιοι, ὧν τὰ ἀγάλματα ἕσταντο ἐπὶ τῆς ἑστίας (= penates) Δ. Ἀλ. 8, 41. «Ἐργμῆς κτήσ.» = ὁ κτήματα, περιουσίαν παρέχων, δωροῦμενος, ὡς ἔρμην τὸ «θεὸς κτήσ.» Πλούτ. ἐν ὁ. 828· «Ζεύς κτήσ.» Λισχ. Ἀγ. 1038· «Κῦπρις κτήσια», καὶ ὁ προστάτης τῶν ἐταίρων Α. Ταρ. 5 (β, 211).

Κτήσιος· υἱὸς Ὀρμένου καὶ πατ. Εὐμαίου ἀπὸ τῆς νήσ. Συρίας Ὀδ. ο, 414.

Κτησίχορος· πατ. τοῦ ἱστορικοῦ Κτησίου Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 3.

Κτήσι-ιππος, 2· ἔκπους κεικτημένος· πρβλ. Λουκ. δρακ. 26.

Κτήσιππος, οὐ, (Λουκ. δρακ. 26) 1) υἱὸς Πρακλῆος καὶ Ἀστυδαμείας ἡ Δηλιανέρας Ἀπολλ. 2) Σάμιος, υἱὸς Πολυθεροῦ, εἰς τὸν

μνηστήρων τῆς Πηνελόπης Ὀδ. 3) Ἀθηναῖος, υἱὸς Χαδρίου διαδόχου ἐπ' ἀουγία Διὸν. 4) Ἀθηναῖος, Παιανιεύς τὸν δῆμον, μαθητὴς τοῦ Σωκράτη. καὶ πρὸς. τοῦ Πλάτ. Ἀδ. αἰ· καὶ «Εὐδύδημος» 5) ἄλλ. Ἐπιγρ.

Κτήσις, εως, ἰων. ιος (κτῶμαι), ἡ· τὸ κτῶσθαι τι, ποιεῖν τι κτῆμα αὐτοῦ· «κτῆσιν χρημάτων ποιέσθαι» = ζητεῖν κτῆσασθαι Θουκ. 1, 8, 13· «φρονήσεως Πλάτ. Φαῖδ. 64 κ. συγν. «βῆδαν ἔχει κτῆσιν» = εὐκτητόν ἐστι Ἀλκιδάμ. σοφιστ. 674, 5. Συνήθ. = κτῆμα, ἰδιοκτησία· «γρηωσται δὲ διὰ κτῆσιν διατίον· το» Ἰλ. ε, 158· «καὶ κτῆσιν ὕπασσε» Ὀδ. ζ, 62 κ. συγν. «πατρὸς ἐν κτῆσιν» Σοφ. Πλ. 1282· «τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν καὶ τὰ ἀναλώματα φυλάττειν» Πλάτ. νόμ. 1, 632 κ. μυγν. «μετάλλων ἐργασίας» = τὸ δικαίον τῆς ἐκμεταλλεύσεως μεταλλωρυχείων Θουκ. 4, 105· ἀγροτικὰ κτήματα, ἐπαύλεις Δ. Ἀλ. 8, 19· «τὰς κατὰ τὴν χώραν κτήσεις» Δ. Σικ. 14, 29, ἀευσίτιο.

Κτησιφῶν, δντος, ὁ· α) Ἀθηναῖος, ἀπὸ τοῦ παραλίου, δῆμ. τῆς Ἀττ. «Ἀναφλυστός (νὺν, Ἀναφύζο), υἱὸς Λεωσθένους, προτείνας τῷ δῆμῳ τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν ἐν Χαίρωνείᾳ μάχην νὰ δωρήσῃαι τῷ Δημοσθένει χρυσὸν στέφανον διὰ τὰς μεγάλας εἰς τὴν πατρίδα του ὀνηρέσιαι καὶ θυσίας» καὶ ἀντιπεξηλοῖς μὲν κατὰ τοῦτο διὰ τοῦ «κατὰ Κτησιφῶντος» λόγου ὑπὸ τοῦ Μακεδ. κόμματος δωροδοκῆς· μένος Ἀισγίνης, ἡττηθῆ ὅμως διὰ τοῦ κατ' αὐτὸν «ἐπὶ Στεφάνου» λόγου τοῦ Δημ. Οἱ λόγ. αἱ ἀμφοτέρ. διεισώθησαν ἡρὶν. β) ἡ Κτησιπλ. Ἀσσυρίας ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ἄκθης τοῦ Τίγρητος ποταμ. ἀπέναντι τῆς Σελευκείας, χειμερινῇ ἑδρᾳ τῶν Πάρθων βασιλέων, Πολύβ. νὺν Ἑλ. Μαυδαίην. κατ. Κτησιφώντιος Στ. Βυζ.

Κτησιούλα, ἡ· θυγ. Ἀλκιδάμαντος ἀπ' Ἰουλίδος, πρωτευσούσης τῆς Κέω, ἔχουσα καὶ ἱερὸν αὐτόθι, ἐν ᾧ οἱ Ἰουλιεῖται ἔθουν αὐτῇ ὡς «Κτησιούλα Ἐκατέρη» = Ἀφροδίτῃ Κτησιούλα (ἴδ' Ἐκατέρη) Ἀντ. Λιβ. 1, 1.

Κτησιώ, οὐς, ἡ· Ἕλλ. γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Κτήσιων, ωνος, κλ. Κτήσιων 1) Ἀθηναῖος, ἐκ Κεραμείων Δημ. 2) ἕτερος Ἀθηναῖος Λυσ. ἐν Β. Ἀν. 3) Ἰοακχίδης τις Ἀπίων ἐν Ἀθῆν. 4) πρὸς. δρᾶματος Ἀλέξιδος ἡ Παμφύλη Ἀθῆν.

Κτησιτέον, (β. ἐπίθ. τοῦ κτῶμαι)· πρέπει νὰ κάμῃ τις τι κτῆμα, ἰδιοκτησίαν του· «κτησιτέον χρυσὸν καὶ ἐλέφαντα» Πλάτ. πολ. 2, 373.

Κτησιτικός, 3· ἐπιτηδευτικός εἰς τὸ κτῶσθαι τι· τοὺς μὲν γὰρ οὕτε κτηνικούς εἶναι τῶν οὐκ ὄντων οὕτε φύλακας δεινούς τῶν ὑπαρχόντων· Ἰσοκ. 12, 242· «ἡ κτηνικὴ τέχνη» = ἡ τέχνη τοῦ κτῶσθαι Πλάτ. σοφ. 219, Ἀριστοτ. πολ. 1, 4· εἰς τὴν κτῆσ. ἀναφέρονται, κτηνικ. ἀντωνυμῖαι (= pronomina possessiva). γραμ. Ἐπίρ. — ὡς, γραμ. Σχολ.

Κτησιτόρσις, ἡς, ἡ· ὀλ. τοῦ κτῆτωρ, μυγν.

Κτητός (β. ἐπίθ. τοῦ κτῶμαι), 3· κεικτημένος, κτῆμα, ἰδιοκτησία τινὸς γινόμενος Ἰλ. ε, 406· «γυνὴ κτητή» = ἀργυρομένης, ἀγοραστῆ, ἀντίθ. τῷ «νόμιμος οἰκοδόποιος» Ἠσ.

ἱρ. 408, Εἰδρ. Ἱππ. 1295· δυνάμενος κτηθῆναι, κτήμα γενέσθαι, 60, μετρ. εὐκατατος κτηθῆναι Πλάτ. Πρωτ. 234· «τοὺς ὀνητούς τε καὶ τρώει τούτω κτητούς», πολιτ. 289, συμπαράλυσ.

Κτήτωρ, ὄρος, δ' ἰδιοκτετῆ, δ κύριός τινος, μετγ. Ν. Δ. Δαμύχαρ. 4 (7, 206).

Κτίδεος, 3· ἱκτίδεος, δ' ἐξ ἱκτίδος ἡ γαλῆς κατεσκευασμένος· «κτιδὲς κυνέη» = περικεφαλαία ἄλοφος ἐκ δέρματος ἱκτίδος Ἱλ. κ, 335.

Κτίζω, (ρίξ, κτι, πρὸλ. εὐκτίμενος), μέλ. κτίσω, ἀόρ. ἔκτισα, ἑπ. κτίσσα, παρκ. κέκτικα Δ. Σικ. ἀποσπ. 19, π. παρκ. ἔκτισμα· Εἰδρ. Ἑρεχθ. ἀποσπ. 17, 9· κτίζω ἐν τινὶ χώρα κτίσματα, οἰκοδομᾷς, καλλιεργῶ αὐτήν, ποιῶ οἰκίστημον, κατοικίζω· «κτίσσε δὲ Δαρδανίην» Ἱλ. υ, 216· «- χώρην, ἤσαν» Ἱπρ. 4, 149, ἰδ. ἰδρῶν, θεμελιῶ πόλιν· «οἱ πρῶτοι Θῆβης ἔδωκε ἔκτισαν» Ὀδ. λ, 262· «πόλιν ἔκτισσεν» Πινδ. Π. 1, 62· «ἀποικίαν Αἰσχ. Πρ. 817· «πόλιν Ἱπρ. 1, 168, Θουκ. 1, 7, Πλάτ. Πρωτ. 322, Ἰσοκ. 4, 35· «- ὁμιόν θεῶ» Πινδ. Ὀ. 7, 42· Ἐν γέν. ἰδρῶν τι, καθιδρύων, κατασκευάζω· ἄλσεν Π. 5, 89· «- ἑορτάν καὶ τεθρῶν ἀέθλων», Ὀ. 6, 69· «τάφον τινὶ Σοφ. Ἀντ. 1088· «ἐποιοι τὸν ἀεσθητὰ χαλινὸν πρῶταίσι ταῖσδε κτίσας ἀγυαίς» = ἀνευρών, Οἱ. Κ. 719· π. τοῖς τραγ. ἰδ. τῷ Αἰσχ. γεννῶν τι, ποιῶ, «παῖδα, τὸν αὐτὸς ποιεῖ ἔκτισεν γόνυ» Αἰσχ. ἀποσπ. 163· «οὕτω γὰρ ἄν σοι δαίτες ἔννομοι βροτῶν κτιζέσθαι», Χο. 477· «ἐλευθέρῳ σε τῶνδε πημάτων κτίσει» = ὅς σ' ἐλευθέρωσεν ἀπὸ ταῦτα τὰ πάθη 1056· «καὶ ταῦτ' εἴλη χεῖρ γυναικεία κτίσαι» Εἰδρ. ἀποσπ. 620· ἴδε κτίλος, κτίμενος, condo.

Κτίλιζω· κτιλῶν, ἡμερόν (ἡμερώνων), δαμάζω Πινδ. ἀποσπ. 202.

Κτίλος, (κτίζω = τρέφω, ποιῶ τι καλλιεργήσιμον, ἡμερόν. κατὰ τοὺς ἀρχ. - ἴσ. συγγ. τοῦ κτίζω), 2· ἡμεροί, πρῶτος, ἀνιθ. τῷ ἄγριος, πολέμιος Ἑμπεδοκλ. κ. Π' οὐδ. ἐν Σχολ. Νικ. Θηρ. 451· «κύνες οὖσαι οὐ πᾶν κτίλον» Παρθέν. 10· «δρυνίον τε τόκον κτίλας» ὡς βρύκων· (ὁ δρᾶκων ἀρπάξων ἀπὸ τῆς καλιᾶς) = τὰ νεογνά καὶ τὰ ἐκκεκολλημένα ὡς Νικ. Θηρ. 451· «ἱερέα κτίλον Ἀφροδίτας» = τὸν ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης διατρεφόμενον ἱερέα Πινδ. Π. 2, 17· οὐα. «ὁ κτίλος» = ὁ τοῦ ποιμνίου προπορευόμενος κριὸς Ἱλ. γ, 196, ν, 492, αἰγίς, [ἴ].

Κτίλῳ· ἡμερόν τινά ἡ τι (ζῷ.), τιθαστεύω, ποιῶ ἡμερον, ἀρχ. λεξ. Μέσ. φιλοῦμαι τινα, ποιῶ φίλον μου, δοτάσσω εἰς τὴν θέλησίν μου· «κτιλῶσανος τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων» Ἱπρ. 4, 113, mansuetudo.

Κτίμην, ἡ' α' ἀδελφὴ Ὀδυσσεύς Ὀδ. ο, 363· 6, (=κατωκίμενη Ἡσυχ.) πολ. τῶν Δορλῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀπολ. Ρ. κατ. Κτιμίνιος, Κτιμεναίος Στ. Βυζ.

Κτίμενος, η, ὢν (μοναδικ. ἑπ. μετγ. συγκ. ἀορ. 6· τοῦ δρρηγ. ΚΤΙΩ, κτίζω) ἔκτισμένος, γεγεωργημένος, ἰδρυμένος, τεθεμελιωμένος· εὐχρ. τὸ σύνθ. εὐκτίμενος, εὐκτίμενος (ὅπερ ἴδε) Ἡσυχ.

Κτίμενος· Κτιμένιος, πατ. Εὐρυδάμαντος Ἀπολ. Ρ.

Κτινῶμι ἢ κτινῶμι, κτινῶν, παρασχ. τοῦ κτινῶ, μετγ. Ἀπκ. ἡμφ. πάλ. 1, 71· («ἀπεκτινῶσαν» Δ. Κασ. 35, 5).

Κτίσις, ὡς (κτίζω), ἡ' ὡς κ. νῦν, κατοικίσις, ἴδρῳσις, θεμελιώσις τινος, ἰδ. πόλειον Πολύδ. 10, 24, 3· «ὁ περὶ τὰς ἀποικίας καὶ κτίσεις καὶ συγγενεῖας τρόπος τῆς ἱστορίας», 9, 1, 4· «ὁ περὶ τὴν κτ. τῶν ἀποικίων πόλεμος» Ἰσοκ. 12, 190, Στράβ. συγγ. «ἡ κτ. τοῦ κόσμου» Ν. Δ. Ἐν γέν. τὸ πράττειν τι, ποιεῖν, μετγ. ἐπιχειρήσις Πινδ. Ὀ. 13, 83, edificatio.

Κτίσμα, αὐτός, τό' α' ὡς κ. νῦν, ἴδρῳμα, οἰκοδόμημα κ. = κτίσις, ἴδρῳσις, ἰδ. πόλειον Στράβ. 7, 315· 6) πλάσμα Ν. Δ.

Κτισματο-λατρεία, ἡ' λατρεία, προσκύνησις, θεοποίησις κτιστῶν πραγμάτων, ἑκκλ. Κτισματο-λάτρεω, ὡς λατρεύω· λατρεύω, προσκυνῶ κτιστὰ πράγματα ὡς θεόν, ἑκκλ.

Κτισματο-λάτρηξ, οὐ, δ' λατρευτής, προσκυνητής κτιστῶν πραγμάτων ὡς θεῶν, ἑκκλ.

Κτιστέον (β. ἐπιθ. τοῦ κτίζω)· πρέπει νὰ κτίσῃ τίς τι, οἰκοδομήσῃ, μετγ. condendum.

Κτιστήρ, ἥρος, δ' κτιστής, ὅπερ ἴδε.

Κτιστής (ὁρθῶς. τοῦ «κτιστής» = κτίζω), οὐ, δ' οἰκοδόμος, κατοικιστής, ἰδρυτής, θεμελιωτής ἀποικίας, (κοιν. κτίστης ἰδ. ὁ τοιχοποιός) μετγ. Δουκ. μακρόδ. 13· μετρ. «ὁ τῆς στοᾶς κτιστής» = ὁ ἰδρυτής τῆς Στωϊκ. φιλοσοφίας Ἀθῶν. 8, 345, Δ. Δαίρ. 2, 120. Ἐν γέν. πλάστης, εὐρετής τινος μετγ. 16. ἀνθρωπότης (= restitutor) Πλουτ. Κικ. 32, conditor.

Κτιστικός, 3· εἰς κτίσιν, πλάσιν ἐπιτηδεύει ἢ ἀνέκων, πλαστικός, ἑπῖρ. - ὡς, ἑκκλ.

Κτιστο-λάτρηξ, οὐ, δ' κτισματολάτρηξ.

Κτιστός (κτίζω), 3· ἔκτισμένος, ἰδρυμένος, πεπλασμένος, ἑκκλ. ἑπῖρ. - ὡς - κατὰ τὸν τρόπον τῶν κτισμάτων, πλασμάτων, ἑκκλ.

Κτιστός, ὅς, τῶν, ἡ' κτίσις· - Μιλήτου Ἱπρ. 9, 97.

Κτίστωρ, ὄρος, δ' κτιστής· «- Ἀσιπὸς ἡ θανά» Εἰδρ. Ἰων 74· Ἀλγίνας Πινδ. ἐν Ἀριστ. ὅρν. 926, κ. μετγ. «Ζήνων δ' τῆς στοᾶς κτίστωρ» Ἀθῶν. 9, 370.

Κτιτήρ, ἥρος, δ' τῷ ἀνοτ. Ἡσυχ.

Κτίτης, οὐ, δ' κτιστής· «Ἀργούς = κἀτοιχος Εἰδρ. Ὀρ. 1637.

Κτίτωρ, ὄρος, δ' κτιστωρ, κτιστής, Τξέξ.

Κτόνος (ἴσ. κατὰ συνθῆκ. παραδεχθῆναι. ἱτυμ, τῶν συνθ. αὐτοκτόνος, αὐτοκτονέας κτλ.), δ' φόνος.

Κτύπῳ, (πρὸλ. γδουπῶ)· ἀδμ. 6· ἔκτυπον (ἀμτῶ), ἐκ τύπῳς ἢ συγρούσεως ἐκβάλλω ἤχον, κρότον, ψόφον, πάταγον, ἤχῳ, ἀντηχῶ, κροτῶ, ψοφῶ, παταγῶ Ἱλ. ν, 140· ἐπὶ τῆς παταγῶδους καταπίπτουσης ἀποσχιθέντων κλάδ. δένδρ. ψ, 119· ἐπὶ τῆς βροντῆς τοῦ Διὸς «σμερδαλία κτυπέων» Ἱλ. η, 479, Ὀδ. φ, 413· ὡς «ἐκτυπὼν αἰθῆρ» Σοφ. Οἱ. Κ. 1456· «ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι», Τρ. 784· «κτυπεῖ ὁμός κλῆθρων λυθόντων» Εἰδρ. Ἑλ. 865· «κτυποῦσα ταῖν πυδῶν» Ἀριστ. Ἑκκλ.

515 κ. συγν. ἐπὶ τῆς ἡγούσας, ὡς παθ. πλ. 578, θεσμ. 915 «ὁ ἀλάτταν κυποῦσαν» = τὴν βυγγκῶσαν ὀλλασσαν Πλάτ. πολ. 3, 396. Μτδ. καν. κυποῦ, κάρνυα κτύπον, κρόταν, ὄρουσαν· «χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκείας ἵπποι, νόσοντες γῆλῃσι» = ἔκαμνον ν' ἀντιγῆ· Ἦσ. ἀσπ. 61· «κτύπησε κρᾶτα μέλεσιν πλαγῶν» = κατήνεγκε ἡλληρόν κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλ. Εὐρ. Ὀρ. 1467· ἀλλὰ «πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόδον» = ἐνέπνευε φόδον διὰ τοῦ κρότου τῶν πολλῶν κωδῶνων, Ῥησ. 308, strepo.

Κτύπημα, ατος, τό· ὡς κ. νῦν, κτύπος, ὃ ἐκ τύψεως, συγκρούσεως κτλ. προερχόμενος ἦχος, κρότος, θόρυβος, πάταγος· - βροντῆς Κριτ. ἐν Σ. Ἑμπ. π. φουσ. 1, 54· - τυμπάνῳ Δ. Κάσ. 51, 17· «οὐκ ἐπιθήσονται δ' ἐρῶ κρᾶ κτ. χειρὸς ὀλοόν», ἐπὶ τοῦ θρηνοῦντος καὶ τῷ τιοντος ἑαυτὸν Πηλέως Εὐρ. Ἀνδρ. 1212 [5]. Κτυπητής, οῦ, ὅ· ὁ κτυπῶν, θορυβῶν, θοροβοπαῖος Σουῖδ.

Κτύπια, ἡ· κτύπημα· Πούχ. Κτύπος (γδοῦκος, δοῦκος), ὁ· κτύπημα, (ὁπερ ἴδε) κ. νῦν ὡς, π. χ. τῶν ποδῶν «ὁπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν ἀνδρῶν»· Ἰλ. τ. 363, Ὀδ. π. 6· πρβλ. Σοφ. Φιλ. 202· καλπαζύντων ἵππ. τρεχουσ. ἀμαζῶν Ἰλ. κ. 535· «πᾶς ἔμεσιθῃ θρόμος κτύπου κρατητῶν ἀρμάτων» Σοφ. Ἰλ. 704· - μάχης Ἰλ. μ. 338· «κτύπ. Διὸς» = ἡ βροντὴ ο, 379, Ἀίσχ. Πρ. 925· «μέγας ἐρείπετο κτύπ.» Σοφ. Οἰ. Κ. 1463· - ἀσπίδων Ἀίσχ. Ἑπτ. 96 κ. συγν. κραυγαί Σοφ. Οἰ. Κ. 1496, σπανιώτ. π. πεζ. Πλάτ. Κριτ. 117· «γούας προπομπὸς ὀξύχειρ σὺν κτύπῳ», ἐπὶ θρήνου μετὰ στιλοκοπημάτων Ἀίσχ. Χο. 23· ταῦτός. «πατέρων κτύπος»· Εὐρ. ἀποσπ. 87, strepitus.

Κτυπ-ὠδης, 2· θορυβώδης, παταγώδης, κτύπος, θόρυβος ποιῶν Σουῖδ.

Κυάθειον, τό· κυάθιον Νικ. θηρ. 591.

Κυαθίζω· πίνω τῷ κυάθῳ, ἀνάλογ. τὸ κοιν. μὲ τὸ ποτῆρι, (ἀνάλογ. κρατηρίζω, κωθαίνω), συμπίνω Ἀθῆν. 11, 503· ἔγγεω τινὶ οἶνον, κοιν. τῷ δίδω νά πινῃ, τὸν κερνῶ Δίφιλ. ἐν Στοδ. ἀνθ. 104, 16· «ταῖς μὲν ναυσὶν αὐτὸν κυαθίζειν ἐκ θαλάσσης» Ἀρχιμήδης· = ἐκ τῆς θαλ. ἀντλείν, πίνειν Πολύδ. 8, 8, 6· ὡς, μέσ. Ἀσκήν. (περίφ. Σχολ. Κικ.)

Verg. aet. 2, 1.

Κυάθιον, τό· ὅπκ. τοῦ κύαθος, μικρόν ἔκπικα, ἀνάλογ. τὸ κοιν. ποτηράκι Φερεκρ. ἐν Πολυδ. 6, 105.

Κυαθίς, ἴδος, ἡ· τὸ ἀντ. «-κοτυλῶδες ἀγχιτόν» Ἀθῆν. 11, 480.

Κυαθίσκος, ὁ· ὅπκ. τοῦ κύαθος, μέγν.

Κύαθος (βίβ. κυ, κύα, κύτος· κατ' Ἀθ. Λ. Σακελλ. συγγ. τῷ «σκεῦος, σκευή, κύπελλον»), ὁ· α) ἀντητήρ, ἀγγεῖον, δι' αὐτὸν ἤντιλουν τὸν οἶνον ἀπὸ τοῦ κρατήρος, ἀνάλογ. τὸ νῦν ποτήριον Ἀθῆν. 10, 424, παρ' ὧ καὶ ἑτέρα πολλὰ παραδείγμ. ἀπὸ τῶν κυμ. Ξεν. Κύρ. 1, 3, 9· 6) μέτρ. χωρητικότητ. τῶν ὕγρ. κ. ξηρῶν, χωροῦν 2 κόγχας καὶ 4 μύστρα, ἥτοι = 0, 0456 λίτρ. (τῶν ὕγρ. κ. ξηρ. ἐξ ἴσου) Ῥαλφν. γ) σκύα (βαρβ. βεντούζα), γάλακτα

ποτήριον πρὸς ἀφαίμαξιν, ἴδ. αἰ. μεγν. σκύα καὶ νῦν αἰ. βεντούζα· «κυάθους αἰτήσεις τάχα» = 0ὰ ζητήσεως σκύας (ἀπὸ τὸ πολὺ ξύλο), βεντούζαις θὰ γυρίψῃς Ἀριστ. Λυσ. 444, cyathus, [~ ~].

Κύαθος (Κυαθὸς Πολύδ.), ὁ· 1) ποτ. λίθος παρὰ τὴν Ἀρσινόην Πολύδ. 2) υἱὸς Φύλαντος καὶ αἰωνόδοτος Οἰνέως Πaus.

Κῶδότης, ητος, ἡ· ἡ ἰδιότης, ἡ ἔννοια τοῦ κυάθου, σκωπτ. λέξ. τῶν ἰδεῶν τοῦ Πλάτωνος Δ. Λαέρ. 6, 53.

Κῶδ-ὠδης, 2· ὁμοῖος κυάθῳ· - ἀγγεῖον Ἀθῆν. 11, 482.

Κυαίνω· κύνει Πούχ.

Κυάμειος λίθος, ὁ· λίθος τις ἔχων σχῆμα κυάμου Πλιν. Φ. 1, 37, 11, cyathia gemma. Κῶμειότης, οῦ, ὁ· ὁ κυάμους ψηφίζων, ψηφοφορῶν.

Κῶμειότης (κυάμειος), 3· κυάμοις ψηφισθεῖς, ἀντίθ. τῷ «αἰρετός» κοιν. μὲ κουκκία ἐκλεχθεῖς Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 9· «κυάμειότης ψηφοφορία» = ἡ διὰ κυάμων γιγνομένη κοιν. ψηφοφορία μὲ κουκκία Πλουτ. ἡθ. 12.

Κῶμειῶν (κυάμους)· ἐκλέγειν τινὰ διὰ κυάμειότης ψηφοφορίας· Τιμ. λεξ. Παθ. ἐκλέγομαι διὰ κυάμειότης ψηφοφορίας· «ὅσαι ἀρχαὶ κυάμειούνται», οἱ ὅρκοι τῶν ἡλιαστών ἐν Σχολ. Δημ. 24, 150.

Κῶμειάτος, 2· κυάμῳ ἰσομεγέθης Λουκ. Ἑρμ. 40, Ῥαλφν.

Κῶμίζω· εἰμί, γίγνομαι ἐν ἡλίῳ, ἐν ὥρᾳ γάμου, ἐπὶ κορσῶ. Ἀριστ. ἀποσπ. 500· (δε κύαμος, κυάμιστος).

Κυάμινος, 3· ὃ ἐκ κυάμων παρσκευασμένος, κοιν. ἀπὸ ἡ μὲ κουκκία καμμιμένος· - ἔντος τὸ πῶτος κυάμινος, (βαρβ. φάβα) ἀπὸ κουκκία Ἀθῆν. 9, 408 κ. μεγν. [~ ~].

Κυάμιον, τό· ὅπκ. τοῦ κύαμος, κοιν. μικρὸ κουκκί Εὐστ. 948, 31.

Κυάμιστος, 3· κυάμειός· - ἄρχων Πλουτ. ἡθ. 597, ἐνθα ὁ τόν. ἔσφ. φαίνεται.

Κῶμότης, οῦ, ὁ· ἥρως Ἀθηναῖος, οὗ τὸ ἱερὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν κυάμων Β. Ἀν. 274, 17, Πaus. 1, 37, 4· κυάμους, ἴδος, αἰτ. ἐν, ἡ, (ἐνν. «ἀγορά»), ἡ ἐν Ἀθῆν. ἀγορὰ τῶν κυάμων Πλουτ. ἡθ. 837.

Κυαμο-βόλος, 2· α) κύαμον βίπτων ἐν τῇ ψηφοδόγῳ κλήπῃ κατὰ τὴν ψηφοφορίαν· β) κυαμό-βολος, 2· διὰ κυάμειότης ψηφοφορίας ἐκλεχθεῖς Σοφ. ἀποσπ. 271.

Κύαμον (ἡ Κί[σ]αμον) ἄκρον· ἀκρωτ. Κρήτης Πτολ.

Κύαμος (ἴσ. συγγ. τῷ κύαμος, ἀπὸ τοῦ χροῦς), ὁ· 1) τὸ κοιν. κουκκί, τὸ ποτ. κ. ἡ καρπός· «κύαμοι μελανόχροες ἡ ἐρέδινθοι», ἰδὸς κυάμων, μεγαλειτέρων τῶν συνηθῶν καὶ γρησίων ἐν τρωφῇ τῶν χοίρων ἡ ἔκπιν· Ἰλ. ν. 589, Πλάτ. πολ. 3, 372, Θεοφρ. κ. ἀλλ. Τοῦς κυάμοις μετεχειρίζοντο καὶ ὡς ψήφους ἐν ταῖς ἀρχαιρείσι καὶ ἐκλογαῖς· «ἀρχοντες ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 9· «ἐπισκοπος τῷ κυάμῳ λαχόν» Ἀριστ. ὄρν. 1022, Πρ. 6, 109· «βουλή αὐτῶν κυάμου συνελέγετο» Θουκ. 8, 66· οἱ

ἀπὸ τοῦ κυάνου βουλευταί, 69· 2) τὸ πρῶτον γὰρ, ὅπερ ἄμα τῇ ἡθῇ τοῦ κοραίου σχηματίζεται ἐν τῷ στήθει αὐτοῦ καὶ τὸς βῶγας τῶν μαστῶν ποιεῖ σκληράς. ἔτι ὁ σκληρομένομαστός τοῦ ἄρτι ἡδυνάτος κοραίου Πολυδ. 2, 163, Εὐστ. 749, 21 κ. Ἰατρ. 3) οἱ κόπμοι-οὶ ὄρχις Ἐμπεδοκλ. ἐν Γελλίῳ 4, 11, taba, [u u u].

Κυανόσωρος, δ'· ποτ. Σικελίας Πολύδ.

Κυανό-τρῶξ, ὄνος, δ'· ὁ τρώγων κυάνου; Ἀριστ. Ἰππ. 41, ἐνθα τὸν δεῖσας. ἀναρᾷ οὕτω παίζων πρὸς τὴν διὰ κυάνου ἔκλογον πρὸλ. Σχολ.

Κυανό-φάγος, ἡ· τὸ τρώγειν κυάνους Λουκ. ἀλλο. ἰστ. 2, 24.

Κυανῶν, ὄνος, δ'· τόπος, ἐν ᾧ φάνταζε κυανοί, ἀγροί, φυτεῖς κυανῶν Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4, 8, 8, Στράβ. 17, 799.

Κυαν-αίγλις, ἰδος, ἡ· ἡ μετὰ κυανῆς, βαθύχρου, φοβεράς αἰγίδος, ἡ φέρουσα βαθύχρου, φοβεράν αἰγίδα, ἐπὶ 10. Παλλὰδ. Πινδ. Ὀ. 13, 67.

Κυαν-ἄμπυξ, ὄνος, δ'· ἡ μετὰ κυανῶς, βαθύχρου κύκλου, κυανῶς, βαθύχρου κύκλου ἔχων· ὅθλα Πινδ. ἀποσπ. 5· Δῆλος; Θιόκρ. 17, 67· μέτρα Νον Δ. 6, 114.

Κυαν-άντυξ, ὄνος, ἡ· κυανῆν, βαθύχρου ἄντυγα (γδρον, στεφάνην) ἔχων, οὐσα· οὐρανός; Σινεσ. ὅμν. 22, 1.

Κυαν-αυγέτις, ἰδος· ἡ 0ηλ. τοῦ κατωτ. - ἔδρα = ἡ θάλασσα. Ὀρφ. ὅμν. 22, 1.

Κυαν-αυγής, 2· κυανόχρους, κοιν. μετὰ βαθύγαλξιο χρώμα, μελανόστιλπος, ἐν γέν. μελάξ· ὁφρος Εὐρ. Ἀλκ. 261· ἐπὶ 0. της 0αλ. Δ. Περ. 169· της νυκτός Ὀρφ. ὅμν. 2, 3· -τον Ρουφιν. 15 (5, 74)· τὰ λαμπρὰ γίνονται ἀέρια καὶ σκόττία γὰ καὶ κυανανγέα· Ἀριστ. ὅμν. 1389 κ. περ. οὐσ. «τὸ κυανανγής» Λουκ. τοῦ οἴκ. 11.

Κυαν-αυλάξ, ὄνος, δ'· ἡ μελαίνας (μαύρας) αὐλακαί, μέλαν ἰσχυρὸς ἔχων· Ἀγυπτος (ποιητ.) Πιλόδ. 2, 26.

Κυαν-αυγής (ἐν. «πέτραι»). γεν. ἔων (Λουκ. Δημ. Σχόμν. Στράβ.) ἡ τῶν ἰώσα. Παισ. ὅμν. ἐν Θεόκρ. (αἰ)· 1) (αἰ μαύραι πέτραι). δύο μικροὶ σκόπελοι ἢ νήσοι (νῦν, Ὀρὶξ-Γιαλ) παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ Θρακικ. Βοσπόρου ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, λίαν ἐπικίνδυνον τοῖς ναυτιλλομένοις, ὅτι κατὰ τὰ μυθολογούμενα ἦσαν κινηταί (δὴ καὶ «Πλαγ-κταί» ἐπανομαζόντο) καὶ συγκρούμεναι πρὸς ἀλλήλας (δὴ «Συμπληγάδες, συνδρομάδες, σύνδοποι») συνέτριβον πᾶν τὸ διερχόμενον, Ἄλλ' ἀφ' οὗ ἡ Ἀργὴ τῶν Ἀργοναυτῶν διήλθεν ἀβλαβής, ἔπαισαν ὡς γὰρ αὐταὶ πεπρωμένοι, νὰ κινῶνται. Ἐθωροπόδον ὡς τὸ ὄριον τοῦ Εὐξείνου Πόντου καὶ Βοσπόρου, διδ καὶ «Κυάνεα πελάγη» ὠνομαζόντο Σοφ. Ἄντ. 966, Εὐρ. Μήδ. 1259· 2) πάλ. Λυκίας Ἰαροκλ. κατ. Κυανέτται, ὡν, Ἐπιγρ. Κυανέτις, Ἐπιγρ.

Κυαν-εὐθεῖρος, 2· κυανῆν ἑθεῖραν, βαθύχρου, μελανόχρου κόμην (μαύρα μαλλιά) ἔχων, οὐσα Τζέτζ. Ὀμ. 268.

Κυανέτις, π. 3· κυανέτις;

Κυαν-ἐμ-βόλος, 2· κυανῶν, βαθύχρου ἐμβόλον ἔχων· τριῖταις Ἀριστ. Ἰππ. 554· -πρῶται, βέτερ. 1318, Εὐρ. Πλ. 436.

Κυανέτις (κύανος), συνερ. κυανῆς, ἡ, ὁν· βαθύ οὐρανοχρώματος (οὐρανογάλαξος) χρώμα ἔχων, κοιν. βαθύ; γαλάξιος, μαυρογάλαξος, ἐν γέν. βαθύχρους· «κυανέτις ἑλλενιστο δρᾶκων» Ἰλ. λ, 38, Ἦσ. ἀσπ. 166, Ἀισχ. Πέρσ. 81· -νεφέλη Ἰλ. ε, 345· -νέφος, ψ, 188· «κυανέτις φάλαγγας» = πυκνὰ πλήθον στρατοῦ, δ, 782· «κυανέτις Τρώων νέφος», π, 66· «κυανέτις ἐπ' ὀφρύσι», ρ, 209, Ἦσ. ἀσπ. 7· «κυανέτις γενεαίτις» Ὀδ. π, 176· -Κήρες = αἱ σκοτειναί, μαύραι, φοβεραί Ἦσ. 249· -λόχμαί Πινδ. Ὀ. 6, 40· -ἄλα Εὐρ. Ἰ. Τ. 7· -ναῦν, Τρω. 1094· -χρόμα Πλάτ. Τίμ. 68, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ, 6, 11· -θάλασσα, πρὸλ. 37, 26· ἴδε Κυανέτις πέτραι, casculens, [u u u].

Κυανέτις, δ'· παραποτ. Φαίδος ἐν Κολυίδῳ Στ. Βυζ. Ἀλλὰ κατὰ Πτολ. ποτ. της Κολυίδος, ὀνομαζόμενος καὶ Σιγγάμης.

Κυανέτις, ὄνος, δ'· Κυανέτις μὴν, δ' αἰτ. Κυανέτις (Νομβριος), Ἐπιγρ. Κ. 0 α ν ε ὡ (ἀμτβ.)· φαίνονται μαυρογάλαξος, μαύρος· «ὁπὸ χροῶ κυανέτις» Δ. Περ. 1111· «κυανέτις ἡ θάλασσα» Β. Ἄν. 46.

Κυανή, Κυανή Δ. Σικ. Νόν. Κυανή Στράβ. (ἴδ' Ἀρκάδ. 110, 26, ἐνθ' ὅμως Κανή ἀναγνωστέον), ἡ· κρήνη καὶ ποταμὸς Σικελίας οὐ μακρὰν τῶν Συρακουσῶν Δ. Σικ. νῦν Τζιάννα· 2) λίμνη της Ἀρμενίας = Μαντιανή Στράβ. 3) Σικελίς Νύμφη ἡ κόρη, μεταμορφωθείσα εἰς τὴν ἄντικρ. κρήνην Ὀδιδ. 4) θυγ. Διπάρου καὶ αὐτ. Αἰδίου, ἔχουσα ἱερὸν ἐν Σικελίᾳ Δ. Σικ. 5) θυγ. τοῦ Συρακουσίου Κυανίπου Δασίθ ἐν Πλουτ. παραλλ. 6) μήτηρ της Νύμφης Καλλιχρίτης Πλάτ. 7) ἑτέρων Κέλιων γον. ὄν. Ἐρημ. ἀρχ. 2999.

Κυανίξω· κυανέω Δισκ. κ. ἄλλ. μτγν. Κυανίππος· 1) υἱὸς Ἀδράστου καὶ ἀδελφὸς ἡ υἱὸς Αἰγιάλως, βασιλ. Ἀργούς Ἀπολλδ. Παισ. 2) Συρακούσιος, πατ. Κυανῆς Δασίθ. (ἐν Πλουτ. παραλλ. [u u u]).

Κυανίτις, ἰδος, ἡ· ἡμοῖα κυανῆς (μαυρογάλαξος) χρώματι, βαθύχρους Ἰπποκρ.

Κυανό-θαφής, 2· κυανῶς (μαυρογάλαξος) βεθαμμένος, μτγν.

Κυανό-θενόης, 2· κυανῶς (μαυρογάλαξος), βαθύχρους, μέλανα βάθῃ ἔχων, Ἀριστ. ἀποσπ. ἐν Ἀθην. 11, 485.

Κυανό-6-λεῖρος, 2· μελαίνας βλεφαρίδας (μαύρα ἑματόκλαδα) ἔχων, μελανόματις, κοιν. μαυρομάτης Ρουφιν. 7 (5, 61).

Κυανό-6-στρυχός, 2· μελάνας βροστρυχός ἔχων, οὐσα, μελανοπλάκατος, Ἰακλ.

Κυανό-ειδής, 2· βαθύ οὐρανοχρώματος χρώμα ἔχων, κοιν. μαυρογάλαξος, μέλας τὸ ἴσιω-τερίον, μέλας (μαύρος) φαίνόμενος· ὁδωρ Εὐρ. Ἐλ. 179, Ἀριστοτ. γεν. Ζῆθ. 5, 1.

Κυανό-θριξ, τριῖταις, δ'· ἡ βαθύχρου, μελανόχρου κόμην ἔχων, μελανόθρις, κοιν. μαυρογάλαξος, μαυρομάλα Ὀρφ. Ἀργ. 1192· -χα Ἀντιφιλ. 6 (δ, 250).

Κυανο-κευθής, 2, δι. γρ. τοῦ κυανοθενός.
 Κυανο-κρήδεμος, 2, ὁ, ἡ μετὰ κυανῆς (μαυρογαλάνου) καλύπτρας, κυανὴν καλύπτραν ἔχουσα, ἐπίθ. Θέτιδος Κ. Σμ. 4, 381.
 Κυάνδ-πεζα, ἡ κυανὸς (μαυρογαλάνου), μέλανες ἢ χαλκοδίνους πόδας ἔχουσα - τράπεζα 'Ιλ. λ, 629.
 Κυανό-πεπλος, 2, κυανόν (μαυρογάλανον), μέλανα πέπλον ἔχων, μελανέμων ἐπίθ. Δημήτριος, πενθοῦσας ἐπὶ τῇ ἄρπαγῇ τῆς Θυγατρὸς τῆς 'Ομ. ὕμν. Δήμ. 320 κ. συγν. τῆς Λητοῦς 'Πσ. 06. 406.
 Κυάνο-πλάκῃς, 2, κυανὸς (μαυρογαλάνου) πλοκάμους, ἔχουσα, ἐπίθ. τῶν Νυμφῶν Κ. Σμ. 5, 345.
 Κυανο-πρώριος, 2, τῷ κατωτ. «νέας κυανοπρωρίους» 'Οδ. γ, 299 'Ιδ. θηλ. «ἡ κυανοπρώρια», δι. γρ. «κυανοπρώρια» Μ. 'Ετ. 695, 32.
 Κυανό-πρηρος, 2, κυανὴν (μαυρογάλανον), μέλαινα ἔχων, αὐτὰ τὴν πρώραν «νέας κυανοπρωρίας» 'Οδ. ι, 482, (ὡς κυανοπρωρίας Μ. 'Ετ.).
 Κυανό-πτερος, 2, κυανῶ (μαυρογάλανα), μέλαινα πτερά ἔχων, μελανόπτερος - τέτις 'Πσ. ἀσπ. 393 - ὅριος Εὐρ. 'Ανθρ. 862.
 Κύανος (πύανος, ὡς κοῦ - ποῦ, κῶς - πῶς κτλ.), ὁ ἢ βαθύ κυανὸν χρώμα ἔχων χάλυψ, ὡς ὁ τῶν κακοσμημένων μεταλλίνων κατασκευασμάτων, ἰδ. ὅπλων καὶ πανοπλιῶν «δέκα ὅμιον ἔσαν μέλανος κυάνου» = δέκα βίδοι ἐκ θαλέας κυανὸς χάλυβος ἦσαν περιηρασμένοι εἰς αὐτὴν (τὸν θῶρακ. τοῦ στήθ. τοῦ 'Αγαμέμν.) φολίειον δίκην 'Ιλ. λ, 21 ὡς. ἐπὶ τῆς ἀπιδ. τοῦ 'Πρακλέους ἀπύχες κυάνου» 'Πσ. ἀσπ. 148 «ὀριγὸς κυάνου» = ἡ ἐκ βαθύς κυανὸς χάλυβος στερφάνη ἢ ζωφόρος τοῦ τοίχου (μολονότι οἱ ἀρχ. Σχολ. ἐν ἀπασί τοις ἡμερικ. χωρ. ἐννοοῦσι τὸ βαθύ κυανὸν χρώμα ἄνευ διακρίσεως τῆς βλῆς) 'Οδ. η, 87. 'Ως ἀπὸ τοῦ ὁμοίου χρώματος α) τὸ οὐρανόχρωμα ἄνθος «ὁ κύανος» ἢ συνθ. «ἡ κύανος», φερόμενον ἰδ. ἐν ταῖς τρεῖσι Μελέαρχ. 1 (4, 1, 40) κ. μτγν. β) ὁ οὐρανόχρωματος χαλκίτης λίθος μετὰ κτριῶν χαλικοκηλίδων, θεωρούμενος ὡς χρυσός καὶ προτιμώμενος τοῦ σπαργίρου Πλάτ. Φαῖδ. 113, ἐνθα «κυανός» τανύζεται ὡς καὶ ἐν Λουκ. Λεξιτ. 122. ἔτι, χαλκίτης κυανὸς λίθος, γειῶδης καὶ χαλκρός (ὀρυκτός καὶ τεχνικός), διαλυόμενος ἐν τῷ ὕδατι ὡς μέλιτος καὶ χρησιμεύων ὡς κυανῇ βαφῇ εἰς ἐπιχρίσιν Πισσ. 5, 11, 2, γ) ὁ κυανὸς πᾶσι σποροῖς 'Αριστ. 'Ι. Ζ. 9, 21, 111. 'Ι. Ζ. 4, 59, 2 ἐπίθ. = κυάνεος Νικ. Θηρ. 438 συγκρ. «κυανώτερος θανάτου πύλοισι» Λουκ. φιλόπατρ. 21 ὑπερβ. «κυανώτατον νῆμα» Φιλόστρ. 772. 'Ιδ. ὡς ὅπερ καὶ ἐαυτὸν βραχύν, ἐν συνθέσει παρὰ π. εὐγρ. ἐνίστα ὡς μακρόν, ὅσο βραχύν ἐπομένον].
 Κυάνο-στολος, 2, κυανόπεπλος Βίων 1, 4.
 Κυανοῦς, ἡ, οὗν 'Ἰδε κυάνεος.
 Κυανό-εργός, ὁ, ἡ βαθύχρους, μέλανας δαψ; ἔχων, κοιν. μαυροπώδης Θεόδωρ. 3. 18.

Κυανό-χαίτης, ου, κλ. κυανοχαίτα (κ. ὄν. ὡς. 'Ιλ. ν, 563, ξ, 390 ὡς. ὅτ. κατὰ μεταπλασμ. ἄνευ ὑπογεγραμ. π. 'Αντίμ. 184 Λοδεκ. παραλ. 184), ὁ μέλαγχαιτης, κυανόνοπλόκαμος, βαθύχρους, μέλανας πλοκάμους ἔχων, συνθ. ἐπίθ. Ποσειδῶνος, ὅστις καὶ ἀπλῶς «κυανοχαίτης» ἀποκαλεῖται 'Ιλ. υ, 144, 'Οδ. ι, 536, 'Πσ. 06. 278. ἀλλὰ καὶ «ἐπεφ. κυανοχαίτη» = τῷ ἔχοντι μέλαιναν χαίτην 'Ιλ. υ, 224, ὡς. 'Πσ. ἀσπ. 120 ἐπίθ. τοῦ 'Αἰδου 'Ομ. ὕμν. Δήμ. 348.
 Κυανό-χρους, συνθρ. - χρους, 2, βαθύχρους, μελάγχρους, μέλαν χρώμα ἔχων - ῥόδια Εὐρ. 'Ελ. 1518 «-λίμνης ἐρπετά» 'Οππ. ἀλ. 2, 599.
 Κυανό-χρως, ὡτος, α) ὁ, ἡ τῷ ἄνωτ. πλόκαμος Εὐρ. Φοίν. 317 κ. ἀλλ. π. β) «κυανόχρους» (τῆς β'. ἀττ. κλίσ.), 2, «κυανόχρους» τὸ τῆς θαλάττης ἔδαφος. 'Αλκιδάρ. ἐν 'Αριστ. βήτ. 3, 3.
 Κυανό-χρωτος, 2, τῷ ἄνωτ. 'Ορφ. ὕμν. 69, 6, Μανελ. 1, 327.
 Κυανόπτης, ους, 2, βαθύχρους ὀφθαλμοὶ ἔχων, μελανόφθαλμος - ἴπποι 'Οππ. κυν. 1, 307, σπερμ. 1.
 Κυανόπις, ἰδος θηλ. τοῦ ἄνωτ. ἐπίθ. 'Αμ. φηρίτης 'Οδ. μ, 60 Θεμιστοκλῆς 'Πσ. ἀσπ. 3, 56 - Μόδοι 'Επιγρ. ἀδ. 717 (Παράρ. 338) = κυανόπρηρος, ἐπίθ. νέως, - νῆες Αἰσχ. Πέρσ. 551.
 Κυανώπης, 2, κυανώπης, ἐν γέν. μέλαν ἐξωτερικὸν ἔχων, μέλας φαινόμενος Στοβ. ἀνθ. 64, 31.
 Κύανωσις, ους, ἡ τὸ βαθύ κυανόν (γαλάζιον) χρώμα Πλουτ. ἡρ. 879.
 Κυαζάτης, ου, ἰων. εἰ, ὅτ. η κ. εἰ ('Πρ.) κλ. Κυαζάτη 1) υἱὸς τοῦ Φραόρτου, πατ. 'Αστυάγους καὶ ἔγγονος τοῦ Δηϊόκου, ἐπὶ 40 ἔτη βασιλ. τῆς Μηδίας ἀπὸ τοῦ 634 Π. Χ. 'Πρ. 2) υἱὸς καὶ διαδόχος τοῦ 'Αστυάγους, ὅστις Κύρου τοῦ πρεσβυτ. Ξεν. Κύρ.
 Κύαρ, ατος, τό α) τὸ κοῖλον, τρύπα ἐξολήνης 'Ἰπποκρ. β) τὸ βαθύτερον κοῖλωμα τοῦ ἔωτερικ. ἀκουστ. πόρου Πολυδ. 2, 86. [ω].
 Κυβάζω, μελ. ἀσπ. ἀναστρέφω τι, κοιν. ἀναποδωρίζω, ἐάλλω κατακέφαλα «εὐβάσαι» καταστρέψαι» 'Πούγ.
 Κυβάλης, ου (κύπτω), ὁ κίναϊδος Εὐδοκ. Κύβας, ου, ὁ λάρναξ, νεκροθήκη, κοιν. κινδοῖρι 'Πούγ.
 Κυβάω, κυβέω, παίζω κύβους 'Πούγ.
 Κυβόα, ἡ κύβη 'Πούγ.
 Κυβόα (κύπτω), ἐπὶρ. μετὰ τὴν κεφαλὴν εἰς τὰ ἐμπροσθεν κεκλιμένην, κοιν. σκυφά, μετὰ κεσάλη 'μυρὸς, κάτω 'Αριστ. ἱππ. 365 ἐπὶ τοιαύτης στάσεως γυναικ. ὀρθίας ἀνομισαζομένης, θισμ. ἀδ. 189, 'Αρχιλ. ἀποσπ. 5 ἐπὶ ὁμοστάτης ἀνδρ. ὀρθίου ἐκινδυνεύοντος Μάχων ἐν 'Αθην. 13, 580, 'Αριστ. ἀποσπ. 897.
 Κυβόσος (κύπτω), ὁ κυβάλης, καὶ προσωποπαγ. δαίμων, ὡς ὁ Κονισαλός Πλάτ. κοιν. ἐν 'Αθην. 10 442.
 Κυβέθρον, τό κυβέλη, μελίττις (αἱ τρύπαι τῆς κυβήθρας) 'Ἰδε κυβέλη, ἀρχ. λιξ.

Κυβεία (κυβεῖω), ἡ τὸ κυβεῖν (παίζειν κύβους), κοιν. παίζειμον τῶν ζαργίων· «καὶ πεττεία» Πλάτ. Φαίδρ. 274, Ξεν. ἀπομν. 1, 3, 2. Μιρ. βροκινδύνεμα· «ἐπὶ τῶν παραδόλων πραγμάτων» Φώτ. Κλ. Ἀλ. κ. μτγν. Κυβείας, ου, ὁ· ἰχθὺς τις, ἐν συνδελ. τοῦ «σκολιᾶς» Ὀπκ. ἀλ. 1, 183· πρβλ. κύβιον. Κυβεῖον, τό· κυβευτήριον, τόπος, αἰκοδόμημα, ἐν ᾧ κυβεύουσι, παίζουνσι τοὺς κύβους· «διημέρευεν ἐν τῷ κυβεῖν, οὗ ἡ τηλιά τίθεται καὶ τοὺς ἀλεκτρούνας συμβάλλουσι καὶ κυβεύουσι» Λισχίν. 1, 53. Κυβέλεια, κ. Κυβέλεια, ἡ πόλ. Ἰωνίας Στράβ. Κυβέλεια, ων, τὰ· ἑορτὴ Κυβέλης Σουίδ. Κυβέλη, ἡ· κύβελλα (ἴδε κύβελλον), τὸ κοῦλον τοῦ ὠτός Μ. Ἐτ. 543, 1. Κυβέλη, ὄψωρ. Κυβέλα, ἰων. Κυβήλη, ἡ· 1) ἱπῶν. Ῥέας ἀπὸ τῶν Κυβέλων, (ἴδε μυθικ.) ὄρος καὶ τόπος τῆς Φρυγίας ἴδε Ῥέα· 2) «Κυβέλαι γυναῖκες» = ἀπερρέτριαι τῆς Κυβέλης καὶ αἱ λατρεύουσαι αὐτὴν Διογεν. 3) γράσιαι τῆς ἀπερρέτριας Ἠλιδ. 7, 9. Κυβελη-γενή, 2· ἐπὶ τοῦ ὄρ. «Κύβελα» γεννηθεῖς, ἴσα, ἐπίθ. Κυβέλης Στ. Βυζ. Κυβεληγίος, κ. 3· Κυβέλειος, εἰς τὴν Κυβέλην ἀναφύων, ἀνέκων Μανέθ. 5, 180· ἴδ. θηλ. Κυβελήης, ἴσος, οἶον, «Κυβελήης Ῥεῖν» Νον. Δ. 10, 140· ὥς. «Ὑλη ἄρκτης, ἡχῶ, νόμος» αὐτόθ. Κυβέλεια, ας, ἡ· 1) πόλ. Ἰωνίας παρὰ τὰς Κυβέλας Στράβ. 2) ἑορτὴ Κυβέλης Σουίδ. Κυβέλιον, τό· μέλαν ἴον Διοσκ. 4, 422. Κυβέλιον, τό· ὄψωρ. τοῦ Κυβέλη Ἠλιδ. 7, 10. Κυβεῖλον, τό· πόλ. Ἰωνίας Ἀθηναίων Δοσκ. δίκ. φων. 7. Κυβέλος· Σικυωνίος τις Πaus. Κυβ-επί-κ-ῶσος, ὁ· τὸ γινόμενον δύο κύβων (κυβικ. ἀριθμῶν), μτγν. Ἐάν αἱ λέξ. ἐπί-κυβός, κυβεπικυβός· ἀμφότεροι, ὁρθαὶ κατὰ τὰ χιλιάρη. τότε τῆς μὲν α. οἱ ἀριθ. = π. π³, οἶον, 24 = 3. 2³, τῆς δὲ β'. = π³ π³. Ἐάν ὁμοῦς ἡ μία ἐξ αὐτῶν, τότε οἱ ἀριθμ. αὐτῆς = π³ π³, π.χ. 216 = 2³. 3³· πρβλ. κυβόκυβος (ὁ Μαίνεξ· πρβλ. τὸν σχημ. τῆς λέξ. πρὸς τὸ «λεπτεπίλεπτος», Ἐλλ. κωμ. τ. 1, 854). Κυβερνάω (κύβη = κεφαλὴ, κατὰ δὲ τὸν Πόττε σὺνθ. ἐκ τοῦ κυβ, συγγ. τῷ κύβηθ, καὶ ῥίξ. ερ, ἴδ' ἐρέσω)· κυβερνῶ, διευθύνω διὰ τοῦ πηδαλίου ναῦν, κοιν. τιμονίζω, τιμονεύω· «πηδαλίον ναῦν, κοιν. τιμονίζω, τιμονεύω» Ἰησ. Ὀδ. γ, 282. Παθ. ὥς. «κυβερνῶνται νῆες» Πινδ. Ὀ 12, 2, Πλάτ. πολιτ. 299 κ. ἄλλ. Μιρ. διοικεῖν τι, διευθύνω· «Ἀδὺς νόσος κυβερνᾷ δαίμον» ἀνδρῶν» Πινδ. Π. 5, 122. Παθ. ὥς. «πάντα γὰρ - σὴ κυβερνοῦμαι χεῖρι» Σοφ. Αἴ. 35, κ. πεζ. «τῆς πόλεως πάντα κυβερνῶσα» Πλάτ. Εὐθδ. 291· «μὴ γινώμη τοῦ Κόρου ἐκυβερνᾶτο» Ξεν. Κυρ. 8, 8, 1, ὥς. Πολύδ. 6, 4, 2· «τὸ πῶρ κυβερνοῦμενον ἀνέμοις», 11, 5, 4. Καὶ ἀπολ. «δίκη δὲ κυβερνήσαν» Ἀντιφ. 1, 13, gubernatio. Κυβερνήσια, ων, τὰ· ἑορτὴ ταχέισα ἐν Ἀθῆναις ὑπὸ Θησέως πρὸς μνήμην τῶν αὐτοῦ κυβερνητῶν Ναυσιπόδου καὶ Φαίακος Πλουτ. Θ γα. 17.

Κυβερνήσεις, «ως, ἡ· ἡ πράξ. τοῦ κυβερνᾶν, διευθύνειν διὰ τοῦ πηδαλίου ναῦν, οὐκίσια, κοιν. τιμονίσια Πλάτ. πολ. 6, 488, κ. μτγν. Ἐν γέν. διοικήσεις, διευθύνσεις τινος· «πολίων κυβερνήσεις» Πινδ. Π. 10, 112, Πλούτ. Κυβερνήτειρα, ας· ὁθλ. τοῦ κατωτ. «-τόχη βιότοια» Παλλὰδ. 104 (10, 65). Καὶ ὡς ἐπίθ. «κυβ. παλάμη λοχείης» Νον. Δ. 9, 5. Κυβερνήτεον, ῥ. ἐπίθ. τοῦ κυβερνάω· πρέπει νὰ κυβερνήσῃ, διευθύνῃ τις διὰ τοῦ πηδαλίου ναῦν, μτφ. νὰ διευθύνῃ, διοικήσῃ τι Πλάτ. Σίσυφ. 389. Κυβερνήτης, ἦρος, ὁ· κυβερνήτης Ὀδ. 9, 557· κυβερνατῆρ, ὄψωρ. Πινδ. Ἰ. 3, 89 κ. μτγν. κ. Ἀπολ. Ῥ. 2, 72. Καὶ ὡς ἐπίθ. «κυβερνήτηρα χαλινῶν ἱππῶν» Ὀπκ. κυν. 1, 96. Κυβερνήτριες, 2· κυβερνητικές· ἔργον = τὸ ἔργ. τοῦ διευθύνειν, σπέρφειν τὸ πλοῖον διὰ τοῦ πηδαλίου, οὐκίσια, πηδαλιούχισμα, χρῆμα. ἐν Πλουτ. 246, 14. Κυβερνήτης, ου, ὄψωρ. κυβερνάτας (κυβερνάω), ὁ· ὁ διευθύνων ναῦν διὰ τοῦ πηδαλίου, κυβερνήτης πλοίου, κοιν. παραδοκῆς Ὀδ. γ, 279· «τὰς (νῆας) δ' ἀνέμοις τε κυβερνῆται τ' ἴθουν», ι, 78· «φιλεῖ ὠδῖνα τίκτειν νῆς κυβερνήτη σοφῶ» Δισχ. ἀποσπ. 751 κ. μτγν. π. ὥς. πεζ. Ἦρ. Θουκ. Ἀντιστ. τῷ «πρωρύς», ὅστις ἦν ἐπὶ τῆς πρύμνης καὶ ὑπὸ τῆς διαταγῆς αὐτοῦ Ξεν. Ἀν. 5, 8, 20. Μιρ. διευθυντής, διοικητής τινος, οἶον, πολιτίας· «πόλις κακῶς κλύουσα διὰ κυβ. κακῶν» Εὐρ. ἀποσπ. 880· «κυβερνήτην υἱοῦ χρήτας» Πλάτ. Φαίδρ. 247, gubernator. Κυβερνητικός, 3· εἰς τὸ κυβερνᾶν, διευθύνειν, διοικεῖν ἀνέκων, ἐπιτήδεος, κυρ. κ. μτφ. «βελτίστου εἶναι τὰ κυβερνητικά» Πλάτ. Ἀλκ. 1, 119· «νόθος κυβερνητικ.» νόμ. 12, 961· ὁδ. «ἡ κυβερνητική» (ἰν. «τέχνη») ἡ τέχνη τοῦ κυβερνήτου, τοῦ κυβερνᾶν ναῦν, Γοργ. 511, Πολύδ. 12, 27, 9 κ. ἄλλ. ὡς. «ὁ κυβερνητικ.» ὁ ἐμπειρος τῆς κυβερνήτης τοῦ κυβερνᾶν Πλάτ. πολ. 6, 488· συγχρ. κυβερνητικώτερος, 8, 551· ὑπερθ. κυβερνητικώτατος Ξεν. ἀπομν. 3, 3, 9· ἐπίρ. - ὡς, μτγν. Κυβερνήτης, ἴσος· ὁθλ. τοῦ κυβερνήτης, (μτγν. Κυβερνίσκος, ὁ· Ἀυκίος τις Ἦρ. 7, 98. Κυβερνισμός, ὁ· κυβερνήσεις, Ὀ. Κυβερνός, ὁ· κυβερνήτης, μτγν. Κυβερνός, τό· κυβερνήτης, μτγν. Κυβευμα, ατος, τό· κυβεία, μτγν. Κυβευτής, ἦρος, ὁ· κυβευτής. Κυβευτήριον, τό· κυβεῖον Πλουτ. συμπ. 1, 4, 3· συνών. τοῦ «καπηλεία» Δ. Κάτ. 65, 2. Κυβευτής, οὔ (κυβεῖω), ὁ· κύβων παίκτης, δ παίζων τοὺς κύβους (τὰ ζάρρια) Σοφ. ἀποσπ. 686, Ξεν. Ἑλλ. 6, 3, 16· τοῖς «ἀνελυθῆτοροις» ἀνέκων ὡς ὁ «λυσπῶδης» καὶ «ληστής» Ἀριστοτ. ἠθ. 4, 1. Κυβευτικός, 3· τῇ κυβείᾳ ἀνέκων, κλίσιν πρὸς αὐτὴν ἔχων· ἔργαλεια Πολύδ. 9, 97· ὄργανα Λισχίν. 1, 59, συνών. τῷ «πετευτικός», ἐπιτήδεος κυβευτής Πλάτ. πολ. 2, 374, κ. μτγν. ἐπίρ. - ὡς Ὀργέν. π. Κίλισ. 135. Συγχρ. «κυβευτικώτερον ζῆν» αὐτόθ.

Κυβέυτρια· θηλ. τοῦ κυβεύτης Πολυδ. 7, 203.
 Κυβεύω (κύβος)· παίζω τοὺς κύβους Ἀριστ.
 ἔκκλ. 672, Ἰσοκ. κ. ἄλλ. «-περὶ διπλάσιων»
 «διὰ τὰ διπλοῦν Ξεν. Ἑλλ. 3, 6, 16» «-περὶ
 χιλίων ἀρεικῶν» Πλουτ. Ἀρταξ. 17 «-πρὸς
 ἀλλήλους περὶ τῶν γυναικῶν» Ἀθην. 10, 444.
 Μτρ. διακυβεύω τι, διακινδυνεύω, καταταλ-
 μῶ «-τὸν πρὸς Ἀργεῖους Ἀρην» Εὐρ. Ρήσ.
 446 «-καὶ κινδυνεύειν περὶ τοῖς φιλάτοις»
 Πλάτ. Πρωτ. 314 «-τῇ βίῳ» Πολύδ. ἐν
 Σουῖδ. Παθ. «τὸ κυβεύειν πνεῦμα» Ἀντιπ.
 Σιδ. 93 (7, 427), αἰεα ludo.
 Κυβέων, ὄνος, ὃ· κυβεῖον Τζέτζ.
 (Κύβη, συγγ. τῷ κύπτω, ἢ κεφαλῇ Μ. Ἑτ.
 543, 22, πρὸλ. κύβητος, κύβη, κύμβαχοι).
 Κυβητέω (ἀμτῶ)· εἰμι κύβητος, ἐνθους, μαι-
 νομαι, ἐνθουσιῶ ὡς εἰρεῖς τῆς Κυβητῆς ἢ Κυ-
 βέλης Φωτ. λεξ. 182, 19.
 Κυβητῆ· ἢ ἴδε Κυβέλη.
 Κύβητος (κύβη), 2· «ὁ κατακύβας» (Μ. Ἑτ.),
 ὁ κύπτων εἰς τὰ ἔμπροσθεν, εἰς τὰ κάτω τὴν
 κεφαλὴν, ἐντεθουσιασμένος ὡς λάτρις τῆς Κυ-
 βέλης, «ὁ κατεχόμενος τῇ Ῥέᾳ ἢ καὶ ἄλλῳ
 δαίμονι» Εὐστ. 1431, 47.
 Κυβητίζω· πλήττω τῷ πελέκει, ἀρχ. λεξ.
 Κύβητις, ἰος κ. ἰδος, ἢ πέλεκυς, μαγειρικὴ
 μάχαιρα Ἀνάξικτ. ἐν Ἀθην. 4, 169 κ. ἄλλ.
 κυμ. ἐν τ. ἀρχ. λεξ. «πέλεκυς ὁ μαντικὸς»
 Μ. Ἑτ. πρὸλ. Πολυδ. 10, 104.
 Κυβητῆς, ἰδος, ἢ Κυβητῆς, ἰδος· ἴδε Κυβε-
 λῆτος.
 Κυβητιστής, οὗ, ὃ· ὁ οὐδενὸς ἄξιος, κοιν. οὐ-
 τιδανός, τιποτένιος, «κακυργός» Πισχ. «ἀγε-
 ροκύβητις» ἀγύρτης καὶ κυβητιστῆς Σουῖδ.
 Κυβήριον, τὸ, ἔσφ. γρ. τοῦ «κυρήριον».
 Κυβηρίνδα, ἐπίρ. παιδιὰ τις τῶν παίδων,
 «ἐπὶ κεφαλὴν φέρεται ἢ κατὰ νώτον» Φωτ.
 183, 8, ὡς τὸ νῦν «κάμνω κυπαρίσσι, παίζω
 τ' ἀλογάκι», ἀρχ. λεξ. πρὸλ. Πολυδ. 9, 122·
 ἄλλως «κυβιστίνδα», ἄπερ ἴδε.
 Κύβητις, εως, κ. κύβητις, ἰος, ἢ, δι. γρ. τοῦ
 «κίβητις».
 Κυβίτας, ου, ὃ· κυβεῖας, ὅπερ ἴδε κ. Λοδεκ.
 παθ. 496.
 Κυβίζω· α) ποιῶ τι κύβον, εἰς σχῆμα κύβου·
 «αἶ τὸ πλῆθος τῷ σχήματι κυβίζουσι (οἱ
 θύνοι) καὶ στερεοὺν ἐκ πάντων ποιοῦσιν ἐξ
 ἑστέρας ἐπιπέδους περιεχόμενοι» «σχηματίζουσι
 διὰ τοῦ πλῆθους τῶν κύβων Πλουτ. ἦθ. 970·
 β) ποιῶ ἀριθμὸν κύβον, κυβικόν, ἀνυψῶ εἰς
 κύβον, τριτοβάθμιον δυνάμιν Θεολόγ. ἀριθμ.
 33, 4 ἐκδ. Αστ.
 Κυβικός, 3· τῷ κύβῳ ἀνήκων «-σχῆμα, εἰ-
 δος» Πλάτ. Τιμ. 55 κ. μτγν. «ἀριθμὸς Ἀ-
 ριστοτ. πρὸλ. 15, 3, κ. μτγν. ἐπίρ. «κυ-
 βικῶς κινῆσαι» Πλουτ. ἦθ. 404.
 Κυβισόν, τό· α) ἡ πηλαμὺς ἐν ὠρισμένην
 ἡλικίᾳ Ἀθην. 3, 118· πρὸλ. κυβείας· β)
 κρέας κεκομμένον εἰς τετράγωνον τεμάχια καὶ
 ἡλατισμένον (πηλαμὺς κεκομμένη εἰς τετρά-
 γωνον κτλ. λεξ. Πασσοῦ.) Πολυδ. 6, 48.
 Κυβιο-σάκτης, ου, ὃ· ὁ παραιοευάζων καὶ
 πωλῶν ἡλατισμένους ἰχθυῖς, χλευαστ. ἐπών. α)
 Πτολεμαίου τοῦ 11' Στράβ. 17, 796. β) τοῦ

αὐτοκράτ. Οὐδεσπειανοῦ Σουητικῶν. Βασπ. 19.
 Κύβισθος· ὁ ὁ εἰς ἀδελφῆς ἀνεψιὸς τοῦ φίλο-
 σοφ. Θαλοῦ Πλουτ. Κύβισθος Δ. Λαέρ.
 Κύβησις, εως, ἢ, δι. γρ. τοῦ «κίβησις» Πισχ.
 Κυβισμός, ὃ· τὸ ποιεῖν ἀριθμὸν τινα κύβων,
 ἀνυψῶν εἰς κύβον, τριτοβάθμιον δυνάμιν Θεο-
 λόγ. ἀριθμ. 36, 21.
 Κυβιστάω (κύβη=κεφαλῇ)· βάλλω τὴν κε-
 φαλὴν κάτω καὶ τοὺς πόδας ὥς εἰς τὰ ἄνω,
 πίπτω ἐπὶ κεφαλὴν, κοιν. περπατῶ μὲ τὰ χέρ-
 για ἀνάσκελα, κάμνω κυπαρίσσι· ἐν πρ.
 οἶμ. ἐξ ἱππων βετα κυβιστά· Ἰλ. π. 749 ἐπὶ
 τῶν ἰχθυῶν, οἵτινες ἐν τῷ ῥέοντι ὕδατι, ἐπε-
 χον πλέοντες· εἰς τὰ ἄνω καὶ ἀμέσους· εἰς τὰ
 κάτω, φ. 354· «ὡς περ οἱ κυβιστῶντες· εἰς ὅρ-
 θον τὰ σκέλη περιφερόμενοι κυβιστάωι κύκλῳ»
 Πλάτ. συμμ. 190· ἐπὶ χορευτῆρας, χοροπη-
 δῶι, τινίσσονται κατακέφαλα, «-ἐς μαχαίρας»
 «πίπτω μὲ τὸ κεφάλι ἀνάμεσα εἰς τὰ μαχαί-
 ρα, Εὐσθ. 294· «εἰς τὰ ῥέφθ κυβιστῶν» Ξεν.
 συμμ. 2, 11.
 Κυβιστέω· τῷ ἄνω. «ὑπὲρ πόνταιο κυβιστέον
 ἀσπαλῆς» Ὀππ. κυν. 4, 263.
 Κυβίστα, ατος, τό· κοιν. πῆδημα κατὰ
 κέφαλα, περπάτημα μὲ τὰ χέργια ἀνάσκελα,
 κυπαρίσσι Λουκ. γυν. 18.
 Κυβίστησις, εως, ἢ· τὸ βάλλειν τινὰ ἑαυτὸν
 ἐπὶ κεφαλὴν, κοιν. πῆδημα κατὰ κέφαλα, κυ-
 παρίσσι κ. ἄλλ. ὅμοια γυμνάσματα Λουκ.
 γυν. 16, Πλουτ. ἦθ. 401.
 Κυβιστητεία ἡ κυβιστητεία, ἢ τῷ ἄνω.
 Σουῖδ. ἀμρ. γρ.
 Κύβιστητήρ, ἥρος, ὃ· ὁ ἐπὶ κεφαλὴν τιθεῖς
 ἑαυτὸν ἢ ῥίπτων, θανατοποιός, πηδητής,
 χορευτής, κοιν. ὅποιος πηδᾷ κατὰ κέφαλα,
 περπατεῖ μὲ τὰ χέργια ἀνάσκελα ἢ κάμνει
 κυπαρίσσι, ὅστις ῥίπτεται ἐπὶ κεφαλὴν ἐν τῷ
 μέσῳ ἐξῶν, πρὸλ. Ἰλ. π. 750· «δοῖω δὲ κυ-
 βιστητῆρος κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξέρχοντες εἰδί-
 νευον κατὰ μέσους», σ. 604, πρὸλ. Εὐρ.
 Φοίν. 1158· κ. συγγ. ἀρχ. λεξ. παρ' οἷς καὶ
 οἱ σχημ. «κυβιστήρ, κυβιστής = ἀρνευτήρ, κο-
 λυμνητής». Καὶ ὡς ἐπίθ. μτγν. «κυβιστητῆρι
 κερήνῳ» Νον. Δ. 9, 149, Βερν. Τρυφιδ. 192,
 saltator.
 Κυβιστίνδα, ἐπίρ. = κυβησίνδα· «κυβιστίνδα
 παίζω» = κάμνω κυπαρίσσι κτλ. κατὰ διόρθ.
 τοῦ «κυβησίνδα» ἐν Φωτ. 183, 8.
 Κύβιστρα, ἡ, (τά)· 1) πόλ. Καταονίης, ὁ-
 στερον Καπαδοκίας τῆς Β' κατὰ τὰ ΝΔ αὐ-
 τῆς ὕρια καὶ ἐν τῇ ὁδῷ τῇ ἀγούσῃ ἀπὸ ταύ-
 τῆς εἰς Θῆβαν καὶ Καισαρείαν Στράβ. 2) ἐτέρα
 ἐν τῇ μεταξὺ Τυάνων καὶ Καισαρείας ὁδῷ.
 Κυβιτίζω· παίζω τῷ ἀγκόνι, κυτῶ τινα μὲ
 τὸν ἀγκῶνα· Ἐπίγαμ. ἐν ἀρχ. λεξ.
 Κύβητον, τό· ἀγκῶν ἢ ὠλέκρανον, κοιν. ἀ-
 γκῶνας, κατ' ἄλλ. τὸ δασυὺν τοῦ ἀρμού τοῦ
 ἀγκῶνος, ἄλλ. «ὁστέον κυβοειδές» ἢ «κόνδυ-
 λος τοῦ βραχίονος» Ἰπποκρ. λεξ. 508 κ.
 μτγν. cubitus.
 Κυβο-ειδής, 2· κύβου σχῆμα ἔχων, κυβικός
 Στράβ. 16, 738 κ. μτγν.
 Κυβό-κύβος, ὃ· κυβοκύβος Διοφάντ. ἀριθμ.
 4. Καὶ ὡς ἐπίθ. αὐτόθ.

Κυβο-κυβιστός, 3· ἀπὸ τοῦ πολλαπλασιασμοῦ δύο κυβικ. ἀριθμῶν γινόμενος Διαφάντ. ἀριθμ. 3.

Κύβος, ὁ α) ὁ παικτικ. κύβος, ὅστις ἔχει σημεῖα ἢ ὀφθαλμοὺς (μῦατια) εἰς τὰς ἐξ αὐτοῦ πλευράς (ὁ ἀστράγαλος εἶχε μὲν. εἰς τὰς τέσσαρας) Ἡρ. 1, 94· «ἐν πτώσει κύβων» Πλάτ. πολ. 10, 604, κ. μετγ. «Εἴ τι μετὰ τοῦ ἐνός ὀφθαλμοῦ σσημειωμένη πλευρὰ αὐτοῦ· ἢ τρεῖς ἐξ ἧς τρεῖς κύβους βάλλαντες» Πλάτ. νόμ. 12, 968· πρὸς Αἰσχ. ἀποσπ. 130, Πολυδ. 9, 95. Μετγ. «κύβ. ἀναρρίπτω» = διακυβεύω περὶ τινος, διακυβεύω· ἀπειρία καὶ θρασυτέτη τὸν περὶ τῶν ὁλῶν ἀναρρίψων κύβων Πλουτ. Φάβ. 14· «ἐσχάτον κύβον ἀφίημι» = δοκιμάζω τὴν τύχην μου διὰ τελευταίαν φορὰν, Κοριολ. 3, κ. ἄλλ. μετγ. «πάντα κύβ. ῥιπτῶ κεφαλῇ αἰὲν ὑπερθεῖν ἐμῇ» Φιλώδημ. 16 (5, 25)· «δεδογμένον τὸ πρᾶγμα, ἀνερίθωτο κύβος» (= alioe jacta esto) Ἀθην. 13, 559, Πλουτ. Καῖα. 32· «ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἀρης κρινοί» = ἡ τύχη τοῦ πολέμου θ' ἀποφασίσῃ Αἰσχ. Ἐπιτ. 396· «δεῖ γὰρ εὐ πίπτονσιν οἱ Διὸς κύβοι» (παροιμ.) Σοφ. ἀποσπ. 763· «φυγὴν προσβάλλοντ' ἐν κύβοις δαίμονες» Εὐρ. Ῥήσ. 182· 6) κύβος = κυβιστῶν, κυβιστήριον Ἑρμιπ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 672· γ) κυβικ. σῶμα Πλάτ. πολ. 7, 528· κυβικ. ἀριθμοὶ Σίσυφ. 388, Πλουτ. κυβικοί, κυβιστεῖς ἄρτοι Ἀθην. 3, 114· τετραγώνω τεμάχια ἡλατισμένον ἰχθύων Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 7, 324· δ) τὸ πρὸ τοῦ μηροῦ καὶ τῶν ἰσθμῶν. Ἀθην. 9, 399· [κύβος, Ἐπ. ἀδ. 454 (14, 8)], cubus.

Κυβιστός, 3· πασιπτός κύβου, κυβιστὴς Διαφάντ. ἀριθμ. 3.

Κύβωλον, (κύβη), τὸ κύβιστον Παύλ. 2, 141.

Κύβων, ὠνος ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Κύχραμος, ὁ ἀγέλατος ὄρνις (ἀποδημητικ. πτηνὸν) ἀπεργόμενος μετὰ τῶν ὀρνέων Ἀριστοτ. 1, 2, 8, 12, ἐνθα δὲ Βέκκ. «κύχραμος» ἀναγινώσκει, ἐν δὲ τ. χειρ. «κύχραμος, κύχραμος» κ. Πούχ. «κυγχράνος».

Κυδαγγί, ἢ λοιδορία, ὕβρις Πούχ.

Κυδαγγίω· λοιδορῶ, ὕβριζω Πούχ.

Κυδαζω (πρὸς κύβος, κυδαίνω), μὲν. ἐπὶ κακ. σημ. λοιδορῶ τινά, ὕβριζω, ἐνεδίξω·

«μὴ κύδαζέ μου τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν» Ἐπιχαρμ. ἐν Σχολ. Σοφ. Αἴ. 709. Παθ. «κυδαζέται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ» Σοφ. Αἴ. 721·

«οὐ τοὶ γυναιξὶ κυδαζέσθαι» = μὴ χλευάζεσθαι ἀπὸ τῶν γυναικ. Αἰσχ. ἀποσπ. ἐν Σχολ. Σοφ. 81. Μέα = τῷ ἐνερ. «ἐγὼ κυδαζομαι» Ἐπιχαρμ. ἐν Ἀθην. 6, 236· «ἡ μάλα δὴ με κακῶς κυδαζομαι μύθος» Ἀριστ. σφ. 885, 902.

1, 1337, ἐνθα δὲ Σχολ. τὴν τοιαύτην σημ. τοῦ «κύβος» χαρακτηρεῖται ὡς Σωρακουσίαν, καὶ τοῦ μεταχειρίζεται.

Κυδαζομένηαιον, τὸ δὲ δημοσ τῆς Πανδιονίδος φυλῆς Στ. Βυζ. Σχολ. Πλάτ. συμπ. 173· ὁ δημότ. Κυδαθηναίως (Ἀρποκρ. Πούχ.), ἐπὶ θ.

«Κυδαθηναίως κύβων» Ἀριστ. σφ. 885, 902.

[ἐν τῷ α. χωρ. Ἀριστ. σφ. ἐν τῷ δ'. ο].

Κυδαίνω (κύβος)· ἐπὶ κακ. σημ. θυζάζω

τινά, ποιῶ διαδόχον, λαμπρὸν· «ἤμιν κυδαίνει ὁμητὸν βροτὸν ἢ δὲ κακῶσαι» (οἱ θεοὶ δυνάμενοι) Ὀδ. π. 211· ὡς, «τίμα καὶ κύδαινα» Ἰλ. α, 612· «Λίβειαν ἀκρόντο τε κύδαινον τε» = ἰώντα καὶ ἱλάμπρυνον, ἀποδοῦντες αὐτῷ διὰ τῆς ἰσότητος δύνανται καὶ κάλλος, ε, 448· ἱπαινώ, ἱγκομιάζω, «ὡς φάτο, κύδηνεν δὲ Πηλεΐωνα» ψ, 793 κ. συγν. «κύδαινε θυμὸν ἄνακτος» = διὰ τῶν τιμῶν ἠϋθραινεν τὴν καρδίαν τοῦ βασιλ. Ὀδ. ε, 438· πρὸς Ἡσ. ἀσπ. 38, ἐνθα μάλλον = καλῶς· «κύδανεν πόλιν» Πινδ. Π. 1, 59, κ. μετγ. π. Νον. Δ. 49, 968, κ. μετγ. πεζ. «ἢ Ῥώμῃ μάλιστα τῆς ἀρετῆς τὸ περὶ τὰς πολιμικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἐκῴδαινε πράξεις» Πλουτ. Κοριολ. 1· ἴδε κυδαίνω, celsioro.

Κυδαλίμος (κύβος), 2 (καὶ ἴδ. θηλ. «κυδαλίμα» Ἐπιγρ. 1409, Χριστοδ. Ἰωφ. 410)· ἐνδοξος, διαδόχτος, ἀειτύμιος, π. Ὀμ. ἐπὶ ἡρώος καὶ Ὀλοκλήρου λαοῦ Ἰλ. ζ, 184, 204· «μὲγα δ' ἔστανε κυδαλίμων κῆρ» = ἡ εὐγενὴς καρδία Ὀδ. φ, 247, Ἰλ. κ, 16· καὶ ἐπὶ τῆς καρδίας λέοντος, μ, 45, κ. μετγ. π. Ἐπιγρ. ἀδ. 655 (Παν. 21), Μανθ. 2, 226, gloriolus.

Κυδαντίσαι, ὧν, οἱ Ἀττικὸς δημ. τῆς Αἰγίδος· ἢ κατ' ἄλλ. τῆς Πτολεμαϊδῆος φυλῆς Στ. Βυζ. ὁ δημότ. Κυδαντίδης, οὐ, Ἰπαιθ. ἐν Ἀρποκρ. «ἐκ Κυδαντίδων» Στ. Βυζ. «ἐν Κυδαντίδων» αὐτόθ.

Κυδάνω· κυδαίνω· τοὺς μὲν ὁμοῦ μακάρησσι θεοῖσιν κυδαίνει· Ἰλ. ε, 73. Ἀμτ. = κυδαίνω, καυχῶμαι, μεγαλυνῶ, ὑπερηφανίω (ὑπερηφανεύομαι), «Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κυδάνον, οὐνεκ» Ἰλ. υ, 42.

Κύδαρος, ὁ εἶδος μικροῦ πλοίου Πολυδ. 1, 82· «κύδαρον (ἴσ. οὐδ.), εἶδος πλοίου» Η. Ἀν. 274.

Κύδαρ, α· Κρής τις Πολυδ.

Κυδαρσώ· κυδαζώ Πούχ.

Κυδαίω, κυδισθῆναι (π. ἀδρ. ἀπαρ.)· κυδαίνω, ἀρχ. λιξ.

Κυδίστερος (πρὸς κυδαίνω), 3· ἀνώμ. συγκρ. τοῦ «κυδρός», ἐνδοξότερος· Ἰλ. π. Πολυδ. 3, 96, 7, ἐνθα Βέκκ. κ. Ἐρνέοι. «ἱπικυδίστερος» ἀναγιν. ὡς συγκρ. ἀπαντᾷ.

Κυδήςεις, εἶσα, ἐν· κυδαλίμος· δῶρα, Βυζ. ἀναθ. 4 (9, 697)· «καὶ δλδοί» Μανθ. 2, 231.

Κυδῖ-ἀνεῖρα, ας (τὸ ἀρσ. δὲν ἀπαντᾷ, πρὸς βωτιάνειρα, ἀντιάνειρα), ἢ τὸν ἄνδρα ἢ τὸν ἄνδρα λαμπρύνουσα, δοξάζουσα, δόξαν αὐτοῖς προσφενουσα, συγν. ἱπθ. τῆς μάχης Ἰλ. δ, 225· ἀγορῇ (ἀπαξ μόν.), α, 490· Σπάρτη = ἡ ὁπὸ τῶν ἀνδρ. λαμπρυνθείσα, δοξασθείσα, διαδοθῆναι δαμάσκει. 3 (Παν. 1).

Κυδῖας, οὐ· Ἑρμιονίδος καθαρθῆς καὶ ποιητῆς, σύγχρονος Ἀρχιλόγου καὶ Μιμνέρμου (Ὀδ. 37-45 = 630-600 π. Χ.) Πλάτ.

Κυδαίω· καυχῶμαι, μεγαλυνῶ, ὑπερηφανίω, βαδίζω ὑπερηφανῶς, συνῆθ. ἐπὶ μετγ. ἐν. ἀπολ. Ἰλ. φ, 519· «κυδαίνω δτι πάσι μετέπρεπε ἡρώεσσιν» = ὑπερηφανῶν, ε, 578· ἐπὶ ἴπκ. «κυδαίνω, ὅφου δὲ κάρη ἔχει», ε, 509·

«ταὶ δὲ φέραν ἄγχι» κυδαίνουσαι Ὀμ. Ὀν. Δῆμ. 170· ἐπὶ τινι (διὰ τι) Ἰπ. ἀσπ. 27· ἐν·

βοάς, «τὸν βρεγμῶ κυδαίνοντα» Σάμ. 2 (ὁ

116) «κυδιάσεις» Κόλουθ. (πρώτος αὐτ.) 179.
«αὐ μέγα κυδιάσκει» (γ'. πλ. παρατατ.)
Κ. Σμ. 13, 418.

Κυδίλλα, ἡ ἑλλ. γυν. ὄν. Ἀνθ. [ρ].

Κυδίμαχος ἡ ἑλλ. ἀνδρ. ὄν. Λουκ.

Κυδίμαχος ἡ ἑλλ. γυν. ὄν. Λουκ.

Κυδίμος, 3° κυδάλιμος, ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ,
δεκάκις ἐν τῷ ὄν. ὄν. Ὁμ. ἐπαναλαμβάνο-
μενον, Ἦσ. 938 «κυδίμων ἀέθλων» Πινδ.
Ὁ. 14, 24 «κυδίμα σελάνα» Συναστ. ὄν. 317.

Κυδίπη, ἡ ἑλλ. γυν. ὄν. Ἦρ.

Κυδίον (θηλ. -ίδουσα), ὄν. π. = κυδιάων
ἴδε κυδιάω.

Κυδίον, ὄν. ἀνὴρ, συγκρ. τοῦ κυδρός, ὅπερ ἴδε.
Κυδίστατος, ὅπερ θ. ἀνὴρ. τοῦ αὐτοῦ. 3° τῷ
κατωτ. Νικ. 398, 3.

Κυδίστας (κῦδος), 3° ἀνὴρ. ὅπερ θ. μετὰ τοῦ
ὄν. συγκρ. κῦδων, ὄν. τοῦ κυδρός, ἐνδοξό-
τατος, διαδοχότατος, περιφροσύνητος «κυδί-
στας Ζεύς» Ἰλ. ω, 308 «Διὸς θυγάτηρ κυδί-
στη» (ἡ Ἀθηνᾶ), 8, 515 «Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε»
(ὡ ἐνδοξότ.) Ἀγάμεμνον, α, 122, Αἴαχ. ἀπο-
στ. 13° ὡς. συγκρ. Ἑδρ. Ἀνδρ. 640 «τί μοι
ζῆν κῦδιον» τί τὸ ὄφελος, τί ὄφελος μοι εἶνε
νῦν ζῶ; (πρὸς κέρδιον), Ἀλκ. 963° πρὸς
κῦδιστερος.

Κυδνός, 3° κυδρός, ἐπὶ τοῦ Δίκης Ἦσ. 98.
259, ἀμφ. γρ. ὡς. Ἀθην. 3, 116, Ἀλκμ. ἐν
Σχολ. Πινδ. Π. 4, 319, ἐνθα προτιμητέα
φαίνεται ἡ γρ. «κυδρός».

Κύδνος, ὄν. ἐπ. οἶο, (ὅ) 1) ποτ. Κελικίας,
διερχόμενος διὰ τῆς Ἰατρῶς Ἑν. νῦν Ταρσοῦς
Τοῦτο ὄν. ἐπὶ τοῦ Κυδναίου, 3° «Κυδναῖα ῥέε-
θρα» Ἀνθ. παρὰ 270° ὡς. Κύδνος κ. Κυ-
δναῖος Σουῖδ. Ἐπιγρ. 2) οὗτος Ἀγγιᾶλης καὶ
πατ. Παρθενίου, ἀφ' οὗ λέγουσιν ὅτι ἐπωνο-
μάσθη ὁ ἀνωτ. ὄν. ποτ. ἴδ' Ἀγγιᾶλη Στ. Βυζ.

Κυδνί-δαπάω (συγγ. τῷ κατωτ.) ὁρυσθῶ,
κροῦθω, ταραττω, ποιῶ ὁρυσθῶν, κρότον, τα-
ραχὴν Ἀριστ. νεφ. 606, ἐνθα καὶ ἡ γρ. «κυ-
δοῖσθαι», κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1118
(παρὰ τὸ «κυδᾶω»), ἐν μὴ ἡ τοιαύτη γρ.
ἀποκύματα τῆς συνήθ. ἑρμην. «ταράσσει, κυδᾶω».

Κυδοιμέω 1) ἀμείβω, κροῦθω, ὁρυσθῶ, διεγεί-
ρω τρόμον καὶ ταραχὴν «τῷ δ' ἂν ὁμιλον
ἰόντε κυδοιμέων» Ἰλ. λ, 324° 2) μετ. ἐμ-
βάλλω τινὶ τρόμον, ταραχὴν, φοβῶ τινά, τα-
ράττω «ὁ δ' ἡμέας-κυδοιμήσων» Ἰλ. ο, 136,
tumultuor.

Κυδοιμός (κῦδος, κυδᾶσθαι = ὁρυσθῶ Λο-
βίλ. κ. ἄλλ.), ὁ ὁρυσθῶν, τάραχος Σχολ.
Ἰδ. μάχη, σύγκρουσις, ταραχὴ μάχης, φόβος
καὶ τρόμος «κλαγγή τε καὶ ἀσπετος ὄρτο
κυδοιμός» Ἰλ. κ, 523° «ἐκ τ' ἀνδροκτασίας,
ἐκ θ' αἵματος ἐκ τε κυδοιμοῦ», λ, 164° «ποῖ
χρὴ βοηθεῖν; ποῖ κυδοιμὸν ἐμβαλεῖν;» Ἀριστ.
Ἀχ. 547° «ὀρνίθων τοιοῦτα κυδοιμοί» ἀλεκ-
τρομαχίαι Θεόκρ. 22, 72 κ. πεζ. «ποικίλη
τις ἦν ἀκρίσια καὶ κυδοιμὸς περὶ τὰ στρατό-
πεδον» Παλλ. 5, 48, 5° «κυδοιμοὶ καὶ φό-
βου καταλαβόντες τοὺς Ἀθηναίους» Ἀθην.
5, 216, turba.

Κυδοιμός, ὁ προσωπικοποιημένος θαίμων
τῆς ταραχῆς τῆς μάχης, συνκταρός τῆς ἐν-
-

σὺς καὶ Κηρός Ἰλ. ε, 593, σ, 535 (νῦν ἡ γρ.
«κυδοιμός»).

Κυδοιμο-τόκος, 2° κρότον, ὁρυσθῶν, τα-
ραχὴν εἰκτινῶν, γεννῶν, προξενῶν, Γρ. Νάβ.
Κυδοί, εἰς, τό α) δόξα, τιμὴ, ἰδ. πολέμου
δόξα, πολεμικὴ δόξα «ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῶ-
δος ἀπῆλθε» Ἰλ. ρ, 251° «μάρνασθ' ὅπως τι-
ροῖσι πατὴρ Ζεὺς κῦδ. ὀρέξεται, ε, 33° - ὅσα
ζῶ, ρ, 630° - ἐγγυαλίζω, ο, 491° - προτι-
πῶ, ω, 110° «ἡράμεθα μέγα κῦδ. ἐπέφρονον»
«Ἐκτορα δῖον» ἀπλησυσσάμεν μεγάλης πολέ-
μικ. δόξης, χ, 393° σωματικ. δύναμις, ὁρατό-
της, «κῦδε γαίω» = χαίρων ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ
δυνάμει, ἐν τῇ συναισθησῇ τῆς ἑαυτοῦ δυνά-
μεις (συνήθ. ἐπὶ τοῦ Διός), α, 405° τοῦ Ἀ-
ρεος ε, 906° «μέγα κῦδ. Ἀχαιῶν» = μεγάλη
δόξα, τὸ ἐγκαλλώπισμα κ. καύχημα τῶν Ἀχ.
ἐπὶ τοῦ Νέστορος, 5, 42° «Ὀδυσσεύς Ὀδ. μ.
184 κ. συγκρ. Μερ. ἐν γέν. ἐπιτοχία, εὐτοχία,
ἀξίεπαινον ἀποτέλεσμα, συνέπεια (διότι ἐκ-
νότης καὶ ἐπιτηδείότης συνεπάγει δόξαν) πρὸς
Νιτξ. Ὀδ. γ, 57° δόξα, νικηφόρος δόξα, «ἐ-
δωκεν μέγα κῦδ.» Πινδ. Π. 2, 89° «ὅς ἀμφ'
ἀέθλους ἡ πολεμίων ἀρτῆται κῦδ. ἀβρόν», Ι.
1, 50° «ὡς γὰρ θεὸς ἔδωκε νάων κῦδ.» Ἑλληνιστ.
μάχης Αἴαχ. Πέρο. 447° «ἔροισθε κῦδ. πο-
λίταις» Ἑστ. 299° 6) ὁ κῦδος, λοιδορία παρὰ
Συρακοσίων Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 1337, ἀρχ.
λεξ. πρὸς Ζηνοῦ. 4, 70, καὶ ὄν ἡ ἀ. συλλ.
ἐραγεία. πρὸς κῦδῶν, gloria, felicitas.

Κυδοί-σκαπός, 2° δόξαν ἐπαγγελλόμενος
ὁποσχόμενος - ὅρα Μανελ. 4, 35.

Κυδοίτερος, κῦδοτάτος, ἴδ. ὁμαλ. συγκρ.
κ. ὅπερ θ. τοῦ κυδρός πρὸς τῷ «κυδίω, κῦδ-
στός» Μ. Ἑστ. 543, 29.

Κυδορα, ὄν. τὰ πολ. Φρυγίας = Κάρουρα
νῦν Σαριχ-εἰ Ἦρ.

Κυδρῆλος οὗτος Κόδρου, ἰδρυτῆς τῆς Μυδων'
τοῦ πόλεως τῆς Κιρίας Στράβ.

Κυδρός (κῦδος), 3° κυδάλιμος, ἐνδοξός, ἐπὶ
τιμῶς, ἐπὶ π. Ὁμ. Ἀητοῦς «Διὸς κῦδρῃ
παράκοιτις» Ὀδ. λ, 579° «Πρᾶς Ἰλ. σ, 184°
θυγὴ γυναικὸς Ὀδ. ο, 26, συνών. τῷ «αἰ-
δοίῃ» Ἦσ. ἐν Ἀθην. 3, 116 δι. γρ. «κῦδρῃ»
(ἴδ. ἐκ συγγ. τοῦ «κυδρῆ» τῷ «κεδνῇ»
κατὰ Γ. Δινδάρφ.) ὡς. «ὁ κυδρός» Ὁμ. ὄν.
Ἑρμ. 461. Συγκρ. κυδρότερος Ξενοφάν. ἐν
Ἀθην. 10, 414° ἴδ' ἄνωτ. κῦδιστος, κῦδιον.
Τὸν πεζ. μόν. Ξεν. μεταχειρίζεται «κυδρῷ
σχήματι» π. ἴππ. 10, 16° ἐπὶ πρ. - ὡς, συγκρ.
«κυδρότερον πῖται» = ὅα πῖτα μετὰ μεγαλει-
τέρας ἡδονῆς (εὐχαριστήσεως) Ἰων ἐν Ἀθην.
11, 463.

Κυδρώω ποιῶ τινά ἐνδοξον, ἐντιμον, δόξα-
ζῶ, τιμῶ. Παθ. = κυδιάω, καυχῶμαι, μεγα-
λαυνῶ «Δαρείος ἐκυδρῶτο καὶ φαιδρός ἦν»
Πολύαιν. 4, 3, 5° γαυρίζω, ἐπὶ ἴππ. Αἴλ. Ἰ.
Ζ. 11, 31° ἐπὶ ἀλέκτορ. 4, 29.

Κυδων, ὄν. 1) οὗτος Ἀπόλλωνος ἡ Ἑρ-
μου καὶ Ἀκακαλλίδος, ἰδρυτῆς τῆς ἐπωνύμ.
Κυδωνίας, ἴδε Κυδωνία Στ. Βυζ. 2) οὗτος
Τεγεάτου καὶ ἰδρυτῆς Κυδωνίας Πανσ. 3) Κο-
ρίνθιος. οὗ ἡ φιλοξενία παροιμιώδ. «αἶψά τίς
ἐν Κυδωνίᾳ» Διογεν. 8, 42° 4) ἑσπερι.

Κυδωνάτος (Κυδωνία), 3' τῇ Κυδωνίᾳ ἀνήκων, Κυδωνικός, Κρητικός. δδ. «τὰ κυδωνάτια οὐκα» = τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς «χειμερινὰ» Ἀθην. 3, 77' πρβλ. κυδωνάτια «Κυδωνιάτῃ Ἀριάδνῃ» Νόν. 33, 374' «-εὐνή, κρωτε», αὐτόθ.

Κυδωνία κ. κυδωνία, ας (Κυδωνία, ἴδε κύρ. δν.), ἡ' τὸ γνωστ. ὠκεογραφ. δένδρ. ἡ νῦν κυδωνιά Γεωγ. 4, 1, 12.

Κυδωνες, ὠνών, οἱ Κρητικ. ἰθνήριον ἐπὶ τῆς βΔ παραλίας τῆς νήσ. ἔχον πρωτεύουσαν τὴν Κυδωνίαν Ὀδ. γ, 292, τὰ νῦν Χανιά Ἡρ. Κυδωνία, ἰων. - ἱη, (ῆ)' πρωτεύουσα τῶν Κυδωνιῶν ἐπὶ τῆς βΔ. παραλίας τῆς Κρήτης Θουκ. νῦν Χανιά κατ. Κυδωνιάτης, δωρ. Κυδωνιάτας, πλ. αἱ Κυδωνιάται, ὧν Θουκ. Κυδωνιάς, ἄδος ὄδ. Ὁγλ. τοῦ Κυδωνάτος, ἡ Κυδωνικός, συνγ. = Κρητική, οἶον, ἐπιθ. Ἀρ- τιμίδος Ὀφρ. ὕμν. 36, 12' «Κυδωνιάς νόμ- φη» = ἡ Ἀριάδνῃ Νόν. 47, 298' «-μήτηρ, σάλπιγξ», αὐτόθ.

Κυδωνίαν (ἀμτβ.)· οἰδαίνομαι, ὀγκοῦμαι (φουσιώων), σπαργὼν ὡς κυδωνίαν μῆλον, ἐπὶ τῶν ραστ. Α. Ταρ. 41 (Πλαν. 182) «κυδωνιώντες οἱ μαστοὶ» Ἀριστ. 1, 1.

Κυδωνίαν μῆλον, τό· τὸ μῆλον τῆς Κυδωνίας, τὸ Κυδωνικ. μῆλ. καὶν. κυδωνί Ἀθην. 3, 21.

Κυδωνίης, 3' α) ὠγκωμένος, πλήρης, σπαργὼν ὡς κυδωνίαν μῆλον· -τιθία Ἀριστ. ὁχ. 1161' πρβλ. κυδωνιάς 6) τῇ Κυδωνίᾳ ἀνήκων, Κρητικός· «Κυδωνίος Ἀστυδάμας» Γαιτουλικ. ἐπιγρ. 7, 275' «Κυδωνίον τόξον» Καλλ. ὕμν. 3, 81' ἴδ. «ἡ Κυδωνία», ἐπιθ. Ἀθηνᾶς ἐν Ἠλιδ. Πaus. 6, 21, 6.

Κυδωνίς, ἴδος, ὄδ. Ὁγλ. τοῦ Κυδωνάτος ἡ Κυδωνικός Στ. Βυζ.

Κυδωνίτης, ου, ὅ, - οἶνος = ὁ ἐκ κυδωνίαν παρσκευασμένος οἶνος Παλλὰδ. 11, 20.

Κυδωνό-μελι, ιτος, τό· μέλ. ἐκ κυδωνίαν Διοσκ. 5, 29.

Κυέω (πρβλ. κύω, βίξ. κυ), παρ. κεκήκα Α. Κάσ. 45, 1' ἀμτβ. ἐγκυμονῶ, κυφορῶ, εἶμι ἔγκυος, κοιν. γγαστρομένη, ἐπὶ γυν. «εἰ μὲν φίλον οἶον» Ἰλ. 9, 117. καὶ ἐπὶ ὀγλ. ὄδ. «βρέφος ἡμίονον κυέουσαν» (Ἰππον), ψ, 266' συλλαβάνων, «ἐκύσε τὸν Ἑρώτα» Πλάτ. συμπ. 203, 209, Ἰπποκρ. «στερίφη γὰρ εἰμι κοῦκ ἐκύσα πώποτε» Ἀριστ. θεσμ. 641, Δημ. 43, 75, Ἀριστοτ. Ἰ. 2, 7, 4, κ. μτγν. Μτφ. «ἡ οὖν ἔτι κυομένη τι καὶ ὠδίνον μεν περὶ ἐπιστήμης» Πλάτ. Θεαιτ. 210' πρβ. κυφοροῦμαι, φέρομαι (κυοβαλοῦμαι) ἐν τῇ κοιλίᾳ, «τῆς τῶν κυομένων ἐξως» ἐπιν. 978, Μῆα. τίχτω, γεννώ· κυήσας Ὀππ. κων. 3, 22' «μέχρι τῶν κυομένων» = μέχρι τῆς γεννήσεως Ἀριστοτ. γεν. Ζω. 4, 5.

Κυζήκας, ου, ὠδς Δίνειον καὶ Δινήτης, βασιλ. τῶν Δολιγίων καὶ ἦρος Ἰδρυτῆς τῆς ἐποιν. Κυζίκου Ἀπολδ. Ἀπολ. Ἰ. 2) ἡ Κυζικ. πόλις ἐπὶ τοῦ ἰσθμοῦ τῆς ὁμων. χερσονήσου τῆς Προποντιδός, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρ. Δινδάρου, καὶ Ἀρκτου, ἐξ οὗ καὶ Ἀρκτάνησος» πρῶτον ὠνομάζετο, συνδεομένη μετὰ

τῆς ἀπέναντι Μυσίας διὰ 2 γερυρὸν (Στράβ.) καὶ ἔχουσα 2 ὀχυροὺς λιμένας τὸν τῆς Παν- ὄρμου πρὸς Α. καὶ Νυτὰ πρὸς Δ. Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Μιλήτου καὶ τῶν Ἀθηναίων καὶ τὴν ἔξωσιν τῶν Περσῶν 366 π. Χ. ἐγένετο ἡ σημαντικωτέρα πόλις τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα ἐκτεταμένον ἱερῶριον, ἰσχυρὰ ὀχυρώματα καὶ λαμπρὰς οἰκοδομὰς. Ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων κη- ρυχθεῖσα ἐλευθέρη πόλις διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς πίστιν ἐν τῇ 3 Μιθριδατικ. πολέμῳ διετήρησε τὴν αὐτονομίαν τῆς μέχρι τοῦ 20 π. Χ. ἀ- πολίσασα αὐτὴν ἐπὶ Τιβερίου διὰ τὴν κακο- ποίησιν Ῥωμαίων πολιτῶν. Περὶ δὲ τὸ 675 μ. Χ. ἐκυριεύθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων, τὰ νῦν ἐ- ρείπια τῆς Βαλκίδος ἐπιθ. Κυζικηνός, 3' - στατήρ. ὅς, αἱ Κυζικηνοὶ (Ἰνν. «ατατήρις») τὸ μάλλον εὐγρ. ἐν Ἑλλάδι χυροῦν νόμι- σμα, ἔχον ἐντετυπωμένον ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν Κυβέλην, ἀφ' ἑτέρου δὲ λέοντα καὶ = 28 ἀμτ. δραχ. = 5 τάλλ. περίπου Λυσ. Δημ. ἡ Κυ- ζικηνή = τὰ περίχωρα τῆς Κυζικ. Στράβ. ἐπιθ. Κυζικηνικός, 3' - ἄμμα Ἀριστ. ἀποσπ. 1176.

Κύημα, ατος, τό· τὸ συλληφθὲν, τὸ κυοφο- ρούμενον, πλὴν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητροῦ φερό- μενον βρέφος· «-εἰς φῶς ἐκφέρω» Πλάτ. πολ. 5, 461' «κυήματα ἔχω, ἔχω» = εἶμι ἔγκυος Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 13, 3, 9, κ. μτγν. παρ' οἷς μτφ. «ψυχῆς κύημα» πρβλ. κύμα, κύμα [3], Κυηρός, 3' ἔγκυος, κοιν. γγαστρομένη Ἡσυχ. Κύης, ου' ἔλλ. μυθολ. ἀνδρ. ὄν. Νόν.

Κύησις, εως, ἡ· κυοφορία, τὸ εἶναι τινα ἐγ- κυον, κοιν. ἔγγαστρια Πλάτ. πολιτ. 247' συνών. τῇ γέννησις, Μενέξ. 238, Πλάου. Κάσις. 61 κ. μτγν. conceptio.

Κυήτηςος, 3' συλλήψει ἀνήκων, συμβάλ- λων, ὠφελὼν· φάρμακον Ἰπποκρ. 586, 47.

Κυήτικός, 3' εἰς σύλληψιν, κυοφορῶν, γίννη- σιν ἀνήκων, ἐπιτήδεος· ὄργανα Κλ. Ἀλ. 225.

Κύθω, ἐπ. γ'. ἐν. ὄρ. τοῦ κύθω, κ. μετ' ἐπ. ἀναδιπλῶς· «κεκῶθωσι» γ' πλ. ὁποτ. ἴδε κύθωι, Κύθετιν, ὄρ. 6'. ἀπαρ. τοῦ κύθωι.

Κυθεῖρη, ἡ' ἴδε τὸ κατωτ.

Κυθέρεια, ας, ἐπ. ης, ὄστ. η, ἡ' ἰκίων. τῆς Ἀφροδίτης ἀπὸ τῆς νήσ. τῶν Κυθήρων, Κυθα κατὰ τὴν μτγν. μυθολογίαν τὸ πρῶτον ἀπέβη ἀναδύσα ἀπὸ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης, Ὀδ. θ, 288' καὶ «Κυπρογενὴς Κυθέρεια» Ὀρ. ὕμν. 9, 1' σπαν. «Κυθέρεια Ἀφροδίτη» Μανουαλ. 38' Κυθεῖρη Ἰακωβ. Ἀνθ. Παλ. 606' Κυθέρη Ἀνακρ. 5, 9' Κυθέριας, ἄδος Ἀνθ. 6, 190' ἰων. Κυθερηίδες Μανουαλ. 4, 359' Κυθέρη Ἰε- πιγρ. ἐν Λοκκ. συμπ. 41' ἐπιθ. Κυθερηίς, ἴδος, ἡ, = εἰς Κυθέρειαν, τὴν Ἀφροδίτην ἀνα- φέρουσα, ἀνήκουσα· ἀγγλῇ Μανουαλ. 4, 207.

Κύθη-γενής, 2' ἐν κυρτῷ γεννηθείς Παύλ. Κύθηρας, ὦν, τὰ κ. Κυθηρήν νήσον, ἡ' α) νη- σος ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ Λακωνικ. κόλπου παρὰ τὸ ἀκρωτ. Μαλέαν, 4 μιλίων μακρὰ καὶ 2 μιλ. πλατείαι, ἔχουσα ὁρίων. πόλιν καὶ ἀ- χυρὸν λιμένα πρὸς Ν. τὴν Σκάνδιαν, συνιστα- μένη δὲ κατὰ μέγα μέρος ἐκ γυνῶν πατρῶν, ἐν αἷς ὁμῶς φέρεται ἱλαία, ἱριόφυλον καὶ ἡμ- πελος. Καθ' ὃ ἱστοραμένη πρὸς τὸ Σικελικ. καὶ Κρητικ. πύλας εἶνε τὸ ἀσφαλὲς φου

σικ. προπύργιον τῶν παραλίων τῆς Λακωνικῆς· κατὰ τῆς πειρατείας· δθ. οἱ Σπαρτιάται εἰ-
χον ἐγκαθιδρυμένον ἐνταῦθα Ἰδιον «Κυθηρο-
δίκεν», καὶ οἱ Ἀθηναῖοι διὰ τὴν μεγίστην
σπουδασιότητα αὐτῆς πρὸς ἐπιδρομὴν τῆς Λα-
κωνικῆς, κατέλαβον αὐτὴν ἐν τῷ Πελοποννη-
σιακῷ πολέμῳ τῷ 424 π. Χ. ἡ δὲ ἀπόδοσις
αὐτῆς ἦν τὸ πρῶτον ἄρθρον τῆς μεταξὺ Ἀθη-
ναίων καὶ Σπαρτιατῶν εἰρήνης (Θουκ. 4, 59).
Περίφημος ἔτι διὰ τὴν πανάρχαιον αὐτοῦ λα-
τρείαν τῆς Ἀφροδίτης, εἰσαχθεῖσαν πιθανῶς
ὅπῃ τῶν Φοινίκων (πρὸλ. Ἀσπάρτην τῆς Ἀ-
σκαλῶνος), καὶ τὸν λαμπρὸν ναὸν αὐτῆς Ἰλ.
ο, 432, Ὁδ. ι, 81, Ἦρ. ἐπὶρ. Κυθηρόθεν, α)
= ἀπὸ τὰ Κυθήρα β) ἀπὸ τὸν ἄττικ. δῆμον
Κύθηρων Στ. Βυζ. Ἰλ. ο, 438. Κυθέρηθεν, π.
= Κυθέρηθεν Ἑρμῆσιαν, ἐλεγ. 69, κατ. οἱ Κυ-
θήριοι (νῦν Τσηριώται) Θουκ. Ξεν. ἡ Κυθη-
ρία = ἡ ἐπικράτεια τῆς πόλεως Ξεν. Ἑλλ. 4,
8, 7· ἐπὶθ. Κυθήριος, β, Ἰλ. ι, 268, Ἦρ. 1,
82· β) νῆσ. παρὰ τὴν Κρήτην Στ. Βυζ. [—].
Κυθῆρη, Κυθηρίας· ἴδε Κυθήρια.
Κυθηρο-δίκεας, οὐ, δ· ἡ ὑπὸ τῆς Σπάρτης
ἐν Κυθήροις ἐγκαθιδρυμένη δικαιοδική ἀρχή,
ὁ δικαστὴς τῶν Κυθέρων Θουκ. 4, 53. [ι].
Κύθηρος, δ· 1) μία τῶν 12 ἀρχ. πόλ. τῆς
Ἀττικῆς, εἴτα δῆμος αὐτῆς τῇ Πανδιονίδι φυ-
λῇ ἀνήκων Στράβ. κατ. Κυθήριος, οἱ Ἀρ-
ποκρ. ἐν Στ. Βυζ. συνήθ. Κυθήριοι ἐν Ἐπιγρ.
ἐπὶρ. Κυθηρόνδε Δημ. 42, 5· β) ποτ. Ἡλιδος
(Πισάτιδος) Πaus. ὁ αὐτὸς κ. «Κυθήριος»
Στράβ. γ) υἱὸς Φοίνικας, ἀφ' οὗ ἔπωνομάσθη-
σαν τὰ Κυθήρα Στ. Βυζ. ἴδε Κυθήρα.
Κόθνος, ἡ· μία τῶν Κυκλάδων νῆσ. πρὸς Ν.
τοῦ Ν. ἀκρωτ. τῆς Εὐβοίας μεθ' ὁμωνύμου
πόλεως, θερμῶν πηγῶν (δθ νῦν τὰ Θερμιά)
καὶ καλῶν λιμένων τὸ πάλαι, σχηματιζομένη
ὅπῃ δρεινῆς ῥάχεως 2 1/2 μιλίων μακρὰ καὶ
παράγουσα τὰ πάλαι σίτον καὶ οἶνον. Οἱ κατ.
Κόθνιοι συνεπολέμησαν κατὰ τῶν βαρβ. ἐν
Σαλαμῖνι Ἦρ. ἐπὶθ. α) Κόθνιος, β· - τυρὸς
Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 12, 216· β) Κυθνιακός, β·
ὁμών. λόγος Ὑπερείδου Σουῖδ.
Κυθν-ὠλῆς, β· ἐντελὴς κατεστραμμένος, ἡ-
φανισμένος ὡς ποτε οἱ Κόθνιοι ὑπ' Ἀμφικτύωνος·
δθ. «συμποραὶ κυθνώλεις» = τρομερώτα-
ται δυστυχῆαι Ἀριστ. ἐν Ζηνὸβ. 4, 83.
Κυθν-ὠνύμος, β· ἴδε κυθώνυμος.
Κύθας, τό· κεῦθος.
Κύθρα, ἰων. ἡ· χύτρα Μ. Ἐτ. 454, 43.
Κυθρίζω, ἰων. = χυτρίζω, σκιάπτω, ὡς ἐπρατ-
ταν τοῦτο ἐν τῇ ἑορτῇ «οἱ Χύτροι» (ἰων. οἱ
Κύθροι) Μ. Ἐτ. 453, 37.
Κύθρινος, δ· χύτρινος, δ, ὅπερ ἴδε.
Κυθρό-γαυλος, ἰων. ὁ· χυτρώγαυλος Ἰωσ.
ἀρχ. 8, 3.
Κύθρας, ἰων. δ· χύτροι, ὅπερ ἴδε.
Κυθώδης, β· δῶσαμος Ἡσυχ.
Κυθ-ὠνύμος, β· οὐτινος (προσώπ. ἡ πράγ-
ματις) ἀποκρύπτει τις ἢ θέλει ν' ἀποκρύψῃ
τὸ ὄνομα ὡς ἐπονείδιστον, δθ. ἐπονείδιστος
Ζηνὸβ. 4, 73· ἀλλὰ «κυθώνυμος» = κυθνεπώ-
νυμος, ἀπὸ τῶν Κυθνίων ἐπονομασθεῖς, τρο-
μερός, φοβερός (ἴδε κυθνώλης) Ἡσυχ.

Κύττ' α, ὡν, τὰ· λιμὴν Καρμανίας Ἀρρ. 98
ῥάς· Γιοῦνος.
Κύτνδα, ὡν κ. Κούτνδα, τὰ· φρούριον Κίλι-
κίας, ἄλλ. Ἀνάξαρβα, Διοκασίαρβα Στράβ.
κατ. Κούτνδης, Ἐπιγρ. ἴδε Κινδύη, [β].
Κυτσκω (κύω, κύω), (μὲν. ἐν. κ. παρτ.)
ποιῶ τινα ἔγκωον κοιν. ὕγαστρώω Ἡμῶν.
Συνήθ. π. ἐν. κυτσκομαι = γίγνομαι ὑπὸ τινος
ἔγκωος, κοιν. ὕγαστρώομαι, ἴδ. ἐπὶ ζψ. Ἦρ.
2, 93, Πλάτ. Θεαίτ. 149, κ. μετν. [—].
Κυκάινω· κυκάω Σουῖδ.
Κυκάνω, π. ἐπικτ. παρασχ. τοῦ κυκάω
Ἀριστ. θεσμ. 552, δι. γρ. «κυρκανάω».
Κυκάω, ἐπ. ἐν. μετγ. κυκῶν = κυκῶν· μι-
γνυμί τι μετὰ τινος (ἴδ. ἐπὶ ῥευστ. ἴδε κυ-
κῶν) κινῶν αὐτὸν, κοιν. ἀνακαίνω, ἀνακα-
τεῖω· «ἐν δὲ σφιν τυρὸν τε καὶ ἄλφιστα καὶ
μέλι γλαρὸν οἶνον· ἐκίκα» Ὁδ. κ, 234, Ἰλ.
λ, 637 «ἄλμην κύκα τοῦτοις» Ἀριστ. σφ.
1515 κ. συγν. κ. μέσ., εἰρ. 1135, Ἰπποκρ. κ.
μετν. «Εἰ ἀνακινῶ τι, ταράττω, διαταράττω»
Παθ. ὡς. «παταμὸς κυκῶμενος» Ἰλ. φ, 235
«κυκῶμενον κῆμα» 235, Ὁδ. μ, 288· πρὸλ.
Σοφ. Ἰλ. 723· «τῷ δὲ κυκῶθῆτην» = ἐταρα-
χῆσαν, συνεταράχῆσαν, κατελήφῆσαν ὑπὸ
ταραχῆς καὶ φόβου Ἰλ. λ, 129· ἐπὶ πειφοῇ
μὲν. (ἐπιπαμῆνου) Ἰπκ., υ, 489. Μετ. ἐπὶ
ψυχ. ταραχῇ· «θυμὲ κυκῶμενε κήδεσιν» =
καρδία ταρᾶτομένη ὑπὸ τῶν ὀλίψεων Ἀρχι-
ἀποστ. 31· «τὴν Ἑλλάδα» (Ἀριστ. εἰρ. 270·
τὴν βουλὴν), Ἰπκ. 363· «κυκῶν καὶ ταράττειν
πάντα», εἰρ. 320 κ. συγν. κ. ἄλλ. κυρ.
«πάντα κυκῶντες» Πλάτ. Φαίδρ. 101· «ὡς
περ εἰς τινα δίκην ἱμπεσύντες κυκῶνται»,
Κρατ. 439 κ. τραγ. «λευκοτέρα δὲ νυφάδι
καὶ βροντήμασι κυκάτω πάντα» Αἰσχ. Πρ.
396, κ. μετν. misceo.
Κυκίω, ας, ἡ· μέγισ, ταραχὴ Ἡσυχ.
Κυκειῶ, ἐπ. ἐν. αἰτ. τοῦ Κυκεῶν.
Κυκέω· κυκάω Ἡσυχ. ἀμφ. γρ.
Κυκεῶν, ὄνος (κυκάω), αἰτ. κυκεῶνα Ἰπποκρ.
Ἀριστ. εἰρ. 696, Πλάτ. κ. ἄλλ. («Κυκεῶ Ἀττι-
κοί, Κυκεῶνα Ἑλλήνες» Μοῖρ. 211) κ. κυκεῶ
Ὁδ. κυκεῶ Ἰλ. λ, 623, δ· α) μίγμα, ἴδ. ποτού,
κρῆμα ἐκ πεισάνης (χυοδραλεσμένης κριθῆς) ἢ
ἀλφίτων (ἀλεύρου), τετριμμένου αἰγείου τυροῦ
καὶ Πραγμαίου οἴνου, ὡς βωστικόν, ἀναψυκ-
τικόν Ἰλ. λ, 641· τὸ αὐτὸ ποτὸν παρα-
σκευάζουσα ἡ Κίρκη προσθέτει καὶ μέλι Ὁδ.
κ, 234, 290, 316, ἐνθα «οἶτον» ὀνομάζει
αὐτὸ καὶ οὐχ ὡς ἐν Ἰλ. «πότον», 25 ὅθ' ὅθ' ὅθ'
λυν ὅτι ἀρκετὰ πικτόν ἦτο, ὅποιον τὸ ἐκ πει-
σάνης, ὕδατος καὶ γάλλωνος τῇ Δήμητρι
προσενεχθέν Ὁκ. ὅν. Δημ. 208· δθ. «κυ-
κεῶν» ἐπὶ πλείους βληχωνίαν Ἀριστ. εἰρ. 712·
β) φάρμακον, μαγευτικ. ποτὸν Πλάτ. πολ.
3, 408· ἴατρ. ποτὸν παρασκευαζόμενον ἐκ
διαφόρων βοτανῶν ἱατρ. Ἡσυχ. γ) ἐν γέν. ταρά-
χῃ, σύγχυσις, κοιν. ἀνακάτωμα, ἀνακατω-
σά Λουκ. Ἰακρ. 17· «ἔμπεδοναυδὲν ἀλλὰ πως
εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλόνται», βί. πρῶα.
14, cianus.
Κύκη, ἡ· ἑλλ. γυν. ὄν. Ἀνακρ. ἀποστ. [β].
Κυκήρα, ἡ· μέγισ, μετ. σύγχυσις Ἡσυχ.

Κύκλαρον, τό· τάρακτρον, ὄργαν, δι' αὐτὸ κυκλῶσι τι (ἀνακαλύπτουσι). Μτφ. παραξίας, στασιαστικῆς, κοιν. ζιζάνιον, σκάνδαλον «ἐπὶ τοῦ τὰ πάντα κυκλῶντος καὶ παρὰ τινος» Β. Ἄν. 48· ὡς. «λάλος καὶ συκοφαντικὸς καὶ κύκλαρον καὶ τάρακτρον» Ἀριστ. ἱερ. 654, ἴδιος. Κύκλημα, αὐτός, τό· τάραχος, κυκλήθρα, κοιν. ἀνακάτωμα Ἡούχ.
Κυκλήσειον, τό· πόλις. Ἡλίδος Στράβ.
Κυκλήσις, τῶς, ἡ· μίξις, κοιν. σμίξις, ἀνακάτωσις, μτφ. παραχλὶ Πλάτ. Τίμ. 68, [5].
Κυκλήσι-τεφρος, 2· τέφρα (στάκτηρ) μεμιγμένης· κοινά Ἀριστ. βιάτρ. 710.
Κυκλήτης, οὗ, ὁ· ὁ μὲν ὡς τὴν, μτφ. παρακτῆς, παραξίας, μτγν. πρὸς Δ. Ἀσέρ. 10, 8.
Κύκλα, τὰ· ἑτερογ. πλ. τοῦ κύκλος· ἴδε κύκλος 2), α).
Κυκλάδες, αἱ (μετὰ καὶ ἄνευ τοῦ «νησι»· μόν. π. ποιητ.) αἱ περὶ τὴν νῆσον. Ἀθλον κυκλοτερῶς κεῖμεναι πλεον. τῶν 12 νῆσοι τοῦ Αἰγαίου πελάγους Ἰσοκ. Στράβ.
Κυκλάζω (κύκλος)· περικυκλῶ τινά ἢ τι, περιβάλλω κύκλῳ Ἡούχ.
Κυκλαίνω· στρογγυλῶς τι κύκλου εἰκην, ποιῶ στρογγύλον ὡς κύκλον Ἡούχ.
Κυκλάμενον, τό· τῷ κατωτ. Θεοφρ. ἱ. Φ. 7, 9, 4.
Κυκλάμενος, ἡ· φωτόν τι μετὰ στρογγύλης βυθολοιδεῖς ῥίχης, τοῦ ὁποῦτο τὰ εὐώδη ἄνθη ἐχρηστούμενον εἰς κατασκευὴν στεφανίων Θεόκρ. 5, 123, Νίκ. ἐν Ἀθην. 15, 684, cyclaminius.
Κυκλαμίς, ἴδος, ἡ· τῷ ἄνωτ. Ὀρφ. Ἀργ. 915.
Κυκλ-άνεμαν, τό· στρογγύλον γυναικεῖον ἑπιτόμιον, ἄλλ. «ἀνεμόσφαιρα» π. κ. Ἀλεξ. Ὁλυμπιάδ. ἐν Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 3.
Κυκλ-ἄς, ἄδος, ἡ· στρογγύλη, κυκλοτερῆς Ὀρφ. Νόν. Καὶ μετὰ αὐτοῦ. «κυκλᾶς κόσμος» Π. Σόλ. 102· «Κυκλᾶς νῆσος» = μία τῶν Κυκλάδ. νῆσ. Στ. Β. κύκλω κινουμένην, κυκλοῦσα, νῆσος = περιελθόμενα Νόν. (ὡς. Εὐρ. Ἀλκ. 460)· τέχνη = ἡ τέχνη τοῦ τινάσσειν τὴν λόγην κυκλήδον Δ. Σικ. 22, 208 κ. συγν. «κυκλᾶς» (ἐνν. «ἐσθλῆς») = λαμπρόν, ἐφορτάσιμον ἔνδυμα τῶν κυριῶν μετὰ κυκλικῆς παρυφῆς (γύρου) κύκλῳ κεκλιμένη, νῆσοι Εὐρ. Ἰων 1583· ἴδε Κυκλάδες.
Κυκλεῖω· περιστρέφω τι κύκλῳ, περιστρέφω, στρέφω, κάμπτω (ἴδε τὸ κατωτ.), στρέφωμαι κύκλῳ, σχηματίζω, περιγράφω κύκλον Στράβ. 6, 283, κ. μτγν.
Κυκλέω α) μτφ. ἀποκομίζω τι, μετακομίζω διὰ τροχού, δι' ἀμάξης· «κυκλῶμενον ἐνθάδε μικροῦς βουαὶ καὶ ἡμίονοι» Ἰλ. η, 332· περιστρέφω κύκλῳ, «ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάζειν κυκλῶντα» Σοφ. Ἀν. 19· «ποιεῖ σὺν πόδι» ἐπὶ συνοῖα κυκλεῖς· Εὐρ. Ὀρ. 624 κ. κοιν. Ἀριστ. ὄρν. 1359· «ὁδοὺς κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφὴν» = στρεφόμενος (γυρίζων ὁπίω) Σοφ. Ἀντ. 226. Παθ. ὡς. (ἐπὶ σκη. μέσ.) «ἴδεσθ' ἡμ' οἷον κύμα ἀμφιρόρομον κυκλεῖται» Σοφ. Ἀν. 346· «κυκλῶν πρόσωπον» Εὐρ. Φοίν. 367, κ. πεζ. «ὁ λόγος τὸ πᾶν σημαίνει καὶ κυκλεῖ καὶ ποιεῖ δέ» Πλάτ.

Κρατ. 408· «ἐφ' ᾧ νῦν κυκλεῖται», πολιτ. 270· ἐκυκλῶντο = ἐσχηματίσαν κύκλον Ἡρ. 8, 16· 6) ἀμτφ. κινεῖσθαι, στρέφωμαι κύκλῳ, περιφέρεισθαι, περιεῖδω κύκλῳ, ποιῶ κυκλικήν περίοδον· «πολλὰ κυκλοῦσι νύκτες ἡμέραι τ' ἴσαι» Σοφ. Ἡλ. 1357, ἐνθα «ἐαυτὰς» ὁπονοητόν· «ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πάσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτου τροφάδες κτελευοῖ»· λύπη καὶ χαρὰ κυκλοῦσιν ὅλους, Τρ. 130· «ὁ κοινὸς βίος ὥσπερ ὑπὸ θεῶν τινος οἰαζόμενος ἐναλλάξ ἀγαθὸς τε καὶ κακὸς κυκλεῖται» Δ. Σικ. 18, 59· «ἄλλων ἐπ' ἄλλοις λόγων κυκλοῦντων» Πλουτ. Κάτ. νε. 67· μτφ. «κυκλῶ λῆξιν» = μεταχειρίζομαι συχνά Δ. Ἀλ. π. Δημ. 56· «κυκλοῦμενον ἔπος» ἀντὶ «κυκλῶμενον» ἀναγν. Πλουτ. ἡδ. 118, circumsolvitur.
Κυκλήδον, ἐπὶρ. κυκλικῶς, εἰς τρόπον κύκλου, κοιν. γύρω γύρω, ὁλόγυρα Ποσειδών. ἐν Ἀθην. 5, 212.
Κύκλῃσις, εὖς, ἡ· ἡ κύκλῳ περιστροφή, περίκυλισις Πλάτ. Τίμ. 39, 271 κ. μτγν.
Κυκλιάδας, οὗ· Ἀχαῖος τις Πολύδ.
Κυκλιακός, 3· εἰς κύκλον ἀναφέρων· οὗς. «τὰ κυκλιακά», σύγγραμμα Φιλίππου τοῦ Ὀπουντίου περὶ κύκλων, ἴδε φιλόσοφος Σουῖδ.
Κυκλιάς, ἄδος, ἡ· κυκλοτερῆς, κύκλου σχήμα ἔχουσα· «τυροὶ κυκλιάδες» = στρογγύλοι Φανί. 5 (6, 290).
Κυκλιζω· κυκλῶ, μτγν.
Κυκλικός, 3· κυκλοειδής, κύκλου σχῆμα ἔχων, στρογγύλος ὡς κύκλος· «κίνησις Πλουτ. φιλοσ. ἀρσικ. 2, 7, κ. μτγν. οὗς. καὶ κυκλικοί», οἱ ἱππικ. ποιηταί, οἵτινες κύκλον τινὰ μῶτον ἴδ. τοῦ περὶ τῆς γενέσεως τοῦ κόσμου μέχρι τοῦ Τηλεγόνου υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσεύς ποιητικῶς ἐπεξεργάσθησαν ἢ ἐποίησαν. Ἐπισημότεροι αὐτῶν μετὰ τὸν Ὀμ. κ. Ἡσ. ἦσαν Πανύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεύς (Ὀλ. 33 ἢ 648 π. Χ. - Ἡράκλειος εἰς 14 βιβλ.), Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος (Ὀλ. 94 = 404 π. Χ. - Θεόβατος), Πείσανδρος ὁ ἐκ Καμείρου (Ἡράκλειος) τῆς Ῥόδου (Ὀλ. 33 ἢ 648 π. Χ. - Ἡράκλειος εἰς 2 βιβλ.), Χαίριλος ὁ Σάμιος (Ὀλ. 94 ἢ 404 π. Χ. - Περσῆς ἱστορ. Ἐπικρ.), Στασίσιος ὁ Κόπριος (Ὀλ. 1 - τὰ ἔπη τὰ Κόπρια), Ἀρκτίνος ὁ Μιλήσιος (περὶ τὸν αὐτ. χρόν. Λίθιοπλῆς), Πηγήσιος ὁ Σαλαμίνιος, Λέσχης ὁ Μυτιληναῖος (Ὀλ. 18 ἢ 708 π. Χ. - Ἰλιάς μικρά), Σπησίφορος ὁ Ἰμῆριος (Σικελίας) (Ὀλ. 33, 4 ἢ 55, 1 = 645 - 560 π. Χ. - Ἰλίου πέρσις, Ὀρέστεια, Σκύλλα, Ἐριφύλη). Πρὸς Χρηστομ. πρὸς Δ. κύκλος. Ἐν τοῖς Σχολ. συγν. οἷον, ἱστορία παρὰ τοῖς κυκλικοῖς Ἰλ. τ, 326· «κυκλικὴ Θηβαῖς» = ἡ τῷ κύκλῳ, τῇ κυκλικῇ ποιήσει ἀνήκουσα Θ. Ἀθην. 11, 465. Ἀλλ' «ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν» = τὸ συνήθως εἰδούς, πολλάκις μέλει τοῦδε πραγματευθέν, κοινόν, τετραμέλιον Καλλιμ. 1 (12, 43), οὗς. «ἡ κυκλική» = ἡ ἐν τῷ κύκλῳ περιελημμένη ἢ ἡ κοινὴ (= νομιμὰ) ἑκάστος. Σχολ. Ὀδ. π. 195, ρ. 25· ἐπὶρ. - ὡς = κυκλοειδῶς, εἰς σχῆμα κύκλου Ἀριστοτ. οὐρ. 1, 5. Μτφ. κατὰ κοινόν, συνήθως τρόπον Σχολ. Ἰλ. ζ, 325 συγνρ. «κυκλικῶς»

τιρον δὲ κατακρίνεται τῷ στίχῳ, αὐτὸς, τ. 222· «οἱ κυκλικοὶ ἀλλήται» = κύκλοι Λουκ. π. ὄρχ. 2· «χοροὶ» ὡς κύκλιος, circularis.

Κυκλιο-διδασκαλος, ὁ διδασκαλὸς ποίητος διδασκάλου, ὅστις μελετᾷ αὐτοὺς ἢ ἄλλους διδασκᾷ νὰ μελετῶσι πρὸς διδασχὴν ἐν τῷ θεάτρῳ Ἀριστ. ὅρν. 1403.

Κύκλιος (κύκλος), 3 κ. 2· κυκλικός (ἢ οἱ κυκλικοί)· οὗτος, «τὸ κύκλιον» = κύκλος Εὐρ. Ἰ. Α. 1056· «κύκλιοι ποιηταί» Παλλιν. 1 (11, 130)· ἰδ., «κύκλιοι χοροί», ὄρχ. οἱ χοροί, οὗς κύκλιον τοῦ βωμοῦ θεοῦ τινοῦ ὑπὸ μέλους ἔχουσιν, ἰδ. οἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Διονύσου, ὅθι = διδύραμβος Ἀριστ. νεφ. 333, 366, Πλάτ. Ἀξ. 371, Δισχίν. 3, 232· «σὺν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρίστου κύκλιον ὠρχήσαντο» Καλλιμ. Δημ. 313· «κύκλιοι ἀλλήται» Λουκ. ὄρχ. 2, ἐνθα «κυκλικοί», ἢ κοιν. γρ. πρὸς. «κύκλιοι ἀλλοί» Πισχ.

Κυκλίσκιον, τὸ ὑποκ. τοῦ κυκλίσκος Διοσκ. 2, 105.

Κυκλίσσασθαι (μέσ.)· κινεῖσθαι κύκλῳ, περιφέρεισθαι κυκλικῶς Ἑμπεδ. 316, κατ' εἰκασ.

Κυκλίσκος, ὁ ὑποκ. τοῦ κύκλος, μικρὸς κύκλος Διοσκ. 2, 105 κ. ἄλλ. μετν.

Κυκλο-ὁρῶν· κυρ. καταβιβράσκω, κατεσθίω τὸ κύκλῳ (δλόγυρα), ἢ ὡς ὁ Κυκλοδῶρας Ἀριστ. Ἀχ. 381.

Κυκλοδῶρας, ὁ ὄρμητ. χεῖμαρρος Ἀττικῆς Ἀριστ. ἱππ. 137.

Κυκλο-γράφω· περιγράφω κύκλον Σ. Ἑμπ. γινωμ. 26. Μετ. ὁμιλῶν ἢ γράφων ἐπανερχομαι εἰς τὸ αὐτὸ ἀεὶ ποτε ἀντικείμενον, ἐπαναλαμβάνων τὰ αὐτὰ πάντοτε· «τὴν διάνοιαν μακρὰν ποιεῖ κυκλογραφῶν καὶ δις ἢ τρίς τὰ αὐτὰ λέγων» Δ. Ἀλ. π. Δημ. 10.

Κυκλο-γράφος, 2· α) κύκλον περιγράφων· β) οὗτος, «ὁ κυκλογράφος», ὁ πραγματευόμενος ἐν συγγραμμάτι, ποιήματι κύκλον τινὰ μύθων, κυκλικῶς ποιητῆς (ὡς κυκλικός), μετν. πρὸς. Λοβκ. Ἀγλαφ. 990.

Κυκλο-δίωκτος, 2· κύκλῳ διωκόμενος, περιελαινόμενος Σκοπὸν. 2 (9, 301).

Κυκλο-ειδής, 2· κύκλου σχῆμα ἔχων, στρογγύλος Ἀθην. 7, 328, Πλούτ. κ. ἄλλ. μετν.

Κυκλόεις, εσσα, εν· τῷ ἀνωτ. «-θρόνος ἀγορᾶς Σοφ. Οἱ. Τ. 161· -ίτις Ἀνύτη 20 (7, 232).

Κυκλο-ελικτος, 2· κύκλῳ περιελισσόμενος, περιστρεφόμενος, ἐπὶ τοῦ ἡλ. Ὁρφ. ὕμν. 7, 11.

Κυκλόθεν, ἐπὶ πανταχόθεν (Σχόλ. Θουκ. 7, 82), κοιν. γύρω γύρω, ἀπὸ δόγυρα, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη· «κ. ὁδὸς περιέχει» Αὐσ. 7, 28, κ. μετν. Περὶ τοῦ π. Θεοφρ. συνήθ. σχημ. «κύκλῳθεν» ὡς Λοβκ. Φρόν. 9.

Κυκλόθι, ἐπὶ κύκλῳ, κοιν. δλόγυρα Ἀπολ. λών. Δοσκ. π. ἐπὶ. 607, 32, Εὐστ. 300, 60. Κυκλο-μόλιδος, ὁ στρογγύλον μολιδοκύνδουλον Δαμόχαρ. 2, (6, 63).

Κυκλο-παῖς, ἢ, ἑσφ. γρ. τοῦ ἑσφ. «κυκλοπαῖς» ἀντὶ «ἐγκύκλιος παιδείας» ἰδ' ἐγκύκλιος.

Κυκλο-ποιέω· ποιῶ (κάμνω) κύκλον ἢ τι εἰς σχῆμα κύκλου, στρογγυλαίνω. Μέσ. το-

ποθεῖσθαι ἐντὸς κύκλου, εἰς κύκλον Ξεν. Κύρ. 7, 1, 40, ἀμφ. γρ.

Κυκλο-πορεῖν· πορεύεσθαι κύκλῳ, ἀντὶ τοῦ «εὐθυπορεῖν», πορεύεσθαι κατ' εὐθεῖαν Στράβ. 7, 292.

Κυκλο-πορεῖα (ὁρμάτ. -πορεῖα λεξ. Πασσ. σφ.), ἢ ἡ κύκλω πορεῖα, ἡ κύκλω περιπάτησις Στράβ. 11, 524 κ. 16, 780.

Κυκλό-πους, ποδός, ὁ ὑπόδημα ἔχον ὑπὸ τὸ πέλμα σιδερεὺς κύκλον ἢ γύρον Θεοφάν. χρον. 1.

Κύκλος (βίξ. κυρ, κυλ.) ὁ 1) ὡς κ. ὅν, περιφέρειαι, γῦρος· «οἱ δὲ γέροντες ἐστ' ἐπὶ ξεστοταί λίθαις ἱερῇ ἐνὶ κύκλῳ» = εἰς ἱερὸν κύκλον, ἦτοι ἐν τῇ στρογγύλῃ πλατείᾳ τῶν ὁημοσίων συνελεύσεων Ἰλ. σ, 504· «ὁδὸς κύκλῳ» = ὁ κύκλος, ὅν οἱ κυνηγοὶ σχηματίζουσι περὶ τὸ θήραμα (θήρατρον, οἰκιστὸν κυνηγετῆς κόπῃ, κατὰ τινὰς) Ὀδ. δ, 792· ἰδ. ὁ κύκλος· δὴς γῦρος τῆς ἀσπίδος Ἰλ. λ, 33· «ἀσπίδος κύκλον λέγω» Ἀισχ. Ἑπτ. 471· «σημα δ' οὐκ ἐπὶν κύκλῳ» = ἐπὶ τῷ γύρῳ, τῇ ἀσπίδι, 573· πρὸς. Εὐρ. Ἰλ. 1257. Παρ' Ὀμ. κ. τοῖς μετ' αὐτ. «κύκλῳ» = γύρῳ γύρω, «λόγυρα» «κύκλῳ ἀπάντη» Ὀδ. δ, 278· «ἄλλας δὲ κύκλῳ νησὺν Ἀΐαντος πέρις» = δλόγυρα ἔς τὴν Σαλαμῖνα Ἀισχ. Πέρο. 360· «περιάγουσι τὴν παρθένον τὴν λίμνην κύκλῳ» = δλόγυρα ἔς τὴν λίμνην Ἦρ. 4, 182· «πεθεάμεθα κύκλῳ τὴν πόλιν» = εἰδόμεν δλόγυρα τὴν πόλιν. Ξεν. Κύρ. 7, 5, 7· «ὡς περὶ κύκλῳ περιέδοντα» Πλάτ. Φαῖδ. 72· «τόπους δ' εἶναι κύκλῳ περὶ ὅλην πολλοὺς», 111, κ. μετν. Ἐπὶ γεν. «κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου» = δλόγυρα ἔς τὸ στρατοπέδον Ξεν. Κύρ. 4, 5, 5· πρὸς. Ἀριστοτ. κόσμ. 4· «ἔτι ἐν κύκλῳ»· «στείνοντα γὰρ πρόσωθεν αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστησαν» Σοφ. Αἴ. 710, Εὐρ. Βάχχ. 652, Ἀριστ. πλ. 679· «τὰς ἐν κύκλῳ περιόδους» Πλάτ. πολιτ. 286, κ. μετν. Λουκ. βί. πρᾶς. 7· καὶ ἐπὶ γεν. «ἐν κύκλῳ δ' ἦδη κακοῦ ἐλλικτο βωμοῦ» Εὐρ. Ἦρ. μ. 926· 2) πᾶν τὸ κυκλαειδές, στρογγύλον· α) τροχός Ἰλ. ψ, 340· κ. ἑτερογ. πλ. «τὰ κύκλα» = οἱ τροχοὶ τῆς ἀμάξ. ε, 722, σ, 375· β) ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου· «τὸν Πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ» Ἀισχ. Πρ. 91· «λαμπρὸς ἡλίου κύκλος» Σοφ. Ἀντιγ. 412· ὁμ. «νυκτὸς αἰαντὸς κύκλος» = ὁ ὑπὸ τῆς νυκτὸς κεκαλυμμένος οὐρανός, Αἴ. 657· «τί τὸν ἄνω λεύσσει κύκλον», Φιλ. 804· γ) ὁ θαλάμος (κατὰ περίφρασ.) «ὁρμάτων κύκλος» Σοφ. Ἀντ. 962· καὶ ἀπεριφράστ. «ὁ γὰρ ἔσταιν ὁρῶν κύκλος λεύσσει Διός», Οἱ. Κ. 709· δ) κυκλικὴ περιφορά, περιστροφή, κυκλοφορία τοῦ ἔτους Εὐρ. Ἦρ. 1645· «ἐπεὶ καρπίμους ἔτιον κύκλους» Ἰλ. 111· ε) τείχος, περιτείχισμα πόλεως, στρατοπέδου· «τὸ δὲ αὐτῶν μέγιστον ἐστὶ τείχος κατὰ τὸν Ἀθηναίων κύκλον μάλιστα κη τὸ μέγεθος» Ἦρ. 1, 98· «ὅχι τὸν κύκλον μόνον τοῦ Παιραιῶς οὐδὲ τοῦ ἄστεος» Δημ. 18, 300· ς) σύνδοξος, συνέδριον ἐν κύκλῳ συνεδριάζον· «ἐν γὰρ συνέδριον καὶ τυραννικὸν κύκλ. κάλῃ μετ' ἀναστάς» Σοφ. Αἴ. 736· ὁμ. «ἐτάξαντο κύκλον τῶν νεῶν ποιήσαντες ὡς μέγιστον οἶόν

τ' ἦσαν = κύκλον ἐκ πλοίων ποιήσαντες Θουκ. 2, 83. «Κύρος περιστρεφόμενος τῶν ξυστοφῶρων Περσῶν κύκλον μέγαν» Ξεν. Κύρ. 7, 5, 41. ζ) τὸ μέρος τῆς ἀγορᾶς, «ἐνθα ἐπιπράσσεται τὰ πνεύμα» Πολυδ. 10, 18. η) στέφανος = ἐλαίης (Ὁμφ. Ἀργ. 327, 3) πᾶσα κυκλικὴ κίνησις, περιφορά, κυκλοφορία. «ὁ δ' ἄλιος ἐνισαύει χρόνον τὸν αὐτὸν κύκλον ἐκτελεῖ» Τιμ. Λοκρ. 96. «κύκλος τῶν ἀνθρωπίνων πρηγμάτων ἐστὶ» Ἡρ. 1, 207, κ. μετγν. «Ἐν τῇ λογικῇ, ὁ κυκλικὸς συλλογισμός. Ἐν τῇ ῥητορικῇ, στρογγύλη περίοδος» «κύκλος ἐπικίδς» ἡ «κύκλος» = ὁ κύκλος τῶν ἐπικ. μύθων συχν. ἐν τοῖς Σχολ. ἔδε κυκλικὸς, circular.

Κυκλῶσε, ἐπὶρ, εἰς γύρον, ὁλόγυρα, πανταχῶς, κοιν. εἰς ὅλα τὰ μέρη γύρω Ἰλ. 8, 212, κ. μετγν. π. in orbem.

Κυκλῶ-σθῆναι ἀπαθ. κίνεσιν τινὰ κυκλῶσθαι, κοιν. τὸν διώχνει ὁλόγυρα, γύρω γύρω Ἀριστ. σφ. 1523 κατ' εἰκασ. Διενδορφ. ἀντὶ «πῶς ἐν κύκλῳ σθῆσεται».

Κυκλῶ-τερεῖς (πρβλ. τερνός), 2* κύκλῳ ἐστραμμένος, ἐστρογγυλωμένος, κυρ. τετόρνευμένος, τορνευτός, ὁπὸ τορνευτοῦ κατεσκευασμένος, «περὶ τὴν γῆν ὅσων κυκλοτερέα ὡς ἀπὸ τόρνου» Ἡρ. 4, 36. «πλοῖα κυκλοτερέα ἀπιδὸς τρώπαν» 1, 194. «Ἐν γέν. στρογγύλος, κυκλοειδής» ἄλλος πάντοτε κυκλοτερεῖς Ὀδ. ρ, 209, Π. 82. 145. «κυκλοτερεῖς μέγα τόξον ἔεινε» = ἐξάνυσεν ἐν εἴδει κύκλου, κύκλου δίκην Ἰλ. 8, 124. «ἡ τοῦ παντὸς περιόδος κυκλ. οὖσα» Πλάτ. Τιμ. 58. «ἐπ' αὐχένι κυκλοτερεῖ» συμμ. 189. «τοῦ περὶ τὴν λίμνην κυκλῶν οἰκοδομήματος» Ξεν. Ἑλλ. 4, 5, 6, κ. μετγν. «κυκλῶν. μόλιδος» = σφαῖρα, κοιν. τὸ μολίδι Φίλιπ. 17 (6, 62) ἐπὶρ-ὡς Πλούτ. Γαλῆν. οὐ biculturalis.

Κυκλῶ-της, ης, ἡ ἡ ἰδὸς τοῦ κυκλοειδούς, στρογγυλότης, ἔκκλ.

Κυκλῶ-φορέω κινῶ, περιστρέφω τι κύκλῳ (λεξ. Πασσαύ.) ἡ ὡς τὸ αὐτοπ. κυκλοφοροῦμαι = κινεῖται, περιστρέφεται κύκλῳ «τῆς ἐν τέρνῳ κυκλοφορομένης σφαίρας» Ἀριστ. κόσμ. 2, Πλούτ. κ. ἄλλ. μετγν. πρβλ. τὰ νῦν «κυκλοφορεῖ τὸ νόμισμα» κτλ.

Κυκλῶ-φορητικός. 3* κύκλῳ, κυκλικῶς κινούμενος, περιστρεφόμενος Ἡρακλείδ. ἀλληγ. 23, Πλούτ. κ. μετγν. ἐπὶρ-ὡς Σ. Ἑμμ.

Κυκλῶ-φύρητος, 2* κύκλῳ κινηθείς, περιστρεφείς Π. Σιλ. ἔκφρ. 453.

Κυκλῶ-φορία, ἡ κυκλοειδὴς κίνησις, περιστροφή, περιφορά Ἀριστ. φυσ. ἀκρ. 4, 14.

Κυκλῶ-φορικός, 3* κυκλοφορητικός, μετγν. ἐπὶρ. «κυκλοφορικῶς κινεῖσθαι» Πλούτ. ἡθ. 881.

Κυκλῶ-φόρος, 2* κύκλῳ κινῶν, κινούμενος, περιστρεφόμενος, κυκλοειδής, μετγν.

Κυκλῶ-φῶς (κύκλος) ποῖα τὴν κύκλον, κυκλοειδῆς = τάχα = τανύων καμπυλίων ἐν εἴδει κύκλου Μετ. 79 (12, 82). Παθ. ποιῶμαι ὡς κύκλος, κυκλοειδής, καμπυλωθεῖν «κυκλοῦται δ' ὁ κλάδος ὥστε τόξον» Εὐρ. Βάκχ. 1064. «τάφος περὶ τὸ παιδίον κυκλωθεῖσα» = κύκλῳ σχηματισθεῖσα Πλάτ. Κριτ. 118.

«Ἐτι, περιελθὼν τι ἐντὸς κύκλου, περικυκλῶ πανταχόθεν» Φρυγῶν πόλιν λαίνας περὶ πύργους κυκλῶσας Ἀρι. φαρίων Εὐρ. Ἰ. Α. 775. «-τοὺς πολεμίου» Πολύδ. 1, 17, 13 κ. συχν. κ. ἄλλ. μετγν. Παθ. συχνῶς. περικυκλῶμαι «ἔως κυκλοῦνται ὑπ' αὐτῶν» Θουκ. 7, 81, Πλούτ. Πομπ. 18, κ. ἄλλ. μετγν. «ὡς κυκλωσμένους» (μ. μέλ. μετγ. ἐπὶ π. σημ.) Δ. Ἀλ. 3, 24. «πολιορκεῖται, ἀποκλεισθαι πανταχόθεν πολιορκίᾳ, «στῆναι πόλισμα γῆθεν ὡς κυκλοῦμενον» Διοχ. Ἑπτ. 229. Μίσ. τοπικ. κυκλωθῆναι «πᾶσι τινός, περικυκλῶ τινὰ ἢ τι» «πόλισμα Κάδμου κυκλῶνται» Διοχ. Ἑπτ. 114. Πέρσ. 450. «κυκλωσάμενος τοὺς χιλιούς» Ἡρ. 3, 157. «κυκλωθῆναι αὐτοὺς ἐς μέσον», 8, 10, Θουκ. 7, 81 κ. οἱ μετ' αὐτ. συντάττομαι, παρατάττομαι κύκλῳ Ξεν. Κύρ. 6, 2, 12. 2) κινεῖται κύκλῳ, περιστρέφεται κυκλικῶς «κυκλωσάμενος δαλὸν ἐν φασφύρῳ Κύκλωπος ὄψι» Εὐρ. Κύκλ. 462. «πῶς», Ὁρ. 824 κ. μετγν. Πολύδ. 11, 29, 10. Παθ. μετγν. «δίναις κυκλούμενον χίμαρ» = ὅπῃ τοῦ στροβίλου τῶν παθῶν συναρπασομένη ἡ καρδία Διοχ. Ἀγ. 969. Μίσ. κινεῖται κύκλῳ, περιγυρεύω «περὶ βωμῶν κυκλωσάσθαι» Καλλιμ. Ἀρτ. 267, circumpago.

Κυκλῶ-ωδής, 2* κυκλοειδής Π. Σιλ. Θέρμ. Πυθ. 129.

Κύκλωθεν, ἐπὶρ. κυκλῶθεν, μετγν. πρβλ. Λυδ. 6 κ. Φρύν. 9.

Κύκλωμα, ατος, τό· τὸ κύκλῳ ἐστραμμένον, περιστρεφόμενον, κύκλος = Ἰόνιος = ἡ ἐπὶ τοῦ τροχοῦ περιστροφή τοῦ Ἰφ. Εὐρ. Φοίν. 1201. οἱ κύκλοι, αἱ στροφαὶ τοῦ ὄρεος Δ. Σικ. 3, 35. «βυσσόγονον κύκλωμα» = τὸ κύμανον Εὐρ. Βάκχ. 144.

Κυκλωπεία, ἡ ἡ περὶ τῶν Κυκλώπων διήγησις ἐν τῇ Ὀδ. Φιλόστρ. 248, κ. Κυκλωπία.

Κυκλωπείας (Κύκλωψ), 3 κ. 2* τοῖς Κύκλωψιν ἀνθρώπων, Κυκλωπικός = ταῖα = αἱ Μυκηναῖ Εὐρ. Ἠλ. 1158. «Κυκλωπία πόλις» Ἡρ. μ. 15 (βι. γρ. Κυκλωπικός) = βίος = νομαδικός, ἀφροντὶς Στράβ. 11, 502. μονήρης, ἀναχρητικ. βίος Μάξ. Τύρ. 21, 7. σπηλαία = τὰ ὑπὸ Κυκλώπων ἐκτισμένα λαβυρίνθωδῃ παρὰ τὸ Ναυθίον σπηλ. Στράβ. 8, 369. ὡς παρὰ τὴν Ἰνδὸν αὐτῶν. 373. παρὰ τὸ Ἀργεῖον καὶ τὰς Μυκήνας Μυλλέρ. ἀρχ. 2, 45, 1. ὅρος = ὄρ. Ἀλφ. Μ. Ἐτ. «Κυκλώπειος δωρεά», παροιμ. ἐπὶ τῆς ἀδωροῦ δωρ. ὡς ἐκ τῆς τοῦ Κύκλωπος πρὸς τὸν Ὀδ. Ὀδ. 1, 369. πρβλ. Πλούτ. ἡθ. 729.

Κυκλωπικός, 3* τῷ ἀνωτ. ἐπὶρ. Κυκλωπικός = κατὰ τὸν τρόπον τῶν Κυκλώπων Ἀριστ. ἡθ. 10, 10.

Κυκλώπιον (ὡς ὄνομα τοῦ κύκλωψ) τὸς Κύκλωψ, τό· τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ὅπερ περικυκλῶ τὴν κόρην Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4, 8.

Κυκλώπιος, 3* Κυκλώπιος = χεῖρες, γνάθος Εὐρ. εἰς τοὺς Κύκλωπας ἀναφέρονται, ὅπ' αὐτῶν κατεσκευασμένος Σοφ. ἀποσπ. 222. ἡ Κ. γῆ = Ἀργεῖον κ. Μυκήνας Εὐρ. Ὁρ. 956.

Κυκλωπίς, ἴδος, π. ὀφλ. τοῦ Κυκλώπιος = Κυκλωπίδες ἐστίαι Εὐρ. Ἰ. Τ. 845.

Κύκλωσε, ἐπὶρ. κυκλώσε, μτγν.
 Κύκλωσις, εὐς (κυκλώω), ἥ' τὸ περιλείπειν
 ἐν τῷ κύκλῳ, περικύκλωσις Θουκ. 4,128,
 Ξεν. Ἑλλ. 4,2,19 «τοὺς ἱππεῖς ἡτοιμάκει
 πρὸς κύκλωσιν» Πολύβ. 3,65, 6, conclusio.
 Κυκλωτὸς (κυκλώω), 3' ὡς κύκλος παποιη-
 μένος, ἐστρωγγωμένος, στρωγγύλος· σάκος
 Δίσχ. Ἑπτ. 522.
 Κόκλ-ωψ, ὡπος, (ἴδε κύρ. ὄν.), δ' στρωγγο-
 λόφθαλμος, βατερ. μονόφθαλμος, ἐν γέν.
 στρωγγύλος, κυκλωτέρης· σελήνη Παρμενίδ.
 ἐν Κλ. Ἀλ. στρ. 5, 732· «κύκλωπα κούρη»
 = τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμ. Ἑμπεδ. (281),
 Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 2· «οἱ κύκλωπες» = βολή
 κώδου ἐν τῇ κοδείᾳ Εὐδουλ. ἐν Πολυδ. 7,205.
 Κόκλ-ωψ, ὡπος, δ' 1) οἱ κύκλωπες, γίγαν-
 τες τέκνα τοῦ Ποσειδῶνος, ἔχοντες ἕνα μόνον
 μέγαν ὀφθαλμόν ἐπὶ τοῦ μετώπου, ζῶντες
 δὲ νομαδικῶς ἀνευ νόμων καὶ γειωργίας ἐπὶ
 τῇ Σικελίᾳ. παραλίας Ὀδ. ι, 106· ἄρα παν-
 ἀρχαίος, λαός, ἔξ οὗ γ. οἱ μετέπειτα Λεον-
 τίνος. Ἐν τῷ ἐν. ἰδ. ὁ Πολύφημος, ὁ ἰσχυρό-
 τερος τῶν Κυκλώπων, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος
 καὶ τῆς Νύμφης Θωόης, ὃν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ-
 δικαίωμένος τὸν θάνατον τῶν ἐταίρων τοῦ ἐ-
 τῶφλωσε μεθ' ὧν Ὀδ. ι, 387. Ἀλλὰ παρ' Ἡσ.
 (Θε. 140) εἶνε τρεῖς μόνον Κύκλωπες, ὁ Βρόν-
 της, Στερόπηρ καὶ Ἀργής, τέκνα τοῦ Οὐρα-
 νοῦ καὶ τῆς γῆς, χαλκεύοντες τοὺς κεραυνούς
 τοῦ Διός. Ὁ Θουκ. (6,2) καὶ ἡ μεθωμνηρικ.
 ποιησις μεταφέρει αὐτοὺς εἰς τὴν Αἴτνην, ἐν
 ταῖς κρατήραις τῆς ὁποίας τὸ ἐργαστήριον αὐ-
 τῶν εἶχον καὶ ὡς ὑποῖται τοῦ Ὑφαίστου
 ἰργάζοντο, ἐνθα καὶ νῦν μία πετρώδης νῆσ.
 ἀνομάζεται Isola di Ciclori. Διάφοροι δὲ τοῦ-
 των οἱ Κύκλωπες, ἀφ' ὧν τὰ ἐν Ἀργεῖ, Μυ-
 κήναις καὶ Τίρυνθι περὶ νόημα Κυκλώπεια τείχη
 Στράβ. 8,373· 2) Κύκλωψ κ. Κύκλωπες· ὁμίον.
 σατυρ. ποίημα Εὐριπίδου, ὁμίον. κυμμήδεια
 Ἀντιφάνους καὶ ἑτέρα Καλλιίου· 3) χορός τις,
 παριστῶν τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος πρὸς τὴν
 Γαλάττειαν Ἀριστ. βάρ. 290· 4) ἐν γέν., =
 Χαλκεὺς Ἡσυχ.

Κυκνάρειαν, τό· ὄποι. τοῦ κύκνος Γαλην.
 Κύκνειος, 2' ὅτε κύκνους «κύκν. πτίλος» Σοφ.
 ἀποσπ. 708· στόμα Ἑπιγρ. ἀδ. 524 (7,12).
 Ὀδ. οδδ. «τὸ κύκνειον» (ἐνν. «ἄσμαν»)· «τὸ
 κύκνειον ἄδειν» Χρυσίπ. ἐν Ἀθην. 14,616, Αἴλ.
 Ἰ. Ζ. 2,32· παροιμ. «τὸ κύκνειον ἐξηχεῖν» =
 τὸ ἔσχατον πειρᾶσθαι, τὰς τελευταίας παρα-
 κλήσεις ἐκφέρειν, (ἴδε κύκνος) Πολύβ. 30,4,7.
 Κυκνίαις, οὐ, δ' «κυκνί. ἀετὸς» = ὁ λευκός,
 κυκνόμενος ἀετὸς Πaus. 8, 17, 3.
 Κυκνίτης, οὐ, ὁ, θηλ. κιννίτις, ἰδὸς· «κιννί-
 τες δοῆ» = κύκνειον ἄσμα Σοφ. ἀποσπ. 440.
 Κυκν ο-γενής, 2' ἐκ κύκνου γεννηθεὶς, κυκνο-
 γίννητος, ἐπίθ. Ἑλένης μτγν.
 Κυκνὸ-ὄρεπτας, 2' ὅπῃ κύκνων τραφεὶς
 Τζέτζ. Λυκόφρ. 237.
 Κυκνο-κάνθαρος, δ' πλοῦτον, ἔχον ἐπὶ τῆς
 πύρας ἐμβλημα κύκνον καὶ κάνθαρον Νικύ-
 στρ. ἐν Ἀθην. 11, 474· ἴδε κύκνος.
 Κυκνὸ-μορφος, 2' κύκνου μορφήν ἔχων·
 Φορτίδες Δίσχ. Πρ. 797.

Κυκνὸ-πτερος, 2' ὁ μετὰ κύκνειον πτερῶν
 κύκνεια πτερὰ ἔχων Εὐρ. Ὀρ. 1388.
 Κύκνος (ἴδε. καν. κανάω, καναχή), δ' τὸ
 γνωστόν πτηνὸν ὁ κύκνος, ἀνήκον τῇ εὐλῇ
 τῶν νηρσοειδῶν· δουλχοδέριος Ἰλ. 6, 459·
 - ἀεριοίπται Ἡσ. ἀσπ. 316, ἐνθα πρῶτον
 ἀναφέρει ὥδκ. κύκνους· «κύκνου δίκην τὸν
 ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόνον» Δίσχ.
 Ἀγ. 1419· - ἀγέτας Εὐρ. Ἠλ. 151· - πο-
 λύγρον Βάκχ. 1362· «κύκνου πολιώτεροι
 αἰδ' ἐπανθοσιν τρίγες» Ἀριστ. σφ. 1164·
 ἐθεώρουν αὐτοὺς καὶ μαντικούς, «κύκνων φαν-
 λότερος τὴν μαντικὴν» Πλάτ. Φαίδ. 84.
 Μτφ. ποιητῆς Λεων. Ταρ. 80 (7,19), ογρυσ.
 Κύκν-οφίς, εὐς, ἥ' ὄφίς, πρόσωπον κύκνου
 Παλλάδ. (11,345).
 Κύλα, τὰ (ὁ ἐν. μόν. π. Πολυδ. 2,66. Ἡ γρ.
 «κοῖλα» βασίζεται μόν. ἐπὶ τῆς ἐτυμολογίας
 τοῦ «καλός») κ. κυλάδες, αἱ κυρ. «τὰ ὑπο-
 κάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, «τὰ ὑπόπια»
 Ἡσυχ. τὰ κάτω βλέφαρα, «τὰ ὑπὸ τοῦ ὀ-
 φθαλμοῦ μέρη» Τιμ. λεξ. ἄλλ. ὑποκοιλίαι
 ὑπόκοιλον (ἀνὰ γωνίᾳ ὑποκυλίσ, ὑπόκυλον),
 ὑποφθάλμιον· κατ' ἀντίθ. τῶν ἄνω «κυλίσ
 ἐπικυλίσ, ἀνάκυλα» πρβλ. κυλοῖδα, ciliari
 Κύλανθος, υἱὸς Ὀρφέως Φώτ.
 Κυλαράδης, οὐ· Σθενέλου υἱός, ἀφ' οὗ τὸ
 ἐπὶ τῶν γυνάμασι «Κυλαράδης» ἐν Ἀργεῖ Πaus.
 Καὶ ἡ γρ. Κυλλάραδης.
 Κύλη, ἥ' κύλις, σιδήρ. ποτήριον Ἀλεξ. ἐν
 Ἀθην. 11,470, ἐνθα «κύλικα» ἀντὶ «κύλην»
 διορθοῦσι.
 Κύλικετον (κύλις), τό· τράπεζα καπηλείου,
 ἐφ' ἧς διαρχοῦσι τὰ ποτὰ καὶ τὰ πρὸς ἔγγυ-
 σιν ποτήρια, ποτηροθήκη Ἀθην. 11,460, μετὰ
 παραδειγμ. ἀπὸ τῶν κυμ. 12,534.
 Κυλικίανος (κύλις), 2' ποτηρίον, ποτὴρ ἀνι-
 κων Πολυδ. 6, 108· πρβλ. ἐπικυλικίος.
 Κυλικ-ηγορέω· ἀγορεύω ἐπὶ τῇ κύλικι (ὁμι-
 λῶς ἐν τῷ ποτηρῇ) Ἀθην. 11,180· ἡ περὶ κυ-
 λίκων (ποτηρίων) Πρατίν. (ι) αὐτόθ. 461.
 Κυλικ-ηγέρος, 2' ἐπὶ τῇ κύλικι ἀγορεύων
 (ἐν τῷ ποτηρῇ ὁμίλων) Εὐστ. 1632,17.
 Κυλικ-ήρως, 2' κοτυλήρως, κύλιξιν ἀνυ-
 τός, ποτηρίαις δυνάμενος ἀρυσθῆναι, ἀνελή-
 θηναι, ἀμύπαλος· «αἶμα, οἶον πολὺ» Ἡσυχ.
 Κυλικίαν, τό· ὄποι. τοῦ κύλις, μικρὰ κύλις,
 μικρὸν ποτήριον, κοιν. ποτηράκι Ἐπικράτ. ἐν
 Ἀθην. 11,782, Θεοφρ. Ἰ. Φ. 5,9,8.
 Κυλικίς, ἰδὸς, ἥ' 1) = τῷ ἀνωτ. 2) χιστί-
 διον φαρμάκον, μικρὰ θήκη πρὸς ἐναπόθεσιν
 ἱατρικῶν Ἀθην. 11,480.
 Κυλικήνη, ἥ' κυλικήνη Μ. Ἑτ. 544, 38.
 Κυλικίς, ἰδὸς, ἥ' κυλικήνη.
 Κυλικ-ο-φορέω· φέρω ἐν τῷ κύλικος (ποτη-
 ρίου) ἥ' κύλικα (ποτηρίου) Νικίτ. Χων. χρόν. 299.
 Κυλικ-ο-φόρος, 2' ποτηριοφόρος, ποτήρια
 φέρων (κοοβαλὼν)· - τρίποδες Ἠλ. οδ. 7,27.
 Κύλικες, ἀνι, ἰων. - κρήνες, αἱ· λαός τις
 εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οὔτης, ἀπὸ τίνος Λυδοῦ
 Κύλικος, ἐταίρου τοῦ Πρακλέους Ἀθην. 11,5.
 Κυλικ-ώδης, 2' κύλικι, ποτηρίῳ ὁμοίος· πο-
 τήριον Σχολ. Θεοφρ. 2, 2.
 Κυλινδέω (κυλλός, κύκλος), (συνθ. τύπ

παρά τ. ἀντ. πεζ. = κυλινδω, κύβηρ. δὲ μόν.
 εἰς ἐν. κ. παρατ.)· κυλίω τι, κύνω. κυλῶ, κα-
 τρακυλῶ· «ἐκυλινδούναι αἱ βάρβαροι δλοτρό-
 γους» = κατεκύλιον πέτρας Ξεν. Ἀν. 4, 2, 3.
 Παθ. ἡ μέσ. συχνός. «ἐκυλινδοῦμαι» = ἐκυ-
 λίστην κατὰ γῆς, προσέπιπτον μετὰ σάβασμαθ
 Ἀριστ. ὄρν. 502 (πρὸς, κυλινδῶ) ἔκ θλίψεως
 Λουκ. π. πένθ. 12· «κυλινδοῦμενον ἐπὶ γῆς»
 Πλάτ. Τίμ. 44· «κατὰ τὰς νάπας κυλινδοῦ-
 μενοι ἐσώθησαν» Ξεν. Ἀν. 5, 2, 32. Μτρ.
 ἐπὶ κακ. σημ. ὡς τὰ νῦν «κυλίσθαι, ξεστά-
 τω», περιπλανῶμαι· «οἱ ἐν δικαστηρίοις ἐκ
 ἑῶν κυλινδοῦμενοι» = ὅσοι κυλοῦνται, ξεστά-
 ζουν ἐς τὰ δικαστήρια Πλάτ. Θεαίτ. 172· «τὰ
 ἀγάλματα ἐν λιθοργείοις κυλινδεῖται» (κυ-
 ριολ.) Ἰσακ. 5, 44· «ἐπὶ τὰ μνημεῖα» Πλάτ.
 Φαίδ. 81· «ἐν πάσῃ ἀμαθίᾳ», αὐτόθ. 82,
 πολιτ. 309, κ. μτγν. «κυλινδοῦμενος ἐν ἀγο-
 ρῇ» Πλουτ. Πομπ. 46· «ἐν πότει καὶ γυναι-
 κῇ», ἡθ. 184· π. Πλάτ. συχν. ἡ δι. γρ. «κα-
 λινδοῦμαι, νοῖνο.
 Κυλινδθήρα, ας, ἡ· κυλίστρα, καλινδθήρα (·).
 Κυλινδθήσεις, εως, ἡ· κύλισεις, περιπλάνησεις,
 ἀσχησεις· «ἡ ἐν ταῖς λόγοις κυλινδῆσι». Πλάτ.
 σοφ. 268· «ἐν γυναικῇ» Πλουτ. Ἀντ. 9.
 Κυλινδρικὸς, 3· κυλινδροειδής, στρογγύλος,
 μτγν. ἐπίρ. — ὡς Πλουτ. συμπ. 5, 7, 5.
 Κυλινδρικόν, ὁ· ὄψακ. τοῦ κύλινδρος, Πρὸκλ.
 Κυλινδρῶ-ειδής, 2· κυλινδρῶν σχῆμα ἔχων
 Πλουτ. ἡθ. 891· ἐπίρ. — ὡς Ἐδοτ. 1604, 58.
 Κύλινδρος, ὁ· ὡς κ. νῦν, πᾶν ἐπιμήκης καὶ
 στρογγύλον σῶμα Πλουτ. Μάρκελλ. 17. Ἰδ.
 σῶμα ὀριζόμενον ὑπὸ δύο ἴσων παραλλήλων
 κύκλων καὶ κορυφῶν ἐπιπέδου ἀρχ. μαθημ.
 κ. ἄλλ. μτγν. «Ὁ κύλινδρος βεβλίστο» = κυ-
 λινδροειδὲς βεβλίστο Δ. Λαέρ. 10, 26· τὸ ἀν-
 ὄρικ. μῆριον, Βυζ. [σ], cylindrus.
 Κυλινδρῶ-φύλαξ, ακος, ὁ, ἡ· φύλαξ κυ-
 λινδρῶν, μτφ. ὁ σάκος τῶν ὄρχων, ἐν ᾧ οὖ-
 τοι ὡς δύο κύλινδροι ἡ σφαιραί ἐμπεριέχον-
 ται, φυλάσσονται Νικητ. Χων. χρόν. 397.
 Κυλινδρῶν· ὁμαλῶς, λειανῶς τι τῷ κυλί-
 νδρῳ Θεοφρ. Ἰ. Φ. 2, 4, 3.
 Κυλινδρῶ-ώδης, 2· κυλινδροειδής Θεοφρ. Ἰ.
 Φ. 8, 5, 3.
 Κυλινδρῶ-πῶς (κυλινδρῶ), 3· τῷ κυλινδρῷ
 ὁμαλισμένος, λελισσμένος· — ἔλως Νικ. ἐν
 Ἀθην. 9, 369.
 Κυλινδῶ κ. ἀντ. κυλινδῶ (ἡ)· ἀνωτ. κ. πρὸς.
 κυλίω, π. ἀόρ. ἐκυλίσθην· κυλίω τι, κύνω
 κυλίω ἀπὸ, διὰ κύλισεως, π. Ὁμ. μόν. ἐν.
 κ. παρατ. «κύμα κυλινδοῖ ἀστέα» Ὀδ. α, 162·
 «Βορέης-μέγα κύμα κυλινδῶν», ε, 296· «οἰ-
 δμα κυλινδοῖ βυσσόθεν κελαινάν θιναν» Σοφ.
 Ἀντ. 586· μτφ. «πῆμα κυλινδῶ τινί» Ἰλ. ρ,
 688· αὐτοπαθ. κυλίωμαι, κινεῖσθαι εἰς τὰ ἐμ-
 προσθεν ὀρμητικῶς ἐς κύλινδρος, ἢ νῶϊν τότε
 πῆμα κυλινδεῖται· = ἐναντιον ἡμῶν κυλίεται
 τοῦτο τὸ κακόν, λ, 347· «κύμα κυλινδεῖται»
 λ, 307· «κυλινδετο λαῶς» Ὀδ. λ, 598· πρὸς.
 Ἰλ. ν, 142· «κυλινδοῦμενος κατὰ κόπρον» =
 κυλιδόμενος ἐς τὴν κοπρίαν (ὡς χαρακτηριστικ.
 σφοδρατάτης θλίψεως), χ, 414· «κλαίων τε
 κυλινδομένους τ'» Ὀδ. δ, 541· «κυλινδίσκοντο

αἱ πέτραι» Πινδ. Π. 4, 209· «ἄνω κατὰ κυ-
 λινδῶν» ἑλπίδες», Ὀ. 12, 6· «ἐν τροχῷ παντὶ
 κυλινδοῦμενον», Π. 2, 28· «ἐκ τροχῆλάτου
 δίφρων κυλίσθεις» = ἐκκυλίσθεις Σοφ. Ἠλ. 50·
 «νεφέλαι βροντῶσι κυλινδοῦμεναι» Ἀριστ. νεφ.
 374, κ. μτγν. π. Ἐν γέν. περιφέρονται, συγνά-
 ζω, διαμένω που συχν. (συνών. τῶν κυλιν-
 δεῖω καὶ = νερο), κοιν. κυλίσθαι· «ῥάτε καὶ
 δὴ τοῖνομ' αὐτῆς ἐν ἀγορᾷ κυλινδεῖται» Ἀ-
 ριστ. σφ. 492.

Κύλιξ, ικος (πρὸς, κύλη, κοίλος — παρὰ τὸ
 «κυλίσθαι τῷ τροχῷ» κατὰ τοὺς ἀρχ.), ἡ·
 ποτήριον, κύμα μετὰ μίδς βάσεως καὶ δύο
 ὠτων ἢ λαβῶν, συνήθ. κεραμεῶν (χωματί-
 νιο)· «κύλικα κεραμεῖαν» Πλάτ. Αἶσα, 219· ἄλλῃ
 καὶ μετάλλινον Ἐδοτ. 538, 40, Πινδ. ἀποσπ.
 89, 3· «κύλικων τέφρις» Σοφ. Αἴ. 1170·
 «κύλικων ἀμύλλαις» Εὐρ. Ῥήσ. 363 κ. συγν.
 κωμ. ἐν Ἀθην. 11, 480· «κύλικα ἐπὶ τῇ κύ-
 λικι» = λέγ. παρὰ πόταν, κοιν. λῖω· ἐ τὸ πο-
 τήρι (πρὸς, κυλικηγορέω) Πλάτ. συμπ. 214·
 ὥς. «λόγοι ἐπὶ τῇ κύλικι» = λόγια τοῦ πο-
 τηρίου (πρὸς, ἐκυλικήσεις) Λουκ. Τίμ. 55·
 «ἐπὶ τῇ κύλικας φλυαρῶν» Δ. Λαέρ. 2, 82·
 «παρὰ τὴν κύλικα» Πλουτ. Ἀντ. 24· «τὴν
 κύλ. περιελαῖναι» = «τὴν κύλικα περιφέρειν»,
 κοιν. δίδω ὁλόγυρα τὸ ποτήρι, κἄνινά ἐν γυ-
 ρίσῃ Ξεν. συμπ. 2, 27· «οἱ πρὸς ταῖς κύλικι»
 = οἱ τεταγμένοι, οἱ διωρισμένοι ἐς τὰ ποτήρια,
 κοιν. οἱ κερασταὶ Ἡρώδ. 3, 5, 9, καίε.

Κύλιξ, ικος, ὁ· ἡδὲ Κυλικῶνες.

Κυλίς, ἰδος, ἡ, συνήθ. εἰς πλ. αἱ κυλίσεις· τὸ
 κατὰ βλέφαρα τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀρχ. λεξ. πρὸς.
 κύλα, κυλάδες.

Κύλισις, εως, ἡ· τὸ κυλίσειν τι, κινεῖν, ὑθεῖν
 εἰς τὰ ἐμπροσθεν κύκλου, κυλινδρῶν δίκην
 Ἀριστ. μεταφ. 10, 9· «παγκρατῖος τὸ περὶ
 τὰς κύλισεις», εἶδος πάλης, καθ' ἣν οἱ ἀντίπα-
 λοι παλαίωσι κείμενοι ἐπὶ τοῖς ἰσάφους καὶ
 κυλιδόμενοι Πλουτ. συμπ. 2, 4.

Κυλίσκη, ἡ· ὑποκ. τοῦ κύλιξ, μικρὰ κύλιξ, κοιν.
 ποτήριον· «ὀστράκιναι Δ. Ἀλ. 2, 23, Ἀθην.
 11, 481 ἀμφ. γρ. πρὸς, κυλίσκην, caliculus.

Κυλίσκιον, τό· ὑποκ. τοῦ ἀνωτ. καὶ ταῦ-
 τός. Πολυδ. 6, 98, Ἀριστ. Ἀχ. 435, ἄλλ.
 ὁρθότ. νῦν ἐν Ἀθην. «κυτσίλοχιον» 11, 470.

Κύλισμα, ατος, τό· 1) τὸ κυλίσθαι, μτγν. 2)
 = κυλίστρα, κυλινδθήρα, Ν. Δ.

Κυλίσμος, ὁ· κύλισις, μτγν.

Κυλίσταρος, ὁ· πατ. Ἰταλίας Λυκάφρ.

Κυλίστης, ὁ, ὁ· «κυλίστης ἀτέφανος» = κυ-
 λιστός Ἀλξ. ἐν Ἀθην. 2, 49.

Κυλιστικός, 3· κυλίστις, τῇ κυλίειν δυνάμει
 οὗς. «ὁ κυλιστικός» = ὁ παλαίμας, ὅστις κεί-
 μενος ἐπὶ τοῖς ἰσάφους καὶ κυλιδόμενος παλαίει
 καὶ νικᾷ τὸν ἀντίπαλόν του Σχολ. Πινδ. 4, 81
 πρὸς, κύλισις, volutatorius.

Κυλίστος, ὁ· ἐπὶ τοῦ κυλινδῶ, 3· ὡς κ.
 νῦν, δυνάμειος κυλίσθηναι· «κυλίστοι ἀτέφα-
 νοι», μεγάλοι ἀτέφ. ὅτι σφίγκται διὰ κεί-
 νοι, ὥστε νὰ δύνανται εἰς τοὺς κυλίστοι, κωμ.
 ἐν Ἀθην. 15, 678 κ. 2, 49· πρὸς, ἐκκυλίσ-
 ται, ας, ἡ· τόπος. ἐν ᾧ κυλίσσονται ἔπαι
 Ξεν. π. ἱπκ. 5, 3, Πολυδ. 1, 183.

Κυλίχνη, ἡ ὕποκ. τοῦ κύλιξ, κυλίκιον, ἰδ. κυλικίς 2) Ἡσυχ. πρὸς. Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 10, 88, ἐνθα πόλιν ἐν αὐτῇ ἐμβάλλουσι.

Κυλίχνιον, τό ὕποκ. τοῦ ἀνοίει. «ἐγὼ δὲ κυλίχνιον τέ σοι καὶ φάρμακον δίδωμι» Ἀριστ. ἐπ. 906, ἐνθα πρὸς τὸν Σχολ.

Κυλίχνης, ἰδός, ἡ κυλίχνιον Ἀχαιοὶ ἐν Ἀθην. 11, 480, ἀρχ. λεξ. ἰδ. κυτίδιον (κουτάκι) πρὸς ἐναπόθεσιν φαρμάκων (ιατρικῶν) Ἀντιφάν. ἐν Πολυδ. 4, 183, Γαλην.

Κυλίχνης, ὁ κυλίχνη, κυλικίς, «ιατρικὴ πυξίς» Ἡσυχ. Πολυδ. 6, 98, ἐνθα «κυλίχνης» κατὰ διόρθωσ. Γουγγερμάννου.

Κυλίω, μῦθ. κ. ταῦτόσ. παρασχ. τοῦ κυλίω, (ὅπερ ἔδε) κυμ. π. Δ. Δασ. 2, 108. Ἀδοπ. «κυλίωμαι περὶ τὴν ἀγοράν» Ἀριστοτ. πολ. 6, 4 κ. ἐνισχ. μῦθ.

Κυλλαίνω· κυλλῶ, ποιῶ τινα κυλλόν, κυρτόν, χαλόν, κοιν. κυλλαίνω, κουσαίνω (κ. ἀμτβ.) Σοφ. ἀποσπ. 619 κατὰ διόρθωσ. Σνατόερ.

Κύλλαραι, ὁ κύλλαραι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 4. Κύλλαραι, ἰος, ἰών. κύλλησις, πλ. αἰτ. -τες, ὁ Αἰγύπτιος ἄρτος ἐξ ὄλκων (ἐξ ὄλκων ἀραβοσίτου) Ἡρ. 2, 77, Ἀριστ. ἐν Ἀθην. 3, 114, Πολυδ. 6, 73.

Κυλλάνω, ας, ὄρω. ἡ Κυλλήνη, ὅπερ ἔδε. Κυλλή, ἡ κύλη, κύλιξ Μίμνερι. 9, 6 ἔδε κυλλῆς.

Κυλλήν, ἦνος· οὐδὲ Ἐλάτου Πανσ.

Κυλλήνη, ἡ 1) ὄρος Ἀρκαδίας (Ἰλ. 6, 603) ἡ μάλα μετὰ 5 Ἀχαιῶν καὶ Ἀρκαδίας μέχρις 8000 ποδ. ὕψ. (νῦν Ζίρσα, Χελμός), ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῖου ἦν ἱερὸν τοῦ Ἑρμοῦ, ὅπερ ὡς γενέθλιος αὐτοῦ χώρα καθιέρωνται ὄθ. καὶ τὰ ἐπὶ αὐτῇ, ὁ Κυλλήνιος Ἰλ. ω, 1 ἔπιθ. Κυλλήνιος, 3, ὄρω. Κυλλάνιος Ἰλ. σ, 518· ὁ δὲ ἱερὸς Σοφ. Αἴ. 695, κ. Κυλλήνιος Ἰπκων. ἀποσπ. 10 (16). Ἰδ. θηλ. αὐτοῦ, Κυλλήνης, ἰδός, ἡ· ἄρπη Ὀρφ. λιθ. 548 ἔπιθ. Κυλλήνηθεν Δ. Περ. 348· 2) ἐμπορίον καὶ ναυπήγιον τῶν Ἠλείων, νῦν Γλαρέντα· κατ. Κυλλήνιος Θουκ. 1, 30· 3) πόλ. Αἰολίδος ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ παρὰ τὴν Κύμην Σεν. 4) Νύμφη, σφύ. τοῦ Πελασγοῦ Φερειῶ. Δ. Ἀλ.

Κυλλήνιος· ποιητὴς τῆς Ἀνθολ.

Κύλλια, τὰ ὀπώπια Ἡσυχ.

Κυλλοί-πους, ποδός, 2° κυλλόπους, χαλοίπους Νικ. Θηρ. 458.

Κυλλο-πόδης, ου, ὁ τῷ κατωτ. χαλοπούς, Ὀμ. ἐν Νικάνδρ.

Κυλλο-καδίω, ὄνος, ὁ κυλλός (χαλός) τοὺς πόδας, ὁ ἔχων καμπύλους (στραβούς) πόδας, κοιν. κυλλός, στραβοπόδας, ἐπὶ αὐτοῦ Ἡραίου Ἰλ. σ, 371 ἐν. κλ. «κυλλοπόδων», φ. 331, claudus.

Κυλλό-πους, ποδός, 2° τῷ ἀνωτ. χαλό-πους Ἀριστοτ. ἐν Ἀθην. 8, 338.

Κυλλός κ. κυλός (βίβλ. κυρ, κυλ, συγγ. τῇ κοίλος), 3° χαλός, καμπύλος (στραβός), ἰδ. ἐπὶ τῶν μελ. τοῦ σώματος, κυρτοί, χαλοί βραχίονες, κυρτά, χαλὰ σκέλη, κυρτωθέντα, χαλανεθέντα ὑπὸ τῆς ἀρθρίτιδος, κοιν. κυλλός, κουτσός Ἰπποκρ. 820· «εἰ δὲ οὐρα πόδα οὐ κυλλὸν ἀνά κύκλον κυλῆεις» Ἀριστ. ὄρν.

1379· «κυλλὴ χεὶρ» = ἡ (πρὸς ἐπαίτησιν προ- τεταμένη) κοίλη χεὶρ, Ἰππ. 1083.

Κύλλος· Θεσσαλός τις Ἀνθ.

Κυλλότης, ἦτος, ἡ τὸ εἶναι τινα κυλλόν, κυρτόν, χαλόν, χαλότης Ἐσάτ. 1147, 56.

Κύλλου πήρα, ἡ· τόπ. τῆς Ἀετικῆς παρὰ τὸν Ὑμητόν, ἐνθ' ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης Ἀριστοτ. ἐν Ἡσυχ. ἰδ. Κίλλεια.

Κυλλῶ· καμπυλῶ τινα καὶ ποιῶ κυλλόν, χαλόν, χαλαίνω, κοιν. κυλλαίνω, κουσαίνω (κ. ἀμτβ.), ἱατρ. κ. ἄλλ. μῦθ.

Κυλλύριοι, οἱ ἔδε Κίλλυριοι.

Κύλλωμα, ατος, τό· τὸ κεκαμπυλωμένον, κεκυρτωμένον, ἰδ. κυρτώσεως κυλώσασθαι, γυλάσμαι Ἐσάτ. Ἰλ. 6, 217, Γαλην.

Κύλλωσις, εως, ἡ τὸ κυρτοῦν τινα καὶ κυλῶν, χαλαίνειν Ἰπποκρ. Γαλην.

Κύλ-οιδιάω (ἀμτβ.)· εἰμι κυλοειδῶν, ἔχω τὰ κύλα (τὰ κάτω βλέφαρα τοῦ ὀφθαλμ.) ὡς κότε (πρησμένα)· «ὅπ' ἔρωτος θεῖα κυλοειδῶντες, χαρσκηριστικ. σφοδρὸν καὶ ἡδοναῖς ἔρωτος, καθ' ὅν οἱ ὀφθαλμοὶ ὕγροι πλέουσι καὶ τὰ κάτω βλέφαρα ἡδοναῖς οἰδαίνονται (πρησκονται) Θεόκρ. 1, 37, πρὸς Ἠλιδά. 4, 7, τὸ αὐτὰ καὶ ἐπὶ ἀγρυπνησάντων, 7, 15 ὄθ. ἐν γέν. ἐπὶ τῶν φυλοκοπούμενων, πληροῦμαι φυλοκοπημάτων, φυλοκοποῦμαι, μωλοπιζομαι, κοιν. φυλοφορτώνομαι, ἀνάλογ· «τὸ φυλοκῶναι τὸ πεσεῖ» Ἀριστ. Λυσ. 472. Συγγ. ἡ δι. γρ. «κυλοειδῶς».

Κύλων, τό· ἔδε κύλα.

Κυλός, 3, ἀδόκιμ. γρ. τοῦ «κυλλός».

Κύλων, ὄνος· Ἀθηναῖος εὐπατριδης, ὁ λυμπονίκης (τοῦ διαύλου) Ὀλ. 35, 1 = 640 π. Χ. καὶ σφ. τῆς θυγατρὸς τοῦ τυράννου τῶν Μεγάρων Θεαγένους. Τῷ 612 ἢ 620 π. Χ. γενόμενος ἀρχηγὸς συνωμοσίας πρὸς καταπίεσιν τῶν λοιπῶν εὐπατριδῶν καὶ καταληψὶν τῆς τυραννίας κατέλαβε τὴν ἀκρόπολιν κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Ὀλυμπίων στήριγμα· νος ἐπὶ τοῦ Δελφικοῦ χρησμοῦ, ὅστις ἔλεγε ὅτι καταλάβει αὐτὴν ἐν τῇ μεγίστῃ ἐορτῇ τοῦ Διός, ἀλλ' ἀπέτυχε παρενοήσας τὰ διάσια, καθ' ὅ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκτὸς τῆς πόλεως ἐτίθουν μεγάλην ἐορτὴν τῷ μελιχίῳ Διὶ. Ὁ ἄρχων Μεγακλῆς, οὐδὲν ἐν τῇ ἀκρόπολει καὶ μετ' ὀλίγον ὁ μὲν Κύλων καὶ ὁ ἀδελφός του ἀπέθρασαν, οἱ δὲ λοιποὶ ὁπαδοὶ του κατέφυγον ἐκταῖς εἰς τὸν ἐν τῇ ἀκρόπολει βωμὸν τοῦ Ἀθηνᾶς, ὃν κατέλιπον μόν. ἐπὶ τῇ ἐπισήμῳ ὑποσχέσει ὅτι θὰ φεισθῶσι τῆς ζωῆς των· Ἀλλ' ὁ Μεγακλῆς καὶ οἱ περὶ αὐτῶν παρὰ ταύτην ἐφόνευσαν αὐτούς, καὶ τινὰς μάλιστα ἐπὶ τῶν βωμῶν τῶν Ἑρινῶν· ὄθ. προέκυψε τὸ «Κυλώνειον ἄγος» καὶ αὐτὸς καὶ ὅλον τὸ γένος τῶν Ἀλκαμονιδῶν ἐθεαροῦντα «ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ», ὅπερ καταφαίνεται καὶ ἐν ταῖς μετὰ ταῦτα κομματικαῖς διαμαχαις, εἰ καὶ ὁ Κρῆς ἐπιμενίδης ἐξήγγισεν ἄψασαν τὴν πόλιν Θουκ. 1, 126, Ἡρ. 5, 71 ἔπιθ. Κυλώνειος, 2° αὐτ. οἱ Κυλώνειοι ὁπαδοὶ τοῦ Κύλωνος Πλουτ. Σόλ. 12, 13.

Κύμα, ατος (κύω) τό· κυρ. ὀζυγμα (φούσκω-

μα), ἰδ. θαλάσσης, ὅθ. α) κύμα τεταραγμένης θαλάσσης, τρικυμία· «κύματ' ἐπ' ἤϊονος κλύεσκον» Ἰλ. ψ, 61· «ἐπ' ὧρ' ἀνεμόν τε κακόν καὶ κύματα μακρά» Ὀδ. ε, 109 κ. συγν. ὥσ. Πινδ. κ. τραγ. «νεὸς καρούσης ποντίῳ πρὸς κύματι» Αἰσχ. Ἐπτ. 192, Σοφ. Τρ. 113· «ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὄρω» (παροιμ. ὁ στιχ. ὃν ὁ ὑποκριτὴς Ἠγέλοχος· «γαλήν' ὄρω» ἀντὶ «γαλήν' ὄρω» ἐσφαλμένως προεναγκῶν ἐκίνησε τὸν γέλωτα τῶν θεατῶν) Εὐρ. Ὀρ. 279 κ. πεζ. «ὡς τὸ κύμα ἐστρωτο» Ἡρ. 7, 193· «κύμα διαφεύγειν» (παροιμ.) Πλάτ. πολ. 5, 457· «ἀριμεῖν τὰ κύματα» Λουκ. Ἐρμ. 84· ἔτι, κύμα ἀέρος Πλουτ. Πομπ. 25. Μτρ. συγν. «βροχὴ γὰρ κύμα χερσαίου στρατοῦ» Αἰσχ. Ἐπτ. 64 κ. ἰδ. ἐπὶ ἐπερχομένης δυστυχίας, «στογνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης» Πρ. 888· «ἴδεσθε μ' οἷον ἄρει κύμα φοινίας ὑπὸ ζάλης ἀμφιδρομον κυλιέται» Σοφ. Αἴ. 344· «κακὸν κύμα» Εὐρ. Ἰων 297· «συμφορᾷ», Ἰππ. 824· «ἐὰν ἐπέλθῃ πατε κ. κατακυλισθὲν φέρον νόσων» Πλάτ. νόμ. 5, 740· 6) κύμα, ἐμβρυον, τόκος (γίνοα)· «τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου» Αἰσχ. Εὐμ. 629· «αὖθις τῶνδε κύμα λαμβάνει», Χο. 126, κ. μτρν. π. «δισσὸν κδ. τέκνων» Λεων. Ταρ. 3 (6, 200)· «θεοῦ βαρὺ κδ. φέρονταν» Ἀ. πολ. Ρ. 4, 1492· νεαρὰ βλάστη (βλαστάρι) φυτοῦ, ἰδ. κράμβη, ἣν ἡθιόν ὡς ἀσπάρανγον (ασπαράγγι) Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 6, 9, Γαλήν. δ) μικρὰ κυματοειδὲς αὐλαξ ἢ κοιλότης ἐν τοῖς οἰκοδομήμασιν ὡς κόσμημα, ἄλλ. «κυμάτιον» ἀρχιτεκτ. Αἰσχ. ἀποσπ. 70, unda.

Κυμ-αγωγέω· ἄγω, φέρω τινὰ τοῖς κύμασι. Παθ. κυμαγωγέομαι = ἄγομαι, φέρομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, Βυζ.

Κυμαῖθα, ἢ ὄν. θαλάσσης, ἄλλ. Κυναῖθα Θεόφρ. 4, 46, [—].

Κυμάλω, μέλ. ανώ· α) ἀμτβ. κοιν. κᾶνω κύματα, ἐπὶ θαλάσ. κινεῖται ταραττόμεν ὡς τὰ κύματα, ἀντὶθ. τῷ «ἀτρεμῶ» (ἡσυχάζω)· «πόντος κυμαίνει» Ἰλ. ε, 229, Ὀδ. δ, 425 κ. συγν. «κυμαίνει τὸ θυρὸν ἄνω καὶ κάτω» Πλάτ. Φαῖδ. 112. Μτρ. ἐπὶ σφοδρᾷ ψυχῇ. ταραχῇ, ὀργῇ κτλ. ἀναβρέζομαι, ἀναφύω (ἔπ.), ἀναξίω, παθ. ὥσ. «δὲ μὴ πῶω κυμαίνετο» Πινδ. ἀποσπ. 88· πρβλ. «οἷστρον θεοῦ κυμήνας» Ἀλκατ. 11 (Πλυν. 196)· «σὺν ἄνθος ἦδας ἄρει κυμαίνει» = τὸ ἄνθος τῆς νεότητος σου πρὸ οὐλίου ἤρχεται ν' ἀφρίσκη, ν' ἀναξῇ Πινδ. Π. 4, 158· «πέμπει γιγνόνά Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔκη» Αἰσχ. Ἐπτ. 425· «κυμαίνουσα ἐκ τῆς ἐπιθυμίας» Αἴλ. Ἰ. Ζ. 7, 15 κ. συγν. ἐπὶ μίσους Πλάτ. νόμ. 11, 930.

Ἐτι, οἰδαίνω (πρὸς κομαι, φουσκῶναι)· «κυμαίνετο γαστήρ» Νου. Δ. 8, 7· πρβλ. Ὀππ. κυν. 1, 358· «κυστίδα» ἔχω πλήρη κυστίον, 4, 443· ἐπὶ στρατ. ἐκκυραίω, ἱερόχομαι τῆς εὐθείας γραμμῆς Πλουτ. Πομπ. 69· 6) μτβ. κυματίζω, κᾶνω τὴν θάλασσαν καὶ κυματίζω· «θάλασσαν Λουκ. ἐνάλ. διὰλ. 7, 1, κ. παθ. «μεγάλῳ πνεύματι κυμαίνεν τὸ πῆλαγος» Πλουτ. Ἀντ. 66, fluctuo.

Κυμά-ατῆπος, 2' κυματόκτυπος, ὁρθότ. κυματόκτυπος· πρβλ. Λοδεκ. Φρὺν. 668.

Κύμα-ανσις, εως, ἢ κυμάτωνσις, κίνησις πῶν κυμάτων, ἐν κυματοειδεῖ γραμμῇ κίνησις Ἀριστοτ. πορεί. ζώ. 9.

Κυμάς, ἀδος, ἢ ἔγκυος, κοιν. γγαστρεμένη Ἡσυχ.

Κυματῆδον, ἱπρ. κύματος δίκην, κατὰ τὸν τρόπον τῶν κυμάτων, κοιν. «σάν τὰ κύματα» Ἰ. Λυδ.

Κυματηρός, 3' κυμαίνων, ἐν κύμασι κινεῖ· μένος, πλήρης κυμάτων, γλωσ.

Κυμάτις, ου, ἰων. κυματῆς, δ' 1) = κυματηρός· «πόρον κυματίαν ὀρίζει» Αἰσχ. ἀποσπ. 541· «κυμ. ὁ ποταμὸς ἐγένετο» Ἡρ. 2, 111· μτρ. ἀσταθής (ἄστατος), ἀνήσυχος, μτρν. Λιδάν. 2) κυματίζων, κύματα ἀνυψῶν, διεγείρων· «ἄνεμος μέγας καὶ κυματῆς» Ἡρ. 8, 118.

Κυματίζω (μτβ.)· κινῶ, διεγείρω κύματα, ποιῶ τι κυμαίνειν, κινῶ τι κύμασι. Παθ. «οὕτε κυματίζόμεναι αἰσθάνονται» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 37, κ. μτρν.

Κυμάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ κύμα, 1) μικρὸν κύμα, κοιν. κυματάκι· 2) κόσμημα τὸ ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ, (ἴδε κύμα δ), Ἐπιγρ. 160, 5, Ο' κ. μτρν.

Κυματο-αγής, 2' κύματα ῥηγνύς, θαλάσσης, κυματοθαλάσσης· «θεῖναι κυματοαγέας ἀται» = αἱ κυμάτων δίκην ἐφορμῶσαι καὶ ἐκρηγνύμεναι δυστυχίαι Σοφ. Οἶ. Κ. 1245.

Κυματο-βάλος, 2' κύματα ῥίπτων, κτοπῶν, γλωσ.

Κυματό-δρομος, 2' τὰ κύματα διατρέχων Σχόλ. Λυκόφρ. 789.

Κυματο-ειδής, 2' εἶδος, σχῆμα κύματος ἔχων· «ἄνεμοι Ἀριστοτ. προδλ. 26, 26.

Κυματόεις, εσσα, εν· πλούσιος, πλήρης κυμάτων· «ῥόδος Ἀριστοτ. Ἐπιγρ. (Παρὰρ. 9, 28).

Κυματό-κλυστός, 2' ὑπὸ τῶν κυμάτων κλυζόμενος, περιδρεχόμενος, Βυζ.

Κυματολήγη, ἢ Νηριεῖς τις Ἡσ. θε. 253.

Κυματο-πλήξ, ἡγος, ὁ, ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων πληττόμενος (κτυπούμενος), μαστιζόμενος, δερνόμενος· «ἀκτὴ κυματοπλήξ κλονεῖται» Σοφ. Οἶ. Κ. 1243· «σκόπιλος Ἀργί. 16 (10, 7)· «κυματοπλήγης ἰχθύος» Ἀθην. 8, 358, ἐνθα πρὶν ἢ γρ. «κυματοπληγεῖς», fluctibus illisus.

Κυματο-τρόφος, 2' α) τὰ κύματα τρέφων ῥητ. 6) κυματό-τροφος, 2' ἐν τοῖς κύμασι, τῇ θαλάσῃ τρεφείς, (οὕτως εἰπάτ' τὸ κατωτ.).

Κυματο-φθόρος, 2' ἐν τοῖς κύμασι, τῇ θαλάσῃ ἀφανίζων, καταστρέφων Εὐρ. ἀποσπ. Πολυεῖδ. 1 ἀμφ. γρ.

Κυματόω· κυματίζω, ἀλλ' εὐγρ. μόν. τὸ παθ. κυματόομαι· «ἡ θάλασσα κυματωθεῖσα» Θεοκ. 3, 89· «ὁ δὲ ποταμὸς ἐκυματοῦται ὡς περ θάλασσα» Λουκ. διὰλ. ἱστ. 2, 30, Πλουτ. ἡθ. 419· «κατακλύζομαι, καταπλημμυροῦμαι» Πλούτ. 9, 4. Μτρ. ἐπὶ τοῦ ἀνέμου Πλουτ. ἡθ. 902· (ὡς) ἀνησυχῶμαι Πλούτ. 10, 16.

Κυματο-ωγή (ἄγνυμι), ἰων. κ. π. ἢ τὰ μέρος τῆς παραλίας, καὶ οὐ ῥήγνυσται, θαλάσσης (σπαζοῦν) τὰ κύματα, ἄλλ. «ῥηγμῖν

θαλάσσης» Ἦρ. 4, 196, Λουκ. πλοῖ. 9 κ. συγν. ὁ νόμος κυματώγη ἐσθ. Ἰδε Λοβεκ. παραλ. 380. Κ υ μ α τ - ὡ δ ῆ ς, 2° κυματοειδής - αἰγιαλός Πλουτ. Φάβ. 6.

Κ υ μ α τ ω σ ι ς, εως, ἡ κύμασις, σάλος κυμάτων θαλάσ. Στράβ. 1, 53, Φιλ. συγν.

Κ υ μ α ῖ ο ν κ. κυβεῖον, τό· κυμβίον Εὐστ.

Κ υ μ β ἄ λ ῖ ω· πλήττω, παίζω κύμβαλον Λουκ. π. διαβολ. 16, κ. μετγν.

Κ υ μ β ἄ λ ι κ ὅ ς, 3° α) κυμβάλω ἀνέκων, σχῆμα κυμβάλου ἔχων Κωδιν. 147· β) ἐσθ. γρ. τοῦ «κυβηλικός» π. Ήσυχ. παρ' ὧ «κυβηλικ. τρόπος» = «τῷ πελέκει κακουργῆσαι» (ὅτι Κυβ(λη) = πέλεκυς).

Κ υ μ β ἄ λ ι ο ν, τό, ὑποκ. τοῦ κύμβαλον 1) μικρόν κύμβαλον 2) βοτάνη τις, ἄλλ. «κατοληδόν» Διοσκ. 4, 72· «κυμβάλιτις» Γαλην. 4 τ. 282.

Κ υ μ β ἄ λ ι ο ν, ἡ· ὄν· ἐταίρας Λουκ. ἐτ. δι. 42, 44.

Κ υ μ β ἄ λ ι σ μ ὅ ς, ὁ· τό· πλήττειν, παίζειν κύμβαλον Ἀλκίφρ. 3, 68.

Κ υ μ β ἄ λ ι σ τ ῆ ς, ἡρος, ὁ· τῷ κατωτ.

Κ υ μ β ἄ λ ι σ τ ῆ ς, οὗ, ὁ· πλήκτης, παίκτης κυμβάλου Δ. Κάσ. 50, 27, cymbalista.

Κ υ μ β ἄ λ ι σ τ ρ ι ᾶ· θήλ. τοῦ ἄνωτ. ἡ πλήκτουσα, παίζουσα κύμβαλον, παίκτηρια κυμβάλου Περτρών. cymbalistria.

Κ υ μ β ἄ λ ι τ ι ς, ἴσος, ἡ· κυμβάλιον 2) Γαλην.

Κ υ μ β ἄ λ ο - κ ρ ο ὗ σ τ ῆ ς, ὁ· κυμβάλιστής, μετγν.

Κ ύ μ β ἄ λ ο ν (κύμβος, τό· 1) εἶδος ὄργανου μουσικοῦ Ἠσυχ. μετάλλινος λέξης ἢ δίσκος, ὅστις συγχρονούμενος μετ' ἄλλου ὁμοίου ὤζην ἢ λιγυρόν ἤχον ἐξέβαλλεν, ὅμοια τὰ νῦν ὀρεγχαλίκια στοργγύλα τάσια (βαρβ.) καὶ τὰ εὐρωπαικὰ κύμβαλα Ξεν. π. ἱππ. 1, 3· «κυμβάλων ἦχος» Ἀθήν. 8, 361, Λουκ. Βάχμ. 4, κ. ἄλλ. μετγν. κ. συγν. συνών. τῷ τύμπανον 2) πλατυτά λεκάνη ὕδατος, θύρ. Ἠσυχ. cymbalum.

Κ υ μ β ἄ λ ω δ ῆ ς, 2° ὄργανον κυμβαλωδὲς, λέξικ. ἄνων.

Κ ύ μ β ἄ ρ ο ς (κύμβη, κύπτω), 2° ἐπὶ κεφαλῇ (Σχολ.), κοιν. μετ' ὅ κεφαλὴ κάτω, κατακέφαλα· «ἐκπεσε θέρου κύμβαρτος ἐν κινήσει» Ἰλ. ε, 586· «ἐκδράσασα κύμβαρτον δέμας» Λυκόφρ. 66, ἄλλ. μετγν. οὐα. «ὁ κύμβαρτος», τὰ ἄνω, ἡ καμπαρὴ κορυφὴ τῆς περικεφαλίας, ἐν ἣ ἐμπεπηγμένους εἶνε ὁ λόφος· «κύρβος κύμβαρτον ἀκρότατον οὐδ» Ἰλ. ο, 535.

Κ υ μ β ε ῖ ο ν, τό· κυμβίον Δ. Λαέρ. 3, 42.

Κ ύ μ β η (πρβλ. κύμβος, σανσκα. Kumha=πλατύστομ, ἀγγεῖον· κάδος), ἡ· ἐν γέν. κοιλότης, κοῖλον ἀγγεῖον, α) ἐκποικμα, ποτήριον (ἀνάλ. τό κοιν. καυκ.), πρβδλίον, «ὀξύδαρον» Ἠσυχ. β) λέμβος, πλοιάριον· «ἐπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα» Σοφ. ἀποστ. 129· πρβλ. Ἀθήν. 11, 482· γ) ἀγγεῖον· λέξης Νικ. ἀλ. 164· δ) πτηνόν· «πτεροδαμόνες κύμβαι» = τὰ πτηνὰ ἔμπεδ. 226· ε) πῆρα, κοιν. ταγάρι, ἀρχ. λέξ. ς) = κεφαλὴ· πρβλ. κύμβαρτος.

Κ υ μ β η τ ι ᾶ ω· κυβητάω, ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ῥίπτω Μ. Ἐτ. 545, 23.

Κ υ μ β ῖ ο ν, τό· κυμβίον, Ἀθηνῶν ἐπιγρ.

Κ υ μ β ῖ ο ν, τό, ὑποκ. τοῦ κύμβη· α) μικρόν πο-

τήριον, φιάλη, κοιν. ποτήριον, καυκάκι, ἀρχ. λέξ. «ποτήριον ἐπιμυκὲς καὶ στενόν, καὶ τῷ σχήματι παρόμοιον πλοῖον» καὶ ἄνευ ὕψους Ἀθην. 11, 181, παρ' ὧ καὶ ἕτερα παραδείγμα. ἀπὸ τῶν κοιν. «κύμβια καὶ βυτὰ καὶ φιάλας» Δημ. 21, 158· «κύμβιον, ἐξ οὗ ἔπινε», 47, 28· 6) λέμβος, συνών. τῷ κύμβη γ). ἐξ οὗ κυβερνάω, ἄνωμ. ῥήμ. Ἀθ. Σακελ.) Σουῖδ.

Κ ύ μ β ο ς (πρβλ. κύμβη), ὁ· 1) = κύμβη, πᾶσα κοιλότης ἰδ. κοῖλον ἀγγεῖον «κοῖλος μυγός, κεραμίου πυθμὴν» Ἠσυχ. 2) πατάνη λεκάνη (ἀπλάδα), λέξης Νικ. θηρ. 526· ὥσ. τὸ κύμβος, ἐν. δοτ. κύμβει, ἄλ. 129.

Κ υ μ ε ρ ῆ ν α ι· κυβερνᾶν, ἐκ ῥήμ. ἀρρ. κυβερᾶν, Κύπριον ἐπιγρ.

Κ ύ μ η, ἡ· μεγίστη καὶ ἐπισημοτάτη πόλ. τῆς Αἰολίδος (ἐν Μ. Ἀσίᾳ) ἐν τῷ ὅμω. ἡ Ἐλατικὴ κοίλῳ μετ' ἀσφαλοῦς λιμένος (ἐν ᾧ μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν διεξείμασεν ὁ ὑπολείψους στόλος τοῦ Σέρβου), ἄλλ. «Φρικωνίς», ἀπὸ τοῦ Φρικίου ὄρους ὑπὸ τῶν Ἰουρτῶν αὐτῆς Λοκρῶν ἐπονομασθεῖσα Ἦρ. Θουκ. νῦν ἐρείπια τοῦ Λαμοῦρτ-κίό, κάτ.

Κυμαῖος, οἱ Κυμαῖοι, χλευαζόμενοι ὡς βλάκες Ἦρ. 157. Ἡ ἐπικράτειά αὐτῶν «ἡ Κυμαία» Στράβ. 2) πόλ. Καμπανίας ἐν τῇ κατῷ Ἰταλίᾳ, ἀποικία τῆς 1) Κύμης καὶ Χαλκίδος, ἐπονομαζομένη «ἡ Καμπανίς, ἡ Ἰταλιώτις, ἡ Χαλκιδικὴ» ἐρείπια αὐτῆς μεταξὺ Λάγκο δὲ Πάτρια καὶ Φουζάρο, κάτ. Κυμαῖοι Πολύδ. κ.

Κυμῆς Στ. Βυζ. ἡ χώρα αὐτῶν «ἡ Κυμαία» Στράβ. ἐπιθ. α) Κυμαῖος, 3° «Κυμαία Σ(βουλ)α» Ἀριστοτ. θαυμ. ἀκουσμ. 95· β) Κυμαῖος, 3° ὅθ. τὰ Κυμαῖα Ἀθήν.

Κ υ μ ῖ ν ἄ ν θ η, ἡ· ὄν. πόλ. Δηλιάδων Ἀνθ.

Κ ύ μ ῖ ν δ ῖ ς, ἴος (εως Θηρ. Στ.) ἡ κυμίνιδος Πλάτ., («οἷα τὸ αἶ τι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τοῦς κλάδους κρύπτειν» Ἀριστοτ.) ὁ· πτηνόν, ὀνομαζόμενον οὕτως ὑπὸ τῶν ἀνθρ. καθ' Ὅρμ. ὑπὸ δὲ τῶν θεῶν «χαλκίς», κατὰ τοὺς Σχολ. α) ὁ κύμινδ. οἰκεῖ μὲν ὄρν, ἔστι δὲ μέλας, χαλκῶν τὴν χροάν, καὶ μέγεθος ὅσον ἱέραξ ὁ φασσπόρφος» Ἀριστ. ὄρν. 1181, Πλάτ. Κρατ. 392· «ἡ κύμινδ.» Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 12. 32· Ἰδε χαλκίς. [—].

Κ ύ μ ῖ ν ε ὖ ο (κύμινον)· ἐπιπάσσω τι κύμινω, κοιν. παροῖζω μετ' κύμινον Λουκ. Ἀλέξ. 25, [ἐνθα ἰ χάριν τοῦ μέτρου].

Κ υ μ ῖ ν ῖ ο ς, 3° ὁ ἐν κύμινον παροικουσμένος Ἀλ. Τραλ. 1, 9, [—].

Κ υ μ ῖ ν ο - ὀ ὄ κ η, ἡ· τῷ κατωτ. Ἀποδ. κοιν. ἐν Πολύδ. 10, 93.

Κ υ μ ῖ ν ο - ὀ ὄ κ ο ν, τό· τῷ κατωτ. Νικοχάρ. ἐν Πολύδ. 10, 93.

Κ υ μ ῖ ν ο - ὀ ὄ κ η, ἡ· κυμινοθήκη, θήκη, ἐμπεριέχουσα κύμινον, ἐν τῶν ἀγγείων τῆς τραπέζης Πολύδ. 10, 93.

Κ υ μ ῖ ν ο - ὀ ὄ κ η, ἡ· τῷ ἄνωτ. Πολύδ.

Κ ύ μ ῖ ν ο - κ ῖ μ β ῖ ς, ἴκος, ὁ· ὁ κύμινδ. φειδωλὸς τοῦ κύμινου· πρβλ. κυμινοπρίστης.

Μετφ. φιλάργυρος, «σικυρολόγος» Εὐστ. 1828, 10.

Κ ύ μ ῖ ν ο ν, τό· ἡ γνωστὴ βοτάνη καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, τό κοιν. κύμινον, οὐ δύο εἶδη· «κύμ-

ἀγριον» Διοσκ. 3, 69 καὶ «κὺμ. Αἰθιοπικόν» ἢ «βασιλικόν», 3, 68, Πολύαιν. 4, 4, 32, Ησύχ. Πλούτ. Οἱ ἀρχ. παρητίθεσαν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν σμικροῖς δοχείοις ὡς ἡ-
δυσμα ἢ ἄρτυμα ἄλατος δίκην Ἀντιφάν. ἐν
Ἀθην. 2, 68. Ὁ μακρότης τοῦ ἰ. δηλοῦται
καὶ ὁπ' Ἀργεστρ. ἐν Ἀθην. 3, 101, cuminum.
Κυμνο-πρίστῃς, ου, ὅ· ὁ πρίων (πριονί-
ζων), διχοτομῶν τὸ κύμινον, κυμινοςχίστης,
ἥτοι βδελυρὸς φιλάργυρος, ὅστις μῆτε τοὺς
κόκκους τοῦ κυμίνου ἀπερατοῦς ἔξεν ἀφίνει νὰ
παραβῇσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ τὰ κυμι-
νίσκαρα σίχῃ ἐκ τῆς ἀκρας φιλαργυρίας του,
ὅστις κατὰ τὴν κοιν. φράσ. «εἰς τὸν ἀγγελέον
τοῦ θυμιάματός σου δίνει ἢ ἀπὸ τὴν μυρία ἑτά-
ξει ἑξήγιν» «ὠνόμασται ἀπὸ τῆς υπερβολῆς τοῦ
μηδὲν ἂν δοῦναι» Ἀριστοτ. ἡθ. 4, 1* ἐπιθ.
«κυμνοπρίστης ὁ τρόπος ἐστὶ σου πάλαι» Ἀ-
λέξ. ἐν Ἀθην. 8, 365.
Κυμνοπρίστια, ἡ· ἡ ιδιότης τοῦ κυμινο-
πρίστου, βδελυρὰ φιλαργυρία μὲν.
Κυμνο-πρίστο-κάρδαμο-γλόφος, 2·
κυμνοπρίστης ἀνωτέρ. βαθμοῦ, ὁ σίχων τὸ
κύμινον καὶ γλόφον τὰ κάρδαμα, κυμινοςχι-
στοκάρδαμογλόφος Ἀριστ. σφ. 1357.
Κυμινό-τροχίος, 2· μετὰ κυμίνου τετριμμέ-
νος· ἄλλ. Ἀργεστρ. 7, 320.
Κυμιν-ὠδης, 2· ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κυμί-
νου, κυμίνου ὁμοίος ἑσφ. 1. Φ. 8, 7, 3.
Κυμο-δέγμων, ουας, 2· κυμοδόκος, τὰ κύ-
ματα δεχόμενος Ἑδρ. Ἰππ. 1173.
Κυμο-δόκη, ἡ· Νηρῆς τις Ἰλ. Πσ.
Κυμο-δόχης, 2· ὁ κύμασι θάλλων, ἀκμά-
ζων, πλούσιος, πλήρης κυμάτων, ἐπιθ. Πο-
σειδῶνος Ὁρφ. ὕμν. 16, 5.
Κυμοδόη, ἡ· Νηρῆς τις Ἰλ. Πσ.
Κυμο-κτόπος, 2· ἔχων ἐκ τῶν κυμάτων
Σιμί. ἐν Ἰππασί. 74.
Κυμο-πλήξ, ἡγος, ὅ, ἡ, δι. γρ. τοῦ «κυμα-
τοπλήξ», ὅπως ἴδε.
Κυμοπόλεια (πολεῖα), ἡ θυγ. Ποσειδῶνος Πσ.
Κυμο-προς, ουας, 2· κυμάτων ῥοδός,
ῥεύμα Πσόχ.
Κυμο-τόμος, 2· τὰ κύματα τέμνων, δια-
σίζων· οὐα. «ὁ κυμοτόμος», «περὶ τὰς γε-
φύρας οἰκοδόμημα τρίγωνον, τὸ δὲ ἔχον ἐν-
προσθεν ἐν τρίγωνῳ σχήματι, ἐμβόλῳ νηὸς
μακρῆς ἀπεικαρμένον» Σουῖδ.
Κυμώ, ους, ἡ· Νηρῆς τις Πσ.
Κυμώθος, ὅν. Ἑλλ. ἀκίων Ἀλκίφρ.
Κύν, ὅν, ὥρ. κ. αἰολ. κύν ἢ κοιν ἐν συν-
θεσ. καθ' ἣν «ἐάν μὲν τὸ δεύτερον συνθετ. μέ-
ρος ἀρχεται ἀπὸ συμφώνου, ἢ ἀπὸ λέξεως ἐ-
χούσης ἐν ἀρχῇ δίγαμμα, τότε ἡ σύν γίνεται
κόν· οἶον, κόν-νεν, κόν-Φαός, κόν-Φαχί, ἐάν
δὲ ἀρχεται ἀπὸ κ, τότε τὸ ν τῆς κόν ἢ γίνε-
ται κ ἢ ἀποβάλλεται· οἶον κοκ-ύαι, κο-
κύαι· ἀνώμ. κ. ἑλλ. ῥήμ. Α. Α. Σακελλ.
σελ. 12, 18 «τὴν πρόθ. κόν εὐρίσκομεν» κτλ.
«Ὡς· τὸ καν-αχίω» κτλ.
Κύν, ἡς, ἡ ἴδε Κύννα.
Κυν-αγείσιον, ὥρ. τό· κυνηγέσιον.
Κυν-αγείτις, ἰδὺς, ὥρ. κ. π. ἢ· κυνη-
γίτις.

Κυν-αγός, ὥρ. κ. π. 2· κυνηγός Ἀριστ.
Λυσ. 1272, Θέοκρ.

Κυνάγχα Ἰπποκρ. ἀποσπ. 1, ἐν. κλ. = κλέ-
πτα Τζέτζ. Λυκόφρ. 219.

Κυν-άγχη, ἡ· 1) νόσος, καθ' ἣν φλογίζον-
ται οἱ πνεύμονες καὶ ὁ νοσῶν ἐκβάλλει τοῦ
σώματος τὴν γλώσσαν, κοιν. σκυλόδυσμα,
πρὸλ. συνάγχη· 2) κλοιὸς κυνός, Ρίαν. 8(8,
34), Λεων. Ταρ. 34 (6, 35).

Κυνάγχης, ου, κλ. Κυνάγχα, ὅ· κοιν. σκυ-
λοπνίκτης, ἑπών. Ἐρμῶ, ὡς φωνεῖσθαι τοῦ
τόν Ἄργον Ἰππών. ἀποσπ. 1, 2 Μαίνεκ.
ἴδε κυνάγχα.

Κυν-αγχιός, 3· ὁπὸ κυνάγχης (ἀπὸ σκυ-
λόδυσμα) πάσχων μὲν.

Κύν-αγχον, τό· φυτὸν τι Διοσκ. 4, 81, cy-
nanchum.

Κύν-αγχιός, ὅ· φύλαξ κ. ὁδηγός κυνηγε-
τικ. κυνών Ξεν. κυν. 9, 2, Πολυδ.

Κυνάδρα, ας, ἡ· κρήνη ἐν Ἀργεῖ, ἱεῖς οἱ
ἀπελεύθεροι ἔπιναν ὅθ. παροιμ. τὸ ἐν Κυνά-
δρᾳ ἑλευθέριον ὕδωρ» (πίνειν) Ἑδρ. 1747, 11.

Κυν-αγχιερός (Κυν-εγχιερός, ἀδύκ. γρ. παρὰ
μὲν. Πλουτ. Λουκ.)· Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἐδρ-
ρίωνος καὶ ἀδελφὸς τοῦ ποιητ. Αἰσχύλ. πε-
ρὶ ἀνδρείως κατὰ τὴν ἐν Ναρθῶνι μάχην
Ἦρ. 6, 114.

Κυνάιθα, ἡ· 1) πόλ. Ἀρκαδίας Στράβ. 4. κτ.
Κυναιθεῖς Πολύδ. 4, 17, 4 κ. Κυναιθαῖς

Παυσ. 5, 22, 1· «Ζεὺς Κυναιθαῖος» Λυκόφρ.
400· 2) Κυνάιθα· ποιμνίς τις Θουκ. [5].

Κύναιθος· α) υἱὸς τοῦ βασιλ. τῆς Ἀρκα-
δίας Λυκάονος Ἀπολδ. 6) βασιλεὺς Χίτος ἐπὶ
Πεισιπράτῳ ἢ περὶ τὸ 750 π. Χ. ποιητῆς τοῦ
ὕμν. τοῦ Δελφ. Ἀπολλωνίος Σχολ. Πινδ. γ)
παράσιτος τις Δημητρίου τοῦ πολιορκητοῦ
Λουκ.

Κύν-ἀκάνθα κ. κυνακάνθη, ἡς, ἡ, ἴα. τὸ
κυνόσθαι Ἀριστοτ. 1. Ζ. 3, 19.

Κυν-ακτής, οὐ (ἄγω), ὁ· κάλως κυνός, σχοι-
νίον σκύλου, δι. γρ. τοῦ «κυνάγχη» 2) «κλοιὸς
κυνόγος» Ἀνθ. 6, 34.

Κυν-ἀλώπηξ, εκας, ὁ· κύων κ. ἀλώπηξ
συνάμα, νόθος ἐκ κυνός καὶ ἀλώπηκος. ἴδ.
εἰδὸς λακωνικ. κυνῶν μτφ. ὕβρις, κακοῦθης
κ. πανούργος ἄνθρωπος Ἀριστ. ἑπ. 1062,
1068, Λουκ. Περιγρῖν. 30.

Κυν-ἀμολγσί, οἱ· (οἱ κύνας ἀμείλγοντες), ἄ-
γριος Αἰθιοπικὸς λαὸς Φωτ. βιβλ. 463, 36.

Κυνά-μυια, ἡ· κυνόμυια, κοιν. σκυλόμυια.
Μτφ. ἀπὸ τῆς ἀναθείας τῶν κυνῶν καὶ μυιῶν
ὕβρις πρὸς ἀναίδῃ γυναῖκα, ὡς ὁ Ἀρης ἀνο-
μάζει τὴν Ἀθηνᾶν καὶ ἡ Πρα τὴν Ἀφροδί-
την Ἰλ. φ. 394, 421· ἑπών. Ἰταίρας Ἀθην.
4, 157· ἴδε κυνόμυια, musca carina.

Κυν-ἀνθρωπος, ὁ· κοιν. σκυλάνθρωπος·
καὶ ἐπιθ. 2· «ἡ κυνάνθρωπος νόσος» = λυκαν-
θρωπία Γαλην. 10 τ. 502· ἴδε λυκανθρωπία.

Κυνάρα, ἡ, κ. κύναρος, ὁ· «κυνάρα ἄκανθα»
Σοφ. ἀποσπ. 318 «κύναρος ἄκανθα» = κυ-
νόσθαι· ἡ κινάρα Σοφ. ἀποσπ. 643 κ. ἐν
Ἀθην. 2, 70.

(Κυνάρητος δι. γρ.), Κυνάρητος· υἱὸς Κόδρου,
ἰδρυτῆς Μουσίου Παυσ.

Κυνάριον, τό ὄνομα τοῦ κύων, ἀδόκιμ. ἢ λέξ. κατὰ Φρόν. ἀπὸ Θεοκ. κωμ. 180, ἀλλὰ «δόκιμος» ἐν Β. Ἀν. 49, 14, Πλάτ. Εὐθὺδ. 298, Ξεν. Κύρ. 8, 4, 20, κοιν. σκυλάκι. - Μελιττάτα Ἀθῶν. 12, 518, κ. μτγν. catellus.

Κύναρρος ὕδα κυνάρια.

Κύνᾱς, ἄδος, ἴδ. θηλ. τοῦ κύνεος (κυνικός), ἢ κυνική. «κυνάδες ἡμέραι» = κυνικ. ἡμέρ. αἱ ἡμέρ. τῶν κυνικ. καυμάτων Πλουτ. Ἰσ. κ. Ὀσ. 73. Μτφ. ἐπὶ κακῶν ἐρίων, σκυλότριχες Θιδφρ. 15, 19. Ὀδσ. α) = ἀπομαγαδάλια π. τ. Λάκωσι, ἦτοι ψῖξ, δι' ἧς μετὰ τὸ δεῖπνον ἐσπόμενον τὰς χεῖρας καὶ εἰς τὴν ἔρριπτον τοῖς κυσὶ Ἀθῶν. 9, 409, Πολυδ. 6, 93· β) = κυνάρια Ἰσούχ. γ) ἡλος Σχόλ. Ὀδ. η, 91.

Κύν-αστραν, τό· τὸ ἄστρον ὁ κύων, τὸ ἄστρο τοῦ κυνός, μτγν. Σχολ. Ὀππ. ὅλ. 1, 46.

Κύν-αστρος, ὁ· τῷ ἄνωτ. μτγν. Τζέτζ. Σχόλ. Ἰσ. ἔρ. 609.

Κυν-αυγῆς, ὁ· κυνικῶς, ἀναιδῶς βλέπων· «κυναυγῆς ἐσσι τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν» Ἀλκίφρ. 3, 1.

Κυνάων· κυνίζω, Λουκ. Δημῶν. 21, ἐνθα κωμ. δ-παινεγμός τοῦ κυνός κ. ἀντιθ. τοῦ ἀνθρωπίνου.

Κυνδᾶλη, ἡ· ἡ τοῦ κυνδαλοῦ παιδικὴ Ἰσούχ. Κυνδᾶλιον, τό· ὄνομα τοῦ κυνδαλός,

Κυνδᾶλισμός, ὁ· ἡ διὰ πατάλων παιδική, παιδικὰ τῶν παίδων· «καταπῆσαι τὸν πάταλον (ἢ «πασσάλιον») κατὰ γῆς διόγρου» καὶ «τὸν καταπαγέοντα ἐκκροῦσαι, πλῆξαντα τὴν κεφαλὴν ἐτέρῳ πατάλῳ» Πολυδ. 9, 120· ὁθ. ἡ παροιμ. «ἦλω τὸν ἥλον (ἐκκροῦω), πατάλω τὸν πάταλον» Πολυδ. 9, 120.

Κυνδαλο-παίκτης, οὐ, ὁ· παίκτης τῆς κυνδαλῆς Ἰσούχ. Β. Ἀν. 274.

Κυνδαλός, ὁ· πάταλος, ζύλινος ἡλος, κοιν. παλοσκι, παλουκάκι Πολυδ. 10, 188.

Κυνέας, οὐ· Ἐρετρίους τις Ἰσρ. Πανσ. 7, 10, 2, ἐνθ' εἰκάζ. «Κινέας».

Κυνέγειρος, ὁ· ὕδα Κυνάγειρος.

Κυνέη, συντηρ. κυνή (θηλ. τοῦ κύνεος, ἐνν. «δορά»), ἢ· δέρμα κυνός, κοιν. σκυλοτόμαρο. Συνήθ. ἡ ἐξ αὐτοῦ ἢ ἐν «δορᾷ κυνός ποταμίου» (Εὐστ.) κατασκευαζομένη ἄλοφος περικεφαλαία, συγν. π. Ὀμ. καὶ ἐπὶ τῆς κοιν. σημ. = περικεφαλαία· «κυνέη ταυρεῖη» = ἐκ δέρματος ταύρου Ἰλ. κ. 258· «κτιδέη κυν.» 335· «αἰγέη κυν.» Ὀδ. ω, 231, ἐνθα σὺνθ.

κάλυμμα τῆς κεφαλ. τῶν ἀγροτῶν· «κυν. πάγχαλκος» = περικεφαλ. ὀλόκληρος ἐκ χαλκοῦ σ, 376· ἔτι μετὰ τῶν ἐπιθ. «χαλκήρης (σιδηρόδετος), χαλκοπάρης, εὐχαλκος, χρυσίη (χρυσος) κοσμήμασι περικεχωσμένη) ἄλλοφος, τετράφαλος, τετραπάλῃρος, ἀμφίφαλος, ἑκπουρις, ἑκποδάσειον, ἄπερ ἴδκ. Ἐπὶ τῆς σημ. περικεφαλ. Σοφ. Αἴ. 1266. — εὐλόφος Εὐρ. ἀποσπ. 717· «κυν. χαλκήη» Ἡρ. 2, 151· «ἐκ διφθερίων πεποιημένα» 77· ὁδοπορικ. πῖλος, ἴδ. πλατύγυρος, πέτασος εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν ἡλιακ. ἀκτίνων, «ἡλιοσταγῆς κυνή Θεσσαλίας» Σοφ. Οἴ. Κ. 318· πρὸλ. Ἀριστ. νεφ. 268, ἐνθα εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς βροχ. κ. σφ. 445. - Βοιωτία Δημ. 59, 91· «δον» (ἢ Ἀθηνᾶ) Ἀΐδος

κυνήην», ἥτις κατασκευάσθη ὑπὸ τῶν Κυκλάδων καὶ ἐπιτιθεμένη ἐπὶ τινος εἶχε τὴν θαυμασίαν δύναμιν τοῦ νὰ καθιστᾷ αὐτὸν ἀόρατον, ὡς ἡ τοῦ Σείχηφρεῖδ ἐν τῇ Γερμανικ. μυθολογ. Ἰλ. ε, 855· πρὸλ. Ἀριστ. Ἀχ. 390, Πλάτ. πολ. 10, 612, galea.

Κύνεος, 3· τῷ κατωτ. Ἀριστ. σφ. 231· «κύνεος, θάνατος» = ἐλευνός 898 κ. μτγν. πρ. Σ. Ἐμπ. Περ. 3, 225.

Κύνεος (κύων), 3· ὁ ἐκ κυνός, κυνὶ ἀνῆκων· «πῶλοι Στράτ. 77 (12, 238). Συνήθ. μτγν. κυνικός, ἀναιδῆς Ἰλ. ε, 372· «νός» Ἡσ. ἔρ. 67· «κῆαρ Ἀπολ. Ρ. 3, 641· «μῆνος Τίμων ἐν Πλουτ. ἡφ. 446, Imprudens.

Κυνέω (ἴδε κύω - ῥίξ. κως κατ' ἄλλ.), μέλ. κύω [ω-], ὁδρ. ἐκύσα, ἐπ. κύσσα, ἀπαρ. κύσσασι κτλ. (πρὸλ. τὸ γερμ. Kussen = φιλεῖν) α) φιλῶ τινα ἢ τὸ «κύωσαν ἀγαπαζόμενοι κατ' ἀλλήν τε καὶ ὅμοιους» Ὀδ. φ, 224· γ'· ἐν ἄορ. «ἐκύσασι, κύσα» π, 21 κ. συγν. Εὐρ. Ἀλκ. 183, Μήδ. 1141, Ἀριστ. Ἀχ. 1169, εἰρ. 1104· κ. ὁδρ. «ἐκύσα» Εὐρ. Κύκλ. 550, Ἀριστ. ὄρν. 141, Θεοφρ. 20, 5 κ. ἄλλ. μτγν. π. Σπαν. π. πεζ. ἐπὶ φιληματ. περισσότερον = καταγλωττίζω Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 2· β) = προσκυνέω Ἀθῶν. 15, 696, osculor.

Κυνῆ, ἄττ. ἡ· κυνή, ὅπερ ἴδε.

Κυνήγειον, τό, δόδοκ. γρ. τοῦ «κυνήγιον».

Κυνηγεσία, ἡ· τῷ κατωτ. «ἐν ταῖς στρατείαις καὶ κυνηγεσίαις» Πλουτ. Ἀλέξ. 40.

«ἐξῆγγεν αὐτοὺς ἐπὶ κυνηγεσίᾳ» Δ. Λαέρ. 6, 31.

Κυνηγεσίον, τό· α) ἡ πρᾶξ. τοῦ κυνηγεῖν, κυνήγιον Εὐρ. Ἰππ. 214· «κυνηγεσία ἐπὶ τηδεῶν» Πλάτ. 6, 763· «-καὶ θῆραι», πολ. 3, 412· «ἐξείναι ἐπὶ τὸ κυνήγεον.» Ξεν. κυν. 6, 11· κ. συγν. π. μτγν. εἰς πλ. 6) συνοδεία, ἀκολουθία κυνηγῶν μετὰ τῶν κυνῶν τῶν «τὸ κυν. πᾶν συμπεψῶ» Ἡρ. 1, 36· πρὸλ. Ξεν. κυν. 10, 4· «κυνηγεσία», ομάδες λύκων ἐφερχομένων ἀπὸ κοινοῦ εἰς ἀρπαγὴν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 5· γ) ἡ τοῦ κυνηγίου περιφέρεια, περιοχὴ Ξεν. κυν. 7, 11· δ) ἄγρα κυνήγιου Ξεν. κυν. 6, 12. Μτφ. «ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιδιδάδου ὥραν» Πλάτ. Πρωτ. 309, venatio.

Κυνηγετέω (ἀμτβ.)· α) κυνηγῶ, εἰσὶ κυνήγῳ Ἀριστ. Ἰππ. 1382, Πλάτ. νόμ. 7, 824· «ὁδὲ ἀγρίους κυνηγετεῖν» Δισχίν. 3, 255, Πολύδ. 31, 22, 3· β) ὁδ. μτφ. ἰχθυηλάτῳ, κατασκοπεῖν τινα, καταδιώκειν Δισχ. Πρ. 572· «κυνηγετοδντα καὶ μετρούμενον ἔχον τὰ κείνου» Σοφ. Αἴ. 5· «-τέκνον διωγμῶν» Εὐρ. Ἡρ. μ. 896, κ. μτγν. Πλουτ. Κράσ. 4, indago.

Κυνηγέτημα, ατος, τό· κυνήγιον, μτγν.

Κυνηγέτης, οὐ, ὁ· ἡγέτης, ὁδηγὸς κυνῶν εἰς κυνήγιον, κυνηγός Ὀδ. ι, 120, Εὐρ. Ἡρ. μ. 860, Πλάτ. Εὐθὺδ. 290· ὁμωρ. κυναγέτης Πενδ. Ν. 6, 26, Εὐρ. Βάκχ. 869, venator.

Κυνηγετικός, 3· κυνηγῶ ἢ κυνήγῳ ἀνήκων, ὁ τοῦ κυνηγοῦ ἢ κυνήγιου· ἑπὶπος = ἴππ. τοῦ κυνήγιου Πλουτ. Φάδ. 20· ῥηψαίμοι, ἐπιτήδεις, κατάλληλος εἰς κυνήγιον, «κύν. θέατρα» = κατάλληλ. εἰς κυνήγ. ζῷ. Δ. Κάσ. 43, 22· ἔμπειρος τῆς κυνηγετικ. τοῦ κυνηγ.

γίου Πλάτ. Εὐδοκ. 13. κ. οὐα. «ἡ κυνηγετική» (ἐνν. «τέχνη») = ἡ τέχνη τοῦ κυνηγεῖν αὐτόθ. «Ὡς. οὐα. «ὁ κυνηγετικός» (ἐνν. «λόγος») = σύγγραμμα περὶ τῆς κυνηγετικ. κυνηγίου, ὡς τὸ τοῦ Ξεν. «Ἐτι «τὰ κυνηγετικά» = ποίημα περὶ τῆς κυνηγετικ. ὡς τὸ τοῦ Ἀππ. ἐπὶρ. - ὡς = κατὰ τρόπον κυνηγοῦ, κοιν. «σὺν κυνηγῶς Πολυδ. 5, 9, venandi peritus. Κυνηγέτις, ἰδός, θηλ. τοῦ κυνηγέτης, ἡ ἡ κυνηγός» = Ἀρτεμις Πολυδ. 5, 13. δωρ. «κυνάγέτις αἰγανέα» = λόγῃ κυνηγετικῇ, τοῦ κυνηγίου Ἀντ. Σιδ. 18(6, 115), venatrix. Κυνηγέω. κ. νῦν κυνηγῶ, ἰδ. ζῶα, κοιν. «ἀγὼν ἔς τὸ κυνήγι, συνών. τοῦ «κυνηγεῖν» Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 10, 22, Πλουτ. Πελοπ. 8 κ. μετγ. - θηρὰς Ἀθην. 13, 539, Μετφ. ἀνδρώπους Πλάτ. ἑπιστ. 7, 349, Πλουτ. Ἀλκ. 6. Κυνηγήτης, ἄρος, ὁ κυνηγέτης, κυνηγός Μανθ. 4, 327. Κυνηγία, ἡ τῷ κατωτ. Σοφ. ΑΥ. 237, δωρ. κυνάγια Εὐρ. Ἰππ. 109, Πολύδ. 4, 8, 9. Κυνήγιον, τό κ. νῦν ὡς Πολύδ. 10, 25, 4, Πλουτ. Ἀλ. 40, Ἀθην. 15, 677. Κυνηγίς, ἰδός, θηλ. τοῦ κατωτ. ἱα. ὅν. ἑταίρας, δμῶν. κομωδία Φιλεταίρου, ἴδε Ματνικ. ἀποσπ. κωμ. 3 τ. 294. Κυνηγός, ὁ, ἡ κύνιας ἄγων, ὁδηγῶν εἰς κυνήγιον. Σύνθη, τὸ οὐα. «ὁ κυνήγ.» ἡ «ἡ κυνήγ.» π. τραγ. εἰς δωρ. σχημ. «κυνάγος» «τὴν κυναγόν» Ἀρτεμιν Σοφ. Πλ. 553, Αἰσχ. Ἀγ. 678, Εὐρ. ἀποσπ. 888 κ. συγν. πρὸλ. Φρόν. 428, Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 7, 28, Πλουτ. Λούκ. 8, κ. ἄλλ. μετγ. «οἱ κυνηγοί» = θηριομάχοι Βοζ. Κυνηγόν, ἐπὶρ. = κυνὸς δίκη, κατὰ τρόπον κυνός, κοιν. «σὺν σκύλοις, «σὺν σκυλί Σοφ. ἀποσπ. 646» «τὴν σοφίαν σιτήσονται» Ἀριστοτ. νηφ. 483 - διαλέγω, ἱππ. 1028 - ἱμφοροῦμαι Λουκ. Τίμ. 54. Κυνηγλασία, ἡ τὸ κυνὸς ἡ διὰ κυνῶν κυνήγιον, ἡ διὰ κυν. καταδίωξις, κοιν. κυνήγι, κυνήγημα με σκυλιά Καλλιμ. Διγλ. 217. Κυνηγλατέω, κυνηγῶ τι, καταδιώκω κυσὶ Εὐδοκ. ἀποσπ. 63, Νικ. 19. Κυνηγπαδεις, οἱ οἱ ἀστράγαλοι, κοιν. τὸ πονάκι τοῦ ποδὸς ἱππου Ξεν. π. ἱππ. 1, 15. πρὸλ. κύνων. Κύνης, ἡτος; Ἀκαρνάν τις Θουκ. Κυνήσιοι, οἱ λαὸς τῆς Ἰβηρίας παρὰ τὸν ποτ. Ἀναν (Γουϊδάναν) δυτικώτερ. τῶν Κελτῶν Ἡρ. 2, 33. οἱ αὐτ. κ. Κύνητες, οἱ, 4, 49. Κυνητίδης, ἐπὶρ. «ἡ κυνητίδης» (ἐνν. «παῖδα») παιδὶα τοῦ φιλήματος, καθ' ἣν ἴσ. Ἐκαστος τῶν ἀντιπάλων προσεπλάει νὰ φιλήσῃ τὸν ἄλλον Πολυδ. 9, 110, 114. Κυνοῦναι, κύνειν Ἡρόκ. Κυνοῖός, ἄδος, ἴδ. θηλ. τοῦ κατωτ. ἡ, Ἀνθ. 6, 121. κ. Κυνιδώτης, Κυνιδώτης Στ. Βοζ. Κύνθιος, 3. τῷ Κύνθῳ ἀνήκων - ὄχος = Κύνθος Εὐρ. Γ. Τ. 1098. «Κύνθια πέτρα» Ἀριστοτ. νηφ. 596. Οὐδ. 2. Κύνθιος = Ἀπόλλων Καλλιμ. Ἀθλ. 10. ὡς 2. Κύνθον γένος Ἀνθ. 15, 25. Κύνθος, ὁ (ἡ, Πάπης) 1) τραχὺ ὄρος τῆς Δήλου, ἔφ' οὗ ἱμνωδοῦσαν ὡς ἔγεννησεν ὁ Ἀπόλ-

λων καὶ ἡ Ἀρτεμις Ὀμ. 6' ὅν. Ἀπόλ. 26, ἔνθα «Κύνθου ὄρος» τινὲς εἰκάζ. κατ. Κύνθιος. 2) ὄνομα τῆς Δήλου Στ. Βοζ. 4, 192.

Κυνία, ἡ κυνοκράμνη Διοσκ. 4, 192.

Κυνία, ἡ λίμνη Αἰτωλίας Στραβ. 10, 459.

Κυνίαις, οὐ, ὁ πῖλος ἐκ δέρματος κυνός Ἡσύχ.

Κυνίαι, ὡν, οἱ ἀρχαῖα ἱερὰτικὴ γενεὰ ἐν Ἀθήναις, ἔξ ἧς οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος, Λουκ. ἐν Ἀποκρ.

Κυνιδεύς, ὡς, ὁ νεογόνος κυνός, κοιν. ποντάδι Θεόκρ. 5, 25, δι. γρ. τοῦ «κίναδος, κινναδέως».

Κυνιδίον, τό ὄπκι. τοῦ κύνων κυνάριον Ἀριστοτ. Ἀγ. 516, Πλάτ. Εὐδοκ. 298, Ξεν. οἰκ. 13, Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 4, κ. μετγ. Κατὰ Φρόν. δοκιμωτέρα ἡ λέξ. κυνάριον.

Κυνίζω, μ. ἴσω, ἀττ. τῷ μιμοῦμαι τὸν κύνος («μετὰ βλακείας περιπατεῖν» Ἡσύχ.), εἰμ. κυνικ. φιλόσοφος, ζῶ, προσφέρομαι ὡς κυνικός, πρὸλ. Διογεν. ἐν Ἀθην. 13, 588, Λουκ. Περτρ. 43, Θε. διὰλ. 7, 121.

Κύνικλος, (δι. γρ. «κόνικλος, κούνικλος»), ὁ τὸ κοιν. κουνίλι, κουνελάκι Πολύδ. 12, 3, 10.

Κύνικος, (κύνων), 3' κυνὶ ἀνήκων «κυνικὸν καὶ θηριώδες δοκεῖ εἶναι» Ξεν. Κύρ. 25, 17. - σπασμός = σπασμωδικὴ παρὰσπασίς τοῦ στόματος, ἱατρ. ἐπὶρ. «τῶν κυνικῶς σπασμένων» Νικητ. ἐν Κογχ. χειρουργ. 8' συγγρ. κυνικώτερον = ἀναιδέστερον Πλουτ. ἡθ. 601' οὐα. «ὁ κυνικός», φιλόσοφος, ὁπαδὸς τοῦ Ἀντισθένης ἡ Διογένης Λουκ. Δ. Αἰτέρ. Ὡς. «τὸ κυνικὸν τῆς παρησίας» = ἡ τοῖς κυνικ. ἰδιόχουσα παρησία Πλουτ. Βροῦτ. 34.

Κυνίσκη, θηλ. τοῦ κατωτ. ἡ α) κοιν. μικρὰ σκύλα Ἀριστοτ. βἄτρ. 1356' 6) κύρ. ὅν. ἐν δωρ. σχημ. Κυνίσκα 1) Σπαρτιάτις, θυγ. τοῦ βασιλ. Ἀρχιδάμου ἱπποδροσίαν νικήσασα ἐν Ὀλυμπίοις, ἡς τὴν ἀπικόνειαν καὶ ἴδιον ἥρῳον ἀναφέρει ὁ Πaus. 2) ἑτέρα, ἀδελφὴ Ἀγλαίου Ξεν. Ἀγῆσ. 9, 6.

Κυνίσκος, ὄπκι. τοῦ κύνων, ὁ 1) κυνάριον, μετγ. 2) κωμ. μικρὸς κυνικ. φιλόσοφος, Λουκ. ἄλ. 45' 3) ὁ Κυν. ἐπών. Ζευσιδάμου, 6, 71' 4) εἶδος κήτους, μετγ.

Κυνισμός (κυνίζω), ἡ κυνικ. τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι καὶ προσφέρεισθαι τινα, συμπεριφέρεισθαι τινι, ἡ κυνικὴ φιλοσοφία Δ. Αἰτέρ. 6, 2, 104, Λουκ. δις κατηγ. 33.

Κυνιστέον, ῥ. ἐπὶρ. τοῦ κυνίζω. πρέπει νὰ προσερχθῇ τις κυνικῶς, μετγ. Ίουλ.

Κυνιστί, ἐπὶρ. «κυνικός, κατὰ τρόπον κυνός, κοιν. «σὺν σκυλί Ποσειδῶν. ἐν Ἀθην. 4, 152.

Κύννα, ἡς, ἡ α) θυγ. τοῦ βασιλ. τῆς Μακεδονίας Φιλίππου καὶ τῆς Ἰλλυριδῶς Ἀδαστῆς κ. μήτ. Εὐρυδίκης Ἀθην. 6) Ἀθηναία ἑταῖρα Ἀριστοτ. γ) πόλ. παρὰ τὴν Ἡράκλειαν, κατ. Κυνναῖος Στ. Βοζ.

Κύννεις = Θύννεις. ἐπών. Ἀπόλλωνος ἀπὸ τῆς τῶν θύνων θυσίας, ἣν αὐτῷ εὐνοῦσι οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ Κύννῳ, ἴδιῳ ἱερῷ ἐπὶ τοῦ Ἰμμητοῦ Σουῖς. (δι. γρ. Κύννεις, Κύννεις) ὁ ἱερεὺς αὐτοῦ ἦν ἐκ τῆς ἱερᾶς γενεᾶς τῶν Κύννῶν Ἡσύχ.

Κυννίδαι· ἴδε Κυνίδαι.

Κυνο-δάμων, ονος, δ' τῷ κατωτ. Ἡσυχ.
Κυνο-βάτης, ου, δ' «κυνοβάτης ἵππος»,
δοτικῶς «μεσοκύνια» (δοτῶ) τοῦ κάτω ποδὸς
ἔχει πάλυ βραχέα καὶ χαμηλὰ ἵππιατρ. 262.
Κυνο-βλώψ, ὠπος, δ, ἡ ὁ ἔχων κυνικόν, ἀ-
ναιδὲς βλέμμα, ὁ μετὰ κυνικ. ἀναιδείας βλέ-
πων· «κύνειον ὁρῶντες» Ἡσυχ.
Κυνο-βορά, ἡ· τὸ ἐσθίειν κύνιας, κύνειον
κρίας, κυνοφαγία (κυνὸς τροφή Πασσῶδ.) Σχόλ.
Ἀριστ. πλ. 293· πρβλ. «κυνὸς βορὰν σιτοῦ-
μενος», ἱππ. 416.
Κυνό-βρωτος, 2' ὅπῃ κυνῶν καταφαγωθεὶς,
δικασπασθεὶς Δ. Λαέρ. 9, 4.
Κυνο-γαμία, ἡ· γάμος κυνός, ὡς ὁ κυνικὸς
Κράτης ὠνόμασε τὸν δημοσίᾳ τελεσθέντα γά-
μον του μετὰ τῆς ὡραίας Ἰππάρχης Σουίδ.
Κλ. Ἀλ. στρ. 4, 123.
Κυνό-γλωσσον, τό· βοτάνη τις, κυνὸς γλωσ-
σα Διοσκ. κοιν. σκυλόγλωσσα καὶ «ὁ κυνό-
γλωσσος» Νίκ. ἐν Ἀθην. 9, 371.
Κυνό-γλωσσος, ὁ· ἰχθὺς τις Ἐπίχαρμ. ἐν
Ἀθην. 7, 288· πρβλ. τάνωτ.
Κυνο-γνώμων, ονος, 2' κυνικ. γνώμων ἔ-
χων, ἀναίσχυτος, μτγν.
Κυνό-δέσμη, ἡ· δεσμός, δι' οὗ οἱ χορευταί,
παντόμμοι κτλ. ἔδεον τὰ χεῖλη τῆς πόσθης,
ὅπως μὴ ἐξέρχεται ταύτης ἡ βάλλανος, ἀρχ.
λεξ. ἰδ. Β. Ἀν. 49, 17, δι. γρ. «κυνοδέσμιον».
Κυνό-δεσμος, ὁ· κυνὸς δεσμός, δι' οὗ ἄ-
γουσιν, ὁδηγοῦσιν αὐτὸν Λογγίν. 2, 14.
Κυνό-δηκτος, 2' ὅπῃ κυνὸς δηχθεὶς, μτγν.
«Ἐπὶ κυνόδηκτα ἔλκη» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 44.
Κυν-όδους, ονος, δ' 1) ὁ δξὺς, ὁδοὺς ἐκα-
τέρωθεν τῶν τοιμῶν, κοιν. σκυλόδοντο, σκυ-
λοδῶντι Ἐπίχαρμ. ἐν Ἀθην. 10, 411, Ξεν.
κ. ἱππ. 6, 8, Ἀριστοτ. φυσιογν. 6' 2) ὁ δη-
λητήριος ὁδοὺς τῶν ὄψεων Νίκ. 0ηρ. 130. 231.
3) ὁδόντες πρίνος Αἰλ. Ἰ. Ζ. 10, 20.
Κυνό-δρομέω· κυνηγῶ τι, καταδιώκω κυσὶ
(μὲ σκυλιὰ) Ξεν. κυν. 6, 17. Μτφ. «κυνο-
δρομοῦμεν ἀλλήλους ζητοῦντες» = ἐπιδιόκωμεν
ἀναζητοῦντες ὁ εἰς τὸν ἄλλον κυνὸς εἰκὴν (ὡς
ὁ σκύλος τὸν λαγὸν) Ξεν. συμπ. 4, 63.
Κυνό-δρομία, ἡ· τὸ κυνηγεῖν, καταδιώκειν
τι κυσὶ Ἰπποκρ. 367, 1, Καλλ. Δηλ. 106.
Κυν-όδων, ονος, ὁ· κυνόδους Ἐπίχαρμ.
Κυνο-ειδής, 2' κυνὶ ὁμοίος, κυνικός· συγχρ.
κυνοειδέστερος· «-θηρίον, πρόσωπα κυνοειδέ-
στερα» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 8 κ. μτγν.
Κυν-όζολον, τό· σκυλοβρώμα, βοτάνη τις,
ἄλλ. «κυνόμαχον, κυνόζυλον» Διοσκ. 3, 11.
Κυνο-θαρσής, 2' θρασυς, αὐθάδης ὡς κύων
Θεόκρ. 15, 53.
Κυνο-θρασύς, 2' τῷ ἄνωτ. ἐν πλ. Αἰσχ.
ἀποστ. 739.
Κυνό-κάρδαμον, τό· σκυλοκάρδαμον, εἶδος
καρδάμου Διοσκ. 2, 185.
Κυνό-καυμα, ατος, τό· κυνικ. καύμα, εἰς
πλ. «κυνοκαύματα» = κυνικ. καύματα, αἱ
ἡμέρ. τῶν κυνικ. καυμάτων, γιγνομένων ἐπι-
τέλλοντος τοῦ κυνὸς ἡ σειρίου ἀστέρος ἄλλως
«κυνάδες» Διοσκ. Εὐστ. 1255, 24 ἴδε Λοβεκ.
Φρόν. 304.

Κυνό-κεντρον, τό· σκυλόκεντρο, φωτόν τῷ
Ἡσυχ.

Κυνο-κεφάλαιον ἡ· κεφάλιον, τό· φωτόν
τι, ἡ συνήθ. ἀνεμώνη Διοσκ. 2, 207· καὶ =
ψάλλον, 4, 70.

Κυνο-κεφαλο-ειδής, 2' κυνοκεφάλῳ πηθῆ-
κῳ ὁμοίος Γαλην. 2 τ. 534, 12 (λεξ. Πασσῶδ.)·
Κυνο-κέφαλος, 2' α) ὁ ἔχων κυνὸς κε-
φαλὴν, κοιν. σκυλοκέφαλος· ἄνθρωπος Λοσκ.
Ἐρμῶτ. 44 (ἴδε κύρ. ὄν.)· β) εἶδος κυνοκε-
φάλου πλοῦκου Πλάτ. Θεαίτ. 161, Ἀριστοτ.
Ἰ. Ζ. 2, 8, Δ. Σικ. 1, 33, Αἰλ. Ἰ. Ζ. 4, 41.
Μτφ. ἀναίσχυτος Ἀριστ. ἱππ. 414, ἐνθα τὸ
ἄ, καὶ ἐφ' ᾧ Φρόν. λέγ. «κυνοκέφαλος, διὰ
τῶν δοσῶν λ οἱ Ἀττικοί» Β. Ἀν. 49· ἀλλ' ἡ
τοῦ Φρίτζε εἰκασ. «κυνοκεκέφαλος» = βουρσὴς
κυνείων δερμάτων, ὀλίγον ὀρθή.

Κυνοκεφάλαι, οἱ· μυθ. λαὸς τῆς Αἰθιοπίας,
οὗς ἐμυθολογοῦν κυνὸς κεφαλὴν ἔχοντας Ἡρ-
4, 191.

Κυνο-κλόπος, 2' κύνιας κλέπτων· οὗς, ὁ κυνο-
κλόπος = σκυλοκλέφτης, ἐπών. τοῦ Ἡρακλί-
δους, ὡς ἀπαγαγόντος ἀπὸ τοῦ Ἀδου τὸν
Κέρβερον Ἀριστ. βάρ. 606.

Κυνο-κομέω· ἐπιμελοῦμαι, διατηρῶ κύνιας
Συνέα.

Κυνο-κοπέω· φυλοκοπῶ τινα ὡς κύνια, ἐλε-
εινά, κοιν. τὸν δέρναι «ὅαν σκυλί, σκυλίτικα»
«κυνοκοπήσω σου τὸ νῦτον» Ἀριστ. ἱππ.
289· πρβλ. Β Ἀν. 49.

Κυνο-κράμβη, ἡ· κοιν. σκυλίτικο καρμπου-
λάχανο (κραιμολάχανον) Διοσκ. 4, 192, Γε-
ωπ. 13, 4, 7.

Κυνό-κτανία, ἡ· κοιν. σκοτώμα, σκοτωμὸς
σκύλων Εὐσεβ.

Κυνό-κτόνος, 2' κύνιας φονεύων· οὗς, «τὸ
κυνεκτόνον» = τὸ ἀκύνιον, κοιν. σκυλοκτόνα
Διοσκ. 4, 78.

Κυνο-λέσχης, ὁ· ἀναίσχυτος ἀδολέσχης (φλό-
σχος)· πρβλ. «κυσολέσχης» Λοβεκ. Φρόν. 181.

Κυνο-λογέω· λέγω περὶ τοῦ κυνὸς ἡ τοῦ
κυνόστονον, κοιν. ἐν Ἀθην. 1, 23.

Κυνό-λοφα, τά· τὰ τραχέα τοῦ δικτάμνου
μετὰ τὴν πρώτην ἀκανθάν Πολυδ. 2, 180.

Κυνό-λύκος, ὁ· κροκόττας, κοιν. σκυλόλυ-
κος Κτση. Ἰνδ. 32.

Κυνό-λυσος, 2' ἐκ δῆγματος κυνὸς λυσ-
σώδης γενόμενος (ὅστις ἐλύσσειεν ἀπὸ δάγ-
καμα λυσσασμένου σκύλου), ὁδροφόδος, μτγν.

Κυνό-μάλον, διωρ. τό· κυνόμηλον, κοκκώ-
μηλον, κοιν. σκυλόμηλο Ἡσυχ.

Κυνο-μάχew· μάχεσθαι, πολεμῶ κατὰ κυ-
νῶν Πολυδ. 5, 65.

Κυνό-μάχων, τό· ἴδε κυνόζυλον.

Κυνο-μάριον, τό· ὁροδάγχη Διοσκ. 2, 172.

Κυνό-μορον, τό· κυνόστατον, ὁ καρπὸς τῆς
κυνοστάτου, κοιν. σκυλόμορου Γαλην. π. τόπ.
1, 1' = κυνοκράμβη, αὐτόθ. 13 τ. 158.

Κυνό-μορφος, 2' κυνὸς μορφήν ἔχων, κοιν.
σκυλομούτσουνος Διοσκ. 1, 25.

Κυνό-μυια, ἡ· κοιν. σκυλόμυια (ἴδε κυνά-
μυια) Αἰλ. Ἰ. Ζ. 4, 51, Λοσκ. ἀλεκτρ. 31· «ἡ
γαστήρ κυν.» Ἐπιγρ. ἀδ. 107 (Πλαν. 109) Λοσκ. ἰλλ. (11, 265).

Κυνό-ζυλον, τό· είδος τοῦ φυτ. «ὁ χαμαι-
λίων» (συνών. τῷ «μέλας χαμαιλίων» Θησ.
Στ.) Διοσκ. 3, 11· ἴδε κυνόζυλον.
Κυνό-πληκτος, 2· ὑπὸ κυνὸς πληχθεὶς,
δηλ. θείας (δαγκασθεὶς) Διοσκ.
Κύν-οπλον, τό· ἡ τριχωτὴ κορώνη (στεφά-
νη) τῆς ὀπλῆς Ἰππου Ἰππιατρ. 227.
Κυνό-πολίτης, ου, ὁ ἴδε Κυνὼν πόλις.
Κυνό-πότᾶμος, ὁ· κοιν. ποταμόσκυλος,
ζῷον τι Ἀγμ. θνείρ. 128, 21.
Κυνό-πρηστις, ἴδος, ἡ· τοῦ βόλος (φαρμακε-
ρὸς) κύνθαρος, τοῦ ὁποῖου τὸ δηγμα οἰδαίνει
(φρουκάνει) ἡ φωνεῖ τοὺς κύνας Ἡσυχ.
πρόλ. βοῦρηστις.
Κυνό-πρόσ-ωπος, 2· κυνὸς πρόσωπον ἔ-
χων, κοιν. σκυλοπρόσωπος, σκυλομοῦτζουνος
Δοσκ. ἐνάλ. διὰλ. 7, 2· «κυνόπρος. ἄνθρω-
ποι», ἄλλ. «κυνόκεφαλοι» Αἰλ. ἱ. Ζ. 10, 25.
Κυνό-οπτικόν, τό· κολλύριόν τι, διαίτη τῶν
ὀφθαλμῶν Ἀλ. Τραλ. 2, 145.
Κυνό-οραιοτής, (βαίω), ἀτ. κυνορραϊστής,
οὗ, ὁ· ὀλετήρ, καταστροφεὺς τῶν κυνῶν, κοιν.
σκυλόφωρα, βαρδ. ταιμοῦρ Ὁδ. ρ, 300· ἄλλ.
«κρύτων», πρόλ. γρ. «κυνορραϊστής» Ἀριστοτ.
ῥητ. 2, 20· κ, «κυνορραϊστὴν», ἱ. Ζ. 5, 31.
Κυνό-οροδον, τό· σκυλοστριαντάφυλλο, θα-
μνωδὲς φυτ. διάφορ. τῆς κυνοσάτου Θεοφρ.
ἱ. Φ. 4, 4, 8.
Κυνό-ορραϊστής, οὗ, ὁ· κυνορραϊστής Εὐστ.
ἱ. Φ. ρ, 300.
Κυνόρτης, ου, θωρ. Κυνόρτας, α· βασιλ. τῆς
ἐπάρτης Παισ.
Κυνόρτιον, τό· ὄρ. Ἀργολίδος παρὰ τὴν
Ἐπίδαυρον μεθ' ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Παισ.
Κύνος, ἡ· πόλ. τῶν Ὀπουντιῶν Λοκρῶν, ἐμ-
πόριον τοῦ Ὀπουντος Ἰλ. Στράβ. 9, νῦν Κύνο.
Κυνό-σ-αργεῖς, εος (κύων - ἀργός), τό·
γυμνάσιον πρὸς Α. τῶν Ἀθηνῶν ἐκτὸς τῆς
Διομητίδος πόλεως ἐπὶ τῶν προπύλαιον τοῦ Λυ-
καίου τοῦ καὶ οὗ μακρὰν τοῦ Ἰουσαοῦ,
καθιερωμένον τῷ Ἡρακλεῖ, ἐν ᾧ ἐγυμνάζοντο
τὰ νόθα τέκνα τῶν Ἀθηναίων (ὁδ. «εἰς Κ. πυν-
τελῶ» = ἀνήκω τῇ τάξει τῶν νόθων) καὶ Ἀν-
τισθένης, ὁ ἰδρυτὴς τῆς φιλοσοφίας τῶν Κυνι-
κῶν, ἰδίδασκεν Ἡρ. Παισ.
Κυνό-σ-άτων, τό· ὁ καρπὸς τοῦ κατωτ.
Θεοφρ. ἱ. Φ. 3, 18, 4.
Κυνό-σ-ατος, ἡ· θαμνωδὲς φυτ. ἀνήκον τῷ
γέν. τῆς κυνακάνθης Θεοφρ. 5, 92, Ἀθην. 2,
70, rubus caninus.
Κυνὸς κεφαλαί, αἱ· δύο κυνὸς κεφαλαὶ ὅμοιοι
τραχεῖς καὶ ἀπότομοι λόφοι παρὰ τὴν Σχο-
τοῦσαν ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐνθα ὁ Πελοπίδας ἐφο-
νέσθη ὑπὸ τῶν μισσητῶν τοῦ τυράννου τῶν
Φερρῶν Ἀλεξάνδρου 365 π. Χ. καὶ ὁ Φλα-
μίνιος 197 π. Χ. ἐνίκησε Φίλιππον τὸν Β'
βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Πολύβ.
Κυνό-σ-ουρα (Ἀρκάδ.), ἡ· οὐρὰ τοῦ κυνός,
τὸ ἄκρον «ἡ μικρὰ ἄρκτος», ὀνομασθὲν οὖ-
τω οὐδ' αὖ τὸ ὡς κυνὸς ἔχειν ἀνακελευσμένην
οὐρὰν Σχολ. ἱ. λ. σ, 187, Ἀρατ. 36.
Κυνό-σ-ουρα, ἡ· α) ἀνατολ. ἀκρωτ. τῆς
ἡσ. Σαλαμίνος ἀπέναντι τῆς Ψευταλίας
Ἥρα. β) Σπαρτιατικὴ φυλὴ Ἠρωδ. π. μόν.

λίξ. 13, 23· γ) Κυνοσουρία γῆ, ἡ· ἡ ΝΔ.
χώρα τῆς Ἀργολίδος μετὰ τῆς πόλ. Θυ-
ρίας, (ἥτις ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἦν ἀντικείμε-
νον διαμάχῃς μεταξὺ Σπαρτιατῶν καὶ Ἀρ-
γαίων καὶ τέλος παρέμεινε τοῖς Σπαρτιατῇ),
ἐπονομασθεῖσα ἀπὸ τῶν Κυνοურიῶν, (ἀργ. ἱω-
νικ. λαοῦ, Ἡρ. 8, 73, παραγκωνισθέντος
βραδύτερον ὑπὸ τῶν Πηλοπυγῶν (Ἰναχος) καὶ
μετέπειτα συμμιγνύσας μετὰ τῶν Περιοιδῶν
(Δαναῶς) καὶ Ἡρακλειδῶν), οἰκοῦνται ἐν μέ-
ρει μὲν ἐν αὐτῇ, ἐν μέρει δ' ἐν Ἀρκადίᾳ Θουκ.
4, 56.

Κυνό-σ-ουρα φᾶ, τὰ· τοῦ ἀνέμου αὐγὰ, ἄλλ.
«οὔρινα, ξεφορία, ὑπὴνυμα» Ἀριστοτ. ἱ. Ζ.
6, 2· πρόλ. οὔρινα.

Κυνό-σ-ουρίε, ἴδος, ἡ· α) εἰς τὴν κυνόσου-
ραν ἀναφέρουσα «κυν. ἄρκτος» = ἡ μικρὰ ἄρκτ.
Μανθ. 2, 24, Νον. Δ. 1, 166· β) εἶδος τα-
χείας λακωνικ. θηρευτικ. κυνὸς Καλλ. Δηλ. 94.
Κυνό-σ-πάρακτος, 2· ὑπὸ κυνῶν σπαρα-
χθεὶς, διασπασθεὶς· σῶμα Σοφ. Ἀντ. 1183,
[σπᾶ].

Κυνό-σ-πάς, ἄδος, ὁ, ἡ· τῷ ἀνωτ. Νον. Δ.
8, 386.

Κυνὸς πόλις, ἡ· ἴδε Κυνὼν πόλις.

Κυνὸς σῆμα, τό, α) ἀκρωτ. τῆς Θρακικ. χει-
ρὸς σήμα ἀπέναντι τοῦ Ἰλίου, ἐνθα ἡ εἰς κύνα
μεταμορφωθεὶς Ἐκάβη ἔταψεν Ἑκρ. Θουκ. 6)
ἀκρωτ. Κάρίας Στράβ. γ) ἀκρωτ. τῆς Μαρ-
μαρικής, ἀνατολ. χώρας τῆς παρὰ τὴν Αἴ-
γυπτον Β. Ἀφρικανικ. παραλλας μέχρι τῆς
Ὀάσεως τοῦ Αἰῶς Ἀμμωνίου Στράβ.

Κυνό-σ-όςος (σῶος), 2· κύνας ἐκσώδων, κυ-
νηγῶν, κυνηγὸς Ἡσυχ. Ἀθην. 4, 160.

Κυνό-σ-τομον, τό· τὸ ἀνοίγμα τῶν σπυγ-
κῶν ἀντίχειρος καὶ λιγανοῦ Ἡρων ἐν χρόν.
Βενεδικτ. 309, κατὰ διόρθωσιν τοῦ «κυνό-
στομον» Κοραή.

Κυνό-σ-φᾶγῆς, 2· ὅστιν θάουσι κύνας· «κυ-
νοσφ. θιά» = ἡ Ἐκάστη Λυκόφρ. 77.

Κυνό-σ-τροφικός, 3· τῷ κύνας τρέφειν, ἐκ-
τρέφειν ἀνήκων· οὗς «ἡ κυνοτροφική» (ἐνν.
«τέχνη») = ἡ τέχνη τοῦ τρέφειν, ἐκτρέφειν κύ-
νας Κλ. Ἀλ. στρ. 1, 7, 37.

Κυνό-σ-τροφος, 2· κύνας-τρέφων, διατηρῶν
μὲν.

Κυν-οῦλκος, 2· κύνας τρέφων, ἄγων (οὖ-
ρων) μεθ' ἑαυτοῦ, μὲν.

Κυνό-ουρα, ἡ· κύβος Ἡσυχ.

Κύνουρα, ὡν, τὰ· πέτραι τῆς θαλ. σκόπελοι
Λυκόφρ. 99.

Κυν-ουρία γῆ, ἡ· Κυνοσουρία γῆ, ὅπου ἴδε,
κάτ. Κυνούριοι ἢ Κυνουρίαι, οἱ. Παισ. 3, 2, 2.

Κυνό-ύχιοι, τό· τῷ κατωτ. Θεοφρ. χειρ. 18,
2 κατὰ Ἡσυχ. κοιν. γρ. «κοιλιοῦχιοι».

Κυνό-ύχος, ὁ· α) κατοχὴς κυνός, τὸ περὶ
τὸν λαίμωδον αὐτοῦ σχοινίον, δι' οὗ αὐροῦσιν ἡ
ὀδηγοῦσιν αὐτὸν Λεων. Ταρ. 11 (6, 298)· β)
«κλοιὸς κυνός» = λαίμοπλη, κοιν. δῖμα τοῦ
λαίμοιο σκύλου Φίλιπ. 8 (6, 107)· γ) σάκος ἡ
πήξ ἐκ κυνείου δέρματος Ξεν. κυν. 2, 9, ἀργ.
λεξ.

Κυνό-φᾶγῆω ἰσθίω κύνας, κύνειον κρέας Σ.
Ἑμπ. Περ. 3, 225 κ. μὲν.

Κυν-οφθαλμίζομαι· βλέπω τινά ἢ τι με
κυνικ. βλέμματα, ἀναιδώς Β. Ἄν. 48, 31.
Κυν-οφόντις ἑορτή, ἢ ἑορτή ἐν Ἀργεῖ,
καθ' ἣν ἐφόνεον κύνας Ἀθην. 3, 99.
Κυνό-φρων, νοός, ὁ, ἢ κυνογνώμων, ἀναι-
δὴς Δισκ. Χρ. 612.
Κυν-ο-χάλη, ἢ πολύγονον ἄρρεν Δισκ. 4, 4.
Κυν-ο-χέστης, ου, ὁ βοτάνη, ἔχουσι ἄνθος
πορφυροῦν, ἰα. εἶδος κυνοστάτου Ορνεοσφ. 229.
Κύντερος, κύντατος (συγκρ. κ. ὑπερθ. τοῦ
κύων), 3· κυνικώτερος, κυνικώτατος, μτφ.
ἀναιδέστερος, ἀναιδέστατος, ἀναισχυντότα-
τος, τρομερώτερος, τρομερώτατος Ἰλ. α, 483,
Ὀδ. λ, 426. «αὐτὰρ τι στυγερῇ ἐπὶ
γαστρὶ κύντερον ἄλλω», η, 216. «καὶ κύντε-
ρον ἄλλο ποτ' ἔτλη» υ, 18 κ. μτγν. π. Ἀ-
πολ. Ρ. 1, 1064 ὑπερθ. «ὅ, τι κύντατον ἔρ-
δοι» Ἰλ. κ, 503, Ὀμ. ὕμν. Δῆμ. 306. «κύν-
τατ' ἄλλῃ» Εὐρ. ἀποσπ. 807 κ. μτγν. π. Ἀ-
πολ. Ρ. 3, 193, Νικ. ἠθρ. 168. «ἔτι συγκρ.
«κυντερώτερος» Δισκ. ἀποσπ. 422 κ. Εὐ-
βουλ. ἐν Β. Ἄν. 101, 30, ἐνθα κ. ὑπερθ.
«κυντότατος» Ἀριστοτ. imprudentior, auda-
cissimum.
Κυν-υλαγμός, ὁ δ' ὑλαγμός κυνός, κοιν. γαύ-
γμα σκύλου Στρησίχ. ἐν Σχολ. Ἰλ. φ, 575.
Κύνω, οὐς, ἢ τὸ ἐξηλληνισμένον, Μηδικ. ὄν.
«Σπακὼν» (=κύων) τῆς συζύγ. τοῦ Μηδοῦ ποι-
μένος, ἧτις ἀνέθρεψε Κόρον τὸν πρὶςδύτερον
Ἡρ. 1, 110. Ὡς προσηγ. «κυνίῳ» ἀναιδε-
στάτη Ἡούχ.
Κυνὼν πόλις, (ἢ) πόλ. τῆς Λιγύππου ἐπὶ νή-
σου ἐν τῇ Κυνοπολίτῃ νομῇ τῆς Ἐπτανημί-
δος, ἐν ἣ ἑλατρεύετο ὁ κυνοκέφαλος θεὸς Ἀ-
νουβις Στράβ. νὺν Σαμαλλαῦτ' κατ. Κυνο-
πολίτης Πλουτ. Στ. Βυζ.
Κυν-ώδης, 2· κυνοειδής Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 2, 7.
Κύν-ωπις, ου, κλ. κύνωπα· κυνὸς ὀφθαλ-
μοὺς ἔχων, κοιν. σκυλομάτης, ἦτοι ἀναιδής,
αὐθάδης, ἀναισχυντος Ἰλ. α, 159, imprudens.
Κύν-ωπις, ιδος· θηλ. τοῦ ἀνωτ. ἢ κυνὸς
ὀφθαλμοὺς ἔχουσα, κοιν. σκυλομάτα, ἦτοι
ἀναιδής, αὐθάδης, ἀναισχυντος Ὀδ. δ, 145,
Ἰλ. γ, 180 ἐπὶ θ. τῶν Ἐρινύων Εὐρ. Ὀρ. 260.
-τῶν Κηρῶν, Ἠλ. 1252· -παλλαχὶ Κρατίν.
ἐν Πλουτ. Περικλ. 24.
Κύνωψ, ὡπος, ὁ βοτάνη, ἰα. φύλλιον Θε-
οφρ. Ἰ. Φ. 7, 7, 3.
Κυν-γάστωρ, ορος, ὁ, ἢ εὐρυγάστωρ, ὀρ-
ότ. «κυνογάστωρ», ὅπερ ἴδι.
Κύος, εος, τό· κύημα ἀρχ. λεξ. Ἀριστ. ἀ-
ποσπ. 458, [ω].
Κυν-ο-οκία, ἢ τόκος, γέννα βρέφους, ἰατρ.
Κυν-ο-τροφία, ἢ ὀρέψις βρέφους, ἐμδρύου
Ἰπποκρ. 339, 18.
Κυν-ο-φρέω· φέρω βρέφος ἐν γαστρὶ, γασ-
τροφωρῶ, κοιν. κυοβάλλω, ἔχω παιδί' ἐν τῇ
κοιλίᾳ Ἰπποκρ. 567, 12 κ. μτγν. «ἔχ' ἑνός»
Λουκ. θε. διάλ. 1, 2· «τινὰ Ἠλιάδ. 10, 18»
ὁθ. κ. παθ. «βρέφος συλλήφθ' ἐν καὶ κυοφορη-
θὲν» Ἀρτεμίδ. 4, 64· πρὸλ. κυέω.
Κυν-οφρήμα, ατος, τό· τὸ κυοφορούμενον,
τὸ ἐν τῇ γαστρὶ φερόμενον βρέφος. μτγν.
Κυν-οφρήσις, τωσι, ἢ τῷ κατωτ. μτγν.

Κυν-ο-φορία, ἢ γαστροφορία, τὸ φέρειν ἐν
γαστρὶ βρέφος, ἢ κατάστασ. τῆς ἔγκυος γυναι-
κος. κοιν. ἀγγαστριά, μτγν.
Κυν-ο-φορικός, 3· τῷ κατωτ. μτγν.
Κυν-ο-φόρος, 2· βρέφος ἐν γαστρὶ φέρουσα,
ἔγκυος μτγν.
Κυπάρα, ας, ἢ ἢ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἀρέθου·
σα Ἡούχ.
Κυπαρισκος, ὄωρ, ὁ ὑποκ. τοῦ κύπερος
ἢ = κυπαρίσκος Ἀλκμ. ἐν Ἠφαιστ. 76.
Κύπαιρος, ὄωρ, ὁ κύπερος Ἀλκμ. ἐν Εὐστ.
1468, 7, [δ].
Κῦπάρισσος, εντος, ὁ· τόπ. κατάφυτος
κυπαρίσσοις· α) πόλις τοῦ Νέστορος ἐν Τρι-
φυλίᾳ (Ν. χώρα τῆς Ἠλίδος) παρὰ τὰ Μεσ-
σηνιακὰ ὄρια ἢ μετέπειτα Κυπάρισσα (τῇ
Στράβ. Ἰλ. κατ. Κυπαρισσιῶν Στράβ. 6) ὁ-
μών. ποτ. Τριφυλίας Στράβ. γ) ἑτερος Μεσ-
σηνιακὸς Στράβ.
Κυπαρισσία, ἢ, Κυπαρισσία Πaus. α) πόλ.
Μεσσηνίας μεθ' ἱερῶν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθην-
ῶν Στράβ., νὺν Ἀρκαδία ὁθ. ἢ αὐτόθ. Κυ-
παρισσία Ἀθηνᾶ Paus. κατ. Κυπαρισσιῶν
εις, αὐτόθ. ἐπὶ θ. Κυπαρίσιος, 3· 6) πόλ. Λα-
κωνίας παρὰ τὸν Ἀσωπὸν ποτ. Στράβ., νὺν
Καστέλλ' Ῥαμπάνο· Κυπαρισσία Ἀθηνᾶ· Paus.
Κυπαρισσία, ου, ὁ· εἶδος εὐφορέϊου (ὁ
εὐφόρειον, τιθόμαλος) Δισκ. 4, 165.
Κῦπάρισσινος, ἀτ. κυπαρίστινος, 3· ἐκ
κυπαρίσσου κατεσκευασμένος, κοιν. κυπαρί-
σένιος· σταθμός Ὀδ. ρ, 340· -μέλαθρον
Πινδ. Π, 5, 52· -λάρνακες Θουκ. 2, 34·
-μνήμα· αἰ' ἐπὶ ξύλ. κυπαρίσσου γεγραμμέ-
ναι Πλάτ. νόμ. 5, 741· -ξύλεια Πολύδ. 10,
27, 10, cypressinus.
Κυπαρίσιον, τό· ἀκρωτ. Μεσσηνίας ἐν τῇ
Κυπαρισσίᾳ κόλπῳ τοῦ Ἰονίου πελάγ. παρὰ
Β. τῆς ἀρχ. Κυπαρισσίας Πτολ. νὺν Κονέλλοι.
Κυπαρίσσο-κύμος, 2· κυπαρίσσου φύλλα
ἔχων Σχολ. Ἰλ. ν, 132.
Κυπαρίσσο-όρος, 2· κυπαρίσσην ὄρεσιν
ἔχων, ὁ μετὰ κυπαρίσιν ὄρεσι· -θάλαροι
Μνησίμαχ. ἐν Ἀθην. 9, 402, ἐνθα Κασωδών.
«κυπαρίσσοτρόφος» διωρθώσατο.
Κυπάρισσος, ἀτ. κυπάριτος, ἢ τὸ γνωστ.
ἀειθαλὲς δένδρον, κοιν. κυπάρισσι· -εὐώδης
Ὀδ. ε, 64, Ἡρ. 4, 75 κ. μτγν. Ἑρμιπ. ἐν
Ἀθην. 1, 27· «κ. ἄρρην καὶ θήλειαν» Θεοφρ.
Ἰ. Φ. 1, 8, 2, cypressus sempervirens, [ω].
Κυπάρισσος, ὁ· α) ὠραίος νεανίας. Κεῖσσι
υἱὸς τοῦ Τηλέφου, ἐρώμενος τοῦ Ἀπόλλω-
νος, Σελδανὸς ἢ Ζεφύρου, μεταμορφωθείς εἰς
κυπάρισσον ἐκ λύπης διὰ τὸν θάνατον τῆς
προσφιλοῦς ἑλάφου του, τὴν ὁποίαν ἀπροσέ-
κτως ἐφόνευσεν Ὀδ. δ. μεταμ. 10, 10· 6) ἢ
Κυπάρισσος ἢ πρόην «Ἐρανος», ὕστερον
«Ἀπολλωνιάς» καὶ «Ἀντικυρῆς» κατὰ Paus.
πόλ. Φωκίδος οὐ μακρὰν τῶν Δελφῶν Ἰλ.
Κυπαρισσών, ὄνος, ὁ· τόπ. κυπαρίσσοις
κατάφυτος, δάσος κυπαρίσσων Στράβ. 16, 378.
Κυπάριτο-τρόφος, 2· κυπαρίσσου τρέφων,
φύων, ὀρόθ. «κυπαρίσσοτροφος», ὅπερ ἴδε·
Κυπάριττος, κυπαρίστινος ἴδε κυπάρισσος,
κυπαρίστινος.

Κύπαρος, ὁ, ἰσθ. γρ. τοῦ «κύτταρος» (ὁπερ
 ἔστι) Θεοφρ. 1. Φ. 2, 8, 3, Πλούτ.
 Κύπας, ἄδος, ἢ κυπασίς Λυκάφρ. 333.
 Κύπασις, (= Κυπασίς = ἐπένδυμα), ἢ πόλ.
 Ἑλλησπόντου Ἑκατ. ἐν Στ. Βυζ. κάτ. Κυ-
 παύτης Στ. Βυζ.
 Κυπάσιον, τό ὄνομα τοῦ κατοικ. χρησμο.
 Σίβ. 5, 58.
 Κυπασίς, (ἴδος κ. κύπασις, τως, ὁ 1) ἐν-
 δυμα, γυναικεῖον ἐνδ. Φωτ. λεξ. «σικκρός
 χιτωνίσκος ἄχρι μέσου μηρῶ» Πολυδ. 7, 60.
 Περσικὸν ἐνδ. Ἑκατ. ἐν Ἀρκαρ. στρατιωτικ.
 ἐνδ. Ἀλκ. ἐν Ἀθην. 15, 625, ἐνδ' ὁ ἀπτ.
 σχήμ. «κυπατίδες»· «ἀνθιμῶδες κύπασις»
 Ἑπιγρ. ἀδ. 114 (6, 272, Περσ.) 2) γυναικεῖα
 ζώνη Διότιμ. 3 (6, 358).
 Κυπασίσκος, ὄνομα τοῦ κύπασις, ὁ, Ἰπ-
 πῶν. ἐν Τζέτζ. Λυκάφρ. 855, ἐνθα κ. «κυ-
 πασίσιον».
 Κύπειρίζω (ἀμτλ.)· εἰμὶ ὁμοίως κυπείρω·
 «κυπειρίζω κατὰ τὴν ἐνωδίαν» = ὅζω ὡς κύ-
 πειρος, ἔγω δὲ μὴν κυπείρου Διοσκ. 1, 6.
 Κυπειρίς, ἴδος, ἢ εἶδος κυπείρου· «φιλοζώσιον
 κυπειρίς ἢ κυπείρου» Νικ. ἀλ. 591.
 Κύπειρον, τό τῷ κατωτ. «λατὸς τε ἡ δὲ
 θρόνος ἡ δὲ κύπειρον» Ἰλ. φ. 351, χρησμο. ὡς
 φορβὴ Ἰππου Ὁδ. δ, 603, [—].
 Κύπειρος, ἰων. κύπερος, ὁ· διττὸν εἶδος ἐνύ-
 δρου ἢ λειμῶνιου φωτοῦ Διοσκ. 1, 4 α) στρογ-
 γύλος γόρτος μετὰ στρογγύλου εὐώδους ρίζης
 Θεοφρ. 1. Φ. 6, 11, 10, Θιόκρ. 1, 106 β)
 μακρὸς γόρτος μετὰ μακρᾶς ρίζης (= cyperus
 longus) Θεοφρ. 1. Φ. 1, 6, 8 πῶταν. τοῦτου
 τοῦ εἴδους τὰ π. Ὁμ. «κύπειρον» ὡς φορβὴ Ἰπ-
 πῶν (ἴδε κύπειρον) καὶ βοῶν θυμ. Ἑρμ. 107
 ὡς «διὰ κυπείρου καὶ φλέως» (ἀπτ. ὁ φλέως =
 φλόος = οὐς) Ἀριστ. βῆτρ. 243· πρὸς κυπείρις.
 Κυπέλλιστος, αὐτ. παρὰ τοῖς τις Ἀλκιφρ.
 Κυπέλλις, ἴδος, ἢ κύπελλον Εὐστ. 1776, 32.
 Κυπέλλο-μάχος, 2) κυπέλλοις μαχόμενος·
 «κυπελλομάχος εἰλακίνη» = συμπόσιον, ἐν ᾧ
 ἀγωνίζανται πρὸς ἀλλήλους πίνοντες κυπέλ-
 λους Μακεδόν. 19 (11, 59).
 Κύπελλον (κυρ. ὄνομα τοῦ κύπη = κοιλότης
 ἀπὸ τοῦ «κυφός» Ἀθην. 11, 482, τό 1) εἶδος
 γαστρώδους καὶ αὐτοῦ ποτηρίου, ὅμοι. ἢ νῦν
 κύπελα (Πλούτ. πρὸς Ἀθην. 11, 65), Ἰλ. α,
 596· «χρύσεια, γ, 248 κ. συγν. «κύπελλα οὐ-
 νου πινέμεναι», 345, Ἰων ἐν Ἀθην. 11, 501
 κ. μτγν. π. 2) ἀγγεῖον γάλακτος Κ. Σμ. 6,
 345 3) «τὰ τῆς μάξης καὶ τῶν ἄρτων ἐπὶ τῆς
 τραπέζης καταλείμματα» Ἀθην. 11, 483, [—].
 Κυπέλλο-τόκος, 2) κύπελλα τίκτων, ποτήρια
 γυνῶσα, φέρουσα· «τράπεζα Νον. Δ. 47, 62.
 Κυπέλλο-φόρος, 2) κύπελλα φέρων· Διό-
 νυσος Πρὸς Ἀλ. 5 (Παράτρ. 69).
 Κυπέλλο-γάρων, ὄντος, ὁ· ὁ κυπέλλοις
 γάρων, ἡδόμενος, κοιν. ὅστις εὐχαριστεῖται
 ἐκ τῆς ποτήριας, ἢ τοῦ ποτοῦ Εὐστ. 1776, 32, [ε].
 Κυπερίς, ἴδος, ἢ κύπαρις.
 Κύπερος, ἰων. δ' κύπειρος, ἄρωματις. φω-
 τόν, δι' οὗ οὐκ ἐκ Σιθῶται ἐπαρξίμουν (ἐβαλσαμω-
 νον) τοῦ βασιλεῖς τῶν Πρ. 4, 71, junonum
 ulonatus

Κυπεύς, ἴως· ἐπὶ ἰων. Ἀπολλωνίος Λυκάφρ. 426.
 Κύπη (συγγ. ἐπὶ «κύπελλον, κύμη, κύδη,
 κυφός», γερμ. Kufe = κάδιον, σανσκρ. Kupa,
 κοιν. π. ἡμῖν ὡς), ἢ «γύπη» τρώγλη· ἡ-
 σύχ. καὶ γούδα = κοιλότης τεχνικὴ ἐν τῇ
 γῇ· ἐν γιν. κοιλότης, κοιν. βαθὺ δόμα.
 Κύπη· κύπη, ἡ ἀνακτύπος = ἀνατρέπω,
 καταστρέφω· «πάντα κυπύσας δόμον» = «τα-
 ράξαι, κλίνας» (Σχολ.), καταστρέφας Λυ-
 κάφρ. 1442.
 Κύπρα, αἰ. ἢ ἰπών. Ἦρας παρὰ Τυρρηνοῖς
 Στράβ. 5, 241.
 Κυπρία, ἢ Κύπρις Πινδ. Ὁ. 1, 120.
 Κυπριάζω (ἰάν ἢ γρ. ὄρη, κατὰ Πασσούδ.
 ἰσθ.)· κυπρίζω Σουδ.
 Κυπριακός, 3) Κύπριος, εἰς τὴν Κύπρον ἀνα-
 φέρων Δ. Σικ. 14, 110.
 Κυπριανός, ὁ, δι. γρ. τοῦ «κυπρινός» Ἀθην.
 Κυπρι-ἀρχης, αὐ, ὁ ἡγεμὼν, ἀρμοστής τῆς
 Κύπρου Μακκ. 2, 12, 2.
 Κυπριάς, ἄδος (Κύπρις), ἢ· εἰς τὴν Κύπριν
 ἀναφέρουσα, ἀνήκουσα Νον. Δ. 13, 432.
 Κυπρίδιος, 3) τῇ Κύπριδι ἀνήκων· «Κυπρι-
 δία ἰορτή» = ἰορτή τῆς Κύπριδος, Ἀφροδίτης
 Μουσαί. 42. Μτφ. τῷ ἔρωτι ἀνήκων, τρωα-
 ρός· ὅρασι Ἀνθ. 10, 68, [ἴσ].
 Κυπρίζω· ἀνθῶ, ἴδ. ἐπὶ τοῦ λευκοῦ ἀνθους
 τῆς ἑλίας καὶ ἀμπέλου, ἀρχ. λεξ. μτγν.
 Κυπριν-ἐλαιον, τό τῷ κατωτ. μτγν. ἰατρ.
 Κύπρινον (ἐν. «ἐλαιον» ἢ «μύρον»), τό ἐ-
 λαιον ἢ μύρον παρασκευαζόμενον ἐκ τοῦ ἐλῶ-
 δους ἀνθους τοῦ δένδρ. «κύπρος» Θεοφρ.
 Διοσκ. 1, 66.
 Κυπρίνος, ὁ· εἶδος κυπρίνου, ποταμίου ἰχ-
 θύος, κοιν. χριδᾶδι, σαζάνι Ἀριστ. 1. Ζ. 4,
 11, 6, 14 Ἀθην. 7, 309, Ὀππ. ἀλ. 1, 101.
 Κύπριος, 3) τῇ Κύπρῳ ἀνήκων, Κυπριακός·
 «Κύπρια πόλεις» Ἀλκ. Πέρσ. 801· «χαρπκτήρ
 ἀποστ. 282· «Κύπριος βοδὴ» παροιμ. ἐπὶ συ-
 παροῦ, φιλαργούρου, ποταπ. ἀνθρώπου Ζηνοδ.
 2, 44· διότι ἐδόξαζον, ὅτι οἱ Κύπρ. βοεῖ· ἡ-
 σθιον ἀκαθαρσίας· ἴδε βοεῖς Κύπρ. ἀρχ. λεξ.
 «Τὰ Κύπρια» (ἐπη), ἐπικ. ποίημα Στράβωνος τοῦ
 Κυπρίου ἢ Ἡγησίου τοῦ Σαλαμίνιου (δικαιο-
 γίνους Ἀριστοτ. ποιητ. 16), πραγματευόμε-
 νον ἐν 11 ἔσμασι ἢ βραχυδᾶσι τὰ ἀπὸ τοῦ
 γάμου τοῦ Πηλείου καὶ τῆς Θέτιδος μέχρι τῆς
 ἀρχῆς τῆς Ἰλιάδας συμβάντα· τοῦ τοιοῦτου
 ποιήματ. ἐμνημόνευσε πρῶτος ὁ Πρ. 2, 217.
 Κύπρις, ἴδος, αἰτ. Κύπρις Ἰλ. ε, 458 κ.
 Κύπριν 330, κλ. Κύπρις Εὐστ. Ἑλ. 1098, (κυρ.
 θηλ. τοῦ Κύπριος), ἢ· ἰπθ. τῆς Ἀφροδίτης
 (ἴδε κατωτ. τὸ κύρ ὄν.). Καὶ πρὸς ἡγήρ. ἔρωσι,
 ἀφροδισιασμός, τὰ ἀφροδισια· «τὴν τῶν ἐ-
 λειούδων ὑφαρπάξιν Κύπριν» Ἀριστ. ἑκχλ.
 722, ἐνθ' ἀμείψας ἔπειται· ἀλλὰ παρὰ τοῖς
 δοῦλοις κοίμασθαι· πρὸς Θεσμ. 205· «αἰ-
 νου δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις» Εὐστ.
 Βάκχ. 772· «αὐ γὰρ τὰ μὲν Κύπρις ἐφῆλδα-
 νεν οὐδὲ μὴ ἐνὶ» Ὀππ. ἀλ. 4, 235, ἐνθ' οἱ
 Σχολ. ἐρμην. «γονή», «πάρρη» δ' Πλούτ.
 Κύπρις, ἴδος, ἢ ἰπών. τῆς θεᾶς τοῦ ἔρω-
 τος Ἀφροδίτης, ὅτι ἐν τῇ νῆσ. Κύπρῳ, ἐν ᾗ
 λίαν πρωίμως ἐσέχθη ὑπὸ τῶν Φοινίκων ἢ

λατρεία αυτής, ελλατρεύετο κατ' ἐξοχήν διὸ καὶ ἐμυθεύετο ὅτι ἐν αὐτῇ ἐγεννήθη (Κυπρο-γένεϊα). Τὸ ὄν. ἀπαντᾷ συχν. ἐν Ἰλ. οὐδαμῶς δ' ἐν Ὁδ. συχν. ὡς π. τ. ἐπ. ἐλεγειακ. κ. τραγ. σπαν. π. τ. κοιν.

Κύπρις, ἰσας, ἡ' τὸ ἄνθος τοῦ κύπρου, τῆς Ἰλαίας καὶ ἀμπέλου Εὐστ. Ὁδ. 227.

Κυπριαμός, ὁ κάλυψ, ἄνθος, ἰδ. τὸ λευκὸν ἄνθ. τῆς Ἰλαίας ἢ ἀμπέλου, Ὁ. ἄλλ. μεγν.

Κυπρο-γένεϊα, ἡ' ἢ ἐν Κύπρῳ γεννηθεῖσα, ἐπὶ θ. τῆς Ἀφροδίτ. («τὴν Ἀφροδίτην κυκλήσκουσιν») Κυπρογένειαν, «ὅτι γέντο - ἐνὶ Κύπρῳ» Ἡσ. θε. 199. Κ. Ἀφροδίτην Ἀριστ. Δυσ. 551. ἀπολ. Πινδ. Π. 4, 384. Μετωνυμ. = Κύπρις, ἔρως Πλουτ. Ἀρταξ. 28.

Κυπρα-γένεϊς, ἡ' τῷ ἄνωτ. ἐπὶ θ. Ἀφροδ. Ὁμ. Ὀμν. 10, Πινδ. Ὁ. 10 (11), 125.

Κυπρόθεμις, ἰσος, ὁ· τύραννος τῆς Σάμου ταχθεὶς ὑπὸ Τυγράνῳ Δημ. 193, 4.

Κύπρος, ἡ' α) δένδρον, φυόμενον πολλαχόθεν τῆς Κύπρου, (ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὄνομα), καὶ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Συρίᾳ, καὶ ἔχον φύλλα ὅμοια τῇ Ἰλαίᾳ, ἀπὸ τῶν λευκῶν καὶ εὐωδῶν τοῦ ὁποῦ ἀνθῶν παρσκευάζον εὐώδεις ἐλαιον Δισκ. 1, 125. β) μέτρον τῶν σιτηρῶν, χωροῦν 2 μοδίους = 17, 50 λίτρ. (1 μόδ. = 113 ἀμφορέας ἢ 8, 75 λίτρ.) Ἰσόχ. πρὸλ. Ἀλ. κατ. ἐν Πολυδ. 4, 169 κ. 10, 113.

Κύπρος, ου, (Κιτίμ, ἀπὸ τοῦ αὐτόθ. Κιτίου, Π. Δ.), ἡ' 1) μία τῶν σημαντικωτέρων νήσ. τῆς μεσογείου θαλ. ἐν τῇ γωνίᾳ τῇ μεταξὺ Κιλικίας καὶ Συρίας, χωριζομένη ἀπ' ἐκείνης ὑπὸ τοῦ Κιλικικ. πορθμοῦ. Οἱ ἀρχ. ἀπεῖκαζον αὐτὴν δορᾷ βόας, ὅθ. καὶ τὸ Βλ. ἀκρωτ. Δεινάρητον ὠνόμαζον «Ὀὐρανὸν Βόας». Περιφρῆμος διὰ τὴν αὐτόθι ἰδιόζουσαν λατρείαν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τὰ πλούσια μέταλλα, ἰδ. χαλκία μέταλλα. Οἱ ἀρχαῖοι αὐτῆς ἦσαν οἱ Φοίνικες, μεθ' ὧν ἐμύχθησαν μετὰ τὸν Τρωϊκ. πόλεμον «Ἐλλήνων» (Πρ. 7, 90)· εἰτα ὑπέταξεν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων Ἀμασις (860 π. Χ.) μετὰ ταῦτα ὑπετάγη τοῖς Πέρσας, ἀφ' ὧν δὲν ἡδυνήθησαν νὰ τὴν ἀποσπάσωσιν οἱ Ἕλληνες. Μετὰ τὴν ἐν Ἰσού μάχην ὑπετάγη τῷ Μ. Ἀλεξάνδρῳ καὶ διετέλεσεν ὑπὸ τῶν Πτολεμαίων κατεχομένη μέχρι τοῦ 57 π. Χ. ὅπου οἱ Ῥωμαῖοι διὰ τοῦ Κόττεινος μετεποίησαν αὐτὴν πραιτοριακὴν ἐπαρχίαν, διακρίναντες εἰς 4 τμήματα. Αὐτικ. τὴν Παρίαν, Βόρειον τὴν Αἰπήθιαν, Ἀνατολικ. τὴν Σαλαμινίαν καὶ Νότ. τὴν Ἀραθουσίαν. Τὸ πάλαι ἑκάστη τῶν 9 πρωτεύουσάν αὐτῆς πόλεων εἶχον ἰδίους βασιλεῖς. Ἦσαν δὲ αἱ ἑξῆς: α) ἐπὶ τῆς βορείου παραλίας Ἀρσινόη ἢ Μάριον, Σόλοι, Λάπηθος, Κερύνεια, Χύτροι, Καρπασία, παρὰ τὸ ΒΑ. ἀκρωτ. β) ἐπὶ τῆς Ἀνατολ. παραλίας Σαλαμίς, ἡ σημαντικωτάτη τῶν πόλ. μετὰ λιμένας: γ) ἐπὶ τῆς Ν. παραλ. Κίτιον μετὰ λιμένας καὶ ἀποπηγίου, πατρίς τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος καὶ τοῦ Ἀπολλωνίου, Ἀμαθοῦς, Κούριον. δ) ἐπὶ τῆς Δυτ. παραλ. Πάφος· ἐπὶ Κ. Κυπρόθεν Ἀνθ. 9, 487 κ. Κυπρόθεν Καλλιμ. ἀποσπ. 217. Κύπρονδ' Ἰλ. λ, 21, κατ. Κύπριος, τοι, Κυπριεύς, Κυπρί-

της Στ. Βυζ. 2) θυγ. Κινύρου ἢ Βύβλου, ἢ Ἀφροδίτης, ἀφ' ἧς ἡ Κύπρος νήσ. ἐπωνύμαστοι Φιλόδοτ. ἐν Στ. Βυζ. 3) ὁ Κύπρος νῆος Κινύρου, ἀφ' οὗ κατ' ἄλλ. ἡ Κύπρ. ἐπωνύμαστοι Εὐστ. σχόλ. Δ. Περ.

Κυπτάζω, θαμιά. τοῦ κύπτω· κύπτω συγχνά, ἰδ. ἔχων τὴν κεφαλὴν προτεταμένην ἐν περιεργείᾳ, προκύπτω συχνὰ καὶ μετὰ περιεργίας, βλέπω εἰς τι μετὰ προσοχῆς, ἐπιχειρῶ τι μετὰ προφυλάξεως, μέλλω, διατάζω· «τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;» = τί ἔχεις καὶ ἐνεδρεῖς (παρμονεύεις) εἰς τὴν θύραν; Ἀριστ. νεφ. 509. «ὥς εἰώθασι μάλιστα περὶ τὰς σκηνὰς πλεῖστοι κλέπται κυπτάζουσιν καὶ κακοποιεῖν», εἰρ. 721. «ἡ μὲν περὶ τὸν ἄνδρα ἐκύπτασεν» τῷ κοιν. «ἔσκυψεν ἀποκῆται ὅς τὸν ἄνδρα» (ἐπὶ ἀνηθίκ. σημ.) Ἀριστ. Δυσ. 17. «ὅταν περὶ τὸν τεθνεῶτα κυπτάζωσι» = ὅταν κύπτωσιν ἐνσυχολοῦμενοι περὶ τὸν νεκρὸν Πλάτ. πολ. 5, 469. πρὸλ. «ὅπως μὴ κυπτάζοντες περὶ τὰ σκῆλα μάχης ἀμελώσιν» Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. 226. «διατρίβω, στραγγίζωμαι», ἀρχ. λεξ.

Κυπτός (κύπτω), 3' εἰς τὰ ἔμπροσθεν κεκλιμένος, κοιν. ἀκυττός, μτφ. ταπεινός, «ταπεινούμενος» ἔρμην. Ἰσόχ.

Κύπτω (βίξ. κυρ. πρὸλ. κύψω, κύβω, κυφός, κυβο), παρκ. κύνω· α) ἀμτφ. κλίνω εἰς τὸ ἔμπροσθεν, κοιν. σκύπτω· «ἔλαβεν - κύψας ἐκ πεδίου» Ἰλ. ρ. 621. «ὁσάκις γὰρ κύψαιε γέρον (ὁ Τάνταλος) πίπινεν μενεαίνων» Ὁδ. λ, 584. μτφ. κύπτω ἐξ αἰδοῦς, αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι· «οὐτός, τί κύπτεις;» = κοιν. τί ἐντρέπεις; καὶ σκύπτεις, καταβάζεις τὸ κεφάλι σου; Ἀριστ. ἔμπ. 1351, (πρὸλ. «κύψαντες διεφρόνιζον» Ἐπικράτ. ἐν Ἀθην. 2, 59)· «ἔθει κύψας», βάτρ. 1089. «κέρεα κεκυφῶτα ἐς τὸ ἔμπροσθεν» Πρ. 4, 183. «κεκυφότες εἰς γῆν καὶ εἰς τραπέζας» Πλάτ. πολ. 9, 568. «εεφρικῶς καὶ στένων καὶ κύπτοντες εἰς τὴν γῆν» Δημ. 18, 323. ἐπὶ ζῳ. ἀντίθ. τῷ ὀρθῶν εἶναι· Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 2, 11 κ. μεγν. Πλουτ. Μάρ. 44. «νῶτα κεκυφῶτα» = κοιν. σκυμμένη ῥάχη Νον. παράφρ. 21, 64. β) μτφ. κλίνω τι εἰς τὸ ἔμπροσθεν, εἰς τὰ κάτω, ἀντίθ. τῷ ἄνωρθω· Φίλων, ποῖ ἰσχυρο.

Κυρβάσις (ἀμφ. γρ.), 3' «κυρβαίη μάζα», εἶδος πόλτου ἢ ζύμης Ὁμ. ἔπιγρ. 15, 6, ὅπερ «κυρκαίη» (κυρκάνω) = ἀναικατωμένην ζυμὰν π. Σοῦδ. κατ' ἄλλ. «γυρκαίη» (γυρίς) ἢ «τυρβαίη» (τύρβη).

Κυρβάσις, ἰων. κυρβάσις, ἡ' α) εἶδος Περσικ. κιδάρως ἢ μήτρας (ὁμοίας τῇ νῦν Περσικ. καὶ Τουρκ. καλκαίῳ μετὰ σαρκίῳ), ὀφέλας εἰς τὰ ἄνω· «ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει (ὁ ἀλεκτρυὼν) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβάσιαν, τῶν θρνύθων μόνος ὀρθῶν» (εἰδότε μόνος ὁ μέγ. βασιλ. ἐφόρει τοιαύτην ὀρθῶν) Ἀριστ. ὄρν. 486. πρὸλ. «ἔχοντες κυρβάσιαν ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι» Πρ. 5, 49. «περὶ τῇσι κεφαλῇσι κυρβάσιαν ἐς δεξιὰ ἀπικμένης», 7, 64. β) ὁθ. «κορυφὴ ἀλέκτορος» Ἰσόχ. γ) κατάπλασμα ἐκ βοτανῶν ἐντὸς λίνου μαστοιδοῦσε σακίχου ἐντιθέμενον καὶ ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τῶν

θλῶν γυναικ. Ἰπποκρ. 666, 54. ἑτερον εκ καταπαυόντ. φαρμάκων ἐντὸς σακίσκουκίς δὲ δὲ παλῆγοντος Ἀρεταί. 91, 11ατα.

Κύρβασις, ὡς, ἡ τῷ ἀνόντ. Σουίδ.

Κύρβεις, τῶν (ἡ ἐν. ἀν. κύρβις μόν. π. γραμ. κ. ἐν Ἀριστ. νεφ. 447, ἐνθα ὁ πανουργότατος στρεψόδικος ὀνομάζεται «κύρβις», οἰονεὶ ζῶν ἰγχώριον δίκαιον, καὶ ἐταίρα τις «κύρβις» ἐταιρικῶν κακῶν» Ἀριστ. 1, 47. πρβλ. κύρβασια κύρβις, κορυφή, αἱ κ. οἱ α) τρίγωνοι πυραμοειδῆς στήλαι ἐν Ἀθῶν. («στήλη τρίγωνος πυραμοειδής» Πλάτ. Τιμ. λεξ.) εὐλιναι καὶ λευκογεγραμμέναι (τὸ πάλας λίθιναι «στήλαι» μὲν «ἀπὸ τῆς στάσεως», «κύρβις» δὲ, «ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀνατάσεως οἰονεὶ κορυφῆς» Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 4, 280. πρβλ. Ἀρποκρ. ὅστις ἐν τινι χωρ. ἐξ Ἀριστ. μεταχειρίζεται τὴν λέξ. ἄρσ. ὡς. Ἀθῶν. β. 234, Πλουτ. Νομ. 22), περιστρεφόμεναι περὶ ἄξονα, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμμένοι οἱ ἀρχαιοτάτοι νόμοι τῶν Ἀθηνῶν, καὶ κατὰ Τιμ. κ. ἄλλους μόνον οἱ ὀρθοκεντρικοὶ κατὰ διαστολὴν τοῦ «οἱ ἄξονες», ἐφ' ὧν μόνον οἱ πολιτικοί, οἷον, «θυαίαι ἐκ τῶν κύρβων καὶ τῶν στηλῶν» Λυσ. 30, 17, ἥτις ὅμως διαστολὴ δὲν ἀπαντᾷ π. Ἐρατοσθ. ἐν Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. Κατ' ἄλλους «κύρβεις» μὲν αἱ τρίγωνοι, «ἄξονες» δὲ οἱ τετράγωνοι, κωμ. «ἐν ταῖς τῶν Πελαργῶν κύρβεσιν» Ἀριστ. ὅρν. 1354. «γράφανται ἐν κύρβ. ταῖς καὶ στηλαῖς» Πλάτ. πολιτ. 298. Ἐν γέν. στηλαί: «κύρβεις Ἀλκμειδαί» = αἱ στηλ. τοῦ Ἡρακλ. Ἀγαθ. 58 (4, 4). «ἀμφοτέραι κύρβεις γηραλέαι» = αἱ στηλαί, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμ. τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμ. Κομης. 5 (15, 36). 6) γεωγρ. πίνακες: κύρβεις Ἀπολλ. Ῥ. 4, 280. Παροιμ. «κύρβεις κακῶν», «ἐπὶ τῶν σφόδρα πονηρουμένων» Ζηνοδ. 4, 77.

Κυρβία, ἡ κυριαρχία, ἔξουσία, ἰσχύς μετγν. - ὁ γέν. Ἀθῶν. 10, 440.

Κυρβίω (κύρβω, ὅπερ ἴδε καὶ τοὺς ἐξ αὐτοῦ ἀπαντώντας χρόν.), μέλ. κυρβῶν, παρ. κυρβήκα· 1) ἐντυγχάνω τινί, συναντῶ, ἐμπίπτω· ἱεροῖσιν ἐκ' αἰθεράνισι κυρβήσας = ὅτε τυχαίως συνήντησε καὶ ἔμελλε θύματα Ἦσ. Ῥ. 757. «γνώμη κυρβήσας, οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθὼν» = κατ' εἰκασίαν Σοφ. Οἱ. τ. 398. πρβλ. Πλ. 653. ἐπιτυγχάνω τινός, τοῦ σκοποῦ, ἐν γέν. ἐπιτυγχάνω, ἀπολαύω, ἀπολαύω δυστυχίας = περιπίπτω δυστυχίᾳ· ὁρῶ κυρβόντα τόνδε τῶν ἐπαξίων Ἀισχ. Πρ. 70. - ἀγριόκατος, Ἐπτ 589. «νοστήμου σωτηρίας κυρβήσας», Πέρσ. 783. «στυγεράς μοίρας κυρβήσας», 874. «βίου δὲ λήθονος ὕμης κυρβήσας» Σοφ. Οἱ. τ. 1514. «δυσσώστειμον καὶ οἰγνῆτε γάμων κυρβήσας» Ἀντ. 862. κ. ἀπρσ. «ταῦτ' ἀφ' οὗτων βουλήσομαι κυρβῆν ἔμοι», Οἱ. Κ. 1292. ὧτ. «νῦν σοι τέρψις ἔμφανής κυρβῆ» = ἀπολαύεις τέρψιν, Ἐπτ. 290. πρβλ. «θανεῖν μοι συντυχία κρείσσαν ἐκέρχου» Ἐπρ. Ἐκ. 215, Ῥῆσ. 745. «ἐθελῶν κυρβήσας» Ἰ. Α. 1035. «- τῆς δίκης» - ὁ ἀπολαύσας τὸ δίκαιόν του, Φοίν. 500. ἀλλὰ «κυρβήσας δίκης» = τυχεῖν τῆς δικαίας ποινῆς - τιμωρεῖσθαι

ἐπαξίως Ἦρ. 9, 116. «οἷων τέκνων ἐκέρχου» = ὁποιῶν τέκν. ἀπῆλθον, 1, 31 κ. συχν. - βασιλῆγες, ταφῆς κτλ. - ἀτιμίης 7, 158. σπασιώτ. π. ἀττ. πεζ. «ὡς τῶν μεγίστων ἀγαθῶν κεκυρβήκατα» Πλάτ. Ἀλκ. 2, 141. Καὶ ἐπὶ αἰτ. «τὴν οὖν ἔκατι δαιμόνων κυρβῆ» Ἀισχ. Χο. 212. ἔτι ἀπώτ. «καὶ τὸδ' ἂν γένος λῆγων ἐξ Ἐπάφου κυρβήσας» = ὅα τὸ ἱκατόγχα νες, ὅα ἔλεγες τὴν ἀλήθειαν, ἀπρσ. 584. ἐπιτυγχάνω τινός, εὐρίσκω τι, ἐπὶ αἰτ. «ἐπ' ἀκταῖς νιν κυρβῶ» Ἐπρ. Ἐκ. 798. «εἰ μὴ κυρβήσας πολεμίους φεύγοντας», Ῥῆσ. 113. Ἐκ τῆς πλοκῆς, ὅα ἡ τοῦ «καλῶς τὰ πλείυα πόλεμος ἐκ οὐδὲν κυρεῖ» = ἐκ μέρους τῶν θε. ὅ πῶλ. τὸ πλείστον ἀποβαίνει καλῶς, ὁπάγει καλῶς Ἀισχ. Ἐπτ. 23 π. τραγ. ἡ σμ. 2) εὐρίσκομαι, εἰμὶ (εἰμαι)· «οὐδενὶ ἔκτος αἰτίας κυρεῖ» = εἶσαι ἀνεύθυνος Ἀισχ. Πρ. 330. «κακῶν μὲν ὅστις ἐμπειρος κυρεῖ», Πέρσ. 590. «ἐνθάδ' ἤδη τοῦ πάθους κυρβῶ» Σοφ. Φιλ. 887. «φρονία σὶ φημι τάνδρὸς, οὐ ζῆτε, κυρεῖν», Οἱ. τ. 362. «ποῦ μοι γῆς κυρεῖ τῆς Τρωάδος», Ἀγ. 963. «εἰς ἐν κύλασι θαυμάτων κυρεῖ τις Ἐπρ. Φοίν. 1074. 18. = τῶν π. πεζ. τυγχάνω μετὰ μετχ. ἐπὶ τῆς σμ. τοῦ τυγαίου, οἷον, «σπασσάμενος κυρεῖ» = ἔτυχε γὰρ σωθῆναι, ἐσώθη τυχαίως Ἀισχ. Πέρσ. 495, Ἀγ. 1174. «ποῦ ποτ' ὦν κυρεῖς» Σοφ. Φιλ. 794. «εἰρηκῶς κυρεῖς» = σωστὰ ὅταν εἴπης Οἱ. Κ. 578. «μὲν ὡς κυρεῖς ἔχων» = ὅπως τώρα ἔτυχες νὰ ἦσαι Ἀγ. 87 κ. συχν. π. Ἐπρ. καὶ κατ' ἀντίθ. τάξ. «πλησίαν γὰρ ἦν κυρβῶν» Σοφ. Φιλ. 871. 3) ἀναφέρω εἰς τι· «τὰ πρὸς τὴν διαβολὴν κυρβόντα» = τὰ εἰς τὴν διαβ. ἀναφέροντα, ὅ,τι ἀναφέρει εἰς αὐτ. Πολύδ. 12, 15, 9. Κύρη, ἡ ἱερὰ Ἀπόλλωνος κρήνη ἐν Λιβύῃ, ἐν ᾧ τότῃ ὑστερον ἐκτίσθη ἡ Κυρήνη Ἦρ. ἐν β. Ἀν. 1173.

Κυρηδάζω, πλῆττω καὶ μάχομαι, ὡς οἱ τράγοι τοῖς κίρασι, ἐν γέν. μάχομαι· «ἡν δ' ὀπικλίνῃ γε θυρεῖ, τὸ σκέλος κυρηδάζου» = ὅα πτυπῆση τὴν κισφαλὴν του εἰς τὰ σκέλη μου, ὅα προσκρούσῃ εἰς τὰ σκ. Ἀριστ. Ἰππ. 272. μετ. λοιδοροῦμαι, ἀρχ. λεξ. παρ' οἱς κ. ἡ γρ. «κυριδάζω».

Κυρηδᾶσθαι, ἡ τῷ κατωτ. Σουίδ.

Κυρηδᾶσις, ὡς, ἡ τὸ διὰ τῶν κεράτων κτύπημα τῶν τράγων Ἀριστ. Ἰππ. 272.

Κυρηδᾶτης, ου, ὁ· μαχητῆς, ἱριστῆς, ἀρχ. λεξ.

Κυρηδῖον, τό, συχν. μόν. ὁ πλ. εὐχρ. τὰ κυρβῖα· «τὰ πίτυρα καὶ ἄχυρα τῶν πυρῶν ἢ κριθῶν» Σχολ. Ἀριστ. πίτυρα χανθραλισμῶν σιτηρῶν Ἀριστ. Ἰππ. 242. «τὰ ἐκ τῶν κυρβῶν ἐρείγματα» Φωτ. λεξ. κ. ἱατρ.

Κυρηδῖο-πύλωις, ου, ὁ· πιτυροπύλωις Ἀριστ. ἀπρσ. 540 ἐν Σχολ. Ἰππ. 242.

Κυρηδῖον, ὠνος, ὁ· ἐπιθ. Ἐπικράτους, συγγενούς τοῦ δῆτορος Ἀισχίνου Ἀμ. 433, 21.

Κύρηδος, ὁ· κυρηδᾶτης, ἀρχ. λεξ.

Κύρημα, ατος (κυρβῖον), τό· τὸ συμβαθῆναι τινι τυχαίως, συνάντημα, συγκύρημα, συντυχία, = κύρημα· ἐπίτευγμα, ἔρμαιον Σουίδ. [~ ~].

Κυρηναϊκός, 3· τῇ Κυρήνῃ ἀνήκων ἰδ. οὗς.

τινός, ἔξουσιαστής, ἀπεριόριστος κύριος 1) ἐπὶ προσ. «ὁ πάντων κύριος Πινθ. 1. 4, 59» «πρότανι κύριε πολλὰν ἀγυῖαν καὶ στρατοῦ», Π. 2, 58 «ἄγγελε τοῖσι κυρίοισι θωμάτων» Αἰσχ. Χο. 647 «ὅταν δ' ὁ κύρ. παρήτις, ὅμων ὅσας ἐστὶν ἡγεμόν» Σοφ. Οἱ. Κ. 289 ὁ Θεσ. 1639, πρὸλ. «πρὶν ἂν σε τῶν σὸν κύρ. κτήσω τέκνον», 1015 «ἐγὼ τῶν ἐνθάδ' εἰμὶ κύρ.» Εὐρ. Πρακλ. 262 «οὐκ ἦν ὁ δῆμός τινων κύρ.» Πλάτ. νόμ. 3, 700 «πόλειαν καὶ τόπων κύριοι» Δημ. 2, 2 «ὁ τῶν πραγμάτων κύρ.» Πολύδ. 3, 98, 10 «κύρ. γινόμενος τῶν ἀντιπολιτευομένων» καταβαλὼν, νικήσας τοὺς ἀντικαλῶν. 1, 8, 4, κ. μετγν. «θανάτου κύρ.» = κύρ. ζωῆς καὶ θανάτου Πλάτ. Κριτ. 120 «κύρ. εἶναι τῆς καταλύσεως» ἔχειν τὴν ἔξουσίαν καὶ τὸ δικαίωμα τῆς καταλ. Θουκ. 4, 20, Ξεν. Ἀν. 5, 7, 27 κ. συγχ. μετ' ἀπαρ. = ἐξεῖναι τι, ἔξουσίαν ἔχειν ποιεῖν τι «κύρ. εἰμὶ θροστὴν» Αἰσχ. Ἀγ. 104 πρὸλ. Πλάτ. πολ. 4, 429, Εὐφρ. ἐν Ἀθην. 6, 263 ὡς «κύρ. τοῦ μὴ μεθύσθηναι» Ἀριστοτ. ἥθ. 3, 5 μετὰ μετχ. «κύρ. ἐστὶ καὶ ζῆμιων ὁ χυλίσσας καὶ ἐνερχράζων» Πολύδ. 6, 37, 8 ὁδ. οὐσ. «ὁ κύριος», α) οἱ πατριχ. ἔξουσίαν ἔχοντες ἐπὶ τῶν κορασίων καὶ ἐκδιδόντες αὐτὰ Ἰσακ. 6, 32, πρὸλ. νόμ. Δημ. 46, 18 ὁ σὺζυγο. Ἀριστ. Ἰππ. 964 πρὸλ. τὸν αὐτόθ. Σχολ. ἐν γέν. κύριος τοῦ οἴκου, τῆς γυν. καὶ τῶν τέκνων, κατ' ἀντίθ. τοῦ «δεσπότης» τῶν οἰκετῶν, δούλων. γ) ἐπίτροπος Δημ. 43, 15, Ἰσακ. συγχ. δ) ἐν γέν. τιμητικὴ προσήγορα, προσφώνησις πρὸς τινα μετγν. κ. νῦν ὡς πρὸλ. Πολύδ. 7, 9, 5 ε) «ὁ Ἰησ. Χριστ. Ν. Δ. ἑκκλ. οὐσ. «ὁ κύριος», κ. νῦν ὡς «ὁ κυρ. τοῦ οἴκου, οἰκοδόμος Πλουτ. ἥθ. 271, Ἀρρ. Ἐπίκτ. 40, Δ. Κάσ. 48, 44 2) ἐπὶ πραγμ. πᾶν τὸ ἴδιον ἔχον κύρος, ἴδιαν ἔξουσίαν καὶ ἐνέργειαν ἐπὶ τινος, ἐξείρετον, σημαντικόν «ὅδον κυρίαν τινος» Πινθ. Ν. 8, 51 «κύριος μὴν» «ὁ κρίσιμος ἔνατος μὴν τῆς κυροφίας» Ο. 6, 32 «κύριον μένει τέλος» ἐπικρίσις τὸ κρίσιμ. τέλος Αἰσχ. Εὐρ. 515 «μητρῶν ἀγνισμὸς κύρ. φόνου» 315 Ὑπερθ. «μεγίστη καὶ κυριωτάτη τῶν καθάρσεων» Πλάτ. σοφ. 230 συγχρ. «μῦθος κυριωτέρως» = περισσώτερ. κύρος ἔχων Εὐρ. 1. Α. 318 ὁδ. οὐσ. «τὸ κύριον» = τὸ κρίσιμον, ἡ κρίσιμος· περιστάσις, τελειωτικὴ κρίσις, ἀπόφασις, «ὅταν τὸ κύριον μὸλῃ» Αἰσχ. Ἀγ. 744 «κύριε ἔχοντες θεοὶ» Εὐμ. 918 «τὰ θεοὶ τῆς γῆς κύρια» = αἱ νόμ. καὶ ἡ δικονομία τοῦ τόπ. Σοφ. Οἱ. Κ. 919 «τὰ κύρια» ἄττα ποτ' ἐστὶν ἐν ἐκάστῃ τῶν πόλεων» = ἡ κυριαρχία, ἔξουσία, τὸ κυριαρχεῖν. δι- καίωμα ἐκάστης ἐπικρατείας πρὸλ. Ἀριστοτ. πολ. 3, 10 «κυρία ἡμέρα» = ἡ κρίσιμ. ἡμ. Εὐρ. Ὀρ. 48, Ἀλλ. 150, ὡς «κύρια ἡμέρα» Πρ. 6, 93 «ἡ κυρία τῶν ἡμερῶν» = ἡ ὠριμένη ἡμέρα 1, 48, 6, 129 καὶ ἀπλ. «ἡ κυρία» Δημ. κ. ἄλλ. ῥήτ. πρὸλ. Β. Ἀν. 274 «ἡ κυρία ἐκκλησία» = ἡ ὠριμένη, ἀντιθ. τῇ «ἀσύκλητος» = ἡ ἐκτακτος, εἰς ἣν ὁ δῆμος ἴδια συνικαλεῖτο Ἀριστ. Ἀγ. 19 κ. ἄλλαχ.

πρὸλ. Ἑρμῖαν. ἀρχ. § 128 «καθ' αὐτῶν κυρίου κρινεῖν δίκας» = ἐγκύριος Εὐρ. Πρακλ. 144, κατ' ἀντίθ. τοῦ «δίκαι ἀκυροί» Πλάτ. Κριτ. 50 «συνδίκας κυρίας ποιῶ» = ἐπιθεδαιῶ ὡς ἐγκύριος, ἐπικυρῶ Λυσ. 18, 11 «δίκην ἱερούλης κυρίας ποιησάμενος» (δίκην ἱεράτης ἡ ἀφαιρέσεως, εἰς ἣν ὁ τὸν αὐτοῦ δοῦλον ἀφαιρέθεις ἤγε τὸν ἀφαιρέσαντα, ἐναυατιούμενον εἰς τὴν ἀπόδοσιν ἢ τὴν βίαιαν ἀπαγωγὴν ἐκείνου) Δημ. 39, 15 «νόμος ἀκυρος γενήσεται» 24, 1 πρὸλ. «ἀκύρους νόμους ἐν τοῖς κυρίοις ἀναγεγράφαι» Αἰσχίν. 2, 38 ὁμ. «κύρια δόγματα» = ἔγκυρα, κύρος ἔχοντα, ἰσχύοντα, ἐνεργὰ ἅντα Πλάτ. νόμ. 11, 926 «τὰς δόξας κυρίας ποιῶ» Θεαιτ. 179 «ἔστω τὰ κριθέντα ὑπὸ τοῦ δικαίτου κύρια» = ἔγκυρα Δημ. 21, 94 ε) ἐπὶ λόγ. ἡ λέξ. κυριαρχικός, ἐν τῇ πρώτῃ φυσικ. σημ. μεταχειριζόμενος, ἀντιθ. τῇ «τροπικός» = μεταφορικός Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 2, ῥήτ. κ. γοῶν «ὄνομα κύριον», κ. νῦν ὡς. Πρωτ. 7, 5, 19 κ. ἄλλ. μετγν. ἐπὶρ. κυρίως = κυριαρχικῶς = ἔγω Αἰσχ. Ἀγ. 170, Πλάτ. Μέν. 96 «ἡ γὰρ λέξ. αὐτῇ τοῦτο σημαίνει κυρίως» Πολύδ. 2, 22, 1 ὡς ἀκριβῆς, ὁρθός Πλάτ. Παρμ. 136 ὁλόκληρος Πολύδ. 1, 38, 2, ρο- lens, dominius, γερμ. Herr. Κυρίότης, ἡ, ἡ κτήμα, ἡ ἰδιότης τοῦ εἶναι τινα κυρίον τινος, ἔξουσία, Ν. Δ. Κύρις, εἰς (Στράβ. 5, 228), ἡ, κ. Κύρις (Δ. Ἀλ. ἀρχ. 2, 48), αἱ πόλ. τῶν Σαβίνων (= Quirites), κατ. Κυρίται, οἱ, κ. ἐπὶ τῶν Σαβίνων ὡς ἀπὸ τῶν Σαβίν. καὶ τῶν Ρωμῶν = Quirites Στράβ. 5, 230 αὐτόθ. 228, Δ. Ἀλ. ἀρχ. 2, 48 ὡς θηλ. αὐτ. Κυρίτις, ἰδο. ὁδ. ἡ «Κυρίτις» Ἦρα Πλουτ. Ρωμ. 29 ἐπὶρ. Κυρίτις, 3 ὁδ. «Κυρίτις ἡ Ἦρα» Στ. Ηού. Κυρίς, ὁ ὄν. Ἰλλ. παιδός Ἀνθ. Κυρίσω, ἄτι. κυρίτω· πλήττω (κτυπῶ) τῇ κεφαλῇ ἢ τοῖς κέρασι, ἐπὶ ζῷ (κυρ. τράγον, εἰς βοός), μετ' ἀσχηματ. τράγου, βοῆς δίκην, ἀρχ. λῆξ. ἐπὶ ἐν συνδύ. τοῦ «λακτιζῶ» Πλάτ. Γοργ. 516 ἐπὶ ἀθλ. ἀλλήλους πολ. 9, 586 «οἱ δ' ἀμφὶ νῆσον νικώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χόδον» = ἔθραυνον τὰς κεφαλὰς των κατὰ τῶν περὶ αὐτῶν Αἰσχ. Πέρσ. 302, Πλουτ. Στω. ἔγαντ. 34, cornibus ferio. Κυρίτω, ἡ ἐπὶ τοῦ ἀμύτρου Λυκάβρ. [ω-] Κυρίτωλος ἡ κυρίτωλος, ἔαρ. γρ. τοῦ «κυρόπιλος» Ὑσχύ. Κυρί-ὠδης, 2' σπουδαῖος, κρίσιμος, μετγν. Κυρί-ωνδμεομαι, (μῆς. κ. κυριωνυμῆς Πασσός) ἔγω ἰδιότροπον, ἴδιον ὄνομα, ἀνομαζόμεναι ἰδιοτρόπῳ, ἴδιω ὀνόματι Εὐδ. 635, 7. Κυρί-ωνυμῆς (κυριώνυμος), ἡ ἰδιότροπος, ἴδια (ἐχωριστῇ) ὀνομασία Εὐδ. Κυρί-ωνυμικῶς, ἐπὶρ. κατ' ἴδιαν, ὀνομα- σίαν, μὴ ἴδιον (ἐχωριστὸν) ὄνομα Σχόλ. Θεοχρ. σύμγ. 3. Κυρί-ωνύμας, 2' α) ἰδιότροπον, ἴδιον (ἐχωριστὸν) ὄνομα ἔχων, ἰδιοτρόπῳ, ἴδ. ὀνόματι ἀνομαζόμενος· β) ἀπὸ τοῦ Κυρ. ὀνομα- σμένος «κυρ. ἡμέρα» κ. οὐσ. «ἡ κυριώνυμος»

= κυριακή, ἐκκλ. ἐπίρ. κυριωνόμοις = ἰδίω (ξεχωριστῶ) ὀνόματι, μετγ.

Κυρκία, ἡ ἴδε κυρβαίη.

Κυρκιανῶα (κυρκάνη)· «κυκῶα, ταράσσω», κοιν. ἀνακατώνω· Πούχ. Ἰπποκρ. Μτφ. «δοκέει δὲ θρόνον τιν' ἡμᾶς κυρκανῶν» = φαίνεται ὅτι μᾶς ἀνακατώνει, μᾶς ἐτοιμάζει κατὰ κατὰ Ἀριστ. Θεσμ. 429· πρβλ. κυκανῶα.

Κύρμα, ατος (κύρω, κυρέω), τό· συνάντημα, εἴρημα, ἀπόλαυσμα, ἄγρευμα, ἀρπαγμα, λεία· «ἀνδράσι δυσμένεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένεσθαι» Ἰλ. ε, 488, ρ, 151· «κυοὶ κ. γενέσθαι», 151· «οἰωνοῖσιν Ὀδ. γ, 271· «θῆρεσσιν, ε, 473· «ἐχθροῖς, ρ, 480. Μτφ. «σάφισμα, κύρμα, τρίμμα», ὁ ἀπατεῶν κ. πανούργος Ἀριστ. ὄρν. 430, ἐφ' ᾧ «ἐπίτευγμα, πολλοῖς ἐγκεκυρηκὸς πράγμασι» = ὅστις πολλά εἶδε καὶ εἰσέρει, κοιν. πραγματάκι, κάλτσα Πούχ. Περὶ τοῦ τόν. πρβλ. Λοδεκ. παραλ. 398, praedia.

Κύρμασα, ὡν, τὰ· πόλ. Πισιδίας Πολύδ.

Κύρνος, ἡ· 1) ἡ νῆσ. Κύρσιχα ἢ Κορσική (Corsica) ἐν τῇ Τυρρηνικῇ. Θαλάσ. Ἦρ. κατ. Κύρνοι· Ἦρ. Κυρναῖοι Στ. Βυζ. ἐπίθ. Κύρνωσ, 3· ὁδ. παροιμ., «Κυρνία γῆ» = πειρατῶν χώρα, φωλεὰ, ὅτι οἱ Κύρνοι ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτ. χρόν. ἦσαν διαδόχοι πειρατῶν Διογεν. «Ἐτι ἐπὶθ. Κύρνοιος Αἰλ. 2) πόλ. τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Καρύστου Ἦρ. γ) ὁ Κύρνος· ἥρωις, υἱὸς Ἠρακλέους, ἀφ' οὗ ἡ ὀμων νῆσ. Ἦρ.

Κύρος (βίξ. κυρ. πρβλ. κέρη, κόρυς), τό· κυρ. τὸ κύριον πρᾶγμα, τὸ κυριώτατον πάντων, ἡ κυρία ὑπόθεσις, ὁδ. μτφ. ἐξουσία, δύναμις· «ὡς οὐκ ἔχουσι κύρ. οὐδὲν ἀμφὶ σοῦ» Αἰσχ. ἀποστ. 386· «τοῦτων τῶν πραγμάτων τὸ κύρ. ἔχειν» Ἦρ. δ, 109· «τὸ δὲ κύρ. τούτων γινώσκει οὐ σφίγξει τὴν» Πλάτ. νόμ. 3, 700· πρβλ. «ταῖς τέχναις πᾶσα ἡ πράξις καὶ τὸ κύρ. διὰ λόγων ἐστίν», Γοργ. 450· «ὅτι ἡ διὰ λόγου τὸ κύρ. ἔχουσα βητορικὴ ἐστίν», αὐτόθ. «κύρ. ἔχειν περὶ τίνος», Κρατ. 433, κ. μετγ. Δ. Κάσ. 53, 17· ὁδ. μτφ. Ἀριστοκρατίας, βεβαίωσις, αἰτία, «ἡ δὲ νῦν ἵσως πολλῶν ὑπάρχει κύρ. ἡμέρα καλῶν» = θὰ γείνη αἰτία πολλῶν καλ. ὁδ. φέρη κτλ. Σοφ. Πλ. 907· «πάντως γὰρ ἔχει τὰδε κύρ.» = εἶνε ἐπικεκυρωμένα, βεβαιωμένα, Οἱ. Κ. 1776 κ. μετγ. αὐτοῖτας.

Κύρος (Περό. ὢν. = ἥλιος), ὁ· 1) α) «ὁ ἀρχαῖος ἢ ὁ πρότιρος», υἱὸς τοῦ Καμβύσου καὶ τῆς Μανδάνης, θυγατρὸς τοῦ Ἀστυάγου, (ὃν ἐξελθόντες τῷ 559 π. Χ. μετὰ 35 ἐτῶν βασιλεύσαν), ἰδμεν τῆς τοῦ βασιλ. τῶν Περσῶν, βασιλεύσας 29 ἔτη. Καθ' Ἦρ. ἔπεισε μαχόμενος κατὰ τῶν Μασσαγετῶν, Σκυθικ. λαοῦ, ὃν ἡ βασιλεύσα Τύμυρις ἀνευροῦσα τὸν νεκρὸν αὐτοῦ μετὰ τὴν μάχην ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἱμνιακτικῶς ἐνέβαλεν εἰς ἀσκὸν πλήρη αἵματος, ὅπως τὸν κορέσῃ ὡς αἰμοδύρον. Κατὰ δὲ τὸν Κτησ. μαχόμενος κατὰ τῶν Δερβίκων (Σκυθικ. λαοῦ), πεσὼν ἐν τῇ μάχῃ ἀπὸ τοῦ ἐλφάντος καὶ ἀποθανὼν ἐν τῷ στρατοπέδῳ τοῦ μετὰ 3 ἡμέρας. Ὁ τάφος τοῦ ἦν ἐν τῷ ὁδοῖ τῶν Πισσαργιδῶν, ἐφ' ᾧ οἱ Πισσαργοὶ

θοὸν τῇ ἡλίῳ καὶ οὐχὶ αὐτῷ, ὡς ἐσφαλμένῳ· ὁ Ἀρρ. διηγέται Ἦρ. 1, 207, Ξεν. Κύρ. Παίδ. 6) «ὁ νεώτερος», υἱὸς Δαρείου τοῦ Νέου καὶ τῆς Παρυσάτιδος, γνωστὸς διὰ τὴν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνημονος ἀποστασίαν. Ἐπεισεν ἐν τῇ παρὰ Κούναξ τῆς Μεσοποταμίας παρὰ τὸν Εὐφράτη συγκροτηθεῖσιν μάχῃ τῷ 400 π. Χ. ἐν ᾗ ἐκ μὲν τοῦ Ἀρταξ. ἐπολέμησαν 400,000 βαρβ. ἐκ δὲ τοῦ Κύρου 100,000 βαρβ. κ. 13,000 συμμάχων Ἑλλήνων ὑπὸ τὸν Κλέαρχον. Τοῦ νεκροῦ τοῦ Κύρ. ἀπεκόπη ἡ κεφαλὴ καὶ ἡ δεξιὰ χεὶρ κατὰ διαταγὴν τοῦ μεγ. βασιλέως. Καὶ οἱ μὲν μετ' αὐτοῦ βάρβ. μετὰ τὸν θάνατόν του ἡττομολήσαν πρὸς τὸν βασιλ. οἱ δὲ Ἕλληνας μετὰ τὴν ὁλοφάνειαν τοῦ Κλεάρχου ἐπεχείρησαν τὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπανάστασιν τῶν («ἡ κατάδρασις τῶν μνησίων») ὑπὸ τὸν Ξενοφῶντα Ξεν. Ἀν. ἐπὶθ. Κύριος, 3· εἰς τὸν Κύρ. ἀναφίρων, ἀνέκων· «τὸ Κύριον στρατεύμα» = οἱ μετὰ τοῦ Κύρ. συνεκστρατεύσαντες Ἕλλην. ἀλλὰ καὶ οἱ Κύριοι· «ἐν γέν. ὁ στρατὸς τοῦ Κύρ. καὶ ἰδ. οἱ βάρβ. Ξεν. Ἑλλ. 3, 2, 18, 3, 4, 24· 2) ὁν. ποταμοῦ, α) ποτ. Ἱερίας (χώρας μεταξὺ Εὐβοίας. Πόντου καὶ Κασπίας θαλ.), ὁ νῦν Κούρ, ὅστις πηγάζων ἀπὸ τῶν Κορακικ. ὄρεων νοτίως τοῦ Καυκάσου καὶ πρὸς Α. ἐκβάλλει ἐν τῇ Κασπίᾳ θαλ. καὶ ἐν τῷ κατὰ βῶ αὐτοῦ σχηματίζει τὰ ὅρια τῆς Ἀλβανίας καὶ Ἀρμενίας. Παραποτάμια αὐτοῦ εἶνε ἀριστέρουθεν ὁ Ἀραγος (Ἀράχ), Καμβύσης (Γκόρι) καὶ Ἀμαζόνιος (Ἀλαζάν), δεξιόθεν ὁ Ἀράξης (Ἀράς) Στράβ. 11, 500· 6) ποτ. Περσίδος παρὰ τὰς Πισσαργίδας Στράβ. γ) - Μηδίας, νῦν. Σιγχα· Ρούδχ.

Κυρόω· ἐκυρώω τι, βεβαιῶ, καθίστημι - φάτιν Αἰσχ. Πέρσ. 223· «ἐπειδὴ τῆς» ἐκθροῦσιν φάτις ὁμῶν, 517· «δείκνυ = ἀποφασίζω, ἐκφέρειν τελεσίδικον ἀπόφασιν, Εὐμ. 551, 609· «πρὶν κεκεκυρωθῆαι σφαγὰς τῆς θυγατρὸς» = πρὶν ἢ ἡ θυγάτηρ ἐκτελεσθῇ Εὐρ. Πλ. 1069· παραδέχομαι τι, «Ζεῦ, ταῦτα κυρώσεις» = βεβαιώσω, παραδέχῃται Ἀριστ. Θεσμ. 369· ἰδ. ἀποφασίζω τι, ἐκυρώω, ὀρίζω ὡς ἀνόητος πολιτὴς. ἄρχων, ἀνωτάτ. πολιτ. ἀρχὴ Ἦρ. 6, 86, 2· «ὡς κυρώσαντος Κλεισθένης τὸν γάμον ἐν ἑναιαυτῷ», 6, 126· καὶ παθ. οὐδὲ κυρωθῆναι ἔμενον τὸ προκείμενον πρᾶγμα· 8, 56· «ἐπειδὴ ἡ ἐκκλησία κυρώσασα ταῦτα διελόθη» Θουκ. 8, 69· «νόμοι κυρωμένοι» Ἀνδοκ. 1, 84· «παρ' ὅμιν πάντα κυροῦται» Δημ. Λεπτ. 93 κ. μετγ. «ταῦ δῆμον κυρώσαντες τὰς διαλύσεις» Πολύδ. 1, 17, 1· «κυρωθέντες τοῦ δόγματος ὑπὸ τοῦ δήμου», 1, 11, 3. Μέσ. ὡς· «αὕτη λόγῳ κυροῦται τὰ πάντα» = ἐκκλησίᾳ, ἀποτελεῖ Πλάτ. Γοργ. 451· «αἱ λόγῳ πάν κυρωμένοι» = τέλῃται αἱ διὰ μόνου λόγου τοῦ λαοῦ ἀποδοκιμασίαι, αὐτόθ. confisgmo.

Κύρρος, ἡ· 1) πόλ. Μακεδονίας Θουκ. δι. γρ. Κύρος, 2) πόλ. Συρίας (Στ. Βυζ.) ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ χώρᾳ Στράβ. 16, 751, ὃν οἱ κατ. οἱ Κυρηναῖοι Πολύδ. 5, 50, 7· αὐτόθι ἦν καὶ ναὸς «Ἀθηνᾶς Κυρηναϊκῆς», δι. γρ. Κυρρέτης, Κυρρέσις Στ. Βυζ. ἴδε Λοδεκ. παραλ. 443.

Κύρσαι ἢ κύρσαι, ὁδρ. ἁ. ἀπαρ. τοῦ κυρέω (π. κύρω, ὅπερ ἴδε).
 Κυρσάνιος (ἴσ. ἀπὸ τοῦ «κύρος, κύρος»), λακ. ὁ νεανίας Ἀριστ. Λυσ. 983. 1248^{οὐδ}. «κυρσάνιον» Φωτ. λεξ.
 Κύρσας, ὁδρ. ἁ. μετχ. τοῦ κυρέω ὅπερ ἴδε.
 Κυρσερίδες, ὠν. αἰ. «τὰ τῶν μελισσῶν ἀγ- γία, κυψελίδες» Πούχ.
 Κυρσίλος· 1) Ἀθηναῖος τις Δημ. 2) Φαρ- σάλιος Ιστορικός καὶ συνοδοιπόρος Ἀλεξ. τοῦ Μ. Στράβ.
 Κυρσίον, τό· μενιόχον Ἡσυχ. ἴδε κυρσάνιος.
 Κύρσιον, μέλ. τοῦ κυρέω.
 Κυρταία, ἡ· πόλ. τῆς Ἐρυθρ. θαλ. Στ. Βυζ.
 Κυρταῖον· κυρτοῦμαι, καμπυλοῦμαι, κοιν. καμπουρίζω ἴδε ὅδες Σουδ.
 Κυρτ-αύχην, ἑνος, ὁ, ἡ· κυρτὸν αὐχένα ἔ- χων, κοιν. στραβολαίτης Κοινιτλ. 1, 3, 70.
 Κυρτεία, ἡ· ἡ διὰ κυρτῶν ἀλιεῖα, κοιν. ψά- ρισμα μὲν ψαροκάλαθα (ἴδε κύρτη) Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 43 «δι. γρ. κυρτεία».
 Κυρτεῦς, ἑως, ὁ· ἀλιεὺς κύρταις ἀλιεύων, κοιν. ψαρὸς ψαρεύων μὲν ψαροκάλαθα Ὁππ. ἀλ. 3, 352.
 Κυρτευτής, οὗ, ὁ· τῷ ἀνωτ. Κόιντ. Μαίξ. 5 (6, 230).
 Κύρτη, ἡ· ἐν γέν. πλέγμα ἐκ σχοίνου (βούρ- λου), ἴδ. ἀλιευτικ. κάλαθος, εἶδος ἀλιευ- τικ. δικτύου (πρβλ. τοὺς νῦν εὐχρ. λυγί- νους ἀλιευτικ. καλᾶθους μετὰ στενοῦ λαί- μου) Νικ. ἀλ. 546. Δ. Σικ. 3, 19, Ἡρ. 1, 191, ἐνθα «κλωθός» ἐρμηνεύουσι· πρβλ. Πο- λυδ. 10, 160 κ. κύρτος, passa.
 Κυρτία (δι. γρ. κυρτεία, ὅπερ ἴδε), ἡ· ἐν γέν. πλέγμα, πλεκτὴ ἀσπίς, ὅταν ἔφερον οἱ Κέλ- ται Δ. Σικ. 5, 33.
 Κυρτιάδα (κυρτεῦς = ἀλιεὺς Ἡσυχ.)· Ἀτι- τικός δὲμ. τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς Πούχ. καὶ «Κυρτεῖσαι», Ἐπιγρ. 19, 330.
 Κυρτιάω (ἀμτδ.)· κυρτοῦμαι, καμπυλοῦμαι, εἶμαι κυρτός, καμπύλος, κοιν. καμπουρώνω, καμπουρίζω, εἶμαι καμπούρης· «νῶτα κυρτι- ζώντας» Μανειθ. 4, 119.
 Κυρτίδιον, τό· ὕψος τοῦ κύρτη, Διοσκ. 1, 62.
 Κυρτίζω· κυρτώ τι, καμπυλῶ (= κυρτιάω Πασσάδ.).
 Κύρτισι, οἱ· Περσικὸς λαὸς Πολύδ.
 Κύρτιον, τό· μέρος ἀμᾶξης Πολυδ. 1, 143.
 Κυρτίς, ἴδος, ἡ, ὅσοι. τοῦ κύρτη· α) ἀλιευ- τικὸν καλάθιον (μετὰ ψαροκάλαθο· ἴδε κύρ- τη) Ὁππ. ἀλ. 5, 600· β) κώσκινον Διοσκ. 4, 157· γ) κλωθὸς πτηνῶ, κοιν. κλωβὶ Πούχ.
 Κυρτιῶν, ὠνος, ὁ· πλαστὸν ὄν. ἀλιεῖα Ἀ- ρισταίν.
 Κυρτο-εἰζέω (ἐμτδ.)· ποιεῖσθαι, περιπα- τῶ κυρτὸς (καμπουριασμένος), μετγ.
 Κυρτο-εἰδής, 3· κύρτου ἢ κύρτης (ψαροκα- λάθου) σχῆμα ἔχων, κυρτὸς, καμπύλος, μετγ.
 Κύρτος (κυρ. = κυρτός), ὁ· α) πᾶν σχοινί- ον πλεκτόν, πλέγμα ἐκ σχοίνου (βούρλου), ἴδ. σχοινιδέκτος ἀλιευτικ. κάλαθος (ἴδε κύρ- τη)· «ἀγγεῖον σχοινόδετος, ὃ οἱ ἀλιεῖς χρῶν- ται» (Πούχ. Σχολ. Ἰλ. 6, 218, Τίμ. λεξ. Πλάτ.)· «κύρτους καὶ δίκτυα» Πλάτ. σοφ.

200· «τῷ τοῦ κύρτη πλέγματι», Τίμ. 79· πρβλ. νόμ. 7, 823, κ. μετγ. «ἰχθύων κύρτ.» Ἀνακρ. 56, 27· «καὶ τῶν κύρτ. τὸ διείξον» Ἀνυκ. μισθ. συν. 3· παροιμ. «εὐδονεὶ κύρτος αἰ- ρεῖ» (διδοὶ καὶ ἐν νυκτὶ συνελαμβάνοντο ἐν αὐτῷ οἱ ἰχθύες) Ζηνὸς 4, 8· 6) κλωθὸς πτη- νῶ, κοιν. κλωβὶ· «κύρτον λυγοταυχεῖα (= λυ- γιναν, ὡς τὰ νῦν ψαροκάλαθα) ἀφίς ψιττα- κός» Κρίναγ. 27 (9, 562)· πρβλ. κύρτη.
 Κυρτός (ρίζ. κυρ, κυλ. πρβλ. κύκλος), 3· καμπύλος, λυγιστός, καμπαρωτός· «κύρτα κυρ- τὸν ἴδον κορυφούται» Ἰλ. 8, 426· πρβλ. ν. 799, Ἀθην. 11, 474· «τῷ κοιν. καμπου- ριάριος, καμπουριασμένος, ἐπὶ ὁδοῦ, «τὴν δὲ οἱ (τῷ Θεορίτῃ) ὠμῶς κυρτῶ, ἐπὶ στή- θος συνογκώτε» (ἴπ. παρκ. μετγ. τοῦ συνέχω) Ἰλ. 6, 217· πρβλ. Νίκαρχ. 28 (11, 120)· «κάμηλος Βάδρ. 40, 2· τροχὸς Εὐρ. Βάκχ. 1064, κ. μετγ. Πολύδ. 6, 23, 2· κυρτός, φακοειδής (= convexus), ἀντιθ. τῷ «κύτλος» (= concavus) Ἀριστοτ. 30. 1, 13 κ. συχν. Πλούτ. «κυρτὰ κύπελλα» = πλατῆ, με- γάλα ποτήρια Ἀνακρ. 48, 22, κυρτῶν.
 Κυρτότης, ἡτος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ κυρτοῦ, καμ- πύλου, καμπαρωτοῦ, τὸ κυρτόν, φακοειδές (= convexitas), ἀντιθ. τῷ «κυλιότης», (= concavitas) Ἀριστοτ. μετωρ. 4, 9· «τῆς θαλάσ- σης» Στράβ. 1, 12· κύρτωμα ὁδοῦ, «τὴν Πλά- τωνα κυρτότητα» Πλούτ. 30. 26· πρβλ. κυρτός.
 Κυρτόω· κυρτώνω τι, λυγίζω, καμπαρῶν· παθ. ὡς «κύρτα κυρτωθῆν» Ὁδ. λ. 244· «κυρτῶν- τε νῶτα ταυρὸς» Εὐρ. Ἐλ. 1574 κ. μετγ. π. «κυρτώσαντες λαίφρα» Π. Σιλ. 57 (10, 15), Ὁππ. κυν. 3, 273. Καὶ πιζ. «οἱ φοινί- κες ὑπὸ βάρους πιζόμενοι ἄνω κυρτοῦνται» Ξεν. Κύρ. 7, 5, 11, κ. μετγ. Γαλην. κυρτοί.
 Κύρτωμα, αὐτός, τό· καμπύλωμα, λυγισμα, καμάρωμα, πᾶν τὸ καμπύλον, λυγιστόν, καμπαρωτόν, κοιν. καμπούρωμα (καὶ ἐπὶ ὁδοῦ), κ. = κυρτότης· «ἔτι = αἰθέριον Ἰπποκρ. κ. οἱ μετ' αὐτ. ρηνοειδὲς κύρτωμα», ἡ εἰς σχῆμα ἡμισελήνου ἢ τόξου παράταξις στρατοῦ Πο- λύδ. 3, 113, 8, κ. μετγ.
 Κυρτών, ὠνος, ὁ· ὁ ὁδοῦ, κοιν. καμπούρης.
 Κράτης ἐν Δ. Λαερ. 6, 92.
 Κύρτωνας, οἱ· πόλ. Βοιωτίας Πασσ.
 Κυρτώνιον, τό· πόλ. Τυρρηνίας Πολύδ. Cirtiona.
 Κύρτωσις, ἑως, ἡ· τὸ κυρτῶν τινά τι, κ. μ. πύλωσις, λυγισίς, καμάρωσις· κ. = κυρτό- της, ἴδ. τῆς ῥάκειος, κοιν. καμπούρωμα, καμ- πούρα Γαλην. κ. ἄλλ. μετγ.
 Κύρω (ἀρχικ. τύπ. τοῦ κυρέω καὶ συνών. σχεδ.), παρκατ. ἔκυρον, ἐπ. γ. ἐν. κύρε, μέλ. κύρω, ὁδρ. ἔκυρσα, ἀπαρ. κύρσαι κ. κύρσαι· ἐντυγχάνω τινι, συντυχάνω, περιπίπτω, ἐπι- τυγχάνω (ἐπιτυχάνω), ἢ ἡς σημ. ὁ ἐν. τοῦ μέσ. εὐχρ. π. Ὁμ. «ἄλλοτε μὲν τε κακῶς ἐν κύρεται, ἄλλοτε δ' ἰσθλῶ» = συντυχάνει, ἐν- τυγχάνει (Σχολ.). = περιπίπτει ἄλλοτε μὲν εἰς δυστυχίαν, ἄλλοτε δ' εἰς εὐτυχίαν Ἰλ. ω, 530· «πῆγματι κύρσαι» Ἡσ. ἔρ. 693· «λέων σώματι κύρσας» = νεκρῶ συντυχῶν, ὁρῶν τυχαίως ἀσπ. 426. Ὁ ἐν. τοῦ ἔνεργ. εὐχρ. μόν. π. μετγ. π. «ποραμίξας ἄκρα μέτωπα κύρουσιν χροσίνε

δοτράσι* = ἐξικνούνται, φθάνουσι μέχρι τῶν χρυσῶν δοτέρων, Ἐπιγρ. ἀδ. 318 (710)* ὥσ. «ἀμ. πέλαγος τετραμένη αἰθέρι κύρει» Ἄπολλ. Ῥ. 2, 363* πρὸλ. «ἡέρι κύρον πέτραι» 4, 915* «μέγα δένδρεον αἰθέρι κύρον» Καλλιμ. Δῆμ. 38* καὶ ἐπὶ γεν. «μελάθρου κύρε κάρη» = ἐφθάνεν ἡ κεφαλὴ μέχρι τῆς ὀρυφῆς Ὀμ. Ὀμν. Δῆμ. 189* πρὸλ. «αἰθερίας νεφέλας κύρσασι» Σοφ. Οἶ. Κ. 1085* «αἰὲν ἐπ' αὐχένι κύρε δουρὸς ἀκωκῆ» = ἐστοχάζετο πάντοτε νὰ ἐπιτύχῃ μετὰ τὴν κόψιν τῆς λόγχης τὸν τράχηλον (τοῦ ἀντιπάλου) Ἰλ. ψ, 821* «λέων ἐπὶ σώματι κύρσας» (ὡς τὸ ἄνωτ. τοῦ Ἡσ. ἀπροθ.), γ, 23* «πικροῦ δ' ἔκυσσας μνηστήρος» = ἐπέτυχες, ἀπῆλθες Αἰσχ. Πρ. 741* «πάλῳ δ' ἔκυσσας», Πέσσ. 765* «τὸν αὐλῖον αἰδοῦς κύρσαι» Σοφ. Οἶ. Κ. 247* «αὐτέκνα, μητρός ὡς κακῆς ἐκύρσας» = εἰς πολεμ. κακ. μητέρα περιπέσας Εὐρ. Μῆδ. 1363, ἐπὶ αἰτ. «ἀτερπέα δ' αὐλιν ἔκυσσαν» Ὀππ. ἄλ. 1, 34. Ταυτὸς, τῷ «κυρεῖ» = συμβαίνει* «τί ποτ' αὐτέκνα κύρσαι; = τί προδίδεται ἡμῖν; (Σχολ.) Σοφ. Οἶ. Κ. 225* ἐπὶ μετρ. = τυγχάνω* «θῶον ἔκυσρον» = ἔτυχον θῶον Οἶ. Κ. 1161.

Κύρωμα, ατος (κυράω), τό κύρωσις Εὐστ. 230, 16 [9].

Κυρωνίδης, ου· ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. Ἰσατ.

Κύρωσις, τως (κυράω), ἡ ἐπικύρωσις, βεβαιώσις* «κύρωσις μὲν αὐδεμία ἐρίγνετο» Θουκ. 6, 103* «πᾶσα ἡ πράξις καὶ ἡ κύρ. (= ἐκτέλεσις) διὰ λόγων ἐστίν» Πλάτ. Γοργ. 450 κ. συγν. μετγν. «ἐπὶ κυρώσει τῶν λεγομένων» Ἰδσ. συγν. ματῖο.

Κυρωτέον, β. ἐπὶ θ. τοῦ κυρώω* πρέπει νὰ ἐπικυρώσῃ τίς τι, βεβαιώσῃ Εὐστ. 6.

Κυρωτήρ, ἥρος, ὁ ἐπικυρωτής, βεβαιωτής, «ἄρχων» Πλούχ.

Κυρωτικός, β. ἐπικυρωτικός, βεβαιωτικός Κλ. Ἀλ. κ. ἄλλ. μετγν.

Κυσανίζω* «δμιλῶ» Πλούχ.

Κύσθος, (κύω, κυτός), ὁ κυρ. κοιλότης, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον Ἀριστ. Ἀχ. 752* πρὸλ βατρ. 450, Λυσ. 1158* λογοπαίγνιον τῆς λέξε. «χοῖτρος» (ἦν περ πρὸλ.) Ἀριστ. Ἀχ. 747.

Κυσιάω* πασχητιάω Πλούχ.

Κυσο-εὐακῆρις, ἰδος, ὁ, ἡ τὴν ἑαυτοῦ πυγῇ, ἢ τὴν ἑαυτῆς κυσθὸν ἐκώδει ἐλατῶ βακκάριδος (ἴδε βάκκαρις) ἀλείφουσα, μετγν.

Κυσο-δακνιάω (ἀμτβ.)* «ψωριάω» Πλούχ.

Κυσο-δόχη, ἡ* κυσόχνη Ἀλκίφρ. 3, 72.

Κυσο-λάκων, ὠνος, ὁ* ὁ ἀτμᾶζων παῖδας ὡς οἱ Λάκωνες, οἵτινες καταγυροῦντο ἴδ. ἐπὶ τούτῳ, ἀρχ. λεξ. [3].

Κυσο-λαμπίς, ἰδος, ἡ* πυγολαμπίς Πλούχ.

Κυσο-λέσχης, ου, ὁ* ἀισχυρόλογος Εὐστ.

Κυσο-νίπτης, ου, ὁ* «πέρνος» Πλούχ.

Κυσός (συγγ. τῷ κύω), ὁ* κύσθος, «πυγῇ, γυναικεῖον αἰδοῖον», ἀρχ. λεξ. πρὸλ. κύσθος, κύστις, κύτος, κύσσαρος.

Κυσο-χρήνη, ἡ* κυσοδόχη, εὐλον τιμωρητικόν (ἄλλ. «πέρνος ἀμαρτάνουσαι», ἀρχ. λεξ.), ἐν ᾧ ἐδένοντο οἱ δοῦλοι Πλούχ.

Κύσσα, ας, ε, ἐπ. = ἐκῶσα, ας, ε, ἀόρ. ἄ τοῦ κυνῶω.

Κύσσαί* κύσαι, ἀόρ. ἀπαρ. τοῦ αὐτ.

Κυσαμένη, ἱσφ. γρ. τοῦ «κυσσμένη», ἱσφ. θηλ. μετγ. μ. ἀόρ. ἄ. τοῦ κύω, ὅπερ ἴδε.

Κύσσαρος, ὁ* πυγῇ, πρωκτικῶς Ἰπποκρ. Γαλιν. Κύστη, ἡ* α) «ἄρτος απογγίτης» Πλούχ. β) κύστις α).

Κύστιγξ, ἱγγος, ἡ* μικρὰ κύστις Ἰπποκρ. Γαλιν. λεξ. 512.

Κύστιον, τό* εἶδος δένδρου, ἐπωνομασθέντος ἀπὸ τοῦ ἐρυθροῦ αὐτοῦ καρποῦ, περιτετυλιν* μένον ἐν εἰδὲς κύστειος Διοσκ. 4, 72.

Κύστις, εως κ. ἰδος (κύω), ἡ* ἡ στρογγύλη κύστις, κοιν. φούσκα Ἰλ. ε, 66, ν, 652* «μαλλόδετοι Σοφ. ἀποσπ. 462* πρὸλ. Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1256, Πλάτ. Τιμ. 91, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 2, κ, μετγν. 6) ἐν γέν. κύστις (φούσκα) «δύα = χοιρεῖα, κοιν. γουρουνήσια φούσκα Ἀριστ. ἀποσπ. 425, Πολυδ. 10, 151* γ) ἀσκός Ἀθην. 1. 20* δ) ὄλλακος ὀφθαλμοῦ* «οἷς τὸ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν οἶον κύστιδες προκρέμανται» Ἀριστοτ. φυσιογ. 6, νοσισκ.

Κύτταρον, τό* «ζωμήρουσις», κοιλίαν Ἰδσ. ἴδε κύτταρος.

Κύττα, ἡ* α) τῷ κατωτ. 6) πόλ. Σκυθίας Στ. Βυζ. Κύτταις, ἡ* πόλ. Κολχίδος παρὰ τὸν ποτ. Φάσιν, πατρίς τῆς Μηδείας Μ. Ἐτ. 38. ἐπὶ θ. «γαθα Κυταῖς» Ἀπολ. Ῥ. 4, 511* ἡ «Κυτῆς» = Κολχίς Ὀρφ. Ἀργ. 824* κατ. Κυταῖος Καλλιμ. ἀποσπ. 93. Κυταῖος, εως, ὁ = ὁ Αἰγῆς, βασιλ. τῆς Κολχίδος Ἀπολ. Ῥ. 2, 403* ἐπὶ θ. Κυταῖος, β. «Κυταῖος ῥηγυρῖς» Ἀνθ. 4, 3, 58* «ἡ Κυταῖχῃ», ἐπὶ θ. Μηδείας Λυκόφρ. 174. Κυταῖς, ἰδος, ἡ, Μ. Ἐτ. 77, 84* ἡ Κῦτῆρας, ἄδως = ἡ Μηδεία Εὐφορ. ἐν Εὐστ. 1493, 46.

Κυτίδων, τό* ὄποκ. τοῦ κυτίς (ἐάν ἡ γρ. ὄρ. θ4), Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 665.

Κύτινα, ης, ἡ* πόλ. Θεσσαλίας Στ. Βυζ. κατ. Κυτιναῖος, Ἀνκρόφρ. 1389.

Κυτίσιον, τό* πόλ. Δωριδὸς ἐπὶ τοῦ Παρνασσόθουκ. κατ. Κυτινάτης Στ. Βυζ.

Κύτινος, ὁ* ἡ κρεατώδης κάλυξ τοῦ ἄνθους τῆς βότῃς, «τῆς βότῃς τὰ πρῶτα ἐξανθήματα» Πλούχ. Θεοφρ. αἰτ. φυτ. 1, 14, 4. [ωωω].

Κύτιν-ώδης, 2* ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ κυτίσιου, ἔχων σχῆμα κυτίσιου Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4, 10, 3.

Κύτις, ἰδος (πρὸλ. κύτος), ἡ μικρὰ θήκη, κύστη, μετγν.

Κύττιση-νύμος, 2* κύττισον νερόμενος, -ομένη (βόσκησι, οὐσα), κυττισηφάγος* - χελώνη Νικ. ἄλ. 572.

Κύττιςος, ὁ* εἶδος θαμνώδους τριφύλλου Ἰπποκρ. 503, 45, Θεόφρ. 10, 30, ἄλλ. μετγν.

Κυτρίς, ἰδος, ἡ* ἐμπλαστρὸν εὐρεθὲν ὑπὸ τοῦ θαυματοποιοῦ Ἀλεξάνδρου Λουκ. Ἀλέξ. 22, 54.

Κύτο-γᾶσιτωρ, ὀρος, ὁ (δ, ἡ, Πασσόδ.)* εὐρυάστρω, ἐνρύχωρον, πλατεῖαν γαστέρα (κοιλίαν) ἔχων* - ἐψητῆρος = πλατυκοιλίος χύτραι Λεων. Ταρ. 14 (6, 305), κατὰ τὴν ὁρθ. ὑπὸ Τουπίου διόρθωσι. τοῦ «κυστοσφας».

Κύτος, εος (κύω), τό* πᾶν τὸ χωροῦν τι, χωρητικόν τινος, κοιλότης, τόπος, καμάρωμα, κύστωμα ἀσπίδος* «περίδρυμον κύτος κοίλο» γᾶστωρος κύκλου» Αἰσχ. Ἐπ. 477* ἀγγεῖον,

κάλη, «τῷ δ' ἐναντίον κῦτι ἐλπίς προσήκει»,
 *Αγ. 790· πρβλ. 313· ὕδρια, θήκη τὴν τέφραν
 νεκροῦ περιέχουσα, «μικροὺς προσήκεις ὄγκους
 ἐν μικρῷ κῦτι» Σαφ. *Ἠλ. 1131· «τρίποδον
 ἐν κοίλῳ κῦτι» Εὐρ. ἀποσπ. 1201· «πλεκτόν,
 ἰων 37, 39· — λίθης, Κύνλ. 398· — θώρα-
 κας *Ἀριστ. εἰρ 1224· «— τῆς κοιλίας» Ἰκησί.
 ἐν *Αθην. 3, 87 κ. μτγν. π. — γαστροῦ Νικ. ἀλ.
 123· «πλαγυκτόν νηὸς κῦτος» = ἡ κοιλία τοῦ
 πλοίου *Ἀντιφάν. 6 (9, 84), πρβλ. Πολύδ. 16,
 3, 4· «τὸ τῆς κεφαλῆς κῦς» Πλάτ. Τίμ. 45·
 «θώρακος = τὸ κοῖλον τοῦ θώρα. 69· μτφ. «πο-
 δῶν κῦτος χρίουσιν» *Ἀχαιοὶ ἐν *Αθην. 10,
 414· «τὸ τῆς ψυχῆς ἄπαν κῦς. = ὅλη ἡ πε-
 ριοχή, τὸ σύνολον τῆς ψυχῆς. Πλάτ. Τίμ. 44·
 «ὡς αὐτῆς τῆς πόλεως οὐσος τοῦ κῦτος», νόμ.
 12, 964, πρὸς δ' πρβλ. «τὸ σύμπαν τῆς πό-
 λεως κῦς. τείχεσιν ἡφαλιστο» Πολύδ. 5,
 29, 8, ἐνθα «τὸ σῦμπαν κῦτος» ἀντὶθ. τῷ
 «προσάστειον» = δέρμα Λυκούρ. 1316, νας, ἡγνα.
 Κῦτρα, ας, ἰων. ἡ χύτρα.
 Κῦτρος, ἰων. ὁ χύτρος.
 Κῦτάρειον, τὸ ὄγκ. τοῦ κῦτταρος, μελίτ-
 τιον, τὰ μικρὰ κοιλώματα τῆς μελιττοῦτης
 (μελισσοπήτας, κυρήθρας) *Ἀριστοτ. γεν. Ζ.
 4, 4· πρβλ. Σχόλ. Θεοκρ. 9, 16.
 Κῦτταρον, τὸ τῷ τὸ κατωτ.
 Κῦτταρος κ. κῦταρος, ὁ κῦτος, πᾶς κοῖλος
 ὥρος, κοιλότης, καμάρη «κῦτταρος οὐρανοῦ»
 *Ἀριστ. εἰρ. 199· ἰδ. α) τὰ μικρὰ κοιλώμα-
 τα τῆς μελισσοπήτας, σφ. 1111, *Ἀριστοτ.
 1. Ζ. 5, 19, 9, 40, ἀλ. 1. Ζ. 5, 11· 6) ἡ
 κῶλη ἢ τὸ περικάλυμμα τῆς βαλάνου, «τὸ
 κῶμα τῆς βαλάνου» Σχόλ. *Ἀριστ. θεσμ. 523·
 γ) ὁ ἄρσεν κῶνος τῆς πίτυος Θεοφρ. 1. Φ.
 3, 3, 8· δ) «τὸ κῦτταρον», μτφ. τὸ ἀνδρ.
 μύριον *Ἀριστ. θεσμ. 516· πρβλ. ἀργ. λιβ.
 Κῦτ-ῶδης, 2· κοῖλος, εὐρύχωρος, πλατύς.
 Κῦτών, ὠνος, ὁ κῦτος, μτγν.
 Κῦτων, ὠνος· ἕλλ. ὄν. ἀνδρ. Σίμων ἐν *Ανθ.
 [5].
 Κῦτώνιον, τὸ πῶλ. μεταξὺ Μυσίας καὶ Αὐ-
 δίας Θεόπομπ.
 Κῦτωρος, ἡ πῶλ. Παφλαγονίας Ἰλ. νῦν Κο-
 τρώ· Κῦτωρις Σχόλ. 34· τὸ Κῦτῶρον Στράβ.
 Πτολεμ. Τὰ Κῦτῶρα Θεοφρ. 1. Φ. 3, 15, 5·
 ὅρος τι «Κῦτῶρον» (Cytorum) Περγ. κ. Πλίν.
 Κῦφ-ἄγωγέω (κυφαγωγός)· ἐπὶ ἱππ. φέρω
 τὸν λαίμον ἢ τὴν κεφαλὴν κυπτήν, πορεύο-
 μαι ἔχων τὸν λαίμον ἢ τὴν κεφ. κυπτήν, κοιν.
 περπατῶ σκυρτὰ Λιβάν.
 Κῦφ-αγωγός, ὁ, ἡ· «κυφαγωγός. ἱππος» = φέ-
 ρων τὸν λαίμον ἢ τὴν κεφαλὴν κυπτήν Ξεν.
 π. ἱππ. 7, 10, Πολύδ. 1, 197.
 Κῦφάλλος, π. 3· κυφός· «κυφαλέα ἱξὺς» Φανί.
 4 (6, 297).
 Κῦφαντα, ὠν, τὰ (καὶ) Κῦφας, αὐτοὶ Χοι-
 ροί. ἐν Β. *Ἀν. 1393· α) παραλία πῶλ. Λα-
 κωνίας παρὰ τὰς Πρασιὰς Πολύδ. Πaus. 6)
 ἐτέρα μεσόγειος Πτολ.
 Κῦφελλον (πρβλ. κύπελλον), τὸ τὸ κοῖλον,
 εὐρύχωρον. Εὐχρ. π. τ. *Ἀλεξανδριν. π. μόν.
 ὁ πλ. «τὰ κύπελλα» = ἀέριον περικάλυμμα,
 ὁμίχλη, νεφέλη Καλλιμ. ἀποσπ. 300· τὸ

κοῖλα τοῦ οὐέος, ὡς Λυκούρ. 1426, 1402,
 [—].

Κυφῆ, (κρητικ.) ἡ κεφαλὴ Ἠσῶγ.

Κυφί, εως, τὸ Αἰγυπτιακ. φάρμακον (ιατρι-
 κόν), παρασκευαζόμενον ἐκ καυστικ. ἢ ὀρι-
 μείων ὀλῶν Διοσκ. 1, 24, Γαλην.

Κυφίδιον, τὸ ὄγκ. τοῦ κῦφος, ἱρμηνηυτικ.
 λιβ. τοῦ «κυμβίον» Μ. Ἐτ.

Κυφο-ειδής, 2· α) ὁ ἐκ τοῦ εἰδους τοῦ «κυ-
 φί» Ἰαλην. 13 τ. 587· 6) καμπυλοειδής,
 καμπύλος, λυγιστός, μτγν.

Κυφῶ-νωτος, 2· κυπτά, κυρτὰ νῶτα, κορ-
 τὴν ῥάχιν ἔχων, κοιν. καμπουριάκος, καμ-
 πούρης *Ἀντιφάν ἐν *Αθην. 14, 623, κατὰ δι-
 ὀρθωσ. τοῦ «κυφῶνατος».

Κυφός, εως, (κύβη), τὸ 1) κύφωμα, κέρτωμα,
 ὕδως, κοιν. καμπούρα Ἰπποκρ. 707 κ. ἀλλ.
 ἱατρ. 2) κοῖλον ἀγγεῖον, κάθος Μ. Ἐτ. 549, 7.

Κύφος, ἡ πῶλ. Περραιβίας Ἰλ. κάτ. οἱ Κυ-
 φαῖοι Λυκούρ. 897, [—].

Κυφός (κύπτις), 3· εἰς τὰ ἔμπροσθεν κεκλι-
 μένος, λυγισμένος, κυπτός, κυρτός, κοιν.
 σκυρτός, καμπουριασμένος, καμπούρης· «γῆ-
 ραι κυφός» Ὀδ. 6, 16, *Ἀριστ. πλ. 266· «κυφ.
 διὰ γῆρας» Δ. Λατρ. 6, 92· οὐς «αἱ κυ-
 φαί», εἶδος καρίδων Μάτρω ἐν *Αθην. 4, 150,
 *Ἀριστοτ. 1. Ζ. 4, 2, 5, 17, πρβλ. «τρίγλαι
 κυφαί» *Ἐπίχαρ. ἐν *Αθην. 7, 288· «κυφαί κα-
 ρίδες» *Ἀσκληπ. 28 (5, 185), incurvus.

Κυφότης, ητος, ἡ ἡ ἰδίος. τοῦ κυφῶ τοῦ ἐλ-
 ναί τινα κυφόν, κοιν. καμπούρισμα Ἰπποκρ.
 387, 20, Ἠλιόδ. 6, 11· «ἀπὸ τῆς κυφότη-
 τος τὸ κύπελλον» *Αθην. 11, 482.

Κυφῶν· λυγίζω τι εἰς τὰ ἔμπροσθεν, κυρτῶ,
 καμπυλῶν· ἰδ. παθ. ἐπὶ σημ. μέσ. εἶμαι κε-
 κλιμένος εἰς τὰ ἔμπροσθεν, κυπτός, κυρτός
 Ἰπποκρ. 806 κ. μτγν. ἱατρ.

Κύφω· κύπτω, Ὁ, Σχόλ. *Ἀριστ. πλ. 476.

Κύφωμα, ατος, τὸ κέρτωμα, ὕδως, κοιν.
 καμπούρα Ἰπποκρ. 807 κ. μτγν. ἱατρ. [3].

Κύφων, ὠνος (κ. κυφών, ὠνος Πολύδ. ἰδ. τὰ
 παραδείγμ.), (κυφός), ὁ λυγισμένος ἐξ ὀλῶν
 α) πρὸς τὸ σῦρειν τὸ ἄρτρον, κυφόςθεαγν. 1201·
 «κυφῶνες», μέρος ἀμάξης Πολύδ. 1, 143· 6)

πρὸς τὸ κάμπτειν καὶ ἐγκλείειν, καὶ βασανί-
 ζειν τοὺς κακὸύργους, τιμωρητικ. ἐξλ. ἐν ἡ
 ἰδ. ἐνέκλειον τὸν αὐχένα αὐτῶν· πρβλ. «ἐν
 τῷ κυφῶνι τὸν αὐχένα ἔχων» Κρατιν. ἐν Πτο-
 λυδ. 10, 177· «ὡς τύμπανα καὶ κύφῶνες, οὐκ
 ἀρῆξετε» *Ἀριστ. πλ. 476· «εἰμι δὲ ποι γῆς·
 ἐς τὸν κύφῶνα» = εἰς τὸν τιμωρητικ. ἐξλ. ἰς
 τὸ κούτσουρο, 606· «ἐπὶ θῆναι ἐν τῷ κύφῳ, ἐν
 τῇ ἀγορᾷ» *Ἀριστοτ. πολ. 5, 6· «κατεβῆλαι
 καὶ κύφῶνες καὶ τροχὺ» Λοκκ. νεκρομ. 14·
 γ) ὁ μτφ. ὁ ἄξιος τοιαύτης ποίησις, ὁ ἄξ.
 κύφῶνος, τοῦ κύφῶν. ἄνθρωπος *Ἀργλ. ἐν
 Σχολ. *Ἀριστ. κ. ἀργ. λιβ. 3) γυναῖκα ἐν-
 δομα Ποσειδίππ. ἐν Φωτ. 193, 18.

Κυφώνιον, τὸ ἀλοφῆ τις ὡς τὸ «κυφί» Ἰλ.
 Τραλ. 1, 22.

Κυφῶνισμός (οἶονεἰ ἀπὸ τοῦ «κυφῶνίζω»),
 ὁ λυγισμός καὶ ἐγκλισμός τις ἐν τῷ κύ-
 φῶνι, βασανισμός δι' αὐτοῦ, ἀργ. λιβ.

Κύφωσις, εως, ἡ· κέρτωσις τις, ἰδ. κῆς

ράγειω, κοιν. καμπούριασμα, Ἰπποκρ. 812, Γαλην.

Κυχλωτά, ἔσφ. γρ. τοῦ «κυχλωτά» Φιλόξεν. ἐν Ἀθην. 14, 643.

Κύχραμος, ὁ ἴδιος κύχραμος.

Κυχεῖα, ἡ ἐπὶ θ. τῆς νῆσ. Σαλαμίνος ἀπὸ τοῦ βασιλ. αὐτῆς Κυχρείως Στράβ. 9, 393.

Κυχεύς, ὡς υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμίνος, ἀρχ. βασιλεὺς τῆς ὅρων. νῆσ. (Στράβ. 9, 393), ὅστις διὰ τὴν ὁμότητά του ἐπωνομάσθη «ὄρις» Στ. Βυζ. 50, ἐπὶ θ. Κυχεῖτος, 3· «Κυχεῖται δὲται» = τὰ παράλια τῆς Σαλαμίν. Αἰσχ. Πέρσ. 570· «-πάρος» = ὅμοιος ἐν Σαλαμίνι Σοφ. ἀποσπ. 506· κατ. Κυχεοπαγίτης Στ. Βυζ. «Κυχεῖδης ὄρις» = ὁ τοῦ Κυχεῖως ὄρις. Πλ., ἐν Στράβ.

Κύφελαι, ὡν, τὰ α) φρούριον Ἀρκადίας Θουκ. κατ. Κυφελίνος Στ. Βυζ. 6) πόλ. Θράκης παρὰ τὸν Ἑβρόν Πολύδ. νῦν Ὑφαλα. — Δαμόξεν.

ἐν Ἀθην. 11, 469 Κύφελαι Πτολ. κ. Νικήτ.].

Κυφέλη (πρόβλ. κύπη, κύπελλον), ἡ α) ἐν γέν. κοιλότης, ἴδ. τὸ κοῖλον τοῦ ὠτός, ἡ ἐν αὐτῷ πιμελώδης ὕλη, ἀρχ. λεξ. πρόβλ. κύφελον· 6) ἀγγεῖον, θήκη, χύστη Ἦρ. 5, 92, πρόβλ. «τὰς λάρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορινθιοὶ κυφέλας» Πaus. 5, 17, 5 γ) ἴδ. πλεκτηὶ κυφέλη (μεισσοκώφινος) Πλουτ. 30, 601, ἀρχ. λεξ. δ) «ἀγγεῖον» κεραμευθὲν (πῆλινον) «εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν» Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ. 626 ε) «τοῖον ὅπαι φρονήσεως» Β. Ἀν. 47, 15, cista.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κυφέλιος, ὡς υἱὸς Κυφέλου Ἦρ. οἱ Κυφέλιδοι, ὡν, ἐπ. ὡν, αἰε, περίληψις γενεᾶς Κορινθίων, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ ἑαυτῶν γένους ἐκ Κυφέλου εἰς Καινέα βασιλίαν τῶν Λαπιθῶν Πλάτ. Παῖδρ. 236.

Κύων, μέλ. κυήσω, ἀορ. ἐκύησα, παρκ. κεκύη· κα (ἀπὸ τοῦ «κυέω»)· 1) δέχομαι τι ἐν ἐαυτῷ, ἐμπεριέχω, ἴδ. ἐπὶ ἐγκύων γυναικ. κ. ζῷ. = κυέω, εἰμὲ ἐγκυος, συλλαμβάνω, κυν· φορῶ· Ἀλέξανδρος κύει, τίθει δ' ὀλοστροχόν· χρησμ. Ἦρ. 5, 92, 2, ὡς, Θόρυγ. 39, 1081, Βίων 6, 17· κύουσα Πλάτ. νόμ. 7, 789, (ἄλλως πάντοτε «κυέω»), Καλλίας ἐν Ἀθην. 10, 454· κύειν Ἀνδοκ. 1, 125· «ἐκ τι· νος» Λυσ. 13, 42, Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 5, 11 κ. μ. γν. Συχν. ἡ δι. γρ. «κυέω»· πρόβλ. Λοδευ. Σοφ. Αἴ. 182 κ. παρέρπ. παρὰ λιν. 556. Μιφ. «ἡ ψυχὴ μου διήγει τοῦτο κύουσα, ἀρὰ ποτὶ ἔσται ἀποτίσασθαι» Ξεν. Κύρ. 5, 4, 35· ὁ μέσ. ἀορ. α. = τῷ ἐνερ. «κυσσαμένη» = ἀφ' οὗ αὐτῆς συνέλαβε, κοιν. ἐγγαστρώθη Ἦρ. 01, 125, 485, ἐνθ' ὁρθότερ. «κυσσαμένη»· πρόβλ. Βουτρεμ. ἑλλ. γραμ. 2) μ. β. ἀορ. «ἐκυσε» = ἐγκυσον ἐποίησε, κοιν. τὴν γγαστρίωσι Αἰσχ. ἀποσπ. ἐν Ἀθην. 12, 600. Ἄλλ' ἡ διαφορά τοῦ «κύω» = κύσχω, ἐγκυσον ποιεῖ, καὶ τοῦ «κυέω» = τίτω, γεννᾷ δὲν βιβαιοῦται· πρόβλ. κυνέω.

Κύων, γεν. κύωνος, ὅτ. κυνί, αἰτ. κύνα, κλ. ὦ κύων κ. κύων, μ. γν. (Βαστ. ἐπιστ. χριτ. 15), πλ. ἀν. κύονες, γεν. κυνῶν, ὅτ. κυσί, ἐπ. κύ· νεοσι, αἰτ. κύονες (κυέω), ὅ, ἡ κοιν. σκύλος, σκύλα Ὀμ. κ. οἱ μετ' αὐτ. Ἠδὴ π. Ὀμ. εἰσὶ τὰ συνθετέτερα οἰκιακ. ζῶα (π. τοῖς μετ' αὐτ. π. συνηθέσ. τὸ θηλ. Σοφ. Αἴ. 8, Εὐρ. Ἰπκ. 18, Ἀριστ. πλ. 158. Ξεν. κυν.)· χρήσιμα εἰς φυλακὴν τῶν οἰκίων καὶ ποιμνίων (πρόβλ. «κύωνες βοτῆρες» Σοφ. Αἴ. 290· «κύονες ἐπικυόρους ποιμνίων» Πλάτ. πολ. 3, 416) καὶ ἀκολουθοῦντα τοῖς προϋχοῦσιν, ὡς τῷ Τηλεμάχῳ, παρερχομένοις εἰς τὸν δῆμον Ὀδ. 6, 11, ρ. 62. Ἀλλὰ συχν. π. Ὀμ. «κύων» ὡς ἐπιτίμησις ἡ λοιδορία ἐπὶ τῆς σπ. τοῦ ἀναιδή, ἀναισχύντος, αὐθάδους, ὡς ἡ Ἐλένη ὀνομάζει ἑαυτήν Ἦρ. ζ. 344, 356, ἡ Ἰρις τὴν Ἀθηνᾶν θ. 423, ἡ Πρατὴν Ἀρτεμιν, φ. 481 καὶ ἐν Ὀδ. «κύονες» αἱ ἐν τῇ οἰκ. τοῦ Ὀδυσσεύ, ἀδόλοστοι καὶ ἐπιλήρημονες τῶν καθηκόντων τῶν ὀπνημέτριαι· ἐπὶ ἀνδρ. ἡ ἐνιαυτὴ λείψ. σημαίνει τὸν ἀγρίως, μακρυῶδες ἐπιτιθέμενον, τὸν παράτολμον, οὗ δὲν θύναται τις· ἀπαλαγῇ Ἦρ. θ. 298, 527, Ὀδ. ρ. 248. Ὁ Σωκράτης συνεοίζετο νὰ ὀρκίζεται «νὴ τὸν κύον» Πλάτ. Γοργ. 461 κ. συχν. ὅστις ὄρκ. καὶ παρ' ἄλλ. ἀπαντᾷ Ἀριστ. σφ. 83· 2) π. ποιητ. κ. ἄλλ. ζῶα ἴδ. μυθώδη τέρατα, ὡς ὀπρηταὶ ἡ φύλακες τῶν θεῶν, οὕτως οἱ γρόπες «Ζηνοὺς ἀκράτεις κύονες» Αἰσχ. Πρ. 805, κ. ὁ αὐτοὺς «κύονες» πτηνὸς κύων δαφνιῶν αὐτοῦ 1024· πρόβλ. Σοφ. ἀποσπ. 766· ἔτι «κύονες» = αἱ Ἀρπυῖαι Ἀπολ. Ἦρ. 2, 229· αἱ Ἐρινύες «μητρὸς ἔγκυτοι κύονες» ἀλλὰ καὶ «γυναικαπιστὴν ὀμώταιων κύνα» = πιστ. φύλακα Αἰσχ. Ἦρ. 553, ὡς, «ἄνδρα τόνδε (τὸν Ἀγαμέμνην) τῶν σταθμῶν κύνα» 870· πρόβλ. Δημ. 25, 40· ἡ βασιλεύς κύων = ἡ Σφιγξ Σοφ. Οἰ. τ. 391· αἱ Ἐρινύες, «μεταδρομοὶ κακῶν πανουργημάτων ἀρκατοὶ κύονες», Πλ. 1380· πρόβλ. Εὐρ. Πλ. 1342· οἱ σπινθήρες τοῦ πυρός, «Ψαῖα

στον κόνεζ ἔττουσιν καὶ πρὸς αἰθραν·
 Ἄλ. εἰν Ἀθην. 9, 379, πρβλ. Εὐδουλ. αὐ-
 τόθ. 3) φώκη Ὀδ. μ. 98, πρβλ. Ἀλ. Ἰ. Ζ. 1,
 55, Ὀππ. δλ. 1, 373, ἐκ θαλάσ. ἰχθύος,
 Ἰσ. ἐφίπας Πολύδ. 34, 2, 15, «ἐφίπας κύνων»
 Ἀλ. Ἰ. Ζ. 13, 4, 4) τὸ κύναστρον, κυρ. ὁ
 κύνων τοῦ Ὀρίωνος Ἰλ. χ. 29, ἄλλ. «σειρίας
 ἄστὴρ», δν Ἀριστοτ. ὀνομάζει «τὸν κύναν τὸν
 ἐν οὐρανῷ», ῥήτ. 2, 24, «ἡ τοῦ κυνὸς ἐπιτο-
 λή» Πολύδ. 1, 37, 4 κ. συχν. «μεινάντες
 ἐκ αὐτῆς ἡμέρας δέκα» Δημ. 35, 13, Ἀριστοτ.
 Ἰ. Ζ. 8, 15, «ὅπῃ κύναν» αὐτόθ. 6, 1, 12, «ὅπῃ
 κύναν οὐσίας τῆς ὥρας» Δ. Σικ. 19, 109, «περί,
 μετὰ κύναν» Θεοφρ. 5) δαυτῆς βολή ἐν τῇ κυ-
 βείᾳ Πολύδ. 7, 206, 6) ὁ γαλινὸς τῆς πό-
 σης (= frenum praeruptum) τοῦ ἀνδρὸς. μαρ.
 Ἡσυχ. εἰς δ' ἀναφέρει τὸ λογαπαίγιον «ἡ
 ῥοὶ τοῦ ταύτης οὐρανοῦ ἐντὸς ἔχει καὶ κύναν καὶ
 ἰδύμους» Μάρκ. Ἀργεντ. 16 (5, 105), 7)
 τὸ σφυρὸν ἢ ὁ ἀστράγαλος τοῦ ποδ. τοῦ ἱππ.
 ἄλλ. «κυνήποδες» Ἡσυχ. 8) ἀπομαγαλαίτι
 Διοσκ. Εἰστ. 1857, 19, ἐνθα ὁμοῦ «κυνάς»
 ἰκάζει ὁ Βαλῆκελ. 9) «κύναν» σπασμὸς Γα-
 λην. 8 τ. 41, 10) «κύνων ἐυλίην» «κυνόδατος
 χορηγία» π. Ἀθην. 2, 70, [δ πανταχοῦ], canis.
 Κω. ἰων. = κῶς Ἡρ. συχν.
 Κω. ἄξος, 3, ἴσα Κω.ς.
 Κω. ας, συχν. κῶς, τό, πλ. τὰ κῶα, κῶσι
 (σ. συχν. τῷ «κῆται», κυμαίνω» καὶ οὐχὶ
 τῷ «οἶς») μαλακόν, ἱριώδες δέρμα, δέρας, ὁ-
 περ καὶ Ὀμ. ἡ πλινων ὡς κάλυμμα ἐπὶ ἐδρῶν
 καὶ κλινῶν, ὅπως μαλακώτερον καθῶνται καὶ
 κατακλίνονται, προβάτεια δέρματα, ὡς «ἐν
 τῶσιν οἶων ἐδραθεν» Ἰλ. υ. 142, πρβλ. Ἀ-
 πολ. Ἰ. 1, 1090, «τὸ χρῶσθαι κῶας» = τὸ
 χρυσοῦν δέρας, ὅπερ ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν Ἀρ-
 γοναυτ. ἐκόμενεν ἐκ Κολχίδος, φυλασσόμε-
 νον ὑπὸ τοῦ ἀκοιμήτου δράκοντος αὐτόθ. 1, 4
 κ. συχν. Ἡρ. 7, 103, «ἔπλεον ἐπὶ τὸ κῶας»,
 «κῶας ἀγλαῖαν» Πινδ. Π. 4, 411, Θεοφρ. 13,
 16, vellus.
 Κω. ἄλλον κ. κῶδαλος, κῶδαλον Ἡσυχ.
 Κω. ἄξος, ἀκος, δ, «ὁ μέγας τέτις» Ἡσυχ.
 Κω. ἡλῆ, ἡ 1) σπουσία, ἀρχ. λεξ. 2) κοιν.
 καρφίτσα, καρφοδεσμένη Ἡσυχ.
 Κω. ἡλῆν (κωδῆλῆ), ἡ βέπρια Ἡσυχ.
 Κω. ἰδαριον, τό, ἔσφ. γρ. τοῦ «κωδάριον»
 Ἀναξανδριδ. ἐν Ἀθην. 3, 105.
 Κω. ἰδριον, τό, ὁποκ. τὸ κωδῖος, κοιν. γω-
 εῖδι, γωεῖδακί Σωτῆδ. ἐν Ἀθην. 7, 293.
 Κω. ἰδῖος (ἡ «κωδῖος» Ἀρκάδ. 42, 3) δ' ὁ γνωστ.
 ὁπλός, κοιν. γωεῖδος Ἰπποκρ. 543,
 10, Πλάτ. Εὐθύδ. 298, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6,
 13, 8, 19, κωμ. π. Ἀθην. 7, 309.
 Κω. ἰτῆς, ου (ἐν. «ἰχθὺς»), δ, θηλ. κωδῖ-
 τας, ἰδως, ἡ ἰχθὺς τις ὁμοίος τῷ κωδῖῳ Ἀ-
 ριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 15, ἀμφ. γρ. εἶδος αὐτοῦ ἡ
 ἀφ' ἣν κωδῖτεις Ἰκηστ. ἐν Ἀθην. 7, 284.
 Κω. ἰτῆς, ἡ 2) τῷ ἀνωτ. «μεγέθει καὶ σχή-
 ματι» κωδῖτεις ἰχθύοις Πλουτ. θ. 980.
 Κω. ἰων, ἰωνος, δ, κωδῖος Ἀλ. εἰν Ἀθην.
 6, 242, ἀμφ. γρ.
 Κω. ἰθαλ, ας, δ, α) αὐλητῆς τις Ἰππιδ. ἐν Ἀ-
 θην. 16, 824, 6) «Κωδάλου χοινίξ» ἐπὶ τῶν

κλουσίως μέτρούντων Διογεν. 5, 69, ἀρχ. λεξ.

Κω. ἰθριον, τό, ὁποκ. τοῦ κωδῖον Ἀριστ.
 βάτρ. 1106, Κρατίν. ἐν Πολύδ. 7, 28, [α].

Κω. ἰθια, ας (κῶττα), ἡ 1) κεφαλὴ Ἰλ. ε.
 490, Νικ. δλ. 216, 2) μτρ. κεφαλὴ σκορῶ-
 δου, κοιν. σκορδοκίφαλος «κῶδῖος σκορδοῖον»
 Νικ. δλ. 432, ἰδ. κεφαλ. μήκωνος (παπαροῦ
 νας), μήκων Μ. Ἐτ. 549.

Κω. ἰθῆ, ἡ ὁ καρπὸς τῆς μήκωνος, ἡ μήκων
 Β. Ἀν. 274, 31.

Κω. ἰθῖα, ἡ 1) κῶδῖος (μήκων) Ἀριστ. ἀποσκ.
 166, ἱατρ. Θεοφρ. 1. Φ. 4, 8, 7 μετὰ τῆς δι.
 γρ. «κῶδῖα» 2) κοιλία κλεψύδρας Ἀριστοτ.
 πρβλ. 16, 8.

Κω. ἰθῖξ, ἰκος, ἡ κῶδῆ Μ. Ἐτ. 550, 3.

Κω. ἰθῖα (λίγι) δ Σκόθ. ἀντὶ «κῶδῖον» ἐν Ἀ-
 ριστ. Θεσμ. 1180.

Κω. ἰθῖον, τό, ὁποκ. τοῦ κῶας, δέρμα, προβά-
 τειον δέρμα, ἰδ. ὡς κάλυμμα κλινῶν Ἀριστ.
 εἰρ. 1088, «προβάτων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 10»
 «ὁ δὲ γὰρ πλύνει κῶδῖα» Ἀριστ. πλ. 166,
 βάτρ. 1474, κωμ. «γενοίμην ἐν Κρατίνου
 κῶδῖ», ἱππ. 398, «ἐγκεκαλυμμένος ἐν κῶδῖοις
 τισὶ καὶ στρώμασι» Πλάτ. Πρωτ. 315, «περιέ-
 ζωνται μικρὰ κῶδῖα» Στράβ. 17, 822, κ. μτρν.
 «τὸ χρυσοῦν κῶδῖον» Λουκ. ἀλεξτ. 1, Ἰσ.
 «κῶδῖον» ἀντὶ «κῶδῖον», ὁθ. καὶ ὁ τόν.

Κω. ἰθῖο-φῶρας, 2, ἀνακίδια, προβάτεια δέρ-
 ματα φορῶν, ἰδεοδύμενος Στράβ. 17, 822.

Κω. ἰθῖς, ἰδος, ἡ κῶδῖα (κεφαλὴ) Ἡσυχ.

Κω. ἰθῖα, ἡ κῶδῖα, κεφαλὴ μήκωνος καὶ ἄλλ.
 φυτῶν Ἀθην. 3, 72, Θεοφρ. 1. Φ. 4, 8, 7.

Κω. ἰθῖον, τό, ταῦτ. τῷ ἀνωτ. Θεοφρ. 1. Φ.
 6, 8, 1.

Κω. ἰθῖων, ἰωνος (Ἰσ. συχν. τῷ «κῶδῖα»), δ,
 ἀττ. ἡ κοιν. κωδῖον «γαλκῆται κλαῖοντι
 κῶδῖωνες φόβον» Διογ. Ἐπτ. 368, ἀλλὰ «γαλ-
 καστόμου κῶδῖωνος ὡς Τυρρηνικῆς» = Τυρρη-
 νικ. σάλπιγγος, οἱ κατὰ τὸν Σχολ. «κῶ-
 δῖων» κυρ. «τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος» = τὸ
 κάτω στόμιον, ἡ ἡχητικ. τρόπος αὐτῆς, ἀντὶ
 τῷ ἄνω «ἡ γλῶσσις» πρβλ. Σχολ. Ἀριστ.
 εἰρ. 1242, Ἀθην. 4, 185, Πολύδ. 6, 110,
 «Γοργῶν μετώποις ἱππικοίαι προδότες πολ-
 λοῖσι σὺν κῶδῖωσιν ἐκτύπει φόβον» Εὐρ. Ἰψα.
 308. Μετεχειρίζοντο αὐτὸν ἰδ. ἐν τῇ ἰπιδω-
 ρήσει τῶν νυκτερινῶν φυλακῶν, καθ' ἣν οἱ ἐπὶ
 τούτῳ περιπολοῦντες περίπολοι παρερχόμενοι
 τινὰ αὐτῶν ἐσημαῖνον πρὶ αὐτῆς τὸν κῶδῖον,
 αὕτη δ' ὤφειλεν εἰς τὸν πρῶτον ἔχον αὐτῶν
 ν' ἀνακράξῃ σημαίνουσα οὕτως ὅτι ἐγρηγο-
 ρεῖ «τοῦ κῶδῖωνος παρεγρηγότος» Θουκ.
 4, 135, πρβλ. Ἡσυχ. κ. Σχολ. Ἀριστ. Ἀνα.
 486, καθ' ὃν τὸ μάχιμον ἡ μὴ τῶν ὀρθῶν
 διὰ τοῦ κῶδῖωνος ἰδοκίμαζον «ὅπῃ κῶδῖον
 ἐξαναστάς» Λουκ. μισθ. συνόντ. 24 κ. ἄλλ. μτρν.
 παροιμ. «ἅ τῶν ἄλλων ἔκαστος ἀφόρητῇ ποι-
 εῖ, ταῦτα οὗτος μόνον οὐ κῶδῖωνας ἐξαψά-
 μενος διαπράττειται» = τῷ ἴδν, «τὰ κρίματα
 ἔς τὸ μέγαλόν τὸ κῶδῖον τὴν καμπάνα» (βαρβ.).
 (πρβλ. καὶ τὰς φράσ. «ὁ τρεῖς κῶδῖωνας
 δὲν ἔχει, τὰ κριώματά του εἶνε κῶδῖωνας»
 «τὰ κῶδῖωνας τοῦ λαφύρου») Δημ. 25, 99

Μτφ. δὲ ἐπὶ θ. λάλος, φλόρος· «ἡ κώδων ἀ-
καλανθίς» Ἀριστ. εἰρ. 1078, ἐν θ' ὁ Σχολ.
«ὅτι λάλον τὸ ζῆλον», tintinnabulum.

Κωδωνάττα σῖκα, τὰ χειμερινὰ Εὐστ. Ἰδε κυ-
δωνάττα.

Κωδωνή, ἡ· κύρ. ὄν. ἑλληνίδ. Νον. Δ. 30, 213.

Κωδωνεύων, ὄνος, ὅ· ἐν ᾧ οἱ κώδωνες Σουίδ.

Κωδωνίζω· κρούω τὸν κώδωνα, κοιν. γτυπῶ
τὸ κουδούνι, ὅπερ ἐπραττον οἱ ἀρχ. ὅπως δο-
κιμάσῃσι τὴν ἐγρήγορσιν τῶν νυκτοφυλάκων

(ἴδε κώδων) Ἰσοχ. τοὺς ἑκπους, ἐάν ὑποφέ-
ρῃσι τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος ἢ τῆς σάλπιγγος

καὶ ἐπαρμέν. ἦνε χρήσιμα εἰς πολεμικ. ὑπηρε-
σίαν. Μτφ. πλήττω πηλινόν τι ἀγγεῖον, ὅπως

ἐκ τοῦ ἡχηροῦ ἢ μὴ ἡχηρ. αὐτοῦ ἦχον ἐν-
νοήσω, ἐάν ἦνε ἔρρωγός ἢ μὴ Σχολ. Ἀριστ.

βίτρυ. 78· ἐτι κηρύττει τι τοῖς πᾶσιν, ὡς νῦν,
«τὸ κουδούνισεν ἑς ὅλους» Μ. Ἐκ. 325, 22.

Ἐν γέν. ἐξετάζω τινὰ ἢ τι, δοκιμάζω· τινὰ
Ἀριστ. βίτρυ. 79· πρὸ λ. Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀθην.

14, 638· νομίματα Ἀριστ. βίτρυ. 722, tintinnio.

Κωδωνίσαν, τό· ὕπακ. τοῦ κώδων, κοιν. κου-
δονάκι Ἰωσ. ἀρχ. 3, 7, 4, Ἡρώδ. ἐπιμ. 71.

Κωδωνό· κροτός, ὄρθατ. κωδωνο· κρότος, 2·
κώδωσιν ἢ κωδωνίσι ποιῶν κρότον, ἦχον,

κώδωνας ἢ κωδώνια φέρων καὶ κροτῶν, ἡ-
χῶν δι' αὐτῶν, ὡς κώδων ἡχῶν· - σάκος =

ἀσπίς ἔχουσα κύκλιον κωδώνια πρὸς ἐκφύδῃσιν
τῶν ἐχθρῶν Σοφ. ἀποσπ. 738· «κλύε καὶ

καὶ κόμπους κωδωνοκρότους» Εὐρ. Ῥησ. 383,
ἐνθα καὶ = κρότους σάλπιγγος.

Κωδωνο· φάλαγγ· πωλας, 2· ὁ ἔχων κώ-
δωνας ἢ κωδώνια προσηρημένα τοῖς φαλά-
γγος τοῦ ἑκπυ τοῦ ἢ τῆς ἀμάξης του, πώ-
λους μὲ φαλάγγα καὶ κώδωνας ἢ κωδώνια, ἐν

τῶν μακροσκιλῶν συνθέτ. ὀνομάτ. ἄτινα ὁ
Εὐρ. τοῦ Ἀισχ. μέγεται ἐν Ἀριστ. βίτρυ. 961.

Κωδωνο· φορέω· φέρω κώδωνας ἢ κωδώνια
ὡς οἱ περίπολοι οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν ἐξέτα-
σιν τῶν νυκτερινῶν φυλάκων (πρὸ λ. κώδων)

Ἀριστ. ὄρν. 842. Παθ. ἐξετάζομαι ὑπὸ τῶν
κωδωνοφόρων περιτόλων· ἅπαντα φυλάττε-
ται κύκλῳ, ἐφοδεύεται, κωδωνοφορεῖται· Ἀ-

ριστ. ὄρν. 1180 κ. μτγν. «τοὺς βασιλεῖας κω-
δωνοφορεῖσθαι καὶ τυμπανίζεσθαι κατὰ τὸς

ἐξόδους»· ἐνὰ παίζωσιν ἐνώπιόν των κώδωνας
ἢ σάλπιγγας Στράβ. 15, 712.

Κωδωνο· φάρος, 2· κώδωνας, κωδώνια φέ-
ρων, μτγν.

Κώεα, κώεα· ἴδε κώας.

Κώητι, ου· υἱὸς Ἐρξάνδρου, τύραννος τῆς Μυ-
τιλήνης ἐπὶ Δαρείου τοῦ Ἰστιάτου Ἡρ.

Κώθα· ποτήρια Ἰσοχ. ἴδε κώθων.

Κωθάριον, τό· ὀπκ. τοῦ «κωθός», κατὰ
διόρθ. τοῦ «κωθιδάριον» Ἀναξανδρίδ. ἐν Ἀθην.

3, 105.

Κωθός, (Σικελικ. λέξ.), ὁ· κωθίς· πρὸ λ. Μα-
νέκ. 1, 530.

Κώθων, ὄνος (συγγ. τῷ κώττα, κώδη Παρ-
αδόξ.), ὁ· 1) λακωνικ. κεραιμοῦν (πύλινον)

ποτήριον, ὑψηλὸν καὶ ἐδρυκαλίον μετὰ συνε-
στραμμένου λαίμοῦ, «χρησιμώτατον εἰς στρα-
τεῖαν» Ἀθην. 12, 483, Πλουτ. Λύσ. 9, Ἀ-

ριστ. ἱππ. 598, Ξεν. Κύρ. 1, 2, 8· 2) συμ-

πόσιον Ἀθην. 14, 658· «εἰσηλθὼν ἐπὶ κώθωνά

πρὸς τὸν βασιλέα» Μάχων αὐτόθ. 13, 583·
ὄμ. «περὶ κώθωνα διατρέδω», κυρ. = μέντοι παρὰ

τὸ ποτήριον ἐνασχολοῦμαι περὶ τὸ πίνειν, παρ-
μένω εἰς τὸ συμπ. Πλουτ. Ἀντ. 4· 3) Σικε-

λικ. = κώθος, κωθίς· Ἀθην. 7, 309, αἰμυλλά.

Κώθων, ὄνος· 1) Βυζάντιος, υἱὸς Καλλιγρί-
τanos Πολύδ. 2) πατ. Λεωσθένους Σουίδ.

3) νῆσ. καὶ πολεμ. λιμὴν Καρχηδόνης ὁ·
Σικ. 4) νῆσ. τοῦ λακων. κόλπου ὁ μακρότε-
τον Κυθήρων Ἀρτεμ. ἐν Στ. Βυζ. κατ. Κω-

θώνιος Στ. Βυζ.

Κωθωνία, ἡ· συμπόσιον, κωθωνισμός, πολυ-
ποσία, κοιν. τσοῦξιμον Ἀρετ. 68.

Κωθωνίαις, ου, ὁ· ἰχθύς τις Σώφρ. ἐν Ἀθην.

7, 309.

Κωθωνίζω· πίνω πολύ, θονατά, κοιν. τραῦ-
δο ποτήρια, τσοῦξω· ἴδ. τὸ μέσ. = μεθύω, μεθύσκο-

μαι Ἀθην. 11, 483· «βεδρεγμένοι ἦκον καὶ
κεκωθωνισμένοι» Εὐδουλ. αὐτόθ. 1, 23, Ἀρι-

στοτ. πρὸ λ. 3, 14, Πολύδ. 24, 5, 9 κ. μτγν.

Κωθωνίη, ἰων. ἢ· κωθωνία.

Κωθωνίον, τό· ὕπακ. τοῦ κώθων, Ἐπιγρ.

1470.

Κωθωνισμός (κωθωνίζω), ὁ· τὸ πίνειν πο-
λύ, θονατά, φιλοποσία, κοιν. τσοῦξιμο Ἀ-

θην. 11, 483.

Κωθωνιστήριον, τό· τόπος διασχεδάσεως,
ἐν ᾧ κωθωνίζουσι (τσοῦξουσι) Δ. Σικ. 5, 19.

Κωθωνιστής, οὔ, ὁ· φιλοπότης, πολυπότης
Ἀθην. 10, 433, δι. γρ. τοῦ «φιλοκωθωνί-

στή».

Κωθωνο· εἰδή, 2· κώθωνι ὄμοιος Σουίδ.

Κωθωνο· πλύτης, ου, ὁ· πλύτης, καθαρτή
κωθώνων (κωθίων)· «κωθωνοκλύται» ποὶ κώ-

θωνας (κωθίους) πλύοντες, καθαίροντες Ἀ-

θην. 7, 309, κατὰ διόρθωσιν Κασσώδ.

Κωθωνο· ποιός, ὁ· κώθωνας ποιῶν, κατα-
σκευάζων, ποτηροποιός Διναρχ. ἐν Πολυδ.

7, 160.

Κωθωνό· χεῖλος, 2· χεῖλη, γυρὸν κώθωνος·
κωθωνοειδῆ γυρ. ἔχων· - κύλις Εὐδουλ. ἐν

Ἀθην. 11, 471, κατὰ διόρθ. τοῦ «κωθωνό-
χειρος» Μαίνεκ.

Κώϊος, συνηρ. Κῶος, 3· ἴδε Κῶς.

Κωκάλια, τά, δι. γρ. τοῦ «κοκάλια».

Κωκάλιος· 1) μυθώδ. βασιλ. Σικελίας Δ. Σικ.

2) ὀμῶν. κωμωδία Ἀριστοφάνους.

Κωκύμα, ατος (κωκύω), τό· ὀλόλυγμα, ὀ-
λόλυγμός, ὁρῆνος· «λιγὰ κωκύματα» Ἀισχ.

Πέρσ. 324· «φώνησεν ὁρῆων κωκύμ. κλύει τις»
Σοφ. Ἀντ. 1191, Εὐρ. Ὀρ. 1298, lamentatio

Κωκυτός, ἴδος, ἡ· Κωκυτογέννητος, ἔκ τοῦ
Κωκυτοῦ γεννηθεῖσα· νόμφη Ὀππ. ἀλ. 3, 487.

Κωκυτός (κωκύω), ὁ· ὀλόλυγμός, κλυθμῶς,
ὁρῆνος· «ἀμφὶ δὲ λαοὶ κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ

οἰμωγῇ» Ἰλ. γ. 408, 447, Πινδ. Π. 4, 113·
«ὁμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανοίξιν νόμος» Ἀισχ.

Χο. 148, Ἐπετ. 225· «ἦσαι μέγαν κωκυτῷ»
Σοφ. Ἀλφ. 838· «ἦχαι τις οὐκ ἔσθηνον κωκ·»
Τρ. 864· «βοῇ καὶ κωκ·» Εὐρ. ἀποσπ. 721·
«κωκυτὸν ἀνάγω» Φοῖν. 1359 κ. μτγν. π.

Λαυκ. π. πένθ. 3, Ἀγ. λ. Τάτ. 1, 13.

Κωκυτός (κωκύω), (Παρσώδ.), ὁ· 1) (ποτα-

μὲς ὀλολογμῶν, ὀρήνων), ποταμ. τοῦ Ἀΐδου, ἐπὶ ἡρώων ἀπὸ τῆς Στυγὸς καὶ ἐκβάλλων ἐν Ἀγίροντι. Ὁδ. 6) παραποτ. τοῦ Ἀχέροντος ἐν Θεσπρωτίᾳ Πάυσα.

Κωκύω, μῆλ. ὕσω, ἀύρ. ἐκώκυσα (ἴσ. συγγ. τῷ κόκυβι) ὀλολόγω, κραυγάζω, ὀρήνω, κοιν. κλαίω μὲ φωναίς, μυρολογῶ «ἀμφὶ αὐτῷ χυμὴν λίγ' ἐκώκυε» Ἰλ. τ. 284, Ὁδ. θ. 527. «μᾶλα μέγα» Ἰλ. χ. 407. «καὶ κλαίω» Ὁδ. τ. 451 κ. συγγ. ἐπὶ αἰτ. «εἰμι κἀν δόμοισι κωκύσου» ἐμὴν Ἀγαμέμνονος τε μοῖραν Ἀίσχ. Ἀγ. 1286. «τοῖσιν ἡγέτε κτερίζειν μήτε κωκύσαι τινα» = μήτε νᾶ τὸν κλάδῳ τῆς Σοφ. Ἀντ. 204, 1288. Μτφ. «μακρὰ κωκύσασθε», ἰδὸς ἀρὰς Ἀριστ. Αὐσ. 1222, βᾶτρ. 34 κ. μτγν. π. «ὅςδ' κωκύουσα» Βίων 1, 23, κ. μτγν. π. Ἰουκ. νεκρ. διὰ 10, 12, 165, 15. Πλούτ. [5 ἐν τῇ ἐν. κ. παρὰ, π. Ὀμ. 5 δ' ἐν κωκύοι] Ἀριστ. Αὐσ. 648. κωκύεται Ἀλκ. Μεσσ. 19 (7, 412) κωκύουσα Βίων 1, 23 κ. ἐνίστι μακρὸν π. Κ. Σμ.], lamentor.

Κωκωτή, ἡ, δι. γρ. τοῦ «κωκωτή» Στράτ. 3 (12, 3).

Κωλαδρίζω, ἔσφ. γρ. τοῦ «κωλαδρίζω».

Κωλ-αγρέτης, ου, δ' ἴδε κωλακρέτης.

Κωλαῖος, ἑλλ. ὄν. ἀνδρ. Ἦρ.

Κωλ-ακρετίω (ἀμτῷ) εἰμὶ κωλακρέτης, Ἐπιγρ. πρὸλ. Ρουχ. Τίμ. 172.

Κωλ-ακρέτης (ἡ κυρ. «κωλ-αγρέτης», παρὰ τὸ «κωλή» ἢ ὀρθότ. «κωλά ἀγείρω» Τιμ. λεξ. Πλάτ.), ου, δ' ἀδριαντῆς, συλλογέως (συνάκτης)

τῶν ἐκ τῶν θυσίων τημάτων πολιτικ. ὑπάλ- ληλοι ἐν Ἀθήναις 12 τὸν ἀριθμ. κατὰ τὰ ἰσα- ρίθμους φρατρίδας, οἵτινες τὸ ἀνάρχιον τοῦτο

πρὸ τοῦ Σόλωνος ἐπούργημα ἰδίᾳ περιεβάλ- λοντο καὶ ἐπὶ Κλεισθένης ἦσαν σύναμα «τα- μῖαι τῶν εἰς θεοὺς ἀναλωμάτων», ἥτοι ἐφρόν- τίζον περὶ τῶν δημοσίων ἐν Πρωτανίῳ σιτί- σιων καὶ ἱερῶν δαίμωνων, ἀπὸ δὲ τῶν θυμᾶ- των ἐλάμβανον τὰς θυσίας καὶ τοὺς πόδας, ἐξ

οὗ καὶ τὸ ὄνομα ἔτι ἀπὸ Περικλέους ἀπέτινον τοὺς δικασταὶς τὸν δικαστικ. μισθὸν τὸ τρίω- ῖον» πρὸλ. Τιμ. λεξ. Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 695. ὅθ. «οὐ δὲ χαλαροῦσι τὸν κωλακρέτην»

= χαλαροῦσι τὸν κωλ. ἵνα λάβῃς τοὺς 3 δόλους τὸν δικαστικὸν σου μισθόν, ἀδ-ὀθ. κ. «τὸν κωλακρέτην, τὰ τριώβολα», ὄρν. 1541. «κω- λακρέτου γὰρ πίνειν» = τὰ χρήματα τοῦ τα- μῖου μετὰ κωμικ. ὑπαντιμῶν τῆς παροιμ.

«ὀρνίθων γάλα» πρὸλ. Βουχ. πολιτ. οἶκ. 1, 186. ἴδ' ἀποδέκτης.

Κωλάριον, τό ὄνοκ. τοῦ κώλον, κοιν. μπου- τῆς Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 179, Εὐστ. 381, 42.

Κωλά (Ἀθῆν. 11, 368), συνηρ. κωλή ἢ τὸ ὄσπερ τοῦ μῆρου μετὰ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ

ἀριστεῖ, μῆρὸς, κοιν. μῆρι, κωλί, ἴδ. «οὐκ ἔ- λος οὐδὲ ὀκρίσιον» (Πούχ.) τὸ ὀπίσθιον τέταρ- του χοίρου, κοιν. χοιρομήρι πρὸλ. Ξεν. κυν

δ, 30, κυμ. π. Ἀριστ. κ. Ἀθῆν. «οἶμαι δὲ κωλῆς, ἥς ἐγὼ καθήσομαι» Ἀριστ. πλ. 1128, ἐνθα δ' Σχολ. ἔρμ. «ἐὰν ἐμπροσθία μέρη τῶν

ἱερῶν, τὰς ἀγκύλας ὀσφύδας» = τὴν ὀσφίδα τῆς κωλῆς ποσὶν ἀμελή τῆς Τριτογενείας = τοῦ πνύος, εἰς τὰς δὲ φρεὶ τοῦ αἵματος (Σχολ.)

νεφ. 976. «ποτὴν μικράν, κωλὴν μεγάλην» = πόσθην μεγάλην (κατὰ τὸ «ποτὴν μεγάλην, πόσθην μικράν», ἀδ-ὀθ. 1013) 1006. Καὶ μτγν. π. «βοὸς κωλή» Δουκ. Δεξιφ. 6, Πλουτ. Ἀρταξ. 18. κωλέα, Ὁ.

Κωλεός, ὁ κώλον Ἰπποκρ. Γαλην. = κωλή Κλ. Ἀλ. στρ. 3, 52. π. τοῖς Ἀθῆν. καὶ ἡ κωλεός πρὸλ. Ἀθῆν. 9, 368, ἐὰν μὴ ὀρθότ. κατὰ Schweigh. «ὁ κωλεός» = ἡ κωλή.

Κωλήν, ἦνος, ὁ κωλή (χοιρομήρι) Ποσειδών. ἐν Ἀθῆν. 4, 154, Ἰπποκρ. κ. Πολυδ. 6, 52.

Κωρ. «τὰ ἐν τοῖς μῆροισι καὶ κνήμασι δατὰ, οἱ καλοῦνται κωλήνες» Ἀριστοτ. 1. Ζ. 3, 7. ἴδ. τὰ δατὰ τοῦ βραχίονος.

Κωλήν-ἀριον, τό ὄνοκ. τοῦ ἀνωτ. κωλή Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 1128.

Κώληξ, ἡκος, ὁ κωλή Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 1128. πρὸλ. κώληψ.

Κωλήφιον, ὀρθότ. «κωλήφιον», ὄνοκ. τοῦ κα- τωτ. Φλάβ. Βεγέτιος Πενάτ. (375 μ. Χ.).

Κώληψ, ἡκος (κώλον, κωλή), ἡ α) ἡ περὶ τὰς ἰγνύας ἀγκύλη» (Εὐστ.), «τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος» (Σουῖδ.) ἢ συναρμολογία (κλειδω- σις) τοῦ ὀπίσθεν μέρους τῶν γονάτων, βαρὺ ἀν- τίστοι, ἀντῆα «κώψ' ὀπίσθεν κώληπα τοῦ ὄν» (δ' Ὁδυσσεὺς παλαιῶν τῷ Ἀλάντι) Ἰλ. φ. 726.

6) σφυρόν, ἀσπράγαλος, κοιν. κότσι Νικ. Θερ. 424, π. Σουῖδ. δι. γρ. «κώληξ», ἴδ' ἀνωτ. κ. σκώληξ Ἀρκαδ. 94, 21, Σίχους, πορπίλια.

Κωλία, ἡ κωλή, ἰγνύς, κνήμη Πούχ.

Κωλιάς, ἄδος, ἡ ἴδε κώλον.

Κωλιάς, ἄδος, ἡ 1), α), (ἐνν. «ἄκρα»), ἀκρω- τήριον Ἀπτικῆς (νῦν τρεῖς Ὀρκοί) μεθ' ἱεροῦ τῆς «Κωλιάδος Ἀφροδίτης», ἥτις καὶ ἄλλως «ἡ Κωλιάς» ἐκαλεῖτο, ἴδ. ὑπὸ τῶν πορνῶν ἐπ- εκαλεῖτο Ἦρ. 8, 96, Ἀριστ. νεφ. 53. «Κω- λιᾶδες γυναῖκες» αἱ ἐνταῦθα (τῇ Κωλιάδι) οἰ- κούσαι πόρνοι Ἀνθ. 9, 509. κατ. Κωλίοι ἢ Κωλιεὺς Στ. Βυζ. ἐπῖρ. Κωλιάθεν, Κωλίοι,

Κωλιάδες Στ. Βυζ. 6) «Κωλιάς γῆ» = ἡ καὶ ἀνορυσσομένη κεραμίτις γῆ (πηλὸς τῶν γο- τροποιῶν), ἐξ ἧς κατεσκευάζον τὰ ἀστειὰ κεραμεῖα (χωματένια) ἀγγεῖα Πλουτ. ἡθ. 42,

Βυττ. Ἦρ. 5, 88. 2) «Κωλιάδος ἡστος» = ἡσ. ἡ γερσύνητος τῆς Ἰνδικῆς (Ἰνδίκης), ἑλλ. «Κωλὶς αἶα» Δ. Περ. 592, 1148.

Κωλιεῖς, ἔων, οἱ Ἀθηναίων γενεὰ εἰς Κω- λιᾶδα τὴν ἀρχὴν τοῦ αὐτοῦ γένους ἀναφῆ- ρουσα Πούχ.

Κωλίξω διαίρω τι, ἴδ. λόγον ἢ λόγον πε- ρίδοον, σίχον κτλ. εἰς κώλα, μικρότερα μέ- ρη Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ.

Κωλίξ-ὄνομα πάσχω ὑπὸ κώλικος, μτγν ἱατρ.

Κωλίξος, 3. εἰς τὸ κώλον (τὸ παχὺ ἐντέρον) ἀναφῆρων, ἀνήκων. «δόννη, νόσος, διαθεσις

κτλ. κωλική» = ἀσθένεια, ἀφῆρτις τοῦ κώ- λου (τοῦ παχείος ἐντέρου, μεσεντέρου), κοιν.

κωλικόπονος, κώλικας, «κωλικά φάρμακα» ἱατρικά διὰ τὸν κώλικον, ἱατρ. οὖο, ἢ κω- λική» (ἐνν. «ἀντιόδοτος»), (= colica) Κίλα.

(πρὸλ. Λυδεκ. παραλ. 333, 14) Ἐπῖρ. «κα- λικὸς δονῶμαι» = πάσχω ὑπὸ κώλικος Γα- λην. 19 τ. 3, 3.

Κωλὸν, καθ' ὃν κωλὸν (κωλὸν δὲ τὸν) ποσειδῶναι κω-

λοδαριστής, κοιν. περπατῶ με ξυλοπόδαρα, ξυ-
λένια ποδάρια, ἐπάνω ἑς τὰ ξύλα.
Κωλο-δαριστής, οὗ, ὁ· ὁ κωλοδαριστής
πορευόμενος, περπατῶν με ξυλοπόδαρα· ἴδε
καδαλίων Ἦσυχ.
Κωλο-δαρον, τό· κωλοδαρον, κοιν. ξυλο-
πόδαρο, ξυλένιο ποδάρι· Ἀρτεμίδ. 3, 15.
Κωλο-ειδής, 2· ἀρθρώδης· ἐπὶρ. -ὤς = ἀρ-
θρωδής, ἀρθρων (κλειδώσεων) δίκην, κατὰ
τρόπον τῶν κλειδώσεων, συνηρησμένους·
«κωλοειδῶς φράζω» ἀντίθ. τῷ «ἐξαπλῶ»
Σωπάτρ. Διαιρ. 290 ἐκδ. Ἄλδ.
Κωλο-μετρία, ἡ· μέτρησις, διαίρεσις τῶν
κώλων στίχου (τῶν χαρ. φεμάτων τῶν
τραγ. κ.), ὅπερ ἔργον τοῦ Εὐγενίου· ἴδ. Εὐ-
γένιος Σουῖδ.
Κώλον (ἔτυμ. σκοτεινή, συγγ. τῷ «κωλοσ-
σός, σκίλος»), τό· 1) ἄρθρον, μέλος τοῦ σώ-
ματος ἀνδρ. ἢ ζῴ. ἴδ. χεῖρες καὶ πόδες· «πρὸς
κέντρα κώλων ἔκτενσις» = λακτίσεις Αἰσχ.
Πρ. 323· «κνίσῃ τε κῶλα συγκαλυπτά» = σκέ-
λη, μηροί, 494· «μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα» = κα-
ταΐσασεν, ἄφητε χαλαροῦς τὰς χεῖρας καὶ
τοὺς πόδας του, Ἄγ. 1358· πόδες, «κῶλα
κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέσμου πέτρου» Σοφ. Οἶ.
Κ. 19· «νοσῶν ἀνὴρ (ὁ Φιλοκτήτ.) κῶλον
παλαιᾷ κηρί», Φιλ. 42· «προδῶς κῶλ. δε-
ξιδόν» Εὐρ. Φοίν. 1412· «κῶλ. ἄγει ταχύ-
πουν», Βάκχ. 168· «δραμάδι κῶλῳ ἐσθόῃ»
(ἴδ' ἔσσομαι, σέσω), Ἐλ. 1300 κ. μετν. π.
Ὀπκ. κυν. 3, 506· μετ. «σκολιγῆς ἄγρια κῶ-
λα βάτου» = οἱ κλάδοι, κλώνοι Ζηνοδότ. 2-
πιγρ. (7, 315)· «δέρμα, τρίχα, ὄνυχας τε
ἐπ' ἄκροις τοῖς κῶλοις ἔφυσαν» = ταῖς χεῖρσι
καὶ τοῖς ποσὶ Πλάτ. Τίμ. 79· «τὰ ἐμπρόσθια
κῶλα», 91· Ἀριστοτ. μορ. Ζ. 4, 10·
τὰ ὁστέα τῶν σκελῶν, τῶν μελῶν Ἀθῆν. 4,
182, πρὸλ. Πολυδ. 2, 193· κῶλον (μεσέντε-
ρον) Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 552, Ἀριστοτ. μορ.
Ζ. 3, 14, Πολυδ. 2, 209, παρ' ὃ οὖν ὁρ-
θῶς «κῶλον», ὅπερ ἴδε κ. κωλικός· 2) μετ. α)
μῆλος προτάσεως ἢ περιόδου Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 9,
ῥητ. 6) πλευρὰ σχήματος, σώματος, πτέρους οἰκο-
δομηματος, οἶον, τῶν πυραμίδων Πρ. 2, 126,
4, 62· τείχεος, 4, 108· «πείριξ δένδρων ἄλ-
σος περιφυτεύουσι πλὴν κῶλου ἐνός» Πλάτ.
νόμ. 12, 947· τὸ ἥμισυ τοῦ σταδίου ἀπὸ τῆς
ἀφειτηρίας μέχρι τοῦ τέρματος ἢ τῶν ἀπάλιν,
«οἷε κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν»
Αἰσχ. Ἄγ. 335· περιγραφικ. ἡ σφενδόνη,
«ῥινοῦ ἔστροφα κῶλα» (τὰ δύο σκέλη τῆς
σφενδόνης. Πασσάδ. Ἄντ. Σιδ. 105 (7, 172)
«κῶλα σταγῶν» = βράδαυνοι (βλαστάρια) ἀμ-
πίλου Σχόλ. Θεοκρ. 10, 46· «κῶλα νάρθηκος»
= ἀρθρώσεις, κόμβοι καλῶμου Κορνοῦ. artus.
Κῶλος, ὁ, δι. γρ. τοῦ «κόλος» Ἀθῆν.
Κωλο-τομέω· ἀποκόπτω κῶλα, μέλη τοῦ
σώματος· «Δημήτερα κωλοτομεῖσιν» = θερι-
ζοῦσι λήϊα (σπαρτά) Πλουτ. Ἴσ. κ. Ὁσ. 66.
Κώλυμα, ατος (κωλύω), τό· ἐμπόδιον, κώ-
λυσις, (κοιν. ἐμπόδιμα), δυσκολία· «τί γάρ
ἐμπόδιον κώλυμ' ἐτι μοι»; Εὐρ. Ἴων 862·
«κώλυμα οὐδὰ προσβέβαια» = κωλύματα Θεοκ.
4, 69· «κωλύματα ἐπεγένετο, μὴ ἀδελφῆναι

= ἐμπόδια τῆς ἀδελφείας των, 1, 16· «θεῶν κώ-
λυμα» 5, 30· «φορᾶς κώλ.» Πλάτ. Κρατ. 412,
Ξεν. Ἑλλ. 7, 5, 12 κ. μετν. «μὴ κωλύει
καὶ βλάθει γίνονται» Δ. Ἄλ. 9, 9, Πλουτ.
Νομ. 8· «κώλυμα δηλητηρίων» = ἀντίδοτον
δηλητηρίων Ἦρωδ. 1, 17, 23, obstaculum
Κωλυμάτιον, τό· ὕποκ. τοῦ ἀνωτ. μικρὸν
ἐμπόδιον, μετν. 2) = χελωνάριον, ἐν τῇ πολι-
μικ. Ἦρων. πνευματικ.
Κωλύμα, ἡ· κώλυμα Θεοκ. 1, 92, μετν.
Κωλο-ἀνέμας, ου, ὁ· ὁ «Ἐμπεδοκλῆς ἐπὶ-
τω καλεῖται ὡς ὁπισχονόμενος ἐφέξειν τοὺς
ἀνέμους» Ἦσυχ. Δ. Λαίρ. 8, 60· ἴδ' ἀνεμοί,
κωλυσάνεμος Σουῖδ.
Κωλοσάι-δαιπνος, 2· τὸ δαιπνον κωλύων,
ἐμποδίζων Πλουτ. συμπ. 8, 6, 1, Ἀθῆν. 2, 6.
Κωλοσάι-δραμος, 2· κωλύων, ἀναστέλλων,
ἐμποδίζων τὸν ὄρμον (τὸ τρέξιμον)· π. ὁλη.
«ἡ κωλυσιδρόμα», ἐπὶθ. τῆς ποδάρρας, ὡς
ἐμποδίζουσης τὰ κῶλα, τὸ βάδισμα τῶν πο-
δῶν Λουκ. τραγωδ. 198.
Κωλοσάι-εργέω· κωλύω, ἐμποδίζω τὸ ἔργον
ἢ τινα ποιῆσαι τι Πολύδ. 6, 15, 5. Καὶ
«κωλυσιουργέω» Φίλων. Λοθεκ. Φούν. 687.
Κωλοσάι-εργία, ἡ· ἐμποδισμός, ἀναστολή,
διακοπή τῆς ἐργασίας, μετν.
Κωλοσάι-εργός, 2· κωλύων, ἐμποδίζων, δια-
κόπτων τὴν ἐργασίαν, ἐμποδιστικ. τῆς ἐργα-
σίας, ἐπὶ γεν. Ἰαμβλ. προτρ. 356.
Κωλοσάι-εργέω· κωλυσιεργέω, ὅπερ ἴδ. ἄν.
Κώλυσις, εως (κωλύω), ἡ· τὸ κωλύειν τι
ἐμποδίζον, ἀναστέλλειν, ἐμποδισμός, κοιν.
ἐμπόδιμα· «ὅσον ἂν ἐνεκα κωλύσεως εἴργῃ
τι περιέχον» Πλάτ. σοφ. 220 κ. μετν. Δ. Ἄλ.
7, 22, Πλουτ. «εἰς κώλυσιν τῶν ὑπᾶτων, ἢ
ἐντέλεσθαι τὸ κράτος εἶναι» Ἀππ. Ἰμψ.
πρόλ. 1, 1, impeditiō.
Κωλυτέος, ῥ. ἐπὶθ. τοῦ κωλύω, 3· ὁ μὴ ἴ-
λυν ἢ πρέπον κωλυθῆναι, ἐμποδισθῆναι ἴπ-
ποκρ. 42, 27. Οὗδ' «κωλυτέον» = πρέπει οὐ
κωλύσθαι, ἐμποδισθῆναι τίς τι Ξεν. Ἰερ. 8, 9· μετ.
ἀπαρ. ἐπὶ αἰτ. Γεωπ. 14, 1, 6.
Κωλυτήρ, ἦρος, ὁ· κωλυτής Ἰαμβλ. μετν.
Κωλυτήριον, τό· 1) ἐμπόδιον, ἐμπόδιμα·
2) ἀλεξητήριον, προφυλακτικ. μέσον, ἀντίδο-
τον φάρμακον Διοσκ. 1, 134.
Κωλυτήριος, 3· κωλυτικός, ἐμποδιστικός
τινος, ἐμποδίζων τι· «σημεῖα κωλυτήρια τοῦ
πράττειν» Δ. Ἄλ. 11, 62. Οὗδ' «τὰ κωλυ-
τήρια» (ἔνν. «ἱερὰ»), οὐσία, προσφορά οὐσίας
πρὸς ἀποτροπὴν κακοῦ τινος Ἰαμβλ.
Κωλυτής, οὗ, ὁ· ἐμποδιστής, ὁ ἐμποδίζων
τι· «κωλυτής γίνεταί τῆς διαβάσεως» = ἐμ-
ποδίζει τὴν διάβασιν Θεοκ. 3, 23· «ὥστε μὴ»
ἐτι πορεύεσθαι κωλυτὴν παρασχέιν Πλάτ.
Κριτ. 109.
Κωλυτικός, 3· ἐπιτήδειος, κατάλληλος εἰς
τὸ ἐμποδίζειν τι ἢ τινα ποιῆσαι τι· «τὰ κωλυ-
τικὰ τῶν ἐναντίων» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 6· «τῆς
φθορᾶς» π. ψυχ. 1, 1 κ. μετν. Συγκρ. κωλυσι-
κώτερος· «τοῦ δ' ἐπιμελεῖσθαι αἰεὶ τι κωλυσι-
κώτερον ἀπραΰνας εἶναι»; Ξεν. ἀπομν. 4, 5, 7.
Κωλυτός (κωλύω), 3· ἐμποδιστός, συνάμα-
νος κωλυθῆναι, ἐμποδισθῆναι, ἐμποδίζόμενος

ἀποτρεπόμενος, ἀναστέλλόμενος Ἐπίκτ. ἐγγ. 1, 2, Ἄρ. Ἐπίκτ. 1, 17, 27.
Κωλύφριον (ἀδδκ. σχημ.=κωλῶν Φρόν. 77), τό· κωλήφριον.

Κωλῶν (συγγ. τῷ «κῶλος», κυρ. βραγύνω, συμκρύνω, κοιν. κονταίνω)· ἐμποδίζω τι ἢ τινα ποιῆσαι τι, ἀναστέλλω, ἀπατρέπω· «κῶ-
λυνε μῖναι» Πινδ. Π. 4, 33· «οὐδ' ὁ κωλύ-
σιν πάρα» Σοφ. Πλ. 1197, Ἀντ. 261 κ. οἱ
μετ' αὐτ. συχν. ἀπολ. ἀπαρ. ἐξώθεν ἐννο-
ουμένης· πρὸλ. Πλάτ. νόμ. 12, 955, Ξεν.
Ἀν. 7, 2, 15· ἐπὶ διπλῳ αἰε. «ὅς σε κω-
λύσει τὸ θρῶν» = ὅστις θά σ' ἐμποδίσῃ νὰ τὸ
κέρῃς Σοφ. Φιλ. 1225· πρὸλ. Ξεν. ἀπομν.
4, 5, 4· συνηθ. μετ' ἀπαρ. «χάριν δούναί
τήνδε κωλύει τί σε» Εὐρ. Ἰ. Τ. 507· «εἰ
πρὸς θεοῦ κωλύσμεθα μὴ μαθεῖν», Ἰων 391·
«οὐδὲν κωλύει» = τίποτε δὲν ἐμποδίζει Ἀ-
ριστ. ἱππ. 720· «οὐδὲν σε κωλύει σεαυτὸν
ἐμβαλεῖν εἰς τὸ βράβαλλον», νεφ. 1431· «τό γ'
ἐμὸν οὐδὲν κωλύει = ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ὅσον
ἀπὸ μέρους μου οὐδὲν ἐμποδίζει, ἥτοι αἱ γεί-
νη Πλάτ. Γοργ. 458 κ. συχν. «τί κωλύεις;»
καὶ τί ἐμποδίζεις ποῖον τὸ ἐμποδίζειν διὰ τὴ
δύλ; Θεαίτ. 143, Φαιδ. 77· ἐπομένως ἀπαρ.
μετὰ τοῦ «μή, μήτε», «κωλύουσαι μήτε αὐ-
τοῖς ἐναντιοῦσθαι μὴδὲνα εἰς μὴδὲν, νόμ. 3,
104· κ. παθ. «αὐτὸς τοῦ θάνατος κωλυθῆναι
εἶναι», πολ. 10, 621· «οὐκ ἐν τούτῳ κεκα-
λύσθαι ἐδόκει ἔκαστος» Θεοκ. 4, 14· «νῦν τε
μή ἐν ὅρῳ κωλυθῆ», 2, 64· μέσ. μέλ. κωλύσο-
μαι (ἐπὶ παθ. σημ.), 1, 142· ἐπὶ αἰτ. προσ.
καὶ γιν. πράγμ. «κωλύσεις τοῦ καίεν ἐπιόντας»
Ξεν. Ἀν. 1, 6, 2, «κωλύσαι τῆς εἰσόδου τὸν Ἀν-
τίγονα» Πολύδ. 2, 52, 9· κ. παθ. «οἱ πολ-
λίμιοι τῆς ὁρμῆς ἐκωλύθησαν», 6, 55, 3 κ.
ἡγν. Ν. Δ. «κωλύω ἀπὸ οὐδὲν = ἀποτρέπω
Ξεν. Κύρ. 1, 3, 11· Ὡς οὐδ. «τὸ κωλύον» =
τὸ κώλυμα, ἐμπόδιον Ξεν. Ἀν. 4, 5, 20, Δ.
Ἀλ. 7, 58 κ. συχν. [ἔν τῷ ἔν. κ. παρ. α.]
(Πινδ. Ἀριστ. ἱππ. 723, 792), ἀλλὰ συνηθ.
9. «κωλύομεσθα», ἐν ἀρχ. τοῦ τριμέτρου Εὐρ.
Ἰων 391, Φοῖν. 997, Ἀριστ. ὄρν. 463 κ.
ἀλλὰ συχ. ἐν τοῖς λοιπ. χρόν. μόν. ὁ.], Impeditio.
Κωλῶτης, ου, ὁ· ἀσκαλαδῶτης (σαύρα)
ἀρχ. λέξ. «κωλῶτης» γράφ. Βέκκ. ἐν Ἀρι-
σταρ. 1, 2, 9, 1.
Κωλῶτης, ου, ὁ· Ἐπικουρείος τις Πλούτ.
Κωλῶτης, ἰδος, ἡ ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης
Λυκόφρ. 867· πρὸλ. Κωλιάς.
Κωλῶτο-εἰδής, 2' ὁρισμός τῷ κωλῶτῃ, ποι-
κίλος Ἰπποκρ. 1139.
Κώμα, ατος (πρὸλ. κωμάω), τό· 1) βαθύς,
βαρὺς ὕπνος· «κώμα μαλακόν» Πλ. Ε. 359,
Ὁδ. σ. 201· «κακὸν» Πσ. 91. 798· «ἀληγρόν»
Ἀπολ. Ρ. 2, 205· «ὅλον Νικ. ἀλ. 458 κ.
ἀλλ. ἡγν. ἰδ. ἡ ἀσθεν. ληθαργία, ὁ παρὰ
φύσιν νοσσηγμός καὶ κατάπνοισ τῶν βλε-
φάρων τῶν ἀσθενῶν καίτοι οὗτοι πραγματι-
κῶς δὲν κοιμῶνται ἰατρ. 2) «κώμος»· «ταῖς
καρδίαν κώματι» = Πινδ. Π. 1, 12, ἐνθα οἱ
Σχολ. ἡμῖν. «ὀλέγματος», ὁρότος. δὲ = ἐλαφρῶ
ὑπνῳ.
Κωμάζω, μέλ. κωμάσω Πινδ. Ν. 9, 1 κ.

κωμάσσομαι, Π. 9, 91, Δωρ. κωμάζω (πρὸλ.
συγκωμάζω)· περιέρχομαι ὡς κωμαστὴς κώ-
μου, ἥτοι πανηγυρικῶς ἐν χορῇ καὶ ἄσμα-
σιν, ὡς οἱ νέοι, οἵτινες μετὰ ἑορτάσῃ, δεῖ-
πνον ἐξέρχόμενοι μετὰ μουσικῶν ὀργάνων,
(συνηθ. αὐλῶν), διέρχονται τὴν πόλιν χορεύ-
οντες καὶ ᾄδοντες καὶ παντοῖα σκώμματα καὶ
παϊδιὰς ποιοῦντες, ἀνάλ. τὸ νῦν, κῶμῳ πα-
τηνάδα, παίζω πατην. «ὅπ' αὐλοῦ κωμάζωι»
Ἡσ. ἀσπ. 281· «μετ' ἀδελτῆρος» Θόρυ. 1061·
ἄγω πανηγυρ. πομπὴν πρὸς τιμὴν τοῦ Βάχ-
χου, ἀνευφημῶ βακχικῶς, ἐν γίν. τελῶ ἑορ-
τήν, ἑορτάσῃ. δεῖπνον, συμπόσιον μετὰ μου-
σικῆς χορῶν, ἄσματων καὶ πανηγυρ. περι-
φορῆς διὰ τῆς πόλεως, «τὸν καλλίνικον μετὰ
θεῶν ἐκώμαζε» Εὐρ. Ἥρ. μ. 180· «καὶ ὀρ-
χοῦμαι» Θιόπ. ἐν Ἀθην. 6, 280· «κωμάσσομεν
Σικυωνίον ἐς Ἀττῆαν» Πινδ. Ν. 9, 1· «κώ-
μαζε σὺν ὕμνῳ», Ἰ. 6, 20· «κωμάζοντι σὺν
ἐταῖροις», Ὁ. 9, 4· «ἐορτάν κωμάσσοις» Ν. 11,
27· πρὸς τιμὴν τινος ποιῶ διὰ οὐκὶς πανη-
γυρικ. πομπὴν (περιφορᾶν) διὰ τῆς πόλεως,
ἐπὶ δούτ. «κώμαζ' -καὶ Στραφιᾶδα», Ἰ. 6, 20·
κ. μέσ. «τοῖσι κωμάσσομαι», Π. 9, 89· ἔγω-
μάζω τινὰ ἐπισήμως περὶ τινος, ἔξυμνῶ, «τὸν
κωμάξατε Τιμοδείμῳ» Ν. 2, 24 κ. μέσ. Ἰ.
3, 90· Ἐν γέν. περιέρχομαι διασχιδάζων, ἀπα-
λύτ. Εὐρ. Ἀλκ. 818· συνηθ. ἐπὶ κατηγορη-
ματικ. σημ. τρυφῶ, δασιτεύομαι, «κωμάζοντι
τινὶ μετὰ μέθης» Πλάτ. νόμ. 1, 637· «-μεθ'
ἡμέραν» Λυσ. 14, 25, Λοσκ. δις πατην. 16·
«ἐν ἡ ἑορτῇ πάντες Βαβυλωνιοὶ ὅλην τὴν νύ-
κτα πίνουσι καὶ κωμάζουσιν» Ξεν. Κύρ. 7,
5, 15· «ὅς ἐν ταῖς κομπαῖς ἀνευ προσω-
πείου κωμάζει» Δημ. 19, 287· ὡς κωμα-
στὴς ἐπιπίπτω τινί, ἀδωδῶδες προσέρχομαι,
ἐπιτίθεμαι, - ἐπὶ τινὰ Λοσκ. ἐνάλ. διάλ.
1, 4· - πρὸς τινὰ Ἀθην. 8, 348· - παρὰ τινὰ·
ἰδ. ὡς ἑραστὴς παρέρχομαι παρὰ τὴν ὄρῃν
τῆς ἐρωμένης καὶ ᾄδω, ὡς νῦν, «τὴν παίζω
πατηνάδα, τὴν τραγουδῶ», «ἐπὶ γαρ μέτῳ γυ-
ναϊκῆς οὐδεὶς ἀν κωμάζειν τολμήσει» Ἰσατ.
3, 14· «ἐπὶ τὰς πῶν ἐταίριδων ὁρῆς ἐκώ-
μαζεν» Ἀθην. 13, 574· «κωμάσσω (δωρ.
τύπη) ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα» Θεόκρ. 3, 1·
πρὸλ. Πακῶδ. Φιλοστρ. εἰκόν. 1, 2, 205, Μτρ.
ἐν γέν. προσέρχομαι τινί, ἐπέρχομαι κωμα-
στῶς, θορυβῶδως (μετὰ βόμβου, ἐπὶ μέλει.
Φιλοστρ. εἰκόν. 212), ἐν ἐνθουσιῶδῃ καταστά-
σει, ἐνθουσιῶ Σοφ. ἀποσπ. 703· εἰσδύομαι
(βιαίως), εἰσέρχομαι (μετὰ πομπῆς, ἐπισήμως)
«ἐκ πυρὸς ἐκώμασας εἰς Ὀλυμπον» = ἐκ τῆς
πυρᾶς (σὺ δ' Ἡρακλῆς) ἀνῆλθες ἐπισήμως εἰς
τὸν Ὀλυμπ. Ἐπιγρ. ἀδ. 288 (Πλαν. 102)
«ἐπέρχεται τί τινι ἑξαιρήσει, οἶον, δυστοχία,
λύπη, ὁρῆς δ' εἰς ὁρῆς ἐκώμασας» Φίλιπ.
79 (7, 186)· «ἄτη - ἰς πόλιν» Τρυφιδ. 314·
παροιμ. «ὅς ἐκώμασας», «ἐπὶ τὴν ἀσυνῶς τι
ποιούντων Διογν. 8, 60· «ὁδρίζω, ἐν ἀνωδῶς
τοῦ «λυπῶ» Ἰμπερ. ἐκλ. 2, 16, commissio.
Κωμάζινω (κώμα)· νυστάζω διαρκῶς, πάσχω
ὅπου κώματος, τῆς ἀσθενείας τοῦ διαρκῶς νο-
σταγμοῦ, θέλω πάντοτε νὰ κοιμῶμαι Ἰπποκρ.
468, 52.

Κωμικός, ὁ (ἐπὶ 3 Πασσός.)· κάτοικος κώμης (χωρίου). Ἰδε Κώμη Στ. Βυζ.
Κώμακον, τό· ἄνωμα τι. Ἰσ. τὸ μαχαλά-
σου Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9, 7, 2.

Κώμαξ, ἀκός (κωμάζω)· ἀκόλαστος ἄνθρωπος, ἔκδοτος εἰς τρυφάς, ἄματρος Εὐστ. 1749, 28.
Κωμάριον, τό· ὄψοκ. τοῦ κώμη, κοιν. μι-
κρὸ χωριὸν Ἰσίδ. viculus.

Κωμ-άρχης, ου, ὁ· προσετις, δήμαρχος
χωρίου Σεν. Ἀν. 4, 5, 24.

Κωμάρχιδης, ου· ἑλλ. ὄν. ἄνδρ. Ἀριστ.
Κώμα-αρχος, ὁ· κωμάρχης Πολυδ. 9, 11.

Κωμ-άρχιος, ὁ· κωμάρχ. νόμος, ἴδιον
μουσικ. μέλος (μουσικ. σκοπός) Πλουτ. μουσ. 4.

Κωμάσδω, ὄρω. = κωμάζω, ὅπερ ἴδε.

Κωμασία (κωμάζω), ἡ· πανηγυρικὴ πόμπη,
περιφορὰ κωμαζόντων Κλ. Ἀλ. στρ. 5, 671,
Ἰάμβλιχ. κ. ἄλλ. μτγν.

Κωμαστήριον, τό, ἔσφ. γρ. τοῦ «κωμαστή-
ριον».

Κωμαστής, οὔ (κωμάζω), ὁ· 1) ὁ μέτοχος
κώμης, ὁ συγκωμάζων μετ' ἄλλων, νέος, ὅς-
τις μετ' ἄλλ. ὁμοίων του ἄδων καὶ χορεύων
περιέρχεται τὴν πόλιν. συνήθ. ἀπὸ δειπνίου ἐ-
πανορχούμενος ἐν καταστάσει μέθης, ἢ ὑπ' αὐ-
λοῦ ἢ ἄλλ. μουσικ. ὄργάν. ἄδει τῇ ἱερωμένῃ
του ἔρωτικ. ἄσματα, νυκτερινὸς ἐνθουσιαστής

Πλάτ. συμπ. 212, Σεν. Κύρ. 7, 5, 26, Θε-
όφρ. 3, κ. μτγν. 2) = ὁ Βάκχος, ὡς ἀρχηγὸς
τῆς βακχικ. πομπῆς, τοῦ βακχικ. χοροῦ Ἀ-
ριστ. νεφ. 606, Ἰων. Βάκχ. 49, 524, 11)

2) «Κωμασταί»· α) ἐπὶ κωμωδίας Ἐπιχάρ-
μου κ. ἄλλ. κωμ. 6) περ' Αἰγυπτίους ἱερεῖς,
οἵτινες τὰ ἔθνη θεῶν τινῶν περιέφερον ἐν
πομπῇ Σενέκ. 94, commissarii.

Κωμασταί, 3) εἰς κωμαστὴν ἢ τὸ κωμά-
ζειν ἀναφέρον, ἀνήκων, ἐπιτήδειος, εὐγρη-
γορος, ἀλαλάζων καὶ ἐνθουσιῶν ἐξ ὑπερβολικ.
χαρᾶς, εὐθυμίας, μτγν. «κωμαστικὴ εὐρτη»
Εὐστ. = ὄρχησις Πολυδ. 4, 99 - ἰδὲ Ἀλ.

Ἰ. Ζ. 9, 13 ἐπὶ - ὡς = κατὰ τὸν τρόπον τὸν
κωμαστικόν, νυκτερινῶν ἐνθουσιαστικῶν Ἀλ. Ἰ. Ζ. 13, 1.

Κωμάστωρ, ὁ· κωμαστής Μανέθ. 4, 493.

Κωμάτιζομαι (μέσ.)· ἔχω τὴν ἀσθέν. τὸ κώ-
μα, πάσχω ὑπὸ διαρκούς νυσταγμοῦ Ἰπποκρ.

Κωματο-δότειρα, ας, ἡ· ἡ διδοῦσα, δω-
ροῦσα ὕπνον Ὁβιδ. μετ. ἐν Πλανοδ. 11, 586.

Κωμάτ-ωδης, 2' ἐν βαθεῖ ὕπνῳ, ἐν ληθα-
ργίᾳ βεβηθισμένος, πάσχω ὑπὸ τῆς ἀσθεν. τοῦ
διαρκούς νυσταγμοῦ, καθ' ὃν τὰ βλεφάρια τοῦ
ἀσθενοῦς καταπίπτουσι πάντοτε, καίτοι οὗτος
πραγματικῶς οὐκ κοιμάται Ἰπποκρ. κ. ἄλλ.
μτγν. ἱατρ.

Κώμα-αυλός, ὁ· κάτ. κώμης (χωρίου), Ἐπιγρ.
ἄδ. 130 (6, 169), ἐν μὴ κρ. ὄν.

Κώμη (κῆμαι ἢ κομῶμαι, «ἐν ταῖς μακραις
ὁδοῖς μέσῃ χωρίᾳ ἔκτισαν πρὸς τὸ κομᾶσθαι
νυκτὸς ἐπιγυγνόμενης» Φιλῶξεν. ἐν Στ. Βυζ.)
ἡ· 1) ἀνοικτὸς τόπος, ἐν ᾧ πολλὰ οἰκογένηται
ἐν ἰδίαις κατοικίαις κατοικοῦσι καὶ ἕνα δῆμον
ἀποτελοῦσι· τῷ αὐτ. «δῆμος» (διότι ἡ λέξ. «κώ-
μη» ὅμοι. οἱ Πελοποννησιαὶ κώμας τὰς περιο-
χίδας καλεῖν φασιν» Ἀριστοτ. ποιητ. 3, 6)

καὶ ἀντίθ. τῷ «πόλις περιτεταγμένη», ὅν
χωρίον, κοιν. χωριὸν Πα. ἀποκ. 18· «προσπύ-
πτοντες πόλεις ἀτειχίστους καὶ κατὰ κώμας
οἰκουμένους» Θουκ. 1, 5' πρὸλ. 1, 10, 3, 91
ἀντίθ. τῷ «πόλις» Πλάτ. νόμ. 1, 626· «οἰ-
κίαν καὶ κώμην καὶ πόλιν ἔχειν», 627, πρὸλ.
πολ. 5, 475 κ. «φρατρίας καὶ δήμου» καὶ «κώ-
μας», νόμ. 5, 746, Σεν. κ. μτγν. 2) = φάρος
(Πρ.), τμήμα, τέταρτον πόλεως Β. Ἀν. 274,
30· «διδιόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν
δὲ χώραν κατὰ δήμους» Ἰσοκ. 7, 46, viculus.

Κωμηδόν, ἐπὶ κώμης δίκην, κατὰ ἀρχὴν
χωρίου, μετὰ διεσπαρμένων ἀραιῶν οἰκόν
(κοιν. «σὺν χωριῷ»), κατὰ κώμας, εἰς χωρία
«κωμῆδ. ζῶν» Στράβ. 3, 151· «οἰκίῳ Δ. Ζεῦ,
5, 6, Δλ. 1, 9 κ. ἄλλ. μτγν.

Κωμητῆς, ὁ· Κομητῆς· ποιητὴς Ἀνθολογίας·
Κωμητῆς, ου, ὁ· 1) κάτοικ. κώμης (χωρίου),
ἀγρότης, κοιν. χωριάτης, ἀντίθ. τῷ «αστέας»
«ἐκ τῶν ἄλλων γεωργῶν τε καὶ κωμητῶν»
Πλάτ. νόμ. 6, 763· «καὶ φυλάττει» αὐτόν.
12, 956, Σεν. Ἀν. 4, 5, 24 κ. μτγν. Δι-
οσκ. (π. τ. Ἀνθ.) 16 (7, 410)· 2) κάτοικ.
πόλεως, ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι αὐτῆς μετ' αὐ-
λοῦ οἰκῶν, γείτων Ἀριστ. νεφ. 965· «θυρί-
την τινὰς κωμητῆς θεοῖ» Ἰων ἐν Πολυδ. 9,
26, vicincola.

Κωμητικὸς, 3' εἰς κώμην, κάτοικον κώμης
ἀναφέρον, ἀνήκων, ἴδιος, κατὰ ἄλλους, μτγν.
Κωμητὶς ἴδος, 3) τοῦ κωμητῆς, ἡ· 1) κά-
τοικος κώμης, κοιν. χωριάτης Πολυδ. 9,
11· 2) γείτων (ἡ), κοιν. γειτόνισσα Ἀριστ.
Αυσ. 5.

Κωμητῶρ, ὁ· κωμητῆς Ἰδε κώμη Στ. Βοκ.
Κωμῆς, ου· 1) Ἀθηναῖος Ἀργων Ὀλ. 55, 1
560 π. Χ. Πλουτ. 2) Ἀθηναῖος τις Ἀριστ.

Κωμῆτιον, τό· ὄψοκ. τοῦ κώμη, κωμάριον
Ζωον.

Κωμῆκεῦσμαι (μέσ.)· λέγω κωμικῶς, ὡς
κωμ. ποιητῆς Λουκ. φιλόπ. 22, Μ. Ἐ. 92.

Κωμικός, 3' εἰς τὴν κωμικ. ποίησιν ἢ τὴν
κωμικ. ποιητὴς ἀναφέρον, ἀνήκων, ὅθι ἀ-
στεῖος, σκωπτικῶς, γελοῖος· «κωμικὸν ὄραμα»
κωμικὸς χορὸς, κωμικὴ ὄρχησις Πολυδ. κ.
ἄλλ. μτγν. = ὑποκριτής = ὑποκριτ. κωμωδίων,
ἡθοποιοὶς κωμωδίας ἐν τῷ θεάτρῳ παριστάς
Λισχίν. 1, 157· ὡς, οὐδ. «οἱ κωμικοί» Ἀ-
λεξ. ἐν Ἀθην. 13, 568· «χάρις Λουκ. μὲν, ἴγ-
κώμ. 11· «ἰλαρὸν καὶ κωμ. προσώπιον» Λουκ.
π. διαβολ. 24, Πλουτ. Ἀντ. 29· συγχρ. κω-
μικώτερος· «ἡ Καίσαρος μετριότης κωμικῶν»
τέρα γενομένη» Γάλλ. 12· οὐδ. «ὁ κωμικὸς»
ὁ κωμικ. ποιητ. Πολυδ. 12, 13, 3. Παρὰ τ. γραμ-
μ. ἰδ. ὁ Ἀριστοφάνης· ἐπὶρ. = ὡς = κατὰ τρόπον
κωμικόν, ὡς κωμ. ποιητ. ἢ ὑποκριτῆς Σχολ.
Ἀριστ. Ἀγ. 253, Δ. Λατρ. 5, 88, commissarius.

Κώμιον (κωμ., κωμῶν), τό· ὄψοκ. τοῦ κώμη
κωμῆσιον, κωμάριον Στράβ. 10, 485, Πλουτ.

Κωμιστήν, ἡ· μία τῶν 5 χωρίων τῆς Πα-
ρθίας ἢ Παρικῆς, ἐπικρατείας τῶν Πάρθων ἐκ
τεινομένης ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου μέχρι τῶν ὀ-
ρεινῶν χωρίων τοῦ Ἰνδοῦ· αἱ λοιπαὶ 4 ἡσαν
Παρθηνὴ, Χοαρηνή, Παραυτικηνή, Ταβερηνή
Στράβ. 11, 514.

Κῶμος ἀντὶ «κώμης» λέγει ὁ Σχολ. ἐν Ἀριστ.
Ἰσμ. 1176.

Κῶμο-γράμματες, ὡς, ὁ· γραμματεὺς
κώμης ἢ τμήματος πόλεως Ἰωσ. ἀρχ. 16, 7, 3.

Κῶμο-δρόμος (κωμοδρόμος)· τρέχων διὰ κώ-
μων (ἀσάμεια ἀπὸ χωριῶν) Πολυδ. 9, 11.

Κῶμο-δρόμος, ὁ· ὁ τρέχων, διερχόμενος
διὰ κωμῶν, Βυζ.

Κωμόσμαι, συνηρ. ὀδμαι· πίπτω ἢ εἶμι ἐν
ληθαργίᾳ, ἐν διαρκεῖ νυσταγμῷ (ἰδ. ἀρω-
στίας). Παρχ. μετγ. «κεκομωμένος» = ἐν κώ-
ματι ὢν· Γαλην. λεξ. Ἰπποκρ. 500, Ἰσ. ἔσφ.

γρ. τοῦ «κεκομωμένος».

Κῶμο-πλήξ, ἡγος, ὁ (ὁ, ἡ Πασσός.)· ὁπὸ
τοῦ συμποσίου πεπληγμένος, μεθυσμένος, ἄλλ.
«μεθυπλήξ» Ἀρχαῖ. 19, 6.

Κῶμο-πολις, ὡς, ἡ· πόλις ὁμοία κώμῃ,
μεγάλη κώμη, κοιν. μεγάλο χωριὸν, Στράβ.
12, 537.

Κῶμος (κώμη), (πρὸλ. περὶ τῆς λέξ. Βέλκερ.
ἐν Ἰακώδ. Φιλοστρ. 1, 2, 202 κ. κωμά-
ζω), ὁ· φαίδρον, ἐφορτάσιον, συμπόσιον, τε-
λούμενον συνήθως ἐπὶ νέων καὶ παρακολου-
θούμενον ὑπὸ μουσικῶν ἁσμάτων καὶ χορῶν,
συχν. π. Πινδ. «ὁ κῶμος» μετὰ τὸ τέλος
συμπ. Π. 2, 45 (·)· ἐν συνδέσει. τοῦ «θαῖς»,
χορὸς Ὀμ. ἔμν. Ἐρμ. 481, Θεογν. 827, 943. Οἱ
ἔμν. τοῦ Πινδ. ἐπὶ τοιούτοις «κώμοις» ὡς ἐπὶ
τῷ πλεονεκτοῦντι εἰσίν, ἄδόμενοι ἐν αὐ-
τοῖς ὁπὸ χοροῦ, συνήθ. ὁπ' αὐλοῦ (μετὰ συμ-
ποσίου αὐλοῦ), τελούμενοις ὑπ' Ὀλυμπιονικῶν,
Πυθιαγῶν κτλ. αὐθυμερὸν τῆς νίκης αὐτῶν ἢ
κατὰ τὴν ἐπέτειον ταύτης ἡμέρας· «παπικῶς
βρότεον αἶμα κῶμος ἐν δόμοις μένει»· αἱ συγ-
κωμάζουσαι Ἐρινύες Λισχ. Ἀγ. 1162· «ἐπὶ
κῶμον ἔρπει πρὸς κασιγνήτους θῆλει Κύκλω-
πας ἡσθεῖς τῶδε Βακχίου πατρός» Ἐδρ. Κύκλ.
444, πρὸλ. 497, 534. Ἰδ. «κῶμοι» δημό-
σιοι ἐτελοῦντο ἐπὶ τῇ ἐορτῇ θεοῦ τινος, κατ'
ἑορτὴν τοῦ Βάκχου, καθ' ὅδε αἱ συγκωμά-
ζοντες ἐξερχόμενοι τέλους περιέρχοντο μετὰ
πομπῆς διὰ νυκτός, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀνωτ. ἰ-
δωσιν. κῶμοις, τὰς ἡδοὺς τῆς πόλεως ἄδον-
τες ὅπ' αὐλοῦ καὶ χορεύοντες, μάλιστα ἔμ-
προσθεν τῆς οἰκίας φίλου τινος ἢ ἱερωμένης,
παρερχόμενοι παρὰ τὴν θύραν αὐτῆς· «τῖνι
ἡθοποιοῦ κῶμοις» Ἀριστ. θεσμ. 104, ἐνθα
τῷ Φοῖβῳ καὶ τῇ Ἀρτέμιδι· «ἐγὼ δὲ κῶμοις
τε φίλοχόροις μέλω» Εὐρίπ. ὁ Διόνυσος· αὐ-
τόθ. 989 (πρὸλ. Ἐδρ. Βάκχ. 1157 κ. «κῶ-
μον ἄγουσι εὐφρομένη Διονύσω» Δ. Περ.
578)· «λοικὴ δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν» στεφά-
νος γέ τοι καὶ δῶδ' ἔχων πορεύεσθαι, πλ.
1040, κ. καὶ· «πίνειν καὶ κῶμῳ χρῆσθαι ἐς
ἄλλήλους» Πρ. 1, 121· «δεῖπνα καὶ σὺν αὐ-
λητρίσι κῶμοι» Πλάτ. Θεαίτ. 173 (πρὸλ. Σεν.
συμπ. 2, 1· ἔτι, μέλη αὐλοῦ Ἀθην. 14, 618)
«ἐορταὶ γίγνονται παρ' αὐτοῖς καὶ κῶμοι» ἔσφ.
9, 573, κ. μτγν. «τίς γὰρ εἰς δεῖπνον ἢ κῶμον
ὑπελειμένους ἔρχεται» Πρωτ. 3, 12, 23· «κῶ-
μοις χρώμενος διὰ Καρμάνιας» Πλουτ. Ἀλ.
67, Λουκ. Τόξ. 12· «κῶμ. ἐπιτόμιον ἐγεί-
ρειν» Ναν. Δ. 17, 148, 179· «κῶμ. δυνάμειον»
19, 104. Ἐν γέν. μεγάλη ὁμάς, συναΐα,

σημῶς ἀνθρ. ὄφον, συνθηρευτῶν Ἐδρ. Ἰππ.
55· παρθέλων, Τρω. 1191· «ἀσπιδοφόρος ἀ-
ποσπ. 406, Φοίν. 802, commissatio.

Κωμῶδριον, τό· ὄψοκ. τοῦ κώμη, μτγν. κω-
μῆσιον, κωμάριον.

Κῶμο-υθός (ἡ ὄν. λίαν ἀμφ.), ἡ· κῶμος Σουῖδ.
Ζωναρ.

Κῶμυρος, ὁ· ἐπὶ τῶν ἐν Ἀλικαρνασσῇ
Διὸς Λυκόφρ.

Κῶμος, ὁ, ἡ· 1) δέσμη, δέμα, κοιν. δεμά-
τι· «χόροιο καλὸν κῶμοις» = καλὸ δέματι
χορτάρ. Θεοφρ. 4, 18 κ. μτγν. 2) ὁ· ἡ θάλασσα,
ἐνθα ὁ κάλαρος μετὰ τῶν βίων εἰς ἐν συμ-
πόσει Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4, 11, 1, πασιπύλις.

Κῶμψα, ὡν, τά· πόλ. Ἰρηνίον ἐν τῇ Σαυσι-
τιδὶ χώρᾳ Πτολ. νῦν Κώνστα.

Κῶμ-ωδέω (κωμωδός)· 1) ἀμτβ. εἰμὶ κω-
μωδός, ποιητὴς ἢ ὑποκριτῆς κωμωδίων· 2)
μτβ. συνήθ. παρίστημι τινα ἐν κωμωδίᾳ·
λέγω παρ' τινος ἐν κωμωδίᾳ, λέγω τὴν κω-
μωδῶν· «ὡς κωμωδῆσαι τὰ δίκαια» = κω-
μωδῶν ἐρεῖ τὰ δίκ. Ἀριστ. Ἀγ. 855· δὲ, ἐν
γέν. διακωμωδῶ τινα, χλευάζω, σκώπτω,
ποιῶ γελοῖον, καταγέλαστον, ὡς ἔπραττον οἱ
ἀρχ. αὐτ. κωμικοί, κοιν. τὸν κῶμον κωμω-
δία, περιγέλω, περιπαίζω· «ὡς κωμωδεῖ τὴν
πόλιν ἡμῶν καὶ τὸν δῆμον καθυβρίζει» Ἀ-
ριστ. Ἀγ. 636, πλ. 557 κ. συχν. «εἴην τοῖς
τότε ἀστέσις πάντα ταῦτα κωμωδεῖν» Πλάτ.
πολ. 5, 452· «κατηγορευόντες τε καὶ κωμω-
δοῦντες ἀλλήλους» 3, 395, Ἀριστοτ. ποιητ.
22· «Ἀλκιππῶνα ἐπὶ τοῖς δημοῖσις κωμωδοῦσαι»
Ἀθην. 8, 344 κ. μτγν. «κωμωδοῦσιν ἀλλο-
κότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας» Λουκ.
ἄλ. 25· καθιστῆμι τινα γελοῖον γελοιογρα-
φίας, γελοιογραφῶ, εἰκόσι, γελοιογραφῶ τι-
να Ἀλ. Π. Ἰ. Ζ. 13, 43.

Κῶμ-ωδέμα, ἀτος (κωμωδέω), τό· κατα-
γέλασμα, σκώψις, χλευασμός, ἐμπαιγμός τι-
νος, ὡς περὰ τοῖς ἀρχ. αὐτ. κωμικοί, ἐν
τῇ ἀρχ. αὐτ. κωμωδία, κοιν. περιγέλασμα,
περιπαίγμα Πλάτ. νόμ. 7, 816.

Κῶμ-ωδέω (κῶμος - ὡδή, ἡ· κῶμη - ὡδή, =
ἀγροτικ. ἄσμα, ὅτι τοιαῦτα ἄσματα ἦσαν
κατὰ κώμας ἐν τῷ τρυγίῳ) πρὸλ. Ἀριστοτ.
ποιητ. 3, 5, 6, ὅστις οὐδὲν ἀποδοκιμά-
ζει ταύτην τὴν ἔτυμολ. ἀλλ' ἀπλῶς γάρ-
α κτηρῆς ὡς δωρικὴν, ὡς καὶ τὴν λέξ. «κῶ-
μη» = τῇ αὐτ. «δῆμος». Παράδοξος δὲ ἡ ἔκ-
τοῦ κῶμας ἔτυμολ. κατὰ τὸ πρὸτερον Σχολ.
Ἀριστ. = τοῦ ὕπνου ἄσμα, ὅπερ οἱ πτωχοὶ
ἀγρόται τοῖς πλουσίοις ἀσπάζονται ἐκ ἐμπαιγμῶν
πρὸ τῶν οἰκῶν αὐτῶν ἦσαν, βαθεῖας κοιμωμῆ-
σιν), ὁ· κωμικ. ἄσμα, κυρ. εὐφρόδουνον, τερ-
πνὸν ἄσμα, οἷα ἐν τοῖς εὐφροδούνοις καὶ τερ-
πνοῖς συμποσίοις ἦσαν, σκωπτικὸν ἄσμα, ὅτι ἡ
πρώτη ἀρχὴ τῆς κωμωδίας ἦν λυρικὴ πρὸλ.
Βουικ. πολίτ. αἰκ. 2, 363, Μυλλέρ. Δωριεῖς
2, 351. Διακρίνουσι δὲ τρεῖς εἶδη αὐτῆς· α)
τὴν «ἀρχαίαν» ἢ «παλαιὰν κωμωδία»· β)
τὴν «μέσην κωμωδία»· γ) τὴν «καινὴν» ἢ «νέαν
κωμωδία» περὶ τῆς ἐποχῆς ἐκδόσεως τούτων,
τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ἐκπαινουμένων αὐ-
τῶν ποιητ. ἴδε ποιήσιον, ὄραμα κ. Μανίπ.

*Ιστ. κωμικ. ἔτι τὰς φράσ. «κωμωδίαν διδάσκαλον, ποιῶν» κτλ. ἐν τούτ. τοῖς ῥήμ. «Ἐν γέν. καταγέλασμα, σκῶψις, χλευασμός, σκωπτικ. ποίημα» *ὅσα περὶ γέλωτος ἐστὶ παίγνια, ἃ δὴ κωμωδίαν πάντες λέγομεν» Πλάτ. νόμ. 7, 816^α δθ. «ὑβρίεις, διακυρμολί», ἀρχ. λεξ. πρβλ. *Λογόν. 10, 445, comoedia.

Κωμ-ω-δια-κός, 3^α κωμωδιακός Σχόλ. *Λγ. 380. Κωμω-δι-δάσκαλος, ὁ, ἔσφ. συγκεκαμ. σχημ. τοῦ «κωμωδοδιδάσκαλος» Ἀριστοτ. π. ψυχ. 1, 3.

Κωμ-ω-δικός, 3^α τῇ κωμωδίᾳ, τῷ εἶδει τῆς κωμωδ. ἀνέκων, κωμικός· ἔπη Ἀριστ. σφ. 1047^α «τερπνόν τι καὶ κωμωδικόν», ἐκκλ. 889^α «κωμωδικὴ μίμησις» Πλάτ. πολ. 10, 600 κ. μτγν. Κατὰ τὸν γραμ. παρὰ τοῖς κωμικ. ἀπαντῶν ἡ συνήθης· ἐπίρ.-ικῶς *Λογόν. 3, 90.

Κωμ-ω-διο-γράφος, ὁ· συγγραφεὺς κωμω-διῶν, κωμικ. χλευαστικ. ποιημάτων Παλούδ. 12, 13, 7, Δ. Σικ. 12, 14 κ. ἄλλ. μτγν.

Κωμ-ω-διο-δι-δάσκαλος, ὁ· κωμωδοδιδάσκαλος, μτγν. (ἀμφ. γρ.).

Κωμ-ω-διο-ποιός (κατὰ Μοῖρ. ἀδίκω. κοιν. ἑλλ. σχημ. ἀπαντῶν σποράδην ὡς δι. γρ. παρὰ Πλάτ. ιδ. δὲ π. μτγν.), ὁ· κωμωδοποιός.

Κωμ-ω-δο-γέλωτ, ὁ, ὅς· κωμωδός Φαλακ. 2 (13, 6).

Κωμ-ω-δο-γράφος, ὁ· ὅς· κωμωδογράφος Διοσκ. 30 (7, 708), Σχόλ. Ἀριστ. νεφ. 296.

Κωμ-ω-δο-δι-δάσκαλῖα, ἡ· διδασκαλία ἐξασκησις τῶν ὑποκριτῶν ἐν τῇ κωμωδίᾳ, ἐν τῇ διδασκῇ (παρὰ τῶν) κωμωδίας, περὶ αὐτὸ πάλαι αὐτὸς ὁ κωμωδοποιός (καὶ «κωμωδοδιδάσκαλος» τῆς κωμωδίας του) ἐφροντίζει Ἀριστ. ἱππ. 514.

Κωμ-ω-δο-δι-δάσκαλος, ὁ· ὁ κωμωδοποιός, ὅστις συνάμα ἐφροντίζει νὰ ἐξασκήσῃ εἰς τὴν μελέτην καὶ διδασκίαν (παρὰ τῶν) τοῦ ποιήματός του τοὺς ὑποκριτὰς καὶ τὸν χορὸν Ἀριστ. ἱππ. 504, εἰρ. 736, κ. μτγν.

Κωμ-ω-δο-λοι-χέω· κωμωδῶν, διὰ κωμικ. σκωμμάτων, παιγνίων, βωμολογιῶν λείγω (*γλείφω) τὰ πινάκιά τινος, παραιοτ., κο-λακίῳ τινὰ ποταπῶς· περὶ τινὰ Ἀριστ. σφ. 1318, ἐνθα πρῶτον ἡ γρ. «κωμωδολεγχέω».

Κωμ-ω-δο-ποι-η-τής, οὗ, ὁ· κωμωδοποιός Ἀριστ. εἰρ. 733.

Κωμ-ω-δο-ποι-ῖα, ἡ· τὸ ποιεῖν, συγγράφειν κωμωδίας, κωμικ. ποιήματα Πλούτ.

Κωμ-ω-δο-ποιός, ὁ· ποιητὴς κωμωδιῶν, κωμικ. ποιημάτων Πλάτ. ἀπολ. 18, Φαίδ. 70, Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 3, κ. μτγν.

Κωμ-ω-δός (πρβλ. περὶ τῆς ἔτυμ. «κωμω-δία»), ὁ· 1) ὁ ἄδων εὐφρόσυτος, τερπνὰ ἄσματα, ιδ. κωμικά ἄ. ἐν τῇ ἑρτῇ τοῦ Διονύσου, ἄπρ κατ' ἀρχὰς αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ τούτων ἦδον, δθ. κωμωδοποιητῆς Πλάτ. πολ. 3, 395, νόμ. 11, 935^α ιδ. ὁ Ἀριστοφάνης, δι-περ οἱ μτγν. «κωμωδοδιδάσκαλον, κωμωδοποιόν» ἐπανομάζουσι Β. Ἀν. 45, 32^α 2) συνήθ. ὑποκριτῆς κωμωδίας· πρβλ. Ἀμμων. Λισχίν. 1, 157^α «κωμωδοὶς χορηγῶν» Ἀριστοτ. ἡθ. 4, 2, κ. μτγν.

Κωμ-ω-δο-τραγ-ωδία, ἡ· κωμωδία κ.

τραγωδία σύναμα, ἄρα μικτὸν ἐκ τραγῳ-δίας καὶ κωμωδ. κωμικοτραγικὸν ποίημα ἀρχ. λεξ. πρβλ. Μαΐνεν. *Ιστ. κωμικ. 247. Κωμ-ω-δο-τραγ-ωδός, ὁ· ποιητὴς κωμω-δοτραγωδίας· ἴδ. Ἀλκαίος Σουῖδ.

Κῶμων, ὠνος· Μαγαρεὺς τις Πάυς. δι. γρ. Κόμων.

Κῶνας, ἦς, ἡ· κῶνος Ἰσχύ.

Κωνάξω· στρέφω τι κυκλῶ, περιστρέφω κυκλικῶς(ς) στεφροφυρτῶν ὑλόγυρα· ἴδε κωνάκι Κωνάριον, ὀπκ. τοῦ κῶνος, τό· 1) μικρὸ κῶνος μτγν. 2) ὁ ἀνώτατος κυκλικ. τοῦ ἐγ-κεφάλου δέην, ἐν ᾧ συνενοῦνται τὰ νεῦρα καὶ αἱ διάφοροι φλέβες Γαλην. 4 τ. 501.

Κῶνάρρος, ὁ· ποιμὴν τις Θεόκρ. 5, 102.

Κωνάω· α) «κωνάω», «περιδύνω» Ἰσχύ. «στρέφω, περιφέρω» Μ. Ἐτ. 551, 20^α 6) πιν-σῶν τι (πισσῶναι), κολλᾷ ἢ περιχρίω πισσῶν (μὲ πισσῶν), ἀρχ. λεξ.

Κωνειάξωμαι· πίνω τὸ κῶνιον, ἀρχ. λεξ. Κῶνιον, τό· 1) λίαν δηλητηριώδης βοτάνη μετὰ δύο στημνίων καὶ δύο ὑπέρων, ὁμοία τῷ πέτροσελίῳ καὶ δόσσομος (cicuta), Ἰπ-ποκρ. 681, 4, Θεόκρ. κ. ἄλλ. μτγν. 2) ὁ ἐξ αὐτῆς παρασκευαζόμενος δηλητηριώδης χυ-μός, ἐν συχνὰ οἱ Ἀθηναῖοι μετεχειρίζοντο ποτιζόντες αὐτὸν τοὺς εἰς θάνατον καταδεδι-κασιμένους Ἀριστ. βάρ. 124, Πλάτ. Λυσ 219, καὶ εἰς πλ. «κῶνεια πίνειν» Ἀριστ. βάρ. 1051.

Κῶνησις, εἰς (κωνάω), ἡ· ἡ διὰ πίσης πί-σσις, κόλλησις ἢ ἐπὶ χρίσις τινος, π. Ἀρι-στοτ. δι. γρ. τοῦ «κῶνιος», ὅπερ ἴδε.

Κωνία, ου (κῶνος α), ὁ· «κωνίας οἶνος», ὁ μετὰ πίσης παρεσκευασμένος Γαλην. λεξ. Ἰπποκρ. 512.

Κωνίξω· κωνάω ἀρχ. λεξ.

Κωνικός, 3^α κωνοειδής, σχῆμα κῶνου ἔχων Πλουτ. ἡθ. 410, κ. μτγν.

Κῶνιον (ἔσφ. «κῶνιον»), τό, ὀπκ. τοῦ κῶ-νος α) μικρός κῶνος· «τὰ λύγδινα κωνία μα-στῶν» Φιλύδημ. 18 (5, 13^α 6) ὁ σχῆμα κῶ-νίου ἔχων καρπὸς τῆς πεύκης καὶ πίτυος κοιν. κωνικουνάρι Ποσειδών. ἐν Ἀθην. 14, 649.

Κωνίς, ἰδος, ἡ· «ὀδρίσκη» κωνοειδής = τῷ κοιν. σταμνίτσα, λαγηνάκι Ἰσχύ.

Κῶνισις, εἰς, ἡ, ἔσφ. γρ. τοῦ «κῶνησις», Κωνίτις, ἰδος (κῶνος α), ἡ· ἡ ἐκ κωνίων πεύ-κης παρασκευαζομένη πίσσα Ρίαν. 11 (πα-ράρ. 72) κατὰ Τουπίου διόφρ. τοῦ «κωπίτις».

Κωνοαρδία, ἡ· τὸ ῥωμ. Concordia, πδλ. Ἐνετίας Στράβ. (ἀμφ. γρ.).

Κῶνο-ει-δής, 2^α σχῆμα κῶνου ἔχων Δ. Λαέρ. 7, 144, κ. ἄλλ. μτγν. Οὗς. «τὸ κωνοειδές» Ἀρχιμήδ. κωνοειδ. ἐπίρ.-ως Πλουτ. ἡθ. 901.

Κῶνος, ὁ· τὸ γνωστὸ μαθηματ. σῆμα «δ κῶνος» Ἀριστοτ. πρβλ. 3, 11 κ. συχν. «κῶν. ὀξυγώνιος, ὀρθογώνιος, ἀμβλυγώνιος», ὁ ἐκ τῆς τομῆς αὐτοῦ σχηματιζόμενος Εὐκλείδ. στοιχ. 11, 18 «κῶνον τομή», «τομή κῶνου ὀρθογωνίου, ὀξυγώνιου, ἀμβλυγωνίου» (οἱ πρὸ τοῦ Ἀπολλων. τοῦ Περγὰμ. μαθημ.) = «παραβολή, ἑλλειψίς, ὑπερβολή» Ἀπολλ. Περγ. δθ. α) ὁ κωνοειδὴς καρπὸς τῆς πίτυος, πεύ-κης καὶ τῶν ἑμ. βελονοφόρων δένδρ. ἄλλ.

«στρόβιλοι» Θεοφρ. 5, 49, Θεοφρ. 'Ι. Φ. 3, 9, 5. «ἢ ἐξ αὐτῶν παρασκευαζομένη πίσσα Θεοφρ. 'Ι. Φ. 3, 9, 4, 'Πρ. βί. 'Ομ. 20, 'Αθην. 2, 57, 6) ἡ κωνοειδὴς κορυφή περιεφραλαίας λιων. Ταρ. 47 (9, 322). γ) ὁ κωνοειδὴς σφόνδυλος, δι' οὗ παίζουσιν αἱ παῖδες ἄλλ. «βίμβις, βόμβος» κοιν. φούλα 'Ψούχ. κοιν. -τομείω ποιῶ τομὴν κώνου 'Ερατοσθ. 3 (παράρτ. 25).
 Κώνος, ὁ τόπος ἐν Κλαζομεναῖς 'Ψούχ.
 Κωνο-φόρος, 2° «στροβιλοφόρος» 'Ψούχ. κώνους φέρων, (ἴδε κώνος α), τὰ βελονοφόρα ζῆνδρα, τὰ ὅποια φέρουσι κώνους (κουκουνάρια), ὅσων, ἡ πεύκη, πίττα κτλ. Θεοφρ. «ὄρουσιν ἡλαρδὸν κωνοφόρον χάρακα» Φάλακ. 3 (6, 165). οὗσα. «ἡ κωνοφόρος» = βελονοφόρον τι ζῆνδρ. ὅμοιον τῇ πίττῃ Θεοφρ. 'Ι. Φ. 3, 9, 4.
 Κωνοσταντινὸς πόλις ἡ Κωνσταντίνου πόλις, ἡ Κωνσταντίνου 1) ἡ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἑπών. πόλ. καὶ ἔδρα τῆς Γραικο-ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἄλλ. «νέα 'Ρώμη», τὸ πρὶν Βυζάντιον (ἴδε Κωνσταντίνος) 'Παυλ. Μίλησ. ἀποσπ. 4, 39 κατ. Κωνσταντινοπόλεως Μ. 'Ετ. 217, 28 2) τὸ ὕστερον ὄν. τῆς ἐν Κύπρῳ Σαλαμίνος.
 Κωνσταντίνος Φλάβιος Βαλέριος Αὐρήλιος Κλαύδιος, υἱὸς Κωνσταντίνου τοῦ Χλωρου (Φλαβίου Βαλερίου), ὁ ἐπικληθεὶς «μέγας» ἐγεννήθη τῇ 28 Φεβρ. 274 μ. Χ. ἐν Ναϊσάφ (Νίσσα ἐπὶ τοῦ Νισσάβ) τῆς ἄνω Μοισίας ἢ ἐν Δρεπάνῳ παρὰ τὴν Νικομηδεῖαν. Μοναρχίας τῆς 'Ρωμαϊκ. αὐτοκρατορίας μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τῶν ἀντιπάλων του Δικινίου, Μαξιμίου, Μαξεντίου καὶ Κωνσταντίνου, ἰδ. μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τοῦ Δικινίου (τοῦ τελευταίου αὐτῶν) τῇ 18 Σεπτ. 324 μ. Χ. ἐν Χρυσόπολει, ἐγένετο ἰδρυτὴς τῆς Χριστιανικ. θρησκείας, ἀναγκυνώσας αὐτὴν ὡς τῆς ἐπικρατείας θρησκείαν διὰ τοῦ ἐν Μεδιολάνῳ ἐκδοθέντος αὐτοκρατορικ. διατάγματος τῇ 313 μ. Χ. Ἀνυποδόμητος λαμπρότερον ὅπερ ποτε τὸ Βυζάντιον τῇ 380 μ. Χ. μετονομάσας «Κωνσταντίνου πόλιν» ἢ Κωνσταντινούπολιν καὶ «νέα 'Ρώμη», ἔχουσιν περιφέρειαν 1 1/4 γειωρ. μιλ. καὶ περιλαμβάνουσιν 14 τμήματα. Ἀπέθανεν ἐν Νικομηδεῖᾳ τῇ 22 Μαΐου 337 μ. Χ. Κατὰ τὸν μὲν. αὐτοῦ βιογράφου ἐπίσκοπον Εὐαθέριον ἐθαπτόθη ἐν ταῖς τελευταίαις αὐτοῦ ἡμέρ. καὶ ἀποθανὼν ἐτάφη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Ἀγ. Ἀποστόλ. Μεγίστης ἀγλῆς τοῦ βίου του ὤρηξεν ἡ θανάτωσις τοῦ ὑπαυλίου, ἡρωικοῦ καὶ κατὰ πάντα ἀξιολόγου υἱοῦ του Κρίσπου Στ. Βυζ. Ἐνίστη ἡ συλλ. 1 βραγχεῖα 'Ιακώβ. Ἀνθ. Παλ. 613. 'Οδ. τὸ πατρὶν. Κωνσταντινιάδης, οὐ, ὅ, υἱὸς τοῦ Κωνσταντίνου Ἀνθ. 9, 195.
 Κωνστας, αὐτός (Constantin) υἱὸς Κωνσταντίνου τοῦ Μεγ. καὶ τῆς Φαύστης γεννηθεὶς τῇ 320 μ. Χ. Δεκαετὴς ἐγένετο Καίσαρ καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του ἔλαθε τὴν διοίκησιν τῆς Ἰλλυρίας, Ἀφρικῆς καὶ ἰταλίας καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του Κωνσταντίνου τοῦ Β' καὶ ἕτερον μέγα μέ-

ρος τῆς αὐτοκρατορίας. Ἐδοξοφανήθη τῇ 347 μ. Χ. φεύγων εἰς τὴν Ν. Γαλλίαν. Εὐκα τῆς ἀποστασίας τοῦ Μαγνεντίου Δ. Κάσ. 75, 16.
 Κωνοπέτον, τό ἴδια παρ' Αἰγυπτίοις εὐχρη, κλίνη μετὰ λεπτῶν παραπτεσμάτων πρὸς ἀποκλύσιν τῶν κωνώπων, ὡς τὰ νῦν κωνοπέτα τῶν σιδηρῶν κλινῶν ἐκ λεπτῶ ὀψάσματος (βάρε. τουλλίου, γάζου), Ο' πρβλ. sopororum.
 Κωνοπέων, ὄνος, ὁ τῷ ἀνωτ. ἐπών. 'Επιγρα. Π. Σιλ. (9, 764).
 Κωνώπη, ἡ α) κομίδιον, μετέπειτα πόλ. (ἴδε Στράβ. 10, 460, παρ' ὅ ὁ δυν. σημ. «Κωνόπα») Αἰτωλίας Παλῶ. 5, 6, 6' 6) λίμνη Αἰτωλίας Ἀντ. Λίβ.
 Κωνώπιον, τό ὄνοκ. τοῦ κωνώψ. κοιν. κουνοπάκι, μγν.
 Κωνωπο-εἰδή, 2° ὁ ἐκ τοῦ εἰδους τῶν κωνώπων, κώνωπι ὅμοιος· «κωνωποεῖδη θηρία» Θεοφρ. 'Ι. Φ. 3, 14, 1.
 Κωνωπο-θήρας, οὐ, ὁ θηρευτῆς (κυνηγός) κωνώπων, πτηνὸν τι καταδιώκον καὶ κατασθίων τοὺς κώνωπας 'Ψούχ.
 Κωνωποσφάντης, οὐ, ὁ (δ τοὺς κώνωπας ὀσφραίνόμενος, κοιν. ὅστις μυρίζει, ξετρυπώνει τὰ κουνούπια), παρὰσιτός τις Ἀλκίφρ. 1, 21.
 Κωνωπ-ώδης, 2° κωνωποειδὴς Σχόλ. Ἀριστ. σφ. 351.
 Κών-ωψ, ὡπος, ὁ ἐμπῆς, κοιν. κουνόπι, ἐπονομασθὲν αὐτως ἀπὸ τοῦ κίντρου ἡ μέλ-λον τοῦ ὀξέος βύγχους του, ὅπερ ἐν εἴδει προ-σοκίδος συστέλλει καὶ διαστέλλει καὶ βουθίζον εἰς τὴν σάρκα ἀνθρώπ. ἢ ζῴ. ἱκμυζῇ τὸ αἶμα 'Πρ. 2, 95, Αἰσχ. Ἀγ. 893, Ἀριστ. ἱππ. 1038, Ἀριστ. 'Ι. Ζ. 4, 7, «ὁ ζῆνρῳ φυόμενος κεραμῇ» Διονύς. 4 (12, 108) πρβλ. Ἀριστ. 'Ι. Ζ. 5, 19 γινώσκονται δ' ἐξ ὕδατος φθειρομένου Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 41, εὐλοκ.
 Κῶος (συγγ. τῷ κέμαι), ὁ λάκκος, κοιλό-της ἴδε κῶς.
 Κῶος, 3° ὁ ἀπὸ τῆς νῆσ. Κῶ ἴδε Κῶς. 'Οδ. «ὁ Κῶος» κ. «Κῶος» (ἐνν. «βόλος») = ἡ ἀνω-τάτη βολὴ τῶν ἀστραγάλων = β, ἀντιθ. τῇ κατωτάτῃ «Χίος» = 1, 60. ἐπὶ πολλοῖς ἀνίστανται πομπῶν. ἢ παροιμ. «ὁ Κῶος πρὸς Χίον» Ζη-νόδ. 4, 74, Διογεν. 5, 70 πρβλ. Σχόλ. Πλάτ. Λυσ. 320' τοῦ ἀστραγάλου (ὅστ.) «τὰ μὲν κῶα ἐντός ἐστραμμένα πρὸς ἄλληλα, τὰ δὲ χῖα καλούμενα ἔξω» Ἀριστ. 'Ι. Ζ. 2, 1.
 Κωπαί, ὢν, αἱ πόλ. Βοιωτίας παρὰ τὴν Κω-παῖδα λίμνην, ἐνθα τὰ νῦν Τοπόλια Ἰλ. κατ. Κωπατεύς, πλ. οἱ Κωπαῖς Θουκ. 4, 93, Ἐ-πίδ. «Κωπαῖται ἐγγέλεις = γέλια τῆς Κωπαῖ-δος λίμν. Ἀργέστρ. ἐν Ἀθην. 7, 298.
 Κώπαιον (κώπη), τό κώπη, τὸ ἄνω ἄκρον, ἡ λαβὴ τῶν ζρετῶν (κωπιῶν), ἀντιθ. τῷ κάτω ἄκρ. «πηδόν, πλάτη» 'Ψούχ.
 Κωπαῖς, ἴδος, ἀπ. Κωπάδος (Ἀριστ. Στράτ. ἐν Ἀθην. 7, 327), ἡ λίμνη Βοιωτίας, ἄλλ. «Κηφισίς» (νῦν λίμνη τῆς Λειβαδίας ἢ Το-πόλιας), σχηματιζομένη ἐκ τῶν πηγῶν τῶν περιλαμβανῶν ὄρεων καὶ ἰδ. τοῦ Φωκικ. ποτ.

Κηφισοῦ (Μαυρονεῦρι) καὶ ἐν τῇ ἀνωτάτῃ
ὕψει τῶν ὑδάτων ὅ γε μιλίων περιφέ-
ρειαν ἔχουσα. Δι' καταδόρυμαι αὐτῆς εὐρίσκον-
ται ἐν τῇ Δ. πλευρῇ Ἰλ. ε, 709· «ἡ Κωπ.
λίμνη» Στράβ. 10, 410· κ. ἀπλ. «ἡ Κωπαῖς»
Ἀθην. 7, 297· «Κωπαίων κορᾶν» = κορῶν
κατοίκ. τῶν Κωπῶν, ἀπὸ τῆς πόλ. αἱ «ἡ-
παι» Ἀριστ. Ἀγ. 883· περίφημοι τὸ πάλαι
καὶ ἐπιζήτητοι ἐν Ἀθῆν. καὶ πανταχοῦ αἱ ἐγ-
χέλεις αὐτῆς· «ἐγγέλεις Κωπαῖδας» Ἀριστ.
ἀποσπ. 1005.

Κωπαί-ωδης, 2· κώπη (μὲ κουπί) ὅμοιος
Ἡούχ. ἀμφ. γρ.

Κωπεύς, εἰς (εἰς πλ. εὐχρ.) ὁ· πλατὺ εὐλον,
ἐπιτήδειον ἢ εὐχρηστον εἰς κατασκευὴν κω-
πῶν (κουπιῶν) Β. Ἀν. 274, 32· «ὅθι ναυπη-
γῆσιμός ἐστι ἀφθονος καὶ πολλοὶ κωπέες καὶ
μέταλλα ἀργύρεα» Ἡρ. 5, 23· «κωπέων πλα-
τουμένων» Ἀριστ. Ἀγ. 552, ἐνθ' ὁ Σχολ.
ὁρθ. ἐρμην. ὡς. Ἀνδοκ. 2, 11, Θεόφρ. πρὸλ.
Βοικχ. ἀντ. ναυτ. 14, 114· ὡς. «ὅπως κω-
πῆς ἔσσονται» Ἀριστ. Λυσ. 422, ἐνθ' ὁ Σχολ.
οὐκ ὁρθῶς «κωπηλάται» ἐρμην. πρὸλ. Βοικχ.
πολίτ. οἰκ. 1, 75, 119.

Κωπεύω· 1) κωπηλατῶ Ζωνᾶς 7 (7, 365)·
2) «κωπεύω στοατὸν» = ἔχω ἔτοιμον εἰς μάχην·
«κεκώπεται ὁ στρατὸς» = ἡτοίμασται εἰς
μάχ. «ὁ ἐπὶ κώπης» = ἐπὶ τοῦ ξίφους ἔχων τὴν
χείρα, «ὅτ' ἐν ἑτοίμῳ ἔχειν τὰ ξίφη» Ἡούχ.

Κωπέω ἡ κωπάω (κώπη)· «ναυ-ὀπλιζῶ ναυὸν
κώπαις, ἐξοπλιζῶ, παρασκευάζω» «κεκώπη-
ται (γ' ἐν. π. παρκ.) ἡ ναὺς» = ἐξοπλίσταται,
ἡτοίμασται.

Κωπεύων, ὄνος, ὁ· κωπεύς Θεοφρ. Ἰ. Φ. 5,
1, 7· εἰς πλ. αὐτόθ. 4, 1, 4.

Κώπη, ὄνορ. κώπη (βίβλ. καπ ἐν τῇ «κᾶπτω»),
ἢ· κυρ. λαβὴ, τὸ μέρος ἀφ' οὗ λαμβάνει τις
ἢ κρατεῖ ὄργανόν τι, ἰδ. α) λαβὴ κώπης (κου-
πιῶν), ἀλλ. «κώπαιον» «ἐμβαλεῖν κώπης» =
νὰ πιάσῃ τὰ κουπιὰ Ὁδ. ι, 489, κ. 129,
Πινδ. Π. 4, 201 (πρὸλ. ἐμβάλλω)· β) αὐτὴ
ἡ κώπη, κοιν. κουπί, «ὅμεις κώπησιν ὁλὺς
βηγμῖνα βαθεῖαν τύπτετε» Ὁδ. ι, 214 κ.
κ. συγν. «παῖς ἀνὴρ κώπης ἄναξ» = βασιλ.
τοῦ κουπιῶ, κωπηλάτης Ἀισχ. Πέρσ. 370 κ.
συγν. ὡς. μτφ. «νερέτρφ προσήμενος κώπη»
= ὁ κατωτέρ. τάξεως ἄνθρ. Ἀγ. 1601· «οὐτε
κομπίμοις κώπαις ἐρέσσων» Σοφ. Τρ. 558,
συγν. Εὐρ. Ἀριστ. κ. πεζ. Θουκ. 2, 84 κ.
μτγν. πρὸλ. τάρρος· 6) λαβὴ ξίφους· «ἐπ' ἀρ-
γυρῇ κώπη σκέθε χεῖρα» Ἰλ. α, 219· «ξί-
φους δ' ἐπεμαίετο κώπην» Ὁδ. λ, 530 κ. συγν.
«χεῖρα διεῖδαν ὄρεε κώπης ἐπιφάουσαν»
Σοφ. Φιλ. 1239· «φάσανον κώπης λαβὼν»
Εὐρ. Ἐκ. 543· κυρ. Κερκυραϊκὴ ἡ τοιαύτη
σημ. Β. Ἀν. 1096· γ) λαβὴ κλειδῶς, ἐλε-
φαντίνῃ Ὁδ. φ, 7· δ) ἐν γέν. λαβὴ· «δαλὸς
κώπη» Εὐρ. Κύκλ. 482· λαβ. χειρομύλης,
δι' ἧς στρέφουσιν αὐτήν Δ. Σικ. 3, 13· πρὸλ.
Σχόλ. Θεοφρ. 4, 58· λαβ. μάστιγος Ἡούχ.
remus

Κωπήεις, εἶσα, ἐν' ὁ μετὰ λαβῆς, λαβὴν ἔ-
χων· ξίφος Ἰλ. π, 322· φάσανα, σ, 713.

Κωπήϊον, τό, κατ' εἰκασ. Σναϊδέρ. τοῦ π.

Ἡούχ «κωπήϊον» καμάρα ἢ ἐπὶ τῶν ἀμ-
ξῶν γινόμενη·.

Κωπ-ηλάσις, ἡ· τὸ κωπηλατεῖν, κοιν. τρά-
βημα κουπιῶ Σχολ. Ἀριστ. βάρ. 271, κ.
μτγν.

Κωπ-ηλάτιω· ἐλαύνω, κινῶ τὰς κώπας
κοιν. σύρω, τραβῶ κουπί Πολύδ. 1, 21, 1, κ.
μτγν. Λουκ. ἀληθ. ἰστ. 1, 40. Μτφ. «ναυπη-
γίαν δ' ὡσεὶ τις ἀρμόζων ἀνὴρ διπλοῦν χ²·
λίνοισιν τρώπανον κωπηλατεῖ» = στρέψει τὸ
τροπάνι Εὐρ. Κύκλ. 460.

Κωπ-ηλάτης, ου, ὁ· 1) ὁ ἐλαύνων, κινῶν,
σύρων τὰς κώπας καὶ δι' αὐτὸν τὸ πλοῖον,
βαρβ. βαρκάρης, καίτιζης Πολύδ. 34, 3, 8.
Πλούτ. κ. ἀλλ. μτγν. 2) «κωπηλάτ. πολὺ-
πους», θαλάσ. ζῷ. = ναυτίλος, εἶδος πολύπο-
δος (κατὰ Σναϊδέρ.) Κλέαρχ. ἐν Ἀθῆν. 7, 317.

Κωπ-ηλάτιος, 3· εἰς κωπηλάτην, κωπῇ
λάτας ἀναφέρων, ἀνέχων Ἡούχ.

Κωπ-ηλάτις, ἰδος, ἡ· ἡ ἐλαύνουσα, κ²
νοῦσα τὰς κώπας Θεόδ. Πρὸδρ. 306, remigatrix.

Κωπ-ηλάτιος, 2· «κωπαιώδης, μακροῦ»
Ἡούχ.

Κωπ-ήρης (βίβλ. αρ, ἀραρίσκω), 2· α) κώ-
παις ὀπλισμένοις, ἐφοπλισμένοις, κώπας ἔχων,
καὶν. μὲ κουπιὰ - στόλος Ἀισχ. Πέρσ. 408·
-σάφρος Εὐρ. Ἐλ. 1397· -πλοῖον Θουκ. 4,
118· -πορθμεῖα Πλούτ. Ἀλ. 62, κ. ἀλλ.
μτγν. Ὁδ. «τὸ κωπήρης» = πλοῖον μὲ κου-
πιὰ Πλούτ. Ἀντ. 66· -χεῖρ = ἡ κώπη ἐχο-
μένη, κοιν. κουπί κρατούσα Εὐρ. Τρω 161.

Κωπητήρες (κ. κωπητήρ, ἦρος, ὁ, Πασσός.),
οἱ· τὰ πλάγια πλοῖου ἢ λέμβου, ἐφ' ὧν προ-
ηρσομέναι αἱ κώπαι· «κωπητήρες» (κατ'
Βεγκ. διόρθ. τοῦ «κωπητήρια»), ὁ τόπος ὁ
πρὸς ταῖς κώπαις Πολύδ. 1, 42, «σκαλμὸς»
ἐρμην. Ἡούχ. κ. ἀλλ. γραμ.

Κωπητής, οὔ, ὁ· τῷ ἀνωτ.

Κωπιαί, ὄν, αἱ· μτγν. ὄν. τῶν Θουρίων,
πόλ. τῆς Λευκανίας (ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ)
ἰδρυθείσης τῷ 443 π. Χ. ὑπὸ τῶν Συβαρίτων
καὶ ἀποίκων Ἀθηναίων, ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ ἱστο-
ρικ. Ἡρόδοτος Στράβ.

Κωπίον, τό· ὕποκ. τοῦ κώπη, κοιν. μικρὸ
κουπί Ἀριστ. βάρ. 269, Ἀλ. Ἰ. Ζ. 13, 19.

Κώρα, ας, ὄνορ. ἡ· κούρη, κόρη ἴδε κῶραι·
Κωράλιον ἡ κωράλλιον, τό· κωράλλιον, μτγν.

Κωράλιος, ὁ· ἴδε Κουράλιος 2).

Κωράλις, ἡ· λίμνη Λευκανίας Στράβ.

Κωραλίσκος (κρητικ.) ὁ· μενιάρικον Ἡρώδ.
π. μον. λέξ. 20, 30, Φωτ.

Κωραλλεύς, εἰς, (πλ. κωραλλεῖς, εἰων), ὁ·
ἀλιεύς κοραλλίων Ἡούχ.

Κῶριον, ὄνορ. τὸ· κούριον, κόριον Ἀριστ.

Ἀγ. 696, ἐνθ. Βεγκ. «κώριγ» ἀποδιέχεται.

Κωρίς, ἰδος, ὄνορ. ἡ· καρὶς Ἐπίχαρμ. κ. Σι-
μωνδ. ἐν Ἀθῆν. 3, 106· πρὸλ. κούρις.

Κῶρος, ὄνορ. ὁ· κούρος, κῶρος, ὡς. κῶρα =
κόρη Καλλιμ. λ. Παλλ. 27, 84 κ. συγν. Θεόφρ.

Κῶροσύνη, ὄνορ. ἡ· κούροσύνη.

Κῶρυ, τό· 1) Ν. ἀκρωτ. τῆς Ἰνδικ. χερσο-
νήσου, ὅπερ κατὰ Πτολ. καὶ «Καλλιγικόν» =
Κωλίας, νῦν Kamann-Kor· 2) νῆσ. μετὰ τῷ
τοῦ Ν. ἀκρωτ. Κῶρυ καὶ τοῦ Β. ἀκρωτ. τῆς

Ταπροδάνης, Πολ. ἡ π. Πλιν. insula Solis (νησ. τοῦ Πλίου), νῦν Ramisur ἢ Ramisot-ran-Kor.

Κωρυκαῖος, ὁ ἴδε Κώρυκος.

Κωρυκίδιον, ὁ ὅποι. τοῦ κώρυκος· «θερμάτινον κοίλωμα, ὃ οἱ τοξικοῦντες τῷ εὐνύμῳ πήλῃ περιτίθεισιν» Ψούχ.

Κωρύκιον, τό, ὅποι. τοῦ κώρυκος Πολυδ. 10, 172.

Κωρύκιος, 3· ἴδε Κώρυκος.

Κωρυκίος, ἴδος, ἡ ὅποι. τοῦ κώρυκος Ἀριστ. ἀποπ. 368· ἴδ., φλυκταινοειδὲς ἔκφυμα τῶν φύλλων τῆς πελέας, γιγνόμενον ἐκ τοῦ δόγγματος ἐντόμων τινῶν Θεοφρ. ἱ. Φ. 3, 14, 1.

Κωρυκίς, ἴδος, ἡ ἴδε Κώρυκος.

Κωρυκιδίτης, συ, ὁ ἴδε Κώρυκος.

Κωρυκα-βαλία, ἡ τὸ βίπτειν κωρύκουσ, = τῷ κατωτ. Ἀρεταί.

Κωρυκα-μαχία, ἡ 1) παιδιὰ τις, καθ' ἣν ἔγυμναζοντο ἢ ἐμάχοντο κωρύκοις (ἴδε κώρυκος 2) Ἱπποκρ. 364, 16.

Κώρυκος (χωρεῖν), ὁ 1) δερμάτινος σάκος, ἴδ. Ὀβλακος, ἐν τῷ ἐβαλλον τροφίμα, οἱ θαλασσοπόροι ἄρτον καὶ ἄλευρον, ὡς νῦν τὰ θερμάτινα «ταχάρια», ἐν αἷς οἱ ποιμένες φέρονται μεθ' ἐκινῶν τὰς τροφὰς των· «ἐν δὲ καὶ ἡ' α κώρυκος» Ὁδ. ε, 267, ι, 213· πρὸς Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 4, 161· ἔτι, δερματίνην φαρέτρα (βελούκη), ἄλλ. «γωρυτός» Ψούχ. 2) ἐν τοῖς γυμνασίοις μεγάλος δερμάτινος σάκος, πλήρης κειγχαμίδων (συσκοπύρων), ἀλεύρου ἢ ἄμμου, κρεμάμενος ἀπὸ τῆς ὀρυφῆς, ὅν οἱ ἀθλῆται συνελάρθανον διὰ τῶν χειρῶν καὶ ἐτίνασσαν ἐξω καὶ ἐκεί, καὶ ἡ τοιαύτη γυμνασὶς ὀνομάζετο «κωρυκοβολία, κωρυκομαχία» (ἄπειρ ἴδε) μενιλάτρ. πρὸς. Τιμοκλ. ἐν Ἀθην. 0, 246, 15, 668, Ἀων. λαξ. 5· 60· ἢ παροιμ. «πρὸς κώρυκον γυμνάζεσθαι», «ἐπὶ τῶν διακονῶν μηχανῶν» Διογεν. 7, 54· 3) Μακεδονικῶς, ἴδος κογγυλίου, «τραχείται κόγχαι» Ἀθην. 3, 87.

Κώρυκος, ὁ 1) ἀκρωτ. τῆς Ἰωνίας (νῦν Κόρυκος), μεταξὺ Τίω (Σάγιατζικ) καὶ Ἐρυθρῶν (Λυθρί) καὶ ἀπέναντι τῆς Μυοννησσοῦ (Ὀμ. Ὀμν. Ἀπόλ. 3, 9), μεθ' ὀρυνύμ. πόλει· ὅπου καὶ τὸ ἐμπορίον «Κασούτης», κειμένου παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ αὐτοῦ ὄρους Στράβ. κατ. Κωρυκαῖοι· ἔτι, «ὁ Κωρυκαῖος» = ὠτακουστής, κατὰσχοπος, ἴδ. ἐν τῷ παροιμ. «τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρυκαῖος ἡκράσεται» = τὸ ἡκούσεν ὠτακουστής, προδότης Μένανδρ. ἐν Ζηνῶδ. 4, 75· διότι οἱ Κωρυκαῖοι, οἵτινες ἡσαν διαβόητοι πειραταί, ἅμα ἡκχυροβόλοι πλοῖον τῆς τοῦ ἀκρωτηρίου των, ἀπέστελλον ἀμείψως κατασκόπους ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἐμπορικῶν συναλλαγῶν, ὥπως κατασκοπεύσων ἰσχυρὸν φόρτωμα ἔφερε καὶ παρὰ διευθύνετο, καὶ ἔπειτα ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν γειτόνων των καὶ συνερχομένων Μυοννησίων ἐπιπλέοντας συνελάρθανον αὐτὸ καὶ διενέμοντο τὴν λείαν Ἱερ. ἐν Σουῖδ. Φώτ. 198, 17· ἴδε Κώρυκος Στ. Βυζ. 68, οἱ κωρυκ. ἐπλασαν «Κωρυκαῖον ὀρέον ὠτακουσταῖοντα καὶ αὐ-

τως ἐπιδουλεύοντα» (Στράβ.) Φώτ. 199, 5, Ζηνῶδ. 4, 75· ἐπὶ Κωρυκαῖος, 3· τῷ Κωρυκαῖω, τοῖς αὐτοῖς, πειρατ. ἀνήκων, «Κωρυκαῖον σκάφος» = πειρατικ. σκάφ. Ἀλξίφρ. 1, 8· παρακειμένη ὁμώνυμ. νήσος· ἔστι. κ. Στ. Βυζ. Ὀμόνομοι πόλεις· α) ἡ Κώρ. (Στράβ. 14, 671) παράλιος πόλ. τῆς Ἀσίας πρὸς Ν. τῆς Φασηλίδος (νῦν, Τελιρ-ὄδκ) Πολ. ἡ ταύτης παραλία «Κωρύκιος αἰγιαλός» Στράβ. 6) πόλ. τῆς Παμφυλίας οὐ μακρὰν τῆς παρὰ τὸν Κέστρον ποτ. Πέργης Δ. Περ. 2) ἀκρωτ. Κιλικίας πρὸς Β. τῶν Ἰαδολῶν τοῦ Καλυκάδου (Σαλῆρ) Στράβ. Αὐτόθι ἦν τὸ περιφνηκὸν διὰ τὴν περὶ Τυφῶνος μυθολογούμενα, τὴν φωτίζαν τοῦ κρόκου καὶ τὰς φυσικ. καλλονὰς του «Κωρύκιον ἄντρον», λόφος καὶ σπήλαιον σὺν ἀρ. Πινδ. Π. 1, 32· «Κωρυκίη δεῖρας» Ἠδύλ. ἐν Στράβ. 14, 683· «Κωρύκιος κρόκος» Ἀπολ. Ἱ. 4, 855· «Κ. Πάν», ὁ αὐτόθ. λατρευόμενος Πάν Ὀσκ. Ἐτερον «Κωρύκιον ἄντρον» τὸ ἐπὶ τῆς ὕψιλο-τάτης κορυφῆς τοῦ Παγνασοῦ σπήλαιον, γέμον σταλακτιτῶν καὶ ἀπέχον 1½ μίλ. τῶν Δελφῶν, θεωρούμενον ὡς οἰκητήριον τοῦ Διωνύσου· αὐτόθι ἐπὶ τῶν διπλῶν «Κωρυκίων κορυφῶν» ἐκέλουν αἱ «Κωρυκίαι νύμφαι» τὸ νυκτερινὰ ὄργια τοῦ Διονύσου Ἱερ. 8, 36, Στράβ. 9, 417· «Κωρυκίαι νύμφαι» Σοφ. Ἀντ. 1128· «Κ. κορυφαί» Ἐρ. Βάχχ. 559· τὸ αὐτὸ σπῆλ. καὶ «Κωρυκίς (ἴδ. ὀθλ. τοῦ Κωρύκιος) πέτρα» Ἀίσχ. Ἐρμ. 22· 3) ΒΑ. ἀκρωτ. τῆς Κρήτης Στράβ. 8, 363· 3) ἱερόριον Αἰθιοπίας Στ. Βυζ. κατ. Κωρυκιδίτης, αὐ· ἐπὶ Κ. Ἐρμ. Ὀρρ. Ὀμν. 27, 8, περὶ αὐ· «Κωρυκίων ναίων πόλιν» Ἀνθ. 9, 91, [5, μόν. εὐχρ. ἀλλὰ π. Δ. Περ. 5].

Κωρυκ-ώδης, 2· θυλακοειδής· «κατὶν ὁμοίᾳ ὁμοίᾳ» «κωρυκώδη κοίτη» Θεμ. Ἱ. Φ. 3, 15, 4.

Κῶς, τό 1) τὸ συνηρ. κῶς, ὅπρι ἴδε· 2) δημόσιον δεσποτήριον παρὰ Κορινθίους, ἄλλ. «ὁ κῶς» Ψούχ. Στ. Βυζ. πλ. «οἱ κῶσι» Στράβ. 8, 467· πρὸς κατὰσας, κατὰρ.

Κῶς, γεν. Κῶ, ὅτ. Κῶ, αἰτ. Κῶν κ. Κῶ, π. Ὀμ. πάντες Κῶς, μόν. ἄπαρ αἰτ. Κῶν Ἱλ. 6, 677, ἡ μία τῶν σποράδων νήσων τοῦ Ἰκαρίου πελάγους παρὰ τὴν Δωρίδα τῆς Μικρ. Ἀσίας, πρώην Μιροπὶς ὀνομαζομένη, μεθ' ὀμν. πόλιος, νῦν βαρδ. Στάν· κῶς, ἡ Κῶ, ἔθωρετο πατρίς τῶν Ἀσκληπιδῶν· ἐπὶ Κῶνδε· «τὴν Κῶ Ἱλ. 6, 255· οἱ κῶτοια. οἱ Κῶσι· ἡ Κῶ» Ἱερ. Στράβ. 1, 10. Κῶιος, 3 = τῇ Κῷ τῷ τοῖς Κῶσις ἀνήκων Καλ-λιμ. ἀποπ. 254· ὡς. Κῶς, 3, Ἀνθ. 12, 53· κ. Κῶκός, 3, Πορφύρ. «Κῶκα καὶ προ-γνώσεις» κ. οὐς. καὶ Κῶκαί, ὁγάρμυχα Ἱπποκρ. οὐα. «τὸ Κῶν» (ἐν. ἱμάτιον), Κῶιον ἔνδυμα ἐκ λεπτοτάτου ὀφθαλάμου, σχεδὸν διαφανὲς Ψούχ. πρὸς Κῶς.

Κῶς, ἰων. = πῶς Ἱερ.

Κῶς, κῶς, ἰων. ἔλλαιτ. ῥόρ. = πῶς, πῶς Ἱερ. Κῶς, ὁ τῶν, κατὰ κῶς = καὶ οἰσπῶτην ἴδ' οἰσπῶτη, ὅτῃ, ἀτῃ, ὀσπῃ.

Κοῖ-τάλις, ἴδος (συγγ. τῷ κόπτω), ἡ λῆ-ατις (= ὑπερὸν κοιν. γουδοχέρι, στυμψιστή-

μα, τορύνη (= κοιν. καυτάλα δι' ἀναϊκάτωμα, ξόλο δι' ἀναϊκάτωμα, ὅποιον τὸ παρὰ Γερμ. ὅπερ κυρυνή νεαρᾶς πεύκης, ἀπυκνομένη μετὰ τῶν κλάδων, περικεκομμένων κυκλικῶς, ἀπειρομένη δ' εἰς τᾶντα καὶ οὕτω χρησιμοποιούσα εἰς κύκλινον) κύκλινον, ἀρχ. λέξ.

Κώτᾱλος, ὁ γδ, εἶδος φαρμάτων Ὑδρ. ἐν Ἀθην. 4, 176.

Κωτ-άρχης, ου, ὁ ἱερατικ. ἀξίωμα τῆς τῶν Καθερίων λατρείας ἐν Βραγχιδαίς (ἴδε Βραγχιδαί) Ἐπιγρ. 2, 562.

Κωτεις, αἱ δυντικ. ἀκρωτήρ. Μαυρητανίας (τοῦ νῦν Φέζ, Μαρόκκου καὶ τῆς δυντικ. Ἀλγερίας) Σπράβ. 17, 825.

Κωτίλλας, ἄδος (ὀηλ. τοῦ κωτίλος), ἡ οὕτως ὠνόμαζον οἱ Θηβαῖοι τὰς χελιδόνας, Στράτ. ἐν Ἀθην. 14, 622.

Κωτίλλια, ἡ ἢ μετὰ δαρισμοῦ, τρυφερᾶς οἰκιστοῦ φλουρία, κολακεία, γλωσσ.

Κωτίλιον, τό ὄρ. Ἀρκασίας μετὰ κώρις «Κωτίλιον» Πανσ.

Κωτίλλω (κωτίλος) 1) ἀδολεσχῶ, φλουρῶ, πολυλογῶ πρὸς τινὰ κολακευτικούς, τρυφεροῦς λόγους, ἐπὶ κομψευομένου ἀνδρ. ἢ τομψευομένης, ἑταιρικ. γυναίκα. «αἰμύλα κωτίλλω» Ἡσ. ἐρ. 376. «μαλθακὰ κωτίλλω» = πολυλογῶ ἀρεστοῦς, κολακευτικ. λόγους θέλυν. 850. «ἤδεα κωτίλλοντα καθήμενον οἶνοποτάειν» Φωκυλ. ἐν Ἀθην. 10, 428. «ἐλκτικὰ κωτίλλουσ' ἔπη» Λυκόφρ. 1466. ἀνήντα Θεόφρ. 15, 87. «καὶ λιγαίνω» Δ. Ἀλ. π. Δημ. 44. 2) ἐξαπατῶ τινὰ διὰ τῆς πολυλογίας διαφόρων ἀρεστών καὶ κολακευτικ. λόγων. «εὐ κωτίλλε τὸν ἐχθρὸν» Θεόφρ. 363. «μὴ κωτίλλε με» = μὴ μ' ἐνοχλῆς με τὴν πολυλογίαν. Σοφ. Ἀντ. 752.

Κωτίλ- (κωτίλ-), 3. κυρ. καταπονῶν, κυρ. ὡν τινὰ (κᾶμνον ὁ ἀποκάμν) τῇ πολυλογίᾳ, φλόαρος, πολύλογος σύνερα καὶ κολακευτικῶς, κομψεύων ἔρωτα, τρυφερὰ αἰσθηματα Θεόφρ. 295. πρβλ. «τὰ φίλτρα τὰ κωτίλλα», Ἐπιγρ. δδ. 660 (7, 221). — ἀνὴρ Σοφ. ἀπαστ. 606. ἐπὶ χελιδόνι Ἀνακρ. 9, 2, ὡς. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 1, ὅστις διαιρεῖ τὰ ζῷα εἰς «κωτίλα καὶ σιγλά» κ. μτγν. «καὶ λάλος» Δ. Ἀλ. 6, 70. «καὶ φιλόφωνος» Πλούτ. ἡθ. 1136. «κωτίλη ἁρμονία» Δ. Ἀλ. π. Δημ. 49. μτφ. «κωτίλα ὅμματα» = κοιν. παιγνιδιάρικα ἡμᾶτια, ἡμᾶτια ὅπου καίζουσι μόνον τὸν ὀμιλοῦσι Φιλόδημ. 13 (5, 131). ἐπὶ κωτίλλω = χλευαστικῶς, σκωπτικῶς μτγν. [-ου] κωφάτος ἰνδικ. ὄν. ἀνδρ. Ἀρρ.

κωφάντα, ὡν, τὰ 1) λιμὴν Καρμανίας Πτολ. 2) μεσόγειος πόλις Καρμανίας Πτολ. (π. Πίν. Cophantus, ὄρ. Βακτριανῆς 2, 106, 110).

κωφάω α) ποιῶ τινὰ ἄφωνον, ἄλλαν, κᾶμνω νὰ σιωπήσῃ, διὰ δυνατῶν τραυγῶν ἢ λόγων καταπνίγειν τὴν φωνήν του καὶ ἀναγκάζω νὰ σιωπήσῃ, ἐκκωφῶ, κοιν. ἐκκωφαίνω, βυβαίνω. «τόμπανα σιγάξει, κωφῆσέ τε πᾶσαν ἡμῖν» Ὀππ. κυν. 3, 286. ποιῶ τινὰ κωφόν, ἐκπληκτόν, κοιν. ζαλιζῶ, καταζαλιζῶ, παθ. «τὸν ἐπ' ἀπαιδεύσας κεκωφημένον τῶν

ῶτων ἐξεκλύσας» Κλέαρχ. ἐν Ἀθην. 12, 516. β) πρῶτον τινὰ, κολοῦσιν (κολοῦσιν, ἀποκόπτω μετὰ τοῦ σώματος), βλάπτω Ὑδρ.

Κωφεία, ἡ κωφότης, μτγν.

Κωφεύεις, εὖς (κωφεύω), ἡ τὸ εἶναι τινὰ ἄφωνον, σιωπηλόν, σιωπηλοῖς, μτγν.

Κωφεύω (ἀμπε.) εἰμὶ ἀλλας, σιωπηλός, κωφός, ἐν γέν. ἀναίσθητος, Ὁ.

Κωφὴν, ἦνος, ὁ α) τὸ ἐπισημότατον παραποτάμ. τοῦ Ἰνδοῦ Σπράβ, νῦν Καμπούλ. β) ἰνδικ. ὄν. ἀνδρ. Ἀρρ.

κωφῆσι, εὖς (κωφάω), ἡ πῆρσις, κολοῦσιν (ἀποκοπή μέλους τοῦ σώματος), ἡ πρᾶξις τοῦ ἐμποδίζειν τινὰ Ὑδρ.

Κωφητέος, ὁ. ἐπὶ τοῦ κωφῆ ἢ κωφάω, 3. βλακτικός Ὑδρ.

Κωφίαις, ου, ὁ ὁ κωφός, εἶδος ὄφειος Ὑδρ. Ἀλ. Ἰ. Ζ. 3, 13.

Κωφός (κώπτω), 3. κυρ. ἀμείλιος, ἐξησθημένος, ἀδύνατος, ἀνίσχυρος. «κωφὸν βέλος» = ἀνίσχυρον, τὸ ἀνὰ δυνάμει· Ἰλ. λ, 390. ἀντίθ.

«ὄξυ βέλος» δδ. «κωφὸ βέλεμα» Ἀνακρ. 40, 11. «κωφὴ καλᾶμη» Φλάκκ. 2 (12, 25).

Συνήθ. α) βεβλαμμένος τὴν γλῶσσαν, ἄλλας, κοιν. βωδός. μτφ. «κωφὸν κύμα» = τὸ ἄηχον, ἀθόρυβον Ἰλ. ξ, 16, ὡς. Τροφ. 2 (5, 35). «κύμα κωφ. καὶ ἄερον» Ἀπολ.

Ἰ. 4, 153 κ. μτγν. πρβλ. «κωφὸς λιμὴν» Ξεν. Ἑλλ. 2, 4, 22. «καὶ ἀλυστος» Πλούτ.

πρβλ. Ζηνοῦ. 4, 68. μτφ. ἐπὶ τοῦ νεκρ. τοῦ ἔκτορ. «κωφὸν γαστὴν ἀεικίζει» (δ' Ἀχιλλ.)

= γῆν πληττομένην καὶ μὴ ἀντηχοῦσαν, κρυψάουσαν, ἄλλαν, ἀναίσθητον Ἰλ. ω, 54.

ὡς. «ἄνεμοι ἀελλήροισι καὶ κωφ. Σικ. 13, 51. κωφάλαος Ὑρ. 1, 34, διότι ἐν 1, 85 ὀνομάζει

τὸν αὐτὸ παῖδα τοῦ Κροίσου ἄφωνον καὶ διεφθαρμένον τὴν ἀκοήν» 1, 38, ὅπερ καὶ οἱ ἀρχ. λέξ. ἔρμην. «ὁ κωφός, ὁ οὐτε λαλῶν οὔτε

κοῦδων», πρβλ. Ἡρ. 1, 47. «κωφὰ καὶ παλαιὰ» ἐπὶ περὶ τῶν ἐν ἀνοσίαις τις τίποτε πλὴν Σοφ.

Οἱ. τ. 290. «κωφ. πρόσωπον», τὸ βωδὸν ἐπὶ τῆς σκην. τοῦ θεάτρ. πρὸς Φιλ. 968. ὅπερ, (ὁ σίδηρος) «τῶν μεταλλικῶν κωφώτατος»

Πλούτ. ἡθ. 721. β) βεβλαμμένος τὴν ἀκοήν κ. νῦν, κωφός Ὁρ. μν. Ἑρμ. 92. «ἤκουσας ἢ οὐκ ἤκουσας, ἢ κωφὴ λέγεις» Ἀισχ. Ἐπν.

184, ὡς. Χο. 869, ἥτις π. τοῖς ἀττ. ἡ ἐπικρατούσα σκρ. «ἀσθενεῖς τὰ καὶ κωφὸν καὶ

τυφλὸν γίνεσθαι» Πλάτ. παλ. 3, 411, πρβλ. Φαίτρ. 270. «κωφὴν ἀκοῆς ἀσθησιν ἔχουσιν»

Ἀντιφάν. ἐν Ἀθην. 10, 450. «οἱ κωφοὶ γίνονται ἐκ γενετῆς πάντες καὶ ἐν αἰσθησιν»

Ἀριστοτ. Ἀθην. Ἰ. Ζ. 4, 9, πρβλ. Ἀμμόν. γ) ἐν γέν. ἀναίσθητος, ἀμείλιος τὸν νοῦν, βλάττει

ὁ πάντα κωφός, ὁ πάντ' ἀνδρ. «τὰ πάντα ἀναίσθητος» (Σχολ.) Σοφ. Ἀλ. 894, ὡς. Πινδ.

Π. 9, 90. ἐπὶ τῶν γερόντων. «οὐδὲν ὄντας, ἀλλὰ κωφούς καὶ παρρησιολήμονες» Ἀριστ. Ἀχ.

681. «τὸ τῆς ψυχῆς καὶ διανοίας» Πλάτ. Τιμ. 88. «κωφὴν καὶ ἀναίσθητον» 75. «ἀνυπόστατος καὶ κωφὴ διήγησις» ἀνατίλη-

πτος, ἀκατανόητος Πολύδ. 3, 30, 4, πρβλ.

5, 21, 4. «Ἑλλάδος φωνᾶς κωφός» = ἀσκή-

μων τῆς ἑλλ. γλώσσ. ὅστις δὲν εἰξεύρει ἑλληνικά Πυθαγ. hebes, mutus.

Κωφότης, ἡττος, ἡ ἀμβλύτης τῶν αἰσθήσεων, ἰδ. ἀνηκοία, στέρξης τῆς ἀκοῆς κοιν. κουφάδα, ἀντίθ. τῷ «ἀκοή» Ἀριστοτ. κ. ἄλλ. μτγν. ἔτι βαρυκοία, ἀντιθ. τῷ «ἀκριβὲς αἰσθήσεις» Δημ. 19, 226· τῷ («ἀνηκοία, πῆρωσις ἀκοῆς») Πλουτ. ἡθ. 38, 167· ἀναισθησία Ἀριστοτ. 1. Ζ. 10, 1.

Κωφῶν· ποιῶ τινα ἥλαλον (βωδόν), ἰδ. κωφόν, κοιν. κωφαίνω μτγν. ἰδ. Ο'.

Κωφ-ώδης, 2· ἄσωνος, ἄλαλος· «κωφῶδες ἰγθύδιον» Πλουτ. ἡθ. 980, ἔσφ.γρ. τοῦ «κωβιῶδες».

Κώφωμα, ατος, τό· κωφότης, κώφωσις Ἰπποκρ. 1155.

Κώφωσις, εως, ἡ κωφότης Ἰπποκρ. «Εἰ, θμβλωπαία τῶν ὀφθαλμ. μτγν. Ἐ· γέν. ἀμβλύτης, δυσαισθησία, βραδύνοια, βλακία μτγν.

Κῶχετο, κατὰ κράσ. = καί ὤχετο, παρατ. τοῦ οἴχομαι.

Κωχεύω (ὀχορεύω, ὀκωχέ, ὀχεύω, ὀχίω, ἔχω Βουττμ. λεξίλ. 1, 145)· «μιττωρίζω, κουφίζω», αἶρω (σηκώνω) τι, κρατῶ, σιτηρίζω Ἡσύχ. «πιστοί με κωχεύουσιν ἐν φορέδεμας» Σοφ. ἀποσπ. 303. Συναθίστ. ἐν συνθέσ. ἰδ. ἀνακωχεύω, ὅπερ ἴδε.

Κῶψ, κωπός, ὁ· σκῶψ, εἶδος γλαυκὸς Εὐστ. Ὅδ. ε, 66, ὅπερ κατ' Ἀριστ. κ. Ἀλέξ. Μύνθ. ἐν Ἀθην. 9, 391 ἀρχ. δι. γρ. πρβλ. Αἰλ. 1 Ζ. 15, 28.

Κῶψον, κατὰ κράσ. = «καὶ ὄψον» Ἀριστ. σφ 302.



Λ, λ, λάμβδα, ἡ λάβδα (ἴδε κατωτ.) ἐνδέκατον στοιχείον τοῦ Ἑλλ. ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθ. σημείον λ=30, λ=30000· παρ' ἄττικοῖς κατέχει ἐνίοτε τὴν θέσιν τοῦ ν, λίτρον, πλεύμων ἀντὶ νίτρον πνεύμων· ὡς. ὄψρ. ἐναλλάσσεται τῇ ν· βέντιον, φίντατος ἀντὶ βέλτιον, φίλτατος· Ἐν ἀρχῇ δὲ τῆς λέξεως ἐκθλίβεται ἐνίοτε· εἶδω ἀντὶ λείδω (πρὸλ. αἰψήρως καὶ λαψήρως, ἀ- λαλή καὶ λαλαγή. ἄχνη καὶ λήχνη)· παρ' ἐπικοῖς δὲ διπλασιάζεται εἰς τὰς αὐξήσεις καὶ συνθέσεις, ἔλλαβε, πολύλλιστος, ἀπολλήξει· ἀττικῶς δ' ἐναλλάσσεται καὶ μετὰ τὸ ρ' γλώτταλ- γος, κεφάλαιος ἀντὶ γλώτταργος καὶ κεφάλαρ- γος (πρὸλ. κλίβανος καὶ κρήβανος). Σπανιωτέρα εἶνε ἡ ἐναλλαγή τοῦ γ καὶ λ'· οἶον μόγις καὶ μό- λης, γήϊον καὶ λήϊον, τοῦ δ καὶ λ'· οἶον δασύς καὶ λάσιος, lacryma καὶ δάκρυον.

Λά, προτακτικὸν μετ' ἐπιτ. σημασι. ὡς τὸ λαι- καὶ λή· (πρὸλ. λῖαν καὶ λῶα, ἔτι δὲ λαι-, δα- καὶ ζα-· εἰς τὰ Λάμαχος, λακατάρατος, ὅπερ οἱ παλαιοὶ συχνὰ κακῶς πρὸς ἐξήγησιν τῶν λέξεων μεταχειρίζονται.

Λάα καὶ λάας· ἴδε λᾶς.

Λάαρχος, ὁ· Λάαρχος Πολύαιν. 8, 41.

Λάας, ὁ (κυρ. λᾶφας, ρίζ. λᾶφ), ἡ ὄν. λᾶος μό- νον παρὰ γραμ. γεν. καὶ ἐξ. λᾶος, λᾶί. λᾶαν, λᾶων, λᾶσει Ὅμηρ. λᾶαν καὶ Εὐρ. Φοιν. 1164, λᾶα, ἐπιγρ. ἀδ. 204 ἀττ. λᾶς, αἶτ. λᾶν γεν. λᾶου ὡς ἐκ τοῦ λᾶας, κατὰ τὴν πρώτην κλίσιν ἔχει ὁ Σοφ. Οἱ. Κ. 196· ὁ λίθος, ἡ πέτρα, τμήμα βράχου παρ' Ὅμηρ. πρὸ πάντ. Ἰλ. περὶ τῶν λίθων, οὗς οἱ πολέμισται σφενδονίζουσι κατ' ἀλλήλων· «λᾶας ἀναιδής» Ὁδ. λ. 593, περὶ τῆς πέτρας, ἣν ὁ Σίσυφος ὤφειλε νὰ κυλίῃ ἀνω πρὸς τὸν βράχον· ἔτι βράχος, σκόπελος Ὁδ. ν. 163. Σπανιωτέ. εἰς τοὺς πεζοὺς· ὁ Νικαν. μετὰ τὸ ἡ λίθος ἔχει εἰπεῖ καὶ ἡ λᾶας, Θηρ. 45· πρὸλ. λᾶίγῃ καὶ λᾶός, saxum.

Λάβαι, αἱ· πόλεις παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν κατ. Λαβαῖος Στ. Βυζ.

Λαβανά, τὰ· μεταλλικαὶ πηγαὶ πλησίον τῆς Ἠρήτου Στράβ.

Λαβαντίς, ἴδος, ἡ· λυγρίς, ἄνθος, ἐνιοὶ λάχα- νον, ὃ ἡμεῖς λαβαντίδα καλοῦμεν Ἦουχ.

Λάβαξ, ὁ· οἶος Εὐφρονος, Λεπρεάτης Πλουτ. Λάβαρα, τὰ· πόλεις ἐν Καρίᾳ, κατ. Λαβαρεῖς Στ. Βυζ.

Λάβας, α, ὁ· Σικελιώτης τις Θεόκρ.

Λάβ-ἀργύρος, ὁ· ὁ λαμβάνων ἀργύριον διὰ τὴ Τιμ. Ἀθην. 9, 406.

Λάβακτρον, τό· εἶδος λίθου λευκοῦ, γλῶσσ. alabastrum.

Λάβδα, τό· λάμβδα Πλάτ. Κρατ. 427· ἐν σημ. αἰσχροῦ· «δοκεῖς δέ μοι καὶ λάβδα κατὰ τοῦ Λεσίου» = λείγουσα τὸ αἰδοῖον κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λεσίων Ἀριστ. ἐκκλ. 920· πρὸλ. Εὐπολ. παρὰ Φωτ. καὶ Εὐστ. 293, 39· «ἐξ- ἐπλήχην γὰρ ἰδὼν στίλβοντα τὰ λάβδα» = τὰς ἀσπίδας τῶν Λακεδαιμονίων, αἵτινες εἶχον ση· μέτον λ.

Λάβδα ἡ· θυγάτηρ Ἀμφίονος, σύζυγος Πατίωνος καὶ μήτηρ Κυψέλου Ἦρ.

Λαβδάκιδης, ὁ· οἶος Λαβδάκου· οἱ Λαβδάκιδ· δαι=οἱ ἀπόγονοι τοῦ Λαβδάκου.

Λαβδάκίζω· συχνὰ μεταχειρίζομαι τὸ λ.

Λαβδάκισμός, ὁ· λαμβδαισμός.

Λαβδάκος, ὁ· 1) παλαιὸς βασιλεὺς ἐν Θήβαις, υἱὸς Πολυδώρου, πατήρ Λαίου· ἐπὶ δ. Λαβδάκειος, ὁ· ἐξ αὐτοῦ καταγόμενος Σοφ. 2) Σικελιώτης τις· Λάβδαλον, τό· μικρὸν φρούριον ἐν Συρακούσαις ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τῶν Ἐπιπολῶν θουκ.

Λαβδο-εἰδής, 2· ὁμοῖος τῷ Λ. Πολυδ.

Λάβδωμα, τό· σχῆμά τι ὅμοιον τῷ λ. Ἰάμβλ.

Λαβεάτις, ἡ· γῶρα ἐν Ἠλείῳ Πολυδ.

Λαβεῖν, ἀόρ. 6. τοῦ λαμβάνω.

Λάβῃ (λαβεῖν), ἡ· 1) πᾶν δι' οὗ δύναται τις νὰ λάβῃ τι (χέρι, αὐτὴ τῶν ἀγγείων)· «λαβαὶ ἀμ' φίστομοι» Σοφ. Οἱ. Κ. 473· «λαβᾶς ποιεῖν τοῖς κράνεσι» Ἀριστ. εἰρ. 1258 ἐν τῇ γλώττῃ τῶν παλαιστῶν, λαβῇ ν ἐνδοῦναι καὶ παραδοῦναι, παρέχειν=δίδω γυμνότητα, ἀφ' ἧν γυμνὸν μέρος τοῦ σώματος, εἰς τὸ ὅποιον δύναται νὰ μέλῃ ὁ ἐναντίος· «ὥσπερ παλαιστὴς τὴν αὐτὴν λαβὴν παρέχει» Πλάτ. πολ. 8, 544· «ἀπαξ λαβὴν παρέδωκεν» Ἀριστ. νεφ. 551· «ὧς εἰ νῦν διαφύγοι λαβὴν ἐτέραν οὐ παρέξοντα» Πλουτ. Κοριολ. 39· «περὶ μὲν τούτου εἰς τὰς

δμοίως λαβὺς ἐλήλυθας Πλάτ. Φαίδρ. 236' 2)
 ἡ λήψις, τὸ λαμβάνειν· «τὸ νεῖκος δ' οὐκ ἐν ἀρ-
 γούρῳ λαβὴ ἔλυσεν» Αἰσχ. ἐκ. 913· «εἰ δὲ ἐχ-
 θρὴν προσέλθῃ, τῇ πάντων νόσου Γαλήνῃ, μέ-
 ψε Σουδ. 3) ἐν γένει ἀπορροή, εὐκαιρία· «λα-
 βὴν ἀποδίδωσιν ἡμῖν ὁ λόγος» Πλάτ. νόμ. 3, 682.
 Λάβης, ὁ· κομικὴ διαστροφή τοῦ ὀνόματος Λά-
 γας, ὁ λήπτῃς, ὁ θεωρεῖσθαι μένος, ὡς κυνὸς ὄν.
 ἢ Ἄριστ.
 Λαβίδιον, τό· ὄνοκ. τοῦ λαβίς Διοσκ.
 Λαβίδω· διὰ λαβίδος προσκολλῶ, συνδέω
 Διοσκ. Πηλο.
 Λαβίηνος, ὁ· ὄνοκ. Labienus Στράβ.
 Λαβίηλη, ἡ· πῖνας κοινὸς Πολυδ. 6, 84.
 Λαβικόν, τό· πόλις ἐν Αἰγίῳ Στράβ. Labici,
 καί, Λαβικανός, ἐπίθ. ἡ Λαβικανή, δηλ. ὄβρι.
 Λαβίνιον, τό· ἡ πόλις Lavinium ἐν τῷ Αἰγίῳ,
 καί, Λαβινιάτης Δ. Ἄλ.
 Λαβίνιος, ὁ· ὄν. ἀνδρὸς Σουδ. Lavinius.
 Λάβον, τό, ὄνοκ. τοῦ λαβὴ μανίκι, χέρι· «τὰ
 λῆστα τοῖς μαχαίροις κατασκευάζω» Στράβ.
 λαβὴ εἶφους.
 Λάβρος, ὁ· βάλανος Πουχ. Ιονεν.
 Λαβίς, ἴδος, ἡ· κυρ. ὄνοκ. τοῦ λαβὴ μέ τὴν αὐ-
 τὴν σημασίαν, ἐξήγ. τῆς κόπης Σχολ. Ἰλ. α,
 219, ἐν γένει ὄργανον πρὸς κράτησιν περὶνῃ,
 ἄγκιστρον· «πυκναῖε λαβίς καταπερὶνῃ» Πολ-
 υδ. 4, 73, 11, καὶ μετῆν.
 Λάβος, ὁ· ὄρος ἐν Ἑρκανίᾳ Πολυδ.
 Λαβότας, ὁ· ποταμὸς ἐν Συρίᾳ Στράβ.
 Λάβρα, ἡ· λαβύρα Μανθ. 3, 52 κακὴ γραφή.
 Λαβρ-αγύρας, ὁ, ἐπ. λαβρογύρης ὀρασίς,
 ἐλάνος, σφοδρὸς δημηγορῶν Ἰλ. ψ, 479.
 Λαβρ-αγορέω· ὀρασίως φλυαρῶ Πουχ.
 Λαβρ-αγόρης, ὁ· προκετὶς ἐν τοῖς λόγοις
 Ἰλ. ψ, 479· «σφοδρὸς δημηγορῶν» Ἡσυχ.
 Λαβράζω· τὴν προηγ. Νικ. ἀλ. 160, ἀλλὰ Ἀν-
 κέρρ. 260 λαβράζων=λάβρος, ταχὺς, σφοδρὸς·
 ἐπὶ τινος ἐφορμῶν· πρβλ. καὶ λαβροῦμαι.
 Λαβράκιον· ὄνοκ. τοῦ λαβράξ Ἀθην. 14, 662.
 Λαβράκτης, ὁ· λαβραγὸς, φλύδαρος Πρατίν.
 ἢ Ἀθην. 14, 624.
 Λαβρανδᾶ, τὰ· κόμα ἐν Κρήτῃ, ἔχουσα πλη-
 σιον πᾶν τοῦ Διὸς, ὀνομασθέντα ἐξ αὐτῆς Ἀν-
 δρανδῶν, κατ. Λαβρανδῶν Λαβρανδῶν καὶ
 Λαβρανδῆς Στ. Βυζ.
 Λαβράξ, κνος, ὁ· λαβράχι, ἀδελφῆγος (λάβρος)
 καὶ ἀρπακτικὸς ἔχθρ· Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 5, παροιμ.
 «λάβρακις Μιλήσιοι»· λαμβραγοὶ Ἀριστ. ἱππ. 361.
 Λαβρεία, ἡ· ὀρασιεὶς φλυαρία Πουχ.
 Λαβερούμαι· εἶμαι λάβρος, φλυαρὸς ὀρασίως,
 ἀμετρώς· «μῦθοις λαβερεύεσθαι» Ἰλ. ψ. 478, ἐνερ.
 λαβερού=λάβρος καὶ ἀθρόως λαλῶ Πουχ.
 Λαβρ-ηγόρεω· λαβραγοῦμαι Σχολ. Ἰσο. σ. 114.
 Λαβρ-πόδης, χεῖμαρρος· ὁ ὀρηκτικὸς ἐπαρχό-
 μινος, ἀφαρπάζων χεῖμαρρος Ἀντιφ. Ἀνθ. 9, 277.
 Λαβρ-ποσία, ἡ· ἡ ἰσχυρὰ πόσις Ἰππίατορ.
 Λαβρ-ποτέω· ἰσχυρῶς, ἀμέτρω πίνω· «Βί-
 λων ἐν αὐτίῳ» Μ. Ἀργεντ. 12 (5, 110).
 Λαβρ-πότης, ὁ· ὁ ἰσχυρὸς, ἀμέτρω πίνων.
 Λάβρος, (ΛΑΒ· πρὸς Λα, οὐχὶ συνθ. ὡς ἐξήγ.
 συχνὰ οἱ παλαιοὶ) λα-βύρας, ὁ ἑδὼς, μά-
 λιστα τὸ παράγει ἐκ τοῦ βαρύς, 2' σφοδρὸς,
 ὀρηκτικὸς, βίαιος, πρὶ τῶν στοιχείων καὶ τῶν

δυνάμεων τῆς φύσεως, περὶ ἀνέμου· Ζέφυρος,
 Ἰλ. 6, 148· «πνεῦμα Αἰσχύ. Περ. 110· «εὐρυ· Ἰλ.
 α, 625· «πῶντος Ἑρ. Ὑρακλ. μ. 861· «κλῦ-
 δων, Ἰ. Τ. 1393· οὕτως καὶ παλαιότες, γει-
 μάρρους=παρὰ τὸν Πολυδ. 4, 44. 6· πρὶ ἄκ-
 γδῶν βροχῶν· «ὅτε λαβρότατον χεῖμαρρον Ζεῦς·
 Ἰλ. π. 385· «λάβρος ὄμβρος» Ἡρ. 8, 12· «εὐ-
 πύρ Ἑρ. Ὀρ. 696· «σέλας· Ἡρόδοτος· Πινδ. Π.
 3, 40· «καπνός, Ὀ. 8, 36, ὅστις ὁμοῦς λήγει καὶ
 «λάβρος στρατός»=σφοδρὸς, ἀτίθαστος, Π. 2,
 87· «λάβροι πεγγυλοσῆς γαρόντων» μετ' ἀγα-
 λινώτου πρὸς φλακίαν ὄρη, Ὀ. 2, 95· «λᾶ-
 βροι στόμα»=θραύς Σοφ. Αἴ. 1126· σφοδρὸς,
 κατεσκευασμένος· «βουλεύουθις καὶ τρεῖς ὁ τοῖ
 «ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ, ἀτηρός γὰρ καὶ λάβροι· ἄ-
 νηρ· ὀρασίως, ὁμοῦς λαβρῶ» Θουγ. 634· αὐθι-
 δης, ἀναιδής· «ὁμοῦς λαβρῶ» Ἑρ. Ἰλ. 370,
 ἐπὶ δὲ· «καθαρπάζας λάβρῳ μαχαίρᾳ σάκας·
 ἐξώπτα πυρὶ, Κόλλ. 402· πρὸς μετῆν. Ἰδ. δ·
 ὀφθαλμὸς, ἀπληστός, ἄπειρος· «εἰς τὸ τρώγειν καὶ
 πίνειν· «λαβρότατον ὀρακόντος γινώσκων Πινδ. Π.
 4, 244· «λάβρον ἔδωκα» Ὀππ. κυν. 2, 628·
 «λαγνείας λαβρότατος» Τίμ. Α. 103· «τὰ εὐ-
 θυέντερα λαβρότερα πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν τὴν τῆς
 τροφῆς» Ἀριστοτ. Ζ. γεν. 1, 4· «λάβρον χροῖ-
 μενοι τῷ ποτῇ» Δ. Σικ. 5, 26· ἐπὶ λάβρως
 =σφοδρῶς, ὀρηκτικῶς, πρὸ πάντων περὶ τοῦ δ-
 πληστός τρώγειν· «αἰετὸς λάβρως διακραμψοῖ
 σώματος μέγα ῥάκος» Αἰσχ. Πρ. 1204· περὶ
 θυελλῶν· «ἀνεμοὶ καταιγίζοντες λάβρως» Δ.
 Σικ. 5, 26· περὶ ταχέων ἱππῶν· «ἵπποι φέρουσι
 λ. ἄνακτα» Ἡσυχ. 988.

Λαβροσία, ἡ· λαβροσύνη Ἡσυχ.
 Λαβρο-στομέω· ὀρασίως, ἀπρόνως ὀμιλῶ·
 «μὴδ' ἄγαν λαβροτόμει» Αἰσχ. Πρ. 327.
 Λαβρο-στομία, ἡ· τὸ ὀρασίως· φλυαρεῖν Σχολ.
 Ἀριστ. βῆτρ. 838.
 Λαβρό-στομος, 2' ὁ ἔχων λάβρον στόμα, ὁ
 πολὺ καὶ ὀρασίως ὀμιλῶν.
 Λαβροσύνη, ἡ· σφοδρότης, ὀρηκτικότης, πρὸ
 πάντ. ἀδελφῆγ· Ὀππ. ἀλ. 5, 360, καὶ πληθ.
 2, 130· καὶ φλυαρία· κομικῶς δὲ γίνεται θεῶ
 Α. Ταρ. 14, ἐν Ἀνθ. 6, 305, νοσησάν.
 Λαβρό-συτος ἡλθον· ταχέως ἔλθοντες, μετὰ
 θυελλώδους ταχύτητος Αἰσχ. Πρ. 603, πρῶτον
 ἱεράφ. λαβρόσυτος.
 Λαβρότης, ἡτος, ἡ· λαβροσύνη, ἀδελφῆγ·
 Ἀθην. 7, 310· «ἐν τῷ πίνειν», 11, 484.
 Λαβρ-φαγέω· ἀδελφῆγ· τρώγω, καταπέρ-
 χωρίζω Δ. Λαερ. 6, 28.
 Λαβρόν· τὴν προηγ. «χεῖμαρρον Κωκυταῖο λαβρω-
 θέν σότῳ» Αὐκοφρ. 705, Σχολ. 6, 6, 6, 6.
 Λάβρος, ἡ· πῖλας, Καριστί καὶ Λυσιπύλλου,
 Λαβρόσω· λαβερούμαι Ἡσυχ.
 Λαβρωνία, ἡ· λαβερούμιος.
 Λαβρωνίον, τό· ἴδε τὸ προηγ. αὐτ.
 Λαβρωνίος, ὁ· τὴν προηγ. μέγα καὶ πλεον.
 ποτήριον, ἔχων αὐτία, κατ' Ἀθην. 11, 481, ἐπὶ
 τῆς ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος.
 Λάβρυς, ἡ· ἀρωματικὸν τι φυτὸν Ἀθην. 12,
 514, Ἡσυχ. λ. ἀβρυς.
 Λαβύνητος, ὁ· 1) βασιλεὺς Μακεδόνων βί-
 βλως ὁ αὐτὸς μετὰ τὸν Νάδουχαδάνδορα 2)
 βασιλεὺς Ἀσσυρίων, Ἡρ.

Λάβυθος· Πέρσης εὐνοῦχος Κτησ.
 Λαβυρινθίος, ὁ ὁ κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λα-
 βυρίνου, συχνὰ μετφ. - ἐρωτήσεις Λουκ. πρὸλ.
 λαβυρινθώδης.
 Λαβυρίνθος (ἴδε τὸ ἐπ.), ὁ 1) κατὰ τὰ περι-
 φημα οικοδομήματα τῆς Αἰγύπτου καὶ Κρήτης
 καλοῦνται ἐν γέν. οὕτω πολυειδῶς περιπλεκό-
 μεναι ὁδοί, πρὸ πάντων δὲ καὶ μετφ. λόγοι
 καὶ ἔρευναι· «ὥσπερ εἰς λαβύρ νθον ἐμπεσόντες
 οἴομενοι ἦδη ἐπὶ τέλει εἶναι, περιεκάμψαντες πα-
 λιν ὥσπερ ἐν ἀρχῇ τῆς ζητήσεως ἀνεφάνημεν
 ὄντες» Πλάτ. Εὐθυδ. 201· «λαβυρίνθου σχολιώ-
 τερα» = παλοπλοκώτερα, δυσκολώτερα εἰς κατα-
 νοήσιν Δ. Ἀλ. Θουκ. 10 2) ἐπὶ πιν. φιλοσό-
 φου λαβυρινθωδῶν σκέψεων Πλάτ. συμπ. 6 3)
 σκοτεινὸν ποίημα τοῦ Λουκάρου· ὀνομάζεται
 «πολύγυμναστοι λαβυρίνθου», ἐπίγρ. ἀδ. 561
 (9, 191) 4) εἰνάλιος λιβ.· «εἶνε ὁ πολυειδῶς
 ἐστραμμένος κοχλίας τῆς θαλάσσης Θεοδώριδ.
 2 (ς, 224) 5) ὁ ἀλλευτικός κέρτος· «ἐκ σχοί-
 νων Φιλων· Θεοκρ. 21, 10, labyrinthus.
 Λαβυρίνθος, ὁ 1) μέγα οικοδομήμα, οικοδο-
 μηθὲν ὑπὸ τοῦ Ψαμμητίου παρὰ τὴν λίμνην
 τοῦ Μυρίδος εἰς τὴν Μίσην Αἴγυπτον μὲ 3000
 ὁματίαι· Ηστ. 2) ὁμοιον μέγα οικοδομήμα μὲ
 πολλὰς περιπλανήσεις ἐν Κνωσσῇ τῆς Κρήτης
 ὑπὸ Δαυιδάου οικοδομηθὲν Στράβ. 3) ὁμοιον εἰς
 βραχὺ ὁδὸς τι σπηλαιοὶ παρὰ τὴν Νεμελίαν
 Στράβ. 8, 6, 369.
 Λαβυρίνθ - ὁδός, 2· ὁμοιος λαβυρίνθου· - ἀ-
 στραχάλας = πολυειδῶς ἐστραμμένος Ἀριστοτ.
 Ἰ. μ. Ζ. 2, 1· «ἱμάντος λαβ. περιστροφή» Πολυδ.
 9, 118· ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐκόλως δύναται τις
 νὰ ἀποπλανηθῇ καὶ συγχυθῇ· «καὶ δυσχερὴς
 ὁδὸς» Φιλων· - ἐρωτήσεις Λουκ. ὄρακ. 10.
 Λάβυς, ὁ· εὐνοῦχος Σχολ. Πλάτ.
 Λάβωρα· εἶδος ὀπώρας Ζωναρ.
 Λαβώτας, ὁ, ἰων. Λαβωδότης 1) Σπαρτιάτης
 ἄριστος Ξεν. 2) υἱὸς Ἐχεστράτου Παισ.
 Λαγαρίζω· τρώγω πλακούντας, μετφ. παρ'
 Ἰησοῦ. περὶ ἀνέμου, κατὰ μικρὸν ἀρχίζω νὰ
 κνέω, ὥς λαγαρίζω ἴδε λαγγάζω.
 Λαγάνιον, τό· ὄρεα τοῦ ἐπομ. Ἀθην. 14, 648.
 Λάγανον, τό· εἶδος λεπτοῦ, εὐρέως πλακούντιου
 ὁπτημένου μὲ ἑλαίου Ἀθην. 3, 110· πρὸλ. καὶ
 14, 647, ἐνθα ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ λατ. lagna
 = πλακούντιον συγκείμενον ἐκ πολλῶν φύλλων·
 πρὸλ. λαγαρός.
 Λαγαρία, ἡ· ὄχυρά πόλεις πλησίον Θουρίων,
 ἀποικία τῶν Φωκίων, ἐπίθ. «οἶνος Λαγαριτα-
 νός» Στράβ.
 Λαγάρίζομαι ἢ λαγαρίζομαι· τρώγω πλα-
 κούνια, λιχνεύω, εἶμαι λίχνος (λίξης) Ἀριστο-
 τ. 674, ἐνθα ὁ Σχολ. ἀνέγνω λαγαρίζομαι
 ἢ λαγαρίζομαι ἴδε τὸ ἐπόμεν.
 Λαγαρίζω· κάμνω τι λεπτόν, ἀπαίρνω, χαλα-
 ρόν, καὶ μέσ. γίνονται μαλακός, χαλαρός(ς) Φωτ.
 Λαγαρίττομαι· λαγαρίζομαι· μετατρέπομαι Ἰησοῦ.
 Λαγαροεὶδής, 2· ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ λαγα-
 ροστοιχοῦ εὐστ. εἰς Ἰλ. γ. 172.
 Λαγαρό· κυλινδρος, 2· ὁ πλατέως στρογγύλος,
 ὁ πλατέως κοιλωμένος ὡς τὸ ὑστρακὸν τῆς χε-
 λώνης, καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευασθεῖσα λύρα
 καὶ κινάρα Εὐστ. 1461 καὶ Φιλαργ. εἰκ. 1, 10.

Λαγάρδος, 3 (πρὸλ. λαγῶς καὶ λαπαρό)
 κοίλας, ἐντὸς βαθυλόας, ἰσχνός, μαλλοῦχος
 ἐννεντὸν τοῦ συντόνου, ἐντεταμένου, ἐλαγχοῦ
 νου Ἰησοῦ. - γαστήρ Ἀριστ. ἐκκλ. 1167· τὴν
 κάτωθεν τῶν κενυῶνων λαγαρά καὶ αὐτοῦς τῶν
 κενυῶνας· Ξεν. Κυν. 4, 1, καὶ συχνὰ περὶ
 δοῦ, στενός, 6, 5· ὡς. «κατὰ τὸ λαγαρότατον
 = ἐνθα ἦν στενότατον μέρος Πλουτ. Καμ. 2)
 περὶ κύνων· «περὰ τοῦ καλοῦ διάκειναι καὶ λα-
 γαρὸι φανέντας» Πλουτ. Ποπλικ. 15· - ποπλάνω-
 μα Φιλίπ. 10 (6, 231), ὁ κατόπιν ἐξηγεῖται· «οἱ
 πόσειον· περὶ καμύλων Δ. Σικ. 2, 51· καὶ
 μετφ. «τὴν πόλιν ἀντὶ λαγαράς καὶ ὁποσούτου
 μιστὴν ἐποίησεν ἀγλαίας» Θιμιστ. λ. 6, σ. 223·
 - λάπτειν, ἐξηγ. ὁ Ἀθην. 8, 363· «τὸ τὴν
 τροφήν πέττειν καὶ κενούμενον λαγαρόν γίνε-
 σθαι»· στίχοι λαγαροὶ καλοῦνται παρὰ τῶν
 οἱ ἔχοντες ἐν τῷ μέσῳ βραχέων συλλαβῶν ἀντ'
 μακράς, ὅντες εἰς τὸ μέσον λίαν λεπτοί, ἰσχνοί,
 οἶον· «ῥη δ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα» Ὀδ.
 κ. 60· ἐπίρ. λαγαρός Φιλόστρ. εἰκ. 2, 2.
 Λαγαρότης, ἡ· ἰσχνότης, λεπτότης· «ἡ-
 πλίζειν τὸ ἄμα καὶ τῇ λαγαρότητι μὴ ἐμπε-
 ζεῖν τοῦ ὁρόμου» Πλάτ. 9, 15· περὶ στίχων
 λέγει ὁ Εὐστ. «λαγαρότητα ἔκαθε», ὅταν εἰς τὸ
 μέσον ἔλθῃ βραχὺ ἀντὶ μακροῦ ἴδε λαγαρός.
 Λαγαρόω· λαγαρίζω· «ποταμός λαγαρόμα-
 νος» = ποταμός· γινόμενος μαλακός, διεκλυόμενος
 Φιλίπ. 71, (9, 56).
 Λαγαρόζωμα· ἴδε λαγαρίζομαι.
 Λαγαρότης, 2· ἰσχνός, εὐμήκης Σχολ. Ἀριστ.
 Λαγαρότης, ἡ· λαγαρότης τοῦ στίχου Εὐστ.
 Λάγγα· ἡ τῇ τροφῇ διδομένη μερὶς Ἰησοῦ.
 Λαγγάζω· ὀκνῶ, βραδύνω Ἰησοῦ. ὁ Ἀντιφάν.
 λέγει· λαγγάζει = ἐνδίδωσι Β. Ἀν. 105, (πρὸλ.
 longus, languere), cesso ἴδε λαγγονεύω καὶ
 λογγάζω.
 Λαγγανώμενος· περιεσπόμενος, στραγγισμέ-
 νος Ἰησοῦ.
 Λαγγαρεύω· ἀποδιδράσκω Ἰησοῦ. ἴδε λαγγαύω.
 Λάγγαρος, ὁ· βασιλεὺς Ἀγριάνων Ἀρρ.
 Λαγγεῖω· φεύγω Ἰησοῦ.
 Λαγγεία καὶ Λαγκεία ἡ· πηγὴ ἐν Ἀργεὶ Νίλ.
 Λαγγονεύω· λαγγάζω Φωτ. λ. λογγάζω.
 Λαγγώδης, 2· ὁ ὀκνῶν, διστακτικὸς Φιλίπ.
 Λαγγών, ὁ· μετὰβολος, ἔμπορος Ἰησοῦ.
 Λάγδην· λάξ· «τὰ σφύρωνα λάγδην πατεῖται»
 Σοφ. ἀποσπ. 606.
 Λάγειος, 2· τὸ τοῦ λαγὸς πρὸ πάντ. ἀρετὰ
 ἀρχ. λιβ.
 Λαγέρδ· σμίλινξ Ἰησοῦ.
 Λάγρεσις, ἡ· Σικελικὴ θεὰ Φωτ. λιβ.
 Λάγρετας, ὁ· Κνώσσιος, υἱὸς Δορυλλίου Στράβ.
 Λαγρέτης, ὁ· ἀρχηγὸς λαοῦ Πινδ. Ὀ. 1, 89.
 Λαγγήν· αἰσχος, ὁ· ἐκόπτης τῶν λαγγήνων, ὁ
 χιον εἰς τι συμπόσιον τὴν ἐπὶ τοῦ οἴνου ἐξου-
 σίαν Ἰησοῦ.
 Λαγγήνιον, τό· ὄρεα τοῦ λάγηνος, κοιν. λαγγή-
 νια Ἀγγήνης, ἡ, μετφ. ὅπως ἀντὶ λαγγόνος· σπάρ-
 μα, δοχεῖον οἴνου Πλουτ. λαβονα γερμ. λαβον.
 Λαγγηνο· φύρια, τὰ ἴδε λαγγονοφύρια.
 Λαγής· εἰς τὰ ἀφροδίσια κατωφερῆς, λάγνος Ἰησοῦ.
 Λαγιάδας, ὁ, ὄρεα, ἀντὶ Λαγαρόδης· υἱὸς
 Λάγου, ἀπλ. ἡτολιμαίου Θεοκρ. 17, 14.

Λαγίδαι, οἱ· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Λάγου, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ βασιλικὸς οἶκος μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον.
 Λαγίδαι, ὁ· 1) ὁ τοῦ λαγοῦ γόνος, τὸ νεογνὸν τοῦ λαγοῦ Αἴλ. Ζ. 1. 7, 47· 2) ὁ κύνι-
 κλος Στράβ. 3, 144 καὶ συχνά.
 Λαγίδιον, τό· ὄπκ. τοῦ λαγῶς, λαγουδάκι, μτγν.
 Λαγίμος, ὁ· ὄν. ἀνδρὸς Σμυρν. νομίσμ.
 Λαγίνα, τὰ· πόλεις ἐν Καρίᾳ μετὰ ναοῦ τῆς Ἐ-
 κάτης Στράβ. Παρά Στ. Βούζ. Λαγινία.
 Λαγινία, ἡ· πόλις ἐν Βιθυνίᾳ Στ. Βούζ.
 Λαγίνους· λάγειος· - γέννα Λισγ. Ἀγ. 118.
 Λάγιον, τό· ὄπκ. τοῦ λαγῶς Σεν. Καν. 5, 13.
 Λάγιος, ὁ· ὄν. ἀνδρὸς Πολύδ. 40, 5.
 Λαγίς, ἴδος· ἑταίρα Ἀθην. 13, 592.
 Λαγίσκα, ἡ· ὄν. ἑταίρας Αὐστ. Ἀποστ. 36 καὶ
 Λαγίσκιον, ἡ·
 Λαγκεία, ἡ· πηγὴ ἐν Λακωνίᾳ Πυσ.
 Λαγκόσαρροι, οἱ· Γερμανικὸς λαός, οἱ Δογ-
 κοβάροισι Στράβ. ἔσρ. γρ.
 Λαγκία, ἡ· λόγχη, μακρὸν δούραδ. Σικ. 5, 30, lancea.
 Λαγνεία, ἡ (λάγνος)· ἐκκένωσις σπέρματος,
 συνουσία Ἰπποκρ. φιληθονία, ἀσέλγεια· «λα-
 γνεία δουλεύειν» Σεν. ἀπομν. 1, 6, 8· - ἀκό-
 λαστος Παλλὰδ. 122 (10, 45), coitus.
 Λάγνεμα, τό· φιληθονία Ἰπποκρ. Κλ. Ἀλ.
 Λαγνεύω· ἀφίημι τὸ σπέρμα, περὶ συνουσίας
 Ἰπποκρ. μέσ. περὶ γυναικῶν Ἰπποκρ. ἐν γένει εἰ-
 μαι φιληθονοί, ἀκόλαστος Πλουτ. 70. σ. 136.
 Λάγνη, ὁ· λάγνος, κατὰ Φωτ. διττ. τύπος·
 πρόλ. Αὐδελ. εἰς Φρύν. 184· «ὦ λάγνα» Εὐ-
 δουλ. ἐν Β. Ἀν. 1189.
 Λαγνικός, 3· τῷ προηγ. Κλ. Ἀλ.
 Λάγνος, 2 (ρίζ. λαγ. ανσαρ. lan-ga = πόρνη,
 λατ. lan-gu-or), ὁγλ. λάγνη μόν. Σχολ. Ἀ-
 πολ. Ρ. 3, 541· ὁ ἀφίημι νῆ φεύγει τὸ σπέρμα,
 φιληθονοί, ἀκόλαστος περὶ ἀνδρὸς (πρόλ. μά-
 χλος, ὅπερ περὶ γυναικὸς λέγεται) Ἀριστοτ. 1.
 6, 21· ὅπερ δ. ἀνόμελ. ἡ ἐκ τοῦ λάγνης λα-
 γνίστατος Ἀριστ. 1. Ζ. 6, 22· κανονικῶς δὲ
 λαγνίστατος ἀπαντᾷ ἐν Χοιροδ. Β. Α. 1287· ἔχει
 δὲ σχέδιον τῷ λαγῶς, οἱ παλαιὸι ὁμοῦ τὸ ἐξήγ-
 διά τοῦ λαγόνος = πολὺ πλήρης σπέρματος.
 Λαγο-δαίτης· ὁ τρώγων λαγούς, περὶ αὐτοῦ
 Λισγ. Ἀγ. 122.
 Λαγο-θήρας, ὁ· ὁ κυνηγῶν λαγούς Α. Ταρ.
 17 (0, 337), κλ. λαγόθηρα.
 Λαγο-θηράω, ἡ· ὁρῶντ. λαγοθηρέω· κυνη-
 γῶ, πιάνω λαγούς Ἀριστ. Λυσ. 789.
 Λαγο-κτόνέω· φονεύω λαγούς, ἱππ. 28. 173.
 Λαγο-κτόνος, ὁ· ὁ φονεύων λαγούς.
 Λαγο-κύμινον, τό· τὸ κύμινον τοῦ λαγοῦ, φυ-
 τὸν τι Διοσκ.
 Λαγονάτη, ἡ· λαγώπορος Γαλην.
 Λαγός, ἰων. ὁ· λαγός, ὁ ἴδος.
 Λάγος, ὁ· 1) Μακεδόνων, πτερὸν τοῦ βασιλέως
 τῆς Διγρόπου Πτολεμαίου Ἀρρ. 2) υἱὸς Πτο-
 λεμαίου ἐκ τῆς Θαιδὸς Ἀθην. 13, 576.
 Λαγο-σραγία, ἡ· τὸ σράζειν λαγούς ἴδε λαγωσφ.
 Λαγο-τροφεύω· ἴδε λαγωτροφεύω.
 Λαγουσα, ἡ· νῆτος παρὰ τὴν Κρήτην Στράβ.
 κατ. Λαγουσαίος καὶ Λαγουσίος· ἀλλ' ἔπρεπε
 νῆ ἐλέγχετο Λαγουσα Ἀθην.
 Λαγωνίτης, ὁ· εἶδος πλακουντίου Ὑσχύ.
 Λαγρός· λαγαρός Εὐστ. 1461, 63.

Λαγδν-αρχος· ἄρχων ἐν λαγόναις Πουχ.
 Λαγόνιον τό· ὄπκ. τοῦ λαγόνος Πολύδ. 10.
 Λαγόνις, ἴδος, ἡ· τῷ προηγ. Πλουτ.
 Λαγυνίων, ὠνας· ὁ ἱππών. παραπτόν (ἐκ τοῦ
 λαγνός, στέμναι) Ἀθην. 13, 584.
 Λάγυνος, ὁ, μτγν. ἡ· κοιν. λαγύνων· «λάγη-
 νος, ἀρρενικῶς Ἀττικοί, θηλυκῶς Ἑλληνες»
 Μοῖρ. σ. 246· πρόλ. Ἀθην. 11, 199, (τὸ ὑ παρὰ
 μτγν. π. εἶνε καὶ βραχὺ, ἱππ. 28. 98, ὁ
 Μ. Ἀργ. 21 περιγράφει αὐτὴν διεξοδικῶς·
 Κατ' Ἀθην. καὶ μέτρον τι χωροῦν 12 κατὰ ὁ-
 λατ· πρῶτον μτγν. λάγηνοις.
 Λαγυνο-φόρος, τὰ· λαγνοφόρια, τὰ φέρον
 λαγόνους, ἑστέῃ ἐν Ἀλεξανδρίᾳ Πλουτ.
 Λαγχάνω, (ρίζ. λαχ·) πρόλ. λάχος, κατὰ
 Δοιδερλ. ἐκ τοῦ λάχουσαι, μ. λήθομαι ἰων.
 λάθομαι Ἡρ. 7, 144, ἀόρ. ἔλαχον, λαχέιν,
 καὶ μετὰ διαφ. σημ. ἔλαχον ἴδε κατωτ.),
 πρ. εἴληγα ἰων. π. καὶ μτγν. ἔλαγχαι
 Αὐστ. ἔρ. 18· «ὁ· μ' ἐλελόγηται» Θεόκρ. 4, 40,
 ἀλλὰ εἴλαχαι, 16, 84, ἐλαχασί, Ἐρατ. 5,
 παθ. εἴλημαι Εὐρ. Ἦρ. 206, κατ' εἰκασ-
 ῶς. Δημ. 30, 34, ἐνθα διέφ. γρ. «ἐλαγμαί,
 ἀόρ. ληχθῆναι ἴσ. 9, 24· 1) διὰ κλήρου λαμ-
 βάνω, ἐκ τῆς ἀποκτῆς, δέχομαι, πρὸ πάντων
 λαμβάνω ὡς μέρος μου· κληρὸν νῦν πεπλάχθαι
 διαμπερὶς ὅς κε λάχῃται» Ἰλ. γ. 171· πρόλ. ψ.
 353· «ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πόλιν ἔλα ναίειν»
 αἰετ· = ἔλαβον (κατὰ τὴν διὰ κλήρου διανομήν
 τοῦ κόσμου), τὴν ὅλκασαν ὡς μέρος νῆ κα-
 τοικῶ εἰς αὐτὴν, σ. 190· «κῆρ λάχε γυνόμε-
 νος» = ἡ κῆρ κατὰ τὴν γέννησιν τοῦ τὸν ἔλαβον
 ὡς μέρος τῆς Ἰλ. ψ. 796. Οὕτω δὲ καὶ μτγν.
 π. Ἀπολ. Ρ. 2, 258· συχνά δὲ περὶ θεῶν,
 οἵτινες κατὰ τὴν διανομήν τῆς γῆς ἔλαβον χῆ-
 ραν τινὰ ἢ πόλιν, κατέχουσι δὲ καὶ προστα-
 τεύουσιν αὐτὴν, περὶ τῆς Ἀθηνᾶς π. χ. «ἢ εἴη
 τε ὁμετέραν πόλιν ἔλαχε» Πλάτ. Τίμ. 23, καὶ
 περὶ τῆς Ἀδριατικῆς, «ἢ τάδε πάντα πρὸς μα-
 κάρων ἔλαχε» Ἀντίμαχ. παρ' Ἀρποκρ. γενι-
 κῶς. «τό γάρ λαχόμεν γέρας ἡμῖν» Ἰλ. ω.
 70· «τίνα πότμον εἴληχε βιώτοιο·;» ὁποῖα
 βιωτικὴ τόχη εἶνε ὁ κληρὸς τοῦ Εὐρ. 1. Τ. 914.
 Καὶ πρὸς. «παλλομένον δὲ λαγχάνει ἐκ πάντων
 Βεργατος» Ἡρ. 3, 188· ὅθεν καὶ ἀνευ πτώτ.
 «κυάμω λαχών» Ἀριστ. ὄν. 10, πρὸ πάντων
 διὰ κλήρου ἐκλέγομαι, διαρίζομαι· αὐτὸς τοὺς
 ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἀνωγων· σὶ δ' ἔλα-
 χον, τοὺς. ἂν κε καὶ ἤθελον αὐτοὺς ἐλθεῖν =
 ἔλαχον, ἔτυχον διὰ κλήρου Ὁδ. ι. 331· «ἔς
 ἐκαστὴν (νῆα) ἐνέει λαχάνον αἰγας», ἥρουν
 ἐνέει αἰγας περιήρχοντα διὰ κλήρου εἰς ἕκαστον
 πλοῖον, 1, 160· «τὸ λαχὼν μέρος» Πλάτ. νόμ.
 Ε'. 745. Οὕτω πρὸ πάντων. ἐν Ἀθηνῶν εἰς ἀπα-
 σας τὰς ἀρχάς, αἵτινες καθίσταντο διὰ κλήρου,
 ἐν μέρεϊ μὲν μετ' ὀνομα. «ἐπιμελητὴς λαχίων»
 Δείν. 2, 10· «οἱ λαχόντες δικασταί, βουλευταί»
 = οἱ διὰ κλήρου κατασταθέντες δικασταί, βουλευ-
 ταί, καὶ εἰς ἄλλας δὲ πτώτ. «τῷ λαχόντι βα-
 σιλεῖ» Πλάτ. πολιτ. 290· ἐν μέρεϊ δὲ μετ' ἀπαρ.
 «λαχίων ἱερομνημονεῖν» Ἀριστ. νεφ. 624·
 βουλευταί Δημ. 59, 3· σπανίως μετ' αἰν.
 «ἀρχῆς ἔλαχε καὶ ἦρεε δοκιμασθεῖς» = ἔλαβεν
 ἀρχῆς διὰ κλήρου, ἐξελέχθη εἰς πολιτικὴν ἡμ

πουρηγμάτων, Δημ. 57, 25' 2) τινός, γίνεσθαι μέσχος ἐνός πράγματος, λαμβάνω· «ἐλαχον κτερέων» Ὁδ. ε, 311· «οἱ ἄν τῆς εὐπρεπείας τῆς λάχωνι τελευτήσῃ» Θουκ. 2, 41· ἡ γεν. ἐξηγείται ἐκ συνδεδεσμένων, ἢ α· «τῆς ἐμῆς γλῶσσης λαχεῖν τασοῦτον ἐνθανεῖν μόνον» Σοφ. Θ. Κ. 794· «τοῦ γάμου μέρος λαχούσα», Ἀντ. 900. Πρὸ πάντων διὰ κληρονομίας λαμβάνω, κληρονομῶ, διότι καὶ ἡ κληρονομία αὕτη καλεῖται κληρονομία· «πατρῶν οὐ λαχόν» Εὐρ. Τρω. 1192· «ἔλαχε τοῦ ἡμικληρίου» Δημ. 48, 20· πρὸς. ὅς λαχεῖν ἤξιωσε τῆς Ἐπιλόκου θυγατρὸς· Ἀνδοκ. 1, 124, sortior 3) δικαστὴ παρ' ἀποκρίσεως· «λαγχάνειν δίκην τινί» = κάμνω εἰς τινὰ τὴν δίκην, κατηγοροῦ αὐτόν· διότι οἱ δικασταὶ δίκης τινὸς διωρίζοντο διὰ κλήρου, ὠρίζετο δὲ διὰ κλήρου καὶ ἡ σειρά τῆς ἐκδικάσεως τῶν διαγροῦσων δικῶν· «τὸ ἔγκλημα ὃ ἔλαχον αὐτῶν πέραςιν» Δημ. 34, 163· «πρὸς τὸν βασιλεῖα» = κάμνω τὴν δίκην ἐκδικάσμενον παρὰ τῷ ἄρχοντι, τῷ βασιλεῖ, 47, 69· 4) ὁ ἀδελφός· «ἐλαχον ἔχει παρ' Ὀμ. ἐνερ. σημασι. κάμνω τινὰ νῦν μετὰ σφην τινός· «ὄφρα πυρὸς με Τρώες· λελάχωνι θανόντων» Ἰλ. χι 342, ο, 349, καὶ «ἐπὶν με πυρὸς λελάχητε», ψ, 75, ἐνθα οἱ παλαιοὶ ἐξηγοῦσιν ὁ ἀψήτε· ἄλλ' ὅμως ὁ αὐτὸς τύπος εἶνε ἴσως τῷ ἔλαχον· «αὐτὸς δὲ καὶ ψυχὰς χάρος εἶνε λελάχοι» Πρὸκλ. 6 (Ζ', 311). Λαγω-βόλος, ὁ ἐν τῷ τοῦ λαγῶν ἀγρῶντος Σουφ. Λαγω-βόλις, ἡ κυνήγιον λαγῶν διὰ λαγωβόλου ὄπλου Καστ. Ἀρτ. 2 ἐν πληθ. Λαγω-βόλος, τὸ π. καὶ λαγωβόλον· ἔβλον μὲ ἀγρίστριον, τὸ ὑποτον ῥίπτοντες ἐβόλυνον τοὺς λαγούς Α. Γαρ. 17 (ς, 296)· ἐξηγούμενη δ' αὐτὴ καὶ ὡς ποιμενικὴ βλάβος καὶ ὡς ἀπλήρεια Θεουρ. 4, 49 παρὰ τὴν κορόνη. Λαγω-δάριον, τὸ ὑποκ. τοῦ λαγῶδιν/Φίλιον. Λαγωδίας, ὁ· πετηνόν τι, διὰ τοὺς τραχεῖς αὐτοῦ πόδας κατὰ τὸν λαγῶν ὀνομασθέν, ἄλλως καλεῖται ὡς Ἀθην. 9, 390. Λαγωδίων, τὸ ὑποκ. τοῦ λαγῶς, λαγάκι, λαγουδάκι Αριστ. Αλγ. 520. Λαγωεῖος, ὁ· τὸ τοῦ λαγῶς· «λαγῶς αὐτῆς» Ὀππ. Κυν. 1, 491· -λόχμα, 519. Λαγωϊκός, κῶμος, ὁ ἀρμόδιος πρὸς κυνήγιον λαγῶν, ῥεγν. Λαγωϊνός, ὁ· πετηνόν τι· Πουχ. Λαγών, ὄνος, ἡ, σπικνωτός. ὁ (Αἰδέκ. εἰς Σοφ. Αἰ. 667)· πᾶν κοῖλον, κενὸν διχόστημα· «σχιτομα γῆς» Ὑσ. -δρούς Δ. Ἀλ. 3, 24 (ἀπὸ τοῦ λαγαροῦ κατ' Ἀθην. 8, 363), πρὸ πάντων ὡς· «λαπαρ καὶ κενών» = τὸ βεθουλιμένον, κοῖλον μέρος· τοῦ σώματος μετὰ τὸν ὀστέον, πλευρῶν καὶ ἰσχίον, τὰ μαλακά, λεπτά· πρὸς. Ἀριστοτ. Ζ. 1. 1, 13· σπαν. ἐν τῷ ἐν. Εὐρ. Ἐκ. 559, συνθ. πληθ. «παίει σιδήρῳ λαγόνμας» Εὐρ. 1. Τ 298, πρὸ πάντων περὶ λαγῶν καὶ κυνῶν Ξεν. κυν. 4, 1· «τὸν λαγόνων μόθον», περὶ γυναικός· Ἀγαθ. 83 (Ζ', 574). Ἐν γένει διχόστημα, κοιλία ἐνός ἀγρίου· «λαγόνε φαρέρτης» Αἰων. Ἀλ. 11, (ς' 326), περὶ κεραμῆος λέγει ὁ Εὐδουλ. περὶ Ἀθην. 11, 471· «ἐτρεφε κοιλῆς λαγόνος ἐβόλναι· βέλη» πρὸ πάντων. διὰ καὶ περὶ τάρου,

«τύμβος λαγόνες Σεδῆραν ἔχων», ἐπιγρ. 20 713. Λαγώνεια, τὰ· κρέας λαγῶς Ἰασθ. Λαγῶν-βόλον, τὸ· λαγωβόλον. Λαγῶς, ἴων. καὶ ἐπ. ὁ· λαγῶς, ὅπερ ἴδει Λαγῶν, 3, συνθ. ἐκ τοῦ λαγῶντος· «τὸ λαγῶν κρέας» Ἀθην. 9, 400, καὶ συνθ. ἄνευ προσηγορίας Ἀριστ. ἐπ. 119, καὶ φητὸν λαγῶν ἀνθ' οὗ κατὰ Μοῖρον τὸ, λάγεια εἶνε τῶν Ἑλληνικῶν, Ieroginus. Λαγω-βόλος, 2 λαγῶβόλος Εὐστ. Λαγω-φόνος, 2· λαγωφόνος· τρεῖς αἰνῶ· Ὀππ. Κυν. 1, 151. Λαγῶ-πυρὸς, ποδὸς· λαγωπόδης, ὁ ἔχων τὸν ποδὸς τραχεῖς ὡς ὁ λαγός, οὐσ. ἀ.) πετηνόν = Πληθ. Η. Δ. 10 48, 68· ε') λαγῶνόν τι, (ἴδω) ἀγρίου τριεῖς ἄλλου (λαγωπόδαρον) Διοσκ. Περὶ Γαλ. καὶ «λαγῶπον τό» ἴδω τὸ εἶς. Λαγω-πυρὸς, ὁ σίτος τοῦ λαγῶς, τὸ λαγῶν, ὅπερ καὶ λαγῶπος· ἐκαλεῖτο Ἰπποκρ. Λαγῶς, ὁ (ἡ κατ' Ἀρκάδ. καὶ Β. Ἀν. ἀπὸ λαγῶς), γεν. ὡ, (ἴδω) ἐκ βίς. λαγῶς τὸ λαγῶν, κατὰ τὸν Γράσμαν. ἐκ τοῦ σπαν. Ιερ. 1000 = πετῶν, καὶ λαγῶ τονίζω. Ξεν. Κυν. 3, 1, 5, 1, αἰτ. λαγῶν καὶ λαγῶ Λοδία, Φρόν. 180, ἴων. καὶ ἐπ. λαγῶς, εἶτε δὲ λαγῶς Ἰπρ. καὶ μετν. λαγῶι Σοφ. παρ' Ἀθην. 9, 400, ἴων. αἰτ. λαγῶν ἔχει ὁ Ἀθῆν. ἐκ τοῦ Ἀμεψίου λαγοτο Νικ. Ἀλ. 466, πληθ. οἱ λαγῶι Ξεν. Κύρ. 1, 6, 40, αἰτ. λαγῶς, Ἀν. 4, 5, 21 καὶ αἰδ. «τοῖ δ' ἐκτύπος λαγῶς ἦρευν» Πη. ἀσπ. 302· καὶ νῦν λαγῶς· «ἡ κεμῶς» ἡ λαγῶν· ἴλ. κ, 361· «πετῶν λαγῶν», χ. 910· λαγῶν δίκην Ἀισχ. Εὐμ. 26, Ἀριστ. ἐπ. 119, καὶ περὶ Πηροκ. «λαγῶς καθεύδων» = λαγῶν κοιμώμενος Ζηνοδ. 4, 84 περὶ ὑποκριτικῶν ὀππ. ὡς καίρεται ὁ λαγῶς μὲ ἀνοικτούς τοὺς δελταλούς· «λαγῶ βίον ξῆν» = διὰ γὰρ βίον ἄλλοιον, ἐν διηγεῖται ἀγωνία Δημ. 18, 263, ἀπὸ προσθέτις «δεδωδὸς καὶ τρέμων καὶ αἰετὶ πληγῶν» σεσθὶς προσδωδὸς· προσέτι δὲ «λαγῶς τὸν» περὶ τῶν κρεῶν τρέχων Ζηνοδ. 4, 85, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν περὶ δελτῶν ἀνθρώπων· «δελοῖται τῶν λαγῶν» Λουκ. ἄλ. 34' 2) δαυόπουν· πετηνόν· πρὸς. λαγῶπος· παρὰ χειρουργοῦ· ὁ δὲ ἐπιδεδωμένος, Ierus. Λαγω-σφῆγία, ἡ· τὸ σφάζειν, φονεύειν λαγῶς Ἀγαθ. 28 (ς', 167). Λαγω-τροφεῖον, τὸ· τόπος ὅπου τρέφονται λαγῶι, γλυτ. Ierogarium. Λαγω-τροφῶν, τρέφω, διατηρῶ λαγῶς Εὐστ. Λαγω-φαγία, ἡ· τὸ τρώειν, φονεύειν λαγῶς Ἀγαθ. ἴδω. ἀντὶ λαγῶσφ. Λαγω-φθαλμία, ἡ νόσος τῶν φθαλμῶν ὅταν τὸ ἄνω βλέφαρον μὲν καλύπτῃ τὸν φθαλμόν, ἀπὸ τοῦ ὕκνου τοῦ λαγῶς μὲ ἀνοικτούς φθαλμούς, ἴατρ. Λαγω-φθαλμός· ἔχων ἀντισταμένον τὸ ἄνω βλέφαρον Ηκαλ. Αἰγ. 6, 10 ἴδω καὶ προη. ἴατρ. Λαγω-φονεῖν, ἡ· ἡ φονεύειν λαγῶς ἐν Εὐδουλ. μετφ. ἀντὶ Λαγωφόνος· τρεῖς αἰνῶ· Κυν. 1, 151. Λαγω-φόνος· ὁ φονεύων λαγῶς, ὡς καὶ καλεῖται ὁ μέλας τῶς Αἰσίου. Ζ. Η. 22 ἴδω λαγωφόνος.

Λαγώ-χειλος· ὁ μὲ χεῖλη λαγοῦ, μὲ διπλὴν |
 λαγοῦ ῥαλιν.
 Λαδ-μας ὄν ἀνδρός, ἐπιγρ. 187h.
 Λαδανον, τό ῥήτιν κομῆ, καθ' Ἡρ 3, 112
 οὗτος Αραβιστὶ τὸ Ἑλληνικὸν λήθανον.
 Λάδας· ἑλκὸς νεφρίας Ἦουχ.
 Λάδας, α, ὁ περιφρῶς δρομῆος Παισ.
 Λάδεσσι, κά, ἡ Λάδεστον, τὸ μία τῶν Λι-
 θυρίδων νήσων, κάτ. Λάδεστονός Στ. Βυζ.
 Λαδελός, αἱ λαός τῆς Βιθυνίας Στ. Βυζ.
 Λάδῃ, ἡ νήτος τῆς Αἰολίδος, κάτ. Λάδῃτος
 Στ. Βυζ.
 Λαδίκη, ἡ, ὄψρ. ἐντὶ Λαοδίκῃ θυγ Βάττου,
 οὗς τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου Ἀμάσιος Ἡρ.
 Λάδινος, ὁ 1) Ἀκαρναν Πολυδ. 2) Σαυινός,
 ἐπιγρ. 244.
 Λαδισακίτης κόλπος· κόλπος εἰς τὴν Περ-
 σικὴν θάλασσαν Στ. Βυζ.
 Λά-δύκεια, τὰ Λαοδύκιον Πολυδ.
 Λα-δύκεύς, ὁ· Λαοδύκεύς, ὁ ἐκ τῆς Λαοδι-
 κίας Φιλπ. 46.
 Λά-δακος, ὁ υἱὸς Ἐχέμου Παισ.
 Λαδρέω· ταχέως καὶ εὐρὺς ῥέω Κρ. Ἀν.
 Λά-δρομος, ὁ· Σπαρτιάτης τις Εὐβοῆς.
 Λάδων, ἰνός, ὁ 1) ὁ φυλάττων τὰς Ἐσπερί-
 δας δράκων Απολ. Ρ. 2) ποταμὸς Ἀρκαδίας,
 παραπόταμον Ἀλφειοῦ 3) χεῖμαρρος ἐν Βοιω-
 τῇ Παισ. 4) ὄν. ἀνδρός Ἀνθ.
 Λαδός· ὄν. πτηνὸς Ἀριστοτ. Ζ. Γ. 9, 1.
 Λάττα, ἡ πόλις Καρίας, κάτ. Λάττης Στ. Βυζ.
 Λά-εργής, 2 ὁ ἐκ λίδων εἰργαζόμενος Νικ.
 Ἡρ. 708, δι. γρ. εὐεργής.
 Λά-έρκης, οὗς, ὁ 1) πατήρ Ἀλκιμίδοντος·
 2) τεχνίτης ἐν Ἰθάκῃ Ὀμ.
 Λαέρκινον, τό· φωτὶν τὴν Ῥαλιν.
 Λαέρτης, ἡ· φρούριον ἐν Κιλικίᾳ, ὅπου ἔγεν-
 νήθη ὁ Διογένης, κάτ. Λαέρτιος.
 Λαέρτης, ὁ· εἰς μύρμηκος καὶ σφηκὸς Αἰλ.
 Λαέρτης, ὁ 1) υἱὸς Ἀκρίστου, πατήρ Ὀ-
 νυσάλως, βασιλεὺς Ἰθάκῃς 2) τόπος ἐν Κι-
 λικίᾳ Στ. Βυζ. ἴδε Λαέρτης, κάτ. Λαερ-
 τίνος καὶ Λαερτίας Στ. Βυζ.
 Λαερτιάδης, ὁ υἱὸς Λαέρτου, ὁ Ὀδυσσεύς.
 Λαέρτιος, ὁ· κάτ. τῆς Λαέρτης.
 Λαίρρον, τό· οἶλφον μετν. Ἀλ. Τραλ. lasar.
 Λα, οἱ. οἱ λαὸς ἐν Κολχίδι, ἡ χώρα τῶν Λα-
 ρίχῃ Στ. Βυζ.
 Λαζήν, ὁ πτηνόν τι, ὁ ἄλλως χαρδύρις,
 καὶ ἰχθύς τις, ὁ ἄλλως μαζίνης Πτόχ. ἀμφύ.
 Λάζομαι, π. (ἴδε καὶ λάζω), μόνον ἐν. καὶ
 παρ. λαλῶναι, πᾶν, δρατῶν· «λάζωτο ὁ·
 ἔρχος» Ἠ. 0, 389· καὶ μὲ τὸ ἡνία, μάστι-
 γος· «συχνά» πρηνέες ἐν κινήσειν ὁδὰς
 λαζοῖτο γαλαν», 6, 418, καὶ δὲ «πάλιν δὲ ὄγε
 λάζετο μόνον» ἔλαβεν ὅπισθον τὸν λόγον Ἠ. 0,
 357, Σχολ. «εἰς τὸν θάνατον μετήγαγε» καὶ
 ὄψρ. «λάσδεο τὰς σύργγας» Θεόφρ. 8, 84. Τὸ
 ἔνερ. ἐν Β. Ἀν. εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς ἀποδιδο-
 μένον ἀδρισκεται μόν. παρὰ γραμ.prehendo.
 Λάζομαι· λάζομαι· «λάζωτο Ἑρμῆν ἐπὶ βουσί»
 «ἔκλασεν, ἔλαβεν ἐπ' αὐτοφάρω τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ
 τῶν ὑποκαπέντων βοῶν Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 316·
 συχνά ὁ Ἰππυκρ. καὶ Εὐρ λάζουσε, Βαλχ.
 503· λάζουσαι Ἡρ. μ. 913· «λάζουσε τῇ

κύλικος» = πιάνεσθαι ἀπὸ τοῦ ποτήριον Ἀριστ.
 Λα 209 καὶ μετν. π.
 Λαζω 1) λακτίζω, ὄψρ. λέξ. «λάζας τράπεζαν»
 Αὐκόφρ. 137· 2) κατὰ Β. Ἀν. 1095 ἔχαικας =
 αὐσαν ἴδε λαζομαι.
 Λάθρ, ὄψρ. ἡ λήθη Πινδ.
 Λαθρόαν· λαθροδόν Ἦουχ.
 Λαθ-ίνεμος· ὁ τὸν ἄνεμον λημονῶν - ὄψρ.
 = νήμερος, γαλήνιος Στρεβ. παρ Ἀριστοτ. Γ.
 Ζ 5, 8.
 Λάθ-αργός, λήθαργος, λαθροδότης Ἰσηγ. ἐν
 Β. Ἀν. 50 περί κυνῶν πρόλ. λαθαργός.
 Λαθάργας, ὁ· εὐσμάτα τῶν δερμάτων Νικ.
 Ὁπρ. 422, Σχολ.
 Λαθασμός, ὁ· λησμοσύνη Ἦουχ. oblitio.
 Λαθεῖν, ὄψρ. 6· τοῦ λανθάνω,
 Λαθ-ήδης, ὁ ὁ λησμονήσας τὴν νιότητα, γέ-
 ρων Ἦουχ.
 Λάθῃσις ἡ· τὸ λησμονεῖν Τζατζ.
 Λαθητικός· ὁ δυνάμενος εὐκόλως νὰ διαλάβῃ.
 ἀποκρυβῇ, ὁ μένων εὐκόλως ἀποκρυφόμενος·
 «λαθητικοὶ εἰσιν οἱ τ' ἐναντίοι τοῖς ἐγκλήμα-
 σιν, οἷον ἀσθεῖες περὶ αἰτίας» Ἀριστοτ. ῥήτ.
 Γ, 12, τὸ ὅποτον αὐτοῖς ἐκφράττει καὶ εὐδυνά-
 ται καὶ πράττειν καὶ λανθάνειν.
 Λαθη-φροσύνη, ἡ· λαθιφροσύνη, δι. γρ.
 Λάθηκός, 2· ὁ κάμων νὰ λησμονῇ τις τὰς
 φροντίδας, ὁ καταπαύων τὰς φροντίδας· τὴν στη-
 θος τῆς μητρός Ἠ. χ, 83, ὁ Βαχχος, ὕμν. εἰς
 Βαχχ. (0. 524, 12), ὁ οἶνος, Ἀλκατ. παρ'
 Ἀθην. 10, 430· «τέχνης ἰδμοσύνη» Κριναγ.
 ἐν Ἀνθ. Πλαν. 273.
 Λαθι-νοστος, 2· ὁ βραδύνων ἐπανελθεῖν Ἦουχ.
 Λάθιος, πηγὴ πηγὴ περὶ τὴν Οἰτην, Ἡ. τῆς
 πινὼν λησμονεῖ τις τὰ ἐν ἀνθρώποις κακὰ ὡς ὁ
 Ἡρακλῆς Μ. Ἑτ.
 Λαθι-πῆμων, 2· λαθικηδής.
 Λαθι-ποινος, 2· ὁ ἐκδικητὴν λησμονῶν Ἦουχ.
 Λαθι-πονος, 2· ὁ λησμονῶν τοὺς κόπους, τὴν
 λύπην - Ἀίας Σοφ. Αἴ. 697· ὁ κάμων νὰ λη-
 σμονῇ τις τὴν λύπην· λαθίπονον ὀδυνᾶν βίω-
 τον· Σοφ. Τραχ. 1017.
 Λαθι-πορφυρίδας, αἱ· εἰδός τι πορφυρίδας,
 πτηνόν Ἰδου. ἐν εἰκ. τοῦ Schweighäuser.
 Λαθι-φθαγγος, 2· ὁ κάμων νὰ λησμονῇ τὴν φω-
 νήν, ὁ κάμων ἄλλαν· θάνατον Ἠσ. ἀσπ. 131.
 Λάθι-φροσύνη, ἡ· ἐπιλησμοσύνη, μωρία Ἀ-
 πολ. Ρ. 4, 356.
 Λαθι-φρων, 2· ὁ λησμονῶν τὸν ὄψρ. νοῦν,
 μωρός, ἐπιλήθμων, ἄφρων Ἦουχ.
 Λάθος, ὄψρ. λήθος· λήθη Θεόφρ. 23, 24, oblitio.
 Λαθυσύνη, ἡ· ληθυσύνῃ Εὐρ. Γ. Γ. 1278.
 Λαθυσυνος, ὄψρ. = ληθυσυνος.
 Λάθρα· λάρρα Ὀμ. ὕμν. Δημ. 240, δι. γρ.
 Λάθρα (λαβεῖν)· κρυφά, τὸ μὲν ἀπολ. «οὐκ ἐ-
 βουλεύων λάρρα» Σοφ. Οἱ. τ. 618, τὸ ἐναντ.
 τοῦ φανερώς Πλάτ. συμπ. 182, Σεν. Κυρ. 7,
 4, 4· τὸ δὲ μετὰ γεν. «λάρρα δὲ μητρός· καὶ
 πατρός πορεύομαι» = κρυφά ἀπὸ τὸν πατ. καὶ
 τὴν μητ. ἀπαρτήρητος ὅπ' αὐτῶν Σοφ. Οἱ. τ.
 787 ἴδε λάρρη, clam, occulte.
 Λάθρα, τὰ· αἱ δίκαι παρ' Ἠλείους Ἦουχ.
 Λαυρετό-όγκτος, 2· ὁ κρυφά δαγκάνων, μετν.
 Λαθρατος, (λάθρα) 3 καὶ 2· κρυφός, κλοπιμαίος,

ἀπὸ τίνος κεκρομμένοις· «τὰ δὲ λαθραῖα ὅς ἀναί-
μι μὴ πρόποντ' αὐτῶ κακὰ» Σοφ. Τραχ. 383· «λα-
θραῖον θάνατον» = θολογονίαν Ἀνδρ. 4, 15·
συχνόν· ἐπὶ· «οὐκ ἐξαίφνης ἀλλ' ἡ λαθραῖος»
Αἰσχ. Πρ. 1079, καὶ μετὰ γεν. ὡς τὸ λαθραῖον
«λαθραῖος τῆς μητρός» = ἐν ἀγνοίᾳ τῆς μητρός
Ἀλκίφρ. 3, 27, clandestinus, occultus.
Λαθρακάζων· χαλιναγωγῶν, Σικελοὶ Πούχ.
Λαθρακάτης, ἡτος, ἡ τὸ ἀπόκρυφον, μτγν.
Λάθρη, ἡ λάθρη, ἔπ. καὶ ἰων. = λάθρα· «ὥχετο
νῆϊ Πύλον δὲ λάθρη ἐμεῖς ἀίκετι» Ὀδ. ρ, 43,
τὸ μὲν ἀπολ. πρὸς πάντ. ἐρίσμετο, παρελίστατο,
περὶ ἀποκρύφου τοῦ ἔρωτος ἀπολαύσεως, τὸ δὲ
μετὰ γεν. Ἰλ. ε, 269· «ἔτι ὑπόδωκε θολῶς»·
κτείνειν Ὀδ. ρ, 80· ἀπαρτηρήτως, κατὰ μι-
κρόν Ἰλ. τ, 165, εἰσιπ, occulte.
Λαθρηδῶ, ἐπὶ· λάθρη δουρ. διαδ. 21.
Λαθρηδόν, τό· τῶ προηγ. Ἀνύτ. ἐν Ἀνθ. 7, 202.
Λαθρία, ἡ· θυγ. Θεραπόδρου Πικρ. Παρά Α.
Ταρ. 13 φαίνεται νῆ· ἦν ἐπὶ· Ἀφροδίτης.
Λαθρίδιος· λάθριος Ὀρφ. Ἀργ. 286.
Λαθρίματος· τῶ ἐπομ. ἀρχ. λεί.
Λαθρίος, 3 καὶ 2· λαθραῖος, ἀπόκρυφος· Καλλ.
Ἀπολ. 104· «τενάγῃ Ἀπολλων. 16 (Θ. 296)·
— πούς Φιλίπ. 45 (ιά. 33)· — Κουθήρη = κλοπι-
μαία Μανέθ. 6, 207, καὶ μτγν. πεζ. ἐνδεί-
ξει· Δ. κασ. 78, 18.
Λαθρο-βόλος, 2· ὁ κρυφὰ βίπτων, βάλλον,
ἐυρίσκων· — δόναξ Ἑρμ. 5 (Θ. 824).
Λαθρο-γάμια, ἡ· κρυφὸς γάμος, μτγν.
Λαθρο-δάκνη, ὁ· ὁ κρυφῶς, ὑπόδωκε δακτύ-
λων· — κόριες καλοῦνται οἱ γραμματικοὶ Ἀντιφ.
ἐπιγρ. 5, ἐν Ἀνθ. 11, 322.
Λαθρο-δῆκτης, ὁ· τῶ προηγ. ἀφροδιστοῦ
ρης, περὶ κανὸς Β. Ἀν. 50 ἐξήγ. τοῦ λάθραργος.
Λαθρο-διδακκαλέω· κρυφὰ διδάσκει Εὐσεβ.
Λαθρο-κοιτέω· κρυφὰ τινὲς συγκοιμῶμαι Ἰζέτ.
Λαθρο-κοιτία, ἡ· ἡ κρυφὴ μετὰ τίνος συγκοι-
μησις Ἰζέτ.
Λαθρό-νομφος, 2· ὁ κρυφὰ νομφεῖταις Ἀν-
κόφρ. 320.
Λαθρο-πόδης ἡ λαθρόπους, ὁ· ὁ κρυφὰ βι-
νῶν, ἔρπων· — τόκους Ἀνθ. Παλ. 9, 409 περὶ
τῶν τόκων, οὔτινες κατὰ μικρὸν καταναλίσκουσι
σύμπαν τὸ κεφάλαιον.
Λαθρό-πορος, 2· ὁ λάθρα βαδίζων Βυζ.
Λάθρος· λάθριος Ἦσυχ. πρὸλ. λάθρα.
Λαθρο-φάγέω· κρυφὰ τρώγω Β. Ἀν. 106.
Λαθρο-φαγία, ἡ· τὸ κρυφὰ τρώγειν Εὐσεβ.
Λαθρο-φάγος, 2· ὁ κρυφὰ τρώγων Σουίδ.
Λαθρο-φθορέω· λάθρα φθείρω, ἔκκλ.
Λαθρο-φονετής, ὁ· ὁ κρυφὰ φονεύων, θολο-
φόνος, μτγν.
(Λαθρόω), λαθροῦν· βλάπτειν Ἦσυχ.
Λαθροῖς, ἴδος, ἡ· φουδὸν τι εἶδος τιθρομαλίδος
(μπίμπλξ) Διοσκ.
Λάθρος, ὁ· λαθοῦρι Θεοφρ. ὡς τροφή τῶν
πτωχῶν Ἀθην. 2. 55, cicerula.
Λαι-, προτακτ. ἐπιτακτ. = λα καὶ λαι ἐν τισι συνθ.
«οἰν» ἡ παρατήρησις τῶν ἀρχ. λεί. «ἐκί τῆς αἰ-
σχρουργίας», δικαιολογεῖται ἐκ τῶν συνθέσεων·
Λαία, δωρ. ἡ· λεία Πινδ. Ὀ. 11, 44.
Λαια, ἡ· λεία, «καθόπερ τὰς λαιὰς προσάπτουσι
αἱ ὑψαίνουσαι τὰς λαιὰς» Ἀριστ. Ἄ. γεν. 1, 1

Λαιαῖσι, οἱ· λαὸς Παιονικὸς παρὰ τὸν Στ.
μόνα Θουκ. παρὰ Στ. Βυζ. Λαῖνοι.
Λαιανδρῖς, ἴδος· σὺς· Ἀναξάνδρου Παν-
κατὰ Μειν. Λεανδρῖς.
Λαιανίτης, ὁ· κόλλος ἐν Ἀραβίᾳ Δ. Σικ.
Λαῖανός, ὁ· ὄν. ἀνδρὸς, ἐπὶ Καρικῶν νομίμα.
Λαῖας, ὁ· υἱὸς Ὑραίου Παιστ.
Λαῖας, ὁ· υἱὸς Ὀφύλου, βασιλέως Ἠλίδος Παν-
Λαιεῖνος, ὁ· τὸ ῥωμ. ὄνομα. Laevinus Πλουτ.
Λαιε-βολέω· ληθοβολῶ, μτγν.
Λαιεβολία, ἡ· τὸ ληθοβολεῖν, μτγν.
Λαίγμα· περιεφαιλίας κόσμος Ἦσυχ.
Λαίγξ, ἱγρὸς, ἡ, ὑποκ. τοῦ λαός· ληθαράκι Ὀδ.
ε, 433. Παρὰ μτγν. π. καὶ περὶ μεγαλειότητος.
Λαιον Ἀπολ. Π. 1, 402, lapillus.
Λαιδάριον, τὸ· ὑποκ. τοῦ λαῖδος.
Λαῖδας, ὁ· Δελφὸς τις, ἐπιγρ.
Λαῖδιος· λαῖος, ἀριστέρως Ἦσυχ.
Λαῖδος, τό· λῆδος, ἐλαφρὸν ἔνδυμα, ἀρχ. λεί.
Λαιδρός, 3· ὁρασὺς, τολμηρὸς, ἀναιδής· Νου-
θηρ. 689.
Λαίξω· εἶμαι λαῖκός, ἔκκλ.
Λαίλαργος· ληθαργος Σοφ. ἄποστ. 902 παρὰ
Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 1020, κόων· πρὸλ. ληθαργός.
Λαίλαρξ ἡ ληθαράξω· λαμυρῶς Ἦσυχ.
Λαίθυράξω· γλειυζέω, ἀρχ. λεί.
Λαικάζω· πορευθὼν Ἀριστ. Θεσμ. 57· ἐν Ἰων.
ἀπατῶ, μτγν. Σουίδ. μέσ. μ. Ἀθην. 15, 689.
Λαικάς, ὁδός, ἡ· πόρνη Ἀριστ. Ἄν. 2, 16.
Λαικαστής, ὁ· ὁ πόρνος Ἀριστ. Ἀχ. 259.
Λαικάστρια, ἡ· πόρνη· ἔδε λαικάς Ἀριστ.
Ἀχ. 529.
Λαικάστη (λαδός), ἡ· συνέλευσις τοῦ λαοῦ ἡ
δωρικ. πόλις, ἐπιγρ.
Λαικάς· λαϊκάξω Ἦσυχ.
Λαῖκός, 3· ὁ ἀνῆμιον εἰς τὸν λαόν, ὁ ἐκ τοῦ λαοῦ
κοινός, μτγν. ὁ μὴ ἱερωμένος, λαῖκός, ἔκκλ.
Λαῖκό· κῆμον κοινόν, λαῖκόν, ἔκκλ.
Λαίλαπείω· προσβάλλω, ἀπαρπάξω μὲ λαί-
λαπα, μτγν.
Λαίλαπιέω· τῶ προηγ.
Λαίλαπο-εἰδής, 2· τῶ ἐπομ. μτγν.
Λαίλαπ-ώδης, 2· θυελλώδης, διὰ λαίλαπιν
τετραγαμῶν, μτγν.
Λαίλαψ, ὁ· θυελλώδης ἄνεμος μετὰ βρο-
γῆς ἡ ποικιλῆς νεφέλης, τὰ πάντα μὲ σκότος πε-
ριβάλλον· «νέφος φαίνεται ἰὸν κατα πόντον, ἀγί-
δὲ τὴν λαίλαπα πολλήν» Ἰλ. δ, 278· καὶ εἰς παρα-
βολὰς «ἐπ' ἐπάλξεσι βατινον ἐρεμνὴ λαίλαπι ἰσὺν»
Ἰλ. μ, 375· καὶ ἐν πεζ. ἀπάντα εἰκὴ καὶ φόρη
ἐπράττετο καθάπερ λαίλαπες τινος ἐκπεπο-
κυίας εἰς αὐτοὺς Πολουδ. 30, 44, 6. Κατ' Ἀρι-
στοτ. κοσμ. 4, 15 στρουβιλωδὴς ἄνεμος φερόμενος
ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω.
Λαίλιος, ὁ· ῥωμ. ὄν. Laelius Πλουτ.
Λαίμα, τό· λῆμα, μετ' ὑπαινιγμοῦ εἰς τὸ λαίμην
καὶ αἷμα Ἀριστ. ὕμν. 1559, ἡ γρ. ἀμφίβ.
Λαιμάξω· λαϊμάσσω Ἦσυχ.
Λαιμαργέω· εἶμαι λαίμαργος, μτγν.
Λαιμαργία, ἡ· σθηραγία Πλάτ. πολ. 10, 619·
«περὶ τὴν τροφήν λ.» Ἀριστ. μορ. 2, 4, 13.
Λαίμα-αργός (ἡ ἥστον ὀρθὸς κατὰ τοὺς πα-
λαιούς ἐκ τοῦ λαί-μαργος), 2· ὁ μὲ τὸν λαίμην
ἐργαζόμενος, ἐν ταχείᾳ κινήσει, ἀκέραιος, ἀ-

δηφάγος περί ζώων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2· ποῖς τροφήν. μορ. Ζ. 4, 13· λύκοι, ἐπιγρ. ἀδ. 418 (Θ. 252). Παρά μὲν γιν. καὶ ἐπιγρ. Στοδ. Ἀνθ. 124, 34· πρὸς, καὶ τὸ γλῶσσαργος, φλύαρος· ἐπιγρ. λαίμαργος, ἐκκλ. guisus.
 Λαιμαργότης, ἡ· λαίμαργία Φίλων.
 Λαιμάσσω, ἀτε· λαίματτος· λαίμαργος καταπίνω, ἀδηφάγως τρώγω Ἀριστ. ἐκκλ. 1178.
 Λαιμάω· τῷ προηγ. Ἡούχ.
 Λαιμή· τομος, π.· λαίμοτομος· κεφαλαί Εὐρ. Ἰ. Α. 776, δι. γρ. ἀλλὰ λαίμητομος· τὸν λαίμον ἀποκόπτω· - ἔφη Φίλιπ. 13 (ς. 101).
 Λαιμία, ἡ· λαίμαργία (ς).
 Λαιμίζω· κόπτω τὸν λαίμον, σφάζω· - βοῦν Λυκόφρ. 326.
 Λαιμο· δακτής, 2· τὸν λαίμον διακάνων, ὁ εἰς τὸν φάρυγγα στερεῶς προσκολλώμενος· ἀκίδες ἀγκιστρῶν λαίμοδακτεις· Φίλιπ. 22 (ς. 5).
 Λαιμό· κυκλος, ὁ· παράσιτος τις Ἀλκιφρ.
 Λαιμο· πέδη, ἡ· δεσμός τοῦ λαίμου· α) βρόχος πρὸς σύλληψιν πτηνῶν· ἄρκον λαίμοπέδαν τεράνων· Ἀντιπ. Σιδ. 17 (ς. 109)· β) δεσμός τοῦ λαίμου τῶν σκύλων· - σκυλάκιον Α. Ταρ. 34.
 Λαιμό· ρυττις, 2· ὁ ἐκ τοῦ λαίμου βέων· - σφαγῆς Εὐρ. Ἰλ. 360.
 Λαιμός, (ΛΑΩ· πρὸς, - λάμος), ὁ· λαίμος, φάρυγξ, λάρυγξ· ὡς δὲ λαίμον ὡς ἀνδρεῖον· Ἰλ. ν. 387· οὕτως ἔν ἐμοί γε φίλον κατὰ λαίμον ἐῖσι οὐ πόσις οὐδὲ βρώσις· Ἰλ. τ. 209· καὶ περὶ ζώων· «λαίμονος τρεῖς τριῶν μήλων τιμών» Εὐρ. ἰκ. 1201, καὶ περὶ ἀγγείων μέλιτος· ἄλ. κύτους· Φίλιπ. 58 (θ. 232), ἐνίστοι καὶ παρὰ μὲν. πεζοῖς Λουκ. guttur.
 Λαιμό· τμήτων, κόρη· ἀποκομμένοι Εὐρ. Φοιν. 458· ἀλλὰ «λαίμοτμητ' ἄχη»· τὸν λαίμον συσφίγγοντα Ἀριστ. θεσ. 1054.
 Λαιμο· τμήτων· τὸν λαίμον ἀποκόπτω· - μέλα· ἡ· λαίμοτμητ' Ἀπολ. Ῥ. 2, 840· - λαυτὸν· ἀποκόπτω τὸν λαίμον μου Πλουτ. Ὀθ. 2. Παθ. «λαίμοτμητ' ὁσέως ἰσθμὸς Γοργόνας» Σ. Ἐκπ. πρ. γραμ. 264.
 Λαιμο· τμήτων, 2· λαίμοτμήτος Εὐρ. Ἐκ. 107, δι. γρ. πρὸς. Λοδίκ. εἰς Φρόν. 588.
 Λαιμο· τμός, 2· ὁ ἀποκόπτων τὸν λαίμον· - χεῖρ Εὐρ. Ἰ. Τ. 444· σφαγῆς Ἀρίστων, 1 (ς. 306), jugians· ἀλλὰ λαίμοτμός· με ἀποκομμένον λαίμον δι. γρ. Εὐρ. Ἐκ. 209· Γοργόνας λαίμοτμών ἀπὸ σταλαγμών· αἱ σταγόνες ἀπὸ τῆς κοιλίας κεφαλῆς τῆς Γοργόνας· Ἰων. 1053, καὶ μὲν. π.· φάρυγξ Μανίθ. 1, 317.
 Λαιμοδῶ· ὁ δραπιδεύς Σουῖδ. λαίμοδω· δραπιδεύς Ἡούχ.
 Λαιμ· ὥσσω· λαίμασσω Νικ. Ἀλ. 352.
 Λαίνα, ἡ· ἡ γλαῖνα Στραβ. Δ'. 196, laena.
 Λαίνας, 3· λαῖνος Ἰλ. χ. 154, Εὐρ. Φοιν. 116.
 Λαίνιλλα, ἡ· ὄν. γυναικὸς Ἀλλ. Π. 1, 7, 15.
 Λαῖνοι, 3· ὁ ἐκ λίθου, λίθινος· - τεύχος Ἰλ. α. 177· - οὐδός, 1, 144· «ἡ τέ γιν' ἤδη λαῖνον ἴσθ' αἰχμῶνα»· ὅα ἥσ' ἐνδεὲς ὀνόμας λίθινον χιτῶνα, ἤθουν θά ἥσ' αἰσθολημένους, γ. 56· - τάφος Σοφ. Οἱ. Κ. 1592· - πόρτοι Εὐρ. Τρω. 5· - κίονες, Ἡρ. μ. 1057. Μτφ. ἀκλήροκαρδος ὁ ἔχων λιθίνην καρδίαν Θυοκρ. 23, 20, lapideus.
 Λαίνας· ἡ αἰσθητός· ἡ Ἡούχ.

Λαίνόχειρ· σκληρόχειρ Ἡούχ.
 Λαῖτον, ὄν. τῷ λήνον· ἄρκος Ἰσπαρμένος, Θιδόρ. 10, 21· λαῖον Σώφρων ἐν Β. Ἀν. 567, 7, ἐπὶ δὲ δρέπανον Ἀπολ. Ῥ. 3, 1335.
 Λαῖός, 3· ξερτός, ἀριστέρος, λαῖνος· λαῖα· δὲ χερσὶν Ἀισχ. Πρ. 716, ἐν τῷ πεζ. παρὰ μὲν. μόν. Ἡρόν. Α. 2, 5· πρὸς. ἀριστέρος καὶ εὐώνυμος, sinister.
 Λαῖτος ἡ λαῖός, ὁ· πτηνὸν ἐμοῖον με κίχλαν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 19.
 Λαῖός, ὁ· υἱὸς Λαβδαίου, πατὴρ Οἰδίποδος, βασιλ. Θηβῶν, ἐπὶ θ. Λαῖτος Σοφ.
 Λαῖο· στάτης, ὁ· ἀριστεροστάτης· Πολυδ. 4, 106.
 Λαῖο· τομῆ· ἄρκον γεωργήσαντα τίμνω, λαῖον τίμνω, ἀροστῶς Θυοκρ. 10, 3.
 Λαῖους, ὁ, κάλλιον Λαῖνους, ὁ· ὄρμος ἐν Χίμ Στραβ.
 Λαῖς, ἴδως ἡ λῆς Ἀισχ. Ἐπτ. 313.
 Λαῖς, ἴδως, ἡ· ὄν. δύο περιφύμων ἐταίρων ἐν Κορίνθῳ, ὧν ἡ μὲν πρεσβυτέρα κατήγατο ἐκ τῶν Ὑκάρων τῆς Σικελίας ἡ δὲ νεωτέρα ἐκ Κορίνθου Ἀθήν.
 Λαῖσιανο· φόρος· ὁλοφόρος Ἡούχ.
 Λαῖσός, ἡ· παγὰ ἐξωμὸς Ἡούχ.
 Λαῖσῶν, τὸ· εἶδος ἀσπίδος διαφόρου τῆς καθ' αὐτὸ ἀσπίδος· πρὸς. Ἰλ. μ. 426· βοῖσας ἀσπίδας ἐκκύλους λαῖσῶν τε πεπρόντα· Ὁ Ἡρ. 7, 91 λέγει περὶ τῶν κίχλων· «λαῖσῶν αἶχρον ἀντ' ἀσπίδων, ὡμοβοῆς πεποιμένα·» Ἰνέουθεν δὲ παλαιοὶ τινες γραμ. παράγουσιν αὐτὸ ἐκ τοῦ λῆσιος, ἄλλοι δ' ἐκ τοῦ λαῖός, ὡς φερόμενον μετ' ἐν ἀριστέραν χεῖρα, clypeolus, scutum.
 Λαῖσῶν, ἡ· αἰσχύνῃ ἀρχ. λῆς. turpitude.
 Λαῖσ· καπρος· πολλὸ ἀσέλγης, ἀρχ. λῆς.
 Λαῖσ· παῖς, - παῖδες· βοῦπάις παρὰ Λευκαῖοις καθ' Ἡούχ.
 Λαῖ· σποδίας, (σποδῆν), ὁ· ὁ πολὺ ἀσέλγης, φιληθόνος Ἀπολδ. κωμ. Στοδ. Ἀνθ. 46, 15· κατ' εἰκ. ἐπὶ δὲ ὄνομα Ἀθηναίου τινὸς Ἀριστ. ὄρν. 1569 μετ' ὀπαινίμ. πρὸς τὸ λαῖος καὶ ποῖς· καθότι εἶχεν ἐλάττωμα εἰς τὸν πόδα.
 Λαῖσποδίας, ὁ· Ἀθηναῖος στρατηγὸς Θουκ.
 Λαῖσ· ὄν. τῷ Ἀντιφώντος κατὰ Λαῖσποδίου ἀναφέρει δ' Ἀρποκρ. 26, 1.
 Λαῖστρογών, ὄνος, ἡ, συνήθ. εἰς τὸ πλῆθ. οἱ Λαῖστρογόνες ἀρχαῖος, γιγαντοβόης λαῖς ἐν Σικελίᾳ Θουκ. 6, 2· ἄλλοι θέτουσιν αὐτὸς ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ παρὰ τὰς Φορβίας, ἐπὶ θ. Λαῖστρογόνιος.
 Λαῖτμα, (ΛΑΩ, λαῖγός), τὸ· πέρασμα, διάστημα, στόμα, ἄβυσσος τῆς θαλάσσης, μέγα πλάγιος· ὄν. ἡ, 35· μτφ. ἔξιστον μέγα λαῖτμα νικητοῦ, περὶ τοῦ λόγου Τρωφ. 119.
 Λαῖτος, συνήρ. λαῖτος, ἰων. λῆττος, ὁ· ὁ τοῦ λαοῦ, ὁ τὸν λαὸν ἀφαιρῶν, δημόσιος· ὡς κατωτ. ὁ Ἡούχ. ἰσηγ. λαῖτος· ἀρχαῖον.
 Λαῖττα, ἐπὶ δὲ λαῖττα καὶ λαῖττα· ἡ ἀσπίς Ἡούχ.
 Λαῖφάω ἡ λαῖφάω· λαφύσσω· μὴ αἶμα λαφύσσω Νικ. Θερ. 177.
 Λαῖφῆναι, ἡ· ὄν. πόλις Σουῖδ.
 Λαῖφῆ, ἡ, σπανιὴ. ἄλλος τύπος τοῦ λαῖτος· Καλλιμ. ἀοσπ. 245 παρὰ Σουῖδ.
 Λαῖφος, τὸ· κακόν, βρακὴς ἐνδυμα· ἀμφὶ δὲ

λαῖρος· ἔστι δ' κεν στυγέσθιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα· Ὁδ. ν, 399· ἐν γένει πανίον, πρὸ πάντων πλοίου, «στολμοί τε λαίρους» Αἰσχ. ἱκ. 696· «λ. ἀκάτου θεοῦ», Εὐρ. Ὀρ. 341, velum. **Λαιψηρο-δρόμος**· ὁ ταχέως τρέχων· - Ἀχιλλεύς Εὐρ. Ἰ. Α. 307. **Λαιψηρο-κίλευθος**, 2· ὁ ταχέως πηγαίνων· - Βορέης, δι. γρ. ἀντὶ αἰψ. παρ' Ἡσ. θε. 379. **Λαιψηρός**, (πρόβλ. αἰψηρός), 3· α) ταχύς, ταχύπους· - Ἀχιλλεύς Ἰλ. φ. 264· «λαιψηροῖς βελέεσαι», φ. 278· συγχάκεις καὶ ἐπὶρ· «λαιψηρὰ πηδᾷ» Εὐρ. Ἰων 717, καὶ περὶ ἀνέμων· «λαιψηρότεροι φέρονται» Ὀππ. κυν. 4, 446, celer· β) ἡμίσηρον παρὰ Λακεδαιμονίους ἀρχ. λεξ. ἐπὶρ. λαψηρῶς = ταχέως· Πούχ. **Λακάζω** (λακίω)· καλῶ, φωνάζω, παρὰ τῷ αὐτῷ Αἰσχ. ἐκτ. 108· - ἰσχύει, ἱκ. 851. **Λακάζθη**, ἡ· εἶδ. δένδρου, πρὸ πελάεας Θεοφρ. **Λάκαινα** ἡ· 1) γυνὴ Λάκαινα Πλουτ. ἐπὶ δ' ἐπὶ θ. «ἡ Λάκαινα χώρα» Ἡρ. 7, 235, ἡ ἡ Λάκαινα μόνον μὲ ταύτ. τὴν σημ. Ξεν. Ἑλ. 7, 1, 29, ὅπερ ὁ Φρόν. σελ. 341 φέγει· ὁ Λοβέκ. ὁμῶς φέρει κολλὰ παραδείγματα εἰς τοῦτο τὸ χωρ. 2) ἡ Λάκαινα λίθος, εἶδος μαρμάρου τιμωμένον διὰ τὸ ὠραῖον αὐτοῦ πράσινον χρῶμα Λουκ. Ἰκπ. 5· 3) Λακωνικὴν τι ποτήριον Ἀριστ. ἀπ. Δαιτ. 3. **Λακάνη**, ὄψωρ, ἡ· λεκάνη. **Λακάρη**, ἡ· λακάρη καὶ λακάρτη Πούχ. **Λα-καταπύγων**, ὄνομα, ὅ, ἐπιτετ. ἀντὶ καταπύγων, μετὰ τοῦ δειλῆος Ἀριστ. Ἀχ. 639, ἡ δι. γρ. λακκαταπύγων καὶ ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ λάκκος ἐσθ. **Λα-κατάρατος**, 2, ἐπιτετ. τοῦ κατάρατος Φωτ. **Λάκαφθον**, τό· ἀρωματικὸς φλοιὸς δένδρου, ὃν μετεχειρίζοντο πρὸς κατασκευὴν τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κύβου· πρόβλ. νάρακφθον Πλουτ. περὶ Ἰσ. καὶ Ὀσ. 81. **Λακεδαίμονιάζω**· τὰ τῶν λακεδαιμονίων ποιοῦν Ἀριστ. ἀποσπ. 68. **Λακεδαίμονιος**, ὁ· 1) Ἀθηναῖος υἱὸς τοῦ Κρίμωνος Θουκ. 2) ἀδελφὸς Σατύρου τινός· 3) ὁ κάτοικος τῆς Λακεδαίμονος, ἐπὶ θ. Λακωνικός· ἡ Λακεδαίμονια, μὲν. **Λακεδαίμων**, ὄνομα, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Ταυγέτης, ἐξ οὗ εἶχεν ἡ χώρα τὸ ὄνομα Ἀπολλ. 2) θηλ. ἡ πρωτεύουσα τῆς χώρας Λακωνικῆς ἐν Πελοποννήσῳ παρ' Ὀμ. καθέδρα τοῦ Μενελάου Ὁδ. β, 1· 3) ἡ περὶ τὴν πόλιν ἐκείνην χώρα καὶ σύμπασα ἡ ἐπαρχία Ἰλ. β, 581. **Λακεδάμα**· ὄψωρ ἀλμυρῶν, ὃ πίνουσιν οἱ τῶν Μακεδόνων ἀγροῖται Πούχ. **Λακεδών**, ὄνομα, ὄψωρ ἡ· ληκεδών (λακίω) φωνή, ἐν τῷ πληθ. Τίμων Σειτ. Ἑμπ. πρ. ἡθ. 171. **Λακεῖν**, ἔλακον ὄψωρ. β· τοῦ λάσκω, ὅπερ ἴδε. **Λακέρεια**, ἡ· πόλις Θησαυρίας ἐν τῇ Μακρονήσῳ παρὰ τὴν Βοιωτήν· λίμνην, κατ. Λακέρειαν, Στ. Βούζ. **Λακερο-λογία**, ἡ· φλυαρία, πρὸ πάντων δὲ κακολογία, μὲν. **Λακερός**, (λακεῖν), 3· ὁρυδῶδης φλύαρος, ἐξ οὗ τὸ λακέρω· Ὁ Πούχ. ἐξηγ. λακερόν· ἐλκείον, κακῶς, ἴσ. ὡς τὸ λακερ = ξεσχισμένους, βακιδῶδες. **Λακέρωσος**, ὁ· φλύαρος, ἐξόλεστος· - Θεός, ὁ

Σάτυρος, ἐπιγρ. ἀδ. 40 (θ', 317), ἄλλως δὲ θηλ. μόνον λακέρωσα (οὕτω τονίζ. Ἀρκαδ. 90, 13)· οὕτω δὲ καλεῖται πρὸ πάντ. ἡ κορόδω, ἡ κρώζουσα, μεγάλη κρώζουσα Πούχ. Ἡσ. ἑρ. 745, Ἀριστ. ὄρν. 609 καὶ μὲν. π. ὡς Ἀπολλ. Ἡρ. 3, 929· ἐντ. δὲ παλαιοὶ τινες διὰ μεταθέσεως ἐποίησαν καὶ κελάρωσα, ἐπὶ δὲ - κύων· ὁ ὕλακτων κύων Πλάτ. πολ. 10, 607. **Λακερύζω**· ὁρυδῶ, κάμνω, ταραχὴν ἔτ. Μ. Μέσ. παρ' Ἡσ. καὶ Φωτ. ἐξηγ. λογοπορεύει· λοιδοροῦσθαι· διὰ μεταθέσεως δ' ἐσχλημάτισεν καὶ κελάρυζω. **Λακεστάδης**, ὁ· υἱὸς Ἰππολύτου Πaus. **Λακίτας**, ὁ· ὁ ἡγών, οὕτω καλεῖται ὁ τέστις Αἰλ. Ἰ. Ζ. 10, 44. **Λακίω**, = ὄψωρ. = ληκίω· ἴδε λάσκω. **Λακηθμός**· γλωσσόκομον ἀγγ. Πούχ. **Λακησις**, εἰς, ἡ· κλιωγμός Πούχ. **Λακητήρ**, ἡρος, ὁ· ἄκρα τῆς νήσου Κῶ Σπράβ. **Λακιάδαι**, οἱ· ὄθμος Ἀττικῆς ἀνέμων εἰς τὴν Οἰνητῶα φυλὴν, δημ. Λακιάδης Δημ. δ. 61, ἐπιγρ. ἐν ᾧ εὐρίσκειται γραμμένον καὶ Λακιάδαι, ὁ δὲ Στ. Βούζ. καλεῖ τὸν ὄθμον καὶ Λακίαν καὶ τοῦ κατοίκους Λακίης· παρὰ δὲ Πολυδ. 9, 38, 10, 37 οἱ Λακιάδαι εἶνε ἐπιγραφῇ κομωδίας τινὸς τοῦ Φιλίππιδου. **Λακίδης**, ὁ· υἱὸς Μεδόντος Πaus. ὄρυθ. Λακίδης· ἴδε Λακιδῶδες. **Λακιδῶς**· τῷ ἐπομ. Διοσκ. **Λακίζω**· σχίζω, σπαράττω, ξεσχίζω, ἀφανίζω· «ἐν φοναῖς ψυχρὸν δέμας» Λουκφρ. 1113. καὶ Πούχ. καὶ = ὁμοῦ· λακιστός, ξεσχισμένον· Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. 7, 303, lacerō, scindō. **Λακινιάς**, ὄσος, ἡ· ἐπών. τῆς Ἡρας Δ. Σικ. **Λακινιάτης**, ὁ· ὁ ἐν Λακινίᾳ κατοικῶν. **Λακνίον**, τό· ἀκρωτήριον ἐν Κρητίᾳ μετὰ περιφύκῳ ναοῦ τῆς Ἡρας Πλούδ. **Λάκος**, ὁ· ἡρος ἐν Ἀττικῇ, ἀφ' οὗ ὠνομάσθη ὁ ὄθμος Λακιάδαι Πaus. 1, 37, 2. **Λακισθένης**, οὗς, ὁ· Σπαρτιάτης τις Δ. Σικ. **Λάκις**, ἴδος, ἡ· 1) ῥάκος (κουρέλι), ἡ «παλιώμα»· λακίδες ἀμφὶ σώματι ποικίλων ἐσθημάτων· Αἰσχ. Πέρ. 821· 2) τὸ ξεσχίσειν· «λακίς χιτῶνος», ἱκ. 880, παρὰ μὲν. δὲ περὶ σύντρυμα πλοίου Δ. Σικ. 14, 72· ῥήγμα γῆς, 1, 13, 99. **Λάκισμα**, τό· τὸ ἀποσχισθῆναι, τὸ κουρελιασθῆναι· - πέπλων Εὐρ. Τρ. 497. **Λάκιστος**, 3· ξεσχισμένους Λουκ. laceratus. **Λακκατίας**· ὁ ἐκ τῆς δεξαμενῆς· - ὄψωρ Ἀθην. 3, 124. **Λακκίζω**· σκάπτω Σουῖδ. παχύνοι, λιπαροὶ Εὐστ. **Λάκκισ**, ὁ· λιμὴν τῶν Συρακουσῶν Δ. Σικ. **Λακκό-πεδον**, τό· ὄρχιπῆδον (σακκούλιον τῶν ὄρχων) Πολυδ. 2, 172. **Λακκό-πλουτος**, 2, οὕτως ἐπικαλεῖτο ὁ Κλέ· λίας ὁ γνωστός πλούσιος Ἀθηναῖος· διότι ἔλεγετο ὅτι εἶχεν εὐρεῖ τὰ πλούτη του ἐν τινὶ λάκκῳ ὅπου εἶχε ρίψει αὐτὰ Πέρσης τις μετὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν, ἀρχ. λεξ. πρόβλ. Πλουτ. Ἀριστ. 5· ἐν γένει ἀνὴρ πολὺ πλούσιος Ἀλκίφρ. 1, 9. **Λακκο-ποιός**· ὁ κάμνων λάκκους, δεξαμενὰν γλῶσσ. lacunarius.

Λακκο-πρωτία, ἡ ἡ ιδιότης τοῦ ἐπομ. Εὐ-
πολίας παρ' Ἀθην. 1, 17.

Λακκο-πρωτος· εὐρύπρωτος· Ἀριστ. νεφ. 1330.
Λακκό-πυγος· τῷ ἄνωτ. πρὸλ. καὶ λακκοσκά-
πεδον.

Λακκος, ὁ (ῥίζ. λαχ εἰς τὸ λάκος ἦτοι ῥίκος·
λατ. lacus, lacus, γερμ. lach τρύπα, λιτ. lanka,
βαθούλωμα)· λάκκος, βαθούλωμα, τρύπα, σκαμ-
νένον μέρος· Πρ. 7, 119, ἔθα εἶνε λίμναι πρὸς
ἐπιθήρησιν τῶν ὑδατῶν πετηνῶν, νιναγία· πρὸ
πάντ. λάκκος πρὸς ὁδοὸν τοῦ βροχίου ὁ-
δατος, δεξαμενὴ (στέρνα), ἡ πρὸς φύλαξιν ἄλ-
λων πραγμάτων οἶον οἶνον καὶ ἐλαιον· ἐν τοῖς
καπηλίοις λάκκος ἐμποιεῖν ὕδατος· Ἀριστ.
ἐκκλ. 154· «οἶνος, ὃν ἐν λάκκῳ κοινάτο· εἰ-
χον» Ξεν. Ἀν. 4, 2, 32· μετὰ τοῦ φράσ· Ἀ-
λεξ. παρ' Ἀθην. 4, 170, lacus, lacunia, fovea

Λακκο-σκάπεδον, ἡ λακκο-σκαπεδον· ἡ
σκά. καὶ Φωτ. λακκοπρωτος· ἄγαν κατάρτος.

Λακκο-σχεῖε, ὁ· ὁ ἔχων μέγα, κρεμνόμενον
τακούλιον τῶν ὄρχεων (ὄρχεα) Λακκ. Α·ξιν· 12.

Λακκώδης, 2· ὁμοιος πρὸς λάκκον - γη=ἀρ-
μοσία πρὸς κατασκευὴν λάκκων Γεωπ.

Λακμος, καὶ Λακμων, ὡτος, (Πρ. 9, 92), ὁ·
βύρειον μέρος τῆς Πίνδου μεταξὺ Θεσσαλίας καὶ
Μακεδονίας, ἐκτεινόμενον μέχρι Αἰτωλίας.
κατ' Αἰκωνίους Στ. Βυζ. οὕτω καλοῦνται οἱ
Ἀμυρῆς Λακμόφ. 1389.

Λακό-πυγος, δι. γρ. ἀντὶ λακέρυκος, ἐπιγρ.
εἰ. 40· φέρεται καὶ ἄλλ. γρ. λακούρυκος.

Λακος, ὁ· 1) ἡλος, φόρος· Πουχ· 2) ἀντὶ λά-
κος, κατὰ γραφήν.

Λακος, τό· λακίς, καθ' Ἰουχ. ἐν Κρήτῃ=ῥέος·

Λακ-πάτεω· λόξ πατέω· Ἰουχ. πατώ με τοῦ·
πόδα· Φερεκράτ. παρὰ Φωτ. ἐκ τούτου τό·

Λακ-πάτητος, δι. γρ. ἀντὶ λαξ-πάτητος.

Λακρα, ἡ· ὄνομα τοῦ Ἑρωδίου, μετγν.

Λακράτης, οὗς, ὁ· 1) Σπαρτιάτης, νικησας εἰς
τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας· 2) ἀρχηγὸς τῶν
Αἰτωλῶν· 3) Θηβαῖος τῆς 4) υἱὸς τοῦ Ὀρόρου·

5) Πυθαγόρειος τις ἐκ Μεταποντίου.

Λακράτιδας, ὁ· ἔφορος τις τῆς Σπάρτης Πλούτ.

Λακ-κρατίδης, ὁ· 1) Ἀθηναῖος γνωστός ἐκ τῆς
ἐν Μακρῶνι μάχης· ἀρχοντας αὐτοῦ συνέδῳ
δυνεὺς χειμῶν· ὅθεν ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστ. καὶ τὰ
ἀρχ-λεξ. ἀναφέρουσι τὸ ὄνομα ὡς παροιμίαν ἐπὶ
ψυχροῦ χειμῶνος· 2) ἱεροφάντης· Ἰο.

Λακ-κρίνης, ὁ· Λακκοδαίμωνος· Πρ.

Λακ-κρίτος, ὁ· 1) σαρπητὴς ἐκ τῆς ἐν Ἀσίᾳ Φα-
λίου μάθητης Ἰσοκράτους· 2) Σπαρτιάτης

Λακτιδῆς· αἱ τῆς Δήμητρος Ἰβρεῖαι, ἀπὸ τοῦ
τοῦ Ἰουχ.

Λακτιδω (λαξ)· μετὰ τὸν πόδα ὄθω, κλωτῶ·
«λακτίζωιν ποσὶ γαταν» Ὀδ. α, 97· κυπῶ· «τὴν
ὀφθαλμολάκτικα» Ἀριστ. νεφ. 135· περὶ Ἑλλαν-
κλωτῶ Ξεν. Ἰαν. 1, 4, ὅστις καὶ παθ. λέγει

«ἐπὶ Ἑλλαν λακτιδῶν», Ἀν. 3, 2, 18. Περὶ δὲ
τῶν ἐπὶ τοῦ κεντρίου κεντουμένων καὶ πρὸς
αὐτὰ λακτιδόντων ζῶων· εἶνε τὸ παροιμιώδες πρὸς
«κέντρον λακτίζειν», περὶ κωρῶν καὶ ματαῖς·

ἀντιστάσεις Πινδ. Π. 2, 95· «πρὸς κέντρον
Εὐδ. 1, Τ. 1396. Ἐν γένει περὶ σφυρῶν κι-
νήσεων· «φλόξ αἰθέρα λακτίζοισα καπνῶ» = ἡ
μετὰ καπνοῦ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνυμμένη φλόξ·

Πινδ. Ἰ. 3, 84· «κράδια φλόξ φρένα λακτίζει»
= ἡ κάρδια ἐκ φλόου κυττῶ πρὸς τὸ διαφραγμα

Αἰσχ. Πρ. 883· «ἔως λακτίζει κράδιαν» Στράτ.
15 (12, 16). Ἐν γένει κυπῶ, κακομεταχειρί-
ζομαι· «τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον» Αἰσχ. Ἀγ.

859· καὶ μετφ. «ἀνδρὶ λακτίζοντι μέγαν Δίκας
βωμόν», Ἀγ. 373, ὅστις πρὸς τὸν βωμόν λα-
κτίζει, καταπατῇ ἢ χλευάζει αὐτὸν θρασέως·

«ὦν σὺ λακτίσας πολλὴν χάριν φίλων νυτοῦν-
των ὑπερὸν βοήδρομοις» Εὐρ. Ῥησ. 111, καὶ
μετγν. πεξ. «πρὸς ἐνὶ ὧν ἀτίμως λακτίζουσιν»

Λουκ. Τιμ. 18, calcitro, calco.

Λακτικὸς, 3· ὁ ἀνῆκων εἰς τὸ λακτίζειν, ὡθῶν
μετὰ τὸν πόδα, ἢ λακτική, δηλ. τέχνη, τὸ ἐκινεῖν

τῆς κυκλικῆς, ἰδαιτ. τέχνη τῆς πάλης, μετγν.

Λακτίς, ὡς, ἡ· ἔξυλον (ὑπερσ) μετὰ τὸ ὄπισθεν
στομυλίζουσι, κατασυντρίβουσι Νικαν. Θηρ. 108.

Λακτίσις, ὡς, ἡ· λακτίσμα· Ἑφραίμ.

Λακτίσμα, τό· κλωτῶν, κτύπημα μετὰ τὴν πτέρ-
ναν Λαοφρ. 835· μετφ. «δείκνυσθαι» τὸ ὄνει-
δος, ἡ ὕδρις τοῦ δείκνυσθαι Αἰσχ. Ἀγ. 1583·
πρὸλ. λακτίσω.

Λακτισμός, ὁ· τὸ λακτίζειν· Πουχ.

Λακτιστής, ὁ· ὁ κλωτῶν μετὰ τὸν πόδα, ὡθῶν
μετὰ τὴν πτέρναν Ξεν. ἀπ. 3, 3, 4· «λγνους» ὁ
πατητῆς σταφυλῶν Κ. Μακκ. 11 (9, 403).

Λακτιστικός, 3· ὁ λακτίζων ἀσμένως.

Λακώδης, ὁ· 1) βασιλεὺς· Ἀργούς· 2) ἀκκ-
δημαϊκὸς φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης Ἰβρυτῆς τῆς
νέας ἀκαδημείας, ἐξ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο κηπὸς τις

τοῦ Ἀττάλου Λακώδειον, τό.

Λακώδων, ὁ· λίμνη Μασσαλίας Εὐδστ.

Λακυρος· στεμφυλίας οἶνος· Πουχ. παρ' ἡμῖν
ἡ λαγκερή.

Λάκων, ὡτος, ὁ· 1) Πλαταιὺς τις Θουκ. 2)
Πυθαγόρειος ἐκ Σίμου· 3) ὁν. δαδίου 4) ὁ
κατ. τῆς Λακκοδαίμονος καὶ Λακωνίας Ξεν.

ἔτι δ' ἐπὶ παρὰ μετγν. π. πρὸλ. Λάκωνα.

Λακωνίζω· 1) ὑποκρίνομαι τὸν Λάκωνα, με-
μύμαι τοῦ Λακκοδαίμονος εἰς τὴν διαίτην,
ἐνδυμασίαν καὶ τὰ ἥθη, ὅπερ ἱερωτάτω συγγε-
νῇ εἰς κακὴν ἔλθον ἐπ' ἐπὶ τῶν τρόπων τραχίων

Πλάτ. Πρωτ. 324, Διμ. 59, 38· «τῇ δὲ τῇ
Πλούτ. Ἀλλ. 23, (πρὸλ. λακωνιστής). Πρὸ
πάντ. δὲ καὶ λακωνικῶς, εἰς βραχέων, ἱσχυ-
ρῶς καὶ εὐστόχως εἰρησίου Πλούτ. εἰκα μετὰ τοῦ·

Λακκοδαίμονος, μετὰ τὸ κόμμα τῶν Ξεν. Ἑλ. 4,
4, 2· 2) = παιδοπαρτέω Ἀριστ. ἀπ. 322.

Λακωνικός, 3, ἐπὶ τοῦ Λάκωνος· οἱ Λακω-
νικοὶ = οἱ Λάκωνες Ἀριστ. νεφ. 186, πρὸ πάντ.

ἢ Λακωνική· α.) ἐνν. γῆ, ἡ χώρα τῶν Λακω-
νῶν· β.) κρηπίς, εἰδ. ἀνδρικοῦ οὐνοσηματός,

ὅπου τοῦ Φωτ. λεξ. «σεμνὸν ὑπόδημα» λεγόμε-
νον· γ.) κλιεῖ, κλισίον μετὰ γένειον Ἀριστ. θεσμ.

421· δ.) εἰδ. γορῶν· τὸ Λακωνικόν, α.) ἡ
πολιτεία τῶν Λακ.· Πρ. 6) τρόπος λακωνικῶς

Πλάτ. πληθ. τ. Λακ. παύματα, ἥθη, ἱστορία
τῶν Λακ. Αἰσχίν. καὶ ἄλλ.

Λακωνία, ἰσότης, ἡ· ἡ Λακκοδαίμονια γονή, ἐπὶ
δ' ἐπὶ τοῦ ἡ Λακ. ἡ χώρα· Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλλ. 410.

Λακωνισμός, ὁ· τὰ λακωνικὰ ἥθη καὶ ἡ διαί-
τα, πρὸ πάντ. ἢ ἱσχυρὰ αὐτῶν καὶ πολυβόλη-
τος βραχυλογία εἰς τὴν ἐκφρασιν, μετγν. τὸ
φωρνεῖν τὰ τῶν Λακ. το εἶναι μετὰ τὸ κόμμα τῶν·

«καὶ λακωνισμὸν φεύγειν» Ξεν. Ἑλ. 4, 4, 15. Λακωνιστής, ὁ ὁ φρονῶν τὰ τῶν Λακεδαιμονίων, ὁ δὲν μὲ τὸ κόμμα τῶν Ξεν. Ἑλ. 1, 1, 32 ὁ μιμούμενος τοὺς Λάκωνας εἰς τὴν διαίτην, ἐνδυμασίαν, ὁ λακωνίζων· δηλ. «πώγωνα καθεμμένος καὶ τρίβωνα φορῶν αἰεὶ καὶ σκυθρωπάων» Πλουτ. Φωκ. 10.

Λακωνισ-μανέω· ἔχω ὑπερβολικὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, καὶ ἐπιδεικνύω αὐτὴν Ἀριστ. ὅρν. 1231.

Λαλαγγή, ἡ· εἶδος ἄρτου, αἱ λαλαγγίδες Σχολ. Ἀριστ. πλ. 138.

Λαλαγγέω· φλυαρῶ, ἀδολοεσχῶ· «μὴ νῦν λαλάγῃ τὰ τοιαῦτα» Πινδ. Ὀ. 9, 43· περὶ ὀνύθων Θεοκρ. 5, 48, χελιδόνων Λεων. Ταρ. 37, ἀηδόνων, τετείγων Θεοκρ. 7, 139, ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀντηχήσεως Παύλ. Σιλ. 48· πρὸλ. λαλάζω, clamor, vociferor.

Λαλαγγή, ἡ· ὄν. γυν. Ἀρκάδ. 105, 7.

Λαλαγγή, ἡ· φλυαρία, κραυγὴ Ἠοῦχ. φωνή Ὀκπ. Ἀλ. 1, 125 περὶ ἰχθύος, «φθέγγεται ἱκμαλέην λαλαγγήν», καὶ μετγν. clamor.

Λαλάγημα· τὸ ἀνωτ. περὶ τυμπάνου Διοσκ. 11 (8, 220).

Λαλαγγητής, ὁ· φλύαρος, ματαιολόγος Ἠοῦχ. Λαλάκωνες· ψευδῶδες κόνις Ἠοῦχ. γραπτ. λάλα κόνις.

Λαλάζω· λαλαγέω, φλυαρῶ, ἀδολοεσχῶ Ἠοῦχ. περὶ τῶν καχλαζόντων ἢ παλυνφλοίστων κυμάτων τῆς θαλάσσης Ἀνακρ. ἐν Ἀθην. 10, 447.

Λάλαξ, ἄγος, ὁ· φλύαρος, φωνακλῆς, περὶ τῶν δυνατὰ φωναζόντων πρᾶσινοι ἐνυδροῦσι βλατράχων Ἠοῦχ. ἐν λ. Ταρ. 55 = φλυαρία.

Λάλεω (γερμ. lallen, κατὰ Δοιδερλ. ἀναδιπλασιασμός τοῦ λαίν, ὑλακτείν, ἴδε ὅμως καὶ λάω)· πολὺ ὁμιλῶ, φλυαρῶ καὶ περὶ ἀνάρθρωτον, ἀσημάτων φωνῶν, ἐν Η. Ἀν. 51 ἐξηγ. φλυαρεῖν, καὶ ὁ Πλάτ. λέγει περὶ τῶν πιθήκων· «λαλοῦσι μὲν γὰρ οὗτοι, οὐ φράσσονται δέ», Ἀρσεν. Φιλ. 8, 20, καὶ περὶ τοῦ Ἀλκιβιάδου «λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν», ἐκ τοῦ Εὐδολίδος· ἀλλ' ὅμως αὕτη ἡ σημασία τοσούτων κατὰ μικρὸν ἐξέλιπεν, ὥστε παρὰ ποιητ. πρὸ πάντ. πλησιάζει πρὸς τὸ «λέγειν» δηλοῦσα τὴν ἀπλὴν ἐνέργειαν τοῦ στόματος καὶ τῆς γλώττης Σοφ. Φιλ. 110. Περὶ παιδίου· «λαλήσαι οὕτω δυνάμενον ὃ πάσχει» Πλάτ. Ἀξ. 366· τινί=μετὰ τινος ὁμιλῶ Ἀριστ. ἐκκλ. 16. Παρὰ ποιηταῖς καὶ ὡς τὸ λαλαγέω, περὶ τῶν πετηνῶν Μόσχ. 3, 47· ἀκρίδες Θεοκρ. 5, 34 (λαλεῦμες, 15, 92, συχνά, μόν. εἰς τὸν ἐν.). Περὶ ὀργάνων «μάγαδιν λαλήσω», Ἀνακρ. παρ' Ἀθην. 4, 182· αὐτῷ Θεοκρ. 20, 29· καὶ ἔξω Μόσχ. 3, 113. Περὶ ἀντηχήσεως Δίων Κ. 74, 21, loquor, garrulo.

Λάλη, ἡ· ἡ φλυαρία Λουκ. Λεξιφ. 14, loquela. Λάληθρος, 2· φλύαρος, λάλος· «ὅλῳ γένος Ἑπ. ἀδ. 33 (18', 136)· κίσσα Λυκούρ. 1319, ἐν Η. Ἀν. 50 ἐξηγ. «λάλος καὶ οἷα τοῦ λαλεῖν κακουργῶν», garrulus.

Λάλημα, τό· ἡ φλυαρία Μόσχ. 3, 8, ἐτι δὲ φῶφος Εὐδουλ. παρ' Ἀθην. 6, 229. Ὡς οὐνεοιστικὴ λέξις, ὁ φλύαρος· «οἶμ' ὡς λάλημα ὄχλον ἐκπεφυκός εἰς» Σοφ. Ἀντ. 320.

Λάλησις, ἡ· τὸ φλυαρεῖν Δισχ. ἀποσπ. 352. Λάλητός, 3· ῥητέος Ἀνθ. Παλ. 7, 47, ὅπρ ὁ Θωρ. Μάγ. ἀποδοκιμάζει.

Λαλητικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ φλυαρεῖν, ὁ ἔχων κλίση πρὸς αὐτὰ, φλύαρος Ἀριστ. ἱππ. 1381. Λαλητός, 2· ὁ δυνάμενος νὰ λαλήσῃ· ἔχων = λαλοῦν Εὐστ. 2) περίφημος, μετγν.

Λαλητρίς, ἴδος, ἡ· ἡ φλύαρος· χελιδόνες Ἀγαθ. 12 (5, 237), garrula.

Λαλιά, ἡ· φλυαρία, ὁμιλία κατὰ Πλάτ. ὅρ. 416 «ἀκρασία λόγων ἄλογος»· ἐτι δὲ φλυαρία· πρὸλ. Θεοφρ. γαρ. 7· «λαλιὰν ἀσκήσαι» Ἀριστ. νεφ. 931, ἀνάλογον πρὸς τὴν στωμυλίαν, βάτρ. 1069· «λαλιά καὶ θυρὸς» Πολυδ. 1, 32, 6· «=χυδατος καὶ πάνδημος», 14, 7, 8· «κουρεα» κή, 3, 20, 5· ἐν γέν. ὁμιλία, διάλογος, μετγν. Λαλικός, 3· εἰς τὴν λαλιὰν ἀνήκων Γρ. Νάτ. Ἀάλιος, 3, κατ' Ἀρκάδ. σελ. 41, 3 λαλιός, π. = λάλος· στόμα Μελ. 44 (ε, 171).

Λάλις, π. ὁ· λάλος, ἀρχ. λεξ.

Λαλίσανθα, τό· πόλις ἐν Ἰσαυρίᾳ, κατ. Λαλίσανθαύς Στ. Κυζ.

Λαλίχιμον, τό· τὸ βουλευτήριον τῶν Ἠλείων, ὀνομασθὲν κατὰ τὸν ἀναθίντα Πaus.

Λάλλαι, αἱ· παραθαλάσσιοι καὶ παραποτάμιοι ψῆφοι Ἠοῦχ.

Λαλο-βαρυ-παραμελο-ρυθμο-βάτης, κἀ-λαμος· φλύαρος, ἐπαχθής καὶ τὸν ρυθμὸν παραβαίνειον Πρατίν. παρ' Ἀθην. 14, 617.

Λαλόεις, εἶδος, ἐν, π. = λάλος Ἀνθ. Παλ. 9, 122, loquax.

Λάλος (λαλέω), 2· φλύαρος, ἀδολοεσχός Εὐρ. ἱκ. 462· γήρας Μελ. 127· τέτιξ Βιαν. 3· καὶ ἐν πεζ. Πλάτ. Γοργ. 515. Ἐν γένει ὁ ὁμιλῶν· «ἐγὼ γὰρ λάλος οὐκ ἀνδρίζ» (ἄφωνος ὡς ἀνδρίζ) εἶναι βούλομαι Λουκ. βί. πρῶς, 3· τὸ λάλον = ἡ φλυαρία Φιλόστρ. Ἔτι δ' ἱωνεργ. «λάλον Φοῖβου ὤρω»· τὸ ποιοῦν λάλους· ἐξηγῶντες Ἀνακρ. 11, 7· εἰς τοῦτο ἀνέκει καὶ τὸ ἀνόμι. συγγρ. λαλίστερος Ἀριστ. βατρ. 91, καὶ ὑπερβ. λαλίστατος Εὐρ. Κύκλ. 315· παροιμ. «λαλίστερος τρυγόνος» Μένανδ. παρὰ Ζηνοδ. 6, 8, loquax, vocalis.

Λάμα, ζωρ. τό· ἡμα.

Λάμαξ, ἡ· Ἀεσβία τις Ἀνθ. Παλ.

Λάμας· ρύξας Ἠοῦχ.

Λάμαχ· ἱππῖον, τό, ὁ Ἀριστ. Ἀχ. 1207 τὸ σχηματίζει πρὸς γέλων, ὑποκ. τοῦ Λάμαχ· συνδ. μετὰ τοῦ ἱππός.

Λάμαχος, ὁ· πολὺ μάχιμος, πολὺ φιλοπόλεμος, ἀκαταχώνιστος Ἠοῦχ.

Λάμαχος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Ξενοφάνους στρατηγὸς εἰς τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον· 2) Μυρινάτος, γράψας ἐγκώμιον Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου.

Λάμα, ἡ· μέγας θαλάσσιος ἰχθύς, συνθ. λαμιά. Παρ' Ἠοῦχ. Λάμαδαι· γάμαστα, λατ· πόν=λάμος.

Λαμβάνω (Λαβ, σανσερ. labh, optinere, adhibere, concipere, καὶ κατὰ Δοιδερλ. ἐκ βίξ. λαύειν εἰς τὸ ἀπολαβεῖν, = κατέχειν· ἴδε λάω ἢ μάλ· λαν κατὰ Σακελλ. συγγρ. τῷ ἄπτω ἐκ βίξ. Fap = Fap = λαβ, λαβή, ὡς καὶ τὸ καρῖο), μ. λήψομαι, ἰων. λάρψομαι Ἠρ. 1, 199, ζωρ. λαψο-

μαι, λαψή Θεός 1, 4, 10, λήψεται Ματθ. 10, 41, αόρ. ἔλαβον, καὶ ἐπ. ἔλαβον, καὶ θα-
μιστ. λάδεσκον Ἦρ. 4, 78, λαβεῖν προστ. λα-
βέ, μ. αόρ. λελαβέσθαι Ὁδ. δ, 388, παρ.
ἐληψα καὶ ἐλημμαι, ἰων. λελάδηκα Ἦρ. 3,
42 καὶ λίλαμμαι Ἦρ. ἔτι λέλημμαι παρὰ
τραγ. (διαλελημμένον Ἀριστ. ἐκκλ. 1090),
τ. αόρ. ἐλήφθην, ἰων. ἐλάμθην Ἦρ. λαμβά-
νω, παίρνω, εἴτε ἐκουσίως διδόμενον, εἴτε βίαι-
ως 1) πιάνω, συλλαμβάνω, δρᾶνται *χειρὶ
χεῖρα λαβεῖν Ἰλ. φ, 286, *τάδ' ἐν χειρὶν
σιτῆρ' λαβοῦσα Σοφ. Οἶ. τ, 913, συγνὰ
δὲ μετ' αὐτ. ἢ καὶ μόν. γεν. σημαίνουσα τὸ
μίρεσ, τὸ ὅποιον πιάνεται *ἐκρούσας λάβεν
Ἰλ. γ, 369, *τὴν πτέρωγος λάβεν=ἔγρουν ἐπίσας
τὸ πτηνὸν ἀπὸ τῆν περιγὰ, β, 310, *τοῦνων
λαβὼν κόρην=πιάσας τὴν κόρην εἰς τὰ γόνα-
τα, ὡς κάρμυσιν οἱ ἱκετεύοντες Ὁδ. ζ, 142,
*ἀγκὺς λαβέτην ἀλλήλων=ἐπαύσθησαν ἀναμε-
ταξύ των μετὰ τὰς ἀγκύλας Ἰλ. ψ, 711, *κὺρην=
πιάσας τὴν κόρην εἰς τὰ γόνατα, *λαβὼν ἰου-
βήην χεῖρας Ἐδρ. ἔκ. 523, *φωράγενον κώ-
πης, 543, *ἔλαβον τῆς ζώνης τὸν Ὀρόντην
Ξεν. ἀν. 1, 6, 10, συγγ. ἀπλῆ αἰε. λαμβά-
νω *ἔγχεος σελήπτρον Σοφ. Αἴ. 279, Ἦλ.
402, *παῖδα ἐν ἀγκάλεσι, Ἐδρ. Ἰπκ. 1431,
*ἐν χερσὶν σέπας, ἔκ. 527, ἐτι δὲ *πρᾶγμα ἐς
γῆρας, 1242, *δόλῳ Φιλοκτήτην Σοφ. Φιλ.
101, *καὶ νῦν ἄγει με διὰ χερῶν οὕτω λαβὼν,
Ἀντ. 916, *ἄγρην ποσὶν Πινδ. Ν. 3, 77, Πρὸ
πάντε, καὶ ἐχθρικῶς πιάνω, καταλαμβάνω Ἰλ.
ε, 159, εὐρήσται δ' οὕτω καὶ μέσ. οἶον, *τόν
ἐπίπῳ σὺ δύναιο λοχησάμενος λελαβέσθαι Ὁδ.
δ, 388, προσέτι δὲ κάρμιν λείαν, ἀρπάζω, *ἐκ
πόλῳ δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόν-
τες Ὁδ. ι, 41, *σκόλα Σοφ. Φιλ. 1431, πιά-
νω εἰς τὴν πρᾶξιν, λαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ
*ποῖω λαβὼν σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι Δίωχ. Ἦρ.
194, *ζητῶν τὴν αὐτοῖερα τοῦ φόνου λαβεῖν
Σοφ. Οἶ. τ. 266, *πολλὰκις δ' ἐπομ. αὐτῷ με-
τοχ. κἂν λάβῃς μ' ἐφευμένον, Οἶ. τ. 461,
καὶ παθ. *δρῶσ' ἐλήφθης=ἐπαύσθης ἐν ᾧ ἔ-
πραττει, Τραγ. 805, καὶ ἐν καλῇ σημασ. ἐν-
δουάζω, ἐπιτυχαίνω, *οὐκ ἂν λάβοις μου μάλλον
οὐδέιν, εὐσεβῆ, Φιλ. 1040, *Ἑλλάδα κακίστην
λαμβάνω εἰς παῖδ' ἐμὸν Ἐδρ. Ἦρ. μ. 223, ὁ-
μοίως λέγεται -ἐπ' αὐτοφώρῳ. Περὶ θεότη-
τος, καταλαμβάνω τινά, ἐνδοσιάζω αὐτὸν Ἦρ.
4, 79, συγνὰ δὲ καὶ παθ. ἔτι δὲ περὶ πνευματι-
κῶν καὶ σωματικῶν καταστάσεων, πρὸ πάντων
νοσηδῶν, *μένος ἔλαβε θυμὸν Ἰλ. ψ, 468,
*Ἀρπείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβε=μανία, ὀργή
τὸν ἔλασε, α, 387, οὕτω δὲ πολλάκις καὶ με-
τὰ ἄλλοις, ἀμφασίη, ἄτη, ἄχως, πένθος,
ἐρῶς, φόβος, ἔτι δ' ἔρως, θαυμά, ἔμε-
ρος, βπνος, νόσος κ. ἄλλ. ἀσ. δ' ἐν τῇ
περὶ, *ἔλαβε με πόθος Ἦρ. 1, 145, *ἔχως
αὐτὸν ἔλασε Ξεν. Κύρ. 5, 5, 6, *λαμβάνει τὸ
στράτευμα ἐνδοσι, ἀν. 1, 10, 18, ἀλλὰ καὶ
ἀντιστράφως, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν λαμβάνω ὁρ-
ρος, *θυμὸν ἐνι στήθεσσι Ὁδ. χ, 461, *οὐένος
λαβεῖν Σοφ. Ἰλ. 334, *φόβον, Οἶ. κ. 729,
*ὀργὴν Ἐδρ. ἔκ. 1030, καὶ πρὸ πάντων ἐλ-
πίδα Ξεν. Κύρ. 4, 0, 7, μετφ. μετὰ τὸν νοῦν

λαμβάνω, καταλαμβάνω, ἔννοα *μαρτυρίων
μεγάλαν ἀρετὴν θυμῷ λαβεῖν Πινδ. Ο. 8, 6,
*φρονί λαβόντες τὸν λόγον Ἦρ. 9, 10, *τὸ μά-
θημα ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ λαβόντες Πλάτ. Πρωτ.
314, 89, ἐν γένει λαμβάνω, οἶον μετφ. λέγεται,
Θεαιτ. 199, *τὸν θηρεύοντα τότε μὲν ἐπιστήμην
λαβόντα, *τὴν αἰτίαν τῆς τῶν πτερῶν ἀφρο-
λης λάδωμεν Φαιδρ. 240, ἔτι δὲ μετφ.,
οἶον ὁ Πολυδ. 2, 35, 8, λέγ. *λαμβάνειν πρὸ
ὀφθαλμῶν, λαμβάνω ὑπ' ὕψι, παρατηρῶ 2)
καὶ ἐν γένει ἀπολαμβάνω, ἐπιτυγχάνω, ἀπο-
κτῶ, πρὸς ὅ, τι τείνω *ἐκλὺς λαβεῖν, ἀποκτῶ
δόξαν Ὁδ. α, 298, *ἀλλήν λάβοις ἀν κἀνακού-
φισιν πόνων Σοφ. Οἶ. τ. 218, καὶ *γέλατον ἐν
αὐτοῖς μωρίαν τε λήφομαι Ἐδρ. Ἰων 600, Εἰς-
όθημα, καρπὸν, ἀφείλειαν λαμβάνω ἐκ τινος,
*οὐτ' αἶνον οὐτ' ἄλλ' οὐδὲν ἐκ τοῦ χωρίου Ἀ-
ριστ. νεφ. 1123, καὶ ὁμοίως, *τὸ χρῆσιμον καὶ
τὸ τερπνὸν ἐκ τῆς ἱστορίας λαβεῖν Πολυδ. 1,
4, 11, Οὕτω δὲ καὶ, *δίκην, πονέας Ἐδρ. Βάκ.
1313, *παρὰ τινος Αἴσ. 4, πρὶ τὸ τέλος, *τιμωρίας
Πολυδ. 37, 2, 7, *τὴν Ἰδὴν ἐς τὴν ἀριστέραν
γέρα=οὕτω περιπατῶ, ὥστε ἔχω τὸ ἄρος Ἰδὴν
ἀριστέρα Ἦρ. 7, 42, ἔτι δὲ ὡς τὸ παίρνω παρ'
ὀντι=ἀγοράζω, λαμβάνειν τὸ δοκοῦν, Ἀριστ.
βάτρ. 1236, *πόθεν ἐν τῇ τοῦτο τὸ χρεῖμα λά-
βοι Ξεν. συμπ. 2, 4, 3) φιλικῶς φιλοφρονέω
δέχομαι Ὁδ. η, 255, *τὸν ἰκτὴν Σοφ. Οἶ. κ.
284, 4) παρὰ διαλεκτικῶς παραδίδωμαι ὡς τι,
ἐκδέχομαι ὡς τετελεσμένον, γενόμενον Ἀριστ.
καὶ μετφ. ὅθεν ἐξηγῶ, ὁρίζω, *ἀδρῶς τὸν φιλο-
κροτῆ Πλάτ. Ἰππαρχ. 227, δέχομαι, ἐλαμβά-
νω, *ἐν χάριτι καὶ δωρεᾷ, ὡς δωρὸν με εὐχα-
ρίστησιν Πολυδ. 1, 36, 6, *ἀργὴ καὶ φόβος τὸ
γεγονός Ἦλ. 18, *τοῦτο πρὸς ἀντιμῖαν
ὁ δῆμος ἔλαβεν=ἐξήγησεν οὕτως, καὶ. τὸ πη-
ρεν ὡς, κικ. 13, πρὸς ἀργὴν, ἔτι δὲ, *πρὸς ἀ-
γῆς κλπ. πρὸλ. Ἀσέλα, εἰς Φρόν. σελ. 10, ὡς,
ἐξηγῶ, ἐμνηστεύω χυρίον συγγραφίως 5) λαμ-
βάνω, δέχομαι, εἰς τι δίδεται, κατὰ Β. Ἀν.
106 μόνον περὶ πραγμάτων, σκευὸς, ὅχι (π-
πον) *ἄψ ὅτε τὴν ἀπέλυσαν λαβὼν ἀπεκρίσθ' ἔ-
ποινα Ἰλ. ζ, 427, καὶ *τῆς θυγατρὸς ἀντι-
ποινα λ. Σοφ. Ἦλ. 582, *δωρεᾷ λαμβάνω
Ἦρ. 8, 10, *λαμβάνειν μάλλον ἢ δίδοναι Θεαιτ.
2, 97, καὶ οὕτω συγνὰ ἐν ἀντιθέσει πρὸλ. *ὁδὲ
ὡς τι ὀφείλουν, ἀλλ' ὅπως τι λήφεται Ἀριστ.
ἐκκλ. 783, *πιστὰ δοῦς καὶ λαβὼν συγνὰ Ξεν.
*σπονδὰς λαμβάνειν καὶ δεξιάν, Ἐλ. 4, 1,
29, *λαμβάνειν τὴν θυγατέρα, *παίρνω τὴν
θυγατέρα (γυναῖκα), Ἐλ. 4, 1, 14, ἢ τελειό-
*τῃ τὴν θυγατέρα μου γυναῖκα λαμβάνης, Κύρ.
8, 4, 16, *λαβεῖν γάμου Ἐδρ. Ἰ. Α. 486,
*ἐσθῆτα = ἐνδύσθαι φόρεμα Ἦρ. 2, 37, *δύναμις
= λαμβάνω, παίρνω ὄνομα παρὰ τινος Πλάτ.
Κρατ. 409, *ἐπωνυμίαν, συμπ. 173, *λαμβά-
νειν τινά πίστι καὶ ὁρκίσται = δίδωμι τινά με
ὄρκον καὶ καθήκον, δίδωμι τινά με αὐτὰ Ἦρ. 3,
74, *δίκην = λαμβάνω, ὑπομένω, παθαίνω
τιμωρίαν, 1, 115, *τὴν ἀξίαν δηλ. δίκην =
παθαίνω τὴν τιμωρίαν, ἢ εἰμαι ἄξιος, 7, 39,
*κακὸν λαβεῖν = λαμβάνω κακόν, βλάβην Ξεν.
οἰκ. 1, 8, *πληγὰς ἐληφέναι Δημ. 64, 14,
καὶ παρὰ τραγ. *ἰουδαίμωσι Δίωχ. ἔκ. 1021.

«- τοιαύτ' ὀνειδίζη» Σοφ. Οἰ. τ. 1494, παθαίνω·
- λύπην, πημονάς, συμφορὰν ἴδρ. Μήδ. 43 καὶ
τοῦναντίον· ἀπολαμβάνω, «- ἄπονον χάριμα»
Πίνδ. Ο. 11, 23· - τέρψιν Σοφ. Τρ. 820· περὶ
γυναικὸς συλλαμβάνω, μένω ἔγκυος, καὶ πλη-
ροῦς «ἐν γαστρὶ» Ἰπποκρ. (πρόλ. κόμα) Ἐν
ἐαυτῷ δέχομαι χωρῶ, περιέχω, Πολυδ. 3, 107,
48. Μέσ. ὡς ἐνεργ. κρατοῦμαι εἰς τι, πιάνομαι,
μετὰ γεν. - ἀρχῆς Σοφ. Οἰ. Κ. 379· «λᾶδεσθέ
μου, λᾶδεσθε τοῦ σκέλους» Ἀριστ. Ἀγ. 1214·
«- τῆς κεφαλῆς» Ἦρ. 4, 64 - γονάτων, ἱερῶν
Ἀνδοκ. 1, 19, 2, 15· - καιροῦ=δράττω τὴν ἐλ-
καιρίαν Ἦρ. 2, 28· «εἰ τίς σου λαβόμενος εἰς
τὸ δεσποτῆριον ἀπαγάγοι»=οὐ πιάσῃ καὶ ἀπα-
γάγῃ Πλάτ. Γοργ. 486· «καὶ μου λαβόμενος
τῆς χειρὸς ἔφη», Παρμ. 126. Μετρ. «βρα-
χίαις ἐλπίδος» Πολυδ. 37, 2, 7· «- τῆς ἀληθείας»
Πλάτ. Φίλ. 65, Παρὰ μετν. καὶ ἀπὸ τινα
πιάνομαι, φέγω αὐτόν· πρόλ. Πλάτ. νόμ. Α'.
637· «λαβέσθαι ἐαυτοῦ»=κρατοῦμαι ὅπως ἡ-
λιόδ. Ἡ μεταχὴ λαβὼν εὐρίηται πρὸ πάντ. παρ'
Ἀττικαῖς συχνὰ πρὸς τὸ φαινόμενον πλεοναστι-
κῶς, τὴν πράξιν διεξοδικῶς ἢ ἐνεργῶς περιγρά-
φουσα· «λαβὼν κύβου χεῖρα»=ἔλαβε τὴν χεῖρα
καὶ τὴν ἐρίλησεν Ὀδ. ω, 398· «κτείνεται λαβὼν»
Σοφ. Οἰ. τ. 641· «στρατὸν λαβὼν ἐπικτήτων ἐρ-
χεται», Τραχ. 258, prehendo, attriecto.
Λάμβδα λαβδα τὸ ὄν. τοῦ ἵλου στοιχείου
τοῦ ἑλλην. ἀλφαβήτου.
Λαμβδακίζω· λαβδακίζω.
Λαμβδακισμός, ὁ· λαβδακισμός, ἡ παρὰ
πολλῇ χρήσει τοῦ λάμβδα Κοίντ. 1, 5, 32.
Λαμβδο-ειδής· λαβδοειδής, πρὸ πάντ. ἢ
ῥαφὴ τοῦ ἀνθρωπίνου κρανίου, ἱατρ. ἔτι δὲ-διὰ-
γραμμά, ἐκ τῆς ὁμοιότητος μὲ τὸ στοιχεῖον Λ.
Θεολ. ἀριθμ. 1.
Λα-μέδων, οὗτος, ὁ· υἱὸς τοῦ Κορώνου, βασιλ.
τῆς Σικυωνίας Παισ.
Λαμητῖνοι, οἱ· πόλις παρὰ τὸν ποταμὸν Λά-
μητον παρὰ τὴν Κρότινα, κάτ. Λαμητῖνος
Στ. Βυζ. Λαμητῖται εἶναι ἀνατίρ. ὑπὸ τοῦ Λα-
μόδρ. 1085, ἐνθα εἰς τὸ Σχολ. ὁ ποταμὸς καὶ
Λάμης, ἦτος, καὶ Λαμητῆς λέγεται.
Λαμητικός, κόλπος, ὁ· κόλπος θαλάσσης παρὰ
τὴν ἐκβολὴν τοῦ ποταμοῦ Λάμητος, ὁ ἄλλως
Τερινάιος καλούμενος.
Λαμίξ, ἡ Λάμια, ἡ· μέγας ἀδηφάγος ἰχθύς
τῆς θαλάσσης· «σελάχη ἐστὶ βοῦς καὶ λάμιξ»
Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 5 (πρόλ. λάμνα, μετρ. ἀδη-
φαγία· πρόλ. περὶ τοῦ τόνου Δρακ. 20, 21. Κατὰ
Διογένη. παρ' Ἐτ. Μ. 555, 54 τὰ λάμια = χά-
σματ' ἴδε λαμῖος
Λαμία, ἡ (ἴδε καὶ τὸ προηγ.) 1) ὄν. γυναι-
κὸς ἁ.) θυγ. Βήλου μεταβληθεῖσα εἰς τέ-
ρας ὑπὸ τῆς Ἥρας, ὡς ἐρωμένη τοῦ Διὸς. Με-
τεχειρίζοντο δὲ τὸ ὄνομά της, ἐνα τρομάζω-
σι τὰ παῖδιά, διότι ὅπως ἔλεγον ἤρπαζε ταῦτα
καὶ τὰ ἔτρωγεν Ἀριστ. σφ. 1030· ὅ.) θυγ.
Ποσειδῶνος Παισ. γ.) περίφημος αὐλητὴς καὶ
ἐταῖρα ἐν Ἀθῆναις, ἐρωμένη Δημήτριου τοῦ
Πολιορκητοῦ 2) πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτι-
δος παρὰ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἀχελώου εἰς τὸν
Μαλιακὸν κόλπον, κάτ. οἱ Λαμιεῖς καὶ λα-
μιῶται Στ. Βυζ. ἐπιθ. Λαμιακός, πόλεμος,

Λαμιακός, 3· ἴδε Λαμία.
Λαμιαίος· ἴδε Λαμία.
Λαμία, ὁ· ὄν. ἀνδρὸς σχηματισθῆς πρὸς συν/α-
φασιν τῆς Λαμίας Ἀριστ. ἔκκλ. 77, ἐνθα ἴ-
ρηται ἡ γεν. Λαμίου, ὁ δὲ Σχολ. λέγει ἀρτι-
νικῶς τὸν Λαμῖαν.
Λάμιον, τό· χάσμα Χοιροδ.
Λάμιος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος Ῥαμνούσιος, υἱὸς Τι-
μούχου 2) Ἀμφοκλιώτης 3) Σπικριώτης Δ Σκλ.
Λάμιος· πρίων, πέλεκυς Πουχ.
Λάμ-ἱππη, ἡ· θυγ. Νύδης.
Λάμις, ὁ· Μεγαρεύς, ἀγαθὸν ἀποκίαν εἰς Σα-
κελίαν Θουκ.
Λαμίσκος, ὁ· 1) Πυθαγόρειος φιλόσοφος ἐκ
Σάμου Δ. Α. 2) Κερκυραῖός τις.
Λάμνα, ἡ, ἰων. λάμνη, ἡ· 1) μέγας θαλάσσιος
ἰχθύς Ὀππ. Ἀλ. 1, 370· 2) ὑπληγῆς καὶ σι-
δηροῦς ὄχσεος γλωσσ. κοιν. λάμνα, lamna·
ἴδε καὶ λαμία.
Λαμνεῖον, τό· μικρὰ λάμνα Βυζ.
Λάμνη· ἴδε λάμνα.
Λάμνος, Λάμνος ὄψρ. ἀντὶ Λήμνος, Λήμνιος·
Λαμνός, ὁ· ἡ λάμνα Η. Γρ.
Λαμό-δοχος, ὁ· ὄν. ἀνδρὸς, Φρυγίας νόμισμα·
Λαμ-όπις, (λήμη), ὁ τοιμπλισμένος, ὁ ἡ-
συχ. ἔξηγ. ἐπιτηλίας, sorpingius.
Λαμός, ὁ· χάσμα, κοίλωμα Σχολ. Ὅρατ. ἐπιστ.
1, 18, 10 συγγεν. τῷ λαμῖος καὶ Λαμ.
Λάμος, ὁ· 1) υἱὸς Ποσειδῶνος, βασιλ. Λατ.
στρυγόνων 2) πόλις ἐν Κιλικίᾳ παρ' ὁμών.
ποταμὸν τὴν δὲ περὶ αὐτὴν χώραν καλεῖ ὁ Στ.
Βυζ. Λαμουσίαν, κάτ. Λαμουσίος· 2) ποταμὸς
ἐν Βοιωτίᾳ Παισ.
Λαμπάδριος, ὁ· ὁ καθορίζων τὰς λαμπάδας·
Ἄλλὰτ. ἡν ὁ ἐκκλησιαστ. τῶν Βυζ. ἀξίωμα.
Λαμπάδ-αρχέω· εἶμαι λαμπάδαρχος, ἐπιγρ.
Λαμπάδ-αρχῆς· ἴδε λαμπάδαρχος.
Λαμπάδ-αρχία, ἡ· ἐπιτέλεσις ἐπὶ τῆς ἐν Ἀ-
θῆναις λαμπαδηδρομίας, μέρους τῆς γυμνασιαρ-
χίας, μετὰ τῆς χορηγίας ὡς λειτουργία ἀνα-
φερομένη Ἀριστοτ. πολ. 5, 8.
Λαμπάδ-αρχος, ὁ· λαμπάδαρχος, ὁ ἐπόπτης
ἐπὶ τῆς λαμπαδηδρομίας, (ἴδε λαμπάξ) ἐν Ἀθῆ-
ναις, λειτουργία, ἐπιγρ.
Λαμπαδεύω· κάμνω λαμπάδα, μεταχειρίζομαι
λαμπάδα· «ἀπάσας τὰς ναυὸς» Διοδ. Σικ. 20, 70,
καὶ μέσ.=λαμπαδίζω Σχολ. Σοφ. Οἰ. κ. 1017.
Λαμπάδ-δρομία, ἡ· δρόμος, τρέξιμον μὲ
λαμπάδας, αἵτινες ἐφέροντο εἰς τὰς ἀσπίδας τῶν
τρέχόντων ἐπὶ λυχνοστάτου ὥρειλον οὐ οἱ λαμ-
παδοδρομοῦντες νὰ τρέχωσι τάχιστα, ἀμὰ δὲ
νὰ διατηρῶσιν ἀναμμένους τὰς λαμπάδας ἐν
Ἀθῆναις ἔγινοντο αἱ λαμπαδηδρ. κατὰ τὰς ἐορ-
τὰς τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ἀρτέμιδος, τοῦ Ἡφαιστοῦ,
Πανός καὶ Προμηθεὺς Σχολ. Ἀριστ. βiatr. 131.
Λαμπάδ-αρόμος, ὁ· ὁ (περὶ τῶν λαμπάδων
φροντίων) Συνασ.
Λαμπάδ-φορέω· φέρω λαμπάδας, μετν.
λαμπαδοῦχῶ.
Λαμπάδ-φορία, ἡ· τὸ φέρειν λαμπάδας, εἰ-
δος λαμπαδηδρομίας Ἦρ. 8, 98.
Λαμπάδ-φόρος, ὁ· ὁ φέρων λαμπάδα Ἀσχ.
Ἀγ. 303. Καθ' Ἡούχ. καὶ ὁ νικῆσας εἰς τὴν
λαμπαδηδρομίαν.

Λαμπαδίας, ὁ ὁ λαμπροφόρος, εἶδος κομή-
του Διογ. Α. 7, 152. Ὁ Πτολεμ. καλεῖ οὕτω
τὸν ἀστὲρα Ἀλδεβαράν.
Λαμπαδίῳ κρατῶ τὴν λαμπάδα καὶ κάρνω
οὕτω λαμπαδοφορεῖν Σχολ. Ἀριστ. βiatr. 131.
Λαμπαδικός, 3' ὁ ἀνήκειν εἰς τὴν λαμπάδα·
ἀγών, = λαμπαδοφορία Σχολ. Αὐτοδ. 732.
Λαμπαδιο-δρομείω, ὁρθεῖ. λαμπαδοδρομεῖν
κάρνω λαμπαδοφορεῖν Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1198.
Λαμπαδίον, τό, ὅπου τοῦ λαμπρός 1) μικρὰ
λαμπάς Πλάτ. πολ. Α'. 328. 2) δεσμός, ἐπι-
δεσμός Ἀριστ. Ἀγ. 1176. 3) εἶδος πλοκάμου
τῆς κόμης, ὃν αἱ θήλειαι φέρουν ἐπὶ τῆς κορυ-
φῆς τῆς κεφαλῆς Δικαιάρχ. σελ. 16. 4) κομι-
κὸν προσωπίον Πολυδ. 4, 154.
Λαμπαδιστής· λαμπαδοφόρος Δ. Α. 9, 62·
ἀγών· λαμπαδοφορία Σχολ. Ἀριστ. βiatr. 131.
Λαμπαδίων, ὁ δοῦλος τις Plaut. Cist.
Λαμπαδο-δρομεία με λαμπάδας τρέχω
Σχολ. Ἀριστ. σφ. 1198.
Λαμπαδο-δρομεία, ἡ λαμπαδοφορία Β. Ἀν
228, 11. ἔρρηται λαμπαδοφορίαν ὡς γὰρ τοῦ
λαμπαδοφορεῖν.
Λαμπαδο-δρομικός, ἀγών· δρόμος, τρέξι-
μον με λαμπάδας Σχολ. Πινδ. Ὁ. 13, 56.
Λαμπαδοεῖς, ὅσοι, ἐν ὁ λαμπάδας φέρων·
Δήμητρα Ὀρφ. Ξυσ. 39, 11.
Λαμπαδο-υχίω κρατῶ, φέρω λαμπάδα, μετν.
Λαμπαδο-υχία, ἡ λαμπαδοφορία Αὐτοδ.
1179 εἰς τὴν πληθ. ἐκκλ.
Λαμπαδο-υχος, 2' ὁ κρατῶν, φέρων λαμπάδα·
ἀγών· ἡμέρα γίμου Εὐρ. Ἰ. Α. 1505· ἀγών
= λαμπαδοφορία Σχολ. Ἀριστ. βiatr. 131·
δρόμος Αὐτοδ. 734.
Λαμπαδο-φανής· ὁ φαινόμενος ὡς λαμπρός
μετν. ἔπρ. λαμπαδοφανής Ἀθαν.
Λαμπαδο-φορία, ἡ, ὅτι γρ. ἀντὶ λαμπαδοφορία.
Λαμπαδῶν· λαμπρὸν Μινύθ. 4, 318, λαύου.
Λαμπάς, ἄσος, (λαμπῶν) 1) ὁ δῆς, λαμπρός, φα-
νής· «ἐλάνει δὲ λαμπρὰ δὲ χερῶν ὠκυμένη»
Αἰσχ. Ἐκτ. 433· «ἵθυσσι πᾶσιν νύκτα λαμ-
πρὰς πυρὸς Εὐρ. Πρσ. 95. Πρὸ πάντων ση-
μειον πυρὸς, ὅς διδόμενον με λαμπρὰ· φυλάσσω
λαμπρὰς τὸ σὺμβολον» Αἰσχ. Ἀγ. 8' 2)
λαμπαδοφορία Ἡρ. 6, 105, οὕτω· «λαμπα-
δας ἄγουσιν Ἀθηναῖοι Παναθηναίους, Ἱφρι-
ταίους, Προμηθεῖς» Β. Ἀν 277· «λαμπάδα
ἔρρειν» Ἀριστ. σφ. 1202· «λαμπάς ἔσται ἀφ'
ἵππων τῇ θεῇ Πλάτ. πολ. Α'. 328· τούτω
σχετικὸν εἶναι τὸ «καθ' ἕνα λαμπάδα τὸν βίον
παραβιόντες ἄλλοις ἐξ ἄλλων» νόμ. 6, 776, 6·
πρὸβλ. Ξεν. π. προσδ. 4, 52· «γεγυμνασίδρχηκε
λαμπάδι» Ἰσ. καὶ «λαμπάδι νευκηκῶς» Ἐνδοκ.
1, 42, πρὸβλ. ἀν. ἀν. 122· 3) μετφ. περὶ τοῦ
ἡλίου· «οὐδέ τι μοι τότε λαμπρὰς ἱερὸν ὄμμα
ἴμεις ὄραν» Σοφ. Ἀντ. 870· «ἡ πῖσος ἤγουν
ἡμέρα Εὐρ. Μήδ. 352· περὶ κεραυνού»· «λαμ-
πάσι κεραυνοῖς ἀμαυθεῖ» ἰκ. 1011. «Ἐτι δὲ
καὶ σημειον πυρὸς εἰς τὸν οὐρανὸν ὅμοιος πρὸς
λαμπάδα, λαμπρὰ καυομένη κατὰ τὸν οὐρανὸν Δ.
Σικ. 16, 66, περὶ τῆς λυχίας Ν. Δ. καὶ ἐπι-
θετ. «λαμπάσι ἀταίς»· «λαμπρὰς δὲ ἡ λαμπάς
Σοφ. Οἰ. Κ. 1052· ἀλλὰ καὶ λῶχνος κοιν.
λαμπὰ Ν. Δ. λαύρας, f3x.

Λαμπάς, ἄσος, ἡ 1) ἐστὶρα 3) ὄν. πλοίου· 3)
ὄν. κυνὸς ἄλλ.
Λαμπεία, ἡ ὅρος Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν συνόρων
τῆς Ἠλίδος, μέρος τοῦ Ἐρυμάνθου Στράβ.
Λαμπεσκέ· ἴδε λαμπῶν.
Λαμπετάω· λαμπῶν· «ὅσος δὲ οἱ πυρὶ λαμ-
πετώνει ἐκτεν» Ἰλ. α. 104· «ἄστρα λαμπε-
τόντα Πσ. θ. 310· «τεῖρα λαμπ.» Ἀπολ. Π. 3,
1362 καὶ μετν. π. μόνον κατὰ μετφ. ἱπικῶς.
Λαμπεία, ἡ ἡ πόλις Lampetia ἐν Βρετανίᾳ,
κατ. Λαμπετιάτης καὶ Λαμπετιανός Στ. Βυζ.
Λαμπέτιον, τό· σημά ἐν Αἰσώῃ, ἀπὸ Λαμπί-
του, τοῦ Ἰριου Στ. Βυζ.
Λαμπέτης, ὁ ὁ λαμπῶν Αὐτοδ. 1068.
Λαμπετία, ἡ· ὄνομα Ἀθηναίου πλοίου.
Λαμπετίδης, ὁ υἱὸς Λαμπου ὀηλ. Δόλοφ Ἰλ.
Λαμπετή, ἡ θυγ. Ἠλίου καὶ τῆς νόμφης Κεῖρας
ἥτις ἔδωκε τὰς ἱερὰς ἀγέλας τοῦ Ἠλίου Ὀδ.
Λαμπετίος, ὁ ὄν. ἀνδρὸς Φωτ.
Λαμπετίς, υἱὸς· ὀηλ. τοῦ λαμπέτης, φωτεινῆς,
λάμπουσα· ἥως, Λευκ. Τραγῶδ. 103.
Λαμπετίων, ὁ· Τεγαστής τις, ἐπιγρ.
Λαμπεύω· λαμπῶν ἀμφ. 6.
Λαμπή (πρὸβλ. λάπη), ἡ ὁ φερὸς καὶ ἡ ἐκπαρ-
σία ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος, ἐν γένει λίρα,
ῥύπος ἐπιτιθέμενος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ὡς σα-
πρῆτης ἐπὶ τοῦ οἴνου ἀρχ. λιβ. Πλουτ. κατὰ
Στωϊκ. 28 καὶ πηλός, βόρβορος παρ' Αἰσχ. Εὐρ.
365 διὰ τοῦ ἀνῆλτος λάμπα, σημαίνεται ὁ
οὐδ' ὅποτε οὐκ τοῦ ἡλίου καταλαμπόμενος, σα-
πρὸς, «ἐρῶεις κάτω κόσμος» πρὸβλ. ἐρῶεις.
Λάμπη, ἡ· πόλις ἐν Κρήτῃ, ὁπὸ τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος ἰδρυθεῖσα, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ Λάμπου,
υἱοῦ τοῦ Ταρραίου, κατ. Λαμπαῖος καὶ Λαμπίν.
Λαμπηδών, ὄνος, ἡ τὸ λαμπῶν, ἀκτινοβολεῖν
Δ. Σικ. 3, 37· «ἐνέπλησαν λαμπηδόνος χαλ-
κοῦ τὸ πιδιον» Πλουτ. Αἰμ. Πaus. 18, scinilla.
Λαμπήνη, ἡ· εἶδος σκεπασμένης ἀμάξης Πυ-
λυδ. 10, 52· πρὸβλ. ἀμῆνη.
Λαμπηνικός, 3' ὁμοίος πρὸς λαμπήνην, δι-
τροχὸς ἀμάξα Νουμ. 7, 3.
Λαμπηρός, 3' ὁ εἰς τὴν ἐπιφανείαν ῥυπαρὸς,
σαπρὸς, ἀρρίζων Γαλῆν. στυμνοῖα.
Λαμπίας, ὁ ὁ λαμπῶν, ὁ ἡλίου· Πσὺχ.
Λαμπιδώ, ὁ, ἡ· σὺζ. τοῦ βασιλ. τῆς Σπάρ-
της Ἀρχιδάμου τοῦ Β'. μήτ. Ἀγιδός· πρὸβλ.
Λαμπινώ.
Λάμπις, εἶδος, ὁ 1) πλούσιος τις ἐξοπλιστὴς
πλοίων Δημ. 2) Ἠλιδός τις Πaus. 3) λακκοῖς
μόνιος ὁ πρῶτος νικητὴς εἰς τὸ πίνταθλον 3)
Ἀκαρνὰν τις Λουκ.
Λαμπιζώ, ὁ, ἡ 1) ὄν. Σπαρτιάτης 2)
ἐστὶρα ἐκ Σίφου Ἀθῆν.
Λάμπιχος, ὁ· τὸραννος τῆς ἐν Σικελίᾳ Γέ-
λας Λουκ.
Λάμπω, ὁ 1) υἱὸς τοῦ βασιλέως Λαομέδοντος
ἐν Τροίᾳ 2) υἱὸς τοῦ Αἰγύπτου 3) υἱὸς τοῦ
Ταρραίου 4) υἱὸς τοῦ Ἀργίου 5) ἱκ.
Φιλίππων Πaus. 6) υἱὸς τοῦ Προλίου 7) ὄν.
ἐπ' αὐτῇ τῆς Ἡοῦς Ὀδ. 6) τοῦ Ἐκτορος Ἰλ.
Λαμπουρίς, ἴδος, καὶ λάμπουρις, ἡ 1) ἡ λαμ-
πουσα εἰς τὴν οὐρανὸν, ἡ πυγολαμπίς· διότι λάμ-
πει μετὰ τὸ ὑποθῆν αὐτῇ μέρος ἀρχ. λιβ. (ἴδε
λαμπυρίς) 2) ἱπῶν. τῆς ἀλὼπτεος (ἴδε τὸ

ἔπομ.) καὶ ἐπομέν. τοῦ Σισύφου καὶ Ὀδυσσεύς
Λυκόφρ. 344, 1393.

Λάμπ-ουρος, ὁ ὁ μὲ λάμπουσαν οὐρανόν, ἢ μὲ
πυρρὰν ἢ λαμπρὰν λευκὴν οὐρανόν - κύων Θέοκρ.
8, 65.

Λαμπρ-αυγέτις, ἴδος· ὀηλ. τοῦ ἐπομ. Μα-
νέθ. 1, 301.

Λαμπρ-αυγής, 2· λαμπρότατος· - ἀκτίς Μανέθ.
4, 415.

Λαμπρά, ἢ 1) ὄν. Ἀθηναῖκου πλοίου· 2) δη-
μοῦς Ἀττικῆς· ἴδε Λαμπραί.

Λαμπρ-εἰμονέω· φέρω λαμπρά, λευκὰ ἐνδυ-
ματα Χαρτ. 3, 1.

Λαμπρ-εἰμονία, ἢ τὸ φέρειν λαμπρά, λευκὰ
ἐνδύματα, μτγν. γράφ. καὶ λαμπροεἰμονία.

Λαμπρ-εἰμων, 2· ὁ φέρων λαμπρά, λευκὰ
ἐνδύματα Ἰπποκρ. λαμπροεἰμων Σουίδ.

Λαμπριᾶσας, ὁ ὄν. ἀνδρὸς Θεοκρ.

Λαμπρία, ὁ 1) ἀνδρ. ὄν. 2) ἀδελ. Πλουτάρ-
χου· 3) υἱὸς Πλουτάρχου· 4) Ἀθηναῖος· 5)
θηλαῖος· 6) μάγειρός τις Ἐφέσιος.

Λαμπρίζομαι· γίνομαι λαμπρός, καθαρίζο-
μαι, καλλώνομαι Στοβ. Ἀνθ. 79, 52.

Λαμπρό-βιος· ὁ λαμπρὸς ζῶν, μτγν.

Λαμπρο-δόμητος, 2· ὁ λαμπρῶς ὠκυοδη-
μένος Κων. Μαν. γρον.

Λαμπρο-εἰμων, 2· λαμπροεἰμων

Λαμπρό-ζωνας, 2· ὁ μὲ λαμπρὰν ζώνην Π-
σύχ. ἐν λ. Ἀδρόμητρας.

Λαμπρο-κλής, αὐς, ὁ 1) ὁ πρεσβύτερος υἱὸς
τοῦ Σωκράτους· 2) μουσικός καὶ οἰθυρακοποιός,
μαθητὴς Ἀγαθοκλέους, διδάσκαλος Δάμωνα.

Λαμπρο-λογέω· ὁμιλῶ λαμπρῶς, ἐπιδεικτι-
κῶς, μτγν.

Λαμπρό-μᾶχος, ὁ· Ὁπούντιος τις νικητὴς ἐν
Ἰσθμίοις.

Λαμπρο-μοίραι, αἱ· αἱ λαμπραὶ μοῖραι τοῦ
Ζηδίου καὶ Δουκαγ. λέξ. τῶν μτγν. ἀστρονομ.

Λαμπρό-πους, ποδὺς, 2· ὁ μὲ λαμπρὸν ποδῶς,
ἔξῃ. τοῦ ἀργυροπέδα Σχολ. Ἰλ. α, 538.

Λαμπρο-πρεπής, 2· λαμπρὸς Χριστ. Πάσχ. 891.

Λαμπρο-πυρσό-μορφος, 2· ὁ λαμπρὸς πυρ-
σὸ μορφῆς, ἐπίθ. ἀγγέλου Γρ Νάξ.

Λαμπρός (λάμπω), 3· α) ὁ φέγγων, λάμπων Ὀ-
μηρ. μάλλον ἐπὶ τῆς λάμψεως τῶν οὐρανίων σω-
μάτων· λ. φάος ἡελίοιο· Ἰλ. α, 650· - ἀστήρ, δ,
77, καὶ τοῦ μετάλλου, - φάλας, κόρυθες, γ, 132,
ρ, 269· οὕτως ὁ Πίνδ. φέγγας, ἀκτίνες, Π. α,
101, 4, 198 καὶ μετφ. «τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσθεν-
νός γένους» Σοφ. ἀποσπ. 497· καὶ ἐν τῇ πεζῇ «πρὶν
ἡμέραν λαμπρὰν γίνεσθαι» Διον. Ἀλ. 327· - αἰ-
θέρ Εὐρ. Ὀρ. 1087· - κάλλος· ἀκτινοβολοῦσα ἐν-
ραϊότης Πλάτ. Φαῖδρ. 250· καὶ περὶ ὀφθαλμοῦ·
- ὄμμα Εὐρ. Ἐκ. 1045. Περὶ πάντων τῶν λαμ-
πρῶν χρωμάτων, πρὸ πάντων λευκός, καθαρός·
· χιτῶν λαμπρός ἦν ἡλίου ὥς· Ὀδ. τ. 234, παρὰ
Πολυδ. 10, 4, ὁ περὶ τῆς toga candida· περὶ
πολυτελῶν ἐνδυμάτων· «ἐβουλόμην σε ὡς λαμ-
πρότατον φανῆναι» Ξεν. Κύρ. 2, 4, 5. «ἔτι δὲ
περὶ τῆς φωνῆς, λαμπρόφωνος, δυνατός Πολυδ.
2, 116· «λαμπρὰ τῇ φωνῇ» Δημ. 19, 199, καὶ
μετφ. φανερός, ἐναργής, κατάδηλος· «λαμπρὰ
μαρτύρια παρῇ» Αἰσχ. Εὐμ. 764· «λαμπρῶς
κοῦδεν αἰνιχτηρίως», Πρ. 835· «λαμπρὰ συμ-

βαίνει» Σοφ. Τρ. 1164· οὕτω δ' ἐκλήπτον καὶ
τὰ, γεγεννημένης τῆς νίκης λαμπρᾶς ἡδῆ· «ἐκείνη
ἡ νίκη εἶχε κριθῇ Θουκ. 7, 55· 6) καθαρὸς καὶ
ἀμύγλης, περὶ ὕδατος, διαυγής, καθαρός, «βρο-
τόρος δ' ὕδωρ λαμπρὸν μιλίων» Αἰσχ. Εὐμ.
695· «τῶν λαμπρῶν καὶ ψυχρῶν ὕδατων» Ξεν.
Ἐλ. 5, 3, 19· ὅταν ἰσχυρὸς, πρόσφατος (φρεσά-
τος)· - ἀνέμος Ἦρ. 2, 96· πρβλ. Πλουτ. Θεμ.
14· «ἀνέμου λαμπρὸν καταπνέοντος», τὸ ἁπλοῦς
τινες μετφ. ἐσφαλμένως ἐξηγ. κάμνων λαμπρὸν,
καθαρίζων τὸν αἶρα ἢ ἀποδιώκων τὰ νέφη, συγ-
παρ. σ. 413. Ἐς ταῦτα δύναται νὰ καταριθμηθῇ
καὶ τὸ «μάχη λαμπρά» = σφοδρὰ μάχη Πολυδ.
10, 12, 15· «κίνδυνος λαμπρότερος», 1, 45, ὁ
γ) συχνὰ περὶ ἀνθρώπων, τοῦτο μὲν διὰ λαμ-
πρῶν διακρινόμενων πράξεων, περιφημῶν, ἱπφα-
νῶν, - ἐν Ἀθήνῃσι, - ἐν πολέμοις Ἦρ. 6, 126·
«οὐ γὰρ λόγοις τὸν βίον σπουδάζομεν λαμπρῶς
ποιεῖσθαι» Σοφ. Οἰ. Κ. 1146· «Πανσάναν καὶ
Θεμιστοκλέα λαμπροτάτους γενομένους τῶν καὶ
ἑαυτοὺς» Θουκ. 1, 138, τοῦτο δὲ διὰ δαπάνης ἢ
δικαίτης, πολυτελῆς, μεγαλόδωρος, ἐλευθέρου,
ἐπιδεικτικῆς, λαμπρῆς· «ὁμολογῶ Μαιδία ἀπὸν-
τιον τῶν ἐν τῇ πόλει λαμπρότατον γεγεννηθῆναι»
Δημ. 21, 153· ἔτι δὲ «τῶν οἰθυραμῶν τὰ λαμ-
πρα» = κομπῶδῃ Ἀριστ. ὄρν. 1388· ἔπη Σοφ.
Οἰ. Κ. 725· «οὐκ ἐν λόγοις ἦν λαμπρός, ἀλλ'
ἐν ἀσπίδι· δεινὸς σοφιστὴς» Εὐρ. ἱκ. 902, Ιννί-
δης, splendidus, validus, manifestus· ἐπὶρ. λαμ-
πρός· 1) λαμπρά, μεγαλοπρεπῶς· «εὐκοσμοῦ-
τάτα καὶ λαμπρότατα προστελεῖν» Ξεν. Κύρ. 2,
4, 1· 2) ἀνωτ. 2) σφοδρῶς· - ἐπιτεκίμενος
Θουκ. 7, 71· «λαμπρῶς ἐχρήσαντο τοῖς χρή-
μασι» Πολυδ. 4, 57, 10, splendide, egregie.

Λάμπρος, ὁ (λαμπρός)· 1) διδάσκαλος τῆς μου-
σικῆς ἐν Ἀθήνῃσι σύγχρονος Σωκράτους καὶ
διδάσκαλος Σοφοκλέους ἐν τῇ ὀρχηστικῇ καὶ
μουσικῇ Ἀθῆν. 2) γραμματικὸς Ἀριστοτ.

Λαμπρό-σπρος, 2· ὁ ἐν σπέρματι, γένους λαμ-
πρὸς Κων. Μαν. χρ. 6713.

Λαμπρο-στόλιστος, 2· ὁ λαμπρὰ ἐνδεδυμέ-
νος Κων. Μαν. χρ. 6586.

Λαμπρότης, ἡτος, ἢ λαμπρότης· «- καὶ τάξις
τοῦ στρατεύματος» Ξεν. Ἀν. 1, 2, 18· «- καὶ
κύσμοι» Πλουτ. Θεμ. 8· δόξα, ὑπόληψις, «- καὶ
τιμὰ» Θουκ. 4, 62· καὶ αὐχμηρὰ, 7, 75· λαμ-
πρότης καὶ πολυτέλεια εἰς τὴν δαπάνην· Δημ.
21, 158· ἔτι δὲ λαμπρότης τοῦ λόγου, ῥητ. περὶ
τῆς φωνῆς Πλουτ. Φίλοπ. 11· - ψυχρὴ = μεγα-
λῆτος τῆς ψυχῆς Πολυδ. 32, 23, 1, splendidus.

Λαμπρό-τοξος, 2· ὁ μὲ λαμπρὸν τόξον Σχολ.
Ἰλ. α, 37.

Λαμπρο-φᾶής, 2· ὁ λαμπρὸς φαινόμενος,
λαμπρὸς φέγγων Μανέθ. 4, 53.

Λαμπρο-φάνης, 2· λαμπρὸς φαινόμενος, μτγν.

Λαμπρο-φθαλμος, 2· ὁ μὲ λαμπροὺς ὀφθαλ-
μοὺς Πάσχ. λ. γλαυκῶπις.

Λαμπρό-φθογγος, 2· ὁ ἐν δυνατῇ φωνῇ φη-
νῶν ὡς Θεόδ. Προδρ. σ. 129, κη. υθ.

Λαμπρο-φρέων· λαμπροεἰμονέω μτγν.

Λαμπρο-φορέα, ἢ τὸ φορεῖν λαμπρά, λευκὰ
ἐνδύματα, μτγν.

Λαμπρο-φόρος, 2· ὁ φορῶν λαμπρά, λευκὰ
ἐνδύματα, μτγν.

Λα-ξέω (λάς, ξέω) λήθους ξέω, πελεκώ, καλ-
λύνω, ἐγκολάπτω, μγν. Εὐμάθ.
Λαξίς, δωρ. ἡ λήξις.
Λαξίς, ἰων. ἡ λήξις. Πρ 4, 21, τὸ διὰ κλήρου
ἀπονεμθὲν μέρος τῆς γῆς, κλήρωσις, sortitio.
Λα-ξός· λαός· Εὐστ.
Λαξ-πάτης· λακπάτης, μετὰ τοὺς πόδας πατη-
μένος Σαρ. Ἀντ. 1275, κατ' Ἑρμ. λεωπάτης.
Λαο-βόρος, 2· καταβρώσκων τὸν λαὸν Σύνεσ.
Λαο-βότρεα, ἡ ἡ λαὸν τρέφουσα· γὰρ
ὁρπ. λιβ. 708.
Λαο-βότος· λαοτρόφος· Πουγ.
Λαο-γανός, ὁ 1) Τρώες υἱὸς Ὀνήτορος· 2)
υἱὸς Βιάντος· Ἰλ.
Λαογύρας, ὁ βασιλ. τῶν Δρυῶπων Ἀπολδ.
Λαογύρη, ἡ θυγ. Κινύρα Ἀπολδ.
Λαο-γυφία, ἡ ἡ ἀπογραφὴ τοῦ λαοῦ, ἡ τί-
μις, μγν. census.
Λαο-δαμάντεια, ἡ νῆσος· παρὰ τὴν Αἰθύν,
κατ. Λαοδαμαντίτης Στ. Βυζ.
Λαο-δάμας, αντός, ὁ ὁ καταδαμάζων, τὸν
λαόν· Ἀρρ. Αἰσχ. ἐπ. 325.
Λαο-δάμας, αντός, ὁ, ἀπ. Λαοδάμας· 1)
υἱὸς Ἀντήνορος, Τρώες· 2) υἱὸς Ἑκτολέως,
βασιλ. ἐν Θήβαις. 4) τύραννος Φωκαίας, 5) Ἀ-
θηναίος μαθητὴς Ἰσοκράτους.
Λαο-δάμεια, ἡ 1) θυγ. Βελλεροφόντου, μήτηρ
Σαρπηδόνα ἐκ τοῦ Διὸς· 2) θυγ. Ἀκάστου, σύζ.
Πρωτσίλαου· 3) θυγ. Ἀρύκλου, σύζ. Ἀρκάδας.
Λαοδάμη, ἡ τῷ προηγ.
Λαο-δίκεα, ἡ πόλις 1) ἐν τῇ Μεγάλῃ Φρυγίᾳ
παρὰ τὸν ποταμὸν Δύκον· 2) ἐν Συρίᾳ, παρὰ-
λιν· παρὰ Δ. Περ. Λαοδίκη· 3) ἐν τῇ Κοίλῃ
Συρίας παρὰ τὸν Λιδανόν· 4) ἐν Μηδίᾳ, ὅπου τῶν
Μακεδόνων ἱερουσία, κατ. Λαοδικεῖς.
Λαο-δίκεα, τά, δι. γρ. ἀντ. Λαοδίκιον Θουκ.
Λαο-δίκη, ἡ 1) νόμος τις, μήτ. τοῦ Ἀγίδος
καὶ τῆς Νιόβης ἐκ τοῦ Φορωνέως· 2) θυγ.
Πριάμου, σύζ. Ἐλίκονος· 3) θυγ. Ἀγαμέμνο-
νος, ἡ παρὰ τραγ. Ἠλέκτρα· 4) θυγ. Κινύρα,
σύζ. Ἐλάτου· 5) θυγ. Ἀγαπήνορος ἐν Πάφῳ· 6)
ὑπερβορεία Πρ. 7) θυγ. Ἀντιόχου τοῦ β', ἀφ' ἧς
ὠνομάσθη ἡ ἐν Φρυγίᾳ Λαοδίκεα· 8) ἑταῖρα.
Λαο-δίκος, ἡ ὅπου τοῦ λαοῦ δικαζομένη· σο-
φία Δ. Λαερ. 2, 42, ἀμφί.
Λαο-δίκος, ὁ· πάππος τοῦ Ἰάσονος, ἐκ μητρός.
Λαο-δογματικὸς, ὁ ὁ συμφωνῶν μετὰ τὴν γνώ-
μην τοῦ λαοῦ· ἀποφάσεις Πολυβ. 34, 5, 14·
ἐπὶρ. λαοδογματικῶς Στράβ. 2, 317.
Λαο-δόκιον, τό· πεδὶς ἡ μεταξὺ Μεγαλοπό-
λεως καὶ Τυγέας ἐν Ἀρκαδίᾳ, γράφ. τῶρα Λαο-
δόκιον, κοιν. Λαοδίκεα, τά, ἄλλα Πάυσ. 8,
44 καὶ Πολυβ. 2, 51, 55 γράφ. Λαδοῦκεια, τά.
Λαο-δόκος, ἡ ἡ τὸν λαὸν δεχομένη, τοῦ Συναί-
δεῖντος εἰσας. Σιμωνίδ. ἀποσπ. 167.
Λαο-δοκός, ὁ 1) Τρώες, υἱὸς Ἀντήνορος, ἡ
Πριάμου· 2) Ἕλληνας, ἑταίρους τοῦ Ἀντιλόχου·
3) υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Νυθίας· 4) υἱὸς Βιάν-
τος· 5) υἱὸς Ἑλέμου, Ἀρκάς, ὀρθός. Λαδο-
κός· 6) κωαρμόδος τι.
Λαο-ηγήσια· τὸ ἡγεῖσθαι, ἔρχεσθαι τοῦ λαοῦ, μγν.
Λαο-ιαμής, 2· ὁ ὅπου τοῦ λαοῦ ἐκχευοῦ-
μενος θανάσιζόμενος, μγν.
Λαοούη, ἡ 1) θυγ. Ἀλτου, βασιλίδος τῶν

Λαλίων, γεννήσασα ἐκ τοῦ Πριάμου τὸν Λα-
κίωνα· 2) μήτ. Ἐχίονος καὶ Ἐρύτου· 3) μή-
τηρ Θέστορος.
Λαοούης, ὁ υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Ἀντίδου.
Λαο-κατάρτος, 2· ὁ ὁ λαὸς καταρτίζων, μγν.
Λαο-κίων, αντός καὶ ὀρθός, αντός, ὁ 1) υἱὸς
Πορθάδου, ἰδελφ. Οἰνίως, ἀργοναύτης· 2) υἱ-
ρεὺς Ποσειδῶνος ἐν Τροίᾳ.
Λαο-κίωσα (θηλ. τοῦ προηγ.)· σύζ. Ἀφα-
ρέως, μήτ. Λυγκίως καὶ Ἰδᾶ Θεόκρ.
Λαο-κράτομαι· δημοκρατοῦμαι· Μένανδρ. μγν.
Λαο-κρατία, ἡ δημοκρατία· Μένανδρ. μγν.
Λαο-κρίτης, ὁ δημοτικὸς κριτὴς Παπυρ. Ἐλ.
Λαο-μέδεια· θυγ. Νηρέως καὶ Δωρίδος· Πα.
Λαομεδοντιάδης· υἱὸς Λαομέδοντος, ἡ ἡ ὁ
Πριάμος· Ἰλ.
Λαομεδόντιος, 3· ὁ ἀφορῶν τὸν Λαομέδοντα.
Λαο-μέδων, αντός, ὁ· κυριάρχης τοῦ λαοῦ.
Λαο-μέδων, αντός, ὁ 1) υἱὸς Ἰλου πατὴρ
Πριάμου, βασιλ. Τρώας· 2) υἱὸς Ἡρακλέους
καὶ τῆς Θεοπίδου Μελίνης· 3) υἱὸς τοῦ Ἀρρι-
πολίτου Ἀργίχου, ἀδελφ. Ἐριγίου, ἑπαρχοῦ
Ἀλεξάνδρου ἐν Συρίᾳ· 4) Ὀρχομίνιος Πλούτ.
Λαομένης, ους, ὁ υἱὸς Ἡρακλέους καὶ τινος
Θεοπίδου Ἀπολλυδ.
Λαο-μήτης, ους, ὁ υἱὸς Ἡρακλέους καὶ τῆς
Ὀμφάλης Παλαιφ.
Λαο-νίκη· σύζ. Λεοδάου Πάυσ.
Λαο-νίκος, ὁ ὁν. ἀνδρὸς Κύμης νομίμ.
Λαο-νόμη· θυγ. Γουλέως, μήτ. ἡ θυγ. Ἀμφι-
τρώωνος, σύζ. Πολυφύμου.
Λαο-ξοικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς λαοξόον· Πανγ.
Λαο-ξός· λήθους ξέω, λιθαξός· Ἀνθ. παρ.
305.
Λαοξο-υργέω· λαξέω Σχολ. Ὀδ. ξ, 223.
Λαο-παθής, ὁ· ὁν. ἔπαθεν ὁ λαός· - ἀλίττω
βίρη· Αἰσχ. Πέρ. 907.
Λαο-πλάνης, 2· ὁ λαοκλάνος Φωτ.
Λαο-πλάνος· ἀποπλανῶν τὸν λαόν· Ἰώσ. ἐκκλ.
Λαο-πόροι, μηχαναί, αἱ τὴν λαὸν διαδι-
κάζοντα κατασκευάσματα, περὶ τῆς γαφύρ· τὸ
Ξέρξου ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου Αἰσχ. Πέρ. 113.
Λαός (βιζ. λαφο Ἀδ. liul = λαός, πληθ, liul
= ἄνθρωποι, λετ. liudis = ἄνθρωπος, λαός. ἔπ.
καὶ Πρ. λεώς, γιν. ὡ· ὁ λαός, τὸ μέγα πλῆθος,
ὁ πολὺς ὄμιλος (πρβλ. ὁ ἄνθρωπος), πρὸ πάντ. ὁ πο-
λεμικὸς λαός, τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ· λαὸν ἐ-
γείρω· Ἰλ. π, 129· «πολὺν ὄλεσα λαόν», 6, 115·
«ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν ἦν», ὁ δ' εἰς Τρώων
ὄμαδον κίε» π 306. Ἐπίσης συχνὰ εἰς τὸν πληθ.
τοῦ στρατοῦ καὶ περὶ μικροτέρων ὀμίλων. «ἔτι
ὁ ἔθνος λαὸν», ν, 495· στρατὸς, στίχες
λαὸν, 6, 76 καὶ 90, ἱππικὸν καὶ πεζικὸν περι-
λαμβάνων, 6, 809· ἀλλὰ καὶ ἀντιθ. τῶν ἑκα-
πών, τὸ πεζικόν, η, 342· ὡς στρατὸς τῆς ἑξ-
ρα· ἀντιθέμενος πρὸς τὸ πλῆτα, ι, 424 καὶ
ὡς πλῆθος τῶν κοινῶν πολεμιστῶν πρὸς τοὺς
ἀρχηγούς, 6, 365 κλπ. Ἐν τῇ Ὀδ. ἀπλῶς οἱ
ἄνθρωποι, οἱ ἐπὶ τοῦ, ὡς καὶ ἐν Ἰλ. ρ, 228, ι,
611 λαοί, οἱ εἰρηνοὶ πολλοὶ ἀντίθ. πρὸς τοὺς
πολεμιστὰς ἐν Ἰλ. ρ, 390 ἑταῖροι τοῦ βυρσα-
δέφου. Πρῶτονθενται πρῶσται καὶ ἐπίθετα ὀρί-

ζοντα τὴν ἰδιότητα λαοὶ ἀσπισταί, ἔταροι
= πολεμισταί, σύντροφοι εἰς τὸν πόλε-
μον 'Ιλ. δ, 90. ν, 170. *λαοὶ ἀγροῦνται* = ἀν-
θρώποι τῶν ἀγρῶν, χωρικοί, λ, 76. *ὁμοίως,
λαὸν ἀγείρειν νασιώταν Πινδ. Π. 9, 56. *ὅν
γίνει μεγαλειπρόν τι πληθος, οἷον αἱ Βάκχαι
Ἄριστ. βῆτρ. 219. Ἄπὸ τοῦ Πινδ. λαός =
σύνολον πολλῶν ὑπὸ ἓν ὄνομα. *Δοιρεῖ λαῶν*,
Ῥο. 8, 30. *ἐλεύεται γὰρ λαὸς ἐλεύθερα βάξειν*
Λίσχ. Πέρ. 585. *Λυσάν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν
ἐπέτατο*, 756. *λεώς Περσικὸς*, 775, ἀν
καὶ οὕτως ἀπαντᾷ ἐν τῇ πρώτῃ σημ. *τὸν ἀμ-
φιταγῆ λεών*, ἐπτ. 272, ὁ Σαρ. ἔχει τὸν τό-
πον λαός μόνον ἐν Φιλ. 1227, Οἱ. τ. 144,
ἄλλως δὲ πάντοτε λεώς. *πᾶς Καδομειὼν λεώς*,
Οἱ. Κ. 745. οὕτω δὲ καὶ Εὐρ. *ἐλθὼν λαὸν εἰς
αὐτόχθονα κλεινῶν Ἀθηνῶν*, Ἰων 29. Ὁ Πρ.
ἔχει λαός, 2, 124, 129, ἀλλὰ καὶ λεώς, 1, 22
ἔχει λαός, ὁ Ἄριστ. καὶ οἱ ἀττ. περ. (παρ'
οἷς ὅμως δὲν ἀπαντᾷ συχρὰ) μόνον λεώς. *λε-
ώς γεωργικὸς* Ἄριστ. εἰρ. 887. *ἀκροῦτε λεῶν*,
πρόσκλησις τοῦ κήρυκος, 513. *πρὸς τὸ πείθειν
τε καὶ ἔλκειν τὸν πολὺν λεῶν* = τὸ μέγα τοῦ
λαοῦ πληθος Πλατ. πολιτ. 5. 458, ἄλλως δὲ
μόνον ἀκόμη ἐν νόμ. 4. 707. παρὰ μετρ. ὅμως
παλιν λαὸς Πολυδ. 4, 52, 7 κλπ. Τὴν σχέσιν
μετὰ τὰς, λίθος, ἀνέφερον ἤδη οἱ ἀρχαῖοι
εἰς τὸν Δευκαλίωνα ὡς Πινδ. Ὀ. 9, 44, *ἄτερ
δ' εὐνάς ὁρδοῦσαν κτησιόσθην λίθινον γένος*,
λαοὶ δ' ὀνόμασθην* πρὸλ. Ἐπίχαρ. παρὰ Σχολ.
εἰς τοῦτο τὸ χωρίον. Οἱ νεώτεροι νομίζουσιν
ὅτι ἐν ἀμφοτέραις ταῖς λέξεσιν βράσις εἶνε ἡ ἐν-
νοια τῆς σωρείας* πρὸλ. καὶ λεία, καὶ λήϊον.
Λαός, ὁ λαός (ὅπερ ἴδε), μόνον γραμ. ἀλλ'
ὡς γεν. τοῦ λαός Ὀμ.
Λαός, ἡ ἢ ἐν Δευκαλίᾳ πόλις Γαῖος, παρὰ τὸν
ὁμῶν, ποταμὸν, ἀποικία τῆς Σουδαρίας, κατ.
Λάιος Στ. Βυζ.
Λαο-σέβης, 2' ὅν ὁ λαός σέβεται - ἥριος Πινδ.
Π. 5, 89.
Λαο-σθενίδας, ὁ ἰσθμικὸς Δ. Σικ.
Λαοσ-σός = 1) (σεύω λαούς) ὁ πολεμικὸν λαὸν
διεγείρων, πρὸς ἀγῶνα διερεθίζων - Ἄρης καὶ
Ἔρις Π. ρ. 398. - Ἀθῆνη καὶ Ἀπὸλλων Ὀδ.
χ, 210. Ἀλλὰ καὶ στρατιῶται καλοῦνται οὕτως -
οἷον ὁ Ἀρμυράρος Ὀδ. α, 244. - ἀγῶνες = οἱ
λαὸν συναγόντες Πινδ. Π. 42, 24. 2) (σεύω) ὁ
λαὸν, ἀνθρώπους σώζων, μετρ.
Λαο-τέκτων, υἱος, ὁ κτίστης Ἀνθ. 7, 380.
Λαο-τίνακτον ὁδωρ' τὸ ὑπὸ λίθου τιναχθέν,
κλονισθὲν Ἀνθ. Παλ. 9, 272.
Λαο-τόμος = λατόμος Μανθ. 4, 235, lapicida.
Λαοτόρος, ὁ ὁ λίθους διατρύπων Παῦλ. Σιλ.
Λαο-τρόφος, δ' α) ὁ λαὸν τρέφων - πόλις,
τιμὰ Πινδ. Ὀ. 5, 4. 6, 60. 6) λαότροφος =
ὁ τοῦ λαοῦ τρεφόμενος.
Λαο-τύπος, ὁ ὁ πελεκῶν λίθους - σμ (λαί
Ἀλκαῖος Μεσσ. ἐν Ἀνθ. Παλ. 7, 429. Ὡς οὖς.
= λατόπος Ἀνθ. 6, 59.
Λαουίνια, ἡ Λαβινία Στράβ.
Λαουινανή· ἐπαρχία Καππαδοκίας Στράβ.
Λαουίνιον, τό· ἡ ἐν Λατίῳ πόλις Laninium
Στράβ. Παρὰ Στ. Βυζ. Λαβίνιον, κατ. Λα-
βινιάτης.

Λαο-φθόρος, 2' ὁ τὸν λαόν, τοὺς ἀνθρώπους
καταστρέφων, ἐξαφανίζων - στᾶσις Θεόγγ. 77.
Λαο-φύκος, 2' ὁ τὸν λαόν, τοὺς ἀνθρώπους
καταστρέφων, ἐξαφανίζων - στᾶσις Θεόγγ. 77.
Λαο-φύκος, 2' ὁ φονεύων λαόν. - Διομήδης
Θεοκρ. 17, 53.

Λαο-φύνη θυγ. Πλευρόνης Ἀπολλοδ.
Λαο-φύρος, ὁδός, ἡ· λειωφύρος Ἰλ. ν, 589.
- κείλευος Θεοκρ. 25, 155.

Λαοφών, ὄντος, ὁ· Μεγαλὸς τις Θουκ. 8, 6.
Λαο-χαρής, 2' χαρὴν τῶ λαῷ παρέχων, μετ.
Λαπαγμα, τό, *λαπαγματα* λαγαρά. Ἡσίο.
Λαπαμός, ὁ· ἐκκένωσις Ἡσίο. ενανυσθίω.
Λαπαδνός, δι. γρ. ἀντὶ λέπαδνον Λίσχ.
Κύμ. 532, ἐξηγ. ἀλαπαδνός, imbecillus.

Λαπαζω, μ. λαπάζω· κενώνω, ἰδίως ἐπὶ τῶν
περιτοματίων, καὶ μάλιστα μαλακῶν τὴν δι-
εμπαρξίαν τελευτῶντες γαστέρα, καὶ μέσ. κα-
λακύνονται, ξεροάσσομαι τὴν κοιλίαν, ἱατρ.
οὕτω καὶ λαπάσσω· ὁ Γαλην. ἐξηγ. *λαπα-
ζῶναι κυρίως μὲν τῶ κενωθῆναι, διὰ τοῦτο καὶ
καὶ τὸ μαλαγθῆναι* μετρ. - ἄστν = λελαντω
ἔργων μὴν Λίσχ. ἐπτ. 47, 513. πρὸλ. ἀλαπάζω.

Λαπαθο-ειδής, 2' ὁμοίος λαπίθω Διοσκ.
Λάπαθον, τὸν ἄπαθον, πρὶν ἀνοῖγον καὶ με-
λακύνον (λαπάζον) τὴν κοιλίαν Θεοκρ. καὶ δι-
οσκ. ἔτι δὲ ὁ λάπαθος καὶ ἡ λαπάθη.

Λάπαθος, ὁ (λαπάζω)· βόθρος, λάκκος Διοσκρ.
ἐν Β. Ἀν. 374, 14, *διὰ τὸ κεκαυθῆσθαι ὁ
ρυγθέντας* ἔτι δὲ τὸ προηγ. ἔδωκε.

Λάπαθος, ἡ· πόλις μετὰ λιμένος ἐν Κύπρῳ, ἀ-
ποικία τῶν Λακωνίων Στράβ. παρὰ Στ. Βυζ.

Λάπηθος, κατ. Λάπηθιος καὶ Λάπηθεος
Λαπακτικός, 3' ὁ μαλακῶν, καθαρῶν τὴν
κοιλίαν, μετρ. mollis, enaenans.

Λάπαξις, ἡ λαπαγμός Ἀριστοτ. πρὸλ. 23, 30.
Λάπαρα, ἰων. καὶ ἐπ. λαπάρη, ἡ· τὸ μετὰ
τῶν πλευρῶν καὶ μηρῶν τοῦ σώματος, τὸ μα-
λακόν, λεπτόν μέρος (πρὸλ. κενεῶν καὶ λα-
γῶν), πρὸ πάντων τοῦ ἀνθρώπου α' λαπάρης δὲ
ἀνέλασε χάλαρον ἔγχος Ἰλ. π, 318. *προὔβαιναι
ἐς τὴν κνημὴν ἐς τοὺς μηρούς, ἐκ δὲ τῶν μηρῶν
εἰς τὰ ἱσχία καὶ τὰς λαπάρας* Πρ. 6, 75.

Λάπαρος· κατωφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια Ἡσίο.
Λάπαρος· λαγαρός, ἱαγνός, λεπτός, ἀπομαρα-
μένος, πρὸ πάντων ἱατρ. ὁ ἔχων κοιλίαν μαλακῆν.
εὐκοιλίων - κοιλίη Ἱπποκρ. ἐπὶρ. λαπαρός.

Λαπαρότης, ἥτος, ἡ μαλακότης, πρὸ πάντων τῶν
κοιλιῶν - κοιλίης Ἱπποκρ.

Λαπάσσω, ἀττ. λαπάττω· λαπάξω, λαπα-
ζῶθῃ Ἱπποκρ. λαπάττονται = λαπαροῖ Ἰλ.
γονοται Ἀριστοτ. πρὸλ. 23, 39.

Λάπερσαι, οἱ· ἐπών. Διακαθάρων ὡς καταστρέ-
φάντων τὴν πόλιν Λαῶν. Κατὰ Στ. Βυζ. Λάπερ-
σαι, θηλυκῶς, ὅρος Λακωνικῆς, κατ. Λαπέρ-
σιος καὶ ὁ Ζεὺς Λαπέρσιος Λυκάοφ. 4369.

Λάπη, ἡ· φλέγμα Ἱπποκρ. ἴδε λάπη.

Λάπηνη, ἡ· λαμπήνη Σουδ. ἴδε καὶ ἀπνήνη.

Λαπίθ - ὄρη α'· ὁ μεγάλας ὄρηες ἔχων Μ. Ἐτ.
Λαπίθιος· φέρονται ἀλαζονικῶς, ἀλαζονεύομαι
ἐξηγ. ἐν Β. Ἀν. 277, 27. καὶ *λαπίεις, λαπί-
ξεις* Φωτ.

Λάπιθαιον, τό· κώμη ἐν Λακωνίᾳ Πaus. 3, 207.
Λαπίθη· ἴδε Λαπίθης.

Λαπίθης [3], πλ. οἱ Λαπίθαι· 1) ἀρχαῖος
 θησαυρικός λαός παρὰ τὸν Πηνειὸν (ἀπὸ Λαπίθου
 τὸν Ἀπόλλωνος), γνωστός ἐκ τοῦ πρὸς τοὺς
 Κενταύρους πολέμου. Ἐκβαλλόντες τοὺς Περρι-
 χόους καὶ Αἰνίαντας κατόκησαν παρὰ τὸν Ὀλύμ-
 πον καὶ τὸ Πήλιον· 2) Σπαρτιάτης ἥρωος, πα-
 τὴρ τῆς Διομήδους· 3) ἡ πόλις τῆς Θησαυρίας
 Λαπίθης Στ. Βυζ.

Λαπίθος, ὁ ὕψος ἐν Ἀρκადίᾳ Παις.
 Λαπικτή, ὁ λαπιστής Φώτ.
 Λάπισμα, τό· ἀλαζύνεμα, καύχημα Κικερ.

Λάπ. 9, 13, justitia.
 Λαπιστής, ὁ κομπαστής, μεγαληγόρος, ἐν ἀρχ.
 λεξ. καυχῆτης, ἐστὶ δὲ ψεύστης, justiator.

Λαπίστρια· θηλ. τοῦ προηγ. ἀρχ. λεξ.

Λάπσα· πόλις ἐν Κρήτῃ Δ. Κασ.

Λάπτει, ὁ ὁ ροφῶν Ἰσοχ.

Λαπτικός, 3· ὁ κενώνων, καθαρῶν Εἰσοτ.

Λαπτύρη· σφοδρῶς πλύνων Ἦουχ.

Λάπτω (κατ. lambo, Ἀδ. λείνα = χεῖλος καὶ

lappo = λείχω, ἀλλὰ κατὰ Δοιδερλ. συγκ. ἐκ

τοῦ λαπάειν· καταπίνω, ροφῶ, ἐκ τοῦ λα-

πειν)· μετὰ τὴν γλῶσσαν λείχω καὶ ροφῶ,

ὡς οἱ κύνας καὶ αἱ γαλαὶ Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 8, 6·

οὕτω περὶ λύκων· «λάφοντες γλώσσῃσιν ὕδαρ»

Ἰλ. π. 161· περὶ κυνός, «τὸ αἶμα λάπτονσι

προθύμως» Πλουτ. ἡθ. σ 791. Ἐν γένει ἀπλή-

στως πίνω, ροφῶ· «τὸ θ' αἶμα λίλαφας τοῦμιν»

Ἀριστ. ἐν Ἀθῶν. 11, 485, ὅστις τὸ ἐξηγεῖ ἀ-

θρῶως πιεῖν. Καὶ μετὰ ἐντελὲς πίνω· οἱ μὲν.

ἐλεγον καὶ λάπτειν τινός· ἐστὶ δὲ = λαπάειν,

ἐκκενῶναι· προβλ. Ἀθῶν. 8, 363, ἂν δὲν πρέκει

μετὰ τοῦ Δινδόρφ. νὰ γράφωμεν λαπάτειν.

Λαπύρια, τὰ εἶδος σόκου Ἀθῶν. 3, 78, ἐνθα

πυθωνώτατα γραπτ. καπύρια.

Λάπυτος, ὁ· Ἀκάνθιος τις Ἰπποκρ.

Λαπ-ώδης, 2· πλήρης φλέγματος, λάπης, ὡς

τὸ λαπώδης, ἱατρ.

Λάρανθα, τὰ πᾶσι Λακωνίας, κατ. Λαρανθῆς.

Λάρας, ἄνθρωπος, ὁ· Lars Porcenus Πλουτ. Ποπλκ.

10, ἱσραὴλ. γρ. elve Κλάρας· προβλ. Ἄρας.

Λάρδασιον, τό· στήριμα Διοσκ. στίβιον.

Λαρεντία, ἡ· Ρωμ. ὄν. Laurentia Πλουτ.

Λαρήνσιος, ὁ· Ρωμ. ὄν. Laurentius Ἀθῶν.

Λάριμον· ἡλάριμον, τό· ἐνδοκὸν θυμίαμα Στράβ.

Λάρινα, ἡ· πᾶσι Δαυνίων, κατ. Λαρινάτος.

Λαρινάτος· μέγας, πρὸ πάντων. εἶδος κύρτου (ὁ-

ψαροφένου) Ἦουχ.

Λαρινεύτης, ὁ· ἀλιεύς Ἰσοχ. piscator.

Λαρινεύς, ὁ· κάμων παχὺν, λιπαίνω ὁ Ἦουχ.

ἔλγ. τὴ παθ. σιταῖσθαι. Παθ. «βόες λαρι-

νούνται» Ἀθῶν. 9, 376, sagino.

Λαρίνη, ἡ· χωρίον ἐν Ὑπείρῳ Ἀθῶν.

Λάρινον, τό· ἡ πόλις Larinum ἐν τῇ Κάτω Ἰ-

ταλίᾳ Ἰδε Λάρινα.

Λαρίνδος, ὁ· ὀρεμμένος, παχύς· -βοῦς Ἀριστ.

ἡρ. 925· ἐστὶ δὲ μετὰ. «ζῆται τι λαρινὸν ἕπος,

ὃ τὴν τούτων θραύσει ψυχὴν» Ἀριστ. ὅρ. 465.

Λάρινος, ὁ· ἔχθρος τις Ἦουχ. Ὀμπ. Ἄλ. 3,

389, δι. γρ. λάριμας.

Λάριξ, ἡ· ὁ καὶ ἡ· εἶδος δένδρου, μτγν.

Λάριος λίμνη, ἡ· lacus Larius (ταῦν lago di

Como), εἰς τὴν πέραν τοῦ Πάδου Γαλλίαν παρὰ

τὴν πόλιν Κώμον Στράβ.

Λάρης, ἰδος, ἡ· λάρος Δ. Ταρ. 74 (Ζ'. 652).

Λάρης, ὁ· ποτὶ ἐν Ἰταλίᾳ Λυκούρ.

Λάρισα, ἰων. Ἀθήρισα, ἡ (γράφ. καὶ Λάρισ-

σα)· α) θυγ. τοῦ ἡγεμόνος τῶν Πελασγῶν Πιά-

σου, ἡ Πηλασγοῦ· β) ὄν. πολλῶν ἀρχ. Πη-

λασγικῶν πόλεων (Πηλασγ. λεξ. ὁ πόργος, ἀ-

κρόπολις)· 1) ἡ ἐν τῇ Θησαυρικῇ Πηλασγιάτῃ

παρὰ τὸν Πηνειόν· 2) ἡ Κρεμναστή, ἐστὶ δὲ καὶ

Πηλασγία, εἰς τὴν παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλ-

πον Φθιώτιδα· 3) ἐν Θησαυρίᾳ ἡ παρὰ τὴν Ὀσ-

σαν· 4) ἡ ἐν Ἀττικῇ· 5) ἡ ἐν Κρήτῃ εἰς τὴν Λα-

ρισσατον πεδίον, πλησίον τῆς Ἰεραπόλεως· 6) ἡ

ἀκρόπολις τοῦ Ἀργούς, μετὰ ναοῦ τοῦ Διός· 7)

ἡ εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἠλίδος καὶ Ἀχαιῆς· 8) ἡ

ἐν Τρωάδι εἰς τὰ παράλια πλησίον τῆς Ἀμαφί-

του· 9) ἡ Φρικωνίς εἰς τὴν Αἰολικὴν παρα-

λίαν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ παρὰ τὴν Κόμην· παρ'

Ἦρ. 1, 149 αἱ Ἀθήρισαι, παρὰ Ξεν. Κύρ. 7,

1, 45 καλεῖται αὕτη ἡ Αἰγυπτία· διότι τὴν

ἔδωκεν ὁ Κύρος εἰς τοὺς πρὸς αὐτὸν μεταδάντας

Αἰγυπτίους· 10) ἡ Ἐφεσία, εἰς τὴν πεδίασιν

τοῦ Καδούρου, ἐξ ἧς ὁ Ζεὺς ἐπινομήσθη Ἀρσι-

σηνὸς καὶ Λαρίσιος· 11) ἡ παρὰ τὸν Πόν-

τον· 12) ἡ ἐν Συρίᾳ παρὰ τὸν Ὀρόντην· 13) ἡ

ἐν Ἀσσυρίᾳ παρὰ τὸν Τίγγριν.

Λαρίσσατος, ὁρθ. ἡ Λαρίσσατος, ὁ· κατ. τῆς

Λαρίσσης, ἐστὶ δὲ ἐπιθ. Λαρίσσατος, ἡ ἐν Τρωίᾳ

ἐπιπράτεια τῆς Λαρίσσης Στράβ. καὶ αἱ Λαρίσ-

σαι αἱ πέτραι ἐν Αἰσῶν Στράβ.

Λάρισσες, ὁρθ. ἡ Λάρισσες, ὁ· ποτ. ἐν Ἠ-

λίδι, εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἀχαιῆς Ξεν.

Λαρίσσιος Λαρίσσατος, μάλιστα ἐπὶ τὸν Διός.

Λαρίσσιος-ποιός· κατασκευαστὴς (ἰδιαίτερου

εἶδους λέβητος, ἀφαιρεθέντος ἐν Λαρίσῃ Ἀρι-

στοτ. πολ. 3, 2.

Λάριχος, ὁ· 1) Μιτυληναῖος, κατ. Λαριχίδων-

τος· 2) Μιτυληναῖος, ἀδελφ. Σαφφῶς Ἀθῶν.

Λαρκ-ἀγωγός· ὁ φέρων κορίντια· ὁνός Εὐρ.

παρὰ Πολυδ. 10, 111.

Λαρκίδιον, τό· κορινθίδιον Ἀριστ. Ἀχ. 340.

Λάρκιον, τό· τῷ προηγ. Πολυδ. 10, 111.

Λάρκις, ὁ· κορινθιον μάλιστα δι' Ἀνθρακας Ἀ-

ριστ. Ἀχ. 350, τὰ ἀρχ. λεξ. ἔλγ. «ἀνθρακικὸν

σκεῦος», corpiis.

Λαρκό-φορέω· φέρω κορίντιον Δίων Η. 52, 25.

Λαρνακίδιον, καὶ λαρνακίον, τό· ὄψοκ. τοῦ

λάρναξ, μτγν.

Λαρνακό-γυις, 2· ὁ ἔχων τὰ μέλη ὅμοια λάρ-

νακι, ἰδίως ὁ Πάν Θεοκρ. Συρ. (ΙΕ', 21), πι-

θανῶς=χηλόπους, μετὰ δυνάμει πάσας· προβλ.

χηλός καὶ χηλή.

Λαρνακό-φθορος, 2· ὁ ἐν λάρνακι ἐφανίζων,

φανεύων (ἡ λαρνακόφθορος = ὁ εἰς λάρνακα

φανεύθεις, ἐν λάρνακι ἐφαρμυνόμενος Σχολ.)·

-ρίφαι Λυκούρ. 235.

Λαρνακό-φορος· ὁ εἰς λάρνακα ἀποκομιζό-

μενος, δι. γρ. τοῦ προηγ.

Λάρναξ, ἄκος, ἡ· κτενώτιον, θήκη, λάρναξ· «ἔ-

πλα δὲ πάντα λάρναξ» ἐς ἀργυρίην συλλέξατο

τοὺς ἐπινοήτο· Ἰλ. σ, 413· καὶ περὶ τῶν ὁσίων

τοῦ Ἑκτορός· «τάγε χρυσίην θήκην ἐλόντες»,

λοιπὸν τεφοδόχος στάμνος, κάλλιπ, ω, 795,

ὡς καὶ ἐν Ἀνθ. συγνὰ μαρμαρίῃ, 7, 340.

Καὶ εἰς τὰ πεζῶν, «λάρνακες κυκαρίσσαι»,

Θούκ. 2, 34· ἐν γένει ἀγγετον· «λάρνακας δὲ τῶν πληρώσας λίθων»· Ἡρ. 3, 123· πρὸ πάντων δὲ καὶ ἀκάφος, πλειάριον, καὶ κιβωτίων τε, ἐν ᾧ ἐγκλείουσι παῖδια καὶ τὰ βίπτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν Δ. Σικ. 5, 62· παρὰ μετγν. καὶ ἀρσ.
Ἰλ. Τάτ. σιλ. 600, ἀρσ.

Λαρνασσός, ὁ παλαιότατος ὁ Παρνασσός Στ. Βυζ.
Λαρο-ειδής, 2· ὅμοιος μὲ λάρων· ὕρνεον Σχολ. Λυκόφρ. 76.

Λάραλον, τό· πόλις ἐν Ὀμβρική Στράβ.

Λάρος, ὁ· ἀθηγάγον τι (ἴδε τὸ ἐξῆς καὶ πρβλ. λάρος) θαλάσσιον πτηνόν, ὁ γλάρος· «λάρος ὄρνις»· Ὁδ. ε, 51, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 9, «λάρος κεχηνώς»· Ἀριστ. Ἰκ. 951· μετφ. πλειονέκτης ἐνθρῶπος· «ἦν Κλέωνα τὸν λάρων δώριον ἐλάσας· καὶ κλοπῆς· φημιώσηται», νισφ. 582 [ἀλλ' ἐν ὄρν. 567 εἶνε τὸ α μακρόν]· πρβλ. κλάτρ. ἐν Ἀθην. 4, 134· «πεινῶντι λάρων ὄρνιθι τοκῶς»· καὶ ὀνειδιστ. λίσ· βλάξ· Λουκ. Τιμ. 12.

Λάρος, 2 (Λάω, λάω)· ὁ ἔχων καλὴν γαστρίν, γλυκύ· «λάρων τέ οἱ αἶμα' ἀνθρώπου»· Ἰλ. ρ, 572· «οἷον· ἀφυσσον ἡδὺν, ὅτις μετὰ τὸν λαρώτατος δὲ οὐ φυλάσσει»· (ἐνικα τοῦ μέτρου ἀντὶ λαρότατος)· Ὁδ. 6, 319 καὶ μετγν. π. «εἰδωτα καὶ μέντω λαρόν»· Ἀπολ. Ρ. 1, 456· ἡμερίς, Θαλλ. 4 (Θ'). 220· ὁδωρ Πλάτ. 15 (Θ'). 826· ἐτι δὲ περὶ ὤφιος, προσώπου, ἀξίερατος νῆα τὸν ἴδῃ τις Ἰσ. ἀποσπ. Ἀπόλλ. ὕμν. (Θ'). 525, 12)· περὶ ὁσμῆς, εὐώδης· «τοῦ δ' ἄμειροτος ὁδμή τηλόθι καὶ λιμνῶνος ἐκαίνετο λαρόν αὐτμήν»· Μόσχ. 2, 92· «θούσις ὕπο λαρόν ὁδωδεν»· Δ. Περ. 936· ἄνθεα, ἐπιγρ. 695 (παρ 366)· ἄλλως δὲ περὶ μετγν. π. οὐχὶ σπανίως εὐάρεστος, ἡδονικός· ἔπος Ἀγαθ. 39 (Ζ'). 602· χαίλα· Ἀλλ. Μεσσο. 12, συγρ. λαρότερον Σιμωνιδ. 48 (Ζ'). 24, jucundus, gratus

Λάρος, ὁ· τὸ Ἑτρούσκιον ὄνομα Lar.

Λαρτιάδης, ὁ· Λαερτιάδης.

Λάρτιος, ὁ· Λαέρτιος.

Λαρτολαίηται, οἱ· λαὸς τῆς Ἰδερίας Στράβ.

Λάρυγγας, ὁ· φωνικαὶς, μετγν. gargulus.

Λαρυγγία λαρυγγίζω· βραγχά· λαρυγγίδων· βραχνός, ὁ αἰλὼν μὲ τραχύν, βραχνὸν τὸν λάρυγγα Ἀγαθ. 69 (Α'). 382.

Λαρυγγίζω· μὲ πλήρη τὸν λάρυγγα φωνάζω Δημ. 18, 291, ὅπερ ὁ Ἀρκοκρ. ἐξηγ. «πλατύνειν τὴν φωνήν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθίγγεσθαι»· πρβλ. «λαρυγγίω καὶ Νικίαν ταράσσει»· ὅα φωνάζω δονατώτερος Ἀριστ. Ἰκ. 358· «ἐπιρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζω»· Λουκ. Ἐρ. 36, clamito.

Λαρυγγικός, ὁ· φαγὰς, γαστρίμαργος Φερικρ. ἐν Ἀθην. 6, 246.

Λαρύγγιον, τό· κοιν. λάρυγγι, guttur, μετγν. λαρύγγισμα, τὸ λαρυγγισμός, ἔκκλ. vociferatio.

Λαρυγγισμός, ὁ· τὸ λαρυγγίζειν, μὲ πλήρη λάρυγγα φωνάζειν· κοράκιον Πλουτ. 10, 129.

Λαρυγγίτης, ὁ, ἴσφ. ἀντὶ λαρυγγικός.

Λαρυγγός, ὁ· ματαιολόγος Πουχ.

Λαρυγγα-τομέω· ἀποκόπτω τινός τὸν λάρυγγα, ἐλαρυγγίζω Παύλ. Αἴγ. 6, 33.

Λαρυγγα-τομία, ἡ· τὸ ἀποκόπτειν τὸν λάρυγγα Παύλ. Αἴγ. 6, 33.

Λαρυγγό-φωνος· ὅμοιος μὲ φωνὴν λάρυγγος Σωπατ. περὶ Ἀθην. 4, 175.

Λάρυγξ, ὕγος, ὁ, καὶ ὕγος Μ. Ἐτ. κατὰ τὴν γραμ. καὶ ἡ· κατ' Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 12, τὸ ἐμ-προσθεν μέρος τοῦ αὐχένος λάρυγξ, φάρυγξ (ὁ· οὐ καταπίνομεν). «μῶν τὸν λάρυγγα διέτα· ναξέ σου καλῶς»· Εἰρ. Κόκλ. 158· πρβλ. φάρυγξ.

Λαρυδαί· τῶλοι οἱ ἐν τῇ ἀρότρῳ Πουχ.

Λαρύζω· βοῶ, φωνάζω Πουχ.

Λάρυμνα, ἡ· πόλις 1) ἐν Βοιωτίᾳ εἰς τὸ στόμα τοῦ Κηφισοῦ Πολύδ. 2) ἡ ἐν Λοκρίδι· κατὰ

Λαρυμνὺς καὶ Λαρυμναῖος Στράβ.

Λαρόνθιος, ὁ· ἐπίθ. Διός, Λυκόφρ. 1092.

Λαρόνω· βομβῶ, περὶ τῆς φωνῆς τῆς περιστρεφ., ἥτις προέρχεται βραχέστατα ἐκ τοῦ λάρυγγος, ἀ-νών. ἐν Ἀμμων. σιλ. 231.

Λαρόσιον, τό· ὅρος ἱερὸν Διονύσου ἐν Λακωνίᾳ Πaus.

Λᾶς, ἄος, ἡ, ἐπ. Λᾶας· ἀρχ. πόλις ἐν Λακωνίᾳ παρὰ τὴν θάλασσαν Ἰλ. αὐτοῦ πλησίον ἢ τὰρ τοῦ τοῦ φονευθέντος ὀπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου Λᾶ Πaus.

Λᾶς, ὁ, ἀττ. συνηρ. ἐκ τοῦ λᾶας, ὅπερ τοῦ Λᾶσα· τριπέζα κληροστάτη Πουχ.

Λᾶσανον, τό· 1) κατὰ Β. Ἀν. 100· «μαγειρικὸν βᾶνον»· ἐσχάρα, ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ μάγειροι θέτουσι τὴν χύτραν ἢ τὸ τηγάνιον, τρίπους, ἄλ-λως χυτράπους Ἀριστ. εἰρ. 893· 2) κατὰ Β.

Ἀν. 51· «ἐφ' ᾧ ἀποπατασθῶν», καθήκει βασις 3 (Α'). 74· Κωμικ. ἐν ἀρχ. λῆξ ἄτινα παρ' ἱστο-ρίαν αὐτὴ ἐκ τοῦ λᾶσιος, ὡς δ' Πουχ. «λασανα»·

τὰ ὁποία τῶν μηρῶν ἀπὸ τῆς δασυέτητος· Λασσανο-φόρος, 2 ὁ φέρων τὸ καθήκει Πλουτ.

Βασ. ἀπορθ. σ. 106.

Λᾶσαν· ὀπὸς σιφίου, ἱστρ. 1888.

Λᾶσσο, ὄνομα, ἀντὶ λᾶζου, πρῶστ. τοῦ λᾶζομαι.

Λᾶσσομαι, ὄνομα, μέλ. τοῦ λανθάνομαι.

Λασθαίνω· λοιδορῶ, ὀνειδίζω, ἀρχ. λῆξ.

Λασθενεία, ἡ· γυνὴ ἐξ Ἀρκαδίας Ἰαμβλ.

Λασθένης, αὐς, ὁ· 1) Θηῶτος· 2) Ὀλύμπιος· 3) Ἀκαριν· 4) Κρή.

Λᾶσθενία, ἡ· ἐταῖρα ἐκ Μαντινείας ἱερῶν τοῦ Σπесиόπειον, μαθητρία τοῦ Πλάτωνος· κατ' Ἰαμβλ. Πυθαγορεῖα δι. γρ. Λασθένεια.

Λᾶσθη, ἡ· λοιδορία, γλεῦθ, σκώμμη· «ἐπὶ γλῶσσῃ τε καὶ λᾶσθη εἰρώτα τὸν Δημόκρητον»·

Ἡρ. 6, 67· «γλεῦθ τε ποιεῖ καὶ γέλωτα καὶ λᾶσθη»· Αἰσχρίων παρ' Ἀθην. 8, 345, αἰσχόνη ludibrium.

Λᾶσι-αύχην, ἐνος· ὁ μὲ μαλλιαρόν, πυκνόμαλ-λον αὐχένα, ὁ ταῦρος Ἡμ. ὕμν. Ἐρμ. 224.

Ἄρκτος· ὄνομα ὕμν. ὁ, 46, ὁ ἔκπρος Σοφ. Ἀντ. 357· «λοφίης λαστιάχυνα χαιτήν»· Ἀριστ. β. 82· «βύρσα θηρῶς»· Θεοκρ. 25, 272· ἔτι δὲ-τρ-τρον, ἐπιγρ. 5, 5, ἀγρίως δασυμένον, jubatus.

Λασιδεύς· ὀρατός, ἀπληστος Πουχ.

Λασί-μηλον, τό· τὸ δασύμαλλον μῆλον, ἡ-δὺς κυδωνίον μὲ μαλλιαρὴν, χνουδεράν ἐπιρ-φ-νισαν, ὀρθότ. λαστόμηλον.

Λασίνοος, ὁ· ἄφρων, ἐπιλήσιμος Πουχ.

Λασιό-θριξ, τριχός· ὁ μὲ πυκνὰς, δασύας τρι-χας· αἶγες Ὀππ. Ἀλ. 4, 369· παλμὸς Νον.

Δ. 38, 359.

Λασιό-κνημος· ὁ μὲ μαλλιοτάτος κνήμη πύ-πιδας· λαγωός· Ὀππ. κυν. 2, 186.

Λασιό-κωρος· ὁ· ὁ μὲ πυκνόμαλλος ὠς, καὶ φάξ, ἀρχ. λῆξ.

Λασιό-μαλον, τό λασιόμηλον 'Πούχ.
 Λασιό-πους, ὅσος ὁ μέ μαλλιαρούς πόδας,
 εἰκασ. ἀντὶ θασύπους Βασρ. 63, 1.
 Λάσιος, 3 (συγγεν. τῷ λαίνα, λαῖνα) πρὸλ.
 θασύς, ἀντ. 2· ὁ μέ πυκνὰς τρίχας, θασύς,
 μαλλιαρός, πυκνόμαλλος· ὅτις 'Γλ. ω, 125· -ὀη-
 ρίς Σοφ. Φιλ. 184. Περὶ ἀνθρώπων· «λάσιος
 στήθεα» 'Γλ. α, 189· «λάσιον κῆρ» = θασύ στή-
 θες, κατὰ τοῦτο εἰ καὶ θασιεὶ καρδία, ὡς ση-
 μεῖον ψυχῆς γενναίας, ἀνδρείης ὅ, 851· πρὸλ.
 Πλάτ. Θεαίτ. 191· «ὡς λάσιαι φρένες ἤλασαν
 ἔσω» 'Αλφ. 'Αετ. παρ' 'Αθην. 15, 699, ἐνθα
 θεωρεῖται καὶ ὡς σημεῖον συνείσεως καὶ πανουργ-
 γίας· 'Εν τῇ κυρ. σημασίᾳ· - κεφαλή Πλάτ.
 Τμ. 76· -δ' φρὺς Θεοκρ. 11, 31· -χαίτη 'Απολ.
 Τμ. 4, 1605, hirsutus, villosus· καὶ μετὰ ὡς
 τὸ θασύς, πυκνὰ ῥυθμένους, θασιωμένους, ἔχων
 πυκνὰ φύλλα· «ἄγκη δούπορα καὶ λάσιος»
 Πλάτ. Κρατύλ. 420· -χωρίον Ξεν. 'Ελ. 4, 2,
 19, ἀντιθ. τῷ ἐργάσιμον, Κύρ. 1, 3, 15· «ἡ
 γῆ λάσιος ὕλης» Λουκ. Προμ. 12, καὶ συγχά-
 μην. π. «τὰ λασιώτατα τῶν ὄρων» Δ. Κασ.
 39, 44, silvis densus.
 Λάσιος, ὁ· μνηστήρ 'Ἰπποδομία· Πaus.
 Λασιό-στερνος, 2· ὁ λάσιον ἔχων στήθε· -
 παρθάλις 'Αγαθ. 52 (2', 578).
 Λασιότης, ἥτος, ἡ· θασύτης Ἑδτ. hirsutia.
 Λασιό-τρίχας, 2· λασιότριξ 'Οππ. κυν. 1, 474.
 Λασιό-φρυς, 2· ὁ μέ θασιεὶς, πυκνὰς ὀφρύς 'Πούχ.
 Λασιό-χαίτης, ὁ· ὁ μέ θασιεὶν χαίτην, μαλ-
 λία 'Πρόν.
 Λασιώ, μόνον παθ. λασιόμα· γίνονται θα-
 σύς, πυκνότριχος Ἑδτ.
 Λασιόματα, τὰ ἀπομιμήσεις τοῦ Λάσου 'Πούχ.
 Λασιό-νεύουσα· πλανώμενη 'Πούχ.
 Λασιόδης· λάσιος, πυκνός Βού. hirsutus.
 Λασιών, ὄνομα, ὁ· θασιός, τάσιος ἔχων πυκνοὺς
 ὄφρους Νικαν. Ὁμη. 28, 489.
 Λασιών, ὄνομα, ὁ· ὁ χωρὶς πόλιν ἐν 'Ηλίδι εἰς τὰ
 νότιον τῆς Ἀρκαδίας, κατ. Λασιώνιος καὶ Λα-
 σιωνεύς Ξεν.
 Λασιόζω· φυλακρῶ 'Πούχ.
 Λασκαρεῖ· διαφρεύει 'Πούχ. (ὁ κωδ. λασκαρετ).
 Λασκαρεῖς, ὁ· ὄν. ἀνδρ. λίαν μετν.
 Λάσκω, ἡ ληκίω (πρὸλ. σαναός, λαρ, λατ. lo-
 quor), ὥρ. λακεῖ· Θεοκρ. 2, 24, ἔλασκον,
 Αἰσχ. 'Αγ. 582, μέλι λακίω καὶ λακίωσμαι
 'Αριστ. εἰρ. 381, 384, ἐνθα δὲν φαίνεται ὁ χρᾶ-
 νος τοῦ αἵ, ἀορ. ἐλάκησα μέ βραχὺ τὸ αἷ, εἰρ.
 882 (δολακίησασα, νεφ. 410), ἀορ. ὁ· ἔλα-
 κων, λακεῖν καὶ μεσ. ἐλακόμεν, εἰς ὃ ἀνήκει τὸ
 ἐλάκωντο· Ὁμ. Ὑμν. 'Ερμ. 145, παρκ. ἐλά-
 κω, ἰων. ἐλέληκα, μετχ. ἐλακύντα· ἡχῶ,
 ἀρτόν κάμνυ, περὶ ἀφύλων πραγμάτων, ἅτινα
 ῥιπτόμενα ἢ κτυποῦντα ἡχούσι, μόνον ἀορ. ὁ·
 «ἐλάκω χαλκὸς νυσομένην εἰρεσίην τε καὶ ἔγχε-
 σιν» 'Γλ. ε, 25· «ἐλάκω δ' ἀσπίς» = ἡ ἀσπίς ἡχῶσι
 κτυπούμενα ὑπὸ ἀκανθίου, ν, 616· «ἐλάκων ἀ-
 γῶνων βριθομένων χυδαί» Αἰσχ. 'Επ. 138. Περὶ
 μετν. πρὸ πάντ. μετ' ἡχῶν κατασυντρίβομαι· -
 λῆξ = ἐλαστόθῃ, συνετριβή 'Πούχ. εἰρηρ. Περὶ
 λῆξων, φωνάξω, ἐπὶ τῆς ὀξείας φωνῆς τοῦ ἱε-
 ρακὸς 'Γλ. χ, 241, τῆς πνιγμένης ἀηδονός 'Πο-
 ρ. 209· περὶ τῆς ὕλακῆς τοῦ κυνός· «κύνες λε-

λάκωντα» Ὁμ. Ὑμν. 'Ερμ. 145· «Σκύλλη· δεινὸν
 λελακυτά» 'Ὁδ. μ, 85. Παρὰ τραγικοῖς καὶ περὶ
 τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς, μεγαλοφώνως ὁμιλῶ,
 λαλῶ, πρὸ πάντ. καὶ ἀναγγέλλω, προμαντεύω.
 «περίφρονα δ' ἔλακε» Αἰσχ. 'Αγ. 1401· «μὴ
 πόποι» αὐτὸν φεσθός εἰς πόλιν λακύν· Σοφ.
 'Αντ. 1091· «τοῦπος τὸ θεοπρόπον δ' ἔλακεν
 ὁ θεός», Τρ. 821· - ἀγγελάς Ἑδρ. 'Γ. Τ.
 461· «εἰ δὲ θῆθ' ὁ Φιλῆος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμά-
 των» 'Αριστ. πλ. 39, ἐτι δὲ λοιδορῶ, ἀντι-
 δίξω· «ξίνης ὑπερ τοιαυτὰ λάσκει τοὺς ἀναγ-
 κάλους φίλους» Ἑδρ. 'Ανδρ. 672.
 Λασόνιος, αἰ· λαός ἐν Λυδία περὶ τὴν Λυκίαν 'Ηρ.
 Λάσος, ὁ· λίθος 'Πούχ. Iarlis 'Ὁδ. λα.
 Λάσος, ὁ· υἱὸς Χαρθίου· 'Ερμιονεύς, ποιητῆς
 καὶ μουσικός, ἀκμάσας 'Ὁλ. 63, 2-66, 3 'Ηρ.
 Λαστάρνη· μέστις 'Πούχ. scutica.
 Λασταυρο-κάκκαδον, τό· φαγγιτόν τι, οὗ
 ἡ κατασκευὴ περιμεγυτήρα· 'Αθην. 1, 9.
 Λάσ-ταυρος, ὁ· κυρ. θασύτριχος ταύρος, λάσιος
 εἰς αἰσχρ. σημ. = κύνειδος Θεοκρ. παρὰ Πολυδ.
 8, 11, 6, θασύπυγος Θεοκρ. 5, 113, θασύ-
 τρωγλὸς Μελ. 49 (16', 41) καὶ μετν.
 Λάστη, ἡ· πόρνη 'Πούχ. prostibula.
 Λα-στρατίδας, ὁ· υἱὸς τοῦ Παραβάλλοντος,
 'Ἡλίας Πaus.
 Λάστρις, ὁ· λάσταυρος· 'Ετ. Μ.
 Λαζόρτις, ὁ· ἀνὴρ Λασιώνιος 'Αθην.
 Λασύς, ὁ· Θεσπιὺς τις Πολυδ.
 Λαζώ, ὥρ. μέλ. τοῦ λαυθίνω.
 Λαταγείον, τό· ἀγγεῖον, ἐν ᾧ πίπτει ἡ λά-
 ταξ Σουίδ. λ. κοτταδίξω.
 Λαταγέω· βίπτω τὴν λάταγα καὶ οὕτω ποιῶ
 φόρον· ὁμοίως δὲ ἔσως ᾤσιτο μὴ λαταγεῖν τοὺς
 κοττάδους· Λουκ. Λεζ. 3.
 Λατάγη, ἡ· τὸ βίπτειν τὴν λάταγα, καὶ ὃ ἐν-
 τεθῆν παρὰ γόμενος φόρος, ἀρχ. λαξ. πρὸλ. 'Αλλ.
 ἐν 'Αθην. 15, 666· γράφ. καὶ λαταγῆ.
 Λαταγή· πόλις ἐν 'Ινδοῖα Αἰλ.
 Λάταξ, ἄγος, ἡ· 1) ἡ σταγὼν, τὸ καταστάλαγμα
 τοῦ οἴνου, ὁ Σουίδ. ἐξηγ. ἡ «μεγάλῃ σταγὼν»,
 πρὸ πάντ. τὸ ἐκ τοῦ κενωθέντος διὰ πόσιος
 ποτηρίου ἔξω τιναχθὲν καταστάλαγμα, ὅπερ
 ἐπίπτεν εἰς λεκάνην μετὰ πατάγῃ· πρὸλ. κού-
 ταθος· «ἀρεταὶ τῇ λάταγα», 'Αθην. 11, 478,
 ἐνθα περιεσφάγεται τὸ τοῦ Ἀλλαίου· «λάταγας
 ποτέονται κυλιχθῆν ἀπὸ Τηθύαν» ὁ Σοφ. ἀποστ.
 257 τὴν καλεῖ Ἀφροδισίαν, διότι κατ' αὐτὴν
 ἐξεφώνουν τὸ ὄνομα τῆς ἑρωμένης· «λατίων
 παίγμοις» 'Αγαθ. 9 (2', 296). Καὶ αὐτὸς ὁ πα-
 τῆρας, ἡχος Φώτ. 2) Παρ' 'Αριστ. 'Γ. 2, 1,
 1, τετραποδὸν τι ζῷον, ὀδρόδιον.
 Λάταυρος· τό· ἡμάτιον 'Ετ.
 Λατιάρις, τὰ· ἰορτὴ τῶν Λατίνων Δ. Κασ.
 Λατιάριος· ἐπιθ. Διὸς ἐν Λατίῳ.
 Λατινᾶναξ καὶ Λατινᾶρχης, ὁ· ἡγεμὼν τῶν
 Λατίνων 'Ερραῖμ. Κασ.
 Λατίνη, ἡ· ἡ χώρα Latium ἐν 'Ιταλίᾳ Πολυδ.
 Λατίνιός, ἄσος, ἡ· γυνὴ τῆς Λατίνης.
 Λατίνος, ἴσος, ἡ· τῷ ἀνῶτ.
 Λατινικός, 3· εἰς τοὺς Λατίνους ἀνήκων Δ. Κασ.
 Λατινιστί· κατὰ τὸ ἔθος τῶν Λατίνων.
 Λατινο-ῆθης, 2· ὁ τὸ ἔθος τῶν Λατίνων ἀνα-
 λουθῶν Ἑδτ. α. 1638.

καρὰ μὲν, πρὸ πάντ. τύπος κλεισμένος περίε,
μοναστηρίων, ὅτε καὶ λίθῳ γράφεται, ἐκκλ. νιν.
Λαύρειον· Λαύριον.
Λαυρέντιος, ὁ ὄν. ἄνδρὸς Laurentius Σουδ.
Λαύρεντιον, τό· ἡ πόλις Laurentium ἐν Λα-
τίῳ Πλάτ.
Λαυριωτικός· Λαυριωτικός.
Λαύρη, ἡ· πόλις ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Κρότωνος ἡ
αὐτῇ ἡ Κρότων ἀπὸ Λαύρης τῆς Λακινίου γυ-
ναικὸς τοῦ Κρότωνος.
Λαύριον, καὶ Λαύρειον, τό· ὅρος ἐν τῇ Ἀτ-
τικῇ πρὸς Βαρρᾶν τοῦ ἄκρωτ. Σουνίου, ἔχον με-
τάλλειά ἀργύρου.
Λαυριωτικός, 3· ὁ τοῦ Λαυρίου· πρῶτος τοῦ
Πλάτ. Θεμ. 4· αἱ γλαυκὲς Λαυριωτικαὶ καὶ
εἶνε ἀργυρὰ νομίσματα τῶν Ἀθηναίων μετὰ τὴν
ῥαυκά· Ἀριστ. ὅφν. 1106
Λαύρον· μέταλλον ἀργύρου Πουχ.
Λαύρος· λάβρος, ἀρχ. λεῖς κακὴ γρ.
Λαυρο-σάται, οἱ αἱ ἐσάμενοι ἐν τῷ μέτῳ
τοῦ χοροῦ, συνήθ. αἱ χειρότεροι Κρατίν. ἐν Φωτ.
Λαύρων, ὡνας· πόλις ἐν Ἰσπανίᾳ Ἀππ.
Λαυριτῆρ· μαχθηρός, Πουχ.
Λαυριτῆρ· σπεύδει Πουχ.
Λαυριτῆρ· λαύριος ἐσθίει· ἴδε λαφύσσει· Πουχ.
ΛΑΥΤΩ, ἄχρ. ἴδε ἀπολαύω, καὶ πρὸλ. λάω.
Λαφάτης, οὗς, ὁ 1) τύραννος Ἀργείων· 2) γλύ-
πτῆς Φιλίππος Πάου.
Λαφάνης, οὗς, ὁ 1) υἱὸς Εὐφορίωνος Ἀρκᾶς
Πρ. 2) υἱὸς Λαοθέου· Ἀνθ.
Λαφάνην· γλώσσα Πουχ.
Λαφάθια, ἡ· ἀσπίς Πουχ.
Λαφός· ὁ ἀριστέρᾳ χειρὶ χρώμενος Πουχ.
Λαφρία, ἡ· ἐπών. 1) τῆς Ἀθηνᾶς, ἴσως ἡ λα-
φρυαγῶς Λυκόφρ. 2) τῆς Ἀρτέμιδος Πάου.
Λαφριάσαι, οἱ· φρατρία ἐν Δελφοῖς Πουχ.
Λαφρύς, ὁ· υἱὸς Κασταλίου· παρὰ Λυκόφρ.
835 καλεῖται οὕτως ὁ Ἑρμῆς.
Λαφρυμα, τό· λαφρυμαί, ἐπιγρ.
Λαφρυμάς, ὁ· τὸ ἀπλήρως τρώγειν καταδρω-
γῆναι, ὅθ. γαστρίμαργος Ἀριστ. νασφ. 50, ἐνθα
ὁ Σχολ. παριστάει ἐκ τοῦ Εὐπόγιδος λαφύσσει-
ται λαφρυμὸν ἄνδρῳ πᾶσι. Πρῶτος ποτ. παρὰ
τῇ Λαφρύσῳ Ἀ. Ταρ. 14 (ζ', 305)
Λαφρύτης, ὁ· γαστρίμαργος, ἰδίως ὁ ἀπλήρως
καταπίνων, ἄσπιτος Ἀθην. 11, 485 (λεπαστή)
ὡνομάσθη ἀπὸ τῶν εἰς μέθας καὶ ἀσπτίας
πολλὰ ἀναλισκόντων, οὗς λαφύστας καλοῦμεν.
Λαφρυτικός, 3· ἀρπακτικός Γ. Παχυμ. γαρακ.
Λαφρυξίς, ὡς, ἡ· λαφρυγός Ἀθην. 8, 362.
Λαφρυ-αγωγίᾳ· λείαν ἀπάγων, λεηλατοῦ· τὰ
μὲν ῥαλμάτων λαφρυαγωγῆσθαι· Πλάτ. Γαλβ.
3, ἐπὶ· πόλιν = διερχομένην Ἀπολδ. 2, 7, 8.
Λαφρυ-αγωγήμα, τό· λεία Νικ. Χων.
Λαφρυ-αγωγητική· ἀγέλει Σχολ. Ἰλ. 3, 128.
Λαφρυ-αγωγία, ἡ· τὸ ἀπάγειν λείαν, κάμνειν
λάφυρα Σχολ. Εὐρ. Ὅρ. 1434 καὶ μὲν. τοῦτο
ὁ Θ. Μάξιτος λέγει ἀδόκιμον.
Λαφρυ-αγωγός, ὁ· λείαν ἀπάγων, κάμνων
Σχολ. Ἰλ. κ. 460· κατὰ Λοβέκ. εἰς Φρόν. σ. 383
καὶ Πολυαίν. 8, 16, 6 γραπτ. ἀντὶ φυγαγωγός.
Λαφρυεὺς κάμνω λείαν, λεηλατῶ, δι. γρ.
Λαφρυεὺς, σπλιό. Ο'·
Λαφρυον, τό (συγγεν. τῷ λαπάξω, λαφύσ-
σω)· λεία, καὶ μέγιστα κατὰ τὰ ἀρχ. λεῖς ἡ ἀρ-
παζομένη ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ζῶντας, πρὸς διακρίσιν
ἀπὸ τῶν σκύλων, συνήθως ἐν πλ. παρὰ τραγ.
Λισχ. ἐπὶ 260· ἀρετῆς Σοφ. Τραγ. 643
«τὰ κλεινὰ δ' Ἑλλὰς ἔλαβε βαρβάρων κόρας λά-
φυρα», Εὐρ. Πρ. μ. 416· καὶ παρὰ πρξ. «ἀπο-
δόκοντες τὰ λάφυρα» Ξεν. Ἑλ. 5, 1, 24· τὸ ἐν.
πρῶτον παρὰ Πολυδ. «τὸ λάφυρον πᾶν ἐποίη-
σαν μετὰ τῶν σωμάτων τάπαντα τριάκοντα» =
ἤχουν τὴν ἄλλην λείαν καὶ τοὺς δούλους γενο-
μένους αἰχμαλώτους Πολυδ. 2, 82, Στράβ. Γ'.
222· «λάφυρον ἐπισηρῶντες κατὰ τινας»· ποιεῖν
γνωστὸν ὅτι θύναται τις νῆα λαφρυαγωγῆσθαι
τὴν Πολυδ. 4, 56, 7, σπλιό.
Λαφρυο-πωλεία, ἡ· τὸ πωλεῖν λάφυρα, γλωσσ.
Λαφρυο-πωλεῖον, τό· τὸς τοῦ πωλῶντος
τὰ λάφυρα Πολυδ. 4, 6, 3
Λαφρυο-πωλέω· πωλῶ ὡς λάφυρον Ξεν. ἄν.
6, 6, 22· τοὺς αἰχμαλώτους Δ' Σικ. 17, 14.
Λαφρυο-πώλης, ὁ· ὁ ἀγοράζων τὴν λείαν ὁ-
λικῶς, εἴτα δὲ πωλὼν πάλιν αὐτὴν κατὰ μίρη
Ξεν. Ἑλ. 4, 1, 26.
Λαφρυο-πώλησις, ἡ· λαφρυοπωλεία Βυθ.
Λαφρυο-πώλιον, τό· λαφρυοπωλεῖον Στράβ.
Λαφρύσσει ἡ λαφρύττω (λάπτω, λαπάξω)·
ἀπλήρως καταπίνωσθαι, καταπίνειν περὶ λέον-
τος· «ἐκείτα εἰ θ' αἶμα καὶ ἔγκυρα πάντα λα-
φύσσει» Ἰλ. λ. 175, περὶ κυνῶν Λουκ. Ὀν. 27·
ἐπὶ δὲ καταπινεῖσθαι, περὶ ἀρκτοῦ· «λαφύσει τοῖς
δυνεῖ τοῦ δειλίου τὴν γαστέρα» Ἰλ. Γ. 4,
45. Περὶ ἀνθρώπων, ἀσπεύδεται, ἀσπείνω,
Ἀθην. 8, 362, ἐξηγ. «τὸ θαφίλως καὶ ἐπὶ πολὺ
λαπάττειν καὶ ἐκκεῖναι»· οὕτω δὲ καὶ κατασπα-
σθῶ, καταδραπάνω. Μῆς· «πρὶν λαφύσασθαι γάλαξ·
Λυκόφρ. 321· πρὸλ. καὶ λαφρυγός, ἡλεῖσθαι.
Λαφύσσειον, τό· ὅρος παρὰ τὴν Κορινθίαν τῆς
Βοιωτίας μετὰ νηὸν τοῦ Διὸς, ὅστις ἐκ τούτου
Λαφύστιος ἐκλεῖται Κατὰ Σχολ. Λυκόφρ.
1217 καὶ ὁ Διόνυσος, ἐνθα Λαφύστιος γυ-
ναῖκες εἶνε αἱ Βάκχαι.
Λαφύστιος· φαγῶς, ἐπιγρ. 3δ. 413 (Πλαν. 15)
— γένεθαι Λυκόφρ. 215.
Λαφύστιος, ὁ· Συ. ακουσίος τις Πλάτ. Τιμολ. 37.
Λαφύω, λαφύειν· εἰς ἐκὺτον ἀσχημονεῖν Πουχ.
Λαχάινω· σκαλίσω, σκάπτω, περισκάπτω «τὰ-
φρον μεγάλην Ἰλᾶχνην Μόσχ. 4, 96· «εἰρηναί,
ἄς ἐλᾶχνην Ἑραιοτοῦ» Ἀπολ. Πρ. 3, 222.
Λαχωνάριον· ὅπου τοῦ λᾶχωνος γλῶσσα.
Λαχίνας, ὁ· ὁ λᾶχωνα φυτεύων, μὲν. οἰκιστ.
Λαχαναία, ἡ· λαχανισμός, καλλιέργεια τῶν
λαχάνων, φυτῶν τῶν κήπων Ψωμ. II. Γρ.
Λαχανεῦμα, τό· τὸ εἰς κήπον καλλιερῆσθαι,
λαχανικὸν Προκλ. οἶος.
Λαχανεύομαι, μέλ. συνάγει δι' ἐμμετὴν λᾶ-
χανα Στράβ. 5, 4, 3.
Λαχανεύς, ὡς, ὁ· κηπουρός, λᾶχανα καλλι-
ερῶν, μὲν.
Λαχαν-λός, ὁ· ὁ λαχανικὸν ἀνάγων, θε-
ρίζων Α. Ταρ. 56 (Ο', 318)
Λαχανηρός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὰ λαχανικὰ Ξενοφ.
Λαχανήτης, ὁ· λαχανοπώλης Πολυδ. 7, 196
(ἐν ἄλλ. χειρ. λείπει)
Λαχανηφόρος, ὁ· ὁ φέρων λαχανικὰ μὲν.
— ἀνδρὶς καλλιερῶν τὴν Πλαν. 4, 258.

Δημόσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

Λαχανιά, ἡ κήτος λαχανικῶν, ἀρχ. λεξ.
 Λαχανίδιον, τό ὄψοκ. τοῦ λάχανον, ἀρχ. λεξ.
 Λαχανίζομαι λαχανικά συλλέγειν, ἀρχ. λεξ.
 Λαχανικός, 3' ἀνήκειν εἰς τὰ λαχανικά Θεόδωρ.
 Λαχανιον, τό ὄψοκ. τοῦ λάχανον Δ. Αλεξ. 2, 134.
 Λαχανίος, 3' λαχανηρός - γῆς, μετγ.
 Λαχανισμός, ὁ τὸ συλλέγειν λαχανικά, ἡ συν-
 ἀθροῖσις λαχάνων * καὶ συλλογὴ φρυγάνων
 Θουκ. 3, 111.
 Λαχανο-ειδής, 2' ὅμοιος μὲ λάχανον Τζέτζ.
 εἰς Νικαν. Ἀλ. 570, ἐξήγ. τοῦ λαχειδής.
 Λαχανο-θαύμασις, ὁ παράστις τις Ἀλ-
 κίφρ. 3, 47.
 Λαχανο-θήκη, ἡ λεκάνη πρὸς διατήρησιν ἢ
 κόμισιν λαχάνων Ἀθην. 11, 781.
 Λαχανο-κομέω καλλιεργῶ λαχανικά, μετγ.
 Λάχανον, τό φυτὸν κήπων, χορταρικόν, λα-
 χανικόν, τό εἰς σκαμμένην γῆν (λαχαίνω)
 καλλιεργούμενον, ἀντιθ. πρὸς τὸ ἀγρίως φυόμε-
 νον * βολβούς καὶ λάχανα Πλατ. πολ. 2, 372,
 κατ' Ἀριστοτ. φυτ. 1, 4' * τὰ ἔχοντα πολλοὺς
 φυτῶν ἐκ μιᾶς ῥίζης καὶ πολλοὺς κλάδους, οἷον
 πήγανον, κράμβη, καὶ Θεόδωρ. - ἐφ' ἣ τὰ Ἀθην.
 2, 70. Ἐπὶ δὲ ἄγρια Ἀριστ. πλ. 298. Κατὰ
 Σουδ. τὰ λάχανα ἡ ἀγορὰ τῶν λαχάνων τὸ
 μέρος τῆς ἀγορᾶς, ὅπου πωλοῦνται χορταρικά,
 ὅπου ἀναφέρεται ὁ Ἀλέξιος περ' Ἀθην. 8, 338,
 καὶ Ἀριστ. Αυσ. 557. Καθ' Ἦσου. «τὸ ἐπὶ τῆς
 ἀπῆνης πεπλεγμένον, ἐν ᾧ καθίζονται», ἐνθα
 ὁ Μιζένκ. Δ'. 516 εἰκάξ. λάσανα. Παροιμ.
 * λαχάνων προσθήκαι, ἐπὶ τῶν μηδὲν ὠφελούν-
 των Διογεν. 2, 52, brassica.
 Λαχανό-πτερος, 2' ὁ μὲ πτέρω λάχανου
 Δουκ. ἄλ. ἱστ. 1, 13.
 Λαχανο-πωλεῖται, τό τόπος, ὅπου πωλοῦν-
 ται λαχανικά, καὶ λαχανο-πώλειον, γλωσσ.
 Λαχανο-πώλειον φυτὰ κήπων, λαχανικά πωλῶ.
 Λαχανο-πώλης, ὁ πωλῶν λάχανα Παυσ.
 Λαχανο-πωλήτρια, ἡ πωλοῦσα λαχανικά
 Ἀριστ. θεσμ. 387.
 Λαχανο-πωλία, ἡ πώλησις λαχανικῶν καὶ
 παντοίων φυτῶν κήπων Σχολ. Ἀριστ. θε. 391.
 Λαχανο-πώλιον, τό λαχανοπωλεῖον Σουδ.
 Λαχανό-πωλις, ἴσως, ἡ ἡ πωλοῦσα λάχανα
 Ἀριστ. σφ. 497.
 Λαχανο-φαγία τὸ τρώγειν λαχανικά Ἰπποκρ.
 Λαχανο-φόρος λαχανηφόρος Σχολ. Ὁδ.
 Λαχαν-ώδης, 2' λαχανοειδής Θεόδωρ.
 Λα-χάρης, οὗς 1) τύραννος ἐν Ἀθήναις (Ὁλ.
 120) 2) σοφιστὴς Ἀθηναῖος, ἐν μετγ. χρόνοις
 3) ὁν. ἀνδρὸς Κύμης νομίσμ. 4) ῥήτωρ.
 Λα-χαρίδης, οὗ, ὁ Ἐλευσινίως τις, ἐπιγρ.
 Λαχάρις, ὁ τυταμὸς παρὰ τὴν Τεγέαν Περδ.
 Λάχεια, ἡ νῆσος, ἀκτὴ Ὁδ. ι, 116, κ, 509,
 κατὰ τοὺς παλαιούς εὐσκαφὸς καὶ εὐγεῖος ὥστε
 ἐκ τοῦ λάχαίνω = ἔχουσα καλὴν γῆν πρὸς
 σκαφήν, εὐκόλως σκαπτομένη καὶ καλλιεργου-
 μένη ἀντιθ. πρὸς τὰς πετρώδεις κατ' ἄλλους
 = ἑλάχεια, μικρά, χαμηλή. Τινὲς θεωροῦσιν
 αὐτὸ ὅς ἐστιν ὄνομ. κόρη. Παράγεται δ' ἐκ τοῦ λάχνη,
 λάχανον, κατ' ἄλλους ἡ τραχεῖα, aspera.
 Λαχεῖν, δόρ. τοῦ λαγγάνω.
 Λαχειδής, 2, παρὰ Νικάν. Ἀλ. 581 δι. γρ.
 καὶ ἀμφιδ. σημ. οἱ παλαιοὶ ἐξήγουν δασύς ἐκ

τοῦ λάχνη (προβλ. λαχύφλοιος), ἡ ἑλα-
 χειδης, μικρός, ἡ ὡς ὁ Τζέτζ. λαχανοει-
 δής ὅτε τὸν Σινέδερ. εἰς τοῦτο τὸ χωρίον.
 Λάχεσις, εὖς, τοῖς μὲν τῶν τριῶν Μυρῶν ἡ
 δριζούσα τὴν τόχην τοῦ βίου Ἦσ. θε. 218.
 Λαχή, ἡ (λαχεῖν) λήξις, λάχος, ἀρχ. λεξ.
 Λαχή, ἡ (λαχαίνω) τὸ σκάπτειν * τὰ φων πα-
 τήρων λαχαί. Ἀισχ. ἐπτ. 897.
 Λάχης, ἡτος 1) Ἀθηναῖος, υἱὸς Μελάμπου,
 στρατηγὸς κατὰ τὸν Πελοπόν. πόλ. Θουκ.
 2) ἔγκωνος αὐτοῦ 3) Ἀνθίας.
 Λάχης, εὖς, ἡ κλήρωσις Σχολ. Λυκοφρ. 1141.
 Λαχμητήριον, τό λαχμός Εὐστ. σors.
 Λαχμός, ὁ (ἐκ τοῦ λάξω, λαγδην) λατ-
 σμός, ἀρχ. λεξ. ἐκ τοῦ Ἀντιμάχ. ἀποσμ. ὅλ.
 Λαχμός, ὁ (λαγγάνω) κλήρος, λαχμός.
 συχνὰ περὶ Σχολ. καὶ μετγ. Παρ' Ὁμ.
 ι, 445, * ἀρνεῖται λαχμὸν σταινόμενος*, ἔσφ. γρ.
 ἀντὶ λάχνης, sors.
 Λαχναῖος, ὁ μαλλισαρός, δασύς, τριχωτός.
 Λάχης, εὖς, ἡ κλήρωσις Σχολ. Λυκοφρ. 1141.
 439), συνγινώσκ. λαχνήεις, lanuginosus.
 Λάχνη, ἡ (λατ. lana) μαλλισαρά, καταρά.
 τριχὴς, περὶ τοῦ πρώτου χνουδίου τοῦ πάγωναι.
 * πρὶν σφῶν - πυκνάσαι γένους εὐανθῆς λάχνης.
 Ὁδ. λ, 319, πληθ. ὅτε λάχνη νιν - μέλαι.
 γένειον ἔρπον Πινδ. Ὁ. 1, 68, περὶ τῶν κατ'
 τσάρων τριχῶν τῆς κεφαλῆς τοῦ Θεορίτου Ἰλ.
 6, 219, * ὅσλη δ' ἐπενηνόθη λάχνη, κ, 134, καὶ
 μετγ. * βλεφάρων δὲ μέλαιν' ἐξέφθιτο λ. * Νικ.
 0ηρ. 391, περὶ τῶν πυκνῶν τριχῶν τῶν ὤμων.
 Ἦσ. ἐρ. 515 * δέρμα τούρου λάχνη μέλαιν' Ἀ.
 πολ. Ρ. 1, 325, * μαλλίον, σπασάσα κτησίσα βο-
 τοῦ λάχνην * Σοφ. Τρ. 687, ἐπὶ δὲ περὶ φθλκων
 τῶν φυτῶν, - πηγάνου Νικ. Ἀλ. 410, lanugo.
 Λαχνήεις, 3, συντρ. λαχνήεις, περὶ Ἀρσεν.
 24, 21' λαχναῖος, τριχωτός, δασύς * στήθεα
 λαχνήεντα * τὰ ἄλλως καλούμενα λάσια Ἰλ.
 σ, 415, καὶ * λαχνήεντα στέρνα Πινδ. Π. 1,
 19' - Φήρετ, Ἰλ. 6, 743, - δέρμα, ι, 518, καὶ
 μετγ. π. - κάρη Ἀπολ. Ρ. 1, 1312, περὶ
 τῶν λεάντων Ὀπκ. κυν. 3, 37, - ὄροφος Ἰλ.
 ω, 45, περὶ μαλλισαροῦ καλάρου, bilosus.
 Λαχνό-γυις, 2' ὁ μὲ πυκνὰ τριχωμένα μέλη
 - ὀήρης Εὐρ. Ἐλ. 378.
 Λάχνης, ὁ λάχνη, μαλλίον προβάτων Ὁδ.
 ι, 445.
 Λαχνόμας γίνομαι δασύς, τριχωτός, μαλλια-
 ρός * γένειον Σόλων 14, 6.
 Λαχ-ώδης, 2' λαχνήεις, μετγ. περὶ φυτῶν
 * λαχνώδης οὐδας ἀνθρώπου χλόης Εὐρ. Κόκλ.
 539, περὶ τῆς πρώτης τρυφερᾶς χλόης τοῦ ἔαρος
 καὶ Σχολ. Νικ. 0ηρ. 762 ἐξήγ. τὸ ἔγχνηα
 λαχνώδης, hispidus, herbidas.
 Λάχνωσις, εὖς, ἡ τὸ εἶναι ἢ γίνεσθαι τριχω-
 τὸν Ἰπποκρ. hisutia.
 Λάχος, τό κλήρος, τόχη * ῥηϊδίως φέρειν ἄμ-
 φωτέρων τὸ λάχος Θεογ. 592 * μάρμαρον λά-
 χος πυμπλάντων χροστῶν Ἀισχ. γο. 356, προβλ.
 Εὐρ. 3 (ἐν τρίτῳ λάχει, ἄλλως δὲ πάντοτε
 μόνον ἐν ὄν. καὶ αἰς), 300, * γιγνομέναισι λάχῃ
 τὰ ἐφ' αὐτὴν ἐκράνθη, 329, προβλ. προσέτι Σοφ.
 Ἀντ. 1288, ὅπου εἶναι εἰκασ. ἀντὶ λάχος, τὸ
 διὰ κλήρου ὀριζόμενον μέρος * τῶν αἰχμαλώτων

των χρημάτων λάχος μέγα» Δισχ. Εὐμ. 378·
καὶ ἐν πεζῷ· «παρεῖχε δὲ ἡ θεὸς τοῖς σκηνοῦσι
πάν ὑπομένον λάχος» Ξεν. ἀν. 5, 3, 9· ἀλλὰ
ἐνυκτός οὐκ τρίτατον λάχος ἵσταται = μέρος
Μοσχ. 2, 2, sors, portio, pars.
Λαχύφλοιος, 2 ἀντί λαχύφλοιος· ὁ μὲν
λεπτόν φλοιόν Νικ. Ἀλ. 269, δι. γρ. πρὸλ. θα-
σύφλοιος.
Λαχύφ· τογγυλῖς, Περγατοί· Ἰσυχ.
Λαχύφνη καὶ λαμψύφνη, ἢ λάχανόν τι τρω-
γόμενον, ἢ λαφάνη κοιν. Δισσχ.
Λαψέσμαι, καὶ λαψέσμαι ὄψωρ. = λήψομαι, μ.
τοῦ λαμβάνω.
Λαφύς, ἢ τὸ λάπτειν, ῥοφᾶν κοίλῃ τῇ γλῶσσῃ,
ὡς οἱ κύνας Ἀριστοτ. Ἰ. 2, 8, 6· ὅς τις λάπτω, linctus.
Λαφ· προσβλέπω, βλέπω· «κύων ἔχει πικίλιον
ἐλλόν, ἀπαίροντα λάων καὶ ὁ μὲν λάε νεδρὸν
ἐπαγγύων»· κύων τις ἐκράτει δορκάδιον, τὸ ὅπου
ἀπαίρων προσέβλεπε, καὶ πνίγων προσέβλεπε
τὸ δορκάδιον Ὀδ. τ, 229, 230· αὐτὴ δὲ ἡ ἐξήγ.
ἐπικαίω. ἐκ τοῦ Ὀμ. ἔρμ. ἔρμ. 300, ἐνθα τό-
σαίτις ὅς τὸ λάων ἀναμφιδόλως σημ. ὁ δευτε-
ρὸς ἀετός· ὁ Ἀρίσταρχος ἐξηγ. ἀπαλαύων,
ἄλλοι δ' ἐνθυμίζουσι τὸ ὕλαω καὶ ἐξηγ. ὕλα-
σθαι, ἀλλ' ὁ Φώτ. = ὀρθῶς δεδορκῶς, καὶ ὁ
Ἰσυχ. ἀναφέρει τὸ λάετε, ὅπερ ἐξηγ. σκο-
πεῖτε, βλέπετε· πρὸλ. προσέτι ὡς παραγὰμ.
ἐξ αὐτοῦ τὰ ἀλάς, λεύσσω, γλαύσσω, γλαυκός
καὶ ἄλλα. τοῦτο πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὸ
Λαφ, ὄψωρ. θέλω, οὐ αὐθιγὰν μόνον οἱ τόποι·
λαί, λήϊ, λῆ, πλ. λῶμερ, λῶντι Ἀριστ. Ἀχ.
714, 731, Ἀυσ. 95, Θεόκρ. 1, 12, καὶ μετχ.
ῥουδὲ κινῶ τῷ λῶντι· Ἐπιχ. ἐν Ἀθην. 6,
235· ὅθεν λῆμα καὶ μετ' αὐτοῦ συγγενῇ λι-
λαίσμαρμαι, λεληίμενος· εἶνε δὲ συγγενές
καὶ τὸ ἐν συνθέσει (ἀπολαύω) μόνον εὐχρηστον
λαῶν, σαναστ. Ιολας = λαῖα, λατ. lu-cum,
γού. luum=μισθός).
Λαῶ· θέλω ἴδε· τὸ προηγ.
Λα-ώδης, 2· ὁμοῖος μὲ λαόν, ὁ κατάλληλος
διὰ τὸν λαόν, σύμφωνα πρὸς τὸν λαόν, παρὰ
τὸ ὅτι ματικός Πλάτ. Κράτ. popularis.
Λαῶν, ὡνας· ποιητὴς τῆς νεωτ κομωδίας Στob.
Λαῖα, ἢ ὁ λίθος, μὲ τὸν ὅπουτον ὁ βυαντὴς βαρύ-
ναι τα νήματα τοῦ στημονίου κατ' ὀρθὸν κανόνα,
αἱ ἄλλως ἀγνώθες Ἰσυχ. ἴδε λαῖα καὶ λαῖα.
Λα-αγρός· υἱὸς Γλαυκῶνος, στρατηγὸς τῶν Ἀ-
θηναίων Ἡρ.
Λαῖδης, οὐς· Θηδαῖος, υἱὸς Ἀσάκου Ἀπολδ.
Λαῖνα· ὀηλ. τοῦ λέων Ἡρ. 3, 108· μετ.
τραγ. «αὐτὴ βίπους λ. συχαιμωμένη λῶν»
Ἀισχ. Ἀγ. 1258· «λαῖνα ἐπὶ τυροκνήστιδος»,
Ἀριστ. Ἀυσ. 231 σχῆμα τι συνουσίας = ἀρχ.
λῆ. laiaia.
Λαῖνα, ἢ ἱρωμένη· 1) τοῦ Ἀριστογείτονος·
2) Δημήτριον τοῦ πολιορκητοῦ· 3) ὁν. Ἀθη-
ναίου πλοῖον, ἐπιγρ.
Λαῖνω, ἐπ. λαῖανιν, μ. λαῖνώ, ἐπ. λαῖνω-
νίω· κῆρυκα λαῖων, ὁμαλύνω, ξίω, περὶ κερα-
τῶσόν· «πάν δ' εὐ λεινῆς χρυσὴν ἐπέθηκε κο-
ρυωνν» Ἰλ. δ, 111· «ἐπκοιοι κλέυθον πάσαν
λαῖανίω, τρίψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς» = ὁμαλύνω
τὴν ὁδὸν διὰ τοὺς ἔκπου, ο, 260· «ἠπόταν λε-
αῖνι τὰ τραχυνθέντα» Πλάτ. Τίμ. 66· «ἠστρα-

τοπεδεύοντο τὰ ἐκ τῆς γῆς φύμενα λαῖανιντες»
= πάντα τὰ δένδρα καὶ τοὺς θάμνους ἀποκό-
πτοντες Ἡρ. 4, 122· συντρίβω, π. γ. ἐν ὄλμῳ,
1, 200, Νικ. Ἀλ. 545· «δοῖοι κληῖνας»
καὶ περὶ τῶν ὁδόντων, τὰ φαγῆτὰ κατατρίβω
Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 6· μετ. μετριάζω, - τὸν λό-
γον Ἡρ. 8, 142, ἔτι δὲ «τὴν ἀκρόσιν» = τὸ
οὐς γαργαλίζω, κολακεύω Σχάφερ. εἰς Δ.
Ἀλ. πρὸλ. «λ. τὴν κατάποσιν» Μουσῶν, ἐν
Στob. Ἀνθ. 18, 38, continuo, continuo.
Λεα-μήδης, οὐς· ἀνδρ. ὄν. Δυρραχίου νομίμα.
Λεανδρίαις· Σπαρτιάτης τις Δ. Σικ. 15, 54.
Λε-ανδρός, π. Λεανδρός· 1) ὁ γνωστός ἑρα-
στής τῆς Ἑρώς· 2) Ἀδύδου, ἐπὶ ὁ. Λεανδρία χεῖ-
λη· 2) συγγραφὴς Μιλησίου· πρὸλ. Μαιάνδριος.
Λε-άνειρα· ὄν. Ἀμούκλα Ἀπολδ.
Λε-άνσις, εως, ἢ τὸ ὁμαλὸν ποιεῖν, μετν.
Λε-άντειρα· ὀηλ. τοῦ λεαντῆρος· οὕτω καλεῖται
ἡ κίσθη· Ἀνθ. Παλ. ζ', 295.
Λεαντεῖον· δετ λαῖνιν Δισσχ.
Λεαντήρ, ὁ ὁ λαῖνιν, ὁμαλὸν ποιεῖν, μετν.
Λεαντικός, 3· ἐπιτηδεύς εἰς τὸ ἱσομελύνειν,
λαῖνιν, καταπαρᾶναι Ἀριστοτ. πρὸλ. 3, 13,
Λε-αρχίς, ἴδος· γυν. ὄν. μετν.
Λε-αρχος· 1) υἱὸς Ἀθάμαντος καὶ Ἰνοῦς· 2)
ἀδελφ. τοῦ βασιλ. τῆς Κυρήνης Ἀρκεσίδαου
ταῦ β'. 3) Ἀθηναῖος, υἱὸς Καλλιμάχου· 4) γλύ-
πτῆς ἐκ Ἐργίου.
Λεδαῖα, ἢ, καὶ Λεδαῖα· πόλ. εἰς τὰ δυτικὰ
ὄρια τῆς Βοιωτίας παρὰ τὸν Ἑλικῶνα μετὰ
μαντείου τοῦ Τροφωνίου Διός, ἢ νῦν Λεδαῖα Ἡρ.
Λεδαῖος, ἢ πόλ. Ἰώνων ἐν τοῖς παραλλοῖς τῆς
Λυδίας, ἀνατολ. τοῦ ἄκρωτ. Μυονήσου, κατ.
Λεδαῖος Στράβ.
Λεδαῖοι, οἱ· Ἑλβετικὸς λαὸς Πολυδ.
Λεδὴν, ἦνος, ἢ, καὶ Λεδὸν· πόλις ἐν Κρήτῃ,
λιμὴν τῆς Ῥορτυνας Στράβ.
Λεδηρίδωτός, ὁ· ἔχων λεδηρίδας Βυζ.
Λεδηρίς, ἴδος, ἢ· 1) φλοιός, λίπος καρπῶν·
π. γ. κυάμου Ἰσυχ. 2) τὸ ἐκδελθὴν δέρμα
τῶν ὄψων, ἄλλως γῆρας Δίων Κ. 61, 2· ἔτι δὲ
καὶ ἐντόμων, οἷον τοῦ τέττιγος, ἀρχ. λῆ.
ἐντ. παροιμ. «γυμνότερος λεδηρίδος» Δισσχ.
3, 73· «κενώτερος λεδηρίδος» Ἀθην. 8, 362·
πρὸλ. ἔτι Ἀλκίφρ. 3, 19· «λεπτότερόν μοι τὸ
δέρμα λεδηρίδος». Παρὰ Στράβ. 3, 2, 6 κύνι-
κλος, ὅπου εἰκασαν λεπορίδας· ὁ Κράμπερ· ὅμως
ὑπερασπίζει τὴν γραφ. τῶν κωδ. διὰ τοῦ Εὐστ.
εἰς Δ. Περ. 587, οκυνίνα.
Λέβης, ἦτος, ὁ· 1) λέβης (τίγνησος), λαβέζι
παρὰ τοῖς νῦν Κυπρίοις, λαβέτι κοιν. δοχεῖον,
τιθέμενον ὑπεράνω τοῦ πυρός, ὅπως βράσῃ τι
ἐντὸς αὐτοῦ· «νηδὺν δ' ἔκφρ' ἄελλα, λέβητάς τε
τρίποδας τε» Ἰλ. φ, 249, ὡς ὅταν τιμητικὸν ἢ
βραβεῖον ἀγωνοῖ· «ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἐνδον ἐπι-
γόμενος πυρὶ πολλῶν», φ, 383· πρὸλ. Πινδ. Ὀ.
1, 26· «λέβητος, χαλκίου πλευρώματα» Ἀισχ.
Χο. 675, Ιεβος· 2) τὸ δοχεῖον, ἐν ᾧ πρὸ τῆς
τραπέζης παρίετο εἰς τοὺς ξένους τὸ πρὸς
λοβαῖν ὕδωρ, λεκάνη. ἐξ ἀργύρου Ὀδ. α,
137· ἦν δὲ τεχνικὴς ἐργασία· «ἐν ἀνθυμῶντι
λέβητι· χέρνιθα φέρων», γ, 440· ἔτι δὲ λέβης
τις πρὸς λοβαῖν τῶν ποσῶν, υ, 388, 469· 3,
παρὰ Σπαρτιάταις λέβης ἦν ἴδος τυμπάνου,

κτυπουμένον ὑπὸ τῶν γυναικῶν κατὰ τὰ θανα-
τούσια (ἐορτὴν τῶν θανόντων) Ἠρ. υ, 58, με-
νίσ· 4) λεκάνη ἐν τῇ στέγῃ τοῦ ἐν Ὀλυμπίῳ
ναοῦ τοῦ Διὸς Παισ. 5, 10, 2, ὡς καὶ ἐν Δήλῳ
Καλλιμ. Δηλ. 286· ἐν γέν. βαθὺ ἀγγεῖον, ἔχον
πρὸ πάντων λαβὰς, ὅθεν λάβηρος, μάλιστα τε-
προδόχος, λάρναξ νεκρικὴ, abeuum.
Λέβης, ἡ τὰς πατὴρ Ῥακίου Σχολ. Ἀπολ. Ῥ.
Λεβητάριον, ὕψος τοῦ λέβης· καζανάκι,
κοιν. λεδοτάκι, μτγν.
Λεβητίζω· ἐν λέβητι βράζω· «σάρκας λεβητί-
ζουσα» Λυκόφρ. 199.
Λεβητίον, τό, ὕψος τοῦ λέβης· λεβητάριον,
κοιν. παρ' Ἀθην. 4, 169.
Λεβητο-ειδής, 2 λεβητώδης Εὐστ. ὁμοίως
πρὸς λέβητα Ἀθην. 11, 468.
Λεβητο-χάρης, ἡ λεβητοχάρων, ὁ φίλος
τοῦ λέβητος, κοιν. λέξ. Ἀθην. 8, 347.
Λεβητώδης, 2· λεβητοειδής.
Λεβητῶνδρον, τό· γίτων μοναχικὸς ἐκ τρι-
χῶν συνθεθεμένος Σουίδ.
Λεβιανός· τῷ ἐπομ. δι. γρ. Ἀθην. 3, 118.
Λεβίαις, συ, ὁ· ἰχθύς τις, ὁ ἄλλως ἡπατος Ἀ-
θην. 4, 132, ἐβρηται δὲ καὶ λέβηται.
Λεβινθος, ὁ· ἐβρινθος Ἰσούχ. εἰσαρ.
Λέβιον, τό· ἰχθύς λιμανίος, ἐπλ. λέβια = τὰ
λαπίδας ἔχοντα Ἰσούχ.
Λέβινθος, ἡ· μία τῶν Σποράδων νήσων Στράβ.
Λέβαι, αἱ γυναῖκες (ἀπελγείς) Ἀρχιλ. ἀπασπ.
117, Ἐτ. Μ. ἐν λ. ἀσελγαινεις
Λεγαίνων, ὧν, ἡ· τὰ λατ. legio, μτγν. σῶμα
ἐξ ἑξ ἢ ἐπὶ χιλ. στρατιωτῶν.
Λέγωμα, τό· τὸ λέγειν Ἰσούχ.
Λέγων, ἡ· τῷ ἐπομ. Σχολ. Καλλ. Ἀρτ. 12.
Λέγων, τό· κράσπεδον, παρῶρασμα, πρὸ πάν-
των ποικιλιτῶν κράσπεδον ἐν ὑφάσματι, τὸ ὁ-
ποῖον ἦτο προσωρρασμένον, ἀρχ. λέξ. ἐν γένει
χελών, «τὰ ἄκρα τοῦ στομίου τῆς μήτρας»
Ἰπποκρ. σ. 656.
Λέγωνος· ἀνάνδρος, οἷτος ὁ μὴ ἀδρὸς Παυσ.
Λεγνώμα· κράσπεδον, προμηθεύω μὲ ποικιλτῶν
κράσπεδον, ποικίλλω καθ' Ἰσούχ. variare.
Λεγν-ὠδείς· ποικίλος Ἰσούχ.
Λεγνωτός, 3· ἔχων ποικιλτῶν κράσπεδον -
χελών Καλλ. Ἀρτ. 12· «λεγνωταὶ ῥιζόσι»
Νικ. Θηρ. 726.
Λέγω· 1) ΛΕΧ, λέχος, λόχος, λατ. lego,
colligo, γοτθ. lagian, Ἀδ. legjan, γερμ. legen)
ἐπ. (μόνον ἐν ἐνεργ. ἀορ. ἀ.)· θέτω, πλαγιά-
ζω, βάλλω εἰς τὴν κλίνην· «λέξον με» Ἰλ. ω,
635, μτρ. «ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον», Ξ,
252, δι' ὅπου περιπλέκω, ἐκπλήττω. Συχνότ.
μέσ. πλαγιάζω, κέμαι· «μηκέτι νῦν δὴθ' αὐθι
λεγώμεθα» Ἰλ. δ, 435· «δὴ ἡδὲ λέξεται ὅπου»
= θὰ κηται κοιμώμενος, δ, 131· «φυλακτῆρες λε-
ξάσθων παρὰ τάφρον» = ἀς στρατοπεδεύσασιν, ι,
67· ἐπίσης δὲ καὶ συγκε. «λέκτο σὺν αἰδοίῃ
παρκαίει» Πτο. ἀσπ. 46, καὶ Ὀδ. τ, 50, καὶ ἐν
τῇ προστ. λέξω Ἰλ. ω, 650, ἔτι δὲ λέξω Ὀδ.
τ, 598· οὕτω δὲ μόνον καὶ εἰς τινὰς μιμήσεις
μτγν. ποιητῶν· οἷον λέξασθαι Ἀπολ. Ῥ. 4,
794· 2) θέτω ὁμοῦ, διαλέγω, συνάγω. (λατ.
lego, colligo, γοτθ. lis-a, λεττ. lasz-it=συν-
αθροίζω, λιτ. les-ti = διαλέγω) ἐν. ἰδοῦσα

λέγωμα· Ἰλ. ψ, 239, Ὀδ. ω, 72, καὶ μτγν.
«ἀγλαῖον ῥόδου χεῖρεςσι λέγουσα» Μοσχ.
70, ἀόρ. «θανόντος ὅστις λέξαις οἶου» Πινδ. Π.
8, 53· συχνότ. μέσ. δι' ἑμαυτὸν συνάγω· ὅτι
δὲ ἔβλα πολλὰ λέγεσθε» Ἰλ. θ, 508, 547· δι' ἑ-
μαυτὸν ἐκλέγω· «ἄνδρας ἀρίστους λέξαιτο» Ὀδ.
ω, 108, καὶ παθ. «εἰ γὰρ οὐκ παρὰ νηυσὶ λε-
γοῖμεθα πάντες ἀρίστοι εἰς λόγον», ν, 276· «λέ-
ξαιτο πάντας» Πινδ. Π. 4, 189, καὶ μτγν. α.
«φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα» Ἀπολ. Ῥ. 3,
807· Ἐν τῷ περὶ εὐχρηστον εἶνε οὕτω τὸ συν-
λέγω· 3) πλησίον τινοῦ θέτω, ἀρθμῶ, λογα-
ριάζω, ἐκ μερικῶν κάμνω σειρὰν εἰς τὴν ὁποίαν
τὰ λογαριάζω· «ἐν δ' ἡμέας λέγα κητέον» =
ἐλογαρίαζεν ἡμᾶς μεταξὺ τῶν κητῶν Ὀδ. δ, 451·
«οὐτε διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κηδεα θυμῶ»
ἀπαριθμῶν τὰ πάθη Ὀδ. Ξ, 197, καὶ μέσ. ἐν
σὺν γρὴ ταῦτα λέγεσθαι = νὰ διεξέρχῃσαι, διη-
γῇσαι Ἰλ. ν, 275· οὕτω δ' ἐκκληπτόν καὶ ἐν ν,
292, υ, 244· «ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα»
νηπιότιοι ὡς υ, 244· οὕτως δὲ ὁ τύπος ἐπανά-
χεται καὶ ἐν Ὀδ. γ, 240, ν, 296· διότι καὶ
αὐτόθι ὁ λόγος εἶνε περὶ μακρὰν παραταθείη
ὁμιλίαν· τὴν μετέπειτα συνήθη σήμ. τοῦ ἀπλοῦ
ὁμιλῶ, λέγω δὲν γνωρίζει ὁ Ὀμ. καὶ μάλι-
στα, καὶ τὸ ἐν Ἰλ. υ, 221 «τότ' αὖτε» Ἀγαμέ-
μνονι δῶν δόξα κεκληγὼς λέγ' ὄνειδεα· ἐκλε-
πτόν ὡς ἀπαριθμῶν διηγεῖται ὀνειδιστικῶν λί-
ξεων· καὶ ἐν ἀορ. συγκε. «λέκτο δ' ἀριθμῶν»
= διελογίσθη, ἐλογαρίασε τὸν ἀριθμὸν Ὀδ. δ,
451· «μετὰ τοῖσιν ἐλέχθη» = ἐλογαρίασθη ἐν
τούτοις Ἰλ. γ, 188· «καὶ ἐγὼ πέμπτος μετὰ
τοῖσιν ἐλέγχην» = κατηριθμῆσα ἑμαυτὸν εἰς αὐ-
τούς Ὀδ. ι, 335· ἐνίοτε δὲ οὕτω καὶ παρὰ μτγν.
π. «ἀλλὰ οἱ οὐ νεμεσητόν ἐνὶ πρώτῃσι λέγε-
σθαι» Καλλ. Δηλ. 16· 4) ὁμιλῶ, λέγω, διη-
γῶμαι, μετὰ τὸν Ὀμ. ἡ ἐπικρατούσα σήμ.
παρά τε π. καὶ πεζ. τοῦτο μὲν ἀπολ. τοῦτο
δὲ μεθ' ἐπομένῃς αἰτ. καὶ ἀπαρ. ὡς καὶ οὐκ
«λέγειν παντίαν ψάφων ἀριθμῶν» Πινδ. Ὀ. 13,
44· «ψευδὴ λέγειν» = λέγω ψεύσματα Ἀισχ.
Ἀγ. 612, καὶ τὸ ἀντίθετον «τάληθ' ἐλέγαι»
= λέγω τὴν ἀλήθειαν Πλατ. «λόγους ἐλέκται
πᾶς» Σοφ. Φιλ. 339· λέξεσται = θέλει ῥηθῆναι
Οἰ. Κ. 1183 (ὡς Εὐρ. Ἐκ. 295 = λεχθήσεται)
Πλατ. σοφ. 251, καὶ λελέξεσται Θουκ. 3, 63)
«ἀμφὶ τίνος» Εὐρ. Ἐκ. 580· «περὶ τίνος» Σοφ.
Λύ. 151· «ὅπερ τίνος» Ξεν. Ἐλ. 1, 7, 16· ἐν
λέγω, κελεύω, προστάτω· «τοὺς μὲν τὴν
ποιεῖν, τοὺς δὲ μὴ τὴν ὁρᾶν λέγων» Αἰσχ. Χο.
546· «ἔλαγε θαρρεῖν» Ξεν. ἀν. 1, 3, 8· «εἰ μὲν
γὰρ προσδοξάσαι λέγει, πάντω γελοία γίγνεται ἡ
ἐπιταγή» Πλατ. Θεαιτ. 209· δὴ περὶ ῥητορῶν
προτείνω· — μισθοφορὰν, δασμόν Δημ.
3, 34· 24, 147, καὶ ἐν τέλει τοῦ λόγου ἐπομ.
αἰτ. μετ' ἀπαρ. ἔτι δὲ περὶ πραγμάτων λέγω,
ὁμολῶ, πρὸ πάντ. «τὰ γράμματα λέγει» Αἰσχ.
ἐπ. 647· «ἐπιγράμμα λέγον τάδε» Θουκ. ι,
54· «ὥσπερ τοῦνομα λέγει» = ὡς τὸ ὄνομα λέ-
γει, σημαίνει Πλατ. Πρωτ. 312· ἔτι δὲ περὶ
μαντείων, λέγω χρησμονῶν Ἠρ. 8, 136· 5) τι-
νὰ λέγω, ὀνομάζω· — «θανόντων τὴν πόλιν»
Σοφ. Οἰ. Κ. 943· «φοντομωτάτως μὲν ἂν τὸ
χοιμ. λέξας Οἰδίπουν ὀλωλότα» = ἂν τὸν εἰπῶ

λακίον τῶν Μουσῶν Πινυ. «Λεϊξήθρη σπουδή», Λυκοφρ. 279.

Λεϊξήθρον, τὸ (λεῖξω)· ὀχετός, διαρρυξ θάλασσης ἀρχ. λεξ. κατ' Εὐστ. καὶ ὡς τὸ λειμῶν, ὁ γρὸν, ποῦδες λειβάδιον.

Λεϊξήθρος· ὁ Διδόνσος Ήσυχ.

Λεῖξω, (λεῖξ, λατ. lib-are)· στάζω, κάμνω νῆ βούρη, χύνω, πρὸ πάντε. ὡς τὸ σπένδω, περὶ θυσίας· οἶνον Ἰλ. α, 463· «μέθω λείδω»· οἶνον ὡς σπονδὴν ἐκχύνω, σπένδω Ὀδ. μ, 362· ἔτι δὲ μετὰ δοτ. τοῦ θεοῦ· οἶνον Ἀθήνη λείδω Ἰλ. κ, 579· καὶ ἄνευ προσθήκης, σπένδω, κάμνω σπονδὴν, λείδω Διὶ, θεοῖς ζ, 266, η, 481. Οὕτω δὲ καὶ ὁ Λίσχ. Ιλ. 999 μετὰ τοῦ θύειν, «θύειν τε λείδωιν τε». Ἄλλως δὲ καὶ «δάκρυα λείδωιν»· δάκρυα χύνω, ὡς καὶ τὸ εἶθω Ἰλ. ν, 88· «ἐκ δ' ὀμμάτων λείδωσι θυσίην» λίσχ. Λίσχ. Εὐμ. 54, καὶ μετὰ τοῦ τήκω, λύνω Πλάτ. πολ. Ι'. 411. Παθ. τοῦτο μὲν «δακρύοις λείδωσθαι» = δακρυρροῦν, δάκρυα χύνω Ἰπ. α, 390· πρὸλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 532, «λείδωμαι δακρύοις κόρας»· τοῦτο δὲ «δακρύοισιν λειδομένης», περὶ τῶν βέντων δακρύων Εὐρ. Φοίν. 1522, καὶ ἐντεῦθεν «ὀρήνως λειδομένης» Πινδ. Π. 12, 19· ἐν γένει βέω, στάζω· «λειδομένον ἀπὸ τῶν ὕδατων καὶ στάζον» Πλάτ. Τίμ. 82· «εἰλείδοιτο δὲ αὐτὴ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρεῖων» = τὰ δάκρυα ἔτρεχαν κάτω τῶν παρεῖων Ξεν. Κύρ. β, 4, 3 καὶ μετ. παρ' αἷς ἐν γένει σημ. καὶ τήκομαι, μαρμαίνομαι. Μέσ. δὲ παρ' Λίσχ. Πρ. 399 «βραδύνον λειδομένη βέως παρεῖαν νοτίοις ἐτεγχε παγαίς», fundo, fluo, libo.

Λεῖγ'η· ὁ Λεῖγ'ηρ, γ. ηρος πυγμαῖος ἐν τῇ Κελτικῇ, γλωσσ. Λίγειρ παρὰ Στραβ. 4, 177, Liger.

Λει-εντερία, ἢ· λεπτή, βραστή, ἄφοδος, εὐκω- λυγής, κυρ. τὸ λείον τῶν ἐντέρων, ὅπου ἀφί- νει νῆ περνώσι τὰ φαγητὰ ἀχνύμενα Ἰπποκρ.

Λει-εντερικός, 3· τῷ ἐπομ. ἱατρ.

Λει-εντεριώδης, 2· ὁ πάσχων λειεντερίαν Ἰπποκρ.

Λεῖζομαι, ἰων. ληίζομαι, ἐπιγρ. ἀδ. 130 (β, 169).

Λεῖζανον, τό· λίκνον, μετ. κακ. γραφ.

Λεῖ-κρια· σειραί, σχοινία, πλέγματα Ἡσυχ.

Λειμῆκίς, ἴθος, ἢ· νόμψ· ἡ τῶν λειμῶνων Ὑρρ.

Ἀρχ. 635, κ. διόβρ. Ἰουγκ. ἀντὶ λειμῆκίδος.

Λειμῆκ-ώδης, 2· ὁμοίος μὲ λειμῶνα, πλήρης ὕδατος λειμῶνων, μετ. βοτανιώδης.

Λειμῆξ, ἄκος, ὁ καὶ ἢ· ὁ γυμνὸς κοιλίας, ὁ ἄνευ οἴκου Ἡσυχ.

Λειμ-μα, τό· τὸ ὑπολειπθὲν, τὸ λείψανον Ἰπρ.

τ, 119· παρὰ μουσικ. ἡ ἐλκχίστη παύλα.

Λειμ-ματιατός, 3· ὁ ἔχων μῆκος ἐνὸς λειμ- ματος μουσικ.

Λειμῆς, ἄδος, ἢ· λειμῆξ.

Λειμῶδωρον, τό· φυτὸν τῆς Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 5, 22.

Λειμῶν, ὄνος, ὁ (λεῖξω)· πᾶς ὕδατος καὶ ἔνεκα τούτου πλήρης χλόης τόπος, λειβάδιον· «ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ τοῦ ἡδὲ αἰλίνου θάλασσας» Ὀδ. ε, 72· βεβύς, βεβύχιστος, χιονόδο- σκος Λίσχ. Πρ. 656, Ιλ. 535, 554· βοιωτῆς Σοφ. Γρ. 187· μετ. λέγει ὁ Πλάτ. σοφ. 222· «πλούτου καὶ νεύτης λειμῶνας ἀφθύνουσι» = τὰ πλούσια λειβάδια τοῦ πλούτου· οὕτω Πλουτ. καὶ μετ.

«ἔτι δὲ περὶ ἀνθρώπου χρώματος

τοῦ προσώπου, καὶ ἐν γένει περὶ πάσης ζωῆς» νείας στολισμένης μὲ ζωηρὰ καὶ παύλα χρω- ματὰ· π. χ. τῆς οὐρᾶς τοῦ ταύ Ἀχ. Τατ. Ι, 16· ὁ σπόγγος καλεῖται «λειμῶν χυτῆς θα- λᾶσσης» Φιλ. 52 (ζ', 60)· ὡς τὸ κήπος καὶ τὸ «γυναικεῖον αἰδοῖον» Εὐρ. Κύκλ. 173, πρᾶν

Λειμῶν, ὄνος, ὁ (ὡς προηγ.)· 1) οὐδὲ τοῦ γεάτου 2) τύπος παρὰ τὴν Νύσαν Στραβ.

Λειμῶν ἡρῆς, 2· ὁ ἀνέκων εἰς λειμῶνα· βο- τάνη Σουῖδ.

Λειμῶνιάς, ἄδος, ἰδ. Θηλ. τοῦ λειμῶνιό- νυμφαι· νύμφαι τῶν λειμῶνων Σοφ. Φιλ. 1454

παρ' Ὑρρ. καὶ αἰθρ. πινυαί, pratenais.

Λειμῶνιάτης, λίθος· πολυτίμος λίθος πρᾶσι- νος ὡς χλόη Πλίν. Ι. Φ. 37, 10.

Λειμῶνιον, τό· βοτάνη τῆς Διοσκ. 4, 6.

Λειμῶνιος, 3· ὁ τοῦ λειμῶνος, ἀνέκων ἢ τὸν λειμῶνα· ὁρός = ὁρός τοῦ λειμῶνος

Λίσχ. Ἀγ. 546· φύλλα Θεόφρ. 18, 39 Ἀρι- στοτ. Ι. Ζ. «καὶ ἔλειος βοτάνη» Δ. Ἀλ. Ι, 37, pratenais.

Λειμῶνις, ἴδος· Θηλ. τοῦ προηγ.· ποίη Διων. Περ. 750.

Λειγῶνιτις, ἴδος, ἢ· τῷ ἄνωτ. μετ.

Λειμῶν-ειδής, 2· ὁμοίος μὲ λειμῶνα, πλή- ρης χλόης καὶ ἀνέκων Κέδ. πιν. 17.

Λειμῶνιόθεν, ἔκ τοῦ λειμῶνος Ἰλ. ω, 451.

Λειμῶνιός = ex prato Θεόφρ. 7, 80.

Λεῖνα· ἔρια, Κύπριοι Ἡσυχ. κατωτ. λήνα.

Λεῖξις, ἢ· τὸ λείγειν;

Λεῖδ-ῶτος, 2· ἡ λείος βέτος Ἀθήν. 7, 319.

Λειο-γένειος, ὁ· ὁ μὲ λείον γένειον, ἀγένειος Ἰπρ. 5, 20.

Λεῖδ-γλωσσός, ἢ· ὡττος, 2· ὁ μὲ λείαν γλωσσάν, καλακευτικός, μετ.

Λειο-γραφία, ἢ· ἡ λεία καὶ μὴ ἐξέχουσα ζο- γραφία, ἐκκλ.

Λειο-ειδής, 2· ὁ λείον ἔχων ἐὶς εἶδος Γρ. Νυσ.

Λειο-θαλασσία, ἢ· εἶδος βαφανίδος Θεόφρ.

Λειο-κάρηνος, 2· ὁ μὲ λείαν κεφαλὴν, φαλα- κρός Πολύδ. 2, 26.

Λεῖδ-καυλός, 2· ὁ μὲ λείους καυλοὺς Θεόφρ.

Λειο-κόνις, ἢ· λεῖω χρώματι χρωματισμός Βυθ.

Λειο-κύνιτος· κόνις διαλελυμένη τελείως Ἡσυχ.

Λειο-κόρης, ὁ· ὁ τελείως ἐκκεκομένους τοῦ ὀφθαλμοῦ ἔχων Ἡσυχ.

Λειο-κωμνέω, περὶ πλοίων· πλέω ἐπὶ λείῳ, ἀκωμνέω θαλάσσης Σουῖδ.

Λειο-κώμων, 2· ὁ μὲ λεία κώματα, ὁ μὲ ἥσυχον ἐπιφάνειαν· θάλασσα Λουκ. ἀλ. ἱστ. 2, 4.

Λεῖδ-μίτης, 2· ὁ ἐξομαλίζων τὰ νήματα τοῦ ὑφάσματος, ὁ κάμνων λεία· κάμακες Φιλ. 18 (ζ', 247).

Λειοντῆ, ἢ· λεοντῆ, δέρμα λέοντος Ἀλφ. Πλιν. 185.

Λειοντο-κώμος· λεοντοκόμος, μετ.

Λειοντο-μάχης, π. ὁ· ὁ μαχόμενος πρὸς λέοντος· Ἰπποκλῆς Θεοφρ. ἐπ. 19 (θ', 598).

Λειοντο-πάλης, π. ὁ· ὁ παλαῖων πρὸς λέον- τας· Ἰπποκλῆς Ἐρμ. 4 (θ', 237).

Λειο-πετρία· λεωπετρία Ζωναρ.

Λειο-ποιέω· παῖς λείων, γιωπ. coniero.

Λειο-ποίησις, εως, ἢ· τὸ ποιεῖν λείον, ἐξομα- λίζειν μετ. levigatio,

Λειπο-στράτιον, τό· ἡ μὴ παροχὴ στρατιωτικῆς θανάμειος, ἣν ὀφείλει τις νὰ συνεισφέρει
Θουκ. 1, 99.

Λειπο-στράτιος, ὁ· ὁ καταλείπων τὴν στρατιωτικὴν ὑποχρεοίαν Σουδ.

Λειπο-στρατιώτης· λειποτάκτης, ὁ καταλείπων τὸν στρατὸν Ἀπκ. Καρχ. 195.

Λειπο-τακτέω· καταλείπω τὴν τάξιν τοῦ στρατοῦ, ὀραπετεύω Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. σ. 258.

Λειπο-τάκτης, ὁ· ὁ λειποτακτῶν, ὀραπετεύων Δ. Ἀλ. 8, 79.

Λειπο-ταξίον γραφῇ· λειποταξίου ὁ λόγος· ἐνεργήτης λειποταξίου· Αἰσχ. 2, 148, ἐτι δὲ Λυκοβύργ. 147 πῖου δι. γρ. εὐρηται δὲ καὶ Πλάτ. νόμ. 1Β'. 913 καὶ Λυσ. Ἀδγ. 14, ὅστις εἶνε παράδειγμα ταύτης τῆς κατηγορίας, ἐνθα §, 7 διακρίνεται· «ἀστρατείας μὲν δικαίως ἀναιδὸν ἄλωναί ὅτι οὐ κατελέγη, λειποταξίον δὲ ὅτι οὐκ ἐπεξήλαθε στρατοπέδον, οὐδὲ παρέσχε ἑκυτόν τάξει».

Λειπο-τονέω· ἀφῆνω, χκακάρων ἐκ τοῦ τόνου ἢ τῆς θανάμειος Νικομ. Ἀρμ. 9.

Λείπ-συρος, ἐσφ. γρ. ἀντὶ λίσσυρος.

Λειπο-ψυχέω· λειποθυμέω, λιγυθωμῶ Σεν. Ἐλ. δ, 4, 58· γίνουμαι θῆμος Ἦρ. 7, 229.

Λειπο-φία, ἡ· λειποθυμία δι. γρ. παρ' Ἦρ. 1, 86.

Λειπό-ψυχος, ὁ· λειποθυμος, λιγυθυμισμένος.

Λειπο-ψυχ-ώδης, ὁ· λειποθυμος Ἰπποκρ.

Λειπτέον· δεῖ λείπειν Ἑὐρ. Ἦρ. μ. 1385.

Λειपुरία, ἱων. λειपुरίη, ἡ, καὶ λειपुरίας πυρετός, τ. ζ'. λειποπυρίας, ὁ πυρετός, ὅστις κατὰ τὴν προσβολὴν τοῦ παροξυσμοῦ παράστα ὑφίσταται ὕψισιν, ἢ ἐκ τοῦ λίαν αἰματώδους πυρετοῦ, ἱατρ. παρ' Ἰπποκρ. καὶ λειपुरίης.

Λειपुरιάδος, ὁ· ὁ ἐκ τοῦ εἴδους τοῦ πυρετοῦ.

Λειपुरι-ώδης, ὁ· ὁ κατεχόμενος ὑπὸ πυρετοῦ λειपुरίου Ἰπποκρ. καὶ λειपुरιώδης.

Λείπω, (πρὸλ. καὶ τὸ λιμπάνω βεζ. λιπ. γοιθ. laib-a = κατὰλείμμα, bi-laib-jan Ἀδ. bi-lib-a = μένω, γερμ. bleiben = περιλείπειν, λαρ. linquo, relinquo, licet, μετὰ ὅποια ὁ Κούρτ.

παραβιβάζει καὶ τὴν σπαν. βίξ. rik. ζδ. tie), μ. λείβω, ἀορ. ἔλιπον, λείπειν, ἔλειψα μόνον παρὰ

μτγν. πρὸλ. Λουέκ. εἰς Φρόν. 713, παρκ. λείλοια, λείλειμμα, ὑπερσ. ἔλειπτο Ἀπολ. Ἰ. 1, 45, μετ' ὅλ. μ. ἐλελείψομαι Ἰλ. ω, 742,

ἀορ. ἐλείφθην (λίπεω ἀντὶ ἐλίπησαν ὑπερσ. ἔλλατε Ἰλ. π. 507, ὁ Βέκκ. γράφ. ὀρθῶς

λίπον)· ἀφῆνω, ἀφῆνω ὅπισω· «οὐδέ τι λείπει βαθεῖης ἔκτισθεν αὐλῆς» Ὀδ. ι, 337· «παῖδι τὸν ἐν μεγάρουσιν ἔλειπες», ν, 403· πρὸ πάντ.

περὶ ἀποθνήσκοντων, ἀφῆνω ὅπισω· «Ἀτρεΐδης δὲ θνήσκων ἔλιπε πολυάρνη Θυσσέτη (σκηπτρον)»

Ἰλ. δ, 107· οὕτω δὲ καὶ «παῖδα ὀφθαλμῶν» Σοφ. Ἀλ. 638· καὶ παρὰ πεζ. «ἔαν ἄρρενας μὴ

λείπη» Πλάτ. νόμ. 1Α'. 923· καταλείπω· «ἐπειδὴ πρῶτον τομὴν ἐν ὀρέσι λείλοιπεν» Ἰλ. α, 235· «λιπὼν νῆσον», Πινδ. Π. 4, 7· «τὴν αὐτοῦ φρίαν» Σοφ. Φιλ. 891, καὶ εἰς τοὺς πεζοὺς

συχνὰ. Πρὸ πάντ. περὶ ἀποθνήσκοντων· «λείπειν φίλος ἡελίοιο» Ἰλ. α, 11, καὶ ἀντιστροφῶς· «τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, τὸν μὲν λίπε θυμός», δ, 470· α, 696· οὕτω δὲ καὶ παρὰ τραγ. «βίον

λελοιπῶς» Σοφ. Ἠλ. 1435· «ἐν ἅλτι κύμασι τε

λέλοιπεν βίον» Ἑὐρ. Ἐλ. 226· «ὑπὸ θυμῷ φονεύομαι ὑπὸ τινος Πλάτ. νομ. Θ., 872· ἐν

περὶ πραγμ. «τὸν οὐποτε κύματα λείπει» Ὀδ. δ, 396, προδίδω, ἐγκαταλείπω, καταλείπω

τὸν κίνδυνον Ἰλ. π, 368· «φυγῇ τὴν πόλιν» Πλάτ. νόμ. ζ', 770· «τὴν τάξιν», ἀπολ. 20

«τὴν μαρτυρίαν», «ἐν καταθέσει τὴν μαρτυρίαν, τὴν ὑπόειον ἠθέλησαν νὰ καταθέσω» Δι. 49, 19· «ἔλιπε τὸν ὄγκον καὶ οὐκ ὤμοσεν», 50,

60, desero, intermitto. Ἐν συνδέσ. «λίπον τοὶ ἄνακτα» = τὰ βέλη κατέλιπον τὸν βασιλεῖα

ἦσαν τοὺς ἔλλειψαν, ἤρχισαν νὰ τοὺς λείπωσι Ὀδ. χ, 119 ὡς τὸ λατ. desiccare, ἀνεπύχθη

ἀρτε. σμλ. λείπω, ἔλλειπον· «οὐ τί πω ἔλειπε ἐκ τοῦδ' οἴκου πολυάπνοος αἰλίς» Σοφ. Πλ. 200

«λείπει μὲν οὐδ' ἂν πρόθεν ἤδειμεν τὸ μὴ ὑβρίστον» εἰναί· «οὐδὲν λείπει τίποτε εἰς αὐτὰ, ὅ

στε νὰ μὴ ᾔην πληρὰ βαρέων στεναγμῶν, Ὀδ. ι, 1232. Ἐκ τοῦ Ὀμ. καταλέγουσιν ἐνταῦθα

«ψυχὴ λείλοιπε, πάντα λείλοιπε» = ἡ ζωὴ, καὶ πάντα ἔλειψαν, ἐξέστησαν Ὀδ. ζ, 134, 213, ὅ

που ὅμως κατ' ἄλλα χωρ. τοῦ Ὀμ. ἀναπληρωτὶν καλλίων· «ὁστία, μέν» τὸ κακὸν/εἰ

οὐ λείλοιπεν ἐκ τέκνων» Ἑὐρ. Ἦρ. μ. 133· «οὐ ποτ' ἔρις λείψει κατ' ἀνθρώπων πόλεις», Ἰλ. 1157, συχνὰ παρὰ Πολυδ. τὸ λείπον, τὸ ἐλ-

λείπον, 4, 38, 9· «τὰ λείποντα τοῦ βίου ἀναπληροῦν», 13, 2, 2· «συνέβαινε αὐτὸν οὐ πολλὰ

λείπειν τῶν ἐνεργημάτων ἐτῶν», 12, 16, 13· «μικρὰ λείπουσιν ἐπτακυσίους σκάψουσιν ἐν κυμα-

χῆσαν» μὲ σφῆδον ἐπτακυσίαι πλοῖτα, εἰς τὰ ὁποιεὶς ὀλίγα ἔλειπον, ὅπως ἀλλαχοῦ συντάσσεται τὸ δεῖν, 1, 63, 5, desicco. Παρ. λείπω

μαι, ἀφῆνωμαι ὀπίσω, μένω ὀπίσω, μένω ὑπὸ λείποις· «οἱ δ' οἵτις λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι ὀβ-

ρηται» Ὀδ. χ, 250· «τριτάτη δ' ἐπὶ μοῖρα λείλειπται» = μένει ἀκόμη ὑπόλοιπος Ἰλ. κ, 453·

«ἐμοὶ δὲ μάλιστα λείλειπεται ἄλγεα λυγρὰ» Ὀδ. ὑπολειφθῶσι, ω, 742· ἐτι δὲ λείψομαι Πλάτ. Χααρμ. 176, ἀλλὰ λειψόμεμαι κατὰ

παθ. Σοφ. Φιλ. 1071. Οὕτω δὲ καὶ μ. ἀορ. «αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀναχῆμενος ἤτορ» = ἔμενε ὀπίσω Ὀδ. ν, 256, καὶ πρὸ πάντ. μεταίτιον

τὸν θάνατον μένω ὀπίσω Ὀμ. ὅστις συνδέει αὐτὸ καὶ μετὰ τοῦ κατόπισθε καὶ μετόπισθε

Ἰλ. γ, 160, Ὀδ. ι, 45· γένος κατόπισθε λείπειται τοῦ ὀπίσω· Πλάτ. πολ. β', 363· «ιστρὰ τὸν δεχέσθαι τὸν λειψόμενον δορὺς» Αἰσχ. Ἀγ. 503· «οὐδὲ λειψόμεν» = ὑπὸ σοῦ ἐγκαταλείμ-

μένη, ἀνευ σοῦ Σοφ. Ἀντ. 541· «κατένων λείπεις καὶ φίλων» = ἀνευ φίλων Πινδ. Ἰ. 2, 11·

καὶ ἐν πεζοῖς· «αὐτόνομος ἐλείφθημεν» = ἐμείναν μεν ἐλευθεροῖν Θουκ. 8, 11· «ἡτηγνέντων δὲ αὐ-

τῶν οὐδέτις ἀν' ἐλπιθεῖν» = οὐδεὶς ἤθελε μένειν ὑπόλοιπος, ἤγουν ἀπέλθει ζῶν Σεν. ἀν. 3, 1, 2.

Ἀλλαχοῦ ἐκληπτῶν μᾶλλον μέσων· «ἐλείποντο τῶν στρατιωτῶν οἱ διεσθαρμένοι ὑπὸ τῆς χιόνης τοῦ ἐσθαρμάτους» = ἐμειναν ὀπίσω, 4, 5, 12· «οἱ λειψόμενοι» = οἱ μένοντες ὀπίσω Πλάτ. Μενέξ. 246· «λείπεται περὶ τινος» = ὑπολείπεται νὰ

δημιλῶσιν περὶ αὐτοῦ, Θεαιτ. 157· οὕτω πρὸ πάντ. συχνὰ Σέξτ. Ἐμπ. «λείπεται (ἀρρ. οὖν) λείγειν».

Ἰδ. εἰς τὴν σταδιοδρομίαν, ἀρματοδρομίαν μένω ὀπίσω Ἰλ. ψ, 407, 409, Ὀδ. θ, 125·

- τινός = ὀπίσω τινός· μένω εἰς τὸν ὁρόμον Ἰλ. φ. 523· «λελειμμένος οἶων» = μένων ὀπίσω τῶν προβάτων Ὀδ. ι, 443· «λείπειτο Μενελάου δουρὸς ἱερῶνα» = ἔμενον ὀπίσω τοῦ Μενελάου εἰς ἡλίκος βολῆς δόρατος Ἰλ. φ. 529· ὡς· «εἰς δίσκουρα λείλειπτο», αὐτὸδ. 523· ἔτι δὲ ἀπὸ τινος· λείπεισθαι = μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ, χωριστὰ ἀπὸ τινος· μένω Ἰλ. ι, 437, 445· καὶ μένω μακρὰν ἀπὸ τινος· ἐπιχειρήσει, ἀποκλείσθαι ἀπὸ ταύτης, ὅτε λαμβάνω κἀνὲν μέρος εἰς αὐτὴν Ἡρ. 7, 229, 8, 44· «κίρκασι πελειῶν οὐ μακρὰν λειμμένοι» = μέιναντες ὅχι μακρὰν ὀπίσω αὐτῶν Ἀισχ. Πρ. 859· «ὕστερ' ποδὶ λειπόμεθα» Εὐρ. Ἰππ. 1244· «τοῦ κήρυκος μὴ λείπεσθαι» Θουκ. ι, 131· «ἔπειθε, κἀν λειφόητε τὸ στίβον τῶν ἱππῶν ἔπειθε» = ἂν δὲν δύναιτο νὰ ἔρχησθε ὁμοῦ καὶ μένετε ὀπίσω Ξεν. ἄν. 7, 3, 43· «Ὁθεν ἐν γένει ὑπολείπονται τινος, εἰμαι κατώτερος, ἀδυνατώτερος, ἡττώμαι» «μὴ σοι δοκῶμεν τῆς λειπῆναι μάχης» Ἀισχ. Πέρσ. 336· συνηθ. «τινός»· λείπομαι σου γνώμη Εὐρ. Ικ. 904· «τῶν ὧν τέκνων λείποντο πρὸς τόξου κρίον» = ὅα ἡττώσθ' ὅπ' ἐκείνων εἰς τὴν ἐμπειρίαν τῶν τόξων Σοφ. Τρ. 265· ἔτι δὲ· «ἡ παύλ' ἐλείπει τῶν ἱρώων βουλευμάτων» Εὐρ. Ὀρ. 1085· «τὸ νευτικὸν τοῦ ἡμῶν λειψέσθαι τοῦ ἐκείνων» Ἡρ. 7, 48· «δυναμὶς λειπομένη τῶν νῦν» κατώτερα Θουκ. ι, 10· «δεῖ τὰς ἐνθάδε καλὰς εἰς μὲν τῶν ἐν Ἀθῶν λείπεσθαι» = πρέπει νὰ μὴ ᾔη κατώτεροι τῶν ἐν Ἀθῶν, νὰ μὴ ᾔη μετριώτεροι Πλάτ. νομ. β'. 881· «πλεῖθε ἡμῶν λειψόντες» = ὀλιγοπρόθετοι ἡμῶν Ξεν. ἄν. 7, 31, inferior sum, caiseo. Μένω, πρὸ πάντ. ὅ· ἀφ' ἡμῶν ὀπίσω μου, καταλείπω· αὐτοὺν τιμωροῦς ἐμοῦς χρῆζω λείπεσθαι Εὐρ. Ἡρ. μ. 169· «μνημόσυνον τόδε εἴλειπτο» = τὸ ἀφῆκεν ὀπίσω τοῦ ὧς ἐνθύημα Ἡρ. ι, 186· «μνημόσυνον λείπεισθαι εἰς τὸν ἄπαντα διδρῶπτον βίον» Ἡρ. υ, 109. Οὕτω δὲ καὶ «ὡς ἐμαυτὸν εἴλιπὸν διὰ δόχους» Πλάτ. Αἴμ. Η. 36, abscedo.

Λειπ-ώδιν, ἡ· ἡ ἀφαιμένη ὑπὸ τῶν ὠδίνων τοῦ τοκετοῦ Σουδ.

Λείριος = κατεσκευασμένος ἐκ λειρίων Διοσκ. καὶ ἄνθος = ὁμοιάζον μὲ λείριον Θεόφρ.

Λειρία-ειδής, 2· ὁ ὁμοιάζων μὲ λείριον Διοσκ.

Λειριόεις, 3· ὁ ἐκ λειρίου, λειριοειδής (πρόβλ. καὶ λειρός)· «χρῶς λειριόεις» = τὸ λευκὸν ὡς λείριον, τρυφερὸν δέρμα Ἰλ. ν, 830· καὶ μετὰ περὶ τῆς φωνῆς τῶν τεττίγων· «ὅψ λειριόεσσα» = ἡ τρυφερὰ, ἐρατρία φωνή, γ, 152· οὕτω δὲ καὶ περὶ τῆς φωνῆς τῶν Μουσῶν Ἰσ. θε. 41· «Ἐσπερίδες Κ. Σμ. 2, 418, tener.

Λείριον, τό· τὸ κρίνον πρὸ πάντ. τὸ λευκὸν (πρόβλ. κρίνον), ἐκ τοῦ ἀγρίου διακρίνεται κατὰ τὰ β. Ἀν. 50 διὰ τῶν πλατυτέρων φύλλων Ὀμ. Ὀυν. Δῆμ. 427· ἴδε λείριος.

Λείριο-πολφ-ανεμώνη, ἡ· κυμαλὶή σύνθεσις ἐκ τοῦ λείριον, πόλφος καὶ ἀνεμώνη Φερεκράτ. παρ' Ἀθην. 6, 269.

Λείριος, ὁ· λειριόεις· «λείριον ἀνθεμον», περὶ τῶν κορυλλίων Πινδ. Ν. 7, 79· «ὅπα λείριον ἔσσαν» Ἀπολ. Ρ. 4, 903.

Λείρις, ιος, ὁ· ὁ ποταμὸς λίγης, εἰς τὰ σύνορα τῆς Καμπανίας Στράβ.

Λειρι-ώδης, 2· λειριοειδής, μετγ.

Λειρός· ἰσχυρός καὶ ὠχρὸς Ἦσυχ. ἀλλὰ «λείρα γένος» λειριός, περὶ τοῦ τέτιγος, ἐπιγρ.

Λειρός, ὁ· μικρὸς λαγὺς Ἦσυχ.

Λειρ-όφθαλμος, 2· ὁ μὲ τρυφεροῦς, χαρίεντας ὀφθαλμοῦς.

Λείστος, ἴων. καὶ ἐπ. λήϊστος· λαφυραγωγὸς γηθεῖς Ἰλ. ι, 408.

Λείττειραι· ἱέρειαι Ἦσυχ.

Λείττω· πέμματος ἱδρὸς Ἦσυχ.

Λείτὼν· βλάσφημον Ἦσυχ.

Λέιτος, καὶ λείτω, ἔτι δὲ λήϊτος, λήϊτος (ἄπειρ πρόβλ.) ὁ τὸν λαὸν ἀφροῦν, δημόσιος.

Λείτο-υργίω, ἀρχ. ἀτο. λήϊτοουργία 1) φροντίζω περὶ δημοσίων πραγμάτων, πραγμάτων τοῦ λαοῦ ἢ τῆς πολιτείας, ἀνηρεῶν τὸν λαὸν ἢ τὴν πολιτείαν, πρὸ πάντων ἐν Ἀθῶναι, διαχειρίζομαι πολιτικὸν ὑποὐργημα, καὶ δαπανῶ ἐκ τῶν ἰδίων τὰς μετ' αὐτοῦ συνδρομὰς δαπάνας (ἴδε λειτοουργία) Δυσ. 18, 8· τῇ πόλει, 19, 58 (ὡς ἐν Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 6· λειτοουργίας λειτοουργεῖν), 3, 47· 2) ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ παρὰ τοῖς ἐκκλ. διαχειρίζομαι εἶσωμα ἐκ ἀλυσιστικόν, πρὸ πάντ. εἰμαι ἱερέας. Ἐν γένει ἀνηρεῶν· «ἡ τριὰς λειτοουργεῖα πρὸς ἐν ταχὺς ἀνδράσι Ἀῖδω», Γαλλ. 1 (Ε'. 49)· περὶ ἀνηρεσίας εἰς γαμήλιον συμπόσιον Χέρης ἐν Ἀθην. 12, 538· ἔτι δὲ «λειτοουργεῖν περὶ τεκνοποιεῖν» Ἀριστοτ. πολ. 7, 16.

Λείτο-υργημα, τό· ἀνηρεσία γινόμενη χάριν τοῦ λαοῦ ἢ τῆς πολιτείας εἰς δημοσίῳν τι ὑποὐργημα Πλάτ. Ἀγρ. 36.

Λείτο-υργητέων· ὁ ἐπιθ. τοῦ λειτοουργεῖν, μετγ.

Λείτο-υργίς, ἡ· κυρ. ἀνηρεσία τοῦ λαοῦ, πᾶσα εἰς τὸν λαὸν ἢ τὴν πολιτείαν παρεχόμενη ἀνηρεσία, πρὸ πάντ. εἰς τὰς δημοκρατίας, οἷον ἐν Ἀθῶναις δημοσίῳν ὑποὐργημα, ὅπερ ἀνελέσθαι ὁ πλουσιώτερος πολίτης, ὅτε ἤρχετο ἢ σπειρὰ του, ἢ ἂν ἐκτάχαις ἐτάσσοντο εἰς αὐτὸν δαπάναι ἐκ πρὸς τοῦτο ἱεῖ ἰδίων· ταυτικά 3) λειτοουργεῖν ἐν Ἀθῶναις ἦσαν ἡ γυμνασ ἀρχία, χορηγία, τριηραρχία καὶ ἐπείσεις, ἀπειρ δὲ ἐν Βοιωτ. πολ. υἱ. 1, σ. 480-499 πρόβλ. εἰς Δῆμ. Αἰκτ. σελ. 85, κλπ. «τοιοῦτοι τινὸν ἄλλων κοινῶν κοσμήσεις ἢ λειτοουργίαν» Πλάτ. νόμ. 18'. 949. Ἐν γένει ἀνηρεσία = στόμα τος· διὰ τοῦ στόματος ἔργον, πράξις Ἀριστοτ. Ζ. μαρ. 2, 3· τὴν στρατιωτικὴν, στρατιωτικὴ ἀνηρεσία Παυσ. 6, 33, 8· «ἐπὶ τῶν λειτοουργῶν τεταγμένους» Παυσ. 3, 93, 4 καλεῖται ὁ παρὰ τῷ στρατῷ ἐπὶ τῶν ἐργατῶν, εὐλογοῦν καὶ ὁμ. διωρισμένοι» καὶ τῶν οἰκετῶν λειτοουργίαι, Ἀθην. 13, 639· «ἐταμοὶ φιλικῇ ταύτην λειτοουργίαν ὑποστήναι» Δυσκ. ἀρχ. 8· ἔτι δὲ πλησίον τοῦ «τὰς θεῶν θεραπείας», περὶ τῆς λατρείας τῶν θεῶν Δ. Σικ. 1, 21· ὡς ἐν δὲ πρὸ πάντ. ἐκκλ. καὶ Ν. Δ. ἡ ἱερὰ λειτοουργία, munus publicum.

Λείτο-υργικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς λειτοουργίαν, μετγ. ἀνηρετῶν Ν. Δ.

Λείτο-υργός, (λαός, λήϊτος καὶ ΕΡΓΩ), ὁ ὁ ἐπὶ τῶν δημοσίων, εἰς τὸν λαὸν ὡς εἶπω ἔργα, ὡς τὸ δημιουργός, περὶ τῶν ἑαδουσίων Πλάτ. Ρωμ. 16. Πρὸ πάντ. παρὰ Παυσ. υἱ

ἐργάται, χειρώναντες εἰς τὸν στρατόν, 3, 93, 5· εἰς τὰς ἐπιγραφ. συχνὰ ὁ παρέχων ὁπηρεσίαν εἰς τὴν πολιτείαν, ἰδ. ὁ διαχειριζόμενος δημόσιον ὑποῦργημα ἰδίᾳ δαπάνῃ· ἐν Ν. Δ. καὶ ἐκκλ. ὁ ὑπηρετῆς τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐπιμελούμενος τῆς θείας λατρείας.

Λειψ-αιμέω καὶ λείψ-αιμος· ἴδε λειψ.

Λειχ-άζω· λείγω, ἐν αἰσχροῦ σημ.

Λείχας· ἴδε Λίχας

Λειχῆν, ἡνός, ὁ· εἶδος βρώου φυτρώνοντος ἐν τοῖς δένδροις, ἢ ἐν ὕδροις βράχοις Θεόφρ. εἰς τοὺς ἴππους καὶ ἄλλα ζῶα θέσσις ἐν τῷ σώματι, ἐν αἷς ἀντὶ τῶν τριχῶν εὐρίσκονται ἐκφύματα ὅμοια πρὸς βρύα· παρ' ἀνθρώπων δὲ εἶδος ἐξανθήματος, ψώρα, λειχήνα, ἱατρ.

Λειχηνιάω· ἔγω λειχῆνα, πάσχω λειχηνας, περὶ δένδρων, ζῶων καὶ ἀνθρώπων Θεόφρ.

Λειχην-ώδης, 2· ὅμοιος μὲ λειχήνα Ἴπποκρ. Λειχ-ήνωρ, ὅς, ὁ· ὁ λείχων ἄνδρας, οὕτω καλεῖται ποντικὸς τις Βατραχ. 204.

Λειχο-μύλη, ἢ· ἡ λείχουσα τοὺς μύλους, ὄνομα ποντικῷ Βατραχ. 29.

Λειχο-πίναξ, ακυς, ὁ· ὄνομα ποντικῷ Βατραχ. 100.

Λείγω (βλ. λιχ, σπανοκ. lib καὶ rih, λατ. lino, ἄδ. lecho = λείγω, γαλλ. bi-laig-on = ἐπιλείγειν, λιθ. lez-ia)· γλείφω· «ἄθην ἔλειξε αἵματος τυραννικοῦ» Δίσχ. Ἀγ. 802· «ἐπίπα-στα λείψας δημιόπρτα» Ἀριστ. ἱππ. 103, καὶ ἐν αἰσχροῦ σημ. 1285· ἴδε καὶ λιχμέω.

Λειψ-ανδρέω· ἔγω ἔλλειψιν ἀνθρώπων Τζέτζ.

Λειψ-ανδρία, ἢ· λειπανδρία Ἡσύχ.

Λειψ-ανδρος, 2· κυρ. ἡ καταλείπουσα τὸν ἄνδρα Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 250.

Λειψανη-λόγος, 2· ὁ συλλέγων λειψανα, ὑπόλοιπα· «-πρωκὸς πόδας» Φιλίπ. 16 (ζ'. 92).

Λειψ-άνδριον, τό· τὸ ὑπόλοιπον Εὐρ. Μήδ. 1387· εἶτι δὲ περὶ νεκρῶν· «-αὐτοῦ θανόντος» Σοφ. Ἥλ. 1113, καὶ ἐν πεζῷ· «τοῦ σώματος Πλατ. Φαῖδ. 86, reliquiae.

Λείψις, ἢ· τὸ ἀφῆνεν ὀπίσω, καταλείπειν Ἐτ. Μ.

Λειψί-φαις, μήνη· ἡ μὲν ἐλαττωμένον φῶς, ἢ στερουμένη φωτός, μετν.

Λειψί-φωτος, ωτός, 2· τῷ προηγ. Εὐστ.

Λειψί-φωτός, 2· τῷ προηγ. μετν.

Λειψό-θριξ, -τριχας, 2· ὁ ἀπαλῶσας τὰς τρίχας Διλ. 1, Ζ, 14, 4.

Λειψα-σέληνον, τό· ὁ κειρὸς, καθ' ὃν λείπει ἢ σελήνη, δὲν φαίνεται πλέον Διοσκ.

Λειψ-υδρέω· ἔγω ἔλλειψιν ὕδατος, μετν.

Λειψ-υδρία, ἢ· ἔλλειψις ὕδατος Πολυδ. 34, 9, 6.

Λειψ-υδρίον, τό· ἄνδρος χώρα, πρὸ πάντων ἢ ἐν Ἀττικῇ παρὰ τὴν Πάρνηθα Ἀριστ. Αυσ. 655.

Λειψ-υδρος· ὁ ἀνεὺ ὕδατος.

Λειώδης, 2· ὁ ὡς λείος, ὁμαλὸς Σουλδ. Ιουέν.

Λειώδης, οὗς· υἱὸς Οἰνύπυος μάντις καὶ μνηστήρ τῆς Πηνελόπης Ὀδ.

Λεώ-κρῆτος· υἱὸς Ἀρισθάντους, σάντραφος Λυκομήδους ἐν Τροίᾳ Ἰλ. 2) υἱὸς Εὐθύνορος, μνηστήρ τῆς Πηνελόπης Ὀδ.

Λεῖωμα, τό· τὸ γενόμενον λεῖον, εἶτι τὸ εἰς μικρὸν τριβέν· «ἄκρατον λεῖωμα» = χρώμα ζωγραφικὸν παρασκευαζόμενον ἐκ λυάνου διὰ τριψέως Θεοφρ.

Λεῖων, ὄντις, π. ὁ· ὁ λέων, ὄντις. πλ. λεῖοι· οὗσι Ἰλ. ε, 782.

Λεῖωσις, ἢ· τὸ ποιεῖν λεῖον, κατατρίβειν, μετν.

Λεῖωσις· ῥ. ἐπὶ τοῦ λεῖω, γεωπ. laevigandus.

Λεκαλέος, ὅσφ. γρ. ἀντὶ λεκαλέος.

Λεκανάριον, τό· ὕποκ. τοῦ λεκανῆ.

Λεκάνη, ἢ, ὄψρ. λεκάνη (πρὸλ. λέκος)· λεκάνη, σκάφη Ἀριστ. ὅρν. 1142 καὶ ἄλλ. patella.

Λεκανίδιον, τό· ὕποκ. τοῦ λεκανῆ Πολυδ.

Λεκάσιον, τό· ὕποκ. τοῦ λεκάνη Ἀριστ. Ἀγ. 1110.

Λεκάσιος, ἴδος, ἢ· ὕποκ. τοῦ λεκάνη Λουκ. Ἐρωτ.

39· εἶτι δι. γρ. παρὰ Τηλεκλ. ἀντὶ λεκανίσκη.

Λεκανίσκη, ἢ· τῷ προηγ. Πολυδ. 6, 86.

Λεκανο-ειδής, 2· ὁ σχῆμα λεκάνης ἔχων Σχολ. Κλ. Ἀλεξ.

Λεκανο-μαντεῖα, ἢ· τὸ μαντεύειν ἐκ τῆς λεκάνης, μετν.

Λεκανό-μαντις, ὁ· ὁ ἐκ τῆς λεκάνης μαντεύων Στράβ. 16, 762.

Λεκανο-σχοπία, ἢ· τὸ παρατηρεῖν τὴν λεκάνην, ὅπως ἐντεῦθεν μαντεύσῃ τις Μανθ. 4, 213.

Λεκάριον, τό· ὕποκ. τοῦ λέκος Πολυδ. 10, 86.

Λεκτότης, ἄρτος, ὁ· ἄρτος μετὰ κρόκου αὐτῶν κατασκευαζόμενος, ἢ ἐξ ὀσπρίων ζυμωμένους· εἶτι δὲ ὁ ἐντίτης Ἀθην. 3, 114.

Λεκίθα-λάχωνό-πωλις, ἴδος, ἢ· ἡ πωλοῦσα ὄσπρια καὶ λαχανικά Ἀριστ. Αυσ. 458.

Λεκίθα-πώλης, ὁ· ὁ πωλὼν ἔντος (φάβαν) ἐξ ὀσπρίων Πολυδ. 7, 198.

Λεκίθα-πωλις, ἴδος· ὅγλ. τοῦ προηγ. Ἀριστ. πλ. 427.

Λέκτιος, ἢ· ὁ κρόκος τοῦ αὐτοῦ Β. Ἀν. 50, τοῦναντίον τοῦ λευκοῦ Σέξτ. Ἐμπ. π. μαθ. 7, 18, vitellus.

Λέκτιος, ὁ· ἔντος (φάβαν) ἐξ ὀσπρίων Ἴπποκρ. κατὰ Σχολ. Ἀριστ. πλ. 427 καὶ = πῖσον.

Λεκίθ-ώδης, 2· ὡς ἔντος ἢ ὡς κρόκος τοῦ αὐτοῦ, κίτρινος ὡς κρόκος Ἴπποκρ. Iuteus.

Λεκίς, ἴδος, ἢ· ὕποκ. τοῦ λεκίσκος Ἴπποκρ.

Λέκκον, τό· ὄνομα τῆς Ἀττικῆς τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς Ἡσύχ.

Λεκός, ὁ, καὶ λέκος, τό· λεκάνη, πινάκιον· σκάφη, ὄρχ. λεξ. πρὸλ. Πολυδ. 10, 87.

Λέκρια· σείραι, σχοινία Ἡσύχ.

Λέκροι, οἱ· ὅσοι τῶν ἐλαφίων κεράτων, Ἰσχυλ. λίκροι.

Λεκτός, 3· ὅστις πρέπει νὰ λεχθῇ Ξεν. ἀν. 5, 6, 6, dicendus.

Λέκτης, ὁ· ὁ λαλῶν, γλωσσ.

Λεκτικόν, τό· φορεῖον, ἰδ. παρόλινον Ἐτ. Γουδ.

Λεκτικός, 3· εἰς τὸ λέγειν, εἰς τὸ ἐκφράζεσθαι ἀνέκων, ἰδιᾶζων, προσαρμυζόμενος εἰς τὸ λέγειν ἢ λεκτικῇ Πλατ. πολιτ. 304· «τῶν βουλήων ὁ ἥρως σημνὸς καὶ οὐ λεκτικός» Ἀριστοτ. ῥήτ.

3, 8· «λεκτικὸν τῶν μέτρων τὸ ἱαμβεῖόν ἐστι» ποιητ. 4, 18. Περὶ προσωπίδος Πολυδ. 4, 151, eloquens· ἐπὶρ. λεκτικῶς Δ. Ἀλ.

Λεκτόν, τό· ἄκρα Τροία· πρὸς νότον τῆς Ἰδης Ἰλ.

Λεκτός, 3· α) συνηθροισμένος, ἐκλεγμένος· στρατός Σοφ. Οἰ. τ. 19· «ἀλλ' εὐσταλὴ καὶ λεκτόν ἀφροῦμεν σόλον» Δίσχ. Πέρσ. 781, iustus· β) ὁ δυνάμενος νὰ λεχθῇ, νὰ τὸν εἰπῇ τις· «ἔσθ' ἐκείνῳ πάντα λεκτά» = δύναται νὰ εἰπῇ πάντα Σοφ. Φιλ. 638, diolbills.

λέκτριος, 3· ὁ εἰς κλίνην καίμενος, μετγν.
 Λεκτρίτης, θρόνος, ὁ· θρόνος ὁμοῖος μὲ κλίνην,
 κλίνη πρὸς ἀνάπαυσιν Ὑσούχ.
 Λεκτρο-κλόπος, ὁ· μοιχὸς Χρ. Σιδ. adulter.
 Λεκτρον, τὸ (λέγω, ἴδω λέγω) λατ. lectus,
 γαίθ. lecta, ἄδ. lecta = κλίνη) τὸ λέχος, στρώ-
 μα, κλίνη· «κείμαι ἐνι λέκτροι» Ὁδ. τ, 516, καὶ
 συχνὰ πρὸ πάντ. περὶ γαμηλίου κλίνης· «Διὸς
 Αἰγίνας τε λέκτρον» Πινδ. Ν. 8, 6· «πρὶν πατε
 λέκτρον ἐπιβῆναι» Δισχ. ix. 37· «ἤλθες ἐς νάβον
 λέκτρον» Εὐρ. Ἴων 545 καὶ ἐν πλ. ὅτε μόνον
 περὶ γαμηλίου κλίνης ἐννοεῖται· «ἔτι δὲ παρὰ μετγν.
 π. ἐπὶ ἱρωτικῆς ἀπολαύσεως, lectus, torus.
 Λεκτρο-χάρης, 2· ὁ χαίρων εἰς τὴν κλίνην,
 ἱρωτικὴν ἀπόλαυσιν· Ἀφροδίτη Ὀρφ. ὕμν. 54, 9.
 Λέκρυς καὶ παράγωγα δι. γρ. ἀντὶ λέκρυος.
 Λέλασθαι· ἴδε λαμβάνω.
 Λέλασμαι· ἴδε λαμβάνω.
 Λέλακτο, λελακνῆ· ἴδε λάσκω.
 Λέλαχθε· ἴδε λαγγάνω.
 Λελεγεῖς, ἴων. καὶ ἐπ. Λελεγῆς· ὁ τῶν
 Λελεῶν· αἶμα Ἀλεξ. Αἰτωλ. 14, 27.
 Λελεγες, οἱ ἄρχατος λαὸς ἐν Κασίᾳ ἐπικταθῆς
 εἰς εἰς Τροίαν καὶ Ἑλλάδα Ἰλ. κ, 429.
 Λελεγέτης, ὁ υἱὸς τοῦ Ῥοδίου Διαγόρα Τζιζέ.
 Λέλιχα, τὰ· τύμβος καὶ πύργος τῶν Λελεῶν.
 Λελεγήεις· ἡ Ακαδεζίων πάλαι Ἦουχ.
 Λελεγῆες· κοχλακίς ἡ κοχλιώδεις τόποι Ἦουχ.
 Λελεγίζω· κωρορίζω Θεσβῶντος. εἰς Κορυμ. Ἀν.
 Λελεχμοτές, οἱ ἴδε λιχμώω.
 Λέλεξ, γένος, ὁ· αὐτόχθων ἐν Λακεδαίμονι, πατὴρ
 τοῦ Ἰδρωτά Ἀπολλοδ. παρὰ δὲ Στράβ. 7, 322
 Λευκάδιος, ἔξ ου αἰ ἔλεγε καὶ ἡ χώρα Λελε-
 γία Πάου.
 Λελερίς· εἶδος ἰχθύος, ἡ φυκίς καθ' Ὑσούχ.
 Λεληυότης, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετχ. τοῦ παρκ.
 τοῦ λαμβάνω· κρυψά, ἀπαρτηρήτως Πλάτ.
 ἄδ. 365 καὶ μετγν. clam, furtim.
 Λεληήμαι (ΛΑΔ, λιλαισμαι, κυρ. παρκ.
 τούτου, ἀντὶ λελῆήμαι)· σφοδρὸς ἐπιθυμία,
 τείνω πρὸς τι, παρ' Ὁμ. μόνον ἐπιθυεῖ ἡ
 μετχ. παρκ. ἀπαντὰ λελητημένος = σφοδρὸς,
 πλήρης ἐπιθυμίας, ὁρμητικὸς· ἔλκειν Ἰλ. δ, 465·
 «παρήγγεν, ε, 690· «βῶν ἰθὺς Δαναῶν
 λελητημένοι», π, 552· παρ' Ἀπολ. Ῥ. 1, 1165
 καὶ μετὰ γυν. «λελητημένοι ἡπείροισι», «λελήτητο
 ἰστέουσι» = ἐπιθυμῶμαι νῦν ἴδω Ὀρφ. Ἀργ. 1259·
 ἐπίρ. λελητημένος = ἐπιθυμητὸς Ζωναρ.
 Λελοισμένος, ἐπίρ. μετχ. παρκ. τοῦ λο-
 γίζομαι· μετὰ σκέψεως, μετὰ ὀρίμου σταθμι-
 σῶς Εὐρ. Ἰ. Α. 1021, Ἦρ. 3, 104, ἐνθα ἀκο-
 λουεῖ ὅπως, prudenter.
 Λελομένης, ἐπίρ. τῆς μετχ. τοῦ παθ. παρκ.
 τοῦ λῶω· λυμένα, σκορησιὰ Ἰπποκρ.
 Λεμάνη, ἡ· λατ. lacus Lemanus, τανὺν λίμνη
 τῆς Γενεύης ἐν Ἑλβετίᾳ Στράβ.
 Λεμβάδιον, τό· ὕψος. τοῦ λέμβου, μετγν.
 Λέμβ-αρχος, ὁ· ἄρχων λέμβου, τὰ ἀρχ. λεβ.
 ἰγγ. «οἱ ταῖς βουλαις πλείοντες».
 Λεμβευτικὸς λόγος ὁ· σύγγραμμα Ἠρακλεί-
 δου, καθ' ὃ αὐτὸς ἐκαλεῖτο ὁ λέμβος ἄγνω-
 στον· εἶνε τι αὐτὸ περιετρε Δ. Λατρ. 5, 91.
 Λέμβειον, ἡ· ὄν. ἑταίρα.
 Λέμβος, ὁ· μικρὸν σκάφος μὲ ὄψιν πρῶταν,

ἀλμυτικὸν πλοῖον (φελούκα, βάρκα) Δημ. 32,
 6· «ἐν τῷ λέμβῳ ἰσώθη», κατὰ τὸ ναυτικόν, 38,
 10, Πολυβ. 1, 53, 9· «-ρυμουλακόντες», 3, 46, 5.
 Μετ. περὶ κόλακος, ὅστις ἀκολουθεῖ πάντοτε Ἰνδ
 Ἀναξανδρίδ. παρ' Ἀθην. 6, 242, Isidorus.
 Λεμβ-ὠδης, 2· ἔχων μαρμὴν λέμβου· πλατων
 Ἀριστοτ. ζ. πορ. 10.
 Λέμμα, τό· τὸ ἀπολειπισθῆν, ὁ φλοῖος, ἡ φλοῦ-
 θα· «σικύης Ἰπποκρ. - ὀέρμων Ἀλεξ. παρ'
 Ἀθην. 2, 55, περὶ τοῦ δῶδ Ἀριστ. ὄρν. 673·
 «τῆς σαρκωτοῦς φύσεως λέμμα τὸ νῦν λεγόμε-
 νον δέρμα» Πλάτ. Τιμ. 76· «λέμμα ἀντὶ λέ-
 πισμα Ἑλληνες, λέπος κοινόν» Μοτρ. σ, 243,
 Λέμνα, ἡ· φυτὸν τι εἰς λιμέναζοντα ὕδατα, πηλ-
 νῶς ὁ ἐπὶ τῶν τελευτῶν φακὸς (φακή) Θεοφρ.
 Λέμφοις, ὁ· ἡ μύξα, μάλιστα τῆς ῥινόος = κόρυς π
 Αἰδάν. πρὸ πάντ. καθ' Ἦουχ. «καὶ πεπηγμένα
 μύξαι» συντεκχ. ὁ ἀναρροφῶν τὴν μύξην του, ἀ-
 πλοῦς, ἡλίουτος ἀνθρώπος Μέν. παρ' Ἀμμων. α 88.
 Λεμφώδης, 2· μυζώδης, μετ. περὶ ἀνθρώπων,
 ἀπλοῦς, εὐήθης· καὶ ἀπὸ πληγῆς Σχολ.
 Λουκ. Λεξιφ. 18.
 Λέντιον, τό· περίτρωμα ἱερτικὸν Ν Δ. Hntoum.
 Λεξιίδιον, τό· ὕψος. τοῦ λέγις Κλ. Ἀλ.
 Λεξιῶ, ἔρετ. τοῦ λέγω· ἐπιθυμία νῦν εἰπω, γλωσσ.
 Λεξι-γράφος, ὁ· γράφων λεξικόν· Ἰλ. Α. 1093.
 Λεξίδιον, τό· λεξιίδιον, ἴων. κατ' Ἑτ Μ.
 Λεξι-θῆρας, λεξιθῆρ καὶ λεξιθῆρος, ὁ· ὁ κυ-
 νηγὼν λέξεις, μετγν. πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρόν. 624.
 Λεξι-θῆρας· κυνηγῶ λέξεις, φράσεις, μετγν.
 Λεξι-θηρία, ἡ· κυνήγιον λέξεων, φράσεων
 Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 125.
 Λεξικο-γράφος· ὁ γράφων λεξικόν Μ. Ἑτ.
 Λεξικόν, τό· ἴδε λεξικός.
 Λεξικός, 3· ὁ ἀφοροῦν λέξιν, φράσιν, πρὸ πάντ. τὸ
 λεξικόν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Φώτ. dictionarium.
 Λεξίλογος, γράμματα· λέξεις συνθέτοντα, ἀπο-
 τελοῦντα Κριτί. ἐν Ἀθην. 1, 28.
 Λέξις, ἡ· τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν, ἡ ἐκφρασις, ὁ τρά-
 πος τοῦ λέγειν, τὸ ὕψος· πρβλ. Ἀριστοτ. ποιητ.
 8, ἀντιθ. πρὸς τὴν πρᾶξιν· «ἔστι τε εἶδος λέξε-
 ῶς τε καὶ διηγήσεως» Πλάτ. πολιτ. 3, 396· «ἔλ-
 νως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως», ἀπολ. 17, καὶ συ-
 χνὰ· λόγος Ἰσοκ. 5, 4, πρὸ πάντ. περὶ τῆς
 ἐκφράσεως εἰς τὸ πεζόν. «ἔτι δὲ περὶ μίας μόνης
 λέξεως Πολυβ. 2, 22, 1· «αὐταῖς λέξεσιν αἱς
 ἐκείνας κληρεται», 8, 11, 5, καὶ συχνὰ Πλάτ.
 καὶ ἄλλ. κατὰ λέξιν, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν Σοξτ.
 Ἑμπ. π. φυσ. 1, 92. «ἔτι = φράσις Ἀθην.
 7, 275. Παρὰ γραμ. πρὸ πάντ. παλαιά,
 σπανία, ἡ εἰς συγγραφεῖα τινὰ ἰδιόζουσα λέξις,
 ἥτις ἔχει ἀνάγκην ἐξηγήσεως δι' ἄλλης γνωστῆς
 = γλῶσσῃμα· οὕτω λέξεις κωμικαὶ ἢ πλατω-
 νικαὶ· ἐπὶ δὲ περιληπτικῶς, περὶ συλλογῆς τοι-
 οῦτων λέξεων, diction.
 Λεξι-φάνης, οὗς, ὁ· 1) ὁ φανερώων τὰς λέ-
 ξεις· 2) Ἑλλ. κόρ. ὄν.
 Λεξιόδριον, τό· λεξιίδιον Β. Ἀν. 857, 17.
 Λεονάτος· στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλε-
 ξάνδρου Διοδ.
 Λεοντ-ἀγγωνος, (ἄγγων)· 2· ὁ λείοντα
 πνίγων Κάλλ. ἐπιγρ. 30 (ς', 351), λέξις
 παραδόξου συνθέσεως διὸ εἰκαζεν ὁ Βίλλαν.
 «λεόντα γχ' ὄψο» πρβλ. Λοβέκ. εἰς Φρόν. 505,

καὶ ἐναντίον αὐτοῦ τὸν Βίον εἰς Γρ. Κορ. 593.
 Λεοντάριον, τό· εἰκόνην λέοντος Βυζ.
 Λεοντή, συγγρ. λεοντή, ἡ, δηλ. δορά· τὸ
 δῆμα τοῦ λέοντος Ἀριστ. βατρ. 46.
 Λεοντεία, ἡ· ἀγριότης τοῦ λέοντος Πολέμ. Φυ-
 σιογν. 1, 6, πιδ. ἐφθαρμένον.
 Λεόντειος, π. 3· τῷ ἔπομ. -δορά Αἰσχ. ἀποσπ.
 98· -δέρμα Θεόκρ. 24, 34· -γόνυες Ὀππ. κυν.
 3, 233· βία Μ. Ἀργεντ. 27 (8', 221).
 Λεόντειος· ὁ τοῦ λέοντος, μτγν.
 Λεοντηδὼν ἱππρ. κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λέον-
 τος, ὡς λέων Μακκαβ.
 Λεοντιάδης, ὁ· Θηβαίων ἀνδρῶν ὄνομα.
 Λεοντιάτος· τόσον μέγας, ὅσον ὁ λέων, κατὰ
 Αἰσέκ. εἰς Φρυν. 543, γραπτ. λεόντειος.
 Λεοντιάσις, εἰς, ἡ· εἶδος τι ἀσθενείας τῆς κα-
 λουμένης ἑλεφαντιάσεως Ὑριβ. α. 61.
 Λεοντιάω· πρόσωπον λέοντος φέρει Τζέτζ.
 Λεοντιάσις, εἰς, ὁ· μικρὸς λέων, λεονταράκι
 Αἰλ. Ἱ. Ζ. 7, 47.
 Λεοντιάη· ἡ· φωτόν τι, ἡ κακὰ λεία Διοσκ.
 Λεοντιάς, 3· ὁ τὸν λέοντα ἀφορῶν, μτγν.
 Λεοντίνα, αἶ, κατ' ἄλλους Λεόντιον, τό· πό-
 λις ἐν Σικελίᾳ Θουκ. κατ. Λεοντινός.
 Λεοντιν, τό· ὄψακ. τοῦ λέων Θεογωνατ. εἰς
 Β. Ἀν. 1394.
 Λεόντιαν, ἡ· φίλη Ἐπικουρόν Δ. Λαερ.
 Λεόντιος, π. = λεόντειος Ἡσυχ. δι. γρ.
 Λεοντίς, ἴδος· μία τῶν φυλῶν τῆς Ἀττικῆς Ξεν.
 Λεοντίσκος, ὁ· ὄψακ. τοῦ λέων, μόνον ὡς
 ὄν. κύρ. ἀπαντῶν.
 Λεοντίχος· ἀνδρ. ὄν. Καλλ. ἐπιγρ. 61, 1.
 Λεοντο-δάμων, ὄνος, ὁ· ὁ ἐπὶ λέοντος, λεοντείων
 πυλῶν ἐρεϊδόμενος Αἰσχ. παρὰ Πολυδ. 10, 78.
 Λεοντο-δότος· ὁ λέοντα τρέφων· -Ρεῖη
 Νόν. Δ. 1, 21, 9, 147· λεοντόδοτος· ὁ ὑπὸ
 λέοντος βασκῆθαι, ἐνθα λέοντες διατρέβουσι· -
 Λέονα Νόν. Δ. 8, 240.
 Λεοντό-γαλῶν· ὄπος Κυρηναϊκός, ἱατρ. λείξ.
 Λεοντό-γνώμος, 2· ὁ γνώμην λέοντος ἔχων
 βί. Ἱ. Δαμασκ. α. 231.
 Λεοντο-δάμας, ὁ· ὁ λέοντα δαμάζων· -κύων
 Πινδ. ἀποσπ. 53 παρὰ Λουκ. ὅπερ εἰκ. 19.
 Λεοντο-δέρης, ὁ· πολυτίμητος τις λίθος, ἀχά-
 της, ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὴν χροίαν τοῦ
 λέοντος Ὀρφ. λιθ. 613, κατὰ διόρθ.
 Λεοντό-διφρος, 2· ὁ μὲ λεόντειον ἄρμα, ὁ
 ὁχοῦμενος ἐπὶ ἀμάξης συρμένους ὑπὸ λεόντων,
 καὶ μάλιστα ἡ Ἱέα Φιλικ. 6 (ζ'. 94).
 Λεοντο-ειδής, 2· ὅμοιος μὲ λέοντα, κατὰ τὸν
 τρόπον τοῦ λέοντος· -σώμα Αἰλ. Ἱ. Ζ. 12, 7.
 Λεοντό-ὄψμος, 2· ὁ μὲ ὄψρος λέοντος, μτγν.
 Λεοντο-κέφαλος, 2· ὁ μὲ κεφαλὴν λέοντος;
 Λουκ. Ἱερμ. 44.
 Λεοντο-καμέω· λέοντας περιποιῶμαι, δια-
 τηρῶ Εὐστ. ἐρ. α. 165.
 Λεοντο-κύμος, ὁ· ὁ λέοντας περιποιούμενος;
 Ὀππ. κυν. 3, 53.
 Λεοντό-κράνιον, τό· Ἀραζονικὸν ὄπλον Πουχ.
 Λεοντο-μάχος, 2· μὲ λέοντα μαχόμενος, μτγν.
 Λεοντο-μήγης, 2· ὁ προελθὼν ἐκ μίξεως μετὰ
 λέοντος· -κύων Πολυδ. 5, 33.
 Λεοντό-μορφος, 2· ὁ μὲ μορφήν λέοντος, μτγν.
 Λεοντό-παρεῖς, ὁ· ὁ λεοπαρδάλις, μτγν.

Λεοντο-πέτῃλον, τό· λεοντόφυλλον, φωτό
 τι Διοσκ. 3, 110.
 Λεοντο-πίθηκος, ὁ· εἶδος ζώου, μτγν.
 Λεοντο-πόδιον, τό· φωτόν τι Διοσκ. 4, 181.
 Λεοντοπούλις, ἡ· πόλις τῆς Αἰγύπτου Στράβ.
 Λεοντό-πους, γεν. ποδός, 2· ὁ μὲ πόδας λί-
 οντος ἱδρ. παρ' Ἀθην. 15, 701.
 Λεοντο-πρόσωπος, 2· ὁ ἔχων πρόσωπον
 λέοντος· -σφίγξ Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 411.
 Λεοντο-τροφία, ἡ· τὸ τρέφειν, ἀνατρέφειν
 λέοντας Αἰλ. Ἱ. Ζ. 6, 8.
 Λεοντο-ῦχος, 2· ἔχων, διατηρῶν λέοντας, μτγν.
 Λεοντο-φόνος, 2· ὁ λέοντας φονεύων· νίκη Ἀ-
 γασθ. 27 (ζ'. 74)· τὸ λ=ζωόν τι, τὸ ὁποῖον ἀφ' οὗ
 φάγη ὁ λέων λέγεται ὅτι ἀποθνήσκει Ἀριστοτ.
 Πουρ. 159· πρὸλ. Αἰλ. Ἱ. Ζ. 4, 18, ἀλλὰ λε-
 οντόφονος· ὁ ὑπὸ λέοντος φονευθεὶς.
 Λεοντο-φόρος, 2· ὁ λέοντα φέρων· -κλῆρος
 Λουκ. Ἱερμ. 44.
 Λεοντο-φύης, 2· ὁ μὲ λέοντας φύσιν· -ἄγρ.
 Εὐρ. Βακχ. 1196, Ιουλίπινος.
 Λεοντό-χάρινος, 2· ὁ ἐνδοθόμενος μετὰ δῆμα λέ-
 οντος, ἐπίθ. Ἰρακλέους Ἀρχι. 27 (Πλαν. 494).
 Λεοντό-χορτος ἢ λεοντοχόρτας, ὁ· ὁ ὑπὸ λέ-
 οντος καταδιωριζόμενος Αἰσχ. ἀποσπ. 304.
 Λεοντο-ψυχρός, 2· λεοντοκαρδός Σχολ. Ἱ. ε. 639.
 Λεοντο-ώδης, 2· λεοντοειδής Πλατ. πολ. 9,
 590· ἐπὶρ. λεοντωδής Ἀθην. 4, 152.
 Λεοντο-ῶνμος, 2· ὁ ἀπὸ τοῦ λέοντος ῶνμος
 σθεῖς Τζέτζ.
 Λεῦ-παρδός, ὁ· λεοπαρδάλις, ἔτι οἱ λεον-
 τοπαρδός μτγν. Ιεοπαρδus.
 Λεο-υργός· λεωργός Πολυδ. 3, 131.
 Λεπαδεύομαι· λεπαδάς συλλέγω, ἀρχ. λείξ.
 Λεπαθνιστήρ, ἦρος, ὁ· τὸ ἐξώματον πέρας τοῦ
 λεπαδῶν Πολυδ. 1, 147.
 Λέπαδνον, τό (λέπω)· ὁ πλατύς, δερματίνος
 ἱμάς, ὅστις συνίχε τὸν ζυγὸν ἀπὸ τὸν λαμῶν
 τῶν ἵππων τῶν ἀμαξῶν ἢ ἄλλων ὑποζυγίων καὶ
 ἦσαν αὐτὸν μετὼν μηχανιστήρα (χέμουρον)
 ἐν τῷ πλ. Ἱλ. ε. 730, Ἐν γέν. ὁ ζυγός· «λέ-
 παδν' ἐπ' αὐχένων τίθησι» Αἰσχ. Πέρ. 187, καὶ
 μτφ. «ἐπεὶ ὁ ἀνέγκας ἔδω λέπαδνον» = τὸν
 ζυγὸν τῆς ἀνίγχεις, Ἀγ. 211· ἐν Αἰσχ. Εὐρ.
 532 «ἀμυγχανοὶς οὗτις λέπαδνον», κατὰ Σχολ.
 χαλινωθεὶς, ὑπὸ τοῦ Βελλάσουερ ὡς ἐπὶθ. ἐκ-
 ληφθέν, ἀλλὰ μεταδλητόν εἰς «ἀμυγχανοὶς οὗτις
 λεπαδνοίς», Ιογum, jugum.
 Λεπαδό-τετᾶχυ-σελᾶχε-γάλεο-κράνιο-λειψάνο-
 -δρέμ· υποτριμᾶτο· αἰλφτο· παρῶ· -μελίτο·
 κατὰχευμένο· κιχλ· ἐπικουσσο· φωτο· περι-
 στερ· ἀλεκτρῶον· οπτ· εγκυρᾶλο· κιγκλο· πελίο·
 -λάγω· σπαιο· βαφῆ· τρέγαν· πετερύγων Ἀ-
 ριστ. ἐκκλ. 1169, ἡ μακροτάτη ἐλληνικὴ λέξις
 συγχειμένη ἐξ 68 συλλαβῶν καὶ δηλοῦσα φασ-
 γητὸν ἐκ διαφόρων συστατικῶν.
 Λεπαζός· πέτσι· λελεκασμένον Φωτ. λείξ.
 Λεπατός, π. 3 (λέπαζ)· περῶδης, βραχυδής
 ἀπόκρημνος· -χθών Εὐρ. Ἱπκ. 1248· ἀνὰ πᾶσι
 λεπαταίς, 1. Τ. 324· ὁ φρόνη, Ἱπρ. 395.
 Λέπακνον, τό· λέπασσον, μτγν. Ἀπολλ. λείξ. Ὀμ.
 Λέπ-αργος, π. 2· λευκὸς τὸ δῆμα, λευκοί
 λευκοφάιος· -ὄνος Νίκ. Ἰμρ. 349· κίρκος Αἰσχ.
 ἀποσπ. 291· καὶ ἐπὶ τῆς χύωνος, ἀρχ. λείξ. αἶμα

λαίοι παράγ' ἐκ τοῦ λαπρός· ἔχειν λευκάς· albus.
 Λεπός, ἄδος, (λέπας) ἡ· μονόθυρον ὄστρεον
 προσκολλώμενον ἐπὶ τοῦ βράχου, καὶν. πετα-
 λίδα Ἀριστοτ. 1. Ζ. 4, 4^ο ὁδ. μετ. «τὸ γρατ-
 ῖον ὡσπερ λεπός τῷ μερικῶν προσίχεται»
 Ἀριστ. πλ. 1096.
 Λέπας, τὸ (λέπω)· βουόνδιν πετρώδες καὶ γυμνόν,
 ἀνέντρος βράχος Λισχ. Ἀγ. 274, Θουκ. 7, 78.
 Λέπασμα, τὸ· φλοιός, κάλυμμα Σχολ. Νικ. Θερ.
 Λεπαστή, ἡ· λεπαστή, ἡ· πατήριον μὲ σήμα
 λεπιδος, κατ' Ἀθην. 11, 485 ἐκ τοῦ λάψαι
 κληθὲν Ἀριστ. εἰρ. 916.
 Λεπαστίς, ἰδός, ἡ· λεπαστή Παύλ.
 Λεπαστρον, τὸ· ἀλιευτικὸν διὰ τὰς λεπιδάς
 οὐκὸς Παύλ.
 Λεπετυμνος, ὁ· ὄρος τῆς Μηθῶνης τῆς Λέ-
 οδου Θούρρ.
 Λεπίδιον, τὸ 1) ὄρεον τοῦ λεπίς, μετν. 2)
 εἶδος φυτοῦ τῆς Συρίας Ἀθην. 3, 119, γιγγι-
 διον (τὸ γένος).
 Λεπίδο-εἰδής, 2^ο ὁ ἔχων σήμα λεπιδος Παλιν.
 Λεπίδο-χαλκός, ὁ· χαλκός σφυρηλατημένος
 λεπὴ ἐν εἶδει λεπιδος aeris squama = λεπὴ
 χαλκοῦ Κέλλο. 2, 22.
 Λεπίδος (λεπίς) 1) καλύπτω μὲ λέπια· «τὰ
 λελεπιδωμένα» = ζωα ἔχοντα λέπια Σέξ. Ἐμπ.
 πυρ. 1, 50^ο 2) μεταβάλλω εἰς λέπια· «τὰ ὁ-
 αῖα λεπιδουται» = τὰ ὅστω φησίνονται καὶ
 συντρίβονται εἰς λέπια Ἰπποκρ. σ. 774.
 Λεπίδω τὸς, 3^ο ὁ ἔχων λεπιδας (λέπια), φολι-
 ωτός· - δέρμα Ἰπποκρ. 2, 68 = ὠθήρης, 9, 22· τὰ
 λεπιδωτά = ζωα ἔχοντα λέπια Ἀριστοτ. 1. Ζ.
 2, 13^ο ὁ λεπιδωτὸς = εἶδος μεγάλου ἰχθύος
 τοῦ Νείλου, ὅστις καὶ κυπρινός τὸ γένος καλεῖ-
 ται Ἀθην. 7, 309^ο ἐστὶ εἶδος πολυτίμου λίθου
 Ὀρφ. λιθ. 284.
 Λεπίζω, μ. ἴσω· ἐκβάλλω τὰ λέπια ἢ τὸ δέρμα,
 ξεφλουδίζω, γδέρνω Παλιν. 10, 27, 11.
 Λεπίων, τὸ, ὄρεον τοῦ λέπος· μικρὸν λέπος,
 λεπτός· φλοιός Παύλ. πίτυρον, ἀχῶρ, πίτυριδα
 τῆς κεφαλῆς Ἰπποκρ.
 Λεπίς, ἰδός, ἡ, κυρ. ὄρεον τοῦ λέπος 1) φλοιός,
 φλούδα (τοῦ ὠτός) Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 198^ο - τοῦ
 κεφάλου Φιλίπ. 30 (ς^ο 102)^ο· πρὸλ. κελύφρανον,
 κελύφος· - τοῦ κρομμύου Λουκ. ἱστ. συγγρ. 5^ο
 ἰδ. ἰχθύων Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 1^ο πρὸλ. φυ-
 λῆς· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὤρειον Νικ. Θερ. 154^ο 2)
 μικρὸν φύλλον μετάλλου· «λεπιδος σιδηρέης ὁ-
 ψιν ἰχθυοειδής» Ἰπποκρ. 7, 61^ο - χρυσά Παλιν.
 10, 27, 10^ο· οἰκία χαλκαῖς λεπίσιν κακοστη-
 μένη Παλιν. Φωκ. 18^ο 3) λ. πρίονος Ὀλιγ.
 1) λεπιδος = μικραὶ νιφάδες Θουρρ.
 Λεπίσμα, τὸ (λεπίζω)· φλούδα ἐκδεδλημένη,
 φλοιός Διοσκ.
 Λεπισμός, ὁ· ξεφλουδίσμα, μετν. decortication.
 Λεπιστής, ὁ· ψεύστης Παύλ.
 Λεπιστός, 3 (λεπίζω)· ξεφλουδισμένος Εὐστ.
 Λεπιυρίς, ὡς αἰολ. ὁ· λαγωός, lepus· πρὸλ.
 λεθρίης (λαγιεύς) Στραβ. 3, 144.
 Λέπας, (λέπω) γ. εἰς, οὐκ, τὸ· φλοιός, φλούδα,
 λεπὸν ἰχθύος - σταρίδος Νικ. Θερ. 943^ο - καί-
 μου Λουκ. Ἰνκρ. 19 - ἰχθύων Παλιν. 6, 51-94.
 Λέπρα, ἰων. λέπρη, ἡ· πάθος ὅπερ τραχύνει καὶ
 καθίσταται λεπιδωτὸν τὸ δέρμα Ἰπποκρ. 1, 138, καὶ ν.

λέπρα, τῆς· ὁποῖας ἔσχατος βαθμὸς εἶνε ἡ λύβη.
 Λεπράς, ἄδος, π. ἠηλ. τοῦ λεπρός 1) τραχεῖα,
 ξεγδαρμένη, φαγωμένη· - πέτρα Θεόκρ. 1, 40^ο
 2) οὖος. (ἐν. πέτρα)· «χθονομαλὰ φαρμακῶδες·
 λεπράδες» = λύβοι Ὀπκ. Ἀλ. 1, 129.
 Λεπράω, ὠ, μ. ἴσω· πάσχω ἀπὸ λέπραν, ἔχω ἢ
 ἀποκτῶ λέπραν Ἰπποκρ. καὶ μετν. «καράμιον δ-
 ξηρόν λεπρά» = κάμνει λειχῆνα Ἀριστ. ἀποσπ. 511.
 Λεπρέα· θυγάτηρ Πυργίως Παυσ.
 Λεπρέας, οὐ· υἱός· Καύκωνος ἀντεραστής Ἰπ-
 ρακλέους Αἰλ. Παρ' Ἀθην. 10, 411 Λεπρέως
 καλεῖται υἱός τοῦ Καύκωνος.
 Λέπρεος, ὁ· 1) πόλις Ἰλλύδος Ἀριστ. ὄρν.
 149, καὶ Λέπρεον, τὸ, Σχολ. Λέπρεον Ἰπρ. 4,
 148, κατ. Λεπρέτης, οὐ, ἰων. Λεπρέτας Ἰπρ.
 Λεπρέτης, ἰδός εἶνε ἡ χώρα Στραβ. 2) υἱός Πυρ-
 γίως Παυσ.
 Λεπρέως, ἰδός ὁ· γῶς Λεπρέας.
 Λεπριάω· λεπράω· πρὸλ. Λοβέκ. εἰς Φρον. σ. 88^ο
 «τοῖς τὰς ὄψεις λεπριάω» Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 149.
 Λεπρικός, 3 (λέπρα)· ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων
 εἰς τὴν λέπραν· φάρμακα· κατὰ τὴν λέπραϊδίαν.
 Λεπρός, 3 (ἀντι· λεπρός· ἐκ τ. λίπος)· ὁ ἔχων
 λέπια, τραχὺς· ἐν γέν. ἀνώμαλος κατὰ τὴν ἐπι-
 φάνειαν, ἀντιθ. τῷ λείος, ἐπὶ τῶν, ὡς ὀρέων,
 Ἰπποκρ. - ἀκταὶ Λουκοφ. 642^ο - πέτραι Ὀπκ.
 Ἀλ. 3, 340^ο ἰδ. ἐπὶ τοῦ δέρματος, ὁ πάσχω
 ἀπὸ λέπραν, λυβός· «λουόμενοι λεπροὶ γίνονται»
 Θουρρ. φ. αἰτ. 2, 8^ο· «ἰμάντες ἐκ λεπράων» Ἀ-
 ριστ. Ἀγ. 689 καλοῦνται ἢ ἰμάντες ἐκ βοείου
 δέρματος, ἢ ἐκ τῆς πόλεως Λεπρέου, ἢ κομικαί
 ἐκ τοῦ λέπειν (= τύπτειν Σχολ.) ἢ ἐκ τινος τό-
 που καίμενον ἐκτός τῆς πόλεως, ἐνθα ἴσαν βυρ-
 σοδεφεῖα Σχολ.
 Λεπρότης, τὸς, ἡ· κατὰστασις τοῦ λεπροῦ, μετν.
 Λεπρώω, ὠ, μ. ὡς· κάμνω τι λεπρός. Παλιν. 1)
 γίνομαι λεπρός, μετν. 2) εἶμαι λεπρός, μετν.
 Λεπρώνω· λεπρώω Νικ. Θερ. 156, 262.
 Λεπρώδης, 2^ο ὁμοῖος λεπρῷ. λεπρός, φωραλός
 τὴν ὄψιν, μετν. - τρίγλη = εἶδος μπαμπούνης
 (ιχθύος), ὅπερ τὰ πάντα τρώγει Αἰλ. 1. Ζ. 2, 41.
 Λέπρωσις, ἰδός, ἡ· λέπρα, μετν.
 Λεπτὰκλινός, π. 3^ο α) λεπταλός Ἀνθ. 11,
 102^ο 6) «- ἀκριδὲς καὶ ἐπὶ λεπτόν πεφρατισμέ-
 νον» Β. Ἀν. 49.
 Λεπτὰλός, π. 3^ο λεπτός, ἀδύνατος· - φωνή
 Ἰλ. σ. 571^ο· «ὀπῆσαν οἱ λεπταλῶι σφίγγες»·
 Καλλ. Ἀργ. 243^ο· - ἰωή Ἀπολ. Ἰ. 3, 700^ο
 - χιτών, 3, 815^ο· - στήμονες Ἀντιπ. Σπ. 22
 (6, 174)^ο· - ὀνάκες Π. Σιλ. 52 (6, 66)^ο· - λόγος
 Ἀγαθ. 85 (7, 204)^ο· - ἄγνη Ὀρφ. - ναῖς Νικαν-
 καί = ἰσχνός Ὀρφ. λιθ. 107^ο· «λεπταλῶι θυ-
 μοισι» = δειλοί Μαν. 5, 165, ταπεινοί.
 Λεπτ-επι-λεπτός, 2^ο ὁ κατ' ὑπερβολὴν λε-
 πτός, λιγνός Νικαρχ. 16 (11, 110), ὁμοῖα σὺν-
 θεσις ἐν τῷ ψαυκίπφαλος, μετν.
 Λεπτ-ηγορέω· λεπτολεγοίω, μετν.
 Λεπτ-ηκός, 2^ο λεπτός, ὀξύς, λεπτός· εἰργα-
 σμένος Παύλ. Φωκ.
 Λεπτίζω· λεπτόνω (ι).
 Λεπτίνης, οὐ· Ἀθηναῖος, καθ' οὗ ἀπὸ ἡγγι-
 λαν δ' Δημοσθένης τὸν γνωστὸν λόγον.
 Λεπτινίσκος, ὁ· ἐπιγραφή καμνίδος τοῦ Ἀν-
 τιφάνους Ἀθην.

Λέπτις, εως, ἡ πόλις ἐπὶ τῶν σύρτεων τῆς Ἀφρικῆς, ἣτις καὶ Νεάπολις καλεῖται· πρὸς διακρίσιν δὲ ἄλλης, ἣτις Ἀεπίτις μικρὰ καλεῖται, φέρεται καὶ τὸ ἐπίθετον μεγάλη Πολυδ. Στράβ.

Λεπτός, ἴδος, καὶ λεπτίτις, ἴδος, ἡ εἶδος ψιλῆς κριθῆς· κριθή, γεωπ.

Λεπτίστερος, 3 (ἀντὶ λεπτότερος), συγκρ. τοῦ λεπτός Φωτ.

Λεπτο-βαθής, π. 2' ὁ ὀλίγον, μετρίως βαθύς, ῥηχὺς Δισκ. ἰκ 3, δι. γρ. πρῶλ. λεπτοψάμαθος.

Λεπτό-βλαστός, 2' ὁ ἔχων ἢ ἐκβάλλων λεπτοὺς βλαστοὺς Θεόφρ.

Λεπτο-εὐός, ου, ὁ λεπτόφωνος Κυριλλ.

Λεπτό-εὐρυστος, 2' λεπτόδερμος· βουζ. Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 316.

Λεπτό-γαίος· λεπτόγειος Θεόφρ.

Λεπτό-γαστρος, 2' ὁ ἔχων λεπτήν, ἰσχυρὴν γαστέρα Ἱπποκρ.

Λεπτό-γείος, 2' ὁ ἔχων λεπτήν, ἄπχον γῆν Πολυδ. 31, 10, 3' «τὰ λεπτόγεα» αἱ λεπταὶ γαῖαι Σουλδ.

Λεπτό-γείως, ων, ἄττ. = λεπτόγειος· «τὰ λεπτόγειων» τὸ ἄπχον τῆς γῆς Θουκ. 1, 2.

Λεπτο-γνώμων, 2' ὁξύνοος, ὁ ἔχων λεπτὴν νοῦν Λουκ. Ζ. τρ. 27.

Λεπτό-γραμμος, 2' φιλογραμμένος· βιβλίον Λουκ. συμπ. 17.

Λεπτό-γραφος, 2' λεπτογράμμος· βιβλία Λουκ. βί. πρ. 23.

Λεπτο γράφος, ου, ὁ γράφων μὲ φιλογραμίαν Βυζ.

Λεπτο-δάκτυλος, 2' ὁ ἔχων λεπτοὺς δάκτυλους, μτγν.

Λεπτο δερμάτος, 2' λεπτόδερμος Ἀριστοτ. δ. γρ.

Λεπτο-δερμία, ἡ ἡ ἰδιότης τοῦ λεπτοδέρμου Θεόφρ.

Λεπτό-δερμος, 2' ὁ ἔχων λεπτὸν δέρμα· «ὁ ἀνθρώπος λεπτοδερμάτατος» Ἀριστοτ. ζ. μορ. 2, 18.

Λεπτό-δαμος, π. 2' λεπτοκαμωμένος· πεύσματα Δισκ. Περ. 112.

Λεπτο-επίω· λεπτηγορέω Κυριλλ. Ἀλεξ.

Λεπτόθριξ, ὅς 2' ὁ ἔχων λεπτὰς τρίχας Πλούτ. Νικ. 0ηρ. 875.

Λεπτό-θριος, 2 (ἦς) ὁ ἔχων λεπτὰς ἴνας Θεόφρ.

Λεπτο-κάλαμος, 2' ὁ ἔχων λεπτήν καλάνην Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 233.

Λεπτό-καρπος, 2' ὁ ἔχων ἢ παράγων λεπτὸν καρπὸν Διοσκ.

Λεπτο-καρύβινος, 3' ὁ ἐκ ἐύλου λεπτοκαρύβης.

Λεπτο-κάρβον, τό· ποικίλον κάρβον, λεπτόκαρον, φοιντοῦκι Διοσκ. avellanum.

Λεπτό-καρφος, 2' ὁ ἔχων λεπτὰ κάρφη (κλαδία) Διοσκ.

Λεπτό-καυλος, 2' ὁ ἔχων λεπτὸν καυλόν, μτγν.

Λεπτό-κνήμιος, 2' ὁ ἔχων λεπτὰς κνήμας, μτγν. συγκρ. λεπτοκνημότερα, μτγν.

Λεπτο-κοπέω, ὦ· κόπτω φιλά Διοσκ.

Λεπτο-κύμια, ἡ τὰ μικρὰ κύματα Σχολ. ἰλ. ψ. 692.

Λεπτο-λάχανον, τό· μικρὸν λάχανον, μτγν.

Λεπτο-λέσχη· λεπτολόγος Ἀριστ.

Λεπτο-λογέω, ὦ, μ. ἡσώ· ὁμιλῶ ἢ ἐξετάζω μὲ πολλήν (ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον περιττήν) λεπτολογίαν,

λεπτομέρειαν Ἀριστ. νερ. 320· «περὶ τινὸς Σεξτ. Ἐμπ. - τι Δ. Κλά. 55, 28, ἐνὸς συνόλου μετὰ τοῦ λεπτολογεῖν. Μέσ. = ενεργ. ἐξετάζω σοφιστικῶς Λουκ. Πρ. - τί πρὸς τινα.

Λεπτο-λόγημα, τό· λεπτός, σοφιστικὸς λόγος, τὸ λεχθέν, ἐξετασθὲν μὲ περιττὴν λεπτολογίαν, σύστημα.

Λεπτο-λογία, ἡ· τὸ περὶ τῶν μικρῶν φρονεῖν καὶ ἀδολογεῖν Β. Ἄν. 49.

Λεπτο-λόγος, 2' ὁμιλῶν ἢ ἐξετάζων τι μετὰ πολλῆς λεπτολογίας, ἢ σοφιστὴς ὡς· φρονέει Ἀριστ. οὐατ. 876· ἐπὶ. λεπτολόγως Ἐπιφάν.

Λεπτο-μέρεια, ἡ· ἡ σύστασις ἐκ λεπτῶν μερῶν Τιμ. Λοκρ. 98.

Λεπτο-μερής, 2' α) ὁ συγχείμενος ἐκ λεπτῶν μερῶν (μορίων) Τιμ. Λοκρ. 100, καὶ ὑπερθ. 98· ἐπὶ πυρὸς Ἀριστοτ. περὶ οὐραν. 3, 5· «λεπτομερέστατον ὕδωρ» Δ. Σικ. 2, 36· «οἶνος ἄθων. 10, 26· 6) ὁ λεπτομερῶς ἐξεταζόμενος, θεωρούμενος· λόγος, μτγν. ἐπὶ. «λεπτομερῶς ζητεῖν» = ἐξετάζει ἀκριβῶς τὰ καθέκαστα Σχολ. Πλάτ. πολιτ. 7, 354.

Λεπτο-μερίναια, ἡ· ἡ περὶ μικρῶν φρονεῖς Κορνοῦτ.

Λεπτο-μερίνιος, 2' ὁ μεριμνῶν περὶ τῶν ἐλαχίστων, γλωσσ.

Λεπτό-μητις, ιος, 2' ὁξύνοος, φρόνιμος, διαβολεμένος, Πλούτ. «ἡ παρὰ ψυχὴ».

Λεπτό-μίτος, π. 2' ὑπαρμένος μὲ λεπτὸν μίτον (κλωστήν)· φάρος Εὐρ. Ἀνδρ. 832· «νεφέλη Σατυρ. 1 (6, 11).

Λεπτο-μυθεῖω, ὦ· λεπτολογεῖω Κυριλλ.

Λεπτόν, τὸ (ὀηλ. νόμισμα)· μικρὸν νόμισμα Ν. Δ. παρὰ Σεξτ. Ἐμπ. πρ. ἀστρ. 6, σημαίνει τὸ ἐλάχιστον μέρος τῆς μοίρας.

Λεπτό-νευρός, 2' ἔχων λεπτὰ νεύρα, μτγν.

Λεπτό-νητος, ἡ λεπτό-πηνος, π. 2' ὁ φιλῶ κλωσμένος ἢ ὑφασμένος· ὀμένες Εὐδούλ. ἰν ἄθων. 13, 568.

Λεπτο-ποιέω· λεπτόνω, κάμνω λεπτόν, μτγν.

Λεπτο-ποίησις, εως, ἡ· τὸ ποιεῖν λεπτόν Βασιλ. Μ. τ. 3, σ. 582.

Λεπτο-ποιητέον· δεῖ λεπτοποιεῖν Διοσκ. 5, 103.

Λεπτό-ποδός, ποδός, 2' ὁ ἔχων λεπτοὺς, ἰσχυροὺς πόδας Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 1292.

Λεπτο-πρόσωπος, 2' ὁ ἔχων λεπτὸν πρόσωπον, μτγν.

Λεπτό-πύγος, 2' ὁ ἔχων λεπτήν πυγὴν, λεπτὰ κωλομέρια, μτγν.

Λεπτό-ρηαίς, αἰός, 2' φιλόρηγος· σταφυλή Πλιν.

Λεπτό-ρριζος, 2' ὁ ἔχων λεπτὰς ρίζας Σχολ. Θεοκρ. 3, 123.

Λεπτό-ριρινός, 2' ὅστις λεπτήν ἔχει ἔντα Μαλακ.

Λεπτό-ρρύτος, 2' ὁ βέων λεπτῶς ὕδωρ Ἰ. ποικρ. σ. 1279.

Λεπτό-ς, 3 (λέπας, κυρ. ξεφλουδισμένος, σπέν· συγκρ. λεπτίστερος Φωτ. σ. ψιλός, λευκός (ὡς ἡ ὑρίξ ἢ τὸ χαρτεῖον λευκασσάμενος) 1) ἐπὶ πραγμάτων· «λεπτότατα» χ. σ. 1: «λεπτότατα» φάρος 118. κ. 52· «λέπλος, ἡ, ὡς ὡλεσπεται, ρ. 97· ἀρχάνει, 0, 280· «πέπλος» Βορ. Νηδ. 919· ἱμάτια Θουσ. 2, 40· 2) ἐπὶ ἀνθρώποις, λε-

πρὸς φιλοτιμιόμηνος - χαλκός. Ἰλ. υ, 275 - κο-
νή, φ. 506 - τέρας Ἀριστ. νεφ. 177. 3) ἐπὶ
ἀλαινιζομένων καρπῶν Ἰλ. υ, 497. 4) ἐπὶ βου-
αῶν, ἀραιός, ὅχι πηκτός - αἶνος Λουκ. - κυκλῶν,
χυλός Ἰπποκρ. - ὀρύσος Πλάτ. Ἀγ. 139. «κύ-
ωπος ῥιπαῖος, 860. 5) ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς γῆς
«λεπτός, ἀπαχός, ἀκαρπός Ξεν. οἰκ. 17, 8. 6)
ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, ἰσχνός, ἀδύνα-
τος, ἀπαχός Ἠσ. ἐρ. 499. ἀπαν. λεπτοκαρμῶνός,
κομφός - ὀακτύλος Πλάτ. πολιτ. 7, 523. «τὰ λεπτά
τῶν προβάτων» Ἠρ. 8, 137. 7) ἐν γέν. μικρός,
ἐλαφρὸς, ὀλίγος - κλιμάκια, πυρίδια Ἀριστ.
Ἠρ. 19. «πλοῖα - ἐλαφρὰ Ἠρ. 7, 36. «- ἀραι-
ήπειρον» Ἠρ. 8, 107. - ἑλπίς Ἀριστ. Ἰππ. 1244.
- σωτηρία, ἀσφάλεια Πλάτ. νομ. 3, 699. - φέ-
τος Ἀπολ. Ρ. 2, 670. - πνοαί Εὐρ. 1. Α. 813.
«λεπτόν ἀμφιτιττοῖσιν, ὁμοφθέγγεσθαι» - ἡου-
λα, μετὰ σιγαλὴν φωνήν Ἀριστ. Ἠρ. 235. 8) στε-
νός - εἰσθῆμη Ὁδ. ζ, 264, ἐπὶ παρατάξεσι στρα-
τῶν. «ἐπὶ λεπτόν ἱστάχθαι» Ξεν. Κυρ. 5, 4, 40.
«ἐπὶ λεπτόν ἐκτεταγμένοι» = οὐχὶ πυκνὰ Πο-
λύδ. 3, 115. 9) πτωχός «οἱ λεπτοί», 25, 8,
3. 10) ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ὀδύς, ἰδυσις, ὀδύ-
νους - νοῦς - εἰσαργόμενος εἰς τὴν μικρότητα Εὐρ.
Μηδ. 529 - μύθοι, 1081. - φροντίς Ἀριστ. νεφ.
230. «λεπτόν λογιστάς», ὄρν. 318. ἐπὶ ὕρους λό-
γῳ «τὸ λεπτόν» Δ. Ἀλ. - καὶ ἀκριβής Ἀν-
τιφ. 3, 6, 2. «οἱ λεπτοὶς μερινώντες Πλάτ.
πολ. 10, 607. «οἱ τὸ λεπτόν καὶ πυκνὸς πάντ'
ἐφετάς» Ἀμφίς ἐν Ἀθην. 10, 448. 12) ἐπὶ
αἰσθημάτων, τρυφερός, ὁ λεπτός αἰσθανόμενος
Πλάτ. τὸ λεπτόν (ὁμλ. νόμισμα) α) τὸ μικρό-
τερον νόμισμα (λιανὸν κοίν.) Λουκ. εὐαγγ. 21,
2. β) (ὁμλ. ἐντερον), τὸ μικρότερον ἔντερον
Ἰπποκρ. α, 109, πλ. λεπτά = τὰ ἐξηλεκτά τῆς
νοῦρας ἢ ὄρας Ἀριστ. ὄρν. 285. ἐπὶ λεπτός
= φίλος, ἀμυρόνως, αὐγκρ. - ἔρωσις, - τάσις, lim-
pidus, lepidus, lenis, macer.
Λεπτό-σαρκος, 2' λιγνός, ἀπαχός πρὸς λει-
πύδαρος Σχολ. Θεοκρ. 5, 94.
Λεπτο-σκελῆς, 2' ὁ ἔχων λεπτά (ισχνά), σκέλη
Ἀριστ. ζ. μορ. 4, 8.
Λεπτο-σφιστής, 2' λεπτολογιστής, σφιστής,
λεπτολόγος.
Λεπτο-σπείρητος, 2' ὁ λεπτὰ ὀρασμένοις, φι-
λός, πρὸς σπείρω - χλανίδια Σοφ. ἐν Πλάτ.
συμπ. 6, 6, 2.
Λεπτό-σπερμος, 2' ὁ ἔχων ἢ κάμων λεπτὸς
σπέρμος Διοσκ.
Λεπτό-στομος, 2' ἔχων μικρὸν, στενὸν στόμα,
ἀντὶ τοῦ παχύστομος Ἀριστ. ἐν Ἀθην. 3, 88.
Λεπτο-σύννη, π. ἢ λεπτότης Νίκαρχ. 16.
Λεπτο-σύνθετος, 2' ὁ λεπτός συνθεμένος
καλύμματα Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 10, 449.
Λεπτο-σχιδής, 2' ὁ λεπτὰ ἰσχυρόμενος - τανδάλια
Πολύδ. 7, 87. «λεπτός περροντισμένος» Β. Ἀν. 49.
Λεπτό-σωμος, 2' ὁ ἔχων λεπτόν (λιγνόν) σῶ-
μα Εὐστ. 1283, 40.
Λεπτοτάτως Ἰδε λεπτός Σχολ. Θεοκρ. 5, 6.
Λεπτοτέρως Ἰδε λεπτός, μέγν.
Λεπτότης, ητος, ἢ 1) ἰσχνότης, φιλάδα, λι-
χνάδα, ἀντιθ. τῷ πάχος Πλάτ. Τει. 85. «σώ-
ματος λεπτότητα καὶ αἰσχύς», νόμ. 1, 616. 2)
ἐπὶ ὀραμάτων - καὶ μαλακότης Δ. Σικ. 5, 46.

3) μετ. ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ὀδύνοια - τῶν φρέ-
νων Ἀριστ. νεφ. 153. «σχεδὸν ἀνέριχτα ὑπὸ
λεπτότητος» Λουκ. δις κατῆγ. 2.

Λεπτό-τομέω, ὡ, μ. ἡσώ' κόπω εἰς μικρά τε-
μάχια, λιανίζω - τὴν γάλασσαν Στραβ. 15, 727.
Λεπτο-τράχηνος, 2' ἔχων λεπτὴν τράχην
(λαμύν) Ἀριστ. φυσιογ. 5.

Λεπτό-τρητος, 2 (εἰτράω) τρυπημένος μετὰ μι-
κράς, στενὰς τρύπας - σπόγγος Διοσκ. 5, 138.
Λεπτό-τρίχος, 2' λεπτότρις Ἀριστ. 1. Ζ, 3,
11. - τὰ λεπτότριχα, γεν. ζ. 5, 3.

Λεπτο-υργέω, ὡ, μ. ἡσώ' 1) κίμων λεπτὴν
ἐργασίαν, ἐργάζομαι ὡς λεπτοεργός μετὰ λεπτό-
τητα (φιλοδοουλιαν) - καὶ τορνεῖν Πλάτ. Αἴμ.
Παῦλ. 37. 2) λεπτολογέω Πλάτ. πολιτ. 222.

«ἄλλ' οὐ γὰρ ἐν δέοντι λεπτοεργεῖς» Εὐρ. Ἰππ. 923.
Λεπτο-υργής, 3' ὁ ἐργαζόμενος μετὰ λεπτό-
τητος - ἔσθος Ὀμ. ὕμν. 31, 14. - ῥίχται - κομμένα
εἰς μικρά τεμάχια Νικ. ἐν Ἀθην. 4, 133.

Λεπτο-υργία, ἡ ἢ λεπτή ἐργασία τῶν φυλουρ-
γῶν καὶ λεπτοεργῶν - ἀπὸ φυλοῦ ἐπὶ ὄρασμα, μέγν.
Ἰωσ. ἐπὶ πνευμ. ἐργασίας Θεμίστ. = ὀδύνοια.

Λεπτο-υργός, ὁ ὁ ἐργαζόμενος λεπτὴν ἐργα-
σίαν, φυλοεργός - καὶ ἀρχιτέκτων Δ. Σικ. 17, 115.
Λεπτο-ύφης, 2' ὁ λεπτός ὀρασμένοις, λεπτοῦ-
φαντος Ἀλκίφρ. 3, 41.

Λεπτο-φανής, 2' ὁ ἀμυρόνως φέγων, φαί-
νων - ἀγάτης Νον. Δ. 5, 270, διορθ. λεπτο-
φῆς = διαφανής, ὁ ἀμυρόνως λάμπων.

Λεπτό-φαιος, 2' ὁ ἔχων λεπτὴν, ψιλὴν φλου-
σαν Θεοφρ. Φ. 1, 1, 5, 2.
Λεπτο-φύης, 2' ὁ ἔχων λεπτὴν φύσιν, φύσει
λεπτός (ψιλός) Νόν.

Λεπτό-φυλός, 2' ὁ ἔχων λεπτά φύλλα - δά-
φνη Ἀριστ. προδλ. 1, 58.
Λεπτο-φωνία, ἡ τὸ νῆ ἡνέ τις λεπτόφωνος.
Λεπτό-φωνος, 2' ὁ ἔχων λεπτὴν (ψιλὴν) φω-
νίην, ἰσχνόφωνος. «τὰ θήλια λεπτοφώνερα»
Ἀριστ. 1. Ζ, 4, 11.

Λεπτό-χανον, δι. γρ. ἀντὶ λεπτόχανον Διοσκ.
Λεπτο-χαράκτηρος, 2' ὁ ἔχων λεπτοῦς, ψι-
λοῦς χαρακτήρας Βυζ.
Λεπτο-χειλῆς, 2' λεπτόχειλος Ἀριστ.

Λεπτό-χειλῆς, 2, δι. γρ. ὁ ἔχων λεπτὰ
χειλῆ, ἀντιθ. τῷ παχυχειλῆς Ἀριστ. 1. Ζ, 4, 4.
Λεπτό-χρως, ὡς, 2' ὁ ἔχων λεπτὸν δέμα
Εὐρ. ἀποσπ. 59, 6, διορθ. ἀντὶ λεπτοῦ χρωτί.

Λεπτό-χυλός, 2' ὁ ἔχων ἀραιὸν ἢ ὀλίγον χυ-
λὸν Θεοφρ. φ. αἰτ. 6, 16, 5.
Λεπτό-χυτός, 2' ὁ λεπτὰ χυόμενος Κ. Μαν.

Λεπτο-ψάμῃθος, 2' ὁ ἔχων λεπτὴν (ψιλὴν,
ἄμμον (ἰμμοῦδιαν) - προστόμις Νεῖλου Αἰσχ.
1. 4, διορθ. τοῦ λεπτοδραχῶν ἢ λεπτομα-
θῶν = μετὰ λεπτὴν ἄμμον.

Λεπτόω - λεπτόναι, ἀμφθ.
Λεπτοῦναι, ὡ γινώμαι λεπτός (ισχνός) ἐκ δι-
ορθ. Ῥεῖτικίου ἐν Θεοκρ. 11, 69, λεπτοῦναι -
τα ἀντὶ λεπτόν εἶναι.

Λέπτυνσις, ἡ Περσιφόνης ἐπιόστων Λυκοφρ. 49.
Λέπτυνσις, εως, ἢ τὸ λεπτόναι (λιγνύναι, ψι-
λεύειν), ἢ ἐλασθέναι Ἰπποκρ.

Λεπτυντικός, 3' ὁ ἔχων τὴν ἰκανότητα τοῦ
λεπτόναι - ὁ χυλός, λεπτυντικός ἐστὶν αἷματος
Ἀθην. 2, 59.

Λεπτύνω, μ. υνδ, π. παρκ. λελέπτυσμαι, -ύνθη, ἀορ. παθ. ἐλεπτύνθη· κάμνω τι λεπτύν, ἰσχνόν, ἀραίον· Ἀριστοτ. I, Z, 8, 10· ἐπὶ σώματος· καὶ «τὸ σχῆμα τῶν ταχυμάτων» ἀραιώνω Πολυδ. 3, 113, 8· ὕδωρ Πλουτ. συμπ. 6, 3, 2· «Δηοὺς καρπὸν» = ἐφλουδίζω, ἀλυνίζω· Ἀνθ. 9, 21, 6. Παθ. γίνονται λεπτὸς, ἰσχνός, ἀδύνατος· τοὺς ὤμους λεπτύνονται· Ξεν. συμπ. 2, 17· «ἐν τοῖς σφόδρα λελεπτυσμένοις»· Ἀριστοτ. I, Z, 3, 5· «λεπτυνθεῖσα ὕλη», ἐντιθ. πρὸς πυκνωθεῖσα Σέξτ. Εἰμπ. πρ. φυσ. 2, 25.

Λεπτυσμός, ὁ· λεπτύνσις, μτγν. κωρ. ἀραίωσις τῶν παρατεταγμένων στρατιωτῶν· Ἀρρ. τακτ. 19. Λεπτύχανον· λεπύχανον.

Λέπτει· κατεσθίει· Φωτ. διορθ. Μαῖνεκ. λέπει. Λεπυρίζω· καλύπτω, σκεπάζω μὲ λέπυρον (φλοῦδαν). Παθ. Σχολ. Νικ. Θηρ. 80 f, cōrtico. Λεπύριον, τό, ὕποκ. τοῦ λέπυρον· μικρὰ φλοῦδα, τωφίλιον Θεόφρ. 5, 95, μικρὸν ὄστρακον· Ἀριστοτ. I, Z, 5, 15· ὠδὺ = φλοῦδα ὡς ἵππακρ. Λεπυρίδιον, ὦ, μ. ὠσω· λεπυρίδιον· λεπυρίδιον = ἐξχυρίσθαι Ψευχ.

Λεπυρί· ὠδης, 2· λεπυριώδης, ὁμοῖος μὲ λέπυρον, συγκείμενος ἀπὸ λέπυρα ἐπικείμενα τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου ὡς ἐν τοῖς κρομμύσι· Ἀριστοτ. I, Z, 5, 15, Θεόφρ.

Λεπυρόν, τό· λεπυρόν, φλοιός, φλοῦδα Σουδ. -καρσίον Βατραχ. 131.

Λεπυρός, 3· ὁ ἔχων (περιεχόμενος εἰς) λέπυρον· -τάχης· Νικ. Θηρ. 803 - γενέλη = περιεχομένη ἐν ὧ, 136.

Λεπυρ· ὠδης, 2· ὁ συγκείμενος ἐκ λεπυρών ὡς τὸ κρομμύον Θεόφρ. ἴδε λεπυριώδης.

Λεπύχανον, τό· λέπυρον, ἰδ. ὁ φλοιὸς τοῦ κρομμύου Πλουτ. συμπ. 5, 8, 3, ἐνθα καὶ λεπτύχανον ἀνεγινώσκειτο, καὶ παρὰ Διοσκ. λεπτύχανον.

Λέπω, μ. λέφω· 1) ἀφαιρῶ τὸν φλοῦδον, ἐφλουδίζω, ἐλεπερίζω, γδέρνω· «περὶ γὰρ βῆ ἐχάλυες ἔλαβον φύλλα τε καὶ φλοιὸν»· Ἰλ. α, 236· ἔτι τρώγῃ· Ἀντίφ. παρ' Ἀθην. 4, 161· μτφ. κατὰ Β. Ἀν. 61, 5 = δέρνω, ἐλερίζω (κωμ.). «ἐκδέρειν μαστιγοῦντα», τύπτειν Σχολ. Ἀριστοτ. Ἀγ. 680· «τὴν ῥοπαλίω τὰν κεφαλὰν λέπομεν»· Νικαρχ. 8 (9, 330)· «λεπομένους ὁρᾶν αὐτοὺς ὡς αὐτῶν»· Ἀπαλλοῦ. παρ' Ἀθην. 7, 280, decortico.

Λεπ· ὠδης, 2· ἔχων ἢ ὁμοῖος μὲ λέπος, γλῶσσ.

Λέρινη, ἡ Στράβ. Λέρνα Λοκ. Πλουτ. Παιστ. 1) λίμνη ἐν Ἀργολίδι μετ' ὁμίαν· πεταροῦ καὶ παλιγνοῦ, γινωστή ἐν τῇ μυθολογίᾳ διὰ τὴν ἐνθαυτῇ διατριβὴν τῆς Λερναίας ὕδρας Λίσχ. Παροιμ. «Λέρνα κακῶν», ὡς καὶ· «Λιῦς κακῶν» = ἔ. ὡς, βόρβορος· κακῶν οὕτως ἐκάλει καὶ ὁ Κρατινός τὸ θάλατρον· Ἀέρνα θεατῶν· ἐπὶ. Λερναῖος 3 καὶ 2 Εὐρ· Ἰων 191· ὕδωρ Ἰσ. 68. 314 2) ῥίαξ παρὰ τῇ Κορίνθῳ Παιστ.

Λέρνος, ὁ· 1) κάππος τοῦ ἀργοναύτου Νηυπλίου Ἀπολ. Ῥ. 2) Ἑλλήν τι ἐν Τροίᾳ Κ. Σμ.

Λέρσις, ἡ· μία τῶν Σπυράδων Ἰρ. κατ. Λέρσις· Παροιμ. «Λέρσις κακοί»· Φωκυλ. παρὰ Στράβ.

Λεσβιάζω, καὶ λεσβίζω (Λεσβίος), μ. ἄσω· μεμυῖμαι (ζῶ κατὰ) τὰς γυναῖκες τῆς Λέσβου. αἰσχροεργῶ παρὰ φύσιν (εἰς τοῦ στόματος)· πρὸλ. φοινικίζω Ἀριστοτ. βατρ. 1308.

Λεσβιάς, ἄδως καὶ Λεσβίς, ἴδως, ἡ· 1) γυνὴ ἐκ

(τῆς νήσου Λέσβου· 2) αἰσχροποῖός, ἀρρητοποίητος (ὡς ἐδοξοφροῦντο αἱ Λεσβιάδες) Ψευχ.

Λεσβίζω· λεσβιάζω Ψευχ.

Λεσβίον, τό (Λέσβος)· 1) ἡ δευτέρα τῶν πλοίων, κατὰ τινας = φάλκις Πολυδ. 1, 85, 2) εἶδος ἀρχιτεκτονικοῦ τίνος κοσμημάτων (πρὸς κομμάτων) καὶ ὁ πρὸς τοῦτο χρησιμεύων ρολόδιον κανὼν· 3) εἶδος μεγάλου κατηρέω Ἀθην. 11, 486.

Λεσβό· θεμῖς, ἴδως, ὁ· γλύπτης ἐκ Λέσβου Ἀθην.

Λεσβό· κλῆς, ἴδως, ὁ· Λεσβίος τις Στράβ.

Λέσβος, συ, ἡ· ἡ ἐν τῷ Αἰγαίῳ πελάγει γυναικὶς νῆσος· Ὀρ. ἐπὶ. Λεσβόθεν = ἐκ Λέσβου Ἰλ. ε, 660· Λεσβόθι = ἐν Λέσβῳ Ἰσ. Μ. ἐπὶ. Λεσβίος 3 Πινδ. ἀποστ. καὶ Ὁμήλ. Λεσβίς, ἴδως.

Λεσβίς, κατ. Λεσβίος, Ὁμήλ. Λεσβιάς.

Λεσπίς· ἑλεσπίς, μτγν.

Λεσπυρίς, ὁ· ποταμὸς τῆς Ἰσηρίας Στ. Βαῦ.

Λεσχάζω, π. (λέσχη), μ. ἄσω· λεσχηνεύω, δ. αλέγωμαι· Ἰων 613.

Λεσχάινω· λεσχάζω Καλλ. παρ' Ἰβρὸν π. μόν. σ 9, 30.

Λεσχάτος, ὁ· ἐξηγητής, διηγητής, φλόδαρος Ψευχ.

Λεσχάρα, ἡ· σχολή, σχολεῖον, ἀρχ. λεσ.

Λέσχη, ἡ (λέγω)· 1) ὁ τόπος ἐν ᾧ συνερχόμενοι ὄντες ἴμερον, ἐφλουδίζουσι· «οἱ τόποι οὗτοι οὐδὲ συνήθηται ἡ ἴμερον»· Φρυγ. ἐν Β. Ἀν. 21, τόπος συναρχαῖος τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀργῶν, εἶδος ξηνοδοχείου ἐν ᾧ οἱ τοιοῦτοι ἡδονατοὶ καὶ νύκτα ἀνακτερεῖν· «οὐδὲ ἐθέλει εὐθεῖν χαλκήϊον ἐς ὄμον ἔλθιν· ὅταν ἡ πόλις ἐλθῇ»· Ὁδ. σ, 328, τοῦτο λέγει πρὸς τὸν ἐπαίτην Ὀδυσσεύς· πρὸλ. Ἰσ. ἐρ. 491.

«πρὸς τὴν χαλκήϊον ὄμον καὶ ἐπαλεῖα λέσχη»· πρὸλ. 499, ἐνθα λέγεται· «οἱ δὲν συνήρχαντο ἐν αὐτῇ»· κατεκίχθη καὶ τῶν ἀνθρώπων, Ἀρποκ.

ἐπὶ γρ 33· «αἱ λέσχη τῶν γερόντων»· Ἰρ. β· Ὀρ. πρ. 12, 16· «ἐν ταῖς λέσχασι», ἐν Σπυράδῃ Κρατίν. ἐν Ἀθην. 4, 138· πρὸλ. Πλουτ. Λυσ. 16, 24, 25, ἐνθα σημαίνει· βουλευτήριον· 2)

ἐνθα σημαίνει· βουλευτήριον· 2) συναθροίσαι τῶν δικαστῶν, τὸν βουλευτῶν Λίσχ.

Εὐρ. 344· «σύγκλητον τήνδε γερόντων πρὸς ὁδοῦ λέσχην»· Σοφ. Ἀντ. 160· «πρὸς ἐπὶν λίσχαν ἀδελφῶν ἰπποδᾶς»· φωνεῖ, Ὀδ. Κ. 164· 3)

διὰ λόγους, φλυαρία· -μακρά Εὐρ. Ἰπποκ. 384· «στρατιῶτες ἀρῶς λέσχα· πονηράς καὶ κακοσύν-

μους φιλεῖ», Ἰ. Α. 1001· «ἐπικέσθαι εἰς λέσχην» = εἰς λόγους ἔλθειν Ἰρ. 2, 32· «γενομένης λίσ-

σχής, ὅς γε γένοντο αὐτῶν ἄριτος», 9, 71· «δ-

σάκεις ἀμφοτέρω ἡλίῳ ἐν λέσχῃ κατεδύσασμεν»· ἐν διαλόγῳ Καλλ. 47 (7, 80)· ἀνάνια τῶν

χαρίων ἐν τῇ λέσχῃ ἐν τ' αἴσῃ· Φιλακτ. 2 (13, 6)· πρὸλ. Ἀθην. 1, 32 3) δημόσια σχολή·

λίτα τῶν φιλοσόφων· Ἰερων. παρὰ Φωκυλ.

Λέσχημα, ἄσος, τό· φλυαρία, ὀμιλία Ἰπποκρ.

Λεσχηνεῖα, ἡ· τὸ λεσχηνεῖν, συνομιλία (πρὸς διασκεδαστῶν), φλυαρία, ἀδελφία· -ῆ ἐπιθυμία· Ζουστ. Πλάτ. Ἀξ. 309.

Λεσχηνευτής, ὁ, δ· ἀδελφεύς, φλόδαρος Ἀθην. 14, 649, calumniator.

Λεσχηνεύω (λέσχη)· φλυαρῶ, ἀδελφεύω, διαλέγομαι· -τενί = μετὰ τίνος Ἀππ. Εἰμφ. 2, 91.

Μέσ. Ἰππακρ. Δημόκρ. παρὰ Στράβ. Ἰρ. ἐν εἰς τις δόμοις λεσχηνεύοιτο· Εἰλ. Ἀλλ.

πρὸτ. σ 44.

Λεσχηνέω· λεσχηνεύω· ἡσυχάζω.
 Λεσχηνέτης, ου, ὁ· λεσχηνεύτης Σουιδ. ὅστις
 ἔζητε ὑβριστής.
 Λεσχηνός, (λεσχηνός, λεσχηνός) ὁ· ἐπίθ.
 τοῦ Ἀπόλλωνος ὡς προστάτου τῶν λεσχῶν Ἀρ-
 ποκρ. Πλουτ. περί τοῦ ἐν Δελφ. εἰ 2.
 Λεσχηνώτης, ου, ὁ (λεσχην)· μαθητής, ἀκροα-
 τὴς Δ. Λαερ. 1, 43, 2, 4.
 Λεσχηνέω, ὦ, μ. ἡσώ· ὁμιλῶ ἡσυχ. = λε-
 σχηνέω, ησυχάζω.
 Λεσχητής, ου, ὁ· 1) φλόαρος, λάλος Τιμ. ἐν
 Δ. Αιερ. 9, 40· ὁ Μείνων, εἰκάζει λεσχητήν,
 ἡσυχός, σ. 8· 2) κυκλικὸς ποιητής ἐκ Λεσίου,
 συγγράφας τὴν μικρὰν Ἱλιάδα· παρὰ Πλουτ.
 Λεσχητής, ω, ὁ.
 Λετρεύς, ὥς· υἱὸς Πέλοπος κτίσας τὴν πόλιν
 Λετρινούς· Πλουτ.
 Λετρίνοι, οἱ· πόλις Ἡλιδος Ξαν. καὶ Λετρίνα, ἡ
 Λετρινή· κατὰ Λετρινάους, ἐκίθ. Λετρινάος, 3 Πλουτ.
 Λευγαία, ἡ· ἴλη, φρουράς τάγμα τοῦ μεγάλου
 Ἀλκιβίου· Ἀρρ. Δν. 2, 9, 3.
 Λευγαίος, 3 (πρὸς, λογός, ἡσυχία, καὶ Βουτράν.
 λες. 1, σ. 19)· ἀξιολύπητος, δυστυχής, ἑλεεινός·
 «πτωχὸς λευγαίος» = ἀξιοδύστητος Ὀδ. π, 273·
 «λευγαίος ἐσόμεθα» = ὅτι ἡμεῖς δυστυχέστες, διότι
 δὴν δυνάμεθα νῦν ἀντιστάμεν, εἴμεθα χαμένοι
 Ὀδ. 6, 61· — θάνατος = ἀξιοδύστητος, ἑλεεινός,
 ἀντίθ. τοῦ ἐν τῇ μάχῃ ἀνευ ἀλγηδόνος ἐπερχο-
 μένου, φυσικοῦ θανάτου, φ. 281· ἐν τῷ ὅσπερ,
 3, 312· ὁ δὲ ἀρχόντης, σ. 359· — κήδεα, ἀλγεα·
 ἀξιοδύστητος, σ. 359· — πόλεμος = δόλιχος Ἰλ.
 ν, 97· — δαίς = μάχη ὁλεθρία, ποδερὰ, 3, 387·
 «ῥῆ δὲ σε πάμπαν λευγαίος ἐπέσειν ἀποτρε-
 πῆται καὶ ἀρετῇ» = διὰ σκληρῶν λόγων, υ, 109·
 «φρένας, ι, 119· δεινὰ· δόλιχοι Σχολ. ὅθεν δὲν
 εἶναι ἴσχυρ. σημασίας· — ἥμεα = ἑλεεινὰ κατοικίαι
 Ἰλ. 3, 527· — ποινή, 756· — κόρος, θόρον.
 1174· — ἀνία· Ἀπολ. Ρ. 1, 295· — ὥστος, 619·
 «λευγαίος τοῦ ἐκ τῆς κέντρας Ν. κ. Θερ. 836·
 ἐκ τῆς ἀνδομάτης· λευγ. γιγνώσκων ἀποτρε-
 πῆται ἐν Στρατ. 3, 168. Κατὰ τὸ Μέν. Ἐτ.
 παρὰ Σοφ. ἀποσπ. 904 = διὰ δόλο· ἐπὶ λευ-
 γαίος· — νηὶν ἀπο καὶ κλισίαν Ὡρεὶς ἐχώ-
 ρησαν κατὰ Ἰλίον· = κακῶς, ἑλεεινῶς ἤθελον
 ἀποχωρήσει Ἰλ. ν, 723· πρὸς. «λευγαίος ἐ-
 πύσθησαν» Ἀπολ. Ρ. 2, 129.
 Λεύγχι, ἡ· μέτρον τῶν γάλακτος, ὥς· Γαλατι-
 κὸν ἡσυχ.
 Λευκῶν, ὁράκων, νοδὸς μέγας Ἀσσύριος Σουιδ.
 Λευκίτης, ου, ὁ· ἱερεὺς παρὰ τοῖς Ἑβραίοις Ν.
 Δ. Πλουτ. 70, σ. 671· ἐπίθ. λευκίτικος, 3 = ὁ
 ἀνήκων εἰς τὸν Λευκίτην Ν. Δ.
 Λευκά, ὦν, τὰ· 1) πολίχινον παρὰ τῷ Τάραντι·
 2) ὄρος Κρήτης, ὅπερ καὶ Λευκὸν καλεῖ-
 ται Στρατ.
 Λευκάδιον, οἶ, καὶ Λευκαδία, ἡ· ἴδε Λευκάς.
 Λευκάδος, ὁ· ἀδελφὸς Πηνελόπης, 3 ὁ ὠνο-
 μάσθη τὸ ἀκρωτήριον Λευκῆς Στρατ.
 Λευκάτω· εἶμαι λευκός· Εὐστ. σάπιδος.
 Λευκά, ὦν, τὰ· 1) ὁρὸς Λευκαί, ὦν, αἱ· 1) πολίχινον
 ἐπὶ τῆς Ἰδης, 3 ὁ ἐκλήθησαν εἰδος καστάνων
 λευκῶν καὶ Γαλῆν. 2) Λευκαί· ἴδε Λευκὴ οὐτως
 ἐκαλεῖτο καὶ τόπος τις ἐν Ἀργολίδι Πυλῶδ.
 3) πολίχινον παρὰ τῇ Σιρόνῃ Σουλ. καὶ νῆσαι
 ἐν πολίχινον παρὰ τῇ Σιρόνῃ Σουλ. καὶ νῆσαι

παρὰ τῷ ποταμῷ Κίνυσι τῆς Ἀφρικῆς Σουλ.
 Λευκαία· Λευκά, ἡ.

Λευκ-αἰθίοπες, ὦν, οἱ (αἰθίοψ)· ἔθνος τῆς Ἀ-
 φρικῆς Ἀγαθῆς.

Λευκαίναι, αἱ (ὀηλ. βάλαντοι)· κάστανα ἐκ τῶν
 Λευκῶν, κώμης ἐπὶ τῆς Ἰδης Γαλῆν. ἴδε Λευκαί.

Λευκαίνω, μ. ἀνῶ, ἀδρ. ἐλευκῶνα, παθ.
 παρκ. λελευκασμαι· 1) κάμνω τι λευκόν· «λε-
 καίνον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτριν» = ἑκασμιν τὸ ὕδωρ
 (νὰ ἀφρίζῃ) λευκὸν κωπηλατοῦντες Ὀδ. μ, 172·

«γλαυκὴν ἄλα βοθίῳσι λευκαίνοντες» Εὐρ. Κύκλ.
 17· ἐπὶ φωτός = κάμνω φωτεινόν, Ἰ. Δ. 156·

ἐπὶ ηλικίας· «ἐς γένον ἔρπει λευκαίνον ὁ χρόνος»
 Θούρ. 14, 70. Μίσ. κάμνω ἑμαυτὸν λευκόν

Ἀπολ. Ρ. 1, 545. Παθ. εἶμαι, γίνομαι λευκός·
 «μεταβληκτός τοῦ ὄου ἐκ τοῦ ὀχρόν εἶναι
 εἰς τὸ λευκαίνεσθαι» Ἀριστοτ. γιν. Ζ. 1, 21·

«λελευκασμένος Δίφιλ. παρ' Ἀθην. 2, 54· 2)
 ἀμτθ. γίνομαι λευκός, ἐπὶ ἀφροῦ Νικ. Ἀλ. 170.

Λευκ-ακάνθα, ἡ· εἶδος θαμνίου ἀκανθώδους
 Θούρ.

Λευκ-ἀλφίτος, 2· ὁ ἔχων, κάμνων λευκὰ ἄλ-
 φιτα (ἀλφίτι)· Ἑρέτρια Σώπ. ἐν Ἀθην. 4, 160.

Λευκ-ἀμπυς, ὅρος, 2· ὁ ἔχων (φορῶν) λευκὸν
 ἄμπυκα (κεφαλῶδες μόνον)· μτφ. «λευκός» ἐπὶ τοῦ
 πυρός Ὀπκ. Ἀλ. 4, 238.

Λευκ-ανθεμῖς, ὅος Πλίν. Φ. 1, 22, 21 καὶ
 Λευκ-ανθεμῖν, τό· εἶδος φυτοῦ καὶ ἀνθοῦς (τοῦ
 γίν. τῶν χαμαιμέλων), ἀσπράγγου ἀνθοῦ ἀνθοῦ.

Λευκ-ανθής, 2· ὁ ἔχων λευκὰ ἀνθή· ἄγνος·
 Νικ. Θερ. 530· ἐν γέν. λευκός· σώματα Πινδ.
 Ν. 9, 23· — κάρα = λευκὴ κεφαλὴ τοῦ γέροντος
 Σοφ. Οἶ. τ. 742.

Λευκ-ανθίζω, μ. ἴσω· εἶμαι λευκός, ἔχω λευκὰ
 ἀνθή, ἡ λευκὴ ἐκίφαιται, ἀσπρίζω· «τὸν ἀν μὴ
 λευκανθίζοντα ἴσωνται, πρὸς τὸν κτείνον» Πρ. 8,

27, ἐνθα προηγείται «γυψώσας ἀνδρας»· «λε-
 κανθίζουσιν οἱ λόφοι», ἐκ τῆς χιόνος Ἀλκιβ.
 3, 30· «λευκανθίζοντες ὀφθαλμοί» Σέξτ. Εὐκ.
 πυρ. 1, 44.

Λευκανία, ἡ· χώρα τῆς Ἰταλίας, κατὰ Λευκα-
 νοί· ἐπίθ. ὀηλ. Λευκανίδες πόλεις Στρατ.

Λευκανίη, ἴων. ἡ· Λευκανία (φάρυγξ, οἰσφά-
 γος) οὕτως ἀναφέρει ὁ Πλούτ. (συμπ. 2, 1, 2)
 τὸν στίχ. Ἰλ. γ, 325, Κ. Σμ. 14, 314.

Λευκανίζω· λευκανθίζω, γλωσσ. αἰθερῶ.
 Λευκανίθω, ἐπίρ. π. = ἀπὸ τοῦ λάρυγγος· —
 ἀνέπτει Ὀπκ. Ἀλ. 1, 755.

Λευκανίηνδε, ἐπίρ. π. = εἰς τὸν λάρυγγα· φο-
 ρεῦμενος Ἀπολ. Ρ. 2, 192.

Λευκανίς, ὥς, ἡ· ἡ πρᾶξις τοῦ λευκαίνειν,
 λεύκασμα, ὁπρισμός Ἀριστοτ. φυσ. 3, 6.

Λευκαντέον· δεῖ λευκαίνειν Διοσκ.

Λευκαντής, ὁ· λευκαίνων (ἀσπρίων), γναφεύς,
 ὁ χρωματίζων λευκὰ, denibator.

Λευκαντικός, 3· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτήδειος εἰς τὸ
 λευκαίνειν· δύναμις Σχολ. Πλάτ. Θεαιτ. 360

ἐπίρ. «λευκαντικῶς διατεθῆναι» Σέξτ. Εὐκ.
 πρ. λογ. 1, 192· «πάσχειν» = τὰ πάντα λευκὰ
 βλέπειν, 198.

Λευκάνωρ, ὄρος, ὁ· βασιλεὺς τις τοῦ Βοσπόρου.
 Λευκάρα, ἡ· Λακάθη.

Λευκ-ἀργί(λ)λος, 2· ὁ περιέχων ἀσπράγγια,
 λευκώματα Στρατ.

Λευκάς, ἄδος, π. 0ηλ. 1) ἐπίθ. τοῦ λευκός ἀντί λευκή Νον. μτφ. - φωνή=καθάρᾳ φωνή Νιν. 2) λ. ποιητὴς ἡ ἀπλῶς λευκός (οὐτ.), εἶδος φυτοῦ (ῥως) λευκάκανθα, λευκάνθ.μον Νικ. Θερ. 848.
 Λευκάς, ἡ πέτρη, βράχος κείμενος κατὰ τὴν δυτικὴν παραλίαν τῆς Ἠπείρου Ὀδ. ω, 11· πρβλ. Εὐρ. Κυκλ. 165, μετέπειτα δ' ἐκλήθη Λευκάτας.
 Λευκάς, ἄδος, ἡ νῆσος κατὰ τὴν παραλίαν τῆς Ἀκρναντίας, ἔχουσα ἄκραν καὶ πόλιν Λευκάδα Θουκ. Κατ' ἀρχὰς ἦτο χερσονήσος συνδεδεμένη δι' ἰσθμοῦ (ὁ Λευκαδίων ἰσθμὸς) μετὰ τῆς Ση-
 ράς, μέχρις οὗ οἱ Κορινθιοὶ ἀποικίσαντες αὐτὴν ἔκοψαν τὸν ἰσθμόν, κατ. Λευκάδιοι.
 Λευκασία, ἡ ποτάμ. ἐν Μεσσηνίᾳ Παισ.
 Λευκασίον, τὸ τύπος τῆς Ἀρκαδίας Παισ.
 Λευκασμός, ὁ λεικάνσις, ἀρχ. λεξ. dealbatio.
 Λευκασπίς, ἰδός, ὁ ὁ φέρων λευκὴν ἢ λαμπρὰν ἀσπίδα· Διήφορος Ἰλ. γ, 291, ἰδίως λευκασπίδες ἐκαλοῦντο οἱ Ἀργεῖοι πρὸ τῶν Θη-
 ῶν (ῥως ἐκ τοῦ ἔθνικοῦ αὐτῶν χρώματος)·
 -λαὸς Λισχ. ἐπτ. 88· -φῶς Σοφ. Ἀντ. 106
 -Ἀργείων στρατός Εὐρ. Φων. 1099· -Κάρες Ξεν. Ῥελ. 3, 2, 15.
 Λευκασπίς, ἰδός, ὁ κύρ. ὄν. Ἑλλήνων Ἀνακρ.
 Λευκασπίς, ἰδός, ὁ λυμὴν Μαργαρίτης Στράβ.
 Λευκάτας, α, ὁ ἄκρα τῆς Λευκάδος, ἐπ' ἧς ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Λευκάτα Ἀπόλλωνος Στράβ.
 Λευκ-αυγής, 2· κατ' αὐτὸν, ὁ ἐκπέμπων λευκώτατον φῶς· οὐσίς, ἰχθύος τινος Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 14, 823.
 Λευκ-αχάτης, ου, ὁ λευκὸς ἀχάτης, εἶδος πολυτίμου λίθου Πλίν. 1. Φ. 37, 10.
 Λευκά· ἡ λευκαία, ἡ 1) ὁ τῆς λευκῆς φλούδας Εὐδοκ. ὁ σχοῖνος Πουχ. ὁ Μοσχί. ἐν Ἀθην. 5, 206 λέγει· «εἰς δὲ σχοινία λευκαίαν ἐξ Ἰβη-
 ρίκης», ἐξ οὗ ἐξάγεται ὅτι εἶνε φυτὸν χρήσιμον εἰς κατασκευὴν σχοινίων· τὸ Ἰσπανικὸν spatium ἡ σπῆρα λευκασσῖμα πρβλ. λαριναῖος 2) λευκαία = λευκή· «λευκάτας στέφανος», ἐπιγρ. 2, 392.
 Λευκεῖνός, 3· λευκίνος.
 Λευκ-ελεφάντινος, 3· λευκός τοῦ ἐλέφαντος Παισ.
 Λευκ-ερινός, ἡ εἶδος ἀγρίης συκῆς παραγοῦσης λευκὰ σῦκα· ἐπίθ. λευκερίνως· ἰσχυρὸς Ἑρμιπ. Ἀθην. 3, 76, μτγν.
 Λευκ-έρυθρος, 2· ἀσπρανθήκινος Ἀριστοτ.
 Λευκ-ερυθρό 2· λευκέρυθρος τὸ χρῶμα, μτγν.
 Λευκ-ερυθρο-φωσ-φορος, 2· λευκέρυθρος μετὰ λαμπρότητος Νικ. Εὐγεν. 2, 246.
 Λευκ-ερωδίας ἡ λευκ-ερωδίας, ὁ ὁ λευκὸς ἐρωδίας, εἶδος πετρουῦ Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 3.
 Λεύκη, ἡς, ἡ 1) εἶδος βήλου δένδρου μετ' ἀσπρα φύλλα, κοιν. λεύκα Ἀριστ. νεφ. 1007, ἐκρὰ τοῦ Ἰσρακλίου Θεοκρ. 2, 121· «θιάσους ἐσπεφανωμένους τῷ παραθῶ καὶ τῇ λεύκῃ» Δημ. 18, 260· κατὰ τὸν Ἀρπυκρ. ἦν ἐν βαλκική χρήσει· «πα-
 ραυλαγίνετε, ὑπὸ τὴν λεύκην»· ἀναφέρεται εἰς τόπον ἐνθα ἐγίνοντο αἱ δημόσιαι ἀγοραὶ αἰετῶν Ἀνδρ. 3, 133· 2) εἶδος λειχηνώδους ἐξανθή-
 ματος, ἡ ἐν γένει λευκὴ κηλὶς ἐπὶ τοῦ δέρματος Πρ. 1, 138· καὶ ἄλλοι Πλάτ. Τιμ. 85.
 Λεύκη, ἡς, ἡ πεδὶον ἐν Δακκονίᾳ Στράβ.
 Λευκή, ἡς, ἡ 1) νῆσος ἀντιστοιχῶν τῇ Ἀχιλλεῖ

κατὰ τὸ στόμιον τοῦ Δουναβίου 2) πολλήν τῆς Θρακικῆς χερσονήσου καὶ λ. ἀπὸ τῆς καλοῦ-
 μένου Πρ. 3) ἡ μεσημβρινὴ ἄκρα τῆς Εὐβοίας.
 4) ἄκρα τῆς τῆς Ἀφρικῆς Στράβ.
 Λευκηναί, ὧν, αἱ τῆς Λευκαί.
 Λευκ-ηπατίας, ου, ἡ ὁρτ. λευκοπατίας, ὁ ὁ ἔχων λευκὸν ἥπαρ, δειλός, εὐθής Ζηνόδ. 4, 87.
 Λευκ-ήπειρος, 2· λευκώγειος, γεωπ.
 Λευκ-ήρετμος, 2· ὁ ἔχων λευκὰς κόπας Εὐρ. 1. Α. 283.
 Λευκ-ήρης, 2· ὁ λευκὸς συνδεδεμένος, προσήρμο-
 σμένος· ἐν γέν. λευκός· τριῖς Δισχ. Περ. 1013.
 Λευκ!ζω, κάμνω λευκόν, μτγν.
 Λευκίμμη, ἡ ἄκρα τῆς Κερκυρας Θουκ. Στράβ.
 παρὰ Πτολ. 3, 14 Λευκίμμη.
 Λευκίνος, 3· α) ὁ ἐκ λευκῆς· στέφανος Ἀριστοτ.
 οἶκ. 2, 42· β) ὁ ἐξ Ἰσπανικοῦ σπάρτου· σχοι-
 νίον ὁρτ. ὅμως λευκίνος, populus.
 Λεύκιος, ου, ὁ κύρ. Ῥωμ. ὄνομα Lucius.
 Λευκίππη, 1) θυγ. Ὁλεανθ. Παισ. 2) θυγ. Εὐθύνος Πλάτ. 3) θυγ. Μινύου Αἰλ.
 Λευκίπιδες, ὧν, αἱ θυγατέρες τοῦ Λευκίππου ἀπαχθίσαι ὅπῃ τῶν Διοσκουρίων· παρ' Εὐρ. Ἑλ. 1466 Λευκαὶ κόραι· οὕτως ἐκαλοῦντο καὶ αἱ ἱέρειαι αὐτῶν ἐν Σπάρτῃ Παισ. 3, 13.
 Λευκίππος, 2 (ἀντί λευκίππος)· α) ὁ ἱππεύων ἐπὶ λευκῷ ἵππῳ, ἡ ὁ ὀχούμενος ἐπὶ ἀμάξει συ-
 ραμένης ὑπὸ λευκῶν ἵππων Πινδ. Ὀ. 6, 93, ἰδίως ἐπὶ Διοσκουρίων Εὐρ. Ἑλ. 640· β) παθ.· ἀγυαί· ἐν αἷς ἐγίνοντο ἱπποδρομαί Πινδ. Π. 9, 86, Σοφ. Ἠλ. 696.
 Λευκίππος· μθθ. καὶ ἱστ. Ἑλλήν. ὄν. Ὁμηρ.
 Λευκίσκος, ὁ· εἶδ. ἰχθύος τοῦ γέν. τῶν κεφάλων Ἀθην. 7, 306.
 Λευκίτης, ου, ὁ λευκός, ὄν. τράγος Θεοκρ. 5, 147.
 Λευκὸ-εὐφής, 2· ὁ λευκὸς βεβαμμένος Σχολ. Σοφ. Οἶδ. π, 733.
 Λευκ-οδράχτιον, οσος, 2· ὁ ἔχων λευκοὺς βραχίονας, γρμ.
 Λευκ-ογάτος, 2· ἔχων λευκὴν γῆν Στράβ. 9, 409.
 Λευκ-ογείος, 2· τῇ προηγ. Φιλ.
 Λευκ-ογείως, ὧν· λευκώγατος Σχολ. Ἀπολ. 1. Α. 826.
 Λευκ-ογράφει· τῷ, μ. ἡσθ· γράφω ἢ ζωγρα-
 φῶ με λευκὸν χρῶμα· εἰκόνα Ἀριστοτ. ποιητ. 6, 20.
 Λευκ-ογράφος, ἰδός, ἡ εἶδος λευκοῦ χρώματος χρησίμου πρὸς λευκογραφίαν Πλίν. Φ. 1. 27, 11.
 Λευκ-οδάκτυλος, 2· ὁ ἔχων λευκοὺς δακτύ-
 λους, μτγν.
 Λευκ-οδέρματος, 2· ἔχων (ἢ νεκαλυμμένος μετὰ λευκὸν δέρμα) Παισ. Ἑλ. τῷ λευκοδερμῶν Λευκ-οδέρματος τῷ ἀνωτ. μτγν.
 Λευκ-οδερμῶν, 2· λευκοδερμάτος Παισ.
 Λευκ-οδόντος, οντος, 2· ἔχων λευκοὺς ὀδόντας.
 Λευκ-οεῖμων, οσος, 2· λευκείμων.
 Λευκ-οέρυθρος, 2· λευκέρυθρος, μτγν.
 Λευκ-οθέα, ἡ ἡ θέα τοῦ λευκοῦ, ἀντίθ. τῇ μελανθῇ· ὡς εἴ τις θέλοι τὴν ὄρασιν ἡμῶν λευκῶν ἀντικαθαρμένην, Λευκοθέαν καλεῖται Πλούτ. ἡδ. α, 440.
 Λευκοθέα, ἡ ἡ ἰνώ, θυγάτηρ τοῦ Κεχρόν, λατρευμένη ὡς εὐεργετικὴ καὶ σώτειρα θα-
 λασσία θεὰ Ὀδ. ε, 334.

Λευκο-θράκιος, 3^{ος} ἄμιλος, εἶδος λευκοῦ κλήματος· παρὰ τοῖς Βιθυνίοις, ὅπου καὶ ἀπλῶς λευκή καλεῖται, γινώσκ.
 Λευκό-θριξ, τρίχος, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὰς τρίχας· πλῆκαροι Εὐρ. Βάκχ. 112^{ος}· κριός Ἀριστ. ὄρν. 971^{ος}· πρόβατα, Στράβ. 16, 784.
 Λευκο-θώραξ, ἄκος, ὁ ὁ ἔχων λευκὸν θώρακα Ξεν. ἄν. 1, 8, 9.
 Λευκοί, οἱ ἔθνος τῆς Γαλλίας Στράβ.
 Λευκότις, 3^{ος} ὁ κατασκευασμένος ἀπὸ λευκῶν Φιλῶδ. 22 (11, 34)· μύρον Ἀθην. 15, 689.
 Λευκότιον, τὸ λευκὸν ἴον, μενεξές Ἰπποκρ.
 Λευκό-καρπος, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὸν καρπὸν Θεόφρ.
 Λευκό-καυλός, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὸν καυλὸν Θεόφρ.
 Λευκο-κέρατες, οἱ οἱ ἔχοντες λευκὰ κέρατα· μῦθος Ἡουγ. εἰ μὴ γραπτὸν λευκοκέρατες = οἱ ἔχοντες λευκὴν κεφαλὴν.
 Λευκό-κερκυς, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὴν οὐρὰν Ἡουγ.
 Λευκο-κέφαλος, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὴν κεφαλὴν Ἡουγ.
 Λευκό-κρητος, 2^{ος} ὁ ἐκ λευκοῦ κρητὸς Ἡουγ.
 Λευκο-κόρης, οὐ, ὁ λευκόκορος Ἰζέτ.
 Λευκο-κόμος, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὴν κόμην Πολυδ.
 ῥηλασέχοντα λευκὸν χροὸν Πλίν. Φ. 1, 13, 19.
 Λευκο-κράμβη· ἀσπρολάχανον, εἶδος κράμβης, γινώσκ.
 Λευκο-κράς, ἄκος, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὰ (ἀφριμένα) κήματα· ἥνους Εὐρ. Ὀρ. 993.
 Λευκό-λίθος, 2^{ος} ὁ κατασκευασμένος ἐκ λ. λίθου Στράβ. 5, 236· στήλη, ἐπιγρ. 2059, οὗς. τὸ λευκὸν = λευκὸν μάραρον Στράβ. 12, 567.
 Λευκο-λίτης, 2^{ος} ὁ ἐκ λευκοῦ λίθου, ἐπιγρ. 155.
 Λευκό-λίτων, τὰ λευκὸν λινάρι, ἰδίως παρὰ Φοινίκης πρὸς κατασκευὴν παλαιοκάρων Ἡρ. 7, 25.
 Λευκό-λίττα, ἡ λιμὴν τῆς Κύπρου Στράβ.
 Λευκό-λίθος, ὁ ῥωμ. ὄν. Lucillus Διοδ.
 Λευκο-λόφος, οὐ, ὁ λευκόλοφος Εὐρ. Φοιν. 120· ὡς κύρ. ὄν. Ἀριστ. ἔκκλ. 544.
 Λευκο-λαοίτης, οὐ, ὁ κύρ. Ἑλλήν. ὄν. Ξεν.
 Λευκό-λόφος, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὸν λόφον· τρυφάλας Ἀριστ. βατρ. 1016^{ος}· ποιητὸν τούτ' ἀνὰ τρυφάλας = λευκὸν γεωλόφον Κρίναγ. 39.
 Λευκο-μακινίς, εἶδος ἡ εἶδος ἰχθύος (μακινίδος), ἡ λευκὴ μακινίς Ἀθην. 7, 313^{ος}· ἰδε βόας.
 Λευκό-μαλλας, 2^{ος} ἔχων λευκὰ μαλλία Εὐστ.
 Λευκό-μαντις, ιὺς, ἡ Κυπρία τις Πλουτ. 39.
 Λευκο-μέλας, αἶνα, ἀν' ἀσπρόμαυρος, φαῖος, γινώσκ.
 Λευκο-μέτωπος, 2^{ος} ἔχων λευκὴν μέτωπον, γινώσκ.
 Λευκο-μόρφος, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὴν μορφήν, γινώσκ.
 Λευκο-ομφάλιος, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὴν ομφαλόν, ἔκκλ. εἶδους σύκαιν Θεόφρ. ἐν Ἀθην. 3, 77.
 Λευκο-οἶς, ἡ καὶ Λευκόνιον ἢ Λευκόνιον· 3^{ος} μος τῆς Ἀττικῆς τῆς Λεοντίδος φυλῆς, κάτ.
 Λευκονεῖς καὶ Λευκονεῖς, ἔων, ἡ Λευκόνιοι Φώτ.
 Λευκό-νατος, ὁ ὁ λευκός, ἔμπρος νύτος Ἀριστ. μετεωρ. 2, 5, ἐν ᾧ ὁ συνήθης νύτος φέρει σύννεφα καὶ βροχὴν, albus natus Ὀράτ.
 Λευκο-όσπιρος, 2^{ος} ὁ ἔχων (καρποφόρων) λευκὴν οὐρὰν· συκὴ Α. Ταρ. 45^{ος}· πρὸλ. Λεωκερινός.
 Λευκο-πάριος, 2^{ος} ἰων. λευκοπαρίας ὁ ἔχων λευκὴν παρείας Μεσλ. 83 (3, 180).
 Λευκο-παρῖος, 2^{ος} ὁ φορὸν χιτῶνα μετ' λευκὴν παρυφήν, ἀφελίς, ἀπείριτος Πλουτ. 39. σ. 180.
 Λευκό-πεπλος, 2^{ος} φορὸν λευκὴν πέπλον Ἡσίοτ.

Λευκο-πέταλος, 2^{ος} ἔχων λευκὴν φύλλα, γινώσκ.
 Λευκό-πέτρα, ἡ καὶ ὄν. τὸ λευκὴν, γινώσκ.
 πέτρα, βόας Πολυδ. 3, 53, 5.
 Λευκο-πέτρα, ἡ τὸ νύτιον ἀσπρόκρητον τῆς Βρετανίας, ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ Στράβ. παρὰ Θουκ. Πέτρα τῆς Ἠγίτης.
 Λευκό-πήχυς, εἰς, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκοὺς πήχους, (βραχίονας)· λευκοπήχες· χεῖρων ἀμφοτέρω Εὐρ. Βάκχ. 1206^{ος}· ἐπὶ κόρῃ λευκοπήχες κτείνους· χεῖρων, Φοιν. 1951.
 Λευκο-πίων, οἶος, 2^{ος} λευκός καὶ παχὺς Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1124.
 Λευκό-πλευρός, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὰ πλευρά Σχολ. Θεοφρ. 4, 45.
 Λευκο-πληθὺς, 2^{ος} ἐκκλησία, συνέλευσις ἐκ λευκοφαιούτων ἀνθρώπων Ἀριστ. ἔκκλ. 387.
 Λευκο-ποιεῖν λευκὸν κάμιν, ἀρχ. λαβ.
 Λευκο-ποικίλος, 2^{ος} λευκοστιγίος Σχολ. Θεοφρ.
 Λευκο-ποιός, 2^{ος} ὁ κάμιν λευκὸν· γήρας Σχολ. Σωφ. Αἰ. 613, albus.
 Λευκο-πόρφυρος, 2^{ος} ἀσπροκόκκινος, γινώσκ.
 Λευκόπους, οὗος, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκοὺς, γινώσκ. πόδας· Βάκχαι· γυμνόποδες Εὐρ. Κουκλ. 72.
 Λευκο-πρόσωπος, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὸν πρόσωπον Βυζ.
 Λευκό-πρωκτος, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὸν πρωκτὸν (κώλον) Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 151 = λευκόπυγος· ἀνάνορος, κινάκτος, ἀντιθ. τῷ μελαμπύγος.
 Λευκό-πτερος, 2^{ος} ὁ ἔχων λευκὰ πτερά, ἐν γινώσκ. λευκός, λαμπρὸς Εὐρ. Τρ. 848^{ος}· ἡ Κρησία πορθημία, Ἰππ. 752^{ος}· νύφας Αἰσχ. Πρ. 495.
 Λευκο-πτέρυξ, ὄγος, 2^{ος} λευκοπτερός Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 835.
 Λευκό-πυγος, 2^{ος} λευκόπρωκτος Εὐστ. 863, 29, = ἀνάνορος, ἀρχ. λαβ.
 Λευκοπόρτα, ἡ ὁδὸς Ἀττικῆς τῆς Ἀντιοχίδος· φυλῆς Ἡουγ.
 Λευκό-πορος, ὁ σημειώτης Φίλων.
 Λευκό-πυρρος, 2^{ος} λευκός καὶ πυρρός, ἀσπροκόκκινος Ἀριστ. π. χρωμ. 6, 3.
 Λευκό-πωλος, 2^{ος} ὁ ἐπιπύων ἢ ἐχούμενος ἐπὶ λευκὸν ἵππον· ἡμέρα Αἰσχ. Περ. 378^{ος}· ἴων· ἀρῖδαί = οἱ δούκιοι, ὥστε πάντοτε ἐπὶ λευκὸν ἵππον παρίστανται ἱπποδόντες· Πίνδ. Π. 1, 66^{ος}· τῆριππον = ἄραξ· οὐ τέσσαρας λευκοὺς ἵππους Πλουτ. Καμ. 7^{ος}· πρὸλ. λευκόπυρος.
 Λευκό-ρεῖθρος, 2^{ος} ὁ ἔχων λ. ρεῖθρα, γινώσκ.
 Λευκό-ραδόν, τὸ ἀσπρον τριανταφυλλόν, γλωσσ.
 Λευκό-ρινος, ὁ ἰχθύς, ὁ καλούμενος· λευκόσκος, παρὰ Γάλλ. vendoise
 Λευκός, ὁ 1) ὄν. ἰχθύος Θεόφρ. ἐν Ἀθην. 7, 284^{ος}· πρὸλ. Ἀριστ. π. Ζ. 6, 13· οἱ λευκοὶ καλούμενοι ἰχθύες· 2) πηγὸν τι Φιλόστρ.
 Λευκός, ὁ 1) εἰς τὸν συντράφην τοῦ Ὀδοσ· σείας Ἰλ. 2) τὸρᾶνός τις ἐν Κρήτῃ Λυκοφρ. 3) ποταμὸς ἐν Μακεδονίᾳ Πλουτ. 4) ποταμὸς ἐν Συρίᾳ Πτολ.
 Λευκός, 3 (λευκ, λατ. lucis, σανακρ. lók = λέυσσω)· 1) φοιτητός, λαμπρός, στιλπνός, θαλασπρός, φαειρός, εὐάρεστος· αἰγλή Ὀδ. 5, 45^{ος}· λευκόν, ἡέλιος ὡς Ἰλ. 5, 185^{ος}· λέδης = στιλπνός, ψ. 268^{ος}· ἡμαρ Αἰσχ. Περ. 293^{ος}· λευκὸν εὐάρετον φάος Σωφ. Αἰ. 694^{ος}· εἰδὼρ = καθάρως Εὐδ. Ἄνθρ. 1229^{ος}· 2) ἐπὶ ὕδατος· καθάρως, διαυγής.

-ὕδωρ 'Ιλ. ψ, 282· -γαλήνη=φαιδρά, θαλιωτέρα 'Όδ. κ, 94· -νῆμα Εὐρ. 'Ηρ. μ, 573· 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς, καθαρὰ, εὐκρινής, ἐκκαθαυμένη 'Αριστοτ. τοπ. 1, 15, καὶ ἐπὶ τοῦ λόγου σαφής, εὐκρινής 'Ανθ. 11, 347· «λευκότερον διαλεχθῆναι τινι» 'Ηλιοδ. 5, 20· 4) συνηθέστα. ἐπὶ τοῦ χρώματος, ἄσπρος, ἀπὸ τοῦ χρώματος τῆς χιόνης μέχρι τοῦ χρ. τῆς κόκκινος, ἀντιθ. τῷ μέλει· 'Ιλ. γ, 103· -γάλα 'Ιλ. δ, 434, ἐπὶ ἀφροῦ Εὐρ. Μηδ. 1174· ἐπὶ χιόνος· «λευκότεραι χιόνος» 'Ιλ. κ, 431· πρὸς Σοφ. 'Αντ. 114· «γύφου ἢ χιόνος λευκότερα» Πλάτ. Φαιδ. 110· -δόντες 'Ιλ. κ, 263· -δόντια, π, 347· -ἐλάφας, ε, 583· -ἄλφιτα, σ, 560· -κρί, ε, 196· ἐπὶ τοῦ λ. χρώματος τοῦ σώματος, λ, 573, εἰς ὁλλωσιον τρυφεροῦ κάλλους· -πῆχυς, ε, 314· -παρεῖα Σοφ. 'Αντ. 1224· -παρηγὶς Εὐρ. Μηδ. 923· -σάρες, 1180· -δέρη, 'Ι. Α. 875· -πόδες, Βάχχ. 664, ἐνθα καὶ γυμνὸς ἐξηγεῖται· ἐπὶ κόκκινος 'Ιλ. ε, 503· ἐπὶ μαρμάρου· 'Παρίου, λίθου λευκότερα στήλη· Πινδ. Ν. 4, 81· ἐπὶ ἐνδυμάτων· -φῆρος 'Ιλ. σ, 353· -ιστία 'Όδ. β, 426· -πεπλώματα Αἰσχ. ἰκ. 701· -στολή Πλάτ. νόμ. 12, 947· πρὸς λ. «λευκὸν ἀμείχει» 'Αριστ. 'Αχ. 988, ἐνθα σημειωτέον ὅτι τὸ λευκὸν εἶνε χροῖμα τῆς χαρᾶς· ἐπὶ τριχῶν· «λευκὰς κόρσας» Αἰσχ. Χο. 280· «ἐξ ὅτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ μελαίνης ἐμφιδάλλομαι τρίχα» Σοφ. 'Αντ. 1079· -γῆρας, Αἰ. 613· πρὸς λ. «λευκὸν κρᾶτα» Εὐρ. ἰκ. 289· «ὅς λευκὰ γῆρα σώματα», 'Ηρ. μ. 910· «τῶν πρεσβυτέρων αἱ λευκαὶ τρίχες ἐμειλαινντο» Πλάτ. πολιτ. 270· -χρυσός = μεμιγμένος ἀντιθ. τῷ ἀσφῆδος 'Ηρ. 1, 50· «τὸ λευκὸν τοῦ αἵματος» λεύκωμα, τὸ ἀσπράδι 'Αριστοτ. γεν. Ζ. 3, 2, 4, 4· «τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ» 5) (ἐπὶ ἀνθρ.) χλωρός, ἐσκιασμένος, δειλός, χαλκός, ἀνανδρός· «διότι τὸ λευκὸν χροῖμα ἦν σημεῖον τρυφελότητος καὶ ἀνδραγαθίας ἀνθρώπου ἀνατρεφόμενον ἐν αἰσῇ, καὶ οὐχὶ ἐν οὐαίῳ ὑπὸ τὸν καίοντα ἥλιον» «λευκὸς τοὺς δειλοὺς ὀνειδίζουσιν» Παροιμ. παρ. 3, 61· «οὐδὲν ἀνδρὸν λευκὸν ὕψλος, ἢ σκυτοτομεῖν», 4, 35· πρὸς λ. 'Αριστ. θε. 191· -φρένες=νοὺς ἐπιπόλαιος, στεροῦμενος σπουδαιότητος Πινδ. Π. 4, 109· 6) λευκὸν Β. 'Αν. 50 = ἀγαθόν, διότι τὸ λευκὸν δηλοῖ εὐτυχίαν· λ. ψῆφος = ἀθωωτική· πρὸς λ. Διογ. 6, 3· -ἡμέρα = εὐτυχὴς Μέν. Μένων. σ. 107, ἢ ἐπ' εὐφροσύνη Παροιμ. παρ. 3, 60· 7) εὐκρινής, σαφής, εὐνόητος· -στίχος Φιλίπ. 44 (11, 347)· «οὐχὶ λευκὰ σὺ ἐρεῖς σάφεστερον ὅ' ὁ βοῶλει» 'Αθην. 9, 383· «λευκότερόν τινι διαλεχθῆναι» 'Ηλιοδ. 5, 20· «τὸ λευκὸν εἰδέναι» = διακρίνειν τὸ λευκὸν τοῦ μέλανος 'Αριστ. ἱππ. 1279· ἐπὶ λευκός, μετγν. Λευκό-σαρκος, 2· ὁ ἔχων λευκὴν σάρκα, λευκόχρεως, λευκὸσώματος 'Αθην. 7, 312. Λευκὸ-σάκρος, ὁ λευκὸς σάκρος 'Ψελλ. Λευκὸ-στεφής, π. 2· στεφανωμένος (περιτυλιγμένος) μὲ λευκὸν στέμμα· ἐκτετρηται Αἰσχ. ἰκ. 188· -κλάδου, 329 = περιτυγμένον μὲ λευκὸν ἔριον, οὗς ἔφερον οἱ ζητοῦντες προστασίαν κατὰ δὲ Πουχ. = κεραυνόδλητος, Λευκό-στιχτός, 2· πεποικιλμένος με λευκὰ στίγματα· δάμαλις Αἰσχ. ἰκ. 350· «λευκαστί-

κτω τριχὶ βαλίους πόλους» Εὐρ. 'Ι. Α. 221. Λευκό-στολος, 2· λευκὰ ἐνδοσπόμενος 'Όρμ. Κλ. 'Αλέξ. στρ. 5, 8, περὶ φωτὸς τῆς σελήνης· Λευκόστροι, οἱ οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ Καππαδόκες ἐν τῇ Πόντῳ καὶ οἱ ἐν τῇ ὁρεῖ Ταύρῳ ἢ ἡ χώρα Λευκοσθρία ἐκαλεῖτο Σχολ. 'Απολ. Ρ. Λευκό-σφῦρος, 2· ὁ ἔχων λευκὰ σφύρα· 'Ψελλ. Θεοκρ. 17, 32, λευκόπους. Λευκο-σώμας, 2· ὁ ἔχων λευκὸν σῶμα 'Αθην. 3, 112. Λευκό-ταρσος, 2· ὁ ἔχων λευκὸν ταρσόν (πατοῦσαν), λευκόπους Νικ. Εὐγεν. 2, 343. Λευκότης, ἡτὸς, ἢ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ λευκοῦ, τὸ λευκὸν χροῖμα Πλάτ. Θεαιτ. 187· «ἐν χιόνι καὶ ψιμνυθίῳ» 'Αριστοτ. ἡθ. 1, 6· μετγ. ἢ λαμπρότης, σαφής· α τοῦ λόγου Εὐανάπ. σ. 21, 21. Λευκο-τριχέω, ὡ· ἔχω λευκὰς τρίχας· Στράβ. 6, 263. Λευκό-τριχος, 2· λευκότριξ, Λευκό-τροφος, 2· ὁ τρεφόμενος (αὐξάνων) λευκὸς· μύρτα 'Αριστ. ὄρν. 1100, ὁ Σχολ. «τὰ λευκὰ καὶ τρυφερά». Λευκο-υργέω, ὡ· κάμνω λευκόν, λευκαίνω, ἀσπρίζω· πολιδας, ἐπιγρ. 2749. Λεῦκο-ουρος, 2· ὁ ἔχων λευκὴν οὐρὰν 'Πουχ. Λευκο-ὕφης, 2· ὁ ὑφασμένος λευκός, ἐν γέν. λευκός· Εὐδστ. 1530, 58. Λευκο-φάης, 2· λευκός, φωτεινός, λαμπρός· 'Ψελλ. μαθος Εὐρ. 'Ι. Α. 1051· -αὐχὴν Νον Δ. 15, 231. Λευκό-φαιος, 2· στακτερός, σκοῦρος, ὁ κλίων πρὸς τὸ λευκόν· -σῆκα 'Αθην. 3, 78. Λευκο-φανής, 2, μετγν.=λευκοφανής, Εὐρ. δ. γρ. Λευκο-φάνης· υἱὸς Εὐφρόμου, πρόγονος Πάτου οἰκιστοῦ τῆς Κυρήνης Σχολ. Πινδ. Λευκο-φθαλμός, 2· ὁ ἔχων λευκὰς ὀφθαλμούς Πλιν. Φ. 'Ι. 37, 9. Λευκο-φλεγμᾶτις, ὡ· πάσχω λευκοφλεγμᾶτιαν 'Ιπποκρ. Λευκο-φλεγματία, ἢ· εἶδος νόσου, χλωμάδα, «λευκὸν φλέγμα» 'Ιπποκρ. Λευκο-φλεγματίας, ὁ· ὁ πάσχων ἀπὸ λευκοφλεγματίαν, ἱατρ. Λευκο-φλέγματος, 2· λευκοφλεγματίας 'Ιπποκρ. Λευκο-φλεγματώδης, 2· ὁ κατεχόμενος ἀπὸ λευκοφλεγματίαν 'Ιπποκρ. Λευκο-φλέγματος, 2· λευκοφλέγματος 'Ψελλ. Λευκό-φλοῖος, 2· ὁ ἔχων λευκὸν φλοῖον 'Αθην. Λευκο-φορέω, ὡ· φορῶ λευκὰ φορέματα, μετγν. Λευκο-φορινό-χροος ἢ λευκο-φωρινόχροος· οἱ ἔχοντες λευκὸν (χοίρινον) δέρμα· -σχελίαις Φιλόξ. ἐν 'Αθην. 4, 147. Λευκο-φόρος, 2· ὁ φορῶν λευκὰ φορέματα 'Ανθ. Πλαν. 20· -ἔμπελος = ἢ ἔχουσα λευκὰ σταφυλὰς, γεωπ. Λεῦκο-φρος, υος, 2· ὁ ἔχων λευκὰ 'φορῶν'· -ἀγορή = ἢ ἔχουσα λευκὸν περίβολον ἢ λευκὰς (μαρμαρίνους) στοῦς ὑλοτρόγυρα Χρησμ. ἐν 'Ηρ. 3, 57. Λεῦκο-φρύς, υος, ἢ 1) τὸ ἀρχαῖον, ὀνομα τῆς Τενέβου Διῶδ. 2) πόλις τῆς Μαγνησίας παρὰ τὸν Μαϊανδρὸν μὲ περίφωτον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος Λευκοφρυγνῆς ἢ Λευκοφρυ(ή)νης Στράβ. Λευκό-φυλλος, 2· ἔχων λευκὰ φύλλα Διόσκ.

Λευκό-γαλκος, δ' ορείχαλκος Δουκκχ.
 Λευκο-χαράκτηρος, 2' ο λευκός ἔχων χα-
 ρακτήρας Βυζ.
 Λευκο-χειρο-σαρκόφυε, ὄχος, δ' ο' λευκός
 ἔχων χίρας, σάρκα, ὄνυχας Νικ. Εἰγεν. 1, 123.
 Λευκο-χίτων, ὄνος, 2' ο' φορών λευκὸν χι-
 τῶνα Βατραχ. 37.
 Λευκό-χλωρος, 2' λευκοπράσινος, πράσινος
 ἀνοικτός Ἀρετ.
 Λευκό-χριστός, 2' χρισμένος, ἀλειψμένος με
 λευκὴν ὕλην, ἀσβεστωμένος, μτγν.
 Λευκο-χρῶμα, ὡ' ἔχων λευκὸν χρῶμα Ἰπποκρ.
 Λευκο-χρῶμα, ἡ' τὸ λευκὸν χρῶμα Πλουτ.
 70, σ. 892.
 Λευκό-χρῶσις, 2' Ἰπποκρ. ἡ λευκό-χρῶσις,
 οὗ, 2' ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα Ἀριστ. Ζ. γεν.
 1, 20. «λευκόχρῶσις κόκκιν» Εὐρ. Φοίν. 322.
 Λευκό-χρῶσις, 2' χρῶσις μετὰ λευκῆς ἐν
 ἐαυτῇ φλεβός - λίθος Πλιν. φ. 1. 37, 9.
 Λευκο-χρῶματος, 2 Σπιδ. ἀνθ. 74, 61, ἡ
 Λευκό-χρῶσις, ὡτος, 2' ὁ ἔχων λευκὸν, τρυ-
 φερὸν χῶμα Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 7, 300. «ἀφάνις
 ὁ λευκόχρῶσις» Θεοκρ. ἑταίρ. 2, 1.
 Λευκό-φῆρος, 2' λευκόφαιος, φαιός (στακτε-
 ρός), ἀνοικτός, ἡ με λευκὰ στίγματα, μτγν.
 Λευκόμα, ὡ' ἀμύων λευκός, ἀσπρίζω με λευκὴν
 βαφὴν, γυμνῶν» συνηθ. παθ. «ἐν τοίχῳ λευκο-
 κωμῶν» = ἀσβεστωμένῳ Πλάτ. νομ. β, 785.
 «γυμνασίου λευκωμένον» = λευκῶμα Δημ.
 106, 11. «λεῖκωται Ἀριστ. φυσ. 1, 2. «λευ-
 κωθεὶ κόκκα μάρμαροι» Πινδ. 1. 3, 87. Μέσ. κά-
 μιν δι' ἐμαυτὸν λευκόν» - ὅπλα, τὰ κράνη Ξεν.
 Ἑλ. 2, 4, 25, ἀνών. τῇ λαμπρόντοσι. «λεύ-
 κωσαι πόδα» = γόμνισαν τὸν πόδα Κ. Μακκ.
 11 (9, 403), deulho.
 Λευκρά, ὡν, τὰ 1) πολύχρῳον ἐν Βοιωτίᾳ,
 γνωστὸν διὰ τὴν νίκην τοῦ Ἑπαμεινώνδου Ξεν.
 ἐπιθ. λευκτρικός, 3) 2) πόλις τῆς Λακωνικῆς κατὰ
 τὰ σύνορα τῆς Μεσσηνίας Πaus. Δελτικρον
 Πτολ. 3) Ἀραδικὴ πόλις κατὰ τὰ Λακωνικὰ
 μὲθ' ὅρα Θουκ. Δελτικρον Πaus. 4) ἐν Δελτικρον
 ὅμοις. Ρυπῶν ἐν Ἀχαΐᾳ Στράβ.
 Λευκοανίας, ὁ ποταμὸς τῆς Ἠλίδος χυνό-
 μενος εἰς τὸν Ἀλφειὸν Πaus.
 Λευκ-ώλενος, 2' ὁ ἔχων λευκὰς ὠλένας (ἀ-
 σπρα μὲνίστα), συνηθ. ἐπιθ. τῆς Ἥρας Ὁμ.
 καὶ τῆς Ἑλένης Πaus. ἔλλα καὶ δούλη Ὁδ.
 5, 239. - Θωὴν Πινδ. Π. 3, 98.
 Λεύκωμα, ατος, τό' πᾶν τὸ λευκὸς ἀλειψμέ-
 νον, ἰδίως πῖναξ ὑπὸ γύφου ἀλειψμένος, ὅστις ἦν
 χρήσιμος εἰς δημόσιαι γνωστοποιήσεις, κατὰ Β.
 Ἀν. 277 «πῖναξ γύφῳ ἀληθιμένους πρὸς γραφὴν
 πολιτικῶν γραμμάτων ἐπιτηδαιοί» οὕτω. «γρά-
 φαντες εἰς λεύκωμα» Αυσ. 9, 6. «εἰς λεύκωμα
 ἀναγράφει» Δημ. 24, 23. πρὸλ. Δ. Κάσ. 55, 3
 «τὰ τε ὀνόματα συμπάντων τῶν βουλευόντων εἰς
 λεύκωμα ἀναγράφει ἐξέσηκε» ὅθ. ἐν Παραμ.
 παρ. 2, 63. «ἐν λευκώμασιν ἐγράφει» = εἰς
 τὸν κατάλογον τῆς προγραφῆς, ἀναφύεται εἰς
 τὴν δημοσίαν διὰ γνωστοποιήσεως γινόμενην ὁ-
 μοπρᾶσιαν τῶν κτημάτων 2) τὸ λευκὸν (ἀσπρίδι)
 τοῦ ὕδατος, μτγν. 3) κηλὶς λευκὴ ἐν τῇ ὀφθαλμῷ,
 καθήκει τὸ κερατοειδὺς χιτῶνος Σχολ. Ἀριστ.
 πλ. 633.

Λευκοματίζομαι· παθαίνω λεύκωμα εἰς τὸν
 ὀφθαλμὸν Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 498.
 Λευκωματώδης, 2' ὁμοίος με λεύκωμα, πῆ-
 σχων ἀπὸ λεύκωμα Εὐριπιδ.
 Λευκῶν, ὄνος, δ' ὁ δάσος ἐκ λεύκων, γλωσσ.
 Λεύκων, ὄνος, δ' 1) ὡς Ἀθάμαντος καὶ
 Θεμιστοῦς 2) ὄν. πολλῶν βασιλέων τοῦ Βο-
 σπόρου Δημ. 3) ποιητῆς τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας
 Ἀθῆν. 4) τόπος ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ Ἥρ.
 Λευκῶν, ἡ' 1) θυγ. Ἀφείδαντος ἐπιθ. Λευκῶ-
 νιος 2) κρήνη κληθεῖσα ἐκ τῆς αὐτῆς Λευκῶνης
 ἐν Τεγείᾳ Πaus. 3) γυνὴ Κυανίππου Παρθεν.
 Λευκωνίδης, οὗ 1) ὄν. κύρ. Ἑλλήνων Αἰσχίν.
 2) Λευκωνίδαι = οἱ ἀπόγονοι τοῦ Λεύκωνος ἐν
 Βασίλειῳ Αἰλ.
 Λευκωνίων, οὗ, τό' τόπος τῆς Χίου Θουκ.
 Λευκωπίος, ὡς, δ' ὡς Παρθάνορος Ἀπλδ.
 Λευκωσία, ἡ' μία τῶν Σιρηνῶν, καὶ ἡ ἰξ αὐ-
 τῆς ὀνομασθεῖσα νήσος Στράβ. 6, 262.
 Λεύκωσις, ὡς, ἡ' 1) ἡ πράξις τοῦ λευκαίνειν
 (ἀσπρίζειν) 2) λεύκωμα Ἰππικατ. αἰνιγο.
 Λευρός, π. 3 (πρὸλ. λίτος) 1) λίτος, ὁμαλός,
 ἐπιπόδος, εὐρύχωρος· γῶρος Ὁδ. η, 123. «Σι-
 κελίας γῶραι» Αἰσχ. Πρ. 369. «λευρὸν οἶμον αἰ-
 θέρος», 394. «λευρὸν κατ' ἄλσος», π. 503. «ἐν
 φαιμάθῳ λευρὰ πόντου» Εὐρ. Ἑκ. 699. «πῖδον
 Φοιν. 836. - ξίφος Πινδ. Ν. 7, 27. - αὐλαξ Λυ-
 κόφρ. 268. - ὄρμος, ἐπιτρ. δδ. 121 (8, 18) 2)
 μτρ. ἀελγής, ἀπλούς, ἄκακος· - σωφροσύνη
 Ἡσυχ. Ιαετῆς.
 Λεύς, ὁ, ὅμοι. ἀντὶ λαός· λῆθος· «λεύς καπνώτας»
 = λαός κατακρύπτει, λίθος ἀνακαύσεις, ἔρ' οὐ
 ἀνεπαύθη ὁ Ὑρίστης Πaus. 3, 22, 1, Iapris.
 Λεύσιμος, π. 2 (λεῖω) α) ὁ τὴν λιθοβολίαν ἀ-
 ποβλέπων· «εἰ χρὴ θανεῖν νόμῳ λεύσιμος πετρο-
 ματι» = διὰ λιθοβολίας Εὐρ. Ὀρ. 50. «καταφθι-
 ραί, ἄτα, Ἰων 1236, 1240. - ἄλγος, Ἡρακλ.
 765. «δημορριφίης λευσίμοις ἀρῆς» = κατάρσις
 τοῦ λαοῦ με λιθοβολίαν Αἰσχ. Ἀγ. 1591. 2) ἀ-
 ξίος λιθοβολίας· «κατολοφύζατο θῆματος λεύ-
 σιμον», 1089, lapidatorius.
 Λευσμός, π. οὗ, ὁ· λιθοβολία Αἰσχ. Εὐμ. 180.
 Λεύσσω (σανακρ. lok = βλέπω, λύχ-νος, λυ-
 κό-φως· πρὸλ. λευκός, γλαύσσω)· βλέπω, ὁ-
 ωρῶ, μόνον κατ' ἐν. καὶ παρτ. - τί, τινὰ Ἰλ.
 α, 120, π, 70, καὶ ἀνεαίτ. παρτερῶς· «ἐμοὶ
 πρόσσω καὶ ὀπίσω λεύσσει» Ἰλ. γ, 110. «ἐπὶ
 πόντον» - ἐς γαίαν, α, 771, Ὁδ. α, 160. «ἐθα-
 νάτο λεύσσουσι ὅσοι σκολιῶσι δέχωνται ἀλλήλους
 τριδουσινα» Ἡσ. Ἱρ. 252. «οὐδὲν ἀλλοῖο λεύ-
 σσμεν» Πινδ. Π. 4, 145. «εἰ μὴ πῆλαι ὄρου-
 σά στείνοντα λεύσσομεν» Σοφ. Φιλ. 1205. «-εἰς
 τινα». Οἱ. τ, 1251. «ὅ μὴ λεύσσων» ὁ νεκρός,
 Τρ. 825. «εἰ λεύσσει φάος» = ἀνέξῃ Εὐρ. Φοιν.
 1984. οἱ γράμ. ἀναφέρουσι μ. λεύσω, ἰδού. Κ-
 λεύσα, ἔλευσας εἶνε ἀρχ. γράμ. Δία. Ἱερρ.
 696, ὡς καὶ τὸ λεύσσαι Σοφ. Οἴ. τ.
 Λευστήρ, ἡρος, ὁ (λεύς, λεῖω) ὁ λιπυσσάμενος
 «βατὴν λευστήρων πλέα» Εὐρ. Τρ. 1016, καὶ
 ἐπιθ. «λευστήρ μόρος» = θάνατος διὰ λιθοβολίας
 Αἰσχ. ἐπτ. 181. «πέτρων λευστήρα ῥίψας» Λυ-
 κόφρ. 1187. «Ἐν Ἥρ. 5, 67 ἐν τῇ χρησμῷ ἐρ-
 μηνεύεται καὶ ὁ ἄξιος λιθοβοληθῆναι πρὸλ. καὶ
 Αἰλ. 1. Ζ. 5, ὁρῶν βασιανιστῆς, τὸρᾶνος» ὁ

Μούλλερος ἄλλως ἐξηγεῖται (Horier 1, 8, 2), lapidator.
 Λευστός, 3^α α) (λέω) ἄξις λιθοβολισμοῦ, ἢ
 λιθοβόλλης τοῦ Ἰούλ. 6) (λεύσω) ὁρατός, ἀρχ. λεῖ.
 Λευτερνία, ἢ πόλις Καμπανίας Λυκοφρ.
 Λεύσων, ὠνος, ὁ δὲ ὄν. κυνός Ξεν. κυν. 7, 5.
 Λευτυχίδης, οὐ Λεωτυχίδης.
 Λευχ-εἰμονέω, ὡς εἶμαι ἐνδεομένους λευκά,
 λευκοφορῶ Πλάτ. πολ. 10, 617.
 Λευχ-εἰμων, ὄνος, 2^α ὁ ἐνδεομένος, φορῶν
 λευκά, λευκοφόρος Στράβ. ἀνθ. 74, 61.
 Λευχ-ηπατίας λευκηπατίας Σουῖδ.
 Λεύω (λεύς), μ. λεύσω, ἀορ. παθ. ἐλεόσθην
 λιθοβολῶ, καλύπτω μὲ λίθους-μνήμα Εὐρ. Ἰλ.
 328^α «λευσθῆναι πέτραις» Σοφ. Οἰ. Κ. 435.
 Λεχαίνω (λέχος) ἐπιθυμῶ κλίνην ἢ συνουσίαν
 «Εὐ. Μ. 18^α ἀσιγαίνω».
 Λεχαῖον, οὐ, τό, ὄρθι. Λέχαιον^α ναύσταθμος
 καὶ λιμὴν τῆς Κορίνθου ἀπὸ Δέχου ὡς Πυ-
 σιδῶνος καὶ τῆς Πειρήνης, μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥ-
 ραν πρὸς Δ. τῆς Νέας Κορίνθου εἰς τὸ πτήμα
 τοῦ Ῥένιη Πάου.
 Λεχαῖος, κ. 3^α α) ὁ κείμενος ἐν λέχει, κοίτη,
 φωλεᾷ^α τέκνων ὑπερδύοικεν^α λεχαίων^α - παλαιάς,
 Δίχ. ἐπ. 274^α 6) - φυλάττει^α κατάλληλος πρὸς
 κοίτην Ἀπολ. Ῥ. 1, 1182.
 Λεχεᾶτης, οὐ, ὁ (λεχώ) ἐπίθ. τοῦ Διὸς λο-
 χεύοντος τὴν Ἀθηνᾶν Πάου.
 Λεχεποῖς, οὐ, ὁ ὁ Ἀσώπος ἢ ὡς ῥέων ἐπὶ
 πύας (ποίη), ἢ κατὰ τὸν Σχολ. ὡς τρέφων πα-
 λὺν χόρτον, ἐξ οὗ δύναται τις νὰ κατασκευάσῃ
 (ἢ νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ αὐτοῦ ὡς εἰς) στρώμα. Οὕτω
 δὲ καλοῦνται καὶ αἱ πόλεις Πτελεός, Τρεμνη-
 σός καὶ Ἀγχηστός Ὅμ. κατ' αἰτ. λεχέποιον,
 ὅπερ τινὲς ἐφαλμένως ὡς θηλ. τοῦ λεχέποιου
 ὑπολαμβάνουσι μὲ χόρτον διὰ στρώμα.
 Λεχεῖρνα^α θυρία τις τῇ Πρα ἐν Ἀργεῖ Πουχ.
 Λεχεῖρης, 2^α ὁ αἰεὶ ἐν λέχει ὑπάρχων, κλινήρης
 Εὐρ. Φοιν. 1555.
 Λεχεῖρια, τά ἐνήλατα Πουχ.
 Λεχηάδα^α ἡλεκτρον Πουχ.
 Λέχος, κ. τό (λέγω) 1) κλίνη, στρώμα, κοίτη,
 συνηθ. πλ. «ἐν θαλάμῳ καὶ διανοταῖς λεχέσασιν»
 Ἰλ. γ. 301^α «παρὰ τρητοῖς λεχέσσι» Ὀδ. α,
 440^α ἢ γαμήλιος κλίνη Ἰλ. α, 31^α 2) γάμος
 «λέχος δ' ἦσχευε καὶ εὐνὴν Ἰφαιστοῦ ἀνακτος»
 Ὀδ. 0, 269^α «λεχέων Διὸς εὐνάτειραν» Δίχ.
 Πρ. 897^α «ἐπὶ τὸ σὺν λέχος ξυνηλθόν» Σοφ. Δί.
 486^α 3) φωλεᾷ τῶν πτηνῶν Δίχ. Ἀγ. 50^α 4)
 σύζυγος «ἀνακτα ἔκαυε - Τυνδαρί, σά λέχεα»
 = τὸν ἄνδρα σου Εὐρ. Ἰλ. 477^α 5) ἡ νεκρική
 κλίνη ἐφ' ἧς κατέθετον πρὸς θεῶν τοὺς νεκροὺς
 καὶ εἰς ταῖς ἑκαίον αὐτοῦς «λεχέων ἐπέθηκε» Ἰλ.
 ω, 689^α «κείμενον ἐν λεχέσσι», 702.
 Λέχοςδε, π. ἐπὶ, εἰς λέχος, εἰς τὴν κλίνην -
 κίων Ἰλ. γ. 447.
 Λέχριος, 3^α ὁ πλαγίως κείμενος, ἐγκάρσιος,
 λοφός^α «λέχριος γ' ἐπ' ἄκρου λαῶν βραχὺς
 δολέσσον» = κάθιστον ἐπὶ τοῦ λίθου πλαγίως
 Σοφ. Οἰ. Κ. 196^α μτρ. «πάντα γὰρ λέχρια τὰν
 χερσίν», Ἀντ. 1345, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖται «πλά-
 για καὶ πεπτωκότα» «τιθεῖσα τὰς κεφαλὰς ἐπὶ
 γῆν λεχρίας» Ξεν. κυν. 4, 3, obliquus.
 Λέχρις, ἐπὶ. (λέγω, λέχος) πλαγίως, δι. λ.
 «λ. ἐπιγρυμφοῦς» Ἀπολ. Ῥ. 1, 1235.

Λεχώ (λέχος), ὄνος, οὗς, ἢ^α λεχῶνα, λεχέσθω^α
 Εὐρ. Ἰλ. 652^α παροιμ. «λεχῶ λέξαναι καὶ κα-
 λὸς κῶνον φυτεῖ» Παροιμ. παρ. 3, 63.
 Λεχωῖδες, ἄδος, ἢ^α λεχώ Νον. Δ. 48, 848.
 Λεχωῖτας, 2^α ὁ ἀνίκων εἰς τὴν λεχώ = λοιτὴ^α
 Ἀπολ. Ῥ. 2, 1014^α λεχωῖον, τό = λέχος
 «Ῥεῖς λεχωῖον» = τόπος ὅπου ἔτεκεν ἡ Ῥεῖς
 Καλλ. Δ. 14.
 Λεχωῖς, ἴδος^α 1) θηλ. τοῦ προηγ. - ὄρας Νον. Δ.
 9, 12^α 2) ἡ λεγωῖς Διδό. ἐπ. 7 (6, 348).
 Λεχωῖσα, ἢ^α λεχώ Δίλ. κοιν. γρ. ἀντὶ λεχώ.
 Λεψιδεύς, ἔως καὶ Δέψιος, ὁ ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλ.
 λωνος Λυκοφρ. κατὰ Τρέτ. ἐκ τοῦ λέπω^α
 δεινὰ καὶ κεκαλυμμένα λέγων.
 Λεω-ῶατος, π. 2^α ὁ ὑπὸ τοῦ λαοῦ πεπορευμένος
 - ὁδός = λεωφόρος Πουχ.
 Λεω-γός, οὐ, πατήρ Ἀνδοκίδου Ἰουκ.
 Λεω-δάμας, ἀντος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ.
 Λεω-δής, 2^α α) κοινός^α ἴδε λεωδής, vulgaris^α
 β) λεωδής, λιθόλευστας Θεογν.
 Λεω-δοκός, οὐ^α εἰς τὴν Ἀργοναυτίαν Ἀπολ. Ῥ.
 Λεω-κίτης, οὐ^α Ἀργεῖος τις Ἱερ.
 Λεω-κύριος, 2 (λέως, κυρεῖν)^α ὅπως σφρα-
 γμένως, ἐξωλυθρεμένως, ἀρχ. λεῖ.
 Λεω-κράτης, οὐ^α Ἑλλ. κύρ. ὄν. Θουκ.
 Λεω-κρίτης, οὐ, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πολύδ.
 Λεω-κός, οὐ, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πάου.
 Λεω-λεῦρας, 2^α ὁ κατὰ κράτος ὄρας^α
 ὅλον τὸν λαόν^α Ἰούλ.
 Λεω-λῆς, 2 (ἄλλοι) ὁ τελείως ἐξολής^α Πουχ.
 Λεω-λογέω, ὡς συνἀλφειῶ λαόν^α Ἰουλ. 12, 530^α
 Λέων, ὄνος, ὁ, ὄος. πλ. ἐπ. λείωνσι 1) λέων,
 λεοντάρι, παρ^α Ὅμ. - δεινίστορος Ὀδ. ζ,
 130^α - ἄλων, σ. 161^α - ἄλ. νεύς, σ. 318^α - χαρ-
 πός, λ. 610^α - κρατερῶς, ἰσχυρότατος, βαρύνοντα^α
 βαρυνόμενος Πινδ. Ὀ. 10, 21^α - ὠμωστής Δίχ.
 Ἀγ. 801^α - ὠμωτάτος Ἰλ. ε, 782^α 2) πολλὰς
 μετρ. ἀνδρείας, κατατρεπτικός^α - οἷον μὲν λέ-
 οντες ἐν μάχῃ οὐ ἀλώμενοι^α Ἀριστ. εἰρ. 1189^α
 «ὅταν τις τὸ θυμοειδὲς εὐίχη ἐκ νέου ἀντὶ λί-
 οντος πλῆθους γενέσθαι» Πλάτ. πολιτ. 9, 590^α
 Ὁ Ὅμηρος λέγει περὶ τῆς Ἀρτέμιδος^α Ζεὺς α-
 λέοντα γυναιξὶ ὅλκεα^α ὁ Ζεὺς οὐ κατέστησεν εἰς
 τὰς γυναῖκας λέοντα τ. εἰ ὁλίγειραν αὐτῶν Ἰλ.
 φ. 483^α διότι τοὺς αἰφνιδίους θανάτους τῶν γυ-
 ναικῶν ἀπέδιδον εἰς τὴν Ἀρτέμιν^α π. χ. «λέ-
 οντα ξυρεῖν» Πλάτ. νομ. 4, 707^α «λέων εἰς φῶς
 ἔχων» Παροιμ. παρ. 3, 64^α ἐπ. τόποις εἰν
 λέων, λῆς 3) λεοντὴ Λουκ. ἱστ. συγγρ. 4^α 4)
 ἀστερισμός^α Ἀρατ. 147^α 5) εἶδος παραδίδος με-
 ζονος τοῦ ἀστακοῦ Ἀθην. 3, 106^α 6) εἶδος ὀ-
 φείας (ποδλ. κεγχρήνης) Νικ. Θερ. 464^α 7) (Ι-
 ατρ.) εἶδος ἀσθενείας, λεοντίας^α Ἀρετ. 8) χο-
 ρός τις Ἀθην. 14, 629, φοδερός ἢ κομικός^α 9)
 λέωντες ἐκαλοῦντο καὶ οἱ ἀφαιρεμένοι εἰς τὴν
 ὑπηρεσίαν τοῦ Μίθρου ἄνδρες (Ῥ^α βαίνα) (Ῥί-
 λης, λατ. leo, λιθ. Putus, σλαβ. lъvъ).
 Λέων, ὄνος, ὁ 1) Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἱερ. 2) πα-
 λίκιον παρὰ τὰς Συρακούσας Θουκ. 3) ποτα-
 μὸς ἐν Φοινίκῃ Πτολ. 4) ὄν. ἀκρωτηρίων ἐν
 Εὐβοίᾳ καὶ Κρήτῃ Πτολ.
 Λεωνίδας, α, ἀντ. Λεωνίδης, οὐ, ὁ Ἑλλ. κύρ.
 ὄν. Ἰδῶς τοῦ ὀνομαστοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης
 τοῦ πεσόντος ἐν Θερμοπύλαις Ἱερ.

Λεωντίς, ἰδός, ἡ 1) Ἀττική φυλή· ἔδε Λεωντίς
 2) ὄν. πλοῦτος, ἐπιγρ.
 Λεωνόμορος· Κροτωνιάτης τις Παιος.
 Λεω-πάτης, 2 (λέως, πατήρ)· ὅπως διόλου
 πατημένος Σοφ. Ἀντ. 1261, δι. γρ. ἀντί λαξ-
 πάτης.
 Λεω-πετρία ἢ λεωπέτρα (Ποικ.) ἢ λεῖος βρά-
 χος Δ. Σικ. 3, 16, ἀρχ. λεξ. ἐκ τοῦ λεῖος συνθ.
 Λεωπρέπης, οὐς· 1) πατήρ τοῦ ποιητοῦ Σι-
 μονίδου Πρ. 2) Σπαρτιάτης τις Πρ.
 Λεωργός, 2 (λέως, ἡ κάλλιον λέως - ἔργω) ὁ
 πράττων τι εἰς τὸν λαόν, ἢ ὁ ποιῶν τὸν λαόν·
 οὕτω καλεῖται ὁ Προμηθεύς Αἰσχ. Πρ. 4, ἡ κάλ-
 λιον ὡς παρὰ μετγ. = πανουργός (ἐκ τοῦ λέως) =
 ὁ πάντολμος, τὰ πάντα πράττων, ὁ μὴ φοβού-
 μενος, μὴ ἀποφεύγων οὐδὲν ἀντοσφύγημα· ὁ
 Σεν. ἀπομ. 1. 3, 9 συνθ. = θερμοεργότατος καὶ
 λεωργότατος· «ἐκδικεῖται καὶ λεωργότατος»
 Αἰλ. Ζ. 1. 16, 5· ὁ Ἀρχιλ. 6 λέγει περὶ τῶν ἐρ-
 γῶν τῶν ἀνθρώπων «λεωργὰ καὶ θέμιστα» ὁ Πο-
 λυδ. 3, 131 ἀναφέρει τὸν τύπ. λεωργός ἐκ τοῦ
 Σεν. καὶ τὸ ὀνομάζει φορτικόν· ἀλλὰ λεωργός
 = ἀνδρικός Πούγ. Κατὰ Κούρτ. ἐκ ρίξ. λα, τοῦ
 λέω = λα (θέλω) καὶ Φοργός = ὁ πράττων κατὰ
 βούλησιν.
 Λεῶς, ἀττ. γεν. ὡ, ὁ· λαός.
 Λεῶς, ἀρχ. ἐπὶρ. = τελείως· «λέως οὐδὲν» Ἀρ-
 χιλ. ἀποσπ. 104· καὶ ἐν τισι συνθέτοις λεῶλε-
 νρος, λεῶλης, λεωκώρητος, λεωπάτης, λεωρ-
 γός, λεωπετρία· «οἱ ἀρχαῖοι γραμ. θεωροῦσι τὴν
 λέω συνθεκ. ἐκ τοῦ - τελείως· ὁ Ἑρμαν. ἐν
 Σοφ. νομίζει αὐτὸ ἰωνικὸν ἐπὶρ. ἐκ τοῦ λεῖος
 = λῆνα· ὁ Πασσόβιος παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ λεῖος»
 ἰωνικὴ λαός σημαίνει ὁλόκληρα.
 Λεω-σθένης, οὐς· Ἑλλ. κυρ. ὄν. Δημ.
 Λεω-σφέτερος, 2, «λεωσφέτερον ἐποιήσαντο
 Λεω-σφένον» = ἐπολιτογράφησαν τὸν Πτο. Πρ.
 9, 33, ἀντὶ τούτου κατωτέρω κείταται «πολιτικὴν
 σφέτερον», ὁ Ρέσκας διωρῶσας «λεῖος σφέτερον».
 Λεω-τροφίδης, οὐ· Ἑλλ. κυρ. ὄν. Διοδ.
 Λεωτυχίδης, οὐ ὄν. οὗ βασιλέων τῆς Σπάρ-
 τῆς Θουκ. παρ' Πρ. Λεωτυχίδης.
 Λεω-φάνης, οὐς· Ἑλλ. κυρ. ὄν. Ἀριστοτ.
 Λεω-φίλως, Ἑλλ. ὄν. Ἀρχιλ.
 Λεω-φόντης· ὁ Βαλλεροφών Εὐστ.
 Λεω-φύρος, 2· λαὸν φέρον, δηλ. ὁδός, ἡ ρί-
 σουσα τὸν λαόν, ἢ οἱ ἡς διέρχεται ὁ λαός
 Πλατ. νόμ. 6, 762· «ἐκτροπαί Εὐρ. Ἰησ. 381·
 «αἱ μάλιστα λ. πόλεις» Πρ. 1, 137.
 Λεω-χάρης, οὐς· Ἑλλ. κυρ. ὄν. Ἰουαί.
 Λεω-εβόλος, 2 (λέως, βάλω) α) λιθοβόλος Ἡ-
 σόχ. 2) ἄξιος λιθοβολίας, ὡς.
 Λήγω, (κατὰ Πασσόβ. ἐκ ρίξ. λέξ, λέγω, κατὰ
 Κούρτ. ἐκ ρίξ. λαγ. τοῦ λαγαρός), μ. λήξω, ἀορ.
 λήξα ἐκ ἑλληξ· συγντ. «οὐδὲ Σκάμανθρος ἐ-
 λήγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἐπὶ μάλλον χῶτο» Ἰλ.
 φ. 305· τινὰ τινας = καταπαύω τινὰ ἀπὸ τινος·
 «οὐδὲ κεν ὡς ἐπὶ χεῖρας ἐμάς λήξαιμι φόναις»
 Οδ. χ. 63· συνθ. παῦω, καταπαύω, ἀμτέ.
 «ἀνδομαι ἀντιθ. τῷ ἀρχομαι» ἀρχομένου δὲ
 πῶτος καὶ λήγοντος κορεσασθαι Πρ. 3, 36·
 «ὡδιν ἀρξάμενος ἀκαύειν τῶν προσιόντων οὐκ
 ἐλξάμενος πρόθεν ἐκείρας» Σεν. Κυρ. 7, 5, 32·
 «λῆξαντες οὐρου» Πινδ. Π. 4, 292· «ψικάς δὲ

λήγει» Αἰσχ. Ἀγ. 1516· «ὁδὺς νότος ὡς λήγει»
 Σοφ. Αἰ. 551· «ἡ ἡμέρα οὕτως ἐλλήξε» Σεν. αν.
 7, 6, 6· μετὰ γεν. «οὐδ' Ἀγαμέμνων λήγ' ἐρι-
 δας» Ἰλ. α. 319· «καλυμμάτων λήξασα τῶνδε»
 Αἰσχ. Πέρ. 691· «ἐξ ὅτου νέας τροφῆς ἐλλήξε»
 Σοφ. Οἰ. τ. 340· «τῆς οὐδύνης ἐρώτο» Πλάτ.
 Φαῖδρ. 240· καὶ μετὰ μετγ. «Τρώας δ' οὐ πρὶν
 λήξω ὑπερφίλους ἐναρξίζων» Ἰλ. φ. 224· «εἰ
 τ' ἂν φλέγων ἀκτίσιν ἥλιος χθόνα λήξῃ» Αἰσχ.
 Πέρ. 357· «οὐ λήξω τοὺς βόσκοντας Ἰεραπέωνων»
 Εὐρ. Ἴων 182· «οὐποτε λήγει κινούμενον»
 Πλάτ. Φαῖδρ. 245, δισίοι, ἰσιόι.
 Λήδα, ας, ἡ· γυνὴ Τυνδάρεω, μήτηρ Ἑλένης
 Κλυταιμνήστρας καὶ τῶν Διοσκουρῶν Ὁδ.
 Λήδανον καὶ λαδανον, τὸ· εἶδος ἀρωματικῆς ῥη-
 τινος τῆς ἀνατολῆς, κόμμι, συναρῶμενον ἐκ τῶν
 φυλλῶν τοῦ φυτοῦ λήδου, κοιν. λάδανον Πρ. 3,
 107, 112· πρὸλ. λάδανον καὶ λήδου, ladanum.
 Ληδάρειον, τό, ὅποι. τοῦ λήδου· «χρὴ γλῆτ-
 ναν πωλεῖν ἥδη καὶ ληδάρειον τι πρίασθαι» Ἀ-
 ριστ. ὄρν. 715, πρὸλ. 915.
 Λήδειον, τό· ληδάρειον Κλέαρχ. ἐν Ἀθην. 6, 256,
 Φιλόστρ. καὶ ληδὸν κατ' Εὐστ. 1686, 52.
 Λήδον, τὸ ἡ λήδου, ὁ· εἶδος θάμνου (ἐκ τοῦ γέν.
 τοῦ κίστου), κοιν. λαδανίνα, ἐκ τῶν φυλλῶν τοῦ
 ὁποίου γίνεται τὸ κόμμι· λήδανον ἢ λαδανον, ὁ
 Κρητικὸς κίστος, τοῦ ὅπου οὐκ ἐκλογισθὲν φύλ-
 λα εἶνε ὅμοια τῷ λευκῷ μήκωνι Διοσκ. Παρὰ
 Θεοκρ. 21, 10 μετὰ τῶν σκευῶν τῶν ἀλλείων
 μνημονεύονται «τὰ φυκιδέντα τῆ λήδα», ἡ τε-
 μάχια ὑψόματος, ἡ φύλλα τοῦ θάμνου λήδου
 ὡς δέλεαρ χρησιμεύοντα τινὲς μεταβάλλουσι
 δέλητα.
 Λήδος, καὶ λήδος τὸ· ἀλλὰ τὸ ὑπογεγρ. ε τοῦ
 ληδάρειον παρ' Ἀριστ. ὄρν. 715 νῦν γράφεται καὶ
 πλὴν τοῦ λήδου εὐρίσκεται καὶ ληδίδον (πρὸλ.
 καὶ λαίδος) οἱ ἀρχ. λεξ. 229 γράφουσιν «εὐτελὲς
 τριδώνιον».
 Λήξω ἀντὶ λήξω.
 Ληθάτιον ποῖον, τό· τὸ ἐν τῇ Λεθαΐδι τῆς
 Βοιωτίας ποῖον Θεογν. 1068.
 Ληθαῖος, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὴν λήθην, ὁ λησμο-
 νῶν ἢ προσενὼν λήθην· «ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπίπτο-
 ρόν ὕπνος ἐρείσσει» Καλλ. Δηλ. 233· «σκότος»
 Δηλ. 233· «σκότος Λυκούρ. 1127· πόμα Σανίς.
 - ἄκατος Ἀνθ. 9, 279· συνθῆστ. ἀναφέρ. εἰς
 τὴν Λήθην 2) ληθαῖος, πολὺ τιμὸς τις λίθος προ-
 ξενῶν λήθην Ὀρφ. λιθ. 195.
 Ληθαῖος, ὁ· 1) ποταμὸς ἐν Κρήτῃ Στράβ. 2)
 ποταμ. ἐν Θεσσαλίᾳ παρὰ τῇ Τρίκλῃ Στράβ. 3)
 παραποτάμ. τοῦ Μαιάνθρου τ. Μαγνητικῆς Στράβ.
 Ληθ-άνεμος, 2· ὁ λησμονῶν τοὺς ἀνέμους, κυρ.
 λαθ-άνεμος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 8.
 Ληθάνω, ἐπ. τόπ. τοῦ λήθω, ἀρχ. λεξ. φαίνεται
 ὅτι μόνον ὡς σύνθ. εἶνε εὐχρ. ὅτι ἐν Ὁδ. η.
 221 εἶνε τμήσις· «ἐκ δὲ με πάντων ληθάνει»
 . με κάμνει νὰ λησμονῇσθαι ὅλα.
 Ληθαργέω (λήθαργος)· λησμονῶ, παραδίδωμι
 τὴν λήθην, ἐπιγρ. 2804, οὐδὲνιστος.
 Ληθαργία, ἡ· λήθαργος 2, μετγ.
 Ληθαργίζω· πάσχω ἀπὸ ληθαργίας, κίπτω εἰς
 λιθ. προσενὼν λιθ. παρὰ τῷ Σχολ. Πινδ. Ν. 6,
 30 ὁ Βοϊκίχιος ἀνέγνωσεν «ληθαργισθῆναι» ἀντὶ
 ληθαργισθῆναι = λησμονηθῆναι.

Ληθαργικός, 3' ὁ πάσχων (ἢ ὑποκείμενος εἰς) ληθαργίαν Ἰσποκρ.
 Ληθαργός, 2' ἀπὲλπισμένος Φρον. σ. 418' πρβλ. Μετλ. 90 (5, 154) «ληθ. φιλοφύτων» - κακῶν, 55 (12, 80) β) νωθρός, ἀποκαταμένος, ἀργακίνης ἐπὶ τῶν Φιλώτρ. «ληθ. Ἰπποι» = οἱ νωθοὶ Ἰπποι (ἴδε λαιθαργός) Σχολ. Ἀριστ. ἑπ. 1028' γ) ἐπὶ κυνῶν, κρυφός, κρυφαρχανίας «προσπαίνων μὲν λάθρα θε δάκνουν» Ξηνοφ. 4, 90' δ) οὖς. ὁ ληθαργός-ληθαργία, νόσος καθ' ἣν τις κοιμᾶται μὲ ἀνοιχτοὺς ὀρθαλμούς, ἀλλ. κατωχ. ἡ, κατὰ ληψίς Ἰσποκρ. σ. 484, 17, 488, 51.
 Ληθαργώδης, 2' ληθαργικός Διοσκ.
 Ληθεδάνος, 3' ἀπεφύρων λήθη, ἐπιληθός, ληθατός - φάρμακον Λουκ. περὶ ὄρχ. 79.
 Ληθεδών, ὄνος, ἢ λήθη Ἀνθ. 7, 17, oblivio.
 Λήθη, ἡς, ἡ (λήθη) τὸ λησμονεῖν, λησμώνημα, ξεχασμα' «μηδὲ σε λήθη αἰρείτω» Ἰλ. 6, 33' «τοῦ κακοῦ δοκεῖ λήθη τις εἶναι κἀνάπαυλα Σοφ. Φιλ. 866' «λήθη τινός ποιῆσθαι» φέρειν εἰς λήθη, λησμονεῖν Ἦρ. 8, 79' «τοὺς δὲ καὶ λήθη ἐλάμβανε παραυτίκα ἀναστάντας τῶν πάντων Θουκ. 2, 49' «λ. ἔχει τινὰ» Δημ. 18, 283. Κατὰ Πλάτωνα Φιλ. 33' «λήθη, μνήμης ξεῖδος» ἢ = ἐπιστήμης ξεῖδος ἢ ἀποβολή, συμμ. 208' «λήθη ἐγγίγνεται τινι τινός Ξεν. ἀπ. 1, 2, 21, Ἰσοκ. 5, 37' «εἰς λήθη τινὰ ἐμβάλλειν» Διοχ. 3, 205' ληθαι πλ. παρὰ Τιμ. Λουκ. 103' «ὅς τις Ἀθήης ποταμός» = ὁ ἐν τῷ Ἀδῇ ποταμός της Ἀθήης Στραβ. 3, π. 153' «Ἀθήης πεδόν» Ἀριστ. βατρ. 186' «Ἀθήης δύμοι» = τόπος ἐν τῷ Ἀδῇ Ἀνθ. 7, 25' Ἀθήης ὄνομα Λουκ. Τιμ. 54' «Ἀθήης πόλει» Διοδ. 1, 96, oblivio.
 Ληθήμων, ὄν, 2' ληθαργός Ἰσποκρ. ἀμφ.
 Ληθιας, 2' λαθρατός Ἰσποκρ. ἀμφ. ὡς καὶ ληθικός.
 Ληθα-μέριμνος, 2' ὁ κάμων νὰ λησμονῇ τις τὰς μερίμνας Ὁρφ. ὅμν. Νυκτ. 6.
 Ληθον' βαλὼν Ἰσποκρ.
 Ληθο-ποιός, 3' ὁ προξενῶν λήθη, μτγν.
 Ληθός, τό' λήθη, ὄνομα τὸ λαθόν Θεοκρ. 23, 24.
 Ληθός' βασιλεὺς Πελασγῶν ἐν Ἀρίσση Ἰλ.
 Ληθοσάνη, ἡ λήθη, ἑσπ. γρ. ἐν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1279.
 Ληθότης, ἡς, ἡ λήθη, ἐπιλησμονή, ἀρ. λαβ.
 Ληθώ, ὄνομα. λαθόν, παρτ. ἑπ. ληθεσκον Ἰλ. 13, 81. τὴν. τοῦ λανθάνω, σπάνιος ἐν τῷ πεζῷ εἶμαι κεκρυμμένος, ἄγνωστος, μετὰ αἰτ. προσ. εἰς τὸ ὑποκρινόμενος τι ἄγνωστος «καὶ δὲ σε γιγνώσκω - φρεσὶν οὐδὲ με λήθεις ὅτι θεῶν τίς σ' ἤγει» = δὲν με διαφεύγει ὅτι σὲ ὠδήγει θεός τις Ἰλ. ω, 563' «οὐδὲ σε λήθω τιμῆς, ἥς τέ μ' ἔοικε τετιμηθῆαι», ψ, 648' καὶ μετὰ μετχ. «οὐτὶ με λήθεις ξεῖδος» Ὁδ. τ. 91' «οὐδ' ἄρα Κίρκην εἴς Ἀΐδεω ἐλθόντες ἐλήθμεν», μ, 17' οὐτὼ καὶ παρ' Ἠσ. σπάνιος παρὰ ἀττ. ὡς Σοφ. Οἶ. τ. 1325. Μέσ. λήθομαι = λησμονεῖν τινός Ἰλ. α, 495' «ἐλήθητο συνθεσάνων», ε, 319. Τὸ ἐνερ. εὐρηται οὕτω παρὰ Σιμωνίδην 49 (7, 25) «μολπῆς δ' οὐ λήθει», οἱ λοιποὶ χρόνοι ἐκ τοῦ λανθάνω.
 Ληθώ, ὄν, ἡ, ἀντί Λητώ Πλάτ. Κρατ. σ. 406, ἐνθα τὸ ὄνομα ἐξηγεῖται καὶ παράγεται «κατὰ τὸ θελήμονα εἶναι, ὡν ἂν τις δεῖται», ἡ «πρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἡθους, ἀλλ' ἡμερὸν τε καὶ λείων».
 Ληθώδης, 2' πρόξενος λήθης - νόσος, εἰς ξεῖ-γῆσιν τοῦ ληθαργός Θωμ. Μαγ. obliviosus.

Λήθων, ὄνος, ὁ ποταμός Λεῶνης Ἀθην. 2, 71.
 Ληΐ-ἀνείρα, π. ἡ (ληΐσμαι, ἀνῆρ) ἡ ληΐ-μένη τοῦ ἀνθρώπου - Ἀρροδίτη, ἡτις κατὰ τὴν ὥσπερ οἱ ἄνδρες ὡς ἰσχυροὶ τῶν γυναικῶν Ἰσποκρ.
 Ληΐάς, ὄνος, π. ἡ ἡ αἰχμαλώτος ἡτις ὡς λή-φωρον ἀπάγεται - γυναῖκες Ἰλ. υ, 103.
 Ληΐ-εὐτέρις, ἡ ἡ τὸ λήϊον (τὸ σπαρτὸν) κατὰ τὴν ληλασίαν Ἰουλ. Δίγ. 2 (Πλαν. 203).
 Ληΐζομαι, π. καὶ ληΐσμαι ἡ λειζομαι, μέσ. ἀπολ. μ. λήσμαι 1) λαφυραγωγῶ, ἀρπάζω τι ἡ τινὰ οἱ ἑμαυτὸν ὡς λαφυρον «ὀμωαὶ ἄς Ἀχιλλεύς ληΐσαστο» Ἰλ. σ, 28' 2) ἐν γένει οἰκ. τῆς βίας ἀρπάζω τι ἡ τινὰ «εἴς ἑμῶν δόμων θαμάρτα ληΐσαστο» Εὐρ. Τρω. 866, ἡ καὶ ἀνυβίας, ἀποκτῶ, προμηθεύομαι τι «ἀπὸ γλώσσης ὀλβον ληΐσονται» Ἠσ. ἐρ. 320' «θώρηκα ληΐσαντο» Ἦρ. 3, 47' «καὶ θανάτου κέρδιον ληΐσμεν» Ἀνθ. 3, 410, 2' «ὄρα ληΐζόμενος» 6, 109, 4' καὶ ἀπῶτα «θηρέοντες καὶ ληΐζόμενοι» Ἦρ. 4, 112' «σχαλὴ τοῖς πολέμοις ληΐζομαι» Ξεν. ἀν. 5, 1, 9' 3) ληλατῶ, ἐρημνῶ, διαφθείρω, βλάπτω - ἀλλήλους Θουκ. 1, 5, 115' «τὴν Κολχίδα Ξεν. ἀν. 5, 1, 9' «ὄρα ψύχει καὶ καύματι ἀκαίρῳ ληΐζονται τὴν τῶν ζώων φύσιν» = βλάπτουν Πλάτ. ἐπιν. 976' ὁ παθ. ἀρ. παρ. Ἀπολ. Ἰ. 4, 400, ὁ παθ. παρ. παρ' Εὐρ. Μηδ. 256. Τὸ ἐνερ. ληΐζω παρὰ Θουκ. 3, 85, ἐνθα ἡ γραφή εἶναι ἀμφ. καὶ παρὰ Ξων. praedator, rapio, raptor.
 Ληΐη, ἰων. ἡ λεία Ἦρ. praeda.
 Ληΐ-νόμος, π. 2 (ληΐων νέμων) ὁ κατοικῶν ἐπὶ τῶν ληϊῶν ἡ γενικῶς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν - νόμος Ἀρχ. 27 (Πλαν. 94), agricola.
 Ληΐων, τό, ὄνομα. λαΐων ἡ λαΐον (βίξ, λαΐ, λαΐ-ω, ἀπο-λαΐω, κατὰ τοὺς ἀρχ. = γήϊον) τὸ σπαρτὸν, οἱ ἐπὶ τοῦ ἀγροῦ ὑπάρχοντες ἀβέρστοι καὶ ποί' «ὡς δ' ὅτε κινήσει ξέφυρος βαθὺ λήϊον ἰλ-θύν» Ἰλ. 6, 147' «ἄρῃ τοῦ λήϊον ἀνέμῳ βιώμενον» Ἦρ. 1, 19' «λήϊον τοῦ αἵτου» Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 6, Θεοκρ. 10, 21, 42 = ἐσπαρμένους ἀγρός 2) «εὐτελεῖς κολάδιον», ἡ λαΐα (ἐκ τοῦ λήϊδος) Σουίδ.
 Ληΐος' ἐρῶς, ἀγγελος Ἰσποκρ.
 Ληΐς, ἴδος, ἰων. ἡ (βίξ, λαΐ, λαΐ-ω, ἀπο-λαΐω, λαΐ-ω, λαΐ-ί(δ)ς) 1) λαφυρον, λεία, ἴδιως τὰ λαφυραγωγέμενα θρέμματα, ἀγέλαι, ποιμνία, καὶ οἱ ἀνθρώποι οἱ αἰχμαλωτιζόμενοι Ἰλ. λ, 679' ἐνθα μετὰ τὰς λέξεις «ληΐα θε - συνελθασσμέν, ἡ λήθα παλλήν» ἀπαριθμοῦνται «βύς, πόα οἰώγ, συνδῶτα, αἰκόλια, Ἰπποι» 2) ἐν γέν. ποιμνία, ἀγέλαι Ἠσ. θε. 442, καὶ Θεοκρ. 25, 97 «ἐν-πλήθει πεδὶον ληΐδος ἐρχομένης», praeda.
 Ληΐς, ἴδος, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὁρου Παιστ.
 Ληΐσμάδια' αἰχμαλώτους, λελησμένη Παυσ.
 Ληΐσμός, ὁ ληλασία Βυζ. praedatio.
 Ληΐστήρ, ἄνθρωπος, ὁ λαφυραγωγὸς, ληλατῶν, ληστής Ὁδ. γ, 72, praedator.

Ληϊστής, ὁ τὸ ὅ τα τετράποδα ἀπειλόνων, ὁ ληϊστής Ὁμ. ὕμν. ο, 7.
 Ληϊστία, π. ἡ ληϊστία.
 ληϊστὺς, 3 (ληϊσμαι)· ὁ ἐκ λείας καὶ ληϊστὺς· κτηνός, ὁ ἀπαυθεῖς ὡς λάκων Ἰλ. ι, 406, καὶ ληϊστή, 408.
 Ληϊστου-σαλπίγγες· οὕτως ἐκλήθησαν οἱ Τυρρηνοὶ ὡς πρῶτοι εὐρεταὶ τῶν σαλπίγγων Ἑσυχ. Ληϊστὺς, ὅς, ἡ ἡ λαυραγωγία, λεηλασία Ἰρ. δ, 6, praedatio.
 Ληϊστωρ, ἀρσ, ὁ ληϊστήρ Ὁδ. ο, 426, καὶ ἐπὶ «ληϊστὸν χαλκῶ» Μακεδ. 31 (9, 649).
 Ληϊτίς, ἰσας, ἡ 1) ἡ λαυραγωγία, ἡ παρέρχουσα, προσεταπεινούσα τὴν λαίαν, ἐπὶ τῆς Ἀ-υλῆς, ἥτις καὶ ἀγέλησις ὀνομάζεται Ἰλ. κ, 400· 2) παθ. = ληϊτής, αἰχμαλωτὴς· κοῦρη Ἀ-πολ. Ρ. 1, 818.
 Ληϊτο-ἀρχης, ου, ὁ ληϊταρχος Ἑσυχ.
 Ληϊτον, τό 1) δημόσιον Πλουτ. ἡθ. σ. 280, τὰ δημόσια πράγματα, ἡ καλιτεία· «ληϊτον γὰρ τὴν ὁμὴν ὀνομάζουσιν» 2) τὸ πρυτανεῖον, βουλευτήριον τῶν Ἀχαιῶν Ἑρ. 7, 197· συνήθ. ἐκ-λαμδανούσι τὴν λέξιν ὡς οὐδέ. γέν. τοῦ ἀρχ. ἐπὶ ληϊτός, ἡ, συνημῶσις, publicus, ἐξ οὗ μόνον τὸ κύρ. ὄν. Ληϊτός καὶ τὸ θηλ. ληϊτη ἀντί λητη εἶνε εὐχρ. Ὁ συνηρ. οὕτ. λητον εὐρεται ἐν συνθέσ. παρὰ Πλουτ. καὶ γραμ. οἷτινες παρεχούσιν ἐκ τούτου τὸ παρὰ τοῖς ἀρχ. ἀντ. λη-τουρρεῖν, λητουργός ἀντί λητουρρεῖν, λητουρ-γός ταῦτα δὲ πάλιν παρὰ γ. ἐκ τοῦ λητός, λαός· Ληϊτός· 1) ἀρχηγός τῶν Βοιωτῶν ἀμειψομένους τῆς Τροίας Ἰλ. 2) ἀργοναῆτες.
 Ληϊτο-υργέω καὶ ληϊτο-υργός· ἀρχ. ἀντ. ἀντί λητουρρεῖν καὶ λητουργός, ἀρχ. λαφ.
 Ληκαλέας, 3· πορνικός, ἀσελγὴς Λουκ. Λεξίφ. 12, ἐνθα κοιν. λεκαλέος ἀνεγινώσκειτο· πρὸς. Λαικαστήρ.
 Ληκῆω (ληκῶ)· βινέω· «ληκῆσαι»· παῖσαι, πλη-οῦσαι· Φωτ. «μαλίσθ' ὅταν ὑπὸ τοῦ ληκῶμεθα τὴν νόχ' ὀλην», δι. γρ. κινῶμεθα Ἀριστ. θε. 494· ἴδε Λαικάδω.
 Ληκῆω, ἰων. λακῆω, λάσκω· κάμνω πρῶτον, αὐτοῦ, φωνάζω, γαυγίζω, τρίζω ἐπὶ κατομέ-νης θάφνης Θεοκρ. 2, 24.
 Ληκῆμα, τό· πρῶτος, θόρυβος, καὶ ἀφροδισιασμός, λαγνεία, πορνεία Ἑπίκ. παρὰ Κλεομήδ. 2, 1.
 Ληκινῶα παίζειν· π. ἄγνωστον παίγνιον μετὰ θορύβου Λουκ. Λεξίφ. 8, Β. Ἀν. σ. 562, 18.
 Ληκτῆριος, 3 (λήγω)· ὁ κατακαύων τελειώ-ων, ὁ κύκλις περιωρισμένος· νησος Λυκόφρ. 966· πρὸς. 1391.
 Ληκτικὸς, 3 (λήγω)· ὁ περὶ τὸ τέλος εὐρισκό-μενος, ἀκρατελεύσιος Β. Ἀν. σ. 816.
 Ληκυθείας, 2 ἡ ληκυθίος 3· ὁ ἀνήκων εἰς λη-κυθον, (μῦθον ἐπὶ λογ.) κομπώδης, ὀγκώδης· Μοῦσα Καλλ. ἀποστ. 319.
 Ληκυθίζω (ληκυθός)· ἀλείφω με μύρον, ἐκ τῆς ληκυθου, μτρ. ἐπὶ ῥητορ. καὶ ποιητ. καλλω-πίζω δι' ἐπιτετηδευμένων καλλωπιζόμεν· «θέσεις ληκυθίζεω»· ῥητορικῶς καλλωπίζειν Στραβ. 13, 600· ὁμιλοῦν δυνάτα, φωνάζω, ψάλλω, λαυρυγι-ζω· πρὸς. Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 589, ἐν Β. Ἀν. 60, 8, ἔρμην. «κοιλὴν τι φθέγμα ποιεῖν, ὥσπερ εἰς ληκυθὺς προέιπναι».

Ληκυθίον, τό, ὅπου τοῦ ληκυθός· μικρὸν λα-οικόν, μικρὰ φιάλη δι' ἑλαιον, Ἀριστ. μεταρ. 1200· μτρ. «ληκυθίον αἰτεῖν»· ἐπὶ τὴν ῥητο-ρικούς καλλωπισμούς Συνασ. σ. 35.
 Ληκυθισμός, ὁ (ληκυθίζω)· τὸ ψάλλειν, ὁμι-λεῖν, φωνασκεῖν δυνάτα καὶ μετὰ λαυρυγισμοῦ Πλουτ. ἡθ. σ. 1086· «αἰσχρὸν καὶ γελοῖον ἄσματων» Σουῖδ.
 Ληκυθιστής, ου, ὁ ληκυθίζων, ὁμιλῶν δυνάτα καὶ μετὰ λαυρυγισμοῦ, ψάλλτης· κοιλοφώνος Ἑσυχ.
 Ληκυθο-ποιός, 2· ὁ κατασκευάζων ληκυθόν· Στραβ. 15, 717.
 Ληκυθο-πώλης, ου, ὁ ὁ πωλὼν ληκυθόν· Πολυδ. 7, 182.
 Ληκυθός, ἡ (ληκῆω ἢ κατὰ τοὺς πολλοὺς ἐκ τοῦ ἑλαιον καύθιν)· 1) σκεῦος πρὸς ἐναπόθεσιν ἑλαιου, μύρου, χρώματος, ψιμυθίου κλ. τὸ βού-κοιν. «ὅπως δὲ χρυσεῖ ἐν ληκυθῷ ὑγρὸν ἑλαιον» Ὁδ. ζ, 79, Πλατ. Χαρμ. 161· «αἱ δὲ ληκυθοὶ μύρου γέμουσαι» Ἀριστ. πλ. 810· «μυρῆρά Ἀθην. 4, 129· 2) ἡ περὶ τὸν λόγον ἐπιτηδεύσις, ῥητορι-κὸς καλλωπισμὸς κικ. Ἀττ. 1, 14, ἀμυθία· 3) ἑλαιοφόρος· τύπος Πλουτ. ἡθ. σ. 49· 4) τὸ ἐξε-χον μέρος (τὸ καρύδι) τοῦ λαμου, γούργου-λας· «τὸ μεταξὺ τοῦ λαυκαίου καὶ αὐχένος ἡχῶδες» Ἑσυχ.
 Ληκυθός, ἡ· φρούριον παρὰ τῇ Τωρώνῃ τῆς Μακεδονίας Θεοκρ. 4, 113.
 Ληκυθο-υργός, ὁ ληκυθοποιός Πλουτ. Πε-ρικλ. 12, κατὰ Ρέστοκιν ἀντί ληκυθογός.
 Ληκυθο-φόρος, 2· ὁ φέρων τὴν ληκυθον· καὶ Πολυδ. 3, 154.
 Ληκῶ, -ως, ἡ· τὸ ἀνδρικὸν μέρος, πέος Φωτ.
 Ληλάντων καθίων, τό· πεδὶς εἰς τὴν οὐτ. παραλίαν τῆς Εὐβοίας παρὰ τῇ Ἑσπερίᾳ καὶ τῇ ποταμῷ Ἀηλάντῃ, ἔχουσα ὕψος ὄρη, καὶ μεταλλεῖα σιδήρου καὶ χαλκοῦ· πεδίων Ἀηλάν-των· Ὁμ. ὕμν. Ἀπολ. 220.
 Λημα, ατος, π. τό (λάω-λῶ)· ὀλλοίσις, ἐπιθυμία, ἀπόφασις, ἰσχυρὰ βέλησις, θάρρος· ἐν γένει πάσα διεγέρσις τοῦ θυμικοῦ, ὑπερηφανία, ὀργή· τοῦλ-ὡς ἄθυμος οὐδὲ λήματος καὶ λη· Ἀισχ. ἐπ. 598· «τοφουλῶ λήματι πιστούς», Περσ. 55· «ἡκιστα τοῦ μὲν λήμ' ἔσθ' τυραννικόν» Εὐρ. Μήδ. 318· «αἰδ' ἐγὼ τὸ τῶνδ' λήμα καὶ φύσιν», Πρακλ. 199, ἀπόφασις, θάρρος, Ἑρσ. 209· «ὑπὸ λήμα-τος καὶ ἀνδρείας» Ἑρ. 7, 49· «λήματος πλέος» = ἀποφάσεως πλήρης, ἀποφασισμένος, π. 111· «ὡ λήμα ἀναεῖ» = πέος Σοφ. Θι. Κ. 960· «ἔργα χειρῶν καὶ λήματος» Ἑρ. 5, 72.
 Λημαλέως, 3 (λήμη)· ταίμαπλισμένος, δεδα-κρυμένος Λουκ. Λεξίφ. 4.
 Ληματίας, ου, ὁ (λήμα)· πλήρης φρονήματος, ἀποφάσεως, θαρραλίας, ἀποφασιστικός, ἀρχ. λεξ.
 Ληματία· ἡμα ληματίας, ἀποφασιστικός, πλήρης θάρρους· «ληματίας καὶ ἀνδρείας εἰ» Ἀριστ. βάτρ. 494, ἐνθα ὁ Σχολ. ἀναφέρει ὡς δι. γρ. ληματίας.
 Ληματιώ· ὡ (λήμα)· ἐμπνέω θάρρος· Ἑσυχ. ὅστις ἀναφέρει καὶ παθ. τοῦ ληματίζω.
 Λημάω· ὡ· ἔχω λήμας (ταίμπλας) εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· «ὀφθαλμοὶ λημώντες» Ἰπποκρ. «λημῆς κολοκύνθας»· ἔχει ταίμπλας μεγάλας ὡς τὴν κολοκύνθην, ὥστε δὲν δύνασαι νὰ τῆς

*Αριστ. νεφ. 327, «λημῆς καὶ ἀμδλωύττεις» Λουκ. Τιμ. 2.

Λήμη, ἡ (καρ. γλήμη, γλάμη, γλαμυρός, γλάμων) 1) τοίμπλα, ἡ ἐκρούσα καὶ περὶ τὸν ὀφθαλμὸν πηξούσα ὕλη Ἰπποκρ. μετφ. τὸ ἐμπόδιον· ὁ Περικλῆς ἔλεγε «τὴν Ἀγριναν ἀφελεῖν, τὴν τοῦ Πειραιῶς λήμην» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 10 2) πρόληψις σκοτίζουσα τὸν νοῦν «χρονικαὶ λήμαι» Ἀριστ. πλ. 581.

Λημίον, τό ὄπικ. τοῦ λήμη Ἰπποκρ.

Λήμμα, αὐτός, τὸ (λαμβάνω, εἴλημαι) 1) πᾶν ὅ, τι τις λαμβάνει, κέρδος, εἰσόδημα, πρῶτος, ἀντίθ. τῶ ἀνάλωμα Β. Ἀν. 106, 25, «αἰσχρὰ Συφ. Ἀντ. 313» «ἀρ' οὐ μὲν ἐστὶ λήμα λαβεῖν ἐμοί» Δημ. 21, 28 «λημμάτων ὀφειλότερος» Λουκ. Νεγρ. 25 2) ἐν τῇ διαλεκτικῇ ἡ μείζων πρότασις, ἐξ ἧς παράγεται τὸ συμπέρασμα Ἀριστοτ. τοπ. 8, 1 (ὅθεν εἴλημμα) πρῶτ. ἐπιφορὰ) 3) τὸ περιεχόμενον, ἡ ὑπόθεσις συγγραμμάτων τίνος, ἀντίθ. πρὸς τὴν λέξιν Διον. Ἀλ. «ἄκρα λήμματα» αἱ κορυφαῖαι ἐννοεῖται Ἀρχιν. 11, 3. Καὶ παρὰ Ῥωμαῖους συγγραφεῖς: α) ἡ ὑπόθεσις συγγραμμάτων τίνος, τίτλος Πλιν. ἐπ. 4, 27 6) πῖναξ περιεχομένου Μαρτ. 14, 2, 1 γ) προφητεία, ἀρχ. λεξ.

Λημματίζω· λαμβάνω Ἀπολλ. συντ. σ. 101.

Λημματικός, 3· ὁ κατὰ λήμους εἰς τὸ λαμβάνειν· «πρὸς τὸν καιρὸν» ἐξέδρων νὰ ἐπιλαμβάνηται τῆς καταλλήλου εὐκαιρίας καὶ νὰ ἀφελῇται Ἰπποκρ.

Λημμάτιον, τό ὄπικ. τοῦ λήμμα, μετγν.

Λημματισμός, ὁ· λήμμα, κέρδος, ὠφέλεια μετγν. carlura.

Λημνιάς, ὄψρ. Ἀμυνιάς. ἄθος, ἡ· ἴδιον θηλ. τοῦ Ἀλμνίου· γυναικες, Πίνδ. Ὀλ. 4, 32, οὐσ. Λουκ. Ἐρωτ.

Λήμνιος, ὄψρ. Ἀλμνίος, 3· ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν Ἀλμνίον Πίνδ. Π. 4, 448 «Λήμνια ἔργα» ἀνόσια ἔργα Ἡρ. 6, 138 «Ἄ. καλόν, πῆμα, τόλμημα» Αἰσχ. Νο. 531 «Λημνία χεῖρ» «μέτ' ἔδονον χεῖρα, παροῖμ. Ἡούχ. «Λήμνιον βλέπειν» = ἀγρίως βλέπειν παροῖμ. λεξ.

Λημνίς, ἰδὸς, ἡ· Ἀλμνιάς, ἡ ἐκ τῆς Ἀλμνίου· μέγιστος Νεκ. Θηρ. 865.

Λημνίσκος, ὁ (πρῶτ. λήνος) 1) ταινία μαλίνη· «στεφανῶνς ἐπιρρίπτοντες καὶ λημνίσκους» Πολυδ. 18, 29, 12 2) δῶκεα εἰς σάλληφιν πτηνῶν Ἀθην. 5, 220.

Λημνόθεν, ὄψρ. Ἀμυνόθεν, ἐπὶρ. ἐκ τῆς Ἀλμνίου Πίνδ. Π. 1, 100.

Λήμνος, ἡ· νῆσος τοῦ Ἀἰγαίου πελάγους· διὰ δὲ τὸ ἐν αὐτῇ ἠφαίστειον ὄρος ἦν ἀφισωμένη εἰς τὸν Ὑφαίστειον, κατ. Ἀλμνίος Ἡρ.

Λημόντης, ἡ· τὸ τοιμπλάσμα τῶν ὀφθαλμῶν Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 326, ἡπυτιδο.

Λημότης, 2· λημάλιος, λήμης ἐμπλεως, τοιμπλάρης Ἀλ. Τραλ. ἡπυτις.

Λήν = λίαν Ἡούχ.

Λήν, ὄπικ. τοῦ λῶ.

Ληνώγροα, οὐ, ὁ· ἀμπελοφυγός τις Ἀνθ. 6, 56.

Λήναι, ὠν, αἱ (ληνός) καὶ Βάχλαι Διον. Π. 702, 1155 «Ληναί» ὄφειον· εἶνε ἀρκαδικόν Ἡούχ.

Λήναια, (ὅχι Ληναία) δηλ. ἱερὰ, τὰ ἑορτῇ τοῦ Βάχου ἐν Ἀθῆναις τελομένη τῶν Ληναίων

μήνα διὰ δραματικῶν ἀγώνων, ἀλλὰ διάφοροι τῶν τῶν Ἀνθεστηρίων καὶ τῶν μικρῶν ἢ ἐν ἁγρῶσι Διονυσίῳ Ἀριστ. Ἀχ. 1155.

Ληναῖζω, μ. ἰσω· ἐορτάζω τὰ Λήναια, ἀγν· νίζομαι ὡς ποιητὴς εἰς τὰ Λήναια Κλ. Ἀλ. πρ. σ. 2· ληναίνουσιν (ἀντὶ ληναίζουσι) Πλουτ. ἡθ. σ. 362, hachor.

Ληναῖκος, 3· ὁ ἀνῆκων εἰς τὰ Λήναια· ἀγν· = δραματικὸς ἀγὼν Ἀθην. 10, 414· διδασκαλῆαι Πλουτ. ἡθ. σ. 338· ὁ ἑατрон Πολυδ. 4, 121.

Ληναίο-δάκιος, ὁ· μῆνις ἐν ἐπιγρ. Ἀστοπαλ. Λήναιον, τό· ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐτελοῦντο τὰ Λήναια ἐν Ἀθῆναις οὐ μακρὸν τῶν Ἀμυνῶν, ἡ ὡς μέρος τούτων· διὸ «ὁ ἐπὶ Ληναίῳ ἀγὼν» ἡ μέρει τῶν Ἀθηνῶν. ἐν ᾧ ἡγωνίζοντο οἱ δραματικοὶ ποιηταὶ ἐν Ληναίῳ Ἀριστ. Ἀχ. 501· «ἐπὶ Ληναίῳ πομπή» Δημ. σ. 517, 26.

Ληναῖος, ὁ· 1) ὁ ἀνῆκων εἰς τὰ Λήναια, ἰδὸς 2) ἐπὶ τοῦ Διονύσου, πρὸς τιμὴν τοῦ ὀπίου ἐτελοῦντο τὰ Λήναια Δ. Σικ. 3) ἑλλ. κύρ. ὡν Ἀνθ. 7, 292, ἐν ἐπιγρ. Λήναιος.

Ληναῖτις, οὐ, ὁ· Ληναῖκος· ὁδρυός· αἱ χεῖρ· κατὰ τῆς ἐπὶ τῶν Ληναίων Ἀριστ. ἱπ. 541.

Ληναῖον, ὄνως, ὁ· ὁ αὐτὸς τῷ μετγν. μὴν ἱπ. μηλίων· Ἡσ. ἔρ. 506, ὁ ψυχρότατος τοῦ ἔτους μὴν· ὁ πέμπτος μὴν τῶν ἐν Ἀσίᾳ Ἑλλήνων καὶ ὁ ἑξῶτος τοῦ αἰτικοῦ ἔτους· ἡγετο δ' ἀπὸ τῆς 15 Ἰανουαρίου μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου.

Ληνεῖω· βακχεῖω Ἡούχ.

Ληνεῖον, ὄνως, ὁ· τόπος τῶν ληνῶν, γεισι.

Λήνης, οὐ, ὁ· εἶδος χρόνου Δισκ. helouism.

Ληνός, ἰδὸς· 1) ληνός· Ἐν. Μ. 2) Βάκχη τις Σουλδ. 3) ἡ μέθη Ζωναρ.

Ληνο-δάτω, μ. ἡσ· πατὼς εἰς τὸν ληνὸν σταφύλια, μετγν. ἱω. Χρυσ.

Ληνο-δάτης, οὐ (ληνός, βαίνω)· 1) ὁ πατὼν ἐν τῷ ληνῷ σταφύλια, ὁ πατητής, μετγν. culcatior 2) ἄλληλ. ὁ ἱερεὺς Σουλδ.

Ληνο-δώρα· μήτηρ τοῦ ποιητοῦ Ἀράτου.

Ληνο-πατέω· ληνοδατῶν Ἡούχ.

Ληνός, οὐ, ἡ καὶ ὁ· 1) πᾶν κοίλωμα, γούρνα, σκάφη 2) ἡ σκάφη ἐν ᾗ πίνουσι τὰ ζῶα Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 204 3) συνήθ. τὸ πατητήριον (ὁ ληνός), ἐν ᾗ πατοῦνται αἱ σταφύλαι, κατὰ Β. Ἀν. 277· «γεωργικὸν σκεῦος, ἀγγεῖον δεκτικὸν οἴνου ἑλλόνων» καὶ 71, «αἱ τοὺς βότρους πατοῦσιν» Ἡούχ. 25, 28 4) λάρναξ (νεκροῦ) Β. Ἀν. 81· ὁ σκάφη πρὸς ζῴων Πλουδ. 7, 22 6) ἡ τρῶπα ἐν ᾗ ἐνεπιήγετο ὁ ἱστὸς (κατάρτι), ἱστοπλόη Ἀθην. 11, 474 7) τὸ κάθισμα τοῦ ἀμαξήλατου Ἡούχ. 8) μέρος τοῦ κρανίου Ἡούχ. τ. 4, σ. 188 9) οἱ ληνοί, τὸ κατώτερον μέρος τοῦ ἀκροῦ τῆς ῥινὸς Πολυδ. 2, 80 10) ἄλληλ. ἡ ἐκκλησία Σουλδ. aquatio.

Ληνός, οὐ, οὐς, τό, ὄψρ. λᾶνος (συγγ. τοῖς λᾶχνι, λᾶνος, γλαῖνα, λατ. lana, lana)· μέλιον, ἔριον Αἰσχ. Εὐμ. 44, Ἀπολ. Ἦ. 4, 173.

Ληνός· γῶμα τῶν Πισαίων, κατ. Ληναῖος Στ. Βού.

Ληξί-αρχεῖον, τὸ· γραμματεῖον, εἰς ὃ τοὺς νόμους ἐνεγράφεον Ἡούχ.

Ληξί-αρχία, ἡ· τὸ ληξιαρχικὸν Β. Ἀν. 191, 9.

Ληξί-αρχικός, 3· ὁ ἀνῆκων εἰς τὸν ληξιαρχικόν· γραμματεῖον, ἡ ἀπλ. τὸ ληξιαρχικὸν· βεβηλὸν ἐν ᾧ ἐνεγράφεον ἐν ἐκάστῳ ὅμῳ τῆς Ἀττικῆς

οὐκ ἔλκεται καὶ οἱ ἔχοντες δικαιοσύνη ψήφου (λαγ-
χάνω, ληξία) νέει πολίταις. *Ισ.* 7, 27. *κωμ.*
«ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ τὸν δώδεκα ληξιαρχί-
ων Δουκ. Ζεὺς τραγ. 26.
Ληξί-αρχος, ὁ (ληξίς, ἀρχή)· ἀρχων ἐν Ἀ-
θήναις, ὅστις ἐν ἐκάστῳ δήμῳ ἐνέγραφεν εἰς τὸ
ληξιαρχικὸν βιβλίον τοὺς ἐνδήλικας καὶ ἔχοντες
δικαιοσύνη ἐκλογικὸν πολίτας. *Πολυδ.* 8, 101.
Ληξί-πύρετος, ἡ ληξο-πύρετος, 2· ὁ κατα-
πύρων τὸν πυρετόν, *Ιατρ.* *Αἰσκ.* εἰς *Φρον.* σ. 771.
Ληξίς, εἰς, ἡ (λήγω)· ἡ κατάπαυσις, τὸ τέ-
λος· ἀρχὴν *Μισχ.* *Εὐλ.* 501· ἀνέμων Ἀ-
νάλ. *Ρ.* 1, 1036, cessatio.
Ληξίς, εἰς, ἡ (λαγχάνω, λήσεται)· 1) κλήρω-
σις, ἡ διὰ κλήρου διανομή. *Πλατ.* *νομ.* 5, 747.
2) ἡ διὰ κλήρου ἀπόκρισις· ἀρχή. *Πλατ.* *νομ.*
6, 765· 3) τὸ διὰ κλήρου περὶ εἰς ἕκαστον
μέρος· «μὴν ἀμφὶ ληξίον εἰλήχοντες» *Πλατ.*
Κριτ. 109· 4) κληρονομία· «κληρὸν ληξίον λα-
χύνει» *Ισ.* 3, 60· 5) δίκης· ἡ διὰ κλήρου πα-
ρουσίαις τῆς δικασίμου υποθέσεως, ἡ πράξις
τοῦ κατηγοροῦ, δι' ἣν ἐισαγγέλλει τὴν κατη-
γορίαν τοῦ Πλάτ. *πολιτ.* 4, 425 «ληξίον ποιέ-
σθαι»· ἐισαγγέλλειν κατηγορίαν τινὰ (πρόλ.
λαγχάνειν)· δικὴν *Ισ.* 11, 10· «λήξιος δὲ
περὶ δικὴν καὶ προσκλήσεων» *Πλάτ.* *νομ.* 8,
848· 6) ἐν γέν. ἀγωγῇ, κατηγορίᾳ, καταγγε-
λία, ἐπὶ ἰσομετρικῶν καὶ ἐπὶ ὁμομετρικῶν ἐνίστα-
καταγγελλίων *Δημ.* σ. 999, 14, sortitio.
Ληξίς, ἰων. ὁ· καὶ *Πουχ.*
Ληξίς, 3· ἔ. ἐπὶ τοῦ λαμβάνω *Ξεν.* *capitulos.*
Ληξίτης, ου, ὁ (λαμβάνω)· ὁ λαμβάνων ὁ δε-
χόμενος *Ζωαναρ.* *εὐγρ.* ἐν συνθ. *acceptor.*
Ληξίτικος, 3· ἐπιτηδευσις, ἀνέκων εἰς τὸ λαμβά-
νουν· περὶ ἐλευθερίου ἀνδρός «μῆτις ληξίτικόν
ἦτο μῆτις φυλακτικόν» *Ἀριστοτ.* *ἠθ.* 4, 1.
Ληξικός, 3· ὁ ληξίσις ἡ δυνάμενος νὰ λησθῇ, νὰ
παραβῇ· ληξίς = πράγματα τὰ ὅποια δύνανται
νὰ πιάσῃ, νὰ ἀντιληφθῇ, ἀντιθ. πρὸς τὰ νοητὰ
Ἀνθ. 11, 354, 6, *μετ.* ὁ δυνάμενος νοηθῆναι·
«λόγος καὶ διανοή» *Πλάτ.* *πολ.* 7, 529· παρὰ
τοὺς Στωϊκοὺς ληξίς εἶναι πράγματα παρουσια-
ζόμενα οὐχὶ ὡς σκοπὸς τοῦ βίου, ἀλλὰ κατὰ τὴν
κλιν καὶ οὐχὶ ἀπαρριπτή *Πλουτ.* *ἠθ.* σ. 1068,
philus.
Ληξίσις· ληξίς *Πλουτ.* περὶ *Ισ.* *Ῥο.* 28,
σ. γρ. *πρόλ.* ληναξίς, *nugor.*
Ληξίς, ὦ (ληξίς), μ. ἡσ· φλυαρώ, μωρολογώ,
παραλαλῶ· «τὸ γὰρ νοσοῦντι ληξίς ἀνδρὸς οὐχὶ
σώφρονος» *Σοφ.* *Τρ.* 435· «εἰς σφόν ἀδρα-
μῇ ληξίον» *Πλάτ.* *Θεαιτ.* 152· «ληξίς καὶ μά-
ταιος» *Ἀυσ.* 205· περὶ τοῦ «ληξίς ἔχων» *Ἰσ.*
ἔχου, nugor, delirio.
Ληξίμα, ατος, τό· φλυαρία, μωρολογία, ἀνοη-
σία *Πλατ.* *Πορρ.* 486 ἐν *πλ.* *deliramentum.*
Ληξίσις, εἰς, ἡ· φλυαρία, μωρολογία *Πλουτ.*
— τοῦ γλῶσσης· *Ἀριστ.* *nugatio, delirium.*
Ληξο-χρίσις· οὕτως ἐκλήθη παρεπιδόμενος
ὅπερ τοῦ Ἐπικουρίου ὁ Δημόκριτος· *Δ.* *Λαερ.*
Ληξο-λογίω ληξίω, *μετγ.* *nugor.*
Ληξο-λόγημα, τό· λήρημα, *μετγ.* *nugae.*
Ληξο-λογία, ἡ· φλυαρία, μωρολογία, *μετγ.*
Ληξο-λόγος, ὁ· φλύαρος, μωρολόγος, *μετγ.*
Ληξο-πετῶδες· ληρώδης· *Πουχ.*

Ληρός, ὁ· 1) μωρὸς καὶ ἀνόητος· φλυαρία, μωρο-
λογία, φλυαρία· «ληρός· οὐ γὰρ παύσομαι» *Ἀ-
ριστ.* *πλ.* 23· «λήρον ληρεῖς», 517· καὶ παι-
δαί· *Πλατ.* *Πρωτ.* 347· 2) ἐπὶ πραγμ. = οὐδε-
νός· ἄξιον, ἀσήμαντον *Πλατ.* *νομ.* 3, 698· «λη-
ρος πάντα δοκεῖ εἶναι πρὸς τὸ ἀργύριον· ἔχειν
εἶναι πάντα εἶναι τίποτε ὡς πρὸς τὴν ἀπόκτησιν
χρημάτων *Ξεν.* *ἀν.* 7, 7, 41· 3) ἐπὶ ἀνθρώπ.
φλύαρος, ἀνόητος· «οἱ μὲν ποιηταὶ ληροὺς εἰσιν»·
Ξεναρχ. *παρ'* *Ἀθην.* 6, 225· «ἐμὲ λήρον ἡγε-
σθαι εἶναι» *Πλατ.* *Χαρμ.* 176· 4) εἶδος μανίας
· *Ἰπποκρ.* *nugas, iracae.*

Ληρός, ὁ, ἡ· φλύαρος, μωρός· *Ι.* *Μαλαλ.* *nugas'*
ἐπὶ *λ.* *λῆρος*· *Τζέτζ.*

Ληρός, ὁ· χρυσοῦς· στολισμὸς ἐν γυναικείοις ἐνδύ-
μασι· *Πουχ.* «τοὶ τε Ἀχαιοὺς πέπλοι, καὶ λήρον
οἱ χρυσοὶ κάλαμοι» *Ἀνθ.* *Παλ.* 6, 292· *παρ'*
Πολυδ. 5, 101, *Λαερ.* 9, γρίφεται λήρο·

Ληρός-σφοδρὸς, ὁ· ὁ λήρσις σφοδρὸς· *Ι.* *Χρυσ.*

Ληρωδέω-ω, ἡσ· λήρως· *Σχολ.* *ἠσ.* *ἀπ.* 34.

Ληρωδία, ατος, τό· λήρος· *Σουλδ.* *λ.* *Λεόντιος.*

Ληρ-ώδης, 2· φλύαρος, μωρολόγος· *μετγ.*
Πλατ. *Θεαιτ.* 174, *nugatorus.*

Ληρωδία, ἡ· λήρος, φλυαρία, *μετγ.* *nugas.*

Λῆς, π. ἀντὶ θέλεις ὀρίστ. καὶ ὅπου.

Λησίμ-ετρος, (λήσιμ, βροτός), 2· ὁ τοῦ ἀν-
θρώπου κρυφίως ἀπατῶν, κλέπτης, λαοπλάνος·

· *Ομ.* *ὕμν.* *Ἑρμ.* 339, *fur.*

Λησί-πνοος, 2· ὁ κώπων ἢ τολαιπωρίων λή-
θην παρέχων· *Ἀνθ.* *Παλ.* 5, 221, 4.

Λῆσις, εἰς, ἡ (λήθω)· 1) λήθη· *Μαξιμ.* περὶ *κατ.*

77, καὶ *οἱ.* γρ. ἀντὶ ληστis· 2) βούλησις (ἐκ
τοῦ λῶ), ἀφροσύνη· *Πουχ.*

Λησιμάνω· ἀληθινόν· *Δουκαγγ.* *ορίλινδορ.*

Λησιμάνω, π. ἡ· ληθασμένη, λήθη· καλὴν,

μετὰ τοῦ «· ἀμπαρμα μερηνάων» *Πισθ.* 55.

«ἐκ μὲν δὴ πολέμων τῶν νῦν θέσθαι λησιμάνω»

= λησιμώσαστε *Σοφ.* *Ἀντ.* 151, *ορίλινδορ.*

Λησιμάνω, ονος, ον, (λήθω)· ἐπιλήθμων, ξεχα-
σμένης, *μετγ.*· τινός· *Θεμιστ.* *ορίλινδορ.*

Λησις, ος· ὁ ἐν τῇ βίᾳ τοῦ σκορπίου λαμπρὸς·

στήρ· *Πουχ.*

Λησι-άνας, κτος, ὁ· ἀρχηγὸς ληστῶν, *μετγ.*

Λησι-αρχετον, τό· καταφύγιον ληστῶν, *μετγ.*

Λησι-αρχέω-ω· εἶμαι λησταρχος, *μετγ.*

Λησι-αρχης καὶ λησι-αρχος, ου, ὁ· ἀρχη-
γὸς ληστῶν *Πλουτ.* *Κρασ.* 22.

Λησι-αρχία, ἡ· ἀρχὴ ληστῶν, *μετγ.*

Λησι-αρχος, ὁ· λησταρχος· *Πολυαιν.* 4, 9, 3.

Λησιεία, ἡ· τὸ ἔργον τοῦ ληστοῦ *Θουκ.* 1, 5·

«ἀπὸ ληστείας ἔχων» *Ἀριστοτ.* *πολ.* 1, 5· «βίον

ἔχειν» *Ξεν.* *ἀν.* 7, 7, 9, *leitocinium.*

Λησιερα· ὀηλ. τοῦ ληστή· «ναῦς-λησιεραὶ

πλοῖον *Ἀιλ.* *ἴ.* *Ζ.* 8, 19, *praedatoria.*

Λησιεύω, μ. εἶσω· εἶμαι ληστής, ἀρπάζω, λη-
λατῶ *Δημ.* 4, 23· «ἐκ Πύλου» *Θουκ.* 7, 18, καὶ

αἰτ. γυνώνω· «τοὺς παριόντας» *Πλουτ.* *ἠθ.*

10, *Παθ.* «λησιευμένης τῆς χώρας» *Θουκ.* 5, 14·

«ὅπῃ τινων ληστευθεῖς» *Δ.* *Σικ.* 2, 55.

Ληστήρ, ἥρος, ὁ· ληστής· *Ἀνθ.* 7, 737.

Ληστήριον, τό· συμμορία ληστῶν, καταφύγιον

ληστῶν· «ἐκπέρων ληστήρια ἔφερε καὶ ἡγε-
τοῦς *Θηβαίους*» *Ξεν.* *ἴ.* 4, 42· «πληροῦς τῶν

ληστήρια» *Δισχίν.* 1, 191.

Ληστής, οὗ, ὁ, ἰων. ληστής (ληίζομαι)· ὁ ἀρπάζων, λεηλατὼν, γυμνῶν, κλέπτης φανερός· «πανουργὸν κλέπτα καὶ ληστήν τινα» Εὐρ. Ἄλκ. 769· «τῆς τυραννίδος Σοφ. Οἶ. τ. 535, Θουκ. 1, 5· «πειραταί» μτφ. «φρενοκλόπε ληστὰ λογιζομένους», ὁ ἔρως Ἀνθ. Πλαν. 198.

Ληστικὸς, 3· ὁ ἐπιρρηγὴς, ἐπιτηδευτὴς εἰς τὸ ληστεύειν, ἀρπάζειν Θουκ. 6, 104· «ἔννη Ἀριστοτ. πολ. 8, 3· ἡ ληστικὴ = ληστεία Πλατ. σοφ. 222· «τὸ ληστικόν» = οἱ λησταί, ἡ συμμορία τῶν ληστῶν Θουκ. 1, 13· συγкр. «τὰ πλοῦτα τῷ παλαιῷ τρόπῳ ληστικώτερον παρεσκευασμένα» Θουκ. 1, 10, *predatorius*.

Ληστικῶς, ἐπίρ. μὲ ληστικὸν τρόπον Θουκ. 6, 104. Ληστις, π. τοῦ, ἡ· ἡ λήθη· «τὰ δ' ἐν μέσῳ ἡ ληστὴν ἰσχυρὰ ἡ δὲ οὐδενός ποιεῖ» = ἐπιλέλησται, οὐ φροντίζει Σοφ. Οἶ. Κ. 590, Κριτ. ἐν Ἀθην. 10, 432, δι. γρ. λήσις.

Ληστο-γνώστης, ὁ· ὁ τῶν ληστῶν γνώστης Χρον. Πασχ.

Ληστο-διώκτης, ὁ· καταδιώκων ληστής Βυζ.

Ληστο-δίωκτος, 2· ὁ καταδιωκόμενος ὑπὸ ληστῶν Ξεν. Ἐπισ. 1, 6.

Ληστο-δόχως, 2· ὁ ὑποδεχόμενος ληστής ἡ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο, μτγν.

Ληστο-κράτωρ, ὁ, ἀρχηγὸς ληστῶν Βυζ.

Ληστο-κτόνος, 2· ὁ φονεὺς ληστῶν· ἡ γερμὴν Παλλ. 51, (11, 286).

Ληστό-κτονος, 2· ὁ ὑπὸ ληστῶν φονευθεὶς.

Ληστο-σαλπικτήης, οὗ, ὁ, Πολυδ. 4, 87 (ἐνθα πρότερον ἀριστοσαλπικτήης ἔκειτο)· ἴδε ληιστοσαλπικτῆς.

Ληστο-τροφίω-ω· διὰ ληστείας τρέφω, διατηρῶ, μτγν.

Ληστικὸς, 3· ληστικός· ναὺς Θουκ. 4, 9· «βίος Ἀριστοτ. πολ. 2, 5· «δύναμις Πλούτ. Σεπτ. 18· «οἱ ληστικοί» = οἱ λησταί Στραβ. 7, 293· «τὸ ληστικόν» = αἱ ληστικαὶ συμμορίαι· ἀντὶ ληστικόν μτφ. «τὰ ληστικὰ τῆς Ἀφρουδίνης φεύγετε» Σμωνον. 58 (5, 161).

Ληστικῶς, ἐπίρ. ἀντὶ ληστικῶς Στραβ. 2, 126.

Ληστικός, ὁ, ἡ· ληστεία, γυνή Πλούτ. Θυσ. 9· «νῆες Δημ. 52, 5, *praedatoria*.

Λήτ-αρχος, ὁ (λήτων, ἄρχοι)· ὁ δημόσιος ἀρχιερεὺς Αὐαδφρ. 991.

Λήτειρα, ἡ· δημόσια ἱερεία Καλλιμ. παρὰ Σχολ. Σοφ. Οἶ. Κ. 489.

Λήτη, ἡ· πόλις Μακεδονίας, κατ. Ληττος Στ. Βυζ.

Λητήρ, ἦρος, ὁ (λήτης)· δημόσιος ἱερεὺς Πλούτ.

Λητο-γένειαι, ἡ, ὥρ. λατογ· ἡ γεννηθεῖσα ἐκ τῆς Λητοῦς· «κυῖρα» Ἀρτεμ. Δίσχ. ἐπιτ. 148.

Λητογενής, 2, ὥρ. λατογ. (Λητώ, Ἰένωι)· ὁ γεννηθεὶς ἐκ τῆς Λητοῦς Εὐρ. Ἴων 465.

Λητοῖδης, οὗ, ὁ, ὥρ. λατοῖδης· υἱὸς τῆς Λητοῦς Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλλ.

Λήτων, τό, συνηρ. ἀντὶ λήτης.

Λήτος, συνηρ. ἀντὶ λήτης.

Λητο-υργέω-ω, ἀρχ. ἀτ. τύπ. ἀντὶ λειτουργέω, Β. Ἀν. 277.

Λήτος· λήμην (λήμνη), ἡ θάλασσα Πλούτ.

Λητώ, οὐς-οὐς ἡ, ὥρ. Λατώ 1) ἡ μήτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος Ὀμ. ὕμν. τοῦ Κούρου καὶ τῆς Φαίης Π. Σε. 406, 918, ἀμφοτέρω· μεταχειρίζονται τοὺς τύπους Λητώ

(ὕμν. καὶ αἰτ.), Λητοῦς (γεν.), ὁ Ὀμ. δοτ. Λητοὶ κλητ. Λητοῖ Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλλ. 14, 62· πρὸλ. Ληθώ 2) σύζ. Εὐαγόρου βασιλεῖος τῆς Κύπρου Λουκ.

Λητώα, ἡ· νησὶς τις παρὰ τῇ Κρήτῃ Πτολ. Ἰητωιάς, ἄδος, ἡ· Λητωῖς Καλλ. Ἀππ. κον. 1, 119.

Λητώα, ἰδος, ἡ· ὕμν. Λητοῦς Ἀνθ. β. 272.

Λητώος, 3, συνηρ. ἀντὶ Λητώος· ὁ ἀνέκμων ἐκ τῆς Λητῶ· «κῶρη Δίσχ. ἀποσπ. 158, ὥρ. Λητώα Ἀνθ. β. 280, 5· τὸ Λητῶν = ἱερὸν τῆς Λητοῦς Στραβ.

Ληχμός, ὁ, (λήγω)· λήξις Μ. Ἐτ. Ληψι-λογό-μισθος, 2 (λήψις, λόγος, μισθός)· ὁ ἀκαδημαϊκός, ὁ λαμβάνων μισθὸν διὰ τῆς φιλοσοφικῆς διδασκαλίαν· «τέχνη Ἀθην. 11, 509 κατὰ Μένεκ. διόρθ. ἀντὶ τοῦ ληψι-ολιγό-μισθος· ὁ λαμβάνων δόλινον μισθόν.

Ληψίς, εὐς, ἡ 1) τὸ λαμβάνειν, παρσιμον, πᾶσιμον· «ἥδιστον δ' ὅττι πάρεστι λήψις ὧν ἐστὶ καὶ ἡμέραν» Σοφ. ἀποσπ. 326· «καὶ ἀπόδοσις Πλατ. πολ. 1, 332· «τοῦ μισθοῦ, 349, καὶ πᾶ 343· «καὶ λήψις τῶν ἀγαθῶν» Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 6· 2) σὺλληψις, ἀλωσις Λουκ. ἱστ. συγγ. 38· «τῶν ζευδαρίων Ἀριστοτ. περὶ ζ. μορ. 3, 1· πόλεως Θουκ. 4, 111 3) λατρ. εἰσβολὴ ἐπιδόσις ἰδ. πυρρετῶ 4) ἐν τῇ ῥητ. καὶ διαλεκτικῇ λήμματα, ἡ δεκτὴ γενομένη πρότασις, θέσις πρὸλ. Πλούτ. δαμ. Σωκρ. 7.

Ληψο-δοσία, ἡ· τὸ δίδειν καὶ λαμβάνειν Ἐκίπιν.

Ληψι-ολιγό-μισθος· ἴδε ληψιολογόμισθος. Λί, ἀχώρ. ἐπιτ. μόρ. ὡς τὸ λα-, λαί-, ἐξ αὐτὸ λικνῶν = πλούσιος, ἀφθονος εἰς ἄνθη, καὶ λικ-αίονται παρὰ Ἐπιχάρμ. = λίαν κατὰ τὸν Στραβ. 8, 364.

Λί ἡ λί, τό· ἴδε λῖς.

Λιάζω, μ. ἀσω, π.=λυγίζω, κλίνω· πρὸλ. ἄλιαντος Βουτ. λεξικ. 1, 73, Ἰσχύ. = ῥίπτειν, τὰ ῥάσειν, συνήθ. μόν. λιάζομαι, ἀόρ. παθ. ἐλπίσθη, 3 πλ. ἐπ. λιάσθην, Ὀμ. 3 ἔνικ. ὕπερ. λελίσσεται Μόσχ. 4, 118, παραμερίζω, ἀποχωρῶ, ἀποφεύγω, συνήθ. περὶ ἀνθρώπου. «ἐταρῶν ἄφαρ ἔξετο νόστιμ' ἡλιόσθης» Ἰλ. α, 349· ἐπὶ ἐρῶδων Ἰλ. ο, 520· «ἐκ ποταμοῦ, ἀπὸ πυρκαϊῆς» Ὀδ. ε, 462· «δεῦρο λιάσθη» = ἐδῶ καὶ τέφρες, Ἰλ. χ, 12· καὶ περὶ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης· «ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κύμα θάλασσης» = ὑπεχώρει Ἰλ. ω, 96· ἐπὶ ὄνεϊρων· «λιόσθη ἐς πνοίας ἀνέμων» Ὀδ. δ, 838· 2) πίπτω, καταπίπτω· «πρηγὴς ἐλιόσθη» = ἔπεσε Ἰλ. ο, 553· «-προτὶ γαίῃ», υ, 418· «αὐτὰρ ὄρνις αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λιάσθεν» = κατέπεσον τὰ πτερὰ τοῦ θνήσκοντος πτηνοῦ Ἰλ. ψ, 879, ἐνθα ὁ Ἀρίσταρχ. ἀνέγνω λιάσσε = ἄφρως νὰ καταπέσῃ τὰ πτερὰ· «σπουδῇ πρὸς σ' ἐλιόσθη» Εὐρ. Ἑκ. 100· «ὡς ἐν γῇ λελίσσεται» Ἰπικλείης Μόσχ. 4, 118.

Λιαίνω = χλιαίνω Ἰσχύ.

Λιάων, ἰων. καὶ ἐπ. λίην (λι-), ἐπίρ. ἐπιτ. πᾶν, παρὰ πολὺ, κατὰ πολλὰ, κατ' ἐξοχήν, ὕπερβα· λικῶς παρ' Ὀμ. συνήθ. ὡς τὸ μτγν. ἄγαν· λίην μέγα, λίην τόσον Ὀδ. γ, 227, δ, 371· ἴν· γένει παρὰ πολὺ, σφοδρῶς· «δὴ γὰρ κεχολώατο

λίαν· Ὀδ. ξ, 282· «μη κάμεν λίαν δαπάναις» Πινδ. Π. 1, 90· «ὅς πεπλάσμενος ὁ κόμπος ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος» Αἰσχ. Πρ. 1033· καὶ μετὰ αὐτοῦ, «ἡ λίαν φιλότιμος», 123· «ὥστε μὴ λίαν σπίνε» Σοφ. Πλ. 1163· «τὸ λίαν ἰσχυρὸς τίς ἐστίν» Πλάτ. Κρατ. 415· καὶ ἐπιτασσόμενον· «θαυμάσια λίην» Δουκ. ἀλ. 34· «πρὸς λίαν» Πλουτ. Κρατ. 17, συνηθέας, παρ' Ὀμ. καὶ τοὺς μετέπειτα εἶναι τὸ «καὶ λίην»· «καὶ λίην κείνους γὰρ ἐταυρότεροι καίτοι ὀλίθωρον», κυρ. κείνους καίτοι ὀλίθωρον καὶ λίην γὰρ εὐκότοι = καὶ μαλίστα πλεονάζοντες, «καὶ λίην σε πάρος γ' οὐτ' εἰρημαίαι αὐτε μεταλλάξω» Τλ. α, 553· «λίαν ἄγαν» Μένεκ. Μέν. σ, 152· καὶ μετὰ ὑπερβ. «ὥπως ἂν βέλτεστα λίαν πράττοι» Πλάτ. Ἐρωτ. 393· παρ' Ὀμ. τὸ ἐν τῇ ἄρσει μακρόν ἐν τῇ θέσει βραχὺ πλὴν τῆς συνδύσεως «καὶ λίην», ἐν ᾗ τὸ εἶναι πάντως μακρόν· οὕτως καὶ ἐν Ὀδ. θ, 231, α, 405 ἀποτελεῖται σπονδαίος· παρὰ τοῖς μετέπειτα ποιηταῖς εἶναι ἀρχαῖον κατὰ τὰς χρῆσεις τοῦ στίχου, τὸ α μόνον παρὰ Γρ. Ναζ. εἶναι βραχὺ· Λιάμαθος· αἱ αἰσχύλαι· Πουγ. Αἰαν. 04, 2· παλὺ ἀνὴρ ὄψ· Ὀρφ. Ἀργ. 588, διορδ, ὅπως ὑπὸ Ἑρμῆ. ἀλιανθής. Λιάρύ, 3 α) χλιαρός (χλιαίνω, λαίνω, ὡς λαίνα = χλαίνα), περὶ θερμῶν πηγῶν, συγκερασμένος· Τλ. γ, 149· β) αὐτοῦ δ' αἵμα κελευθὸν νῆς· ὕδατι λιάρων, λ, 830· αἵμα, λ, 477· ὕδατος = τερπνός· ἄνθος· Ὀδ. ε, 268· αὐρὴ Ἀπολλ. Ἰ, 3, 1032· ἄνθος, 1245· γ) ὅλα Θεοφρ. 25, 105· δ) ἐν τῇ πρᾶξι, πλεονάζον, γλυκύς = ὕψος (Τλ. ξ, 164)· λιάρὸς καὶ ἀνέσφατος ἰσθμὸς· Ὀππ. Ἀλ. 2, 279. Λιάσμα, τὸ χλιάσμα· ἀλμυρὸς λιάσματι σῶμα λιπανάς· ἀλμυρὸς λιάρ· Ἀξίνω, ἐν Ἀθην. 8, 342. Λιῆ, ἀνώμ. αἰτ. τοῦ λιβάς. Λιῆθιον, τὸ (λιῆς)· 1) ὑποκ. τοῦ λιβάς, μικρὰ πηγὴ, σταλαζόν ὕδωρ Στραβ. 8, 389· ὑπότιμα λιῆθια· Πλουτ. ἡθ. σ. 913, Ἡρόν. ἐπιμ. 77 = μικρὸς σταλαγμός. 2) ἐν κοινῇ διαλέκτῳ, ὕψος τοποῦ, λευμῶν, λιῆθιδι πάντοτε χλοάζον, ἀρχ. λεῖξ. μετγν. 3) κατὰ τινες λιῆθιον ἐκαλεῖτο· χόρτον τὸ καλούμενον «κενταύριον μικρόν» Πλιν. Ἰ. Φ. 25, θ, 31. Λιῆζω (λιῆς), μ. ἄσω· λείθω, χῶω, ἀφήνω· νὰ ρεῖν, στάξω· Πούγ. Μέα. χύνομαι, ρέω, ἀναβλύζω ἐκ τινος πηγῆς· ἡ πάρος ἐοῖσιν οἱ λιῆζομένη προχῶσι· Ἀντιφ. 7 (9, 258), stillo. Λιῆζομένη προχῶσι· Ἀντιφ. 7 (9, 258), stillo. Λιῆνία, ἡ· ὄν. Ἑλλ. γυναικ. ὄν. Ἀνθ. Λιῆνη, ἡ· λίβανος, μετγν. Λιῆνιδιον, τὸ· ὑποκ. τοῦ λίβανος, ὀλίγον λιῆνι· Μέν. ἐν Ἀθην. 9, 385. Λιῆνίζω, μ. ἴσω· μυρίζω ὡς λιῆνι Διοσκ. Λιῆνευός, 3· ὁ ἀνήλων εἰς τὸν λίβανον, ὁ ἐκ λίβανου. Λιῆνινος, 3· ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ λιῆνι. Λιῆνιον, τὸ· λίβανος· Πουγ. Λιῆνιος, 6· κυρ. Ἑλλ. ὄνομα, ἰδ. τοῦ ῥήτ. καὶ συγγραφῆς Λεβανίου τῆς 4 ἐκατοντ. μ. Χ. Λιῆνιτις, ἰδος, ἡ· ἴδε λίβανος 2. Λιῆνο-ειδής, 2· λιβανώδης Διοσκ. Λιῆνο-καία, ἡ· τὸ νὰ καίη τις λιῆνι. Λιῆνο-μάννα, ἡ· ἡ μάννα τοῦ λιῆνου, λιῆνωτός· Ὀρφ. Ὀν. 19· πρὸλ. μάννα. Λιῆνο-μάντις, εως, ὁ· ὁ μαντιῶν διὰ τοῦ καπνοῦ τοῦ λιῆνου Εὔστ. 1346. Λιῆνο-πώλης, οὐ· ὁ πωλὼν λίβανον. Λιῆνον, τὸ· λίβανος· Πλ. Μαλακ. Λιῆνος, ὁ, σπαν. ἡ Πινδ. ἀποστ. 87, 2, Εὐρ. Βάκχ. 144· 1) εἶδος δένδρου, ἴσ' οὐ στάζει τὸ λιῆνι· Ἡρ. 4, 75· 2) λιβανώτης, λιῆνι· «Σοφίας δ' ὡς λιῆνου καπνός» Εὐρ. Βάκχ. 144· «χῶ με-λίπνους λίβανος» Φιλίπ. 10 (6, 231), ἴθυσ. Λιῆνις, ὁ· ὅρος ἐν τῇ μεσημέρ. Σοφία Πολυδ. ἐπιθ. Λιῆνιός, 3 καὶ ἴδιον θηλ. Λιῆνιτις, ἴδος, ἡ· ἡ ἐκ (ἡ ἐπὶ) τοῦ Λιῆνου Ἀπολλιν. ἔτι ἐπιθ. τῆς ἐν Λιῆνι λατρευομένης Ἀφροδίτης Δουκ. Λιῆνο-φόρος, 2· ὁ φέρων, παράγων λιβανωτόν· «χώρα Ἀθην. 12, 517, ἰθυίferus. Λιῆνο-χρῶς, 2, συνηρ.· χροῦς, οὐν, (χρῶς)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ λιῆνου Στραβ. 15, 703. Λιῆνώ-ω, μ. ὡσω· σκευάζω (ἐνακνωῶναι, ἐναμινῶναι) μὲ λίβανον Ἀρκαδ. 162, 1· «οἶνος λελιβανωμένος» Μακκ. 3, 3, 45. Λιῆνώδης, 2· ὁ ἐκ τοῦ εἶδους ἡ τοῦ χρώματος τοῦ λιῆνου, ὅμοιος μὲ λίβανον, ὅσων ἐκ λιβανωτοῦ Φιλοστρ. εἰκόν. σ. 807, ἰθυίferus. Λιῆνω-τίζω, μ. ἴσω· καπνίζω μὲ λιῆνι Στραβ. 16, 781, παρὰ Διοσκ. 3, 98 εἶμαι ὅμοιος λιῆνι. Λιῆνω-τίνος, 3· κατεσκευασμένος ἐκ λιβανωτοῦ· μόνον Ἀθην. 15, 689, ἰθυίferus. Λιῆνω-τιον, τὸ· ὑποκ. τοῦ λιβανωτός. Λιῆνω-τις, ἴδος, ἡ· 1) εἶδος ἀρωμ. φυτοῦ, κοιν. δένδρο· λιβανον Θεοφρ. ροσμαιῆς 2) λιβανωτὶς καχυμῶρος ἡ καχυμῶσσα, ἔτιρ. εἶδος ἀρωμ. φυτοῦ Νικ. ἡθρ. 350· 3) λιβανωτρίς. Λιῆνω-τόν, τὸ· λιβανωτός Σοφ. καὶ μετγν. Λιῆνω-το-πωλῶ-ω· πωλῶ λιβανωτόν Ἀ-ριστ. ἐν Πολυδ. 7, 196. Λιῆνω-το-πώλης, οὐ, ὁ· ὁ πωλὼν λιβανωτόν Ἀθην. 14, 661. Λιῆνω-τός, οὐ, ὁ καὶ ἡ (πρὸλ. Λοβίξ. ἐν Φρον. σ. 187)· 1) τὸ κόμμι τῆς λιῆνου, λιῆνι, θυμῆ-αμα, ὅπερ μετεχειρίζοντο ἐν ταῖς θυσίαις Ἡρ. 3, 86· «λιβανωτὸν δευρὸς τις καὶ πῦρ βόται σπῶσι ἂν εὐφωμαι» Ἀριστ. βέτρ. 871· «λιβανωτὸν ἐπιτιθέμεναι ὑπὲρ ἐαυτῶν» Ἀντιφ. 1, 18· «χάοντος λιβανωτοῦ» = μικρὰ τεμάχια λιῆ. «μάννα λιβανωτοῦ» = τετριμμένος λιβανωτός· 2) ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐπωλεῖτο ὁ λιβανωτὸς Εὐπολ. ἐν Πολυδ. 4, 47· 3) τὸ δοχεῖον τοῦ λιβανωτοῦ, θυμιατήριον Ν. Δ. ἴθυσ. Λιῆνω-το-φόρος, 2· ὁ φέρων, παράγων λιβανωτόν· «δένδρεα Ἡρ. 3, 107· «Ἀραβίης τέρματι»· 2, 8, ἰθυίfer. Λιῆνω-τρίς, ἴδος, ἡ· λιβανωθήκη, θυμιατήριον Πλουτ. ἡθ. σ. 477, καὶ λιβανωτὶς Πολυδ. 4, 8, 2, ἰθυίferum. Λιῆς, ἄθος, ἡ (λιῆς)· σταλαγμός παντός ὕ-γρου, ἡ ὕγρασις, τὸ ὕδωρ, πηγὴ ὕδατος· «λι-ῆσις ὕδρηλας παρθένου πηγῆς μέλα» Αἰσχ. Πέρκ. 605· ἐπὶ νοσημοῦ, «σάν λιπὼν ἱερὸν λιῆ-σα» Σοφ. Φιλ. 1200· «πιδανύσσα λιῆς» Εὐρ. Ἀνδρ. 116· «λιῆδος κρηναίαι» Ἀντιφ. 34 (9, 599), ἐπὶ τῶν θαυρῶν, «θαυρῶν λιῆδεις» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1106· ἴδε καὶ λίψ, guili. Λιῆς, ἀντὶ λίψ· ἀφρικανικὸς ἄνθος· Πουγ.

Λιῆνο-μάντις, εως, ὁ· ὁ μαντιῶν διὰ τοῦ καπνοῦ τοῦ λιῆνου Εὔστ. 1346.
Λιῆνο-πώλης, οὐ· ὁ πωλὼν λίβανον.
Λιῆνον, τὸ· λίβανος· Πλ. Μαλακ.
Λιῆνος, ὁ, σπαν. ἡ Πινδ. ἀποστ. 87, 2, Εὐρ. Βάκχ. 144· 1) εἶδος δένδρου, ἴσ' οὐ στάζει τὸ λιῆνι· Ἡρ. 4, 75· 2) λιβανώτης, λιῆνι· «Σοφίας δ' ὡς λιῆνου καπνός» Εὐρ. Βάκχ. 144· «χῶ με-λίπνους λίβανος» Φιλίπ. 10 (6, 231), ἴθυσ.
Λιῆνις, ὁ· ὅρος ἐν τῇ μεσημέρ. Σοφία Πολυδ. ἐπιθ. Λιῆνιός, 3 καὶ ἴδιον θηλ. Λιῆνιτις, ἴδος, ἡ· ἡ ἐκ (ἡ ἐπὶ) τοῦ Λιῆνου Ἀπολλιν. ἔτι ἐπιθ. τῆς ἐν Λιῆνι λατρευομένης Ἀφροδίτης Δουκ.
Λιῆνο-φόρος, 2· ὁ φέρων, παράγων λιβανωτόν· «χώρα Ἀθην. 12, 517, ἰθυίferus.
Λιῆνο-χρῶς, 2, συνηρ.· χροῦς, οὐν, (χρῶς)· ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ λιῆνου Στραβ. 15, 703.
Λιῆνώ-ω, μ. ὡσω· σκευάζω (ἐνακνωῶναι, ἐναμινῶναι) μὲ λίβανον Ἀρκαδ. 162, 1· «οἶνος λελιβανωμένος» Μακκ. 3, 3, 45.
Λιῆνώδης, 2· ὁ ἐκ τοῦ εἶδους ἡ τοῦ χρώματος τοῦ λιῆνου, ὅμοιος μὲ λίβανον, ὅσων ἐκ λιβανωτοῦ Φιλοστρ. εἰκόν. σ. 807, ἰθυίferus.
Λιῆνω-τίζω, μ. ἴσω· καπνίζω μὲ λιῆνι Στραβ. 16, 781, παρὰ Διοσκ. 3, 98 εἶμαι ὅμοιος λιῆνι.
Λιῆνω-τίνος, 3· κατεσκευασμένος ἐκ λιβανωτοῦ· μόνον Ἀθην. 15, 689, ἰθυίferus.
Λιῆνω-τιον, τὸ· ὑποκ. τοῦ λιβανωτός.
Λιῆνω-τις, ἴδος, ἡ· 1) εἶδος ἀρωμ. φυτοῦ, κοιν. δένδρο· λιβανον Θεοφρ. ροσμαιῆς 2) λιβανωτὶς καχυμῶρος ἡ καχυμῶσσα, ἔτιρ. εἶδος ἀρωμ. φυτοῦ Νικ. ἡθρ. 350· 3) λιβανωτρίς.
Λιῆνω-τόν, τὸ· λιβανωτός Σοφ. καὶ μετγν.
Λιῆνω-το-πωλῶ-ω· πωλῶ λιβανωτόν Ἀ-ριστ. ἐν Πολυδ. 7, 196.
Λιῆνω-το-πώλης, οὐ, ὁ· ὁ πωλὼν λιβανωτόν Ἀθην. 14, 661.
Λιῆνω-τός, οὐ, ὁ καὶ ἡ (πρὸλ. Λοβίξ. ἐν Φρον. σ. 187)· 1) τὸ κόμμι τῆς λιῆνου, λιῆνι, θυμῆ-αμα, ὅπερ μετεχειρίζοντο ἐν ταῖς θυσίαις Ἡρ. 3, 86· «λιβανωτὸν δευρὸς τις καὶ πῦρ βόται σπῶσι ἂν εὐφωμαι» Ἀριστ. βέτρ. 871· «λιβανωτὸν ἐπιτιθέμεναι ὑπὲρ ἐαυτῶν» Ἀντιφ. 1, 18· «χάοντος λιβανωτοῦ» = μικρὰ τεμάχια λιῆ. «μάννα λιβανωτοῦ» = τετριμμένος λιβανωτός· 2) ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐπωλεῖτο ὁ λιβανωτὸς Εὐπολ. ἐν Πολυδ. 4, 47· 3) τὸ δοχεῖον τοῦ λιβανωτοῦ, θυμιατήριον Ν. Δ. ἴθυσ.
Λιῆνω-το-φόρος, 2· ὁ φέρων, παράγων λιβανωτόν· «δένδρεα Ἡρ. 3, 107· «Ἀραβίης τέρματι»· 2, 8, ἰθυίfer.
Λιῆνω-τρίς, ἴδος, ἡ· λιβανωθήκη, θυμιατήριον Πλουτ. ἡθ. σ. 477, καὶ λιβανωτὶς Πολυδ. 4, 8, 2, ἰθυίferum.
Λιῆς, ἄθος, ἡ (λιῆς)· σταλαγμός παντός ὕ-γρου, ἡ ὕγρασις, τὸ ὕδωρ, πηγὴ ὕδατος· «λι-ῆσις ὕδρηλας παρθένου πηγῆς μέλα» Αἰσχ. Πέρκ. 605· ἐπὶ νοσημοῦ, «σάν λιπὼν ἱερὸν λιῆ-σα» Σοφ. Φιλ. 1200· «πιδανύσσα λιῆς» Εὐρ. Ἀνδρ. 116· «λιῆδος κρηναίαι» Ἀντιφ. 34 (9, 599), ἐπὶ τῶν θαυρῶν, «θαυρῶν λιῆδεις» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1106· ἴδε καὶ λίψ, guili.
Λιῆς, ἀντὶ λίψ· ἀφρικανικὸς ἄνθος· Πουγ.

Λίβερνα, τὰ, καὶ Λιβερνίδες, αἱ εἶδος πλοίου Σουῖδ. ἀπὸ πόλεως τινος Ἰταλικῆς οὐ-
τως ὀνομασθέντα.

Λίβηθρον, τό· λειβηθρον Πούχ.

Λιβηρός, 3· λιβρός Γαλην. λιμίδας.

Λιβιανόν, τό· εἶδος ἀλοιφῆς ὀφθαλμῶν Γαλην.

Λιβικός, 3· ὁ μεταξὺ μεσημέριας καὶ δυσμῶν
κείμενος Πρόκλ. παρ. Πτολ. σ. 101.

Λίδιος, ὁ, Λίδια, ἡ· Ῥωμαϊκὰ κῶρια ὄνομ.
Līvius, Livia.

Λίδον, τό· εἶδος πλκκουντίου, libuni.

Λιδό-νοστος, ὁ· νοτιανατολ. ἄνεμος ὁ καὶ λι-
δοφαινίε καλούμενος Ἀριστοτ. περὶ κῆρυ. 4.

Λίδος, τος-ους, τό· 1) σταγὼν Ἰπποκρ. ἐν γέν.
= λιδάς, ἐπὶ θαλῶν· «ἐτοιμότερα γέλοιτος ἀ-
νέφερον λιδῶν» Αἰσχ. Χο. 441· 2) = λίδον Χρό-
σιππ. ἐν Ἀθην. 14, 647, gutta, stilla.

Λιδω-φοινίε· ἴδε λιδόνους.

Λιδρός, 3 (λίδω)· λιδρός, ὕγρος, σταλάζων,
ἀρχ. λεξ. «λιβρός ἱσὼν λιδάδου» Δωσιτῶδ.
βωμ. 1 (15, 25)· 2) σκουινός, ξοφώδης, ὥσως
ἐκ τῶν νεφελῶν Ἰπποκρ. -νός· ἔκ. Μ.

Λιδύη, ἡ· ἡ ἐν Ἀφρικῇ γῶρα τῆς Λιδύης ἀπὸ
Αἰγύπτου μέχρις Ὠκεανοῦ Ὠδ. δ, 835· παρὰ τοῖς
μυθ. ποτὲ μὲν ὑπὸ εὐρείαν σημασίαν, σημε. μέρους
τῆς Ἀφρικῆς ποτὲ δὲ ὑπὸ στενοῦ. ὁλοῦ τὴν με-
ταξὺ Αἰγύπτου καὶ Ἀσσυρίων γῶραν Ἦρδν.

Λιδύηθε Νικ. Ἀλ. 268, ὄνορ. Λιδύθη Θεοκρ.
1, 24, καὶ

Λιδύηθεν, ἐπίρ. ἐκ Λιδύης Δ. Περ. 46, 222.

Λιδυχή, ἡ· εἶδος φυτοῦ, ἡ ἀρχαῖα Διοσκ.

Λιδυκός, 3· ὁ ἐκ τῆς Λιδύης· ἔκρ. Ἦρ. κλ.

Λιδυον, τό· ἄγριος λαυτός Διοσκ.

Λιδυός, ὁ· ἄγνωστόν τι πτηνὸν Ἀριστοτ. Ζ.
1, 9, 1.

Λιδυρνικόν, τό, ὁγλ. πλοῖον Πλουτ. καὶ
Λιδυρνίς, ἴδος, ἡ· εἶδος ταχυπλοῦ πλοίου

Πλουτ. Πομπ. 64.

Λιδυρναί, οἱ· ἔθνος τι παρὰ τῇ Ἀδριατικῇ θα-
λάσῃ μεταξὺ Ἰστροῦ καὶ Δαλματίας Σπρίδ.
ἐπίθ. Λιδυρνός, καὶ Λιδυρναίος, 3, ἴδιον ὕγλ.

Λιδυρνίς, ἴδος· νῆσος Ἀπολ. Ῥ.

Λίδυς, οὐς, ὁ· 1) εἶδος ἀβλαβούς ὄψεως Νικ.
Ὑμν. 490· 2) μαύρη ὕδρια, ἥτις ἐτίθετο ἐπὶ τῶν
τάφων ἀγάρμων νεκρῶν ἴδε λιδύη· πρὸλ. λου-
τροφόρος.

Λίδυς, οὐς, ὁ· 1) ὁ κατ. τῆς Λιδύης Πίνδ. ἐπίθ.
-αδύλος, αἰωνοῖ Εὐρ. -ἀήτης Ἀνθ. 2· ἀδελ-
φός τοῦ γνωστοῦ Λυσάνδρου Ξεν. ἀνθ. libys.

Λιδυσσα, ἡ· 1) θηλ. τοῦ Λίδυος· 2) Λιδυχή
-γυνὴ Πίνδ. -σπολῆς Σοφ. -Γοργόνες Εὐρ. ἄλ.
Καλλ. -γῆ Παιστ. 3) ὡς ὕδα. (ἐν γῇ) = ἡ Λιδύη
Λυκόφρ. 1016· 4) πολίχνιον ἐν τοῖς παρακλίσις
τῆς Βιθυνίας, ἐν ᾗ ἀπέθανεν ὁ Ἀντίοχος Πλουτ.
Φλαριν. 20, κατ. Λιδυσσάδης Στ. Βυζ.

Λιδυστικόν, τό· εἶδος φυτοῦ Γαλην.

Λιδυστικός, 3· Λιδυκός Αἰσχ. Εὐρ. libysus.

Λιδυστίς, ἴδος, ἡ· Λιδυστικὴ Ἀπολ. Ῥ. καὶ
Λιδυστίας, ἄδος Στ. Βυζ.

Λιδω-φοινίε, ἴκος, ὁ (Λίδυς φοινίε)· ὁ ἐκ Λί-
δους καὶ φοινίκος, Καρχηδόνας Πολυβ. Διοδ.

Λιδω-φοινίης, ὁ· εἰς τὴν Λιδύην συγκαταβαίνων Ἦσυχ.

Λίδω·σπένδοι, ἐκκινεῖ Πτωχ. σταζει λεξ. Ἰπποκρ.

Λίδων, ὠνας, ὁ· ἀρχιτέκτων Ἠλείος Παιστ.

Λίγισ, ἐπίρ. ἐκ τοῦ λιγύς (ὡς δὴ καὶ ἐκ τοῦ ὠνός)
μὲ λιγυράν, διαπεραστικὴν φωνήν· -κωκύνει Ὠδ.
0, 527· -αείδω, χ, 254· «Ζεφύρου λίγα κινυμέ-
νοιο» Ἀπολ. Ῥ. 4, 837.

Λίγαίνω (λιγύς)· φωνάζω, ἡχῶ, καλῶ μὲν
γυράν φωνήν Αἰσχ. ἐπτ. 476· -φόρμιγγι=διὰ τῆς
τῆς φόρμιγγος καίτω Ἀπολ. Ῥ. 1, 740· -αὐρί-
γι, δονάκετος Ἀνθ. 9, 197. 505 καὶ παρὰ μυθ.

πες. παρὰ τῷ κατὰ τὸν Δ. Ἀλ. Δημ. 44· καὶ μὲν
αἰετ. -μέλος Βίων, 15, 1. Παθ. «βούσσι λιγαν-
μένοισιν ὁμοῖα» Ἀρατ. Φαιν. 1007, clamo, clamare

Λιγάνταρ· εἶδος τέττιγος, Λάκωνες Ἦσυχ.

Λιγανικά, τὰ· ὅρη τῶν Αἰγυγνῶν, κατοικοῦν-
των περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Ματρώνου καὶ Μείδου

Αἰγυγῶν· φρούριον Κασσανδρείαν Στ. Βυζ.

Λιγυόριον, τό· λυγυόριον.

Λίγγω, ἐξ οὗ μόνον τό· «λίγγε βιός» = εὐφροσύνη
ἔκαμε λίγα τὸ τόσον, ἡχῆσε δονατὰ Ἠλ. δ, 124
πρὸλ. λίγα, λιγύς καὶ λίζω κατὰ Ἐτ. Μ.
ὄντη, λεξ.

Λίγγωνες, οἱ· ἔθνος τῆς Γαλλίας Πολυβ.

Λίγδω, ἡ· λίγδος πρὸλ. ἴγδη, ἀρχ. λεξ.

Λίγδην, ἐπίρ. π. (λίζω)· ἀκροθιγῶς, ἵππου
λάτως διερχόμενος, ξυστίζων· «βάλε χεῖρα ἐπὶ
καρπὸν λίγδην, ἀκρην δὲ βινὸν ἀγλήσαςτο γα-
κός» Ὠδ. γ, 278, Σχολ. ἀκροθιγῶς, αἰσιχίω

Λίγδω, ὁ, καὶ λίγδα (πρὸλ. ἴγδη)· γουδί, τούρι,
χαδάνη Νικ. Ὑμν. 689· 2) χωνευτήριον ἡ τόπος

(καλοῦσι) τῶν μεταλλουργῶν καὶ κεραμεύων
ἀρχ. λεξ. (πρὸλ. γοάνη)· καὶ διατετραπηλῶς
ἐκ κεράμου τύπος, ἐν ᾧ ἐτίθετο τὸ κήριον πρὸς
τοῦτον (μοδέλλον), καθ' ὃ ἐπρεπε νὰ γυθῇ κατὰ
τὸν ἄγαλμα ἐκ χαλκοῦ Πολυβ. 10, 189· ὁ ἡ-
μισυς τύπος ἐκαλεῖτο ἡμίλιγδος Σοφ. ἀποστ.
33, moratorium, fornacula.

Λίγδω, ὁ, καὶ ἡ λίγδα (ἐκ λίζ. λιχ λίχ λίχινος)
σημαίνει κονίαν, στακτὴν κονίαν, ἀσβεστονίαν

Λίγεις, ἡ· μία τῶν Σειρήνων Λυκοφρ. 726.

Λίγειος, ἐπ. 3· λιγίος, κατὰ Σουῖδ. μεγ.
τόπ. τοῦ λιγύς Ἠλιδ. β, 5· ἐπίρ. λιγείος Σουῖδ.

Λίγειρ καὶ Λίγειρ, ὁ· ποταμὸς Γαλλίας, μεγ.

Λιγείως καὶ λιγέως, ἐπίρ. ἴδε λιγίως.

Λιγίηρος, ἴων. ἀντὶ λίγειος Ὑμν. κυν. 1, 411.

Λίγναι, τό· λίγναι Πτολ. 7, 62.

Λιγνώσεις, ὅσα, ἐν (λιγνός)· πλήρης λιγνός·
αἰθαλόδης· καπνός, ἀτμός, αἰθάλη (καπνὶς)

«ἴδεντα πυρρῶνον διὰ στόμα λιγνὸν μέλαινα»

Αἰσχ. ἐπτ. 476· «στέρωφ λιγνός» Σοφ. Ἀνε.
1114· ἐπὶ τοῦ καπνοῦ τῶν θεσίων, Τραχ. 791·

«-θακῶ μοι καθορῶν καὶ καπνὸν» Ἀριστ. Λυσ.
319· «περὶ δὲ σπιν αἰθὴν κήκει λιγνός» Ἀπολ.

Ῥ. 1, 389, καὶ μυθ. πες. «αἱ φλόγες· καὶ
αἱ λιγνός» Πολυβ. 91, 11, 18· -λιγνὸν αἰε-
παρὰ Τρυφιδ. 322, fumus.

Λιγνώδης, 2· λιγνώεις Ἰπποκρ. salignosus·
λιγνώτός· λιγνώτος Νικ. Ὑμν. 726, δι· γρ.

Λιγυορ-κώτελος, ὁ, βωμὸς, ἀντὶ λιγυορκώ-
τελος· φλόγας κέρνιν παρ' Ἑλλαιστ. σ. 107·

Λιγυ-αἰσίδος, ὁ· ἡ ψάλλον λιγυρά Ἀρχαῖ.

Λιγυστάδης, ὁ· ἐπὶ τοῦ ποιητοῦ Μιμνέρου
διὰ τὸ ἐμφελεῖ καὶ λιγὺ Σουῖδ.

Λιγυ-αχῆς, 2· ὁ λιγυρά, δονατὰ ἡχῶν· -κι-
θάρη Ἀνθ. 19, 308 ἐν τῷ ὄνορ. λιγυαχῆς

Λιγύ-θροους, οὐ, ἡ οὐς, οὐ· ὁ ἡχῶν λιγυρά

ἡλ. Δ. Περ. 574 - περὶ τῆς Nov. Δ. 8, 377.
 Λιγύ-θυμος, γρ. τοῦ Βατικ. κώδ. ἀντὶ λι-
 γύθυμος 'Ανθ. 7, 343.
 Λιγύ-χροτος, 2 (κρότος) ὁ λιγυρά, δυνατὰ
 ἤχων, θορυβῶν Σουίδ.
 Λιγύ-μολπος, ὁ ὁ διαπεραστικά, δυνατὰ
 ψάλλον - νόμφαι 'Ομ. Ξαν. Παν. 19.
 Λιγύ-μοχθος, 2 ὁ μοχθῶν, καταπνυόμενος
 με λιγυρά ἀσματα - ἀηδῶν 'Αριστ. ὄρν. 1381,
 ὅι. γρ. λιγύθυμος.
 Λιγύ-μυθος, ὁ καθαρὰ, διαπεραστικά, δυνατὰ
 ὁμιλῶν, δε. γρ. ἀντὶ λιγύμυθος καὶ λιγύθυμος.
 Λιγύ-πνεύων, ὁ πνέων, ὁ ὁ ἡδίστην πνοὴν ἔχων,
 ὁ πνέων με λιγυράν (σφύριζουσαν ἢ γλυκεράν)
 πνοήν - ἀηδαι 'Οδ. δ, 617.
 Λιγύ-πνοιας, λιγυπνεύων - ἄνεμοι 'Ομ. Ξαν.
 'Απόλ. 28.
 Λιγύ-πνοος, οὗτος, 2 ὁ πνέων, συρίζων λιγυρῶς
 ἢ λιγυπνεύς ἀκρίς, ἐπιγρ. - νομ. Κόλουδ. 309.
 Λιγύ-πτερό-φωνος, 2 ὁ λιγυρῶς ἤχων δια-
 τῶν πτερῶν Χρ. Σιδ. σ. 28, 46.
 Λιγύ-πτέρυγος, 2 τῶν προηγ. - ἀκρίς 'Ανθ.
 Λιγυρίζω, μ. τρω. λιγαίνω, ψάλλω λιγυρῶς
 - ὡς ἡν Λουκ. Αἰσιφ. 2, εἰρη.
 Λιγύριον, τό λιγυρῶν.
 Λιγύρισμα - ἡδὲ ἂ μὲν Ψειδοχρυσ.
 Λιγυρό-θροος, λιγυθροός Χρ. Σιδ.
 Λιγυρό-κτύπος, τῶ προηγ. μετν.
 Λιγυρό-κώτιλος, ὅδε λιγυροκώτιλος.
 Λιγυρό-πνοος, λιγυπνεύς Πολυδ. 4, 72.
 Λιγυρός, 3, βουιτ. λιγουρός ὁ καθαρὰ, δυ-
 νατὰ ἤχων, συρίζων, διαπεραστικός, μελωδικός,
 κατὰ τοῦ ἀνέμου - ὥστε δὲ κῶμα πνοῇ ὑπο λι-
 γυρῇ 'Ιλ. ψ, 215 ἐπὶ τῇ τριζύλῃς μάστιγι,
 γρ. 532 ἐπὶ τῇ φωνῇ τῶν Σειρήνων 'Οδ. μ,
 41, ἐπὶ τῇ διαπεραστικῇ ὡδῇ τῶν πενηντῶ.
 'Ιλ. 5, 290 - αἰσθῇ 'Πο. ἔρ. 637 - αὐρίγγες,
 ἀσπ. 278 - ἀκόντας Πινδ. 'Ο. 6, 82 - αἰκμη, μέ-
 λος 'Ανακρ. 32, 14 καὶ ἐν πλξ. πτ. εὐ-
 πνοον τοῦ τόπου θερινὸν καὶ λιγυρὸν ὕψη καὶ τῶν
 τῶν τετρίγων χορῶν 'Πλάτ. Φαιδρ. 230 - «λι-
 γυρὴν φωνὴν ἔχει» 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 9, 17 - «μέλη
 λιγυρὰτα» Λουκ. Φιλάρ. 1, 41 - «λιγυρὸν
 καὶ ὀρθῶδες», περὶ τῆς χρωματικῆς κλίμακος
 Σειτ. 'Εμπ. πρ. μουσ. 50 - ποιητῆς Δ. Αἰκέρ.
 5, 94, οὗδ. λιγυρὰ=λιγυρῶς - «λιγυρὰ δεῖδειν»
 Θεογν. 933 2) ἐν γέν. εὐχάριστος, θελκτικός
 Ξεν. κυν. 4, 1, stridulus, argutus ἐπὶρ. λι-
 γυρῶς=εὐλογίστως, μελωδικῶς - «λιγυρῶς αἰ-
 δεῖν» Θεοκρ. 8, 71.
 Λιγυρό-φωνος, 2 ὁ ἔχων λιγυράν (καθαρὰν,
 εὐλύγιτον) φωνήν, μετν.
 Λιγυριτάδης, ὁ πατήρ Μιμνέρμου Σουίδ.
 Λιγύριον, ὁνομα. ὁ τὸ ἀρχαιότερον ὄν. τοῦ
 'Αχιλλεύς 'Απολλόδ.
 Λιγύς, εἴς, ὄρν. λιγέα καὶ κατ' 'Αρχαδ. σ. 95,
 23 λιγέα, λιγύ λιγυράς, ὁ καθαρὰ, δυνατὰ ἡ-
 χῶν, ἐπὶ παντός ὀφέως καὶ διαπεραστικὸς ἤχου,
 ἐπὶ τῷ συρίζοντος ἀνέμου 'Κλ. 5, 17 - οὐρος,
 δ, 357 ἐπὶ τῇ μελωδικῇ φόρμυγγος 'Οδ. 9,
 87 - Μοῦσα λιγέα, ὡ, 62 - «λιγείας μόρον
 ἀηδῶνος» Αἰσχ. 'Αγ. 1117 - «λιγέα κωκυμύττα»
 Πέρ. 324 - «λιγύ ἀνακωκύσας», 469 - ἐνθ' ἂ
 λιγέα μινύρεται ἀηδῶν Σοφ. Οἰ. Κ. 671 - «λι-

γέα λυτοῦ χάρις» Εὐρ. 'Ηρακλ. 892 καὶ ἐπὶ
 ἀνθρώπων ἰδίως ὡς ἐπὶ τοῦ Νέστορος - «λιγύς
 ἀγορητής», καὶ ἐπὶ Θεοῦ, 'Ιλ. 6, 216, strid-
 ulus, argutus ἐπὶρ. λιγέως=μὲ λιγυράν (δια-
 περαστικὴν) φωνήν - «κλαίον δὲ λιγέως» 'Οδ. π,
 216 - «ἡ δὲ μυρομένη λιγέως ἐννεύει κατὰ μῦθον»
 'Απολ. 'Ρ. 3, 463 - «λιγέως ἀγορεύμενα» 'Ιλ.
 γ, 214 ἐπὶ ἀνέμου. «λιγέως φυσᾶν», ψ. 218 -
 «λιγέως μέλποντες ἐν αὐλοῖς» Μανθ. 2, 334.
 Λίγυς, οὗτος, ὁ ὁ ἐκ τῆς Λιγυρίας 'Πρ. 5, 9, καὶ
 μένης μετὰ τὴν Πυρηνκίαν καὶ 'Ροδανῶς, δυνατοῦ-
 κως μέγρι Τασκάνης 'Πο. περὶ Στραβ. Λίγυρ.
 Λίγυσμα, τοῦ, τό ὁ καθαρὸς ἤχος 'Ρο. Νάξ.
 Λιγυστιάς, ἄδης, ἡ λιγυστική Δ. Περ.
 Λιγυστική, ἡ ἡ χῶρα τῶν λιγύων 'Αριστοτ.
 Λιγυστικόν, τό εἶδος φυτοῦ Διοσκ. 3, 58
 γὰρ. Πνέχης, γερμ. Dilder pflanze.
 Λιγυστικός, 3 ὁ τῆς Λιγυρίας Σοφ. ἀποσπ. 527.
 Λιγυστινός, 3 Λιγυστικός Στραβ. οἱ Λιγυστι-
 νοί = οἱ Λίγυες Λυκοφρ. 1356.
 Λιγυστίς, ἴδως, καὶ Λιγυστικός, ἄδης, ὁ ἡλ.
 τοῦ Λιγυστικός Εὐρ. Τρω. 437, Hgustia.
 Λιγύ-φθογγος, 2 ὁ καθαρὰ, δυνατὰ ἤχων,
 φωνάζων παρ' 'Ομ. ἐπὶ τοῦ κέρκυκος 'Ιλ.
 6, 442 - ἀλλίσκοι Θεογν. 241 - πύφρυγες ἀκρί-
 δων Μνυσάλλ. 10 (7, 192)
 Λιγυ-φωνέω - ὡς φωνάζω δυνατὰ, ἡχῶ καθαρὰ
 Σχολ. Θεοκρ. 8, 30, εἰσῆγ. τοῦ ἰδίου.
 Λιγυ-φωνία, ἡ λιγυρά φωνή Σχολ. Κλ. 'Αλ.
 Λιγύ-φωνος, λιγυφθογγός - ἔρρα 'Πλ. τ, 350 -
 ἐκείρη 'Ομ. Ξαν. 'Ερμ. 475 - ἐσπερίδας 'Πο.
 θε. 275 - ἀηδῶν Θεοκρ. 12, 7.
 Λίγω' ὁνομα. Μ. 'Ετ.
 Λίδη, ἡ ὄρος Καρίας 'Πρ.
 Λιέρειον, τρυβλίον 'Πουχ.
 Λιζεμβήσσει, στήζει, πιάζει 'Πουχ. πρόβλ. λιγ-
 γω' κατ' ἔλλους σκίζω ἐπιτολαίως. τουραγνι-
 ζω, ἄκρ. θέμα τῶν ἐπὶρ. λιγδῶν καὶ ἐπιλιγδῶν.
 Λιζών, ὁ, πλ. λίζοντες ἀντὶ ὀλίγοντες=ἐλάσσου-
 νες 'Πουχ.
 Λίην, ἐπὶρ. ἰων. ἀντὶ λίαν.
 Λίηφος, δεινός 'Πουχ.
 Λίθ-ἔργωγος, 2, - μηχανή' ἡμ. ἡ μετακωμι-
 ζουσα λίθους Πολυδ. 10, 148.
 Λιθάζω' α) λιθοβολῶ 'Αριστοτ. προῖλ. 5, 8 -
 ἐπὶ σκοπῶν Στραβ. 15, σ. 705 2) μετ. «χρῶ-
 σάν λιθ. εἰς τὴν παιδα» = ῥίπτει (μεταβολῶν
 μὲ) χρυσὸν εἰς τὴν κόρην Σουίδ. lapido.
 Λιθικός, 'Αρχαδ. σ. 51, 7.
 Λιθαξ, ἄκος, (λίθος), 2-πετρώδης, βραχώδης,
 σκληρός - πέτρος 'Οδ. ε, 415 Σχολ. λιθώδης,
 ὡς οὗτος, ἡ λίθ.=ὄψος. τοῦ λίθους, (πρόβλ. Η. 'Αν.
 635, 17) μικρὸς λίθος, τεμάχιον βράχου 'Αρατ.
 Φαίν. 1112 - ἀνθηραὶ = πολύτμητοι λίθοι Μι-
 νέρ. 6, 343 - τρητῆ = κίσσηρις Παύλ. Σιλ. 52
 (6, 66) lapideus, saxosus.
 Λιθ-αργύρεος, 3 Λιθαργύρινος Στήσιχ. ἐν
 Αθην. 10, 451.
 Λιθ-αργύρεος, 3 ὁ ἐκ λιθαργύρου κατασκευα-
 σμένος 'Αριστοτ. σοφ. ἱεργ. 1, 1 καὶ μετν.
 Λιθ-αργύρος, ἡ 1) κυρ. ἡ ἐκ λίθου καὶ ἀρ-
 γύρου, ὀφέλιον ἀργύρου καὶ μολύβδου ἡμιμέ-
 λωδους, ὁ καὶ γεννᾶται κατὰ τὴν τήξιν τοῦ ἀρ-
 γύρου, (ἐλλῶς) ἀφρός ἡ ἀνὸς ἀργύρου 'Πεποκρ.

Νικ. "Αλ. 607· - χρυσίτις, ἀργυρίτις Διοσκ. 5, 102 = χρυσονίτριος, ἀργυρόλευκος, ἔτι μολυβδότης. Τα χρώματα ταῦτα λαμβάνει ἡ λιθαργυρός ἐκ τοῦ διαφύρου βαθμοῦ τῆς θερμάνσεως· πρὸλ. Πλίν. Φ. Ἰσ. 33, 6, sputum argenti· 2) μεταλλόν τι, ἐξ οὗ κατέσκευάζοντο ἀγγεῖα ὅμοια κασσινέρῳ, μίξις τις μολύβδου καὶ ἀργύρου, Διοσκ. σταχυμ· 3) ἐπιθ. - ὄλπη = λιθαργυρίνος "Αρχι. ἐν "Αθην. 10, 451.
 Λιθ-αργύρο-φάνης, 2· ὁ ἔχων ὄψιν λιθαργύρου, ὅμοιος λιθαργύρῳ Διοσκ.
 Λιθᾶριδιον, τὸ "Αλ. Τραλ. ὑποκ. τοῦ
 Λιθᾶριον, τό, ὑποκ. τοῦ λίθους· πετραδάκι, πολυτίμον πετραδάκιον Θεοφρ. καὶ μετγ. πρὸλ. Λορέκ. εἰς Φρυν. 180, ἐνθα ἡ λέξις ὡς μὴ ἀπαικὴ φέγεται ἀντὶ τοῦ λιθιδίου.
 Λιθᾶς, ἄθος, ἡ· λίθος· «σεθεν κύνας· πυκνήσιν λιθάδεσσιν» "Οδ. ξ, 37· «θαλάμιον δέμον ὄφρ' ἐτέλεσσα πυκνήσιν λιθ», ψ, 193· «ἐκροδόλιον δ' ἐπάλλεων λιθᾶς ἔρχεται» = λιθοβολισμός Διοσχ. ἐπει. 159, lapillus.
 Λιθασμός, ὁ (λιθάξις)· λιθοδόλημα Σχολ. Σοφ. Αἴ. 245, lapidatio.
 Λιθαστής, ου (λιθάξω) ὁ· ὁ λιθοβολῶν, μετγ.
 Λιθαστικός, 3· ὁ ἀνέκων ἢ χρησιμεύων πρὸς λιθασμόν, ὁ λιθοβολῶν Σχολ. Διοσχ. ἐπει. 182 = λευστήρ.
 Λιθᾶω· λιθιάω· πρὸλ. Λορέκ. εἰς Φρυν. 80.
 Λιθεῖα, ἡ λιθεῖα, ἡ· 1) ὕλην λίθων πρὸς οἰκοδομήν Πολυδ. 4, 52, 7· 2) πολὺτε λίθος Στραβ. 15, 717, δι. γρ. λιθία.
 Λιθειός, 3 καὶ 2· λίθινος· -βολή = λιθοβολία Σχολ. Διοσχ. Πρ. 563.
 Λιθεός, π. 3 (λίθος)· λίθινος· -βηλός Ἰλ. ψ, 202· -ιστὸς "Οδ. ν, 107, lapideus.
 Λιθεύω· λεύω, λιθοβολῶ Μ. Ἑστ. ἐν λ. λευρόν.
 Λιθη-λογίης, π. 2· ὡλοδομημένος, ἀνιδρωμένος μὲ λίθους λογιᾶς· «ιδρώτιες Ἑρμῆα» Κριναχ. Ἀνθ. 7 (6, 253).
 Λιθίστος, ὁ· ὁ Ἀπόλλων ὁ ἐν τῷ Μελέει λίθῳ προσιδρωμένος Σουδ.
 Λιθία, ἡ, δι. γρ. ἀντὶ λιθεῖα.
 Λιθιακά, τά· βιβλία, συγγράμματα τοῦ Ὁρφ. περὶ λίθων, ἰδίως πολυτίμων λίθων.
 Λιθιάσις, εὐς, ἡ· 1) νόσος τις ἐν τῇ κύστει, κοιν. πέτρα Ἰπποκρ. 2) σκληρὰ τις ὑπερσπικρῶσις τῶν βλεφάρων calculositas.
 Λιθιάω καὶ λιθάω (Πλάτ. νόμ. 11, σ. 916)· 1) ἔχω πέτραν εἰς τὴν κύστιν, πάσχω ἀπὸ λιθιάσιν Ἰπποκρ. -τὴν κύστιν Ἀλεξ. Ἄφρ. 2) πάσχω ἀπὸ ἀρθρίτιν· «λιθιῶντων αὐτῷ τῶν ἀρθρῶν» Φιλοστρ. σοφ. 1, 25, 11, calcula labore.
 Λιθίδιον, τό, ὑποκ. τοῦ λίθους· 1) πετραδάκι, λιθάρι Πλάτ. Φαίδ. 110· 2) πολὺτε λίθος Κλ. Ἀλεξ. 3) ὁ περὶ τὴν κύστιν λίθος Ἰπποκρ.
 Λιθίζω, μ. ἴσω· ὁμοιάζω μὲ λίθον, ἔχω ὄψιν λίθου, μετγ.
 Λιθικός, 3· α) ὁ ἀνέκων ἢ ἔχων ἀντικείμενον τοῦ (πολυτ.) λίθους· -τὴ λιθικᾶ = λιθιακά βιβλία Ὁρφ. λιθ. ε) ὁ περὶ τοῦ λίθου τῆς κύστεως πραγματευόμενος Παύλ. Αἴγ.
 Λιθίνος, 3 καὶ 2 Ἀνθ. 9, 719, Δ. Αἰέρ. 2, 33 (λίθος)· ὁ ἐκ λίθου, πέτρινος· -φᾶφος, Πινδ. Ὀ. 7, 86· -τέγος, Ν. 3, 51· -δίσκος, 1. 1, 25· -οἶ-

νατος, Π. 10, 48· -νεός, Ἀριστ. ὄρν. 214· Ζηδ. Νικάρχ. 36 (11, 113)· ἐπὶ ἀγαλμάτων, «Βασίλεις ἔστικα λίθινος» Πρ. 2, 141· -λέων, 7, 220· -στέγη, Θουκ. 5, 47· -τὰ λίθινα = λίθ. ἀγάλματα Σεν. Λακ. 3, 6.
 Λιθίνως, ἐπίρ. ὡς λιθάρι· «λιθίνως βλέπειν πρός τινα» Σεν. συμπ. 4, 24.
 Λιθιον καὶ οὐχὶ λίθιον, ὑποκ. τοῦ λίθους· πέτρα· δάκι, λιθᾶρι Πανσ. 2, 25, 8, lapillus.
 Λιθο-βλήης, ἡτος, 2· λιθοδόληςτος Τρέτζ.
 Λιθό-βλήτης, 2· α) λιθοδόληςτος· β) μὲ λίθους κολλημένους = λιθοκόλλητος· -κερύπαλα Πανθ. Σελ. 17 (5, 270)· «κερύη, παῖσι λιθοδόλητον παίγνιον εὐστοχίης» = παιγνίδιον εὐστόχου λιθοδόλιστος Πλάτ. ἐπ. 20 (9, 3).
 Λιθο-βόλεως· λιθοβολῶν, μετγ.
 Λιθο-βολέω-ω· πετροβολῶ, κτυπῶ μὲ λίθον Πλουτ. ἡρ. σ. 1011· -ινά, ἀρχ. λέξ.
 Λιθο-βολίτης, ἡ· λιθοδόλημα Δ. Σικ. 3, 40, σχολ. Διοσχ. Εὐμ. 189, lapidatio.
 Λιθο-βόλια, τά· ἐρρή των Τροϊζηνίων Πανθ.
 Λιθο-βουλιμός, ὁ· λιθοβουλία Σχολ. Διοσχ.
 Λιθο-βουλίτης, ὁ· λιθοβούτης Πανθ.
 Λιθο-βούλις, 2· ὁ βίπτων, σφενδονίζων λίθουσι λιθοβολῶν· -γυμνήτης Πλάτ. Κριτ. 119· -μηχανή καὶ «τὸ λιθοδόλον» = μηχανὴ βίπτουσα ἢ σφενδονίζουσα λίθους ἰώσι. καὶ ἀρχ. μισθ. «καταπίπτει οὐδὲν εἰς καὶ λιθοδόλοι» Δ. Σικ. 20, 48, lapidator.
 Λιθό-βουλος, 2· λιθοδόληςτος, ὁ λιθοβολῶν, ὁ φανεύθεις μὲ λίθους· «λιθοδόλον αἶμα ὀρέον» -τος = τὸ αἶμα τοῦ διὰ λίθων φανευθέντος ὀρέοντος Εὐρ. Φυν. 1060.
 Λιθό-γλήνης, 2 (γλήνη)· α) ὁ μὲ λίθινους ὄφρ' ὁκλῶν· -πρόσωπον Τανταλίδος (Νιδόης)· Νον. Δ. 48, 436· β) ὁ ἀπολιθῶν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· Μιδουσα, 47, 502· πρὸλ. λιθοδερκίης.
 Λιθο-γλύπτης, ου, ὁ· ὁ γλύφων (σκαλίζων) ἐπὶ λίθῳ, μετγ. statuaris.
 Λιθο-γλύφτης, 2· γερλαμμένος (σκαλισμένος) εἰς λίθον· -κενῶν Νον. Ἰω. 20, 34.
 Λιθο-γλυφίς, ἡ· σκάλισμα ἐπὶ λίθῳ, ἡ σκαλίστης περὶ τὸ σκαλίζειν ἐπὶ λίθῳ Μανθ. 4, 136.
 Λιθο-γλύφος, ὁ· λιθογλύπτης Αἰσλ. ἐνὸν. 18.
 Λιθο-γλῶχιν, ἴνας, 2· ὁ ἔχων λίθινὰς γλῶχινὰς (ἄκρας) Νον. Δ. 6, 138.
 Λιθο-γυμνικόν, τό, δηλ. βιβλίον· σύγγραμμά περὶ τῆς γυμναστικῆς τῶν λίθων· οὗτον ἔγραψεν ὁ Φιν. λόστρεος Σουδ. πρὸλ. Λορέκ. εἰς Φρυν. 386.
 Λιθο-γυνήριον, οὐος, 2· ὁ γυναικῶν τοῦ (πᾶσι) λιθῶν· ἰαυλιαν.
 Λιθο-γόνος, 2· ὁ γεννῶν λίθους Διοσκ.
 Λιθό-δενδρον, τό· δένδρον ἀπολιθωμένον, καὶ ῥαλλόντες σχῆμα δένδρου ἐχηματισμένον Διοσκ.
 Λιθο-δερκίης, π. 2· ὁ πρὸς λίθον βλέπων, ὁ διὰ τοῦ βλέμματος εἰς λίθον μεταβάλλων· -Γορ. γῶ Ἀνθ. Πλυν. 4, 147, 3.
 Λιθό-δερκας, 2· ὁ ἔχων λίθινον δέρμα ἢ ὀστρακὸν, μετγ. ἐπὶ ἀνθρ. «στερροὶ καὶ λιθοδερκοί» Ἀριστοτ.
 Λιθο-δόκιμος (δικεῖν)· λιθοβολέω-ω, ἀρχ. λέξ.
 Λιθό-δομητος, 2 (δέμω)· λιθοκτιστός· μονόκλινον Ἀνθ. 9, 570, 4.
 Λιθο-δόμητος, 2· τῷ προηγ. -πέτρος Ἰωσ.

Λιθο-δόμος, ὁ (δομῶν) ὁ οἰκοδομῶν μὲ λίθους, κτίστης· καὶ τίτλων. Ξεν. Κυρ. 3, 2, 11.
 Λιθο-εἰδής, 2· ὅμοιος μὲ λίθον· περίθαλος Πλατ. Τιμ. 74.
 Λιθο-εργής, π. 2· ὁ ἀπολιθώνων· Μένουσα Ὀψπ. κυν. 3, 222.
 Λιθο-εργός, 2· α) τῷ προηγ.· Γοργώ· Ἀνθ. 6, 126, 3· β) λιθοεργός, λιθοξόος Μανθ. 1, 77.
 Λιθο-οεῖα, ἡ· ἡ οὐσία, τοποθέτησις τῶν λίθων Εὐσέβ. προπ. εὐπγγ. σ. 432.
 Λιθο-οήρας, ὁ· ὁ συναθροίζων λίθους Τρέξ· Εὐφρονας· σκληροκάρδιος Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 121.
 Λιθο-οίφαλος, 2· ὁ ἔχων λιθίνην καρδίαν· ἀνθρώπος· σκληροκάρδιος Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 121.
 Λιθο-οὐλάς, ἡ· μέγας τι πρὸς συγκόλλησιν λίθων Διοσκ.
 Λιθο-οὐλάτης, 2 (κολλῶν)· ὁ ἔχων ἐπάνω τῶν κολλημένων λίθους· «πάντα χρύσεια καὶ λίθ. περιττός· ἐξεργασμένα ταῖς τέχναις» Ἀθην. 4, 147· φιάλαι, 2, 48· χιτώνες, 5, 200· περιτραχήλιον Πλούτ. Ἀλεξ. 32· χιτῶν Δ. Σικ. 3, 17· κεκρύφαλον Ἀγαθ. 5 (5, 276)· «ὄρσφαί· ἡ ἐκφαντός καὶ χρυσοῦ καὶ λιθοκαλλήτου διαποικιλιμένοι»· με πολυτίμων λίθων ἡ μαρμάρων στολισμὸν Στραβ. 16, 779· μετ· «ψυχὴ σκληρὴ, χάλυδός λιθοκαλλήτου στύμιον παρέρυσσα» Σοφ. Τραχ. 1251.
 Λιθο-οὐλός, 2 (κόλλα)· λιθοκόλλητος· φυ-εῖν, ἐπιγρ. 2852.
 Λιθο-οχοπία, ἡ (λιθοκόπος)· τὸ κόψινον (πελέκιμα) λίθων, ὁ Σουλδ. ἐξηγεῖ «ἡ ἐκ λίθων βολή»· λιθοβολία.
 Λιθο-οχυρός, 3· ὁ ἀνέχων εἰς τὴν λιθοκοπίαν· σκεδός Εὐδοτ.· τέχνη, μετν.
 Λιθο-κόπος, οὐ, ὁ· ὁ κόπτων (πελεκῶν) λίθους Δημ. 47, 65.
 Λιθο-κρήδεμνος, π. 2· περιτριγυρισμένος, ἐσπαρνωμένος μὲ λίθους· ἐρίπνη Κόλουθ. 102.
 Λιθο-κτονία, ἡ· ὁ διὰ λιθοβολισμοῦ θάνατος· Ἀνθ. 9, 157, 6, lapidatio.
 Λιθο-λῆξος, ὁ· ἐργαζέται πρὸς ἐκδοτὴν τοῦ ἐκ τῆς κούσεως λίθου Ἰαλίν. προλ. τὸ λιθοτόμον.
 Λιθο-λαμπής, ἔσος, 2· ὁ λαμπρὸν ἐκ τῶν (πολυτίμων) λίθων, μετν.
 Λιθο-λευστέω-ω, μ. ἥσω· λιθοβολέω-ω, μετν.
 Λιθο-λεύσσης, οὐ, ὁ· ὁ λιθοβολῶν, ὁ ῥίπτων λίθους· Ἰωδ. lapidator.
 Λιθο-λευστος, 2 (λ. λεύω)· λιθοδόχης, λιθοδόχης Καλλ. 4 (12, 73), ἐνθα ἐξηγεῖται καὶ ἄλλοις λιθοβολίας, κακοῦργος· ὑπὸ τῶν ὀφθίων Δ. Σικ. 3, 47· «Ἄρισ· ὁ διὰ λιθοβολίας θάνατος Σοφ. Ἀν. 253· «λιθὸν ποιεῖν τινα»· λιθοβολεῖν Πλούτ. ἦθ. σ. 313.
 Λιθο-λογέω-ω, μ. ἥσω· συλλέγων, συναθροίζω λίθους, κτίζω μὲ λογάδας λίθους ἄνευ ἀστέστου, ἐκρολίδι ὡς ἐν τοῖς Κυκλαδίσις τεύχεσι καὶ ἐν Ἰταλικαῖς οἰκοδομαῖς Παυσ. 7, 118, Θουκ. 4, 4· λογάδην συντιθέναι.
 Λιθο-λόγημα, τος, τό· συναθροισμὸς λίθων, ἡ συναρμολογία ἐκ λίθων, οἰκοδόμημα Ξεν. Κυρ. 6, 3, 25, ἐν β. Ἀν. 277· λιθολογήματα· τὰ γυναικῶσι.
 Λιθο-λόγος, ἡ· 1) τὸ συλλέγειν (συναθροίζειν)

λίθους· 2) συναρμολογία λίθων πρὸς οἰκοδόμησιν· λιθολογήμα, αἱμασία· αἱμασία Ἀττικοί, λιθολογία ἡ τὸ ἐκ χαλίκων συγκείμενον Ἐλληνες· Μισρ.
 Λιθο-λόγος, τόπος· τόπος ἐφ' ᾧ τὴν σπηλὴν ἔχει ὁ φυλάσων ὁπώραν παντοῖαν Δουκάγ.
 Λιθο-λόγος, 2· ὁ συλλέγων (συναθροίζων) λίθους πρὸς οἰκοδόμησιν, κτίστης· καὶ ἡ δακτύλος Θουκ. 6, 44. Τιμ. λεξ. Πλατ. = οἰκοδόμος.
 Λιθο-μανής, 2· ὁ ἀγαπῶν μανιακῶς τοὺς (πολυτίμους) λίθους, μετν.
 Λιθο-μανία, ἡ· ἡ μετὰ μανίας ἀγάπη τῶν λίθων Παλλαδ.
 Λιθο-μαργάρους, ὁ καὶ λιθο-μαργάρων τὸ μαργαρίτης, πολυτίμος λίθος Ἐφραίμ.
 Λιθο-ξέστος, 2 (ξίω)· σακαμμένος εἰς (τὴν κατεσκευασμένος ἀπὸ πελεκητῆν) πέτραν· εἰ-δωλα = ἐπὶ λίθου ἐξεσμένα Κλ. Ἀλεξ.
 Λιθο-ξύανος, π. 2· κεκοσμημένος μὲ λίθους ξύανα (ἀγάλματα)· νῶος Νον. Δ. 4, 273.
 Λιθο-ξοῖς, τό· ἐργαστήριον τοῦ λιθοξόου.
 Λιθο-ξοῖω-ω, μ. ἥσω· λαβύω, ξέω λίθους, μετν.
 Λιθο-ξοικός, 3· ὁ ἀνέχων ἡ χρησιμεύων πρὸς τὸ ξεῖν λίθους, μετν.
 Λιθο-ξύος, ὁ· ὁ πελεκῶν λίθους, ὁ καταργαζόμενος τὸν λίθον Πλούτ., Ρουρην. 13 (5, 15).
 Λιθο-ποιέω-ω, μ. ἥσω· κίμνω τι λίθον, ἀπο-λιθώνω, μετν.
 Λιθο-ποιός, 2· α) ὁ μεταβάλλων τι εἰς λίθον, ὁ ἀπολιθώνων· Μένουσα Λουκ. εἰκ. 1· β) (ιατρ.) λιθογόνος, ὁ παράγων τὸν περὶ τὴν κύστιν λίθον Ἀλεξ. Ἀφροδ. προβλ. 1, 109.
 Λιθο-πρίστης, οὐ, ὁ· ὁ πριονίζων λίθους, πριονιστὴς μαρμάρων· πρίων Πολυδ. 10, 148.
 Λιθο-πτερίον, τό· σκολοπενδρίον, γλωσ.
 Λιθο-ρεῖνος, 2 (ρεῖνός)· λιθοῦρεμος· χειλὼν Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 48.
 Λίθος, ὁ· 1) πέτρα, βράχος, λιθάρ· «τρηχὺς, δακρυόεις» Ἰλ. ε, 308, ξεστοί, συχνά· «ἐπὶ αὐτῇ λίθος χρώς οὐδὲ σιδήρεος», δ, 510· «οὐδ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθος» Ὀδ. ψ, 103· καὶ ὡς σύμβολον τῆς ἀκαμψίας καὶ ἀνασφάλειας Ἀριστ. νεφ. 1202· «ὡς περὶ λίθον ζῆν» Πλατ. Γοργ. 424· παροιμ. «λίθω καλῆς» Παροιμ. παρ. 3, 68· 2) ὁ ῥιπτόμενος λίθος, δίσκος Ὀδ. θ, 190· καὶ ἐν γένει λίθοι, αὐτὸς ἐξορηνδόνειζον κατ' ἀλλήλων οἱ μαχηταί· Ὀμ. «μὴ βαλέτω με λίθω τραχεῖ ὀθόνος» Πινδ. Ὀ. 8, 35· «τοὺς λίθοις βάλλειν» Θουκ. 4, 43· «τοὺς λίθοις τῶπτεν ἐκ χειρὸς» Πολυδ. 3, 13, 4· «λίθον τινα ποιεῖν»· ἀπολιθώνειν· Ἰλ. ω, 611· «μὴ αὐτὸν μὲ λίθον τῇ ἀφωμῇ ποιήσῃ» Πλατ. συμμ. 198· παροιμ. «μὴδ' εἰς πέτρας τε καὶ λίθους σπεύρειν», νόμ. 8, 838· «κάντα λίθον κινεῖν», χωρ. ἐν τῇ παιγνιότῳ τῶν πασῶν (οὕτως ὁ Ἡρόδοτ. 6, 18, λέγει, «τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον»)· τὰ πάντα θέτω εἰς κίνησιν ἵνα κατορθώσω τὸν σκοπὸν μου· «λίθον» ἐφειν· κλ. παροιμ. 3) ὁ ἐν τῇ πυκνῇ λίθος, τὸ ἐν Ἀθήναις ῥῆθι βῆμα, ἐξ οὗ αἱ ῥήτορες ὠμλοῦν πρὸς τὸν κάτωτερος ἰσχυρόν· λαόν· Ἀριστ. Ἀλ. 683· 4) ὁ τοῦ κήρυκος λίθος ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐφ' οὗ ὁ κήρυξ ἐπήρυττε τὴν δημοσίαν Πλούτ. Σολ. 8· 5) ὁ λίθος ἐν τῇ ἀγορᾷ· ἐν τῇ ἀγορᾷ πρὸς τῇ λίθῳ, ἐφ' οὗ ἔκατοσε ἡ

σμοβήτης ὠμονε Πλουτ. Σολ. 25' 6) ὁ λίθος ἐφ' οὗ
ἵστατο ὁ κατήγορος ἐν Ἀρείῳ Πάγῳ Ἀρποκρ.
7) ἡ λίθος, παρ' Ὑμήρῳ = ὁ λίθος, ὁ δίσκος· «λί-
θοι θαμναῖ» Ἰλ. μ. 287, Ὀδ. τ. 494· κατὰ
τοὺς γράμ. ἰδίως οἱ πολυτιμοὶ πολυτελεῖς, λίθοι,
οἱ πρὸς λεπτήν κατεργασίαν κατὰλληλοι· «τὴν
λίθον ταύτην ἑώρας τὴν καλὴν, τὴν διαφανή»
Ἀριστ. νεφ. 766' παρ' Ἡρ. 2, 44, «αμπα-
γδοῦ λίθου», τὸ γένος δὲν διακρίνεται· παρὰ Ξεν.
ἀν. 9, 4, 10· «ἦν ἡ κρητὶς λίθου ἑσταυρὸς κογ-
χυλιάτου»· «ἡ Ἡρακλεία λίθος» = ὁ μαγνήτης
Πλατ. Ἰων 533, ἡ ἡ μαγνήτης λίθος· «ἡ μαρ-
γαρίτις λίθος» Ἀθην. 3, 93· «τούτων τινὰ τῶν
λίθων, ἢ βρασνίζουσι τὸν χρυσόν» Πλάτ. Γοργ.
486 = ἡ βράσινος, ἡ λυδία· ὁ ἐπιτάφιος λίθος
Ἀνθ. «λίθων χυτὰ εἶδη» Πλάτ. Τιμ. 61·
«συγκραναήσας ἐν σκόφῳ χυτὴς λίθου» Ἐπί-
νικ. ἐν Ἀθην. 10, 432· «ἀρτήματα λίθινα χυτὰ»
= ἡ βελος Ἡρ. 2, 69· ἡ περὶ τὴν κύστιν λίθος
Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 15, lapis, saxum.
Λιθῶ-σπαδής, 2 (σπάω) ἄρμυς, ὅπῃ ἡ διαρ-
ρήγη προελθούσα διὰ τῆς ἀποσπάσεως λίθου
Σοφ. Ἀντ. 1201, ὁ Σχολ. «ὡς λίθου ἀποσπα-
σθέντος».
Λιθῶ-σπερμον, τό· εἶδος φυτοῦ (τοῦ ὁποίου τὸ
σπέρμα εἶνε σκληρὸν ὡς λίθος) Διοσκ.
Λιθοσ-σός, (λίθος, σόω), π. 2· ὁ διώκων τι-
νὰ μὲ λίθους Νον. Ἰω. 5, 123.
Λιθο-στέγης, 2· ὁ ἐστεγασμένος μὲ λίθους·
= θάλαμος Σχολ. Δουκέρ. 350.
Λιθο-σπερέμνιος, 2· ὡς λίθος σκληρὸς Νικ.
Εὐγεν. 6, 552.
Λιθῶ-στρατος, δι. γρ. τοῦ
Λιθῶ-στρωτος, 2· α) ἐστρωμένος μὲ λίθους,
ἐν γέν. φιλοδοξημένος μὲ λίθους· «νομίσαν Σοφ.
Ἀντ. 1189' 6) ἐστρωμένος μὲ πετραδάκια, δι.
χρώματος) μωσαϊκόν» πρὸλ. Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 7, 37.
Λιθο-τέκτων, ονος, ὁ· λιθοδόμος Σχολ. Ἰλ.
Λιθο-τομεῖον, τό· ἐργαστήριον τοῦ λιθοτό-
μου, lapicidina.
Λιθο-τομικός, 3· ὁ ἀνήκων, ἐπιτηδεύων εἰς τὴν
λιθοτομίαν, ἡ λιθοτομική = ἡ τέχνη τοῦ λιθοτό-
μου Ἰουλιαν.
Λιθο-τόμος, 2· ὁ τέμνων (κόπτων), σχίζων λί-
θους· τὸ λιθοτόμον = ἐργαλεῖον πρὸς ἐκκοπήν
τοῦ ἐν τῇ κύστει λίθου, ἱατρ.
Λιθῶ-τομος, 2· ὁ ἐκ λίθου τετμημένος (κε-
κομμένος) Κύριλλ. lapicida.
Λιθο-τράχηλος, 2· ὁ μὲ λίθιναν τράχηλον,
σκληροτράχηλος, μτγν.
Λιθο-τρίβικός, 2· ὁ ἀνήκων, χρησιμεύων,
πρὸς τρίβειον, δάλισμα τῶν (πολυτ.) λίθων· ἡ
λιθο-τρίβικη (δὴλ. τέχνη) = ἡ τέχνη τοῦ τρί-
βειν (δάλισαι) τοὺς λίθους Ἀυσ. ἀπ. 40· «οἱ λι-
θοτρίβικοί, οἱ κοσμοῦντες τοὺς λίθους πρὸς εὐ-
πρέπειαν» Β. Ἀν. 277.
Λιθο-υλκίω -ω, μ. ἤσω· ἔλκω, ἐκβάλλω λί-
θους ἔξω, ἀρχ. λεξ.
Λιθο-υλκός, 2· α) ὁ ἔλκων, ἐκβάλλων ἔξω
λίθους Πολυδ. 7, 118· β) χειρουργικὸν ἐργα-
λεῖον, ἱατρ. πρὸλ. λιθοτόμον.
Λιθο-υργεῖον, τό· τὸ ἐργαστάσιον τοῦ λιθοур-
γοῦ Ἰσ. 5, 44, καὶ λιθοῦργιον.
Λιθο-υργίω -ω, μ. ἤσω· 1) ἐργάζομαι, κέ-

πτω λίθους, μτγν. 2) μεταβάλλω εἰς λίθον, ἀπ.
λιθίνω Ἀνθ. 3, 11.
Λιθο-υργής, 2· ἐργασμένος ἐκ λίθου, καμν-
μένος ἀπὸ πέτραν μτγν.
Λιθο-υργία, ἡ· 1) τὸ ἔργον τοῦ λιθοῦργου, ἡ
κατεργασία τοῦ λίθου, μτγν. 2) πλ. = λατομείον,
Λιθο-υργίζω· λιθοῦργω Ἀσδεκ. εἰς Φρον.
Λιθο-υργικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν λιθοῦρ-
γίαν· «οἱ λιθοῦργικοί, οἱ ἐν τοῖς μετάλλοις ἐρ-
γάζονται» Β. Ἀν. 278· «ἡ λιθοῦργική» = ἡ τε-
χνη τοῦ κόπτειν καὶ ἐργάζεσθαι τοὺς λίθους
Ἀυσ. ἀπ. 40.
Λιθο-ύργιον, τό· λιθοῦργεῖον.
Λιθο-υργός, 2· α) ὁ κόπτης καὶ ἐργαζόμενος
λίθους Θουκ. 4, 69· «σιδηρία, 4, 4» = καὶ «κα-
κτονες» Πλουτ. Περικλ. 12' 6) οὗς, λιθοῦργοι· Ἀ-
ριστοτ. ἦθ. Νικ. 6, 7.
Λιθο-αυρία, ἡ· τὸ καταυρῆν λίθους Σχολ. Περ.
Λιθο-φορέω -ω, μ. ἤσω· φέρω, κουβαλῶ λι-
θους Θουκ. 6, 98.
Λιθο-φόρος, 2· α) ὁ φέρων, κουβαλῶν λίθους,
ἄμαξας Πλουτ. Γαλβ. 8· «κερατὶ Καλλίε» Ἰ.
Ἀθην. 5, 208· 6) οὗς, ὁ λιθοφόρος = λιθοῦργος.
Πολυδ. 4, 50, 3, salanginius.
Λιθῶ-χρῶς, -ους, π. 2· ὁμοῖος λίθῳ τὸ χρο-
μα Τζέτζ. διορθ. «μελιτόχροος».
Λιθῶ-χρῶσος, 2· ὁ ἐκ λίθων πολυτίμων κα-
χυρσοῦ κατεσκευασμένος Βυζ.
Λιθῶ-ψωκτος, 2 (ψάω)· ὁ τρίβων, δάλλων
(πολυτ.) λίθους· «κάματος Μανθ. 4, 326.
Λιθῶ-ω, μ. ὥσω· λιθοποιέω, μεταβάλλω εἰς
λίθον, ἀπολιθύνω, ἰδίως παθ. «ἀκάνθας πέλας
ρὺς καὶ λελιθωμένας» Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 5, 3.
Λιθρίδιον, τό· τὸ ἐρυθρόδανον, λεξ. χειρ.
Λιθρινάριον, τό· ἱχθύς τις τὸ καὶ νῦν οὐκ
καλούμενον λιθρινάρι· Ὅππ. ἀλ. 1, 97.
Λιθ-ώδης, 2· α) ὁμοῖος λίθῳ, σκληρὸς ὡς λί-
θος· «καὶ τραχὺ κέαρ» Πλάτ. Θεαιτ. 191·
πετρώδης· «ὁδὸς Ξεν. ἱππ. 4, 4» = τόποι Ἀρ-
στοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2.
Λιθωδία, ἡ· σκληρότης λίθου Εὐστ. 24, 7.
Λιθ-ωρότης, ου, ὁ· ὁ ὀνύων εἰς τὸ ἐν τῇ
Πυκνὴ βῆμα, δημόσιος βῆτωρ, ἀρχ.
πρὸ τοῦ ἔθους τούτου πρὸλ. Δημ. 54, 70.
Πλούτ. Σόλ. 25.
Λιθ-ώρης, π. 2· ὁ ἔχων ὄψιν λίθου, λιθοῦρ-
γος· «ὄψαλοι Τρουφιδ. 68.
Λιθ-ώρις, ἰσός· ὅλη τοῦ προηγ. παρὰ Ν.
Δ. 30, 265 = λιθοδερκίς.
Λιθ-ωσις, τωσις, ἡ· ἡ εἰς λίθον μεταβολή, ἀπ.
λίθωσις Πλουτ. ἦθ. 933.
Λιθωτός, 3· ἀπολιθωμένος, ὁ ἐκ λίθου κα-
σκευασμένος παρ' Ἡρ. 2, 69 δ. γρ. ἀντὶ λίθων
Λιχερτίξιν· σκυρτῶν Ἦουσ. saltato.
Λίχνηαν· ἀγγεῖον ὁστράκινον Ἦουσ.
Λίχιγξ· ἡ ἐλαγίστη βῆλ τοῦ ὀρνέου Σχολ.
ῤιστ. Ἀγ. 1034.
Λικμάω· περιέχω Ἦουσ. continere.
Λικμάωσις, 3· ὁ ἀνήκων (εἰς) τὴν λικμησίαν
τὴν λικμησίαν (λικνισμα τοῦ αἵτου) - Δημήτ.
Ζων. 2 (6, 98).
Λικμάς, ἀδός, ἡ· τὸ λικμητήριον Ἦουσ.
ὀρνέας.
Λικμάω -ω (λικμός), μ. ἤσω· καθαρῶς δύναιτο

λίχμος τὸν σίτον ἀπὸ τῶν ἀχύρων, λιχνίζω, λιχνίζω· «ὡς δ' ἀνεμος ἀχνας φορεῖσι ἱερὰς κατ' ἀλυσὶς ἀνδρῶν λιχνιώντων» Ἰλ. ε, 500· «καθαροῦμεν τὸν σίτον λιχνιώντες» Ξεν. οἰκ. 18, 6· «καρπὸν ἀπ' ἀσταγίων» Βακχ. 20 (6, 53).
 Λιχνήσις, εἰς, ἡ· τὸ λίχνισμα τοῦ σίτου, μετν.
 Λιχνήτης, ἄρσ, π. ὁ· ὁ λιχνίζων τὸν σίτον, λιχνιστής Ἰλ. ν, 590, ναυπηγοί.
 Λιχνήτηριον, τό· τὸ ἐργαλεῖον, δι' αὐτὸ λιχνίζονται ὁ σίτος, λιχνιστήρι· πτόων Ἡσυχ.
 Λιχνήτης, ἰδοί, ἡ· λιχνήτηριον Παλλ. 2.
 Λιχνήτης, οὐ, ὁ· λιχνήτης Παλλ. 1, 222.
 Λιχνήτης, οὐ, ὁ· ἀνήκων ἢ ἐπιτίθειναι εἰς τὸ λιχνίζον ἐβδ. 135, 43, ventilans.
 Λιχνήτης, ὁ· ἡ πράξις καὶ ὁ καρπὸς τοῦ λιχνιζομένου Ἀνθ. 6, 225, 5, ventilatio.
 Λιχνήτωρ, ὄρσ, ὁ· λιχνήτης, μετν.
 Λιχνίζω, ἀλόα Ἡσυχ.
 Λιχνός, οὐ, ὁ· λιχνήτηριον Ἡσυχ. πρὸλ. λίκνον.
 Λικνο-φόρος, δι. γρ. ἀντὶ λικνοφόρος.
 Λικνάρειον, τό· ὄρεα, τοῦ λίκνον, vauuulus.
 Λικναφόρος· λικνοφόρος, ἐπιγρ.
 Λικνίζω· λικμάω, ναυρο.
 Λικνίτης, οὐ, ὁ· ἐπὶ τοῦ Διονύσου Ὁρφ. ὅμν. 45· ἴδε λικνοφόρος.
 Λικνο-εὐδής, 2· ὁ ἔχων σχῆμα λίκνου, μετν.
 ὁ Σουῖδ. ἐξηγεῖ ῥυπαροῦς.
 Λίκνον καὶ λίκνον, τό, ἐτε δὲ λίκνον (πρὸλ. λικμός· οἱ ἀρχαῖοι παράγ. τὴν λέξιν ἐν τῇ πρώτῃ σφρ. ἐκ τοῦ λέχος· διὸ καὶ ἡ γραφή «λίκνον» πρὸλ. Ἰε. Μ) 1) κόσκινον πλεκτὸν διὰ λίκνισμα, κοιν. ὁρομὸν Ὁμ. ὅμν. Ἐρμ. 21, 63· 2) λικμός, λιχνήτηριον Ἡσυχ. vauuus· 3) κινιστρον, ἐν ᾧ ἔφερον τὸ ἱερὸν σκευός, ἐν ᾧ προσέβαλλον ἰδίως εἰς τὸν Βακχὸν πρὸς θυσιάν αἱ ἀπαρχαὶ τῶν καρπῶν Σοφ. ἀποστ. 724· ὁ Σουῖδ. ὀνομάζει αὐτὸ «κόσμον βακχικόν», ἀποδλέπων βέλαι· εἰς τὸ «φορηθὲν παλλὰς ἡμπεροδέτου λίκνον ὑπερθε κόρης» Παλαίτ. 3 (6, 163)· τὸ κινιστρὸν ἐφέρετο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· πρὸλ. Ἀθην. 5, 198, «καὶ τὰ λίκνα φέρουσαι» mystica, vauuus.
 Λικνο-στειφίω-ω, μ. ἴσω· εἶμαι λικνοσταφής, φέρω τὸ ἱερὸν λίκνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἰδίως κατὰ τὰς Βακχ. ἐορτὰς Ἡσυχ. «λίκνον σιτανοῦμενος ὀρθοσκεύει».
 Λικνο-φορέω-ω, μ. ἴσω· εἶμαι λικνοφόρος· Παλλ. ἐν Ἀθην. 11, 478.
 Λικνο-φόρος, 2· ὁ φέρων (ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) τὸ ἱερὸν λίκνον εἰς τὰς Βακχ. ἐορτὰς καὶ μυστήρια· «λικοφόρος καὶ λικνοφόρος» Δημ. 18, 260· καὶ λικνοφόροι· Καλλ. Δημ. 127.
 Λικριφής, (πρὸλ. λέχρις, liquus)· πλαγίως, ἀπὸ τὸ πλάγι· «ἀλεύεται κήρα μέλαιναν λικριφὲς ἔλκας» Ἰλ. ε, 463, Ὀδ. ε, 451, oblique.
 Λικροί, οἱ· αἱ ὄσαι τῶν ἐλαφοκεράτων Ἡσυχ. πρὸλ. λέκροι.
 Λίκρυμα, ἡ· ἡ ἀκρόπολις τῆς Τύρου Στραβ. 10, 459.
 Λίκρυμιος, ὁ· 1) υἱὸς Ἡλεκτρῶνος, ἀδελφὸς Ἀλκμήνης Ἰλ. 6, 683· 2) κυρ. Ἐλλ. ὅμν. ἰδ. ῥήτορος· τίνος ἐκ Σικελίας Παλλ. ἐπὶ τοῦ Λίκρυμιοι, 3 Ἀριστ.
 Λίκυρνα, ἡ· ἀντὶ Ἀλίκυρνα Στραβ. 10, σ. 459.
 Δίλατα, ἡ· πόλις τῆς Φωκίδος Στραβ. ἐπὶ τοῦ Λαίτηθεν Ὁμ. ὅμν.

Λίλαϊομαι (λίω) κατ' ἐν καὶ παρ. (ἴδε παρ. λιλίημαι)· ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, κοιν. λαχταρῶ καὶ ζητῶ ν' ἀπολαύσω, συνήθ. μετ' ἀπαρ. «ἐν φιλότῃ λιλαιεὶ κοιμηθῆναι» Ἰλ. ε, 331· «πρὸς αὐτὸν λιλαιομαι ἀπονέεσθαι» Ὀδ. α, 307· «λilαιομένη πῶσιν εἶναι» = ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔχη αὐτὸν ἄνδρα. α, 15· καὶ ἐπὶ ἀφύγων «λilαιομένη γρῶς ἄξει» Ἰλ. φ, 168· «φῶσθε λιλαιο» = ζητεῖτε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ φῶς Ὀδ. λ, 223· «ὁλοοτο λιλαιόμενοι πολέμοιο» Ἰλ. γ, 133· «βιόταιο» Ὀδ. μ, 328· «δόποιο, ν, 31· «δοιο, α, 315· «ἡπείροιο» Ἀπολ. Ρ. 1, 1165, cupio, urgeo.
 Λίλαϊος, ὁ· ὁν. Πέρσου Ἀσχ.
 Λιλύδατον, τό· νοτιοδυτικὸν ἀκρωτήριον τῆς Σικελίας μετὰ ὅμων. πόλιν. Πολυδ. ποιητ. Λιλύδη ἢ Δ. Περ. κατ. Λιλυδατος καὶ Λιλυδαίτης οὐ Διοδ. καὶ Λιλυδαίτης, νομίσμ.
 Λιλυδαίτης, ἰδος, ἡ· ἡ περὶ τὸ Λιλυδαῖον χώρᾳ Πολυδ. ἐπὶ τοῦ Ὁηλ.
 Λιλυδής, ἰδοί· Λιλυδαία Ἀπολ. Ρ.
 Λίμ-αγγίω (λιμός, ἄγγω)· ἀφῆναι τινὰ νὰ ἀδυνατήσῃ ἐκ τοῦ λιμοῦ, ἐξασθενίσω τινὰ διὰ τῆς πείνης Ἰπποκρ.
 Λίμ-αγγία, ἡ· αὐτίκα Καίλ. Ἀδρ. χρον.
 Λίμ-αγγικός, 3· ὁ ὑπὸ τῆς πείνης στενοχωρούμενος Ἰπποκρ.
 Λίμ-αγγονέω· λιμαγγέω Ἰπποκρ.
 Λίμ-αγγόνη, ἡ· ἡ πείνα, τὰ βάρη τῆς πείνης μετν. =
 Λίμ-αγγόνησις, εἰς, ἡ· λιμαγγονία, μετν.
 Λίμ-αγγονία, ἡ· λιμαγγία, μετν.
 Λίμ-αγγονικός, 3· λιμαγγικός Γαλην.
 Λίμινον, μ. ἀνὸ· πάσχω ὑπὸ λιμοῦ, ἔχω πέναν καὶ ἑλλείψιν τροφῶν Ἡρ. 6, 28.
 Λίμᾶλεις, 3· κα ἀδελφημένους ὑπὸ λιμοῦ, λεπτοί Ἡσυχ.
 Λιμβάζομαι· λιμβίζομαι.
 Λιμβεία, ἡ· λιχνεία Ἡρόδ. ἐπιμ. σ. 77, Π-όχ. λιμβία, luxuria.
 Λιμβεύω, λιμβεύομαι καὶ λιμβίζομαι· λιχνεύω, γράμ. luxuriar.
 Λιμῶς, ὁ· λίκνος, ἀπληστος, μετν.
 Λιμβρός, 3· σκοτεινός, ἀρχ. λεξ. πρὸλ. λιδρός.
 Λιμενάρειον· ὄρεα, τοῦ λιμῆν, μετν.
 Λιμεν-ἀρχής, οὐ, ὁ· ὁ ἀρχων (ἐπιστάτης) τοῦ λιμένος, μετν.
 Λιμεν-ἀρχία, ἡ· τὸ ἀξίωμα, τὸ ἔργον τοῦ λιμενάρχου, μετν.
 Λιμενήϊον, τό· τόπος παρὰ τὴν Μίλητον Ἡρ.
 Λιμενήτις, δι. γρ. ἀντὶ λιμενίτης.
 Λιμενή-όχοι, π. 2· ὁ περικλειών, περιέχων τὸν λιμένα· «ἀκρὴ Ἀπολ. Ρ. 2, 965, ἐνθα ὁ Σχολ. παρατηρεῖ ὅτι «λιμενήοχοι» = οὐ ντός λιμένος περιεχόμενος.
 Λιμενήρως· ἴδε λικνήρως.
 Λιμενία, ἡ· πόλις Κύπρου Στραβ.
 Λιμενίζω, ἰσώ· σχηματίζω λιμένα· «κρημνός Παλλ. 4, 7, 7.
 Λιμενίσκος, 3· α) ὁ ἀγκυών, εὐρισκόμενος, ἐφορευῶν εἰς τοὺς λιμένας· «Ἀφροδίτη Παυσ. 2, 34, 11· «Ζεὺς Ἀράτ. βίος σ. 275· πρὸλ. λιμενίτης· 6) κύρ. Ἐλλ. ὅμν. λιθων. portummus.
 Λιμενίσκιον, τὸ Σύνδ. σ. 167· ὄρεα, τοῦ Λιμενίσκος, ὁ· ὄρεα, τοῦ λιμῆν, porticulus.

Λιμνίνον, τό· ὄνοκ. τοῦ λίμνης Ἀριστοτ.
 Λιμνίος, 3, δι. γρ. τοῦ λιμναῖος· - ἔγγελος
 Ἀθην. 8, 355.
 Λιμνός-εἶος, 2· ὁ ζῶν ἐν λίμνῃ ἢ ἐν βάλτῳ
 Αἰλ. Ζ. 1, 6, 10.
 Λιμνο-εἰδήσις, 2· ὅμοιος λίμνῃ, ὁ ἔχων σχῆμα
 λίμνης Εὐδοκ.
 Λιμνο-θάλασσα, ἢ· λίμνη σχηματισθεῖσα ἐκ
 θαλασσίων ὑδάτων, βάλτος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ.
 8, 13, aestuarium.
 Λιμνο-μάχησις, ου, ὁ· ὁ ἐν ταῖς λίμναις μα-
 χόμενος· - παῖδες = οἱ ἐν ταῖς Ἀθήναις Λιμναῖς
 πυγμαχοῦντες Ἡρόδ.
 Λιμν-ὀστρεον, τό· 1) τὸ ὀστρεον τὸ ἐν τοιαύ-
 τῃ λίμνῃ περὶ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης φυλαττόμε-
 νον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 4· ὀστρεον εἰς τὸ γεν-
 ὄνομα πάντων τῶν θαθῶρων ὀστρέων.
 Λιμνο-σώματος, π, 2· ὁ τραφεὶς τὸ σῶμα ἐν
 λίμνῃ· - ἄγγελος Εὐδοκ. παρ' Ἀθην. 7, 300· ὁ
 Μαίνεκ. εἰκάζει· - λιχνασώματος, ὁ Βάλ-
 κεν. λισσώματος.
 Λιμνο-υργός, 2· ὁ ἐργαζόμενος ἐν λίμναις,
 βάλτος· - ἄλιος Πλουτ. Μαρ. 37.
 Λιμνο-φύσις, π, 2· ὁ φυόμενος ἐν λίμνῃ· - δό-
 τας Ἀνθ. 6, 23, 8.
 Λιμνο-χάρσις, 2· α) ὁ χαίρων, εὐχαριστού-
 μένος ἐν λίμνῃ, ὁ εὐχαρίστως ἐν αὐτῇ ζῶν· 2)
 ἐν βατραχίου, γράφω καὶ Λιμνοχάρις Βατραχου-
 Λιμνώω, ὡ, μ. ὥσω· μεταβάλλω εἰς λίμνην,
 βάλτον· μόν. παθ. μεταβάλλομαι εἰς λίμνην,
 βάλτον· «λιμνωθέντες τόποι» Στράβ. 5, 240.
 Λιμνώδης, 2· λιμνωειδής, ὁ ἔχων σχῆμα λί-
 μνης (ὁμοιάζων μὲ λίμνην), πλήρης λιμνῶν·
 - τόποι Πολυδ. 3, 28, 8· «τὸ λιμνωδες τοῦ
 Στρωμόνος» Θουκ. 5, 7, paludosus.
 Λιμνο-δοξείω, ὡ, μ. ἥσω· ἐπιθυμῶ ὑπερβολι-
 κῶς (πεινῶ ἀπὸ) δόξαν Φίλων.
 Λιμνο-δοξία, ἢ· πείνα (ὑπερβολικὴ ἐπιθυμία)
 δόξης, φιλοδοξία, δοξομανία Φίλων.
 Λιμνο-δωρον, τό· λιμνωδωρον, εἶδος φωτοδ. Θεοφρ.
 Λιμνο-θνήσις, ἥτος, π, 2· ὁ ἀποθνήσκων τῆς πεί-
 νης Λισχ. Ἀγ. 1274.
 Λιμνο-κτείνω, ἴκος, ὁ· φιλάργυρος μέχρι λι-
 μὸς Εὐδοκ.
 Λιμνο-κόλαξις, ἴκος, ὁ· ὁ κολλῶν ἐνεκα πεί-
 νης Η. Ἀν. 56, 3.
 Λιμνο-κτονέω, ὡ, μ. ἥσω· κτείνω (φονεύω)
 διὰ τοῦ λιμοῦ (πείνης), ἀφῆνω τινὰ ν' ἀποθάνῃ
 τῆς πείνης Ἰπποκρ. Πλάτ. πολ. 9, 588.
 Λιμνο-κτόνησις, εως, ἢ Θεοδ. Στουδ. =
 Λιμνο-κτονία, ἢ· 1) τὸ κτείνειν (φονεῖν) διὰ
 τοῦ λιμοῦ Πλάτ. Πρωτ. σ. 354· 2) παντελὴς
 ἀπειρία Ἰππ. σ. 370, 8, inedia.
 Λιμνο-κτόνος, 2· ὁ διὰ τῆς πείνης· κτείνειν
 (φονεῖν).
 Λιμνο-μάχῃω, ὡ, μ. ἥσω· μάχομαι κατὰ τοῦ
 λιμοῦ (πείνης), μτγν.
 Λιμνο-ἐξήρος, 2· ὁ ἐκ τῆς πείνης ἐξήρος, ὁ πεινα-
 σμένος, μτγν. famelicus.
 Λιμνο-ποιός, 2· ὁ διεγείρων, προξενῶν λιμὸν
 Εὐδοκ. εὐαγ. προπ. σ. 260.
 Λιμνός, ὁ (λίπτομαι ἢ λείπω κατὰ τοὺς ἀρχ.
 γραμ.)· 1) κυρ. ἑλλειψὶς τροφῆς, πείνα μεγάλη,
 ἀνώτερος βαθμὸς τῆς πείνης· «οἶψα τε καὶ λι-

μὸς» Ἰλ. τ, 160· «ἔπειτα δὲ γαστέρα λιμὸς»
 Ὀδ. μ, 332· «λιμὸν θανάεινον», 342· «λιμὸν ὀμοῦ
 καὶ λοιμὸν» Ἡσ. ἔρ. 241· «λιμὸν πιεζόμεναι»
 Ἡρ. 6, 139· «λιμὸν ἀποθανέντα» Πλάτ. Γοργ.
 464· μτφ. «ἦδη γὰρ εἶδον λιμὸν τ' ἐν ἀνδρὶ
 πλοῦστον φρονήματι γνῶμην τε μεγάλῃ ἐν
 πένῃσι σώματι» Εὐρ. Ἰλ. 371· 2) βουλιμία,
 ἱσχυρ. 3) κυρ. ὁ πειναλὴς Πυρρίδι. παρ' Ἀ-
 θην. 9, 378· ἢ λιμὸς παρὰ ὄψιν καὶ μτγν. πεί-
 Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 743.

Λιμνο-υργός, ὁ· λιμοποιός Δ. Χρυσ.
 Λιμνο-φορέας, εως, π, ὁ· ὁ φέρων πείναν· «δι-
 σκων λιμοφορήων» = τῶν δι' ἐπίδειξιν μόνον προ-
 τιθεμένων ἄνευ φαγητῶν Παλλὰδ. 27 (6, 371).
 Λιμνο-ψώρας, ὁ· εἶδος ψώρας τῶν ἀνθρώπων
 καὶ ζῶων προερχομένη ἐξ ἑλλείψεως ἢ ἀθλίας
 τροφῆς Πολύδ. 3, 87, 2· ἔτι δι' ἢ λιμοψώρα
 ὀφλ. Ἰππιατρ. σ. 188, 8, strigosis et scabies.
 Λιμνοπάνω, σπαν. τόπος τοῦ λείπω κατ' ἐν-
 καὶ παρτ. μτγν. linquo.

Λίμυρα, ὡν, τά· πόλις ἐν Λυκίᾳ Στράβ. καὶ
 Λιμύρα, ἢ Πτολ. παρὰ τὸν Λίμυρον καταμὸν,
 κατ. Λιμυρεὶς Στράβ.

Λιμφοῦω· ἀπατῶ Ἡσυχ. fallere.

Λιμφοός, ὁ· συκοφάντης, φειδωλὸς Ἡσυχ.

Λιμωδής, 2· πειναλὴς, πεινασμένος Ἰπποκρ.

-ὀπνός· ὡς ὁ τοῦ πεινασμένου Πλάτων. τυχ. Ρωμα.

12· «καὶ κενὴ τράπεζα», συμπ. 7, 4, 6· «λιμωδὲς

τι καὶ ὀδυρτικὸν ἀναφθέγγεσθαι», ἔρωτ. 4· «λι-

μωδὲς ἐρυγγάνειν» Ἀλκίφρ. 1, 25, famelicus.

Λίμωξις, εως, ἢ· κοιν. λιμῶγρις Βουζ.

Λιμώττι(σ)ωι, μ. ὥσω· εἶμαι πολὺ πεινασμένος,

λιμῶζω Λουκ. πένθ. 9, Ἰώσ. famico.

Λίην, π. αἶτ. τοῦ λίς.

Λίην-αργέτης, ου, ὁ· ὁ συνηθροισμένος ἐν τῷ

δικτύῳ, δι. γρ. ἀντί τοῦ

Λίην-αγρέτης, ου, π. ὁ· 1) ὁ συνληημένος (πι-
 σμένος) εἰς τὰ δίκτυα· - πορκῶν Λουκ. 237·

2) ἐνερ. ὁ συλλαμβάνων ἐν δικτύῳ, ἀλιεύς.

Λίναϊα· ἔρια Ἡσυχ. lanae.

Λίνατος, 3, (λίνον)· λίνας, λίνιος, λινός, ἀμ-

φιέ. Λουκ. ἐν Φρον. σ. 147· ἢ λινάτα (οὐα) =

κλωστή, σχοινίον ἀπὸ λινάρη Βίτων μὲλ. σ.

112, lineus, δι. γρ. λινάα.

Λινάριον, τό· ὄνοκ. τοῦ λίνου, μτγν.

(Λινάω, ὡ (λίνον), μ. ἥσω· στήνω δίκτυα,

συλλαμβάνω εἰς τὰ δίκτυα· φαίνεται ὅτι μόνον

ἐν συνθέτ. εἶνε εὐχρη.)

Λίνδοισι, οἰ· χώρα ἐν Σικελίᾳ παρὰ τὸν πατα-

μόν Γέλαν Θουκ. 6, 4.

Λίνδεσθαι· ἀμειλλεσθαι Ἡσυχ.

Λίνδος, ου· ὁ, ἄγνωστον ἄρωμα Ἀθην. 9, 103.

Λίνδοσι, ἢ· 1) πόλις τῆς Ρόδου μὲν νῶν Ἀθην.

νῶν Ἰλ. κατ. Λίνδοισι, οἰ· ἢ Λινδία ἐπὶ τῆς

τῆς Ἀθηνῶν 2) ὁ Λίνδος, ὁ ἡμελιωτῆς τῆς

πόλεως Λίνδου Πίνδ.

Λινέα, ἢ· λινάα, μτγν. lineae.

Λίνεϊος, 3 Σουδ. =

Λίνεος, 3, καὶ συνηρ. λινός, ἢ, οὐν· ὁ κατεσκευ-

ασμένος ἀπὸ λίνου (λινάρη), λινός· - κινῶν Ἡρ.

1, 195· - ἐμάτα, 4, 7· - ὄπλα, 7, 36· - θωρήξ,

3, 47· - ἱμάτιον Πλάτ. Κρατ. 389, lineus.

Λίην-εργής, π, 2· λίνιος, λινός, ἐκ λίνου =

κλωστὶς Λουκ. 716.

Λινεύς, ἑως, ὁ ὁθαλάσσιος ἰχθύς Ἀθην. 7, 286, ὁ καστρέυς, mugil.

Λινεύω (λίνον), μ. εἰσώ· ψαρεύω, ἀλιεύω με λίνω (δίκτυα)· «λινεύοντες γυργάθοις» Ἀρρ. περ. Ἑρ. σ. 10.

Λινίδιον, τό· ὕποκ. τοῦ λίνου, μολυμ.

Λινίς, ἴδιος, ἡ ἡ (ιστοπέδη Μ. Ἑτ.

Λινιάκος, ὁ ὕποκ. τοῦ λίνου, μτγν.

Λινο-γενής, 2· ὁ ἐκ λίνου κατεσκευασμένος· ἐπεπύεται Σοφ. παρὰ Πολυδ. 7, 45.

Λινό-δεσμός, 2· σχεδία Δίσχ. Πέρο. 68 =

Λινόδεστος, π. 2· δεμένος με λινὸν σχοινίον· χαλινὸς Εὐρ. Ἰ. Τ. 1043.

Λινό-δρος, ὅς, ἡ· εἶδος φυτοῦ Διοσκ. ἔδε χαμαϊδρύς.

Λινο-ειδής, 2· ὁ λίνου ὅμοιος, μτγν.

Λινο-εργής, 2· λινεργής Ὀππ. Ἀλ. 3, 444.

Λινο-ερκής, π. 2· περικεκλεισμένος ἐν δικτύῳ Νον. Δ. 26, 54.

Λινό-ξευκτός, 2· ὁ με λινὰς κλωστής (συν) δεδεμένος· δεσμός Ὀππ. Ἀλ. 4, 79.

Λινό-ζωστής, ἑως, καὶ ἴδιος, ἡ· εἶδος φυτοῦ, τὸ παρθενόιδι Ἀριστοτ. φυτ. 2, 6, γὰρ mercuriale.

Λινο-θήρας, ου, π. 2· ὁ (λίνου, θηράων) ὁ νηγῶν με δίκτυα Ἀνθ. 7, 172.

Λινο-θώρηξ, ἰων. ἡρος, 2· ὁ λινωθώρας, ὁ φορὸν λινὸν θώρακα Ἰλ. 6, 529.

Λινο-καλάμη, ἡ Σχολ. Ἀριστ. Δυσ. 737 =

Λινο-καλαμῖς, ἴδιος, ἡ· τὸ καλάμι τοῦ λινάρου, ἀσπένδιον λινάρι καὶ τὸ φυτὸν αὐτοῦ Διοσκ.

Λινο-κάρυξ, υκός, ὁμορ. λινωκάρυξ, ὁ ὁ κηρύττειν (διαλαλῶν) λινάρι εἰς πώληταιν Ἰσχυρ.

Λινό-κλωστής, π. 2· α) ὁ κλώθειν λινάρι· ἡλκάζει Ἀνθ. 7, 12, 4· ὁ λινός. ἡλκάζειν λινὸν κλωστής· ἔδε λινωκλός· β) παθ. ὁ ἐκ λίνου κλωσμένος, μτγν.

Λινό-κράτος, (κρέχω) π. 2· ὁ ὑφασμένος ἐκ λίνου, λινῆς κρότης (κλωστής), λινός· φάρος = ἱστίον Εὐρ. Ἑκ. 1081.

Λίνον, τό, (λατ. linum γοτθ. lein=λινον ὑφασμα, ἄδ. lin=λινάρι, λιθ. linais=κλωστής λίνου, πλ. linai=λινάρι, ἑκκλ. σλ. linu=linum) 1)

λινάρι, τὸ φυτὸν καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενον λινάρι· «λίνου ἄκρον» Ἰλ. ι, 661· «λίνον μύνοι οὗτοι ἐργάζονται» Πρ. 2, 105· «λίνου σπέρμα» Θουκ. 4, 26· «τὴν ἐκ τῶν λίνων δημιουργίαν» Πλάτ. πολιτ. 280· 2) πᾶν ὅ, τι γίνεται ἐκ τοῦ φυτοῦ λίνου· α) λινῆ κλωστή Ἰλ. π. 408· «ἀ δὲ λίνον ἡλκάζει δακτύλοις ἐλίσσας» Εὐρ. Ὀρ. 1431· β) μτρ. τὸ ὑπὸ τῶν μυρῶν κλωθόμενον νῆμα τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων· «ὅσα οἱ αἶσα γεγονόμενοι ἐπένησε λίνον» Ἰλ. υ, 128· «μοῖραν ὧς ἐπένευσεν λίνω» Καλλιμ. λ. Παλλ. 104· δ) οὐκ ἐπὶ τὸ λίνον· «ὅπερ μύρον = παρὰ (ἐναντίον) τὸ περρωμένον Λουκ. Σ. ἑλεγχ. 2· γ) τὸ ἐκ κλωστῶν λίνου πεπλεγμένον δίκτυον τῶν ἀλινῶν Ἰλ. ε, 487· Ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ κατὰ τοὺς ἀρχ. γρμ. εἶνε ἀρσενικόν· δ) τὸ δίκτυον τῶν κυνηγῶν Θεόκρ. 27, 16· ε) τὸ ἐκ λινῶν νημάτων ὑφασμα, λινὸν πανίον Ἰλ. ι, 661· ζ) λινὸν ἐνδύμα, φόρεμα Δίσχ. ἱκ. 114, 125· ζ) λινὸν ἱστίον (πανίον) τῶν πλοίων Ἀπολ. Π. 1, 565. Παροιμ. «ὃ λίνον λίνω συνάπτεις» Πλάτ. Εὐθὺδ. 298, Ζηνόδ. 1, 86 = ἀσθενὲς μετ' ἀσθε-

νοῦς συνδέεις· περὶ τοῦ «λίνον αἰδεῖν» ἴδε λινός, τὸ ἐν τῷ λίνου πτόματι εἶνε μακρόν.

Λινό-πεπλος, π. 2· ὁ φορὸν λινὸν πεπλόν (ἐπανωφόριον)· δαίμων Ἀνθ. β, 231.

Λινό-πλεκτός, 2· ὁ ἐκ λίνου πεπλεγμένος. Νον. Δ. 26, 56.

Λινό-πληκτός, 2 (πλήσσω)· ὁ φοβοῦμενος τρομάζων ἀπὸ τὰ δίκτυα· ἐπὶ τῶν ζῴων τῶν ἀπᾶς διαφυγόντων τὰ δίκτυα καὶ ἐπομένῳ φοβοῦμένων αὐτὰ Πλουτ. συμμ. 2, 8.

Λινο-πλήξ, ἡρος, 2, (πλήσσω) α) ὁ ἐν τῷ δικτύῳ ἰχθύς ριπτόμενος ἡδὲ καλεῖται ἵνα ἐξέλθῃ, ὁ κτυπημένος ἀπὸ τῶν δικτύων Χρυσόστ. 1, σ. 824·

«λινωπληγέστατος ἰχθύς» Ἀθην. 7, 321· β) μτρ. ἐπὶ ἀνθρώπων, φρενοπλήξ, παράφορος, μτγν.

Λινο-πλόκος, 2· πλέκων σχοινία, δίκτυα Νον.

Λινό-πλοκος, 2· ὁ ἐκ λίνου πεπλεγμένος, λινὸς πλεκτός Βυζ.

Λινο-πλόνας, ου, ὁ ὁ πλόων τὰ λινὰ νήματα ἡ δίκτυα, τριβὺς Ἰσχυρ.

Λινο-ποιός, 2· ὁ κατασκευάζων, ὑφαίνων λινὰ ὑφάσματα Σχολ. Ἀριστ. Θεσμ. 912, ἱππαισμ.

Λινο-πόρος, π. 2· ὁ διὰ τῶν ἱστίων περὶ γαμίζων τὰ ἱστία τὸ πλῆθος· αὔραι Εὐρ. Ἰ. Τ. 411.

Λινο-οπάξ, τῷ ἐπομ. Ἰσχυρ.

Λινο-οπάξαι, ὅμαι, μ. ἀνυμαι· προσέχω· τὰ δίκτυα μήπως συνελθόν τι Ἀριστ. εἰρ. 1175·

ἐνθα τὸ εἶνε μακρόν, λινωπτόω Ἰσχυρ.

Λινό-πετρας, 2· ὁ ἔχων λινὰ πτερὰ (ἱστία)· «ναυτίλων ἀρχήματα» Δίσχ. Πρ. 466.

Λινο-πέριος, ὅς, π. 2· τῷ προηγ. «λινὸς» πτερύγων ὅπλα νηῶν· Ὀππ. κυν. 1, 121.

Λινο-πέτης, ου, ὁ ὁ παρατηρῶν τὰ δίκτυα, μὴ συνελθῇ τι ἐν αὐτοῖς Πολυδ. 5, 17, καὶ ἐν γένει ὁ παρατηρῶν εἰς τὴν Ἰσχυρ. Ἀριστ. εἰρ. 1178.

Λινο-ρραφής, π. 2· α) ὁ συνερραμμένος με λινὰ ὑφάσματα ἡ νήματα· δόμος Δίσχ. ἱκ. 127·

«λινωπλεκτὸν πλοῖον» πρὸλ. Σοφ. παρὰ Πολυδ. 10, 39· β) ἐνερ. ὁ (σορ)ράπτων λινὰ δίκτυα· ἀλκίης Νον. Δ. 23, 131.

Λίνος, ου, ὁ ἀρχαῖος ἀοιδὸς καὶ μουσικὸς Θεόδοτος, υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Οὐρανίας ἡ Κάλ·

λίβητος, αἰδοσκαλὸς τοῦ Ὀρφέως καὶ Ἡρακλέους, μυθικός τις ἦρως, τοῦ ὁποῦ ὁ βίος ἐν κακαλυμμένῳ ὑπὸ διαφόρου μύθου Ἰσθ. Θεόκρ.

Λίνος, ὁ· εἶδος ὠδῆς ὑπὸ τοῦ λίνου ἐφευρεθείσης ἡ εἰς αὐτὸν ἀναφερομένης. Ἑρ. Ἰλ. σ, 570·

παρὰ τις κατὰ τὸν τραγικὸν ψάλλον πρὸς τὴν Κί·

Θαρν (λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἰεῖδον) τὴν καλὴν ᾠδὴν τοῦ λίνου, ἐνθα τὴν λέξιν λίνον τινὲς τῶν ἐρμηνεωτῶν ἐξηγοῦσιν ἀντὶ τοῦ χοροδῆ· = πρὸς τὴν κίθαρην· ὅθεν αἱ ἀρχαῖαι χοροδαί ἦσαν ἐκ λίνου. Ἦτο δὲ ὁ λίνος πένθιμον ἄσμα ἰδίως φωνῶν, ἀναφερόμενον κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν θάνατον τοῦ λίνου Ἰρ. 2, 79· πρὸλ. Σχολ. Ἰλ. Παρ. Εὐριπ. λίνος σημαίνει ἐν γένει ἄσμα, ἐπομένως καὶ ἐρρῶν, ἐν ᾧ τὰ ἐκ τούτου παραγόμενα αἶ·

λίνος, οἰδόλινος σημαίνουσι πένθιμα ἄσματα.

Λινό-σπαρκος, 2· ἀπαλόσπαρκος· τροφαλίδες Ἀν·

τιφιν. παρ' Ἀθην. 10, 455, ἐνθα ἐπρεπε τὸ εἶναι ἡνεμακρόν διὸ ὁ Μάγνης· εἰκάζει λινωσπάρκον.

Λινό-σπαρτον, τό· εἶδος φυτοῦ (σπάρτον)·

χρησιμεύοντος ὡς λινάρι Θεόκρ.

Λινός-σπερμα, ατος, τὸ Γαλιν. καὶ
 Λινός-σπερμον, τὸ λιναρόσπορος, μτγν. πρόλ.
 Σχολ. Νικ. Ἀλ. 134.
 Λινο-σάσσα, ἡ τὸ στήσιμον τῶν κυνηγ. δι-
 κτύων, τὸ κυνήγιον διὰ τῶν δικτύων Ἀντ. Σιδ.
 82 (V, 76), Ἀρχ. 8 (V, 179).
 Λινο-σάττω, ὡ, μ. ἥσω· στήνω (κυνηγῶ μὲ)
 δίκτυα Ὀπκ. κυν. 4, 64· καὶ παθ. μτρ. «λι-
 νοστατούμενος» δὲ Ἀλκιβιάδου Ἀθην. 5, 219.
 Λινο-στολίχι, ἡ τὸ φορεῖν λινὰ φορέματα ὡς
 εἰρήρης τῆς Ἰσίδας Πλούτ. περ' Ἰσ. καὶ Ὀσ. 3.
 Λινο-στολοῖς, 2· ὁ φορεῖν λινὰ φορέματα
 Χρ. Σιδ. amictus lino.
 Λινο-στροφαν, τὸ εἶδος βοτάνης, marrubium.
 Λινο-στροφος, 2, ἐνερ. ὁ στρέφων, κλώθων
 λινάρι.
 Λινο-στροφος, 2· παθ. ὁ στρημμένος μὲ λι-
 νάρι· θωμίζεσθαι Ὀπκ. ἀλ. 3, 76.
 Λινο-τείχη, π. 2· ὁ ἔχων λινὰ τεῖχη Διο-
 νύς. παρὰ Στ. Βαζ. Ἰάδους.
 Λινο-τόμος, 2· ὁ κόπτων κλωστής λινὰς, παρ'
 Ἰουλίῳ ἐπὶ τῶν θαυματουργιῶν, ὡς τινες κόπτον-
 τες κλωστής ἐδείκνυν αὐτὰς πάλιν ἀκεραίας.
 Λινο-ύλας, π. 2 (λίον, ἔλκω)· ὑρασμένος,
 στρημμένος ἀπὸ λινάρι· χαλῖνα Ἰων. παρ' Ἀ-
 θην. 10, 451, ἔπρεπε νὰ ἦν τοινομένον λινουλ-
 λός· ὁ Λοδῆς. ἐν Φρον. 612, εἰκαζει λινόκλω-
 τος ὡς ἔλκω, ὡ, μ. ἥσω· ἐργάζομαι, καλ-
 λιεργῶ τὸ λινάρι· τὴν καλῶμεν Σχολ. Πινδ.
 II, 4, 376, lino colō.
 Λινο-υργία, ἡ ἡ ἐργασία τοῦ λιναρίου Στραβ.
 Λινο-υργός, 2· ὁ ἐργαζόμενος τὸ λινάρι, ὁ
 ὑφαινω λινὰ ὑφάσματα· γυνή Ἀλφ. παρὰ
 Πολύδ. 7, 72· οὗς. 1) ὑφάντης Στραβ. 3, 160
 2) ὁν. λίνου Πλούτ. 50. σ. 1164· 3) λι-
 νουργός, εἶδος πτηνός Ὀπκ. εἰ. 3, 23.
 Λινοῦς, ἡ, οὖν, συνηρ. ἀντὶ λίνου, α, ον.
 Λινο-υφεῖον, ἡ λιν-υφεῖον, τὸ, καὶ λινούριον
 ἡ λινούριον· τὸ ἐργασάσιον τοῦ ὑφάντου λινῶν
 ὑφασμάτων, μτγν. textitina.
 Λινο-υφής, 2· ὑφασμένος ἀπὸ λινάρι· Ἐτ. Μ.
 Λινο-ύχος, 2· ὁ ἔχων (φαιρῶν μὲ) δίκτυα.
 Λινο-φθόρος, 2· ὁ φθείρων (σχιζῶν) τὰ λινὰ
 ὑφάσματα· «λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λικίδες»
 αὐτὸ σχίζουσαι λινὰ φορέματα Αἰσχ. Χο. 27.
 Λινο-χίτων, ὠνός, 2· φορεῖν λινὸν χιτῶνα· Πούχ.
 Λινο-χλαίνης, 2· φορεῖν λινὴν χλαῖναν Δ.
 Περ. 1096.
 Λινός-χλαίνος, ὁ· λινοχλαίνης Νον. Δ. 26, 59.
 Λινός, ὡ, μ. ὥσω· δένω (μὲ λινὴν κλωστήν).
 Λιν-τήρι, θρος, ὁ τὸ λατ. Inter Πρισκ. 5, 3, 16.
 Λιν-τιαν, τὸ λίντιον.
 Λινύφιον, τὸ λινούριον ἡ λινυφεῖον.
 Λινύφος, ὁ· λινύφους, ὑφάντης λινῶν, γλωσ.
 Λινός-χρυσος, ὁ λινὸν φάσμα χρυσοῦ ἐνυφα-
 σμένον· ἱμάτια Θεοφάν.
 Λιν-υφικόν, τὸ ὑφάντικόν ἔργον Βυζ.
 Λιν-υφίδα, ἡ τὸ ἄσμα τοῦ λίνου Σχολ. Ἰλ.
 Λιν-υφιστής, εὐα, ἡ (λινός)· δέσιμον διὰ λινῆς
 κλωστής.
 Λιέ· ἡ γῆ κατ' ἀρχαίαν ἑπωνυμίαν Κλ. Ἀλφ.
 Λιέ, ἡ Λιέ, ἡ· πύλις τῆς Λιούης παρὰ τὸν

ποταμὸν Λιέον Πτολ. κατ. Λιέται, ὡν, οἱ Πτολ.
 Λιέρος, ὁ υἱὸς Λιέου Πτολ. Ἀπολλ.

Λιέρις, ἡ· τὸ γλύψωμεν, ἐκ τοῦ λείω;

Λ(ε)ιο-κέτριον, τὸ λίθος λεῖτος Ἡσυχ.

Λίπα, παρ' Ὀμήρῳ πάντοτε μετὰ τῶν «ἀλειψαί»

καὶ «ἀλειψομαι» λίπ' ἐλαίῳ· Ἰλ. κ, 572, «χοί-
 ραι· χρίσασθαι λίπ' ἐλαίῳ» Ὀδ. γ, 466, μύνει

ἐν Ὀσ. ζ, 227 «λίπ' ἀλειψαν» μετὰ τὸν ἐλαίον·

ὁ Ἡρόδ. παρ' Ἑσάτ. ἐν Ὀδ. ζ, 215 ἐξηγῶν

τὴν λέξιν ὡς δοτ. συγκεκ. λίπα λίπα ἐξ ὄν. λί-

πα, τὴν δὲ λέξιν ἑλάνιον ἐκλαμβάνει ὡς ἐπ' ἔ-

τον τοῦ ἐλάου, τὴν δὲ φοροῖν λίπ' ἐλαίῳ ἐξη-

γεῖ δι' ἐλαίου ἐξ ἐλαίας πρὸς διέκρισιν ἀπὸ τοῦ

λίπου τῶν ζώων (στύρα, λίπος, ἀλειψαί),

πρόλ. καὶ τὰ ἐξ. «ἐλαίῳ χρίων λίπα τὰς με-

τρας» Ἰπποκρ. 1157, καὶ «τῷ μηδὲ τῷ βοδύνῳ

ἀλειψέσθαι λίπα», 658, 3 «χρίσμε λίπα ἐστὶν»,

619, 43. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὴν λέξιν λίπα

ὡς ἐπὶ ὁμοίαν τοῖς ἐπιρρήμ. κρύφα, μίγ(θ)α,

σίγα, λίγα, μάλα, πύκα, βία, σφόδρα, τόχα,

ὡς· τέλος ὁ Σπύλλερ ἀπεκρίχεται τὴν λέξιν ὡς

ἐπὶ αἰτιατικῶν, ὡς δ' ἐνταὶ να ἐξηγῶν

ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Ἰπποκρ. ἔκρινεν μὴ προσφί-

ρειν μὴ ἄλλο τι πτόν μὴ ἐ λίπα ἔχον», 606

ὅπερ τῆς ἐρμ. ταύτης εἶναι καὶ ἡ χρῆσις τὴν

μτγν. «λίπα μετὰ τοῦ γυναικίσθαι ἡλείψαντα»

Θουκ. 1, 6, Θιόφρ. Πασκ. 8, 19, Λουκ. Λι-

εῖν 5 ὁ Δ. Κάσ. λέγει καὶ «λίπα ἀκαίῳ», 34,

27 λίπα, ασι, τὸ ἀντὶ λίπος παρ' Ἀρτεμίου·

(βίβα λιπ· σανακρ. ἡρ· ἀλείψω, ἰορρε· ἀλαίω,

λιθ. ἡρ· ἡρ· ἐξώδης, κατὰ Διόφρ. 5, 12 τὸ λι-

παρὸς, λέπω· λειπρῶς, βαλίστερως, pinguior.

Λιπαῖος, μ. ὥσω· τῷ ἔπομ. Νικ. Θηρ. 90, 112.

Λιπαίνω, μ. ἀνὰ 1) παχύνω, κοσμεῖν, κά-

μνω καρποφόρον· χωρὶν ὕδατος, ἐπὶ ποταμοῦ

ἐξὸ Βακχ. 575· 2) ἀλείφω μὲ λίπος (ἀλειμαί),

χρίω, συνηρ. παρὰ μτγν. «χαρὰς ὅσο σώμα

λεπταίνω ἰσχύει» Ἀθην. 5, 219 καὶ μετὰ «χίτρα

λεπταίνω»· «χρίσας, ἀλείψας τὴν χίτρα Κρι-

ναγ. 16 (Πλυν. 273), pinguioracio.

Λιπαίνω, εὐα, ἡ πείνωσις, μτγν. pinguioracio.

Λιπαντικός, 3· ὁ χρησιμεύων πρὸς ἀλείψιν

Σχολ. Ὀδ. ζ, 227.

Λιπαξός, ἡ· πύλις Μακεδονίας Ἰπρ.

Λιπαῖα, ἡ· ἡ μερίστη τὸν νῆσαν τοῦ Αἰάλου,

ἔχουσα ὁμών. πόλιν Θουκ. 3, 88· καὶ πληθ. αἱ

Λιπαῖαι Πολύδ. ἐπὶ ὁ. Λιπαῖος 3· Ἡριστος·

Θεόδ. 2, 133· λίθοι Θεοφρ. «αἱ Λιπαῖαι νῆσοι»

Πολύδ. ἡ αἱ Λιπαῖαι νῆσοι· Διόδ. «ἡ Λι-

παῖαι πόλις» Ἀριστοτ. μετρώ. 2, 8

Λιπαῖα· ἀμπύς, ὄνος, π. 2· ἡ φορεῖν λιπα-

ράν (λαμπράν) ἄμπυκα (κεραλόμενον, διάδη-

μα)· Μηροσύνη Πινδ. Ν. 7, 15.

Λιπαῖα· ἀνυγί, π. 2· στείλνω, φωτεινός· παρ-

Θιόδ. Φιλόξ. παρ' Ἀθην. 14, 643, οὐδὲν.

Λιπαῖα, ὡ, μ. ἥσω· 1) ἐπιμένω καρτερῶ, ἐμ-

μένω· «λιπαρήτομεν οὐτὼ ὅπως ἂν ἔχωμεν»

Ἰπρ. 8, 141· «καὶ δοτ. - τῇ πόσει 5, 19· καὶ

μετοχῇ, «ἐλιπαρές ἱστορῶν»· ἐξηκολούθει διη-

γούμενος, 3, 51· 2) παρκαλῶ λιπαρὸς (ἐπι-

μόνως), 1, 80· 94· καὶ παρὰ τραγ. «μηδὲ λι-

παρεῖ» Αἰσχ. Πρ. 518· «λιπαρεῖν γὰρ οὐ καλὸν

εἰς αἰα προσχρῆσθαι» Σοφ. Οἰ. Κ. 1203· καὶ

ἐν αὐτ. παρὰ Πλάτ. Κρατ. 391· καὶ παλ. «λι-

περοόμενοι ὑπ' ἐκείνων» Ξεν. Ἑλ. 3, 5, 12.
 Λιπαρή, 2 (οὕτε ἐκ τοῦ λίαν παρῖναι κατὰ
 τοὺς ἀρχαίους, οὕτε ἐκ τοῦ λίπτω, ἀλλὰ ἐκ τοῦ
 λίπα, ὡς καὶ τὸ λιπαρός· τὸ ἐ τοῦ λιπαρῆς εἶνε
 μακρὸν διὰ τὴν διαφοράν τῆς σημασίας) ἐπίμυ-
 νος, ἐκτενής, ἀδιάλειπτος, συνεχής· «αἱ λιπα-
 ρῆς ὡν περὶ αὐτοῦ» Πλάτ. Κρατ. 413· «λιπαρῆς
 εἰμι πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τῶν σοφῶν», Ἰππ. Ἑλ.
 312· καὶ παρὰ μτγν. «πῶν πολλῶν καὶ προ-
 μηθεῖς λιπαρεῖ χρησάμενος ἐξέμαθον τὴν τέ-
 χνην» Λουκ. ἀποκρ. 4· — πυρετός· διαρκής,
 συνεχής, ἴσθ. συγ. 1· «λιπαρεῖς ἦσαν δεύμενοι»
 Π. οὐτ. Τιδ. Γρακ. 6· «ὡς λιπαρεῖ προύστην
 χερσὶ»· μέ χερσὶ ἦτις οὐδέποτε ἀπολαμβάνει ἐν
 ταῖς εὐχαῖς ἢ ὑπερτοῖσα τὸν θεόν, ἐν αἷ ὁ
 Σουδ. ἔφηγε· ἀφρόνως, πλοῦτος· Σοφ. Ἰλ.
 1370· «ὡς ἔτινος, μὴ θαυμάζω πρὸς τὴν λιπαρέ-
 τέν· εἰ φανέντ' ἀεὶ κατὰ μακρὸν λόγον», Οἶ. Κ.
 1121· «οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὐτοὶ λιπαροὺς χει-
 ροσργίας» Ἀριστ. Λυσ. 673, assiduus· ἐπίρ. λι-
 παρός· ἐπιμόνως, ἐκτενώς· «λιπαρῶς ἔχω»
 = ἐπιμένω, φροντίζω, σπουδάζω, ἐπιθυμῶ πολὺ,
 μετ' ἀπαρ. Πλάτ. Πρωτ. 335· — περὶ τι· κατα-
 γίνωμαι, σπουδάζω θεμελιῶ. ἐν γένει· σφοδρῶς,
 πολὺ· ἀκούειν Πλάτ. Πρωτ. α. 315, «ἐν εὐχαῖς
 λιπαρῶς παρακαλοῦντες θεούς», νόμ. 11, 931.
 Λιπαρήσεις, εἰς, ἢ· ἐπίμονος, παρακλήσεις Δ.
 Ἄλ. 1, 81 καὶ ἄλλ. μτγν. supplicatio.
 Λιπαρητέον· δεῖ λιπαρεῖν Ξεν. ἀπολ. 25.
 Λιπαρία, ἢ· ἐπιμονή, προσηγορία, σταθερό-
 τη· καὶ ἀρετή· Ἠρ. 9, 21, καὶ μτγν. ἰδ. δι' ἐπί-
 μονος, ἐκτενῆς παρακλήσεις, ἀήτης, assiduus
 Λιπαρία, ἢ· τὸ πάχος Διουκ. ringuedo.
 Λιπαρίζω· παχύνω, γραμ.
 Λιπαρο· βῶλαξ, αἰός, 2' ὁ ἔχων παχεῖς βῶ-
 λους μτγν.
 Λιπαρό· γείσας, καὶ λιπαρόγειος, 2' ὁ ἔχων
 (παχεῖαν) λιπαρὰν γῆν, παχὺ ἔδαφος Σχολ. Ἰλ.
 Λιπαρό· ζῶντος, π. 2' ὁ ἔχων λιπαρὰν (λαμ-
 πρὰν) ζώνην, κύκλον Εὐρ. Φοιν. 178, ἥλιος.
 Λιπαρό· θρόνος, π. 2' ὁ ἔχων λιπαρὸν (λαμ-
 πρὸν) θρόνον· ἐσχατὰ Διοχ. Εὐμ. 773, ἐνθα
 περὶ βωμοῦ ὁ λόγος σημαίνει τὸν παχὺν (λιπα-
 ρὸν) ἐκ τοῦ ἀποστάζοντος πάχους τῶν θυμάτων.
 Λιπαρο· κρήδεμνος, π. 2' ἡ φορούσα λαμ-
 πρὸν κρήδεμνον (κεφαλόδεμα)· Χάρης Ἰλ. σ.
 382· — θεὰ Ἀθην. 15, 682.
 Λιπαρ· ὀμμάτος, π. 2' ὁ ἔχων λιπαρὰ (λαμ-
 πρὰ) ὀμμάτια Σεξτ. Ἑρμ. πρ. ἡδ. 49.
 Λιπαρο· πλόκαμος, π. 2' ὁ ἔχων λιπαροὺς
 (στιλπνοὺς) πλοκάμους· — κεφαλὴ Ἰλ. τ. 120·
 — Λατὼ Πινδ. ἀποσ. 58, 1, ἐνθα καὶ εἰς τὴν ἀ-
 λειψιν τῶν πλοκάμων δυνατὸν ν' ἀναφέρηται.
 Λιπαρο· ποιεῖω, ὡ· κάμνω λιπαρὸν Πισχ. Ἰδ.
 καταλιπαίνω.
 Λιπαρο· ποιεῖς, 2' ὁ ποιεῖν λιπαρὸν Εὐστ.
 Λιπαρός, 3 (λίπος)· 1) παχὺς, εὐτραφής, ἀ-
 λειμμένος μὲ λίπος (ἐλαιον ἢ ἄλλο χρίσμα),
 χειρισμένος ὡς ἐρμηνευθὲν τὸ, «λιπαροὶ κεφα-
 λὰς καὶ καλὰ πρόσωπα» Ὁδ. σ. 332· διδοὶ
 ἰδίως ἔχριον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς· «λουσάμε-
 νος λιπαρὸς χωρῶν ἐκ βελανιδίου» Ἀριστ. πλ.
 616, ἔχριοντ' οὐ καὶ οἱ παλαισταί, νεφ. 998· —
 πλόκαμος Καλλ. λ. Παλλ. 32· διὸ καὶ ὁ

Θεόφρ. λέγει· «λιπαρὰς ἔκτισθε παλᾶστρα»
 2, 51· πρόσθ. Λουκ. Ἑρ. 3' «τὸ λιπαρὸν καὶ
 κολλώδες» Πλάτ. Κρατ. 427· καὶ στιλβόν, Πρ.
 60· καὶ λιτον, 84· «ὅσων λιπαρὸν σέλας» Θη-
 ὄκρ. 23, 8· ἀντίθ. αὐχμηρῆς (ἰδίως ἐπὶ τῶν
 τριχῶν τῆς κεφαλῆς) Ξεν. ἀπ. 2, 1, 31, ἄρι-
 στοτ. Ἰ. Ζ. 3, 20 διακρίνει τούτο τοῦ λίαν
 καὶ καταριθμεῖ εἰς τὰ λιπαρὰ τὸ ἐλαιον καὶ τὸ
 τοῦτω ὅμοιον 2) μτφ. ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς εὐρω-
 στοῦ, ὁμοῦς ὕψους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος
 καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ, εὐρωστος, εὐτραφής, ὡ-
 ηρός, σφριγών· «λιπαροὶ πόδες τῆς Ἥρας» Ἰλ.
 5, 186, τῆς Θέμιδος· οἱ στιλπνοί, λευκοί Πρ.
 98, 901· «στηθος λιπαρὸν» Ἀριστ. νεφ. 1011·
 παχὺ, στιλπνόν· «τὰ θηρία λιπαρὰ ἐφαίνονται»
 εὐτραφῆ Ξεν. Κυρ. 1, 4, 11· 3) ἐπὶ λαμπρᾶ,
 εὐτοχῶς κατεστῶτος τοῦ βίου, εὐτυχῆ, ἀνι-
 στο, πολυτελῆς, πλουσιοπάρωχος, εὐάρεστος, ὁ
 αὐδένος στερούμενος· γῆρας Ὁδ. λ. 136· «λι-
 παρῶς γηράσκων» Πινδ. Ν. 4, 210 καὶ ἐπὶ
 πραγμάτων· «λιπαρὴ καλὴ τέχνη» = λαμπρά, πρ-
 λυτμος Ἰλ. χ. 406· «λιπαρὰ κρήδεμνα» συχνά
 ἐν τῇ Ὁδ. καὶ μτφ. ἐπὶ τῶν μεγαλοπρεπῶν ἐπι-
 ἀλξεων Ὁδ. ν. 388· «λιπαρὰς θέμιστας τέλει»
 = πλούσια δῶρα προσφέρειν Ἰλ. ε. 156· — χορὸς
 = εὐπρεπὲς Ἠσ. θε. 63· — γαλήνη = εὐχάριστη,
 τερπνὴ ἢ παιδρὰ Θεόφρ. 22, 19· 4) ἐπὶ τοῦ ἰσχυ-
 οῦ, παχὺς, καρποφόρος, ἐν γέν. πλούσιος, εὐ-
 δαίμων· — Μαρθῶν Πινδ. Ο. 13, 106· — Νέστορ
 4, 38· καὶ ἐπὶ πόντων ἰδίως ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων
 Ν. 4, 18, καὶ συχνά παρ' Ἀριστ. καὶ Εὐρ.
 (καὶ ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἐν Ἀττικῇ βλάστη-
 σιν καὶ καλλιέργειαν τῆς ἐλαίας) — Κίος Ὁρ-
 θων· Ἀπόλ. 38· «λιπαροὺς χεύμασι» = ἀφρόνοι·
 Διοχ. ἰλ. 1008· — τράπεζαι, μτγν. 5) ἀπαλός, μα-
 λακός· λάχανα = μαλακὰ βρασμένα Ἰπποκρ. σ.
 616, 21· 6) αἱ λιπαραί (οὐτ.) = ἡπια φάρμακα
 (ιατρικὰ) ἐξ ἐλαίων καὶ εὐστατικών Διουκ. ἰατρ.
 Λιπαρός· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Λισχίν.
 Λιπαρο· στέλεχος, 2' ὁ ἔχων παχὺ στέλι-
 χος· — πίτος Κ. Μαν. χρογν. 92.
 Λιπαρότης, -τος, ἢ· τὸ πάχος, παχύτης· — ἐν
 τῷ γάλακτι Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 20· — ὀμμάτων·
 λάμψις Πλούτ. συμμ. 4, 5, 3, ringuedo.
 Λιπαρο· παρᾶ πείσας, 2' ὁ πολυτελὴς τῇ τρα-
 πίζῃ Κ. Μαν.
 Λιπαρό· χρῶσας· σος, συν-συν καὶ λιπαρόχρως
 αἰτ. ὡν· ὁ ἔχων λαμπρὸν, στιλπνὸν δέρμα Θη-
 ὄκρ. 2, 165· — λιπαρόχρως, 182.
 Λιπαρῶς, ἐπίρ. 1) παχέως· «λιπαρῶς ἤρτυμι-
 νον» Ἰππιατρ. «λιπαρὸς χωρεῖν ἐπὶ δειπνῶν»
 ἀλειμμένος Ἀριστ. ἐκκλ. 652· 2) ἐν ἀνέσει καὶ
 χαρῆς νόσων, εὐτοχῶς· «λιπαρῶς γηράσκων»
 Πινδ. Ν. 5, 210· 3) ἡσυχῶς, ἀπαλῶς· «χρῆ' εἰ
 καὶ ἀνατρίβειν τὸν ὦμον ἡσυγῶς καὶ λιπαρῶς»
 Ἰπποκρ. «ἔφειν λιπαρῶς» Ἰδ. ἀνωτ.
 Λιπαρῶψ, ὥπος, π. 2' ὁ ἔχων λιπαρὸν (λαμ-
 πρὸν, παχεῖαν) ὄψιν, πλουσιοπάρωχος· — τράπεζα
 Φιλοζῆν. παρ' Ἀθην. 4, 146.
 Λίπας, εἰς, τὸ λίπος, μτγν. ἰατρ.
 Λίπασμα, αἶτος, τὸ (λιπαζῶν)· πᾶν ὅ, τι χρησι-
 μεῖται ὡς λίπος, πάχος Ἰπποκρ. χρίσμα Μανθ.
 4, 335· «ὀφθαλμῶν λίπασμα» ἀνόμενον ὁ ἔ-
 πίχυρος τῆς δακρυαῖ.

- Λιπασμός, ου, ὁ· τὸ παχύνειν, ἀλειψίς, χρίσις·
- σώματος Διοσκ. ἀλεξ. 14, τὸ κοκκίζειν τὴν
γῆν, γεωπ. τὸ πιάίνειν, σκεύειν, παχύνειν ῥα,
μεγν. *pinguefactio*.
Λιπ-αυγέω, ὦ, μ. ἥσω· τυφλώνομαι, χάνω
τὸ φῶς μου, μεγν. ἐκ τοῦ
Λιπ-αυγής, π. 2· α) ὁ στερούμενος φωτός, σκοτει-
νός· «ταρτάριον λευμῶνα βαθύσκιον καὶ λιπαυ-
γῆ» Ὁρφ. ὕμν. 2, 2· β) τυφλός· ἀνὴρ Ἀνθ. 9, 13.
Λιπ-αυρεῖ· αὖρα ἐπιλέλοιπεν Ἡούχ.
Λιπ-άω, ὦ 1) εἶμαι παχὺς, ἀλειμμένος, λαμ-
πρός, ἔγχυμος, ζουμέρος· ἐπὶ ἀνθρώπων, λιπῶ-
ντες ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς Πλούτ. ἡθ. σ.
206· «λιπῶντα πέμματα»· μέλιτος, παρεσκευ-
ασμένα, ἀλειμμένα Ἀνθ. 6, 324· «λιπῶν κε-
κρύφαλος»· λαμπρός Ἀνθ. 7, 413· «χεῖρας λι-
πώτας»· λαμπράς Καλλ. ἀποσπ. 121· «ὄραμνοι
αἱ ἔγχυμοι Νικ. Ἀλ. 487· 3) μετῷ. λιπαίνω
«κευρίδας ἐνθρόπτον λιπῶσις εὐδράα γυῖα», Ὁρφ.
81, ῥα. ἐκ τοῦ λιπῶν, *pinguo*.
Λιπ-εἶναι, ἀορ. 6· τοῦ λείπω.
Λιπ-ἐλαυν, τό· παχὺ ἔλαυνον παρὰ Σερβίω
(Virg. Ecl. 5, 68).
Λιπ-εργάτης, ου, ὁ· ἀφῶν τὴν ἐργασίαν του
Αὐγγ. 2, 22, ἐνθα ὁ Σχαιφερ εἰκάζει λιπερνήτης·
Λιπερνέω ἢ λιπερνέω, ὦ, μ. ἥσω· εἶμαι λιπερ-
νής, ἐγκαταλειμμένος, δυστυχής Ἠώα. Ἡούχ.
Λιπερνήτης, 2, καὶ λιπερνήτης, ἥτις (κατὰ Μ. Βε.
ἐκ τοῦ λείπειν) ἐρνήναι, Ἡούχ. «ὁ ἐξ ἀγροῦ
εἰς πόλιν περευγός», ῥα. ἐκ τοῦ λείπω καὶ
φερνῆ, ἀντί λιποφερνής· ἀνέοτος, ἐγκαταλε-
λειμμένος ὡς φυγῆς, δυστυχής· «λιπερνήτης πο-
λίταιν Ἀρχιλ. 63, καὶ Κρατίν. παρὰ τῇ Σχολ.
Ἀριστ. εἰρ. 602, ὅπου ὅμως ὁ Δ. Σικ. 12, 40
ἀνέγνω καὶ ἐν Ἀριστ. ἀντί σφώτατον· το-
νὺς· δὲ καὶ λιπερνή· Μαινεκ. ἀπ. κομ. 2, 2.
Λιπερνίτης, ου, ὁ· τῆς προηγ. Ἀνθ. 9, 649,
αἱ γρ. λιπερνίτης, ἥτις ἄλλως ἐτι ἀπαντᾷ.
Λιπερνήτης, ἰδού· ὁ ηλ. τοῦ προηγ. ἐτι δὲ καὶ
λιπερνίτης Βε. Μ. 566, 50.
Λιπερ-ἡνωρ, ορος, π. ἢ (ἐκ τοῦ ἀγρ. μελ. λι-
πέσω τοῦ λείπω καὶ ἀνὴρ) ἢ παραιτοῦσα τὸν
ἄνδρα τῆς Στησίχ. παρὰ τ. Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 249.
Λιπ-ἡμερος, 2· ἀλειψίμερος Ἡούχ.
Λιπο-· ὡς πρῶτον συνθ. μέρος παρ' αὐτίκ. ὁρθο-
τοῦ λείπο-·
Λιπό-διορ, π. 2· ὁ καταλιπὼν τὸν βίον, ἀπο-
διώσας, νεκρός Ἡούχ.
Λιπο-βλέφαρος, π. 2· ὁ ὑπὸ τῶν βλεφάρων,
τῶν ὀφθαλμῶν καταλειφθείς, ὁ ἐστερημένος
τῶν ὀφθαλμῶν, τυφλός, ἀόμματος· κύκλος Νον.
Ἰω. 9, 6.
Λιπο-γάλακτος, 2· λιπογάλας, γλῶσσ.
Λιπό-γάμος, π. 2· ὁ ἐγκαταλιπὼν τὸν γάμον,
τὸν ἢ τὴν σύζυγον· Ἠλένη Εὐρ. Ὀρ. 1305.
Λιπό-γεως, 2· ὁ γῆς ἐστερημένος, ἐκκλ.
Λιπό-γλήνης, π. 2· ὁ ἄνευ γλήνης (χόρης ὀφ-
θαλμοῦ), τυφλός· πρόσωπον Νον. Δ. 37, 517.
Λιπό-γλωσσος, π. 2· ὁ ἄνευ γλώσσης· αἰωπή
Νον. Δ. 12, 78.
Λιπο-γνώμων, 2· λιπογνώμων Ἡούχ.
Λιπό-γυρος, π. 2· ὁ ἐστερημένος τῶν μελῶν
τοῦ σώματος ἢ τῆς χρήσεως αὐτῶν, χωλός
Ἀνθ. 9, 13.
Λιπο-δερμῶ, ὦ· εἶμαι λιποδέρματος, περιτε-
τρημένος Ἰππιατρ.
Λιπό-δερμος, 2· λιποδέρματος, ὁ μὴ ἔχων δερ-
μα (ἀκροδυσία), περιτετρημένος Γαλην.
Λιπο-δράνέω, ὦ (δράνι)· λιποδράνέω Γαλην.
Λιπόδωρος, ου· Ἑλλ. κύρ. δν. Διόδ.
Λιπόεις, εἶσα, ἐν π.=λιπαρός, παχύς, ἰσφ. γρ.
Νικ. Ὁρφ. 81.
Λιπό-ζῶγος, π. 2· ὁ καταλιπὼν τὸν ζυγόν,
μόνος, Ἡούχ. μονάζων Ἰδ' Ἐμπεδ. 69.
Λιπό-θηλος, 2· ὁ στερηθείς τῆς θηλῆς, τοῦ
γάλακτος, λιπογάλακτος, γεωπ.
Λιπό-θριξ, τριχός, π. 2· ὁ ἄνευ τριχῶν, φα-
λακρός, ἀτριχος Δίλ. Ἰ. Ζ. 17, 4, καίην.
Λιπό-θροος, π. 2· ὁ ἄνευ φωνῆς, ἄλλος, ἀ-
φωνος Νον. Δ. 4, 327, *mutus*.
Λιπο-θυμέω, ὦ· λιποθυμῶ Ἰπποκρ.
Λιπο-θυμία, ἢ· λιποθυμία Ἀπολ. Δόσκ.
Λιπο-θυμικός, 3· ὁ πάσχων ἢ ὑποκείμενος
εἰς λιποθυμίαν Ἰπποκρ.
Λιπο-κτέανος, π. 2· ὁ ἄνευ κτημάτων, ἀκτη-
μων, πτωχός Παυλ. Σιλ. Ἰερρ. 576, *pauper*.
Λιπό-κωπος, π. 2· ὁ ἄνευ κόπης (λῶς), φα-
σγανίδες Ἀνθ. 6, 307, ὁ Βατικ. κώδ. λιπόκοπος.
Λιπο-μαρτυρία, ἢ· λιπομαρτύριον.
Λιπο-μαρτυρίου, δίκη· κατηγορία κατὰ τοῦ
μαρτυροῦ τοῦ ὑποσχομένου καὶ μὴ δόντος μαρ-
τυρίαν Δημ. 49, 19.
Λιπό-μαστος, 2· ὁ καταλιπὼν τοὺς μαστοὺς
τῆς μητρὸς, ἀπότιτος Ἰρ. Ναξ.
Λιπο-μήτωρ, ορος, π. 2· ὁ ἐγκαταλείπων (ἢ ἐγ-
καταλειφθείς ἀπὸ) τὴν μητέρα· πατρ. Ἀνθ. 9, 240.
Λιπό-ναος καὶ λιπόναι, αἰ, π. 2· ὁ καταλείπων
τὸ πλοῖον· πῶς λιπ. γένωμαι Ἀδύχ. Ἀγ. 205.
Λιπο-ναυτής, ου, ὁ· ὁ καταλείπων τὸ πλοῖον
Θεόκρ. 13, 73.
Λιπο-ναυτίου δίκη· καταγγελία διὰ κατὰ-
λειψιν πλοίου Πολυδ. 6, 151.
Λιπό-νεως, 2· λιπόναιος Β. Ἀν. 411· «τοὺς
λιπόναιος» Δημ. 50, 65.
Λιπόνηρος, 2· λίαν πονηρός.
Λιπο-ξύλων, ἰσφ. γρ. ἀντί λιποξύλων παρ'
Ἐμπεδ. 69.
Λιπό-παῖς, παιδός, π. 2· ὁ ἐγκαταλειφθείς ὑπὸ
τῶν παίδων, ἄτεκνος· λέχη Μαν. 4, 586.
Λιπό-πατρις, ἰδού, π. 2· ὁ ἐγκαταλείπων τὴν
πατρίδα, φυγῆς Νον. Δ. 1, 131· ὁ ἄναμνος νῆ
ἐγκαταλίπη, λησμονήσῃ τῇ τὴν πατρίδα· «λω-
τοφάγων γλυκερὴν λιπόπατριν Ἰωδὴν» Ἀνθ.
15, 12.
Λιπο-πάτωρ, ορος, π. 2· ὁ ἐγκαταλείπων τὸν
πατέρα Εὐρ. Ὀρ. 1305.
Λιπό-πνοος, ου, π. 2· α) τὸν ὅποιον κατέλι-
πεν ἢ ἀνακνοῖ, λειπόθυμος, νεκρός Ἀνθ. 12,
132, 15· β) ὁ ἄνευ πνοῆς, ὅπου οὐδὲς ἀνεμο-
πνέει, ἐνθα ὑπάρχει νεκρική σιγή· Ἀδύχ. Ὁρφ.
ὕμν. 17, 9.
Λιπό-πολις, ἰος, 2· λιπερνής, ἀρχ. λεξ.
Λιπο-πόλεμος, π. 2· ὁ καταλιπὼν, παραι-
τήσας τὸν πόλεμον Νον. Δ. 35, 389.
Λιπό-πολις, ἰος, π. 2· ὁ καταλιπὼν τὴν
πόλιν Νον. Δ. 9, 78.
Λιπο-πικτωνία, ἢ· ἔλλειψις πύγων· Κρέτης
παρ' Ἐτ. Μ.

Λιπό-φρινος, π, 2 (λείπω ή λίπος, φρίνός) 1) ὁ ἄνευ δέρματος Nov. Δ. 1, 44. 2) ὁ ἔχων παχύ ή λαμπρὸν δέρμα - σαλαμάνδρα Νικ. Ἄλ. 550.
 Λίπας, τος, ους, τό πάχος ζώου, λίγδα * χηνός λίπη ἁλιστά * Ἀνθ. 9, 377. καί ἑλαιον ἐκ φυτικῶν οὐτιῶν Σαρ. ἀποσπ. 464. μύρον - ἀλοιφαῖον Λυκάρι. 579. * λίπος αἵματος * Λισχ. Ἀγαμ. 1403 (ὁ Δινδάρρ. εἰκάζει λίθος), ὡς καί Σαρ. Ἀντ. 1099 = πρόσφατον αἶμα φανευθέντος. * Ἄν καί τὸ ἦνε βραχὺ ὡς καί ἐν τοῖς ἐκ τοῦ λίπος συνθετοῖς, οἱ ἀρχ. γραμμ. γράφ. λίπος Δρακλ. σ. 62, ringuedu.
 Λίπο-σαρκέω, ὦ, μ. ἴσω· λειποσαρκέω, γίνονται, εἶμαι ἰσχνός Θεοφρ.
 Λίπο-σαρκής, 2' ἰσχνός, ὁ μὴ ἔχων σάρκα * - περιττ. Ἀνθ. 11, 374.
 Λιπό-σαρκος, 2' τῇ προηγ. Ἰπποκρ., Ὁππ.
 Λίπο-σθενής, π. 2' ἀσθενής, δούνατος, ἀνίσχυρος Nov. Δ. 14, 101. virilis defectus.
 Λίπο στίττω· λειποστίττω, στεροῦμαι τροφῆς Σουῖδ.
 Λιπό-στικός, π. 2' ὁ καταλιπὼν τὸ σκυερὸν σκύτος, φωτεινός, σαφής Nov. Δ. 10, 186.
 Λίπο-στέφανος, π. 2' ὁ ἐγκαταλιπὼν (πεσὼν ἀπὸ) τὸν στέφανον - φύλλον, ἐκ τοῦ στεφάνου Nov. Ἀνθ. 6, 71.
 Λίπο-στράτια, ἡ· δι. γρ. ἀντὶ λειποστράτια· τὸ μὴ ὕλειν στρατεῦσθαι Σχολ. Θουκ.
 Λίπο-στράτου δίκη· καταγγελία κατὰ τινος, ὅστις ἐγκατέλιπε τὴν στρατείαν Πολυδ. 8, 40.
 Λίπο-σσιμασία, ἡ· ἰσχυανσις, λεπτότης τοῦ σώματος Ἀγρ. ὄνειρ. 413.
 Λίπο-τάκτης, ὁ· λειποτάκτης, Σουῖδ. ἐξηγεῖται ὅτι τὴν τάξιν ἑαυτοῦ καταλιπὼν, φυγὰς *.
 Λίπο-ταξία, ἡ· ἐγκατέλειπε τὴν τάξιν τοῦ στρατεύου· καὶ στρατείας ἀπόδρασις Δσμ. 21, 166.
 Λίπο-ταξία δίκη· καταγγελία δια λιποταξίαν Δσμ. 21, 103. 110. κοιν. «τὰ δ' ἐγγέλεια γράφονται λιποταξίου» Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. 7, 301. «λιποταξίου γραφή» Κραμ. Ἀν. Ὀξ. 2, 239.
 Λίπο-τριχέω· γάνω τὰς τρίχας Γαλην.
 Λίπο-τριχέος, 2' λιποτρίξ Ἀνθ. 9, 52. perilis.
 Λίπο-τριχός, 2' λιποτρίξ Nov. Δ. 26, 158.
 Λίπο-συρος· 2' ὁ ἄνευ σῦρος Καλλιμ. ἀπόσ.
 Λίπο-φεγγής, 2' λιπαυγής, ὁ ἄνευ φωτός, σκοτεινός· ὁμιλ. Μουσ. 238, caecus.
 Λίπο-φθογγος, 2' ἄφωνος Nov. mutus.
 Λίπο-χρως, αἷτ. -χρως· ὁ ἄνευ δέρματος· ταῦρος Nov. 19, 65.
 Λίπο-ψυχέω, ὦ, μ. ἴσω· λειποψυχεῖν, λειποθυμᾶν, ἀποθνήσκειν Ξενοφ. κοιν. ἐν Ἀθην. 6, 225.
 Λίπο-ψυχία, ἡ· λειποψυχία Ἀριστοτ. ἐν ὤν. 2.
 Λίπο-ψω· κάμνω παχὺ, ἀλείφω Νικ. Θερ. 81.
 Λίπτω, π. ἐπιθυμῶ Πύθ. εἶμαι λιρὸς (ἀναϊδής), ἀναίσχυντος.
 Λίρινός, 3' ὁ ἐκ λιρίου κατασκευασμένος· α. λ. ἑλαιον Γαλην. lilaceus.
 Λίριον, τό, ἐστ. γρ. ἀντὶ λείριον, καὶ παρὰ γ. ὄντιον,

Λιρνώτετα· πόλ. Παμφυλίας, κατ. Λιρυνεύς Στ. Βυζ.

Λιρὸς, 3' ἀναίσχυντος, ἀναϊδής, ἀρχ. λεξ. κατὰ Ἐτ. Μ. ἐκ τοῦ «λίαν βω», ὁ παρὰ τὸ θέαν πολυλόγος· κατὰ Σουῖδ. ἐκ τοῦ λίαν καὶ ὄραν· λιρὰ Ἀλεξ. Ἀετ. 5, 30 καὶ ἄλλοι Ἀλεξ. π. τονίζεται δὲ καὶ λιρὸς παρ' Πασγ. πρὸλ. Βιλ. κεν. Καλλιμ. 228, κατὰ τὸν Πασσόδ. ἐκ τοῦ λι· ἀντὶ λιρὸς, imprudens.

Λίρ-όφθαλμοι, 2' ὁ ἔχων ἀναϊδὲς ὀφθαλμοὺς, θρασὺ βλέμμα Σουῖδ.

Λίς, ἡ, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. λίς πρὸλ. Οὐδῶφ. χρον. 4, σ. 508, π. = λέων, μόνον παρ' Ὁμήρῳ Ἰλ. ρ, 109 καὶ αἷτ. λιγ, λ, 480, Πρ. ἀσπ. 172, Θεοφρ. 13, 61 καὶ ἄλλοι μγν. π. αἵτινες ἐχούσι κατὰ τὸν Χοιροῦ. ἐν Β. Ἀν. 1194 καὶ πλ. λίς ἡ λίες καὶ λίεσι Καλλιμ. ἀπόσ. 468 παρὰ τῷ Σχολ. Ἰλ. λ, 480. λέις, Πλ. ἀντικ. νύκτ. 13, 7.

Λίς, ἡ, ἐπιθ. ἀρχ. συγκεκ. τύπ. ἀντὶ λίσσῃ· «λίς πέτρα» = ὁ λείος βράχος Ὁδ. μ, 64. Ἐνταῦθα καταλεκτέαι καὶ οἱ Ὁμ. τύποι λίτι καὶ λίτα, τοὺς ὅποιους ἄλλοι παρὰ τὸν κανόνα τοῦ Ἀριστάρχου καὶ Ἡρωδιάνου τονίζουσι λίτι, λίτᾶ, καὶ ἀναγούσιν εἰς τὸ λίτος ἡ εἰς ὄνομα λίτον (τοῦ ὁποῦ ὁ τύπ. λίτᾶ εἶναι αἷτ. πλ. κατὰ τὸν Οὐδῶφ. χρον. 4, σ. 501) καὶ τὴν δοτ. λίτι ὄντωνται ὡς μεταπλασμός ἀντὶ λίτω δευτεροκλίτῳ· ὀρθῶς, ὅμως εἶνε ὄν. λίς ἡ λί-λίστος, λέων λεπτὸν περιβάλλον, ἀπλοῦν ὕψαμα ἄνευ ἐνυφασμένου κοσμημάτων, ὅπερ παρ' Ὁμήρῳ ἔπιπτόμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου χρησιμεῖται ὡς τὸ πρῶτον ἐπικάλυμμα, ἐφ' οὗ ἐρείπτοντο οἱ τεχνικῶς ὕψασμένοι τάπητες (ρήγαι) διὸ δ' Ἀθήναιος, 2, 48 παρατηρεῖται «ἦτοι λευκὴ καὶ μὴ βεβρυμένη ἡ πεποικιλμένη», καὶ ὁ Θουκ. 2, 97 ἀντιτίθησι τὰ λεία πρὸς τὰ ὕψαντα ἡ δοτ. λίτι ἀπαντᾷ ἐν τῇ φράσει «ἐν κλιτοῖσι δὲ θέντες ἐὰν ὡς λίτι κάλυψαν» Ἰλ. ψ, 254 σ, 352. ὡς περὶ τῆς ἀπλῆς λευκῆς νεκρῆς καὶ θούνης, δι' ἧς ἐκαλύπτετο ὁ νεκρὸς ἐπὶ τῆς νεκρικῆς κλίνης· καὶ ἡ αἰτιατικὴ ἐν Ὁδ. α, 130 ἐν τῇ φράσει, «ὡς θρόνον εἰσεν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσσει, καλὸν, διαδάλεον», ἐνθα τὰ ἐπιθῆτα ἀναφέρονται εἰς τὸν θρόνον καὶ οὐχὶ εἰς τὸ λίτα = ἐκάθισεν αὐτὸν ἐπὶ ὥρατον καὶ τεχνικῶς κατασκευασμένου θρόνου, ἀφ' οὗ ἔκριψεν ἐπ' αὐτοῦ θόνην· πρὸλ. Ἰλ. 0, 441 «ἄρματα δ' ἄμ' βωμοῖσι τίθει κατὰ λίτα πετάσσει» = ἀπλοῦν ὕψαμα πρὸς κάλυψιν τῆς ἀμάξης. Ἐν τινι χωρίῳ τῆς Ἀνθ. (6, 332) ὑπάρχει «ἄνωθεο δοῖν λίτα πολυδαίδαλα», ὅπου καὶ ἡ προσῳδία τοῦ τ καὶ τὸ ἐπιθ. πολυδαίδαλα δὲν συμφωνοῦσι πρὸς τὴν ὁμηρικὴν χρῆσιν τῆς λέξεως.

Λίσαι, ἐπ. λίσαι προστ. ἀορ. τοῦ λίσσασθαι.

Λίσαι, αἶ· πόλις Μακεδονίας Ἠρ.

Λισγάριον, τό, ὕψος τοῦ λίσγος· σκαπάνη Σχολ. Θεοφρ. 4, 10, καὶ Σουῖδ. ἐν λέξ. σκαφεία. Λίσγος, ὁ (συγγ. τῇ λίστρῳ)· λισγάρι, ἔργον· λίσον πρὸς ἰσοπέδωσιν τοῦ ἐδάφους Ἀρτεμίδωρ. 2, 24 καὶ ἄλλοι μγν. Ἠγο.

Λίστη, 6. ἐν. πρόσ. μέλ. τοῦ λίσσασθαι.

Λίσκος· ὁσκιος Πύθ.

Λισός· λισός.

Λίσπη, ἢ λίσπος 1, 2 Πλατ. συμπ. σ. 193.
 Λισπό-πυγος, 2· ὁ ἔχων λίστα καὶ ἑστιά ὁπίσθια
 (κωλομέρια), κιναιδὸς Πολυδ. κωμ. ἐπιθ. τῶν
 Ἀθηναίων εἶτε ὡς κωμικῶν εἶτε ὡς κιναιδῶν.
 Λισπό-πυξ, ὅρος, 2· τῷ προηγ. Σχολ. Ἀ-
 ριστ. ἴππ. 1363.
 Λίσπος, ἀττ. λίσρος, 3· α) λείος, ἑσπότης μόνον
 μῦθ. «στοματοφυγὸς ἐπὶ βασιλεύστρια λίσπη
 γλώσσα» Ἀριστ. βῆτρ. 824, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξη-
 γεῖ «ἐντετριμμένη καὶ λεία», κατὰ δὲ τὸν Καλ-
 λίστρατον ἐν τῷ αὐτῷ χωρίῳ, θηρίδιον λεπτόν
 σφόδρα, διὰ καὶ «οἱ τὰ ἰσχυρὰ λεπτοὶ, λίσποι»
 ὀνομαζόμενοι· β) λίσκαι=ἀστράγαλοι ἀπατετριμ-
 μένοι καὶ ἐν τῷ μέσῳ ἀπεσπυμένοι, στρυφνοὶ
 κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ αὐτοῦ χωρίου μετέπειτα ὀνο-
 μαζόμενοι, οἵτινες κατὰ τὸ παιγνίδιον ἀνακόλως
 ἀντιτίκτοντο. Παρὰ Πλατ. συμπ. 193 αἱ λίσκαι
 εἶνε ἀστράγαλοι χωρισμένοι ἐν τῷ μέσῳ, ὡν τὰ
 τεμάχια ἐλάμβανον ἐκείνους τῶν ὅσους φίλων,
 ἵνα μετέπειτα διὰ τῆς συναρμολογίας αὐτῶν παί-
 θωνται αὐτοὶ τε καὶ οἱ παῖδες τούτων περὶ τῆς
 γνησιότητος τῆς ἀναψεύσεως φιλικῶς, ὁ Σουῖδ.
 ἐξηγεῖ «οἱ μέσον ἀναπεριριμένοι ἀστράγαλοι»·
 πρὸλ. Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 610, altilitus.
 Λισσάνιος, 2· ἀγαθὸς Λάκωνες Ἰσχυρ. παρ' Ἀ-
 ριστ. Αὐστ. 1171 «ὁ λυσσάνιος» ἀναφορ. πρὸς
 τὴν λυσσαν' λισσάνιος=ἀγαθὴ ἡ φίλη, Λάκω-
 νες Φωτ. ἡ διαρρωθὸν.
 Λισσάς, ὁδός, ἡ, ἵδων ἐπιθ. Θηλ. τοῦ λισσός·
 βράχος ἀπότομος Πλουτ. Μαρ. 23, labra, laevis.
 Λισσασθαί, π. ἀντὶ λισσασθαί ἀδρ. ἀπαρ.
 Λισσάσκειτο, π. ἀντὶ ἐλίσσεται, παρτ. τοῦ
 Λισσάσκειν, σπανίως. Λίστοιμα, παρτ. λισσε-
 σκετο Ἰλ. ι, 451, μέλ. λίστοιμα, λίσπη Ὁδ. κ,
 268, ἀδρ. ἐλίσσῃ, ἐπ. ἐλλισσῃ, προστ. λισ-
 σαι Ὀμ. ἀδρ. ε'. ἐλίσσῃ, ἀπαρ. λισσέσθαι
 Ἰλ. π. 47, λισταίην Ὁδ. ξ, 406· παρακαλῶ
 ἐπιμόνως, καθίσταμαι, ξεσταίνομαι· «λίσσομένη
 προσέειπε Δία» Ἰλ. α, 502· «ὕπὲρ τεκέων, ὑπὲρ
 ψυχῆς καὶ γούνων, ὑπὲρ θούων καὶ θαύματος»,
 υ, 660, γ, 338, Ὁδ. ο, 261· καὶ ἀπροσέτ. «Ζη-
 νὸς ἦδ' ἑμίματος» Ὁδ. β, 68· «τινα ὑπὲρ τι-
 νος», «λίσσασθαι τινα ὑπὲρ πατρός καὶ μητέ-
 ρος», ω, 467· «λίσσασθαι τινα γούνων», ι, 451
 καὶ συνθέστ. «λαβὼν ἐλλίσσεται γούνων, καὶ
 μετὰ δοτ. ὄργαν. «ἐπεὶ αὐχολῆσαι λιτῆς τε κ-
 ὄνεα νεκρῶν ἐλλισσάμην» Ὁδ. λ, 35· καὶ μετ'
 ἀπαρ. «οὐδὲ σ' ἔργω λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μέ-
 νειν» Ἰλ. α, 174· καὶ ἀνευ αὐτοῦ, θ, 372· σπαν.
 ἔπεται αὐτ. μετ' ἀπαρ. «λίσσανται δ' ἄρα ταίγε
 Δία-τῷ Ἀτὴν ἄν' ἐπασθαι», ι, 511· καὶ μετὰ
 τοῦ ὅπως, «λίσσασθαι μιν, ὅπως νημερτέα εἴη»
 Ὁδ. γ, 19· καὶ μετ' αὐτοῦ πρῶτος, καὶ δοτ.
 τοῦ προσ. «οἱ αὐτοὶ θάνατον καὶ Κῆρα λιτέ-
 σθαι» Ἰλ. π. 47, καὶ διπλῇ αὐτ. «ταῦτα μὲν
 οὐχ ὁμῆας ἔτι λίσσομαι» Ὁδ. β, 210, καὶ ἀ-
 πτότ. «λίσσομαι, νεδον, ἵεον» Πίνδ. Π 174,
 (ἀλλὰ καὶ «δεσπότην λίσσοντο ἐκφυγόν», Π. 4,
 207) καὶ παρὰ τραγ. ἀπτότ. «μόνην δὲ μὴ πρό-
 λειπε, λίσσομαι, πάτερ» Ἀισχ. ἰκ. 729· «ἐκεί-
 σις σε λίσσομαι» Σοφ. Ἀντ. 1215, καὶ μετ' ἀ-
 παρ. «πρὸς νῦν θεῶν σὶ λίσσομαι ἔμοι πιθέσθαι»,
 Ἰλ. 420· «λίσσου τοὺς κρατοῦντας οἰκείων
 θεῶν» Εὐρ. Ἀλκ. 252· «πρὸ κείνων καὶ τέκνων

σε λίσσομαι», Τρω. 1045, καὶ μετγ. π. «θεοὺς
 λίσσομαι» Ἀπολ. Ρ. 2, 336, σπαν. ἐν τῷ παρ'.
 Ὑμ. 1, 24, Πλατ. πολιτ. 2, 366· πρὸλ. λί-
 πτω, λιλαιόμαι, λιταίνω, λιτανεύω, ἢ ἐρηγη-
 νεία τοῦ Ἥουχ. «λίσσεται, μαίνεται» ἀναφίρε-
 ται εἰς τὸ λίσσομαι ἔτερ. τόπος. τοῦ λυσσάω.
 Λισσός, π. 3 (λείος, λῖς, λίσσος)· λείος, ὁμαλός,
 ὀλισθηρὸς· «λίσσῃ πέτρη» Ὁδ. γ, 293· «λίσσῃ
 ἐπιπέλυστε νήσῳ» Ἀπολ. Ρ. 2, 283, ἰαενία.
 Λίσσος, ὁ, ἢ πόλις Ἰλλυρίας καὶ Ἀκρόλίσσας,
 κατ. Λίσσιος καὶ Λισσιεύς Στ. Βυζ.
 Λισσώω, ὦ· χωρίζω τὴν κόμην τῆς κεφαλῆς·
 «λελίσσωμένοι» εἶνε δι. γρ. ἀντὶ «ἐλίσσάμι-
 ναι» Ἀριστ. Ἰ. Ζ. β. 3.
 Λίσσωμα, τριγών, τὸ τὸ γόρισμα, ἡ χωρίστρον
 τῶν τοιγῶν, ἡ κορυφή τῆς κεφαλῆς Ἀριστοτ.
 Ζ. Ἰ. 1, 7.
 Λίσσωσις, ἡ· τῷ προηγ. Ἀριστοτ. αὐδ.
 (Λίσσω, ἕνερ. τοῦ λίσσομαι, ὁδωμοῦ ἀπνεύγ.
 ἀρχαία ἐσφ. γρ. ἐν Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 64).
 Λιστραίνω· τῷ ἐπομ. Σουῖδ. ἐξηγεῖ σκάπτει.
 Λιστρεύω, μ. εὔσω· περισκάπτει· φυτὸν Ὁδ. ω,
 227· «ἔβριεν, περισκάπτειν» Ἰσχυρ. βιβλῶν τε
 ἀνεσκαμμένον χῶμα ἱσοπεδῶναι.
 Λιστρήρ, ἥρος, ὁ, ὁ Παύλ. ἐξηγεῖ «οἱ λιστρεύ-
 οντες».
 Λιστρίον, τὸ (λίστριον εἶνε κακῶς τονισμένον)
 ὕποκ. τοῦ λίστρον, κατὰ Β. Ἀν. 51 «ἄμοιον
 πύθω στρογγύλῳ», ὅπου οἱ μετγ. κοχλιά-
 ριον ὀνομαζοῦσι Πολυδ. β, 89.
 Λίστρον, τὸ 1) ἐργαλεῖον πρὸς σκάψινον καὶ
 ἱσοπεδῶσιν τοῦ ἑδάφους, σκαψίον, πύθων στή-
 ρον, ἑδαφίστριον, ἔυστρη, ἔυστραν· «λίστρον
 σιν δάπεδον πυκα ποιητοῦ Ὁδ. ω, 227· «ἔβριεν,
 455· ἔτι δὲ ὁ λίστρος Σχολ. Νικ. Θηρ. 29 2)
 κοχλιάριον Πολυδ. 10, 96.
 Λιστρώω, ὦ· ἱσοπεδῶναι, ἐξ. 3 τὸ
 Λιστρωτός, π. 3· ὁμαλός, ἱσοκαθεμένους·
 «-ἔλω δρόμος» Νικ. Θηρ. 29, Σχολ. «ὁμα-
 λὸν καὶ ἑυκαμένον, ravinus».
 Λίσρος, ἀττ. 3· λίσρος· πρὸλ. Λοδία· εἰς
 Φρόν. π. 113 καὶ Μορ. ὅστις ὡς ἀπτεκνὸν θεω-
 ρεῖ ἀντὶ τοῦ Ἑλλήν. ἀπυγος.
 Λίσχροι, αἱ, καὶ ὁ Παύλ. «τὰ στρογγύλα τῶν
 σπερμάτων, φυτὰ, τὰ ὅποια ἀνοδοῦντα ἀνα-
 στρέφονται ὑπο τῶν γεωργῶν διὰ τοῦ δρόστρου,
 ἵνα παχύνωσι τὴν γῆν».
 Λίσχρος ἢ λισχρός, δ· φειδωλός, ἀρχ. λεξ. ἀντὶ
 γλίσχρος, parcus· ἐπὶρ. -ως, φειδωλῶς, σενι-
 φῶς· Παύλ.
 Λίτα, τὴν ἰδέ λῖς, 2.
 Λιτάζομαι· τῷ ἐπομ. ἱκετεύω παρὰ μετγ. π.
 Ὀπκ. κυν. 2, 373 (Γρ. ὁ Ναξ. 192 (8, 192)
 ἔχει τὸ ἰ καὶ μακρόν), supplicor.
 Λιταίαι· πόλ. Λακωνικῆς, κατ. Λιταίης Στ. Βυζ.
 Λιταίνω· παρακαλῶ, ἱκετεύω Εὐρ. Ἰλ. 1215·
 πρὸλ. λίσσομαι καὶ λιτανεύω, supplico.
 Λιταναυτικός, 3· ἐπιτιθέσκει, πρόσθετος εἰς τὸ
 λιτανεύειν Σχολ. Αἰσχ. ἰκ. 816, supplicans,
 Λιτανευτός, 3· λιτανευτικός, ἡ παθ. -ὡς τιμὴ
 λιτανύεται γίνονται Ἥουχ.
 Λιτανεύω, μ. εὔσω· λίσσομαι, παρακαλῶ, ἱκε-
 τεύω, ἀπτότ. ἰδ. ὡς ἱκέτης Ὁδ. η, 145·
 -γούνων=παρὰ τὰ γούνατ' ἑνός, κ, 481· «γού-

νων ἀφ' ἑμῶν λ. * Ίλ. ω, 337' καὶ μετὰ αὐτ.
«πάντας δ' ἑλλοιτάνευε», χ, 414' μετ' ἀπαρ.
«πολλὰ δὲ καὶ σπένδων - λιτάνευον ἑλθεῖν», ψ,
196' «φίλους λιτάνευε τοκήας μῆτιν συμφορὰς αὐ-
σῶν» Ίσ. θε. 469' «πολλὰ μιν λιτάνευον»
Πινδ. Ν. 5, 32, καὶ μετ' ἀπαρ. 8, 8, ἀόρ.
θεόκρ. 2, 71' καὶ ἐν περὶ Πλάτ. πολιτ. 3,
388' - τὸ θεῖον Στραβ. 15, σ. 713' - τοὺς
θεοὺς εὐχαῖς Δ. * Ἄλ. 4, 76, συμπόσια.

Λίτανος, π. 3 (λιτή)· λιτανευτικός, ἱκετήριος· «μέ-
λη λίτανα θεοῖσιν» Δισχ. ἱκ. 790, presentarius.

Λιταργίζω, μ. ἰσώ (λιταργός)· σπένδω, τρέ-
χω· «λιταργοῦμεν οἱ καθ' ἑς τὰ χωρία» Ἀριστ.
ἐθρ. 554 = συντόμοις ἀραπομένεθα Σχολ.

Λιταργισμός, ὁ (λιτάρομαι)· παραέκκλησις, κατὰ Σχολ.
Ἀριστ. νεφ. 1234 = σκιρτήματα.

Λιταργός, π. 2' ταχύς, ἀρχ. λίσζ. κατὰ Σχολ.
Ἀριστ. νεφ. 1234, ἐκ τοῦ λίτη = θύρα καὶ ἀρ-
γός, ὅπερ εἰς τὸ ἀπολιταργίζω ἀρμυζει, ἄλλ.
ἐκ τοῦ λι καὶ ἀργός.

Λιτασμός, ὁ (λιτάσσομαι)· παράκλησις, ἱκεσία,
μτγν. supplicatio.

Λιτέσθαι, π. ἀόρ. 6', τῆς ἀπαρ. τοῦ λίσσομαι.

Λίτη, π. (λίσσομαι) ἢ· παράκλησις, δέησις,
ἱκεσία· συνθ. πλ. «λιτῆσι λίσσεσθαι» Ὀδ. λ,
34. Ὁ * Ὀμ. προσωποποιεῖ τὰς Λιτὰς ὡς θυ-
γατέρας τοῦ Διὸς, αἵτινες, ἀκολουθοῦσαι τὴν
Ἄτην, ἐπανορθοῦσιν ὅτι αὕτη βλάπτει Ίλ. ι,
502. Λιταὶ ἦν ἡ ἐπιγραφή τοῦ ἐνάτου βιβλίου τῆς
Ίλ. Πλάτ. Κρατ. 428' «λιταῖς ἔπειτε» Πινδ. Ο.
2, 88' οὕτω πλ. καὶ παρὰ τραγ. «κλύετε πυνδίκους
χειροτόνους λιτὰς» Δισχ. ἐπτ. 156' «ἥρῃην φόδω
πρὸς μακάρων λιτάς», 176' «εὐχετο λιταῖσι»,
Σοφ. Φιλ. 60' καὶ Εὐδ. ὅστις φαίνεται ὅτι ἀπαξ
μεταχειρίζεται καὶ τὸν ἐν. «ἐμὰς λιτὰς εἰσάκου-
σον», Ὀρ. 1233, ἐνθα νῦν ἀναγινώσκ. «ἐμὰς λι-
τάς», καὶ παρὰ μτγν. π. «καταδαινέειν εἰς λι-
τάς» Πρ. 1, 116, precus.

Λίτη, ἡ· ἴδε λίταργός.

Λιτήρ, ἥρος, ὁ· ὁ παρακαλῶν, καὶ ἐπιθ. - ὁ πλ.
λός = ἱκετήριος, ἱκεσίας Ψούχ.

Λιτήσιος, π. 2' ὁ ἱκετεύων, παρακαλῶν, ἱκε-
σίας· ἀρχὴν Νον. Ίω. 4, 112.

Λιτόβιος, 2' ὁ λιτῶς, οἰκονομικῶς ζῶν Στράβ.

Λιτο-δόρος, π. 2' ὁ τρώγων εὐθηνὰς καὶ ἀ-
θλίας τροφάς, ὁ Ψούχ. ἐξηγεῖ «εὐτελῶς τραφεῖς».

Λιτο-δίαιτος, 2' ὁ ἔχων λιτήν, οἰκονομικὴν
δίαιτην, ὁ ζῶν λιτῶς· «τὴν λιτοδίαιτον τῶν Λε-
κεδαμονίων» = ὁ λιτὸς βίος Δ. Ἄλ. 2, 49.

Λίτομαι, μόν. ἐνεστ. = λίσσομαι Ὀμ. ὕμν.
15, 5' λιτόμεσθα Ἀριστ. θεσμ. 313.

Λιτός, π. 3 (λίσσομαι)· α) ὁ παρακαλῶν, ἀνή-
κων εἰς τὸ ἱκετεύειν, παρακαλεῖν, λιτανευτικός·
«ἐδούρησαν λιταῖς θυσιαῖς» Πινδ. Ὀ. 6, 18'
«λιτάς ε' ἐπασιδὸς ἐκδοσκήσεν», Π. 4, 217'
κατὰ Εὐστ. ὁ αὐτὸς εἶπε καὶ «λιτὸς ἦώς» ἀντὶ
πολύλλιστος, συμπόσιος.

Λιτός, (συγγ. τοῖς λίς, λετός) 3' λετός, ὁμω-
λός, ἴσιος, ἀπλούς, φίλός, εὐτελής, κυρ. περὶ
ὁρακάτων, ἀντίθ. τῇ ποικίλῳ καὶ διαί-
δालός· ἴδε λίς - «λιτὴ δίαιτα» = ἀπλός, ὀλι-
γαρκής βίος Πλούτ. - βίος· Στράβ. «φεινίζειν τα-
χέως λιταῖσι τραπέζαις» Φωκυλ. 76' «λιτῆς
ὄψα θηπελίας» Ἀνθ. 5, 17' «λιτὸς ἐγὼ τὰ

τύχης» Ἀνθ. 6, 250' «λιτὸς κατὰ τὴν ἐσθλότητα
καὶ σιτησιν» Πολυδ. 11, 10, 3' - καὶ αὐτὰρ
κῆς, 6, 40, 7, ἀντίθ. πολυτελής καὶ ἀκόλαστος·
τὸ λιτὸν = λιτότης, ἀπλότης Πλουτ. καὶ ἄλλ.
μτγν. «λιτότατα διατεῖσθαι», 10, 11' μικροὶ
ἀσῆμος, ἀντίθ. τῷ μεγάλῳ - πολιτισμῶν
Πολυδ. 32, 23, 3' ἐτι δὲ πτωχὸς Μανεδ. 2,
488' οἱ μτγν. γράφουσι καὶ λειτὸς Φωτ. δίσπ.
plex, nudus, vilis, exiguus· ἐπὶρ. λιτῶς = ἀπλῶς,
ἀφελῶς, ἀσθενῶς Δ. Λαέρ. 6, 105, μτγν.

Λιτότης, ἥτος, ἡ· ἀπλότης, ἀφέλεια, ὀλιγαρ-
κεία· τῶν στεφάνων Πλουτ. Ἄγρ. 36 - τῆς
διαίτης = ἀπλός, ὀλιγαρκής βίος Δ. Σικ. 2, 59'
παρὰ τοῖς βήτοσι βῆτ. σχῆμα, δι' οὗ λέγεται
ὀλιγώτερον ἢ ὅ, τι ἐννοεῖται.

Λιτο-υργέω, ὡ· λειτουργεῖω κατὰ τοὺς ἀρχ. λετ.
μόνον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ σῆμ. τοῦ πανουργεῖω,
καὶ ἀλ. λέγειν = κακολογεῖν τοὺς πάντας.

Λιτο-ύργημα, τοσ, τό· πανούργημα.

Λιτο-υργός, π. 2' λειτουργός, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ
σημασίᾳ τοῦ λειτουργός = πανούργος, γραμ. 1 α'.

Λιτο-ύργημα, τοσ, τό· πανούργημα.

Λιτο-φαγία, ἡ· ἀπλή, κακὴ τροφή, μτγν.

Λίτρα (λατ. libra) ὄμρ. ἡ· 1) κατὰ τὸν Πολυδ.
9, 81 = ἀργυροῦν νόμισμα τῆς Σικελίας, Β. Ἀν.
105, πρότερον εὐχρ. ἐν Κορινθίῳ = 1 2/3 ἄτ. ὅσοι
κατὰ τὸν Ἀριστοτ. παρὰ Πολυδ. 9, 80 = ὁσολόγ
Λίγνατος, 12 λίτραι = 1 Συρακ. ἡ Σικελ. τὰ-
λαντ. νέον, 24 λίτρ. = 1 παλαιόν· 2) σταθμὸς βα-
ρους 12 ὀδγγίων ἐν Ῥώμῃ, αὐτ. librae· πρόβ.
Ἀνθ. 6, 214 καὶ Πολυδ. 22, 26. Ἐν Ἀνθ. 10,
97 «ἔτι μιν λίτραν ζήσας» = ζήσας 72 ἔτη· διότι
ἐκ μιάς λίτρας χρυσὸν ἐκόπτοντο ἐν μτγν. χρῶν.
72 χρυσὰ νομίσματα· 3) ὁ ἀστερισμός, τὸ ζῶ-
διον ὁ ζυγός, μτγν. 4) λιτροδόκη Φωτ.

Λιτραῖος, 3' τὰ ἔσομ. - χεῖλη Ἀνθ. 9, 204.

Λιτραίος, 3' ἰσοδάρης, ἰσότητος, ὁ ἔσου με-
γέλους ἡ ἄξις πρὸς μίαν λίτραν· «λίτρα, ἦν
πᾶσι τοῖσιν ἀλλεῖον νόμισμα, βίρος λιτραῖον»

Δ. Ἄλ. 9, 27.

Λιτρίς, ἡ· πύξις σωματοδόχος Ψουχ. ἀρεπ.

Λιτριμός, ὁ· κατὰ λίτρας ἀπαριθμήσεις, ἐπιγρ.

Λιτρο-δόκη (δὲχομαι) ἡ· κιβώτιον διὰ τὰς
λίτρας, νομισματοδόκη Φωτ. ἐν λ. λίτρα.

Λιτρο-μήτης, ὁ· ἔχων καὶ τρώγων λι-
τραῖα μῆλα, Βούζ.

Λίτρον, τό, ἀργ. ἄττ. ἀντὶ νίτρον Ἀλεξ. παρὰ
Δ. Λαέρ. 3, 27' παρὰ Πλάτ. Τιμ. 60 ἡ γραφή
διφθερείται· πρόβ. Ληδέν. εἰς Φρον. σ. 305.

Λιτρο-σκόπος, ὁ· ὁ παρατηρῶν τὰς λίτρας,
τὰ νομίσματα, ὁ ἀργυρονομῶν Σοφ. ἀποσπ.

307, κατὰ Φωτὸν ἀντὶ τοῦ ἀργυρονομιστοῦ.

Λιτροδής, ἄττ. 2' νιτροδής Πλάτ. Τιμ. 65,
δι' ἣς συγκρ. λιτροδῆστερος Ἀθην. 2, 42.

Λιτυέρσης, ου, ὁ· ἅμα τι τῶν θεριστῶν
Φωκυλ. 10, 41, ἐκ τοῦ

Λιτυέρσης, ου, ὁ, ὄμρ. Λιτυέρσης· νόθος υἱὸς
τοῦ βασιλέως τῆς Φρυγίας Μίδου ὀδικοῦτατος
καὶ περιφρῆμος θεριστής, ἀναγκάζων τοὺς διαβά-
τας νὰ ἀγωνίζωνται πρὸς αὐτὸν εἰς τὸ θέρισμα,
καὶ δένων τὰς κεφαλὰς τῶν ἡττωμένων εἰς τὰ
δεματῖα, μέχρις οὗ ὁ Ἡρακλῆς ἐνίκησεν αὐτόν
Ἀθην. 10, 415.

Λίτυον, τό· καρπούλη ῥάβδος, δι' ἧς διέγραφον

οι οἰωνοσκόποι τὰ πλυνθία τοῦ οὐρανοῦ Πλουτ.
 Ψωμ. 22, illius.
 Λιφ-αιμέω, ω, μ. ἤσω· λειψαιμέω, χάνω τὸ
 αἷμα μου, γίνουμαι χλωμός, μετγν.
 Λιφ-αίμος, 2· λειψαίμος, ὁ στερούμενος αἵμα-
 τος, χλωμός, μετγν.
 Λιφ-ανέω, ω, μ. ἤσω· λιπερνέω, ὃ ἴδε
 Λιχ-άδες, ων, αἱ· τρεῖς μικραὶ νῆτοι ἐν τοῖς
 βορείοις παραλίοις τῆς Εὐβοίας Στραβ.
 Λιχ-άξω (λιχ-άς), μ. ἄσω· κατατρημνίζω ἀπὸ
 βροχῶν Ψουχ.
 Λιχ-άξω, μ. ἄσω (λείχω)· γλίσσωμαι, ἐπιθυμῶ
 πολύ, ὑπεριθυμῶ - τινός Ψουχ.
 Λιχ-ανός, ὁ (λείχω)· 1) ὁ δάκτυλος, δι' αὐτοῦ
 λείπει, δείκτης, ὁ δεύτερος δάκτυλος Σεξτ. Εὐκ.
 πρ. ρυσ. 1, 346· «ἀκρίτως τὰ τροβλία τῶν λι-
 χανῶ ἀποσμήγων» Λουκ. Τιμ. 54, index digi-
 ti (us)· 2) ἡ χορδὴ τῆς κιθάρας, ἡ διὰ τοῦ ἀριστε-
 ροῦ λιχανοῦ κρουομένη καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς ἀναδι-
 δομένος ἦχος ἐκκαλετο ἡ λιχανὸς, ὅλη. χορ-
 δὴ ἡ λιχανὸς καὶ ὁ τόνος λιχανὸς Ἀριστοτ.
 προβλ. 19, 20, chorda, sonitus.
 Λιχανοειδής, 2· ὅμοιος τῶν λιχανῶ Ἀριστοτ.
 Λιχ-άς, ἄδος, ἡ· 1) ὁ χῶρος ἡ μεταξὺ τοῦ ἐν-
 ταμένου ἀντικειμένου καὶ λιχανοῦ, ἡ μικρὰ σπι-
 νιμή Πολυδ. 2, 158· 2) καθ' ἑαυτὴν καὶ βρο-
 χὸς ἀπὸ τοῦ ἴσου, λισσάς· 3) λιχάδες = ἄστρες,
 καργύλια, ὧροι Ψούχ.
 Λιχ-ας, ου, ὁ· 1) ὁ γνωστὸς ὑπηρέτης ἡ ἀκούλου-
 ρός τοῦ Ἡρακλέους, ὅστις ἀνετράφη μετὰ τοῦ
 «Γίλου, οὐ μάλιστα λέγεται ὅτι ὑπῆρξε καὶ παι-
 δαγωγὸς Σοφ. 2) υἱὸς Ἀρκεσίλου, πλού-
 τιος Σπαρτιάτης καὶ σύγχρονος Σωκράτους,
 γνωστὸς διὰ τὴν ἐλευθεριότητα δι' ἣς ἐφίλο-
 ῖτο τοὺς εἰνους· ὑπῆρξε πολλὰκις πρεσβευ-
 τὴς Θουκ. 3) ἄλλ. Ἑλλ. ὄν. ἰων. Λιχης.
 Λιχ-ήν, ἡνος, ὁ, ἱσφ. γρ. ἀντὶ λειχ-ήν, impeligo.
 Λιχινός· πόλις Σικελίας, κατ. Λιχινόντος
 Στ. Βυζ.
 Λιχμάς, ω, μ. ἄσω· 1) λιχμάω, γλίσσω, γλείφω-
 μαί, περιστρέφω τὴν γλῶσσαν ὡς ὁ ὄψις Π. ἀσπ.
 234· 2) ἐνερ. περιγλείφω Ψουκ. ἄλ. 2, 258·
 «λιγμάζεσθε ὀρέην» Μοσχ. 2, 94, lambō, lingo.
 Λιχμαίνω τῶ προηγ. Ψουκ. κυν. 3, 174.
 Λιχμάς, ἄδος, ἡ (λείχω)· γλειμμένη, «θρίναξ,
 καὶ ἀπαλὴ πόα, ἣν τὰ ἐρπετὰ ἐπιλείχουσι»
 Ψούχ.
 Λιχμάω, ω, μ. ἤσω, ἔπιτε, τύπ. τοῦ λείχω·
 γλείφω, περιγλείφω· «ὡς ἄρκτος λιχμάωσθε φί-
 λους ἀνεπλάσσατο παῖδας» Ψουκ. κυν. 3, 168·
 λιχμάωντες Κ. Σμ. 5, 40, β. 200 (ἐνθα
 ὑπάρχει λιχμώντες)· συχνότερ. μέσ. Ἀριστ.
 σφ. 1033 καὶ μετγν. π. ὡς Θεόδωρ. 24, 20· προβλ.
 καὶ λιχμάω· ὡς ἀνίωμ. μετγν. τοῦ πάρκ. ἀνα-
 φέρται ἐνταῦθα λελεχμώτες Ψσ. Θεσμ. 826,
 εἰρηται ἐνταῦθα λελεχμώτες Ψσ. Θεσμ. 826,
 ἀποδομένη εἰς ἄρκτος, αἰνέται μὲ ἐκτεταμένην
 τὴν γλῶσσαν περιλείχονται.
 Λιχμήρης, π. 2· α) βερυγλειφόμενος μὲ τὴν
 γλῶσσαν ὡς ὁ ὄψις Νικ. Ὀθρ. 206· 6) λίχνος,
 λαίμαργος - θραξ, Ἄλ. 37.
 Λιχμώω λιχμάω.
 Λιχ-άξω, ἀρχ. ὄν. γρ. ἀντὶ λιχμάω Ἀριστ.
 Λιχναία, ἡ· 1) τὸ λιγνέειν, λιχνοῖα, λαίμαρ-
 γία Πλάτ. πολ. 7, 519 ἐν πλ. Λουκ. Τιμ. 55·

2) πλ. λιχνεῖται=λιχνέομαι, λιχοῦδι, ὄρεκτι-
 κὰ φαγητά, παρτιθ. πρὸς τὸ ὄψον Νικ.
 Δαμ. 46, liguristio, catillatio.
 Λιχνεῦμα, τος, τό· ὄρεκτικὸν φαγητόν, λιχοῦδι
 Ἀθην. 3, 86, cupedia.
 Λιχνεῦσις, εως, ἡ· τὸ προηγ. Νικητ. χρόν.
 Λιχνεύω, μ. εὔσω· 1) γλείφω, περιγλείφω Σουῖδ.
 «λιχνέων περὶ τὰς πέτρας» Λουκ. ἄλ. 48· 2)
 μέσ. ὑπεριθυμῶ, εἶμαι λειψιάρης, ὁ Πλούτ.
 λέγει περὶ τοῦ Θουκυδ. «ἐκπληκτικὰ καὶ ταρα-
 κτικὰ πάθη τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἐνεργάσασθαι
 λιχνεόμενοι», ἡθ. σ. 317· τὰ δὴ ὁμοῖα Δ.
 Ἄλ. ἀρχ. 8, 79· δόξαν Πλούτ. σύγκρ. Δημ.
 2· «δραχμαὶ λιχνεόμενοι εἰς θρακί» Λιαν.
 τ. 4, σ. 1069, 11· τὰ θεία Εὐστ. - περὶ ἅ-
 παντα Συνέτ. Iugurio.
 Λιχνία, ἡ· λιχνεῖα, ἀπληστία Ψούχ.
 Λιχνό-δορος, π. 2· ὁ τρώγων λιχνεόμενα,
 λειψιάρης - μὲ· Ἀνθ. 9, 86, vorax.
 Λιχνό-γραυς, αος, π. ἡ· γρατὰ λίχνος, λαί-
 μαργος Τιμ. ἐν Δ. Λαερ. 7, 15.
 Λίχνος, 3 καὶ 2 (λείχω)· α) ὁ ὑπεριθυμῶν τὰ
 κατὰ φαγητά, λιχοῦδης, λαίμαργος Πλάτ.
 πολιτ. 1, 354· - τὴν ψυχὴν, 9, 579· 6) αὐτ. λει-
 ψιάρης Πολυδ. 3, 57, 7· γ) μετγ. περιεργος,
 ἀπληγτος - ὅμα Ἀνθ. 12, 106· - τοῦ περικυμ-
 μένου Στοδ. 74, 27, Iuguritor· ἐπὶρ. λίχνως,
 ἐκκλ. gulose.
 Λιχνο-τένθης, ου, ὁ (λίχνος, τένης)· λίχνος,
 λειψιάρης Πολυδ. 6, 122.
 Λιχνότης, ητος, ἡ· λιχνεῖα Σχολ. Ἀριστ.
 ὄρν. 1690, gulositas.
 Λιχνο-φύλ-ἀργῦρος, 2· λίχνος, λαίμαργος
 καὶ φιλάργυρος Ψουχ. ἴσως λιχνοφιλάργυρος.
 Λιχνώδης, 2· ὁ κλίνων, ἐπιρρεπὴς πρὸς τὴν
 λιχνεῖαν Σουῖδ.
 Λίχνος, εος, ους, τὸ· νόστιμον, ὄρεκτικὸν φαγη-
 τόν, εἶδος πόλου, ἔτνος Πολυδ. 6, 61.
 Λίψ, λιβός, ὁ νοτιοδυτικὸς ἄνεμος Ψρ. 2, 95.
 Κατ' Ἀριστοτ. κύμα. 4 καὶ μετγν. 2, 6,
 οὗτος πνέει ἐκ τοῦ τόπου, ὅθεν ὁ ἥλιος ἐν
 βραχυτάτῃ ἡμέρᾳ δίδει (ἴσως ἐκ τοῦ λείβω ἐ-
 παίδῃ εἶναι ὕψος).
 Λίψ, λιβός, π. ἡ (λείβω)· 1) λιβάς, σταγὼν, πη-
 γή, σπανδῆ, τὸ κεχρμένον ὕδρον· «φίλοσπόνδου
 λιβός» Λισχ. Χο. 290, αἰτ. λιβᾶ, ἀποσπ. 41,
 65· «ὀλίγην μέλιτος λιβᾶ» Ἀπολ. Π. 4, 1454·
 2) καθ' ἑαυτὴν Ψούχ. «πέτρα ἀφ' ἧς ὕδωρ στάζει» =
 λισσάς· προβλ. αἰγίλιψ.
 Λίψ-οὐρ(α, ἡ (λίπτω, οὐρέω)· ἐπιθυμία πρὸς
 τὸ οὐρῆσαι, ἐπὶ μικροῦ παιδὸς Λισχ. Χο. 743.
 Λίψ-ὀδριον, τό· τόπος ἀνύδρος, λειψόδριον.
 Λιψώδης· λιψόδυστος Ψουχ.
 Λό, π. ἀποκοπ. ἀντὶ λόε, ἔλους.
 Λόβαι· αἱ χεῖρες Ψουχ.
 Λόβιον, ου, τό· 1) ὀσπ. τοῦ λοβός, παρ' Ψι-
 συχ. «τὸ ἄκρον τοῦ ἥπατος» 2) ὁ καρπὸς τῆς
 σμύλακος Διοσκ. 2, 176.
 Λοβός, ὁ (λέπω)· 1) τὸ κρεμᾶμενον κάτω μέρος
 τοῦ σπός· -εὐτρετοί, κρητοί Ἰλ. Ε, 182· 2) τὸ
 ἄκρον τοῦ ἥπατος, τὸ ὅποιον ἐν τῇ μαντείᾳ ἐκ
 τῶν ἐντοσθίων παρετήρουν ἰδίως ἐν ταῖς θυρίαις
 οἱ μάντιες Ψουχ. Νικ. Ὀθρ. 537· «λοβὸς ἐκ
 ταγήνου» Λουκ. Λεξικ. β· προβλ. ἄλδος, ἔκν

γίν. ἤπαρ' Αἰσχ. Πρ. 495· 3) ἡ σπαραγμική (κυρ. τῶν ὑσπρίων καὶ ἰδίως τῶν φασιδίων), κοιν. λουβί· «πάσα λεπὶς, ἣν ἐνδον ἐστὶ τὸ σπέρμα» Σχολ. Νικ. Θηρ. 535· πρβλ. ἔλλοθος· ἰδίως οὕτως ἐκαλοῦντο οἱ φασιδιοὶ, ἐπειδὴ οὗτοι ἐτρώγοντο μετὰ τῶν φλοιῶν Θεοφρ. καὶ μτγν. Λοβώω, ὦ, μ. ὥσω· κατακλύπτω εἰς λοβοὺς ἰδίως τὸ ἤπαρ, ἵνα ἐξ αὐτῶν μαντεύσω, μτγν. Λοβρίνῃ, ἥ· ἐπίθ. τῆς 'Ρέας ἀπὸ τοῦ ὕρου τῆς Κουζίκου, ὃ καλεῖται Λοβρίν(ι)ον, ὅπου ἱερὸν ἐστὶ τῆς 'Ρέας Σχολ. Νικαν. 'Αλ. 8. Λοβ—ὠδης, εἰς, οὗς, 2· ὃ ἔχων σχῆμα λοβοῦ, ὡς ὁ φλοιὸς τῶν ὑσπρίων, μτγν. Λοβών, ὠνος, ὃ 'Αργεῖος συγγράμματος περὶ ποιητῶν Δ. Λαερ. 1, 112. Λογᾶδες, αἱ τὸ λευκὸν τοῦ ὕδατος Νικ. Θηρ. 291, ἐνθα πρβλ. Σχολ. καὶ ὁ ὕδατος αὐτός 'Ανθ. 4, 270· ἴδε λογᾶς, λογγᾶδες Λογᾶδην (λογᾶς), ἐπίρ. 1) εἰς τὸ αὐτὸ συνηθροισμένα, ὅμοι συνηρυσμένα· ἔρσμα ἢ παλαιὸν λίθων λογαδὴν πεποιημένον· Θουκ. 4, 31· 2) κατ' ἐκλογὴν, ὡς ἐξηγουσὶ τὸ γωρίον, 4, 4 «λογαδὴν φέραντες λίθους»· πρβλ. «παρέπεμπον λογαδὴν (ἱκτεῖς) Πλούτ. "Οἰ. 6, icate, electe. Λογᾶδικὸς 3 (λογᾶς)· ἐκλεκτός· Εἰς, selectus. Λογᾶδιον, τό· εἶδος ἱατρικοῦ Δουκάγ. Λογᾶτος, 3 (λογᾶς)· λογᾶς, ἐκλεκτός· — λίθος· Ἴδουκ. ἐν Στρατ. 1, σ. 58. Λογᾶ-οιδικὸς, 3, —δακτυλικὰ Ὑφαιστ. σ. 43 καὶ ἄνευ τοῦ δακτυλικῆς συνηθῆς παρὰ τοὺς γραμ. καὶ Σχολ. δακτυλ. στίχοι, οἵτινες μεταβαίνουσιν εἰς τὸν τροχαϊκὸν ῥυθμὸν, π. χ. τέσσαρες δάκτυλοι καὶ δύο τροχαῖοι εἰς ἓνα στίχον συνδεόμενοι· τὸ ὄνομα ἐξηγείται ὅτι τὰ λογαοιδ. τρόπον τινὰ εἶνε μεμιγμένα ἐκ ποιήσεως (ἀνιδῇ) καὶ πεζοῦ (λόγος). Λογαριάζω, μ. ὥσω· λογίζομαι Μουσχοπ. computo. Λογαριασμός, ὃ· λογισμός Σχολ. Λουκ. Λογαριαστής, ὅθ, ὃ, νεαλλ. ἀντὶ λογιστῆς Μουσχοπ. computator. Λογᾶριον, τό· ὅπου τοῦ λόγος Β. 'Αν. 107, καὶ ἐν περιφρον. σημ. «λογᾶρια δύστηνα μελετήσας» Δημ. 19, 255· «λογᾶρια ἐκ στοᾶς» 'Αθην. 4, 104. Λογᾶς ἄδος, 3· ἐκλεκτός, διαλεγόμενος· — νεμῖαι· Πρ. 1, 36· 43· «'Αργεῖων οἱ χίλιοι λογᾶδες» Θουκ. 5, 67· μὲ τὸ ἐπίλεκτος· Πρὸν. 8, 5, 11· «προὔπεμφε λογᾶδας ἐπιλέκτους», 2, 13, 21· «λίθοι λογᾶδες» = ἀπελέκτοι, φυσικοὶ ὅπως ἐδράκονται· ὅ· ὡν εἶνε κτισμένα τὰ πελασγικά τεῖχη Πaus. 7, 22, 5, dilectus. Λογᾶω, ὦ, ἔφει. τοῦ λέγω· ἐπιθωμὸν νῆ ὁμιλῇ-σιν· ἢ γλώσσα λογᾶ· Λουκ. Λεξίφ. 15, dicaturo. Λογᾶζῶ· λαγγᾶζῶ, διατρίβω, ἀργοπορεύω, ἐν Β. 'Αν. 50 ἔρμην. «διαδιδράσκειν τὸ ἔργον προφασίζόμενός τινα πρόφασιν» Αἰσχ. ἀπασ. 94. Λογᾶνός, ὃ· πόταμος Σικελίας ῥέων διὰ τὸ Μυλαίου πεδίου Πολυδ. Λογγασία, ἥ, 'Πούχ. καὶ λογγάσια, τὰ λίθοι τρυπημένοι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἵνα θένωνται τὰ παλαμάρια τῶν πλοίων Αἰσχ. ἀπασ. 99 παρὰ Φωτ. Λογγᾶτες, ἰδοί, ἥ· ἐπίθ. 'Αθηνᾶ· παρὰ Βαιωντοῖς Λυκοφρ. 520.

Λόγγη, ἥ· τάφος· 'Πούχ. ὅστις ἀναφέρει καὶ ῥημα λογγεῖω = θάπτω. Λογγίβαρδοι· ἢ Λογγόβαρδοι, οἱ· λαοὶ τῆς Ἰταλίας καὶ Λογγίβαρδία ἢ Λογγόβαρδία ἢ χώρα Πτολ. 2, 11. Λογγῶν, ὠνος, ὃ, πλ. λογγῶνες· οἱ ἐπὶ τῶν λιμένων τρητοὶ λίθοι, οὓς τρυπῶσιν, ἵν' ἱερατοῖσιν ἐξ αὐτῶν τὰ σχοινία τῶν νεῶν· πρβλ. κατὰ Μ. 'Ετ. 569, 42 οἱ λογγῶνες = λογγάσια. Λογγῶν ἡ, ἥ· πόλις Σικελίας, κατὰ Λογγῶνατος Στ. Βυζ. Λογεία, ἥ· συλλογῇ· «ἡδούκησάς με τῆς τιμῆς τοῦ ἡμίσεος τοῦ τρίτου λογείας τῶν κεμένων νεκρῶν» Αἴγυπ. Πάπυρ. ἐν Βρετ. μουσ. 1, σ. 2, 7. Λογέτον, τό· 1) μέρος τοῦ ἐν 'Αθήναις θεάτρῳ τὸ πρὸ τοῦ προσκήνιου, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἰσθμίου οἱ ὑποκριταὶ πλησίον τῶν θεατῶν ὠμίλου, ἀρχ. λεξ. pulpitum· 2) δικαστήριον Σουδ. 3) τὸ λογέτον τῆς κρίσεως, τὸ ἐγκόλιον τοῦ ἀρχιμ. ῥέως τῶν ἰουδαίων· Ἐξοδ. 28, 26, ἐκκλ. Λογ—ἐμπορος, 2· ὁ ἐμπορευόμενος τοῦ λόγους του, ὁ ἀπὸ τῶν συγγραμμάτων ἢ τῶν μνημάτων του ζῶν, ἐπὶ τῶν σοφιστῶν λεγόμενον· Ἀρτεμίδ. 2, 75. Λογεύς, ἔως, ὁ· λογιεύς, κατὰ Πολυδ. 2, 192 = ῥήτωρ, κατὰ Β. 'Αν. 658· «λογεῖτε οἱ ἱστορικοὶ, φιλόσοφοι, ἱατροί, ὄσοις ἐν τῷ γωρίῳ τῶν λογίων τιθέναι δίκαιον»· πρβλ. Λοδέκ. Π. Φρυν. 255. Λογεύω, μ. ὥσω· συλλέγω ἔρανον, ἐλεημοσύνην διὰ τοὺς πτωχοὺς, φορολογῶ, εἰσπράττω, Πάπυρ. Αἴγυπτ. «προσομολογοῦμεν—μῆτε λογεῖσιν μῆτε οἶνον μῆτε ἄλλα μὴθὲν καθ' ὅντινον τρέπον»· τοὺς κατοικοῦντας ἐν ταῖς ἀλλήλων κώμαις, ἐπιγρ. Καὶ παθ. «ὅδε ἂν παρὰ τὸ δίκαιον λογοῦμενόν ἢ πεπραγμένον ἦ», αὐτ. κελίον. Λογία, ἥ· συναξὶς ἐλεημοσύνης, συνεισφορά διὰ τοὺς πτωχοὺς, ἐκκλ. collecta. Λογ—ίατρος, ὁ· ἱατρός μὲ τοὺς λόγους, μὲ τὸ σῶμα, ὅστις δὲν μετρέγεται τὴν ἱατρικὴν, μτγν. Λογίδιον, τό, ὅπου. τοῦ λόγος· μικρὸς λόγος ἢ μῦθος, μικρὰ πρότασις· Ἀριστ. σφ. 64, verbiu[m] μ. Λογιεύς, εἰς, ὁ· ῥήτωρ καὶ ἐν γέν. πεζὺς συγγραφεὺς Πολυδ. 2, 122 καὶ μτγν. πρβλ. λογιεύς. Λογίζομαι, μέσ. ἀποθ. μ. λογιόμαι Δημ. 19, 57, ἀόρ. ἐλογισάμην καὶ παθ. ἐλογίσθην· 1) μετρῶ, λογαριάζω, περνῶ εἰς τὴν λογαριασμόν· «καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φάδω μὴ ψήφοις ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς»· Ἀριστ. σφ. 656· «τοὺς τόλους, νεφ. 20·» τρεῖς μνᾶς ἀναλῶσας λογίσασθαι διόδεκα· πλ. 381· «χρήματα εἰς ἀργύριον λογισθῆναι» = λογαριασθῆναι εἰς μετρητὰ, εἰς ἀργύριον ἢ χρυσίον· Ξεν. Κυρ. 3, 1, 19· «χρυσίον τριακονδραχμῶν πᾶν λογιζόμενον», ἐνθα τὸ λογιζόμενον εἶναι παθ.· Πρ. 3, 95· 2) καταλογίζω τι εἰς τινα· — τί τινα· «ἐμοὶ τὰ ἀναλώματα λογισθῆναι ὡς προσήκει»· Δημ. 27, 20· καταριθμῶ εἰς· «τὸν Πρᾶσαν ὁκτὼ θεῶν λογιζόνται εἶναι» = καταριθμοῦσι μεταξὺ τῶν ὁκτῶ θεῶν· Πρ. 2, 46· 3) συνήθ. λογαριάζω ἐν τῇ νῆϊ σκέπτομαι, συλλογίζομαι Σφ. ΑΥ. 823, καὶ ἰδίως ἐν τῇ πεζῇ· Πρ. 7, 176· «ἐκ τούτων τῶν λόγων λογιζομαι τοιούδε τι συμβαίνει»· Πλάτ. Γοργ. 524· «πρὸς ἑμαυτὸν ἐλογιζόμεν ὅτι», ἀπολ. 21· «λογ. καὶ

ἐνθυμηθῆναι τὰ πράγματα» Δημ. 1, 21· «ἐνθυ-
μῆσαι δὲ καὶ αὐτὸν ὅν ὁρθῶς λογίζῃ, ἀληθῆ λέγοντα»
Ξεν. Κυρ. 2, 2, 7· τὰ συμπερόντα Θουκ. 1, 76·
«εἰς οὐδὲν λογισθῆναι»· περιφρονεῖσθαι, μτγν.·
τὸ λελογισμένον· ὁ λογισμὸς Λουκ. Νίγηρ. 1,
πρβλ. Εὐρ. 1. Α. 336, considero, computo.
Λογικευδραία, μ. εὔσομαι· κάμνω λογικὴν
συμπέρασμα, συλλογίζομαι κατὰ τοὺς κανόνας
τῆς λογικῆς, μτγν. ratiocinor.
Λογικός, 3 (λόγος)· α) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λόγον·
μὲν ὁρῶντα τῆς γλώσσης Πλουτ. Κυρ. 38· ἐν
τῷ λόγῳ εὐχρηστος, βλ. καὶ ἐν τῷ λόγῳ ἐξη-
γημένος, μτγν. ὁ προκείμενος μὲ γλώσσαν ἀν-
θρώπου· Εὐρηγορ. ἡ λογικὴ ἢ βητορικὴ, ἡ τέ-
χνη τοῦ λόγου, μτγν. καὶ ἡ διαλεκτικὴ, οὕσα
μέρος τῆς φιλοσοφίας πραγματευόμενον περὶ τοῦ
ἡθικοῦ καὶ διὰλέγεσθαι Cic. de Fin. 1, 7· ἰδίως
περὶ (λόγος) ἀντιτίθ. τῷ ποιητικῷ Διὰρ.
5, 85· 6) ὁ ἀνήκων εἰς τὰ λογικόν, εἰς τὸν
νόον, ὁ γινόμενος ἢ πράττων τι μετὰ λόγου Πολύ-
δ. 25, 9, 2, ἰδίως ὁ πραικτικὸς μὲ λόγον,
νόον, ὡς ὁ ἀνθρώπος, ὅστις εἶναι «ζῶον λογικόν»
Χρυσίπ. ἐν Πλουτ. 79. α. 450· ἡ λογικὴ ἢ
ἡ ἐπιστήμη τοῦ νοεῖν· «λ. ἀποδείξεις» Ἀριστοτ.
γεν. Ζ. 2, 8· τὸ λογικόν, (ὅλη) μέρος τῆς
ψυχῆς (= νοῦς) καὶ νοεῖν Πλουτ. ἀρεσκ. φι-
λοσ. 4, ὁ καὶ συχνὰ ἀντιθ. τῷ ἄλλοις, ser-
moculus, elucubans, facundus, rationalis.
Λογικότης, ἡτος, ἡ· ἡ ἰδιότης, τὸ χαρακτηρι-
στικὸν τοῦ λογικοῦ, τὸ νῆ ἢ εἰς τὴν σύμφωνον πρὸς
τὸ λογικὸν εἶναι. πρβλ. Λοβίλ. εἰς Φρύν. 193.
Λογικῶς, ἐπίρ. 1) διὰ λόγον, (ὅλη) μέρος, μὲ
διαλεκτικὴν Στοβ. Ἀνθ. 81, 18· 2) μὲ τρόπον
λογικόν (σύμφωνον πρὸς τὸ λογικόν, τοὺς κα-
νόνας τῆς λογικῆς) Ἀριστοτ. μετὰ τὰ φυσ. θ,
α. 132, 12.
Λογισμός 3 καὶ 2· ἔξις λόγου, ἑλλόγιμος, ἐπί-
σημος· παρ' Ἡρ. συνηθ. ἐπὶ ἀνθρώπ. καὶ πό-
λεων· ἀνήρ, θ, 64· πόλις, 1, 133· «- εἰς
τὴν πρώτην» 9, 116· «λογισμῶτατον ἔθνος», 1,
171, συνηθέστ. τὸ ἑλλόγιμος, memorabilis, ce-
lebris nobilis.
Λόγιον, τό, ὅποι. τοῦ λόγος· μικρὸς, σύντο-
μος· λόγος Ξυλ. Ἀριστ. βατρ. 973.
Λόγιον, οὐδ. τοῦ ἐπομένου· ἔκφρασις, ἀπόκρι-
σις, ἰδ. τῶν θεῶν, χρησμός τῶν μαντιῶν· «ἐν
τοῖς λογίοις ἐνέστι» Πρ. 4, 178· πρβλ. «πολλὰ
μὲν λόγια ἐλέγετο πολλὰ δὲ χρησμοὶ λόγοι ἦδον»
Θουκ. 2, 8, ἐνθα δὲ Ξυλ. λ. ἐξηγεῖ χρησμὸν,
ἀπόκρισιν τοῦ θεοῦ ἐν τῷ περὶ, ἐν ᾧ χρησμοὶ
ὀνομάζονται τὸν ἑμμετρον· ἀρχαῖον Πολύδ. 8,
30, 6. Κατὰ τοὺς ἀρχ. λεξ. καὶ· λυγεῖον, καὶ
κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ ἰδίως κρατησκού, otacul-
um responsum, divinum.
Λόγιος, 3· α) ἑμπειρος, εἰδήμων τοῦ λόγου,
θεῖνος, ἐπιτήδειος περὶ τὸ λέγειν Πλουτ. Πομπ.
51· ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ ὡς θεοῦ τῆς τέχνης
τοῦ λόγου «τῷ λογίῳ θέσασιν» Λουκ. ἀπολογ.
2· «ὁ λογιστάτος θεῶν ἀπάντων, ἄλλας 2·
ἀντιθ. τῷ ἄφρονος· 6) ἐν γέν. πεπαιδευμένος,
ἐπιστημονικῶς ἀνεπτυγμένος Ἡρ. 1, 1, 2, 77·
ἰδίως ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἐπι-
ποῦς ἀειδοῦς καὶ βαψιδούς, ὡς ὁ Ἡσύχ. ἐξη-
γεῖ· «ἱστορίας ἑμπειρος» πρβλ. Πολύδ. «οἱ λο-

γιώτατοι τῶν συγγραφέων», 6, 45, 1· ὁ Ἀρι-
στοτ. τοὺς μαθητὰς τοῦ ἑκάλετο λογίους, τὸν δὲ
θεόφραστον λογιστάτον Ξυλ. 13, α. 919·
«λόγιος περὶ τὴν φύσιν» Ἀριστοτ. πολ. 2, 8·
Παρὰ Πλουτ. Ξυλ. 7· «Τορρηγῶν οἱ λόγιοι»
φαίνεται ὅτι εἶναι οἱ μάντιες· πρβλ. λόγιον καὶ
Ἄρρ. Ἀν. 7, 16, 8· γ) ἀντιθ. τοῦ ἀοιδοῦ λό-
γιος εἶναι ὁ μεταχειριζόμενος τὸν συνηθ. περὶ
λόγον· καὶ ἀοιδοὶ Πίνδ. Π. 1, 94, οἷονες
κατὰ τὰς πανηγύρεις οὐχὶ δι' ἁσμάτων ἀλλὰ
διὰ περὶ διηγήσεων ἔτερον· δ) εἶτα ἐκλήθη-
σαν οὕτω οἱ διαλεκτικοί· ε) ἐν γέν. φρόνιμος
ἐπιτήδειος, ἑμπειρος ἐν τῇ πρακτικῇ βίῳ Εὐρ.
Ἴων 602· ς) κατὰ Δημήτ. Φαλ. 38 ἐκατέτω
μετέπειτα λόγιος κατὰ τὸ ὅρος, ὅστις πρότε-
ρον μέγαλο πρεπὴς ὀνομάζετο.

Λογιστής, ἡτος, ἡ· τὸ ὅσον, τὸ χάρισμα τοῦ
λόγου, βητορικὴ εὐφράδεια· ὁ Πλουτ. 79, α.
203 παρατίθησιν· «ἡ Εὐριπίδου σοφία, ἡ Σα-
φοκλέους λογιστής, τὸ Αἰσχύλου στόμα», ἐνθα
τὴν εὐφράδειαν καὶ τὸ κάλλος τοῦ λόγου τοῦ
Σοφοκλέους χαρακτηρίζει, facundia, eloquentia.
Λόγιος, εως, ἡ· ὁ λογαριασμός, ἡ σκέψις Φρύν.
ἐν Β. Ἀν. 36.

Λόγισμα, τος, τό· τὸ λογαριασθῆναι, ὁ λογα-
ριασμός Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. 1, 8.

Λογισμο-μαχέω· γνῶσιμαχίω Ἰζέτχ.

Λογισμός, ὁ· 1) ἡ πράξις τοῦ λογισθῆναι, τοῦ
λογαριάζειν, ὁ λογαριασμός· «αἰσθόμενος ἐκ λο-
γισμοῦ τῶν ἡμερῶν ὅτι ὑπερὸν ὀφειστέον»
Θουκ. 4, 122· καὶ ἀριθμὸς Πλάτ. Φαίδρ. 275·
«δοτρονομία καὶ γεωμετρία» ἀριθμητικὴ, Πρωτ.
318· καὶ λογισμοὶ Ξεν. ἀπομν. 4, 7, 8· «λογισμὸν
ἀποφινόμενος»· παρουσιάζειν λογαριασμοὶν, 4,
2, 21· ὅταν περὶ χρημάτων ἀνηλωμένων
καθεζώμεθα ἐπὶ τοὺς λογισμούς· ἐπεὶ ἴδμεν
ὁ λ. συγκεφαλαιωθῇ· «ὅτι ἂν αὐτὸς ὁ λ.
αἰρῇ»· ὁποῖον καὶ ἂν ἦν τὸ ἐξαγομῆν τοῦ λο-
γαριασμοῦ Αἰσχ. 3, 59· 2) μτγν. σκέψις, στο-
χασμός, συλλογισμός, συμπέρασμα· «τοῦ συμ-
φερόντος Θουκ. 2, 40· «ἀνευ λογισμοῦ καὶ νοῦ»
Πλάτ. πολίτ. 9, 586· «λογισμὸν ἔχειν περὶ τι-
νας», νόμ. 7, 805· «διὰ λογισμοῦ, ἀντίθετον
«ὅτι αἰσθησῶν», σοφ. 248· «οὐ λογισμῷ ὁδῶν»
«ὅτι αἰσθόμενος»· μὴ λογαριάζαντες, μὴ ἀνα-
λογισθῆναι Λυσ. 2, 23· «μὴ τοιοῦτος τις ὅμην
λ. ἐμπέση» Δημ. 21, 129· 3) τὸ λογικόν, ὁ
νόμος, ἀντίθετον θυμῷ, ὡς λέγει ὁ Θουκ· «αἱ
λογισμῶ ἡλächista χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα εἰς
ἔργον καθίστανται», 2, 11· «ὄργη καὶ τρόπος
προπετίζετο θάσας τὸν λογισμὸν» Δημ. 21, 38
καὶ μτγν. eurputatio, ratiocinium.
Λογιστεία, ἡ· τὸ ἔργον τοῦ λογιστοῦ, ἐπιγρ.
Λογιστέον· εἶς λογισθῆναι, σκεπτεῖν Πλάτ.
Τίμ. 61, ratiocinandum.

Λογιστεντής, ὁ· λογιστής, ἐκκλ.
Λογιστεῖν· 1) εἶμαι λογιστής Φιλόστρ. 2) ἑξ-
ετάζω λογαριασμοῦ, ἐν γέν. ἑξετάζω, ἐξακρι-
βῶναι Σουδ. καὶ μτγν. computo.
Λογιστήριον, τό· 1) κατὰ τοὺς ἀρχ. λεξ. «εἰς
τῶν λογιστῶν ἀρχεῖον»· τόπος ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ
συνήρχοντο οἱ λογισταί Ἀνδοκ. 1, 78· κατὰ
Πολύδ. 9, 44 καὶ ὁ τόπος ἐν τῇ θεάτρῳ ἐν ᾗ
ἐκῆθητο οἱ λογισταί· 2) ἀρχαῖον ἐν ᾧ ἱ-

διδάσκειτο ἡ ἀριθμητική, καὶ τὸ σχολεῖον ἐν ᾧ ἐγίνοντο φιλοσοφικαὶ συζητήσεις, μ. γν. 3) παρὰ Στράβ. 16, 752 «στρατιωτικὸν λ.» = γραφεῖον στρατ. ἢ τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐγίνετο ἡ καταμέτρησις καὶ ἡ μεθοδοσία τῶν στρατιωτῶν· 4) ξύλον ἢ ἀβάκιον (πίναξ), ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἐλογαρίάζον, ἴσως τσέτουλα, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐσημείωνον δι' ἐντομῶν τὰ ὀφωνιζόμενα· «δοῦλος καὶ μοναοῦ μετὰ χεῖρας ἔχων ἐστὶ τὸ λογιστήριον» Διόδ. ἅποισ. Βατ. σ. 75, rationarium.

Λογιστήριος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λογαριασμόν· τράπεζα = ἀβάκιον τῶν λογιστῶν Πλούτ. 10, 158, rationarius.

Λογιστής, σθ, ὁ· 1) ὁ λογαριαστής Πλατ. πολ. 1, 340· 2) λογισταὶ ἐκαλοῦντο ἐν Ἀθήναις 10 ἄρχοντες διὰ κλήρου ἐκλεγόμενοι ἐκ τῶν πολιτῶν, οἵτινες ἐξήκουν εὐθὺς παρὰ τῶν διανοούντων τὸν χρόνον τῆς ἀρχῆς αὐτῶν δημοσίων λειτουργιῶν, ἰδίως δὲ παρὰ τῶν διαχειριζομένων δημοσίων χρημάτων, ἀρχ. λεξ. Ἀριστ. ὅρν. 318, Δημ. 18, 117· 3) κατὰ τοὺς Ῥώμ. χρόνους λογισταὶ ἦσαν οἱ curatores urbium, οἵτινες διαχειρίζοντο τὰ οἰκονομικὰ καὶ τὴν δικαιοσύνην· 4) ἐν γέν. κριτής· «δικαίος λογιστὴς τῶν παρὰ τῶν θεῶν» Δημ. 1, 10 καὶ μ. γν. ratiocinator.

Λογιστεία· λογιστεία Σουῖδ.
Λογιστικὸς, 3· α) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ λογαριάζειν, ἐπιτηδεύς εἰς τὸ λογίζεσθαι· «ἡ λογιστικὴ» = ἀριθμητική, παρατιθεμένη πρὸς τὴν ἀστρονομικὴν Πλατ. Θεαιτ. 145· κυρ. ὅμως σημ. ἡ λογιστικὴ τὴν κοινὴν, πρακτικὴν τέχνην τοῦ λογαριάζειν, ἐν ᾧ ἡ ἀριθμητικὴ σημαίνει τὴν θεωρητικὴν ἐπιστήμην τῶν ἀριθμῶν, Γοργ. 451· ὁ λογιστικὸς = ὁ ἐννοῶν λογαριασμούς· Ξεν. ἅποισ. 1, 1, 7, ὁ μαθηματικὸς Ἀνθ. 11, 267· τὸ λογιστικὸν = ἡ σκεπτικὴ δύναμις, τὸ λογικὸν Πλατ. πολ. 4, 440· ἡ λ. ὁρεξίς = λογικὴ ἐπιθυμία Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 10· ὁ λογιστικὸς = ὁ ἐξησκημένος εἰς τὸ σκέπτεσθαι, ὁ σκεπτικὸς Ξεν. Ἐλ. 5, 2, 28· λογιστικώτατος Πλούτ. 9, 163, ratiocinator.

Λογιστο-νόμος, 2, (νέμω)· ὁ διευθύνων τοὺς λογαριασμούς· ἔργα = λογιστικὰ ἔργασια Μακροβ. 4, 160, rationarius.

Λογο-γραφεὺς, ἑως, ὁ· λογογράφος Δ. Ἀλ.

Λογο-γράφειω, ὦ, μ. ἤσω· συγγράφω ἀντὶ χρηματικῶν ἀμοιβῶν δικανικοὺς λόγους δι' ἄλλους Πλούτ. Δημ. 6.

Λογο-γράφημα, ατος, τό· τὸ πεζῶς γεγραμμένον, μ. γν.

Λογο-γραφία, ἡ· ἡ εἰς τὸ πεζὸν συγγραφή, ἀντιπ. πρὸς τὴν ποίησιν, ἰδίως ἡ σύνθεσις ἢ συγγραφή λόγου Πλατ. Φαῖδρ. 257 καὶ μ. γν. ἐπὶ πληρωμῇ ἢ σύνθεσις δικανικῶν λόγων Δημ. 8.

Λογο-γραφικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πεζῶς γράφειν, ὁ ἀποδίδων πρὸς τὴν συγγραφὴν ἢ σύνθεσιν λόγου· «ἡ λογογραφικὴ» δηλ. τέχνη = ἡ τέχνη τοῦ συνθέτειν λόγους Πλατ. Φαῖδρ. 264· τὸ λογογραφικόν = ὁ πεζὺς λόγος, γραμ.

Λογο-γράφος, 2· α) ὁ γράφων ἐν τῷ πεζῷ ἀντιπ. πρὸς τὸν ποιητ. Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 11· 6) ὁ γράφων δι' ἄλλους δικανικοὺς λόγους ἐπ' ἀμοιβῇ Πλατ. Φαῖδρ. 358· «ὁ αὐτοῖς ἀπολογίαν μηχανώμενος» Δισχ. 1, 94, συνήθ. μετὰ περιφραν. σημ.

πρόβλ. Δημ. 19, 246, «λογογράφους τοῖνον καὶ σοφιστὰς ἀποκαλῶν τοὺς ἄλλους καὶ ὁμοίαν περὶ αὐτοὺς, αὐτοὺς τούτοις ἐνοχῶς» γ) οἱ ἀπὸ χαϊώτατοι· Ἕλληνες ἱστορικοὶ ἀπὸ τοῦ Μιλήσιου Κίβδηρου μέχρι τοῦ Ἡρόδοτου· διότι αὐτοὶ πρῶτοι συνέγραψαν ἱστορίαν ἐν πεζῷ (λόγους) ἐν τιθῆναι πρὸς τοὺς γράφοντας μύθους ποιητῶν Θουκ. 1, 21.

Λογο-δαϊδάλια, ἡ· τὰ τεχνάσματα τοῦ λόγου Ἀδωνίου, ἐπιστ. 14, 26.

Λογο-δαϊδᾶλος, 2· ὁ ποιῶν ἐν τέχνῳ τοὺς λόγους, διενός, ἐπιτηδεύς ῥήτορ Πλάτ. Φαῖδρ. 200.

Λογὸ-δεῖπνον, τό· δεῖπνον λόγων, ἡ διακονία πεπαιδευμένων καὶ λογίων, ἐν ᾧ πρᾶτθονται εἰς συζήτησιν καὶ ἀκρόασιν λόγοι Ἀθην.

Λογο-δηρία, ἡ (λόγος, δῆρις)· λογομαχία Ἀθην. κοινὸς ἀντὶ τοῦ

Λογο-διά-ρροια, ἡ· διέρροια λόγων, ὁποῦ δολικὴ, ἀκράτητος πολυλογία Ἀθην. 1, 22.

Λογο-διδάσκαλος, ὁ· διδάσκαλος τῶν λόγων, τῆς ῥητορικῆς Πλούτ. 2, 125.

Λογο-εἰδία, ἡ· ἡ ὁμοιότης πρὸς τὸν πεζὸν λόγον, προσέγγις πρὸς τὴν πεζὴν ἔκφρασιν, ἡ τὴν τοῦ κοινοῦ βίου Δ. Ἀλ. συνήθ. ὅν. σ. 420.

Λογο-εἰδής, 2· α) ὁμοίος τῷ πεζῷ λόγῳ, ἡ τὴν ἔκφρασιν τοῦ κοινὰς βίου Πλούτ. καὶ ῥήτορ ὁμοίος πρὸς τὸ λογικόν· «τὸ λογοεἰδὲς τῶν ζώων» Θεμιστ. σ. 28, Φιλόστρ. καὶ ἄλλ. μ. γν.

Λογο-εἰδία, ἡ· λογοεἰδία ἔσρ. γρ.

Λογο-εἰδώς, ἔπρ. μετὰ ὕψος λογοεἰδής, λογογραφικὸν Εὐστ. οἰολογία.

Λογο-θεσία, ἡ· 1) τὸ λογοθετεῖν, ἡ ἐξέτασις καὶ ἐξακριβώσις λογαριασμοῦ, ἀρχ. μαθημ. διη. οὐσίω· 2) πολιτικοὶ λόγοι Ἀρμενόν.

Λογο-θέσιον, τό· 1) τῷ προηγ. ἐκκλ. τὸ πᾶρσιμον λογαριασμοῦ, λογοδοσία, ratiocinium· 2) τὸ ἀρχεῖον τοῦ λογοθέτου, παλὸ μ. γν. 3) σπ. μειωματάριον, rationarium· ἀνελλίξας ποντὸ τῆς ψυχῆς λογοθέσιον, καὶ ἡμᾶς ἐγγράπτουσι ἀπειλέτας ἐφευρηκῶς, βαρὺς ἐμπίπτει· Εὐστ. εἰς Διον. σ. 68.

Λογο-θετέω, ὦ, μ. ἤσω· ζητῶ, λαμβάνω παρά τινος λογαριασμόν, προσκαλῶ τινα εἰς παράδοσιν λογαριασμοῦ καὶ διέρχομαι τὸν λογαριασμόν, μ. γν. ratiocinor.

Λογο-θέτης, ου, ὁ· ὁ λαμβάνων καὶ θεωρῶν τὸν λογαριασμόν, μ. γν. πρόβλ. Φρόνιχ. 210· ἐν τῇ Βυζαντινῇ αὐτῇ ὁ γενικὸς λογιστὴς τοῦ δημόσιου ταμείου, ἀρχικαγγελάριος, rationalis.

Λογο-θεώρητος, 2· ὁ μόνον λόγῳ (μετὰ τὸν νοῦν) θεωρητός, νοητός, ἰδανικός ἀντιπ. πρὸς τὰν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀνελιγμένον, μ. γν.

Λογο-θήρας, ὁ· ὁ θεωρῶν λόγους, φράσσει καὶ οὐκ πράγματα· καὶ σοφιστὴς Φίλων.

Λογο-θωπεία, ἡ· ἡ διὰ λόγων καλὰ καὶ βολ.

Λογο-ιατρεία, ἡ· ἡ διὰ λόγων ἱατρεία Φίλων.

Λογο-κλῶπεία, ἡ· ἡ κλοπή, ἰδιοποίησις ἐξ ἄλλου λόγων, ἡ χρῆσις λόγων ἢ διδασκαλία ἄλλου Δ. Λαέρ. 8, 54.

Λογο-κοπέω (κόπτω)· κυρίως κοπανίζω λέξεις· τι = μέγχις ἀηδίας ἐπαναλαμβάνω τι Εὐστ.

Λογο-λεσχέω, ὦ, μ. ἤσω· ἀπολοισχῶ, φλυαῶ Εὐστ. διακροῦ, nugor.

Λογο-λεσχῆς, ου, ὁ· ὁ φλυαρῶν ἐπὶ λέξεων καὶ

λόγου· γραμματικός· Ἀνθ. 11, 140, biaterator
 Λογο-μαγειρος, 2· ὁ μαγειρεύων, καρυλεύων
 λόγους, ἐπιθ. τοῦ σοφιστοῦ Ἀντιφώντος Σουλᾶ
 Λογο-μάνειω, ὠ, μ. ἤσω· ἀγαπῶ μανιωδῶς
 τὴν ῥητορικὴν, τὰς ἐπιστήμας, μτγν.
 Λογο-μάχέω, ὠ, μ. ἤσω· μάχομαι, φιλο-
 νικῶ μὲ λέξεις, μτγν.
 Λογο-μαχία, ἡ· ἡ διὰ λόγου μάχη, ἐρισ, μτγν.
 Λογο-μάχος, 2· α) ὁ διὰ λόγων μαχόμενος,
 ἐρίων, μτγν. β) ὁ περὶ λέξεων ἐρίζων· - σοφι-
 στής, γραμματικός, μτγν. arguator.
 Λογο-μήτιμος, 2· ὁ διὰ λέξεων, ὁ ἐν τῷ λόγῳ
 ἢ διὰ τῆς φωνῆς μιμούμενος, εἶδος γελωτοποιῶν
 Ἀόην. 1, 19.
 Λογο-μύθιον, τό· μυθώδης διήγησις Πολυδ.
 Λογόν-εχόντως, ἐπὶρ. κατὰ τὴν σύνθεσιν τοῦ
 νουνεχόντος· συμφώνως πρὸς τὸ λογικόν, λογι-
 κῶς· Ἰσοκ. 7, 80, prudenter.
 Λογο-πείθειαι, ἡ· τὸ διὰ λόγων πείθεσθαι Ἀ-
 νάξας.
 Λογο-πλάθος· λογοποιοῦς· Ἀλκιωπος Β. Ἀν. 50.
 Λογο-ποιέω, ὠ, μ. ἤσω· γράφω, πλάττω,
 ἐκφρασκῶ μύθους, διαδίδω λόγους, εἰδήσεις,
 περὶ τῶν διαδιδόντων πολιτικὰς εἰδήσεις, προ-
 φασίζομαι· ἐνθύνοντες ἄνδρες οὔτε ὄντα οὔτε ἀν-
 τινόμενα λογοποιοῦσιν· Θουκ. 6, 34· «τὰ δ' οὐκ
 ὄντα λογοποιεῖν ὥς ἔστιν ὁμνῆσαι ἔοικας» Ἀνδοκ.
 3, 33· - κατὰ τινος Πολυδ. 28, 2, 4.
 Λογο-ποιήμα, τό· πλαστὴ διήγησις, μῦ-
 θος Ἀντιφών. παρ' Ἀθην. 7, 224, περὶ τῶν
 Ῥοργόνων Πολυδ. 2, 122, fabulamentum.
 Λογο-ποιητική, ἡ (δὴλ. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ
 λογοποιῶν Φράνκλ.
 Λογο-ποιεῖα, ἡ· διήγησις, ἐφεύρεσις πλαστῶν
 εἰδήσεων, μῦθος, μτγν.
 Λογο-ποιεῖν ἡ (δὴλ. τέχνη) ἡ τέχνη τοῦ
 γράβειν δι' ἄλλους λόγους Πλατ. Εὐθύδ. 289.
 Λογο-ποιός, 2· ὁ ποιῶν, συνθέτων λόγους· α)
 ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἐπικινῶς ποιητάς, ὁ ιστοριογρά-
 φος περὶ τῶν πρὸ τοῦ Ἡρόδοτου ἀκμασάντων ἱ-
 στορικῶν, ὡς καὶ τὸ λογογράφος Ἡρ. 2, 143
 περὶ τοῦ Ἑκαταίου· Ἰσοκ. 11, 37, ὅπερ ὁ Ἀρ-
 παρ. λέγει· «ὁ ὅφ' ἡμῶν ἱστορικὸς λεγόμενος»·
 ὁ Ἀρ. 3, 30, 8 ὀνομάζει οὕτω καὶ τὸν Ἡρόδο-
 τον· β) ὁ συνθέτων δι' ἄλλους λόγους δικανικοὺς
 ἐκφραζομένους πρὸς τοῦ δικαστηρίου Πλατ. Εὐ-
 θύδ. 289· γ) ὁ συνθέτων μύθους, μυθοποιὸς ὡς·
 ὁ Ἀλκιωπος Ἡρ. 2, 134· δ) ὁ ἐκφρασκων, δια-
 δίδων ψευδεῖς εἰδήσεις, φλόαρος Δημ. 24, 15·
 ε) ἐν γέν. τοῖς καὶ συγγραφείοις· «οὐ μόνον παρὰ
 ποιητὰς ἀλλὰ καὶ λογοποιούς» Σχολ. Ἀριστ.
 πλ. 1144 καὶ μτγν. fabulator.
 Λογο-πράγιω, ὠ, μ. ἤσω· 1) πλάττω, δια-
 δίδω λόγον, φήμην, λογοποιῶ Εὐστ. - 2) περὶ
 τινος· 2) ζητῶ λογαριασμόν, εὐθύναι· - τινὰ =
 ἀπὸ τινος ὡς· ratiocinor.
 Λογο-πραγία, ἡ· λογοποιία, κοινολογία
 Ἀννα Κομν. 15, σ. 485, discussio.
 Λογο-πραγμανέω· λογοπραγέω Βασίλ. Μακεδ.
 Λογο-πράτης, ου, ὁ (πιπράσκω) ὁ πωλῶν,
 συγγραφῶν λόγους ἀντὶ χρημάτων, μτγν.
 Λογο-πώλησις, ου, ὁ· λογοπράτης, ὁ πωλῶν
 λόγους, μτγν.
 Λόγος, ὁ (λέγω)· 1) παραφορική· ἐκφρασις, ἡ

ὁμιλία καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς· Ἀ', ἡ ὁμι-
 λία· 1) ὁμιλία ἐν. καὶ πλ. σὺ λόγοι, αἱ ὁμιλίαι
 παρ' Ὀμήρῳ μόνον πλ. καὶ ἐν τρισὶ χωρίοις·
 «τὸν ἔκτερε λόγους» Ἰλ. σ, 393· «αἱ δὲ μα-
 λακοῖσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγοισιν ὀλέγει» Ὀδ.
 α, 56, θυν. Ἑρμ. 317· «ψευδεῖς λόγοισιν Ἥσ-
 θς. 229· ἀλλὰ ἐν Ἑργ. 106, ἐνθα ἐν. λόγους
 ἀντὶ τοῦ διήγησις, μῦθος ἀπαντᾷ, εἶνε μτγν.
 παρεξήρησις· ἀντὶ τῆς λ. λόγους παρ' Ἑπ. εὐ-
 χρηστος εἶνε ἡ λ. μῦθος· παρὰ Πινδ. καὶ τραγ.
 εἶνε συνήθως ἡδὴ ἡ λ. λόγος· «ὅπερ τὸν ἀλαθῆ
 λόγον» Πινδ. Ο. 1, 28· «πάντα λόγον θέμενος
 σπουδαῖον», Π. 4, 132· «ἀγανοῖσι λόγοις οὐδ'
 ἀμείφθη», 4, 101· «λόγοισιν ἐξηγησάμενος» διὰ
 λόγων διηγεσθαι Ἀισχ. Πρ. 214· «ἀπλοῦς λό-
 γος» ἀντιθ. πρὸς τὰ αἰνίγματα, 613· «στο-
 γεῖν ὑπέρφρονος λόγους» = ὀδριατικοὺς λόγους,
 ἑπτ. 392· «παῖθαι νιν λόγῳ», Ἀγ. 1022· «νι-
 κώμενος λόγοισιν οὐκ ἀνείνομαι», 569· «μι-
 κρὸς ἔφαρκε λόγος» Σοφ. Οἰ. κ. 1118· «λόγος
 λέλεκται πᾶς», Φιλ. 389· «ἀρχέτω τις λόγους»
 Εὐρ. Φων. 450, καὶ ἐν πεζοῖς· «ὡς εἶπεν λόγῳ»
 = ἔνα εἶπω μὲ μίαν λέξιν Ἡρ. 2, 37· «τὰς πολ-
 λὰς ἐπιστήμας ἐνὶ λόγῳ προσηύειν» = ἔνα μὲ ἐν
 ὀνομα ὀνομάσω Πλάτ. Θεαιτ. 148· «οὐ πολλὰ
 λόγῳ εἶπεν» Ἡρ. 1, 61, καὶ ὡς τὸ ὡς ἔπος
 εἶπεν», «πρώην καὶ γυθὺς ὡς λόγῳ εἶπεν», 2,
 53· ἰδίως παρὰ τοῖς ἀττικοῖς ἀπαντᾷ ὁ λόγος
 ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, οὐδέποτε δὲ ὡς
 ἀπλὴ λέξις ὑπὸ γραμμ. ἔννοιαν ὡς τὸ ῥήμα,
 ὄνομα, ἔπος· ὁ Πλάτων σοφ. 208· «λέγει
 » - διανοίας ἐν φωνῇ ὡς περ' εἰδωλόν· «λόγος
 ἐστὶ» μετὰ αὐτ. καὶ ἀπαρ. Ἡρ. καὶ ἄλλοι·
 «περὶ οὗ ὁ λόγος» = περὶ τοῦ ὅπου ὁμιλοῦμεν
 Πλατ. Φαίδρ. 235· «τῷ λόγῳ διελλύνει, δίδειναι
 τι», Πρωτ. 329, Γοργ. 505· «λόγον ἐμδύλλειν
 περὶ τινος» = φέρειν εἰς τὸν λόγον Σεν. Ηρ. 2,
 2, 1· «ἀφίκετο εἰς τὸνδε τὸν λόγον», αὐτόθι·
 «εἰς τοιοῦτους λόγους ἐμπέτειν ἀναγκάζομαι» =
 ἀναγκάζ. οὕτω νῶ ὁμιλήσω Δημ. 18, 256·
 «ἤρξετο λόγου» Σεν. Ἑλ. 4, 1, 13· «ἐκδολὴν
 τοῦ λόγου ποιῆσθαι» Θουκ. 1, 97· «ἦσαν ἐν
 τοιοῦτοις τοῖς λόγοις» Σεν. Κυρ. 4, 4, 1· 2)
 συνομιλῆς, διάλογος· «εἰς λόγους ἔλλειν, συνελ-
 θεῖν, ἀφικέσθαι τινι» Ἡρ. 1, 82, Σεν. Ἑλ. 2,
 4, 30· «εἰς λόγου στάσιν τοιάνδε ἐπιλθόν» Σοφ.
 Τραχ. 1169· «ξυνάπτειν λόγους», Πλάτ. 21,
 «πεισθῆναι γὰρ ἐν λόγῳ» Ἀισχ. Χο. 608· οὕτω
 καὶ «λόγον ποιῆσθαι περὶ τινος» = ὁμιλῶ, πρα-
 γματεύομαι (φιλοσοφικ. ἰδίως), συνδιαλέγομαι
 περὶ τινος Πλάτ. συχνά· «πρὸς ἀλλήλους», Πρωτ.
 348· «διὰ λόγων γίγνεσθαι τινι» = συνδιαλέγομαι
 μετὰ τινος Πολυδ. 22, 21, 12, ἐπομένως διὰ
 πραγματεύομαι· «λόγους ποιῆσθαι περὶ τινος» =
 διαπραγματεύεσθαι Δημ. 3, 11, καὶ περὶ τοῦ
 Κύνωνος, 68· λέγει, «πρώτος πάλιν περὶ τῆς
 ἡγεμονίας ἐποίησε τῇ πόλει τὸν λόγον πρὸς Ἀκ-
 κείαμιονίους εἶναι»· 3) δέντεχνος λόγος, ὁ φιλο-
 σοφικὸς ἔλεγχος, συζήτησις, διευκρίνησις· «λόγῳ
 παιδεύειν τοὺς ἄνδρας» Πλάτ. πολ. 2, 376·
 «περιτελφέναι τῷ λόγῳ τὸ ὄν», σοφ. 249· ἡ
 Ἰσοκ. 3, 6 λέγει· «ἐγγενομένου ἡμῖν τοῦ πεθεῖν
 ἀλλήλους καὶ θηλοῦν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς περὶ ὧν
 ἐν βυβλίῳ ὡμεν» καὶ σχεδὸν ἀπαντὰ τὰ ἄ· ἡμῶν

μερηχανημένα λόγος ἡμῖν ἐστὶν ὁ συγκατα-
σκευάσας κτλ. » ἐνθα ἐν §. 7 συμπεραίνει «λόγος
ἀληθής καὶ νόμιμος καὶ δίκαιος ψυχῆς ἀγαθῆς
καὶ πιστῆς εἰδωλὸν ἐστὶν» πρβλ. 1 καὶ κατωτ.
12· 4) διχαγή, παραγγελία· «ἰνκουστέιν ἐξ
τῶν πατρὸς λόγων οἷόν τε πῶς;» Αἰσχ. Πρ. 40
«φέρων τοὺς αὐτοὺς λόγους» Πρ. 9, 4· 5) ἀπό-
φθεγμα, θέσφατον, χρησμός, παροιμία· «λόγος
μὲν ἐστὶν ἀρχαῖος» Σοφ. Τρ. 1· «ὁ παλαιὸς
λόγος εἰς ἔχει» Πλάτ. συμπ. 195· «ἄρως λόγος
μαντικοί», Φαίδρ. 275· 6) σημασία, περιγραφή
«λόγος ἔξις» Πρ. 4, 28· «ἔργα λόγου μεῖζω»
2, 35· «κρείσσον λόγου γενόμενον τὸ εἶδος τῆς
νόσου» = πάσης περιγραφῆς ἀνώτερον Θουκ. 2,
50· «κρείσσον ἢ λέξαι λόγῳ τοῦ λήματα» Εὐρ.
ἰκ. 8· 7) φήμη, πᾶσα μὴ πεπιστωμένη εἰδησις
καὶ παράδοσις, ἥ ἢ ἀλήθεια οὕτε ἀμφισβητεῖται
οὕτε βεβαιούεται, ἀντιθ. πρὸς τὸν μῦθον,
τὴν μὴ ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ὡς παρὰ μτγν.
Αἰλ. Ἰ. Ζ. 4, 34, καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν,
τὴν ἀξιόπιστον εἰδησιν Πρ. 2, 99· «λόγῳ μὲν
ἐξήκουσα» Σοφ. Φιλ. 672· «εἰδέναι λόγῳ» Αἰσχ.
Ἀγ. 1170· «ὡς λόγος», ἰκ. 227, καὶ «ἔσται δὲ
θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας τῆς σῆς πορείας»,
Πρ. 734· «παλαιότατος δ' ἐν βροτοῖς γένων λό-
γος τίτυκται», Ἀγ. 730· συνήθη παρ' Πρ.
λόγος ἐστὶ, λόγος ἔχει, κατέχει, φέρε-
ται μετὰ αὐτ. καὶ ἀπαρ. πρβλ. 2, 75· «ἀμφὶ
τοῦτον διδὸς λόγος λέγεται», 3, 32· καὶ «Κλει-
σθένης λόγον ἔχει τὴν Πυθίην ἀναπεῖσαι» = ἔχει
τὴν φήμην, λέγεται ὅτι, 5, 66, συχνότ. «λόγος
ἔχει τινά» πρβλ. 3· «τὸ μὲν αὐτοῖς ὁράμεν, τὰ
δὲ λόγοις ἐκποθανόμεθα», 2, 148· «ἦδεα λόγῳ»,
2, 150· «ὡς ὁ πολλὸς λόγος Ἑλλήνων», 1, 75·
καὶ παρὰ ἀττ. «διηλθεν ὁ λόγος» = διεδόθη ἢ
φήμη Θουκ. 6, 40· «τὸνδ' ἐπεὶ τινος ἔαν. Κυρ.
6, 3, 10· 8) ἐπαινος, τιμὴ, καλὴ φήμη, δόξα,
κλέος· «λόγον Αἰακοῦ παίδων ἀπαντα διελοῖν»
Πίνδ. Ν. 4, 71· «λόγον φερτάτων μαμητῶν»,
Π. 5, 48· «ἔχεις λόγον» = δόξαν, τιμὴν Πρ. 9,
78· «λόγος ἀγαθὸς ἔχει σε», 7, 5· 9) κενὸς λό-
γος, κενολογία, κενὴ λέξις καὶ οὐδὲν πλεον,
ἀντιθ. ἔργον Θεογν. 251· «οὐτὰν λόγῳ θανὼν
ἔργοις σωθῶ» Σοφ. Πιλ. 59· «ἔργῳ καὶ λόγῳ
τεκμαίρομαι» Αἰσχ. Πρ. 336· «ἦλθε δ' αἰακὸς
πῆματ' οὐ λόγῳ», ἐπτ. 829· «λόγῳ ἦσαν οὐκ
ἔργῳ φίλοι» Εὐρ. Ἀλκ. 340· «καὶ ἐν λόγοις καὶ
ἐν ἔργοις» Πλάτ. πολ. 8, 563· «λόγοι ταῦτα
καὶ παραγωγή τοῦ πράγματος» Δημ. 30, 26·
«λόγοι εἰσὶν — ἀληθεῖαν πιστὴν αὐτὴ ἔχει», 34·
«εἰ δὲ ταῦτα λόγους καὶ φλυαρίας εἶναι φήσῃ»,
20, 101· «ὅπως μὴ λόγους ἐροῦσι μόνον ἀλλὰ
καὶ ἔργον δεῖκνύναι ἔξουσιν», 2, 12· «μὴ λόγους
λέγε» Εὐρ. Μήδ. 322· αὐτ. ἀπλὴ πρόφασις, «λό-
γου χάριν» = παραδείγματος χάριν Σέξτ. Ἐμπ.
συγνᾶ· «ξένος λόγῳ μέτοικος» Σοφ. Οἰ. τ. 452·
«λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω», Ἀντ. 539,
ὅς ἀντιθέτει πρὸς ἄλληλα, «οὐ γὰρ λόγοιαι τὸν
βίαν σπουδάζομεν λαμπρὸν ποιεῖσθαι μάλλον ἢ
τοὺς ὁρμηνοίς», Οἰ. Κ. 1145· «ξένος τοῦ λό-
γου, ξένος τοῦ πραχθέντος», Οἰ. τ. 219, καὶ
ἐν ἄλλῃ σημ. «ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες ἢ λόγοις
πάλιν», Φιλ. 559· 10) πλαστὴ διήγησις, μῦθος
Πρ. 1, 141· «ἐνταῖνας τοὺς τοῦ Διὸς πῦρ λό-

γους» Πλάτ. Φαίδρ. 60, ἀλλὰ καὶ 11) ἀξίους
στοι, ἀληθῆς ἱστορικὴ διήγησις, ἱστορία καὶ
στορικὸν σύγγραμμα παρ' Προδότῃ· «ἀπὸ
κατὰ τοῦτο γένεσθαι τοῦ λόγου» = ὅταν ἐν τῇ
ἱστορικῇ μου ἀφηγήσει φθάσω εἰς ταῦτο Πρ. 19,
τὰ ἱστορικὰ αὐτοῦ βιβλία καλοῦνται δὲ
αὐτοῦ οὕτω, «πρῶτος λόγος, ἐν ἄλλῳ λόγῳ»,
2, 38· 5, 36· οὕτω καὶ ἐν ἀρχῇ ἐκάστου βι-
βλίου τῆς Ἀναβάσε. τοῦ Ξενοφάντος «ἴν τῷ
πρῶτῳ λόγῳ δεδήλωται» 12) ἐπειδὴ ὁ Ἑλλη-
νικὸς περὶ λόγους ἤρξατο ἀπὸ τῆς ἱστορίας ἢ
λέξεις λόγους σημαίνει τὸ ἀντιθέτ. τοῦ ἔκτου
τῆς ἐπιχρῆς ποιήσεως, τὸν περὶ λόγον
λόγῳ ἢ ἐν ποιήσει» Πλάτ. πολιτ. 3, 390· «λό-
γῳ διεξέλεον» ἀντιθ. πρὸς τὸ «μῦθον λέγειν»,
Πρωτ. 320· «κατὰ λόγον καὶ κατ' ὥδαν», ὡμ.
8, 835· «ποιεῖν μῦθους ἀλλ' οὐ λόγους», Φαίδρ.
61· «ἐν μὲν γὰρ ποιήσῃ, πρῆσαι λέγειν — ἐν δὲ
λόγῳ» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 3· «οὕτε ποιήματα οὕτε
λόγους» Δ. Ἀλ. συνθ. ὁν. σ. 212· 13) ἱστορ.
ῥητορικὸς λόγος, δημηγορία, πολιτικὸς, δικα-
νικός καὶ πανηγυρικὸς λόγος, ἐπομένως δὴνα-
μις, τέχνη τοῦ λόγου, ῥητορικὴ· «λόγους λέγειν
γράφειν» Πλάτ. ἐνταῦθα σημειοῦται αἱ φράσεις
«λόγον διδόναι ἢ παρέχειν τινι» = δίδω τὸν λό-
γον εἰς τινά, ἐπιτρέπω εἰς τινά νὰ ὁμιλήσῃ
Ξεν. Ἑλ. 1, 1, 19, 5, 2, 13· «λόγον προτι-
ναι», 1, 7, 5· «λόγον αἰτοῦμαι» = ζητῶ τὸν λό-
γον νὰ ὁμιλήσῃ Θουκ. 3, 53· «οὐδὲ λόγον τῶν
χρῶν ἀπαχθεῖς εὐθὺς ἐξημώθη» = χωρὶς νὰ τῷ
ἐπιτραπῇ νὰ ὁμιλήσῃ Δημ. 24, 208· «ἐξέλεον
τοῦ λόγου τυγχάνειν τοὺς ἄλλους» = δὲν ἀφῆνον
τοὺς ἄλλους νὰ ὁμιλήσωσι, 19, 26· «ἵκανός γ' οὖν
αὐτῷ ὁ λόγος» = ἔχει ἱκανὴν ὕλην νὰ ὁμιλήσῃ
Πλάτ. Γοργ. 512, καὶ συχνὰ παρὰ τοῖς ῥητορ.
14) βιβλίον, ἐπὶ παντός συγγραμματος· «τῇ
πρώτῃν ὑπόθεσιν τοῦ πρώτου λόγου ἀναγνῶναι»
Πλάτ. Παρμ. 127, καὶ ἰδίως παρὰ μτγν. ὅτι
τὸ λατ. Πιτταγε=γράμματος, ἐπιστήμῃ· «οἱ
λόγοις εὐδόκιμοι, οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες» Ἡρόδ.
οἱ ἐν λόγοις ὄντες (literati) ἐπιστήμονες Ἀρι-
στοτ. «κατήκοος λόγων» Πλάτ. Ἀδ. 385· «οἱ
ὁδοὶν λόγοι» = ἑλληνικαὶ ἐπιστήμαι, ἐκκλ.
«οἱ περὶ (ἀμφὶ) τοὺς λόγους» = οἱ λόγιοι,
γραμματικοί, ἀρχ. λεξ.

Β. Τὸ ἀντικείμενον, ἢ ὑπόθεσις τοῦ λόγου· 1) τὸ ἐν τῷ λόγῳ πρᾶγμα· «ὅταν λόγους αἰσχροὺς
καλῶς λέγῃσι, τοὺς κέρδους χάριν» Σοφ. Ἀντ.
1033· καὶ «τοῖς κυρίοις γὰρ πάντα χρὴ δὴ
λοῦν λόγον», Δι. 721· «ἄλλου λόγου μὲνησθαι»
Αἰσχ. Πρ. 520· «τὸν ἐόντα λόγον λέγειν» = τὸ
πρᾶγμα οὕτω λέγειν, ἐκτιθέσθαι, ὅπως ἔχει Πρ.
1, 95· «περὶ τινος λόγου διαλέγεσθαι» Πλάτ.
ἀπολ. 34· «ἀμύνει τῷ τῆς ἡδονῆς λόγῳ» Πλάτ.
Φιλ. 38· οὕτω καὶ παρὰ Πλάτ. καὶ Ἀριστοτ.
συνθῶ· «τὸν ἡττω λόγον κρείττω ποιῆσαι» = κἀμὲν
νὰ ὑπερισχύσῃ τὸ κατώτερον πρᾶγμα· «ἐν πρὸς
λόγον ἢ» = ἀν ἀνίκη εἰς τὸ πρᾶγμα Πλάτ. Φιλ.
33· «λόγος ἕτερος οὗτος οὐ πρὸς ἐμὲ» = τοῦτο
εἶνε ἄλλο πρᾶγμα μὴ ἀναφερόμενον πρὸς ἐμὲ
Δημ. 18, 14· «ἐμοὶ πρὸς ταύτους λόγος ἐστὶν»
ἔχῃ νὰ κἀμὲν μετ' αὐτοὺς, 35, 55· καὶ μτγν.
«οὐκ ἔσπερε τὸν λόγον» Πολυβ. 8, 14, 5· 16) γὰρ
νικῶς πρότασις, τὸ ἀξιωμα, ἡ παραδοχὴ, ὁ λόγος

Πλάτ. Φαίδ. 88' «τὸν Πρωταγόρου λόγον». Θεαίτ. 172' «τὰ Ἀναξαγόρου βιβλία γίμει τοῦτον τὸν λόγον», ἀπολ. 26.
 β. Τὸ λογικόν 17) ὁ ἐν τῇ γλῶσσῃ ἢ ἐν τῇ λόγῳ ἐκδηλούμενος λογισμός, λογικὴ σκέψις, φρόνησις, τὸ λογικόν «ὁρθὸς λόγος» Πλάτ. Φαίδ. 73' «μετὰ λόγου κολάζειν» = λογικῶς, Πρωτ. 324' «κατὰ λόγον» = συμφώνως πρὸς τὸ λογικόν, φρονίμως, Πρωτ. 344' «κόσμη πάντα καὶ κατὰ λόγον ἔχοντα», πολ. 6, 500' «τὸ κατὰ λόγον ζῆν» Ἀριστοτ. ἡθ. 9, 8' 18) προσδοκία, πιθανότης «κατὰ λόγον προχωροῦντα» Περικλ. Πολύδ. 1, 20, 3 καὶ συχνά «αὐλλογίζεσθαι ἐκ τῶν κατὰ λόγον» = πιθανῶν, 3, 93, 3' «παρὰ λόγον» = ἐναντίον τῆς προσδοκίας 19) αἰτία εὐλογος, ἀποχρῶν λόγος, δίκαιον «ἔχειν λόγον» = εὐλογον αἰτίαν, εἶναι λογικόν, δίκαιον Πλάτ. Φαίδ. 62' «τάχ' ἂν λόγον ἔχοντα βοηθοῦντες», ἀπολ. 34, καὶ μετ' ἐπεξηγήσεως «τὸν γ' εὐκρίτα λόγον, ὁρθὸν λόγον ἔχειν», νόμ. 1, 647, Κριτί. 109' «μηδέποτε ἐκ λόγου σκοπεῖσθαι» Δημ. 25, 42' «ὡς ἔχει λόγον» = εἰκότως, 44, 32' 20) ἡ ὁρθὴ γνώμη περὶ τινος «λόγον ἔχω τινός» = ἐννοῶ, εἰσέβω τι «οὐκ ἔχει λόγον οὐδένα ὡν προσφέρει, ὅπου ἅπαντα τὴν φύσιν ἔστι» Πλάτ. Γοργ. 461' «μήποι λόγον ἔχοντα τί το χρηστόν, πολ. 5, 475' «λόγον λαβεῖν» = ἀντιλαμβάνεσθαι, ἐννοεῖν, 3, 402' «τὸν λόγον ἀληθὴ λαβόντα ἐν ἑαυτῷ περὶ τῶν ἔξεων», νόμ. 1, 645' 21) ἡ λογικὴ αἰτία, τὸ αἰτιον «κατὰ τίνα οὖν λόγον δικαιώσῃν ἂν πρὸς μεγίστης ἀδικίας αἰροίμεθα ἂν» = ἐκ ποίας αἰτίας, πολ. 2, 366' «τοῦτο οὐδὲ πρὸς ἓνα λόγον φαίνεται ἐμβαδύεσθαι» = οὐδ' ἐξ ἑνὸς λογικοῦ αἰτίου, Πρωτ. 343' «ὁ λόγος αἰρεῖται» = μὲ πείθει Ἦρ. 1, 132' καὶ ἀπώτ. «ὁ λόγος αἰρεῖται» μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. 2, 33, γαίω, ἐνισκίει «ἄντι λόγου καὶ δικαίας αἰτίας» Δημ. 9, 36' 22) σκέψις, κρίσις, συλλογισμός, ὅταν τις τοῦς ὑπὲρ καὶ κατὰ λόγους ἐκτάχῃ διασαφηνίζων «λόγον ἑαυτοῦ διδόναι» = ἡσυχῆς καὶ ἑαυτὸν καὶ φρονίμως σκέπτεσθαι Ἦρ. 2, 162, καὶ συχνά «ἐμαυτοῦ λόγους δοῦν» 8, 86, 1' καὶ μετὰ τοῦ ὅτι καὶ ὅς, 5, 75' καὶ παρὰ τοῦ ἀπ. Πλάτ. συφ. 230' καὶ παρὰ μτγν. ὡς Πλάτων. καὶ ὁδῶς εἰς ἑμαυτὸν περὶ τινος λογαριασμοῦ, ἡς σημασία ἔπεται 23) λογαριασμός, εὐθύνη, ἀπολογία «λόγον αἰτεῖν παρὰ τινος, λόγον ἀπατεῖν τινα περὶ τινος» = ζητεῖν παρὰ τινος λογαριασμόν περὶ τινος «λόγον αἰδόναι ἢ ἀποδιδόναι περὶ τινος» = δίδωμι λογαριασμόν, ἀπολογουμαι Ἦρ. καὶ λοιποὶ «λόγον το δοῦναι καὶ εἰσέσθαι» Πλάτ. Πρωτ. 336' «ἐν ταῖς εὐθύναις τοῦ τοιαύτου λόγον ὑπάρχοντος πᾶς», νόμ. 6, 714' «τὸν τῶν χρημάτων λόγον παρὰ τοῦτων λαμβάνειν» Δημ. 8, 47' «τοῦ τοῦ βίου λόγον διδόναι καὶ τὸν κοινὴν πεπολιτευμένων», 18, 8' καὶ «ὑπέχον λόγον καὶ δίκην τῶν πεπραγμένων», 19, 95' «περὶ πάντων ἡγαγὰς το εἰς λόγον καθίστασθαι», 41, 4' «ἀπηνήνοχεν λόγον ἀναλωμάτων», 27, 20' 24) ἐν γένει ἀπαρίθμησις, συγκατάλεξις «ὑπὸ τῶν λόγων ἀγειν τι» Πολύδ. 16, 34, 2' «οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀριθμῷ» περὶ τοῦ ὑποῖον δὲν ὁμιλεῖ τις ἢ τὸν ὁ-

ποῖον δὲν συγκαταριθμεῖ τις, χρησμ. ἐν 2χολ. Θεοκρ. 17, 48' 25) προσοχή, ἐπιλήψις, ἐκτίμησις, φροντίς «λόγου οὐδένος γενέσθαι πρὸς τινος» = μὴ ἔχειν ἐπιλήψιν πλησίον τινός Ἦρ. 1, 120' «ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιησθαι τινα» = μὴ ἐπιμᾶν διόλου τινά, 3, 50' «ὁ δὲ μευ λόγον οὐδένα ποιῶ» Θεοκρ. 2, 61' «λόγου ποιησθαι τινα» Ἦρ. 1, 33' «περὶ ἡμοῦ οὐδεὶς λόγος» = οὐδεὶς σκέπτεται Ἦρ. β. 87' «λόγος μοι μέλιον τῶν ἄλλων» = περὶ τῶν ἄλλων ὀλιγώτερον φροντίζω Ξεν. Κυρ. 5, 3, 26' «οὐδεὶς ἦν αὐτοῦ λόγος» Πολύδ. 27, 13, 7' «λόγον ἔχειν τινός» Ἦρ. 1, 62' «δικαιότερον γὰρ τῶν ἀγαθῶν περὶ μᾶλλον ἢ τῶν κακῶν ἵσχειν λόγον» = φρονεῖν Πλάτ. Τιμ. 87' «ἰδιώτῳ λόγῳ καὶ αἰτίῳ» = θεωρούμενος ὡς ἰδιώτης καὶ ἄντι πολιτικῆς τιμῆς «ἐν ἀνδρὸς λόγῳ» = θεωρούμενος ὡς ἀνὴρ «ἐν ἀνδραπόδων λόγῳ ποιούμενος» = θεωρῶν ὡς ὄσολον Ἦρ. 3, 120, 125, 7, 222' «ἐν συμμάχων λόγῳ» = ὡς σύμμαχος θεωρούμενος, χωρὶς νὰ ἦμαι κατὰ τὸ φρόνημα, 8, 68, 3' «τοῦτο καλὸν καὶ σεμνὸν εἰς ἀρετῆς λόγον καὶ δόξης» = ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴν Δημ. 19, 142' 26) πρὸς τὴν σημασίαν τῆς λογικῆς αἰτίας συνῆχεται ἡ τῆς ἀφορμῆς, τοῦ ὅρου, τῆς συμφωνίας, ἴδιος «ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἐπὶ τοῖς λόγοις» Ἦρ. 7, 158' «ἐπὶ τίνι λόγῳ ἤκουον οἱ πρέσβεις» Ξεν. Ἐλ. 2, 12' «ἀλέσθαι τὸν λόγον» = τὴν συμφωνίαν θοοῦ. 4, 16' 27) σχέσις, ἀναλογία «οὐκοῦν καὶ περὶ νόσων ὁ αὐτὸς λόγος» Πλάτ. Θεαίτ. 158 καὶ συχνά «ἂν λόγον, ἂν τὸν αὐτὸν λόγον» = κατ' ἀναλογίαν, Φαίδ. 110' «τίθμεν καὶ τᾶλλα πάντα εἰς τὸν αὐτὸν λόγον», πολ. 1, 353' «κατὰ λόγον τῆς δυνάμεως» κατ' ἀναλογίαν Ξεν. Κυρ. 8, 6, 11' «κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον» Ἦρ. 1, 186' 28) ἐν γένει τρόπος «κατὰ τοῦτον τὸν λόγον» Πλάτ. Πρωτ. 324, καὶ συχνά «κατὰ λόγον τὸν εἰκότως, Τιμ. 30' 29) φιλοσοφικὸς δριμύς, ἐξήγησις, ὁδὸς, ἐννοεῖα πράγματός, τινος ἢ οὐσίας ἢ λόγον διδραμεν τοῦ εἶναι, Φαίδ. 78' «ψυχῆς οὐσίαν τι καὶ λόγον τοῦτο αὐτὸ τις λέγων οὐκ αἰσχυνιτῆται», Φαίτρ. 246' ὁ Ἀριστοτέλης ἐν κατηγορί. 3 ἀντιπῆχαι τὸν λόγον πρὸς τὸ ὄνομα 30) παρὰ τοῖς μτγν. φιλοσοφικὸν ἐξέλιμα, σύνθεμα 31) ὁ οὐδὲ καὶ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ λόγος ἀπὸ ἐγένετο, N. Δ. verbum, dictum, sententia, praecceptum, oratio, sermo, colloquium. Λογο-σκόπος, 2' ὁ κατὰσκοπος, ὁ προσέχων εἰς τοὺς λόγους ἄλλον, μτγν. Λογο-στρέφους, 2' ἐπιτήδειος εἰς τὸ στρέφειν τοὺς λόγους Θεόδωρ. Μετοχ. Λογο-σουλ-λεχ-εῖσθαι, ου, ὁ δ' ἀλλήλων ἢ κλέπτων πανταχόθεν λόγους ἔδωκε 1309, 3. Λογο-συνά-κτης, ὁ λογιστῆς, μτγν. rationalisator. Λογο-τέχνης, ὁ τεχνίτης λόγων, μτγν. Λογο-τεχνία, ἡ ἡ τέχνη τῶν λόγων, μτγν. Λογο-τροπος, ὁ εἰς ὁποιοῦτο συλλογισμόν ἐν τῇ διαλεκτικῇ τῶν Στωϊκῶν κατὰ Δ. Λαίρ. 7, 77 «τὸ ἐξ ἀμφότερων σύνθετον» οὖν εἰς τῇ Πλάτων, ἀναπνέει Πλάτων ἄλλα μὴν τὸ πρῶτον τὸ ἀρα διώτερον». Λογο-φίλης, ου, ὁ φίλος τῆς ῥητορικῆς ἢ τῶν διπορημῶν ἐν γένει Φίλων.

Λογό-φιλος, ου, 2' ὁ ἀγαπῶν τοὺς λόγους, φιλόλογος· «Ζήνων τῶν μαθητῶν ἔφρασκε τοὺς μὲν φιλολόγους εἶναι τοὺς δὲ λογοφίλους» Στωβ. Ἀνθ. 36, 26· «μηδ' εἶναι φιλόλογος λογοφίλον δὲ μᾶλλον, μέχρι λαλιᾶς ἐπιπολαίου προβαίνοντα», αὐτόθι.

Λογόω, ὦ, μ. ὥσω· κάμνω τινὰ λογικόν, λογύομαι, εἶμαι λογικός, ἐκκλ.

Λογύδριον, τό· ὄπκ. τοῦ λόγους Β. Ἀν. 1395.

Λογυάζω· μάχομαι διὰ τῆς λόγης Ἡσύχ.

Λογυατός, 3' ὁ μετὰ ἢ διὰ τῆς λόγης Σουδ. lanceatus.

Λογυάριον, τό, ὄπκ. τοῦ λόγης μικρὰ λόγης Ἀθην. 4, 176, lanceola.

Λογυάσθη, ἡ· εἶδος ὄπλου Σουδ.

Λογυέω, μ. εὔσω· τρυπῶ μέ τὴν λόγην Ἀνθ. 7, 300, hasta jaculor.

Λόγχη, ἡ· 1) ἡ σιδηρὰ τριγωνοειδὴς ἄκρα τοῦ (κονταρίου) δόρατος, spiculum· λόγχη ὅμως ἐκαλεῖτο καὶ ὁ στόρυαξ ἥτοι τὸ πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ δόρατος ὅδ' οὐ ἐνεπηγνύετο τὸ δόρυ εἰς τὴν γῆν Κρύγ. Σεν. ἀν. 4, 7, 16· ξυστὸν ἐκαλεῖτο τὸ κονταρόξυλον, αἰχμή δὲ ἡ ἄκρα τῆς λόγης· καὶ ἐν γένει καὶ τὸ δόρυ αὐτό· «κελευνὰ λόγχα προμάχου δόρος» Σοφ.

Τρ. 853· «εἶχον αἰχμᾶς μικρὰς, λόγχα δὲ ἐπῆσαν μεγάλας», ἐνθα αἰχμή = δόρυ Ἠρ. 7, 78· «χαλκίας λόγχας ἀκμᾶς» Πίνδ. Ν. 10, 60· 2) ἐν γένει δόρυ, κοντάρι· ἀλεξιμέδοντος, 8, 30, καὶ τραγ. «δορυκράνου λόγχης ἰσχύς» Αἰσχ.

Πέρσ. 145· «Δωρίδος λόγχας ὄπα», 803· «ἀμφοῖν λόγχαῖς ἐπτάπυλον στόμα» Σοφ. Ἀντ. 119, καὶ συγχ. Εὐρ. συνεκδχ. τάγμα λογοφύρων· «ἡκονῶντο λόγχας καὶ μαχαίρας» Σεν.

Ἐκ. 7, 5, 20, καὶ μετγ. παροιμία· «οὐκ ἐκ θύμβρας λόγχη γίνεταί» Ἀθην. 5, 187, lancea.

Λόγχη (λαγγάνω), ἰων. ἡ· λάχος, λήξις, κληρός μερίς, ἀρχ. λείξ.

Λογχή, ἡ Λόγχη ἡ· 1) ὄν. κυνὸς Σεν. κυν. 7, 5· 2) ὄν. πλοίου, ἐπιγρ. δ' Ἀρκάδ. σ. 115, 24 τὸ κύρ. ὄνομα τινίζει Λογχή.

Λογχήρης, 2' ὀπλισμένος μετὰ λόγην, ὁ φέρων λόγην Εὐρ. Ἰ. Δ. 1067, lanceatus.

Λογχη-φόρος, ὁ· λογαφόρος Σχολ. Αἰσχ. Πέρ. 147· τοῦ Λοδέκ. εἰς Φρόν. 636.

Λογχιᾶς, ου, ὁ· εἶδος κομήτου ἡ μετεώρου, (ἄλλ.) δοκίς ἡ σάλπιγξ. σ. 597· χρον. Πασχ.

Λογχίδιον, τό· ὄπκ. τοῦ λόγης Ἡσύχ. lanceola.

Λόγχιμος, π. 2' ὁ διὰ ἢ μετὰ λόγης· κλῶνοι Αἰσχ. Ἀγ. 393.

Λογχίς, ἰδος, ἡ, ὄπκ. τοῦ λόγης μικρὰ λόγχη· ὀηροφόνος Ἀθην. 15, 670, lancea.

Λογχιτής, ου, ὁ· λογχιτής Ἠρόδ. ἐπιμ. σ. 78.

Λογχιτίς, ἰδος· ὀηλ. τοῦ προηγ. ὄν. φυτοῦ τινος, οὗ δὲ τρίγωνος σπόρος ὅμοιος μετὰ λόγην Διοσκ.

Λογχο-βαλέω, μ. ἡσω· βάλλω, κτυπῶ, τρυπῶ μέ τὴν λόγην, μετγν.

Λογχο-δρέπανον, τό· δορυδρέπανον, δόρυ ἔχων πρὸς τὴν ἔμπροσθεν προσκεκυλλημένον δρέπανον Σχολ. Ἀριστ. θεσμ. 1112, lancea, falcata, καὶ ὡς ἐπιθ. = ξίφος Σουδ.

Λογχο-ειδής, 2' ὅμοιος λόγχη, ὁ ἔχων σχῆμα λόγης Διοσκ.

Λογχο-ποιία, ἡ· κατασκευὴ λογιῶν, μετγν.

Λογχοποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων λόγχα Εὐρ. Βακχ. 1205.

Λογχο-φόρος, 2' ὁ φέρων (ὁ ὀπλισμένος) λόγην Εὐρ. Ἠρακλ. 1205, Σεν. Κυρ. 2, 1, 1, lancearius.

Λογχώω, μ. ὥσω· θέτω, ἐναρμόζω λόγχη ὅδ' ὄνω, ἀκονῶ· «ἐσφαίρωσθαι τὸ λελογχμένον δόρυ» Ἀριστ. ἡθ. Νίκ. 3, 1, 17.

Λογχώδης, 2' λογοειδής Δ. Κασ.

Λογχο-τός, 3' ὁ ἔχων λόγην, ὅδ' ὄν· βέλος Εὐρ. Βακχ. 760· «διδύρσον Ἀνθ. 6, 172. Παρὰ Διοσκ. «τὸ λογγωτὸν» = μελαντηρία, εἶδος μετὰ λιλκίης μελάνης τῶν ὑποδηματοποιῶν· πρὸς γὰρ λακωνισμὸν, mucronatus.

Λογχοσίον, 2' λογοειδής Ἀριστ.

Λόγωσις, εως, ἡ· τὸ κάμνειν ὅμοιον πρὸς τὸ λογικόν, τὸ κάμνειν ἢ γίνεσθαι λογικόν, ἐκκλ.

Λόε, π. ἀντὶ τοῦ ἐλῶντος παρτ. ἐπ. τοῦ λούου Ὀδ. κ, 361 καὶ

Λοέσαι, π. ἀντὶ λούσαι ἀορ. τῆς ἀπαρ. καὶ Λοέσας καὶ (μέσ.) λοεσάμενος, π. ἀντὶ λούσας, -άμενος ἀορ. τῆς μετγ. τοῦ λούω.

Λοετρόν, π. τό· λουτρόν.

Λοετρο-χόος, π. 2' λουτροχόος.

Λοέω, λοεσάομαι, λοεσάμενος, ἐπ. τύπ. τοῦ λούω· Λοιβάσις, 3' ὁ ἀνήκων ἢ χρησιμεύων εἰς λουθῆν, τὸ δὲ οὐ προσφέρεται λουθῇ· κύλις Ἀθην. 12, 512, libatorius.

Λοιβάσιον, τό· λουθεῖον· κυρίως «ὃ τὸ ἔλαιον ἐπισπένδουσι τοῖς ἱεροῖς, σπονδεῖον δὲ ὃ τὸν αἶνον» Ἀθην. 11, 486.

Λοιδάω· λείδω, ὁ· Ἡσυχ. ἀναφέρει τὸ μέσον σπένδω, ὅω.

Λοιδεῖον, τό· ἀγγεῖον τὸ πρὸς λουθῆν ἐπιτήθειον, χρησίμου Πλούτ. Μάρκελλ. 2' ἔδε λοιδάσιον.

Λοιδή, ἡ· τὸ λείδειν, σπένδειν, σπονδῇ ἰδίως ἐξ ὄνου «οὗ γὰρ μοι ποτε βωμός ἐδεύετο λουθῆς» Ἰλ. δ, 49· καὶ μετὰ τῆς κνίσσης, ι, 500· «λοιδάσιον ἀγαζόμενοι» Πίνδ. Ν. 11, 6· «οὗτε λουθῆς ἦν οὐτε θυράων παρὴν ἐκλήτοι προσθίγειν» Σοφ. Φιλ. 8· «λοιδῆν Στυγὸς ὠμοσάν», Ἀπολ. Ρ. 2, 291· καὶ ἐν τῇ περὶ πρῶ· αἶνον Πλάτ. νόμ. 10, 906, libatio.

Λοιδίς, ἰδος, ἡ· σπονδεῖον Ἀθην. 11, 486· πρὸς λουθῆν.

Λοιγατός, π. 3' λοίγιος, δι. γρ. ἀντὶ λυγατός· ἐσθλὸς Λυκοφρ. 973, lugubris.

Λοιγέω, ὦ· βλάπτω, ἐπιγρ. noceo.

Λοιγής, εως, εν, π. = λοίγιος· τοξικὸν Νίκ. Ἀλ. 287, pernicius, exitialis.

Λοιγής, 2' τῷ ἐπομ. Νίκ. Ἀλ. 256.

Λοίγιος, π. 2' λυγρός, φθοροποιός, ὀλέθριος· ἔργα Ἰλ. α, 518· «ὅλω λοίγι' ἐσεσθαι» = νομίζω ὅτι θά ᾔνη φθοροποιὸν Ἰλ. φ, 533· «στάνος Λυκοφρ. 795· πῆμα Ἀπολ. Ρ. 1, 469, pernicius.

Λοιγύς, π. ὁ (πρὸς λυγρός, λυγαλός)· φθορά, ὀλέθρος, θάνατος· «ἦμιν ἀπὸ λοιγόν ἀμύναν», ἐνθα περὶ τοῦ λιμοῦ ὁ λόγος Ἰλ. α, 67· καὶ συγχ. περὶ τοῦ κατὰ τὴν μάχην θανάτου καὶ περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν πλοίων, π, 80· «ἀμύνειν λοιγόν ἔνυαλιον» Πίνδ. Ν. 9, 37· «βράχ' γὰρ λοιγόν ἔρηνος» Αἰσχ. Χο. 396 καὶ μετγν. π. οἵτινες ματαχέρονται τὴν λείαν καὶ ὡς ἐπιθ. = λυγίος· «λοιγόν ὀδόντα» Νίκ. Θηρ. θ καὶ

«λοιδός» Ἀρης· κατ' ὁρὴν διόρθ. Ἀνθ. 7, 368.
 Λοιδόρεω, ὦ, μ. ἤσω (λοιδόρος)· ὑδρίζω κα-
 κολογῶ, ὀνειδίζω· θεοὺς Πίνδα. Ο. 9, 40, καὶ
 παρὰ τραγ. οὕτως· τὰς προκομπούς Αἰσχ. Εὐμ.
 197· διπλοῦτας Εὐρ. Ἑκ. 1237· «ἐμαυτὸν πολλὰ
 ἐλοιδόρησα», Ἑλ. 1187· «οἶνον εἰς ἐπίνουσαν»
 Ἀριστ. ἱππ. 90· καὶ ἐν πεζῷ πρὸλ. Λυσ. 9, 6·
 καὶ μτγν. ἀντιθ. ἐπαίνου Πλάτ. Γοργ. 485,
 καὶ ἰγκωμιάζειν, πολ. 2, 367· «λελοιδό-
 ρηκαμέν, Φαίδρ. 241· «ἐλοιδόρει τὸν Πρα-
 κσιδὸν ὄντι» Σεν. ἀν. 7, 5, 11· «τοῦτ' αὐτὸ
 λοιδόρων ὀνειδίζει» Πλάτ. Φαίδρ. 257, Πλάτ.
 λοιδόρηθεις», 275· «μὴ λοιδόρημένους εἰς
 ὑπὸ τινος» Σεν. Ἑλ. 5, 4, 29. Συχνὰ καὶ μέσ.
 πατὴρ ἀπὸ τῶ. Ἀντιφ. 2, α, 4, καὶ μετὰ δοτ.
 Πλάτ. παλ. 1, 329· «λοιδόρουμένοι ἀλλήλοισιν»,
 Χερμίδ. 154· λοιδόρησται Ἰσακ. δ, 59·
 «λοιδόριες φευδεις ἐμοὶ λοιδόρουμένοις» Αἰσχ. ἱν.
 2, 8, καὶ συχνὰ παρὰ μτγν. Λουκ. «πολλὰ τῷ
 ἀδελφῷ λοιδόρησαμένη», ἐνύπν. 5· οὕτω καὶ
 ἀορ. παθ. «λοιδόρηθέντος, αὐτοῖς ἐκείνου καὶ
 κακίσαντος» Δημ. 54, 5· «ἐπὶ τοῖς ἡμαρτή-
 μασι» Σεν. Ἀγρο. 7, 3· «εἰς θυμάνειαν»
 Πλούτ. Νικ. 2, συνέπιπτο.
 Λοιδόρημα, ατος, τό· λόγος ὑδριστικός, ὕβρις,
 ὀνειδος Ἀριστοτ. ἥθ. 4, 8· «λοιδόρημα ποιη-
 σθαι τινα»· λοιδόρειν τινα Πλούτ. ἥθ. σ. 607.
 Λοιδόρημάτιον, τό· ὑποκ. τοῦ προηγ. Ἀ-
 ριστ. ἀποσπ. 64, συνέπιπτο.
 Λοιδόρησις, εως, ἡ· τῷ ἐπομ. Ο'. ἐν τῷ πλ.
 Πλάτ. νόμ. 12, 467.
 Λοιδόρησμός, ὁ· ὕβρις, κακολογία Ἀριστ.
 βiatr. 767.
 Λοιδόρητέον, ῥι. ἐπιθ. = δεῖ λοιδόρειν, con-
 viciandum.
 Λοιδόρητικός, 3· ἐπιρρηγὴς εἰς τὰς ὕβρεις,
 ὑδριστικός Ἀριστοτ. ἥθ. Εὐδ. 2, 3.
 Λοιδόρεια, ἡ· ὕβρις, ὀνειδος, κακολογία Θουκ.
 2, 84· «ἐκ λοιδόρίας διαφθεῖρειν» Ἀντιφ. 2, α,
 4· «τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα καὶ λοιδόριαν ἐμ-
 βαλόντες» Δημ. 10, 75 καὶ μτγν. συνέπιπτο.
 Λοιδόρικός, 3· ὑδριστικός Σχολ. Ἡρακλ.
 Λοιδόρισμός, ὁ, ἔσφ. γρ. ἀντὶ λοιδόρησμός
 Θωμ. Μαγ. πρὸλ. Λορέκ. εἰς Φρόν. 511.
 Λοιδόριστής, ος, ὁ· ὁ ὑδριστής, κακολόγος
 Ἡσυχ. ἐν λ. Κόδριος.
 Λοιδόρος, 2· α) ὑδριστικός, ὀνειδιστικός, κα-
 κολόγος· ἔρις Εὐρ. Κύκλ. 534· «λοιδόρα εἰ-
 πειν» Ἀνθ. 5, 176· 6) οὐς. «ὁ λοιδόρος», ὑδρι-
 στής Πλούτ. ἥθ. σ. 177· τὸ λοιδόρον = ἡ λοι-
 δόρεια, αὐτ. 810.
 Λοιδόρως ὑδριστικός Στραβ. 14, 661.
 Λοιδόρος, κέχρητος Λάκωνες Πουχ.
 Λοιμὴ, ἡ· λοιμὴ ἢ λοιμός· νεαρή Ἰπποκρ.
 Λοιμώματι (λοιμός)· διαφθεῖρω, Ο'.
 Λοιμή, ἡ· λοιμός, λοιμικὴ νόσος Ἡσυχ. pestis.
 Λοιμικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν λοιμὸν, λοιμώ-
 δης, φθοροποιός· «κατάστασις, εἰσβάσεις Πολύδ.
 1, 19, 1· τοξόματα Λυαύρ. 1205, pestilens.
 Λοιμικός, ἐπίρ. ἐν εἴδει, εἰς κατάστασιν λοι-
 μῶς Σέξτ. Ἑμπ. πρ. φυσ. 1, 79.
 Λοίμωξ, 2· ὁ προσεγὼν λοιμὸν, ἐπιθ. τοῦ Ἀ-
 πολλ. Μακρόβ. Σατουρ. 1, 17.
 Λοιμός, ὁ· πᾶν νόσος, πᾶσα μύλησματος, κολι-

λητικὴ καὶ θανατηφόρος ἀσθένεια Ἰλ. α, 61·
 «λοιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν» Ὅσ. ἔρ. 241· «λοιμοῦ
 τις ἦλθε σκηπτὸς Αἰσχ. Πέρ. 701· «λοιμός
 ἔχθιστος» Σοφ. Οἰ. τ. 28· «οἱ λοιμοὶ φίλοισι
 γίνεσθαι ἐκ τῶν τοιοῦτων» Πλάτ. συμπ. 188·
 «λοιμὸν ἐμπιπτόντων», νόμ. 4, 709 καὶ μτγν.
 «λοιμὸν προσβάλλειν» Πλούτ. Κοριολ. 13· 2)
 ἐν γένει θλιβρός· ἐν πλ. Πολύδ. 38, 2· 3) καὶ
 ἐπὶ ἀνθρώπου, φθοροποιός, θλιβρός, λυμῶν
 Δημ. 25, 80, ὅγλ. λοιμή· «μὴ ὄφρ' τὴν δοῦ-
 λην σου εἰς θυγατέρα λοιμῆν» Ο'. Βασιλ. 1,
 1, 36· (κατὰ τινες ἐκ τοῦ λῶα, λῶμα, λῶμη,
 κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ λυγ, λυγός, καὶ κατ' ἄλλους
 ἐκ τοῦ λιμός, λείπω), lues, pestis.
 Λοιμότης, ητος, ἡ· λοιμώδης κατάστασις, μτγν.
 Λοιμοφόρος, 2· φθοροποιός, θανατηφόρος,
 μτγν.
 Λοιμώδης, 2· ὁμοιος μὲ λοιμὸν, συνωδευμέ-
 νος μὲ συμπτώματα λοιμοῦ, μολυσματικός,
 ἐπιδημητικός, θανατηφόρος Θουκ. 1, 23.
 Λοιμώσω, καὶ ἀπ. λοιμώτω, μ. ὥσω· πά-
 σχει ὑπὸ λοιμοῦ Λουκ. π. 6. ἱστ. συγγρ. 15.
 Λοιπαδάριον, τό· ὑποκ. τοῦ λοιπάς, μτγν.
 Λοιπάδος· ἀκάτῃς ἱστίος Πολύδ. 1, 91.
 Λοιπάζομαι, μ. ἀσχομαι, μέσ. ἀποθ. μένω ἔλ-
 λειμμα, ὀπλοποιον Σχολ. Ἀριστ. πλ. 227.
 Λοιπάς, ἄδος, ἡ· τὸ ὑπολοιπον, ἑλλειμμα χρέους,
 μτγν. «ὁ βασιλεὺς λοιπάδας χρημάτων ἀφίηται»
 Ἰ. Χρυσ. τ. 5, σ. 149, reliquium.
 Λοιπασμός, ὁ· καθυστήρησις χρέους, μτγν.
 Λοιπογράφω, ὦ, μ. ἤσω· γράφω ὡς λοι-
 πῶς (καθυστήρημα χρέους), μτγν.
 Λοιπός, (λείπω), 3· ὁ ἐπιλοιπος, ἐναπολειπόμε-
 νος, ὀπλοποιος· «λοιπὸν βίον» Πίνδα. Ὀ. 1,
 97· «γένος λοιπὸν αἰε», Π. 4, 256· «ἰχθαί, Ὡ.
 4, 14, καὶ συχνὰ· «τὴν λοιπὴν πλάνην» Αἰσχ.
 Πρ. 786· «ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσι Ἀργείων
 στρατοῦ», Ἀγ. 559· «τὸν λοιπὸν χρόνον» Σοφ.
 Φιλ. 84· καὶ ἐν πεζῷ· τὸ λοιπὸν, τὰ λοιπά,
 εἰς τὸ λοιπὸν=ἐπὶ εἰς τὸ μέλλον Αἰσχ. Εὐμ.
 653· «τὸ λοιπὸν εἰς ἅπαντα πλειστήρη χρόνον
 δοκωμοτήσας», 733· «τὰ λοιπὰ πιστὸν ὀφθαλ-
 μὸν ἔξω», ἑπτ. 68· «τὸ λοιπὸν φυλάξομαι»
 Σοφ. Φιλ. 452· «τὸ λοιπὸν ἤδη χαίρετε», Τρ.
 717· «μακάριά γάρ ἡ πόλις ἔσται τὸ λοιπὸν»
 Ἀριστ. ἑκκλ. 559· «λοιπὸν δὲ, τὸ λοιπὸν» =
 ἔπειτα Πλάτ. Γοργ. 458· «τὸ λοιπὸν ἤδη χρῶν-
 ται ἀδεῖα=εἰς τὸ ἐξῆς, Φαίδρ. 256· «ὁμοίως καὶ
 ἡ γεν. «τοῦ λοιποῦ» δηλ. χρόνος=εἰς τὸ μέλ-
 λον, ἔπειτα, (ὡς καὶ παρ' ἡμῖν) τοῦ λοιποῦ ἱερ. 2,
 109, παρὰ Πολυδ. 6· ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον χρόν.
 τινὰ σημεῖα τοῦ μέλλοντος δηλοῦνται, ἐν τῷ ἡ
 αὐτ. δηλοῖ τὸν ὅλον μέλλοντα χρόνον· λοιπὸν
 =ceterum, ἔρα, ἔπειτα Πολυδ. καὶ ἄλλ. μτγν.
 «καὶ τὰ λοιπά» = καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, εἰς αἰῶνα.
 Λοισθεύς, εως, ὁ, ἐκ εἰσφ. γρ. ἀντὶ τοῦ ἐσο-
 μένου Ἰλ. ψ, 751.
 Λοισθήζω, ἱπ. 2· λοισθίος· «λοισθίζων ἀέθλων»
 =τελευταῖον ἀέθλων, ἀέθλον ἀγωνος διὰ τοὺς τε-
 λευταίους Ἰλ. ψ, 785· οὕτω δὲ καὶ ἀνευ αὐτοῦ.
 «λοισθίζ' ἑθνην», 751, ultimus, postremus.
 Λοισθημα, τό· τὸ τελευταῖον, τὸ ἔσχατον, τὸ
 τέλος Ἡσυχ.
 Λοισθιος, π. 3 καὶ 2· τῷ Ἰπποκρ.=πρὸς Πίνδα. Π. 4,

266· συνηθέστ. π. τραγ. «βλαβέντα λοισθίων θρόνων» Δισχ. Ἀγ. 119· «καὶ τῆδε ἄκουσαν λοισθίου βοῆς», Χο. 493· «ἐν λοισθίῳ τυμβεύματι» Σοφ. Ἀντ. 1203· «φάος λοισθίων βλέπων» Εὐρ. Ἰππ. 57, καὶ συχνά ὡς καὶ παρὰ μτγν. π. «λοισθίων ἄλλων» Ἀπολ. Ρ. 2, 559· «λοισθεῖα ὑπὸ τέρματα γαίης» Μανθ. 4, 578· ἐπιρρηματ. «λοισθίων θάνω» Σοφ. Ἀγ. 463· «τὰ λοισθία» = τέλος πάντων, ἐπὶ τέλους Θεοκρ. 5, 12, ultimus, postremus.

Λοισθος, αν, π. 2 (πρόβλ. λαίπων, λοιπός)· ὁ μένων ὀπίσω, ὁ τελευταῖος, ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ Ἰλ. ψ, 538· «λοισθατάτην δ' Ἥρην-ποιήσατ' ἀναιτιν» Πρ. θε. 921· «λοισθων δόρυ» Εὐρ. Ἐλ. 1613, ultimus postremus.

Λοισθων, ωνος, δ. «λοισθωνας τοὺς ἀκρᾶς» Πισχ.

Λοισθώνη, ἡ· θρασύτητα Σουδ. audax.

Λοισθῶν· θάπτω Ἰσχυρ. sepelio.

Λοίτη· τάφος Ἡρόδ.

Λοίτη· ἀποκοπὴ ἀντὶ τοῦ λοιπά.

Λόκαλος, ὁ· ἴσ. ὁ πελαργός Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 17, cicoula.

Λόκκη, ἡ λόκκη, ἡ· χλαμύς, ἑφαπτίς Ἰσχυρ. μόνον παρ' Ἀντ. Σιδ. 45 (11, 20) μεταξὺ ἄλλων σπανίων λέξεων «ὅσοι λόκκας ἢ λοκνίδας ἢ καμσῆνας ἄδετα», παρ' Ἀρκαδ. 106, 22 λόκκη. Λόκοτος, ἡ· πόλις Φρυγίας, ἣν ὤκουσιν οἱ Θράκιες Λοκόςιοι Στ. Βούζ.

Λοκός ἢ λοκρός, ὁ· φαλακρός (συνεκδχ.), μαλθακός, κουτός, γλωσσ. Ἰσχυρ.

Λοκρία κρήνη, ἡ· πηγὴ τις ἐν τῇ χώρῃ τῶν Ἐπιπεφυρίων Λοκρῶν Στραβ. 6, σ. 258.

Λοκρίνος, κόλπος· ὁ παρὰ ταῖς Βαλαῖς τῆς Καμπανίας κόλπος Στραβ.

Λοκρίς, ἰδὺς, ἡ· ἴδα Λοκροί.

Λοκρίσις, ἐπὶρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λοκρῶν· «ἡ λοκρίσις ἀρμονία» = ἡ τῶν Λοκρῶν ἀρμονία Ἀθην. 14, 625.

Λοκροί, οἱ· ὅν. τριῶν Ἑλλήν. φυλῶν· οἱ Ὀπούντιοι περὶ τὸν Εὐριπον ἀπέχοντες τῆς Εὐβοίας, ὡν πρωτεύουσα Ὀποθε, οἱ Ἐπικνημιδαῖοι περὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον καὶ περὶ τὸ ὄρος Κνημίς, οἱ Ὀξόλαιοι περὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον νοτιοδυτικῶς τοῦ Παρνασσοῦ οἱ καὶ Ἐσπερίοι καλούμενοι Στραβ. ἀποικία τῶν τελευταίων ἦσαν οἱ Λοκροί Ἐπιεφεύριοι περὶ τὸ ὄρος Ζεφύριον εἰς τὴν κάτω Ἰταλίαν καὶ Ζεφύριοι καλούμενοι Πίνδ. ἐπὶ Λοκρός, α, ὄν· ῥόδον Λοκρόν. 1429· συνήθ. Λοκρίκος, ἡ, ὄν Στραβ. ὡς ἴδιον θηλ. Λοκρίς, ἰδὺς, ἡ Πίνδ. ἡ Λοκρίς = ἡ χώρα τῶν Λοκρῶν Ξεν. Λοκρός, δ· 1) ἡγεμὼν τῶν Αἰετῶν Πρ. 2) υἱὸς Διὸς καὶ γενάρχης τῶν Λοκρῶν Εὐστ. 3) γλύπτῃς ἐκ τῆς νήσου Πάρου Παισ. Λομβός, ὁ· λομβός, ταῦς ἀπεσκαλυμμένους Ἰσχυρ. recutillus.

Λομβρότερον· ἀπρεπέστερον, αἰσχροτέρον Πολυδ. 4, 105.

Λονδίνιον, τό· τὸ Λονδίνιον Πολ. 1, 3, παρὰ Στ. Βούζ. καλεῖται Λονδόνιον.

Λόνδης, ὁ· βωμολύχης, ἔρων Ἰσχυρ. scurrā.

Λόξευμα, τας, τό· λοξή, πλαγίᾳ διεθύνει, τόπος ἡγεῖς· πόλις Μανθ. 4, 479.

Λοξέω· λοξόω, μτγν. obliquo.

Λοξίας, ὁ (λοξός)· ἐπὶθ. τοῦ Ἀπόλλωνος διὰ τοὺς λοξούς, σκοτεινὸς χρησμούς τοῦ Ἡρ. 1, 91, σύνθη. παρὰ τραγ. καὶ Ἀριστ. πλ. 8, 2 Μακρόδ. Σατούρ. παράγει τὸ ὄνομα ἐκ τῆς λοξότητος τῆς ἐκλειπτικῆς· ὁ Δεδερλάδης ἐκ τοῦ λέγω = ὁ λέγων, εἰδὼν χρησμούς. Λοξιάς, ἄδος, ἡ, ὁδός· ἡ πλαγία ὁδὸς τῆς ἐκλειπτικῆς, ὁ ζωδιακὸς κύκλος, ἡ ἐκλειπτικὴ, μτγν. Λοξο-βαδιστικός, 3· ὁ συνειθίζων νὰ λοξοδρομῇ, μτγν.

Λοξό-θαμνος, 2· τῷ ἐπομένῳ Γρ. Ναξ.

Λοξο-εἰσμων, ὄνος, 2· ὁ βαίνων, περιπατῶν λοξά ὡς ὁ καρκίνος Ἰσχυρ.

Λοξο-εἰσται, ου, δ· τῷ προηγ. Βατραχ. 227.

Λοξο-ελεπτεῖω, ὡ, μ. ἦσω· βλέπω λοξά, ἀλ. λοιδωρίω, στραβοκυτεύω Θωμ. Μαχ.

Λοξο-ερόμος, 2· λοξοδύμων, τρέχων λοξά, μτγν.

Λοξο-εἰδής, 2· λοξός, σκολιός τὸ εἶδος, μτγν.

Λοξο-εργέω, ὡ, μ. ἦρω· ἐργάομαι λοξά, κάμνω κακὰ πράξεις, μτγν.

Λοξο-κίνησις, 2· ὁ κινούμενος λοξά Σχολ. Πρ. ἔρ. 381.

Λοξο-νοεῖω, ὡ· φρονῶ λοξά (στραβὰ), κακῶς Θεόδ. Στουδ.

Λοξο-περιπάτητος, 2· λοξοδύμων, γλωσσ.

Λοξο-πυλῆω, ὡ· φέρομαι, περιπλανώμαι λοξά.

Λοξο-παρέω, ὡ, μ. ἦσω· βαίνω, περιπατῶ λοξά· «λοξοπορὼν ὁ ἥλιος» Πλουτ.

Λοξός (βλ. λεχ. πρόβλ. luxus, luxurius), 3· α) πλῆγίως κεκαμμένος, πλάγιος, ἐλλειψοειδής· κούκλος = ἐκλειπτικὴ Πρόβλ. καὶ «πορείας σχήμα» Πλουτ. Φωκ. 2· λυξὸν ἢ λοξά βλέπειν, ὅπνι

πτεδύειν = πλάγιως, στραβὰ· περὶ τοῦ φθόνου καὶ τῆς ἀπαφίης Πλουτ. Σόλ. 16· καὶ περὶ κρυφῶν, ἐταιρικῶν βλεμμάτων Θεοκρ. 20, 13 καὶ μτγν.

«λοξότερον ἔχω πρὸς τινά» = εἶμαι ὀνειδιστὸς πρὸς τινά, ὀσπεύω τινά Πολύδ. 4, 86, 8· «λοξὸ ὄματι ἴδεν» Ἀπολ. Ρ. 4, 476 β) μτφ. «Ζεὺς αὐτὸν χένα λοξὸν ἔχει» = ἔστρεψε πλάγιως τὸν αὐχένα, ἔστρεψε τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ Τυρτ. 2, 2· «οὐ ποτε δουλεῖη κεφαλὴ ἰδεῖν πέφυκεν, ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, αὐχένα λοξὸν ἔχει» = ὁ δοῦλος πάντοτε ἔχει κούτὸν αὐχένα Θεογ. 535 γ) περὶ τοῦ λόγου, ὁ κάμνων ἐλιγμούς, σκοτεινός, ἀμφίβολος, σκούλος, διλημματικός, ἰδίως περὶ χρησμάτων «διττόν καὶ ἀμφίβολος» Λουκ. Ἀλεξ. 10· «λοξὰ ἀποκρινόμενος» θε. διαλ. 16, 1· πρόβλ. σκολιός.

Λόξος, ου, ὁ· συγγραφὴς περὶ φυσιογνωμίας Ωριγ.

Λοξο-σά-α-τραφος, 2· πολύπλοκος, δύσκολος· λόγος περὶ Θουκυδ. Τρετ.

Λοξο-τενής, π. 2· ὁ ἔξων (ἐκτεινόμενος εἰς) λοξὴν διεθύνειν, σκολιός· κέλευθος = λοξιάς Παύλ. Σιλ. ἔκφρ. 213, obliquus.

Λοξότης, ητος, ἡ· 1) ἡ λοξή, πλαγία διεθύνεις Στραβ. 2, 1, 37 2) διλημματικότης, σκολιότης· χρησμάτων Πλουτ. ἡβ. σ. 409.

Λοξο-τρόχις, ὄδος, ἄγγελος, π. ἡ· ὁ δμιλοῦσα λοξά, σκοτεινὸς, ἀμφίβολος, Κροσσάνδρα τοῦ Λυκάρονος Ἀνθ. 9, 191, κατὰ Πασσάδ. λοξότροχίς.

Λοξ-όφθαλμος, 2· ὁ ἔξων λοξούς ὀφθαλμούς, ἀλλοιωτὸς Περικλ. παραφρ. σ. 204.

Λοξο-χρήσιμων, π. 2· ὁ δίδων λοξὸς (σκολιός, ἀμφίβολος) χρησμούς, λοξιάς Σχολ. Δυκέρ. 1467.

Λοξώ, ω, μ. ὡσαύ καμνω τι λοξόν, σκολιόν, στραβόν Στραβ. 2, 1, 37 καὶ μτγν. «λελο-
 λοξώσθαι» εἶναι λοξόν Ἀριστοτ. μεταφ. 11, 8.
 Λοξώ, ους, ἡ θυγάτηρ Πορρέ Καλλιμ.
 Λοξώσις, ἡ τὸ νῦν κάμνη τις λοξόν, ἡ λοξή,
 πλαγία διεθύνουσι Στραβ. περὶ τῆς ἐκλειπτικῆς,
 «εὐφορέου λοξώσις» Σύντ. 1. (παρ. 92).
 Λοπαδ-ἀγχις, ου, ὁ (λοπάς, ἀγχω), ὁ κωμ.
 ἐπίθ. παρασίτου, ὁ ἀγχων (πνίγων ἢ πνιγόμε-
 νος ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ ἐπάνω εἰς τὰς λοπάδας,
 ἀσπράγος Εἰδουλ. παρ' Ἀθην. 3, 113 κατὰ
 οὐρόν ἀντὶ λοπαδάγχινης.
 Λοπαδ-αρπαγίτης, ὁ κωμ. ἐπίθ. παρασίτου
 καὶ φιλοσοφου, ὁ ἀρπάζων τὰς λοπάδας (τὰ φα-
 γίτη), ἀσπράγος Ἀθην. 4, 162.
 Λοπαδεύω, βράζω, ψήνω (ἢ κενώνω), ἐπὶ λο-
 πίδος Η. Ἀν. 105, 17.
 Λοπάδιον, τό ὅπου. τὸ λοπῆς Ἀριστ. πλ. 842.
 Λοπάδουσα(ς) ἡ Λοπαδοῦσα, ἡ νῆσος ἀπέναντι
 τῆς ἐν Ἀφρικῇ θάλασσης Στραβ. Πτολ. Λοπαδοῦ-
 σαι, αἱ = αἱ πλούσιαι εἰς ὕστρεα Ἀθην. 1, 30.
 Λοπαδο-φυσήτης, ου, ὁ, κωμ. ἀντὶ λωτοφυ-
 τῆς, περὶ τοῦ αὐλοῦ τοῦ Δωριώους, ὅστις ἦτο
 διαβόητος γαστρίμαχος, οἰονεὶ ὁ φυσὼν τὰς
 λοπάδας Μνήσιμ. ἐν Ἀθην. 8, 338.
 Λοπάς, ἄλος, ἡ (λέπω) σκεδὸς πῆλινον, χρησίμην
 εἰς μαγείρεμα, εἰς τὸ τρώγειν καὶ πίνειν κατὰ
 τὸ Σουῖδ. πρὸς τοὺς Συρακοῦς = τήγανον προβλ.
 ὅμως Ἀρχεστρ. παρ' Ἀθην. 1, 5, κοιν. πιατέλλα,
 ἐν ἣ ἱερέτο ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ φαγητόν Ἀριστ.
 ἐπίθ. 1029 καὶ ἄλλ. κωμ. = καὶ κέρμα Ἀνθ. 12,
 44, καὶ Λουκ. καὶ μτγν. πρὸς 2) κατὰ Σουῖδ.
 παρὰ κωμ. = σούρος 3) ἀσθενεὶα τις τῶν δέν-
 δρων καὶ ἰδίως τῆς ἐλαίας, (ἀλλ.) ἥλος Θεοφρ.
 πατέλλα.
 Λοπάω, ων, μ. ἦσω (λοπός)· ξεφλουδίζομαι,
 ἐπὶ τῶν δένδρων τὰ ὅποια κατὰ τὸ ἔαρ διὰ τὸν
 πολλὸν αὐτῶν χυμὸν εὐκόλως ξεφλουδίζονται
 Θεοφρ. εἶναι δὲ καὶ ἀσθενεὶα τις τῶν δένδρων
 ἰδίως τῆς ἐλαίας καὶ σικκῆς προερχομένη ἐκ τῆς
 σήψεως τῶν ῥιζῶν, αὐτ.
 Λοπητός, ὁ· ὁ καιρὸς καθ' ὃν φουσκάνουσι τὰ
 δένδρα, (φουσκονδενδρῆ) καὶ ξεφλουδίζονται εὐ-
 κόλως Θεοφρ.
 Λοπία, ἡ· τὸ ξεφλούδιμα τῶν δένδρων κατὰ
 τὸ ἔαρ Θεοφρ.
 Λοπίζω, μ. ἴσω· ἀφαιρῶ τὸν λοπὸν (τὴν φλοῦ-
 δαν), ξεφλουδίζω, ἀρχ. λεξ. τὸ λεπίζω ἀπορ-
 ρίπτει ὁ Φωτίος.
 Λόπιμος, 2· ὁ δυνάμενος εὐκόλως νὰ ξεφλου-
 δισθῇ, ἐπὶ δένδρων ὧν τὸν φλοιὸν εὐκόλως
 δύνανται τις νὰ ἀφαιρήσῃ, εὐκόλως ξεφλούδιστος·
 «κάρυον = τὸ ὅποιον ἔχει λεπτόν φλοιὸν Ἀθην.
 2, 53 - τὸ κάσταναν· ἀρισταίδη τῶν βαλάνων
 πασῶν εἰσιν αἱ καστάναι καὶ (τούτων) αἱ λό-
 πιμοὶ δυνάμεναι» Δέτ.
 Λουπίς, ἰδός, ἡ· λεπὴς, φλωδὴς, φλοῦδα Ἀριστ.
 πρ. 790, squama.
 Λούπισμα, τὸ (λοπίζω)· λειψορρ, τωφλοῖον,
 μτγν. cortex.
 Λοπός, ὁ (λέπω)· 1) λῆπος, φλοῦδα, τῶν
 κρυμμάτων Ὁδ. τ, 223, ἰδίως τῶν δένδρων καὶ
 καρπῶν, (μτγν. 2) τῶν ζῴων τὸ ἐκδιδόμενον
 ὕδρω, ἀρχ. λεξ.

Λορδαίνω, μ. ἀνῶ· λορδῶω Ἱπποκρ. ἐντὶθ.
 τῷ συμφῶρῳ καὶ μτγν.

Λορδός, 3· ὁ ἐντεινόμενος (καμπουριάζων) πρὸς
 τὰ ἐμπροσθεν, ὁ ἐντεινόμενος μὲ τὸ ἄνω μέρος
 τοῦ σώματος καὶ μὲ τοὺς ὤμους πρὸς τὰ ἐμπρο-
 σθεν ἀντὶθ. κυφός Ἱπποκρ. 2) ἐν γένει κοίλος.

Λορδῶω, ω, μ. ὡσαύ· κάμνω τι λορδόν, κάμ-
 πτω τὸ ἄνω μέρος τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἐμπρὸς
 Ἱπποκρ. Μίσ. κάμπτω ἑμαυτὸν πρὸς τὰ ἐμπρὸς
 ὥστε νὰ ἐξέχῃ ἡ κοιλία, ἐν αἰσχροῖς σημασίαις
 Ἀριστ. ἐκκλ. 10.

Λορδῶμα, τό· τὸ πρὸς τὰ ἐμπροσθεν κούτωμα
 Ἱπποκρ.

Λορδών, ὄνος, ὁ· κωμικός τις φανταστικός
 δαίμων ἐκ τοῦ λορδῶν, ἐν αἰσχροῖς σημασίαις
 Πλατ. κωμ. παρ' Ἀθην. 10, 442, ὡς ὁ Κύ-
 βδασις ἐκ τοῦ κύβδα.

Λορδῶσις, ἡ· καμπούρισμα πρὸς τὰ ἐμπρο-
 σθεν, ἐλαττωματικὸς σχηματισμὸς τοῦ τραχήλου
 καὶ τῆς ῥάχews, ὅταν κάμπτονται πρὸς τὰ ἐμ-
 πρὸς, ἀντὶθ. κύφωσις Ἱπποκρ. ἐν αἰσχροῖς σημασίαις
 Σχολ. Θεόκρ. 5, 43· ἀπισθοκύφωσις, ἡ εἰς τοὺς
 πίσω διαστροφή τῆς ῥάχews, ἡ εἰς τὸ πρῶτον
 λόρδωσις· ἡ εἰς τὰ πλαγία, σκολίωσις Γαλην.

Λοτός, ὁ· λωτός, αὐλός.

Λούγουονον, τό· Γαλλικὴ πόλις ἐπὶ τῆς συμ-
 βολῆς τοῦ Ῥοδανοῦ καὶ Σαῶνου, ἡ νῦν Λυῶν
 Στραβ. ἡ δὲ χώρα Λουδοῦνησια Πτολ.

Λουδάριοι, οἱ· μονομάχοι μτγν. gladiatores,
 Λουδός, ὁ· ἀμφίβλετρον, στάδιον Ἰωναρ. lu-
 dus, arena.

Λουδο-τρόφος, ὁ· μονομαχοτρόφος, ἐπιστάτης
 μονομάχων, αἰοθ. λουδοτρόφος, γλωσσ. λατ.
 Λουέω, ἐπ. ἀντὶ λοῦω· λούω, μόνον παρὰ Ὁμ.
 ὕμν. Δημ. 280.

Λοῦκα, ἡ· πόλις τῆς ἄνω Ἰταλίας.

Λοῦκα· ῥόφημα ἐξ ἀλφίτων, Καύκωνες Ἡσυχ.

Λουκανοὶ· Λευκανοί, νομίσμ.

Λουκαρία, ἡ· πόλις Ἰταλίας καὶ Λουκερία,
 κατ. Λουκερινοὶ Στ. Βυζ.

Λουκάς, ἄ, ὁ· γνωστός εὐαγγελιστῆς (συνηρ.
 ἐκ τοῦ Λουκανός).

Λουκτάνος, ὁ· ὁ γνωστός Ἑλλήν συγγραφεὺς
 ἀκμάσας ἐπὶ τῶν Ἀντωνίνων καὶ τοῦ Κομμόδου.

Λουκοτοκία, ἡ· πόλις τῆς Γαλλίας, οἱ Παρί-
 σιοὶ Στραβ. 4, σ. 194.

Λουμαί, ἄττ. ἀντὶ λούομαι.

Λουμῖξ· τὸ λίπατον, γλωσσ. ἱατρ.

Λουνα, ἡ· πόλις Ἑβρουρίας, Στραβ. Luna.

Λουνδα, ὦν, τά· πόλις Φρυγίας Ἱεροκλ. συνέκθ.

Λοῦπα, ἡ· λύκαινα, ἑταῖρα πόρνη Εὔδοτ.

Πλούτ. Ῥωμ. 4.

Λούπη· ἄρπη, ἱκτίνος (εἶδος πτηνοῦ) Ἐ. Μ.
 Ἠρόδ. Δουκάγ.

Λουπίαι, αἱ, Λουπίας φαεὶ κειμένην Βρενταῖου
 τε μετὰ καὶ Ἰγρόντος μεταδεδηκέναι τὸ ὄ-
 νομα Σόδοκριν αὐτῶν τὸ ἀρχαῖον Πaus. β, 19, 9,

Λούρος· πλακούντος εἶδος Ἀρχαῖδ. σ. 70, 4.

Λουσιᾶς, ἄς, ἡ· ἄττ. δῆμος τῆς Οἰνιῆδος φυλῆς
 Ἀρποκρ. κατ. Λουσιεύς, ἰωδ, ὁ τωναῖος Λου-
 σία, παρ' Ἀρποκρ. κατ' Ἀρχαῖδ. σ. 99, 11

εἶναι ἴσφ.

Λουσία, ἡ· ἐπίθ. Ἀρτέμιδος ἐπὶ τῷ λούσασθαι
 τῷ Ἀθῶνι Πaus. β, 25, 6,

Λουσίαις, ου, ὁ· ποταμὸς παρὰ Θουρίοις Αἰλ. ἔξ οὗ ὅπως ἔχονσι τὸ ὄνομα αἱ Λουσιάδες νόμ-
φαι Ἀθην.

Λουδοί, εως, ἡ· τὸ λούειν, λούεσθαι, μτγν.
Λουσοί, οἱ· πάλ. τῆς Ἀρκადίας μετὰ ναὺν τῆς
Ἀρτέμιδος Πολυδ., κατ. Λουσιεύς, Λουσιώτης,
καὶ Λουσιάζης, ἐπιθ. θηλ. Λουσιή, ἴδος.

Λουθσὺν· κόλουρον, κολοδόν, τετραυσιμένον παρὰ
Κυπρίοις Ἡσύχ.

Λουθσσων, τό· ἡ λευκὴ ῥητινώδης καρδία (δχαδί)
τῆς ἐλάτης Θεόφρ.

Λουστῆς, ὁ· ὅστις ἀγαπᾷ, συνειθίζει νὰ λούηται
συχνὰ, ὁ εὐχαρίστητος λουόμενος Ἀριστοτ.

Λουτήρ, ἦρος, ὁ· ἡ γούρνα, ἐν ἣ λούονται Πολυδ.
Λουτηρίδιον, τό· ὕψος. τοῦ προηγ. μτγν.

Λουτήριον, τό· 1) τῷ προηγ. Αἰσχ. ἀποσπ.
321, 2) εἶδος ποτηρίου Ἀθην. 11, 406.

Λουτήριακος, ὁ· ὕψος. τοῦ λουτήρ, labellum.

Λουτιάω, ὦ, μ. ἄνω, ἔρει. τοῦ λούω· ἐπιθυ-
μῶ νὰ λουθῶ Λουκ. Λεξιφ. 2.

Λούτριον. τό· τὸ νερὸν εἰς ὃ ἐλούσθη τις, ἀπό-
νιμμα, τὸ ἀπόχυμα τοῦ λουτροῦ, ἀπόλουμα
Ἀριστ. ἱππ. 1399, ἐνθα δι. γρ. λουτρόν Λουκ.
Λεξ. 4.

Λουτρίες, ἴδος, ὧα, ἡ· τὸ περίζωμα, ὅπου φο-
ρεῖ ἕνεκα αἰδοῦς ὁ λουόμενος· «τῆνδε περιζωσά-
μενος ὦν λουτρίδα κατὰ θεσμόν ἤδης περιπέ-
τασον» Θεόφρ. 2) Λουτρίδες=αἱ λούουσαι τὸ
ἄγκυμα τῆς Ἀθηνᾶς δύο παρθέναι· οὕτως ἐκα-
λοῦντο δύο ἀγάλματα, ἔτι δὲ καὶ Πλουτρίδες,
Ἀντιτρίδες Ἀριστ. ἀποσπ. 642.

Λουτρο-δάκτυλος, π. 2· ὁ φανευθεὶς, ἐν τῷ
λουτρῷ (λ. δαίξω) Αἰσχ. Χρ. 1067.

Λουτρόν, Ὀμ. λουτρόν, τὸ (λούω, λούω)
τὸ νερὸν διὰ λούσιμον, καὶ τὸ λούσιμον παρ'
Ὀμήρῳ πάντοτε πλ. «λουτρά ὠκεανῶτα»=λου-
τρά ἐν τῷ ὠκεανῷ Ἰλ. σ. 489· «θερμὰ Νυμφῶν
λουτρά βαστάζεις» Πίνδ. Ὀ. 12. 21, καὶ παρὰ
τραγ. πάντοτε πλ. Αἰσχ. Πρ. 555· ὁ ἐν. μόνον
Σοφ. Ἀντ. 1186, «τὸν μὲν λούσαντες ἀγνὸν
λουτρά» παρὰ τῷ αὐτῷ· «πατρός χέροντες λου-
τρά»=σπανδὴν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς, Πλ.
81· πρβλ. «νεκρῷ λουτρά περιβάλλειν» Εὐρ.
Φοίν. 1669· «εἰ ῥύμμα τυγχάνεις ἔχων, λου-
τρόν ἐγὼ παρέξω-νυμφικόν» Ἀριστ. Αυσ. 377·
«οἷον λουτρόν αἰδ' ἡμᾶς ἔλουσαν», 469. Καὶ ἐν
πεζοῖς συνηθέστ. πλ. Πλάτ. καὶ ἄλλοι καὶ ἐν. 2)
ἐν γένει τὸ λούσιμον μτγν. 3) τὸ βάπτισμα, Κ.
Δ. Οἱ γραμματικοὶ λουτρον ὀνομάζουσι τὸ ὕ-
δωρ τοῦ λουτροῦ, λουτρόν τὸ λούσιμον Ἐτ.
Μ. 568, 47.

Λουτρον, τό· λούτριον (ἴδε λουτρόν ἐν τέλει).

Λουτρο-ποιός, ὁ· ὁ παρασκευάζων τὸ λουτρόν,
ἐπιγρ. κωμωδ. Ἀναξίλα Πολυδ.

Λουτρο-φόρος, ὦ, μ. ἦσω· φέρω ὕδωρ διὰ
λουτρόν Β. Ἀν. 276· πρβλ. Ἀρπακρ.

Λουτρο-φόρος, 2· ὁ φέρων, κουβαλῶν ὕδωρ
πρὸς λούσιμον ἢ λούσιμον· παῖς Β. Ἀν. 226,
ἐν Ἀθῆναις ὁ παῖς ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γά-
μου κομίζων εἰς τὸν γαμβρόν τὸ ἐκ τῆς πηγῆς
Καλλιρρόης ὕδωρ· διὸ «ἀνυμένας δ' Ἰσμηνὸς
ἐκλεῖψθ' λουτροφόρου χλιδᾶς»=ἔναι γαμηλίου
πομπῆς Εὐρ. Φοίν. 350· καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ
ἀγάμου ἀποθνήσκοντος ἀπεικονίζετο «παῖς ὁ

ὄριαν λουτροφόρον ἔχων» Β. Ἀν. ἡ λουτροφί-
ρας δηλ. ὁδρία ἥτις καὶ λίθους καλεῖται Διη.
44, 18, 30.

Λουτρο-χόστω, ὦ, μ. ἦσω· χάνω ὕδωρ εἰς τὸ
λουτρόν· «θερμὸν ἐκείθεν Νόμφαι λουτροχόστου
ὕδωρ» Μαρκιαν. 5 (Θ. 627).

Λουτρο-χόστος, ἐπ. λουτροχόστος, ὁ· ὁ χάνων ὁ-
δωρ διὰ λούσιμον ἢ λούσιμον· «τρίπους δ' ἐπὶ
ποὺς λέδης, ἐν ᾧ ἐθερμαίνεται τὸ ὕδωρ τοῦ λου-
τροῦ Ἰλ. σ. 346, καὶ ὁ δούλος ὁ χάνων τὸ ὕδωρ
εἰς τὸν λουτήρα, ὁ παρασκευάζων τὸ λουτρόν
= 297, ὕδωρ λουτροχόστος Καλλ. λ. Παλλ. 1, 10.
Λουτρον, ἄνω, ὁ· τὸ μέρος ἐν ᾧ λούονται ὁ
λουτρός Αἰσχ. Εὐρ. 439, Ξεν. Ἀθ. 2. 10.

Λούω, ἀτ. λούω, ἔξ οὗ παρ' Ὀμήρῳ ἀπαντᾷ ὁ
ἀόρ. λούσσει, λούσσει καὶ μέσ. ἀόρ. λούσσει
λούσσεσθαι καὶ μ. λούεσμαι, παρκ. λέλου-
μαι, λελουμένος Ἰλ. ε, θ, ὁ μέσ. ἐν. συγκα-
τ. λούμαι, λούμενος Ἀριστ. πλ. 658, ἀλ-
λὰ λουόμενος Ξεν. ἀπομν. 3, 13, 4, Ἐλ. 7,
2, 22, λούεσθαι Αυσ. 1, 9, λούσθαι Ὀδ.
ζ, 216, καὶ Ἀριστ. νεφ. 1027, καὶ ἔνερ. ἔλου-
εσθαι ἐντὶ ἔλῳσε ἔλουσμεν Ἀριστ. πλ.
657, ὁ τύπος λύε Ὀδ. κ. 361 καὶ λούω Ὀμ.
ὕμν. Ἀπολλ. 120, θεωροῦνται ὡς ἀόρ. 6· οὐ-
τως δὲ καὶ Ἦσ. ἔρ. 751 λούεσθαι τονίζεται ὡς
μέσ. ἀόρ. παρ' Ἀθην. 15, 695 ὑπάρχει λούω
ὡς ἐν. ὀρθ. λουτ, παθ. ἀόρ. λουσθεῖς Λουκ. 7.
446 (ῥίξ. λυ-λοφ, λωμα, λατ. λυνω), μ. λούω
δωρ. λουσώ· λουζώ, λούνω, ἀφαιρῶ διὰ τὴν
ὕδατος τὴν ἀκαθάρσιαν ἀπὸ τῶ σώματι νοσῶ-
ντος παρ' Ὀμήρῳ συνηθ. ἐπὶ ἀνθρώπ. «ὄμωσι λού-
σαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ» Ὀδ. δ, 49· «λουσ' Ἰν-
ποταμόν», γ, 296· «λούσθαι ποταμοῖσι ῥοῇσι»
ζ, 216· «εἰσθῶς λούεσθαι ἑυρρεῖος ποταμοῦ»
Ἰλ. ζ, 508· «λουσσεσθαι ποταμοῖσι»=ἐν τῷ
ποταμῷ, φ, 560· «λελουμένος ὠκεανότα», ε, 6·
«εἰς ἀσπιδόλους βάντες εὐξέστας λούσαντο» Ὀδ.
δ, 48· καὶ αἰτ. «λούσσεσθαι χροά»=τὸ σώμα
Ἦσ. ἔρ. 524· ἀπαξ περὶ τῆς χαίτης τῶν ἱππῶν
Ἰλ. φ, 282· διὰ τὸ λούσιμον τῶν φορεμάτων
λέγεται πλύνω (πρβλ. νίξω)· «τίς ἂν ἀπὸ
λούσειεν» Αἰσχ. ἐπ. 721· «αὐτόχευρ ὅμως
ἐγὼ ἔλουσα κάκισμῶσα» Σοφ. Ἀντ. 892· «ἐ-
λουσα νεκρὸν» Εὐρ. Ἦρω. 1152· «ἀπὸ κρίνης
λούεσθαι» Πρ. 3, 23· «γυμνάζεσθαι καὶ λού-
σθαι» Πλάτ. νόμ. 12, 942· «ἐν βαλανεῖοι ἡ-
λουμένους», πολ. 6, 495 κατὰ τὴν συνήθ. φρα-
σιν, «εἰς βαλανεῖον ἦλθε λουόμενος» Ἀριστ.
νεφ. 837, λέγουσιν αἱ μτγν. «λούεσθαι εἰς λου-
τρώνας» Ἀθην. 10, 438· «λούεσθαι ἐν πηλῷ»
περὶ τῶν χυρίων Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 6· μτγν.
=αἵματι=κυλίσσεται εἰς τὸ αἷμα Ὀμ. καὶ μτγν.
π. «φάσαντων αἵματος ὁμῶρα» Τρυφιδ. 20·
«λελουμένους τῷ φόνῳ» Δουκ. ἐτ. δι. 13, 3.
Λοφάδια Ὀδ. κ, 169, κατὰ λοφάδια ἔσφ. 1^η
ἀντὶ καταλοφάδια.

Λοφάω, ὦ, μ. ἦσω· ἔχω, φορῶ λῶφον περικύ-
βηταίης Σουῖδ. παρ' Ἀριστ. εἰρ. 1177· «τὸ ὅ-
τι ἐστὶν, ὡ κακὸδαίμων, οὐτὶ που λοφᾶς», ὁ Ἡσίο-
δ. ἐξηγεῖ λῶφον ἐπιθυμεί, κωμικὴ λέξις κατ' ἀν-
αλογία τοῦ βραγχάν, λήθω καὶ ὁμοίον ῥημι-
των ἀσθενείαν σηματούμενων = ὑπερβρεῖς ἀπὸ
ἐπιθυμίας λῶφον Λοβέκ, εἰς Φρόν. σ. 80.

Λοφείον, τό 1) ἡ ὀήκη, ἐν ᾗ ἔθετον τὸν λόφον Ἀριστ. Δλ. 1074. 2) ὀήκη κατόπτρου, νεφ. 741, καὶ ἀρχ. λεξ. παρ' Πλουτ. γρ. Λόφειον. Λόφη, ἡ· λοφία, λόφος περικεφαλαίας Δ. Σικ. Λοφη-φόρος, 2· ὁ φέρων, ἔχων λόφον, λοφα-φόρος, (ἐπὶ πτην.) σκαυάτος· = κρόθυς Βάδρ. 88, 8.
 Λοφία, ἡ· 1) ὁ λαϊκός, ἀρχήν, ὁ τράχηλος τῶν ζώων τῶν ἐχόντων χαιτήν ἢ χοιρινότριχας, ἰδίως τοῦ ἵππου Ἀριστ. περ. ζ. μορ. 2, 14· πρὸλ. 1. Ζ. 2, 1· ἴδε χαιτή 2) καὶ ἡ χαιτή αὐτή· «φρίζας εὐ λοφίην» Ὀδ. τ. 446· «ὀρθὰς ἐν λοφίῃ φρίζει τρίχας ἀμφὶ τε δειρήν» Πρ. 2, 71· «ἀντὶ λόφου ἡ λοφίη κατέχευε» = ἀντὶ λόφου περικεφαλαίας ἐκρησάμενη ἡ χαιτή, 7, 70· 3) ἐπὶ τῆς ῥάχους θαλασσίου ζώου μεταχειρίζ. τὴν λέξιν ὁ Ἀντιφιλ. 34 (9, 222), οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν περυγίων τοῦ νώτου τῶν δελφίνων Δ. Σικ. 3, 41· 4) ἐν γενεῇ λόφος, ἀκρώρεα, ὕψωμα, «παρ' ἀκραις ἰδρυμένοι λοφιαὶ Πάν» Ἀνθ. 9, 249, *leugi, erina, summitas*.
 Λοφίος, ου, ὁ· κατὰ Σουίδ. ὁ τράχηλος· Λομφήν. παρ' Ἀθην. 7, 322 «φάγρον λοφίην» = ἔχοντα λοφίαν.
 Λοφίδιον, τό· ὄπλοκ. τοῦ λόφος Αἰλ. 1. Ζ. 18, 15.
 Λοφίζω, μ. ἴσω· λόφον καὶ ὕψος ποιεῖ Ζωναρ. Λοφίτητι, ου, π. ὁ· ὁ κάτοικος τῶν λόφων, τῶν βουνῶν· «Πάν λοφίτητα» Ἀνθ. 6, 79.
 Λόφρον, τό· ὄπλοκ. τοῦ λόφος· μικρός λόφος, ἀρχ. λεξ. λοφίον εἶνε ἔσφ. κατὰ Β. Ἀν. 794 καὶ = κάλλιπα· ἴδε καὶ λοφείον.
 Λοφίς, ἰδός, ἡ· λοφείον Πισχ.
 Λοφνία, ἡ· λοφνί· ἔσθην. 15, 701· πρὸλ. 699, «φασκων οὕτω καλεῖσθαι τὴν ἐκ τοῦ φλοιοῦ λαμπάδα».
 Λοφνίδιον, τό· ὄπλοκ. τοῦ λοφνίς Πισχ. λοφνί-δια, λαμπάδα.
 Λοφνίς, ἰδός, ἡ (λοπός) λαμπάς ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ἀμπέλου Ἀνθ. 11, 20 πρὸλ. λοφνία.
 Λοφο-τόμος, 2· ὁ τρέχων εἰς τὰ ὄρη, μτγν. Λοφίεις, εσσα, εν, π. γεμάτος ἀπὸ λόφους, λοφώδης Νον. Δ. 2, 37, *tumulosus*· 2) ἡ ἔχουσα λόφους κυνέη (περικεφαλαία) αὐτ. 20, 25· Τρυφιδό. *cristatus*.
 Λοφο-ποιός, 2· ὁ κατασκευάζων λόφους περι-κεφαλαίων Ἀριστ. εἰρ. 357.
 Λοφο-πωλῆς, ὦ, μ. ἡσώ· πωλῶ λόφους διὰ περικεφαλαίας, ἀρχ. λεξ.
 Λοφο-πώλης, ου, ὁ· ὁ πωλὼν λόφους διὰ περικεφαλαίας Πισχ.
 Λοφο-ρρώξ, ὄγος, 2· λοφορώγα, τὸν ἀπερ-ρωγῶτα τοὺς ὤμους Πισχ.
 Λόφος, ου, ὁ (κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. ἐκ τοῦ λῑφω, ὡς δειρὴ ἐκ τοῦ δερῶ) 1) κυρ. ὁ τράχη-λος τῶν ὀποζυγίων, ὁ ὅπου τὸν ζυγὸν περικλειό-μενος καὶ ὑπὸ τούτου τριδόμενος· ἐπὶ ἵππων, «παλὸς ὁ ἀνεκήμεν ἰδρύς· ἵππων ἐκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο» Ἰλ. ψ, 508, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τράχηλου τῶν ἀνθρώπων Ἰλ. κ, 573· «οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον· εὐπειθὲς ὑπή-κιστον Σοφ. Ἀντ. 292· 2) λόφος τῆς περικεφα-λαίας, πινθ. ἐκ τῆς χαιτὸς τῶν ἵππων· συγχὰ παρ' Ὀμήρῳ παρ' ὧ πάντοτε φαίνεται ὅτι εἶναι

ἐκ τριχῶν ἵππου· «κυνέην· ἵππου·ν, δειρὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἐνευσεν» Ἰλ. π, 138, Ὀδ. χ, 124· ὁ ἵππαιστος κατακλιόμενος αὐτὸν ἐκ γρυ-σοῦ· «ἔθειραι χρύσαι, αἱ ἵππαιστος καὶ λόφον ἀμφὶ θαλάσσης» Ἰλ. τ, 383· «τρίαι κατακλιόμενος λυ-φους σείει» Δισχ. ἐπτ. 368· λόφον ἐπένευον αἰθιραι· Θεόδρ. 22, 184· καὶ λόφος ἐκ περῶν Ξεν. Κυρ. 6, 4, 1· 2) ἐπὶ πτηνῶν ἡ σκούφια, κουκκούλα τῆς κεφαλῆς Ἀριστ. 1. Ζ. 9, 25, Πλούτ. -ἀλέκτορος Ἀριστ. ὄρν. 1366, ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν=λοφία Πλούτ. 3) ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, πλε-εῖδα ἐξέχουσα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, ἥτις εἶνε περίε καὶ κάτωθεν αὐτῆς ἐξυρμένη· «λόφους κείρεσθαι» Πρ. 4, 175· 4) γήλοφος, ὕψωμα γῆς, βουνάκι, λόφος Ὀδ. λ, 596· οὕτω πάντοτε παρὰ Πινδ. «πάρ Κρόνου λόφος», Ὀ. 8, 17· «Νίσου ἐν ἐδάγκαι λόφον» Ν. 5, 46 καὶ συγχὰ καὶ ἐν περὶ Πρ. 2, 124· 5) μτφ. λέγει ὁ Ἀριστ. βατρ. 923· «βήματα ὄφρος καὶ λόφους ἔχοντα» = ὄφλη καὶ ὑπερήφανα, ὕψοιμένα ὡς ἡ χαιτή 6) τὸ ἐκδερόμενον δέσμα, τὸ τελατίνι ἵππου· *corvix, cristia, collis*.

Λόφ-ορος, 2· ὁ ἔχων ὄραν μακρὰν μὴ μακρὰς τρίχας ἡ ζῶα, τὰ ὅποια ἔχουσιν ἐν τῷ τράχηλῳ καὶ ἐν τῇ οὐρᾷ μακρὰς τρίχας, ὡς ὁ ἵππος, ὄνος κτλ. Ἀριστ. φυσιογ. 4· «κύνας, ὄνοι, σῖες»· «τὰ λόφους καὶ οὐρὰν ἔχοντα» Εὐστ. σ. 1313.
 Λοφα-φόρος, 2, δι. γρ. ἀντὶ λοφηφόρος· ὁ ἔχων (φορῶν) λόφον περικεφαλαίας ἐπὶ πτην-σκαυάτος, *cristatus*.

Λοφῶν· κάμνω, ὀφώνω λόφον (βουνὸν) Εὐστ. Λόφωρος· λοφωτός, ἐπίσημος, ὑπερήφανος καὶ ὑψώχην Πισχ. ἀντὶ λοφωρος.
 Λοφώδης, 2· ὁ ἔχων λόφους (μικρὰ βουνά), ὁ-μοῖος λόφῳ Ἀριστ. μετεωρ. 2, 8.

Λόφωσις, εως, ἡ· τὸ ἔχειν λόφον (σκούριαν), καὶ ἡ σκούρια αὐτῇ· «ἡ ἐπὶ τῶν ὀρνέων» Ἀ-ριστ. ὄρν. 291, *cristatura*.

Λοφωτός, 3· ὁ ἔχων λόφον (σκούριαν), λόφον περικεφαλαίας ὁ Πισχ. ἐξηγεῖ· «ἐπίσημος».

Λοχ-αγέτης, ὁ, ὄρωρ. καὶ ἀττ. ἀντὶ λοχηγέτης = λοχαγός Δισχ. ἐπτ. 42, *cohortis ductor*.

Λοχ-αγέω, ὦ, μ. ἡσώ, ὄρωρ. καὶ ἀττ. ἀντὶ λοχηγέω· ὁδηγῶ (διοικῶ) λόχον, εἶμαι λοχ-αγός, ὁ πρῶτος ἐν τῷ λόγῳ Ξεν. ἀν. 6, 1, 30· «λόγου λοχηγέτην» Πρ. 9, 53· πρὸλ. 21 δι. γρ. λοχηγέτω, Πλούτ. Πομπ. 71, *cohortem ducere*.
 Λοχ-αγία, ἡ· τὸ ἀξίωμα λοχαγού Ξεν. ἀν. 1, 4, 14.

Λοχ-αγός, ου, ὁ, ὄρωρ. καὶ ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἴων. λοχηγός· ὁδηγός, ἀρχηγός λόχου, ὁν ὁδηγεῖ ὡς ὁ πρῶτος καὶ προπορεύεται ὅταν οἱ στρατιῶται βαδίζουσιν ἐν μακρᾷ σιρᾷ Σοφ. Ἀντ. 141· ὡς ἀξίωματικοὶ καλοῦνται μόνον «στρατηγῶν καὶ λοχαγῶν» πρὸλ. Κρύγ. ἐν Ξεν. ἀν. 3, 1, 37· 6, 1, 2, *centurio* καὶ *curio* Δ. Ἀλ. 2, 7· ἴδε περὶ τοῦ τύπου Λοβέκ. εἰς Φρυν. 430.

Λοχ-αγωγία, ἡ· λοχαγία ἀμφ. πρὸλ. Λο-βέκ. εἰς Φρυν. 430.

Λοχ-αγωγός· λοχαγός ὑπὸ Πινδ. Ν. 4.

Λοχάδην (λοχάω)· ἐνδορευτικός, ὁσλίως, ἐπι-βουλὰς Νικ. ὕληρ. 124, *insidiator*.

Λοχάζω· λοχάω· μέλα· τινι Ἀνθ. 9, 251.
 Λοχατός, 3· α) ὁ ἀνέκων εἰς τὴν γένναν· «δὲ

πρὸς = τὸ σκαμνὶ τῆς γέννας Ἀρτεμίδ. 5, 74· 6) συναδελφ. ἐπὶ τῶν σπαρτιῶν· αἴτος, ὁ βαθὺς ἢ ὁ δι' ἐπαμβρίαν καλλιμένος Φώτ. κλινόμενος, «εὐ-
σιτος, ἀπὸ τοῦ εὐτροφεῖν» Ἡσυχ. γ) κρυφός, κρυμμένος· ἔρως Ἀνθ. 15, 9, fecundatus.

Λογάρχη, καὶ λόχ-αρχος, ὁ λοχαγός, μετγν. ἔτι δὲ καὶ 2 τύπ. λοχαρχέτης, deaurio.

Λοχάς, ἄδος, ἡ, ἱσφ. γρ. ἀντί λογάς.

Λοχάω, ὠ, μ. ἡσώ· παραφυλάττω ἐν λόχῳ (ἐνέδρῳ), ἐνεδρεύω, παραμονεύω· τινά, «Τη-
λέμαχον λοχῶντας» Ὀδ. π, 369· ὁ Ἡρ. συν-
τάσσει καὶ μετ' αὐτ. τοῦ τόπου· καταλαμβάνω δι' ἐνέδρας· «Ἰλόχῃσαν τὴν ἐν Πεδάσῳ ὁδόν», 5, 111, καὶ ἀπῳτ. κάμνω ἐνέδραν (καρτέρι)· «ὄφρα μιν αὐτὸν λοχῆσμαι ἥδ' ἐφυλάξω» Ὀδ. 8, 670· «ὄφρα μ' ἔλοις ἀέκοντα λοχῆσάμενος», 8, 463 καὶ συχνά· καὶ ἀπῳτ. ν, 286 καὶ μετγν. π. ὡς Ἀπολ. Ῥ. 2, 967· «ἐπ' ἀρσιπύδεσσι λαγωῖς ἔφθιτο· λοχῆσάμενος» Ἀνθ. 7, 717· «λελοχημένοι»· κεκρυμμένοι Ἀπολ. Ῥ. 3, 7, 168· ὅπως ἰδιάδον τὸ τοῦ Πολυδ. 3, 40, 6· «λοχῶν τὴν πρὸς Ῥωμαίους φιλίαν = ἐπιβουλεύειν αὐτοῖς Ῥωμαίους ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς φιλίας, insidior.

Λοχεῖα, ἡ (λοχεύω)· τοκετός, γέννα, γέννησις Εὐρ. Ἰ. Τ. 206, 382· «περὶ τοὺς τῶν γιγνομένων τόκους καὶ λοχεῖας» Πλάτ. πολιτ. 268· καὶ περὶ τῆς Ἀρτεμίδος «τὴν λοχεῖαν ἐλῆχε» = τὴν φροντίδα περὶ τῆς γεννήσεως, περὶ τῶν λεγῶν, Θεαίτ. 149 συχνά παρὰ Πλουτ. καὶ ἄλλοις μετγν. «ἡ περὶ τὴν λοχεῖαν ἐπιμέλεια» Δ. Σικ. 5, 14, ἐπὶ τῶν πτηνῶν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 7, καὶ τὸ γεννώμενον αὐτό, ὁ τόκος· «δυσωδεκά-
καιδὴ λοχεῖν» = δώδεκα παῖδας Θεοδώριδ. 7 (Πλυν. 132) οὕτως ἐξηγεῖται «εὐκάρποιτοι λοχεῖ-
αις» Θεαίτ. Σχολ. 2 (10, 16), partus, portio.

Λοχεῖος, 3 καὶ 2· ὁ ἀνήκων, χρησιμεύων εἰς τὴν γένναν· «Ἀρτεμῖς = ἡ προστατεύουσα τὰς λεχῶνας καὶ τὰς γέννας Εὐρ. Ἰ. Τ. 1097· «τὰς λοχεῖους ἡμέρας ἐορτάζειν» Πλουτ. περὶ Ἰσ. καὶ Ὀσ. 85· τὰ λοχεῖα = ἡ καθάρισις τῆς λε-
χοῦς μετὰ τὸν τοκετόν, τὰ ἐκρέντα μετὰ τὴν γένναν ὕγρα Ἰπποκρ. Ἰδε λόχιος· παρ' Εὐρ. Ἰ. Τ. 1241, «λοχεῖα κλεινὰ λιπαῖσα» = τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐγέννησε.

Λοχεύω, π. ὁ λόχος, ἐνέδρα Ἦσ. 0ε. 178.

Λόχευμα, τος, τὸ (λοχεύω)· ἡ γέννησις, τὸ γεννηθέν· «λοχεύματα ἰλοχεύματα» Εὐρ. Ἰων 921· «λόχευμα ἰοκάστης», Φοιν. 810, καὶ συ-
χνά καὶ μετγν. π. Ἀνακρ. 54, 19, ἀλλὰ «κά-
λυκος ἐν λοχεύμασιν» = ἐν τῇ γεννῇσῃ, ἐν τῇ μητρικῇ κόλπῳ Ἀισχ. Ἀγ. 1365, foetus, partus.

Λοχεύτρια, ἡ 1) ἡ λεχώ, λεχούσα, ἡ γεννώσα Σουδ. puerpera, parens 2) ἡ μήτηρ, ὁμφαλοδό-
μος, μορυστόκος, μαιεύτρια Σχολ. Ἰλ. π, 187, obstetrix.

Λοχεύω, (λέχος) μ. εὐσώ 1) γεννῶ· ἐπὶ τῆς μητρός· «παῖδα Ὀμ. ἕμν. Ἑρμ. 230 2) λύω ἐκ τόκων, ξεγεννῶ· ἐπὶ τῆς μάλας· «τίς λοχεύει σε» Εὐρ. Ἰων 948, Ἠλ. 1129. Καὶ παθ. ἔλο-
χεύθην, Τρω. 597· «ἐκπύνομαι τῆς πρόσθεν ἀμμήτης χρόνῳ μητρός λοχευθείς Ἀταλάντης γόνος» Σοφ. Οἰ. Κ. 1324· «λοχευθείσης αὐτοῦ τῆς μητρός» = ὅτε ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐξεγέννησε Πλουτ. Κικ. 2. Σονήθιστ, μέθ. γεννῶ ἀίσχ.

ἀποστ. 150 καὶ συχνά παρὰ μετγν. καὶ περὶ τῶν ζώων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. συχνά 3) μετγ. παρὰ γῶν, ἐκφέρει· «ἄρτι λοχευομένην σε μελισσο-
κων ἔαρ ἕμνων» Ἀνθ. 7, 12· 4) παρ' Ἀρσιν. 1019 = λοχάω· παρὰ Ἀπολ. Ῥ. 1, 702, partio, parturio.

Λοχ-ηγέσιω, δι. γρ. ἀντί λοχηγέω Ἦρ. 0, 10.

Λοχ-ηγέτης, ου, ἰων. ὁ λοχηγέτης Ἦρ. 0, 10.

Λοχ-ηγέω· λοχηγέω.

Λοχηγός, ὁ, ἰων. ἀντί λοχαγός.

Λόχησις, εως, ἡ· τὸ λοχῆν, ἡ ἐνέδρα Σουδ.

Λοχητικός, 3· ἐνεδρευτικός, ἐπιτηδεύς εἰς τὸ λοχῆν, ἐπιβουλος Ἀδαμαντ. φυσιογ. 2, 1, σ. 371.

Λοχία, ἡ, δι. γρ. ἀντί λοχεῖα, καὶ λόχια, τὰ = λοχεῖα· «ματὰ λοχείῳν ἡ φύσις» Ἀνθ. 7, 375· ἴδε καὶ λόχιος.

Λοχιά, ἡ· ἄρτος τῆς Ἀρτεμίδος γινόμενος Ἦσυχ.

Λοχιάς, ἄδος, ἡ, λοχιάδες = αἱ ὕλαι, τὰ ὅσα ὡς κατὰλληλα πρὸς ἐνέδραν Ἦσυχ.

Λοχιάς, ἄδος, ἡ· ἄκρα τῆς Αἰγύπτου Στράβ.

Λοχιάω, ὠ, «λοχιά· γεννῶ, αὖθις» Ἦσυχ.

Λοχιζω, μ. ἰσώ 1) ἐνεδρεύω, καταλαμβάνω δι' ἐνέδρας τι· τινά, ἀρχ. λεξ. «λοχισθέντες δι' ἐνέδρας» = δι' ἐνέδρας ἐφονεύθησαν Θουκ. 2, 115· «χωρίαν λοχισομένων» = τόπος κατελήφθη

μένος δι' ἐνέδρας δι. Ἀλ. 1, 79· 2) καθίζω, ὀθίζω εἰς ἐνέδραν· «ὀπλίτας εἰς ὁδόν» Θουκ. 2, 107· 3) διαίρει στρατεύματα καὶ παρατάττει

λόχους Ἦρ. 1, 103· παθ. Ἀθην. 6, 272· 4) καθίσταται

Ἦσυχ. καὶ = λοχεύω, γεννῶ, insidias occupo.

Λόχιος, 3· λοχεῖος· λόγια δῆγη· «ἰδίνες» =

λεχῶς Ἀντ. Σιδ. 85 (7, 164)· «Ἀρτεμῖς λο-
χία» = ἡ βοηθούσα τὰς λεχῶνας Εὐρ. Ἰκ. 081

καὶ Ἦσυχ. λοχία = ματὰ· «τὰ λόγια» = ἡ καθά-
ρισις τῆς λεχοῦς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 18· καὶ

ἐγκυος, ἐγκύμων Ὀμπ. κυν. 3, 391· «λοχίαν τὴν εὐτραφέην καὶ ἀδρούς στάχους ἡ κατὰ

ποῦς φέρουσαν» Ἦσυχ.

Λοχισμός, ὁ· ἡ εἰς ἐνέδραν τοποθέτησις Πλουτ. Φιλοκ. 13.

Λοχίτης, ου, ὁ 1) ὁ τοποθετημένος εἰς λόχον (ἐνέδραν), ὁ ἐνεδρεύων, ἀρχ. λεξ. 2) ὁ ἀνήκων

εἰς τὸν αὐτὸν λόχον, συστρατιώτης, ἐταίρος

Ἀισχ. Ἀγ. 1634· «εἰ εὖν λοχίτας εἶτε καὶ μου-
ναστῆν», Χο. 757· «πολλοὺς ἔχων λοχίτας»

Σοφ. Οἰ. τ. 751 manipularis· παρὰ Δ. Ἀλ. 1, 20

«λοχίτας ἐκκλησία» = comitia centuriata.

Λοχηαῖος, 3· κεκρυμμένος ἐν λόχῳ (ἐνέδρῳ) ὁ διατρέφων ἐν λόχῳ· Μοῦσα, περὶ τῶν πτη-
νῶν Ἀριστ. ὄρν. 737.

Λόχημ, ἡ (λόχος) 1) θάμνος, δάσος ἐκ θάμνων (πικνὸν χαμαθενόρων), σάμψυτος τόπος ἡ κρύ-
φους, ὕλοχος κοίτη ἀγρίων ζώων· «ἐν λόχῳ

πυκνῇ κατέκειτο μέγας σὺς» Ὀδ. τ, 459· «λό-
χμας ὑπὸ κυανέας» Πίνδ. Ὀ. 6, 40· 2) δάσος, Ὀ.

11, 31· «ἔχω μασχάλας λόχμης δασυτέρης»

Ἀριστ. ἔκκλ. 61 καὶ μετγν. παρὰ Ἦσυχ. ἐνέ-
δρα καὶ ἐπιβουλή.

Λόχημας, 3· λοχημαῖος, περὶ τῶν μελισσῶν

Ἀνθ. 6, 32.

Λοχημῖς, ἴδος, ἡ· λοχημαῖα Σχολ. Ἀριστ.

Λοχημόςμαι, ὦμαι· αὐξάνω, πυκνοῦμαι

λόχημ Θεοφρ. Φ. Ἰ. 6, 6, 6.

Λοχμ-ώδης, 2^ο πυκνός, θαυός ως λόχη, 0α-
μνώδης Θουκ. 3, 107, ύπερθ. Δ. Κκο. 40, 2.
Λόχος (λόγω) 1^ο κυρ. 6 τόπος εν τῷ τοποθε-
τεῖται στίφος στρατιωτῶν ἐνα ἐνεδρεῖση τὸν
ἐγθρὸν καὶ αἰφνιδίως ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ *εἰ
γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγομένα πάντες ἄριστοι
ἐς λόχον. Ἰλ. ν, 276. *ἐκ λόγου ἀμνησῆσαι
= ἐκ τῆς ἐνέδρας ἀνεμνήσῃς, λ, 378, καὶ συχνά,
καὶ ὁ δοῦριος ἔππος τῶν Ἑλλήνων πρὸ τῆς
Τροίας ἐκλήθη κοῖλος καὶ πυκνὸς λόχος
Ὁδ. δ, 277, 0, 515, ὡς καὶ *ἐξουός λόχος
Εὐρ. Τρω. 534. οὕτω καλοῦνται καὶ τὰ ἐχθρικά
πλοῖα *ἐξήλιος λόχος = ἐν τινι χρησμῷ παρ' Ἡρ.
3, 57. *εἰ δεινὸς κρυπτομένη λόχοις ἱερὸν
Σοφ. Πλ. 481. 2^ο ἐν γένει ἐνέδρα, κριτέρι
*λόχονδ' ἐναι = εἰς ἐνέδραν ἀπέρχουσαι Ἰλ. α,
227. *λόχον ἀνδρῶν εἰσέζεσθαι = κείσθαι ἐν ἐνέ-
δρῃ, ν, 285. *λόχον εἰσάγει = καθίσαι, τοποθετῆ-
σαι ἐνέδραν, δ, 392. καὶ *λόχῳ εἰσάγει τινα = το-
ποθετῆσαι τινα εἰς ἐνέδραν Ἡσ. θε. 174, καὶ
*λόχον ἀρτύνειν. Ὁδ. ε, 469. *λόχονδ' ἐκρί-
νειν ἀνδρας ἀριστάς = ἐκλέγειν τοὺς ἀνδρισ-
τάτους πρὸς ἐνέδραν, 217. *μηδὲ τι θυμῷ δει-
σῆς Ἀργείων πυκνὸν λόχον. Ἰλ. ω, 779. 3^ο
καὶ ἡ κατασκευασὶς αὐτῆς, τὸ ἐνεδρεῖσαι Ὁδ. δ,
441. *λόχος θεῖος γέροντος = ὁ τρόπος τοῦ ἐν-
εδρεῖσαι τὸν θεῖον γέροντα, δ, 395. *ἐφύται
οἱ θάνατον ἐκ λόχου. Ἠνδ. Ν. 4, 63. 4^ο τὸ
κατασκευεῖν, ἐνεδρεῖν στίφος στρατιωτῶν.
*μὴ λόχος εἰσέλθῃαι πόλιν. Ἰλ. 0, 522. 5^ο πᾶν
ὠπλισμένον στίφος πεζῶν στρατιωτῶν. *εἴπερ
πεντήκοντα λόχοι ἀνθρώπων νῶϊ περιστάειν.
Ὁδ. υ, 49. Οὕτω καὶ παρὰ τραγ., *πύλαιαι Νη-
ταὶ προσβαλεῖν λόχον Δίσχ. ἔπτ. 442. *κι-
νοῦνται λόχοι πρὸς ἄστρ' ἠέδης Σοφ. Οἰ. Κ.
1373. *εἰσέφηρς λόχος Εὐρ. Ἀνδρ. 1115. *λό-
χος ὁδόντων ὄρεος ἐξηνδρωμένους, ἰκ. 703, καὶ
*συχνά. 6^ο ἐν γένει πᾶν στίφος. *ἴδετε παρθέ-
νων ἱκέσιον λόχον Δίσχ. ἔπτ. 106. *θαυμα-
στός λόχος εὐδὲς γυναικῶν, περὶ τῶν Εὐμεινί-
δων, Εὐρ. 46. *λόχος ἐλάφῳ. Ἀνθ. 9, 244. 7^ο
ἰδίως ἐν τῷ πεζῷ ἀπὸ τοῦ Ἡρ. 9, 53, ἀπόσπα-
σμα πεζῶν στρατιωτῶν συνήθους ἐξ ἑκατὸν ἀν-
δρῶν ὡς καὶ παρὰ Σεν. ἀν. 3, 4, 21 βῆτως
μνημονεύεται καὶ συχνά ἐν τῇ Ἀναβ. καὶ Κυρ.
Π. καταφαίνεται ἄλλ' ὃ ἐπιφερόμενος προσ-
διορισμός. *ἀνὰ ἑκατὸν ἀνδρας δεικνύει ὅτι ὁ
ἀριθμὸς δὲν ἦτο σταθερός, ἀλλ' ὅτι ἐν ταῖς δια-
φοραῖς Ἑλλήν. πολιτεῖαις καὶ φιλαῖς διαφοροί
διαίρεσις τῶν πολιτῶν καὶ τοῦ στρατοῦ ὀνήρ-
χον. Οὕτω παρὰ Θουκ. 5, 68 ὁ λόχος περιέ-
χει τίσσaras πεντήκαστας, παρὰ δὲ τοῖς
*παριτάκταις λόχος ἐκαλεῖτο τὸ τέταρτον ἢ κατ'
ἄλλους τὸ πέμπτον μέρος τῆς μύρας. 8^ο πό-
λιτικὴ εἰσαίρια Σεν. Ἱερ. 9, 5. οἱ μὲν. καλοῦσιν
οὕτω τὴν Ῥωμαϊκὴν centuriam Πλούτ. Κορ. 20
καὶ συχνά καὶ curia Δ. Ἀλ. 2, 7. 9^ο τὸ
κίτσει ἐν τῇ κλίνῃ, ἡ γέννα, ἡ γέννησις καὶ
τὸ γεννηθῆναι. *αὐτοστῶν πρὸ λόγου μογετῶν
πτάκα θυμένοναι Δίσχ. Ἀγ. 135. *Ἀρταμιν
γυναικῶν λόχους ἐρορεῖται, ἰκ. 662. *ὠδόνων
Λυκόφρ. 342.

Λοχός, ἡ λέχη, λεχὼνα Δισκ.
Λόω ἴδε λούω.

Λύα (λύω), π. ἡ διάλυσις, διαίρεσις, στάσις,
διαφορά, μάχη Πινδ. Ν. 9, 14, dissidio, dissidium.
Λυάζω στασιάζω Ἡσυχ.

Λυαίος, ὁ διελθὼν τὰς φροντίδας, ἔπιθ. τοῦ
Διονύσου Ἀνακρ. συχνά καὶ ἄλλοι μῆτρ.

Λυγάζω ἡλυγάζω, πολὺ ἀμφ. γρ.

Λύγαια, τὰ τὰ περὶ ταῖς χερσὶ ψέλλια, περι-
κάρπια Ἡσυχ.

Λυγαίος, π. 3 (λύγη) σκοτεινός, συννεφής,
μαυρός, ὡς τὸ ἡλυγαίος. *νυκτός ὄμμα λυ-
γαίας Εὐρ. Ἰ. Τ. 110. - νέρος, Ἡρακλ. 855.
*νύχθ' ὑπὸ λυγαίῃ. Ἀπολ. Ρ. 2, 1120. - εἰρ-
κτὴ Λυκόφρ. 351.

Λυγαίως, (λυγαίος), ἔπιρ. σκοτεινός καὶ λε-
ληθότως, ἀρχ. λεξ.

Λυγγαῖων καὶ λυγγάνω. λύζω, ἔχει λύγκα,
ἀρχ. λεξ. singulto

Λυγγ-ούριον, τό, Πλουτ. ἴδε λυγκούριον.

Λυγγ-ώδης, 2^ο ὁ ἔχων συχνά λύγκα Ἰπποκρ.

Λύγδ' αἰς, ιος, καὶ ἴδος, ὁ σύνθ, ὅν. Ἐλ-
λίν. καὶ βαρβάρων. 1) βασιλεὺς τῆς Ἀλικαρ-
νασοῦ, πατήρ τῆς Ἀρειμισίας Ἡρ. 2) Νε-
ξίος τις, αὐτοῦ. 3) Συρακούσιος τις. 4) βασιλεὺς
τῶν Κιμμερίων Στράβ.

Λύγδ' η, ἡ λεύκη, τὸ δένδρον Ἡσυχ.

Λύγδην (λύζω), π. ἔπιρ. = μὴ ἀναστειναγμένον
*λύγδην ἔκλαον ἅπαντες Σοφ. Οἰ. Κ. 1617.

Λυγδίνεος, 3^ο τῷ ἔπομ. *λυγδίνῃ δαίρη. Ρου-
φιν. 36 (5, 48).

Λύγδινος (λύγδος) 3^ο ὁ ἐκ λευκοῦ μαρμάρου
= εἰσῶλον Ἀντ. Σιδ. 24 (6, 209) καταλίευκος
ὡς μάρμαρον. - τράχηλος Ἀνακρ. 1δ, 25. *λόγ-
θινα κῆνια μαστῶν Φιλόδημ. 18 (5, 13).

Λύγδος (λυκ), ὁ λευκὸν μάρμαρον, λαμπρόν,
κατάλευκος λίθος, καὶ θηλ. *ἡ Παρία λύγδος =
Πάριον μάρμαρον Δ. Σικ. 2, 52. *λύγδου λειό-
τερον Ρουφιν. 38 (5, 28) καὶ ἄλλ. μῆτρ.

Λυγαί, ἡ, λέγεται δὲ λυγαί ἰδιωτικῶς, ἥς οἱ
ἀπαλαὶ ἀκρεμόνες καὶ μάλλον αἰ παραφυάδες
εἰς πλέγμα συστήονται Εὐστ.

Λύγατος λυγαίος Τζιτζ.

(Λύγη, ἡ) σκιά, σκότος Ἀππ. Ἰλλυρ. 25, δι.
γρ. ἀρ. τιξ. σκυτία Τιμ. λεξ. Πλατ. σκιά,
ἀπόκρυψις φαίνεται μόνον ὅτι ἀπαντᾷ ἐν τῇ
ἡλύγῃ καὶ τοῖς παρῃ.)

Λυγηρός, 3^ο αὐλύγιος. - καὶ εὐκαμπής, μεθῆμ.

Λυγίζω (λύγος), μ. ἴσω, ὥμρ. ἰσῶ θέωρ. κάμ-
πτω, στρέφω, συστρέφω, περιάγω. *ἀρθρον ἢ
λυγίζεται Σοφ. Τρ. 776, περὶ τοῦ ἀρθροῦ
τοῦ ποδός. *κόσμος λελυγισμένος Ἀντιστ.
Θεσο. 45 (11, 120), περὶ τῶν τεχνικῶν κάμ-
ψων τῆς ψόξης καὶ τοῦ ὁμοπατος ἴδιως ἐν τῇ

γλώσσῃ τῶν παλαιστῶν αἰ κατακλήλων κάμ-
ψων καὶ κλισίων διαφύγω τὸν ἀνέπαλον ἢ δι-
πτω αὐτὸν κατὰ γῆς. *πλευρὰν λυγισαντος ὑπὸ
βώμης Ἀριστ. σφ. 1487. *ἀποστραφῆναι λυ-
γισόμενος ὥστε μὴ παρέχιν δίκην = στρεφόμε-
νος Πλατ. πολιτ. 3, 403, δι. γρ. λυγισά-
μενος, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ βασιανίζεσθαι καὶ

ὁ Θεοφρ. 1, 98 λέγει. αὐτὸς ἔρωτος ὅπ' ἀρ-
γαλῶν λυγίχθης, καὶ λυγίττειν, 97, Πιστο,

Λύγιος (λύγος) 3^ο κατασκευασμένος ἀπὸ λόγου
(λυγαρηάν) = στέφανος Ἀθην. 15, 673.

Λύγιον, τό τὸ βεργίον Β. Ἀν. α. 794, 10.

Λύγιος, δι. γρ. ἀντὶ λήγιος Μανθ. 5, 249. Λύγισμα, τος, τό· κάψις, στροφή, τὸ λυγισμένον, σπρημμένον, τὸ τοκίσμα τῆς φωνῆς· αἰσχροφώνη, «ἐκμελὴ λυγίσματα» Ἰ. ῥγ. Ναζ. = τὰ τοκίσματα τῆς φωνῆς τῶν τραγωδούντων, ἀνανδρά, βδελυρά φάρματα· «ἀνδρόγυνα λυγίσματα» = τὰ τῶν ἀσέμνως ὀρχουμένων, μτρν. καὶ ἀργ. λήξ.

Λυγισμός, ὁ· τὸ στρέψιμον, κάψιμον, λύγισμα, ἴδιος περὶ τῶν ἐπιτηδείων κάψιων καὶ στροφῶν, δι' ὧν ὁ παλαιστῆς διαφεύγει τὸν ἀντίπαλον, ἢ καταβάλλει αὐτὸν Λουκ. Ἀνάχ. 24· μτρ. δι. περὶ τῶν ὁμοίων στροφῶν τῶν σοφιστῶν ἐν ῥήτορ. ἀγῶσιν, περὶ τῶν τεχνικῶν λυγισμάτων τῆς φωνῆς ἐν τῇ ᾠδῇ· «ἀκροῦμενοι τῶν αντιλογιών καὶ στροφῶν ὑπερμάνησαν» Ἀριστ. βατρ. 775.

Λυγιστής, οὗ, ὁ· λυγοπλόκος, ὁ πλέκων ἐκ κλώνων λυγόν, καλαθοποιός.

Λυγιστικός, 3· κατάλληλος εἰς πλέξιμον, εὐλύγιστος, εὐκαμπτος, - ὀρχηστής Πολυδ. 4, 97.

Λυγιστός, 3· πλεκτός, εὐκαμπτος, εὐλύγιστος.

Λυγαίνω, ἀναλύω Σουδ. γρ. λυγαίνω.

Λυγκάσαι· βρῆσαι· Πούχ.

Λυγκεῖσθαι, ὦν, οἱ· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Λυγκῆος.

Λύγκειος, 3· τῷ λυγκί ὅμοιος, ὀδυδερχής ὡς ὁ λυγγί· «λύγκειον βλέμμα» Πασειδίππ. 15, α.

Λυγκεύς, ἑως, ὁ· 1) υἱὸς Αἰγύπτου σύζ. τῆς Ὑπερμήστρας (Πο. 2) υἱὸς Ἀφαιρείας, ἀδελφός τῆς Ἰδης, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν περίφημος διὰ τὴν ὀδυδερχεῖαν Πινδ. παροιμ. «βλέπειν ὀδύτερον τοῦ Λυγκῆος» Ἀριστ. 3) σύνθη. κυρ. ὄν. Ἑλλην. Ἀθην. 4) φάρμακον τῶν ὀφθαλμῶν Γαλην.

Λυγκησταί, ὧν, οἱ· ἔθνος ἐν τῇ νατιοδυτικῇ Μακεδονίᾳ Θουκ. Π· χωρὰ αὐτῶν μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἀλιάκμονος καὶ Ἐργάνου ἐκαλεῖτο Λυγκηστὶς Στραβ.

Λυγκικός· λυγκεῖος, μτρν.

Λυγκίον, τό, ὀποκ. τοῦ λυγγί· μικρὸς λυγγί Ἀθην. 5, 201.

Λύγκος, οὗ, ὁ· 1) Τρίψ τις· 2) ἡ· ἡ πρωτεύουσα τῶν Λυγκηστῶν, ἡ πρότερον Πιερία Θουκ.

Λυγκούριον, τό, καὶ λυγκούριον, ἔτι λυγκούριον· εἶδος κοκκινολαιτρίνου ἡλεκτροῦ διαφανοῦς, ἡ δάκνυθος πρὸς τὸ ἱερὸν κλίνων, ὅστις κατεργάζεται εἰς δακτύλιον λίθον Θεόφρ. καὶ Διοσκ. Τινὲς θεωροῦσι τὴν λήξιν ὡς συνθ. ἐκ τοῦ λυγκός· οὐρός· διότι θεοῦρουσιν τὸν λίθον τοῦτον ὡς ἀπολίθωσιν τοῦ οὐροῦ τοῦ λυγκός· πρβ. Σ. Ἐμπ. πυρ. 1, 119. ἄλλ. παράγ. αὐτὸ ἐκ τῶν Αἰγύπτων, παρ' ὧν ὁ λίθος οὗτος ἦλθεν εἰς τοὺς Ἑλληνας.

Λυγκός, οὗ, ὁ (λύζω)· 1) λήξυγας Πλουτ. συμπ. 3, 1, 3· 2) τὸ ἀναφυλλήτον, κλαύσιμον Σουδ.

Λυγκώδης, 2· λυγκώδης, μτρν. ἱατρ.

Λύγγε, λυγκός, καὶ μτρν. λυγγός Ἀνθ. Παλ. σ 91 (ρίκ. λουκ.) ὁ· εἶδος σαρκωσίου ζῴου ὀδυδερχεστάτου, ὁμοίου πρὸς τὸν ἀγρίον γάτον, ῥήσος, λυγκ. Ὁμ. ὕμν. 18, 24, «βαλταί Ἑδρ. Ἀλλ. 582.

Λύγγε, λυγγός (λύζω), ἡ· 1) ὁ λήξυγας Θουκ. 2, 49· «παῦσαι με τῆς λυγγός» Πλάτ. συμπ. 185, ἔνθα λέγει «τυχεῖν αὐτῷ τινα λύγγα ἐπιπεποικυῖαν» 2) τὸ κλαύσιμον, μτρν. ἱατρ.

Λυγός, οὗ, ὁ (λύζω)· 1) λήξυγας Πλουτ. συμπ. 3, 1, 3· 2) τὸ ἀναφυλλήτον, κλαύσιμον Σουδ.

Λυγός, οὗ, ὁ (λύζω)· 1) λήξυγας Πλουτ. συμπ. 3, 1, 3· 2) τὸ ἀναφυλλήτον, κλαύσιμον Σουδ.

Λυγοπλόκος, 2· ὁ πλέκων κλώνας λυγόν, καλαθοποιός· πρβλ. λυγιστής.

Λύγος, ἡ, σπάν. ὁ· πᾶς νέος, εὐκαμπτος καὶ εἰς πλέξιμον κατάλληλος κλών, κλωνάρι, βεργίον εὐλύγιστον, ἀπαλὴ ῥιζόσος, παρατίθ. πρὸς τὸ κλάδος, φησὶ τὸς Ἀριστοτ. φυτ. 1, 4· «τοῦ ἀκλῆος συνεργόν ὑστρεφέεσι λύγοισιν» Ὁδ. 427, ἔνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ «ἱμαντώδες φυτόν»· «ἐγὼ πασάμην ῥωπᾶς τε λύγους τε», κ, 166· ἄλλ' ἐν Ἰλ. ἐπιθ. = εὐκαμπτοῖς, καὶ παρὰ μτλν. πρβλ. «εὐκῆτι = πέρδιξι, πλεκτός λεπταλέος οἶκος ἐξ εἰς σελύγους» = πλεγμένοι κλώνιον Σχολ. Πλάτ. πολ. 3. 143 ἐξηγεῖ μάστιγες· πρβλ. Σουδ. τὴν μεταχειρίζοντο εἰς στεφάνους· «λόγον ἀρχαῖον Κερῶν στέφας» Νικαίν. ἐν Ἀθην. 18, 673, ἔνθα ἐκ τοῦ Ἀνακρ. ἀναφέρεται «στεφάνουσαι τε λύγοι» ἀναφρ. κατὰ τὸν Σχολ. Ὁδ. ὁ λύγος παρὰ ταῖς ἀττικαῖς ἄγρους, ὠρισμένον εἶδος λυγαριᾶς, ἀνδρόντου θανυμῶδες Πούχ. λυγγός ὅμοιος καὶ Πούχ. «στρεβλωτήριον ὄργανον» τὸ λεπτοφυγὸς πρὸς τέντωσιν κολλημένον ξύλου, ἵνα μὴ κινῆται καὶ σιεδρώνη· τὸ λυγγός = σκότος Μ. Ἐτ. πρβλ. λύγη, ὕψιμον, νιτοκ.

Λυγός, ὁ· λοιγός, ὁλεθρός· πρβλ. λυγρός, λυγαλιός, Ἐτ.

Λυγο-τευχής, 2· καμωμένος, πεπλεγμένος ἐκ λυγόν· κύρτος Ἀνθ. 9, 562.

Λυγός-φως, ὡτος, τό, λήξ. ἐσχ. πρὸς παραγ. τοῦ λυκόφως ἐκ τοῦ λύγη Σχολ. Ἀπολ. Ρ.

Λυγύω, ὦ, π. μ. ὥσω· λυγίζω, κάμπτω· «ἔμαμα λυγώσας» Ἀνθ. 9, 150· «ἐλυκτοπέθησι λυγαυεῖς», Πλαν. 1, 15, 3· μτρ. «καὶ Δανάης ἐλὺγωσεν ὁ χρυσὸς φρένα» Ἀνθ. Παλ. 5, 217, 7.

Λυγρός, ῥίξ, πρβλ. λύζω, λυγαλιός, λοιγός· σπονδρ. rug, rug-a-mi = θραύω, βλάπτω, ἰός· ἡμίτι = φονεύω, rug-a = ἀσθένεια, λατ. iug, iugubris, iustus, λυθ. iug-ti = ῥήγνυσθαι, π. 3· ἐλευθέρως, λυπηρὸς, ἄθλιος, ὀλέθριος, φθοροποιός, θεινός· - ὀλεθρός Ἰλ. κ, 174· - ἔλκεος, τ, 49· γήρας Ὁδ. ω, 248· καὶ ἄλλως συνθ. καὶ μετὰ τῶν ἀττ. ἀνδρ. κατὰ σίγη, ἄλγος· κηθός, κλ. «λυγρὰ περὶ χροὶ εἴματα ἔστω», ρ, 203· «λυγρὴ ἔχιδνα» Ἡσ. θε. 301· = νεικός Πινδ. Ν. 8, 25· - θέος Ἀρχιλ. 30· τὰ λυγρὰ = λυπηρὰ πράγματα, ἀθλιότης, δυστοχία Ἰλ. ω, 531· - ὀλεθρός Ὁδ. γ, 303· «ἔσχα λυγρὰ ἰούτα», λ, 432, ὡς ὁ Ἡσ. περὶ τῆς ὕδρας· «ὀδρὴν λυγρὰ εἰδύταν», θε. 313· «οἱ λυγρὰ νοεύντες ἄλλη παρακλίνουσι δίκα» = οἱ σκεπτόμενοι ὀλίγη, ἔρ, 260· «λυγρὰ φάρμακα» = φθοροποιῶν αὐτῶν πρὸς τὰ ἐσθλά Ὑο. 8, 230· «λυγρὴ γὰρ ἔχη» = ἡ προεξνοῦσα συμφορὰν, ρ, 473· ἐπὶ ἀνυμ. πᾶσι σημαίνει τὸν ἀνίκανον εἰς μάχην, ἀθλίων, ὁλεθρῶν, Ὑ. 454· καὶ παρὰ τραγ. οὐδὲ σπάν. κένθει λυγρὰ ποίπουςαν Ἀίσχ. Χο. 17· - νόσος Σοφ. Φιλ. 1410· - πόνοι, Οἰ. τ, 185· - γήρας, Αἰ. 501· «λυγροῦς ἡσὼι γάμοις» Εὐρι.

Μήδ. 399·—μέλη, γκ. 70, καὶ ἄλλ. μετν. «λυγρὰ ἄλκυονες» Ἀπολ. Π. 4, 363, exitiosus. Λυγρῶς, ἐπὶρ. χαλεπῶς, ἐλεεινῶς, ἀθλίως Ἰλ. Λυγρόθης, 2· λυγοειδής Εὐστ. Ἰλ. 834, 32. Λυδῶς, ἡς, ἡ, ἡ πλ. ὡν, τὰ πόλεις τῆς Παλαιστίνης ἐγγὺς τῇ Ἰσπικῇ Πράξ. Ἀποστ. 9, 32. Λυδῆ, ὄψρ. Λύδα, ἡ· ὄν. Ἑλλ. γυναικῶν Ἀνθ. Λυδῆς, ἴσος, π. 0ηλ. τοῦ Λύδιος Ἑρμεσιαν. 41. Λυδία, ἡ· 1) χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας βασιλείαν τοῦ Κροίσου καὶ εἰς περσικὴν σατραπία Ξεν. 2) γυνὴ τις ἐκ Θυατείρου, Πράξ. Ἀποστ. 16, 14. Λυδίαδας, α, ἡ οὐ, ὁ· Μεγαλοπολίτης στρατηγὸς τῆς ἀχαικῆς συμμαχίας Πολύδ. Λυδιάδης Παισ. Λυδίαζω· λυδίζω. Λυδίακός, 3· λυδίας, Λυδιακά τὰ=σύγγραμμα τοῦ Ξάνθου περὶ Λυδίας Ἀθην. Λυδίας, οὐ, ὁ, ἰων. Λυδίας· 1) ποταμὸς τῆς Μαικεδονίας Ἦρ. 2) ποταμὸς τῆς Λυδίας· Ξυλάξ, Πολ. Λυδίζω· μιμοῦμαι τοὺς Λυδοὺς κατὰ τὴν γλῶσσαν, τὸ φρόνημα καὶ ἐνδυμασίαν Ἀριστ. ἱπ. 528· «λυδίζειν τὴν στολὴν» Φιλόστρ. σ. 214. Λυδικός, 3· Λύδιος, ἐπὶρ. Λυδικῶς. Λύδιος, 3· ὁ ἐκ τῆς Λυδίας, ὁ ἐν τῇ Λυδίᾳ εὐχρηστος Πίνδ. τραγ. Ξεν. σπαν. δικατάληκτον· «Λύδιος φωνή» Λουκ. «Λυδία λίθος», ἡ=ὁ κατὰ πρῶτον ἐν Λυδίᾳ ἀνακαλυφθεὶς δοκιμαστήριος τοῦ χρυσοῦ λίθος, ὅστις ἄλλως καὶ ἡ βάσανος καλεῖται Βακχολ. παρὰ Ξεῖδ. Ἀνθ. 98, 25· «Λυδία πέτρα» Θεόκρ. 12, 36· καὶ οὗτος ἡ Λυδία, ἄνωγ. ἐν γραμμ. ἀνεκ. παροιμ. περὶ τῆς ταχύτητος Λυδοῦ ἱπποῦ καὶ ἀμάρτης «παρὰ Λύδιον ἄρμα πείδης οἰχνεύων»=μένων πολὺ ὅπως Πίνδ. παρὰ Πλούτ. Νικ. 1 (ἀπόστ. 222 Β) ἢ «παρὰ τὸ Λύδιον ἄρμα θέεις» Διογενειαν. 6, 28. Λυδιστὴ (λυδίζω), ἐπὶρ. κατὰ τὴν ὁδὸν ἢ θυμὸν λυδικόν, ἐν γλώσσῃ λυδικῇ Κρατίν. παρὰ Ἀθην. 14, 638· «ἡ λ. ἄρμονία», ἥτις «βακχικὴ» χαρακτηρίζεται Πλάτ. πολιτ. 3, σ. 388. Λυδίων, ὠνός, ὁ· τὸ λατ. ludio, ludius, μετν. «πρόσθετος κόρυς», ἡγμένους τὸν ἐν ἱπποδρόμῳ καὶ ἐν τοῖς θεάτροις πομπῶν Δ. Ἀλ. 2, 71, ὁ, γρ. καὶ Λυδός. Λυδο· παθής, 2· τρυφήλως, μαλθακῶς, ἄσωτος, σύνθ. κατὰ τὰ ταυτῶς. ἡδυπαθὴς Ἀνακρ. ἐν Σχολ. Λισχ. Περσ. 41. Λυδός· 3· λυδίας, λυδιακὸς Πίνδ. Σοφ. Λυδὴ λίθος=Λυδία λίθος Θεόκρ. συνήθ. οὐς. ὁ Λυδός· 1) ὁ κάτοικος τῆς Λυδίας Ἦρ. 2) υἱὸς Ἀττος, ἐξ οὗ καὶ οἱ Λυδοὶ Ἦρ. 3) σύνθηρ. ὄν. σούλων ἐν Ἀθηναῖς Στραβ. 4) λυδίων Ἀπ. Λύζω (πρόβλ. ὁλολύζω), μ. ζω· 1) ἔχω λυζυγία, ὁ Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 690 ἐξηγεῖται φωνὴν τραγικὴν ἀφίησιν, ἡ λυγρὴ συνέχεται Ἀριστ. προβλ. 33, 13· 2) ἔχω ἀναφυλλήτων ἐν τῇ κλαίειν· «εἰτα λύζει καὶ θαρύνει» Ἀριστ. Ἀχ. 690· «γοερὸν λύζων ἐτανοῦχθαι ἔρω» Ἀντ. Σιδ. 83 (7, 218). Λύη, ὄψρ. ἡ· λύα. Λύθεν, αἰολ. 2 πλ. πρόσ. παθ. ὁρ. α. τοῦ λύω ἀντὶ ἐλύθησαν Ὀμ. λυθὴν ὁμως οὐδ. μετγ. ὁρ. παθ. τοῦ αὐτοῦ ῥήμ. Λύθρον, τὸ Ἀνθ. Πλαν. 112, καὶ

Λύθρος, ὁ· λυμα, ἀκαθαρσία, βύπος· «λύθρος καλίσσεται χεῖρας»=μετὰ φονικοῦ αἵματος Ἰλ. υ, 503· «αἵματι καὶ λύθρῳ πεπλεγμένοι» Ὀδ. γ, 402, ἐνθα Σχολ. «τὸ μετὰ κοινοῦ καὶ ἰδρωτός αἵμα» πρόβλ. Φώτ. καὶ μετν. π. ὡς Λυκόφρ. 491 καὶ ἐν περὶ· «λύθρου, ἐμπεπλεγμένοι» Λουκ. τυρανν. 17· παρὰ Πολύδ. 1, 46 περὶ τοῦ χυμοῦ τῆς πορφύρας, παρὰ Ἰπποκρ. ἀκάθαρτον αἷμα καὶ Πλούτ.

Λύθρο· στάλακτος, 2· μὲ αἷμα βαντισμένοι, βεδρογμένοι, μετν.

Λυθρό-φυτος, 2· μειγμένοι μετὰ αἵματος· ὄδρῳ, εἶφος, πεδιάς, Ἰστρος Κ. Μαν.

Λυθρόω, ὦ, μ. ὥσω· μολύνω μὲ λύθρον (μὲ αἷμα πληγῆς), μετν.

Λυθρόωθης, 2· μεμολυσμένος μὲ αἷμα πληγῆς, αἱματόφυτος· χεῖρας Ἀντιφάν. 7 (9, 258).

Λύκᾶντες (δες, ὦραι· αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ ἔτος ὦραι, παρὰ Φιλοδῆμ. 18 (5, 13) «ἐξήκοντα τέλει Χαρτιῶ λυκαβαντίδας ὥρας»=60 ἔτη.

Λύκᾶς, ἄντος, ὁ· τὸ ἔτος· «τοῦ δ' αὐτοῦ λυκαβαντος ἐλεύσεται» Ὀδ. ε, 161, αἰτ. λυκαβαν Ἀνθ. παρ. 323, καὶ συχνά ἐν μετν. ἐπὶ γραμμασι καὶ Λουκ. Ἀλεξ. 34· κατὰ Β. Ἀν. 1095 ἀρχαδικῶς ἀντὶ ἐνικαυτός, ὑπὸ δὲ τῶν παλαιῶν διαφόρως παράγεται, κατὰ τὸν Εὐστ. ἐκ τοῦ λύκος καὶ βαίνω, διότι αἱ ἡμέραι τοῦ ἔτους οὕτως ἀμέσως ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλας, ὥπως οἱ λύκοι, οἵτινες, ὅταν διαβαίνωσι ποταμόν, ὁ εἰς δάκνει τὴν οὐρὰν τοῦ ἄλλου, ὅθεν λυκοπορία (1), ὁρθεῖ ὁμως ἐκ τοῦ λύκη (φῶς)=ὁ ὁρῶμας, ἡ πορεία τοῦ φωτός, ἡ πορεία τοῦ ἡλίου· πρόβλ. Μακροβ. Σατουρν. 4, 17.

Λύκᾶθητες, ὁ· ὅρος τῆς Ἀττικῆς πρὸς ἀνατολὰς καὶ πλησίον τῶν Ἀθηνῶν Ξεν. Πλάτ.

Λυκ-άγχι, ἡ (λύκος, ἄγχω)· κονάγχι, εἰδὸς συνάγχις, μετν. ἐπεὶ δὲ καὶ λυκαγχὴν λέγεται.

Λύκαια, ἡ· πόλις τῆς Ἀρκადίας, κατὰ Λύκαϊος, καὶ Λυκαῖσται Παισ.

Λύκαια, τὰ· ἴδε Λύκαιον.

Λύκαινα· ὀηλ. τοῦ λύκος Πλούτ. Ρωμα. 2. Λυκαίνιον, τό, ὄνοκ. τοῦ λύκαινα· 1) μικρὰ ἢ νέα λύκαινα, ὄν. κωμ. προσωπεῖον γραιῶν γυναικῶν Ἀνθ.

Λυκαινίς, ἴσος, ἡ· μικρὰ λύκαινα, μόνον ὡς κύρ. ὄν. Ἑλλ. γυναικῶν Ἀνθ.

Λυκαινός-μορφος, 2· ὁ ἔχων μορφήν λυκαίνης, ὁ ἐν σχήματι λύκου Λυκόφρ. 481.

Λύκαιον ὄρος ἡ ἀπλῶς Λύκαιον, τό· ὄρος τῆς Ἀρκადίας, ἱερὸν τοῦ Διὸς Πίνδ. ἐντ. Λυκαίας, ἐπὶ τοῦ Διὸς Ἦρ. ὁ ναὸς αὐτοῦ ἐκαλεῖται Λύκαιον Πλούτ. Εἰνε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος Παισ. 2, 9, 7· τὰ Λύκαια ὄρη. ἱερὰ=ἡ ἰερὴ τοῦ Λυκαίου Διὸς Πλάτ. Παισ. - ὕμνῳ Ξεν. ἐν. 1, 2, 10· κατὰ τὸν Σχολ. ἐν Πινδ. Ὀ. 9, 143 ἰερὴ τῶν Παρρασιῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ, τὰ ῥωμαϊκὰ Δ. Ἀλ. 1, 80, Iupercallia.

Λύκαιος, ὁ· κύρ. ὄν. Ἑλλ. Ἀνθ. β, 139.

Λυκάμεις, οὐ, ἰων. ὠς, ὁ· Πάριος τις πατήρ τῆς Νεστούλης μνηστῆς τοῦ Ἀρχιλόχου Ἀρχιλ. Ἀνθ. ὅθεν Λυκαμίδης, ὡν, ἡ Λυκαμίδας, ὡν· αἱ θυγατέρες τοῦ Λυκαμβίου Ἀνθ. 7, 352.

Λυκαμένη· κύρ. ὄν. Ἑλλ. γυναικ. Ἀνθ. β, 288.

Λυκανθρωπία, ἡ (λυκάνθρωπος)· μελαγχολία

κῆ ἀσθίνεια, καθ' ἣν ὁ ἀσθενὴς περιφέρεται τὴν νύκτα καὶ ὀρώσεται ὡς λύκος, μτγν.

Λυκ-άνθρωπος, 2' (κυρ. ὁ λαμβάνων τὸ σχῆμα καὶ τὴν φωνὴν τοῦ λύκου), ὁ πάσχων λυκανθρωπίαν, μτγν.

Λυκαονία, ἡ 1) χώρα ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ μεταξὺ Καππαδοκίας καὶ Πισιδίας Ξεν. Στραβ. κατ. Λυκαόνες, ὡν 2) ἀρχαῖον ὄν. τῆς Ἀρχαΐας Δ. Ἀλ. ἀρχ. 2, 1.

Λυκαονίδης, οὗ, ὁ ὁ υἱὸς τοῦ Λυκαόνος Μπινάλους ἢ Ἀρχαῖς Θεόκρ. 7, 126.

Λυκαονικός, 3' ὁ ἐκ τῆς Λυκαονίας Στραβ. Λυκαόνιος, 3' α) τῷ προηγ. 6) ὁ ἀποβλέπων τὸν Λυκάονα· ἀρκτς= Καλλιπτοῦ Καλλ.

Λυκαονιστί, ἐπίρ. κατὰ τὴν διαλεκτὸν τῶν Λυκαόνων, προξ. Ἀποστ. 14, 11.

Λυκάριος, ὁ ἀδελφὸς Μαιάνδρου βασιλέως Σαμίων Ἠρόδ.

Λυκάριος, ὁ ἑσπέρως τις τῆς Σπάρτης Ξεν. Λυκάς, ἄδος, ἡ ὄν. κυνὸς Σίμων. ἐν Ἀνθ. παρ. 80.

Λυκάστιη, ἡ Βέκκη τις Ναν. Λυκάστιαι, ὡν, αἱ ἐπίθ. τῶν Ἀμαζόνων Ἀπολ. Ῥ. 2, 999, κατὰ τὸν Σχολ. κληθεῖσαι ἐκ τινος τόπου τῆς Λευκοσυρίας.

Λυκασιδίας, οὗ, ὁ Ἀνδριὸς τις Παιουσ. Λυκάστιον, τό· τόπος τις τῶν Κνωσίων Κρητῶν Πολυδ. 23, 15, 1.

Λυκάστος, ἡ πόλις ἐν ταῖς νοτίαις τῆς Κρήτης Ἰλ. Στραβ. ἐκ Λυκάστου υἱὸς τοῦ Μίνωος Διοδ. 4, 60, ἐπίθ. Λυκάστιος 3, Ἀνθ.

Λυκ-αυγής, 2' ὁ ἀμυδρῶς φέγγων Ἡρακλειδ. ἀλλῃ. Ὀμ. 7' τὰ λυκαυγῆς οὐσ.= τὸ μεταξὺ νυκτὸς καὶ ἡμέρας πρωϊνὸν ἢ ἑσπερινὸν ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος φαινόμενον φῶς, γλυκοχάραγμα ἢ σουρουπίασμα· ἴδε λυκάφως· οὐδ' ἡμέρα πάλιν λαμπρά, ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγῆς ἦδη πρὸς ἑωσ Λουκ. ἀλ. ἰστ. 2, 12, diluculum.

Λυκάφως ἡ λυκ-οφίς καὶ λύκ-οφως, ἡ φωτὸν ὀκνοῦν τῇ γλώσσῃ τοῦ βουδ= ἀγχουσα Νικ. Θηρ. 840.

Λυκάφως, ἡ· πολίχνιον παρὰ τῇ Λυδίᾳ Στ. Βυζ. Λυκάων, ὄνος, ὁ 1) πατὴρ Πανδάρου Ἰλ. 2) υἱὸς Πριάμου καὶ Λαοδόης, ὡς 3) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀρχαΐας, υἱὸς Πελασγοῦ, κερραυνωθείς ὑπὸ τοῦ Διὸς διὰ τὰς ἀνθρωποφυσίας του Ἠσ. 4) υἱὸς τοῦ Ἀρεως Εὐρύπ.

Λυκάων, ὄνος, ὁ λυκάνθρωπος Παύλ. Αἰγ. Λυκέας, οὗ, ὁ κύρ. ὄν. Ἑλλήνων Παιουσ.

Λυκέη, ἡ, δηλ. δορά, ἡ δέρμα λύκου Ἰλ. κ. 459, pellis lupina.

Λυκέια, ἡ τῷ προηγ. περικεφαλαία ἐκ δέρματος λύκου Πολυδ. 6, 22, 3.

Λύκειον, τό· γυμνάσιον ἢ δημοσία παλαίστρα μετὰ στοῶν πρὸς περίπατον ἔξω τῶν Ἀθηναίων πρὸς ἀνατολὰς τῆς πόλεως κείμενον, κληθεῖν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος Ἀριστ. ἀπασ. 355. Ἐνταῦθα ἐδίδασκεν ὁ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ διδάσχοι αὐτοῦ· διὸ καὶ Λύκειοι οἱ Περιπατητικοὶ ἐκαλοῦντο Σχολ. Ἀριστοτ. σ. 24, 9.

Λύκειος, 3 καὶ 2, λακων. λύκως Ἀλκμαν. (λύκος) α) ὁ ἐκ λύκου· θυρὰ Εἰρ. Ῥησ. 208· δέρμα γεωπ.-φάρυγγ Βαδρ. 94, 8· 6) ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἡ ὡς φανερόντος τοὺς λύκους (λυκαυγῆ-

νος) ἡ ὡς προστατὸν τῆς Λυκίας ἡ τῆς πόλεως Λυκίας, ἥτις καὶ Ζέλεια καλεῖται, ἡ ἐκ τοῦ ὀνομασ. ὁ φέρων φῶς Σχολ. Σοφ. Οἱ. Κ. 203· συνήθ. μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ἢ ἀναξ. Αἰσχ. ἰκ. 635. Τὴν πρώτην παραγωγὴν ὑποδηλοῖ Αἰσχ. ἐπτ. 146· «Λύκει· ἀναξ, λύκειος γενεὸς στρατὸν δαίμων» = προσένησον θάνατον καὶ φθοράν. Κατὰ τὴν δευτέραν σημ. ἐκαλεῖτο καὶ Λύκειος Πινδ. Π. 1, 74· γ) ἐπίθ. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Ἀπόλλων· να Λύκειον· ἀγορὰ=παρὰ τῇ ναφ τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος ἐν Ἀργεῖ Σοφ. Ἰλ. 7.

Λυκ-εργής, 2, δι. γρ. ἀντὶ λυκοεργῆς Ἀσκή, ἡς, συνηρ. ἐκ τοῦ λυκή.

ΛΥΚΗ, ἡ· φῶς, λέξις ἄρχ. ἐξ ἧς ὁ Μακρόβ. Σπ. τούρν. 1, 17 παράγει τὸ λυκάδας, λυκάφως, καὶ ἄλλα· πρὸλ. καὶ ἀμφιλόκη, λύχνησι lux, luceo ἴδε καὶ λύγη.

Λυκή-γενής, π. 2' ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος Ἰλ. 8, 101, 119· ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ φωτός (λύκη), ἡ ὁ ἐν Λυκίᾳ γεννηθεὶς· διότι τὰ Πάτερὰ τῆς Λυκίας ἦν πόλις τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὰν ἀλλὰ τότε ἔπρεπε νὰ δομαζήται Λυκηγενὴς Καὶ Ἐρμάνων (ἴδε λευκός)=ὁ ἐκ τοῦ λυκαυγῆς γεννηθεὶς.

Λυκήθων, ἐπίρ. (λύκος) κατὰ τὸν τρόπον τοῦ λύκου, ὡσὺν τοὺς λύκους Αἰσχ. ἀπασ. 3).

Λυκήθμος, ὁ ἡ φωνή (τὸ οὐρλίασμα) τοῦ λύκου κατὰ τὸ μυκηθμὸς ἔσχημ. ἀνών. παρὰ Σουΐδα.

Λυκήζον, τό, ἴων. καὶ π. ἀντὶ Λυκείον Στ. Βυζ. Λυκή-λατος, ὁ ἔγγχελος Πούχ.

Λυκήος, 2' λύκειος.

Λυκία, ἡ 1) χώρα ἐν τῇ μικρῇ Ἀσίᾳ μεταξὺ Καρίας καὶ Παμφυλίας κατὰ τὸν Ἡρ. 1, 170 κληθεῖσα οὕτως ἐκ τοῦ Λύκου υἱοῦ τοῦ Πανδίου, κατ. Λύκειοι Ἰλ. ἐπίθ. Λύκειος, α, ὡν Πινδ.

Ἡ Λυκία τὸ πάλαι ἦν χώρα πολιτικὰς ἀντιπολιτείας καὶ ἡ ἐξ ἑσθ' ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος Μετέπειτα ἐγένετο εἰς τοὺς Πέρσας φόρου ὕπο· τελῆς, καὶ παρεῖχε καὶ πολεμιστάς, τὰ ὀρίων ὅμως μέρη αὐτῆς εἶχον ἀνεξαρτησίαν τινά· ἡ παραγωγὴ τοῦ ὀνόματος ἐκ τοῦ Λύκου εἴν· ἐσφαλμένη καὶ ἰδίᾳ τῶν μεταγενεστέρων μυθολογῶν 2) παρ' Ὁμήρῳ χώρα τις παρὰ τὸν ποταμὸν Αἴσσηπον ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Τρώων, κατ. Τρώες.

Λυκιακός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Λυκίαν Στραβ. Λυκιακά, τὰ=σύγγραμμα τοῦ Πολυχάρμου περὶ Λυκίας Ἀθην. 8, 333.

Λυκιάδες, ὡν, αἱ, κόραι· 30 παρὸντοι κομί· ζουσαι ὕδωρ εἰς τὸ Λύκειον Πούχ.

Λυκι-άρχης, οὗ, ὁ τὸ ἀνάτατον πολιτικὸν ἀξίωμα ἐν Λυκίᾳ Στραβ. 14, σ. 665, ἀνθ. ὡς τὸ Βοιωτάρχης.

Λυκιδεύς, τως, ὁ (λύκος)· λυκοπούλων, τὸ νεστὶ γνὸν τοῦ λύκου Θεόκρ. 5, 38.

Λυκίδης, οὗ, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἡρ. δωρ. Λυκίδης, α Θεόκρ.

Λυκίηθεν, ἐπίρ. ἐκ τῆς Λυκίας Ἰλ. ε, 105.

Λυκίηδε, ἐπίρ. εἰς τὴν Λυκίαν Ἰλ. ζ, 163.

Λυκίνος, οὗ, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ.

Λυκιοεργής, συνηρ. λυκοεργής, 2' κατασκευασμένος κατὰ τὸν τρόπον τῶν Λυκίων, ἡ ὡς ἐν Λυκίᾳ κατασκευάζεται Ἡρ. 7, 76, ἐνθα δι.

γρ. λυκοεργής· Δημ. 49, 31· -φάλας, κατ' ἄλλ. κατασκευασθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Λυκίου υἱοῦ τοῦ Μύρωνος· πρὸλ. λυκοεργής καὶ τὰ ὁμοιοσχημ. Ἀπτεκοεργής, Ροιωτικοεργής, Καρικοεργής, Κορινθιοεργής, Μιλησιοεργής, Μιλησιοεργής κλ. Λύκιον, τό· 1) εἶδος θάμνου ἀκνυθώδους τῆς Λυκίας, ἢ ἄλλως πυξάκανθα Διοσκ. 2) ὁ ἐξαγόμενος δι' ἀφελήσεως τῶν κλάδων καὶ ῥιζῶν αὐτοῦ χυλός, ἱατρ. Λύκιος, 3· α) ὁ ἐκ τῆς Λυκίας, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν Λυκίαν· β) ὁ Λύκιος, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος· γκε Λύκειος, γ) κύρ. ὄν. Ἑλλήν. Ξεν. Λύκιος, δ'· εἶδος πτηνῶν, καλοῖσθαι, ἄλλως λύκος· Λυκιο-υργής, 2· ἴδε λυκοεργής. Λοκίς, ἴδος, ἢ· λυκαίνις, μικρὰ λύκαινα Πλουτ. Σόλ. 23, ἐνθα ἀντί λυκίδα ἀναγινώσκ. λυκίδα ἐκ τοῦ λυκιδεύς. Λύκις, δ'· κυμ. ποιητῆς Ἀριστ. Βάτρ. 14. Λυκίακος, δ'· κύρ. ὄν. Ἑλλήν. Ξεν. Λυκία, ἢ· πόλις Ἀρκαδίας. Λυκο-δακτίς, ου, ὁ (λύκος, βαίνει)· ὁ πατούμενος ὑπὸ λύκων· -δρομός, ἐνθα διαμένουσι λύκοι Παύχ. Λυκό-θρωτος (λύκος, βιβρώσκω), 2· λυκοφαγόμενος ἢ λυκοδαγκαμμένος· -πρόδατα Πλουτ. συμμ. 2, 9. Λυκο-δίσωκτος, 2· κυνηγημένος ὑπὸ λύκου· -δαμάκας Δισχ. εκ. 351. Λυκο-όδοντες, οἱ· κυνόδοντες Γαλην. Λυκο-ειδής, 2· ὁμοίος λύκῳ, ὁ ἐκ τοῦ εἶδου· ἢ τοῦ χρώματος τοῦ λύκου· -ζῶα, ἀρχ. λεξ. Λυκο-εργής, 2· ὁ φονεύων τοὺς λύκους· -πρόβολοι λυκοεργές· = κοντέπρια φονεύοντα λύκους· Πρ. 7, 76, ἐνθα διορθ. λυκοεργής, ὁ ἴδε. Λυκό-εργος, δ'· Αὐκοεργός. Λυκο-οφραγής, 2· ὁ ἔχων θάρακος λύκου, τολμήρως ὡς λύκος Ἀνθ. 7, 703· παρ' Ἡσυχ. καὶ Λυκοφραγής. Λυκο-οφρας, δ'· ὁ θηρεύων λύκους, μτην. Λυκο-κτανέω, ὦ, μ. ἔγω· φονεύω λύκους Σόλ. Ἀριστ. ὄρν. 368. Λυκο-κτόνος (λύκος κτείνω), 2· ὁ φονεύων λύκους· -φάρετρον Ἀνθ. 13, 22· -θεός δηλ. ὁ Ἀπόλλων, ὁ πρὸς τὸν ὅποιον θυσιαζέσθαι λύκοι Σοφ. Πλ. β' τὸ λυκοκτόνον = δηλητηρίον διὰ τοὺς λύκους Γαλην. Λυκό-κτονος, 2· ὁ φονευθεὶς ὑπὸ λύκου. Λυκόλας· ὄν. παιδὺς Ἀθην. Λυκολεών, ὄντος, δ'· ἀρχαῖος ῥήτωρ Ἀριστοτ. Λυκο-μυθεῖται, ὦν, οἱ· ἴδε Λυκομίδα. Λυκο-μυθεῖσθαι, ου, δ'· πατρων. τοῦ Λυκομύθους Πρisciαν. Λυκο-μυθεῖσθαι, 2· ὁ ἀποδίδειν τὸν Λυκομύθον· -παις Ἀνθ. 6, 276, 6· ὁ Λυκομύθεος, προσωπικὸν ἐν τῇ κυμφοῖα Πολυδ. 4, 143. Λυκο-μυθῆς, ους, δ'· 1) στρατηγός τις πρὸ τῆς Τροίας Ἰλ. 2) βασιλεὺς τῆς Σκύρου πατρὸς τῆς Δηϊδάμεας Σοφ. 3) υἱὸς Ἀπόλλωνος Πασα. 4) κύρ. ὄν. Ἑλλ. Πρ. Ξεν. Λυκομίδα, ὦν, οἱ· ἀρχ. γένος ἱερέων ἐν Ἀττικῇ ἐν τοῖς χειρ. ἱσαμλ. Λυκομίδα Πλουτ. Ημ. 1, σ. 8. Λυκό-μυρρας, 2· ἔχων μορφήν λύκου Ὑζεντ. Λυκό-οργος, δ'· Αὐκοοργός.

Λυκο-πάνθηρ, ηρος, δ'· εἶδος ζῴου ἔχοντος σῆμα (ἢ γεννηθὲντος ἐκ) λύκου καὶ πάνθηρος κατὰ τοὺς Σχολ. δ' θῶς (σακάλι) Εἰδτ. Λυκο-περικόν, τό, ἢ λυκοπέριον· αἰγυπτ. ψοδὸν χίτρινον καὶ με ἀρωματικὸν χυμὸν Γαλην. Λυκό-ποδες, οἱ· 1) οἱ ἔχοντες πόδας λύκου· οὕτω καλοῦνται οἱ Ἀθηναῖοι Ἀριστ. Αὐσ. 664 ἰδίως οἱ Ἀλκαμειονίδαι (κατὰ τοὺς ἀρχ. λεξ.) οἱ τινες εἰδωξάν τὸν τύραννον Ἰππίαν· ἐνθα οὖν οἱ Ἑρμῶν. ἀναγινώσκει λυκοπόδες· 2) οἱ θαρσεύοντες τῶν βασιλέων καὶ τυράννων, εἴτε διότι ἐφόρουσιν υποδήματα ἐκ θέρματος λύκου, ἢ διότι εἶχον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος σῆμα λύκου, ἀρχ. λεξ. Λυκο-ρραίστης, ου, π. ὁ· λυκοκτόνος, φονεύων λύκους· -ἀνθρ' Ἀνθ. 6, 156· -κόνες 7, 44. Λυκορύτας, α, δ'· 1) πατήρ Πολυδίου, στρατηγός τῶν Ἀχαιῶν 2) Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πασα. Λύκος (= Φλύκος, ἐκκλ. σλαβ. νιυκν, λιβ. vili-kas, γοτθ. vullf, λατ. Iurys, σανσκρ. varikā) συγγεν. τῷ λύκῳ ἢ διὰ τὸ λευκόφαιον αὐτοῦ χρώμα ἢ διότι κατὰ τὸ λυκαγίς ἐξέρχεται εἰς λείαν! δ'· 1) τὸ γνωστὸν σαρκοφάγον ζῷον, ὁ λύκος παρ' Ὀμηρῶν ἐν τῷ μέγιστον ἐν Ἑλλάδι ἐγγώριον ἀρπακτικὸν ζῷον· καὶ ὡς ἀμβόλιον τῆς ἀπληστίας καὶ ἀγριότητος Ἰλ. π, 156· -ἀρίσταροι Ὀδ. κ, 212· -οἰολογαστορες Δισχ. ἐπ. 1027· -ὠμόφρων, Χο. 415· -κεχληνός Ἀριστ. Αὐσ. 629· ἡλύκος ἔχανεν· Διογεν. 6, 20, ἐπὶ ἀπατηλῆς ἐλπίδος· ἡλύκος οὐκ ὀφείλεται, παροιμ. ἐπὶ ἀδυνάτων Ἀριστ. ἐπ. 1032· πρὸλ. ἡλύκος καὶ οὐκ οἰομαίνει· Διογεν. 5, 96· ἐρηγίγει ὅσα πέντε λύκοι· Ἀνθ. 11, 207· ἡλύκων ἰδίαν· παροιμ. = κοφασθῆναι, ἄφρων γίνεσθαι· διότι κατὰ τὴν τοῦ λαοῦ πίστιν ἐκείνος ἔχων τὴν φωνὴν του, τὸν ὅποιον ἤθελεν ἰδεῖ πρότερον ὁ λύκος ἢ αὐτὸς τὸν λύκον Πλατ. πολ. 10, 336· ἡλὺ λυκοῦ στόματος· παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀνελεπίστως τι λαμβανόντων· Ζηνοδ. 3, 48· ἡλύκων βλον ζῆν· Πολύδ. 16, 24, 4· ὡς λύκοι ἀντ' ἀγαπῶσιν· Πλατ. Φαίδρ. σ. 241, παροιμ. ἐπὶ ἀγάπης οὐχὶ φυσικῆς, ἀλλὰ διολίας καὶ φιλοφροσύνης 2) εἶδος ἰχθύος· Ἀθην. 7, 282· 3) εἶδος πτηνῶν (κολιού), ἄλλ. λύκος Ἀριστοτ. 1, 2, 9, 24· 4) εἶδος δράκοντος, 9, 29· 5) τὸ ἄνθος τῆς ἱριδός (εἰδὸς φωτοῦ)· ὅτι τὸ ἐμφερὲς εἶναι λύκου χυμῶν· Ἀθην. 15, 682· 6) μετμ. ἀντὶ ἀρπαγῆς ἰδίως δὲ ἄγκιστρον, αἰχμή· 7) ὄρεται, σιδηρεῖ αἰχμῇ ἐν τῷ χαλινῷ τῶν σκληροτραχηλίων Ἰππιων, Ιππ. πρὸλ. ἔχωντος Πλουτ. συμμ. 2, 8· 8) κόραξ, μάνδαλος τῶν θυρῶν Παύχ. 9) ἰσὶ τῶν κρεάτων τὸ ἄγκιστρον τοῦ σχοίνου ἐκ τοῦ ὅπουλον κρέμαται ὁ κἀδος (κοῦδας) Πολυδ. 10, 31· 10) κρεάγρα, 10, 98· 11) σκαπτικὸν ὄνομα τῶν πιδεραστῶν Ἀνθ. 12, 250· 12) εἶδος βρόχου Γαλην. 13) εἶδος καταποστῆν κατὰ τῆς αὐσεντερίας Ἀρτ. Λύκος, δ'· 1) κύρ. Ἑλλ. ὄν. συνήθιστ. ἐν τῇ μυθολ. καὶ ἱστορίᾳ 2) ὄν. πολ. ποταμῶν Πρ. Λυκο-σκατάλιον, τό· εἶδος φωτοῦ, ὅπρ καὶ σησασσεῖδες μέγα καλεῖσθαι Διοσκ. 4, 152. Λυκόσουρα, ἢ· ἡ ἀρκατωτάτη πόλις τῆς Ἀρκαδίας Πασα. κατ. Αὐκοσουρεῖς, ὄν. Λυκο-σπᾶς, ἄδος (σπάω), 2· ὁ σπαρχοῖς ἢ σαρκασθεὶς ὑπὸ λύκου Αἰλ. Ζ. 1, 1, 38 = λυ-

κρότωντος· οἷς, ταύροι Νικ. Θηρ. 752· «λυκοσπάδες ἴπποι· ἡ πόλις» Καλλιμ. ἐν Β. Ἄν. σ. 1346 ἐκαλούντο εὐμαθῆς καὶ ἀνέκοντο γένος ἑπώνων τῆς κατὰ Ἰταλίας, οἷσιν· κατὰ τὸν Φώτιον καὶ ἔνεται ἡ Ἑνετίδες ἐκαλούντο· περὶ τῶν διαφόρων ἐρμηνειῶν πρὸς Πλουτ. συμπ. 2, 8· κατὰ δὲ τὸν Κασαρόνα εἶνε οἱ αὐτοὶ οἷσιν· παρὰ Στράβ. 5, σ. 215 λυκοσφάροι καλούνται, διότι ἐμφανὲς ἔγκαιμα τὴν εἰκόνα τοῦ λύκου.

Λυκό-σπαστος, 2· τῷ προηγ.· πρόσβατα Ἰσχυρ. Λυκό-στομος, 2· ὁ ἔχων στόμα λύκου, ὄνομα εἰδους σαρκώδους· πρὸς ἔγκαιμα Ἰσχυρ. Λύκου πόλις· ἴδε Λύκων πόλις.

Λυκο-υργείδης, ου, ὁ, ἐκ. Λυκοαργείδης· ἀπόγονος τοῦ Λυκοῦργου μόνον παρὰ Λατίνοις συγγραφεῖσι, Lycuigides Ovid. Lycosigides Priscian.

Λυκο-υργείας, 2· ὁ ἀποβλέπων τὸν Λυκοῦργον Πολυαίν. υ, 6, 2.

Λυκο-υργία, ἡ· τετραλογία τοῦ Ἀισχύλου πραγματευομένη τὸν μῦθον τοῦ Λυκοῦργου τοῦ ἐγθροῦ τοῦ Βάκχου Ἀριστ. θεσμ. 135, ἐνθα ὁ Δάμ. γράφει Λυκοῦργία.

Λυκο-υργος, ὁ, ἐκ. Λυκοῦργος, ἴσφ. Λυκοῦργος Ἰσχυρ. 1, 85, 1) υἱὸς Ἀρβάντος Βασιλέως τῶν ἐν Θράκη Ἠδωνῶν, κατατρέχων τὸν Διόνυσον καὶ τὰς Βάκχας, ἠνάγκασε τὸν πρῶτον νὰ βιβῇ εἰς τὴν θάλασσαν· πρὸς τιμωρίαν ὅμως τοφλωθεὶς ὑπ' αὐτοῦ μετ' ὀλίγον ἀπώλεσε τὴν ζωὴν Ἰλ. 2) βασιλεὺς τις τῆς Ἀρκαδίας Ἰλ. 2) σὺν ἡ. Ἰλλ. κύρ. ὄν. τῶν μυθικῶν καὶ ἱστορικῶν χρόνων Ἰσχυρ. ἰδίως γνωστοὶ εἶνε Λυκοῦργος· ὁ υἱὸς τοῦ Εὐνύμου ἐκ τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Πρακλειδῶν ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης 818 π. Χ. καὶ ὁ δίκαιος ῥήτωρ, ὁ συγγραφεὺς τοῦ κατὰ Δικωκράτους λόγου, υἱὸς τοῦ Λυκοφρόνου, ἀποθανὼν 328 π. Χ.

Λυκό-φανος καὶ λυκό-φανος, ὁ· εἶδος φυτοῦ, ὁ ἄλλως ἔχινάπους Διοσκ. Παρὰ Πλουτ. Λυκ. 16 λέγεται ἐν χειμῶνι τοὺς λεγομένους λυκόφωτος ὑπεβάλλαντο, ἀντὶ τοῦ ὑποίου, ἡθικ. σ. 988 ἀναγινώσκ. λυκοφῶνας.

Λυκό-φθαλμος, 2· ὁ ἔχων ὀφθαλμοὺς λύκου· ἡ λυκ. εἶδος πολυτίμου λίθου Πλιν. Ἰ. Φ. 37, 11, 72.

Λυκο-φιλία, ἡ· φιλία λύκου, δηλ. ψευδής, ὑποκρύπτει, φιλία Πλάτ. ἐπ. 3, 318.

Λυκο-φίλιος, 2· ὅμοιος τῇ φιλίᾳ τοῦ λύκου· -διαλλαγαί· δόλαιοι, ὑποκρίται· Εἰδοτ. ἐκπρ. λυκοφίλιος = ὑπόκριτος, ὑποκρίτης Φώτ.

Λυκο-φόντης, ου, ὁ· Τρῆς τις Ἰλ.

Λυκο-φύρος, 3· ἔχων (χυρ. ἰσχυρ.) ἐπὶ τοῦ δερματος ἔγκαιμα λύκου σχῆμα Στράβ. 5, σ. 215· πρὸς λυκοσπάς.

Λυκο-φρονίδης, ου, ὁ· ἑλλήν ποιητῆς Ἀθην. Λυκό-φρυς, υος, ἡ (δφρύς)· εἶδος φυτοῦ, ὅπερ καὶ Ἀρτεμισία ὀνομάζεται Διοσκ.

Λυκόφρων, ονος, π. 2· ὁ ἔχων φρόνημα, καρδία λύκου, ἀγρίως, δεινόφρων Ἰσχυρ. Πλουτ. ἡθικ. σ. 988.

Λυκό-φρων, ονος, ὁ· 1) εἰσὶν τοὺς Τελαμωνίους Ἀλάντος παρὰ τῆς Τρῆας Ἰλ. 2) ὄν. κύρ. Ἰλλ. ἰδίως ὁ Ἀλεξανδρινὸς ποιητῆς τοῦ γνωστοῦ διὰ τὸ σκοτεινὸν ποιήματος ἡ Ἀλεξάνδρα· ἡ

π. 10. Λυκοφρόνιος, α, ον καὶ Λυκοφρονικός, ἡ ὄν. Λυκό-φρων, ονος, ἡ ονος, ὁ· ἴδε λυκοφάνος.

Λυκό-φως, ωτος, τό· 1) τὸ ἀμυδρὸν μεταξὺ ἡμέρας καὶ νυκτὸς φῶς, κοινὴ λέξις Εἰδοτ. 340, 12 ὡς ἀμφιλόκη νόξ· πρὸς λυκοφῶς· κατὰ τινος ἐκ τοῦ ἈΓΚΗ Μακροῦ. Σατουρν. 1, 17· κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ λύκου, δηλοῦσε τὸν χρόνον ὅτε ὁ λύκος ὡς καὶ τὰ ἄλλα ἀρπακτικὰ ζῷα ἐξέρχεται εἰς λείαν, ἡ ἐκ τοῦ λευκοφάνου χρομάτος τοῦ λύκου, κατὰ δὲ τὸν Σχολ. Ἀπολ. 1, 2, 671 ἐκ τοῦ λύγῃ ἡ καὶ ἀντὶ τοῦ γλυκῶς.

Λυκό-χρως, υος, 2· ὁ ἔχων χροῖμα λύκου λευκοφάνος Εἰδοτ. 689, 20.

Λυκο-ψία, ἡ· λυκόφως, κνεψία Λυκοφρ. 1432. Λυκοψίς, ἡ λυκοψίς καὶ

Λυκοψός, ἡ· λυκόψος, ἰατρ.

Λυκόμα (λύκος)· πῖπται ὡς λύκος καὶ ἐσοχίζω Παθ. «τῶν πρόσβατων λευκωμένα» = σπαρὰ· χθέντα ὑπὸ λύκου Ξεν. Κυρ. 8, 3, 16· πρὸς λυκοδρότος.

Λύκτιος, ὁ· πενήτορος τοῦ Μίνως Διοδ.

Λύκτιος, ἡ· ἀρχὴ πόλις τῆς Κρήτης Ἰλ. κατὰ Λύκτιος Ἀνθ. ἡ Λυκτία = ἡ περὶ τὴν Λύκτιον χώρα Στράβ. ἐπιθ. Λύκτιος, α, ον Καλλ. ἰδὸν ἡλ. Λυκτῆς ἴδους Στ. Βυζ. δι. γρ. Λύκτιος Λύκτιος Λυκ-ὡδης, 2· λυκοειδής Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 32. Λύκων, ονος, ὁ· Τρῆς τις Ἰλ. καὶ κύρ. Ἰλλ. ὄν. τῶν μυθ. καὶ ἱστ. χρόνων Ἀριστοτ. Πλάτ. Λύκων πόλις, ἡ· αἰγυπτιακὴ πόλις (κατὰ Στ. Βυζ. 2 πόλεις), καὶ Λύκου πόλις, κατὰ Λυκοπολίται, ἐπιθ. Λυκοπολίτης νομὸς Διοδ.

Λυκώπας, ἰων. Λυκώπης, α, ὁ· Ἰλλ. ὄν. Ἰσχυρ. Λυκωπέως, ἑως, ὁ· υἱὸς Ἀγρίου, καὶ ἄλλ. Ἰλλ. ὄν. Θεόκρ.

Λύκωπος, ὁ· Αἰτωλὸς τις Πολυδ.

Λυκώρεια, ἡ· πόλις κατὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Παρνασσῶς Στράβ. καὶ Λυκωρεὺς, ὁ Λυκ. Τιμ. 3, κατ. Λυκωρεῖται, ον Πaus. ἐπιθ. Λυκωρεῖται, α, ον, τοῦ Διὸς Στ. Βυζ. καὶ συνηθέστ. τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀπολ. Ἰ. καὶ Λυκωρεὺς, ἑως Εἰδοτ. «Λυκωρεῖται κισάρη» = ἡ κισάρη τοῦ Ἀ· πόλις Ἀνθ.

Λυκωρεὺς, ἑως, ὁ· κύρ. Ἰλλ. ὄν. Ἀπολ. Ἰ. πρὸς Λυκωρεῖα καὶ Λυκωρεὺς.

Λύκωρος, ὁ· υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ τῆς νύμφης Κορυΐας, ἐξ οὗ λέγεται ὅτι ὀνομάσθη ἡ πόλις Λυκωρεῖα Πaus. ὁ Ὑγῖνος ὀνομάζει αὐτὸν Lycoreum.

Λύμα, ατος, π. (λύω, λούω, πρὸς λυες, iustum) τό· 1) ῥυτίς, καθάρμα, λέρμα, ἀκαθαρσία τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἡν τις καθαίρει διὰ λουτροῦ, συνηθέστ. πλ. «ἀμβροσίην μὲν πρῶτον ἀπὸ χροῦς· λύματα πάντα καθήρεν» Ἰλ. 5, 171· καὶ ἡ ἀποπλυνομένη καὶ ἀπορριπτομένη ἀκαθαρσία purgamentum «οὗ δ' ἀπελυκαίνοντο καὶ ἐς ἄλλα λύματ' ἔβαλλον» Ἰλ. α, 314· -τόκον· ἡ καθάρσις τῆς λεγοῦσας, τὰ λογεῖα Καλλ. εἰς Δία 15· -δόμων· σκύδαλον Ἀπολ. Ἰ. Α, 710· -πόλις Στράβ. 5, σ. 235· 2) τροπ. κηλίς, μίσμα· «εἰμι πρὸς τὰ λουτρά· ὡς ἂν λύματ' ἀγνίσας θύω μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεῶς» Σοφ. Αἴ. 640· «λύματ' ὅν γῆρα τρέφει», Οἰ. Κ. 809· 3) λύμη, ὀλεθρὸς· «πήματα, λύματα» Αἰσχ. Πρ. 604· 4) συνεκδ. βέλνυρος, ἀγρεῖος ἀνθρώπος, κατὰ

θαρμα· «λύμ· Ἀχαιῶν» Εὐρ. Τρω. 608· 5) παρὰ Σουλᾶ = ἐνέχυρον (ἐκ τοῦ λύω).
 Λυμάνω, (λύμη) 1) καθαίρω, καθαρίζω· τὸ ἔνεργ. μετν. ὡς παρὰ Λιβανίον λογ. 4, 350, 19· «τὰ λυμάνωτα τοῖς πράγμασιν»· συνηθ. μέσ. λυμάνομαι, μ. λυμανοῦμαι, ἀόρ. ἐλυμάνην, παρκ. λελόμασμαι· Ξεν. Ἑλ. 7, 5, 18 καὶ παθ. Πaus. 10, 15, 3, καὶ ὁ ἀόρ. παθ. ἐλυμάνην Αἰσχ. Χο. 290· μέσ. ἀποθ. 1) καθαρίζω ἑμαυτὸν Πλούχ. κρδλ. ἀπολυμάνομαι· 2) μεταχειρίζομαι τινα μετὰ τρόπον ἐνοειδίστον, ὁδρίζω, κακομεταχειρίζομαι, ἀτιμάζω, καταισχύνω καὶ ἐν γένει βλάπτω, διαφθείρω, καταστρέφω, μετ' αὐτ. «ὄργη χάριν δοῦν ἃ σ' αὐτὸ λυμάνεται» = βλάπτει Σοφ. Οἰ. Κ. 859· «ὁ λῆχ' λυμάνεται» Εὐρ. Βάκχ. 351· «ἄλλος λύμης ἦν ἐλυμῆναι πάρος»· Ἑλ. 1105· «ταῦτα Σαρκοχλὴς λυμάνεται ἡμῖν = ὁδρίζει Ἀριστ. ὅρν. 100· γλῶτταν, ἱπκ. 1281· συνηθ. παρ' Ἑρ. «λύμησι λυμάνεσθαι», 6, 12· «-τίλλω πάντα», 3, 16· «-τὴν ἱπκὸν ἀνηκέστος», 8, 28 (ὁ Πλάτ. δὲν μεταχειρίζεται τὴν λέξιν)· «λελυμασμένους καὶ ἐφθαρμένους τὴν πόλεως εὐδοκμονίαν» Δαιν. 1, 64· «ὡς λελυμασμένοι ἐστὶ τὰ ὄντα» Δημ. 59, 89· «ὅψ' λυμάνομεθα τὴν πράξιν» Ξεν. ἄν. 1, 3, 16· «γαστέρα, ἀπομν. 1, 3, 6, καὶ συχνά «ὅσα λυμάνεται πάντα» περριθίεται πρὸς τὸ χεῖρον ἔχειν τὰ κοινὰ ποιήσει» Δημ. 24, 1· «ἐλυμῆντο τὰ πράγματα», 19, 17, καὶ μετν. «τὴν χάριτά τινος» Πολυδ. 18, 26, 4· «καὶ φθείρειν, 14, 15, 8. Παθ. «περὶ αὐτοῦ δαμένον καὶ λυμάνομένου» Ἀντιφ. 5, 63· «χαλκῆλατ' ἡλῶσι γιγνέσθαι λυμάνον δέμας» Αἰσχ. Χο. 268· «οὐτε κατασπένται οὐτε λυμάνεται» Ξεν. Κυρ. 8, 2, 22· «ὅπο τοιοῦτον λυμάνεσθαι» Αὐστ. 28, 14· λελόμασμαι παθ. Πaus. 10, 15, 3· καὶ μετὰ δοτ. = τοῖς μερκαλίοις Ἀριστ. νεφ. 916, ἐνθα ὁ Σχολ. προτιμᾷ τὴν σύνταξιν ταύτην· νεκρὸν Ἑρ. 9, 79· «τοῖς κοινοῖς Ἰσοκ. 3, 18. Λομάντηρ, ἥρος, ὁ φθορεὺς, λυμάν, ἀφηνίσις Ξεν. ἱέρ. 3, 3.
 Λομάντηριος, 3' ὁ ἀτιμαστικός, φθοροποιός, ὀλιθώριος, βλαπτικός· «ὁ δέμας λυμάντηριος» Αἰσχ. Ἑρ. 993· «καίτις γυναικὺς τῆςδε λυμάντηριος», Ἀγ. 1413· «ἐπ' ἀνδρά τῶνδε λυμάντηρ οὐ οὐκων», Χο. 753.
 Λομάντης, ὁ λυμάντηρ· «γᾶμον οἶον κατακτάσται λυμάντην βίου» = τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου τοῦ Σοφ. Τρ. 790.
 Λομάντικός, 3' λυμάνηριος· «τινὲς Ἀρρ. Ἑπ. 3, 7, 20.
 Λομάντωρ, ὅρας, 3' λυμάντηρ Τίμ. παρὰ Σέξτ. Ἑμπ. πρ. μαθ. 11, 171.
 Λόμαξ, ἀκος· πέτρα Πλούχ. ἐντ. παράγουσι τὰ λατίν. lunaeus, lunarius.
 Λομαρ, π. ατος· τὸ λῶμα, μετν. π.
 Λόμασις, ὥς, ἡ λύμη, ὕδρις, ὄνειδος, ἀτιμία Αἰσχ. ἱκ. 855.
 Λομάχ, ἡς, ἡ τῇ πρυγῇ. Ὑπόχ.
 Λομῶν, ὠνος, (λύμη) ὁ λυμάντηρ, φθορεὺς, ἀφηνίσις Σοφ. Αἰ. 570· «γυναικὺν λυμάνων» Εὐρ. ἱπκ. 1068, ἀντιθ. σωτήρ Ἰσοκ. 4, 80.
 Λομωνεύομαι· λυμάνομαι Πολυδ. 5, 5, 8.
 Λόμη, ἡ 1) ἡ διὰ λόγων καὶ ἔργων ὁδριστική

μεταχείρισις, ὄνειδος, ἀτιμία κακοποίησις, καὶ ἐν γένει βλάβη, φθορά, ὀλιθώριος· «ταῖςδε ἀδελμάντοδοις λύμασι» Αἰσχ. Ἑρ. 148· «δὲμας ἐπὶ λύμη», Ἑπτ. 861· «καὶ χερσὶ καὶ λύμασι» Σοφ. Πλ. 1187· «λύμας ἀντίποινα ἔμας» Εὐρ. Ἑκ. 1074· «λύμασι ἐχθίσταις φθείρειν τι» Ἀρωτ. ὅρν. 1068· «ἐπὶ λύμη» = πρὸς ὀνειδὺς τινος Ἑρ. 2, 121· «ἄνδρα οὕτως αἰσχροῦς λύμη διακαίμενον», περὶ ἀνθρώπου τοῦ ὁποῦ εἶναι κομμένη ἡ ῥίς καὶ τὰ ὄντα Ἑρ. 2, 162· πρδλ. καὶ λυμάνομαι· «ὡν διαφθερομένων οὐκ ἂν γίγνοιτο μεγάλη λύμη τῇ πόλει» = ζημία Πλάτ. νόμ. 11, 919· «καὶ κύνας τὰ θηρία ἀπερόκουσιν ἀπὸ λύμης καρπῶν καὶ προβάτων Ξεν. οἰκ. 5, 6· 2) λῶμα, κάθαρμα, ἀκαθαρσία· «παταμὸς πάσας ἀποδεδόμενος τὰς ἀνθρωπείας λύμας» Πολυδ. 5, 59, 11.

Λύμην, π. ἀντὶ ἐλελύμην, παθ. ὅπερος. ἀντὶ ἀορ. 2 τοῦ λύω μετὰ παθ. σημ. ἱλ. φ. 80.

Λομῆρος, δι. γρ. Θεοκρ. 10, 57 ἀντὶ λυμῆρος. Λομῆτης, ου, ὁ λυμάντης Χρ. Σιδ.

Λομ-ὠδης, 2' βλαδερὸς, φθοροποιός ἱπποκρ. Λύξος, ου, ὁ ὁ πατήρ τοῦ Ἡρόδοτου Λουκ.

Λοπάης, ὁ ῥήτωρ, σοφιστής· «οὐτὶ τὰς ἐκκλησίας ὑποδωδὴς ὡν ἐπιτάττειν» Λουκ. φευδολ. 16, φαίνεται ὅμως ἡ λείξις διεφθ.

Λοπ-αλγῆς, π. 2' ὁ ὑπὸ λύπης πᾶσων, περὶ λυπος Πολυδ. Σιλ. ἱερφ. 474.

Λοπέω, ὦ, μ. ἥσω· προξενῶ λύπην, πικραίνω, ἐνόχλω, ἀδικῶ, βλάπτω, παρῖζω Ἡσ. Ἑρ. 403· «τῶν πημονῶν μάλιστα λυποῦσθαι αἱ φανώσ' ἀθάνατοι» Σοφ. Οἰ. τ. 1231, ἀντιθ. ἐδφραίνεσθαι Εὐρ. Ἀλκ. 238· «δοικε καὶ αὐτὴν ἐλὶ λυπῆσιν κακὰ» Ὁρ. 766, καὶ συχνά· «ἡ λυπῆς τί με» Ἀριστ. πλ. 22, καὶ ἐν περὶ· «ὁ δὲν λυπέοντες ὁμέας» Ἑρ. 8, 144· «ἡ ἑποῦ αὐτὸ προσέκερτο τε καὶ ἐλόπει τοῦς Ἑλληνας», 9, 40· «ταῦτά ταῦτα λυποῦντες, ἔπει γὰρ ὅμας ἐλύπου» Πλάτ. ἀπολ. 41· «ἐλύπει αὐτὸν ἡ γῶρα πορβομένη» = ἐπρόξενε εἰς αὐτὸν λύπην Ξεν. ἄν. 7, 7, 12. Παθ. μετὰ μέλ. Ἑρ. Μήδ. 474, λυποῦμαι, ἔχω λύπην Θεοκρ. 593, ἀντιθ. χαίρω Αἰσχ. ἀποσπ. 241, καὶ συχνά· «εἴη μοι ζῆν μετρία μὴ λυπομένη» Εὐρ. Ἰων. 632 καὶ συχνά, ὡς ἐν τῷ περὶ· «λυπεῖται τε ἡμῶ καὶ χαίρει» Πλάτ. Φιλ. 49, καὶ συχνά ἐν τῇ ἀντιθέσει ταύτῃ· ἐπὶ τινι, πολ. 9, 585· «ἐπὶ λυπῇ λυποῦμενος», Φιλ. 36· «ὅταν τινὲς ἄλλων λύπην λυπῆται», Φαῖδ. 85· «πρὸς τι Θεοκρ. 2, 64· ἐπὶ τινι Ἰσοκ. 1, 42· «οὐ λυπεῖσθαι» Λουκ. Νιγρίν. 9.

Λόπη, ἡ ὀλιψίς, ἀθυρία, πίκρα, πένθος, ἀλγῆθων, βῶσαν, ἔνεργ. καὶ παθ. «ὄρημα δὲ λύπης οὐδὲν ἐπ' ἡμᾶς προσκινεῖται» Αἰσχ. Ἀγ. 765· «ἔνευ δὲ λύπης οὐδὲν καταστροφῇ», ἱκ. 437· «ὅπ' ἀγρίας ἔβασα λύπης» Σοφ. Οἰ. τ. 1074· ἀντιθ. χεῖρις, Πλ. 812· «λύπη τιμὴ ἐμδελαν» = παρῖξιν ἀλγῆθων, δυστυχίαν, Φιλ. 47· «πικρὰ Εὐρ. Ὁρ. 1105· «πᾶσαι λύπης», Ἀνδρ. 1271, καὶ συχνά· «λύπην μάλιστα παρῖχειν», Γοργ. 477· «τὰς ἐσχάτας λυπεῖσθαι λύπης», 493, ἀντιθ. χαρὰ Ξεν. Ἑλ. 7, 1, 22.

Λόπημα, ατος, τὸ ὀλιψίς, ἀλγῆθων, ἀνικαμένον λύπης· ἔχω Σοφ. Τρ. 551.

Λυπηρός, 3 (λυπέω) ὁ προξενῶν λύπην, θλι-
νερός, ὀχληρός, δυσάριστος· «τί σοι τοῦτ' ἐστὶ
λυπηρὸν κλύειν» Σοφ. Οἰ. Κ. 1178· «τὰν δό-
μοιαι λυπηρὰ» Εὐρ. Ἰων 623, καὶ συχνά· «λυ-
πηρός ἴσθι ὦν, κἀπαχώρησον δόμων» Ἀριστ.
Ἀχ. 431, ἀντιθ. ἡδύς Πλάτ. Φιλ. 43, καὶ
συχνά ὡς Ἀριστοτ. ἦθ. 10, 1· «παρὰ βίον ἡδίων
καὶ λυπηρότερον» Πλάτ. νόμ. 5, 733, συνών.
τῷ ἐνοχλῶν Ξεν. ἀν. 2, 5, 12· καὶ χαλεπὸν
Δ. μ. 18, 5.

Λυπηρῶς, ἐπὶ, μὲ λύπην, μὲ τρόπον λυπηρόν·
- ἔχειν Σοφ. Πλ. 754· καὶ βαρέως φέρειν Ἰ-
σοκ. 9, 54.

Λυπηροί-λαγοί, 2· ὁ δὲ λόγων λυπῶν, ἐνο-
χλῶν Φρων. ἐν Β. Ἀν. 9.

Λυπητὴ ἥριος, 3· τῷ ἐπομ.

Λυπητικὸς, 3 (λυπέω) ὁ προξενῶν (ἔχων τὴν
ἰδιότητα νὰ προσενῇ) λύπην, μτγν. τὸ λ.=λύπη
Πλούτ. συμμ. 3, 8, 2.

Λυπρό-εἶος, 2· ὁ ζῶν λυπρῶς (στενοχωρη-
μένω) Στράβ. 7, 318.

Λυπρό-γαίος, ον, ἀττ. λυπρό-γαίος, π. 2· ὁ
ἔχων λυπρὴν (ἄπαχον, ἄφορον) γῆν, μτγν. τὸ
λυπρό-γαίον = τὸ ἄγονον ἔδαφος· Φιλων.

Λυπρός, 3 (λύπη) α) κατὰ συγκ. = λυπηρός·
«τὴ τοῦτων λυπρὴν ἐξελεῖν χθονος» Εὐρ. ἱκ. 38·
β) ἐπὶ ἐδάφους τῆς γῆς, ἄγονος, ἄφορος, ἄκαρ-
πος Ὀδ. ν. 243· γ) ὡς ὁ Πολυδ. 13, 9, 1 καὶ
ἄλλ. μτγν. γ) ἐν γένει αἰτίας, πικρῆς, λυπηρῆς·
- ὀργαί Αἰσχ. Χο. 822· τινί, Εὐρ. 166· - χρο-
νός, ἡμέρα Εὐρ. Ἡρακλ. μ. 91· - πένθος, Ἀλκ.
371, καὶ συχνά· «λυπρὰ καὶ μὴ πρέποντα πά-
σχειν» Πλούτ. Πελ. 28.

Λυπρότης, ἡτος, ἡ· ἡ ἰδιότης τοῦ λυπρῆς, ἀ-
θλιότης, ἰδίως ὅμως τὸ ἄπαχον τῆς γῆς Στράβ.

Λυπρό-χωρος, 2· λυπρόγειος Στράβ. 9, 427.

Λυπρῶς, ἐπὶ, λυπηρῶς, πενιχρῶς· - φέρειν Εὐρ.
ἱκ. 898· - πράττειν Πλούτ. Διον. 58.

Λύρα (δύμη, ἡ κλύει, κλύρι), ας, ἡ· 1) ἐπὶ τῇ
χορδῶν (κατὰ Δ. Σικ. 3, 16 κατ' ἀρχὰς τετρά-
χορδον) μουσικὸν ἔντατον ὄργανον ὅμοιον πρὸς
τὴν κιθάριν, ἀλλὰ μὲ βαθὺ ἡχητικὸν ἔδαφος
καὶ μὲ ἰσχυρότερον καὶ ἀνδρικώτερον τόνον, ἐ-
φευρεθὲν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ δωρηθὲν ὑπ' αὐτοῦ
τῷ Ἀπόλλωνι· ἐπαίξετο δ' ἐπὶ τοῦ γόνυτος διὰ
τῶν δακτύλων ἢ διὰ πλῆκτρον· «λύρη κιθαρί-
ζειν» Ὀμ. Ἑμ. Ἑρμ. 423 (ἄλλως ἄγρ. πρὶ
Ὀμήρῳ πρὸλ. κιθάρα καὶ φόρμιγγι)· συχνά
παρὰ Πίνδ. - ἀδουπής, Ὁ. 11, 97· «εὐχορδον
ἐγχεῖς λύραν», Ν. 10, 21· «λυρῶν βοαί», Π.
10, 39, καὶ παρὰ τραγ. «ἄνευ λύρας ὅμοι· ὁ-
μωσίδι» Αἰσχ. Ἀγ. 963· «λύρας κτύπος» Εὐρ.
Ἀλκ. 432· «ἔχων κέλαδον ἐπτατόνου λύρας»,
Ἰφ. Τ. 1129· καὶ κωμ. ὡς καὶ ἐν τῷ πεζῷ
«πρὶ κρουμάτων ἐν λύρα» Πλάτ. Ἀλκ. 1, 107
2) τὸ παίζειν ἐπὶ τῆς λύρας, νόμ. 7, 809· 3)
λυρικὴ ποιήσις Πίνδ. 4) ἀστερισμὸς τις, Ἀρατ.
268· 5) θαλάσσιος ἰχθύς ἐκ τοῦ γένους τῶν γε-
νιοφόρων, ὅστις κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην ἀφίησιν
ῥοπαλίσμους Ἀριστοτ. Ζ. 1, 4, 9.

Λύρα, ας, ἡ· 1) πόλις τῆς Βιθυνίας, ἐν ᾗ ὁ Ὀρ-
φέας ἀνέβηκε τὴν λύραν αὐτοῦ τῷ Ἀπόλλωνι
Ἀπολ. Ρ. 2) ὄν. ἐταίρας τινὸς Λυκα.

Λύρ-αυτοῦς, σπηρ. λυρῶδός, ὁ ὁ φῶν πρὸς

τὴν λύραν, μτγν. καὶ ἡ λ. Ἀνθ. 7, 612.
Λύριζω, (λύρα) παίζει τὴν λύραν Ἀνακρ. 40, 1
Λυρικὸς, 3· ὁ ἀνῆκων εἰς τὸ παίζειν ἐπὶ τῇ
λύρα, εἰς τὸ φθεῖν πρὸς τὴν λύραν, ὁ συν-
θεύμενος ὑπὸ τῆς λύρας· ὁ λυρικὸς = ὁ ἐ-
ποιητὴς Πλούτ. δομ. 4 καὶ Ἀνθ. «λυρικὰ ἔ-
σματτα ἡ μέλη» = λ. ποιήματα.

Λύριον, τό· ὅπου. τοῦ λύρα Ἀριστ. βατρ. 1301.

Λυρισμός, ος, ὁ· τὸ παίζειν ἐπὶ τῆς λύρας

Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 831.

Λυριστής, ος, ὁ· ὁ παίζειν τὴν λύραν, μτγν.
Θηλ. λυρίστρια Ἀδωντιν. Iyriakia.

Λύρικαιον, τό· ὄρος τῆς Ἀργεῖδος εἰς τὰ ὅρια
τῆς Ἀρκαδίας μὲ ὁμών. πόλιν Σοφ. ἐπιθ. Ἀδρ.
καίς, ον, ἐπ. Ἀρκεῖος· Ἀργεῖς Ἀπολ. Ρ. 1, 129.

Λύρικος, ὁ· αὐτός Ἀδωντος Παιστ.

Λυρνατός, ὁ, Αἰσχ. Πέρς. 324 ἔκ τινος ἀγνώ-
στου τοῦτου Λύρναι· ἡ Λύρνη, ὁ Στ. Βυζ. 2.
σφαλμ. ἔξοχαι Λυρνήσιος.

Λυρνη(σ)ός, ἡ· πόλις τῆς Τρωίδος Ἰλ. κατ.
Λυρνησιος Αἰσχ. ἀποσπ. 250, ἴδιον Θηλ. λυρ-
νησίς, ἴδος, καὶ ἡ χώρα Λυρνησιος Στράβ.

Λυρο-γηθής, (γηθῶ) 2 ὁ ἀγαπῶν (εὐχαριστοῦ-
μενος ἀπὸ) τὴν λύραν· Ἀπόλλων Ἀνθ. 9, 520.

Λυρό-δηγός, 2 ὁ βοηθεῖα τῆς λύρας κτι-
σθεῖς· Ὁμήρ. Νον. Δ. 25, 415.

Λυρόδεις, π. εσσα, εν· 1) ὁμοῖος λύρῃ· - σκινδᾶ-
ψος Θεόδομ. παρ' Ἀθην. 4, 183· 2) κατὰ ἄλληλους
ἀρμούζων εἰς τὴν λύραν· «λυρόεν τι μελίζεται»

Ἀ.θ. 7, 30, ἐνθα ὁ κωδῆς Παλ. ἔχει ληρόθεν.

Λυρο-εργός, 2 α) λυροποιός Ὀρρ. Ἀργ. 7·
β) ὁ πρὸς λύραν ἔδων, λυροποιός.

Λυρο-θελγής, π. 2· ὁ δὲ τῆς λύρας θαλγῶ-
μενος· - λείψαν παρῶν Ἀνθ. 9, 250, 3.

Λυρόθεν, ἐπὶ ἔκ τῆς λύρας, ὁρθ. γρ. ἐν
Ἀνθ. 7, 30 ἀντὶ τῆς «ἀμὴν οἱ λυρόεν τι
μελίζεται ἀμφὶ Βαθυλλῳ»·

Λυρό-κτετός, (κτεῖω) 2· κτισμένος διὰ τῆς
λύρας, λυρόκτιστος, π. ἐπιθ. τῆς πόλεως Θη-
βης, ἐπειδὴ ὁ Ἀμφίων διὰ τῆς λύρας λέγεται
ἦτι προσέβληκε τοὺς διὰ τὴν κτίσιν τῶν τειχῶν
αὐτῆς λίθους Χριστόδωρ. ἔκφρ. 261.

Λυρο-κτύπος, ον, ὁ λυρόκτυπος Ἀνακρ. 59.

Λυρο-κτυπή, ἡ· τὸ κτύπημα, παῖξιμοι τῇ
λύρα Ἀνθ. Παλ. 6, 54, 10.

Λυρο-κτύπος, π. 2 α) ὁ παίζειν τὴν λύραν·
- Δαξιδ Νόν. Ἰων. 7, 165· β) ὁ ἔχων ὡς ἡ λύρα
Λυρόφρ. 918.

Λυρο-παίγμων, ονος, 2· ὁ παίζων τὴν λύ-
ραν ἢ ὁ πατεριζόμενος εἰς τὸ παίζειν τῆς λύ-
ρας ἴδε λυσιπαίγμων.

Λύρον, τό· εἶδος βοτάνης Διοσκ.

Λυρο-πηγός, (πήγνυμι), ὁ λυροποιός Σχολ.
Ἀριστ. ὕμν. 491.

Λυρο-ποιεῖω, ὡ, μ. ἴσω· κατασκευάζω λύρας·
Λυρο-ποιητικὸς, 3· λυροποιός Πολυδ. 7, 153,
ὁ ἀνῆκων ἢ ἐπιτεθείς εἰς τὴν λυροποιεῖν ἢ
λυροποιητικὴ = ἡ τέχνη τοῦ λυροποιεῖν.

Λυρο-ποιία, ἡ· τὸ κατασκευάζειν λύρας Πολυδ.

Λυρο-ποιικός, 3· ὁ ἀποδίδων εἰς τὴν κατα-
σκευὴν τῆς λύρας, λυροποιητικός· ἡ λ. = τέχνη
τοῦ λυροποιεῖν Πλάτ. Εἰσοδ. 289.

Λυρο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων λύρας Πλάτ.
Κρατ. 390· παρὰ Τίχρτ. λυρικὸς ποιητής.

Λυρο-φοινίκιον, τό ὕποκ. τοῦ ἔπομ. Πολυδ.
 Λυρο-φοινίς, ἱκος, ὁ ἴδιος λύρας Ἀθην. 4, 183.
 Λύρτος, τό σκύφος ἡπειρωτ. Ἀθην. 11, 500.
 Λυρ-φθέω, ὦ, μ. ἡσώ· φθω, τραγουδῶ (παί-
 ζω) πρὸς τὴν λύραν, μτγν.
 Λυρ-φθέης, 2· λυρθεῖς, ὅμοιος λύρας, ἐν γένει
 λυρικός· μέλη-λυρικά ποιήματα Ἀνθ. παρ 176.
 Λυρ-φθέα, ἡ· φθμα συνοδευόμενον ὑπὸ λύρας
 Πολυδ. 4, 58.
 Λυρ-φθέος, ὁ· λυρακοῖδός, ὁ τραγουδῶν πρὸς
 τὴν λύραν Πλουτ. Σόλ. 33 καὶ ἄλλ. μτγν.
 Λυρ-ωνία, π. ἡ· ἀγρόσκιμα λύρας Ἀριστ.
 ἀπ. 34.
 Λυσ-ἀγύρας, ου, ἰων. Λυσαγόρης, εὐ ὁ 1)
 ὁ πατήρ τοῦ Μιλήσιου Ἰστιάου Ἦρ. 2) Πά-
 ριδ· τις αἰτ. Λυσαγόρεα Ἦρ.
 Λυσ-αλγής, 2· ὁ λύων τοὺς πόνοους, μτγν.
 Λυσ-ἀνδρα· θυγ. Πτολεμαῖον Ἀγάω Πaus.
 Λυσ-ἀνδρία, ὠν. (Λύσανδρος) τὰ ἡ ὑπὸ τῶν
 Σαμίων μετονομασθέντα ἑσπρτὴ τῶν Ἰβραίων
 Πλουτ. παρ· Μουχ. καὶ Φωτ. Λυσάνδρεα.
 Λυσ-ανδρίδας, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὦν. Πλούτ.
 Λυσ-ανδρός, ου, ὁ 1) Τρώς τις Ἰλ. 2) σύνθηθ.
 Ἑλλ. κύρ. ὦν. Ξεν. καὶ ἄλλ. ἰδίως ὅμως ὁ υἱὸς
 τοῦ Ἀριστοκρίτου, ναύαρχος τῶν Σπαρτιατῶν,
 εἰς ὃν τῇ 404 π. Χ. παρεδόθησαν αἱ Ἀθῆναι
 Λυσ-αντίας, ου, ὁ ὁ λύων (διασεκοδῶν) τὰς
 ἀνίας (λύπει, θείναι) ἐσχημ. κατὰ τὸ Πausa-
 νίας Ἀριστ. νερ. 1146.
 Λυσ-αντίας, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὦν. Ἦρ.
 Λυσ-αντορίδας, ου, ὁ· Σπαρτιάτης ἀρμοστής
 Πλούτ.
 Λύσειος, ὁ· ἔδε Λύσιος.
 Λυσ-έρως, οἷτος, ὁ· ὁ λύων (ἐλευθεριῶν ἄνθ)
 τὸν ἔρωτα, ὡς θεὸς Σέρβ. ἐν Βιργ. Δίν. 4, 520.
 Λυσείος, ὅπως, ὁ· ἔδε Λύσιος.
 Λυσ-ήνωρ, ορος (ἀνὴρ), π. 2· ὁ ἐκλύων (ἐκνευ-
 ρίζων, ἐξασθενῶν) τὸν ἀνθρωπιν Τρυφιδ. 449.
 Λυσιαδής, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὦν. ἐπιγρ.
 Λυσι-ἀναξ, αἰτος, ὁ· Ἠλείος τις Πaus.
 Λυσιάνασσα, ἡ· 1) μία τῶν Νηρηίδων Ἦο.
 2) θυγ. τοῦ Ἐπάφου αὐτόθ. 3) θυγ. τοῦ
 Πολύτου Πaus.
 Λυσίας, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὦν. ἰδίως ὁ περίφη-
 μος Ἀττικός ῥήτωρ, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους
 καὶ υἱὸς τοῦ Κεφάλου ἀπὸ τοῦ 475 π. Χ. μέτοι-
 κος Ἀθηναίος, ἐπὶθ. Λυσικῆς, 3 Δ. Ἄλ. καὶ
 Λυσίειος 2 ὡς.
 Λυσίειος, ου, ὁ· εἰς τῶν Πυθαγορείων Ἰαμβλ.
 Λυσι-γάμους, π. 2· ὁ λύων, διαλύων τὸν γά-
 μον· ἀγγελία, ἀμβολία Ἀνθ. 5, 302, 14.
 Λυσι-γυία, ἡ λυσιγυία, ἡ· ἐκλυσις, χαλύνσις,
 ἐξασθενήσις τῶν μελῶν Ἰπποκρ.
 Λυσι-γυίας, π. 2· ὁ λύων (ἐκνευρίζων) τὰ μέλη
 τοῦ σώματος, προξενῶν χαλύνσιν· ὕπνος, ἔσως
 Λυσιδῆ, ης, ἡ· γυνὴ τοῦ Περιάνδρου Δ. Ἀέξ.
 Λυσιδικῆ, ης, ἡ· 1) θυγ. Πέλοπος Ἀπολ. 2)
 θυγ. Ησίοπιου, αὐτ. 3) σύνθηθ. κύρ. ὦν. Ἑλλ.
 γυναικ. Ἀνθ.
 Λυσι-δικος, π. 2· ὁ διαλύων, καταπαύων τὰς
 δίκας.
 Λυσι-έρως, π. 2· ὁ διαλύων (ἐλευθεριῶν
 ἀπὸ) τὸν ἔρωτα Β. Ἀν. 1197.
 Λυσι-έθεις, π. ἡ· λυσιέθεις, ἡ· ἔχουσα λυσι-

μένης τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς Nov. Δ. 19, 329.
 Λυσιέτις, 2· ἐπὶθ. τοῦ Λυσίαι.
 Λυσι-ζῶνας, 2· α) ὁ λύων τὴν ζώνην, ἰδίως
 περὶ τῆς νύμφης, ἡ καταθέτουσα τὴν παρθενικὴν
 ζώνην, ἡ διαπαρθενευθεῖσα παρθένος, ἥτις ἀφιέ-
 ρωσε τὴν παρθενικὴν ζώνην τῆς εἰς τὴν Ἀρετὴν
 Ἦσυχ. Σουδ. 6) ἐπὶθ. τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις καὶ
 λυσιζώνη καλεῖται, ὡς βοηθοῦσα τὰς τικτού-
 σας Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 288· - Εἰλεῖθαι
 Θεόκρ. 17, 60· γ) στρατιώται· καταθέσαντες τὴν
 πανοπλίαν Πολυαν. 8, 24, 3, disoluit.
 Λυσιθεῖδης, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὦν. ἐπιγρ. Δημ.
 Λυσιθεός, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὦν. Λυσ. Διῶθ.
 Λυσι-θσος, ου, ὁ· υἱὸς Πριάμου Ἀπλδ.
 Λυσι-θριξ, τριχος, π. 2· ὁ ἔχων λυσιμένης
 τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ὁ μὲ ἐξήλικα μαλλιά,
 μτγν.
 Λυσι-κακος, π. 2· ὁ λύων (ἀπαλλάττων ἀπὸ)
 τὰ κακὰ Θεογν. 478· παρ· Πaus. ἐξήγησις τοῦ
 λαοικηδῆς.
 Λυσι-κλείδης, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὦν. Πλάτ.
 Λυσι-κλής, ἑους, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὦν. Θουκ.
 Λυσι-κομος, 2· λυσιθριξ Φιλῶστερ, ἐπ. 26. σ.
 926. Παρ· Ὀππ. κυν. 3, 128 δι. γρ. ἀντὶ λυσι-
 τοκος.
 Λυσι-λαΐδας, τοὺς θέρμους καλοῦσιν Λακε-
 δαιμόνιοι Ἀθην. 2, 55.
 Λυσιλλα, ἡ· Ἑλλ. κύρ. ὦν. γυναικ. Ἀριστ.
 Λυσιμάχεια, ἡ· ὦν πόλις 1) ἐν τῇ Θρα-
 κικῇ χερσονήσῳ ἡ πρότερον Καρδία Στ. Παρ.
 Πολύδ. 2) ἐν Αἰτωλίᾳ, κατ. Λυσιμαχίδης, ἰων.
 Λυσι-μάχτιος, 2· ὁ ἀποδίδων τὸν Λυσιμα-
 χον· ἱερὸν = ναὸς ἐν Λυσιμαχείᾳ πρὸς τιμὴν
 τοῦ Λυσιμάχου Ἀππ. Συρ. 64.
 Λυσι-μάχη, ἡ· κύρ. ὁ λύων τὰς μάχας Ἀ-
 ριστ. εἰρ. 992· 1) θυγ. Ἀδαντίας 2) θυγ.
 Πριάμου Ἀπλδ. 3) σύνθηθ. Ἑλλ. κύρ. ὦν. γυ-
 ναικ. Πλουτ.
 Λυσι-μαχία, ἡ· λυσιμαχίον.
 Λυσιμαχίδης, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὦν. Θουκ.
 Λυσι-μαχίον, τό, καὶ λυσιμαχία, ἡ· ἱαμα-
 τικὸν βότανον, κληθὲν οὕτως ἀπὸ τοῦ ἱερέως
 Λυσιμάχου Πλίν. παρ· Πaus. Λυσιμαχίειος
 βοτάνη.
 Λυσι-μαχος, 2· ὁ λύων (καταπαύων) τὴν μά-
 χην, καὶ θηλ. Λυσιμάχη, ἐπὶθ. τῆς ἱερῆνης
 Ἀριστ. εἰρ. 992. Σύνθηθ. ὅμως ὡς παρων. τῶν
 κύρ. ὀνομ. Λυσιμαχος καὶ Λυσιμαχη Ἀριστ.
 Λυσ. 554.
 Λυσι-μαχος, ὁ· σύνθηθ. Ἑλλ. κύρ. ὦν. Ἦρ.
 ἰδίως ὁ στρατηγὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου,
 ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦτου ἐγένετο βασι-
 λεὺς τῆς Θράκης Ἀρρ.
 Λυσι-μέλεια, ἡ· λίμνη παρὰ ταῖς Συρακού-
 σαις Θουκ.
 Λυσι-μελέω, ὦ, μ. ἡσώ· κόπτει τὰ ἡπάτα ἡ
 κόπτονται τὰ ἡπάτα μου, γλωσσ.
 Λυσι-μελής, π. 2· λυσιγυῖος, ὁ λύων (ἐκνευ-
 ρίζων) τὰ μέλη τοῦ σώματος· - ἑνος Ὑδ. β.
 343, σ. 57· - ἔρως Ἦο. θ. 120· - πόθος Ἀρ-
 χιλ. 77· - ἔρως Σαφ. 10· - θάνατος Εὐρ. Ικ.
 448 καὶ μτγν. π. - ἑκχίος, Ἀφροδίτῃ πύδω-
 γρ. Ἀνθ. 11, 411.
 Λυσιμένης, ου, ἡ· Ἑλλ. κύρ. ὦν. Ξεν.

Λυσι-μέριμος, π. 2· ὁ λύων, ἀεσκυθίζων τὰς μέριμνας· Βάκχος· Ἀνθ. 9, 524, 12.

Λυσί-μοι, αν, 2 (λύσις)· 1) ὁ λύων, προσενῶν ἔκλυσιν· μέλη Αἰσχ. ἰκ. 811· 2) ὁ δυνάμενος, εὐκολος νὰ λυθῇ· «οὐδέτι λύσιμον» Ἀθην. 10, 452· ἐνέχυρα Πλάτ. νομ. 7, 820· 3) πλ. τὰ λύσιμα = διακοπαὶ τῶν δικαστηρίων, ἐπιγρ. πολιτικῆς.

Λυσι-νομος, 2· ὁ λύων, καταργᾷ τοὺς νόμους· Νον. Ἰω. 9, 143.

Λυσι-νομος, ὁ· υἱὸς Ὑλεκτρίωνος· Ἀπολλδ.

Λυσίνος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ.

Λυσι-ξενος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀνθ. ἐπιγρ.

Λύσις, 3 καὶ 2· ὁ λύων, λυτρώων· θεοὶ = οἱ ἐκ τῆς κατάρτωντες, ἐξελικτικοὶ Πλάτ. πολ. 2, 266, ἰδίως καλεῖται οὕτως ὁ Βάκχος Πλάτ. συμμ. 3, 67· πρὸλ. λυσιος, solutorius.

Λυσι-παίγμων, ανος, π. 2· ὁ λύων (ἀφῶνων ἐλευθέρων) τὸ παίγνιον, ὡς ἀπειροπαῖτα· Βάκχος· Ἀνακρ. 48, 10, ἐνθα ὅμως τὸ υ εἶνε βραχύ· διὸ ὁ Ἑρμᾶν. εἰκάζει λυραπήμων, ὁ Πασσάδ. ὁμοῦ ὑποστηρίζει ὁρθῶς τὴν γραφὴν διὰ τὸ μετὰ τὸ λυσι ἀκολουθοῦν μακρόν· πρὸλ. τὸ ἱπόμε.

Λυσι-πήμων, ανος, π. 2· ὁ λύων (ἐπαλλάττων) ἀπὸ τῆς πύθης καὶ τῆς ὀλίφης Ὑερ. ὕμν. 1, 11, ἐνθα ὡς ἐν τῷ προηγ. τὸ υ εἶνε βραχύ, καὶ ὁ Ἑρμᾶν. εἰκάζει λαοπήμων ἄλλ' ἢ λέξις μετὰ μακρόν υ ἠθέλει εἶναι ἄχρη. ἐν ἐξμετρῷ· πρὸλ. τὸ προηγ.

Λυσι-πόθος, π. 2· ὁ λύων, (καταπαύων τὸν πόθον) ἀγγελίας· Ἀνθ. 5, 269.

Λυσι-πόνων, τό· ἱατρικὸν διερεῖρον τῆς δυνάμει τοῦ σώματος Ἰαλὴν. μετρ.-τῆς ψυχῆς, ἐκκλ.

Λυσι-πόνος, π. 2· ὁ λύων, καταπαύων τοὺς πόρους καὶ τὰς ταλαιπωρίας· τελευτῇ Πινδ. ἀποστ. 97· ὕμνος· Νον. Δ. 27, 1 καὶ ἄλλ. μετρν. = θεράποντες = οἵτινες ἀνικουρίζουσι τοὺς ἄλλους κατὰ τὴν ἐργασίαν Πινδ. Π. 4, 41, ἐνθα ἄλλοι οὐχὶ ὁρθῶς ἐξηγοῦσιν αὐτὸν τῇ ἐργασίᾳ ἀποκασιμῶμενοι, χαῖνοι γινόμενοι.

Λύσις, εως, ἡ· τὸ λύσιμον, ἀπελευθέρωσις, αἰχμαλωτοῦ Πλ. ω, 655· ἐλευθέρωσις, σωτηρία·

= θανάτου = ἐκ τοῦ θανάτου Ὁδ. ι, 421· ἔριδος·

Πα. θε. 637· πενθίων Πινδ. Ν. 10, 76· ἐρημάτων Ἑρ. Ἀνθ. 901· «οὐδ' ἔχει λύσιν τῆς πῆμας» Σοφ. Ἀντ. 593· χρεῖων = ἐξόφλησις Ἡρ.

ἔρ. 406· «ἡ λύσις ἀπὸ τῶν δεσμών» Πλάτ. πολ. 7, 532· κακῶν, Φαίδρ. 244, εἰ δὲ φρεσις, ἀ-

παλλαγὴ ἀπὸ τινος· ἀμειψήματος διὰ θυσίας καθαρτηρίου· «λύσις τε καὶ καθαρμός· ἀδικημάτων», πολ. 2, 363, Ἀριστοτ. πολ. 2, 4 καὶ ἄλλοι·

κατὰ πᾶσις, τελείωσις· «ἐθῆκε ὁρθοῦ λύσιν» Πινδ. Ὀ. 11, 49· παλέμων Πολύδ. 33, 2, 11· «λύσιν ποιῆσθαι» = λύειν, 15, 15, 4· διὰ

λύσις, χωρισμός· «λύσις καὶ χωρισμός· ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος» Πλάτ. Φαίδ. 67· προβλήματος = λύσις, ἀπόδειξις Πολύδ. 30, 17, 5· καὶ

παρὰ τοῖς ῥήτορ. = ἡ ἀνασκευή· ἐνθυμημάτων Ἀριστοτ. ῥητ. ἀρραγίδων = ἡ διόρρηξις Λουκ.

Ἀλεξ. 20· μετρ. = πολιτείας = κατὰ ῥητῆς τῆς νομοθεσίας Πλάτ. νομ. 12, 915· νόμων Ἀρι-

σταρ. «σημείων τσάτων τε» = ἐξήγησις Ὀργ.

Ἀργ. 37. Παρὰ τοῖς ῥήτ. καὶ γραμματικῶς =

ἡ διακοπή τοῦ λόγου δι' ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρί-

σεως, ὁ ἀσύνδετος λόγος, ἡ διάλυσις φωνηέντης

τῆς εἰς δύο, ὡς ἡ ἐλπίς ἀντὶ ἡλίου· πρὸλ.

σύγκρουσις, διασπαρμός, διάρρηψις, ἀντιθ. συν-

ζησις, συνεκφώνησις α. λ. ὀνομάτων = ὁ χωρι-

σμός συνθέτου λέξεως εἰς τὰ συνθετικά αὐτῆς

μέρη· πρὸλ. διάλυσις, ὡς σίτου πομπὴ ἀντὶ

σιτοπομπῆς Ἀσκήτρ. «-τολήματος λεκτικῶν

= ἡ περιστολὴ τῆς ῥήτορ. ἐκφράσεως Λογγίν.

ἐπὶ τοῦ σώματος παράλυσις, χαλνώσις· «-νεύ-

ρων καὶ ὁστέων» Ἰπποκρ. «πενή μὲν που λυ-

σις καὶ λύπη» Πλάτ. Φαίλ. σ. 34, ἰδίως οἱ Στωϊκοὶ

καὶ ἐξηγῶν τὴν λύπην ὡς λύσιν Κικερ. Τουστ. 3, 25, solutio, expiratio.

Λύσις, ἰδος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πλάτ. τὸ υ εἶνε

μακρόν Ἀνθ. 7, 287.

Λυσι-στράτη, ἡ· πλαστόν ὄν. Ἑλλ. γυναίκα, ἐξ ἧς καλεῖται ἡ κομμωδία τοῦ Ἀριστ. κύρ. ἡ

κομποῦσα, ἡ συμβουλευούσα τὴν καταπαύειν τοῦ

πολέμου.

Λυσι-στράτος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἡρ.

Λυσι-σωμάτεω, ἡ· ἔχων παραελυμένον, ἡτονη-

σμένον τὸ σῶμα μου· ἀμβλυώσσειν καὶ λυσι-

σματοῦν ἰδοῦαι· Ἰπποκρ. σ. 1160, 1.

Λυσι-σώματος, 2· ὁ ἔχων παραελυμένον, ἀτονισμένον σῶμα, ἱατρ.

Λυσιτανία καὶ Λυσιτανία, ἡ· ἡ νῦν Πορτογαλλία, κατ. Λυσιτανί· Πολύδ. Lusitania, Lusitani.

Λυσι-τέλεια, ἡ· ὠφέλεια, κέρδος, ὁ Πολύδ. 5, 436 καὶ Φωτ. φαύλην καὶ βάρβαρον ὀνομά-

ζουσι τὴν λέξιν καὶ ἀντ' αὐτῆς προτιμῶσι τὴν

λέξιν ὠφέλεια· Θεόδωρ. ἐν Δ. Λαερ. 5, 54, Πολύδ.

Διόδ.

Λυσι-τελέω, μ. ἥσω· εἶμαι λυσιτελής, ὠφέ-

λιμος, ὠφέλω, κατὰ τὸν Πλάτ. Κρατ. 447· «τὸ

τῆς φορᾶς λῶν τὸ τέλος λυσιτελοῦν καλεῖται»

(ἴδε λυσιτελής)· «λυσιτελεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ ἀλλήλων

δικαιοσύνη καὶ ἀρετή», Πρωτ. 327· «ὠφέλι-

μον καὶ λυσιτελοῦν», Κρατ. 449· «λυσιτε-

λοῦντα καὶ κερδαλέα», νόμι. 2, 662· «οὐκ ἐλυ-

σιτελεῖ ἔχῃ» = οὐδὲν ὠφέλιον ἦτο νὰ ᾔχῃ, πολιτ. 3, 507· «τελοῦντα λυσιτελεῖ ἡ ἔχῃ» = εἶνε κάλλιον

Ἀνθ. 2, 10· τὸ λυσιτελοῦν = λυσιτελεῖν, ὠφέ-

λεια Θουκ. 6, 85.

Λυσι-τελής, 2· κύρ. ὁ λύων (πληρώων) τὰ

τέλη (ἔξοδα)· πρὸλ. λύειν τέλη, ἐπομ. ὠφελι-

μος, ἐπικερδής· «λυσιτελέστερον ἀδικία δικαιο-

σύνης» Πλάτ. πολ. 1, 354, καὶ συγγά. «λυσι-

τελεστέτην ζωὴν ἔχῃ», 1, 344· «ἐμπορεύματα

λυσιτελέστερα» Ξεν. Ἰερ. 9, 11· «τοῦ δέοντος

λυσιτελέστερον πρᾶσθαι» = εὐθηνότερον Ἀριστοτ.

1, Ζ. 10, 50· τὸ λυσιτελεῖν = λυσιτελεῖν, ὠφέλεια

ἐν τῷ πλ. Πολύδ. 4, 38, 8, utilis, commodus·

ἐπὶρ. λυσιτελεῖς Δ. Σικ. 14, 102, καὶ

Λυσι-τελεωύτως, ἐπὶρ. μὲ τῷ τῷ ὠφελίμων,

ἐπικερδῶς, συμφερόντως· καὶ ὠφελίμος Πλάτ.

Ἀλκ. 2, 146· τινὶ Δ. Κασ. 56, 40, utilis.

Λυσι-τοκος, π. 2· ὁ λύων (ἀπαλλάττων) ἀπὸ

(τῶν πόρων) τοῦ τοκετοῦ· Θέαινα· Νον. Δ. 41,

166· ἄλλα· θάλαροι, περὶ τῶν ὁσίων τῶν ὀρνί-

θων Ὀππ. κυν. 3, 128, δι. γρ. λυσίζκομος.

Λυσι-φίλος, ὁ· ὄν. κύρ. παρὰ Βοιχ.

Λυσι-φάνης, υος, ὁ· 1) ὄν. κύρ. ἐν ἀπτ. ἐπι-

γραφ. 2) διδάσκαλος τοῦ Ἐπικούρου Δ. Λαερ.

Λυσι-φλεβής, 2. ὁ λύων τῆς φλεβας· σάχα-
ρις ἡ κόπτοσα τὴν σπέρματιδα φλεβᾶ, τὸ γεν-
νητικὸν μόριον Ἀνθ. Παλ. 6, 94, 5.
Λυσι-φροντις, ἰδού, 2. ὁ ἀπαλλάττων (λύων)
τῶν φροντιδῶν, λυσιμέριμος· θάνατος, μέγν.
Λυσι-φρων, ὄνος, π. (λύω, φρῆν), 2. ὁ λύων
ἀπαλλάττων τὸν νοῦν τῶν φροντιδῶν· ὁ λ. Λυ-
φρῆς, περὶ τοῦ Δ οὐνοῦ Ἀνακρ. 27, 2.
Λυσι-χάιτης, συ, ὁ λυσιχομος, λυσιφρις, μέγν.
Λυσι-χίτων, ὠνος, π. 2. ὁ φορὼν λυτὸν (χί-
τωνον) χιτῶνα Νου. Δ. 5, 407.
Λυσι-μυδός, ὁ καὶ ἡ εἶδος παντομίμων, οἵτινες
ἐγκαλοῦντο οὕτως ἐκ τοῦ πρώτου ἐφευρετοῦ, οἵτις
ὀνομάζετο Ἀύσις Ἀθην. 14, 620, ἐνθα λέγεται·
«μαγυδῶν, τὸν ἀνδρῶτα καὶ γυναικῶτα πρόσκαι-
ρα κρινόμενον» λυσιμυδὸν τὸν γυναικῶτα ἀνδρεί-
σις· «λυσιμυδὸς ὑπαυλεῖται», 6, 252· «λυσιμυδὸς
γυναικῶτα», 5, 211.
Λυσιμάζει· περιφρούει Ἡσυχ. Ἰσ. ἀλυσιμάζει.
Λύσσα, ἡ, ἀττ. λύττα (συγγεν. τῷ σανοκρ. ruseh
09λ. = ὀργή καὶ ἐναλλαγή τοῦ ρ εἰς λ. λύσσα·
κατὰ δὲ τὸν Ἑτ. παρὰ τὴν λύσιν τῶν λογι-
σμῶν) 1) ἐν Ἰλ ἐπὶ μανιῶδου ὁρμῆς τῶν μα-
χυομένων κρητερή δὲ ἐλύσσα δέδοικεν· Ἰλ. ε, 299.
«λύσσαν ἔχων ὁλοήν», 305· παρὰ τοῖς
Μετῆπειτα· μανία, καὶ ἐπὶ παντός σφοδροῦ πά-
θος Αἰσχ. Πρ. 885· μανίης Σοφ. ἀποσπ. 678·
«θεομανεῖ λύσση δακρυῖς» Εὐρ. Ὀρ. 843 καὶ συ-
χνά· ἔτι δὲ ὡς πρὸς Εὐρ. Πρ. 813· «λύσση
πράχουτος»· Ἀιστ. Θε. 681· καὶ ἐν πεζῳ,
«λύσσασι ἀστέρωδεις» Πλάτ. Τιμ. Λοφρ. 102·
«λύττης ἔρωτικῆς καὶ μανίης», νόμ. 8, 839·
2) ἰδίως ἡ λύσσα τῶν κυνῶν, ἀσθένειά τις, ἥς
σώματιμα ἡ ὀδρασθία· «ἔδεισαν μὴ λύσσα τις
ὑπερ κυσὶν ἡμῶν ἐμπεπνύκοι» Ξεν. ἀν. 5, 7,
26· 3) σκώληξ, ὃν ἔχουσιν οἱ κύνες ὑπὸ τὴν
γλώσσαν· ἀν δὲ οὗτος ἀφαιρεθῇ ὅταν οἱ κύνες
ᾗν μικροί, οὗτοι οὕτε λυσσῶσιν, οὕτε σιχαί-
νουνται· 2318 τοῦ δὲ καὶ ὡς φάρμακον εἰς τοὺς δαγ-
καμένους ὑπὸ λυσσῶντος κυνὸς τρίς ἐπὶ τοῦ πυ-
ρὸς σπριψόμενος Πλιν. Ἰ. Ψ. 29, 5, 32, furor.
Λυσσάινω· λυσσᾶω, λυσσάωμαι, μαίνομαι κατὰ
τὴν ἰδίαν λυσσάινον πάρεσ· Σοφ. Ἀντ. 629.
Λυσσαλέος, 3· λυσσῶν, λυσσασμένος, μανιῶ-
δης· κύνα Τρυφιδ. 402· μανία Μανειό. 4, 539.
Λυσσάνιος, δι. γρ. ἀντὶ λυσάνιος.
Λυσσᾶς, ἄδος, π. ἡ λυσσώδης, μανιῶδης Ἀνθ.
Πλαν. 289, 6· καὶ ἐπὶ ὁ· μοῖρα Εὐρ. Πρ. μ. 1024.
Λυσσᾶω, ἀττ. λυττάω· εἶμαι λυσσασμένος, ἰδίως
ἐπὶ τῶν λυσσῶντων κυνῶν, ἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπῳ,
ὅπῃ πάθος ἡρεθισμένων, μαίνομαι Σοφ. Ἀντ.
488· «ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπό-
την ἀποφυγῶν» Πλάτ. πολιτ. 1, 329· «λυττῶν
κατὰ τε σῶμα καὶ ψυχὴν», νόμ. 6, 775· ἐπὶ
λόκων Θεόκριτ. 4, 11, ἐπ. ἐπιτετ. τύπ. λυσ-
σᾶν Ἀνθ. 5, 266· λυσσῶντες Μανειό. 1,
244, λυσσηθεῖς = μανιῶδης γενόμενος Νικ.
244, 283, rabius.
Λυσσῶν, ἔστ. λυττῶν, ὁ Ἡσυχ. 2318 «πολλὰ
λαλεῖν».
Λυσσηδόν, ἐπὶ τῷ ὡς λυσσασμένος, μανιωδής·
Ὀππ. Ἀλ. 2, 573, furiosus.
Λυσσηδής, εἶσα, ἐν· λυσσαλῆος, μανιῶδης Ἡ-
συχ. rabidus, rabiosus, furiosus.

Λύσσημα, π. τό· λυσσασμα, μανία· «εἰ μὴ ἐκ-
φοδοῖεν μανίασιν λυσσημασιν» Εὐρ. Ὀρ. 270.
Λυσσῆρης, π. = λυσσαλῆος, μανιῶδης Ὀρφ.
Ἕμν. Εὐμν. 6, furibundus.
Λύσσησις καὶ λυττήσις, εως, ἡ· λυσσασμα,
μανία, furor· «ἀκίθεκτος ἡ τῆς φιλοταρτίας»
Κ. Μαν. χρ. 2493.
Λυσσατήρ, ἦρος, ὁ· λυσσώδης, μανιῶδης·
κύων Ἰλ. 0, 299, καὶ ἐπὶ ὁ· πούς Ἀνθ. 6, 94.
Λυσσητής, οὐ, ὁ· τῷ προηγ.· νέκυς Ἀνθ. 7, 478.
Λυσσητικός καὶ λυττήτικός, 8· ὁ δοκίμιμος·
εἰς λύσσαν, μανιῶδης· «τὸν ὀφλυν (μὲν) εἰς τὴν
ἀφροδίσιαν εἶναι λυττητικόν» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12,
10, rabiosus.
Λυσσό-σληκτος, 2· ὁ ὑπὸ κυνὸς λυσσῶντος
δηχθεῖς (δαγκασθεῖς) Διοσκ.
Λυσσο-δίωκτος, 2· ὁ ὑπὸ μανίης, μάλιστα
ἐρωτικῆς διωκόμενος Ξεν. Ἑφ. 1, 6, ὁ ἑμπετ-
ρῶσις διωρθ. ληστοδίωκτος.
Λυσσο-μανίω· εἶμαι λυσσομανής Μανειό. 1, 216.
Λυσσο-μανής, 2· ὁ ὑπὸ μανίης λελυσσηκός,
μανιῶδης· μτφ. «βρομῶντος δονῶν λυσσομα-
νέας πλοκάμους» Ἀνθ. 6, 219· «κακὸν ὅψ»
οὐ τις γίνεται μανιῶδης, αὐτ. 11, 232.
Λυσσο-μανία, ἡ· λύσσα μανιῶδης· «εἰς το-
σοῦτον λυσσομανίας ἤκουσι καὶ ἀπονείξουσιν» Ἰου-
λιαν. ἐπ. 52, σ. 436.
Λυσσόν· ὄρος παρὰ τῇ Ἐφέῳ Κόν.
Λυσσῶω, ὠ, μ. ὡς· κάμνω να λυσσᾶν, φέρω
εἰς μανίαν, μέγν. καὶ ἀντὶ τοῦ λυσσᾶω, κατ' ἑ-
θὺς τῶν ποιητῶν ὡς ὁρῶν ἀντὶ ὀρέω, κυμῶω
ἀντὶ κυμάω, λυσσᾶω ἀντὶ λυσσᾶω Μανειό.
1, 244· Πρὸ λυσσῶμαι = φέρομαι, κατελαμ-
βάνομαι ὑπὸ λύσσης· «μὴ μεγάληγορηθῇ τρω-
πῶν φρένις λυσσῶθις» Φοικυλ. 114.
Λυσσώδης, 2· ὁ, λυσσασμένος, μανιῶδης· Ἐ-
κτωρ Ἰλ. ν, 53· νόσος Σοφ. Αἰ. 417· «μαι-
νόμενος κατὰ σκοπον λυσσώδης» Εὐρ. Βάκχ. 979·
«ζωή Ἀνθ. 9, 574· «τό λ. τῶν ἡδονῶν» Στωδ.
2 Ἀνθ. 94, 31, rabidus, rabiosus.
Λυσσῶπις, ἰδού, ἡ· ἡ ἔχουσα βλέμμα (λυσσα-
σμένου) μανιῶδης Ὀρφ. Ἀργ. 977, furibundus.
Λύτης, συ, ὁ, λύται ἐκαλοῦντο οἱ σπουδαῖοι
τῆς νομικῆς, οἱ διανύσαντες τὰς τετραετεῖς α-
τῶν σπουδῶν καὶ οἱ δυνάμενοι νῦν ἐξετασθῆναι
Πανδ. πρὸλ. προλῦτης.
Λύτειρα, ἡ, Ὀρφ. Ἕμν. 9, 17, 09λ. τοῦ
Λυτήρ, ἦρος, ὁ· ὁ λύων, ἀπαλλάττων, σωτήρ·
συμβιβαστής, ἀφρεταροτής· «ναλίων Αἰσχ.
ἐπ. 924· «πόνην Εὐρ. Πρ. 136.
Λυτηρίας, ἄδος, ἡ· λυττήρα Ὀρφ. Ἕμν. 13, 8.
Λυττήριος, 2, καὶ 3· ὁ λύων, ἀπαλλάττων, ἑλῶν·
θερώνων, σωτήριος· «θαίροντες Αἰσχ. ἐπ. 158·
«ὅπως γένοιτο τῶνδ' ἱμοὶ λυττήριος» = ἵνα μὴ
ἀπαλλάξῃ ἐκ τούτων, Εὐμ. 238· «τῶνδων δαη-
τοματὰ καὶ λυττήριος», Ἰκ. 255· «εὐχαὶ Σοφ. Ἰλ.
625· «φάρμακα Πολυδ. 4, 179· «λύσημα Σοφ.
Τρ. 350 = λύπης ἱαμα Σχολ. «λυττήρια πόνοι»
= ἱλασμοί, καθάρσεις ἐκ τῶν πόνων, Ἰλ. 439·
«λυττήριος ἐκ θανάτου γένου» = ὡπῶν ἐκ τοῦ
θανάτου Εὐρ. Ἀλλ. 224, περὶ τοῦ ἀπύλλωνος
καὶ μέγν. liberatorius, exortatorius.
Λύτης· γὰρ λύται πρὸλ. προλῦτης.
Λυτικός, 3· ὁ ἔχων τὴν σάνκριν, 3 κτηνῶν

πρὸς τὸ λύειν, διαλύειν, ἐλευθερῶναι· ἡ ῥίζα αὕτη λυτική κοιλίας καὶ κινητικὴ χαλῆς = ἐκκένεσι, ἐξίνοι· τὴν κοιλίαν διωσκ. 4, 173· πρὸβλ. «κοιλίας λυτικᾶς» Ἀθην. 3, 91· «οἱ λυτικοὶ καὶ ἐπιλυτικοὶ» = γραμματικοὶ ἀσχολούμενοι περὶ τὴν λύσιν δυσκόλων ζητημάτων· - ἐνθύμημα· «οὐδὲ τὰ λυτικὰ ἐνθύμηματα εἶδος· τί ἐστὶν ἄλλο τῶν κατασκευαστικῶν· ὁ δὲ γὰρ ὅτι λύει μὲν ἢ δειξάς ἢ ἐνστασιν ἐνεργῶν» Ἀριστοτ. βητ. 2, 26. Λυτικῶς, ἐπὶρ. μὲ δυνάμιν, ἐξιν πρὸς τὸ διαλύειν κτλ.

Λύτις, ἰδός, ἡ· ἡ λύουσα, ἐλευθερώουσα ἀπαλάττουσα· - χρεῶν Ἑρραίμ. Κασ. 1178.

Λύτης, 3· λύσιμος, δυνάμενος νὰ λυθῇ· «τὸ δεῖν πᾶν λυτὸν» Πλάτ. Τιμ. α. 41· «ὅρ' ὕδατος, ὕδατι», σ. 60· «νίτρον καὶ ἄλλας λυτὰ ὑγρὰ» Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 6, καὶ ἐπὶ προβλήματι· «λυτὸν δὲ καὶ τοῦτο καὶ ἀληθές ἢ», βητ. 1, 2, solubilis· ἐπὶρ. λυτῶς ἀντιθ. ἀλύτως, ζ. μωρ. 2, 2.

Λύτρον, τό· λυτήριον, τὸ δι' οὗ λύει, ἀπαλλάττει τις, ἰασμός· - συμφορὰς Πίνδ. Ὀ. 7, 77· αἵματος Διοχ. Χυ. 47, ἰδίως πλ. τὰ διδόμενα χρήματα ἢ πράγματα πρὸς ἀπελευθέρωσιν αἰχμαλώτων λαβόν· Θουκ. 6, 5· «ζῶντα λαβόντες ἀφῆκαν ἀνευ λύτρων» Ξεν. Ἑλ. 7, 2, 16.

Λυτρώ· - ἄρ. 45, 2· ὁ τοῖς λύτραις παίρων, χρ. Σιδ. Λυτρώω, ὦ, μ. ὡσώ· ἐλευθερῶναι τινὰ ἀντὶ λύτρων (λαμβάνων λύτρα)· «χρημάτων τινὰ» Πλάτ. Θεαίτ. 165, ἐλευθερῶναι, σώζω, Ν. Δ. Παθ. «λελυτρώσθαι ἐκ τῶν ἰδίων» = μέσων Δημ. 19, 170· «λυτρωθεῖς = ἐλευθερωθεῖς, σωθεῖς» Ἀριστοτ. βητ. 9, 2. Μέσ, διὰ λύτρων (διδόντων λύτρα) ἐλευθερῶναι, ἐξαγοράζει τινὰ· «χρημάτων οὐκ ὀλίγων ἐλυτρώσατο αὐτοῖς τὴν χώραν» Ηυλ. 66. 17, 16, 1, redimo· πρὸβλ. λύομαι. Λύτρωμα, ατος, τό· ἀπελευθέρωσις, ἐξαγορά, ἔκλ. redemptio.

Λυτρών, ὠνος, ὁ· ἀπόπατος, κοπρών· «παρὰ τὸ ἐκεῖ λύσθαι τὴν κοιλίαν» γραμ. Βελλέρ. α. 433. «ὁ δ' ἀφ' ἐδρών καὶ λυτρών βάρβαρος» Σουλδ. Λυτρώσιμος· λύσιμος· - ἐνέχυρα Φώτ. redimendus.

Λύτρωσις, ὤως, ἡ· ἡ διὰ λύτρων ἀπελευθέρωσις, ἐξαγορά· - αἰχμαλώτων Πλουτ. Ἀρατ. 11, σωτηρία, Ν. Δ. redemptio.

Λυτρωτέον· δεῖ λυτρωθῆναι· - τὸν πατέρα Ἀριστοτ. βητ. Νικ. 9, 1, redimendum.

Λυτρωτήριος, 3· ὁ λυτρώων, ἐλευθερῶν· - παῖς, μτγν. redimens.

Λυτρωτής, ὡς, ὁ· ὁ ἐλευθερῶνων, ἐξαγοράζων, σωτήρ Ἰω. Χρυσ. redemptor.

Λυτρωτικός, 3· ὁ δυνάμενος, ἱκανὸς νὰ ἐλευθερώῃ, σώζῃ, μτγν.

Λύττω, λυττάω κτλ. ἀττ. = λύσσω, λυσσάω κτλ. Λυττέω· ὁμιλῶ πολλὰ, φλυαρῶ· «λυττέει, πολλὰ λαλεῖ» Πούχ.

Λύττωρ, ὠρος, ὁ· λυτῆρ Ἀνθ. 9, 351, πρότερον ἀνεγιν. βύτωρ.

Λυττώτης, ου, ὁ· χαλνός, χαλαρὸς Σπράδων δι. γρ. λιθώτης.

Λυχναῖος, καὶ λυχναῖος, ὤως, δηλ. λίθος, ἐ· λυχνίτης, διασπῆς λίθος, εἶδος Παρίου μαρμάρου

Πούχ. «ἀγάλματα εἰκονικὰ λίθου λυχναῖου» Ἀθην. 5, 205.

Λυχν-άπτῃς, ου, ὁ· ὁ ἀνάπτων τὸν ἢ τὸν λύχνον, ἀποσπῆς Πούχ.

Λυχν-άπτρια· ὅηλ. τοῦ προηγ. ἐπιγρ. 181.

Λυχν-αψία, ἡ· ἡ ἀναψίς, τὸ ἀνάμμα τῶν λύχνων, φωταψία Ἀθην. 15, 701· πρὸβλ. λυχνοκαία.

Λυχναῖα, ἡ· λυχναῖα.

Λυχναῖον, τό· λυχνοστάτης· «Ταραντίνους εἰς τὸ πρυτανεῖον ἀναθῆναι (Διονύσιον τὸν νεώτερον) λυχναῖον δυνάμενον καίειν τοσοῦτους λύχνους ὅσους ὁ τῶν ἡμερῶν ἐστὶν ἀριθμὸς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν» Εὐφορίων παρ' Ἀθην. 15, 700, candellabrum.

Λυχν-έλαιον, τό· ἔλαιον λύχνου Ἀλ. Τραλ.

Λυχναῖος, ὤως, ὁ· 1) ὅς, φανάριον Ἀθην. 15, 699· 2) λ. λίθος = λυχνίτης Ἀθην. 5, 200, lucerna, lapis.

Λυχναῖος, μ. εὖσώ· φέγγω μὲ λύχνον· «λυχνήσουσα τοὺς εἰσαγομένους» Ἀρέθ. ἀποκ. σ. 900.

Λυχναῖων, ὠνος, ὁ· τὸπος ἐνθα εἶνε συνηγμένοι καὶ ἐναποθεσμένοι οἱ λύχναι Λουκ. 24, 1, 29.

Λυχναῖα, ἡ· λυχνοστάτης Πλουτ. Διον. 9· ἀεὶ τὴν λυχνίαν τιθέναι λύχνον» Ματθ. 5, 16, ἀπερ φέγγεται ὑπὸ Φρονίχ. σ. 313, candellabrum.

Λυχναῖατος, 3· ὁ εἰς λύχνον ἀνήκων· - φῶς Σειτ. Ἑμπ. πυρρ. 1, 119, - φλόξ Ὀλυμπιάδ.

εἰς Ἀριστοτ. μετεωρ. σ. 5, lucernarius.

Λυχναῖος, ου, ὅηλ. λίθος, ὁ· λυχνίτης Πολυδ.

Λυχναῖα, λίμνη, ἡ· λίμνη ἐν Ἰλλυρία Πολυδ.

Λυχνίδιον, τό, ὅποι. τοῦ λυχνίου 1) μικρὸς λύχνος Λουκ. Τιμ. 14· «πρὸς ἀμαυρῶν τε καὶ μικρόστομον λυχνίδιον - ἐπαγρυπνεῖν εἰσας τοῖς τόποις» 2) μικρὰ λυχναῖα· «ὥσπερ λύχνος ὁ μωυστάτα καθ' ὅδ' ἐπὶ τοῦ λυχνιδίου» Ἀριστοτ. ἐν Πολυδ. 1, 118, lucernula.

Λυχνιδὸς καὶ λυχνιδός, ἡ· πόλις Ἰλλυρίας κατ. Λυχνιδίος Σπράδ. ἐπὶθ. Λυχνιδίος, ὅηλ.

Λυχνιδία καὶ λυχνίτις, ἰδός, λίμνη Διοδ. Στ. Βιβλ.

Λυχναῖος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς λύχνους· - ὁμολογία, ὁμνος· ὁ ψαλλόμενος κατὰ τὰς φωνὰς τῶν λύχνων· τὸ λυχναῖον οὖς. = ὁ περὶ ἡλίου δυσμὰς χρόνος, ὅτε ἀνάπτουσι τοὺς λύχνους Ἰω. Χρυσ. lucernarium.

Λυχνίον (λύχνιον ἐσφαλ.), τό, ὅποι. τοῦ λύχνου· μικρὸς λύχνος Ἀθην. 5, 206.

Λυχνίς, ἰδός, ἡ· 1) βοτάνη θεινὴ μὲ ἄλως δρμιοις λευκοῖς, ἐμπόρφυρον, πλεόμενον εἰς τὰ στεφάνια, διὸ καὶ στεφάνω(μα)τικὴ καλεῖται Θεοφρ. 2) πολυτίμος λίθος λαμπρὸν ἐν τῇ σκότει καὶ λυχνίτης λεγόμενος, «πυρὸς φλόγ' ἀρπάζων ὁμοῖος» Δ. Περ. 329, λέγεται καὶ λύχνις, ὁ, lucernula.

Λυχνίσκος, ὁ· ὅποι. τοῦ λύχνου, καὶ ὄνομα γιχθὸς Λουκ. 24, 1, 30.

Λυχνίτης, λίθος, ὁ· λίθος σκληρὸς καὶ διασπῆς, ἐρυθρὸς δὲ τὸ χρῶμα, ὁ καὶ Καρχηδόνιος καλούμενος Πλάτ. Ἐρωδ. 400, γαλλ. grana.

Λυχναῖος, λυχναῖος, λυχναῖος.

Λυχνίτις, ἰδός, ἡ· πύα, ἡ φλόμος· «καὶ τρίτη φλόγ' ἡ καλουμένη λυχνίτις, ὑπὸ δὲ τινῶν θρυσάλλει, εἰς ἐλλόχια χρησίμη» Διοσκ. 4, 104.

Λυχνίτις, ἴδιος γὰρ Λυχνιδός.
 Λυχνός-εἰος, 2' ὁ βίων ὑπὸ τὸν λύχνον, ὁ κά-
 μιν τὴν νύκτα ἡμέραν Σινεκ. ἐπιστ. 122.
 Λυχν-σφόρος, ὁ ὁ τρώων τὰ ἑλλόγνια, ὁ
 βλαπτὼν τοὺς λύχνους ἔνεκα τοῦ ἐλαίου-μας,
 ἐπιγρ. ἀρχ. δι. γρ. ἀντὶ λυχνοφόρος.
 Λυχνο-εἰδής, 2' ὅμοιος λύχνου-φῶς Ἰαμβλ.
 Λυχνο-καίτα, ἡ τὸ ἄναμμα καὶ καύσιμον τὸν
 λύχνου παρ' Ἡρ. 2, 82 ὁρτὴ τις ταλουμένη
 ἐν Σαίι τῆς Αἰγύπτου, καθ' ἣν ἔκαιον ὅλην
 τὴν νύκτα λύχνα πολλὰ ὑπαίθρια.
 Λυχνο-καυτέω, ὡ, μ. ἦσσι ἀνάπτω καὶ καίω
 λύχνους ὡς πόλεις ἐστειρανόμενης καὶ λυ-
 χνοκαυτῶσης Δ. Κῆς. 63, 20.
 Λυχνο-καυτρία, ἡ λύχνοκαΐα, *Ἀθην. 15,
 701 ἔφηγε λυχναΐα.
 Λυχνο-κῶσα λυχνοκαυτῶσα Φώτ. ὁ Ἀσ' ἐκ.
 ἐκείνη λυχνοκοῦσα.
 Λύχνον, τὸ λύχνος, φαίνεται ὅτι μόνον ἐν τῷ
 πλ. εὐχρ. εἶνε, ἐπερογῆς τύπ. τοῦ λύχνου Ἡρ.
 2, 82. *λύχνα ἀρμένα δαΐα Εὐρ. Κυκλ. 512.
 Λυχνο-ποιέω, ὡ κατασκευάζω λύχνους Σχολ.
 Ἄριστ. σφ. 1001.
 Λυχνο-ποιός, ὁ ὁ κατασκευάζων λύχνους
 Ἄριστ. εἰρ. 690.
 Λυχνο-ποιία, ἡ 1) τὸ κατασκευάζειν λύχνους
 2) λυχνοκαΐα θεμιστ.
 Λυχνο-πάλις, εὐς, ἡ πόλις τὸν λύχνου, ὅν.
 πλάστον Λουκ. ἀλ. τὰ. 1, 29.
 Λυχνο-πώλειω, ὡ πωλῶ λύχνους Σχολ.
 Λυχνο-πώλης, ὁ ὁ πωλῶν λύχνους Ἄριστ.
 ἱπ. 739.
 Λύχνον, ὁ, πλ. καὶ λύχνα (ἀπὸ τοῦ λύειν τὸ
 νύχτω! Σέξτ. Ἐρμ. πρ. γραμ. 243, ρίξ. λυκ
 ἐν τῷ ἀμφι-λύκη, λατ. luc-s=lux=φῶς, luceo-
 φίζω, γερμ. licht = φῶς, ἐκκλ. αλαβ. lucu
 = αὐτός) λυχνάρι, κανδήλι, φανάρι-χρῦ-
 σος Ὀδ. τ, 34 ὅθεν συμπραίνεται ὅτι ἦτο
 κινήτος καὶ ὅθεν ἵστατο στερεὸς ὡς ὁ λαμπτήρ.
 ἑλαιοὶν ἦσαν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ Ἄριστ.
 νερ. 150. *λύχνον ἄπτειν. 18. *λ. ἀναφαι-
 Ἄνακρ. 13, 15. ἡμέριος Θουκ. 4, 133, καὶ
 παρομ. *λύχνον ἐν μεσημέριᾳ ἄπτειν. Διογεν.
 ὁ, 27, ἐπὶ τῶν ἐν καιρῷ ἀνεπιτηδείῳ τι ποιούν-
 των. *ἔαν λύχνος ἄπτεσθαι μὴ θέλῃ, χειμῶνα
 σημαίνει καὶ ὅταν τὴν φλόγα ἀπωθῇ Θεοφρ. ἀ-
 ποσπ. 6, 3, 5, ἀντιθ. ἀποσθενόναι Ἄριστ. πλ.
 668. *λ. ἀπείσθηκε Πλάτ. συμπ. 218 πέννυχος
 Ἡρ. 2, 130. ὁ μὲν λύχνος διὰ τὸ λαμπρὰν φλό-
 γα εἶναι φῶς παρέχει. Ἐν. συμπ. 7, 4. *περὶ
 λύχων ἀφῶς=κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς ὅτε
 ἀναπτύσσεται τοὺς λύχνους Ἡρ. 7, 215. οἱ λύχνοι
 ἀνερπύον κατὰ τὸν ἀφῶν τὸν θραυλλίδων
 τῶν ἐν αὐτοῖς καιμένων. - οἰμῶδες = μεθ' οὗ
 θραυλλίδας (φτίλτα) *λύχνον προμύ(σσο)τεν.
 πρῶτον=εὐφροσύνην Πολύδ. 6, 103. *τὸ κα-
 ταΐσθαι τὸν λύχνον ὅν ὅν κοιμάσαι καὶ κατα-
 κοιμῆσαι λέγουσιν, 7, 178, πλ. λύχνα (ἴδε
 λυχνον) καὶ λύχνοι. *λύχνοὺς ἄφω ἂν σωθῆς
 =ἂν κάμω φωταΐαν Ἀρρ. Ἐπ. 2, 17. 2) μεφ.
 *λύχνοὺς εὐσεβεῖς=παράδογμα εὐσεβείας, ἔφα-
 ρος, ἐπιστομὸς Νυν. πρόλ. Ἰουμην' 3) ἐπὶ ὁ. ἐταί-
 ρας Ἀθην. 12, 583. πρόλ. λαμπάει, λαμπά-
 ριν' 1) πλ. λύχνοι = γυμνά, ἐν τῇ πωλούνται

λύχνοι Ἄριστ. νερ. 1065. 5) εἶδος ἰχθῶς καλ-
 λίστου Ἡσυχ. 6) εἶδ. ὀστράκου *ὀστρακίων δὲ
 λύχνος, φῶσα, βοῦς Στραβ. Ἰουκίππος, lacerna.
 Λυχνο-υργός, ὁ λυχνοποιός Ἡσυχ.

Λυχνο-φῶς, ὁ ὁ κρατὼν τοὺς λύχνους ἢ φα-
 νοὺς, λυχνοστάτης διάφορος τοῦ λαμπτήρος
 καὶ φανοῦ, κατὰ Β. Ἀνέκ. *σκεδός τι ἐν κύκλῳ
 ἔχον κέρατα, ἐκδὼν δὲ λύχνον ἡμείνον διὰ τῶν
 κερῶν τὸ φῶς πέμποντα, ὡς εἶναι αἱ νῦν λαμ-
 παὶ λεγόμεναι, αἵτινες κύκλῳ ἔχουσιν ἀντὶ κε-
 ρῶν δάλινον σφαῖραν πρόλ. Ἀθην. 15, 699.

Λυχνο-φανής, 2' ὁ φαίνων ὡς λύχνος, λαμ-
 πρότατος. - ἀστὴρ Φώτ. splendidissimus.

Λυχνο-φορέω-ω, μ. ἦσσι λαπών. λυχνοφο-
 ρίω φέρω, κρατῶ (περιπατῶν) τὸν λύχνον Ἄ-
 ριστ. Λυσ. 1003.

Λυχνο-φόρος, 2' ὁ κρατὼν λύχνον καὶ προ-
 πορεύμενος. *ἐκέρσας δόντος ἡλίου πάντες
 οἰκουρεῖν, καὶ μετὰ λυχνοφόρου μεθίνα φου-
 τάν. Ἀθην. 5, 214.

Λύχνωμα, τὸς, τό. δρόνιον, ἱμνοτον Σχολ.
 Ἄριστ. ὄρν. 1175.

Λύω (ρίζ. λυ, σανσφ. lu, lunapi, λατ. solvo καὶ
 solvo ἀντὶ solvo, luo = τίω, γοτθ. lau-s-ja καὶ
 laus = los = λελυμένος, μ. λύσω, ἀδρ. λύσω
 παρκ. λέλυκα, παθ. παρκ. λέλυμαι, ὕπερ. ἐλε-
 λυμην, ἀορ. ἐλύθην. ὁ ὁμοῦ ἔχει ἰδιόζωντας
 τύπους, λύμην ἀορ. ἐπ. συγκτ. Ἰλ. φ, 80,
 λύτο, λύντο, λέλυτο ἢ λελύτο (ὀδύλφ.), λέλυτο
 (Ἰέκκερ.) Ὀδ. σ, 238 μετὰ σημ. παθ. διὸ νομί-
 ζουσιν αὐτοὺς τύπους τοῦ ὕπερ. τὸ δὲ λέλυτο
 ἢ λελύτο εὐκτ. ἔγκλ. παθ. παρκ. ἀντὶ λε-
 λύτο. 1) λύω τι διαδοῖν, ἔκωσιν, ἀνεί-
 γω τὸ κεκλεισμένον, βουλωμένον, ἐπὶ ἐνδομάτων
 καὶ ὅπλων. *λύσε δὲ οἱ ὠρήκα. Ἰλ. π, 804.
 Μίσ. *λύσασθαι (μῆντα) = τὴν ἐαυτοῦ ζώνην, ἔ,
 214. *λύοντο δὲ τεύχεα = ἀφῆρσαν ἀπὸ τῶν
 ἄλλων τὰ ὅπλα ἵνα λάθωσιν αὐτὰ δι' ἐαν-
 τοὺς ὡς λάφυρα, ρ, 318. - ζωστήρα, δ, 215.
 *ζώνην παρθενίην λύω = λύω τὴν ζώνην τῇ
 παρθενικῇ, ἀφαιρῶ τὴν παρθενίαν Ὀδ. λ, 245.
 *λύσι χαλινόν ὅφ' ἦρώσ παρθενίαν Πινδ. Ἰ, 7,
 52. *ἐλύθα παρθενίαν = ἐλύσ' ἐγὼ κορυμμάτα
 Εὐρ. Ἀλκ. 175. ὁ δ' αὐτίκα λύσας τὸν μίτηρα
 Μουσαῖ. ἐπὶ τῶν σχοινίων τῶν πλοίων. *ταὶ
 δὲ πρυμνήσι ἐλύσαν. Ὀδ. ε, 418. *λύον ἱστία,
 496. - λαίψας, πείρατα, ὅπλα νηὸς Ὀδ. *νῆαν
 πόδα Εὐρ. Ἐκ. 1020. καὶ ἀπλῶς λύω = ἀπο-
 κλέω Σύνεσ. σολνο. *ἀσκὸν μὲν λύσαν. Ὀδ. κ,
 47. *ὕπαί τις ἀρβύλας λύσι τάχος Αἰσχ. Ἄγ.
 919. - πίδαξ, Εὐμ. 616. ἐπὶ τῶν κλειθρῶν
 *κλειθρῶν λυθόντων, ἐπε. 378. *λύει τὸν αὐτὴν
 πέπλον Σοφ. Τρ. 920. - στολάς, Ὀλ. Κ, 1593.
 *ἡνίαν=χαλᾶν, Ἠλ. 733, ἐπὶ ἐπιστολῶν.
 - γραμμάτα, δέλτον = ἀνείγειν Εὐρ. Ἰ. Α. 38.
 = κλήθρα μοχλοῖς, Ἰ. Τ. 99. πρόλ. *διαθῆ-
 κας λύειν Δ. Κῆς. 55, 9. *ἀλύκα σόμας
 Ἰσακ. 12, 96. = γλώσσας εἰς ἀσχροὺς μύθους
 Κριτὶ. ἐν Ἀθην. 10, 432. 2) ἐξεύγω, ὁ ὅπως
 εἰς ὄλυν. Ἰλ. ε, 364. *ὕπερ ὄλυνον, α, 504.
 *ἐλύσαν ὅφ' ἀρμασιν ὠκέας ἱπποὺς, α, 244.
 = ὕπερ ζυγόνων, ἰω, 576. - ἔκπους, καὶ μέσ.
 *λύσθαι ἱπποὺς ὅφ' ὕχεσσι = κυρίως κἀπῶθεν
 τοῦ ζυγοῦ πρὸς τὰ ἔσω, ψ, 7. 11. *ῥέε λύσαι

Ψα. ἔρ. 610, ἀντιθ. ζεύγους 3) ἐν γένει ἀπολύω Ὁδ. μ. 53, καὶ ἔπομ. ἐλευθερώω, ἀπαλλάττω τῆς αἰχμαλωσίας· τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω· Ἰλ. α, 29· «ἤλθε λυόμενος-θύγατρά» = ἔνα ἐλευθερώσῃ τὴν θυγατέρα του, 13· «αἶψα κεν ἔντεκα καλὰ λύσειαν», ρ, 163· «ὅπως λύσειεν Ἀργα» Ὁδ. θ, 345· «ἀλλ' ἄγε δὴ λύσον, νεκροὶ δὲ ὀφείλ' ἀποινα», ω, 137· «ἐλυσεν ἀποίνων» = ἤλευθερώσεν αὐτὸν ἀπὸ λύτρων, λ, 106· ἐλευθερώω ἐξ ἀνάγκης καὶ κινδύνου· «λύειν τινὰ πακώτερος» = ἀπαλλάττειν τινὰ ἀπὸ τῆς δυστυχίας Ὁδ. ε, 397· «ἐλυσεν ἐξ αἰτίας» Ἠνδ. Ὁ. 4, 23· «ἐκ πανθέων λυθέντες», Ἰ. 7, 6· «τίς οὐδ' ὁ λύσων σ' ἔσται» = ὁ ἐλευθερωτὴς Αἴσχ. Πρ. 773· «ὅς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ λύσει», 875· «λύσαι με δεσμῶν τῶνδε», 1008, Μέσ. «ὅσπερ Ἰὼ πημονῆς ἐλύσατο», ἰλ. 1051· «πρώτος ἀγγέλων ὄκνου σε λύσω» Σοφ. Τρ. 180· «δεσμὰ παιδῶν» Εὐρ. Ἦρ. μ. 1123· καὶ ἐν τῷ πεζῷ· «λύουσιν οἱ ἔνδεκα Σωκράτη» Πλάτ. Φαῖδ. 59· ἔκ δεσμῶν, πολιτ. 2, 360· «αἱ νεωστὶ ἐκ δουλείας λελυμένοι», 9, 574· «λύσασθαι ἐκ τῶν πολιτείων» Λυσ. 19, 50· «χρημάτων» Ἦρ. 2, 135· «λυθεὶς ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρός» Θουκ. 5, 3, ἀλλ' ὅμως· «λύειν τινὰ ἀρχῆς» = καθαιρεῖν, παύειν Δ. Σικ. 13, 92· 4) διαλύω, σηκώνω· ἀγορὴν Ἰλ. α, 305· «λύτο ἀγων», ω, 1· «ὅττις ἀνδρῶν ἀγορῆς ἡμῖν λύει ἡδὲ καθίζει» Ὁδ. 6, 69· ἐπομένως καταπαύω, διαλύω ἐρίου, διαφωράν· νείκια, θ, 74· «νείκος οὐκ ἐν ἀργύρου λαβῇ θύουσιν» Αἴσχ. ἰλ. 914· «νείκος πατρὶ» Εὐρ. Ἰππ. 1442· ἔριν, Φοῖν. 81· «αὐτῶν καὶ ἀπορίαν Πλάτ. Πρωτ. 324· «-ὄνειρον» = κρίνασθαι ὄνειρον Ὀμηρ. ἀνιγνῆς Λουκ. = ἐξηγεῖν, καὶ συχνὰ παρ' Ἀριστοτ. καὶ ῥήτορ. παρ' οἷς ἰδίως σημαίνει ἀνασκευάζω, ἐξελέγχω, ἀναιρῶ Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 25· «πύλεμον, πολιορκίαν λύειν» = καταπαύειν, σηκώνειν Πολύδ. 25, 5, 1· «συνουσίαν, 5, 15, 3· καὶ λύπην, φροντίδα καταπαύω, καταπραῖνω» Ὀππος λύων μελεδήματα θυμοῦ Ἰλ. ψ, 62· καὶ συχνὰ παρὰ μτγν. π. 5) καταστρέφω, κρημνίζω, ἀφανίζω· «κόλιων κέρηνα» Ἰλ. 6, 118· «Γροῖης ἱερὰ κρηδεμνα λύωμεν», ξ, 100· «Τρώων ἔλυσσε δόμους» Ἠνδ. Η. 11, 31· «γέφυραν Ξεν. ἀν. 2, 4, 17· «νύκτους ἀκυρώων, καταργῶ Ἦρ. 3, 82· «ὄρκον» παραδίδειν, Ξεν. ἀν. 3, 2, 10· «πίστιν, σπονδὰς καὶ ὅμοια»· τὴν ψῆφον λύει καὶ ποιεῖ τοῦ μηδένος ἀξίαν· ἀνατρέπει τὸ ψήφισμα Δημ. 24, 2· 6) παραλύω, φέρω παραλυοῖαν· γυνῆα, γούνατα, ἀφεικ λύειν τινὸς ἢ τινὸς = καθιστάναι τὰ μέλη παράλυτα, λέγεται ἐπὶ τοῦ θανάτου, φόνου, ἰσθίος ἐν Ἰλ. ὡς καὶ· «λύσε βοὸς μένος» Ὁδ. γ, 450· ἡ ἐπὶ τοῦ καμάτου, κόπου, βίου, τρόμου, θάμβους· «καρὰ τῶν θυμολγέων γούνατ' ἔλυσαν ἄλφιτα τευχόσση», υ, 318· «σὴ δὲ βίη λέλυται», περὶ τῆς ἀδυναμίας τοῦ γήρατος Ἰλ. θ, 103· καὶ περὶ τῶν σαθρῶν σκαίνων· «σπάρτα λέλονται», 6, 135, καὶ παρὰ τραγ. «λέλυται γὰρ ἔμῳν γυνὼν βώμη Αἴσχ. Περ. 877· 6) πληρώω, ἐξαφλῶ· τέλη, μισθοὺς λύειν, καὶ ἐν γένει ἐπὶ πραγμάτων, ἅτινα ὀφείλει τις νῆα πληρώσῃ· καὶ μτγ. «λύων ὅσ' ἐξημάρκον ἐν τῷ πρὶν χρόνῳ» Σοφ. Φιλ.

1208· «τὰς πρότερον ἀμαρτίας» = ἀποτίω, (καὶ νορθῶ Ἀριστ. βατρ. 690· «φόνον φόνον λύω» Εὐρ. Ὀρ. 510· ἐντ. καὶ λυσιτελεῖν, κυρίως = λύειν τέλη = πληρώνειν τὰ ἔξοδα, ὡφελὲν Σοφ. Οἶ τ. 317· τινὲ συχνὰ παρ' Εὐρ. πρδλ. Μπρ. 566· (τὸ ὑ ἐν τῷ ἐν. καὶ παρ. εἶνε βραχὺ ἐν Ἰλ. ψ, 513, Ὁδ. η, 74 εἶνε μακρὸν ἐν τῷ ἄρσει τοῦ πυθός, ἐν ἡ καὶ παρ' αὐτ. ποιηταὶ εἶνε μακρὸν· παρὰ μτγν. π. ὡς Ἀπολ. Ἰ. 3, 822 ἐνίο· καὶ ἐν θέσει εἶνε μακρὸν, ὅπερ ἀπαντᾷ καὶ ἐν τῷ ἀλδύσκειν τῆς Ὁδ. 6, 105, 109· ἐν τῷ ἔνερ. καὶ μέσῳ μέλλοντι καὶ ὀπίσσω τὸ ὡ εἶνε πάντοτε μακρὸν, ὅμως ἐν τῷ ἔνερ. καὶ παρ. παρὰ καὶ ὕπερ. ὡς καὶ ἐν τῷ παθ. ἀορ. εἶνε βραχὺ μόνον ἐν Ἰλ. ω, 1 λύτο ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου ἔχει τὸ ὡ μακρὸν διότι μετὰ Βεακέρου γραπτέον λύτο· λύμην ἔχει τὸ ὡ βραχὺ Ἰλ. φ, 80, ὡς καὶ τὸ λύτο, φ, 111, solvo, remitto, libero.

Λω· λάω.

Λωδάζω· λωδάζομαι· ὠμιεῖ ἐν πρ. παθ. λωδᾶμαι· ἡ κοῦσα γὰρ νοσεύωνται σφοδρῶς λωδᾶσθαι σου τὰ πολλὰ τῆς ἐπιστήμης ἢ οἰκ. φθόνου ἢ οἰκ. ἀχαριστίαν· Δημοκρ. ἐπιστ. πρ. Ἰπποκρ. Λωδᾶομαι, μ. ἴσσομαι, ὡς τὸ λυαίνεσθαι, (ὡς ἐν. ὡ Ὀμηρ. ἔχει μόνον λωδῶναι), ὁ παρὰ λελοδῆμαι, ἀορ. ἐλωδῆθην εἶνε παθ. πάντοτε βλάπτω, ἀτιμάζω τινὰ λόγῳ καὶ ἔργῳ, ὄνεισις, κακοποιῶ· λωδῆσασθαι τινὰ λώδην = προσάπτει ὄνειδος πρὸς τινὰ Ἰλ. μ, 623· «ἐλὼν τὸν λωδᾶται λώδην ἀνέκιστον» Ἦρ. 3, 154· καὶ ἀπτιώ. = ἐξωδρίζειν Ἰλ. α, 232· ἔτι βλάπτω, διαφθείρω, καταστρέφω ἐπὶ τῆς ἀσθενοῦς Σοφ. Τρ. 1025· «-ἀρτύναις βίαν», Ἀντ. 54· «ἀνδρῶν εὐνίδας λωδόμενοι» Εὐρ. Ὀρ. 927· «μὴ λωδᾶσασθε τὰς ἀμπελούς» Θεόκρ. 5, 109, καὶ ἐν πεζῷ Ἦρ. συχνὰ ἀντιθ. τῷ ὀνέειν ἡμῶν Πλάτ. Κριτ. 47· «τοὺς νέους, Πρωτ. 318· «δὲ φθοροῦμεν ἐκεῖνο καὶ λωδῆσόμεθα», Κριτ. 47· Παθ. «λελωδῆσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, πολ. 10, 611· «μυχοθηρῶ ὄντι τὴν ψυχὴν καὶ λελωδῆμένω», Γοργ. 511· «ἐλωδῆθη» Ἦρ. 3, 150· «λώδας λωδῆθεις» Πλάτ. Γοργ. 473· «πόλιν Λυσ. 26, 9· παρὰ μτγν. καὶ μετὰ δοτ. ἀλλὰ καὶ παρὰ Πλάτ. Κριτ. 47. Τὸ ἔνερ. ὑπὸ τῶν γραμμ. μνημονευόμενον ἀπαντᾷ μόνον παρὰ Φωκυλ. 34· ἴδε καὶ τὸ καταλωδᾶν.

Λωδεῖν, ἡ· νόσος λώδα, λέπρα Ζωναρ.

Λωδέομαι, ἴων. λωδᾶομαι· τῷ προηγ. Ἰπποκρ. Λωδέομαι, ἡ· λώδη.

Λωδέω· λωδᾶομαι, σκώπτω, διὰ πλαστῶν διηγήσεων, ἀπατῶ Ὁδ. φ, 10, 26, ὡ Ἡσίοδ. ἔζηγε· «καταιοχύνειν, ψεύδεσθαι».

Λώδῃ, ἡ· ἡ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀτίμωσις, ὑβρις, ἀτιμία, γλεῦθ, κακοποίησις· καὶ αἰσχος Ὁδ. σ, 225· «λώδῃν λωδᾶσθαι τινὰ» = ὑβρίν προσεῖν, εἰς τινὰ Ἰλ. ν, 623· «λώδῃν τίσαι» = ἀτιμίαν ἀπυτῆσαι, λ, 142· «ἀπωδοῦναι, ι, 387· «λώδῃν τίσασθαι» = ἐκδικεῖσθαι διὰ τὴν γενομένην ὑβρίν (προσδοκῆν), τ, 208· «λώδῃν ἀπὸ μητρὸς ἀμύνα» = ἀποκρούσαι Ἀπολ. Ἰ. 1, 816· «τὸν ἀνδρᾶ λώδαις ἐκαλεῖν ἀναξίως Σοφ. Αἴ. 1371, καὶ συχνὰ, πάντοτε δωρ. ὡς ἐπὶ λώδῃ» Εὐρ. Ἦρ. μ, 881, καὶ ἐν πεζῷ· «πολλὰ λώδαις

λωδῆεις. Πλατ. Γοργ. 473. «λωδῆ και δια-
φωρῶν», Μεν. 91. — και βλάδαι, νόμ. 6, 751.
βλάδῃ, διαφωρῶν, αἰκία, καταστραφή, ἰδίως
παρα μτγν. παρὰ τοῖς Βυζ. = λέρω, injuria,
contumelia, perniciosis κατ' Εὐστ. λώδῃ = λαύ-
δῃ, ἐκ τοῦ λαός και βαίνειν, ἡ εἰς τὸ φανερόν
ὄδους 'Αλ. σ. 91, 25. ὁ αὐτὸς ἀλλαχού παρὰ γὰρ
ἐκ τοῦ λώπειν (ἱματίδιον) — ὄδους ἡ ἐπαγομένη
διὰ μάλιστα ἐν ἀπεκδόσει λωπίου! 'Οδ. σ. 1418.
κατὰ τὸν Κούρτ. ρίζ. λυ, λύμη, λωF
λώδῃ, λατ. lab-es = κηλῆ, λύμη, κατὰ δὲ τὸν
ἡλωτῆσαν ἐκ τοῦ βλάδῃ, βλάπτω, λώδῃ, ὡς
κώπῃ ἐκ τῆς ρίζ. καπ.
Λωδῆεις, π. τσαα, ἐν' ὄδουσιτικός, ἐκονείδιστος;
αἰσχρός, βλαπτικός, φθοροποιός. 'Απολ. 'Ρ. 3,
80, damnosus, perniciosis.
Λωδῆμα, τὸ ὄνειδος, βλάδῃ, ἀτιμία, μτγν.
Λωδῆσις, ἡ λώδῃ, μτγν.
Λωδῆτεία. 'Θηλ. τοῦ λωδῆτηρ. — φωλῆς 'Ανθ.
9, 251.
Λωδῆτηρ, ἦρος, ὁ φθοροποιός Σοφ. 'Αντ. 1051.
ἐν γένει οὐτιδανός, ἐπινειδιστός 'Αλ. ω, 239,
injurius, contumeliosus, corrumpit.
Λωδῆτης, ὁ τῷ προηγ. — τέχνης 'Αριστ. βατρ.
93, φθοροποιός.
Λωδῆτός, π. 3. α) ἐφύδιστος και ἄτιμος Εὐστ.
ἡμιμαρμένος, κακοκοιμημένος. «λωδῆτὸν εὐη-
κεν» — ἐλωδῆσάτο 'Αλ. ω, 531. «καίνης ὄρων λω-
δῆτὸν εἶδος ἐν δίκῃ κακούμενον» Σοφ. Τρ. 1058.
«μυθῶ λωδῆτός», Φιλ. 1090. ὁ ἐνερ. ὄδου-
σιτικός, ἀτιμαστικός. «ὁ πᾶντ' ἀκούων αἰσχρόν
και λωδῆτ' ἔπη», Φιλ. 603, obnoxius, contu-
meliosus.
Λωδῆτωρ, ὄρος, ὁ λωδῆτηρ Νεκ. 'Αλ. 536.
Λωδῆς, ὁ 1) λωδῆτὸς 'Ετ. Μ. 570, 37 ἔμφ.
— ῥήματα = καλοῦσά, μισά, και παρ' ἡμῖν λωδῆς
— ἀτελής, ἐποκένως μὴ στρατεύσιμος. 2) λε-
πρός, λωδῆρης Βυζ.
Λωδῶ-τροφεῖον, τὸ τῷ τῶν λωδῶν γηροκο-
μεῖον, περικείμενον τῶν λελωδῆμένων, μτγν.
Λωγᾶλῖσι, ἡ λωγᾶνῖσι αἱ ἀστράγαλοι ἡ πόρ-
νοι 'Πούχ. πρβλ. λωγᾶς.
Λωγᾶλιον, τὸ τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸν τράχη-
λον χάλασμα (τὸ κρεμασμενον δέρμα), εἰς δὲ
και λωγᾶνιον 'Πούχ.
Λωγᾶνιον, τὸ λωγᾶλιον Λουκ. Λεξιφ. κατὰ
Σχολ. ἡπειρωτικόν.
Λωγᾶς, ἄδος, ἡ πόρνη, ὡς τὸ λαϊκὸς 'Πούχ.
πρβλ. λωγᾶνιον.
Λωγᾶσος, ὁ ταυρεῖα μάλιστα, ἐκ δέρματος βο-
είου 'Πούχ.
Λωγῆ, ἡ καλῆμη 'Πούχ. εἰρημία, συναγωγὴ
οἴτου, ἡ τῆς καλῆμης ἀναλυγὴ Ζωναρ.
Λωγῶ, π. = λέγω. ἡ λώγωον = ἐλεγον 'Πούχ.
ὡς ἐκ τοῦ νέμω νωμῶ — λωγῆ = μαίνεται Ζων.
Λωδῆ, ἡ φῶς, ἡ σκέπασμα, σιάσρα. «και ὀδόνιον
και ἀδῶλλαι και λωδῆες οὐ πολλὰ ἀπλοῖ τε
και ἐντόκιοι» 'Αρρ. περιπλ. 'Ερ. σ. 13. λωδῆ-
σιον = ἱματιον, καλλιῶν 'Επιφάν.
Λωδῆμα, ἡ ἔμμελα 'Πούχ. cunctum.
Λωδῆς, ὁ λώος.
Λωδῆς, ἡ ὄν. γυν. μάμης Τιμοθέου Τι-
μοθ. 2, 1, 5.
Λωδῆμός, ὁ λώμη, κλωτῆμός, κροσσός 'Πούχ.

Λωδῆτος, λωδῆτος, λωδῆτιν. ὅδε λωδῆτον.
Λωδῆων, ἄνος, λώδων, ἀττ. συνηρ. λώδων, λώδων
ἐκ τοῦ λώω (ὁ Βούτμαν. διέχεται ὡς θετ. λώος).
ἐπιθυμητότερος, τερπνότερος, ἡδίων. «και γάρ
σιν ἄφ' ὅδε λωδῆσι» 'Οδ. 6, 169, εἴτα δ'
ἐν γένει καλλίτερος ὡς συνηρ. τοῦ ἀγαθός. «εἴ τι
δὴ λῶων πῆλοι» Αἰσχ. Πέρ. 518. «τοῦ λῶονος
δαίμονος» Σοφ. Φιλ. 1088. «φρόνησιν ἐν τούτῳ
λάδοι λώω τιν' ἡμῖν», 1068. «ὁ δὲ δὲ τοῦτ'
ἐμοῦ λῶων φρονεῖ», Οἶ. τ. 1038. «εἰς τὸ λῶων
σὸν μεθέστηκεν κίρα» Εὐρ. Μῆδ. 911 και μτγν.
π. και πεζ. «θεοῖς οἵσιτιν ἄμεινον και λῶων
θῶειν» Πλάτ. νόμ. 8, 628. «ἀμείνω και λῶων
γίγνεσθαι», Φιλ. 11. «θυομένην πότρεα λῶων
και ἄμεινον εἴη» Ξεν. ἀν. 6, 2, 15. φαί-
νεται δὲ ὅτι ἡ ἐκφρασις αὐτῇ ἡτὸ τυπικὴ ἐν ταῖς
δεήσεσι, και μτγν. «λώδων ἐσσεσθαι οἷσι» Πο-
λύδ. 8, 30, 7. «τὰ λώια» Θεόκρ. 26, 32. «Ἐκ
τούτου ἐσχηματίσθη ἄλλο συνηρ. λωδῆτος» «εἰ
δ' ὅμμι δοκεῖ τὸδε λωδῆτον και ἄμεινον» 'Οδ.
α, 376, ὅπερ και παρὰ μτγν. ἀπαντᾷ. 'Απολ.
'Ρ. 3, 186. παρ' Εὐστ. και λωδῆτος. ὅπερ
λωδῆτος συνηρ. λῶστος. «τὰ λώια και τὰ θυ-
μηδῆστατα» Εὐρ. ἰκ. 910. «τὰ λῶστα σοι
λέγω» Σοφ. Οἶ. τ. 1056, και συχνά παρὰ
Πλατ. ὡς φιλικὴ προσφώνησις και εἰρωνικὴ.
«ὦ λῶσται», Γοργ. 467, melior, λωδῆτιν. συμ-
φορῶτερά 'Πούχ. = λωδῆτηρ.
Λωδῆσσα, ἡ λώσσα, ἔμμελα 'Πούχ.
Λωλο-δῆκαδόνιον, τὸ εἶδος γλυκύμετος Πο-
λύδ. 6, 76.
Λωλώ, «ὅταν σὺκα μετὰ γιγάρτων φωσθῇ» Ζωναρ.
Λωμά, τὸς, τὸ ῥαφὴ ἡ κλωστής εἰς τὸ κατώ-
τερον τοῦ ἱματίου 'Πούχ. κράσπεδον, κροσσός,
τὸ εἰς τὸ κατώτερον τοῦ ἱματίου ἐπὶ ἄλλῃ ἐκ
βύσσου και πορφύρας και κρόκου Μ. Ετ. sinbria.
Λωμάτιον, τὸ ὅποι. τοῦ λώμα. — μέλινα =
φορέματα, ἐνδύματα 'Ανθ. 9, 210.
Λωμ(ρ)εντός, ἡ πόλις Ἰταλίας Στ. Βυζ.
Λώος, ἡ Ἀλῆς, ὁ μακεδονικός μὴν ἀντιστοιχεῖν
πρὸς τὸ τελευταῖον ἡμῖν τοῦ ἀττικ. Ἐκατομ-
βατιανός και πρὸς τὸ πρῶτον ἡμῖν τοῦ Με-
ταγετινιανός Πλούτ. 'Αλέξ. 3.
Λωπάς, ἄδος, ἡ τῷ ἔπομ. ὅποι. λωπάδιον.
Λώπη, ἡ (λέπω) χλάνις, ἀφθέρω, ἱμάτιον, πα-
ρίβλημα. «ὀπίστυχον ἄμφ' ὧμοισιν ἔχου» ἀερ-
γέα λώπην» 'Οδ. ν. 224. ὅθεν ἰδὸς ἱπτανφο-
ρίου. «ἀπ' ὧμων οἰπλακα λώπην» Θεόκρ. 26,
254. παρὰ μτγν. ὁρᾷ προβάτου ἡ σιάσρα (γού-
να) πρβλ. λώπος και λωποδύτης.
Λωπία, ἡ δέρμα, ὁρᾷ, «λώπος, τὸ ἱμάτιον» ἀ-
ναλογεῖ γὰρ τῇ λωπίᾳ τῷ δερμάτι Μ. 'Ετ. pollis.
Λωπίζω. ἐκδύω, λωποδύω, γυμνῶν ἢ ὅπλων
ἢ ἱματίων 'Πούχ. (πρβλ. λωπίων και τὰ σύνθ.)
εἰς δὲ και σύνθ. ἐκλωπίω. «ἐκ δ' ἐκλωπίζῃ
πλευρὰν ἀπασαν», εἶνε τμησὶς τῆς προθ. Σοφ.
Τρ. 921.
Λωπίον ἢ λώπιον (Βέκκερ.) τὸ ὅποι. τοῦ λώ-
πι 'Αριστοτ. ῥητ. 3, 3 και μτγν. ὁ Σουλᾶ.
ἐξήγει «τὸ εὐτελὲς ἱμάτιον», νοεῖς.
Λώπιστος, λέγεται ὁ Παλαμήδης καθ' 'Πούχ.
«ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐκπρόφωσις».
Λωπο-δυσία, ἡ κλητὴ ἐνδύματων, ἐκγόμενα
μα' ὅδε λωποδύτης, vesalius, carpoiaui,

Λωποδυτέω, ὡς εἶμαι λωποδυτής, κυρίως κλέπτω τὰ φορέματα τῶν λουομένων ἐν τῷ λουτρῷ ἢ καὶ ὁδὸν ἀφαιρῶ τοὺς ἐπενδυτάς (λωπας) τῶν διαβατῶν Ἀριστ. κλ. 163. ἐν γένει ληστεύω, ληλατῶ, συνών. «-περικόπτειν καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς πόλεις» Δημ. 9, 22, καὶ μτφ. «Ὁμηρον ἀναιδῶς λωποδυτοῦσιν», περὶ τῶν μεθ' Ὁμήρου ποιητῶν = ἀντιγράφουσι, ληστεύουσιν Ἀνθ. 9, 130.

Λωπο-δύτης, ου, ὁ κυρ. ὁ εἰς ρχόμενος εἰς ξένα φορέματα, ὁ κλέπτων τῶν ἐν λουτρῷ λουομένων τὰ φορέματα, ἢ ὁ βιαίως ἀφαιρῶν τῶν διαβατῶν τὰ φορέματα Ἀριτ. τ. ὄρν. 494, ἐν γένει κλέπτει, ληστής, παρατίθ. πρὸς τὸ ἀνδροποδιστής καὶ νεωρεῖται ἀξίως θανάτου κακοῦργος Δημ. 4, 47. ἐν β. Ἄν. 276 «ὁ τῶν νεκρῶν ἱμάτια κλέπτων» μτφ. «λωποδυτάς ἀλ-λωτρίων ἐπέων» = ἀντιγράφεις Ἀνθ. 11, 130, grassator, compiler.

Λώπος, τό' λώπη Θεοφ. 14, 66 κατ' αἶτ καὶ κατὰ δι. γρ. λώπον' οὐ ἀρχ. λεξ. ἐξηγοῦσι «τὸ ἱμάτιον» «ὀραζόμενός με τοῦ λώπου» Λουκ. Φιλόπατρ. 22.

Λωρίζω' ὀρέγων με τὸ λωρί, μαστίζω' «ἐδίσταζεν αὐτὸν μία προῦταμένη καὶ ἄλλη ἐλώρι-ζεν αὐτόν», ἐκκλ. συναξ.

Λωρίον' ὀρεκα. τοῦ λώρου.

Λωρο-κάπιστρον, τό' καπίστρι, ἡνία Σουλ. Σοφ. ΑΥ. 230, habena.

Λωρον, τό, καὶ

Λώρος, ὁ' ἱμάς' «ἡνία, τὰ λώρα», γλωσ.

Λωρόν' πικρόν Ἰούλ. amarum.

Λωρο-πεδέω, ὡς δένω μέ λωρία' «τοὺς πόδας λαροπεδούμενος Νικ. Χω. σ. 163.

Λωρό-πους, ὁδός, 2' ἱμαντάπους, κυλλόπους, στραβοπόδης, μτγν. loripes.

Λώρος, ὁ' 1) λωρωτόν (εἰς σχῆμα λώρου) ἐν-δύμα, ἐπανοσώριον τῶν ὑπᾶτων καὶ αὐτοκρα-τόρων 2) εἶδος ἀψίδος' «τῶν ἀψίδων, ὡς περ ἱανήσθην ἀρτίως, λώρους δὲ αὐτάς οἱ μηχανο-ποιοὶ ἐπικαλοῦσιν» Προκοπ. κτισμ. 1, 1 3) ἀμφορίσκος, γλωσ. fo. nix, arcus, vas.

Λωρο-τομέω, ὡς κόπτω λωρία, χωρίζω εἰς μέρη ἢ τορᾶζω, μτγν.

Λωρο-τόμος, ὁ' ὁ τέμνων, χωρίζων ἱμάντας, λωρία Σουλ. Πλιντ. σ. 130 ἔλδ. Ὁρυγενίου.

Λωρυμα, ὡν, τὰ πόλεις Καρίας καὶ λιμὴν Ῥό-δου, κατ. Λωρυμαίος Στ. Βυζ.

Λώρ' οἷσος περὶ Θετταλίαν, κατ. Λώος Στ. Βυζ.

Λώστος, ὅτε λώστος, ὑπερβ. τοῦ λώϊων.

Λώταξ, κος, ὁ (λωτός) αὐλητής Εὐστ. 344, 35, ἄλλως ἐξηγεῖ Ζωναρ. λώταξ, ὁ ληστής ἢ ὁ πόρνος, ἢ ὁ μάρχα ἀλειφόμενος, ἢ ὁ καταδά-κνων ἐν ταῖς αἰσχροῖς τὸν βίαν αὐτοῦ, ὡς ὁ πόρνος καὶ ὁ ἀνδρόγυνος ἢ ὁ αὐλητής' σ. 1321.

Λωταρίων, τό' ὄρεκα τοῦ λωτός, μτγν.

Λωτεῖον, ἱων. ἀντὶ λωτεῦντα' ἴδε λωτέεις.

Λωτέω, ὡς 1) ἀνθίζω Ἰούλ. πρὸλ. λωτεύει' 2) αὐλῶ Ζωναρ.

Λωτήριον, ὄρε. τό' λουτήριον.

Λωτίζω (λωτός), μελ. ἰω' κόπτω λωτόν, ἀ-πανθίζωμαι Ἰούλ. ἐν γένει ἐκλέγω, «τὰ θυμηδέ-στατα κάρυστι, λωτίσασθε» Δίσχ. ix. 911.

Λώτινυ, 3' ὁ (κατασκευαζόμενος) ἐκ λωτοῦ

-ξύλον Θεοφ. - αὐλοὶ Ἀθην. 4, 175, ὡς κατὰ τὸν Ἰούλιον καὶ «λωτίναι ἀλφειὶ ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου ἐκλήθησαν» - ἔργον Θεοφ. 24, 45.

Λώτισμα, τος, τό' τὸ ἄνθος, ἀπάνθισμα, κάλλιτον τοῦ εἶδους του' «ὡ γῆς ἔλλα-λωτίσματα» Εὐρ. Ἐλ. 1609

Λωτός-ῥοσχος, 2' τρεφόμενος ἀπὸ λωτόν-λυν, μτγν. λωτοδοσικός, ἢ Θράκη ἢ Ἀργυρεῖα = ἡ παράγουσα, σπειρομένη λωτὸν Ζωναρ.

Λωτοειδής, 2' ὁμοῖος λωτῷ Θεοφ. Ἱ. Φ. 12, 12.

Λωτέεις, εσσα, ἐν' εὐφορος εἰς λωτόν «πρὸς λωτεῦντα» Ἱλ. μ, 283, ἐνθα ὁ Βέκκερος «Ἀρίσταρχον ἀναγινώσκει, λωτεῦντα» ἀλλο-παραδέχονται ῥημα λωτέω = ἀνθῶ.

Λωτός, (ξένη λέξις, ἰα. αἰγυπτιακή), ὁ' ὄν. ὁ φῶρον φωτῶν (λωτοῦ) εἶδος πολλὰ διαφέρει καὶ φύλλοις καὶ καυλοῖς καὶ ἄνθεσι καὶ καρποῖς Θεοφ. Ἱ. Φ. 7, 15, 3 α) ἄγριον τριφύλλον αὐξάνον περὶ τὴν Σπάρτην καὶ Τροίαν τὸν παρὰ τὰς ὄχλας ποταμῶν καὶ ἐν ὕργοις τῶν χρησίμευον ὡς τροφή τῶν ἑλλαν' «ἔπειτα λω-τόν» Ἱλ. 6, 776. πρὸλ. μελ. λω-τόν 6) ὁ Κυρηναϊκὸς λωτός τῶν Λωτοφά-γῶν τῆς Ἀφρικῆς, τοῦ ὁποῖου τὸν καρ-πὸν ἐτρωγον οἱ γυναικεῖς Λωτοφάγοι Ὁδ. ι, 84

Ἱπρ. 4, 117. ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ὀνομάζεται καὶ καρπὸς λωτός Ὁδ. ι, 93. «ἀνθινον ἔσθω»

84, ὡς δηλοῖ τὴν φυτικὴν οὐσίαν τοῦ φά-γῶν τοῦ τούτου καὶ οὐχὶ τὸ ἄνθος τοῦ καρποῦ ὅστις καὶ μελιτῆδης ὀνομάζεται. Καθ' ὅτι τοῦ λωτοῦ καρπὸς ἐστὶ μέγαθος ὅσον τῆς σχίνου, γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος

καρπὸς προσείκει, ποιεῖνται δὲ ἐκ τοῦ κα-ποῦ τούτου οἱ Λωτοφάγοι καὶ οἶνον», 4, 17

κατὰ τὸν αὐτὸν Ἱπρ. 7, 20 ἀπανθώδης οὐχὶ πολὺ ὑψηλὸν φυτόν, 2, 96, rhamnus loti-νη zizyphus lotus ἢ ἐτι καὶ νῦν ἐν Τύνιδι

Ἱπρ. 4, 117. ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ὀνομάζεται καὶ καρπὸς λωτός Ὁδ. ι, 93. «ἀνθινον ἔσθω»

84, ὡς δηλοῖ τὴν φυτικὴν οὐσίαν τοῦ φά-γῶν τοῦ τούτου καὶ οὐχὶ τὸ ἄνθος τοῦ καρποῦ ὅστις καὶ μελιτῆδης ὀνομάζεται. Καθ' ὅτι τοῦ λωτοῦ καρπὸς ἐστὶ μέγαθος ὅσον τῆς σχίνου, γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος

καρπὸς προσείκει, ποιεῖνται δὲ ἐκ τοῦ κα-ποῦ τούτου οἱ Λωτοφάγοι καὶ οἶνον», 4, 17

κατὰ τὸν αὐτὸν Ἱπρ. 7, 20 ἀπανθώδης οὐχὶ πολὺ ὑψηλὸν φυτόν, 2, 96, rhamnus loti-νη zizyphus lotus ἢ ἐτι καὶ νῦν ἐν Τύνιδι

Ἱπρ. 4, 117. ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ὀνομάζεται καὶ καρπὸς λωτός Ὁδ. ι, 93. «ἀνθινον ἔσθω»

84, ὡς δηλοῖ τὴν φυτικὴν οὐσίαν τοῦ φά-γῶν τοῦ τούτου καὶ οὐχὶ τὸ ἄνθος τοῦ καρποῦ ὅστις καὶ μελιτῆδης ὀνομάζεται. Καθ' ὅτι τοῦ λωτοῦ καρπὸς ἐστὶ μέγαθος ὅσον τῆς σχίνου, γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος

καρπὸς προσείκει, ποιεῖνται δὲ ἐκ τοῦ κα-ποῦ τούτου οἱ Λωτοφάγοι καὶ οἶνον», 4, 17

κατὰ τὸν αὐτὸν Ἱπρ. 7, 20 ἀπανθώδης οὐχὶ πολὺ ὑψηλὸν φυτόν, 2, 96, rhamnus loti-νη zizyphus lotus ἢ ἐτι καὶ νῦν ἐν Τύνιδι

Ἱπρ. 4, 117. ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ὀνομάζεται καὶ καρπὸς λωτός Ὁδ. ι, 93. «ἀνθινον ἔσθω»

84, ὡς δηλοῖ τὴν φυτικὴν οὐσίαν τοῦ φά-γῶν τοῦ τούτου καὶ οὐχὶ τὸ ἄνθος τοῦ καρποῦ ὅστις καὶ μελιτῆδης ὀνομάζεται. Καθ' ὅτι τοῦ λωτοῦ καρπὸς ἐστὶ μέγαθος ὅσον τῆς σχίνου, γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος

καρπὸς προσείκει, ποιεῖνται δὲ ἐκ τοῦ κα-ποῦ τούτου οἱ Λωτοφάγοι καὶ οἶνον», 4, 17

κατὰ τὸν αὐτὸν Ἱπρ. 7, 20 ἀπανθώδης οὐχὶ πολὺ ὑψηλὸν φυτόν, 2, 96, rhamnus loti-νη zizyphus lotus ἢ ἐτι καὶ νῦν ἐν Τύνιδι

Ἱπρ. 4, 117. ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ὀνομάζεται καὶ καρπὸς λωτός Ὁδ. ι, 93. «ἀνθινον ἔσθω»

84, ὡς δηλοῖ τὴν φυτικὴν οὐσίαν τοῦ φά-γῶν τοῦ τούτου καὶ οὐχὶ τὸ ἄνθος τοῦ καρποῦ ὅστις καὶ μελιτῆδης ὀνομάζεται. Καθ' ὅτι τοῦ λωτοῦ καρπὸς ἐστὶ μέγαθος ὅσον τῆς σχίνου, γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος

καρπὸς προσείκει, ποιεῖνται δὲ ἐκ τοῦ κα-ποῦ τούτου οἱ Λωτοφάγοι καὶ οἶνον», 4, 17

κατὰ τὸν αὐτὸν Ἱπρ. 7, 20 ἀπανθώδης οὐχὶ πολὺ ὑψηλὸν φυτόν, 2, 96, rhamnus loti-νη zizyphus lotus ἢ ἐτι καὶ νῦν ἐν Τύνιδι

Ἱπρ. 4, 117. ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ὀνομάζεται καὶ καρπὸς λωτός Ὁδ. ι, 93. «ἀνθινον ἔσθω»

84, ὡς δηλοῖ τὴν φυτικὴν οὐσίαν τοῦ φά-γῶν τοῦ τούτου καὶ οὐχὶ τὸ ἄνθος τοῦ καρποῦ ὅστις καὶ μελιτῆδης ὀνομάζεται. Καθ' ὅτι τοῦ λωτοῦ καρπὸς ἐστὶ μέγαθος ὅσον τῆς σχίνου, γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος

καρπὸς προσείκει, ποιεῖνται δὲ ἐκ τοῦ κα-ποῦ τούτου οἱ Λωτοφάγοι καὶ οἶνον», 4, 17

κατὰ τὸν αὐτὸν Ἱπρ. 7, 20 ἀπανθώδης οὐχὶ πολὺ ὑψηλὸν φυτόν, 2, 96, rhamnus loti-νη zizyphus lotus ἢ ἐτι καὶ νῦν ἐν Τύνιδι

Ἱπρ. 4, 117. ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ὀνομάζεται καὶ καρπὸς λωτός Ὁδ. ι, 93. «ἀνθινον ἔσθω»

84, ὡς δηλοῖ τὴν φυτικὴν οὐσίαν τοῦ φά-γῶν τοῦ τούτου καὶ οὐχὶ τὸ ἄνθος τοῦ καρποῦ ὅστις καὶ μελιτῆδης ὀνομάζεται. Καθ' ὅτι τοῦ λωτοῦ καρπὸς ἐστὶ μέγαθος ὅσον τῆς σχίνου, γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος

καὶ αὐτοὶ, διὸ λωτὸν, παρὰ ποιηταῖς πολλ.
σημαίνει ἀδύλον Εὐρ. Τρω. 544 καὶ συχνά.
δ) δένδρον τι, diuerygros iouis, ἐκφύον βραχὺ
στίλεχος, ἔχον ὠρατον καὶ λεῖον φλοιόν, μικρὰ
κίττωθεν ἐξώδη φύλλα, κληματοσι-
νοὺς καλῶν καὶ παράγον ἐρυθροῦ καὶ γλυκεῖς
(καὶ μούς) καρπούς· ἐν Ἰταλία ἦν στολισμὸς
τῶν οἰκίων Columella 7, 9· πρὸλ. Voss ἐν Βιρ-
γίλ. γεωργ. 2, 84.

Λωτομήτρα, ἡ· εἶδος τοῦ φυτοῦ λωτοῦ Πλίν.

Λ. Φ. 22, 21, 28.

Λωτο-τρόφος, ὁ· τρέφων λωτόν, εὐρυρος
εἰς λωτόν· - λειμαξ Εὐρ. Φοιν. 1587.

Λωτο-φαγέω, ὡ· τρώω, τρέφομαι ἀπὸ λω-
τόν Εὐρ.

Λωτο-φαγία, ἡ· τὸ τρώγειν λωτόν, τὸ τρέ-
φασθαι ἀπὸ λωτόν.

Λωτο-φάγος, ὁ· ὁ τρώγων, τρεφόμενος ἀπὸ λω-
τόν. Λωτοφάγοι, οἱ λαὸς εἰρηνικοῦ κατοικίων

ἐν τοῖς παραλίοις τῆς Κυρηναϊκῆς καὶ τρεφόμε-
νος ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ δένδρου λωτοῦ Ὅδ. ι.

84. Π χώρα Λωτοφάγους, εἶδος Πτολ. ἡ Λωτο-
φάγος Θεοφρ. ἀπέναντι τῆς παραλίας ἤτο «ἡ

Λωτοφάγους σύρτις» Στραβ. 17, σ. 834.

Λωτο-φάρος, ὁ· ὁ φέρων παράγων λωτόν· -
λωμίων Ἀθην. 15, 685.

Λωτῶν τὸ καὶ λωτο-χόος, ὥρ. = λωτοτρόν λου-
τροχόος.

Λωφάρ τὸ λώφημα Ἠσὺχ.

Λωφάω, ὡ, μ ἤσω (λόφος), ἰων. λωφέω Ἀπολ.

Ἰ. 2, 648· 1) ἀναπαύομαι, ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν

ἀναπαυομένων ἐν τῇ λύφῃ (τραχήλῃ) ἥνικα ἀ-

νεθῶσι τοῦ ζυγοῦ, ἀρχ. λεξ. ἀνακουφίζομαι =

κακῶν Ὅδ. ι, 460· πόνου Σοφ. Αἴ. 61· «νεωσπὶ

ἀπὸ νόσου μεγάλῃς καὶ πολέμου βραχὺ τι λελω-

φῆκαμεν» Θουκ. 6, 12· «λωφάτε τῆς ὀδύνης καὶ

γέγηθεν» Πλάτ. Φαίδρ. 251· «ζυμφορὰς, νόμ.

11, 934· καὶ περὶ τῆς ἀσθενείας, «λωφάτε τὸ

νόσημα» = εἰνε εἰς ὑπνοισιν, 9, 854· καὶ μετ.

«φιλοτιμίας λελωφικυῖαν τὴν ψυχὴν» = ἀπαλλα-

γέσαν, πολ. 10, 620. Καθ' Ἠσὺχ. «ἀπὸ τοῦ

τραχήλου τὸ ἄγθος ἀποθέσθαι, ἐπὶ τῶν ὑποψυ-

γίων· 2) μετὶ ἀνακουφίσῃ, ἀπαλλάττω· «θυ-

μὸν ἀχλὺν» Ἐμπεδοκλ. «φρόνημα χόλου, διὸν

ἄμμα πόθου Αἰσχ. Πρ. 376, 677· «ὁ Λω ἡ-

σων» = ὁ ἐλευθερωτής, αὐτ. 27.

Λωφέω - ὡ, ἰων. ἀντὶ λωφάω.

Λωφῆσις, ὁ· ὁ ἀνακουφίζων, καταπραύνων· -

ἱερὰ = ἐξίλειωτικά, καταπραυντικά τῆς ὀργῆς·

τῶν θεῶν Ἀπολ. Ἰ. 2, 485.

Λώφημα, τοῦ, τό· ἡ ἀνακούφισις, ἀνάπαυσις

ἐξήγησις τοῦ «λώφαρ» Ἠσὺχ.

Λώφησις, εὖς, ἡ· ἡ ἀναπαυσις, παύσις, ἀνε-

σις· τοῦ πολέμου Θουκ. 4, 81 καὶ μετ.

Λώψ· λώπη, χλαμύς Ἠσὺχ.

Λώων, ὄν, ἀττ. ἀντὶ λωίων, ὁ ἴδω.

M

Μ, μ, μδ καὶ ἰων. μῶ Εὐστ. 370, 16· τὸ δοιδί-
κτον γράμμα τοῦ Ἑλλ. ἀλφαδότη· ὡς σημειοῦν
ἀριθμ. μ = 40 καὶ μ = 40,000, ἐν ταῖς ἐπιγρ. Μ =
μύριοι (10,000) καὶ [Μ] = 50000· συγγενὲς ἡ ὁ-
μοειδήμων πρὸς τὰ χειλόφωνα ἡ χειλοπρόφερ-
τα, διὸ ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ π, ὅππᾳ, πέδα
αἰολ. = ὅμμα, μετὰ· πρὸλ. Γρηγ. Κορ. 282, καὶ
χειλοφών· πρὸ τῶν ἄλλων ὀγρῶν τρέπεται εἰς
ε, ὡς ἐκ τοῦ μολεῖν γίνεται βλώσκω, βερ-
μῶς αἰολ. = μεμβράς, ΜΟΡΤ, μορι, ἡ ΜΡΟΤ
μετασχηματίζεται εἰς βροτός· ἐναλλάσσεται
εἰ καὶ μετὰ τοῦ ν, ὡς μιν καὶ νιν, μῆ, μῶν
= νη, νυμ. Ὡς ὀγρὸν εὐκόλως διπλασιαστέον
ἐν τῇ μέσῃ τῆς λέξεως, ἄμμος, ὕμμος, ἐμμι
ἰσως αἰολ. ἀντὶ ἡμμις, ὕμμις, εἰμι πρὸλ.
καὶ ἐμμορε. Ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως οὐχὶ σπα-
νίως ἀποκρίπτεται· πρὸλ. ἱα καὶ μία, ὄσχος
καὶ ὄσχος, ὄχλεος καὶ μοχλεός, Ἀρης καὶ
Mars· ὡς εὐφραντικὸν ἐν μέσῃ τῆς λέξεως εἶνε
ἐν τοῖς πίμπλημι, πίμπρημι, ὀμβριμος
ἀντὶ ὄμβριμος· πρὸλ. τύμπανον καὶ τύπανον,
κύμβη καὶ κύδη, ἀρύμβας, καὶ ἀρύδας.
Μ, καὶ ἀποστροφὴν ἐκ τοῦ με, σπανίως δὲ παρὰ
τοῖς ἐπ. ἐκ τοῦ μοι Ἰλ. ι, 673, Ὅδ. δ, 367,
ὡς ὅποτε ὁμοῖ· ἐκ τοῦ μὴ καὶ μῆ, ἐξ ὧν τὸ
τελευταῖον μόνον συνίστηεν πάχαι.

Μά, ἐπὶ. ἐπνευκτικόν, μύριον ὀμοτικόν, ὄρκου εἰς-

αγωνικόν, συντάσσ μετ' αὐτ. τῆς θεότητος ἡ τοῦ

πράγματος, εἰς τὸ ὑποστὶν τις ὁμνίη, ὀρκίζεται·

1) κατωμοτικόν, βεβαιωτικόν· α) μετὰ τοῦ ναὶ

ἢ νή· «ναὶ μὰ τὸδε σκηπτρον» Ἰλ. α, 231· «ναὶ

μὰ γὰρ ὄρκον» Πινδ. Ν. 11, 24· «ναὶ μὰ Δία»

Ἀριστ. Ἀγ. 88· «ναὶ μὰ τὸν Δία» Πλάτ. πολ.

3, 407, οὐχὶ ὁμοῖς συχνά· 6) ἄνευ τῆς προσθήκῃς

ὅτε ἡ κατώμοσις ἐμφαίνεται ἐκ τῆς συνειρέσεως

«μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκην» Αἰσχ.

Ἀγ. 1407, συνηθέστ. τὸ «μὰ Δία», 2) συνηθέστ.

ἀπωμοτικόν καὶ μάλιστα· α) μετὰ τοῦ οὐ· «οὐ

μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα» Ἰλ. α, 86· «οὐ μὰ Ζηνε»,

φ. 43, Ὅδ. ν, 339· «οὐ μὰ τὴν θεοποιαν» Ἀρ-

τεμιν· Σοφ. Πλ. 616· «οὐτοὶ μὰ τοὺς θεοὺς»·

Ἀριστ. ἑπ. 235· «οὐ μὰ τὸ θεῶν», θεο. 718·

«οὐδὲ γε μὰ Δία» Πλάτ. Γοργ. 456· «οὐ μὲν-

τοι μὰ Δία», πολιτ. 4, 426· «οὐ μὰ τὸν Δία

οὐκουν», Θεαιτ. 142· 6) ἀκολουθηδὸς τῆς ἀν-

νήσεως· «μὰ τὸν Ἀπόλλων, οὐκ» Ἀριστ. θεο.

269· «μὰ Δία - οὐκ ἐγὼ σοὶ λέγειν» Πλάτ.

Πρωτ. 312· «μὰ θεοὺς - οὐδέν», σοφ. 219· «μὰ

Δία - μὴ σέγε», πολιτ. 1, 315· πρὸλ. «μὰ τοὺς

παρ' ἄδην νεότερους ἀλάντορας, αὐτοὶ ποτ'

ἔσται ταῦτα» Εὐρ. Μηδ. 1055· γ) ἐπὶ ἀπακρί-

σεων ἀναφερομένων εἰς τὴν ἐν τῇ ἱερότητι ὄν-

φειχομένην ἄρησιν· «οὐκ αὖ μ' ἔασσεις· μά Δί', ἐπεὶ κίχων πονηρός εἰμι» Ἀριστ. ἱππ. 336, καὶ μετὰ τοῦ ἀλλὰ ἱπποκ. «-δ. οὐδ' ἀραχμῆς μισθὸν ταλεῖ· μά Δί' ἀλλ' ἔλαττον» «ὄχι μά τὸν Δία ἀλλὰ...» Ἀριστ. βατρ. 753· «οὐ μά τὸν Δί', ἀλλ' οὐκέτι» οἶδα ἔγωγε ὅτι ἔλεγον· Πλάτ. πολιτ. 1, 333. Τὸ ὄνομα τῆς θεότητος εἰς τὴν ὁποίαν τις ὁμνῶναι παραλείπεται πολλακίς ἰδίως ἐν τῇ ἀντι-ῇ λαλουμένη γλώσσῃ «μά τὸν, ἔγω μὲν οὐδ' ἂν ἐπιθόμην» Ἀριστ. βῆτ. 13.0· αὐτὸς ἐγεννήθησαν αἱ φράσεις· «να' μά τόν», «οὐ μά τόν», «μά τόν», «μά τήν», ὅταν τις δὲν ὁμνῇ εἰς ὥρισμένην θ ὄντητα, ἵνα μὴ μεταίως καὶ ἀνωμαλῶς μνησθῇ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς· 3) πολλακίς μετὰ τὸ οὐ παραλείπεται τὸ μά· «οὐ τὸν πάντων θεῶν θεὸν πρόμον Ἀλίων» Σοφ. Οἶ. τ. 660, παρ.

Μά· μέ, ἱμέ, Ὀλυμπίας ἐπιγρ.

Μά· δέ, Λαρίσης ἐπιγρ.

Μά· μή, Ὀλυμπίας ἐπιγρ.

Μά· 1) συγκ. αἰολ. καὶ δωρ. τόπ. ἀντὶ μᾶτερ, μᾶτερ· «μά γὰρ μᾶτερ γῆ Αἰῶν» ἱκ. 867· πρὸλ. τοὺς συγκ. τόπ. βῆ, δῶ, κρι. λι 2) μῶρ. πρὸς δῆλωσιν θαυμασμοῦ· «μά, πόθεν ἄνθρωποι» Θεοφ. 15· 80, ὅπερ σώζεται καὶ σήμερον ὡς τοιοῦτον· 3) ἡ Μά ὄν. κύρ. ἡ ἀεὶ ὁμοῦς τῆς Ῥέας καὶ ἡ τιτθὴ τοῦ Διονύσου Στ. Βουζ. ἐν λ. Μίσσουργα· 4) ἐπὶ θ. τῆς Ῥέας, ἀδελφῇ.

Μακάρδας, α, ὁ· Καρχηδονίος· τις Πολύδ.

Μακάρδεω· μαγαδίω.

Μακάρδης, ου, ὁ αὐλὸς παρ' Ἡσυχ. λ. ἔμφ. ἀποκατασταθεὶς ἐπὶ Βέργῳ ἐν Ἀνακρ. σ. 84.

Μακάρδιζω (μάγαδις)· 1) παίζω ἐπὶ τῆς μαγὰδος, παίζω τὴν μάγαδιν· «-τὸ τῇ μαγᾷ διαψάλλειν» Ἀθην. 14, 635· 2) παίζω (ἢ συνοδεύω εἰς) τὸν διὰ πασῶν τόνων διότι αἱ χορδαί τῆς μαγὰδιδος κατὰ ὁκτὼ τόνους ἢ κατὰ μίαν δια πασῶν ἦσαν πρὸς ἀλλήλας κεχορδοιμένοι· Ἀριστοτ. πρὸβλ. 19, 18.

Μαγὰδιον, τό· ὄπικ. τοῦ μαγὰς Λουκ. Θε. διὰ λ. 7, 4, ἐνθα καὶ μαγὰς ἀναγιγνώσκεται.

Μάγαδης, ἰδὸς, ἡ, π. Φωτ. μαγὰς, γεν. μαγὰδος, δοτ. μαγὰδι· Ἀθην. 14, 634-5, αἶτ. μαγὰδιν, 636, πλ. μαγὰδιδος· Σοφ. ἀποσπ. 228 καὶ μαγαδίδης· Ἀθην. 14, 637, καὶ μαγὰδεις· Πανχ. ἦτο τριγωνικὸν καὶ ὁμοῖον ἄρηγ ἐνταῦθα εἰκοσάχορδον ὄργανον, ὑπὸ τῶν Λυδῶν ἐφευρεθὲν καὶ ἐν Μιτυλήνῃ ἔπειτα εὐρ. «ψάλλω δ' εἰκοσι χορδαί μαγαδιν ἔχων» Ἀνακρ. παρ' Ἀθην. 14, 631· ἐξέπεμπε δὲ 10 τόνους καὶ τὰς διὰ πασῶν τούτων, καὶ ἐπαίετο διὰ τῶν δύο χειρῶν, τῇ μὲν ἄριστερᾳς πληκτοῦσης τὰς βερεῖας χορδαί, τῇ δὲ δεξιᾷ τὰς δεξιάς· ἐκατέτεο ἐκ πηκτὶς καὶ σαμβύκης ἢ ἦτο ὁμοίως φύσεως· 2) μ. (αὐλός)· «Λυδὸς τε μαγαδὶς αὐλὸς ἡγεῖσθαι βοῆς» Ἰων ἐν Ἀθην. 14, 631, ἐκδιδὼν συγχρόνως ὀξύν καὶ βιβρὸν τόνον· «μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγα» Ἀθην. 14, 631· ἐκατέτεο δὲ καὶ καθ' αἰσθητήρας· Μόνον Σοφ. ἀποσπ. 228 ἡ πρώτη συλλαβὴ εἶναι μακρά, ἄλλως καὶ αἱ τρεῖς εἶναι βραχυταῖ· ὁ Μαγνέσιος διορθώνει μαγαδίς ἐκ τοῦ μαγαδῖς.

Μαγάζω· μαγαδίω· Ἡσυχ.

Μαγάρικος· κλέσμος, ὁ· πῆλινον ἀγγεῖον ἐκ Μαγάρων Στ. Βουζ. ἐν λ. Μάγαρα,

Μαγάρικος, ὁ, φαίνεται συνών. τῷ μαγάρῳ· Ἡσυχ. ἐρμ. πινακίος.

Μάγγανον, τό· μάγγανον, εἰς ὃ τὰ μουσικὰ ἔργα κατασκευάζονται· Εὐστ. ἱλ. σ. 1387, sacerdotum, ἱεροῦ.

Μάγαρα, ὡν, τὰ Στράβ. ἡ Μάγαρας, ὁ· ἱεροῦ καὶ λιμὴν ἐν Κιλικίᾳ παρὰ τὸν Μαλάρον.

Λοτ. ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Μαγαραῖος.

Μαγάρσιος Στ. Βουζ. κατ. Μαγάρσιος.

Μαγὰς, ἀδός, ἡ· «σανὶς τετράγωνος, ὁπλίζουσα, δεχομένη ἐφ' ἐκτετῆ τῆς καθάρης πᾶς νευράς, καὶ ἀποτελοῦσα τὸν φάγγον» Ἡσυχ. Σοῦδ. ἡ καὶ καθάρης ἡ λύρας καθάλη ἡ τῆς νευρᾶς βασίς.

ῥοισα, τὸ μαγὰδι· «καθάπερ αἱ μαγὰδες τῆς ὁργάνου πλοῦσι· ὁ δὲ τὸν ἐκτετῆ ῥοισα φέρει».

λότρ. βί. σφρ. 1, 7· ἀλλ' ἐν Σεν. ἀν. 7, 3, 32· «κέραιον αὐλοῦντες καὶ σάλπιγγιν· ῥοισα τε καὶ οἶον μαγὰδι σαλπίζοντες» εἶνε δοτ. τοῦ μαγὰδιν· ροισα, fulcrum, γαλλ. le chon· ἱερ.

πρὸλ. μαγὰδιον.

Μαγὰς, α, ὁ· ἀδελφὸς Πτολεμαίου τοῦ Φίλα· δέλφου, ἡγεμὼν τῆς Κυρήνης Πολύδ.

Μαγγάνα, ἡ οἶνηρὸν ἀγγεῖον ἐξ ἰλίου καὶ κίτῳ Ἰταλίας Σοῦδ. πρὸλ. γαυλός.

Μαγγανεία (μαγγανεύω) ἡ 1) μα εἰς, γὰρ· τεία, ἀπάτη δὲ ἱατρικῶν καὶ ἄλλων τεχνικῶν μέσων Σοῦδ. «μαγγανείας τέ τισι καὶ ἐπιφθάνει» Πλάτ. νόμ. 11, 933· 2) τεχνικὴ κατασκευὴ τῶν φαγητῶν· «μαγειρικὰ Ἀθην. 1, 9.

Μαγγανεύμα, τὸς, τό· μαγεία, γοητεία· καὶ ἡμέτερα γράμματα καὶ μαγγανεύματα καὶ ἐπὶ ὅλῃ Πλάτ. Γοργ. 484· «ἐν τοῖς περὶ αὐτῆς μαγγανεύματι καὶ φίλτροις ἐλπίδας θαμνῇ».

περὶ τῆς Κλεοπάτρας Πλούτ. Ἀντων. 25· καὶ ἐπὶ φαγητῶν· «τὰ μαγεῖραν μαγγανεύματα καὶ κομφεύματα» Γρηγ.

Μαγγανευτήριον, τό· τόπος ἐν ᾧ γίνονται γοητεῖαι καὶ μαγεῖται Θεμιστ. λογ. 5, σ. 70.

Μαγανευτής, οὗ, ὁ· ὁ μετερχόμενος μαγγανείας, ἀπατεῶν· «ὁ μινγὺς παντοδραπὴ πρὸς τὸ νακισμὸν» Φωτ. ἀρχ. λεξ. veneficus, praestigiator.

Μαγανευτικός, 3· ὁ ἀνήκων, ἐπιτηδεύων εἰς μαγγανείας, γοητείας, μαγείας ἢ μαγγανευτικὴ δὴλ. τέχνη· ἡ τέχνη τῶν δακτυλοεργῶν Πολύδ. 7, 209 praestigiatorius.

Μαγανευτρία· ὁ λ. τοῦ μαγγανευτῆς Ἡσυχ.

Μαγγανεύω (μάγγανον)· διὰ τεχνικῶν μέσων, ἱατρικῶν, μαγικῶν ποσῶν κλ. φενακίζω, ἀπατῶ· καὶ μαγγανεύουσιν οὐλοῦνται ἐν τοῖς ἐταίροις· «καταφάρμακευονσαν Ἀριστ. πλ. 311».

«ἐλπίδων γονοπετοῦσα καὶ μαγγανεύουσα πρὸς τὰς θεάς» Πολύδ. 15, 29, 9· «ὁ βάσκανος οὐδ' ἐπὶ μαγγανεύει καὶ φενακίζει καὶ τοὺς ἐπὶ τῆς πόλεως φησὶν ἱσθαι» Δημ. σ. 791, 2· καὶ μετὰ αἰτ. «τὰς αἰτίας καὶ τὰς ὁφθαλμῶν· οὐ μαγγανεύειν καὶ φαρμάκτεται» νοθεύειν Πλούτ. ἡσ. σ. 126· ἀπάτην· «παρὰσκευάζω τεχνηέντως ἀπάτην» Ἀλκ. Τὰτ. 2, 38, mangonzare.

Μαγανεύκος, 3· μαγικός, 3· «μηχαναί· Ἐπίφρων μαγανικά, τὰ· μαγγάνα Στ. Βουζ. μαγανεύκος».

Μαγανό-δεξιμων, ονος, ὁ· μαγικός δεξιμων, μετγν.

Μάγγανον, τό, (ῥοισα ἐκ τοῦ μάγος συγγ. τῷ μήχος, μηχανή)· 1) πᾶν μέσον πρὸς τὸ γοητεῖν.

αν, ἀπατάν τοὺς ἄλλους· φάρμακα, γοητεύματα, ἀρχ. λιθ. mangi, mangonium, mangonizati 2) βάλανον, τὸν μοχλόν, κυρίως δὲ τὸ εἰς τὸν μοχλόν εὐκρίνον ὃ καλοῦμεν μάγγανον, καὶ βάλα-
νος τὰ μάγγανα τῆς κλιούσεως· Σχολ. Ἀριστ. σφ. 155· πρὸς δὲ μάγγανος 3) ὁ ἄξων, ἡ τροχα-
λία τοῦ πολυσπύστου μηχανήματος, Ἡρων βε-
λοπ. σ. 128, ἱταλ. mangano 4) πόλεμ. μηχανή
πρὸς βολὴν λίθων καὶ βελῶν, μτγν. «ράγγ. πο-
λεμικόν» 5) γάγγαμον διακυνὸν τοῦ κυνηγίου
Στράβ. 7, σ. 472· τὸ γάγγαμον γίνεται μετα-
θεσίτι γραμμάτων ἐκ τοῦ μάγγανον.

Μάγγανός· μαγγανεύω (·).

Μάγγανωμα, τό· μαγγάνωμα Νικητ.

Μάγγων, ὡνος, ὁ· μάγγων, μετάδουλος, ἔμπο-
ρος Ἡούχ.

Μαγδαλά· φρούριον πέραν τοῦ Ἰουδαίου, ὅθεν
ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία Ματθ. 15. 29.

Μαγδαλία, (μάσσω) ἡ· «ζυμώμα τι ἐν ᾧ ἀπο-
ματῶμενοι τὰ ἐκ τῶν βρωμάτων λιπαρά ρύπη
οἱ παλαιοὶ ἔρριπτον κυσίῳ· Εἰς τ. σ. 462· φή-
γουσιν οἱ ἡ· καὶ τώρα μετὰ τὸ φαγητὸν καθά-
ρίζουσι τὰς χεῖρας ἐκ τοῦ λίπους· ἡ μάτην γ'
ἀν' ἀπὸ μαγδαλίας σιτιζόμενος, τοσούτος ἐκτρα-
φίη» Ἀριστ. ἱππ. 415· «ὡς ζῶν ἀπὸ μαγδα-
λίας» ἱππ. παρασίτων Εἰστ. σ. 462, ὁ· γρ-
ἀπομαγδαλία· παρὰ Γαλῆν, καὶ μαγδαλία.

Μάγος, ὁ· θράξ τις ἐφευρετὴς τῆς μαγადίδος
Ἀθην. 14. 634.

Μάγδαλος· οἰκοδόμημα τι Ἡούχ. παρὰ τοῖς
Ἑβραίοις μαγδαλ=πύργος· Ἐξεκ. 29, 10. 30, 6.

Μαγδαλός· πύλις Αἰγύπτου, κττ. Μαγδαλί-
της Στ. Βούζ.

Μάγεια, ἡ· κυρ. ἡ παιδεία καὶ ἡ θεωλατρεία
τῶν μάγων τῆς Περσίας· «θεῶν θεραπεία»
Πλάτ. Ἀλλ. 1, 122· εἰτα δὲ μαγικὴ τέχνη,
γοητεία, ἀπάτη τῶν μάγων· «μαγεία, ἐπίκλη-
σις θαυμάτων ἀγαθῶν καὶ πρὸς ἀγαθὸν τινος
αὐτοῖσιν (ὅποια τὰ θεοπίσματα Ἀπολλωνίου
τοῦ Τυανίου)· γοητεία, ἐπίκλησις θαυμάτων
κακοῦν περὶ τοὺς τὰς ὧς γινόμεναι· φαρμα-
κεία, ὅταν διὰ τινος σκευασίας θανατηφόρος
πρὸς σφίτρον ἡ ἄλλως δοθῇ τισὶ διὰ τοῦ σόμα-
τος» Σουῖδ. ἡ Σχολ. ἔκτ. ἐν Ἰλ. α. 86.

Μαγεῖον, τό· ἐκμαγεῖον Ἀργγιν. 32, 5.

Μαγείραιν· ὀηλ. τοῦ μάγεις Ἀθην. 13. 612

Μαγείρεια, ἡ· μαγείρευμα· «εἰ δὲ ὅτι
τρώγει λιπαρὰν μαγείρειαν καὶ πίνει τοῦ ζω-
μοῦ» Ἀλμείτ. ἀνείρ σ. 242.

Μαγείρειον, τό· 1) ὁ τόπος ἐν ᾧ μαγείρεον-
ται τὰ φαγητὰ Βιβρ. 97, 12· καὶ Φρύγι. οἱ
ἀττ. ἐλεγον ὀπτανεῖον πρὸς δὲ Λοδὲκ. εἰς Φρυγ.
σ. 276, ὅστις φέρεται καὶ παραδείγματα ἐκ τοῦ
Ἀριστ. ἱ. 2. 10, 30· 2) ὁ τόπος ἐν ᾧ διέ-
μεινον οἱ μάγιστροι, οἱ ζυθόντες ὑπηρεσίαν Ἀν-
τιφάν. παρὰ Πολυδ. 9. 48· 3) μαγείρειον ἀγ-
γιστὸν κατὰ μακεδ. διχλ. Στούρτζ. περὶ μακεδ.
διχλ. σ. 178, coquina, culina.

Μαγείρευμα, τος, τό· τὸ μαγείρεμα, τὸ μα-
γείρεμα φαγητῶν· «ὄψην, ὡμός, π. σφά-
γην» Ἡούχ. pulmentum, junculum.

Μαγείρευσ· μαγείρεος, ὁ· 6, σ. 52, 15

Μαγείρευσ, ὁ· μαγείρεμος· «ἐδίσματα,

μ. μ. ὡς ἔστιν.

Μαγείρεω· 1) εἶμα· μάγιστρος, ὑπηρετῶν ὡς
μαγείρεος Θιδφρ. χαρ. 7· 2) μαγείρεω, συν-
ῶν. τῷ ὀφποκῷ Πλούτ. ζήτ. Ἰωμ. 85· «ε-
ρτα=παρασκευάζω Ἀθην. 4, 173· 3) δαιτρεῖω,
κόπτω, διανέμω, κτάται, σφάζω Βιβρ. 122,
16, coquo, mactio, lanio.

Μαγείρεος, 3) α) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μάγειρον,
εἰς τὸ μαγείρευσιν· «ἐφημέρια Ἀριστ. ἱππ. 216·
«σκιῇ Ἀθην. 4, 169· «χοπὴς Πλούτ. Λυκ. 2·
ἡ μαγείρεα ὁηλ. τέχνη Πλάτ. πολιτ. 289·
«ἐμπειρία, Γοργ. 500· «ὀδασκαλία» βιβλίον περὶ
μαγείρεως τέχνης τοῦ Ῥοδίου Παρμένωνος Ἀ-
θην. 7, 208· 6) ἐμπειρος τῆς μαγείρεως Πλάτ.
Θιδφρ. 125, coquiniarius, culinarius.

Μαγείρεως, ἑπὶ· μαγείρεμα Ἀριστ. ἱππ.
326· «μαγείρεως δαιτυμένην τροφήν» ἀνείρ.
ὡς Στ. Εὐμ. Πυρρ. 1, 56.

Μαγείρεος, ὁ· 1) ὁ μαγείρεος 2)
ὁ μαγείρεος· «σοφιστὴς μαγείρεος» Ἀθην. 7, 292,
coquillus.

Μαγείρεσσα, ἡ· μαγείρεινα, μαγείρεσσα Ὁ·
coqua.

Μάγιστρος, ὁ (μάσσω)· 1) κυρ. ἀρτοποιός, διότι
τὸ παλαιὸν ἔργον τοῦ μαγείρου ἦτο τὸ παρα-
σκευάζειν, ζυμώνειν (μάσσειν) ἄρτους· πρὸς
Πλίν. Ἰσ. Φ. 18, 28· 2) ἐν γέν. μάγιστρος· Ἀ-
ριστ. ἱππ. 416 συνών. τῷ ὀφποκῷ Πλάτ.
πολιτ. 2, 373, ἀλλ' ἀνώτερος αὐτοῦ ὡς ἡ
γεμῶν τοῦ στρατηγοῦ· «σκαυάσαι μὲν ἡ τι-
μεῖν ἡδύμαθ' ἐψησαι τε καὶ φασάν τὸ πῦρ οὐ το-
χῶν δύναται· ἀν' ὀφποκῶς οὖν μόνον ἐστὶν ὁ τρι-
τοῦτος, ὁ δὲ μάγιστρος ἄλλο τι· συνιδεῖν τὸ πῦρ, ὡ-
ραν, τὸν καλοῦντα, τὸν πάλιν δειπνοῦντα, πότε
δεῖ καὶ τίνα ἔχθον ἀγοράσαι» Ἀθην. 9, 405· τοῦ
αὐτοῦ δὲ κατώτερος, εἰνε ὁ τραπέζοποιός ἡ τρα-
πέζοκός ὁηλ. ὁ τῶν τραπέζων ἐπιμελητὴς ἡ
διακονός· Ἀθην. 4, 170· 3) σφαγίς, «τοῦ μα-
γείρου· ὁστώδης σφάδρα αὐτῷ τι κροσσάπτονται
ἀπὸ τύχης· κρέας» Μαχ. ἐν Ἀθην. 6, 243· «κρο-
σσοὶ τὸν μαγείρον κατακλῖπται καὶ ἐκδέρει»
Πλάτ. Εὐθύδ. 301· «βοῦν ἰδὼν σφαττόμενον ὑπὸ
μαγείρου» Πλούτ. 79, σ. 175· μάγιστρος, «παρὰ
τὸ τὰς μαγίδας αἶρειν ὁηλ. εἰσφέρειν» ἡ ἀπὸ
τοῦ τὰς μάζας μερίζειν· Ἐτυμ. Σουῖδ. coquius,
lanius.

Μαγείρως, 2) ὁμοῖος μαγείρῳ, μτγν.

Μαγείρως, ὁ· ὁ μαγείρεος τοῦ ἀκρωμῆ-
νου Ἡούχ.

Μάγευμα, τος, τό· 1) μαγευτικὸν μέσον, τέ-
χνη, ἀπάτη, μαγικά· «βρωτοὶ καὶ αἰσχρο-
νόμοι καὶ μαγεύμασι παρεκτρέποντες ὄρετόν
ὡστε μὴ θανεῖν» Εἰρ. ἱκ. 1110, ἐνθα πρότερον
ἔκειτο μαντεύμασι· ὁ δὲ Μίρα. Ἀντιφ. 7, 51
ἀνέγνωσε «μαγγανεύματα» 2) τεχνικὴ παρα-
σκευὴ τοῦ φαγητοῦ· «εἰς μακίρεα καὶ κοπίδας
καὶ φάρμακα καὶ μαγεύματα καθαιρεγνόμενον ἀ-
κυλάστον γονακίων» Πλούτ. 79, σ. 152.

Μαγέως, ὡς, ὁ· 1) ὁ μάσσω, ζυμώνων, σίκα-
νόμος δειπνοῦς ἡ τὰ ἄλφιστα μάζων, ἀρχ. λιθ. 2)
ὁ ἀπομάσσω, ὁ σφυγγίζων· «τὸν τι μαγῆα
σπύγγον ὑπὸ στίδαρξ καλλιμένον κοπίδι» Ἀνθ.
Παλ. 6, 306.

Μαγεύ· 4) ὁ· μάγιστρος Δ. Κισ 52, 36.

Μαγεύ· 2) ὁ ἀποδύλων τὸν γῆτα, τὸν

μάγον· «ἡ μαγευτική ἢ περὶ τὰ ἀλεξίφάρμακα» Πλάτ. πολ. 280, δι. γρ. μαγγανευτικός.

Μαγεύω· εἶμαι μάγος, εἶμαι δευδοξαγμένος τὴν σοφίαν τῶν μαγῶν Πλάτου. Ἀρταξ. 3, 6· 2) μεταγερίζομαι μαγικὰς τέχνας, γοητεύω· «ἀνωλόλυψε καὶ κατήδε βάρβαρα μέλη μαγεύουσα» Εὐρ. Ἴφ. Τ. 1337, διόρθ. Βάλλεν. ἀντί ματεύουσα· «ἐμφύχα μαγεύων» Ἀνθ. 12, 57· «πέπλον φαρμάκῳ μεμαγευμένον», δι. γρ. μεμαγμένον Ἀπόλδ. 1, 9, 28.

Μαγία, ἡ· πάλ. Ἰλλυρίας, κατ. Μαγιάτης καὶ Μαγιάνης Στ. Βυζ.

Μαγίδιον, τό, ὄψκ. τοῦ μαγίς· σκαριδάκιον «πινακίδα καὶ μαγίδα» Σχολ. Ἀριστ. νιφ. 1250

Μαγικός, 3· α) ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς μάγους Πλάτ. Θεμιστ. 29· β) γοητευτικός, ἀπατηλός, μγν.

Μάγιν· ἀσπίδα Πλούχ.

Μάγρις, ἴσως, ἡ· 1) μάγτρα, σκίφη, μυλήκορον, ἀσπίδι Πολυδ. 7, 22· 2) τράπεζα· «καὶ ἡ μαγίς δὲ ἀντί τῆς τραπέζης Λιγύπτιον δόξει καὶ παντελῶς ἐκθεσμον. Ἐπίχαρμος ἐὶς ὁ Δωριεὺς καὶ Κερκιδᾶς ὁ μελοποιὸς ἐπὶ τῆς αὐτῆς διανοίας ἐγράφατο τῇ λέξει, καὶ μὴν καὶ ὁ ἀττικὸς Σοφοκλῆς· Φῶτ, κύκλοι, ἡ κυκλοειδὴς τράπεζα ἐπιτιθέμενη ἐπὶ τριπόδων· «τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς τρίποσι τράπεζαι καλοῦνται καὶ μαγίδες» Πολυδ. 10, 81· «αἱ δὲ ἐπιτιθέμεναι καὶ αἰρόμεναι τράπεζαι, αἱ νῦν μαγίδες καλοῦσιν», 6, 12, 83. Τοιαῦται κινηταὶ τράπεζαι σώζονται καὶ ἐπὶ καὶ νῦν ἐν ταῖς κώμαις τῆς Ἑλλάδος ἐπιτιθέμεναι ἐπὶ κοσκίνου· «τὰς Ἐκαταίας μαγίδας δόρκων» Σοφ. ἀποσπ. 651 παρὰ Πολυδ.

3) χειροπληθὴς μαγδαλιά· «τό τε οἶον μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χειροπληθὴ μαγδαλίαν» Γαλν. εἰς Ἱπποκρ. «ἦν ἀφαιροῦντες ὀλίγουσι, καὶ ἀποτίθενται ἀναπλάσσοντες μαγίδας», δηλ. χειροπληθεῖς μαγδαλίαις Διοσκ. 1, 129· «ἐκμάγμα ὅσον μαγίδα» Ἱπποκρ. σ. 685, 15· ἐν γίνεσι πάντα μεμαγμένη μάζα, ἄρτος ἔχων μορφὴν τινα, μελιτοῦς, μελόπηττα, ἢν προσέφρον εἰς τὸν Τροφώνιον· «ἀπὸ τοῦ μάζτειν, ἀρ· οὐ καὶ ἡ μάζα αὐτὴ ἀνωράσθη καὶ ἡ παρὰ Κυπρίους καλουμένη μαγίς» Ἀθην. 14, 663· «μαγίδες, αἱς ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι καὶ μάζει, αἱς κατατρέφουσιν οἱ εἰς Τροφώνιον αἰτιόντες» Πλούχ.

Μάγισσα· θηλ. τοῦ μάγος, μγν. saga, venofien. Μαγιστρική, ἡ· χώρα τῶν Ταυρίσκων τῶν πρὸς τὰ Ἀλπεῖα ὄρη· οἱ οἰκιστὰς Μαγιστρικεῖς, οἱ τοῖς Γερμανοῖς ὁμοῦσαι Στ. Βυζ.

Μαγιστωρ, ὁ· διδάσκαλος, ἐπιστάτης Πλούχ. doctor, praefectus.

Μαγίτιον, ὄνως· ὄν. κυρ. «Γνήσιος Μαγίων Κορίνθιος», Σπαρτιάς ἐπιγρ.

Μάγμα, τοσ, τό· πᾶν ζυμωμένον, ζυμάρι, πηκτὴ ἀλοιφή τῶν ἱατρῶν, ἀντίθ. τῇ βουστῇ· πρὸλ. κροκόμαγμα, crocamentum Πλν. 13, 2.

Μαγμός, ὁ· σφυγγισμός, καθαρισμός· καθ' Ἱππύχ. καθάρσιον.

Μάγνα, ἡ· νήσος Λιβυκή, ἡ κατὰ τὴν Λιβύην ὀνομαζομένη Σαβαθία, ἡ ἐστὶ μεγάλη, κατ. Μαγνίτης Στ. Βυζ.

Μάγνης, ἡτος, ὁ· 1) ὁ κάτοικος τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ χώρας Μαγνητίας· ἀνὴρ Σοφ. Ἠλ. 705·

Κένταυρος Πίνδ. πλ. Ἰλ. 6, 756· 2) ὁ πᾶς τῆς ὁμων. πόλεως ἐν Ἀσίᾳ παρὰ τὸν Μαιάνδρον Ἱρ. ἐπίθ. Μαγνήσιος, 3 Ἱρ. ἡν. Μαγνησο Θεόκρ. καὶ Μαγνήτις, ἴσως ἡν. ποικρ. καὶ ἡ Μαγνητικὴ λίθος, ἥτις πρότερον ἡν. ρακκία ἐκαλεῖτο· «ἐν τῇ λίθῳ ἦν Εὐρύπιδος μὲν Μαγνητὴν ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἱπποκλείαν» Πλάτ. Ἰων 533· «Διογενισκὸς δὲ Μαγνητὴν μὲν πλανᾶν λέγει τὴν ὄψιν λίθον, ὡς αὐτὸν ἀργύρου ἐμπερῆς, τὴν δὲ Ὑρκαλεωτὴν ἐπισπᾶσθαι τὸν σίδηρον» Σχολ. Πτολ. 7, 2· 4) χαλκός ὁμωνος ἀργύρου· δ) ποιητὴς τις τῆς παλαιᾶς κωμῳδίας Ἀριστ. ἐπκ. 520.

Μαγνησία, ἡ· 1) χώρα τῆς Θεσσαλίας, καὶ Μαγνησίη ἡπειρος Ἱρ. καὶ πόλις αὐτῆς· Δημόστ. 2) πόλις τῆς μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὸν Μαιάνδρον· «ἡ ὑπὲρ Μαιάνδρου ποταμοῦ οἰκονμένη» Ἱρ. 3, 122· ἡ ἐπὶ ἡ πρὸς Μαιάνδρου Διόδ. - ἡ Ἀσιανὴ Θουκ. 3) πόλις τῆς Λυδίας ἡ πρὸς Σιπύλῳ Στραβ.

Μαγνήτης, ὁ· ὁ μαγνήτης λίθος· Ὁρφ. λ. 302.

Μαγνίτης, οὐ, ὁ· μαγνήτης Θεόδ. καν. σ. 45.

Μαγνόπολις, εὐς, ἡ· πόλις τοῦ Πόντου παρὰ Μίγνον Πομπηίου πρότερον Εὐπατορία καὶ λουμένη Στραβ.

Μάγνος, οὐ, δ, ἐκ τῶν ἀποσπ. Σοφ. 409 ἐν τῇ λειψῇ τοῦ Φωτίου, ἐληγεῖται· ἀπομάσσων καὶ καθαίρων, τὸ δὲ αὐτῷ κείμενον μέγας εἶνε ἔσρ. μγν. προσθήκη.

Μάγνος, ὁ· Ρωμα. κύρ. ὄν. Στραβ. Magnus.

Μάγος, ὁ· Ἀραβ. τις Διοχ. Περσ. 319.

Μάγοι, ὁ, πλ. Μάγοι, οἱ· ἔθνος περὶ Μηδῶν Ἱρ. 2) μάγοι ἐκαλοῦντο οἱ ἱερεῖς καὶ σοφοὶ τῶν Περσῶν, οἵτινες ἡσχολοῦντο περὶ τὴν ἀστρονομίαν ὀνειροκρισίαν καὶ ἄλλας μυστικὰς καὶ μαγευτικὰς τέχνας· ὁμοιοι τοῖσις ἦσαν οἱ μάγισ τῶν Ἑλλήνων, οἱ γυμνοσφαῖσταί καὶ βραχμῶνες τῶν Ἰνδῶν, οἱ Χαλδαῖοι τῶν Ἀσσυρίων, οἱ Τυρρηνικοὶ ὠροσκόποι, οἱ ἱερογρμματεῖς τῶν Λιγυπτίων, οἱ νεκρομάντιες, οἱ λεκανομάντιες Στραβ. 16, σ. 672, 4· 2) ἐν γίνεσι γόνος, ἀκατέων, ὡς λέξ. ὀβρισιτική· «ὄφρις μάγον τοῦτοδὲ μηχανορρύπων» Σοφ. Οἰ. τ. 387· «μάγων τέχναις» Εὐρ. Ἱρ. 1497· «οἱ δεινοὶ μάγοι» Πλάτ. πολιτ. 9, 572· «ἀνὴρ μάγος», Ἀξ. 371· καὶ θηλ. «μάγος· γὰρ ἐστὶ δεινὴ» Δοκ. ὄν. 4· «τὴν μάγον» Ἀνθ. 5, 46· 3) καὶ ὡς ἐπίθ. μαγευτική, «κεστοῦ μαγωτέρη» Ἀνθ. 5, 121· πρὸλ. γνήσιος.

Μάγος, ὁ· ὄνομα ἐμπλάστρου ὅπερ καὶ ἱερῶν σταθμῶν ἐκαλοῦν, ἀκατάλληλον εἰς τὸ συγκολληθῆναι καὶ ξεραίνειν τὰς σύργγας (νοσήματα), εἰς τὴν ὀροπικίαν καὶ κήλην Ἀετ. 10, 24.

Μαγο-φόνια, τά, καὶ μαγοφονία, ἡ· ὁ φόνος τῶν μάγων· ἐορτὴ τῶν Περσῶν Ἱρ. 3, 79· «ἄγεται τοῖς Πέρσας ἐορτὴ τῆς μαγοφονίας, καθ' ἣν Σφενδαβίτης ὁ μάγος ἀνήρηται» Κτησ. σ. 4, 15.

Μαγύδαρις, εὐς, ἡ· 1) ἡ ὄψα τοῦ σίλφου, τὰ δὲ φύλλα μάρμαρα Διοσκ. 3, 94· «-τό σπέρμα τοῦ σίλφου» Πολυδ. 6, 67. Κατὰ δὲ Θιαφρ. Ἰ. Φ. 6, 3 ὁ τοῦ σίλφου καυλός· «μετὰ ταῦτα φύεσθαι τὸν καυλόν, καλεῖσθαι δὲ μαγύδαριν· ἐκ δὲ τούτου τὸ καλούμενον φύλλον χρυσουίδες· τοῦτο δ' εἶνε σπέρμα»· 2) φυτὸν

« ἔτερον τοῦ σπέρματος, κατακλύζον τε καὶ ἡττον
 δαμά, καὶ τὸν ὑπὸν οὐκ ἔχον » Θεοφρ. αἰτ. ρ. 6,
 3, 7, πρὸλ. 1, 6, 12.
 Μάγυδος, ἡ· πόλις τῆς Παμφυλίας Πτολ.
 Μαγυδία, ἡ· ὄρησις ἀπαλή· Πτολ.
 Μαγυδία, ἡ· ἡ τέχνη, τὸ παιγνίδιον τοῦ μα-
 γυδοῦ· « ἀπὸ τοῦ ὀνοῦ μαγικά προσφέρεται καὶ
 φαρμάκων ἐμφανίζει δυνάμεις » Ἀθην. 14, 621
 ἐκ τοῦ.
 Μαγυδός, ὁ· εἶδος κωμικοῦ μέλου, ὅστις μετὰ
 τυμπάνου καὶ κυμβάλων καὶ γυναικίων ἐνδομά-
 των ἐμμεῖτο ποτὲ μὲν τὸ γυναικίον πρόσωπον
 ποτὲ δὲ τὸν μοιχόν, τὸν μαστρωπὸν, τὸν μεθύσαν,
 καὶ πάντα ἐποίει τὰ ἔξω κόσμῳ, διέκωρος δὲ
 τοῦ ἱλαριδοῦ, ὅστις ἦτο ἀεικνότερος Ἀθην. 14,
 621· πρὸλ. λυσισώδης.
 Μαγών, ὄνος, ὁ· ὄν. Καρχηδονίαν Πολυδ.
 Μαδὰ· γένεσις, ὄν. ἀντὶ μαδηγένεσις Φωτ.
 ληφέν ἴσως ἐκ τινος τραγ.
 Μαδὰτος, π. 3· μαδάρος, ὄντος, μετγ.
 Μαδὰλλω (μαδός)· μαδίζω Ἰουγ. τίλλω, πιλ.
 Μαδὰρις· ποταμὸς τῆς εἰδος Στραβ. 4, 4, 3· « μα-
 δάρις » Ἰουγ. κατὰ Σκαλ. διορθ. μάταρις.
 Μαδάρω· κέφαλος, 2· ἀραιώρις, φαλακρός
 ἦν.
 Μαδάρύς, 3 (μαδῶν)· α) μυδαλέος, κάθυγρος
 Ἀριστοτ. Τ. Ζ. 4, 6· 6) ἀραιώρις, ψεδνός, φα-
 λακρός Ἀνθ. Παλ. 11, 434, 1.
 Μαδάρύτης, ἡτος, ἡ· φαλακρότης Ἰπποκρ.
 Μαδάρῶν· μαδίζω, ὄ.
 Μαδάρωσις, εἰς, ἡ· ἡ τῶν τοῦ βλεφάρου τρι-
 γων ἀπόστασις, μιλῶσις, πτελωσις, ἐν γέν. φα-
 λακρωσις, ἰατρ.
 Μαδάτας, ὄν, ὁ· Πέρσης τις Ξεν.
 Μαδῶ-ω, μ. ἦσω (μαδός)· 1) εἶμαι μυδαλέος,
 κάθυγρος, διαβόροχος· mader « νουεὶ δὲ συκὴ
 καὶ ὅταν ἐπομβρία γένηται· τὰ γὰρ πρὸς τὴν ῥίζαν
 ὡς περ μαδῶ » Θεοφρ. Τ. Φ. 4, 14, 5· 2) πίπτω.
 ἐκπίπτω, ἐπὶ τῶν τριγών τῆς κεφαλῆς· « οἱεῖς μα-
 δῶσα » Δι. Τ. Ζ. 15, 48, capili defluunt· 3)
 εἶμαι φαλακρός· « πρεσβύτερη· ρυσάντα, κυρὸν,
 ἄλιν, ρυσόν, μαδῶντα, νυιδόν » Ἀριστοτ. πλ.
 266 = « κόμην μὲ ἔχοντα » Σχολ.
 Μαδῶα, ἡ, ὄν. ἀντὶ μάζα Ἀριστ. Ἀγ. 733.
 Μαδῶεσμαι ἢ μάδευμα, τό· ὄλεαρ, πρόδλημα
 Ἰουγ.
 Μαδῶ-γένεσις, ὁ· ὁ ἔχων μαδάρ (ψεδνὰ) γέ-
 νεια, ἀγένεσις, ἀντὶ τοῦ εὐγενεῖα καὶ βαθυγενεῖα
 Πολυδ. 2, 88. Παρ' Ἀριστοτ. Τ. Ζ. 3, 11 ὁ
 Βέκκας. Ἐγραφε μαδιγένεσις, τὰ χειρὶ γράφα δια-
 σκωνοῦσιν.
 Μαδῶσις, εἰς, ἡ· ἡ ἀπόλεια, τὸ πείσιμον τῶν
 τριγών, τὸ γίνεσθαι φαλακρόν Ἰπποκρ. σ. 1083.
 Μαδῶ-γένεσις· ἴδε μαδηγένεσις.
 Μαδῶνι καὶ Μαδῶνιαι, οἱ· ἔθνος Ἀραβίας.
 Μαδῶζω, μ. ἴσω (μαδός)· 1) μαδῶλλω, τίλλω,
 ἐκδῶλλω τὰς τρίχας Ἰπποκρ. πρὸλ. ἀπομαδίζω·
 2) ἀμείβω, μαδῶω, πίπτουσιν αἱ τρίχες μου· « καὶ ἂν
 (μαδῶσι) (διορθ. μαδῶσις) ἦν βέβαιον αἱ τρίχες) κῆμι-
 νον ἔμπλασε » Ἰπποκρ. σ. 667, 2.
 Μαδῶσις, εἰς, ἡ· 1) μάδωσις, πῶσις τῶν τριγών
 Ἰπποκρ. σ. 1002· 2) νόστος τῶν ῥιζῶν τῶν δέν-
 δρων ἡ καλούμενη λοπάς· « συμβαίνει νόστος τι
 περὶ τὰς ῥίζας· μαδῶσιν τινα τῶν ῥιζῶν καὶ

μικρὸν ἐπάνω διὰ τὴν πολυβρίαν Θεοφρ. αἰτ.
 ρ. 5, 9, 9, δι. γρ. μάδωσις.

Μαδῶσις τῆριον, τό· ἄλλ. τριχολαβία, τριχολά-
 βιον, ἐργασίον πρὸς τὸ τίλλειν, ἀποσπᾶν τὰς
 τρίχας Σχολ. Ἀριστοτ. ἱππ. 1233, ἐξήγησις τοῦ
 εὐστρα, vilsella.

Μαδῶν, τό· μαδωνία Πλιν. Τ. Φ. 25, 7, 37.

Μαδῶσις, τό· ψιλώθρον, μαδιστήριον Ἰουγ.

Μαδῶσις, ὁ· λείος Ἰουγ. (καὶ ἐκ τούτου τὸ μα-
 δαρός, φαλακρός).

Μαδῶσις, τὰ, ἀντὶ μαλῶδρου· βράδυλα, κοκκὸ
 μελα, κοκκώμελα Ἀθην. 2, 50.

Μαδῶσις, ὁ· βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν Ἡρ.

Μαδῶσις, ἡ· πόλις Ἑλλησποντίας ἐπὶ τῆς Θερ-
 κικῆς χερσονήσου, κατὰ Μαδῶσις Στ. Βυθ.

Μαδῶν(ία), (μαδός) ἡ· εἶδος φυτοῦ καὶ ἄνθους,
 ὑπὸ τῶν Βοιωτῶν καλούμενη νυμφαία Θεοφρ.

Τ. Φ. 9, 13, 4, nymphaea herba.

Μαεῖται· μαρολογεῖ Ἰουγ.

Μαζα, ὄρθ. μαζα Δρακ. σ. 72, 100 (μά-
 τω), ἡ· « μαζαν, δημοτικὴν τινα καὶ κοινὴν
 τροφήν ἐκ τῶν ἀλφίτων » Ἀθην. 14, 663, ματ-
 τὴν καλεῖται ἡ πολυτελεστέρα· « μαζαν ἔλπιτα
 πεφυρμένα ὕδατι καὶ ἑλαίῳ » Ἰουγ. « φούραμα ἐξ
 ἀλφίτων γενόμενον, ποτὲ μὲν μετ' ὕδατος, πο-
 τὲ δὲ μετ' ὀξυκράτου ἢ ὑδρομελίκας, ἢ μετ' ὕ-
 δατος » Ἐρωτιαν. σ. 248· « τὴν τροφήν τὴν ἀπὸ
 γάλακτος καὶ σίτου » Σχολ. Ἀριστοτ. εἰρ. 1 καὶ
 Σουλδ. « τὸ νεομαζικόν καὶ νεοφύρακτον ψω-
 μιον » ζυμωμένον ψωμιον, ζυμαί· Σχολ. Θι-
 σκρ. 4, 34· « ὅστις ἀλφιστοποιεῖ, ὕδατι μεμιγ-
 νὴν αἰεὶ τὴν μαζαν ἐσθίει » Ξεν. Κυρ. 6, 2,
 28· λευκὴ Ἀθην. 3· χιονόχρους, 4· « τοῖς ἐν
 πρωτανείῳ σιτουμένοις μαζαν παρέχειν κλεῖναι,
 ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς παρασκευάζειν », αὐτοῦ. 4,
 137· ὅθεν ἐξάγεται ὅτι ἡ μαζα ἦτο εὐτελεστέρα
 τοῦ σίτου· διότι ἡ μὲν ἦτο ἐκ κριθῆς, ἡ δὲ ἄρ-
 τος ἐκ σίτου· διὸ καὶ ἡ παροιμία, « ἀγαθὴ καὶ
 μαζα μετ' ἄρτον » Ξηνοδ. 1, 12· ἐπὶ τῶν τὰ δευ-
 τερεία τισι διδόντων· γυναικία Πλάτ. πολιτ. 2,
 σ. 372· « μαζαν ἀμολγαίνω » τὴν ποιμενικὴν
 καὶ ἀκμαίαν Ἀθην. 3, 115 « μαζαν μαζῶσαι »
 (μαζῶσαι) Πολυδ. 6, 37· « μαζαν μετ' ἀγ. ὁ-
 τος ἐν Πύλῳ Λακωνικῇ » Ἀριστ. ἱππ. 53, ἐκ
 τοῦ μᾶσσιν (τρίβω, ζυμώνω), κομ. κατ' ἀνα-
 ὄρην πρὸς τὸ μάχην μετ' ἀγ. οὐαί· φυσιγ.
 σφ. 610· « κυρδαίη Ἀθην. 14, 663· ὡς πρὸς
 τὴν παρασκευὴν αὐτῆς καλεῖται ἄτριπτος· ὁ-
 λόγον ζυμωμένη· τριπτή· πολλὸ ζυμωμένη· ὁ-
 ραντή· ὕψος, ζυμωμένη μετ' ὕδατος· προ-
 φυρητὴ καὶ προφυρηθεῖσα· καλῶς ζυμωμένη Ἰπ-
 ποκρ. ὁ Ἀριστ. σκώπτων μαζῶσαν καλεῖ τὴν με-
 μαγμένην· ὁ δὲ πρῶτον· « αἶρ αἶρε μαζαν ὡς
 τάχιστα καθάρει », καὶ « ὅδε μαζαν ἔτρεψεν ἐξ
 οὐδῶν πεπλασμένη », εἰρ. ἐν ἀρχῇ, μετγ. μαζα
 = ὁ βῶλος· μαζαί· αἱ σῶκων = παλάθαι Σουλδ.

Μαζα-γῶσις, ὁ· ἐπὶ μάχῃ μεμψιμοῖρος Ἰουγ.

Μαζα-αγρέτας, (ἀγρέτας), ὁ· ὁ συλλέγων μα-
 ζαν, ἐπαίτης σὺνθ. ὡς τὰ ἱππαγρέτας καὶ κωλα-
 γρέτας Ἀριστ. ἐν Ἀθην. 15, 686.

Μαζα(α) θυγ. τοῦ βασιλέως τοῦ Βασπάρου Λευ-
 κάνορος Λουκ. Τόξ. 44.

Μαζαίνα, ἡ· πόλις Παλαιστίνης ἀπὸ Μαζαίων,
 κατὰ Μαζαίωνος Στ. Βυθ.

Μαζαίοι, οἱ· φυλὴ Ἰλλυρικὴ Στ. 186.
 Μαζαῖος, ου, ὁ 1) στρατάρχης τῆς Κελτίας Διοδ. 2) κύρ. ὄν. Περσῶν Ἀρρ.
 Μάζακκων, τὰ· πόλις Καππαδοκίας, ἡ ὑπερ-
 ρον Κατάρεια, κάτ. Μαζακκῶν καὶ Μαζακκῆς
 Στ. Βυζ.
 Μάζακκίς, δόρυ Παρθικὸν Ἡσύχ.
 Μαζάρη· φρούριον Σελινουντίων, κάτ. Μαζα-
 ραῖος Στ. Βυζ.
 Μαζάρης, ὁ· Μηδὺς τις Ἦρ.
 Μάζαρος, ὁ· 1) ποταμὸς τῆς Σικελίας Διοδ. 2)
 στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου Ἀρρ.
 Μαζάκης, ὁ· κύρ. ὄν. Περσῶν Ἀρρ.
 Μαζάω (μαζα)· μάττω τὰς μάζας, ζυμώνω
 μαζαν) κρίθινον ἄρτον Ἡσύχ.
 Μαζέας, ὁ· μάξιμος· ἑπὶ τῇ Ἀθην. 7, 322.
 Μαζεῦς· Ζεὺς παρὰ Φρυγίαν Ἡσύχ.
 Μαζήνης, ου, ὁ· ἡγεμὼν νήσου τινὸς ἐν τῇ
 Περσικῇ κόλπῳ Στράβ.
 Μαζήρος, (μαζα) 3· πῖναξ ἐπ' αὐτῇ μαζαῖς δι-
 σκρινόμενος Πολυδ. 10, 84· πρὸς μαζονόμιον.
 Μάζικες, οἱ· φυλὴ τῆς Μαυριτανίας Πτολ.
 Μαζίνης, ου, ὁ· εἶδος ἰχθύος Θεόφρ. ἰχθ. ἀπ.
 12, 2, οἱ γρ. μαζινοῦς Ἀθην. 7, 315, 8, 332
 ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ ὁ μαζός, 7, 322· «συν-
 αγγίδας μαζοῦς τε συνδύοντάς τ' ἐρυθροποικί-
 λους» πρὸς δ. ὀνίσκος, χαρὰδρις, καλλαρίας,
 δι. γρ. μάξιμος.
 Μάζινος, 2 (μάζα)· ὁ ἐξ ἀλφειῶν· βοτῆς Ἡσύχ.
 Μάζιον, τό· ὕποκ. τοῦ μαζα Φρύγ. ἐν Ἀθην.
 2, 59· ἀλλὰ 14, 516 μὲ ἐστρ. τὸν πλάκουν-
 τῶδες μάξιον ἐπὶ τῷ αἰπινῷ ἐσθιόμενον, καὶ
 ὕποκ. τοῦ μαζός.
 Μαζίσκη, ἡ· ὕποκ. τοῦ μαζα Ἀριστ. ἱππ. 1166,
 = ἄρτος πεφυραμένος Σχολ.
 Μαζο-δόλιον, τό· τῷ ἐπομ. Ἀπολλ. λεξ.
 Μαζο-νομεῖον, τό· τῷ ἐπομ. Ἀριστ. ἀποσπ.
 Μαζο-νόμιον, τό· τῷ ἐπομ. Ἀθην. 5, 202.
 Μαζο-νόμος, ὁ, θηλ. κύκλος ἡ πῖναξ ἡ τὸ
 μαζονόμιον δηλ. ἀγγεῖον (μαζα νέμιον) 1) ἐξλι-
 νον πινάκιον, ἐπ' αὐτῷ μαζα διενέμετον Πολυδ.
 6, 87· 2) ἀγγεῖον ἐν ᾧ ἡ μαζα φυράται, ἡ ἐξλι-
 νον πινάκιον καὶ κανοῦν Μ. Ἐτ. 3) ἐν γέν.
 πινάκιον πρυγίου Ἀθην. 4, 149, mazonomium.
 Μαζο-πέτης, ου (μαζα πέσσω) ὁ· ἀρτοκόπος
 Ἡσύχ. ὁ ψήνον μαζαν.
 Μαζο-ποιεῖν, ὡ· κατασκευάζω μαζαν Σχολ. Ὁδ.
 Μαζο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων (μαζαν) κρι-
 θινον ἄρτον, γλωσσ. affarius.
 Μαζός, (πρὸς μαζομαι, μαζάνημι καὶ μάσσω)
 ὁ 1) βυζόν, συνήθεσθ. παρ' Ὁρ. ὅστις διακρί-
 νει αὐτὸν τοῦ ἀστέρου καὶ τοῦ στήθους· ὁ αὖτος
 ὅμοιος βυζόν τοῦ ἀνδρός· «βάλε στήθος παρὰ μα-
 ζόν» Ἰλ. 9, 121· «ἀστέρων ὑπὲρ μαζόν», δ,
 528· «ὀφειτερόν κατὰ μαζόν», ε, 393· 2) ὁ μα-
 στός, τὸ βυζόν τῆς γυναίκος, ἐκ τοῦ ὀποῦ ὠη-
 λάζει τὸ βρέφος· «μαζόν ἀνέσχεν, ἐπέσχον» Ἰλ.
 8, 88· «γυναῖκα δὲ θήσασθαι μαζόν», ω, 58·
 αὐτὸν δὲ πάντες ὀδ. «πᾶς δὲ οἱ ἦν ἐπὶ μα-
 ζόν» = εἶχε παιδί εἰς τὸ βυζί, λ, 418· «αὐτὴ προσ-
 ἔσχε μαζόν» Διοχ. Χρ. 524· «μαζὸς σπαργών
 ἐστὶν Εὐρ. Βάκχ. 700· «ἐπεφωσμέναι καὶ φαί-
 νουσαι τούτῃ μαζοῦς» Ἦρ. 2, 85, δι. γρ. μα-
 στός, 4, 202· 9, 412 (καὶ ἐπὶ τῶν ζώων Θεοφρ.

3, 15· 3) μῦθ. τροφός, θηλάστρια Καλλίμ.
 4) μαζίνης. Κατὰ τοὺς γραμμ. «μαστός ἐστὶ
 γυναικὸς, μαζὸς δὲ ἐπὶ ἀνδρός» ἑτεροὶ διακρί-
 νονται τούτοι· «μαστός» καὶ «μαστός παρ' Ὁρ-
 ρῶ καὶ (συνήθ.) τραγ. μαζός, παρὰ Πινδ. Ἰπ-
 ποκρ. καὶ ἄλλοις. μαστός, mamma, mamilla,
 papilla.
 Μαζός, ὁ· εἶδος ἰχθύος· ἔξε μαζίνης
 Μαζοῦσις, 3· ὁ ἔχων μορφήν, σχῆμα μαζοῦ
 Λουδοβ. 534.
 Μαζο-φαγέω, ὡ· τρώγω (μαζαν), κρίθινον
 ἄρτον Ἰπποκρ. σ. 389, 37.
 Μαζο-φάγος, (μαζα, φαγέω) 2· ὁ τρώγων
 μαζαν Ἰπποκρ. σ. 478.
 Μαζο-σοφίς, ἴδος, ἡ· μαζονόμιον· «ὁμοῖον
 κανὼν» Ἡσύχ.
 Μαζώες, οἱ· Λιβύης νομάδες Στ. Βυζ.
 Μάζω· μάσσω.
 Μαζώες, οἱ· ὡ· Διονυσιακὴ σύνδοξ·, ἐορτὴ
 τοῦ Βάκχου ἐν Φιγαλίᾳ τῆς Ἀρκαδίας καὶ οἱ
 ἐορτάζοντες αὐτὴν Ἀθην. 4, 149· ἐκλήθη οὕτω
 ἐπειδὴ κατ' αὐτὴν ἔτρωγον μαζαν.
 Μαθαλῆς, ἴδος, ἡ καὶ μαθαλὶς ἡ μασθαλὶς,
 ἴδος, ἡ· εἶδος (ἐκπαιδεύματος) πατηρίου ἡ μέτρου
 ὡς ἡ κόθος Ἀθην. 11, 487.
 Μαθῶν, ἀορ. 6. ἀπαρ. τοῦ μαθάνω.
 Μαθῶν, ἡ· μαθησις Ἡσύχ. «ἀλλ' ἄγε μύθων κλη-
 θεῖ· μαθῶν γάρ τοι φρένας αὖξιν» Ἑμπεδ. 46.
 Μαθῶμα, τὸ· τὸ μαθόμενον, ὅ, τι τις ἐμαθεῖ
 ἡ μαθάνει, ἐπιστήμη Σοφ. Φιλ. 906· «οὐκ
 ἀπείρομέν τινα ἡ μαθήματος ἡ θεάματος»
 Θεοκ. 2, 39· «τοῦ καλοῦ Πλάτ. συμ. 211·
 «τοῦ περὶ τοὺς λογισμοὺς μαθήματος», πολιτ.
 7, 525· «τὰ μαθήματα παιδῶν», Τιμ. 26· ἰδίως
 ἀριθμητικὴ καὶ γεωμετρία, καὶ αἱ μαθηματικαὶ
 ἐν γένει ἐπιστήμαι· «τοῖς ἐλευθέροις ἐστὶ τρία
 μαθήματα, λογισμοὶ μὲν καὶ τὰ περὶ ἀριθμοῦς
 ἐν μαθηματι, μετρητικὴ δὲ μέτρους καὶ ἐπιμέτρους
 καὶ βίβλους ὡς ἐν αὐτῷ δεύτερον, τρίτον δὲ τῶν
 τῶν ἄστρον περιόδου πρὸς ἄλλα ὡς πέντε
 πορεύονται, νόμ. 7, σ. 817· διὸ οὐδ' ἀπὸ μα-
 θημάτων = οἱ μαθηματικοὶ Ζεξ. Ἑμπεδ. 46
 καὶ ἡ ἀστρολογία Ἀνθ. 7, 687, disciplina, doctrina,
 cumentum, studium.

Μαθηματικὸς ὅταν καταγίνωμαι εἰς τὰ μαθη-
 ματικά· «φυσιολογεῖ ἢ θεολογεῖ ἢ μαθηματικῶς
 οὐ Βαλζ. ἐκτ. τόμ. 2, σ. 132, 2.
 Μαθ-ματικός, 3· α) ὁ ἀνέμων εἰς τὴν μαθη-
 σιν, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ· «τὸν μαθηματικὸν ἢ
 τινα ἄλλον σφόδρα μελέτην διανοίᾳ κατεργασ-
 μένον» Πλάτ. Τιμ. 88· «τὰ μαθηματικώτατα
 (τῶν ζώων)» Ἀριστοτ. μεταφ. ἐν ἀρχῇ β) ὁ
 ἀνέμων, ἀποδλέπων εἰς τὰ μαθηματικά, ὅτλ. ὁ
 μετρητικὸν, γεωμετρικὸν ἀστρολογικὸν, μηχανι-
 κὸν κλ. -ζήτησις Σεξ. Ἑμπεδ. 46· ὁ μαθῶν μα-
 τικὴ ἐπιστήμη ἡ Ἀριστοτ. μεταφ. σ. 219,
 9· «καθαρώς φυσικῆς λογικῆς εἰσιν αἱ μαθηματι-
 καὶ ἐπιστήμαι», Ἰερουσαλ. καὶ ἀπλῶς ἡ μαθη-
 ματικὴ· ἡ ἐπιστήμη ἢ περὶ τὰ μαθηματικά (ἰδί-
 α τὴν λέξ.) ἀσχολουμένη· ὁ μαθῶν μαθηματικά·
 ὁ ἐμπειρὸς τῆς μαθηματικῆς Ἀριστοτ. ἡθ. 11, 8·
 αὐτὸν ἦν αὐτοῦ (Πυθαγόρου) τῆς οὐδασκα-
 λίας τὸ σχῆμα καὶ τῶν προσόντων· οἱ μὲν
 ἐκτρέφοντο μαθηματικά, οἱ δὲ ἀκούσαντες

«τικοί, καὶ μαθηματικοί μὲν οἱ τὸν περιττό-
τερον καὶ πρὸς ἀρίθειαν διαπεποιημένον τῆς
«ἐπιστήμης λόγον ἐκμεταυρηκότες, ἀκουσματικῇ
«οὐ οἱ μόνως τὰς κεφαλαιώδεις ὑποθήκας τῶν
«γραμμάτων ἀνευ ἀκριβοῦς διηγήσεως ἀκη-
«κούστες» Πορφύρ. 6. Πολυχ. 5, 37, discipli-
narius, mathematicus μετέπειτα δὲ καὶ ὁ ἀστρο-
λόγος Σέξτ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 4, 34, «οἱ μα-
θηματικοὶ κανόνες» αἱ ἀστρονομικαὶ διατάξεις
τοῦ χρόνου Πλούτ. 39, σ. 974, μαθηματι-
κῶς, ἐπὶ. Ἀριστοτ. μαθηματικωτέρως = κατὰ
τρόπον μαθηματικὸν Τσετ.
Μαθηματο-πωλικός, 3' ὁ πωλὼν, ὁ ἔμπο-
ρευόμενος τὰς ἐπιστήμας = γένος Πλάτ. σοφ.
224 «ὁ μαθηματοπωλικός» δηλ. τέχνη = τὸ ἐμ-
πόριον τῆς ἐπιστήμης, ἡ ἀντὶ χρημάτων διδα-
σκαλία, ἀδούλη.
Μαθηταί, ἡ μαθηταί, μετγν.
Μαθηταί, εἰς, ἡ 1) τὸ μαθητὴν, ἡ παῖς αὐτῆς
τοῦ μαθητῆν «ἀλλὰ οὐ μαθηταί οὐ πάρα» =
οὐν ὀλέει νὰ μαθῇ Σοφ. Πλ. 1021. «ὃν μά-
θηται οὐκ ἔχει» Εὐρ. 6, 915 «οἱ ἡμῖν ἡ μά-
θηται οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάρησις τυγχάνει οὐ-
σα» Πλάτ. Φαίδ. 72, «καὶ ἐπιμέλειται, Πρωτ.
324, «καὶ μελέτη, Θεαιτ. 153, καὶ συχνά» -
ἡ ἐν τοῖς ὅπλοις = ἡ ὁπλιτικὴ Πλάτ. Λαχ. 190
«ἡ περὶ τὰ ἐν μαθήσει», πολιτ. 7, 525, 2) ἡ
γνώσις, ἐπιστήμη «μαθητὴν οὐ καλὴν ἐκμαν-
θάνει» Σοφ. Τρ. 450, «καὶ ἐπιστήμη Σεν.
ἀπομν. 4, 2, 20, 3) ἡ διδασκαλία, κυρ. π. 3,
3, 53, 4) συνηθεῖα Ἰπποκρ. disciplina, doctrina.
Μαθητεία, ἡ ἡ διδασκαλία ἡ παραδιδόμενη
τῷ μαθητῇ, μετγν. disciplina, doctrina.
Μαθητεῖον, τὸ νὰ εἶναι τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ
Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων «αὐτὰ τὰ γράμματα
ἐγράφησαν εἰς τὸ ὅρος τὸν ἐλαυνόν εἰς τὸ μαθη-
τεῖον ἐν κείρῃ ὑπὸ τῶν ἀρχόντων δακτύλων
τοῦ διδασκόντος Χριστοῦ, ὅπου εἶπε τοῖς μαθηταῖς
εὐδοκίᾳ Ῥηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε» ἐν τῷ βα-
σιλ. κώδ. 2216 (σήμερ. 1630) φάλλ. 101.
Μαθητεῖον, 3' οὐ μαθητῆν, πρέπει νὰ μαθῇ
ταί, καὶ ἐν γένει διὰ γινώσκων, ἀντιλαμβάνεσθαι,
ἐννοεῖται Ἰρ. 7, 16 «πῶσα καὶ πότε μαθητεῖον»
Πλάτ. νόμ. 7, 818, discendum.
Μαθητεῖον 1) εἶμαι μαθητῆς = ἐνὶ Πλούτ.
39, σ. 837, 2) μετ. διδάσκειν = ἐνὶ Ν. Δ.
καὶ παθ. μαθητεύομαι = διδάσκειν, μαθητὴν,
μετγν. ἐκκλ. discipulus sum.
Μαθητῆς, ὁ ὁ μαθητὴν, ὁ διδασκαλόμενος Ἰρ.
4, 77, ἀντιθ. τῷ διδάσκαλῳ Πλάτ. Εὐθύρ. 5,
«καὶ τὸ μαθητῆς, Λαχ. 286» «ἔνα τῶν μαθητῶν
περὶ ὁριότητος ὑπομνήτων ἐμὲ γράφου», Κρατ.
428, discipulus.
Μαθητεῖον, οἱ, ἐφετ. τοῦ μαθητῶν ἐπιθυμῶ νὰ
μαθῶ, νὰ ἡμῖν μαθητῆς Ἀριστ. νεφ. 183 καὶ
μετγν. οἵτινες καὶ ἀντὶ τοῦ μαθητεῖον (εἶμαι μα-
θητῆς) μεταχειρίζονται Ἀνθ. 15, 38.
Μαθητεῖον, 3' ὁ ἀνὴρ ἐν τῷ μαθητῆν «τὸ
μαθητεῖον εἶδος» Πλάτ. σοφ. 219, «μαθηματι-
κός, ὁ ἐπιθυμῶν νὰ μαθῇ, πολιτ. 5, 475.
Μαθητῆς, 3 καὶ 2' ὁ δύνανται νὰ μαθῇ «ὅσα
ἡγοῦνται μαθητὰς τε καὶ διδασκὰς εἶναι» Πλάτ.
Πρωτ. 319 καὶ συχνά «ὅσα ἀνθρώποις μαθητὰς»,
Σεν. Κόρ. 1, 6, 23, «ἐστὶ οὐκ ἅπαν ἐπιστη-

τών, μαθητὸν» Ἀριστοτ. 39, 6, 3, discipulus.
Μαθητῆς α' ὁ γλ. τοῦ μαθητῆς, μετγν.

Μαθητῆς, εἰς, ἡ τῷ προηγ. μετγν. πρὸλ.
Λοξικ. εἰς Φρυν. 255.

Μαθητῆς, οὐ, ἰων. καὶ ἐπ. τὸ 1) μαθητῆς, πρὸ-
νησις «Ζῆνα τὸν πάθει μάθος ὄντα» = τὸν διδά-
σκοντα διὰ τοῦ πάθους Λίσχ. Ἀγ. 185, 2) συνη-
θεῖα, «ἐλάσσονας ἢ πλεονεχῆς ἡμῖν τοῦ μά-
θους» = τοῦ συνηθέως Ἰπποκρ. σ. 592, 50.

Μαθητῆς, ἄχρ. ὅμα, ἐξ οὗ ὁ ἀδρ. 6', τοῦ μαν-
θάνω.

Μαθών, μετγ. τοῦ ἀδρ. 6'. τοῦ μαθητῆν.

Ματῆς, ἡ 1) τροφός, ὀηλάστρια Εὐρ. Ἰππ. 243,
311, παρ' Ὁμ. φιλικὴ καὶ τιμητικὴ προσφο-
ρὴ πρὸς γυναῖκας πρεσβυτέρας, ἰδίως δὲ εἰς
τοιχοῦτας, αἵτινες ὤψεσαν τροφὰς καὶ δοῦλαι
τῶν παίδων ἐν κλ. πώσει = ὁ ἀγαπητὴ πα-
ραμύνα Ὁδ. 6, 349, τ. 482, συχὴ προσφώνη-
σις πρὸς τὴν Εὐρόκλειαν Ὁμ. Ὀμ. 147,
«ἰὼ Γατὰ ματῆς» Λίσχ. Χο. 43, ὡς τὸ «ματῆς»
= μητὴρ γῆ, πρὸλ. Εὐρ. Ἀλλ. 394, 2) παρὰ
Δωριεῶσι = μῆτηρ, πατρὸς ἡ μητὴρ Ἰαμβλ.
61. Πυθαγ. 11, 56, 3) συνηθ. ἡ «περὶ τὰς τι-
κτούσας ἱατρὸς καὶ ὀφθαλμοκόμος» Ἰσάχ. μαρ-
μῆ Πλάτ. Θεαιτ. 149, 4) εἶδος μεγάλου καρκί-
νου «μεγίστον μὲν ὄν (τὸν καρκίνον γένος)
ἐστὶν ὅς καλοῦσι ματῆς» δεύτερον δὲ οἱ τε πά-
γοι καὶ οἱ Ἰρακλειωτικοὶ καρκίνοι» Ἀρι-
στοτ. 1. Ζ. 4, 2, nutritrix, avis, obstetric.

Ματῆς, ἡ: συγγένος τοῦ Ἀτλαντος καὶ μητὴρ τοῦ
Ἑρμοῦ Ὁμ. Ὀμ. 6, 3, ἰων. Ματῆς καὶ
Ματῆς, ἀδρ. ἡ Ὁδ. 5, 435.

Ματῆς, ἡ ὄν. τῆς νεκρῆς παρὰ Πρόκλῳ ἐν Πλάτ.
Τιμ. σ. 63 καὶ 96.

Ματῆς, εἰς, ὡς καὶ Ματῆς, οὐ, δ' οὐδὲ τῆς
Ματῆς, Ἑρμῆς «Ἑρμῆς, φίλ' Ἑρμῆς, Ματῆς
Κυλλῆνις» Ἰππώναξ παρὰ Σχολ. Αὐλῶφρ. 855.

Ματῆς, εἰς, ὡς, ὁ ὄν. ἀνδρ. ἐπὶ.

Ματῆς, εἰς, ὁ ὄν. πατρὸν, ἐπὶ.

Ματῆς, εἰς, ὁ ὄν. γυν. ἐπὶ.

Ματῆς, εἰς, ὁ 1) ὄν. ἀνδρ. ἐν νομίῳ. Μιλή-

του 2) τύραννος τῆς Σάχου διάδοχος τοῦ Πο-

λυκράτους Ἰρ. 3) ἱστανικός Μιλήσιος, ἐπὶ.

Ματῆς, εἰς, 3' ὁ ἀνὴρ ἐν τῷ ποταμῷ

Ματῆς - πεδὶον Διανύς. Περ. 837 - ἐγγί-

λος Ματῆς Ἀθην. 7, 299 «Ματῆς

χῆν» Ἀθην. 2.

Ματῆς, εἰς, 1) ποταμός τῆς Καρίας Ἰλ.

«τὸ Ματῆς πεδὶον» = τὸ παρὰ τὸν Ματῆς

Ἰρ. «Ποτὴς περὶ τὸν δῆμιον δρόμον

του» «Ματῆς περὶ τριετικόν ὄμαρ» Ἀνθ.

πάλ. 6, 110, διὸ μετ. 2) πᾶσα κάμψις καὶ

στροφὴ ὁδὸς καλεῖται Ματῆς «Ματῆς

πολλοὺς ἐλίσσει, σελίνου βρύοντες, ἀγαθὸς

ναυτίλλεσθαι τοῖς ὄνοις τοῖς ὄροις» Φιλίστ.

εἰκόν. σ. 776, 3) εἶδος ἱπποπόδης παρὰ τὸν

ποταμὸν ποιεῖν ἰσχυρὰ τοὺς πόλους Ἰσάχ. 4)

«κόσμος (στολίδιον) τις ὁμοειδὴς» Ἰσάχ. κλη-

θεῖς οὗτος ἐκ τοῦ σκολίου δρόμου τοῦ ποταμοῦ

Ματῆς. ἔτι δὲ διάφορα εἰκονοειδῆ κοσμήματα

ἐπὶ τῶν ἀρχαίων μνημείων» «Ματῆς ἐν

κρατῆρι πηχάτος τὸ ὕψος ἱερίστα κατὰ

σύνθεσιν λίθων παντοίων τὴν ἰδέαν» Ἰωάν. ἀρχ.

Ίουδ. 12, 2, 8, 9· 5) Ἑλλ. κῆρ. ὄν. Ἀρρ. Μαιανδρούπολις, ἡ πόλις Μακρονήσιας Στ. Βυζ. Μαιανδρ-ὠδης, 2) ἑλικοειδής, μαιάνδριον ὁμοίος· «ἄλλη γὰρ ἄλλη ἀρμόζει (ταιχοποιία), οἷον ἡ μὲν μαιανδρώδης τῇ πεδυνῇ» Φίλων βελοπ. σ. 86.

Μαίαις, ἄδος, ἡ· μαία, ὑπὸ Σουῖδιν μάμμη, τροφὸς ἔρμ. παρὰ Νον. Δ. 3, 403 = μαίευτική.

Μαίδοι, οἱ· ἔθνος Θράκης, πλησίον Μακεδονίας· ἐκ τούτων μεταβάντες τινες εἰς Μακεδόνας Μαιδοῖθινοιοι (ἡ ὁρτ. Μαιδοθινοιοὶ Στραβ. 7, σ. 293) ἐκλήθησαν Στ. Βυζ. ἐπὶθ. Μαϊδικὸς καὶ Μαϊδική.

Μαϊεῖα, ἡ· μαίευσις, τὸ ἔργον, ἡ τέχνη τῆς μαΐας· «τῆς μέντοι μαΐεως ὁ θεὸς τε καὶ ἔγὼ αἴτιος» Πλάτ. Θεαίτ. 150, 210.

Μαΐευμα, τοις, τό· τὸ ὑπὸ τῆς μαΐας ἐξενεχθὲν βρέφος, γέννημα Πλάτ. Θεαίτ. 160.

Μαΐευσις, οὐσι, ἡ· τὸ μαΐεῖν, τὸ ἔργον τῆς μαΐας, ἐγγέννημα Πλάτ. Θεαίτ. 150.

Μαΐευτικός, 3· ὁ ἀνήκων, κατάλληλος πρὸς τὸ μαΐεῖν· «ἡ μαΐευτικὴ τέχνη» Πλάτ. Θεαίτ. 161 καὶ ἀπλῶς· «ἡ μαΐευτικὴ» = ἡ τέχνη τῆς μαΐας, πολιτ. σ. 268. Οὕτως ἐκάλει ὁ Σωκράτης τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ μέθοδον, δι' ἧς ἐξηγεν ἐκ τοῦ νοῦ τοῦ μαθητοῦ τὰς ἐννοίας· ἐπὶ μαΐευτικὸς = κατὰ τὸν τρόπον τῆς μαΐας Πολυδ. τὸ μαΐευτικόν Δ. Ααρ. 3, 49.

Μαΐευτρα, τά· μαΐωτρα Μ. Ψελ.

Μαΐεύτρια, ἡ· μαία Γαλην. obstetrix.

Μαΐευτρικῶς, ἐπὶρ. τὸν τρόπον τῆς μαΐας Σουῖδ.

Μαΐεύτωρ, ορος, ὁ· ὁ μαΐεῖν, μγν.

Μαΐεύω, πολὺ μγν. συνηθέσι, μαΐεύομαι· 1) γηγινῶ, ἐξάγω τὸ τιτλούμενον, περὶ τῆς μαΐας λεγόμενον· «οἷτος δέ, μαία, μαΐεῖα, μαΐευσις, μαΐευτικὴ ἡ τέχνη καὶ ἡ γυνή, καὶ τὸ βῆμα μαΐεῖν, μαΐεῖσθαι» Πολυδ. 4, 208· 2) μγν. ἐξάγω, ἀναπτύσσω τὰς ἐννοίας, τὰς γνώσεις τινός, διδάσκω τινὰ (πρὸλ. μαΐευτικός)· — τινὰ Πλάτ. Θεαίτ. 150, 157, καὶ παρ. «τὴν ὅπ' ἐμοῦ μαΐεῖσθαι», 150 καὶ μγν. «μαΐεῖσθαι ἡ Ἀρταίος» Λουκ. θε. διαλ. 26, 2· 2) νεοτετροφῶ, καθίζω κλῶσκαν νὰ ἐκβάλῃ πουλιά· «εὐρον γυναῖκα ὀρνίθας μαΐευσμένην» Σουῖδ. παρομ. «ἀπὸν κἀνθρως μαΐεῖσθαι» Ξηνοδ. 1, 20.

Μαΐήϊος, 2· ὁ ἐκ τῆς Μαΐας γεννηθεὶς Ἑρμῆς Νον. Δ. 2) μαΐευτικός, ὡς.

Μαΐήϊωρ, ορος, π. (μαΐεύω), ὁ· μαΐευτής, ὁ εἰς φῶς ἐκφέρων, ἐρευνητής· «ὅσσοι τοφίης μαΐήτορες ἔκλειον» χρησμ. ἐν Πορφ. βί. Πλωτίν. κερ. 22, studiosus.

Μαΐθ· καρδία πρὸς τοῖς ἱεροῖς καὶ ὄνομα Ἡσυχ. Μάιμα· τῶν ὀρνίθων ἡ κοιλία Ἡσυχ.

Μαΐμάζω, ἐι. γρ. τοῦ μαΐμάσσω· «μαΐμάζει=σφύζει, κλονεῖται, πηδᾷ, κυματοῦται, ἀχλάζει, καταδραπανᾷται, καταναλίσκει» Σουῖδ. — προθυμεῖ Φώτος· «μαΐμάσασα, οἰστρήσασα» Ἡσυχ. Φιλ. τόμ. 1, σ. 391, 5.

Μαΐμακον, τό· τὸ χαλεπὸν καὶ δόσμαγον· παρ. ἡ λέξις Φώτ. πρὸλ. μαΐμαξ.

Μαΐμακτήρια, τά· ἑορτὴ τοῦ Διὸς Μαΐμακτου ἐν Ἀθήναις Πλούτ. Ἀριστ. 21.

Μαΐμακτηριῶν, ὄνομα, ὁ· ὁ πέμπτος μῆν τοῦ ἔτους παρ' Ἀθηναίους, ἀπὸ τοῦ Διὸς Μαΐμάκτου· ὅστις ἀρχαίνει· ἐνθουσιώδης καὶ καμα-

κτικός· ἀπὸ τοῦ μηνὸς τούτου ἤρχιζεν ὁ χειμὼν τούτῳ τῷ μηνί, ὁ ἀὴρ ταράττεται καὶ μεταβάλλῃ ἴσχει· Ἀρποκρ. περιελάμβανε δ' οὗτος τὸ τελευταῖον ἡμῖς τοῦ Νοεμβρίου καὶ τὸ πρῶτον ἡμῖς τοῦ Δεκεμβρίου ἀντιστοιχῶν πρὸς τὸν μῆνα Ἀλαλκομένιον τῶν Βοιωτῶν Πλούτ. Ἀριστ. κ. 21.

Μαΐμάκτης, ου, ὁ (μαΐμάσσω), ἐπὶθ. τοῦ Διὸς ἐνθουσιώδης καὶ ταρακτικός Ἀρποκρ. ὡς θεὸς τῶν ἀνέμων καὶ τῶν καταιγίδων· εἰς τιμὴν αὐτοῦ ἐτελοῦντο ἐν Ἀθήναις τὰ Μαΐμακτήρια κατὰ τὸν πρῶτον μῆνα τοῦ χειμῶνος· ὁ Πλούτ. 30, σ. 458 κατ' ἀντίφρασιν ἐξηγεῖται μετὰ τὴν «διὸ καὶ τὴν θεῶν τὸν βασιλεῖα μετὰ τὸν Ἀθηναίῳ δὲ μαΐμάκτῃν οἶμαι καλοῦσι»· «μαΐμάχους, καθάρσιος» Ἡσυχ.

Μαΐμάκυλον, τό· μαΐμάκυλον

Μαΐμαλίδης, ου υἱὸς Μαΐμάλου Πεισανδρος Ἰλ.

Μαΐμαλος, ὁ· Μυρμιδόν τις.

Μαΐμαξ, ακος· ταρακώδης Ἡσυχ. turbulenti.

Μαΐμάσσω· μαΐμασι, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, εἰμαι ἐν σφοδρῇ καὶ ὁρμητικῇ κινήσει· «ἔρψαν μαΐμάσσαν λαοτίνεκτον ὕδωρ» Ἀνθ. παλ. 9, 274, 6· «μαΐμάσσει, προθυμεῖται, σφύζει» Ἡσυχ.

Μαΐμάχης, ὁ· ὀδυστής Ζωναρ. iustitiosus.

Μαΐμάω, μ. ἦσσι (ἐκ τοῦ Μᾶω ἀναδιδῶν ὡς παρὰ σῶμα ἐκ τοῦ φάω)· ἐπιθυμῶ σφοδρῶς· «κίνομαι ὁρμητικῶς, μαΐνομαι, ἐνθουσιῶ»· «πρόθυμα, προθυμοῦμαι» Εὔστ. Ἰλ. ε, 670 παρ' Ὀμήρῳ μόνον ἐν Ἰλ. πάντοτε ἀπτόω. καὶ ἐν τῇ σημεῖα. τῆς σφοδρᾶς κινήσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς· «μαΐμασε δὲ οἱ φίλον ἦτορ» Ἰλ. ε, 670· «οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ σούρεσι χεῖρες ἄκτοι μαΐώσιν», ν, 78· «μαΐμα πέλας οἰκῶν ὄρεσι»· «μαΐνεται Ἀίσας, ἐκ. 895· — τινός· «ἐπέσχε χεῖρα μαΐμάσσαν ὄνομα» Σοφ. Ἀν. 50· «μαΐμαξ, ὀρέγεται, προθυμεῖται» Ἡσυχ. «μαΐμαξ, ἐνθουσιῶν, ὀρέγεται ὁρμῶν» Σουῖδ. καὶ πρὸς τῆς κινήσεως Ἀρτέμιδος· «θεῖον μαΐώσας ἐγχομένησα κυσὶν» Ἀνθ. παλ. 6, 274, 4· «μαΐμῶντας Ὀκπ.» Ἀλ. 5, 375· «μαΐμῶσας Ἀπολ.» Ἰλ. 2, 260· «ἐς δὲ σίδηρον θύρσαι μαΐμῶντας»· «ἐρέοντα (μετεβλήθησαν) εἰς σίδηρον Δ. Περ. 1156· παρ' Ἡρ. 8, 70 ἐν γρησμ. «δαίμων μαΐμῶντας» = σφοδρῶς ἐπιθυμοῦντας· «μαΐμαμῶν χροῦς ἄσαι» Θεόκρ. 25, 253· οἱ ἀρχαῖοι. ἐξηγοῦσιν· «ὀρέγασθαι, ἐπιθυμεῖσθαι».

Μαΐμῶσσω (ἐκ τοῦ μαΐμῶω, ὡς τὸ μαΐμάσσω) ἐκ τοῦ μαΐμάω, μγν. ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, «οὐδ' ἔρα μαΐμῶσσαν ἐπινίσσεται οὐκυόοντα» Νικ. Θηρ. 470, ἐνθα δὲ Σχολ. ἐξηγεῖται «ζητῶν» καὶ ἀναφέρει καὶ τὴν δι. γρ. λαΐμῶσσαν.

Μαΐμῶσι, ἐπ. ἐπιτετ. τύπ. ἀντὶ μαΐμάω.

Μαΐνᾶλον, τό· ὄρος Ἀρκαδίας ἱερὸν τοῦ Πανός Θεόκρ. ἔτι δὲ τὸ Μαΐναλον ὄρος Στράβ. ἐπὶθ. Μαΐνάλιος 3 Πίνδ. ἡ Μαΐναλία· ἡ περὶ τὸ Μαΐναλον χώρα Θουκ.

Μαΐναλος, ἡ· πόλις Ἀρκαδίας ἀπὸ Μαΐνάλου τοῦ Λυκάονος, κατ. Μαΐνάλιος, Μαΐναλίτης Μαΐναλῶς, θηλ. Μαΐναλία· «ἔστι καὶ Μαΐναλία πόλις Γαλατίας Στ. Βυζ.

Μαΐνανδρος γυνή· ἡ πόρνη, ἡ μαϊνομένη δι' ἀνδρας Ἡσυχ. ἐπὶμ. σ. 83.

Μαινιάς, ἄθος (μαίνομαι), ἡ ἡ μαίνομένη, τρελλή, λυσσασμένη, μανιώδης, ἡ παχυκώως ἐνθουσιασάσα· «μεγάρουσι οὐταυτο μαινάδι ἴση, παλ-
λομένη κραδίην» Ίλ. χ, 460, ἰδίως δὲ ἡ Βάκχῃ·
«πατρὸς βέονιν, μαινάδων ζευκτήρις» Αἰσχ. ἀ-
ποπ. 350, ἀλλ' ἐν Εὐμ. 476· «βροτοσκόπων
μαινάδων»· Εὐριπών· «Βάκχων μαινάδων ὑπό-
στολον» Σοφ. Οἰ. τ. 212· «λύσσα μαινιάς»· ἔρωσι,
ἀποπ. 678· παρ' Εὐρ. συνήθεσσι· ἰδίως ἐν Βάκ-
χαις. Παρὰ Πινδ. Π. 4, 216 «μαινιάς ὄρνις»· ἐν ἱ, 5,
ἡ διειργήσασα μανιώδη ἔρωτα, insana, furiosa.
Μαίνη, ἡ μικρὸς Οὐλασσάς· ἔχουσι, ὅστις ἐπρώ-
τεον ἀλατισμένους, ἐκ τοῦ γένους τῆς ἀφύης
Ἀνθ. 9, 412, maeno, νον. γρέσσα· προστιθέμετο
καὶ ὡς ὀυσία εἰς τὴν Ἐκάτην θῆλ. «Δροτριν
Ἐλάτης βρώματα ἀφ' ὧν αὐτὸς μαινιάδας καὶ
τριγλίδα» Ἀνθ. 7, 313.
Μαίνιδιον, τό· ὄψκ. τοῦ μαινίς Ἀθην. 7, 309.
Μαίνις, ἰσος, καὶ ἴσος, ἡ ὄψκ. τοῦ μαίνη Ἀ-
ριστ. βῆτρ. 981.
Μαίνις, ἡ, αἰὺς, ἀντὶ μήνης Ἰξέως.
Μαίνιόωρα· πόλις Μαινητῶν, κάτ. Μαίνο-
εωραῖος Στ. Βού.
Μαίνιόλη, οὗ, ὃ (ἐκ τοῦ μαίνομαι, ὡς φαίνό-
λης ἐκ τοῦ φαίνομαι)· παράκωπος, ἐνθεος, μα-
νιώδης, μανιακός· οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ὁ Βάκχος
νιούδης, Κλ. πρῶτ. 11· «θυμὸς Σακρῶ 1·
οἶνος ἀ καθιστῶν μανιώδη, μετγν. -θίσιος Κλ.
Ἀλξξ.
Μαίνιόλης Βάκχος· μαίνιόλης· «δαίμονιαν μαί-
νιόλην» Αἰσχ. ἱκ. 108· «δαίσεια μανιόλης» Εὐρ.
Ἰρ. 821· «παράταξι Θεοφύλ. Ἰστ. 1, σ. 15·
πλ. «φλόγες μανιόλης», 9, σ. 21· «μανιόλης
πρηνεστέων», 3, σ. 63, furthunda.
Μαίνισμα (ΜΑΩ συγγ. τῷ μαίμας), μ. μα-
νιόμαι Ἰρ. 1, 109, οὐχ ἀττικὸς ὁ β'. μέλλων
πλ. μανήσμαι Ἀνθ. 11, 216, 5, παρ. ἀντὶ
ἐνθεσι· μέμνη Θεοφρ. 10, 31, παρ. με-
μνήματι, ἀφ. ἐμνήμην, ἀντὶ τοῦ ὀπείου παρὰ
τοῖς μετγν. Ἀνθ. 9, 55, 1 καὶ ἐμνήμην, περὶ
τοῦ ἐνερ. ἀφρ. 16· ἐν τέλει 1) ἐπὶ προσωπῶν,
εἶμαι ἡ γίνομαι μανιώδης, κυριεύομαι ὑπὸ μα-
νιάς, τρελλαίνομαι (κάμνιαι ὡς τρελλός)· «οὐ
γὰρ ταῦτον παρανοεῖν καὶ παραπαλεῖν καὶ λυ-
τῶν καὶ μαινιέναι»· ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ
μέλλον καὶ ἦσαν ἔχουσι τῇ νόσῳ ὀνόματ' ἐ-
στι· Λουκ. ἀποκρ. 30. Παρ' Ὁμήρῳ ἐπὶ ἀ-
γρίας ὀργῆς θεοῦ τινος ἡ ἥρωσις, ὅστις ὡς μα-
νιώδης φέρεται ἐν ταῖς μάχαις· περὶ τοῦ Ἀ-
φροῖς Ίλ. ε, 717· «μαίνοντες, φρένας ἤλδ', διέ-
φθορας· ἡ νό ται αὐτὸς οὐχ' ἀκούμεν ἐστὶ
νόος δ' ἀπώλωκε καὶ αἰδώς» Ίλ. ο, 128· «ὅτε
μαίνεται Ἐκτωρ», φ, 5 καὶ συχνά· πρὸλ. «Ἐ-
κτωρ δὲ μέγα συνέει· βλεμεινῶν μαίνεται ἐκπα-
γλως», ι, 238· «πῇ μέμνηται τί σφῶν ἐνὶ μαί-
νεται ἦτορ», θ, 413· καὶ μετ. «καὶ ἐμὸν ὄφρυ
μαίνεται ἐν παλάμῃσιν», θ, 111· «χίρτες, ὄφρυ
ἐγχείει, π, 75, 245· πρ. ο, 606· καὶ περὶ τοῦ
σφοδροῦ θυμοῦ· «ἀλλὰ πατὴρ οὐμός (Ζεύς) φρεσὶ
μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν», θ, 360· «μαίνομεναις
φρεσίν»· μαγνώδης Πινδ. Π. 2, 26· «μαίνον-
τες· ἐπιναι Ἀρρεν Αἰσχ. ἐπτ. 325· «πρὶν ἀπα-
θεῖα, 406, 763· «τίνι, τί, «μαίνεται γούσι φῶν»
= ἡ λύπη τρώγει τὴν καρδίαν, 940· καὶ περὶ τῇ

μανιάς «κλώα σ' ἐγὼ μεμνηδὲς· οὐ σμερῶν νό-
σον», Πρ. 979· «μαμνηδὲς· ἄνδρα, μανίαι·»
τριλλῆς Σοφ. Αἰ. 81, 813· καὶ περὶ βακχικοῦ
ἐνθουσιασμοῦ· «μαίνομεν ἐν ὀργῇ βακχεύον
ἐπὶ κναι», Ἀντ. 135· καὶ ἐπὶ χαρᾶς· «μαίνεται
δ' ὁρ' ἡδονῆς», Πλ. 1142· ἐν γένει εἶμαι μαι-
ρός· «εἰ μὴ μαίνομαι» = ἂν μὴ ἀπώλεσα τὴν
νοῦν Ἀριστ. νεφ. 650, συνών. τῷ παραφρονεῖν
καὶ ἐν τῷ περὶ τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς τῆς
-ἐπὶ τίνι = μανιακῶς ἀγαπᾷ τι· «ἐπὶ τῷ Δια-
νόσῳ» Ἀθην. 13, 587· «εἰς τι Διότι. 14, 109·
-πρὸς τι, ἀμρὶ τίνι, κατὰ τινος, μετγν. ἰλπίδι
μαίνομένη πέρσυντες Ἀθῆνας» = ἐν μακρῇ μαρῇ
ἐλπίδι Ἰρ. 8, 77· «ὁ μαίνόμενος καὶ ὑποκείμενη-
κῶς Πλάτ. πολ. 9, 573· «καὶ παραπαῖω, συγπ.
173· «καὶ ληρεῖν, Διο. 209, ἀντὶθ. σωφρονῶ
Πλάτ. Φαίτρ. 244· «μῆμνην ὑπὸ σοῦ» Διοκ.
θε. διαλ. 12, 1· εἶμαι ἐν βακχικῷ ἐνθουσιασμῷ·
«ὁ μαίνόμενος Διωνυσος» = ὁ ἐνθεος, ἐνθουσια-
σμένος Ίλ. ε, 132· «μ. ὑπὸ τοῦ θεοῦ» = ἐμπε-
νομαι, ἐνθεος γίνομαι, συνών. βακχεύω Ἰρ. 4,
79· καὶ ἐπὶ τοῦ οἴνου· «μαμνηδὲς ὑπὸ τοῦ πό-
του» Λουκ. θε. δι. 18, 2· «οἶνος μαίνομενος» =
μανιοποιός, ἄγριος, θυμωτός, βράζων Πλάτ.
νομ. θ, 869· «εἰς Αἰσχ. ἐπτ. 935· «ὀργῇ Σοφ.
Ἀντ. 135· «ὀργῇ Εὐρ. βάκχ. 887· «κρητύματα
Πλάτ. νόμ. 11, 626· ἀχλὺ = τὰ διὰ τὴν μανίαν
συμπεδηκῆτα Σοφ. Αἰ. 950· μανήσμαι = ὅτε
τρελλαθῶ, ἐπὶ θυμωσικῆς ὁ μέσ. ἀφρ. μῆ-
νόμενος σκάν. Ἀνθ. 9, 35. Τὸ ἐνερ. (κάμνω
μανιόλην) εἶνε σκάν. καὶ ἐν τῷ ἐνερ. πρῶτον
παρὰ μετγν. (ἀντὶ τοῦ ἐκμαίνω), ὁ ἀφρ. ἀ. παρ'
Εὐρ. «σ' ἐμνήνε θεοῦ τῆς βλάστη», Ἰων 520·
«οὐδ' ὡς φαρμάκους, ἐτέρω τὸν ἄνδρ' ἐμνήνε»
Ἀριστ. οὐσ. 561· «ἐμνήνε ταῦτα τὸν Ἀγχι-
λαον» Ζην. Ἐλ. 3, 4, 8· ἀλλὰ παρὰ Βίωνι
1, 62 ὁ ἀφρ. εἶνε ἀμετάδεχτος, furor, insanio.
Μαίνομένη, ἡ· μαίνη Σχολ. Λουκ. ἀλεα. 22.
Μαίνο-γίγναι, τὰ· μαίνιες, ἐλατισμένοι μι-
κροὶ ἰχθύες Ἀλ. Τραλλ. 12, 8.
Μαίνο-ποιέω· μαίνόμενον ἡ μανίαν ποιῶ
Φιλολ. π. ὄργ.
Μαίνο-ποιός, ὁ· ὁ καθιστῶν μανιακὴν Σχολ.
Πινδ. Π. 4, 138.
Μαίνο-πρῶτος· εἰδος ἰχθύος Σουδ.
Μαίνωδης, ὁ· μανιώδης, γλως.
Μαίνομαι (ΜΑΩ)· ὀρμώμαι, προθυμομαι, ζήτω,
ἐρευνῶ, ἀπώτω· Ὁδ. ε, 456· πολλὰ Πινδ. Ὁ. 1,
73· μετ' αὐτ. «μαίνομένη θυμῶν ἀνὰ σπῆος»
Ὁδ. ν, 367· «δυνατὰ μαίνόμενος» Πινδ. Π. 1,
51· «σέθεν ὅπα», Ν. 3, 5· μετ' ἀπαρ. «μαί-
νομενοι μεγάλαν ἀρετὴν θυμῷ λαβεῖν», Ὁ. 8, 5·
«λαβὼν ἔμαίει· ἐγχοῖς ἱερῶδους ἔρπειν κινῶς»
Σοφ. Αἰ. 280· «εἰς Ἑλλάδα μαίνομένης κινῶς
ἄγειν» Ἀπολ. Π. 2, 1194· «τίνος, 4, 127·
«ὕλεθρον τινι» = ζήτω νῆ παρασκευάσει ὁληθρῶν
εἰς τινὰ Νικ. Ὁμ. 197· ἐν τῷ περὶ μόνον παρὰ
Πλάτ. Κρατ. 421, ὅπερ ἐξήγηται διὰ τοῦ ζήτει.
Ἐνταῦθα ἀνάγεται καὶ ὁ μέλ. μᾶσσεια Ίλ. ι,
344, ἐνθα ὁ Ὀδυσσεὺς ἀνέγνω· «γχαμῶσται».
Μαίον, τό· φυτόν τι, εἶδος κυκίνου, ὅπερ καὶ
λαγαχόμενον καλεῖται Ἀλ. Τραλλ. 8, σ. 312.
Μαίονες, ἱων. Μήονες ἡ Μήονες Ἰρ. 7, 71, ἐν.
ὁ Μάων· οἱ ἀπὸ τῆς τῆς Μαιονίας, κατὰ τινὰς

μέν ἡ αὐτὴ φυλὴ τῇ Αὐδικῇ, κατ' ἄλλους δὲ διαφόροις Στραβ.

Μαιονία, ἐπ. Μηονία, ἡ, Ἰλ. σ, 291· «ἡ Αὐοία, ἀπὸ Μαίονος ποταμοῦ τοῦ περὶ τὴν Ἀχαΐδα γῆν ῥέοντος. Τὸ ἔθνικόν Μαίονιος καὶ Μαίονιος, υἱολογόν, καὶ Μαίον ὀνομαζόμενος τῶ οἰκιστῇ, ἀφ' οὗ ἡ χώρα» Στ. Βυζ. ἐπ.θ. Μαίονιος, 3, ἐπ. Μηόνιος Καλλ. Δηλ. 250.

Μαιονία, σὺνηθ. ἐπ.θ. τοῦ Ὀμήρου Ἄνθ. **Μαίομαι** 1) μαיעύμαι, ἐξάγω τὸ τιμώμενον, ζεγεννώ, λέγεται περὶ τῆς μαίης ἰδίως παρὰ μτρν. «τὰς τεκούσας ἐμαίουσαι» Λουκ. θε. διαλ. 16, 2· «οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθειαν μαίωσται σε», 18, 1· μτρ. «ὁρμάς ἀφροσύνη μαίωσται τὸ λυμα ὁ ζέεται» Ἄνθ. 9, 80· καὶ περὶ τῆς μητρὸς, ἢ γάμος οὐκ ἔσπειρε καὶ οὐ μαίωσται μήτηρ» Κολουθ. 180· 2) «μαίω μαίωσται» = ἐθρεψέ, περὶ τῆς τροφῆς λεγόμενον Νυν. Δ. 8, 186, obsterio, nutrio.

Μαίως, ὁ· μὴν Ῥωμαϊκὸς Πλούτ. Νομ. κ. 19, Μοίος. **Μαίωμας**, ἄν, ὁ· 1) πανήγυρις τῶν Ἀντιοχείων κατὰ τὸν μῆνα Μάϊον ἐπὶ 30 ἡμέρας πρὸς τιμὴν τοῦ Βάκχου καὶ τῆς Ἀφροδίτης Μακκλ. σ. 285, 2· 2) κατὰ Σουλῆ. «Μαίωμας πανήγυρις ἐγένετο ἐν τῇ Ῥώμῃ κατὰ τὸν Μάϊον μῆνα. Τὴν παράλιον καταλαμβάνοντες πόλιν τὴν λεγομένην Ὀστίαν, οὗ τὰ πρῶτα τῆς πόλεως τελοῦντες ἡδοναῖς ἠνείχοντο ἐν ταῖς θαλατταῖς ὑδασιν ἀλλήλους ἐμυῖλλοντες» ὅθεν καὶ Μαίωμας· ὁ τῆς τοιαύτης ἐυρηγῆς καὶ οὐκ ὀνομαζέται.

Μαίρα, ἡ· 1) α) Νηρηΐς τις Ἰλ. 6) ὁ μαίρηρ τοῦ Ἡροίου καὶ τῆς Ἀντίας Ὀδ. 2) (ἐκ τοῦ μαίρη) ὁ σείριος ἀστήρ (ἄλλ. κών), κυρ. ὁ λάμπων, ἰδίως παρὰ τοῖς μτρν. π. καὶ περὶ Ἐκίβης μεταβληθείσης εἰς κών Λουκ. 331· «ὅσα μαίρη εὐάνμενα», περὶ τινος νήσου Ἄνθ. 9, 555. **Μαίραια**, θωρ. μαρίω· καὶ Ἡσυχ. παρὰ Ταρραντίων· «κακὸς ἔχειν».

Μαίρω σπινθηροβαλὼν, λάμπω, θέμα τοῦ μαρμαίρω καὶ τῶν ὁμοίων, μόνον γραμ. **Μαίσα**, οὐ, ὁ· πατήρ Σιόθου βροχίλειος τῶν Θρακίων Ξεν.

Μαίταις, ὁ· Ἐλ. κύρ. ὅν. Πασ. 3, 15, 8.

Μαίτωλος, ὁ· τετραπόδιον ζῷον τῶν Ἰνδιῶν ὁμοῖον μόσχῳ Ἡσυχ.

Μαίτων, οὐαί, ὁ· 1) μαίτωνας ἐκάλουντο παρ' Ἀστικαῖς οἱ ἐντόπιον ὑπεράγει τῶν μαίρων Ἡσυχ. καὶ οἱ ἐντόπιον μαίρειοι· οὗ ὁ· πολιτικὸς μάγειρος» ἀντιτίθ. τῷ «ξένῳ ἢ ἐκτοτικῷ μαίρειῳ» Ἀθην. 14, 659· 2) ἰδίως οὗτως ἐκαλεῖτο ἐν τῇ κορινθίᾳ τὸ κοιν. πρόσωπον τοῦ μαγείρου, τοῦ ναύτου, ἢ τινος κορινθίου ἡθοσιού Μαίσιωνος καλουμένου· ἐντ. καὶ τὰ «μαίσιωνικα σκώμματα» Ἀθην. 14, 659.

Μαίω, κατ' Εὐστ. ἐν Ἰλ. σ. 719, 37 = προθυμοποιῶ, καὶ ἐν Ἰλ. 601, 15 = ζητῶ.

Μαίω, οὐαί, ὁ· 1) Θηρόατος, υἱὸς Ἀλκιονος· Ἰλ. 2) πατήρ Ὀμήρου Λουκ. 3) ἰων. Μήν = Μαίονιος Ἡρ. 1, 7· ὅδε καὶ Μαίονες, τὸ ἔθνη. τριζουσί τινες Μαίω.

Μαίωσις, εἰς (μαίω) ἡ· μαίωσις, μαίωσις Πλούτ. Ἀλ. 3.

Μαίωται, ὧν, οἱ, ἰων. Ἡρ. Μαίηται· Σκυ-

θιὰ φυλὴ πρὸς τὰ βόρεια παράλια τοῦ Εὐξεινίου Πόντου Ξεν.

Μαίωτης, ἰων. Μαίητης, οὐ, ὁ· α) ἐν τοῖς πρην. θ) ὁ ποταμὸς Τάναις Ἡρ. 4, 45· γ) αἰώδης ἰχθύος Ἀθην. 7, 312, κληθεὶς ἐκ τῆς Μαίωτιδος λίμνης· «τοὺς ἰχθύους τοὺς φάγρους Σουλνται μὲν Αἰγυπτίῳ ἱεροῦ νομίζουσιν. Οἱ δὲ οἰκούντες τὴν καλουμένην Ἐλεφαντίνην τοὺς μαίωτας, φθλυν δὲ καὶ τοὺς ἰχθύων» Αἰλ. 1, Ζ. 10, 19.

Μαίωτικός, 3· α) μαίευτικός· τέχνη Πλούτ. ἡθ. σ. 1000· 6) ἐπ.θ. ὁ ἀνέκων εἰς τοὺς Μαίωτας· «αὐλῶν» ἐκπερὶν Μαίωτικόν· Αἰσχ. Πρ. 731, καὶ ἡ χώρα Μαίωτική.

Μαίωτις, εὐαί, ἰων. Μαίητις, ἡ, μετὰ ἢ καὶ ἄνω τοῦ λίμνης· ἡ νῦν Ἀζορική Ὀλλασσα Ἡρ. 1, 101.

Μαίωτιστι· ἐπ.ρ. κατὰ Μαίωτικὸν ἢ Σκυθικὸν τρόπον Θεοκρ. 13, 56.

Μαίωτρον, τό· ὁ μισθὸς τῆς μαίης διὰ τὴν μαίωσιν, σὺνηθ. πλ. «ὥτε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρόα μοι ἀπὸδός, ἐγγυήσασμαι αὐτὴν» Λουκ. θε. διαλ. 8, 1.

Μάκαρος, ὁ· ὅν. κύρ. ἐπ.γρ.

Μάκα, ὡν, οἱ· φυλὴ τῆς Αἰδώς μεταξὺ Καρμανίας καὶ Ἀραβίας Στ. Βυζ. Μάκα ἐκαλεῖτο καὶ τὸ ἀφροσύνηρον τοῦ Περικίου κόλπου Στράβ.

Μάκα, π. θηλ. τοῦ μάκκαρ· εὐδαίμων «ἡ ἄρα μάκαρ» ὡς ἄητος Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλ. 14· «ἔστιν, Πινδ. Ὀ. 1, 11· Θεσσαλία Αἰσχ. ἐπ. 163· Ὀργα Σοφ. Φιλ. 400· δαίμων Εὐρ. Ἀλκ. Μακάλλη· 1001· Ἀγαθή, Βάκχ. 1180.

Μάκαλλη, ἡ· πόλις Ἰταλίας Στ. Βυζ. «τὰ Μακάλλη» Λουκοφ. 927, κατ. Μακάλλαιος.

Μάκαρ, ἄρως, ὁ καὶ ἡ, Εὐρ. Βάκχ. 565· «Μάκαρ ὡς Περσία»· «παρθένη Καλλιόπης», Ἐλ. 375· «πρὶς μάκαρες νῆες» Ἄνθ. Παλ. 12, 52, 3· ἔπειρον Ὀηλ. μάκαρ ἰδ' ἀνωτέρω, καὶ μετὰ αὐτὸ «μακάρων ἐξέτινος» Ἄνθ. 9, 524, 4· «τὸ κών Νυν. Διον. 21, 261. Κατ' Ἀριστοτ. παρὰ τὴν ἐκ τοῦ χείρω, ἡθ. Νικ. 7, 11· φαί· ὅρας, εὐθυμοί, κατὰ τοὺς νεωτέρ. ἔλ. βίβ. μακί· ἐξ ἧς τὸ μακρός, μακρόν· Μακρόν, μακρόν = μακρὸν μέγα, ἀξάνω, μακρόν = ὀλῶν, σάνκρ· makara = μέγας ἰχθύς· 1) εὐδαίμων, εὐτυχής κυρίως ἐπὶ τῶν θεῶν, παρ' Ὀμήρ. καὶ Ἡσ. «μακρὸς θεοῖ» καλοῦνται πολλὰς ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· «πρὸς τὴν θεῶν μακάρων πρὸς τὴν θνητῶν ἀνθρώπων» Ἰλ. α, 339 καὶ συχνά, καὶ ἀπολ· «οἱ μάκαρες» = οἱ εὐδαίμονες θεοὶ Ὀδ. κ, 299, ὁ ἐν. μόνον ἐν προσωρινῇ πρὸς ἕνα ἕκαστον τῶν θεῶν Ὀμ. ὕμν. 7, 10. 21, 7 μτρ. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων δηλοῦν τὸν ὑψίστον βαθμὸν τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας· «οἱ μάκαρ» Ἀτρείδῃ Ἰλ. γ, 182· «ὀλοδόξιστον, μακάρων δ' ἐξέσσι τοκήρ», ω, 377· ἐπομ. εὐτοχής, πλούσιος· «ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄστυραν», λ, 68· ὁπερ· «μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων Ὀδ. ζ, 158· πρὸλ. λ. 483, ἐνθα ἀντὶ τοῦ συγκριτικοῦ κεῖται· ἀνδρὸς Πινδ. Π. 10, 46· «μακάρων ἀγοραῖα», Ἰ. 7, 26· «μακάρη σὺν τόχῃ» Ἀριστ. ὅρν. 1722· ἰδίως οὕτω καλοῦνται οἱ τεθνεώτες ὡς καὶ οἱ παρ' ἡμῖν μακάρται· «μάκαρες θνητοί» Ἡσ. ἔρ. 143· κυρίως ὅμως δὲν ἐκαλοῦντο οὕτω πάντες οἱ τεθνεώτες, ἀλλὰ μόνον οἱ πίπτοντες ἐν μάχῃ ἤρωτες καὶ οἱ ἡμίθεοι τῆς τετάρτης γῆς

νιά, οὗτοι ἐν ταῖς νήσοις τῶν μακάριων, κει-
 μέναι ἐν τῷ ὠκεανῷ πρὸς δυσμὲς τῆς γῆς, δι-
 ἣν ἀφροντίζον. Παρὰ τοῖς μὲν. ὅμως ὡς
 ἐν Ἀνθ. γενικῶς καλοῦνται οὗτοι οἱ τεθνεώτες.
 Ἰδε μακάριος, μακαρίτης· παρθ. μακάρτιος,
 μακάρτατος.
 Μάκαρ, ὅς, ὁ 1) υἱὸς Διόλου, βασιλεὺς τῆς
 Λισίου Ἰλ. 2) υἱὸς Κριάου Δ. Ἀλ.
 Μακάριαι, αἱ πόλεις Ἀρκαδίας ἀπὸ Μακα-
 ρείου τοῦ Λυκάονος, κατ. Μακαρεὺς καὶ Μακα-
 ρεΐτης· ἡ αὐτὴ πόλις καλεῖται καὶ Μακαρία,
 κατ. Μακαριεύς Στ. Βυζ.
 Μακαρεὺς, ὅς, ὁ 1) υἱὸς Διόλου (ἴδε Μά-
 καρ) Πλατ. 2) υἱὸς Λυκάονος Παντ. ὁ ἱερ-
 τῆς τῆς πόλεως Μακαρίας Ἀπολλεῦ. 3) συγ-
 γραφεὺς τῆς Ἀθην. 4, σύνθ. Ἐλλ. ὄν. ἐπιγρ.
 Μακάρι, μὲν. ἀφελος καὶ ὄφελον, ἴδε, μα-
 κάρ, εὐτυχικός. Τὸ δὲ μακάρι τῶν ἀπαϊδυνῶν
 εὐτυχικὸν ἐπιφύραμα ἀντὶ τοῦ εἶπε καὶ Ἀλφ. Σουῖδ.
 πρὸλ. Πούχ.
 Μακάριαι, (μάκαρ), ἡ 1) μακαριότης, εὐδαιμο-
 νία, εὐτυχία· «κενὴ μακαρία»· εὐτυχία ἐν εὐχαίᾳ
 καὶ ὀνείροις ὑπάρχουσα· «πάσχοι οὐδ' αὐτὸ καὶ
 οἱ τὴν κενὴν μακαρίαν ἐκποτὶς ἀναπλάττοντες»
 Λουκ. Ἐρμ. 71· «ἅπαρ» ἐς μακαρίαν ἐκπο-
 δύν· Ἀρ. στ. ἐπ. 1151· «βάλλ' ἐς μακαρίαν»,
 αἰτεῖται εὐρημοσμοί· ἅπαρ, βάλλ' ἐς κόρακας·
 «ἔπαγε εἰς τὴν αἰωνιότητα, εἰς τὴν διαβολὴν,
 εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ Πλάτ. Ἰπ. μεζ. σ.
 293 καὶ μόνον· «εἰς μακαρίαν τὸ λουτρόν» Ἀν-
 τιφάν. ἐν Ἀθην. 1, 18· 2) βῶμα ἐκ ζωμοῦ
 καὶ ἀλγρίων Πούχ. ἔξ οὗ ἡ μετέωρα Μακαρία
 περὶ τοὺς νεκρούς· πρὸλ. Κοραὴ εἰς Πιλιόωρ.
 πρ. 2, σ. 75.
 Μακαρία, ἡ α) θυγάτηρ Ἡρακλείδου καὶ
 Διανίρας Παντ. 6) πηγὴ τῆς ἐν Μαραθῶνι
 Παντ. γ) χώρα τῆς Μεσσηνίας Στραβ. 8)
 πόλις τῆς Ἀρκαδίας· ε) νῆσοι ἐν τῷ Ἀραβικῷ
 κόλπῳ Διοδ. 5) κύρ. ὅλ. ὄν. ἐπιγρ.
 Μακαρίαινας, ὁ κύρ. ὄν. Σουῖδ.
 Μακαρίζω· ἄγαμαι καὶ τέλλωκα ὡς μακάριον,
 εὐδαιμονίζω, ζηλώ, ἐπαινώ, θεωρῶ τινα ὡς
 μακάριον, εὐτυχῶ· τινὰ Ὁδ. ο, 537· «βροτῶν
 οὐδὲν μακαρίζω» Σοφ. Οἱ. ε. 1195· «οὐδ' γὰρ
 μόνον ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐστὶν ζηλωτός, ἀλλὰ καὶ
 οὐδ' αὐτὸν μακαρίζεις» Ἰσοκ. πρὸς Δημόν· τὴν
 ῥόμην Ἰπρ. 1, 31· «τινά τινος»· θανάτου Ἀνσ.
 2, 80· «ὁμᾶς τοῦ κτήματος»· διὰ τὸ κτήμα
 Πλάτ. Εὐθυσ. 274· πρὸλ. Θουκ. 5, 103· «μακα-
 ρίσαντες ὅμων τὸ ἀπειρότακτον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ
 ἔργον» καὶ μὲν. πρὸλ. μακαριστός, ἡσθ.
 Μακαρίνη, ἡ ἀνδράχνη Πούχ.
 Μακαριο-παῖδες, 2· ὁ καθιστὼν, κάμων μα-
 κάριον Κύριλλ.
 Μακάριος, 3, καὶ 2 (ἐπίσης μακαρίου σπουδῆς·
 ἄξιον) Πλάτ. νόμ. 7, 803, Σερ. τόπ. τοῦ ἱππ.
 μάκαρ εὐχρ. ἐν τῷ πεζῷ καὶ παρὰ π. ἴσως·
 παρ' Εὐρ. Πινδ. Π. 5, 46· εὐδαιμόν, εὐτο-
 χίας, ζηλωτός, πλούσιος· «ὁ γ' εὐζῶν μακά-
 ρίος τε καὶ εὐδαιμόν» Πλάτ. πολιτ. 1, 35, καὶ
 συχν. «ἡ μακαρία ζωὴ», νόμ. 4, 713, καὶ «ὡς
 ἡδὺ καὶ μακαρίον τὸ κτήμα»· ὁρμηκτὸν ἢ
 πλούσιον, πολιτ. 6, 496, ἀντιθ. ἀλλοίως, τρις-
 ἀλλοίως, 9, 571, καὶ συχν. ὡς, κυλαυτικὴ ἐκ-

φρασίς· «ὁ μακάριος»· φίλατέ μου, Πρωτ. 309·
 καὶ μετὰ γεν. «ὁ μακαρίος σφῶ της θαυμαστῆς
 φύσεως»· εὐτυχεῖς ὅμοι διὰ τὴν θαυμαστὴν φύ-
 σιν, Εὐθυσ. 303· «ὁ γελοῖος μακάριος τοῦ δερ-
 ματος» Ἀριστ. σφ. 1292· «ὁ μακάριος σὺ τὰ τε
 ἄλλα καὶ» Ξεν. Ἡερ. 8, 3, 39· καὶ περὶ τῶν τε-
 θνεῶν, μακαρίτης Πλάτ. νόμ. 12, 917· συχν. ὁ
 μακαριώτερος Εὐρ. Τρω. 365, ὁπερθ. μακα-
 ριώτατος Πλάτ. beatus, dives, felix.
 Μακάριος, ὁ Σπαρτιάτης τις Θουκ.
 Μακάριότης, ἡτος, ἡ εὐτυχία, εὐδαιμονία
 Πλάτ. νόμ. 2, 661.
 Μακαρίσματα, τὰ ὡς καὶ παρ' ἡμῶν, Βυζ.
 Μακάρισμός, ὁ (μακαρίζω) ὁ τὸ μακαρίζειν,
 εὐδαιμονίζειν, τὸ ἐπαινεῖν, κηρύττειν τινα ὡς
 μακάριον Πλάτ. πολ. 6, 591· «καὶ εὐδαιμονι-
 σμός Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 9, beatitudinis predicatio.
 Μακαριστέον· ὅτι μακαρίζω Πολύδ.
 Μακάριστός, 3 (μακαρίζω) ὁ νομιζόμενος εὐ-
 δαίμων· παρὰ πάντων Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 33, ὃν
 δύναται τις νὰ μακαρίσῃ, νὰ θεωρήσῃ ὡς εὐδαί-
 μονα· «τί γὰρ εὐδαιμόν γ' ἢ καὶ μακαριστὸν
 μᾶλλον νυν ἔστι δικαστοῦ» Ἀριστ. σφ. 550·
 «ἔξιστοι τοῦ μακαριστοῦ βίου μακαρίταρον»
 Πλάτ. πολιτ. 5, 465· «τὴν μακαριστοτάτην εὐ-
 δαιμονίαν κεκηθούμαι» Ξεν. ἀπομν. 2, 1, 33.
 Μακαρίτης, ὁ 1) ὁ θενός, ὁ μακρὸς, ὁ
 νεκρός· Πούχ. Ἀισχ. Πέρ. 625· ἀλλὰ μόνον περὶ
 τῶν πρὸ μικροῦ τεθνεώτων Θεόκρ. 2, 70· ἴσως
 παρὰ μὲν. ὡς παρὰ Λουκ. «ὁ μακαρίτης σου
 πατήρ», Στ. δι. 6· «μακαρίος οὐν αὐτοῦς, μᾶλ-
 λον δὲ μακαρίτας εἶναι φημι» Ἀθην. 3, 113·
 2) ὡς ἱππ. = μακάριος· βίος Ἀριστ. πλ. 555
 καὶ μὲν.
 Μακάριτις, ἴσως· ὅλ. τοῦ προηγ. Θεόκρ. 2,
 70· γυνὴ Λουκ. φιλοφ. 27.
 Μακαρισσύνη, ἡ μακαριότης Ἠρόν. ἐπιμ.
 Μάκαρος, 2· μάκαρ, ἐπιγρ.
 Μάκαρ, ὁ, αἰὼλ. ἀντὶ μάκαρ Ἀλφ. ἀποσκ. 6b.
 Μακαρός· μάκαρ, μακαριστός Ἀνθ. 7, 749.
 Μακρόνός (ρίζ. μακ, μακρός, μακρόνός), 3 α)
 μακρός, ὀψιγλός· αἰγίριος Ὁδ. η, 106· «ἰλάτη
 Νικαν. ὅλ. 572· νάπαι Λοκορρ. 1273· 6) υἱὸς
 τοῦ Λυκάονος Ἀπολλεῦ. 3) Μακιδόνων ἔθνος =
 δορικὴ φυλὴ Ἰπρ. 1, 56.
 Μακεδόνες, οἱ, καὶ Μακεδῶν, ὁ, ἀπὸ Ἰπρ.
 ἡ φυλὴ ἐν γεν. ἡ κατοικοῦσα τὴν μεταξὺ Θιο-
 σαλίας καὶ Θράκης χώραν, τὴν Μακεδονίαν.
 Μακεδονία, ἡ ἡ μεταξὺ Θιοσαλίας καὶ Θρά-
 κης χώρα Ἰπρ. καὶ μὲν.
 Μακεδονίζω· φράνω τὰ τῶν Μακεδόνων, εἶμαι
 πρὸς τὸ μέρος τῶν Μακεδ. Πολύδ. ὁμιλῶ μακε-
 δονιστὶ Πλούτ.
 Μακεδονικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Μακεδ-
 νας Ἰπρ. ἐπιγρ. -κός Ἀθην. 13, 660.
 Μακεδόνος, 3· α) Μακεδονικός - γῆ· Μακεδο-
 νία Ἰπρ. 7, 9· 6) ποιητὴς τῆς τῆς Ἀνθολογίας.
 Μακεδονίς, ἴσως· ὅλ. τοῦ προηγ. - γῆ· Μακε-
 δονία Ἰπρ. 7, 127.
 Μακεδονίστιον, τὸ σφυρίδιον, φυτὸν τι, μακε-
 δονίαι Ἀλφ. 206.
 Μακεδόνος, ἡ γυνὴ ἐκ Μακεδονίας Π. Ἀγ.
 Μακεδονία, ἐπιγρ. κατὰ τρόπον Μακεδονίαν
 Πλούτ. Ἀλφ. 51.

Μακεδονίτις, ἰδος, ἡ Μακεδονίς Αἰλ. ἡ ἐκ Μακεδονίας γυνή Σχολ. Θεοκρ.
 Μακεδονισμός, ὁ ὁ τρόπος τῶν Μακεδόνων· Iouan. d. Sav. τοῦ 1868. σ. 315.
 Μακεδών, ὄνος, ὁ 1) κἀτ. τῆς Μακεδονίας, καὶ ὁ γλ. - γῆ Ἄνθ. 7, 45, 2) στρατηγὸς τῶν Ὀτρονησίων Ἠρόδ.
 Μακελ(λ)εῖον, τὸ (μάκελλον) κρεσπωλετον, μακελίς, οἷκος ἡ τόπος ἐν ᾧ τρίζουσι Πλούτ. 7, 52
 Μακελλῆ, ἡ τῷ ἐπομ. Ἦσ. ἐρ. 472.
 Μακελλῆ, (κέλλω) πρὸλ. δίκελλα) ἡ 1) σκαφεῖον, τσάπα· Ἦλ. 7, 259· «Τροῖαν κατακαύσαντα τοῦ δικηφόρου Διὸς μακελλῆ» = κερκυνθὶ Αἰσχ. Ἄγ. 526· 2) πόλις τῆς Σικελίας Πυλῶδ.
 Μακελλικός, 3) ὁ ἀνῆκων εἰς τὸ μακελλεῖον· κύνων Ἀθωνάστ.
 Μάκελλον ἡ μάκελλον τό, καὶ μάκελλος, ὁ ὁ φρικτικόν, φραγμός, ἀγορὰ τῶν τροφίμων καὶ ἰδίως τῶν κρεάτων, maceria, ἐξ οὗ καὶ ὁ Varro L. L. 4, 35 παράγει καὶ τὸ macellum λέγων «Iones astia hortorum et castelli μακελλοὺς vocant» πρὸλ. μακελεῖον· «τὸ μάκελλον» τὴν ἀγορὴν τῶν ὀψων· Δ. Κάσ. 61, 18.
 Μάκερ, τὸ εἶδος ἀρματός τῶν Ἰνδιῶν Πλίν. macir.
 Μάκε-σίκρανος (μάκος, κρᾶνος) 2) ὁ ἔχων μακρὸν κρᾶνος (περικεραλαῖαν), ὁ ἔχων μακρὸν λόφον (ὕψηλὴν κουκουλάαν, σκούφειαν), ὁ ἐποψ, ὁ ὅποτος ὀνομάζεται καὶ κυρτοβόλος, σίντης, ἀλεκτρονός, γέλασος Ἦσυχ. ημῖρα.
 Μάκεσσα καὶ Μάκεττα, ἡ Μακεδονίς, ἀπὸ Μάκεσσης, Ἠμαθίας τε λεγομένης· Σαύων. περγ. γῆς 657· διὸ Μάκεττα=Μακεδονία Ἦσυχ.
 Μάκεσθῆρ, ἦρος, (μάκος) μῦθος· μακρός, ἐκτεταμένος λόγος Αἰσχ. Πέρ. 710, ἀντιθ. σύντομος, διουρθ. μακιστήρ.
 Μάκεστος, ὁ ποταμὸς Μυσίας Στραβ.
 Μακέται, αἱ Βάκχαι Ἀθην. 5, σ. 198.
 Μακέτης, οὐ, ὁ Μακεδόνιος, Μακεταί Γελλ. καὶ πηγ. ῥωμ. π. ὁ γλ. Μακέτη Ἀνθ. καὶ Μακέτις, ἰδος, κόνις, ὡς.
 Μακῆδονίη, π. ἡ Μακεδονία.
 Μακῆδονίος, π. ἀντι Μακεδόνιος Ἀνθ. 9, 649.
 Μακῆδών, π. ὄνος 1) Μακεδών Κηλλῆ. 2) υἱὸς Διὸς Ἦσ. ἀποστ. 86, ἐνθα ἀναγινώσκειται καὶ Μακεδόνια.
 Μάκηρις, ἰδος, ὁ Αἰδὺς τις Παισ.
 Μάκιστήρ, ἦρος, ὁ, παρ' Αἰσχύλου, ἡκουσα μακιστήρα καρδίας λόγον· ἰλ. 461, κατ' ἀρχ. ἐμφανείαν=πληγνόντα τὴν καρδίαν, κατὰ τὸν Ἦσυχ. = βέλος.
 Μάκιστος, ὄμρ. ἀντι μήκιστος 1) ὑπερθ. τοῦ μακρός Σοφ. Οἶ. τ. 1391· 2) ὁ Μάκιστος παλαιὰ πόλις Ἠλίδος Ἦρ. κἀτ. Μάκιστοι Ξεν. 3) Μάκιστου σκοπαί, αἱ, αἱ φρουραί, φυλακαὶ τοῦ Μάκιστου ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἰθώ Αἰσχ. Ἄγ. 289.
 Μακκόω (μῆ, ἀκούω, κοῶ, κοῶ, ἡ Μακκώ) ἀνοηταῖον, μωραῖον, παραφρονῶν, ληρῶ «μεμακκαῖος» Ἀριστ. ἱππ. 62· «καὶ τὸ τοῦ ὄμου πρῶτον μακκῶ καθήμενον» 395, maccus simi Μακκῶ· ὄν. γυν. ἥς ἡ μωρὴ παροιμιώδης·

ἐντ. παράγει ὁ Σουῖδ. τὸ μακκῶν· πρὸλ. Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 62, καὶ τὸ λατ. maccus.
 Μάκος, ὄμρ. τὸ μήκος.
 Μακρο-δρόμος, ὄν· μακροδρόμος Ξεν. κυν. 51, (ὁ Σνείδερ. γράφ. μακροδρομώτατος).
 Μακρά (πέτραι) αἱ οἱ ὑψηλοὶ βράχοι εἰς τοὺς πρόποδας τῆς τῶν Ἀθηνῶν ἀκροπόλεως, μετὰ σπηλαίου Πανὸς Εὐρ. Ἰων 13, 296.
 Μακραίων, ὄνος, 2 (μακρός, αἰών) ὁ πολὺν χρόνον ζῶν, πολὺ διαρκῶν· βίος Αἰσχ. ἀποστ. 266· σχολῇ Σοφ. Αἶ. 194· ἡσθα μακραίων· Οἶ. Κ. 152· «οἱ μακραίωνες» αἰῶνιοι, ὅγλ. οἱ θεοί, Οἶ. τ. 1099· Μυῖραι, Ἀντ. 487.
 Μακρο-ακόντιον, τὸ μακρὸν ἀκόντιον, μτγν.
 Μακράν, ἰων. μακρόν, ἐπὶρ. αἰς. τοῦ ὁ γλ. τοῦ μακρός ὁ γλ. ὁδοῖ· εἰς μακρὸν μῆκος, μακρά, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν· «μακρὰν ἀντιτρεῖν θακῶν» Αἰσχ. Πρ. 312· «οὐδέπω μακρὰν πτόσθαι σθένοντες» Σοφ. Οἶ. τ. 16· «πρὸς δαίη μακρῶν, Φλ. 42, ἀντιθ. - ἀγχοῦ, Τε 958· καὶ ἐπὶ χρόνον· «ἐπεὶ τὰν οὐ μακρὰν ἔζων ἔγώ» ὅγλ. πολλὸν χρόνον, Πλ. 315· ἀπείναι Εὐρ. Μηδ. 1158· ἀπῶθεν Ἀριστ. ὄρν. 1181· «ταχά - οὐκίτ' εἰς μακρὰν», Σφ. 454· καὶ ἐν περὶ· «μακρὰν ἀποικνέει» Πλάτ. νόμ. 6, 753· - περιελλῶν, Θεαίτ. 200· ἰέντες Ξεν. ἀν. 3, 1, 7, καὶ ὑπερθ. «ὅπως οὔτε μακροτάτην ἔλθοι· τῆς Αἰδίας» = ὅσον τὸ δυνατόν μακρὰν, 7, 8, 20· καὶ γιν. «μακρὰν βροδύρου καίε χυθονος» Εὐρ. Ἰφρ. Τ. 629· τῶν πολεμίων Πυλῶδ. 3, 50, 8· ἀπῶντος, 3, 45, 2· «οὐκ' (εἰς) εἰς μακρὰν» = ὀλίγον χρόνον, Αἰσχ. ἰλ. 915, Irgeni· «οὐκ' εἰς μακρὰν βούλευσθῆμενοι ἦκαν» Ἦρ. 5, 108· ἐπὶ τοῦ λόγου μετὰ τῶν ῥημάτων λέγειν, τείνειν, ἐκτείνειν Αἰσχ. ἰλ. 695· «μή μακρὰν βούλου λέγειν» Σοφ. Πλ. 1259, Ionge, procul.
 Μακρ-από-δοτος, ἀντι μακροαπόδοτος, 2) ὁ ἔχων πολὺ μακρὰν τὴν ἀπόδοσιν· «μακροαπόδοτος ἡ σύνταξις καὶ δύσκολος» Εἰδοτ. Ὁδ. σ. 1191.
 Μακρο-όχλην, καὶ μακρο-όχληνος, 2) ὁ ἔχων μακρὸν αὐχέν· ὄνος Ἀθην. 1, 6· «κλιμαξ» μακρά Εὐρ. Φοιν. 1180· τὰ μακροόχληνα Ἀριστοτ. Ζ. Γ. 8, 6.
 Μακρ-εἰτερος, 2) ὁ διαρκῶν μακροῦς, πολλοῦ χρόνου, μακράων, μτγν. Iongaeus.
 Μακρ-ηγορέω, ὡ (ἀγορεύω) ὁμιλῶ διεξοδικῶς ἡ ἐπὶ πολλὸν χρόνον Αἰσχ. ἐπὶ. 1043.
 Μακρ-ηγορήμα, τος, τὸ τῷ ἐπομ. Τζετζ.
 Μακρ-ηγορία, ἡ μακρός καὶ ἐκτεταμένος λόγος, μτγν. παρὰ Πινδ. Π. 8, 31 ὄμρ. μακρογορία.
 Μακρ-ηγορος, 2) ὁ λαλῶν, ὁμιλῶν πολὺ διεξοδικῶς ἐπὶρ. ὁρως Τζετζ.
 Μακρ-ημερία, ἡ ὁ χρόνος τῶν μακρῶν ἡμερῶν Ἦρ. 4, 86.
 Μακρία, ἡ ἀκρωτήριον τῆς Τέω Παισ.
 Μακρίεις, ἔων, οἱ πολλὴ τις ἐν Πόντῳ Ἀπολ. Ρ. ἐξ ὧν ὁ γλ. ἐπὶρ. Μακρίαι, ἄδως, ὡς.
 Μακρίνος, ὁ ὄν. κύρ. Ρῶμ. ἀνδρῶν Ἀνθ.
 Μάκρις, ἰδος, ἡ 1) θυγάτηρ Ἀρισταίου, ἡ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Εὐρυπείδους τὸν νέον Διόγυσον δαμάσσειας Ἀπολ. Ρ. ἐπὶρ. Μακρίδιος 2) ἀρχ. ὄν. Εὐβοίας καὶ Κερκύρας Δ. Περ. Ἀπολ. Ρ.
 Μακρο-εἰμῶν, ὄνος, 2 (βῆμα, βαίω) ὁ βῆμα, περιπατῶν μὲ μάλ. 2 βήματα Ἀριστοτ.

Μακρό-δτος, 2· α) ὁ ζων παλὺν χρόνον *Αριστοτ. ρήτ. 1, 5, συγκρ. μακροβιώτερος *Ι. Ζ. 4, 11, ὑπερθ. μακροβιώτατος· β) (ἐκ τοῦ βιός) «ὁ ἔχων μακρὸν βίον» *Εὐ. Μ.
 Μακρό-δτος, ὁ 1) συγγραφεὺς τῆς 4 ἐκαιοντα-
 τος. μ. Χ. 2) οἱ Μακρόδοι, φυλὴ Λιβυτικὴ *Πρ.
 Μακρο-δίατης, ητος, ἡ· τὸ ζῆν παλὺν χρόνον,
 μακροζωία *Θιόφρ. *Ι. Φ. 4, 13, 2.
 Μακρο-διστία, ἡ· τῷ προηγ. Κλ. *Άλεξ.
 Μακρο-διστος, 2 (βίαιος)· μακρόβιος· - αἰὼν
 Λισχ. Πέρ. 261.
 Μακρο-διστος, εως, ἡ· μακροβιότης Μ. Βασίλ.
 Μακρο-δολέω, ὦ· ῥίπτω μακράν· «τὰ μακρο-
 τονότερα τούτων μακροδολεῖν» *Φιλ. βελος. σ. 53.
 Μακρο-δολία, ἡ· τὸ ῥίπτειν μακράν Στραβ.
 Μακρο-δολος, 2· ὁ μακράν ῥίπτων Στραβ.
 Μακρο-γένετος, 2· ὁ ἔχων μακρὸν γένειον
 (πηγῶν) ἢ μακράν γενεάδα Πολυδ. 4, 145.
 Μακρο-γένους, υος, 2· ὁ ἔχων μακράς γένους
 (σφαγῶν) *Άδαμαντ. φου. σ. 395.
 Μακρο-γῆρας, γεν. ω, 2 (γῆρας)· ὁ ἐλθὼν
 εἰς μακρὸν γῆρας, μακρόδης *Ανθ. 11, 159· ἐπίρ.
 μακρογῆρας *Άρτεμ. 5, 74.
 Μακρο-γάγγυλος, 2· μακρὸς καὶ στρουγγυ-
 λός· - σωλήνας *Επίχ. ἐν *Άθην. 3, 85.
 Μακρο-δάκτυλος, 2· ὁ ἔχων μακροὺς δα-
 κτύλους· - πόδες *Άριστοτ. ζ. μυρ. 4, 10.
 Μακρο-δαπές, τό· μακρὰ ἔκτασις· «ὡς ἐκά-
 στην ἐπαρχίαν οὕτω τὸ μακροδαπές πρωτεύοντα
 ἔχειν, ἴδιον, μτγν. ἐκκλ.
 Μακρο-δύα, ἡ· μακρὸς ὁδός, μτγν.
 Μακρο-δρόμος, 2· ὁ διανύων (καμίνων) παλὺν
 ὁδόν, ὑπερθ. «μακροδρομῶνται οἱ ἐκ τῶν
 ἡλίων» *Ξεν. κυν. 5, 21.
 Μακρο-ειδής, 2· ὁ ἔχων μακρὸν μαρρῆν·
 «κυλιόητες μακροειδές· παρ' ἐκάτερον μέρος
 τῆς μήτρας» *Ερωτασι. σ. 208.
 Μακρο-εἰκελος, 2· μάλλον, ὁπωσούν μακρός·
 «ῥεπτόν πολύπουν καὶ μακροεἰκελόν» *Επί-
 παν. τ. 1, σ. 457, oblongus.
 Μακρο-ετίζω· διαρκῶς πολλὰ ἔτη, μτγν.
 Μακρο-ζωία, ἡ· τὸ ζῆν πολλὰ ἔτη Εὐστ.
 Μακρο-ζωλος, 2· ὁ ἔχων μακροὺς ζῆλους *Θέογν.
 Μακρο-ημερεύεις, εως, ἡ· παράτασις ἡμε-
 ρῶν, μακρὸς βίος *Άθανάσ.
 Μακρο-ημερεύω· εἶμαι μακροηρόδης, ζῶ
 πολλὰ ἔτη· «ὅπως ὁ θεὸς χαρίσεται αὐτοὺς ταῖς
 ἡμέραις αὐτοῦ ἐκκλησιαίς σώσεις, ἐνέμους, μα-
 κροημερεύοντας» *Ιων. Χρυσ. τ. 6, σ. 949.
 Μακρο-ημερία, ἡ· μακροημέρια *Ιω. Δαμ.
 Μακρο-ήμερος, 2· ὁ πολλὰς ἡμέρας διαρκῶν·
 «πανδολοῖαν πολυτελῆ, μακροήμερον» Εὐστ.
 *Ιλ. σ. 129.
 Μακρόθεν, ἐπίρ. ἀπὸ μακράν, ἀπὸ μακρονόσ
 τύπου· «μακρόθεν τα ῥίον» Στραβ. 3, 153.
 Μακρόθι, ἐπίρ. ἐν μακρῷ ἀποστάσει *Τζετ.
 longe.
 Μακρό-θριξ, τρήχος, ὁ· ἔχων μακράς τρίχας, μτγν.
 Μακρο-θυμία· ἀναβάλλω τὴν ὀργήν, ὑπο-
 μένω, ὑποφέρω· - ἐπὶ τινι· «μακροθυμῶν ἐπ'
 ἐμοί, καὶ πάντα σοὶ ἀποδώσω» *Ματθ. 18, 26
 βραδύκασις ἔργον βραδύνω, ἀντιθ. ὀφειμῶν, μτγν.
 «ἔξαιλλασθαι καὶ μακροθυμεῖν» *καρτίρεν
 Πλυντ. ἡρ. σ. 593

Μακρο-θυμία, ἡ· ἀναβολὴ ὀργῆς, ὁπομονή,
 ἀντιθ. ὀφειμῶν Πλούτ. Λούκουλ. 32.

Μακρο-θυμός, 2· ὁ ὁπομονητικός, ὁ γινώσκων
 νὰ ἀναβάλλῃ καὶ ἱμποδίσῃ τὴν ὀργήν, ἀντιθ. ὀ-
 ξύθυμος· «ἀντίπασιον ἐμοί τις ὄνον μακρόθυμον
 ἔδωκεν» *Ανθ. Παλ. 11, 317, 1, ἰονίς, ciemepa.
 Μακρο-θύμωσι, ἐπίρ. ὁπομονητικῶς, ἀνεκτι-
 κῶς Κ. Δ.

Μακρο-θύρακες· οἱ ἔχοντες μακροὺς θύρα-
 κας Φιλοστρ.

Μακρο-ιαμβέτιον, τό· μακρὸς ἱαμβός, μτγν.
 Μακρο-κάματος, 2· ὁ ἀπαιτῶν μακρὸν κό-
 πον· - ἔργα, μτγν.

Μακρο-καμπύλ-αύχην, ενος· ὁ ἔχων μακρὸν
 καὶ καμπύλον αὐχένα, ἐπίθ. πτηνῶν *Άθην. 2, 63.

Μακρο-κατα-ληκτίω· καταλήγω, τελειώ-
 νω εἰς μακράν συλλαβὴν Σχολ. *Άριστ. βατρ.
 317· καὶ παθ. ἐν τῇ αὐτῇ σημασίᾳ· «ἐπειδὴ πα-
 σα γενικὴ ἰσοσυλλαβὸς κληνομένη μακροκατα-
 ληκτεῖσθαι θέλει» *Ήρωδ. ἐν Κρ. Ἀν. 3, 229.

Μακρο-κατά-ληκτος, 2· ὁ εἰς μακράν συλ-
 λαβὴν καταλήγων Εὐστ. *Όδ. σ. 1441, 21.

Μακρο-κατα-ληξία, ἡ· τὸ καταλήγειν εἰς μα-
 κράν συλλαβὴν· «τῆσι ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς, μτγν.

Μακρο-καυλος, 2· ὁ ἔχων μακρὸν καυλόν.
 Μακρο-κεντήτης πυρός· τὸ μακροῦταρο Μ.

Ψάλλ.

Μακρο-κέντρος, 2· ὁ ἔχων μακρὸν κέντρον·
 - σκορπίος· «καὶ μόνον δὴ τῶν ἐν τοῖσι τοῦτο
 μακροκέντρον ἔστι» *Άριστοτ. *Ι. Ζ. 4, 7· «Ι-
 σχάδων τὰ μακροκέντρος» *Ίουλιαν. ἱππιστ. 24.

Μακρο-κερκος, 2· ὁ κέρκων ἔχων μακροὺς κέρκους,
 ὁ ἔχων μακράν οὐράν *Άριστοτ. *Ι. Ζ. 8, 10.

Μακρο-κέφαλος, 2· ὁ ἔχων μακρὸν κεφαλὴν
 *Ίπποκρ. - μακροκεφαλώτατοι Στραβ. 11,
 σ. 520.

Μακρο-καίμητος, 2, ἐξήγ. τοῦ τανηλεχῆς·
 *Ψυχ. *Όμ. *Ιλ. θ. 70· πολὺ κοιμώμενος· «βα-
 θύν καὶ μ. ὕπνον» Κ. Μεν. χρον. 2742.

Μακρο-κομῶ, ὦ· τρέφω μακράν κόμην Στραβ.
 Μακρο-κομπος, 2· ὑπερήφανος· «εἰ μὴ ποῦ
 χρεῖς φλυαφούσιν καὶ μακροκόμπου λόγου» *Τζετ.

Μακρο-κόντιον, τό· μακρὸν κόντιον, μτγν.
 Μακρο-κρανοί, οἱ· μυθικ. φυλὴ *Άπολλοδ.

Μακρο-κωλία, ἡ· τὸ ἔχειν μακρὸν κώλην, τὸ
 μακρὸν κώλην περιόδου τινός *Ερμαφ.

Μακρο-κωλος, 2· ὁ ἔχων μακρά κώλα (μέ-
 λη)· ἴδιος ἐπὶ προτάσει, «τὸν κυνῶν ἐγκρί-
 νουσι τοὺς μακροκώλους» = μακροσκελῆς γεωμ.

19, 2, 1· περὶ τῆς σπειρόδονος Στραβ. 3, σ. 168·
 ἐπὶ τῶν περιόδων τοῦ λόγου· «μ. περίοδοι καὶ
 βραχυκώλοι» *Άριστοτ. ρήτ. 3, 4, 3.

Μακρο-κωπος, 2· ὁ ἔχων μακράν κώπην (λα-
 βὴν) ἢ μ. κωπίον Μ. *Εὐ. ἐν λ. δολιχαύλους.

Μακρο-λεκτροί, 2· ὁ παλὺν χρόνον ἐν τῇ κλί-
 νῶν· «ἔξ ὕψους μακρολέκτους» Κ. Μαν. χρ. 2737.

Μακρο-λεξία, ἡ· μακρολογία Εὐστ.
 Μακρο-λεξιάς, ἄδος, ἡ· ὕν. τύπου Γεωργ. *Ά-

κροπολιτ. σ. 65.

Μακρο-λοβος, 2· ἔχων μακρὸν λοβόν (φλοοδαν).
 Μακρο-λογῶ, ὦ· μακρηγορεῖν, διηλῶ, λαλῶ
 πολλὰ· «ἵνα δὲ μὴ πολλὰ μακρολογῶν» *Άθην.

6· «τὰ μὲν ἄλλα τὰ ῥηθῆντα τί ἂν τις μακρὰ
 λογοίη;» *Ξεν. *Ελ. 4, 1, 13.

Μακρο-λογητέον· δεῖ μακρολογεῖν, πρέπει νὰ μακρηγορῇ τις Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, σ. 203.
 Μακρο-λογία, ἡ· ἡ μακρά, διεξοδική ὁμιλία Πλατ. Πρωτ. 335· «ἵνα δὴ μὴ μακρολογία πολλή τις γίγνηται περὶ ταῦθ' ἡμῖν», νόμ. 2, σ. 655, θεωρεῖται ὡς ἐλάττωμα, ἐν ᾧ ἡ «περίφρασις» εἶνε ἀρετή.
 Μακρο-λογικῶς, ἐπιρ. διὰ πρόπου ἐν τῇ ὁμιλίᾳ διεξοδικῶς Εὐστ.
 Μακρο-λόγος, 2· ὁ λέγων πολλά, ὁ ὁμιλῶν διεξοδικῶς, συγκρ. Πλατ. σοφ. σ. 268.
 Μακρό-μαλλος, 2· ὁ ἔχων μακρά μαλλία Στραβ. 3, 4, 3, διορθ. ἀντὶ ἀκρόμαλλος.
 Μακρό-μετέθης, 2· ὁ ἔχων μακρὸν μέγεθος, μακρός, μετγ.
 Μακρόν, τό· μέρος τῆς παρατάσεως· πρὸλ. παρατάσεις Ἑρμ. μετρ. Δ. 656.
 Μακρο-νηχία, ἡ· τὸ νήχεσθαι (καλυπθῆναι) μακρὰν, μακρὸν κολύμβημα.
 Μακρο-νοσέω, ὦ· ἔχω πολυχρόνιον νόσον, εἶμαι πολὺν χρόνον ἀσθενής Ἀρρ. Ἐπικτ. 3, 16.
 Μακρο-νοσία, ἡ· τὸ νοσεῖν ἐπὶ πολὺν χρόνον, μακρὰ, πολυχρόνιος νόσος Διοσκ. 1, 183.
 Μακρο-όνουχος, 2· ὁ ἔχων μακροὺς ὄνυχας Βασσ. Ἀν. τ. 3, σ. 39.
 Μακρό-ξύλος, 2· ὁ ἔχων μακρὸν ξύλον Εὐστ. Ἰλ. σ. 1107, 62, ἐξήγ. τοῦ δολιχαύλου.
 Μακρο-παρα-ληκτέω, ὦ· ἔχω τὴν παραλήγουσαν μακρὰν, μετγν. γραμ.
 Μακρο-παρα-ληκτός, 2· ὁ ἔχων μακρὸν τὴν παραλήγουσαν, γραμ.
 Μακρο-παρ-οίνιος, 2· ὑβριστικώτατος ἐκ μέθης.
 Μακρό-πεπλος, 2· ὁ ἔχων μακρὸν πέπλον (ἱπανωφόριον) Εὐστ. Ἰλ. σ. 682, 1.
 Μακρο-περι-οδεύτως, ἐπιρ. διὰ μακρῶν περιούδων ἢ ἐλγμῶν· «τὰ μ. ὑπ' ἐνίων εἰρημέναι» Ἀπολλων. ἀντ. σ. 261.
 Μακρο-περίοδος, 2· ὁ κάμων μακρὰς περιόδους· «Ὁμηρος διακόπτει τὰς φράσεις, ἵνα μὴ μ. γένηται» Σχολ. Ἑνετ. Ἰλ. ν, 172.
 Μακρό-πλεκτος, 2· ὁ εἰς μῆκος πεπλε, μένος, π. ἑτανόπλεκτος Σχολ. Ὀππ. Ἀλ. 1, 33.
 Μακρό-πνοια ἢ μακρὰ ἀνοπνοή· «μέγιστον δ' ἐπάγγελμα τοῦδε τοῦ γυμνασίου μακρόπνοια καὶ συντονία σώματος» Ὁρειβάσι. σ. 167.
 Μακρό-πνους, 2· ὁ μακρὸν ἢ διὰ μακροῦ ἀναπνέων, ὁ ἀναστάνων μὲ μακρὰν ἢ βαθεῖαν ἀναπνοήν, ἀντιθ. βραχύπνους, ους· «ἐνταῦθα εἶτε τὸν ἀνθρώπου μακρόπνουν εἶτε τὴν δύσπνοιαν κατὰ τὴν οὕτως ὠνόμασεν, οἷον τὸ διὰ μακροῦ χρόνου γινόμενον, τοῦτέστι τὸ ἀραιὸν πνεῦμα καὶ προσεῖται τὰ μέγα δηλοῦνται διὰ τῆς προσηγορίας ταύτης» Γαλην. περὶ διαπν. σ. 195, 40· -ζωὰ = μακρός βίος Εὐρ. Φοίν. 1531.
 Μακρο-παιεύω, ὦ· κάμων μακρόν· «ἔστι δ' οὐ χαλεπὸν ὅποιον οὐκ ὑποθέσεις λαμβάνοντας μακροποιεῖν καὶ συνείριμ» Ἀριστοτ. μεταφ. 13, 3.
 Μακρο-πόλις, ἡ· μεγάλη πόλις Νικηφ. Εἰρηφ.
 Μακρο-πόνηρος, 2· ὁ εἰς μακρὸν ἐκτεινῶν τὴν πονηρίαν καὶ μνησικακῶν· Φώτ. πολὺ κακός· πρὸλ. μεταπώνηρος.
 Μακρο-πονία, ἡ· μακρά, διαρκὲς φιλοπονία, σπουδή· «ἐκ σπουδῆς καὶ μακροπυλίας πολλοὶ

περιεγόνοντο τῆς φύσεως» Αἰσωπ. μῦθ. 172.
 Μακρο-πόρευτος, 2· ὁ μακρὰν πορεύσας· ἐκτεινόμενος Σχολ. Ἰλ. ε, 25=δολιχόσκιον.
 Μακρο-πορέω, ὦ· κάμων μακρὰν ὁδοπορίαν Στραβ. 8, σ. 353.
 Μακρο-πορία, ἡ· μακρά ὁδοπορία, μακροδρόμος· «τοσαύτην ἔχει μακροπορίαν ὡς πηγάην πλοῦς» Στραβ. 14, σ. 636.
 Μακρό-πορος, 2· ὁ διὰ μακρῶς ὁδοπορίας γινόμενος ἢ ἀποτελούμενος, ἀντιθ. βραχύπορος· «ὁ» ἐλάττωτος παρασκευῆς τὸν θεὸν ἐξίμων (ἡ) τοῖς μικροῖς Παναθηναίοις μακροπορωτέρας τῆς καὶ βραχυπορωτέρας αὐτὴν περιόδους γεραίροντες» Πρόκλ. εἰς Πλατ. Παρμ. τ. 4, σ. 5.
 Μακρό-πους, πουν, 2· ὁ ἔχων μακροὺς πόδας Ἰασχ. ἐν λ. ναύποδα.
 Μακρο-πόσις-ωπος, 2· ὁ ἔχων μακρὸν πρόσωπον Ἀρρ. περίπλ. Ἑρσορ. θαλ. 35.
 Μακρό-πτερος, 2· ὁ ἔχων μακρὰ πτερὰ Ἀρρ. στυλ. ζ. μορ. 1, 4, ἀντιθ. βραχύπτερος.
 Μακρο-πτόλεμος, 2· ὁ μακρόθεν πολέμων ἐξήγ. τοῦ Τηλέμαχος· «μακροπτόλεμοι οἱ μὲν τῆς» ἢ μήτηρ (Πηλεόνη) τοῦ Τηλέμαχος Ἀνθ. Παλ. 15, 21, 1.
 Μακρο-πτύστης, ου, καὶ μακρό-πτυστος, ὁ· ὁ μακρὰν πτύον, ἐπὶ ἀλαζόνος λεγόμενον· «καὶ τοῦτο ἐπὶ τῶν κοφῶς φερομένων ἀλαζόνων φησὶ τὸ μὴ εἰς τὸν κύλπον πτύειν, οὐ καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακροπύστως σκῶν πτικῶς ὀνομάζει» Σχολ. Λουκ. ἀπολ. 61.
 Μακρό-πύλος, 2· ὁ ἔχων μακρὰς (ὀφθαλμοὺς) πύλας Εὐστ. καὶ Σχολ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. κ. 82.
 Μακρο-πύγων, ὠνος, 2· ὁ ἔχων μακρὸν πύγωνα (γένειον), μακρογέντιος Πολυδ. 4, 148.
 Μακρο-ρημονέω, ὦ· μακρολογῶ, μετγν.
 Μακρο-ρριζία, ἡ· τὸ ἔχειν μακρὰς ρίζας Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 7, 1, ἀντιθ. βραχυρριζία.
 Μακρο-ρριζος, 2· ὁ ἔχων μακρὰς ρίζας· παρθ. μακρορριζώτερος, μακρορριζώτατος Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 7, 2, ἀντιθ. βραχυρριζος.
 Μακρό-ρρις, ἰνος, ἡ μακρόρριν, ἰνος, 2· ὁ ἔχων μακρὰν ῥίνα, μετγν.
 Μακρό-ρρυγχος, 2· ὁ ἔχων μακρὸν ῥυγχόν· συγκρ. μακρορρυγχώτερος Ἀθην. 7, 294.
 Μακρός, α, ον, συγκρ. μακρότερος Πινδ. Περ. Ἀττ. ὑπερθ. μακρότατος Ἰλ. ε, 373 Ἠρ. κ. 1. Ἀττ. ἀνώμ. παρὰ μ. μάσσων (δ, ἡ), μάσσων (τὸ Ὀδ. θ, 203, Πινδ. Αἰγυλ. Ξεν. ὑπερθ. μέγιστος· δωρ. μέγιστος· μακρός, μακρινός, ἐπὶ τόπου καὶ χρόνου· 1) ἐπὶ τόπου· α) μακρινός, ἐκτεταμένος· κατὰ μῆκος, κατ' εὐθείαν θεωρούμενος· «δὲρ, ἔγχος» Ὀμηρ. - δ'αὐδ' Ἰλ. μ, 121· -ναός=πολεμικὸν πλοῖον Ἠρ. 1, 2· -πλοία=πολεμικὸν ἀντιθ. πρὸς τὰ στραγγύλα (εὐροτήγ) Πλατ. πολ. 298· -ἡϊόνος στόμα· Ἰλ. ε 36· «ὄζοι μακροτε μεγάλοι τε» Ὀδ. μ, 436· -ἄλματα Πινδ. Ν. 5, 10· ἡ μακρά, ἡ βραχεία· ἡ μ. ἡ βρ. γραμμὴ Ἀριστ. σφ. 108· καὶ ἐπὶ τοῖς ἀνθρωπίνου σώματος· «μακρότερον καὶ πάστονα ὄγκον ἴσθαι» Ὀδ. θ, 29· πρὸλ. καὶ τὰ σύνθετα μακρόχειρ, μακροσκελές, μακροπῶγων, μακρόπτερος· ὁ μακρός τὸ μῆκος κατὰ κάθετον θεωρούμενός ἐπομ. ὀφθαλμός, βαθύς· -Ὀλυμπος, οὐρανός Ἰλ. ν, 18· «κίονα μακρὴν» Ὀδ. α, 127·

κόμματα 'Ιλ. 6, 144· = δένδρεα, τεύχεα, ἱρινοὺς 'Οδ. μ. 432· κλημαί, κ. 558· φρεῖ-
αταβαθία 'Ιλ. φ. 197· γ) μακρός κατὰ τὸ ἀπὸ
τόπου εἰς τόπον διανυόμενον διάστημα· κέλευ-
σαι 'Ιλ. ο. 358· υἱὸς 'Πσ. ἔρ. 288· «πορεύε-
σθαι μακροτέρων», δηλ. ὁδὸν Σεν. ἀν. 2, 2, 11·
«μακρὰ βιβάζ, βιβάζων, βιβάζουσαν» 'Ιλ. η. 213,
'Οδ. ι. 450· «μακρῶν αὐτεῖν», «μακρὰ βούαν» =
φωνάζω ὥστε νὰ μὲ ἀκούσῃ τις μακρὰν, ἐπομ.
δυνατὴ παρ' Ὁμήρ. συχνά· οὕτω καὶ «μακρὰ
μεμνηκώς» 'Ιλ. σ. 580· «μακρὰ οἰμώζειν» Ἀ-
ριστ. ὄρν. 1205· «ὅτε ἐς μακρὸν ἔρχεται»
Πίνδ. Π. 3, 105· «μακρὰ βήσεις», 1, 45· «διακνή-
σαι», 1, 2, 35· καὶ παρὰ τραγ. «δι' ἡπείρου
μακρὰς» Αἰσχ. Εὐμ. 75· ἐπομ. ὁ μακρὸν καί-
μενος, ὁ μακρὰν ἀπέχων· ἀποικία Αἰσχ. Πρ. 816·
πόλις, ἐπ. 595· στόλος Σοφ. Φιλ. 488·
«τεταθῆναι» αἱ μακρόθεν προσκυλούμεναι Σεν.
Κυρ. 5, 4, 47· «τὰ μακρότατα» αἱ μακρότατα
καίμεναι χωρὶς Πρ. 2, 32· «μακρὸν ἦν» = ἦτο
μακρὰν Σεν. ἀν. 3, 4, 42· 2) ἐπὶ χρόνου, πο-
λυχρόνιος, πολὺ διαρκὴν, διαρκής· ἡμεῖς 'Οδ.
κ. 470· νόξ, λ. 373· ἐξέλωρ = ἐπιβόλεια πολυ-
χρόνιος, πρὸ πολλοῦ ὑπάρχουσα, φ. 55· αἰὼν
«διαρκής» Πίνδ. Ν. 3, 72· «μόλθος», 1, 4, 63·
«χρόνιος», Π. 8, 76· «μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελε-
τήσας χρόνου» Αἰσχ. Πρ. 1022· «πῆμα», Ἀγ.
615· «μόλθος» Πίνδ. 1, 5 (4), 72· γούι, ὁδού-
ματα Σοφ. Πλ. 375· «ἡ μακρὰ» = ἡ μ. συλλαβή,
γραμ. ἐπὶρ. μακρότερον = περισσότερον χρόνον
Πλάτ. πολ. β. σ. 487· ἐπομ. διεξοδικός, ἐκτε-
ταμένος Πίνδ. Ν. 4, 53, 10, 9· λόγος Σοφ. Πλ.
1335, ἀντιθ. βραχύς Πλάτ. Φαῖδρ. 267· «τί οὐκ
μακρὸν λόγους», καὶ «μακρόν ἂν εἴη αὐτὸ οὗτος δι-
άλογος», Πρωτ. 344· «μακρότερον λέγειν» Ἰσοκ.
4, 73· 3) ἐν γένει μέγας, παλὺς, ἀφθονός· ὀλ-
γός Πίνδ. Π. 2, 26· «πλουτος» Σοφ. Αἰ. 130· οὐ-
σία Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 4· ἡ αἰτ. μακρὰν λαμ-
βάνεται ἐπισημασμένη· ὅδε τὴν λέξ. συνήθως ὁμοῦς
τίθεται καὶ ἡ εἰς τ. μακρὴν μετὰ τῶν συγκριτι-
κῶν καὶ ὑπερθ. πρὸς μείζονα ἐπὶ τῶν Πλάτ.
Φιλητ. σ. 66· «μακρὸν πρῶτος, ἄριστος» Πρ. 1,
81· πρὸλ. «μακροῖ μάλιστα», 1, 171, ἡ καὶ μετὰ
ῥημάτων ὑπεροχὴν δηλούντων· «ἀριστέει μα-
κροῖ» Αἰσχ. Πρ. 890· 4) ἐπισημασμένη ἐκλαμδ-
νεται ἐν γένει τὸ οὐδ. γένος μετὰ προθέσεων
συντεταγμένων· «εἰς μακροῦ» = μακρόθεν Πλάτ.
Θεαιτ. σ. 193· «εἰς μακροῦ» = οὐχί εἰς πολὺν
χρόνον, εὐθὺς μετ' ὀλίγον Εὐρ. Ἑκ. 320· «εἰς
μακρῶν» = διεξοδικῶς Εὐρ. ἀποσπ. Ἰνός, 23· «εἰς
μακρὰς» Φαλ. Ἑκ. 105· «ὅσον ἐπὶ μακρότατον»
= ὅσον τὸ δυνατόν μακρὰν Πρ. 2, 29· «εἰς μα-
κροτέρων» = διεξοδικώτερον Πλάτ. Φιλ. 28· «ἐπὶ
τὰ μακρότερα» = περισσώτερον, ἀντιθ. ἐπὶ τὰ βρα-
χύτερα κατὰ μῆκος Πρ. 1, 40· ἐπὶ μακρότατον
σκοπεῖν = μακρὰν πολὺ εἰς τὸ παρελθὼν Θουκ.
1, 1· «εἰς τὰ μακρότατα προβαλεῖσθαι» = ἐπὶ
πλεῖστον μέγιστον κόπον καταβάλλειν ἐπὶρ.
μακρῶς· «ἐκμηρῆσθαι Πολυθ. 3, 51, 2· κερὶ
τῆς προφοράς Δ. Ἀλ. περὶ σ. ὄν. σ. 85, 11·
«διεξοδικῶς» Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 16· συγκρ. μα-
κροτέρως Ἰπποκρ. μακροτέρω πρὸλ. Ἀριστ.
ῥητ. 3, 10, ὑπερθ. μακροτάτω· ἡγήσασθαι = ὑ-
ἡγήσασθαι παραπολὺ μακρὰν Λογγ. 3, 17· ἔτι δὲ

«μακρότερον, μακρότατον καὶ μᾶλλον» ἦσαν·
μακρότερον ῥίπτειν 'Οδ. θ. 203, longus.

Μακρός, εὖς, οὖς, τό· μᾶκος, μῆκος, μόνον ἡ
γεν. μακρῶς παρ' Ἀριστ. ὄρν. 1131.

Μακρο-σκελῆς, 2· ὁ ἔχων μακρὰ σκέλη, μα-
κρῶς πόδας Αἰσχ. ἀποσπ. 62· μακρόσκελος
Σχολ. Θεοκρ. 10, 18.

Μακρό-σκιοις, 2· ὁ κάμνων μακρὰν σκιά· καὶ
μὲν εἰσιν ἄσκιτοι, οἱ δὲ βραχυσκιῖτοι, οἱ δὲ μακρό-
σκιτοι Ἀγ. Τατ. εἰσαγ. σ. 156· καὶ Ἡσυχ. ἐν
λ. βραχυσκιῖτον· πυραμίδες Εὐστ. ἱρ. σ. 193.

Μακρο-σπάθης, 2· ὁ μεταχειριζόμενος μα-
κρὸν ξίφος, Βού.

Μακρο-στελέχης, 2· ὁ ἔχων μακρὸν στέλεχος.

Μακρο-στελέχων δένδρον· τὸ δένδρον τὸ
ἔχον μακρὸν στέλεχος, Βού.

Μακρό-στιχος, 2· ὁ ἔχων μακρῶς ἢ πολ-
λοὺς στίχους Φώτ. βιβλ. 187.

Μακρο-σὺλ-λαβος, 2· ὁ ἔχων (συγκείμενος
ἀπὸ) μακρὰν συλλαβήν· ὄνομα Δ. Ἀλ. Δημ. 38.

Μακροτάτω, ἐπὶρ. παραπολὺ μακρὰν· τὸς
μακρὸς ἐν τέλει.

Μακρο-τενής, εὖς, 2· ὁ μακρὰν ἐκτεταμένος,
σχοινωτενής, διεξοδικός, μετγ.

Μακρο-τένων, οντις, 2· ὁ μακρὰν ἐκτεταμέ-
νος, μακρός· «ἄλλω μακροτένουντι» Ἐπιφάν.
Ἀνθ. 6, 96.

Μακροτέρω, ἐπὶρ. ἑτέρα γραφή τοῦ μακροτέ-
ρος· πρὸλ. καὶ μακρότερον ἐν λ. μακρός.

Μακρό-της, ητος, ἡ· μῆκος, ἐκτασις, διαρκεία,
ἀντιθ. βραχύτης· «ὡς δὲ τῶν ἐν τῇ γραμματικῇ
στοιχείων βραχυτήτης εἶσι καὶ μακρότητης»
Πλουτ. ἡθ. σ. 947.

Μακρο-τομέω, ὠ· κόπτω, κλαδεύω ἀφ' ἑνὸς
μακρὰ τὰ κλήματα· «μακροτομεῖν τὴν ἀμπε-
λον» Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 3, 11, 2.

Μακρό-τομος, 2· ὁ κλαδευόμενος ὅχι βαθύτ.,
ἀντιθ. βραχύτομος· «ἀμπελος = κοῦρσοῦλον τοῦ
ὕψους τὰ κλήματα δὲν εἶνε κλαδευόμενα βαθύτ. ἢ
εἶνε πλησίον τοῦ στελέχους κομμένα Θεοφρ.
φυτ. αἰτ. 3, 2, 3.

Μακρο-τόνιος, ὠ· διατείνω· μακρότερον, πε-
ρισσώτερον ἱσχυρίζομαι, ἐπιμένω· «ὅτε ἐκ μακρο-
τόνησαν κατατρέχοντες αὐτοὺς» Μακκ. 2, 8, 26.

Μακρο-τόνιος· μακρότονος, τὸ ἔχειν μακρὰν
ἀναπνοήν· «ἔστι δὲ καὶ μακροτόνιος παρσκευα-
στικὸν Ὀρειδᾶς. σ. 126, Ματθ.

Μακρό-τονος, 2· ὁ μακρὰν ἐκτεταμένος, τεν-
τωμένος, μακρός· «μακροτόνων σχοίνων ἄμικτα»
Ἀνθ. Παλ. 9, 299· «τὰ μακροτόνιαι» Φί-
λων βελοπ. σ. 53.

Μακρο-τόνως, ἐπὶρ. μετὰ μακρὸν τόνον (προσω-
δία)· «ὅταν κοινὸν ἔχῃ τὸ στοιχεῖον μακρο-
τόνως παρέλκνυμένον ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀρσῆ (α)»
Σίξτ. Ἑμπ. π. μαθ. 1, 6.

Μακρο-τράχηλος, 2· ὁ ἔχων μακρὸν τράχη-
λον, μακροχῆλην, μακρολάρηνα· Ἰπποκρ. Σχολ.
'Ιλ. φ. 171, καὶ ἐπὶ τῆς λαγχνησ· Ἀνθ. 5, 136.

Μακρο-ὕπνιος, ἡ· τὸ νὰ κοιμᾶται τις πολὺ,
μακρὸς ὕπνος Εὐστ. Ὁδ. σ. 195, 19.

Μακρο-φάρυγξ, υγγός, 2· ὁ ἔχων μακρὰν φά-
ρυγγα, μακρολάρηνα· Λάγγητος Ἀνθ. 9, 229.

Μακρο-φλόρητος, ου, ὁ· ὁ πολὺ φλόρος
Ἀνθ. 11, 134.

Μακρο-φλυσαρητής, οθ, δ' ο πολύ φλύαρος
'Ανθ. 11, 134.

Μακρο-φύης, 2' ο φυόμενος (γεννώμενος),
αυξάνων μακρός, ὁ ἐκ φύσεως μακρός· «ὅσα ὅ
ἐστὶ μακροφύεστα καὶ ὀφιώδη μάλλον» Ἀρι-
στοτ. ζ. μορ. 4, 15.

Μακρό-φυλλος, 2' ὁ ἔχων μακρὰ φύλλα
Σχολ. Ὁδ. ν, 102.

Μακρο-φωνέω -ω· φωνάζω δυνατὰ, μεγαλο-
φώνως Ἰπποκρ. σ. 253, 46.

Μακρό-φωνος, 2' μεγαλόφωνος, οὗ ἡ φωνὴ ἀκού-
εταί μακρὰν· «ταυτογλωσσάι, μακρόφωνοι» Πλούτ.

Μακρο-χαρακτήηρος, 2' ὁ ἔχων μακρὸν πρὸς-
ωπον, μτγν.

Μακρό-χειρ, χειροί· ὁ ἔχων μακρὰς χεῖρας,
ἐπὶ θ. τοῦ Ἀρταξέρξου, ὅστις ἐκλήθη οὕτως «ὡς
τὴν δεξιὰν μείζονα τῆς ἐξέρας ἔχων» Πλούτ.
Ἀρταξ. 1.

Μακρό-χρηλος, 2 (χρηλή)· ὁ ἔχων μακρὰς
χρηλὰς (μακροὺς ὄνυχας) Στρατ. 17, σ. 805,
δι. γρ. μακρόχειλος.

Μακρο-χροινέω, -ω· εἶμαι, γίνομαι μακροχρό-
νιος, ζωὴν πολλὴν χρόνον δευτερον. 17, 30, 32,
17, δι. γρ. μακροχρονίζω.

Μακρο-χρονίζω, ἀμφ. γρ. ἀντὶ μακροχρονέω -ω.

Μακρο-χρόνιος, 2' ὁ διαρκῶν πολλὸν χρόνον
ἢ ζωὴν πολλὰ ἔτη, πολυχρόνιος, συγρ. μακρο-
χρονιώτερον Πλατ. Τιμ. «τίμα τὸν πατέρα σου
καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα μακροχρόνιος γένη»
Ἐξοδ. 20, 12, longaeuus, diuturnus· τὸ μα-
κροχρόνιον μτγν. ἀντὶ τοῦ

Μακρο-χρονιότης, ητος, ἡ· ἡ μακρὰ διάρ-
κεια, ὁ μακρὸς βίος, μτγν. longaeuitas.

Μακρό-χρονος, 2' μακροχρόνιος, ὁ ἀπαιτῶν
πολὺν χρόνον· «αὐτὰρ ἐπεὶ τετέλεστο μακρόχρο-
νον ἔργον Ἀρτος» Τζετζ. μεθ' Ὁμ. 744.

Μακρο-ψυχία, ἡ· μεγαλοψυχία, μεγαλοφρο-
σύνη, ἐπὶ κακῆς σημ. ἀπληστία Νικ. Ἀττ. 9, 11.

Μακρῶ, ἐξ οὗ μακρῶσις· μακρύνω.

Μακρο-γένειος ἀντὶ μακρογένετος, μτγν.

Μάκρυες· ἔθνος Διόλης Ῥιανὸς δὲ Μάκρια· διὰ
τοῦ τοῦτον ἐφησὶ Στ. Εὐξ.

Μάκρυμα, τοί, τό· τὸ μακρὰν κείμενον ἢ ἀπέ-
γον· «ἐν μακρύματιν, ἐν ἀποστασίαις» Πλούτ.
τὸ ἄξιον ἀπομακρύνσεως (ἀποστρέψεως), βδέλυ-
γμα Ἐσθρ. 2, 9, 1, 11.

Μάκρυσις, εως, ἡ· μάκρως μόν. εἶκασ.

Μακρύνω, μ. ὑνῶ· 1) μακύνω, κάμνω τι μα-
κρόν, ἐκτείνω συλλαδὴν Σχολ. Ἰλ. π, 390· 2)
ἀπομακρύνω τινὰ τινος· «-σε τῆς πόλεως», ἀργ.
λεξ. «μακρυνθεῖσα τοῦ τόπου, καθ' ὃν κελινή-
ται» Ἦρ. πνευμ. σ. 148.

Μακρύς, = μακρός· Ἑλληνοθεόβαρον Δουκάγ.

Μακροσμός, ὁ· ἀπομακρυνσις, μτγν.

Μάκρων, ωτος, ὁ· μακροκέφαλος. Μάκρωνες
φυλὴ τιν ἐν τῷ Πόντῳ Ἦρ. 2, 104.

Μακρών, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ μακρὰ στόα τοῦ
πατριαρχείου ἐν Κωνσταντινουπόλει Δουκάγ.

Μακρῶς, ἐπὶρ. ἴδε μακρός.

Μάκρωσις, εως, ἡ· ἡ κατὰ μέκος ἔκτασις, μα-
κρότης, μάκρυνσις Πολύδ. 15, 36, 2.

Μακρ-ώτης, ου, ὁ· ὁ ἔχων μακρὰ ὠτα· Μίδας·
Τζετζ. Ἰστ. 1, 425.

Μακτῆρ, ἦρος, ὁ· 1) μίκτης, ὁ μάττων (ζυμώ-
νων) τὰς μάζας· 2) μάκτρα, ἡ κάρδοσις·
πυελίς, σκαφίδι Πλούτ. 3) διφθέρα· 4) μακτρι-
σμός, σχῆμα ὀρχήσεως Πλούτ.

Μακτῆριος, 2' ὁ ἀνέκων εἰς τὸ (ἐκ)μάσσιν
(ζυμῶναι) μακτῆριον, τό=μάκτρα, κύκλος ἐξ
λίνας· «τὰ δὲ κοιλία, στόμαχος, ἥπαρ» μάκτρα
ὀρεῖται καὶ καμίνους καὶ φρεσὺς καὶ μακτῆ-
ρίοις ἔοικεν» Πλούτ. ἡθ. σ. 159· ἐτι δὲ
ἰλαστήριον, κάλυμμα ἱερῶν Πλούτ.

Μάκτης, (μάσσω), ὁ· μαγεύς, ὁ μάττων (ζυμώ-
νων) τὴν μάζαν, ζυμωτής Πλούτ. pistoi.

Μακτός, 3' ζυμωμένος, ζυμωτός· «καλεῖται ὁ
τὰ ἀνεφθα (καταπλάσματα) μακτὰ» Ὁρεῖται.

Μάκτρα, (μάσσω), ἡ· 1) ἡ σκάφη ἐν ἣ ζυμῶνται
ταῖς ἄλευρα (καταπλάσματα) μακτὰ» Ὁρεῖται.

Μάκτρα, (μάσσω), ἡ· 1) ἡ σκάφη ἐν ἣ ζυμῶνται
ταῖς ἄλευρα· «χρησὸν σὺ μάκτραν εἰ δὲ βού-
λει κάρδοπον» Ἀριστ. βέτρ. 1159· 2) θυρία, ἡ
γῶν, γουδιον, ἀργεῖον ἐν ᾧ τριβεταί ἡ κοπανίζε-
ται τὴν (τακτικά) Νικ. Ἰστ. 708· 3) λουτήριον
δεξιαμενὴ ἐν ἣ πολλοὶ ὄμοι λούονται (πύλοι
μόνον δι' ἑνὶ) Πολύδ. 7, 168, mortarium.

Μακτρισμός, ὁ· ἡ γῶν, γελῶσα ὀρχήσις, ἡ
πρότερον ὁ Κρατίνος καὶ ἄλλοι ἀπόκρινον
καλεῖσαν Ἀθην. 14, 629.

Μάκτρον, (μάσσω), τό· πανίον πρὸς σφούγγι-
σμα τὸν ποδῶν Ἀλεξ. Τραλλ. 12, σ. 204.

Μακτώριον, τό· πόλις Αἰτωλίας, κατ. Μακ-
τωρεὺς Στ. Βυζ.

Μακύνεια, ἡ· πόλις Αἰτωλίας, κατ. Μακ-
νεὺς Στ. Βυζ. ἐτι δὲ καὶ Μακυνία καὶ Μά-
κυν(ος)α Ἀνθ.

Μακύνεται, ὄρω. μακύνεται· «μεγαλύνεται
ὀρῶσται» Πλούτ.

Μακύνω, ὄρω. μακύνω Πίνδ. Π. 4, 286.

Μάκων, ωτος, ὁ· μέκων Εὐστ. Ἰλ. σ. 744, 39.

Μακίων, οὔσα, ὄν· π. μετχ. ἀορ. ὅ· τ. μακίοναι.

Μακύνειον· μακύνειον, χυμός τοῦ μέκωνος
Σέξτ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 81.

Μάλα, ἐπὶρ. συγρ. μάλλον, ὑπερβ. μάλιστά·

1) λίαν, ἄγαν, σφόδρα, πολὺ, παρὰ πολὺ,
πολλὰ, κατὰ πολλὰ· α) μετ' ἐπιθέτων καὶ ἐκρη-
ρημάτων προτασσόμενον καὶ ἐπιτασσόμενον ἵνα
τείνει τὴν ἔννοιαν αὐτῶν· «μάλα πολλὰ»=παρὰ
πολλὰ, συγγν παρ' Ὁμήρῳ «μάλα μυρίοι»=ὄλως
ἀναριθμητοί Ὁδ. π, 121· «μάλα πάντες»=ὄλως
ὄμοι ἄνευ ἐξαιρέσεως Ἰλ. ν, 741· «μίνυνθα πέ-
ρσι» οὕτως μάλα δὴν Ὁδ. χ, 473· «πάγχι μάλα» καὶ
«μάλα πάγχι»=ὄλως ὄλως Ἰλ. μ, 165· «εὖ
μάλα» καὶ «εὖ μάλα»=πολύ καλῶς Ὁδ. χ, 190,
ψ, 175· οὕτως καὶ ἐν τῷ πᾶσι· «προσέχων τὸν
νοῦν εὖ μάλα» Πλατ. σοφ. σ. 233· «εὖ μάλα
ἦδη προσέειπεν εἰναι», Παρμ. 127, καὶ ἄλλων
πάντοτε ἐπιτακτικόν, παρὰ πολὺ, ὄλως ὄλως
«μάλ' εὖ ἄμωσιν», Θεαίτ. 156· «μάλ' αὐτίκα»
=ἀμέσως Ὁδ. κ, 111· «αὐτίκα μάλα» Ἦρ. γ,
103· καὶ· «οὕτως αὐτίκα δὴ μάλα» Πλατ. πολ.
1, 338· «μάλ' αἰεὶ»=διαικῶς Ἰλ. ψ, 717· «μάλα
κνέφους»=ὥς ὅλως ὄλως περὶ τὸ σκοτεινόν
Ὁδ. σ, 370· «μάλ' ὦδε»=ὄλως ὄλως αὐτοὶ
ἀκριβῶς οὕτως, ζ, 258· «ἄσληχρα, μάλα τοῖσι»
=τόσον πολὺ, λ, 135· «Σαρδάνιον μάλα τοῖσι»
=τόσον πολὺ Σαρδάνιον, υ, 302· «μάλ' ἐνὶ

τοῦ ὑπερθετικού 'Ιλ. 5, 460· ἀλλὰ καὶ μετὰ ὑπερθετικού «ἐχθιστος μάλιστα»· «μάλιστα φίλτατος», 5, 220, ω, 334· μετὰ γεν. «μάλιστα πάντων ἀνθρώπων»· 'Πρ. 2, 37· «ὅσπερ ἐδοκίμασε μάλιστα τῶν μαθητῶν»· Πλάτ. Πρωτ. 313, καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου ἐμπροθ. καὶ ἀπροότιως· «ἐν τοῖς μάλιστα» = μετὰ τῶν πρώτων Θουκ. 8, 90, ἐνθα ἐν τῷ ἄρθρῳ ἐννοητὰ ἐκ τῶν ἡγουμένων κατ'ἀλλήλων ἐπίθετον ἢ μετ'εχθρῶν· πρὸς, πρῶτος, ἐν 2· «εἰς τὰ μάλιστα»· 'Πρ. 1, 20· «εἰς μάλιστα» = πρὸ πάντων Λουκ. Φιλοπατρ. 9· «ἐπὶ μάλιστα»· Λουκ. εἰς Φρόν. σ. 48· «εἰς μάλιστα» = πρὸ πάντων Λισχ. ἐπ. 1090· «τοῖς ἀλλοῦς κλητέου, καὶ δὴ καὶ ἐκ μάλιστα Μνημοσύνη»· Πλάτ. Κριτ. 108· «ἐνθα ἔρχομαι ὅσοι τῷ μάλιστα» (δηλ. ἐδουκίμα)· 'Πρ. 7, 118· «ἐδουκίμα τὴν πίστιν ὅσοι τούτοις μάλιστα», 3, 8· «εἰς ὅλον τε μάλιστα»· «ὅτι μάλιστα δύνανται» = ὅσον τὸ δυνατόν περισσώτερον Πλάτ. Γοργ. 510· καὶ ἀπλῶς «ὅτι μάλιστα»· Πλάτ. συγχα. ὡς· μάλιστα· Θουκ. 1, 141· καὶ ἐν ἐρωτήσιν «εἰ μάλιστα» = εἰ λοιπὸν· πῶς οὕτως Πλάτ. συμπ. 218· ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν ὡς βεβαιωτικὸν πᾶσι, βεβαιώτατα, Πρωτ. σ. 311, maxime· καὶ συγνάτα· «καὶ μάλιστα» = καὶ ἰδίως· 'Αριστοτ. ἦθ. 1, 10, ὅπως ἰδιαζόντως Διοδ. 1, 43· ἐπὶ ὁμιλογίας ἢ παραδοχῆς· «εἴτε ὅτι μάλιστα εἶναι, πολλὴ ἀνάγκη εὐθὺς εἶναι ἀγνοῶσα» = καὶ ἀπαραδεχόμενον ὅτι ἦλεν ἢ ἔπρεπε νὰ ἦεν τόσον πολὺ Πλάτ. Παρμ. 135· «εἰ ὅτι μάλιστα ἀνέκτεινεν», Κρατ. 435· ἐπιτακτικὴν εἶναι καὶ ὅταν ἀκολουθῶσιν· «εἰ δέ», «εἰ δὲ μὴ» π. χ.· «μάλιστα μὲν σιγᾶσθαι, εἰ δὲ ἀνάγκη τις ἦν λέγειν, δι' ἀπαραδεχόμενον ἀκούειν ὡς ὀλιγίστους»· «μάλιστα μὲν ἢ τυδλάριστον Πλάτ. πολιτ. 2, 378· «πεῖται μάλιστα μὲν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀρχοντας, εἰ δὲ μὴ τὴν ἄλλην πόλιν», 3, 414· «μάλιστα μὲν μηδὲ εἰς φῶς ἐκέρειν»· ἔαν δὲ τι βιάσθαι, οὕτω τιθέναι», 5, 461· 2) ἀντὶ τοῦ συγχα. μάλλον μετὰ τοῦ ἀκολουθοῦντος ἢ ἔξω· 'Ι. Δ. 1594· 3) μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν σημαίνει τὸ ὡς ἔγγιστα, σχεδὸν (τὸ πολὺ-πολὺ)· ἀνδρῶν μάλιστα κη τριταμύριον· 'Πρ. 8, 65· «ἐκ τριῶν ἐτέων καὶ μάλιστα» 7, 21· καὶ ἐπὶ ὀρισμοῦ τύπου, σχεδόν, ὡς ἔγγιστε· «ὡς εἰς μέσον μὴδὲν μάλιστα κη», 1, 191· «ἐν ἔτει πεντήκοντα μάλιστα Θουκ. 1, 118· «ἔτει ἐκταστάτῳ μάλιστα», ἂν καὶ ἦεν 99 ἔτη καὶ οὐχὶ πλέον τῶν 100 Θουκ. 8, 48· ἐν γένει τὸ μάλιστα ἐπὶ ἀριθμῶν σημαίνει ὑπερβολὴν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ οὐχὶ ἐλάττωσιν τοῦ ἀριθμοῦ διὸ λέγει ὁ Θουκ. «ἔτη μάλιστα τετρακύντα καὶ ὀλίγω πλείον», 1, 18· «τὸ ἥμισυ μάλιστα καὶ τὸ πλέον», 8, 80· «περὶ ἔτη μάλιστα πέντε καὶ ἑξήκοντα»· Πλάτ. Παρμ. 127· «μάλιστα σπᾶς μέσων διειπνοῦντας», συμπ. 175· «μάλιστά πως ἔστι πέμπτω»· Πολυδ. 2, 41, 13, multum. Μαλακάθριος, 2· ὁ ἐκ μαλακᾶθρου κατασκευασμένος Δισκ. 1, 75. Μαλακάθριον, τὸ, καὶ μαλακᾶθρον· ἀρωματικὸν φύλλον τῶν Ἰνδιῶν ὅπερ ἐπωλεῖται περιτετυλιγμένον· ἐκαλεῖται δὲ καὶ φύλλον ἢ «φύλλον Ἰνδικόν» Δισκ. 1, 11· «φύλλον μαλακᾶθρου σφαίρις 6»· Παυλ. Αἰγ. 4, 48·

παρὰ Πλιν. 12, 26, malopathrum, ἵσως εἴη τὸ Ἰνδικόν «piper betel», ὅπερ εἶ καὶ νῦν πωλεῖται καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν. Μαλάγας· ὄβλας, ἀκτὺς· 'Πούχ. spacus. Μαλάγη, ἢ· μαλακὸν ὄνομα ἐπὶ ἔππου, μτγν. Μάλαγμα, αἶμα, (μαλάττω) τό· 1) πᾶν μαλακτικόν, καταπραυντικὸν ἐπιθήμα, ἐμπλαστρὸν, κατὰπλάσμα· «μίσγεται τοῖς μαλάγμασι τοῖς ἀρμόζουσιν πρὸς τὰς σκληρίας καὶ δόσεις τῶν νεύρων» Δισκ. Θεόφρ. malagma· πρὸς, ἐμπλάστρην καὶ τροχίσκον (ἐκ μεταλλικῶν ὁσίων συγκείμενα)· 2) πᾶν μαλακὸν σῶμα ἐμπροσθεν τὴν δύναμιν προσβάλλοντος στερεοῦ σώματος· ἰδίως τὰ παρὰ τὰς πλευρὰς τῶν ἐν λυμένῳ πλυσίων κρεμάμενα ἐκ σχοινίων πλέγματα, ἵνα μὴ βλάπτονται τὰ πλοῖα ἐκ τῆς συγκρούσεως, ἀγγλιστὶ fenders, αὐστρεῖα ἐκ σχοινίου· «σπείρειται αἰσρά, δρέγματα, καὶ τὰ μαλάγματα τῶν νεύων»· 'Πούχ. 3) σῶμα μαλακόν, ἀμβλύνον τὴν δύναμιν τῆς προστάλης τῶν πολιωρητικῶν μηχανῶν Φλιν. πολιορ. σ. 91, 95· τῆς ἀντιπλοῦς Πλοῖα. συμπ. 1, 2, 6· «ἐπὶ λαῖς διεφθέραις πύρρον κομμένα», Διοδ. 17, 45· «μαλακκί καὶ συνένδο»· ὁδοὶ κατὰσκαυαί, 43· «ἐκ βύρσαν περιεργαμένα, πλήρη ἔριων εἰς τὸ τῇ πληγῇ ἐνδοῦναι τῶν λιθοδόλων», 20, 92. Μαλαγματίζω, μ. ἴσω· θέτω μαλάγματα· θεραπεύω διὰ μαλαγμάτων, μτγν. ἱατρ. Μαλαγματίζω, 2· ὁμοίως μαλάγματι, ὁ ἐν εἶδει μαλάγματος Γαλιν. 2, σ. 105. Μαλαγμός· ἀργασμός Σχολ. 'Ἰπποκρ. mollitio. Μαλαθρον, τό· μάραθρον Ἀγᾶπ fomentum. Μαλακ, ας, η· πῶς· 'Ἰδερίας Σιγάδ. Μαλακά-πους, ὁδός, 2· μαλακῶπους, ὁ ἔχων μαλακοὺς (τρυφεροὺς) πόδας, ὁ περιπατῶν ἐλαφρὰ ἢ ἄργα· ὡραὶ Θεόφρ. δι. γρ. μαλακὰ πόδες, 15, 103, αὐθ. κατὰ τὸ μεσαίγειον. Μαλακ-αύχητος, 2· ὁ βλέπων μαλακῶς (τρυφερά), ὁ ἔχων βέβρα μαλακὸν (λιγὸν μένον)· πρὸς, καδανόματις, ἐπὶ τοῦ δ· πνυοῦ Ἀριστοτ. σχολ. εἰ· 'Ερμ. ἐν Δ. Αἰσρ. 5, 7, δι. γρ. «μαλακώχης (αὐχὴν) = ὁ καυχώμενος ἐπὶ μαλακότητι, προχότητι, jactantia ἐκ mollitie, καὶ κατὰ Κο, αὐθ. εἰς Στρεβ. 5, σ. 140 μαλακωήτης. Μαλακάθεια, τό· μαλάκια· 'Οππ. 'Αλ. 1, 638. Μαλάκη-ευνέω (εὐνή)· κοιμῶμαι, πλαγιάζω· μαλακά, ἡσυχ, πρῶτος 'Ἰπποκρ. Μαλάκη-εὐνητος, 2· ὁ μαλακά, (ἡσώχως καὶ μωμένως)· ἴδε μαλακαύχης. Μαλακωετικὸς, (μαλακός, μαλακῶς), 3· ὁ ἔχων καταπραυντικὴν δύναμιν· «πράξις, μαλακωετικὸς» Σχολ. 'Ιλ. α, 582. Μαλάκη, ἢ· πόλις 'Ἰδερίας, κατ. Μαλακίται· νός Στ. Βούζ. Μαλακία (μαλακός), ἡ· «τὸ φεύγειν τὰ ἐπὶ πονα» Ἀριστοτ. ἦθ. 3, 7· ἡ τρυφή, 7, 7, θούψις, μαλακότης, χαυνότης, ἀνενδρεία, τὸ μὴ ὑπομένειν τὰ δυσχερῆ τῆς πενίας Σχολ. Θουκ. 2, 40, ἀπεδίδετο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἰδίως τοῖς Πέρσιν· 'Ισοκ. 4, 149· Μήδων Σεν. Κυρ. 8, 8, 8· «μαλακία θρονητορέου», συμπ. 8, 8· «μαλακία καὶ ἀργία» Πλάτ. πολ. 3, 393· καὶ ἡ· μερότης, 410· «διὰ μαλακίαν ψυχῆς», Γοργ.

401' -καὶ βαθυμία 'Ισ. 10, 11' -καὶ διατίη 'Πρ. 0, 11' -Κλειψίς ἐνεργείας καὶ ἰσχυρᾶς ἀποφάσεως, ἀντίθ. καρτερία Ξεν. Ἀγρ. 5, 2' ὁ θοὺς συγκαταλέγει τὴν ἀφουεσίαν, μαλακίαν καὶ ἀμείλιαν εἰς τὰ ἐλαττωματα καὶ τὰς κακίας τῶν πολιτῶν, 1, 122' καὶ ἐπὶ σωματικῆς ἀδυναμίας 'Πρ. βί. Ὁμήρ. 36, πλ. μαλακαὶ περιποιήσεις, κολακεῖται' *παράγων ἄνδρα θεραπεύεις καὶ μαλακίαις' 'Ισαί. 8, 36' ὁ βέβαιος διώρῳ. κολακεῖται, mollities' παρὰ λατίν. malacia = γαλήνη νημερία Caes. bel. gal. 3, 15' κατὰ δὲ τὸν Πλιν. *stomachi malacia' εἶνε πάθος τῶν ἐγγύων γυναικῶν, αἵτινες ἔχουσιν ἄνηκεν πρὸς τινὰ φατηρὰ καὶ παραλογὸν ὄρεον πρὸς ἄλλα, (καὶ) κακοφυγία' τοῦτο δὲ ἑλληνιστὶ λέγεται' *ἐκτετατὴ καὶ κίσα, διὰ τὸ τοῦ ζήλου ποικίλον' Πλιν. 28, 7, 23, 6' καὶ 'Πούχ. μαλακία εἶνε βλακία, καὶ νόσος' κατὰ δὲ τοὺς ἑκκλ. συγγρ. καὶ κανόνας *πρώτων τῶν ἐπὶ σαρκικῶν ἀμαρτημάτων' *μαλακίας, ἥς ὅσα εἰσὶ διαφραταί, μία μὲν ἡ διὰ σικκίας χειρὸς ἐνεργουμένη, ἑτέρα δὲ ἡ δι' ἀλλοτριάζεσθαι. ὁ Νηστευτ. σ. 79.

Μαλακία, οὐ' μαλακίον, μαλακός, ἄτρυφ-λός, θηλυδρίας Σουδ. mollis, ἴσφ. γρ. Μαλακίᾳ -ω, (μαλακία), μ. ἀσώ. εἶμαι ἡ γυναικαὶ μαλακός, ἀδύνατος, ἀσθενής' καὶ κόνες μαλακίᾳσται τὰς βίνας οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι' *αἱ πάσχουσαι τὴν βίνα Ξεν. κυν. 5, 2' *μαλακίᾳ τὸ σῶμα' Λουκ. Λεβι. 2' *ἀν (οἱ βόες) εἰς τὰς χηλὰς μαλακίᾳσται προσαλείφειν τὰ ἄκρα τῶν κεράτων' Πλάτ. ἡβ. σ. 559' *μαλακίᾳ = ὑπὸ πρῶτος νεκρῶν' Β. Ἀν. Πισσεκεο. Μαλακίᾳ' μαλακίᾳ Αἰλ. Γ. Ζ. 1, 32, 9, 10, γραπτ. μάλλον μαλακίᾳ.

Μαλακίζω (μαλακός) ἐκθλύνω, χαυνώνω, ἀδυνατίζω τινά, ἐνεργ. παρὰ μτγν. *ἦν οὐδὲν ἐκαμψεν οὐδὲ ἐμαλάκισεν, οὐδὲ ἀτολμοῦσθαι ἐποίησε' Γρηγόρ. εἰς Μαλακ. malacisso, παρὰ τοὺς ἀρχ. συγγρ. μόνον παθ. καὶ μέσ. 1) ἐξα-σθενῶ, χαυνόωμαι, εἶμαι ἡ γίνωμαι τρυφήλός, ἀσθενής, ἀνός' *οὕτως πλοῦτος τις τὴν ἐκείνῃ πόλει οὐκ ἐπὶ προτιμῆσαι ἐμαλακίσθη' Θουκ. 2, 42' *ὅ, τὰ δῆμος μὴ μαλακίζηται θεραπευῖον' = μὴ γίνηται μαλακός, πρῶτος, νὰ μὴ διατιθῇται πρᾶνός, 6, 29' *τό δ' ἄλλο πᾶν ἀφώμην μαλακισθέντες' Πλάτ. σοφ. 267' *ταῦτα πάσχοντες ἐλλομεν καὶ μαλακισθέντες' Δημ. 9, 36' καὶ μτγν. καὶ μέσ. *οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίστατο' Ξεν. ἀπ. 33' 2) εἶμαι ἀσθενής, ἀσθενῶ, κακοδιαθετῶ Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 3, 28 καὶ μτγν. κατὰ Φωίε. καὶ γραμμ. λέγεται περὶ τῶν γυναικῶν, τὸ δ' ἀσθενεῖν ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν' ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη δὲν βεβαιούται' πρὸλ. Λοβ. εἰς Φρύγ. 389, mollia.

Μαλακίον, τό' 1) πλ. ἐνδρα ἔφα' *τὰ μήτε λαπίδας ἔχοντα μήτε τραχύ καὶ ὀστρακώδες τὸ δέριμα' *ὅτι δὲ ταῦτα πολυπόδες καὶ σπηπία καὶ τυφλίδες' Γαλην. *ὅσα τῶν ἐνδρῶν ἄκων οὐκ ἔχει, καὶ ἄπρ πολλοὺς καὶ τυφλοὺς καὶ σπηπία καὶ ἀκαλύφῃ, ταῦτα δὲ καὶ ἀναίμα καὶ σπλαγχνά εἰσι' Γαλην. ἐν λιβ. Ἱπποκρ. πρὸλ. Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 1, 6 καὶ 3, ἐνθα μεταξὺ τῶν μαλακίων ἀναφέρει *πολύποδας ὀστράκην, ἐλε-

δώνην, σπηπία, τυφλίδας' *ὅτι δὲ γένῃ πλείω' ἐν μὲν τῶν καλουμένων' *μαλακοστράκων, ἐτι δὲ τὰ ὀστρακώδη, 4, 1, δι. γρ. μαλακία καὶ μαλάχ(ε)ια Σουδ. 2) μαλάκιον ἢ μαλάχιον = *κόσμος χρυσοῦς γυναικίαις' Πούχ. Φώε. Ἀριστ. ἀποσπ. 309' 3) σπυρίς, κάλαθος, κλα-θίσκος πεπιλημένος ἐκ τρυφῶν φύλλων' *ἐλ-λος πλείων σπυρίδας τὰς μεγάλας, ἄλλος τὰ λεγόμενα μαλάκια, τὰ σποριόδαιλα τὰ μικρὰ' Παλλὰδ καὶ μτγν. *κρίνια χηλιούτ' πλεκτά ἐκ σχοινίου ἢ ἄλλης τινὸς ὕλης μαλάκια' Π-συχ. mollia (molusca), spongia, fascella.

Μαλακίσκον, τό' ὅποι. τοῦ μαλάκιον 3, μτγν. Μαλακισμός, ὁ ἡ ἐξασθενήσας, τρυφήλότης, ἀνανδρία Γ. Χρυσ. mollities.

Μαλακιστέον' διὰ μαλακίζεσθαι. Μαλάκκιον, ὄνος, ὁ' μαλακίας, θηλυδρίας, μαλθακός, ἀνάνδρος' Ἀριστ. ἑκκλ. 1058.

Μαλακό-γειος, π. 2' ὁ ἔχων μαλακὴν γῆν' - γῶρα Στράβ. 1, 3, 7.

Μαλακό-γυνθος, 2' ὁ ἔχων μαλακὴν γυνῶνα' - ἑσπος Πολυδ. 1, 39 (3).

Μαλακο-γνώμων, ὄνος, (γνώμη) π. 2' ὁ ἔ-χων μαλακὴν γνώμην, πρῶτος Λίαν. Πρ. 188.

Μαλάκ(ε)ο-δέρμος, (δέρμα), 2' ὁ ἔχων μαλακὸν δέρμα ἢ φλοιόν' *ὅς Ἀριστοτ. Δράκ. σ. 141, 3'.

Μαλακο-ειδής, 2' μαλακός τὸ εἶδος, ὀφλυ-πρεπής' - στήλ. = ὁ καλῶς καὶ οὐ βίαιως, ἀλλὰ λείως ἐπιπίπτων ταῖς ἀνταγ. Δράκ. σ. 141, 3'.

-λίθος = εὐθραυστος Στ. Βυζ. mollis, fragilis.

Μαλακό-ευνος, 2' ὁ ἔχων μαλακὴν εὐνήν (στρωμνὴν ἢ κατὴν), μτγν.

Μαλακό-θριξ, τρίχος, 2' ἔχων μαλακὰς τρί-χας' - Σκῦθαι Ἀριστοτ. Γεν. Ζ. 5, 3.

Μαλακο-κάρδιος, 2' ὁ μαλακῆς καρδίας, μτγν.

Μαλακό-κισσός, ὁ' σπληνᾶς λεία, εἶδος φυτοῦ γειωπ. 2, 6, 31, convulvulus.

Μαλακο-κόλαξ, ἄκος, ὁ' ὁ μαλακὸς κόλαξ, μαλθακός καὶ κόλαξ κοίμη. *εἴη οὖν ἂν ὁ τοῦ προσηρημένου μετράκιου κόλαξ, μαλακοκόλαξ' ἑθην. 6, 258.

Μαλακο-κρανέος, εἶδος ὁ' εἶδος πτηνοῦ ἔχον-τος μαλακὸν κρανίον Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 9, 22.

Μαλακο-ποιέω, ὦ, μ. ἥστω' μαλακύνω, ἐκ-θλύνω, μτγν. mallesacio, fango.

Μαλακο-ποιός, 2' ὁ μαλακύνων, ἐκθλύνων Σχολ. Θεοκρ. 5, 51.

Μαλακό-πους, ὄδος, 2' μαλακισίπους.

Μαλακό-πτυχής, 2' ὁ ἔχων (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147.

Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8.

Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινίται) ἀπόρρητοι οἱ δὲ μαλακοπόρρητοι', Γ. Φ. 2, 8. Μαλάκος, 3 (συγγεν. τῷ mollis, βλάξ ἡ τοῦ μαλός, μαλλός, ἀπαλός, ἀπαλός (περιτετυλιγμέ-νος μὲ) ἀπαλὰς πτυχάς' - ἄρτος Ἀθην. 4, 147. Μαλακο-πόρηνος, 2' ὁ καρπὸς ὁ ἔχων μα-λακὸν πυρῆνα (κουκουτίζ) = βότα ἑσπερ. φυτ. αἰτ. 2, 1, 7' *οἱ μὲν γὰρ (φαινί

«χρίσματος ἄγνου μαλακῆς παρηγορίας» Ἀισχ.
 Ἀγ. 95. «ἐν μαλακῇ παρυσίᾳ» Σοφ. Ἀντ.
 *79. «μαλακοῦ χρωτός» Εὐρ. Μήδ. 1403. βλέμ-
 μα Ἀριστ. πλ. 1022, ἀντιθ. σκληρὸς Πλατ.
 Πρωτ. 321. — καὶ λείος, Κρατ. 431. — εὐναί πο-
 λιτ. 172. — στρωμακί Ἀθην. 12, 512. — σκευάριον
 Μέν. καὶ Δίφιλ. παρὰ Πολυδ. 10, 12, ὅστις
 ἐξηγεῖ εὐμεταχείριτα. — καὶ δλίγον πῦρ Ἀ-
 θην. 2, 54. 2) μτφ. ἐπὶ πραγμάτων οὐχὶ σω-
 ματικῶν, πρῶτος, γλυκὺς, θελκτικὸς, κολακει-
 τικὸς. — Θάνατος Ὁδ. σ. 202. — ὕπνος Ἰλ. ι, 2.
 — κίωμα σ. 201 οὗτοι καὶ τὸ ἐπίρ. «μαλακῶς ἐ-
 νεύειν» = γλυκέως, γ, 350. — εὐδύν, ω, 255. —
 ἔκτα, λόγοι = γλυκεῖς, κολακειτικοί Ἰλ. ζ, 337
 καὶ συγνά. — αἱ αἰμύλοισι Ὁδ. α, 56. — ἐπαισθαί
 = καταπραυνταί Πίνδ. Π. 3, 51. καὶ περὶ τῶν
 φρονημάτων, «μαλακὰ φρονέειν», Ν. 4. 95. —
 γνώμη Εὐρ. Ἰ. Α. 601. «μαλακὸν ἐνδοιδόναι»
 Ἀριστ. πλ. 488. «μαλακὸν ἐνδοιδόναι βουλόμε-
 νος οὐδὲν» = μὴ θέλων νὰ ὑποχωρῇ Ὅρ. 3, 51.
 πρὸλ. μαλακὸς ἦν περὶ τοῦ μισθοῦ Ὅουκ. 8,
 29. — ζήμια, 3, 45. — συνήθ. περιφρονητικῶς = θη-
 λυπρητής, ἀνάνδρος, χαλνός Ὅρ. 7, 153. — ἐν
 τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου Ὅουκ. 2, 18. — «πρὸς
 τὸ πνεῖν» Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 2, ἀντιθ. θρασὺς,
 Ἰλ. 4, 5, 16. «τοῖς μαλακοῖς τῶν ἀνθρώπων»
 Πλάτ. Μεν. 81. «μαλακῶς καρτερεῖν πρὸς ἡ-
 θανὰς τε καὶ λύπας», πολιτ. 8, 556. «κατὰ τὰς
 πράξεις βραδεία καὶ μαλακά», πολιτ. 307. ἀνί-
 κινος νὰ ἀντιστῇ πρὸς τὰς ἐντυπώσεις τῶν αἰ-
 σθήσεων, ἀκρατής, τρυφηλός, ἀντιθ. καρτερι-
 κός. — καὶ τρυφῶν Ἀριστοτ. ἠθ. 7, 7. «τὰ μα-
 λακά» = αἱ αἰσθητικαὶ ἀπολαύσεις, τρυφηλὸς βίος.
 — καὶ εὐφροσύνη Ξεν. Κυρ. 7, 2, 28. ἐπὶρ. μα-
 λακῶς. «σώματι μαλακῶς καὶ πρῶτος ὑπάρχου-
 σιν» Πλάτ. Τιμ. 74. μὲ τρόπον δειλόν, δεινερὸν,
 Ἰλ. 365. «μαλακῶς ἔχειν» = μαλακίζεσθαι πρὸλ.
 Λυδία. εἰς Φρύλ. 389. εἶναι εὐαθνή, ἀδαιθε-
 τὸν, βίος Ὀμήρ. 34. πρὸλ. μαλθακός, mollis.
 Μαλακό-σαρκος, 2. ὁ ἔχων μαλακὴν σάρκα,
 ἀπαλόσαρκος, ἀντιθ. σκληρόσαρκος, Ἀριστοτ.
 Ζ. Ἰ. 1, 1. περὶ ἰχθύος Διοκλ. ἐν Ἀθην. 7, 303.
 Μαλακ-όστρακος, 2. ὁ ἔχων μαλακὸν (εὐ-
 θραυστον) ὄστρακον ὡς αἱ κάρaboι (ἀστακοί) καὶ
 αἱ καρίδες Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 1, ἀντιθ. τρα-
 γυόστρακος, 4, 9.
 Μαλακότης, ἡτος, ἡ. ἀπαλότης, ἀντιθ. σκλη-
 ρότης Πλάτ. πολ. 7, 523, καὶ πλ. Κρατ. 432,
 τρυφηλότης Πλούτ. Ὀθων 9, mollities.
 Μαλακό-τρίβος, 2. ὁ βαλὼν ἐπὶ μαλακῆς ὀ-
 δοῦ. — ἐρημεία, μτγν.
 Μαλακ-όφθαλμος, 2. μαλακουργέτης, ὁ ἔχων
 μαλακὸν ὄμμα. — κύκλος Ἀθην. 10, 454.
 Μαλακό-φλοιος, 2. ὁ ἔχων μαλακὸν φλοιὸν
 (φλοῦδαν). — ἀμύγδαλον Ἀθην. 14, 643.
 Μαλακο-φορέω. φορῶ μαλακὰ φορέματα. «μα-
 λακοφορούντων τε καὶ βακοδυτούντων» Θεόδ.
 Στουδ. σ. 200.
 Μαλακό-φρων, ὄνος, 2. ὁ ἔχων μαλακόν,
 μέτρινον φρόνημα Ὅρ. ὕμν. 58, 15.
 Μαλακό-φωνος, 2. ὁ ἔχων, ἀπειλῶν μαλα-
 κήν, γλυκεῖαν φωνήν ἢ ἡχυν. — «κῶλα ποιή-
 μαι εὐμερῇ, μαλακῶφωνα καὶ λεία» Δ.
 Ἰλ. Δημ. 40.

Μαλακό-χειρ, εἶρος, 2. ὁ ἔχων μαλακὰς
 λαφύρας) χεῖρας. «φαρμάκων οὐδὲν μαλακῶς»
 χεῖρα νόμον Πινδ. Ν. 3, 53.
 Μαλακο-ψυχέω, ὦ. ἔχω μαλακὴν ψυχὴν, α-
 μαί δειλὸς καὶ ἄτολμος, μικρόψυχος Ἰωσ.
 Μαλακό-ψυχος, 2. δειλός, μικρόψυχος ἄ-
 τολμος, μτγν.
 Μαλακῶ. μαλακῶν Κτισαρ. σ. 865.
 Μαλακότηρ, ἡρος, ὁ. ὁ διὰ τῆς ἐργασίας μαλα-
 κῶνων (μαλάσων) — χρυσοῦ = χρυσοκόμος, «ἐκτε-
 νει, πλάσσει, χαλκοῦποι, λιθοργοί, βαφείοι
 χρυσοὶ μαλακότερες» Πλούτ. Περικλ. κεφ. 12.
 Μαλακτικός, 3. ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα καὶ δύνα-
 μιν τοῦ μαλακῶναι, καταπραυνεῖν. — φάρμακον
 αὐτὸς σκληροῦται μαλακῶναι. «τοῖσι χρίσμασι
 καὶ τοῖσιν ἰατρικοῖσι καὶ μαλακτικοῖσι χρίσμασι
 καὶ μαλακῶναι εὐμερῶν» Ἰπποκρ. σ. 369, γ.
 ἰδίως ὀνομάζουσιν μαλακτικὰ τὰ τῶν γυναι-
 κῶν ἀπὸ φλέγματος ἐξηρασμένου καὶ παχέ-
 ουσ ὕλων σκισσῶν ἰατρικὰ Γαλην. μτγν.
 «λόγους ψυχῆς μαλακτικούς» Κ. Μαν. χρ. 1019.
 Μαλακτός, 3. ὁ δυνάμενος νὰ μαλακῇ. «μα-
 λακτὰ ὁ. ἐστὶ τὸν πετηγόντων ὅσα μὴ εἰς ὄσ-
 τος» Ἀριστοτ. μετεωρ. 4, 9.
 Μαλακύνσεις, εἰς, ἡ. τὸ μαλακῶναι, ἀπαλῶ-
 ναι, μτγν. emollitio.
 Μαλακύνω, μ. ὠδ. μαλακίζω, μαλάσσω,
 ἀπαλύνω Ἰπποκρ. ἐκδηλύνω, ἐκνευρίζω. — χεῖρας
 καὶ πόδας Στουδ. Ἀνθ. 1, 84. Μισ. ἡ παθ. «
 μαλακίζομαι. «ἦν τις μαλακύνεται» = ἄν τις
 ὀκνῇ, μένη ὀπίσω Ξεν. Κυρ. 3, 2, 5. «ταῖς
 ψυχαῖς ἐμαλακύνοντο» Δ. Σικ. 17, 10.
 Μαλακότης, 2. μαλακότης, μτγν.
 Μαλακῶς, παραθ. μαλακωτέρως, μαλα-
 κώτατα Ὅδε μαλακός.
 Μαλάας, α, ὁ. ἔπων. Ἰωάννου τινός, εἰς ὃν
 ἀποστέλλεται ἡ χρονογραφία ἡ ἐκδοθεῖσα ἐν Ὁ-
 ξωνία 1692 ὑπὸ Χιλιμάδου, δι. γρ. Μαλ-
 λας καὶ Μελέλης.
 Μαλάνιος, ἡ. πόλις μεσόγειος τῶν Οἰνωτῶν,
 κατ. Μαλάνιος καὶ Μαλανιεύς Στ. Βυζ.
 Μαλαίς, εἰς, ἡ (μαλάσσω) μαλακῶσαι, ἀπα-
 λύναι, τῆξις. — δια πυρὸς Πλούτ. ἡθ. σ. 430.
 τοῦ εἰδήσου, αὐτόθι. — τῆς ἄελας, αὐτόθ. σ. 658.
 — τῆς τροφῆς = χώνευσις, αὐτόθ. σ. 700, mollitudo.
 Μαλάς, ὁ. ἀπόφανος τοῦ Ἀγαμέμνονος Στρατ.
 Μαλάσσω, ὁ. τρέχῃλως Ἰσοχ. collum.
 Μαλάσσω, ἀτι. καλῶμαι, μ. ἔω (μαλακός),
 1) μαλάζω, θέλω, ἀργάζω (ἐπὶ δερματι. κυρίως
 ἀπαλύνω, κάμνω μαλακόν, τήνω, λείωνω)
 «ὥσπερ οἰδῆρον» Πλάτ. πολιτ. 3, σ. 411. «ἐκ
 μαλάξης αὐτὸν ἐν τῇ προσβολῇ» = οἰδήρη, ἀργάστη
 σκωπτικῶς Ἀριστ. ἱπκ. 389. «ὁ οἰστρος ἐν τῇ
 πυρὶ μαλασόμενος αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυ-
 κνύεται» Πλούτ. Ἀλκ. 6, 2) μτφ. ἐκδηλύνω,
 ἐκνευρίζω, χαλνύνω. «ἐν περιθελεί μαλακῶναι
 παγκρατίον στήνῃ» Πίνδ. Ν. 3, 16. 3) κατὰ
 πρᾶξιν, ἐξελώνω, μετριάζω. «πρὸς θεῶν μα-
 λασσος» = καταπραυνῶνται, ὑποχώρουν Σοφ.
 Αἴ. 589. «πρὶν ἂν νόσου μαλακῶναι τῆςδε» = πρὶν
 ἀπαλλαγῆς, ἐλευθερωθῆς, Φιλ. 1318. «ὥργας
 μαλάσσουσιν» ἀνδρὸς Εὐρ. Ἀλκ. 774. «χρόνος
 μαλάξει σε» = παρηγορήσει, 382. «σπλάγγον
 χρόνῳ», Ὅρ. 1201. «τοὺς θυμοὺς μαλάττουσαι

κρίνους ποιουσιν» Πλάτ. νόμ. 1, 633· «τὰ πολλὰ τῶν θειῶν μαλάσσεται» Σοφ. ἀποστ. 68· «ὁ Διόνυσος ὥσπερ ἐν πυρὶ τῷ οἶνῳ μαλάσσων τὰ θῆρ καὶ ἀνυγρύνων» Πλάτ. ἡθ. σ. 156· «μαλάττει τὸ τῆς φύσεως σκληρόν» Πολύβ. 4, 21, 3· «πυρετός μαλάχθη»· κατέπεσεν ἀντίθ. ἰπποκρ. mollis, mollifico, lenio.

Μαλάχειον· ὁδὸς πατρός τῶν Παλμυρη-
νῶν ἐν τινὶ ἀρχαίᾳ Γωμαίᾳ ἐπιγραφῇ, ση-
μαίνει δ' ἐν τῇ Συριακῇ γλώσσῃ «βασιλεὺς Βῆ-
λος»· πρβλ. Ἀγλιόβωλος Σαλμάς.

Μαλάχειον· μαλάκιον, καὶ πλ. μαλάκια.

Μαλάχη, ἡ (ἐκ τοῦ μαλάσσω ἵσως ἐκ τοῦ μα-
λακῶ καὶ γυνώσκου καυλὸς ἢ φύλλον αὐτῆς,
ἢ καὶ τὴν μαλακτικὴν αὐτοῦ δύναμιν)· μολάχα
τὸ γυνιστὸν φυτὸν Ἡσ. ἐρ. 42, Βατραχ. 161,
ἐπὶ τῷ γένει τῶν πτωχῶν ὡς εὐθύνον καὶ εὐ-
πεπταν φαγντόν· «μαλάχης πύθονος σιτισθαι
ἀντὶ ἄρτων» Ἀριστ. πλ. 544· πλὴν τοῦ ἀντι-
κοῦ τούτου τύπου ὁ Ἀθην. ἀναφέρει καὶ τὸν
τύπον «μολάχη» ἐκ τοῦ Ἑπιγράμμου καὶ Ἀν-
τιφάνους Ἀθην. 2, 58, πάντα.

Μαλάχιας, ὁ· πρόφητης Π. Δ.

Μαλάχιον, τό· μαλάκιον, 1 καὶ 2.

Μαλάχας, ἄκος· μαλάχη, πεποιθεῖ. λξ. ὑπὸ
Λουκ. Ἀλεξ. 25 κατ' αἰτ. μάλακας, ἥτις
καὶ μάλακινον ἐν. δύνατον νὰ ἔχη.

Μαλάγας, ἴδιος, ὁ· Βοιωτάρχης τῆς Παισ.

Μαλάδα, ἡ· μηλέα τὸ δένδρον, γλωσ.

Μαλά (α, ἡ 1) τὸ νοτιανατολικὸν ἀκρωτ. τῆς Λα-
κωνικῆς Θουκ. 4, 54 κτλ. τῶν. Μαλέη Ὑρ. ἐπ.

Μαίλα· Ὀδ. καὶ πλ. Μαλέαι Ὑρ. Μαίλαι· Ὀδ.

Μαλειῶν ὄρος αἰνῶν, γ. 287· ἐντ. Μαλεῖτις, ἴδιος

ὡς, ὁ· Ἀπόλλων Παισ. Θηλ. Μαλεῖτις, ἴδιος

Ὑρ. 2) ἀκρωτ. τῆς νήσου Λέσβου Θουκ. παρα-
γράφ. Μαλία 3) πολλήνιον τῆς Ἀρκαδίας

Παισ. ἡ χώρα Μαλεῖτις, ἴδιος Ξεν. Ἐλ.

Μαλρός, (μάλα), 3· σφιδάρος, δῖος, ἱσχυρός.

Μαλρός, φλογρός, κισσίνος, μαρμαρινός, κα-
ταρωτικός· (ἐπὶ πυρός), σύνηλος· ἐπὶ τοῦ πυρός

παρ' Ὀμήρῳ Ἰλ. 1, 242, οὕτως ἐν Ὀδῳ.

πρβλ. Π. σ. σπ. 18· «μαλρα ἀνταῖα» = ζωη-
ραῖ, ἐνθουσιώδεις Πινδ. Ὀ. 3, 24· «λέοντες

αἶψα» Ἀγ. 139· «πυρός μαλρὸς γνήθους», Κρ.

322, καὶ μετ.· πῶτος = σφιδάρος, Πέρσ. 62· «Α-

μαλρὸς = ὁρμητικός Σοφ. Οἰ. τ. 190· «μαλρὰ μέ-

λρὰ πυρὶ κατὰδρομα» = τὰ φλογερὰ ἢ ὑπὸ τῆς

φλογὸς κατὰδιδρωσκόμενα Ἐδρ. Τρωτ. 1300·

«μαλρὰί πόνοι» = ἐξαντλητικοὶ Ἀριστοτ. σκαλ.

1. 6· «θάλπος Ἀνθ. 6, 287· «ἡλίοιο Δ. Περ.

40· πλθ. «μαλρὰί φρένες» = ἀσθενεῖς Ἡσυχ.

Μαλευρον, τό· ἄλευρον Φωτ. σ. 531, 17.

Μάλη, ἡ· μαγάλη, ὅπερ καὶ ἀρχαίῳ τοῦ

μάλη (τὰς μάλας Γαλην.) εὐχε. ἐν τῇ φράσει

«ὑπὸ μάλη» καὶ μετ. «ὑπὸ μάλην» πρβλ. Λο-
βί. εἰς Φρόν. 196· ὑπὸ τὴν μαζγάλην, κρυ-

σίως, ὁλοῖως ὡς ὅταν τὴν μέρη ὑπὸ τὴν μαζγά-
λην κεκρυμμένα φονικά σπῆα «ὄρου ὑπὸ μάλης

ἔλων» Ἀριστ. Λυσ. 984· «λαδὺν ὑπὸ μάλης

ἔγχεϊδίων» Πλάτ. Ραργ. 469, ἐνθα ὁ Σχολ.

σημειοῖ, «ἐπὶ τοῦ κρυφίως τι πράττειν»· «ἐφιδία

ὑπὸ μάλης ἔχοντας» Ξεν. Ἐλ. 2, 3, 23· μετ. «οὐδ'

ὑπὸ μάλης ἡ πρόκλησις γέγονεν, ἄλλ' ἐν τῇ ἀγο-

ρᾷ μέσση, πολλῶν παρόντων» Δημ. 29, 12, πλ.

Μαλήνη, ἡ· τόπος ἐν τῇ χώρᾳ Ἀταρνείτιδι Ὑρ.

Μάλης, συ· Αἰτωλός, ἀδελφὸς Τιτόρμου Ὑρ.

Μάλα, ἡ καὶ μάλη (μαλθακός, μαλακός)· «με-

μαλαγνίνο· κηρός» Ἡσυχ. ἡ μίγμα ἐκ κηροῦ

καὶ πύσης, ἡ ἀμόρτης αἶ· οὐ ἡλεφον τὰς γρα-

φικὰς πινακίδας· «ἡ ἄλλα τι τοιοῦτον, ἢ πᾶ

γραμματεῖα πρᾶττεται» Β. Ἀν. 278· «ὁ δὲ ἐνὶ

τῇ πινακίδι κηρός ἡ μάλη ἢ μῆλα» Πολύβ. 10,

59· «ἐν μάλῃ γεγραμμένην τὴν μαρτυρίαν· ἔνα

εἶτι προσγράψαι ἢ ἀπαλεῖψαι βουλή» ἢ, ῥᾶδιο

ἦν» Δημ. 46, 11, τοῦτο ο' ἐν λευκώματι ἢ δ

οὐσκολώτερον· 2) μέγας καὶ μαλακὸς θαλάσ-

σιος ἰχθύς· «μάλη ὁ' ἡ μαλακῆσι ἐπώνυμος α'

ἐρανήτιν» Ὑππ. Ἀλ. 1, 371, malha, cora.

Μαλθαζω· μαλθαάσω, μαλάσσω.

Μαλθαίνω· μαλθαάσω· «τὸ ἐπιτόμαν τὰς βλά-

βας» Διοτογ. ἐν Στόβ. ἀνθ. 2, σ. 310, emollio.

Μαλθακ· ευνία, ἡ· ἡ μαλακὴ εὐνὴ, ἡ μαλα-

κότης τῆς στρωμνῆς, πλ. ἐν Β. Ἀν. σ. 4, 1,

καὶ 415, mollitas enbilis, lecti.

Μαλθακεύομαι· εἶμαι (ἡ φέρομαι ὡς) μαλ-

θακός· «βλάξ· ἔστιν ὁ μαλθακισθῆναι ἐν ὅπῃ

κρίσιν τὸ σώμα» Σχολ. Ἀριστ. πλ. 325.

Μαλθακή· θηλ. κέρ. ὄν. Ἀθην.

Μαλθακηρός, 3· μαλθακός, ἀπαλὸς Ἡσυχ.

Μαλθακία, π. ἡ· μαλακία Δ. Λατρ. 2, 15· «τρυ-

φή καὶ μαλθακία» Πλάτ. mollitudo, mollitudo.

Μαλθακίζω (μαλθακός)· μαλακίζω, μαλθακί-

σσω, κερνῶ τινὰ μαλακόν, καταπραῖνω, κάμ-

πτω. Παθ. «σὺ μαλθακίζου» Αἰσχ. Ὑρ. 29·

«Ζεὺς τοῖς τοιοῦτοις οὐκ ἐμάλθακίζεται», 951·

μαλθακισθεὶς Ἐδρ. Μήδ. 291 καὶ ἐν περ.

«μαλθακίζομαι» γίνονται χυῖνος καὶ ὀνηρός·

«ἐποστ· σθένεια νῦν μαλθακισθέντες» Πλάτ. σοφ.

211· «μαλθακιστέα» Ἀριστ. νερ. 717, mol-

lio, emollio, mollesco

Μαλθακίνος, 3· μαλθακός· «μαλθακίην χά-

ριτι» Ἀνθ. 9, 567.

Μαλθακιστέον· δεῖ μαλθακισθαι· «οὐκ ἀπα-

κητέον, οὐδὲ μαλθακιστέον» Πλάτ. Ἀλκ. 1, 124.

Μαλθακός, 3 (μαλθακός εἰς περιθ. τοῦ 0, ὡς

τριχῶς, τετραχῶς)· μαλθακός, τρυφερός· ἐνθεα

Ὑρ. ὅν. 30, 15· «ἡλὴν Σοφ. ἀποστ. 114·

χρῶ· Ἐδρ. μετ. αἰχμητῆς· «δδονατοῖς· τεῖλες Ἰλ.

ρ. 388· «δρῶντος Πινδ. Π. 5, 49· γοῖτα Ν. 4, 4·

«ὥς, ἀποστ. 81 καὶ περὶ τῆς φωνῆς Π. 6,

ριον. 'Αχ. 1162* - κατακτεσθαι, 70* - τὸ μὲν γὰρ λαπαίνοντες τὰ δὲ μαλθακώτερον; περιμυθεύμενοι. Πλάτ. σοφ. 230, mollis, effeminatus.

Μαλθῶδες, 2* μαλθακότης, 1* ἵπποκρ. σ. 886, mollities.

Μαλθακός - φωνός, 2* μαλθακώφωτος - δοῖται Πίνδ. 1, 2, 8.

Μαλθακώω* μαλάσσω* ἴδε τὰ σύνθ. mollio.

Μαλθακότης, 3* μαλθακτικός* μαλθακότηριον τὸ = μάλαγμα, φάρμακον μαλθακτικόν 'ἵπποκρ. σ. 263, 30.

Μαλθακτικός, 3* μαλθακτικός* «μαλθακτικὸν ἔρρωρον» 'ἵπποκρ. σ. 395, 33.

Μαλθακύνω* μαλακύνω, κάμνω μαλακόν* «ἐκίπερινις ἀναγινώσκοντες μαλθακύνουσιν ἐαυτὸν τὰς φωνάς» Β. 'Αν. σ. 751, 15, mollio.

Μαλθακ-ώδης, 2* μαλθακώδης* - φάρμακα = ἐλαϊώδη συγκείμενα ἐκ τιμελῆς, οἰσύπου βητίνης, βουτύρου, κηρυθ, καὶ διαφέροντα τῶν μαλθακτικῶν 'ἵπποκρ. δι. γρ. μαλθακώδης.

Μαλθακός, ἐπίρ. ἴδε μαλθακός.

Μαλθαξίς, τὸς, (μαλθαξίω), ἡ μάλαξις ἰδίως ἐν ἱατρ. σημ. 'ἵπποκρ.-ψυχῆς 'Αρετ. σ. 125.

Μαλθαξίω, μ. ξω* μαλάσσω, καταπραύνω, πείθω - κίταρ Αἰσχ. Πρ. 379. Πισθ. «οὐδὲ μαλθαξίω λίταται» 1010* «μαλθαξίω ὕπνω» = χαυνώθισα, Εὐμ. 129* διὰ λήξεων μαλακῶν καὶ θωπευτικῶν περιποιεῖται τινα* «τί γὰρ σε μαλθαξίω» ἄν ὦν ἐς ὑπερὸν ψεύσται φανούμεθα Σοφ. 'Αν. 1179, ἐνθα ὅμως ὁ Σχολ. ἐξηγ. ἱπατήσαιμι* «ὡς λόγιοι τόνδε μαλθαξίω» ἔμειν ἄν* Εὐρ. 'Πρ. μ. 298.

Μαλθα, ἡ* μαλθα.

Μαλθῶω, μ. μαλθῶω* μαλακύνω 'Πούχ.

Μαλθῶ, οὗς, ἡ* γυνάσιον τῶν 'Ηλείων, κληθὲν ἐκ τῆς μαλθακότητος τοῦ ἰσάφους Πηυσ.

Μαλθῶδης, 2* μαλακός ὡς ἡ μάλθα Γαλήν.

Μαλθῶν, ὠνός, ὁ* μαλακίων, τρυφηλός* «ἄν μή τις ἢ μάλθων, ἀλλὰ ἐργάτης» Στωθ. ἀνθ. 2, σ. 400.

Μαλίς* μαλιασμός, μάλις 'Πούχ.

Μαλίς, Μαλίους, Μαλίους, ἀντί Μηλίδος κτλ.

Μαλιασμός, ὁ* μαλίας* «νόσος περὶ τοὺς ὄνους γυναικῶν, κατάρρους διὰ τῶν ρυκτῶρων καὶ στρώφους περὶ αὐτοὺς» Σουθ.

Μαλίη, ἡ* μαλίη, ἡ* μάλις* «τὸ περὶ τὰ ὀποδύγια πάθος ὅτε βήτη» 'Πούχ. κατάρρους* διαπρνέται εἰς ἀρθρίτιν, ὀποδερματίτιδα, ὁ γὰρ καὶ ἐξηγ. «χυμῶν σισηπότων διοδιαφόρητος ἐνστάσις καθ' ὃ μέρος ἐνίσταται τοῦ σώματος, ἐκίθεν τὴν ἰδικὴν ἐκωνυμίαν, ἔχουσα» Θεοφραστ. σ. 16.

Μαλινάθλη, ἡ* φυτόν της Αἰγύπτου ὡς κύνειρος φαγώτιμος Θεοφρ. κυρηγία, esculentus.

Μαλίξ, ἱός, ὁ* Μάλικα, τὸν 'Πρακλέα 'Αμαυόστει 'Πούχ. ἐξ Εἰρωτικ. ἡ Συριακ. λέξεως ἀγλυόσης βασιλέα ἡ θεῶν (Μελέχ, Μαλκῶ).

Μάλιον, τό, ὅπου. τοῦ μαλός* μαλλός, πλεξούδα 'Ανθ. 11 157.

Μάλις, ἰός, ἡ* ἐσὺλῃ της 'Ομφάλης Στ Βυζ.

Μάλις, ἰός καὶ μήλις, ἰός, ἡ* ἀσθίνεια τῶν ἱππῶν, ὄνων Σουθ. ἴδε μαλίη, malleus.

Μάλιστα, ὑπερθ. τοῦ μάλα.

Μάλαω* μαλακίω (i)

Μαλακίω* μαλκίω, μαλκίω καὶ μαλκίω, ἀμφ. Λοβίλ. εἰς Φρύν. 82.

Μαλακίς, ἡ* παρθίνος, Κρήτες 'Πούχ. (ἐκ τοῦ μαλακός=τρυφερά, mollis).

Μάλακη (μαλακός) ἡ* νάρκη, νάρκωσις, κοκκίλωσις, μούδιασμα ἐνεκα φύγου, ἰδίως τῶν μαλακῶν καὶ μάλλον αἰσθητικῶν μερῶν τοῦ σώματος* «ὅτ' ἐν παλάμῳ ἀεργοὶ μάλακι ἐπιπροβίωσιν ὑπὸ κρυαυτοῦ δαμέντων» Νικ. Ἰερ. 387, ἐνθα ὁ Σχολ. λέγει* «τίς μαλακία καὶ δυσκίνησις διὰ τὴν τοῦ κρύου ὑπερβολὴν» ἡ τὰ χίμετλα, τὰς ῥήξεις τῶν ποδῶν», ξεπύλισμα* «τὴν ἐκ φύγου χειρῶν καὶ ποδῶν ἐπαναστασιν» Θεῶν εἰς 'Αρετ. = τὸ φούσκωμα ἡ ἐκπάγισμα τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν, στύρις.

Μαλακίω (ἐκ καὶ εἰω)* ναρκῶ, ὑπὸ φύγου συσπνέμαι τὰς χεῖρας, ὑπὸ κρύου κατέκληκα καὶ δυσκίνητός εἰμι, κοκκίλῶν ὑπὸ τοῦ φύγου, μαργύνω* «λυγρὸν μαλακίωσιν» 'Πα. ἔρ. 532* «μαλκίον ποδὶ» Αἰσχ. ἀποσπ. 105* «νύκτῃ μαλκίωσιν» 'Αρετ. φαιν. 293* ἀπαρ. μαλκίην πρὸλ. μαλακίω.

Μάλακη (μάλακη) 2* ὁ προεινὼν μάλακη, ναρκατικός, ψυχρός, ὑπερθ. μαλκίωσιν 'Πούχ. καὶ μαλκίωσιν=ψυχρότατον Σουθ. «πῶν (Μηροδίας) φάρμακον ἀσθενέ τε καὶ μάλακον, βραδείως τὴν ἰσχὺν ἀποδίδουτο» Σουθ.

Μαλκίω μαλακίω 'Ἄρτοκρ. ὡς δι. γρ. παρὰ Δημ. 9, 35 ἀντι μαλακίζομεθα καὶ ἐξηγ. «τὸν ὄρρον φρίττει».

Μαλκός, 3* μαλακός 'Πούχ. mollis.

Μάλλιος, ὁ* 'Ρωμ. κύρ. ἀν. Πολυδ. Manlius.

Μαλλίον, καὶ μαλίον τό* ἔριον, τὸ μαλλί* μάλα, τὰ=αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, ἡ κόμη Σχολ. Θεοκρ. 11, 10 καὶ μγν.

Μαλλό-δετος, 2, ἡ μαλλοδέτης, ὁ* ὁ δεδεμένος μετ' ἁλλήλων δεμα* «τὰς μαλλοδετεῖς κύστες» Σοφ. ἀποσπ. 402, ἀμφ. γρ.

Μαλ(λ)οί, οἱ* φυλὴ της 'Ινδίας Διόδ.

Μάλλον, συγκρ. τοῦ μάλα.

Μαλλο-πάσθηος* λευκοπαίριος 'Πούχ. ἰσοφ. γρ. παρὰ Θεοκρ. 26, 1 ἀντι μαλοπάσθηος.

Μαλλός, οὗ, ὁ (ἐκ ρίξ χαλ ἡ Fal ἐξ ἧς χλαμῖς, χλαίνα, ἱαση λατ. λινάρι, σάκι, λαχορί 'Αθ. Σακελ. ἡ ἐκ τοῦ μά(η)λον=πρόβατον ἡ τοῦ μαλακός, mollis) μαλλί προβάτου, ἡ καθεμίνη κόμη, σκόλλος, κρωδύλος, πλεξίδα τῶν μαλλίων - ἀργὴ Αἰσχ. Εὐκ. 15* «εὐδὲ νεοπέκω μαλλῶ» Σοφ. Οἱ. Κ. 476* «λευκοτρίχων πλοκαμῶν μαλλοὶ Εὐρ. Βάαχ. 113 παρ' 'Πούχ. καὶ Φωτ. ἐξηγ. κρωδύλος, ἱαση.

Μαλλός, ἡ* πόλις Κιλικίας Διόδ. κατ. Μαλλώτης, οὗ, ὁ, Ἀρρ. ἡ γῆ Μαλλώτης, ἰδὸς Στράβ.

Μαλλο-φόρος, 2* φέρων μακρὰ μαλλία, μγν. ἐπὶ 0 Δημήτριον ἐν Μεγαρίδι Πηυσ. ἴο μαλοφόρος.

Μαλλῶω* καλύπτω μετ' μακρὰ μαλλία Εὐδοτ.

Μαλ(λ)υαες τρίχες, μαλλοὶ 'Πούχ.

Μάλωσις, τὸς, ἡ* κάλυψις, στέπασμα ἀπὸ μαλλί* - χρυσοῦ Σχολ. Πινδ. Π. 4, 407=μαλλός.

Μαλλωτός, 3* ὁ ἔχων μακρὰ μαλλία* - χιτών, χλαμῖς=ἐκ δέρματος προβάτου Πολυδ. 7, 57* -δερμὶ Στράβ. 11, 199, ἱασηλὸς πρὸλ. μηλωτή.

Μαλό-παθρον, τό* μαλακόπαθρον.

Μαλθείς, ἑνός, ὁ* 1) ἐπὶ 0. 'Απόλλωνος ἐν

Λίσθη Θουκ. δωρ. Μαλός Β. Ἄν. παρὰ Στ. Βω. Μαλλόεις 2) ὄν. τόπου τινός ἐν Λίσθω.
 Μαλοΐτας, α, ὁ ποταμός ἐν Ἀρχαδίῳ, Πανσ.
 Μαλον, δωρ. τό. μῆλον Πινδ.
 Μάλο-πάρης, δωρ. 2' μηλοπάρης Θεοκρ. 26, 1.
 Μαλός, ὁ· μαλλός.
 Μαλός, 3, παρὰ Θεοκρ. 1, 6, 336, ἐπιθ. τοῦ τραγού κατὰ τοῦ μέν=λευκός, κατ' ἄλλ.=μαλ-λαρός, ἡ μαλακός, καὶ ἐν Ἰλ. χ, 310 τινὲς ἀναγινώσκ. «ἔρνα μαλὴν» ἀντὶ «ἄρν' ἀμαλὴν».
 Μαλός, ὄντας, ὁ 1) τόπος ἐν Τροίᾳ Στραβ. 2) ποταμός Ἀρχαδίας Πανσ.
 Μάλο-οὐρίς, ἰώης, ἡ λευκόχροος, ἥτις τὴν οὐρανὸν ἔχει λευκὴν Πουχ. θηλ. τοῦ Μάλο-οὐρος· λευκοῦρος Πουχ.
 Μάλο-φύρος, δωρ. 2' μηλοφύρος.
 Μάλο-φύλαξ, καί, δωρ. ὁ· μηλοφύλαξ.
 Μάλο-άνη, ἡ πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας κατ. Μαλσανίτης Στ. Βω.
 Μάλο-ζα· μάνος.
 Μαλχίων, ὠνοί, ὁ· ὄν. κύρ. ἐπιγρ.
 Μάλχος, ὁ· βασιλεὺς κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Σύρων Εὐνέπ. πρὸλ. Μαλχίται.
 Μάμα, τό· μάματα, ποιήματα, βρώματα Πουχ.
 Μάμαγκαία· τόπος ἐν Κλαζομέναις Πουχ.
 Μάμακρινά, ἡ πόλις Ἀδωνική, κατ. Μαμακρινάτος Στ. Βω.
 Μάματιδες, αἱ· αἱ ἀναδενδράδες κατὰ τὴν Δολόπων γλῶσσαν Πουχ.
 Μάματραί, αἱ· στράτηγοί παρ' Ἰνδοῖς Πουχ.
 Μάμερκας, ὁ· ὑρᾶννος Καταναίων καὶ τραγικός ποιητὴς Διοδ.
 Μάμερσα, ἡ ἐπιθ. Ἀθηναῖς Λυκόφρ.
 Μάμερτιον, τό· πόλις Βρετανίας ἐν Ἰταλίᾳ Στραβ. κατ. Μαμερτίνος, ὁ Στ. Βω. καὶ ἐπιθ.
 Μάμερτινος· οἶνος Διυσκ. 5, 10.
 Μάμερτος· ἐπιθ. τοῦ Ἄρεος Λυκόφρ.
 Μάμηρᾶ ἡ Μαιρά,· μαμάρκα οἷον ῥίζιδον τι πόδες ἔστιν, ἔχον ὥστερ κανόλους πενιούς, ὅπερ οὐλάς τε καὶ λευκώματα λεπτόνιν πεπίστευται, δηλονότι ρυπτικῆς ὑπάρχον δύναμειος Παῦλ Αἰγ. 3, 7.
 Μάμμα, μαμμαία, ἡ· ἔδε μᾶμμη.
 Μάμμακυός, ὁ παροιμιώδης καταστάς εὐχ-
 ὅς, ὅστις εἶνε δόδεξιον ἢ ὑπερῆεν ἱστορ. πρόσ-
 ὤον ἢ ἂν τὸ ὄνομα ἐγένετο ἐκ τοῦ μᾶμμα καὶ κύβω κυμικῶς Ἀριστ. βωρ 990 πολλοὶ κυμικοὶ πικρὰ συνέταξαν κυμωφίαις μετ' ὁνομα τοῦτο Μένικ· Ἐλλ. ἱστ. κυμ. σ. 175· ὅμοια κυμικὰ πρόσωπα εἶνε βλαιομάμικας κυμωμάμικας.
 Μάμμα,· ἐπὶ τῆς παιδικῆς φωνῆς ἐσθίειν· Πουχ.· Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν· Φωτ.· «ἀλταί»· ἔστιν φάγειν Ἀριστ. νερ. 1383· κυρίως εἶνε ἀπαρ. τοῦ μαμμά, ὅπερ κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν μικρῶν παιδῶν σημαίνει ζητῶ μητρικὴν γάλα ἢ ἄλλην τροφήν· πρὸλ. μᾶμμη· ἔξ ἀναλογίας παρ' Ἀριστ. ἔπειτα «κακὰν φράσαι», ἥτις ἐκφρασίς ἀναφέρεται ἐπίσης εἰς φυσικὴν ἀναγκὴν τ. παιδός· πρὸλ. βρῶν καὶ βρούλω, παππάω.
 Μάμμα, τό· βρώμα, πλ. Σχόλ. Πλάτ. Ἀλκ. 1 σ. 334· πρὸλ. μαμμά.
 Μάμαρίον, τό, ὅποκ. τοῦ μάρμα (μήτηρ)· λαμμία· μητεροῦλα· πρὸλ. μανάριον.

Μάμμη, ἡ, καὶ μᾶμμα Πολυδ. 3, 17 καὶ μᾶμα Εἰστ. ἐν Ἰλ. ξ, σ. 971· πρὸλ. μαμμία· 1) κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν φαλλικῶν παιδῶν ἀντὶ τοῦ μήτηρ, μαμμά, μάννα, ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμά τὸ φαγεῖν λέγειν· Σουλ. πρὸλ. ἄπα, ἄτα, πάπα, τάτα· πατήρ, mater· 2) μὲν. μαία, μᾶμμη, κυροῦλα, γαγῆ, μήτηρ τῆς μητρός ἢ τοῦ πατρός· Ἄν. 193· «μᾶμμη καὶ μαμμία τὴν μητέρα Ἀττικοί, Ἐλ-
 ληνες τὴν μᾶμμη, Φρόν. 268· «μᾶμμη τὴν τοῦ πατρός ἢ μητρός μητέρα οὐ λέγουσιν οἱ ἄρ-
 χαιοί, ἀλλὰ τίθην, μᾶμμη δὲ καὶ μᾶμμιον τὴν μητέρα ἀμαθίς οὖν τὴν μᾶμμη ἐπὶ τῆς τίτλης λέγειν», σ. 135· πρὸλ. Ἡλιδό. σ. 6· 2) παρ' Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 28 μαστός, θηλή, mamma.
 Μαμμία, ἡ μήτηρ Ἀριστ. Λυσ. 879.
 Μαμμία· ἐσθίω κατὰ τοῦ· Ἀργεῖος Σχολ.
 Πλάτ. Ἀλκ. 1, σ. 334· πρὸλ. μαμμίαν.
 Μαμμιδίου, τό, ὅποκ. τοῦ μαμμία· μητεροῦλα Πλούτ. καὶ μὲν.
 Μαμμίον, τό· μητεροῦλα, ἀρχ. λιβ.
 Μαμμό-θρεπτας, 2' ὁ τρεφεὶς ὑπὸ τῆς μᾶμ-
 μης (κυροῦλας), κακοαναθρεψμένος, ἀρχ. λιβ.
 Μάμμος, ὁ· οἰκίτης Πουχ.
 Μαμμ-ωνομικός, 3' ὁ ἔχων τὸ ὄνομα τῆς μᾶμμης (κυροῦλας) ἐπὶ· κωδ. Σχολ. Ἰλ. α, 43.
 Μέν· δωρ. = μὴν, βεβαιωτ. ἐπωμοτ. μόριον σύνθεσις παρὰ Πινδ. καὶ τραγ. καὶ εὐχρ. ἐν Ἰλ. καὶ ἀπαξ ἐν Ὀδ. ρ, 470 = τῷ ὄντι, βεβαίως Ἰλ. θ, 373· ὡς παρακλιεῖσθαι· «ἔνα γε μὴν» Ἀισχ. Χο. 957· «ἔτε μὴν» = ἀλλὰ κοροῖσθαι, Ἰκ. 906· «ἄγρει μὴν» Ἰλ. ε, 765, καὶ ἵππετ.· «ἡ μὴν» ἀληθῶς, βεβαίως Ἰλ. δ, 370· καὶ μετ' ἀρνήσεως «οὐ μὴν» = ἀληθῶς, βεβαίως ὅχι· συν-
 ἡέστ. παρ' Ὀμήρῳ «οὐ μὴν οὐδ' Ἰλ. δ, 512· «οὐ μὴν οὐτε» Ὀδ. ρ, 470· «μὴ μὴν» Ἰλ. θ 512· «οὐδὲ μὴν» Πινδ. Π, 4, 87· «καὶ μὴν» = καὶ τῷ ὄντι, Ὀδ. 9, 53· ὁμοίως μάν, 2, 82.
 Μάν· μὴν σύνδεσμ. ἐπιγρ. Ὀλυμπίας.
 Μανάκιον, τό, ὄρητ. μαννάκιον.
 Μανάκις· ἐπὶ. σπανίως, ὀλεγάκις Πουχ.
 Μανάσιος, ὁ· μνάσις, ὄνομα μέτρου, ἐπιγρ. Ὀλυμπίας.
 Μάνδα, ἡ ἢ ἐπὶ κληρος Εἰστ. Ἰλ. σ. 874.
 Μανδακηδόν, ἐπὶ. ἐν εἴδει μανδάκου· «μ. καί-
 ειν» = ἐν γρῶ, μέχρι τῆς βόρας Ἰππιατρ. πρὸλ. μανδάκης.
 Μανδάκης, ὁ δεσμός χόρτου Εἰστ. 818, 23· «ἐλλεδαυὸν δὲ οἱ μανδάκα, οἱς δεσμοῦνται τὰ δράγματα», 1162, 32· ἐν γίνεϊ ἱμάς, δέμα, ἐκ δέματος· «τὸν ἱππὸν ἐκβολὴ τοῦ ὄμου κά-
 μνοντα θεραπεύειν διὰ τοῦ καινὴν ἐμπλῆκοντα μανδάκη» Ἰππιατρ. τοῦτο δὲ λέγεται καὶ «μαν-
 δακηδὸν καίειν» αὐτόθι, vinculum, corium.
 Μανδάλος, ὁ· ὄχεις, τὸ ζῦγνον τῆς θύρας, τὸ ἐκδύλον, ὁ μοχλὸς τῆς θύρας Ἀρτεμίδ. 11, 10· πρὸλ. λύκος, κάβλη, καταδὴγῆ, τύλαρος.
 Μανδαλώω· ὠ, μ. ὠσω· βάλλω (κλείω μὲ) τὸν μάνδαλον, μανδαλώνω· «τυλαρώσας, μαν-
 δαλώσας» Πουχ.
 Μανδαλωτός, 3' κλεισμένος μετ' ὀνόμαζον Φωτ.
 «φίλημα μανδαλωτόν» ἢ ἀπ' αὐτοῦ τὸ μανδαλωτόν· φίλημα ἐρωτικόν, ὑψηλὸν καὶ κατεγγλυμένον, καθ' ὃ εἰλείτο ἡ γλῶσσα τοῦ φιλοῦντος

ἡ εἰσὸρθετο εἰς τὸ στόμα τοῦ ἐρωμένου Ἀριστ.
Θισμ. 132. πρὸλ. ἐπιμανδάλωτός, γίγλυμωτός
Μανδάνη, ἡ ὁυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῶν Μήδων.
Ἀστυάγου, μήτηρ Κύρου τοῦ μεγάλου Ἡρ.
Μάνδανις, ιος, ὁ Βραχμάν τις Στράβ.
Μανδραχί, αἱ μέραι τῆς Μακεδονικῆς Κύρου,
κατ. Μανδραχίαι Στ. Βυζ.
Μανδάνιος, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰλκεργετῶν, ἔθνους
τῆς Ταρρακίων. Ἰσπανίας Πολυδ.
Μανδουσίαι, αἱ Γαλλικὴ φυλὴ Στράβ.
Μάνδρα, ἡ 1) σηκὸς βοῶν καὶ ἱππῶν ἔρκος,
φραγμὸς Ἡσυχ. τόπος περιπεφραγμένος Σοφ. ἀ-
ποστ. 587. «ἦλθες ἐσω μάνδρης» Ἀνθ. 11, 326.
2) θήκη (βέργα) θαλασσίαν «νῦν δὲ κρατεῖται
τῇ χρυσῇ μάνδρῃ τὸ βραχὺ βουκόλιον» = περὶ
πέντε βοῶν ἐγγεγλυμμένων ἐπὶ σφραγίδος, ἐνθα
μάνδρα σημαίνει τὴν θήκην (βέργαν), ἐν ᾗ εἶνε
τεθειμένος ὁ λίθος τοῦ θαλασίου πρὸλ. Σχολ.
Θισμ. 4, 61. 3) μτγν. μοναστήριον = πνευμα-
τικὴ, stabulum, claustrum, septum.
Μανδράγαρα, ἡ μανδραγόρας Ἀριστ. Β. Ἀν.
Μανδράγορας, ου, ἡ ξ, ἰων. μανδραγόρης, ὁ
Ἵρρ. Ἀργ. 417. εἶδος φυτοῦ ναρκωτικοῦ καὶ
ὕπνωτικοῦ Θεοφρ. «ὁ οἶνος τὰς λύπας ὥσπερ ὁ
μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους κοιμίζει» Ξεν.
συμπ. 2, 24. «μανδραγόρῃ ἡ μέθη συμποδίσαν-
τες» Πλάτ. πολιτ. 6, 488. «οὐδ' ἀνεγεροῦσθαι
δυναίμεθα ἀλλὰ μανδραγόρην πεπωκότιν εἰσκα-
μεν» Δημ. 10, 6. «ἀνίστησιν ἄκοντες οἶον ἐκ
μανδραγόρου καθεύδοντες» Λουκ. Δημ. ἐγκ.
36. «καθ' ἃς ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδουσιν», ἐν
νεκρικῷ ὕπνῳ Λουκ. Τιμ. 2. ἡ «ἐκ μανδρα-
γόρου καθεύδουσιν», διακρίνουσι οὐα γέννη, τὸ
θηλυ καὶ ἄρρεν καὶ τὸ μὲν θηλυ καλεῖ-
ται «θηριόκαλα μανδραγόρα», μετὰ γάρου το
χρόμα ἔχων φύλλα ὅμοια τοῖς τῆς θηριόκα-
λης, τὰ δὲ ἄρρεν εἶνε λευκόχροα, ἀμφοτέρω φέ-
ρουσι καρποὺς ὁμοίους κρόκῳ ὡστὺ, ἀλλὰ τὸ θηλυ
ὑγρὰτερος καὶ εὐώδεις. Τρίτον δὲ εἶδος καλεῖ-
ται μελίον διότι ἐσθιόμενον ἀπομυρωτό. Ἐν
γένει δαμῶς πάντα τὰ εἶδη τοῦ μανδραγόρου ἔ-
χουσι δύναμιν ναρκωτικὴν καὶ ὕπνωτικὴν οἱ
Λατῖνοι ὀνομάζουσι τὸ φυτὸν capniatum nialum
οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ ἀντίμηλον (ὡς παράγον
μήλα) καὶ ἀνθροπύμαρψον (διὰ τὸ σχῆμα
τῶν ῥιζῶν αὐτοῦ) Κολουμ. 19, 19.
Μανδραγόρειος μανδραγόρινος.
Μανδραγορίζω διὶω νὰ πῇ τις μανδραγό-
ρην, ποτίζω τινὰ μανδραγόρην ἔντο. «ἡ μαν-
δραγορίζουμένη», ὅν κωμῳδίας τοῦ Ἀλέξ. Ἀ-
θ. ν. 8, 310. πρὸλ. ἐλλεθορίζω.
Μανδραγόρινος, ὁ δὲ ἐκ μανδραγόρου γενό-
μενος = ἐλαίου Θεοφ. Νον. τομ. 1, σ. 454.
Μανδραγορίδας, ὁ δὲ γενόμενος ἐκ ῥιζῶν μαν-
δραγόρου Ἀλ. Τραλλ. 1, 18.
Μανδραγορίτης, ου, ὁ δὲ κατασκευασθεὶς ἀπὸ
(ῥιζῶν) μανδραγόρου = οἶνος = ἐντός τοῦ ὅποιου,
ὅτε ἦν γλεῦκος, ἐρρίφθη φλοιὸς ῥίζης μανδρα-
γόρου Διοσκ. 5, 81.
Μανδραχαίζω διευθύνω μοναστήριον «μαν-
δραχαίς τις τῶν μοναστῶν πατρύων» Θεοδ.
Στουθ. σ. 611.
Μανδρευμα, τας, τό μάνδρα, μοναστή-
ριον ἐκκλ. «ἐπὶ τῇ μανδρέματι αὐτῶν νύκτωρ

ἐπέδραλον» Δ. Ἀλ. ἀρχ. Ρωμ. 1, 79, καὶ
Μανδρεῖα, μ. εὐσώ. 1) κλεῖμα εἰς μάνδραν
«ὠρμησε κατ' αὐτῶν ἐν τῇ κόλῃ, καθάπερ κατὰ
μεμνησμένον προβάτων» Ψευδοχρυσ. λόγ.
38. 2) κλεῖμα εἰς μοναστήριον, κἀμνον μοναχῶν
«αὐτὴν ἔκαψε ὡς ἀμνάδα τῇ θεῷ ἱερῶσας ἐμάν-
δρευσεν» Νικήτ. Χων. Ἰσ. Ἀγγλ. 3, 1.
Μανδρίτης, ου, ὁ μοναχός, καλόγηρος ἐκκλ.
Μανδρόδουλος, ὁ Σάμιός τις, ὅστις εὐρύων
Θησαυρὸν ἀφείρωσε τῇ Ἡρᾷ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ
χρυσῶν πρῶτα, τὸ δὲ δεύτερον ἀργυρῶν καὶ
τὸ τρίτον, γαλκῶν ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία ἐκ-
στην ὡς εἰπεῖν ἡμεῖς ἀποταμικρυνόμενον καὶ ἐκ
ταύτης ἀναποδίσαν Λουκ. π. τ. ἐν μισθ. συν. 21.
Μανδραγένης, ους ὅν. σκάπτου καὶ γελῶ-
τονίου Ἀθην.
Μανδρακλή, ἡς. εὐσώ. τέκεων Σάμιος Ἡρ.
Μανδραπόλις, εως, ἡ Φρυγία πόλις, κατ.
Μανδραπολίτης Στ. Βυζ.
Μανδραῖν, ωνος, ὁ βασιλεὺς τῶν Βαδρόκων
φυλῆς τῆς Βιθυνίας Πλουτ.
Μανδύας, αι, καὶ ου, ὁ μάλλινον στρατιωτι-
κὸν ἐπανεφόριον τῶν Περσῶν οἱ ἀρχ. λεξ. ἱε-
ρη. δι' ὁμοίαν αὐτῷ φανύλης, ἔφεστρίς, τῇ
θενοῖ, ὁ δὲ Σαυιδ. λωρίκιον λέγεται ἐπὶ μανδύῃ
καὶ μανδύ, ὡς πρὸλ. χλαμύς, εἶνε περικλῆ
λέξις πρὸλ. κἀνδύς.
Μανδύη, ἡ μανδύας Ἀθηνῶνικὴ Ἀίσχ. ἀποστ. 342.
Μανδύα = εἰδής, 2. ὅμοιος μανδύα Εὐστ.
Μανδύα-φορέω. αἱ φορὰ μανδύων, μτγν.
Μανδύριον, τό πόλις Ἰαπωνίας, κατ. Μανδύ-
ρίνος Στ. Βυζ.
Μανδύτης, ου, ὁ φορῶν μανδύαν, μο-
ναχός Εὐστ.
Μανδυνωτικός, 3. ὁ ἀνήκων εἰς μανδυνωτήν
= πτέρυξ = μέρος τοῦ ἐνδόματος τοῦ μανδυνῶν
μοναχοῦ «οὐσὶν οἶον πτέρυξ, τῇ τῇ μανδυνῶν»
τιγ καὶ τῇ κατ' ἡγουμένῳ Εὐστ.
Μανεύω, ὁ Αἰγύπτου ἱστοριογράφος ἐπὶ Πτο-
λεμαίου Φιλαδέλφου ἀμύκτας Φυρίκ. ἱστο-
γραφ. Μανεύας καὶ Μανεύων.
Μανέκτωρ (Μάνης) ἑκτωρ, ὁ δὲ δῶμα τοῦ
κωμ. Μενεράτους Σουίδα ἐν λ. Μέν.
Μανέρως, ωτος, ὁ πέννημον ἄσκη τῶν Αἰγυ-
πτίων, ὅπερ ὁ Ἡρ. 2, 79 παραβάλλει πρὸς
τὸν Ἑλληνικὸν Αἴνον πρὸλ. Πλουτ. 9, 29, 7.
Πατρ. Πολυδ. 4, 7 λέγεται Μανέρως, ἄσκη ἀ-
γορῆς οἱ δὲ Μανέρως ὁπλῆς «γεωργίας αὐτοῦ»
τῆς, μούσων μαθητῆς. Κατὰ Πλιν. 29, 3, 337
«ὃν γὰρ πᾶσι τοῖς Αἰγύπτου παρὰ τὰ συμπεπνῶτα
Μανέρως, τοῦτον (Ἵσιριν), εἶναι τινὲς ἐκ τῶν
ἀδύμενων Μανέρως πρῶτον εὐρεῖν μουσικὴν
ἱστοροῦσιν» ἔνιοι δὲ φασὶν ὄνομα μὲν οὐδενὶ
εἶναι, διὰλεκτον δὲ πίνουσι ἀνθρώποις καὶ θε-
λαζεύουσι πρέπουσιν.
(Μανέμα) μανιμαί, εἰς τοῦτο ἀνάγουσι τὴν
παρ. μεμάνημαι Θεοφρ. 10, 31.
Μάνη, καὶ μάνα, ἡ μανία Φώτ. ἐξ Ἀριστ. ἀ-
ποστ. 647.
Μάνης, καὶ Μινῆς, ὁ ὅν. Φρυγικὸν ἢ Παρλα-
γονικὸν «ἐξ ὧν γὰρ ἐκομίζετο (τὸ ἀνδραπύδα)
ἡ τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις ἡμιονύμῳ ἐκάλουν τοῦ
οἰέσας, ὡς αὐτὸν καὶ Σῶρον ἡ τοῖς ἐπὶ πολυ-
ζουσι καὶ ὀνόμασι προσσηγόμενον ὡς Μάνην

ἢ Μίδαν τὸν Φρύγα, Τίδιον δὲ τὸν Πηφλαγονά» Στραβ. 7, σ. 304· καθ' Ἡρ. 1, 95 ὅν. Λυδίων, σύνθεσις ὄν. δούλου Ἀριστ. Δημ. γεν. Μᾶνι καὶ Μάνητος Στραβ. ἀνθ. 97, 31, κλ. Μανη Ἀριστ. Δυσ. 908, αἰτ. πλ. Μανᾶς, ὅν. 522, συμφωνῶς πρὸς ταῦτα Θηλ. Μανία.

Μάνης, ου, ὁ 1) εἶδος ποτηρίου· «μάνην δ' εἶχον κεραμεύον» Ἀδρόν, χωροῦντα κοτύλας πέντε» Ἀθην. 11, 487· 2) «τὸ ἐπὶ τοῦ κοτύλου ἐφ' ὅτι οὐ τὰς λάττας ἐν παιδίᾳ ἐπεμπον» Πολυδ. 6, 99· τοῦτο δὲ καὶ «χαλκεῖον κάρ» ἐκαλεῖτο, αὐτόθ. ἦτο δὲ «χαλκεῖον πρόσωπον» ἢ κατὰ Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1242· «πρόσωπον λυγρίου», ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατὰ τὸ παιγνίδιον κότεταος ἐπίπτεν ἡ σταγὴν τοῦ οἴνου ἢ ἡ διὰ ταύτης κινουμένη πλαστιγὴ Ἀθην. 15, 668.

Μανθάνω (ΜΑΘ, ΜΑΨ), μ. μαθήσομαι, δωρ. μαθεῖναι Θεοκρ. 11, 62, ἀφρ. 6. ἐμῖθον ἐπ' ἡμῶν, μαθεῖν, παρκ. μαμαθικα, παρ' Ὀμήρῳ μόνον τρίς ἐν. μάθον, 6· καὶ γ' ἐν. ἐμαθες, ἐμαθε (—) 1) ζητῶν νῦν πληροφορηθῆναι· «ἐζητῶ τὸ στρατόπεδον καὶ τὸ πλῆθος ἐμάνθαν» Ἡρ. 7, 208· 2) λαμβάνω γνώσιν, μαθαίνω, πληροφοροῦμαι ἐπομ. ἀφρ. ἐμδιδάχην, ἐννοῶ, γινώσκω ἐκ πείρας· «κακὰ ἔργα» Ὀδ. σ. 226· «ταλάντου τοῦτ' ἐμαθεν» Ἀριστ. νεφ. 874· καὶ γεν. παρ' Ἡρ. καὶ ἀτε. «μετὰ νοῦ μανθανόμεθα» Πλάτ. Μεν. σ. 88· οἱ μανθάνοντες = οἱ μαθηταὶ Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 17· μανθάνω ἀπὸ στήθους· «τὰ Ὀμήρου ἔπη», συμμ. 3, 5· «τι τινος = παρὰ τινος Πίνδ. Η. 3, 143· «μανθάνειν ἐγὼ κακὸς σου» = παρὰ σοῦ Σοφ. Οἰ. τ. 545· «τι παρὰ τινος» Πλάτ. νόμ. 4, σ. 720· «ἐκ τινος»· «διδάσκον ἢ μάθ' ἐξ ἡμῶν τί» Σοφ. Ἠλ. 352· «μαθήματα μηδ' αὖ ἔκ νέων μανθάνειν» Πλάτ. Τιμ. 87· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι Σοφ. Ἀντ. 311· «παρὰ τινος ὅτι Ἰσοκ. σ. 172· μετ' ἀπαρ. «μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς» Ἠλ. ζ, 444· «ἐμαθεν ὀδρίζοντα μιστίν» Πίνδ. Η. 4, 506· «τοὺς προβάτας μιστίν ἔμαθον» Αἰσχ. Ἡρ. 1068· «ἐμὸς παῖδες ὅντις μανθάνουσιν ἔρχιν τε καὶ ἀρχεσθαι» Ξεν. ἀν. 1, 9, 4· 3) πυνθάνομαι λαμβάνω ἐλπίσιν, πληροφοροῦμαι, ἀκούω· τί, τινά Ἡρ. 7, 208· «ἵνα ἀλλήλους μάθων ὅποσα εἴησαν» Ξεν. Ἠλ. 2, 1, 1· «τίος»· ἀγγέλου λόγου μαθεῖν Αἰσχ. ἐπτ. 355· «τῆς δὲ ἐξηγούμην», Ἡρ. 701· «παρὰ τινος» Ἀγ. 83· «τοιαῦτα παῖδες τοῦδ' ἐμάνθανον πέρα μανταύματα» Σοφ. Ἀντ. 1012· «πρὸς τινος Φιλ. 959· «ἐκ τινος», Ἀγ. 449· καὶ μετὰ μόνης γενικής, Ἠλ. 877· «τί βούλει μάθ' ἐν ἡμῶν» Εὐρ. Ἐκ. 991· «τί μου μανθάνεις» Πλάτ. Φιλ. 51· καὶ μετὰ πληγ. ἔρωτ. λόγου μετὰ τοῦ ἐπὶ «πρὶν μάθω» εἰς Σοφ. Φιλ. 951· μετὰ μετχ. «τὴν νῆα ἐμαθεύσαν» Ἡρ. 8, 88· «μὴ μάθ' ἢ θύοντα» Σοφ. Φιλ. 13· «κακοὶ γὰρ ἔγγυς ὅν ἐμάνθανε» Εὐρ. Πάχ. 1113· «ἐπεὶ οὐ μανθάνω ὁνητὴν φρονόσαν ὁνητὰ» Σοφ. Τρ. 472 = παρατηρῶ· «τινὸς τ», «μάθε δέ μου καὶ ταῦτα» Ξεν. Κυρ. 1, 8, 441· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι· «ἴσους οὐ μανθάνετε μου ὅτι λίγω» Πλάτ. Αἰσχ. 189, καὶ μετὰ τοῦ ὅτι, «λέγ' αὐτὸς ὡς μάλλον μάθω» Σοφ. Οἰ. τ. 359· «τινὸς»· «πρὶν μαθεῖν ἔμοῦ» Φιλ. 370· «πληροφοροῦμαι ὅτι τῆς ὁράσεως, Ἀγ. 1025·

πρὸς τινος· «ἐκάνως μεμαθηκέναι περὶ τινος» Λυκούρ. κατὰ Λεωκρ. § 28· «τι Ἡρ. 7, 208· 4) ἐννοῶ, καταλαμβάνω, κατανοῶ, ἀπτόμαι Πλάτ. Γοργ. 447· «τι Πίνδ. Ἡρ. ἀτε. «τινὰ»· «ὅψ' ἐμάθεθ' ὅμας» Εὐρ. Πάχ. 1345· πρὸς ἰδίως Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 277· «τὸ μανθάνειν οἱ ἀνθρώποι καλοῦσιν ἐπὶ τῇ τοιούτῃ, ὅταν τις ἐξ ἀρχῆς μηδεμίαν ἔχων ἐπιστήμην περὶ πράγματός τινος ἴπαιτα ὕστερον αὐτοῦ λαμβάνῃ τὴν ἐπιστήμην»· καλοῦσι δὲ ταῦτ' οὗτο καὶ ἐπειδὴν ἔχων ἡδὴ τὴν ἐπιστήμην ταύτην τῇ ἐπιστήμῃ ταύτῃ τοῦτο πρᾶγμα ἐπισκυπῇ ἢ πραττόμενον ἢ λεγόμενον· μάλλον μὲν αὐτὸ ξυνιέναι καλοῦσιν ἢ μανθάνειν, ἔστι δ' ὅτι καὶ μανθάνειν· συχνὰ μετὰ μετχ. «ἐμαθεν ἔγκους οὕτα» Ἡρ. 1, 5· «οὐδ' ἐμάνθανον τρέφων δὲ ἄτας» Σοφ. Ἀντ. 532· «μαθὼν τὸ μανθῆσθαι ἐκ τοιούτου» Ἡρ. 4, 164· καὶ μετὰ τοῦ ὅτι (διότι) Σαλαδούρι. ἐν Πλάτ. Εὐθύδ. σ. 14· «ἀκούω, προσέχω εἰς τὰ ὅκα ἄλλου λεγόμενα»· «λέω, μανθάνω»· «καλῶς, ἐννοῶ»· «μανθάνεις»· «ἐννοεῖς» Πλάτ. πολίτ. 2, σ. 372· «μανθάνεις γὰρ που»· ἡ οὕς, Θεαιτ. σ. 174· 5) συνιέναι μετ' ἀπαρ. «ἐν ἀπαρ' ἡμῶν ἀργοὶ ζῆν» Ξεν. ἀν. 3, 2, 25· «ἐκ πλείονων μεμύθηκε φέσθαι» Ἐρμπεδ. ἀπομν. 100· «τὸ μεμαθηκός» = τὸ σύνθησις, ἡ συνήθεια Ἰσχυοκρ. σ. 615, 40· περιέρχος εἶνε ἡ φράσις «τί μαθὼν», δι' ἧς ἀρκεταὶ ἔρωτ. πρῶτασις = ἐκ τίνος (πᾶθους) λογικῆς αἰτίας, διὰ τί· ὁμαί φράσις εἶνε καὶ τὸ «τί παθόν» = ἐκ τίνος (πᾶθους) ἔξωτος. ἀφρησις, τί σοὶ συνέδης ἀμύνεσθαι αἱ ἐκφράσεις δηλοῦσιν ἔλαγχον ἀπερισκέπτου καὶ ἀκατανοήτου πράξεως, ἀλλὰ τὸ «τί παθόν» θεωρεῖ τὴν πρᾶξιν ὡς ἀσκαπον καὶ ἀνύστατον· «τί δὴ μαθὼν τῇ ἀκατάλῃ τὴν ὑπαλλοῖδ' ὥσθι, ὡς ἴσθης» = «τί σοὶ ἤλθεν εἰς τὸν νοῦν» Ἀριστ. σφ. 221, σπαν. ἡ ἐρώτησις ἀποδοίνει πλαγίᾳ· «εἶπον ἂν σοὶ εἰς κεφαλὴν ὅτι μαθὼν μου καὶ τῶν ἄλλων καταφύσει τοιοῦτο πρᾶγμα ἐπλάσας Πλάτ. Εὐθύδ. 283.

Μανθουρά, ἡ κώμη Ἀρκαδίας, κατὰ Μανθυρεὺς Στ. Βυζ. κατὰ Πλουτ. Ἀρκαδίας τις Τριταῶν. Μανία, ἰων. μανίη (μάνιονα), ἡ παραφροσύνη, ἔκστασις, τρέλλα· καὶ ἐν γένει πάσα σφοδρὰ τοῦ θυμικοῦ κινήσει, παραφρορὰ ἔρωτος, ἀρχῆς· «ἐρωτῶν δ' αὐτὴν μανία» Πίνδ. Ν 11, 48· «φρενοπληγεὶ μανία» Αἰσχ. Ἡρ. 881· «μανίς ἀλόος, Αἴας ἀπαιωδῆθη» Σοφ. Αἰ. 215· «κεῖνος ἀπ' ἡμῶν μανίας (ἐν παραφροσύνῃ) ψάω» τὸν θεόν», Ἀγ. 950· παρ' Ἀριστ. καὶ Πλάτ. εἰρ. 65· παρ' Ἡρ. καὶ ὡς ἱππ. «μανία νοσοῦσα», 8, 75· «μέχρι μανίας ἡ σφοδρὰ ἡδονὴ κατέχουσα» Πλάτ. Φιλ. 45· «καὶ φιλοπραξία, συμμ. 213· θεός ἐνθουσιασμός· «ἀπὸ Μουσῶν κατοικηγὲς καὶ μανία», Φαίδρ. 245· «θεῖα, 256· «τῆς φιλοσοφουμανίας τε καὶ βακχείας», 218, ἀντίθ. συμφορῶν, Πρωτ. 323· «μανίαν πολλὴν καταγνῶναι τινος» Ἰσοκ. 4, 133· «μανίαν ἱερμμένην μαίνεσθαι» Αἰσχ. π. ἀπ. 22, «κοινὴν μανίαν μεμηνέναι» ἀποκ. 31, ἱερογ. ἱερμμένη. Μανία, ἡ· μανότης μετγ. Μανία, ἡ· 1) θηλ. τοῦ Μάνης· 2) ὄν. γυναικὸς Πέρσου τινὸς πατράπου Ξεν. Ἑλλ. 3) δούλη, ὡς Ἰριστ. 4) ὁταίρα τις Ἀθην.

Μανίαι, αἱ ὅν. τῶν Ἑρινύων καὶ τύπου τινὸς τῆς Ἀρκαδίας Παισ.

Μανιάκης, ου, ὁ περιτραχήλιος κόσμος, χρυσῶν περιδέραιον καὶ φέλλιον τῶν Περσῶν καὶ Κελτῶν· τοῦτο δ' ἐστὶ χρυσοῦν φέλλιον, ὃ σφύρει περὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον οἱ Γαλάται· Πολυδ. 2, 31, 5, 29, 8· πρὸλ. στραπτὸς περιτραχήλιον, περιδέραιον, ὄρμος, ὀρμίσκος, μαννάκιον, φέλλιον, περιδραχμόνιον, iugues.

Μανιάς, ἀδός, ἡ (μανία, μίνωμαι)· μανιώδης· νόσος Σοφ. ΑΓ. 59· «λύσας μανιάδος» Εὐρ. Ὀρ. 326· «μανιάειν λυσήμασιν», 270, furiosa.

Μανιάω-ω· μανίωμαι· «μανιώντες ἐν ταῖς ἀμνησίαις» Ἰωσ. πολ. Ἰουδ. 1, 7, 5.

Μανικός, (μανία) 3· μανιακός, μανιώδης, παράφρων· 1) ἐπὶ προσώπων, ὁ παράφρων, ὁ ῥέπων εἰς μανίαν καὶ εἰς σφοδρὰς ἐξάψεις Πλάτ. συγν. Ἰσοκ. σ. 5· «τὸ μανικώτατον (μέρος) τῆς ψυχῆς» Πλάτ. πολιτ. 9, σ. 577· «εἰ δ' ἐνθουσιασμένος, συμμ. σ. 173· 2) ὁ ἐνθουσιάζων εἰς μανίαν, ἀνόητος, ἐπὶ διαδόσεων καὶ πράξεων· διάθεσις, ἐπιχείρημα, κίνησις, χορεία Πλάτ. ἐρωτ. Πλούτ. «μανικώτερα ἦδον» Πλάτ. πολιτ. 3, σ. 403· «μανικὸν τι βλέπειν» ὡς μανιακός Ἀριστ. πλ. 424· «ὑδριστικὰ καὶ μανικὰ λέγειν» Πλάτ. πολιτ. 307· «λόγος ἐνθουσιαστικὸς Ἀριστοτ. τ. 1, σ. 2· 3) ἐν γένει ὑπερμετρὸς, ὑπερβολικός· «σωφρόνημα λίαν μανικόν» Ξεν. Ἀγρ. 5, 4· 4) πρόξενος μανίας· στρύγχιος Διοσκ. 4, 174· φάρμακα Πλούτ. Ἀρτ. 54· ἐπὶ σ. μανικῶς· ἔχειν, διακείσθαι Πλάτ. Φαίδρ. 249· «καὶ ἀτάκτως ἐρροῦναι», νόμ. 10, 877, insanus, vesanus.

Μανικώδης, 2· μανικός, μανιώδης Ἰπποκρ.

Μανικῶς, ἐπίρ. (ὡς μανικός)· μανιωδώς.

Μανιό-κηπος, ἡ ἀνδρομανής, ἡ περὶ μίξεις μεμνηστὴ, λάγνος, (ἐκ γυν.) ἡ πύσχυσα νυμφωμανίαν Ἀνερ. ἀποστ. 142, libidinosus.

Μανιο-ποιέω-ω· προξενῶ μανίαν, μετγν.

Μανιο-ποιός, 3· ὁ καμνὼν μανιωδῶς, ὁ προξενῶν μανίαν Σχολ. Ἰλ. 7, 132.

Μανίος, ὁ ὄν. κύρ. ῥωμ. Manius.

Μανιο-υργέω-ω· κάμνω τινὰ μανιωδῶς· «τὸ φάρμακον τοὺς γιουσαμένους αὐτοῦ μανιωργεῖν ἐκάλεον» Πολύβι. 8, 43.

Μανίς, θωρ. ἡ· μηνίς Μινδ.

Μανιχαῖται, οἱ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ αἰρετικοῦ Μαννέως, ἐπίθ. Μανιχαϊκός, 3· Μανιχαῖζω ἀκολουθῶ τὴν αἵρεσιν τῶν Μανιχαίων, ἐκκλ.

Μανι-ώδης, 2· α) ὡς τρελλός, ὁ εἰς κατὰστασιν μανίας· κύνες Ξεν. ἀπομν. 4, 1, 3· Βάκχος Θεοκρ. 26, 13· «τὸ μανιωδὲς μανικὴν πολλὰν ἔχειν» Εὐρ. Βάκχ. 299· «ὑπόσχεσις ἀνόητος» Θουκ. 4, 39· «ἐμάσθη Νου. Δ. 10, 4· 6) ὁ καθιστὼν μανιακὸν Διοσκ. 4, 69, furiosus· ἐπίρ. μανιωδῶς Σχολ. Θεοκρ. 1, 83.

Μάννα, ἡ· 1) τοῦ λιθωνοῦ τοῦ λεπτῶν (χόνδρος, σκυρί) Διοσκ. πρὸλ. Β. Ἀν. 108, mica thuris 2) οὐδ. τὸ μάννα, ἡ θεοπέμπτως τῶν Ἑβραίων τροφή ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπερ ἦτο ὡσεὶ σπέρμα κορίου λευκόν, τὸ εἶδος αὐτοῦ ὡς εἶδος χρυστάλλου, ἐπιπτε δ' ἐξ οὐρανοῦ τὴν νύκτα ὡς ὄρος καὶ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου ἐτήκετο· διὸ συνέλεγον ὠρίμενον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ὅπερ τρέφαντες διὰ μύλου ἢ ὑπέρου ἢ ἐ-

βραζον ἐν χύτρῃ ἡ κατασκεύαζον ἐξ αὐτοῦ ἔγκρῳ φίας (σταχτοπήτας) κατὰ γαστρὶν ὁμοίους πρὸς τηγανήταν· ἔγκριδα ἐν μέλιτι· Ἰωσ. ἀντ. Ἰουδ. 3, 1, 6· ὁ Δαβὶδ ψαλμ. 77 ὀνομάζει αὐτὸ· ἀγγέλων ἄρτον· ὁ Νόννος· «μελίρρυνον ἄρτον» πρὸλ. Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5, 22· «περὶ μέλιτος τοῦ πίπτοντος ἐκ τοῦ αἵματος» καὶ Πλιν. 2, 22, mol aerium figit.

Μαννάκαρτα, ἡ· πόλις Ἀραβίας, κατ. Μαννακαρτηνός Στ. Βυζ.

Μαννάκιον, τό, ὅσοι. τοῦ μάννος· μικρὸν περιδέραιον Σχολ. Θεοκρ. 11, 41.

Μαννάριον, τό· μαμμάριον, μητέροβλα Λουκ. ἐτ. 21, 6 καὶ 7.

Μάννεω· «χώρα μέση τῶν ποταμῶν ἐν ἧ ὁ κοῦβιν Ἀράος Μαννωῖται ὡς Ὑδρανίς φησὶ Στ. Βυζ.

Μαννο-δοτέω, ὡ· δίδω μάνναν· «τὸν ἐξ οὐρανοῦ μαννωδοτήσαντα αὐτοῖς (Μωσοῦν)» Ἀποστ. διατ. 6, 3, σ. 943.

Μαννο-δοτής, ου, ὁ ὁ δοῦν (τροφοδοτῆς) τοὺς Ἑβραίους μὲ μάννα Χρ. Σιδ. 2, 348.

Μαννος, ὁ περιδέραιον ἢ βραχιόλιον Σχολ. Θεοκρ. 11, 40· «εἰ δὲ καὶ γραφ. μάνος ἢ μάν» (νός) κατὰ τὸν Πολυδ. 5, 99 ὅμοι. λίξις· ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης ἐξ ἧς καὶ τὸ μανιάκης, μανία.

Μαννο-φόρος, 2· ὁ φορὼν μαννον (περιδέραιον) Θεοκρ. 11, 41, δι. γρ. ἀμνοφόρος.

Μαννο-φόρος, 2· περιέχων (φέρων), μάννα· «στάμνος χρυσοῦ Ἰ. Δαρ. τομ. 2, σ. 846.

Μαννώδες, τὰ φάρμακον ἐκ χόνδρου (μάννης) λιθάνου κατασκευασμένον καὶ στυπτικὴν δύναμιν ἔχον Ἰπποκρ. σ. 1223.

Μανό-δωρος, ὁ ὄν. δούλου Ἀριστ.

Μανό-ειδής, 2· μανός (ἀραιός) τὸ εἶδος, μετγν.

Μανό-καρπος, 2· ὁ ἔχων μανούς (ὀλίγους) ὡ καὶ ἐκεῖ καρπούς (·)

Μανός, 3· ἀραιός, μαλακός, χαλκός, ἄτονος, ἐν ῥώδῃ, σποράδην κείμενος, εὐρισκόμενος· «σώμα ὅσπου, σάρκες Πλάτ. Τιμ. σ. 78, ἀντίθ. πυκνός· «τὰ μανὰ καὶ κοφρά», ἀντίθ. πυκνὰ καὶ βαρέα, Τιμ. σ. 53· «ἔχνη» ἐδὼ καὶ ἐκεῖ εὐρισκόμενα Ξεν. κυν. 6, 15· «τὰ μανὰ καὶ πυκνὰ κατὰ τὴν φύσιν» Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 8, 2· «τρίχες Ἀριστ. = ἀραιαί, σπαναί, Ἰ. Ζ. 2, 1, σ. 498· ἐπίρ. μανῶς = σπανίως· «τοσοῦτον μανώτερον» = σπανιώς Ξεν. κυρ. 7, 5, 6. Τὸ α παρ τούτῃ ἀττικῶς εἶνε μακρὸν κατὰ Φρόν. ἡ.

Ἰ. Φ. 51· διὸ παρὰ Πλάτ. νόμ. 5, 734 καὶ Ξεν. κυρ. 7, 5, 6, γραπτέον· μανώτερον, καὶ Ξεν. κυν. 5, 4· «ἔχνη μανώτατα» ἐν τούτοις τὰ χερσὶ φέροντα καὶ μανώτερος, μανώτατος, rarus, laxus.

Μανος, ὁ· μάννος.

Μανο-σπορέω-ω· σπείρω ἀραιὰ Θεοφρ. Ἰ. Φ. 8, 6, 2.

Μανό-σπορος, 2· ὁ ἀραιὰ ἐσπαρμένος Θεοφρ.

Μανό-στημος, 2· ἀραιόστημος, ἔχων μαννὸν (ἀραιὸν) στημόνι· «πέπλος λίσχ' ἀποστ. 401, ἐνθα τὸ α ἴσως εἶνε βραχύ.

Μανότης, τητος, ἡ (μανός) ἡ· ἀραιότης, μαλακότης, σπανιότης, ὁλασπορὰ ἐδὼ καὶ ἐκεῖ, ἀντίθ. πυκνότης Πλάτ. νόμ. 7, 812, raritas, laxitas.

Μανό-φυλλος, 2· ὁ ἔχων μανὰ (ἀραιὰ) φύλλα, ἀντίθ. δασύφυλλος Θεοφρ. Ἰ. Φ. 7, 6, 3.

Μανό-χρος, ους, 2^ο ἔχων μανῆν (ἀραιὸν) χροά (δύρεμα), ἀραιόταρκος· γίροντες Θεοφρ. Μανό-ω (μανός)· ἀραιόν, πάντα ἀραιόν, μαλακόν· ἢ πόρος μανοί τὴν γῆν· Θεόφ. φυτ. αἰτ. 3. 6. 1, ἀντιθ. πυκνόν· ἰδίως παύ. ἀρκευοῦσθαι ἐκ τῶν βιῶν τὰς θυνάξας μανουμένων κα. πινουμένων· Θεόφ. 1. Φ. 9, 14, 3. Μανταλος· πόλις Φρυγίας, κατ. Μανταληνός· τ. Βυζ. Μαντεία, ἡ. ἰων. μαντήη· τὸ μαντεύσθαι, τὸ προφητεύειν, τὸ ὄραν τῆς προφητείας· Ὑμ. ὕμν. Ἑρμ. 533. 518, πλ. 472, ἡ προφητεία αὐτῆς καὶ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς Σοφ. Γρ. 234^α· «μαντείας βροτοῖς ἀναφαίνων» Εὐρ. 1. Τ. 1255· χρηματοδοτήσις, ὁ τρόπος, καὶ ὃν δίδεται ὁ χρηματός· Ἦρ. 2. 57· «τῇ μαντείᾳ ἀπειθῶν» Πλάτ. ἀπολ. 29· «ἐκ μαντείας καὶ ἐξ ἐνυπνίων», 33· καὶ συχνά· σκοτεινός, δυσνόητος λόγος Κρατύλου, Κρατ. 384· ἱκασία, συμπερασμός· ὡς ἡ ἐμὴ μαντεία», Φίλ. 66· «μαντείας δίδται ὃ, τι καὶ λέγεις», συμπ. 206^α· μαντείας ἔδει· «ἐν τῶσαν σκοτεινόν ὥστε εἶνε ἀνάγκη ἐρωτησίως τοῦ χρηστηρίου Σοφ. Ὑλ. Κ. 394· «μαντεία πολλὸν ἢ κρίσις ἐπιλήθεις ἀναζητῶν» Αὐσκ. Ἑρμ. 49 divinatio. Μαντετον, ἰων. μαντήον τό· 1) μαντεία, προφητεία, χρησμός, ἀπόκρισις τοῦ θεοῦ, συνήθ. πλ. «μαντήη Τειρεσίαν» Ὁδ. μ. 272· «μαντεία μαντεύσῃ» Αἰσχ. Εὐμ. 686· «τὰ τοῦ θεοῦ μαντεία» Σοφ. Ὑλ. τ. 407 καὶ συχνά· «αἰπεινά μοι μαντεία» Εὐρ. Ἰων 739· 2) ἐν. ὁ τρόπος, ἐν ᾧ διδόνται ἢ χρησμοί, τὸ χρηστήριον· «δευτέρα τόδ' ἔστι μαντεία», Εὐμ. 4· «τὴν ἐν Δελφοῖσι» Ἦρ. 1, 48· «τοῦ Πυθίου Σοφ. Πλ. 33 καὶ πλ. «ἐνα μαντεία ὁσος τ' ἐστὶ θεοπρωτοῦ Διός» Αἰσχ. Ἦρ. 833, vaticinium, oraculum. Μαντετος, ἰων. μαντήης 3 καὶ 2· μαντετον ἔδραν· Εὐρ. Ἰων 130· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μαντήν, τὴν μαντεία, τὸν χρησμόν, μαντικός, προφητικός· βωμὸς Πινδ. Ὑ. 6, 5· «μοχός, Π. 5, 69· «μαντετον ἀληθὲς ὁσος», 11, 6, ἐνθα ὁ Πόλεχος ἀναγινώσκει μαντήιον· «μαντετα στέφῃ»· στέφανος τοῦ μαντετος Αἰσχ. Ἀγ. 1235· «ἐπ' Ἰσμηνοῦ μαντεία σπαθὴ» Σοφ. Ὑλ. σ. 21· «ὁ Λοφία μαντεία» Εὐρ. Ὑρ. 1666· «μαντετος Ἀπόλλων» Ἀριστ. ὄρν. 722 vaticinus. Μαντευμα, τὸς, τό· ἀπόκρισις μαντείου, χρησμός, προφητεία· ἡλθε σὶ κρυόν μαντευμα· Πινδ. Π. 4, 73· «μαντευμάτων ἐρφατό τέχνας», 8, 63· Πύθια 1. 6, 15· «τυοῖδε Λοφου πεισθίεις μαντεύματι» Αἰσχ. Ἦρ. 672· «θηλαπον Σοφ. Ὑλ. τ. 992· «θεῶν Εὐρ. Μήδ. 685, καὶ ἐν περὶ Πλάτ. ἐπ. 2, 311 Μαντεύματι, μ. σημαίν, δῶρ. ἐμαντεύσασθαι, Ἀργιν. σ. 68, 41· 1) προλέγω, προφητεύω, διδάω χρησμόν, χρηματοδοτῶ, ἀπῶτω· ἡ ἱεὺς Κάλχας μαντεύεται· Ἰλ. 6, 300· «τινὶ τι, «εἰ μοι θάνατον μαντεύσαι, τ. 420· Κυκλώσπστιν Ὑδ. 1, 510· «καὶ τὸς καὶ αὐτοῦ τὴν ὕδριν μαντεύσεται» Αἰσχ. ἐπ. 388· «μαντεύομαι γὰρ ὡς ἀνῆλθαι θεός», Εὐμ. 33· ἔδε καὶ μαντεῖον, «ἐπερ τι Κάλχας μαντεύεται» Σοφ. Ἀγ. 733· «τοιοὶ Ἕλλησι ἐμαντεύεται» ἐπὶ μαντεῖως· Ἦρ. 9, 39. Παθ. ἐμαντεύθη, 5, 114, καὶ «τὰ μα-

μαντευμένα», 5, 45· ἄλλα· «μεράντευμαι» = ἐλθε ἐρωτήσαι Πινδ. Π. 4, 1 3· 2) ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον, ζητῶ χρησμόν Ἀριστ. σφ. 159· «εἰς τὰ μαντήια Κροῖτος ἀπέπεμψε μαντεύσόμενος» Ἦρ. 1, 46· «περὶ τίνος, 8, 36· «εἰς Δελφοῦς ἐλθὼν ἐτόλμησε τοὺς μαντεύσασθαι» = ἐνα ἐρωτήσῃ τοῦτο Πλάτ. ἀπολ. 21· «μαντεῖαν ἐμαντεύσαντο παρὰ τῷ θεῷ» Αἰσχ. 3, 107· 3) ἐν γένει εἰκάζω, συμπεραίνω· «τιμωρήσιν ἐξ οἰμωγμάτων μαντεύσόμεσθα τίνος ὡς ὁλωτο», Ἀγ. 1339 νομίζω, ἀντιθ. πρὸς το ἀκριβῶς γινώσκειν Πλάτ. Κρατ. 411· «τοῦτον ἔχει μαντεύσασθαι πῶς ἂν διατείλῃ», πολιτ. 7, 538· «μαντεύτόν» = οἶ μαντεύσθαι (εἰκάζειν, συμπεραίνειν), Φίλ. 64· καὶ ἐπὶ ζώων ἀσπρῖνομαι, ἀνιχνεύω Θεοφρ. 21, 45· τὸ ἐπὶ μαντεύω, μτγν. ἔδε κατ. vaticino, auguro, divino, harosior.

Μαντευτή, δ· μάντις· Ἠλιός. 9, 1, vaticinator, vates.

Μαντευτικός, 3^ο· ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτήδεος εἰς τὸ μαντεύσθαι ἡ μαντευτική = προφητικὴ οὐνα· μς Ἠλουτ. ἡβ. σ. 432, vaticinatorius.

Μαντευτός (μαντεύομαι), 3^ο· ὁ χρησιμοδοτηθείς, προφητευθείς· γόνος Εὐρ. Ἰων 1209· «ἀσπερ αὐτῷ μαντευτός ἦν ἐκ Δελφῶν» = ὠρισμένος ὑπὸ τοῦ χρησμοῦ Ξεν. ἀν. 6, 1, 22.

Μαντεύτρια· ὁλ. τοῦ μαντευτῆς Σχολ. Αὐκρόφρ.

Μαντεύω· μαντεύομαι, μτγν. μόν. Ξεν. Ἑρ. 4, 5.

Μαντήη, ἰων. ἡ· μαντεία Ἦρ. 2, 57. 83.

Μαντήιον· μαντεῖον, «τὸ ἐν Δελφοῖσι» Ἦρ. 1, 48 καὶ συχνά καὶ ὁ χρησμός αὐτοῦ, 2, 111. 171.

Μάντης, ου, ὁ μάντις, ἰορ. γρ.

Μαντιάδας, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἄνθ.

Μαντι· ἀρχή, ὁ· ὁ τῶν μαντείων ἀρχηγός.

(πιγρ. Παλαιαφ. κύρ. πρ. ὄν. Αὐκ. Δημ.

Μαντιάς, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Αὐκ. Δημ.

Μαντιθεός, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πaus.

Μαντικός, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πaus.

Μαντικός 3^ο· ὁ ἀνήκων εἰς μαντήν, προφητικός.

ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μαντικήν τέχνην· «μοχός, ὁρόναι Αἰσχ. Εὐμ. 171, 626· «πῶς σὺν μαντικόν»

= οἱ περὶ τῆς μαντικῆς φήμης σου, Ἀγ. 1165·

«μαντικὸν ἐν ὁρόνοις», Εὐμ. 586· «ἡ μαντική» δηλ. τέχνη, Ἦρ. 482· «ἐμψων μαντικῇ

εἶχ' Ἦρ. 9, 94· «οἱ μάντις ἱερόντες ἐς τὴν

μαντικήν» = ἐρωτῶντες τὴν τέχνην των, 4, 68·

«μαντικῇ χρώμενος ἐνέει» Πλάτ. Φαῖδρ. 244·

«βίος, 248· λόγος, 216· φημαι· μάντων Σοφ.

Ὑδ. τ. 723· «τὸ μαντικὸν σπέρμα» Εὐρ. 1. Α.

520· ἐπὶ μαντικῶς Ἀριστ. ἔρ. 991· «εἰπεῖν

Πλάτ. Θεαίτ. 142.

Μαντίνεια, ἡ, ἰων. Μαντινίη· Ἰλ. 6, 607, δωρ.

Μαντινέα Πινδ. πόλις Ἀρκαδίας, περίφημος

διὰ τὴν νίκην καὶ τὸν θάνατον τοῦ Ἑπαμινόνδους

Θουκ. Μαντινέας, ἰων. ἐκ. γέν. ἰων Ἦρ. ἐπὶ θ.

Μαντινικός, 3 Πλάτ. «ἡ Μαντινική» καὶ περὶ τῆς

Μαντινέας γῶρας Ξεν. Ἑλ. 6, 5, 15.

Μαντινεύς, ὡς, ὁ· ὅς Ἀνέκτονος Ἀπολ.

Μάντις, ὁ· 1) υἱὸς Μελάμπεδος Ὁδ. 6) Ἀ-

θηναίος τις Δημ.

Μαντι-πολέω, ὦ· ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν μαν-

τικήν, προφητεύω Αἰσχ. Ἀγ. 952.

Μαντι-πόλος, 2^ο· ἀσχολούμενος περὶ τὴν

μαντικήν, ὁ προφητεύων, μάντις· Βάκχῃ Εὐρ.
Εκ. 120· - Ἀπόλλων Δουκ. Ζ. τρ. 31.
Μάντις, ὡς, (μάνισμαι) ἰων. ἰος, ὁ 1) ὁ προλέ-
γων τὰ μέλλοντα, προφήτης· «μάντιν ἐρείομεν»
Ἰλ. α, 62· παρ' Ὀμήρῳ ὁ μάντις, ἱετὴρ (ιατρός)
καὶ τέκτων καλοῦνται δημιοεργοί Ὑδ. ρ, 384·
«μάντις ἀνὴρ» Πινδ. Ἰ. 5, 49· καὶ θηλ. «μάντιν
κόρυμν», Π, 11, 33· «ὡς ὁ μάντις φησὶν, οἰωνῶν
βυτήρ» Δίσχ. ἐπτ. 24, περὶ τοῦ Ἀμφιαράου·
καὶ ὁ Ἀπόλλων αὐτός, Ἀγ. 1175· «μάντις
οὐδ' οὐνεράτων φύδος», Χρ. 916· «μάντις οὐδὲις
τῶν καθεστῶτων βροτοῖς» Σοφ. Ἀντ. 1145·
«οὐδὲις μάντις τῶν μελλόντων», Αἴ. 1393· καὶ
ἐπιθ. «τοῦδε μάντιος χοροῦ», Ὀπυσπ. 116, καὶ
θηλ. Εὐρ. Μῆδ. 234· «γνώμη ἀρίστη μάντις»,
Ἐλ. 763· καὶ ἐν τῇ περὶ παρ' Ἡρ. αὖ μάν-
τις, μάντιας· - καὶ χρησμολόγοι Δουκ. β, 1·
καὶ παρὰ Πλάτ. συχνα, «αἰνιγματωδέστερον ὡς
μάντις λέγει», Χαρμ. 164· «καὶ ἱερεῖς, νόμ. 10,
835· - καὶ ἐξηγηταί, 9, 871· - καὶ χρησμοδοί,
Ἰων 534· παράγει δὲ τὴν λέξιν ἐκ τοῦ μάνισ-
μαι, Τιμ. 72· διότι ὁ μάντις προλέγει ἐμπνεύ-
μενος ὑπὸ τοῦ θεοῦ· καὶ παρὰ Ξεν. ἐνθα οἱ μάν-
τις μαντεύονται ἐκ τῶν σπλάγγων τῶν θυμά-
των, ἀν. 1, 7, 18 καὶ μτγν. - ἀγρυπνῶν Πλούτ.
Δουκ. 9· 2) ἡ μάντις· εἶδος ἀκρίδος, ὁμοίας
τέττιγι, πρασίνης, ἰσχυρῆς, κινούσης ἀκαταπαύ-
στως τοὺς ἐμπροσθίους πόδας· - ἡ καλαμαία ἡ
καλαμίτις Θεοκρ. 10, 18· - ἀρουρία Σουῖδ. 3) ἡ
μάντις, «ὁ ἐν τοῖς κήποις βίτραχος» Πύρχ. ὁ
πράσινος, ὅστις ἀναγγέλλει τὴν μεταβολὴν τοῦ
καιροῦ· 4) παρὰ Νικ. ἐν Ἀθην. 9, 370 εἶδος
κράμβης, valis, hariolus, divinus.
Μάντισσα· θηλ. τοῦ μάντις, μτγν.
Μαντιχώρας ἡ μαρτιχώρας, συ. ὁ, ἡ ὄρη τοῦ
μαντιχώρας (mantichora) Καλπουρν. ἐκλ. 7, 59
πρόλ. Αἰλ. Φ. Α. 4, 21, ἡ μαρτιχώρας Ἀριστοτ.
Ἰ. Ζ. 2, 1, παρὰ Πλου. 9, 24, 4 μαρτιώρας·
μυθῶδες ἔζον τῆς Ἰνδίας ἔχον σχῆμα λέοντος,
ἀνθρώπου πρόσωπον καὶ οὐρὰν σκορπίου· πρόλ.
Βίητ Κτησ. σ. 2c0.
Μαντοσύνη, ἡ· μαντεία, μαντική τέχνη· «ἦν διὰ
μαντοσύνην, τὴν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων» Ἰλ.
α, 72, καὶ πλ. «ἦδε μαντοσύνας», β, 832·
«θησαυρὸς μαντοσύνας» Πινδ. Ὀ. 6, 66.
Μαντοσύνης, 3' μαντεῖος, μαντικός, ὁ ἐκ τοῦ
μαντεῖος προερχόμενος· - κέλευσμα Εὐρ. Ἀνδρ.
1032· - ἀνάγκαι, Ἰφ. Α. 761.
Μάντουα, ἡ· πόλις τῆς πέρας τοῦ Πάδου Γαλ-
λίας· Στραβ. ἐπὶ δὲ καὶ Μαντούα Στ. Βοζ. κατ.
Μαντοανὸς Πολύδ. Mantua.
Μαντόης, συ. ὁ· ἡλίων τις Ἡρ.
Μαντώ, οὗς· ἡ 1) θυγάτηρ Τειρεΐδου Ἀπολ.
2) θυγάτηρ τοῦ μάντιος Πολυτίδου (Παυ.
Μαντιώδης, 2' μαντεῖας, μαντικός, ὁ μαντικοῦ,
προφητικοῦ εἶδους· - φωνή Νυν. Ἰω. 4, 122.
Μαντιῶς, 3' μαντεῖας· - τέχνη Ἀνθ. 9, 201·
- Ἀπόλλων Πλούτ. εὐθου. 12. vaticinūs.
Μάνω, μάλω, μάλωσα, ἡ· μονοκέφαλον σκύ-
ραρον ἢ τὸ σκύραρον κεφαλὴ Πύρχ. μτγν. 1.)
Μάνω, μάνωτης, α. μάνωσις, ὄψρ. ἡ· μηνίω,
μηνυτῆς, μηνύσις.
Μανώδης, 2' μανωιδῆς, ἀραῖος, μαλ-αύς· -
οὐρὰ Ἀριστοτ. ζ. μυρ. 4, 13.

Μάνωσις, ὡς, (μάνω) ἡ· μανώτης, ἀραῖος
ἀντιθ. πόνκωσις Ἀριστοτ. εὐστ. 4, 5, πυκνότης.
Πλούτ. ἀρ. φιλοσ. 1, 3, rarefactio.
Μαξείνιος, ὁ· εἶδος ἰχθύος Ἀθην. 8, 332.
Μαξιμῖνοι, ὁ· Ρωμ. ὄν. Ἡρώδ. Maximiani.
Μάξιμος, ὁ· Ρωμ. ὄν. Ἡρώδ. Maximus.
Μάξυες, οἱ· φυλὴ τις τῆς Αἰδύης Ἡρ.
(Μάχυμαι), ἐξ οὗ τὸ συνηρ. μῶμαι· ὅς ΜΑΧ.
Μάπειν, ἀπάρ. ἐπ. ἀορ. 6' τοῦ μάρπειν.
Μάπειν, ὁ· Τυρὸς τις Ἡρ.
Μαππαράστος, ὁ· οὐ. παραστίου Ἀλκιφρ.
Μίρ, ὄψρ. γαίρ Σχολ. Guelph. αἰς Εὐρ. Ἐπ.
1038· ἴσως δὲ μίρη Λοδίκ. παραλειπ. 71.
Μάραγδος, ὁ· σμάραγδος Ἀνθ. 12, 136· ἐκ
τοῦ μαρμαίρω.
Μάραγδοι, ὁ· βασιλεῖς τῆς Ἀραβίας Ξεν.
Μάραγνα, ἡ, καὶ κατὰ τὸν Σχολ. Εὐρ. Ἡρ.
812 μαράγνα, ἡ· σμάραγγα, μάλιστα ταυροει-
δέος· «μαράγνης δοῦπος» Δίσχ. Χρ. 364.
Μάραχ· ὁ· χωρίον Ἀραβίας Πανσ. 8, 28, 1.
Μαραθῆσιον, τό· πόλις Καρίας, κατ. Μαρα-
θῆσις Στ. Βοζ.
Μαραθ· - εἰδῆς, 2' ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ μαρά-
θου, ὄμνος· μαράθω Δίσχ.
Μαραθῶν, τό, ὄψρ. καὶ ἀττ. μαράθρον· τὸ γυν.
στον μυρωδικὸν φυτὸν ὁ μαράθος Ἀθην. 2,
71· «μαράθου ὄρηξ (βλαστός)» Νικ. 9ηρ. 33.
Μάραθος, ὁ· μαράθων Ἀθην. 13, 598· καὶ μα-
ραθιοι Ἰπρίχ. ἐν Ἀθην. 2, 70.
Μάραθος, ἡ· 1) πόλις Συρίας Πολυδ. κατ.
Μαραθῶνι Διοδ. 2) ὁ πόλις Φωκίδος Στράβ.
κατ. Μαραθῶν ἡ Μαραθούσις Στ. Βοζ. 7)
ὁ· υἱὸς Ἀπόλλωνος, ἐξ οὗ τὸ ὄνομα ἔλαβε καὶ
ὁ Μαραθῶν Πλουτ.
Μάραθος, ὄντος, ὁ· ὄνομα δήμου λαδόντος
τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ἐν αὐτῷ φουμένου μαράθου, ὡς
Σχολινοῦς Στ. Βοζ.
Μαραθουσα, ἡ· νῆος οὐ μακρὰν τῶν Κλα-
ζομένων Δουκ.
Μαραθ(ε)ίτης (μαράθρον), ὁ· ὁ ἐκ μαράθου·
οἶνος· παρεσκευασμένος ἐκ μαράθου, γεωπ.
Μάραθο· - εἰδῆς, 2' μαραιοειδῆς, ὁμοίος ἢ ἐκ
τοῦ εἶδους τοῦ μαράθου· - φύλλα Δίσχ. 3, 166.
Μάραθρον, τό· μαράθων Δίσχ. 3, 81.
Μαραθῶν, ὄντος ὁ· τοπο· ἐν ᾧ φέρεται πολὺς
μαράθος, ἀττ. μαραθῶν Στράβ. 3, 4 9.
Μάραθῶν, ὄντος, 1) ὁ· ἥρωες τῆς Ἀττικῆς
Πανσ. 2) δῆμος τις τῆς Ἀττικῆς ἐν τῇ ἀνατολικῇ
παραλίᾳ, περίφημος, διὰ τὴν ἦσαν τῶν Περ-
σῶν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων καὶ Πλαταιέων· ἢ
ἐν Μαραθῶνι μάχῃ· Ἡρ. Θουκ. καὶ ἐν Μαρα-
θῶνι Δι. Ἀλ. ἀρχ. 5, 17· Μαραθῶνι·
ἐν Αἴ. ἡ παρὰ τὸν Μ. Ἀριστ. ἐπ. 781· «Μαρα-
θῶνι» ἐπὶ τὸν Μ. Δημ. σ. 1377, 3. Μαρά-
θῶνι· ἐκ Μαραθῶν Στ. Βοζ. κατ. Μα-
ραθῶνιος, ἐπιγρ. Στράβ.
Μαραθῶνιος, ἰδός, ἡ· γυν. ἀν. Ἑλλ. Ἀνθ.
καὶ Μαραθῶναμάχος, νεφ. 986· ὁ πολέμιός
ἐν Μαραθῶνι, καὶ ἐν γένει πᾶς ἐχθρὸς μαχητῆς
δυναμὸς νῆ παραβλήθη πρὸς τοὺς ἐν Μαρα-
θῶνι πολεμίζοντας Ἀθηναίους Δ. Λαερ. 1, 56.
Μάρανα, ἡ, ἔσφ. γρ. ἀντὶ μαράγνα· Πύρχ.
Μαραίνω, μ. ἀνθ. ἀορ. ἐμαράνα Ὀμ. ὄντος

Ἑρμ. 140, ἐμαρήνατο, ἐπερ. Ἰακ. Ἀνθ.
Παλ. 3, σ. 967, καθ. παρκ. μαράρμα
Λουκ. Ἀναχ. 25, καὶ μαράρμαι Μλούτ.
Πορ. 31, π. ἀορ. ἐμαρήνην 1) κυρ. σδήνω
τι καλόν· - ἀνδρικήν Ὁμ. Ἑμ. Ἑρμ. 140 καὶ
παθ. παῖς κατὰ μικρὸν νὰ κείω· φλόξ ἐμα-
ρήνη Ἰλ. ι, 212· «πυρκαϊὴ ἐμαραίνεται», ψ.
218· - π. ραί Δ. Ἀλ. ἀρχ. 4, 79· 2) μετρ.
κατατρέφω, κατατρέγω, ἐξασθενίζω κατὰ μι-
κρὸν ἐπὶ τῆς νόσου καὶ τοῦ πυρετοῦ· «νόσος
μαραίνει με» Αἰσχ. Πρ. 600· «μαραίνεται νό-
σος» Εὐρ. Ἀλκ. 201· «μαραίνει δευτέρως δω-
γμῶν» = καταστρέφει αὐτὸν Αἰσχ. Εὐρ. 134
καὶ παθ. «βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χε-
ρὶς», 270 «πάνθ' ὃ μέγας χρόνος μαραίνει» =
καταστρέφει, ἀντιθ. φλέγω Σοφ. Αἴ. 700· «δ-
ψις μαρῶν» = τοφλῶσαι, Οἶ. τ. 1328· «πίνος
πλευρῶν μαραίνων», Οἶ. Κ. 1262· «ὃ γῆρας τί
ποῦ ὑστέρων - ποιήσας, ὅτε νῦν ὥδε μαρινό-
μεθα» Ἀνθ. 11, 30· καὶ περὶ τοῦ λόγου, 5,
5· Ἐν τῷ περὶ κυρίως ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ μα-
ραίνονται· ἐμαραίνονται Ἡρ. 2, 24· «μαραίνοντα
ἐξηρξάνετο» Πλάτ. πολιτ. 270· «τὸ σῶμα οὐκ
ἐμαραίνεται» Θουκ. 2, 49· «σώματα μεμαρασμέ-
να» Λουκ. Ἀναχ. 25· συνθ. μετρ. «ἀρα ἀ-
δικία φθείρει τὴν ψυχὴν καὶ μαραίνει» Πλάτ.
πολιτ. 10, 609· «τὸ κάλλος ἐμαραίνει τὴ νό-
σος» Ἰσοκ. 1, 6· ἀκμή μαραίνεται, δώμη, δύ-
ναμις Πλούτ. Φαβ. 2· κοπιᾷται, Πυρρ. 15,
tabefacio· μαραίνονται, tabefio, marcesco.
Μαράϊ-πους, ὁδός, ὃ· ὁ μεμαρασμίνος τοὺς
πόδας· Πούχ.
Μαράκανθα, τά, Ἄρρ. Ἀν. καὶ ἡ Στραβ. 11·
πρωτεύουσα τῆς Σαγιάτης. νῦν Σαμαρκάνδη.
Μαράκοι, οἱ· φυλὴ Αἰτωλικὴ Ξεν.
Μαρανέται, οἱ· φυλὴ τις ἐν Ἀραβίᾳ Στραβ.
δι. γρ. Μαρανταί.
Μαρανθίς, ἴδιος, ἡ· εἶδος φυτοῦ Δισκ.
Μαρανσίς, εὐς, ἡ· μαρσμός, τὸ μαρξίνεσθαι,
ἐκ τοῦ γήρατος, ἄριστος. προθλ. 3, 5, 6.
Μαραντικός, 3· ὁ μαρξίνων, ἐξασθενῶν, ὁ
αὐχιστῶν ἀδύνατον Σχολ. Ἰλ. ι, 342 παρὰ
Φρυνίχ. ἐν Β. Ἀν. 32 ἐξήγησις τοῦ «γέρον
ῥυτός» = ἀδύνατος.
Μάραρον, τό, ἡ μάραρος, ὁ· πίτταξος Εὐστ. 1657.
Μάρασμός, ὁς, ὁ (μαραίνω)· μαρξίνος, ἐξ
σπέντης τῶν σωματικῶν δυνάμεων ἕνεκα γήρατος
ἢ ἀσθενείας Γαλην. π. μαρσμοῦ τ. 7, σ. 178.
Μάρασμώδης, 2· μαραντικός, συνοδευόμενος
μὲ μαρσμόν· - πυρετός = ὁ ἐπιφέρειν μαρ-
σμόν· ὁ συντηκτικός = ὁ τέχνη, «τὸ καταπι-
μελὸν τοῦ σώματος» Γαλην.
Μάρασσαι· κύνες, ὄρνιθες· Πούχ.
Μάρασσαι· μαραγίω· Ἑρῳδιαν. προθλ. μάραγνα.
Μαραυγίω-ω (μαρμαίρω, μαρμαρυγή, ἴσ. συνθ.
ἐκ τοῦ ἀδγῆ)· θαρραίνονται ὑπὸ τοῦ πολλοῦ
φωτός, σκοτιζομαι εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, χάνω
τὴν ὄρασιν, τοφλῶνομαι· «ὀφθαλμοὶ ὕγροῦ
πλεονάσαντος ἀναπλησθεὶς μαρμαγίαι καὶ ἀνοεῖ
πρὸς τὸ οἰκτεῖν ἔργον» Πλούτ. ἡθ. σ. 376· «ἐστὶ
δὲ καὶ χρώματα λυπηρὰ τῇ ὀφει πρὸς ὃ γίνεται
τὸ συγγεσθαι καὶ μαρμαγίην», σ. 589.
Μαραυγία, ἡ· θαρρώμα τῶν ὀφθαλμῶν ἕνεκα
λαμπρῶ φωτός, τὴλως· «τὸ λαμπρὸν φῶς,

μαρμαγίαν περιτίθεισι τοῖς ὀφθαλμοῖς» Στοδ.
ἀνθ. 1, 81.

Μαράφιοι, οἱ· Περιοικὴ φυλὴ Ἡρ.
Μάραφίς, ἰος, ὁ· Πέροη· τις Αἰσχ.
Μαράχη, ἡ· πόλις Ἰνδοική, κατὰ Μαράχιοι· Στ. Βούρ.
Μαργαίνα (μάργος)· μαργάνω, μαίνομαι, θαρ-
σύνομαι, λυσσῶ· ἐπὶ τινὶ «Διομήδεα μαργαί-
νειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισιν θεοῖσιν» = ὥσπερ
τὸν Διὸς, ἵνα μανιακὸς ἐκπέσῃ κατὰ τῶν θεῶν
Θεων Ἰλ. π, 382.

Μάργανω, ὡν, τί· 1) πόλις Ἡλίδος· Διοδ.
παρὰ Στράβ. αἱ Μαργάλοι, ἡ Μαργάλα, κατὰ
Μαργανῶς Ξεν. 2) πόλις Ἰνδοικῆς Στ. Βούρ.

Μαργαρίδης, ου, ἰων. ὁ· μαργαρίτης Φωτ.
Μαργαρίς, ἰδός, ἡ· μργν. τόπος τοῦ ὀφθ. μαρ-
γαρίτις Ἡλίδος. 2, 30· λίθος Φιλίστρ. υ.
Απ. 3, 53.

Μαργαρίτῆριον, τό· ὄψος, τοῦ

Μαργαρίτης, ου, ὁ, καὶ μαργαρίτις, ἰδός, ἡ·
λίθος Ἀθην. 3, 93· τὸ γεωστὸν μαργαρίτῆριον
καὶ ὁ μαργαρίτοφόρος κόγχος (ὕστρευν)· «ὁ μαρ-
γαρίτης καλούμενος λίθος» Θεοφρ. παρ' Ἀθην.
3, 93· καὶ «πέλεκτον μαργαρίτην» αὐτὴν πρόθλ.
Αἰλ. Ἰ. Ζ. 10, 14· διάφορος εἶνα «ὁ χερσαίος
μαργαρίτης», ἀγνωστός τις πολυτίμος λίθος Ξε-
χων τριπλασίαν ἀξίαν ἀπὸ τὸν καθαρὸν χρυσόν
Ἀρρ. Ἰνδ. 8· 2) Αἰγυπτιακὸν φυτὸν· μαργά-
λις Ἀριστοτ. φυτ. 1, 4, margarita.

Μαργαρίτα-ειδής, 2· ὅμοιος μαργαρίτῃ Ἐπιφαν.
Μαργαρίτα-φόρος, 2· ὁ φέρων (παράγων)
μαργαρίτας Φωτ. 3, σ. 450.

Μαργαρο-γονία, ἡ· ἡ γέννησις τῶν μαργα-
ρίτων Τζέτζ.

Μαργαρο-ειδής, 2· μαργαρίτοειδής, μργν.

Μάργαρον, τό· μαργαρίτης Πaus. 8, 18, 2.

Μάργαρος, ὁ· μαργαρίτης, τὸ μαργαρίτῆριον

καὶ τὸ μαργαρίτοφόρον ὕστρευν Αἰλ. Ἰ. Ζ. 15, 8.

Μαργαρό-στέρνος, 2· ὁ ἔχων στέρνον (στήθος)

ὅμοιον μαργαρίτῃ· κόραι Νικ. Εὐγ. 4, 373.

Μαργαρό-στρωτος, 2· ὁ ἐστρωμένως διὰ

μαργαρίτων, μργν.

Μαργαρο-φορέω· -ὦ· φέρω (παράγω) μαργα-
ρίτας, καὶ μαργαροφόρος· -φορία.

Μαργαρο-ώδης, 2· ὁμοιος μαργαρίτῃ, ὁ ἔχων

τὸ εἶδος καὶ τὴν χρομῆν τοῦ μαργαρίτου, μργν.

«τοὺς μαργαρίδας» = αἱ ἀληθεῖς λόγους Θεοδ.

Στουδ. σ. 172.

Μαργάς, ἄθος, ἡ· δεσμός Πούχ.

Μαργάω· μαραίνω, μαίνομαι, φέρομαι ὡς παρ-

άφρων, θαρσύνομαι, ἐρησιζομαι ἐν τῇ μάχῃ·

ἐπὶ συμπλοκῇ μάχης Αἰσχ. ἐπε. 387· «ὅς, ο

μαργῶντ' αὐτὸν» Εὐρ. Φοιν. 1163· «ὅς, νιν

φόνον μαργῶντος ἔσχε», Ἡρ. μ. 1005· μαρ-

γῶσαν χέρα», Ἑκ. 1128· ἐπιθυμῶ «μαργῶσα

γνᾶθος» Αἰσχ. ἀποσπ. 237.

Μαργέλλια, τί (ἀργέλια Ἰσρ. γρ.) καὶ μαρ-

γῆλιδος, αἱ· εἶδος φωνίαν, ἡ οἱ καρποὶ αὐτοῦ

(ὅμοιοι μαργαρίτῃ) ἵσως τὸ μαλιδικὸν κάρπον,

παραστὶ παρὰ Κασκ. Ἰνδοπλ.

Μαργέλλιον, τό· μαργαρίτῆριον, μργν.

Μάργη, ἡ· μαργώτης Πούχ.

Μαργήεις, 3· μάργος, λυσσῶν Πούχ.

Μαργήλις, ἰδός, ἡ· μαργαρίτης Φιλίστρ.

Μάργης, ου, ὁ· μάργος Σουῖδ. ἵσως μαργήεις.

Μαργιανή, ἡ γῶνι τῆς Ἀσίας ὅπου τῇ
Μαργιανῇ Στρατ. κ.τ. οἱ Μαργιανοί.

Μαργίτης, οὐ, ὁ (μάργος), ὁ μωρὸς τις καὶ
ἡλίθιος· ἀνθρώπος Αἰσχ. κ.τ. 160· ὁ ὁ-
μῆρος λέγεται ὅτι ἐποίησε χωμακὸν ποίημα
Μαργίτην καλούμενον, οὐ ὀλίγα τεμάρια σώ-
ζονται παρὰ Φάλω de Margite Homericis 1798.

Μαργιτο-μανή, 2· ὁ μανίαν μαργίτου ἔ-
χων· Φιλώδημ.

Μαργιτο-μανία, ἡ μαργίτου μανία· Φιλώδημ.
Μαργόσμι· μαργάω· μεμαργωμένος Αἰσχ.
κ.τ. 758.

Μάργος, 3, παρ' ἑτ. 2· μανιακὸς, λυσσών·
ἀνδρες Πίνδ. Ὀ. 2, 106· παράρρων Ὀδ. π. 421·
μωρὸς, ἀνόητος· ἀπερίσκεπτος, «μάργην σε
θεοὶ θέσαν», ψ. 11· γαστήρ· ἐχόρτατος Ὀδ. σ. 2·
«πῆρες τὸ μάργον» σῆς γυνίκου· Εὐρ. Κλέλ.
309· «μάργους φλόξ ἐδάινυτο γνάθους» Φρυγ.
παρὰ Σχολ. Λυκ. 431· «λύσσαρ πνεύματι μά-
ργον» Αἰσχ. Πρ. 846· «τάδε τὰς μαργούς», Εὐριπ.
αἰ. 67· καὶ παρὰ μετ. π. καὶ ἐν τῷ περ.
«ὅπου μῆτε ἰδύναι· τισὶ πολλὰς ἔμα καὶ μά-
ργους προσχόρεται· ἡ κύουσα Πλάτ. νόμ. 7,
792 καὶ μετ. ἀποστ. ἀκόλαστος Αἰσχ. κ.τ.
741· «Ἐλένη Εὐρ. Πλ. 1027.

Μάργος, ὁ 1) ποταμὸς ἐν Ἰλλυρίᾳ, Στρατ. 2)
ποτ. ἐν Μαργιανῇ Στρατ.

Μαργούση, ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία, ἀκολασία,
γαστριμαργία· γαστρί· χαριζόμενος· πάσα· χά-
ρις· τῇ ὁ ὑπὸ τὴν μαρὰν γαστέρα μαργούση·
Ανθ. 9, 367.

Μαργότης, ἡτος, ἡ μαργούση Εὐρ. Ἀνδρ.
950· φωνῶν, - καὶ ἱσομία Σοφ. ἀποσπ.
726· γαστριμαργία Πλάτ. Τιμ. 72.

Μάρδοι, οἱ φυλὴ Περσικὴ Αἰσχ. Πέρ. 994.

Μαρδόνιος, ὁ ὁ στρατὸς ὁς τῶν Περσῶν εἰς
τὸν κατὰ τὸν Ἑλλήνων πόλεμον Ἦρ.

Μαρδόντης, ὁ Πέρσης τις Ἦρ.

Μάρδος, ὁ 1) Πέρσης τις Αἰσχ. Πέρσ. 2)
ποταμὸς ἐν Περσίᾳ Δ. Περ.

Μάρδων, ὁ Πέρσης τις Αἰσχ. Πέρσ.

Μάρει, ἡ, ἰων. Μαρῆ· Ἦρ. (Μαρί· ἔσφ. γρ.)
1) πόλις ἐν τῇ κατὰ Αἰγύπτω Θύκ. 2) λίμνη
παρὰ τὴν πόλιν ταύτην Στρατ. ἔτι δὲ ἡ Μα-
ρεώτις λίμνη, αὐτὴ. πλησίον αὐτῆς παρήγετο
ἀλλοίωτος οἶνος· ὁ Μαρεώτης οἶνος, αὐτόν. οὐ
τὸ ὄνομα ὁ Ἀΐων. 1, σ. 33 παρὰ γὰρ ἐκ τινος
πηγῆς πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας κειμένης, ἡ-
τις Μάρει ἐκαλεῖτο.

Μάρεις, οἱ φυλὴ ἐπὶ τῶν βορείων περσίων
τοῦ Πόντου Ἦρ.

Μαρη, ἡ, κατὰ τὰ Σχολ. Βενετ. Ἰλ. σ. 137
παρὰ Πίνδ. = γαῖρ· ἐκ ταύτης τὸ μάρπω,
μα· νασθαί, εὐμαρής, δυσμαρής.

Μαρήγω λαμβάνω Ἠσυχ. ἰσ. ἀντὶ μάρπω.

Μάρης, ὁ ὄνομα βασιλέως τῆς ἐν Αἰγύπτῳ
Θήβης, ὅπερ = ἡλιόδωρος Γρατιν.

Μαρία, ἡ· ἡ μήτηρ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Ν Δ.

Μαρίαδα· μητροπόλις Σαβίων πρὸς τῇ Ἐρυ-
θρᾷ θαλάσῃ Στ. Βυζ.

Μαριαμί· πόλις Φοινίκων, κατὰ Μαριαμ-
αίται Στ. Βυζ.

Μάρταδωνί, οἱ φυλὴ τις ἐν Βιθυνίᾳ κατὰ
τὴν παραλίαν τοῦ Εὐξ. Πόντου ὀνήκου· τῆς Ἰβρα-

κλείας Ἀπολ. Ρῶ3 καλούμενοι καὶ δωροφόροι·
καὶ ἐπὶ Μαρτιανὸς ὁρηγητὴρ Αἰσχ.

Μαρίαν, ἄνος, ὁ μαριεύς.

Μαριεύς, ὁ· λίθος καὶ οὐρανὸν διέφθ' ἐπ' αὐτῷ
ἔδωρ Ἀριστοτ. θαυρ. 41· παρ' Ἠσυχ. μαριεύς.

Μαρίκας, οὐ καὶ ἄνους, ὁ· ὄν. κομφοδία τοῦ
Εὐδόλιδος, βαρβαρικὴ λέξις, δηλοῦσα ἀδόλαστον
ἄνθρωπον Ἀριστ. νεφ. 517.

Μαρίαδης, οὐ, ὁ ἀνθρακὺς τις ἐξ Ἀχαρνῶν
Ἀριστ. Ἀχ. 609.

Μαρίευτής, ὁ· ἀνθρακὺς, μαριλακότης,
καρδουιάρης Σοφ. ἀποσπ. 908.

Μαρίεύω, μ. εὐσώ· κάμνω μαρίην, μικρὰ
κάρδουνα Πηλοδ. 7, 110.

Μαρίλη, σμαρίλη, μαρίλα, (μαίρω, μαρμαίρω),
ἡ ὁ χνοῦς, τὸ ἀπόψημα, τὸ λεπτότατον τῶν ὀν.
θράκων Σουδ. Πηλοδ. 10, 111· «ἡ ἀνθρακὶς
τέφρα καὶ σποδία» Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 350· οἱ
καίοντες μικροὶ ἀνθρακες· «ὅταν δὲ διαπύρος γί-
νηται ὁ βόλβος ἐξέλκιν χροὶ τὰ ξύλα, καὶ τῶν ἰν-
θρακων οὐ δὲ ἀφύστατοι ἔσονται καὶ διαπύροι
τὴν δὲ σποδὴν καὶ τὴν μαρίλην ἐν τῷ βούρῳ
καταλείπειν» Ἰπποκρ. γυν. 2, σ. 648, 55.

Μαρίλο· κρύτης, οὐ, ὁ· ὁ καίων μαρίλην, ἀν-
θρακὺς Ἠσυχ.

Μαρίλο· πύτης, οὐ, ὁ· κωμ. ὁ καταπύων
μαρίλην (σπάνιον καρδουίνον), ἀνθρακὺς ἡ χαλ-
κὺς Ἀνθ. Πλιν. 15.

Μαρίνος, ὁ· ἔξω· θαλασσοῦ ἐχθρὸς ὅστις καὶ
κίχτρος· καλεῖται Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 17.

Μαρίνως, ὁ· κύρ· Ἀνθ. ἰσίως ὁ διαδύων·
τοῦ Πηλοδ. ἐν τῇ ἐν Ἀνθ. Πλιν. Πλάτωνος
σχολῇ· πρόβλ. Σουδ.

Μάριον, τὸ· πόλις τῆς Κύπρου Στ. Βυζ. κατ.

Μαρεύς, ἑως διόδ. αἰ. ἐπὶ Σοφ. ἀποσπ. 8 Ὀ.

Μαρίος, ἡ· πόλις τῶν Ἑλευθερολακόνων Πηλοδ.

Μάριος, ὁ· Ῥωμ. κύρ· ὄν. Πλούτ. ἐξ οὗ Μα-
ριανός, 3 = ἀπεδλίπων, ἀναφερόμενος εἰς τὸν
Μάριον Δ. Σικ.

Μάρις, ἑως, ὁ· μέτρον βουστῶν περιέχον κατὰ
τῆς ἐξ πούλας Πηλοδ. 10, 181, κατ' ἄλ-
λους δέκα χόας· λαίστευ. Ἰ. Ζ. 8, 9.

Μάρις, ἑως, ὁ 1) Αὐδῶ· τις Ἰλ. 2) ποταμὸς ἐν
Σαυθίᾳ Ἦρ.

Μαρίσκος, ὁ· σχοινίος τις Πλίν. Φ. Ἰ. 21, 69.

Μαρίω· πυρίσω Ἠσυχ.

Μαρίων, ὄνος, ὁ· Ὀλυμπιονίκης τις Παισ.

Μαρκελλίνος, ὁ· Ῥωμ. κύρ· ὄν. συγγραφεὺς
τῆς βιογραφίας τοῦ Θεοδοίου.

Μαρκελλος, ὁ· Ῥωμ. κύρ· ὄν. Πλούτ. Mar-
cellus, Θηλ. Μαρκελλῆ, ἡ·

Μαρκιανός, ὁ γεωγράφος ἐκ τῆς Ἰσραελίας
τοῦ Πόντου ἀκμῆσαι τὴν ἑκατοστ. μ. Χ. Σουδ.

Μάρκιος, ὁ· Ῥωμ. κύρ· ὄν. Θηλ. Μαρκία Πλούτ.

Μαρκάμαν(ν)οί, οἱ· γεωγραφικὴ φυλὴ Στρατ.

Μάρκος, ὁ· Ῥωμ. κύρ· ὄν. Πλούτ. Marcus.

Μαρμαίρω (ΜΑΡ μετ' ἀναδιπλασμοῦ· πρόβλ.
μαίρω), συγγεν. μάρμαρος, μαρμαρυγῇ, ἀμα-
ρύτως· ἀκτινοδολῶ, λάμπω (κινούμενος), ἐπὶ
τῆς ταχείας κινήσεως τοῦ φωτός· παρ' Ὀμήρῳ
μόνον κατὰ μετ. ἵνα· «ἔντεα μαρμαίροντα»
= λάμποντα, ἀκτινοδολῶντα ἐκ τῶν ἰκτινῶν
τοῦ χαλκοῦ Ἰλ. μ. 195, καὶ συχνά· τείχεα, σ.
617, καὶ· Τρώες· χαλκῷ μαρμαίροντες· ν. 801·

πρόλ. «δῶματα χρῶστα μαρμαίροντα», ν, 22.
 -δῶματα-λάμποντα, ζωηρά, ἐπὶ τὸν ὀφθαλμῶν
 τῆς Ἀφροδίτης, γ, 397. «αὐτὴ μαρμαίρουσα»
 = ἐπὶ ἀστραπῇ: Ἡσ. θε. 699. «νύκτα ταύτην
 ἢν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος ἀστροίσι μαρμαίρουσαν»
 οὐρανὸς κυρτίν» = περὶ τῆς ἀκτινοβολίας τῶν ἀ-
 στρων ἐν νυκτὶ λίαν. ἐπιτ. 383. «χρὺς ᾧ χαίταν
 μαρμαίρων» Εὐρ. Ἴων 888. «τῶν χαλκωμάτων
 καὶ τῶν ἀργυρῶν μαζῶν ἐμαρμαίρει ἡ οἰκία»
 Σωφρων παρ' Ἀθην θ, 230. «μαρμαίρει δὲ μέ-
 γας ὁμός χαλκῷ» Ἀλκαίης αὐτ. 14, 627. -
 πικρὶδος Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. β, 282. καὶ παζ. «ἡ
 πύλη μαρμαίρουσα» Λουκ. ἐτ. δι. 13, 3.
 Μάρμακες, οἱ ἔθνος Αἰθιοπικὸν Στ. Βυζ.
 Μάρμακος, ὁ πατήρ Πυθαγόρου Δ. Λαερ.
 Μάρμας, ἄκος, ὁ μνηστὴρ Ἰπποδαμείας Παισ.
 Μαρμαρ στεριὸν Ἰσλ.
 Μαρμαρείος, 3. μαρμαρείος, «μαρμαρείον»
 λευκόν, λαμπρὸν Ἰσλ.
 Μαρμαρείος (μαρμαίρει) δ' ἀκτινοβολῶν, λάμπων
 ἰδίως ἐπὶ τῇ λάμπει τῶν μετάλλων. - ἀντιφ.
 ἰλ. α, 480. - ἰλ. β, 594. - πύλαι Ἡσ. θε. 811.
 καὶ ἐπὶ τῇ γαληνιάς θαλάσσης. «ἅλς μαρμα-
 ρεῖα» ἰλ. ξ, 273. «μαρμαρείς ἐν αὐγαίς» Ἀ-
 ριστ. νηφ. 287. πρόλ. μαρμαρίνου, πρὸς ὃ συμ-
 φωνεῖ παρά τοις μέτρ. ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ λαμ-
 πρῶς, λευκῶς ὡς μαρμαρον ἢ ἐκ μαρμαρόν κα-
 τίστασθαι μιν, μαρμαρίνου.
 Μαρμαρ-εργάτις (μαρμαρος, ἐργάτης) ἔρ-
 γάζομαι ἐπὶ μαρμαρόν Τζέτζ. ἰστ. 9, 127.
 Μαρμαρίσαι, ὡν, οἱ οἱ κατ. τῆς χώρας Μαρ-
 μαρικῆς ἐν Αἰθίᾳ Στ. αβ.
 Μαρμαρίζω μαρμαίρω, ἀκτινοβολῶ, λάμπω.
 «ἀκτίνες ὄσων μαρμαρίζουσιν» Πινδ. ἀποσπ.
 88. «πίτρα μαρμαρίζουσα» = σκληρὰ ὡς μάρ-
 μαρον Δ. Σικ. 3, 12.
 Μαρμαρικὴ, ἡ χώρα ἐν Ἀφρικῇ μεταξύ Αἰ-
 γύπτου καὶ Κυρηναϊκῆς Πτολ.
 Μαρμαρίνου μαρμαρίου, ὁ ἐκ μαρμαρόν - ζῶα
 Ἀθην. - ἀγάλμα Εὐκρ. 10, 2. - τειρος Ἀνθ. 7,
 619. - τροχοὶ Δ. Σικ. 17, 45.
 Μαρμαρίων, ἡ 1) ὁν. ἀταίρας τινὸς Δ. Λαερ.
 10, 7. 2) τὸ, πόλις ἐν Εὐβοίᾳ μὲ ναὺν τοῦ
 Μαρμαρίνου Ἀπόλλωνος Στραβ.
 Μαρμαρίος, 3. ὁ ἐκ μαρμαρόν, ἑπιγρ. Κύμης
 Αἰολίδος.
 Μαρμαρίτις, ἴδος, ἡ, πίτρα μαρμαρίνη Φί-
 λων Βυζ. θανμ. 2, 4.
 Μαρμαρ-γλύφια, ἡ τὸ γλύφειν (σκαλίζειν)
 ἀγάλμα ἐπὶ μαρμαρόν Στραβ. 10, σ. 487.
 Μαρμαρῆς, 3. μαρμαρείος, ἀκτινοβολῶν,
 λάμπων. - ἀγάλμα Σωφ. Ἄντ. 606.
 Μαρμαρ-κονία, ἡ μαρμαρόν κονία Σχολ.
 Ἡσ. ἀποκ. 142. πρόλ. λιθοκονία, ἀστροκονία.
 Μαρμαρον, τὸ 1) μαρμαρος Καλλιμ. ὕμν. Ἀ-
 πόλ. 24. 2) πάθος ἢ ἀσθένεια τῆς τῶν ζώων ἰ-
 δίως τῶν ὄντων «μαρμαρα» κονδυλώματα καὶ πώ-
 ροι ἐν πυλὶ τῶν ὄντων Ἰππιατρ. ἐκρυσσε τῆς ὀ-
 πλης. «συμβαίνει ἐν τοῖς ποσὶ μάλιστα τοῖς ἱμ-
 πρ. σθλοῖς κατὰ τὴν ἐκφυσιν τῆς ὀπλης, ἢν κα-
 λοῦσι σιφάνην, μαρμαρα σφζηνιν ἔχοντα, καὶ
 κονδυλώματα σκληρὰ καὶ πυρρῶμενα» Ἰππιατρ.
 Μαρμαρο-ποιός, ὁ ὁ ἐργαζόμενος ἐπὶ μαρ-
 μαρόν, μέγν.

Μάρμαρος, ὁ (ἐκ τοῦ μαρμαίρω, κυρίως ἐπὶ
 τοῦ σκληροῦς χρώματος) διὸ οἱ ἀρχατοὶ ἰδίως
 παρ' Ὀμήρῳ ἀπὸ τοῦ λευκοῦ (ξηγροῦσι) 1) παρ'
 Ὀμήρῳ ἐν γένει μέγας λίθος. «μαρμαρὸν οὐκ ὀ-
 νει βαλὼν» ἰλ. μ, 380. καὶ ἰλ. θ. «πέτρον μαρ-
 μαρον ἐκρίοντα», π, 735. «ὄν ὅλως μαρμαρῷ»
 Εὐρ. Φοιν. 667. - αἴγλη Νου Δ. 22, 157. 2)
 ἰδὸς σκληροῦ καὶ λευκοῦ λίθου, τὸ μαρμαρον
 καὶ θηλ. ἡ μ. Στραβ. 9, σ. 399. «λατύμιον μαρ-
 μαρόν λίθου», 14, 645. ὁ αὐτὸς καλεῖται καὶ
 ἀπλῶς λίθος ἢ λευκὸς λίθος Ἰπποκρ. σ. 616, 20.
 3) ἔργον ἐκ μαρμαρόν, ἰδίως ἐπιτάφιος λίθος ἐκ
 μαρμαρόν θύκρ. 22, 211. 4) τεμάχιον μαρμα-
 ροῦ λίθου πλεον. διὰ τῆς γλυφῆς, εὐσημεῖον
 πρόλ. λατύπη, «ὁ μαρμαρος τοῦ διακρύου» σιδή-
 ρου, τῷ καταψήχειν, τὴν ἀγαν ὑγρότητα καὶ ῥυ-
 σιν ἀφαιρῶν, εὐτονον ποιεῖ τὸ μαρμαρῶμενον
 αὐτῷ καὶ τοποῦμενον» Πλουτ. ἡθ. σ. 680. «οἱ
 δὲ χαλκεῖς τῷ πυρρῶμένῳ καὶ ἀνατιχομένῳ σι-
 δῆρῳ μαρμαρον καὶ λατύπην παραπέσσουσιν»,
 σ. 951, μαρμαρ.

Μαρμαρό-υργός, ὁ ὁ ἐργαζόμενος μαρμαρον
 Τζέτζ. ἰστ. 9, 131.

Μαρμαρόν κάρνυ λίθον. μαρμαρον, μεταβά-
 λω εἰς μαρμαρον. λ. ὀυποῖω. «γραβὴ μαρμα-
 ροῦμεν ὁμας» Λυκ. φρ. 876.

Μαρμαρῶν ἡ (μαρμαρῶσιν) ἡ λάμψις, ἀκτινο-
 βόλημα, ταχὺτα κίνησις τοῦ φωτός, λάμψις
 σιλικίου σώματος, καὶ ἐν γένει ταχὺτα κίνησις
 σώματος τινος, ἐν καὶ πλ. «ἀστὶρον μαρμαρ-
 ροῦν» Ἰπποκρ. σ. 1277, 31. - πυρῶδες Πλατ.
 Κριτ. σ. 116. «ἡ τῶν περιεβαλλόντων καὶ τῶν
 ἀσπίδων μαρμαρῶν» Χρυσόστ. «μαρμαρῶν
 θεῖτο καδῶν», τὰς ταχέως κινήσεις τῶν καὶ ὡν
 τῶν ὀρχομένων Ὁδ. θ, 265, κρυσόστομος, ἡμεῖς
 Μαρμαρῶν μαρμαρῶν, τὰ νύκτις τῶν ὀφθαλ-
 μῶν Γαῖλ. Διόφ. 1, σ. 60.

Μαρμαρῶν γῶδες, 2. λάμπων ὡς μαρμαρῶν ἡ,
 λαμπρός, ἀκτινοβόλος - ὁμας, «μαρμαρῶν γῶ-
 δὲς τι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν» Ἰπποκρ. σ. 111.

Μαρμαρῶν γῶς μαρμαρῶσιν, μαρμαίρω, ἀκτι-
 νοβολῶ, λάμπω. «ἀγάλμα μαρμαρῶσιν» Γε-
 μίστ. 20. σ. 235. - ὁμας ἡ ὁμας. φυτ. 2, 25.

Μαρμαρῶν γῶς, 2. μαρμαρῶν ὁμας, «σῆλικας,
 πέτρας μαρμαρῶν γῶς» Ἐτ. Ρουθ. σ. 499.

Μαρμαρ-ῶν γῶς, ἰδος, ἡ τῇ δὲ τοῦ βλῆματος
 εἰς μαρμαρον μεταβαλλούσα, ὡς τὸ λιθοδερ-
 κῆς - Μένους Λυκ. 813.

Μαρμαρ-ῶν γῶς, 2. μαρμαρῶν γῶς, λιθοδερκῆς,
 ὁ μεταβάλλων εἰς μαρμαρον - λύσσα Εὐρ. Ἰπρ.
 μ. 883, ὁρθ. ὁ ἔχων λαμπροῦς, ἀκτινοβό-
 λους ὀφθαλμούς.

Μαρμαρῶν γῶς, εἰς, ἡ ἡ δὲ (μαρμαρῶν γῶς),
 μαρμαρῶν στρώσις, σκέπασις. «εἰς μαρμαρῶν γῶς
 τῆς ἐκκλησίας Φώτ. βιβλ. σ. 18.

Μαρμαρ, ἡ πόλ. Φοινίκης, κατ. Μαρμαρῶν Στ. Βυζ.
 Μα-μωλίτσι, ἰδος, ἡ χώρα ἐν Πόντῳ Στραβ.

Μάρμας, ἡ παρθένος κατὰ Κρήτας Στ. Βυζ. ἐν
 λ. Γάζα.

Μάρμας, μόνον κατ' ἐν. καὶ παρτ. (πρόλ.
 μάρη), εὐκτ. μαρμαρίων Ὁδ. λ, 513, ἀπαρ.
 μάρμας, παρτ. μαρμαρίων ἡ αὐτὸ 3 δὲ καὶ 1
 μαρμαρίων ἡ η, 301 (οὐδ' ὁδ. μάρμας,
 ἐν μάχη, ἐρχομαι εἰς χεῖρας, ἀγωνίζομαι, γί-

λωνικῶ διὰ λόγων -τινί- Τρώεσσι 'Ιλ. ο, 475 καὶ συχνά «τιλοισιν ἴπ' ἀνδράσιν, ι, 317» «ἐναντίοι ἀλλήλοισιν» 'Πρ. θε. 646- σὺν τινί = συμπαραστῶν μετὰ τίνος 'Οδ. γ, 85- ἐγγεῖ, διὰ τοῦ ὁράτου 'Ιλ. π, 195- πρὸς ἄνθρωπον, δοῦρ Πίνδ. Π. 9, 21- περὶ τίνος 'Ιλ. π, 497- ἐνεκα τίνος 'Πρ. 3, 165- διὰ λόγων φιλονικίᾳ 'Ιλ. α, 257, ἐν γένει μάχομαι, παλαίω· «ἐν ἱπποπόσεισιν ἀνδρείοισι μαρναμένοι» Πίνδ. Π. 2, 65- «μαρνάσθω τις ἔρδων ἀμφ' ἀέλοισιν» = ἀς ἀγωνίζηται, 'Ι. 4, 61- «ἀμφ' ἀρεταίοι», 'Ο. 5, 15- ἀμφὶ τινα = περὶ τινός 'Ιλ. π, 775- ἐκ τῶν τραγ. μόνον παρ' Εὐρ. «μάρνανται δορί», Μήδ. 249- πρὸς τινα, Τρω. 726 καὶ μετγν. ὡς Ἀνακρ. 12, 11, ἐν τῷ πεζῷ δὲν ἀπαντᾷ τὸ ἔνερ. μάρνημι μνημονεύει ὁ Σχολ. 'Οππ. ἀλ. 1, 16.

Μάρνη, ἡ ἡ διὰ τῶν χειρῶν μάχη· μάρη γὰρ ἡ χεὶρ Σχολ. 'Οππ. ἀλ.

Μάρρον, ἡ μάρρον, τὸ εἶδος φυτοῦ, marum (κοιν). ματζουράνα 'Αθην. 9, σ. 403.

Μαρρούλιον, τό, μετγν. ἀντὶ ὀριθακίνη 'Αλεξ. Τρ. 2, σ. 156.

Μάρπησσα, ἡ 1) θυγάτηρ Εὐθύμου γυνὴ 'Ιδμ. 'Ιλ. 2) ὄρος τῆς νήσου Πάρου Στ. Βυζ.

Μάρπησσος, ἡ πόλις ἐν Τροίᾳ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ἰόης Πανσ.

Μαρπίτις, ἡ ὁ βιαίως μάρπτων, ἀρπαξ, ὑβριστής Δίσχ. ἐκ. 806 παρ' Ἰσχυ. Ἰσχυαλμ. καὶ τὰ μάρπτως, ὑβριστής.

Μάρπτω, μ. μάρψω, ἀρ. ἔμαρψα, ἀρ. εἰ. ἔμαπον καὶ μέμαρπον 'Πρ. ἀσπ. 245, ἀπαρ. μαπέειν, 231, εὐκτ. μεμάποεν, 252 καὶ μετχ. παρκ. μεμαρπώ, ἔρ. 206- πιάνω, ἀρ. πᾶνω, κρατῶ, ἀγκυλιάζω· «ἀγκυλῆς ἐμαρπτε ἐκόνου κατ, ἦν παρὰ κούρην» ἐνηγκαλίστατο 'Ιλ. ε, 346- «ἐμφοτέρω ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἐμαρπτεν σκαίῃ», φ, 489- καὶ ἐν ἐχθρῇ σημ. συλλαμβάνω, περὶ τῶν Κυκλωπῶν 'Οδ. κ, 116- καὶ ἐπὶ τῷ ὕπνῳ «τὸν ὕπνον ἐμαρπτε» 'Ιλ. ψ, 62- ἐπὶ τοῦ γήρατος· «γῆρας μέμαρπον» ἐφθασαν εἰς γερωνικὴν ἡλικίαν 'Πρ. ἀσπ. 245- «καὶ με μεταξὺς μάρφῃ τυχέουσι πόδεσσι» = φθίσῃ 'Ιλ. φ, 564- ἀλλὰ «χρόνα ποδῶν μάρπτειν» = ἐγγί- ζειν τὴν γῆν διὰ τῶν ποδῶν, ε, 228 καὶ ἐπὶ τῆς ἀστραπῆς, κτωπῶ· «ἂν μάρπτῃσι κεραυνός», θ, 405- περιβάλλω· «αὐχένων μάρψαις χερσὶν ὄριαι» Πίνδ. Ν. 1, 45- σθένος ἐμαρψαν· «ἐλα- δον, ἀπέκτησαν δύναμιν, θ, 11- «εἴ σε μάρψει φήρος» = καταδικάζει (ἀντὶ τοῦ ἐν πεζῷ αἰ- ρεῖν) Δίσχ. Εὐμ. 567- «μάρψας πηδός νιν» Σοφ. Τραχ. 776- «ἄσκοποι δὲ πλάκας ἐμαρψαν» = κατέπλυν, Οἶ. Κ. 1678- «μάρπτει χερσὶν ἡνίας» Εὐρ. 'Ιππ. 1188- «μάρψω σ' αὐτόφρον», 'Ιων. 158- «μή πῶς σε δόλω φρένας ἐξαπατήσας ἱκ- τίνος μάρφῃ» Ἀριστ. εἰρ. 1065, καὶ μετγν. π. Ἀνθ. 6, 64- (ὁ μ. ΑΡΠΩ, ἐξ οὗ ἀρπη, ἀρπαξ, ἀρπάζω, λατ. capio, capio· εἶνε δὲ συγγ. τῷ ἀπτοῖ ἰδ. ὁ ἀρ. εἰ. μαπτεῖν, ἡ κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. ἐκ τοῦ μάρη) 'Ὁδ. Λοδ. κ. παραλ. σ. 74.

Μάρρον, τό ἐργαλεῖον αἰδηροῦν 'Πούλ. δι- κελλὰ, ματτα.

Μάρρος, ὁ Μένδης, βασιλεὺς Αἰγύπτου.

Μαρρούτον, τό πόλις Μαρῶν Στραβ.

Μαρρουνκτιον, οὐ ὀρεινὴ φυλὴ τῆς Ἰταλίας, καὶ

Μαρρουνκίνη ἡ χώρα τῶν Πολύδ. Στοβ.

Μάρση, ἡ θυγάτηρ Θεσπίου 'Απολ.

Μαρσίπτον, τό, ὕποκ. τοῦ μάρσιπτοι, παρ' Ἰταλ. βαλάντιον Μοτρ. σ. 96- σάκκος, θύλακος 'Ιταλ. ποικρ. σ. 890, δι. γρ. μαρσίπτιον Πολύδ. Μοτρ. 'Πούλ. μαρσούπιον, μαρσούπιον· μαρσίππειον, Στραβ. 18, 33.

Μάρσιππος, ὁ σάκκος, θύλακος, βαλάντιον, marsum· -ματίων Ξεν. ἀν. 4, 3, 11, δι. γρ. μάρσιππος, μάρσουπος, ἀρχ. λθ5.

Μάρσιππος, ἡ πόλις Φοινίκης, κατ. Μαρσίπ- πιος Στ. Βυζ.

Μαρσινίς, (ἰδος, ἡ) ἡ Μαρσική Λυκοφρ.

Μάρσσι, οἱ ἔθνος Ἰταλικόν, κατ. Μαρσικὸς Στ. Βυζ.

Μαρσός, ὁ πατήρ Μαρσίου Σουῖδ.

Μαρσούα, ἡ πόλις Φοινίκης, κατ. Μαρσηνός Στ. Βυζ.

Μαρσῦας, οὐ, ἰων. Μαρσῦς, εἰ, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ 'Ολύμπου 'Απολλόδ. γνωστὸς διὰ τὸν μετὰ τὸν 'Απόλλωνος μουσικὸν αὐτοῦ ἀγῶνα Ξεν. παρ' Ἰρ. «ὁ Σεινήδος Μαρσῦς» 2) ποταμὸς Φρυγίας κληθεὶς ἐκ τοῦ Μαρσίου 'Πρ. 3) χώρα τῆς ἐν Συρίᾳ Στραβ. 4) ἱστοριογράφος ἐκ Πέλλης γράψας Μακεδονικὰ 'Αθην. ἐν τῇ γεν. Μαρ- σῦα τὸ ὄνομα μακρὸν Νον.

Μαρτιάλιος, ὁ 'Ρωμα. κύρ. ὄν. 'Πρωτὸν Martialis.

Μαρτιχώρας ἡ μαρτιχώρας 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 2, 1, (ἰδα μαντιχώρας) ἀγνοῦσαν τετράποδον ζῶον τῶν Ἰνδιῶν, ἰα. εἶδος ἀκονοχοίρου.

Μάρτωρ, ρος, αἰολ. 2* μάρτυς, μετγν. ἰδίως παρ' ἑλλὰ. ὁ ὑπομεινὰς ὑπὲρ τῆς χρίστ. πίστει τῶν μαρτυρικῶν θάνατον.

Μαρτυρέω, μ. ἡσώ· 1) εἶμαι μάρτυς, βεβαιῶ- νω ὡς μάρτυς, δίδω μαρτυρίαν, -τινί = ὅπερ τι- νος· «μαρτυρεῖς αὐτῶν» Εὐρ. 'Ιων. 532- «μαρ- τυρεῖ μοι τῇ γνώμῃ» = ὑπὲρ τῆς γνώμης μου, βεβαιῶ τὴν γνώμην μου 'Πρ. 2, 18- «μαρτυρεῖ δέ μοι φάρος τῶδε» Δίσχ. γο. 1005 καὶ ἀπτόω. «ποδῶν ἂν ἀρῇ μαρτυρήσειεν τὰ σά» Σοφ. Οἶ. τ. 1032- «τίς ὁ μαρτυρήσων» = τίς θὰ ἦν μάρ- τυς Δίσχ. 'Αγ. 1487- «αὐτὸς ἦν ὁ μαρτυρῶν» Εὐρ. 765- «τινὶ ὅτι» = τὰ ἐπιόντα πάντα τοῦτο· μαρτυρεῖ ὅτι οὕτως εἰρησται 'Πλάτ. Πρωτ. 344- «ὅπερ τινος Δημ. σ. 860, 19- περὶ τίνος Πλάτ. ἀπολ. 211- 2) μετβ. βεβαιῶναι, δίδω μαρτυ- ρίαν ἢ ἀποδείξιν περὶ ἢ ὅπερ τίνος, ἀποδεικνύω· -τί Πίνδ. Ο. 13, 153- τὰ ψευδῆ = δίδω ψευδῇ μαρτυρίαν Πλάτ. νόμ. 11, 937- ἀκούω = δίδω μαρτυρίαν δι' ὅσα ἤκουσα Δημ. -τινὶ τι, βεβαι- ὶνω τι εἰς τινα· «τοῦτο γὰρ οἱ σαφῶς μαρτυρήσῃ» Πίνδ. Ο. 6, 21- μετ' ἀπαρ. «τίς σοι μαρτυρήσῃ ταῦτ' ἐμοὶ κλυεῖν παρόν», ὅτι ἀκούει ταῦτα παρ' ἐμοῦ Σοφ. Τρ. 421- «οὐ μαρτυρήσῃ μ'» 'Ισοκρίδης Σίνις ποτὲ κτανεῖν ἐαυτὸν» Εὐρ. 'Ιππ. 977 καὶ μετὰ μετχ. «ἐχόμεν αὐταῖς μαρτυρεῖν περὶ γινόμεναις» Δ. 'Αλ. ἀρχ. 8, 46- «μαρτυ- ρίαν μαρτυρεῖν» 'Ισ. 12, 25 καὶ παθ. «μαρτυρίαν μαρτυρηθεῖσαι», 3, 11- μαρτυρεῖται Πλάτ. Πρωτ. 344- «μαρτυρῶνται» Λυσ. 13, 66- καὶ ὁ μ. μέλ. ἀντὶ παθ. «οἶδα - μαρτυρήσε- σθαί μοι ὅτι» Ξεν. ἀπομν. 4, 8, 10- παρὰ μετγν. μέσ. ἀντὶ ἔνερ. Σέξτ. 'Εμπ. πρ. μαθ. 7, 324, καὶ ἐν Ν. Δ. Τῇ παθ. μαρτυροῦμαι ἐπὶ

τινι φημίξομαι διὰ τι, ἐπαινοῦμαι, ἐπιδεικνύ-
 ρομαι «μαρτυροῦνται καὶ Χριστοὶ ἐπὶ ὀψαρτυτικῇ»
 Ἀθην. 1, 25, προβαρὶ μαρτυροῦμαι τι «μαρ-
 τυροῦσθαι ἐμπειρίαν ἰδοῦναι»-ἰδοῦσθαι τὴν πε-
 ρὴν διὰ μαρτυρίας Πλουτ. ἡθ. α. 54· 3) παρὰ
 τοῖς ἑκκλ. μαρτυρῶ= γίνομαι μάρτυς(ς) ὑπὲρ
 τῆς Χριστοῦ πίστεως, testor, testificor.
 Μαρτύρημα, αὐτός, τό μαρτυρία Εὐρ. ἰκ. 1203.
 Μαρτυρητὶς, οὗ μαρτυρεῖν Δισσκ.
 Μαρτυρία, ἡ· τό μαρτυρεῖν, ἡ ὁμολογία μάρ-
 τυρος, ἡ καταθέσις τῆς ὁμολογίας· «Διονύσου
 μαρτυρητὶς» Ὁδ. λ, 325· καὶ ἐν περὶ τινός·
 «τούτου μαρτυρίαν (καὴν) παρέχεται» Πλάτ.
 συμμ. 179 «εἰς μαρτυρίαν κληνόντες», νόμ. 11,
 937 «μαρτυρίαν μαρτυρεῖν», Ἐρμ. 399· πρὸς
 μαρτυρίαν «φευδὴ ἐμβαλλέσθαι» Δημ. σ. 1266·
 «μαρτυρίαν ἀπέχεσθαι» Ἀριστ. ἐπ. 1316·
 «μαρτυρίαν γράφειν τινί», προσκαλῶν τινα νῦν
 καταθέσθαι μαρτυρίαν Ἀισχιν. 1, 45, 47, testi-
 monium· πρὸς μαρτυρίαν.
 Μαρτυριανοί, οἱ, οὗτοι ἐκλήθησαν οἱ αἰρετι-
 κοὶ Μασσαλιῶται, οἵτινες τινὰς εἰς ἑστέων ὑπὸ
 ὁμοδοξίαν φονευθέντας κατέταξαν εἰς τοὺς μάρ-
 τυρας τῆς ἐκκλησίας Νικητ.
 Μαρτυρίζω· παραδίδωμι εἰς μαρτύριον, φωνεύω
 ὡς μάρτυρα τῆς Χριστοῦ πίστεως, ἑκκλ. Τριῶδ.
 Μαρτυρικὸς, 3· ὁ ἀποβλέπων τὸν μάρτυρα ἢ
 τὴν μαρτυρίαν, παρὰ τοῖς ἑκκλ. ὁ ἀποβλέπων
 τοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ μάρτυρος· ὁ ἄνατος καὶ ἐπὶ
 μαρτυρίᾳ· ἀγωνίζεσθαι, ἀδολεῖν, ἑκκλ.
 Μαρτύριον, τό· μαρτυρεῖν, ἀποδείξις· «μαρτύ-
 ρια φθιμένων ζωῶν τε φωτὶς» Πίνδ. ἴ. 4 (3),
 16· «μαρτυρίαις γὰρ τοῖςδε ἐκτελεῖσθαι» Αἰσχ.
 Ἀγ. 1066· «ἐκ Διὸς γὰρ λημψὶ μαρτύρια πα-
 ρή», Εὐρ. 764· «μαρτύρια θέσθαι» Ἡρ. 8,
 55· «μέγα δὲ καὶ τότε μαρτύριον φαίνεται γάρ»,
 8, 120· «ὅς πρέπει μαρτυρίᾳ χρῆσθαι» Πλάτ.
 συμμ. 196· «τὸν στέφανον ἀνυθίνειν μαρτύριον
 εἰς τὴν κρίσιν», νόμ. 12, 943· ὁ Θ. Μάγ. πρῶ-
 τος τοῦτο τῆς λ. μαρτυρία· πρὶ ἑκκλ. ὁ τόπος
 ἡνία φυλάττονται τὰ λεφάνα μάρτυρός τινος.
 Μαρτύριος, ὁ· ὄν. κύρ. Συνακ.
 Μαρτύρο· γράφειν, τό· μαρτυρολόγιον, ἱστο-
 ρία ἀγίου μάρτυρος, ἑκκλ.
 Μαρτύρο· λόγιον, τό· ἱστορία ἀγίων τῆς ἐκκλη-
 σίας μαρτύρων, ὅποια πολλὰ σώζονται Φαβρίξ
 Μαρτύρομαι· κυρ. ζητῶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ μαρτυ-
 ρίαν, φέρω, ἐπικαλοῦμαι εἰς μαρτυρίαν τινα·
 τοῦδ' Ὁδ. σ. 817· «γατὶ καὶ τοῦδ' Εὐρ.
 Φοιν. 629· «ὄρκους παλαιούς», ἴ. Α. 78· καὶ
 ἐν περὶ, «μεριάζειν βωθῶνα καὶ κεκραγῆτα
 καὶ μαρτυρόμενον» Ἀυσ. 3, 15 καὶ ἀπὸ τοῦ
 «δεόμεθα καὶ μαρτυρόμεθα ἑμα» Θουκ. 6, 80
 μαρτυρόμενος αὐτὴν τὴν θύδν· Πλάτ. Φίλ. 12·
 «Ὁμηρον, πολ. 2, 364, καὶ μετ. ὅ· τυ-
 πτόμενος Ἀριστ. ὕμν. 1031· καὶ μετ' ἀπαρ. ὅ·
 μᾶς ὁ· ἀνυθύνει ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι»= ἵνα ᾧ
 καύσητε οἱ προσηλαῶ μάρτυρας Αἰσχ. Εὐρ.
 113· τὶ· «ὄρας ἂ ποιῇ ταῦτ' ἐγὼ μαρτυροῦμαι»
 = ταῦτα ὀφείλεις νῦν μαρτυρῆσαι, εἰς ταῦτα σὲ
 προσηλαῶ μαρτύρα Ἀριστ. πλ. 932· ἰχυρίζο-
 μαι, βεβαιῶ· ταῦτα δὲ τότε μὲν οὐκ ἔμαρτυ-
 ρόμην, νῦν δὲ λέγομεν Πλάτ. Φίλ. 47· τινὰ
 τινος, μετ. ὅ· «αὐτὸν τῆς φιλοτιμίας»= ἀναρ-

ρομαι· «- τοῦ ἀποστάντος τῆς ἐκτορίας»= ἐ-
 λίσχω, ὀνειδίζω Ἀπ. ἰμφ. 2, 47, 5, 129.

Μαρτύρο· ποιῶμαι· φέρω, προσκαλῶ μάρ-
 τυρα, μετ. ὅ· Ἐρμ. Φουρνόυτ. 16· βεβαιῶ (εἰς
 μαρτύριον), ἐπιγρ. Βοικη. 2, 1732.

Μαρτυρο· ποιῶμα, τὸς, τό· μαρτυρία, διαβε-
 βαιώσις, γλῶσσ. contestatio, testificatio.

Μαρτυρο· ποιῶ, ἡ· ὁμολογία, μαρτυρία, γλῶσσ.
 Μάρτυρος, ὁ, ἀρχ. ἐπ. τύπ. ἀντὶ μάρτυς παρ'

Ὁμήρ. ἐν. ἀπαξ· οἷσιν ἄρα Ζεὺς μάρτυρος· Ὁδ.
 π, 426, ἀλλὰ καὶ ἐπικούρος, βοήθος, προστα-
 τὴς· ἄλλως συχνὰ πλ. «εἰσὶ μάρτυροι» ἴλ. 6,
 302· «οἱοὶ γὰρ ἄριστοι μάρτυρες» ὁσονταί, γ.
 255, ὁ Ζηνὸς ἀπέρριπτε τὸν τιμὸν τοῦτον.

Μάρτυς, ὁ καὶ ἡ, γεν. μάρτυρος, αἰτ. ἐν· μάρ-
 τυρα καὶ μάρτυν Μέναν. παρὰ Φωτίῳ λέξ. σ.

182, δοτ. πλ. μάρτυσι καὶ μάρτυσι Ἰκπών.
 ἀποσκ. 8, 33 καὶ Ἀοδέκ. παρὰ. σ. 35, παρὰ

μετ. ὄνομ. καὶ μάρτυρ· ὁ μαρτυρῶν, ἡ ἡ
 μαρτυροῦσα, μάρτυρας κοιν.

ἴστο. ἔρ. 373·
 «ἅμιν μάρτυς ἐστὶν Ζεὺς» Πίνδ. Π. 4, 167,

καὶ συχνὰ· «ἐπὶ κενναυσιλίας ἰσχυρὰς μάρτυρας,
 περὶ τῶν Πραχελίων σιγῶν, Ν. 3 22, καὶ

παρὰ τραγ. ὡς· ἂν παρὶ μοι μάρτυς ἐν αἰῶ-
 ποτὶ» Αἰσχ. χο. 981· «μάρτυς ἐν λόγοις Σοφ.

Φίλ. 319· πολλὰν παρόντων μαρτύρων», Γρ.
 351· «τούτων μάρτυρας καλῶ θεοῦς» Εὐρ. Τροί.

1238· «μαρτύριον ἐναντίον»= ἐνώπιον μαρτύριον
 Ἀριστ. ἑκκλ. 418· συνήλπισ· ἐν περὶ, «εἰ

δοῖται μάρτυρος» Πλάτ. πολιτ. 1, 340· «εἰ
 μάρτυς»= ἐνώπιον μαρτύρων, συμμ. 175· «μάρ-

τυρα παρέχεσθαι, ἐπαγεσθαι, παριστά-
 ναι, ποιῆσθαι»· μάρτυρας παρέξομαι= οὐ

παρουσιάζω, συμμ. α. 215, συχνὰ παρὰ ῥητορ-
 ας· «τούτοις τοῖς λόγοις μάρτυρας τοὺς ποιη-
 τὰς ἐπὶ γόνται» Πλάτ. πολ. 2, 364· «μάρτυρας

παραγόμενος τὴν τῶν θηρίων φύσιν», νόμ. 8,
 836· «αὐτὸν σὲ μάρτυρα ποιοῦμαι» Ξεν. ἄν.

7, 7, 39 μάρτυρι τινὶ χρῆσθαι Ἀριστ. καὶ
 μετὰ οὐδ' ὄνομ. «Καλλίμαχος μάρτυρα ποιῶ-
 νται» Ἰγνατίου τὰ ἐπὶ Πaus. 9, 29, 1, testis·

πρὸς μάρτυρ καὶ μαρτυρός.

Μαρτυρ· ὠνομας, 2' ὅ· μαρτυρεῖ τὸ ὄνομα
 τὴν οὐσίαν ἢ ποιότητα, φερῶν ὄνομα Ἀπ.

Μαρυκάσμαι, ὄνρ. ἀντὶ μαρυκαίμαι.

Μαρυκήμα, ὄνρ. ἀντὶ μαρυκήμα.

Μαρυκαί, ὄνρ. ἀντὶ μαρυκαί.

Μαρυπτύν, τό· εἶδος πλεκομένου (ζυμωτικοῦ)
 Χρύσιπ. παρ' Ἀθην. 14, 617.

Μαρψίας, οὐ, ὁ· Ἀθηναῖος ῥήτωρ Ἀριστ.

Μάρων, ὠνος, ὁ· 1) οὗτος Εὐδῶτος ἱερὸς
 Ἀπόλλωνος Ὁδ. 2) οὗτος Βάκχος Εὐρ. καὶ ὁ

αἶνος αὐτός, ἀδύδης 3) Λακεδαιμόνιος τις πο-
 νησίης παρὰ τὰς Θερμοπύλας Ἡρ. γ) Ἰωάν.

κύρ ὄν. Ἀνθ. Μαρό.

Μαρώνας, ἡ· 1) πόλις τῆς Κικονίας κατὰ τὴν
 ἐν Θράκῃ χερσόνησον, κατ. Μαρωνίτης, ὀνη.

Μαρωνίς, ἡ· ὀνη. Μαρωνίτης Ἡρ. Στ. Βυζ. 2)
 τὸπος ἐν Ἀττικῇ Ἀθην.

Μαρωνίς, ὁτος, ὀνη. ἐπὶ ὁ· α) Βακχική·
 «Μαρωνίους ἱερῶν ὁμοίης» Νον. Διαν. 1, 30·

«Μαρωνίους ὁμοίης», 17, 22· πρὸς. Μαριν
 2' ὁ ὀνη. ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀνθ.

Ματταισυλία, ἡ· ὁρμα Α. ὄνης, πρὸς τῆς

- τῇ τῶν Μιτρούτων, κάτ. Μασαιούλο: καὶ Μασαιούλι: καὶ Μασαιούλται· Στ. Βυζ.
 Μασανάσσης, ὁ Μασανίσσης.
 Μασανώρδω· πόλις Κερίας, κάτ. Μασανω-
 ραδούς Στ. Βυζ.
 Μάσσωμαι, (μασσίωμαι ἑσφαλ.) μ. ἴσσωμαι (ΜΑΩ, μάσσω)· 1) μασώ, ξερομασώ, τρώγω, κτε-
 τρώγω· «δίδου μασάσθαι Νεζίνας ἀμυγδαλάς»·
 Εὐκλ. ἐν Ἀθην. 2, 52· «κρίας Ἀριστ. πλ.
 320· «μασώνται γὰρ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ γούρῃ
 τὸν πίκυρον καὶ ὠμόν καὶ ἐρόν καὶ ὑπὸν
 καὶ τὸν μὲν γυλὸν κατακτείνουσι, τὸ δὲ μάσμα
 ἐκβάλλουσι» Θεόφρ. Ἰ. Φ. 4, 8, 4· «ζούνηθε·
 παρὰ τραγ. καὶ τῷ ἀρχ. πεζῷ 2) περιστρέφω
 καὶ κινῶ τὸ σόμα μου πρὸς γλευκαμὸν τινος»·
 «ἔπειτα τὰτα μασώμεν» τε καὶ ξυγγελαῶν· Φι-
 λίστρ. βί. Ἀπολ. 7, 21, mendo.
 Μάσσωρις ὁ Διόνυσος παρὰ Κεραὶ Στ. Ηζ.
 Μάσσωθαι, π. ἀπαρ. τοῦ ὄρου τοῦ (ΜΑΩ)
 μασίμαι, ἐπιμαίωμαι· ἐπὶ χειρὶ = θίγειν, ἐγ-
 γίζειν, ἀπτεσθαι, ψηλαφᾶν Ὁδ. λ, 591.
 Μάσσω, ἡ, ὄρω. ἀντὶ μάζα.
 Μασσά, ἡ, ὄρω. ἀντὶ μάζα.
 Μάσσημα, τος, τό· τὸ μασώμενον ἢ μασσηθέν· ὡς·
 μάσημα τοῖς γνάθοις ἔχω· «ἐν ἔχῳ καὶ τι νὰ
 μασῶ Ἀντιφ. παρ' Ἀθην. 1, 8, ἔσφ. μάσσημα.
 Μάσης, ἡ· ὡς· πόλις Ἀργυλίδος Ἰλ.
 Μάσησις, ὡς, ἡ· τὸ μασάσθαι, τρώγειν, μά-
 σημα Θεόφρ. φυτ. αἰτ. 6, 9, 3, ἔσφ. μάσσησις.
 Μασσητέον· πρέπει νὰ μασῶ τις Εὐγ. μεταφρ.
 εἰς Νικ. Ἀλ.
 Μάση τήρ, ἥρος, ὁ· ὁ μασών· «μδε· οἱ κινου-
 ντες κατὰ τὴν μάσησιν τὰς σικρόνας, ἱατρ.
 Μασσητικός, 3 ὁ ἀνέκων εἰς τὴν μάσησιν, μετγν.
 Μασσάλλ(λ)ίς, ἴδος ἡ· μαββαλλ(λ)ίς, εἶδος ποτη-
 ρίου, μετγν.
 Μάσσηλη, ἡ· ἱμάσσηλη. ἱμάς, λουρὶ Σοφ. ἀποστ.
 137· παρ' Ἰσχυ. δέρμα, διφθέρα, ἡνία καὶ
 ὑπόδωμα φαινικῶν.
 Μάσσηλημα, τος, τό· ψιλὸν (ἀργασμένον) δέρ-
 μα, μάσσηλη Κησ. Ἰνδ. 23.
 Μάσσηλη, ἡτος, ὁ 1) μάσσηλη Σοφ. ἀποστ.
 137· ὁ Σουῖδ. καὶ Σχολ. Ἀριστ. ἐξηγοῦσι «τὸν
 μεμαγαγμένον λῶσαν»· 2) μετφ. ἄνθρωπος πα-
 νούργος, ὀλισθηρὸς καὶ μεμαγαγμένος ἐν πονη-
 ρίᾳ, γαμερπής Ἀριστ. ἱπκ. 269· κατὰ Φρύν.
 ἐν Β. Ἀν. σ. 51, 27· δειλὸς καὶ ὀλιγοδύς·
 Μασσηλήτινος, 3 (μάσσηλης) δερμάτινος Μ.
 Ἐτ. σ. 491, 44· κατ' ἄλλ. κόκκινος ὡς τὸ δέρ-
 μα· «ἔχων τὸ πρόσωπον καρίδος μασσηλήτινος»·
 «μαλαγὴς (ἢ κοκκίνης) ὡς τὸ δέρμα Εὐκλ.
 παρ' Ἀθην. 3, 106, εοσιανῶν»·
 Μασσο-εἰδής, 2 ὁμοίως μασσῶ, μασσοειδής
 Ἀλ. Τραλ.
 Μασσός, ὁ, ὄρω. ἀντὶ μαστός, μάζος· «μασθὼν
 ἀμφοτέρω» ἐκὼν ὀρεγτέριον· Λίσχ. γο. 538.
 Μασσι· καθ' Ἰσχυ. = μεγάλως, ἀγῶς ἐπιτ. μό-
 ριον ὡς τὸ εἶναι ἐν τῇ λίστῃ «μασσιδουπον βε-
 σίλα» = ἐρίγδουπον, μεγαλόχον, μέγαν ἐν ἡ-
 γῳ· πρβλ. μάσσων, παρ. σ.
 Μασσι καὶ πρὸ φων. μασίν ὄρω = μῆοιν.
 Μασσιανοί, οἱ ἱνδικῆ φυλῆ Στραβ.
 Μασσιγδουπος, 2 (μασι-ζουπος)· ἐρίγδουπος·
 Μασσιμάνας· τοῦ βερτέρου Ἰσχυ.

Μασσι-μαχος, ὁ· ὄν. κύρ. ἐπιγρ.
 Μάσιον· ὄρος ὑπὲρ τῆς Νισίδιος, κάτ. Μισσηνῶν
 ἢ Μασσιανὸς Στ. Βυζ.
 Μασσιττης, οὐ, ὁ· υἱὸς Δαρειοῦ Ἦρ.
 Μασσιττης, ὁ· ὄν. υἱὸς Περσῶν, ὃν εἰς ἡν ἀρ-
 χηγὸν, τῶν ἱππέων ἐν Πλαταιαῖς Ἦρ.
 Μασσιττης ἢ Μασσιττης, ὁ· Πέρσης τις Λίσχ.
 Μασσάμης, ὁ· Πέρσης τις, εἰς οὐ «οἱ Μασσά-
 μιοι ἐγχονοί» Ἦρ.
 Μάσκις, ὁ· ποταμὸς Ἀραβίας Ξεν.
 Μάσση, ἡ· δὲκελλα Ἰσχυ. Ἰσο.
 Μάσσωτος· πόλις Λιβύης, πλησίον τῶν Ἑσπε-
 ριδῶν, κάτ. Μασσωτίτης Στ. Βυζ.
 Μάσσης· μάσθης Ἰφαιστ. σ. 13.
 Μάσμα, τος (ΜΑΩ)· μάστωμα, ζήτημα· «τοῦτο
 εἶναι ὄν, οὐ μάσμα ἐστίν» Πλάτ. Κρατ. 421.
 Μάσσωμαι, μέλ. τοῦ μασίωμαι, μόνον ἐν συνθ.
 Μασσούριος, ὁ· ἔλλ. κύρ. ὄν. Ἀθην.
 Μασσουχάς, ἁ, ὁ· εἶδος ἱατρ. φυτοῦ Ἀλ. Τραλ.
 Μάσπετον, τό· τὸ φύλλον τοῦ σιλφίου· «τὸ δὲ
 φύλλον δὲ καλοῦσι μασπετον ὅμοιον τῷ σελίνῳ»·
 Θεόφρ. Ἰ. Φ. 6, 3· «μασπετα τοῦ σιλφίου τὰ
 πρῶτα πέταλα» Ἰσχυ. κατὰ Διοσκ. 3, 84 μ·
 γύδαρις ἐκαλεῖτο ἡ ῥίζα τοῦ σιλφίου.
 Μάσπια, οἱ· ἔλλας Περσικῶν Ἦρ.
 Μασπός, ὁ· ὀφθαλμὸς παρὰ Σκύθαις Εὐστ.
 Μασσαδική, ἡ· χώρα τῆς Ἀσσυρίας Στραβ.
 Μάσσαγα, τί· πόλις τῆς Ἰνδικῆς Στραβ.
 Μασσαγέται, ὡν, οἱ· Σκυθικῆ φυλῆ Ἦρ.
 ὀηλ Μασσαγέτης, ἴδος, ἡ, Λουκ. ἐπιθ. Μασ-
 σαγέτης ἀγκῶν Ἀνθ. 4, 3, 78.
 Μασσάγης, ὁ· ἀρχηγός τις τῶν Λιβύων Ἦρ.
 Μασσαιούλοισι· ἴδε Μασσιούλοισι.
 Μασσαλία, ἡ· πόλις Γαλλίας ἀποικὸς Φω-
 κέων, κάτ. Μασσαλιώτης, Μασσαλιήτης καὶ
 Μασσαλιεύς Πολύδ. ἐπιθ. Μασσαλιήτης· «οἶνος
 Ἀθην. 1, σ. 27 καὶ Μασσαλιωτικός, 3, Πο-
 λύδ. ὀηλ. καὶ Μασσαλιώτης.
 Μασσανάσσης, ὁ, Μασσανήσης, Μασσανί-
 σης, Μασσινάσσης· βασιλεὺς Νομάδων Διόδ.
 Μασσανοί· Μασσιννοί.
 Μασσάομαι, μάσσωμαι, μασσησις, μασσητήρ·
 ἔσφ. γρ. ἀντὶ μασσάομαι κτλ.
 Μασσι· χώρα ἀποικισμένη τοῖς Ταρτηρίοις
 κάτ. Μασσιανὸς Στ. Βυζ.
 Μασσικῶτον, τό· ὄρος. Λυκίας Πτολ.
 Μασσότερον, μετγν. συγκρ. τῷ μασσαν Στοδ.
 Μασσωλιεῖς, οἱ· οἱ Μασσωλιεῖς.
 Μάσσω, ἀπτ. μάττω Ἀριστ. Ξεν. μ. μάζω
 ἔνερ. παρκ. μέμαζα, καθ. παρκ. μέμαζα
 Ἀριστ. ἱπκ. 55, 57, ἀπορ. ἐμάξατο Ἀνθ. 5, 290,
 πρβλ. τὰ σύνθ. εἰσάσσομαι, ἐπιμάσσω· ἀπτο-
 μαί, ἐγγίξω μέ τὴν χεῖρα, πιδῶν, ἀναδεύων
 μαζάζω, ζυμώνω τὴν μάζαν (ζύμην), ἀπτόω·
 «μασάτω τις» Σοφ. ἀποστ. 149· «τὰ μασά-
 μενα» Ἀριστ. ἑκκλ. 874· «μάζαν μάττειν» ἴδε
 μάζα· «μάζην ὅπ' ἐμοῦ μεμαγμένην» Ἀριστ.
 ἱπκ. 57· «μεμαγμένον σκύρ», πλ. 305· «γούγ·
 γούλη μεμαγμένη», εἰρ. 28· «οἶτος θουκ. 4, 16·
 «ἄλφουα Πλάτ. πολ. 2, σ. 372· «ἄλφουα Ἀ-
 ριστ. νεφ. 788· μετφ. κομ. «ἀσπειρότατος ἐπὶ
 νοίας», ἱπκ. 539· «βίος μεμαγμένος» = ἀλη-
 σμένος Ζηνοδ. 1, 21· ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀπτο-
 μαί, «ρῶμος γαστέρε μάξωτο κισσούλου» Ἀνθ.

5, 298· 2) καθαίρω, καθαρίζω, σφουγγίζω, ἀρχ. λεξ. ἔξ ὁ μαγνός, μαγδαλιά· (βλ. μαγ ἀντι μακ, μακ-ιωμερ-ίσωσιν ἑκκλ. οὐαδ. mak-α-άλω-ραν ἰντ. καὶ τὸ μίγ-ειροι, μακ-αρία-εβρωμα ἐκ ζωμῶ καὶ ἀλφίτων, μάκτρα κλ.).

Μάσσω, 2, οὐδ. μάσσω ἢ κατὰ Δράκ. σ. 5, μάσσω, οὐαδ. ἀνὸμα. συγκρ. τοῦ μακρός ἀντι μακρότερος Ὀδ. θ, 203, ἐκ τοῦ μακίων, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ μάκος = μήκος ὡς τὸ ἑλίσσω ἐκ τοῦ ἐλαχίων, καὶ θάσσω ἐκ τοῦ ταχίων, μετν. συγκρ. μασσώτερον, πορρωτέρων Ἡσυχ. ὡς ἐν μασσώτερον = ὡς ἐν μάλιστα Διογ. ἐν Στωϊκ. ἰνδ. 65, 10.

Μαστάρω· μαστάρωμαι, μασῶ, τρώω Νικ. Θερ. 916, ἐκ τοῦ

Μαστάρ, ακος, ἡ, Λυκόφρ. 687· α) στόμα, χιτλ. ε Εὐστ. «Ὁδύτης ἐπὶ μάστακα χερσὶ πλίνθων» = ἐκράτει τὸ στόμα Ὀδ. δ, 287· «ἐλὼν ἐπὶ μάστακα χερσίν», φ, 76· «μάστακι παπυρίων» Ἀνθ. 5, 285· ε) μάστιγας, μεμασημένη τροφή, κυρίως ἡ ὑπὸ τῶν πετῶν διὰ τοῦ στόματος διδομένη τῶν νοσούντων τροφή· «ἀπτησι νισσοσάσι προρέσει μάστακα» Ἰλ. ι, 324, ἐνθα ἄλλοι ἀναγιν. μαστακι γ) παρὰ μετν. τὸ ἄνω γέλωτος καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῦ αὐθιγὸν μασταξ ἡ ὄμω. μασταξ (πρόβλ. αὐτὸς ἀντι οὐρξ, γαλλ. les moustaches, ἱταλ. i mustacchi) 1) εἰς τὴν ἀκρίδα, ἡκαὶ δὲ τὰ πάντα τρώει Σοφ. ἀποστ. 612.

Μασταρίζω· μασταρίζω.

Μαστάριον, τό· ὄνομα τοῦ μαστῶ· Ἀλκίφρ. ι, 39.

Μαστάρωζω· μαστάρίζω, μασταρίζω· «κακῶς μαστῶμαι καὶ βλαπτεύω», ἀρχ. λεξ. «μασταρίζει τρέμει, αγωνιᾷ» μασταρίζω, τὸ κακῶς μαστῶμαι Κυρηναῖος· Φώτ. «ὁ δ' ὑπὸ γήρωι μασταρίζει» Ἀριστ. Ἀχ. 949, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ· «συνίλκει καὶ συναγεῖ τα χεῖρῃ» λέγεται ὁ ἐπὶ τῶν νυκτῶν (τῶν στερομένων δούτων) πρόβλ. μαστιχάω, τὸνθορίζω, maste mando.

Μασταύρα, ἡ, ἡ τὴν πόλιν Αὐδίας ἐπὶ Μά· «Μά δὲ τῇ Π' ἐξέπετο, ἡ παλαιοὶ Ζεὺς Διὸς νοσὸν τρέψιν... ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ Π' α Μά, καὶ ταύρος αὐτοῦ ἴθουε παρὰ Αὐαίης», κατ. Μασταύρος καὶ Μασταυρίτης Στ. Ησζ.

Μαστία, ἡ· ζήτησις, ἐρευνα· «διετὴ ἡ μαντία, ἡ μὲν θεῖα, ἥτις καὶ μανία ἰστίη· ἡ δὲ τεχνικὴ, ἥτις μαστία λέγεται» Ὀλμπιόδ. ἐν Ἀλκ. Πλάτ. σ. 192, indagatio.

Μαστειρα· θηλ. τοῦ μαστήρ· ἡ ἐξετάζουσα, ἀναζητοῦσα = μῆνις Αἰσχ. ἱα. 154, investigatrix.

Μαστειρα, ἡ· 1) πόλις Θράκης Δημ. 2) γυνὴ τοῦ βασιλέως τοῦ Βυσοπόρου Λευκάνορος Λουκ. Μάστειρα, τοι, (μαστιεύω) τὸ ἀντικείμενον ἐρευνῆς, ζήτημα Φώτ.

Μαστειρεῖς, ὡς (μαστιεύω) ἡ· ζήτησις, ἐξέτασις· «γῆς ἀμεινόνος» Αλ. 5, 56, indagatio.

Μαστειρεύω· δὲ (μαστιεύω) Μάξ. Τυρ.

Μαστειυτή, οὐ, (μαστιεύω), ὁ· ὁ μαστεύων (ἀναζητῶν), ἐξεταστής· «οὗτοι μαστειυτοὶ οὗτοι» = εἶνε πρόκριτον Ξεν. οἰκ. 8, 13.

Μαστεύω (ΜΑΪ), παρτ. μαστεύσκειν Ἀπολ. Ρ. 4, 139· 1) μαστεύω, ζητῶ, ἀναζητῶ, ἐξετάζω· τὴν ἀποστ. 31· γάρην Ξεν. ἀν. 6, 5, 25· «τὴν τροφήν, οἰκ. 5, 13· τινὲς Αἰσχ. Ἀγ. 1009· 2) ζητῶν ἀπακτῶσα, εὐχόμεναι, ἐπι-

θυμῶ, μετὰ αὐτ. Εὐρ. Πρακλ. 754· «τοῖςδε τὰν χάρ δαμνόνων» Πίνδ. Π. 3, 107· μετ' ἀποστ. 4, 62· «τὸν παῖδα μ. μαστεῖν εἰρηκίς εἰη» Εὐρ. Φοιν. 36, καὶ μέσ. μετν. quæro, indagare.

Μαστήρ, ἡ· οὐ, ὁ· 1) μαστευτής, ὁ ζητῶν, ἐρευνῶν, ἐρευνητής· τινὲς Σοφ. Τρ. 733 ἐν τῇ πεζῇ μετν. 2) ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο «μαστήρες οἱ τὰ φυγαδευτικὰ χρήματα εἰσπράττοντες, οἱ ἀναζητῆται τῶν φυγαδευτικῶν χρημάτων τῶν ἀειφυγίξ φυγαδευθέντων» Φώτ. Ἀρποκρ. πρόβλ. ζητητής, inquisitor.

Μαστήριος, 3· ὁ ἐπιτηδευτὴς εἰς τὸ μαστεύειν (ἀναζητεῖν)· Ἐρατ. Αἰσχ. ἱα. 898, investigator.

Μαστηρύζω· μασταρίζω.

Μαστία, ἡ· πόλις τῆς Ἰσπανίας Πολύδ. 3, 24, ἐξ ἧς οἱ Μαστιανοί, «ἔθνος πρὸς ταῖς Πρακλείαις στήλαις» Στ. Βυζ.

Μαστιῶ· μαστιῶ, ἐκ τούτου καὶ ἡ ἐπ. ἐπιτ. μεταρ. «μαστιῶν» ἀντι «μαστιῶν»· «πλευρὶς τε καὶ ὄμω» οὐρὴ μαστιῶν· Ἡσ. ἀποστ. 431.

Μαστιγός, ὅς, ὁ (μαστιγῶ) μαστικτωρ, μαστικτής, ὁ κτυπῶν μὴ μαστίγα, ἀρχ. λεξ. δι. γρ. ἀντι σιγίγος· Ἡρ. 7, 35, fragellator.

Μαστιγῶ· μαστιγῶ, μαστιγῶν· τὸν παῖδα μαστιγῶν· Ἡρ. 1, 114, fragello, verbero.

Μαστιγίς, οὐ, ὁ (μάστιξ) οὐδὲν ὄνομα, ἀνεκ- ρός, ὁ ὅλος ὅστις συνεπὶ μαστιγῆται ἢ εἰς ἐξίς· μαστιγώσις Σοφ. ἀποστ. 309, καὶ ἐν πεζῇ Πλάτ. Γοργ. 524.

Μαστιγῶ· ω, κυμ. ἐρετ. ἐπιθυμῶ νὰ μαστιγῶμαι· «μαστιγῶν, διὰ τοῦ μαστιγῶν» Πολυδ.

Μαστιγῶν, τό, ὄνομα τοῦ μαστιγῆ· μικρὰ μάστιγι Στ. Βυζ. ἐν λεξ. Δωδώνη.

Μάστιγμα, τό, τὸ κτύπημα διὰ μαστιγῶς, δι. γρ. ἀντι σίγμα Πλουτ. ἡθ. σ. 119.

Μαστιγο· νομίζομαι, μ. ἡθροῦμα· ἔστιματ' ὑπὸ μαστιγονόμον, διοικουμαι ὑπὸ μαστιγῶν· «ὅτι Σικωνίοις ἔχρησεν ἡ Πυθία ἐκείνη ἐτη μαστιγονομηθῆσθαι αὐτοῦ» Δ. Σιν.

Μαστιγο· νόμος, ὁ· μαστιγοφόρος, ῥηδόσοχος· «Σικωνίους διαρρήσθην ὁ θεὸς· πρῆντε μαστιγο· νόμων διαδοῖν τὴν πόλιν» Πλουτ. ἡθ. σ. 553.

Μαστιγῶ· πληκτοί, 2· οἱ τῆς μαστιγῶς, μαστιγιωμένοι κτυπημένοι, μετν.

Μαστιγο· φορέω· εἰμαι, ὀνηρεῖται ὡς

Μαστιγο· φόρος, 2· ὁ φέρων μαστίγα, ῥηδόσοχος, ὁ σ. νομικὸς· κλητὴρ φέρων μαστίγα· ἐκ περὶ τὴν εἰρήνην καὶ τιμωρὴ Θουκ. 4, 47· 115· καλεῖται τοῦ Σοφοκλέους ὁ Αἰας, ὅστις καταληφθεὶς ἐπὶ μανίας ἐμάστιξε τὰ κτήνη, fragellator.

Μαστιγῶ· μαστιγῶ, δένων (κτυπῶ) μὴ τῇ μαστίγῃ· «τον ἐκλήσποντον μαστιγώσαντι» Ἡρ. 7, 54· «μαστιγώσας ὁπότες ἀν (ὁ λ. πληγῆς) ὁ ἐλὼν προστάτη» Πλάτ. νόμ. 9, 874· πρόβλ. «ἰσπαρθένους πληγῆς ταύταις μαστιγώσων», 8, 815· «μαστιγῶν τινα τὰς ἐξ ἀνύρωπων πληγῆς» Αἰσχίν. 1, 59· «στριχίδι» Ἀριστ. βῆτρ. 619, fragello, verbero.

Μαστιγώσιμος, 2· μαστιγώσιμος, μαστιγῶν ἐξίς Λουκ. 8, fragellabilis, verberabilis.

Μαστιγώσις, ὅς, ὁ· ὁ δαμνῶν διὰ μαστιγῶς· Ἀποστ. 8, 350, fragellatio.

Μαστιγωτός, 3· μαστιγώσιμος· Ἀριστ. βῆτρ. 616, fragellandus.

Μαστιγωτιάω· μαστιγιάω· «σπαταλῆς, μαστιγωτιάς» Ψούχ.

Μαστιγωτικός, 3· ὁ μαστιγώνων· «ἡ παρὰ τὸν θεὸν μῆνις κατὰ Ἰοῦς ἐστι μαστιγωτική» Σχολ. Αἰσχ. 1. 168.

Μαστιδίον, τό ὄπλκ. τοῦ μαστός, ἀρχ. λαβ.

Μαστίζω, μ. 5ῶ· ἀποπῶ, δέρονω διὰ τῆς μαστιγῆς· Ἰππους Ἰλ. ε, 768· «ὦ μῆκος μαστίσδουιν» ὄωρ. ἀντὶ μαστίζουιν Θεόκρ. 7, 108· καὶ μετ' ἅπαρ. «μάστιξεν δ' ἑλάνω» Ἰλ. ε, 360, καὶ ἐν μτγν. περὶ· «τοὺς Ἰππους ἐμάστιζον» Πλάτ. Ἀλέξ. 4ῃ, fragellum, verbero.

Μαστικτήρ, ἦρος, ὁ, χρ. Σιδ. 2, 31ῃ ἀντὶ Μαστικτήρ, ὡς (μαστιζῶ) ὁ· ὁ μαστιγώνων, δέροντων διὰ μαστιγῆς Αἰσχ. Εὐκ. 159.

Μάστιξ, ἴγος. ἰων. μάστιξ, ἡ 1) λ' ὄργην διὰ κτύπημα πρὸς θώξιν τῶν Ἰππων· «μάστιγι θοῶς ἐπεμάτετο Ἰππους» Ἰλ. ε, 748· «ἔλασεν Ἰππους μάστιγι λιγυρή», λ, 532· «μάστιγι κατωμαχὸν ἔλασεν Ἰππους», α, 352· «φαίνει Ὀδ. ζ, 316» καὶ σὺν καὶ παρ' Ὀμήρῳ οὐδὲ ὅμοιος κατ' ὄνομα. 2) ὡς ὄργανον μαστιγώσεως, τιμωρίας· «μάστιγι νῶτα φοινοχθεῖς» Σοφ. Αἰ. 110· «μάστιξι τε καὶ αἵματι πεφυρμένους» Πρ. 3, 157· «κέντροις καὶ μάστιξιν» Πλάτ. νόμ. 6. σ. 777· «ὅπῳ μαστίγων διεικδίνεον» διὰ μαστίγων ἀτυποῦμενοι καὶ δολιχοῦμενοι Πρ. 7, 56· «ἀναγκάζονται μάστιγι», 7, 103· «μάστιγι μετὰ κέντρων μόγις ὑπέκταν» Πλάτ. Φαίδρ. 253· «τύπτειν τῇ μάστιγι», νόμ. 9, 879· «ὅπῳ μαστίγων» Γοργ. 524· «ἐτόξεον ὑπὸ μαστίγων» Ξεν. ἀν. 3, 4, 25· «μάστιγας ἀπειλῶν» Λουκ. Τόξ. 17· 3) μετρ. θεήλκτος συμφορῇ, θεία ὄργη, τιμωρία· «Δίος μάστιγι κακῇ ἐδάμνηεν», Ἰλ. ν, 812· «οἰστροπλήξ' ὅ' ἐγὼ μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλκύνωμαι» ἡ διὰ μανίας διωκομένη Ἰδὼ Αἰσχ. Πρ. 685· «μάστιγι πειθοῦς» = διὰ βητορικῆς δυνάμεως Πινδ. Π. 4, 219· (παρὰ μτγν. κακοῖς ποιητ. τὸ ἰ ἐν ταῖς πλαγίαις πτώσεσιν εἶνε βραχύ) ὡς Ἰακώδ. Ἀνθ. Παλ. σ. 431· πρὸλ. «μάστις» φαίνεται ὅτι παρὰ γ. ἐκ τοῦ μάσσω = ἐγγίζω (ὡς καὶ μάσθη), flagrum, flagellum.

Μαστιδίων· μαστιάω

Μάστις, εὖς, ἰων. ἡ μάστιξ, δοτ. μάστι ἀντὶ μάστιγ' Ἰλ. ψ, 50, κίτ. «μάστιν ἐφ' Ἰπποῖν βάλει» Ὀδ. ν, 182, καὶ παρὰ μτγν. «μάστιν πολυαστράγαλον» Ἀνθ. β, 234.

Μαστίττω, ὄωρ. μαστίζω Θεόκρ. 7, 108.

Μαστιστής, ὁ· μαστικτήρ Μεικκαδ. 4, 9, 11. Μαστιχάτων, τό· πῶτον ὀρεκτικόν ἐκ μαστιγῆς κατασκευαζόμενον ἢ ἱσοσταλάζον· «τῶν δὲ προσημάτων ἀριστόν ἐστι τὸ κονδύτου... ἢ κισσάτου ἢ μαστιχάτου» Ἀλ. Τραλ. 10, σ. 586.

Μαστιχάω· τρίζω τοῦς δόντας· «ἄφροδ' ἐπεὶ σόμα μαστιχῶνται λείεσται» μαστιχῶνται Ψούχ. 389· κατ' ἄλλ. σικλίζω ἢ ματῶ μαστιχῶν δ' Ἠούχ. ἐν. λιβ. μασταρίζω· ἐξηγεῖ τὸ μαστιχᾶσθαι διὰ τοῦ «κακῶς μαστῶναι» πρὸλ. μασταρίζω, frendo.

Μαστιχ-έλαιον, τό μαστίχινον ἔλαιον Διοσκ.

Μαστίχη, ἡ· ἡ ῥητίνη τοῦ σφύου, μαστίχα, τῆς αὐτῆς ρίζης, εἴς ἡς τὸ πᾶν καὶ μαστιχάω, μασσομαι· διότι φαίνεται ὅτι, ὡς καὶ σὺν γίνα-

ται, ἐμάσων καὶ οἱ ἀρχατοὶ τὴν μαστίχην Κλ. Ἀλ. πρβλ. Ἀθην. 14, 663.

Μαστιχίνος, 3· ὁ ἐκ μαστιγῆς κατασκευασμένος· ἔλαιον Διοσκ. 1, 51.

Μαστιχίον, τό· εἶδος μυρεφικοῦ, μαστίχη Σουίδ.

Μαστιχο-φόρος, 2· ὁ φέρων (παράγων) μαστίχην Στ. Βυζ.

Μαστίω, μ. ἰσώ, π. ἀντὶ μαστίζω, ἐκ τοῦ μάστις· μαστίω Ἰλ. ρ, 622, καὶ περὶ τῶν λεόντων· «οὐδ' ὅδ' ἐκ πλευρῆς μαστίεται», υ, 171.

Μαστό-δισμος, ὁ· μαστόδετον Γαλην.

Μαστό-δετον, τό· στηλόμενος, στηλόμεμα τῶν γυναικῶν Ἀνθ. β, 201.

Μαστο-ειδής, 2· ὅμοιος μαστῷ κατὰ τὸ σχῆμα· «καλοῦνται Ἀθην. 3, 115· «σαρκία Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 4· ἄλφος Πολύδ. 5, 70, 6» - πέτραι Διόδ. 17, 75.

Μαστονος, ὁ· ὁ κῦρ. ἐπιγρ.

Μαστορίδης, αὐ, ὁ· ὁ κῦρ. πατρων. ὁ υἱὸς τοῦ Μαστορος Ἰλ. 2) Ἀνδρόφρων Ἰλ. 2) Ἀνδρόφρων Ἰλ. 2)

Μαστός, αὐ, ὁ· 1) βυζίον γυναικὸς Ἰπρ. 3, 14ῃ ἐπὶ τῆς μητρός· «μαστόν παρέχειν, ὑπείχειν Πλούτ. τὰ μαστάρια θήλειος ζῴου Εὐρ. Κυκλ. 5ῃ, 107· καὶ ἐπὶ ἀνδρός ὡς τὸ μαζός Ξεν. ἀν. 4, 3, 6· πρὸλ. μασθλός, μασθός, 2) μετρ. ἀντὶ βουβός, ἄλφος ἐχών τὸ σχῆμα τοῦ μαστοῦ Πινδ. Π. 4, 14· 3) μέρος τοῦ κυνηγετικοῦ δικτύου· κόκλος ἐκ κλωστής· «τὰ μὲν ἐνόδια ἐχέτω μαστούς, τὰ δὲ δικτύω δακτυλίους» Ξεν. κύν. 2, 7· 4) παρὰ Περσίοις εἶδος ποιηρίου Ἀθην. 11, 487, mamilla· πρὸλ. τὴν παραγ. τοῦ μαζοῦ.

Μαστοῦς, ὁ· ὁ κῦρ. Μαιωτικὸν ἐπιγρ.

Μαστουσία, ἡ· Μαιουσία κατὰ Ἀνδρόφωνα, ἀκρωτήριον τῆς Θρᾷκῆς χειρσονήσου Πλίν.

Μαστο φαγής, 2· ἀρεκτικὸν πτηνὸν ἀγνωστόν· «ὠκύπτερος Κλ. Ἀλ. παύ. 3, 298, ἀμφ. γρ.

Μαστρα-μέλλιη, ἡ· πόλις καὶ λίμνη τῆς Κελτικῆς Στ. Βυζ.

Μαστρία (μαστρος) ἡ· ἀναζητήσις, ἐξέτασις· μαστρία· «καὶ τῶν ἀρχόντων ἐϋθύνει» Ψούχ. Ἀθή καὶ μαστρία λέγεται, Ὀλυμπία ἐπιγρ.

Μαστροπεία, ἡ· τὸ ἔργον τοῦ μαστροποῦ, προξενία (κοιν.)· «τὰ φιλοποῖον καὶ συνηγὼν ἀνθρώπων εἰς εὐνοίαν, μαστροπείαν καὶ συνηγὼν καὶ ἀγῶνιαν ἀνόμενα» Πλούτ. ἡθ. σ. 632· «μαστροπείας ἀκόλουθος ἢ προαγωγεία» Ξεν. συμπ. 4, 61, Σουίδ. lenocinium.

Μαστροπείον, τό· πορνείον, χαματινοῦστον Κύριλλ. παρὰ Δουκαγ. Iarunar.

Μαστροπέω, (μαστροπός)· γίνομαι μαστροπός, προξενεῖω, κυρ. καὶ μετρ. = τινά Ξεν. συμπ. 4, 51· πρὸς τὴν πόλιν, 8, 42, perducere, prostituere.

Μαστροπέω· μαστροπεύω.

Μαστροπικός, 3· ὁ ἀνήλικος, κατάλληλος εἰς μαστροπείαν ἐπίρ. «ἄως, «ἄστατα» ἔδριπτόν μαστροπικώτατα εἰσάγει τὴν Ἐκείνην λέγουσαν» Σχολ. Σοφ. Αἰ. 520, lenociosus.

Μαστροπικόν, τό ὄπλκ. τοῦ μαστροπός.

Μαστροπία, ἴδος· ὀηλ. τοῦ μαστροπός Λιδαν.

Μαστρο-πορνεία, ἡ· μαστροπεία Ἀθανάσι.

Μαστροπός καὶ μαστροπός (ΜΑ· πρὸλ. μαστροπός), 2· κυρ. ὁ ἀναζητῶν, προαγωγός, προαγωγός, πορνοδοσκόπος, προξενητής πορνῶν, ἰταλ. ρουφίανος· «τὰς μαστροπούς τὰς εἰσὶν ἄναγ-

προαγωγέειν τὰς ἐλευθέραις γυναῖκες· Ἀθην.
10, 443· ἰδίως παρὰ κοιν. «μαστροποὶ κόλλο-
πις» Δίφιλ. παρ' Ἀθην. 7, 292· τινὲς Ξεν.
συμπ. 8, 5· καὶ ἐπίθ. «μαστροπὰ ἔργα τελοῦν-
τες» = μαστροποὶ Μανθ. 4, 305· παρ' Ἡσύχ.
ἔσφ. γρ. μαστροφός· πρὸλ. μαστροπίς, μάστρως
μαστρούλλα, μαστήρ, μαστρός, ἱερο.
Μαστροπώδης. 2· ὁμοίως μαστροπῶ Σχολ.
ἱερ. Ἐκ. 808, ἱερονομία.
Μαστρός, οὗ (ΜΑΩ) ὁ· μαστήρ, μαστευτής,
ἀρτυητής, ἐξεταστής, παρὰ Ῥοδίοις «βουλευ-
της» ἀρχὴ τις Ἡσύχ. καὶ ἐν Κρήτῃ, ἐπιγρ.
καὶ Σουῖδ. ἐν λ. μαστρηρ.
Μαστροφός· ἴδε μαστροπός, ἔσφ. γρ.
Μαστρούλλειον, τό· μαστρούλλειον.
Μαστρού(λ)ιον, τό· ματρού(λ)ειον Πλούτ.
Μάστρως, οὗς, ἡ, καὶ μαστρώς, ἡ· μαστροπύς
Φωτ. λαβ. σ. 249, 15.
Μαστρωπός· ἴδε μαστροπός.
Μαστρωπίδα, ἔσφ. γρ. ἀντὶ μαστροπίδα.
Μαστός, οὗς, ἡ (ΜΑΔ), ἰων. ἀντὶ μάστευσις·
ἐπίθ. ἀναζήτησις, ἐξετασις Καλλιμ. ἀποσπ.
277, vestigatio, inquisitio.
Μαστώδης, 2· μαστειδής, γλωσσ.
Μάστωρ, ορος, ὁ, δι. γρ. 1) ἀντὶ μαστήρ
παρὰ Σουῖδα quæsitior, inquisitor· 2) κύρι. ὄν.
πατὴρ Λυκόφρονος· Ἰλ.
Μάστωρις, οί· Λυκόφρον ἔθνος Δ. Περ. 187,
παρὰ Πολυδ. 3, 33, Μαστῶριος· πρὸλ. Στράβ.
17, σ. 829, καὶ Μεσσυλιεὶς Στράβ. 2, σ. 131.
Μασώντης, οὗ, ὁ· μασστήρ, παράσιτος Ἡσύχ.
Μασωνείας, οὗ, ὁ· ὄν. δούλου Ἀριστ.
Μασχάλα ἢ μασχάλεω· μασχάλιζω Ἡσύχ.
Μασχάλη, ἡ (πρὸλ. μάλη) 1) τὸ ὑπὸ τὸν ὦμον
κυλινδρ. ἢ ἀμασχάλη Ὀρ. ὕμν. Ἐρμ. 242· «λό-
κοι νεβρὸν φέρονται ἀπὲρ μασχάλαις» Ἀίσχ.
ἀποσπ. παρὰ Σχολ. Ἰλ. ν, 193· «μασχάλην αἶ-
σαν» περὶ οὐ· «κωθονίζεσθαι καὶ πίνειν, ἐπὶ τῶν
ριλιόποτων, οὕτως ὑφ' ὅντες τοὺς ὄμους γελῶσι
(πρὸλ. Ὀδ. σ. 100· «χεῖρας ἀνασφάμενοι, γέλω
ἐκθανόν») Κρατιν. παρὰ Πολυδ. 6, 26· 2) με-
ταφ. πᾶσα κοιλότης, ἣν σχηματίζει κυρτούμενον
πρᾶγμα Στράβ. 6, 267· (πρὸλ. ἀγκυρὸν) 3) ἐπὶ
πλοίου τὸ μέρος τῆς πρύμνης, ἐνθα εὐρίσκεται ὁ
ἀπείρων Ἡσύχ. 4) ἐπὶ φυτῶν ἡ κοιλότης ὑπὸ
τὰ ἐκφυόμενα φύλλα ἢ τοὺς νέους βλαστῶν
Θεόφρ. 15 οὗ καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ῥημα ξεμα-
σχάλιζω· ἔπομ. 5) ὁ νέος βλαστὸς φυτοῦ,
ἰδίως φοίνικος 15 οὗ πλέκουσι σφυρίδας καὶ σχο-
νιάδιοισι. 6) μέρος φύλλου τῆς ἐλαίας Ἡσύχ.
(ἐκ τοῦ μάλη, ὅθεν τὸ λατ. alia, maxilla, γε-
μιν. achel τοῦ μ. προσθέτου ὄντος).
Μασχάλιττω· ὑπὸ κόλπον καὶ ὑπὸ μάλην
φέρειν Ἡσύχ. δι. γρ. μασχάλιττω.
Μασχάληα, ἡ· μασχάλια.
Μασχάλια, ἡ· πλίνθος, κατὰ Παυσάν. γω-
νιῶτες λίθος, κατὰ δὲ τὸν Πάππ. παρ' ὧ
κεῖται καὶ γραφ. μασχάληα, ὅθλοι ἄγνωστον
τῶν κίωνων κόσμημα Βοίτχ. ἐπιγρ. 1, σ. 282, 0.
Μασχάλιζω· κρημν. τινὰ ἐκ τῶν μασχάλων
Ἡσύχ. ἰδίως ὁμοίως ἀκρωτηριάζω, κατακτεμα-
τίζω τὸ σῶμα τοῦ φονευθέντος, καὶ ὅτενα τὴ
μὲν αὐτοῦ ὑπὸ τὴν μασχάλην, ὑπερ ἑκπαιττον
ἐπὶ τῶν διὰ φόλου γινόμενων φόνων τρέπον τινὰ

πρὸς ἐξελίωσιν· πρὸλ. Μ. Ἐτ. ἐν λίξῃ ἀπαρ-
γμα καὶ ἀρχ. λαβ. «ἐμασχάλισθη ὁ' 10' ὡς τὸδ'
ἐδῆς» Ἀίσχ. Χο. 433· «ὅς' ἡς θανάων ἄτιμος
ὥστε δυσμενὴς (μασχάλισθη) Σοφ. Πλ. 437·
«ἐξάρματα τῶν θανόντων» Ἀπολ. Ρ. 4,
477· πρὸλ. μασχάλισμαα.
Μασχάλινος, 3· πεπλεγμένος ἐκ μασχάλων
(εὐφρων βλαστάρων) φοίνικος Ἡσύχ.
Μασχάλιος· μασχάλινος, μασχάλιον τό· κά-
νον φοινίκιον καὶ πλέγμα φοινίκινον, σχοι-
νίον Ἡσύχ.
Μασχάλις, ἴδος, ἡ· 1) μασχάλη 1) ἰδίως τῶν
δένδρων καὶ φυτῶν Θεόφρ. 2) μασχάλιστῃ Ἡσύχ.
Μασχάλισμαα, τά· 1) τὰ ἀκρωτηριασμένα,
τὰ ἡκρωτηριασμένα μέλη τοῦ φονευθέντος Σουῖδ.
2) «τὰ τοῖς μηροῖς ἐπιτιθέμενα ἀπὸ τῶν ὤμων
ἐν ταῖς τῶν ὤμων θυσίαις» Ἡσύχ. Σουῖδ. Φωτ.
Μασχάλιστῃς, ἡρος, ὁ· 1) ὁ διὰ τῶν μασχ-
άλων ὁσμός τῶν ὑποζυγίων· Ἡσύχ. τὸ ὑπὸ τοῦς
ὤμους τῶν ἵππων πλατὺ λωρίον, ὅπερ ἀνερχό-
μενον πρὸς τὰ ἄνω συνδέεται μετὰ τοῦ λεπά-
θου ἥτοι τοῦ περὶ τὸν ζυγὸν ἱμάντος· «ἀμφὶ
πλευραῖς μασχάλιστῃρας βάλε» Ἀίσχ. Πρ. 71-
2) εἶδος ζώνης ἢ τελεμαχῶνος· ὅσα δὲ περὶ περ-
σλὴν καὶ ζώσθηρας καὶ μασχάλιστῃρας χρυσοῖ
κοσμοῦνται· Ἡρ. 1, 215.
Μασχάλιττω· μασχάλιττω.
Μασχάλον (ἴσως μασχάλωντόν)· χιτῶνα Ἡσύχ.
Μασχάνη, ἡ· πόλις πρὸς τῶν Σκηπτῶν Ἀρά-
δων, κατὰ Μεσσηνίαν Στ. Βυζ.
Μασχαικόν, τό· εἶδος ἱππλάστρου, ἱατρ. μετγ.
Μάτᾶζω (μάτην)· μωραῖον, ἀνοήτῃον, πρᾶ-
τῶν ἢ λέγω μωρίας, ζῶ ἢ φρονῶ ματαίως Ἀίσχ.
Ἀγ. 967· «εἰ μὴ τὸν ἀδίκτων ἐξεταὶ ματᾶζων»
Σοφ. Οἰ. τ. 891, ineptio, desipio.
Ματαιάζω (μάταιος)· ματαίω· Ἐπίκ. παρὰ Δ.
Λαερ. 10, 67· «πατέρα παῖδας ματαιάζοντα»
Λουκ. πίνθ. 16· πρὸλ. ματᾶίζω.
Ματᾶίζω· ματαιάζω, ματαίω· ἴσως.
Ματαίο-βαστάκτης, οὗ, ὁ· μωρολόγος.
Ματαίο-βουλία, ἡ· μωρὰ βουλή, ἀπόφραξις
Σιμωνίδ. παρὰ Δ. Ἄλ. συνθ. ὄν. σ. 233, δι.
γρ. μεταβουλία, μεταβουλία.
Ματαίο-βουλος, 2· ὁ μάταιος, μωρὰ βου-
λεύμενος Ἡ. Γενιτ. σ. 64, 28.
Ματαίο-γέριον, ὁ· μάταιος, μωρολόγος γέ-
ριον, μετγ.
Ματαίο-εργία, ἡ· ματαία, μωρὰ πράξις, μετγ.
Ματαίο-κρηυρία, ἡ· ἡ ματαία κήρυξις Νί-
κητ. Βυζ. σ. 766.
Ματαίο-κομπας, 2· ὁ κομπάζων ἐπὶ ματαίῳ,
ἀλαζών, κενόδοξος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 589.
Ματαίο-κοσμία, ἡ· ματαιότης κόσμος, μετγ.
Ματαίο-λογίω· ὁμιλῶ μωρὰ καὶ ἀνόητα
Στράβ. 2, 76, bilatero.
Ματαίο-λογία, ἡ· μωρὰ καὶ ἀνόητος ὁμιλία,
φλυαρία Στράβ.
Ματαίο-λόγος, 2· ὁ μάταιος καὶ ἀνόητος λόγιον,
μωρολόγος, φλύαρος, φλύστης Ἰσιστ. πρὸς Τιμόθ.
1, 10, Ἡσύχ. ἐν λ. ἀλαγῆτης, vaniloquus.
Ματαίο-λοιγός, ἔσφ. γρ. ἀντὶ ματαίο-λοι-
γὸς Σουῖδ.
Ματαίο-μοχλίω· ματαιοκονίω Ἐρμίας εἰς
Πλάτ. Φαίδρ.

Ματαιο-μοχθίας, αἰ' ματαιοπανίας Βυζ.
 Ματαιο-ποιέω· πράττω μάταια καὶ ἀνόητα
 Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ. 874.
 Ματαιο-ποιός, 2' ὁ μάταια καὶ ἀνόητα πράτ-
 των Ἀθην. 5, 179.
 Ματαιο-πονέω· ματαίως ἐργάζομαι, κοπιᾶζω
 Πολυδ. 9, 2, 2, παρὰ Χρυσόστ. περὶ τῶν εἰς
 πῖθον τετρημένον ἀντλούντων.
 Ματαιο-πόνημα, τὸς, τό· μάταιον ἔργον· «ἀ-
 θακί καὶ ἀνοήτοις ματαιοπονήμασιν ἐκυτὸν ἀντι-
 περιπᾶν» Ἰαμβλ. ἐν β. Πυθ. σ. 58.
 Ματαιο-πονία, ἡ· ματαία καὶ ἀνωφελὲς ἐρ-
 γασία Στράβ. 17, σ. 806.
 Ματαιο-πόνος, 2' ὁ ματαίως καὶ ἀνωφελῶς
 ἐργαζόμενος Χρυσόστ.
 Ματαιο-πράξις· ματαιοπονέω Εὐστ.
 Ματαιο-πραγία· ματαιοπονία Εὐστ.
 Ματαιο-πύγων, ονος, ὁ· ὁ μάτην πύγων α
 ἔγων Σχολ. Θεοκρ. 14, 26.
 Ματαίος, 3, καὶ 2 παρ' αὐτ. Διοχ. Ἀγ. 1151,
 Σοφ. Οἱ. Κ. 780· 1) ἐπὶ πραγμάτων, ὁ ἀνευ δυνά-
 μεις καὶ ἐνεργείας, ὁ ἀνευ σκοποῦ, ἡ ὠφελείας,
 ἀνωφελής, ἀκαποός, μωρός, ἀνόητος, ἀπερίσκε-
 πτος· χάρις Θεογν. 105· «χάρις, φόβος,
 φρονήματα, γλώσσα Διοχ.-βαξίς Σοφ. εὐ-
 χή, λόγος Εὐρ. - ἔπη Ἡρ. 7· 11· - λόγος, 7,
 10, 7· - πόνος Πλατ. - στρατεία Διχα. «ὁ μα-
 ταιότερος λόγος» = ὁ ψευδής, ὁ ὀλιγώτερον ἐπὶ
 τῆς ἀληθείας στηριζόμενος μῦθος Ἡρ. 3, 56· μά-
 ταια νομίζων, ἔστιν Εὐσέβ. 141. 492· «ματαία
 μοχθεῖν» Εὐρ. Φοιν. 1666· ἔπομ. κοσμος, ἀ-
 σεβής, ἀσχερός· - ἔπος Ἡρ. 3, 120· - λόγος
 Ξεν. κυν. 12. 13· «ὁ ματαύτερος λόγος» = ὁ
 προσκλητικώτερος, 6, 88· «ματαία γλώσση ζη-
 μία προτιρέεται» Διοχ. Ἡρ. 329· «ψαύει μα-
 ταιαῖς χερσίν» = ἀνοσταῖς Σοφ. Τρ. 562· μά-
 ταια βάζειν τινὰ· ὑδρίζειν Εὐρ. Ἰων. 119· μά-
 ταιὸν τι ὄραν τινα = κωλοποιεῖν, Κόκλ. 602·
 «ματαίων ἀνοσίων τε κνωδάλων» Διοχ. ἱκ. 713·
 2) ἐπὶ ἀνθρώπων, μωρός, κοφός, ἐπιπόλαιος, ἀ-
 νόητος, τρελλός· «πότερον ἐγὼ μάταιος» Σοφ.
 Τρ. 860· «κλύειν ἀνδρὲς ματαίου», Ἀγ. 1141·
 «- καὶ μανιώδεις κύνας» Ξεν. ἀπομν. 4, 1. 9
 «ὅστις ἐμπόρῳ χρήται τέλῃ ματαίας» Εὐρ.
 Φοιν. 962· «ματαίότεροι νόον» Θεογν. 1025·
 «φύλον ἐν ἀνθρώποις ματαότατον» Πινδ. Π. 3,
 35· «μάταιος ἦν καὶ πεινημένος» Ἡρ. 2, 173·
 «μάταιος ὅς γελοῖον ἄλλο τι ἡγεῖται ἢ τὸ κκλόν»
 Πλατ. πολίτ. 5, 152· «δοξασοφία, σαρ. σ. 131·
 - ἀνὴρ = οὐτιδανός Σοφ. Ἀντ. 1339 καὶ μετγν.
 «μάταια αὐτοῖς ἦν καὶ ἀπρακτα τὰ ὁράτα»
 Πολυδ. 6, 25, 6· ἐπὶ ματαίως· - ἔστιν Πλατ.
 ἔπ. 7, 331· (τῆς αὐτῆς βίβλ. ἐξ ἧς καὶ τὰ μεψ,
 μετγν, ματάω, ματία, ματίζω), frustraneus,
 vanus, inanis· πρὸλ. γαλλ. mal καὶ γερμ. mahl
 Μάταιος, ὁ· ὁν. κύρ. ἐπὶ νομισμ.
 Ματαιο-σοφία, ἡ· ματαία σοφία Νικητ. Δαδίδ.
 Ματαο-σπουδῆς· εἰς μάτην κ-παίζω, ἀ-
 σχολοῦμαι εἰς ἀνωφελὴ καὶ μάταια πράγμα-
 τα, μετγν.
 Ματαιο-σπουδία, ἡ· μάταιος κόπος, ματαία
 ἐνασχόλησις, μετγν.
 Ματαίο-σπουδός, 2' κενόσπουδος, ὁ ματαίως
 κοπιᾶζων, ἀσχολούμενος, μετγν.

Ματαίο-συκοφαντία, ἡ· ματαία συκοφάν-
 τία, μετγν.
 Ματαίο-συμβουλία, ἡ· ματαία συμβουλί-
 α, μετγν.
 Ματαιοσύνη, ἡ· μάτη, ματία, ματαίτης, μω-
 ρία Πολέμ. ψοσ. 1, 6.
 Ματαίο-σχολός, 2' ὁ εἰς μάταια ἀσχολού-
 μενος Φώτ.
 Ματαίο-τεκνος, 2' ὁ ματαίως ἔχων τέκνα
 Ἡσυχ. καὶ Μ. Ἐκ. ἐν λέξ. ἀλιτόκαρπον.
 Ματαίο-τεκνον, τό· παῖδιον ἀμαρτωλὸν καὶ
 ψευδαῖνον, τὸ ἐκ μοιχίας γεννηθὲν Δουκάρ.
 Ματαιο-τεχνία, ἡ· ματαία, ἀνωφελὲς τέχνη
 «τῆς ἀφ' ἧς τὰ πέμματα μ.» Κλ. Ἀλ. παίδ. 2,
 σ. 163, 20.
 Ματαίο-τεχνας, 2' ὁ μετερχόμενος ματαί-
 α καὶ ἀνωφελῇ τέχνῃ (ς).
 Ματαίότης, τῆς, ἡ οὖο. τοῦ μάταιος, μωρία,
 κορυφότης Πολυδ. 6, 134, vanitas.
 Ματαίο-υργός, 2' ματαιοποιός Φιλων τ. 2,
 σ. 98.
 Ματαίο-φημος, 2' ὁ μάταια ὁμιλῶν, φλόσ-
 ρος, λήρος Φώτ.
 Ματαίο-φιλο-τιμέομαι· ματαίως κυχώ-
 μι, κομπίζω Χρυσόστ.
 Ματαίο-φρονέω· φρονῶ, σκέπτομαι· μάταια
 καὶ ἀνόητα Σχολ. Σοφ. Οἱ. τ. 911, desipio.
 Ματαίο-φροσύνη, ἡ· μωρὸν καὶ ἀνόητον φρό-
 νημα, μετγν. desipientia.
 Ματαίο-φρων, ονος, (φρῶν) 2' ὁ φρονῶν, σκε-
 πόμενος μωρὰ καὶ ἀνόητα Κλ. Ἀλ. προτρ. σ. 18.
 Ματαίο-φωνέω, -ω· μάτην φωνάζω Μ. Ἀπομν.
 Ματαίο-φωνία, ἡ· κενωφωνία, ματαία φωνή,
 μωρὸς λόγος Φώτ., Σουδ.
 Ματαίο-φωνος, 2' ὁ μάταια καὶ ἀνόητα λέ-
 γων Ἡσυχ.
 Ματαίως· κίμων μάταιον, ἀνωφελές, ματαί-
 ων. Μίσ. φέρονται ἀνόητως, ἀρχ. λέξ. «ἐμαται-
 ὠθησαν ἐν τοῖς ἑαυτῶν λογισμοῖς» = ἡπατήθη-
 σαν, ἐκκλ. frustror, casor.
 Ματαίωμος (ματαίζω), ὁ μωρὰ πράξις καὶ μω-
 ρὸς λόγος, βέλυσια, ἀχρεΐτης, μετγν. Παρ' Ἀ-
 θην. 3, 70 ὥσως ἡ· ὦν τόκων φθορά, ἐστρωσίς.
 Ματαίωμα, τό· ματαίωσις· Ἐρμάς.
 Ματαίως, ἐπὶ· εἰς μάτην, ἀνωφελῶς, χωρὶς
 σκοποῦ, ἀνόητως· ὅδε μάταιος.
 Ματαίωσις, εως, ἡ· ματαίότης Ἀθανασ.
 Ματάκας, α, ὁ· ὁν. εὐνόχου Βεκ. Ἀν.
 Μάταλλος, ὁ Πέρσης τις στρατηγὸς Διοχ.
 Μάταν, ὄμρ. ἀντὶ μάτην.
 Μάταξα, ἡ· τὴ κομμοσύνη τῶν μεταξοκλώ-
 κων καὶ τὸ νῆμα αὐτῶν Σχολ. Ἀριστ. βετρ.
 46, ζήτη λέξις· ὅδε μάταξα.
 Μάταρις· μάδαρις, ἀμψ. γρ.
 Μάταρος· στέφανος μεμαρσμένος Ἡσυχ.
 Μάταυρος· πόλις Σικελίας, Λοκρῶν κτίσμα,
 κάτ. Ματαυρίνος Στ. Βυζ.
 Μάτωω, ω, μ. ἦσω (μάτην) 1) εἶμαι ἀρ. ὅς, ἀ-
 ρῶν νὰ παρέρχεται εἰς μάτην ὁ χρόνος, ὁ κωλ,
 ἀργοπορῶ, βραδύνω· «ἵππου διίσαντε ματήρα»
 ταν· Ἰλ. γ. 233· «ἀπέκοψε παρήγορον οὐδ' ἐ-
 μάτηνας» = ὅδεν ἔλασε καρπὸν, π. 574· «οὐδὲ μά-
 τισεν, ἀλλ' ἔσσομένως λάδ' ἀέθλον», ψ. 510·
 «περιλαμβάνει τὴν τοῦ μετὰ τοῦργων» = ἐν σέχῃ καὶ

βραδύτητα Δισχ. Πρ. 57· 2) εἶμαι μάταιος, ὅτι ἀποτελέσματος ἡ ὁφελεία· «ἰδωμεθ' εἰ τι τοῦτο φροσιμίου ματῶ» = ἂν εἶνε μάταιον Δισχ. Εβρ. 137· ἐπὶ ἀνθρώπων εἰς μάτην κινεῖσθαι, οὐδὲν κατορθύνει· «μή ματὴν ὁδὸν» = οὐδὲν κατορθύνει διὰ τῆς ὁδοῦ, ἔπτ. 37· 3) = ἀκρῆτον, ἀποτυχάνει, μετὰ γεν. «βουλή· ἐμάτῃς» Ὀππ. ἀλ. 3, 102.

Ματευτής, οὗ, ὁ· μαστευτής, ἀναζητῶν, ἐρευνητής Μανθ. 4, 268, ἐκ τοῦ

Ματεύω (ΜΑΥ)· μαστεύω 1) ζητῶ, ἐρευνῶ, ἀνιχνεύω ὡς ὁ κύων· «ἐγγὺς ἀνήρ. οὐ δὴθι ματεύσμεν» Ψλ. 5, 110· «μηδ' ἐξετάσης πέραν μαστεύων» Σοφ. Οἱ. Κ. 210· «τινὰ Δισχ. Χο. 879· «πόσιν σὺν στείχῳ ματεῶσων» Εὐρ. Ἰ. Α. 864· τί· «χωρία Θεόκρ. 21, 65· 2) ζητῶ νὰ ἀποκτήσω, φέρομαι, σπεύδω πρὸς τι· μετ' ἀπαρ· «μή ματεύῃ θεὸς γενέσθαι» Πινδ. Ὀ. 5, 24· «οἴκαθεν ματεύει» ζήτει ὅτι ἀνήκει εἰς τὸν οἶκόν σου, Ν. 3, 30, quareo, vestigo.

Ματέω· ματεύω· «ἐξ ἐτέρου ὃ' ἔταρον ματῆς» Θεόκρ. 39, 15, ἔνθα ὁ Ἑρμῆς καὶ Μαϊνέκ. ὁμοθ. μ. ατῆς αἰολ. ἐκ τοῦ μάτῃμι.

Μάτῃ, ἡ· ματία, μάταιος κόπος Δισχ. Χο. 905· «πομ. μωρία, σφάλμα, λάθος» «φυγὰς ματαίαι πολυβροίς βίαια ἤζηται λαθεῖν» = πλάναις, Ικ. 890· «οὐ τι τοι μέτρον μάτας» Σοφ. ἀποσπ. 783· «μάτῃν = μάτῃν Λουκ. τραγῳδ. 28, 241.

Μάτῃν, ὁμοθ. μάταν (ὅδε προηγ.) ἐπὶ 1) εἰς μάτην, ματαίως, ἄνευ ἀποτελέσματος Ὀμ. β. ν. Δημ. 309, τευστρα· «ἀνώνυμον γῆρας· ἔφοι μάταν» Πινδ. Ὀ. 1, 83· «τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πῶναι μάτῃν» Δισχ. Πρ. 44· «μάταν τὰ πολλὰ βίβλα ἤλθε» Περσ. 260· «μάτῃν εἰρήσεται» Σοφ. Οἱ. τ. 365· καὶ μετὰ τοῦ ἄλλως Εὐρ. Ξκ. 493· 2) μωρῶς, ἀνοήτως, ἀδίκως, ἄνευ λόγου ὡς τὸ μάψ Θεογν. 523, temere· «μάτῃν νοστίν» = μαίνεσθαι Σοφ. Αἴ. 634· ἔπομ. φουδός, ἀντίθ. ἀληθές, Φιλ. 345· «λόγῳ μάτῃν ὀνομακοντες», Ψλ. 63, 1298 καὶ εἰς μάτῃν ἴδε μάτῃ· περὶ τῆς παραγωγῆς ἴδε μάταιος.

Μάτῃρ, ἡ· ἡρως, ὁ· μαστήρ, ἐπιζητῶν, ἐρευνητής, ἱπποκόπος· Ἡσυχ.

Μάτῃρ, τρός, ὁμοθ. ἡ· μήτῃρ.

Μάτῃρῳ (ματῆρ)· ματεύω, ζητῶ Ἡσυχ. Φωτ.

Ματῃατός, ὁ· εἰς τὸν εὐαγγελιστῶν Ν. Δ.

Ματῃα, ἡ, ἰων. ματῃ (μάτῃν)· 1) ματαίωτης, κούφωτης, μάταιος κόπος, ματαία ἀπόπειρα, ἐπιχειρήσεις ἄνευ ἀποτελέσματος· «ἡμετέρη ματῃ» Ὀδ. κ. 79, ἔνθα περὶ τῆς ματαίας ἐπα- νόδου τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς τὴν νῆσον τοῦ Αἰόλου· ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ ἀμαρτία· 2) μωρία, ἀνοησία, σφάλμα Ἁπολ. Ρ. 1, 805.

Ματῃανή, ἡ· χώρα ἐν Μηδίᾳ Στραβ. κατ. Μα- τῃνοὶ καὶ ἰων. Ματῃνοὶ Ἡρόδ.

Ματῃών· ματεύω Ἡσυχ. εἰ μή ἀναγν. ματῃ- σαι ἀντὶ ματίσαι.

Μάτῃων, τό· τὸ μικρὸν καὶ ὀλίγον, ἀρχ. λεξ. ἴτι δὲ μάτῃων, δερματίων Ἡσυχ. Φωτ. Σουλδ. κατὰ Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 451 = μικρὸν μέτρον ἐντ. ματιολογῶς (ὁ. γρ. ματτωλογι- χός) = κρουαίρητης, σμικρολόγος ἡ κατ' ἄλλους ἡ μάταια βουλόμενος· ἴσως ἐκ τῆς γραφῆς μα- ττωλογῶς· πρὸλ. Εὐστ. Ψλ. σ. 513, 7.

Ματῃόπολις, ἡ· πόλις οὕτω κληθεῖσα ὡς ἄτερων, πρότερον δὲ Διονυσόπολις καὶ Κροῦ- νοί· Σκύαν. ἀποσπ. σ. 43, 6.

Ματῃς· μέγας, βασιλεὺς Ἡσυχ.

Ματῃός, ὁ· «δοῦναβις» ἱστὸς· ὁ ποταμός, πάλαι Ματῃός καλούμενος. Συμφορὰ δὲ τοῖς Σκύθαις ἐπιπεσούσης οὕτως ἐκλήθη. Ματῃός δὲ λέγεται εἰς τὴν Ἑλληνίδα φωνὴν ἀσπῆς, ὅτι πολλάκις περαιοῦμενοι οὐδὲν ἐπεπόνευσαν· Στ. Βοζ.

Μάτῃος, τό· ἡ ζήτησις, τὸ ζητεῖν Ἱπποκρ.

Ματῃέας, οὗ, ὁ· ἄλλεξανδρινός τις συγγραφεὺς ἱστορίων λόγων Ἀθῆν.

Ματῃρις, ἰδὸς καί ἰος, ὁ· Ἑλλ. κυρ. ὄν. Διοδ.

Ματῃρό· ὁμοθ. μητροδῶρος.

Ματῃρόξενος, ὁμοθ. ὁ· ἀντὶ μητροξένος· οὕτως δὲ καὶ αἱ ἀπὸ ματῃρ-ἀρχόμεναι λέξεις.

Ματῃρῶ (λ)ετον, τό· «τόπος ἐνθα οἱ ματῃρ- ποὶ διέτριβον», ἐν ᾧ τις προξενεῖται, πορνεῖον, πορνοστάσιον Ἀρκοκρ. ἀλλὰ καὶ ματῃρῶλετον Ζωναρ. σ. 1335· ματῃρῶλετον Ἡσυχ. καὶ Πο- λυδ. 6, 188, καὶ δι. γρ. ματῃρῶλετον. Παρ' Εὐ- σταθ. καὶ Φωτ. ματῃρῶλετον ἡ ματῃρῶ- λειον Πλούτ. ἡ. σ. 1093, κοιν. γρ. μα- τῃρῶλετον, ἐκ τοῦ

Ματῃρῶ (λ)α, ἡ· ματῃρῶπος Εὐστ. Ψλ. σ. 330, 6· (ὁ Λαδῆς. πινδ. σ. 128 ἐκάζει μα- τῃρῶλα - ὡς ὁμοθ. τὸ μῆτῃρ ἡ ματῃρῶ- λα ὡς ὁμοθ. τὸ μῆτῃρ = μητροπῶλα, ἀρσ. ὁ ματῃρῶλος Β. Ἀν. σ. 48, 32.

Ματῃρῶ (λ)ιον, τό· ματῃρῶλετον.

Ματῃρῶλος, ὁ· ματῃρῶπος Βικ. Ἀν. 48, 32· ἴδε ματῃρῶλα.

Μάτῃρων, ὄνομα· συγγραφεὺς παρῳδιῶν Ἀθῆν.

Ματῃρωνῆ, ἡ· ὁηλ. κύρ. ὄν. ατῆς· ἀγίας Μα- τῃρωνῆς, ἑκκλ.

Ματῃραδίω· ματῃά· «ματῃραδί, περιδλέπει, ἀδονομεῖ»· «ματῃραδόμενος, μέλλων καὶ ἀπο- κνῶν» Ἡσυχ.

Μάτῃραδος, οὗ, ὁ· μάταιος, μωρὸς Ἡσυχ.

Μάτῃραδῆς, ὁ· ἀπορῶν Ἡσυχ.

Ματῃτιανή, τῆ· μήλα καλούμενα, κατὰ τὴν Ῥώμην πιπρασκόμενα, ἀπὲρ κομίζεσθαι λέγεται ἀπὸ τινος κώμης ἱερουμένης ἐπὶ τῶν πρὸς Ἀου- ληῖα Ἀλλων· Ἀθῆν. 3, 82.

Ματῃτός, ἡ, καὶ ματῃτῶ, κατὰ τὸν Ἀθῆν. 11, 663 σημαίνει πᾶν πολυτελὲς ἔδεσμα· κα- ρίως ὅμως οὕτως ἐκαλεῖτο ληνισμὰ τι ἡ νό- στιμὴν τι φαγητὸν ἐξ ἐκλεκτῶν πτηνῶν καὶ ἄλ- λου κρέατος βεδρασμένου μετὰ χόρτων, καὶ ὡς συμπαρικὸν κατασκευαζόμενον, ὅπερ ἦλθεν ἐκ Μα- κεδονίας· εἰς Ἀθῆνας παλαιοὶ καὶ ματῃτῶ, καὶ ἐ- τρώγτο ὡς αἱ ἐπιδειπνίδες μετὰ τὸ δεῖπνον ὡς διεγερτικὸν τοῦ πότου· ὁ Ἀθῆν. ματῃτῶν κα- λῶν τὰ παρὰ Λακιδ. ἐπεκτα καλούμενα, δηλ. τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον παρατιθέμενα ἐπιδειπνα, ἐπιδορπίσματα, 4, 141, καὶ αὐτόθι. «ἔστι δὲ ματῃτῶς, φάτται, χῆναι, τρυφῶναι, κίχλαι, κόπο- σφοι, λαγῶ, ἄρνας, ἑρφοῖ»· «σκευασία τις περιφορημάτων χρήσιμος εἰς πότον καὶ κῆπον πλείων» Φωτ. ἡ ματῃτῶλη Μακεδονικὸν εὐρεμα, θῖβους ἐγερτικὸν βρώμα, ἡ ἐκρωτὸν μερῶν τοῦ πότου· Πολυδ. 6, 70· «ὁρῶναι παρ' αὐτῶν τοῦ συμποσίου λέγαντο περιφορήματα» Ἡσυχ. ἡ

ματτύης παρ' Ἀθην. 14, 663· ὁ Ἀπολλ. παρ' Ἀθην. παράγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ματῶσθαι, ὁ Ἀθην. ἐκ τοῦ μάττειν.

Ματτυάζω· παρασκευάζω καὶ τρώγω τὸ ψαγνόν ματτύα Ἀθην. 14, 663.

Ματτύης, ου, ὁ· ματτύα.

Ματτύο-λοιγός, 2· ὁ τὴν ματτύαν λείγων, ἐν γένει παράσιτος Ἀριστ. νεφ. 450· ἐπειδὴ δὲ παρ' Ἀριστ. ἡ λέξις ματτύα δὲν ἀπαντᾷ καὶ τὰ χειρόγρ. ἔχουσι τὰς δι. γρ. ματτιολογός ἢ ματτιολογός ἴσως διορθωτέον ματτιολογός, ὅπερ ὁ Ψούχ. ἐξηγεῖ κρουσιμέτρης, φειδωλός, μυκτηριστής.

Μάτω, ἀττ. μ. μάξω· μάσσω.

Μάττων, ὠνος, ὁ· Λακεδαιμόνιος τις ἦρως τῆς μαγειρικῆς τέχνης Ἀθην. 2, σ. 39.

Μαυκέται, οἱ· ἔθνος Σκυθικῶν Στ. Βυζ.

Μαύλλη, ἡ· ματτύα Πολυδ. 6, 70.

Μάτων, ὠνος, ὁ· σοφιστής τις καὶ γαστρίμυργος Ἀθην. 8, 3 2.

Μαυλία, ἡ· μαυλίσ, μαστροπός· «ἡ μισθὸν τι ποιοῦσα» Ψούχ. ἐκ τοῦ ὁμοῦ καὶ αὐλίζεσθαι ἢ ἐκ τοῦ αὐλίζεσθαι προτασσόμενου τοῦ μ.

Μαυλιζώ· μαστροπεύω Ψούχ. ἐκ τοῦ Μαυλίσ, ἴδου, ἡ 1) μαυλία, μαστροπός Ψούχ. 2) μάχαιρα· «κεφαλὴ ἀπὸ θυμῶν ἀράξει μαυλίδι χαλκίῃ» Νικ. Θερ. 705· μαυλίδες Ἀνθ. 15, 25.

Μαυλιστήριον· μαυλλεῖον, μαστροπεῖον Ψούχ.

Μαυλιστής, ὁ· μαστροπός Φωτ.

Μαυλίστρια· θήλ. τοῦ προηγ. Μ. Ἐτ.

Μαύρα, ἡ· εἶδος θηρίου, μῦν.

Μαυριτανία, ἡ· χώρα Ἀφρικῆς· «Μαυριτανίαι δύο, ἡ μὲν Τιγγιτανή, ἡ δὲ Καισαρεία» Στ. Βυζ.

Μαυρό-οριξ· τρίχως, 2· ὁ ἔχων μαύρας τρίχας, μῦν.

Μαύρος, ὁ (βιζ. μαρ, μαρμαίρω) καθ' Ψούχ. καὶ Σουλδ.=ἀμαυρός, ἀσθενής, καὶ μετρ. μωρός, παρὰ Βυζαντ.=σκοτεινός, παρὰ Φωτ. σ. 250, 16 τονίζεται μαυρός.

Μαυρουσία, ἡ· γῆρας ἐν Ἀφρικῇ Πολυδ. κατ. Μαυροῦσιοι καὶ Μαύροι, αὐτόθι. «Μαυροῦσιοι Νομάδες» Ἡρόδ. «Μαυροῦσις γαῖα» Δ. Περ. οὐσ. ἡ Μαυρουσία, ἄδος Διοσκ.

Μαύρ-οφρυς, υς, 2· μαυροφρύδης, μῦν.

Μαυρόω· ἀμαυρόω, κάμνω σκοτεινόν, ἀφανές, ἀφαιρῶ ἀπὸ τινος τὴν λάμψιν, δόξαν καὶ τιμὴν Ψούχ. 327· καὶ παθ. ἀμαυροῦμαι. καταλαμβάνομαι ὑπὸ σκότητος, ταπεινοῦμαι Θεογν. 192· «Φόρκοιο μαύρωσεν γένος» Πίνδ. Π. 12, 13· «μαυροῦσαι τὸν ἔλθρον», ΐ. 3, 66· «τῆμαλιν δὲ τῶνδε γαῖα κάτοχα μαυροδοθαὶ σκύττω» Λισχ. Περσ. 219· πρὸλ. «σθένουσα λαμπάς δ' οὐδέκω μαυρομένη», Ἀγ. 287 καὶ μῦν. π.

Μαυρός· κῶμη Κορίνθου, κατ. Μαυροῦς Στ. Βυζ.

Μαυρώλειον, τό 1) ὁ τάφος, ὃν ἀνηγείρειν ἡ βασιλίσσα Ἀρτεμισία ἐν Ἀλικαρνασσὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Μαυρώλου· ἦτο δ' ἐν τῶν 7 θυμῶτων τοῦ κόσμου Στράβ. 2) ἐν γέν. τάφος μεγαλοπρεπής, ὡς ὁ ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ Λυκούστου ἀνεγερθεὶς Στράβ. 5, σ. 236.

Μαύσωλος, ὁ 1) βασιλεὺς τῆς Καρίας ἐπὶ Σέξου σφζ. τῆς Ἀρτεμισίας Ἡρ. 2) νεώτερος βασιλεὺς, οὗ ἡ γυνὴ ἐκαλεῖτο ἐπίσης Ἀρτεμισία,

καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ ὁποίου ἡγέρθη τὸ Μαυρώλειον Σεν. Ἀγ. 2, 26.

Μάχαιρα, (ὅδε μάχη), ἡ· παρ' Ὀμήρῳ σημαίνει μεγάλην μάχαιραν πρὸς σφαγὴν τῶν θυμάτων, ὡς παρατηρεῖ συγνὰ καὶ ὁ Ἀρίσταρχος, ἢ ἐνέριμον παρὰ τὴν θήκην (κουλεὸν) τοῦ ξίφους· «ἐρυσσάμενος χεῖρεςσι μάχαιραν, ἡ οἱ παρ' ἑαυτοῦ μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο, ἀρνῶν ἐκ κινεσίων τᾶν τε τρίχας» ΐλ. γ. 271· ἐκρησσίμωται δὲ καὶ πρὸς ἐκκοπὴν τοῦ εἰς τὸν μηρόν εἰσερχομένου βέλους, λ. 844· διὸ ὁ Ἀρίσταρχ. ἀπέρριπτε τοὺς σίγξ. ΐλ. σ. 597, ἐνθα περὶ χορευτῶν λέγεται· «οἱ δὲ μάχαιρας εἶχον χρυσεῖας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων», ἡδύναντο ὅμως οἱ χοροῖται καὶ ἔχουσι μάχαιρας ἀντὶ ξιφῶν παρ' Ἡρ. 2, 64 ἡ μάχαιρα ἀναφέρεται ὡς χρήσιμος εἰς τὴν κατατομὴν τοῦ κρέατος· πρὸλ. αὐτόθι. 41· τοιαύτην εἶχεν ὁ μάγειρος ἰδίῳς Δημ. 25, 40· «μάχαιρα τάμον κατὰ μέλη» Πινδ. Ὀ. 1, 40· «Φοῖβον μάχαιραι», Π. 4, 242· ὁξυστήριος Ἡρόδ. Ικ. 1205· «ὁδοῦν κοπίδας θήσεις μάχαιρας» Κούλ. 241· «τὰ μέτωπα κόπτονται μάχαιραι» Ἡρ. 2, 61· ἀντὶ τοῦ ξίφους, 7, 225· «μάχαιραι ἀν' ἀμπέλου κλήμα ἀποτέμους» Πλάτ. πωλ. 1, 353· καὶ ἐπὶ εἰδους χοροῦ· «ἐς μάχαιρας κυίσταν», Εὐδοκ. 294, ἐνθα φαίνεται ὅτι ἦσαν μικραὶ μάχαιραι· ὁ Σεν. ἱππ. 12, 11 καὶ μὲν διακρίσιν μεταξὺ ξίφους καὶ μάχαιρας, ταύτην ὀνομάζουσιν ἔτι κοπίδα· ἦτο δὲ ὀλίγον κυτὴ καὶ καταλληλότερα πρὸς σφαγὴν παρὰ τὸ ξίφος, ὅπερ πρὸς τρύπησιν μάλλον ἦτο κατάλληλον παρ' Ἀριστ. Ἀγ. 814· «εκαεμμένους μοιχὸν μὲ μάχαιρα» φαίνεται ὅτι σημαίνει ξυρόν, ξυράρι, ὅπερ λέγεται καὶ μ. κουρίς· Κρατίν. παρὰ Πολυδ. 10, 140· ἡ-κουρική Πολυδ. Διον. 9· «διπλὴ μάχαιρα» = ψαλίδιον Πολυδ. 2, 32· πρὸλ. μάχαιρίς παρὰ Πλουτ. ἡ 0, σ. 1154· ὄνομα πολυτέμνου λίθου.

Μαχαιρέας, ἔως ὁ φωνῆς τοῦ Νεοπτολέμου Στράβ.

Μαχαιρίδιον, τό· ὄπκ. τοῦ μάχαιρα· «θυμὸν εἰς τὰς θυαίας χρησάμενον Λουκ. ἀλ. 46.

Μαχαιρικός, 3· ὁ εἰς τὴν μάχαιραν ἀναφερόμενος Ψούχ.

Μαχαιρίων, τό· μαχαιράκι Σεν. ἀν. 4, 7, 10.

Μαχαιρίς, ἴδου, ἡ· ὄπκ. τοῦ μάχαιρα, μικρόν μαχαιρίον Ἀριστ. ἱππ. 413, ἴδ. δὲ ξυρός, ἐν-ράφι Λουκ. πρὸς ἀπ. 29.

Μαχαιρίων, ὠνος, ὁ· Ἑλλήν λατρός Πάλην.

Μαχαιριωτός, 3· ὁ ἔχων τὸ σχῆμα τῆς μάχαιρας· καυτήρ Παυλ. Αἰγ.

Μαχαιρο-δέτης, ου, ὁ· τὸ λουρίον, δι' οὗ δὲ ἐμμένη ἐκρέματο ἡ μάχαιρα Ψούχ.

Μαχαιροθήκη, ἡ· θήκη μάχαιρας, Σάμου ἐπιτρ.

Μαχαιρο-μάχλω (μάχη)· μάχουμαι διχ' μάχαιρας Ψούχ. «μαχαιρομαχεῖν φυλάνει ἐκαστωμέναις μάχαιραις» Πολυδ. 10, 20, 3, λέγεται ἐπὶ τῶν ἀσκήσεων τῶν νεοσυλλέκτων.

Μαχαιρο-μαχία, ἡ· μάχη γινομένη διὰ μάχαιρῶν Ψούχ. ἐν λεξ. ξιφιστῶς.

Μαχαιροποιίς, τό· τόπος, ἐργαστήριον ἐν ᾧ κατασκευάζονται μάχαιραι Δημ. 27, 31.

Μαχαιροποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων μάχαιρας Ἀριστ. ὅρν. 441· καὶ «ἐργαστήριον οἰκεῖται»

μαχαιροποιῶν κεινημένους ἐντεθέν τὴν τοῦ μα-
 χαιροποιῦ ἀλλοῖν (λαβεῖν) Διδάκ. β. Δημ. σ. 2. 9.
 Μαχαιρο-πωλείον, τό· τόπος ἐνθα πωλοῦν-
 ται μάχαιραι Πολυδ. 7, 156.
 Μαχαιρο-πώλης, ὁ· πωλὼν μαχαιρία Πολυδ.
 Μαχαιρο-πώλειον, τό· μαχαιροπωλείον Πλούτ.
 Μαχαιρο-υργός, ὁ· μαχαιροποιός Τζέτζ.
 Μαχαιροῦς, ὄντος, ὁ· φρουρίον τῆς Ἰουδαίας.
 Ἰ. Βυζ.
 Μαχαιρο-φορέω, φέρω μάχαιραν Ἰώσ.
 Μαχαιρο-φορία, ἡ· τὸ φέρειν μάχαιραν λεξ.
 Σαφρ. Βυζ. (i)
 Μαχαιρο-φοράς, 2· ὁ φέρων μάχαιραν· Ἔθνος
 Αἰσχ. Πέρσ. 56· περὶ τῶν Αἰγυπτίων Ὑρ. 9, 32,
 Θουκ. 2, 98 περὶ τῶν Θρακῶν, Πολύδ. 39, 1, 2.
 Μαχαιρώνιον, τό· ὄπκα τοῦ μάχαιρα, παρὰ
 Διοσκ. φωτὸν τὸ ξίφος, καλούμενον, gladiolus.
 Μαχαιρωτός, 3· μαχαιρωτός· πρίων Γαλην.
 Μαχαιτίας, ὁ, αἰὼλ. ἀντί μαχητῆς Ἀλκατ. ἐν
 Στρατ. 13, 617.
 Μαχαιτίας, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πλούτ.
 Μαχανά, ἡ, ὄπρ. ἀντί μηχανῆ Πινδ.
 Μαχανέας, ὥς, ὁ· ὄν. μῦθος ἐν ἔπιγρ. Κερκυρ.
 Μαχανίδας, α καὶ ὄν, ὁ· Σπάρτης τῶρανος νι-
 κηθεὶς καὶ φονευθεὶς ὑπὸ Φιλοποίμενος Πολυδ.
 Μαχάρης, ὁ, ὁ· υἱὸς Μιθριδάτου Φώτ.
 Μαχάταρ, ὁ, λακων. ἀντί μαχητῆς Ἡσυχ.
 Μαχάτας, ὁ, ὄπρ. ἀντί μαχητῆς Πινδ.
 Μαχάτας, ὁ· Ἑλλ. ὄν. κύρ. Ἀρρ. Ἀνθ.
 Μαχάτας, ὁ, ὁ· Αἰτωλός τις Πολυδ.
 Μαχάω (μάχη), ἔφετ. τοῦ μάχομαι· ἔχω ἐπι-
 θυμῶν νᾶ μάχομαι Ἡσυχ.
 Μαχάων, ὄντος, ὁ· 1) υἱὸς Ἀσκληπιοῦ, ὁ
 πρώτος χειροουργὸς ἱατρὸς τῆς ἰατροειότητος Ἰλ.
 2) Κορίνθιος τις Θουκ. δι. Γρ. Μίλων Θουκ.
 Μαχέομαι, π. ἀντί μάχομαι μόνον, μετχ.
 Μαχέομενος καὶ μαχεόμενος, ἐπ. μετοχ.
 ἐν, ἀντί μαχόμενος Ὁδ. β, 471.
 Μαχέομαι, ἰων. ἀντί μάχομαι, μόνον· μαχέοι-
 το Ἰλ. α, 272, 344.
 Μαχέομενος, ἰων. ἐκ τοῦ μαχέομαι ἀντί μα-
 χόμενος Ἠρ. 7, 104.
 Μαχετόν· οἶετ' μάχεσθαι· πρὸς τινα Πλάτ.
 σοφ. 246, δι. γρ. μαχητόν.
 Μαχεύμενος· μαχόμενος Ὁδ. λ, 403.
 Μαχη, ἡ· συμπλοκή, σύγκρουσις δύο στρατῶν·
 -κυδιάνειρα Ἰλ. δ, 225· -δριρεῖται, σ, 696· -καὶ
 φύλοπις, μ, 789· -ἤδε πτόλεμος, 536 καὶ συγνά·
 -καὶ δῆτοτης, η, 290· -καὶ ἰνοπή, π, 246· -καὶ
 ἀνδροκτασία, ιω, 548· -καὶ ὀσυνται Ὁδ. λ,
 612· «μάχην ἐμάχοντο» Ἰλ. ο, 414· -θήσονται
 περὶ αὐτοῦ μάχην·=θα διατάξωσι, ιω, 402· -δρ-
 νουμεν, ὀρδύνειν=διεγείρειν τὴν μάχην, ι, 353, μ,
 277· καὶ περὶ μονομαχίας, η, 263· «μάχῃ Ἀθαν-
 τος»=ἡ μονομαχία τοῦ Ἀθαντος, λ, 542, ἐν γέν.
 ἔρις, φιλονικία, μάλλωμα, «αἰεὶ γὰρ τοι ἔρις
 τῷ φίλῃ πόλεμοι τοι μάχαι τε», π, 177· συγνά
 παρὰ Πινδ. καὶ τραγ. «μάχης ἔρις» Αἰσχ. Ἀγ.
 434· «μάχῃ δορός», 427· «μάχην συνάφαι»,
 Πέρσ. 238· «φρόνοι, στάσεις, ἔρις, μάχαι» Σου.
 Οἶ. Κ. 1235· «εἰς ἀγῶνα τῆς οὐμπυῶν μά-
 χης», Τρ. 20· «ἔρως ἀνίκαιε μάχαν», Ἀντι. 777·
 «μάχην ποιοῦμαι»=οἶδω μάχην Θουκ. «οἷα μά-
 χῃ ἐρχεσθαι» Ὑρ. β, 9· καὶ ἄλλως «οὔτε ἡ μάχῃ

ἦν» Πλάτ. σομπ. 220· «μάχης γενομένης» νόμ.
 9, 869· «ἡ ἐν ταῖς ὁπλοῖς μάχῃ», νόμ. 8, 633·
 «μάχας ἐν λόγοις ποιεῖσθαι», Ἰμ. 88· «μάχην
 νικᾶν» Ξεν. ἀν. 2, 1, 4· «κρατῆσαι τὴν μάχην»
 ἡ τὴν μάχῃ κατὰ Βίκκερ. Δημ. 18, 193. Παρὰ
 Ξεν. ἀν. 2, 2, 6 «ἦν (ὁδόν, ἦλθον) ἐξ Ἐφοῦ
 μέγχι τῆς μάχης»=μέγχι τοῦ πεδίου τῆς μάχης·
 διὸ κατωτέρω λέγεται «ἀπὸ τῆς μάχης ἐλέ-
 γοντο εἰς Βαβυλῶνα ἵναί σταδίοι ἐξήκοντα»
 «μάχην τίθεσθαι» Ἰλ. ιω, 402· «μ. τιθεῖναι»
 Πλούτ. Νικ. 14· «μ. ἀρτύνειν» Ἰλ. λ, 216·
 «εἰσελθεῖν μάχας», 6, 798· «συμφέρεισθαι μά-
 χῃ», λ, 735· «περὶδασθαι μάχης» Πινδ. Ν. 1,
 66· «ἀντιτάξαι μάχην τινί», 101· «μάχην συνά-
 πτειν» Αἰσχ. Πέρσ. 336· «μ. συμπάλλειν» Εὐρ.
 Βάκχ. 636· «εἰς μάχην μολεῖν, ἔλθεῖν πρὸς
 τινα», Φοιν. 694· «εἰς μ. ἐπετίθεναι τινί» Θουκ.
 (ἐκ ρίζ. μαχ, ἐξ ἧς τὸ μάχομαι, μάχαιραι,
 μάχιμος σανσκρι. mah, ἐξ ἧς mā-mah-j-δ=σπα-
 ζω, makhas-jamī=μάχομαι makh-as, mahas
 =θυσία, θῆμα λατ. mac, ἐξ ἧς τὸ mac-tā-va
 =σπαζώ, γοτθ. mek-i, σλαβ. meci=μάχαιρα),
 pugna, proelium, certamen, locus pugnae.
 Μαχημῶν, ὄντος, π. 2· πολεμικός, ἐπαί-
 ροφόλεμος, φιλοπόλεμος· «ὃ γὰρ τοι κραδίη
 μενεδήσας, οὐδέ μαχημῶν» Ἰλ. μ, 247.
 Μαχηνός, ἐπίρ. εἰς τὴν μάχην· ἦσαν Θεοκρ.
 25, 136.
 Μαχησμός, ὁ· μάχῃ, μετγ.
 Μαχητόν· μαχετόν Πλούτ. Πομπ. 32.
 Μαχητής, ὁ, ὄπρ. μαχάτης Πινδ. Πλούτ. ἡθ.
 σ. 866, λακων. μαχάταρ Ἡσυχ. αἰολ. μαχαίτα·
 Ἀλκατ. παρὰ Στρατ. 13, σ. 617· πολεμικός, ἀ-
 γωνιστής· Ὁμηρ. καὶ ἐπιθ. «ἀνὴρ μαχητής» Ὁδ.
 σ, 261· -θυμός, Πινδ. Ν. 9, 62, pugnatior.
 Μαχητικός, 3· ὁ ἀνέκων ἢ ἐπιτῆδαιος εἰς τὸ
 μάχεσθαι, πολεμικός κυρ. καὶ ἀμπ. -ἔπποι
 Πλάτ. πολιτ. 5, 467· -καὶδαι Ἀριστοτ. ῥητ.
 1, 11· «-περὶ τῶν αἰσχυροτηλῶν», 1, 13· -περὶ
 κέρδους, 1, 11· «ἡ μαχητικὴ»=ἡ τέχνη τοῦ
 μάχεσθαι Πλάτ. σοφ. 225· «τὸ μαχητικόν»=ἡ
 ἐπιθυμία τοῦ μάχεσθαι Πλούτ. ἡθ. σ. 757· ἐπίρ.
 μαχητικῶς Πλάτ. Θεαιτ. 168, pugnae.
 Μαχητός, 3· ὁ δυνάμενος πολεμῆσθαι, νικη-
 θῆναι, ὃν δύναται τις νᾶ καταπολεμήσῃ· περὶ
 τῆς Σκύλλης, «κακὸν οὐδέ μαχητόν» Ὁδ. μ,
 119 καὶ μετγ. oppugnabilis, eximugnabilis.
 Μαχικός, 3· πολεμικός, μετγ. bellax.
 Μαχιμο-ποιός, 2· ὁ ποιῶν μάχιμον, παλε-
 μικόν, μετγ.
 Μάχιμος, 3 καὶ 2· πολεμικός, ἐπιτῆδαιος εἰς τὴν
 μάχην· «Ἀτρεΐδαι Αἰσχ. Ἀγ. 122· ὁ Ἠρόδ.
 μάχιμους ἀνομάζει τὴν πολεμικὴν φύλιν τῆς
 Αἰγύπτου, 2, 141, καὶ διακρίνει 2ν τοῖς στρατοῖς
 τοῦ Σέρξου τοὺς μάχιμους ἐκ τοῦ ὄχλου, 7,
 186 καὶ συχνά «τὸ μάχιμον»=τὴν ἀξιόμαχον,
 πολεμικὸν μέρος τοῦ στρατοῦ, οἱ μάχιμοι, 2,
 186, (ἐνθα κατ' ἄλλ. τὸ μάχιμον=πολέμας)· «μά-
 χιμα γένη», Πλάτ. Μενίξ. 240· «μαχιμώτεροι
 ἄνδρες» Πολυδ. 3, 22, 6· «μάχιμωι νῆες»=πα-
 λε· ἡ πλοῖα Πλούτ. Ἀντ. 611· -καὶ ἀπίστοι
 Στ.· Ἐμπ. π. λογ. 2, 45, pugnae, bellicosius.
 Μαχιμώδης, 2· μάχιμος, ὁ κατὰ τὸν τρόπον
 τοῦ μάχιμου, πολεμικός Ἀνθ. 12, 200, pugnae.

φός, ἀπερίσκεπτος· «μαψιδίον ἔχει φάνη» Εὐρ.
 Εὐλ. 259· «μαψιδίη κόνη» Ἀνθ. 7, 602· παρ'
 Ὀμήρ. μόνον τὸ ἐπὶ μαψιδίως = ἀνευ λόγου
 Ὀδ. η, 310, ἀνευ σχεδίου, σκοποῦ, γ, 72· μὲ
 τρόπον ἀβόδῳ, ἀσιδῶς, δριστηνῶς Ἰλ. ε, 374,
 καὶ συχνά, ἀνευ σκέψεως Ὀδ. ρ, 536.
 Μαψιδίως, ἐπὶ ἰδε μαψιδίαι.
 Μαψι-λάκας, ου, ὁ· ἴδε μαψιλάκας.
 Μαψι-λόγος, 2· ὁ ματαίως, χωρὶς νόημα ὁμι-
 λῶν· «οἶονσι = πτηνὰ ἀνευ οὐδὲν προσηνέουσιν,
 οὐδὲν σημαίνουσιν, ἐπὶ τῇ φωνῇ τῶν ὁποίων
 οὐδὲμία προσοχὴ οἰδεταί» Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 516.
 Μαψι-τόκος, 2· ματαίως γεννῶν· λαγόνες
 Ἀνθ. 14, 125.
 Μαψι-φῶνας, 2· μαψιλόγος, ματαίφρωνος· Ὁσυχ.
 Μαψι-λάκας, ου (μάψι δάκω, δλκω) ὁ· ὁ
 ματαίως καὶ ἀνοφελῶς γαυρίζων, φωνάζων,
 φλυαρῶν· τινεσὶν αἵτε· μαψιλάκας Πίνδ. Ν 7,
 155, δι. γρ. μαψιλάκας· γλῶσσαν μαψιλά-
 κταν·, ὅπερ μαψιλάκων διὰ θ. ὁ Ἑρμάννος
 Σαπορ. ἀποστ. παρὰ Πλούτ. ζή, σ. 456.
 Μαψι-λόγος, 3· μαψιλάκας, δι. γρ.
 Μαψι-τόκος· μάταιος· Ὁσυχ. ναυαῖς, inanis
 ΜΑΨ, ἀχρ. θέμα, ἐξ εὐ εὐχρ. εἰ ἐπὶ μά. τύποι.
 Δ', παρ. ἀντὶ ἐν μέμασ' 1) προθυμοῦ-
 μαι· «ὅπερ τὸ δῶν προθυμῶμαι» = φέρομαι
 ὁρητικῶς πρὸς τι, ἔφαρξεν Εὐστ. «πῇ μεμαυ-
 τοῦ σπύδεται Ἰλ. θ, 413· «πρόσω μεμαυταί
 «σπεύδουσαι, λ, 615· «ἀντικρὺ, ἵδῃ μεμαῶς»,
 ν, 137· «ἐγγεῖησι μεμαῶτες» = ἐμπρὸς ὁριζώντες,
 δ, 818· ἐπὶ τινὰ κατὰ τινος, φ, 174· Ὁ Ὀμη-
 ρος συνδέει τὴν μετοχὴν μετ' ἄλλου ὀρήματος· ἔνα
 αἰετὴ τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ὁρμὴν ἢ τὴν ἔξα-
 ψιν παύους τινός· «ἔδῃ μεμαῶς» = ταχέως, ὁρ-
 μητικῶς, μετὰ ἐρήλου Ἰλ. κ, 339· «μεμαῶς πό-
 λιν ἐξαλαπάξει τὴν ἐξέλασθῆναι ἀπὸ θυμὸν νὰ
 ἐξαφανίσω τὰύτην τὴν πόλιν, δ, 40· «ὡς ἡῖδα
 μεμαῶς» = ἐν ἐργῇ Ἀπολ. Ρ. 3, δ' 4· 2)
 ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ἔχω μεγάλαν, σφοδρὰν ἐπι-
 θυμίαν, ἀντὶ μετ' ἀπαρ. ἔν. καὶ ἀορ. παρ'
 Ὀμήρ. συχνά Πίνδ. Ν 1, 81, σπαν. μετ' ἀπαρ.
 μιλ. Ἰλ. δ, 543, ἀπώτ., α, 168· μετὰ γεν. -ε-
 ρίδος, αὐτῇ, ἀλκῆς, ε, 732· «ὁρδοιοι μεμαῶ-
 τες» Κ. Σμ. 5, 334· 3) θέλω, σκοπῶ, ἔχω
 κατὰ νοῦν Ἰλ. κ, 208· τοῦ χρόνου τούτου δὲ
 εἰνε εὐχρηστα ὅλα τὰ πρόσωπα· παρ' Ὀμήρῳ
 ἀπαντῶσι 3 πλ. μεμαῶσι καὶ συχνά. α πλ.
 μέμαμεν, ι, 611, ο, 105· 2 πλ. μέματε, η,
 160· 2 δοῦκ. μέματον, θ, 413· 3 ἐνικ. προστ.
 μεμάτω, δ, 304· 3 πλ. ὁπερ. μεμάσαν·
 συνηθιστ. ἢ μετοχὴ μεμαῶς, ἥς αἱ περιτο-
 ούλασι πτωσίς φυλάττουσι τὸ ὠνεκα τοῦ μέ-
 τρου μεμαῶτος, μεμαῶτες καὶ μόνον ἐν
 Ἰλ. δ, 318 ὑπάρχει μεμαῶτες μεμαῶτα, ν,
 197, ἐνθα τὸ α ἔκρηπεν νὰ ᾔηε μακρόν, ὅπερ
 διῶς ἐν Ἰλ. π, 754 καὶ ἐν τῇ ὀνομα. μεμαῶς
 εἴη μακρόν, ὅτλη. μεμαυτα, ὡς βεβαυτα, γε-
 γαυτα ἐκ τοῦ βεβῶως, γεγαῶς.
 Β· ὁ ἐν. μῶμαι = ἐπιθυμῶ, ζητῶ, ἐπιχει-
 ρῶ μετὰ αἰτ. Θέσων. 771· μετ' ἀπαρ. Αἰσχ.
 Χο. 441, ἀπώτ., 45· πρὸς Πλάτ. Κρατ. α.
 406· τύπ. εὐχρ. μῶμο, Ἑπιχ. παρὰ Ξεν.
 ἀπομν. 2, 1, 20· μῶσθαί· Θεόδωρ. 771, μετχ.
 «τὰς γε μῶμενος» Σοφ. Οἰ. Κ. 836· μῶται

3 ἐν. ἐν. ὀρισε. μῶνται 3 πλ. Φώτ. βιβλ.
 σ. 531· ὁ Μ. Ἑτ. ἐκ τοῦ Ἑπιγάρμου ἀναγρῶν
 ἐνεργ. μῶ· ἢ ἐπιπράτης τοῦ ὡς ἐν τῷ θῶ-
 μαι ἐκ τοῦ θῶ· μῶ μεθ α = ζητοῦμαι Ἠσίοχ.
 ὁ μῆλ. μέσομαι καὶ ἀορ. ἐμσαμην ἀνιγόνται
 εἰς τὸ μέσομαι (πρὸς δαῖον, δάσπαθα)· ἀπο-
 μαι ζητῶ Ὀδ. λ, 501, ὁ δὲ μῆλ. μέσομαι καὶ
 ἀορ. ἐμσαμην ἐκ τοῦ μέσομαι· (ἐκ τοῦ θέ-
 ματος ΜΑΨ παράγονται πλείσταί λήξεις, ὧν
 κυριώτεραι· «μαίμῳ, μαίνομαι, μαίνας, μα-
 νία, μνάσμαι, μαίομαι, μάσσω, ἔξ οὗ μά-
 γειρος, μάζα, μάκτρα, μάκτρον, σμάω, μά-
 σμα, μάτος, ματίζω, ματεύω, μαστεύω, μα-
 στήρ, μαστρός, μαστροπός, μάστρες, μαστύς,
 μάτωρ»· ἐκ τῆς δὲ σημαίνει καὶ ἀναζητῶ, ἐπι-
 ρίσκω, ἐντιθέην παρὰ γρ. καὶ ἡ λείξις Μῶσα, δωρ.
 Μῶσα· «τὰς Μούσας ἀπὸ τοῦ μῶσθαι τὸ ὄνομα
 τοῦτο ἱππωνόμασαν» Πλάτ. Κρατ. 403.

Μέ, ἔγκλ. αἰτ. τοῦ ἐγώ.

Μέγα, αὐδ. τοῦ μέγας.

Μεγαβάτης· Πέρσης στρατηγὸς Αἰσχ.

Μεγαδάτος· Περσ. κύρ. ὁν. Ἦρ.

Μεγα-δάτης, ἔος, π. 2· πολλὰ βαρύν, (βαρύνω

ὡπλισμένος) Σκαρλ. Βυζ. (ς)

Μεγάδαροι ἢ Μεγάδαρδοι ἢ Μεγάδραδοι ἢ

Μεγαδαρῆς· ἔθνος τρωγλοδυτικὸν ἢ τῶν Αἰ-

θιόπων Διοδ. Στράβ.

Μεγαδάτης, ου, ὁ· Περσ. κύρ. ὁν. Ἦρ.

Μεγα-δρεϊτής, ου, ὁ· μεγαλοδρεϊτής· πα-

ταρὸς Ὀρφ. Ἀργ. 747.

Μεγαδρόντης, ου· τῶν Δολιόνων τις Ἀπολ. Ρ.

Μεγάδουρος, ὁ· 1) ὁν. κύρ. Περσῶν Ἦρ. 2)

εὐνοῖος ἱερῆς τῆς Ἰν Ἐφέσῳ Ἀρτέμιδος Ξεν.

Παρά Πλούτ. καὶ Στράβ. Μεγαλόδουρος.

Μεγάδης καὶ Μέγας· ὁν κύρια, τὸ α. πατρῴ-

νομικὸν τὸ δ'

Μεγ-ἀδικος· μεγαλαδικητικὸς, ἀρχ. λεξ.

Μεγά-δοξος· μεγαλόδοξος, μετγ.

Μεγαδόστης, ου, ὁ· Πέρσης τις Ἦρ.

Μεγά-δωρος, 2· μεγαλόδωρος, μετγ.

Μεγα-θαμβής, 2· λίαν ἐθαμβος Ὀππ. κυν.

Μεγα-θαρσής, 2· πολὺ θαρραλὸς, ἀνδραϊ-

τατος Ἦρ. ἀπ. 335.

Μέγαθος, τό, ἰων. ἀντὶ μέγελος Ἦρ.

Μεγά-θυμος, 2· μεγαλόθυμος, μεγαλόψυχος,

μεγαλόφρων, μεγαλόκαλος· ἐπὶ ὁ ἀνθρώπων ἀν-

δρῶν καὶ ἰθύνων Ὀμῆρ. Ἦρ. καὶ τοῦ τάδρου Ἰλ.

π, 488· τῆς Ἀθηνᾶς Ὀδ. ε, 121.

Μεγάθυμος, ὁ· ὁν. κύρ. ἐπιγρ.

Μεγαθύνω, ἰων. ἀντὶ μεγαύνω.

Μεγαίνετος, ὁ· ὁν. κύρ. Ἀριστ.

Μεγαίρα, ἢ· μία τῶν Ἑριννῶων Αἰσχ.

Μεγαίρω (ἐκ τοῦ μέγας, ὡς τὸ γεραίρω ἐκ τοῦ

γῆρας), ἀορ. ἐμείγηρα· κυρ. θεωρῶ τι μέγα

ἢ κατὰ πολὺ μέγα, καὶ ἐπομ. ἀποδοκιμάζω καὶ

φθάνω· 1) ἐγὼ, ἐγλεῖω, βασκαίνω, φθονῶ

τινα δὲ τι, τὸ ὅποτον εἶνε πολὺ μέγα δι' αὐτόν·

— τινί τι Ἰλ. ψ, 865· ἀντὶ τῆς αἰτ. τοῦ πράγμα-

τος τίθεται καὶ ἀπαρ. «μὴ δὲ μεγῆρης ἦν ἐν εὐ-

χομένοις τελευτήσαι τάδε ἔργα» Ὀδ. γ, 55·

μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. «μνηστήρας οὗτι μεγαίρω

ἔρδειν ἔργα βίαια» ἀντὶ μνηστήρας, δ, 235,

ἐκ φθόνου ἀρνοῦμαι, ἀπαγορεύω· «δαναστοὶ με-

γῆρας» Ἰλ. θ, 473· «κατακαίμεν οὗτι μεγαί-

της σήμεως τινος Δημόκρ. π. Σταθ. 3ν0.103,25.
Μεγαλο-γνωμέω (ἀντί μεγαλογνωμονέω ἐκ τοῦ μεγαλογνωμός· πρβλ. Λοβεν. εἰς Φρόν. σ.382).
 ἔχω μέγα καὶ εὐγενές φρόνημα Δ. Κ. 63, 25.
Μεγαλό-γνωμοί, 2' μεγαλο-γνώμων Μ. Ἔτ.
Μεγαλο-γνωμοσύνη, ἡ μέγα καὶ εὐγενές φρόνημα Ξεν. Ἀγῆσ. 8, 3.
Μεγαλο-γνώμων, ον, 2' ὁ ἔχων μέγα, δὴ ἡλόν, εὐγενές φρόνημα Ξεν. οἰκ. 21, 8' μετφ. τὸ μεγαλόγνωμον = τὸ ὑψηλὸν τοῦ βίου Φιλύστε. ἐπὶρ. μεγαλογνωμόνως Πολυδ. 3, 114.
Μεγαλο-γραφίω γράφω διὰ μεγάλων γραμμάτων, γράφω διὰ τοῦ Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 321.
Μεγαλο-γραφία, ἡ εἰκονογραφία μεγάλων καὶ ἐπισήμων γεγονότων, ἀντίθ. ῥυπαρογραφία ἢ ῥυπογραφία, μετγν. πρβλ. Πλάτ. σοφ. σ. 235 "ὅσοι τῶν μεγάλων πού τι πλάττουσιν ἔργων ἢ γράφουσιν".
Μεγαλο-γράφος, 2' ὁ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ πράγματα γράφων, ἐκκλ.
Μεγαλο-δαίμων, ονος, 2' μέγας δαίμων, Θεός Κλ. Ἀλεξ. προτρ. σ. 42.
Μεγαλο-δάπανος, 2' ὁ κάμων μεγάλας δαπάνας, μετγν.
Μεγαλό-δενδρος, 2' ὁ ἔχων μεγάλα, ὑψηλὰ δένδρα· πιδίον, ὕλη Στραβ. 3, 2, 3, 2, 4, 2.
Μεγαλό-δηλος, 2' ὁ λίαν φανερός (δηλός), σαφής Σχολ. Ἰλ. λ, 155, ἐξήγ. τοῦ ἀδηλός.
Μεγαλο-δοξία, ἡ μεγάλη δόξα, φήμη, εἰς δὲ μεμπτικῶς, μεγαλοφροσύνη, ἀλαζυνεία Σχολ. Ἀριστ. ἐπ. 696, *omnino gloria, jactantia*.
Μεγαλό-δοξος, 2' ὁ ἔχων μεγάλην δόξαν, περίφημος Πινδ. Ὀ. 9, 17' ἐπὶρ. - δόξως Μακκάβ. 3, 6, 30, *gloriosus*.
Μεγαλο-δοξότης, ἡτος, ἡ μεγάλη δόξα, ὑψηλότης, τίτλος ἢ προσφώνησις Εὐδοκ.
Μεγαλό-δοῦλος, 2' μέγας δοῦλος, ἀντίθ. μικροδούλος Ἀρρ. Ἐπικτ. 4, 1, 55.
Μεγαλό-δοῦπος, 2' ὁ μεγάλα, δυνατὰ κροτῶν, ἤγων, μετγν. παρὰφρασὶς τοῦ εἰργαζομένου.
Μεγαλό-δους, οντος, 2' ὁ ἔχων μεγάλους, δόντας Μ. Ἔτ. σ. 137, 6.
Μεγαλο-δυναμέω -δύμαι, ἔσφ. γρ. ἀντί μέγα δύναμαι, ἐξέχω κατὰ τὴν δύναμιν Ἐπικτ. ἐρχ. 19, 2.
Μεγαλο-δύναμις, 2' ὁ ἔχων μεγάλην δύναμιν, ἰσχυρός Βυζ. πρβλ. Λυδ. εἰς Φρων. 605, ἔσφ. γρ. μεγαλοδυνάμενος Σχολ. Ἀίσχ. Πέρσ. 641' ἐπὶρ. μεγαλοδυνάμως, Βυζ.
Μεγαλο-δωρεά, ἡ μέγα δῶρον, μεγάλα καὶ πλούσια δῶρα ἐν. καὶ πλ. Λουκ. γυν. 9.
Μεγαλο-δωρεομαι κάμνω μέγα δῶρον "οἱ λίαν μεγαλοδωρεῖσθαι νομίζοντες" Ιω. Ιουδ. ἀρχ. 12, 4, 9.
Μεγαλο-δωρεία, ἡ τὸ δωρεῖσθαι μέγα δῶρα, τὸ νῆ ἦνε τις μεγαλόδωρος Λουκ. Κρόν. 4.
Μεγαλό-δωρος, 2' α) ὁ κάμνων μέγα καὶ πλούσια δῶρα, ὑπερβ. μεγαλοδωρότατος Ἀριστ. εἰρ. 338' "τὸ μεγαλόδωρος = μεγαλοδωρεία Πλούτ. Ἀντ. 4, 43' β) συνιστάμενος ἐκ μεγάλου δῶρου" - δωρεά Βυζ. ἐπὶρ. - δῶρως Πολυδ. 3, 119, *munificus*.
Μεγαλο-εἰδώς, ἐπὶρ. μεγάλως τὸ εἶδος Φιλύστε. γυν. 36.

Μεγαλο-εἰμων, ονος, 2' ὁ μέγα φόρεμα ῥῶν Εὐδοκ. Ὀδ. σ. 1430.
Μεγαλο-εργία, 2' μεγαλοεργής· ἐπὶρ. - οἷ γῶς, γλωσσ.
Μεγαλο-εργία, ἡ μεγαλοεργία Ἀθην. 8, 104.
Μεγαλό-ζηλος, 2' ἐξήγ. τοῦ ἀγάζηλος, ὁ λίαν ζηλῶν Μ. Ἔτ. μεγαλόζητος = εἶδος ἐνδύματος διὰ τοὺς μεγάλου ἀναστήματος ἀνδρῶν Πορφ. ἐκθ. βασι. κατ. σ. 469.
Μεγαλό-ζωνος, 2' ὁ ἔχων μεγάλην ζώνην Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 175.
Μεγαλο-ήλιξ, ἱκος, 2' ὁ ἔχων μέγα ἀνστήματα, μακρός, ὑψηλός Θ. Στουδ. σ. 545.
Μεγαλό-ηχος, 2' ὁ ἡλὼν δυνατὸς, ὁ ἐκπέμπων ἰσχυρὸν ἦχον, ἐρίθρομος Σχολ. Πινδ. Π. 12, 33.
Μεγαλό-ορις, τοῖχος, 2' ὁ ἔχων μεγάλας τρήχας γλῶσσ. *hispidus*.
Μεγαλο-ορος, σννηρ. μεγαλόρους, 2' ὁ ἡλὼν ἰσχυρός, δυνατὸς Γρ. Νύσ.
Μεγαλό-οσμος, 2' μεγαλόσμος, μεγαλόφυκος· ἔμα πρῶτον καὶ μεγαλόσμον ἦθος· Πλάτ. πολιτ. 2, 375.
Μεγαλό-οστον, τό· μεγάλη οὐσία Σχολ. Λουκ.
Μεγαλό-οιτος, 2' λίαν δυστυχής· Θεόδ. 2, 72.
Μεγαλο-καμπής, 2' ὁ ἔχων μεγάλην καμπήν· "τυφλαγκίστρους μεγαλοκαμπέτοι" Ορειδ. 3.
Μεγαλο-καρδίας· μεγαλοφύχως, μετγν.
Μεγαλό-καρπος, 2' ὁ φέρων παρῶν μεγάλους καρπούς Θεόδ. Φ. Ἰ. 4, 4, 5.
Μεγαλό-καυλός, 2' ὁ ἔχων μέγαν καυλὸν Θεόδ. Φ. Ἰ. 7, 6, 3.
Μεγαλο-κερδής, ὁ· μεγάλα κερδίζων· Βυζ.
Μεγαλό-κερως, γεν. ω, 2' ὁ ἔχων μεγάλα κέρατα Εὐδοκ. Ἰλ. σ. 634, 55.
Μεγαλο-κευθής, 2' ὁ κρύπτων πολλά, εὐρύχωρος· - θάλαμνος Πινδ. Π. 2, 33.
Μεγαλο-κέφαλος, 2' ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλὴν Ἀριστ. προδ. 30, 3.
Μεγαλο-κῆρυξ, οκος, ὁ· μέγας κῆρυξ Βυζ.
Μεγαλο-κινδύνης, 2' ὁ ἐπιχειρῶν μεγάλα καὶ ἐπικίνδυνα πράγματα, ὁ εἰς μεγάλους κινδύνους περιπίπτων, ἀντίθ. μικροκίνδυνος Ἀριστ. στω. ἡθ. Νικ. 4, 3.
Μεγαλοκλήης, εἰς, ὁ· ὄν. κύρ. ἐν νομίσμ.
Μεγαλό-κλόνος, 2' ὁ μέγαν κλόνον (θύροδον) ἀπυτελῶν· σαλπιγξ Κλ. Ἀλ. προτρ. σ. 90.
Μεγαλο-κμή, ἡτος, 2' ἀνδροκμής Σχολ. Ἀίσχ. 243.
Μεγαλο-κοίλιος, 2' ὁ ἔχων μεγάλην κοιλότητα, κοιλίαν Ἀριστ. Ζ. μορ. 4, 4.
Μεγαλό-κοιλός, 2' μεγαλοκοίλιος Ἡρώδ.
Μεγαλό-κολπος, 2' ὁ ἔχων μέγαν κόλπον (ἀγκλήν)· - νύξ Βακχυλ. παρὰ Σχολ. Ἀπολλ. Ρ. 3, 467, διορθ. μελέγκολπος.
Μεγαλό-κορος, 2' ὁ ἔχων μεγάλην κόρην ἐν ταῖς ὀφθαλμοῖς· "οἱ μελανόφθαλμοι φύσει μεγαλόκοροι εἰσιν" Ἀέτ. 7, σ. 133.
Μεγαλο-κόρυφος, 2' ὁ ἔχων μεγάλας, ὑψηλὰς κορυφάς· γῆ Λυκόφρ. ἐν Ἀριστοτ. ρητ. 3, 3.
Μεγαλό-κοτος, 2' ζάκατος, λίαν ὀργισμένος Μ. Ἔτ. ἐπὶρ. - ὁτως Περύχ.
Μεγαλό-κρακτος, 2' ὁ δυνατὰ φωνάζων, κράζων, ἀντηχῶν· γῶς Σχολ. Πινδ. Π. 12, 38.
Μεγαλο-κράκτης, ὁ· μεγαλόκρατος.

Μεγαλο-κρατής, 2· ὁ μέγας κράτος (ἱσχύον, δύναμιν) ἔχων - Ρώμη = Κωνσταντινούπολις Λγθ. 9, 657, praerogative.
 Μεγαλο-κράτωρ, υρος, ὁ· μεγαλοκράτης Μκκ. 3, 6, 12.
 Μεγαλό-κροτος, ἡ· μεγάλως ἤχουσα φωνή, βροντή, βύξ.
 Μεγαλό-κυπος, 2· ἐρίδουπος, ἀρχ. λεξ.
 Μεγαλό-κύμων, υνος, 2· ὁ διεγείρων (σηκίων) μέγιστα κύματα, πολύ κυματίζων Ἀριστοτ.
 Μεγαλό-κύλος, 2· ὁ ἔχων μεγάλα μέλη (μηρούς, πόδας), καὶ ὁ λόγος ὁ συγκείμενος ἐκ μεγάλων περιόδων, προτάσεων.
 Μεγαλό-λαϊφον· πλοῖον ἔχον μέγιστα πανία, βύξ.
 Μεγαλό-λάλος, 2· μεγαλορρημῶν, γλωσσ.
 Μεγαλό-μαζος, 2· ὁ ἔχων μεγάλας μάζας (ἄρτους· ἡ πλακοῦντας)· ἐπιθ. τῆς Δήμητρος Πολύμ. παρ' Ἀθην. 3, 109· πρὸς. μεγάλουτος.
 Μεγαλο-μανής, 2· λίαν μανικός, ἐξήγ. τοῦ ἱππομανῆς Σχολ. Σαφ. Λγ. 143.
 Μεγαλό-μασθος, 2· ὁ ἔχων μεγάλους μαστοὺς (βυζία) γεωμ. 19, 2, 4.
 Μεγαλο-μέρτυρ καὶ -τυς, υρος, ὁ· ὁ μέγας μέρτυς ἐκκλ.
 Μεγαλο-μέρεια, ἡ· ἡ σύστασις ἐκ μεγάλων μερῶν, ἐν γένει μέγεθος Ἀριστοτ. Μεταφ. 1, 3, 4.
 Μεγαλο-μερής, 2· ὁ ἐκ μεγάλων μερῶν συνιστάμενος, ἀντιθ. μικρομερής· ἐν γένει μέγας, μεγαλοπρεπής, συγκρ. Πλάτ. Τίμ. 62· ὁ ποδοκλή, περίστασις Πολυδ. 28, 17, 1, 32, 12, 3· «μεγαλομερέστατα καὶ τεχνικώτατα ἔργα» = 2· γάλλματ, 4, 78, 5· ἐπὶ -ρως· «ὁδῶν ἐτίμησαν αὐτὸν μεγαλομερῶς», 30, 3, 5, παρ. αὐθ. μεγαλομερέστερον, -στατα.
 Μεγαλο-μερία, ἡ· μεγαλομέρεια· τοῦ πολιτικού καὶ δυνάμει Πολυδ. 1, 26, 9.
 Μεγαλο-μέτωπος, 2· ὁ ἔχων μέγαν μέτωπον Μ. Ὑς. σ. 396.
 Μεγαλο-μητήρ, τρύς, ἡ· ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ Πλούτ. ἐν γένει μήτηρ (κυροῦσα)· πρὸς. Λοδκ. λξ. Φρόν. 600.
 Μεγαλό-μητις, γεν. ιος, 2· ὁ ἔχων μέγαν καὶ ὑψηλὰ φρονήματα, σχέδια Λίσχ. Ἀγ. 1400.
 Μεγαλό-μικρος, 2· ὁ μέγας καὶ μικρός, ἐν ᾧ τὸ μέγαν καὶ τὰ μικρὰ μεμιγμένα Φίλ. τ. 2, σ. 61.
 Μεγαλό-μισθος, 2· ὁ λαμβάνων (πληρωνόμενος μὲ) μέγαν μισθόν, ὁ ἀκριβὲς πληρωνόμενος Λουκ. ἀπαλ. 15, Ἀθην.
 Μεγαλό-όμματος, 2· ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς, μετγ.
 Μεγαλό-μοιρία, ἡ· μεγαλομέρεια, μεγαλοδωρία, μεγαλοπρέπεια μετγ.
 Μεγαλο-μόναχος, ὁ· μέγας, ἐπίσημος μοναχός, μεγαλόσχημος, μεγαλοσχήμων, ἐκκλ.
 Μεγαλο-μουήτης, οὐ· δυνάτῃ μονώμενος, ὁκτώμενος (χαρίζων), ἐπιθ. τοῦ δούου, ἀρχ. λεξ.
 Μεγαλο-ναύτης, οὐ· μέγας ναύτης, ἀρχ. λεξ.
 Μεγαλό-νικος, 2· μέγας νικητής, ὁ κατορθώσας μεγάλας νίκας, μετγ.
 Μεγαλό-νοικ, ἡ· 1) μέγας νοῦς, μεγαλοφροσύνη Πλάτ. νόμ. 11, σ. 935· 2) μεγαλοκαρδία, μεγαλοψυχία, μεγαλοφροσύνη Αἰλ. Γ. Ζ. 15, 22.

Μεγαλό-νοος, υος, πλ. μεγαλνοοὶ καὶ -οες Ἀδμ. Πολεμ. πρὸς. Λοδκ. εἰς Φρόν. σ. 453· ὁ ἔχων μέγαν νοῦν, μεγαλοφροσύνη, μεγαλόφρων· «τὸ μεγαλνοοῦν» = ἡ μεγαλνοοῦσα Λουκ. εἰχον 18.
 Μεγαλο-πίθεια, ἡ· μεγάλη ὁπομοσύνη, μακροθυμία Πλούτ. ἡδ. σ. 551, pallentia.
 Μεγαλο-πῆρσις, 2· ὁ ἔχων μεγάλας παρῖας, ἐξήγησις τοῦ ἱπποπέρους· «ἱπποδασεῖν, ἡ ὡς ἐνίοι μεγαλόδοτον· τὸ γὰρ ἔπει ἐπὶ τοῦ μεγάλου, ὡς ἱπποπέρων τὸν μεγαλοπέρων, ἱπποπέρων, μεγαλόπέρων» Ἀπολλών. λξ. Ὁμ.
 Μεγαλο-πενθής, 2· λίαν λυπημένος Μ. Ἑτ.
 Μεγαλό-πετρος, 2· ὁ ἔχων μεγάλας πέτρας (βράχους)· «μεγαλόπετρον ἄβανον ἀκρόπολιν» Ἀριστ. Λυσ. 482, praerogative.
 Μεγαλο-πιστία, ἡ· μεγάλη πίστις, μέγιστος· πίστει, μετγ. magnitudo fidei.
 Μεγαλό-πλατός, 2· παρὰ πολὺ πλατύς· ὡκισα· νός Σχολ. Διονυσ. περ. 1087, valde latus.
 Μεγαλό-πλευρος, 2· ὁ ἔχων μέγαν πλευρά· -βος, μετγ.
 Μεγαλο-πληθής, 2· πολυπληθής, μετγ.
 Μεγαλο-πλούσιος, 2· μεγαλόπλουτος, βαθυπλούσιος, βαθύπλουτος Σχολ. Εὐρ. Ἑκ. 483.
 Μεγαλό-πλουτος, 2· πολὺ πλούσιος Διοδ. μετγ. ὑπογαστρίκι = παχία Ἀθήν. 7, 300.
 Μεγαλό-πνους, οὐ· ὁ σφοδρῶς πνέων πρὸς. ζῆς Ἀπολλ. λξ. Ὁμ.
 Μεγαλο-ποιέω 1) κάμνω μέγαν, μεγαλύνω τοῦ. ἀνθ. 31, 20· 2) κάμνω μέγαν πράγματα, ἐκκλ. magnifico, amplifico.
 Μεγαλο-πόλεμος, 2· μέγας καὶ ἐνδοξος· ἐν πολέμῳ ἰωσ.
 Μεγαλό-πολις, γιν. ιος καὶ υος, 2· ὁ στήματιζων, ἀποστάων μεγάλῃ πόλιν· Συρακούσαι Πινδ. Π. 2, 1· Ἀθήναι, 7, 1· Τροία Εὐρ. Τρω. 1291· ἰδίω· ἐκαλεῖτο ἡ Ρώμη Ἀριστοτ. παρὰ δὲ τοῖς Βυζαντινοῖς οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ περ' ἐκκλ. ἡ Ἀλεξανδρεία, Ἀντικλεῖς, Θεσσαλονίκη ὡς κύρ. ἀν. ἐν τοῖς χειρογρ. φέρεται ἔσθ. ἀνθ. Μεγάλη πόλις.
 Μεγαλο-πολίτης, οὐ, ὁ· ὁ κατὰ μέγαν πόλιν· Πολυδ. ἀνθ. μικροπολίτης· πρὸς. Μεγάλη πόλις.
 Μεγαλο-πόνηρος, 2· ὁ πράττων μεγάλας πονηρίας, κακουργήματα· «γίνονται γὰρ οἱ μὲν ὑβρισταὶ καὶ μεγαλοπόνηροι μέλλαν, οἱ δὲ κακοῦργοι καὶ μικροπόνηροι» Ἀριστοτ. πολ. 5, 11.
 Μεγαλό-πονος, 2· ὁ δὲ κατὰ μέγαν πόνου (πώπου) κατορθούμενος· βίος· Βυξ.
 Μεγαλό-πους, ποδός, 2· ὁ ἔχων μεγάλους πόδας Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 9, 21.
 Μεγαλο-πραγία, ἡ· μεγαλοουργία, μεγάλη πράξις· «χρῆζοντες τῆς Ἀντωνίου μεγαλοπραγίας» Ἀππ. ἐμφ. 5, 52.
 Μεγαλο-πραγμοσύνη, ἡ· κλίσις ἡ ἐπιτηδειότης εἰς μέγαν ἔργα Πλούτ. Ἀλκ. 38.
 Μεγαλο-πράγμων, υνος, 2· ὁ μέγαν ἔργα κατορθώνων, ὁ συλλαμβάνων μέγαν σχέδια Ξεν. Ἑλλ. 5, 2, 36.
 Μεγαλο-πρέπεια, ἰων. μεγαλοπρεπείη, ἡ· ὁ τρόπος, ὁ χαρακτήρ τοῦ μεγαλοπρεπείη, λαμπρότης, μεγαλοδωρία Ἡρ. Γ. 139· καὶ ἐλευθεριότης Πλάτ. πολιτ. 2, 462· κατ' Ἀριστοτέλη

καίται ἐν μέσῳ τῆς ἀπειροκαλίας καὶ μικροπρεπείας, ἡθ. 4, 2, magnificencia.

Μεγαλοπρεπείη, ἰων. ἡ μεγαλοπρέπεια Ἦρ. 3, 125.

Μεγαλο-πρεπεστάτως, ἐπίρ. ὑπερθ. τοῦ μεγαλοπρεπῶς ἔδε μεγαλοπρεπῆς.

Μεγαλο-πρεπεύομαι ἔμαι ἡ φέρομαι μεγαλοπρεπῶς Βυζ.

Μεγαλο-πρεπής, 2° ὁ πρέπων (ἀρμόζων) εἰς μέγαν ἢ μεγαλύφρονα ἄνδρα, ὁ εὐγενὲς φερόμενος, ἰδίως ἐν τῇ χρήσει τῆς περιουσίας του, ἑλευθέρως, μεγαλόδωρος, ὁ ἀγαπῶν, τὴν καλυτέλειαν καὶ λαμπρότητα «νεανικοὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖ τὰς διανοίας» Πλάτ. πολιτ. 6, σ. 503· παρὰθ. μεγαλοπρεπέστερος - ἐστατος Ξεν. Πλάτ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, λαμπρός, ἐξαιρετός, «δωρεῇ μεγαλοπρεπέστατη» Ἦρ 6, 6, 122· ἔκπου Ξεν. ἰππ. 10, 1· οἴκησις, κτήμας, δῶρα, αὐτόθι· ταφή, θησαυρός, ὕψος μα Πλάτ. «ταφῆς καλῆς τε καὶ μεγαλοπρεποῦς τυγχάνει» Πλάτ. Μενέξ. 234· ἀγώνισμα, ἀρετὴ Ξεν. «καλοὶ λόγοι καὶ μεγαλοπρεπείη» Πλάτ. συμπ. 210· λέξεις Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 12 περὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ εὐχῆς ἐκφράσεως μάλλον ἢ περὶ μεγαλοπρεποῦς ἐννοίας· πρὸβλ. Δημ. Φαλ. Δ. Ἀλ. «τὸ μεγαλοπρεπές» = μεγαλοπρέπεια» Ξεν. ἀπομν. 3, 10, 5· ἐπίρ. μεγαλοπρεπῶς, ἰων. -έως, -έστερος, -έστατος Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 10· -ξαινίζει Ἦρ. 6, 128· «ἀγαθὰ διδόναι» Ξεν. -θύνει· βολεῖν Πλάτ. «τάλλα καλῶς καὶ μ. διέρχεσθαι» Πλάτ. συμπ. σ. 199· ἐκπαινεῖν Πλάτ. -χρησασθαι τινα Πολυδ. 5, 70, 10· «λέγειν, ἀποκρίνεσθαι» = θαρραλέως, ἑλευθέρως Πλάτ. magnifico.

Μεγαλο-πρόθυμον, τό· τὸ ἔχον μεγάλην πρόθυμian θ. Στοδ. σ. 688.

Μεγαλο-πτέρυγος, 2° μεγαλοπτερόξ, ὁ ἔχων μεγάλας πτέρυγας, Ἔξ. 17, 3, 7.

Μεγαλο-πτέρυξ, υγος, 2° ὁ ἔχων μεγάλας πτέρυγας Βυζ.

Μεγαλό-πτονος, π. ἀντὶ μεγαλόπολις Πινδ. Μεγαλό-πτοχος, 2° ὁ λίαν πτωχὸς Στοδ.

Μεγαλό-πυλος, 2° εὐρυπύλης Ἠσὺχ. Μεγαλο-πύρηνος, 2° ὁ ἔχων μέγαν πυρῆνα (κουκκοῦται) Θεόφρ.

Μεγαλο-πώγων, υγος, ὁ ὁ ἔχων μέγαν πώγων, μετν.

Μεγαλο-ορέκτης, ου· πλεονέκτης ἢ φιλόδοξος Ἀδαμ. φουσ. 2, 27, διόρθ. μεγαλοορέκτης.

Μεγαλό-ορραξ, ἄγος, 2° ὁ ἔχων μεγάλας ῥάγας Στραβ. 15, 726, διαφ. γρ. μεγαλόρως.

Μεγαλο-ορρέκτης, ου, (ἔξω), ὁ μεγαλοπράγμων, μεγαλοῦργός, ὁ μεγάλην κατεργαζόμενος Ἀδαμ. φουσ. 2, 27.

Μεγαλο-ορρημάνειω ἔμαι μεγαλορρήμων, ὁ μιλῶ μεγάλους λόγους Στραβ. 13, 897.

Μεγαλο-ορρημάνια, ἡ· μεγαλαυχία Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1232.

Μεγαλο-ορρημάνως, ἐπίρ. μὲ μεγαλοορρημάνην Εὐστ.

Μεγαλο-ορρημάνω, ἡ· 1) μεγάλη λόγια, μεγαλαυχία Πολυδ. 39, 3, 1· 2) ὑψηλὴ ἐκφρασις, μεγαληγορία· τῆς Θουκυδίδου μεγαλοορρημάνης· Φώτ. magniloquentia.

Μεγαλο-ορρήμων, υγος, 2° ὁ μεγάλην λόγια

ὀμιλῶν, ἀλαζών, «-ὑπερήφανος, μέγαν λαλῶν» Ἠσὺχ. ἐπίρ. -μόνος Πολυδ. 9, 247, magniloquus.

Μεγαλό-ορρῖνος, 2° ὁ ἔχων χονδρὸν ῥινὸν (οἰρῖμα), ἐξήγ. τοῦ λαρινὸς Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 924 (Μεγάλος· ἴδε μέγας)

Μεγαλό-οσενής, 2° πολὺσαρκος, Ἔξ. 16, 20.

Μεγαλο-οσενέτης, ου, ὁ μεγαλοσθενής Ἀ· πολλὴν. μεταφρ. σ. 284.

Μεγαλο-οσενής, 2° ὁ ἔχων μέγα σθένος (σωματικὴν δύναμιν)· «Πρὸς Πινδ. Ν. 7, 2· Πηλεΐδης. Π. 6, 21· Ποσειδάων Ὀμ. ἐπίγρ. 6, 1· πρὸλ. εὐρωσθενής.

Μεγαλό-οσενος, 2° μεγαλοσθενής, χρ. Σιδ. Μεγαλό-οσικος, 2° ὁ ἀποτελῶν μεγάλην σκιά, Μ. Ἐτ. ἐξήγ. τοῦ «δάσκιος».

Μεγαλό-οσάραγος, 2° ἐρισάραγος, ὁ ἰσχυρῶς σμαραγῶν (ἡγῶν)· στεροπὴ Λουκ. Ζ. τρ. 1· Μεγαλο-οσοφιστής, ου, ὁ μέγας σοφιστής Ἀθην. 3, σ. 113.

Μεγαλό-σοφος, 2° λίαν σοφός, μετν.

Μεγαλό-σπλαγχνος, 2° α) ὁ ἔχων μεγάλην, πολὺ ἀνεπτυγμένα ἢ φουσκωμένα σπλάγχνα (καρδίαν, πνεύμονα, ἥπαρ) Ἰπποκρ. καὶ μετν. ἱατρ. 6) μετφ. ὁ λίαν ὀργισμένος ἢ μεγαλόφρων· -φυχὴ Εὐρ. Μήδ. 107· γ) ὁ μεγαλόφρων τὰ σπλάγχνα, μετὰ γεν. «οἶνος μεγαλόσπλαγχνος σπληνὸς καὶ ἥπατος», Ἰππ. σ. 392, 23.

Μεγαλο-στάφυλος, 2° ἐριστάφυλος, ὁ ἔχων μεγάλας σταφύλας Σχολ. Ὀδ. ι, 358.

Μεγαλό-στάχυνος, υγος, 2° ὁ ἐκβάλλων μέγαν στάχυν Διοσκ.

Μεγαλο-στενάκτος, 2° μεγαλόστονος Μ. Ἐτ. Μεγαλό-στερνος, 2° ὁ ἔχων μέγα στέρνον (στήθος) μετν.

Μεγαλο-στηλότατος, οἰ· ἔχωντες μέγιστον στήθος Ὁρειδασ.

Μεγαλο-στομία, ἡ· μεγαλοστομότης Σχολ. Μεγαλό-στομος, 2° ὁ ἔχων μέγα στόμα Ἀ· ριστος. ζ. μορ. 3, 1.

Μεγαλό-στανος, 2° α) ὁ λίαν στενάζων Ἠ· σὺχ. ἐν λ. ἀπαιτῶν 2) ἐνεργ. ὁ μέγας στανναμῶς προξενῶν· πῆμα Ἀισχ. Πρ. 411.

Μεγαλο-σπράττη, ἡ· ἡ ἐρωμένη τοῦ Ἀλκμαῶνος Ἀθην.

Μεγαλο-σύνη, ἡ· μέγεθος, διὰ γρ. ἀντὶ μεγαλοσύνη.

Μεγαλό-σφυκτος, 2° ὁ ἔχων μέγαν (ἰσχυρὸς κτυπῶντα) σφυγμὸν Γαλην.

Μεγαλο-σχημέω ἔμαι μεγαλόσχημος, μεγαλομόναχος, φερω κοινούλιον, ἐκκλ.

Μεγαλό-σχημος, 2° α) ὁ ἔχων μέγα σχῆμα (μορφήν), μέγας, μεγαλοπρεπῆς Θεόφρ. 6) μεγαλόσχημοι ἐκκαλοῦντο οἱ μοναχοὶ τῆς ἀνωτάτης τάξεως, οἱ φερούμενοι καὶ κοινούλιον· οἱ αὐτοὶ ἐκαλοῦντο καὶ μεγαλομόναχοι, ἐκκλ.

Μεγαλο-σχημύσνη, ἡ· τὸ φορεῖν τὸ κοινούλιον, τὸ γινώρισμα τῆς ἀνωτάτης τάξεως τῶν μοναχῶν, ἐκκλ.

Μεγαλο-σχημῶν, 2° μεχάλοσχημος Ἀισχ. Πρ. 408.

Μεγαλο-σώματος, 2° ὁ ἔχων μέγα σῶμα, σωματώδης Σχολ. Ὀμπ. ἀλ. 1, 360.

Μεγαλό-σωμος, 2° μεγαλοσώματος, μετν.

Μεγαλο-τελώς, πρὸλ. πρὸ τῆς ἀφελῆς, Βυζ.

Μεγαλό-τεχνος, 2^ο μέγας, μεγαλοεργός κατὰ τὴν τέχνην Ἀριστοτ. κοσμ. 6^ο «τὸ μεγαλότεχνον καὶ ἀξιωματικόν» τὸ μέγας, τὸ ὕψος τῆς τέχνης Δ. Ἀλ. εἰς Ἰσοκρ. 3.
 Μεγαλότης, ητος, ἡ: 1) μέγεθος Χρῶσιπ. παρὰ Πλουτ. ἡθ. 411 2) εἰς τὸς προσφωνήσεως ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Χρ. Πασχ.
 Μεγαλό-τιμος, 2^ο ἄξιος ἢ μέτοχος μεγάλης τιμῆς, πολὺ τιμημένος, ἐξήγ. τοῦ ἐρίτιμος Ἰσχύ. Μεγαλο-τίμως, ἐπὶρ. μὲ μεγάλας τιμὰς Δ. Ἀπρ. 8. 88.
 Μεγαλό-τολμος, 2^ο ὅ ἔχων μεγάλην τόλμην, ὁ πολὺ τόλμηρος Λουκ. Ἀλεξ. 8 καὶ μετν.
 Μεγαλο-τόλμως, μὲ μεγάλην τόλμην, μετν.
 Μεγαλό-τοξος, 2^ο ὁ ἔχων, μεταχειριζόμενος μέγα τόξον Μ. Ἐπ. σ. 3, 23, ἐξήγ. τοῦ ἄξιος.
 Μεγαλο-τραχέλος, 2^ο ὁ ἔχων μέγαν, δυνατὸν τραχέλην Μ. Ἐπ. σ. 142, ἐξήγ. τοῦ ἐραυδῆ.
 Μεγαλο-υργέως, ὦ, μ. ἥσω 1) κάμναι καταρθύναι μεγάλα ἔργα, ἐκκλ. «τὰ μεγαλοεργήεντα» μεγάλα ἔργα Φίλων 2) ἰδίως κάμναι, προτείνω μεγάλα κακὰ, ἀπαιτῶ. καὶ μετὰ αὐτ. - συμφοράς, τόλμημα Φίλων.
 Μεγαλο-υργημα, τοις, τὰ μέγα ἔργον, μεγαλοεργὸν ἔργον Φίλων, facinus, opus eximium.
 Μεγαλο-υργής, 2^ο μεγαλοεργός, ὁ καταρθύνων μεγάλα ἔργα, ἐκκλ. «τὰ μεγαλοεργεία» μεγαλοεργία Λουκ. Ἀλεξ. 4, magnificus.
 Μεγαλο-υργίς, ἡ: 1) μεγαλοεργία, τὸ μέγα καὶ ἔξοχα ἐργάζεσθαι, μεγάλη ἐπιχειρήσις Λουκ. περὶ διαβ. 17 2) μεγαλοπρέπεια Πολυδ. 31, 3, 1, magnificentia.
 Μεγαλο-υργικός, 3^ο μεγαλοεργῆς Σχολ. Πλατ. Ἀλκιβ. σ. 137, ἀμφ. γρ.
 Μεγαλο-υργός, 2^ο μεγαλοεργῆς «τὸ φῶσαι μεγαλοεργόν» μεγαλοεργία Πλουτ. Κατ. 68 Βουξ. magnificus.
 Μεγαλο-υργῶς, ἐπὶρ. μὲ μεγαλοεργίαν, μεγαλοπρεπῶς «ἡ δὲ πατὴρ μεγαλοεργῶς ἐκασμῆται» Θεωφ. Σμ. ἰστ. σ. 52.
 Μεγαλό-υφος, 2^ο λεφ. πεπλο. εἰς ἐξήγ. τῆς λίξ. λαφρός «λαφρός, τὸ τίσιον, ἐπεὶ ἐξ ἰσχυρῶν γίνεσθαι, οἰονεὶ μεγαλόφρον» Ἀπολλ. λεφ. Ὀμ. σ. 431.
 Μεγαλο-υχία, ἡ' μεγαλουχία, ὑψηλοφροσύνη Ἰσχύ. jactantia, superbia.
 Μεγαλο-φανής, 2^ο μεγαλοπρεπής «τὰ μεγαλοφάνη μὲν κατ' ὄψιν» Εὐστ. ἔρ. σ. 107, Ἰσχύ. magnificus.
 Μεγαλο-φάνης, ους, ὁ διδάσκαλος τοῦ Φιλοποίμενος Πανσ.
 Μεγαλο-φειγής, 2^ο πολὺ φωτεινός, λαμπρός, ἰξήγ. τοῦ ἀφλεγγεῖς Ἰσχύ.
 Μεγαλο-φθαλμός, 2^ο ὁ ἔχων μεγάλους ὀφθαλμούς, μεγαλόμματος «οἱ δὲ μεγαλόφθαλμοὶ νωθροὶ» Ἀριστοτ. φυσικῶν σ. 811.
 Μεγαλο-φιλία, ἡ' φιλία μεγάλων φίλων Τζέτζ.
 Μεγαλό-φίλος, 2^ο ὁ ἔχων μεγάλους, ἰσχυόντας φίλους, μετν.
 Μεγαλό-φλεβός, 2^ο ὁ ἔχων μεγάλας, δυνατὰς φλέβας Ἀριστοτ. ζ. μορ. 3, 4.
 Μεγαλό-φορτος, 2^ο ὁ ἔχων μέγα φορτίον, ὁ πολὺ φορτωμένος - ναῦς, φορτίς, μετν.
 Μεγαλο-φρονέω-ω' ἔχω μέγα, ὑψηλὸν φρό-

νημα, συν/θ. ἐπὶ κακῆς σημ. εἶμαι ὑπερήφανος, ἀλαζών - ἰφ' αὐτῷ Σεν. Ἑλ. 6, 2, 39 - τινὶ Δ. Ἀλ. 8, 83. καὶ μέσ. τοῦ αὐτοῦ ἀν' ἐπιθυνοῦσι οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι Πλάτ. πολιτ. 7, 528 καὶ μετν.

Μεγαλο-φρόνως, ἐπὶρ. μὲ μεγαλοφροσύνην, ὑπερηφάνειαν Σεν. Ἑλλ. 4, 5, 6.

Μεγαλο-φροσύνη, ἡ' μέγα φρόνημα, μεγαλοψυχία, γενναιοφροσύνη «τὴν σὴν ἀνδρείαν καὶ ἐπὶ κακῆς σημ. ὑπερηφάνεια, ἀλαζονεία» Ἡρ. 7, 24 - γένους, Ἀντιφῶν, 4, γ, 2, μαγνησιπῆτας.

Μεγαλό-φρων, ονος, 2^ο ὁ ἔχων μέγα φρόνημα, μεγαλόψυχος, γενναίοφρων - καὶ ἀνδρείος Πλάτ. πολιτ. 8, 567 «μεγαλόφρονες νόμιμοι μὴ τοῦς μέγας περιελλομένους, ὧν οἱ οἱ εἰσι κατὰσχῆν ἀλλὰ τοῦς καλῶν μὲν ἐπιμένοντες ἐξιστάσθαι δὲ δυναμένους οἷς ἀν' ἐπιχειρῶσιν» Ἰσοκρ. 2, 25 «πρὸς τοῦς πολλοῖς μεγαλοφρονέστεροι γίνονται» Σεν. Κυρ. 2, 1, 29 - ψυχῇ, ἱππ. 11, 1 «ἄλλα μεγαλόφρονα αὐτῆς» - ἀλλὰ αὐτῆς παραδείγματα μεγαλοφροσύνης, οἷα, 10, 1 «τὸ μεγαλόφρον» μεγαλοφροσύνη, Ἀγρ. 11, 11, magnanimus.

Μεγαλο-φύης, 2^ο ὁ ἔχων μεγάλην, εὐγενῆ φύσιν, εὐφροῖν, ἰκανότητα, μέγαν νοῦν - ζωγράφος Δ. Ἀπρ. 1, 38 «μεγαλοφύιστος ἢ κατ' ἀνθρώπων» Πολυδ. 12, 23, 5 «τὸ μεγαλοφύης» τὸ ὕψος, τῆς ἰστορίας καὶ ἐκφράσεως Δ. Ἀλ. «τὰ ἐν λυγοῖς μεγαλοφύη» Λογγίν. 36, 1, magnanimus, magnificus.

Μεγαλο-φύϊα, ἡ' μεγάλη καὶ εὐγενῆς φύσις, μέγα φρόνημα Λογγίν. 33, 1, ὕψος ἰστορίας καὶ ἐκφράσεως, αὐτόθι, magnanimitas.

Μεγαλό-φυλλός, 2^ο ὁ ἔχων μέγαν φύλλον Θεοφρ.

Μεγαλο-φύω, ἐπὶρ. μὲ μεγαλοφύαν, ἐκκλ.

Μεγαλο-φωνέω - ὦ' ἔχω μεγάλην, δυνατὴν φωνήν, φωνάζω δυνατῇ φωνῇ. ἔν λ. ἱεροφανίαν.

Μεγαλο-φωνία, ἡ' τὸ ἔχειν μεγάλην, δυνατὴν φωνήν Δ. Σικ. 16, 92.

Μεγαλό-φωνος, 2^ο ὁ ἔχων μεγάλην, δυνατὴν φωνήν Δ. Σικ. 11, 34, ἀντ/θ. ἰσχυρόφωνος Δ. Ἀπρ. 4, 9, 4 - καὶ ἀντιδίδει Δημ. 19, 238 καὶ ἐπὶ κτλ. σημ. ὁ ἔχων ἢ μεταχειριζόμενος ὑψηλὴν γλῶσσαν, ἑκφρασίαν - Πλάτων Πλουτ. ἡθ. σ. 881 - Πίνδαρος Ἀθῶν. 13, 561.

Μεγαλο-φώνως, ἐπὶρ. μὲ μεγάλην φωνήν Φιλοστρ. μεγαλοφωνότερος, ἐκκλ.

Μεγαλό-χασος, ὁ βόθρος ἔχων μέγα χάος Κ. Μαν.

Μεγαλο-χάσμων, ονος, 2^ο ὁ ἔχων ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ὁ χάσκων μὲ πολὺ ἀνοικτὸν στόμα - χάνναι ἑπὶχ. ἐν Ἀθῶν. 7, 315

Μεγαλό-χλωρός, 2^ο ἐμφ. γρ. ἀντὶ μελάνω-χρος ἢ μελίχλωρος Πολέμ. φυσικῶν 1, 3.

Μεγαλο-ψόφητος, 2^ο μεγαλόψυχος Μ. Ἐπ. ἐν λ. ἀγάσσωναν.

Μεγαλό-ψοφος, 2^ο ὁ κάμνων μέγαν πόντον Σχολ. Ἰλ. ε, 672, Ἡσυχ. ἐν λ. ἐργάσσωναν.

Μεγαλο-ψόχ(ω) εἶμαι μεγαλόψυχος, μετν.

Μεγαλο-ψοχία, ἡ' 1) τὸ ἔχειν μεγάλην ψυχὴν, ὑψηλὴν φρόνημα, μεγαλόνοια, μεγαλοφροσύνη Πλάτ. Ἀλ. β'. σ. 150 - πρὸλ. μεγα-

λόψυχος, ἀντὶ μικροψυχία, χαυνότης Ἀριστοτ.

ἡθ. 2, 7· τῶν ἔργων Δημ. σ. 639, 2· πρὸς τὸ κέρδος Διοδ. - εἰς τοὺς ἐλασινούς· Γρ. Ναξ. 2) ἐλευθεριότης, μεγαλοθυρία Πολύδ. 16, 23, 7, παρρησιότητα 3) ἐν γένει μεγαλεῖον, μέγεθος· τῶν πεπραγμένων Διοδ. 1, 58, παρρησιότητα. Μεγαλόψυχος, 2) α) ὁ ἔχων μέγα καὶ ὑψηλὸν φρόνημα, μεγάλην ψυχὴν· «ἰθύνετα μὲν φρόνει τῷ μεγαλόψυχος εἶναι» Ἰσοκρ. 1, 32· «τὸ μεγαλόψυχον=μεγαλοψυχία Πλουτ. Περικλ. 36· «τὸ μεγαλόψυχον καὶ παράδολον τῆς Ῥομαιῶν αἰρέσεως» Πολύδ. 1, 20, 11· 6) ἐλευθεριότης, μεγαλόθυρος· καὶ εὐεργετικὸς Πολύδ. 22, 21, 3· γ) μετριωτέρα ἔκφρασις τοῦ ἄφρων, ὁ ὑψηλὸς αἰσθημένος, παραλογισμένος Πλατ. Ἄλκ. Β. σ. 140, παρρησιότης. Μεγαλο-ψυχότης, ἡ· μεγαλοψυχία Βού. Μεγαλοψύχως, ἐπὶρ. μέγαλοψυχίζεν· προσενηγόησθαι Διοδ. 4, 53. Μεγαλυνάριον, τὴν, ὅμοιον, δι' ὧν μεγαλύνονται (ἐγκωμιάζονται) οἱ ἄγιοι Βού. Μεγαλυνότης, τὸς, ἡ· μεγαλυνότης· «τὰ κατὰ τὴν ἐμὴν μάνθανε μεγαλυνότητα» Α. Ἰσχυρ. ἱστορ. Μεγαλύνω· 1) κάμνω μέγα, μεγαλοποιῶ, μεγαλύνω, ἱσχυροποιῶ· τοὺς πολεμίους Θουκ. 5, 93· Πέρσας Πλουτ. Θερμίστ. 27· τὴν δύναν· μὲν τινος Διοδ. 1, 20· 2) ὑψώνω τινὰ ἡθικῶς Πλουτ. Λυκ. 14, ἀντιθ. ἀλγύνω· 3) διὰ λείψεων παριστῶ μέγα, ἐγκωμιάζω· «τὸ Πενθέως ὄνομα» Εὐρ. Βάκχ. 320· «τὴν αὐτοῦ δύναμιν παρὰ τινι» Θουκ. 8, 81· «τὴν ἀκχεδαίμονα πρὸς Ἀθηναίους» Πλουτ. Κίρ. 16· τὸ δίκαιον, Ἀύστ. 7· «μεγαλύνωμαι ἐκ τινος» = ἀποκτῶ ἐκ τινος· μεγάλην δόξαν Ξεν. Ἑλ. 7, 1, 13. Μῆς, ὑπερφηανίζομαι, σεμνύνομαι, μεγαλυνῶ Ξεν. ἀπομν. 3, 6, 3· τινί, «τὴν γέννη μεγαλυνόμενων» Αἰσχ. Πρ. 891· ἐπὶ τινι Ξεν. Ἰέρ. 2, 17, amplio. Μεγαλ-υπέροχος, 2· ὁ πολὺ ὑπερέχων, ἔξοχος· «τῇ σῇ μεγαλυπερόχῳ λαμπρότητι» Εὐστ. ἔρ. σ. 369. Μεγαλυσμός, ὁ· τὸ μεγαλοποιεῖν, ὑψώνειν, μτγν. Μεγαλῶ, οὗς, ἡ· ὄν. κύρ. «Μεγαλῶ καὶ Μαρία μοναχούσας» Θ. Στουδ. σ. 310. Μεγαλ-ώδυνος, 2· ἐριώδυνος Ἰσίδ. Μεγα-λ-ώνυμος, 2· ὁ ἔχων μέγα ὄνομα, μεγάλην φήμην· νῖκα Συφ. Ἄντ. 148, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ «ἡ μεγάλην περιποιούσα δόξαν» - Ζεὺς Ἀριστ. Θεσμ. 318. Μεγαλόνυμος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Λουκ. Μεγαλ-ωπός, 2· ὁ ἔχων μεγαλοὺς ὀφθαλμούς· «ἐλάρων γένος μεγαλοπὸν» Ὀππ. κυν. 2, 177. Μεγάλως, ἐπὶρ. τοῦ μέγας. Μεγαλῶστί, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ μέγας· 1) ἐν μεγάλῳ χώρῳ, ἐν μεγάλῃ ἐκτάσει· «μέγας μεμαλῶστί» Ἰλ. π. 776· 2) μεγάλως· «τιμῶν» Πρ. 5, 67· «προσπεταίνω, 2, 161· «θαυμάζειν Πανσ. 3) μεγαλοπρεπῶς, πολυτελῶς Ἀπολ. Ρ. 2, 838· «-ὀποδέχεσθαι τινὰ» Πρ. 7, 70· «τὴν προαίρεσιν ὀποδέχεσθαι μεγαλῶστί=προθύμῳ, μετὰ ζήλου Πολύδ. 28, 11, 5. Μεγαλῶσύνη, ἡ· μέγεθος ὕψος, μεγαλειότης, ἑκλ. ἱσφ. γρ. μεγαλῶσύνη. Μεγαλ-ωφέλης, 2· ὁ πολλὸν ὠφελῶν, πολὺ ἐπ-

ωφέλης Πλουτ. ἡθ. σ. 553 = ἐριούσιος Σουίδ. Μεγαμῆζα, «οἱ Σύριοι τὴν ἐπὶ τὸν βασιλῆα δέλαιον οὕτω καλοῦσι» Σουίδ. Μεγαμηθεΐδης, οὗ· ὁ υἱὸς τοῦ Μεγαμήδου πατρὸς τοῦ Πάλλαντος Ὀμηρ. Μεγαμηθεΐδης, οὗς, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Μεγαμῆδης, οὗς, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Μεγά-μυκος, 2· ἐρίμυκος Ἰσίδ. Μεγάνετρα, ἡ· κύρ. ὄν. διάρ. γρ. Μετάνειρα Πανσ. Μεγανίτας, α, ὁ· παταμὸς Ἀχαιοὺς Πανσ. Μεγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ· μεγλήνωρ· «πλοῦτος» δόξων, τιμῶν τὸν ἄνθρωπον Πινδ. Ὀ. 1, 2. Μεγά-αικτος, 2· πολυέσπλαγχνος, λίαν οἰκτιρῶν, μτγν. Μεγάπανος, ὁ· Ὑρμανός τις Πρ. Μεγα-πένθος, 2· ὁ πλήρης πένθους ὡς κύρ. ὄν. 1) υἱὸς τοῦ Μενελάου Ὀδ. 2) υἱὸς τοῦ Πρῶτου Πανσ. 3) υἱὸς Λακίδου, τύραννός τις Λουκ. Μεγά-πλευρος, ὁ· ἔχων μεγάλας πλευράς· «βοῶς Ν. Χων. Μεγα-πληθής, 3· πολυάριθμος, μτγν. Μεγαπόλη, ἡ· κύρ. ὄν. Λουκ. Μεγάρος, ἡ· ὄν. Κρίαντος, γυνὴ Ἡρακλέους Ὀδ. Μεγάρα, τὰ· 1) πόλις τῆς Μεγαρίδος παρὰ τὸν ἰσθμὸν τῆς Κορίνθου Πρ. ἐπὶρ. Μεγαράδες = εἰς Μεγάρα Ἀριστ. Αἰ. 524· Μεγαροῦ=ἐν Μεγάρῳ, 758· Μεγαροῦς = ἐκ τῶν Μεγάρων, σφ. 57, κατ. Μεγαροῦς, ὡς· Θεόγ. 23, πλ. Μεγαρεῖς ἡ Νισαῖοι Μεγαρεῖς πρὸς διακρίσιν τῶν ἐπομένων Πρ. Ἀπ. Ρ. 2, 749, παρρησι. «Μεγαρίων δάκρυα» = πλαστὰ δάκρυα. ἕνεκα, τῶν πολλῶν κρομύων τῶν φουμένων ἐν Μεγάρῳ· «Μεγαρίων Μεγαρίων περὶ τὰ Μεγάρα χώρα Στράβ. ἐπὶθ. Μεγαρικὴ (γῆ) ἡ μεγαρικὰ 3 Ἡσίδ. 2) πόλις τῆς Σικελίας παρὰ τῇ Συρακούσας πρότερον Ἰόλη καλουμένη Στράβ. κατ. Μεγαρεῖς Πρ. ἡ Μεγαρεῖς Ὑδατοί Θουκ. πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐν Πόντῳ, ἐν Ἰλλυρίῳ, ἐν Μολοσσίδι Στ. Βού. Μεγαροῦς, ὡς, ὁ· 1) κατ. τῶν Μεγάρων Ὡς Μεγάρα· 2) υἱὸς τοῦ Κρόνου Αἰσχ. Ἐπὶρ. Συφ. 3) υἱὸς τοῦ Πασαίωνα Πανσ. κατὰ δὲ Ἀπολ. 163. τοῦ Ἰπποκλέους· 4) Μακεδὼν τις Ἀρρ. Μεγαρχίδης, π. 3· Μεγαρχικός· «ἄστυ Ἀνθ. Μεγαρχίδης, ἰδὸς, ἡ· Μεγαρίς. Μεγαρίδης, (μεγαρον)· κατοικεῖσθαι κατοικίαις ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν Θεσμοποιῶν ἔνα ἐμβάλλω χαίρων Κλ. Ἄλ. πατρ. σ. 14, ἐνθα διορθ. μεγάρους ζῶντας αὐτὴν μεγαρίζοντας. Μεγαρίζω, 1) φέρομαι ὡς Μεγαρεῦς, φρονῶ τὰ τῶν Μεγαρέων· «κλάων Μεγαρεῖς» = λιμῶ-ξαι, κωμ. ἐκ τοῦ ἀποκλείου τοῦ λιμῆνος τῶν Μεγάρων ὑπὸ τοῦ Περικλέους Ἀριστ. Ἀχ. 822· 2) παραδέχομαι τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Μεγαρικοῦ φιλοσόφου Στίλπωνος Δ. Αἰερ. 2, 113. Μεγαρικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὰ Μεγάρα Ἀριστ. ἡ Μεγαρικὴ = ἡ περὶ τὰ Μεγάρα χώρα Στράβ. τὰ Μεγαρικά = τὰ πηλὶνα ἀγγεῖα τὰ ἐκ Μεγάρων Σχόλ. Ἀριστ. οἱ Μεγαρικοί = οἱ μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ τοῦ Μεγαρικοῦ φιλοσόφου Εὐκλείδου Ἀριστ. μεταφ. 8, σ. 177, 27. Μεγαρικῶς, ἐπὶρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Μεγαρέων Εὐστ.

Μεγαρίς, ἴδος, ἡ 1) ἴδιον θηλ. τοῦ Μεγαρικῆς
-νης Θουκ. 1, 48· ἡ Μεγαρίς γῆ, τῶν Μεγα-
ρων καὶ ἡ περὶ τὴν Μέγαρον χώρα πλησίον τῆς
Ἀττικῆς Θουκ. Στραβ. ἦτις καὶ Νισίτη Μεγα-
ρῆς καλεῖται Νικανδρ. παρ' Ἀθην. 2) ἡ χώρα
τῶν Μεγάρων ἐν Σικελίᾳ Σκύλ. παρὰ Στ. Βυζ.
Μεγαριεῖς, ἐπὶρ. κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν
Μεγάρων, μεγν.
Μεγάριατος, ὁ· κδρ. ὄν. Ἀνθ.
Μεγαρόθεν, ἐπὶρ. ἐκ τῶν Μεγάρων.
Μεγαροί, ἐπὶρ. ἐν Μεγάρους.
Μέγαρον (μέγας) τὸ 1) μέγα δωμάτιον ἰδίως
ἐν τῇ Ὀδῷ. τὸ μεγαλύτερον δωμάτιον τῆς οἰ-
κίας, ἐν ᾧ συνήρχοντο οἱ ἄνδρες, χρησιμεύον καὶ
ὡς ἐστιατόριον 2) γυναικωνίτης, ἐν ᾧ διέτριβεν
ἡ οἰκοδόμοισιν καὶ αἱ δούλαι τοῦ οἴκου Ὀδ. σ,
108, τ, 60, φ, 382· 3) κοιτῶν, δωμάτιον τοῦ
ὕπνου Ὀδ. λ, 374· 4) ἐν γένει μεγάλη οἰκία,
ἀνάκτορα βασιλείας συνήθετο. παρ' Ὀμήρ. ἰδίως
ἐν Ὀδ. συνήθως πλ. ὡς τὸ λατιν. aedes, ἐπειδὴ
περιεῖχε πολλὰ δωμάτια· ἐν μεγάρους = οἶκοι,
ἐν εἰρήνῃ ἀντιθ. τοῦ ἐν πολέμῳ ἢ ἐπ' ἀγροῦ
Ὀδ. φ, 47· 4) μέγαρη ἡ μάγαρα=ὀπάγειοι κα-
τοικίαι, ἃς ἐκτείζουν ἐν Ἀθηναίς κατὰ τὴν ἐορ-
τὴν τῶν Θεομοφορίων εἰς τιμὴν τῆς Δημητρου
καὶ Περσεφόνης, καὶ εἰς τὰς ὁποίας εἰσῆγον μι-
κροὺς χοίρους, τοὺς ὁποίους μισα τηρία καὶ καὶ
μυστικὰ χαιρέτα καλεῖ ὁ Ἀριστ. Ἀχ. 747,
764· 5) μέγαρον ἡ μάγαρον ἐκαλεῖτο ἐν τῷ ναφί
τοῦ ἐν Δελφῶσι. Ἀπόλλωνος ὁ ἱερὸς τόπος, ἐν ᾧ
οἱ ἱερωτῶντες ἐλάμβανον τὸν χρυσμόν Ἡρ. 1,
47, 65· ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις ναοῖς ἐσημαίνει τὸ
ἐσώτατον μέρος καὶ ἱερωτάτον, ὅπου ἀνάκτο-
ρον καὶ ἄδυτον εἶς καλεῖται Ἡρ. 2, 141, 143.
Μεγαρόνδε, ἐπὶρ. εἰς τὸ μέγα δωμάτιον Ὀδ.
π, 413.
Μέγαρος, ὁ· υἱὸς τοῦ Διὸς Παισ.
Μεγάραις, εως, ἡ· φθόνος· Πούχ.
Μεγάρους, (μεγαίρων), 3· φθόνου ἄξιος, ἐπὶ-
φθόνος, κατὰ δὲ Πούχ. φθονερὸς.
Μέγας, μεγάλη, μέγα, γεν. μεγάλου, ης, ου,
δοτ. μεγάλῳ, η, ω, αἰε. μέγαν, μεγάλην, μέγα,
δοικ. μεγάλῳ, α, ω, πλ. μεγάλοι, αἱ, α κτλ.
ἐκ τοῦ μεγάλος «μεγάλε Ζεὺς» Ἀισχ. Ἐπτ.
822, συγκρ. μέζων, ἰων. μέζων Ἡρ. Ἰπποκρ.
παρ' Ὀμ. λακων. μέσων Πλουτ. μέσων βοί-
ωτ. ὀπερθ. μέγιστος, μεγν. παρὰ. μείζοντερος
Εὐαγ. Ἰω. 3, 4, μεγαλῶτερος Ἰωαν. Διάν. Μ.
Σχολ. μεγαλῶτατος καὶ μείζοντερος Βυζ. Μ.
Ἐτ. μεγιστότατος Βυζ. (λατιν. magnus, ma-
ior, maximus, γοτθ. mik-ils ἀρχ. γερμαν.
mag, ὀπερθ. maist, σανσκρ. mah-ai ma-
hor) «μεγάλος» α) μέγας κατὰ τὸ ἀνάστηκα,
τὴν ἡλικίαν, ὀψήλως, ἐπὶ ἀνθρώπου καὶ ἄλλων
πραγμάτων· συνήθως μετ' ἄλλου ἐπιθ. «ἡδὲ τε
μέγας τε», «καλὸς τε μέγας τε», «σπένδις ἐπὶ γυ-
ναικῶν» «καλὴ τε μεγάλη τε» Ὀδ. α, 418· «ὅν
δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσι καὶ ἥδης μέτρον ἐκάνεις»,
α, 216· καὶ ἐπὶ ζώων «μέγας αἶς», δ, 457·
αἰετὸς Πινδ. Ἰ. 5, 48· «μέγας πλεῖμα βοῦς»
Σοφ. Αἴ. 1253, ἀντιθ. μικρός ἐπὶ πσυχμάτων.
συχνὰ ἐπὶ τῶν ὀπλων Ἰλ. - δρὸς Πινδ. Π. 4,
262· - πόλεως, 4, 19, ποδία Ἀισχ. Ἐπτ. 718·
«μεγάλοι μέγας, μείζοντες» Ἡρ. 1, 51, 7, 117·

«μεγάλοι σμικροί», 2, 74· 6) ἐπὶ πάσης ἐκτέ-
σεως κατὰ διαφόρους θεωρούμενοι, ὀψήλως· - ὀψ-
ρανός, «Ὀλυμπος, ὅρος, πέτρα, πόρος» Ὀμηρ.
- αἰθέρ Σοφ. Αἴ. 1172 καὶ συχνὰ· μέγας κατὰ
μῆκος, μακρός· αἰγιάλος, ἡϊών, ποταμός, τὰ-
φρος, ῥόπαλον Ὀμηρ. ἐν γένει ἐκτεταμένους, εὐ-
ρύς· - πέλαιος, λαίτης, ἔλος, ἀργατός, ἐλ-
μενος κτλ. παρ' Ὀμηρ. καὶ λοιπ. 2) μετρ. κατὰ
διαφ. σχίσαις· α) μέγας, ἰσχυρός, ἐπὶ θεῶν καὶ
βασιλέων, ἰδίως ὁ Ζεὺς Ὀμηρ., Ἀισχ. Χο. 243·
καὶ συχνὰ, ὅστις «μέγας θεῶν βασιλεὺς» καλεῖ-
ται Πινδ. Ὀ. 2, 34· βασιλεὺς Ἀισχ. Πέρ. 24·
ἰδίως ἐν τῷ πεζῷ ὁ βασιλεὺς τῆς Περσίας, συν-
ήθ. ἀνευ ἀρθρου Ξεν. Ἀν. «ὁδεῖσιν ἀνόντες
καὶ μέγας» Σοφ. Φιλ. 711· «ἡ μεγάλη Μοῖρα»,
1452· «ἐν ὅρκῳ μέγας», Ὀ. τ, 653· «μεγάλοι
θεοὶ» = Δημήτηρ καὶ Περσεφόνη· Ἀριστοφ. ὁ
μέγας = ὁ ἰσχυρὸς Πλάτ. πολιτ. 10, 815· καὶ
οἱ μισιστῆνες Ὀδ. σ, 381· «ὁ μέγας ἀνὴρ ἐν
πόλει» Πλάτ. νόμ. δ, 630· «τὰ μεγάλα» = σπου-
δαῖα πράγματα Ξεν. ἐπὶ φυσικῶν δυνάμεων· -
νεμος, λαίλαψ, ἑξέφυρος-σφοδρὸς Ὀμηρ. «ὁ πυ-
ταμός μέγας ἐρρήνη» μετὰ πολὺ ὕδωρ Δημ. 69, 99·
καὶ μετρ. ἐπὶ ἀνθρωπίνων οὐλίτων καὶ ψυχ-
κῶν διαθέσεων, ἔσχατος, παλὺς, ὑπερβολικὸς·
«- κράτος, ἀλκή, κλέος, κῶδος, τιμὴ, ἀρε-
τή, σθένος, μένος, θυμός, ποθὴ, ἀτὴ, ἄλως,
πένθος, πῆμα κτλ. Ὀμηρ. - ἀρετὰ Πινδ. Π. 5,
98· - νόος, δ, 122· Ἰλ. 8, 93· - δόλος, Ὀ. 1,
66· - τιμὰ, κῶδος κτλ. - ὀρβίλια Ἀισχ. Πρ. 261·
- ἄχρη, Ἐπτ. 78· - πλοῦτος, Πέρ. 159· «ὁ μω-
ραὶ γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας», Ἀγ. 1257· τὸ-
χρη, πένθος Πινδ. Ὀ. 6, 20· - χόλος Σοφ. Φιλ.
327· - ὀδύροος, Αἴ. 142· παρ' Ὀμήρ. ἐπὶ πάσης
ἰσχυρᾶς ἐντυπώσεως, καὶ τῆς ἀσκή· - ἰαχὴ,
ἀλαλητός, ὀρυμαγδός, πάταγος Ὀμηρ. κωκυ-
τός Σοφ. Αἴ. 838· «μεγάλη τῇ φωνῇ» Πλουτ.
«τῇ φωνῇ μέγα λέγων» = δυνατὰ ὀυλίων Πλάτ.
Πρωτ. 310· «μέγα· ῥοῆν», συμπ. 212· - ἔστιν,
νόμ. 9, 854· «μέγα στενάξας» Δημ. 27, 89,
καὶ συχνὰ ἐν τῇ πεζῷ· ὑπερβολικὸς ἐπὶ κακ.
σημ. «μήποτε πάμπαν εἰκὼν ἀπορρόησις μέγα εἰ-
πὶν ἄλλα θεοὶ μοῖθον ἐπιτρέψαι» Ὀδ. χ, 287·
«λίην μέγα εἰπὶν», π, 243· «ρηθὲν μέγ' εἰπὴν»
Σοφ. Αἴ. 379· «μεγάλοι λόγοι» = ὑπερῆφανοι,
ὑπερβολικοί, Ἀντ. 1329· (περὶ, μεγαληγορίᾳ
καὶ ἄλλα σύνθετα)· μὴ μέγα λίγη· Πλάτ.
Φαίδρ. 95· «φρονεῖν μέγα» Σοφ. Ἀντ. 475· «εἰς
τινα = ὑπερῆφανος εἶναι πρὸς τινα Ἐδρ. Ἰππ. δ·
«μεγάλα λέγειν, φρονεῖν», μεγν. «τὰ τὸν βαρβάρ-
ων μεγαλὰ ποιεῖν» = μεγαλοποιεῖν, ἔξυμνεῖν Ἰ-
σοκρ. 4, 143· «μέγα ποιούμενος τιποτα» Ἡρ. 3,
42· μέγα ἐστί τι πρὸς τι, εἰς τι = ἐνκαταστάτων,
ἔχει σημασίαν ὡς πρὸς τὴν Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 4·
ἐπὶρ. μεγάλως Ὀδ. π, 432· «μέγα μεγαλῶς»
Ἰλ. ρ, 723· - ὀλωλιν Ἀισχ. Πέρ. 976· Ἰπποκρ.
ἐπὶ ὀργωσαν· Ἐδρ. Τρω. 813· καὶ ἐν πεζῷ· «καὶ
θαυμάσιος ἔργου» Πλάτ. Ἰππ. μεζ. 291· «εὐδὲς
μεγάλως· μεγαλῶς λέγονται, Εὐδοκ. 284, συνη-
θέστ. τὰ μέγα μεγάλα παρ' Ὀμήρ. ἀντὶ τοῦ
λίαν, πολὺ, ἰσχυρῶς· «μέγα καίρις» Ὀδ. ω, 402·
μέγα κρατεῖν, ἀνασσεῖν, δύνανσθαι πρὸς.
Δοσκ. Φρον. α, 197· «μέγα σπένδι» Ἀισχ. Ἀγ.
912· - πλουτεῖν Σοφ. Ἀντ. 1153· - ὀλοοῦσθαι Ἐδρ.

Τρω. 1253· «τὸν μέγαν δυνάμενον» Πλατ. πολιτ. 1, 343· καὶ μετὰ ῥημάτων φωνῆς ἔκφρα-
στικῶν· μέγα δύειν, ἰσχεῖν, βῶν, ὀύειν,
εὐρεσθαι· Ὀμηρ. καὶ ἐπόμενοι· τιρᾶν, σεβί-
ζειν Αἴσχ. Χο. 253· «στέργειν Σοφ. Οἶ. τ. 1023·
ἐπὶ τόπου μακρὰν» «μέγα προθερῶν» πολὺ Ἰλ.
ξ, 363· «μέγα ἀνευθε» = μακρὰν, γ, 88· «οὐκ
ἀν μέγα τῆς ἀληθείας παρεξέλθοις» Πλάτ.
Φίλ. 66· καὶ μετὰ ἐπιθ. πολὺ, μετὰ θετικῶν,
«μέγα νήπιος» Ἰλ. π, 46· «ἐξοχος, δ, 480·
ἀλλὰ καὶ μετὰ παρθ. - ἀμείνων, ἀριστος, φέρ-
τατος Ὀμηρ. «ὦ μέγ' εὐδαίμων κόρη» Αἴσχ.
Πρ. 650· «τὸν μέγα στυγρόμενον», 1006· «κατὰ
μέγα», «κατὰ μέγαν» Πλάτ. Φαῖδρ. 262· «συ-
εὐς τὰ μέγαν» ἐν μεγάλοις πράγμασι, πολιτ.
4, 426· «τὰ μέγαν νικᾶν τοὺς φίλους· εὐ ποι-
οῦνται» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 24, συγχρ. «μεῖζον ἐκ-
ταυτὸ λόγον» Σοφ. Τρ. 676· «ἐνέχει τόχα τῶδ'
ἀπὸ μεῖζονος», Φιλ. 1080· ἐπὶ τινος ἰσχυροτέ-
ρου, κραταιοτέρου, ἐπὶ θεοῦ τινος· «τοῦ θεοῦ
μεῖζον σθένειν» Εὐρ. ἰκ. 216· «μεῖζον φθέγγε-
σθαι» Πλάτ. Πρωτ. 334, μεγαλίστερον τοῦ θυ-
νατοῦ· «φρονεῖται μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρα» Σοφ.
Ἄντ. 704· «μεῖζον ἢ κατ' ἥμας» Πλάτ. Τιμ.
40, (πρὸς κατὰ) καὶ «μεῖζον τινὰ δυνάμιν εἶ-
ναι ἢ ἀνθρωπείαν», Κρατ. 438· «οὐτε μεῖζον
οὐτε ἔλαττον», ἰσχυρὰ ἀνθρώποις· πρὸς Σοφ. Τρ.
323, ὑπερθ. μέγιστος Ὀμηρ. καὶ ἄλλοι· καὶ παρὰ
μετρ. μεγαλῶτατος Ἰδε Λοδ. εἰς Φρῶν. σ.
93· «πάντων μέγιστον Ζην» Αἴσχ. Χο. 243·
«μέγιστον Παλλὰς» Σοφ. Οἶδ. β. 167· καὶ ἐπὶ
«χαίρει ὡς μέγιστον», Φιλ. 460· «μέγιστον ἰσχυρὸς
στρατοῦ», Αἴ. 477· «τὰ μέγιστ' ἐπιμάθη» Οἶ. τ.
1202· ἐν τῇ περὶ ἰδ' οὖς «τὸ μέγιστον» = ἕπερ
εἶναι τὸ κυριώτατον, ἢ «τὸ μὲν μέγιστον οὗτο»
Πλάτ. συμμ. 196, ἢ καὶ παρηνθ. «τὸ μὲν μέγι-
στον, ἀισχυρόμενος» Ξεν. Ἀν. 1, 3, 10· καὶ συ-
χνά, ὅ, τι ἀπὸ δέλει τὸ κυριώτατον, «τὸ δὲ μέ-
ριστον» οὐ γὰρ πλ. Ἰσοκρ. 3, 21 (πρὸς γάρ), καὶ
τὸ μέγιστον = καὶ ὅ, τι εἶναι τὸ σπουδαιότατον
Θουκ. 4, 70, καὶ παρὰ μετρ. Λουκ. ἐπιρρηματ.
«βραχὺν μέγιστον» Πλάτ. Εὐθὺδ. 300, παρ' Εὐρ.
καὶ μετὰ ὑπερθ. «μέγιστον ἔχιστος», Μηδ.
1320, magnus, gravis, potens.

Μέγας, ὁ· Αἰγινήτης τις Πινδ.
Μεγά-σθενέτης, ὁ· μεγασθενής, μετρ.
Μεγα-σθενής, 2· μεγαλοσθενής, ὁ ἔχων με-
γάλην ἰσχύον, δυνάμιν· ἐπὶ θεῶν - γαιόχοι·
Πινδ. Ο. 1, 38· χρυσός, Ἰ. 4, 2· Λοξίας Αἴσχ.
Εὐρ. 61 καὶ μετρ. - Τιτύος Ἀπολ. Ῥ. 1, 181.
Μεγασθενής, οὐς, ὁ· ἱστοριογράφος· ἀκμάσας·
300 π. Χ. καὶ συγγραφέας βιβλίων περὶ Ἰνδιῶν
Στρατ. Ἀρρ.
Μεγάσιδρος, ὁ· Πέρσης τις Ἦρ.
Μεγάσπυρος· εἶδος σταφυλῆς τῆς Κνίδου Πλούχ.
Μεγά-σχιδής, (σχιζω), 2· ὁ ἔχων μέγα σχί-
σμα, ὁ πολὺ βαθὺα σχισμένης Πλούχ.
Μεγάτας, α, ὁ· ὄν. κύρ. Σπαρτιατῶν, ἐπιγρ.
Μεγά-τειγής, 2· ὁ ἔχων μέγαν τείχη, μετρ.
Μεγά-τίμιος, 2· μεγάτιμος Βοῦ.
Μεγά-τιμος, 2· μεγαλότιμος, πολύτιμος Αἴλ.
Μεγά-τιμος, ὁ· ὄν. κύρ. Ἀνθ.
Μεγά-τολμος, 2· μεγαλότολμος, πολὺ τολ-
μηρὸς Μανθ. 3, 49.

Μεγ-αυχής, 2 = μεγαλυχής· 1) ὁ καυχώμε-
νος, ὑπερήφανος· τινί, «ὁ σκαπτοῖσι μεγαυχής»
Ἀνθ. 7, 427, 7· 2) ἐνδοξός· παγκράτιον Πινδ.
Ν. 11, 21· «δαίμων Αἴσχ. Πρ. 633· ὀλῶται Ἀνθ.
Μεγά-φέρνης, οὐς· ὄν. κύρ. Περσικὸν Ξεν.
Μεγα-φρονέω, διαφ. γρ. ἀντὶ μέγα φρονίω
Λοδ. Σοφ. Αἴ. 443 ἔκδ. 2.
Μεγα-φρονίμως, ἐπὶρ. μὲ μέγαν φρόνησιν
συγχρ. Γαλην.
Μεγάφρων· μεγαλόφρων, μετρ.
Μεγά-φρωνος, 2· μεγαλόφρονος Βοῦ.
Μεγέθιος, ὁ· ὄν. κύρ. Ἀλεξανδρινὸς τινοῦς.
Μεγέθο-ποιέω· κάμνω μέγα, μεγαλώνω.
Μεγέθο-ποιός, 2· ὁ μεγαλώνων, κάμνων τινά
μέγαν Λογγιν. 39, 4.
Μεγέθωσι, εὐς, ἰων. μέγαθω, τό· ὕψος, ἔκτασις,
ἐπὶ σωμ. καὶ πνευμ. ὕψους παρὰ π. καὶ πλ.
παρ' Ὀμ. ἐπὶ τοῦ ὕψους ἀναστήματος ἀνδρῶν
καὶ γυναικῶν συνηθ. μετὰ τοῦ εἰδους Ὀδ. ε.
217 «μεγέθει τῶν νῦν εὐπρεπεστάτα πόλιν»
Αἴσχ. Πέρ. 180· τὸν πόντον Εὐρ. Ἰλ. 599· -
πόλως, Ἀνθρ. 196· λαμβάνειν = αὐξάνειν Ξεν.
Κυρ. 1, 4, 3· τοῦ στόλου Πλάτ. νόμ. 3, 698·
- καὶ πλήρης, 5, 733· - καὶ βρώμη, πολιτ. β.
488· καὶ πλ. «μεγέθει κάλλεσι τὰ ἔργων», Κοι-
τί. 115· «μεγέθει μέγας, σμικρὸς Ἦρ. 1, 41·
μέγεθος = κατὰ τὸ μέγεθος, ὡς πρὸς τὸ μέ-
γεθος, 1, 98· καὶ πλ. «εἶσι δὲ καὶ ἄλλοι ποτα-
μοὶ οὐ κατὰ τὸν Νεῖλον ἰόντες μεγαθεῖν», 2,
10· «ὡς οὐκ οἶτ' ἐπὶ μέγεθος τὴν πόλιν ποιεῖσθαι»
Πλάτ. πολιτ. 4, 423· «ὁυμαστός ἐφάνη τὸ τε
μέγεθος καὶ τὸ κάλλος», Χαρμ. 151· «μεγέθει
μεγίστη πόλις» Λουκ. π. δ. ἰστ. συγ. 31, μα-
γιστοῦ, magister, profectus, Μεγέθην ἐν τῇ
πολιτικῇ καλοῦνται· 1) οἱ ὅροι τῆς ἀριστη-
τικῆς ἀναλογίας· ἡ γοῦμενα, μεγέθην = ὁ ἀ-
καὶ γ'. ὅρος, ἐπόμενα μεγ. = ὁ β'. καὶ δ'. ὅρος Εὐ-
κλείδ. 2) τὸ κατέχοντα ἔκτασιν οὐμάτα Πλάτ.
Πρωτ. σ. 356· ἐν τῇ ῥητ. μέγεθος = ὕψος ἔκφρα-
σις· ἐν τῇ γραμμ. μέγεθος = ἔκτασις οὐλαβή-
Μεγέθο-υργία, ἡ· ἡ ἐπιχειρήσις καὶ ἐκτέλε-
σις μεγάλων ἔργων Πλάτ. Ἀδ. σ. 370.
Μεγέθο-υργός, 2· ὁ ἐπιχειρῶν καὶ ἐκτελεῶν
μέγαν ἔργα Μ. Ἀσρα.
Μεγέθων· μεγεθῶν· Ἀπολλων. λιξ. καὶ γραμμ.
«τὸ μεμεγεθωμένον» Σεξτ. Ἰμπ. φυσ. 2, 240.
Μεγεθῶν· μεγαλύνω, κάμνω μέγα Λογγιν. 9,
5, ἐπεκτείνω τὸ ο Σχολ. Παθ. μεγεθῶν· μα-
κρὰ, μεμεγεθῶν· μακρὰ, γίνονται μέγας ἀν-
ξάνω Ἀλέξ. Ἀφρ. λαμβάνω μακρὸν φωνήν
γρμ. εἰρημ. ὕψους εἰς τὸ ὕψος Λογγιν. 13, 1.
Μεγίνωρ, οὐς, ὁ· ὄνομα κύρ. ἐπιγρ.
Μεγ-ήρωτος, 2· λίαν ἑρατός (ἀγαπητός) Ἦρ.
Οσ. 240, ἐνθα διαφ. γρ. μεγίριτος.
Μεγ-ήριτος, ὁ, ἡ· πολὺ περιμάχης (ἰκ. τὸ
ἐρίων) Πλούχ. Μ. Ἐτ.
Μέγης, ητος, αἶτ. Μέγην Ἰλ. 1) υἱὸς τοῦ Φι-
λῶς ἀρχηγός τῶν Δουλικίων πρὸ τῆς Τροίας
Ἰλ. 2) τῶν Τρώων τις Πανσ. 3) χειρουργός τῆς
Γαλην.
Μέγιλλα, ἡ· Ἑλλ. κυρ. ὄν. Λουκ.
Μέγιλλος, ὁ· 1) Σπαρτιάτης Ξεν. Πλουτ. 2)
Κορινθίος Λουκ. 3) ἱστοριογράφος Στρατ.
Μεγιστάνες, ὡν, οἱ· οἱ μεγαλίστεροι, οἱ πρῶ-
τοι

πρῶτοι τύπου τινός Μανεθ. 4, 41, μτγν. καὶ
 μεγίστατος. Παράγεται ἐκ τοῦ μέγιστος ὡς τὰ
 νεανῆς καὶ ξυνάνες ἐκ τοῦ νέος καὶ ξυνός.
 Μεγίστατος, α, δ' ὄν. Ἑλλ. κύρ. βοιωτ. ἐπιγρ.
 Μεγίστατος, 3' μέγιστος; Βυζ. καὶ μεγιστό-
 τας, ὡς. μεγιστότατος, ὡς.
 Μεγιστεύς, ὁ ἴδε Μεγίστη καὶ Μεγίστης.
 Μεγιστεύς εἶμαι ἢ γίνομαι μέγιστος Ἀπκ. Συρ.
 58, (ἐκ τοῦ μέγιστος ὡς ἀριστεύω ἐκ τοῦ ἀριστος).
 Μεγίστη, ἡ 1) ὄν. γυναικῶν Ἀθην. καὶ
 ἐπιγρ. 2) νῆσος παρὰ τῇ Λυκίᾳ μὲ δυνῶν. πόλιν
 Στραβ. κάτ. Μεγισταῖς Στ. Βυζ. 3) ὄν. νῆος
 Ἀττικῆς, ἐπιγρ.
 Μεγίστη, οὐ, δ' ἐρώμενός τις (παιδικά) τοῦ
 Ἀνακρίοντος, ἐτι δὲ καὶ Μεγιστεύς Ἀνθ. 7, 25, 7.
 Μεγιστίας, οὐ, ἰων. Μεγιστής, ὁ μάντις τις
 ἦρ. καὶ ἄλλως αὐνήθ. Ἑλλ. κύρ. ὄν.
 Μεγιστόδωμος, οὐ Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Μεγιστόδωρος Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Μεγιστοκλῆς, ἔους Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Μεγιστόνους, οὐ Σπαρτιάτης τις Πλούτ.
 Μεγιστό-πολις, ἡ ἢ κἀμνοῦσα τὰς πόλεις ἢ
 τὰς πολιτείας μεγίστας - ἡσυχία Πινδ. II. 8, 1.
 Μεγιστος, ὑπερθ. τοῦ μέγας.
 Μεγιστος, ὁ ποταμὸς τῆς Φρυγίας πρότερον
 Ῥόνδακος καλούμενος Πολύδ. 5, 77, 8.
 Μεγιστό-σωμος, 2' ὁ ἔχων μέγιστον σῶμα
 Τζέτζ.
 Μεγιστότης, ἦτος, ἡ τὸ ἀνώτατον μέγεθος.
 Μεγιστό-τιμος, 2' ὁ λίαν τιμώμενος Δίσχ.
 τζ. 690.
 Μεγιστο-ὄφθαλμος, 2' ὁ ἔχων μεγίστους ὀφ-
 θαλμούς, βοώπις, μτγν.
 Μεγιστό-φρων, οὐος, δ' ὄν. κύρ. Κύρης νομισμ.
 Μεγιστό-φωνος, 2' ὁ ἔχων μεγίστην, δυνα-
 τωτάτην φωνήν, μτγν.
 Μεγιστώ, οὐς, ἡ ὄν. κύρ. Ἀθην.
 Μεγιστώως, ἐπιρ. ἐκ τοῦ μέγιστος.
 Μέγων, οὐος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Μέδραι, ἡς, ἡ πόλις τῶν Ἐπίσφυριων Λο-
 κρῶν Στραβ. ἐτι δὲ καὶ Μέδραι Σχυρν. Μέδμη
 Στ. Βυζ.
 Μέδεις, ἀντί μεδείας, εἶσα, ἐν, μετχ. ἐκ τοῦ
 μέδμη ἀντί μεδέω.
 ΜΕΔΕΩ, ἄρχ. τύπ. τοῦ μέδω, ἐξ οὗ μεδῶν
 τὸ γ'. πλ. μεδέουσι μετὰ γυν. Κ. Σμ. 5, 525.
 ἐκ τοῦ αἰολ. τύπ. μέδμη εὐργ. ἢ μετοχή μέ-
 δεις (αἰολ. ἀντί μεδείας) Ἀλκ. ἀποσπ. 3.
 Μεδῶν, οὐτος, ὁ μέδων, ὁ φροντίζων, κηδό-
 μενος, κύριος, παρ' Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ θεῶν «Ζεὺς
 ἔληθεν μεδῶν» = ὁ ἄρχων τῆς Ἰδης Ἰλ. συγνά
 «Διὸς ἡγεμὼν» μεδῶν, π. 234, διότι ἰδίως ἐν Δω-
 δωνῇ ἐλατρεύετο - ὁ Ἐρμῆς, ἔμν. Ἐρμ. ἐν Ὀ-
 δυσ. ὁ δὲν ἀπαντᾷ, «ὡνῶσι τοῖς Ἀταδούριον μεδῶν»
 Πινδ. Ὀ. 7, 88, «ὡ δὲ λελθόντων μεδῶν», ὁ Ποσει-
 δῶν Ἀριστ. ἱππ. 558, καὶ Ὀηλ. ἡ μεδέουσα = ἡ
 ἄρχουσα, προσταγίς ἐπὶ Ὀηλ. θεῶν, «Σαλα-
 μῖνος μεδέουσα» = Ἀφροδίτη Ὀμ. ἔμν. 9, 4 -
 Ἑρως Ἀπολ. Ῥ. 4, 917, «Ἐλευθερίας με-
 δέουσα» = Μνημοσύνη Πρ. θε. 54, «τῆς ἱερωτά-
 τῆς μεδέουσα χώρας» = Παλλὰς Ἀθηνᾶ Ἀριστ.
 ἱππ. 583, θαλάσσης, τῶν μεδῶν μεδέουσα Εὐρ. Ὀρ.
 1090, ἱππ. 167, πρὸς μεδῶν.
 Μεδῶν, οὐος, ὁ πόλις 1) τῆς Βοιωτίας Ἰλ.

2) τῆς Φοικίδος Στραβ. 3) τῆς Ἀκαρνανίας ἐν
 ταῖς ὁρίοις τῆς Αἰτωλίας Θουκ. Μεδίων γράφ.
 Πολύδ. 18, 23, κάτ. Μεδιώνιοι Πολύδ.
 Μέδμη, ἴδε μεδῶν.

Μεδίμνατος, 3' μέγας ἢ ἴσος μὲ μέδμηον Ἠδοχ.
 Μεδίμνος, ὁ (πρὸς. modius) ἰων. ἡ, Ἠρ. 1,
 192 καὶ ὁ, 7, 187) 1) τὸ σύνθηρος Ἀττικῶν μέ-
 τρον τῶν γεννημάτων, περιέχον 6 ἑκτατε ἢ 48
 χαίρινκας ἢ 192 κατόλας ἢ περὶ τοὺς 2 ῥωμαϊ-
 κούς ἀμφορείς ἢ 2602 παρισινῶν κυβικῶν δακτύ-
 λων ἢ 15|16 τοῦ Πρωσσικοῦ μοδίου ἢ κατὰ Σκ.
 Βυζ. 1 κοιλόν, 1 ὄκ. καὶ 227 δραμ. Τουρκικᾶ
 Ἠσ. ἀποσπ. 14' ὁ Πολύδ. ἀναφέρει «μεδῶν
 Ἀττικῶν. 6, 39, 13 καὶ μέδμηον Σικελικόν, 2,
 13, 1, ὅστις ἦτο μικρότερος κατὰ 1|6. Ἐπειδὴ
 δὲ τὴν σύνθηρος μέτρον οἴτου καλεῖται ἐτι μέδμηος
 σιτηρός» μνημονεύεται καὶ μέδμηος Μακεδονι-
 κός καὶ Αἰγινήτικος Ἀριστοτ. Λοκκ. «μεδῶν
 ἀπομετρεῖν παρὰ παρὰ ἀργύριον», παροιμ. παρ.
 3, 83, «μεδῶν ἀναμετρεῖσθαι τὸ ἀργύριον»
 Σεν. Ἑλ. 3, 2, 27' 2) ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ
 μέδμηος ἑκατέτο ὁ κρουνὸς Δ. Σικ. 12, 10.

Μεδιόλανον, τό, Πολύδ. καὶ Μεδιολάνιον
 Στραβ. πόλις 1) τῆς ἄνω Ἰταλίας, τὸ νῦν Μι-
 λάνον 2) τῶν Σαντόνων ἐν Γαλλίᾳ, νῦν Sain-
 tes 3) τῆς Βρετανίας Πτολ.

Μεδιωματρικοί, οἱ φυλὴ Γαλλικῇ Στραβ.
 Μεδιωματρικὴς Ἰταλ.

Μεδίων, οὐος πόλις πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ, κάτ.
 Μεδιώνιος Πολύδ. ἴδε Μεδῶν 3.

Μέδμα, ἡ ἴδε Μέδμα.

Μέδμασα, ἡ πόλις Καρίας, κάτ. Μεδμασίς.
 Μέδμη, ἡ πόλις 1) Ἰταλίας καὶ κρήνη ὁμών.

κάτ. Μεδμαίος Στ. Βυζ. 2) Αἰγυπτιακῆς Στ. Βυζ.
 Μεδόακοι, οἱ φυλὴ κατοικοῦσα πέραν τοῦ Πέ-
 δου Στραβ.

Μεδόακος, ὁ λιμὴν καὶ ποταμὸς Στραβ.
 Μεδοίατος, ἰων. ἀντί μεδῶνιοι γ. πλ. τῆς
 εὐκτ. τοῦ

Μέδομαι, μελ. μεδήσομαι Ἰλ. ι, 650 (πρὸς. με-
 δῶν καὶ μέδω) 1) φροντίζω, ἔχω κατὰ νοῦν,
 σκέπτομαι, ὡς τὸ μιμνήσσομαι μετὰ γυν. - πο-
 λέμοιο, νόστοιο μέδεσθαι = περὶ τοῦ πολέμου κτλ.
 σκέπτεσθαι Ἰλ. 6, 334, καὶ συγνά ἐν Ἰλ.
 «ὀρόποιο μέδοντα» Ἰλ. ω, 2, σ. 246 - κοίτου,
 δειπνοῖα Ὀδ. 6, 358 - «θούριδος ἀλκῆς» Ἰλ. ε,
 418 - πρὸς. μνήσασθαι 2) ἔχω τι ἐν νῷ, σκέ-
 πτομαι τι κατὰ νῆος - τίς τι, «κατὰ δὲ Τρω-
 εσσιν μεδέσθην», δ, 21' ὡς τὸ μῆδομαι ἢ μῆκα-
 νόμαι - παρὰ μτγν. καὶ μετ' ἀπαρ. - πλεῖσται
 Ὀρφ. Ἀργ. 90 (χορ.) μῆς. τοῦ μέδω, ὑπερκατὰ
 Λορέν. παθ. α. 169 εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζ. ἴδε ἡς
 καὶ τὸ mellior, γερμ. messen, zumeisten, ἴ. οὐ
 καὶ μέδμηος, modius, modus, γερμ. Maass καὶ
 meditari, μῆδομαι εἶνε ἰων. τύπος ἀντί μέδο-
 μαι, ὡς μῆδεα ἀντί μέδεα.

Μεδοντιάς, ἄδος, ἡ ἑσφίρα τις, ἥτις καὶ Μι-
 δοντίς καλεῖται Ἀθην.

Μεδοντίδαι, οἱ αἱ ἀπόγονοι τοῦ πρώτου ἐκ
 Ἀθηνῶν ἀρχόντων Μεδόντος Πάου, παρ' Ὀσμ-
 γίλῳ Μεδοντιάδαι.

Μέδουλα, οἱ φυλὴ τῶν Ἀλπεϊνῶν Στραβ.
 Μέδουσα, ἡ 1) κυρ. Ὀηλ. τοῦ μέδω, ἡγεμο-
 νίς βασιλίσσα 2) μυθ. κύρ. ὄν. θυγ. τοῦ

Φίλκυνος καὶ τῆς Κητοῦς· μία τῶν Γαργόνων
Ἦσ. θωρ. Μέδοισα Πινδ. 3) γυνὴ τοῦ βασι-
λέως τῆς Κορίνθου Πολύδου Φερειοῦ. 5) θυγ-
στρίου Ἀπολλοδ. 5) Σθενέλου Πανς.

Μέδων· ἄρχω, βασιλεύω, ἐξουσιάζω· φαίνεται
ὅτι ὁ Σοφ. ἐσχημάτισε τὸ ῥῆμα ἐκ τοῦ Ὀμηρ.
μέδομαι ἢ καὶ τοῦ οἰσ. ἢ ὡς οὐσιαστικοῦ μέδων·
«μέδοις δὲ παγκοίτοις Ἐλευσινίαις Διοῦς ἐν κώλ-
ποις», Ἀντ. 1106, περὶ τοῦ Βάκχου· «Πόσει-
δον, ὃς Αἰγαίου μέδεις πρηνὸς ἢ γλαυκᾶς μέ-
δεις εὐνέμου λίμανος», ἀποσπ. 341, ὅπερ ὁ Ἀ-
ριστ. βιβλ. 665, παρωδῶν λέγει· «γλαυκᾶς
μέδεις ἄλλος ἐν βένθεσιν».

Μέδων, οὗτος, ὁ (μέδομαι), ὡς τὸ μεδῶν· ὁ
φροντίζων, ἡγεμὼν, προστατῆς, ἀρχηγός· πρὸ
Ὀμ. συνηθ. μετὰ τοῦ ἡγήτωρ· «ἡγήτορας ἦδὲ
μέδοντας», περὶ τῶν πρώτων τοῦ λαοῦ, τῶν
ἀρχηγῶν ἐν πολέμῳ καὶ βουλευτῶν· «Ἀρ-
γεῖων, Δαναῶν, Φαίηκων ἡγήτορας ἦδὲ μέδον-
τας» κτλ. ἐν τῷ ἐν. μόν. Ὁδ. α, 72 περὶ τοῦ
Φόκυος «μέδων ἄλλοι», πρὸλ. μέδω, μέδομαι,
μεδῶν, ὡς μέδουσα, μετγν.

Μέδων, οὗτος, ὁ· Ἐλλ. κῶρ. ὄν. 1) υἱὸς
Ὀγλῆως, ἀδελφὸς Ἀγαντος στρατηγὸς πρὸς τῆς
Τροίας· Ἰλ. 2) στρατηγὸς τῶν Λυκίων, ὡς. 3)
κῆρυξ τοῦ Ὀδυσσεύς· ἐν Ἰθάκῃ Ὁδ. καὶ ἄλ-
λως σύνθηθ. Ἐλλ. ὄν. Παντ. ἰδίως δὲ ὁ υἱὸς τοῦ
Κόδρου, ὁ πρῶτος ἱερόδωτος ἄρχων Αἰλ. Π. 1. 8, 5,
Μέζεα, ὡν, τὰ· μήδεα, τὰ αἰδοῦτα Ἦσ. β. 513,
ἐνθα λέγεται ἐπὶ τῶν ζῶων Λυκ. 762 (μέζεα,
ἔχει πρὸς τὸ μήδεα, ὡς μέδομαι πρὸς τὸ μέδωμαι).

Μεζόνως, ἰων. ἀντὶ μεζόνως Ἦρ. 3, 128.

Μέζων, ὄν, 2, ἰων. ἀντὶ μεζών, συγκρ. τοῦ
μέγα· ἐπὶρ. μεζόνως.

Μεθ·αίρεω, ἀορ. μεθεῖλον, ἰων. μεθέλεσκον·
πᾶν τι μετῶρον (εἰς τὸν ἀέρα), ἐπὶ σφαίρας,
τὴν ὁποῖαν ὁ μὲν ῥίπτων πρὸς τὰ ἄνω ὁ δὲ πη-
δῶν πιάνει πρὶν καταπέσῃ ἐπὶ τῆς γῆς· «ὁ δ'
ἀπὸ χθονὸς ὕψος» ἀερεθεῖ· ῥηϊδίως μεθέλεσκε,
πρὸς ποσὶν αὐδᾶς ἰκέσθαι· Ὁδ. θ, 375. Κατ'
ἄλλ. ἀκαταλλῆλως· πρὸς τὴν ἐννοίαν τοῦ ὅλου
χωρίου μεθέλεσκεν, ὅτλ. πόδας = ἐκινεῖτο
τῇδε βλακίσεια διασταυρώων τοὺς πόδας ὡς ἐν
τῇ ὁρχήσει, ἥτις θεομαστρὶς καλεῖται, οὐκίριον.

Μεθ·άλλομαι· 1) πηδῶ (ἀλλομαι), ὁρμῶ κατα-
πάνω τινός, ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐφορμῆσεως μετὰ δοτ.
ὄργαν. = χαλκῷ, = δοῦν· Ἰλ. ε, 336, λ, 538·
περὶ λεόντων, μ, 305 = εἰς τινα Ἀπ. ἐμφ.
5, 120· 2) πηδῶ, τρέχω κατόπιν Ἰλ. ψ, 345·
μετγ. ἀορ. συγκρ. πρὸ Ὀμήρ. μετάλλμενος,
transilio, instilio.

Μεθ·αμέριος, θωρ. ἀντὶ μεθήμεριος Εὐρ. Ἰων
1050.

Μεθ·άνω, ἢ· Ὡς Μεθῶν 2

Μεθ·ανδάνω (Ὡς ἀνδάνω), μόνον ἐν τῷ ἀορ.
«μεθῶνδαν ἀθανάτοισι» ἦρσαν, ἐφῶν ἀρετὴν
μεταξὺ τῶν θεῶν Κ. Σμ. 5, 127, διὰ φ. γρ.
μέγ· εὐαδε.

Μεθ·απος· Ἀθηναῖος, ἔφευγε τῆς τῶν ὀργῶν Πανς.
Μεθ·άπτω· προσαρμόζω, προσδένω· «θόρους
αὐτοὶ ἐκ μέσης νεῶς πέφυκε, τὰ τοῦ ἱστοῦ
πράσσων καὶ ἱστία μεθῆνται ἀλωμαγῇ» Φι-
λόστρ. εἰκ. σ. 793, αἰῖγο.

Μεθ·άρμη· Ὀμ. Πυγμαλίωνος Ἀπολλοδ.

Μεθ·αρμόζω, μέλ. ὥσω, παρὰ μετγ. ἀττ. ἡ
Οὐαρτότω Δ. Ἀλ. Λουκ. 1) ἀρμόζω κατ'
ἴσον τρόπον, μεταβάλλω ἱδ. ἐπὶ τὸ βάλειν
«εἰ μὴ τι κατὰ τοῦ τυγγάνου, μεθάρμοσον» Σωφ.
Ἰλ. 31, ἐνθα ὁ Σοῦδ. ἐξηγεῖ ἐπ' ἀνθρώπων
τινὰ Λοκ. Νίχρ. 12, Φιλόστρ. σφ. 1, σ. 529
«τοῦ δήμου τὴν οὖσιν» Πλούτ. ἦθ. σ. 799, Μεθ.
α) μεταβάλλω δι' ἐμαυτὸν, κἄνω τι νέον πρὸς
μεταβολῆς· «μεθάρμοσαι τρόπους νέους» = μετα-
βάλε σεαυτὸν, λάβε νέαν ἡθὴν Αἰσχ. Πρ. 309
«μεθαρμόσμεθα βελτίω βίον τοῦ πρόσθεν» = ἀπὸ
κατ' ἴσμεν βίον καλλίτερον τοῦ προτέρου Εὐρ. Ἀλκ.
1157 «τὸν ἀπράγμονα βίον» = τὸν πρότερον βίον
δι' ἡσύχου ἀλλοίωσιν Δ. Ἀλ. 11, 22· «τὰς τοῦ
πέζας ἐπὶ τὴν συνήθη δίκειταν» = ἐπαναφέρειν καὶ
τραπέζας ἐπὶ τὴν συνήθη τροφὴν Πλούτ. ἦθ. σ.
612· «μολπατον αἰοδὸν ἐς ὀρήνων φθέγμα» Ἀνθ.
7, 712, 8· — πρὸς τι, 9, 584· 6) μεταβάλλομαι
μεταβάλλω τὴν θέσιν, τὸν βίον καὶ τὰς ἀνέχουσιν
μου Σέξ. Ἐμ. π. μεθ. 9, 53· μετὰ γυν.
«τῆς τύχης, τῆς συνήθους σπουδῆς» Λουκ. Διμ.
ἐγκ. 46, ἐρ. 4· γ) προσαρμόζομαι, συμφωνοῦμαι
— πρὸς τὰ πράγματα Δ. Ἀλ. ἀρχ. 10, 61,
πρὶο, αεσμοτιμωδο.

Μεθ·άρμοσις, εἰς, ἢ· μεταβολή, ἀλλοίωσις, δι-
όρθωσις καὶ γίνεται μεθάρμοσις δεσποτῶν, οὐκ
ἐλευθέρων τῶν Ἑλλήνων· Πολυδ. 18, 28, 6·

Μεθ·αρμυστέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ μεθαρ-
μοσθῇ, νὰ μεταβληθῇ, Βυζ.

Μεθ·αρμότω· μεθαρμόζω Λουκ.

Μεθ·εἴκει, γ'. πρόσ. ἐπ. ἀορ. ἐνερ. τοῦ μεθίημι
ἀντὶ μεθῆκε Ὀμ.

Μεθεῖλον, ἀορ. 6'. τοῦ μεθαίρεω.

Μεθεῖμαι, παθ. παρκ. τῆς ὀριστ. τοῦ μεθίημι.

Μεθεῖναι, ἀορ. 6'. ἀπαρ. τοῦ μεθίημι.

Μεθεῖτε, 6'. πλ. προσ. τοῦ ἀορ. 6'. τῆς ὀριστ.
τοῦ μεθίημι.

Μεθεῖω, ης, η, π. ἀορ. 6'. τῆς ὑποτ. τοῦ με-
θίημι ἀντὶ μεθεῖω, μεθῶ Ὀμ.

Μεθ·εκτέον, 6'. ἐπὶ 0 = δεῖ μετέχειν.

Μεθ·εκτής, ὄν, 6' μέτοχος, ὁ μετέχων τινός
— τῆς ἀληθείας Κλ. Ἀλ. στρ. 1. 2 55, 348,
ἐνθα τὰ χεῖρόγρ. ἔχουσιν μεθεκτοί, διόρθοι
μεθεκτικοί, participes.

Μεθεκτικός, 3· ὁ δυνάμενος ἢ κατέλληλος ἢ
λάθρ' ἑταίρην Ἀριστοτ. φασ. 4, 5.

Μεθεκτός, 3· ὁ μετεχόμενος, τοῦ ὑποφ. μετ-
γ. ἢ δύναται νὰ μετέχῃ τις Ἀριστοτ. μεταφ.
12, 4, 11.

Μεθεκτός, ἐπὶρ. κατὰ τρόπον μεθεκτόν, ἰκλ.
Μεθ·ελειν, ἀορ. 6'. τοῦ μεθαίρεω.

Μεθ·ελεσκε, ἰων. γ'. πρόσ. τοῦ ἀορ. 6'. μεθαίρεω.

Μεθ·ελέω· μεθέλω, μετγν.

Μεθ·ελέω· μεθέλω, μετγν.

Μεθ·ελέω· μεθέλω, μετγν.

Μεθ·ελέω· μεθέλω, μετγν.

Μεθ·ελέω· μεθέλω, μετγν.

Μεθ·ελέω· μεθέλω, μετγν.

Μεθ·ελέω· μεθέλω, μετγν.

Μεθ·ελέω· μεθέλω, μετγν.

Μεθ·ελέω· μεθέλω, μετγν.

Μεθ·ελέω· μεθέλω, μετγν.

Μεθ·ελέω· μεθέλω, μετγν.

Μεθ·ελέω· μεθέλω, μετγν.

Μεθ-εξίς, τως, ἢ τὸ μετέχειν, ἡ νεοτοχὴ Πλατ.
Παρ. 132 καὶ μεγν. participatio, communicatio
Μεθ-εὐρτάζω· διορτάζω διορτήν κατόπιν ἢ
διορτήν, ἐκκλ.

Μεθ-εὐρτασ, 2· ὁ μετὰ τὴν διορτήν· «τὰ μεθ-
ορτα» τὰ μετὰ τὴν διορτήν συμβαίνοντα Β. Ἀν.
π. 270, 22· «ἡ μεθιορτασ», δηλ. ἡμέρα=ἡ μετὰ
τὴν διορτήν ἡμέρα Πολυδ. 1, 34.

Μεθ-εἶπω, μεθεῖπον, ἐπ. ἀνευ αὐθίης. μεθεῖπον,
μεθ-εἶπω, ἐπ. ἀδρ. 6. μετέσπον, ἀπαρ. με-
τασπίν. μετχ. μετασπών, μ. ἀδρ. 6· μεθι-
σπόμεν· ἔσπομαι, ἀκολουθῶ, ὑπάγω κατόπιν τι-
νός, καταδιώκω τινά· 1) ἀπώτ. «ποσὰ κραι-
πυνοὶ μετασπών» Ἰλ. ρ, 190· καὶ μέσ. «ἀπεί-
οντα μετασπόμενος βάλλε δουρὶ», ν, 567· 2) ἀ-
κολουθῶ, ἀπακούω· «οὐ σοὶ μεθέσπεται ποτε»
Σοφ. Ἰλ. 1041· 3) ὑπάγω, μεταβαίνειν εἰς τι μέ-
ρος· «νῖον μεθέπει» = νειασί, τῶρα πρῶτον ἡλ-
θες ἐνταῦθα εἰς ἐπίσκηψιν Ὀδ. α, 175· 4) με-
ταδ, μετὰ διπλ. αἰε. «Γυδαῖδην μεθέπειν κρατι-
φώνος Ἰππους» = ἡλαυνεν, ὠδήγει κατὰ τοῦ Δι-
ωμήδους τοὺς Ἰππους Ἰλ. ε, 329 (πρὸς ἐξέπειν).
«ἴλαρον μεθέπειν» = καταδιώκων ἴλαρον Πινδ.
Ὀ. 3, 55· 5) ἀκολουθῶ, κυττάζω διὰ τῶν ὀ-
φθαλμῶν· 60. ζητῶ, ἔρευνῶ, ἀναζητῶ· «ἡνίοχον
μέλκεθ θρασύν» Ἰλ. θ, 126· 6) μετφ. ἀσχολοῦ-
μαι μετὰ ζηλῶν εἰς τὴν ἔργον· «ψεύδος γλυκὺ με-
θίπων» Πινδ. Π. 2, 37· «ταῦτην μεθέπων
διόθεν αἶσαν», Ν. 6, 13, impetrare a Jove·
«μεθιπομένη Φωκυλ. 149· «ἐκόντι νύτῳ με-
θίπων ἄλθος» = φέρων ἐπὶ τοῦ νύτῳ τὸ βάρος,
ὅπερ φαίνεται ὅτι ἀκολουθεῖ τὴν φέροντα αὐτοῦ
ὡς τὸ ὀπάζομαι Πινδ. Ν. 6, 98, persequor,
insequor, assequor.

Μεθ-εἶρη νευοίς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

Μεθ-εἶρη νευεὶς, τως, ἢ· ἐξηγήσεις, μετὰ-
φράσεις, διασφάσεις, μεγν. interpretatio.

δρυσιν» Στραβ. 8, σ. 372· «μηδεμιάς μεθιδρύσει·ς· μηδὲ μετακομῆσεως δεόμενον μέρος τοῦ κόσμου» Πλούτ. ἡθ. σ. 927, migratio, translatio. Μεθιδρύω (ἴδε ἰδρύω)· μεταθέτω, μετατοπίζω, μεταβάλλω· «τὸν ἐκ τοῦ βίου ἐπὶ τάναντι» Πλάτ. νόμ. 10, σ. 904· Μέσ. 1) ἀλλοίωσω θέσιν, μεταβαίνω ἀπὸ τόπου εἰς ἄλλον· «ἄλλοθεν ἀλλαχόσε χώρας» Πλούτ. Ἀγῆσ. 12· μεθιδρύμαι Πλούτ. 6, 52· 2) μετὰ λαμβάνω τι μετ' ἐμαυτοῦ ἀπὸ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον· τὰς συμφορὰς Δ. Ἀλ. ἀρχ. 6, 52, transfero. Μεθί-ἴει, γ'. ἐν. πρῶσ. παρτ. τῆς ὕριστ. Μεθι-ἴεμεν, π. καὶ Μεθι-ἴεμεναι, π. ἀντὶ μεθίεναι ἐν, ἀπαρ. καὶ Μεθι-ἴεν, π. ἀντὶ μεθίεταν, γ'. πλ. πρῶσ. παρτ. ὅριστ. τοῦ μεθίημι Ὅδ. φ. 377. Μεθι-ἴζανω· μεθιδρύω, μετατοπίζω· τὰς σι-κῆς Ἀρετ. σ. 104, 46, transfero. Μεθι-ἴζω· μεθιζίνω. Μέσ. μεταβάλλω θέσιν, μεταβαίνω ἀπὸ τόπου εἰς τόπον Θεόδ. Πρωδρ. Μεθι-ἴημι, δ'. πρῶσ. ἐν. μεθιέτε Ἰλ. ζ. 523 καὶ μεθίει· Ὅδ. δ. 372, γ'. πρῶσ. μεθίει Ἰλ. κ. 121, καὶ μετίει Ἠρ. 6, 37, ἀπαρ. παρ' Ὁμήρ. μεθιέμεν καὶ μεθιέμεναι, ὅπου μεθίησι Ἰλ. ν. 234, παρτ. δ' καὶ γ'. ἐν. μεθίει, μεθίει, γ'. πλ. μεθίεν ἀντὶ μεθίεσαν, πρῶσ. μεθίετε Ἀριστ. βᾶτρ. 1380, μελ. μεθίσω, ἀορ. ἀ. μεθίσκα καὶ κατὰ Φώτ. ἐμεθίσκα, μετχ. μεθίσκα Κολουθ. 127, ἀορ. δ', μεθίσιναι. ἐπ. μεθίεμεν, ὅπου μεθίσω, εἴη, εἴη ἀντὶ μεθίσω, μεθίσω. Τὸ μέσ. εἶνε μεθομηκόν, παρτ. μετίετο καὶ μετίετο Ἠρ. 12 ἀντὶ μεθίετο, παρτ. μεμετμένος ἀντὶ μεθειμένος, φ. 1. 7, 229, καὶ συ-χνά παρτ. παθ. πρῶσ. μεθίσθω Ἰλ. Φίλ. 62, μετήσσομαι εἶνε καὶ Ἠρ. 5, 35 1) με-ταβ. ἰσχύω τι κρατούμενον, ἀπολύω τι δεδεμένον, ἔξωγνέον, ἐπὶ ἀνθρώπων αἰχμαλώτων· «εἰ μὲν γὰρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἢ ἐμεθώμεν» Ἰλ. κ. 449· «τὴν παῖδα χερσίν» = ἐκ τῶν χειρῶν Σοφ. Οἰ. Κ. 839· «ἐλεύθερόν τινα» Εὐρ. Ἐκ. 551· γυναῖκα = ἀποπέμψω Ἠρ. 9, 111· «χό-λον»=καταπαύω τὴν πολυχρόνιον ὀργὴν μου Ἰλ. ο. 138· «Ἀχιλλεὺς μεθέρεν χόλον»=χάριν τοῦ Ἀχιλλεῖος ἢ τὴν κατὰ τοῦ Ἀχιλλεῖος ὀργὴν κα-ταπαύειν, α. 283, ἀφῆναι νὰ πείσῃ, παραιτῶ, ῥίπτω· «τὸ μὲν (κρηδεύμενον) ἐς ποταμὸν μεθίκεν» = ἔρριψεν Ὅδ. ε. 466, ἀντίθ. λαβεῖν Δίσχ. Πέρσ. 676· «ἔχεν Εὐρ. Ἠρ. μ. 1368· «μέθες με»=ἄ-φες με (ἐλεύθερον) Σοφ. Φίλ. 805· «μέθες ὅ-πλα», 991· «οὐκ ἂν μεθίην», 1286· «μεθίσκα ἐκ χειρός», 910· «θεὸν εἰρεσίας ζυγὸν μεθίεναι ναι», Ἀλ. 245· ἀφῆναι νὰ κάμῃ ὅ, τι θέλει· «μέθες ἐμὲ ἐπὶ τὴν ὀρήν»=ἄφες με νὰ ὑπάγω εἰς τὸ κορυφαῖον Ἠρ. 1, 37· «μέθες τὴν παῖδα ἐν Ἄδου τῆνδε νομφεύσειν τινί» Σοφ. Ἀντ. 649· «μεθίσσά μοι λέγειν ἂ χερσίν», Ἰλ. 618· «τὴν Περσίδα γλώσσαν»=ὁμιλῶ Περσιστὶ Ἠρ. 6, 29· «πολλὰ τῶν δακρύων»=χρῶν πολλὰ δά-κρυα, 9, 16· «κράδαι·ς σταλαγμὸν μεθίσκα» Δίσχ. Εὐρ. 753· «ὃ ἐπάνω μεθίεις εἰκὴ τὰ βέλομα» Πλάτ. νόμ. 8, 844, Παθ. «δοῦ πηγαὶ μεθιένται βέτο», 1, 636· «βέλος»=ρίπτω βέλος Σοφ. Φίλ. 1281· «εἴφοι εἰς γυναῖκα»=ἐμβάλλω, ἐμπήγω Εὐρ. Ὀρ. 1133 καὶ μετρ. ἐπι λείων, «οἱ δὲ

δυσφωρῶς τοῦνειδος ἦγον τῶ μεθέντι τὸν λόγον» Σοφ. Οἰ. τ. 784· «τοῦτον μεθίσαν ἐκ μένου λόγον» Εὐρ. Ἰλ. 768· «τὸν δ' ἐμοὶ μέθες γον», Ἐκ. 888· «βλαστὸν = βλαστάνον» Ἠρ. 37· «ἀγκυρὰν = ῥίπτω Δίσχ. Κό. 650· πρῶσ. χαλὰν κυρίως καὶ παρὰ Πλάτ. «μεθίσαι τῆς ψυχῆς δεσμούς», Τίμ. 81, καὶ «μεθίην»=λευθέρων τὴν ψυχὴν, Τίμ. 85· «μεθέεντα»=σειν ἔαν. Φίλ. 16· «οὐ γὰρ μεθίσω τὸν κα-θ'»=ἔεν ὅτι ἀφῆσω τὸν παῖδα» Ξεν. Ἀν. 7, 10· λῶναι· «κῶλα, ἐπ. τῶν θησαυρῶν Ἀλ. Ἀγ. 1385· ἀπαλλέντω, ἀνακαυφίζω»=κῆρ-χεος Ἰλ. ο. 539· 6) καταλείπω· τινὰ, γ. 11· «εἴ με μεθείη ῥῆγος»=ἂν ἤθελε μὲ ἀφῆσαι ῥῆγος, ε. 471· γ) παρχωρῶ, παραδίδω· «μεθίμεν Ἐκτορι νίκην», 5, 364· «τινὰ δύνω»=παραδίδω, ῥίπτω, τινὰ εἰς τὸν κίνδυνον Εὐρ. Φοιν. 1235· «στέματ' ἀνέμοις καὶ θυέλλαις μέθες», Βάκχ. 350· ἐντ. δὲ καὶ παρὰ μὲν 0έτω κατὰ μέρος· «αἰδῶ Δίσχ. Πέρσ. 685· φροντίδας Σοφ. Ἀλ. 479· «τὰ κόσμιοι μεθίστα», Ἰλ. 866· «μετίεσι τὸ βεδοουμένον» Ἠρ. 1, 123· «τὴν ἀρχὴν = καταθέτω, 2, 70· «τὰ δὲ πρῶτα» Ξεν. Ἰππομ. 2, 1, 33· «πρῶτον φιλοῦμεν φόρον» Ἠρ. 6, 59· «τὰς ἀμαρτίδας»=συγχωρῶ, 8, 140· «μεθίσσά μοι λέγειν, γρηῖσι»=ἐπιτρέπουσα Σοφ. Ἰλ. 628· «ἐμὸν μέθες ἵναί»=ἄφες με νὰ ὑπάγω Ἠρ. 1, 37· 2) ἀμετῶ. ὑποχωρῶ, ἐνδίδω, καταπαύω ἢ χάριν τὴν δυνάμει μου, οὗ δὲ δύναται νὰ ἔαν· πληρωθῇ ἢ ἀντωνορέα (ἐμαυτὸν) παρ' Ὁμήρ. συνηθέσ. ἰδίως καὶ ἐν τῇ μάχῃ, «ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον ὅθι μεθιέντα ἴδω» Ἰλ. ν. 229· «ἀλ-δασον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε καὶ οὐένει, οὐ μ' ἔτι φημί μεθίσμεν οὐδ' ἡδαιόμην, 360· «βίη»=γίνομαι χαλαρός, ἄτονος κατὰ τὴν δύναμιν, παραλύω, φ. 177· καὶ μετ' ἀπαρ-«ὅστις ἐκόν μεθίει μάχεσθαι»=πᾶσι νὰ μά-χηται, ν. 231· «ἐκόν μεθίειν ἐλαύνειν», 434· συνηθ. μετὰ γεν. καταπαύω, ἀπέχω ἀλλης, πολέμοιο, μάχης Ἰλ. ἀλλὰ παρὰ Γορ-τίω 8, 44 πόλεμον· «τὶνι τινος» καὶ δὴ ὅθι ὀ-θίεν χαλεποτο χόλοιο Τηλεμάχῳ = χάριν τοῦ Τηλεμάχῳ Ὅδ. φ. 377· «καὶ μετὰ γεν. πρῶσ. ὅπου» Ἰλ. λ. 841· καὶ μετὰ μετχ. «κλῆροί νοιο» Ἰλ. λ. 841· καὶ μετὰ μετχ. «κλῆροί καὶ δορυμένους μεθίκεν»=ἐπέσυσε νὰ κλῶν, 48· 3) Μέσ. κατὰ δὲ τὴν σημ. ὡς τὸ ἀμετῶ ἐναργ. ἀπώτοι· «μεθίσται ὁ ἦδη, χαίρετόν τι» Σοφ. Οἰ. Κ. 1439, σπαν. μετ' αὐτ. Ἰλ. 1269· πρῶλ. «κλεῖον βίη μεθίσθαι ἔχαρ» Δίσχ. 16· 829, συνηθ. μετὰ γεν. ἀπαλλάττωμαι, ἐξισοστα-νίως, ἀποφύγω τι· «γονάτων Εὐρ. Ἰππ. 320· «τοῦ θρόνου Ἀριστ. βᾶτρ. 830· «ὀρμάτων καὶ τῇ ἀλλῇ αἰσθησεως» Πλάτ. πολιτ. 7 σ. 537· οἰκείον λογισμὸν Πλούτ. ἡθ. σ. 97· ἢ γὰρ σημαίνει τὴν ἐν μέρει παῖσιν, ἢ αὐτ. δὲ τὴν κα-θόλου καταπαύειν πρῶλ. Βαλκνεαίρ. Εὐρ. Φοιν. 522· (τὸ εἰς καὶ ἐν τῷ ἀπλῶ μακρὸν παρ' τοῖς Ἀττικοῖς παρ' Ὁμήρ. δὲ καὶ ἐπ. βραχὺ παρ' Ὁμήρῳ ὅμως χάριν τοῦ μέτρου καὶ μα-κρὸν μεθίμεν Ἰλ. 5, 364· μεθίετα, 6, 234, μ. 409· μεθίεμεν, 6, 351· μεθίεσθαι, ν. 114· μεθίει εἶνε μακρὸν ἔνεκα τοῦ

αὐτῆς, ο, 716), dimitto, relinquo, remitto.
 Μεθ-«πευώ» μεταβαίνω που ἔφιππος· «Ἀν-
 νίδας» ἐκ τούδε Αἰγύπτου καὶ Κελτοὺς μεθίπνευσεν·
 Διπ. Καρχ. 44, transsequito, transvehor.
 Μεθ-«παταί» μεταβαίνω ἐπιδάμενος, πετών
 Ἀπκ. Ἰσπαν. 71, transvolto.
 Μεθ-«ιστάνω» Δ. Σικ. 2, 57. Ν. Δ. =
 Μεθ-«ιστάω», Δ. Σικ. 18, 58 =
 Μεθ-«ιστήμι», μελ. μεταστήσω (ἴδε Ἰστήμι)
 1) μετ. μεταβάλλω, ἀλλάσσω τὴν θέσιν τινός·
 «ἴτω τοι ταῦτα μεταστήσω» = ὁδὸν μεταβάλλω, ὁδὸν
 ἀντικαταστήσω Ὁδ. 8, 612 - τινὰ τινος· «καί
 οὐδαμῶς νόσου μεταστήσειαν» = εἴθε νῦν σὲ με-
 ταφύωσιν εἰς ἄλλην κατάστασιν (ἀπὸ) ἐκ τῆς
 νόσου Σοφ. Φιλ. 461· προβλ. ἀπαλλάσσειν· «με-
 ταστήσαν ἡμᾶς κακῶν» Εὐρ. Ἑλ. 1158· «μετα-
 στήσουσ' ὄρνου τόνον» ἡσυχάζοντες = ἐξουπνέουσι,
 Ὁρ. 133· «πόδα εἰς ἄλλην γῆν» Βίχκ. 49· «μεθιστά-
 ναι τοὺς τρόπους» = μεταβάλλειν, Ἰ. Ἀ. 346· «ὁ-
 ναμα Εὐρ. Βίχκ. 298· «τὰ νόμιμα» Ὁρ. 1, 65·
 μεταφύω, δαύω, κυνηγῶ ἀπὸ τόπου εἰς τό-
 πον· «μετάστησόν με θεᾶς σφαγίων» Εὐρ. Ἰ. Τ. 776·
 καὶ ἐν τῷ πεζῷ· «τινὸς θουκ. 4, 57· «ἐκ τοῦ
 παρόντος κόσμου τὴν πόλιν μεταστήσεις», 7, 48·
 «τὴν πολιτείαν μεθίστησι» Πλάτ. πολιτ. 8, 562·
 «τὸν νόμον τὰ ἥθη», νόμ. 7, 797· «πολιτείαν, νό-
 μου» Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 17. δ, 4, 46· «τὴν δυναστείαν
 εἰς αὐτὸν» = μεταφέρειν Πολυδ. 22, 21, 1· 2) ἀ-
 μετῶ, ἐν τῇ μέσῃ φωνῇ, ἀντ. παθ. ἀμ. 6·
 καὶ παρκ. ἔνερ. «ἐτάροισιν μεθίστατο» = μετέ-
 θενεν εἰς τοὺς φίλους Ἰλ. ε, 514· «παλαιὸν δ'
 ἐς γῆγον μετέστην Αἰσχ. Ἰκ. 533· «μετίσταθ'
 ἀκούσθαι» Σοφ. Οἰ. Κ. 160· «ἐκ τυραννικοῦ κό-
 σμου Κόλχας μετῴσθη», Αἴ. 737· μετφ. «με-
 θίσταμαι κύτου» = ἀποχωρῶ, καταπαύω τὴν ὁρ-
 γὴν Αἰσχ. Εὐκ. 860· «μεθέστηκεν φυγῇ» Εὐρ.
 Μῆδ. 1298· καὶ μετὰ γυν. «μετέστημεν φόδου»,
 Μῆδ. 2115· «μετῴσθη τὰ κακὸν», Ἑλ. 862· «
 ἀπομακρυνομαι τυράννους ἐκποδὼν μεθίστασο»,
 Φων. 40, καὶ παθ. «μετασταθείσα τὸν φρεσὶν»,
 Νικκ. 1299· «μεθίσταται φρεσὶν» = ἐγγίχης ἀπὸ
 τῶν φρένας σου, 942· «βίον» ἀπονήσκει, Ἀλλ. 21·
 «μετέστη ξηρῶν τρόπων» Ἀριστ. σφ. 1451·
 «μεθέστηχ' ὡν προτέρων εἶχε τρόπους», πλ. 365·
 «τῆς τύχης εὐ μεταστῆσθαι» = ἐπὶ τὸ βέλτιον
 ταπεινῆς Ὁρ. 1, 118· μετῴσθη = ἀπεχώρη-
 σε, 8, 81· «μετιστάμενοι ἐκ τάξεως», 9, 58, καὶ
 ἐπὶ πολιτικῶν μεταβολῶν· «ἡ ὀλιγαρχία μετέ-
 στη» Πλάτ. πολιτ. 8, 553· «ἐκ φωτός εἰς σκό-
 τος μεθισταμένων», 7, 518· «χωρὶς τὰ πρὸς Λα-
 κειαιμῶνους μετεστηκότα» = τὰ μεταβάλλοντα, τὰ
 προστεθῆναι πρὸς τοὺς Λακ. Ξεν. Ἑλ. 1, 4, 9·
 «ἀπὸ τινος θουκ. 8, 76· «μετάστητε ἔξω» = ἀ-
 πομακρυνήτε Δημ. 25, 23· «μετασταθείς Ἀρι-
 στίδης ἐν Αἰγίνῃ δέτριβε» = ἐξορισθεῖς, 26, 6·
 μεθίστασθαι = μεταβάλλεσθαι Πολυδ. 6, 9, 20·
 «μεθίστησι τοῦ χρώματος» = μεταβάλλει τὸ χρώ-
 μα Ἀριστ. ἱπ. 379· 3) μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀπομα-
 κρύνω τινὰ ἀπ' ἑαυτοῦ, «μεταστῆσάμενος τοὺς
 ἄλλους» = ἀπὸ ἀπεμάκρυνε τοὺς ἄλλους Ὁρ. 1,
 89, θουκ. 1, 79· «τὰς φρουράς ἐκ τῶν πόλεων»
 Πολυδ. 18, 27, 4· «ἐκ τῆς ἐπαρχίας Αἰσχ. 3, 129,
 μῆδ. 2115, συμμακρύνω, expello, depello, deduco.

Μεθ-δ, ἀντὶ μεθ' ὁ, ἐπὶ. ἔπειτα, ἀφ' οὗ ἴδε
 μετὰ.

Μεθ-οὐδ' (α, ἡ) ἐπιβουλή, ὁδός, ἐνὶ δρόμῳ, πα-
 ναγρία, ἀπάτη Ν. Δ. ἑλλκ. τέχνη Πύχ.

Μεθ-ὁδεύμα, τὸς, τό· μεθοδεύει Εὐστ.

Μεθ-οδεύειν· δατ μεθοδεύειν Ἀριστοτ. τοπ.

Μεθ-οδεύτης, ὁ· ὁ μετερχόμενος τι κατὰ μεθο-
 δον ἢ τέχνην Εὐστ. Ἰλ. σ. 2, 5, artífex.

Μεθ-οδευτικός, 3· μεθοδικός, ἐπιτηδευτικὸς εἰς
 τὸ μεθοδεύειν ἢ μεθοδεύεσθαι Φώτ.

Μεθ-οδεύω· κυρ. ἀκολουθῶ, διώκω κατόπιν,
 καθ' Ὁπύχ. = μετέρχεσθαι καὶ μετγν. ἰδίως δι·

1) πραγματεύομαι τι τεχνικῶς, μεθοδικῶς· «γα-
 ωμέτρον τὴν ἀλήθειαν ἐκ τῆς ἐμπειρίας μεθο-
 δεύσαντος» Δ. Σικ. 1, 81· «πῶς μεθοδεύεται

γυνή», 7, 16 Μέτ. ἀπαιτῶ διὰ βητορικῶν τε-
 χνασμάτων Πολυδ. 38, 4, 10· μεθιδοδεύμαι

Εὐστ. 132, 32· 3) ἱστορικῶς μεταγίγνεται
 Γαλήν. 4· προσκαλῶ εἰς δίκην· «τὴν αὐτὴν

ὁμολογίαν τέλη μεθοδεύοντας» = οἱ εἰσπράττοντες
 τοὺς δημοσίους φόρους Βασίλ. τόμ. β. σ. 20,
 artíficele tractate, perscrutator.

Μεθ-οδηγῶ· ὁδηγῶ τινα εἰς ἄλλον δρόμον
 Ἀνθ. Πηλ. 9, 351.

Μεθ-οδικός, 3· ἐμπειρικός, ὁ πράττειν τι κατὰ
 μέθοδον, κατὰ τέχνην, ὁ πραγματευόμενος ἐμπε-
 ρῶν τι μεθοδικῶς· «μεθοδικὸν καὶ ἐπιστὰς λό-
 γον» Πολυδ. 9, 12, 8· «τρόπος, 11, 8. 2· ἐμ-
 πειρία, 1, 84, 6· «ἐπιστήμη, 10, 47, 12· «οὐ

μεθοδικοί» = οἱ μεθοδικοί, ἐπιστημονικῶς πρα-
 γματευόμενοι ἱατροί, ἀντιθ. πρὸς τοὺς ἐμπε-
 ρικοὺς Γαλήν. «ἡ μεθοδική, ἐστὶ λόγος ἀπὸ

φαινομένου ὁρμώμενος καὶ ἀδήλου καταλήψιν
 ποιούμενος, π. χ. καὶ ἰδρωτὲς εἶσι, πόροι ἰσίοι

Γαλήν. «τὰ μεθοδικὰ» = βητορικὸν σύγγραμμα
 τοῦ Ἀριστοτέλους.

Μεθ-οδικῶς, ἐπὶ. κατὰ μέθοδον, κατὰ τρό-
 πον μεθοδικῶν Πολυδ.

Μεθ-ὁδῶν, τὸ· ἐφόδιον Ἡσυχ. «τὸ μετὰ τὴν
 ὁδὸν Φώτ. «μεθοδῶς, τέχνη Σουδ.

Μεθ-ὁδῶς, ὁ· ὁν. κύρ. μετγν.

Μεθ-ὁδῆς, ὁ· ὁ μεθοδεύτης, τεχνίτης· Πύχ.

Μεθ-ὁδός, ἡ· τὸ ὑπάρχειν κατόπιν πρὸς ἀναζή-
 τησίν τινος, καταδίωξις, ἀναζήτησις, ἔρευνα,
 ἀνίχνευσις· «μέθοδον ποιεῖσθαι τῆς νόμφης», ἀ-

νώνυμ. παρὰ Σουδ. 2) ἡ ἀναζήτησις, ἱστορικῶς
 ἐπιστημονικοῦ ἀντικειμένου «μέθοδον ποιεῖσθαι»

Πλάτ. σοφ. σ. 243· 3) ὁ τρόπος τῆς ἀναζητή-
 σεως, τῆς ἐρεύνης, καὶ ἐν γένει τὸ πραγματεύε-
 σθαι τι κατὰ τέχνην, καθ' ὁρισμένους κανόνας·

«ἡ διαλεκτικὴ μέθοδος μὲν ταύτη παρεστῆται»
 Πλάτ. πολιτ. 7, 533· «οὐχ ἡ Τισίας παρεστῆται

δοκεῖ μοι φαίνεσθαι ἢ μέθοδος», Φαίτρ. 208·
 «τῇ τοῦδε μεθόδῳ τὸν λόγον» πολιτ. 266·

«τέχνη καὶ μέθοδος» Ἀριστοτ. ζῷ. 1, 1· 3) ἡ
 ἀρχή, ἐφ' ἣς στηρίζεται τις κατὰ τὴν ἐπιστημη-
 νικὴν ἔρευναν· «κατὰ τὴν τοῦ πάντα κινεῖσθαι

μέθοδον» Πλάτ. Θεαιτ. σ. 183· 4) τὸ σύνολον
 ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, ἡ ἐπιστήμη Ἀριστοτ.

Γαλήν. «ἡ περὶ τὸν πίνακα μέθοδος» Πλούτ.
 Ῥωμ. 12· 5) ἐπιστημονικὴ πραγματεία περὶ τι-

νος θίματος, σύγγραμμα ἐπιστημονικὸν Ἀρι-
 στοτ. 6) βητορικὰ τεχνήματα, ἀπάτη, πανουργία,
 δόλος Πλούτ. ζῷ. σ. 176, νῖα, modus, illusio.

Μειζονότης, ητοι, ἢ μείζον μέγεθος, τὸ μέγα πλῆθος, πολλὸς ἀριθμός, ἀντιθ. ὀλιγονότης ἰσθλ.

Μειζόνως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ μείζων· πλειότερον, μάλλον ἔορ. Ἑκ. 1121, magis, amplius.

Μειζότερος, 3, ἀντὶ μείζων (ἴδε μέγας).

Μείζων, 2, ἐπίθ. συγκρ. ἀνώμ. τοῦ μέγας, ἀντιθ. ἐλάττων· μεγαλύτερος, ἀνώτερος· μείζων (οὐδ.), καὶ ἐπίρ. ἀντὶ μειζόνως, παρρηγ. ἴδε μέγας.

Μελανίων, ὄνομα, ὁ Μελανίων.

Μελίλας, ἐπ. ἀντὶ μέλας· «μελίλαν· πόντην» Ἰλ. ω, 79.

Μελίγμα, τὸς, τό 1) πᾶν τὸ χρησιμεῖον πρὸς τὸ μελίσσειν, τέρπειν, φαιδρύνειν, καταπραΰνειν, καθορμαζέειν· «μελίγματα θυμῷ» Ὀδ. κ, 217· «λείψαντα Μ. ἔτ. πρὸς τινὲς ἢ μαγδαλινὰ μελίσσουσα κύνας ἔδωκεν» καὶ Σχολ. «Χρυσήδων μελίγμα» = ὁ Ἀγαμέμνων, ὁ ἐραστής τῆς Χρυσήδως Ἀισχ. Ἀγ. 1414· «μορῇ, ἢ παισὶ πέλει μελίγμα» Νίλ. παρ' Ἀθην. 2, 51· 2) ἀρτομα φαγητοῦ Ἀθην. 3, 109· 3) φαιδρύν, ἡδύᾳ ἄσμα· «μελίγματα Μουσίων» Θεόφρ. 22, 221· «κρηόχουτον Ἀθην. 10, 455· 4) πᾶν ἐξελαιωτικὸν καὶ καταπραυντικὸν μέσον· «γλυκύσης ἐμῆς μελίγμα καὶ θελκτήριον» Ἀισχ. Εὐρ. 816· ὁρμῆς Πλούτ. Πομπ. 47· 5) καθαρός, ἱλασμός, θυσία ἐξελαιωτική· «χρῆς φερούσας νεστέροις μελίγμασιν» Ἀισχ. Χο. 15· «νηρέλια, Εὐρ. 107 καὶ μεγν. 6) θεραπευτικὸν μέσον· νοσήσαν, ὁστέρεη Νικ. 099, 896· 7) μετρία, περιωρίζουσα, μετριάζουσα ἐκφρασίς· «μελίγματα τῶν ὀρεσιῶν μεταφορῶν» Δογμ. malicementum, lenimentum.

Μελικτήριος, 2· ὁ πρὸς τὸ μελίσσειν κατὰ ληλῶς, εὐμενητικός, καταπραυντικός, ἐξελαιωτικός· «εὐχαὶ Σουίδ. «τὰ μελικτήρια», δηλ. ἱεσά = θυσία ἐξελαιωτική· «φέρουσα νεκροῖται» Ἀισχ. Πέρσ. 602.

Μελικτικός, 3· μελικτήριος.

Μελικτικῶς, ἐπίρ. μετ' ὅπως μελικτήριον Σχολ. Ἀριστ. πλ. 223.

Μελικτός, 3· τὸν ὅποιον θάναται τις καὶ ἐξελαιώση, καταπραΰνη, μόνον ἐν τοῖς συνθέτοις ὁ μελικτός, δυσμελικτός.

Μελικτρα, τὰ μελίγματα ἢ μελικτήρια Ἀπολ. Ρ. 4, 712.

Μελίνεος, 3· μέλινος Ὅππ. κιν. 4, 381.

Μελινός, ὅψ. γρ. ἀντὶ μελινόεις Νικανδρ. Ὀρο. 173.

Μελίνος, π. 3, ἀντιμέλινος· ὁ ἐκ ξύλου μελίας (μελέου)· «ἄγρος, ὅδω» Ἰλ.

Μελίνος (μελίαν), 2· μελίχιος· «ἄδονα ἔορ. Ἰ. Α. 234, ἀμφ.

Μελίξιος, εὐς, ἢ τὸ μελίσσειν, ἐξελαιώσας, καταπραΰναι, ἀρχ. λείξ.

Μελίον, τό, (σανσκρ. marl, marl-amī=φαιδρύνω, exhilaro, faveo, γοιθ. mild-s, ἀρχ. γεμ. milli=πρᾶς, ληθ. melis=ἀγάπη, mellas=ἀγαπητός, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ μέλι, κατὰ δὲ τὸν Βούτμαν, ἐκ τοῦ μελίαν=ἐπαρῶσθαι, ψηλαρῶν) 1) πᾶν τὸ εὐφραίνειν, φαιδρύνειν, τέρπειν, ἰδίως δ' ἀνδρ. δι' οὐ μελίσσόμεθα τινα, ἀπαξ μόνον ἐν. Ἀπολ. Ρ. 3, 146· συνήθ. πλ. «ἐγὼ δ' ἐπὶ μελίαν ὄω» Ἰλ. ι, 147, ἔνθα περὶ φερνῆς ὁ λόγος, «ἦν ὁ Ὀμηρος καὶ μελίαν ἢ ἐπιμελίαν λέ-

γει, διὰ τὸ τὸν ἄνδρα μελίσσειν, ἦτοι κατὰ μέλι γλυκαίνειν» Εὐστ. 2) παίγνια, δι' ὧν οἱ παῖδες μελίσσονται Ἀπολ. Ρ. 3, 240· «καμῆλα, πολύτιμα πράγματα» - χρυσότο, 4, 1190· 3) φερούματα ἐξ ἐδννομοσύνης ἢ πρὸς παράκλησιν 1549, Καλλίμ. Ἀρτ. 230· 4) «τὰ ἐκαμῆλα σθαι δυνάμενα θῶρα», ἱλαστήρια πρὸς ἱερίων· «ἐπὶ μελίαν ὀσθαι» Ἰλ. πολ. Ρ. 4, 1549, κατ' ἄλλ. ἐπιμελίαν· «ἐν σπιν δ' οἱ αὐτῶ φάτ' εὐκότα μελίαν τίειν» Ἀπολ. Ρ. 3, 594 = τιμωρίαν Σχολ.

Μελίσσω, μέλ. φω 1) κυρ. «κατὰ μέλι γλυκαίνω» Εὐστ. «προσηγὴ καὶ χαριζομένη πρᾶς» τω· «Πόδ. εὐφραίνειν, ἡδύναι, εὐχαριστῶ» πρὸς μελίσσειν ὥκα = χαρίζεσθαι, εὐχαριστῶν τοὺς νεκροὺς διὰ τὸ παρῆλθαι αὐτοῖς πυρὸν Ἰλ. η, 410· «τὴν τραπέζην» ξενίζω, φιλέω Θουκ. 16, 28· 2) παρακαλῶ, μετ' ἀπαρ. ἰκέσθαι Ἀπολ. Ρ. 4, 416· 3) μετ' αἰν. προσ. καὶ πράγμα. διὰ τὸ θεράπευειν καὶ χαρίζεσθαι καταπραύνω, κατ' ὀρμαζέειν, ἐξελαιώω - αὐραν, Εὐρ. Ἰ. Α. 1325· «τὴν χύτλοις, λοιδοῖται» Ἀπολ. Ρ. 4, 708· μετρ. ἐπὶ παταμ. «λικπαρὸς χεῖρας γαίης αὐδῶν μελίσσειν» = δι' ἀφρόνων πλημμελῶν εὐφραίνειν, καρποφῶρον καθιστάναι τὴν γῆν Ἀισχ. ἰκ. 109· «- στυγίους μητροὺς ὄργας» καταπραύνω Εὐρ. Ἑλ. 1355. Παθ. γίνομαι φανδρός Ὀμ. Ὀν. Δῆμ. 291. Μέσ. μεταχειρίζομαι γλυκαίω καὶ πρᾶς λόγους, ὁμιλῶ φιλικῶς· «μηδὲ τί μ' αἰδομένους μελίσσεω, μὴδ' ἐλατρώω» Ὀδ. γ, 9· «καχαρισμένα καὶ ἡδέα λέγει» Πόδ. καταπραύνω, ἐξελαιώω· Κύπριν ἀντιδρῶν ὀρεσιῶν Ἀπολ. Ρ. 1, 860· «σοκορῶντας ἀπὸ μαγδαλινῶν Φιλόστρ. βί. Ἀπ. 7, σ. 304· κατὰ δὲ ληλῶ, σαμῶν» «ἔθνη τιθασιῶν καὶ μελίσσόμενος» Πλούτ. ἡθ. σ. 330· «δυστήν πυρὸς Ἀπολ. Ρ. 3, 531· παρακαλῶ, πείθω» - «τὴν Ἀπολ. Ρ. 2, 478· πολλὰ = παρὰ πολὺ, 4, 1012· «τὴν πρὸς ἰκέτης = ἐπιμαρτύρομαι τινα ἐνώπιον τῆς Ἐκκλησίας, 3, 935· μετ' ἀπαρ. 1, 650· πρὸλ. μέλι, μελίχιος, γεμ. mild, maliceo, do maliceo, plaedo.

Μελίχη, ἢ ἱμάς ἐκ δέρματος τῶν πογμορῶν κατὰ τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ μορφήν, ὅτε δὲν εἶχε προσκεκολλημένους ἡλούς, μαλακὸς ἱμάς (λαοὶ) τῶν πυκτῶν Περσ. 8, 40, 3.

Μελίχια, ἢ πρᾶς, ἱλαρότης· «μελιχίᾳ πολέμοιο» = χαλαρὰ κατὰστασις τοῦ πολέμου Ἰλ. ο, 741· φιλοπροσῶν Περσ. 0ε. 206 καὶ μεγν.

Μελίχιατον, τὸ νηὸς μελιχίου Διός, ἐπὶ γρ. Μελίχιας (μελίαν) πρὸλ. μελίχιος 3 καὶ 2 Πλούτ. ἡθ. σ. 322· «γλυκὺς, καταπραυντικός, χαρὴς, ἱλαρός, ἥπιος» αἰδοῖ μελιχίᾳ = μελίσσειν αἰδῶ Ὀδ. 0, 172, Περσ. 0ε. 32, συνήθ. παρ' Ὀμ. μετὰ τὸν μῦθος, ἔπειτα· «μελίχιον μῦθον φέρε Καρμένιοι» Ἰλ. κ, 288· «μελιχίᾳ οἱ μῦθοι, ἔπειτα», καὶ ἄνευ αὐτοῦ. «προστυδῶν μελιχίᾳ» = προσφωνεῖν μελὸς καλακτικῶς λόγους, 0, 256· «μελιχίᾳ οἱ λόγοι» Πίνδ. Π. 3, 128, 240, ἀντιθ. «στερεοὺς ἐπέσι νεκείονα» Ἰλ. μ, 267· παρὰ Σοφ. καὶ ἐπὶ πηλῶν, «κρατὴρ μελιχίᾳ ποτῶν ῥέοματι συντρέχει», Οἶ. Κ. 157· «λέξ. Μελίχιος» = ὁ προστάτης τῶν ἐξελαιώντων αὐτὸν διὰ μελιχίων ἱερῶν (θυσίων) ἐν Ἀθηναίᾳ

ἐπιλοβοντο πρὸς τιμὴν αὐτοῦ τὰ Διάσια Θουκ. 1, 126· Διονύσιος Πλούτ. ἡθ. α. 994· Κύπρις Ἀνθ. 5, 226· Ἄρτεμις Ὀρφ. ὕμν. 71, 2· Ἀρμονία Πλούτ. ἡθ. σ. 370· Τίχρη, σ. 332· ὁμοί· Ὀρφ. προσμ. 30· Ὑμῶσι μειλίχεται μάλα πᾶσιν· Ἀρ. 17· πρὸλ. μειλίχως οὐδ. ἐπὶρ. «μειλίχων μυκάσαστο» Μόσχ. 2, 97· ἐπὶρ. μειλίχως Ἀπαλ. 2, 467, mollitus, suaviter, placidus.
 Μειλιχό-βουλος, 2· ὁ μειλίχων βουλὴν ἔχων, ὁ μειλίχα βουλευόμενος, πρῶτος, ἥπιος Πρὸκλ.
 Μειλιχό-γῆρυς, οὐς, ὅ, ἡ γλυκύφωνος, γλυκομίλητος Τυρτ. 3, 8.
 Μειλιχό-δωρος, 2· ὁ δωρούμενος γλυκεία, «ὕδαρτα δῶρα»· Παϊῶν Πρὸκλ. ὕμν. 1, 21· ὕμνισι Σιόδ. ἔκλογ. τ. 1, α. 68· ὁνος· Ἑρμῆπ. παρ' Ἀθην. 1, σ. 29.
 Μειλιχό-θυμον, ἔαρ Ἀέοντ. Μαχ. παήμ.
 Μειλιχό-σιδος, αἰολ. μέλλεσιδος, 2· ὁ γλυκὰ χαμογελῶν «μειλίχσιδος Σαπφώ» Ἀλ. ἀποσπ. 54, διόρθ. Ἑρμῆν. μελλίχσιδης, καὶ ἀποσπ. 54, διόρθ. Ἑρμῆν. μελλίχσιδης.
 Μειλιχό-μητις, ὅ, ἡ ἔχων πρῶτον φρόνημα Ἡσίο. πρὸλ. μειλίχόσουλαι.
 Μειλιχό-μυθος, 2· γλυκομίλητος Γρ. Ναξ.
 Μειλιχός, αἰολ. μέλλεως ἔς Μ. 2· μειλίχιος, πρῶτος, γλυκύς, ἥπιος· ἔπος Ὀδ. ο, 374· καὶ ἐπὶ προσώπῳ «οὐ γὰρ μειλίχως ἔσκι πατήρ τός ἐν δαί λυγρῇ» Ἰλ. ω, 739· πᾶσιν = πρὸς πάντας, ρ, 671· μειλίχως ὀργά, αἰὼν Ἠνὶδ. 11, 8, 102· 9, 44· Ἀπὸ Ἡσ. θε. 406· «μειλίχα μολιτοῦται» Ὀππ. κιν. 3, 219· «ὠδίνων μειλίχῳ Ἀρτέμιδι» Ἀνθ. 0, 242, 2, καὶ ἐν τῷ μετῶν. πρῶτῳ· πᾶσι μειλίχως καὶ φίλος· Πλούτ. ἡθ. σ. 120, blandus, placidus.
 Μειλίχος, ὁ 1) ὁν, κύρι. Ἑλλ. ἐπιγρ. 2) ποταμός παρὰ Πάτρας τῆς Ἀχαιᾶς Πaus. 7, 19, 9.
 Μειλιχό-φωνος, 2· μειλίχόφηνος Σαπρ. ἀποσπ. 120, διόρθ. μελιφώνος.
 Μειλίχως, ἐπὶρ. μειλίχως.
 Μείν, κατάληξις ἀπαρ. ἀντί μιν καὶ μέναι.
 Μείναι, ἀπαρ. ἀπαρ. ἄ. τοῦ μέναι.
 Μείων, ὄνος, τό 1) οὐδ. τοῦ μέλιων, συγχερ. τοῦ μικρός, μικρότερον 2) ὡς αὐτο. «τὸ μέλιον» ἔκαλετο τὸ πρόβατον, ὅπερ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν (χοιρῶντις) τῆς ἐν Ἀθήναις ἑορτῆς τῶν Ἀπατουρίων ὁ πατήρ προσέφερεν ὡς θυσίαν καὶ θωρὸν διὰ τὴν ἐγγράφην τοῦ αὐτοῦ αὐτοῦ ἐν τῇ καταλόγῳ τῶν φρατρίων· ἐπειδὴ δὲν ἦτο ἀνάγκη ναὶ ἔλθῃ ὠρευόμενον βίρος φτίνεσθαι ὅτι κατ' ἑαυτοῦ ἀστεῖον ἐπώνυμον μέναι· μέναι (πολύ ἑλαφρόν), ἐντεῦθεν δ' ἐκλήθη τὸ μὲν ὄμμα μέλιον, ὁ προσφύων αὐτὸ μετὰ γωγός, τὸ προσφύειν μετὰ γωγῆν, ἡ προσφύει μετὰ γωγῆς Ἀρ. ποκρ. Φωτ. τὸ μέλιον ἔκαλετο εἰς χοιρῶντιον.
 Μείων, οὐ, τό· μέλιον, εἶδος φουδῶ Διοσκ. 1, 3.
 Μείων-ἐκτέω· μέλιον ἔχει τινός, ἀντίθ. πλεονεκτέω, ἔχω ὀλιγώτερον ἀπὸ ἄλλου, ὑστερῶ, εἶμαι κατώτερος Ξεν. Κυρ. 8, 6, 23· τινός· τινι ἢ ἐν τινι, Ἰέρ. 1, 18, 19, 20 καὶ μετῶν.
 Μείων-ἐκτέμα, τοι, τό· τὸ ἔχειν ὀλιγώτερον ἄλλου, ἀντίθ. πλεονέκτημα, μετῶν.
 Μείων-ἐκτέμα, οὐ, ὁ· ὁ ἔχων ὀλιγώτερον, ὁ μὴ ἱερακῶν, ὁ ἐλαττωμένος, κατώτερος, μετῶν.
 Μείων-ἐξία, ἡ τὸ ἔχειν ὀλιγώτερον Ξεν. Κυρ. 2, 1, 25.

Μειδῶναι, ἐπὶρ. τοῦ μέλιον· ὀλιγώτερον, ἔλαττον· ἔχιν Σοφ. Οἰ. Κ. 104.

Μειο-πυρεξία, ἡ· ἡ μείωσις, ἐλάττωσις τοῦ πυρετοῦ, μετῶν.

Μειότερος, π. 3· μέλιον, μικρότερος Ἀνθ. 7, 411.
 Μετότης, τοι, ἡ· ἐλάττωσις, «μεϊνέτης ἡ ἐπίτασιν θυμασμοῦ» Ἀπολλών. συνδ. 521.

Μειουρία, ἡ· τὸ ἔχειν μικράν, κολοδὴν οὐράν· πάθος τοῦ ἐξαιρέτου, καὶ ὁ ἔχεις τοῦ τελειοτάτου ποδός· ἔχει συλλαβὴν βραχύνειν· εἰ δὲ μουρία εἶδος· Ἰλ. σ. 900, 6.

Μειουρίζω· 1) κἄμω βραχυτέραν τὴν οὐράν, κολοδῶν· ἐς κορυφὴν Νικόμ. ἀριθμ. 2, 13· 2) ἀμετῶ, εἶμαι κολοδός (μειουρός)· οὐρά, γίωπις 29, 2, 1· «κλήμα μειουρίζον», ὁ, 8, 2, διὰ γρ. μουρίζον.

Μειουρισμός, ὁ· μειουρία εἶδος· Ἰλ. σ. 900, 10.

Μειουρός (μείων, οὐρά). 2· κολοδούρας, κολούρος, ὁ ἔχων βραχύνειν οὐράν, κολοδός «τὸ μείουρον τῆς κίρκου» Ἰππικῶν. ἐν γένει ὁ ἔχων κεικομένην τὴν ἄκρην· πόρος εἰς μείουρον ἀνιῶν· Πaus. 10, 16, 1· «στοι Σίγῃ, Ἑμ. πρὸς μὲν 7, 214· περίοδοι Ἀριστοτ. βίη. 3, 9· «στίχοι· ἐξαιρέτοι· ἔχοντες ἐν τῇ ἀκρῇ τοῦ τελειοτάτου ποδός βραχύνειν συλλαβὴν»· «ἐπὶ τῇ ἐκδολῇ τὴν χαλότητα ἔχοντες» Ἀθην. 14, 63· ἀπέφαλοι οἱ ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ λαγαροὶ οἱ ἐν τῇ μέσῳ· πρὸλ. μύουρος.

Μετό-φρων, ὄνος, ὁ, ἡ· ἑλαφρός καὶ ἐλάττων φρενῶν, παράμωρος, ὀλιγορῦθος Ἠσίο. αἰνίσις.

Μεῖω, μελ. ὡς· ἐλαττωμένος, σμικρύνω, ἀντίθ. αὔξιν· «μὴδὲν μείω τῆς ἀληθείας τὰ τῶν πάλε· μίλων»· μὴ παρὶστα ὀλιγώτερος Ξεν. Κυρ. 6, 3, 17, ἀντίθ. μεγαλύνωμαι, Ἰέρ. 2, 17· τὸ πληθύνει· Πλούτ. ἡθ. σ. 916· πόρους Ἀουκ. τραγῶδ. 308· «τὸν ὀλιγομὸν τοῖς θύραξιν»· οἰαί τῆς ἀφαιρέσεως τῶν θυράκων Δ. Ἀλ. ἀρχ. 4, 16· τὸ χωρίον· περιορίζει Πλούτ. 9, 20, 3· τὴν ἔχων καθάρειν Ξεν. ἱππ. 5, 9· μέτω, ταπεινῶναι, ἐλαττώναι τὴν ὑπόληψιν τινος· τοῦ φίλου Ξεν. Ἰλ. 3, 4, 9· «τὴν ἱε' Ἀρείου πατρὸς βουλὴν» Διοδ. 11, 77· διηγούμεναι, παρὰ τὸ γιγνώσκειν τι μικρότερον, σμικρύνω, Παθ. γινώσκω μικρότερος, ἐλάττω Πλάτ. Κρατύλ. σ. 409· γάρις, φίλια Ξεν. ἀπομν. 3, 7, 0· καὶ ἐπὶ προσώπων γίνονται μικροί, ταπεινῶνται· «πάντες τὴν διανοίαν μειοῦνται», ἀπομν. 4, 8, 1· «οἱ οἴκοι μειοῦνται», οἴκ. 2, 15· τινός· εἶμαι κατώτερος ἀπὸ ἄλλου, Κυρ. 7, 5, 65· «τινός αὐδὲν»· δὲν εἶμαι διόλου κατώτερος τινός, ἀπομν. 1, 3, 3· πῖνιμι.

Μειρακεύομαι· μετράκιζομαι, μετῶν· Ἀλκίερ.

Μειρακίδιον, τό· μετράκιον Θεοδώρητ. ἀπαρ. γρ. μετράκιλλον.

Μειρακι-εξαπάτης, οὐ, ὁ· ὁ εξαπατῶν τῇ μετράκιᾳ Ἀθην. 4, 162.

Μειρακεύομαι (μετράκι)· εἶμαι μετράξ, φέρομαι ὡς μετράκιον, νάζω, νευνέομαι· «ὁ μὴ ἀλλὰ κἀκείνην ἐπιπράττο πρῶταίῳ καὶ μετράκευόμενος ἰλαρωτέρων ποιεῖν ὁ Ἀντωνίου» Πλούτ. Ἀντ. 20, Ἀθην. 13, 585, διὰ γρ. μετράκευομαι, adolescentior, adolescentior.

Μειρακίζομαι· γίνωμαι μετράκιον, μεταβάλλω ἀπὸ εἰς παιδικῆς εἰς τὴν τῶν μετράκων ἡλικίαν.

«ὅσοι εἰς ἡλικίαν ἡμερακίσαντο» Ἀρρ. Ἀν. 4, 13, 1, adolescenti.

Μειρακικός, 3' ὅστις μεираκίου· ἡλικία, γραμ.

Μειρακίον, τό' ὅπου· τοῦ μεираξ, παλληκαρ-
κίον Ἀριστ. νεφ. 977 καὶ συχνά παρὰ τοὺς
κωμ. ἰδίως κατὰ Πολυδ. 2, 4 «ἡ τρίτη ἡλικία
ἀπὸ τρισαρσενικῆς αὐτοῦ ἔως εἰκοστού πρώτου»
πρόλ. Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 42 καὶ Πισχ. Κατὰ
τὸν Φίλωνα ἡ ἀκολουθία τῶν ἡλικιῶν εἶνε αὕτη·
«βρέφος, παῖς, πάρηδος (Ἰνέην, ἐφηβός), μεира-
κίον, νεανίας, ἀνὴρ, γέρον», καὶ παρ' Ὀδύτ.
σ. 1788, 52' «βρέφος, παιδίον, παιδάριον, παι-
δίσκος, παῖς, πάλληξ ἢ βούπαις ἢ ἀντίπαις ἢ
μελλέφηδος, ἐφηβός, μεираκίον ἢ μεираξ, νεανί-
σκας, νεανίας»· «αἱ ἀρετὰς μεναι ἡδὲν ἔως ἀν' ἐκ
τῶν ἐφηβῶν ἐξεληθόντες ἐς ἀνδρας ἐγγραφεῖται»
Σχολ. εἰς Αἰσχίν. 1, 7' «νέον ἔτι μεираκίον»
Πλάτ. Πρωτ. 315' «μεираκία ὄντα ἐκ παιδῶν»,
πολιτ. 6, 497' «ἐκ μεираκίου» ἐκ παιδός, παι-
διδόθεν Ἰσακ. 5, 40' «ἐν μεираκίῳ» ἐν τῇ ἡλικίᾳ
τοῦ μεираκίου Δ. Κάτ. adolescentulus.

Μειρακιδόμαι· μεираκίζομαι Ξεν. πολ. Ασκ. 3, 2.

Μειρακίσκη, ἡ' ὅπου· τοῦ μεираξ, κοράσιον
Ἀριστ. βῆτρ. 410, adolescentula.

Μειρακίσκιον, τό' ὅπου· τοῦ μεираκίους
Χρυσ. peradolescentulus.

Μειρακίσκος, ὁ' ὅπου· τοῦ μεираξ· «ἦν δὲ παῖς,
οὐκ ἄλλων δὲ μεираκίος» Πλάτ. Φαῖδρ. 237.

Μειρακιδώδης, 2' α) ὁ ἀνέκων εἰς μεираκίον·
-μόρφωμα, παιδεῖα Πλάτ. Γοργ. σ. 485' 2)
νεανικός, νεαρός· «Ἐκταρ Φιλόστρ. «τὸ μεира-
κιδώδες τοῦ στρατοῦ» = οἱ νέοι στρατιῶται, Φι-
λόστρ. 3) ἐπὶ ὕφους, πλήρης νεανικοῦ πυρός,
πλούσιος εἰς λέξεις Διον. Ἀλ. Λογγίν. 4) πα-
δαριώδης, ἀνόητος· -δόξ· Πλάτ. πολιτ. 5, σ.
466' -ταρχὴ Ἰσχυρ. σ. 280' -υπερβυλαῖ Ἀρι-
σταρ. ῥητ. 3, 11.

Μειρακιδώδης, ἡ' ἡ ιδιότης τοῦ μεираκιδώτους, μετγ.

Μειρακιδώδης, ἐπὶ μὲ τροπὴν μεираκιδώδης Πο-
λυδ. 11, 14, 7, συχν. μεираκιδώστερον Ἰαλην.

Μειρακοφίλη, ἡ' ὅ· Ἐλλ. ἐσπίρας Ἀλκίφρ.

Μειρακυλλίδιον, τό' ὅπου· τοῦ μεираκύλ-
λιον Αἰδάν. τ. 4, σ. 884, 6.

Μειρακύλλιον, τό' ὅπου· τοῦ μεираξ ἢ με-
ρακίου, παλληκαριδίου Ἀριστ. βῆτρ. 89.

Μειραξ, ακας, ἡ, καὶ μετγ. ὁ (κατὰ τὸν Κούρ-
τιον ἐκ τῆς ῥίζης μερ καὶ τοῦ ἄλφ. μερος (θη-
τός, κατ' ἄλλ. συγγεν. τῷ εἰρήν) κοράσιον,
θῆλεια ἀκμαία· «τὸ γὰρ μεираξ καὶ μεираκας
ἐπὶ θηλειῶν τάττουσιν, τὸ δὲ μεираκίος καὶ
μεираκίον καὶ μεираκύλλιον ἐπὶ ἀνδρῶν» Φρόν.
ἐκλ. σ. 212' παρὰ τοῖς ἀττικῶς καὶ ἰδίως τοὺς
κωμ. λέγεται ὁ μεираξ, «πρὸς τὸ γυναικώδες
τῶν κιναιδῶν», μετγ. πρόλ. Δουκ. ὄν. 52,
adulescens, puella, adulta.

Μείρομαι, παρκ. ἔμμορα, παθ. εἰμαρμαι, ἐξ
οὗ τὰ ῥημ. εἰμαρτός, ἡ, ὄν, Πλούτ. Ἀλέξ. 30
παρὰ μετγ. μεμώρηκα, παθ. μεμώρημαι, καὶ ἐκ
τοῦ μέρομαι μετγ. μεμορμένος, ἡ, ὄν Ἀπολ.
Ῥ. 3, 1130, μέμορται Φώτ. μεμώρηται Σχολ.
Βενετ. Ἰλ. 10, 67' μεμώρηται θωρ. γ'. ἐν.
πρωτ. Τίμ. Δοκρ. σ. 95, ὅπου διορθοῦται μεμώ-
ρηται (βλ. μερ. ἐξ ἧς τὸ λατ. moro=λαμβά-
νω μέρος, moro=ἀποκτῶ τὸ μέρος μου) 1)

λαμβάνω τὸ μέρος μου, συμπεριζομαι, μετέχω
τινός, λαμβάνω τὸ ἀνέκων εἰς ἐμὲ μέρος· «ἡμῶν
μείρο τιμης» Ἰλ. ζ, 616' 2) διαιρῶ, λαμβάνω
διὰ κλήρου· «τριπλῶς μείρονται ἀρωγῆσιον ὠ-
ρην» Ἀρατ. 1053' 3) ἐν τῷ παρκ. γίνομαι
μέτοχος τινος «οὐπότ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
σκηπτουχῶς βασιλεύς» Ἰλ. α, 278' καὶ μετ'
αὐτ. Ἀπολ. Ῥ. 3, 208' ἀντὶ τοῦ συγγένου,
ἔμμορε τοι τιμῆς, ὅς ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ
= ἔτuche, ἔλαχε Ἰσ. ἔρ. 345' καὶ μετὰ μετοχ.
«νόημα μεμώρηται κακῇ ἐσφαλμένον αἰτη» Νικ.
ἀλ. 213' μεμώρησαντι θωρ. ἀντὶ μεμώρηται
τετεύχασι Πλούτ. Οἱ μεταγεν. ἐξέλεχον τὸ παρ'
Ἰσ. καὶ Ἰσ. γ'. ἐν. πρὸς. ὡς ἀορ. καὶ ἐσθλ.
μάτισαν α. ἐν πρὸς. ἐξέμμορον Νικ. Θηρ. 791,
6' ἐν. ἔμμορες Ἀπόλ. Ῥ. 3, 4, γ'. πλ. ἐμμο-
ρον Μ. ἔτ. 4) παθ. παρκ. μόνον ἐν τῷ γ'.
ἐν. εἰμαρται, ὅπερ. εἰμαρτα=ἀπεδόθη διὰ κλή-
ρου, εἶνε ὁρισμένον ὑπὸ τῆς τύχης· μετὰ αὐτ.
καὶ ἀπκρ. «νὺν δὲ με λευγαλέω θανάτῳ εἰμαρ-
τά δάωμαι» Ἰλ. φ, 281' «ἡμῖν οὐτως εἰμαρτο πρᾶ-
ξαι» Δημ. σ. 293, 9, μετγ. εἰμαρμένοι, ἡ, ὄν·
ὑπὸ τῆς τύχης ὁρισμένοι· «εἰμαρμένα δῶρα θεῶν»
Θέογν. 1021' -ἡμέρα, ἡμέραι Πλάτ. «ταυτοῖς ἐ-
φραζε πρὸς θεῶν εἰμαρμένα τῶν ἱερὰ κλειῶν ἐκ-
τελευτᾶσθαι πόνων» = ὑπὸ τῶν θεῶν ὁρισμένα
Σαφ. Τρ. 168' «γὰρ μεμώρηται πυρός» Πλάτ.
Τίμ. Δοκρ. 95' «οὐχ εἰμαρται κακὸν κακὸν ἐ-
λόνειναι», Φαῖδρ. 255' «ἀνάγκη δὴ καὶ εἰμαρ-
ται ἡ ἀπολωλέναι», πολιτ. 8, 566. Συνηθεῖται
Ῥα ἡ μετοχὴ «ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῖς τοῖς χρόνοις
ἦλθεν εἰμαρμένος γενέσεως», Πρωτ. 320' «ἡδὲ
καὶ ἡ εἰμαρμένη ἡμεῖρα παρήν», 321' «ἐπεὶ
εἰμαρμένον εἶναι ἀνθρώποις στασιάζει», Μενεξ.
243' «καὶ τινες εἰμαρμένους χρόνους μεμώρηται»,
Φαῖδρ. 113' ἡ εἰμαρμένη, ὅλη. μοῖρα=ἡ τύχη
τοῦ πεπρωμένου, τὸ γραπτόν, τὸ ῥιζικόν, fatum
«ὅταν ἡ εἰμαρμένη καλῇ», 115' «κατὰ τὴν τῆς
εἰμαρμένης τάξιν καὶ νόμον», νόμ. 10, 901'
«οἱ τὴν εἰμαρμένην οὐτ' ἀν' εἰς ἐκφύγει», Γοργ.
512, καὶ συχνά «τὸν τῆς εἰμαρμένης καὶ τὸν
αὐτομάτου θανάτου περιμένει» Δημ. 18, 205
καὶ μετγ. ἐκ τοῦ παρκ. μέμωρμαι μετγ. «μῖ-
μορμέναι Κήρες» Ἀνθ. 7, 700' «πᾶρος θανά-
τῶν γε μεμωρμένοι ἀφικαλύψαι» Ἀπολ. Ῥ. 3,
1130' μεμωρημένος Ἀνθ. 7, 286' «πυρὸς με-
μωρημένος αὐγῆς» = ἐκτεθειμένος Νικ. ἀλ. 2, 9'
παρ' Ἰσχυρ. ἔμμορτεν, ἰσχυμωρτεν, ἀπέθινεν παρ'
Ἀρατ. 655' «μεμωρμένη γονάτων» = ἀλειρωμένη
κεχωρισμένη ἐκ τῶν γονάτων, ἐσπερημένη παρ'
Νικ. Θηρ. 402' «μείρομαι τινος = μεμωρμαι».

Μείς, ἡ, καὶ αἰολ. ὁ μῆν, μηνός Ἰλ. τ. 107,
Πίνδ. Ν. 5, 44. Κατὰ τὸν Χρυσίπ. παρὰ Στωβ.
ἐκκλ. φου. σ. 556' μείς = τὸ φαινόμενον τῆς σε-
λήνης πρὸς ἡμᾶς, ἡ φάσις τῆς σελήνης· μόνον
ἡ γεν. μείνους καὶ δατ. μείνι παρ' Αἰολέως ἐν
ἐπιγραφ. Passow καὶ Buech Slantsh. 11, σ. 395,
αἱ λοιπαὶ πτώσεις ἐκ τοῦ μῆν (ἐκ τοῦ ΜΕΝΕ
ὡς κτεῖς, θείς, ἐκ τοῦ κτενός, θένται, μενείσι).

Μείστος, π. 3' ὑπερθ. τοῦ μείων (ἴδε μικρός)

Μείων, 5, 10, Ἰσχυρ. μετστον = ἐλάχιστον.

Μείτω, Τίμ. Δοκρ. σ. 95, ὅπου διορθοῦται μεμώ-
ρηται (βλ. μερ. ἐξ ἧς τὸ λατ. moro=λαμβά-
νω μέρος, moro=ἀποκτῶ τὸ μέρος μου) 1)

Μείων, μετων. ἀνώμ. συγκρ. τοῦ μικροῦς ἢ ὀλίγου
 Μει-ώνυμος, συγκρ. τοῦ μικρόνυμος ἐπὶ ἀριθμ.
 σχίσ. ἢ ὑπεροχῇ τοῦ μείζονος ὅρου πρὸς τὸν
 ἑλάττωον μονάδι μειωνυμώτερον· Ἰαμβλ. ἐν Νι-
 κωμ. σ. 68· πρὸλ. μεγαλύνωμος, μικρόνυμος.
 Μείωσις, τως, ἢ· ἑλάττωσις, σμίκρυνσις, ἀν-
 τὸ αὐξήσις· γέννα, φησὶ μείωσις· Ὀρφ. ὕμν.
 12, 7, dominutio, imminutio.
 Μειωνικός, 3· ὁ ἀνέχων εἰς μείωσιν, ἐλαττω-
 τικός· «βροῦς μειωνικὸν καὶ ἢ ἄγων τῆς φρά-
 σεις· συγκαπὴ» Λογγιν. περὶ ὕψ. 42, 1.
 Μειωτός, 3· ὁ ἐπιδοκιμὸς μείωσιν, ὁ θυνά-
 μενος· νῆ· ἐλαττωθῇ· «πάν τὸ γεννώμενον ἀξίη-
 τὸν καὶ μειωτὸν» Στob. ἐκλ. φασ. τ. 1. σ. 306.
 Μελάγ-γαιος, 2 καὶ μελάγγραιος, σν καὶ ἀττ.
 μελάγγραιος, ὡν, γέν. ὡ· ὁ ἔχων μέλαιναν καὶ
 ἐλαφρὰν γῆν· «χόρη» Ἡρ. 2, 12, terra pulla
 Μελάγγραιος, ὡν, τῆ· τόπος ἐν Ἀρκαδίᾳ Παισ.
 Μελάγ-γαλῆνος, 2· ὁ ἔχων μέλανας ὀφθαλ-
 μούς, μτγν.
 Μελάγ-γυιος, 2· ὁ ἔχων μέλανα μέλη (γυῖα)·
 «μελαγγυίοισιν ὑπ' αὐράσιν» Π. Σιλ. ἔκφρ. 570.
 Μελάγ-καρπος, 2· ὁ ἔχων ἢ παρὰ γόνυ με-
 λανὰ καρποὺς· ἀσιτία· Ἑρμπε. 14, 490· οὐ
 παρὰ Τζέτζ. ἰστ. 12, 575, μελάγκορος, ὁ διορθ.
 μελάγκορος.
 Μελάγ-κερός, 2 καὶ ἀττ. μελάγκερως, ὡν,
 γέν. ὡ· ὁ ἔχων μαύρα κέρατα Αἰσχ. Ἄγ. 1127.
 Μελαγ-κευθής, 2· ὁ ἐν τῇ σκάτῃ κεκρυμμένος,
 μαῦρος, σκοτεινός Βακχыл. ἀποσπ. 38, γρ.
 κοιν. μελαμδαφής.
 Μελάγ-κόλπος, 2· μελανόκολπος, ὁ ἔχων μέ-
 λανα κόλπον (μαῦρα στήθη) Ναν. Δ. 34, 53.
 Μελαγ-κόμας, α, ὡ· Ἑλλ. κύρ. ἴν. ἐπιγρ.
 Πολυδ. κυρίως, ὁ ἔχων μέλαιναν κόμην.
 Μελάγ-κορσός, 2· ὁ ἔχων μελαίναν τὰς κόρας
 τὸν ὀφθαλμὸν μυροσμάτης, ἔσφ. γρ. ἀντὶ με-
 λάγκαρπος Τζέτζ.
 Μελάγ-κορσός, (κόρη) 2· ὁ ἔχων μαύρην με-
 φλῆν· πρὸλ. μελαγκόρσος, μελάγκαρπος.
 Μελαγ-κορυφίω, μτγν. ἔδω, κελαδῶ ὡς
 Μελαγ-κορυφός, 2· ὁ ἔχων μέλιναν τὴν κο-
 ρυφὴν τῆς κεφαλῆς, σκαλίσ, πτηνόν τι, κοιν.
 καλογρίτσα· Ἀριστ. ὄρν. 883, atrivortex, atric-
 capilla, fidula· «μελαγκόρυφοι, οἱ ἀποκεκορυ-
 μένοι· ἄμεινον δὲ νοεῖν οἱ ἄνθρωποι. Μελαγκο-
 ρόφους, μοιχοὺς, τοὺς γεννητικοὺς ἀνδρώπους»
 Πλούτ.
 Μελαγ-κραίνος, ἡ μελάγκραινος, ἡ μελαγ-
 κρίνος, 2· πεπλεγμένος ἀπὸ μελάγκρανιν· ἔμ-
 μα Φιλητ. παρὰ Στράβ. 3. σ. 168· «αὐθενδύνη
 μελαγκράναια ἡ μελαγκράναια, αὐτόθι, κατὰ
 Κράμμερ διόρθ. μελαγκράναια.
 Μελάγ-κραίρα, ἡ· ὁ ἔχων μέλαιναν κεφα-
 λήν, ἐπὶ 0· τῆς Κυμαίας Σιδόλλης Λοκ. 1164.
 Μελάγ-κράνιος, ιος, ἢ· «σχαίνου εἶδος, ἐξ οὗ
 πλέκεται τὰ σχοινία» Στράβ. 3. σ. 168· «δξύ-
 σχοινίος τὰ ἄκρα μελανίζουσα» Πλούτ. εἶδος
 βροῦλου (σχαίνου) μαύρου εἰς τὴν κορυφὴν θειοφρ.
 1 Φ. 4, 12, 2, nigricans θειον εἶδος ἴσως ὁ
 Μελαγκρανισμός, ὁ· εἶδος μελαγκράνιος·
 «καὶ ὁ ἀκρίμιοι, ὃν μελαγκρανισμόν καλοῦμεν
 διὰ τὸ μέλανα τὸν καρπὸν ἔχειν» θειοφρ. αὐτόθι.
 Μελαγ-κρήδεμνος, ὁ, ἢ· ὁ φορὸν μαῦρον

δέμα τῆς κεφαλῆς Π. Σιλ. ἔκφρ. 488· μαῦρος,
 σκοτεινός· ὁμίχλη Νόν. Ἰω. 6, 67.

Μελαγ-κρήπις, ἰσός, ὁ, ἢ· ὁ φορὸν μαῦρας
 κρήπιδας (ὕποδηματα) Π. Σιλ.

Μελαγκρίδας, ὡν, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Θουκ.

Μελάγ-κροκος, 2· ὁ καμωμένος ἀπὸ μελαί-
 ναν κρόκην (ὀφάδι), πλοῖον ἔχον μέλανα ἱστία
 Αἰσχ. Ἐπτ. 857.

Μελάγ-κωπος, 2· ὁ ἔχων μέλιναν κόπην
 (λαβὴν), ἐξήγ. τοῦ μελάνδετον Σολ. Εὐρ. Ὀρ. 809.

Μελάγριον, τό, ἔσφ. γρ. ἀντὶ μελαγγρίον.

Μελαγ-χαίτης, ὡν, ὁ· 1) ὁ ἔχων μέλιναν
 χαίτην· Μίμας· Ἡσ. ἀσπ. 186· Νέσσος Σοφ.

Τρ. 837· «Ἄδης Εὐρ. Ἄλκ. 439· Πιστιδοῦ
 Ἄνθ. Παλ. 2, 61· 2) κύρ. ὄν. ὁ Μελαγγχαίτης,
 Κένταυρος τῆς Διόδ. 4, 12.

Μελάγ-χειμα, ὡν, τῆ· μαῦροι τόποι, ἔφ· ὡν
 τίκεται ἡ χιὼν τὴν χειμῶνα· «ἔστι δὲ ταῦτα τὰ
 κοίλα, ἐν οἷς ἡ χιὼν διατίθεται· κέκληται δὲ οὕ-
 τως τὴν ἄλλην τῆς γῆς ὄψιν, λευκὴν ὡσαν ὑπὸ
 τῇ χιὼνι, ταῦτα μόνον μελαινταί» Πολυδ. 5, 86·
 χρησιμεύουσι δὲ ὡς εἶναι τῶν λαγῶν κατὰ τὸν
 χειμῶνα Ξεν. κυν. 8, 1, Διδορόφ. μελάγγχιμα.

Μελάγγχιμος, π. 2· μέλας, μαῦρος, σκοτεινός·
 «λευκὸν ἡμᾶρ νυκτός ἐκ μελαγγχιμου» Αἰσχ.

Πέρσ. 298· φάρα, Χρ. 11· γυῖα, ἰκ. 700· πῆλ-
 πλος Εὐρ. Φοιν. 375· «γαιᾶς πέδον», Ἡρ.

962. Τὰ μελάγγχιμα=μελάγγχιμα Πολυδ. 5, 68,
 (ἐκ τοῦ μέλας ὡς τὸ δοσχεύς· ἐκ τοῦ δοῦς).

Μελαγ-χίτων, ὡνος, ὁ, ἢ· ὁ φορὸν μαῦρον
 χιτῶνα, μαυροσφομένους, λυπημένους· φερὸν
 Αἰσχ. Πέρσ. 114.

Μελαγ-χλαίνος, 2· α) ὁ φορὸν μαῦρον χλαί-
 ναν (ἐπινυφώριον), μαυροσφομένους Μύσχ. 3,

37· β) οἱ Μελάγγχλαιοι Σκυθικὴ φυλὴ Ἡρ. 4, 20.

Μελάγ-χλωρος, 2· μαυροκίτρινος, διόφ. γρ.
 μελανόχλωρος ἡ μελίχλωρος· Πλάτ. πολ. 5, 474.

Μελαγ-χολάω· πάσχω ὀπὸ μελαγχολίας·
 «μελαγχολικῶς ἐξίσταμαι=εἰμαι μελαγχολικός»

Ἀριστ. ὄρν. 14· μέλινος, «ὁ μυθιγρὸς μελαγ-
 χολός» Πλάτ. Φαίδρ. 268· «ὁ μόνον ἀδικεῖς,

ἀλλὰ καὶ μελαγχολῶν ἀδικῶν» Ἀθην. 48, 58·
 «τοὺς κακοὺς Λοκ. Τίμ. 8, deliro.

Μελαγ-χολία, ἡ· τὸ ἔχειν μέλιναν χολήν,
 ἀσθένεια προεργασμένη ὅταν ἡ χολὴ χυθῇ εἰς τὰ
 αἷμα, εἶδος παραφροσύνης, ἀσχημάτεια Τίμ.

Λοκρ. σ. 103, πλ. Ἰπποκρ. καὶ μτγν.

Μελαγ-χολικός, 3· ὁ ἔχων χολὴν εἰς τὴν
 μελαγχολίαν Πλάτ. πολ. 9, 573, ὁ ἀποβλέπων

εἰς τὴν μελαγχολίαν, ὁ ἐκ μελαγχολίας προε-
 ρχόμενος Ἰπποκρ. Πλούτ.

Μελαγ-χολικός, ἐπὶ, μὲ τρόπον μελαγγ-
 χολικὸν Ἰπποκρ. σ. 68.

Μελάγ-χολος, 2· ὁ ἀλειμένος μὲ μαύρην
 χολήν, φαρμακικός· ἰοί Σοφ. Τρ. 570.

Μελαγ-χολάω· κάμνω μελαγχολικόν, Πλούτ.
 γίνωμαι Πολυδ. 2, 214.

Μελαγ-χολάωθης, 2· ὁ μελαγχολικός τὴν
 κρᾶσιν, μελαγχολικός Πολυδ. 2, 214.

Μελαγ-χρής, ἑ, ἀττ. ἀντὶ μελάγγχρος· πρὶλ.
 Μενέκλ. Μεν. σ. 281· «μελαγγρὴ μάσαν» Πο-
 λύχ. ἐν Ἀντισφ. 161, fuscus.

Μελαγ-χραίης, (χραία), 2· μελάγγχρος, με-
 λαγγραίνος· ἐπὶ τοῦ χρώματος μελαγγρινού

ήρωος 'Οδ. π. 175, ἐν 'Ορφ. λιθ. κείται με-
λαγχροῖης.

Μελάγ-χροος, -χρους, -χρου· μελαγχροῖνός,
μαυροδερρός, ἰδίως ἐπὶ τοῦ χρώματος τοῦ προσ-
ώπου ἀνδρός ἐκτεθειμένου καὶ ζῶντος ἐν ὑπεί-
θερῳ Πλουτ. 'Αρατ. 20, πλ. καὶ μελάγχρους
'Πρ. 2, 104, fuscus, ceruleus.

Μελάγχροος, ὁ· τύραννος τῆς Λέσδου 'Αλκ.
παρ' 'Πρωταίστιων σ. 80.

Μελάγ-χρωος, ὡς, ὁ, ἡ· μελάγχροος· Εὐ-
κλείδης Εὐρ. 'Ορ. 321, Πλάτ. Φαίδρ. σ. 253.

Μελάγ-χυλος, 2· ὁ ἔχων μαύρον χυλόν, μεγν.

Μελάγ-χυμος, 2· ὁ ἔχων μαύρον χυμόν, με-
λάγχυλος, μεγν.

Μελαθρόν, τό· ἡ ἀροφή, σκέπη τοῦ οἴκου κυ-
ρίως ἢ διάτυνας δοκός, ἡ κρατούσα τὴν στέγην·

«πολλὰ δὲ καὶ καθάπερθε μελαθρόν ἐξεκέρχυντο»
'Οδ. θ. 279· «ἀφ' ἧς βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὧν ἔ-
λτο μελαθρόν», λ. 278· αἰδομένη τῆς στέγης·

«ἐπὶ προσῆκοντι μελαθρόν», τ. 544· στέγη, «ἐπεί-
κε μελαθρόν ὑπέλθοη», σ. 150· ἐν γένει οἰκία,

οἰκία· «κυπαρίσσιον Πινδ. Π. 5, 40, οὕτω
πίνυσσι παρὰ τραγ.· ἐς μελαθρα καὶ δόμους ἐφε-
στίους· ἐλθόν·» Αἰσχ. 'Αγ. 825· «μελαθροὺς ἐν

βασίλειοις», Χο. 339· παρὰ Σοφ. Φιλ. 147
«ἐπὶ δ' ἐν μελαθρόν»· τὸ σπήλαιον τοῦ Φι-
λοκτήτου· «ὕψιπτε· ἐς μελαθρόν» Εὐρ. 'Εκ.

1401· καὶ συχνά ἐν τῷ πλ. ἰδίως ἐπὶ τῶν βα-
σιλείων (ἀνακτόρων) τῶν βασιλείων καὶ ἡγεμό-
νων· καὶ παρὰ τοῖς μεγν. π. 'Απολλ. 'Ρ. 3,

789 (κατὰ τὸν Μ. 'Εκ. ἐκ τοῦ μελαίνω, οἷντι
ἐν τῇ στέγῃ ἦτο ἡ ὀπή τῆς καπνοδόχης), lacu-
nar, iaculum, domicilium.

Μελαθρόν, τό· φυτὸν τῆς Διοσκ. πρὸλ. 1, 11.

Μελαθρόφιν ἱών. ἀντί· μελαθρόν 'Οδ. θ. 279.

Μελαθρόω (μελαθρόν)· διὰ θαλάσσης συνδεῖν, στε-
ρεῶν παθ. Ὁ'.

Μελαίνα, ἡ· 1) ἐπὶ θ. τῆς Ἀνεμόνης Διοσκ. πρὸλ. 2,
4207· 2) κύρ. ὄν. α) ἐπὶ θ. τῆς Δήμητρος Πaus. 6)
μήτηρ τοῦ Δελφοῦ Πaus. γ) Μ. ἀρχα.

ἀρωγίαν τῆς Βιθυνίας 'Απ. 'Ρ. τῆς Ἰωνίας
Στραβ. ἐν Χίω, αὐτ. τὸ πρῶτον καὶ Μ. ἀκτὴ

'Απολλ. 'Ρ. 8) Μ. Κέρκυρα, νῆτος ἐν τῇ ἀδρια-
τικῇ θαλάσῃ Σκύμν. ε) πλ. αἰ Μελαίνας, πόλ.

ἐν Ἀρκαδίᾳ ἑτέρα ἐν Λυκίᾳ Στ. Βυζ. ἡ πρώτη
καλεῖται παρὰ Πaus. Μελαίνας.

Μελαίνας, ὄν. αἰ· δήμος Ἀττικῆς φυλῆς Ἀν-
τιοχίδος Στ. Βυζ. κατ. Μελαίνας ἱών. αὐτ.

Μελαίνας, 3· μέλας Σιδουλ. χρ. 5, 348.

Μελαίνας, ἄδος, ἡ· εἰδ. ἰχθύος Κρατίν. ἐν
'Αθην. 7, 308.

Μελαίνας, ὄν. ἡ μελαίνα.

Μελαίνας, ὄν. ἡ μελαίνα.

Μελαίνας, ὄν. ἡ μελαίνα.

Μελαίνας, ὄν. ἡ μελαίνα.

Μελαίνας, ὄν. ἡ μελαίνα.

Μελαίνας, ὄν. ἡ μελαίνα.

Μελαίνας, ὄν. ἡ μελαίνα.

Μελαίνας, ὄν. ἡ μελαίνα.

Μελαίνας, ὄν. ἡ μελαίνα.

Μελαίνας, ὄν. ἡ μελαίνα.

λας)· 1) μετθ. ἐνερ. κάμνω μέλαν, μωροῦμαι

(πρὸλ. μελανέω), χρωματίζω μέλαν Σειτ. Ἰμπ.

π. μαθ. 9, 247· «οἶμα χολῆ· Νικ. δλ. 478·

2) μετθ. σκοτίζω, καθιστῶ ἀσφές· «φράσιν»
«καὶ πολλὰ ἀνιγματοῦδ' ἐκφέρει»· μετθ. ἰμ.

ρίζομαι σκοτεινὴν φράσιν 'Αθην. 10, 451· «τὸ
σάφες Δ. 'Αλ. εἰς Πομπ. 2, 5· 3) συνήθ.

παθ. γίνωμαι μέλας, μαύρος, ὁπὸ αἵματος· «μὲν
λαίνετο δὲ χροὰ καλὸν» 'Ιλ. ε. 354· πρὸλ. «μὲν

λανθέν αἶμα» Σοφ. ΑΥ. 902, ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν
ἀρτοποίησιν σχιζομένης γῆς 'Ιλ. σ. 548· ἐπὶ τῆς

ὕπὸ τοῦ πύγματος μελαινομένης σιγαρόνης 'Πρ.
ἔσοπ. 167· ἐπὶ τοῦ μέλανος χρώματος τῶν ὄντων

μαζουσσῶν σταφυλῶν, αὐτὸδ. 300· ἐπὶ τῶν τρι-
χῶν· «αἰ λευκαὶ τρίχες μελαίνονται» Πλάτ. πρ.

ἰλιτ. σ. 270· «μελαινομένη ὄρπη, χροίη» 'Αλ.
πολ. 'Ρ. 'Αρατ. κλ. «φάρμακον, ὃ λευκὰν

μελαίνεται»· βάφει τὰς τρίχας 'Αριστ. Ἰκκλ.
736· 4) ἀμετθ. ὡς τὸ παθ. γίνωμαι μέλας, μω-
ρίζω ἑμαυτὸν 'Ανθ. 5, 124 Θεοφρ. Πλουτ. κλ.

«ὅπῃ τινος· γίνωμαι μέλας ἔκ τινος πράγματος»
Πλάτ. Τιμ. σ. 83· πρὸλ. τὸ ἀμετθ. μελανέω·

τὸ ἐνερ. ὅν. ἀπαντᾷ παρ' Ὁμ. καὶ 'Ησ. do-
nigro, nigrefacio, infuso.

Μελαται, οἱ· φυλὴ τῆς κάτω Ἰταλίας παρὰ
τὴν Ἰωνίων Θουκ. 5, 5.

Μελαμ-θαθός, 2· ὁ ἔχων μαύρον βῆθος, ὁ
μαύρος καὶ βελός· «Ταρταροῦ μελαμθαθὸς κελυ-
μῶν» Αἰσχ. Πρ. 219· «σηκὸν ἐς μελαμθαθὸν

δράκοντος» Εὐρ. Φοιν. 1017, διὰ γρ. με-
λαμθαθός.

Μελαμ-θαθός, ὁ· μελαμθαθός, ἔσοπ. γρ.

Μελαμ-θαθός, 2· ὁ βεβαμμένος μετὰ μαύρον
χρώμα, μαύρος Σουδ. πρὸλ. μελαμθαθός.

Μελαμ-θός, 2· «σκοτεινός· τὸν βίον ἡ μελα-
νός» Πλούτ. 2) κυρ. ὄν. α) ὁ Μελαμθός, 'Ελλ. κυρ.

ὄν. ἐπιγρ. β) τὸ Μελαμθόν, τόπος παρὰ τῇ
πόλ. Σκοτούσση τῆς Θεσσαλίας Πολύδ. 18, 3, 6.

Μελαμ-θός, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων μέλαν· βόσ· Εὐδοκ.

Μελαμ-θός, (βορέας), 2, πνεῦμα· με-
λας βόρειος ἄνεμος· «σαλεύουσι τοὺς ἀπὸ τῆς

ἰσότητος ὑπὸ τὴν ἑω πνεῦμα βίαιον ἐπιπίπτει (με-
λαμθόρειον ὑπὸ τῶν ταύτῃ πλωζομένων κατ-

λεῖται) 'Ιωσ. πολ. 'Ιωσ. 3, 9, 3· καὶ ἐν τῇ
Γαλλίᾳ πνέειν· «διαφερόντως εἰς τὸ πεδὶον τοῦτο

μελαμθόρειον κατεγιγίσει πνεῦμα βίαιον καὶ
φρικώδες» Στραβ. 4, σ. 182, γαλλ. labioso.

Μελαμ-θός, ὁ, ἡ· 1) ὁ ἔχων, κατοικοῦν·
νός ὑπὸ μαύρων ἀνθρώπων· «Αἰθιοπίας γῆ ἐκρ.

ἀποσπ. Ἀρχελ. 2, 3· 2) ἀνθρώπος· ἔχων μαύ-
ρον χρώμα, μαύρος· «γείτονας, τοῦ αὐτοῦ ἀ-

ποσπ. παρὰ Στραβ. 1, σ. 33.

Μελαμ-θός, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων μαύρους βόλους,
μελαγγίως, ἐπομ. εὐφορο· «ἀρουρα 'Ομπ. κυρ.

3, 511· «ἀγροπος 'Ανθ. καλ. 6, 231, 1.

Μελαμ-παγός, 2· μαύρος καὶ πηκτός, στε-
ρεός, σκληρός· «αἶμα φοῖνιον» Αἰσχ. 'Εκπ.

737· γαλλός, 'Αγ. 381.

Μελαμ-πεδος, 2· μελαγγίως, ὁ ἔχων μέλαν
ἐσθρας Εὐδοκ. 'Ιλ. σ. 28, 23.

Μελαμ-πεια, ἡ· πόλις Λυδίας ἀπὸ Μελαμπου,
κατ. Μελαμπεύς Στ. Βυζ.

Μελαμ-πελός, ἡ· ἐπὶ θ. τῆς ἑλξίνης Διοσκ.

Μελαμ-πεπλος, 2· ὁ φορῶν μέλανα πέπλον,

μαυροφόρος· - νύξ Εὐρ. Ἰων 1150· «- ἄνξ νε-
κρῶν». Ἄλκ. 846 ἐν γένει μαυρός· - στολή,
Ἄλκ. 429· «γύαλον Ἀνθ. 7, 43.
Μελαμ-πέτ' ἄλλος, 2· μελάμφυλλος, ὁ ἔχων
μαύρα φύλλα· «- δάφνης κλών» Ἀνθ. 4, 1, 14.
Μελάμ-πετρός, 2· ὁ ἔχων (συγκρίσιμος ἀπὸ)
μαύρους βράχους Φιλητ. ἐν Σχολ. Θεόδωρ 2, 6.
Μελαμ-πηγῆς, 2· μελάμπαγῆς.
Μελαμ-πόδεια, ἡ· ποίημα τοῦ Ἡσιόδου Ἀ-
θην. ἱσφ. γρ. Μελαμποδία.
Μελαμ-πόδειος, ὄν, ἐλλέδορος· ἴδε με-
λαμπόδιον.
Μελαμποδίδαι, ὧν, οἱ· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Με-
λάμποδος Πλάτ.
Μελαμ-πόδιον, τό· 1) ὁ μέλας ἐλλέδορος, κλη-
θεὶς οὕτως ἐκ τοῦ Μελάμποδος, ὅστις πρῶτος
ἔκαμε χρῆσιν αὐτοῦ Θεόδωρ. Ἰ. Φ. 9, 10, 4· 2)
ἱερὸν Μελάμποδος, Αἰγυπτίων ἐπιγρ.
Μελαμ-πύρφρος, 2· βαθὺ· πορφύρεος· - ἱμά-
τιον Πολυδ. 4, 149.
Μελάμ-πους, ὁ, ἡ, πουν, τό, γεν. - ποδός· 1)
ὁ ἔχων μαύρους πόδας, μαυροπόδαρος· - νύξ Νι-
κητ. Εὐγεν. 9, 184· 2) Μελάμποδες κύρ. ὄν. =
οἱ Αἰγύπτιοι Ἀπολλοδ. 2, 1, 4· 3) ὁ Μελάμ-
πους περίφημος ἱατρός καὶ μάντις Ὀδ. ἔτι δὲ π.
καὶ Μελάμπας Πίνδ. Π. 4, 126, καὶ σύνθηες
Ἑλλ. κύρ. ὄν. Φαῖδρ. βίβλ. Ἑλλην.
Μελαμ-πράσιον, τό· μέλαν πρᾶσιον, εἶδος
φυτοῦ, *nigrum margurium*· ἴδε βαλλωτή.
Μελάμ-πτε ος, 2· μελανόπτερος, ὁ ἔχων
μαύρα πτερά Βυζ.
Μελάμ-πύγος (πυγῆ), ὁ· ὁ ἔχων μαύρα, τρι-
χωτὰ ὀπίσθια, μαλλὰ ἀρόκωλος, συκεδ. ἀν-
δρείος, τολμηρός, ἀντιθ. λευκόπυγος· προβλ. λά-
σιος· - ἔχθροῖς Ἀριστ. Αυσ. 820, ἐπίθ. τοῦ Ἡ-
ρακλίου Ἰρ. 7, 216· «λευκόπυγος, ἄνανδρος,
ἱππάλιν δὲ μελαμπύγους τοῦ· ἀνδρείους ἔλε-
γαν» Ἡσυχ. καὶ «μελαμπόγους τοῦ· ἀνδρείους»
τοῦ γὰρ ὅσους τὰς πυγὰς ἀνδρείους ἐνόμιζαν,
ὁ αὐτός· - λίθων· λίθων ἐπὶ τοῦ ὕρου· Ἀνοσιτίας
ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Λοκρίδος καὶ Θεσσαλίας, ἐφ'
οὗ ἀνεπαύθη ὁ Ἡρακλῆς Ἰρ.
Μελάμ-πυρον, τό, καὶ μελάμπυρος, ὁ· 1) μαύ-
ρος οἶτος· μαυροσίεταρον, ζιζάνιον τι φύο-
μενον μεταξὺ τοῦ αἵτου, γαλλ. *ble de vache*
Θεόδωρ. Ἰ. Φ. 8, 4, 6, 8, 3· προβλ. κραταιόγονον,
αἰγίπυρον· 2) τὸ μαύρον Διοσκ. 4, 17.
Μελαμ-φακί, 2· ὁ φαινόμενος μαύρος, σκο-
τεινός· - κρεῖτος Εὐρ. Ἰκλ. 525.
Μελαμ-φορέω· ὦ· μελανοφορέω, μαυροφορῶ
Ἰζετ.
Μελαμ-φορέα, ἡ· τὸ μελανοφορεῖν Εἰδσε.
Μελαμ-φόρος, ὁ, ἡ· ὁ μελανοφορῶν, μαυρο-
φόρος μοναχὸς Βυζ.
Μελάμ-φυλλος, 2· 1) ὁ ἔχων μέλανα (μαύρα)
φύλλα, δασύς, πυκνός, σκύσιος, κατάσκιος· Ἀλ-
φάβ. ἐν μελαμφύλλαις κορυφαῖς Πίνδ. Π. 1, 27
- γῆ Σοφ. Οἶ. Κ. 483· - ὅρη Ἀριστ. Θεσμ. 997
καὶ παρὰ μετν. π. Μελάμφυλλος, ἡ· 2) ἀρχ.
ὄν. τῆς νήσου Σάμου Στράβ. 14 σ. 637.
Μελάμ-φυλλαν, τό· εἶδος ἀκάνθης, ἥτις καὶ
πατέριος καλεῖται Διοσκ. γερμ. *Bärenklau*.
Μελάμ-φωινύς, 2· ὁ ἔχων ἀμυδράν (βραχύν)
φωινὴν Γαλην.

Μελαμ-φύφτε, ἴδος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων μελάνας
φύφιδας (χαλίκια, πετραδάκια)· Ἄναυρος Κελ-
λίμ. Ἀρτ. 101· - ἰσχυρός, Δηλ. 76, παρὰ Φι-
λητ. 19, διόρθ. μελάμψφος.
Μελαμ, πνος, τό· 1) οὗδ' τοῦ ἱππο· μέλας· 2)
οὗδ'. τὸ μέλαν=μελάνι Ἀνθ. 9, 350.
Μελαμ-ά(ι)ετος, ὁ· μαύρος ἀετὸς Ἀριστοτ.
Μελαμ-άθρη, ερος, ὁ· αἶδος αἵτου, μαυροσίτα-
ρον· παρ' Ἡσυχ. μελαναῖθρη, ἴσως τὸ κοινὸν μαυ-
ραγάνι, γιωπ. 3, 3, κοιν. τονίξ. μελαναῖθρη.
Μελαμ-αίγις, ἴδος, ἡ ὁρθή. μελαναίγις, ὁ, ἡ·
ὁ φορῶν, κρατῶν μέλαιναν αἰγίδα, ὁ κεκαλυμ-
μένος μὲ μακρὴν καταγίδα· - Ερινός Αἰσχ. Ἐπιτ.
697, ἐπίθ. καὶ τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις Σχολ.
Ἀριστ. Ἀχ. 146· οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ μαύρος ἡ
βαθυκόκκινος τις οἶνος Πλούτ. συμπ. 6, 7, 2.
Μελαμ-αίετος, ὁ· μελαναίετος.
Μελαμ-αἰθρη, ερος, ὁ· μελαναῖθρη.
Μελαμ-αυγίτις, ἴδος· ἴδιον Ὡηλ. τοῦ 5 ἐπομ.
- ὕρνη Ὑρρ. Ἀργ. 515.
Μελαμ-αυγίς, 2· μελαμραγίς, ὁ φαινόμενος
μέλας, ὁ μέλαιναν ὄφιν ἔχων· νασμός· αἶμα
Εὐρ. Ἑκ. 152.
Μελάμ-δαίρος, 2· ὁ ἔχων μέλανα λαγυόν,
μαυρολαγμία, εἶδος πεπνοῦ Ἡσυχ.
Μελάμ-δετος, 2· ὁ ἔχων μαύρον δίσκμον, ἡ
μαύρον λαβὴν· ἄορ Ἡσ. ἀσπ. 221· «πολλὰ δὲ
φάσγανα καλὰ μελάνεσσιν» Ἰλ. ο, 713· - σέκος
Αἰσχ. Ἐπιτ. 43· - ἕψος Εὐρ. Ὀρ. 824, ἐνθα τὰ
Σχόλια ἐξηγοῦσι «διὰ τὸ μέλαιναν λαβὴν ἔχειν,
ταυτίσσι μελάγκωπον ἡ μέλαν ὀπὸ τοῦ φόνου
γενόμενον» κατὰ δὲ Εἰδσε. ἡ τὰ σιτηρόδετα
ἡ τὰ ἐνδεδεμένα ἐπιμελῶς κατὰ τὴν λαβὴν, ἡ
τὰ ἔχοντα μελαίνας λαβὰς.
Μελαμδία, ἡ· χώρα Σιδωνίας, κατ. Μελάν-
διος Στ. Βυζ. Μαλανδία ἔιν.
Μελαμ-δίνη, ὄν, ὁ· ὁ ἔχων μελαίνας δίναι
ποταμούς· - Γαγγῆς Δ. Παρ. 577.
Μελαμ-δόκος, 2· μελαμδόχος, ὁ δεχόμενος
μελάνι· - ἄγρος, κίστη· καλαμάριον, μελανοδου-
χίον Ἀνθ. 6, 68, 65.
Μελαμ-δόχη, ἡ· ἡ μέλαν δεχομένη Βυζ.
Μελαμ-δόχον, τό· μελανοδόχον, μελανο-
δοχεῖον.
Μελαμ-δρόας, ὁ· ἴδε μελάνδρουον.
Μελάμ-δρυον, τό· 1) τὸ μέλαν (μήτρα, ἐντε-
ριώνη, καρδία) τῆς δρυὸς Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 3, 1.
Μελάμ-δρυος, 2· ὁ ἐκ πυκνοῦ δασύος δρυῶν,
σύνσκιος, σκοτεινός· - πίτες Αἰσχ. ἀποσπ. 235·
τὰ μελάνδρυα = τεμάχια θύνων· πιστοποιεῖται,
ἄγρια καὶ οἱ μελάνδρῳποι (σὴλ. τύμοι) κα-
λοῦνται, λακίρδα Ἀθην. 8, 121.
Μελάμ-δρυς, οὗ, ὁ· εἶδος μεγάλου θύνου,
ἴφ' οὗ οἱ μελάνδρῳποι Ἀθην. 3, 121.
Μελαμ-εἰδίω· ἔχει μελάιναν ὄφιν Γαλην.
Μελαμ-εἰμονέω· εἶμαι μελανέμιον, μαυρο-
φωρῶ Στράβ. 11, σ. 620.
Μελαμ-εἰμόνησις, ἡ· μελανειμονία, ἔκκλ.
Μελαμ-εἰμονία, ἡ· τὸ φορεῖν μέλανα ἐνδύματα
Νικ. χρον. 16, 5, σ. 324.
Μελαμ-εἰμων, ὄν, γεν. ὄνος· ὁ φορῶν μέλανα
φορέματα, μαυροφόρος Αἰσχ. Εὐμ. 376· - θυρή
Δ. Ἀλ. 2, 19.
Μελανεύς, εἰς καὶ ἐπ. ἦσι. ὁ· 1) πατὴρ τοῦ

- Ἀμφιμέδοντος ἐν Ἰθάκῃ Ὀδ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀπολλωνίου Πανσ 3) πατήρ τοῦ Εὐρύτου ἐν Εὐδοίᾳ Στ. Βυζ.
- Μελανέω· μελάνομαι, γίνεσθαι ἢ εἶναι μέλας, τὸ ἀμετ. τοῦ μελάνω, χρωματίζεσθαι μελάνω χρῶμα· αἷμα δὲ Ζεφύροις ἐχέοντα πάντων ἐπὶ ἐφ' ὅνυμμένον νέον· μελάνει δὲ τι πόντος ὑπ' αὐτῆς· = ἐμαύριζεν ἢ θάλασσα Ἰλ. η, 63, ὃ Ἀρίσταρχος ἐξηγεῖ μετὰ (= μελάνω ἐν) καὶ συνδέει μετὰ τοῦ φοῖβε· «βένθος ἀκίνητον μελάνει» Ἀπολ. Ἰ. 1, 1574 «τὸν τὸ καλὸν μελάνει» Ἀνθ. 12, 230 «μικκὴ καὶ μελάνεισα Φιλαινόν», 5, 121.
- Μελάνω-ζῶσας, 2' ὃ ἔχων μέλαν σκότος, σκιντεῖν· Ἐτ. Μ. σ. 270, 19.
- Μελάνω-ζῶσας, 2' ὃ ἔχων μέλαινα ζῶσιν Νόν. Δ. 31, 116.
- Μελανήτις, ἴδος, ἢ ἀρχ. ὄν. Εὐδοίᾳ Στραβ.
- Μελανή-φατος, ὕμνος· ὕμνος εἰς τὸ μέλαν χάος Ὀρφ. Ἀργ. 421, διὰ γρ μετὰ λήξεσιν.
- Μελανή-φορέω· μελανοφορέω, μαυροφορέω Τρέτζ. Σχολ. εἰς Λυκοφρ. 365.
- Μελανή-φόρος, 2' μελανοφόρος, μαυροφόρος Ὀρφ. ὕμν. 41, 9.
- Μελαν-θέα, ἢ ἡ μέλαινα θεομήνη, ἀντιθ. λευκομήνη· ὁρασις Πλούτ. ἡθ. σ. 440.
- Μελανθ-έλιον, τό· ἔλιον μελανθίου Διοσκ.
- Μελ-άνθεμον, τό· εἶδος ἀνθεμίδος (φυτοῦ) Διοσκ.
- Μελ-άνθεμος, ἢ ἐπ' ἡ, τῆς νήσου Σάμου Σχολ. Ἀπολ. Ἰ. 2, 872.
- Μελανθεύς, ἔωι. ὃ δουλὸς τοῦ Ὀδυσσεύς Ὀδ.
- Μελάνθη, ἡ, Αἴγυπτος. πάπυρος.
- Μελ-ανθής, 2' ὃ μέλας· τὸ ἄνθος ἢ τὸ χρῶμα μαύρος· γένος Αἰσχ. Ικ. 145.
- Μελανθίδαι, ὧν, οἱ· οἱ ἀπόγονοι τοῦ Μελάνθου βασιλεῖς τῶν Ἀθηναίων Φωτ. βιβλ. σ. 138, 10.
- Μελανθίδης, οὐ, ὃ· ἐπὶ τοῦ Διονύσου ἐν Ἀθήναις Φωτ. βιβλ. αὐτόθ.
- Μελ-άνθιμος, 3' ὃ κατεσκευασμένος ἀπὸ Μελ-άνθιν, τό, καὶ μελάνθιος πῶς· εἶδος φυτοῦ, αὐτὸ τὸ σπέρμα ἐχρησίμευεν ὡς ἄρτυμα, κοιν. μαυροκουκκίον, μελάνσπερμον Θεοφρ. περὶ πλ. 1.
- Μελάνθιος, ὃ 1) Μελανθεῦς Ὀδ. 2) Τρέψ· ἡρωας Ἰλ. 3) ἐπίσημος τις Ἰθακήσιος Ὀδ. καὶ ἄλλ. Ἐλλ. ὄν. 4) ποταμὸς ἐν τῷ πόντῳ Ἀργ.
- Μελανθίς, ἴδος, ἢ ὅσος ἐν Ἀργαλίδι Νικανθ.
- Μελανθος, ὃ· υἱὸς Νηλέως καὶ Περιχλωμένης, βασιλεὺς Ἰλίου, ὅστις διωλθεῖς ὑπὸ τῶν Ἑρηνειδῶν κατέφυγεν εἰς τὴν Ἀττικὴν, πατήρ Κινδρου Ἀνακρ. 2) ἐπ' ἡ. Ποσειδῶντος Λυκοφρ.
- Μελανθ-οράκη, ἢ ἀπυστηματώδης δαδὴν, μαυρόσπερον, μετγν.
- Μελάν-ορις, τρέχων, ὃ, ἢ μελανόρις Ἀριστοτ. φυσιογ. 13, σ. 803, α, 19.
- Μελάνθρουον, τό, ἔρως γρ ἀντὶ μελάνθρουον 2, Πολυαίν. 4, 3, 31.
- Μελάνθουρος, ὃ· Ἐλλ. κύρ ὅν ἐπιγρ.
- Μελανθός, οὐς, ἢ· δούλη τοῦ Ὀδυσσεύς Ὀδ.
- Μελανία, ἢ μαυρίλα, μέλας ὁπποῦ, μέλαινα νεφέλη Ἀριστοτ. κατηγ. 5, 41, Ξεν. Ἀν. 1, 8, 8.
- Μελανίζω· κλίνω εἰς τὸ μέλαν, εἶναι ὀλίγον μελανός Ἀθην 7, 312.
- Μελάνιον, τό· 1) μέλαν ἴον, ἀντιθ. λευκόθιον Θεοφρ. 2) μέλαν, μελάνι, γλῶσσ.
- Μελαν-ἱππειον, τό· ναὸς Μελανίπου, υἱοῦ Θεσσεῖς Ἀρποκρ.
- Μελαν-ἱππειος, 2' ὃ ἀποδύλων τὸν Μελανίπου Σχολ. Πινδ. Ν. 10, 12.
- Μελανίππη, ἢ 1) θυγ. Αἰόλου Πλάτ. 2) θυγ. Χεῖρωνος Ἀριστ. 3) βασίλισσα Ἀμαζόνων Ἀπολ. Ἰ. 41 θυγ. Οἰνέως Ἀντ. Αἰ6.
- Μελανίπιδης, οὐ, ὃ· περιφρῶς διουριμφοποιός Ξεν. καὶ σόνηθ. Ἐλλ. κύρ. ὄν. Πλούτ.
- Μελανίππειον, τό· ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Ἀνακλ. Σμ. 3, 233.
- Μελάν-ἱππος, 2' α) ὃ ἔχων (εἰς τὴν ἀμαξάν τῶν) μέλαναις ἵππους· νύξ Αἰσχ. ἀποστ. 64' 6) κύρ. ὄν τριών Τρόϊων Ἰλ. θ, 270, καὶ Ἑλληνός τινος Ἰλ. τ, 240' γ) Θηβαίος τις υἱὸς Ἀκάστου Αἰσχ. δ) υἱὸς Θεσσεῖς Πλούτ. 5) υἱὸς Ἀγρίου καὶ Πριάμου Ἀπολλοδ. 6) σόνηθ. Ἐλλ. κύρ. ὄν.
- Μελανίων, ὠνος, ὃ· Ἐλλ. κύρ. ὄν. Ἀριστ. υἱός Ἀρριόδμαντος, ἀνὴρ τῆς Ἀταλάντης πατήρ τοῦ Παρθενονπίου Ξεν. Μελανίων Ἀπολ. λδὸ ὡς διὰ γρ. παρὰ Ξεν. καὶ ὡς ἐπιγραφὴ κυρ. ὁρῶντος τοῦ Ἀντιφάνους Ἀθην 10, 423.
- Μελανόγαίτουλοι, οἱ φύλλοι τῆς Ἀφρικῆς Ἀγαθ.
- Μελανό-γενιος· μελάγγειος· μετγν. καὶ παρὰ Νικηφ. Βλεμμ. σ. 4 καὶ μελανόγης.
- Μελανό-γραμμος, 2' ὃ ἔχων (ἐνστικτος με) μελαινὰς γραμμὰς Ἀθην 7, 313.
- Μελανό-δέρματος, 2' ὃ ἔχων μέλαν δέρμα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 9.
- Μελανό-δοχεῖον, τό· μελανοδόχον, μετγν.
- Μελανό-δόχον, τό· μελανοδόχον Πολυδ.
- Μελανό-ειδής, 2' ὃ ἔχων μέλαινα ὄψιν, μαυρεῖσθ· Ἀριστοτ. περὶ οὐραν. 5, 11.
- Μελανό-εἶμων, ὢν, 2' μελανεῖμων Ἰπποκρ.
- Μελανό-ζυξ, υγος, ναὸς· πλοῖον με μαύρον ζυγὰ (καθίσματα τῶν κωπηλατῶν) Αἰσχ. Ικ. 525.
- Μελανό-θρις, τρέχων, ὃ, ἢ ὃ ἔχων μελαινὰς τρίχας Ἰπποκρ.
- Μελανό-κάρδιος, 2' ὃ ἔχων μέλαινα καρδία, ὠμός, σκληρός· «Στυγὸς πέτρα» Ἀριστ. βῆτρ. 471.
- Μελανό-κόλη, ἢ· μαυρόπισσα Δουκῆγ.
- Μελανό-κόλπος, 2' ὃ ἔχων μαύρον κόλπον (στ. ἡ), διόρθ. τοῦ μεγαλόκοπος.
- Μελανό-κόρης, οὐ, ὃ· μελανόκομος Πολυδ.
- Μελανό-κομος, 2' ὃ ἔχων μέλαινα κόμην.
- Μελανό-κωλος, ὃ· ὃ ἔχων μέλαινα κώλα (μετγν) Ζωναρ.
- Μελανό-λευκος, 2' μέλας καὶ λευκός, φαῖος, μετγν.
- Μελανό-μαλλος, 2' ὃ ἔχων μαύρον μαλλὶ Κῦτ. Ἰλ. σ. 403, 41.
- Μελανό-μματος, 2' ὃ ἔχων μέλαινα δρβαλμάς Πλάτ. Φαῖδρ. 253.
- Μελανό-νεκρο-εἶμων, ὃ, ἢ ὃ φορῶν μαύρα πίνθημα φορέματα Ἀριστ. βῆτρ. 1332, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ «ὃ μέλαινα καὶ νεκρὰ ἱμάτια φορέων».
- Μελανό-νεφής, 2' ὃ ποιῶν ἢ διεγείρων μελαινὰς νεφέλας Σχολ. Ὀμ. Ἰλ. 6, 412.
- Μελανό-πλόκαμος, 2' ὃ ἔχων μαύρους πλόκαμους Σχολ. Πινδ. Π. 1, 3.
- Μελανό-ποιος, ὃ, ἢ ὃ ποιῶν τι μαύρον Πλούτ.
- Μελανό-ποιος, ὅσος, ὃ, ἢ ὃ ἔχων μέλαινα πόδες Σχολ. Ἰλ. α, 628.
- Μελανό-πτερος, 2' ὃ ἔχων μέλαινα πτερά

ῥάσμα Εὐρ. Ἐκ. 698· νύξ Ἀριστ. ὄρν. 698.
 Μελανο-πτέρυξ, ὕψος, ὃ, ἡ ὅτι ἔχων μελαίνες
 πτέρυγας, μελανόπτερος· ὄνιτρος Εὐρ. Ἐκ.
 74· «μελανοπτέρωγων κοραίνων» Ἀριστ. ἐν
 Ἀθην. 7, 308.
 Μελανο-ρράδδωτος, [2· ὃ ἔχων μελαίνες
 (ραδδῶτες) χαρακώματα, ῥάδας] Ξενοκρ.
 Μελανο-ρριζος, 2· ὃ ἔχων μαύρες ῥίζας· τὸ
 μελανόρριζον=μαύρος ἐλλέθορος Διοσκ.
 Μελανός ἢ μέλανος, 3· μὲν. τύπ. τοῦ μέλας
 γίνεσθαι. ὑπερβ. μελανώτατος Στράβ. 10, σ. 772.
 Μελανός, ὃ· κύρ. ὅν. 1) Ἑλλήν. ἀνδρῶν, ἐπιγρ.
 2) ἀκρωτήριον ἐν παραπλή τοῖς εἰς Πρίαπον κο-
 μισμένοις ἐκ τῆς Κούκων Στράβ.
 Μελανό-σαρκος, 2· ὃ ἔχων μελαίνες σάρκας,
 ἴσρ. γρ. ἀντὶ μαλακῆς σαρκος Ἀθην. 8, 320.
 Μελανό-στος, 2· μελανόφθαλμος, διάφ. γρ.
 μελάνστος Σχολ. καὶ Εὐστ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. φ. 252.
 Μελανό-στερνος, ὃ, ἡ ὃ ἔχων μαύρον στή-
 θος, δι. γρ. ἀντὶ τοῦ
 Μελανό-στερφοῦ, 2· ὃ ἔχων μέλαν στέρ-
 φοῦ (ῥέμα)· «ὄθεν καὶ παρ' Ἀσχυλῷ ἀξιοῦσαι
 γράφειν μελανοστέρων γένος, οὐχ ὥς τινες με-
 λανοστέρων» οὐ γὰρ μόνον τὰ στέρνα μέλανα ἔ-
 χουσιν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ σῶμα· Σχολ. Ἀπολ.
 ρ. 4, 1348.
 Μελανό-στικτος, 2· ὃ ἔχων μέλανα στίγμα-
 τα· «τὰ μὲν μελανόστικτα ὡς περ κόσμοι, τὰ
 δὲ ποικιλοστικτα, ὡς περ κίχλη» Ἀριστοτ. παρ'
 Ἀθην. 7, 305.
 Μελανό-στολος, 2· ὃ φέρων μελαίνην στο-
 λήν, μαυροσφορέμενος Πλούτ. ἡθ. σ. 372
 Μελανό-στος, 2, ἀντὶ μέλαν στού, ἡ μελανό-
 στης· ὃ ἔχων μέλανα στήθη· Τρέτζ. εἰς Ἀνδόρ. 1 8·
 ὃ Ἀριστοτ. καὶ Δημόκριτος ἀνεγίν. μελανόστον
 ἐν Ἰλ. φ. 252 ἀντὶ τοῦ «αἰστοῦ οὐκ' ἔχων μέ-
 λανος τοῦ θρηγῆτος» κατ' ἄλλ. ἀναγν. με-
 λανόστος τοῦ ἔχοντος μελάνας ὀφθαλμούς.
 Μελανο-συρμαίος, 2· κωμ. ἐπιθ. τῶν Αἰγυ-
 πτίων παρ' Ἀριστ. Ἰεσμ. 957, ὅστις παρ' ὧν
 στήθον τοῦ Εὐριπίδου λέγει· «Νεῖλου μὲν αἶδε
 καλλιπάρθενος ῥοαί, ὃς ἀντὶ διας φακάδος Αἰγύ-
 πτου πέδον λευκῆς νοτίζει μελανοσυρμαῖον λεόν»,
 ἐνθα τὰ Σχόλια ἐξηγοῦν, «Αἰγύπτιον μέλανα
 καὶ συρμαῖζόμενον, τοῦτέστι καθαρῶς λεόν
 Αἰγυπτίων» φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Ἀριστ. μετα-
 χειρίζεται τὴν λέξιν ἐπὶ διπλῆς σημασίας· πάλ-
 λων διὰ τῶν λέξεων σύρμα καὶ συρμαίος, ἡ-
 γουν ὃ φορῶν μέλανα σύρματα (μακρὰ καὶ συρτά
 φορέματα) καὶ ὃ πίνων συρμαῖον (καθάρσιον
 ἀπὸ μαύρα βρᾶνια).
 Μελανό-συροι, οἱ· φυλὴ πέραν τοῦ Ταύρου καὶ
 τῆς Κιλικίας, μὲν.
 Μελανο-τείχης, 2· περιτειχισμένος μὲ μέ-
 λαναν τεῖχην, ὃ ἔχων μέλανα τεῖχη· «δῶμος Περ-
 σιφόντης Πινδ. Π. 14, 28, δι. γρ. μελαντειχίς.
 Μελανότης, ἡτοῦ, ἡ μαυρίλα, μαυράδα Γαλήν.
 Μελαν-οὐρεῖς, ἰδὸς· ἴδιον θηλ. τοῦ μελά-
 νουρος, μελανουρίδες=μελανούρις Ἀνθ. 6, 304.
 Μελαν-οὐρος, 2· ὃ ἔχων μελαίναν οὐρὰν·
 ἰδίως α) ἰχθύς τις ἔχων μελαίναν οὐρὰν, με-
 λανούρις Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2, 15 καὶ τὸ Πυ-
 θαγορικόν· «μή γεῦσθαι μελανούριον, τοῦτέστι
 μή συνδιατρίβειν μέλασιν ἀνθρώποις διὰ τὴν κα-

κοήθειαν» Πλούτ. περὶ π. ἀγ. 17· 6) εἶδος φάρ-
 μακρῆς ἐχίδνης Αἰλ. Ἰ. Ζ. 6, 51· πρὸλ. διψίς·
 Μελανό-φαιος, 2· μέλας καὶ φαῖος, μαυρί-
 δερρός· σὺκα Ἀθην. 3, 78· ἔτι καὶ λινκάφαιος.
 Μελαν-ὀφθαλμος, 2· ὃ ἔχων μέλανας ὀ-
 φθαλμούς, μαυρομμάτης Ἀνθ. 12, 5.
 Μελανό-φλεψ, εἶδος, ὃ ἡ ὃ ἔχων μελαίναις
 φλέβας Ἀριστ. σ. 50.
 Μελανο-φορέω· φορᾷ μέλανα φορέματα,
 μαυροφορᾷ Πλούτ. ἡθ. σ. 557.
 Μελανο-φορία, ἡ· μελαμπορία Βυζ.
 Μελανο-φόρος, 2· ὃ φορῶν μέλανα φορέ-
 ματα, μαυροφόρος Σχολ. Εὐρ. Φαιν. 338.
 Μελαν-όφρυς, υἱός, ὃ, ἡ· κοῖνοφρυς, ὃ ἔχων
 μελαίνες ὄφρυς, μαυροφρύδης Ἡσίοχ.
 Μελανό-φύλλος, 2· μελάμφυλλος, ὃ ἔχων
 μέλανα φύλλα· «ἴων τε μελανόφυλλα συγκλω-
 σαι περὰ Χαίρημ. ἐν Ἀθην. 13, 608.
 Μελανό-φλωρος, 2· μελάγχλωρος, μαυρί-
 δερρός καὶ κίτρινος Προκλ. παρατρ. Πτολ. 14.
 Μελανό-χρος, πλ. ἀνών. τοῦ μελανοχρόου.
 Μελανό-χροῆς, ἴος, π. ἀντὶ μελανόχρους, δι.
 γρ. μελανοχροῆς, μελαγχροῆς Σουῖδ.
 Μελανό-χροός, 2· μελάγχροος, μελαγχροῖ-
 νός, μαυριδερρός Ὀδ. τ. 246· μελανόχρουον
 Πλούτ. Ἀράτ. 20· γατα Ὀππ. κιν. 2, 148, γιν.
 μελανόχρους Νικ. ἠερ. 441, πλ. «μελανό-
 χρους κύριοι» Ἰλ. ν. 589.
 Μελανό-χρως, ὡτος, ὃ, ἡ, μελανόχρων, τὸ
 μελάγχρως, μελαχραινός, μαυριδερρός· «ἀλὶς
 πορθύος» Εὐρ. Ἐκ. 1105· ἐριθακίς Θεοκρ. 3,
 35· βότρως Ἀνακρ. 57· μετφ. -καρδίς=λευκή·
 μένη Αἰσχ. ἰκ. 766.
 Μελανόων· μελαῖων, κέμων μέλαν, μαυρίζων·
 Παθ. γίνεσθαι μέλας ἐπ. Ἰερμ. 5, 18, Σχολ.
 Ἦσ. ἀσπ. 7.
 Μελανσις, ἰως, ἡ· μαύρισμα, τὸ γίνεσθαι μέ-
 λαν, ἀντιβ. λεύκανσις Ἀριστοτ. φυσ. 5, 6, 5.
 Μελαν-σπερμον, τὸ· μελάνθιον Διοσκ.
 Μελαν-στερνος, 2· μελανόστερνος, μὲν.
 Μελάντας, α, ὃ· Ἑλλ. κύρ. ὅν. Πλούτ. ἔτι
 διὰ καὶ Μελάντης, ἐπιγρ. γεν. Μελάντου Δημ.
 σ. 310, 10.
 Μελάνταιοι, σκόπελοι, οἱ, ἡ πέτραι, αἱ· μαύ-
 ροι σκόπελοι, βράχοι οὐ μακρὰν τῆς νήσου Θή-
 ρας Στράβ.
 Μελαν-τειχίς, 2· μελανοτειχίς, ὃ ἔχων μαύρα
 τεῖχη· «δῶμος Περσιφόντης Πινδ. Ὀ. 14, 20.
 Μελάντατος, 3· ὑπερβ. τοῦ μέλας.
 Μελάντερος, 3· συγκρ. τοῦ μέλας.
 Μελαντηρία, ἡ· μεταλλικὴ μελάνη τῶν ὕπα-
 δηματοποιῶν Λουκ. κατὰ πλ. 15.
 Μελαντικός, 3· ὃ ποῖων τι μέλαν· τινός, μὲν.
 Μελάντιον, τὸ· ὅρος τῆς Συρίας μετέπειτα δὲ
 Ἀμμόν κληθὲν Τρέτζ. εἰς Ἀνδόρ. 1374.
 Μελάντιχος, ὃ· Ἑλλ. κύρ. ὅν. ἐπιγρ.
 Μελαν-τράγης, 2· μέλας τὸ χρῶμα καὶ τρι-
 γόμενος· σὺκα Ἀνθ. 6, 299.
 Μελαν-υδρος, 2· ὃ ἔχων μέλαν ὕδωρ· κρήνη
 Ἰλ. π. 160.
 Μελανώ· ἴδε μελάνω.
 Μελαν-ώδης, 2· μελανοειδής Ἐτ. Μ. 473, 12.
 Μελάνωμ, τοι, τὸ· μαύρισμα Εὐμ. ἰσμ. 13.
 Μελανώπη, ἡ· μήτηρ Ὀμήρου Λουκ.

Μελαν-ωπός, 2' ὁ ἔχων μέλαιναν ὄψιν, μαυ-
ρειδερός, μεγν.

Μελάνωπος, ὁ· σύνθετ. Ἑλλ. κύρ. ὄν. Θουκ.

Μελάνωσις, εὖς, ἡ· μέλανσις, ἐκκλ.

Μελανώτερος, συγκρ. τοῦ μέλας.

Μελά-ρρις, 2' ὁ ἔχων μέλανα ῥινόν (δέρ-
μα)· -γενέθλη Νόν. Δ. 14, 395.

Μέλας, αἶνα, αν, γεν. μελανός, αἶσα, μέλαις
Γρ. Κορ. σ. 590, ἐπ. μέλας, μέλαινα Ἰλ. ω.

79, (ἔδε μελανός καὶ κελαινός), συγκρ. μελάν-
τερος Ἰλ. ω, 91 καὶ μελανώτερος, μελάντατος,

μεγν. Ἰπποκρ. σ. 908 μαύρος, μελανόχρους,
βαθύς τὸ χρώμα, σκοτεινός κατὰ δικτύου βε-

θμούς· νόξ Ἰλ. σ, 430 - ἔσπερος Ὀδ. α, 423·
-εὐφρόνα Πινδ. Ν. 7, 3 -καπνός, λιγνός Δίσχ.

ἰκ. 760. Ἰπποκρ. 476· -εὐφρ. Εὐρ. Τρω. 540· γὰρ
Ἰλ. ε, 699· -ἡπειρος Ὀδ. ε, 97· -πειδιέ, ε, 188·

-τέρρη Ἰλ. σ, 25· -κίμα, φ, 603· -πόντος Εὐρ.
Ἰ. Τ. 107· -αἶμα Δίσχ. Εὐρ. 935· -οἶνος Ὀδ.

ε, 265· «ναός μελαινά» = μαυροειδής, ἔχουσα
μαύρον χρώμα διὰ τὴν ἐν τῷ ὕδατι πωλυχρονί-

τητα Ὀμ. ἀντιθ. λευκός· «ἄνα ἔσπερον λευκό»,
ἐτέρην δὲ μελαινάν Ἰλ. γ, 103· «λευκοὶ καὶ μέ-

λανες βότρυες» Ἰσ. ἀσπ. 294· ἰδίως ἐπὶ τοῦ
χρώματος τοῦ δερμάτος ἀνθρώπου ἐκτεθειμένου

ἐν τῷ ἡλίῳ (πρόβλ. μελάγχρους), ὅπερ εἶνε ση-
μεῖον ὀρείας καὶ ῥώμης Πλάτ. πολ. 5, 474· -ὀκ-

νατος Ἰλ. 6, 834, μετρ. πρόβλ. Πινδ. Π. 11,
56· -φόνος, Ἰ. 7, 50· -Κήρ, Κήρες Ἰλ. σ, 859·

«μέλαν νερός θανάτου», π. 350, «ἄχρος νε-
φέλη μελαινά» σκοτεινή, 1, 22· -δδύναι = φέ-

ρουσαι σκότος εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, δ, 117, 191·
καὶ παρὰ τοῖς τραγ. «ὦ μελαινά καὶ τελεῖα γέ-

νεος Οἰδίου» τ' Ἀρά Δίσχ. Ἑπ. 814· -Ἐρι-
νός, Ἑπ. 977· -Ἀρης = σκοτεινός, ἄχρος, ὠ-

μός, Ἀγ. 1492· -τόλα, ἰκ. 83· -ὄναρ, ἰκ.
865· -Ἰλίδης Σοφ. Οἰ. τ. 29· «Ἰλίδου μελαινά

νόκτερος τ' ἀνάγκη» Εὐρ. Ἰππ. 1388· -βότρυες
Ἰσ. ἀσπ. 294· «εἰς οὗτου λευκὴν ἐγὼ τήνδ' ἐκ

μελαινῆς ἀμφιβάλλομαι τρίχα» Σοφ. Ἀντ. 1080·
-πέπλοι Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 1439· -στολροί, καὶ συ-

χνά· «ἴαν τε λευκός ἴαν τε μέλας» Πλάτ. πολ.
7, 523· μετρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, ἀμυδρός,

σκοτεινός, βραχνός, ἀντιθ. λαμπρός Ἀριστοτ.
τοπ. 1, 15 καὶ μεγν. -φώνημα Δ. Κασ. 61, 20·

-φρένες = σκοτειναί, με βαθὺ νόημα (πρόβλ. ἀμ-
φριμέλας καὶ λευκός), καὶ ἐπὶ τῶν συγγεγραμμά-

των, σκοτεινός, δυσνόητος· -ἱστορίη Ἀνθ. 11,
347, ἀντιθ. λευκός στίχος· -ἄνθρωποι = μαύροι,

πονηροί, ἀσεβεῖς Πλούτ. πελ. π. ἀγ. 14· καὶ
«φρένες μελαινικαί» Σόλ. ἐν Δ. Ἀκρ. 1, 61· περὶ

παγκρατιαστοῦ τινος λέγει ὁ Δημ. 21, 71· «ισχυ-
ρός τις ἦν, μέλας» τὸ μέλαν = μελάνη, καὶ τὸ

μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ Ἀριστοτ. αἰσθ. 2.

Μέλας, ἄνος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. 1) υἱός Προ-
τόγονος καὶ ἀδελφός Οἰνείως Ἰλ. 2) υἱός Φοῖβου

Ἀπολλ. 3) υἱός Δικουάνου, τὸν τροφός Ἡρακλέους
Ἀπολλοδ. 4) υἱός Οἰνωπίωνος Παισ. καὶ ὄν.

ἄλλ. Ἑλλ. ἀνδρῶν, ἐπιγρ. 6) ὄν. πολλῶν ποτα-
μῶν 1) ποταμὸς Θράκης Ἠρ. Στραθ. 2) ποτα-

μὸς Φθιώτιδος Ἠρ. 3) Ἀχχίας παρὰ τὴν πόλιν
Ὡλενον Καλλιμ. 4) Βοιωτίας παρὰ τὸν Ὀρ-

χομενόν Στραθ. 5) Θεσσαλίας παρὰ τὴν Τρα-
χίνα Στραθ. 6) Παμφυλίας Στραθ. 7) τῆς

Καππαδοκίας Στραθ. 8) ἀρχ. ὄν. τοῦ Νεῖλου
Εὐκτ. γ) Μέλας κύλπος πρὸς βορρῶν τῆς Ἠπ.

κυκλῆς χειρσούσου Ἠρ. Μέλας πόντος Ἀπ. Ἰοδ.
Μέλασμα, τὸς (μελαινά), -τό 1) μαύρον χρώ-

μα πρὸς βαθὺν τῶν τριχῶν Ἀπολλ. παρὰ Φωτίῳ
σ. 255, 8 2) «μέλασμα γραμματικόν» = μολύ-

βδοκονδύλον Ἀνθ. 6, 63· 3) μαῦρον στίγμα ἐν
τῷ ἀνθρώπινῳ σώματι Ἰπποκρ. Παλιν.

Μέλασμος, ὁ· τὸ μελαινεῖν, μαύρισμα, πλ.
μαῦρα στίγματα Ἰπποκρ. Πλούτ. ἡθ. σ. 921.

ΜΕΛΙΓΩ. ἄχρ. ἐξ οὗ ἀμέλιω, λατ. melioro,
γρ. melioro.

Μίλδω· τήκη, εἶδος, φθίνω, λυώνω, ἀνελδοῖ
«γίντα θύος, ἄλκην λ' ἔρησι» Καλλιμ. ἀποστ.

309, Μινέθ. 6, 464. Μίτ. τήκονται, γίνονται
αλκαλός, λυώνω· «λέξης ἀνίστη μελδόμενης» =

ὅστις διὰ τῆς κνύσεως τήκεται, ἔχουν ἐν ᾧ ἡ
κνύσις τήκεται οὐχὶ δὲ καὶ αὐτός Ἰλ. φ, 363· ὁ

Ἀρίσταρχος ἔγραφε «κνύσιν μελδόμενος» = μέλ-
δων, τήκων τὴν κνύσιν· ἀλλὰ παρὰ Νικ. Θηρ.

108 λέγεται· «ἔστ' ἂν περὶ σάρκες ἀκάνθης μελ-
δόμεναι ὁρῶνται».

Μέλες, ἐπ. γ. πρότ. πατρ. τοῦ μέλου Ὀδ. ε, 6.
Μέλες, κλ. ὄν. οὗ ἡ ὄν. ἄχρ. συνήθ. ὑδατικῇ

καὶ φιλικῇ προσφωνήσῃ ἐν Ἀττικῇ καθωμολύτῃ
μὲν γλώσσῃ ἐπὶ ἀμφοτέρων τῶν γενῶν μαρ-

ἀνότης, πτωγέ, καθυμένω, καὶ ἀγαπητέ, φέρε
Ἀριστ. ἰππ. 669, νερ. 33, καὶ συχνά, «νη δ' ἄα

ὦ μέλε» Πλάτ. Θεαιτ. 178· μετὰ ταῦτα δὲ ὡς
π. σφραγίσῃ μόνον ἀνδρῶν. Ἠ περὶ γυναικῶν

τοῦ μέλεος ὡς τὸ ἡλεῖ ἀντὶ ἡλεῖ εἶνε ἀπθάνει
δοῖτο· δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὴν καλὴν συνήθειαν

σημαίνει τῆς λέξεως· ὁ Βούτμανος διχεται ὅτι
μέλος συγγενὲς πρὸς τὸ μέλι· οἱ ἀρχαῖοι γὰρ

ματικὸν ἐξήγουσαν «ὡς ἐπιμελείας ἔξει, καὶ οὖν
μελεθιμένα».

Μελεάγριον, τὴ· εἶδος φυτοῦ ἀγνώστου, οὗ
αἱ ῥίζαι ἐπρώγαντο, ἐκκλ. μελεάγρον Σουδ.

Μελεάγρις, ἴδος, ἡ· 1) εἶδος πενηνός, συνήθ.
πλ. «Μελεάγριδες» ὄρνεις, αἱ ἐνιμνόντο ἐν τῇ ᾧ

κροσπύλῃ· Ἠσὺχ. ἐκλήθησαν οὗτοι ἐκ τοῦ ἥρωος
Μελεάγρου Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6· 2) κύρ. ὄν. Μελεά-

γρίδες νῆσοι παρὰ τὴν Πάδον ἰσχυρόν Ἀντ. Α.
Μελεάγρος, ὁ 1) υἱός Οἰνείως καὶ Ἀλ-

θαῖα ἀδελφός Τυδείω, φονεύσας τὸν Κάλυπ-
τόνιον Κάπρον καὶ εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν γένος

μενος Ἰλ. 2) Ἑλλ. κύρ. ὄν. Στραθ. 3) Μελεά-
γρος γένος, τόποις τῆς Συρίας Στραθ. ἐπὶθ.

Μελεάγριος 3 Ἀνθ. 4, 2, 4.

Μελεάζω· μελίζω, μελῶδω, μεταβάλλω τὴν
φωνὴν μου πρὸς τὸ μέλος Νικομ. ἀρμ. σ. 4, 23.

Μελέας, ὁ· Ἀχχίων τις Θουκ.

Μελ-εγγραφής, 2' ἐγγεγραμμένος διὰ μελ-
νῆς· -διεῖρα ἀποστ. Εὐρ. Κραμ. Ἀν. τ. 3, σ.

373, 20, δι. γρ. μελεγγραφής, μελεμδαφής.

Μελεδάινω, παθ. ἀφρ. ἐμελεδάσθην Ἰπποκρ.
(μέλου) ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω· -τινός· -πνίος

Θεογν. 1129· καὶ μετ' ἀπαρ. «γῆμαι κακὴν οὐ
μελεδαίνει ἰσολλὴ ἀνὴρ» Θιογν. 185· μετ' αἰν.

«τοὺς νοσούντας μελεδαίνειν καὶ τρέφειν» = θιρα-
πεύειν, περιποιεῖσθαι Ἠρ. 8, 115· παρ' Ἰπποκρ.

καὶ παθ. curo.

Μελέδη, ἡ· φροντίς, ἐπιμέλεια, θεραπεία Ἰπ-
ποκρ. σ. 617, 1, διορῇ μελέτη.

Μελέδημα. ατος (μελεδίνον), τό· ἀντικειμε-
νον φροντίδας, οὐλοχρῆς, ἔννοια, παρ' Ὁμ. πάν-
τοτε πλ. «ἀνὴρ ἔχων μελεδήματα θυμῷ» (Ὀδ. δ.
659). «μελεδήματα πατρός» = φροντίδες περὶ τοῦ
πατρός, ο, 8. «λύων μελεδήματα θυμοῦ», ὁ ὕπνος,
ὁ καταπαύων τὰς φροντίδας τῆς ψυχῆς (Ἰλ. ψ. 62).
«μελεδήματα θεῶν» = φροντίδες τῶν θεῶν Εὐρ.
Ἰππ. 1103. χαρίτων Ἰουκ. 4 παρ' Ἀθην. 13,
564. πρὸς. μέλημα, cura.
Μελέδημα, δ' Ἑλλ. κύρ. ὕν. Δημ. ὡν γρ.
Τελέδημος.
Μελεδίνων, αν, γεν. ανος, 2· ὁ φροντίζων
περὶ τινος, φροντιστής, ἐπιμελητής - τινός -
δαίμων, φύλαξ Ἀνθ. 7, 425. «πολυσπαθέων με-
λεδίνονα κερκίδα πέπλων», 6, 39. «ἀγχιθῶν
μελεδίνονες ἔργων», 9, 569.
Μελεδών, ὠνος, ἡ· μελεδώνη, μελέδη· φροντίς.
μέριμα, συνηθ. πλ. Ὁμ. ὕμν. Ἀπόλλ. 532.
πρὸς. μελεδών· παρὰ Γρ. Κορ. 558 μελεδαν-
θῶν, γλωσ. ἐφθ. ἀντὶ τοῦ μεριμνῶν, θεραπεῖων.
Καθ' Ἡσυχ. ὁ μελεδών = μελεδωνεύς, φροντι-
στής, ἐπιτροπος.
Μελεδωνεύς, δ'· μελεδωνεύς, καθ' Ἡσυχ. = φύ-
λαξ - Αἰῶνος Θεόκρ. 24, 104.
Μελεδώνη, ἡ· μελέδη (πρὸς. μελεδών), φρον-
τίς, ἔννοια· «πυκνὰ δὲ μοι ἀμρ. ἀδινὸν κῆρ
ὄρεται μελεδῶναι ὁδυρμένην ἐρέθουσιν» Ὀδ.
τ. 517. «γυιοδόροι Ἰσ. ἐρ. 66» καὶ περὶ τῆς
ἀνθυλαίας τοῦ ἔρωτος Ἀνθ. 5, 273. Θεραπεία,
πειρητοίης Ἰπποκρ.
Μελεδωνός, 2· φροντιστής, ἐπιτροπος, ἐπιμε-
λητής - τῶν οἰκίων Ἡρ. 3, 61, καὶ Θηλ. 2, 65.
«μελεδωνοῖ τῶν ἱερῶν» Δ. Ἀλ. 1, 67.
Μελεθρον, τό· μελαθρον, ὡς βέρεθρον ἀντὶ
βάρβαρον Ὀππ. κν. 4, 107.
Μελέτι, ἀπρόσ. ὕπερ μέλου.
Μελέτιζω· μελέζω, κατατίνωμι, μετχ. μελί-
ζας Ἀπολ. 3, 5, 2, 2.
Μελέτινος· μελίτινος, ὁ ἐκ εὐλοῦ μελίας Θεόφρ.
Μελέστι· ἐπὶρ. μεληδόν, κομματοστά Ἰλ.
ω. 409. πρὸς. διαμελεστέ, καταμελεστέ.
Μελέ-ενδυτέω· φορῶ μαῖον φορέμα, μτγν.
Μελεο-παθής, 2· μέλειος (ἀξιολύπητος) διὰ
τὰ παθήματά του, δυστυχῆς Λισχ. Ἐπτ. 945.
Μελεό-πανος, 2· μελοπαθής, δυστυχῆς, ὁ-
λιος Λισχ. Ἐπτ. 944.
Μελέος (πρὸς. μέλε) 3, καὶ 2 παρ' Εὐρ. Ἑλ.
335. ἡλός, μάταιος, οὐτιδανός, ἀρχ. λεξ. Σχολ.
Ὁμ. «οὐδὲ τί σε χρὴ ἐστέμεναι μέλειον οὐν τοῦ-
χαιν» Ἰλ. κ. 480. «οὐ μέντοι μέλειος εἰρήσε-
ται αἰνος», ψ. 795. «οὐκ εἰδόμεν μελέισι πυρὸς
μένος» Ὀνητοί· Ἡσ. οἰ. 563. «μέλειον ἐπὶρ. «ἐγ-
χαι μὲν γὰρ ἡμῶτον ἀλλήλων μέλειον δ' ἡ-
κόντισαν ἀμφοῖν» Ἰλ. π. 336. «μέλειον δὲ οἱ εὐ-
χῆς ἔδωκα», φ. 473. ἰδίως δυστυχῆς, ἀθλιος·
«μέλειος ἀθλίων γάμων» Αἰσχ. π. 761. «μέ-
λοι δὲ θρῷ» οἱ μελέους θανάτους ἐβροντοῦ Εὐρ. Τρ.
800. «πάθεα μέλει», ἰκ. 104. πρὸς. Ἡρ. 7, 140.
Μελεό-φρων, ανος, δ, ἡ· ὁ φρονὼν μέλεα (λύ-
πης ἄξια), δυστυχῆς, ἀξιολύπητος διὰ τὰ φρο-
νήματά του Εὐρ. Ἰ. Τ. 854.
Μελεό-πτερος, 2· ὁ ἄδων διὰ τῶν πτερῶν
του - τέτις Ἀνθ. 7, 194, 1.
Μελεσται, π. ἀντὶ μέλει· ὕπερ μέλου.

Μελετάω, μέλ. ἤσω, σπαν. ἡσχαί· Λουκ. φρο-
δοσ. 8. φροντίξω, λαμβάνω φροντίδα, - τινός·
- βίου, ἔργου Ἠσ. ἐρ. 318, 445. - τινά = τὴν εὐρα-
πίου τινά ἱατρικῶς Ἰπποκρ. - μαντεύειν = ἀσχο-
λοῦμαι, μετέρχομαι, ἀσκά· Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 357.
«ὦ πάτερ ἀσκά· ἴσα γὰρ μελετᾶν» = πρίπι τίς
νῦν ἀκολούθῃ τοῦ ἀσκατοῦ Σοφ. Οἰ. κ. 168. «κρίτε-
σιν τῶν νόμων μελετᾶν» Εὐρ. Βάκχ. 890. «σο-
φίαν» Ἀριστ. πλ. 511. ἀσκά, γυμνάζομαι Ξεν.
Ἑλ. 3, 4, 16. «ἱππικὸν μεμελετηκός» = καλῶς
γεγυμνασμένον ἱππικόν, 6, 4, 10. - τί - τὸς
τέχνης Πλάτ. Γοργ. 511. «μανθάνοντι καὶ με-
λετῶντι», πολιτ. 7, 526. ἰδίως ἐπὶ ῥητ. ἀ-
σκή. «τὴν ῥητορικὴν μάλλον μεμελέτηκεν ἢ
διαλέγεσθαι», Γοργ. 448. «ἵνα μελετῶν», Φαίδ.
228. μετὰ αἰτί. καὶ ἀπαρ. Ἀθην. 9, 402. «ὡς
ἐπιδεικνύμενοι τοῦτο μελετᾶτε» Ξεν. Κυρ. 5,
5, 47. «ἀπολογία ὑπὲρ τινος» Δημ. α. 1129
9. καὶ παρ. «οὐσθᾶ τίς ὅπ' ἀνθρώπων μελετώ-
μενον» Πλάτ. πολιτ. 5, 455. «μεμελετημένοι
τέχναι» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 41. ἀπρὸς, ἀντὶ τοῦ
εἶναι· «μεμελέτηκε δὲ τὸ τίς εἰς ἑρπείσθαι», γρᾶμ.
Μελέτη, ἡ 1) φροντίς, μέριμα, πρόνοια, ἐπιμε-
λεία, Θεραπεία Ἠσ. ἐρ. 414. «παιδὼν φροντίς
περὶ περισσοτέρων, 382. «μελέτην τινός ἔχειν»
= φροντίζειν περὶ τινος, 459. καὶ ἄντι γιν. Ἠνθ.
Ν. 6, 56. «μελέταν ἔργου ὁπάειν» = καταθεῖν·
λων φροντίδα, Ἰ. 5, 62. «μελέταν σοφιστικῆς,
πρόσθετον», 4, 31. ἰδ. ἡ μετ' ἐπιμελείας εἰς τι
ἐνασχόλησις, ἀσκήσις Θουκ. 2, 85. «ἔργων ἐκ
πολλοῦ μελέτη», 5, 69. «μελέτη σῶζει τὴν (ποι-
ετήσῃν» Πλάτ. συμμ. 208. - καὶ εἶδος, Φαίδ. 82.
- καὶ μάθησις. Θαιτ. 153. καὶ συγχα. «κατὰ
μελέτην τὴν πρὸς πόλεμον», νόμ. 9, 865. παρ.
Ξεν. «μελέτην ποιῆσθαι» = ἀσκεῖν· πρὸς. Θουκ.
1, 18. καὶ ἐπὶ ῥητ. ἀσκήσις, - καὶ ἐπιμελεία Δημ.
18. 368. «μελέτην ποιῆσθαι» Λουκ. Νιγρ. 6.
ἔτι δὲ συνηθ. εἰς ἀπρόσ. τὴν μελέτην (ἡ γινώσκει
τῶν ψάφων Στωθ. Ἀνθ. 5, 16. 2) ἕτερον ἄνθρω-
ποῦ φωτοῦ χαμαικίδοντος Βυθ.
Μελέτη, ἡ μία τῶν Μουσῶν Πaus.
Μελέτημα, ατος, τό· ἀσκήσις, γυμνασμός,
σπουδή· «- αἰσχροῦν ἔργων» Εὐρ. ἀποστ. 36.
101. «τὰ πρὸς τὸν πόλεμον» Ξεν. Ἰππ. 1, 13.
«τὰ ἐλευθέρια μελετήματα», Κύρ. 8, 1, 43.
Μελετηρός, 3· ὁ προθύμως καὶ ἐπιμελῶς ἀ-
σκούμενος· «φιλομαθήτατον εἶναι καὶ μελετη-
ρότατον» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 6. «συνουσίαι μελε-
τηρά» = συναναστροφῇ ὠριόμεναι πρὸς ἀσκήσιν
Φιλόστρ. σοφ. 1, 527.
Μελετήσις, εως, ἡ· ἀσκήσις Ἠ. Ἀν. α. 438.
Μελετητέον· διὲ μελετᾶν· ἀνδρὶ μελετητέον
αὐτὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶναι·
Πλάτ. Γοργ. 527.
Μελετητήριον, τό 1) τόπος ἀσκήσεως Πλάτ.
Δημ. 7. 2) ὄργανον ἐν ᾧ τις μελετᾷ Ἡσυχ.
Μελετητικός, 3· πρῶτον ἡ ἐπιτελείς εἰς
μελέτην (ἀσκήσιν) ἰδίως εἰς ῥητ. ἀσκήσιν, ἡ ἀ-
νῆκον πρὸς ἀσκήσιν· - τινός Κλ. Ἀλ.
Μελετητός, 3· ὃν δύναται τις δι' ἀσκήσεως νῆ-
μεθρ. Λουκ. εἰκόν. 16. Πλάτ. Κλειτ. 407.
Μελετίας, ἡ κύρ. ὕν. ἐκκλ.
Μελετών, ὠσις, ὁ· μελετητήριον Ἑτ. Μ. 5, 6, 39.
Μελετωρ, ὠσις, ὁ· μελεδωνεύς, φροντιστής· εἰ-

πάνη μελέτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει» Σοφ. Ήλ. 835· κατὰ Σουίδ. = ὁ τιμωρούμενος πατρί·.

Μέλη, ἡ· εἶδος ποτηρίου Ἀθην. 11, 486.

Μεληδών, ἐπὶρ. μελεσίτι, κομματιαστά· «κρέα μεληδὼν ὠπτημένα» Ποσειδ. ἐν Ἀθην. 4, 153.

Μεληδών, ὄνος, ἡ· μελεδών, μελεδώνη, καὶ Ἡσυχ. τηκεδών, φροντίς, ἀπρακτοί μεληδώνος Σίμωνδ Πλουτ. ἡθ. σ. 107· «θεσμοπόλοιο μεληδόνος ἔργου» Ἀνθ. 5, 293.

Μέλημα, τος, τό· ἀντικείμενον φροντίδος, ἐννοια, ἀντικείμενον ἀγάπης· Πινδ. Π. 10, 59· «μέλημα κλεπτόμετον Κύπριδος», ἀποσπ. 237· «ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρὸς» Αἰσχ. Χο. 233· «ὦ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα» = ἀγάπη μου Ἀριστ. ἐκκλ. 972· καὶ κοιν. ἐπὶ γραφίας γυναικὸς λέγεται, «τῷ θανάτῳ μέλημα», αὐτόθ. 994· «πάσαι μέλημά μοι λέγεις, τὸ σύν φρουρεῖν ὅμμα» = τὸ ἀντικείμενον τῆς φροντίδος μου Σοφ. Φιλ. 150· φροντίς, «τῶν σὺν ἐπὶ ὄν μέλημα» ἀφαιρήσῃ μέγα· Αἰσχ. Εὐμ. 422· «τί σε σοὶ τὸ μέλημα» Θεόφρ. 14, 2, καὶ ἐν τῷ πεζῷ Δοκμ. βήτ. διδ. 14.

Μέλησις, ἡτος, ὁ· 1) ποταμὸς τῆς Ἰωνίας παρὰ τὴν Σμύρνην, ἐνθα λέγεται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Ὀμηρος Ὀμ. ὕμν. Ἀρτ. 3· καὶ ὡς θεὸς ποταμὸς καὶ πατὴρ τοῦ Ὀμήρου καλοῦμενος Πλουτ. 2) Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πλάτ.

Μελησις, ἡτος, ὁ· ἐπὶθ. τοῦ φωτὸς διψακός Δι-σολ. 3, 11.

Μελησαγύρας, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀνθ.

Μελησανδρος· Ἀθηναῖος τις Θουκ.

Μελησερμας· Ἀθηναῖός τις Σουίδ.

Μελησίαι· θηλ. κύρ. ὄν. Σουίδ.

Μελησι-άναξ, ακτος, ὁ· ἐπὶθ. Ὀμήρου Τζέτζ.

Μελησίαις, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν.

Μελησι-γενής, οὗς, ὁ· ὁ γεννηθεὶς παρὰ τὸν

Μέλητα ποταμὸν, Ὀμηρος Ἥρ.

Μελησίμ-βρατος, 2 ὁ περιποιούμενος καὶ τιμωμένος ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν· «ἀστέων ῥίξαν μελησίμβροτον» Πινδ. Π. 4, 15.

Μελησίππος, ὁ· Ἀχαιὸν τις Θουκ.

Μέλησις, εως, ἡ· φροντίς, ἐπιμέλεια, ἐκκλ.

Μέλησμός, ὁ· μέλησις, ἀμφ. γρ. Ἑτ. Μ. πρόλ. μελλησμός.

Μέλητέον· ὁ· ἐπὶθ. τοῦ μέλιος· τινὲς τινος· πρὸς τινος· να φροντίξῃ περὶ τινος Πλάτ. πολιτ. 2, 365.

Μελητίθης, ου, ὁ· ὄν. μωροὶ παροιμῶδες ἐν Ἀθήναις, ὡς τὸ μαρμαίκευτος Ἀριστ. βατρ. 901, ἐνθα καὶ γραφὴ Μελητίθαι· φαίνεται ὅτι εἶναι πατρων. τοῦ Μέλητος.

Μέλητος, ὁ· Ἀθηναῖός τις· α) ὁπαδὸς τῶν 30 τυράννων Ξεν. Ἑλλ. 6) τραγικός ποιητής, ὁ γνωστὸς κατήγορος τοῦ Σωκράτους· Ἀριστ. συγνὴ γράφ. ἔσφ. καὶ Μέλιτος.

Μέλι, ἴτος, τό· ὁ γνωστὸς γλυκὺς χυλός, ὃν συναγοῦσιν αἱ μέλισσαι ἐκ τῶν ἀνθέων· «μέλι γλυκερόν» Ὀδ. υ, 69, καὶ συγνὴ· «χλωρόν» Ἰλ. λ, 630· «γλυκίων μέλιτος ἀδὴν», α, 249· «παμφαῖς· καθαρόν» Αἰσχ. Πέρσ. 604· «γλυκεῖται μέλιτος· ῥοαί» Εὐρ. Βάκχ. 710· «μέλι καὶ γάλα» Πλάτ. Ἰων 534· «μέλιτι καρπαὶ θεοδευμένοι», νόμ. 6, 782· «ὅταν μέλι» = τὸ μάκνα τῶν Περσῶν Πολυαιν. 4, 3, 32· καὶ μετφ. εἰς τὸν ἐπὶ τοῦ λόγου· «τὸ Νεστόρειον μέλι» Εὐρ. ἀποσπ.

ἀδεδ. 9· ἐπὶ ὕμνων Πινδ. Ὀ. 10 (11)· «ὅταν γλυκίων μέλιτος» Μόσχ. 2, 3· «ἡ τῶν ἀνδρῶν γολή· ἔστι πρὸς κείνην (τῶν γυναικῶν) μέλι» Ἀλεξ. ἐν Ἀθην. 13, 558, mel.

Μελία, ἰων. μελίη, ἡ· 1) εἶδος δένδρου, (μέλι) (γ)ος, Γαλκίης, γερμ. Esche, γαλλ. melier (espresso de frêne) Ἰλ. μ, 178· ἔνεκα τῆς σκληρῆς ῥότητος τοῦ κατὰ τὸν Ἡσίοδον ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸ τρίτον ἀνθρώπινον γένος ἐκ μελίων, ἐρ. 147· 2) συνεκδ. κοντάριον ἐκ μελίας· «ἐπὶ μελίας· ἐξ ἄλλου, υ, 322.

Μελία, ἡ· 1) μία τῶν Ὠκεανίδων Πινδ. 2) μήτηρ τοῦ Κενταύρου Φόλου (Ἀπολλόδ. 3) θυγάτηρ τοῦ Φερειοῦ. 4) πόλις Καρίας Στ. Βυζ.

Μελι-άγριον· μελεάγριον

Μελι-αδής, ἰων. 2· μελιθηδής, γλυκὺς ὡς μέλι· ὄντος Πινδ. ἀποσπ. 147.

Μελία, ὦν, αἰ· γένος νυμφῶν, ὅπερ ἡ γῆ συλ-λαβοῦσα ἐκ τοῦ ἀέρος τοῦ χυθέντος ἐκ τῆς ἐκτομῆς τῶν αἰσίων τοῦ Κρόνου ἔσκεν Ἡσ. θε. 187, τὸ ὄνομα ὑποδηλοῦ τὸ δένδρον μελία ὡς τὰ Δρυὶς καὶ Ἀμαδρυὶς ὀνόματα νυμφῶν ὑπερφανέων τὴν ἄνθρωπον.

Μελ-ίαμος, ὁ· λυρικὸν ποίημα ἐν ἱαμβικῇ μέτρῳ Δ. Αἰερ. 6, 76.

Μελιασταί, οἱ· οἱ ὀργισταὶ τοῦ Διονύσου Πανσ.

Μελιδόσμαι· μέλλω Ἡσυχ.

Μελι-δόσας, ὁ· ἡδυστάς, γλυκύφωνος· «κύων» Εὐρ. Φαέθ. ἀποσπ. 2, 31.

Μελιδόσια, ἡ· 1) μήτηρ Λακκάων, μία τῶν Ὠκεανίδων Ἀπολλόδ. 3· 2) Νύμφη αὐτόθι· μήτηρ Λάκωνος Ἀθην. καὶ ἐπὶθ. τῆς Περσεφόνης Ἀθην. 14, 624· 2) πόλις τῆς Θεσσαλίας περὶ τὴν Ὀσσον Ἰλ.

Μελι-δρομος, 2· ὁ ἔχων ἡδέως· «αδὺλός» Ἀνθ.

Μελι-γᾶθής, 2· ὁ εὐφραίνων ὡς τὸ μέλι, γλυκὺς ὡς μέλι· ὕδωρ Πινδ. ἀποσπ. 211.

Μελι-γάλα, τό· εἶδος ἐπιδόσμου χειρουργητοῦ

Αἰ. φιλ. ἱατρ. σύν. 10.

Μελι-γάρυς, ὅρ· ἀντὶ μελίγερυς Πινδ. Ὀ. 11, 1.

Μελιγγός· ἄρθρον, μέλος, μετν.

Μελι-γόσπος, 2 ὁ ἡδέως, γλυκὰ ἡχῶν· «αἰδοῦς» Πινδ. Ν. 11, 18.

Μελι-γῆρυς, υος, ὅρ· μελίγερυς ὁ· ἡ γλυκὴ κέωνται, ὁ ἡδέως ἡχῶν· ὅφ. Ὀδ. μ, 187· «αἰδοῦς» Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 519· ὕμνος Πινδ. Ὀ. 10, 4· «κῶμος», Ν. 3, 4· «αἰδῶν» Ἀνθ. 7, 44· «καρ-θονικὰ» Ἀλκμ. ἀποσπ. 13 (12)· «τὸν μελίγερ-ρον» Ἀδριακὸν ἡ καὶ Περικλέα Πλάτ. Φαίδρο-ς, 269, melliloeus.

Μελι-γλήνος, ὁ, ἡ· ἡδυστάλιος, ὁ ἔχων γλυκεῖς ὀφθαλμούς Ἡσυχ.

Μελι-γλωσσος, 2· γλυκύγλωσσος, ὁ γλυκὰ ἡδέως ὁμιλῶν· περὶ ὧν Αἰσχ. Πρ. 172· ἐπὶ Ἀριστ. ὄρν. 908.

Μελιγμᾶ, ατος, τό· 1) μελισμα, ῥοδή, ἔσφα· Μόσχ. 3, 93 2) ἡχητικὸν ὄργανον, τινὲς δὲ ἔξηγ. ἀντὶ τοῦ μελιγμᾶ, 3, 56.

Μελεγευνίς, ἰδός, ἡ· 1) μία τῶν Αἰόλου νῆ-σαν, κατὰ Μελεγευνέας Στ. Βυζ. 2) θυγάτηρ τοῦ Πούχ.

Μελι-γράφος, ὁ, ἡ· ὁ γλυκὰ γράφων· «δὲ» ναξ Βυζ.

Μελισσάριον, τό ὕποκ. τοῦ μέλου, μελισσάριον
 Σχολ. Σοφ. Τροχ. 216.
 Μελισσαῖον, τό κηρίον Σουίδ. διορθ. μελίτειον,
 μελίτιον, μελισσιον.
 Μελί-δουπος, ὁ, ἡ· μελίγδουπος, εἶκας. ἀντί-
 μονόδουπος.
 Μελί-ειδής, 2· ὁμοίως μελίτι· Ἰπποκρ. σ. 529,
 12, διαφ. γρ. ἀντί μελιγδής.
 Μελί-εφθος, 2· ὁ μέ μελί βεβρασμένος Ἀρρ-
 κριπλ. σ. 4, ἐνθα τὰ μελίεφθα μνημονεύον-
 ται ὡς ἰνδικὰ ἐμπορεύματα.
 Μελίζω, μελ. ἴσω καὶ ἀτε. ἰω (μέλος 1)· α) κό-
 πτω μελιθόν, διαμελίζω, κόπτω εἰς τεμάχια
 Ἀπολλόδ. 9, 24, 1, 27, 4· καὶ περὶ τοῦ ἱερέως
 τῶν Οὐσιῶν, κατακόπτω τὸ ὄμμα εἰς τεμάχια
 Δ. Ἀλ. ἀρχ. 7, 72· πρὸλ. μελίζω 6) σχη-
 ματίζω τὰ μέλη τοῦ σώματος, διαρθρῶ· «οὐ
 μεμελισμένα τέκνα», ἐπὶ τῶν νεογνῶν τῶν ἄρ-
 κτων Ὀππ. κυν. 3, 159.
 Μελίζω, δωρ. μελίσσω, μελ. ἱσοῦμαι Μόσχ. 3, 52
 (μέλος 2)· α) ψάλλω, ᾄδω· «σύνιγγι μελίσδω»
 Θιόκρ. 20, 28· συνθ. μέσ. Θεοκρ. Ἀνθ. 6) καὶ
 μετ. ὁμῶς τινα ψάλλων· «τινὰ δαιδαίς»
 Πινδ. Ν. 11, 23· πάθη Ἀλγ. Ἀγ. 1176· γ)
 μίμωμαι τὸ μέλος, μελιφθικόν Δ. Ἀλ. Δημ. 50·
 δ) κάμνω μελιφθικόν· ἡ μουσικὴ μελίζουσα ταύ-
 την (τὴν ποιητικὴν) Σέξτ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 6, 16.
 Μελί-ζωμον, τό· ζωμός ἐκ μελίτος· Ἀπί-
 πιος 1, 2.
 Μελί-ζωρος, 2· μελικρατος, ὁ ἐκ καθαροῦ μέ-
 λτος, γλυκὺς ὡς τὸ καθαρὸν μέλι· πόντν Ἀ-
 θην. 11, 498· «ῥίξα μελίζωρος πάσασθαι» Νικ.
 φαρ. 663· τὸ μελίζωρον=μελικράτον Ἀλ. 205.
 Μελί-η-γανής, 2· ὁ γεννηθεὶς, βλαστήσας ἐκ
 μελίας Ἀπαλ. Ρ. 4, 1641· πρὸλ. μελία.
 Μελί-η-δής, δωρ. μελιαδής, 2· γλυκὺς ὡς μέλι·
 «λωτοῦ μελιθόα καρπὸν» Ὁδ. ι, 64· οἶνος
 ὁμ. Πινδ. μέγν. π. καὶ παρ. Ἰπποκράτει· «με-
 λιθός οἶνος»=μελικράτον Ἰπποκρ. μετφ. - θυ-
 μός=γλυκὺς, ἡδὺς βίος Ἰλ. κ, 495· νόστος=ἡ
 γλυκεία, εὐχάριτος ἐπιστροφή Ὁδ. λ, 100· ὁ-
 πνός, τ, 551· ποία Πινδ. Η. 9, 37· ρολπῆ
 Ἀνθ. 2, 504· «τρύγα πίνει μελιθόα» Ἀνακρ.
 ἐν Ἀθην. 15, 671· πρὸλ. Ἰσχύ. καὶ με-
 λιαδής.
 Μελί-ορεπτος, 2· ὁ τραπεῖς ἢ τρεφόμενος με-
 λί· χελιδὼν Ἀνθ. 9, 122.
 Μελί-ορρος, ον, συνθρ. μελιόρρος, ουν, 2· με-
 λίσσωνος, γλυκώφωνος, ἡ γλῶν γλυκὰ Ἀνθ. 5, 125.
 Μελί-γινος, ἐτι μέλινος καὶ μελένιος, 3· ὁ ἐκ εὐ-
 λου μελίας Σχολ. Ἰλ. ε, 655, φαίπνευς.
 Μελί-καρίδες, αἱ· εἶδος καρίδος (καρποειδῆς)
 γλυκείας τὴν γεῖναι, κατ' ἄλλ. δωρ. ἀντί μελι-
 καρίδες, καὶ κατὰ νεωτ. διορθ. «ξανθαὶ μέλι-
 καρίδες» Φιλότη. ἐν Ἀθην. 4, 147.
 Μελί-καρίς, ἴδος· ἴδε μελικαρίδες.
 Μελί-κέρις, ον· οἷος Ἀθάμαντος καὶ Ἰνοῦς,
 μεταβληθεὶς εἰς τὸν θαλάσσιον θεὸν Παλαίμονα
 Πινδ.
 Μελί-κηρα, ἡ· τὰ ὡς τῆς πορφύρας ὁμοιάζοντα
 πρὸς κηρίον (κηρήραν)· ποιοῦσι τὴν καλουμέ-
 νην μελικήραν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 5, 15· ἐντ. καὶ
 κηρίεζεν=γεννᾷν τοιαῦτα ὡς λαοὶ, παραλ.
 α. 316, Ἀθην. 3, 88, δι. γρ. μελικήραν.

Μελί-κηρα, τὰ (ἴδε μελικήρον)· εἶδος γλυκὺ-
 σματος Ἀθην. 14, 648.

Μελί-κηρία, ἡ· μελικήρις 1, Κίλσ. meliceria.
 Μελί-κηρίς, ἴδος, ἡ· 1) «πάθος ἰνικρον, μελι-
 τῶδες ὑγρὸν ἔχον» Ἡσυχ. σπυρίον τῆς κεραλῆς
 ὁλοῖον κηρία Ἰπποκρ. meliceris, lineā fanaκα·
 πρὸλ. παράρηγμα 2) εἶδος πλακούντος Ἀθην.
 14, 648· 3) καὶ ἡ Ἡσυχ. εἶδος ἀμπέλου (κλήμα-
 τος) 4) κηρίον Σχολ. Ἀριστ. θισμ. 523.

Μελί-κηρον, τό· 1) κηρήρα, μελόπηττα Θε-
 όκρ. 20, 27, ἐνθα νῦν γράσσεται «μέλι κηρὼ»
 2) παρὰ Πλούτ. ἡβ σ. 1160=μελικήρις, 3.
 Μελί-κομπος, 2· μελιγδουπος, ὁ γλυκὰ, ἡδύων
 ἡδῶν· ἀοιδὰ Πινδ. Ἰ. 2, 32.

Μελικός, 3 (μέλος 2)· ὁ ἀνῶνων εἰς μέλος, ἡ
 συνοδευόμενος ἢ ψαλλόμενος με μέλος, μετγ. «ὁ
 μελικὸς ποιητὴς» ἢ «ὁ μελικὸς»=λορικός ποιη-
 τὴς Γαλην. Πλούτ.

Μελί-κρῆς, ατος, δοτ. μελικράτη καὶ μελι-
 κρᾶτι Β. Ἀν. 1226, τό· μελικράτον.

Μελί-κρᾶτος, ἰων. μελικρητος, 2· κεκραμέ-
 νος, μεμιγμένος με μέλι· τὸ μελικράτον,
 δηλ. πόμα = κράμα ἐκ μελίας καὶ γάλακτος
 Εὐστ. Ὁδ. κ, 519, ἐσπίνδοντο δὲ τοὶ καταχθο-
 νίους θεοὶ καὶ τοὶ νεκροὶ Ὁδ. λ, 27· 2) «μελι-
 κράτον Ἀττικοί, οἰνόμελι, ὑδρόμελι Ἑλληνες»
 Πολυδ. 6, 17, Μιτρ σ. 254· «μελικράτα γά-
 λακτος» Εὐρ. Ὀρ. 115· διότι ὑπῆρχε καὶ κράμα
 ὕδατος καὶ μελίτος· «ὕδωρ μελικράτον» Σουίδ.
 πρὸλ. Ἀπολ. Ρ. 4, 172· «μελικράτα ὀδύρεα»
 Ἰπποκρ. δοτ. μελικράτι κατὰ μεταπλ. Χοι-
 ροδ. ἐν Β. Ἀν. σ. 1226.

Μελί-κταινα, π. ἡ· 1) μελίταινα Νικ. Θερ. 555·
 ἴδε καὶ μελισσόφυλλον· 2) Βακχ. τις Νυν.

Μελικτής, οὔ, καὶ δωρ. μελιττής, οὔ, (μελίζω,
 2)· μελισττής, ἀοιδός, τραγουδιστὴς Μόσχ. 3, 7.

Μελικῶς, ἐπίρ. μετὰ μέλους Σχολ. Ἀριστ.
 ὅρν. 209.

Μελί-λώτινος, 3· ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ
 μελιλωτῶν· στέφανος Ἀθην. 3, 73 καὶ συχνὰ
 μετφ. γλυκός, τερπνός, οὐδ' ὡς ἱππ. «μελι-
 λώτινον λαλῶν» Φερικρ. ἐν Ἀθην. 15, 678.

Μελί-λωτον, τό, καὶ μελιλωτος, ὁ· εἶδος λω-
 τῶ (τριφυλλίου), τὸ ὅποιον μυρίεαι ὡς μέλι Ἀ-
 ριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 40· κατὰ Σπράβ. 17, 831· εἶδος
 δένδρου· τὸ ἐν τῇ ἄρσει παρὰ Νικ. Θερ. 987
 εἶνε μακρόν, melilotum.

Μελί-μῆλον, τό· γλυκύμηλον, εἶδος μήλου
 Διοσκ. 1, 162· «ἐγκαντρίζεται μῆλον εἰς πασαν
 ἀχράδα καὶ εἰς κυδωνία, καὶ γίνεται ἐκ τῶν κυ-
 δωνίων μῆλα καλλίστα τὰ καλοῦμένα παρ' Ἀ-
 θηναίοις μελίμῆλα», γεωπ. Ἰν. 20, 1.

Μελίνα, ἡ· πόλις Ἀργούς, ἀρ' ἡ, ἡ Ἀφροδίτη
 Μελιναία τιμάται Στ. Βυζ.

Μελίνεως, ω, ἀμπέλος· εἶδος ἀμπέλου (κλή-
 ματος) Ἡσυχ. Πολυδ. 6, 82.

Μελίνη, ἡ· εἶδος γεννήματος πεγχεροειδούς, ὃ
 κοινὸς κίγγχρος, runcium malaccense πρὸλ. ἔλ-
 μος 3, Σεν. Ἀν. 1, 2, 22, πλ. ἀποθῆναι με-
 λινῇ ἢ ἄγροι μελίνῃ. Ἀν. 6, 2, 6· ὁ μέλι-
 νος παρὰ Φωτ. καὶ Ἐτ. Μ.

Μελίνη, ἡ· θυγ. Θεσπίος Ἀπολλόδ.

Μελιννώ, οὐς, ἡ· ποιήτρια τις ἐκ Μισθου
 Στοδ. ὁ Φώτ. γράφ. καὶ Μελινώ.

Μελίνον, τό' μελίταινα, μελισσόφυλον, μεγν.
 Μελίνας, ὅ' μελίτη Θεόφρ. ἀμφ.
 Μελίνος, (μελία) 3' μελίνας, ὁ ἐκ ἔβλου με-
 λίνης· αὐδός· Ὁδ. ρ, 399, ἐν Ἰλ. ἐπ. μελίνας.
 Μελίνο· φάγοι, οἱ οἱ τρώγοντες μελίνην,
 Θρακική τις φυλή Ξεν. Ἀν. 7, 5, 12.
 Μελίξω, οὖς, ἡ' Ἑλλ. κύρ. ὄν. Θεόκρ.
 Μελίος, ὁ' Ἑλλ. κύρ. ὄν. Κ. Σμυρ.
 Μελί-παις, αἶδος, ὁ, ἡ' παῖς τοῦ μελίτος, παρὶ
 τῶν μελισσῶν· σίμβλους Ἀνθ. Παλ. 12, 249.
 Μελί-πηκτον, τό' πλακοῦς, γλύκισμα ἀπὸ
 μέλι, μελομουσταλευρικά Ἀθήν. 14, 643.
 Μελί-πνους, ον, συνηρ. μελίπνους, ουν, 2'
 α) ὁ πνέων, κυρίζων ἀπὸ μέλι, ἡδύς, τερπνός·
 -λίβανος Ἀνθ. 6, 231, 6) ὁ ἡγών, ἔδων γλυκὰ
 ὡς μέλι· σύργξ Θεόκρ. 1, 128· Μοῖσα, μυλ-
 πῇ Τρωφ. 429· φωνή Ν. Διον. 10, 188.
 Μελί-ποιέω· κάμνω μέλι, ἀρχ. λεξ.
 Μελι-πτέρωτος, 2' ὁ γλυκὰ πετῶν, ὁ γλυκὰ
 πτερά ἔχων· «μέλεα μελιπτέρωτα Μουσῶν»
 Πρατίν. ἐν Ἀθήν. 14, 633.
 Μελί-πτορος, 2' ὁ ἔχων γλυκεῖς πτόρους
 (βλαστούς)· γλυκύριζα Γαλην. τ. 13, σ. 877.
 Μελι-ρράθ' αμίζε, ἴγος, ὁ, ἡ' μελίρροος, ὁ
 στάζων μέλι, γλυκός· οἶνος Ν. Διον. 12, 169.
 Μελί-ρροος 2' μελίρροος Πινδ. ἀποσπ. 286.
 Μελί-ρρους, ον, καὶ συνηρ. οὖς, ουν, 2' ὁ
 βέων στάζων μέλι, μεγν.
 Μελί-ρρυτος, 2' μελίρροος, ὁ βέων μέλι Πλατ.
 Ἰων. σ. 534.
 Μέλις, ὁ, ἀντὶ μέλι, τό, λέγει ὁ Σκύθης παρ'
 Ἀριστ. Θεσμ. 1192.
 Μελίσσω, ὄρω. ἀντὶ μελίζω, 2.
 Μελίσκιον, τό' ὄπωκ. τοῦ μέλιτος 2' Ἀθήν. 10, 446.
 Μελίσκος, ὁ' Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀνθ. 6, 82.
 Μελίσμα, ατος, (μελίζω 2), τό' ἡδύ, ἔσμα
 Θεόκρ. ὁ ἡγος μουσικῶν ὀργάνων· λῶρας Ἀνθ.
 7, 196· 6) εἶδος ἡδύ, ἔσματος, μελωδία Δη-
 μήτρ. περὶ ἔρμην. 74.
 Μελισμάτιον, τό' ὄπωκ. τοῦ μέλισμα Ἀνθ.
 Μελισμός (μελίζω, 1), ὁ' 1) διαμελισμός, κα-
 τὰ τμήσεις Σουδ. 2) κομπιαμός, ψάλισμον, τρήλ-
 λισμα τῆς φωνῆς Βρυένν. ἀρμ. σ. 480.
 Μελί-σπονδα, τὰ, δηλ. ἱερὰ σπονδαί, θυσίαι
 ἐκ μελίτος· «νηγάλια καὶ μελίσπονδα θύειν»
 Πλούτ. ἡθ. σ. 464· πρὸλ. ἐλαιόσπονδα, οἰνό-
 σπονδα.
 Μελίσσα, ἡς, ἀττ. μελίττα, ἡ (μέλι, ὁ τύπος
 μέλιτα ἐκ τοῦ Ἑμπεδ. παρ' Ἀθήν. 12, 510
 «ξανθὸν δὲ σπονδᾶς μελιτῶν» εἶνε ἐσχαλμένους,
 διότι πρέπει νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ γὰρ, μελίτων καὶ
 οὐχὶ μελιτῶν)· τὸ γνωστὸν ἐντομὸν, μελίττα,
 παρ' Ὀμ. καὶ τοῖς μεγν. συνηθέστ. «ἔθνεα με-
 λισσῶν ἀδινίων»· πικρὰ σμήνη μελισσῶν Ἰλ.
 6, 87· «σμήνος μελισσῶν» Πτ. θε. 594· Ξουθῆ
 Σοφ. ἀποσπ. ξουθόπτερος· Εὐρ. Πρ. μ. 488·
 «-μελισσῶν τρητὸν πόνον»· κηρήρεα Πινδ. Π.
 6, 54· μέλι· «-μελίσης· πηγαί» Σοφ. Θί. Κ.
 482· πρὸλ. Λοβία. εἰς Φρόν. 187· «μελισσῶν
 νέκταρ» τὸ ὄνομ. Εὐρ. Βάκχ. 143· 3) μετφ.
 ποιητικῆς, ποιητρια, διότι ἐκρυζοῖσι τὸ ἄνθος
 τοῦ βίου καὶ τεχνικῶς παρασκευάζουσιν αὐτὸ
 ὡς μέλι εἰς τοὺς ἄλλους πρὸς ἀπόλαυσιν· πρὸλ.
 Ἰακώβ. Ἀνθ. Παλατ. σ. 530. Περὶ Πινδ. Π.

4, 60 «Δελφίς μελίττα»· Δελφικὴ ἱέρεια· ὅπου
 δ' ἐκαλοῦντο καὶ αἱ (μυστίδες ἱέρειαι) τῆς Δελ-
 φικῆς καὶ Ἀρτέμιδος, ἀρχ. λεξ. ἐν γέν. αἱ
 καθαρὰ ψυχῇ· νόμος Πορφύρ. καὶ περὶ τῆς νύ-
 σελήνης· πρὸλ. Σέρβ. εἰς Βιργ. Δίν. 1, 431, αἱ
 Μελίσσαι, ἡ' 1) Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πρ. 2) γυναι-
 κὴς Φρυγίας, ἐνθα ἐτάφη ὁ Ἀλκιβιάδης Ἀθη-
 ναῖος· αἱ, αἱ· νόμοι, θυγατέρες τοῦ Μελί-
 ττα, αἱ τινες ἐν Κρήτῃ ἀνέθρεψαν τὸν Δία·
 πολλὰ δὲ «δικταταί Μελίσσαι» Καλλιμάχ.
 Μελίσσατοι, 3' ὁ ἐκ τῶν μελισσῶν, ὁ ἀποδύ-
 κων τὰς μελίττας· οὐλαμὸς Νικ. Θηρ. 612.
 Μελισσάριον, τό, καὶ μελιττάριον· ὄπωκ. τῆς
 μελίττας, μεγν. αρίαριον.
 Μελίσσειον, τό' τὸ μελίσει Σχολ. Νικ. Ἀλ.
 317, δι. γρ. μελισσεῖον καὶ μελίσειον.
 Μελίσσειος, 3' μελισσαίος· κηρίον Λοκ.
 εὐαγγ. 24, 42.
 Μελισσεύς, ἑως, ὁ' μελισσοουργός, μελισσο-
 μος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 27.
 Μελισσοῦδον, ἐπίρ. ὡς αἱ μελίτται, ὡς με-
 λίσαι· Εὐστ.
 Μελισσῆεις, εσσα, ἐν· πλοῦσις ἀπὸ μελίττας
 Ἰγν. τὸ Ν. Διον. 13, 183· Ἑλικῶν Κολοῦβ. 2.
 Μελισσία, ἡ' μελισσειον, κυψέλη, γεωμ. 13.
 Μελισσιὰς, ἄθος, ἡ' ὄν. ἐταίρας Ἀνθ.
 Μελίσσιον, τό' 1) ὄπωκ. τοῦ μελίττα, αρίαρι-
 ον· Ἀριστ. σφ. 367 μελίτιον· 2) σμήνος με-
 λισσῶν· Κίμεικα, σφηκία ἢ μελίττα· Σουδ.
 μελίτιον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 40.
 Μελίσσιος, ὁ, ἡ' μελίσειος;
 Μελισσο-βότανον, τό' μελισσόφυλον, μελί-
 τταινα Σχολ. Θεόκρ. 4, 25.
 Μελισσο-βότος, 2' ὁ βοσκόμενος ἢ βοσκῶν
 οὖς ὑπὸ μελισσῶν· Ἑλικῶνος Ἀνθ. Παλ. 9,
 523· τὸ μελισσόβωτον = μελισσοβότανον
 Νικ. Θηρ. 677.
 Μελισσο-βότος, ὁ' μελισσοκόμος, ἀρχ. λεξ.
 Μελισσό-βριξ, τριχας, ὁ, ἡ' ἔχων μελισσο-
 τριχας· Βυζ.
 Μελισσο-κόμος, 2' μελισσοουργός, ὁ φυλάτ-
 των καὶ τρέφων μελίττας· νόμοι Ὀπ. κων.
 4, 273, αρίαριος.
 Μελισσό-κρᾶς, ἄτος, ὁ, ἡ' μελιτόκρως, μελί-
 κρως Ἠσὺ.
 Μελισσο-νόμος· ὁ μελίττας βόσκων, φυλάτ-
 των. Παρ' Ἀριστ. Βατρ. 1273 εἶνε πῶν. ἀπὸ
 στρωφῆ τῆς λισχυλίου λέξεως μελίττα· αἱ
 ἱεραι, ὡς ἐν γλώσσαις τοῖς σημειοῦται· αἱ
 κην, μελισσῶν νεμόμενοι ἐν τῷδε τῷ της
 ἁλῶνι. Ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ· διανέμεντες τὰ τῶν
 πόλεως· ἐντεῦθεν εἰς πολιτισσόμενος ὑπὸ
 Πασσῶν, διορθοῦται.
 Μελισσο-πολέω· μελιττοπολέω, εἰμαι μελί-
 σοπύλος, ἀμφ.
 Μελισσο-πόλος, ὁ' μελιττοπόλος, μελισσο-
 κόμος Ἀριστοτ. Θουμ. ἀκ. 65.
 Μελισσο-πύλος (πονέω), ὁ' μελισσοκόμος
 Ἀνθ. 6, 239.
 Μελισσο-πηχέω· πτωθὲς τὰς μελίττας· ἀπὸ
 κρῶν, ἵνα μὴ πεσῶσιν, ἐμποδίζω διὰ κρῶν
 τὴν πηλοῖν των· Φώτ. ἐσφ. γρ. μελιττοπηχέω·
 μελίττοποιεῖν.
 Μελισσό-ρσος, ὁ, ἡ' ὁ βέων ἐκ τῶν μελί-
 τται.

σάν· - νασμοί = νάματα μέλιτος, μέλι 'Ορφ.
 'Αργ. 572.
 Μέλισσος, ὁ· *Ελλ. κύρ. ὄν. Πίνδ.
 Μέλισσο-σός, 2· ὁ σόζων, προστατεύων τὰς
 μέλισσας· - Πάν 'Ανθ. 9, 226, 6.
 Μέλισσο-τεκτός 2· ὁ κατεσκευασμένος ὑπὸ
 μελισσῶν· - κηρία Πίνδ. ἀποσπ. 268.
 Μέλισσο-τοκος, 2· ὁ γεννηθεὶς ὑπὸ μελισσῶν·
 - ὄνοι = γλυκεῖα, ἡδέα, ἄσματα 'Ανθ. 7, 12, 1.
 Μέλισσο-τροφεῖον, τό· μελισσοურγεῖον, μτγν.
 Μέλισσο-τρόφος, ἄττ. μελιτοτρόφος, 2· ὁ
 τρέφων μέλισσας· - Σαλαμὶς Εὐρ. Τρω. 794· ὁ
 μελισσοτρόφος = μελισσοκόμος· 'Ιωσ.
 Μέλισσο-ურγεῖον, τό· μελισσοτρόφεον, ὁ τύπος,
 εἶδος ἐν ἀποθεμιμένα τὰ μέλισσα 'Ιστ. μῦθ. 35.
 Μέλισσο-υργέω· εἶμαι μελισσοურγός Πολυδ.
 Μέλισσο-υργία, ἡ· ἡ περὶ τὰ μέλισσα ἐνα-
 σχόλησις, τὸ ἔργον τοῦ μελισσοουργοῦ 'Αριστοτ.
 παλ. 1, 7.
 Μέλισσο-υργικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν με-
 λισσοουργίαν Πολυδ. 7, 147· τὰ μελισσοур-
 γικά = σύγγραμμα τοῦ Νικάνδρου περὶ μελισ-
 σοργίας 'Αθην. 2, 68.
 Μέλισσο-υργός, ἀντί μελιτοουργός, ὁ, ἡ· ὁ
 ἐπιμελούμενος τῶν μελισσῶν, μελισσοεὐς 'Αλ. 'Ι.
 2, 1, 9· ὁ μελισσοουργός οὗς = μελισσονόμος·
 - καὶ νομεὶς Πλατ. νόμ. 8, 842.
 Μέλισσο-φάγος, ὁ, ἡ· ὁ τρώγων τὰς μελισ-
 σας· *μελιτοφάγοι ὀρνίθες· Εὐστ. 'Ιλ. σ. 179, 7.
 Μέλισσο-φάτην, ἡ· πεφύλη 'Ψούχ.
 Μέλισσο-φάνος, ὁ· ὁ φανεύων τὰς μέλισσας.
 Μέλισσο(τ)ό-φυλλον, τό· μελισσοδότανον
 Διοσκ. καὶ ἡ μελισσοφύλου· Σχολ. Νικ. 0ηρ.
 677· πρὸλ. μέλινον, μελίτεια Θεοκρ. 4, 25·
 μελί(τ)ταίνα 'Ψούχ. μελίττειον Διοσκ. μελί-
 ταίνα Νικ. 0ηρ. 554· μέλιφυλλον Διοσκ. με-
 λισσοδότανον Σχολ. Θεοκρ. 4, 25· μελλισόχο-
 ρον, μελισσοδότας Νικ. 0ηρ. 677.
 Μέλισσο-όχορτον, 2· εἶδος φυτοῦ, τοῦ ὁποῖου
 τὴν ὁσμὴν ἀγαπῶσιν αἱ μέλισσαι, μτγν.
 Μέλισσο(τ)ώδης, 2· ὁμοίως μελισσῶν, ὁ ἐκ τοῦ
 εἶδους τῶν μελισσῶν 'Αριστοτ. ζ. μορ. 4, 9.
 Μέλισσο(τ)ών, ὄνως, ὁ· μελισσοურγεῖον, κυ-
 ψίλη, μτγν.
 Μέλισσω· μελίττω, μτγν.
 Μέλι-σταγή, 2· ὁ στάζων μέλι 'Απολ. 'Ρ.
 2, 1272· -στόμα 'Ανθ. 5, 295· -κροόνισμα 'Ανθ.
 Παν. 12, 3· - νιφετός Τρωιδ. 119.
 Μέλι-στακτός, 2· μελισταγής· -Μουσεία 'Ανθ.
 Μελιστάγης, οὗ, (μελίττης 2) ὁ· μελικτης 'Α-
 νασκρ. 59, 31.
 Μελιστή, ἡ· *Ελλ. κύρ. ὄν. 'Αριστ.
 Μελιστίων, ὄνως, ὁ· *Ελλ. κύρ. ὄν. 'Ανθ.
 Μελίτα, ἡ, ἀμφ. γρ. ἀντί μελίττω.
 Μελίττα, ἡ· ὁμοίως τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὴν
 ποταμὸν 'Ενιπέα, πρότερον Πύρρα καλουμένη
 Στραβ. Παρά Θουκ. Μελίττα συνηθ. Μελίτεια
 Θεοκρ. καὶ Μελίτη, κάτ. Μελιτταίης, ἔων καὶ
 Μελιττῆς Στ. Βοξ.
 Μελίττεινα, ἡ· μελισσοφύλον 'Ψούχ.
 Μελίττειον, τό· 1) κυνήδιον (σκυλάκι) μικρόν,
 ἐκ τῆς νήσου Μελίτης 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 9, 6· 2)
 μελίττα, τὰ = εἶδος λεπτῶν ὀφθαλμῶν· - δὴ-
 νία 'Ψούχ. Διόδ. 5, 12,

Μελιταίος, 3· ὁ ἐκ τῆς νήσου Μελίτης· ἴδε προηγ.
 Μελίτεια, ἡ· μελίττεινα, μελισσοόχορτον Θεοκρ.
 Μελίτεια, ἡ· 1) ὄν. πόλεως· ἴδε Μελίττα· 2)
 0ηλ. *Ελλ. ὄν. 'Ανθ.
 Μελίτειον, τό· εἶδος ποτοῦ ἐξ ὕδατος καὶ μέ-
 λιος Πλούτ. Κορ. 3, μελίτιον 'Ψούχ.
 Μελι-τερπής, 2· ὁ τέρπων ὡς τὸ μέλι· - μολ-
 πῇ 'Ανθ. 7, 25, 9.
 Μελίτη, ἡ, ἔσφ. τύπ. ἀντί μελίττω, ἐκ τῆς γε-
 πλ. μελιτῶν ἀντί μελίτων (ἐκ τοῦ μέλι) 'Εμπεδ.
 παρ' 'Αθην. 12, 510· ἴδε μελίττω.
 Μελίτη, ἡ· 1) 0υγ. τοῦ Νηρέως 'Ιλ. 2) 0υγ.
 τοῦ ποταμοῦ Αἰγαίου, μήτηρ τοῦ 'Γλλου
 'Απολ. 'Ρ. καὶ ἄλλ. σύνθηθ. 'Ελλ. κύρ. ὄν.
 'Ανθ. 3) ἡ νῆσος Μάλτα Διοδ. ἐξ ἧς *μελιταῖον
 κυνήδιον· ἡ μελιταῖον· 4) νῆσος κατὰ τὴν
 παραλίαν τῆς 'Πλουρίας 'Απολ. 'Ρ. 5) ἀρχαίωτ.
 ὄν. τῆς Σαμοθράκης Στραβ. 6) δῆμος 'Αττικῆς
 τῆς Κεκροπίδος φυλῆς Στραβ. κάτ. Μελιτεύς,
 ἔως Δημ. ἐκ τούτου ἐκαλοῦντο ἐν 'Αθῆναις καὶ
 *αἱ Μελιτίδες πόλεις· Πaus. 1, 23, 9· παρ' 'Α-
 ριστ. βιβλ. 501 καλεῖται ὁ 'Ηρακλῆς· *ὁ ἐκ Με-
 λίτης μεστυγίας· διότι λέγεται ἐν τῇ δῆ-
 μῳ τούτῳ ἐμνηθῆ τὰ μικρὰ μυστήρια· (τὰ εἶνε
 μακρὸν ἐν τῇ νήσῳ Μελίτῃ μόνον παρὰ Λυ-
 κοφρ. 1027).
 Μελίτηγος, ἔων. 3 ἀντί Μελίττιος· ὁ ἀνήκων
 εἰς τὴν νῆσον Μελίτην· ὄρος 'Απολ. 'Ρ. 4, 1150.
 Μελιτήμερον· ἡδὴ, γλυκὺ 'Ψούχ.
 Μελιτήριος, 3· μελιτηρός· - χυλὸς Θεοκρ. 'Ι.
 Φ. 3, 7, 4· - ἄγγος Πολυδ. 10, 93.
 Μελιτηρός, 3· ὁ ἐκ μέλιτος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸ
 μέλι, γλυκὺ ὡς μέλι· - ὄγρασία Πολυδ. 4, 190·
 - ἄγγεον 'Αθην. 11, 475.
 Μελίττα, ἡ· Μελίττα.
 Μελιτίδες, αἱ· ἴδε Μελίτη 5.
 Μελιτίδης, οὗ, ὁ· ἴδε Μελητιδης.
 Μελιτίζω· μελιτόω, ἀλείφω μὲ μέλι, γλυκαίνω.
 Μελίτινος, 3· μελιτηρός· μετρ. πόν πρὸς
 χάριν λόγον· ἔφη μελιτίνην ἀγχόνην εἶναι Δ.
 Λαέρ. 6, 51.
 Μελίτιον, τό· μελίττειον 'Ψούχ.
 Μελιτισμός, ὁ· τὸ μελιτίζειν, ἀλείφειν μὲ
 μέλι Π. Αἴγ. 1, 7.
 Μελιτίτης, οὗ, ὁ· 1) οἶνος κατεσκευασμένος
 μὲ μέλι Διοσκ. 5, 15, vinum melitum· 2) -λί-
 θος = εἶδος πολυτίμου λίθου· *ὁ δὲ μελιτίτης
 κατὰ πάντα ὅσκιε τῇ γαλακτίτῃ, διαφέρειν ἐν
 τῇ γλυκύτερον ἀνίειναι τὸν χυλὸν· Διοσκ. 5, 151.
 Μελιτό· ἔρυτος, 2· ὁ βρώων μέλι, μελίτα-
 γής, μτγν.
 Μελιτο-εἰδής, 2· ὁμοίως μελίτι κατὰ τὸ
 χρώμα 'Ιπποκρ. ἐπιρ. μελιτοειδὸς Ηού.
 Μελιτόεις, εσσα, ἐν· 1) μελιτοειδής, γλυκὺς
 ὡς μέλι, εὐχάριστος· - εἰδία Πίνδ. 'Ο. 1, 98·
 2) κατεσκευασμένος μὲ μέλι· - ναστοί 'Αριστ.
 ὄρν. 567· ἡ μελιτόεσσα καὶ ἄττ. συνηρ. με-
 λιττωῦτα, 0ηλ. μάζα = γλυκίσμα ἐκ μέλιτος
 'Πρ. 8, 41· πρὸλ. οἰνοῦττα· σπανιώτ. μελι-
 τοῦς, 0ηλ. πλακοῦς 'Ψούχ.
 Μελιτό-κρας, ἄτος, ὁ, ἡ· μελικράς, μιμι-
 γμένος μετὰ μέλιτος, μελικράτος.
 Μελιτόν, τό· κηρίον ἢ τὸ ἐφθὸν γλεῦκος 'Ψούχ.
 μελομουσταλευριῶ.

Μελιτο-ποιέω' κάμνω, παρασκευάζω μέλι Εὐστ.

Μελιτο-πωλῶ' πωλῶ μέλι Πολυδ. 7, 198.

Μελιτο-πώλης, ὁ ὁ πωλὼν μέλι Ἀντιφ. ἐν Ἀθη. 7, 287, Ἀριστ. ἱππ. 850.

Μελιτό-πωλης, ἰδὸς* θηλ. τοῦ προηγ. Πολυδ.

Μελιτο-τροφῶ' τρέφω μὲ μέλι, μετν.

Μελιτο-τροφία, ἡ τὸ τρέφειν μὲ μέλι, μετν.

Μελιτο-τρόφος, 2' ὁ τρέφων (παράγων) μέλι- κάλαμος Εὐστ. ἐρ. σ. 194.

Μελιτο-υργετον, τό' τόπος, ἐν ᾧ γίνεται μέλι, μελισσοεργετον, μετν.

Μελιτο-υργέω' παρασκευάζω μέλι Ἀριστοτ.

Μελιτο-υργία, ἡ κατασκευὴ μέλιτος Ἀριστοτ.

Μελιτο-υργικός, 3' ὁ ἀνέχων εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ μέλιτος.

Μελιτο-υργός, 2' ὁ κατασκευῶν μέλι, δι. γρ. ἐν Ἑρ. Μ. ἀντὶ μελιττουργός.

Μελιτοῦς' μελιττοῦτα' ἔδω μελιτόει.

Μελιτοῦσσα, ἡ πόλις τῆς Ἰλυρίας Πολυδ.

Μελιτό-χρος καὶ συνηρ.-χρους, 2' μελίχρους Σχολ. Νικ. 978.

Μελιτόω' ἀναμιγνύω μὲ μέλι, γλυκαίνω' «μή-κωνα μεμελιτωμένην» Θουκ. 4, 26' «ἀγγετον μεμελιτωμένην» = πλήρες μέλιτος Πλουτ. συμπ. 1, 10, 2.

Μελιττα, ης, ὅτι. ἡ' μέλισσα, οὕτω καὶ τὰ παράγωγα μελιττιον, τό, μελιττοπῶλος, ὁ, μελιττοπηγῆω, μελιττοτρόφος, ὁ, μελιττοεργετον, τό, μελιττοεργέω, μελιττοεργία, ἡ, μελιττοεργικός, 3, μελιττοεργός, ὁ, μελιττοφάγος 2, μελιττώδης' ἔδε μέλισσα, μελίσσιον κτλ.

Μελιτταίνω, ἡ, καὶ μελιτταιον, τό' μελισσό-φυλλος.

Μελιττιον, τό' ὕποκ. τοῦ μελιττα, μελίσσάνη Ἀριστ. σφ. 366, κυψέλη, μετν. μελίσσιον.

Μελιττο-πηγέω' μελισσοπηγέω.

Μελιττο-τροφετον, τό' μελισσοτροφετον.

Μελιτοῦτα, ἡ, ἔσφ. γρ. ἀντὶ μελιτοῦτα' ἔδε μελιτώει.

Μελιττώδης, 2' μελίσσώδης Ἀριστοτ. ζ. μαρ. 4, 9.

Μελιτο-ώδης, 2' μελιτωδής Πλουτ. καὶ μετν.

Μελίτωμα, ατος, τό' γλῶσσιμα ἐκ μέλιτος Βα-τρικ. 39' παρ' Ἀθην. 14, 646 ἐξήγ. πεπεμμενα.

Μελίτωσις, εως, ἡ τὸ μελιτῶν, τὸ ποιεῖν γλυκὺ διὰ μέλιτος.

Μελί-ροεγκτος, 2' μελίφωνος Σιδ. χρ. 4, σ. 485.

Μελί-φογγος, 2' μελίφωνος' Τερψιγόρα Πίνδ. ἰ. 2, 7' «Μοῖσαι, Ὁ. 6, 21' - αἰοδαί, ἰ. 5, 8.

Μελί-φρων, ονος, ὁ, ἡ' ὁ εὐφραίνων διὰ τῆς γλυκύτητος τὴν καρδίαν' - οἶνος Ἰλ. α, 284' - πορός, σῖτος, ὕπνος Ἰλ. ε, 34' - θυμός Ἰσ. ἀστ. 428' - αἰτία Πίνδ. Ν. 7, 11' - βέρβιτος Ἀνθ. 9, 501' «μῦθος Ἀπολ. ἰ. 5, 458' - καρπός, 2, 1003' «θεσμός ἐρώτων» Κολαυδ. 94' οὕτω καλεῖται καὶ ὁ Ἀριστάτος ὁ φροντίζων περὶ τοῦ μέλιτος ἡ ὁ ἐφευρών αὐτὸ Ἀπολ. ἰ. 4, 1132.

Μελί-φυλλον, τό' μελίσσώφυλλον Παύχ. Σχολ. Νικ. Ἀλ. 149.

Μελί-φурτος, 2' ὁ μεμιγμένος μετὰ μέλιτος, ἡδύς' - ἀρμονία Ἀνθ. 5, 270.

Μελί-φωνος, 2' ὁ ἔχων φωνὴν γλυκεῖαν Ἀνθ.

Μελί-χλωρος, 2' κίτρινος ὡς τὸ μέλι χλω- μός Ἀριστοτ. φυσιογν. 6, καὶ Πλατ. πολιτ. 3, 474, ὁρθοτ. γρ. ἀντὶ μελάγχλωρος Θεόκρ. 10, 27.

Μελί-χρό-γλωσσος, 2' μελίγλωσσος, γλῶ- κομήλητος, μετν.

Μελί-χροῖς, 2' μελίχροος Τζετζ.

Μελί-χροος, ον, συνηρ. μελίχρους, ουν, 2' ὁ ἔχων τὸ χροῖμα τοῦ μέλιτος Ἀνθ. 12, 165 καὶ μετν. «μελίχροῦ νέκταρι» Τρυφ. 113.

Μελί-χρο-ποιέω' κάμνω μελίχρον Ἰπποκρ.

Μελί-χρός, 3' κατασκευασμένος μὲ μέλι, γλυ- κὺς ὡς μέλι' - οἶνος Ἀνακρ. 45, 11' - ὁρμαλίν- δος Θεόκρ. 5, 95' «μελιχρότερος Χίου οἶνος» Ἀνθ. 12, 108' μετφ. «μηροῦ μελιχρότεροι» Ἀνθ. 12, 37 καὶ ἐπὶ τοῦ λόγου Δ. Κόσ. 51, 12' «αὐλοὶ μελιχρότεροι» Λουκ. μυθ. ἐγκ. 2.

Μελιχρότης, ητος, ἡ' γλυκύτης Σχολ. Θι- οκρ. 7, 82.

Μελί-χρῶσος, 2' κίτρινος ὡς τὸ μέλι καὶ ὡς ὁ χρῶσος' - εὐκταίρι Ὀππ. κυν. 1, 314, ἀμφ. γρ.

Μελί-χρῶδης, 2' ὁ ἔχων χροῖμα κίτρινον ὡς τὸ μέλι Ἀνθ. 12, 5.

Μελί-χρως, 2' μελίχρους, ἀμφ.

Μελί-χρως, οντος' μελίχρους, ὁ ἔχων τὸ χρῶ- μα τοῦ μέλιτος' - κούρος Ἀνθ. 12, 170' - χρῶς ἰ. Σμ. 3, 224.

Μέλλα, ἡ' δρύγαλα, εἶδος θροιστικῆς φαγῆ- τοῦ ἐκ γάλακτος ζινοῦ Γαλην.

Μελλάκιον, τό' ὕποκ. τοῦ μέλλαξ, νεανίσκου παλληκίρι, ἐκκλ. adolescentulus.

Μέλλαξ, ακος, ὁ' νεανίσκος, μεριάκιον, γλωσ- παρ' Ἰσχυ. «Μελλανες, νεώτεροι» (ἡ ἐκ τοῦ μέλ- λω) καὶ μελλεῖρην, μελλέφης ἡ πιθάν. συγγίν. τοῖς μετράξ, μέλαξ).

Μελλαρία, ἡ πόλις Ἰσπανίας Στράβ.

Μελλέδιος, 2' ἡμιθανής Ἰσχυ. ὁ εὐρισκόμε- νος εἰς τὰ λοιπία.

Μελλέ-γαρος, 2' μελλόγαμος Ἀρκάδ. 30, 25.

Μελλεῖρην, ενος, ὁ' Ἀακων. ἀντὶ μελλέφης Πλουτ. Λυκ. 17, παρ' Ἰσχυ. μελλεῖρην.

Μελλέποσις, ὁ, ἡ, δι. γρ. ἀντὶ μελλόποσις.

Μελλέ-πταρμος, (πταίρω), 2' μελλόπταρμος ὁ ἐσόμενος νὰ πταρνισθῇ καὶ στρέφων τὸ λευκὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς τὰ ἄνω Ἀριστοτ. προδλ. 61, 7.

Μελλ-έφηθος, 2' ὁ πλησιάζων (μέλλων) νὰ γείνη ἐφηθος, ἐπὶ δεκαπενταετοῦς παιδὸς Εὐστ.

Μελλήμα, ατος, (μέλλω) τό' ἀργοπορία, ἀνα- δοχή Εὐρ. ἰ. Α. 818.

Μελλήσις, εως (μέλλω), ἡ' 1) ἀρνοπύρραις βραδύτης, χρονοτριβῇ, ἀναβολή Θουκ. 1, 69' καὶ ὄκνος, 7 49' 2) προσδοκία, «τὴν μέλλω» σιν ἔχουσι φοδεῖραν» = φανίνονται ὅτι θέλουσι νὰ γείναισι προδερῶι, 4, 126' «μηκεῖν διατριβὴν πλείω τῆς μελλούσης ποιῶμεθα» Πλατ. νόμ. 1, 723' «διὰ βραχυσίας μελλήσεως» = μετὰ βρα- χύας μελλήσεως, μετὰ βραχὺν χρόνον Θουκ. 3, 66, eunetatio, morantium.

Μελλησμός, ὁ' μελλήσις Δ. Ἀλ. 7, 17.

Μελλήσις, μελ τοῦ μέλλω.

Μελλήσιον, ὁ. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ βραδύνῃ Εὐρ. Φοιν. 1279, eunetandum.

Μελλητής, ὁ' ὁ συνιθίζων νὰ ἀναβάλλῃ πάν- τοτε τὸν καιρὸν, ὁ ἀργοπορῶν, ὄκνος Θουκ. 1, 70, eunetator.

Μελλητιάζω, ἔσθ' τοῦ μέλλω· ἐπιθυμῶ νά θάω-
 ἥλλω τόν καιρόν, εὐχαρίστως βραδύνω, ἀργ. λιζ.
 Μελλητιάζω, 3' ὁ ἀγαπᾷ νά ἀναδύνη τόν
 καιρόν, βραδύς, ὀκνός, ὁ συνεισίζων νά χρονι-
 τριῇ Πολυδ. 9, 138.
 Μελλ-έσθ', ἡ ἡ μέλλουσα (ὀρισμένη) νά γείνη
 ἡρεα, δούκιμος Πλουτ. 79, σ. 795.
 Μελλήρην, ὁ ᾗδε μελλέσθην.
 Μελλήχος, αἰολ. 2' μελλίχος.
 Μελλό-γαμβρός, ὁ ὁ μέλλων ἐντός ὀλίγου
 νά γείνη γαμβρός Πούχ.
 Μελλό-γαμος, 2' ὁ μέλλων ἐντός ὀλίγου νά
 ἔλθῃ εἰς γάμον, μελλονομφος, ἡ μέλλουσα νά
 γείνη νύμφη Σοφ. Ἀντ. 624' - γαμβρός Θεόκρ.
 22, 140' - μελλέγαμος παρ' Ἀρχαδ. σ. 30, 25.
 Μελλο-δειπνικός, 3' (μέλος) φάσκον ἐν ᾧ
 μέλλει νά ἀσχίσῃ τὸ δεῖπνον Ἀριστ. ἐκκλ. 1153.
 Μελλο-ο-άνατος, 2' ὁ μέλλων ἐντός ὀλίγου
 νά ἀποθάνῃ, πολὺ γέρων, μετν.
 Μελλο-νικιῶν κυρ. ἀναδύλλω τήν νίκην,
 κυρ. λζ'. ἀναφερομένη εἰς τόν στρατηγόν Νικίαν,
 ὅστις ὑπὸ διαφόρους περιστάσεις ἀνεδύλλεν ἡ ἐξή-
 λειν ἀποφύγῃ τήν στρατηγίαν τῆς κατὰ τῆς
 Νικηλαίας ἐκστρατείας Ἀριστ. ὄρν. 639.
 Μελο-νόμφη, ἡ μελόνουμφος Πολυδ. 3, 45.
 Μελλο-νόμφος, 2' μέλλων ἐντός ὀλίγου νά
 γείνη γαμβρός ἡ οὐζυγος Πολυδ. 3, 45.
 Μελλό-νυμφος, ὁ, ἡ ὁ μέλλων ἐντός ὀλίγου
 νά νυμφευθῇ, ἡ μέλλουσα νά γείνη νύμφη Σοφ.
 Ἀντ. 629, 94λ. καὶ μελλονόμφη Πολυδ. 3, 45.
 Μελλό-παις, αἰδός, ὁ, ἡ ὁ μέλλων νά με-
 ταβῇ εἰς τήν ἡλικίαν τῶν παίδων· ὁ ἀπὸ δέκα
 ἔτων προκόπων παῖς τῇ ἡλικίᾳ Πούχ.
 Μελλό-πλουτογ, τὸ τὸ μέλλων νά γείνη
 πλούσιον - μεριπύκιον Εὐναπ. ἱστ. ἀποσπ. σ. 79.
 Μελλό-ποσις, εἰς, ὁ, ἡ ὁ μέλλων νά γείνη
 ποσις (οὐζυγος), μέλινουμφος Σοφ. ἀποσπ. 110.
 Μελλό-πταρμος, 2' μελλέπταρμος, διαφ. γρ.
 Μελλο-φανής, 2' ὁ μέλλων νά φανῇ Πού.
 Μελλω, μελ. μελλήσω, ἀδρ. μελλήσω καὶ μελ-
 λῶ καὶ παρτ. μελλων Ἰσα. θε. 478, συχνά
 ἐν ἀττ. πεζῶ. Ὁ Ὀμή. Ἰσα. Πινδ. καὶ οἱ τραγ.
 μεταχειρίζονται μόνον τὴν ἐν. καὶ παρτ. παρ'
 Ὀμήρ. σπανίως παραλείπεται ἡ αὐξησις Ὀδ. α,
 232, τὸν θαμ. τύπ. μελλέσκον ἔχει ὁ Θεόκρ.
 25, 240' ὁ μελ. παρὰ Πλάτωνι ἀπαρτ. Ἐπ. 7,
 326' 1) ἔχω σκοπὸν, προτίθεμαι, σκέπτομαι νά
 κάμω τι, μετ' ἀπαρ. α) συνήθως μελ. «μέλλεις
 γὰρ ἀπαρῆσθαι» Ξενοφ. Ἰλ. ψ, 544' «ὀθήσειν
 γὰρ ἐγὼ μελλεν ἐπ' ἀλλήλας Τρωάδων», ε, 39, 694'
 «καὶ ὅη μιν τάχ' ἐμελλε ὁδῶσιν ὧ θεράποντι
 καταβήμεν», ζ, 52' «ἤτοι ὁ καλὸν ἀλείψων ἀναι-
 ρήσεσθαι μελλεν» Ὀδ. χ, 9 «προσσηγορεύσῃς ἡ
 Αἴως κλεινὴ δάμαρ μελλούσ' ἔσσεσθαι» Αἴσχ. Πρ.
 837' «τοιαύτως κάλλην μελλεὶ θεῖος Ὀρέσιος ἀ-
 φείν, Χα. 854' «μελλόντων αὐτὴν συνάψαι»
 Ἡρ. δ, 75, καὶ ἐν ἀττ. πεζῶ. «μέλλω θμᾶς δι-
 σάσειν» Πλάτ. ἀπολ. 21' «ὡς διαβαίνοντων μελ-
 λωσιν ἐπιθροῦσθαι» Σεν. Ἀν. 2, 4, 24' 2) μετ'
 ἐν. ἀπαρ. «ἀλλ' ὅτε ἔτι ἀρ' ἐμελλε πάλιν οἰκόνδε
 νέεσθαι» Ὀδ. ζ, 118' «μέλλοντα φέρειν» Πινδ.
 Ὀ. 8, 45' «μέλοι δὲ τοι σοὶ τῶν περ' ἀν' μελλῆς
 τελεῖν» Αἴσχ. Ἀγ. 948' «μέλλοντι δ' αὐτῶ τεύ-
 χην σφαγῆς κήρυξ ἔσται» Σοφ. Τραχ. 753' «ὅ

μέλλεις ὅδ' νῦν πράττειν» Πάρε. Πρωτ. 312' «λί-
 γαι ὅτι περιμένουσιν ἀν' ἀφ' οὗς εἰ μέλλουσιν ἔλκειν»
 Σεν. Ἀν. 2, 1, 3, παρὰ τοῖς δοκιμαῖσι θμῶς σπα-
 νίαι. μετὰ ἐν. ἢ μετὰ μελ. γ) μετ' ἀπαρ. ἀορ.
 ὅπερ αἱ ἀττικίζοντες ἀποδοκιμάζουσιν· ὁ δ' Φε-
 νίχος 336, νομίζων αὐτὸν μέγα λαθὸς· πρβλ. Λο-
 εἰκ. εἰς Φρύν. σ. 745 καὶ τὰ συνηγμένα πολλὰ
 παραδείγματα τὰ ἐκ τῶν ἀττικῶν αἰλημμένων
 π. χ. «τί μέλλει» - ἀπολείπει· Ἀριστ. ὄρν. 366,
 Θουκ. 6, 31 καὶ πολλὰ ἄλλα ἐν οἷς μέλλειν =
 πρόπειν· καὶ παρ' Ὀμήρῳ συντάσσεται οὕτως
 ἐπὶ ἄλλης ὁμοῦ σημασίας (ἴσως κατωτέρω), «ἀλλ'
 ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλον ἐπαίξασθαι» Ξενοφ. Ἰλ. ψ,
 773' «ὅπερ μέλλω παθεῖν» Αἴσχ. Πρ. 628' «μελ-
 λεις ἐνεκαί, ὀμειν» Πινδ. Π. 9, 54, Ὀ. 7, 61'
 παρ' Ἡρ. 8, 10 ἡ γραφή εἶνε ἀμφιλόος· παρὰ
 τοῖς ἀττ. εὐρηταὶ οὕτως καὶ ὁ μελ. καὶ ἀδρ. τοῦ
 μέλλω «τοὺς ἀπάρχοντας πύλεμους μεγαλύ-
 νετε, τοὺς δὲ μηδὲ μελλήσαντας γενέσθαι, ἔσον-
 τας ἐπάγεσθε» Θουκ. 5, 99' «τὸ δοκεῖν με ὑπὸ
 σοῦ μελλήσαντά τι παθεῖν ἐκπεσευγέσθαι» Σεν.
 Κυρ. 6, 1, 40' 8) ἐνίοτε τὸ ἀπαρ. παραλείπεται
 ὅταν εὐκόλως ἰννοῖται ἐκ τῆς συνεχίας· «οὐκ
 ἐλάσσονα πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσιν», δηλ. πά-
 σχειν Αἴσχ. Πέρσ. 800' «τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ
 μέλλει» Ἰσοκρ. 4, 136' «μέλλετον τολμήματα
 ἀσχίστα» Εὐρ. Φοιν. 1225' «πράξας δ' ἐμελ-
 λω», δηλ. πράξειν, Μηδ. 758' «οὐκ ἐμέλλετε, ἰ-
 θύς πράττετε» Θουκ. εἰ ἡ μετοχή σημαίνει τὸν
 μέλλοντα χρόνον καὶ ἀντὶ αὐτοῦ ἰδίως παρὰ τοῖς
 γραμ. «ὁ μέλλων» καὶ «ὁ μέλλων χρόνος» Πινδ.
 Ὀ. 11, 7' «οὐδὲν τὸ μέλλον», Ὀ. 2, 62' «ἀπο-
 ροις ἐπὶ οὐδὲν ἔρχεται τὸ μέλλον» Σοφ. Ἀντ.
 358' «οὐδεὶς μάντις τῶν μελλόντων», Δτ. 1399'
 «οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο» Αἴσχ.
 Πέρσ. 365 καὶ συχνά· «τὸ μέλλον ἦξει», Ἀγ.
 1213' «κρινεὶ φάος τὸ μέλλον» Εὐρ. Φοιν. 1315'
 «ἡ τὸ μέλλον κρινεται» Πλάτ. Φαίδρ. 244' «περὶ
 τῶν μελλόντων», Φίλ. 39' «τρέποντι τὸ μελ-
 λον» Εὐρ. Φοιν. 1315' «ἔδῃον μὲν πανεὶ
 ἀνθρώπῳ ὅτῃ τὸ μέλλον ἔξει» Σεν. Ἀν. 6,
 1, 21' «περὶ τῶν γιγνόντων ἢ τῶν μελλόν-
 των» Πολυδ. 4, 16, 4' «τὸ μέλλον προσδο-
 κῶν» Πλούτ. θεμ. 3' «ὁ μέλλων βίος» Σοφ. Ὀλ.
 Κ. 1688' «τὸ τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ
 πρῖν», Ἀντ. 607' «πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μελ-
 λοντ' ἔτι» Αἴσχ. Πέρσ. 829' «μέλλουσιν ἡ πά-
 ρεισιν» Εὐρ. Ἡρ. 384' «τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ οὐ-
 ναμιν» Πλάτ. πολιτ. 6, 494' «εἰς τὴν μέλλου-
 σαν πόλιν», νόμ. 3, 702' «τὸ μέλλον ἀποδέσσε-
 σθαι», θεατ. 178' 2) ἀφ' οὗ νά πράξω, ἰδίως
 ἐν τῇ παρτ. ἐμελλων καὶ μάστις· α) ἀφ' οὗ
 κατὰ τὴν ὀλέθρην τῆς μοίρας, ἀναποφύκτως·
 «τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, δ' ἔ' οὐ τελέσθαι ἐ-
 μελλον» = εἶν' ὥφειλον κατὰ τὴν ὀλέθρην τῆς μοί-
 ρας νά τελεσθῶσιν Ἰλ. 6, 30, Ὀδ. 6, 156' «οὐ
 πείσεται ἐμελλεν» Ἰλ. α, 20, 466' «τάχα δ'
 ἀνυψήσεται ἐμελλεν» = ἦτο πεπρωμένον, ὠρισμέ-
 νον ὑπὸ τῆς τύχης, 6, 694' πρβλ. Ὀδ. η, 270'
 συ. 490' μετ' ἀπαρ. μελ. Ἰσα. ὄρν. Ἀπαλ. 521'
 σπαν. μετ' ἀπαρ. ἐν. «μάλα δὲ σφισιν ἔλπει
 θυμὸς αὐτῷ τε κτείνειν, νύησι, οὐδ' ἄρ' ἐμελλον
 ἀναιμωτὶ γὰ νέεσθαι» Ἰλ. ρ, 495 καὶ μετ' ἀπαρ.
 ἀορ. «ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἡ γὰρ

Ξελλέν οἱ αὐτοὶ θάνατον - λητέσθαι· Ψλ. π. 46·
 «ὄρνις, ὃν ὀφηγήτων κτανεῖν ἔμελλον πατήρ»·
 Σοφ. Οἰ. τ. 908· καὶ κατὰ μετοχ. «τί γὰρ ὀφη-
 σκεῖν ὁ μέλλων τοῦ χρόνου κέρδος φέρει» = ὁ ὀ-
 φείλων ν' ἀποθάνῃ, Ψλ. 1478· «ἔστω τὸ μέλ-
 λων», Φιλ. 1238· 6) ὀφείλω κατ' ἀνθρωπίνους
 διαταξεις, «περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεόσε-
 σθαι»· Ψλ. λ. 700· 3) ὀφείλω κατὰ τὸ δίκαιον,
 κατὰ καθήκον· «καὶ λίην σέγ' ἔμελλε κηχέσθαι
 κακῷ ἔργῳ»· Ὁδ. ι. 477· «ὀφείλω ἐκ σκέψεως,
 καθ' ἣν τὸ συμπέρασμα παρίσταται ἀναγκαῖον
 καὶ πραγματικόν»· μέλλω που ἀπέχθασθαι συμ-
 φώνως πρὸς τὰς δυστυχίας μου ἐξ ἄπεντος εἶμαι
 μισητὸς εἰς τὸν Δία· Ψλ. ω. 830· «ὅπως που Διὶ
 μέλλει φίλον εἶναι» = ἐξ ἄπεντος οὕτως ὀφείλει,
 πρέπει νὰ ἦν ἀρετὸν εἰς τὸν Δία, ὡς δύναται
 τις νὰ συμπεράνῃ, α. 116· «ἀλλὰ τὰ μὲν που
 μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτός»· Ὁδ. δ. 181·
 «κελευσμέναι δέ σ' ἔμελλε δαίμων», δ. 274· «εἰ
 δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἔμοι μέλλει φίλον εἶναι»· Ψλ.
 α. 864· ἐνίοτε σημαίνει τὸ πρόπον, δυνατόν καὶ
 πιθανόν καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ὥσως, πιθανόν, δυ-
 νατόν, ἢ κατὰ τοὺς ἀρχ. γραμ. διὰ τοῦ εἰστικῆς· τὰ
 δὲ μέλλει· ἀκούμεν· ὥσως ἡκούσται, ὅτι τὰ ἐ-
 χητε ἔχουσαι· Ψλ. ξ. 135· «ταῦτα ὅμως εἰκὸς εἰ-
 δέναι ἀκηκούστας»· Σχολ. «μέλλεις δέ σὺ ἴσμε-
 ναι» = ὥσως ὅτι γνωρίζῃς· Ὁδ. δ. 200· «πολλὰκι
 που μέλλεις ἀρῆμεναι», γ. 322· «ὃ μέλλεις εὖ-
 χεσθαι» = εἰς τὸν ὅποιον ὥσως εὐχασαί· Ψλ. λ. 364·
 «εἰ δὲ δὴ μέλλοιμεν ἀγῆρσι τ' ἀθανάτω τ' ἔσσε-
 σθαι» = ἀν' ὥσως ἡμεῖθα, γ. 323· «καὶ μετ' ἀπαρ.
 ἀορ. μέλλει πού τις καὶ φίλτερόν ἄλλον ὀλέ-
 σαι», ω. 46· «ἄλλοτε θήποτε μάλλον ἐρωήσῃ
 πολέμοιο μέλλω» = ἄλλοτε ὥσως ὑπεχώρουσιν ἐκ
 τοῦ πολέμου, τὴν ὥσως οὐχί, ν. 776· καὶ μετ'
 ἀπαρ. ἐν. «καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνθρώ-
 πιν ὀλέσθαι εἶναι» = ὥσως ποτὲ ἤμην εὐτυχής, τὴν
 ὥσως οὐχί· Ὁδ. σ. 138· «μέλλαν ποτὲ οἶκος ἀ-
 φνείας ἔμμεναι, νῦν δ' ἐτέρους ἐβάλλοντο θεοί»,
 α. 232· οὕτως καὶ μετν. «τούτων ἐγὼ οὐκ ἔμελ-
 λω ἐν θεοῖσι τὴν δίκην θῶσιν»· Σοφ. Ἀντ. 454·
 «οὐκ ἔμελλε τῶνδ' μοι ὁῶσιν οἰκῆν» = δὲν ἔκρεπε
 νὰ τιμωρηθῇ· Σοφ. Ψλ. 528· καὶ ἀνευ ἀπαρ.
 ἥδη, τί δ' οὐκ ἔμελλον· ἐγνωρίζον οἷα τί δὲν
 ἔκρεπε νὰ γνωρίζω· Σοφ. Ἀντ. 444· «ἐώρτακας,
 ὡς καλὸς ἐστὶς τί δ' οὐ μέλλω;»· Ξεν. Ἐλ. 4,
 1, 6· «ἀλλὰ τί μέλλεις;»· Πλάτ. πολιτ. 1, 344
 καὶ συγνά· «πῶς γὰρ οὐ μέλλεις;», Γοργ. 506·
 «τί δ' οὐ μέλλεις;». Θεαιτ. 159· καὶ μετ' ἀπαρ.
 μέλ. «εἰ μέλλει τις ἡμῶν καὶ τὴν δόξαν ἐκαστοῦ
 ἐξευρήσιν οὐκ ἔδει», Φιλ. 62· «ἐπειδὴν μέλλουσιν
 συνήσιν τὰ γεγραμμένα» = ὅταν συνήσιν,
 Φαῖδρ. 325, καὶ μετ' ἀπαρ. ἐν. «εἴπερ μέλλει
 πόλις εἶναι», Πρωτ. 324· «οἱ γενεαὶ πολλὰι ἀ-
 τεργόμεναι μέλλουσιν εἶναι», νόμ. 3, 679· 4)
 σκέπτομαι, ἀναβάλλω τὸν καιρὸν, χρόνον· ὁδὸν
 μετὰ τῆς σημ. τοῦ θέλω νὰ πράξω, χωρὶς τῶ
 οὐτ' ἢ πράξω· «τί μέλλεις καὶ κατοικεῖν μα-
 λιν;»· Λίσχ. Πρ. 30· «οὐκ ἐτ' ἦν μέλλειν ἀκρῆ»
 = δὲν ἦτο καιρὸς βραδύτητας· Λίσχ. Πέρσ. 309·
 «ἄγομαι δὴ οὐκ ἐτι μέλλω»· Σοφ. Ἀντ. 830·
 «μάλιστ' Ἄρης στυγεῖ μέλλοντας»· Εὐρ. Πρ.
 723· «ἐγκονεῖτε, σπεύδετε» ὡς ὁ καιρὸς οὐχί μέλ-
 λειν· Ἀριστ. πλ. 255· «χῶρε οὐ μέλλειν ἐλθῆν»,

ὄρν. 364· «ῥωμεν δὴ καὶ μὴ μέλλωμεν ἔτι»· Πλάτ.
 νόμ. 4, 712· «μὴ μέλλωμεν»· Ξεν. Ἀν. 3, 1, 46·
 Παθ. «ἀνέστη ὡς μὴ μέλλοιτο ἀλλὰ περαινέτω
 τὰς θέοντα», Ἀν. 3, 1, 47· «ὁμῶν τὰ μὲν ἰσχυρ-
 τὰτα ἐπιζόμενα μέλλεται»· Θουκ. 5, 111· «ἐν
 ὅσῳ ταῦτα μέλλεται προσπόλῳλεν ἐφ' ὃ ἂν ἐκ-
 πλέωμεν»· Δημ. 4, 37, ἐνθα ὁ Βέκκερ. ἀναγινώ-
 σκει μέλλετε· «ἡμῶν μέλλοντων καὶ ψηφίζο-
 μένων καὶ πυνθανομένων»· Δημ. 2, 28, καὶ συ-
 γνὰ παρὰ μετν. «μὴ μέλλα»· Λουκ. 28· «ἀ-
 νεποτήντο δὲ πάντες καὶ μηδὲ μελλήσαντες
 προσέειπεντο»· Πρωτ. 2, 7, 12· ἐντ. καὶ ξ. ἐπιθ.
 μελλήτιον· «μελλήτιον οὐδὲν ἔτι»· Πλάτ. Κριτ.
 108, ποιοτ., cunctior, diffusior, cesso (κατὰ
 Κούστ. βίξ, μερ, ἐξ ἧς μέριμνα, μορτα).
 Μελλῶ, οὐς, π. ἢ· μέλλῃσι, χρόνον· ἄρ-
 γαστρα· «τῆς μελλοῦς κλέος πέδον πατοῦντες»·
 Λίσχ. Ἀγ. 1329.
 Μελλῶν, ὄνος, ὁ· Θεωτὸς τις Ξεν.
 Μελλῶ-γρῶφῃς, ὡ· γραφίζω(μέ) μέλη· θετον, μετν.
 Μελλῶ-γραφία, ἡ· σύνθεσις ὥδων, μελοποιία· Ἀνθ.
 Μελλῶ-γράφος, ὁ· ὁ γράφων (συνθέτων) ὥδων·
 μελοποιός· Ἀνθ. 11, 133.
 Μελλῶ-θεσία, ἡ· 1) ἡ τῶν μελῶν θέσις· Πυθ.
 ἡ σύνθεσις ὥδων· 2) ἡ διευθέτησις τῶν μελῶν
 τοῦ σώματος, μετν.
 Μελλῶ-κῆπευ· κόπτης μελῶδων, διαμελίζω, μετν.
 Μελλῶ-κόπησις, εως, ἡ μελοκοπία, μετν.
 Μελλῶ-κοπία, ἡ· διαμελιστὴς Νουμ. 3, 1.
 Μελλῶ-κόπος, ὁ· ὁ κόπτης, διαμελίζων τὰ
 μέλη, γλωσσ.
 Μελλῶμαι· ἴδε μέλω.
 Μελλῶ-ποιεῖν· συνθεῖται μέλη (ὥδων), καὶ ἰδὼς
 τὸν ὥδων ὥδων· Ἀριστ. Θεορ. 42, 67· «μελοποιεῖν»
 μένα ἔλκεται· «τονισμένα εἰς μέλος Πλούτ. ἡθ.
 σ. 1134· προσάγει πρὸς τὰ ποιήματα μελοποιῶν»
 «Ὅμηρος διὰ τὸ μελοποιεῖν πάντας ἐκείνους
 τὴν ποιήσιν ἀφροντιστὶ τοὺς πολλοὺς ἀκροάτους
 ποιεῖ στίχους καὶ λαγυρίους»· Ἀθην. 11, 632.
 Μελλῶ-ποιητής, ὁ· μελοποιεῖς· Ἀνθ. 11, 1434.
 Μελλῶ-ποιία, ἡ· σύνθεσις ἢ τόνισις (μέλους) ὥ-
 δης, ἀντιθ. ποιησία = ἀσχετὴς Πλάτ. συμμ. 187.
 Μελλῶ-ποιός, ὁ· ὁ συνθέτων, τόνιζων μέλη,
 λυριεὺς ποιητὴς Πλάτ. Πρωτ. 326· συγνά· «ὁ
 Θεωτὸς μελοποιός» = Πινδαρός· πρβλ. Σίξ.
 Ἑσπ. π. μαθ. 16· «ἡ Λεοβία μελοποιός» =
 Σαπφὸς Λουκ. εἰκὼν. 18.
 Μέλω, εως-ους, τό· 1) τὸ μέλος (μέρος) τοῦ
 σώματος ἀνθρώπου καὶ ζώων· μόνον πλ. «πλὴ-
 σθεν δ' ἄρα οἱ μέλες ἐντό· ἀλκῆς καὶ σθένους»·
 Ἰλ. ρ. 211· «κατὰ δ' ὀρώς ἔρρεν ἐκ μέλων»·
 Ὁδ. σ. 69 καὶ συγνά· «κατὰ μέλῃα» = μελῶδων
 Ἰπρ. 1, 119· «τόμον κατὰ μέλη»· Πινδ. Ὀ. 1,
 49· «φωχὺς ἀνέπνευσεν μελῶν ἀφάτων»· Ν.
 1, 47· «κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη»· Λίσχ.
 Πέρ. 455· «βροχὴ μελῶν ἐνδοθεν ἤτορ», Ὁδ.
 ἡδὲ καὶ μου μέλη· Εὐρ. Ἑκ. 438· «ἀσθενῶν μέ-
 λη», Ὁρ. 228· «γεραιὰ εἰς πέδον τιθεῖσα μέλη»,
 Τρω. 1305, καὶ συγνά· «πάντα τὰ τοῦ θνητοῦ
 ζώου μέρη καὶ μέλη»· Πλάτ. Τιμ. 76· «καμπτέ-
 σθαι τὰ μέλη», Φαῖδρ. 98· καὶ ἐν τῷ μετν. πρβλ.
 Πλάτ. Κοριολ. 6· 2) ὅμιλος, ὅμιμα, μελωδία
 (ἴσως τῆς αὐτῆς βίξ. 35 ἧς καὶ τὸ μέλος 1, 1-
 περὶ δὲ σύγκριται ἐκ ποδῶν, στίχων, καὶ στρο-

ψών) Ὅμ. ὕμν. 18, 16, Θρογν. 759, συχνά.
 «αὐτὸν τεύχε πάμφωνον μέλος» Πίνδ. Π. 12,
 19. «εργάζομαι ζεύξαι μέλος», Ν. 1, 7. «ἔξου-
 φαίνε Λυδία σὺν ἀρμονίᾳ μέλος περικαλλέμενον»,
 4, 45. κρητῆρα Μοισαίων μελῶν κίρναμεν»,
 1, 5, 2. «ἔτευσά τῳ μέλος» Δισχ. Ἰκτ. 817.
 «θεοειμένη μέλη», Ἰκ. 108. «βοῶντος ἄτης
 τῆσδ' ἑπισκοπον μέλος» Σοφ. Αἴ. 955. «μέλος
 γοισσάν» = αὐρολόγιον Εὐρ. Ἐκ. 81. «μέλος εἰς
 ἵππον λαχῆσά», Τρω. 515. «ὅμεις δὲ ταῖς Μοῦ-
 σαις τι μέλος ὁφείσθε» Ἀριστ. βατρ. 873. «ὅτι
 τὰ μέλος ἐκ τριῶν ἔστε συγκείμενον, λόγου τε
 καὶ ἁρμονίας καὶ ῥυθμοῦ» Πλάτ. πολιτ. 3, 398.
 «εἴ τις περιέλοιτο τῆς ποιήσεως πάσης τό τε μέ-
 λος καὶ τὸν ῥυθμὸν καὶ τὸ μέτρον», Γοργ. 502.
 ἰδίως ἐπὶ λυρικῶν ποιημάτων «ἐν μέλει ἢ τινι
 ἄλλω μέτρῳ», πολιτ. 10, 607. καὶ συχνά μετὰ
 τοῦ ῥυθμοῦ, ἔπη, μέλη, τραγῳδία, 2, 379. «ἐν
 μέλει φεγγεσθαι» = μελωδικῶς, Σοφ. 227, ἀν-
 τὶθ. «πᾶρα μέλος τι φεγγεσθαι ἢ εἰπεῖν», με-
 παραφωνίαν, ἐσφαλμένως, Φίλ. 28. (κατὰ τὸν
 Κούρτ, = μέλλος, ἐκ εἰς, μέλλ, ἐξ ἧς μελ ἐν τῇ
 μελίᾳ) ὅθεν ἡ πρώτη σημασία = μέλπειν τὸν θεόν,
 ὕμνος, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ μέλου ἢ μέλι, membra,
 capillus, carmen, moduli, modi.
 Μελο-τομέω κώπην μεληδόν, διαμελίζω, μετν.
 Μελο-τραυλό-φωμος, 2. ὁ μέλλων νᾶ, γεινῇ
 τραυλὸς τὴν φωνήν = ὁρνεῖ Λεύστ.
 Μελο-υπέω ᾄδω κατὰ γόνον, ῥυθμῶν. «τά
 δ' ἐπιρροὰ δυσφάτω κλαγγῇ μελοτυπεί» Δισχ.
 Αἴ. 1124.
 Μελο-υργίω 1) μελοποιέω Σχολ. Θεοκρ. 9, 7,
 ὁμοῖο 2) ἐμβάπτω εἰς μέλι, αἰγν.
 Μελο-υργήμα, τοῦ, 2. μελωδήμα, ἔσμα
 Σχολ. Θεοκρ. 11, 39 καὶ ἔκκλ.
 Μελο-υργία, ἢ 4) μελουργία, melleficium,
 μετν. 2) μελωδία, μελωδύργημα, μετν. eantienae.
 Μελο-υργικός, 3) μελωδικός, μετν. canonicus.
 Μελο-υργός, ὁ μελοποιὸς Μανθ. 4, 185.
 Μελοουργία, ἰδίως, ἢ μελοποιία Εὐκ. Μ. 474, 2.
 Μελοπῆδρον (μέλπον), τό κυρ. ἔσμα καὶ χορὸς
 (πρόβλ. μεληδία), τέφρις, παίγιον, διασκεδάσις.
 «μή κίνοις δὴν ἔτι νοστήσειεν ἐκ Τροίης ἀλλ'
 αὖθις κινῶν μελῶν θρα γένεσθαι» = ἄταρσι, διασκε-
 δάσις τῶν κινῶν Ἰλ. ν, 233. «Πάτροκλον Τρω-
 θᾶσις τῶν κινῶν γένεσθαι», ρ, 255.
 Μελοπῆτωρ, πρὸς, ὁ ἀοιδός, ψάλτης, τραγου-
 διστής = ἄνδρες Μανθ. 4, 153.
 Μελοπόμενῃ, ἢ μία τῶν ἐννέα Μουσῶν Ἰσο-
 θε. 77. μετὰ ταῦτα ἰδίως πρόστατις τῆς τραγω-
 δίας, κυρ. ἡ ἀοιδός, ἐκ τοῦ
 Μέλπω, μελ. ψω (μέλος, 2, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ μέ-
 λος καὶ ἔπω) 1) ᾄδω, κυρ. δι' ὥδης καὶ γα-
 ρου ἑορτάζω, ὕμνω. «Ἐκείργον Ἰλ. α, 474.
 «γόνον μελπέμεν» Πίνδ. ἀποπ. 45, 10. «τὸν
 ὕστατον μελῶσα θανάσιμον γόνον» Δισχ. Αἴ. 961.
 «ὁρτάζω» ἔρῳ γόνον Εὐρ. Τρ. 339.
 «τὸν Διόνυσον, Βάχχ. 155. «= ἄρχον ὥδων»,
 Κῶκλ. 70. «παίδων», Ἰων 906. «γόνος Ὀλυμ-
 πίων θεῶν μελπε καὶ γέραιρε φωνῇ» Ἀριστ. θεοσμ.
 961. «πειροῖς μελπεῖν», περὶ τοῦ τέττιγος Ἄ-
 νακρ. 59, 9. «ἀλῶ» Ἀνθ. β, 195. «μελπεῖν τιν'
 = προφητεύειν τι Εὐρ. Τρω. 427. Μίσ. ψάλλω
 τί, τινά (μελ) πῶμαι ἐν χορῷ» = ᾄδουσαι καὶ

χορεύουσαι Ἰλ. π, 182. «Ἀρή» = πρὸς τιμὴν τοῦ
 Ἄρεως χορεύω μετὰ τῶν ὀπλων, μάχομαι
 περὶ, η, 241, καὶ μετὰ αἰτ. Ἰσ. θε. 66. «μελ-
 πομενθ' ἐν ὅρῃ Μοισῶν ἔχον» Πίνδ. Ὀ. 1,
 89. «τὴν μέλπονται θαρᾶ», Ἰ. 3, 78. «Ἀρ-
 τεμιν ἐμελπόμαν χοροῖσι» Εὐρ. Τρω. 554.
 «ἐμέλπετο φορμίζων» Ὀδ. δ, 17. «ἐμέλπεσθαι
 ἀχόσους στονυχάς» Εὐρ. Ἀνδρ. 1039. «Ἐν γένει
 τέτομαι, διασκεδάζω» Ὅμ. ὕμν. Παν. 21.

Μελ-πῶδός, 2. μελωδός, ὁ ᾄδων ἔσματα Ἰπτόχ.
 Μέλτας, α, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀργείων Παντ.
 Μελύδριον, τό φαρμάκιον Ἀριστ. Ἰκκλ. 883.
 Μέλω, μελ. μελήσω 4) εἰμαι ἀντικείμενον φρον-
 τίδος καὶ προσοχῆς. «πᾶσι δόλοισιν ἀνθρώποις
 μέλω» = οὐκ παντός εἰδους δόλου εἶμαι ἀντικεί-
 μενον τῆς φροντίδος καὶ προσοχῆς τῶν ἀνθρώ-
 πων Ὀδ. ι, 20. «Ἀργῶ πάσι μέλλουσα» = Ἀργῶ
 περὶ ἧς πάντες ὀλλοῦσι νᾶ ἀκούσιν Ἰλ. μ, 70.
 «ἵνα θανούσα νεκτέροισι μέλω» Εὐρ. Ἀνδρ. 850.
 «ἀνθρώποι θεοὶ μέλοντες» Πλούτ. 230. 7. 2)
 συνήθ. μόνον ἐν τῷ γ'. προσ. ἀπρὸς, καὶ προσ.
 μέλει, μέλουσι, παρτ. μέλει, μελ. μελήσει,
 μελήσουσιν, ἀπαρ. ἐν. καὶ μέλ. μέλαιν καὶ
 μελήσιν. μοι εἶνε ἀντικείμενον φροντίδος, ἱπ-
 μελίζε, φροντίζω, ἐπιμελοῦμαι, μὲ μέλει, μὲ
 ἐννοιάζει μετὰ δοτ. προσ. «οὐς οὐτι μέλει πολί-
 μήτα ἔργα» = δὲν φροντίζουσι περὶ τοῦ πολέμου
 Ἰλ. δ, 338. καὶ περὶ παντός ἄλλου ἔργου ο μετὰ
 ζήλου τις μετέχεται. «μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ
 σῇσι μελοντῶν» Ἰλ. α, 463. «τοὶ οὐτι μέλει
 κακόν», ω, 683. «μήδ' τί οἱ θάνατος μέλτω
 φρεσίν», ω, 152. «οἱ δ' ἐνὶ οὐδ' πάντα μελόν-
 των» Ὀδ. α, 260. καὶ πλ. «μέλουσ' μοι δαλνύ-
 μενοι περ», υ, 21. «μελήσουσι δέ μοι ἱπποί», ε,
 228. καὶ μετ' ἀπαρ. «οὐκ ἔμελιν μοι ταῦτα με-
 ταλλῆσαι καὶ ἐρίσθαι» Ὀδ. π, 465. παρτ. μὲ
 σημασιαν ἐν. μεμήλη' «ὦ τόσα μεμήλη'» = οὐτε
 περὶ τούτων φροντίζει Ἰλ. δ, 25. «ἦ τ' οἶν δὴ
 σὺλα ἔργα μεμήλην», ε, 876. «μοι οὐτι μετὰ
 φρεσὶ ταῦτα μεμήλην», τ, 213. καὶ ἐν τῷ ὕμνῳ.
 «οὐ σφ' ὕψιζασι ἐργα μεμήλην», δ, 614. «τοί-
 σιν μὲν οὐ φρεσὶν ἄλλα μεμήλην» Ὀδ. ε, 151.
 καὶ μετὰ γέν. «μέγα πλοῦταίσι μεμηλότι» Ἰλ.
 ε, 708. «πολέμοιο», τ, 207. «ταῦτα μεμήληται»
 Ὅμ. ὕμν. Ἑρμ. 437. καὶ παρὰ Πίνδ. καὶ τραγ.
 «χρὴ ἀγαθὸν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλπειν» Πίνδ. Ἰ. 7,
 15. «ἀρεταῖσιν μεμαλότες», Ὀ. 1, 89. «Βάχχῳ
 καὶ Μουσῶν μεμηλόσα» Ἀνθ. 7, 370. «ἐομοῖς
 εἰ ταῦτα καὶ Κλυταίμνητρος μέλπειν εἰκός μά-
 λιστα» Δισχ. Αἴ. 571. καὶ μετ' ἀπαρ. «τοῖσδ'
 ἀποκτείνειν μέλπει», 1223. «ὦ τὰδε ἐκπαρξάει μέ-
 λει» Σοφ. Οἴ. τ. 377. «ἀλλὰ τοῖσδ' ἔσται μέ-
 λων», Οἴ. Κ. 659. ἀντὶ τοῦ μελήσει «κινῶν δ'
 κούειν οὐ μέλει θανόντι μοι» Εὐρ. Ἀλκ. 729.
 καὶ συχνά, καὶ ἐν τῇ περὶ, «ταῦτά οἱ νῦν μέ-
 λει» Ἰρ. 1, 36. «ἔλεγε, οὐ μέλιν οἱ ὅτι πρό
 τῆς Ἑλλάδος ἀποθνήσκει», θ, 72. «οἱς οὐδὲν
 ἄλλο μέλει ἢ ταῦτο ζητεῖν» Πλάτ. Αἴχ. 182.
 καὶ πλ. «ἐν ἡ πόλει θοοῖσι καὶ ἑορταῖς πᾶσι μέ-
 λουσι», νόμ. 8, 835. καὶ κατ' αἰτ. ἀπολ. «μέλου
 γέ σοι» = ἐπειδὴ ἐφ' ὤντις, εἶχε ἐννοίαν, ἀπολ.
 24, καὶ μετὰ γέν. τοῦ πρὸς, ἢ παράγ. περὶ οὗ
 ἢ φροντίς καὶ ἡ ἐννοία. «ἱμοὶ δ' ἔλαστον Ζηνὸς
 ἢ μηδὲν μέλει» Δισχ. Πρ. 940. «ὦ μέλει ἀρμ»

πταδίου μάχης», Χο. 934. «θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει» Σοφ. Φιλ. 1025. πρὸς Πλ. 334, ἐνθα ἀνεντιθέσθαι τῷ λελησθαι. «Ζηρὶ τῶν σῶν μέλει πόνων» Εὐρ. Ἦρ. 717. καὶ συγχ. ἰδίως ἐν τῷ πεζῷ συνηθέστατα οὕτω συντάσσεται. «οἷς τι μέλει τῆς αὐτῶν ψυχῆς» Πλάτ. Φαίδ. 92. «μηδενός σοι μέλειτο», Λυσ. 211. «μεμέληκέ σοι τῆς φυλακῆς» Ξεν. ἀπομν. 3, 6, 10. «πρὸς τινος» «μέλει θεοῖσιν ὅν περ ἂν μέλη περί» Αἰσχ. Χο. 769. «περὶ στρατῆς τῆσδε θεοῖσι μελήσει» Ἦρ. 6, 101. καὶ παρὰ Πλάτ. ὅστις οὕτω συντάσσει τὸν παρκ. «μεμέληκέ μοι περὶ αὐτῶν», Κρατ. 428. «ὅτι μεμεληκέναι ὅμην ἡγαύμεθα περὶ τῶν ταυούτων», Λαχ. 187. «πάνυ μοι τυγχάνει μεμεληκώς τοῦ ἄσματος», Πρωτ. 339. καὶ μετὰ πλεονάζει ἔρωτ. πρῶτα, «-ὅτι» Ξεν. Κυρ. 5, 5, 37, «οἵτινες» Οἶκ. 2, 16. «ἀπεκρίνατο ὅτι αὐτῷ μέλοι ὅπως καλῶς ἔχοι», Ἀν. 1, 8, 13. «ὡς, Κυρ. 3, 2, 13. — εἰ μετὰ μέλ. ὁριστ. Ἀνδοκ. 1, 21. 3) μέσ. ὡς τὸ ἕνερ. «ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσονται» Ἰλ. α, 523. «μή τι τοῖς ἡγεμόνας γε πολλὴ μελέσθω» Ὀδ. κ, 505. «τάντεσθιν αὐτῷ μελέσθω Λοξίχ» Αἰσχ. Εὐα. 61. «γάμους ἀδελφῆς σοι μέλεισθαι» Εὐρ. Φοιν. 766 καὶ παρὰ μετγν. π. ὡς Ἀπολ. Ῥ. 1, 839, ἐπ. παρκ. καὶ ὅπερ μέμμελεται, μέμμελετο ἀντὶ μεμέληται Ὀππ. κον. 1, 436, Θεόκρ. 17, 46. μετὰ σημ. ἐν. «ἡ νύ τοι οὐκὶν πάγχυ μετὰ πρῶσι μέμμελετ» Ἀχιλλεύς. = μέλει Ἰλ. τ, 343. «μέμμελετο γὰρ οἱ Τετιχος», φ, 516. «φόνος δέ οἱ οὐκ ἐν ἐνὶ θυμῷ μέμμελετο» Ὀδ. χ, 12. «μεμέλημένός τινι» Θεόκρ. 26, 36. καὶ παρὰ μετγν. π. οἵτινες μεταχειρίζονται καὶ τὸ μέμμελομαι ἀντὶ ἐν. «οἷσιν μέμμελεσθε κύνες» Ἀπολ. Ῥ. 2, 217. «μέμμελονται» Ἰππ. Ἀλ. 4, 77. καὶ μετὰ γεν. πρῶτα ἢ πρᾶγμα. περὶ οὗ ἡ φροντίς, ὡς τὸ ἕνερ. «μέμελεται μοι τινος» Θεόκρ. 1, 53. 4) μέσ. μετὰ φροντίζω. «τινός μελέσθω ὁ ἱερὸν δημίων, μελόμενοι δ' ἀρῆξαι» Αἰσχ. Ἰππ. 176. «μελέσθω λαὸς ἐκπονέειν ἄκην», Ικ. 362, ὅστις οὕτω συντάσσει καὶ τὸ ἕνερ. «οὐκ ἔφα τις θεοῖν βροτῶν ἀξιοδοθῆαι μέλιν» «ὅτι δὲν θέλουσι νῆ φροντίζωσι περὶ τῶν θυνητῶν», Ἀχ. 351. «μέλει, φρόδι» δ' οὐκ ὀκνῶσιν κέρει», Ἐκτ. 269. ἴδε ἀνωτέρω μεμολῶς. «τὰ λοιπὰ μου μέλου δικαίως» Σοφ. Οἶ. Κ. 1140. «ἀμφοῖν αἰγῶν μεμολήμενοι» Ἀνθ. 6, 221, ὁ παθ. ἄθρ. ἔχει σημ. ἕνερ. «τάφου μεληθεῖς» Σοφ. Αἰ. 1163 καὶ παθ. «τὸ μεληθεῖν βάροτον» Ἀνθ. 5, 201.

Μελ-ωδέω. ἄνω, ψάλλω, τραγουδῶ Ἀριστ. ὤρν. 227. «τὰ βροθέντα ἢ μελωδῶθέντα» Πλάτ. νόμ. 2, 655. «μελωδῶθηνα: οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου» Ἀθῶν. 14, 620. μελωδῶσιν οἱ αὐτοὶ Σεξτ. Ἰμπ. πρ. μουτ. 18. «τὰ μελωδούμενα διασημάτα» = τὰ κατὰ τὴν ᾠδὴν ἐν χρήσει ὄντα Πλούτ. ἡθ. σ. 1019.

Μελώδης, 2. ὁ πολλὰ μέλη (μέρη) μόρια ἔχων, γλωσσ.

Μελωδῆτις ὁ μελωδικός, ὁ πρὸς μελωδίαν ἐπιτῆδεος, μετγν.

Μελ-ωδῆτής, 3. ψαλτὴς, ὃν δύναται τις νῶ μελωδῆσι (νῶ ψάλλῃ με μελωδίαν) Πλούτ. ἡθ. σ. 389.

Μελ-ωδία, ἢ τὸ μελωδεῖν, ἢ μετὰ μέλους ψαλμωδία, λυρικὸν ποιημ., ἄσμα. «ποιητὴ κυ-

μωδίας ἢ ἱαμῶν ἢ μελωδίας» Πλάτ. νόμ. 11, 935. «τοῦ τὴν μελωδίαν συνθέντος ποιητοῦ», 7, 812. «κατὰ ὀρχήσεις ἢ κατὰ μελωδίας», 794. καὶ περὶ ὀδῆς τῶν πενητῶν Λουκ. Φίλοπ. 3. Μελωδικός, 3. ὁ ἀποδλέπων τὴν μελωδίαν, ὁ μετὰ μελωδίας. «οἷς πειθοῦς μελωδικῆς» Ἀριστ. τειδ. Κοῖντ. σ. 88, modulator.

Μελ-ωδῆτις, ἐπίρ. μετὰ τὸν μελωδικόν, μετγν.

Μελ-ωδός, ὁ, ἢ ὁ μελωδῶν, ψάλλον ἄσμα. μετὰ μέλους Εὐρ. Ῥῆσ. 351. ὁ λυρικὸς ποιητὴς Πλάτ. νόμ. 4, 723. Τῆτος Ἀνακρ. 1, 2. «ὄρνις ὀρχῶν μελωδός» Λουκ. Ἀλκ. 8. μελωδικός = ἄλμα Εὐρ. Ἰ. Α. 1045.

Μέλιον, ὄνος, δ' 1) Βοιωτός τις Πλούτ. 2) ἡγεμόν τῶν Συγαμῶν φυλῆς Γερμανικῆς Στραβ. Μέμαα, παρκ. ἀντὶ ἐν. τοῦ μάω, ἔξ οὗ δ' πλ. μεμάτω, γ'. πλ. μεμάσσι Ὀμ.

Μεμα ὁ ἀποκ. ἀντὶ μέματε πλ. δ' τοῦ μέμαα. Μεμάθηκα, παρκ. τοῦ μαθάνω.

Μεμακρυσμένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετχ. τοῦ παρκ. τοῦ μακρύνω. ἔκτεταρμένος, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν Ῥῆτ. Τ. 3. σ. 564, 6 Walz.

Μεμαίικυλον, τὸ μημαίικυλον.

Μεμακώς, ὡς, δὲ, π. ἀντὶ μεμακῶς μετχ. τοῦ μέμικα παρκ. τοῦ μακρόμαι.

Μεμαλώς, ὡρ. ἀντὶ μεμηλώς.

Μέμαα, συγχ. ἄ. πλ. πρὸς τοῦ μέμαα Ἰλ. Μεμάστες, μετχ. παρκ. τοῦ ΜΑΜ. 6, 818.

Μεμάσπειν, ἐπ. ἀναδιπλ. ἄθρ. δ' εὐκτ. τοῦ μάπτω Ἦρ. ἀσπ. 252.

Μέμαρται, ἐμαρται.

Μέμαρπος, παρκ. ἔξ οὗ ἢ μετχ. μεμαρπώς.

Μέμαρπον, π. ἄθρ. δ' μετ' ἀναδιπλ. τοῦ μάπτω Ἦρ. ἀσπ. 245.

Μεμαρπῶς, μετχ. παρκ. τοῦ μάπτω Ἦρ. ἔρ. 200.

Μεμαρτορῶν, ἐπίρ. μετχ. τοῦ π. παρκ. τοῦ μαρτωρῶν, ἔκκλ.

Μέμασαν, γ'. πλ. πρὸς τοῦ ὕπερσ. καὶ

Μέμασιν, ὄνικ. τοῦ παρκ. τῆς ὀρ. καὶ

Μεμάτω, γ'. πρὸς. προστ. καὶ

Μεμάως, ὡς, δὲ, γεν. ὡτος καὶ ὅτος, παρκ. τῆς μετχ. τοῦ γέν.

Μεμέλεσθε, π. ἀντὶ μεμέλεσθε καὶ

Μέμελεται, μέμελετο, γ'. ἐν πρῶσ. τοῦ παθ. παρκ. καὶ ὕπερσ. τοῦ μέλω μετὰ σημ. ἐν. καὶ παρκ. ἀντὶ μεμέληται, μεμελέητο Ὀμ. ἴδε μέλω.

Μέμελῆς, ἡτος, ὁ ποτ. κάτω Ἰταλίας Λουκῶν.

Μεμελήσας, ὁ Φοινίς τις καὶ «νῆσος πλησίον τῆς Θήρας, ἢ καὶ Ἀνάφη ἀπὸ Μεμβριάσου τοῦ Θήραν οἰκίσαντος Φοινίκος τῶν μετὰ Κάδμου ἐνός. Λέγεται καὶ κατ' ἀφαίρεσιν Βλιάρας» Στ. Βυζ.

Μέμελωκα, παρκ. τοῦ βλώσκω Ὀδ. ρ, 190. πρὸς. μολεῖν.

Μεμβράδιον, τὸ ὕποκ. τοῦ μεμβρῆς Ἀλλῆ. Τρ. 12, σ. 769, κοιν. γρ. μεμβρίδιον.

Μεμβράδων-πώλης, οὐ, δ' ὁ πωλῶν μεμβράδας Ἀθῶν. 3, 126.

Μεμβράνα, ἢ δέρμα λεπτόν, χρησιμεύον ὡς ὅλη γραφικὴ, περιγραμνὴ Ν. Δ. membrana.

Μεμβράξ, ἄκος, δ' εἶδος τέττιγος Αἰλ. Ἰ. Ζ.

Μεμβράς, ἄδος, ἢ εἶδος μικροῦ καὶ ποταποῦ ἰχθύος, χαψίον Ἀριστ. σφ. 493. πρὸς. μεμβράς.

Μεμβρ-αψύη, ἢ εἶδος μεμβράδος, σαρδέλλα Ἀθῶν. 7, 287.

Μεμελετηχότως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παρκ. τοῦ μελετώ· μὲ ἄσκησιν *Βεν. Ἰππαρχ. 7, 14.*
 Μεμελημένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παρκ. τοῦ μέλω· μετὰ φροντίδους *Πλάτ. Πρωτ. σ. 344.*
 Μεμεληνῆα, παρκ. τοῦ μένω.
 Μεμεριμένης, ἐπίρ. ἐκ τοῦ π. παρκ. τοῦ μεριμνάω· μετὰ μεριμνῆς, πεφροντισμένος *Βουζ. Μερίσμ. ἐνως, ἐπίρ. τῆς μετχ. τοῦ π. παρκ. τοῦ μερίσσω· χωριστά, διηρημένως κατὰ μέρος Βουζ.*
 Μεμετιμένος, ἰων. μετχ. παθ. παρκ. τοῦ μεθίημι· μεθειμένος *Ψρ.*
 Μεμετρέαται, ἰων. ἀντί μεμετροῦνται, γ'. πλ. πρὸς. τοῦ παθ. παρκ. τοῦ μετρέω.
 Μεμετρημένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθ. παρκ. τοῦ μετρέω· με μέτρον, μετρημένα *Λουκ. περὶ ὄρχ. 67*
 Μέμηκα, παρκ. τοῦ μηκάομαι.
 Μέμηκυσμένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετχ. τοῦ μηκύνω· ἐκτεταμένως, διεσποδισμένος *Μ. Ἀκουμ.*
 Μέμηκώς, μετχ. παρκ. τοῦ μηκάομαι *Ἰλ. κ, 362.*
 Μέμηλα, παρκ. ἀντί ἐν. καὶ
 Μέμηλται ἀντί ἐμεμήλται γ' ἐν. ὕπερσ. τοῦ μέλω.
 Μέμηλώς, μετχ. παρκ. τοῦ μέλω.
 Μέμηνα, παρκ. τοῦ μαίνομαι.
 Μεμνημένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ παθ. παρκ. τοῦ μνήω· μὲ ὀργήν, μὲ θυμόν· ἀποκρίνασθαι *Πλάτ. ἐπ. 3, 319.*
 Μεμνηνός, ἐπίρ. τῆς μετχ. τοῦ ἐνερ. παρκ. ὑπερσ. τοῦ μαίνομαι· μεμνηνὸν τρόπον, ἐκκλ.
 Μεμνηχυνήμένως, ἐπίρ. τοῦ π. παρκ. τοῦ μνηχύνω· δολίως, πανούργως μὲ δόλιον τρόπον *Βουζ. Ἰων 809.*
 Μεμιασμένως, ἐπίρ. τῆς μετχ. τοῦ π. παρκ. τοῦ μίγνυμι· ἀνακατωμένα, φθόρον, μίγδον, ἀνάκατα *Ἀριστοτ. καὶ μετγ.*
 Μεμιστημένως, ἐπίρ. π. παρκ. τοῦ μισώω· μεμιστηνὸν τρόπον *Σχολ. Ἰσοκρ. σ. 441 Κορ.*
 Μεμνέμετο, ἰων. γ'. πρὸς. τῆς εὐκτ. τοῦ π. παρκ. τοῦ μμνήσκω ἀντί τοῦ εἶπε. μέμναιντο, μμνήσκο *Ἰλ. φ, 361.*
 Μεμνημαί, π. παρκ. τοῦ μμνήσκω *Ὁλ. Ἦσ.*
 Μεμνήμην, πρ. ἦτο, π. παρκ. τῆς εὐκτ. τοῦ μμνήσκω *Ἰλ. φ, 745.*
 Μεμνόνεια, ὡν, τί (μέμνων), δηλ. κρέα ὕψιστον (γαίδουρινόν) κρέας *Πσύχ. καὶ ἡ ἀγορά ἐν ἡ ἐπωλοῦντο τοιαῦτα κρέατα Παυσ. 9, 48, διαφ. γρ. μεμνόνια*
 Μεμνόνειον, τὸ ἱερὸν τοῦ Μένωνος· ἐν Θήβαις καὶ ἐν Ἀδύσσῃ τῆς Αἰγύπτου *Στραβ. ἐν Σούδοις αὐτόθι· «βασιλεία τὰ Μεμνόνεια» Διοδ. 2, 22· «Μεμνόνεια, τὰ ἐν Σούδοις τεύχη» Παυσ. 4, 41, 5.*
 Μεμνονίδες, ὡν, αἱ ὅδε μέμνων 2.
 Μεμνόνιος, 3' ὁ ἀνὴρ ἐκ τὸν Μένωνος· ἄγροισι πόλις τοῦ Μένωνος, δηλ. Σούδα *Ἦρ. 5, 54· 2) Μεμνόνιος, ὁ Ἕλληνας κύρ. ὅλ. Ἀνθ.*
 Μεμνονος κώμη, ἡ χωρίον τῆς Τροίας *Στραβ.*
 Μεμνων, ὄνος, ὁ ὄνος, κληθεὶς οὕτω διὰ τὴν ὑπομονὴν τοῦ *Πσύχ. 2) υἱὸς Τιθωνοῦ καὶ τῆς Πούης, βασιλεὺς τῆς Αἰθιοπίας, σύμμαχος τοῦ Πριάμου, φονεὺς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου, κυρίως ὁ ὑπομονητικός, ἐγκρατετικός· Ὁδ. δ, 188· ἐπὶ τῆς ἡρώδης στήλης τοῦ Μένωνος ἐν Θήβαις τῆς Αἰγύπτου Λουκ. Γότ. 27· 3) στρατηγὸς τῶν Περσῶν κατὰ τοῦ με-*

γάλου Ἀλεξάνδρου Ἀρρ. καὶ συνθη. κύρ. ὡν. 4) μέμνωνες, οἱ υἱοὶ ἀνδρῶν πενηντῶν τῆς Ἀνατολῆς κληθέντων οὕτως ἐκ τοῦ Μένωνος *Ἰλ. 1, 2, 5, 1·* εἴτι δὲ καὶ μεμνονίδες *Παυσ. 10, 31, 6· 5) Μένωνες, φυλὴ τις ἀγρία καὶ μάχιμος τῆς Αἰθιοπίας Στ. Βουζ.*
 Μεμοισαμένως, ἐπίρ. ἐκ τῆς μετχ. τοῦ παθ. παρκ. τοῦ μοιρᾶω· κατὰ μοῖραν, κατὰ τὸ χῆν, διὰ κλήρου *Σχολ. Ἀπολλ. Ἰ. 1, 973.*
 Μέμονα, π. καὶ ἰων. παρκ. μὲ σηκ. ἐν. ἐκ τοῦ ΜΕΝΩ, ἔχει δὲ πρὸς τὸ μέμαα ὡς τὸ γέγονα πρὸς τὸ γέγαα (ἸἸΩ) συγγεν. τοῖς μέ-
 νος, μενεαίνω· ἔλω ἐπιθυμίαν, ὀλω ἐπιθυμῶν, ἐπιθυμῶ, προθυμοῦμαι διανοοῦμαι· παρ' Ὁμήρῳ συγχ. μετὰ ἐν. ἀπαρ. Ἰλ. μ, 304, Ὁδ. ο, 520, μετ' ἀπαρ. ἀορ. ἐπὶ τῇ ἄν μίμονας καταδύναι ὀμίλων· Ἰλ. ν, 307· μετ' ἀπαρ. μέλ. «ἄλλ' ἄγε πῶς μέμονα· πόλεμον καταπασσάμεν ἀνδρῶν», η, 36, καὶ ἀπὸ τῆς «διχρὰ δέ μοι κραδίη μέμονεν» = ἡ καρδία μου φέρεται εἰς δύο ἀντιθέτους ἐπιθυμίας Ἰλ. π, 435, μετὰ αἰτ. συστή. «μέμνονεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσι», φ, 316· «οἰδοῦμα μέμονε φρήν» *Εὐρ. 1, 1, 156·* «τί μέμονας τέκνονες» *Αἰσχ. Ἔπτ. 688, (συνσφρ. man, manne, manje, manni = νομίζω, ἐπιθυμῶ, λχτ. memini, monere, γαθ. ga-mun-an = ἀε-πτόμαι, λιθ. mīn-lu).*
 Μεμνωμένως, ἐπίρ. π. παρκ. τοῦ μνῶω· χωριστά, κατὰ μέρος, κατὰ μόνος *Κυρηνάι. 18.*
 Μεμνῶρηται καὶ μέμνεται, π. γ'. πρὸς. τοῦ π. παρκ. τοῦ μνῶομαι.
 Μεμορμένως, π. μετχ. τοῦ π. παρκ. τοῦ μνῶομαι.
 Μέμπειρα, ἡ ἡ μεμφομένη· ὅδε μέμφομαι.
 Μεμπέας, 3' ὁ ἐπὶ ἄξιος μομφῆς = μεμπέαν = ὅτι μεμψοῦται, μετγ.
 Μεμπτικός, 3' ὁ ἀνὴρ ὃς ἐπιρρηπῆς πρὸς μέμψιν *Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 1082.*
 Μεμπτικῶς, ἐπίρ. μὲ τρόπον μεμπτικόν.
 Μεμπτός, 3' ὁ ἐπὶ τοῦ μέμφομαι 1) ἄξιος μομφῆς *Ἦρ. 7, 48·* μισθός = ἄξιος περιφρονη-
 σιως *Πλάτ. Θεαιτ. 187· 2) ἐνεργ. ὁ μεμψόμε-
 νος· «εἴ τι τῶμ' ἄνδρ. τῇ νόστῃ ληφθῆναι μεμπτός εἶμι» = μεμφοίμην Σοφ. Τρ. 440· ἐπίρ. μεμπτός· «οὐ μεμπτός ἀγωνίζεσθαι» Πλούτ. Κλέου, 28.*
 Μόμωκα, παρκ. τοῦ μυκάομαι *Ἰλ. καὶ τοῦ μῶω, ω, 420.*
 Μέμφειρα, ἡ μέμφις *Φώτ. δ Μένειος ἐν ἀποσπ. κομικῶ 9, 2, σ. 376 εἰκάζει μέμφειρα = ἡ μεμφομένη.*
 Μεμφίδιος, 3' ὁ μεμφομένος ἡ ἄξιος μομφῆς *Ἀρκάδ. σ. 39, 17, διορ. μεμφίδιος, μαχίδιος.*
 Μέμφις, ἰδὸς, ἰων. ιος, δοτ. Μέμφι *Ἦρ. 2, 3·* ἡ μεγίστη πόλις τῆς μέσης Αἰγύπτου, ἡ παλαιὰ πρωτεύουσα τῶν Αἰγυπτίων βασιλέων *Ἦρ. κατ. Μεμφίτης Ἦρ. ἐπὶ. Μεμφικός, 3' ἰουγ. ἡ γῆ Μέμφις· Αἰσχ. Πέρο. «λίθος Μεμφίτης» Αἰσχ. 5, 168, iupis Memphis· 2) θυγ. τοῦ Νείλου, γυνὴ τοῦ Ἐπάρου, ἔξ ἧς ἔλαθε τὸ ὄνομα καὶ ἡ πόλις Μέμφις Ἀπολλῶδ. 3) γυνὴ τοῦ Ἀνακτοῦ, αὐτόθι.*
 Μέμφις, ὁ 1) ἡμεῖς τῆς Αἰσχ. Πέρο. 2) ῥω-
 μαῖος φίλοςτοπος Ἀθῶν. 3) χορευτὴς τῆς Ἀνθ.

Μέμφομαι, μελ.-φομαι, ἀδρ. ἐμεμφάμην 'Πρ. καὶ ἐμέμφθη 'Πρ., Θουκ. 4, 85· ψέγω, κατη-
γερῶ, ἔγω παρὰ πονον, δυσσεύσκαιον· τί 'Πα.
ἔρ. 168· «μέμφομαι αἰσιν τυραννίδων» Πίνδ. Π.
11, 53· «οὐκ ἐμέμφθη χεῖρα φωτός», 'Ι. 2, 20·
«οὐ μέμψεται με», Ν. 7, 64· καὶ παρὰ τραγ.
«μέμψεσθαι τοὺς γὰρ νέρθεν» Αἰσχ. Χο. 39· «τὴν
τύχην, Εὐμ. 566· «ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται πό-
λις», ΐκ. 755· «ἀργὴν ἐμέμφω τὴν ἐμὴν» Σοφ.
Οἶ. π. 337· καὶ ἐν τῷ πεζῷ «μεμφομένοις τὴν
γνώμην» 'Πρ. 1, 207· «μὴ μέμψασθαι τὴν ἐσο-
μένην δίκην» 'Πρ. 8, 106· «τὸ βραδύ, ὃ μέμ-
φονται μάλιστα ἡμῶν» Θουκ. 1, 84 καὶ μετγ.
«μέμφομαι σου τὸν βίον» Λουκ. μισθ. συν. 12·
«διότι μέμψει τὴν τοιαύτην δόξαν» Πλάτ. Πρωτ.
470· «τὴν φιλοσοφίαν», Εὐβόδ. 305· «μεμφοθεὶς
κατὰ τὸ πλῆθος τὸ ἐαυτοῦ ἀποδείκνυται» παρα-
πονεθεὶς διὰ τὸν μικρὸν ἀριθμὸν 'Πρ. 1, 77· καὶ
μετὰ γεν. «τιμῆς ἐμέμφθη» = περὶ τῆς παραμα-
λήσεως τῆς τιμῆς Εὐρ. 'Ιππ. 1402· «μηδείας
μεμψθῆ» Θουκ. 4, 85· «τινὶ τι ἀποδίδωμι τινὶ τι
ὡς μομφήν» «μεμφομένης τι Ἀμείν» 'Πρ. 3, 4·
«μεμφομένοις αὐτοῖς τὴν ἐαυτοῦ ἐξέλασιν», Ο. 88·
«μεμφομένοις αὐτοῖς δίκην», Ο. 92· «πλὴν
τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκῃς μέμψαιτό μοι» Αἰσχ. Πρ.
63· «μέμφομαι πόσει σφῶ» Εὐρ. 'Ι. Α. 899· «μέμ-
ψιν μέμψεσθαι τῷ Λοξίῳ» Ἀριστ. πλ. 10· «μὴ
μοι μέμψεται δίκην» Πλάτ. συμπ. 213· «τοῖς μὴ
ἐρωσὶν οὐδεὶς πώποτε ἐμέμψατο ὡς», Φαίδρ. 234·
«τοσοῦτον ἀμφοτέροις μεμψάμην» 'Ισ. 1, 9· «εἰς
φίλιν αὐτοῦ ἐμέμψατο» Ξεν. 'Αν. 2, 6, 30·
«μέμψεσθαι τινα πρὸς τοὺς φίλους», Οἶκ. 11, 23·
παρὰ Δ. Λαερ. 6, 47, καὶ παρ. «μεμφομένου
πρὸς πάντων», οδοιποροῦ, αἰουσοῦ.

Μεμψωλή, ἡ· μέμψις 'Πλούτ. Σουῖδ. ὡς τὸ εὐ-
χολῆ ἐκ τοῦ εὐχουαί.

Μεμφο-βαλέω· ῥίπτω μομφάς, μέμφομαι, ψέ-
γω Φώτ. Σουῖδ.

Μεμψι-μοιρέω· μέμφομαι (παραπονοῦμαι διὰ)
τὴν μοιρὰν μου, εἶμαι δυσχερῆς, γογγί-
ζω, μοιρομυρίζω, παραπονοῦμαι· ὅτι Λουκ.
Ζ. τρ. 40· μέμφομαι τινι, ἀποδίδωμι εἰς τινι μομ-
φῇ, κατηγερῶ 'Αθην. 4, 156· «τινὶ Διοδ. 17,
77· «τινὶ τι» «ὅτι οὐ μεμψιμοιρεῖ αὐτῷ ὁ δῆμος
οὐδὲν» Δημ. 18, 74· «περὶ τινος Διοδ. 17, 79·
ἐπὶ τινι Πολυδ. 18, 31, 7.

Μεμψι-μοιρητέον· δεῖ μεμψιμοιρεῖν· ὅτι
Πολυδ. 4, 60, 9.

Μεμψι-μοιρία, ἡ· τὸ νὰ μεμψιμοιρῇ, παρα-
πονεῖται τις, παραπονοῦν Λουκ. Κρον. 16.

Μεμψι-μοιρία, ἡ· ὁ μεμψιμοιρῶν, παραπο-
νοῦμενος περὶ τῆς τύχης του, δυσχερῆς, γογγί-
ζων, μοιρομυρίζων, ἀνευχάριστος, φιλόνομος 'Ιουκρ.
α. 23· μεμψιμοιρούμενος 'Αριστοτ. 'Ι. Ζ. 9, 1·
ἐπὶ μεμψιμοιρῶν Πολυδ. 3, 139.

Μεμψι-μοιρία, ἡ· τὸ μέμψεσθαι, κατηγορία, τὸ μὴ
εὐχαριστεῖσθαι· «μέμψιν ἐποιεῖ τινι» Βάτραχ.
1253· «ποιεῖσθαι τινι Δημ. ἔπ. α. 1483, 20·
μέμψιν ἔχειν τινι, εἰς τινι» Αἰσχ. Πρ. 413·
«μέμψιν ἔχειν» = κατηγορεῖσθαι Εὐρ. 'Πρ. 974,
questus, incusatio.

Μεμψι-μοιρία, π. παρ. ἀντὶ μεμψι-μοιρίας.

Μέν· 1) κυρίως· μόριον· βεδικαιῶς, ἀποθέσσει·
τῷ μὴν, ἀνθ' οὗ καὶ τίθεται ἐνίοτε παρ' ἑπ.

καὶ 'Πρ. βεδικαίως, ἀληθῶς, τῷ ὄντι· «ἀνδρὶ
μὲν τότε σημά πάλαι κατατεθνηῶτος» 'Ιλ. η.
89· «ὡς μὲν ἐμὲ θυμὸς δοκεῖ εἶναι ἄριστον» 'Οδ.
ν. 154· πολλάκις δὲ συνδέεται μετ' ἄλλων μορ-
φῶν, π.χ. ἡ μὲν, οὐ μὲν, μὴ μὲν, καὶ μὲν,
οὐδὲ μὲν οὐδέ, γὰρ μὲν, τὸ ἡ μὲν ἐπὶ ὅρκου
καὶ βεδικαίως, ἀληθῶς, τῷ ὄντι, ἐπὶ ἐξηγο-
μένων ἢ ἀνεξαρτήτων προτάσεων· ἡ μὲν τοῖ
πάντα τάδε τελεῖται· 'Οδ. ε. 160· «ἡ μὲν
μιν... ἔλκει» 'Ιλ. α. 415· «καὶ μοι ὁμοσούν,
ἡ μὲν μοι πρόσφρων ἔπεισιν καὶ χερσὶν ἀρήξουσιν»
'Ιλ. α. 77· «τοῦτον ἐξορκεῖ, ἡ μὲν οἱ διακομ-
οῦσιν, οἱ τὸν ἀνδρὸς» 'Πρ. 4, 161· οὐ μὲν = βε-
δικαίως, ἀληθῶς ὅχι, «οὐ μὲν γὰρ τὸ κακὸν βε-
δικαίως» 'Οδ. α. 392· «οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα
ποδώκας ἔνι» 'Αχιλλεύς· στήσεται· 'Ιλ. υ. 89.
Μὴ μὲν ἐπὶ ὅρκου καὶ ἀνθι· βεδικαίως ἐν
ἐξηγοτ. προτάσεων· «ὡμματα κχετέρων ὅρκων, μὴ
μὲν πρὶν 'Οδυσσεῖα μετὰ Τρώεσσιν ἀναφανῆσαι»
'Οδ. δ. 253· «γρὴν ὁμόσαι, μὴ μὲν ἐκόντα ἐλ-
θεῖν» 'Πρ. 2, 179· «δεῖνως ὁ Πηλεΐδης ἐξαρ-
κας ἦν, μὴ μὲν ἀποκτείνεαι Σμερόντι», 2, 118.
Καὶ μὲν = καὶ βεδικαίως, καὶ τῷ ὄντι· «καὶ
μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθωμείεον» 'Ιλ. α. 269. Οὐ-
δὲ μὲν οὐδέ = ἀλλὰ καὶ βεδικαίως ὅχι· «οὐ-
δὲ μὲν οὐδ' οἱ ἔνδοξον ἔσαν», 6, 703· «Ἐν
τῇ συμπλοκῇ γὰρ μὲν ὁ γὰρ προστεθῆναι ἔμφα-
σιν εἰς τὴν ἐννοίαν, εἰς ἣν ἀναφέρεται, ὃ δὲ
μὲν ἐπιτείνει τὴν ὅλην ἐννοίαν τῆς προτάσεως,
π.χ. «ἀποθῆναι γὰρ μὲν ἀρχὸν» τὸ γὰρ ἐπιτείνει
μὲν τὸ πόθεν, 6, 703· «μετάλλησαν γὰρ
μὲν οὕτως, εἰς 516· πρὸς γὰρ ἡ σημασία αὐτῆς τοῦ
μὲν εὐνοῖται καὶ παρ' Ἀττικῶν»· «οὐ μὲν δὲ αὐ-
τοῦ ἀπαλλοτρίωνται τοῖς μέλλουσιν» Πλάτ. Θεαιτ.
148· «οὐ μὲν δὲ οὐδὲ ταῦτ' ἂν τις εἴποι» Ξεν.
'Αν. 1, 9, 13· αὐτῷ δὲ πολλάκις συνδέεται
πρὸς τὴν προηγούμενην, ὥστε τὰ ἐπόμενα ἐξαι-
ροῦνται μετ' ἐμφάσεως (ὡς διὰ τοῦ λατ. νεοῦ)
«οὐ μὲν δὲ αὐτοῦ γὰρ μὲν οὐδὲν οὐδὲν» Ξεν. 'Αν.
2, 2, 3· «τοιοῦτον μὲν ἔπειτα προηγούμεν· οὐ μὲν
δὲ τοῦτο γὰρ ἐπὶ», 'Αν. 3, 2, 14· οὕτω καὶ ἐν τῇ
συμπλοκῇ «καὶ μὲν δὲ» Πλάτ. πολιτ. 287· καὶ
μετὰ μειζύωνος ἐμφάσεως «καὶ μὲν δὲ, ὃ Σω-
κράτης, σκληροῦς τε λέγει ἀνθρώπους», Θεαιτ.
155· πρὸς κατωτέρω «μὲν οὖν», μέντοι.

2) συνθηθεῖσα διὰ τοῦ μὲν ἐξαιρεῖται ἐννοία τις
μετὰ μειζύωνος ἢ ἐλάττωτος ἐμφάσεως, καὶ ἐπα-
μύνως διακρίνεται ἀπὸ τῶν ἄλλων, αἵτινες ἀντι-
τίθενται διὰ τοῦ δὲ ἐνίοτε, ὅταν ἡ ἀντιθεσις πε-
ριέχῃ ἀρνησιν, ἐξηγεῖται οἷα τοῦ βεδικαίως· παρ'
Βάτραχον δὲ α) ὅτι ὁ μὲν συνθηθεὶς ἀνολοῦται
τὴν λέξιν, ἥτις ἐξαιρεῖται καὶ ἀντιτίθεται, ἐνίοτε
προηγείται πρῶτον μὲν, διότι συνθηθεὶς τίθεται
ἐν τῇ δευτέρᾳ θέσει, δευτέρου δὲ διότι ἡ ὅλη ἐν-
νοία λαμβάνεται μάλλον ὑπ' ὅψιν ἢ ἡ μία λέ-
ξις, οἷον «οἱ μὲν ἄλλοι», καὶ συνθηθεὶς μετὰ προ-
θέσεως καὶ τοῦ ἄρθρου «ἀμὰ μὲν τοῖσιν»
Σοφ. Αἴ 669· «τὸ μὲν εὖ», Φιλ. 1125· «ἐν μὲν
τοῖς συμφωνοῦσιν, ἐν δὲ τοῖς οὐ» Πλάτ. Φαίδρ.
263· «πρὸς μὲν μεσομυρίαν» Ξεν. 'Αν. 1, 7, 6·
'Επὶ ἀφῆρτον μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ βεδικαίως
Θουκ. 8, 48. Πολλάκις συμβαίνει ἀνωμαλία εἰς
τὴν διὰ τοῦ μὲν καὶ δὲ σύνδεσιν· ἐπειδὴ αἱ ἑλ-
ληνες ἀποσπλέοντες εἰς τὴν ἐννοίαν καὶ καλῶς

στώντες τὴν διήγησιν ζωηροτέραν παραμελοῦσι τὸν ὁμαλὸν τύπον, π. γ. «ὅστις παθὼν μὲν ἀντέρω» νῦν δὲ οὐδὲν εἰδὼς ἰαχόμεν», ἐνθα παρρημένοτο ὄρων δὲ Σοφ. Οἱ. Κ. 272. «ἄνδρα σοὶ μὲν ἐμπολὶν οὐκ ὄντα συγγενὴ δέ», 1158. «τὴν νόκτα μὲν δῆσεται, τὴν δὲ ἡμέραν ἀφύσεται» Ξεν. Ἄν. 5, 8, 24. «οἱ μὲν ἄλλοι βάρβαροι» ἦν δὲ αὐτῶν Φαλίνας εἰς «Ἑλληνας», 2, 1, 7. «ὁ δ' ἐἴναί μιν οὐκ ἤθελε, λάθρα δὲ τὸν στρατιωτῶν πέμπων αὐτῷ ἄγγελον ἔλεγε ὁπαρεῖν, 1, 3, 8. «καλῶς οὐ μὲν τοῖς, τοῖς δ' ἐγὼ δόκουν φρονεῖν» Σοφ. Ἀντ. 553. «ἦδε γὰρ νυνὶ δούλη μὲν, εἴρη κεν δ' ἐλευθέρων λόγῳ», Τραχ. 63, ἐνθα ἐν τῇ πρώτῳ μέλει ἀναπληρωτέον τὸ ἔστι. «ὁδὸς μὲν καρδίᾳς δ' ἐξίσταται τὸ δρᾶν», Ἀντ. 1692. Τὴν σύνθεσιν ταύτην μεταχειρίζεται ἐλευθέρως ὁ Θουκυδίδης. «Αἰγινῆται φανερώς μὲν οὐ προσεδύμενοι, κρύφα δ' οὐχ ἥκιστα ἐνήγον τὸν πόλεμον», ἐνθα ἡ μετοχὴ προσεδύμενοι προστέθη ὡς ἐξηγήσις τοῦ φανερώς = ἂν καὶ φανερώς δὲν ἔπειτα μὲν προσδεδυμένοι, ἐνήγον ὅμως τὸν πόλεμον κυρίως 1, 67. 6) αἱ διὰ τὸν μὲν καὶ δὲ συνδυόμεναι προτάσεις πολλάκις ἀποχωρίζονται ἀλλήλων διὰ παρεμπιπτούσων προτάσεων, σπανίως ὅμως ἐν τῇ ἀπλουστεύσει συνδέει τῶν προτάσεων τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡροδοτοῦ ἐν Ἰλ. 6, 394 εἰς τὴν μὲν ἀνταποκρίνεται ὁ δὲ ἐν στίχ. 511' συνηθέστερον παρ' Ἀττικοῖς, «τοιαῦτα μὲν οἱ Κερκυραῖοι εἶπον· τοιαῦτα δὲ καὶ οἱ Κορίνθιοι» Θουκ. 1, 36, 43 καὶ ἡ αὐτὴ λέξις ἐπαναλαμβάνεται μετ' ἐμφάσεως πρὸ τοῦ μὲν καὶ δὲ, ἀποτελοῦσα τὸ σχῆμα ἀνὰ ὁρᾶν, «περὶ μὲν βουλὴν δαναῶν, περὶ δ' ἔστι μάχεσθαι» Ἰλ. α, 258. σύνθεσις τοῦτο περὶ Τραχ. πρὸς ἔξαρσιν καὶ ἐμφασιν τῆς ἐν ἀμφοτέροις τοῖς μέλεσιν εὐρισκαμένης λέξεως. «ὅσοι μὲν ἐνὶ ἡμεῖς Περσῶν, θεοὺ δὲ καὶ μῆτηρ ἔφυς» Αἰσχ. Πέρσ. 153. «οἰδόμεναι δὲ προσδέσθαι» σέβονται δ' ἀντία λέξαι», 680. «τέρας μὲν θαυμάσιον προσιδέσθαι, θαυμάζοι δὲ καὶ παρόντων ἀκούσαι» Πινδ. Π. 1, 26. ὁ αὐτὸς καὶ σπανίως προστίθεται «πλουτεῖ μὲν ὄντων φίλων πολλῶν, πλουτεῖ δὲ καὶ ἄλλων βουλομένων γενέσθαι» Ξεν. Ἀν. 7, 7, 42. «ὄρατε μὲν τὴν βασιλείαν, ἐπιτοκίαν ὄρατε δὲ τὴν Τισσαρένου ἀπιστίαν», 3, 2, 4. καὶ συχνὰ ἐν τοῖς πᾶσι, πολὺς, καὶ ὁμοῖος αἱ συνηθεστεραὶ συμπλοκαὶ εἰνε οἱ μὲν - οἱ δὲ, οὗτοι μὲν - ἐκεῖνοι δὲ, τὰ μὲν - τὰ δὲ, - μέρους μὲν - μέρους δὲ, ἐνίοτε μὲν - ἐνίοτε δὲ, ἔστι μὲν - ἔστι δὲ - ποτὲ μὲν ποτὲ δὲ. 8) ὁ μὲν ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει δις ἐπαναλαμβάνεται «διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μὲν» Πρ. 4, 48. «Ἐτοσχάλα μὲν - οὗτοι μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπὶ σταλταὶ λέγουν, τούτου δέ» Αἰσχ. Ἐκτ. 998. «εἰ μὲν οὖν ἡμεῖς μὲν φύλακα· ὡς ἀλλοῦ ποιοῦμεν» Πλάτ. πολιτ. 3, 421' καὶ ἐν τῇ αὐτῇ πεζῷ ὅταν δύο προτάσεις συνδεσθῶν διὰ τοῦ μὲν καὶ δὲ, διαιρῶνται ἑκατέρη εἰς ἡγουμένην καὶ ἐπομένην πρότασιν. «ὁπόσοι μὲν μαστιεύουσι τὴν ἐκ παντὸς τρέπου ἐν τοῖς πολεμικοῖς, οὗτοι μὲν κακῶς ἀποθυήσκουσιν» ὁπόσοι δὲ» Ξεν. Ἀν. 3, 1, 43. «οἱ μὲν γὰρ περὶ τῶν μεγίστων συμβούλοις χρώμεθα, τούτους μὲν οὐα ἔξιοσιν στρατηγούς χειροσυνεῖν· οἱ δ' αὖτε, ἂν συμβουλεύσασαιτο, τούτους δ' αὐτοκράτορας ἐκπέμπομεν»

Ἰσοκρ. 8, 55. καὶ μὲν τις μεγάλους νόσημαθι συνεχόμενος μὴ ἀπεκνήγη, οὗτος μὲν θολῶς ἐστὶν ὅτι οὐκ ἀπέθανεν» εἰ δὲ τις ἐν τῇ ψυχῇ πολλὰ νοσήματα ἔχει, τούτου δὲ βιωτέον ἐστίν» Πλάτ. Πτοργ. 512' καὶ συχνὰ ἐνίοτε λαίπα· ὁ δεύτερος μὲν καὶ τίθεται δις ὁ δὲ Βούτμαχ, εἰς Δημ. Μειδ. σ. 153.

3) ἀντὶ τοῦ δὲ ἀντιτίθενται πρὸς τὸν μὲν ἄλλος συνδεσμοὶ ἐμφαντικώτερον τὴν ἀντίθεσιν δηλοῦντες, μὲν - ἀλλὰ Ἰλ. 6, 703, Αἰσχ. Πέρσ. 172. κτλ. καὶ ἐν τῇ πεζῷ Ξεν. Ἀν. 1, 7, 17. μὲν - ἀλλ' ὅμως· «οἰκίρα μὲν τὰδ' ἄλλ' ὅμως - δὲς αὐτῷ» Σοφ. Ἠλ. 442. μὲν - ὅμως δὲ, 471, 1053. - ἄρα Πλάτ. Φαίδρ. 263. - ἀτάρ Ἰλ. 5, 84, 124, Ξεν. Ἐλ. 5, 4, 17. - αὐτάρ, αὐτὲρ ἔπειτα Ἰλ. α, 50. - αὐ, λ, 103. - αὐτε, α, 234. καὶ παρ' αὐτῶν Σοφ. Ἀντ. 167 καὶ Ἰλ. α, 267. - μέντοι, ἔπειτα, ἔτε Σοφ. Φιλ. 1329. ἰδίως μετὰ τὸ «πρῶτον μὲν», ἐνθα ἐν τῇ ἔπειτα παραλείπεται κυρίως ὁ δὲ· «φιλοσόφῳ μὲν νοικας, - ἔστι μέντοι» Ξεν. Ἀν. 2, 1, 13. - γὰρ μέντοι Σοφ. Οἱ. τ. 777. - τοῖνον Ξεν. Ἀν. 5, 1, 6. ἐνίοτε ἀκολουθεῖ μετὰ τὸν μὲν ὁ τε· μέν τε - δὲ τε Ἰλ. ψ, 590. συνήθως δὲ ἐν παραβολαῖς μὲν τε - οὐδέ, αὐτάρ, ἀλλὰ Ἰλ. α, 131. καὶ μόνον μεν τε - δὲ. Ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει ἀντιτίθεται ὁ τε διὰ μεταβολῆς τῆς συντάξεως· «ὡς ἐβράτην πολλὰ μὲν πολιτας, ζῶντων τε πάντων στήλας», ἐνθα περιμένετο πολλὰ δὲ Αἰσχ. Ἐκτ. 906.

4) πολλάκις τίθεται ὁ μὲν χωρὶς καὶ ἐννοῦνται ὁ δὲ, παρὲρ ὧν ἐμφασιν ἰδίως εἰς τὰς ἀντιουμίας· «τὴν μὲν ἐγὼ σπουδὴν δάμνημ' ἐπέσοι» - ἐπὶ τὴν βεβαιότητα δυσκόλως θαυμάζω διὰ λέξεων (ἐνθα ἐννοεῖται, ἄλλας δὲ εὐκόλως) Ἰλ. ε, 893. «σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ ὄρωντες φίλοι» Σοφ. Ἀντ. 634. «ὡς μὲν λέγουσιν» = ἐνν. οὐκ οἶδα δὲ εἰ ἀληθές ἐστι Εὐρ. Ὀρ. 8. «ἐγὼ μὲν τοῖσιν ἐνίοτε τὸν τῶν σπαρῶν ἐπιστήμονα», ὡς τὸ equidem = ἐγὼ εἰς τὸ μέρος μου, τί δὲ οἱ ἄλλοι λέγουσι δὲν μὲ μέλει Πλάτ. Πρωτ. 312. «ὡς μὲν ἐγὼ οἴμαι», Φαίδρ. 228, «καίνομαι μὲν συγχωρεῖν», Θεαῖτ. 174. πολλάκις παραλείπεται ὁ δὲ, ἔπειτα τῶν παρεμπιπτούσων μακρῶν προτάσεων, ὡς μετὰ τὰ πρῶτον μὲν· πρὸλ. Ξεν. Ἀν. 3, 2, 1. δ, 9, 5. ἐπὶ ἐρωτήσεσιν ὁ μὲν ἀντὶ τοῦ δὲ ὅταν ἡ ἀπάντησις περιμένεται καταπραγνῶς· «ἡ σοὶ μὲν ἡμεῖς πανταχῇ ὄρωντες φίλοι» Σοφ. Ἀντ. 634. «παρεγίνου μὲν, ἡ δ' οἶ, τῇ μάχῃ» Πλάτ. Χαρμ. σ. 153, 6. «ἡ ἑλλήνων μὲν ἐστὶ καὶ ἑλληνίζει», Μέν. σ. 82.

Ἐν συνθέσει μετ' ἄλλων μορίων ταῦτα φυλάττουσι τὴν κυρίαν αὐτῶν σημασίαν, καὶ ὁ μὲν χρησιμεύει ἰδίως πρὸς μαζίονα ἐμφασιν τῆς λέξεως, παρὰ τῇ ὁποῖα καίται· μὲν ἄρα, μὲν ἐννοεῖται τοῦ δὲ Ἰλ. ε, 901. «νῦν μὲν γὰρ» Σοφ. Οἱ. τ. 590. μὲν γὰρ δὲ Ἰλ. λ, 825. μὲν γὰρ οὖν, μὲν γὰρ που, μὲν γὰρ τε, ρ, 727. μὲν γὰρ ὅμως τοῦλάχιστον, οἷα, α, 216. «καὶ λέγεται μὲν γὰρ τις λόγος» Πλάτ. συμπ. 205. μὲν γὰρ που, πολιτ. 8, 559. - μὲν δὲ Ἰλ. α, 514, ἀνασφαλιστικὸς καὶ ἐπαναλαμβάνων τὴν κυρίαν πρότασιν, γ, 437. ἡ ἀποτελὼν τὴν μεταβάσιν πρὸς τι νέον Δ. Ἀλ. συν0, ἀν. α, 101,

ἡ μάχιστα μὲν δὴ τοῦ θανάτου ἐμείρω· Σοφ. Φιλ. 350· «ἐκ μὲν δὴ παλέμων τῶν νῦν θέσθε λημοσύναν», Ἀντ. 150· «σχολή μὲν δὴ» Πλάτ. Φαίδρ. 285· «τοῦτο μὲν δὴ ὁμολογεῖται», Γοργ. 470· «καὶ μὲν δὴ», Πολιτ. 287· «μὲν δὴ τα» Σοφ. Ἀντ. 547· μὲν νυν, μὲν οὖν ἢ μενοῦν=οἶεν, παλλάκεις μετ' ἐμφάσεως, μάλιστα μὲν οὖν, πᾶν μὲν οὖν=μάλιστα, βεβαιότατα ἐπὶ ἀποκρίσεων, καὶ ἐπανορθωτικὸν τοῦ ἐν τῇ ἐρωτῇ περιεχομένου Σοφ. Οἶ. τ. 705, ἴμο νεοτ'· «σύ μὲν οὖν ἀποκρίναι=σύ μᾶλλον Πλάτ. Γοργ. 470· «ὡς ἄτοπον τὸ ἐνὸντιον-ἐναργὲς μὲν οὖν», Κριτ. 44· μὲν οὖν δὴ, μὲν δὴ οὖν, ἴων μὲν δὴ ὦν ἥρ. 4, 144· μενοῦν γε, Ν. Δ. ἐναργητικὸν τοῦ λόγου Λοβέκ. εἰς Φρόν. σ. 342· μὲν που Πλάτ. «εἰ δέ ναι μὲν που χρή»=πρέπει τις βεβαίως νᾶ μάθῃ, σοῖσκατ'· μὲν τε, «σπερταί μὲν τε φρένες ἐσθλῶν» Ἰλ. σ. 203· μὲν τοι ἢ ἀττ. μὲν-τοι=θεδαίως, τῷ ὄντι, ἰδίως μετὰ ἀρνήσεως, θ. 294, καὶ μάλιστα ἐν ἀποκρ. ἐμφατικῶς καταφάσκον· ἐπιτείνεται δὲ διὰ τοῦ νή Δία Πλάτ. Φαίδ. 65· καὶ μὲν τοι, καὶ μέντοι καὶ ἐν ἐρωτῇ τε ὁμῶς, ἀλλ' ὁμῶς· «μνήμη νῦν οὐ λέγεις μέντοι τι» Πλάτ. Θεαίτ. 163· ὅταν ἐπηται τὸ ὅμως σημαίνει ἰσαίρεσιν Πλάτ. μὲν τοι γε· Ξεν. Ἀν. 2, 4, 14· ὁμῶς γε μέντοι, πρόλ. Λοβέκ. εἰς Φρόν. 342· μέντοι που, μετρίαζει τὴν ἐννοίαν τοῦ μέντοι· μὲν τοῖνυν=μὲν οὖν. Παλλάκεις ἀναφέρεται καὶ ἀντιτίθεται πρὸς προηγούμενῳ μὲν ἐντονώτερον ἢ τὸ δὲ Θουκ. 3, 62.

Μεναι, ὧν, αἰ' πόλις Σικελίας Πτολ. Μέναιον, τό· πόλις Σικελίας Διόδ.

Μεν-αἰχμη, θηλ. τοῦ μέναιχμος ἢ μεναίχμης (μῆνω-αἰχμή), ὄν. μεναίχμης· ὑποφύρουσα τὴν μάχην, ἐγκαρτεροῦσα ἐν τῇ μάχῃ, ἀνδρεία· «χρηρὶ μεναίχμη» Ἀνθ. 6, 84· πρόλ. Ἀνακρ. παρ' Ἑρμαιοτ. 90· «ὁρσάλοπος Ἀρης φιλέει μεναίχμην».

Μέν-αἰχμος, 2· μεναίχμης· ἴδε μεναίχμη.

Μέναιχμος, ὅ· Ἑλλ. κύρ. ὧν. Πλούτ. ἐπιθ. μεναίχμιος 3 Ἀνθ.

Μενάλιππος, ὅ· φίλος τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου ἥρ. ἐκ τοῦ Μελάλιππος.

Μενάλκης, ὅ· ἥρ. Πηλεΐδης τις Παις, ὄν. Μεν-νάλκας, α' ὧν. ποιμένος Θεόκρ.

Μενεκλίδης, α, ὅ· Σπαρτιάτης τις Πολύδ.

Μενάνδρα, θηλ. Ἑλλ. κύρ. ὧν. ἐπιγρ.

Μέν-ανδρος, 2· ὁ περιμένων ἢ ὑπομένων τὸν ἄνδρα· παρθένης Ἀθην. 3, 98, «ὅτι μένει τὸν ἄνδρα»· ὡς καὶ ὁ στυλὸς καλεῖται μενεκράτης ὅτι μένει καὶ κρατεῖ, αὐτ.

Μένανδρος, ὅ· συνηθέστ. Ἑλλ. κύρ. ὧν. Πίνδ. ἰδίως ὁ περιφημὸς κωμικὸς ποιητὴς τῶν Ἀθη-νῶν ἐπίθ. Μενάνδριος, 3=ὁ ἀποδύλων τὸν Μένανδρον· φωνή Λουκ.

Μέναιτις, οἰ' φυλὴ τῆς Βελγικῆς Στραδ.

Μενάρης, ου, ὅ· πατήρ τοῦ Σπαρτιάτου βασι-λέως Λεωτοχίδου ἥρ.

Μένας, α, ὅ· ὁ κτίστης τῆς Μενεδρίας Στραδ.

Μένασκος, ὅ· Σπαρτιάτης τις Ξεν.

Μέναχος, ὅ· υἱὸς Αἰγύπτου Ἀπαλλοδ.

Μένδη, ἢ· πόλις τῆς χερσονήσου Παλλήνης, ἀποικία τῶν Ἑρετριῶν ἥρ. κατ. Μενδαίος Θουκ. ἐπίθ. Μενδαίος οἶκος Ἀθην.

Μενδητῆς, ἴδος, ἢ· νόμφη τις.

Μένδης, ητος, ὅ· 1) οὕτως ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ὁ τράγος καὶ ὁ θεὸς Πάν ἥρ. ἐκ τούτου δ' ἐκαλεῖτο καὶ πόλις τῆς κατὰ Αἰγύ-πτου Μένδης, ητος, ἢ Πίνδ. Διοδ. «Μενδήσιος νομός» ἥρ. κατ. Μενδήσιος ἥρ. ἐπίθ. Μενδή-σιος οἶκος Ἱπποκρ. «Μενδήσιον στόμα ἢ κέ-ρας»=τὸ πέμπτον στόμα τοῦ Νείλου ἥρ. 2, 17· -μύρον Ἀθην. 15, σ. 688· -τάριχος 3, σ. 118· -ἰχθύς, αὐτόθι· 2) Μένδης, ου, ὅ, ἀρχαιοτάτος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Διοδ.

Μενεαῖνα (μένως)· 1) ἐπιθυμιὰ σφοδρῶς, εὐχῶ-μαι, θέλω, ζητῶ ἐπιμόνος, προθυμοῦμαι ἐν γί-νει ἔχω κατὰ νοῦν καὶ ἐπιθυμιὰ ἀπώτως Ἰλ. χ. 10· μενεαίμεν Ὀδ. δ. 282, ἐνθα εὐκόλως ἐννοεῖται τὸ ἀπαρ. «οὐ μὲν δὴ σε κατασθίσει μάλα περ μενεαίνων», ε. 341· συνηθ. μετ' ἀπαρ. ἐν. ἢ συνηθέστ. ἀπαρ. «μηδὲ θεοὶς μενεαίνεμεν ἴρι μάχεσθαι» Ἰλ. ε. 606· «ἀσπερχές μενεαίνεις ἡ-λίω ἐξαλαπάσαι πτολίεθρον», δ. 32· «-νηγὰς ἐνιπρήσαι», α. 507· καὶ μετ' ἀπαρ. μέλ. «ἐρύσ-σεσθαι μενεαίνων» Ὀδ. φ. 125· καὶ μετὰ γεν. -μάχης ἥρ. ἀπαρ. 351· «ἐμοὶ μενεαίνων ὀλεθρὸν»=ἐδουλεύοντο κατ' ἐμοῦ ὀλεθρὸν Κ. Σμ. 12, 380· καὶ ἐπὶ τοῦ βέλους, «ἐπιπτεῖσθαι μενεαίνων» Ἰλ. δ. 126· 2) ἀργίζομαι, ἀπώτως Ἰλ. τ. 68· «ἐρίδι μενεαίνει», τ. 58· τίτι=κατὰ τίνας, α. 104· «κτεινόμενος μενεαίνεις», π. 491=κατὰ τοὺς Σχολ. λειποψυχέω, ὄρθ. ὁμῶς=ἀργίζε-το, ἢ σφοδρῶς ἐπιθύμει καὶ παρὰ μεγν. Ἀ-πολ. ἥρ. 3, 369, κυρίως, ἰσασκορ· πρόλ. μενοινᾶω.

Μενεβρία, ἢ· Μεσημβρία.

Μενεγχις, ες (μένω ἐγγος)· μεναίχμης, μὲν-αιχμης· ἡνδρες Ἀνθ. 7, 255.

Μενεδοῖος, ὄν. 2· μενεδοῖος· ἥρ. Ἀνθ. 7, 203.

Μενεδαίος, ὅ· Σπαρτιάτης τις Θουκ. διάφ. γρ.

Μενεδαίος, ὄν. Μενεδαίος.

Μενε-δήτις, ὄν. μενεδαίος (μένως, δητῆς), 2· ὁ μένων, ὑπομένων τοὺς δητῆς (ἐχθροὺς), μενεπτόλεμος, ὁ ἐν τῇ μάχῃ ὑπομένων Ἰλ. μ. 228, Ἀπολ. ἥρ. 2, 114.

Μενεδήμιον, τό· πόλις Λυκίας, κατ. Μενεδή-μιος ἢ Μενεδημιεύς.

Μενεδήμιος, ὅ· Ἑλλ. κύρ. ὧν. Στραδ.

Μενε-δουπος, 2· ὁ ὑπομένων τὸν ὄρθον τῆς μάχης, μενέκτοπος· Ἀθην. Ὀρφ. Ἀργ. 539.

Μενεκίνη, ἢ· πόλις Οἰνωτῶν, κατ. Μενεκιναιῶς καὶ Μενεκίνος Στ. Βυζ.

Μενεκλῆας, ἢ· Ἑλλ. κύρ. ὧν.

Μενεκλειδῆς, ου, ὄν. Μενεκλειδῆς, ὅ· Ἑλλ. κύρ. ὧν. ἐπιγρ.

Μενεκλῆς, ἔους, ὅ· Ἑλλ. κύρ. ὧν. Ξεν.

Μενε-κρατής, ου, ὅ· Ἑλλ. κύρ. ὧν. Θουκ.

Μενεκράτης, ἴδος· Ἑλλ. θηλ. κύρ. ὧν. Ἀνθ.

Μενεκρῆτος, ὅ· Ἑλλ. κύρ. ὧν. Ὀρειθ.

Μενε-κτιπος, 2· ὁ ὑπομένων τὸν κτιπον τῆς μάχης, μενέδουπος· Πούχ.

Μενεκῶδης, ου, ὅ· Ἑλλ. κύρ. ὧν. ἐπιγρ.

Μενεκωλῆς, ὅ· Σαρακηνός τις Θουκ.

Μενελάκος, 2· α) λιμήν· ἴδε Μενέλαος· 2· β)

τὸ Μενελάον, χερσὶν Σπάρτης Πολυδ.

Μενελαῖς, ἴδος, ἢ· 1) πατὴρ τῆς Ἀρκασίας

- Πυσ. 2) Μενελαίδες κύνες ἦσαν εἶδος κυνῶν Πολυδ. 5, 37, 40.
- Μενέλαος, ἄττ. Μενέλωος, θωρ. Μενέλας, α, ὁ Πίνδ. Εὐρ. 1) υἱὸς Ἀτρέως, ἀδελφὸς Ἀγαμέμνονος, βασιλεὺς τῆς Λακεδαιμόνιος Ὀμ. καὶ μὲν. σύνθ. Ἑλλ. κύρ. ὄν. Λυκοβργ. Δημ. 2) πόλις ἐν τῇ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου Στράβ. καλεῖται δὲ καὶ Μενελαΐτης νομὸς Στράβ. Μενελαΐτης χώρα Στ. Βυζ. 2) πόλις καὶ λιμὴν τῆς Κυρηναϊκῆς Στράβ. παρ' Ἡρ. 4, 169 ὁ Μενελαΐος λιμὴν.
- Μενέλαχος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἔπιγρ. Μενεμάχος, ὁ, ἡ ὁ τὴν μάχην ἢ τὰς μάχας ὑπομείνων Ἀππιαν. σ. 51.
- Μενέμαχος, ἰδ. Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἔπιγρ. Μενεξένη, ἡ Ἀργεῖα τις Κλ. Ἀλ. Μενέξενος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ.
- Μενεπτόλεμος, 2' α) ὁ ἐν τῇ μάχῃ μένων, ἔγκαρτερος, πολέμιος, ἀνδρεὺς - Γυδείης Ἰλ. τ. 48, καὶ περὶ ἄλλων ἡρώων - Πεοραϊδοί, 6, 749 καὶ μὲν. συνών. τοῖς μέναχος, μενέχης, μενεδάτος, μενέδοπος, μενέκυπος, μενέμαχος, μενεφύλας, μενέχαμος δ) Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πaus.
- Μενέσαιχοι, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δ. Ἀλ. Μενεσθέως, ἑως, ἰων. ἦος, ὁ 1) υἱὸς Πετεὺ στρατηγὸς Ἀθηναίων πρὸς τῆς Τροίας Ἰλ. 2) σύνθ. Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ. 3) Μενεσθίος λιμὴν, λιμὴν τῆς Ἰσπανίας οὐ μακρὴν τῆς πόλεως Γαδείρων Στράβ.
- Μενεσθής, ου, ὁ 1) Ἑλλήν τις πρὸς τῆς Τροίας Ἰλ. 2) ὁπαδὸς τοῦ Θησέως κατὰ τὸν εἰς Κρήτην κλαυθ. Πλούτ.
- Μενεσ-θιον, ἡ ὄν. γυναικὸς Ἀνθ. Μενεσ-θιος, ὁ 1) υἱὸς Ἀρηιόθου ἐν Βαιωτίᾳ Ἰλ. 2) υἱὸς Σπερχεῖου καὶ Πολυδώρου ἀρχηγὸς τῶν Μυρμιδόνων πρὸς τῆς Τροίας Ἰλ. Μανεσ-θώ, οὗς θυγ. Ὡκεανὸς καὶ Τηθύς Ἰσ. Μενεσται, ὦν, σί' παλαιὸν ὄν. τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Πενεστών «οἱ κατὰ τὰς ἡμελογίας καταμίναντες καὶ παραδόντες ἐαυτοὺς» Ἀθην. 6, 284.
- Μενέστας, α, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Παιρώτης τις Πολυδ. Μενέστρατος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ. Μενέστωρ, ορος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Θουερ. Μενετέλης, ους, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἔπιγρ. Μενετέων, ρ. ἐπὶ τοῦ μένω δει μένειν, ὑπομείνειν Σεν. Ἑλλ. 8, 2, 9, μὲν. μενητέων Δ. Ἀλ. ἀρχ. 7, 27.
- Μενετῆς, ἰδὸς ἡ Ἀντιάνειρα θυγ. Μενέτου Ἀπολ. Ρ.
- Μενετικὸς, 3' ὁ ἔτοιμος, ἔχων κλίσιν νὰ μένῃ (προσμένῃ, ἐπιμένῃ), καρτερικὸς, σταθερὸς Μάρκ. Ἀντι. 1, 16.
- Μενετῆρος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἔπιγρ. Μενετός, 3' ὁ μένων, περιμένων, ὁ δυνάμενος νὰ μένῃ (προσμένῃ) «οἱ καιροὶ οὐ μενετοί» ἡ ἐνδοχὴ περιστάσεις ἡ στιγμή δὲν μένει (περιμένει) Θουκ. 1, 142 «μενετοὶ θεοὶ οἱ θεοὶ περιμένουσιν, ἔχουσιν ὑπομονήν, εἶνε μακρόθυμοι ἄριστοι, ὄν. 1620 κατὰ τὸν Σχολ. ἀνεξίκακοι, οὐκ εὐδὸς τιμωρόμενοι ἡ μόνον, βέβαιοι. Μένετος, ὁ πάππος τῶν Ἀργοναυτῶν Εὐρύτου καὶ Ἐχέονος Ὀρφ. Ἀργ. 134.
- Μενέτωρ, ορος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀλκ.
- Μενε-φύλας, ιος, δ, ἡ μενεπτόλεμος Ἀνθ. 6, 81.
- Μενε-χάρμης, ου, δ, ἡ ὁ ὑπομείνων τὴν μάχην, ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἔγκαρτερος ἐπὶ τοῦ ῥώων καὶ λαῶν - Αἰτωλοὶ Ἰλ. 1, 529, λ. 112, ν. 396' πρβλ. ἱποχάρμης, σιδηροχάρμης, ἱκαμαντοχάρμης, τὸ δεύτ. συνθ. εἶνε χαίρω ἢ χάρμη ἢ τὸ ἄχρ. βῆμα χαρμῶν (μάχομαι) Μενέχαρμος, 2' α) ὁ ἐν τῇ μάχῃ ἔγκαρτερος, ὁ ὑπομείνων τὴν μάχην, μενεχάρμης Ἰλ. 5, 376' δ) Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀνθ.
- Μένης, ηῖος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Διοδ. Μενητέων μενετέων.
- Μενόηραι, αἱ μέμνηται, φροντίδες Ἑρ. Μ. Πούχ. παρὰ Σουῖδ. μνήθηται.
- Μνήθηρες, αἱ μνήθηται Σουῖδ.
- Μενόηριζω, μέλ. ιω' μεμνηρίζω Φώτ. Πούχ. Μενί, ἀντι μέν, ἔνχρ. ἐν τῇ συνθ. νυνμενί. Μενίδας, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀρρ. Μενίος, ὁ Σπαρτιάτης τις Ἡρ. Μενίππη, ἡ α) Νηρηΐς τις Ἡσ. 5) θῆλ. Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀνθ.
- Μενεπίδης, ου' υἱὸς Πρακλέους Ἀπολλυδ. Μένιππος, ὁ Ἑλλήν. κύρ. ὄν. Θουκ. ἐπὶ τοῦ Μενίππειος, 2 Θουκ. - χάρις Ἀνθ. 7, 417, 4. Μενίσκος, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀρρ. Μενιτίδες, πόλεις, αἱ πόλεις τῶν Συρακουσῶν Πλούτ. Διον. 29.
- Μενέας, ου, δ' Ἑλλήν. κύρ. ὄν. Πολυδ. Μεννίδης, ου, ὁ Ἑλλήν. κύρ. ὄν. ἔπιγρ. Μένων' μὲν οὖν, ἐν τῇ νεοτ. ὠνική Ἡρ. 1, 18. Μενο-εικής (μένος, εἰκός, εὐκα), 2' ὁ μὲν ἀρμόζων, ὁ τῇ ψυχῇ ἀρετὸς, ὁ ἀρμόζων εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, ὁ καταπαύων τὴν ἐπιθυμίαν, ἀφθονος, θυμῆρης, εὐάρεστος, παρ' Ὀμ. συνθ. ἐπὶ φαγητοῦ καὶ ποτοῦ - δαίς Ἰλ. 1, 90 - σίτος καὶ οἶνος Ὀδ. ε, 166 - ὄψα, ε, 267' ἰδωδὴ, ε, 76' - δεῖπνον, υ, 391' «ζῶντα φαγεῖν μενοεικέα πολὺν», π, 429' θυμῆρη. «αὐτὰρ ὁ τοῖσι τὰρον μενοεικέα δαῖνον» «δαφίλης δεῖπνον ἐπιτάσιον Ἰλ. ψ. 29' δῶρα, τ, 144' «σοὶ δὲ θεοὶ πάντες ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοτεν», ψ, 550' «μενοεικέα νηέων ὕλην» «ἀφθονον, 139' «καὶ σπιν μενοεικέα ληΐδα δῶκα» Ὀδ. ν, 273. «Ἐν γένει εὐάρεστος, ἰδύ.» «τῶν ἱεραυμένων μενοεικέα», ε, 232' «ὥσπερ ἀμείλει τὸ ἥδὺ μενοεικέες ὁ ποιητὴς «ἐκλήκεν», ἐνθα ἔπεται ἡ ἐρμ. «ὥς τὸ ἡδοναῖον τῆς ψυχῆς ὑπάκουσιν καὶ μὴ μαχόμενον» Πλούτ. Φωκ. 2. Μενοικεύς, ἑως, ὁ 1) πατὴρ Κρόντος καὶ Ἰουκαστῆς, τραγ. 2) υἱὸς Κρόντος Εὐρ. Μενονιάω, ἐπ. ἐπιτε. μενοινώω Ἰλ. ν, 70, ἰων. μενοινέω μ, 59, γ' ἐν πρῶτ. μενοινάω, υ, 164, μενοινῶν Ἀπολ. Ρ. 4, 1255, μενοινῆσι υ, 82 (μένος) πρβλ. μενεαίνω) ἐπιθυμῶ σφοδρῶς, ἔχω κατὰ νοῦν, σκοπῶ, θίλω, διανοῶμαι νὰ φέρω εἰς πέρας μετ' αὐτ. «ὅ, τι φρεσὶ σῆς μενοινᾷ» Ἰλ. 5, «21' πρβλ. Ὀδ. 6, 285' καὶ συγν. «κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα» «ἐπαπτετο κακὰ κατὰ τῶν Τρώων, λ, 532' μετ' ἀπαρ. ἐν. «εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάει πολέμιον» Ἰλ. τ, 164, καὶ μετ' ἀπαρ. ἀορ. «ἔπειτα ἐνὶ φρεσὶν ἥδὲ μενοινᾷ γῆμαι Πηνελόπειαν» Ἰδ. φ, 157' «ἔργα πολλὰ Πίνδ. Ν. 11, 45' - βαλὼν, Π. Θιογν. 461' καὶ παρὰ μὲν. π, «σφαῖται ἐν

μενοιένω· Εὐρ. Κύκλ. 447· «ἐξελείν μενοιένων
τ' ἀνθρώπων» Ἀριστ. σφ. 1080.

Μενοιένω, ἰων. ἀντί μενοιένω· «μενοιένειν εἰ
τελέουσιν» Ἰλ. μ, 59.

Μενοίνω, ἡ (μένος, μενοιένω)· σφοδρὰ ὁρμή
ἐπιθυμία, προθυμία Σουῖδ. καὶ μετγν. «οὐ οὐ γὰρ
τῆνδε μενοίνην στήσεις» Ἀπολλ. Π. 1, 894· «ὄλην
μενοίνην σωῶν» Ἐπιτετήτοιο τελέω· Ἀνθ. 9, 208.

Μενοίνης· πρόθυμος, φροντιστής Παύλ.

Μενοιένω· μενοιένω.

Μενοίτας, α, δ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Καλλίμ. Με-
νοίτης Ἀνθ.

Μενοίτιδος, ου, ἰων. εω, ἄσ, ὅ· πατρων.
υἱὸς τοῦ Μενοίτιου Πάτροκλος Ἰλ.

Μενοίτιος, ὁ· 1) υἱὸς Ἰαπετοῦ, ἀδελφὸς Προ-
μηθεὺς Ἰσ. 2) υἱὸς Ἀχιλλεύου καὶ Λιγίνης,
πατὴρ Πατρόκλου ἐκ τῆς Ὀδυσεύς Ἀργο-
ναύτης Ἰλ. 3) βουκόλος τις τοῦ Πλούτωνος
Ἀπολλ. 4) σύνθετο· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πολύδ.

Μένος, εος τὸ (παργεν. τοῖς μένω, ΜΛΩ)· 1)
δύναμις, ἐξουσία, ἰσχύς ἐμφαντομένη ἐν ταχέει
κινήσει καὶ ἐνεργείᾳ, συνηθέστ. παρ' Ὁμ. μετὰ
τὸν ἀλκή· «μένος τε καὶ ἀλκή» Ἰλ. ζ, 265·
«μένος χειρῶν», ε, 306· «μένος καὶ χεῖρες», ζ,
502· «μένος καὶ γούνα», ζ, 27· 2) θάρρος, ὁρμή,
μετὰ τοῦ θυμὸς· «ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκα-
στου», ε, 470· «καὶ λίην αὐτὸς γὰρ μένος θυ-
μὸν τ' ὀλέσειεν», θ, 358· «τῶν δ' ἐμπνευστοί μένος
Ἀθήνη», κ, 482· «πλήθυνε μένος κρατερῶτα»,
ν, 60· «ἐνήκε δὲ σὶ μένος ἦδ' υ, 80· καὶ θάρ-
ρος, ε, 2· «μένος ἔλλαβε, θυμὸν», φ, 468· πρόβλ.
«πατὴρ ἐμπνευστοί μένος γῆρας ἀντίπαλον»
Πίνδ. Ὀ. 8, 76· Ὁ Ὁμ. ἔθραν τοῦ μένους
παραδίδεται τὰ στήθεα καὶ τὰς φρένας Ἰλ. α,
103· ἐν γένει 3) ζῶν καὶ δύναμις· «τοῦ δ' αὖθις
λύθη ψυχὴ τε μένος τε», ε, 206· «ἀπὸ γὰρ μέ-
νος ἐλκετο χαλκός», γ, 294· «καὶ μὲν τῶν ὀπεί-
λυντο μένος καὶ φαιδύμενα γούνα», ζ, 27· «ὀδύσσειαι,
π, 621· καὶ ἐπὶ ἀφύχων· πυρὸς ἢ δύναμις
τοῦ πυρός, φ, 177· ἡλείων, φ, 190· «ποτα-
μῶν, μ, 18· «δύρατος, ν, 444· «βυρέτω, ε, 524·
«οἴνου Ἰπποκρ. Τὰ ἀψύχα ταῦτα θεωροῦνται
κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὡς ἐρψυχα ἢ ἔχοντα
ἐσωτερικὴν τινα δύναμιν· ἐνθα παταχὸς ἐκφυ-
σά μένος· Αἰσχ. Πρ. 722· ἐπὶ αἵματός· «κατα-
τοῦ κύματος πικρὸν μένος», Εὐμ. 796· «ἔτι γὰρ
θεομᾶ σὺριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν μένος» Σοφ.
Αἴ. 1392· «πρὶν αἰατηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μέ-
νος» = τὸ πᾶν τοῦ αἵματος Αἰσχ. Ἀγ. 1037·
«χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος» Εὐρ. Πι-
ρακλ. 429· «μένος πυρός» Ἀριστ. Ἀγ. 640.
Καὶ ἐπὶ ζώων, ἰππων, ἡμιόνων Ἰλ. ρ, 476· 4)
ὁρμή, θυμὸς· «μένος δ' ἐμπλήσαστο θυμὸν ἀ-
γρίου», γ, 312· «μένος δὲ μέγα φρένας ἀρφαρέ-
λαιναί πίμπλυντο», α, 103· «μένος πνεύοντες»,
β, 536· «ἔν γένει ὁρμή, φορὰ, πρόθεσις»· «τῶν
μέρους αἶν ἀτάσθαλον, ν, 631· «ἐμῶν μενέων
ἀπερωεύς, θ, 361· καὶ κῶτος Αἰσχ. Εὐμ. 804·
«ἀντέρω μένει μεμπαργυμένω», ἰκ. 738, ἐπὶ
σφοδρὸς θυμὸς· «πρὸς ταῦτα μηδὲν δεινὸν ἐξά-
ρρη μένος» Σοφ. Αἴ. 1045· «ὁρῶ μένος πνεύ-
σαν», Πλ. 600· «ὁργῆς καὶ μένους ἐμπλήμε-
νος» Ἀριστ. σφ. 424· χρησιμεύει καὶ ὡς περί-
φρασις (ὡς τὸ βίη)· ἄρην μένος· Ἀλκινόοις =

ο ἀνδρείος Ἀλκίνοος Ὀδ. «μένος Ἀτρείοιο, Ε-
κτορος Ἰλ. «μένος ἀνδρῶν» Ἰλ. δ, 447. Σπα-
νίως ἐν τῇ περὶ, «ὁπὸ προθυμίας καὶ μένους»
Ξεν. Κυρ. 3, 3, 61· «πολεμίου μένος ἐμβα-
λεῖν», ἀντιθ. ἀνατρέφει τὸ φρόνημα, Κύρ. δ,
2, 34· καὶ θάρρος, Ἑλ. 7, 1, 40· «τὸ τοῦ θυ-
μοῦ μένος» Πλάτ. Τιμ. 70 καὶ μετγν. π.

Μὲν οὖν, καὶ ὅταν δὲν ἀκολουθεῖ δέ, μενοῦν·
1) μῆριον βεβαιωτ. = τῷ ὄντι, ἀναμφιδόλως
Σοφ. Οἴ. Κ. 587· ἰδίως ἐν ἀποκρίσει, δι' ὧν
βεβαιώσεται καὶ ἐπικυροῦται ὁ λόγος τοῦ ἄλλου
Ἀριστ. πλ. 832, Πλάτ. πολιτ. 10, σ. 604· καὶ
ὅταν ἀποκρούηται ἢ γνώμη τοῦ ἄλλου = τοῦ
ναντίον Σοφ. Αἴ. 1363, Πλάτ. Κριτ. α, 44,
Ξεν. Κυρ. 3, 3, 37· πρὸς μείζονα ἐπιβεβαιώσιν
προστίθεται καὶ τὸ μὴ «μὲν οὖν ὅτι» Σοφ. Τρ.
153· «καὶ δὴ μὲν οὖν», Οἴ. Κ. 31· συνηθέστατα
ἐν καταρ. ἀποκρίσειν εἶνε τὰ «πάντο μὲν οὖν»,
«μάλιστα μὲν οὖν», κομιδῇ μὲν οὖν· κλ. 2)
ἐννεῖ· ἡ ἀντιθετικὴ μὲν λαιπὸν (ἐπομένως)
ὡς σφάνεται, ὡς εἶνε τῷ ὄντι· τὸ οὖν δηλοῖ ὅτι
διπλοῦσιν ἐν ἀσυνέχῃ σφάνει τὰ λεγόμενα πρὸς
τὴν προηγούμενα Σοφ. Φιλ. 359, Θουκ. 3, 101.
Μὲν που· ἄλλ' ὥσπερ, διὰ τῶν μορίων τούτων
δηλοῦται βεβαιότης μετ' ἐνδοιασμοῦ καὶ ὁμοφ-
βολίας Ἰλ. γ, 398· καὶ παρ' Ἀττικαῖς μὲν·
τῶν = μέντοι ἄν' ἴδε μέντοι.

Μένων, ου, ὁ· 1) βασιλεὺς Ταρτίων Ὀδ. α,
105· 2) στρατηγὸς Ἀλκινόων Ἰλ. ρ, 73, δωρ.

Μένων, α· 3) Μεγαλοπολίτης τις Παν.

Μέντοι· 1) μῆριον βεβαιωτ. ὡς ἐπίρρημα, τῷ
ὄντι βεβαιῶς Ἀριστ. βᾶτρ. 171· συνηθ. ἐν
ἀποκρίσει Πλάτ. Φαίδ. σ. 65, Ξεν. Κυρ. 1, 2,
17· καὶ ἐν ἐρωτήσεσι μετὰ τοῦ οὐ, ἐν αἷς περι-
μένεται καταφατικὴ ἀπάντησις «οὐκ ἐλπίς
μέντοι σὺς», Κυρ. 5, 3, 8· καὶ μετὰ προστά-
τικῆς· «τοῦτ' ἐμέντοι αὐτοῖς φιλότητος» Ἀριστ.
εἰρ. 1101· καὶ μετὰ τοῦ γ', προσ. «ἀλλ' ἐγὼ γὰρ
μέντοι ἐπιστάσθωμαι» Ξεν. Ἀν. 1, 4, 8· 2)
ἐναντιωματικὸς ἀνταρσας, ὅμως, ἀλλὰ, ἀλλ'
ὅμως· συνηθέστ. παρ' Ὁμ. καὶ παρ' Ἀττ. περὶ
καὶ ποιηταῖς, ἐνίοτε ἀντιθ. πρὸς τὸν μὲν Ἰλ. 1,
36, Σοφ. Οἴ. τ. 778. Συντίθεται καὶ μετ' ἄλ-
λων μορίων· α) μέντοι γὰρ εἶνε ἐμφαντικώτε-
ρον τοῦ μέντοι Ξεν. Κυρ. 1, 6, 9· τοῦτο
διαφορὰν τὴν γὰρ μέντοι, ἐν ᾗ τὸ γὰρ ἀναφέρε-
ται εἰς τὴν ἐννοίαν τῆς λέξεως, μεθ' ἧν ἀκολου-
θεῖ Ξεν. Ἀν. 1, 9, 14· 6) καὶ - μέντοι εἶνε
ἐν ῥήσει ἐν τῇ συνεχείᾳ τοῦ λόγου, ὅταν παρσι-
ᾶγηται σημαντικὴ τις περίστασις, ἢ καὶ ἐπὶ
ἀποψάνσει, ὅταν προστίθεται ἐπισημῶς τις λό-
γος· καὶ ὅμως, καὶ φυσικᾶ, καλῶς ἐξεταζομένου
ἢ ἐννοουμένου τοῦ πράγματος Ξεν. Ἀν. 1, 8,
20· γ) ἀλλὰ μέντοι = ἀλλ' ὅμως, ἀλλ' ἀλλ'
ὅμως, ἀλλὰ βεβαίως Πλάτ. πολιτ. 1, σ. 331·
δ) μεντάν = μέντοι ἄν· τὸ μὲν ἄν ἀναφέρεται εἰς
τὸ ῥῆμα εἰς ὃ ἀνέκει, τὸ δὲ μέντοι ἔχει μὲν
τῶν δὲ σημασίαν αὐτοῦ Σοφ. Ἀντ. 687.

Μὲν τοῖνον = μὲν οὖν Ξεν. Κυρ. 6, 3, 17.

Μέντορες, ὧν, οἱ· πολλὴ ὁμορφία τῶν Λεωδωρῶν
Ἀπολλ. Π. ἡ χώρα αὐτῶν Μεντορικὴ Ἀρι-
στοτ. πλησίον ἔκειντο αἱ νῆσοι Μεντορίδες Σκυλ.

Μεντορίδης, ου, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀνθ.

Μεντορο-οργής, 2· κατεσκευασμένος ὑπὸ

τοῦ Μίντορος· - τρυήλης Λουκ. Λεξικ. 7.
 Μίντωρ, ὄρος, δ' 1) υἱὸς Ἰμβρου Ἰλ. ν' 2) υἱὸς
 Ἀλκίμου, φίλος Ὀδυσσεύς Ὀδ. 3) υἱὸς Ἰπρα-
 κλείου· Ἀπολλοδ. 4) σύνθηθ. Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ.
 Μίνυλλος, ὁ στρατιωτικὸς τις Μακεδὼν ἐξ
 Ἀλαδάνων Πολύδ.
 Μίνω, μελ. μινῶ, ἰων. μινέω, ἄδρ. ξμενον παρκ.
 μεμίνηκα Λουκ. σπαν. μέμονα Ἀπολ. Ρ. 3,
 434, ποιητ. ἰν. μίνω, λατ. παησο, μέντακον
 Ἰπρ. 4, 42· 1) ἵσταμαι δαίνητος· α) δὲν παλεύω
 ἐκ τῆς θέσεώς μου, π. χ. ἐν τῇ μάχῃ, ἀντιθ.
 πούγω· «οὐδ' Ἰφίμοι Δάκιοι μένον ἄλλ' ἐφύθη-
 ῖν πάντες» Ἰλ. π, 659, Ξεν. Κυρ. 2, 1, 9·
 «ὅρρα τέως αὐτὸς τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω»
 Ἰλ. ω, 658· καὶ μετὰ τοῦ τλ ἦναι· «δύνατα δ'
 ἐς ἡλίον μένω καὶ ἐλίσσεται ἔμπρησ», τ, 303·
 «εἰδοκταί σοι μένοντι καρτερεῖν» Σοφ. Φιλ.
 1256· β) ἐν γέν. μένω ἐν τῇ θέσει, ἐν ᾗ εἶμαι·
 «αὐθι μένω μετὰ τοῖσι· ἥδ' ὅλω μετὰ σ' αὐτίς»
 Ἰλ. κ, 62· ἐν δὴμῳ, ι, 634· «οἶμαι, ἔντασθε
 Ἰσ. θε. 598· «-παρά ματρί· Πινδ. Π. 5, 186·
 «ἐν δόμοις, Ν. 3, 41· «οὐν δ' αὖ τὸ αἰγὼν καὶ
 μένειν εἴσω δόμων» Ἀισχ. Ἑπτ. 214 καὶ με-
 τω, «μένει τὸ θεῖον δουλιὰ περ ἐν φρενί», Ἀγ.
 1054· «οὐ γὰρ ποτε μένει τοῖς κακῶς πράσ-
 σουσι ἄλλ' ἐξίσταται», Ἀντ. 559· «μένων δὲ
 μοι» Σοφ. Οἰ. τ. 1291· «ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦ-
 τον εἰς δόμους μένειν», Ἀλ. 80· κατ' οἶκον Εὐρ.
 Ἰ. Α. 650· αὐτοῦ Ἰπρ. 8, 62· καὶ ἐν τῷ πεζῷ·
 «ἐν τῷ αὐτῷ τμήματι» Πλάτ. νόμ. 5, 744·
 «-κατὰ χώραν», Τιμ. 83· ἐν ταύτῳ, Εὐθύδ.
 288· καὶ ἐν ἀντιθέσει, «μὴ μένοντες ἄλλὰ βαδί-
 ζοντες», Εὐθύφρ. 15· «μένοντάς τε καὶ φερόμενα»,
 Φαίδρ. 261· «ἐν τῷ ἐπιτηδεύματι, ἐπὶ τούτῳ τῷ
 βίῳ», Πολ. 6, 994· 5, 466· «οἱ μένοντες», κατ'
 ἀντιθ. πρὸς τοὺς προχωρήσαντας Ξεν. Ἀν. 4, 4,
 19· «μένειν ἀπὸ τινος» = μακράν τινος Ἰλ. 6,
 292· γ) διατρίβω, μένω ἀργός· Ἀχιλλεύς ηὐ-
 σιν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει, 3, 367· «ποι γὰρ με-
 νεις βῆλομος» Σοφ. Πλ. 946· «μένειν ἐπὶ τοῦ-
 των» = ἐκπαπάζεσθαι, μένειν ἡνυχά, ἀντιθ.
 προσπεριβάλλεσθαι Δημ. 4, 9· δ) ἐπὶ ἀψύχων
 πραγμάτων, μένω στερεά· ὥστε στιλγὴ μένει
 ἔμπροσθεν Ἰλ. ρ, 434· «ἀσφαλὲς αἶεν ἔδος μένει
 οὐρανός» Πινδ. Ν. 6, 4· «ὁ νόμος μένει» Εὐρ.
 Ἰ. Τ. 959· ἐπὶ ὄγκου· -κατὰ χώραν = ἐν τῇ
 ἰσχύϊ αὐτοῦ ἀμετάδελτος Ἰπρ. 4, 201· «εἰπερ
 τὰ πρότερον μένει· ἡμῖν ὁμολογήματα» Πλάτ.
 Γοργ. 480· «μενώσης τῆς πολιτείας», νόμ. 6,
 753· «αἱ σπονδαὶ μενώμεναι» Ξεν. Ἀν. 2, 3, 24·
 2) περιμένω μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρ. «ἡ μένετε Τρῶας
 σχεδὸν ἐλθόμεν;» Ἰλ. δ, 247· «μένον δ' ἐπὶ ἔσπε-
 ρον ἐλθεῖν» Ὀδ. α, 422· «οὐδ' ἔμεν· ἔλθον τρά-
 πεύαν» Πινδ. Π. 3, 16· «μένει δ' ἀκούσαι» Ἀισχ.
 Εὐμ. 647· «δίκης γενέσθαι τῆς δ' ἐπὶ λαὸς μένων»,
 702· 2) μετὰ αἰτ. α) περιμένω τὸν ἐχθρὸν ἐν τῇ
 μάχῃ, ἀντιέχω εἰς τὴν προσβολὴν αὐτοῦ, ἀνθι-
 σσάμαι· ὥς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπροσθεν οὐδ'
 ἐδέοντο Ἰλ. ε, 527· Ἀργεῖοι οὐκ ἐλάθοντο
 ἀλκῆς ἄλλ' ἔμενον Τρῶων ἐπὶ τῶν ἀριστοῦν,
 ν, 830· «οὐκ ἂν δὴ μείνεις αὐτόν», γ, 52· καὶ
 συγνέ· «οὐς, ὅς τε μένει κολαστὸν ἀνδρῶν»,
 ν, 471· «εἰς ἀνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας με-
 νει;» Ἀισχ. Ἑπτ. 418· καὶ γυνικῶς β) περιμένω

τινά, ἐπὶ τῶν ἑπών· «ὅρρα ἔμπροσθεν αὐθι μένοιον
 ναστήσαντα ἄνακτα» Ἰλ. ν, 37· «μινταί τί με
 κείνον ἄνωγας» Ὀδ. ο, 346· «ὅστις βοήν παλ-
 πιγγοσ δρμαίνει μίνων» Ἀισχ. Ἑπτ. 376· ἀνα-
 μένω τινά, ἵσταμαι πρὸ τινος· «τὸ μόρσιμον
 γὰρ τὸν τ' ἐλευθέρων μένει», χρ. 101· «ὅταν σε
 μένει πυθίσθαι παῖδός· δύσπορος· ἔταν» Σοφ. Ἀλ.
 628· «οὐκ οἶδα οἷά νιν μένει παθεῖν» Εὐρ. Τρω-
 ᾶδ. 431· «ἡμέρας μένει φάος», Ἑρμ. 66· «ἕξ-
 φος μένει σὶ μάλλον ἢ τοῦμόν λεγος», Ἑλ. 809·
 «τρεῖς ἡμέρας ἐπείσχον τοὺς Ἰλλυριοὺς μένον-
 τας» Θουκ. 4, 124· «μενομένην τοῦτους ἔως ἂν
 ἔλθωσιν» Πλάτ. νόμ. 8, 833· β, ἐπὶ θ. μενετίαν
 Πλάτ. πολιτ. 1, 328, καὶ μενητέον· πρὸλ. Λο-
 βόκ. εἰς Φρόν. 446.

Μένων, ὄνος, δ' Τρῶς τις Ἰλ. καὶ σύνθηθες Ἑλλ.
 κύρ. ὄν. Θουκ. Ξεν.

Μερ-ἀρχηγ, ου, ὁ ἀρχηγὸς στρατοῦ ἐκ 2048
 ἀνδρῶν Βυζ.

Μερ-αρχία, ἡ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ με-
 ράρχου, αἱ δύο χιλιάρχειαι Ἀρρι. τακτ. σ. 30.

Μερ-αρχικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μεράρχην
 ἢ μεραρχίαν Βυζ.

Μέρδαλος, ὁ Πέρσης στρατιωτικὸς ἐκ τῆς Ἀ-
 ράδου Ἰπρ. πρὸλ. τὸ Καρχηδ. κύρ. ὄν. Μα-
 harbal, διὰ φ. γρ. Νάρβολος ἢ Νέρδαλος.

Μεργίζω· ἀδρόως ἐσθίω Ἡούχ. ἴσως μαργίζω
 τοῦ μαργός.

Μεργάνη, ἡ πόλις Σικελίης Πολυδ.

Μέργω· ἀμέργω, γραμ.

Μέρδης, ὁ· μέρδης Ἀισχ. Πέρσ.

Μέρδω· ἀμέρδω Ἡούχ. μετχ. π. ἀμρθεῖς.

Μερεῖα, ἡ μερίς Ἡούχ.

Μερίδ-ἀρπαξ, ἄγος, ὁ ἀρπάζων μερίδα φα-
 γητοῦ, ὄν. μύς ἐν τῇ Βατραχ. στήλ. 265 τὸ
 εἶναι βραχύ, ἐν στήλ. 274 μακρόν.

Μερίδ-ἀρχης, ου, ὁ ἀρχηγὸς μερίδος στρα-
 τοῦ, τοπάρχης χώρας τινος Ἰωσ. ἀρχ. 12, 5, 5.

Μερίδ-αρχία, ἡ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ ἀξίωμα τοῦ
 μεριδάρχου Ἰωσ. ἀρχ. 16, 7, 3.

Μερίδιον, τό ὄνομα τοῦ μερί, γλωσσ.

Μερίζω, μελ. ἴσω καὶ ἰσῶ, διωρ. ἴσω Τιμ. Α. δια-
 νέμω, διαίρω εἰς μερίδας, χωρίζω· «κατὰ τοπ-
 τον τὴν τρόπον μερίζοντες» Πλάτ. πολιτ. 292·

«εἰ αὐτὸ τὸ μέγεθος μερίαις», Παρμ. 131· «με-
 μέρισται», 144, καὶ συχνά· «τοὺς τόκους μερίζει
 πρὸς τὸν πλοῦτον» = διανέμω ἀναλόγως Δημ. 66,
 49· Ἀριστοτ. καὶ μετν. «μεμρίσται εἰς πολ-
 λούς τὸ ἔργον» Λουκ. κατὰ πλ. 8· συνηθιστ.

μελ. διανέμω δι' ἑμαυτὸν, λαμβάνω τὸ μέρος
 μου, διαμοιράζω μετὰ τινος· «τῆς γυνόικος ἡ-
 μῶν τὸ μὲν τι ἡ πατρίς μερίζεται» Πλάτ. ἐπ.

9, 358· «μερίσαιο τῶν τοῦ ἀδελτοῦ» Ἰσ. 9,
 24· «ἐπειδὴ δὲ τοῦμόν χρυσοῖον ἐμερίσασα» Δημ.

24, 35· «τῇν στρατείαν» Δ. Σικ. 17, 16· χρῆ-
 ματα ἐκ τοῦ θησαυροῦ, ἐπιγρ. 84· «ἐν τῇ ἀρχῇ
 τῇ ἐκείνου μεμερισμένους» Δημ. 15, 5· παρὰ
 γρμ. διαίρω εἰς τὰ μέρη τοῦ λόγου ἔμερισμός.

Μερίκω, μελ. εὐσω· κῆμνυ ἡ παριστῶ τι
 διαίρετον, μερίζω, διαίρω Εὐστ.

Μερίκος, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέρος, κεχωρι-
 σμένος· ἡδοναὶ Δ. Λαερ. 2, 37· «μερικώτερος
 σύνταξις» Ἀπολλών. ἐν Βικ. Ἀν. σ. 533, 9·

ἐπὶρ, μερικῶς Εὐστ. μερικώτερον Ἡούχ.

Μέριμνα, ἡ φροντίς, συλλογὴ, ἔννοια, ἀνησυχία, πρόνοια, κηδεμονία *Ου. ὕμν. Ἑρμ. 41. Ἦσ. ἔρ. 180. συχνὰ πρὸς Πινδάρου *ἔχων χρύσειον πλοῦτος μέριμναν*, Π. 8. 95. *καρτερὴν ἔπαυσε μέριμναν*, Ἰ. 7, 13. *ἐπιτροπὴς ἔδωκε μὴδεσσι ταῖσι μερίμναις*, Ὀ. 1, 108. *ἐφίκου εἰς μέριμναν* Εὐρ. Ἰων. 404. καὶ συχνὰ *μερίμνης ἄξιον φέρω λόγον*, Ἰππ. 1157. *μερίμναν οὐ ποτ' ἐκλιπὼν πόνου* Αἰσχ. Εὐμ. 127. *τῶν μὲν ἀσένων μὴ μοι πρόσθ' ἡ μέριμναν* Σοφ. Οἶ. τ. 1460, καὶ παρὰ μετὰ. *αἰριμναὶ χαλεπαὶ σε τεύρουσι* Ἀνθ. 5, 5. *εὐδαυσι καὶ μερίμναι* Ἀνακρ. 43, 2. καὶ ἐν τῷ πεζῷ *λεπτόν ὑπὸ μερίμνῳ* Πλάτ. Ἀντιστοχ. 131. (βλ. μέρ, μάρ, σπανιχ. *smar-ana-m=recor-datio, desiderium, ἀνάμνησις, ἐπιθυμία, λατ. m-moria* συλήθως παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ μερίς, μερίζω οἷον ἐμεμερισμένη διότι ἡ μερίμνα μερίζει τὴν ψυχὴν, *cura animum dīvorso trahunt* Ter. ἐντεῦθεν *μέριμνα, μεριμηρίζω*.)

Μερίμνάω, μελ. ἦσα (μέριμνα) φροντίζω, ἔχω ἔννοιαν, ἀνησυχῶ, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, μελετῶ *ἔργον μερίμνῳ ποτὺν* Σοφ. Οἶ. τ. 1124. *οἱ λεπτεὺς μερίμνῶντες* Πλάτ. πολιτ. 10, 607. *περὶ τῶν πάντων φύσεως μερίμνῶν* Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 4. *ὃ μερίμνησας τὰ δίκαια λέγειν*, μετὰ τοῦ ἐσκεμμένου Δημ. 21, 192. *τὸ σφόδρα μερίμνηθῆναι* Ἀνθ. 10, 52. τινὰ φροντίζω περὶ τινος Χρυσ. *euro, cogito*.

Μερίμνημα, τὸς, τό. ἀντικείμενον μερίμνης, φροντίς. ἀλγινὰ Πίνδ. ἀποσπ. 245. *ἀνήκεστα μερίμνηματ' ἔχων βίη* Σοφ. Φιλ. 187, *eura*.

Μερίμνηματικός, 3. ὁ ἀναφερόμενος, ἀποκλείπων εἰς τὰ φροντίδας. ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἐν μερίμνῳ κοιμώμενον Ἀριστ. 1. 6.

Μερίμνητής, οὗ, ὁ μερίμνων, σκεπτόμενος, συλλογιστικός. λόγων Εὐρ. Μιδ. 1226, *contemplator, cogitator*.

Μερίμνητικός, 3. ἐπιπροσέτης, ἐπιτηδεύων εἰς τὰ μερίμνῳ, *solicitus* ἐπὶ. -κῶς, μετὰ.

Μερίμνητρα, θηλ. τοῦ μερίμνητός. ἡ ἔχουσα μερίμναν, φροντίδα. μετὰ.

Μερίμνο-ποιέω. κάμνω, ἐμπιοῶ μερίμναν (φροντίδα, ἀνησυχίαν), μετὰ.

Μερίμνο-σοφιστής, ὁ μερίμνοφροντιστής Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 102.

Μερίμνο-τόκος, 2. ὁ γεννῶν, παρέχων μερίμνας. -βίος Ἀνθ. 11, 382.

Μερίμνο-φροντιστής, οὗ, ὁ κωμ. ὄν. τῶν φιλοσόφων, οἵτινες συζητοῦσι καὶ φιλοσοφοῦσι μετὰ μερίμνῳ καὶ ταλαιπωριῶν, φροντιστής, σφιστής Ἀριστ. νεφ. 102.

Μερίς, ἴδος, ἡ μερίδιον. *ἀρ' ἑκατέρω τῆς μερίδος* Πλάτ. σοφ. 266. μερίς φαγητῶν, φαγητόν. *αὐτὸς ἔθυσεν εὐαγγέλια καὶ διέμεψε μερίδας τοῖς φίλοις ἀπὸ τῶν τεθυμένων* Πλούτ. Ἀγρίλ. 17. *πρὸς μερίδας δειπνῶν* = κατὰ μερίδας, ὥστε ἕκαστος λαμβάνει τὴν ἰδίαν μερίδα. πρὸς Πλούτ. συμπ. 2, 10, 2. καὶ μερίδιον ἐν τοῖς μεταλλείοις Δημ. 12, 3. ἰδίως 6) διαίρεσις τῶν πολιτῶν, τάξις, πολιτικὴ μερίς, *παρσία*. *τρεῖς πολιτῶν μερίδες* Εὐρ. Ἰκ. 238. *τῆς ποίας μερίδος γενέσθαι τὴν πόλιν ἐξούλιε* ἄν. Δημ. 18, 64. *εἰς τὴν τῶν πολέμων με-

ρίδα μετατίθημι* Πλούτ. περὶ Ἡρ. κακοῦ 36. πρὸς μερίδα. μερίς γ) μετὰ βοήθεια, ὑποστήριγμα, *μεγάλῃ τοῖς ἀδικοῦσι μερίδι καὶ πλεονεξίᾳ τῶν ὑπερῶν τρόπων πρᾶγτης* Δημ. 21, 181. *μερίς εἰς σωτηρίαν*, 21, 70. *ὃ καὶ πρὸς ἐν πᾶσι μερίδῃ ἔχει μερίδα πρὸς τὰς ἐπιβολὰς* Πλούτ. 10, 43. καὶ ἐπὶ προσώπ. Ἀνθ. 7, 355, *partis*.

Μερίσθω, θωρ μερίζω Βίων 15, 31.

Μέρισσι, εὖς, ἡ μερίσθω. Βυζ.

Μερίσμα, τὸς, τό. μερισμένον, τμήμα, μερίδιον Ὀρφ. ὕμν. 4, 2.

Μερισμός, ὁ 1) τὸ μερίζειν, διαίρεσις, χωρισμός, μοιρασιμός Πλάτ. νόμ. 10, 903. 2) ἐν τῇ ἔργῃ μερισμός εἶνε λεκτικὸν σχῆμα, καὶ ὁ τὸ ὅλον διαιρεῖται εἰς τὰ μέρη του, *partitio* 3) ἐν τῇ γραμματικῇ εἶνε διαίρεσις τῆς συνθέτου λέξεως εἰς τὰ μέρη αὐτῆς. 5) ὁρισμός Δ. Λαίρ. 7, 62.

Μεριστέων. β. ἐπὶ τοῦ μερίζω, δετ μερίζων Εὐστ.

Μεριστής, οὗ, ὁ μερίζων, διαίρων, χωρίζων, ἐκκλ.

Μεριστικός, 3. ὁ ἀνέχων ἢ ἐπιτηδεύων εἰς τὸ μερίζειν Ἠσὺχ.

Μεριστός, (μερίζω), 3. μεμερισμένος, ὁ δυνάμενος μερισθῆναι, ὁ ἐπιδεικτικός, μερισμός, διαίρεσις. -οὔσια, εἶδος Τιμ. Λοκρ. σ. 94. ἐπὶ μεριστώ. Ἰάμβλ.

Μερίστρα, θηλ. τοῦ μεριστός. ἡ διανομή, ἡ διαίρεσις Σχολ. Αἰσχ. Ἑστ. 696.

Μερίτεια, ἡ μερίτια.

Μερίτευμα, μερίζομαι, μοιράζομαι τι ὅμοιόν με ἄλλους Ἰώδ. 40, 25.

Μερίτης, οὗ, ὁ μέτοχος, ἔχων μέρος ἀπὸ τινος. *μερίτας ὠφελείας τινὸς ποιεῖν = κοινωνεῖν Δημ. 32, 35. -τὶνι τινός Πλούτ. 8, 31, 6.

Μερίτια, ἡ διανομή, μερισμός = μεριδογραφία ἀρχ. λεξ. (κατὰ Δινδύρην μερίτια ἐκ τοῦ μερίτεοςμα).

Μερίσιριω (μέριμαριος) μεριμηρίζω Ὀρφ. Ἀργ. 766.

Μεμερίσθης, ἂς, ὁ ἴδ. Μέρμερος.

Μεμερίσις, 3, σπαν. τύπ. τοῦ μερμερος Λοκρ. Λεξ. 11.

Μέρμερος, 2 καὶ 3 Λοκρ. 949. 1) ὁ πολλὴν φροντίδα καὶ ἀνησυχίαν παρέχων. *μέρμερα ἔργα* Ἰλ. 9, 454. καὶ ἄνευ αὐτοῦ. *ἄνδρ' ἔνα τοσσάδ' ἔμμερ' ἐν ἡμετι μετίστασθαι, ὅς' ἔκτωρ τὸν ρίξῃ*, κ. 48. *πεδίον κατὰ μέρμερα ῥίξῃ*, 91, 247. (ἐν ὅδ. ἐν ἀπαντῇ ἡ λέξις), ἐπὶ πολέμοις ἔργων, τὰ ὅποια παρέχουσι φροντίδας, πόνοους καὶ στενοχωρίαν εἰς τὸν ἐκτελεσθῆναι, ἔσονται εἶνε δύσκολα, ἡ φθοροποιά. *μέριμα ἔργα γυναικῶν* = τὰ φθοροποιὰ ἔργα τῶν γυναικῶν, ἃ δυστυχίαν φέρουσιν εἰς τοὺς ἄνδρας. Ἦσ. 603. *μέρμερον κακὸν* Εὐρ. Ῥήσ. 50. βλάβη = φθοροποιὸν Λυκόφρ. 429. ἀδρανὴ Νικ. 248. *μέρμερον ἔθνος* = τὸ παρέχον πρᾶγματα εἰς τὸν γέγονα Δ. Περ. 350. -ἦρος. Ἠρακλῆς, ὁ φύδον ἐμποῶν εἰς τοὺς κακοποιούς Ἀνθ. 7, 697, 3. 2) μετὰ. δύσκολος, παραπονοία, ὁ μὴ εὐχαριστούμενος Πλάτ. Ἰπκ. μ. σ. 290. 3) πνοή, δόλιος, ἀλώπηξ Πλούτ. σ. 988. ἐπὶ κυνηγ. κυνῶν Ὀππ. κυν. 409.

Μέρμερος, ὁ· Τρώες τις ἴλ. πατήρ Ἰλίου, ὅστις Μερμερίδης καλεῖται Ὁδ. υἱὸς Ἰάσονος καὶ Μηδείας Πάου.

Μέρμηρα, κ. ἡ (μέρος, μέρμερος)· μέριμνα, φροντίς, συλλογή, έννοια· ἄμψιμα μερμηράων· Πσ. θε. 55· κατὰ Σχολ. Ἀριστ. σφ. 5 = ἡ εἰς ὕπνον καταφορά περὶ τὴν ἔω.

Μερμηρίζω, μελ. (ζω· 1) ἄμετβ. μεριμνῶ, φροντίζω, σκέπτομαι, συλλογίζομαι, διανοοῦμαι, μελετῶ, σχεδιάζω κατὰ νοῦν· ἄλλ' ὅγε μερμηρίζω κατὰ φρένα, ὡς Ἀχιλλεὺς τιμῆσιν· ἴλ. β. 3· ὅπως, ξ. 159· περὶ τινος, υ. 17· ἴδ. ἀμφιβάλλω· ἡτόρ οἱ ἐν στηθεσὶν διάνοιχα μερμηρίζων, α. 189, καὶ συχνά· μερμηρίζεις δ' ἐπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, ἡ-ἡ· Ὁδ. χ. 233, καὶ συχνά μετ' ἀορ. ἀπαρ. Ὁδ. κ. 438· ἡ κόσσαι Ὁδ. ω. 235· 2) μετβ. μετὰ αἰτ. φροντίζω, σκέπτομαι τι· α· πολλὰ φρεσίν· Ὁδ. α. 427· ἐφόνον μνηστήρασιν, τ. 2 καὶ συχνά· πρβλ. ἡτοποισιν καὶ ὄχεσιν ἀνέκτα μερμηρίζων, δ. 533· δόλον, β. 93· ἀμύντορα, π. 256, 261·

μερμηρίζω κατὰ φρένα· Λουκ. δὲ κατ. 2. Μερμηρικαὶ οἱ· πειραταὶ Ἰουδοῦ.

Μέρμηρος, ὁ· μέρος· Φωτ. βιβλ. σ. 451, 36 καὶ Μέρμυρα, ἡ· μέριμνα Ζων. π. 1315.

Μέρμηρ, ἴσος, ἡ· λεπτόν σχοινίον, σπαρτίον, σχοινίον, ἀπάγγος· κατέκειτο μέρμηρ φαινή ἀργυρή· Ὁδ. κ. 23, δι. γρ. μέρμηρα Δ. Σικ. 3, 21· παρβλ. μήριον (κατὰ ἀρχ. γραμ. δὲ τοῦ εἶρεν μετὰ τοῦ προσθέτου μ, οἷον ἐρίμυς).

Μέρμυρα δει, ὡν, οἱ· τὸ ἐν Λυδία βασιλικὸν γένος ἀπὸ Κανδαυλίου μέγας Κροῖστος Ἦρ.

Μέρμυρ, οὐ, ὁ· τριπλοῦς Ἰουδοῦ.

Μέρμυρος, ὁ· εἶδος ἱεράκος Ἀλ. ἴ. Ζ. 12, 4.

Μέρμυρον, ὡνος, ὁ· ὄν. παιμόνος Θεόδωρ.

Μέρμυρ, ἴσος, ἐν· μεριστικός Ἰουδοῦ.

Μέρμυρ, ἡ· 1) ἡ μετὰ τῶν ποταμῶν Ἀσταβόρου καὶ Νείλου χώρα μετὰ τῆς ὁμων. πρωτευούσης Ἦρ. κάτ. Μερουῆς, ἴσος Στ. Βυζ. 2) πόλις τῆς Λυκίας καὶ Συρίας Στ. Βυζ.

Μέρμυρ, οὐ, ὁ· Ἰνδός τις Ἀρρ.

Μέρμυρ, α· τὸ λατ. ὄν. Merula Πολυδ.

Μερουά, ἴσος, ἐν· μεριστικός Ἰουδοῦ.

Μερουά, ἡ· 1) θυγ. Ἀτλαντος Ἀπολλοδ. 2) θυγ. Οἰονόπιδος, γυνὴ Ἐρῖωνος Ἀπολλοδ. 3) γυνὴ τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Πολύδου Κροῖστος. 4) θυγ. τοῦ βασιλέως Κυψέλου, γυνὴ τοῦ Κροισφόντου Ἀπολλοδ.

Μερουά, ἴσος (μέρος), 2· ἀνθρώπινος Μανθ. 4, 216, καὶ ἀττ. μερόπειος 3 Θ. Πτωχ. πρ.

Μερουά, ἴσος, 1) ὅστις ὀηλ. τοῦ μεροπῆτος Ὁπ. κυν. 1, 23· 2) κύριος ὄν. ὅδε μέρος, 3.

Μερουά, ὡν, οἱ· οἱ υἱοὶ τοῦ μάντεως Μέρπορος Στράβ.

Μερουά, ἴσος· λαμβάνω μέρος, οἰκτιροῦμαι ἔλλ. ἀνέκτ. Ὁδοφ. τ. 2, σ. 282.

Μερουά, ἴσος, 2· ὁ σπείρων, φυτεύων, παρὰ τῶν ἀνθρώπων· ὡρῃ Μανθ. 4, 577.

Μερουά, ἴσος, τὸ 1) μερίδιον, τὸ ἀναλογεῖν εἰς ἕκαστον μερίδιον Πινδ. Π. 12, 11· ἡδὴ με γηρικὸν μέρος ἀλκίας ἀμφιπολεῖ, Π. 4, 157·

μερίδιον φίλκτον τάφου μέρος Ἀσχ. Ἀγ. 403·

μερίδιον ἐκαστὸν τὸ μέρος τῶν δεινῶν ὡσπερ πρβλ. μετέγειναι τὸ μέρος τῶν δεινῶν ὡσπερ τῶν ἀγαθῶν μετέχουσιν Ἀνσ. 32, 5· καλλύειν

γὰρ πλεῖστον μέρος μετέχουσιν Ἰσοκρ. 10, 54)·

εἰς ἡμέρας μέρος βραχὺ θός μοι σκαυτὸν Σοφ. Φιλ. 83· καὶ δειμάτος γ' ἔχει μέρος· Οἱ. τ. 294· ἔχετον κοινὸς θανάτου μέρος ἄμφω·

Ἀντ. 147· τὸ ἐμὸν ὄχεται βίου τὸ πλὸν μέρος ἐν στοναχῇσι Ἐδρ. Ὁρ. 203· τὸ γὰρ ἐν βίῳ τῳ σπάνιον μέρος· καλῆρος τοῦ βίου Ἐδρ.

Ἀλκ. 477· τρίτον ἐν παλαιότεροις μέρος· ἡ τρίτη θέσις μετὰ τῶν παλαιότερων Πινδ. Ν. 3, 128· καὶ ἐπὶ προσώπ. οὐτοῖσι ὄχθον θαλαί· μέρος Ἀρκεσίλας, Π. 4, 115· τρίτον κασιγνητῶν μέρος· ἡ τρίτη ἀδελφὴ, 12, 19· παγ·

κληρίας μέρος κατασχέειν Ἐδρ. ἱκ. 15· μέτεστιν ἡμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος, ἴ. Τ. 1299·

μήχοι τρίτου μέρους ὥρας Πλάτ. νόμ. 6, 784· τὸ μέρος κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ ὅλον· τοῦ ναυτικοῦ μέγα μέρος· Θουκ. τοῦ ποταμοῦ κρατοῦντες καὶ τῆς Μέρμυδος τῶν δύο μερῶν πρὸς τὸ τρίτον μέρος ἐπολέμασιν· ἐπειδὴ ἦσαν κύριοι τῶν 2/3 τῆς Μέρμυδος, 1, 140. ὅστις πέντε μέρη

= 5/6· ὁκτώ μέρη = 8/9 κτλ. = μέρος τι· ἐν μέρει, 4, 30· κατὰ τι μέρος· Πλάτ. νόμ. 6, 757·

κατὰ τὸ πολὺ μέρος· κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος, Τιμ. 86· 2) συμμετοχὴ εἰς τι, συγκοινωνία μετ' ἄλλων μέρος· ἐκτέροις νέμω· ἀπο·

βίδω εἰς ἕκαστον τὸ μέρος τοῦ Ἦρ. 2, 173· τὰ δ' ἄλλα πράξω καὶ καμῆ τοῦμὸν μέρος· τὸ κατ' ἐμὲ δὲν θὰ ἀποκλῶ Σοφ. Τρ. 1205· ἐντ. ἡ σείρα ἡ ἀνήκουσα εἰς ἕκαστον· ἐπεὶ τε αὐτὴ μέρος ἐγίνετο τῆς ἀπείρας παρὰ τὸν Μίγον· Ἦρ. 3, 69· κατὰ μέρος· κατὰ σείραν, Ἰναλλὰξ·

Ὀμ. ὕμν. Ἐρμ. 53· πᾶντων ἐρήμους πλὴν δσον ἀναφέρεται εἰς σέ Σοφ. Οἱ. τ. 1509 καὶ συχνά· τὸ σὺν μέρος· Σοφ. Ἀντ. 1049· τοῦμὸν Ἐδρ. Ὑρακλ. 678· τὸ αὐτοῦ μέρος· Πλάτ. Φαίδρ. 256· κατὰ τὸ σὺν μέρος· καὶ μέρος ὅσον ἐπὶ σοὶ γέγονε, Ἐπ. 7, 323 πρβλ. ἡδὴ ὁμῆτιρον μέρος συμβουλεύειν Πλάτ. Ἀρχ. 180· ἐγὼ ἐρῶ ἐν τῷ σὺν μέρει· σὺ δ' ἐν τῷ ἐμῷ· αἰεὶ τὴν θέσιν σου· εἰς τὴν θέσιν μου, συμπ. 185· ἐν μέρει· κατὰ σείραν, εἰς μετὰ τὴν ἄλλον· κλεῖθρί νυν, ὃ πάτερ, ἐν μέρει, πολυδάρκυντα πένη·

Ἀσχ. Χο. 329· ἀντακούσων ἐν μέρει, Ἐδρ. 189· ἀκούσας σου τε τηδε τ' ἐν μέρει, Ἐκ. 1130, καὶ συχνά, ὡς καὶ ἐν τῷ περὶ· κατὰ ὅσα κεκοσμημένοι ἐν μέρει ἐμῶντο· Ἦρ. 7, 215· λέγοντάς τε καὶ ἀκούοντας ἐν μέρει· Πλάτ. Πρωτ. 347· ἐν τῷ μέρει ἐρωτῶντες καὶ ἐρωτῶμενοι, Γοργ. 462· καὶ μετὰ τοῦ ἕκαστος, ἕκαστον ἐν μέρει λόγον περὶ ἑρωτῶντες εἰπεῖν· κατὰ σείραν, συμπ. 214· πολλὰ κινδυνεύσαντες καὶ ἐν τῷ μέρει καὶ παρὰ τὸ μέρος· ὅτε ἤρχετο ἡ σείρα του καὶ ἱσὸς τῆς σείρας του Σεν. Ἀν. 7, 6, 36· ἐν μέρει καὶ αὐτὸς· καὶ ἐγὼ πάλιν ἀπὸ τὸ μέρος μου Λουκ. Νιγγ. 3· 3) ἐν μέρει· ἐν τῇ τάξει, διακρίσει ὡς, ἀντ. εἰς τὴν θέσιν, μετὰξὺ· οὐκ ἀποσχελόμενοι ὡς ἐν οὐδαίς μέρει Πλάτ. Θεαίτ. 155· καὶ ἐν ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ τῆς μέρει τὴν ἀδικίαν· λαγαρό·

ζεις μετὰ τῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ, εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ἀρ. καὶ σοφ. πολ. 1, 348· ὡς ἐν καί· διὰ γε μέρει, 4, 424· ἐν σκώμματος μέρει παραφέρει αὐτὸν· πρὸς σκώμματα Ἀττλιν. 1, 127· ἐν προσθήκῃ μέρει· ὡς προσθήκη Ἀττλιν.

2, 14· «ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει» = οὐδὲν ἰσχύειν, 2, 18· «εἰς εὐεργεσίας μέρος καταθέσθαι» = λογαριάζειν ὡς εὐεργεσίαν, 23, 17· «οὐ δικαίον ἔστιν ἐν τεκμηρίῳ μέρει ποιεῖσθαι τὰ δίκαια», 44, 50· «ἀγγέλου μέρος» = τὸ ἔργον τοῦ ἀγγέλου Αἰσχ. Ἀγ. 282· «ὡς ἕκαστος ἐν τῷ εὐδοκίᾳ μετ' οὐκ ἀπὸ μέρους (= οὐχὶ ἐπειδὴ εἶνε ἐξ ὠριμένης τάξεως) τὸ πλεῖον εἰς τὰ κοινὰ ἢ ἀπ' ἀρετῆς προτιμᾶται» Θουκ. 2, 37· «κατὰ μέρος» = χωριστὰ ἕκαστον Πλάτ. Θεαίτ. 157· «κατὰ μέρος οὖν ἔκουμε», Θεαίτ. 182, partes, locus, partio. Μέρος φ, σπος (μείρομαι, μερίζω, ὥφ), ὁ, συνηθ. πλ. οἱ μέρες 1) οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἔχοντες φωνὴν μεμερισμένην, διηρθρωμένην, οἱ χωρίζοντες τὰς συλλαβὰς καὶ καταληπτοὶ γενόμενοι, ἀντιθέτ. πρὸς τὰ ζῷα τὰ φεγγόμενα ἀνθρώπους ὠνόμαζεν· πρὸς αὐτοὺς συνηθίστ. παρ' Ὁμ. καὶ Πρ. - βροτοὶ Ἰλ. 6, 285· «μερίπεςσι λαοῖς» Αἰσχ. Ἰκ. 82· «αὐτοῖς μερίπων» = οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων, Χο. 1013· καὶ παρὰ μετὰ π. παρ' οὓς καὶ ὁ ἐν. Μανθ. 4, 577· 2) εἶδος πτηνῶν, μελισσοφάγος, ὅστις καὶ ἀέρος φ καλεῖται Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ 9, 13, Μέρος φ, σπος, ὁ· κύρ. ὄν. 1) πατήρ τοῦ Ἀδράστου καὶ τοῦ Ἀμφίου, περίφημος μάντις Ἰλ. 2) υἱὸς τοῦ Τριόπου, ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς νήσου Κῶ Εὐρ. 3) πατήρ τῆς Ἀρισθῆς, πάππος τοῦ Αἰσχύου Ἀπολλοδ. 4) Μέρες ἐκαλοῦντο οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς νήσου Κῶ Ὁμ. Ὕμν. Ἀπολ. 42· ἐπὶ θ. Μεροπῆς, ἴδου, ἡ, νήσος = Κῶς Καλλιμάχ. Δηλ. 160, καὶ Μεροπῆς ἴδου θηλ. νήσος ἡ γῆ Θουκ. 5) Μέρες, μυθικὸς βόρειος λαὸς Αἰλ. Π. Ἰ. 3, 18, ἐξ ὧν Μεροπῆς γῆ Θεόπομπ. παρὰ Στράβ. 7, σ. 299. Μές, ὄρ. ἀντί μὲν Γρ. Κορ. ὄρ. διὰ λ. 171, ἐνθα ἴσως ἔννοετ τὴν ῥημ. κατά λ. μεν, ἢ· μέ· σχηματίζουσιν οἱ Δωριεῖς. Μεσαβῆτις, ἡ· χώρα τῆς Μηδίας Στράβ. κατὰ Μεσαβῆται καὶ π. Μεσσαβῆται, οἱ Δ. Περ. 1015. Μεσαβόειον, τό. καὶ Μεσαβόν, (κατὰ τοὺς παλαιούς ἐκ τοῦ μέσος καὶ βού), τό· τὸ λωρίον δι' οὗ εἶνε δεδεμένος ὁ ζυγὸς τῶν δύο ὀπισθίων μετὰ τοῦ βυμοῦ Ἦσ. Ἔρ. 471· πρὸ λ. ζυγόμενον, ἐξέδοιον· κατὰ τοὺς ἀρχ. λεξ. καὶ μέσος, μεσαβόειον. Μεσαβόω· δένω, θέτω τὸν ζυγόν, ζεύγω Λυκοφρ. 817, ἐπ. μεσαβόω. Μισ-ἀγκεια, ἡ· ἡ μεταξὺ ὁρέων κοιλὴ· πρὸ λ. μιγαγκεια. Μισ-αγκίος, 2, ἔσφ. γρ. ἀντί μέσαςτος Αἰσχ. Μεσ-ἀγκύλον, τό· δηλ. ἀκόντιον, ἔχον ἐν τῷ μισφῷ τὴν ἀγκύλην (λωρίον δι' οὗ ῥίπτεται), mesangium· «τόξοι καὶ μεσαγκύλοις ἐμαρνάμεσθαι» Εὐρ. Φοιν. 1148· πρὸ λ. Σχολ. Μεσαγκώνες, ὠν, (ἀγκών), οἱ· μέρος ἡ εἶδος βλητικῶν μηχανῶν ἐν σχήματι ἀγκώνος, ἀρχ. μηχανή. σ. 91. Μεσ-ἀγγίος, 2· μισοάγγιος, σχεδὸν ἄγγιος, καὶ διὰ φ. γρ. Μεσ-ἀγγίος, 2· κατὰ τὸ ἡμῖς χωρικός, ἀγροῖκος, σχεδὸν χωριάτης Στράβ. 43, 592. Μεσαζώω, μελ. ἀσώ· 1) μεσώω, εἰμαι, εὐρίσκωμι εἰς τὴν μέσην Σχολ. Εὐρ. Μηδ. 60· «μεσάζει τὸ πάθος» = εὐρίσκειται εἰς μέσην κατὰστασιν, ἀντίθ. ἀρχεται, λήγει Ἰπποκρ. «μεσαζούσης ἡ-

μέρας» = τὴν μεσημβρίαν Ἰπποκρ. 7, 3, 2· 2) μετῶ. διαίρω εἰς τὸ μέσον, διχοτομῶ· «ὁ δὲ φάλος μεσάζει τὰ ζῷα» Εὐστ. Ὀδ. σ. 1390. Μεσαί-γαῶς, ὠν, γεν. ὠ, π. ἀντί μεσόγαῶς Σιδμ. 363. Μεσαίος, 3· μέσος, τὸ μεσαῖον δηλ. μέρος = μέρος ἐκ τοῦ μέσου Ἀθην. 3, σ. 95· πρὸ λ. μεσαίτατος ἐν λεξ. μέσος. Μεσαι-πόλιος, π. 2· μεσοπόλιος, κατὰ τὸ ἡμισυ πόλιος, ὁ ἀρχίζων νᾶ ἔχῃ λευκὰς τρίχας, ἐπὶ τοῦ ἰδομένου μεταδιδόντος εἰς τὴν γερὰν τεκνὴν ἡλικίαν Ἰλ. ν, 361. Μεσαίτατος καὶ Μεσαίτερος, παρὰ λ. τοῦ μέσος. Μεσαίχιμος, 2· μεταίχιμος· γῆ Ἰσούχ. μεταίχιμος = μεταίχιμος, αὐτόθι. Μεσ-ακίος, 2· μέσαςτος Σχολ. Αἰσχ. Πέρσ. 861. Μέσ-ακτος, 2· α) (μέσος, ἀκτὴ, ἄγνομι) ὁ κείμενος μεταξὺ δύο ἀκτῶν· «τὰς ἀγκύλους ἐκράτους μεσάκτους» Αἰσχ. Πέρσ. 861· 6) ὁ ἐν τῷ μέσῳ τετραυραῖος· πλευρά, ἀποστ. 194. Μεσ-αλουργίος, 2· ὁ ἐν τῷ μέσῳ αλουργίῳ Ἀθηνῶν ἐπίγρ. Μεσ-αμβόρη, ἰων. 1) ἡ μεσημβρία Ἰπρ. 2) κύρ. ὄν. Μεσαμβόρη, ἀντί Μεσημβρία. Μεσ-αμέριος, 3 καὶ 2, ὄρ. ἀντί μεσημέριον μεσημβρινός. Μεσ-άντιον, τό· ἀντίον, τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὕψους. ἀργαλειός, ἀρχ. λεξ. Μεσ-αράϊος (μεσάραιον), 3· ὁ τοῦ μισαράϊου, ὁ ἐν τῷ μεσαράϊῳ εὐρισκόμενος· φλέβης Ἀλεξ. Τρ. Μεσάραιον, τό· μεσεντέριον, δηλ. δέρμα Ἀλεξ. Τρ. Μεσ-αρίστερος, 2· ὁ μέσος ἐκ τῶν ἀριστέρων Βυζ. Μεσασμός, ὁ· τὸ μεσάζειν, τὸ εὐρίσκεισθαι ἐν τῷ μέσῳ, ἢ ἐν τῷ μέσῳ στάσις, μετὰ. Μεσά-στυλον, τό· μεσοστυλον, ἐξῆγ. τοῦ μεσάσθαι Σχολ. Ὀδ. τ, 36, ἔτι δὲ μεσαστύλιον· πρὸ λ. Λυδ. εἰς Φρόν. 195. Μεσάτη, ἡ· ἀκρωτήριον ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Ἰωνίας Πaus. Μεσάτιος, π. μεσάτιος, 2· α) ἐκ τοῦ ὑπερθ. μισατος = μέσος Καλλιμ. Ἀρτ. 78· τὸ μεσάτιον = μέσαστον, τὸ λωρίον τὸ δένον τὸν ζυγὸν μετὰ τοῦ βυμοῦ Ἰσούχ. ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης τὸ συνόλον τὸν ἐνα ἵππον μετὰ τοῦ ἄλλου Πολυδ. 1, 148· 6) μέρος τῆς ἀμάξης (καπάνη), ἡ κατὰ τὸν Πασσοδ. ὁ ἵμας, δι' οὗ κρέμαται ἡ καπάνη (τὸ κἀθισμα τοῦ ἀμαξηλάτου), 1, 142. Μεσάτις, εἰς, ἡ· πόλις τῆς Ἀχαΐας Πaus. Ἀσιατικός, ὁ, ἐπὶ θ. τοῦ Βάκχου αὐτόθ. 21, 6. Μεσάτος, 3· ἐπ. μέσαςτος π. ὑπερθ. τοῦ μέσος· «μεσάτην ἐς κραδίην» Ἀνθ. Πλαν. 201. Μεσ-αύλη, ἡ· μόνον παρὰ Βιτροῦδ. 6, 10· (δε μέσουλός. Μεσ-αυλικός, 3· κροθια = κροθίον παίζον· νον ἐπὶ τοῦ αὐλοῦ ἐν τῷ μεταξὺ τοῦ ἀμαξίου Σχολ. Ἀρσι. βατρ. 1282· ἔτι δὲ καὶ μεσάυλιον Εὐστ. Ἰλ. σ. 862· πρὸ λ. διαύλιον. Μεσ-αύλιον, τό· ἡ μεσουλός. Μεσ-αύλιος, 2· α) μεσαυλικός· 6) μεσαυλικός

καὶ ἡ μέσαυλος δηλ. θύρα Φιλ. τ. 2, σ. 327, 33· τὸ μέσαυλον = τὸ μέσαυλον Σουλδ. γ) κύρ· ὄν. ὁ Μέσαυλος, ὄν. δούλου Ὁδ. ξ, 449, κλη· οὐκ ἴσως ἐκ τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ὡς φροντίζουν περὶ τῶν ἐντὸς τοῦ οἴκου ἢ περὶ τοῦ σταύλου. Μέσαυλον, τό· ὁδὸς μέσαυλος. Μέσαυλος, ἐπ. μέσαυλος (μέσος, αὐλή), 2° α) μέσαυλος ἡ μέσαυλαν (ὅθεν διακρίνεται τὸ γένος παρ' Ὁμ.) = ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκίας χώρος τῆς αὐλῆς, ἐξ οὗ ἔφερον αἱ θύραι εἰς τὰ θωμά· τια, λατ. canavium· ἔτι δὲ ἡ μέσαυλὴ ἡ ἡ μέσαυλος = ἡ ἐκ τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας πρὸς τὰ θωμάτια τῶν γυναικῶν φέρουσα θύρα· προβλ. Ἀπολ. ἴ. 3, 235 καὶ Σχολ. «θύραι μέσαυλοι» Εὐρ. Ἀλκ. 552· 6) ἐπαυλὶς, ἀνδρῶν, ποιμνο· στάσιον Ἰλ. ρ, 112, ω, 29, καὶ ἐπὶ τοῦ σπη· λαίου τοῦ Κόκκιωπος Ὁδ. κ, 435. Μεσ-α-ύχην, ενος, (ὁ, ἡ)· -άσκοι, οἱ ἀπὸ μέσου τοῦ αὐχένος δεσμευόμενοι ἄσχοι Ἀριστ. παρ' Ἡσυχ. διάφ. γρ. δεσάχην (ἐκ τοῦ δέω) παρὰ Φωτῖω σ. 258, 20 μεσαύχενες καὶ δεσούχενες ἄσχοι, ἴσως ὅμως βυζαντινῶν· ὁδὸς βυζαντινῶν. Μεσ-α-φύτης, ου, ὁ· ὁ εἰς τὸ μέσον τοῦ ἵππου· ὁρόμου ἀφαιρῶν (ἵππος ἢ ἀγωνιστής), μετγν. Μισάων, αν, ὄωρ. ἀντὶ μέλιων, μελιών. Μεσ-εγγυάω, ἄωρ. μεσεγγυάω Παυλιδ. 8, 28 (μεσεγγυῶς)· ὑπεσχεσθῆναι, βεβαιῶν ἢ ἐγγυῶ· μαι διὰ τίνος ἐνεχυρῶν καταθεσθαι· παρὰ τρίτῳ Πλάτ. νόμ. 11, σ. 914· «τρία τάλαντα τρίτῳ Πλάτῃ» Αὐστ. σ. 182, 1. Μίσ· «μεσεγγυῶμαι ἀργύριον»· κῶμω (ζήτησι) νᾶ τευῆ ἐνε· χυρὸν παρὰ τρίτῳ πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ ἀργυ· ρίου μου· «οἱ μεσεγγυῶμενοι» Ἀντιστ. β, 50· μεσεγγυοῦνται Ἰσοκρ. 13, 5, (Βικτωρ. ἀντὶ τῆς κοιν. γρ. μεσεγγυῶνται) Δημ. 39, 3. Μεσ-εγγύη, ἡ· τὸ παρὰ τρίτῳ κατατεθὲν ἐνε· χυρὸν Φρόν. sequestratio. Μεσ-εγγύημα, ατος, τό· τὰ παρὰ τρίτῳ κατα· τεθέντα χρήματα ἢ τὸ ἐνεχυρὸν Λισχίν. 3, 125, παρ' Ἰσοκρ. 12, 13 ὁ Βέκκ. διωρθ. μεσεγγύωμα. Μεσ-εγγύησι, εως, ἡ· τὸ κατατεθῆναι ἐνε· χυρὸν τι παρὰ τρίτῳ. Μεσ-εγγυήτης, οῦ, ὁ· ὁ μεσάζων τρίτος, παρ' ᾧ κατατίθεται ἐνεχυρὸν τι, ἐγγυητής, με· μοσίτης, fidejussor, sequestor Βασιλικ. Μεσ-εγγυῶς (ἐγγύη), 2° ὁ ἐγγυώμενος ὑπὲρ τρίτου, ἐγγυητής, μεσίτης, ὡς οὗς. = μεσεγγυη· τῆς Ἡσυχ. Β. Ἀν. σ. 61, 13· «μεσεγγυῶν τὴν μεύρακα καταθέσθαι»· κῶμω μεσίτην, διαλλα· κτῆν Ἀριστ. παρὰ Παυλιδ. 8, 28· προβλ. μετέγγυος. Μεσ-εγγυάω· μεσεγγυάω Ἰσοκρ. σ. 292 κατὰ τὰ χειρογρ. Μεσ-εγγύωμα, τό· μεσεγγύημα Ἰσοκρ. σ. 235. Μεσ-εμβάλλω, ἔωρ. ἀντὶ μεσεμβολέω Ἰαμβλ. Μεσ-εμβολέω· ῥίπτω μέσα ἢ εἰς τὸ μέσον Νικομ. ἀριθμ. 1, σ. 19. Μεσ-εμβάλλημα, ατος, τό· τὸ εἰς τὸ μέσον ῥιπθὲν Σχολ. Μεσ-εμβάλλον, τό· μεσεμβόλημα Ἄννα Κομν. Μεσ-εντέριον, τό· τὸ μεταξὺ τῶν λεπτῶν ἐντέρων λεπτὸν δέρμα, δι' οὗ ταῦτα συγχρῆ· ζονται καὶ συνδέονται Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1, 16· προβλ. μεσάραιαν, μεσάκωλον. Μεσ-εφρεϊος, 2° ὁ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔρκους ἢ

τοῦ οἴκου· Ζεῦς = ἔρκειος Σχολ. Ἰλ. π, 231· μεσάρκιο· Ἡσυχ.

Μεσ-εφρεϊός, ὁ, ἴος· ὁ μέσος ὢν τοῦ ἐφρεϊος, ὁ ἀριθμὸς ὁ ἴσος ἀπέχων τῶν ἀριθμ. 2 καὶ 10· «οὐκ ἐκ Πυθαγόρειοι ἐντεθέν οἶμαι ἀπὸ τῆς τοῦ κόσμου κατὰ τὸν προφήτην γενέσεως τὸν ἐξ ἀριθμὸν τέλειον νομίζουσι καὶ μεσεφρεϊὸν καλεῖσαι διὰ τὸ μέσον αὐτὸν εἶναι τοῦ ἐφρεϊος, τοῦτέστι τοῦ δέκα καὶ τοῦ ὀδοῦ φαίνεται γὰρ ἴσος ἀμφοῖν ἀπέχων» Κλ. Ἀλλ. Στρ. θ, σ. 811.

Μεσεύω· εἶμαι, κείμαι ἐν μέσῳ, κατέχω τὸ μέσον· «ἦν δὲ δὲ μεσεύειν τὴν πολιτείαν» Πλάτ. νόμ. 6, 756

Μέση, ἡ, χορδή· ἡ μέση χορδὴ τοῦ παλαιοτάτου καὶ ἀπλουστάτου καὶ μόνου ἑκ τριῶν χορδῶν καὶ τῶν συνισταμένων τριχοῦδος συντήματος Ἠλίου. ἡδ. σ. 1131· προβλ. νήτη, ὑπάτη.

Μεσή-γεως· μεσάγειος, ἀμφ.

Μεσηγύ, ἐπ. μεσηγύ καὶ πρὸ φων. καὶ ἔνα καταρτισθῆναι τοῦ στίχου μεσηγύς· εὐχρ. παρ' Ὁμ. καὶ μεσηγύς, ἐπὶ. ἐν τῷ μέσῳ, καταμι· σης· α) ἐπὶ τόπου, ἀπτότω· Ἰλ. λ, 573, υ, 370· μετὰ γεν. ἐν τῷ μέσῳ, μετὰξ· «μεταφρῶν ἐν ὁδῷ πῆξεν, ὡμὸν μεσηγύς» Ἰλ. θ, 258· «Κυο· ρήϊον τε μεσηγύ καὶ Λίτωλωνα, ι, 515· 2) ἐπὶ χρόνῳ, ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ· «μηδὲ τι μεσηγ· γύς γε κακὸν καὶ πῆμα πύησι» Ὁδ. η, 195· 3) ὡς οὗς. τὸ μεταξύ κείμενον, ὁ μεταξύ χώ· ρος ἢ χρόνος Ὁμ. ὅμν. Ἀπ. 108· «το μεσηγύ· ἡμεως»· τὸ ἡμῖς τῆς ἡμέρας Θεόδωρ. 25, 218· (τὸ τὸ μεσηγύς ἐν τῇ ἀρσὶ τοῦ ποδῶς εἶναι μα· κρὸν ἐν Ὁδ. δ, 845), in medio, interim, interea. Μεσήγειος, εσσα, εν· ὁ ἐν τῷ μέσῳ, μεσῆιος, μέτριοι· «ὅς τ' ἔφαχοι, ὅς τε μεσῆις, ὅς τε χε· ρεῖστρος»· ὁ μεταξύ τοῦ ἐξόχου καὶ χερσαῖ· ρου Ἰλ. μ, 260, ὁ Ἡσυχ. ἔφηρει ἡμίς· ἡ· λικί· α, ἥτις σημασία πρὸς τὸ χωρίον τοῦ Ὁ· μῆρου δὲν συμφωνεῖ.

Μεσ-ηλικιότης, ητος, ἡ· μέση ηλικία ἣν ἔχει ὁ Μεσ-ηλις, ικος, ὁ, ἡ π. μεσ-ηλις· ὁ μεσῆιος ηλικίας, μεσόκοπος Ἀριστ. 1, 31, Παυλιδ. 2, 12.

Μεσ-ημερία, ἰων. μεσημερία (ἡμέρα, κυρ με· σημερία), ἡ 1) μεσημέρι, ὡς ἀρισμένη ὥρα τῆς ἡμέρας· «σημερινὸν τι μετὰ μεσημερίαν» Ἀριστ. ὄρ. 1199· «τῆς μεσημερίας», σφ. 500· με· σαμδρία· Ἡρ. 3, 104· ἀποκλιναμένη· τῆς μεσημερίας· «μετὰ μεσημερίαν ἐκ τοῦ πρὸς τὴν ὁδῶν φερομένου ἡλίου, ἀνιόντος»· ὡς σχεδὸν ἡδὴ μεσημερία ἴσταιται σταθερὰ Πλάτ. Φαῖδρ. 212· προβλ. Θουκ. 2, 28· καὶ μετφ. «μεσημερία τοῦ βίου»· ἐν μέσῳ ηλικίας, ἀρχ. λιξ. 2) τὸ μεσημ· ἑρινὸν σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος, νότος Ἡρ. ι, 6 καὶ μετφ. (τὸ εἶναι μακρὸν Ἀνθ. Πλαν. 396.

Μεσ-ημερία, ἡ παρ' Ἡρ. Μεσημερία· πόλις 1) τῆς Θράκης παρὰ τὸν Εὐξείνιον πότον, ἀποι· κία τῆς Μιλήτου Ἡρ. 2) τῆς Θράκης ἐν τῷ Ἀι· γαίῳ πελάγῃ ἀπέναντι τῆς Σαμοθράκης, ἀποι· κία τῶν Μεγαρίων, ἥτις καὶ Μενδρία καλεῖται Στράβ. κατ. Μεσημεριανοί, ἐπὶ γρ.

Μεσ-ημερίαζω· 1) κῶμω μεσημέρι, ἀνα· παύομαι τὸ μεσημέρι, meridior· «ὥς περ πρό· δατα μεσημερίαζοντα περὶ τὴν κρήνην εὐδῖν» Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 259· 2) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, μεσον· ρανέω Παυλιδ.

Μεσ-ημβριάς, ἄδος· ὕδιον θηλ. τοῦ μεσημβρινός· Νυν. Δ. 48, 590 ἡ μεσημβριάς δηλ. ὥρα = μεσημέρι Λοδ. κ. παθ. σ. 444.

Μεσ-ημβριάω, π. ἀντί μεσημβριάω, μετχ. μεσημυρίων Ἀπολ. Π. 2, 739, ἡ μεσημβριάων Ἀνθ. 9, 764.

Μεσ-ημβρίζω· μεσημβριάω Στραβ. 15, 964 καὶ Ἰώσ. «μεσημβρίζουσα ἡμέσθη ἡελίοιο» Νύν. Δ. 10, 142.

Μεσ-ημβρινός (ἀντί μεσημερινός), 3· α) ὁ γινόμενος ἡ πράττων τι ἐν μεσημβρίᾳ, μεσημεριτικός· «κὼν ἔργη μεσημβρινός» Ἀριστ. σφ. 774· ἀήρ Λουκ. Ἰππ. 7· «τὸ μεσημβρινόν» = ἡ ὥρα τῆς μεσημβρίας, μεσημέρι Λογγίν. α. 356· ἐπίρ. κατὰ τὸ μεσημέρι Θεόκρ. 1, 15· καὶ ἄνευ ἀρθρου Λουκ. Ἀνάχ. 25· «ὁ μεσημβρινός ἡ-δός» = τέττιξ Ἀνθ. 9, 584· πρβλ. Ἀριστ. ὄρν. 1095· 2) ὁ κείμενος πρὸς μεσημυρίαν, νύκτις Ἀισχ. Πρ. 721· «τὰ μεσημβρινά δηλ. χωρία» Θουκ. 6, 2· «ὁ μεσημβρινός κύκλος» = ὁ διερχόμενος διὰ τῶν πόλων κύκλος καὶ κόπτων καθέτως τὸν Ἰσημερινόν Πρακλ. καὶ ἀπλῶς· «ὁ μεσημβρινός» Στραβ. 2, σ. 70· (τὸ εἶναι βραχύ, εἶναι μακρὸν ἐν τῷ δακτυλικῷ μέτρῳ, ὅταν ἡ ἀκολουθοῦσα συλλαβὴ ᾖ μακρά» Καλλ. Ἀνθ. Ὀππ. Ἰακωβ. Ἀνθ. Παλ. α. 602· πρβλ. ὁπωρινός, ὁρβρινός.

Μεσημβρινά-σκιος, 2, Συν. λέξ. Κουμ.

Μεσ-ημερινός, 3, ἔσφ. ἀντί μεσημβρινός Ἀριστ. ὄρν. 1096.

Μεσ-ημερινός, 2· μεσημβρινός· μεσημέριον ἐπίρ. Θεόκρ. 7, 21.

Μεσ-ήπειρος, 2· μεσόγειος Δ. Περ. 1068.

Μεσ-ηρείω, κ. κ. κ. κ. ἐν τῷ μέσῳ, μετφ. εἶναι οὐδέτερος Ἦσυ.

Μεσ-ήρης, π. μεσῆρης, 2· ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἱστάμενος, ἐθρισκόμενος «Σείριος ἐστὶ μεσῆρης» Εὐρ. Ἰ. Α. 8· «γαίης μεσῆρης Εὐράς», Ἰων. 910 καὶ μετγ. π.

Μέσης, ου, ὁ· βορειανατολικὸς ἄνεμος μεταξὺ τοῦ βορέου καὶ καικίου πνέων Ἀριστοτ. μετφ. 2, 6.

Μεσητεύω, μεσητῖα, μεσητρία, δι. γρ. ἀντί μεσητεύω, μεσητῖα, μεσητρία.

Μεσήτιος, ἔσφ. γρ. ἀντί μεσίδιος Ἀριστοτ. πολ. 5, 6· παρ' Ἦσυ γινώ μεσητῖαισι = μέσοις.

Μέσθλης, ου, ὁ· στρατηγὸς τῶν Μαιόνων πρὸ τῆς Τροίας Ἰλ.

Μεσιδιόμα· μεσεγγυόμα· «μεσιδιωθῆναι· τέτριπται καὶ ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ ἐν τοῖς συμβουλαίοις» ἄλλα σὺ μεσεγγυθῆναι λέγε· Φρων. Ἐκλ. α. 121.

Μεσιδίας, μεσιδίας, 3· ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἱστάμενος, μέσος, μεσέγγυος, μεσίτης, ἄρχων Ἀριστοτ. πολ. 5, 6· -δικασταί, ἡθ. 5, 4, δι. γρ. μεσόδικος, μεσόδικης.

Μεσιτεία, ἡ· τὸ ἔργον τοῦ μεσίτου Βαδρ. 63, 8· τὸ ἐν τῷ μέσῳ εἶναι Νικητ. ἀριθμ. 1, 7.

Μεσιτευτήριος, 2· μεσιτεύων Εὐστ. α. 324, 43.

Μεσιτεύω· 1) εἶναι ἐν τῷ μέσῳ· ἡ θερινὴ τροπὴ μεσιτεύουσα τῇ τε ἔαρι καὶ τῇ μετοπώρῳ· Ἰ. Δαμ. 2) μεσεγγυᾶσθαι κατατίθεμα· παρὰ τρίτῳ Σουλδ. 3) εἶναι, γίνεσθαι μεσίτης· ὄρω· ἐπιστ. πρὸς Ἐδρ. 6, 17· -τινι, ὅπερ τις = πρὸς

τὸ καλὸν τινος Εὐστ. 4) μετφ. κατορθῶναι ὡς μεσίτης· τὴν διάλυσιν, τὰς διαλύσεις Παλ. 11, 34, 3, Δ. Σικ. 19, 71.

Μεσίτης, ου, ὁ· ὁ μεσιτεύων, ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, μεσολαβὼν νὰ συμβιβάσῃ τινά, ἡ νὰ πραγματευθῇ τι, ὁ μεσάζων, δικιτητής, ἐρηνοποιὸς Πολυδ. 28, 15, 8· -τῶν ὁμολογίων Δ. Σικ. 4, 54· «θεοῦ καὶ ἀνθρώπων» Ν. Δ.

Μεσίτις, ἰδος· θηλ. τοῦ μεσίτης· «τράπεζα φιλίας μεσίτις» Λουκ. ἔρ. 24.

Μεσίτρια, ἡ· μεσίτις, ἀρχ. λεξ.

Μεσκόνια, τὰ· μεμνόνια.

Μέσκος· δέρμα, κώδιον Ἠσύχ. ἴδε πέσκος.

Μεσάα, ἡ· ἴδε Μεσάα.

Μεσο-δασιλεία, ἡ· ὁ χρόνος ὁ μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ πρώην καὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου βασιλέως καὶ ἡ παρεπιπτούσα ἐξουσία Δ. Ἀλ.

Μεσο-δασίλειος, 2· ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος εἰς τὴν μεσοδασιλείαν ἡ εἰς τὸν μεσοδασιλέα· ἀρχή = μεσοδασιλεία Δ. Ἀλ. interregnum.

Μεσο-δασιλεύς, ἑως, ὁ· ὁ βασιλεὺς ὁ βασιλεύων μεταξὺ τοῦ τεθνῶτος καὶ τοῦ νέου βασιλέως Δ. Ἀλ. interrex.

Μεσόδοα, ὡν, τὰ· χωρίον τῆς Ἀρκαδίας Παυσ.

Μεσό-δοιον, τό μεσάδοιον ἡ μέσδοον, ἀρχ. λεξ.

Μεσό-δραγος· ποὺς ἐν τῇ μετρικῇ ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, χρόνων ἑννέα Διομ. ἐν Γραμ. λατ. ed. Keil I, σ. 481.

Μεσό-γαία, ἡ, γῆ· χώρα κειμένη ἐν τῇ ἡ· πείρῳ, μεσόγειος· Πρ. I, 175· «τὴν μεσόγειαν ταμνίαν τῆς ὀδοῦ», 9, 89· «οἱ ἐν μεσόγειᾳ οἰκοῦντες» Πλάτ. Φαῖδ. 111, δι. γρ. μεσογεία ὡς παρὰ Θουκ. 1, 100.

Μεσό-γαία, ἡ· ἀρχαία ἀττική φυλὴ ἐπὶ Κρανίου, ὅτε ἦσαν καὶ ἡ Κραναίς, Ἀτθίς, καὶ Διὰ· χρίς Πολυδ. 8, 109.

Μεσό-γαίος, 2· ὁ κείμενος ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἡπείρου Πολυδ. μεσαγαίετος Στραβ. 13, σ. 606· «τὸ μεσόγαίον τῆς Πελοποννήσου» Παυσ. 8, 1, 1.

Μεσο-γαστήρ, ὅρος, ὁ, ἡ· ζωνογαστήρ· «ναύτας» κατ' ἄλλους ὁ ἐν τῇ κοιλίᾳ τοῦ πλοίου ἐθρισκόμενος Ἠσύχ.

Μεσό-γειος· μεσόγειος, μεσόγεια· ἴδε μεσόγειος.

Μεσο-γειόςτης, ἡ· τὸ εἶναι μεσόγειον, ἡ θέσις τοῦ μεσογείου, ἔσφ. ἀντί μεσσωγίς Στραβ.

Μεσό-γεως, ὡν, ἀττ. ἀντί μεσόγειος· «ἐν τῇ τῶν μεσόγειων δεσποτερῶν» Πλάτ. νόμ. 10, 839, κοιν. μεσσωγίων, π. μεσόγειος Καλλιμ. Ἀρε. 37.

Μεσόγειον, τό· θέσις ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Ἀσίας Πλούτ.

Μεσο-γεώτης, ου, ὁ· ὁ κατοικῶν ἐν μεσογείῳ τόπῳ Γρ. Νύσ.

Μεσο-γεωτικός, 3· ὁ ἀνήκων ἡ κατοικῶν εἰς τὰ μεσόγεια, γλωσσ.

Μεσο-γονάτιον, τό, Θεόφρ. καὶ

Μεσο-γόνιον, τό· τὸ μεταξὺ δύο γονάτων (κόμβων καλῶν) διάστημα, Θεόφρ. Ἰ. Φ. 4, 11, 6, internodium.

Μεσό-γραφος, 2· ὁ ἐν τῷ μέσῳ γεγραμμένος· γραμμὴ = ἡ διὰ τοῦ μεσολαβίου ἐδριασμένη μεσοζία ἀναλογικῇ γραμμῇ Πλούτ. Μαρκ. 14· «μεσόγραφα μυρία τεύχους» Ἀνθ. παρ. 26.

Μεσο-δάκτυλος, ὁ, ἡ· ὁ μεταξὺ τῶν δακτύ-

λων· τὸ μεσοδάκτυλον καὶ πλ. = τὸ μεταξύ των δακτύλων διάστημα, τὰ μέσα τῶν δακτύλων Διοσκ. 4, 188.

Μεσο-δερκής, 2' ὁ ἐν τῷ μέσῳ, ὁ μεταξύ ἄλλων πραγμάτων φαινόμενος Μανθ. 4, 583.

Μετο-θήμιον, τό· θήμος ὁ ἐν τῷ μέσῳ, ὁ οὐτὲ τῆς μερίδος τῶν Πρασίων οὐτὲ τῆς τῶν Βενέτων Κ. Πορφ.

Μεσό-δικος, ὁ, ἡ, δ. γρ. ἀντὶ μεσίδιος, διαιτητής Ἀριστοτ. ἡθ. 5, 4.

Μεσό-δματα, τὰ· μεσόδημ' Ἠσχύ.

Μεσό-δμη, (ὅηλ. μεσόδημη, ἐκ τοῦ δέμου), ἡ κυρ. τὸ μέσον οἰκοδόμημα· 1) μεσόστυλα, ἥτοι λαμπροὶ βαθεῖ· χῶροι μεταξύ ἐξεχόντων ἐπὶ τοῦ τοῖχου στύλων· «τοῖχοι μεγάρων, καλαὶ τε μεσόδημαι, εἰλάτιναί τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑφὸς ἔχοντες» Ὁδ. τ. 37, 2) ἡ ἐπὶ τοῦ πλοίου πλαγίᾳ δοκός, κοίτη ἐν τῷ μέσῳ, ἐν ᾗ ὠρθοῦτα ὁ ἴστος· «ἴστος δ' εἰλάτινον κοίτης ἐντοσε μεσόδημης στήσαν ἀείραντες», 6, 424· 4) «τὸ μέγα ὄλον ἀπὸ τοῦ ἐτέρου τοῖχου πρὸς τὸν ἕτερον διήκων, ἐν τῷ τῷ πᾶν πανδοχείων οἴκοις τοῖς μεγάλοις. ἐν οἷς ἰστῶσι τὰ κτήνη, καὶ κατ' ἀγρον ὁμοίως ἐν ταῖς γεωργικαῖς οἰκίαις· Γαλην. τ. 12, σ. 454· ἐν γένει πᾶσα πλαγία δοκός, ἰδίως ἡ κρατοῦσα τὸ ἄνω πᾶν τῶμα ἡ τὴν στέγην Ἰκπ. σ. 832, ἀρχ. λεξ.

Μεσο-δμή, ἡ, καὶ μεσο-δμίον, τό· ἐξηγήσις τοῦ προηγ. Ἐτ. Μ.

Μεσο-ειδή, 2' ὁμοίως τῷ μέσῳ, ἰδίως ὁ ἀνταποκρινόμενος πρὸς τὴν μέσῃ· μελοποιεῖα, ἀνώνυμ. περὶ μουσ. 27.

Μεσοείς, π. εἶσα, ἐν μεσείῃ, μέσος Μανθ. 4, 65, ἐνθα νῦν κατὰ διωρθ. κενταὶ μεσοῦντα (ἐκ τοῦ μεσοῦ).

Μεσό-ζευγμα, τό· ὁ μεταξύ δεσμός· παρὰ τοῖς γραμμ. λέξεις συνδένουσα δὴ προτάσεις, ἡ ὅλη ἀναφερόμενη εἰς δύο προτάσεις.

Μεσό-ζευξις, ἡ· σχήμα λόγου.

Μεσό-ζήλα, ἰσχυρότης· τὰ διὰ τοὺς μέσου ἀνατήματος Κ. Πορφ. πρὸλ. μεγαλόζηλα.

Μεσο-ζήγιος, ἐρέτης· ζυγίτης Ἐτ. Μ.

Μεσο-ήλιξις, ἡ, ἡ μεσηλίσ Τζέτς.

Μεσόθεν, π. μεσοῦθεν, ἐπὶ. ἐκ τοῦ μέσου Τιμ. Λοκρ. 95, Πλάτ. σοφ. 244· «μεσοῦθεν ὄλη» = ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάτους Ἀνθ. 9, 661.

Μεσόθι, π. μεσοῦθι, ἐπὶ. ἐν τῷ μέσῳ Ἠσ. ἔρ. 371· τινός Ἀρατ.

Μεσό-θριξ, τριχός, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων μεσαίως (οὐτὲ μικρὰς οὐτὲ μακρὰς) τρίχας Πρὸκλ. παρὰ Πτολ. 3, 16.

Μέσοι, π. μέσοι, ἐπὶ. ἀντὶ μεσοῦ· ἐν τῷ μέσῳ· τινός Ἀλατ. ἀποστ. 17.

Μεσο-οικέτης, οὐ, δ· ὁ κατοικῶν ἐν τῷ μέσῳ, καθ' Ἠσχύ. = μέσος.

Μεσο-κάθαρς, ἄριστος Θ. Πτωχευρ. ἴδε Καρπῆ Ἀτ. τ. 1, σ. 163.

Μεσο-κάρπιον, τό· τὸ μεσοκάρπιον, τὸ μέσον μέρος τῆς χειρὸς Διοσκ. 3, 161.

Μεσο-κίπιον, τό· κήπος ἐν τῷ μέσῳ τῆς οἰκίας, μεγν.

Μεσό-κλαστος, 2' ὁ εἰς τὸ μέσον τετρανεμένος Πλούτ. περὶ τῶν ἐν στίχ. παθῶν· «μέσος κλαστος» ὁ εἰς τὸ μέσον τετρανεμένος

ἔχουσιν ὡς οὗτος· «βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δάματα» Ἰνταθ. γὰρ ὁ δεύτερος πούς τροχαιοῦς ἐστίν·

Μεσό-κληρος, ὁ, ἡ· ὁ τοῦ μέσου κλήρου, μεσαῖος· γῆ Πισιδ. δημ. 416.

Μεσο-κνήμιον, τό· τὸ μέσον τῆς κνήμης, τὸ ἡμισυ τῆς κνήμης Στράβ. 15, σ. 734.

Μεσό-κοίλος, 2' ὁ ἐν τῷ μέσῳ κοίλος Πολυδ. 10, 10, 7· τὰ μεσόκοιλα = μεσόδημ Διοσκ. ἔρ. 6.

Μεσό-κοπος, 2' α) μέτριος τὸ μήκος, οὕτε μέγας οὕτε βραχύς· αὐλοὶ Ἀθην. 4, σ. 176· β) μέσης ἡλικίας, παρτιθ. πρὸς τὸ πεπαίτερος· γυνὴ Ἀθ. 13, σ. 569.

Μεσο-κουράς, ἄθος, ἡ· μεσοκουράδες = δένδρα τὰ ὑπὸ ἀνέμων καταγέντα Ἠσχύ.

Μεσό-κουρος, 2' ὁ μέσον κουράν κεκαρμένος, ὁ ἐν τῷ μέσῳ τῆς κεφαλῆς κεκαρμένος (κουρεμένος) Πολυδ. 4, 139.

Μεσό-κρανον, τό· τὸ μέσον τοῦ κρανίου· «τὸ ἔγκοilon τοῦ κρανίου» Πολυδ. 2, 39.

Μεσο-κρινής, 2' ὁ εἰς τὸ μέσον χωρίζων· κίονες = οἱ ἐν τοῖς μετάλλοις ὡριστηκότες ἀνέχουσιν τὰ ὀρύγματα Πολυδ. 7, 98.

Μεσο-κύνιον, τό· τὸ κατώτερον (παρὰ τὴν ὑπὸ πλῆν) μέρος τοῦ ποδὸς τοῦ ἵππου καὶ ἄλλων ζώων Ἰκπιατρ. πρὸλ. κνήμιοδες, suffraganea, talus.

Μεσό-κωλον, τό· μεσεντερίον, τὸ κρατὸν τὸ κώλον (κωλάντερον) Γαλην.

Μεσόλα, ἡ· πόλις Μεσηνίας, κατ. Μεσολάτης, ὡς τῆς Μεσώας Μεσολάτης Στ. Βυζ.

Μεσο-λαβία, 1) λαμβάνω, πιάνω ἀπὸ τοῦ μέσου, διακόπτω, ἱκανοῦζω· ἱκανοῦζας Στράβ. ἀνθ. 30, 31· «τῶν φλεβῶν τὴν ἔκρωσιν», 100, 17· «τὰς τῶν διωκόντων ὁρμάς» Διόδ. 12, 70· ἰδίως διακόπτω βήτορα Πολυδ. 16, 44· μεσολαβεῖν = διακοπτομαι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐπιχειρήσεως τινος· «νόση, ἀπὸ πεπρωμένης» Διόδ. 11, 2) λαμβάνω ἐν τῷ μεταξύ Σέξτ. Ἰκπ. σ. 316, 31.

Μεσο-λάβημα, τὸς, τό· τὸ μεσολαβεῖν, ἰδίως τὸ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στόλου ἐξόγκωμα· «τὸν τοιοῦτον στόλον, ὃς διειργόμενος μεσολαβήματι, ὅσα καὶ συνοπτικοὶ ὁ κάλαμος γόνισι, μεμίσσεται» Εὐδ. σ. 104, 53.

Μεσο-λαβίη, 2' ὁ λαμβάνων (πιάνων), ἱκπ. τυγχάνων τὸν μέσον· «ἐντερον ἀστρ. Εἰμ. 158.

Μεσο-λάβησις, εὐς, ἡ· τὸ λαμβάνειν (πιάνειν) ἐκ τοῦ μέσου Ἀνθ. εἰς Φρόν. 513.

Μεσο-λάδιον, τό· μαθηματικὸν ὄργανον τοῦ Ἐρατοσθένους χρησιμεύον πρὸς εὐρεῖαν τῶν μέσων ἀναλόγων γραμμῶν· ἐπὶ δὲ καὶ μεσόλαβον Υἱπιν. 9, 3.

Μεσό-λευκός, 2' ὁ ἐν τῷ μέσῳ λευκός, μεμιγμένος, πέποικλμένος, μέ λευκὸν χροῖμα, διά λευκός· «χρῆτον πορφύρεος μεσόλευκός» Ξεν. Κυρ. 8, 9, 13· πρὸλ. Ἀθην. 5, 198.

Μεσό-λοφον, τό· τὸ ὄρος ἢ ὁ λόφος ὁ ἐν τῷ μέσῳ· οὕτως ἱκαλεῖτο εἰς τὴν ἐπὶ τὸν λόφον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ μεσόμπαλον Βυζ.

Μεσο-μάξιον, τό· τὸ μεταξύ τῶν μαστῶν διάστημα Ὅρειθ. σ. 109.

Μεσό-μακρός· πούς ἐν τῇ μητρ. ἐκ δύο βραχυῶν καὶ μακρῶν καὶ δύο μακρῶν, χρόνων ἔξ Διοσκ. Ἰκπ. λατ. ὠδ. Κοιλ. 1, σ. 461,

Μέσο-ρος, θωρ. μέσορος, 2' ὁ τὸ μεσοῖον ἀποτελῶν Ἡρακλ. πιν. σ. 187, 15.
 Μεσο-ρραγής, 2' ὁ βαγισμένος, σχισμένος ἐν τῷ μέσῳ Ὀπκ. ἀλ. 2, 31.
 Μεσο-ρριον, ἴνος ὁ, ἡ ἔχων μετρίαν ὄψιν, μετν.
 Μεσο-ρρομδος, ὁ εἶδος διαμῶν Ἡσυχ.
 Μέσος, 3, καὶ σπαν. 2 (Ἡσυχ. Σχολ. Εδρ. Φοιν. 237, Ἡτ. Μ.) π. μέσος (συγγ. τῇ μετᾷ, μέδω, σπαν. madhjas, λατ. medius, γοτθ. midji-s), παρὰ μέσαιοτος, μεσαίωτος Ἡρ. 4, 17, καὶ μετν. κυρ. ἐκ τοῦ μεσαίος, μεσοστάτος· Ἄπολ. Ρ. 4, 649, μέσματος καὶ μεσάσιος εἶνε π. θετικά· ὁ ἐδρισκόμενος ἐν τῷ μέσῳ, ἐν τῷ κέντρῳ, μεταξὺ ἀρχῆς καὶ τέλους· α) τοπικός· «βῆλε Πηλεΐδα μέσον σάκος» = τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος Ἰλ. χ. 260· «αὐχένα μέσον ἔλασσαν», ε. 497· «σθῆθος μέσον οὐτάει», σ. 525 καὶ συγν. καὶ γενικῶς· «τόν βάλε μέσον ἀκοντι» Ἰλ. υ. 413· «ἡλῖος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκει», θ. 68· «ἐν μέσῳ (βουσί) ἀρούσας», σ. 635· «σὴ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι», ψ. 507· «ὁ τοῖσιν στάς ἐν μέσῳ» = ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν, ἡ 384· «αἶπε δ' ἐν μέσῳ» Πίνδ. Η. 4, 224· «ζυγὸν θραύει μέσον» Αἰγ. Περ. 192· «ἐκ μέσων ἀκοντιστῶν», Εδρ. 112· «μέσος ἀπῆλθης ἐκκυνδύεται» Σοφ. Θ. τ. 812· «ἐν αἰθέρι μέσῳ κατὰ τὴν ἡλίου κύκλῳ», Ἀντ. 412· «μέσου κρατὸς διασπαρμένον», Τραχ. 778· «ἐν Ἀργείοις μέσοις» ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἀργείων, Φιλ. 626· «ὁ αὐτοὶ ἐν μέσῳ» Εδρ. Βακχ. 221· καὶ συγν. «μέσον ἔχειν τινα» = κρατεῖν τινα πιναμένον ἐκ τοῦ μέσου, ἐκ τῶν παλαιστῶν Ἀριστ. νω. 1030· καὶ παρ. «ἔρχομαι μέσῳ», Ἀγ. 546· «Νέστος μέσῳ Αἰγυπτῶν ἀγίζων» Ἡρ. 2, 17· «ἐκ μέσῳ τῆς νήσου» Πλάτ. Κριτ. 113· «τὸ μέσον στήθους» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 13· πρὸ τῆς φάλαγγος μέσης, Ἀν. 1, 2, 17· «ἐν μέσῳ ἀγορᾶς» Δημ. 29, 12· 6) χρονικῶς· «μέσον ἡμέρας» = μεσημέρια Ὀλ. φ. 111· «πρὶν μέσον ἄμαρ ἔλθει» Πίνδ. Π. 9, 117· «πρὸς μέσας βολὰς ἀκίντος» Εδρ. Ἰων 1135, καὶ ἐν μετν. πεζῷ· «μέσῃ ἡμέρᾳ» Ἡρωδ. 8, 5, 22· «μέσῃ νύτῃ», «περὶ μέσας νύκτας» Ξεν. Ἀν. 7, 8, 12, κτλ. ἀνευ ἀποθροῦ γ) ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἱστάμενος, ὁ μεταξὺ δύο πραγμάτων, καὶ μετφ. ἐπὶ πνευματικῶν· «μέσος τις γίγναται χρηματιστὴς τοῦ τε πάππου καὶ τοῦ πατρὸς» Πλάτ. πολιτ. 1, 330· «οἱ μέσοι αὖ ἐλθ τόπος· χειμῶνων τε καὶ τῆς θερινῆς φύσεως», Ἐπιν. 987· «ὥσπερ ἐνὸς καὶ πλήθους τὸ ὀλίγον μέσον» = τὸ ὀλίγον ἱσταται μεταξὺ ἐνὸς καὶ τοῦ πλήθους, πολιτ. 303· μέτριος, οὗτε πολὺς, οὗτε ὀλίγος· «ὁρθοί μοι μέσοι» Ἀριστ. 1, 2, 1, 10· «μέσος τῷ μεγέθει», 1, 17· «ἀνὴρ = μέσης τάξεως ἡ καταστάσεως» Πρ. 1, 107· «ἀνθρωποι Πλάτ. νόμ. 10, 907· ἀδιέφορος, μὴ κλίνωμεν πρὸς οὐδεμίαν μερίδα, 11, 929· «μέσοι πολιταί» Θουκ. θ. 54· «τῶν μέσων κατὰ γένος πολιτῶν» Πλούτ. Καρ. 25· «διατηγῆς, δικαστῆς» Θουκ. 4, 83· παρὰ τοῖς γραμματικοῖς· «μέται λέξεις» = αἱ λαμβανόμεναι ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς σημασίας· «συλλαβὴ μέση» = διχρονοί, ἀμφιδοξος, syllaba anceps· 2) ἰδίως οὐνήθεος εἶνε τὸ οὐδέτ. ὡς οὐσιαστικόν· τὸ μέσον = ὁ μεταξὺ τινος χώρος· «εἰς μέσον ἀμφοτέρων συνί-

την» = εἰς τὸ μέσον τῶν δύο στρατῶν Ἰλ. ζ. 120, καὶ συγν. καὶ ἀνευ γέν. «κακοὶ δ' ἐς μέσον ἔλασαν», δ. 299· «εἰς μέσον ἀμφοτέρω διδάσασται» = δικάσεται ἀμφοτέρω πρὸς ἀμφοτέρους, ψ. 574· οὐτὸν καὶ «κατὰ μέσον», ε. 8· «καὶ δὲ μέσον τέπρον καὶ τείχεος ἴζων», ι. 87· «ἐν μέσῳ», ρ. 375 καὶ συγν., «ἐμβαλε μέσῳ», δ. 444· «μέσῳ ἀμφοτέρων» Ἰλ. η. 277· «οἱ δὲ εἶπον πολλὸν εἶναι αὐτῶν τὸ μέσον» = ἡ διαφορά Ἡρ. θ. 82· «ἐκ τοῦ μέσου κατῆσθαι ἡ ἐξεσθαι» = φεύγειν ἐκ τοῦ μέσου καὶ ἀποχωρεῖσθαι, μένειν οὐδέτερον, γ. 83· ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι = νὰ παρακρίσῃ ἀπὸ τὸν ὁδόν· Ξεν. Ἀν. 1, 5, 14· «ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε καὶ σοῦ» = μεταξὺ ἡμῶν Πλάτ. συμπ. 222· «κατὰ μέσον παντὸς τοῦ κόσμου» Κριτ. 121· «μέσον τῶν αἰσῶν ἔχων» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 13· καὶ ἐπὶ χρόνῳ· «μέσον ἡμέρας», Ἀν. 1, 8, 8· «διὰ μέσου» = ἐν τῷ μεταξὺ Ἡρ. θ. 112· «πρὸς τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας νύκτας τὸ μέσον σκοποῦνται» = τὸν μέσον ἀριθμὸν Θουκ. 1, 10· «εἰς μέσον τιθέναι τινι» = τιθέναι τινι τι ὡς ἄλλων εἰς τὸ μέσον, ἔνα βλήπῳσιν αὐτὸ οἱ ἀλλήλοι· Ἰλ. ψ. 704· «καίτοι ἐν μέσοις», σ. 507· «ἐν μέσῳ καίτοι τὰ ἀγαθὰ» Ξεν. Ἀν. 3, 1, 21· ἔντ. καὶ αἱ οὐνήθ. φράσ., «εἰς τὸ μέσον φέρειν, τιθέναι» κτλ. = παρουσιάζειν, γνωστοποιεῖν π. γ. γνώμην Ἡρ. 4, 97, Πλάτ. νόμ. 4, 719· «εἰς τὸ μέσον κατατίθεντες», ἀντιθ. τῷ ἀποκρυπτόμενοι, Φλ. λ. 14· ἀργύριον Ἀριστ. ἐκκλ. 602· «ταῦτ' ἐν μέσῳ τίθηται» = λέγω καθαρά, φανερά· «δίδωμι» (δοεῖ) Ἀγαστῆς ἐς μέσον = φανερώς, δημοσίᾳ ἔδειξεν αὐτὸν Σοφ. Φιλ. 605· «χρηστὸν τι βούλευμα» εἰς μέσον φέρειν Εδρ. ἰκ. 439· «φέρω κοινῶς εἰς μέσον λόγου», Τρ. 54· «γνώμην εἰς μέσον φέρω» Ἡρ. 4, 97· «τὸ λεγόμενον εἰς τὸ μέσον» = τὸ δημοσίᾳ λεγόμενον, θ. 129· «ἐν κοινῷ καὶ μέσῳ ἔκειν ἡμῖν κεῖσθαι» Πλάτ. νόμ. 12, 908· «εἰς μέσον ὁμολογεῖν», πολιτ. 8, 547· «σοφὴν καὶ εἰς τὸ μέσον», Πρωτ. 337· «ἐν τῷ μέσῳ ἐκ αὐτὸν παρέχειν» = προσκρίναι εἶναι τοῖς πᾶσι Ξεν. Κυρ. 7, 5, 46· «διὰ μέσου ποιεῖσθαι» Ξεν. Κυρ. θ. 3, 3· «ἐν μέσῳ τινὸς εἶναι τοῦ συμμίζειν» = εἶναι ἐμπόδιον, 5, 2, 26· καὶ μετὰ αὐτ. καὶ ἀπαρ. Δημ. 23, 183· «ὅρις ἀνὰ μέσον» = μέσον ὁρίζεται, παρὰ τριῶν Θεόκρ. 14, 9· «διὰ μέσον», «ἐν τῷ μέσῳ» = παρεμβολικῶς, γραμ. ἡ μέση· δηλ. χορδή, ὁ μέσος τόπος Μουσικ. Παρὰ τοῖς μετν. φιλοσοφ. τὰ μέσα = τὰ ἀδιάφορα· ἐπὶ πρ. μέσως· βεβαιώκεναι Πλάτ. Φαῖδ. 113· ἀλλογενί, Πρωτ. 346, ἀντιθ. ομοφρονίᾳ ἡ ἀντιμῆναι Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 5· «μέσως ἔχον περὶ τι» = κατέχειν τὸ μέσον μεταξὺ τῶν δύο ἄκρων, ἀντιθ. 3, 12· καὶ μετὰ ἐπιθ. μετρίως· «πόλεις οὐ μέσως ἐδδαίμονες» Εδρ. Ἀνθρ. 874.

Μεσο-σάβληνον, τό· νῆα σελήνης, γλῶσσ. iustalunium.

Μεσο-σκέλιον, τό· τὸ μεταξὺ τῶν σκελῶν, μεσομήριον, μετν.

Μεσο-στάτης, ου, ὁ ἐν τῷ μέσῳ ἱστάμενος, ὁ μέσος παραστάτης (στολός), ἀρχ. μπόημ.

Μεσο-στενός, 2' ὁ ἐν τῷ μέσῳ στενός Ἀπαλλοδ. πολιουρχ. σ. 18.

Μεσό-στυλον, τό· μεσόστυλον, γλῶσσ.

Μεσο-στύλιον, τό· τὸ μεταξὺ δύο στύλων διάστημα, ὅπερ καὶ μεσοστύλιον λέγεται, γλωσ. intercolumnium.

Μεσό-στυλον, τό· μεσοστύλιον, ὡς τὸ ἐπί-
στυλον ἀντὶ ἐπιστύλιον Σχολ. Ὁδ. τ. 37· με-
σόστυλα = μεσόδμοι Ἀρίσταρχ. Ὑσυχ. εἰς δὲ
καὶ τὰ μεταξὺ τῶν στύλων παραπήγματα ἢ κι-
νητοὶ οἰκίσκοι Βασιλικ.

Μεσο-συλλαβέω· λαμβάνω ἐκ τοῦ μέσου, μετρν.

Μεσό-σφαῖρος, 2· ὁ μεσαῖος σφαῖρας σχῆμα
ἔχων· οὕτως ἐκαλεῖται τὸ μεσαῖον εἶδος τοῦ
ἰνδίκ. μαλακάδρου πρὸς διάκρισιν τοῦ μικρο-
σφαίρου καὶ ἀδρουσφαίρου Ἀρρ. περίπλ. Ἐρυθ.
θαλ. σ. 38.

Μεσο-σχιδής, 2· ὁ σχισμένος εἰς τὴν μέσην,
ῥιζοσχιζόμενος Θεόφρ. Ἰ. Φ. 3, 11, 1.

Μεσό-τῆγης, 2· ὁ ἐν τῇ μέσῳ τεταγμένος,
τοποθετημένος Ἰάμβλ.

Μεσο-τείχιος, 2· ὁ μεταξὺ τῶν τειχῶν τῆς
πόλεως καὶ τοῦ στρατοπέδου τῶν ἐχθρῶν· ὁ ἐκ-
τρον Ἀππιαν. Ἀντιβ. 7, 29, τὸ μεσοτείχιον
= τὸ μεταξὺ τῶν τειχῶν τῆς πόλεως καὶ τοῦ
στρατοπέδου διάστημα, ἀδούβι 37.

Μεσό-της, ἡτος, ὅσω· μεσότης, ἡ Τιμ. Λοκρ. σ.
99· α) τὸ μέσον Πλάτ. Τιμ. σ. 32· β) μετριό-
της, τὸ μέσον μεταξὺ δύο ἀκρῶν, ὡς παρ' Ἀρι-
σταρ. ἡθ. 2, 6 ἢ ἀρετὴ εἶναι μεσότης μεταξὺ τῆς
ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως, π. χ. ἡ ἀν-
δρεία εἶναι μεσότης μεταξὺ φόβου καὶ θάρ-
ρους· ἡ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα· Σινοδ.
ἀνθ. 105, 51· καὶ μεσότητες ἀρισται· Ἀνθ.
11, 102· ἡ μεσότης, τῆς λέξεως = μέσον ὕψος
Δ. Ἀλ. γ) παρὰ τοῖς μαθηματικοῖς ὁ μέσος ὅρος
ἀνελογίας τινός· ἀριθμητικῇ, γεωμετρικῇ, ἀρ-
μονικῇ Νικομ. ἀρ. 1, 24.

Μεσό-τοιχον, τό· ὁ μεταξὺ δύο οἰκημάτων
τοιχος Ν Δ.

Μεσό-τοιχος, ὁ· μεσότητοιχον, μετρ. «τὸ
τῆς ἡδονῆς καὶ ἀμετῆς μεσότητοιχον διουρύττειν»
Ἐρατοσθ. ἐν Ἀθην. 7, 281.

Μεσο-τυμέω· τέμνω, κόπτω εἰς τὴν μέσην
Πλάτ. πολιτ. 265.

Μεσό-τομος, π. μεσοτόμος, 2· ὁ τεταγμέ-
νος, κομμένος εἰς τὴν μέσην· κάλαμος = ὁ ἐν τῇ
μέσῳ σχισμένος γραφικὸς κάλαμος Ἀνθ. 6, 65.

Μεσο-τριβής, 2· ἡμετριβής, κατὰ τὸ ἥμισυ τε-
τριβένος, ῥιζοτριβένος, ῥιζοτριβός Ὑσυχ.

Μεσο-τριτος, 3, μετρικ. λέξις Συν λεξ. Κομμαν.

Μεσο-ουρανέω· ἐστραμαι ἐν τῇ μέσῳ τοῦ οὐ-
ρανοῦ, φθίνω, εἶμαι εἰς τὸν μεσημβρινὸν Ἀρι-
σταρ. Μετεωρ. 3, 4.

Μεσο-ουράνημα, τοί, τό· 1) ἡ ἐν τῇ μέσῳ τοῦ
οὐρανοῦ στάσις τοῦ ἡλίου Σεξτ. Ἐμπ. 2) ὁ με-
ταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς χώρος Ἀποκλ. 8, 13.

Μεσο-ουράνησις, εως, ἡ· ἡ ἀψις τοῦ ἡλίου
εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ Στράβ. 2, 75.

Μεσο-ουράνιος, 2· ὁ ἐν τῇ μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ
Ἀριστοτ. Μετεωρ. 3, 6.

Μεσο-ουράνισμα, τό· μεσοουράνημα, ἀμφ.

Μεσο-ουργέω· κάμνω εἰς τὸ μέσον. Παθ. εἶμαι
ἐν τῇ μέσῳ Walz. ῥητορ. τ. 3, σ. 747, 12.

Μεσο-ουρία, οἰ, κάλοι· σφονδία, οἰ ὡ· κατα-
εσθάζονται τὰ ἱστία τοῦ πλοίου Σχολ. Ἀπολ.
Ἰ. 1, 566.

Μετούριον, ἱων. τό· μεσούριον Δ Παρ. 17.

Μεσο-φάλακρος, 2· ὁ ἐν τῇ μέσῳ τῆς κ. φ.

λῆς φάλακρος Πρόκλ. παραφρ. Πτολ. σ. 203.

Μεσο-φάνης, π. μεσοφανής, 2· ὁ ἐν τῇ μέσῳ

ἀνάμειψ φαινόμετος Νου. Διον. 10, 187.

Μεσο-φράγγιον, τό· μεσαγγεῖα, γλωσ.

Μεσο-φέρδην, ἐπίρ, ἐπὶ τῶν παλαιστικῶν, δταν

εἰς συλλαβάνῃ τὸν ἄλλον ἐκ τῆς μέσης καὶ βί-

πτῆ κάτω Ὑσυχ. Φωτ. ἐσχηματίσθῃ ὡς τὸ ἀρ-

δην, οὐρδην, οὐρδην.

Μεσο-φθαλμος, 2· α) ὁ ἔχων μετρίους κατὰ

τὸ μέγεθος ὀφθαλμοὺς Πρόκλ. β) ὁ ἔχων ἐν τῇ

μέσῳ ὀφθαλμόν· ἴδε μεσόμφαλος.

Μεσό-φθεγμία, τοί, τό· ἐφθμνιον Σχολ. Ἀισχ.

Εὐμ. 337.

Μεσο-φλέθιον, τό· τὸ μεταξὺ τῶν φλεβῶν

διάστημα, γλωσ. intervenium.

Μεσο-φρύδων, τό· τὸ μεταξὺ τῶν φρυγῶν διά-

στημα Ἀνακρ. 15, 13.

Μεσο-χθων, ανοῖ, ὁ, ἡ· μεσόγειος Δ. Ἀλ. 1, 49.

Μεσό-χλωος, 2· μεσόχλωρος, κατὰ τὸ ἥμισυ

χλωερός Νικ. Θερ. 733.

Μεσό-χορος, 2· ὁ ἐν τῇ μέσῳ τοῦ χοροῦ ἱστά-

μενος καὶ ὁδηγὸν αὐτὸν κορυφαίος Φωτ. μετγ.

Μεσο-χρόνιος, ὁ, ἡ· ὁ ἐν τῇ μέσῳ τοῦ χρό-

νου, ὁ διαιρῶν τὸν χρόνον εἰς παρελθόντα καὶ

μέλλοντα (ς) Σκ. Βυζ.

Μεσό-χρῶος, 2· ὁ μεσαίου (μεταίου) χρώμα-

τος, ῥιζοχρωματισμένος Πρόκλ.

Μεσό-χωρος, 2· ὁ ἐν τῇ μέσῳ τόπου τινός·

τὸ μεσοχωρον = τὸ μέσον οἰκίστημα Ἀπολλύδ.

πολιορκ. σ. 42.

Μεσόω, μελ. ὥσω· 1) ἀποτελῶ τὸ μέσον ἢ τὸ

ἥμισυ, εἶμαι ἐν τῇ μέσῳ, ἢ εἰς τὸ ἥμισυ· καὶ νῦν

τόσ' ὅτι μηδέπω μεσοῦν κακόν· Δίσχ. Πέρο.

427· «ἐν ἀρχῇ πῆμα κοῦδένω μεσοῦ» Εὐρ. Μήδ.

60· «ἐπειδὴ τὸ ἔραμα μεσοῖ» Ἀριστ. βᾶτρι.

922· «ἡμέτε μεσοῦσαν = μεσημερία» Ἰπρ. 3, 101·

«ἡμέρους μεσοῦντος» Θουκ. 6, 30· «ἐν μεσοῦντι

ἐνταυτῷ» Ξεν. Ἐλ. 2, 2, 20· «ὥμην γέ μεσοῦν

αὐτὸν τὸν λόγον» Πλάτ. Φαίδρ. 241· «καὶ ἀρ-

χῆς καὶ μεσοῦντι», πολιτ. 265· εἶμαι ἐν τῇ

μέσῳ, κρατῶ τὸ μέσον Ἰπρ. 4, 181· καὶ μετὰ

γεν. «τὰ δὲ καὶ μεσοῦν τοῦτων», διάφ. γρ. μέ-

σον Πλάτ. πολιτ. 10, 618· μετὰ μετοχῇ

«σφᾶς μεσοῦν διεπνούστας» = εἶναι ἐν τῇ μέσῳ

τοῦ δειπνοῦ, συμπ. 175· 2) παρεμβαίνω εἰς τὸ

μέσον, μεσιτεύω, ἔξω μεσιότης, τῆρος, ὁ μεσί-

της, ἰδίως ὁ κριτής ἐν τοῖς ἀγῶσιν Ὑσυχ.

Μεσπίλα, ἡ· πόλις τῆς Ἀσσυρίας παρὰ τὸν

παταρὸν Τίγγριν Ξεν.

Μεσπίλη, ἡ· 1) εἶδος ὀπωρυφόρου δένδρου, ἡ

μουσμουλιά· 2) ὁ καρπὸς αὐτοῦ Θεόφρ. καλεῖ-

ται δὲ καὶ

Μεσπίλον, τό· ὁ καρπὸς τῆς μεσπίλης Θεόφρ.

παρ' Ἀθην. 14, 640 τὸ εἶναι μακρόν.

Μεσπίλωδης, 2· ὁμοῖος μεσπίλῳ Θεόφρ.

Μεσσαβάται, ὡν, οἰ· ἴδε Μεσσαβάτις.

Μεσσαδῶν, τό· ἴδε Μεσάδων.

Μεσσαδῶνι, ἴδε μεσαδῶν.

Μεσῶν, Μεσσάνιος, ὅμορ, ἀντὶ Μεσσήνη, Μεσ-

σήνιος.

Μεσσαπίς, ἡ· χώρα τῆς κάτω Ἰταλίας ἀπὸ

Βρεντηρίου μέχρι τῆς Ἰαπυγίας ἄκρας, ἡ Ρω-

μαίη Καλαβρία Θουκ. κάτ. Μεσσάπιοι 'Πρ. Μεσσάπιον, τό' 1) ὄρος τῆς Βοιωτίας Διοχ. 2) ὄρος τῆς Παιονίας 'Αριστοτ.
 Μίσσαπος, ὁ Βοιωτὸς τις ὁδηγήσας ἀποικίαν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐξ οὗ τὸ ὄρος Μεσσάπιον, καὶ ἡ Μεσσηπία χώρα Στράβ.
 Μεσσαπίος, 2' μεσάπιος.
 Μεσσαπίος, 3' γὰρ μέσος.
 Μέσσαυλος, ὁ, ἡ, ἢ μέσσαυλον τό' γὰρ μέσσαυλος.
 Μέσση, ὄψω. Μέσσα, ἡ' πόλις καὶ λιμὴν τῆς Λακωνίας 'Ἰλ. Στράβ.
 Μεσσηγύ, μεσσηγύς' γὰρ μεσσηγύ.
 Μεσσηγυ-δορπυ-χέστης, ὁ' «ὅς μεσοδυντος διήκων πολλὰς ἀποκατεῖ, χέζει, ὡς πάλιν ἐμπύλασθαι» 'Ἰππώναξ ἀποσπ. 83 παρ' Εὐδοκ.
 Μεσσηγίς, ἴδος, ἡ' πεγή τις τῆς Θεσσαλίας παρὰ τὰς Φερὰς 'Ἰλ. Στράβ.
 Μεσσηνεύς, ἔως, ὁ' Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Μεσσηνή, ὄψω. Μεσσηνία, ἡ' 1) θυγ. Τριόπου, γυνὴ Πολυκάωνος Πaus. 2) καὶ' Ὁμ. χώρα περὶ τὰς Φερὰς, ἡ μετέπειτα Μεσσηνία 'Ὁδ. Πλάτ. 3) ἡ πρωτεύουσα τῆς μετέπειτα Μεσσηνίας οἰκοδομηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρυσφόντου καταστραφεῖσα δὲ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν ἀνωκοδομήθη εἰσα ὑπὸ τοῦ Ἐπαμεινώνδου Στράβ. 4) πόλις τῆς Σικελίας Στράβ. Messina' ἐπίθ.
 Μεσσηνίος, 3' Ὁμ. 'Πρ. καὶ Μεσσηνικός 'Αριστοτ. 5) καὶ χώρα Πελοπόννησος κατὰ Στ. Βυζ. δι' ἵνδ' α, ὅπου τῶν δύο ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγριδος μεσσηνέη.
 Μεσσηνίς, ἴδος' ἴδιον θῆλ. τοῦ Μεσσηνίου Θουκ.
 Μεσσηρης, π. 2' μεσσηρης.
 Μεσαίος, ου, ὁ' ὁ κεχρησμένος Χριστὸς Ν. Δ.
 Μεσαίδιος, 3' μεσαίδιος.
 Μεσάσος, ἡ' φυλὴ τις τῶν Ἀσχεδαμονίων Στ. Βυζ. παρὰ Paus. Μεσάα, κάτ. Μεσσήνης Στ. Β. καὶ ἐπίθ. «λόχος Μεσσήνης» Σχολ. Θουκ. 4, 8.
 Μεσσο-γενής, 2' ὁ μέσης ἡλικίας 'Ἰσώχ.
 Μεσσο-γεως, ων, π. γεν. ω' μεσσογείας.
 Μεσσοθεν, ἐπίρ. ἀντὶ μεσσοθεν.
 Μεσσοῦθι, ἐπίρ. ἀντὶ μεσσοθι, ἐν τῷ μέσῳ 'Ἡσ. ἔρ. 367, μετὰ γεν. 'Ἀπολ. 'Ρ. 2, 172.
 Μεσσοι, π. ἐπίρ. ἀντὶ μέσοι.
 Μεσσόλα, ἡ' πόλις τῆς Μεσσηνίας Στράβ. παρὰ Στ. Βυζ. Μεσόλα.
 Μεσσο-παλῆς, 2' γὰρ Μεσσοπαλῆς.
 Μεσσο-πόρος, 2' γὰρ μεσσοπόρος.
 Μεσσο-πύλη, ἡ' γὰρ μεσσοπύλη.
 Μεσσο-πορος, 2' γὰρ μεσσοπορος.
 Μεσσος, ἐπ. 3' γὰρ μέσος.
 Μεσσο-τομος, 2' γὰρ μεσσοτομος.
 Μεσσο-φάνης, 2' γὰρ μεσσοφάνης.
 Μεσσωγίς, ἴδος, ἡ' ὄρος τῆς Λυδίας, ἐξ οὗ Μεσσωγίτης ὄνος Στράβ.
 Μεσσωτήρ, ἦρος, ὁ' μεσάων, μεσσίτης' γὰρ μεσώω 2.
 Μεστο-κάλαμος, ὁ, ἡ' εἶδος καλῆμου τοῦ ὑποίου τῷ ἐντός εἶνε μεστών (γεμάτων), ἀλλως νατός· κάλαμος, τσουποκάλαμος Σχ. Βυζ.
 Μεστός, 3' πλήρης, γεμάτος, χορτάτος, κυρ. καὶ μετὰ - πόλις=πλούσια 'Αριστ. ἱππ. 811, μετὰ γεν. - πλούτου, πλ. 188' «μεστὰ λίθων καὶ γῆς» Πλάτ. νόμ. 12, 987' «δοψίας καὶ δειματῆς», πολιτ. 1, 330' «κακίας μεστή γίγνεται ἡ

ψυχὴ», Κρατ. 415' - θαρόδων, σπικ. 223' «καὶ μεσται σίτου καὶ οἴνου» Σεν. 'Ἀν. 1, 5, 19' «μεστή κολλῶν κακῶν» Δημ. 2, 14' - καὶ μετὰ μετῆ. «ἡνίκα ἦδη μεστός ἦν θυμοῦμενος» Σοφ. Οἰ. Κ. 772' «μεστός ἐγένετο ἀγανακτῶν» Δημ. 48, 28' «φυλάττει ὀπνηνὴς ἡμεῖς τότε μεστοὶ τοῦ αἵλ λέγοντος», 18, 308' «τοῖσδε μεστοὶ τὰς φαρέτρας λόγων» Λουκ. Νιγρ. 36' «μεστός ὦν ἦδη τὸν θυμόν» Πλάτ. 'Ἀλκιβ. 13, plenius, rofertius.
 Μεστότης, ἦρος, ἡ' πλησμονή, τὸ εἶναι τινα μεστόν, γλωσσ.

Μεστώω, μέλ. ὥσω' πληρῶ, γέμιζω, χορταίνω' «ἐμεστώθη μέγας αἰθέρ» Σοφ. 'Ἀντ. 416' «πᾶς ἐμεστώθη ὁρόμος κύπου κρατητῶν ἀρμάτων», 'Ἠλ. 703' καὶ μετῆ. «πρὶν ὀργῆς καμὶ μεστώσαι», 'Ἀντ. 280' «μὴ οὐκ ὑδρώς τε καὶ ἀδίκιας μεστωσθαι» Πλάτ. νόμ. 4, 713.

Μεστώμα, τοῖς, τό' πλήρωμα, γέμισμα, μετῆν. Μεστῶσις, εως, ἡ' ἡ πληρώσις, γέμισμα, χάρτασμα, ἰδίως ἐπὶ τοῦ λεκτικοῦ, ῥητ.

Μεσ-ύμνιον, τό' ἐκφώνησις τις ἐν τῷ μέσῳ στροφῆς· τινος, γρμ.

Μεσφᾶ, π. ἀντὶ μέχρι (συγγεν. τῷ μέσος), μετὰ γεν. «μεσφ' ἦθος» 'Ἰλ. 6, 508' συνήθησ. παρὰ μετῆν. π. «ἡγροῦντο μέσφ' αὐτῆς ὁρῶντο κορρεσάμενοι κατεδέρχον» Ἀπολ. 'Ρ. 2, 1229' «μέσφα μιν οὐράνιος κρύος ὤλεσεν» 'Ἀνθ. 9, 95' «μέσφα καὶ δαίμα χάσσηται» 'Ὁπκ. 'Ἀλ. 1, 755' «μέσφ' ἐπὶ τινα» 'Ἀνθ. 12, 97' «μέσφα παρὰ τῇ 'Ἀρατ. 399' «μέσφα ἐγὼθι» Διόσκρ. 2, 141' «μέσφα τὰ πρυτανήϊα» Καλλιμ. Δημ. 129' ἀπώτως, = ἐν τῷ μεταξύ, ἐν ᾧ, μετὰ μίλλοντος Καλλιμ. λ. Παλλ. 55, dum, donec, usquedum.
 Μεσφί' μέσφα, μέχρι' 1) μετὰ γεν. 'Ἀρατ. 2) συνδ. μεθ' ὀριστ. αὐτόθι π. 131, 38' «μέσφι ἄν' μεθ' ὅπου αὐτόθι 37.

Μεσποδὶ καὶ οὐν' ἔως ἀν οὐν, Ἀρσίης (ἐπιγρ. καὶ Μεσπ' ἄν' ἔς τ' ἄν, Τεγέας ἐπιγρ.

Μεσ-ωδικός, 3' ἀνῆλκων εἰς μεσσοδόν, κατὰ τὸν τρόπον τοῦ μεσσοδῶ' «μετ' ὡδικῶς = ἐν οἷς περιέχει μὲν τὰ ὅμοια, μέσον δὲ τὸ εὐδόμεον τίταται» 'Ἡρακλ.

Μεσ-ωδός, (μέσος, ᾧδῃ) ἡ' τὸ ἐν τῷ μέσῳ ἡ μεταξύ ἄσμα, ὅταν στροφὴ καὶ ἀντιστροφή τοῦ κλειώσιν ἄσμα μετρικῶς καὶ ταῦτο διεσπόμενον' «οὕτω γένοιτο ἂν τινος καὶ μετῆρδῶς, ὅτι περιέχει μὲν τὸ μετῆν, μεταξύ δὲ τὸ μετῆν ὅτι γέμενον» 'Ἡρακλ. πρὸλ. Σχολ. 'Αριστ. ἱππ. 753.

Μεσ-ωρος, 2' ὁ μέσης ἡλικίας, ὁ μεταξύ νεανίου καὶ ἀνδρός, ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὴν ἡλικίαν ταύτην 'Ἰσώχ. Πολυδ. 7, 158.

Μεσώς, ἐπίρ. τοῦ μέσος, ὁ γὰρ.

Μεσωτήρ' γὰρ μεσσωτήρ, μεσσίτης, μεσάων

Μετ' γὰρ μετὰ ἐν τέλει.

Μετὰ (= μέσος ἐκ τοῦ μέσος' πρὸλ. μετῆσθαι, μεταῖν) π. μετὰ, ὄψω. πῶς, ἐπίρ. α) κυρ. 1. τῷ μέσῳ, μεταῖν' «πολεῖς ὀλέσθαι» αἰζητοῦ τοῦ ἀλλοῦ, μετὰ δ' οὐδὲν ἔρῳν 'Ἰλ. α, 66' «ὡς τοῦς ἡγεμόνας διεσπόμενον ἐνθα καὶ ἐνθα» - μετὰ δὲ κρῖναι 'Ἀγαμέμνων', 6, 476' «-τελέως μετ' ἐ' ἀλοχῶν - ὅλας» ἐφεσταότες μετὰ δ' ἀνέστης οὐδ' ἔχ' ἡγῆρας' «μεταῖν αὐτῶν οἱ γίνονται» 'Ἰλ. σ, 514' ὁ δασύρον, κατὰ πῶν' «μετῆσθαι μὲν ἐπὶ πῶς, μετὰ δὲ νῆσας ἐπὶ πῶς πεζῶν», 6, 133.

«μεθ' ἅμα πάντες» πρώτος· ἔγω, μετ' ὅ' ὕμνος·
 'Οδ. φ, 230· ἐπὶ χρόνου· μετὰ γὰρ τε καὶ ἀλ-
 γοῖσι τέρπεται ἀνὴρ· 'Ιλ. α, 400· «μετὰ δέ»· 'Πρ.
 1, 128, 171· «τὸ δυσσεύς γὰρ ἔργον μετὰ μὲν
 πλείονα τίεται» Αἰσχ. 'Αγ. 737· συνήθως ὅταν
 ἀκολουθεῖ ῥημα παραδέχονται τὴν λεγομένην
 τμησιν, ἥτις εἶναι συνηθεατάτη.

Ως πρότεροι συντάσσεται μετὰ γεν. δοτ. καὶ αἰτ.

Α) μετὰ γεν. 1) ἐπὶ τόπου, ἐν τῷ μεταξῷ, μετα-
 ξί, συνήθως μετὰ ῥηματικῶν· «μετ' ἄλλων λέξο ἐπαί-
 ρων»· μετὰ τῶν ἐταίρων· 'Οδ. κ, 320· «μετ'
 θυμῶν πίνε καὶ ἤθεα», π, 140· «τὸν μετ' ἄστρων
 Ζήνα»· Εὐρ. Φοιν. 1013· διό 2) κοινῶς μετὰ τι-
 νοι, περισταμένου τοῦ ἐνὸς παρὰ τῷ ἑτέρῳ (πρὸς
 διαφορὰν τῆς σὺν, ἥτις σημαίνει ὁμοῦ, ἀναμίξ,
 καὶ οὐχὶ χωριστά· διό μετὰ πλ., ἢ μετὰ περι-
 ληπτ. ὀνομάτων)· «μετὰ Πρωιτῶν ἐμάχοντο»
 'Ιλ. ν, 700· «μετὰ τοῖς»· «ὅτι χρὴ πάχειν ἐθίλω»
 Αἰσχ. Πρ. 1069· «μετὰ νεκρῶν κείσονται»· Εὐρ.
 'Κκ. 209· «μετὰ τριῶν τέταρτος»· Πινδ. 'Ο. 1,
 60· διό τὸ μόνος λέγεται ἀντιθ. πρὸς τὸ
 «μετὰ τινος»· Ξεν. 'Αν. 7, 3, 13· «εἴτε τις εἰς
 ὃν λήθηθε εἴτε πλειόνων μετὰ»· Σοφ. Οἶδ. τ.
 247· «μετ' οὐδενὸς ἀνδρῶν ναίων»· «μὴ πλησιάζ-
 ζων καὶ συνασπαστρέφόμενος οὐδένα ἀνδρα, Φιλ.
 1091· «ὅς μετὰ ζώντων ὅς ἦν»· «ὅτε ἦτο μετὰ
 τῶν ζώντων, Φιλ. 1296, ἰδίως· «μετὰ τινος
 εἶναι, στήναι»· «εἶμαι μετὰ τινος, παρίσταμαι
 πλησίον τινός, ἀνῆκα εἰς τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ
 μερίδα»· Ἀριστ. Εἰρ. 786· «τοὺς μεθ' ἐκ τοῦ
 στρατιώτας»· «τοὺς στρατιώτας τοῦ Ξεν. 'Αν.
 1, 3, 9· «οἱ μετὰ Κύρου»· «οἱ ἀνέκοντες εἰς τὴν
 μερίδα του, οἱ ὅν' αὐτὸν ἱστάμενοι»· «οἱ μετ' αὐ-
 τοῦ»· Πλάτ. Πρωτ. 315· «μετ' Ἀθηναίων»· «μὲ
 τὴν βοήθειαν τῆς Ἀθηνᾶς»· 'Ομ. Ξυν. 19, 2· «μὴ
 θείων μετὰ»· Σοφ. Αἴ. 930· «μετὰ θεῶν»· («μὲ
 τὴν βοήθειαν τῶν θεῶν), διὰ γεν. καθήσθαι·
 Πλάτ. Φαίδ. 81· διό γ' σημαίνει τὸ μέσον, δι'
 οὐ ἐκτελεῖται τι, διὰ μέσου, διὰ βοηθείας, διὰ,
 μὲ· «μετὰ τοῦ σώματος μετὰ καθάρως γινώ-
 νει»· Πλάτ. Φαίδ. 66· «μετὰ λόγου τε καὶ ἐπι-
 στήμης»· «διὰ τοῦ λόγου καὶ τῆς ἐπιστήμης,
 σιφ. 265 καὶ συχνά· «μετὰ πλείστον πόνων
 καὶ ἀγῶνων ἐλευθέρην ἵπποισαν τὴν Ἑλλάδα»·
 Λυσ. 2, 55· «μετ' ἀδικίας κτασθήσεται»· «δι' ἀδι-
 κίας, μὲ ἀδικον τρόπον»· Ξεν. 'Αν. 2, 8, 18· «μετὰ
 τοῦ δικαίου καὶ κατ' ἡκοντος»· Πολυδ. 4, 74, 3·
 «μετὰ κηρύγματος ἀδραϊζειν», 1, 49, 9· «ἔοικεν
 ἢ ἡδονὴ πολλὰκις οὐ μετὰ δόξης ὀρθῆς ἀλλὰ
 μετὰ φέδους γίγνασθαι»· Πλάτ. Φιλ. 37· δ) ἰδί-
 ως ἐν συναθείᾳ, μὲ· «μετὰ φιλοχόρου καθάρης»·
 συνοδευούσης τῆς καθάρης· Εὐρ. 'Ι. Α. 1017·
 «μεθ' ὀπλων», 'Όρ. 572· «πολλῶν μετ' ὀπλων,
 σὺν θ' ἱπποκόμοις κορόμβοις»· Σοφ. 'Αντ. 115·
 «μετὰ σωφροσύνης γνώμης μετὰ»· Εὐρ. 'Ι. Α. 514,
 513· «μὴ ἀληθῆς ἔρετῃ μετὰ φρονήσεως»·
 Πλάτ. Φαίδ. 69· συμπέπει μετὰ τῆς εἰς. σημα-
 σίας· «ζη μετὰ κακῆς ἐλπίδος»· Πλάτ. πολιτ. 1,
 330· «ἐκείτους μετὰ πολλῶν δεκαῶν», ἀπολ.
 31· «μετ' αἰῶνα καὶ παλαιός»· «ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸν αἰ-
 ῶνα (ἢς τὸ πικρὸν) Θουκ. 6, 28· «μετὰ τοῦ γυ-
 μονάζεσθαι ἡλείψαντο», 1, 6· «μετὰ μέλλης»· «με-
 θυσμένοι Πλάτ. νόμ. 1, 637· «παύσαται μετὰ

φιλοτιμίας», Φαίδρ. 249· «μετὰ ἐπιστάσεως»·
 Πολυδ. 2, 2, 2· «κινδύνους οὐ δυνάμενα· μένειν
 μετὰ τοῦ δικαίου»· Πλάτ. Θεαιτ. 173· «ὁ μετὰ
 τέχνης γράψας», πολιτ. 295· Συχνὰ παρίστανται
 πρᾶγματι πλησίον ἀλλήλων καίμενα χωρὶς νὰ
 διαχωρίζονται, ἐπαμένους δύνανται νὰ ἐξηγηθῇ
 διὰ τοῦ καί· «μέστιγι μετὰ κέντρων μόγις ὑπεί-
 κων»· Πλάτ. Φαίδρ. 253· «σωφροσύνην τε καὶ
 δικαιοσύνην μετὰ φρονήσεως κτωμένη ἢ σώμα
 ἰσχὺν τε καὶ κάλλος μετὰ ὑγιείας λαμβάνον»,
 πολιτ. 9, 691· «γενόμενος μετὰ τοῦ ξυνοῦ καὶ
 δυνατός»· οὐχὶ μόνον συνετός ἀλλὰ καὶ ἰσχυρός·
 Θουκ. 2, 15· «μετὰ τοῦ νόμου καὶ τοῦ δικαίου
 ὄψιν μὲν ἄλλων με δεῖν διακινδυνεύειν ἢ μεθ' ὧν
 γενέσθαι»· συμφώνως πρὸς τὸν νόμον Πλάτ. ἀ-
 πολ. 32· «μετὰ νόμων»· Δημ. Λεπτ. 90· «μετὰ
 καίρου»· ἀναλόγως, συμφώνως πρὸς τὰς περι-
 στάσεις· Θουκ. «μεθ' ὅπουθεν τρόπου»· «κατὰ
 τινὰ ὁποῖονδήποτε τρόπον· Θουκ.

Β) μετὰ δοτ. μόνον παρὰ ποιητὰς· μετὰξῷ, ἰ-
 δίως ἐπὶ ἐμφύλων, πολλῶν τὸ πλῆθος· διὸ πίν'
 τοι μετὰ ἀπὸ πλ. ἢ μετὰ περιληπτ. ὀνομά-
 των· «ἢ μετὰ Τρώεσσι θυμίοι· ἢ μετ' Ἀχαι-
 οῖς»· 'Ιλ. ε, 86· «μετ' Ἀχαιοὺς πολέμειζεν»· «με-
 ταξῷ καὶ οὐχὶ ἐναντίον τῶν Ἀχαιῶν, ι, 352·
 «μετὰ πρῶτοις ἐλόντας», δ, 341· «ἐσθλὸν ἐόντα
 μετ' ἀνδράσιν», ω, 258· «οὕτως τίθεται καὶ ἡ
 ἐν πρότεσι»· «ὅτε μὲν τε μετὰ πρῶτοις φάνε-
 σκεν, ἔλποτε δ' ἐν κυμάτοις», λ, 64· μετὰξῷ,
 πρὸ ἐνυπὸν τινων· «ἐλδοί γὰρ τοῦ ταῦτα μετ'
 Ἀργείοις ἀγορεύεις», κ, 250· «μετὰ δὲ τριτά-
 τοις ἀνασσειν», α, 252· «ὅστιν ἐγὼ πύμπτον
 ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισιν»· 'Οδ. ι, 369· παρὰ
 Λουκ. λέγεται «μετ' ἀθανάτοισι σύνοισι», νεκρ.
 διὰ λ. 16, 5· «ἐὰν μεθ' ἡμῶν εὐμπίης»· Ἀριστ.
 'Αχ. 277· πρὸς τοῦτοις· «δίχα πάντας ἠρώμεον,
 ἀρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὁπασσα»· «ἔδοκα
 προσέτι»· 'Οδ. κ, 204· «οἱ δ' ἔλαγον τέσσαρες,
 αὐτὰρ ἐγὼ πέμπτος μετὰ τοῖσι ἐλέγμην», ι,
 335, σπαν. ἐπὶ πραγματίων· «ἔντα καλὰ μετὰ
 Τρώεσσιν ἔχοντα»· 'Ιλ. α, 132· καὶ παρὰ τοῖς
 ἐπ. π. «μετὰ κόραις»· Πινδ. 'Ο. 2, 32· «μετ'
 ἄλλοις»· Αἰσχ. Χρ. 350· «ἰδαίαια γυναιξί
 παρθένοις τε μετὰ»· Εὐρ. 'Εκ. 355· 2) «πίπτω
 μετὰ πύσσι γυναικός»· μετὰξῷ τῶν ποδῶν τῆς
 γυν. γινώσκαι· 'Ιλ. τ, 110· «μετὰ γαμφηλήσιν»,
 ν, 200· «μετὰ γυναικῶσι γένουσι», λ, 416·
 «πλεῖστον μετὰ χερσὶν ἔχειν»· μετὰξῷ τῶν χει-
 ρῶν, ἐν ταῖς χερσὶν· 'Οδ. γ, 286· «τὸν μὲν μετὰ
 χερσὶν ἔχειν»· Σοφ. Φιλ. 1097· «μετὰ φρεσὶ»·
 ἐν φρεσὶν· 'Οδ. α, 825· «ἄλλην μῆτιν ὕβαινε
 φρεσίν»· 'Πρ. ἀστ. 82· σπαν. μετὰ ἀφύχων, ἄ-
 τινα ὡς κινούμενα θεωροῦνται· «μετὰ νηυσί»·
 'Ιλ. ν, 668· «μετὰ κύμασι»· 'Οδ. γ, 91· μετ' ἀ-
 στραταί· 'Ιλ. χ, 28, 317· «μετὰ νεφέεσι»· 'Ομ.
 Ξυν. 'Αφρ. 67· «μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο»· 'Ιλ. φ,
 387, ὅπου λέγεται καὶ ἄμα πνοιῆς· 'Οδ. ε, 148,
 ἀλλὰ τὸ μὲν δηλοῖ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέ-
 μου, τὸ δὲ ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀνέμου· καὶ μετὰ δοτ.
 μόν. ἐν τοῖς ἐπ. περιληπτ. ὀνομα· «μετὰ στρα-
 τῶν»· 'Ιλ. φ, 49· «ἀνδρῶν μετ' ἀριβόων»· 'Οδ. λ,
 449· «μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ»· 'Ιλ. τ, 50· «μεθ' αἰ-
 ματι καὶ κόρησιν», α, 113· «μετὰ στροφάλλιγι

1) μετά αὐτ. 1) ἐπὶ κινήσεως πρὸς τι πληθόν, μέσα εἰς πληθός· τι, διὰ πρῶ· Ὁμ. πρὸ πάντων μετὰ πλ. ἀριθμ. ἢ περιληπτ. ὄνομα, «ἐλόντο μετ' αὐτοῦ» Ἰλ. γ, 264· «μετὰ φύλα θεῶν», «μετὰ ἔθους ἐκείνων», «μετὰ μῶλον Ἀρηος», «μετὰ λαόν, στρατόν, ὄμιλον κτλ.» σπαν. ἐπὶ ἀφύγῳ πραγμάτων, «μετὰ νηῶν, μετ' ἀεθλα, μετ' ἔριδας καὶ νείκεα» Ἰλ. ε, 376· «μετ' ἥθεα», ε, 511· καὶ πρὸς δόλῳσιν ἀπλῆς προσγγίσεως, κινήσεως πρὸς τινα σκοπόν· «σφαίραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον» Ὀδ. ζ, 115· καὶ ἐπὶ σκοπῷ, «βῆναι μετὰ Νέστορα» = πρὸς ἐπισκεψιν τοῦ Νέστορος Ἰλ. α, 73· «ἔρχεσθαι», ε, 136· καὶ ἐπὶ ἐχθρικῇ σήμ.· «βῆναι μετὰ τινα» = ἐναντίον τινός, πρὸς σύλληψιν ἢ καταδύωσιν αὐτοῦ, ε, 152· «μετὰ χήνας», ρ, 160· «αὐτὰρ δὲ (λέων) βουοὶ μετέχεται - ἥ μετ' ἀγρατῆρες ἐλάφους» Ὀδ. ζ, 132· 2) πρὸς δόλῳσιν τοῦ σκοποῦ τῆς κινήσεως, πρὸς τι· «πέλεν μετὰ χαλκόν» = ἐν λαβῶν χαλκόν, α, 184· «μετὰ πατρός· ἀκούην» = ἐν ἀκούσῳ, βῆναι τι περὶ τοῦ πατρὸς, ε, 308· «πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος», ν, 415· γήμας δ' ἐκ θαλάσσης μετὰ κλέος ἔειπ' Ἀχαιοῖν = ἐφ' ἦλθεν εἰς τὴν φήμην, ἠκολούθησε τὴν φήμην Ἰλ. λ, 227· «ἥ τευ ἀγγελίης μετ' ἐμ' ἦλυθε», = νῦν μὲ πᾶρρη, ὥς δεικνύναι τὸ ἀκολουθεῖν, «οὐδὲ γὰρ τοι αὐτὸν ἦσθαι εὖ κλισίῃσι λιλαίομαι» Ἰλ. ν, 252· «μετ' ἄλλας ἐρχομαι» = περυσόμεναι πρὸς ἄλλας γυναῖκες, ἵνα ἐλευθερώσω αὐτάς Ὀδ. ε, 206· «πόλεμον μετὰ θυρήσσοντο» = ἀπλίσζοντο πρὸς τὸν πόλεμον Ἰλ. υ, 329· «ῥηπίζοντο - νέκυας τ' ἀγέμεν, ἔσται δὲ μεθ' ὀλην» = ἵνα φέρονται εὖλα, η, 417· «μετὰ δούρατος· ῥηχέτ' ἐρωήην», λ, 357, ἐνθα σημειωτέα ἢ προσθήκη, «οὐδὲ σὺ καταΐεσθαι γαίης» μετὰ γὰρ δούρα χαλκίον ἦει· ἐνθα προτίθεται αἰσάμενος, ν, 247· «μετὰ στέφανον ἰών» Πινδ. Ὀ. 4, 25· ἐντ. 3) τοπ. κατόπιν, ὀπίσθεν, «λαοὶ ἔσπον» ὥστε τε μετὰ κτίλων ἔσποντο μήλα», Ἰλ. ν, 492· «μετὰ Τυδεὸς οἶον ἔπουν», κ, 516· «σὺν ἀμφιπόλοισι μεθ' ἡμίονου· καὶ ἀμαξάν ἐρχομαι» Ὀδ. ζ, 260· «μετ' ἔχνηα βλίπτε θεῶν», α, 193· πρὸλ. Σεν. Ἀν. 1, 8, 4· ἐντ. 4) πρὸς δόλῳσιν ἀκολουθίας· ἔπειτα, ἀπὸ, εὐθὺς ἀμέσως, εὐθὺς κατόπιν ἐπὶ ἀφίαι καὶ τάξιν· προσώπων· ἰδ. ἐπὶ ὑπαρθετικῶν· «κίλλιστος ἀνὴρ τῶν ἄλλων Ἀνακλῶν μετ' ἀμόλωνα Πηλεΐωνα» Ἰλ. ε, 674· «ὅς ἄριστος ἐγὼ εἶδός τε δέμας τε πάντων Παιφίων μετ' ἀμόλωνα Λαοδάμαντα» Ὀδ. θ, 116· «πρῶτος τοι μετ' ἐμῷ» Ἰλ. θ, 789· «μετὰ γὰρ μάκαρος καὶ Διὸς ἰσχύον οὗτε Κασμείων ἥρωες πόλιν» Ἀισχ. Ἐπτ. 1066· καὶ ἐν τῷ πεζῷ· «παταμὸς μέγιστος μετὰ Ἰστρον» Ἠρ. 4, 53· «ἔσχατος μετὰ Κόνητας οἰκίσουσι», 4, 49· «μέγιστον μεθ' αὐτὸν δυνάμενον» Θουκ. 2, 101· «μετ' ἐμῷ δευτέρῳ» Σεν. Κυρ. 2, 2, 4· «οἶδα μοι τούς· θεοὺς εἰς τὸ φανερὸν σὲ τοῦτους καταστῆσαντας», Ἀν. 7, 7, 22· 5) ἰδίως δ' ἐπὶ ἀκολουθίας χρόνου, ὑστερον, ἔπειτα ἀπὸ· «αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' ἔκτορα πότμος ἐτοίμος» Ἰλ. σ, 96· πρὸλ. Πινδ. Ἰ. 3, 36 καὶ παρὰ τοῖς μετγ. ἰδίως, «μετὰ ταῦτα», «μετὰ τοῦτον τὸν χρόνον» κτλ. «τὸ δὲ μετὰ τὸν σφόδρον Πλάτ. Τίμ. 42· «οὕτω πεσόντα τὰ μετὰ ταῦτα»

= τὰ μέλλοντα, σοφ. 257· «ἢ μετὰ τοῦτο ἀπόκρυσται», σοφ. 244· «μετὰ μικρόν» = μετ' ὀλίγον, εὐθὺς μετ' ὀλίγον χρόνον. Δημῶν. 8, καὶ μετὰ ματοχ. «μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα» Ἰλ. ω, 573· κολλᾷς ἔπειτα λίθης μετ' ἐμοσσίως ἀνελὶ ὀλοκλήρου προτάς, «τὰς μετὰ τὸν Μῆδον σπονδάς» = μετὰ τὸν Μῆδικὸν πόλεμον, ἀφ' οὗ ἡττηθῇ ὁ Μῆδος· Θουκ. 3, 68· «μετὰ τὸν ἐξέτη» = ἀφ' οὗ ἐγένετο ἔξ ἱεῶν Πλάτ. νόμ. 7, 794· ἐντ. 6) ἀνέκει· ἢ φράσει μεθ' ἡμέραν = κυρ. μετὰ τὸ ἔξμερον· πρὸλ. «ἄμ' ἡμέραν» = ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας Ἐδρ. Ὀρ. 58, ἀντ. 6, νοκτὸς· Ἠρ. 1, 150 ἢ κατὰ τὸν Πινδάρου· «μετὰ νύκτας», Ν. β, 6· σπαν. μετὰ τῆς δριμυτοῦ, «μετὰ τρίτην ἡμέραν» = τὴν τρίτην ἡμέραν Πλάτ. Παίδρ. 251· - 6) ἐκ τῆς 3) σημασίας (μετ' ἔχνηα βαλὲν, ἔρπυνεν» Ἰλ. σ, 321· «μετ' ὄγγμον, σ. 552) προκύπτει ἡ σημασία τῆς συμφωνίας, πρὸς, συμφώνως· «αἶψα μετὰστρέψιν νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ» = πρὸς, συμφώνως πρὸς τὴν σὴν καὶ ἐμὴν καρδίαν, α, 52· εἰς τὴν 4) σημασίαν ἀνάγεται τὸ χωρίον τῆς Ὀδ. θ, 582· γαμβρός· ἢ πενθερός, οἳ τε μάλιστα κήδεσσι τελέθουσι μεθ' αἰμάς τε καὶ γένος αὐτῶν = εὐθὺς ἀμέσως κατόπιν τῶν ἡζ. αἰμάτων συγγενῶν· 7) ἐν τοῖς χωρίοις ὅπου ἀρχεῖται αὐτὸς ὡς ἡ δυν. ἐπὶ τῆς σήμ. τοῦ μεταδῶ, «πῶς μετὰ πληθύν» Ἰλ. ε, 143· «βουλή μετὰ πάντες ὀμηλίκας ἔπλευ ἄριστος» = μετὰ τὴν πάντων τὴν ὀμηλίκων, ι, 54· «πῶς κε αὐ χείρωνα φέρεσθαι μεθ' ὀμίλων», ρ, 149· οὕτω καὶ ἐν τῷ πεζῷ, «μετὰ χίρραι ἔχιν» = μετὰ χερσίν Ἠρ. 7, 16, 2, Θουκ. 1, 138.

Πολλᾷκις συμβαίνει ἀναστροφή τῆς μετά, ἥτις μετὰ τὸ ὄνομα τιθεμένη παραβῆναι (μετὰ), ἐντοτε ὅμως ἐκθλίβεται τὸ α καὶ μένει ἄνοτος· «τὸν δὲ μετ'» Ἰλ. ρ, 258· ὁ ἄφορος τῆς ἀναστροφῆς εἶνε ἡ μετά, ἥτις ἀντὶ τοῦ μέντοι τίθεται· «οὐ γὰρ τις μετὰ τοῖς ἀνὴρ ἐν τοῖςδε παῖσι» Ὀδ. φ, 93.

Ἐν συνθέσει σημαίνει· 1) κοινότητα, μεταχρῶν, διανομήν (μεταδίδωμι, μετέχω, μεταλαμβάνω, μεταδιδύμω, μεταμείλλωμαι)· 2) μεταξὺ, τοπικῶς καὶ χρόν. μεταπύρρον, μεταδύρρον, μεταδῆμιος· 3) ἔπειτα, κατόπιν, ἀπ' ὀπίσω, ἐπὶ ἀπώκοντος· μετεπιτείνω, μετέρχομαι, μεταδιδώσκω· 4) ὀπίσθεν, ἔπειτα ἀπὸ· μεταφρῶναι, 5) πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀντιστροφή· «μετατρέπω, μεταστρέφω»· 7) μεταβάσιν· ἔξ ἑνὸς τόπου πρὸς ἄλλον, μεταβολὴν· ἔκ τινος καταστάσεως· «μεταβαίνω, μεταβάλλω, μετατίθημι».

Μεταδιδίωμι, μελ.-δῆσομαι, παρκ.-βίβηκα, ἔδρ. δ'. μετίβην πρὸς μετὰβῆθαι, ἀπ. μετὰβῆ· Ἀν. σ. 108· 10· 1) ἀμετά· ἀπᾶν ἀπὸ ἐν μέρῳ· εἰς ἄλλο· ἐν τῷ ἔσχατι, ἐρχομαι εἰς ἄλλο ἀντικείμενον, «ἀλλ' ἄγε δὴ μετὰβῆθαι» Ὀδ. θ, 492· «εἰς τι Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 294· καὶ ἐν ἐμφάσει· «ἡμὸς δὲ τρία νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βελήκει» = ἔλχον κλίνει ἐκ τοῦ μεσουρανήματος Ὀδ. μ, 312· «περὶν δὲ ἄνω μετὰβῆς βίοντο» Ἐδρ. Ἰππ. 1292, ἐνθα δὲ Σχολ. ἔφη· μετὰβῆθαι, μεταβαλὼν, κυρίως ὅμως = ἀπελθὼν μὲ τὸν βίον· «μεταβαίνεμεν ἄγρην» = πρὸς τὴν ἄγρην Ἰππ. ἀλ. 4, 418, συχνότερον ἐν τῷ πεζῷ· «μεταβαίνειν εἰς ταῦτα τὰ χωρία» Ἠρ. 1, 57· «μετα-

βαίνοντα εἰς ἑταίρον διὰ τόπον» Πλάτ. νόμ. 10, 893¹ καὶ μεταφ. «ἐκ μείζονος εἰς ἑλάττω», Παρμ. 65¹ «ὡς τυραννίς ἐκ δημοκρατίας μεταβαίνει»=προέρχεται, πολ. 8, 569¹ «ἀπὸ τοῦ πικρὸς εἰς τὸν ἄνδρα» Λουκ. ἔρωτ. 24¹ «ἀπὸ τοῦ ψέγειν πρὸς τὸ ἐπαινεῖν» Πλάτ. Φαίδ. σ. 265¹ «ἐπ' ἀρετὴν καὶ κακίαν» Πλάτ. 2) μεταβ. α) μεταβιβάζω, β) ἀφ' α. μόνον ἐπὶ ταυτοῦς σημ. εὐχρηστος· «ὁραμένα περὶ δῶμα Διὸς μεταβάσαι» Πινδ. Ὀ. 1, 42² 2) μεταβάλλω· «ἄστρον μετέδασ' ὁδοῦς Ζεὺς» Εὐρ. Πηλ. 118, digressio, transire, migro, transporto, muto.

Μετα-βάλλω, μελ. βιβλ. 1, 6¹. - ἐδάλων, παρκ. - βέβληκα· 1) ἔνερ. μετὰ βέλλω, γυρίζω εἰς ἄλλην θέσιν, ἀνίσταμαι, μετατρέφω, στρέφω ὀπισθεν· «μετὰ νῶτα βαλὼν»=στρέφεις τὰ νῶτα, ἐπὶ φεύγοντος· Πλ. 0, 91¹ ἐν γένει ἀλάσσω· «χυλεπὴς ὄργης μεταβάλλουσι» Εὐρ. Μήδ. 121¹ «φανεράς ἄστρον μεταβάλλει ὁδοῦς Ζεὺς», Πλ. 728¹ καὶ συγν.¹ «μυρρὴν ἔμην μετέδελον εἰς ἀνδρὸς φύσιν», Βάκχ. 54¹ «μεταβιβάων ἄλλους τρόπους», 1. Α. 348¹ «τοὺς τρόπους»=ἀλλάσσω τὸ ἦθ' Ἀριστ. Πλουτ. 36, καὶ «μεταβάλλεσθαι τοὺς τρόπους», σοφ. 1461¹ «τίς οὖν ἂν ἀβίαν»=μεταβάλλει· ἂν ὡς αἰνὰν λόγων· Σοφ. Πλ. 1253¹ «τὸ οὖνομα Πρ. 1, 57¹ «οἱ Βρύγες τὸ οὖνομα μετέδελον εἰς Φρύγας», 7, 73¹ «ταῖς φυλαῖς μετέδελαι εἰς ἄλλα ἀνόματα», =ἤλλαξε τὸ ὄνομα αὐτῶν, 5, 68¹ «ἐαυτὸν ἐπὶ τὸ βέλτιον» Πλάτ. πολιτ. 2, 881¹, παρατίθεται πρὸς τὸ ἀλλοίωσι, αὐτὸς· «μεταβάλλει παντοίας μεταβολάς» Πλάτ. νόμ. 10, 903¹ καὶ συγν.¹ καὶ μετ' αἰε. δηλούσης τὸ ἐκ τῆς μεταβολῆς προερχόμενον· «εἶδος καινὸν μουσικῆς μεταβάλλειν»=διὰ μεταβολῆς παράγειν νέον εἶδος μουσικῆς, πολιτ. 4, 424¹ «ἡ πόλις ἄλλον ἐξ ἄλλου μεταβάλλουσα τυραννον» Πλούτ. Τιμολ. 1. Μίσ. ἀλλάσσει τι τῶν ἑμαυτοῦ· ἱράτια Σεν. ἀπομν. 1, 6, 6¹ μεταβαλλόμενος λέγεις·=μεταβιβαζομένην γνώμην λέγεις Πλάτ. Γοργ. 481¹ καὶ ἐπὶ ἀνταλλαγῆς πραγμάτων, ἐμπορεύομαι, σοφ. 223¹ «μεταβαλλόμενοι ἐν τῇ ἀγορᾷ» Σεν. ἀπομν. 3, 7, 6, ἀντιθ. πρὸς τὸ «προβάλλεσθαι ὄπλα», σημαίνει ῥίπτω τὴν ἀσπίδα εἰς τὸν ὅμιον ὅταν φεύγω, Ἄν. 6, 3, 16¹ «τὸ δόρυ εἰς τὸ πῦρ μεταβιβαλόμενον διώκειν, περὶ ἱππ. 8, 10¹ 2) συγχέω· ἀμετῶ, ἐννοουμένης τῆς ἀντων. ἐαυτὸν· μεταβάλλομαι, ἀλλάσσομαι, στρέφω ἑμαυτόν· «μετεβαλον εἰς εὐνομήν» Πρ. 1, 85¹ «μεταβιβάων πρὸς Ἀθηναίους», 8, 109¹ «ὅταν ἐστὺς ἐπὶ τὸ κινεῖσθαι μεταβίβῃ» Πλάτ. Παρμ. 156¹ «ἀναγκάσει μεταβάλλειν αὐτὸν ἄλλοι ἐπὶ τοῦναντιον τῆς αὐτοῦ φύσεως», σοφ. 255¹ «μεταβάλλει ἐξ ὀλιγαρχίας εἰς δημοκρατίαν», πολιτ. 8, 553¹ καὶ συγν.¹ διὸ ἡ μεταχρῆ πολλὰς μεταφάσεις διὰ τοῦ ἀντιστρέφειν, τινδαντίον· «ὅς ἂν τινι ἡμῶν ὅρ. φαίνεται καὶ ἐστὶ κακὰ μεταβάλλων ποιήσῃ ἀγαθὰ φαίνεται καὶ ἰσχυρὰ», Θεαιτ. 166¹ «καὶ τούτων μεταβιβάων εἶπεν» Σεν. Ἔκλ. 4, 3, 13¹ οὕτως μεταφ. καὶ ἀπομν. «τασοῦτον μεταβιβαζομαι» Ἰσοκρ. 4, 125¹ «μεταβάλλει καὶ μεθίσταται τὰ κατὰ τῆς πολιτείας» Πολυβ. 6, 9, 10¹ «ἅμα τῷ τὴν ὥραν μεταβάλλειν», 3, 78, 6, καὶ ἑλλειπτικῶς ἐννοουμένου τοῦ

χώραν, ἐπὶ τῶν πτηνῶν· «μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῶν Σκυθικῶν εἰς τὰ ἔλη τῆς Αἰγύπτου» Ἀριστ. 1. Ζ. 8, 12¹ ἐπὶ τῶν αὐτομάτων Πλούτ. «μεταβιβαίνει τὴν τροφήν»=χωνεύειν ἑαυτῷ.

Μετα-βαπτίζω, Σεν. λεξ. Κορμαν. Μετα-βάπτω· βάπτω ἄλλως, μεταβάλλω διὰ τῆς βαφῆς· «ὅστις μεταβαπτόμενον ἐκ πυρὸς νύκτωρ» Πλούτ. Λυσ. 17¹ «ὥχρῳ ἀπαντῶν ὑπὸ δέους μεταβαπτόντες» Λουκ. Ἀνάχ. 33¹ μετ' «μεταβάλλω» ἐπὶ αὐτοὺς μετέδραπνεν ἡ φιλοσοφία, ὡς κατ. 8.

Μετα-βαπτίζω· ἐξετάζω ἐκ νέου, Ἐπὶ ἀπὸ Γαλλ. τ. 12, σ. 90.

Μετα-βάσις, εὐς, ἡ· τὸ μεταβαίνειν, μεταβολὴ θέσεως, μετατόπισις· «ἡ μεταβάσις γίγνεται εἰς τὸ ἑτερον πλοῖον» Ἀντιφ. 5, 22¹ μεταβολὴ πρᾶγματός τινος ἐκ μιᾶς καταστάσεως εἰς ἄλλην· «ἡ μεταβάσις ἐνιεσθεν γίγνεται» Πλάτ. πολιτ. 8, 547¹ «ἡ μεταβάσις ἐκ τινοῦ εἰς τι» Ἀριστ. 1. Ζ. 8, 1¹ ἡ εἰς τὸ χειρὸν μετέδρασις· Θεόφρ. μεταφρ. σ. 314, 25¹ 6) ῥήτορ. σχῆμα, ἰδ. ἡ ἐξ ἐνός ἀντικειμένου εἰς ἄλλο μετέδρασις τοῦ λόγου Λουκ. πῶς δ. ἰστ. συγ. 55.

Μετα-βατέον, ῥ. ἐπὶ θ. διὰ μεταβαίνειν Φίλων. Μετα-βάτης, συγ. ὁ· ὁ μεταβαίνων ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἰδ. ὁ ἐν τῷ ἱκποδρόμῳ ἐξ ἐνός ἱκπον εἰς ἄλλον πηδῶν καὶ ἀλλάσσειν αὐτοῦ· Πλούτ. Μετα-βατικὸς, 3¹ ὁ ἀνήκων ἡ ἐπιτήδεος εἰς μετέδρασις ἀπὸ ἐνός τόπου εἰς ἄλλον, ὁ μεταβαίνων τῇδ' ἀκατεῖ· κίνησις, δύναμις Πλούτ. 7, σ. 399¹ «τὸ μεταβατικὸν καὶ ἐμπορικόν» Στοβ. ἀνθ. 43, 93. Παρά γραμ. «ῥήματα μεταβατικά»=τὰ δηλοῦντα ἐνέργειαν μεταβαίνουσιν εἰς ἄλλο πρόσωπον καὶ οὐχὶ εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ λόγου ἐπιστρέφουσιν.

Μετα-βατικῶς, ἐπὶ, μετ' ὅσον μεταβατικόν, διὰ τῆς μεταβάσεως· «μεταβατικῶς κινήθη»=τὰ διὰ τῆς μεταβάσεως δυνάμενα νὰ κινηθῶσι Φίλων τ. 1, σ. 492, 26, transibundus, praeiteribundus.

Μετα-δηματίζω Σεν. λεξ. Κορμαν.

Μετα-διάζωμαι· βιάζω, ἐπιφέρω βίαν, μεταβάλλω διὰ τῆς βίας· «ἐπεὶ γὰρ ἡ τῆς φύσεως ἐξ ἄνδρα μεταβολὴ ἀγαθὸν τι κινήσει, μετεδίσσαντο τὴν παίδων φύσιν αὐτῶν ἐννοοῦσι, ὡς ὕσασον ἀναρρώσωντες» Ἀρετ. σ. 123, 47.

Μετα-διβάζω, μελ. ἀσπ. κάμων νὰ μεταβῇ, μεταφέρω ἀπὸ μέρους τινὸς εἰς ἄλλο· τινὰ εἰς ναὸν Σεν. Ἐλ. 1, 6, 19¹ «νῦν γὰρ θαίμων εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάσει» Ἀριστ. εἰρ. 912¹ τὰς ἐπιθυμίας=μεταβάλλω Πλάτ. Γοργ. 517¹ «ἐπὶ θετέρα, νόμ. 7, 795¹ «-τόν πόλεμον ἐπὶ τὰς Πρακλέους πράξεις» Διοδ. 4, 7¹ «-τὴν διήγησιν εἰς τοὺς τόπους» Πολυβ. 3, 3, 1¹ «τεχνικὸς ἐστὶ μεταβιβάζων»=εἰς τὸ ἀπάγειν, παρασύρειν Πλάτ. Φαίδ. σ. 262.

Μετα-διώω· ζῶ ἔπειτα, ὕστερον Πλούτ. 70, 908.

Μετα-διώωσις, ἡ· ἡ πάλιν βίωσις Σωφρον. Ἱερσο.

Μετα-βλαστάνω· μεταβάλλομαι ἐν τῷ βλαστῶ, λαμβάνω νέαν μορφήν, ἐναυλαστῶν ὑπὸ ἄλλην μορφήν· «ὥστε αὐτομάτως μεταβλαστάνειν» Θεοφρ. 1. Φ. 2, 4, 4.

Μετα-βλασττικός, 3¹ ὁ ἐν τῷ βλαστῶ μεταβαλλόμενος· φύσις Στοβ. ἑκλ. φυσ. τ. 1, σ.

429, δι. γρ. μεταβλατινός, δωρ. ἀντί μετα-
πλητικός.
Μετα-βλέπω· 1) στρέφω τὸ βλέμμα ἐξ ἐνός
τόπου εἰς ἄλλον· Ἀρατ. 186· 2) βλέπω τι στρέ-
φω πρὸς· αὐτὸ τὸ βλέμμα· ἢ κενὸν μεταβλέ-
ψας· Κρουσός· Ἀπολ. Ῥ. 1, 726.
Μετα-βλέπω, τος, τὰ· μεταβολή· -χώρης
Μανθ. 4, 522.
Μετα-βλητέον· β. ἐπιθ. 1) ἀπώτ. πρέπει νὰ
μεταβληθῇ, πρέπει νὰ γείνη μεταβολή ἢ μετά-
βασις· ἢ τις καταστάσεως εἰς ἄλλην· Ἰπποκρ.
σ. 392, 12· «ἐπὶ τὴν ἀμείνω ἔξιν» Πλάτ. Θε-
αιτ. σ. 167· 2) πρέπει τις νὰ μεταβῇ, νὰ
μεταφίρῃ εἰς ἄλλα μέρος· «νέους εἰς ἡδονάς»,
πολιτ. 3, σ. 413.
Μετα-βλητικός, 3· ὁ ἐπιτήδεος, ὁ ἀνέκων,
ἀποβλέπων εἰς τὸ μεταβάλλειν, εἰς τὸ κινεῖσθαι
ἐξ ἐνός τύπου εἰς ἄλλον· εἰς τὸ μεταβάλλεσθαι,
δηλ. ἀλλαγῇ ἐμπορίαν ποιεῖν ἀνέκων· «τὸ μὲν
ἐκόντων πρὸς ἐκόντας μεταβλητικὸν ὃν διὰ τε
δωρεῶν καὶ ἀγοράσεων καὶ μισθώσεων» Πλάτ.
σοφ. 210· «ἢ μεταβλητικὴ» δηλ. τέχνη· ἐμπο-
ρίαν δι' ἀλλαγῇ, 223, μεταβίβις.
Μετα-βλητικός, ἐπίρ. διὰ τρόπου μεταβλητι-
κός, διὰ μεταβολῆς Πολυδ. 4, 51.
Μετα-βλητός, 3· ἐπιστακτικός μεταβολῆς, δυ-
νάμιμος μεταβληθῆναι· πρῶτος Πλούτ. ἡθ. σ. 718.
Μετα-βόρεω· μετακίπτω, μεταφεύω ἀπὸ
βόθρου εἰς βόθρον· Ἰσίδωρ.
Μετα-βόρεός, ἐως, ὁ· 1) ὁ μεταβάλλων, μι-
κρός πραγματευτής, μεταπράτης· «ὁ κατὰ τὴν
κοιτὴν πωλὼν ὥσπερ οἱ οὐκ λεγόμενοι κλη-
ροί» παρὰ τὸ συνχεῖν μεταβέλλειν· Ἰσίδωρ.
πλ. 1156· πρὸλ. αὐτοπώλη, κτήνηλος, ἐμ-
πορος καὶ πωληγὴ κτηνῶν· «κτῆνηλος ἐστὶ πωλη-
ρίας καὶ πωληγὴ κτηνῶν καὶ μεταβόρεός· Ἀνακρ. σ.
784, 8· 2) ἐρημνότης, ἐξηγητής, παραρρητής,
λεξικογράφος· Ῥήτωρ Εὐστ. 1596, 52.
Μετα-βολή, ἡ μετατόπισις, μετάθεσις, γόρι-
σμα, ἀλλοίωσις· «μεταβολαὶ ἰστίων», ὅταν
μεταβῇ, ὅταν ἀνέμος Πίνδ. Π. 4, 292· «κα-
πὼν Εὐρ. Ἱερ. μ. 734· «καὶ μεταβολαὶ τῶν ὡ-
ρέων»· αἱ αἰωνοὶ τροπαί, ἀλλαγαί, διαλλαγαί
τοῦ καιροῦ· Ἱερ. 2, 77· «ἢ μεταβολή ἢ εἰς ἑλ-
ληνας»· ἢ ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματος εἰς τὸ ὄνομα
τῶν ἑλλήνων, 1, 57· «κακοὺς εἰς ἀγαθὸν» Πλάτ.
Ἰ. 366· «ἐκ φιλοτίμου εἰς φιλοχρημίστου»,
πολιτ. 8, 553· «ἐκ πρᾶτατος ἐπὶ τούτων»,
565· πρὸλ. μεταβάλλω· «μεταβολὴ πολλὴ μοι
ἐγένετο»· Ἰσ. 1, 1· «καὶ μετέστασις Ἀνακρ. σ. 13
«ἢ περὶ τὸν βίον μεταβολή» Πλούτ. Θεμ. 3·
«ἢ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή» Λουκ. 21, 1, 30·
«εἰς τούτων Πλούτ. 6, 3, 1· «ἐπὶ τὸ χατ-
ρον, 13, 6, 6· «ἢ πρὸς τοὺς Ῥωμαίους μεταβο-
λή»· ἢ ἀποστασία πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, 9, 26,
2· καὶ συχνά· ὁ Πολύβιος μεταχειρίζεται τὴν
λέξιν ἐπὶ κινήσει καὶ στροφῇ τῆς τακτικῆς,
11, 18· «ἐκ μεταβολῆς»· ἀντιστροφῆς, 1, 61, 7·
ἢ ἀλλαγὴ ἐμπορευμάτων, ἐμπόριον· «ὅσα ἐπὶ
μεταβολῇ τις ἢ στρατιωτικῇ ἢ ἐμπορικῇ ἔχον ἔ-
κλει, πολλὰ ἂν τάξεσιν ἡρώδῃ ἐκ τῆς πό-
λεως τὰ πάντα ἐξαγορεύει» Θουκ. 6, 31· πλ.
ἐβούνη Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 33· παρὰ τῆς Εὐστ.
Ὁδ. σ. 1406, 19· λεκτικὴν σχῆμα, δι' οὗ πρῶ-

γματα διαφάρα ἐνοῦνται Κοίντ. 9, 3· καὶ ἐπὶ ὁ-
φους λόγους, ταῦναντιον τοῦ μονοειδοῦς Δ. Ἀλ.
συνθ. ὁν. 19, translatio, conuersio, transmutatio.
Μετα-βουλία, ἡ· μεταβολή, ἐμπόριον Σειράχ.
37, 12.

Μετα-βουλικός, 3· ὁ ἀνέκων, ἐπιτήδεος εἰς
μεταβολήν, ἰδίως εἰς ἐμπόριον, ἐμπορικός· «ὁ
μεταβουλικὸς τρόπος» Πολυδ. ἀπ. Βατ. σ. 486·
«καπηλείον οὐκ ἔστι μεταβουλικὸν ἐν αὐτοῖς»· Ἰπ-
ποκρ. σ. 129· «μεταβουλικὰ· δίσχρονα φρι-
νήντα»· «τρία κοινὰ μήκους τε καὶ βραχυτέροις,
α, ι, υ, ἀπὸ δίσχρονα καὶ ὄγρᾶ καὶ ἀμφοῖνα
καὶ μεταβουλικὰ καλοῦσιν» Σειρ. Ἑμ. μαθ. 1,
σ. 234· «μῆλος Πλούτ. ἡθ. σ. 373.

Μετα-βουλος, 2· α) μεταβλητός, μεταβαλλό-
μενος· «καὶ παντοδαπὸς ἀνθρώπος» Πλούτ. ἡθ.
σ. 96· β) μεταβουλιός, μεταπράτης, ἀρχ. λεξ.

Μεταβος· υἱὸς Σισύρου Στράβ.

Μετα-βούλευμα, τος, τό· μεταβλημένη ἀ-
πόφασις, μετῆν.

Μετα-βουλεύω· μεταβάλλω, ἀλλάζω τὴν
γνώμην, τὴν ἀπόφασιν μου· ἀμφὶ τινὶ Ὁδ. 1,
286· «ὡς πόποι, ἢ μάλα δὴ μετεβούλευσαν οἱ οἱ
ἄλλους ἀμφ' Ὀδυσσῆα». Συνθ. μέσ. μεταβου-
λεύσασθαι Εὐρ. Ὀρ. 1526· «ἄλλ' αὖ μετα-
βουλεύμενον ἄνω καὶ κάτω» Πλάτ. ἐριν. 982·
«τῆς ἀφίξεως» Ἀλκίφρ. 2, 4· μετα τοῦ μή καὶ
ἀπαρ. Ἱερ. 7, 12.

Μετα-βουλία, ἡ· μεταβολὴ γνώμης ἀποφά-
σεως, θελήσεως· Δ. Ἀλ. συνθ. ὁν. σ. 223, διαφ.
γρ. ἀντί μεταβουλία.

Μετα-βουλος, 2· ὁ μεταβάλλων τὴν θέλησιν,
τὴν ἀπόφασιν του, ταχύβουλος, παλίβουλος
Ἀριστ. Ἀχ. 607.

Μετα-ἀγγέλος, ὁ, ἡ· ὁ μεταδύ τινων ἀγγελια-
φόρος, ὁ μεταφέρων ἀγγελίας ἀπὸ τινος εἰς ἄλ-
λον· «Ἰρίν ὁ», ἡεὶ θεοὶ μεταγγέλος ἀθανάτοι-
σιν· Ἰλ. σ. 141, ἐνθα κατ' ἄλλ. ἢ μετὰ ἀνα-
φέρεται εἰς τὸ θεοὶ, Internuntius· πρὸλ. ψ. 149
«ὡς δ' ἰρί»· Ἀρῶν ἀνύσσας μετὰγγέλος ἡλθ'
ἀνέμοισιν· ἐνθα κατὰ τινες ἢ μετὰ συνδεῖται
μετὰ τοῦ ἡλθαι.

Μετα-αγγίζω (ἄγγος)· μετακύνω τι ἐξ ἐνός εἰς
ἄλλο ἄγγειον· «οἶνον διδοσκ. γεωμ. μετρ. - τὰς
ψυχὰς· μετατίθω εἰς ἄλλα σώματα κατὰ τὴν
διδασκαλίαν τῶν Ὑποαγορευῶν Εὐστ. Ἰλ. σ.
1090, 22, transfundere, deplere.

Μετα-αγγισμονίται, οἱ· οὕτως ἐκαλοῦντο αἰ-
ρετικοὶ τινες δοξάζοντες ὅτι ὁ υἱὸς ἦν ἐν τῇ πατρὶ
ὥς τὸ ἔλασσαν ἄγγος ἐν τῷ μεζῶνι Δουκάγ.

Μετα-αγγισμός, ὁ· τὸ μεταγγίζειν ἐξ ἐνός ἀγ-
γους εἰς ἕτερον, μεταγγίσμα, γεωμ. μετρ. με-
τάθεσις τῆς ψυχῆς Ἱερουλ. παρὰ Φωτ. βιολ. σ.
172, 23, transmutatio, elutriatio.

Μετα-αγγίζω· πάλιν συναθροίζω μέσ. μετρ. «με-
τὰ δ' αὖτις ἀγαθόμενοι νόσων» Ὁππ. Ἀλ. 1, 294.

Μετα-γεντινός (συγκ. ἀντὶ μεταγεντινός), ὁ·
ἐπὶ τοῦ Κερνείου Ἀπολλωνος τιμωμένου ἐν
ταῖς Μεταγεντινίαις Ἀρποκρ. 13α Μεταγεντινῶν.

Μετα-γεντινῶν, ὁ, ὁ· ὁ δαΐμων μὴ τοῦ
ἀπρ. ἔτους, ὁν οἱ Βοιωτοὶ ἀνιμάχων Πάριον
οἱ δὲ Λάκωνες Κερνίον· ἔτι περὶ δὲ μετὰ τοῦ
τελευταίου δεκαπεντημέρου τοῦ Αὐγουστοῦ καὶ
τοῦ πρώτου δεκαπεντημέρου τοῦ Σεπτεμβρίου.

κατὰ τὸν Πλούταρχον ἐκ τῆς μετὰ καὶ γένεω-
των, διότι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον μετόχουν καὶ
ἐπομ. μετόχων τοὺς γένετας Πλουτ. Καμ. 19.
*Ἀπὸ τῶν Μεταγενέων (ἀντὶ μεταγενέων) =
Λυσίαρχ. παρὰ Ἀρποκρ. τὰ Μεταγενέων =
μετοίκια Πλουτ. ἡθ. σ. 601.

Μετα-γενής, 2° ὁ κρείττερος, ὑπεριον γεννηθείς·
ἐν γένει ὁ κατόπιν ἐρχόμενος, ἀκολουθῶν Μέν-
παρ. Ἀθην. 13, 559, συγκρ. μεταγενέστε-
ρος, 3 Διόδ. 12, 11 καὶ *οὐ μεταγενέστερος =
οἱ ἀπόγονοι, οἱ ὑστερον γεννηθέντες, Διμάστι-
τες, 1, 15.

Μεταγένης, ους, ὁ· Ἑλλ. κάρ. ὄν. Θουκ.

Μετα-γεννάω· ἔαυτογεννῶ, μεταγεννῶ, ἀνα-
ζωογονῶ· «μεταποιεῖ καὶ μεταγεννᾷ τὰς ψυ-
χὰς» Ἰωσ. ἀρχ. Ἰουδ. 11, 3, 3.

Μετα-γίγνομαι ἢ μετα-γίνομαι, ἀόρ. με-
τεγνόμεν· 1) γίνομαι, γεννῶμαι ἔπειτα, κατ'
ἄλλον τρόπον, ἐν τῷ μεταξῷ· «ὅπως τις μετὰ
παυσάλῃ πολέμοιο γέννηται» ἐν τῷ μεταξῷ Ἰλ.
τ, 201· πρὸλ. «παυσάλῃ γὰρ μετέσσεται», 6,
386, ὅν γράφ. μεταπαυσάλῃ· μετακομι-
ζομαι, μεταναστεύω Μακ. 2, 2, 1.

Μετα-γινώσκω, μετγ. μεταγινώσκω, μελ.
μεταγινώσκω, ἀόρ. μετέγνω· 1) ἔπειτα, ὑστε-
ρον, πολὺ βραδέως γνωρίζω, ἐννοῶ· «ἔτιαν δ'
ἀπ' αὐτῶν μεταγινώσκω» Αἰσχ. ἐκ. 103· 2) μετὰ
γνώσιν ὑστερον κτηθεῖσαν μεταβάλλω γνώμην.
ἀπόφρασι, μεταδουλεύομαι, μετανοῶ· τὸ παν-
τότολμον φρονεῖν μετέγνω· Αἰσχ. Ἀγ. 214
«οὐκ οὖν ἐνεσσι καὶ μεταγινώσκει πάλιν» Σοφ.
Φιλ. 1254· «μετέγνω τὰ πρόσθ' εἰρημίναν» =
ἀνακέλευσεν Εὐρ. Μήδ. 64· «τὰ προδεδωγμένα»
Θουκ. 3, 40· «μεταγινώσκοντες καὶ ἐννοῶντες»
Πρ. 1, 86, 7, 15· «τοῖς δὲ οὐκ ἔστι χρόνος ἐν
ᾧ μεταγινώσκω προσήκει» Πλάτ. Φαῖδρ. 231·
«μετεγινώσκω τὴν τομήν» Λουκ. Νέρ. 4· ἐπὶ
τινὶ Ἑρωδ. 2, 13, 20· «τινὶ Φιλόστρ. ἐπ.
25· ἐπομ. ὡς Σεν. Κυρ. 5, 15, 40· καὶ μετ' ἄλλων.
Θουκ. 1, 44· πρὸλ. μετανοῶ, μεταμέλομαι,
μεταδοκέω, μεταμέλει.

Μετ-άγειται, ἡ· μετ-άγειται ἀμφ.

Μετα-γλωττάω, μετγ. ἀντὶ τοῦ

Μετα-γλωττίζω ἢ μεταγλωττίζω· μεταφρά-
ζω ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην γλῶσσαν, ἐξηγῶ, ἐκκλ.

Μετα-γλωττίσθη, οὗ, ὁ· μεταφρασθῆς, ἐκκλ.

Μετ-ά-γνοια, ἡ· μετάνοια Σοφ. Πλ. 571.

Με-α-γνώμη, ἡ· 1) μεταβολή, ἀλλοίωσις γνώ-
μης, μετγ. 2) ἀποσκήρτισις ἀποστασία Ἀππ.
ἡμφ. 5, 122.

Μετ-ά-γνωσις, ὡς, ἡ· μεταβολή γνώμης, ἀπο-
φάσεως, μετάνοια Πρ. 1, 87· πρὸλ. μεταμέ-
λεια, μετάνεια, poenitentia.

Μετα-γομφῶ· μεταβάλλω εἰς γόμφους ἤτοι
καρφία· «εἰς ὅπλα καὶ βέλη τοῦ· ἐαυτῶν ὁδόντας
μεταγομφοντες» Νικ. Χων. σ. 199.

Μετα-γραμμᾶτίζω· μεταβάλλω τὰ γράμ-
ματα λέξεώς τινος· Τζέτζ.

Μετα-γραμμᾶτισμός, ὁ· μεταβολή τῶν
γραμματῶν λέξεως· Γαλην.

Μετα-γραφεύς, ὡς, ὁ· ἀντιγραφεὺς Τζέτζ.
εἰς Λυκ. 354, exscriptor.

Μετα-γράφῃ, ἡ· ἀντιγραφὴ ἀντίγραφον Ἰουλ.
ἐπιστ. 9· θανείων Πλούτ. descriptiv.

Μετα-γραφικός, 3° ὁ εἰς μεταγραφὴν ἀνα-
κων· «πταίσμα» ἀντιγραφικόν Λάου. Τζέτζ. εἰς
Ἡσ. ἐρ. 696.

Μετα-γράφω· 1) γράφω ἐκ δευτέρου, ἀλλοίω-
μεταβάλλω τὴν γραφὴν· «αὐτὸς ἐκ τῶν παλιν
δεξιῶν» Εὐρ. Ἰ. Δ. 103· νόμον = μεταβάλλω
Δείν. 1, 42· νόμῳ, καθήλῳ Δημ. 21, 85·
«ἐναντία ταῖς διαθήκαις μεταγράφονται» Ἰσ.
4, 13· μεταβάλλω τὴν γραφὴν, τὴν ἀνάγνωσιν
λέξεώς τινος Πλουτ. 2) μεταφράζω εἰς ἄλλην
γλῶσσαν· μέσ. διείμω. «τὰς ἐπιστολάς μετα-
γράφειμεν ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνι-
γνωσάν» Θουκ. 4, 30· «μεταγράφει εἰς τὸ Ἑλ-
ληνικόν» Λουκ. ἱστ. συγγρ. 21, 3) ἀντιγράφω
πρὸς ἑαυτὸν, 4, καὶ ἐκκλ.

Μετ-ά-γω, μελ. ἀξω· μεταφέρω ἀπὸ τόπου εἰς τό-
πον, μεταδιδῶ· «τινὲς εἰς Ἡμαθίαν» Πολύδ.
21, 8, 4· «τὴν ἐκκλησίαν εἰς Σικυωνίαν» 5, 1,
9· «τὸν πόλεμον εἰς τὴν Αἰόλην» Διόδ. 20, 3·
«τὰ δικαστήρια ἀπὸ τῆς βουλῆς ἐπὶ τοὺς ἱππείας»
Δ. Κ. 37, 84· καὶ μετγ. «τινὲς εἰς τὸ ἄβρο-
δαίτον» Ἡροδ. 3, 8, 10· «τὴν ἀρχὴν εἰς ἑαυ-
τόν» 3, 5, 2· «τὴν ψυχὴν ἐπ' ἐξορσάνην» Ἀνθ.
10, 77, 6· 2) ἀμετῶ, ἀκολουθῶ μετὰ τοῦ στρα-
τοῦ, ὁδῶν κατόπιν· «μετάγειν αὐτὸν ἐκλευσεν»
ἡπερ ὁ Γαστίπης προήχεται Σεν. Κυρ. 7, 4, 8.
Μετ-ά-γω γαίς, -ῶς, ὁ· ὁ μεταγών, ὁδηγὼν
ἀπὸ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον· «Ἰησοῦς Χριστὸς· ὁ
ὁδηγὼν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν, ἐκκλ.

Μετ-α-γωγή, ἡ· 1) μεταφορά, μετακίνησις,
μετατόπισις εἰς ἐνὸς εἰς ἄλλο μέρος· «ἡ εἰς Αἴ-
γυπτον» Ἰωσ. ἀρχ. 12, 2, 3· 2) μεταγωγὴ
πραγμάτων· ῥητορικὸς τόπος, καὶ ὅν πραγμα-
τι ἐξετάζεται καὶ σαφηνίζεται ὑπὸ διαφόρους ἐ-
ποψίας Δ. Ἀλ. Ἰσ. 15, translatio, evectio.

Μετ-α-γωγική, 3° ὁ ἐπιτηδεύων, κατὰ λ-
ληλος εἰς τὸ μεταγίνειν· ἐρμηνεία εἰς σωτηρίαν
μεταγωγητικὴ, ἐκκλ.

Μετα-γωγικός, ἐπρ. Κοσμ. Ἰεροσ. σ. 360.

Μετα-γώγιμος, 2° ἐπιτηδεύων εἰς μεταφοράν
Θ. Προδρ.

Μετ-α-γωγός, ὁ· ὁ ἄγων, ὁδηγὼν εἰς ἄλλο μέ-
ρος· «ὁ μεταγωγὸς τοῦ κέρτους καὶ λῶς»
Δίδωμ. ἐν Σχολ. Ὁδ. κ, 32, translator.

Μεταγώνιον, τό, καὶ Μεταγώνια τί· 1) πόλις
Αἰδύης Στ. Βυσ. 6) ὕψος τῆς Αἰδύης Στραβ. 3)
ἀκρωτιον, ὅπερ καὶ Μεταγώνιος ἀκρὰ καλεῖ-
ται Στραβ. κατ. Μεταγώνια.

Μετα-δαίνυμαι, μελ. δαίσομαι· συνδαινῶ,
συντρώγω· τινὶ = μετὰ τινος· «οὐ σὺ γὰρ πατὴρ
μεταδίνουσαι ἡμῖν» Ἰλ. γ, 498· «τίνος, ἵνα ὁ
καὶ ἐγὼ μεταδίσσομαι ἱρώων» ἵνα λάβω μέρος ἐν
ταῖς θυσίαις, ψ, 207· ἀπώτ. «αὐτὸς ὅπως ἐδῶ-
καίς μεταδίνουσαι» Κ. Σμ. 2, 157.

Μετα-δαίπνέω· ὡ· δαιπνῶ ὑστερον ἢ παρὰ τὸ
σύνθη· Ἰπποκρ. σ. 389, 7.

Μετα-δέμνιος, 3° ὁ ἐν δέμνιοις, ἐν τῇ κλίνῃ,
στρωμνῇ εὐρισκόμενος Νον. Διον. 42, 413.

Μετα-δέτεον, ῥ. ἐπὶ θ. τοῦ ἀγρ. μεταδέω·
πρέπει τις νῆ λῶση καὶ ἔξαναδέσθῃ· «τὸν ἱππον
μετὰ τὸ ἀριστον ἀπὸ τῆς φάτνης» Σεν. ἱππ. 4, 4.

Μετα-δέχομαι· δέχομαι τι ἔπειτα, ἐκκλ.

Μεταδήμιος, ὁ, ἡ· ἐνδήμιος, ὁ μεταξὺ τοῦ δῆ-
μου, τοῦ λαοῦ· «μὴ τι κακὸν μεταδήμιον εἴη»

Ὁδ. ν. 46. ὁ ζων ἐν τῷ ὅλῳ, ἐν τῇ πατριᾷ του, ὡς τὸ ἐπιδόμιος, ἐνδόμιος. «οὐ γὰρ εἶναι Π. φαιστος μεταδόμιος, ἀλλὰ πρὸς ἡτὴ οἴχεται» Ὁδ. θ. 293. «οὐδ' οἶνος μεταδόμιος» = εἶναι ἐν τῷ οἶνῳ, δὲν γίνεται ἐν τῷ τόπῳ Δ. Περ. 741, ἀντίθ. ἀπόδομος, ἐκδομος.

Μετα-δοήμοι, 2^ο μεταδόμιος. Πούχ.

Μετα-δοιέω -ω, μελ. ἦρω, ἀδρ. μεταδοιήθησα. μεταδόλω τὴν διαιτάν μου, τὸν τρόπον τοῦ βίου μου εἰς ἄλλον. μετά διπλ. αἰτ. «δοίεταν τὴν Μηδικὴν μεταδοιήτησεν αὐτόν» Λουκ. νεκρ. διὰλ. 12, 3. οἱ μεταδοιήτῆντες = αἱ μεταδοιήτῆντες τὴν διαιτάν Μωκκ. 4, 8, 7.

Μετα-δοιήσεις, -εως, ἡ μεταδοιή της διαιτῆς Βούλ.

Μετα-δοιδάσκω, μελ. διδάσκω. διδάσκω ἀλλέως, καλλιπάρων. ἢ μετὰ τὴν ἀπὸ τίνος εἰς ἕτερον μεταλλαγὴν δηλοῦν, ὡς ἐν τῷ μεθορμῶς. Κρίσι π. 9. «μεταδοιδάσκονται καὶ μεταμαθεῖν μάθημα» Πλούτ. ἡρ. σ. 781 β. ἐπιθ. «μεταδοιδάσκοντες» Στob. Ἀνθ. 79, 51. πρὸλ. μεταμαθάνω.

Μετα-δοιδωμι, μελ. δώσω. 1) δίδω μέρος ἀπὸ τίνος εἰς τινά, κάμνω τινά μετοχόν τινος. «τὶνί τινος Θωγν. 104. «μεταδοιδούς σοι πόνων ἐμῶν» Εὐρ. Ὀρ. 281. «δόξας μετὰδωκεν» Γ. Τ. 1030. «αὐτὸν μεταδοῦναι τῶν κελῶν» Ἀριστ. Ἀγ. 915. «οὐ μεταδώσους αὐτοῖς τῆς ἀρχῆς» Ὀρ. 7, 150. «γῆς μετῶσαν» 4, 145. «τί ἡμῖν οὐ μεταδοῖται τῶν λόγων» Πλάτ. Αυσ. 211. «νῦν δὲ μοι μετὰδωκε τῶν ταινιών», συμ. 213 β. ἐπιθ. «ἀρετῆς σοι μεταδοτέον τοῖς πολίταις» Ἀλκ. 1, 134. «τὶνί ὧν ἔλαβον» Ἰσοκ. 4, 29. «σπαν. μετὰ αἰτ. δηλοῦσας ὑποκείμενῳ ἡ δὲ τὸν τὸ μεταδοῖν μένουν» «δοῦναι αὐτοῖς μοιρῶν τὴν ἐτέραν χρεὶ δόξῃ μεταδοῖναι σχεδόν» Πλάτ. ἐπιν. 981. «εἰ μὴ μεταδοῖται πυρὸς» Σεν. Ἀν. 4, 5. «ἴνα μὴ μεταδοῖται τὸ μέρος», 7, 8, 11. 2) «τὶνί ἑτέρῳ ἢ περὶ τίνος» = συσκέπτομαι μετὰ τίνος «μεταδοῖναι τοῖς φίλοις ὅρα τῶν προσηπτικῶν» Πολύβ. 29, 11, 4. 3) δίδω ἔπειτα τινί τι Θέογν. 925, imperitor, communico, participo. 4) παρὰ τοῖς ἱσλ. δίδω εἰς μεταδοῖται τὰ ἔχοντα μυστήρια (τὴν εὐχαριστίαν).

Μετα-δοίωμα, μεταδώω, πρὸ Ἀισχ. ἐν τῇ ῥήσει, «μετὰ μεθ' ὁμοῖοι διόμενοι», ἔκ. 799.

Μετα-δοιάρω, ὡς διαρῶ πάλιν, κοιν. μεταδοιάρω Διοφάντ. ἀριθμ. σ. 235.

Μετα-δοιήσεις, ἡ ἀλλοία διοικήσεις, Ἐφύρου ἱππρ.

Μετα-δοιέω, π. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ μεταδοῖται Πλάτ. Τιμ. σ. 64.

Μετα-δοίωκτος, 2^ο ὡς τις μεταδοῖς εἴδησις Ὀρ. 3, 63.

Μετα-δοίωκω, μελ. ἔω. 1) δίδωμι τινά κατόπιν, καταδοῖμαι, τρέχω κατόπιν τινός ἵνα συλλάβω αὐτόν. «τὶνὰ καὶ ἀπώτ» Ὀρ. 3, 4. 62. καὶ μετ' αὐτοῦ ἵνα φάσιν τι, ἐπιδοῖται τι, ζητῶν ἐκ ἐννοήσεως τι. «τὴν αὐτοῦ μεταδοῖσαν φύσιν» Πλάτ. πολ. 310. «ἐκ τῆς ἐμφορῆς φύσεως αἰτίας πρῶτος», Τιμ. 48. «μεταδοικτικὰ πάντα ὑπερπνοσμένη δέσιν», 64. «τὰ ἀγνώριστα διὰ τῶν γνωρίμων» Θεοφρ. Φ. Γ. 1, 2, 3. 2) ἀμετῶ. ἀναλυθῆναι κατόπιν, μετ' ὀλίγον Σεν. Κυρ. 7, 3, 7. πρὸλ. μεταδύω, μετ' ὀλίγον.

Μετα-δοίωξις, εἰς, ἡ καταδοίωξις, ἐπιδοίωξις. «ἡ δὲ μεταδοίωξις σκληρόν» Πολύβ. 5, 165.

Μετα-δοκῶ, μελ. δόξω. νομίζω ἀλλέως, ἀλλ' ὡς γινώσκω. συνήθως ἀπρὸς μεταδοῖται, μετῶξας. «ἐπεὶ τε οὕτω μετῶξας ἱμοί» = ἐπειδὴ ἀλλέως ἐπὶ τὴν εἰς ἐμὴ ἀρετὴν, ἐπειδὴ μετῶξας τὴν γινώσκω μου Ὀρ. 4, 98. «δεῖσθαι μὴ σφί μεταδόξῃ», 5, 92, 4. οὕτω καὶ ἐν τῷ παρ. παρ. «ὡς ὧν μεταδοῖται μοι μὴ στρατεύσθαι» = ἐπειδὴ μετῶξας γινώσκω νὰ μὴ ἐστρατεύσω, 7, 13. «μὴ δ' ἂν μεταδόξῃ ποτὶ ψήφισα» μένους ἐξείναι δοῦναι. Δημ. 20, 34. «μετῶξας σοι ταῦτα βελτίω εἶναι» Λουκ. διὰλ. 3. καὶ ἀπώτ. Πλούτ. Κράσ. 23. πρὸλ. μεταγινώσκω.

Μετα-δοξάω, μεταδόλω, ἀλλ' ὡς γινώσκω, φρόνημα Πλάτ. πολ. 3, 413. πρὸλ. μεταπίδομαι.

Μετα-δορπίος, 2^ο μετὰ τὸν δόρπον ἢ μετὰ τοῦ δόρπου (ἐσπερινὸν δείπνον), ἐπιδορπίος, ἐνδορπίος. «οὐ γὰρ ἔγωγε τέρπομαι ὀδυρόμενος μεταδορπίος» Ὁδ. 5, 191. «ὥρη = ἡ ὥρα τοῦ (ἐσπερινοῦ) δείπνου Ἀνθ. 12, 250. τὸ μεταδορπίον ἢ τὰ μεταδορπία = τὸ ἐπίδειπνον, ἡ δευτέρα τράπεζα, 16, 229. πρὸλ. ἐπιδορπία, ἐπιδορπισματά, τραγήματα Πίνδ. ἀποστ. 89, Πλάτ. Κριτ. 115, postcoena, bellaria.

Μετα-δορπίσματα, μεταδορπία, ἀρχ. λαξ. Μετα-δοσις, εἰς, ἡ 1) τὸ μεταδοῖν. «οἱ σῖτων καὶ ποτῶν» Σεν. Κυρ. 8, 2, 2. 2) ἐν συγκρίσει προσηπτικῇ ἐρωτήσεως Πλούτ. συμ. 2, 1, 10. 3) ἔρως, συνεισφορά, Κλεομ. 32. 4) παρὰ τοῖς ἱσλ. = μετῶξας, κοινωνία, communicatio.

Μετα-δοτέον, π. ἐπιθ. πρέπει τις νὰ μεταδοῖ τινός τι Σεν. Κυρ. 7, 5, 79, communicandum.

Μετα-δοτικός, 3^ο ὁ ἀνῆκων, ἐπιτηδεύει, πρόθυμος εἰς μετῶξας, ἐλευθέρως. «τινός» τῶν ἀγαθῶν Διογ. 1, 70. «τὸ μεταδοτικόν» = ἡ πρόθυμος μετῶξας Μαρκ. Ἀντ. 1, 3. πρὸλ. κοινωνικός. μεταδοτικὰ ῥήματα παρὰ τοῖς γράμ. ὡς τὸ δέξω, μεταδοῖμαι, μεταδοῖσθαι δὲ ὡς τὰ κοινωνῶ, μετέχω, communicatio.

Μετα-δοτός, ἡ μεταδοῖσα Διον. Ἀρ. σ. 158.

Μετα-δοτός, ὁ ὁ δυνάμιος μεταδοῖται, μεταδοῖσις Σχολ. communicandus.

Μετα-δουλόω, κάμνω δουλόν Σέδρ. περὶ κλύστηρ. σ. 27, δι. γρ. καταδουλόω. Μετα-δοῦπος, ὁ, ἡ ὁ ἐν τῷ μετῶξας (μετὰ δούπου) πίπτων, κείμενος. «καὶ δ' ἄλλαι (ἡμέραι) μεταδοῦποι, ἀλῆται» = παρεμπίπτουσαι, μετῶξας πίπτουσαι Πρ. ἔρ. 821, Intercedens.

Μετα-δρομάδην, ἐπὶρ. μετατροχάζοντες, διὰ καταδοῖς κατόπιν, τρέχων κατόπιν Ἰλ. ε. 80. πρὸλ. μετατροπάδην.

Μετα-δρομή, ἡ καταδοίωξις, καταδρομή, ἐπιδοῖσις κατόπιν. «μεταδρομαί» Ἑρηνῶν ἡλαυνόμεθα Εὐρ. Γ. Τ. 941, transcursum, discursio.

Μετα-δρομός, 2^ο κατόπιν τρέχων, διώκτης. ἐκδοκῆς, τιμωρός. «τινός» ἐπὶ τῶν Ἑρηνῶν. «πυρρογῆμας μεταδρομοὶ κύνες» Σοφ. Πλ. 1487, cursor, ultor.

Μετα-δροπάδην, ἐπὶρ. κατόπιν σπυρολογῶν, δι. γρ. μεταδρομάδην Ὀππ. Ἀλ. 4, 509.

Μετα-δύομαι, παριδοῖμαι ἐπὶται παρ' Ἀρ. 627, ἐνθα γράπτ. χωριστὰ μετὰ δόται.

Μέταξε, ἐπὶ χρόν. μετέπειτα, ὑστερον· «μή-
πως τὰ μέταξε χατίζων» Ἦσ. ἔρ. 392, ἔνθα καὶ
ἀρχ. δι. γρ. μεταξὺ· πρὸλ. Σχολ. Ἰλ. γ, 29.

Μετα-ζεύγωμαι, μελ. ζεύξω· ζεύγω ἀπὸ μιᾶς
εἰς ἄλλην ἀμαξάν, ἀλλήλως· ἱππους Ξεν. Κυρ.
6, 3, 21, transjungo.

Μετα-ζητέω, ὦ· ζητῶ πάλιν· Νικηφ. Χουμν.
Μετα-θέσιμον, τό· ἡ μεταθέσις ἐπισκόπου ἐκ
μῆς εἰς ἄλλην ἐπισκοπὴν Θεοφάν.

Μετα-θέσεις, εὖς, ἡ· 1) μετατόσεις, μεταβολή·
-ρήμάτων Δημ. σ. 727, 10· ἡ ἐκ πλαγίας Διοδ. 20, 91· 2) ἡ μετοίκησης Διοδ. 1, 23· 3) ἡ με-
τάθεσις ἐκ μιᾶς μερίδος εἰς ἄλλην Πολυδ. 3, 99, 7· ἡ πρὸς τινα, 5, 86, 8· 4) ἡ ἀλλαγὴ,
πώλησις τῶν ἐμπορευμάτων, 10, 1, 8· 5) μετα-
βολὴ Θουκ. 5, 29· ἡ τῶν ἀμικτημάτων· βελ-
τίωσις· «ἡ ἐπὶ τὸ βέλτιον» Πολυδ. 6) μετα-
βολὴ φρονήματος, γνώμης· «ἐκ μεταθέσεως»
Πολυδ. 30, 18, 2· 7) παρὰ τοῖς γραμ. γράμμα-
τος μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν,
κράδια ἀντὶ ἱκαρδία, transpositio, permutatio.

Μετα-θέσιον, ὁ· ἐπὶ ὅ. πρέπει τις νὰ μεταθέτῃ
Πλάτ. νόμ. 10, σ. 894, transponendum.

Μετα-θετικός, 3· ὁ μεταθέτων, μεταβάλλον
εἰς τι· τινὸς Ἐπιφάν. ἐπὶ μεταθετικῶς Πλανούδ.

Μετα-θετός, 2· ὁ μεταθεθείς, μεταβληθείς,
καὶ ὁ δυνάμενος μετατεθῆναι, μεταβληθῆναι·
«ὡς μεταθετός ἐστιν ἡ τύχη» Πολυδ. 15, 6, 8.

Μετα-θέω, μελ. θεύσομαι· τρέχω κατόπιν, κα-
ταδιώκω, ἰδίως ἐπὶ κυνηγῶν· μετω. ἐξετάζω,
ἐξιχνιάζω· τι· ἀπῴτ. καὶ μετὰ αἶτ. «ὥσπερ
σκυλακὲς εὖ μεταθεῖς τε καὶ ἱγνύει τὰ λε-
γόντα» Πλάτ. Παρμ. 128· ἔχνης, σοφ. 226,
Ξεν. Κυρ. 2, 4, 24· «ταῖς ἐπιθυμίαις» Κλέαρχ.
ἐν Ἀθ. ν. 4, 619.

Μετα-θρόνα, ἐπὶ. ἀθρόως Ἄρατ. 1001, ὅπερ
γρ. μέγ· ἀθρόα κατὰ Βουτ. καὶ Βεκκ.

Μετα-θωρήσσομαι, παλ. γρ. ἐν Ἰλ. ν, 301,
υ, 329, ἔνθα νῦν πεχωρισμένως ἀναγινώσκεται·
«Ἐφύρους μετὰ θωρήσσομεν», «πύλαιον μετὰ
θωρήσσομεν» παρεσκευάζοντο, ὠκλήζοντο, ἵνα
βοηθῶσιν τοὺς Ἐφύρους εἰς πόλεμον.

Μεταί, π. καὶ σπαν. ἀντὶ μετὰ Σοφ. Φιλ. 186.

Μεταί-βολία, ἡ· ἡ μεταβολία.

Μετα-αἰγῶν (μεταίστω), ἐπὶ. πηδῶν, ὁρῶν,
διώκων κατόπιν, ὁμητικῶς Ἀπολ. Ῥ. 2, 95.

Μετα-ίξω, π. = μεθίξω· κάθημαι ὁμοῦ ἢ πλη-
σίον τινός· Ὁδ. π, 362, consideo.

Μετα-αἶρω· 1) σηκώνω τι καὶ μεταφέρω ἐξ ἐνός
τόπου εἰς ἄλλον, μεταθέτω, μετατοπίζω· «τί
τόδε μεταίρεις ἐξ ἐκινήτων βιβρίων θεᾶς ἄγαλ-
μα» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1157· «τί εἰς τὸ ὄρεον» Θεόφρ.
ο. αἶτ. 1, 22, 2· «ἡ ἐξ Αἰγύπτου μετρημένη
ἀμπελος», ἔκκ· Μετφ. μεταβάλλω· «τὸ ψή-
φισμα κινεῖν καὶ μεταίρειν» Δημ. 19, 174· «τὴν
ἡδονὴν ἄνω καὶ κάτω μεταίρειν ἐκ τοῦ σώμα-
τος εἰς τὴν ψυχὴν» Πλουτ. ἡθ. σ, 1089· 2)
ἀμετ. σηκώνομαι καὶ μεταβαίνω εἰς ἄλλα μέ-
ρους· «τὰ πτηνὰ μ. πρὸς τὸ θερμότερον» Εὐμαθ.
Ἰσμ. σ. 129, αἰολ. πεδαίρω, transfero, transmuto.

Μετα-ἰσσω, μελ. ἔω· 1) μεταδιώκω, ἐσορῶ,
ὁρῶ, τρέχω κατόπιν τινός παρ' Ὀμ. εὐρ. αἰ
μετοχαί τοῦ ἐν. καὶ ἀρ. μετ' ἄλλων ῥημι-
των· «χεῖνε μεταίσσω» Ἰλ. π, 398· «ἡ με-

ταίξας ῥοπάλων» Ὁδ. ρ, 236· «ἡ μεταίξας ὁδὸν
νατον τεύξειν ἐκάστη», υ, 11· 2) ἐπιδιώκω
ἀμείλῳμαι, μιμοῦμαι Πίνδ. Ν. 5, 43.

Μετα-αἰτέω, μελ. ἦσω· ζητῶ ἐκ τινος τὸ μέρος
μου· μέρος τινός Ἀριστ. σοφ. 972· τινός·
«τῆς βασιλῆως μετααἰτῶντες» Πρ. 4, 140·
τί, 7, 150· «παρὰ τούτων, ἀφ' ὧν εἰλήφασθαι
μεταίτειν» Δημ. 19, 222, καὶ μετ' αἶτ. προσ.
ἀπὸ τινος Ἀριστ. ἱππ. 775· ἀπῴτ. Λουκ.
νεκρομ. 17, περ.

Μετα-αἰτής, 2· ὁ ἐπαίτης, προσαίτης, ζητιᾶ-
νος Λουκ. νεκρομ. 15, μηδίκης.

Μετα-αἰτήσις, εὖς, ἡ· ἀπαίτησις, παράκλησις
Σχολ. Ὁδ. ρ, 306.

Μετα-αἰτίας, 2 καὶ 3 παρὰ τραγ. Αἰσχ. Χο.
100, Σοφ. Τραγ. 447, συναίτιος, συνένοχος·
τινὶ τινός· συνένοχος τινος μὲ ἄλλον τινά· «τοῦ
ἔμοι μεταίτιους νόστου» Αἰσχ. Ἀγ. 785· ἐν
γένει ἔνοχος, αἰτίας· «τῆς δ' ἔστε βουλή, ὃ
φίλει, μεταίτιας» Χο. 97· φόνου, 139· «ἡ
μεταίτια τοῦ μηδὲν αἰσχροῦ μηδ' ἔμοι κακοῦ
τινός» Σοφ. Τραγ. 447· καὶ μετ' ἀπαρ· «ἡ μοι
μητρὶ μὲν θαντινὴ μόνῃ μεταίτιας», 1271· τοῦ
φόνου Πρ. 2, 100· τοῦ πολέμου, 7, 156· «τοῦ
μηδισμοῦ οὐδὲν μεταίτιας», 9, 88· συνῆθ. ἐπὶ
κακοῦ· κακούργιας Πλάτ. νόμ. 10, 615.

Μετα-αἰτός, ὁ· μεταίτης Πολυδ. παρὰ Σουῖδου.

Μετα-αἰφνίος, 2· αἰφνίδιος Ἦσδ.

Μετα-αἰγμέω, ὦ· μοχλῶ, κοπιᾶζω· «μεταί-
γμει· μοχλεῖ» Πτόλ.

Μετα-αἰγμίας, 2· ὁ μεταξὺ δύο στρατῶν ἢ
παράταξεων· «τὸ μεταίγμιον» ὁ μεταξὺ δύο
στρατῶν τόπος Πρ. 6, 77, 112· «εἰς μέσον με-
ταίγμιον» Εὐρ. Φων. 1361 καὶ πλ. 1279· «ὡς
σισιν ἐν μεταίγμιοις δορός», Ἦρακλ. 803·
ἰδίως ἀδριστην τι καὶ φιλονικιοῦμενον ὄντιον
χώρα μεταξὺ δύο κρατῶν Πρ. 8, 140· μετφ.
«πολλὰ εἰς τὸ μεταίγμιον ἀναρρίπτειν» «εἰς τὸ
πεδίον τῆς μάχης ῥίπτειν Λουκ. Ζεύς τραγ. 28·
«φόνος μεταίγμιον» ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης
Λουκ. 1435· 2) ἐν γένει ὁ ἐν τῷ μέσῳ καί-
νος, ὁ τὸ μέσον κατέχων· «ἀνὴρ γυνή τε γὰρ
τῶν μεταίγμιον» «ὅ, τι εἶνε ἐν τῷ μέσῳ Αἰσχ.
Ἐπτ. 197· «ἐν μεταίγμιοι οὐδένου», Χο. 61·
«ἐν μεταίγμιοι τῶν τε πολλῶν καὶ τῶν φιλοσό-
φων» Λουκ. δοκμ. 4· μεταίγμιον ἐπὶ. μεταξὺ
τινός· Ἀνθ. 9, 597, 3, interlancearium.

Μετα-καθ-έξομαι, μελ. -εδοῦμαι· ἀλλοίω
τὴν θέσιν μου, τὸ κάθισμά μου· «ἐπὶ τὸν ἐξῆς
δρόνον» Λουκ. Ἰκκρομ. 26.

Μετα-καθίξω· 1) ἐνερ. καθίζω τινά ἄλλο
Σχολ. Ἰλ. ν, 281· 2) ἀμετ. μετακαθίζουσι·
μεταβάλλω θέσιν· μετφ. ἀλλοίω γνώμην Σαφ.
Ἔμπ. π. μαθ. 1, 216.

Μετα-καθ-σπλίζω· ἡπλίζω τινά ἄλλῳ
«τοῦς Αἰδούς εἰς τὸν Ῥωμαϊκὸν τρόπον» Πρ.
λυδ. 8, 37, 3.

Μετα-κακινίζω· ἀνανεῖναι, μεταβάλλω, ἀνα-
κακινίζω· «μετακακινίσε τὰ κατὰ σκηνὴν Αἰσχ.
Λοκ.» Ἀνθ. 7, 411, malo.

Μετα-καλέω, μελ. ἐώ· 1) προσηγάγετον εἰς
ἄλλο μέρος· «ὁπόθεν διὸρ μετακλήθην» Πλάτ.
Ἀδ. ἐν τῷ· «εἰς κινῶσιν τῶν κινῶσιν»
Φιλότηρ. 2) προσκαλῶ ὁπίσω, ἀνακαλῶ ἀπο-

τρίτω Θουκ. 8, 11· «ὁ κίνδυνος μ. τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς ὀργῆς ἐπὶ τοὺς ὀφρ. τῆς σωτηρίας· λόγους» Διοχίν. α. 49, 30· «τινὲς ἀπὸ τινος»· τὸν Ἀτταλον ἀπὸ τῆς ἀλόγου φαρμάς· Πολύδ. 30, 2, 4· «τὸν Συρακούσιον ἀπὸ τῆς ἀποστάσεως» Διοδ. 10, 10· «μετακαλοῦμενοι ὑπὸ τῆς εὐλαβίας» 20, 43· 3) ἀνομάζω ἀλλῶς, μετονομάζω Τζετζ. Μέσ. προσκαλῶ πρὸς ἐμμετὺν Εὐρ. Ἰπποκρ. 4, σ. 502, 9, renovo, accerso.

Μετα-κάρπιον, τό· τὸ μέρος τῆς χειρὸς τὸ μεταξὺ τοῦ καρποῦ καὶ τοῦ κάτω μέρους τοῦ βραχίονος, ὅπου ἐμβαδύνουσι τὰ βραχιόλια Ὁρειάδα.

Μετα-κατ' ἔ-τροπα, τὰ· μέρος τοῦ καθαριζομένου νόμου Πολύδ. 4, 66.

Μετα-κατα-σκευάζω· κατασκευάζω πάλιν· μόν. μελ. μετχ. μετακατασκευάζουσιν, Ἀθηναίων ἑπιγρ.

Μετα-κατα-σκευή, ἡ· κατασκευὴ πάλιν· Ἀθηναίων ἑπιγρ.

Μετα-κατα-σκευῶσιν ἀντὶ μετακατασκευάζουσιν, Ἀθηναίων ἑπιγρ.

Μετα-κατα-χέω· ἐπιχύνω ἔπειτα Ἰπποκρ. Μετα-καταψύχω· κάμνω ψυχρὸν τι ἔπειτα Ἰπποκρ. α. 205.

Μετα-κείμαι, μελ. κείσομαι· 1) κείμαι, εἶμαι τεθειμένος ἄλλου, ὡς παρὰ. τοῦ μετατίθεμαι· «εἰ τι πρόκειται γράμμα ἢ μετατίθεται» Πλάτ. Κρατ. 394· 2) μετφ. εἶμαι μεταδεδημένος Δ. Ἰλλ. ἀρχ. 2, 14· «μετακείμενοι εἰς τὸν τῶν Ῥωμαίων τρόπον» Στράβ. 4· 3) ἐν τῇ βητορικῇ ἐπὶ μεταφορῶν, μεταφέρονται ἐκ τινος πράγματος εἰς ἄλλο· «ἐγγέλα που ῥόδον ἡδύχρουν, ἥτε γὰρ μεταφορὰ ἡ ἐγγέλα πᾶνι μετάνειτα ἀπερπῶς» Δημ. Φαλ. 188, transponor, transferor.

Μετα-κλήτ(ι)ζω· μεταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς κλήτος (ἵππου, ἀκάφους) εἰς ἄλλον Νικ. Χων. α. 24.

Μετα-κινῶ· μεταγίγνω, κενῶναι τι ἄλλου Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 45· β. ἐπιθ. μετακινωτέον, τρωπ. 7, 15, 1, transfundo.

Μετα-κινεῖν· κενῶν ὕστερον Εὐδοκ.

Μετα-κεντρίζω· κεντριζώ, ἐμβολιάζω εἰς ἄλλο δένδρον, ἀνώνυμ. βητ. transplanto.

Μετα-κεράννυμι, μελ. κείρασ· μεταγίγνωμι γινώσκω ἀλλῶς, μεταβάλλω, συγκιρῶ· ἐν γένει μεταγίγνω εἰς ἑνὸς ἀγγείου εἰς ἕτερον· «εἰς καθάρων ἀγγετον ἐκ ῥυπαροῦ μετακεράσαντες» Πλούτ. 39, σ. 801· «-τι ἐκ τοῦ θανατόδου εἰς τὸ ἡπιώτερον» = μεταβάλλω Πανσ. 9, 28, 4.

Μετα-κείρας, τος· συγχεραζόμενος, εὐκαρτος ἢ χλιαρός, οὐτε θερμὸς οὐτε ψυχρός, Ἀθηναίων δὲ μετακείρας καλοῦσι τὸ χλιαρὸν Ἀθίν. 2, 41.

Μετα-κείρασμα, τος, τό· μίγμα, κράμα δύο πραγμάτων, ψυχρὸ καὶ θερμὸ Πλούτ. 39, 951.

Μετα-κηπεύω· μεταφυτεύω ἀπὸ κήπου εἰς κήπον Ἀριστοτ. προοίμ. περὶ φυτ. σ. 814, α, 35. Μέσ. μεταφυτεύω ἐν τῷ κήπῳ μου Νικηφ. τ. 1, σ. 524, 9, transplanto.

Μετα-κιάθω, μόνον ὡς ἐπιτεταμένος τόπ. τοῦ ἀορ. 6, μετακίαθον = μετῆλθον· ὑπάγω κατὰ πιν. ἐπὶ ἱερικῆς σχέσεως καταδύωμαι, Ἰλλ. λ. 52· «Τρώας καὶ Λυκίους μετακίαθε», π. 835· καὶ ἀπλῶς ὑπάγω νὰ φέρω τι· «ταδρον» τὸν ὑπὸ τοῦ λέοντος ἀρπαγέντα ταδρον, σ. 581· 2) ὑπάγω

πρὸς ἐπίσκεψιν τινος· «Λίθιοις μετακίαθε» Ὀδ. α. 22· 3) «πᾶν παίδιον» = διέρχομαι διὰ μέσου Ἰλλ. λ. 714, insequor, persequor.

Μετα-κινῶ· 1) μετατοπίζω τι ἢ τινὰ ἐκ τῆς θέσεως τοῦ καὶ μεταφέρω ἄλλου, μεταθένω, μεταβάλλω· «Ἦνα μιν οἱ πολῖται μετακινήσας μὴ δυνάτα» Ἰπρ. 9, 74· μετφ. «πολιτεία μετακινημένη καὶ ἔτι νῦν μετακινούμενη» Ξεν. πολ. Λακ. 15, 1· 2) μέσ. κινῶμαι ἐκ τινος τόπου εἰς ἄλλον Ἰπρ. 9, 51· «μεταβάλλον καὶ μετακινούμενον γίγνεται τὸ πᾶν» Πλάτ. νόμ. 10, 801· παθ. «μετακινήτῃ ἡμῖν καὶ ἡ Ὀρεῖ» Λουκ. συμπ. 5· μετακινήτος = ὁ μετακινήθηνας δυνάμενος· ὁμολογία Θουκ. 5, 21, loco, monso.

Μετα-κίνημα, ατος, τό· τὸ μετακινήθην, μετακίνησις, μεταθέσις· τῶν ὄψεων Ἰπποκρ. σ. 102.

Μετα-κίνησις, εως, ἡ· τὸ ἐκ τῆς θέσεως μετακινήθην, μεταθέναι, μεταθέσις, μετατόπισις, μεταβάσις, μεταβολή Ἰπποκρ. σ. 379· ἡ μ. Ἀλεξάνδρου εἰς τὸ βαρβαρικώτερον Ἀρρ. Ἀν. 4, 8, 6· ἐπισκόπων = μεταθέσις, ἐκκλ.

Μετα-κινήτης, 3· β. ἐπιθ. ὅς διτ μετακινήθῃαι Λουκ. συμπ. 5.

Μετα-κίνητός, 3· 1) ὁ μετακινήθεις, ὁ μετατεθειμένος, μετατοπισμένος, μεταβεβλημένος· 2) ὁ μετακινήθῃαι, μεταβληθῇαι δυνάμενος, μεταβλητός· ὁμολογία Θουκ. 5, 22.

Μετα-κίονια, τὰ· μεσόστυλα, ἃ ὁ Βιτρούβιος καλεῖ intercolumnia, Ἀθηναίων ἑπιγρ.

Μετα-κινῶ· μετακεράννυμι, Μέσ. μιγνύω, ἀνακατῶν δι' ἑμαυτὸν, μετατρέπω δι' ἑμαυτὸν, «πρὸς ὅ τι ἐβούλετο μετακινῶν» Σοφ. 16, 21.

Μετα-κίον· μετῆλθον, (μετακίω, εἰς οὐ) = μέτειμι, μετέρχομαι.

Μετα-κλαίω, ἀττ. μετκλαίω, μελ. κλαύσομαι· κλαίω ἔπειτα· «ἢ τί μιν οἷα πολλὰ μετακλαύσεσθαι» Ἰλλ. λ. 764· ὀρηγῶ τι· τὸν ἑμὸν βίον οὐ μετακλαίωμαι· Εὐρ. Ἑλ. 214, lugro.

Μετα-κλείζω ἢ μετακληίζω Ἐτ. Μ. ἀντὶ τοῦ Μετακλείω· μετακλῶ, μετονομάζω, ἀνομάζω ἄλλῳ· «Στροφάδας δὲ μετακλείουσι ἄνθρωποι» Ἀπολ. Ῥ. 2, 296.

Μετα-κλήσις, εως, ἡ· 1) κλήσις δι' ἐτέρου τινος· Ἠσυχ. πρόσκλησις· 2) ἀνάκλησις Ἰωθ. πολ. Ἰουδ. 1, 31, 1· 3) μεταβολή ὀνόμ. Τζετζ.

Μετα-κλήτης, 3· ὅς διτ μετακλήθῃαι, γλίσσ.

Μετα-κλήτος, 2· ὁ μετακλήθεις, προσκληθεὶς νὰ ἔλθῃ προσκεκλημένος Ἠλιοτ. Αἰθ. 9, 26, advocatus.

Μετα-κλίνω· 1) κλίνω, κάμπτω εἰς ἄλλο μέρος· «πολέμοιο μετακλινθέντος» Ἰλλ. λ. 509· 2) κάμπτω πρὸς τὰ ὀπίσω· «τὸ ἀμπίχον» Ἀρετ. σ. 49, 46, declino.

Μετα-κλίσαις, εως, ἡ· 1) τὸ κλίνειν, κάμπτειν, στρέφειν πρὸς ἄλλο μέρος, πρὸς τὰ ὀπίσω Ἀρετ. σ. 49, 38· 2) γράμ. σχῆμα, = μετάληψις Εὐστ. Ἰλλ. σ. 15, 29, inclinatio.

Μετα-κλόζω· καθαρίζω ἔπειτα διὰ κλυστηρίου Ἰππ. σ. 565, 38.

Μετα-κλώθω· κλώθω ἐκ νύου Ἰρ. Νόσ.

Μετα-κοιμίζω· φέρω εἰς ἄλλο μέρος πρὸς ὕπνον καὶ ἀνάπαυσιν, μετφ. κατευαίω· «κοι καταλήγει μετακοιμισθὲν μένος ἄτης» Αἰαχ. Χα. 1072, interquiesco.

Μετα-κοίνος, 2° κοινός, μέτοχος, συμμετοχός, συγκαοινωτός· «παντί δόμω μετάκοινοι» Αισχ. Εὐρ. 921, communis.

Μετα-κοίνωνος, 2° συγκαοινωτός, συμμέτοχος Ἰσχύ.

Μετα-κοιτίζω· μεταβάλλω, ἀλλάζω κοίτην Σχ. Βλζ.

Μετα-κομιδή, ἡ· τὸ μεταφέρειν εἰς ἄλλο μέρος, μετακομίσις, ἐκκλ. evectio, transvectio.

Μετα-κομίζω· κομίζω, διακομίζω, μεταφέρειν ἀλλοχοῦ, ἀπομακρύνω· «μετακομισθεῖσα εἰς ἀμείνω τινὰ τόπον» Πλάτ. νῆμ. 10, 904· «παρ' ἐσέρου πρὸς ἑτερον» Λουκ. Τιμ. 21· «ταῦτα εἰς τὴν πατρίδα» Πολύδ. 9, 10, 2· «ἐκόντες μετακομισμέναι», 40, 8, 10, transveho, transporto.

Μετα-κομιστέος, 3° ὅς· ὅτι ἀλλοχοῦ μετακομισθῆναι Πλούτ. ἡθ. σ. 710, transportandus.

Μετα-κονδύλις, τὸ Κρ. Ἀν. τ. 3, σ. 130, 18 καὶ

Μετα-κόνδυλοι, οἱ, ἡ μετακόνδυλα, τὰ· τὰ μέρη τῶν δακτύλων, τὰ μεταξὺ τῶν κονδύλων (ἀρμῶν, κόμπων)· «τὰ δὲ ὅστις τῶν δακτύλων σκυταλίδες· καὶ φάλαγγες· τὰ δὲ πρῶτα ἄρθρα προκόνδυλοι· τὰ δὲ ἕξτες κονδύλοι· τὰ δὲ τελευταῖα, μετακόνδυλοι» Ρομφ. Ἐφεία. σ. 30· «τὰ δὲ ἐπὶ τῷ μετακαρπίῳ πρὸ τῶν κονδύλων μετακόνδυλοι» Πολυδ. 2, 145.

Μετα-κόπτω· κόπτω (νόμισμα) ἐκ νέου, ὑπὸ νέου τύπου, με διαφωρετικὸν χάραγμα· «μετακοπὴν νόμισμα» Πολύδ. 6, 91.

Μετα-κοσμέω· μεταρρυθμίζω, διευθετῶ ἀλλείως, ἐκ νέου Ἀριστοτ. περὶ Σεν. σ. 2, 3· «μετακοσμήσας καὶ νεωτέρους τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους» Λουκ. Πρωμ. 12.

Μετα-κόσμησις, εἰς, ἡ· μεταρρυθμίσις, μεταποίησις· καὶ μεταβολή Πλάτ. νόμ. 10, 892.

Μετα-κόσμιος, 2° ὁ μεταξὺ τῶν κοσμήτων τοῦ σύμπαντος· «τὴν μετακόσμιον μεταξὺ τῆς καὶ οὐρανοῦ χώρος, ὁ μεταξὺ κόσμοι· Βερίκορ. Cic. fin. 2, 23, ἐν. Δ. Αξερ. 10, 89, intermundia.

Μετα-κορῶναι· 1) κορῶν, ὡς πρὸς τὴ ὀπίσω, ἐκκλ. 2) κορίζω, διευθύνω πρὸς τὴ ὀπίσω τὸ πλοῖον· μεταφ. μεταβάλλω γνώμην, μεταδοῦν· λέγεσθαι Πλούτ. ἡθ. σ. 1069.

Μετα-κρίειν· ὁ μετακρίνειν, γίγν.

Μετα-κτίζω· κτίζω ἀλλοχοῦ, ἀλλείως Στράβ. 13, σ. 631, transformo.

Μετα-κύδουσις, εἰς, ἡ· μεταβολή Νικ. Χων.

Μετα-κύδωσις· μεταβάλλω, μετατρέπω ὡς κύδων, δηλ. κατὰ τὴν τύχην, παρ. Νικ. Χων. σ. 363.

Μετα-κυκλέομαι· στρέφομαι κυκλικῶς, ἐπὶ τῶν ἀστέρων, μεταβάλλω τὸν δρόμον μου, περιπλανῶμαι Πλάτ. ἐπιν. σ. 932.

Μετα-κυλινδέω· κυλίνω τι ἀλλοχοῦς· «αὐτὸν πρὸς τὸν τοῖχον» Ἀριστ. βέτρ. 536, volvo.

Μετα-κύλισις, ἡ· κύλισις ἐκ νέου, πάλιν Γεωργ. Νικομηδ. σ. 497.

Μετα-κύμιος, 2° ὁ μεταξὺ τῶν κομμάτων· «μετακομῖος ἄρας»· ὁ βαίγων μεταξὺ τῶν κομμάτων τῆς τύχης, ὁ ἀποστρέφων αὐτὴν Εὐρ. Ἀλκ. 91· τὸ μετακόμενον· «ὁ μεταξὺ τῶν κομμάτων χώρος» Ἰσχύ. μετακομία, ἡ Εὐτρεδ. προεὐγ. 11, σ. 543.

Μετα-κύριον, τὸ· μετοκύνειον δι. γρ. Ἰππιατρ.

Μετα-κύριον, τὸ· φοινικὸν Ἰσχύ.

Μετα-λαγχάνω, μελ. λήψομαι· 1) λαμβάνω με-

ρος ἐκ τινος διὰ κλήρου ἢ κατὰ τύχην· «μετέλαχε τῆς τύχης Οἰδιπόδα μέρος» Εὐρ. Ικ. 1077· συν. ἡθ. μετὰ γεν. «τῆς ἐπιστήμης αἰσχρόνης τινὸς πολέμου καὶ μάχης» Πλάτ. πολιτ. 4, σ. 429, νόμ. 9, σ. 873· «ὅσα βέβηρα κἀλλοὺς μετέλαχε» Λουκ. Ἐρωτ. 12· 2) ἐνερ. εἶδω· παρέρχομαι μέρος ἐκ τινος· «Αὐκοῦργος τοῖς ἐρμῆνισι πολιτείαις μεταλαγχάνει» Αἰλ. Π. 1, 12, 43· δίκης Πλούτ. Ἀριστ. 6, impertior.

Μετα-λαμβάνω, μελ. λήψομαι· 1) λαμβάνω μέρος ἐκ τινος· «τινὸς ἢ τινὸς τι»· «καμάρων Πινδ. Ν. 10, 79· «Ἀρσῆς μοῖραν μεταλαβὼν» ἔχει τινὰ· Εὐρ. Βάκχ. 302· «τῶν ἐπιπλῶν ἡμίσεα μεταλαβόντων» Ἱπρ. 6, 23· τῆς λήξης, 1, 61· «ἀμείνωνος μοῖρας» Πλάτ. Φαίδρ. 218· «ὅταν μὴ μέλιτος τι μεταλαμβάνῃ», πολ. 8, 565· «ἐκὼ ὁ διώκων μὴ μεταλάβῃ τὸ πείμπτον μέρος τῶν ψήφων», νόμ. 12, 948· «ὀλέγας ψήφους» Δημ. ἡθ. 10 καὶ μετ. καὶ μέσ. «τοῖς τοῦ μεταλαμβάνοντος τοῦ νόμοιτος Ἀνδρῶν» Ἱπρ. 4, 45· 2) λαμβάνω ὑστερον ἀπὸ ἄλλου· «ὅταν δὲ τὸν λήγοντα μεταλάβῃ» Σεν. περὶ ἐπιν. 10, 6· «λῶγον· λαμβάνω μετὰ τινὰ τὸν λόγον, ἀποκρίνομαι Πολύδ. 17, 2, 2· καὶ ὁπλῶς ἄνευ τοῦ λόγου, 10, 38, 1· τὴν ἀρχὴν, τὴν στρατὴν γίγν· μετὰ τινὰ, διαλέχομαι τινὰ ἐν τῇ ἀρχῇ στρατηγία, 5, 40, 6· καὶ ἀπτόω, «ἅμα τῷ μετὰ λαβόν τὸ τῆς νουκῆς»· κατὰ τὴν ἔλευσιν τῆς νουκῆς, 15, 30, 2· 3) λαμβάνω ἀλλείως, μεταβάλλω, ἀλλάσσω· «τὸν πόλεμον ἀντὶ εἰρήνης» Θουκ. 1, 120· «ὅταν τὰ ἀλλήλων ὄργανα μετὰ λαμβάνωσι καὶ τῆς τιμῆς» Πλάτ. πολιτ. 1, 434· ἱμάτια Σεν. Κυρ. 4, 5, 4· «τῆς ἐπιθήκας Πολύδ. 3, 78, 3· «μετέλαβον τὴν Ἑλληνικὴν κατασκευὴν τῶν ὅπλων»· μετέβαλον τὰ ὅπλα τῶν καὶ ἑλάνων τὰ Ἑλληνικά, 6, 25, 8· 4) ἐκλαμβάνω, λέγω, ἐρμηνεύω ἀλλείως· Φιλίστρ. παρωδῶ Ἀθην. 8, 336, commutatio.

Μετα-λαμπέομαι· τρέχω διδω τὴν λαμπρότητα μου εἰς τὸν κατόπιν μου ἵνα καὶ οὗτος διώτῃ αὐτὸν εἰς ἄλλον Κλ. Ἀλ. στρ. σ. 503.

Μετα-λαβέω· μεταποιῶ λαβέω· «εἰς σκευὴ μετελάβευσεν πεντοδραχμὴ καλλιμ. κ. Χρυσορ. τ. 394.

Μετα-λάβω· ἀλλῶ (πυνθ) ἔπαιτα, ἐπαμύνω, μετανῶ, μετ' ἄπαρ. «μεταλαβὲς τὸ δικαίον ἔρξαι» Αἰσχ. Ικ. 405.

Μετα-λαδίσκω· φουρνίζω, ἀδύναμις ὑπὸ ἄλλην μορφήν· «μεταλαδίσκοντας δόνοντας ἀνδράσι τῶν χρηστέων»· εἰς ὠπλισμένους· ἀδύναμις Ἀπολ. Ρ. 3, 414.

Μετα-λέγω· ἔκναλέγω, ἐπαναλαμβάνω, γαλ· γέρπαιτε Σεν. λβ. Κομην.

Μετα-λέγεις, ἡ· ἐπαναλήψις· Σεν. λβ. Κομην.

Μετα-λήγω, μελ. ἔω· λήγω (πύω) ὑστερον, καταπύω· «τινὸς»· χόλοιο Ἰλ. ι, 157· «καμάρων» Ἀπολ. Ρ. 1, 1272· ἀπτόω. 3, 110, παρωδ.

Μετα-ληγέομαι, 951 καὶ π. μεταλλήγειν.

Μετα-ληπτικός· ὁ ἐπὶ τοῦ μεταλαμβάνοντος· «τινὸς»· πρὸς τις νῆς λέβητος μετὰ Πλάτ. Παρμ. σ. 163, participandum.

Μετα-ληπτικός, 3° α) ὁ ἐπιτήδειος, ἐκπύος νῆς λέβητος· β) ἱκανὸς νῆς ἀντιληπθῆναι· «τινὸς» Πλούτ. ἡθ. σ. 884· γ) ὁ ἀνέκων εἰς τὸ ἀρχιμὲν μετὰ λήψιν Εὐστ. Ἰλ. σ. 26, 31.

Μετα-ληπτικῶς, ἐπὶ ῥ. διὰ μεταλήψεως Σχολ.
 Μετα-ληπτικῶς, 3° α) τοῦ ὁποίου δύναται τις
 νὰ μεταβῇ β) ὁ δυνάμενος νὰ ἐξηγηθῇ.
 Μετα-ληψίς, εἰς, ἡ 1) τὸ μεταλαμβάνειν, μέ-
 νει· λόγων Πλάτ. πολιτ. 7, 539· 2) μεταβα-
 λή, ἀλλαγὴ, Θεαιτ. 173· «ἐκ μεταλήψεως τοῖς
 εἴθεσι χρῆσθαι» = ἀλλάττειν τὸ δόγμα διὰ τοῦ εἴ-
 φους, καὶ μεταχειρίζεσθαι τοῦτο Παλῆδ. 2, 38,
 4· ἐν γένει μεταβολή· σχήματος, θ, 20, 2· τῆς
 ἀρχῆς· ἡ διαδοχὴ 31, 21, 3· 3) λεκτικὸς τρό-
 πος, καθ' ὃν λέγεται ἀντὶ ἄλλης, π. χ. Κένταυρος ἀντὶ Χείρων. «Ἐπειστὸς ἀντὶ Περικλ.
 Πλούτ. ἐν βί. Ὀμ. § 21, κατὰ δὲ Δ. Ἀλ. ἡ
 χρῆσις τοῦ ἄφρου. ἀντὶ τοῦ συγκεκριμένου, π. χ.
 συγγενὲς ἀντὶ συγγενεῖς· 4) παρὰ τοῖς γραμμ. τὸ
 σχῆμα τοῦ λόγου, καθ' ὃ ἡ ἀρραμένη σύνταξις
 εἰς βραχέως κανονικῶς· πρῶτ. κλίσεις, μετακλίσεις·
 5) ἀλλαγὴ Εὔστ. 6) ἐρηνηναία Εὔστ. παρ'
 ἑκκλ. ἡ κοινωνία τῶν θεῶν μυστηρίων.
 Μετα-ληψίς, οὐ· οἷος Αἰγύπτου Ἀπολλοδ.
 Μετα-αλλαγῆς, ἡ· ἀλλαγὴ, μεταβολή· «συντε-
 χία» Εὔρ. Ἦρ. μ. 766· «ἄλλου δ' ἐν μεταλλαγῇ
 πολυμυχανῶν ἀνδρὸς εἴρεται» = τὸ τῶν ἐρί-
 σκεται, μεταβαλὼν κύριον ἐν τῇ κατοχῇ τοῦ
 πολυμ. ἀνδρὸς Σοφ. Φιλ. 1119· ἡμέρας Ἦρ.
 1, 74 ἰπὶ ἡλίου ἐκλείψης· «κοινωνίαις τε καὶ
 μεταλλαγαῖς εἰς ἄλληλα» Πλάτ. Τιμ. 61· «οὗτι
 ἡ εὐμυρία οὐκ εἰρήνη ἄλλα πολέμου μετα-
 λαγῇ εἶναι» Σεν. Ἐλ. 7, 4, 10· βίαι· θάνατος
 Πλούτ. ἡθ. σ. 101· καὶ ἄνευ τοῦ βίου Δ. Κασ.
 57, 4, mutatio.
 Μετα-αλλακτέον· δεῖ μεταλλάσσειν Φίλων.
 Μετα-αλλακτέον, ἥρος, ὅ· ὁ μεταλλάσσειν, με-
 ταβάλλων· «μῖσος μεταλλακτέον παύσπου
 χροῦς» = ὅστις μεταβάλλει τὸ χρώμα ἰων ἐν
 Ἀθην. 7, 318, mutator.
 Μετα-αλλακτός, 2° α) μεταβολημένος Αἰσχ.
 Ἐπειτ. 706· β) ὁ δυνάμενος νὰ μεταβῇ Πινδ.
 ἄποπ. 200 (241), mutabilis.
 Μετα-ἀλλαξίς, εἰς, ἡ· μεταλλαγῇ Σεν. Κυρ.
 1, 2, 29, εὐθὺς οὐν καίτοι παράλλαξις, κυν. 4, 4.
 Μεταλλ-ἀρχῆς, οὐ, ὅ· ὁ ἀρχων, ἐπιστάτης
 μεταλλείου, μίγν.
 Μετα-ἀλλάσσειν, μέλ. ξω, παρκ. μετήλλαξα· κά-
 μνω ἀλλαγῇ, μεταβάλλω· «φύσιν Σοφ. ἄποπ.
 713· «οἰσμετα μεταλλάξας» Ἦρ. 1, 59· τοῦ-
 νομα Πλάτ. πολιτ. 272· «μεταβαλὼν οὐ σμι-
 κρὸν βίον μεταβάλλοντα», νόμ. β, 775· «χώ-
 ραν εἰρήνην ἐξ ἐτέρας», Περικλ. 138· «χώραν
 μεταβαλὼν εἰς ἄλλην χώραν Λυκούργ. 86·
 τόπον, 69· «οὐ γὰρ τὸν τρόπον ἀλλὰ τὸν τόπον
 μόνον μετήλλαξεν» Αἰσχίν. 3, 78· «τοὺς ἀνα-
 ξίους εἰς τὴν τῶν ἐπανιόντων χώραν μεταλλά-
 τειν» = μεταφέρειν Τιμ. 19· «βίον» ἀπαυθίσειν
 Ἰσοκρ. Ἀρχιλ. 12, καὶ συχνά· καὶ ἄνευ τοῦ
 βίου Πλάτ. ἈΕ. 367· καὶ συχνά· 2) ἀμετῶ, με-
 ταβάλλομαι, ἀλλάσσομαι Ἦρ. 2, 77, Εὔρ.
 ἄποπ. Ἀρχιλ. 26, Μίσ. ἀλλάσσειν τὸ ἔμῳ·
 «χίτωνά Πολυδ. 7, 41· τὴν τύχην δεινὰρχ. σ.
 101, 43, mutio, commutatio.
 Μετα-ἀλλάτος, 2° ὅμορ, ἀντὶ μεταλλήτος· ὃν
 δύναται τις νὰ ἐρευνήσῃ, ἐξετάσῃ Πίν. Π. 4,
 291, praecandus.
 Μετα-ἀλλῶν, (μετ' ἄλλα) μελ. ῥωμ. κυρ. ἐρευνῶ,

ἐρευνῶ ἄλλα πράγματα, ἐπιμελῶς, περιέργων·
 ἐρευνῶ, ἐρευνῶ «μήτε σὺ ταῦτα ἕκαστα διερεῖν
 μηδὲ μετάλλα» Ἰλ. α, 550, καὶ συχνά· «τοῦτο
 δὲ τοι ἐρεῖν ὅ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλάξαι», γ,
 177· «ὅν δ' εὐέλπω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ
 ἐρεῖσθαι» Ὀδ. γ, 243· «οὗς σὺ μεταλλάξαι» = περὶ
 ὧν ἐρευνᾷς, ἐρευνᾷς Ἰλ. κ, 125· «τινὰ» ἐρευνᾷς
 «ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες» Ὀδ. π.
 287· καὶ συχνά· «τινὰ τι, α, 231· «τί σμφί
 τινι» = ἐρευνῶ τι περὶ τινος, ρ, 554· «σμφί τι-
 νος» Ἀπολ. Ρ. 4, 1471. Παρὰ Πινδάρῳ, Ὀ.
 β, 62 μεταλλάσιν μιν· ἐξεργᾷ ὁ Σχολ. «ἐπι-
 λοφρονήματα, ἐπιστάτης αὐτοῦ», κατ' ἄλλους
 ἐξεργᾷ αὐτόν, sculor, inquit, personor.

Μεταλλεία, ἡ τὸ μεταλλεῖν, ἡ ζήτησις τῶν
 μετάλλων καὶ τοῦ ὕδατος ἐντὸς τῆς γῆς δι'
 ἀνοιγμάτων καὶ ὅπως· «ὅσα ὅπ' ἀνοίγματος
 ὀρυζόμενα» Πλάτ. Κριτ. 114· «τὸ πᾶν τοῦ
 ἀργύρου βαθείαις καὶ καταπύλαις μεταλλείαις
 ἐρύσσεται» Ἀθην. 6, 233· ἐπομ. τάφρος·
 «συνάγοντες μεταλλεῖαις τὰ πηγάδια ὕδατος»
 Πλάτ. νόμ. 6, 761· ὄρυγμα, τρύπημα γῆς,
 ὀπνόμομος Δ. Σικ. 16, 74.

Μεταλλεῖον, τό· μέταλλον· «σῖδηρος καὶ χαλ-
 κὸς καὶ πάντα τὰ μεταλλεῖα συγκεχυμένα ἡ-
 φάνιστο» Πλάτ. νόμ. 3, 678.

Μεταλλεῖον, μύρον, τό· μύρον ἐκτερεῖν ὅπ' οὗ
 τοῦ Σικελίου Μετάλλου Ἰπύχ. δι. γρ. με-
 γάλλιον ἡ μέγαλειον.

Μεταλλεύς, (εἰς, ὅ· 1) μεταλλευτὴς Πλάτ.
 νόμ. 3, σ. 678. 4) εἶδος μύρμηκος Ἡσυχ.

Μεταλλευσις, εἰς, ἡ· μεταλλεῖα Παλαιό. 10.

Μεταλλευτής, ἥρος, ὅ· μεταλλευτής· «δόνει
 Πουλ. Σιλ. ἐκφρ. 621

Μεταλλευτής, οὐ, ὅ· μεταλλεύς, ὁ μεταλ-
 λεύων, ὁ ζητῶν, μέταλλα καὶ ὕδωρ ἐν τῇ γῇ, ὁ
 σκάπτων καὶ ἀνοίγων τάφρους Στραβ. 9, σ. 407.

Μεταλλευτικός, 3° ὁ ἀνήκων, ἐπιτηδεύς εἰς
 τὸ μεταλλεῖν, εἰς τὸ ζητεῖν μέταλλα καὶ ὕδωρ
 ἐν τῇ γῇ, καὶ εἰς τὸ ὑπονομεῖν, ὁ ἀνήκων
 πρὸς μεταλλεῖον· «κτῆμα Πλάτ. νόμ. 8, 847·
 «ἡ μεταλλευτικὴ», δηλ. τέχνη Ἀριστοτ. πολιτ.
 1, 11· ἐπίρ. -κῶς Εὔστ. ἐργ. σ. 251, 19, metallicus.

Μεταλλευτός, 3° ὁ ἐν τῇ γῇ ζητηθεὶς, ὁ ἐκ
 τῆς γῆς ἐξορυχθεὶς ὡς τὸ μέταλλον Ἀριστοτ.
 μετεωρ. 3, 6.

Μεταλλεύω, μέλ. εὔσω, παρκ. μετήλλικα· 1)
 μεταλλουργεῖν, ζητῶ ἐν τῇ γῇ μέταλλα, σκά-
 πτω· «= χρυσὸν καὶ ἀργυρὸν» Πλάτ. πολ. σ.
 288· «ἐκ τῆς γῆς Ἀριστοτ. = ἐκ θέρμης Λουκ.
 = μέταλλα Δ. Σικ. 5, 37· 2) ὑπονομῶμαι = σκά-
 πτω ὑπονομῶμαι Δ. Ἀλ. ἀρχ. 4, 44· ἀπὸ τῶν ἀ-
 νορύσσειν, ὑπονομεῖν Δ. Σικ. 18, 70· 3) μετα-
 ἐξετάζω, ἐρευνῶ ὡς τὸ μεταλλάω· «τοῦτον τὸν
 μύχον» Ἀνθ. 6, 302, ὅ· «= αἰγὺς ῥύθον» Νικ.
 ὁμρ. 672· 2) καταδικάζω τινὰ νὰ ἐργάζεται ἐν
 τοῖς μεταλλείοις, μεταλλίζω Πολυκιν. 2, 1, 26.

Μεταλλήγω, ἑπ. μεταλήγω.

Μεταλλήτος, 2° μεταλλεύς.

Μεταλλίζω· μεταλλεῖν ὁ καταδικάζω τινὰ
 νὰ ἐργάζεται ἐν μεταλλείοις Βασίλεικ.

Μεταλλικός, 3° α) ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μεταλ-
 λεῖον· νόμος Δημ. σ. 976, 24· «δικαι. 977,
 16· 6) ὁ ἐκ μετάλλου κατασκευασμένος, ὁ ἀνήκων

κων εἰς μέταλλα Πλούτ. ἡθ. α. 663' γ) ὁ ἀναγκαῖος εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν μετάλλων· - σκεῦος· Ἡσυχ. ἐν λ. ἑοίε.

Μεταλλίτης, ου, ὁ, θ. μεταλλίτης· ὁ ἐκ μετάλλου, ὁ περιέχων μέταλλον· γη=μεταλλική· Ἡσυχ.

Μεταλλοῖω-ω, μελ. ὡσω μεταβάλλω, κἀμνω ὅλως διόλου διαφορετικῶν Φίλων τ. 2. σ. 296.

Μεταλλοῖωσις, εως, ἡ· μεταβολή Σχολ. Λίσχ. Ἑπτ. 690.

Μέταλλον, τό 1) ὄρυγμα, τρύπα ἐντός τῆς γῆς, ἐν ᾗ ζητοῦνται μέταλλα, χαλκός, λίθοι, ὕδωρ κτλ. μεταλλεῖον, λατομεῖον, ὁ τόπος ἐν ᾧ γίνεται ἔρευνα, καὶ τὸ ἐρευνώμενον Ἡρ. 5, 17· «χρύσα μέταλλον», 6, 46· Θουκ. 1, 100· «ἀλός μέταλλον»=ἀλατορυχεῖον Ἡρ. 4, 185· Λευκοῦ λίθου Στραβ. 13, 1 καὶ συχνά· ἀργύρεα=μεταλλεῖον ἀργύρου Θουκ. 2, 55· 2) ὀρυκτός· «ἤρξατο πολιορκῶν διὰ τῶν μετάλλων» Πολύβ. 16, 11, 2· 3) παρὰ μετν. καὶ τὸ ἀνορυσσόμενον μέταλλον, ἰδίως ὁ χαλκός, λίθος, ἄμμος, metallum, cuniculus (κατὰ Βούτμαν. λεξ. 1, σ. 140 ἐκ τοῦ μετ' ἄλλα - τῷ γαλλ. fouille, σημ. τὸ ἐρευνᾶν, εἶτα τὸν τόπον καὶ τὸ ἀνορυσσόμενον μέταλλον).

Μέταλλον, τό λημὴν τῆς πόλεως Γόρτυνος ἐν Κρήτῃ Στραβ.

Μεταλλός, ὁ· ἔδε μεταλλεῖον μύρον.

Μεταλλο-οργεῖον, τό· τόπος ὅπου κατεργάζονται τὰ μέταλλα Δ. Σικ 5, 38.

Μεταλλο-οργεῖω· κατεργάζομαι μέταλλα Διοσκ. 5, 84.

Μεταλλο-οργία, ἡ· τὸ ἔργον καὶ ἡ τέχνη τοῦ μεταλλουργοῦ Σκ. Βυζ. metallurgus.

Μεταλλο-οργός, 2· ὁ κατεργαζόμενος τὰ μέταλλα, μετν.

Μεταλλό-χρυσος, 2· ὁ περιέχων μέταλλον χρυσόν· γατὰ Η. Σιλ. Θερμ. Πυθ. 41.

Μεταλλώδης, 2· ὁ ἐκ τοῦ πύθους τῶν μετάλλων, ὁμοῖος μὲ μέταλλον Σκ. Βυζ.

Μετα-άλλμενος, μετοχ. ἀορ. συγκεκ. τοῦ μεθ-άλλομαι Ἰλ.

Μετα-λογίζομαι· μεταβάλλω γνώμην, μεταβουλεύομαι, σκέπτομαι ἄλλῃως Σχολ. Εὐρ. Ἑκ. 857.

Μετα-λωφάω, ἰων. μεταλωφείω· ἀναπαύομαι ἔπειτα ἢ ἐν τῷ μεταξὺ, παύω, κίμνω διακοπήν Ἀπολ. Ῥ. 1, 1161, interquiesco.

Μετα-μάζιος, 2· ὁ μεταξὺ τῶν μαστῶν· στήθος Ἰλ. α, 19· «τὸ μεταμάζιον»=ὁ μεταξὺ τῶν μαστῶν χώρος Ἀνακρ. 29, 30.

Μετα-μαίνομαι 1) ἀναζητῶ, ἀνερευνῶ, ἀνιχνεύω, ζητῶ νὰ ἐπιτύχω· ἀρχαῖον Πινδ. Ν. 3, 77· 2) μαίνομαι πάλιν· ὡς τὴν μου καὶ πάλιν μετεμνήν· Καλλιμ. κ. Χρυσορ. σι. 1800.

Μετα-μανθάνω, μελ. μαθήσομαι 1) μανθάνω τι ἀφ' ἑνὸς τὸ πρῶτον, ὃ ἐμαθόν, μανθάνω ἄλλῳ· ὅμνην Ἀισχ. Ἀγ. 692· ἀπῶτ. Ἀριστ. πλ. 924· 2) ἀπομανθάνω, ἀποβάλλω συνήθειαν· τὴν γλῶσσαν Ἡρ. 1, 57· τὴν ἐλευθερίαν Ἀισχίν. σ. 78, 1· μανθάνω τι καλλίτερον Πλάτ. πολ. 3, 113· ἀπῶτ. Λουκ. Ἑρμότ. 84, dodisco.

Μετα-μαρτύνω· μεταβάλλω, μεταλλάσσω· νῆσ-λὸν βαθὺ πῆμας ἐν μικρῷ παδάμειψαν χρόνῳ Πινδ. Ὀ. 12, 48· «ἐκ βόθς· πάλιν μεταμείβε

γυναικα»=μετέβαλλεν εἰς γυναῖκα Μοσχ. 2, 52· «-φρένα τινί» Νον. Δ. 4, 182. Μέσ, συνη-θέστε· μεταβάλλομαι, ἀλλάσσω· «μεταμειδόμενοι δ' ἐναλλάξ» Πινδ. Ν. 10, 55· «ἐκ προτέρων μεταμειψάμενος καμάτων χάριν Διός», Π. 3, 96· «μυριάδας ἀγαθῶν ἑτέρας ἑτέρας ἀμείβομένα πόλιν»=ἀλλάσσομεν μίαν εὐτυχίαν μὲ τὴν ἄλλην, ἀποκτώσα μίαν μετὰ τὴν ἄλλην Εὐρ. Φοιν. 838, transmutio.

Μετα-μειψίς, εως, ἡ· μεταλλαγὴ, μεταβολή Σχολ. Λίσχ. Πρ. 670, transmutatio.

Μετα-μείλεια, ἡ· μετάνοια, μεταβολὴ γνώ-μης, μετάνοις· «ἐν τῇ ἡμετέρᾳ περὶ Μιτοληνίων μεταμείλεια» Θουκ. 3, 37· «μεταμείλεις ἐμπιπλὺς αὐτὴν» Πλάτ. νόμ. 5, 727, καὶ πλ.

«λαμβάνειν μεταμείλεις» Θουκ. 1, 34, poenitentia.

Μετα-μελίζομαι· μεταμέλομαι, μετν.

Μετα-μελητί· μεταμελημένως Νικηφ. Γρηγ. τ. 3 σ. 315.

Μετα-μελητικός, 3· ὁ εἰς μεταμέλειαν ἀνή-κων, ἐπιρροπῆς Ἀριστοτ. ἡθ. 7, 7.

Μετα-μελητός, 3· μεταμελημένος Σχολ. Ἰλ. α, 526.

Μετα-μελίη, ἡ, ἰων. =μεταμέλεια Ἡο. 6, Ὀμ. 19.

Μετα-μελός, ὁ· 1) μεταμέλεια, μετάνοια· Θουκ. 7, 55· 2) ἐπιθ. πλήρης μεταμείλεις Δ. Σικ. τινὸς ἢ ἐπὶ τι· παρὰ Πλάτ. Φαίδ. 113 γραπτέον μεταμέλειαν ἐκ τοῦ μεταμέλω.

Μετα-μέλομαι· ψάλλω μεταξὺ ἄλλων καὶ χορεύω· τσι· Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλλ. 197.

Μετα-μέλω (μέλω)· 1) ἔνερ. τριτοπρ. μετῶ-δοτ. πρὸς. μεταμέλει μοι=μετανῶ· πόνος Ἀισχ. Εὐμ. 741· «ἔμμαι δέ σοι ταῦτα μεταμείλῃσι» Ἀριστ. νεφ. 1098· «τῷ Ἀρίστωνι μετέμελε τὸ εἰρημένον» Ἡο. 6, 63· καὶ μετῶ-γεν. πράγμ. «εἰ ἐκείνους μὲν τότε μεταμέλει ὡς ἂν εὐ ποιήσων» Πλάτ. Φαίδρ. 231· «οὐδ' μεταμέλει μοι τῆς αἰρέσεως» Λουκ. Ἑρμότ. 21· εἰς τὴν δοτ. προσωπ. προστίθεται καὶ μετοχή δη-λοῦσα τὸ ἀντικείμενον τῆς μεταμείλειας· «μετῶ-μέλῃσι σοι ταῦτα ποιήσας» = μετενόησαν οἱ ἐπράξαν ταῦτα Ἡρ. 1, 130· «μετεμέλησθε οἱ τὸν Ἑλλήσποντον κασιγνίσαντες», 7, 51· «οὐδὲ νῦν μοι μεταμέλει οὐδὲς ἀπολογησάμεν» Πλάτ. ἀπολ. 38· μετοχ. κατ' οὐδ. γέν. «μεταμέλον ἀν-τοῖς»=ἐπειδὴ μετενόησαν, Φαίδ. 113· «τῶν μὲν ἀνηλωμένων μεταμέλον αὐτοῖς» Ἰσοκρ. 18, 60.

Μετα-μεταμέλομαι, μελ. μεταμειλήσομαι· μετα-νοῶ· ἀπῶτ. Ξεν. Κυρ. 4, 6, 5· «εἰς τὸ μεταμει-λήσομενα προΐεμαι»=εἰς τὴν μετάνοιαν, ἀπομνή-σθ. 6, 23· καὶ μετὰ μετοχ. «μετεμείλοντο οὗτοι ἀναστάντες»=μετενόουν οἱ δὲ ἀνέστησαν Θουκ. 7, 50· τινί, ἐπὶ τινί Πλούτ. Τιμοκ. 6, καὶ συχνά· περὶ τινος Φέλαρ. συντάσσεται καὶ ὡς τὸ ἔνερ. «μεταμείλεσθαι πολλὰς αὐτοῖς» Πλάτ. Δημ. 382· Ἐν γένει μεταβάλλω γνώμην, ἀπο-φασιν Πολύδ. 4, 50, 6.

Μετα-μέμυλεται· μεταμειλήσεται Ἡσυχ. Ἑ-σως μεταμειλήσεται.

Μετα-μεμλημένος, ἐπὶρ. μετοχ. μετὰ με-ταμείλεις Ἐπιφάν. τ. 1, σ. 979.

Μετα-μύθεια (μῆθος), ἡ· τὸ ἐναντίον τοῦ προμύθεια, ἡ μετὰ τὴν πρᾶξιν σκέψις, ὡς

ροβουλᾷ, ἐπιμήθεια, ὅταν τις γίνηται μετὰ τὴν πρᾶξιν φρόνιμος, καθ' Ἑσυχ. μετάνοια.
 Μετα-μίγνυμι, μελ. μίξω μίγνυναι, ἀνακατώνειν τὸ μεταξὺ τι μετ' ἄλλου - τινί τι, «κτῆμα» ὑπόσταται ἔστι τοῖσι Ὀδυσσοῦ μεταμίζομαι. Ὀδ. γ, 221, permissio, commisceo.
 Μετα-μίξω, ἐπὶ ἀναμίξω. ἀνακατωμένη.
 Μετα-μίξω, εἰς, ἢ ἀναμίξω, μεταβολὴ διὰ μίξω. πρὸς, μεταμύξω.
 Μετα-μίξω μεταμίζνυμι Ὀδ. σ, 310.
 Μετα-μορφάω, Ἐπιφάν. Νικ. Χων. ἀντί τοῦ Μετα-μορφάω μεταβάλλω τὴν μορφήν, τὸ σχῆμα, μεταμορφώνω, μεταβάλλω εἰς ἄλλην μορφήν «τὴν Νέμεσιν ποιεῖ εἰς ἑρῶν μεταμορφωμένην» Ἀθην. 8, 334, transformo.
 Μετα-μόρφωσις, εἰς, ἢ μεταβολὴ μορφῆς, Λουκ. περὶ ἄρχ. 574, transformatio.
 Μετα-μόσχευσις, εἰς, ἢ μεταφύγεσις, γλωσ.
 Μετα-μοσχεύω μεταφυτεύω Ἑσυχ.
 Μετα-μπελάω ἢ ἀμπελάω (τὸ ἀμπελάω), ἀόρ. μεταμπίσχω 1) μετενδύω, ἐνδύω ἀλλέως. Μίσω. ἐνδύομαι ἀλλέως Ἀριστιδ. τ. 2, σ. 207, 10.
 2) μετὰ ἐνδύομαι ἄλλο φάσμα μετφ. «τὴν χαλεπωτάτην δουλείαν ἀντὶ λευτερίας μεταμπίσχωμεν» Πλάτ. πολιτ. 8, 569.
 Μεταμύνω ὁμοῦ ἀποκρούω, βοηθῶ, ἀρχ. γρ. ἀντὶ τοῦ νῦν ἐπαμύνειν Ἀνακ. 3, 16.
 Μεταμυφάω, παρκ. μετημφάω, ἐκκλ. μεταμύφω - ἐαυτὸν Ἠλ. 5, 5, μετὰ διπλ. αἰτ. «τὰ δυστυχήματα τὸ λαμπρὸν με τοῦτο σχῆμα μετημφάσας», 2, 21. Μίσω. μεταμυφάζομαι, παρκ. μετημφάσμαι = ἐνδύομαι μετὰ ἄλλα ἐνδύμα, κυρ. καὶ μετφ. «- τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα» Ἀθην. 13, 593. «- ἀντὶ τῆς δουλείας τὴν ἐλευθερίαν» Διοδ. 16, 11. «ὁποδοσάμενος Πυθαγόραν τινὰς μετημφάσω μετ' αὐτόν» Λουκ. ἀλέκτρ. 19. παρὰ Πλουτ. περὶ τυχ. Ἀλ. 2, 8 κίτται μεταμυφίζουσι.
 Μεταμυφάσας, ἢ μεταβολὴ ἐνδύματος, μετφ.
 Μεταμυφ-έννυμι, μελ. - ἀμυφίσω ἐνδύω νέον ἐνδύμα. «φοινικίως μεταμυφέννυς» Δ. Λαερ. 7, 25 μετφ. μεταβάλλω «τὴν ἐντρομόν - ἔντρομον χεῖρα μετημφάσας» Ἀνθ. 6, 165, 8. Συνήθ. μίσω. «μεταμυφίσασθαι τὴν Ῥωμαίων στολήν» = ἐκδύσθαι τὸ ἴδιον φάσμα καὶ λαμβάνειν τὴν Ῥωμαίων στολήν Ἠρώδ. 3, 5, 9 «ὅπως τῶν πολιτῶν τινὰ ἴδοι κακῶς ἡμφιεσμένον κτελεῖν αὐτῶ μεταμυφέννυσθαι τῶν νεανίσκων τινὰ τῶν συνεκολουμένων αὐτῶ» Ἀθην. 12, 533. «φυγὴ πολλὰ μεταμυφέννυμένη σώματα» Δ. Λαερ. 3, 67, vestem mutō.
 Μεταμύλιος, 2' α) ἔσφ. ἀντὶ μεταμύλιος. β) ἐμπόλεμος, ἐκ τοῦ μύλος Ἑσυχ.
 Μεταμύωνιος, (συγκ. ἐκ τοῦ μετ-ανεμύωνιος), 2' κυρ. ὁ μετὰ τοῦ ἀνέμου, ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φερόμενος, αἱ ἀρχαὶ ἐρημνεύουσιν, ἀνεμοσύρρητος, μάταιος, οὐκ ὄντως, μεταμελείας ἔχων. πρὸς ἀνεμώλιος τὸ μεταμύλιος δὲν φέρουσι τὰ καλλίτ. χειρ. τοῦ Ὀμ. καὶ Πινδ. «τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμύωνια ὕειν» Ἰλ. 6, 363. «μὴ μοὶ μεταμύωνια νῆματ' ὀληται» = ἄνευ ἀποτελέσματος, ἄχρηστα Ὀδ. 6, 98. «μεταμύωνια βάζειν» = ὀμικτεῖν εἰς τὸν ἀέρα, ἀνοήσιας, σ, 332. «ἐλπίδες ἀνδρῶν τέμνοισαι πολλὰ ψυδὴ μετα-

μύωνια» Πίνδ. Ὀ. 12, 6. «μεταμύωνια θηρίων ἀκράντοις ἐλπίσιν», Π. 3, 23. «ὡς σὺ μετ' ἐρ- νίθων ἐς κόρακας βαδίει μεταμύωνιος» Ἀριστ. εἰρ. 117, vānus, ignis, iustitias.
 Μετα-ανα-γινώσκω μεταπαίθω, φέρω τινὰ εἰς ἄλλην γνώμην «ἐξ ἀέλπτων Ἀφας μετανεγνώσθη θυμὸς τ' Ἀτρεΐδης» Σοφ. Αἴ. 704.
 Μετα-αναδεύω ἀναδεύω πάλιν; Ν. Χων.
 Μετα-ναίει τις, οὐ, δ' ὁ ἀλλάζας, μεταβαλὼν τὴν κατοικίαν του καὶ κατοικῶν ἄλλου, μετανάστης Ἡσ. θε. 401.
 Μετα-ανα-παίθω μεταπαίθω μετανεπίσθη = μεταγνώσθη Ἑσυχ.
 Μετα-ανα-στάσις, 2' ὁ ἐξ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον μετενέχθης Νῦν.
 Μετα-ανά-στασις, εἰς, ἢ μετοίκησις ἐξ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον, συνήθ. διὰ βίας γινόμενη «οὐ βαδίως τὰς μεταναστάσεις ἱσοῦντο» Θουκ. 1, 2, migratio, emigratio.
 Μετα-ανά-στασις, 2' ὁ ἐξ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον μετοικήσας - γῆ = τῆς ὁποίας οἱ πατοὶ καὶ ἐδωθήσαν, ἐγίνοντο μετανάστη, μετφ.
 Μετα-ναστευτέον, β. ἐπὶ ὁ. πρέπει τις νὰ μετανάστεύσῃ, μετφ.
 Μετα-ναστεύω μετοικῶ, ἀφῆνω τὴν κατὰ- κίαν μου καὶ μεταβαίνω εἰς ἄλλο μέρος, ἐκκλ. Συνέσις. μετφ. «τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς» Εὐστ. Μίσω. ἀντὶ ἔνερ. «ἐπὶ τὰ ὄρη» Ψαλμ. 10, 1.
 Μετα-νάστης, οὐ, (ναίω), δ' ὁ ἐξ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον μετανάστεύων, μετοικῶν, ὡς εἶνος δὲ ὀλιγώτερον τιμώμενος ὁπὸ τῶν ἐγγυρίων. διὰ «ὡσεὶ τιν' ἀτίμητον μετανάστην» Ἰλ. τ. 618, π, 59, ἐνθ' ἐπὶ ὁθλ. γέν. ἀρήμενον διώρθ. ὁ Ἀρίσταρχος μετανάστην «μοῖνοι εἰόντες οὐ μετανάστηται τῶν Ἑλλήνων», ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων, αὐτόχθονες, γηγενεῖς Ἠρ. 7, 161. «πατρὶς ἐξέ- ριστος Συνέσις ἐπ. 67. ὁ Ἀρατ. 457 ὀνομάζει οὕτω τοὺς πλανήτας ἀντὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς.
 Μετα-νάστις, 2' ὁ ἀνέκων εἰς τὸν μετανά- στην, ὁ ἐξ ἐνὸς τόπου εἰς ἄλλον φερόμενος, μέτοικος, πλανώμενος. «νόμφαι νηγάδες» Ἀνθ. 9, 814. ταῦρος Νυν. Δ. 1, 110. «ὄσωρ, αὐ- τόθ. παρ. Ἰω. 2, 47.
 Μετα-νάστις, ἴδου, ἢ μετανάστης.
 Μετα-νάστρια, θηλ. τοῦ μετανάστης. «σκο- πῶν μετανάστρια πέριξ» Ἀνθ. 7, 201.
 Μετα-νεύειν, ἢ 1) γυνὴ Κελεύδ. Ὀμ. Πρωτ. 2) ἄλλ. γυν. ὄν.
 Μετανεύσμαι, ἐσφ. γρ. ἀντὶ μετανέουσμαι.
 Μετα-νέμω διανέμω μεταξὺ ἄλλων. μίσω. - τινί τι = διανέμω τι εἰς τινὰ (ἀφαιρῶν παρ' ἄλ- λου) Θεοδ. Πρόδρ.
 Μετα-νέομαι μετανίσταμαι, φεύγω καὶ ὁ- πάγω ἄλλου, μετοχ. μετανέμενος Ἰων. ἀντὶ μετανέμενος Μουσαῖ. 205, ἀνα, ἀπεδο.
 Μετα-ανθῶ μεταβάλλω τὸ ἄνθος, τὸ χρώμα μου Φιλόστρ. εἰκ. 1, 10.
 Μετα-ανθώπιζω μεταβάλλω εἰς ἄλλον ἐν- ὄρωπον «εἰς Τίμωνα μετανθώπιζεται». Εὐστ. σ. 120, 44.
 Μετα-νίξω, μελ. ψῶ χύνω εἰς ἄλλο ἀγγεῖον, νίπτω ἔπειτα, ἀρχ. λεί.
 Μετα-νιπτρίς, ἴδου, ἢ «κόλις, ἢν μετὰ τὸ ἀπονίψασθαι ἐλάμειν» Πολ. 6, 31. τὸ τῆ-

Λευταῖον πατήριον ὁ ἔπεινον μετὰ τὸ νύμφιον· τὴν μετανιπτρίδα τῆς ὕβριος ἔγγιστον· Ἀθην. 15, 693.
Μετάνιπτρον, τό· μετανιπτρίς· Ἀθην. 11, 486, καθ' Ἰουχ. «ἡ διστάτη πόσις».
Μετα-νίσσονται· μετέρχονται, πορεύονται, μεταβαίνειν εἰς τὸ ἄλλο μέρος ἀπέναντι, μεταστρέφονται· Ἡέλιος μετανίσσεται βουλευτόνδε· πρὸς δυσμὰς ἔδεικνεν Ἰλ. π. 779. Ἐν γένει τρέχω κατόπιν τινὸς ἵνα φθάσω αὐτόν· «μετανίσσεται αὐτόν». Πίνδ. Π. 5, 8, transeo.
Μετ-αν-ίστημι· σηκώνω τινα ἐκ τῆς θέσεώς του καὶ μεταφέρω ἀλλοχόσας ὡς αἰχμάλωτον, μέτοικον, ἐν γένει μεταφέρω· «εἰς ἄλλας πόλεις» Πολύδ. 9, 26, 7· ἀπώτ. 3, 5, 5· ἐν τοῖς ἀμετρ. χρόνοις μεταβαίνειν ἔξ ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον· «μὴ δὴτ' ἀδικηθῶ σοι πιστεύσας μεταναστῆς» Σοφ. Οἱ. Κ. 172· «εἰς Ἡρ. 9, 51· παρὰ τινα, «ὅπως μετανέστησαν παρὰ Ἀγραινοῦς» Θουκ. 3, 114· «πρὸς τινα, Φίλων, Πελопοννήσου» = ἐκ τῆς Πελοποννήσου Φώτ. βιβλ. α. 141· «μεταναστήσομαι» = ὅτε ἀναχωρήσω Πλάτ. συμπ. 223, migro, emigro.
Μετα-ναέω· 1) μεταβάλλω γνώμην, σκέπτομαι ἄλλως, μετανοῶ, μετανόων· «μετανοήσας ἔπιν» Πλάτ. Εὐθύδ. 270· «ἤναγκαζόμεθα μετανόειν» Ξεν. Κυρ. 1, 1, 3· «ὁδὸν μὴ ὑστερον μετανόησιν» Λουκ. νεκρ. διὰ 10, 1· καὶ μετὰ μετασχ. «μετενοῖαι γενόμενος Ἕλληνα» Λουκ. ἔρωτ. 36· «ἐπὶ τινι, περὶ ὄρχ. 84· περὶ τινος Πλουτ. Γάλλ. 6· «τινί, Ἀγ. 19· ἀπό, ἔκ τινος, ἔκκλ. πρόλ. μεταγιγνώσκω» σκέπτομαι ἔπειτα, ἀντίθ. προνοεῖν Σοφ. Ἀνθ. 1, 14.
Μετα-νοητικός, 3· ὁ ἀνήκων ἢ πρόθυμος εἰς τὸ μετανόειν Μαξ. Τυρ. 11, 3, σ. 193.
Μετάνοια, ἡ· μεταβολὴ γνώμης, φρονήματα, ἀποφάσεις, γενομένη μετὰ καλλιτέραν σκέψιν, μεταμέλεια Πολύδ. 4, 66, 7, poenitentia.
Μετα-νοστέω· ἐπιστρέφω ὁπίσω Θ, Πρόδρ.
Μετα-νυλάω· ἀνυλάω, λαμβάνω ὕδωρ ἢ ὑγρὸν ἐκ τινος ἀγγείου (ἢ ποταμοῦ) καὶ χύνω εἰς ἄλλο, μεταγγίζω Ἀνθ. 9, 180, 3.
Μεταφά, ἡς, καὶ μάταφα, ἡ· μετάξι, ξένη λέξις Σχολ. Βυζ. ἔτι δὲ τὸ μεταφῶν, ἡ μεταφῆς.
Μεταφά-βλάττει, ἡ· εἶδος πορφύρας βαφῆς, δι' ἧς ἐβάπταντο τὰ ἐκ μετάφης ὑφάσματα Σύν. λsf. Κορυαν.
Μεταφάριος, ὁ· μεταφοποιός, ὁ κατασκευάζων τὴν μετάφῶν, μεταφωργός Βασιλικ.
Μεταφῶν, τό· ὕψος, τῆς μετάφης Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. ψ, 760.
Μεταφω-ποιός, ὁ· ὁ παράγων, κατασκευάζων μετάφῶν· σκυῶλη Βυζ.
Μεταξύ, ἑπῖρ. (μετὰ, μέσος)· ἐν τῷ μέσῳ, ἀναμεταξύ, ἀνάμεσα· 1) ἐπὶ τόπου, ἀνάμεσα, ἐν τῷ μέσῳ Ἰλ. α, 156· «τινος Ἀριστ. Ἀγ. 433· 2) ἐπὶ χρόν. ἐν τῷ μεταξύ, ἀναμεταξύ Ξεν. Ἀν. 5, 2, 17· «τινὸς Εὐδ. Ἐκ. 437· μετὰ μετασχ. «μεταξύ ὁρύσσων» = ἐν τῷ ἔσκαπτε Ἡρ. 2, 158· «μεταξύ ὅτων, πορευόμενος» Ἀριστ. βίτρ. 1242, Ξεν. Κύρ. 8, 8, 11· «πολλυχρόν δὲ μελέτῃς λέγοντα μεταξύ» Πλάτ. ἀπολ. 40· «λέγοντός σου μεταξύ γέγονέ μοι ἡ φωνή», Θεαγ. σ. 128· καὶ ἀπώτ. Ἡρ. 4, 155, Ξεν. Ἀν. 3, 1, 27· «αὐτῶρ, ὡς ἑταῖρος, μεταξύ τῶν λόγων» =

ἵνα διακόψω τὸν λόγον Πλάτ. Φαῖδρ. σ. 230· ὁ, ἡ, τὸ μεταξύ = ὁ ἐν τῷ μεταξύ εὐρισχόμενος ἐπὶ χρόνου καὶ τόπου· «καὶ μεταξύ τῶν λόγων διηγήσεις» Πλάτ. Θεαίτ. 143· «ὁ μεταξύ τῆς δίκης τε καὶ τοῦ θανάτου χρόνος», Φαῖδρ. 58· «τὴν δὲ μεταξύ τοῦτου» Σοφ. Οἱ. Κ. 291· «ἐν τῷ μεταξύ χρόνῳ» Πλάτ. πολ. 5, 450, ἡ καὶ μόνον «ἐν τῷ μεταξύ» Ξεν. συμπ. 1, 14· ἐν τῷ μεταξύ, δηλ. τόποι Θουκ. 4, 25· μετφ. «φίλοις ἢ ἐχθροῖς ἢ μεταξύ» Ἀριστοτ. «κρίνω μεταξύ τινῶν» = δικάζω, εἰμαι δικαστὴς μεταξύ τινῶν Παλαίρ. 10· ἔπειτα, ὑστερον Πλουτ. ἡθ. σ. 177, inter, interea, interim.
Μεταξύ-λογέω· κάμνω παραδόσεις ἐν τῷ λόγῳ, δι' οὓν ἀπομακρύνωμαι καὶ πάλιν ἔπι· στρέφω εἰς τὸ ὅμα, ἔκκλ.
Μεταξύ-λογία, ἡ· ἡ ἐν τῷ λόγῳ παρέκβασις· ἡ διὰ παρεπιπτόντων λόγων ἀπομάκρυνσις καὶ ἐπάνοδος εἰς τὸ ὅμα Σουλ. Σχολ. Θουκ. 2, 31, interlocutio, interlatio.
Μεταξύτης, ἡτος, ἡ· τὸ μεταξύ εἶναι ἢ κατ' ὅμα, ὁ μεταξύ χρόνος καὶ τόπος Σέξτ. Ἑμπ. π. μαθ. 5, 78.
Μεταξύ-τριγλύφον, τό· ὁ μεταξύ τῶν τριγλύφων τόπος, μέγν.
Μεταξύτόν, τὸ· ἔνδυμα, ὕψωμα ἐκ μετάφης Ἡρώδ. ἐπιμ. σ. 125.
Μετα-φοικέω, -ω· «μετοικῶ Λοκρ. ἐπιγρ. Ἰ. Οἰκ. στ. 6.
Μετα-φοικιατῶν ἀντί μετά Φοικιατῶν Λοκρ. ἐπιγρ. Ἰ. Οἰκ. στ. 44, κατὰ δὲ τὸν Κοῦρτιον γεν. πλ. ἀπρ. μετοικιατῶν = μετοικῶν.
Μετα-πάλλω· «πάλλω ἐκ νέου Μ. Ἀκουμ.
Μεταπα· πόλις Ἀκαρνανίας, κατ. Μεταπατὸς ἡ Μεταπαεὺς Στ. Βυζ.
Μετα-παίδ-αγωγέω· μεταπαίδεῦω Λουκ. διὰ φ. γρ. παραπαίδ.
Μετα-παίδεῦω· παιδεύω, ἀνατρέφω, διδάσκω ἄλλως ἢ πρότερον Λουκ. Ἀνάχ. 17.
Μετα-παιδάσσομαι· φέρομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ· «στερηθ' Ἀπολ. Ἰ. 3, 1266.
Μετα-παρα-δίδωμι· παραδίδω ἄλλῳ μετὰ ἄλλον Ἰάμβλ. 6. Πυθ. 226.
Μετα-παρα-λαμβάνω· παραλαμβάνω τι ὑπὸ ἄλλου παραδουθέν, ἀντίθ. μεταπαραδίδωμι, ἔκκλ.
Μετα-παρόδος, ἡ· ἡ εἰς τὴν σκηνὴν εἰσοδος ἄλλου χοροῦ Εὐκλείδ. παρὰ Τζέτζ.
Μετα-παύομαι· παύω ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἀναπαύομαι Ἰλ. ρ, 373· «τινὸς Ὀμπ.
Μετα-παυσωλή, ἡ· ἡ ἐν τῷ μεταξύ παύσις, κατάπαυσις, ἀνάπαυσις, ἡ ἐν τῷ μεταξύ ἀναψυχή· «πολέμοιο Ἰλ. τ, 201· πρόλ. μεταγίνομαι, requies.
Μετα-πέιθω· μεταβάλλω τὴν γνώμην τινός, τὸν πείθω εἰς ἄλλο τι· «τὸν δῆμον περὶ τῶν σπονδῶν» Ἀριστ. Ἀγ. 601· «ἡ διδασκοντι ἡ μεταπειθοντι» Πλάτ. πολ. 3, 399· «μετὰ πείσθησαν Ξεν. Ἐλ. 7, 1, 4· «τὸ μεταπειθόμενον» = ἡ μεταδεδλεμένη ἀπόφασις Εὐσεβ.
Μετα-πειράομαι· δοκιμάζω κατ' ἄλλον τρόπον Ἀριστ. ἔκκλ. 217.
Μετα-πείρω· πάλιν διατριπῶ Ὁρείδ. σ. 50.
Μετὰ-πειστος, 3· ὁ μεταπειδόμενος, ἀντίθ. «ἀκίνητος πειθῆ» Πλάτ. Τίμ. 51.

Μετα-πεμπτέος, 3' ὅστις πρέπει νὰ προσ-
κληθῇ Θουκ. 6, 25, arguendus.
Μετα-πεμπτοί, 2' ὁ δι' ἀποσταλμένου προσ-
κληθεὶς νὰ ἐλθῇ 'Πρ. 8, 67, acclitus.
Μετα-πέμπω 1) πέμπω κατόπιν· «Ἀγαμέ-
μνονος ἐπέμψαντος, ὡς γύναι, μέτα· Εὐρ. 'Εκ. 504·
2) συνηθ. μέσ. στέλλω νὰ φέρω τινά, ἥ τι, προσ-
καλῶ τινά δι' ἀποσταλμένου· τοὺς φίλους· Ἀριστ.
πλ. 341· «-με εἰς τὴν θάλασσαν· Πλάτ. ἀπολ. 32
καὶ συχνά· ἀλλὰ καὶ παθ. «ὁρῶ τοὺς οἰκοδόμους,
μεταπεμπομένους», Πρωτ. 319, arguendo.
Μετα-πεμφίς, εως, ἥ· τὸ πέμπειν καὶ προσ-
καλεῖν τινά, πρόσκλησις Πλάτ. ἐπ. 7, 339.
Μετα-περι-σπάω· τραβῶ, σφύρω πρὸς ἄλλο
μέρος· τῶν θεῶν Κλ. 'Ἀλ. σ. 454.
Μετα-πεσεύω· μεταπέτεω.
Μετα-πέταμαι καὶ μεταπέτομαι· πετῶ μα-
κρὰν εἰς ἄλλο μέρος· «ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν»
Λουκ. πῶς δ. ἐστ. συγγρ. 50, transvolō.
Μετα-πέττεω, εως, ἥ· μετατροπὴ, μετα-
βολή, μεταλλαγὴ Νικ. Χων. σ. 292.
Μετα-πεττεύω, ἥ μεταπεσεύω· μεταθέτω
τοὺς πόρους (τὰς πέτρας) τῆς ὁδοῦ ἢ τοσούτου
τινὸς παιγνίου, μεταβάλλω Πλάτ. Μιν. σ. 316.
Μετα-πήγνυμι, μελ. πῆξω· μεταφέρω εἰς ἄλ-
λην θέσιν καὶ ἐμπλήρω. Μέσ. «μεταπήγνυσθαι
τὴν καλὴν» = «τίζω φωλεὸν ἐπὶ ἄλλου δένδρου»
Δ Χρυσ. λογ. 72· τ. 2, σ. 387, transfrendo, figo.
Μετα-πηδάω, μελ. πῆσω· πηδῶ ἀπὸ ἐν μέρος εἰς
ἄλλο Λουκ. ἀλεκτρ. 1' «-εἰς τὰ πλάγια· Γα-
λῆν. μετρ. μεταδίνω (πηδῶν)· «-ἐπὶ τὴν 'Ε-
πικουραν» 'Αθην. 7, 281· «-ἀπὸ φαυλοτέρου
βίου πρὸς εὐσεβειαν» Χρυσόστ. 2) πηδῶ ἐπειτα
Ἀπκ. 'Ανν. 23, transiit, transiit.
Μετα-πηδήσεις, εως, ἥ· μεταβολὴ πηδήμα-
τος· Πλούτ. ἡθ. σ. 739, salus, mutatus.
Μετα-πίνω· πίνω ἐπειτα Ἰπποκρ. σ. 393.
Μετα-πιπράσκω· μεταπωλῶ, πωλῶ πάλιν
ἢ ἐπειτα Σχολ. 'Αριστ. νιφ. 1199.
Μετα-πίπτω, μελ. πεσέω· πίπτω εἰς ἄλλο
μέρος, ἄλλῳ, μεταστρέφωμαι, μεταβάλλομαι,
ἀλλοιοῦμαι· «μεταπίπτοντος θαύματος» Εὐρ.
'Ἀλκ. 916· «μεταπίπτοι βελτίονα» = «νὰ μεταβληθῇ
ἐπὶ τὸ βέλτιον» Ἰων. 412· «μετέπεισον» = «μετέ-
βαλον τὴν γνώμην μου, Ἰ. Α. 502· «ὡ φίλτατ'
ἡμοὶ ἐξ ἐχθίστων μεταπίπτων» 'Αριστ. δυν. 626·
«εἰ μεταπίπτει πάντα χρώματα καὶ μηδὲν μέ-
νει» Πλάτ. Κρατ. 440· «μεταπίπτειν ἀνὴρ κατὰ
Γοργ. 493· «νὺν δὲ τοῦναντίον ταχὺ μεταπέ-
πτικεν» = «μετεβλήθη εἰς τοῦναντίον, Θεαιτ.
162· «εἰ τρεῖς μόνον μετέπεισον τῶν φύσεων» = ἐ-
πεισον ἄλλῳ, ἀπολ. 36· παροιμ. «δοτράκος με-
ταπεσόντος» = «νὰ γυρίσῃ τὸ φύλλον, ἐκ τοῦ παι-
γνίου δοτράκινος, Φαιδρ. 241· «μεταπεσοῦσθαι
τῆς τύχης» Δειν. 1, 65· «ἔσον τὰ τῆς πόλεως
μεταπέπτικας» Ἰσοκρ. 15, 154· καὶ ἀπώτ. «με-
ταπέπτικας τὰ πράγματα», ἐπὶ ἀνατροπῆς τῆς
πολιτείας· Λυσ. 20, 14· «τινός, «εἰ αὐτὸ τοῦτο,
ἡ γνώσις τοῦ γνώσις εἶναι μὴ μεταπίπτει» Πλάτ.
Κρατ. 440· «τινός εἰς τὸ αὐτὸ, «-εἰς τὸναντία
τῆς γνώμης» Πολύδ. 21, 5, 7· καὶ ἄπῳ· «με-
ταπέπτων» = μεταβαλὼν γνώμην, 5, 49, 7·
«μετέπεισον εἰς ὄρεον ἐκ γυναικός» Λουκ. Φι-
λόφ. 2, alterado, converter.

Μετα-πλασις, εως, ἥ· 1) μεταποίησις, με-
τασχηματισμός, μετγν. 2) μεταπλασμός· Εὐστ.
Μετα-πλασμός, ὁ· 1) μεταπλασις, μεταποίη-
σις, μεταβολή· τῆς πίστεως ἑκκλ. 2) κατὰ τοῦ
γράμ. λέγεται μεταπλασμός εἰς πτώσις τις
ὀνόματος προϋποθέτῃ ἄγρ. ὀνομαστικῇ, π. χ.
δένδρ·σαι ἀντὶ δένδροις, δοτ. πλ. τοῦ
«δένδρον» προϋποθέτει δν. τὸ δένδρος, ἀλλὰ
οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀλλή· ἀλλὰ ἐκ τοῦ ΑΛΞ· καὶ ἐπὶ
ὀνόματων εἰς τὸν τύπος τις παράγεται ἐξ ἄλλου ὀ-
νόματος· 3) παρακαταγωγή, εἶδος πάλιν Εὐστ.
Μετα-πλάσσω, ἀντ. μεταπλάττω, μελ. ἄσω·
πλάττω τι ἄλλῳ, μεταποιῶ, μετασχηματίζω,
μεταβάλλω· «τί εἰς τι, «-ἐκαστα εἰς ἀπαντα»
Πλάτ. Τιμ. 50· «-τὸν βίον ἄλλοι» ἄλλῳ·
Στοβ. 'Ανθ. 7, 63· «γονακίος εἶδος μεταπλασθῆναι
εἰς ὀρνίθος τινος ποιήσαι» Λουκ. 'Ἀλκ. 4· 2)
σχηματίζω πτώσιν ὀνόματος διαφόρως ἢ ὅπως
ἔπεται ἡ ὀνομαστικῇ, γραμ. transformatio.
Μετα-πλαστικῶς· μετὰ τρόπον μεταπλαστικόν
Φύστος σ. 1.
Μετα-πλέκω· πλέκω ἄλλῳ Γρ. Ναζ.
Μετα-πλέω, μελ. πλευσσοῦμαι· πλέω ἐκ τινος πό-
ρου εἰς ἄλλον, ἀνών. Κρ. 'Αν. τ. 3, σ. 219, 15.
Μετα-πλόμενοι, οἱ, συγχ. ἀντὶ μετα-πλόμα-
νοι· οἱ μεταποιηθέντες, ἰδ. ἀποθεωθέντες· 'Πουχ.
Μετα-πλώω· ἀντὶ μεταπλέω· πλέω ἄλλῳ,
μεταβάλλω τὸν πλοῦν ἐν τῇ θαλάσσῃ 'Οπκ.
ἀλ. 3, 427.
Μετα-πνέω, μελ. πνεύσω· ἀναπνέω πάλιν,
λαμβάνω τὴν ἀναπνοήν, ἀνακουφίζομαι· «κα-
ματοῖο» ἐκ τοῦ κόπου 'Οπκ. ἀλ. 5, 314, respiro.
Μετα-πνοή, ἡ ἀνάπνοσις, ἀνακουφισμός· 'Πουχ.
Μετα-ποιέω· κάμνω τι ἄλλῳ, μεταβάλλω,
μετασκευάζω· νόμους· Δημ. σ. 268, 5· θεῖον
σ. 640, 3· «τὴν κρίσιν Λουκ. ἀποκ. 9· «τὴν
γνώμην Βασιλ· «βίον τινός Φιλόστρ. «-τὸ ἀπὸ
τινός· 'Πρ. 5, 29· «τινὰ» = μεταβάλλω τινά, τὸν
κάμνω ἄλλον ἄνθρωπον Φιλόστρ. Μέσ. «-τινός»
ἀντιποιῶμαι, ἰδιοποιῶμαι, γίνομαι κύριος τι-
νος (ἐνν. μέρος)· πρὸλ. μεταλαγχάνω, μετα-
λαμβάνω 'Πρ. 2, 178· «βασιλικῆς μεταποιού-
μενος τέχνης» Πλάτ. πολιτ. 289· «τῆς φιλοσο-
φίας Πλούτ. Εὐμ. 7, μιστο.
Μετα-ποίησις, εως, ἥ· μετασχηματισμός,
μεταβολή, μεταρρυθμισμός, μετγν. mutatio.
Μετα-ποίητης, ὁ, ἥ· ὁ μεταποιῶν, μετα-
βάλλων τι, ἀρχ. λεξ. mutator, rector.
Μετα-ποιητικός, 3' ὁ ἀνών, ἐπιτηθεῖος,
ἔχων κλίσιν εἰς μεταποίησιν Εὐστ. ἑκκλ. ἐπιρ.
μεταποιητικῶς Εὐστ.
Μετα-πολίτις, 2' ὁ κατὰ τὴν τιμωρῶν, ποι-
νιμῶς, ἐκδικητής· «δικη Σουῖδ. poenalis.
Μετα-πομπή, ἡ· μεταπεμφίς Πλάτ. ἐπιστ. 7.
Μετα-πόμπιμος, 2' στέλλων πάλιν· Νι-
κηφ. Γρηγορ. Γ. σ. 209.
Μετα-πόντιος, ὁ· πόλις τῆς Λευκανίας Στραβ.
κάτ. Μεταποντίος ἢ Μεταπόντιος 'Πρ. Θουκ.
Μετα-πόντιος, 2' πλάγιος, διαπόντιος, ἐν
τῇ μέσῃ ἢ διὰ μέσου τῇ θαλάσσῃ· 'Πουχ.
Μετα-πόντιος, ὁ· 'Ἑλλ. κέρ. ὄν. διαθ. 4, 67.
Μετα-πορεύομαι, ἐπὶ παρ. πορεύομαι κατόπιν·
«μετελθὼν, ἐπιθλὼν» 'Πουχ. persequendo.
Μετα-πορεύομαι· 1) μεταδίνω ἐκ τινος τὰ

που εἰς ἄλλον Πλατ. νόμ. 10, 904' 2) δ' ἀγὰν κατόπιν, ζητῶν ὃ ἀποκτείνω - τὴν ἀρχὴν Πολύδ. 10, 4, 2, ambire' 3) καταδιώκειν τινὰ ἐχθρῶς, τιμωρῶ, ἐκδικούμαι· πρὸλ. μετέρ-χασμαι τινὰ τι' ἐχθρὸν μεταπορευόμενος· Λυσ. 31, 2' - τὰ ἀδικήματα, τὴν ἀσέβειαν Πολύδ. 2, 8, 10' καὶ μετὰ αὐτ. προσ. τιμωρῶ, 1, 88, 9, persequor, ulciscor.

Μετα-πορϋμεύω· μεταφέρω διὰ θαλάσσης εἰς ἄλλον τόπον, προσιμ. Ἀριστοτ. φυτ. σ. 814.

Μετα-πορο-ποιέω· ἐξάγω διὰ τῶν πόρων τὸν ἐφθαρμένον χυμὸν, μετασυγκρίνω, μεταβάλλω τοὺς πόρους Διοσκ. 4, 157.

Μετα-ποροποιήσις, εὖς, ἡ· μετασυγκρίσις, μεταποροποιή Γαλην. τ. 10 σ. 91.

Μετα-πορο-ποιέω, ἡ· ἡ διὰ τῶν πόρων ἐξαγωγή τῶν ἐφθαρμένων χυμῶν, κυρ. μεταβολή, μετασχηματισμός τῶν πόρων, ἱατρ.

Μετα-ποτέον· πρέπει νὰ πῇ τις ἐπειτα· «ἔ-δωκε μ. ὀλίγον» Ἰπποκρ. σ. 394, 50.

Μετα-πράσις, εὖς, ἡ· μεταπώλησις, συχνὴ πώλησις ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλον Στραβ. 5, σ. 235.

Μετα-πράτης, ου, ὁ· μεταπωλὼν, μεταπωλητὴς Σουίδ. πρὸλ. μεταδουλός, παλιγκάπηλος.

Μετα-πρεπής, 2' ὁ διαπρέπων μεταξύ τινῶν, ἐπίσημος· «Ἐπράιστον δόμον μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν» Ἰλ. ο, 370, excoiens.

Μετα-πρέπω· διαπρέπω μεταξύ πολλῶν, διακρίνωμαι, μετὰ δὲ πλ. «ἠρώεσιν, ἱππεῖσιν, Μυρμιδόνεσσιν, Τρώεσσιν» Ὀμ. Ἥσ. «ταδρος βύεσσι μεταπρέπει» Ἰλ. 6, 481' «πᾶσι μετέπρεπεν ἠρώεσιν», β, 579' καὶ μετ' ἀπαρ. δηλοῦν τὸ κατὰ τί διαπρέπει τις· «ὅς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν ἔγγε' μίρναςθαι» Ἰλ. π, 194, καὶ δι' ἀπλ. δὲ. «ἔγγε' ὁ αὐτὸς Τρωσὶ μεταπρέπω», π, 835' «ὀδῶν τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν», 596' καὶ μετὰ αὐτ. τοῦ κατὰ τί, «πάντεςσι μετέπρεπεν ἠϋθέμισιν εἰδὸς τ' ἡ' ἐβλήν» Ἀπολ. Ῥ. 2, 784, ducor, insignis.

Μετα-πρωτεύω· 1) μεταπτοέω, φοβέω· 2) ἀμετέω, τροπάζω, ἐκ φόβου φεύγω ἀλλοχόσας· «ἔχθει μεταπτοεῖσιν γάρων» Αἰσχ. ἔκ. 327, aufugio.

Μετα-πτωσις, εὖς, ἡ· μεταβολή, «μηδέμιας γε ἐν αὐτοῖς οὐσης ἔμπροσθεν μεταπτώσεις» Πλάτ. νόμ. 10, 895' «ἡ ἐκ τῆς τύχης ἄνω καὶ κάτω μετάπτωσις» Αἰλ. Π. Γ. 2, 29' 2) λειποταξία, μετάδοσις πρὸς τινα· «ἡ πρὸς Ῥωμαίους μετάπτωσις» Πολύδ. 3, 99, 3' 3) ἀλλαγὴ, ἀστασία Στραβ. 17, σ. 850, disparis.

Μετα-πτωτικός, 3' ὁ ἐπιρριπτός εἰς μετάπτωσιν, εὐμετάβλητος, ἀστατός Μαρκ. Ἀντ. 11, 10' «φωνήντα» ἀχρονα Δ. Ἀλ. σύνθ. ὄν. σ. 74.

Μετα-πτωτός, 2' μεταβλητός, εὐμετάπτωτος, μεταπτωτικός Πλούτ. ἡθ. σ. 447.

Μετα-πτώτως, ἐπίρ. εὐμεταπτώτως Ἀρρ. Ἐπικτ. 2, 22, 8, διόρθ. εὐμεταπτώτως.

Μετα-πύργιον, τό· μεσοπύργιον, ὁ μεταξύ δύο πύργων γῶρος Θουκ. 3, 22.

Μετα-πυλέω· μεταπιπύρασκω Ἠσυχ.

Μετα-ρθεύω· πατίζω, στέφω τὸ αὐλάκι πρὸς ἄλλο μέρος, μεταφέρω τὸ ὑδωρ ἀλλοχόσας· «ὡς περ ἐκ πηγῆς» Ἠρακλ. ἀλληγ. Ὀρ. σ. 433.

Μετα-ριθμῶς, 2' ὁ συναριθμούμενος μετὰ τινῶν, ὁ ἐκτιμώμενος· «τισὶν» ἀθανάτοισιν Ὀμ.

ὕμν. 25, 6, annumeratus· πρὸλ. ἔναριθμῶς.

Μετα-ρράπτω· ῥάπτω ἀλλῶς, μετασκευάζω ῥάπτων· ἐξηγήσεις τοῦ «ἐπικατεῖναι» Φρῶν. Β. Ἀν. 39, 23, consuendo multo.

Μετα-ρρέπω· μεταβαίνω ἡσυχῶς πρὸς τὸ ἐπέναντι μέρος, κλίνω πρὸς ἄλλο μέρος Εὐστ. σ. 287, 94, transeo.

Μετα-ρρευατισμός, ὁ, Ὀρειδ. ἔκλ. τ. 4, σ. 567.

Μετα-ρρέω, μελ. βρύσσομαι· ῥέω, χύνεται πρὸς ἄλλο μέρος ἢ πρὸς τὰ ὅπισθ' «μένει τὰ βρυλῆματα καὶ οὐ μεταρρεῖ ὡς περ Εὐρύππος» Ἀριστοτ. ἡθ. 9, 6' μετφ. μεταβαίνω εἰς τινα· «ὅτε εἰς Μιθριδάτην τὰ πράγματα μετέρρει» ἐπιστρέφει πάλιν Ἀθην. 5, 212' «εἰς τοὺς σοφιστὰς Φηλόστρ. 2) μετφ. χύνω, φέρω εἰς ἄλλο μέρος, μεταφέρω· «-δεξιά εἰς ἀριστερά» Πλάτ. Θεαιτ. σ. 193, refuso, transfero.

Μετα-ρρίζω· ἐρρίζω Νόν. eradico.

Μετα-ρρίπτω· ῥίπτω μεταφέρω τι ἄλλοθ' Ἄν. Δ. 2, 408. Παθ. μεταπίπτω, φέρομαι ἄλλοθ' διὰ ῥίψματος Ἀρρ. Ἐπικτ. 1, 4, 19.

Μετα-ρριπτική· μεταρρίπτω· «ταῦτα ὡς περ ἐν παιδιᾷ ψήφωιν ἄλλοτε εἰς ἄλλους μεταρριπτοῦμεν» Ἰρ. Νεξ.

Μετα-ρρίπτω, μελ. ψω· ῥίπτω τι ἀλλῶς ἢ ἀλλοῦ, μεταβάλλω· «κινεῖ καὶ ἀναίρει καὶ μεταρρίπτει» Δημ. 25, 90' παρασύρω ἐκ τινος μερίδος εἰς ἄλλην· «-τινάς ἀπὸ τῆς Φιλιππουσίου μαχίας πρὸς τὴν Ῥωμαίων» Πολύδ. 17, 13, 8.

Μετα-ρροή, ἡ· μεταρροια μετφ. Γρ. Νεξ.

Μετα-ρροια, ἡ· τὸ ῥεῖν εἰς ἄλλο μέρος καὶ ὀπίσω, καλέρροια, ἀμπτωσις Διοδ. 3, 51' πρὸ ἀνάρροια Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8, refluxus.

Μετα-ρρυμέω· μεταρρυμίζω· «μεταρρυμῆναι» ὕμνος, διὰ φ. γρ. ἀντὶ μεταρρυμιοῦντος Πλάτ. Τιμ. 46 καὶ μετφ.

Μετα-ρρυμίζω· μεταβάλλω τὸν ῥυθμὸν, φέρω εἰς ἄλλην τάξιν· ἐν γένει μεταβάλλω Ἠρ. 5, 58. Παθ. «τὸ δὲ τῶν ὀρνέων φύλον μετερρυμίζετο» Πλάτ. Τιμ. 91' - τὴν ἔξιν Ἀλκιδ. περὶ σαρπητ. σ. 676' - λείβει Ἀριστοτ. φυτ. 7, 2, refoimio.

Μετα-ρρυθμίζω, εὖς, ἡ· μεταρρυθμίζω, ἡ· μεταβολὴ ἐπὶ τὸ βέλτιον, μετασχηματισμός Τζέττι.

Μετα-ρρυθμός· μεταρρυθμίζω Ἠσυχ.

Μετα-ρρυόσκομαι· μεταρρῶω Βουξ.

Μετα-ρρυσις, εὖς, ἡ· μεταρροια, μετφ.

Μετα-ρρυόνομαι, παθ. Καίσαρ. σ. 892.

Μετα-ρροία, ἡ· μεταρροια· «μεταρροια· καὶ κινήσεις» ἀλλὰ νῦν ἀφαιρεῖται τὸ καὶ καὶ τὸ μεταρροια θεωρεῖται ὡς ἐπιθετὸν Δ. Σικ. 3, 51.

Μεταρροιο-λεσχέω· συζήτω, φλυαῶ περὶ ἀφρη. πραγμ. ὡς τὸ μετεωρολογεῖν, sermocinatio.

Μεταρροιο-λεσχῆς, ου, ὁ· μετεωρολογῆς, ὁ φλυαῶν περὶ ὑψηλῶν καὶ οὐρανίων πραγμάτων Πλάτ. Σίσυφ. 389.

Μεταρροιο-λεσχία, ἡ· μετεωρολογία, τὸ φλυαρεῖν περὶ ἀφρημένων καὶ ἀκαταλήπτων πραγμάτων, περιφρονητ. Πλούτ. Περικλ. 5, Δ. Λαέρ. 5, 43, sermocinatio.

Μεταρροιο-λογία, ἡ· μεταρροιολεσχία, μετεωρολογία, μετφ.

Μεταρροιο-λογικός, 3' μετεωρολογικός Δ. Λαέρ. 5, 44.

Μετ-άρσιος, 2 καὶ 3· σηκωμένος ἐπάνω, ὀψηλά, εἰς τὸν ἄρα· «ὁσπато γὰρ πίδυνος καὶ μετάρσιος» Σοφ. Τραχ. 783· «μετάρσιοι χολαὶ διασιπείροντο», Ἀντ. 996· «μετάρσιον πλευρὰν ἔκαρε» Εὐρ. Εὐκ. 499· «ἀγχῶναι μετάρσιοι», Ἐλ. 306, ἀντιθ. βίβαιοι, Ἡρ. μ. 1093· «κόμπος», Ἀνδρ. 1221· «πιτερύβεις βούλομαι μετάρσιος ἀναπτέσθαι» Ἀριστ. Ὀρν. 1333· ἀνοικτὰ εἰς τὸ πλάγιον, ἐπὶ νεῶν, «μετάρσιοι νῆες», Ἡρ. 7, 188· «ἀγλαῖησι Ἀνθ. 5, 273, ὑπερήφανος, μεταγαλόφυχος» «τὰ μετάρσια» = τὰ μετέωρα, οὐράνια φαινόμενα Πλούτ. Περ. 32, eubliisus, celusius. Μετ-αρσιόω· μεταωρίζω, σηκώνω ὀψηλά εἰς τὸν ἄρα· «μεταρσιωθὲν» Ἡρ. 8, 65. Μετ-αρσιος, εὖς (μεταίρω) ἢ· ὕψωσις, σηκίωμα, μετάθεσις εἰς ἄλλον τόπον, μεταφύτευσις Θεόφρ. Μετ-αρχα, τὰ μέρος τοῦ καθαρχικοῦ νόμου Πόλ. 4, 66. Μετ-α-σαλεύω· μετακινῶ βιαίως, ἀπομακρύνω, παρασαλεύω Ὀριγέν. ἡμιονος, fluctuo. Μετ-α-σεύομαι, ἐπ. μετασεύομαι· 1) ὁπάγω ὄρου, συναδεύω μετὰ σπουδῆς· «πολλὰ δὲ μετεσσεύοντο γεραιά» Ἰλ. 5, 296· 2) ὁπάγω, ὄρου πρὸς τινα, ἐφορμῶ, μεταδιώκω τινά· «Ἀθηναίη δὲ μετεσσεύτο», Ἰλ. φ. 423· καὶ μετὰ αἰ· «μᾶλα δ' ὦκα μετεσσεύτο ποιεῖν λαῶν» = ἐφορμήσας, ψ. 389· οὕτω καὶ παρὰ μὲν. π. καὶ ἐν τμήσει, «μετὰ καὶ κύνας ἐσεσδόντο» Καλλ. Ἀρ. 98· 3) σπεύδω πρὸς τὰ ὅπσια· «πέλαγος δὲ μετεσσεύται» Ἀπολ. Ρ. 4, 1270· μετὰ τὴν αὐξήσιν συνήθ. διπλασιαζεται· τὸ σ. ὁ. μετεσσεύοντο καὶ γ'. πρὸς. ἀορ. συγκ. μετεσσεύτο. Μετ-α-σκαίρω· πηδῶ ἀνάμεσα ἢ πλησίον Ἀ-ρατ. 280. Μετ-α-σκάπτω· σκάπτω ἀλλέως, μεταθορύβω, μεταφουτῶ Μοσχ. Μετ-α-σκαυάζω, μελ. ἄσω· 1) κατασκαυάζω ἀλλέως, μεταποιῶ, ἐνδύω, ὀπλίζω, ἀλλέως, μεταβάλλω εἰς ἄλλην μορφήν· «συντὴρ = μεταμπίσαν σσαντὴν Ἀριστ. ἔκκλ. 499· νόμον Δεινάρ. 1, 42· 2) μεταφέρω εἰς ἄλλον τόπον. Μίσ. «μετασκευασάμενοι εἰς τὴν καταγωγὴν ἐκ τοῦ πλοίου» Λοκκ. Τόξ. 57· «μετασκευασάμενος τὸν οἶκον ὅλον» = μετακίησας μὲ ὅλα τὰ σκεύη τοῦ οἴκου Δ. Ἀλ. 4, 6· «τὰ αὐτοῦ παρὰ τινα» Ξεν. Ἑρμ. 5, 13· 3) ἐνδύομαι ἀλλέως· «οἰκετικαὶ ἐσθῆτες» Πλούτ. 6, 49, imputo, transiero. Μετασκευάσεις, εὖς, ἢ· μετασκευὴ Εὐδοτ. Μετ-α-σκευαστικὸς, 3· ἐπιτήδεσις εἰς τὸ μετασκευάζειν, μεταβάλλειν· «τέχναι = αἱ κατασκευάζουσαι τὴν ἀκατέργαστον ἑλὴν καὶ στήμα αὐτὴ διδούσαι Δ. Αλεξ. 3, 100. Μετ-α-σκευῇ, ἢ· μεταβολή, μεταποίησις, βελτίωσις, μεταρρυθμίσις· ἐπὶ λέξεων, μεταβολὴ τοῦ ὀρθοῦ τύπου γινόμενη δι' ἀφαιρέσεως, προσθήκης καὶ ἀλλοιωσεως π. χ. τούτων· ἀντὶ τοῦτον, κατιδῶν ἀντὶ ἰδῶν, ἐνεχ' ἀντὶ ἔνεκα, ἔγραφεν ἀντὶ ἔγραψε, χωροφίλησαι ἀντὶ φιλοχωρήσας· μετασκευαίει κωλῶν γίνονται διὰ προσθήκων καὶ ἀφαιρέσεων χάριν κόμου καὶ χάριτος Δ. Ἀλ. σ. ὁν. 6 σ. 39. Μετ-α-σκευαρέομαι· μεταβάλλω· «τοῦνομα Πλάτ. πολιτ. 276.

Μετ-α-σκηνῶ· ἀλλάσσω τὴν σκηνὴν, τὴν κατοικίαν, μετακινῶ ἀλλοχῶς, μετακίω τὴν σκηνὴν ἢ τὴν κατοικίαν ἀλλοχῶς Δ. Σικ. 14, 32. Μετ-α-σκιρτάω· κηδῶ, σκιρτῶν μεταβάλλω εἰς ἄλλο μέρος Χρυσόστ. abilio. Μετ-α-σοβίω· μεταδιώκω, ἀρχ. λεξ. Μετ-α-σπαύω, μελ. ἄσω· ὄρω, τραβῶ τι εἰς ἄλλο μέρος· «πειρὲ μετασπᾶν σκληρὰ μαλθακῶς λέγειν» Σοφ. Οἰ. Κ. 778. Μετ-α-σπεύρω· ἐκ νεῶν, πάλιν σπεύρω Μ. Ἀχομ. τ. Β, σ. 369. Μετ-α-σπεύθω· σπεύδω κατόπιν τινὸς Ἰωσήφ. ἀρχ. 26, 2, 2. Μετ-α-σπόμενος, μετχ. μ. ἀορ. ε. τοῦ μεθέλω Ἰλ. ν, 567. Μετ-α-σπών, μετχ. ἀορ. ε. τοῦ μεθέλω Ἰλ. ρ, 100. Μετάσσαι, (μέσος, μετὰ) πρὸς περίσσοι καὶ ἐπὶ Ἀμφισσα ἀμφὶ· «Λυττοσα ἀντί· κατὰ τὸν Κούρτ· μετὰ-κί-αι, καὶ τὸν Δεδερλάιν ἐκ τοῦ μεσάζειν, αἰ· αἱ μετακίσεις, μεσάζει ἀνάδεις· αἱ μετὰ τῶν προκίμων (προγόνων) καὶ ὀψίμων (ῥεσῶν) κείμεναι· «χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μετὰσσαι, χωρὶς δ' οὐ ἔρσαι» Ὀδ. ι, 221· πρὸς. δ. 86, ἐνθα λέγεται, «τρίς γὰρ τίχτει μῆλ' αὖτε τελευσφόρον εἰς ἐνταυτόν» ὁ Σουῖδ. παρερμηνεύει τὴν λέξιν ἐξηγῶν «ὑπερνα πρόδεται». Μετ-α-σεύομαι, ἐπ. ἀντὶ μετασεύομαι. Μετ-α-σσυτο, (μεταστώ) 2· ὁ μετὰ σπουδῆς ἰλθὼν, ὁ ἐφορμῶν, μεταδιώκων· 3) Μετ-α-στᾶσις, εὖς, ἢ· μετατόπισις, μετάθεσις, μεταβολή, ἀπομάκρυνσις· «ἐλλ' εἰς θεοῦ καὶ μεταστάσιν ὁδου», ὅπου ὁ Σχολ. κατ' ἐννοίαν ἐξηγεῖ μετάνοιαν Σοφ. Ἀντ. 714· «μορφῆς = μεταμόρφωσις Εὐρ. Εὐκ. 1206· γνώμης = μεταβολὴ γνώμης, Ἀνδρ. 1004· ἐπὶ τόπου, μεταναστεύσεις, μετακίσεις· «τῆς χώρας μεταστάσις ἐξ οἰκίας· ἐπὶ ἀλλοτερίαν γινόμενη» Πλάτ. Τιμ. 82· «μεταστάσιν εἰς τὴν γαίονα πόλιν αὐτῆς γίνεσθαι», νόμ. 9, 877· «αἱ μεταστάσεις τῶν ἀμειβῶν» = μεταναστεύσεις Θουκ. 3, 82· «διὰ τὸ μὴ καταλείπεισθαι τόπον εἰς ἀναχώρησιν καὶ μεταστάσιν» Πολύβ. 2, 63, 9· ἐξορία Πλάτ. ἐπ. 8, 356· «ἢ ἐκ τοῦ βίου μεταστάσις» = θάνατος Πολύβ. 30, 2, 5· καὶ ἀπλῶς μεταστάσεις = θάνατος, 37, 3, 9· ἢ ἀποχώρησις τοῦ χοροῦ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ Πολύβ. 4, 108· «τὸ κακοῦ ἀπομάκρυνσις» Ἀνδρ. 2, 8· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπομάκρυνσις Πολύβ. 5, 50, 14· ἡλίω = ἐκλειψίς ἡλίω Εὐρ. Ἰ. Τ. 816· «Ὁ γένει γεταβολή, ἴδιως τοῦ πολιτεύματος, μεταπολίτευσις Θουκ. 8, 74· πολιτείας Πλάτ. νόμ. 9, 856· καὶ μεταβολὴ Δημ. 2, 13· ἐν Ἀθήναις ἐκαλεῖτο οὕτως ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου γενομένη μεταπολίτευσις, ἥτοι ἡ μεταβολὴ τῆς δημοκρατίας εἰς ἀριστοκρατίαν, 411 π. Χ. Λυσ. 30, 10· πάθος = ἡ μετάστασις τῆς ἀσθενείας εἰς ἄλλον τόπον, καὶ κατὰ τὴν αἰτίαν, ὅπως αὐτῆς Γαλην. Ἐν τῇ ῥητορ. τὸ σχῆμα καθ' ὃ αἰτίαν τινὰ ρίπτει τις ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν τύχην ἢ εἰς ἐξωτερικὰ ὄντα, μυθιαίσι. Μετ-α-στατέον, (μεθίστημι)· πρέπει τις νὰ μεταβῇ, ἀπομακρυνῇ Ἰσοκρ. σ, 109. Μετ-α-στατικὸς, 3· ὁ ἀνέκων, ἐπὶ ῥητορ. εἰς

μετάστασιν Σχολ. Θουκ. 3, 65, translatus·
 ἐπιρ. μεταστατικῶς Σχολ. Ἀριστ. 1, 289.
 Μετα-στατος, 2· μετατοθεῖς, μετατοπισθεῖς,
 ἀφαιρεθεῖς Ἰπποκρ. σ. 302, 31.
 Μετα-στέλλω, ἀόρ. μετέστιγον· 1) μεταδιδόναι
 εἰς ἄλλο μέρος, ἀλλασσάω ὅσον Ἀπολ. ᾠδ. 3,
 451· 2) βαίνω, ὑπάγω κατόπιν ἵνα ζητήσω,
 προσκαλέσω, φωνάξω τινά Εὐρ. Ἔκ. 509.
 Μετα-στέλλομαι· μεταπέμπομαι, στέλλω καὶ
 προσκαλῶ τινά εἰς ἑμαυτὸν Λουκ. πένθ. 20· «τί
 παρὰ τίνος» «τὰ σιτία παρὰ τίνος», πένθ. 19·
 «χρυσὸν ἐκ Αὐδίας», Χαρ. 12, accerso, deporto.
 Μετα-στένω· στενάζω, ὀρηνῶ τι ἐπειτα-ῶτην
 Ὁδ. δ, 261· πόνον ἢ πόνων Δίον. Εὐμ. 59.
 Μετ. «μεταστένοναί σὺν ἄλλοις» Εὐρ. Μιδ. 996,
 ingemisco, suspiro.
 Μετα-στεφανῶ· στεφανῶναι ἄλλῳ ἢ πάλιν,
 ξαναστεφανῶναι, μὲν γεοροῖο.
 Μετα-στήθιος, 2· ὁ μεταξὺ τοῦ στήθους (πα-
 χος) τῶν ὀσφυῶν καὶ τῆς θρακῆς, μὲν.
 Μετα-στήθιον, τὸ ἴδιον μεταστέθιον.
 Μετα-στέλλω· στέλλω ἐν τῷ μεταξὺ, μὲν.
 Μετα-στοιχεῖ, δι. γρ. ἀντί μεταστοιχεῖ.
 Μετα-στοιχεῖω· μεταβάλλω εἰς ἄλλο στοι-
 χεῖον· «Ἐξέβης γῆν μετστοιχεῖου» Φίλων. Ἐν
 γένει μεταβάλλω, μετασχηματίζω Β. Ἄν. 393,
 Μετα-στοιχεύω, εὖς, ἢ μεταβολή, ἀλ-
 λοῖα σύνθεσις τῶν στοιχείων ἢ μερῶν σώματος
 τίνος, μὲν.
 Μετα-στοιχεῖ, ἐπίρ. ἐν τῇ αὐτῇ σειρᾷ, γραμ-
 μῇ, ὃ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου Ἰλ. ψ, 358.
 Μετα-στοιχεῖω· μεταστοιχεῖω, μεταβάλλω
 εἰς ἄλλον κατὰ τὸν Κύριον.
 Μετα-στοναχίζω· μεταστένω, στενάζω, ὀρην-
 ῶ ἐπειτα· Ἰσ. ἀπ. 92, lamentor et deploro.
 Μετα-στρατεύομαι· μεταβαίνω εἰς ἄλλον
 στρατηγόν, παραδίδομαι· εἰς τὸν Σὺλλαν Ἀππ.
 Μιθρ. 51.
 Μετα-στρατο-πεδεύω· φέρω, ὀδηγῶ, μετα-
 φέρω τὸν στρατὸν εἰς ἄλλο στρατόπεδον, καὶ
 ἀνεῖν ἀντικείμενον, στρατοπεδεύω τὴν νέον στρα-
 τήπεδον Πολύβ. 3, 112, 2. Μετ. Ξεν. Κυρ. 3,
 23· πρὸς τὸ ἄστυ, Ἀγρο. 2, 18· τινὲς ἵστα-
 μαι μετὰ τίνος ἐν στρατοπέδῳ, Ἀππ. ἑμφ. 5, 122.
 Μετα-στρεπτεῖον· πρέπει τις νὰ μεταστρέψῃ
 εἰς ἄλλο μέρος Ἀριστ. σοφ. ἑλέγχ. 2, 27.
 Μετα-στρεπτικός, 3· ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ
 μεταστρέφειν· ἐπὶ τι Πλάτ. πολιτ. 7, 525.
 Μετα-στρέφω· στρέφω ἄλλῳ ἢ εἰς ἄλλο μέ-
 ρος· «ἐκ γόλου-φίλον ἦτορ» Ἰλ. κ, 107· «νόν»,
 ο, 52· καὶ μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς τιμωρίας· «μή τι
 μεταστρέψωσιν (θεοί)» Ὁδ. δ, 67· (πρὸλ. μετ-
 τροπος). Ἐν γένει μεταβάλλω, ἀλλάζω τὸ πρό-
 ηημα· «ἦ τι μεταστρέψεις» Ἰλ. ο, 203· «ἐλευ-
 τὸν πρὸς τὸ μάλοκαυτερον» Ἀριστ. βάρ. 539.
 Μετ. καὶ παθ. στρέφω ὀπίσω· «οὗτὲρ δὲ μετα-
 στρεφθεῖς» Ἰλ. λ, 595, κατὰ τὸ ἔχθρα, ἀλλὰ
 καὶ μακρὰν τοῦ ἐχθροῦ, θ, 258. Ἐν γένει με-
 ταβάλλω· «ὄρεας τῆς» ὅσον μετεστράφη Εὐρ.
 Ἰάκχ. 1328· «τὸ ψήφισμα» ὅπως μεταστραφείη
 Ἀριστ. Ἀχ. 511· «χρὴ πάντας τοὺς λόγους
 ἄνω καὶ κάτω μεταστρέφοντα ἐπισκοπεῖν» Πλάτ.
 Φαῖδρ. 272· «βίος ἄνω καὶ κάτω μεταστραφείς» Στωδ.
 ἀνθ. 44. 3· μεταστρέψας=ἀντιστρέφως Πλάτ.

πολιτ. 9, 587· «νόν» Ἀπολ. ᾠδ. 1, 808. Με-
 στρέφομαι, ἀπευθίνομαι πρὸς τινά ἢ πρὸς τι·
 ἐπὶ τὰ προειρημένα Πλάτ. Κρατ. 428· «με-
 ταστρέφοντες ἀπ᾿ ἑαυτοῦ», Φαῖδρ. 116· «μετὰ
 στραφῆσθαι», πολιτ. 7, 518· «οὐδὲν φροντίζον
 οὐδὲ μεταστρέφοντες» Δημ. 585, 11· τὸν
 Εὐρ. Ἰππ. 1226· ἐπὶ λέξεων ὁτὼ ἐν γράμματι
 ἀντὶ ἄλλου· «νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰώτα ἢ ἑ
 ἦτα μεταστρέφουσιν» Πλάτ. Κρατ. σ. 418.
 Μετα-στροφάδην, ἐπίρ. πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐν
 μεταστροφῇ Βυζ.
 Μετα-στροφή, ἢ ἢ πρὸς τὰ ὀπίσω στροφή
 (γύρισμα), ἢ πρὸς τὸ ἀντίθετον στροφή· «ἀπὸ
 τῶν οὐκίων ἐπὶ τὸ φῶς» Πλάτ. πολ. 7, 532.
 Μετα-στροφός, 2· ὁ στρέφων πρὸς τὰ ὀπίσω ἢ
 Μετα-στροφῶν, π. μεταστρέφω-λίνον αἰσθη-
 Προκλ. ὅμν. Ἰλ. 16. Μετ. Ὀρφ. λιθ. 733.
 Μετα-στέλλιον, τὸ ὁ μεταξὺ τῶν στέλων τόπος
 διάδρομος Δ. Κάσ. 68, 25, δι. γρ. μεταστέλλιον.
 Μετα-στυφαλίζω· ὠδῶ τινά καὶ στρέφω ὀπί-
 σω, μετατοπίζω Νον. Δ. 17, 164, percutio.
 Μετα-συγ-κρίνω· μεταβάλλω τὰ σώματα,
 ἢ τὴν ἐσωτερικὴν αὐτῶν σύστασιν διὰ τῆς ἀφαι-
 ρέσεως τῶν κακῶν χυμῶν, γινομένης διὰ τῶν πό-
 ρων, ἀνανεῶναι τὴν κρᾶσιν τοῦ σώματος διὰ τῆς
 διαφορῆσεως νουοποῶν χυμῶν· τεχνικός ἱατρ.
 ὅρος· πρὸλ. μεταποροποιῶ, γεοροῖο.
 Μετα-σύγκρισις, εὖς, ἢ βελτίωσις τῆς ἰσῶς
 τεχνικῆς καταστάσεως τοῦ σώματος διὰ τῆς αὐ-
 τῶν πόρων ἀφαιρέσεως νουοποιῶν χυμῶν, ἱατρ.
 πρὸλ. μεταποροποιῶ.
 Μετα-συγ-κριτικός, 3· ὁ ἀνέχων εἰς μετα-
 σύγκρισιν· «δύναμις, θεραπεία = ἱατρικὴ γρηγο-
 ρὴς μετασύγκρισις» «τὰ μετασύγκριτικά» =
 φάρμακα χρησιμεύοντα πρὸς μετασύγκρισιν, ἱ-
 ατρ. γεοροποιῶν.
 Μετα-συλ-λογίζομαι· συλλογίζομαι ἐπει-
 τα, μὲν.
 Μετα-συμ-βάλλομαι· συμβαλῶν, δι. γρ. ἀντὶ
 τοῦ μέγα συμβαλλῶναι Ἰπποκρ. σ. 273, 32.
 Μετα-συν-εθίζομαι· ἀφῶν τὴν παλαιὰν
 συνήθειαν καὶ συνεθίζω ἄλλῳ ἐλθόντι, τ. 5, σ. 146.
 Μετα-συντίθημι· συνθέτω, συντάσσω, δια-
 τάσσω κατ' ἄλλον τρόπον Δημ. Φαλ. 59.
 Μετα-σύρω· σύρω πρὸς ἄλλο μέρος, μεθίσκω
 Εὐστ. Ἰλ. σ. 32, 42, transverto.
 Μετα-σχηματίζω, ἐξήγ. τοῦ ἀλλοιῶν
 «Πούχ.
 Μετα-σφαίριζω· ῥίπτω τὴν σφαῖραν εἰς ἄλλο
 μέρος (·)
 Μετα-σφαίρισμός, ὁ· τὸ ῥίψιμον τῆς σφαί-
 ρας εἰς ἄλλο μέρος, μὲν.
 Μετα-σφαλίζομαι· ἀσφαλίζομαι πάλιν· τοὺς
 θαλάμους Ερμῆ. Ἀκραχ.
 Μετα-σχεῖσις, εὖς, ἢ μετοχή, μέθεξις· «τὴν
 τῆς οὐαδὸς μετασχεῖσιν» Πλάτ. Φαῖδρ. 101.
 Μετα-σχηματίζω· μεταβάλλω τὸ σχῆμα, τὴν
 μορφήν τίνος πράγματος, μεταποιῶ· τὰ πάντα
 Πλάτ. νόμ. 10, 903 μετ. «τὸ εἶδος μετση-
 ματισμένον» = μεταφορικῶς εἰλημμένον, αὐτόθ.
 906· «ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὅγκου μετασχηματίζει πολ-
 λὰς ἰδεῶν φύσεις» Λουκ. Ἀλκ. 4, transformo.
 Μετα-σχημάτισις, εὖς, ἢ μεταβολή τοῦ
 σχήματος, μεταμorfosis Ἀριστ. περὶ αἰσθ. δ, 6,

Μετα-σχηματισμός, ὁ· μετασχηματισμοί
Πλουτ. συμπ. 6, 2, 1, transfiguratio.
Μετα-τάξις, εως, ἡ· ἡ μεταβολή τῆς παρατά-
ξεως στρατοῦ, μτγν.
Μετα-τάσσω, ἀττ. ττω, μελ. ξω· μεταβάλλω
τὴν τάξιν, τὴν παρατάξιν τοῦ στρατοῦ, παρ-
τάσσω, ὅπως ἀλλῶς. Ξεν. Κυρ. 6, 1, 43. Μέσ.
τίθεμαι πᾶσιον τινός, μεταβαίνω εἰς ἄλλην με-
ρίδα· «τοὺς θυμάρχους παρ' Ἀθηναίους μετατά-
ξασθαι» Θουκ. 1, 95.
Μετα-τεχνόω, -ω· διδάσκω πάλιν τινὰ ἐν τῇ
τέχνῃ· «εἰς οὐδεὶν μετετέγνωσαν ὕδατοφόρα
πάντα» Καλ. κ. Χρυσ. στ. 396.
Μετα-τίθωμι· 1) θέτω, φέρω ἐν τῇ μεταξὺ· «τῷ
κ' οὕτι τῶσον κέλαδον μετέθικαν» = δὲν ἤθελε
διεγείρει τὸσον θόρυβον μεταξύ ἡμῶν Ὁδ. σ.
102· 2) μεταθέτω, θέτω εἰς ἄλλο μέρος μετα-
βάλλω. Παθ. «μετετέθην ἐδωρίῃ» Εὐρ. Ἰ. Α.
388. «μετατίθηναι αὐτὸν τὰ αἰδοῖα εἰς τὸ πρό-
σθεν» Πλάτ. συμπ. 191· «ἀντὶ ποῖον ποῖα με-
τατεθέντα εὐδαίμονα τὴν πόλιν ἀπεργάζοιτ'
ἐν», νόμ. 3, 683· «προφάσεις ἀντὶ τῶν ἀλη-
θῶν ψευδὲς μεταθείς» Δημ. 18, 225· μετατι-
θέναι τι ἐν τῇ λέξει Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 9· «τῶν
ὄλων οὐδὲν τι μετέθικαν» Πολύβ. 1, 63· «πρὸς
τὸ βέλτιον τοὺς ἀμαρτάνοντα», 5, 12, 3· «τὰς
πατρίδας ἀπὸ τινῶν πρὸς ἑτέρας συμμαχίας» =
παρσφύρειν εἰς ἄλλας συμμαχίας, 17, 13, 5 καὶ
μτγν. Λουκ. Χαρίδ. 19. Μέσ. μεταθέτω,
μεταβάλλω ὑπὲρ ἑαυτοῦ· «τὸ κείνῳ κακὸν
τῷδε κέρδος μετατιθέμενος» Σωφ. Φιλ. 511,
ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ «τὸ ἐκείνου λυποῦν τοῦ-
τῷ κέρδος μεταποιῶν»· «ταχὺς μετέθου λύσ-
αν» Εὐρ. Ὀρ. 254· «σμικρὸν γὰρ τι μετατίθε-
μαι» Πλάτ. Θεαγ. 122· «τὴν γνώμην Ἦρ. 7,
18· ἴδιους μεταβάλλω τὴν γνώμην μου καὶ ἰσχυ-
ρίζομαι ἄλλο τι»· «ἀλλὰ μεταθώμεθα» Πλάτ.
πολ. 1, 334· «ὕστερον γὰρ ἐξέσται ἡμῖν καὶ με-
ταθέσθαι, ἢν μὴ τι ἀρσῇ» Θουκ. 8, 53· «μετα-
τίθεμαι τὰ εἰρημένα» Ξεν. ἀπομν. 4, 2, 18· νό-
μους. 4, 4, 14· «τὴν ἄνοιαν = ἐπανορθὸν Πολύβ.
11, 25, 10· «μεταθέσθαι πρὸς τὴν Ῥωμαίων
αἵρεσιν» = πρὸς τὴν μερίδα τῶν Ῥωμαίων, 26,
2, 6· ὁ Λουκ. ἐξηγεῖ ἐπανορθοῦν, Κυνικ. 18·
«ὁ μεταθέμενος» = ὁ φιλόσοφος ὁ μεταδίδει ἐκ τι-
νός· αἵρεσιν εἰς ἄλλην Δ. Λαέρ. 6, 37· 166.
Μετα-τίκτω· τίκτω, γεννῶ ἔπειτα, ὕστερό-
τερα ἰσχυρ. Ἀγ. 760, ἐν τῇδε· «τὸ θυσεβείας
γὰρ ἔργον μετὰ μὲν πλείονα τίκτει».
Μετα-τίννυμι· τίνω, πληρώνω ἔπειτα Θεοδ.
Πρόδρ.
Μετα-τράπεζα, ἡ· δευτέρα τράπεζα μετὰ τὴν
κυρίαν τράπεζαν, μτγν.
Μετα-τρεπτικός, 3· ὁ ἐπιτρέχεις εἰς τὸ με-
τατρέπειν ἄλλον ἱάρελ.
Μετα-τρεπτός, 2· μετατροπός, ὁμφ. γρ.
Μετα-τρέπω, μελ. ψω, ἀδρ. β'. μετέτροπον·
1) στρέφω ἀλλῶς, γυρίζω πρὸς τὸ ἄλλο μέρος·
-μοτρον Πίνδ. ἀποπν. 164, μεταβάλλω-νόημα
Ἀνθ. 9, 114, 3· «αἶσα μετατρέπει τινὰ» Ἀπολ.
Ῥ. 3, 261· 2) μέσ. στρέφω εἰς ἄλλο μέρος,
στρέφωμαι ὁπίσω· «μετὰ δ' ἐτρέπετο» Ἰλ. α,
189· «μετατραπεῖς» Πλούτ. ἡδ. α. 154· με-
ταφ. στρέφωμαι περὶ τι, προσέχω ἐπὶ τινος,

φροντίζω, ἐννοιάζομαι περὶ τινος· -τινός, *εὐν
οὕτι μετατρέπη οὐδ' ἀλεγείσεις Ἰλ. α, 160·
«-φιλόνητος ἐταίρων», ι, 630.

Μετα-τρέφω, μελ. θρήψω· τρέφω, ἀνατρέφω
τινὰ μεταξύ τινῶν, μετὰ δατ. «Κουρήτισσι μετε-
τρέφει» Ἰδαίταισι Ἀπολ. Ῥ. 2, 1236· «μετε-
τρέφει Αἰτωλοῖσι», 1, 198.

Μετα-τρέχω, μελ.-δραμοῦμαι καὶ -θρέβομαι,
ἀδρ. μετέδρομον· τρέχω κατόπιν ἵνα φέρω τινὰ
ἢ τί, «παρ' Ἀθηναίων σὺ μετατρέχεις ταχὺ» Ἀ-
ριστ. εἰρ. 261.

Μετα-τροπάδην, δι. γρ. ἀντὶ μετατροπάδην.
Μετα-τροπάζομαι· μετατρέπομαι Ὑπόχ.

Μετα-τροπαλίζομαι· μεταστρέφομαι, ἐπι-
στρέφω, στρέφω ὅπως εἰς φυγὴν· «τότε δ' οὐτε
μετατροπαλίζω φεύγων» Ἰλ. υ, 190.

Μετα-τροπή, ἡ· ἐπιστροφή, τὸ μετατρέπειν,
μεταβολή· «ἐτι οὐ μετατραπὴ τῶνδ' ἔκκειν ἔρ-
γων» Εὐρ. Ἀνδρ. 494.

Μετα-τροπία, ἡ· μετατροπή· «φθονεαὶς ἐκ
θεῶν μετατροπία» Πίνδ. Π. 10, 21.

Μετα-τροπός, 2· α) ὁ μετατραπείς, μετατρέ-
πόμενος, ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω στρεφόμενος· «ἔργα
μετάτροπα» = ἀντιπα, παλινετα, ἡ ἰκδνητοίς,
οἱ ἡ· ἐπέρχεται δυστυχία τις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
τοῦ αὐτοῦ γού· «Πρ. 89· «δαίμων γὰρ οὐδ' αὖ
μετάτροπος ἐπ' ἡμοῖ» Ἀισχ. Πέρσ. 903· «μετάτρο-
ποι πνέουσιν αὖραι δόμων» Εὐρ. Ἰλ. 1147·
«κατήγες πολέμου μετάτροπος αἶσα» Ἀριστ.
εἰρ. 910· καὶ ἐπὶ τῶν φρονημάτων Ἀπολ. Ῥ.
3, 818· εὐμετάβλητος, κινητός· ἔδρα, ἡθες Νόν.

Μετα-τροχάζοντως, ἐπὶρ. μεταδρομαδῶν.

Μετα-τροπάω, π. = μετατρέπω· «ἀπαλὰς δὲ με-
τερωπάτω παρσίας εἰς γλῶσσιν» Ἀπολ. Ῥ. 3, 297.

Μετα-τροχάω, π. μετατρέχω Σοδ. ἀνθ. 4, 33.

Μετα-τροπώ· μετασχηματίζω, μεταποιῶ τε
κατ' ἄλλον τρόπον Κλ. Ἀλ.

Μετα-τύπωσις, εως, ἡ· μετασχηματισμός, μτγν.
οἱ γραμματικοὶ καλοῦσιν οὕτω τὴν ἀνάλογον
συνθέτου λέξεως, π. χ. πόλις ἄκρη ἀντὶ ἀκρό-
πολις, κενὴ ὁδὸς ἀντὶ κενοδοξία Σχολ. Ἰλ. δ,
105, τέλη λύσι ἀντὶ λυσίτελι Εἰδοτ.

Μετα-τυγάζω, δωρ. πεδαυγάζω· 1) προσβλέ-
πω, θεωρῶ Πίνδ. Ν. 10, 61· 2) ἀμετῶ, λάμπω,
ἔχω μεταβαλλομένην λάμψιν Φιλ. εἰκ. 1, 19.

Μετα-υδᾶω· ὁμιλῶ εἰς πολλούς, μετὰ πό-
λων, μετὰ δατ. πλ. τοῦ προσ. εἰς ὃ τις ὁμιλεῖ,
συνηθ. μετηῦδα Ἰλ. α, 103· «ἔπε' Ἀργεῖοις με-
τηῦδα», ι, 16· «μετηῦδων» Ὁδ. μ, 153· καὶ
μετ' αἰτ. μτγν. «αὐτὰρ ὁ τὸν γ' ἐπέσσαν ὀμφι-
αλοῖσιν μετηῦδα» Ἀπολ. Ῥ. 2, 53, Interloquor.

Μετα-υθῶις, ἰων. μεταυθίς· εἰς τὸ μέλλον, ἔ-
πειτα ἰσχυρ. Εὐμ. 456.

Μετα-υθῶν, τό· μεσαῦτιον Ὀμπ. Κυν. 1,
527, νῦν καίτοι μετ' αὐτίον.

Μετα-αυλός, 2· μέσσωλος· ὁδρα Λυσ. 1, 17.

Μετα-αύριον, ἐπὶρ. μεθυρίον· «ἡ μεταύριον»
ὁηλ. ἡμέρα = ἡ μεθυρινή, μτγν. perendia.

Μεταυρός, ὁ· ποταμός καὶ ὕψωμα τῆς ὁδοῦ·
δρίκας Στραβ.

Μετα-αυτίκα, ἐπὶρ. εὐθὺς μετὰ ταῦτα, εὐθὺς
ἔπειτα Ὑρ. 5, 112.

Μετα-αυτίς, ἰων. καὶ π. μετχυθίς Ὑρ. 1, 62.

Μεταυτός, μετὰ Ὑρακλ. πίν.

Μετα-αυχένιος, 2' ὁ εύρισκόμενος μεταξὺ ἡ ὁ-
πισθεν τοῦ αὐχένος Πολυδ. 2, 117.

Μετα-φέρω· φέρω μακρὰν εἰς ἄλλο μέρος,
ἔδω καὶ ἔειπ'· «εἰ καὶ πάλιν γνώμην μετοίσεις»
Σοφ. Φιλ. 950'· πρὸς φῆρον φέρειν· «κέντρα
πώλοισ μεταφέρων» ποτὲ εἰς τὸν ἑνα καὶ ποτὲ
εἰς τὸν ἄλλον Εὐρ. Φαιν. 184'· «τὰς τριηρα-
γίας ἐκ τῶν ἀπάρων εἰς τοὺς εὐπόρους μετήνεγ-
κα» Δημ. 18, 108'· «εἰς τὴν αὐτῶν φωνὴν με-
τενηνοχότας» Πλάτ. Κριτί. 113'· «μετενηνεγμέ-
νον εἰς ποίησιν», Πρωτ. 339'· «μετενεγκόντα
τοὺς χρόνους»· ἀλλάσσοντα, συγγέοντα Δημ.
18, 225'· «μετενήνεκται ὅντιν τὰ τῆς πόλεως δι-
καια» Αἰσχίν. 3, 193' λαμβάνων, μεταχειρίζομαι
λέγειν εἰς μεταφορικὴν σημασίαν· «μεταφέρων
φαίη τις ἀναστὴν ἀργὴν εἶναι φιλίαν» Ἀριστοτ.
ἠθ. 9, 5. Μέσα, μεταφέρω, φέρω τι μαζὶ μου,
= τι ἐξ Αἰγίνης Ἀθήνας· Ἀθην. 13, 595' φέρω
εἰσθῆσιν, ἀγγελίαν Ἀπκίαν. referre, redigo.

Μετα-φῆμι· μεταυθίζω, ὁμιλῶ μεταξὺ πολ-
λῶν ἢ εἰ, πολλοῦς· «τοῖσι δ' εὐχόμενος μετῶν»
Ἰλ. 6, 411'· τῆσι, δηλ. ὁμιλῶσι Ὀδ. σ, 311'
πανταχοῦ μετὰ δοτ. (τοῖς ἢ τοῖσι) Ἰλ. δ, 153'
προστίθενται δὲ καὶ αἱ λέξεις ἔπεισι, μύθοις· με-
τὰς ἔξεσι λέξεις· ἀπᾶς μετὰ αὐτ. προσ. = προσφω-
νῶ Ἰλ. 6, 795, interloquor, alloquor.

Μετα-φῆμιζω· μεταβάλλω τὸ ὄνομα, ὀνομά-
ζω ἄλλῶς, μετονομάζω Μαν. 2, 136.

Μετα-φθάνω· μεταμείδομαι Θεόδ. Περὶ δρ.

Μετα-φοιτάω· μεταβαίνω ἐξ ἑνὸς τόπου εἰς
ἄλλον Στράβ. 16, 783, migro.

Μετα-φοίτησις, εὖ, ἢ ἡ μετάδοσις ἐξ ἑνὸς
εἰς ἄλλο, ἰδ. ἐκ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον, ἐκκλ.

Μετα-φορά, ἢ· τὸ μεταφέρειν, μετακόμειν,
ἰδίως ἐν τῇ ῥητ. ἢ μεταλλαγῇ λέξε. εἰς ἄλλην σημ.
ἢ χρησὶς λέξεως οὐχὶ ἐν τῇ κοινῇ αὐτῆς σημα-
σίᾳ· «δηλωσάτω μὴ μόνον τοῖς τεταγμένοις ὀνό-
μασιν ἀλλὰ τὰ μὲν ξένοις, τὰ δὲ καινοῖς, τὰ δὲ
μεταφοραῖς» Ἰσοκ. 9, 9, translatio, metaphorā.

Μετα-φορέω· μεταφέρω· «εἰς ἄλλον τόπον»
Πρ. 1, 64.

Μετα-φορητός, 3 καὶ 2' ὁ μεταφερόμενος,
ἐπιδικητικὸς μετακομίσεως ἐξ ἑνὸς τόπου εἰς ἄλ-
λον Ἀριστοτ. φυσ. 4, 4, 18, translatus.

Μετα-φορίζω· μεταφέρω, γράφω εἰς μεταφο-
ρικὸν ὕψος· Τζετζ.

Μετα-φορικὸς, 3' α) ὁ διὰ μεταφορᾶς εἰρη-
μένος· «λέξεις, ὀνόματα· ἐπιλημμένα ἐν μεταφ. σημ.»
Ἀριστοτ. ποιητ. 22' β) ὁ συνειθίζων νὰ μετα-
χειρίζηται μεταφοράς· «θεῖνός περὶ τὴν φράσιν
καὶ μεταφορικὸς» Δ. Λαέρ. 8, 57, translatus.

Μεταφορικῶς, ἐπὶρ. κατὰ μεταφορὰν· λαμ-
βάνεσθαι, ἐκλαμβάνεσθαι Εὐστ.

Μετα-φορτίζομαι· φορτώνω ἀντὶ τοῦ πρῶ-
του ἄλλο φόρτωμα, μτγν.

Μετα-φράζομαι· ἀκρίβομαι ἔπειτα ἡ ὁμοῦ
μετ' ἄλλου ἢ μετ' ἄλλων· «ταῦτα μεταφρασά-
μεσθα καὶ αὐτοῖς» Ἰλ. α, 140.

Μετα-φράζω· μεταφέρω ἐξηγῶ τι εἰς ἄλλο
λεκτικὸν ὕψος, π. χ. ἐκ τῆς ποιήσεως εἰς τὸ πε-
ζόν, μεθερμηνεύω, ἐξηγῶ Πλουτ. Κικ. 40.

Μετα-φράσις, εὖ, ἢ ἔκφρασις, μεθερμηνέυ-
σις εἰς ἄλλο λεκτικὸν ὕψος, ἐξηγήσις Πλουτ.
Δημ. 8, ἠθ. σ. 347.

Μετα-φράστις (οὐχὶ μεταφραστής Λοῦκις
παραλ. 448)· ὁ μεταφέρων, μεθερμηνεύων ἢ
ἄλλο λεκτικὸν ὕψος Γρ. Κορ. 58, 872.

Μετα-φραστικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς μεταφρά-
σιν, μεθερμηνευτικός· λόγος Εὐστ.

Μετα-φρηνον, τό κυρ. τὸ ἀπέναντι τῶν φρέ-
νων ἢ τὸ μεταξὺ τῶν ὠμων καὶ ἀντιθέτως τοῦ
στήθους εύρισκόμενον μέρος· «μεταφρηνῶ ἐν δόρῳ
πῆξεν, ὠμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν Ἰλασ-
σεν» Ἰλ. ε, 40 καὶ συγνά· «σκήπτρῳ δὲ μετα-
φρηνον ἠδὲ καὶ ὠμῳ πῆξεν» = τὰ ὀπίσθια, 6,
265'· «ὅτε σπρεφθέντι μετὰ φρενα γυμνωθέντι
μαρναμένῳ», μ, 428'· «ὅπισθεν κἀπτοντες δοῦ-
ρεσι μεταφρηνον ἠδὲ καὶ ὠμους» Ὀδ. θ, 528'
καὶ ἐν πεζῷ, ἀνακαλύψας καὶ τὰ στήθη καὶ
τὸ μετὰ φρηνον» Πλάτ. Πρωτ. 352' κατὰ τοὺς
μτγν. «τὸ μετὰ τοῦ νύτου καὶ σφύρος κατὰ
τὴν τῶν νεφρῶν πρόσφυσιν» Ροσφ. σ. 30' καὶ
«μετὰ φρενα τὰ ὀπίσθεν τῆς κεφαλῆς λέγονται»
Γρ. Ναξ.

Μετα-φρίσσω ἢ μεταφρίττω· ἀνταρριχιάζω
ἔπειτα Ἰπποκρ.

Μετα-φρονέω· μετανοῶ, μεταγινώσκω, με-
ταβάλλω γνώμην, ἀκρίβομαι ἔπειτα, μτγν.

Μετα-φρουρέω· φυλάττω ὡς φρουρός ἄλλα·
χρᾶς, ἢ τίθεμαι εἰς φρουράν, μτγν.

Μετα-φρουρήσις, ἢ· μεταβολὴ φρουρᾶς, μτγν.

Μετα-φυτεία, ἢ· μεταφύτευσις, ἢ εἰς ἄλλο
μέρος φύτευσις Θεόδ. transplantatio.

Μετα-φύτευσις, εὖ, ἢ ἡ εἰς ἄλλο μέρος
φύτευσις, γεωτ. 3, 2, 1.

Μετα-φυτεύω· ἐκβάλλω καὶ φυτεύω ἄλλο
φυτόν, ἔξαναφυτεύω· δένδρον Θεοφρ. 1. Φ. 2,
6, 3, 4, transplanto.

Μετα-φύω, μόνον μέσ. καὶ εὐχρ. ἐν τοῖς ἀμειβ-
τέροις. 1) φυτῶν, ἀδύνατον ἔπειτα Ἰπποκρ. σ.
251, 54' 2) ἀλλάσσω φύσιν, μεταπλάττωμαι·
= μεταφύνασι = μεταπλάσθηναι, ἀργ. λ. 4.
«τῶν γενομένων ἀνδρῶν ὅσοι δειλοὶ... γυναικεῖς
μετεφύοντο ἐν τῇ δευτέρᾳ γενέσει» Πλάτ. Τιμ. 90.

Μετα-φυνέω· μεταυθίζω, ὁμιλῶ εἰς πολλοὺς ἢ
μεταξὺ πολλῶν, ἀπτῶς. Ἰλ. η, 384'· «Μυρ»
μεδόνεσσι, σ, 323' καὶ συγνά· «τοῖσι δέ», ι,
52, καὶ παρὰ μτγν. π. Ἀπολ. Ρ. 2, 430, καὶ
μετὰ αὐτ. προσ.· Ἰφιδόνῃ μετεφύονεν = προσ-
έφωνεν, 1, 702, interloquor.

Μετα-φωτίζω· φωτίζω ἔπειτα, ἔξαναφωτίζω,
Πτολ.

Μετα-χάζομαι· ὑποχωρῶ, ὀπισθοδρῶ· «
τινὸς Ἀπολ. Ρ. 3, 436.

Μετα-χάλκευσις, εὖ, ἢ· ἔξαναχυσίς, ἐπεξ-
εργασία τοῦ χαλκοῦ, μτγν.

Μετα-χάλκεύω· χαλκεύω κατ' ἄλλον τρό-
πον, ἔξαναχύνω εἰς ἄλλο σχῆμα, ἐπεξεργάζο-
μαι, ἰδ. βελτιώνω, μτγν.

Μετα-χαρᾶσσω· χαράσσω· δίδωμι ἄλλον χαρακτι-
σά, μεταβάλλω Σχολ. Ἰλ. ε, 241.

Μετα-χαρακτηρισμός, ὁ· μεταβολὴ χαρα-
κτῆρος, ὀρθογραφίας, μεταμρφώσεως, μτγν.

Μετα-χάραξις, ἢ· μεταχαρακτηρισμός Κύριλ.

Μετα-χαράσσω· χαράσσω (κόπτω, τυπῶν
νόμισμα) διαφορετικῶς, ἄλλῶς· μετρ. μετα-
«ἄλλω, μεταμορφῶν»· «τὴν ἀνδρίαν μελῶν εἰς
τάπεινός» Μένανδρ. δέξ. ἀποσκ. 21, ἐκκλ.

Μετα-χάσσειαι, ἑ. ἐν. πρόσ. ἀορ. τῆς ὁποτ. τοῦ μεταχάσσειαι.
 Μετα-χείμασις, εως, ἡ ὑπεριόνος χειμῶν, ἱππολοῦθῶσα τρικυμία, μτγν.
 Μετα-χειρήμα καὶ μεταχειρίσμαι, τό, Σχολ. Ἀριστ. δ. σ. 288.
 Μετα-χέρησις, εως, ἡ μεταχειρίσις, δι. γρ.
 Μετα-χειρίζω, μελ. ἴσω, ἀττ. ἰω· λαμβάνω, ἔχω τι εἰς τὰς χεῖρας, διαχειρίζω, μεταχειρίζομαι, μεταβάλλω τὴν χρῆσιν τινός· «πρώτοι οἱ Κορίνθιοι λέγονται ἐγγύτατα τοῦ νῦν τρόπου μεταχειρίσασθαι τὰ περὶ τὰς ναυε» Θουκ. 1, 13, ἐνθα ὁ σχολιαστὴς ἐξηγεῖ· ἐναλλάττειν - τὰ θαλάσσια, ὁ, 16· «οἱ Συρακοῦσιοι χαλεπῶς αὐτοὺς μεταχειρίσαν», 7, 87. Σουήθ. μέσ. λαμβάνω εἰς τὰς χεῖρας, ἀπτομαι - τινός· Πλάτ. Παρμ. 130· «καὶ ἀπτοσθαι χρυσοῦ», Φαῖδρ. 240· «φονέα = εἶδω χεῖρα τῷ φονεῖ Ἀντιφ. 1, 20· διαχειρίζομαι, «ὁ σὸς νῶς τὸ σῶμα μεταχειρίζεται ὅπως βοάλεται» Ξεν. ἀπομν. 1, 4, 17· «τόξιν Πλούτ. ἰδίως ἐπιμελοῦμαι, φροντίζω περὶ τινος πράγματος ἢ ἔργου» «καλῶς γὰρ οὖν τι πρᾶγμα - μεταχειρίσασθαι χρηστῶς» Ἀριστ. ἱππ. 344· «τέχνην, ἀπτορομῶν κτλ. Πλάτ. Πρωτ. 316, πολιτ. 7, 529· «ὅσον Ἀντιφ. 1, 20· «τὰς μεγίστας τιμὰς καὶ ἀρχὰς ἐν τῇ πόλει μεταχειρίσασθαι» Πλάτ. Τιμ. 20. Παθ. «μεταχειρίσθαι τὸ λόγων γένος πέφυκε», Φαῖδρ. 277· διοικῶ Πολυδ. «ὁ τὰ τῆς βασιλείας πράγματα μεταχειρίζομενος», 16, 21· «τὰ κοινὰ Λουκ. Ρωμαῖοι. 21· ἐπὶ ἀνθρώπων» «ὅταν ἡ πόλις μεταχειρίζεται ὡς ἀδικούντα» Πλάτ. Γοργ. 519· «τοὺς συγγενεῖς Δημ. Λεπτ. 109, ἐπὶ κακῆς μεταχειρίσεως» «ὅπως ὡς ἀδυνάτοτα μεταχειρίζονται τὸ πάθος» Λυσ. 24, 10 καὶ ἐπὶ ἱερῶν Πλάτ. πολιτ. 3, 408, τρακτο.
 Μετα-χείριος, 2· ὁ ἐνδοσκομμένος μεταξὺ τῶν χειρῶν, ἐν ταῖς χερσὶ Νόν. παρ. 13, 40, 19, 172.
 Μετα-χείρισις, εως, ἡ τὸ μεταχειρίζεσθαι, διαχειρίσις, ὁ τρόπος τῆς πραγματείας Δ. Ἀλ. ἰδίως ἐπὶ ἱερῶν Γαλην. δι. γρ. μεταχειρίσις.
 Μετα-χειρισμός, ὁ μεταχειρίσις, μτγν.
 Μετα-χείων, ἐπ. ἀντὶ μεταχείων, μέσ. χύνω εἰς ἑαυτὸν, καταπίνω· «κρυερὸν δὲ πάλιν μεταχεινέται ἰὼν λάπτων» Ὀππ. ἀλ. 1, 572.
 Μετα-χείων μεταχύνω, χύνω ἀφ' ἑνὸς ἀγγείου εἰς ἄλλο, μτγν.
 Μετα-χρόνισις, 2 καὶ 3· ἐπίγειος, ὁ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· «χρῶνις = ὁποῖον ἐπὶ τῆς γῆς φορεῖται οἱ ἄνθρωποι Νόν. 20, 81· ὁ ἐπὶ τῆς γῆς, «πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο μεταχρόνῳ ἐκόμενος» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1269.
 Μετάχροινος, τό· ὄχυρα θέσις τῆς Βοιωτίας μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Κορωναίας Στ. Βυζ. ἐκ τούτου καὶ τὸ ἐπὶ 9. «Πρα Μεταχρονίαις, ἐπιγρ. Μετάχροινον, τό· τὸ ἀργά γεννηθὲν χοιρίδιον, παρ' Ἀριστοτ. 1, Ζ 6, 18, μετάχροισα = τὰ κατὰ τὴν γέννησιν βλαφθέντα χοιρίδια» «τὸ πηρωθὲν ἐν τῇ ὑστέρῃ καλεῖται μετάχροισον», ζ. γεν. 2· «οἱ μετάχροισοι» Πολυδ. 1, 251.
 Μετα-χρηματίζω, μετονομαζέω, εἶδω ἄλλην ὀνομασίαν (τίτλον) Δ. Σικ.
 Μετα-χρόνιος, 3 καὶ π. 2· α) μετάχρονος, ὁ γινόμενος ἔπειτα, εἰς μεταγεν. χρόνον Τρωφιδ.

1· «μεταχρόνιοι χρησμοί» Λουκ. Ἀλιξ. 28· 6) μεταχρόνιος, μετέωρος, μετάρσιος, ὁ ὑπεράνω τῆς γῆς, βήλη εἰς τὸν ἀέρα ὀψόμενος, ἐπὶ τῶν ἀρπυγιῶν «μεταχρόνιοι γὰρ ἄλλων» Ἡσ. θ. 269· καὶ ἐπὶ τῆς Ἰριδος, «ἡ δ' ἀνόρουσεν Οὐλυμπόνδε θεοῖσι μεταχρόνῳ περὶ γέσσει» Ἀπολ. Ῥ. 2, 300· καὶ ἐπὶ τῆς ἐφ' ὀφλητῶν κυμάτων φερομένης νηός· «ὄψος δὲ μεταχρόνῳ περὶ γέσσει» αὐτοῖς 587, ἐνθα διορθ. μεταχρόνῳ «μεταχρονία» = ἡ εἰς ὕψος φερόμενη Σουῖδ. κατὰ τὸν Σχολ. Ἡσιόθου ὁ ἀδρανὴς ἐκαλεῖτο καὶ χρόνος, ἔπομ. μεταχρόνιος = ὁ μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς.
 Μετά-χρυνος, 2· ὁ μετά χρόνον, ὁ ἔπειτα γινόμενος Λουκ. ἀρχ. 80, ἀντιθ. πρόχρονος.
 Μετα-χρωματίζω· μεταχρῶννυμι.
 Μετα-χρώζομαι· χρωματίζομαι· πάλιν, μεταχρῶζεσθαι εἰς τὸ ἀνάκαλιν ἔβωσ. ἔργ. σ. 216, 89.
 Μετα-χρῶννυμι, μελ. χρώω, χρώω· χρωματίζω ἄλλῳ, εἶδω ἄλλο χρῶμα ἢ μορφήν, κατὰ Σουῖδ. μεταχρηματίζω· «εἰς τὴν ἐκείνου χροῖαν μεταχρῶννυται» Πολυδ. 1, 49.
 Μετα-χρωστέον (μεταχρῶννυμι)· πρέπει τις νὰ μεταχρωματίζῃ κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 291, 13.
 Μετα-χυρίζω· μεταβάλλω τὸν χυμὸν, τὴν γαστρὶν πράγματός τινος Ῥητ. τόμ. 3, σ. 532, 7.
 Μετα-χυνέω· χυνέω, χύνω μετὰλλινόν τι σκεῦος εἰς ἄλλο σκεῦος, μτγν.
 Μετα-χωρίζω· μεταβάλλω εἰς ἄλλο μέρος· «τόπων μετὰ που χωρεῖ» ἐκ τῶνδε θαλασ. Δισχ. Πρ. 1062· «εἰς τὴν Λιθύνην Ἀριστ. ὄρν 710· μεταβάλλω εἰς ἄλλην μερίδα, εἰς ἄλλο κῆμα Πλούτ. Δημητρ. 29 καὶ μτγν. «εἰς δαστράκου φύσιν» Αἰλ. Ἰ. Ζ. 9, 43, secundo, transuo.
 Μετα-χώρησις, εως, ἡ· μετέδρασις εἰς ἄλλο μέρος, ἀναχώρησις· «τοῦ δ' εἰς ζ» Ἐδστ. Ἰλ. 1259, 61, transitio.
 Μετα-ψαίρω· μετακινῶ τι εἰς ἄλλο μέρος· «μεταψάρω» Πουχ. «- ποδὶ πέτραν» Ἐδρ. Φοιν. 1399.
 Μετα-ψαλάσσω· μεταθέτω, μετατοπίζω Πα.
 Μετα-ψάω, ἀρχ. γρ. ἀντὶ μεταψάω παρ' Ἐδρ. Φοιν. 1399.
 Μετα-ψέφω· μεταβουλεύομαι Πουχ.
 Μετα-ψηρίζω· μεταφέρω διὰ ψήφοφορίας εἰς ἄλλον. Παθ. «Συρία εἰς Ἀντώνιον μετεψηφίσθη» Αἰπ. ἱμφ. 4, 57.
 Μετα-ψήρισις, εως, ἡ· μεταφορά εἰς ἄλλον δι' ἀποφάσεως γενομένης διὰ ψήφοφορίας.
 Μετά-ψυξις, εως, ἡ· μεταπνοή Πουχ. ἀνὰ ψυξίς, ὁράσιμα, respiratio.
 Μετα-ψύχωσις, εως, ἡ· μετεψύχωσις, ἀμφ. Μετέασι, ἰων. 3 πλ. ἐν. τοῦ μέτεσι 12, η, 227.
 Μετα-γ-γράφω· τὸ ἐγγεγραμμένον γράφει ἄλλῳ, μεταβάλλω· «οὐδεὶς μεταγράφεται, ἀλλ' ὁποῖον ἦν τὸ πρῶτον ἐγγεγράφεται» Ἀριστ. ἱππ. 1367.
 Μετα-εγγυάομαι, ἀττ. μεσεγγυάομαι Ἀντιφ. 6, 5, δι. γρ.
 Μετα-εγγυήτης, οὗ, ὁ· μεσεγγυητής, γλωσσ.
 Μετα-έγγυος· μεσεγγυος, μεσίτης Μοτρ.
 Μετα-εγίρομαι· σπῆκνυμαι ἑπ' αὐτῷ, ἐκτυπῶ, μτγν. expurgiscor.
 Μετα-εγ-κεντρίζω· ἐμβολιάζω (φυλλιάζω) εἰς ἄλλο δένδρον, γιωπ.

Μετ-εγρόμενος, μ. ἀόρ. β. τοῦ μεταγεύρομαι.
Μετ-εγ-κλίνω· κλίνω τι πρὸς ἄλλο μέρος,
μτγν. inclinatio.

Μετ-ἐγκλίσις, εὐς, ἡ· ἡ πρὸς ἄλλο μέρος
κλίσις, μτγν. inclinatio.

Μετ-εγχεῖω· χύνω ἐκ τινος ἀγγείου εἰς ἄλλο,
μτγν.

Μετ-εἰπον, ες, ε. π. ἀόρ. β. = μετεῖπον, ες, ε.
Μετ-εῖπον, ἰων. ἀντὶ μετῆ γ. ἐν, προσ. ὑποτ. τοῦ

Μετ-εἰμι, παρτ. μετῆν, μελ. μετέσσομαι (Ἰά.
εἰμι)· εἰμαι, εδρίσκομαι μεταξὺ πολλῶν, ἔχω

μετ' αὐτῶν σχέσιν, ἐπιμιξίαν· «ὄφρ' ἂν ἔγωγε
ζωῶσιν μετῖω» Ἰλ. γ, 388· «ὄφρα ζωῶσι με-

τῖω», ψ, 47· «οὐτ' ἔτι ζωῶσι μετέσσομαι» Ὀδ.
ξ, 487· «οἷς δ' ὁ γέρον μετέστιν» Ἰλ. γ, 109·

«ἴν' ἀθανάτοισι μετεῖν» Ὀδ. ο, 251· «θανόν
ωθιμένοι μετεῖν», ω, 436· «Δαναοῖσιν ἀρι-

στήες μετέσσω» Ἰλ. η, 227· ἀπτῶτ. «οὐ γὰρ
πυρρὸν γέ μετέσσεσται» = δὲν θά γένῃ ἐν τῷ

μεταξὺ παθοῖς, β, 386· «μέτεστί μοι τινὸς»
= ἔχω ὑπὸς, ἀξίωσιν εἰς τι, «τί τοῦδε σοι μέτε-

σαι πράγματος» Ἰσγ. Εὐρ. 545· «καρὸι πόλε-

ως μέτεστι» Σοφ. Οἰ. τ. 630· «οὐ μετῆν αὐτοῖσι
τὴν γ' ἐμὴν κτανεῖν» = δὲν ἦτο εἰς τὴν ἐξουσίαν

τὸν, δὲν εἶχον δικαίον, Ἰλ. 526· «μέτεστιν
ὁμῆν τῶν πεπραγμένων μέρος» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1299,

Ἰπρ. β, 107· «μέτεστί μοι τούτου» Ἀριστ. ὄρν. 1686·

«ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδαύρου» = περὶ δὲ
δὲν εἶχον δικαίωμα ἐπὶ τῆς Ἐπιδαύρου Θουκ.

1, 28· «ὅτω ἀξίως τούτου τοῦ πράγματος μέ-

τεστι» Πλάτ. Φαῖδρ. 61· «ἐμοὶ τούτων οὐδὲν
μέτεστι», ἀπολ. 19· «μέτεστι πᾶσι τὸ ἴσον»

Θουκ. 2, 37· «φροντῖδων οὐ μετῆν αὐτῇ» = δὲν
εἶχε φροντῖδας Σεν. Κυρ. 7, 2, 28· «μόνοις ἀνθρώ-

ποις μέτεστι τοῦ καὶ λογισμοῦ» Πολυδ. β, 6, 4,
Μετ-εἰμι (ἴδε εἰμι)· 1) μετέρχομαι, ὑπάγω ἐν

τῷ μεταξὺ, ἡ μεταξὺ πολλῶν· «βίη μετεπείμε-

νος κραιτέρας ὠτρυνε φάλαγγας» = ἐν τῷ μεταξὺ
βελόων Ἰλ. ν, 90· 2) ὑπάγω ἔπειτα, κατόπιν·

«ἡ γὰρ, ἐγὼ δὲ μέτειμι» = ἐρχομαι κατόπιν, ἀκυ-

λουθῶ, ζ, 341· «πόλεμόνδε» ὑπάγω εἰς τὸν πό-

λεμον, ν, 298· ἔπομ. καταδιώκω, τιμωρῶ, ἐκ-

δικοῦμαι· «τινὰ Ἀίσχ. Ἀγ. 1651· «τοῦ πατρὸς
τοῦς αἰτίους», χο. 271· «δικαί μετείμι τόνδε

φῶτα», Εὐρ. 222· «δικὴ μετείσις οὐ μακροῦ
χρόνου» Σοφ. Ἰλ. 469· «δόλοι μετείμι καὶ σι-

γῇ φόνον» Εὐρ. Μήδ. 391· «τῶν δ' ἀποιν' ὕβρι-

σμάτων μετείσι Διόνυσός σε», Βέκκ. 517· «χρὸς
= βαλίνειν, διώκειν κατ' ἔχρος Πλάτ. Φαῖδρ. 276·

«-τέχνην ῥητορικὴν» = μετέρχομαι, ἀσκέω, Φαῖδρ.

263, καὶ συχνὰ «ὀρθῶς μετιέναι τὴν σοφίαν»
Σεν. ἀπομν. 4, 2, 9· «Ἐν γένει συζητῶ, πρα-

γματεύομαι ἐν τῷ λόγῳ Πλάτ. συμπ. 210· «ὁ-
πατεῖαν» ἐπιδιώκω, ζητῶ τὴν ὑπατικὴν ἀρχὴν

Πλούτ. προσέρχομαι μετὰ παρακλήσεις, «ἐκαστον
μετῆσαν μὴ ἐπιτρέπειν» Θουκ. θ. 73· «-τινὰ
ὁυσίαι» Ἰπρ. 7, 178· πρὸλ. μετέρχομαι· ὑπά-

γω νὰ φέρω τι· «μετῆσαν στρώματα» Ἀριστ.
ἔμπ. 603· «-τὰ ἐπιτήδεα ἐκ Σηοῦ» Σεν. Ἐλ. 2,

11, 6· 3) μεταβαίνω εἰς ἄλλο τι Λουκ. Προμ. 18· 4) ἐπιστρέφω ὅπισθ'· «ἐκείσε τοῦ λό-
γου μετείμι» Ἀριστ. νεφ. 1390 καὶ μτγν. accedo,
ἀδου, persequor, ῥ. ἐπιθ. μετιτέον Δ. Λεορ. β, 5.

Μετ-εἶναι, ἀπαρ. τοῦ μέτειμι (μετὰ-εἰμι).

Μετ-εἶπον, ἔπ. μετεῖπον, ἀόρ. β. τοῦ μετὰ-
φῆμι· ὁμιλῶ εἰς πολλοὺς ἢ μεταξὺ πολλῶν·

παρ' Ὀμ. συχνὰ μετὰ δοτ. πλ. «ὁ σπιν ἰσχυρὸν
νέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε», «τοῖσι δὲ καὶ

μετέειπε», «τοῖσι - μετὰ μύθον ἔειπεν» Ἰλ. γ, 303,

τ. 623· «μετὰ πᾶσιν ἔειπεν» κλ. ἐνθα εἶν
εἶνε τῆσσι· μετεῖπον μόν. Ὀδ. τ, 140· καὶ

ἀπτῶτ. ὁμιλῶ ἐν τῷ μεταξὺ· «ὄψ' Ἰλ. η, 94
καὶ παρὰ μτγν. π. interloquor.

Μετ-εἶσι, ἰων. μεθεῖς, μετχ. ἀόρ. β. τοῦ μεθίημι
Μετ-εἰσάμενος, μετχ. μ. ἀόρ. ἀ. τοῦ μετ-
εἰμι Ἰλ. ν, 90.

Μετ-εἰσ-βαίνω· ἐκβαίνω ἐκ τινος καὶ ἔμ-
βαίνω εἰς ἄλλο μέρος· «εἰς τὴν ἄκατον» Πλούδ.

5, 27, transcendō.

Μετ-εἰσ-δύω· ἐκ τινος μέρος εἰσέρχομαι
εἰς ἄλλο Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 5, 15, transco.

Μετ-εἰσ-ερχομαι· εἰσέρχομαι ἐκ τινος μέρος
εἰς ἄλλο Φῶτ. transco.

Μετ-εἶω, ἔπ. μετῶ ὑποτ. ἐν. τοῦ μέτειμι Ἰλ. ψ, 47.

Μετ-ε-κ-βαίνω· ἐξέρχομαι καὶ μεταβαίνω,
ἐκβαίνω εἰς ἄλλο μέρος· «-ἐκ τοῦ ἄρματος εἰς
ἀρμάμαζαν» Ἰπρ. 7, 41· «εἰς τὸ πλοῖον» Ἀντίφ.

5, 21· μετρ. «-εἰς ἕτερον λόγον» Πλάτ. νόμ. 1,

α. 642· καὶ μεθ' ἀπλ. αἰτ. - φθόγγον Ἀνθ. 12, 187,

transcendō.

Μετ-ε-κ-βιδάζω· ἐκβάλλω ἐκ τινος καὶ μετα-
βιδάζω εἰς ἄλλο μέρος· «-τούς τραυματίας εἰς
ἐτέρας ναῦς» Δ. Κᾶς. 48, 47, transpono.

Μετ-ε-κ-β-σ-λ-ῆ· ἡ μεταβολὴ καὶ ἐξάλλαξις Φωτ.

Μετ-ε-κ-γανω· μέσ. ἀόρ. β'. τοῦ μετεξαίρωμαι.

Μετ-ε-κ-γανος, 2' ὁ ἐξ ἐκγόνων γεννιῶναις
Σχολ. Ἀριστ. τ. 3, α, 651, 31.

Μετ-ε-κ-δ-ε-χ-ομαι· δέχομαι ἔπειτα ἢ παρ' ἄλ-
λου Δ. Περ. 74, ἐνθα ἄλλ. γρ. μετ' ἐκδ. ἐκρίθω.

Μετ-ε-κ-δ-η-μέω· ταξιδεύω εἰς ἄλλο μέρος, μτγν.

Μετ-ε-κ-διδώμι· ἐκδίδω ἔπειτα, δίδω ἔπειτα,
πάλιν εἰς γάμον· «γυναικα Πλούτ. συγκρ. Λυκ. 3·

πρὸλ. ἐκδίδωμι.

Μετ-ε-κ-δύω· ἀτος, τό· ἐνδυμα, ὅπερ τις ἐκ-
δύεται μετὰ ἄλλο, πλ. ἐνδυματα, τὰ ὁποῖα τίθ
τῇ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἐκδύεται, ἀλλάσσει Σωκρ.

παρὰ Στωθ. ἀνθ. 4, 61.

Μετ-ε-κ-δύομαι· ἐκδύομαι, ἀλλάσσω ἐν φόρῳ
μα μετὰ τὸ ἄλλο· μετρ. «τὴν ἑαυτοῦ φύσιν»

Πλούτ. Νομ. 15, οχυο.

Μετ-ε-κ-ε-χειρον καὶ μετεκέρχουον, τό· ὁ
μεταξὺ δύο Ὀλυμπιακῶν ἐκχειριῶν χρόνος,

Ὀλυμπίας ἐπιγρ.

Μετ-ε-κ-λ-α-μ-β-α-ν-ω· λαμβάνω μέρος ἀπὸ τινος,
μεταλαμβάνω, μτγν. participio.

Μετ-ε-κ-μ-ι-σ-θ-ώ· ἐκμισθῶ εἰς ἄλλον, ὁπνοί-
κιάζω Εὐδοτ.

Μετ-ε-κ-π-ν-έ-ω· ἐκπνέω ἐν τῷ μεταξὺ· «φυλὴν
δὲ μετεκπνέουσα βροθίσιν» = μεταξὺ τῶν κυρδ-
των Ὀπκ. ἀλ. 2, 164, efflo.

Μετ-ε-κ-φ-έ-ρ-ω· ἐκφέρω ἔξω καὶ μεταφέρω εἰς
ἄλλο μέρος Ἰλ. ψ, 377, ἀμφ. ἀρχ. γρ.

Μετ-ε-κ-χ-ω-ρ-έ-ω· ἐκχωρῶ εἰς ἄλλο μέρος, με-
ταχωρῶ, μτγν.

Μετ-ε-λ-έ-γ-χ-ω· ἐλέγχων μεταπείθω, φέρω εἰς
ἄλλην γνώμην· «τινὰ Ἰαμβλ. βί. Πινθ. 218.

Μετ-ε-λ-ε-υ-σ-ω· ἡ μετάδοσις Σωρ. Εφρ. 218.
Μετ-ε-λ-ε-υ-σ-ομαι, μὴ ἀττ. μελ. τοῦ μετέρχομαι.

Μετ-ε-λευστέον (μετέρχομαι)· α) πρέπει τις να τιμωρήσῃ· - τινά Λουκ. 22· β) πρέπει να μεταλλῇ Ἰακ. Πηλ. ἐπιστ. Γ. 154.
 Μετ-ε-μ-θαίνω· ἐμβαίνω, μεταδιδύχαμαι εἰς ἄλλο πλοῖον· - εἰς ληθηρικὸν Πλουτ. Λουκ. 13· «ὅτε μοι σῶμα καὶ μετεμύχομαι» Φιλοστρ. βί. σοφ. 1, σ. 554.
 Μετ-ε-μ-βιάζω· μεταδιδύχαμαι εἰς ἄλλο πλοῖον· - εἰς ἄλλην ναὺν Θουκ. 8, 64· πρὸς μετεμύχων· - ἐρίτας = ἐμβάζω ἄλλους κωπηλάτας ἀντὶ τῶν προηγουμένων Πολυαν. 5, 41.
 Μετ-ε-μ-μύχαι, ἰων. ἀπαρ. τοῦ μέτεμι ἀντὶ μετίναι Πλ. α. 91.
 Μετ-ε-μ-φύττει, 2· ὁ ἄλλοθεν μετενεχθεὶς καὶ ἐμφυτευθεὶς ἢ ἐμβολιασθεὶς, μεταφυτευμένος· «ὁ ὕψιστος ὄψιστος» Ἀνθ. 9, 4.
 Μετ-ε-μ-ψύχω· μεταδιδύχαμαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ ἐνὸς εἰς ἄλλο σῶμα, μετν.
 Μετ-ε-μ-ψύχωσις, εὐς, ἢ ἡ μετάθεσις, μεταβάσεις τῆς ψυχῆς ἀπὸ ἐνὸς σώματος εἰς ἄλλο, ὡς ἐδόξαζον οἱ Πυθαγόρειοι, μετν.
 Μετ-ε-ν-δύσσει, εὐς, ἢ ἡ λύσις ἐξ ἐνὸς μέρους καὶ θέσις εἰς ἄλλο· - τῆς ψυχῆς Κλ. Ἀλ. στρ. β, σ. 849.
 Μετ-ε-ν-δύσσω· μετενδύω, ἐκκλ.
 Μετ-ε-ν-δύω, μελ.· ὅσων· λύω ἐκ τινος μέρους ἢ ἐκ τινος σώματος καὶ δύνω εἰς ἄλλο Κλ. Ἀλ. στρ. 3, σ. 516· πρὸς μετενδυομένων.
 Μετ-ε-ν-δύωσι, 2· μεταδύω· Ἰουδ.
 Μετ-ε-ν-δύσσω· μεταδύω· ἰων. καὶ μετν.
 Μετ-ε-ν-δύω· μετενδύω· - ἐσθῆτα Θεμιστ. 13, σ. 178.
 Μετ-ε-ν-δύω· ἐνδύω ἄλλο ἔνδυμα, ἀλλάζω τὸ ἔνδυμα· «ὡς θυμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περὶ σπασσας αὐτοῦ βαρβαρικὸν μετενδύσας» Λουκ. δις κατὰ. 34· μετρ. «- τὸν Μαϊνδρόν τὴν τοῦ Πολυκαρπῶς τυραννίδα» Λουκ. νεκρ. 16· Μέσ.
 Μετ-ε-ν-δύω· μετενδύω· - ἐσθῆτα ἄλλο ἔνδυμα· - κἀνδὸν Λουκ. ν. διὰ. 14, 4· - ἐσθῆτα Στραβ. 17, σ. 814· - τὰς στολὰς Δ. Κασ. 46, 39· μετρ. περὶ τῆς ψυχῆς μεταβαίνει· «ὡς μετενδυομένην τὰν ψυχὴν ἐς γυναικίαν σκάνεα» Τίμ. Λοκρ. 104.
 Μετ-ε-νεγκεῖν, ἀπαρ. β. ἀπαρ. τοῦ μεταφέρειν.
 Μετ-ε-ν-εἰς, ἢ μεταφορά εἰς ἄλλο μέρος· Θ. Βαλσ. συντ. καν. τ. 2, σ. 400.
 Μετ-ε-ν-θεσις, ἢ μετάθεσις εἰς ἄλλο μέρος· - ποδῶν Μ. Φιλῆς τ. Β, σ. 178.
 Μετ-ε-ν-νέπω· μετάφω, ὁμιλῶ μεταξὺ πολλῶν, λέγω· «αὐτὰρ ὁ τοῖς πάντεσι μετένεπε δῆνεα κόρης» Ἀπολ. Π. 3, 4168· - παρθενηκῆς Μόσχ. 2, 101.
 Μετ-ε-ν-σωματίζω· μεταδιδύχαμαι ἐξ ἐνὸς σώματος εἰς ἄλλο· «ἡ ψυχὴ μετενσωματοῦται» Κλ. Ἀλ. στρ. 4, σ. 601.
 Μετ-ε-ν-σωματίζωσις, εὐς, ἢ ἡ ἐξ ἐνὸς σώματος εἰς ἄλλο μετάθεσις, μετεμψύχωσις· - τῆς ψυχῆς Κλ. Ἀλ. στρ. 6, σ. 757.
 Μετ-ε-ν-ταλμαί, τος, τό· μεταβάσεις ἐνταλῆς, παραγγελίας, μετν.
 Μετ-ε-ν-ταφιδύω· ἐνδύω δι' ἄλλης νεκρικῆς στολῆς, μετν.
 Μετ-ε-ν-τέλλομαι· μεταδιδύχαμαι ἐντολήν, παραγγελίαν, Βασιλ. κ.

Μετ-ε-ν-τ(θ)ήμι· μεταφέρειν εἰς ἄλλο μέρος ἐμβαλῶν, φορτῶν εἰς ἄλλο πλοῖον· «μισθούμενοι ἕτερα πλοῖα οὐκ ἅπαντα τὸν γόμον τῆς ναὸς μετένθεσθε» Δημ. 56, 25.
 Μετ-ε-ξ-αίρῃ· μεταφέρειν εἰς ἄλλο μέρος· «ἐμισθώσαμην ἕτερα πλοῖα καὶ μετεξείρην τὸν γόμον καὶ διῆρον ἀπίστα» Δημ. 56, 24.
 Μετ-ε-ξ-αν-ίστημι· σηκώνω ἔκ τινος τόπου καὶ μεταφέρειν εἰς ἄλλον, διώκω, Μέσ. μεταβαίνει ἔκ τινος τόπου εἰς ἄλλον, μεταναστεύω Λουκ. συμπ. 13.
 Μετ-ε-ξ-αντλήω· ἀντλῶ, τραβῶ τὸ ὕδωρ ἐκ τινος καὶ μεταγίγνομαι εἰς ἄλλο μέρος· - τὴν θαλάσσαν ὀργάνοις Ἀθήν. 5, 201.
 Μετ-ε-ξ-άρτυσις, εὐς, ἢ τὸ στήσιμον μηχανῆς κατ' ἄλλον τρόπον, μὴ καλῶς πρότερον τεθειμένης, ἀρχ.· μαθ.
 Μετ-ε-ξ-εἰλόμην, μ. ἀπαρ. β. τοῦ μετεξείρῃ.
 Μετ-ε-ξ-ετέρω, αἰ, α' ἕτεροι τινες, ἰδ. ἐκ δύο μερῶν Ἦρ. 1, 63· οἱ μὲν καὶ οἱ δε, Ἰνιοι, 1, 199· μετὰ γεν. διαιρ. 1, 63· ὅλη, 1, 99 ἰν. μ· - τεξ-ετέρην Νικ. Ἰερ. 588, certif. ἀλφί.
 Μετ-ε-δύω, ἰων. οὐδ. μετν. ἰν. τοῦ μέτεμι ἀντὶ μετῶν Ἦρ. 5, 94.
 Μετ-ε-πέιτα· βατεριώτερα, μετὰ ταῦτα· «πρῶτα - μετέπειτα δὲ» Ὀδ. κ. 519, καὶ συχνά Ἦρ. 1, 25· «τὸν μετέπειτα χρόνον» Πλάτ. Ἰπ. 8, 353.
 Μετ-ε-πι-γράφω· μεταβάλλω τὴν ἐπιγραφὴν· «μετεπιγεγραμμένη εἰκὼν» = ἔχουσα μεταβεβλημένη ἐπιγραφὴν Πλουτ. 49, σ. 839.
 Μετ-ε-πέ-δωσις, εὐς, ἢ ἡ λύσις δέματος καὶ τὸ θέσιμον ἄλλου, ἀλλαγὴ δέματος πληγῆς, ἱατρ.
 Μετ-ε-πέ-δω· λύω τὸ πρῶτον δῆμα καὶ δύνω ἄλλο, ἀλλάσσω τὸ δῆμα πληγῆς, ἱατρ.
 Μετ-ε-πί-νυέω· - ὡς μεταβάλλω τὴν πρότερον σκέψιν; Μαξ. Ὁμολ.
 Μετ-ε-πί-τηθεύω· ἀλλάσσω τρόπον ζωῆς (ἐπιτηθεύματος) Στ. Βυζ. (1).
 Μετ-ε-ράσις, ἢ μεταγίγνομαι Σωφ. Ἦρ.
 Μετ-ε-ράω· μεταγίγνομαι, ἀντλῶ ἐκ τινος καὶ χύνω εἰς ἄλλο μέρος, μεταγίγνομαι Διοσκ. 5, 26.
 Μετ-ε-ρροός, αἰολ. ἀντὶ μέτριας Ἔτ. Μεγ. 587.
 Μετ-ε-ρρομαί, αἰολ. πεδέρχομαι Πινδ. Ν. 7, 109, μὴ ἀπ. μελ. μετελευστέον, ἀπαρ. μετῆλθον καὶ συνθ. μετῆλθον· 1) ἀπῶς, ὅπως ἐν τῇ μεταξὺ, ἢ μεταξὺ ἄλλων, ἐπὶ τοῦ στρατηγῶν, ὅστις βαδίζει μεταξὺ τῶν στρατιωτῶν Πλ. ε. 465· 2) ἔρχομαι πρὸς τινα, πλησίον τινός· «θεοῖσιν, κόρησιν, μετελθόν», Ε. 334, Ὀδ. ε. 222· αἰφνιδίως, α. 134· Ἐν γίνεαι συνέρχομαι μετὰ τινός, ἔχω σχέσιν μετὰ τινός, α. 229· καὶ ἐχθρικός, ἐπέρχομαι, ἐφορῶ, καταδιώκω, ἀπῶς. Πλ. ε. 456· - τινί, π. 427· 3) ὑπάρχω κατόπιν ἵνα εὖρω ἢ φέρω τινά· «ἐγὼ δὲ Πάριον μετελεύσομαι» Πλ. ε. 280· «πατὴρ ἐμὸς κλέος τελεύσομαι» Πλ. ε. 280· «ἐξέρχομαι εὖρὸς μετέρχομαι, ἦν ποὺ ἀκούω» = ἐξέρχομαι ἵνα ἀκούσω περὶ τοῦ πατρός μου Ὀδ. γ. 83· «ἄλογον μετῆλθεν γοναῖς» = ἦλθεν εἰς τὴν γυναικα Πινδ. Γ. 6, 7· «πεδέρχεται δόμος» = ἐπιστρέφει εἰς τὸν οἶκον, Ν. 7, 74· «οἱ τὸ πάγχρυσον δῆρας Πελίαν μετῆλθον» = ἔπλυνον διὰ τὸ πάγχρυσον ἵνα φέρωσιν αὐτὸ διὰ τὸν Πάριον Εὐρ. Ἀνθρ. 563· «νεκρὸν τοῖς μετελθοῦσιν φίλων

ἔδωται. Πρξκ. 1023. «τίς ἂν οὖν ἱατρὸν μοι μετέλθοι». Ἀριστ. ἔκκλ. 363. «καταδικῶμαι ἐχθροῦς, ἐκδικαῶμαι». «τὸν δ' ἐγὼ μετέλθον ἐνδ' οὗτος μύρον τὸν μητρός». Αἰσχ. χο. 982. «ὡς ταχὺ μετέλθον α' αἶμα ματέρους θεαί». Εὐρ. Ὀρ. 423. «τὸν φονεῖα». Ἀντιφ. 1, 10. «μετέλθον τίνας ὁροῖται». Ἦρ. 3, 128. «τὰ ἐκλήματα παλῆμω μετελθεῖν». Θουκ. 1, 34. «Προμηθεὺς ὕστερον κλοπῆς δίκη μετέλθον». Πλάτ. Πρωτ. 322. «τὸν φόνον, τὰς ἀδικίας Πολυδ., 4, 48, 9. προσέρχομαι μετὰ παρακλήσεων πρὸς τινε, ἄδικο» μετέρχομαι σε πρὸς θεῶν τῶν ὁδῶν εἰπὶν». Ἦρ. 6, 68. «τὸν φόνον, τὰς ἀδικίας ἔπειν» = ἐπιτίθεται κατὰ τινος μετ' ἀληθῶν λόγους, 6, 86, 3. «μετέρχεσθαι τινε θυσίαν» = προσέρχομαι εἰς τινε μετ' ὁσίαν, ἵνα τιμῇται αὐτόν, θυσιάῳ πρὸς τινε, 4, 7. «-τιμωρῶ τινά» Αἰσχίν. 3, 107. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, φρονεῖν, μετέρχομαι ἔργον τι. «ἡμερδίντα μετέρχει ἔργα γάμοιο». Ἰλ. 6, 429. «ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεσιτήσαντο καὶ μετέλθον». Ἀριστ. Λυσ. 268. «τὸ ἀνδρῶν μετέρχεσθαι» = ἀσκήν ἀνδρείαν. Θουκ. 2, 39. «-ῶν περ ἔχοντες». Πλάτ. Κριτ. 187. «τὸν λόγον, Φαίδ. 88, 4) ἐπιστρέφω ὁπίσω ἵνα λάβω τι». «ὅπως εἴ τις τι ἐπιλελησμένους εἴη, μετέλθοι». Ξεν. Κυρ. 6, 3, 1. «Ἐν γένει μεταβάλλω, ἀλλοίωσι τύπον, μεταβαίνειν ἐξ ἑνὸς εἰς ἄλλο μέρος Πολύδ. 27, 14. «ὁ στρατὸς μετελθὼν πρὸς τὸν Ἀντωνίνον». Ἡρώδ. 5, 5, 1. ῥ. ἐπιθ. μεταλευστίον ἄνω, πρὸλ. μέτειμι, accedo, aggredior.

Μετ-έσπον, π. ἄρ. 6. τοῦ μετέπειν.

Μετέσπυτο, συγκ. γ'. ἐν. πρὸς. ἄρ. τοῦ μετασπύω. Ἰλ. ψ, 389.

Μεταστειώ, ὥσα, ὅς, ἵων. ἀντὶ μεθεστηκός.

Μέτεστι, γ'. ἐν. πρὸς. τοῦ μέτειμι (μετὰ εἰμί).

Μετέστιχον, ἄρ. ε'. τοῦ μεταστειχῶ.

Μετ-έσχηκα, παρκ. τοῦ μετέχω.

Μετ-εῦδα, ἐκ. γ'. πρὸς. ἄρ. ε'. τοῦ μεθανδάνω Κ. Σμ. 7, 123, διόρθ. μέγ' εὐδα.

Μετ-έχομαι. εὐχομαι ἀλλόως, ἀλλάσσω τὴν εὐχὴν μου. «ὅσθα ὡς μέτευσαι». Εὐρ. Μ. 600.

Μετ-έχω, αἰολ. μετέχω. Ἀλκ. καὶ Σαπφ. μελ. μετέχω, παρκ. μετέσχηκα. ἔχω μέρος εἰς τι, εἰμαι μέρος. «τινὶ τινος» μετὰ τινος εἰς τι. «οὐ αἶ μετέχω θράσους». Πίνδ. Π. 2, 81. «ἄλγους μετέχουσαι». Αἰσχ. Πέρσ. 532. «τί τινος» μετέχοντι φιλοτάτου τάσου μέρος. Ἀγ. 493, Χο. 290. «ὅπως ἂν ἴσον ἕκαστος ἡμῖν μετὰσχη τοῦδε τοῦ πλούτου μέρος». Ἀριστ. πλ. 226. «καὶ οὐ εὐδα τοῦ τᾶφου φήσεις μετασχεῖν». Σοφ. Ἀντ. 531. «ἐὼν σοὶ μετέχον τῶν ἰσῶν», Πλ. 1159 καὶ μετὰ αὐτ. «μηδὲ διεκρὸν χάριν μετέσχοιμι πως», Οἰ. Κ. 1480. «οὐ γὰρ μετέχεις τὰς ἰσῶς πληγὰς ἐμοί». Ἀριστ. πλ. 1144. «οὐδὲν μετέχουν». Εὐρ. Ἀνδρ. 500. καὶ συχνὰ ἐν τῇ συνθετῇ συντάξει. «καθὼ μετέσχον Πριαμίδας δυσπραγίας». Ἐλ. 1237. «μοῖραν ἡ μέρος τινὸς μετέχουν». Ἦρ. 1, 201. «τέχνης» ἐννοῶ, κατέχω, γνωρίζω τὴν τέχνην Πλάτ. Γοργ. 448. «ὅντιν ἀθανασίας μετέχει», συγκ. 208. «τῶν λόγων» ἀσχυλοῦμαι περὶ τὴν ῥητορικὴν. «ὥστε ἀρετὴς καὶ φρονήσεως ἐν τῷ βίῳ μετασχεῖν», Φαίδ. 114. «εἴ τις μέλλει καὶ μικρὸν ἀρετῆς μετέλθειν», νόμ. 7, 816. ῥ. ἐπιθ. μετεκτείνω, πωλεῖ, 6, 424. «ἐκείνων τῶν νόμων μετεκτείνω

ἐστίν». Ἀθην. 4, 143. «ἀρχὼν» λαμβάνω μετὰ εἰς τὰς ἀρχάς, δίδωμαι νὰ ἀποκτείνω αὐτὸν. Ξεν. Κυρ. 1, 2, 15. «-πλειστόν τι μέρος», 7, 5, 54. «τινὶ τῶν κινδύνων». Πολύδ. 3, 16. «πολλὰ μετέχει γνώσεως», 7, 5, 5. ἴσως εἶνε διεφθ. γρ. παρὰ Θουκ. 2, 16. «τῇ οἰκίῃ μετέχουν». καὶ παθ. μετέχεται, μετέχεται, μετεχόμενος μετὰ σχεθεῖς παρὰ μετγν. Προκλ. εἰ; Πλάτ. Παρμ. σ. 475, Ἰ. Δαρμασκ. Μ. Ψελ. κλ.

Μετέω, ἐκ. μετὼ ἐν. ὅπου. τοῦ μέτειμι. Ἰλ. γ. 386.

Μετ-εωρέω, δι. γρ. ἀντὶ μετεωρίζω, εἰς τὸν ἔσφ.

Μετ-εωρίζω, ἡ. ἐπιπολαῖστος, λήθη, ἀδελφία, ἀπροσεξία, οὐκίμνιο Σουετ. Κλαύδ. 39.

Μετ-εωρίζω. σκηνῶν ὀψιλά, κρατὸς τὴν ὄψιν. «λά κινῶν τι» - ἄνω Πλάτ. Φαίδρ. 246. «ἵσθον καταμνησθῆναι μετεωριζόμενον ἡ καπνὸν ἡ κωνορτόν» = ὀψομένον. Ξεν. Κυρ. 6, 3, 5. «ἄνεμος μετεωριζόμενος». Ἀριστ. νεφ. 703. «ὁδὸς Σέξτ. Ἐμπ. πυρρ. 1, 71. «τὸ ἔρμα» ὀψιῶν τὸ πρῶτον. Θουκ. 4, 90. «τινὲς νόται». Ἀριστ. στυ. Ἰ. Ζ. 9, 48. «ναυεῖς εἰς πέλαγος» = ὀδὸν εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος Φιλόστρ. Ἀπολλ. 6, 12. καὶ ἀμετῶ. «ἐπλεῖ μετεωρίζουσα εἰς τὸ πέλαγος ἡ ναυς» = εὐρισκομένη εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος μετεωρῶς φερόμενη αὐτ. «μετεωριζομένη ἐν τῷ πελάγει». Θουκ. 8, 16. Συχνὰ μετφ. ἐπαίρου, ἐρεθίζω τὴν ψυχὴν τινος. «μετεωρίσας καὶ φουρήσας ἡμᾶς». Δημ. 13, 12. πρὸλ. ἐπαίρω, φουρῶ, ἰδίως. παθ. ἐπαίρομαι, ξεπαίρομαι. Ἰδὼν ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, χαράς, ὑπερηφανείας κτλ. «ὀπὸ λόγων» Ἀριστ. ὄρν. 1447. «μετεωριζομένη ἐπὶ τῷ γεγονότι». Πολύδ. 3, 70, 1. «ὀπὸ τινος», 7, 4, 6. παρακινῶ εἰς λειποταξίαν, 5, 70, 10.

Μετ-εωρίστω, εὐς, ἡ. ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὕψιστον Πλούτ. ἡ. σ. 951, elevatio.

Μετ-εωρίστω, τας, τὸ. φρόνημα. Ἡρόδ. ὁπρ-ρηφάνεια, superbia. πρὸλ. φράστω.

Μετ-εωρισμός, ὁ. ἡ πρὸς τὰ ἄνω ὕψιστος. «τῶν ριζῶν θεοφῶ. μετφ. ὁπρ-ρηφάνεια Σουετ. Ἐκέρ-σις τῆς ψυχῆς δι' ἐλπίδος, θάρρους κτλ. - γινώ-μης. Ἰπποκρ. σ. 398, 47.

Μετ-εωριστής. ὀψιλήφρων, ὑπερήφανος. Ἡρόδ. Μετ-εωροσάμων, ἄνοι, 2. ὁ βαίνειν (πρὸς ριπατῶν) μετέωρος (εἰς τὸν αἴρα), ἀεροδατῶν. κοῦφος, μετγν.

Μετ-εωρο-δοκέω. ἔχω μετεώρους. Ἐλπίδα. ἔσφ. γρ. Πολύδ. 26, 5, 4.

Μετ-εωρο-θῆρας, α. ὁ ὁ θηρεύων μετεώρους. ὁ κυνηγῶν εἰς τὸν αἴρα, ἐπὶ πτηνῶν. «μετεωροθῆρων εἰς ἰέρας». Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 36. μετφ. ὁ ἀσχυλούμενος μετ' ὀψιλή καὶ ἀκατέληπτα πράγματα. Φίλων τ. 1, σ. 674, 3.

Μετ-εωρο-κοπέω. μετεωρολόγῶ, μεταβολο-γῶ. «περὶ τὰ μετέωρα πένεσθαι, μάτην δὲ ἵσθω» καὶ ἀκατέληπτα. Σχόλ. ἀεροδατῶν, ἀσχυλούμαι μετ' ὀψιλή καὶ ἀκατέληπτα πράγματα. Ἀριστ. εἰρ. 92.

Μετ-εωρο-λεσχέω. φλυαρῶ περὶ ὀψιλή καὶ ἀκατέληπτων πραγμάτων, περιφρονητικῶς ἀντὶ μετεωρολογεῖν Πλούτ. ἡ. σ. 400.

Μετ-εωρο-λέσχη, ὁ. περιφρονητικῶς ἀντὶ μετεωρολόγος, ὁ φλυαρῶν περὶ ὀψιλή καὶ ἀκατέληπτων, ἐπὶ φιλοσοφῶν. «τοῦδε ὀπὸ τοῦτο»

Χρήστους λεγομένους καὶ μετεωρολέσχας Πλάτ. πολιτ. 6, 489.
 Μετεωρο-λεσχοί, ὁ μετεωρολέσχης Σουίδ. ἐκ τοῦ Ἀρίστ.
 Μετεω-ρολογέω· ὀμιλῶ ἢ πραγματεύομαι περὶ μετεώρων (οὐρανίων) πραγμάτων, ἢ περὶ οὐρανίων σωμάτων καὶ φαινομένων ἐν τῷ αἰθέρι ἢ ἐν τῷ οὐρανῷ Πλάτ. Κρατ. σ. 404.
 Μετεωρο-λογία, ἡ ἢ ὀμιλία περὶ οὐρανίων πραγμάτων, ἰδίως περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων ἢ ἀτμοσφ. φαινομένων· ἐν γένει περὶ ἀκατανοήτων πραγμάτων, καὶ περιττῶν νοητικῶν ὑπὸ τοῦ πλήθους· προσδίδονται ἀδολογίας καὶ μετεωρολογίας φύσεως πέρι· Πλάτ. Φαιδρ. 270.
 Μετεωρο-λαγικά, 3· ὁ ἐμπειρος τῆς διδασκαλίας τῶν οὐρανίων πραγμάτων· ἄνδρες Πλάτ. Τιμ. 91· ὁ ἀνέκων εἰ, τὴν διδασκαλίαν περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ φαινομένων· μετεωρολογικά, τὰ, σύγγραμμα Ἀριστοτέλους πραγματευόμενον περὶ τούτων (μετεώρων)· ἐπὶ μετεωρολογίας Πηλὺδ. 4, 153.
 Μετεωρο-λόγος, 2· ὁ ὀμιλῶν, πραγματευόμενος περὶ τῶν οὐρανίων σωμάτων καὶ ἀτμοσφ. φαινομένων, μετεφ. ὁ ψεύμενος μὲ τὸν νοῦν τοῦ εἰς τὸν αἶρα, ὁ ὀμιλῶν καὶ ἀσολοῦμενος περὶ ἀνωφελῶν πραγμάτων· μετεωρολόγοι καὶ ἀδολογία τινές· Πλάτ. Κρατ. 401· μετεωρολόγων σχολίαις ἀπάτας· Εὐρ. παρὰ Κλ. Ἀλ. στρ. 5, σ. 732· εἰ δὲ ἀστρονομικός· Ἰπποκρ. σ. 281, 17.
 Μετεωρο-ποιεῖν ποιῶ μετέωρον, μετεωρίζω, ὠφνῶ ὀψήλ· Ἰπποκρ. σ. 832.
 Μετεωρο-πολεῖω· ἀσολοῦμαι μὲ τὴν ἐξέτασιν τῶν μετεώρων, οὐρανίων πραγμάτων Φίλων· παρὰ Πλάτ. Φαιδρ. σ. 246 δι. γρ. μετεωροπορῶ.
 Μετεωρο-πόλος, 2· ὁ ἀσολοῦμενος περὶ τὴν ἔρευναν τῶν μετεώρων (οὐρανίων πραγμάτων) Φίλων 1, σ. 588, 29.
 Μετεωρο-πορεῖω· βίβνω, περιπατῶ μετέωρος (εἰς τὸν αἶρα) Πλάτ. Φαιδρ. σ. 246.
 Μετεωρο-πορία, ἡ ἢ μετέωρος (εἰς τὸν αἶρα) πορεία· Βαλκισφόντιον ἐκ μετεωροπορίας τῆς διὰ Πηγᾶπου κατὰπτωσιν· Εὐστ. Ἰλ. σ. 636, 38.
 Μετεωρο-πόρος, 2· ὁ βίβνων, πορευόμενος διὰ τοῦ αἵρα· μετεφ. ὀψήλυστρον· μήτε λογισμοὺς ἔχει μετεωροπόρους· Βασ. Μ. Γρ. Νόσ. τ. 1, σ. 2.
 Μετεωρ-όρυφος, 2· ὁ ἔχων μετέωρον (ὀψήλην) ὄρυφν, μετν.
 Μετεωρ-όρυξ, 2· ὁ ἔχων τὰς ῥίζας μετεώρους, ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας· ἀειφύλλον μὴ μετ. δὲ σφόδρα· Θιόφρ. 1. Φ. 4, 2, 4, δι. γρ. μετεωρίζον.
 Μετε-ώρυος, 2, ἐπ. μετήρος (αἰεὶ ῥιζ. ἀφ' ἑαυτοῦ) μετέωρος, ὁ πρὸς τὰ ἄνω ὀψήλμος, ὁ ἐν τῷ αἰεὶ αἰωρούμενος, μετεωρίζομενος, ὁ ὑπερέκτανος τῆς γῆς, ἀντίθ. ὀπόγεις· οἰκήματα τὰ μὲν ὀπόγεις, τὰ δὲ μετέωρα ἐπ' ἔκτασι· Παρ. 2, 118· ὅσα ἀφελόντα μετέωρα καὶ ὅσα ἐπὶ γῆς φέρεται· Πλάτ. Τιμ. σ. 80· τὰ μετέωρα καὶ τὰ ὑπὸ γῆς, ἀπολ. 23· ἐπὶ πλοῖον ἐδριεοικυμένον ἐν τῷ ἀνοικτῷ πελάγει· «ναὺς μετέωρος» Θουκ. 1, 48· καὶ ἐπὶ ἀνθρωπίνον ἐδρισκόμενον ἐν τῇ θαλάσῃ, 7, 71· ἐν γένει ὀψήλα κείμενος· τῶν χωρίων τὰ μετεωρότατα.

4. 32· «τὰ μετέωρα» Πηλὺδ. 5, 13, 3· «εἰση-
 ὄσαντες εἰς τὸν πλὸν μετέωρος ἐκιδύμειαν
 τὰς ἀμάξας»· ἐσήκωσαν εἰς τὸν αἶρα ἐκιδύμειαν
 αὐτὰς ἐκ τοῦ πηλὸς Ξεν. Ἄν. 1, 5, 8. Ἐπὶ
 οὐρανίων σωμάτων καὶ ἀτμοσφαιρικῶν φαινο-
 μένων· «ἐφαίνοντο περὶ φύσεως τε καὶ τῶν με-
 τεώρων ἀστρονομικά ἄλλα διερωτῶν» Πλάτ.
 Πρωτ. 315· «μετεώρων φωνησθέντες»· ὁ δοξα-
 λούμενος περὶ ἀνωφελῶν πραγμάτων κατὰ τὴν
 γνώμην τῶν πολλῶν Ξεν. συμμ. 6, 6· πρὸλ.
 μετεωρολόγος, μετεωρολέσχης, μετεωροπόλος,
 συνών. τῷ κοῦρος· «κοῦρα τε καὶ μετέωρα»
 Τιμ. Λοκρ. 104· μετεφ. κοῦρος, ἀστατος,
 μετν. ἀσταθής, ἀδίδαιος, ἀμφοτεπής· «καὶ μὴ
 μετεώρῃ τε πόλει κινδυνεύειν καὶ ἀρχῇ ἄλλῃ
 ὀφείσθαι πρὶν ἢν ἔχομεν βεβαιωσθῆναι» Θουκ.
 6, 10· «τὰ ἐν μετεώροις ἀμφοτεπῆταις κεί-
 μενα» Σέξτ. Ἐμπ. π. μαθ. 28, συνών. ἐπίδι-
 κα· «μετέωρος τὰς διανοίας»· ἀστατος Πη-
 λὺδ. 3, 107, 6· συνήθ. περὶ τῆς ψυχῆς σκ-
 λευομένης ὑπὸ τῆς ἱλιπθῆς, τοῦ πρῶτος, τῆς
 χαρᾶς καὶ ὑπερφημίας· «ἡ ἄλλη» Ἐλλὰς πᾶσα
 μετέωρος ἦν· ἀμφιδόλος, ἀμφοτεπής Θουκ.
 2, 8· «μετέωρος ἐγένεθ' αὐτῇ ἱλιπία» Πηλὺδ.
 30, 1, 4· μετέωρος καὶ θυμὸς κληῖται, 3, 82,
 2· πρὸς τι, ἐπὶ τι = ἐκδόλως κλίνας πρὸς τι,
 ἐπὶ τι· «εἰς τὴν θίαν, 30, 15, 27» καὶ μετ'
 ἀπαρ. 5, 42, 9· ὑπερήφανος· Ἀνθ. 5, 21, 28,
 συνών. πρὸς τὸ σημαίνει Λουκ. Νίγρ. 1, 18· μετεώ-
 ρως· ἔχειν· «εἶναι ἀμφιδόλος, ἀμφοτεπής, ἀμ-
 φιβάλλων Πλούτ. Κίμ. 13, sublimis, sublimis.
 Μετεωρο-σκοπεῖω· παρατηρῶ τὰ φαινόμενα
 τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀτμοσφαιρῆς, μετν.
 Μετεωρο-σκοπικός, 3· ὁ ἀνέκων εἰς μετεω-
 ροσκόπον· «ἡ μετεωροσκοπία»· ἡ τέχνη
 τοῦ παρατηρεῖν τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ
 τῆς ἀτμοσφαιρῆς· ὄργανον Πτολ. γεωγρ. 1, 3.
 Μετεωρο-σκόπιον, τό· ὄργανον, εργαλεῖον
 μαθηματικὸν τοῦ Πτολεμαίου πρὸς καταμέτρη-
 σιν τῆς ἀποστάσεως καὶ τῆς ἐξάρσεως τῶν ἀ-
 στέρων Πτολ. γεωγρ. 1, 3.
 Μετεωρο-σκόπος, 2, ὁ παρατηρῶν τὰ με-
 τέωρα, τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς ἀ-
 τμοσφαιρῆς· ὁ ἀσολοῦμενος περὶ ἀνωφελῶν
 πραγμάτων· καὶ ἀδολογία Πλάτ. πολ. β, 84.
 Μετεωρο-σοφιστής, ὁ σοφιστὴς ἀσολοῦ-
 μένος περὶ τὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς
 ἀτμοσφαιρῆς, μετεωρολέσχης Ἀρίστ. νεφ. 360.
 Μετεωροσύνη, ἡ μετεωρία Μενιδ. 4, 136.
 Μετεωρότης, ἡτος, ἡ μετεωροσύνη φουρνούς.
 Μετεωρο-φανής, 2· ὁ φαινόμενος ὀψήλῃ, ἐν
 τῷ αἰερί Φίλων.
 Μετεωρο-φέναι, ἀκοι, ὁ· ὁ φανακίζων, ἐξα-
 πατῶν διὰ σοφιστικῆς μετεωρολογίας, διὰ τῆς
 παρατηρήσεως τῶν οὐρανίων φαινομένων, ἰσχυμ.
 κωμ. κατὰ τὸ μετεωρολόγος Ἀρίστ. νεφ. 333.
 Μετεωρο-φρονέω· σκέπτομαι περὶ οὐρανίων
 φαινομένων· μετεφ. ὀψήλυστρον Σουίδ. ἐν λ.
 χάσμα Σχολ. Ἀρίστ. ἐπ. 821.
 Μετεώρως, ἐπὶ. ἐν μετέωρῃ, ὀψήλῃ εἰς τὸν
 αἶρα, τροπ. ἀμφοτεπῶς· τοὺς μετέωρος.
 Μετῆ, ἡ· μέση, μετουσία· Παύλ.
 Μετῆλαι, αἱ μέρες τῆς ἀφάτης· Πηλὺδ. 1,
 113, παρ' Ἐμψχ. μετῆλαι.

Μετ-ῆλλαχούσης (= μετῆλλαχούσας) μετχ.
τοῦ μεταλαγχάνω, Αἰγυπτίου πάπυρ.

Μετ-ῆλως, ὕδως (μετέρχονται, μετῆλθον), ὁ·
ὁ ἐξ ἄλλου τόπου ἐρχόμενος Τρουφ. 133, 352,
ὁ μετοικήσας ἐξ ἄλλου τόπου μέτοικος· Αἰγυ-
πτίου Δ. Περ. 689, migrator, adveniens.

Μετῆματιος, 3 καὶ 2· μετῆμαρινός Θ. Προδρ.
Μετ-ῆνέμιος, 2· ὁ μετὰ τοῦ ἀνέμου, ταχὺς
ὡς ὁ ἄνεμος· πῶλως Ἀνθ. Πλαν. 62.

Μετ-ῆρας, ἐπ. ἀντὶ μετέωρος· ὁ ἐν τῷ ὕψει,
ἐν τῷ ἀέρι αἰωρούμενος, ὀψοῦμενος Ἰλ. Θ, 26·
«ἄλλοτε δ' ἀΐσασκε μετῆρα τὰ ἄρματα», ψ,
369· μετφ. ἄστατοι, ἀβέβαιοι, κοῦφοι· Θρυλ-
λίζειν Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 488· δόξια Ἀνθ. 11, 356.

Μετῆσέσθαι, ἰων. ἀντὶ μεθῆσέσθαι, μ. μέλ.
ἀπαρ. τοῦ μετῆναι Ἰπρ.

Μετῆτι, ἰων. ἀντὶ μεθῆσι Ἰπρ. 6, 37, ἐκτός ἂν
ἦνε παρτ. μετῆτι ὦ, ἐκ τοῦ μετῆναι, μετῆτι
πρόδλ. μεθῆτι Ἰλ. ζ, 523.

Μετῆτο, ἰων. ἀντὶ μεθῆτο γ' ἐν. πρόσ. τοῦ
μέσ. ἢ παθ. παρτ. τοῦ μεθῆναι Ἰπρ. 1, 12.

Μετ-ῆτημι, ἰων. ἀντὶ μεθῆμι Ἰπρ. 1, 40.

Μετ-ῆσσημι, ἰων. ἀντὶ μεθίσσημι Ἰπρ. 5, 92.

Μετ-ῆσχω· μετέγω· τίνος, «τοῦ φόνου με-
τίσχειν» Ἰπρ. 5, 92 καὶ μετγν.

Μετ-ῆτλαν (μετῆναι)· 1) πρέπει νὰ μεταβῇ τις·
«ἐπὶ τι Δ. Λαέρ. 2, 144· 2) πρέπει τις νὰ δι-
έλθῃ, νὰ ἐρευνησῇ» περὶ τίνος Ἀριστοτ. τοπ 4.

Μετῆτῆλαι, αἰ· μετῆλαι.

Μετ-ῆχνιᾶσθαι τὰ ἴσα· βαίνειν μετ' ἔχνη
τινός· κατ' ἴσον λόγον Θ. Στουδ. α, 92.

Μετ-ῆσικίζω· διευθύνω διὰ τοῦ οἴκου τοῦ
πλοῦτον εἰς ἄλλο μέρος μετφ. «ὁ ὅς ἔδονες
ὥστε κακεὶ μετοικιζόμενος» Πλούτ. ζθ. α, 34,
ῖι. γρ μετοικιζόμενος.

Μετ-ῆσικεία, ἡ· μετοικήσις, μετοικία, τὸ με-
ταβαίνειν ἐκ τίνος τόπου εἰς ἄλλον, τὸ κατοί-
κειν ὡς μέτοικος ἐν τινὶ τόπῳ· Βαθυλῶνις
Μαθ. 1, 11.

Μετ-ῆσικείον, τό· μετοικεσία Ἡούχ.

Μετ-ῆσικίτης, ου, ὁ· μέτοικος Ἡούχ.

Μετ-ῆσικίω· μεταβαίνειν ἀπὸ τίνος τόπου εἰς
ἄλλον ἵνα κατοικήσῃ ἐν αὐτῷ, ἀλλάσσειν κατοί-
κίαν· «Καθμεῖον μετοικήσας ἀναιαίς» = μετοι-
κήσας φθάσας εἰς τὰς Θήβας Πίνδ. Π, 9, 86·
κατοικῶ ἐν τινὶ τόπῳ ὡς μέτοικος· «ἡμᾶς με-
τοικεῖν τῆσδε γῆς» Αἰσχ. Ἰλ. 604· «τοὺς μετοι-
κοντάς ξένους» Εὐρ. ἰκ. 892· ἐν τῇ πόλει Λυσ.
5, 2. 22, 6· ἐν τῇ χώρᾳ Πλάτ. Μενέξ. 237·
«Ἀθῆναις Δημ. 49, 26, migro, transmigro.

Μετ-ῆσικίς, ους, ἡ· ἀλλαγὴ τοῦ τόπου, τῆς
κατοικίας· «ἡ μετοικήσις ἡ ἐνθόνος ἐκείσε» Πλ.
Φαίδ. 117· μετφ. «μετοικήσις τῇ ψυχῇ τοῦ τό-
που τὸν ἐνθόνος εἰς ἄλλον τόπον», ἀπολ. 40
καὶ μετγν. migratio, incolatus.

Μετ-ῆσικία, ἡ· τὸ ὅμοιόν κατοικεῖν ἐν τινὶ τόπῳ
Αἰσχ. Εὐμ. 972· «μετοικίας τῆς ἀνω στερήσε-
ται» Σοφ. Ἀντ. 881· τὸ κατοικεῖν ἐν τινὶ τόπῳ
ὡς μέτοικον Πλάτ. νόμ. 8, 850· παρὰ Θουκ. 1,
2 ἀντὶ τοῦ μετοικήσις, incolatus.

Μετ-ῆσικίω· μεταφέρω τινὰ εἰς ἄλλον τόπον
κατοικίας, ὁδηγῶ ἀποικίαν εἰς τι μέρος Ἀριστοτ.
οἰκ. 2, α. 1352· «αὐτοῦ, εἰς Ῥώμην Πλούτ.
Ῥωμ. 17· «τινὰ πρὸς παρθένον», Σολ. 20. Παθ.

«μετοικισθῆναι παρ' ἐτέρου παῖδος ἑτέρον» Λαυκ.
Τιμ. 21. Μὲς. μεταβαίνειν εἰς ἄλλο μέρος ἵνα
κατοικήσῃ, ἀλλάσσειν τόπον κατοικίας Ἀριστ.
ἔκκλ. 754· πρὸς τινὰ Πλούτ. Νομ. 3, migro.

Μετ-ῆσικίος, 3· ὁ ἀνέχων, ἰσχυρὸς εἰς μέτοι-
κον· «μετοικὸν ἀνθρώπον» = μέτοικον Πλούτ.
Ἰλκ. 6· «εἰς τὸ μετοικὸν συντελεῖν» = ἀνέχων εἰς
τοῦ· μετοίκους Λαυκ. δις κατήγορ. 9· «μετοί-
κῃς συμμορίας ταμίαις» Ἰπέρκ. ἐν Πολυδ. 8, 144.

Μετ-ῆσικίαν, τό· τὸ τέλος, ὁ φόρος ὃν ἐπλη-
ρωνον κατ' ἔτος οἱ ὡς μέτοικοι ζῶντες ἐν τινὶ
πόλει, ἐν Ἀθῆναις ἦτο 12 δραχμαί· «κατασθῆ-
ναι Λυσ. 31, 9, Δημ. 57, 55· «τελεῖν Πλάτ.
νομ. 8, 850· κατασθῆναι Λαυκ. Θα. ἔκκλ. 2·

«πωλητήριον τοῦ μετοικίου» Δημ. 25, 57· «τὰ
μετοικία» Πλούτ. Ἠθ. 24, ἐορτὴ τελευμένη
κατ' ἔτος ἐν Ἀθῆναις κατὰ τὸν μῆνα Βοηδρο-
μιῶνα πρὸς ἀνάμνησιν τῆς μεταβληθείσης κατοί-
κίας τῶν Ἀθηναίων. Ζῶντων κατὰ κώμας
σποράδην πρότερον καὶ ἔπειτα ὑπὸ Θηροῦς
εἰς μίαν πόλιν συνοικισθέντων· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ
συνοικία, συνοικεσία.

Μετ-ῆσικος, Ζεὺς· ὁ ὑπὸ τῶν μετοίκων τιμώ-
μενος Ζεὺς, ὁ προστατὴς τῶν μετοίκων Φρύν.
Βεκκ. ἀν. σ. 51, 24.

Μετ-ῆσικος, ους, ἡ· μετοικισμός, μετγν. ἀμφ.

Μετ-ῆσικισμός, ὁ· τὸ μεταφέρειν εἰς ἄλλον
τόπον κατοικίας μετοικίας, μετοικίζειν, καὶ ἐκ
τοῦ μέσ. τὸ μετοικίζεσθαι = μεταβαίνειν εἰς ἄλ-
λον τόπον Πλούτ. Παπλ. 72, Ἀγ. 11.

Μετ-ῆσικιστής, ου, ὁ· ὁδηγῶν τοὺς κατοί-
κους εἰς ἄλλον τόπον, ὁ κατοικίζων πόλιν δι'
ἀποίκων Πλούτ. συγχρ. Ἠθ. 5.

Μετ-ῆσικιστήν· πρέπει τις νὰ μετοικήσῃ εἰς
ἄλλο μέρος Πλούτ. ζθ. σ. 746.

Μετ-ῆσικο-δομέω· οἰκοδομῶ, κτίζω ἀλλαχού-
τῃ ἄλλῳ· «οἰκίαν Πλούτ. Κατα. 51.

Μετ-ῆσικο-δόμος, 2· ὁ ἀλλάσσειν τὴν κατοί-
κίαν Αἰσχ. Χο. 965, ἐσφ. ἀντὶ «μέτοικοι δόμοιοι».

Μετ-ῆσικο-νομέω, τῶ· ἄλλως οἰκονομῶ, Ἐ-
φύσου ἐπίγρ.

Μετ-ῆσικος, 2· ὁ μεταβαίνειν εἰς ἄλλο μέρος
ἵνα κατοικήσῃ αὐτοῦ Ἰπρ. 4, 151· ὁ διωκόμε-
νος ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ Αἰσχ. Ἀγ. 58· ὡς οὗτος.
ξένος, ὅστις ἐγένετο δεκτός ὑπὸ τῶν κατοίκων
πόλεως τίνος καὶ κατοικεῖ ἐν αὐτῇ ὡς τοιοῦτος,
καταστημένος ἐν τινὶ πόλει· «μέτοικος. Ἀργεῖ
δ' ἐκείνων καλὰς τροφὰς Αἰσχ. Ἐπ. 530· «μέ-
τοικοι δόμοιοι», Χο. 965· «ξένος λόγος μέτοικος»
ἀντίθ. ἐγγενὴς Σοφ. Οἰ. τ. 452· «οὗτος ἐν βρο-
τοῖς οὗτοι νεκροῖσι μέτοικοι», Ἀντ. 845· «πρὸς
οὗς ἐγὼ μέτοικος ἐρχομαι» = πρὸς τοὺς ὁποίους
μεταβῆλυσσα κατοικίαν ἀπέρχομαι, 8· 0 ἰδίως
ἐν Ἀθῆναις ὁ ζῶν καὶ πληθύνων τὸ μετοικεῖν
ξένος, ὅστις δὲν εἶχε τὰ δικαιώματα τῶν πολί-
των Θουκ. 1, 143, ἀντίθ. ἀπὸς Πλάτ. πολιτ.
β, 563, καὶ συγν. Λυσ. 22, 5, accola, inquilinus.
Μετ-ῆσικο-φύλαξ, ἄκος, ὁ· ὁ φύλαξ, ἐπιστά-
της, προστατὴς τῶν μετοίκων Ξεν. προσ. 2, 7·
ἐρδλ. προστατὴς Σουῖδ.

Μετ-ῆσικος, μέλ. τοῦ μεταφέρειν.

Μετ-ῆσιχομαι· ἀναχωρῶ καὶ ὑπάγω εἰς ἄλλο
μέρος Ἀπολ. Ἰ. 4, 758· ὑπάγω κατόπιν τινός·
ἵνα φέρω αὐτόν, μετέρχομαι· «τίναν, «κῆρυς δὲ

μετῄγετο οἷον δοδὼν· Ὀδ. θ, 47· «καθαρ-
μὸν ὃν μετοίχομαι»· Εὐρ. Ἰ. Τ. 1332· καὶ ἐχ-
θρικός, καταδύκω· τινὰ Ἰλ. ε, 148· διέρχομαι
διὰ μέσου· ἀνέβατο Ὀδ. θ, 7· ὑπάγω ὁμοῦ,
συνδοῶ, ἀπῳτῶ, τ, 24, αἰετοῦ.
Μετ-οινίζομαι· μεταβάλλω τὸν οἶνον ἢ
κατὰ Σουλᾶν «μεταθέσθαι τὸν φθλον οἶνον»·
«μετοινώσασθαι τὰς τῆς πόλεως πράξεις» = δι-
δαν καλὸν οἶνον διὰ τὸ μέλλον, μεταβάλλειν
τὴν κατάστασιν τῆς πολιτείας· ἐπὶ τὸ βέλτιον
Δείναρχ. 1, 29, 92.
Μετ-οκλάζω· πίπτω εἰς τὰ γόνατα, γονατίζω
καὶ ἀλλάζω τὰ γόνατα, γονατισμένος· ἀλλάτ-
τω θείον, ἐπὶ θελοῦ· «ἄλλα μετοκλάζει καὶ
ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἔξει» Ἰλ. ν, 281, ἐνθα ὁ
Χρῶλ. ἐξηγεῖ· «μετακαθίζει ἐπ' ἀμφοτέρους πό-
δας, ἐγκλίνας τὰ γόνατα διὰ δεξιᾶν μετακαθί-
ζων»· «τίποτε μετοκλάζεις πτωμένῃ ὅσον ἀπ' ὤ-
λου» Ἀνθ. Παλ. 9, 209, ingeniculo me.
Μετ-όκλασις, ἡ τὸ πίπτειν εἰς τὰ γόνατα·
Θ. Στουδ. σ. 1292.
Μετ-οκωχή, ἡ μετοχή, ἐποχή, ὀχία Ἰουδ.
Μετ-ολοθαίνω· ὀλοθαίνω μεταβαίνω Τζέτζ.
Μετόν, μετχ. οὐδ. τοῦ μέτεσσι.
Μετ-ονομάζω· μεταβάλλω τὸ ὄνομα τίνος,
ὀνομάζω ἄλλῳ. Παθ. Ἰρ. 4, 94, Θουκ. 1,
122· «κοινὸς μετονομασμένος»· Πλάτ. Θεαίτ.
180· «πρότερον Μιλτιάδου καλομένην Ἀσπασίαν
μετονομασθῆναι» Ἀθην. 13, 576· «κρήνην ψευ-
δῶς βαλάντιον» Ἀνθ. 9, 617, transnominio.
Μετ-ονομασία, ἡ μεταβολή, ἀλλοτῆ τοῦ
ὀνόματος, πλ. «Νεκάνω ἐν μετονομασίαις τὸν
Μελικέρτην φησὶ Γλαύκων μετονομασθῆναι» ἐπι-
γραφή βιβλίου Ἀθην. 7, 296, transnominatio.
Μετ-όπις, ἡ· μέρος τι τῆς καλουμένης ὑπὸ
τῶν ἀρχιτεκτόνων τριγλῶφου Ἰουδ. τὸ μεταξὺ
τῶν τριγλῶφων διαστήμα.
Μετ-όπιν, ἐλπίρ. μετόπισθε· ἐν βίῳ τῇ μετό-
πιν· Σοφ. Φιλ. 1474, postea.
Μετ-όπις, ὅμοι, ἡ· ἡ ἐπειτα ἀκολουθοῦσα ἐκδι-
κῆσις Ὀμ. ἱπ. 8, 4, κατ' ἄλλ. μετ' ὅπης
Μετ-όπισθε, καὶ πρό φων. ἡ πρὸς ἀποτέλεσιν
θέσεως ἐν τῇ μέτρῳ μετ-όπισθεν· ἀπὸ ὁ-
πίσσω 1) τοῦ ἀπὸ ὀπίσω, ὀπίσω «μή τις με-
τόπισθεν μινέντω» ἀς μὴ μένη κανεὶς ὀπίσω Ἰλ.
ζ, 68· καὶ συχνὰ καὶ μετὰ γεν. «μετόπισθε» Ἀ-
τῆς ἀλλόγουσι κιοῦσαι, ι, 504· 6) χρον. ἐπειτα,
ὑστερον, μετέπειτα· «καὶ παῖδων παιδὶς τοῖς κεν
μετόπισθε γένωνται», υ, 308· «παῖδες μετόπι-
σθε λελαμένοι», ω, 687, post.
Μετ-οπώω, ἡ· μετόπωρον, μετὰ τὸ φθινόπω-
ρον, τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου.
Μετ-οπωρίζω· ὁμοιάζω τὸ μετόπωρον· «ἐα-
ρος μετοπωρίζοντος ἡ μετοπώρου ἐαρίζοντος»
Φίλων τ. 1, σ. 13, 19.
Μετ-οπωρινός, 3) φθινοπωρινός, κατὰ τὸν
καιρὸν τοῦ φθινοπώρου· νόκις Θουκ. 7, 87·
«μέλι» Ἀριστοτ. Ἰ. 2, 5, 22· «χρόνος» Ξεν.
οἶκ. 17, 2· ὅρα Πλάτ. Κριτ. 3· ὅσατα Ἀθην.
2, 62· «μετοπωρινὸν ὁμοῖον» κατὰ τὸν και-
ρὸν τοῦ φθινοπώρου Ἰσ. ἱρ. 413.
Μετ-όπωρον, τὸ τὸ τέλος τοῦ μετοπώρου Θουκ.
7, 79.
Μετ-ορμίζω, ἰων. ἀντὶ μεθορμίζω.

Μετ-όρχαν, τὸ τὸ μεταξὺ δύο σειρῶν ἄνω-
θρων ἢ κλημάτων διάστημα Ἀριστ. εἰρ. 500,
ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ· «τὸ μεταξὺ τῶν συμφύτων
πέδιον, ἐν ᾧ σίτες ἢ ἄλλα τι ἐσπαρται».
Μετ-οσαίω ἡ μετόσσα (ῥάση)· βλῖπω ὀπίσω
Ἰουδ. «περιβλέπω, ἀποβλέπω, ἀφορᾶ», ἱοφ.
γρ. μετουσῶ.
Μέτωλον, τὸ πόλις τῆς Λιθυρίας Σερὰς.
Μετ-οσιάζω, ἡ μετοχή, μίθεις· «οἱς μετουσι-
αθεοφίλους ἐορτῆς» Ἀριστ. βιτρ. 443· «μετουσι-
ατέιν αὐτοῖς πέδιον» Ξεν. Κυρ. 8, 5, 23, καὶ
πλ. Δημ. 21, 124, communicatio.
Μετ-ουσιασμός, ὁ· μετουσία, μετγ.
Μετ-ουσιαστικός, 3) ὁ ἐμφανῶς μετουσι-
αζόμενος (μετοχήν) ὑπὸ τῶν γραμ. «μετουσιαστικὰ ἐπι-
θετα» καλῶνται τὰ δηλοῦντα τὴν οὐσίαν, ὕλην,
ἐξ ἧς συνίσταται τι π. χ. λίθινος, κέρινος, σαρ-
κινός· Ἐτ. Μ. σ. 30, 11, 34, 52.
Με-ουσιώω· μεταβάλλω τὴν οὐσίαν πράγμα-
τός τινος, μεταβάλλω τι κατὰ οὐσίαν καὶ οὐχί
κατ' εἶδος· Σκ. Βυζ. 50.
Μετ-ουσιώσις, ἡ, ἡ κατ' οὐσίαν καὶ
οὐχί κατ' εἶδος μεταβολή, μετγ.
Μετ-οχέτευσις, ἡ, ἡ δι' ὀχέτου, τέρπου
διοχέτουςι, μεταφορά τοῦ ὕδατος ἐξ ἐνός τοῦτου
εἰς ἄλλον Ἀρετ. σ. 17.
Μετ-οχετεύω· μεταφέρειν τὸ ὕδωρ διὰ τέρπου
ἢ ὀχετοῦ ἐξ ἐνός τόπου εἰς ἄλλον, μετγ. καὶ
μετφ. Ἰριδ. 1, 3, 4· ῥ. ἱπθ. μεταχετεύειν
Ἰω. Ἀκτ.
Μετ-οχέως, ὁ· εἰς τὸν κατὰ Οὐαλεντίνον χρό-
νον Ὀριγένη φιλοσ. σ. 3242.
Μετ-οχή, ἡ· τὸ μετέχειν, μίθεις, κοινωνία
Ἰρ. 1, 144· περὶ γραμ. ἐν τῶν μετῶν τοῦ λό-
γου μετῆχον ῥήμα καὶ ὄνοματος, participatio.
Μετ-οχικός, 3) ὁ ἔχων (ἐκτελέσας) εἰς μετο-
χήν· λῆξις Φωτ. σ. 123, 33· «μετοχικός» = ἡ
μετοχή (τὸ μέρος τοῦ λόγου) Σιζ. Ἐμπ. π.
μαθ. 239, participium.
Μετ-όχιον, τὸ· μετόχι, μικρὸν μοναστήριον
ἐξηρημένον ἐκ μεγάλου, ἐκπαυλὶς μοναστήριον·
«ἐντὶ ὁ μετοχίτης» = μοναχὸς διατεταμένος ἐν
μετοχίᾳ Βυζ.
Μετ-οχλίζω· μετατοπίζω τι διὰ τοῦ μαλακοῦ,
καὶ ἐν γένει μετατοπίζω· βρῦσμα μὲ δυνάμειν·
«οὐδὲ κ' ὀχίας βεβα μετοχλίσσαις θορακὶν» Ἰλ. ω,
567· «μετοχλίσσαντες τὸν δεινὸν ὀχίας» Ἀνθ. 9, 81.
Μετ-οχμάζω· μεταφέρω, μετατοπίζω εἰς ἄλλο
μέρος Νόν. Δ. 1, 48.
Μετ-οχος, 2) ὁ μετέχων τινός· νόκις, τέ-
χνης Πλάτ. νόμ. 3, 689· «συμφορῆς τὸ πλεον
μέτοχος» Ἰρ. 3, 52, ἀπῳτῶ. Θουκ. 8, 92.
Μετρίω, μελ. ἡσώ· λαμβάνω τὸ μέτρον τίνος πρά-
γματος, παρ' Ὀμ. ἀπαξ· «πέλαγος μέγα μετρή-
σαντες» = διαπλεύσαντες Ὀδ. γ, 179· καὶ ἀπῳτ.
Ἀπολ. Ἰρ. 2, 915· «ἄλα μετρήσασθαι» Μόσχ.
2, 153· συνήθ. καταμετρεῖν, ἱεταζῶ· «ἄνω τε καὶ
κάτω τείχη μετρεῖν» Εὐρ. Φων. 188· «μετρού-
μενον ἔχνη τὰ κείνου νομοφάρακα» Σοφ. Λί. 5.
Καὶ ἐπὶ χρόνου, λογαριάζω, «μακροὶ παλαιοὶ
τ' ἂν μετρήθην χρόνοι» Σοφ. Οἰ. τ, 561· καὶ
μετὰ δοτ. τοῦ μέτρου, «τὴν γῆν ὀργυζοῖς, σταθί-
οις» Ἰρ. 2, 8, καὶ συλ. «σχοίνοις καὶ καυσ-
σάγγασι μετροῦντες» Ξεν. Κυρ. 8, 2, 11· «ἔρι-

Θμεν δεήσει τῶγαθὰ καὶ μετρεῖν» Πλάτ. πολ. 1, 348· «ὅτι ἀριθμῶν μετρηθέντα», Φιλ. 17· ἀκριδῶς ἀπαριθμῶ Θεόφρ. 16, 60· «πρὸς ἄλληλα μετρεῖσθαι» Πλάτ. πολιτ. 284· μετρ. «τῇ γαστρί μετροῦντες καὶ τοῖς αἰσχυστοῖς τὴν εὐδαιμονίαν» = ἐκτιμῶντες Δημ. 18, 296· «μετρεῖν πάντα ταῖς τοῦ συμφέροντος ψήφοις» Πολύβ. 2, 47, 5· «πάντα μετῶν πρὸς τὸ τῆς ἰδίας πατρίδος συμφέρον», 17, 14, 11· «ὅστις ποσὸν καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὐδαιμον» Λουκ. Νικρ. 15· «τινὶ τι = δίδωμι μετ' ὅσον» τινι εὐρ. Ῥῆσ. 772· καὶ κωμ. «μέτρησον εἰρήνης τί μοι» Ἀριστ. Ἀλ. 1021· «τὴν ἴσιν = ἀνταμείβω μετ' ἴσιν ἴσιν Πλουτ. 2, 18, 2. Μέσ. παίρνω τι μετ' ὅσον» «τὰ ἅλφιστα καθ' ἡμικτον μετροῦμενοι» Δημ. 34, 37· «εὐ μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος εὐδ' ἀποδοῦναι» = δανείζου ἀκριδῶς μετ' ὅσον ἀπὸ τῶν γείτονα καὶ ἀπόδος ὁμοίως Ἡρ. Ἐρ. 351· «στειν Πλούτ. Καῖσ. 48, melior, aestimum, explorat. Μετρηδόν, ἐπὶρ. μετ' ὅσον κατὰ μέτρον Νικ. Ἀλ. 45, 203· «καὶ χρύσειον ἔπος μετρηδόν ἑκάστω γράφειν» = ἑμμέτρως διὰ στίχων Νόν. Δ. 7, 115. Μέτρημα, τος, τό· τὸ διὰ μέτρον διδόμενον ἢ λαμβανόμενον, τὸ μετρημένον Εὐρ. Ἰων 1138, ἰδίως τὸ οὐνηθεῖς μέτρον σίτου τῶν στρατιωτῶν, σιτομέτριον Πολύβ. 6, 38, 3, καὶ ὁ μισθὸς αὐτῶν, 9, 27, 11, demonstrum, stipendium. Μέτρησις, εως, ἡ· τὸ μετρεῖν, καταμέτρησις, τὸ μέτρον Πλάτ. πολιτ. 285, καὶ πλ. νόμ. 7, 819, Ξεν. ἀπομν. 4, 7, 2, mensio, dimensio. Μετρητέον· δεῖ μετρεῖν Πλάτ. πολ. 7 σ. 531. Μετρητήριον, τό, δι. γρ. τοῦ μετρητῆς Μωρ. σ. 45. Μετρητής, ος, ὁ· 1) ὁ μετρῶν, ἐκτιμητής (Πλάτ.) περὶ δικ. σ. 373· 2) συνήθ. μέτρον ὀγρῶν ἐν Ἀθήναις περιέχον 12 χόας ἢ 144 κοτύλας, 3/4 τοῦ ἀττικοῦ μεδύμνου, 1 1/2 ῥωματικοῦ ἀμφορέως· οἶνον Δημ. 42, 20· τονίζεται καὶ μετρητής, mensor. Μετρητικός, 3· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτηδεύει εἰς τὸ μετρεῖν Πλάτ. περὶ δικ. σ. 373· ἡ μετρητικὴ τέχνη ἢ ἀπλῶς ἡ μετρητικὴ = ἡ τέχνη τοῦ μετρεῖν Πλάτ. Πρωτ. 356. Μετρητικός, ἐπίρ. ὡς αἱ μετρηταί, ὅπως μετρεῖται Πλουτ. 4, 166. Μετρητός, 3· ὁ μετρηθῆναι δυνάμενος· «πένθος οὐ μετρητόν» Εὐρ. Βάκχ. 1242· «πάντα μετρητὰ πρὸς ἄλληλα» Πλάτ. νόμ. 7, 819, ἀντίθ. ἀμετρος, νόμ. 820 καὶ μετρ. submensuram. Μετριάζω· 1) εἶμαι ἢ φέρομαι μετρίως, ὁμιλῶ, σκέπτομαι μετ' ὅσον Θεουκ. 1, 76, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ «ταπεινοὶ ἐσμέν»· «τινὶ, ἐπὶ τινι, ἐν τινι, περὶ τι, πρὸς τι· πρὸς λύπην Πλάτ. πολιτ. 10, 603· «περὶ τι, νόμ. 6, 784· ἐν ταῖς εὐπραξίαις Δημ. Λεπτ. 162 καὶ μετρ.· ἐν τοῖς ἀτυχήμασιν» Ἰάμβλ. ἀνεν πάθους, ἥσυχος· «οἱ ὑπὲρ ἄλλων μαχόμενοι μετριάζουσιν ἐν τῇ προθύμῃ τῆς μάχης»· ἔχουσι μέτριον θάρρος Ἠρωδ. 3, 312· ἐπὶ ἀσθενειῶν, ἀναλαμβάνω ἐκ τῆς νόσου Δίλ. Ζ. 1, 9, 15· 2) μετβ. κάμνω τι ἢ τινὰ μέτριον, κρατῶ εἰς ὅρια· «ὄρεοις μετριάσαι ψυχὴν νέαν λαβοῦσαν ἀρχήν» Πλάτ. νόμ. 3, 592· «τὸ δίκαιον = μετριοφροσύνη» τὸ ὁρὸν μέτρον Δ. Ἀλ. ἀρχ. 13, 13, modius eum, compesco.

Μετριάσις, ἡ· τὸ μετρίασμα, μετρ. moderatio. Μετρίασμός· τὸ μετριάσειν, μετρίασμα Σουδ. Μετριάστικός, 3· ὁ ἐπιτηδεύει, συντελῶν πρὸς μετρίασμόν, μετρ. Μετριάω, δωρ. = μετρώ, πίν. Ἠρακλ. ὡς τὸ ἀδικίᾳ ἀντὶ ἀδικίᾳ. Μετριάομαι· μετριάζω Ἠσυχ. ἐν λ. λαγὰ· ῥίττεται, ἀμφ. Μετριάος, 3· ὁ ἀποδλέπων τὸ μέτρον, ἰδίως ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μέτρον τῶν συλλαβῶν· «ὁ μετριάος», ὁ ἐννοῶν τὸ μέτρον τῶν συλλαβῶν Ἀριστοτ. ζ. μουρ. 2, 26· «ἡ μετριάος» δηλ. τέχνη = ἡ τέχνη τοῦ μετρεῖν κατὰ προσώδιον τὰς συλλαβὰς Ἀριστοτ. ποιητ. 20, 5, metrieus· ἐπὶρ. μετριάος κατὰ τοὺς κανόνας τῆς μετρίκης. Μετρία-λαγείω, ὡ· μέτρια λέγω Δισ. Ἀλεξ. α. 876· μετριολογεῖσθαι Εὐστ. εἰς Ὀδ. σ. 1689. Μετριο-λόγος, 2· ὁ μετρίως ὁμιλῶν, μετριάος εἰς τοὺς λόγους Πολυδ. 2, 123. Μετρίαν, τό· ὅποιον τοῦ μέτρον. Μετρίαν-παγές, μετρίως πηγμένον; - γάλα Σωρ. Ἐρ. σ. 141. Μετρία-πάθεια, ἡ· ἡ μετριάτης τοῦ πάθους Πλουτ. ἡθ. σ. 102. Μετρία-παθέω· εἶμαι μετριοπαθής, μέτριος εἰς τὰ πάθη, ἐκκλ. ἀντίθ. «ἀπαθής μένει» Σέξτ. Ἐμπ. πυρρ. 3, 235, moderor. Μετρία-παθής, 2· ὁ μέτριος εἰς τὰ πάθη τοῦ καὶ ἰδίως ὁ ἐνδίδων, φιλόανθρωπος, ἐκκλ. συνών. εὐδιόλακτος Δ. Ἀλ. 8, 61· ἐπὶρ. «μετριοπαθῶς διατίθεται» Σέξτ. Ἐμπ. π. μαθ. 11, 162. Μετριο-πλότης, 2· μετρίως πλούσιος, μετρ. Μετρία-πόνως· μετρίως πόνους· «διημερεῶς» διαγαγὼν τὴν ἡμέραν ἐν μετρίῳ πόνῳ Ναυκρατ. εἰς τ. Ὁαν. Θ. Στουδ. σ. 1844, ἐκδ. MI. Μετριο-ποσία, ἡ· μετριάτης εἰς ποτὸν Σουδ. Μετριο-ποτέω· πίνω μετρίως. Μετριο-ποτής, ου, ὁ· ὁ πίνων μετρίως, ὁ μέτριος εἰς τὸ ποτὸν Ξεν. ἀπολ. 19· τοῦτο δι' ἐβτελὲς ὀνομάζει τὸ Πολυδεύκης, ὑπερβ. μετριοποσίατος Πολυδ. 6, 20. Μέτριος, 3, καὶ παρ' ἀττ. 2· ὁ ἔχων τὸ ὁρὸν μέτρον, ὁ μεταξὺ δύο ἄκρων, ὁ οὔτε μέγας οὔτε μικρός, ὁ μὴ υπερβολικός· αἰών, βίος = ὁ μεταξὺ μεγάλης εὐτυχίας καὶ μεγάλης δυστυχίας τὸ μέσον ἔχων Ἠσ. Ἐρ. 308· «μέτριον νῦν ἔπος εὐχῶν» εὐχῶν ἀναλόγως, μετριοφρόνως Αἰσχ. ἰκ. 1045· «ὅστις τοῦ πλείονος μέρος χρῆται τοῦ μετρίου παρείς» Σωφ. Οἰ. Κ. 1214· «ὡς ὅστανά γένη βροτῶν οἷς μὴ μέτριος αἰὼν», Φιλ. 179· ἐπὶ μεγάλῃ «δυστυχίας»· «ὁδὸν μέτρια πάσχομεν κακὰ» Εὐρ. Τρω. 717· «ὕλκοις, χειμῶν», Ἰων 635· «τῶν μετρίων τοῦνομα νικᾷ», Μηδ. 125· «μέτριος ἀνὴρ» Ἀριστ. πλ. 245· «μέτρια καὶ δίκαια», νεφ. 1121· «μέτριος πῆχυς» = ὁ κατεχὼν τὸ μέσον μεταξὺ τοῦ μακροῦ καὶ τοῦ βραχείος Ἠρ. 1, 72· «οὔτε τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ μετρίῳ ὁρῶσι, συμφρονίαις Θεουκ. 4, 22· «μέτρια ἰσθῆτι πρώται ἐχρήσαντο», περὶ τῶν Λακεδαιμονίων κατ' ἀντίθεσιν τῶν τρυφῶν καὶ ἀδράκατων ἰώνων, 1, 6· «φυλακὴ μετρία τηρεῖν», 30· «τὰ μέτρια ἐπιθεραπεύειν» = τὰ σύμφωνα

πρὸς τὸ καθῆκον, 8, 84. «τὰ μέτρια ἐπιθερά-
πειν» = τὰ σύμφωνα πρὸς τὸ καθῆκον, 8, 84.
«οἱ τὰ μέτρια διενεχθέντες», ἀντίθ. πρὸς τοὺς
ἐπιχερούς μέτριοι ὄντες = δίκαιοι, 1, 77. «λόγος,
χρόνος Πλάτ. Φιλ. 32. συνήθ. ὡς ἔπεινος, ὁ τὸ
μέσον κατέχων, ὁ μὴ ὑπὸ τοῦ πάθους πέραν τοῦ
μέτρου παρασυρόμενος» ἐπιμ. ἐν ἐλευθερίᾳ πολι-
τεῖς ὁ ἀγαθὸς πολιτὴς, ὁ μὴ ὑφ' ὀφύμενος ὑπεράνω
τῶν συμπολιτῶν του ἡ τῶν νόμων. «μέτριος τὸν
τρόπον» Διόν. 2, 8. «μέτριοι καὶ φιλόφρονες»
Δημ. 21, 185. «σώφρονα καὶ μέτρια πρὸς τὴν
δαίτην», ἀντίθ. πρὸς τὴν ἀσέλγεια τῆς διαπά-
νης» Αἰσχίν. 3, 170. «μέτριοι καὶ πραεῖς καὶ φι-
λόφρονες» Πολύδ. 18, 29, 7. «τὰ μέτρια καὶ
τὰ ἀναγκαῖα», 1, 18, 11. «τὰ μέτρια τῶν δεξι-
ομένων» = αἱ ἀνεκταὶ ἀπαιτήσεις, 26, 1, 2.
«πράξεις τὸ μέτριον καὶ τὸ χρησίμον ἡμῖν ἐχού-
σας» Πλούτ. π. ἡθ. ἀρετ. 4. «μέτριος καὶ ἰσο-
τήμος» Ἑρωδ. 2, 4, 18. «καὶ ἐπεικὴς» Λουκ.
βί. πρῶσ. 26. ἐπὶ μετρίως. «καὶ σωφρόνως
πράττειν Πλάτ. πολιτ. 3, 399. «μετριώτατα τῇ
ψυχῇ προσφέρειν» = μὲ ὀρθότατον μέτρον, 412.
ἀρκούντως, «δοκεῖ μοι δεδηλωσθαι μετρίως»,
Φωτ. 277. «μετρίως γὰρ μοι δοκεῖς εἰρηκῆναι»
= κατὰ ἁπλῆως, 236. «καὶ οἶμαι αὐτὰ μετρίως ἔ-
χαι», ἀπολ. 39. «μετρίως προειρηθῆναι» Αἰσχίν.
1, 3. «μετρίως φέρεται» = μὲ ὁμοιομένην Πολύδ.
3, 85, 9, moderatus.

Μετρίο-σίτις, 2. ὁ μετρίως τρώγων Πολύδ.
Μετρίότης, ἡτος, ἡ τὸ νὰ ἦνέ τις μέτριος, με-
σότης, συμμετρία, μετριοφροσύνη Θουκ. 1, 38.
«κατενόησεν τὴν μετρίτητα τῶν οἴτων» Ξεν.
Κυρ. 5, 2, 17. «καὶ κοσμίᾳ διαπάνη Πλάτ. πολιτ.
8, 560, καὶ πλ. Ἰσοκρ. 4, 11. «αἱ γὰρ μετρίότη-
τες μάλλον ἐν ταῖς ἐνδείαις ἢ ταῖς ὑπερβολαῖς
ὑνεῖται» Ἀριστοτ. πολιτ. 5, 11, moderatio.

Μετριο-φρονέω, φρονῶ, σκέπτομαι περὶ ἑμαυ-
τοῦ μέτρια, εἶμαι μετριοφρων Σχολ. Ἰλ. θ, 175.

Μετριο-φρόνως, ἐπὶ μετριοφροσύνην, μετν.

Μετριο-φροσύνη, ἡ τὸ μέτρια φρονεῖν, τὸ
νὰ ἦνέ τις μετριοφρων, μετν.

Μετριο-φρων, -ων, 2. ὁ μέτρια περὶ ἑαυτοῦ
σκεπτόμενος, ἐκκλ.

Μετρίως μετρίω, κάμνω μέτριον, περιορίζω,
ἐκκλ. molior.

Μετρίσμα, τος, τό. νόμισμα Σχολ. Ἀριστ.

Μετρίως, ἐπὶ μετρίως, μετριοφροσύνη, ἀ-
νευ ὑπερβολῆς, μετριοφρόνως, συγκρ. μετριοφρο-
νῶν. ἔδε καὶ μετρίως.

Μετρίωσις, εως, ἡ μετρίασις, ἐλάττωσις Ἀ-
γρευτ. ὄνειρ. σ. 228, 28.

Μετρίωτέρας, ὑπερβ. μετριώτατα, modicius.

Μετριο-εἰδή, 2. ὁμοῖος μέτρω ἢ βυθμῷ, ὁ ἔ-
χων μέτρον μορφήν Δημ. Φαλ. 184.

Μετρό-κρως, 2. ὁ μετρίως ἔχων Τζέτζ.

Μέτρον, τό. 1) ὄργανον, δι' οὗ μετρεῖται τι Ἰλ. μ,
422. ἐν ἐβρύτ. σημ. μέτρον βάρος, σταθμὰ Ἰπρ.
6, 127. «μέτρ' ἀνδρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
ἰσότης ἔταξε» Εὐρ. Φοιν. 544. «πλοῖψ εἰς πεν-
τακόσια τάλαντα ἄγοντι μέτρα» Θουκ. 4, 118.
ἰδίως 2) τὸ ὄργανον, δι' οὗ μετροῦνται ὑγρά καί
ρευστὰ πράγματα, καὶ τὸ δι' αὐτῶν μετροῦμε-
νὸν μέτρα οἶνον, ὕδατος, ἀλφίτου Ἰλ. η, 741.
«ἐτάσσα μέτρα κηχανότα λίβητα», ψ, 268.

καὶ 741, «ἔξ δ' ἄρα μέτρα χάνδανιν», δηλ. ὁ
κητήρ, ἔξ οὗ ἐξάγεται, ὅτι ὁ ποιητὴς ἔννοεῖ
ὠρισμένον μεγέθος μέτρον 3) πᾶς μετρημῆ-
νος ἢ μετρητὸς χώρος. «μέτρα καλεῖσθαι» = ἔλ-
τασις τῆς ὁδοῦ Ὀδ. β, 289. «μέτρον ὁρμου» =
χωρητικότης τοῦ λιμένος, ν, 101. «καὶ συχρὴν
«μέτρον ἤδη», π. χ. «αἱ μέτρον ἤδη ἔκαστο»,
λ, 317. «μέγας ἴσοι καὶ ἤδη μέτρον ἔκαστος» =
εἰς τὴν ἀκμὴν, εἰς τὸ ἄνθος, εἰς αὐτὸ τὸ τέρας
τῆς ἡδῆς, σ, 217. «σοὶ ταῦτ' ὅν ἤδη εἴχ' ἂν μέ-
τρον» Εὐρ. Ἴων 354. «σοφίης μέτρον» = τὴν τε-
λεῖαν σοφίαν, Σόλ. β, 32. οὕτως καὶ ἐν πεζῷ, «ἀ-
πύχει τῆς πόλεως θαλάσσης μέτρον ἐξήκοντα
σταδίων» Θουκ. 8, 95. «ἵνα εἴη μέτρον τι ἐναρ-
γῆς πρὸς ἄλληλα βραδυτῆτι καὶ τάχει» Πλάτ.
Τίμ. 39. «τὴν μέτρον ἴσων καὶ σταθμῶν καὶ ἀρι-
ομῶν», νόμ. 6, 757. «πάντων γρημάτων μέτρον
ἄνθρωπον εἶναι», Θεαιτ. 152. «ὥσπερ ὑπὲρ στα-
θμῶν ἢ μέτρων τὸ ἴσον σκοπούμενοι» Δημ. ἐπ.
3, σ. 640, 25. 4) τὸ ὄρθον μέτρον, τὸ μέσον
μεταξὺ τοῦ ὀλίγου καὶ πολλοῦ, τὸ μέτριον, συμ-
μετρία, μετρίότης. «ἔπεται ἐν ἑκάστῳ μέτρον» =
ἑκαστον ἔχει τὸ μέτρον του Πίνδ. Ὀ. 13, 46.
«παντὸς ὄραν μέτρον» = τὸ ὄρθον μέτρον, Π. 2,
34. «κερδίων μέτρον ὀφειδίων γνή», Ν. 11, 47.
«προσιθαῖς μέτρον» Αἰσχ. Χρ. 786. «καὶ τι μέ-
τρον κακότητος; ἔφ'» Σοφ. Ἡλ. 229. «μέτρον ἂν
ἔχῃ τὰ δικαστήρια» Πλάτ. νόμ. 12, 957. «μέ-
τρον ἐπακτέον τῷ πράγματι» Λουκ. π. διτ. ἰστ.
συγκρ. 9. «τὸ μέτρον τῆς μιμητικῆς ὑπερβαί-
ναι», περὶ ὀρχ. 82. «μέτρω, κατὰ μέτρον» = με-
μέτρον Ἰσοκρ. 718, Διόδ. 12, 10. 5) τὸ μέ-
τρον τῶν στίχων ἢ τῶν συλλαβῶν. «φράσαι δ' ὡ-
νευ μέτρον» Πλάτ. πολιτ. 8, 393. «ἐν μέτρῳ
ὡς ποιητής, ἢ ἔνευ μέτρον ὡς ἰδιώτης», Φωτ. 278.
«ἐν μέτρῳ ἢ τινι ἄλλῳ μέτρῳ», πολιτ. 10,
607. «μελίσσι τε καὶ μέτρον», συμ. 187. «ἀλό-
γους ψιλούς εἰς μέτρα τιθέντες», νόμ. 2, 669.
«οὗτι τῶν μέτρων δεῖται ἀκούσαι ἄλλα τῆς
διανοίας», Λυσ. 205. ἐν τῇ μετρικῇ μέτρον εἶναι
ἢ εἰς ποῦς τοῦ στίχου ὡς ἐν τῇ διακτυλικῇ καὶ
ἀναπαιστικῇ βυθμῷ, ἢ οὗτο πόδες στίχου ὡς ἐν
τῇ λαμβικῇ καὶ τροχαϊκῇ βυθμῷ. ἔντ. ἐξίμε-
τρος, δίμετρος στίχος (βλ. με, σανακρ. πα-ἰσιμ
= μέτρον, mensura, λιθ. me-ta = μέτρον, λατ.
molare, mensura κατὰ Δαιδερλῶν. ἐκ τοῦ μεδ-
-τρον, μέτρον, mensura, modus).

Μέτρο νόμοι, οἱ ἄρχη ἐν Ἀθήναις ἐπιτη-
ροῦσα τὴν ἀκρίβειαν τῶν μέτρων καὶ σταθμῶν
κατὰ τὴν πώλησιν. ἦσαν δὲ 10 ἐν Ἀθήναις καὶ
5 ἐν Πειραιεὶ Ἀρποκρ. καὶ ἀρχ. λει.

Μέτρο-ποιέω, -ω. 1) κάμνω μέτρον ἢ κατὰ
τὸ μέτρον Στάβ. ἐκλ. φασ. σ. 1098, mensuro.
2) κάμνω στίχους, βυθμίζω συλλαβὴν ἢ στίχον
πρὸς τὸ μέτρον, μετν.

Μέτρο-ποιία, ἡ τὸ ποιεῖν μέτρα στίχων, μέ-
τρον Σχολ. Ἰλ. β, 546.

Μέτρο-σύνθετος, 2. ὁ κατὰ μέτρον συνθετι-
μένος. γράφῃ Τζέτζ. Ἰστ. 7, 651.

Μετρώτιμος, ὁ ὄν. κύρ. ἐπιγρ.

Μέτρον μετῶν, μέτρον. Ἡδύχ.

Μέτων, υἱος, ὁ 1) περίφημος ἀστρονόμος Ἀ-
θηναῖος, ὁ ἐκφυρετὴς τοῦ ἐκ 18 ἰσὺν κύκλου τοῦ
κατὰ τὸ 432 π. Χ. εἰσαχθέντος εἰς Ἀθήνας

Ἀριστ. Ἠθ. 997' ἡ παροιμία «τὰς εὐεργεσίας ἀναβάλλεσθαι εἰς τοὺς Μένωνας αἰῶνας» Νικ. Ξων. σ. 279' 2) πατήρ τοῦ Ἐμπεδοκλέους Δ. Λαερ. Μετ-ωνυμία, ἡ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματος, ἡ ὁσέως μίαν λέξιν ἀντ' ἄλλης. ὁ ὑπὸ τῶν γραμ. αὐτῶν καλούμενος τρόπος Αἰλ. Π. 1, 2, 32. Μετ-ωνυμικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς μετωνυμίαν-τρόπος Ἐτ. Μ. σ. 460 ἐπὶ μετωνυμικῶς, γραμ. Μετ-ωπιδόν, ἐπὶ μετωνυμικῶν Ὀππ. κυν. 2, 65. Μετώπη, θωρ. μετώπα, ἡ 1) θυγ. τοῦ παταμοῦ Λάδωνος, γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ Πινδ. 2) γυνὴ τοῦ ποταμοῦ Σαγγαρίου, μήτηρ τῆς Ἐκάβης Ἀπολλ. 3) ποταμὸς παρὰ τὴ πόλιν Σιτοφάλιον τῆς Ἀρχαδίας Καλλιμ. Μετ-ωπιδόν, ἐπὶ μετωνυμικῶν, ἐμπρὸς μὲ τὸ πρόσωπον, μέτωπον «τὰς πρῶτας εἰς γῆν τρέψαντες μετωπηδόν» = κατὰ μέτωπον, εἰς εὐθεϊαν γραμμῇ Ἡρ. 7, 100 «πλεῖν κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ «ἐπὶ κέρως» Θουκ. 2, 90' «μετωπηδὸν ποιεῖσθαι τὴν ἔφοδον» Παλλ. 11, 22, 10' «ἡ μετωπηδὸν ἔφοδος», 2, 27 καὶ μετγ. Μετ-ωπιδίαι, 3' μετωπιδίαι-ἐπίδοσις Γαλν. Μετ-ωπιδίαι, ὁ ὁ ἔχων μέγα, εὐρὺ μέτωπον Πολυδ. 2, 43. Μετ-ωπιδίαι, 3, ἔσοφ. γρ. ἀντὶ μετωπιδίαι γὰρ Λοβ. εἰς Φρόν. σ. 537. Μετ-ωπιδίαι, 2' μετωπιδίαι-ιδρώς Ἰπποκρ. σ. 663, 23' «πλέγμα Ἀνθ. 9, 543. Μετ-ωπιδίαι, τό 1) μέτωπον Ἰλ. λ. 95' 2) εὐδοκίαι τῆς Αἰγυπτιακῆς ἑλαιοῦς ἡ μύραν «ἀμυγδαλίαν ἑλαιοῦ, ὁ τινος μετώπιν καλοῦσιν» Διοσκ. 1, 39' 3) δῆμα τοῦ μετώπου Γαλν. Μετ-ωπιδίαι, ἴδοι, ἡ δῆμα τοῦ μετώπου, καθ' ἑαυτὴν ἱατρικὴ ἐπίδοσις, fasciā. Μετ-ωπιδίαι, τό κυρ. τὸ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν διάστημα, τὸ ὑπὲρ τὰς ὀφθαλμοὺς τοῦ προσώπου «ἡλασι μέτωπον βινὺς ὑπὲρ πυμάτης» Ἰλ. υ. 615, καὶ συχνά «οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφθαλμοῖς κυνέειν ἰάνθη», α. 102' καὶ ἐπὶ ἱπποῖν, φ. 454, Σοφ. Ἰλ. 727' καὶ περιεφραγίας τὸ ὑπερσθεν μέρος Ἰλ. π. 70' τοῦ κάπρου Ξεν. Κυρ. 1, 4, 8' «γυῖας μέτωπον», ἐπὶ ὄρους Πινδ. Π. 1, 30' ἐπὶ στρατῶν «διπλοῦν μέτωπον ἦν θυοῖν στρατευμάτων» Αἰσχ. Πέρσ. 706' «ἰρὼς δὲ τῆς μετώπου πολλὰς ἐσταζε» Εὐρ. Γρω. 1198' «ἀνισπᾶν, γὰρ τὸ μέτωπον» «καθιστᾶν σκυθρωπόν, φαίδρον τὸ μέτωπον» Ἀριστ. Ἰππ. 629' τὸ ὑπερσθεν μέρος οἰκοδομῶν «πυραμίδος» Ἡρ. 2, 124' καὶ ἐπὶ στρατοῦ παρατεταγμένου Ξεν. Κυρ. 2, 4, 2' «τοὺς ἐλέφαντας πρὸ πάτης τῆς δυνάμεως ἐν μετώπῳ κατέστησε Παλλ. 1, 33, 6' «παρὰ τοὺς ἱππεῖς ἐν μετώπῳ», 5, 82, 10, Γρω. Μετ-ωπιδίαι, ὁ ὁ παρατηρῶν τὸ μέτωπον φυσιογνωμικῶς καὶ ἐξ αὐτοῦ κρίνειν περὶ τοῦ νοῦ καὶ τοῦ ἥλους τοῦ ἀνθρώπου Κλ. Ἰλ. παρ. 3, 3, 15, frontispex. Μετ-ωπιδίαι, ὁ ὁ ἔχων σῶφρον, σεμνὸν μέτωπον, σεμνοπρόσωπος «τὸ μὴ μάταιον δ' ἔκ μετωπασφρόνων ἴσω προσώπων» Αἰσχ. Ἰκ. 195. Μετ-ωπιδίαι, φέρω ἐν μετώπῳ, μετγ. Μείας, ὁ μείας, μὴν, Ὀλυμπίας ἐπιγρ. Μέχρι καὶ μέχρις πρὸ φωνήεντος καὶ παρὰ ποιη-

ταὶς πρὸς ἀπατέλεσιν θέσεως ποδός· συνήθ. ὅτι πρῶτος, μετὰ γεν. ἕως εἰς ὁρισμὸν τι πρῶμα 1) ταπ. «μέχρι θαλάσσης» Π. ν. 113' «μέχρι τοῦ γούνατος» Ἡρ. 2, 80' «τοὺς μέχρις Ἰρακλείων στηλῶν» Πλάτ. Φαῖδ. 61' «μέχρι τοῦ αὐχένος», Θεαιτ. 174, Ξεν. Ἀν. 2, 2, 8' «μέχρι οὖν», μέχρι ἐκεῖ, ὅπου, 1, 7, 6' «μέχρι τοῦ αὐχένος» = ἐν ὅσῳ διαμένει ἡ τῶν Ἀθην. 6, 251' «μέχρι τῆς ἐκείνου ζῆσης» = ἐν ὅσῳ ζῇ Ἡρ. 4, 4' «μέχρι τότε» Θουκ. 8, 28' «μέχρι τοῦ δικαίου» = ὅσον ἐπιτρέπει τὸ δίκαιον 3, 82' «ἐν τῷ μέχρι ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ» Πλάτ. Φαῖδ. 61' «ἕως ἀμετάστατος μέχρι θανάτου», πολιτ. 2, 361' «ἀπὸ τῶν ἐξ ἀρχῆς ἡρώων ἀφ' ὧν μέχρι τῶν νῦν ἀνθρώπων», αὐτὸν 366' «μέχρι ἔξω τοῦ στόματος ἐγένοντο» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 4' «μέχρι ἕως ἐγένετο» Πλάτ. συμ. 220' «οἱ μέχρι πενήκοντα εἰσὶν», 6, 2, 25' «μέχρι πρὸς τὸν παρόντα χρόνον» Στρατ. 5, 228. Αἱ συνήθεστεραι αὐτοῦ συνήσεις εἶνε αὗται «μέχρι οὖν» = μέχρι ὅπου Πλάτ. Μενξ. 245' ὁ Ἡρ. προσθέτει καὶ ἄλλην γενικὴν «μέχρις οὗ ὅτις ὁργάνων, τροπῶν τῶν θερινῶν» = ἕως ὅτις ὁργάνων, 1, 181' 2, 12' «μέχρι τοσοῦτου» Πλάτ. νόμ. 2, 670' «μέχρι τοῦδε» = ἕως ἐδῶ, συχνά «μέχρι ἐνταῦθα» = ἐπὶ τοσοῦτον, Σοφ. 222' «μέχρι οὖν τοῦ λόγου», συμ. 217' «μέχρι ὅποι» = ἐπὶ τοσοῦτον μακρῶν, Γρω. 487' «μέχρι πρὸς Αἰγυπτῶν», Τίμ. 25' «μέχρι νῦν» Δημ. μετὰ τοῦ ἀν καὶ ὑποτ. «μέχρι δ' ἂν ἐγὼ ἤκω, αὐτοῦ ἀποδοῦναι μενόντων» Ξεν. Ἀν. 2, 3, 24' καὶ ἐπὶ παραγῶν προτάσεων «ὁπότε ἀνδρὶ ἰκάστω θώσειν τὸν μισθὸν ἐντελὴ μέχρις ἂν καταστήσῃ τοὺς Ἕλληνας εἰς ἰωνίαν πάλιν», 1, 4, 13' καὶ μετὰ μόνης ὑποτ. «μέχρι τοῦτο ἴδωμεν, μένουμεν» Ἡρ. 4, 119' «ἐβόλευσαν δεσμοῖς αὐτοῦς φυλάσσειν μέχρι οὗ τι θυμῶσιν» Θουκ. 4, 41' «μέχρις ὅπου» κίχως τοῦ κατὰ θεοῦ Σοφ. Αἰ. 568' «μέχρις = ἐφ' ὅσον, μέγιστα μετὰ ὅριστ. Πλάτ. Κριτ. 120' μετὰ τοῦ ἀν καὶ ὑποτ., Σοφ. 259, καὶ συχνά (συνήθ. παραγ. ἐκ τοῦ μήκος, μακρός, κατ' ἄλλ. ἐκ τῆς μέσσης, μετὰ ἡ ἐκ τοῦ φάχους = μέχρις) ἐν τῷ ἀπ. περὶ τοῦ παρὰ Πλάτ. καὶ πρὸ φων. μέχρι, τὸ δὲ μέχρις θεωρεῖται μὴ ἀπ. Θωμ. Μαγ. πρῶλ. Λοβ. εἰς Φρόν. 14), donec, quoad. Μή, ἀρηγ. μόριον, ὡς ἐπὶ. = ὅχι, καὶ ὡς σύνδ. ἵνα μὴ (πρῶλ. λατ. ne, ὅπερ ὡς καὶ τὸ μὴ εἶναι καὶ ἔρωτ. μόριον), διαφέρει δὲ τοῦ οὐ, ὅπερ μόνον εἶναι ἀρηγικὸν ἐπὶ. (ὅχι) ὅτι δὲν ἀρνεῖται πραγματ. τὴν ἐννοίαν ἀντικειμενικῆν, πραγματικῆν, ἥγων δὲν θεωρεῖται αὐτὸ ὡς μὴ ὑπάρχον (ἵδε οὐ), ἀλλ' ἀρνεῖται ὑποκειμενικῶς τὴν ἐννοίαν πραγματ. τινος, ἥτοι δηλοῦν τὴν ἐπιθυμίαν τὴν παραδοχὴν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ συμβῇ ἡ ὅτι δὲν συνέβη, τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν ὑπάρχει τι. Ἀν δὲ διαφρασεύμεν τὰς προτάσεις εἰς θετικὰ καὶ ποσαστατικὰ, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ μὴ οὐ ἀρνεῖται τὰς θετικὰς τὸ δὲ μὴ τὰς ποσαστατικὰς. Ἡ διαφορὰ αὕτη ὑπάρχει καὶ ἐν τοῖς μετὰ τοῦ οὐ καὶ μὴ συνθέτοις. βεβαιωμένη ὑπὸ τῶν γραμ. ἐνταῦθα θεῖ-χρήσονται αἱ χωριώτεραι χρήσεις τοῦ μή.

Και πρῶτον ἐμφανίζεται ἡ ὑποκειμενικὴ ἡγούσα ἢ μὴ πραγματικὴ ἀρνήσις· 1) ὡς ἀπαγορεύσεις, ἐν ᾧ μόνον τὸ μὴ εἶναι ἐν χρήσει καὶ οὐχὶ τὸ αὐτὸ καὶ μάλιστα ἡ μετὰ πρῶτον. ἐν ᾧ μετὰ ὑποστ. ἀορ. Ἡ γρηγορὶς αὐτῇ ἀπὸ Ὁμ. εἶναι γενικὴ· «μὴ ψεύδεσθαι» Πλ. δ, 494· «μὴ μ' ἐρεθε, μὴ χῶσαμιν ἐν τῇ μεθεώσῃ», γ, 414· καὶ μετ' ἀπαρ. ἐν. «μὴ οὐρ ἀνευθεὶν ἐμὲτο λιλαιέσθαι πολέμεισιν» Πλ. π, 89· «μὴ κρύπτει» Πίνδ. Ὀ. 7, 92· «μὴ πόνει μάτην» Αἰσχ. Πρ. 44· «μὴ λέγεις τάδε» Σοφ. Φιλ. 886· «μὴ παρέσταται», ἐπειδὴ ἔχει σημ. ἐν., Αἴ. 1161· «τάδε μὴ ποίει» Πλάτ. Πρωτ. 325, καὶ πανταχοῦ παρὰ μὲν τὸ μὴ μετὰ ἐν. προστ. σημ. ἀπαγορεύουσιν διαρκοῦς πράξεις, μετ' ἀορ. εἰς ὑποστ. ἀπαγορεύουσιν στιγμιαίας πράξεις, ὡς ἐν Ὁδ. π, 168 ἢ «Ἀθηνᾶ λέγει πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα πολὺν χρόνον κρυπτόμενον πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ, καὶ μὴ λέγοντα τίς εἶναι»· ἡ δὲ γὰρ οὐκ εἰς ποσὸν μὴδ' ἐπικεύσει· «πᾶσιν τοῦ νῦν κρύπτηται», ἐν Ὁδ. σ, 263 ὅπως ὁ Θεοκλύμενος λέγει πρὸς τὸν Τηλέμαχον, ὅν σκανταλὴ ἐν τῇ Οὐσίᾳ· «εἰπέ μοι εἰρομένην νημερτέα μὴδ' ἐπικεύσει»· «μὴ μοῦ κρύψῃς» οὕτω συχνὰ καὶ μετὰ προστ. ἀορ. ἐλίσσουσιν, ὡς παρὰ καὶ ἡ παρῆς αὐτοῦ βρατοῦς ὀνειδέας Σοφ. Φιλ. 155· ἡ διακριτικὴ ὁμῶς αὐτῇ ὅταν εἶναι γενικὴ· «οὐδὲ μὴ τι χολώσῃς» Πλ. ι, 33· «μὴ τοί με κρύψῃς τοῦτο» Αἰσχ. Πρ. 628· «μὴ δ' ἐπιτελέσῃς», Ἀγ. 1447· «μὴ λίπῃς μ' οὕτω μόνον» Σοφ. Φιλ. 468, καὶ συχνὰ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς εἰρημ. διαφοράς, «μὴ βράδυνε μὴδ' ἐπιμηνοῦσθαι ἐτι Τροίαν», 1386· «οὐ μένοι μὴ πάντα θυμῷ χρεῖω, μὴδὲ πᾶν ἀσχαίνῃ ἐξαναστάσης», ἐνθα ἡ πρώτη ἀπαγορεύσεις ἐπὶ διαρκείας, ἡ δευτέρα δὲ ἐπὶ μίαν μόνον πράξιν· Πρ. 1, 155· «μὴ φθονήσῃς» Πλάτ. Πρωτ. 320, καὶ ἐπὶ ἐξῆρτ. προτῶν· «ὥστε μὴ λίαν στένει» Σοφ. Πλ. 1175· «ὥστε μὴ θαυμάσῃς» Πλάτ. Φαίδρ. 238· «μὴ κατὰ τοὺς νόμους δικάσῃτε, μὴ βοηθήσῃτε τῷ πεπονθότι δεινῷ μὴ εὐδοκίῃτε», ἐνθα τὰ εὐδοκίῃν θεωρεῖται ὡς μόνιμος καὶ διαρκὴς ἰδιότης τοῦ δικαστοῦ, ἥτις πάντοτε εἶναι ἐν χρήσιν Δημ. 21, 211· σπαν. ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημ. καὶ μετὰ μελ. δ. ριστ. ἐν τῇ αὐτῇ σημ. «αὐκοῦν ἅπαντες δῆτα γενναίως ἔρεσι καὶ μὴ παραλείψῃσι μηδέν» Αἰσχ. ἐκκλ. 1145· «μὴδὲν τῶνδ' ἔρεσι κατὰ πόλιν» Αἰσχ. Ἔκτ. 252· τὸ τοῦ Ὁμ. Πλ. σ, 115· «μὴ νῦν μοι νεμεσησέτω» δύνανται νῦν ἐκληθῇ καὶ ὡς συνεσταλμένος ἀορ. ὑποστ. Ἐνίοτε ὁμοῦ μετὰ τοῦ μὴ τίθεται· α) ὁ ἐνιστ. τῆς ὑποστ. «ἡ σύμφαθι ἡ μὴ συμφῆς», ὅπερ ὁ Ἐνδούρριος διωρῶσιν «ἡ μὴ συμφῆς» Πλάτ. Πρωτ. 500· «τὴν χερσὶν ὁμοῦς ταύτην ἐξηγουσὶν αἱ φύσιν ἀορ. ἔχουσιν ἐχλίσας τοῦ φημί» συνηθέα, παρὰ μὲν τὴν. Καὶ μετὰ τρίτου προσώπου ὑποστ. συνδέεται τὸ μὴ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀπαγορευτικῆς σημ. ἐνθα ἰννοεῖται κατὰλληλον ῥήμα ὅρα, φοβούμαι· «ἔρω· εἰ μὴ τις πρῶτερον ἐμπίπῃ στρατῷ, πολεῖν ἂ μὴ χρῆναι»· αἱ μὴ καταλῶν ἐπιθυμία τὸν στρατῶν, φοβούμαι μὴ καταλῶν κλ. Αἰσχ. Ἀγ. 332· «μὴ τοῖνον τις τὰς βλάδας πάσας δίκαιας τίθεις ὅπως αἰτῇται» Πλάτ. συμμ. 213· β) ὁ ἀορ. τῆς πρῶτης, πρὸς ζήτησιν ὁρίσκειν τῆς ἀπαγορευτικῆς τοῦ προχρησιμοποιήσαντος· ἄλλο δὲ τοῖ ἐρίω, σὺ

δὲ μὴ χόλον ἐνθα θυμῷ· Ὁδ. ω, 248· «μὴ ψέσων, ὦ Ζεῦ» Ἀριστ. Θεορ. 870, ὅπερ ὁ Σχολ. θεωρεῖ ὡς Σοφοκλείην· «μὴ γὰρ ὅτ' ἱμοῦ λεγόμενον ἀλλὰ γινόμενον τὸ πραγμα νομίσαν» ὅ· ῥαν· διορθ. Βικκ. ἀντὶ τῆς κοιν. γρ. νομίσαντε Αἰσχίν. 1, 161. Συνηθέα, εἶναι τὸ τρίτ. προστ. «μὴ τις ἔπειτ' Ὀδυσσεὺς ἀκούσῃ ἐνδον εἶναι»· Ὁδ. π, 301· «μὴ δοκῶσάτω τινί» Αἰσχ. Ἔκτ. 1027· «μὴδ' ἡ βία σε νικησάτω» Σοφ. Αἴ. 1313· «μὴδὲ προσδοκῆσάτω» Πλάτ. ἀπολ. ἐν ἀρχ.· «καὶ μὴδὲ γὰρ ὁμοῦν ἔχων ταῦτα νομισάτω ἀλλότρια ἔχειν» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 73· «μὴτ' ἀπογινώτω μὴδὲν, μὴτε καταγινώτω» Αἰσχίν. 3, 60· παρατίθεται καὶ ὁ ἀορ. τῆς ὑποστ. «ὥστε, ὅπερ λέγω, μὴτε ἀποκλῆναι, μὴτε δυσχερεῖς σοὶ γινέσθαι» Πλάτ. Κριτ. 30· ἔντε ἀνέκοναι καὶ 3) αἱ ἐλλειπτικαὶ συντάξεις, καθ' αἷ μετὰ τοῦ μὴ τίθεται αἰτ. ἥτις θεωρεῖται ἐκρηγμένη ἐκ παραλείποντος προστ. «μὴ τριβᾶς ἐτι» ὅγλ. ἐμδαλλεται Σοφ. Ἀνε. 573· «ἀλλὰ μὴ μοι πρόφασιν» Ἀριστ. Ἀγ. 326· «μὴ ὅτε ταῦτό γε» Σοφ. Φιλ. 752· «μὴ πρὸς θεῶν», Αἴ. 76· «ἀλλὰ μὴ αὐτίκα» Πλάτ. Πρωτ. 318· «μὴ μοι», 33· «μὴ μοι μυρίους μὴδὲ δυσμυρίους ἐλθόντας» Δημ. 4, 19, ἐνθα ἐν. τὸ λέγει· «ἀπὸ μὲν νῦν μοι», ἐνθα ἀποκρίσται «μὴ» ἀλλὰ μοι ὅσον διόλου Ἀριστ. Ἀγ. 434· 2) παρακείμεναι, πρῶτον ἐπὶ τῇ μὴ γίνῃται τι μετὰ τοῦ πρῶτον προστ. τῆς ὑποστ. μετ' οὐδὲν τίθεται τὸ αὐτὸ μετὰ ἐν. καὶ ἀορ. μετὰ τὴν αὐτὴν διαφοράν ὡς καὶ ἀνωστ. 1)· «μὴ ῥομεν» ἐπ. ἀντὶ τοῦ μὴ ῥομενᾶς μὴ ὑπαγομέν· Πλ. μ, 216· «μὴ οἱ χρήματ' ἐδωμέν»· αἱ μὴ τρώμεν τὴν περιουσίαν τοῦ Ὁδ. π, 339· «μὴ δοκῶμεν οὐκ ἀντιστῆναι αὐτῷ» Σοφ. Αἴ. 1064· «μὴ ποτ' ἐλπίς ῥομεν» Πλάτ. Πρωτ. 311· «μὴ πρὸς θεῶν μακινώμεθα μὴδὲ ἀσχερῶς ἀποκλῶμεθα» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 29· β) εἰς ἐν. καὶ πλ. πρῶτ. πρῶτ. μὴ μετὰ ὑποστ. ἐπὶ ἐρωτήσεως μετ' ἀμφιβολίας· «πῶς λέγεις; μὴ ἀποκρίνωμαι ὡς προείπες μὴδὲν»· μοι ἀπαγορεύεις ν' ἀποκριθῶ; Πλάτ. πολίτ. 1, 337· «πότερον βίαν φῶμεν εἶναι ἢ μὴ φῶμεν;»· νῦν εἰπωμεν ἢ νῦν μὴ εἰπωμεν; Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 45· καὶ ἐλλειπτ. «ἔρχονται εἰσὶν ὥστε» ὁπείκειν· τίς ἡγ'· διὰ τί ὅχι; ὅγλ. ὁπείκειν Σοφ. Αἴ. 673· πρῶτ. κατωτέρω 10· 3) μετὰ ἐκτ. πρὸς δηλώσειν οὐχὲ ἀρνητικῆς, ἀπαιχρῆς· «μὴ τοῦτο φέλον αἰετὸς κτρί γένοιτο» Ὁδ. ζ, 316· «μὴ γὰρ ὅτ' ἔλθοι ἀνὴρ», α, 403· «μὴ τοῦτο θιός τελέσειεν», σ, 344· «ὅ μὴ γένοιτο» Αἰσχ. Ἔκτ. 5· «αἰθε μὴ ποτε γνοίης» Σοφ. Οἴ. τ, 1068· «μὴ νῦν ὀνειμήν», 644· «μὴ γ' ἐμὰς ποθοῦσιν», Τραγ. 142· «ὅ μὴ πατε γένοιτο» Πλάτ. νόμ. 11, 918· «μὴ ποτ' ἐγὼ ὅπ' Ἀλκίνοῦ τσαχῆτας δίκας φῶγομαι», ἀπολ. 19· «ὅταν δὲ ταῦτα μὴν αὐδῶν οὐτ' ἂν μὴτε γένοιτο τοῦ λοιποῦ» Δημ. 19, 149· «ὅταν δὲ δηλώται τὸ ἀδύνατον τῆς ἐκκληρονομίας τῆς ἐσχῆς, τίθεται ὑποστ. «μὴ ὅπως ἀποδοῦναι» Πλ. ι, 698· «καὶ ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀμύλο· γίαι· «πῶς οὐκ ὀφείλον Τροίαν· κακὰ βλάπτει» σ, 367· «μὴ ποτ' ὄρελον λιπεῖν τὴν Σάβρον» Σοφ. Φιλ. 457· «μὴδ' ἐξ ἀγῶνος τήνδ' ἢ μὴ λαβῆς ποτε» Βόρ. Ἀλλ. 1054· 4) ἐπὶ βεβαιώσεως μετ' ὀρκου, ὅτι ὅταν ὁ γίνῃται τι, ὅτε ἐν τῇ αἰσιν

τοῦ θυνδάντος ὑπάρχει ἡ εὐχὴ νὰ μὴ γείνη ἡ ὃ
 πρόθεσις νὰ ἐμποδίσῃ νὰ γείνη· διὸ τίθεται τὸ
 μὴ μετὰ τοῦ μὴ ν ἢ μὲν καὶ ἀπορ. ἀπαρ. «ἀλλ'
 ὁμοσον μὴ μητρί φίλῃ τὰδε μοι γίνεσθαι» = ὅτι
 οὐκ ἐστὶν εἰρήνη κτλ. 'Οδ. 6, 373· «ὅμνυμι μὴ με
 ἐκείν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα παθῆσαι» 'Ιλ. ψ, 585·
 «ἐμὲ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον μὴ πρὶν σοὶ ἔρειν»
 'Οδ. δ, 747· «ἀπομύνω μὴ τέρμα προδῆς ὄρσαι»
 Πίνδ. Ν 7, 71· καὶ μετ' ἀπαρ. μέλ. «ἴστω νῦν
 τῷδε Γ᾽ ἴτα· μήτε σοὶ αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλεύσέ-
 μεν ἄλλω» 'Οδ. ε, 187· πρὸς δηλώσειν μεγάλῃς
 βεβαιότητος τίθεται καὶ ὁ μέλ. τῆς ὁριστ. «ἴστω
 νῦν Ζεῦ, μὴ μὲν τοῖς ἔκποισιν ἀνὴρ ἐποχῆται»
 'Ιλ. κ, 330· καὶ μετὰ ἐν. ὁριστ. «ἴστω νῦν
 τῷδε Γ᾽ ἴτα· μὴ δὲ ἐμὴν ἰδέσθαι Ποσειδάων
 πημῖναι Τρώας», ο, 11· «μὰ τὴν Ἀφροδίτην,
 — μὴ γὰρ σ' ἀφῆσω» 'Αριστ. ἐκκλ. 999· καὶ
 μετὰ ἀπορ. οἷε ὁ ὄρκος μόνον τὴν πρόθεσιν τοῦ
 λαλοῦντος ἐμφαντικωτέρῃ παρίστα· «μὰ γῆν,
 μὴ γὰρ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω» 'Αριστ.
 ὄρν. 195· 5) τίθεται πάντοτε τὸ μὴ πρὸς δη-
 λωσιν ἄρνητικῶν σκοποῦ ἢ ἀποτροπῆς· α) μετὰ
 τοὺς τελικοὺς συνδέσμους ἔνα, ὅπως ὁ φ ρ α
 κτλ. παρ' 'Ομ. καὶ λοιποῖς· «ὥς μὴ γένωμαι
 θυμῶς» Αἰσχ. 'Επτ. 330· «ὅπως μὴ πείσεται
 τις», χσ, 263· 6) καὶ ἀνευ τῶν τελικῶν συνδ.,
 κατὰ τὴν αὐτὴν οὐνταξιν μετὰ ὅπου. παρ' 'Ομ.
 καὶ λοιποῖς· «προπέμπετ' ἔς δόμους μὴ καὶ πα-
 τρὸς κακοὶσι πρόσθῃται κακὸν» Αἰσχ. 'Αγ. 921·
 «πρὸς κέντρον μὴ λάττειε μὴ πταίσας μοῆχης»,
 1607· καὶ μετὰ τὴν προστ. ἀπορ. «ἀπόστιχε μὴ
 σε νοήσῃ» 'Πρῃ· 'Ιλ. α, 522· πέμψον μὴ καὶ λάθῃ
 με προσπεσῶν» Σοφ. Φιλ. 46· καὶ συχνὰ· καὶ ἐν
 ἐρωτήσῃ· «ἡ μὴ μίαςμα τῶν φυτευσάντων λᾶ-
 βῆς», Οἰ. τ. 1012· καὶ κατ' εὐκτ μετὰ παρωχ.
 χρόν. ἢ ἐπὶ πλαγ. ἐρωτήσεως· «δοῖσάτο κέρ-
 διον εἶναι, λίσσασθαι μὴ οὐ γούνα λαβόντα γο-
 λώσασίτο» 'Οδ. ζ, 145· «κλισμὸν θέτο παικίλλαν
 ἔκτοθεν ἄλλων· μὴ ξείνος· δεῖπνον δ' ἀδούσειεν», α,
 133· καὶ μεθ' ὁριστ. μέλ. «ὥστ' εἰκός ἦμᾶς μὴ
 βραδύναι ἐστ' ἀναμεινύσας· μὴ καὶ τοὶς ὀφείθ' ἡ-
 μάς» 'Αριστ. ἐκκλ. 494, ἐνθα ἔπεται «γῆμας
 ἴσως κατεῖπῃ»· ἴδε κατωτέρω β' 6) μετὰ τὰ φθ-
 λου σημαντ. ῥήματα τίθεται τὸ μὴ κατὰ τὴν αὐ-
 τὴν σύνταξιν ὡς καὶ ἐν ἀριθ. 5 πρὸς δηλώσειν
 εὐχῆς τοῦ νὰ ἀποτραπῇ τὸ ἐπιφύγον κακὸν νὰ
 μὴ γείνη· «δεδοικα μὴ σε παρείπῃ» = φοβοῦμαι
 καὶ καὶ εὐχομαι ἅμα νὰ μὴ σὲ παραπίσῃ, ἐπα-
 μένω· ἵνα μὴ γείνη τοῦτο 'Ιλ. α, 555· τοῦτου
 εἰς πρ. εἶνε τὸ «δεδοικα μὴ οὐ γένῃται» = φοβοῦ-
 καὶ εὐχομαι ἅμα ἵνα μὴ συμβῇ τὸ μὴ γί-
 νεσθαι, φοβοῦμαι μήπως δὲν γείνη, δηλ. εὐχο-
 καὶ νὰ γείνη λατ. νεύειται οὐ φαί = νεύειται πο πορ
 φαί· «τοῦτο αἰνῶς δεῖδοικα, μὴ οἱ ἀπειλᾶς ἐκ-
 τελέσῃσι θεοὶ» 'Ιλ. ι, 244· «νῦν δὲ τρέψω μὴ
 τελέσῃ» 'Ερινύς· Αἰσχ. 'Επτ. 773· «φρὴν ἀμύσ-
 σεται φόβῳ, μὴ πόλις πύθῃται», Πέρσ. 117·
 «δεινῶς ἀθυρᾷ μὴ βλέπων ὁ μάντις ἦ» Σοφ.
 Οἰ. τε. 747· «οὐδὲν δεινὸν μὴ συβηθῇ, ὅπως μὴ
 οὐδὲν εἴη οὐδ' αὖτος ἦ» Πλάτ. Φαῖδ. 84· «δεδοικ-
 α σ', ὡς πρεσβύτα, μὴ πληγῶν δέη» 'Αριστ.
 νεφ. 493· καὶ μετὰ παρωχ. χρόν. εἰς εὐκτ. «ἐμὲ
 δὲ γλαρόν εἶς ἦρει, μὴ μοι Γ' ὀργίσῃν κεφαλὴν
 πέμφειν» 'Οδ. λ, 634· «ταρβήσας δ' ἐτέρως

βάλ' ὄματα, μὴ θεὸς εἴη», π, 170· καὶ παρ'
 τραγ. καὶ ἐν πεζῷ· ἀλλ' ὅμως μετὰ παρωχ.
 καὶ ἡ ὅπου. ἐπὶ τὸ ζωηρότερον μεταπερμένον
 τοῦ λόγου εἰς τὸ παρόν· «φοβήθεις μὴ λοιδορῆ-
 γένῃται· πάλιν, κατακρύβυνον αὐτόν» Πλάτ.
 Εὐθουδ. 288, ἐνθα δὲν πρέπει κατὰ τὸν Διωνύσιον
 νὰ γραφῇ γέναιτο, διότι ἡ πράξις παρίσταται οἱ
 πραγματικῇ· πολλὰκις τίθενται καὶ ἡ ὅπου καὶ
 ἡ εὐκτ. «δὲ ποιμένι λαῶν μὴ τι πάθῃ (Πέρ-
 σῆς)», μέγα δὲ σφέας ἀποσφάλλει πόνον· 'Ιλ.
 ε, 567, ἐνθα ἡ μὲν ὅπου. σημαίνει τὸ συμπίπτειν
 ἅμα ὡς διεσπόμενον, ἡ δ' εὐκτ. ὡς δυνατόν· ἐν τῷ
 γείνῃ· πρβλ. 'Πρ. 1, 106· ἄλλο δὲ τι ἐξαιρετικῶς
 γενέσθαι, ἵνα μὴ ἀδικοῖεν αὐτὰς μηδ' ἐς ἐτήρην
 πόλιν ἄγωνται· «ἡμᾶς πάλιν δόσκουν ἀνατε-
 ράζει καὶ εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν, μὴ οὐδὲν
 εἴποι· εἶμεν κριταί, ἡ καὶ τὰ πράγματα ἀπιστοῦ-
 ῃ» Πλάτ. Φαῖδ. 88· οὕτω συντάσσ. καὶ τὰ ῥή-
 ματα, εὐλαδοῦμαι κτλ. «τοῦτου φοβῶ-
 σου μὴ ποτ' ἀχολασθῇ κέαρ» Αἰσχ. 'Πρ. 390, ἴε.
 493, «εὐλάδεις» ἔχων μῆτι γένος ἀιστοῦντος·
 Πλάτ. Πρωτ. 321· «φύλαττε γὰρ με, μὴ πῃ
 παρὰ κρυπῶμαι σε», Κρατ. 393· καὶ μετὰ τὸ
 ὅπου περὶ Σεν. 'Ελ. 6, 2, 31, Θουκ. 7, 50·
 ἔπεται ὁμοῦ καὶ ἡ ὅπου. α) μέλλοντος, ὅπου
 φανερώνει βεβαιωτέραν πεποίθησιν ὅτι τὸ ἐπιφύ-
 γον κακὸν πραγματικῶς θὰ συμβῇ· «φοβοῦμαι
 δὲ μὴ τινὰς ἡδονὰς ἡδοναῖς ἐδρήσασιν ἐναντία»,
 Πλάτ. Φίλ. 13· «φοβερόν, μὴ σφαλεῖς τῆς δ'
 ληθείας πέσομαι», πολ. 5, 451· «περιοχοῦν»
 μὲν μὴ εὐμοφορὰ γένῃται τὸ πρᾶγμα· 'Αριστ.
 ἐκκλ. 486, ἐνθα τὸ μὴ δυνατόν νὰ σημαίῃ καὶ
 ἀπορίαν, μήπως· «ὅρα μὴ δεήσῃς» Σεν. Κουρ. 1,
 1, 18· ἀμφοτέρω· αὐτὸ συντάσσ. ἐν τῷ (πομ.)
 «φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ· μὴ πόλις πύθῃται» καὶ
 τὸ πόλις. ἀντιθετοῦν ἐπείτα· Αἰσχ. Πέρ. 115·
 6) ἀριτοῦν, ἐνθα τὸ μὴ δυνατόν νὰ ἐκ-
 ληφθῇ ὡς ἐρωτηματικὸν μόριον· «δεῖδω μὴ δὴ
 πάντα νημερτὴ εἶπεν» = δὲν εἰξέφωρ ἂν δὲν τὰ
 εἶπεν ὅλα ἀληθῆ· 'Οδ. ε, 300· «φοδοῦμαι μὴ
 ἀμφοτέρων ἅμα διημαρτήκαμεν» Θουκ. 3, 53·
 «δεδοικα μὴ λελήθαμεν ὥστε οἱ θανέσκειν»
 ἐπὶ πολλῶν ἄγοντες· Δημ. 19, 96· «ἐν γένει τί-
 θεται μὴ μετ' ἀπαρ. μετὰ τὰ ῥήμ. τὰ δηλοῦν»
 κώλυσιν, ἀμφιβολίαν, ἄρνησιν κτλ. καὶ σημαί-
 νει τὴν πρόθεσιν νὰ μὴ γείνη τι· «Ἀριστοδίκῃ
 ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαῖους» = δηλ. ἤθελε
 νὰ μὴ κάρῃσι ταῦτα καὶ ἐμπόδισεν αὐτοῖς· 'Πρ.
 1, 158· «ἀπέσχοντο μὴ ἐπὶ τὴν ἐκατέρωθεν γῆν
 στρατεύσασιν» Θουκ. 5, 25· «ὀνητάς ἐπαύσα μὴ
 ἐπιδέρεσθαι μέρον» Αἰσχ. 'Πρ. 248· «ὅδε ἡσ'
 δουῖαν ἤρως πόλιν μὴ ν' αὐραπῇται» Αἰσχ.
 'Επτ. 1068· «εἴργε μὴ πλὴν φέρειν», 'Αγ.
 998· «νόμῳν γραφαὶ ἐργουσι χρῆσθαι μὴ κατὰ
 γνώμην τρέπουσ», 'Εκ. 867· «τῆς θαλάσσης
 ἐργον μὴ χρῆσθαι τοῦς Μιτυληναίους» Θουκ.
 2, 6· «ἀ εἴργε μὴ βλαστάνειν», Πλάτ. Φαῖδρ.
 251· «φείδεσθαι, πολιτ. 9, 574· «ἀφιέναι, 9,
 431· «ἀπέπειε μὴ διάγειν» Σεν. 'Αν. 7, 2, 12·
 «ἀπηγέρουε μὴ στρατεύεσθαι» = ἐμπόδιζε νὰ ἐκ-
 στρατεύωνται· 'Πρ. 8, 116· «ἀπέλεγόν τινες ἀβ-
 τῶ μὴ ἵέναι πάντας» Σεν. 'Αν. 2, 5, 29· «ὁ
 νομοθέτης ἀπέπειε τῷ ποιητῇ αὐτῷ ὄντι ποιῆ-
 τὴν οὐκ μὴ ποιῆσθαι» Δημ. 44, 64· «ἀπηγύ-

μωι», «Ἀθηναίων ἦσαν ἐόντων μὴ ἀρθρίων, με-
γίλοι κλισιάδες ἀποπεπτεῖται» πρὸλ. Δηρ. 8,
15· «εἰς τόδ' ἦναι μὴ λέγων γε τοῦδ' αὖτις» Σοφ.
Οἰ. τ. 1154· «καὶ οὐ μὴ παρόντος οὐδ' οὐ τοῦ-
μὸν φυλάξει σ' ὄνομα» = ἐξ ὧν μὴ παρῶ, Οἰ. Κ.
672· δ) οὕτω πρέπει νὰ ἐκληφθῇ καὶ τὰ μετὰ
οὗτο, καὶ ἐπιθ. μὴ, «δικαία καὶ μὴ δικαία» = ἂ
ἀν μὴ δικαία ἢ ἀδίκ. Χα. 76· «οὐ δικαία» ὁμοίως
= ἀδίκ. «εἰς τὸ μὴ τελευτῶσαν», Ἀγ. 972· «δ-
τω τὸ μὴ καλὸν ζύνεστι» Σοφ. Ἀντ. 368· οὕτω
καὶ μετὰ τῆς ἐνάρθρου μετῆ. «δρῶν τὰ μὴ προσ-
εϊκότα», Φιλ. 391· «δῆμον καὶ μὴ δῆμον»
Πλάτ. νόμ. 6, 757· «οὐδ' ὧς ἀρχαί οὐδ' ὧς
μή», 768· «τῶν οὐ ἀκοῶν», Χαρμ. 167· «καὶ
τόδε δεῖ σκοπεῖν ὅταν κρίνουν μέλλουσιν φιλοσοφῶν
τε καὶ μή», δηλ. φιλοσοφῶν οὕτως, πολιτ. 6,
480· «οὐκ οὐδ'» διόνυν δ' ἐστὶν ἡ μὴ ἐμπειρία·
= ἂν τις ἦνε ἀπειροῦς Ἀριστ. ἔκκλ. 115· «ὅς μὲν
ἀκρόασις τὸ μὴ μεθώδης αὐτῶν ἀτερεστέρον
φανίσταται» Θουκ. 1, 22· «ἔστι τὸ μὲν θεός προ-
εἰλές οὖσιον, τὸ δὲ μὴ προσφιλές ἀνθρώπου» Πλάτ.
Εὐθύφρ. 6, Παρμεν. 116, ἐνθα τὰ «μὴ ἐν ὄντι»
ἀναφέρονται πρὸς τὰ «ὅσα μὴ ἐν ἔστι»· οἱ
πειλαστικοὶ ἢ οἱ μὴ· Πρωτ. 350· 8) τίθεται
μὴ μετ' ἀπαρ. (ὅδε 6) πρὸς δῆλοντιν παρὰ γγ-
λάς, προτροπῆς, προσεγγίσεως μετὰ τὰ βήμα. κε-
λεύω, δέομαι, βαύλωμαι, ἰθὺλω κτλ καὶ
μετὰ τὸ λέγω· «λέγω κατ' ἀνδρα μὴ θεὸν σέ-
δειν ἐμὲ» Αἰσχ. Ἀγ. 879· «αὐδῶ σε μὴ πε-
ρισσὰ κηρύσσειν ἐμοί», Ἐπτ. 1031· «ἔλεγε μὴ
δοῖν» = ὅτι ἔσπετο νὰ μὴ δοῖται Σεν. Ἀν. 2,
7, 4· «προλέγουσιν ἅπανι μὴδ' ὅτι οὐδὲν ἐκείνῳ
δοῖναι» Δημ. 8, 27· ἐξηρησμένη βεβαιωτικὴ
πρῶταις δέχεται τὸ οὐ, ὅπου πέντε τιθεταὶ
καὶ μετὰ τὸ οὐ· «λέγοντες, ὅτι οὐτε ὅστις
δυνάστης, τὰ τε ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν»
Θουκ. 2, 5· «ἀναρωτῶνται οὐ τὴν ἐπιστήμην τοῦ
ἀνθρώπου ἀρεῖν» Πλάτ. Πρωτ. 352· ἀλλὰ
«δυνενόητο εἰς τὸ στατόπεδον μηκέτι ἐλθῆν»
= ἰσχυρίσθητο, δὲν ἤθελε πλεονεῖν ἐλθῆν Σεν. Ἀν.
5, 7, 15· καὶ μετὰ τὰ βήμα. τὰ σημ. ὑπόσχε-
σις, ὁμολογία, ἐλπίδα κτλ. τίθεται τὸ μὴ μετ'
ἀπαρ. διότι ἡ ἀρετὴ παροίεται ὡς ὑποκειμε-
νικὴ ἢ ἐν τῷ λογισμῷ ὑπάρχουσα καὶ οὐχὶ
πραγματικὴ· «ἐνόμικας μὴδ' ἂν τὸ πῶρ νιν εἰρ-
γίθην διός» = ἰκαυχάτο, ἔλεγεν ἀπειλῶν (ὁ Κί-
πρις) ὅτι (κατὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ, ὡς ἐφρόνει)
οὐδὲ τοῦ Διὸς ἡ ἀτοκὰ ἦθελεν ἐμποδίσαι αὐ-
τὸν Εὐρ. Φοιν. 1190· ἀλλὰ οὐ καὶ τοῦ αὐτοῦ
λέγεται ὡς ἐμμένον· καὶ θετικῶς· «φραῖν, οὐδὲ
τὴν Διὸς ἐριν σχεθεῖν» Αἰσχ. Ἐπτ. 412· οὕτω
το ὡφμαι καὶ νομίζω συνθ. συντάς, μετὰ
τοῦ οὐ καὶ ἀπαρ. ὅταν δὲ σηματοῖται φρονεῖν,
ὁποῦ μετὰ τοῦ μὴ· «νομίζαντες μὴ ἂν ἐτι
ἐκινῶν γενέσθαι, κωλύσαι τὴν τετραχόνη» Θουκ.
6, 102· «ἐνόμίζον αὐτὸν τὴν πόλιν μὴ βούλε-
σθαι μάλλον ἢ μὴ δύνανσθαι ἐλθεῖν» Σεν. Ἐλ.
3, 2, 27· συνθ. τὰ πιστεύειν μετὰ τοῦ μὴ Σεν.
Κυρ. 1, 5, 13· ὅ) πρὸς δῆλοντιν συνίπεται μετὰ
τοῦ ὥστε, ἐν ᾧ τὸ ὥστε μετ' ἀπαρ. καὶ εὐκτ.
συνδέεται μετὰ τοῦ οὐ· μέγας τις ἦλεν ἀείμων,
ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς· Αἰσχ. Πέρσ. 711· «ἀν-
δρῆς εἶναι ὥστε μὴ σπένειν ἔχειν» Σοφ. Φιλ.
1100· καὶ ἐν πεζῷ· «ὥστε μὴδὲν δεῖν ἂν πᾶσαι»

Πλάτ. Πρωτ. 317· καὶ συχνά (πρὸλ. μὴ ὡς
«ὥστε πολέμου μὲν μὴδὲν εἶναι ἀφασθαι μὴδὲν
πολεῖν» Θουκ. 5, 13· γ) τὸ ἀναρθρὸν ἀπαρ.
πάντοτε τὸ μὴ· «πίνε' ἐκπαρῖζει πλὴν τὸ μὴ
σεῖν ἐμὲ» Σοφ. Φιλ. 299· «ἐν τῷ μὴ δύνανσθαι
μὴδ' ὄρῶν», Οἰ. Κ. 497· «τὸ μὴ μαθεῖν
κρίσσειν ἢ μαθεῖν τόδε» Αἰσχ. Πρ. 627· «ἡ τὴν
παίδων ἀρχή, τὸ μὴ ἔαν ἐλευθέρους εἶναι» Πλάτ.
πολιτ. 9, 590· «τοῦ μὴ λύειν ἐνέκα τὰς σπον-
δὰς» Θουκ. 1, 45, καὶ ἄνευ τοῦ ἐνέκα· οἱ οἱ
νοχῶσι ἐγγεῖμενοι καταρροφῶσι, τοῦ δὲ ἡ ἐμ-
μακα ἐγγεῖμενοι, μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς· «ἵνα μὴ
ὠφελῇ αὐτοῖς Σεν. Κυρ. 1, 3, 9· «ἂν δύνανται
παρὰ σκευάσει τὸ μὴ ἀδικεῖσθαι» Πλάτ. Πρωτ.
509· 9) εἰς τὴν σύνταξιν τῶν φάσεων σημ. ὅπου
ἀνάγεται καὶ ἡ σύνταξις τοῦ «ὅρα μὴ» (= φυλάττειν
τοῦ μὴ πῶς) μετὰ τῶν αὐτῶν ἐγγράφων, μὴ
ὡν συντάσσονται καὶ ἐκείνη, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῶν
ὅπου ἐπειδὴ ἡ δὲ τὸ μὴ πρότασις πολλὰς
εἶναι πλαγίαι ἐρωτήσεις, τὸ δὲ μὴ εἶναι ἀπορρη-
τικὸν (= ἐξ ἂν δέν), ὥστε ὑπάρχει διαφορά μετὰ
τοῦ ὅρα μὴ ἢ· = vide ne sit, καὶ τοῦ «ὅρα μὴ
ἔστι» = vide num sit· «ὅρα μὴ πῆμα σκευῆ καὶ
μετάγονται τῶν» Σοφ. Πλάτ. 571· «ὅρα καὶ
πράσσοντες μὴ μετῶν κακὰ κηρύσσειν», Φιλ.
«ὅρα κατ' ὅσον μὴ κατακλιθεῖς περὶ», Φιλ.
30 καὶ ἄνευ τοῦ ὅρα (ἐννοουμένου) τίθεται τὸ μὴ
μετὰ ἐν. ὅπου, «μὴ ἀγορεύοντες ἢ τὸ ἀληθὲς
εἰπεῖν» Πλάτ. Ὀργ. 462· «μὴ ἀπλοῦν ἢ ἀν-
θεαίτ. 183· «ἀλλὰ μὴ οὐδ' οὕτοι ἡμεῖς ὡς
συμ. 191· «ἀλλὰ μὴ οὐδ' οὕτως ἔχρη», Κρυπ.
436· «ἂν τις παραβῇ τὰς ἐπ' αὐτῷ πρῶταις
ἐννοεῖ ὅτι ἡ ἀναπλήρωσις τοῦ ὅρα εἶναι
περιττὴ 10) ἐνίοτε τὸ μὴ χρησιμεύει πρὸς δῆ-
λωσιν ἀμφισβήτησιν ὑπὸ τὸν τύπον ἀρητ. ἐρωτή-
σεως, συνήθως ἐμπειρογούσης τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ
νὰ μὴ ἦνε οὕτω, καὶ ἐπαρ. θεωρεῖται ὡς ἰσο-
ματικὸν μόριον, δι' οὗ περὶ μένεται συνθ. ἀρ-
νητικὴ ἀπάντησις, ἐν ᾧ εἰς τὴν ἐρώτησιν τὴν
χρῶσιν οὐ περικλείεται καταφατικὴ· οὕτω εἴθε-
ται· α) ἐπὶ ἐξοικισμῷ ἐρωτήσεων· «ἡ μὴ ποῦ εἶναι
δουμένον φάσ' ἐμμένει ἀνδρῶν» Ὀδ. ζ, 200·
«ἡ μὴ τις σε μῆλα βοῶντας ἀείκωντας ἐλαύνει
ἢ μὴ τις σ' αὐτὸν κτείνει δόλω ἢ ἐβίβριν»,
405, ἐλθα ἢ ἀκούσιν· τοῦ κύκλωπος Πολυφῆμον
εἶναι· ὁμοίως με κτείνει δόλω οὐδὲ βίβριν», ἀρ-
μὴ διαβαλλεῖται ὁμοίως ὑπ' ἐμοῦ» Σεν. ἀποκ.
2, 6, 34· παρὰ τοῖς ἀπ. καὶ ἄνευ ἄλλου ἐρω-
τηματικοῦ μορίου, «μὴ ποῦ τι προῖδης τῶνδε
καὶ περαιτέρως» Αἰσχ. Πρ. 217· «ὁ ναύτης ἀρ-
μὴ ἔς πρόραν φυγῶν πρόμνηθεν εὖρε μηχανὴν
σωτηρίας», Ἐπτ. 490· «μὴ τι νεώτερον ἀγγέ-
λεις», Πλάτ. Πρωτ. 310· «μὴ οὐν ἐγὼ ληρῶν»,
Θεαίτ. 163, καὶ συχνά· β) ἐπὶ πλαγίῳ ἐρωτή-
σει· «ὅρα' ἵδμεν μὴ τοι κοιμήσονται» = ἂν
κοιμηθῶσιν Πλάτ. κ, 98· «οὐδέ τι ἵδμεν μὴ πῶς
μενομήσονται, κ, 101· «περιώμενος ἔνθα καὶ
ἐνθα, μὴ κέρρα ἵπες ἔδωκεν» Ὀδ. φ, 394· «εἰσὶ
μετὰ μὴ τι καὶ κατέσχετον κρυφῇ καλῶνται κατ-
εἶα» Σοφ. Ἀντ. 123· καὶ ἰδ. μετὰ τὸ ὅρα
«ἔλλ' ὁρώμεν αἱ Νικίας σίεται τι λέγειν» Πλάτ.
Ἀσχ. 195· «ἀλλ' ὅρα μὴ ἐκείνους κωλύειν, Χαρμ.
163· «ὅρα μὴ πολλῶν χειρῶν δεήσει» Σεν. Κυρ.
4, 1, 18· «σχευεῖται μὴ δοκῆσαι εἶναι ἐκ θεῶν»

ἦρ. 'Ελ. 119. «ἀλλὰ σκοπεῖν δεῖ μὴ τι λέ-
γεται». Πλάτ. Φαίδρ. 260. «εἰπέτω μὴ τι ἄλλο
λέγειν». Φαίδρ. 273. «ἐνθυμοῦ μὴ τι τότε γίγνε-
ται ἄλλο». Θεαίτ. 196. «ἔκτενον ἔννοον μὴ λίσαν
ἀνταγὼ σωφρονισθῆναι». Ξεν. Ἀν. β, 1, 28.
ἵστανε ἡ ἱρώτισσι εἶνε ἀσθενής τὸ δὲ μὴ ἰσοδου-
νεῖται πρὸς τὸ ἥως. «ἀλλ' ἴστω; ὁμολογήσαμεν τοῦτο
οὐχὶ καλῶς. Πλάτ. Μέν. 89.
ἔν τῷ εἶναι σημειώσαντες ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει ἐ-
παναλαμβάνεται τὸ μὴ. οὕτως παρ' Ὁμή. τὸ
μῆδὲ τίθεται μετὰ προηγούμενον μὴ. «μῆ|μνη-
στέσαντες μῆδ' ἄλλοθ' ὀμιλήσαντες ὕστατα
καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε ἀνανήσαντες». Ὁδ. δ, 581.
«μὴ τεχνηράμενος μῆδ' ἄλλο τι τεχνή-
σαιτο», λ, 613.
Πολλὰκις παρὰ ποιητ. τὸ μετὰ τὸ μὴ ἀρτικτὸν
ἐπὶ τῆς ἐπομ. λέξεως ἐκθλιβέται. Ellendt lex.
Dorici. «μὴ ἐμῆ» συνήθως ἐν τῇ συλλαβικῇ αὐ-
ξήσει τῶν ῥημάτων. «μὴ πόθουν» «μὴ δυνήθη-
ναι». Σοφ. Αἴ. 911. 1016. «μὴ χι» «μὴ ξ» ἀντὶ
τῆς ἐκ. «μὴ κλειπὲν», 271. «μὴ σι=μὴ ἴσι»,
Πλ. 1250. καὶ συχνὰ «μὴ πῖ», Φίλ. 991. «μὴ
ἐκχωρεῖν», Ἀντ. 119. «μὴ ὀδίζον=μὴ ὀδίζον
Οἶ. τ, 691. «μὴ εἰδένα» «μὴ εἰδότα» ἀναγνω-
στέα τρισυλλαβῶς. Σοφ. Τρ. 320. καὶ συχνὰ «μὴ
ῥῆται». Ἀριστ. Θεα. 542. «μὴ εὐρύπτεται»,
Πρ. 1085. καὶ τολμηρότερα παρὰ τοὺς κοιν.
«μὴ οὐ» πολλάκις κατὰ συνήθειαν προσφέρονται
μονοσυλλαβῶς. Σοφ. Οἶ. τ, 13. «μὴ οὐχί», Οἶ.
κ, 361. ὅταν μετὰ τὸ μὴ ἔπεται α φάνεται
ἡ συνίζησις εἶνε προτιμητέα τῆς ἐκθλίψεως.
οὐ, nūn, nūm cedum, nisi.
Μη γάρ, ὅτι, - ἄλλὰ. 1) εἶνε ἐλλειπτικὸν ὥς καὶ
τὸ «μὴ ὅτι» = δὲν θέλω νὰ εἰπω ὅτι = ἀλλὰ.
«μὴ γάρ ὅτι πρὸς τοῦτον τοιοῦτον ὄντα ἄλλ'
οὐδὲ πρὸς ἄλλον οὐδ' ἂν εἴε οὐδένα τοιοῦτο
συνάλλαγμα ποιούμενος». Δημ. 30, 21. 2) ἀπο-
τελετικὸν μετὰ ἐμφατ. ἀρνητικῶς ἐν ταῖς ἀπο-
φασίαι, οὐδόλως. «μὴ γὰρ ἔφη» δηλ. τοιαῦτα
ἀγόμενα = οὐδόλως εἶπε. Πλάτ. πολιτ. 3, 381.
«μὴ γὰρ δὴ δίνας γ' Εὐρώτα», δηλ. ἔλθοιμεν
ἔρ. Τρω. 212.
Μηδ, ῥ. 1) γυνὴ τοῦ Ἰδομενεὺς Λυκοφρ. 2)
Πρωτ. Φίλιππου Πανσ. 3) γυνὴ Φιλίππου τοῦ
Περσέως Ἀθην.
Μηδαμ, ὁμορ. δοτ. Θηλ. τοῦ μηδαμῶς ἀντί
μῆδ-αμὰ καὶ μῆδαμῆ τὴ μῆδαμῆ (ὡς ἀναφ.
τοῦ τῆ, γράφ. καὶ μῆδαμῆ) εἶνε δὲ κυρ. δοτ.
τοῦ Θηλ. τοῦ μηδαμῶς. κατ' αὐδὲνα τρόπον,
οὐδόλως, ὁλόταλα καὶ συνείας. ὡς καὶ τὸ μὴ.
«μῆδαμῆ χάλια». Αἰσχ. Πρ. 93. «μὴ φύγητε μῆ-
δαμῆ». Σοφ. Φίλ. 778. «ὁ μῆδαμῆ ἴσμεν». Πλάτ.
Θεαίτ. 187. «μὴ προσπαίζοντες μῆδαμῆ μῆδα-
μῶς οἰκείτας», νόμ. 6, 777. «καὶ δ' εἴτιν αὐ
μῆδαμῶς δοκεῖ», γ, 820. «πῶς ὅμως οἶόν τ'
εἴδιναι τοὺς μῆδαμῆ μῆδαμῶς τοῦ πράγματος
ἰγγός», δηλ. ὅπως. Δημ. 45, 38. Παρ' Ἡρ.
ὁ δοτ. τῆς μῆδαμῆ «μὴ γενέσθαι μῆδαμῆ
μετ' ὅπως ἀνθρώπους· εἰδὲν νῦν», 1, 68. «εἰδὸν ὁ-
ψιν, τὴν μῆδαμῆ ὀφείλον ἰδεῖν», 3, 65. καὶ
συχνὰ πέντετοι μετ' ἐν διαφ. γρ. μῆδαμῆ, ἥτις
εἶνε προτιμητέα. ἐπειδὴ ἀπαντᾷ παρὰ π, καὶ
εἶνε αἰετ. πλ. οὐδ. γένους τοῦ μῆδαμῶς. «μῆ-

δαμ' ὁ πάντα νόμον θεῖτ' ἐμα γυνώσκ' κράτος
ἀντιπαλὸν ὁ Ζεὺς». Αἰσχ. Πρ. 524. «αὐ γάρ τῷδ'
ἰσθί, μῆδαμ' ἡμέρᾳ μίξ' πληθὺς τασσοτέρθμον
ἀνθρώπων θανόντων». Πίρρ. 423. «τὸ μῆδαμῆ λη-
γόν ἔκουσ' ἀκούσαι». Σοφ. Οἶ. κ, 519 καὶ
μετρ. περυσισσισ.

Μηδ-αμινός, 3' οὐτιδανός, τιποτένιος, ὡς τὸ
οὐτιδανός ἐκ τοῦ οὐτιε=αἰτίας. Παύλ.

Μηδ-αμύθεν, ἐπίρ. ἐξ οὐτινῶν μέρους, ἀπὸ
πυθινῶν. «μῆδαμύθεν ἄλλοθεν αὐτὸ γίγνεσθαι ἢ
ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐναντίου». Πλάτ. Φαίδ. 70.

Μηδ-αμύθι, ἐπίρ. ἐν οὐδὲν μέρει. τῆς γῆς
Λοσκ. Ἐρωστ. 31.

Μηδ-αμύθι, ἐπίρ. μῆδαμύς. Ξεν. Λακ. 3, 4.

Μηδ-αμός, 2 (μῆδῆ, ἀμός) μῆδῆ εἰς, μῆδῆς
Πρ. 1, 143, πάντοτε ἐν πλ.

Μηδ-αμύσα, ἐπίρ. εἰς οὐδὲν μέρος, πυθινῶν,
συσχετ. τοῦ πόσι, ποτ' «μῆδαμύς ἄλλως τεί-
νοντα». Πλάτ. παλ. 6, 499.

Μηδ-αμύς, ἐπίρ. συσχετ. τοῦ ποθ' ἐν οὐδὲν
μέρει, πυθινῶν. «μητροῦ μῆδαμύς τιμὰς νῆρην»
Αἰσχ. Εὐμ. 594. «καὶ μῆδαμύς γὰρ ἴσται τὸν ὄν-
των» = ἐν οὐδὲν μέρει τῆς γῆς. Πλάτ. Παρμέν.
162. καὶ μετὰ τοῦ ἄλλοθεν, Φίλ. 68. συνήθως
μετ' ἄλλων ἀρνητικῶν. «νοῦν μῆδελι περὶ μῆδε-
νός εἶναι μῆδαμύς», σοφ. 249. «μηταῖς μῆδέποτε
ἰδέσθαι μῆδαμύς θηρεύσαι», νόμ. 7, 824, περυσισσισ.

Μηδ-αμύς, ἐπίρ. συσχετ. τοῦ πῶς κατ' οὐ-
δένα τρόπον. ἐν τῇ αὐτῇ συντάξει ὡς καὶ τὸ μὴ.
«μῆδαμύς, ὡς φίλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δαδῶμεν
κακὰ». Αἰσχ. Ἀγ. 1659. «μῆδαμύς λάθῃ», Χυ.
671. «ἐμβουλός εἰμι μῆδαμύς ἀτακῶσαι», Εὐμ.
682. «μῆδαμύς μὴ μῆδ' ἐς βίλος». Σοφ. Φίλ.
1284. «καὶ μὴ θεοῦς τιμῶντες εἴτα τοὺς θεοῦς
μοῖραν ποιῶσι μῆδαμύς», Οἶ. κ, 279, συγ. ἂ
ἐν ἀπαγορεύσει. «τὸ μῆδαμύς ὄν» Πλάτ. σοφ.
237. καὶ μετὰ τοῦ ἄλλως, νόμ. 8, 838. καὶ
μετὰ ὅπου. ὡς τὸ μὴ, «μῆδαμύς βουλήθη, εἴ-
πη», Φαίδρ. 236. καὶ μόν. ἐν ἀπαγορεύσει,
Πρωτ. 334. συγ. 175, nūn, modo.

Μη-δῆ (προβλ. οὐ-δῆ), ἀρνητ. μόρ. καὶ μῆ, καὶ
δῆ, ἀλλ' ὅχι, ὅταν μετὰ θετικὴν πρότασιν ἀκυ-
λῶσθαι εἴτερα ἀρνητικῆ. «νῦν μὲν δαίνυμαι το-
κώμεθα, μῆδὲ βοητὴς ἔστω». Ὁδ. α, 369. καὶ
συχνὰ. «μῆδῆ τις» Ἰλ. γ, 185. διαφέρει τοῦ
«καὶ μὴ» = καὶ βεβαιῶς ὅχι. Ὁδ. δ, 710. «ἐπε-
ναλαμβάνεται πολλάκις μετ' ἐμφάσεως» «μῆδ'
ὄντινα γαστέρι μῆτηρ κοῦρον ἰόντα φέροι μῆδ'
ὅς φύγοι» Ἰλ. ζ, 58. ὅταν διπλασιάζεται δι-
αφέρει τοῦ «μῆτε-μῆτε», διότι τὸ δεύτερον μέλος
προστίθεται ὡς τι νέον καὶ δὲν καθίσταται δι-
ναγκαῖον διὰ τοῦ πρώτου, ἐπομ. δὲν ἐμφανίζεται
ἡ ἀμειψία σχέσις τῶν δύο μερῶν τῆς προτά-
σεως. «μῆδῆ τις ἱπποσύνη τε καὶ ἡγορήνη πε-
ποθὼς οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμῆκτο Τρώεσσι μί-
χασθαι μῆδ' ἀναχωρεῖτω» = ὅς μὴ μάχηται ἐ-
κατὸς μόνος καὶ ἂ μὴ ἀποχωρῇ πρὸς τὸ ὀπί-
σω, δ, 303. «καὶ μῆδ' αὐτοῦς ἐκμαθὲν ζῆναι
πόνους». Αἰσχ. Πρ. 778. καὶ παρὰ τοὺς λοι-
ποὺς. Ἀριστ. καὶ ἐν περὶ, ἐπὶ ἀπαγορεύσεως
ὡς τὸ μὴ μετὰ ἐν. προστ. καὶ δοτ. ὅπου. «αὐ
δ' ἡτύχας μῆδ' ἄγαν λαδροτόμοι». Αἰσχ. Πρ.
327. «μῆδ' οὐ φωνήσῃ», 585. «αὐθ' ἔκαστος
ἐκφράξῃ μῆδῆ μοι διπλάσι βδοῦς προστάλης».

952. «πέμφον τινὰ στελοῦντα μηδὲ τοῦτ' ἀφῆς» Σοφ. Οἶ. τ. 860 καὶ μετὰ ἐν. ὅπου. «μηδ' ἔτι Νεῖλου προχόος σέβωμεν» Αἰσχ. ἰκ. 1003· καὶ μετὰ ἀορ. προστ. «καὶ νῦν ἔασον μηδὲ σοι μελὴ-τάτω». Πρ. 332· «μηδ' ὅτι οὖν» Πλάτ. πολιτ. 300· «μηδὲ τὸ παρὰ πᾶν» = οὐδὲ ὅλως, Πρωτ. 331· «μηδὲ ἀρχὴν» = ἐν γένει ὄχι, Γοργ. 478 «μηδὲ εἰς μηδὲ ἔταρος», ἐμφαντικώτερον τοῦ μηδεῖς καὶ μηδέτερος, ἐνθα τὴ ληκτικὸν α τοῦ μηδὲ δὲν ἐκ-θλίβεται, χωρίζεται δὲ τοῦ εἰς διὰ παρεμπιπτόν-των μορίων ἢ προσθέσεων· «καὶ μηδ' ὅρ' ἐνὸς ἄλλου», συμμ. 222· «μηδ' ὅπῃ μετὰς ἀρχεσθαι τῶν ἡδυνῶν», Ἀλκ. Α. 122· «ὅπως μηδ' ὅρ' ἐνὸς ἀπόλλυται κακοῦ», πολιτ. 10, 610 «ὅταν ἀκολουθῇ προτάσεις συνδεομένης διὰ τοῦ μήτε-μήτε, ἔξαιρεί μετ' ἐμφάσεως τὸ ἐπόμενον, ἐν ᾧ τὰ διὰ τοῦ μήτε-μήτε συνδεόμενα μέρη θεωροῦν-ται ὡς· «οἱ; μήτε παιδεία ἐστὶ, μήτε νόμοι μηδὲ ἀνάγκη μηδεμία», Πρωτ. 427. Οὕτω πρέ-πει νῦν θεωρηθῶσι καὶ αἱ περιπτώσεις, καθ' αἷ ἀπαξ μόνον τίθεται τὸ μήτε καὶ τὸ μηδὲ φάινε-ται· ὅτι ἀνφέρεται πρὸς τοῦτο ᾧ ὅτι τίθεται ἀντὶ τοῦ μήτε· «μή νυν, ὅτι φθονεραὶ θεατῶν φρένας ἀμφικείμενται ἐλπίδες μήτ' ἀρετῶν ποτε σιγάτω πετρῶν, μηδὲ τοιζὸ ὕμνοιο» Πίνδ. Ἰ. 2. 43· ἄλλ. ἔχει παρὰ Σοφ. Φιλ. 760 «ἐφ' ε-μαι ἐκόντα μήτ' ἄκοντα μηδὲ τῶν τέχνη μελι-ναι», ἐνθα πρὸ τοῦ ἐκόντα ἐννοητέον ἕτερον μήτε, neque, non, ne-quidem.

Μηδε-αμοῦ· μηδαμοῦ, Ἀθηναῶν ἐπιγρ.

Μηδεα, ἢ· θυγ. Αἰήτου βασιλέως τῆς Κολ-χίδος, γυνὴ Ἰάσονος Ἰσ. 961, Ἦρ. 1, 2 (ἐνθα καίται Μηδείην)· πρὸλ. καὶ Μηδεα.

Μηδεῖας, ὅ· 1) οἷος Ἰάσονος καὶ Μηδείας Ἰσ. πρὸλ. Μηδός· 2) Ἀθηναῖος τις Δημ. 3) π. ἀντὶ Μηδός Πίνδ. 4) ἐπίθ. τοῦ Μηδός, 3.

Μηδ-εῖς, μηδε-μίξ, μηδ-έν, γεν. μηδενός, μη-δεμῆς· μηδὲ εἷς (πρὸλ. μηδῆ), οὐδεῖς, κανεῖς, κανένας, (μήτος) γῶρα παρ' Ὁμ. ἀπαξ Ἰλ. σ. 500 «ὅ δ' ἀνάνιστο μηδὲν ἐλίσθαι», ὡς τὸ μὴ ἐπὶ ἀπαγορεύσεως· «μηδὲν πόνει» Αἰσχ. Πρ. 312· «ταῦτα μὲν ται μηδὲν αἰνικτηρίως» = ἐκφρα-ζὶ οὐδὲ ὅλως αἰνιγματικῶς, 951· «μηδὲν φορη-θῆς», 128· καὶ ὡς περὶ καλ. «μηδὲν αἱματώ-μελα», Ἀγ. 1641· «ὁπέρκοπον μηδὲν ποτ' εἴπης εἰς θεοὺς ἔπος» Σοφ. Αἴ. 128· «τρέσσητε μηδὲν», Ἀντ. 712· καὶ συχνὰ ἐπιρρημ. «καὶ μοι μηδὲν ἀχθεσθῆς» Πλάτ. Γοργ. 486· ἐμφαντικῶς. τοῦ ἀπλοῦ μή, «μηδὲν ἀθυμήτητε» Ξεν. Ἀν. 5, 4, 19, καὶ συχνὰ καὶ ἐπὶ τῶν ὁποθ. καὶ τελικ. προτάσεων· «κἂν μηδεῖς ἔξῃ» Σοφ. Αἴ. 1163· «ὁ μηδὲν εἰδώς», Οἶ. τ. 307· «ὅπως μηδεμία τὸ αὐτῆς αἰσθῆσεται» Πλάτ. πολιτ. 5, 461· καὶ ἐπισωρευμ. «μηδενὶ μηδὲν μηδεμίαν δύνα-μιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδὲν», σοφ. 251· «ἐ-πορεῖ καὶ πὶ μηδὲν ἔργεται» Σοφ. Ἰλ. 988· «εἰς τὸ μηδὲν κατανεῖ» Πυλ. 2. 4, 34, 2, «τὸ μη-δὲν», Ἦρ. 1, 32· καὶ ἐπὶ εὐ. οὐχου, 8, 106· «ἂν τὸ μηδὲν ὦν» = ὅ ὅτι τίποτε, ἀδύνατος Σοφ. Γοργ. 1097· «τὸ μηδὲν ὄντας ἐν τροπῇ δορός» = οὔτινες δὲν ἦμεθα τίποτε, Αἴ. 1254· «ὁ μηδὲν ὦν», 754· «ὁδῆται με τῆν μηδὲν εἰς τὸ μηδὲν», Ἰλ. 1157· «καὶ μὴ τὸ μηδὲν ἄλγος εἰς μέγ' ὄφεται», Οἶ. τ. 638, «μηδὲν λέγειν», ἀντιθ. τῷ «δικαίω»

δεσθῆαι» Ξεν. Κυρ. 8, 3, 20· «μηδὲν, ἐπὶ ὁλῶς, κατ' οὐδένα τρόπον» «μηδὲν διαφύγει» Πλάτ. πολιτ. 289· «μηδὲν ἄρα θανατώμενον» οὐδὲ ὁλῶς ἀρα ἀ; θανατώμενον, πολιτ. 10, 610· ὁ πλ. μηδένες σπάνιος Σοφ. Αἴ. 1114, «ἐλ. 5, 4, 27· πρὸλ. μηδαμῶς, μήτε» = τὸ ὅτι; μηδὲν εἶνε μὲν. καὶ οὐχὶ ἀπὸ τούτου ἀπὸ Ἀριστοτ. καὶ ἐξ. nullus.

Μηδ-ε-ποτε, ἐπίρ. παρὰ π. κίχωρ, μηδὲ ποτε ἐντινῶν. τοῦ μήποτε· ποτε, οὐδέποτε, καμὲν φορὰν Πλάτ. Πρωτ. 315· «μηδέποτε εἴπω» μὴ εἴπω ποτε, Θεαιτ. 151· κίχωρ, μηδὲ ποτε εἶνε ἐμφαντικῶς, Ἰσ. ἔρ. 719, συνημῶς.

Μηδ-ε-πω, ἐπίρ. ἐντινῶν. τοῦ μήπω, ὅλῃ κόμῃ· «ὅ νῦν τὸδ' ἔστι μηδέπω μεσούν κακόν» Αἰσχ. Πέρσ. 427, necdum, nondum.

Μηδ-ε-πῶ-ποτε, ἐπίρ. οὐδέποτε ὥς τὴν τῶρα, πρὸ ἀκόμῃ ὥς τῶρα Αουκ. Ἔρμωτ. 31, συνημῶς.

Μηδεῖς ἰ. α. σ. τ. ἢ· θυγ. Πριάμου, κυρ. ἢ φρονήτην κεκοσμημένη (μηδός καὶ καίνωμα, καὶ κῶμα) Ἰλ. ν. 173, Πάυσ.

Μηδ-ε-τερος, 3· μηδέος, κανεῖς ἐκ τῶν Πλάτ. Εὐσθ. 286· «ἐαν μηδέτερον ἴδῃς δοῦν μεθ' αὐ», σοφ. 250· καὶ συχνὰ ἐν τῷ πλ. «τὸ μὴ τερα ὄν», πολιτ. 9, 583· κίχωρ. ἐμφαντικῶς «μηδὲ ἕτερος» = μηδὲ εἰς ἐκ τῶν δύο Θουκ. 97· πρὸλ. μηδὲ, neuter· ὁ τύπος. μηδέντερος ἀπὸ Ἀριστοτ. καὶ ἐξ.

Μηδ-ε-τέρωθεν, ἐπίρ. ἀπὸ κανέν τῶν δύο μερῶν, μήτε ἀπὸ τῶ ἐν μήτε ἀπὸ τῶ ἄλλο μέρους, μετ.

Μηδ-ε-τέρως, ἐπίρ. με κανένα τῶν δύο τρόπων, μήτε με τὸν ἕνα μήτε με τὸν ἄλλον τρόπον, οὕτως οὕτως ἄλλως Ἀριστοτ. ποιητ. 14 καὶ μετ.

Μηδ-ε-τέρωσε, ἐπίρ. εἰς κανέν ἀπὸ τῶν δύο μερῶν, μήτε εἰς τὸ ἕν μήτε εἰς τὸ ἄλλο μέρος Θουκ. 4, 118.

Μηδευμα, ατος, τό· μηδός, ἐπίνοια, τέχνη, πονηρὸν σχέδιον Σχολ. Ἰσ. 66, 510.

Μηδὴ, καὶ Μηδεα Γαλ. τ. 13 σ. 875.

Μηδεα, (Μηδός) γῶρα τῆς Ἀσίας· «τὸ Μηδεα τετχας», μεταξὺ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου Σοφ. Ἦρ. 1, 7, 15, δι. γρ. Μηδεαί.

Μηδ-ε-ζῶ· φέρομαι, λαλῶ, ζῶ ὡς Μηδός, φρονῶ τὰ τῶν Μηδῶν Ἦρ. 4, 144, Δημ. 59, 1.

Μηδ-ικός, 3· ἴδε Μηδός.

Μηδ-ικόν, τό· φυτόν τὸ ὥσως ἢ Μηδικὴ πῶς ἀ-σκα. 4, 18.

Μηδ-ικός, ὁ· Ἑλλ. κυρ. ὄν. Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 31.

Μηδ-ικός, ἴδος, θηλ. τοῦ Μηδός, ἢ ἡ ἑκ τῆς Μηδ-ικός.

Μηδισμός, ὁ· ἡ κλίσις πρὸς τοὺς Μηδούς, λαμβάνειν μέρος ὑπὲρ τῶν Μηδῶν Ἦρ. 4, 100.

Μηδιστί, ἐπίρ. κατὰ τὸν τρόπον τῶν Μηδῶν εἰς Μηδικὴν γλῶσσαν Στρεβ. 11, σ. 500.

Μηδ-ικός, ὁ· βασιλεὺς Ὀδρυσῶν ἐν Θρῳκίᾳ Ξεν. δι. γρ. Ἀράδοκος.

Μηδ-ο-κτόνος, 2· ὁ φονεὺς ἢ φονεὺς Μη-δός· Ἀνθ. Πλ. 62. 1.

Μηδ-όλως, ἐπίρ. μηδὲ ὅλως, οὐδὲ ὅλως, παντά-πασιν, ὁλότακα, μετγ. πανταquam.

Μηδ-ομαι, (μηδός) πρὸλ. μέδομαι, medeor, πο- (dior), μελ. μέσομαι· συλλογίζομαι, ἔχω κατὰ νοῦν, βουλεύομαι· «ἄλλο τὸ δὴ σὺ θεὸς τόδε μέ-δεις οὐδὲ τί πομπήν» Ὀδ. ε. 173· «τὰ μὲν νοῦν ἄρα» ἂν ἐμοίπερ αὐτῇ μηδοίμην», 189.

Εβρουάλου, ἡγεμῶν τῶν Ἀργείων Ἰλ. 2) υἱὸς Ἐχίου Ἰλ. 0, 422, ἐνθα αἰτέ. Μηχιστή.
 Μηχεστιάδης, οὐ, ὁ πατρὸν τοῦ Εβρουάλου Ἰλ.
 Μηχιστος, 3, ὡπερ τοῦ μακρός, ἐκ τοῦ μή-
 κος· ὁ μακρότερος, πολλὸν μακρός· «τὸν δὲ μήκι-
 στον καὶ κάρτιστον κτένον ἄνδρα» Ἰλ. η, 155·
 «τί νῦ μοι μήκιστα γένεται» = τί θὰ γένῃ τέλος
 Ὁδ. ε 299, καὶ ἐν περὶ Ξεν. Κυρ. 4, 5, 28.
 «τὸ μήκιστον», ἐπὶ μακρότατα Λουκ. Ἑρμ. 50·
 «τὸ μήκιστον αἰῶνος» = ἡ μακροτάτη ἡλι-
 κία Ξεν. Ἀγ. 10, 4.
 Μηκόθεν, ἐπὶ μακρόθεν Σχόλ. Σοφ. Φιλ. 180,
 ἢ γραφὴ μήκοθεν εἶναι ἐναντίον τοῦ κανόνος.
 Μηκο-ποιέω· μηχανῶν, κάμνω μακρὸν Εὔστ.
 Ἰλ. σ. 32, 5.
 Μηκος, εὐς, ὅωρ μάκος, τό· μικρός· «ρόπαλον
 = τῶσαν ἔην μήκος» = τόσον μακρὸν Ὁδ. ι, 314·
 «μήκος γε γενέσθην ἐννεόργουσι», λ, 312· «πᾶ-
 γαι μίκαί τε» Πινδ. Π. 4, 254· «συνὰ ἐπὶ γρό-
 νου» = τασσέτο μήκος ἔκτεινον λόγου· Αἰσχ.
 Εὐμ. 192· «ἐν μήκει χρόνου» Σοφ. Γραχ. 69·
 (πρόβλ. 6, 34· χρόνου Πλάτ. νόμ. 3, 676· λό-
 γου, 1, 645, παρατίθεται πρὸς τὸ βάθος καὶ
 πλάτος, σοφ. 235· καὶ ἐν πλ. longitudo).
 Μηκοτε, ἐπὶρ. ἰων. ἀντὶ μήκοτε Ἦρ.
 Μηκούτης, ἡτος, ἡ· μήκος Γαλην. τ. 19, σ. 478, 8.
 Μηκού βερνα, ἡ· πόλις τῆς χειρσονήσου Παλή-
 νης, ἱκίνειον τῆς Ὀλύμπου Ἦρ. Θουκ. κάτ.
 Μηκυδεραῖοι· Θουκ.
 Μηκυθος, ὁ· κυρ. ὄν. Δ. Ἀλ.
 Μηκύναις, εὐς, ἡ· μηχανισμός, ἐπέκτασις.
 Μηκυντέον· πρέπει τις νὰ μηχανῇ Ἰαμβλ.
 Μηκυντικός, 3· ὁ συνεισῆζων ἀγαπῶν νὰ μη-
 κύνῃ (τὰ φωνήεντα)· «μᾶλλον μηχανητικοὶ εἰσι
 (Ἀττικοί) κατὰ τὰ φωνήεντα» Ἀπολλών.
 Μηκύνω, μηχανῶ· μακύνω, μελ. νυν· κάμνω μακρὸν,
 ἐκτείνω, ἐπὶ γρόν. ἀναδᾶλλω· «οὐδὲ μακύνων
 τέλος οὐδὲν» Πινδ. Π. 4, 280· «μηκύνειν λό-
 γους» Σοφ. Πλ. 1476· «ἔπυστα φωνῶν μηδὲ
 μηχανῶν βοήν» = κάμνω νὰ ἡγήσῃ μακρὰν, Οἶ.
 Κ. 490· λόγον Ἦρ. 2, 35, καὶ ἄνευ τοῦ λόγον
 Ἀριστ. Λυσ. 1132· «πόσους εἴποιμ' ἂν ἄλλους
 εἴμε μηχανῶν δέοις· χρόνον μηχανῶμεν» Εὔρ.
 Ἦρ. μ. 87· «βίον μηχανῶναι», 143· «ὄνδ' Ξεν.
 ἀπομν. 3, 13, 5· «μηκύνεται ὁ πόλεμος» Θουκ.
 Φιλ. 50· καὶ ἄνευ τοῦ λόγ. ὄν. σῶναι ὡς ἀμετέδ.
 ὁμιλῶ διεξοδικῶς, Μενίξ. 214· «περὶ τινος Δ.
 Σικ. 1, 37, longum facio, produco).
 Μηκυμός, ὁ· ἐπέκτασις φωνήεντων Εὔστ.
 Μηκίων, ὡτος, ὅωρ. μέκων, ἡ καὶ ὁ 1) εἶδος
 φυτοῦ, ἡ παπαρούνα Ἰλ. 0, 306· «μήκων» Ἀ-
 ριστ. ὄρν. 160, Ἦρ. 2 91· «μήκων» μεμλιτω-
 μένων· Θουκ. 4, 21, Θουκ. καὶ μετ. καὶ ἡ κε-
 φαλή (κώδεια) καὶ ὁ χυμὸς τῆς μήκωνος (μηκί-
 νιον) ἐνίοτε οὕτως ὀνομάσσονται· «μήκωνες λευ-
 κόι» (ἄρρ.) Ἀθην. 11, 178· «μέλαινα, 1, 17· 2)
 ἡ κύστις τῶν κοχυλίων, σπηλαίων καὶ ὁμοίων θα-
 λασσιῶν μαλακίων, ἐντὺς τῆς ὁποίας ὑπάρχει
 χυμὸς ὁμοίος μὲ μελάνην, καὶ ἡ ὁποία εἶναι ἀντὶ

ἡπατος, ὡτος ἐκ τοῦ σχήματος ἡ τοῦ γρόμματος
 τῆς κεφαλῆς τῆς μήκωνος· κληθεῖσα οὕτως Ἀ-
 ριστ. 1, Ζ. 4, 4· «αἱ τῆς πορφύρας μέλ-
 νες» Ἀθην. 3, 87· 3) εἶδος μεταλλικῆς ἀμμον
 Πολυδ. 7, 27· πρόβλ. κέγγρος· 4) ἀργυρεῖον·
 κὺν κόσμημα ὁμοίον τῷ σχήματι τῆς μήκωνος
 Παιστ. 5, 20, 9, παραναρ.
 Μηκωνάριοι, 3· μηχανικοί· Γαλην. τ. 14, σ. 130.
 Μηκωνεὶος, 2· μηχανικός, ὁ ἐκ μήκωνος· ἄρ-
 ρτος Φιλοστρ. γυμν. σ. 6, 19, παραναρ.
 Μηκωνή, ἡ· τὸ ἀρχαῖον ὄν. τῆς Σικυθῶνος· Ἦρ.
 Μηκωνικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μήκωνα
 «σερμᾶτια μηχανική» = ὁμοία πρὸς τὰ τῆς μή-
 κωνας· Ἀθην. 2, 66, παραναρ.
 Μηκωνιον, τό· 1) ὁ χυμὸς τῆς μήκωνος, ὅπιν
 Ἰπποκρ. σ. 407, 39· 2) ἡ πρώτη κόπρος τοῦ
 ἀργυρεῖου τοῦ παιδὸς Ἀριστ. 1, Ζ. 7, 10· ἰπ.
 ἔχθων· ἴδε μήκων Ἀθην. 3, 87.
 Μηκωνίς, ἴδου, ἡ· 1) θρίδαξ, εἶδος θρίδακος
 (μαρούϊου) κληθεῖσα οὕτως ἐκ τοῦ χυμοῦ (γὰ-
 λακτος) ὀνομάζοντος πρὸς τὸν τῆς μήκωνος
 μετ. ὡς οὖς. πλ. Νιλ. Θηρ. 630· καὶ μετὰ
 ἀρρ. οὐτ. «μακωνίδες ἄρροι» = ἄρροι ἐκ μήκω-
 νος (σπέρματος μήκωνος) Ἀλκμ. Ἀθην. 3, 111·
 2) ὡς κύρ. ὄν. ἐταίρα τις Ἀθην. 13, 537· ἐν
 Πελοποννήσῳ νῦν μακω(ου)νίδας ὀνομάζου-
 σιν αὐτὲς τὰς μήκωνας πρὶν ἀνοήσασθαι.
 Μηκωνίτης, οὐ, ὁ· ὁμοίος μήκωνι, πολυτέφρος
 λίθος Πλίν. 1, Φ. 37, 10, 63, mesonites.
 Μηκωνίτης, εἶδος· ὀθλ. τοῦ προηγ. μετ.
 Μηκωνο-εἰδής, 2· ὁμοίος μήκωνι Σουλδ.
 Μηλᾶγριον, τό· ἀγριόμηλον Βυζ.
 Μηλάνθη, ἡ· 1) μελολόνη Στράβ. Ἀνθ. 78, 6,
 3· 2) ἄθος μήλου Φιλοστρ. εἰκ. 1, σ. 803, 12.
 Μηλατᾶς, α, ὅωρ. ἀντὶ
 Μηλάτης ἡ μηλατῆς, οὐ, (μήλου) δ· μῆλω-
 τῆς, μελολόνης, ποιητὴν Εὔστ. σ. 877, 50· «μη-
 λατᾶν τὸν ποιμένα Βοιωτοί» Πούχ.
 Μηλάτων, γεν. πλ. τοῦ μήλου κατὰ μεταπλά-
 σιν ἀντὶ μῆλων Λυκάβρ. 106.
 Μηλαφά(έ)ω (μήλη ἀφή)· φηλαφᾶω, κορ.
 ἐρευνῶ διὰ τῆς μήλης, μελόω· «μηλαφᾶσαι τὸ
 φηλαφᾶσαι» Εὔστ. Ὁδ. σ. 1390, 80, Ιαμβλ.
 Μηλέα, καὶ συνηρ. μήλη, ἡ· μελεῖα, τὸ σ(ν)-
 ὄρον ἡ μελεῖα Ὁδ. η, 115· «Περσική = βροδαί-
 νεια Θεόφρ. - Μηδική = λεμανέα Θεόφρ. (δισυλ-
 λάδωσι ἐν Ὁδ. ω, 340).
 Μηλείη, ἐπ. ἡ· μελεῖα Νικ. Ἰλ. 230.
 Μηλείας, 3· α) πρόδειος, ὁ ἐκ προδείτου· «γᾶλα
 Εὔρ. Κόκλ. 217· «αἶμα μελεῖον φόνου», Πλ.
 92· «τράπεζαι ἐπίπλεαι μελείων κρεῶν» Ἦρ.
 1, 119· β) ἐκ μελεῖας, μελείνιος· «οτύπος = κορ-
 μὸς μελέας Ἀπολ. Ρ. 4, 1401, ονίπις.
 Μηλήη, ἡ· χειρ. ἐργ. κιν. τὸ μῆλι χρησιμεύον
 πρὸς ἐξέτασιν πληθύν, καὶ ἔγχυσιν φαρμάκων
 ἐντὸς αὐτῶν, καθεστῆρ Ἰπποκρ. «ἐναλεῖσθαι μᾶ-
 λῃ» Ἀνθ. 11, 126, specillum.
 Μελέη, ἡ· συνηρ. ἀντὶ μελέας.
 Μελέης, ὁ· βασιλεὺς Λυδίας Ἦρ.
 Μελέιας, ἡ· ἴδε Μελέας.
 Μελεῖαδες, ὡν, αἱ 1) νόμφοι τῶν μελεῶν καὶ
 λαϊκῶν ὁπωροφόρων δένδρων, ἡ τῶν ποιμνίων
 ὑπὸ τὸν τύπ. Μελεῖαδες Πολυδ. 9, 122, 124·
 πρόβλ. Μελέης 2· 2) «Μηλιάδες νόμφοι = νόμφοι

ἡς Θεσσαλίας γῶραι Μηλίδαι Σοφ. Φιλ. 725.
 Μηλιακός, 3' ἴδε Μηλί.
 Μηλιάς, ἄδης ἢ ἴδε Μηλιάδες καὶ Μηλος.
 Μηλ-ἰαυθμός, ὁ τῶν μήλων ἰαυθμός, τύπος
 ἐν ᾧ κοιμῶνται τὰ πρόβατα, μένδρα, ποιμνιο-
 στάσιον Λοκάφρ. 96.
 Μηλιάς, εἰς ὁ ἴδε Μηλίς.
 Μηλίζω· εἶμαι ὁμοίος μετ' ἄλλον κατὰ τὸ χρώ-
 μα Διοσκ. 1, 173, 2, 107.
 Μηλίνα-ειδής, 2' ὁμοιάζων μετ' ἄλλον κατὰ
 τὸ χρώμα· ἄνθος Θεόφρ.
 Μηλινάειος, εἰσα, ἐν· μελινειδής· = χρυσή
 Νικ. 090. 173.
 Μηλινός, ἢ ὄν. Νόμφης Ὀψφ. θυν. 710
 Μηλινός, ὄψφ. μέλιτος (μήλων), 3' α) ὁ ἐκ
 μήλου κατασκευασμένος· ἐμπλαστρός, ἱατρ. μτγν.
 -λαίον, μτγν. β) ὁ ἔχων τὸ χρώμα μήλου, κι-
 τρινωπός· = εἰσθής, ὑποδήματα Ἀθην. 4, 259.
 γ) ὁ ἐπὶ μήλεων· ὕδατος· κλάδοι μελίας Σαφρ.
 ἄποσπ. 4, 19) iuteus, gilvus.
 Μηλινός, ὁ λιμὴν τῆς Ἀραβίας Στραβ.
 Μηλινός-χρῶμα, ὁ, ἢ ὁ ἔχων μελινόν (κίτρι-
 νωπὸν) χρώμα· χιτῶν Φωτ. βέλ. σ. 345, 1.
 Μηλίσις, 3' α) ἴδε Μηλός· β) υἱὸς Πριάμου.
 Μηλίς, ἴδως, ἢ 1) μελίας Ἀθην. 13, 601, ὄψφ.
 μελίας Θεόφρ. 8, 72· «μελίσις Κυθωνία» = κυθω-
 νία· 2) ἀσθενέστατος τοῦ ὄνου Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 25.
 Μηλίς, ἴδως, ἢ 1) γῶραι τῆς Θεσσαλίας καὶ «Μη-
 λισ γῶραι» Ἡρ.-αἶα Καλλιμ. «Μηλιεύς κόλπος»
 Διοσκ. καὶ «Μηλιακός κόλπος» Θουκ. «Μηλὶς λί-
 μνη» Σοφ. Μαλιεύς Ἀριστοτ. Μαλὶς, Μαλια-
 κός Στραβ. 2) Μαλὶς, νόμψη προστάτης τῶν
 ποιμνίων Θεόφρ. 3) ἴδε Μηλός.
 Μηλίτης, ὁ, ὁ 1) ὁ ἐκ μήλων κατασκευασμέ-
 νος· οἶνος Πλούτ. συμμ. 2, 3, 1' 2) ὁ ἐκ προβά-
 των· ἀρίμνος = ἀρίμνητος πρόβατα, δι' οὗ
 ὀρίζεται ἀρίμνος προσάτων Σχολ. Πλάτ. Χαρμ.
 σ. 317· πρὸ βελ. φιλότης.
 Μηλο-δοτέω· πηδῶ, βατεύω πρόβατα Ὀππ.
 Μηλο-δοφής, 2' βεβαρμένος μετ' ἄλλων (κι-
 τρινωπὸν) χρώμα Φιλων.
 Μηλόθιος, ὁ· εἰς τῶν τριάντων τυράννων Ἐν.
 Μηλο-δολέω· πετροβολῶ μετ' ἄλλων, ἐπὶ τῶν
 τριάντων Σχολ. Ἀριτ. νεφ. 997, Ἠσυχ.
 Μηλόδοσις, 094. κύρ. ὄν. Ὀμ. θυν. Δημ. 420
 θυγ. τοῦ Ὀκτανόου Ἠσ. κυρ. ἢ βοσκὴς προβάτων.
 Μηλο-δοτέω· βόσκω πρόβατα Ἠσυχ.
 Μηλο-δοτήρ, ἥρος, ὁ ποιμὴν προβάτων Ἰλ.
 σ. 529.
 Μηλο-δοτής, ὁ· μελοδοτὴς Πινδ. Ἰ. 1, 48.
 Μηλόδοτος, 2' ὁ ἐκ προβάτων βοσκημένος,
 ἀκαλλιέργητος, ἐρημος· Ἀκράγας Πινδ. Π.
 12, 2· Φρυγία Διοσκ. 1. 543· «μηλόδοτος κοι-
 μαί καὶ βούνομος ἐνθα Μυκθῶν» Ἀνθ. 9, 103·
 καὶ ἐν πεζῷ, «ὡς χρὴ τὴν τε πόλιν ἔξανδραυ-
 ρίσασθαι καὶ τὴν χώραν ἀνέιναι μελόδοτον» Ἰ-
 σοκρ. 14, 31, καὶ μετφ. «μηλόδοτος γυναικίς
 τῆς ἀρχῆν ἀφῆκεν» Φιλώστρ. βί. Ἀπ. 5, 27.
 Μηλο-δόκος, 2' ὁ δεγόμενος πρόβατα (εἰς θυ-
 σίαν)· Πυθῶν Πινδ. Π. 3, 47.
 Μηλο-δοπέυς, ὡς, ὄψφ. μελοδοπέυς, ὁ ὁ
 ὀρέγων, κόπτον μετὰ Σαφρ. ἄποσ. 91 (98) Βορ.
 Μηλο-ειδής, 2' ὁ ἔχων σχῆμα ἢ χρώμα μή-
 λου, κιτρινωπός, μτγν.

Μηλο-οδότης, ὁ, ὁ ὁμοιάζων πρόβατα Βορ.
 Ἀλκ. 119· «βωμούς μελοδοτάς ζητεῖν» = ἐν οἷς
 ὁδοῦνται πρόβατα, Ἰ. Τ. 1116.
 Μηλό-θυτος, 2' ὁ ἐπὶ τοῦ ὅποιου θυσιάζονται
 πρόβατα (μήλα) Σκ. Βορ.
 Μηλο-κίτριον, τό· μήλον τὸ κίτριον Γαλην.
 Μηλο-κόμος, 2' ὁ περιποιούμενος, τρέφων
 πρόβατα, μτγν.
 Μηλο-κτόνος, 2' ὁ φονεύων πρόβατα Ἠσυχ.
 Μηλο-κυδώνιον, τό· μήλον κυδώνιον Διοσκ.
 Μηλο-λάνθη, ἢ· μελολόνη Ἀριτ. 2, 22.
 Μηλο-λεπτοκαρο-καστανο-πράσιον, οἱ
 οἱ πωλῶνται τῶν μήλων, λεπτοκαρύων καὶ κα-
 στάνων Κ. Ροδίου ποιημ.
 Μηλο-λόνη, ἢ 1) εἶδος ἐντόμου, χρυσοκέ-
 θος Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 5· ἴδε τοῦ Ἀριστ. νεφ.
 753· ἀπαγάλα τὴν φροντίδα εἰς τὸν ἀέρα λινύ-
 θετον ὥσπερ μελολόνην τοῦ ποδός· ἐξάγεται
 ὅτι ἐχρησμένον ὡς καὶ σήμερον ὡς παιδί τῶν
 παίδων, ἀρχ. λεξ. 2) ἄνθος τι Σουφ.
 Μηλο-λόνη, τό· ὄψφ. τοῦ πρηγ. Σχολ.
 Ἀριστ. σφ. 1341.
 Μηλό-μασθος, ἢ ἢ ἔχουσα μελοειδές τοὺς μα-
 στούς, μτγν.
 Μηλο-μαχία, ἢ· ἢ διὰ μήλων μάχη, ὁ πε-
 τροβολισμός διὰ μήλων Ἀθην. 7, 277.
 Μηλό-μελις, ἴδως, τό· μέλι κατασκευασμένον
 ἐκ μήλων ἢ κυδωνίων καὶ χρησιμεύον ὡς πυ-
 τῶν Διοσκ. πρὸλ. κυδωνόμελι.
 Μηλόν, ὄψφ. μέλλον, τό· 1) πρόβατον καὶ αἶψ.
 ἐν γένει θρέμμα, βόσκημα· ἐν. παρ' Ὀμ. μόνων
 Ὀδ. μ. 301, ἐνθα δηλοῖ πρόβατον, καὶ ξ. 105,
 ἐνθα = αἶψ· ἄλλως πλ. ἀνευ διαφοράς γένους·
 «ἐνορχα μέλα» Ἰλ. ψ. 147· «ἔρσινα μέλα»
 Ὀδ. ι. 438· «βόες καὶ ἵπποι μέλα» = βόες καὶ
 μικρὰ βοσκήματα (πρόβατα ἢ γίδια) Ἰλ. ι. 406,
 406· «λέων μήλοισιν ἀσημάνοισιν ἐπελθόν,
 αἶψα ἐν ἡμέρᾳ», κ. 480· «πολλὰ μέλα ὄϊες
 τε καὶ αἶγες», ι. 184· «πίονα μέλα» Ὀδ. ι.
 315· καὶ συχνά· ἀργυρὰ = πρόβατα, κ. 85·
 «μήλων κτιστάσσα πομπή» Πινδ. Ὀ. 7, 80·
 «μήλα καὶ βοῶν ἀγέλαι», Π. 4, 148· «μήλων
 εὐπόκοις νομεύκασιν» Διοσκ. Ἀγ. 1390· «ἔτι-
 κεν ἡδὴ μέλα πρὸς σφαγὰς», 1027· «πρὸς μέλα
 καὶ ποιμένας πείσειν» Σοφ. Λί. 1040· συχνά·
 παρ' Ἐρ. ἐπὶ θυσίων προβάτων καὶ παρὰ μτγν.
 π. ἐξ ὧν ὁ Λοκάφρ. 106 μεταχειρίζεται γιν. πλ.
 κατὰ μεταπλασμὸν μελῶν. Ἐν τῷ πεζῷ ἄχρ.
 ἢ λέξις ἐν τοιαύτῃ σημ. pecus, ovis (πρὸλ. α·
 μελός, μελός, μελλός)· 2) καρπὸς τῆς μελίας,
 ἐν γένει ὀπωρικόν· «γηράσκει μελὸν ἐπὶ μέλῳ»
 Ὀδ. η. 120· «χαμαὶ βάλα δένδρια μακρά, αὐ-
 τῇσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἀνέται μέλων» Ἰλ. ι.
 522, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ γενικῶς «πάντα τὰ
 ἀκρόδονα»· «τὸν χρυσὸν δρᾶκοντα μέλων φύ-
 λικα» Σοφ. Τραχ. 1090· «χρυσὸς ὥσπερ μελῶ-
 σιν ἐπὶ γένει» Ἀριστ. νεφ. 965· μετφ. ἐπὶ τῶν
 μεσῶν τῆς παρθένου, ἐκκλ. 903· πρὸλ. «χρυσὸς
 αὐτῶν μελῶν» Ἀνθ. 5, 60· «μέλα περὶ ἡ-
 δων» = τὰ μέγιστα Ἀνθ. 9, 556· «μέγιστος κατὰ
 μέλῳ» Ἡρ. 3, 92· «ἄπια καὶ μέλα» Πλούτ. Ἀρ-
 ταξ. 24· διακρίνονται δὲ «μήλον κυδωνίον» = αρ-
 δωνίον (ὡς ἐκ τῆς Κρήτης ἰθὺς Πλίν.) = Περαι-
 κόν = μελοκόν· = μελοκόν ἢ κίτριον = λεμόνιον

ἡ κίτρον' - Ἀρμενικόν = βερικόκκον Θεοφρ. καὶ
μεγν. Ῥοδ. Ἀθην. 3, 80, malum romuni.

Μηλόνθη, ἡ μελολόνη, ἀμφ. Λορέν. παραλ. 44.

Μηλο-νόμος, ὅρ. δ' μελονόμος, βοσκὸς
προβάτων καὶ αἰγῶν Εὐρ. Ἀλκ. 572.

Μηλο-νόμος, ὥς, ὁ μελονόμος Ἀνθ. 9, 452.

Μηλο-νόμος, 2. α) ὁ βοσκὸν, φυλάττων πρό-
βατα ἢ γίδια Εὐρ. Κύνκλ. 660. β) μελονόμος
παθ. = μελόδοτος, ὁ βοσκόμενος ὑπὸ μικρῶν

θρεμμάτων (προβάτων καὶ αἰγῶν) Ἀνθ. 9, 103.

Μηλο-πείρας, ὅρ. δ' μελοπείρας, 2. ὁ
ἔχων παρείας (μάγουλα χύκκινα) ὥς τὸ μελῶν

Θεοφρ. 24, 4, ὁ Εὐστ. ἐξ. ἀπαλοπάρης.

Μηλο-πέπων, ὅρ. δ' μελοπέπων, ὁ εἶδος πεπονίου με
στρογγύλου μήλου σχῆμα, ὅπερ ἐκτρέφεται πολὺ
ὠρεῖον Γαλν.

Μηλο-πλακούντιον, τό, μεγν. ὀποκ. του
Μηλό-πλακούς, ὀντος, ὁ εἶδος πλακούντος
(ζυμαρικού) με μῆλα ἢ κυδωνία Γαλν.

Μηλο-πράτης, ὅρ. δ' μελοπράτης, ἴστ. ἴστ.
Μηλός, ἡ μία τῶν Κυκλάδων νήσων με ὀνίων.

Μηλός, κατ. οἱ Μηλίοι Θεοφρ. ἐπίθ. Μη-
λός, 3. - λήμος, παροιμ. = μεγίστη πείνα· διότι
ἡ νήσος παραδόθη εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἐνεκα μι-
γίστης πείνης Ἀριστ. ὄρν. 186. - πόντος = Δι-
γάζων πέλαγος Θίογν. 680. - γῆ = εἶδος χρώμα-
τος τῆς νήσου Μήλου, τὸ ὅποτον οἱ παλαιοὶ ζω-
γράφοι ἀνέμινυνον μετ' ἄλλων χρωμάτων, ἵνα
καταστήσωσιν αὐτὰ διαρκέστερα Διοσκ. 5, 180,
melicium, λέγεται δὲ καὶ Μηλός Αἰλ. Π. 1

2, 2. καὶ Μηλιάς Θεοφρ. Πλούτ. ἡβ. σ. 436.

Τὴν γῆν ταύτην μετεχειρίζοντο καὶ οἱ ἱατροὶ
ὡς στυπτικόν· «Μηλίη ἢ Μηλίη στυπτηρίη»

Ἰπποκρ. σ. 875. ἔτι δὲ καὶ γῆ Μηλιάς.

Μηλό-ακόπος, 2. τόπος, ἐξ αὐδοναταί τις ἐβλέ-
πη βόσκοντα πρόβατα· κορυφή Ὀρ. ὕαν. 18, 11.

Μηλο-αῖος, ἡ μελοαῖος, ὁ ὁ σῶζων, φυλάτ-
των, προστατεύων τὰ πρόβατα - Ἐρμής Ἀνθ.

6, 334. μελοσὴ ἡ, παρὰ τοῖς Ῥοδίοις = ἡ ὑδὸς
δὲ ἡ ἐλαύνονται τὰ πρόβατα Ἰπποκρ.

Μηλό-απορός, 2. ὁ ἀπαρμένος (φουτευμένος)
μετ' ἡλίαν· «-Ἐσπερίδων ἀκτὰ» Εὐρ. Ἰππ. 742.

Μηλοασαῖος, μελοσῶς.

Μηλο-αφάγιος, σφάζω, θυσίαζω πρόβατα·
«θεοῖσιν ἔμμεν» Ἰερὰ Σοφ. Πλ. 272. - ἔπ' ἐσχα-
ρῆς Ἀριστ. ὄρν. 1232. - εἰς ἀσπίδα, Ἀυσ. 121. Ἐν

γέν. θυσίαζω, σφάσσω, Ἀυσ. 189, ἱπποτοί.

Μηλο-σφαγία, ἡ ἡ σφαγίη, θυσία τῶν προ-
βάτων Ἰπποκρ.

Μηλο-τρόφος, 2. ὁ τρέφων πρόβατα· Ἀσπ. Ἀίσχ.
Πέρ. 764. - Ἀσπ. Ἀρχ. 1. ἀποσπ. 85.

- ποιμὴν Nov. παρ. 10, 7.

Μηλο-υχός, ὁ ὁ κρατῶν τοὺς μαστοὺς δε-
σνύς, στηθόδεσμος· ἀλολόχους Ἀνθ. 6, 211.

Μηλο-υχός, 2. ὁ τρώγων πρόβατα ἢ πρό-
βατα κρέας· ἔντυς τὸ Πάσχα Νυν. Ἰω. 16, 262.

Μηλο-φόνος, 2. ὁ φονεύων πρόβατα· ἀγία
Αἰσχ. Ἀγ. 712. - λύκος Ὀππ. κν. 3, 263.

Μηλο-φύρεω, φέρω, κομίζω (κουβαλῶ) μῆλα
Θεοφρ. ἐπ. 2, 4.

Μηλο-φορεῖα, ἡ τὸ φέρειν μῆλα, τὸ ἔργον ἢ
ἀξίωμα τοῦ μελοφόρου Ἀθην. 12, σ. 514.

Μηλο-φόρος, 2. ὁ φέρων, κωμάων μῆλα· πέ-

ταλα Εὐρ. Ὀρ. μ. 390. ἐπίθ. τῆς Δήμητρος

Παυσ. 1, 44, 3. Μελοφόροι, οἱ = οἱ στρατιῶται

τῆς σωματοφυλ. τοῦ βασιλέως τῆς Περσίας· δι-
ὅτι ἔφερον γροσὰ μῆλα ὡς κομῆα ἐπὶ τοῦ στυ-
ρωτήριος (ὁδὸν) ἐπὶ τῶν αἰχμῶν τῶν λογίων

Διοδ. 17, 59, romifer.

Μηλο-φύλαξ, ὅρ. δ' μελοφύλαξ, ἄκος, ὁ ὁ
ὁ φύλαξ τῶν προβάτων Ἀνθ. Πλ. 233. 2) ὁ
φύλαξ τῶν μῆλων· ὁράων Σχολ. Εὐρ. Ἰππ. 742.

Μηλό-χρῶς, ὅρ. δ' ἡ ἔχων χροῦμα μῆ-
λου ἢ κυδωνίου, μεγν.

Μηλόω· ἐξετάζω, ἐρευνῶ χειρουργικῶς διὰ τῆς
μήλης Ἰπποκρ.

Μηλώ, ὅρ. δ' ὁλ. κυρ. ὄν. Ἀνθ. 5, 206.

Μηλώδης, 2. ὁμοίος μετ' ἡλῶν, κυδωνίων, με-
λωδός, κίτρινωπός Δ. Περ. ἀποσ. 7, συγκρ.

μελωδέστερος Γαλν. τ. 5, σ. 62.

Μηλωθρον, τό· εἶδος φουτοῦ, ἄμπελος ἢ λευκὴ
τῆς ὑποίας ὁ βατραχοειδής καὶ πυρρός καρπὸς

ἐκρησπόμενος πρὸς βυρσοδεψίαν· «μηλωθρα, τὰ
βέρματα» Ἰπποκρ. «μηλωθρα, τὰ βέρματα»

Εὐστ. Ὀδ. σ. 1394, 32.

Μηλών, ὄντος, ὁ τὸν κατὰ φύσιν μετ' ἡλῶν
δωροφόρος δένδρα Ἐτ. Μ. σ. 130, 29, romotum.

Μήλω, ὄντος, ὁ εἶδος φουτοῦ, ἄμπελος ἢ λευκὴ
τῆς ὑποίας ὁ βατραχοειδής καὶ πυρρός καρπὸς

ἐκρησπόμενος πρὸς βυρσοδεψίαν· «μηλωθρα, τὰ
βέρματα» Ἰπποκρ. «μηλωθρα, τὰ βέρματα»

Εὐστ. Ὀδ. σ. 1394, 32.

Μηλώ, ὄντος, ὁ τὸν κατὰ φύσιν μετ' ἡλῶν
δωροφόρος δένδρα Ἐτ. Μ. σ. 130, 29, romotum.

Μηλώ, ὄντος, ὁ εἶδος φουτοῦ, ἄμπελος ἢ λευκὴ
τῆς ὑποίας ὁ βατραχοειδής καὶ πυρρός καρπὸς

ἐκρησπόμενος πρὸς βυρσοδεψίαν· «μηλωθρα, τὰ
βέρματα» Ἰπποκρ. «μηλωθρα, τὰ βέρματα»

Εὐστ. Ὀδ. σ. 1394, 32.

Μηλώ, ὄντος, ὁ τὸν κατὰ φύσιν μετ' ἡλῶν
δωροφόρος δένδρα Ἐτ. Μ. σ. 130, 29, romotum.

Μηλώ, ὄντος, ὁ εἶδος φουτοῦ, ἄμπελος ἢ λευκὴ
τῆς ὑποίας ὁ βατραχοειδής καὶ πυρρός καρπὸς

ἐκρησπόμενος πρὸς βυρσοδεψίαν· «μηλωθρα, τὰ
βέρματα» Ἰπποκρ. «μηλωθρα, τὰ βέρματα»

Εὐστ. Ὀδ. σ. 1394, 32.

Μηλώ, ὄντος, ὁ τὸν κατὰ φύσιν μετ' ἡλῶν
δωροφόρος δένδρα Ἐτ. Μ. σ. 130, 29, romotum.

Μηλώ, ὄντος, ὁ εἶδος φουτοῦ, ἄμπελος ἢ λευκὴ
τῆς ὑποίας ὁ βατραχοειδής καὶ πυρρός καρπὸς

ἐκρησπόμενος πρὸς βυρσοδεψίαν· «μηλωθρα, τὰ
βέρματα» Ἰπποκρ. «μηλωθρα, τὰ βέρματα»

Εὐστ. Ὀδ. σ. 1394, 32.

Μηλώ, ὄντος, ὁ τὸν κατὰ φύσιν μετ' ἡλῶν
δωροφόρος δένδρα Ἐτ. Μ. σ. 130, 29, romotum.

Μηλώ, ὄντος, ὁ εἶδος φουτοῦ, ἄμπελος ἢ λευκὴ
τῆς ὑποίας ὁ βατραχοειδής καὶ πυρρός καρπὸς

ἐκρησπόμενος πρὸς βυρσοδεψίαν· «μηλωθρα, τὰ
βέρματα» Ἰπποκρ. «μηλωθρα, τὰ βέρματα»

Εὐστ. Ὀδ. σ. 1394, 32.

Μηλώ, ὄντος, ὁ τὸν κατὰ φύσιν μετ' ἡλῶν
δωροφόρος δένδρα Ἐτ. Μ. σ. 130, 29, romotum.

Μηλώ, ὄντος, ὁ εἶδος φουτοῦ, ἄμπελος ἢ λευκὴ
τῆς ὑποίας ὁ βατραχοειδής καὶ πυρρός καρπὸς

ἐκρησπόμενος πρὸς βυρσοδεψίαν· «μηλωθρα, τὰ
βέρματα» Ἰπποκρ. «μηλωθρα, τὰ βέρματα»

Εὐστ. Ὀδ. σ. 1394, 32.

της σελήνης εξηγείται ὅτι ὁ Θουκ. 2, 4 ἀναφί-
ρει «τελευτώντος τοῦ μηνός», ὡς αἵτιαν τοῦ
σκότους τῆς νυκτός, δίδει τότε ἑλκεῖται ἡ σε-
λήνη· «οἱ δὲ συγγενεὶς μηνέας με μικράν καὶ μέ-
γαν διόρισαν» = ὁλόκληρος ὁ βίος μου Σοφ. Οἱ.
τ. 1033. «πλήθει πολλῶν μηνῶν» = μετὰ μα-
κρὸν χρόνον, Φιλ. 713. «κύκλος πανσέληνος
μηνός διήρηται» = ὁ διαίρων τὸν μῆνα Εὐρ. Ἰων
1156. «δεκάτη μηνός ἐν κύκλῳ», 1486. «μήνες
ἐμβόλοιμοι» = πρόσθετοι Ἰερ. 1, 32. «μήνες», 4,
43, καὶ δι. γρ. μηνσί, θωρ. μασι Θεοκρ. 17, 127.
«μήνες οἱ χειμερινοὶ» Θουκ. θ, 21. «ἰναιαυτοῦ;
τε καὶ ὥρας καὶ μηνάς» Πλάτ. Φίλ. 30. Μῆνες
καλοῦνται ἔτι οἱ κατὰ μῆνα καθαρισμοὶ τῶν γυ-
νακῶν, τὰ ἄλλως ἐμμήνια καλούμενα, menses.
Μήν, θωρ. μάν (προβλ. καὶ μέν), ἐπίρ. βιβλιωτι-
κὸν ἐπὶ ὅρκου, προσταγῆς, ὁποσχέσεως, καὶ ἐ-
ναντιωματικῶν καὶ ἀληθῶς, τῶ ὄντι, ὁμῶς, μ.
ὅλα ταῦτα «ἄγε μὴν πείρησαι» Ἰλ. α, 302.
«ἔπειτα μάν» Σοφ. Οἱ. Κ. 178. (ἴδε κατωτέρω)
«ἡ μὴν» = τῶ ὄντι, ἀληθῶς Ἰλ. θ, 57. ἴδιως
μετὰ τὸ ὄμναι Ἀισχ. Ἐπτ. 313, καὶ συχνά·
«καὶ μὴν» = καὶ ὁμῶς, ἀληθῶς Ἰλ. τ, 45. «καὶ
μὴν παπωκῶς γε» Ἀισχ. Ἀγ. 1161. «οὐ μὴν» =
ἀληθῶς ὅχι Ἰλ. ω, 52. Ὁδ. π, 440 καὶ συχνά·
«οὐ μὴν τὴν ποινὰν γε ὁμῶν τοιαῖσι με κατιστά-
νισθῶσι» Ἀισχ. Πρ. 268, Σοφ. Οἱ. τ. 810. «οὐδὲ
μὴν γε» Ἀριστ. σφ. 480. «οὐ μὴν ἀλλὰ-γε»
Πλάτ. Γοργ. 449. «οὐδὲ μὴν-γε», Παρμ. 164.
«ἀλλὰ μὴν» = ἀλλ' ὅμως ἀληθῶς Ἀισχ. Πέρσ.
229, αἱ νεοί «ἀλλὰ μὴν εὐνοῦς γε», 222. «ἀλ-
λὰ καὶ μὴν», Ἀγ. 1637. «ἀλλ' ἔστι μὴν οἴ-
κητός» Σοφ. Οἱ. Κ. 28. καὶ συχνά παρὰ Πλά-
τωνι καὶ ἐν πεζοῖς «ἀλλ' οὐ μὴν», Παρμ. 149.
-γε μὴν Ἀισχ. Ἐπτ. 1054. «ἕνα γε μὴν ὄμοιοι»,
Χο. 961. «τόδε γε μὴν ἔχεις λέγειν ὅτι» Πλάτ.
Παρμ. 153. «τί μηνίς» = διὰ τί ὅχι Ἀισχ. Εὐμ.
194. «ποῦ μὴν» = ἀλλὰ ποῦ, ποῦ ὅμως; «ποῖα
μὴν λέγετε», πολιτ. 7, 523, equidem, perfectio.
Μήν, Μηνός, ὅ· ὁ πρῶτος βασιλεὺς τῆς Αἰγυ-
πτου Ἰερ. παρὰ Διόδ. 1, 45, Μηνᾶς.
Μήν-αγυρτίω· εἰμαὶ μηναγύρτης, περιέρχο-
μαι· ἐπαύω Εὐσεβ. προσ. εὐαγ. 2. σ. 79, ἐκ τοῦ
Ἄλ. ἀρχ. 2, 10, ἐνθα καίτοι μητραγυρτίω.
Μήν-αγύρτης, ου, ὅ· ὁ κατὰ μῆνα περιερχό-
μενος καὶ ἐπαύων ἱερεὺς τῆς Κυβέλης· «ὁ τῆς
Ρέας ἱερεὺς ὁ κατὰ μῆνα ἀγείρων καὶ συναυροί-
ζων» Σουτῶ. ἐπιγραφή κωμωδίας τοῦ Μενάν-
δρου Μακρίκ. Μένανδρ. σ. 111, ὅστις ἐξηγεῖ τὴν
λίσιν «ὁ τῆς Μήνης ὁπλ. Κυβέλης ἀγείρων» ἴδε
μητραγύρτης· τὴν παραγωγὴν ἐκ τοῦ μὴν ὑπο-
στηρ. ὁ Λοβέκ. Ἀγλ. σ. 954.
Μηνάεις, 3· μηνιαίος, μην. lunaris, monstruosus.
Μήν-ανθος, ἡ· εἶδος ἀνθους ἔσφ. γρ. παρὰ
Θεοφρ. Ἰ. Φ. 4, 11. ἴδε μυνανθής.
Μηνάρχη, ὅ· ὄνομα τῆς θεότητος Θ. Λασκ.
σ. 767.
Μηνᾶς, α, ὅ· 1) Μὴν δι. γρ. 2) Ἀκτιδαμῶνός
τις Θουκ.
Μηνάδος, ἡ· μὴνη, σελήνη· «μηνάδος αἶ-
γλα» Εὐρ. Ῥησ. 531.
Μηνανυσσάσις, ὅ· ὄνομα τῆς θεότητος Θ
Λασκ. σ. 769.
Μηνῆς θωρ. μῆνα, ἡ· σι' ἡν· «εἰλας ἡδὲ μῆ-

νης» Ἰλ. τ, 374, Πίνδ. Ὀ. 3, 21· προσωπ. «ἡ
νύκτερος μὴνη» Ἀισχ. Πρ. 709· παρ' Ἀριστ.
ὅρν. 1115 = μηνίακος, 2, Iupp.
Μηνιαίος, 3· ὁ διαρκῶν ἓνα μῆνα, ὁ ἐπὶ ἓνα
μῆνα μακρὸς Ἀισχ. κ. 266 καὶ μην. «τὸ μῆ-
νιαίος» = ἡ μηνιαία καθαρσις τῶν γυναικῶν
Πλούτ. ἀρεσκ. φιλ. 5, 18.
Μηνίαμα, τό· μῆνιμα, ὄργη, ἀρχ. λεξ.
Μηνιασταί, οἱ· οἱ μῆνιν ἔχοντες Μαξ. Ὀμολ.
Μηνιάω, π. ἀντι μῆνιω· «τῶ τοι μέγα μῆνιό-
ωσι» Ἀπολ. Ῥ. 2, 247.
Μηνίγγιον, τό· ὄσπερ τοῦ μῆνιγξ, μηνγ.
Μηνίγγξ, ιγγος, ἡ· 1) λεπτή μεμβράνη τοῦ δ-
φθαλμοῦ Ἐμπεδ. 280. «τὸ τ' ἐν μῆνιγγιν ἐργαί-
νον ὠγύγιον πύρ» ἴδ. ἡ τὸν ἐκκρίνον περὶ-
λίσσουσα μεμβράνη Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1, 16 καὶ
μηνγ. κατὰ Ἡσυχ. ὁ ἐπὶ τοῦ οἴνου σχηματίζο-
μενος ἐκπλῆκος, «τὸ ἐπιστάμενον τοῖς οἴνοις
πίθους ἐν τῷ οἴνῳ πρὸ τοῦ ἀνθίσθαι. membrana»
2) κυρ. ὄν. νήσος τῆς Ἀφρικῆς ἐπὶ τῆς μικρᾶς
Σούρδος, Πολύβ.
Μηνίγγω-φύλαξ, ακας, ὅ· ὁ φύλαξ τοῦ μῆ-
νιγος, χειρ. ἐργαλ. εὐχρ. κατὰ τὴν ἐκκοπὴν
ἐφαρμόζον ὁσπύ τοῦ ἐκκρίνου πρὸς προφύ-
λαξιν τοῦ ἐκκρίνου Γαλην.
Μηνίξω· μῆνις, κοιν. μανίξω, ὀργίζομαι, ἀρχ.
λεξ.
Μηνιθμός, ὅ· μῆνιμα, ὄργη, χόλιασμα, μάνι-
σμα Ἰλ. π, 62.
Μηνίμα, ατος, τό· αἰτία, φθορὰ ὄργης διαρ-
κούς, χολιάσματος· «μὴ τοῖσι θεῶν μῆνιμα γέ-
νωμαι» = ἐν μὴ γένωι αἰτία τῆς ὄργης τῶν θεῶν
Ἰλ. χ, 358. ὄργη, χόλιασμα, «Κάδμου καλὰι-
ων Ἀρεως ἐκ μῆνιμαίων» Εὐρ. Φοιν. 911. ἴδιως·
ἡ μετὰ φόνον ἀκολοῦσασα ὄργη τοῦ θεοῦ· «ἐν
μῆνιμα τῶν ἀλειτουργῶν» Ἀντιφ. σ. 127, 1, ἴκ.
Μήνιον, τό· φυτόν τι Διοσκ. 3, 147.
Μήνιον, τό· ναὺς τῆς Μήνης (σελήνης) ἴδε
Μήνιος.
Μήνιος, ὅ· 1) ποταμὸς τῆς Ἡλίδος Πaus. β, 1,
10, 1, ἐνθα ἄλλ. τὴν γε. Μηνίου θεωροῦσι
γεν. τοῦ Μήνιον, ὅπερ σημαίνει ναὺν τῆς Μή-
νης, (σελήνης) 2) ἀρα. κυρ. ὄν. Λοῦς.
Μήνι, ιος, μην. μηνίος, (προβλ. Β. Ἄν. 1207)
(ἐκ τοῦ μῆνος ἢ μένος, ἀμρ. δι' ἐκ τοῦ μανίωματι),
ἡ· ἐπίμονος, μόνιμος, ὄργη, χόλιασμα, μάνι-
σμα Ὀμ. «ὄργη δ' ἐστὶν ὀρεῖς, ὑπερβαίνουσα
δέ, μῆνις» Φωκυλ. 58, ὄργη πεπαιστωμένη ἴδ.
ἀμειλίχτος, ἡδὲ ἀλλοτῆτος ὄργη τῶν θεῶν· «Διὸς
δ' ἀλειόμεθα μῆνιν» Ἰλ. α, 34. «χαλεπὴ δὲ θεοῦ
ἐπὶ μῆνις», ε, 178 καὶ ἐπὶ τῆς μονίμου καὶ ἀ-
δικαλότητος ὄργης τοῦ Ἀχιλλεύς Ἰλ. ἐπὶ τῆς
ζητοῦσης ἐκδικήσεως ὄργης ὁλοκλήρου φιλῆς Ἡσ.
ἀσπ. 21. «ἀφαιστὶ μῆνιν χθονίων» Πίνδ. Π. 4,
159. «μνῶν μῆνι τανόνποιος» Ἀισχ. Ἀγ. 150.
-τελειοφρων, εἶδος, ἐπὶ τοῦ πάντοτε ἀκαταμέ-
νου ἐκδίκου καὶ σι' ἡν· καὶ μετὰ τοῦ πότος Ε.
Εὐμ. 849. «μῆνιν βραβεῖαν» Σοφ. Οἱ. Κ. 1330.
«ὅτω ποτὶ μῆνιν τοσόνδε πράγματις στήσας Ε-
χαις», Οἱ. τ. 699. «μῆνιν ἔχειν τινός» Εὐρ. Ἐλ.
1371. καὶ συχνά· «μῆνις» Ἀπολ. Ῥ. 4, 1305.
«τοιαῖς μῆνις κατέσκηψεν Ταλθύβιος» Ἰερ. 7, 143.
«μῆνιος» ἀδύθαι, 137. «μῆνις τῶν ἄνδρ. δεινὰς
ὁδῶν μῆνις» Πλάτ. νόμ. θ, 880. «ἀπαλλάττε»

σθαι τῆς μήνιος», δι. γρ. μήνιδος, κολιτ. 3, 390.
 Μηνίς, ὡς, ὁ Ἄνθ. γεν. Μηνίδος, Ἑλλ. κύρ. ὄν.
 ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Διδ. Ἰδε Μήν.
 Μηνίς, ἴδος, ἡ μηνίσκη, ἱσουλὰ, καὶ κόσμημα
 τῆς ἀρχῆς τῶν βιβλίων, μτγν.
 Μηνίσκη, ἡ Πούχ. Φωτ. ἀντί τοῦ
 Μηνίσκος, ὁ 1) ὕποκ. τοῦ μήνη, ἱσουλὰ, μι-
 κρὰ σελήνη Κορνουτ. Ἐν γένει πᾶν σελήνοειδές
 σῶμα 2) πλ. μικρὰ σελήνη, σελήνοειδὲς σχή-
 ματα Ἀριστοτ. προβλ. 15, 10* 2) «σεπείσματα
 τῶν ἀνδριάντων διὰ τὸ μὴ ἀποπατεῖν κατ' αὐ-
 τῶν τὰ ὄνεια» (Σχόλ.) Ἀριστ. ὄρν. 1114* 3)
 παρτάξις ἔχουσα σχῆμα ἡμισελήνου Πολύδ.
 3, 115, 5* 4) κόσμημα τι τοῦ λαμποῦ, ἀρχ. λεξ.
 Πούχ. «μηνίσκην, ὑμένα πέταλα». Φωτ. «μη-
 νίς (γρ. μηνίσκη), ὑμένας, πέταλα, περιτραχή-
 λια, κόσμημα» «μηνίσκοι, πέταλα, περιτραχή-
 λια, μανιάκια περιόρατα Πούχ.
 Μηνίσκα, ατος, τό, δι. γρ. ἀντί μηνίμα Μανελ.
 Μηνίσκος, ου, ὁ ὁ πλήρης ὄρης, ὄρηλος, θυ-
 μώδης Ἑπικτ. 4, 5, 18.
 Μηνίω· ἔχω ἐπίμονον ὄρηγν, ἐξακολουθῶ νῆ-
 ῖμαι ὠργισμένος· ἀπώτ. Ἰλ. α, 247, καὶ συ-
 χνά, «ἰρῶν μηνίσας» = ἔνεκα θυσίας, ε, 178* -
 τινί = κατὰ τινος, α, 422* «πατρὶ μηνίσας φό-
 νου» = διὰ τὸν φόνον Σοφ. Ἀντ. 1162* «ἐργαυ
 δ' ἔκατι τοῦδε μηνίσας», Τραχ. 273* «μηνίων
 στρατηλάταισιν» Εὐρ. Ἰφ. 491* «μηνίειν με-
 γάλως Ἀριστοδῆμω» Πρ. 7, 299* «πέμφαντες
 Ἀθηναίους ἐμνήνιον τοῖσι Ἐπισταυρίοις», 5, 84,
 καὶ μτγν. Μέσ. «οἷδες ὑπὲρ μου δαιμόνων μην-
 νίσται» Αἰσχ. Πρ. 799* (τὸ ἐν τῷ ἐν. καὶ πα-
 ρατ. παρ' Ὁμ. βραχύ· μόνον ἐν Ἰλ. ε, 769 ἐν
 τῇ ἑρσὶ καὶ ποδὺς εἶνε μακρὸν καὶ Αἰσχ. Εὐρ.
 102* ἐν τῷ μελ. καὶ ἀορ. πάντοτε μακρὸν).
 Μηνό-γένειον, τό, Σαρδεων. ἐπίγρ. ἐν Μου-
 σείῳ Εὐαγγ. σχολ. Σμύρν.
 Μηνόγενης, ου, ὁ ὄν. κύρ. ἐπιγρ.
 Μηνόστας, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Στράβ.
 Μηνό-εἰδής, 2- ὁ ἔχων σχῆμα ἡμισελήνου, ἱσ-
 πάλις· «διόρυχα βαυθὲν ὀρύσσειν ἀγροντα μηνυ-
 εἰδέα» Πρ. 1, 75* «μηνυοειδὲς ποιήσαντες τῶν
 νῶν», 8, 16, ἐνθα ἐνν. τὰ γμα = παρτάξαν-
 τες τὰς ναὺς εἰς σχῆμα ἡμισελήνου· «ὁ ἥλιος
 γινόμενος μηνυοειδής» = ἐπὶ ἡλίου ἐκλείψεως Θουκ.
 2, 28* προβλ. Σεν. Ἑλ. 4, 3, 10, παρὰ Πλουτ.
 39. α. 157* σελήνη πανσέληνος, μηνυοειδής, ἡ
 «δικομήτος, ἀμφικυρτός εἶνε ὀνομασίαι τῶν οἰα-
 φάρων φάσεων τῆς σελήνης» τοῦ χωρίου μηνυ-
 οειδὸς ὄντος· Θουκ. 7, 34* «μηνυοειδὲς ποῖων τὸ
 κύριωμα», ἐπὶ στρατοῦ Πολύδ. 3, 113, 8* «σχῆ-
 μα, 115, 7* «βίβλη ὧν αἱ ἀκαὶ ἦσαν μηνυοειδής»
 Πρωδ. 1, 75, 11, corniculatus.
 Μηνυοειδής, ἐπίρ. εἰς σχῆμα μηνυοειδὲς Φι-
 λώστρ. 6. Ἀπ. 3, 11.
 Μηνό-κράτωρ, ορος, ὁ μηνυότατος Σχόλ.
 Τζέτζ.
 Μηνό-λογίω· γράφω (ἐπὶ ἐπιστολῇ ἢ παντὶς
 ἐγγράφου) τὸν μήνα, μτγν.
 Μηνό-λόγημα, τος, τό ἡ σημείωσις τοῦ μη-
 νος ἐπὶ ἐγγράφου, μτγν.
 Μήνος, τό, ἱσφ. ἀντί μήνης ἡ μένος Αἰσχ. Ἰκ. 274.
 Μηνό-τύραννος, ὁ ὁ τύραννος, ὁ προεδρεύων
 τῶν μηνῶν, μτγν.

Μηνόφτης, ους· στρατηγὸς Μιθριδάτου Πανδ.
 Μηνόφιλῃ· ὀηλ. κύρ. ὄν. Ἄνθ.
 Μηνόφίλος, ὁ 1) Ἀθηναῖος τις Αἰσ. 2) ποι-
 ητὴς ἐκ Δαμασκού Στου.
 Μηνόχ' ὄρης, ους, ὁ πρεσβευτὴς τοῦ Διμήτ-
 τρίου τοῦ σωτῆρος Παλῶ.
 Μηνύμα, τος, τό· ἐῖς τις, ἐλθούσις, ἀγγελία,
 κατηγορία· πρὸς τὰ μηνύματα ἀπελογεῖτο
 Θουκ. 6, 29, 61, indicatio, nuntiatio.
 Μηνύσις, εως, ἡ τὸ μηνύειν, μηνύμα, καταγ-
 γελία Ἀνδοκ. 1, 14.
 Μηνυτέον, β. ἐπίθ. δεῖ μηνύειν Φίλων.
 Μηνυτήρ, ἥρος, ὁ μηνυτής· «ἔπου δὲ μηνυτή-
 ρος ἀφ' ἐλέγκτου φραδοῖς» Αἰσχ. Εὐρ. 236.
 Μηνυτής, ου, ὁ μν. μνυτάς· ὁ μηνύων, γνο-
 στοποιῶν, καταγγέλλων, καταδόχης· «μηνυτή-
 ρόνον» = τὸν προδίδοντα χρόνον Εὐρ. Ἰπ. 1051,
 Θουκ. 1, 132, καὶ συχνά· «αἰσχροὺν
 ἔργων» Πλάτ. νόμ. 9, 872, Ἀντιφ. 2, 6,
 3, 5, 24· γίγνεσθαι τινι Αἰσ. 12, 32* «κα-
 τὰ τινος γίγνεσθαι», 13, 2* καὶ ἐπὶ γυναικὶ
 Κρατίν. ἀποσπ. ἀδελ. 77, index, nuntiator.
 Μηνυτικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ μηνύειν, ὁ
 μηνύων, δηλωτικός· «γράφμα Δ. Κ. 78, 21* -
 τινὸς Σέξτ. Ἑμπ. Πυρρ. 1, 187* ἐπιρ. μηνυ-
 τικός Μας. Ὁμαλ.
 Μηνύτρια· ὀηλ. τοῦ μηνυτῆς Βυζ.
 Μηνύτρον, τό· ἀμοιβή τοῦ μηνύοντος Ὁμ.
 Ἑρμ. 264· ἡ τιμή, ἀμοιβή ἢ τεθειμένη
 πρὸς ἀνακάλυψιν κακούργηματός τινος, πλ.
 «μεγάλους μηνύτροις δημοσίᾳ ἐξητοῦντο οὐ
 δρῶσαντες» Θουκ. 6, 27, indicii praemium.
 Μηνύτρον, ορος, ὁ, π. ἀντί μηνυτῆς Ἀνθ. 11,
 177, ἐν ὡρ. τύπ. μανύτορα.
 Μηνύω· κεκρυμμένον τι γνωστοποιῶ, προδίδω
 καταγγέλλω Ὁμ. Ἑρμ. 264· ἐν γένει κά-
 μναι γνωστόν, μηνύω· «ματέρι αὐδᾶν μανύω»
 Πινδ. Ν. 9, 4, καὶ συχνά· «ποῖον γὰρ ἀνδρὸς
 τίνος μηνύει τύχην;» Σοφ. Οἰ. τ. 102· «τὰ τοῖ
 κακῶς εὐρημένα, ἔργα τῶν λόγων μηνύεται», Οἰ.
 Κ. 1190* «τὶ μηνύεις νέαν;» Εὐρ. Βακχ. 1023*
 καὶ συχνά· «πρᾶγμα μηνυθέν», Ἰων 1563· «χρη-
 στήριον» Πρ. 1, 23· ἰδ. καταδίδω, προδίδω κα-
 κούργημα τι, κάμνω μηνύειν, καταγγέλλειν
 Θουκ. 6, 27* «μηνυθέντος τοῦ ἐπιστολεῦματος»,
 4, 89* - «τὶ κατὰ τινος, 6, 60* «μεμνημένον
 αὐτῶν περὶ μυστηρίων ὡς ἀσεβούντων», 6, 53*
 «ὅτι μεμνηνύται» = ὅτι ἐπροδίδετο Σεν. Ἑλ.
 33, 10* καὶ μετὰ μετχ. «τίνε ἔχοντα» Πρ. 2,
 121* «αὐτὸν ἀποθανόντα» Ἀντιφ. 2, α, 5, καὶ
 παθ. «πότερος γεγονὼς ἐμνήθη» Πλάτ. Κριτ.
 108* «-τὴν τῶν ἄλλων τοῖς ἀρχουσιν ἀδικίαν»,
 νόμ. 5, 730· ἐν γένει δηλῶ, δεικνύω· «ὡς ὁ ἔμ-
 προσθεν πᾶς μεμνηνύκει ἡμῖν λόγος», Φαιδρ. 277*
 - πρὸς τινά Αἰσχ. Ἑρμύτ. 51* «μηνύειν πρὸς
 τοὺς ζητητάς» Δημ. 24, 11* «πολλὰ μηνύομαι
 τῶν γεγονότων καὶ τῶν ἰσορίμων προσημαίνο-
 μεν» Πλούτ. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν κ. τ.λ. 38* (τὸ ὁ
 κανονικῶς ἐν τῷ μελ. ἀορ. καὶ τοῖς ἐπομ. χρόν.
 εἶνε μακρὸν, ἐν τῷ ἐν. καὶ παρ. βραχύ ἐν
 τοῖς ἀρχαίοις συγγρ. Ὁμ. Ἑρμ. 254 καὶ
 Πινδ. μακρὸν δὲ ἀκολουθοῦσης μακρᾶς συλλα-
 βῆς Ὁμ. Ἑρμ. 373, συχνά· καὶ παρ' ἀπ. 274
 προβλ. Σοφ. Οἰ. Κ. 1190, Ἀριστ. Ἀλ. 206, indicio.

Μη οὐ, τό· εἶδος φυτοῦ ἔχον φύλλα ἀνήθου καὶ εὐ-
 ωδέστην ῥίζαν Διοσκ. 1, 3, δι. γρ. μετων. μεον.
 Μη ὅπως - ἀλλὰ, συνδ. ἀντιθ. κυρ. διὲν λέγω
 ὅτι - ἀλλὰ, ὅχι μόνον ὅχι, ἀλλὰ. «λίγων δὲ ἔ-
 παστος ὁμῶν τὴν αὐτοῦ ῥώμην, ἐπεὶ ἀνασταί-
 ζει ὀργησόμενοι μὴ ὅπως ὀργεῖσθαι ἐν βυθῷ
 ἀλλ' οὐδ' ὀρθοῦσθαι ἐξ ὀνόμαθε» Ξεν. Κυρ. 1, 3, 10.
 Μη ὅτι - ἀλλὰ - τῷ προηγ. «μὴ ὅτι ἰδιώτην τι-
 νά, ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα» = δὲν θέλω νά
 εἰπω ἰδιώτην ἀλλὰ τὸν μέγαν βασιλέα Πλάτ.
 ἀπ. λ. 40 «μὴ ὅτι τοῦτον τὸν τρόπον ἀλλ' οὐδὲ
 μετὰ μαρτύρων» Δημ. 30, 20.
 Μη οὐ, ἀμφότερα τὰ ἀρνητικὰ ταῦτα μόρια ἔ-
 χουσι· 1) τὴν ἀρνητικὴν τὴν σημ. ὥστε ἕκαστον
 πρέπει νά ληφθῇ καθ' ἑαυτό, μετὰ τὰ φόβου ση-
 μαντικὰ ῥήματα (ἴδε μὴ)· «φοβούμεθα μὴ αὐρίον
 οὐκ ἐστὶ ἢ ἀνθρώπων οὐδὲς ἀέλιος οἷός τε ποιείν»
 Πλάτ. Φαίδ. 76· «ἀπιστοῖτε μὴ οὐκ ἐπιστήμη ἢ
 ἢ ἀρετή» = ὅτι δὲν εἶνε ἢ ἀρετὴ ἐπιστήμη, Μέν.
 89· «φοβεῖτο μὴ οὐ δύναται ἐξελεῖν» Ξεν. Ἀν.
 3, 1, 12· πολλάκις. 2) τοιοῦτον ῥή-
 μα, «μὴ νύ τοι οὐ χρεῖσθαι σκηπτρον» Ἰλ. α,
 28· «ἀλλὰ μάλλον ἢ οὐ τοῦτο ἢ τὸ χρηστέριον»
 Πρ. 3, 79· «μὴ καθαρὸν γὰρ καθαρὸν ἐφάπτε-
 σθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ἢ» Πλάτ. Φαίδ. 67, καὶ συ-
 γνά· παραλείπεται τὸ οὐ ἢ ἀντί τοῦ οὐ ἐπανα-
 λαμβάνεται τὸ μὴ· «φοβεῖτο μὴ ὁ γενόμενος κα-
 λὸς καὶ καθὼς τῷ τὰ μέγιστα εὐεργετήσαντι μὴ
 τὸν μεγίστην χάριν ἔξοι» Ξεν. ἀποιν. 1, 2, 7.
 «ὁποιοήσας» μὴ πολλάκις ἢ αὐτὸς - τοῖς δ.
 γροῦς αὐτὸν παραλίπῃ καὶ μὴ δῶσθαι ἢ καί -
 Θουκ. 2, 13, ἐνθα περιεμένετο καὶ οὐ· «ὁράτε
 μὴ οὐκ ἐμοὶ μάλιστα προσήκει» Ἀνδοκ. 1, 103·
 2) πολλάκις ἢ μὴ ἀρνησις εἶνε περιττὴ καὶ τὰ
 δύο ἀρνητικὰ μόρια (μὴ οὐ) τίθενται ἀντὶ μιᾶς
 ἀρνήσεως μετὰ τὰ ῥήματα, μετὰ τὰ ὅποια ἀκυ-
 λουεῖ ἀπαρ. μετὰ τοῦ μὴ, ὅταν καὶ αὐτὰ ἢ·
 ἀρνητικὰ· «τοῦτον οὐδὲν περὶ αὐτοῦ περὶ αὐτοῦ
 δίδου τὸν θάνατον» Πλάτ. Φαίδ. 77· «κοῦδεις
 γε μ' ἂν πείσειεν ἀνθρώπων τὸ μὴ οὐκ ἔλθαι
 ἐπ' ἐκείνον» = οὐδεὶς ἤθελε μὴ πείσει νὰ μὴ ὁπά-
 γω πρὸς ἐκείνον· Ἀριστ. βᾶτρ. 68· «οὐκ ἐπαίθε
 τὸ μὴ οὐ κακοπραγμεῖν εἶναι» = ὅτι δὲν εἶνε Ξεν.
 Ἐλ. 5, 2, 36· «πείσονται ἐγὼ ἐκὼν εἶναι μη-
 δένα ἀδικεῖν ἀνθρώπων» Πλάτ. ἀπολ. 37· «οὐκ
 ἂν πιβοίμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς» Σοφ.
 Οἶ. τ. 1065· «εἴ τις ἐκείνῳ μὴ ευγνώσει μὴ οὐ
 πονεῖν τὴν ψυχὴν ἐν ταῖς ἑλλαις γενέσθαι» Πλάτ.
 Φαίδ. 88· «συγκεχώρηται τὸ μὴ ὅτι ἐν ἑλλείψει»,
 Φίλ. 15· «ἀντέλεγον ὅτι οὐκ ἐγγωροῖται, μὴ οὐκ
 ἐμποῦν ποιέσθαι» Ξεν. Ἐλ. 2, 3, 16· καὶ
 μετὰ ἄλλα δηλωτ. ῥήματα, «οὐ τὰ δριμύτα
 αἰτιασόμεθα μὴ οὐκ ἔτοιμα εἶναι καὶ οὐρανο-
 λείων καὶ οὐρανοῦ» Πλάτ. Λάχ. 189· «τοῖς
 θεοῖς οὐδὲν ἂν ἐχέμεν μέρμερσθαι τὸ μὴ οὐκ ἢ
 μέχρι τοῦδε πάντα ὅσα εὐχόμεθα καταπεπραγί-
 ναι» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 42· «οὐδέμιν ἐγὼ ἐλπίζω
 μὴ οὐ δύσων ὁμῶς δίκην» Πρ. 6, 11· «ἐνιστά
 εὐρηται καὶ τὸ μὴ καὶ μὴ οὐ» «εἰς πρὸς το-
 σοῦτον στρατηγὸν Ὀμηρον δύναται ἀμφισβητή-
 σαι μὴ οὐ καταγέλαστος γενέσθαι» Πλάτ.
 Θεαιτ. 153· «ἐλεγον ὅτι οὐ δύνασιν οὐ μὴ πεί-
 θεσθαι» Ξεν. Ἐλ. 6, 1, 1· «οὐδεὶς οἶδ' ἢ ἔστιν
 ἄλλως λέγων μὴ οὐ καταγέλαστος εἶναι»

Πλάτ. Γοργ. 509· «ἔφη οὐκ οἶδ' ἢ εἶναι τὸ μὴ
 ἀπυκνύναι με», ἀπολ. 29· μετὰ τὸ· «δύνα-
 τον, οὐ μὴ» Πρ. 3, 82· μὴ Ξεν. Ἐλ. 5, 4,
 32· «ἔστι τοι οὐδεὶς μηχανὴ μὴ οὐκ ἀποκω-
 λέναι κάκιστα γυναικῶν πασῶν» Πρ. 2, 181·
 «οὐκ ἔστι μηχανὴ ἀπὸ τῆς θύρας ταύτης εὐ-
 δεμία τὸ μὴ κείνον ἐπιδουλεύειν μοι», 1, 409·
 «τίς μηχανὴ μὴ οὐκ πάντα καταναλωθῆναι»
 Πλάτ. Φαίδ. 72· «οὐκ ἀμφισβητεῖται μὴ ἔχειν»
 Δημ. 27, 15· μὴ οὐκ Πλάτ. Ἰππ. ἔλασ. 269,
 Ξεν. ἀπολ. 34· «οὐτε μὴ μνησθῆναι δύναμαι
 αὐτοῦ οὐτε μνησθῆναι μὴ οὐκ ἐπαίνῃν» «οὐκ
 οὐκ ἔστι Ἀθηναίους μὴ οὐ δύναται δίκην τῶν
 ἐποίησαν» Πρ. 7, 5, 3· 3) καὶ μετὰ τὸ ὥστε,
 «πείσομαι γὰρ οὐ τοσοῦτον ὥστε μὴ οὐ καλῶς
 θανεῖν» Σοφ. Ἀντ. 496· «οὐδὲν ἐλύπησεν, ὥστε
 μὴ οὐκ ἢ τὴν ἐκείνου τοῖς στοιχείοις φύσιν δηλώ-
 σαι» Πλάτ. Κρατ. 393· καὶ ἔνευ του ὥστε εἰς
 δηλώσειν συνεπίσας, «μὴ τοι, κασιγνήτη, μ' ἀ-
 τιμάσῃς, τὸ μὴ οὐ θανεῖν τε οὐν σοι» Σοφ. Ἀντ.
 519· «εἰ φειδόμεθα τὸν λίθον μὴ οὐ καταβα-
 λειν τὸν ἄνδρα» Ἀριστ. Ἀχ. 316· «οὐ ἂν ἐπε-
 πληγμένους καταφανῆς γίνοντο, μὴ οὐκ ἢ προ-
 σκαπεῖν» Ξεν. Κυρ. 5, 2, 17· 4) μετὰ τὰ ῥήμα-
 τα σημ. κώλυσι, ἀρνησι, κτλ. τὰ ὅποια ἀ-
 παίτουντο πλειοναστικῶς τὸ μὴ (ἴδε μὴ), ἂν ἔ-
 χουσιν ἄρνησιν, προσλαμβάνουσιν ἐπὶ τὸ καί, καί
 ἐπομένως μὴ οὐ φαίνεται πλειονασμός· «μὴ πα-
 ρῆς τὸ μὴ οὐ φράσαι» μὴ παραλίπῃς νὰ το εἴ-
 πης, κυρ. μὴ παραλίπῃς ὥστε νὰ μὴ τὸ εἴπῃς
 Σοφ. Οἶ. τ. 283· «οὐδὲν γὰρ αὐτῇ τοῦτ' ἐπαρ-
 χέσει τὸ μὴ οὐ ποιεῖν ἀέμιος» Διοκ. Πρ. 110·
 ἐνίστα τίθεται καὶ τὸ μὴ καὶ τὸ μὴ οὐ, «Μαρ-
 δονίῳ ὑποδεξάμενοι στήθεσιν τὸν Σπαρτιάτην μὴ
 εἶναι (νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν Σπαρ. νὰ ἐξέλθῃ)
 ἐκέρψαν φράσσοντα ὅτι ἐκ Δακεδαίμονος ἐξελί-
 λυθε ἢ νεότης καὶ ὡς οὐ δυνατόι αὐτὴν ὀρεῖν
 αἰοῖ Ἀργεῖοι, μὴ οὐκ εἶναι» Πρ. 9, 12· «οὐκ
 ἀνεβάλλοντο μὴ οὐ τὸ πᾶν μηχανήσασθαι», 6,
 88· «οὐκ ἀπεσχόμεν τὸ μὴ οὐκ ἐπὶ ταῦτα ἐλ-
 οῖν» Πλάτ. πολιτ. 1, 354· «εἰ ἐμποδὼν μὴ
 οὐκ δεινότερα παθόντας ἀποθανεῖν» Ξεν. Ἀν.
 3, 1, 13· «τίνα οἶσι ἀπαρνήσασθαι μὴ οὐκ ἢ καὶ
 αὐτὸν ἐπίστασθαι τὰ δίκαια» Πλάτ. Γοργ.
 461· «οὐκ ἀνατίθεται μὴ οὐ καλῶς λίσσασθαι»,
 Μέν. 89· «τὰ μὲν μὴ οὐκ ἢ εἶναι τὰ ἢ εἶναι
 λόγος οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ», Φίλ. 13· «ταῦτα μὲν
 δὴ οὐδεὶς ἂν ἀντιγνώμονήσιν, μὴ οὐκ ἢ τὸ πᾶν
 διαφέρειν» Ξεν. Κυρ. 4, 3, 18· «εἰ δὴτα μέλ-
 λαις μὴ οὐ γινώσκον τὸ πᾶν» Διοκ. Πρ.
 630. Τὰς διαφόρους συντάξεις τῶν τοιοῦτων
 ῥήμ. ἴδε ἰδίᾳ ἐν ἐκαστῷ αὐτῶν· 5) τὸ μὴ καὶ
 μὴ οὐδέχονται διάφοροι τῶν ἀναιτέρω οὐκ ἢ ἀρ-
 νητικαὶ φράσεις, ἴδ. μετὰ τὸ αἰσχρὸν ἔστι
 τίθεται τὸ μὴ καὶ μὴ οὐ, διότι σημαίνει κώ-
 λυμα, ἐμποδίζον· «αἰσχρὸν δὴ γίνεσθαι ἐμὲ γὰ
 μὴ ἔλθαι», Γοργ. 453· «αἰσχρὸν ἔστι καὶ ἡμοῖ
 μὴ οὐκ ἢ φάναι», Πρωτ. 352· «αἰσχρὸν τὸ ἀν-
 τιλέγειν μὴ οὐκ ἢ», Ξεν. Κυρ. 2, 2, 20· «αἰσχά-
 νομαι μὴ οὐ», 8, 4, 5 (ἐν τῷ χειρ. λαίπει τὸ
 οὐ)· «αἰσχρὸν ἔστι μὴ οὐ συνεποδάζειν», Ἀν.
 2, 3, 11· «τὸ τὰ λεγόμενα περὶ αὐτῶν μὴ οὐκ
 παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν, μαλθακοῦ εἶναι ἀνδρός»
 Πλάτ. Φαίδ. 86· «πολλοὶ δὲ μὴ οὐ δύο γὰρ

φύγειν», Εβ038. 297, ἐνθα συνηθέσθαι καίται ἀπλοῦν ἀπαρ. πρὸλ. Δυσ. 201' «τίνας ἰδόμεν μὴ οὐ πανοῦδ'α χωρεῖν ὀλέθρου διὰ παντός» Εβρ. Τρω. 792' «πολλή θύσια μὴ οὐχ ἔν τε καὶ ταυτὸν ἡγισθαι» Πλάτ. συμπ. 210' «οἰνὸν ποιεῖσθαι μὴ οὐ» Ἠρ. 1, 187' β) μετὰ τοιαύτας ἀρνητ. φράσεις τίθεται τὸ μὴ οὐ καὶ πρό μετχ. «εἰνάτη δὲ οὐκ ἐξελαύσεσθαι ἔραταν, μὴ οὐ πλήρεις ἐόντος τοῦ κύκλου» = ἂν δὲν ἦνε πανσλήνος Ἠρ. 6, 108' «οὐκίων δίκαιον εἶναι ἱσάναν ἐμπροσθεν τῶν ἐκείνου ἀναθημάτων μὴ οὐκ ὑπερβλλόμενον τοῖσι ἐργοῖσι», 2, 110, ὡς τὸ λατ. quia = ἂν δὲν ὑπερβλήῃ πρὸλ. «δυ-ἀλλήγης (ἐν τούτῳ κεῖται ἀρνητικ) γὰρ ἂν ἰθύν, μὴ οὐ κατωικτίρουν ἔδραν» Σοφ. Οἰ. τ. 12, «οὐ γὰρ ἂν μακρὰν ἔχουσιν αὐτοὺς μὴ οὐκ ἔχουν τι σύμβουλόν», 221.

Μήπερ μὴ περ, μήπως βεβαίως.

Μή-ποθεν ἢνα μὴ ἐκ τίνος μέρους, necunde.

Μή-ποτε οὐδέποτε, μήπως ποτέ, ὥστε οὐδέποτε, ἐπὶ πασῶν τῶν σηματοῦν καὶ συντάξεων τοῦ μὴ, (πρὸλ. οὐ ποτε) «τῶ νῦν κνίσπαι καὶ οὐ, γύνα, ἀπὸ πάσαν ὀλέσσης ἀγλαίην» Ὀδ. τ. 81' «δοῦμαι μήποτε τῇ; εὐνῇς ἐπιθόμεναι» Ἰλ. ι, 133' καὶ μετ' ἀπαρ. μέλ. ι, 435' «εἰ τῆδε χῶρας μήποτε ψάσσει ποδὶ» Διοχ. Χο. 180' «μήποτε ἐν πόλει σάειν τὰδ' ἐπεύχομαι βρέμειν», Εβμ. 933' «εἰσελθέτω σε μήποτε», Ἠρ. 1004' «μήποτε μήποτε μ' ἐνάντιον ἴδοι-σθε πέλοισιν», 896' «εἴθε μήποτε γυναιξ» Σοφ. Οἰ. τ. 1063' «ἦν μήποτε» ἔγω προσέειπεν ὁ τάλκι; ὠφείλον ὕσσαι», Γραχ. 993' καὶ διηρημένον παρεμπιπτούσαν λέξιν «μὴ δούξῃ ποτέ», Ἀντ. 758' «τὸ μήποτε κινδυνεύεται» Πλάτ. πολιτ. 5, 467' «ὅπως μήποτε εἴτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ» Ξεν. Ἄν. 1, 1, 4' καὶ συγνὰ παρ' Ἀριστοτ. ἦ0. 10, 1 καὶ ἰδ. παρὰ τῶς γραμ. σημαίνει ἴσως, κυρ. μήπως ἴσως, ἀνίσως, ὡς τὸ πεσίο an = δὲν εἰςέωρην ἂν ἡ ἀνίσως.

Μή-που οὐδαμοῦ, μήπως πουθενά, ἐν τινι μέρει, μήπως ἴσως, ἀπὸ Ὁμ. καὶ ἔξ «μὴ ποῦ τις ἡμῖν ἐγγύς ἐγγρήμπτῃ βροτῶν» Σοφ. Ἠλ. 880.

Μήπως ὅχι ἀκόμη, ἀποκλείει τὸ παρελθόν· «μήπως τι μελέτε θυοῖδος ἀλκῆς» Ἰλ. δ, 234' καὶ συγνὰ καὶ ἀντὶ τοῦ μήπως· «μήπως τις λω-τοφο φαγῶν νόστοιο λάθεται», ι, 102' «μήπως μ' ἔρωτα» Σοφ. Οἰ. τ. 710' καὶ ἀντὶ τοῦ μή-ποτε πρὸλ. Σοφ. Ἠλ. 395' «μήπως γε» = μόνον τώρα τοῦλάχιστον ὅχι ἀκόμη» Διοχ. Πρ. 634. Μὴ πώποτε οὐδέποτε ἀκόμη· «ἐπιστάμεθα δὲ μὴ πώποτε αὐτὸν ψεύδης ἐς πόλιν λακτεῖν» Σοφ. Ἀντ. 1081.

Μή-πως ὥστε οὐχί, διὰ τὰ μὴ κατὰ τινα τρόπον, μήπως κατὰ τινα τρόπον, μετὰ τὰ φόβου σημαίν. ῥήμ. «μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης» Ἰλ. ι, 250, καὶ συγνὰ καὶ ἐπὶ ἀμφ. πλάγ. ἐρωτῶμεν, μήπως ἴσως, κ, 101.

Μηρία τὰ ἦδε μηρίαν.

Μηριατός, 3' ὁ ἀνέκων εἰς τοὺς μηρούς, ὁ ἐν τοῖς μηροῖς· ὁσά Σχολ. Ἰλ. α, 40' «αἱ μη-ριαταί» = οἱ μηροὶ τῶν ἱππῶν Ξεν. Ἰπ. 11, 4' τοῦ κονός, κον. 4, 1, ἐν. Πολυδ. femoralis.

Μηριγῆ, ἰγγος καὶ ἀμηνγῆ, ἡ σκληρὰ θρίξ, γου-ρυνότοιχα, ἀρχ. λεξ. πιθ. συγγ. πρὸς τὸ μηρίω.

Μηρίδιος, ἰσφ. γρ. ἀντὶ μηριατός Ἰσχυρ. 83. Μηρίζω κτυπῶ εἰς τοὺς μηρούς, κνίμ. ἰσχυρ. κατὰ τὸ γαστριζῶ Δ. Λαέρ. 7, 172.

Μηρινόιον, τό, ὄποκ. τὸ5

Μηρινός, ἡ (πρὸλ. μηριγῆ, σμηρινθος, μίρ-μις) σπαρτίον, κλωστή, σχοινίον λεπτόν, σπάγγος, πετονιά, ὀρμαῖα, ὄρμαϊ, βρόχος· «πι-λιαν λεπτῇ μηρινῷ ὤσεν ποδός» Ἰλ. ψ, 851' παροιμ. «ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασε» = δὲν ἔσπρε τίποτε, δὲν ἐδοήθησαν, ἐκ τοῦ ἀγρίστου εἰλημμένον Ἀριστ. Θεσμ. 935, Λουκ. αἰτ. 4ν. κατὰ μέταπλ. μῆρινθα ὡς ἐκ τοῦ μηρίος Ὀρφ. Ἀργ. 509, 1095, ἐνθα δ' Ἐρμην. ἀνέγνω μέριμα, ἱμνίσαις.

Μηρινώδης, 2' ὁμοίος μηρινῷ Νικ Χων.

Μηρίον, τό (Ἀθην. 4, 151), ἄλλως μόνον πλ. μηρία καὶ μηρία τὰ ὁσά τῶν μηρῶν, τὰ ὁ-ποτα οἱ Ἕλληνες κατ' ἀρχαιοτάτην συνήθειαν (Ἠσ. 0ε. 535 καὶ ἔξ.), ἐξέτεμον ἐκ τῶν μηρῶν τῶν θυμάτων· «ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τέμονον» Ὀδ. γ, 456 καὶ περιεκάλλυπον μὲ θυμὸν ἡ κνίσαν περιυλίσσοντες αὐτὰ δῖς· «κατὰ δὲ κνίσση ἔκτα-λυψαν δίπτυχα ποιήσαντες» (πρὸλ. Ὀδ. ρ, 211' «ἐπὶ μηρὶ ἔκτε καλύψας πῖονι δημῷ», (παρ' Ἀ-πολ. Ρ. δικαστῶ), εἰτα δὲ ἐπέθετον ἐπ' αὐτὰ μι-κρὰ τεμάχια κρέατος ἢ λίπους· «ἐπ' αὐτῶν δὲ ὠμοθέτησαν Ὀδ. γ, 450. Ἰλ. α, 460. Τὰ οὕτω παρασκευασθέντα μηρία ἔκαιον θέτοντες ἐπὶ τῶν βωμῶν («καίτε, δ' ἐπὶ στήλῃς ὁ γέρον» Ἰλ. α, 480)· «μηρία ἐπιθεῖναι Ποσειδάωνι, Ἀπόλλωνι» Ὀδ. γ, 179. Ὁ Ἀπολλ. λεξ. Ὁμ. ὅμως γινύ-κως λέγει «μηρία τὰ ἐκ τῶν μηρῶν ἐξαίρουμένη καὶ ἐροθευόμενα» (πρὸλ. μηρός)· κατ' ἄλλ. ὅμως νεωτέρους, (Schneider, Nitzsch) μηρία σημαίνει κρέας τῶν μηρῶν, ἐπειδὴ βεβαίως εἰς τοὺς θεοὺς προσεφέρετο θυσιά τὸ κάλλιστον κρέας ἐκκοπόμενον ἐκ τῶν ἐντό; τοῦ μηροῦ. Τὸ μόνον χωρίον τὸ ὠρισμένως περὶ ὁσῶν τῶν μηρῶν ἀελαμβάνον εἶνε Ἠσ. 0ε. 535, καὶ ἔξ. ἔξ οὗ καταφανίνεται (στίχ. 556) ὅτι ἡ θυσία συνή-θη ἐν Μηκωνῇ. Ἐν Ὀδ. γ, 65 πρὸς τὰ μηρία ἀντιτίθενται τὰ κρέ' ὑπέρτερα· τὰ ὅπ' τῶν ἀν-θρώπων ἐσθιόμενα ἀλλὰ ταῦτα πρὸς τὰ σπλάγ-χνα ἀντιτίθενται· «αὐτὰρ ἐπὶ κατὰ μὴρ' ἔκαστ' καὶ σπλάγχν' ἐμπάσαντο, μίστυλλον δ' ἄρα» ἄλλα», 461. Τὸ ἐπὶ0, πῖονα τὸ ἀποδιδομένον εἰς τὰ μηρία ἐξηγείται ἐκ τοῦ περιυλίσσοντος αὐτὰ πάχους, «κατὰ πῖονα μηρὶ ἔκαστ' Ἰλ. α, 40' «ἐπὶ πᾶσι (βωμοῖς) βωὶν δημὸν καὶ μὴρ' ἔκαστ», 0, 240' τὰ αὐτὰ δὲ καλεῖ ὁ Θεόκληρ. 17, 126, «μηρία πιανθέντα» πρὸλ. «κνίσση κῶλα συγκαλυπτά» Διοχ. Πρ. 426' «ἀγλαὰ μερία» Ἠσ. 336, ἐνθα τὸ ἀγλαὰ σημαίνει ἡ λάμ-παντα ἐκ τοῦ λίπους ὁσάτ' μηρῶν, ἡ μεγαλο-πρεπὴ καὶ λαμπρὰ κρέατα μηρῶν· ἐπὶ θυσιῶν, «μυδῶσα κηλὶς μηρίων» Σοφ. Ἀντ. 995' «οὐ δέχονται λιτὰς ἐπὶ θεῶν παρ' ἡμῶν οὐδὲ μηρίων» πλάγ., 1007' «τὰ μὴρ' ἐξελὼν θεορ' ἔκφερε» Ἀριστ. εἰρ. 986' «ἐκασάσας μὴρα θεοταῖν», εἰρ. 1054' 2) μέρους, «τὸ προπερὸν γὰρ ἐμπέφυκε τοῖς ἀπαλοῖς μερίσι» = μέρους, ἐκκλ. 903, ἱσμορ. Μηρινόνης, ου, ὁ 1) ὁ σάντροφος τοῦ Ἰδαμανέως Ἰλ. 2) μὲ διαφ. σημ. ἀναφέρ. εἰς τὰς λείψα μέρους καὶ διαμηρίζω = μέρους Ἀνθ. 5, 36.

Μηρίς, ἴδιος, ἡ· εἶδος φωτός Διοσκ. τριπλίμ. Μηρο-καυτέω· καίω μηρούς ἢ μηρία εἰς Ουσίαν Β. Ἄν. 51, 18.
 Μηρό-κλαστός, 2· ὁ ἔχων κεκλασμένον, τετρασμένον τὸν μηρόν· ἱππος, μετγ.
 (Μηρον), μόνον πλ. τα μηρα = μηρία, ὁ ἴδιος.
 Μηρο-ραφής, 2· ὁ βραχέως ἐντός τοῦ μηροῦ, ἐπὶ τοῦ Διονύσου Νον. καὶ μετγ. πρὸλ. Εὐρ. Βάκχ. 96 καὶ μητροτραφής.
 Μηρός, ὁ· τὸ ἄνω σαρκώδες μέρος τοῦ σκέλους τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, τὸ μερί, χυδ. μοῦδι, ἰσχίον· ἐνθα τε μηρός ἰσχύω ἐνατρέφεται· Ἰλ. ε, 305· φάσανον δὲ ἐρυσσάμενος παρὰ μηρόν· = ἐκ τοῦ μέρους τοῦ μηροῦ ἐνθα ἐκρέματο, α, 190· «μιάνην αἵματι μηρὸν εὐτρέφεται», δ, 916· ἐπὶ πληγῶν· παχύς, π, 473· «μηρὸν πληγέμενος»· Ὁδ. π, 125· πρὸλ. «μηρὸν παύσασθαι»· Ξεν. Κυρ. 7, 3, 6· ἐπὶ ζώων παρ'· Ὁμ. μόνον· τῇ συνδέσει «μηροῦς τ' ἐξέταμον»· Ἰλ. α, 400, ὅπου ἀντὶ μηρία λέγεται ὁ Σχολ. πρὸλ. Μηρίον· «παταρρεῖ· μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκιντο πτελέης» Σοφ. Ἄντ. 993· «κατὰ μηρὸν καλύψας»· Εὐρ. Βάκχ. 96 καὶ συγχά, «μηροὶ γυμναστοί», Ἀνδρ. 599· «τὸν μηρόν ἐδει προβαλεῖσθαι τοὺς παῖδας»· Ἀριστ. νεφ. 960· «τὸν μηρὸν ἐνέχουσιν», 953· μὲς τῶν μηρῶν· «κάμηλος ἐν τοῖσι δισκοῖσι σκέλεσι ἔχει τέσσαρας μηρούς καὶ γυνάκα τέσσαρα»· Ἦρ. 3, 103· «μηρῶν καὶ κνημῶν», ἐπὶ τῆς πρώτης. σμ. Πλάτ. Τίμ. 74· «τὸν μηρόν πατάσας» Πολύδ. 39, 2, 8· «τύπτων, 15, 27, 11 καὶ μετγ. «ὁ μηρός πατασάσθω» Λουκ. ῥήτ. διδ. 19, femor.
 Μηρός, ὁ· ὅρος τῶν Ἰνδιῶν· παρὰ τοὺς πρόποδας αὐτοῦ ἔκειτο ἡ πόλις Νύσα Θεοφρ.
 Μηρο-τομή· χωρίζω ἐκ τοῦ ὅλου σώματος τοὺς μηρούς.
 Μηρο-τραφεύς, 2· ὁ τραφεύς, ἀδελφός ἐντός τοῦ μηροῦ, ἐπὶ τοῦ Διονύσου Ἄνθ. 11, 329· κατ' ἄλλ. ὁ ἀνατραφεύς· ἐπὶ τοῦ Ἰνδικοῦ ὅρους Μηροῦ παρὰ τὴν πόλιν Νύσαν· πρὸλ. μηροτραφής.
 Μητρο-τεφής, 2· μηροτραφής Ὁρφ. ὕμν. 51, 3.
 Μηρο-τυπής, 2· ὁ τύπτων, κεντῶν τοὺς μηρούς· κέντρον Ἄνθ. 9, 274.
 Μήρυγμα, ατος, (μηρύω) τό· τὸ μήρυγμα, τὸ στρημμένον νῆμα, κλωστή· «σπειράμα ἢ τὸ ἐκτείνόμενον»· Πούχ. «μήρυγμα, κάταγμα, σπασμα ἐρίου»· Πούχ. ἐπὶ τῆς σπειροειδοῦς κινήσεως τοῦ ὄψεως· ἔρπειν ἀτραπὸν ὀλαίην δο-λιχῶ· μήρυγμα· γαστροῦ· Νικ. Θηρ. 160, filum.
 Μηρυκά· ἀναμασσῶ, ἐπὶ τὸν χορτοφάγων ζώων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1, 7, Πολύδ. 2, 204· «τὸ ἐκ βάθους ἀρδεσθαι καὶ εἰς μικρὰ κόπτειν»· Μ. Ἐτ. rumino.
 Μηρυκάομαι· μηρυκάω Πλούτ. Ῥωμ. 4· «τὰ μηρυκώμενα τῶν θειμάτων»· μηρυκάομαι Ἀλ. Ἰ. Ζ. 2, 54· «μαρυκάσθαι ἀναπίνειν τὴν τροφήν καὶ πάλιν αὐτὴν ἀναμασσάσθαι»· Πούχ.
 Μηρυκίζω· μηρυκάζω Ἀλ. Ἰ. Ζ. 5, 42 καὶ μετγ. συγγεν. τῷ ἐρεύγομαι, ἤρυγον, διότι τὸ μηρυκάσθαι εἶνα εἶδος ἐρέσεως· ὁ Μ. Ἐτ. διέγεται πρωτόθ. τὸ μηρυκῶ καὶ λέγεται «τὸ ἐκ βάθους ἀρδεσθαι καὶ εἰς μικρὰ κόπτειν».
 Μηρυκισμός, ὁ· τὸ μηρυκάσθαι, Ὁ.

Μηρύκει· ἴδε μηρυκίζω.
 Μήρυμα, ατος, τό· μήρυγμα, καλλ. τόπ. Ἰδε Λοβ. παραλ. 443· «κάταγμα οἴδης»· Σχολ. Σοφ. Τρ. 597.
 Μηρυμάτιον, τό, ὅπου. τοῦ μήρυμα (Ἰδ' ἀγαθός), κομμάκιον ἐφ' οὗ περισυλλίσσεται σχοινίον, ἀρχ. μαθ.
 Μήρυξ, υκας, ὁ· εἶδος ἰχθύος μηρυκώμενον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 50.
 Μήρυμα, ατος, τό· μήρυγμα, μήρυμα· Πούχ. Μηρύω· οὖρον, τραδῶ, ἀνέλω· «συνεῖλαι, τὰ ἰστία συνάγω, ἀναλέγωμαι» ἀρχ. λει. Συνήθ. μέσ. συνάγω, περισυλλίσσω· «νιός ἰστία μηρύσαντο»· Ὁδ. μ, 170· «ναῖται δ' ἐμμήρυσαντο νῆπτε ἰσθὰς» = ἀνέσπασαν, ἦσαν τὴν ἄγκυραν Σοφ. ἀποστ. 690· «ἔρμενα μηρύσαντο»· Ἀπολ. Ῥ. 4, 889· «μηρύσασθε διαδορυα πείσματα ναῦται»· Ἄνθ. 10, 2· «μηρύσθε σχοίνους», 10, 5· «μηρύσασθαι ἀπὸ βυθῶν» = ἀνέλκειν ἐκ τῶν βυθῶν διὰ τοῦ ἀγκίστρος ἢ τοῦ δικτύου Ὁπ. κον. 1, 50· «λίαν» = ἐξελίττω Λοσκ. Ἐρμόδ. 47· «ἐπὶ τοῦ ὑφάνειν, ῥίπτω ὑφάδι, τὸ ἰνυφαίνει μετὰ τοῦ στήμονος»· κρόα· ἐν στήμονι μηρύσασθαι· Ἦρ. 4, 540· τίλλω, διατίλλω, ἔτινω τὰ ἔρια καὶ παρασκευάζω πρὸς κλώσιν, (ἰδ' ὁ ἔδωτ. τὸ μαρβεσθαι λέγεται καὶ κλώσιν), περισπείνομαι, ἐκτείνωμαι· «κισσὸς μηρύεται περὶ γαίην»· Ἡρόκρ. 1, 29, glomero, complico, convolvo, evolvo.
 Μής, ὁ, ὅπου. ἀντὶ μέης, μήν. Πρακλ. πίν.
 Μήστο, συγκ. ὅπου. τοῦ μήδομαι ἀντὶ ἐμέμηστο, ἰδ' οὐλεῦσαστο Ἰσίδωρ.
 Μήστωρ, ὡρας, ὁ (μήδομαι)· βουλευτής· σὺμβουλος, ὁ δίδων φρονίμους συμβουλὰς, φρονίμος, ἐμπειρος· «Ζήν· ὕπατον μήστωρα»· Ἰλ. θ, 22, καὶ συγχά ἐπὶ φρονίμων ἀνθρώπων· «Πρίταμος θεῶν μήστωρ ἀτάλαντος»· (ὅς ἐστι βουλὴ πρὸς τοὺς θεοὺς, ἡ, 366, Ὁδ. γ, 110· «μήστωρ μάχης»· ὁ ὀδηγῶν τὴν μάχην Ἰλ. ρ, 339· «μήστωρ δὲ αὐτῆς»· οἱ ἐμπειροὶ τῆς μάχης, δ, 328· καὶ ἐπὶ ἱππων, «μήστωρ φόβου»· οἱ ἡγείροντες φόβον, οἱ παρακινούντες, τρέποντες, εἰς φυγὴν, ε, 272· «Διομήδης, ζ, 97· «Ἐκτωρ, Πέτροκλος»· ὁ γινώσκων νὰ ἔμπον φόβον καὶ νὰ πείρῃ εἰς φυγὴν, μ, 39, φ, 16, consultant, pectus.
 Μήτα· θυγ. Ὀπλητος, γυνὴ Αἰγῶς Ἀπολλοδ.
 Μή-τε, σύνδ· καὶ ὅχι, συνηθ. μήτε· μήτε, ὡς τὸ οὐτε· οὐτε συνδέει δύο μέρη ἀν. πρῶτατος καὶ τίθεται ὡς τὸ μή ἐν τῷ λόγῳ· «μηδὲ τῷ ἐκφάσθαι μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν»· Ὁδ. ν, 308· «ἰππευαλμαδόνται δὲ καὶ πολλίαις»· «μήτ' εἰσδέχεται μήτε προσφωνεῖν τινα μήτ' ἐν θεῶν εὐχαίσι μήτε θύμασι κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χερνίδας νέμειν»· Σοφ. Οἰ. τ, 238· «οὐτ' ἀν' ἀναίμην μήτ' ἐπιστάμην λέγειν»· Σοφ. Ἄντ. 682· Ἀντὶ τοῦ δευτέρου μήτε τίθεται ὁ τί, δι' οὗ μείζων ἐμφασίς δίδεται εἰς τὴν βεβαιότητα τῆς πρότασιν· «τῷ νῦν μήτ' ἀπόληται· ἐλπίς τε φωτὶ ἐκάστω» = μὴ παθεῖ ἀλλὰ συμβούλευται ἕκαστον ἄνδρα Ἰλ. ν, 230· «χρὴν γάρ σε μὴ τ' αὐτὸν ποτ' ἐς Τροίαν μολεῖν ἡμᾶς τ' ἀπειργεῖν»· Σοφ. Φιλ. 1317· «τούτου διαφοράς εἶναι ἢ σύνθεσις, καθ' ἣν τιθεμένου ἐνός μήτε ἔννοεσται καὶ τὸ δεύτερον· ἐπὶ τῇ ἐκόντῃ μήτ' ἄλλοτε»· Σοφ. Φιλ. 760· ἀκολουθεῖ δ' ἵνασι καὶ ὁ δὲ ἀνακολουθῶν, 422· πρὸλ. μηδὲ, neque.

Μήτειρα, ἡ μήτηρ, διόρθ. Ζηνοδ. καὶ Ἀριστο. ἀντί ὁμήτειρα ἐν Ἰλ. β, 259, εὐχρ. παρὰ μετγν. π. ὡς Γρ. Ναζ. καὶ μάτειρα Συναξ.

Μητρίσις, 3' μήτριος, μητρικός Ἀνθ. 9, 398' ἄλλ. «μητριάσιν ἀντί μητρείοις ἐκ τοῦ μητριάς, ἀδός, ἡ.

Μήτηρ, ἡ, γεν. μητρός καὶ ἑπ. μητέρος, καὶ ἐν τοῖς λυρ. τῶν τραγ. Σοφ. Οἱ. Κ. 1478, ἐν διαλόγῳ μόνον Εὐρ. Ῥησ. 393, αἰτ. μήτέρα Ὀμ. καὶ μετγν. πανταχοῦ μήτέρα, μάνα «τὸν κ' ἀθανάτη τέκε μήτηρ» Ἰλ. κ, 494' «πάντα μήτηρ συνήθισε» καὶ ἐπὶ ζώων, βοῶν, προβάτων κτλ. Ὀδ. κ, 414, Ἰλ. ρ, 4' καὶ ἐπὶ πτηνῶν ἔχοντος νεοσσούς, 6, 313' «φασαλοῦχοι μητέρες» Σοφ. Ἀποσπ., 982. Συγχ. μετγ. ἐπὶ χώρας «μήτηρ μῆλων, θηρίων» τρέφουσα, πλουσία εἰς πρόβατα κτλ. Ἰλ. 6, 696' ἐπὶ τῆς πατρίδος, «τέκνοις τε γῇ τε μητρὶ» Αἰσχ. Ἐπτ. 16' «ἡ Σκύρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφου» Σοφ. Φιλ. 326' καὶ ἐν γένει ἡ πρώτη ἀρχή, ἡ παράγωγος, πρόξενος «πειθαρχία γὰρ ἐστὶ τῆς εὐπραξίας μήτηρ» Αἰσχ. Ἐπτ. 207' «οὐάγγελος ἔως γένοιτο μητρός εὐφρόνης πάρα», Ἀγ. 255' «μητρός ἀγρίας ἀπο ποτὸν παλιν εὐπρόσπλον γάνος τόδε», Πέρσ. 606' «οἷς γὰρ ἡ γνώμη κακῶν μήτηρ γένηται» Σοφ. Φιλ. 1345' «οἱ μεγάλα φάτις, ὧ μᾶτερ αἰσχύνας ἑμᾶς», Αἴ. 174' «μυρίων μήτηρ τροπαίων» Εὐρ. Ἰρῳ. 1222' καὶ ἐν τῷ πεζῷ «εἰσὶ πολιτείων οἷον μητέρες δύο τινός» Πλάτ. νόμ. 3, 693' «τὴν γεωργίαν τῶν ἄλλων τεχνῶν μήτέρα καὶ τροφὸν εἶναι» Ξεν. οἰκ. 5, 17, καὶ συγχ. παρὰ Πλούτ. (σανκρ. mater, λατ. mater, ἀρχ. γερμ. muoter, λιθ. mote).

Μήτι, συνηρ. ὅτε τοῦ μήτις ἀντί μήτις.

Μήτι, μή τι, μήπως 1) μετὰ προστ. καὶ ὕποστ. ἡ ἀπαρ. ὡς προστ. λαμβανόμενων, οὐδόλως Ἰλ. α, 550, Αἰσχ. Πέρσ. 608' 2) μετὰ εὐκτ. ἐπὶ εὐχῆς Σοφ. Τραγ. 383' 3) αὐδ. τοῦ μήτις 4) μετὰ τὰ φροντίδος σημαντικὰ ῥήματα μήπως ἔσται Ὀδ. 6, 67' 5) ἐπὶ ἔρωτι. μήπως Αἰσχ. Ἦρ. 959' ἴδε μήτις.

Μητιάδουσα, ἡ θυγ. Εὐπαλάμου, γυνὴ Κέκροπος Ἀπολλόδ.

Μητιάω (μήτις, μόν. ἐν ἑπιτετ. τύπ. γ'. πλ. ἐν. μητιόωσι Ἰλ. κ, 108, μετγ. ἐν. μητιόωσα, μητιόωντες, μητιόωνται Ὀμ. παρτ. μητιάσασθαι Ἀπολ. Ῥ. μέσ. 2 πλ. ἐν. μητιάσασθαι Ἰλ. φ, 174, ἀπαρ. μητιάσασθαι Ὀμ. Ἀπολ. Ῥ. παρτ. μητιόωντο Ἰλ. μ, 17), ὡς τὸ μῆδομαι, βουλευόμεαι σκέπτομαι — βουλᾶς Ἰλ. υ, 153' «ἄσσα τέ μητιόωσι μετὰ σφίσι», κ, 208' καὶ ἀπώτ. «βουλὴν ἢ ῥα θεοῖσιν ἐφῆνδανε μητιόωσιν», η, 45' σκέπτομαι φρονίμως, «νόστον Ὀδυσσῆ' μητιόωσα» Ὀδ. ζ, 14, καὶ συγχ. καὶ ἐπὶ κακῆς σημ. μηχανεύομαι, ἐπινοῶ «κακὰ μητιόωντο» Ἰλ. σ, 312' «ἄλλον ἐπὶ τίνι» Ἀπολ. Ῥ. 4, 7. Μέσ. συλλυγίζομαι ἀποφασίζω, μετ' ἀπαρ. μητιόωντο «τετῆχος ἀμαλδύναι» Ἰλ. ρ, 17, καὶ ἀπώτ. «φραζεσθε θεοὶ καὶ μητιάσθε», χ, 174 καὶ μετγν. molior ἴδε μητιόωμαι.

Μητιέτα, ἑπ. ὁ μήτιέτης, συγχ. παρ' Ὀμ. καὶ Ἠλ. «μητιέτα Ζεὺς», αἰτ. μητιέτα Χοιροδ. παρὰ Β. Ἀν. 1241 (ἡ τελειγ. συλλαβὴ ἐν θέσει πάντοτε μακρά).

Μητιέτης, ου, ὁ (μήτις) βουλευτής Ἡσυχ. βουλευτικός, φρονίμος, παρλ. μήσιωρ ἐκ τοῦ μήτις, ὡς τὸ ἀφίτης, λοφίτης, πολιήτης).

Μητίζομαι, μήτιομαι.

Μητίμα, ατος, τό (μήτις) Πούχ.

Μητιόεις, εσσα, ἐν (μήτις) πλήρης συν(συν) φρονίσεως, περίνους, ἐπίθ. τοῦ Διὸς Ὀμ. ὕμν. Ἀπ. 344' παθ. «φάρμακα μητιόεντα» = τεχνικά, μετὰ συνέσεως εὐρεθέντα, («κατὰ τὴν θεωρητικὴν τέχνην. ἐσκευασμένα») Ὀδ. δ, 227' — δόλος Ἀλ. Αἰτωλ. 5, 18.

Μητιόομαι, μελ. ἴσους, μήτιω, βουλευομαι, σκέπτομαι, ἐπινοῶ «πρὶν ὅσα φροντίδι μητιόομαι ταυχεῖ» Πίνδ. Π. 2, 92' παρ' Ὀμ. μόν. μέλ. καὶ ἀδρ. μητιόομαι, μητιόασθαι «αὐτοῦ οἱ θάνατον μητιόομαι» = ὁ παρασκευάζων τὸν θάνατον αὐτοῦ Ἰλ. σ, 349' «ὃν ἂν κακὰ μητιόοιμεν», σ, 27' «ἔταροι μέγα ἔργον ἐμητιόσαντο», μ, 373' «ὧς κέν τοι ἐγὼ μητιόω» ἀρωγὴν Ἀπολ. Ῥ. 3, 1026, consulto.

Μητιονίδα, οἱ ἴδε Μητιών.

Μητιόχ, ἡ θηλ. Ἑλλ. κύρ. ὅν. Πανσ.

Μητιόχοι, ὁ 1) υἱὸς Μηλιάδου Ἦρ. 2) ῥί-

λοις τῆς τοῦ Περιχλέους Πλούτ. διόρθ. Μητιχός.

Μητιόω ἴδε μητιόω.

Μήτις, ιος, αἰτ. ἴδος, ἡ, ὅτε, ἑπ. μήτι, αἰτ. μήτιν φρονίσις, σύνεσις, σκέψις «Διὶ μήτιν ἀτάλαντον» Ἰλ. 6, 169' «μήτι τοι θροτύμος μῆγ' ἀμείνων ἡ δὲ βίηφι», ψ, 315' «μήτιν ἀλώπηξ» Πίνδ. Ἰ. 3, 65' ἴδ. φρονίμος συμβουλή, ἐπινοία «φραζόμεθα μῆτιν ἀρίστην» Ἰλ. ρ, 631' «εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀνέμονα τεκτίναντο», κ, 19' καὶ ἐπὶ κακῆς σημ. πανουργία, τέχνασμα — ὁραίνειν, γ, 324, καὶ συγχ. παρατίθεται πρὸς τὸ νόος, δ, 509' «ἤντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέ κευθεν» Ὀδ. γ. 18' «ὁρθόδοσυν μῆτιν ἐφευρομένοισι» Πίνδ. Π. 4, 262' «σοφῶν μητιόοσι» Ὀδ. α, 9' «γυναικαδούλους τε μητιόδας φρονῶν» Αἰσχ. γο. 617' «τινὰ δὲ μῆτιν ἐρέσσαν» = πολεμ. ἀποφασίαν ἔχων κατὰ νόον Σοφ. Ἀντ. 159 καὶ μετγν. (ῥιζ. μα, ἐξ οὗ μέμαμεν, σανκρ. mhi-pā, τίς, μηχανήμα, ἐπιβολή), sapientia.

Μήτις, ἴδος, θυγ. Ἑκκαίου καὶ Τηθύος, γυνὴ τοῦ Διὸς Ἠσ. Πλάτ.

Μή-τις, μή-τι, γεν. μή-τινος, μήπως τις, ἴνα μή τις, μηδέ, ὡς τὸ μή ἐπὶ ἀπαγ. ἀρ. εὐχῆς, μετὰ μόρια τελικά καὶ μετὰ ῥήματα φόβου ση. μαντικά, καὶ ἐν ὑποθ. προτάσ. «μήτις ἐστὶ πρὸ φρονέστω» Ὀδ. β, 230' «μήτις ἀκούσάτω», π, 301' «μήτις μοι νεμεσῆσεται» = φοβέσθαι μῆπως τις μετ' ἐμφορῇ Ἰλ. π, 93, καὶ συγχ. «τοὺς δ' ἐν τι ποιεῖν. τοὺς δὲ μήτι δρᾶν λέγων» Αἰσχ. ἱκ. 546' «ἄσπας με μήτις ὕψεται βροτῶν» Σοφ. Τραγ. 797' παρλ. 573' ἐνίοτε γράφ. κεχωρισμένον καὶ παρεμπόπτει λέξεις, ἴδιως σύνθη. ὡς ἐπὶ, εἰνε τὸ μήτι = οὐδόλως «ἀπώτ. κεν ἔξα-λαπάξαι ἐθέλωι — μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χυλόν», ἀπαρ. ἀντί προστ. Ἰλ. δ, 42' «οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ὕπνου ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίξανε, μήτι πά-θειεν», κ, 26' καὶ συγχ. «μήτι μακιστήρα μὲν θυν ἀλλὰ σόντομον λέγων εἶπε» Αἰσχ. Πέρσ. 684' Καὶ ἐν εὐθείᾳ καὶ πλαγίᾳ ἐρωτήσῃ, μή-πως τι, ἀνίσως τι παρὰ μετγν. καὶ «μή τι γέ» καὶ «μή τι δὴ γε» = πολὺ ὑπερώτερον «ὕπο τῶν

καίδων παροξυνόμενοι, μήτι δὲ ὑπὸ γὰ τῶν φίλων Πλάτ. ἐπιστ. 4, 321. «οὐκ ἐνὶ αὐτῷ ἀργούντι οὐδὲ τοῖς φίλοις ἐπιτάττειν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιεῖν, μή τί γι τοῖς θεοῖς» Δημ. 2, 23. «οὐδὲ τοῖς δούλοις παρρησίαν ἀγορεύειν ἐπιτρέψαι, μή τί γι δὲ τοῖς υἱοῖς», Ἰσοφ. γρ. μή τοι Πλούτ. περὶ παιδ. ἀγωγ. 20.

Μητίω, παρτ. μήτιον· μητίομαι Ὀρφ. Ἀργ. 1331.

Μητίων, ὁ· υἱὸς Ἑρεχθίδος Ἀπολλοδ. Πάππος ἡ πατήρ Δαιδάλου Ἀπολλοδ. — Μητιονίδαί = οἱ ἀπόγονοι τοῦ Μητιόνοιο Πaus.

Μή-τοι, σύνδ. μήπως, μεθόλου Ἦσ. καὶ μεγν. μετὰ τὸ ὀρκισμότησας Αἰσχ. Εὐμ. 733. «μή τοι με πρός θεῶν ἀπειμάσῃ» Σοφ. Οἶ. Κ. 1409. πρὸς. «ἡ αὐτοῦ ἐπὶ ποῖοι καὶ ἀλλήλους γὰ καὶ ἔρ' οὐδ' ἦσαν ἅμα ἀδικεῖν» Πλάτ. πολ. 1, 352.

Μήτος, τό· μήτις, μήτις· μητίματα Ἰσχύ.

Μήτρα, ἡ· τὸ μέρος τοῦ γυναικεῖου σώματος. ἐν ᾧ συλλαμβάνεται καὶ κυοφορεῖται τὸ ἐμβρυον, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων· ὁ σκύμβος ἐν τῇ μήτῃ ζῶν· Ἦρ. 3, 108. «τὸ δὲ τέκνον ἐν τῇσι μήτῃσι πλάσσεται» αὐτόθι· πρὸς. Πλάτ. Τιμ. 91. περὶ τῆς ἐν τῇ μήτρᾳ τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς Δουκ. βί. πρῶσ. 26. Παρ' Ἀριστοτέλει εἰδὸς σφικόν, Ἰ. Ζ. 9, 41. παρὰ Θεοφρ. ἡ ἐντεριώνη, ἡ καρδία, ὁ μυελὸς τοῦ ἐύλου, medulla.

Μητρ-α γυρτέω· ἐπαίτω, ζητῶ ὡς μητραγύρτης Ἀντιφ. ἐν Ἀθην. 6, 226. — καὶ τυμπανοφορούμενος, 12. 541.

Μητρ-α γύρτης, ου, ὁ· ἐρεῦς τῆς Θεᾶς Κυβέλης, ὅστις περιήρχετο ἐπαίτων διὰ τὴν θεάν. Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 2 καὶ μεγν. πρὸς. μετὰ γύρτης.

Μητρ-α δελφούς, π. ὁ· μητράδελφος Πίνδ. Π. 8, 36. καὶ ὄωρ. ματράδελφός.

Μητρ-α δέληψι, ὁ, ἡ· τὸς.

Μητρ-α δελφός, ὁ, ἡ· ἀδελφός ἢ ἀδελφὴ τῆς μητρός· ὁ δὲ μητρός ἀδελφός. θεῖος, ἡ μητράδελφος, ἡ μητρίως, ἡ νέννος· Πολυδ. 3, 22. «ἡ δὲ μητρός ἀδελφὴ θεῖα ἡ μητράδελφος ἡ τηθίς», αὐτόθι, matris frater, avunculus maternus.

Μητράζω· ὁμοιάζω τὴν μητέρα, γίνομαι ὁμοῖος τῇ μητρὶ, γλωσσ. matresco.

Μητρ-α λαίαις, καὶ μητραλώας, ου, ἴων. μητραλώης ὁ, (μήτηρ, αἰσία), ὁ ὁ δένων, φωνεύων τὴν μητέρα, μητροκτόνος Αἰσχ. Εὐμ. 148.

Μητρ-άνανδρος, ἡ· ἡ ἄνυσ ἀνδρὺς μήτηρ γενομένη, μητρεῖς ἀνάνδρος, ἐκκλ. ἐπὶ τῆς Θεοτόκου.

Μητρ-ανοικίτης, ου, ὁ· χειρ. ἐργ. πρὸς διανοεῖν τῆς μητρός Σκ. Βυζ.

Μητράριον, τό, ὅπακ. τοῦ μήτηρ· μητεροῦλα, γλωσσ. matrecula.

Μητράς, ὁ· ὅπακ. τοῦ Μητρώδωρος Ἀθην. 3, 100.

Μητρ-εγ-χούτης, ου, ὁ· κλουτήρ τῆς μήτρας, ἀργ. χειρουργ.

Μήτρι, ἡ, ἴων. ἀντὶ μήτρας.

Μητρίάζω· μητραγυρτέω Πολυδ. 3, 11.

Μητρίδας, ὁδός, ὅσον ὅλη τοῦ μήτρινος· «ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ὥλετο μητριάσιν» ἐν μητρίκοις βραχίσι Ἀνθ. 9, 308.

Μητρίδιον, τό· ὅπακ. τοῦ μήτηρ, μητεροῦλα.

Μητρίδιος, 2' ὁ ἔχων μήτραν, καρποφόρος, σποριασμένος· ἀκαλήψαι Ἀριστ. Λυσ. 549.

Μητρίζω· ἐορτάζω τὴν ἐορτὴν τῆς μητρός· παρὰ μνησθὲν Δ. Ἀλ. ῥητ. 9, 3.

Μήτριος, 3' μητρικός, ὁ τῆς μητρός:

Μητρίς, ἴδος· ὅλη. τοῦ προηγ. — γῆ = ὡς τὸ πατρὶς, εὐχρ. παρὰ τοῖς Κρησὶ Πλάτ. πολιτ. 9, σ. 576. «μητρίς δὲ τοι οὐ πατρίς ἐστίν», ἐπὶ γρ. παρὰ Πaus. 10, 24, 2.

Μητρώβιος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πλάτ.

Μητρο-γαμῖω· νυ. φεύομαι τὴν μητέρα μου

Σχόλ. Πλάτ. νόμ. 11, 365, 13.

Μητρο-γαμία, ἡ· ὁ μετὰ τῆς μητρός γάμος Χρυσόστ.

Μητρο-διδάκτορ, 2' ὁ διδάχτης διὰ τῆς μητρός Διογ. Λ. 2, 83.

Μητρο-δοκός, 2' ὁ ὑπὸ τῆς μητρός δεκτὸς γονόμενος· «ματροδόκοις γοναῖς» Πίνδ. Ν. 7, 84.

Μητροδότος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀνθ.

Μητροδόρος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. 1) τύραννος τῆς Προκοννήσου Ἦρ. 2) βασιλεὺς ἐκ τῆς Λαμψάκου Πλάτ. 3) φιλόσοφος Χίτας, διδάσκαλος τοῦ Ἀναξάρχου Δ. Λασρ.

Μητρο-θήης, 2' ὁ ἔχων τὸ ἦθος, τὸν χαρακτήρα τῆς μητρός Ἀνθ. 1, 122.

Μητρούθεν, ὄωρ. ματρώθεν, ἔπει. ἐκ τῆς μητρός, ἐκ μέρους τῆς μητρός· «ματρώθεν Ἀστυδαμείας» Πίνδ. Ὀ. 7, 24. «τὰ ματρώθεν», Π. 2, 28. «ὄν

ἐξέθρεψα ματρώθεν διειγμένη» Αἰσχ. Χο. 739. «φυγόντα ματρώθεν σκύτον», Ἐπτ. 646. «ἡ ματρώθεν δυσώματα λέκτρο» ἐπὶ λήσω Σοφ. Οἶ. Κ.

531. «καταλέξει αὐτὸν ματρώθεν» Ἦρ. 1, 173.

Μητρο-θείας, ὁ· ὁ θεῖος τῆς μητρός Κ. Παρφ. τ. 3 σ. 106.

Μητρο-θεός, ἡ· ἡ μήτηρ τοῦ Θεοῦ, Θεομήτωρ, ἐκκλ.

Μητρο-κασίγνητη, ἡ· ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρός, ἡ πρὸς μητρός θεῖα Αἰσχ. Εὐμ. 920, ὄωρ. ματροκ. matris soror, germana.

Μητρο-κασίγνητος, ὁ· μητράδελφος, πρὸς μητρός θεῖος, avunculus.

Μητροκλής, ὄωρ. ὁ· κυνικός φιλόσοφος Πλούτ.

Μητρο-κομῖω· περιποιεῖμαι τὴν μητέρα μου Νικ. Χων. σ. 142.

Μητρο-κονέω· φονεύω τὴν μητέρα Αἰσχ. Εὐμ.

Μητρο-κονία, ἡ· τὸ μητροκτονεῖν, φόνος τῆς μητρός Πλούτ. ἦθ. σ. 18, matricidium.

Μητρο-κτόνος, 2' ὁ φονεύσας τὴν μητέρα· γέρας Αἰσχ. Εὐμ. 102. — μίσσας, 281. — κηλὶς, αἶμα Εὐρ. Ἰ. Τ. 1200, Ὀρ. 1449, καὶ οὐδὲ ὁ φονεὺς τῆς μητρός Αἰσχ. Εὐμ. 464. καὶ ἐν περὶ Πλάτ. νόμ. 9, 869, matricida.

Μητρο-κυμήτης, ου, ὁ· κατ. μητροκυμίας, μεγν.

Μητρο-κυμία, ἡ· κώμη πρωτεύουσα (μητροπόλις) τῶν ἄλλων, ἰσχυρὰ ὡς τὸ μητρόπολις Βυζ.

Μητρο-όλιθρος, ὁ, μεγν. καὶ

Μητρο-όλιτης, ὁ· ὁ ὀλετήρ (φονεὺς) τῆς μητρός, μητροκτόνος Σιδ. χρ. 5, σ. 821.

Μητρο-λήπτος, 2' ὁ ἐμπνευσμένος, ὁ μανιώδης, γενόμενος ὑπὸ τῆς μητρός τῶν θεῶν Ἐρμίας ἐν Πλάτ. Φαίδρ. σ. 105.

Μητρο-μανία, ἡ· μανία τῆς μητρός, πάθος τῆς μητρός, μεγν.

Μητρο-μήτωρ, ὄωρ. ὄωρ. μητρομάτωρ, ἡ ἡ μήτηρ τῆς μητρός, ἡ πρὸς μητρός μάμη, (μητρὸς μήτηρ Ὀδ. τ. 416), Πίνδ. Ὀ. 6, 143.

γυνὴ τοῦ πατρὸς ὡς πρὸς τὰ τέκνα ἐκ τῆς μη-
της μητρός· ἢ λ. ε. 70· ἐν γένει ἀποτοχοῖσι· ἐπὶ
ἐργῳ μητρικῇ τῇ Φρονίμῃ· Ἦρ. 4, 154· τῷ
φρονίμῳ οὐχ ὑπὸ μητριαίας, ἀλλ' ὑπὸ μητρικῆς
τῆς χώρας· Πλάτ. Μενέξ. σ. 237, φρονοσομένη
= Σαλμαδοσοία γνάθος - μητριαία νεών· Αἰσχ.
Πρ. 727, πονεργα.

μητριαία, ἢ εἶμαι ἤ φέρεται ὡς μητριαία
γλαυ. πονεργο.

μητριώδης, ὁ· πατρῶος, πατριώδης, ἀνὴρ τῇ
μητρὶ ὡς πρὸς τὰ ἐξ ἄλλου ἀνδρὸς τέκνα αἵ
της Πολυδ. 3, 27.

μητριωΐδις, 2· ὁμοιάζων πρὸς μητριαίαν
τὴν ἐκυράς μητριωΐδες, τὸ φρόνημα ὁ-
μοιάζον πρὸς τὴν μητριαίαν Πλούτ. ἥθ. σ.
43, πονεργούτις.

μητρώαζω· ἑορτάζω τὴν ἑορτήν της μεγάλης
μητρος Κυβέλης, ἐπειταὶ ὡς ἱερέα αὐτῆς, μετρί-
ητρωακός, 3· μητρώος· ἰδ. ὁ ἀνήκων ἐκ τῆς
μητέρας τῶν θεῶν Κυβέλην, ἧς εἰς τὴν μητέρα (ἢ αἵ)
τῆς Κυβέλης· ἀγιστάται, βίδλος Σουΐδ.
ἠτρώας, ου, ὅ· ἠτρώης.

μητρώω· εἶμαι ὁμοίως τῇ μητρὶ Μιχ. Ψελ.
ητρωασμός, ἡ μητρωσμός, ὁ· τὸ τελεῖν τῇ
μητρὶ της μεγάλης μητρός τῶν θεῶν Κυβέλης
τοῦ. ἀνθ. 74, 61.

μητρώος, π. ἀντί μητρώος· = δώμα Ὀδ. τι
0, maternos.

μητρωνομικός, 3· ὁ παρωνυμούμενος· ἐκ τῆς
μητρος Ἐτ. M. 166, 11· προβλ. πατρωνυμικός.
Χ· Ἀπόλλων Ἀητοιόδης = ὁ υἱὸς τῆς Ἀητος.
μητρωνομικός, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ἀνόμι. της μη-
τρός παρωνυμούμενος· Σχολ. Πίνδ. Π. 3, 118.

μητρώον, τό· τόπος της Βιθυνίας Ἄρρ. περίπλ.
τρώος, 3, δωρ. ματρώος, ἰων. μητρώοις
δ. τι, 410· 1) μητρικός· «κτανέν σ' ἐπινοῶ
τρώον δέμας» Αἰσχ. Εὐμ. 84· αἶμα, 221·
τρώον καὶ μητρώον πῆματα» Σοφ. Οἰ. η.
38· φόνον Εὐρ. Μήδ. 1305· «λέκτρα μητρώ-
γάρμων» = μετὰ της μητρος, Φοιν. 59· καὶ
ἐντὺς ὡς καὶ ἐν πεζῷ· «τὴν μητρώον οικίαν»
ἀτ. Κρίτ. 114· «πρὸς θεῶν πατρώων καὶ μη-
τρώων» Ξεν. Ἑλ. 2, 4, 13· ὀλήλ Βιβέρ. 89,
2) ὁ ἀνήκων, ἀποδέλειψαν τὴν μεγάλην μη-
τέρα τῶν θεῶν Κυβέλην· «τὸ μητρώον» = ὁ νεύς
Κυβέλης, ὅστις ἐν Ἀθήναις ἐχρησίμευσεν ὡς
θεῶν τῆς πολιτείας πρὸς φύλαξιν τῶν ψηφί-
των τοῦ δήμου Δημ. 19, 129· «τὰ μητρώα»,
μέλη, ἀξιόμενα πρὸς τιμὴν της μεγάλης
Κυβέλης Ἀθην. 14, 618, καὶ «τὰ μητρώα»,
ἱερὰ = ἡ ἱερὰ λατρεία της Κυβέλης Πλούτ.
σ. 407.

μητρώω, ὡς καὶ ω, αἶτ. μήτρωα· 1) μητρωκα-
ντος, μητράδελφος, θετός πρὸς μητρός ἢ λ. θ.
· Ἦρ. 4, 80, δοτ. μάτωρ Πίνδ. Ν. 4, 80,
ρωϊά, ἢ. σ. 24· 2) πατὴρ της μητρος, μη-
τρώω· «μάτωρος ἰσώνυμον» Πίνδ. Θ. 9,
Εν γένει συγγενὴς πρὸς μητρός· «μάτρωις
ες»· Ὁ. σ. 77, ανωσυλις materneus.

μητρωσμός, ὁ· μητρωασμός.

μητρώα (μηχανή)· ἐπιστόμω, μηχανοδεύματι
καὶ, διανοοῦμαι, δοτικῶς παρασκευάζω
στήθρα ἀτάσθαλα μηχανάνοντας· Ὀδ. σ.
ὑπερβολή· Ἀπολ. Ρ. 3, 2, 2.

ἡνδρόποισι μηχανὰν θεωροῦν· Σοφ. Αἴ. 1206· κα-
παθ. «μηχανήσθηται τὸν θρόνον», Τρ. 583. Σύνθη-
μα. α) κυρ. τεχνικῶς παρασκευάζω, κάμνω·
«τίμηκα ἴλ. θ, 177· καὶ παρὰ μετὰ. ἐπὶ ὅλῳ
τῶν ἔργασίων, ἄτινες ἀπαιτοῦνται ἐπιτηδεύ-
σθαι καὶ ἐφαρμογῇ τέχνης»· «λατὼν μηχανῇ
σμήνου» = κατασκευάσας τεχνικῶς λαγόν· Πρ. 1,
128· -γένεσιν Πλάτ. Τιμ. 37· καὶ παθ., ὁ
πάρουθ· μεμηχανήντο· Ἀδην. 5, 207· «λόγῳ
πρὸς τὸ φανακίζειν ὁμᾶς, αὐ μεμηχανημένοι»·
Δημ. 22, 35· β) μετρ. πανοῦρτως, μυστικῶς
ἐκνοῶ, σχηματίζω, μηχανοῦμαι, συνθῆ. ἐπὶ
κατὰ σημασίαν· ἀτάσθαλα μηχανοῦνται·
ἀνδρῶσι μελετωσὶν Ὀδ. γ, 207· -κατὰ, ρ, 499·
«δείλια, χ, 432· «δυσμενέας γὰρ πολλοὶ ἐπὶ
αὐτῶ μηχανοῦνται» = ἐπινουοὶ μυστικᾷ σκέσει
κατ' αὐτοῦ, δ, 822· «κατασκαφῆς ἐγὼ τῶνδε μη-
χανήσομαι» Αἰσχ. Ἔπτ. 1029· «ἐκ τῶν ἰσθμῶν
αἰσχυρὰ μηχανοῦμεθα Εὐρ. Ἰπκ. 331· -εἰσεσθῆναι
ἴ, Γ. 101· «μηχανάσθαι φρονεῖ» Ἀριστ. Ἀχ.
420, καὶ ἐν πῖσι· «τὰ ἔχιστα εἰς αὐτὸν πάντῃ
μηχανάτο» Πρ. 6, 121· «ἀπόστασιν μηχαν-
οῦνται» δ, 46· «μηχανοῦνται τοίνυν τι» Θουκ.
4, 46· -πρὸς τινα, 5, 45· «πάσαν μηχαν-
ὴν μηχανοῦμενοι ὅπως» Πλάτ. πολιτε. 4, 460·
«ἐλλήν τιν' αὐτίκ' ἐμηχανάτο εἰς σωτη-
ρίαν, Πρωτ. 320· «μεμηχανήνται ἀριθμῶν»
Τίμ. 47· δ παθ. παρκ. «ἐξ ὧν τὸ τοῦ πε-
ρὸς καὶ τὰ τῶν ἄλλων σώματα μεμηχανήνται»
34· «μεμηχανημένα ἐξ αἰθέρος» Ξεν. Κυρ. 8, 1·
18· «τεχνῶν μεμηχανημένων τὴν ἀρχὴν με-
τακαφρόντητον εἶναι» 8, 3, 1· «μηχανὰν
τὴν, Ἀν. 4, 7, 10· -θάνατον Ἀντιφ. 1, 3·
γίλωτα = διεγείρειν γίλωτα Ξεν. Κυρ. 2, 1·
12· μετὰ τῷ ὅπως, ἀπομν. 2, 6, 35, machinon
μηχανεύς, ἑως, δ· ἐπίθ. Διὸς Πανς.
μηχανεύσεις, εως, ἡ μηχανήσις, προπαρα-
σκευὴ Ἰπποκρ. apparatus.
μηχανεύω = «μηχανάομαι»· «μεμηχανεύμε-
νοι» πάτην· Δ. Ἀλ. Ἰσθ. 16.
μηχανή, ὥρμ. μηχανά, ἡ κυρ. ἐργαλεῖον ὅ-
τιον εἰς τὸ κατασκευάζειν τι, machina·
ἄλλως, πανουργία, ἐπίνοια· Πρ. θε. 146· «ὁρθὸν
ἐκδοῦναι μηχανάς» Πίνδ. Π, 8, 78· «πᾶσι
συνάψας μηχανὴν δουλοπλίας» Αἰσχ. Ἀγ. 139·
«ἐνυψύσεις μηχανάων» Σοφ. Αἴ. 181· -καὶ παρ.
Εὐρ. Μήδ. 269· -ἐχθρῶν· Ρήσ. 141· «πο-
λέωντας πλέκουσιν», Ἀνδρ. 68· «μηχαναὶ Σ
σώφου» Ἀριστ. Αχ. 368· -σφοιστὰν Πλάτ. νό-
μοι. 10, 908· β) τέχνη, ἐφευρέσις, μέθοδος, μέσ-
ον· «τὰν ἐμπρακτὸν ἄνθρωπον μηχανά» Πίνδ. Π.
82· ποτανά, Ν. 7, 22· «εὐρε μηχανὴν σω-
τήριαν» = μέσον σωτηρίας· Αἰσχ. Ἔπτ. 191· δὲ
ἐργαλεῖον, ὄργανον· «ἐχθροῦ δόλον μηχανά» Αἰσ-
τ. Ἔπτ. 123· «μηχαναὶ ἐξεύξιν» Ἕλληες πορβρόν
Πέρσ. 708· «πολὺν πύργον βαθεῖα μηχανῇ
ἐκείνην», ἱκ. 934· «κρατεῖ δὲ μηχανὰν
γυαλοῦ θηρώς» Σοφ. Ἀντ. 348· «μηχανὴ
ἐκπλεγμένη» Εὐρ. Ἀνδρ. 996· «εἰς ἀρυστάς
μηχανὰν ἐμπλέκειν», Ὀρ. 1423· «καὶ τὰς με-
χανὰς προσφέρειν πρὸς τινα» Ἀριστ. νηφ. 47·
-εἰνί, θεσμ. 1132· ἱδ. πολεμικὴ καὶ πολιορκη-
τικὴ μηχανή· «μηχανὰς προσήγον τῇ πόλει»
Θουκ. 3, 76· «εἰ συνέλθῃς πολέμῳ, αὐτὸν

γανή τὸν θεῶν· ὡς περ ἐπὶ τραγικῇ μηχανῇ
 νῆς θεός· Πλάτ. Κλειτ. 497. «ὁ ἀπὸ μηχανῆς
 θεός· Μέν. ἐν Σχυλ. Πλάτ. σ. 394. Ἐν γίνε-
 μέσων πρὸς καταρῶσιν τινος» ἥτις ἐστὶ μηχαν-
 ῆς, τοῖς καὶ παρῶν· Ἦρ. 8, 57, καὶ συγνῶ· «μη-
 δαμὴ μηχανῆς» = κατ' οὐδέναν τρόπον, 7, 5.
 «οὐδὲ μὴν εἶναι μηχανῆν ὥπως οὐ τῷ θεῷ προ-
 αἰδουμένοι, 2, 160.» ἔστι τοι οὐδὲ μὴ μηχανῆ
 μὴ οὐκ ἀποκωλύειναι, 2, 181· «μήτε τέχνη
 μήτε μηχανῆν μηδεμίαν· Θουκ. 5, 18.» «τίς μη-
 γανή μὴ οὐχ ὅτι» = πῶς ἄλλως εἶνε δυνατόν παρὰ
 Πλάτ. Φαίδ. 72· «οὐδέ μὲν γάρ μηχανῆν εἴη»·
 διότι δὲν εἶνε τρόπος, δὲν εἶνε δυνατόν, αὐτοῦ
 86· καὶ μετὰ τοῦ ὥστε, συμμ. 188 καὶ μτγν.
 artificium, remedium· (πρὸλ. μηχανή, μηχανή-
 σωρ. μηχανός, σανασρ. mahi, mahami, σίκωκ,
 γαθ. μαχ δύναμαι, mah-ti δύναμαι, λθ. mah-
 -oju, βορθω, ἀρχ. γερ. machon, κέμνω).
 Μηχανήμα, τὸς, τὸ· τὸ τεχνήντως κατασκευα-
 σμένον, τέχνημα, δόλος, πανουργία· «τοιαῦτα
 μηχανήματα»· Ἰεσυρῶν Αἰσχ. Πρ. 467· «λαδοῖσα
 μηχανήματα», Ἀγ. 1098· «τὰ Πρᾶς καλὰ μη-
 χανήματα»· Εὐρ. Πρακλ. μ. 855· «τὰ πρὸς
 τοὺς πολεμικούς· Ξεν. Κυρ. 1, 6, 32· πολεμικὴ
 μηχανὴν Πολυδ. 1, 48, 2, machina.
 Μηχανήσας, τως, ἡ· ἡ χρήσις μηχανῆς τινος.
 καὶ ἡ μηχανὴ αὐτῇ· «αὐτοποιεῖν Πολυδ. 1, 22, 7.
 Μηχανήσαν· διττ. μηχανάσθαι»· ὥπως Πλάτ.
 Γοργ. σ. 484· «ἐπὶσαν μηχανῆν ὥπως», νῆμ.
 7, σ. 798.
 Μηχανήτης, ὁ· ὁ μηχανάς, τεχνάσματα με-
 ταχειρίσμενος, μηχανοποιός· Σχυλ. Ἀριστ.
 Μηχανήτικός, 3· ὁ ἐπιτήδεος εἰς τὸ ἐπισκεῖν
 μηχανάς (τρόπους), ἐφευρετικός· «μηχανητικὸν
 εἶναι τοὺς πολλοὺς φανίσθαι τοὺς ὀλίγους ἐπ-
 ικίας· Ξεν. Ἰπκ. 3, 2.
 Μηχανήτος, 3· τεχνήντως κατασκευασμένως
 Τζέτ.
 Μηχανή-φόρος, ὁ, ἡ ὁ φέρων (σηκῶν), με-
 ταφέρων) μηχανάς ἢ χρησιμεύων πρὸς τοῦτο
 Σκ. Βυζ.
 Μηχανήτης, ἰδὸς, θηλ. τοῦ μηχανητῆς, μτγν.
 Μηχανή, ἡ· μηχανὴ Σιδ. χρ. 8, σ. 709.
 Μηχανικός, 3· ἐφευρετικός, ἐπὶ στρατηγῶν
 Ξεν. ἀπομ. 3, 1, 6· ἐπιτήδεως, τεχνικός, μτγν.
 «τὰς μηχανάς ἀποβλέπων» ἢ μηχανική, ἡ θηλ.
 τέχνη = ἡ τέχνη τοῦ συνθεῖν μηχανάς διὰ τῆς
 χρήσεως τῶν φυσικῶν δυνάμεων· ὄργανα μη-
 χανικά· Δ. Σικ. 17, 98 solliera.
 Μηχανήτης, ἰδὸς, σωρ. Μαχανήτης, ἡ ἐπίθ. τῆς
 Ἀθηνᾶς Πανσ. 8, 36, 5· τῆς Ἀφροδίτης, 31, 6.
 Μηχανήτων, ὠνος, ὅ· ἡλ. κέρ. ὄν. λυσ.
 Μηχανιστής, π. ὁ· μηχανητής Ὅμ. ὅμν.
 Ἐρμ. 438.
 Μηχανο-γράφος, ὁ· γράφων περὶ μηχαν-
 ῶν Τζέτ.
 Μηχανο-δίφης, ὁ, ὁ ζήτην καὶ μεταχει-
 ριζόμενος μηχανάς, τρόπους Ἀριστ. εἰρ. 769.
 Μηχανόεις, ἴσας, νῆ· ἐφευρετικός· «σοφὴν τι-
 τὸν μηχανοῦν τέχνας ἔχων» Σοφ. Ἀντ. 362.
 Μηχανοίατος, ἰων. διττ. μηχανώωτο, γ· πλ.
 πρὸς τῆς εὐκτ. τὸν μηχανάσασθαι.
 Μηχανο-πλευκίω· πλεκει μηχανάς, ἐρωσι-
 σκω ὁδῶν, μηχανοεραφῶ, μτγν.

Μηχανο-ποιέω· κατασκευάζω μηχανάς· Ἰπποκρ. σ. 763, καὶ μέσ. σ. 765.

Μηχανο-ποίημα, τος, τό· μηχανικὸν κατασκευάσμα, μηχανή, μτγν.

Μηχανο-ποιητική, ἡ· τέχνη τοῦ μηχανοποιῦ, μηχανική, μτγν.

Μηχανο-ποιεῖα, ἡ· ἡ κατασκευὴ τῶν μηχανῶν, ἡ τέχνη τοῦ μηχανοποιῦ, μτγν.

Μηχανο-ποιός, ὁ· ὁ κατασκευάζων μηχανάς· Ἀριστ. εἰρ. 174· ἰδ. ὁ κατασκευάζων πολεμικὰς μηχανάς· Ξεν. Κυρ. 6, 1, 22.

Μηχανο-γραφία· ἐφευρίσκει δόλους καὶ ἀπάτας· «αὐτὸς καθ' αὐτοῦ γ' ἄρα μηχανογραφῶν» Ἀίσχ. Χο. 219, machinas consilio.

Μηχανο-γραφία, ἡ· τὸ ἐφευρίσκειν δόλους καὶ ἀπάτας, σκευωρία, βχδιουργία Βυζ.

Μηχανο-γράφος, ὁ· ὁ ἐφευρίσκων, πλίκων, δόλους, πανουργίας· «ὅφρ' ἡ μάχον τοιάνδε μηχανογράφον» Σοφ. Οἰ. τ. 387· «κακῶν, ἀπάντων τῶνδε Εὐρ. Ἀνδρ. 448, 1117.

Μηχανο-σφαιρο-ποιεῖα, ἡ· ἡ διὰ μηχανῆς κατασκευὴ σφαιρῶν· Θέων σ. 180, 18.

Μηχανο-τευχέω· μηχανοποιῶ, μηχανουργέω, Τζέτζ.

Μηχανο-υργία, ἡ· κατασκευὴ μηχανῆς· Τζέτζ.

Μηχανο-υργός, ὁ· μηχανοποιός, κατασκευάζων μηχανάς· Ἀνθ. Πλαν. 382.

Μηχανο-φύρος, ὁ· ὁ φέρων, κομίζων μηχανάς· Πλούτ. Ἀντ. 38.

Μηχανώμα, τος, τό· μηχανήμα Θεῶφρ.

Μηχαρ, τό· μήχος, μηχανή· «χείματος ἄλλο μηχανή» Ἀίσχ. Ἀγ. 192.

Μηχαρίζομαι· μηχανάζομαι, εἰκασίᾳ ἐν Ἀίσχ. Ἀγ. 295 ἀντὶ «θεσμών μὴ χαρίζεσθαι πυρός».

Μηχι· ἡ μηχί· μή, κατὰ τὸ οὐχ ἔσχημα. «μήχι ὡς ναίχι· καὶ οὐχ· Εὐδούλος Δαιδάλῳ» Β. Ἀν. σ. 108, 14.

Μηχος, π, τό· μηχανή, τεχνικὸν μέσον, μέσον, τράπος, βοήθημα· «οὐδέ τι μήχους εὐρέμεναι δυναμέσθαι» Ἰλ. 6, 342· «οὐδέ τι μήχους βροχίντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν»· κατὰ πραγμῆντος κακοῦ, ι, 249· «κακῶν Εὐρ. Ἀνδρ. 537· «κακοῦ» Πρ. 2, 181· νόσῳ Θεόφρ. 2, 95.

Μήων, ονος, ὁ· 1) Τρώς τις· Ἰλ. 2) βασιλεὺς τῆς Φρυγίας καὶ Λυδίας· Διοδ.

Μία, γ, μιᾶς, δ, μιᾶ, ἐπ, μιῆς, μιῇ· ὅτλ. τοῦ εἰς (πρὸς). Ἰα· Ὁδ. σ. 416, μεταγεν. ἰων. μίη.

Μιαί-βαδία, (μιαίνα βιάδας), ἡ· μιαρὰ βιάδισις, sceleratum iter Καίσαρ. σ. 992.

Μιατι-δινύω, -ω· μικρὸν βίον ζῶ Καίσαρ. σ. 981.

Μιατι-γάρια, ἡ· μίasma διὰ τοῦ γάρμου, αἵμομιξία, κατὰ τὸ μαιωνία ἔσχημα. Σουῖδ.

Μιαίνω, μελ. ανώ, ὁρ. ἐμίηνα ἀντ. καὶ ἐμίανω, πρὸς. Λοδῆ. εἰς Φρόν. σ. 24, παρ. μεμιαγ-κῶτι Πλούτ. Τις. Γράχ. 21, παθ. μεμιάσμαι καὶ μεμιάσμαι Ἰωσ. 2, 8, 9· κυρ. ἀλείφω τὴν ἐπιφάνειαν σώματος τινος δι' ἄλλου χρώματος· «ἐλεφαντα φαίνεσι» Ἰλ. δ, 141· συνήθ. λερώ-νω· «μιάσθησαν κονίη αἵματι» Ἰλ. π, 295, ψ, 732· καὶ συχνά· «μιάσθη αἵματι μηροῖς, ἀντὶ «μιανθήτην», δ, 147· «μιαίνωι παρθενοσφάγοισιν βεβήτοις πατρώους χέρας» Ἀίσχ. Ἀγ. 202· «-βορδύρω ὕμῳ λαμπρόν», Εὐμ. 665· «βουμὸς αἵματι Πλάτ. νόμ. 7, 782. Μετφ. ἡθικῶς μολύ-

νω, βεβηλῶν»· «οὐκ ἐλεγγέσσειν ἐμίανειν ἰπ-ράν» Πινδ. Ν. 3, 16· «μιαίνων εὐαίειον» Ἀρ. Δίσχ. Ἐπτ. 326· «-εὐφρόνην ἡμᾶρ κατα-γίλω γλώσσῃ»· Ἀγ. 623· «μιαίνων τὴν ὁδὸν 1651· «θεοῦ· μιαίνειν οὕτως ἀνθρώπων οὐδὲν Σοφ. Ἀντ. 1031· «πολὺν Εὐρ. Φοιν. 1037· «κλέος πατρός», Ἰλ. 1006· «γῆς μεμιασμένη» Θουκ. 2, 102· «ὅστις ἀν' ἀγορᾶν τε καὶ τὰ ἱερὰ μιαίνῃ» Πλάτ. νόμ. 9, 868· «τὸ θῆλον Τιμ. 69· «μεμιασμένη ψυχὴ καὶ ἀκάθαρτος» Φαίδ. 81.

Μιαί-φονέω· μολύνωμαι διὰ φόνου, γίνωμαι μιαφόνος, φονεύω Εὐρ. Ἰ. Δ. 1364· «δύο Πλάτ. πολ. 9, 571· «τὴν Ἰσοκρ. σ. 271.

Μιαί-φόνημα, τό· μιαρὸν φόνευμα· Ἰω. Γεν. σ. 113, 11.

Μιαί-φονία, ἡ· μίasma, μόλυσμα διὰ φόνου, ἔγκλημα τοῦ μιαφόνου, φόνος· «καὶ πικρία ἐμ' ἀφ' ὧν» Δημ. 25, 84, λέρωμα διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σφαζομένου ζώου Πλούτ. ἡδ. σ. 996.

Μιαί-φονικός, 3· μιαφόνου ἵδιος· Ἡρόδ.

Μιαί-φόνος, 2· ὁ μεμιασμένος, μολυσμένος διὰ φόνου, αἰμοδιψής, φονεὺς· Ἰλ. ε, 81· «ἐπ' αἵματι μάλλον ἢ μιαφόνος» Ἀίσχ. Πρ. 870· «μιαφόνος γάρμου» Σοφ. Πλ. 483· «Ἀχιλλεύς ἱερὸν ἔκ. 24· Σφίγξ, Φοίν. 1748· καὶ μετρ. «οὐδ' ἔστιν ἄλλη φρὴν μιαφονώτερά», Μήδ. 266· «Κυφίλου μιαφονώτερος» Πρ. 5, 92· συνών. «εἰδικώτερον» αὐτόθι, Τιμ. Λοκρ. 104· «μιαφονώτατα» Δ. Κρίσ. 79, 3.

Μιάκωρος, ἡ· πόλις Χαλκιδικῆς, κατ. Μιακώ-ριος Στ. Βυζ.

Μιάμα· μίasma ἄφρ.

Μιάνουεν, ἀντὶ ἐμιάσθησαν, γ' πλ. πρόσ. π. ὁρ. α. τοῦ μιαίνω.

Μιανσι· εως, ἡ· τὸ μιαίνειν ἢ μιαίνεσθαι μὴ λυτῶς, βεβήλωσις, μτγν. pollutio.

Μιαντήρειον, τό· μίasma, μτγν.

Μιαντήρης, ου, ὁ· ὁ μιαίνων, μολύνων, μιάστωρ· Ἐτ. M. contaminator.

Μιαντός, 3· μεμιασμένος, μεμολυσμένος, βεβήλωμένος, γλῶσσ.

Μιαρία, ἡ· ὁ χαρακτηριστὸς τοῦ μιαροῦ, ἀχρεϊότης, ἔγκλημα, φόνος, μίasma, ἀσέβεια, ἀποδ. ὕμῳ Φρυν. σ. 343· (πρὸς. Β. Ἀν. 108)· «παρὶ τῇ αἰσχροπερδείας καὶ μισρίας» Δημ. 20, 4.

Μιαρό-γλωσσος, ὁ· ὁ ἔχων μιαρὰν (ἀχρεϊὰν) γλῶσσαν, αἰσχρολόγος· Ἀνθ. 7, 377.

Μιαρό-θρησκος, ὁ· ὁ παθεὶς μιαρὰς θρησκείας δυσσεβῆς Βυζ.

Μιαρο-λογέω· λαλῶ μιαρὰ λόγια, αἰσχρο-λογῶ, μτγν.

Μιαρο-λόγημα, τό· μικρὸς λόγος Ἀτων φ'· λος. σ. 172.

Μιαρός, (μιαίνω), 3· βεβηλωμένος, μεμιασμένος, μεμολυσμένος, ἀκάθαρτος· «περὶ δ' αἵματι νύπτει οὐδὲ πόθι μιαρός» Ἰλ. ω, 419· μετρ. μεμολυσμένος μετ' αἵμα φόνου, κακοθρόνος· «μιαρὸν ἦθος» Σοφ. Ἀντ. 742· καὶ ἐπὶ τῆς ἀσθενείας, ἀποτροπῆς· «ἡ δὲ αὐτὴ μιαρὰ βροχίαι» Τρ. 983· «ὁ ἔξνος ὁ μιαρός» Εὐρ. Κύκλ. 673· «μιαρὰ κεφαλῇ» Ἀριστ. Ἀγ. 273· «μιαρώτατος περὶ τὸν δῆμον», Ἰππ. 828· «τὸ θειώτατον ὑπὸ τῷ ἀθιωτάτῳ καὶ μιαρωτάτῳ δουλοῦται»

Πλάτ. πολιτ. 9, 589. «ὡς Σωκράτης τίς ἐστι μιανύεται; καὶ διαφθεῖραι τοὺς νέους», ἀπολ. 23. «ὡς μιανῶν» = ἀχρεῖς, Παίδρ. 236. «ἄνθρωπος Διδύμ. 1, 18, pollulus, contaminatus». Μιανῶν· μὲ τρόπον μικρὸν Ἀριστ. ἔμπ. 800. Μιανῶ-σιτια, ἡ· μιανοφαγία, τὸ τρώγειν ἀκαθάρτους τροφάς Μακρίν. Μέν. σ. 538. Μιανῶτης, ἡτος, ἡ· μιανρία, μετν. Μιανῶ-τρώκτης, οὗ, ὁ· μιανῶφάγος, ὁ τρώγων ἀκαθάρτους τροφάς, μετν. Μιανῶ-υργία, ἡ· μιανῶν ἔργον, αἰσχρουργία, μετν. Μιανῶ-φαγιδῶν τρώγων μιανῶν, ἀκαθάρτα φαγιδῶν, μετν. Μιανῶ-φαγία, ἡ· τὸ τρώγειν ἀκαθάρτους τροφάς, μετν. Μιανῶ-φάγος, 2· μιανῶτρώκτης, ὁ τρώγων ἀκαθάρτους τροφάς, μετν. Μιανῶ-σύνη, ἡ· μιανῶτης Θ. Βελα. ἔν. Συντ. καν. τ. 4, σ. 474. Μίασμα, τοῦ, τὸ· λέρωμα, κηλίς, ἀκαθαρσία, 10. μετν. μόλυσμα διὰ φόνου καὶ ἄλλων ἐγκλημάτων, ἐγκλημα· «μιασμαῖων ἀποινα» Δισχ. Ἀγ. 1394. «μιάσασσι μοχλὸν ἔχραντας», Εὐμ. 182. «μητροκτόνον μίασμα δ' ἐκπλυτον πέλει», 271. «αἰμάτων μιάσμασι χρανθείσκα», ἑκ. 262. «μίασμα τοῦ τεθνηκότος» = μόλυσμα ἀπαιτούν ἐπὶ τοῦ τεθνηκότος καθάρσαι Σοφ. Οἱ. τ. 313. «ταῖς αὐτῶν τε καὶ πληγέντες αὐτόχειρι σὺν μιάσματι» = ἀμοιβαίῳ φόνῳ, Ἀντ. 172. «μίασμα φόνων ἀφικτος» Εὐρ. Ἱππ. 35. «εἰς μίασμ' ἐ-λθούσας», 946. «φουδθρομέθα μὴ τι μίασμα ἢ πρὸς ἱερῶν» Πλάτ. πολιτ. 5, 470. καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· «γυνὴ χείρας μίασμα καὶ θεῶν» Δισχ. Ἀγ. 1619. «ὡς μιάσματος τοῦδ' ἤμιν ὄντος» Σοφ. Οἱ. τ. 241, inquinamentum, pollutionem. Μίασμός, ὁ· μίανσις, μόλυσμός Πλούτ. 9. σ. 393. Μίαστωρ, ὁρος (μιαίνω) ὁ· μιανῶς, ἐναγής, ἀ-κρίβης, ὁ· μίανων ἐκπύων καὶ ἄλλους διὰ κα-κουργήματος Δισχ. Χο. 932. = Ἀγριος Σοκ. Πλά. 267. = Ἀρης Ἀνθ. 9, 323. ἀλίστωρ, ἑκ-κρίτης Δισχ. Εὐρ. Μήδ. 1371, inquinator. Μίαχος, τὸ· μίασμα, ἀσέβεια Ὁδύχ. Μίαχρός, 3· μιανῶς Ὁδύχ. Μίαχα, ἑπίρ. μίγδην, μιανῶναι· -τινί· «μίγα κωκυτὸν γυναικῶν» Πινδ. Π. 4, 113, mistim. Μιγᾶδην, ἐπίρ. μίγα Νικ. Ἀλ. 349. Μιγᾶδικός, 3· μιγᾶς, μικτὸς Θ. Στουδ. σ. 776. Μιγᾶδης, ἐπίρ. μίγα, μιγᾶδην, μετν. Μιγᾶζομαι· μίγνυμι· «ὁ σφ' ἐνόησε μιγαζομέ-νους φιλότῃ» Ὁδ. 0, 271. Μιγᾶς, ἄδης, ὁ, ὁ· μεμειγμένος, ἀνακατωμένος, σμυμικτός, ὁ ἀνὴρ ἐκλογής· «μιγᾶδα βάδισον στρατόν» Εὐρ. Βάκχ. 1353. πολλοὶ ἐπιπτον μιγᾶδης», Ἀνθρ. 1143. «ἐκ πολλῶν ἐθνῶν μιγᾶδες συλλεγίντες» Ἰσοκρ. 4, 24. «μιγᾶδες μι-θοσφόροι» Πολύδ. 4, 75, 6, 0ηλ. «μιγᾶδας λοι-δύς» Ἀπολ. Ῥ. 3, 1210, mistus, permistus. Μιγδα, ἐπίρ. μίγα, μεμειγμένος, ἀνακατωμένος· «μὴ γ' ἄλλοιςιοι ὄσοι» Ἰλ. 0, 437. «δοτεῖα σοῦ καὶ Πατρόκλου καίτῃ μίγδα» Ὁδ. 0, 77. Μιγδαλοί, οἱ· ἀναμειγμένοι Ὁδύχ. Μιγδῶν, ἐπίρ. μίγδα Ὁμ. ὕμν. Ἐρμ. 404.

Μιγδῶν, ὠνας, ὁ· Σπαρτιάτης τις Ξεν.

Μιγείς, εἶσα, ἐν. μετχ. π. ὁρος. τοῦ μίγνυμι

Μιγέιν, π. ἀντὶ μιγέισαν.

Μιγῆ, ἐπίρ. μίγδην.

Μιγῆμεναι, ἀπαρ. π. ὁρος. 6. ἐντὶ μιγῆναι.

Μιγῆς, 2· μικτός Ἀθην. 3, 126, δι. γρ. «ρι-γένοθ' ἔμα» ἢ κατ' ἄλλ. ἀντὶ μιγῆ ἐπίρ. «μὴ γν»

Μιγῆος, ὁ· ποταμὸς χυδόμενος εἰς τὸν Πάδον

Πολύδ. Mincius.

Μίγμα, τὸς, τὸ· τὸ μεμειγμένον, μίξις Ἀριστοτ.

γεν. Ζ. 1, 18, ἰδ. χρώμα ἡ φάρμακον παρικοκα-

σμένον διὰ μίξεως· «τοὺς τὰ φάρμακα καὶ τὰ

μύγματα πωλοῦντας» Πλούτ. 9. σ. 80, mistura.

Μιγματο-πώλης· ὁ πωλὼν μύγματα (φάρ-

μακα), φαρμακοπώλης Γαλην.

Μιγμός, ὁ· μίξις, μίγμα Δ. Λαζρ.

Μιγνυμι καὶ μίγνυναι, καὶ παρ' Ὁμ. καὶ Ἱερ.

ἐν τῷ ἐν. καὶ παρτ. μόν. μίγνυναι, καὶ μί-

ξω, ὁρος. Ἐμῖξα, ἀπαρ. μίξαι, π. παρκ-

μέμικται, π. ὁρος. ἐμῖχθην καὶ β'. ἐμῖ-

γην, καὶ συγκ. μικτοί, π. μελ. μιγῆσθαι

Ἰλ. κ. 365, μίξομαι Ὁδ. ω. 311, μίξομαι

Ἦσ. ἔρ. 177. ἀνακατώνω, σμίγειν, κυρ. ἐπὶ

ὄψεως· «οἶνον καὶ ὕδωρ, ἐπὶν κρητὴρ μιγῆται»

Ὁδ. δ. 222. «μεμειγμένον μέλι σὺν γάλακτι»

Πινδ. Ν. 3, 84. «θρόμβω δ' ἤμιν ἀφικτος φί-

λον γάλα» Δισχ. Χο. 939. «σπονδάς ἔχιδνας

σταγασί μιγνυμένας φόνω» Εὐρ. Ἰων 1233. «ε-

λισσι μεμειγμένον ἔδαρ» Ὁδ. λ. 123. μετρ.

«ὡ πότμον Ἀρης ἔμειξεν» Πινδ. Ἰ. 6, 25. «βρο-

τῶν σὺν κακοῖς μεμειγμένον» = τῶν συστατικῶν

ὀνητῶν Εὐρ. Πλά. 1477. «Ἐν γένει συμπλέκω,

συνάπτω» α) ἐπὶ ἐχθρικῆς σημασίας «μῖξαι χει-

ράς τε μένος τε» = ἐργασθαι εἰς χεῖρας, μίχ-

ομαι ἐκ τοῦ συστάσθαι Ἰλ. σ. 510, καὶ συνήθ.

παθ. «τῶν ἡμεῶς μίχθη μένος», υ. 374. «ἐν

δαί, ἐν παλάμῃσι μιγνύσιν», ν. 286. «τινί, ε,

386. «Κόλχοισιν βίαν μίξαν» Πινδ. Π. 4, 213.

«χαλκοδόσιν Ἀρη μίξουσιν» Εὐρ. Π. 4, 213.

«Ἀργεῖα καὶ αἰδομένα μίξαντες βίλῃ» Εὐρ.

Φοιν. 889. β) ἐπὶ φίλ. ἐπιμείξαι, πληροῦσθαι

ἀνακατώνω τινά, ἀπτόω. «καὶ καὶ ὅαμ' ἐνὶ αὐτῷ

ἰόντες ἐμίσγόμεθα» = ἤμεθα ὅμοιοι, ἐπλησιάζο-

μεν ἄλλήλους Ὁδ. δ. 178. «μίγνεν ἀνδράσας λω-

ποταμούς» Ἰλ. γ. 209. «Τρώεσσι με-

μειγμένοι, ἀντιθ. ἀπένανθοι, κ. 424. «μῖξομαι

ξενί» Ὁδ. ω. 314. «ἄλλήλοισι Πλάτ. σοφ. 256.

ἰδ. γ) ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως, συνουσιάζομαι, ἐπὶ

ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἀπτόω. «μηποτε τῆς εὐνῆς

ἐπισημεῖται ἡδὲ μιγῆναι» Ἰλ. ι. 633. «εὐνῆ σὺ

ποτ' ἐμικτο» Ὁδ. α. 433. «τινί, τῇ γὰρ μίγῃ

ποταμούς» Ἰλ. φ. 143. καὶ πληρέστερον, «πλῶ

νοῦσθαι τίς πρῶτα μίγῃ εὐνῇ καὶ φιλότῃ» Ὁδ.

ο. 422. «ὅς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγῆναι», οὐκ

ἐπελούσῃ Ἰλ. ζ. 165. «ἐν φιλότῃ, δ. 232.

«ὅθ' ἐφιλότῃ μιγῆναι» Ὁμ. ὕμν. Ἄρρ. 151.

«εὐνῇ καὶ φιλότῃ τινο» Ἦσ. ἀπ. 33, καὶ ἐπὶ

γυναικός· «τινί» ἢ δὲ φάσκει Ποσειδάωνι μιγῆ-

ναι» Ὁδ. λ. 306, καὶ τελευταῖον «Ἰασην» =

Δημήτηρ μίγῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ, ι. 126. «εἰς»

λότῃ μιγνύει· Ἰσ. σ. 521· «οὐδέ κεν Ελένη
ἀνδρὶ παρ' ἄλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ»
Ἰδ. φ. 219· «ἐν ἀγκούνησι διδοὺς μιγνύει», λ.
268· «ἐν φιλοτῇ τινος Ὀρ. ὅμν. 6, 54· καὶ ἄλλ.
«φιλότῃς τε καὶ εὐνῇ, ἣν ἐμίγης» Ἰλ. ο. 33· ἐπὶ
ἀνδρὸς καὶ γυναίκος, «ὡς τὰ πρῶτα μιγνύσαν»
Ἰδ. θ. 268· καὶ ἐπὶ τῶν ζώων· «βόες ταύροις
μιγνύσαι» Ὀρ. ὅμν. Ἑρμ. 493· καὶ παρὰ μτγν.
«μίγνεν - ἔθνεϊ γυναικῶν» Πίνδ. Π. 4, 251·
«Ποσειδάωνι μιγνύει» Ὀ. 6, 29· «Ζηνὶ μι-
γνύει», Π. 9, 87· «θεῶ τε γάμον μιγνύοντα
κούρῃς τε», 9, 13· καὶ παρὰ τοῖς τραγ. «αἷς οὐ
μίγνυται θεῶν τις» Αἰσχ. Εὐμ. 69· «Ζῆνα μι-
γνύειναι βροτῶν», Ικ. 292· «ὡς μητρὶ μὲν χρεὶ
με μιγνύειναι» Σοφ. Οἰ. τ. 791· «χρῆναι μι-
γνύειν μητρὶ», 995· «πατὴρ τε θυγατρί παῖς
τε μητρὶ μιγνύται» Εὐρ. Ἀνδρ. 174· «μίγνυ-
σθαι τοῖς ἀδελφοῖς» Ἀριστ. βᾶτρ. 1079, καὶ
Πλάτ. νόμ. 8, 838· γ) καὶ ἐπὶ ἀψύχων ἐν
γένει· συνέρχονται τοπικῶς, εἰσέρχονται, εἰσχω-
ρῶν, ἀνακαταλαμβάνει· «κῆρη κοινήσιν ἐμίχθη»
= ἀνακαταθῆναι, ἐπέσιν εἰς τὴν κοινὴν Ἰλ. κ. 457·
«ἐν κοινήσιν μιγνύει», γ. 55· «οὐκ ἔσται μιγνύ-
μενος ἔγχοι ἔγκαισι φωτός» = νὰ εἰσέλθῃ, λ.
438· «κλίσισθαι μιγνύειν» = εἰσέρχασθαι εἰς τὴν
σκηνὴν, καὶ ἐκεῖ μάχεσθαι· τοῖς ἀπρότερον δ
Πίνδ. «στεφάνους ἐμιγνύειν» = περιεπλέχθησαν μὲ
στεφάνους, δηλ. κατέρχοντο νὰ λάβωσι στεφά-
νους, Ν. 2, 22· «ἐν τιμαῖς ἐμιγνύειν», Ι. 2, 29· «εὐ-
λογίαις μιγνύειν», 3, 3· «γέρας μιγνύμενον φρε-
νὶ», Π. 5, 19· «ἐν γένει ἀνακαταλύνω, ἐνώνω, συν-
δέω»· «μίγνυται τὴν σφύρωνα δύναμιν τῇ αὐθάδει
βῶμῃ», Πλάτ. νόμ. 3, 691· «πᾶσαν ἡδονὴν πάσῃ
φρονήσει μιγνύοντες», Φιλ. 61· «μεμιγμένην πο-
λιτείαν ἐκ κακοῦ τε καὶ ἀγαθοῦ», πολιτ. 8, 548·
«ὁ μιγνύεις ἐξ ἀμφοῖν τρίτος ἔρως», νόμ. 8, 837.
Μιγνύω· μίγνυμι Πίνδ. καὶ ἐνιαχοῦ παρὰ πεζ.
Μιγνώσκω, τό· τόπος ἐπὶ τῆς νήσου Κρηναῆς
τῆς Λακωνίας, ἐν ᾗ ἑλαιοτρεφύεται ἡ Μιγμνίτις
Ἀφροδίτη Πaus.
Μιδάειον, τό· πόλις τῆς Φρυγίας Στραβ. κάτ.
Μιδαεὺς καὶ Μιδαίους.
Μιδας, ου, ἴων. Μίδης, εω, δ· 1) ἀρσ. κύρ. ὄν.
18. α) υἱὸς τοῦ Γαργίου ὁ γνωστός βασιλεὺς τῆς
Φρυγίας, λάτρης τοῦ Διονύσου, μαθητὴς τοῦ Ὀρ-
φέως (καθ' Ἰπρ. 8, 178 μετοικήσας ἐκ τῆς Μα-
κεδονίας) Στοδ. ἀνθ. 51, 1, 6, Ἰπρ. 1, 14, περι-
φημὸς ἐπὶ πλούτῳ· ὄθεν καὶ ἡ παροιμ. «εἰ πλου-
τοῖη Μίδειω - βᾶθιον» Τυρτ. παρὰ Στοδ. αὐτόθ.
«τοῦτο ὑπὲρ τὰ τοῦ Κροίσου τάλαντα καὶ Μίδου
πλοῦτον» Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. συν. 20,
περίφημος καὶ διὰ τὰ ὅτι αὐτοῦ ὅμοια ὄντα
τοῖς τοῦ ὄνου Ἀριστ. νεφ. 287· 2) ἕτερος βα-
σιλεὺς τῆς Φρυγίας (Ἰπρ. 3) Ἀκραγαντινὸς τις
ἐπίσημος Πίνδ. δορυλ. 1· Ἀριστ.
Μίδας, ου, δ· ὁ εὐδαιμόνιστος, ἐπιτυχέστατος τῶν
κυβερνητικῶν βόλων, ὅταν πάντες οἱ κύβοι πίπτωσι
διαφόρως, εἰτι δ' ἐκαλίτω καὶ Ἰπρ. α. κ. λ. 5,
ἀργ. λεξ. jacrus Veneris· 2) κατὰ Θεοφρ. εἶδος
ἐντόμου κατατρώγοντος τοὺς κνήμες, «θηρί-
διον τι διεσθίον τοῦς κνήμες» Ἰσχύ.
Μίδλα, δ· 1) μήτηρ Λικυμνίου, παλλακίς Πλε-
κτρονῆς Πίνδ. 2) πόλις Ἀργολίδος Στραβ.
Μίδρα, παρὰ Πaus. 2, 16, 1 καὶ ἄλλ. Μίδρα.

Ἰπρ. Μιδράθεν = ἐκ τῆς Μιδέας Πίνδ. Ο. 11 (1)
78· Ἰπρ. Μιδραεῖς, ἴδως, ἡ = Ἀλκμήνη Θεοφρ.
Μιδραεῖς, δ· 1) πόλις παρὰ τὴν Κορινθίαν Ἰλ. καὶ
ποντισθεῖσα ἐν αὐτῇ Στραβ. 2) νόμος τῆς Πaus.
Μίδου κρήνη ἡ· ἡ κρήνη τοῦ Μίδου παρὰ τὴν
πόλιν Θύμβριον τῆς Φρυγίας Σεν.
Μιδυλίδας, ὄν, οἰ· γένος ἐν Αἰγίνῃ ἀπὸ Μ.
δύλου προγόνου ἐπιδύου γεγονότος Σεν.
Πίνδ. Πυθ. 8, 53.
Μίδων, ὄν, δ· 1) Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δ. Αἰσχ.
2) ὄν. κυμαρδίας τοῦ Ἀντιφάνους καὶ Ἀλκίφ.
Μιδεῖα, δ· πόλις Μακεδονίας παρὰ τὸν Στρυ-
μόνα Πλούτ.
Μιδεός, 3· μιδαρὸς Μακαῶ. 2, 4, 19· παρὰ
Λουκ. εἰς Φρύν, ὅστις ἀπὸδ. τὴν λείψιν.
Μιδρο - φαγέω· μικροφαγίω Λοβίτ. σ. 349.
Μιδρ - φόνος, 2· μαιφόνος Ἀρχλ. ἀποστ. 116.
Μιδρικός· δ· συγγραφεὺς τῆς τῆς μαγειρικῆς
τέχνης Πλάτ. Γοργ. σ. 518.
Μιδραδᾶτης ου, δ, δι. γρ. ἀνεί Μιδριδᾶτης
νομισμ. καὶ ἱπγρ.
Μιδρακική, ἡ· δάσκησις Δισκ.
Μιδρας ἡ Μιδρης, ου, δ· ὁ θεὸς ἡλίου τῶν
Περσῶν· «μὰ τὸν Μιδρον» Σεν. Κυρ. 7, 6, 51·
«νὴ τὸν Μιδραν» Πλούτ. Ἀρταξ. 4· «τὰ Μ.
θρακὰ» = ἑορτὴ τοῦ θεοῦ Μιδρου Στραβ.
Μιδραδᾶτης, ου, δ· Πέρσης τοπάρχης
Ἀρμενίας Ἀρρ.
Μιδρεῖον, τό· ναὸς Μιδρου, μτγν.
Μιδρήνης, ου, δ· Πέρσης τις Διοδ. δι. γρ. Μ.
θρήνης Ἀρρ.
Μιδρης, ου, δ· Μιδρας.
Μιδριδᾶνιος, δ· εἶδος φωτός, σφόδρῳ Δισκ.
Μιδριδᾶταιος, 2· α) Μιδριδᾶτικὸς Φωτ. σ. 231,
23· 5) οὗτος ἡ Μιδριδᾶταιος θηλ. ἀνείδοτος, ἀνεί-
δοτος φάρμακόν τι ὅπερ περιγράφει ὁ Πλιν. 23, 8, 140.
Μιδριδᾶτης, ου, δ· 1) ἐπίσημος Πέρσης Σεν.
2) Πέρσης σατραπὴς φίλος Κύρου τοῦ νεωτέρου
Σεν. 3) ὄν. πολλῶν βασιλείων τοῦ Πόντου, ὅντι
ἐπιστημότατος ἐκαλεῖτο Εὐπάτωρ ἐχθρὸς τῶν
Ῥωμαίων Στραβ. «τὰ Μιδριδᾶτικὰ» = Μιδρ.
δατικὸς πόλεμος Πλούτ. Νομ. 9.
Μιδριδᾶτικός, 3· ὁ ἀντικεινὸς εἰς τὸν Μιδριδᾶ-
την, ὁ τοῦ Μιδριδᾶτου· ἴδε Μιδριδᾶτης.
Μιδριδᾶτις· θυγ. Μιδριδᾶτου Εὐπάτωρος Ἀπ.
Μιδριδᾶτισμός, δ· τὸ φρονεῖν τὰ τοῦ Μιδρ.
δάτου Στραβ. 13, σ. 614.
Μιδροβασζάνης, ου· κύρ. ὄν. Περσικὸν Διδ.
Μιδροπαύτης, ου, δ· Πέρσης τις Πλούτ.
παρὰ Στραβ. 16, σ. 766 Μιδροπάτης.
Μικα· θηλ. Ἑλλ. ὄν. Ἀριστ.
Μίκης, ου, δ· μικρολόγος Ἰσχύ.
Μικίζομαι· εἰμαι μικρός, ἐξ οὗ μικρίζωμενος
ὁ τριτῆς παῖς παρὰ τοῖς Λακεδ. προμικρίζομαι
νος δὲ ὁ διττὸς Βαχμαν. Ἀν. τ. 2, σ. 355, 34,
Ἰπρ. γλῶσσ. ἐκδ. Schweigh. σ. 357.
Μικίνης, δ· Ῥαδίος τις Διαδ. καὶ ἄλλος τῆς
Μικίνης Ἀθ.
Μικίων, ὄν, δ· 1) Ἀθηναῖος τις Δημ. 2) ἄλ-
λος τις Παλού.
Μικκαλίον, ὄν, δ· 1) Ἀθηναῖος τις Δημ.
2) ἄλλος τις Ἀνθ.
Μικκαλᾶς, δ· 1) μουσικός τις Ἀριστ. τ. 2)
Κλαζομένιος τις Ἀρρ.

Μικχιζομαι (=μικλίζομαι, μικλίζομαι) μι-
κρὸς εἰμι, ἐν τοῖς μικροῖς τολῶ, Σπάρτης ἱππύρ.
Μικκίωιν. υἱος, ὁ μαθητὴς τοῦ Ζεύξιδος Λουκ.
Μικκός, ὄψρ. 3' μικρός Ἀριστ. Λχ. 909.
Μικκοῖ, ὁ σοφιστὴς τις Πλάτ.
Μικκώτρωγος, 2' ὁ τρώγων ὀλίγον, κομ.
δὲ, παρασίτου παρὰ Πλάτ.
Μικκῶλος, ὄψρ. 3' ὕπακ. τοῦ μικκός Μοσχ. 1, 13.
Μικκῶς αἰγας Ἰασχ.
Μικρ-αδικητής, οὗ, ὁ ἐν μικροῖς ἀδικῶν
Ἀριστ. ῥήτ. 2, 17.
Μικρ-αδικητικός, 3' μικραδικητής, ὁ πρᾶτ-
των μικρὰς ἀδικίας, δι. γρ. τοῦ μικραδικητής.
Μικρ-αίτιος, 2' ὁ παραπονούμενος διὰ μικρὰ
Λουκ. ὄψρ. 19.
Μικρ-ασπας, ὄψρ. δ, ἡ ἔχων μικρὰν ἀσπίδα
Πλάτ. Κριτ. σ. 119, δι. γρ. σπικρασπας.
Μικρ-αυλαξ, ακος, δ, ἡ ἔχων μικρὰς αὐ-
λακας -χώρος=μικρὸς ἄγρος Ἀνθ. 6, 36.
Μικρίων, υἱος, ὁ ἄν. κῦρ. ἑπιγρ.
Μικρ-ἱμπαρος, ὁ μικρὸς ἱμπαρος Βάδρ. 111, 1.
Μικρ-ῶσσιλειά, ἡ μικρὸν βασίλειον Εὔστ.
Μικρ-ῶσσιλειος, 3' ὁ ἀνήκων εἰς μικρὸν
βασίλειον Στ. Βυζ.
Μικρ-ῶσσιλειός, εως, ὁ μικρὸς βασιλεὺς Εὔστ.
Μικρ-ῶσις, 2' βραχυδύς, ἀντίθ. μακρόδύς.
Μικρ-ῶστρος, υἱος, δ, ἡ ἔχων ἢ παρὰ-
γῶν μικροῦς βότρυας (σταφυλὰς) Πούχ. ἐν
λίξ. μικρόρως.
Μικρ-ῶσλος, ὁ, ἡ ὁ περιέχων (συγκείμενος
ἀπὸ) μικρὰς βῶλους, λυπρῶγως, ἀντίθ. ἀδρό-
ῶλος, μτγν.
Μικρ-ῶσις, 3' ὁ ἔχων μικρὸν γένειον,
πηγῶν, μτγν.
Μικρ-ῶσις, εως, ἡ μικρὰ γένεσις, βι-
βλίον ἀπόκρυφον, ἑλλκ.
Μικρ-ῶσις, υἱος, δ, ἡ ὁ ἔχων μικρὰς γένους
(σαγιόνας) Ἀδαμάντ. φυσιογ. 2, 17.
Μικρ-ῶσις, 2' ὁ μικρὸς καὶ στρογγύ-
λος Ἀριστ. φυσιογ. σ. 55, ἀμφ.
Μικρ-ῶσις, ἡ μικροφυχία Πολυδ.
Μικρ-ῶσις, ον, υἱος μικροφύχος ἀντίθ.
μεγαλοφύχων, μτγν.
Μικρ-ῶσις, γράφω, γράφω μικρὰ καὶ ἰδ. μὲ ο
μικρὸν Σχολ. Αἰσχ. Ἐπτ. 440, Σοφ. κ. γραμ.
Μικρ-ῶσις, τὸ γράφειν μὲ ο μικρὸν Εὔστ.
Μικρ-ῶσις, ὁ, ἡ ὁ ἔχων μικροῦς ἀ-
κτύλους, μτγν.
Μικρ-ῶσις, ἀστατος, δ, ἡ ὁ ἔχων (ἀπέχων)
μικρὰν διὰστασιν, μτγν.
Μικρ-ῶσις, ἡ ὁ δόσις μικρῶν δώρων, τὰ μι-
κρὰ δῶρα = τῶν βασιλείων μικροδόσια καὶ μι-
κροφιλία τῶν ἰδίων = Πολυδ. 5, 90, 5.
Μικρ-ῶσις, ὁ μικρὸς (εὐτελής), δοῦλος,
ἀντίθ. μεγαλόδουλος Ἀμφ. Ἐπικτ. 4, 1, 55.
Μικρ-ῶσις, 2' μικρὸς τὴν δύναμιν, μτγν.
Μικρ-ῶσις, αὐμάστος, 2' ὁ αὐμάζων μικρὰ,
μικροθαύματος ἑλλκ. Ἀριστ. ἱππ. 677.
Μικρ-ῶσις, τὰ μικρὰς ἡλικίας Θ. Πτωχοπρ.
Μικρ-ῶσις, εἶμαι μικρόθυμος, σκέπτομαι
μικρὰ, μτγν.
Μικρ-ῶσις, ἡ μικροφυχία Πλούτ. ἡθ. σ. 906.
Μικρ-ῶσις, 2' μικροφύχος, ὁ μικροῦ φρο-
νύματος Δ. Ἀλ. ἄρχ. Ῥ. 11, 12.

Μικρο-αλός, ἡ μικρὰ καλύβη Εὔστ.
Μικρο-αμπεύς, 2' ὀλίγον τι καρπὸς (καρ-
πύλος) -ἀγκιστρον Παυλ. Αἰγ. 6, 18.
Μικρο-αἰσθής, 2' μικροφύχος, ὀλιγόκαρδος
Μικρο-καρπία, ἡ τὸ φέρειν (παράγειν) μι-
κροῦς καρποὺς Θεόδωρ.
Μικρ-καρπας, 2' ὁ παράγων μικροῦς καρ-
ποῦς Σχολ. Πλάτ. σ. 337.
Μικρο-κίφαλος, 2' ὁ ἔχων μικρὰν κεφαλὴν
= ὁ ἡλυ ἄρρενος μικροκεφαλωτέρων ἔστι = Ἀρι-
στοτ. φυσιογ. 5, σ. 809, 5.
Μικρο-κίνδυνος, 2' τολμηρὸς εἰς μικροῦς
κινδύνους, ἀντίθ. μεγαλοκίνδυνος Ἀριστ. ἡθ.
Νικ. 4, 3.
Μικρ-κλάδος, 2' ἔχων μικροῦς κλάδους, μτγν.
Μικρο-κλίπτει, οὗ, ὁ κλίπτει μικρὸν πρᾶ-
γμάτων Σχολ. Ἀριστ. σφ. 962.
Μικρο-κοιλίος, 2' ὁ ἔχων μικρὰν κοιλίαν
Ἀριστ. ζ. μορ. 3, 4.
Μικρ-κομφός, 2' ὁ ἐν μικροῖς κομφός, ἱπ. ὁ
φου=σχημα συνθίστως Δ. Ἀλ. κ. συνθ. ὄν. 4.
Μικρ-κόσμος, ὁ ὁ μικρὸς κόσμος, ὁ κόσμος
ἐν μικρῷ μίτφ. ἱπ. ἀνθρώπου βί. Πυθ. παρὰ
Φωτ. βίβλ. σ. 440, 33.
Μικρο-κομψία, ἡ μικρὰ κομψία Βασίλ. Μεγ.
Μικρο-λεγγής, 2' ὁ ἐπὶ μικρὸν λέγων (κατα-
κοιμίζων τὸν ἀνθρώπου) -ὑπνος Εὔστ. Ὀδ. σ.
1436, 11, ἀντίθ. ταυηλεγγής.
Μικρο-ληψία, ἡ τὸ λαμβάνειν μικρὰ (εὐτελῆ)
δῶρα Πολυδ. 5, 90, 5.
Μικρο-λογία καὶ σμικρολογία εἶμαι μικρο-
λόγος, παρατηρῶ, διηγοῦμαι τὰ μικρὰ, φιλο-
νικῶ περὶ μικρῶν Δ. Ἀλ. περὶ Δημ. 21, 28,
συνθ. μέσ. = μὴ λίαν μικρολογισθῆαι = Ξεν.
Ἑλ. 3, 1, 26' = ἡ καὶ οὐ μικρολογισθῆαι οὐδὲ
περὶ τῶν ὀνομάτων μαχοῦμενος = Λυσ. 33, 3'
= περὶ τι Πλούτ. ἡθ. σ. 73' = πρὸς τοὺς θεοὺς,
Βασίλ. ἀποφθίγ. σ. 100' = περὶ τίνος Λουκ. Ζεὺς
τραγ. 26, ἱμνισμοῦ.
Μικρο-λογητέον, δεῖ μικρολογεῖν Πλούτ.
ἡθ. σ. 822.
Μικρο-λογία, ἡ, παρὰ Πλάτ. σμικρολογία = ὁ
χαρακτήρ τοῦ μικρολόγου, πολιτ. 6, 486' συν-
ών. λήροι καὶ ὀλοῖ Λουκ. βί. πρᾶς 18' καὶ
γλισχρότης Πλούτ. Θεμ. 5, ἀντίθ. ὕβρις Λουκ.
Νίγρ. 22' φειδύς, Ζεὺς τραγ. 45, σύνθ. παρὰ
Πλούτ. ἀντίθ. πρὸς τὸ μεγαλοφύχια, κατ'
νεώτ. 5' = διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους μικρολυ-
γίαν = Ἀθην. 12, 526' φιλονικία περὶ μικρῶν,
μικρὰ φιλαργυρία Πολυδ. 32, 13, 16.
Μικρο-λόγος, 2' ὁ συλλέγων μικρὰ, ὁ τὰ μι-
κρὰ καὶ ἄσχημα πράγματα θεωρῶν ὡς τι, ὁ
παρατηρῶν εἰς τὰ μικρὰ = ἀνελεύθερος καὶ μι-
κρολόγος Μεγαρίτης Ἀθημ. 59, 36 καὶ συνθ.
= τὸ γηράς ἐστι μικρολόγος καὶ μεμψίμοιρος =
προσέχει ἐπὶ τῶν μικρῶν Ἰσοκρ. σ. 334' = καὶ
ὀργίλος καὶ φιλόνοκος Λουκ. Ἑρμῶτ. 80, 18.
μικροπρεπής, φιλάργυρος Λουκ. καὶ μτγν. ἀν-
τίθ. μεγαλόφύχος Ἀθην. 1, 3.
Μικρο-λόγος, ἱπ. μὲ μικρολογίαν = ἱγχα-
λεῖν Πλούτ. συμν. 8, 8, 3.
Μικρο-λύπη, ἡ μικρὰ λύπη, μτγν.
Μικρ-λύπος, 2' ὁ διὰ τὰ παραμικρὰ λυποῦ-
μενος Πλούτ. Φωκ. 2, συνθ. ἱπ. ὀλοῖ, ὥς

Μικρό-μαστος, 2* ὁ ἔχων μικροὺς μαστοὺς Τζέτζ.
 Μικρο-μέγλης, 2* ὁ μικρὸς τὸ μέγεθος Ξενοκρ.
 Μικρο-μελῆς, 2* ὁ ἔχων μικρὰ μέλη Ἀριστοτ.
 Μικρο-μέρεια, ἡ τὸ συνίστασθαι ἐκ μικρῶν μερῶν Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 12.
 Μικρο-μερῆς καὶ μικρομερής, 2* ὁ συγκείμενος ἐκ μικρῶν μερῶν Ἀριστοτ. περὶ οὐρ. 3, 5* συγκρ. μικρομερέστερος Πλάτ. Τίμ. 60, ὑπερθ. μικρομερέστατος, 78.
 Μικρο-μετρίω μετρίω μὲ μικρὸν μέτρον Σχόλ. Ἀριστ. πλ. 436.
 Μικρο-μισθός, ὁ, ἡ* ὁ λαμβάνων μικρὸν μισθόν, ὀλιγόμισθος, μτγν.
 Μικρο-όμματος, 2* ὁ ἔχων μικροὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστοτ. φυσιογν. 3, α. 808, α. 30.
 Μικρο-μυρτος, 2* ἡ καρποφοροῦσα μικρὰ μύρτα Θεοφρ.
 Μικρο-νησος, ἡ* μικρὰ νῆσος Εὐδοτ. Ὀδ.
 Μικρο-νοῖα, ἡ* μικροὶ νοεῖς, μτγν.
 Μικρο-πέπλος, ὁ, ἡ* ἡ φοροῦσα μικρὸν πέπλον, μικρὰν καλὸπτραν, μτγν.
 Μικρο-πνοῦς, 2* ὁ ἔχων μικράν, βραχεῖαν ἀναπνοήν, ἀντίθ. μακρόπνοος Ἰπποκρ.
 Μικρο-ποιέω κάμνω μικρόν, μικρόν Λογγίν. 41. 1.
 Μικρο-ποιός, 2* ὁ κάμνων μικρὰ, ὁ μικρόνων τὰ πράγματα Λογγίν. περὶ ὕψ. 43, 6.
 Μικρο-πόλε(ι)ον, τὸ* μικρὰ πόλις, μτγν.
 Μικρο-πολιτεία, ἡ* καταγωγή ἐκ μικρᾶς πόλεως Στωβ. Ἀνθ. 39, 29, ἡ ἡ μικρὰ πολιτεία.
 Μικρο-πολίτης, οὗ, ὁ* κάτοικος μικρᾶς πόλεως Ἀριστ. ἱστ. 814.
 Μικρο-πολιτικός, ἴδος* 0ηλ. τοῦ μικροπολίτης* ἐκκλησία Συνέδ. ἐπιστ. 58.
 Μικρο-πολιτικός, 3* ὁ ἀνήκων εἰς μικροπολίτην* «τὸ μικροπολιτικόν» = οἱ πολῖται μικρᾶς πόλεως ἡ ὁ χαρακτὴρ τοῦ μικροπολίτου Ἀριστ. ἀποσπ. 649.
 Μικρο-πόνηρος, 2* πονηρὸς (κακὸς) εἰς μικρὰ πράγματα Ἀριστοτ. πολιτ. 4, 11, ἀντίθ. μεγαλοπόνηρος.
 Μικρο-πος, π. 2* μικρόπους Τζέτζ.
 Μικρο-πους, οὖν, ὁδος, 2* ὁ ἔχων μικροὺς πόδας Βυζ.
 Μικρο-πρέπεια, ἡ* ὁ χαρακτὴρ τοῦ μικροπρεπεί* Ἀριστοτ. ἠθ. 1. 2, ἀντίθ. μεγαλοπρέπεια, φιλευθεριότης, illiberalitas.
 Μικρο-πρεπέομαι εἶμαι μικροπρεπής, φέρομαι μικροπρεπῶς, ταπεινῶ Συνέδ.
 Μικρο-πρεπής, 2* μικρολόγος, εὐτελής, χαμηλῆς, ἀντίθ. μεγαλοπρεπής, ἐλευθέριος, ἰδ. ἐπὶ ἀργυρίου, ὁ σκεπτόμενος μικρὰ καὶ εὐτελῆ* «ἡ περὶ λέξιν ἀμιλλα μικροπρεπὲς φαίνεται καὶ σοφιστικὸν» Πλούτ. Νικ. 1, villis.
 Μικρο-πρεπῶς, ἐπὶ, μὲ τρόπον μικροπρεπῆ Σχόλ. Εὐρ. Φοιν. 111.
 Μικρο-πρόσωπος, 2* ὁ ἔχων μικρὸν πρόσωπον Ἀριστοτ. φυσιογν. 3, α. 808 α. 30.
 Μικρο-πτερός, 2* ὁ ἔχων μικρὰ πτέρη, μτγν.
 Μικρο-πτέρυξ, υγιός, ὁ, ἡ* ὁ ἔχων μικρὰ πτέρυγας, μικρόπτερος Σχόλ. Πίνδ. Η. 4, 29.
 Μικρο-πύρηνος, 2* ὁ ἔχων μικρὸν πυρῆνα (κουκῶσαι) Θεοφρ.

Μικρο-ραξ, αγός, ὁ, ἡ* ὁ ἔχων μικρὰς βλάγας (βώγας) Διοσκ.
 Μικρο-ρριν, καὶ μικρόρρις, ἴνος, ὁ, ἡ* ὁ ἔχων μικρὰν ῥίνα (μύτην) Σουίδ.
 Μικρο-ορρο-πύγιος, 2* ὁ ἔχων μικρὸν ὄρρον πύγιν, ἐπὶ πτηνῶν, ὁ ἔχων μικρὰν οὐρὰν Ἀριστοτ. Ζ. 2, 12.
 Μικρο-ορρις, υγιός, ὁ, ἡ* μικρόρραξ Ἡσυχ. Λοδῆκ. σ. 76 Φρύν.
 Μικρός, 3, ἴων. καὶ ἀρχ. ἀττ. μικρός, ὁμομικρός, παραθ. μικρότερος, μικρότατος Λουκ. περὶ διαβλ. 3, Πλούτ. Ξεν. οἶκ. 8, 11, ἀντίθ. μαλ. συγκρ. ἐλάττω, μέων, μειώτερος, ὑπερθ. ἐλάχιστος, μέστος, μειώτατος* τὸ ἐναντίον τοῦ μέγας. μικρός, κοινός, ἐν Ὁμ. μόν. «θέμας μὴν μικρός» = γαμηλὸς τὸ ἀνάστημα Ἰλ. 1, 801. «μικρός δὲ λίθος μέγα κῆρ ἀποφέρει» Ὀδ. γ. 206. «μὲ ἔδρεψε μικρὸν ὄντα» Εὐρ. Ὀρ. 462. «μικρὸς τὸ σώμα» Ἀθην. 12, 552. «ἐν μικρῷ» = μετ' ὀλίγου Ξεν. Κυρ. 5, 32. «πρὸ μικροῦ» = «πρὸ ὀλίγου» Πλούτ. 1, 72. καὶ ἐπὶ ἄλλων παρρησιῶν «οὐ μικρὰν νόσον» Διοσκ. Πρ. 979. «μικρὰ λείψαν», Πλ. 1102, ἀντίθ. μέγας Σωφ. Οἶ. τ. 1083. «κίττιος μικρὰς πέρι» Εὐρ. Ἀνθ. 387. «μικρὸς ὄρνις» Ἀριστ. εἰρ. 787. «πόλις Ξεν. Ἐλ. 5, 2, 25. «μικρὸν προστεθέντων» Ἰσοκρ. 4, 30. «τοὺς μεγάλους μικροὺς ποιεῖν» ταπεινούς Ξεν. Ἀν. 3, 2, 10. «ἀργύριον οὐκ ἔχω ἀλλ' ἡ μικρὸν τι» = ὀλίγον τι, 7, 7, 63. «μικρὸν ἀργυρίδιον» Ἀριστ. πλ. 240. ἰδ. ἐπὶ φρονήματος, μικρόφρων, ταπεινὰ φρονῶν Πλούτ. καὶ μτγν. μικρόν, ἐπὶ. ὀλίγον, μόλις Ξεν. Ἀν. 1, 3, 2, καὶ συχνά, ὀλίγον τι* «προλέγει» μὲ κροῦθ = σκεδόν* «μικροῦ κακείνου ἐξετραχίλει» Ξεν. Κύρ. 1, 4, 9. «μικροῦ ἀπεκτείναι» Δημ. 24, 135, καὶ πᾶν, «μικροῦ δεῖν» Δημ. 18, 269, Λουκ. ἐὺπν. 16. «οὐ μικρὸν πολλὸν δὲ γενναϊότερον» Πλούτ. 1. 64, 6. «παρὰ μικρὸν ἔλθων ἀπολέσαι τὰ πράγματα» = σκεδόν, 1. 43, 7. «οὐδὲ παρὰ μικρὸν ἂν κρείττω», 12, 20, 7. «παρὰ μικρὸν ἦλθεν ψυχὴν διακναῖσαι» Εὐρ. Ἡρακλ. 295. «παρὰ μικρὸν ἦλθον ἄκρι» τὸς ἀποθανεῖν Ἰσοκρ. 17, 42. «κατὰ μικρὸν» ὀλίγον κατ' ὀλίγον Λουκ. Ρωμ. 26. (παρὰ μτγν. ἄδοκ. ποιτ. τὸ ἐνίοτε εἶνε βραχύ).
 Μικρο-σαρκός, 2* ὁ ἔχων ὀλίγον κρέας Ξενοκρ.
 Μικρο-σιμός, 2* ὀλίγον σιμός, μτγν. subsimus.
 Μικρο-σιτία, ἡ τὸ ὀλίγον ἐσθίσαι, τρώγειν, ὀλίγη τροφή Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. 4, 161.
 Μικρο-σιτός, 2* ὁ ὀλίγον τρώγων Ἡσυχ.
 Μικρο-σκελής, 2* ἔχων μικρὰ σκέλη Ἀριστοτ.
 Μικρο-σκελός, 2* μικροσκελής, ἴσφ γρ. ἀντὶ μικρότερος Ἀθην. 9, 391.
 Μικρο-σοφός, 2* σφώδς, ἐπιτήδειος ἐν μικροῖς πράγμασι Δ. Σικ. 26, 1.
 Μικρο-σπέρματος, 2, καὶ
 Μικρο-σπέρμος, 3* ὁ ἔχων μικρὸν, ὀλίγον σπέρμα (σπόρον) Θεοφρ.
 Μικρο-σπλάγχνος, 2* ὁ ἔχων μικρὰ σπλάγχνα Γαλην.
 Μικρο-στάχης, υγιός, ὁ, ἡ* ὁ παράγων μικρὰν στάχυν μτγν.
 Μικρο-στομός, 2* μικρὸν στόμα ἔχων Ἰσοκρ. - λυχνίδιον Λουκ. Τιμ. 14.

Μικρό-σφαιρος, 2' ὁμοίος μικρᾷ σφαίρᾳ· «τὸ μικρόσφαιρον» = τὸ μικρότατον εἶδος τοῦ σφαιροειδούς ἰνδικοῦ μαλακθίου Ἀρρ. περίπλ. 38· πρόσλ. μεσόσφαιρον.
 Μικρο-στηθότατος, δ' ὁ ἔχων μικρότατον στήθος· Ὁρείδ.
 Μικρό-σφυγμος, 2' μικρόσφυκτος· Ἑρμ. Τρίσμ.
 Μικρό-σφυκτος, 2' ὁ ἔχων μικρόν, λεπτόν, ἀδύνατον σφυγμόν, μτγν. ἱετρ.
 Μικρο-σφυγία, ἡ· μικρός, ἀδύνατος σφυγμός· Παθλ. Διγ. 3, 34.
 Μικρό-σχημος, 2' ὁ ἔχων μικρόν σχῆμα, ὁ μοναχὸς (ἡ ἢ μοναχή), ὁ φωνῶν μικρόν ἔνθεμα (μανθάν) καὶ ὑπόχρεως ν' ἀρνηθῇ διὰ πάντος τὸν κόσμον, μτγν.
 Μικρο-σχήμων, ὄν, 2' μικρόσχημος· Εὔστ. ἔργ. σ. 257, 54, ἀντιθ. μεγαλόσχημος.
 Μικρο-τελεστής, δ' ὁ μικρὰ πράγματα ἐκτελῶν Εὔστ. ἔργ. σ. 211, 58.
 Μικρο-τερπής, 2' ὁ ἐν μικροῖς τερπόμενος, μτγν.
 Μικρο-τέχνης, ὄν, δ' ὁ μικρὰ, εὐτελεῖ τεχνουργήματα ἐργαζόμενος Κλ. Ἀλ. προτρ. 10, 98.
 Μικρο-τεχνία, ἡ· τὸ μικρὰ καὶ εὐτελεῖ ἐργάζεσθαι, μικρὰ τέχνη Β. Ἀν. 651, 25.
 Μικρότης, ἡτος, ἀπ. μικρότης, ἡ· ἰδιότης τοῦ ὀλίγου· «τὰς διὰ μικρότητα διακρούσας· εὐεργεσίας» Ἰσοκρ. 4, 27, ἀντιθ. «διὰ τὸ μέγεθος» Πλούτ. Διμιλ. 8· — τοῦ μεσθοῦς = ὀλίγου· μεσθός· Ἰσοκρ. — τῶν εὐεργεσιῶν, ὁ αὐτός· — ὁνομάτων = ὀλίγα· λέξεις, ἑλλειπτικῆς· Ἑκαρκοῖς· Δογμ. 43, 1· ταπεινότης, ἀσχημότης ὡς πρὸς τὴν ἀπὸληψιν καὶ δύνανται Ἰσοκρ. σ. 59.
 Μικρο-τοκιστής, δ' ὁ μικρὰ τοκίζων, Λουκίτιος· ἐπιγρ.
 Μικρο-τράπεζος, 2' ὁ εὐτελεῖ τράπεζαν παραιτιούμενος, ὁ πτωχικὰ τρώγων· — Ἑλληνες Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. 4, 130.
 Μικρο-τριχος, 2' ὁ ἔχων μικρὰς (κοντίες) τρίχας· Ἀριστοτ. 1. 2. 2. 1.
 Μικρο-υποκριτής, ὄν, δ' ὁ μικρός ὑποκριτής· Εὔστ. ἔργ. σ. 92, 95.
 Μικρο-φάγος· μικρόν ἢ κακῶς τρώγων Σουίδ.
 Μικρο-φανής, 2' μικρὸς φαινόμενος, ὁ μικρὸς τὴν ὥσιν Φωτ. βδλ. 211, 29.
 Μικρο-φάρυγξ, ὄν, ἡ· ὁ ἔχων μικρὰν φάρυγγα· — λάγνης = ἔχουσα μικρόν λαιμόν, ἀντιθ. καὶ δι. γρ. μακροφάρυγξ Ἀνθ. Παλ. 9, 229.
 Μικρο-φθαλμος, 2' ὁ ἔχων μικροὺς ὀφθαλμούς, μτγν. μικροφθαλμος· Ἰσοκρ. σ. 1194.
 Μικρο-φιλοτιμία, ἡ· τὸ ἀγαπᾶν τὴν ἐν μικροῖς πράγμασι τιμὴν Θεοφρ. χαρ. 23.
 Μικρο-φιλότιμος, 2' ὁ ζητῶν ἐν μικροῖς πράγμασι τιμὴν, κενόδοξος, κοιν. ξεπασμένος· Θεοφρ. χαρ. 23.
 Μικρο-φρόνως· ἐπὶρ. μὲ μικροφροσύνην, ὀλιγοφρόνως, μικροπρεπῶς, ὁ Πολυδ. 4, 15 ἀποδοκ. τὴν λέξιν.
 Μικρο-φροσύνη, ἡ· μικροθυμία, μικρόν καὶ ταπεινὸν φρόνημα· «σφιστικὴ μικροφροσύνη» Πλούτ. ἡθ. σ. 351.
 Μικρο-φρων, ὄν, 2' ὁ ἔχων μικρόν, εὐτελές, χαμερπές φρόνημα Δ. Κάσ. 91, 5.
 Μικρο-φύης, 2' ὁ τὴν φύσιν μικρός, ὁ μικρός

τὸ ἀνάστημα Πορφύρ. μικροφύεστρος· Εὔστ. σμικροφύης, μτγν.

Μικρο-φύα, ἡ· μικρόν ἀνάστημα Στραβ. 17, 821· — τοῦ λόγου = εὐτελεῖς λόγος, μτγν.

Μικρο-φύλλος, 2' ὁ ἔχων μικρὰ φύλλα, μτγν.

Μικρο-φύαξ, ἐπὶρ. μὲ μικροφύαν Εὔστ.

Μικρο-φωνία, ἡ· μικρὰ, ἀδύνατος φωνή, τὸ νὰ ἦνέ τις μικρόφωνος, μτγν.

Μικρο-φωνος, 2' ὁ ἔχων μικρὰν, ἀδύνατον φωνήν, λεπτόφωνος· Ἀλξ. ἐν Β. Ἀν. 108· — μικροφωνότερος Πλούτ. σμικρόφωνος· Πολυδ. 2, 111.

Μικρο-χάρης, 2' α) ὁ εὐχαριστούμενος, χαίρων ἐπὶ μικροῖς Λογγίν. 41, 1· «τὰ μικροχάρη», 4, 4· β) παρέχων μικρὰν χάριν Στοβ. Ἀνθ. 67, 25.

Μικρο-χρονος, 2' ὀλιγόχρονος, μτγν.

Μικρο-χωρος, 2' ὁ ἔχων (περιέχων) μικρόν χωρὸν (τόπον) Στραβ. 3, σ. 186.

Μικρο-ψυχέω· εἶμαι μικρόψυχος, ἔχω ταπεινὰ φρονήματα, λεπτοψυχῶ Ἀριστοτ. πρόσλ. 9, 9.

Μικρο-ψυχία, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις μικρόψυχος, τὸ ἔχειν μικρόν, ταπεινὸν φρόνημα Στοβ. Ἀνθ. 20, 22, ἀντιθ. μεγαλοψυχία, pusillanimitas.

Μικρο-ψυχος, 2' ὁ ἔχων μικρὰν ψυχὴν, μικρόν φρόνημα· «ὁ λατύνων ἐαυτὸν ἀξίων ἢ αξιοῦ» Ἀριστοτ. ἡθ. Νικ. 4, 3· κατὰ Δημ. 18,

269 ὁ ὑπομιμνήσκων τὴν εὐεργεσίαν εἰς τὸν ὄπ' αὐτοῦ εὐεργετηθῆντα· μικροψυχότερος, ἀντιθ. τῷ ἱσορρομένεστερος Ἰσοκρ. 4, 172 καὶ μτγν.

Μικρο-ψύχως, ἐπὶρ. μὲ μικροψυχίαν Στυοστ.

Μικρόν· κάμνω μικρόν, μικραίνω, μτγν. πρόσλ. σμικρύνω.

Μικρ-ώνυμος, 2' ὁ ἔχων μικρόν ὄνομα, μικρὸν ὀνομασίαν· «τὸ μονάδι· μικρωνυμότερον, ὄνομα τοῦ κατὰ μονάδα ἐλάττωτος ἀριθμοῦ» Ἰάμβλ. ἀριθμ. σ. 100.

Μικρῶ, ὄν· ὁγλ. Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.

Μικρῶς, ἐπὶρ. μὲ μικρότητα, ὀλίγον τι μετρίως Ἡρώδ. 3, 9, σμικρῶς Πλάτ. Κριτί. σ. 107.

Μικτέον· δεῖ μινύειν Πλάτ. Τιμ. σ. 43.

Μικτικῶς, ἐπὶρ. = μέγα Σχολ. Πιν. Π. 4, 201.

Μικτο, π. αντι ἐμμένκτο γ. ἐν. πρόσ. π. ὀπισθ. τοῦ μινύειν.

Μικτός, 3' μεμιγμένος, ἀνακατωμένος, ἐπιδοκτικὸς μίξις, ἀντιθ. τῷ εὐλεικρινῆς Πλάτ. Τιμ. 76, ἀπλοῦς, πολιτ. 8, 547, μίκτης.

Μικτό-χρους, 2' ὁ ἔχων μικτὸν χροῖμα Ἀργ. χιμήδ. πρόσλ.

Μηκόθειος, 2' μηχανήσας· Δήλου ἐπιγρ.

Μικύθινος, δ' ὁποκ. τοῦ μίκυθος· «τὸ μικρόν καὶ νήπιον» Ἡσόδ.

Μικύθιον, ὄν, δ' Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἀπ. Σαρ. 12, κακὴ γρ. Μικύθιον.

Μίκυθος, δ' ὅποι. τοῦ μίκυς, πολὺ μικρός, μτγν.

Μίκυθος, δ' Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἠρ.

Μικύλος, δ' Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀνθ.

Μίκυς· μικρός, μικρός, γρμ.

Μίκων, ὄν, δ' Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀριστ.

Μίλας, ὄν, ἡ· 1) σμίλας· «στεφάνους μίλας» ἀνθισφύρου Εὐρ. Βάκχ. 702· 2) μέλας Ἡσόδ.

Μίλη, ἡ· μήλη, μτγν.

Μιλησιο-εργής, 2' τεχνουργημένος, κατεσκευασμένος ἐν Μιλήτῳ ἢ κατὰ τὸν ἐν Μιλήτῳ τρόπον Ἀθην. 11, 486.

Μιλητία· Ἑλλ. Θηλ. κέρ. ὄν. Πλούτ.

Μίλητος, ἡ ὄν. δύο πόλεων· 1) τῆς Κρήτης· Π. 2) τῆς ἑατίας περίφημος διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν Ἰλ. κατ. Μιλήσιος Ἀριστ. ἐπιθ. Μιλήσιος, 3 Στραβ. κ. Μιλησιακός, 3 Πλούτ. κ. Θηλ. Μιλησίς, ἴδος Παρθέν Μίλητος, ὁ Ἑλλ. κέρ. ὄν. ἐπιγρ. ἰδ. ὁ ἱερὸς τῆς ἐν Κερίφ πόλεως Μιλήτου Ἀπολ. Ρ. Μιληταῦπολις, εως, ἡ πόλις τῆς Μυσίας· παρὰ τῇ λίμνῃ Μιληταπολίτιδι Στραβ. Μιλητόπολις Στ. Βυζ.

Μιλιάζω· μετρῶ κατὰ μίλια· Πολύδοις (31, 11, 8) Ἰταλίαν περιελάσθαι φησι· Στραβ. 6, 3, 10, κατὰ Κραμ. Ἀν. «μεμιλιᾶσθαι».

Μιλιάριον, τό· 1) στήλη, ἐν ᾗ ἦσαν σημειωμένα κατὰ μίλια τὰ διαστήματα, μετρ. miliarium· 2) σκευὴς τι χαλκοῦν πρὸς τὰ ἄνω ὀρεῖ· «ἐξ ὁρμῶν ὕδατος κατεργασίαν» Ἀθην. 3, 98· χαλκοῦν Ἀνθ. 11, 244· πρὸλ. βυζαντιν.

Μιλιασμός, ὁ· καταμέτρησης κατὰ μίλια Στραβ.

Μιλιζω· μετρῶ κατὰ μίλια Ζωναρ.

Μιλιό· ὁροσμέω· διατρέχω ὡς ἱππεὺς τὸ ἐν ἱπποδρόμῳ μίλιον Χρυσόστ.

Μίλιον, τό· μέτρον Ῥωμαϊκόν 1000 βωμ. βημάτων Πλούτ. 34, 11, 8.

Μίλων, ὄνος, ὁ Ἑλλ. κέρ. ὄν. Ἀθην.

Μίλκωρος, ἡ· χαλκιδική πόλις ἐν Θράκῃ, κατ. Μιλικώριος Στ. Βυζ. πρὸλ. Μιλικώρος.

Μίλῃς, οὐ, ὁ Ἑλλ. κέρ. ὄν. Σωζόμε.

Μιλός, 3· βραδύς, χαλκός· Πτολ. lardus.

Μιλύδτης, ἡτορ, ἡ βασιδότης, ἀσθένεια Πτολ.

Μίλος, ἡ· σμύλῃς ὁσέωρ· Ἰ. Φ. 3, 4, 2.

Μιλεῖον, τό· ἀγγεῖον πρὸς φύλαξιν μίλου Ἀνθ. 9, 205.

Μίλτειος, 2· μίλτινος, ὁ ἐκ μίλου· στάγμα Ἀνθ. 6, 103, miniacus.

Μίλτ· ἡλίφης, 2· ὁ ἀλειμμένος μὲ μίλον, ἐπὶ πλοίων ὡς τὸ Ὀμ. μίλτοπάρῃος Ἦρ. 3, 58.

Μιλτιάδης, οὐ, ὁ· 1) υἱὸς Κωφέλου ἐπὶ Σημοῦ Ἀθηναῖος γενόμενος τύραννος τῆς Θερρακικῆς χερσονήσου Ἦρ. 2) υἱὸς Κίμωνος, ὁ νικῆσας τοὺς Πέρσας ἐν Μαραθῶνι Ἦρ.

Μιλτινῆ, ἡ· πόλις τῆς Ἀφρικῆς Διόδ.

Μίλτινος, 3· μίλτειος, ὁ ἐκ μίλου Πλούτ. 30, σ. 287· μίλτινους=μίλτος, κόκκινον χρώμα ἀττόθι· γραμμὴ Πλούτ. π. Στωϊκ. 40, miniacus.

Μιλτίς, ἴδος, ἡ· μίλτος Ἐπιφάν. αἰρ. 18, 3.

Μιλτίτης, οὐ, ὁ· ὁ ἔχων τὸ χρώμα τῆς μίλου, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς μίλου· λίθος Πλίν.

Μιλτίτης, ἴδος· Θηλ. τὰς μιλτίτης· γῆ, μετρ.

Μίλτο· κάρῃος, 2· ὁ ἔχων ἐρυθρὰν κεφαλὴν Ὀππ. ἀλ. 5, 273.

Μίλτοκρότης, οὐ, ὁ· Θρᾷτις Ξεν.

Μίλτο· λογέω, ὡ· μιλτώω, ἀλείφω μὲ μίλον, λέξ. τεκτονική, Λεβαθείας ἐπιγρ.

Μίλτο· πάρῃος, 2· ὁ ἔχων κόκκιναν παρεῖα, κόκκινωμόγυλος, παρ· Ὀμ. ἐπιθ. τῶν νεῶν, τῶν ὁπλοίων ἢ πρῶρα καὶ ἡ πρῶμνη ἦσαν βεβαμμένα εἰς τὰ πλάγια κόκκιναι Ἰλ. 6, 637, Ὀδ. ι, 125· κατὰ τὸν Ὀδυσσεῆα καὶ παρὰ μετρ. ἐπὶ τῶν νεῶν τοῦ Ὀδυσσεῆος καὶ παρὰ μετρ.

Μίλτο· περπτος, 2· ὁ ἔχων χρώμα μίλου, κοκκίνην ὄψιν Ἀθην. 2, 51, παρ· Εὐστ. 1254, 26 μίλοπέρπτος.

Μίλτο· πρῆρος, 2· μίλτοπάρῃος Ἀπολλών. λῆ.

Μίλτος, ἡ· 1) ὀρυκτὴ κοκκίνη βαφή, κοκκινωχώρα, κιννάβαρι, ἄμμιον Ἦρ. 4, 191, 7, 68, minium· «μίλτον Ἀθηνίδας» Νικ. Θηρ. 861· «πὺλὼν ἢ μίλτος γέλων παρίσχευ, ἦν προσέβαλλον κόκκω» μεμιλωμένον σχοινίου, ὁ· οὐ πρὸς κλειστό ἢ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων καὶ ἐσημαίνοντο οἱ τελευταῖοι ἐρχόμενοι διὰ τοῦ ἐρυθροῦ γὰρ μίλτος τοῦ ἀλειμμένου σχοινίου Ἀριστ. Ἰκλ. 378· ἐν γένει μετεχειρίζοντο τὸ διὰ μίλου ἀλειμμένον σχοινίον πρὸς σημειώσιν γραμμῶν ἰσὺλῶν Ἀνθ. 2) ἐρυσίδη, ἐνικα τοῦ ἐρυθροῦ αὐτῆς χρώματος Πανστ. παρ· Εὐστ. 310, 34, γυμνο.

Μίλτο· φορῖον, ὁ· μὴ ἐν Ἀρκεσίῃ τῆς Ἀμοργοῦ, Ἀμοργος ἐπιγρ.

Μίλτο· φουρή, 2· ἀλειμμένος μὲ μίλον· στήνος Ἀνθ. 6, 103, 5, ἐνθα ἀρχ. γρ. μίλτοφουρῆς· Σουδ. μίλτοφουρῆς, καὶ διούρ. μίλτοφουρῆς.

Μίλτο· χριστός, 2· κεχρισμένος, ἀλειμμένος μὲ μίλον Σιδ. γρ.

Μίλτο· χυρός, 2· ὁ ἔχων χρώμα μίλου, κόκκινον Τζέτζ.

Μίλτώω, μελ. ὡσώ· ἀλείφω, βάψω, μὲ μίλον, βάψω κόκκινον· «σχοινίον μεμιλωμένον» Ἀριστ. Ἀρ. 22 (ἴδε μίλτος)· «μίλτοῦνται πάντες οὗτοι» ἀλείφονται Ἦρ. 4, 194· «μεμιλωμένη χεῖρ» Σέξτ. Ἐμπ. πρ. φου. 2, 126· «σχοινίον μεμιλωσάντες διὰ τῶν τοσούτων συνήλωντο τοὺς ἐκ τῆς ἀγορᾶς εἰς τὴν ἐκκλησίαν» Πλούτ. 8, 194.

Μίλτώω, οὐ, ἡ· κυρ. ἡ ἀλειμμένη τὸ πρόσωπον μὲ μίλον ἑπών. τῆς νεωτέρας Ἀσπασίας τῆς παλλακίδος Κύρου τοῦ νεωτέρου ἐν τῇ νύκτι τῆς Πλούτ. Περικλ. 24.

Μίλτώδης, 2· ὁ ἐκ τοῦ εἶδους ἢ ἐκ τοῦ χρώματος τῆς μίλου, κόκκινος τὴν ὄψιν Ἀθην. 13, 537.

Μίλτο· ωρυχία, ἡ· ἀνδρὺς μίλου, μεμιλωμένον μίλου Ἀμειφ. ἐν Πλούτ. 7, 100.

Μίλτο· ωρύχας, 2· ὁ ἐξορύσσων (σκάπτων καὶ ἐκσάλλον) ἀπὸ τοῦ μεταλλείου τὴν μίλον, μεταλλοσφύγας μίλου Πλούτ. 7, 100.

Μίλτωσις, εως, ἡ· ἡ διὰ μίλου ἀλείψις.

Μίλτωτός, 3· ὁ ἀλειμμένος, βαμμένος μὲ μίλον Εὐστ. Ὀδ. σ. 1885.

Μίλωαι, ὄν. οἱ ἔθνος τῆς Λυκίας, πρῶτον Σόλμοι καλούμενοι Ἦρ. 1, 173· ἐντ. ἡ Μίλωαι, ἄδω, τὸ ἀρχαιότερον ὄν. τῆς Λυκίας Ἦρ. 1, 173· κατὰ Στραβ. 13, σ. 931 καὶ Ἀρρ. Ἀν. 21.

ὅ ἡ ὀρενὴ χώρα μεταξὺ τῆς Λυκίας καὶ Πισιδίας.

Μίλωας, οὐ· ἀπελεύθερος Δημοσθένους Δημ.

Μίλραι, αἰ, καὶ μίλρωσις, εως, ἡ· μαδῆρωσις ἀπόπτωσις τῶν τοῦ βλεφάρου τριχῶν Παλλ. αἰγ. 3, 22, σ. 71, 11, 17.

Μίλρως, 3· ὁ πάσχων μίλρωσιν, μαδῆρως καὶ βλεφάρω, γλωσσ. Περρως.

Μίλρωσις, εως, ἡ· μίλραι.

Μίλων, ὄνος, ὁ Ἑλλ. κέρ. ὄν. ἴδ. ὁ περίφημος ἐκ Κράτωνος ἀθλητῆς Ἦρ. (τὸ ἱμακρὸν Ἀνθ. Πλιν. 3, 14, βραχὺ Ἀνθ. 11, 316).

Μιλωνία, ἡ· πόλις Σαυνιτῶν ἐπιφανεστάτη κατ. Μιλωνίτης Στ. Βυζ.

Μιμαίκυλον, τό· ὁ καρπὸς τοῦ καμάρου καὶ μακρὸς ἢ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδωδόμενον ἢ συκκίμινος συκκίμινος, ὡς ὄρεξ, φέρει ὁ

πρὸς ἀκύλου, ἡ κόμαρος μιμαίκυλα» Θεοφρ. παρ' Ἀθην. 2, σ. 50, δι. γρ. μιμάκυλον, μιμάκυλον, καὶ Πολυδ. 7, 144 μιμαίκυλα.
Μιμαλχες, οἱ ἔθνος Λιθυκὸν Στ. Βυζ.
Μιμαλχῶν, ὄνος, ἡ Λυκοφρ. 1464, συνθ. πλ. μακεδονική ὀνομασία τῶν βακχῶν τοῦ Διονύσου, κληθεῖσιν οὕτω παρὰ τὸ μιμεῖσθαι ἄνδρας· προβλ. Κλώδωνες Πλουτ. Ἀλέξ. 2. «Διονύσου δὲ (πρόσπολοι), σελιηνοὶ τε καὶ σάτυροι καὶ βάκχαι, ληναὶ τε καὶ θυταὶ καὶ μιμαλλόνες καὶ ναῖδες καὶ νόμφοι, καὶ τίτσοι προσαγορευόμενοι» Στράβ. 10, σ. 204 (468), δι. γρ. μιμαλόνες.
Μιμάξασα· χρημετίσασα Ἡούχ. ἐκ θεμ. μιμάξω· ὡς μιμίζω.
Μιμαρία, τό· πορνείαν χαμαιτυπείαν, μτυν.
Μιμαρξίς, εὐς, ἡ μίμαρξος, οὐς, ἡ σκευασία κοιλίας καὶ ἐντέρων, ἴδ. ἡ ἐκ τοῦ λαγῆου αἵματος καὶ τῶν ἐντοσθίων σκευαζομένη καρύκη, ἴδως ὀψήγῃς ἐξ ἐντοσθίων καὶ αἵματος λαγῆου ἡ καὶ ἄλλων ζῴων Ἀριστ. Ἀλ. 1077.
Μιμάξ, ἄδως, ἡ γυνὴ παντόμιμος, ὑποκρινομένη ἐν θεάτρῳ Αἰλ. παρὰ Σουῖδ. ἐν λ. κρίσεως.
Μιμας, αὐτος, ὁ 1) νῆσος ἡ ἀκόπελος παρὰ τὴν Χίον μεσημβρινῶς Ὀδ. 2) Κένταυρός τις (Πσ. 3) γίγας τις Ἀπολ. (Ρ. 4) υἱὸς Αἰόλου Διόδ. 5) υἱὸς Ἀνύκου καὶ Θεανού· Ἀπολ. Ρ.
Μιμαυλέω εἶμαι μιμαυλος, Ἡούχ. μιμεῖσθαι, ὑποκρίνεσθαι.
Μιμαυλος, ὁ παντόμιμος, συνοδευόμενος ὕμνος κατὰ τὴν παράστασιν καὶ ὅπ' αὐτοῦ ἡ μιμούμενος τὸν αὐτὸν Ἀθην. 10, 452.
Μιμέομαι, (μῖμοι) μελ. ἡσονται, παρκ. μιμήμαι· παρτίτω τι κατὰ μίμησιν Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 163. «μιμήσαιο γόνον» Πίνδ. Π. 12, 21. «γλώσσῃς ἄντῃ Φωκίδος μιμουμένη» Αἰσχ. Χο. 557. «μῖμοι τρόπος πατρός δικαίου» Εὐρ. Κλ. 948. «τετραπῶν μιμήσονται λύκου κέλευθον», Ἥσιος. 211. «τὴν Κύπριν μιμήσονται πάντες τρόπους» Ἀριστ. πλ. 291. Παθ. μεμῖμαι μένος Ἡρ. 2, 78. «μιμούμενοι ἐτέρους», ἀντίθ. παρδείγματα καλλὸν αὐτοὶ ὄντες τινὲς ὅσων. 2, 37. «τὰς πράξεις Ἰσοκρ. 7, 38» τὸν Πρωτῆα Πλάτ. Εὐδ. 288. «μιμήσεις πονηρὰς μιμεῖσθαι τοῦ· πολεμίου», νόμ. 4, 705. καὶ ὁ παρκ. ἐν ἐνερ. σημ. «οὐ γὰρ γῆ γυναῖκα μεμῖμῃται», Μενέξ. 238, καὶ παθ. «τὰ πράγματα γράμματα μιμήμινα», Κρατ. 425, οὕτω καὶ ὁ ἐν. πολ. 10, 604. καὶ «μεμῖμῃθ' ἐν», νόμ. 2, 668. τὸ μιμήθησάντων, πολ. 10, 599 (τὸ εἶναι καὶ βραχὺ παρὰ Γρ. Νεξ.), imitor.
Μιμέρα, ἡ· μιμητικὴ τέχνη καὶ μίμησις Ἡούχ.
Μιμηλάξω μιμήσομαι Ἡούχ.
Μιμηλίζω μιμηλάξω Φίλων.
Μιμηλός, 3' α) ἐνερ. ὁ μιμούμενος, ἐπιτήδειος εἰς μίμῃσιν· τέχνη Λουκ. Ζεύς τρ. 33. «ὕμνῳ Νόν. Διον. 1, 29» γραφίς Μαν. 6, 525. «τινὸς γελῶν Κλ. Ἀλ. «μιμηλὸν βιότου πτερόν» Ἀνθ. 9, 280. «μιμηλὸτατοι τεχνίται» Λουκ. εἰκ. 17. εἶδος κομφοδίας Σουῖδ. ἐν λ. Σωσίδους. 6) παθ. ὁ κατὰ μίμῃσιν τινος γινόμενος· εἰκὼν Πλουτ. Ἀγαστ. 2. «ἡ μιμηλὰ οὐς» εἰκὼν, ἡ 9, 215, imitatus.
Μιμηλοτήτις, ἡτοί, ἡ· μίμησις Σουῖδ.

Μιμηλῶς, ἐπίρ. κατὰ μίμῃσιν, μὲ ἐπιτηδεύουσα μιμηλοῦ, ἀργ. λεί.

Μιμημα, αὐτός, τό· τὸ κατὰ μίμῃσιν τινος γινόμενον, ἀντίτυπον, ἀπομοίωμα· «Λιθυρικής μίμημα κανθῆς χιτών» Αἰσχ. ἀποσπ. 347. «ἀνδρὸς Εὐρ. Ἡρ. μ. 294. «ὄζαλός τιναρ μίμημα», Τρω. 922. παρτίθεται πρὸς τὸ εἰκὼν Πλάτ. σοφ. 241. «κῆρινα μιμήματα πεπλάσμενα», νόμ. 11, 933.

Μιμήσεις, εὐς, ἡ· τὸ μιμεῖσθαι Ἀριστ. Θεσμ. 158, ὅσων. καὶ συχνὰ παρὰ Πλάτ. καὶ ἀπικασία, Κριτί. 107. «κατὰ σὴν μίμησιν» μιμούμενός τε Ἀριστ. βάρ. 109. «κατὰ μίμῃσιν τὴν πρὸς ἐκείνους» Δ. Ἀλ. τέχν. ῥήτ. 10, 10 καὶ 19, ἔνθα λέγεται ὁμολογία τῶν καιρῶν, ἐντείνος μετὰ χεῖρισιν· «μῖμῃς ἔστιν οὐκ ἀνθρώπων, ἀλλὰ πρᾶξεως καὶ βίου εὐδαιμονίας καὶ κακοδαιμονίας» Ἀριστοτ. ποιητ. 6, 12, imitatio.

Μιμητέος, 3' τὸν ὅποιον πρέπει τις νὰ μιμηταί· ἔν. ἀπομν. 3, 10, 8'. «μιμητέον» πρέπει τις νὰ μιμηταί· τινὰ, εἰ Εὐρ. ἱππ. 114. «τινὰ τι· ἔν. ἀπομν. 1, 7, 2. imitandum.

Μιμητής, οὐ, ὁ· ὁ μιμούμενος· τοῦ σοφοῦ Πλάτ. σοφ. 263. «εἰρωνικός, αὐτ. «μεγίστους ὄντας μιμητὰς καὶ γόητας», πολ. 1, 303. ὁ δὲ μιμήσεως· παρτίσων τι· τῆς πράξεως Πολυδ. 1, 7, 5, imitator.

Μιμητικός, 3' ὁ εἰς μίμῃσιν ἀνέκων, ὁ εἰς παράστασιν διὰ μίμῃσεως ἀνέκων· τέχνη, ποιητοῖς Πλάτ. σοφ. 219. «ποιητής, πολ. 10, 605. «ἐθνος, Τίμ. 19. μιμητικώτατος Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 1, 4. ἐπίρ. μιμητικῶς· μὲ τρόπον μιμητικὸν Ἀθην. 11, 505. μιμητικώτερον Πτολ. ἄρμ. σ. 132.

Μιμητός, 3' α) κατὰ μίμῃσιν γινόμενος Πολυδ. β) ὁ δύναται τις νὰ μιμηθῇ ἔν. ἀπομν. 3, 10, 3. Μιμήτωρ, οὐρος, π. ὁ· μιμητής Μαν. 4, 76. Μιμίς, ἡ· μίμησις Φιλ. τ. 2. σ. 598, 33.

Μιμί-ισμοί, οἱ· οἱ ἐν ἱσμοῖς γεγραμμένοι μῖμοι Στοδ. Ἀνθ. 50, 10.

Μιμίξω χρημετίξω, ἱππ. προβλ. μιμηχός· παρ' Ἡούχ. μιμάξασα ἡ διορθ. μιμίξασα, χρημετίσασα.

Μιμηχός, 3' ὁ ἀποβλέπων τοὺς μίμους, κατὰ τὸν τρόπον τῶν μίμων, ἀπρεπής· «καὶ μιμηχότερα τὰ τοιαυτὰ ἔστι καὶ αἰσχρὰ» Δημ. Φιλ. 151.

Μιμηχμός, ὁ χρημετισμός τῶν ἱππων Ἡούχ. Μιμνάξω· μίμνω, μίνω, ἀρετὴ· «παρὰ νηυσὶ» ἱλ. κ, 549. καὶ μετὰ αὐτ. περιμένω τινὰ Ὀμ. ὕμν. 8, 6.

Μιμνερός, ὁ· Ἕλληνας ἱλαγιστικὸς ποιητὴς Κορυφώσιος ἀρχαῖος ἐπὶ Σόλωνος Αἰλ.

Μιμνεσκον, π. = ἔμμενον παρτ. τοῦ μίμνω, Μιμνής, ἡ, ὁ· Ἕλληνας ζωγράφος ἱππῶν, εἰ. 34.

Μιμνήσκω (MNA), μελ. μνήσκω, ἀόρ. ἔμνησα 1) ἐνερ. ἐνθυμίζω· «μνήσῃς δὲ σὶ καὶ θεὸς αὐτὸς» Ὀδ. ρ, 38. «τινὰ τινος, «μῆδέ με τούτων μίμνησκε», Εἰ, 169. «ἐπεὶ μ' ἔμνησας ὀϊζύος», γ, 103. «τῶν νῦν μιν μνήσασα» ἱλ. α, 407. «ἐμνήσας» Πίνδ. Π. 11, 13. «ἐμνήσας δ' μου φρένας ἡλικιστὴν» Εὐρ. Ἀλκ. 889. Συχνὰ μὲν καὶ παθ. (προβλ. μνέομαι, ἐνθυμούμαι, σκεπτομαι, ἀναφύω)· τινὸς· τοῦ γὰρ μιμνήσκῃται ἡμᾶς πάντα Ὀδ. σ, 54. «οὐδὲ τι Τρώϊς χάρμη

Λήμνη ἢ Πρ. ὅθεν ἐξετάθησαν εἰς τὴν Τριφυλίαν ἢ Ἰλίδαν καὶ Θήραν Στραβ. Πaus.
 Μινυά-μάχος, 2' ὁ μαχόμενος κατὰ τῶν Μινυῶν Ἀνθ. β, 116.
 Μινυ-ανθής, 2' ὁ ἐπὶ ὀλίγον χρόνον ἀνθών-
 τριφυλλων Νικ. Θερ. 522, δι. γε. μηνυανθής.
 -τὸ μηνυανθής, εἶδος πλατυφύλλου τριφυλλοῦ
 Θιόφρ. Φ. I. 2, 10, 4.
 Μινυάας, ου, δωρ. α, ἐπ. Μινυήας, σα, δ' ὁ γε-
 νάρχης τῶν Μινυῶν, υἱὸς τοῦ Χρύσου καὶ τῆς
 Χρυσογενείας, ἔγγονος τοῦ Ποσειδῶνος Πινδ.
 Πaus. 2) υἱὸς τοῦ Ὀρχομενοῦ πατὴρ τῆς Ἀρ-
 σίππης, Λυσίαππης καὶ Ἀλκιδῶντος Αἰλ.
 Μινυάας, ἀφός: 1) ἴδιον ὄηλ. τοῦ Μινυήας - ποι-
 ητής=ὁ Μινυήας μυθικός κύκλος, ἔπος τι οὕτω
 καλούμενον Πaus. 2) θυγ. Μινυῶν Αἰλ.
 Μινυήας, ἰων. καὶ ἐπ. 3' Μινυήτας, ἐπὶ θ. ὁ
 τοῦ Μινυῶν - Ὀρχομενός Ἰλ. β, 511, Ὁδ. λ,
 284 - ποταμός=ὁ Ἀνιγρός ἐν τῇ Τριφυλίᾳ ἢ
 Ἰλίδι Ἰλ. α' ἢ Μινυήας, ὁηλ. πόλις=Ὀρχομε-
 νός Πινδ. Ὁ. 14, 27 - τὰ Μινυήας ὁηλ. ἱερὰ=
 οἱ Μινυῆες ἀγῶνες Σχολ. Πινδ. ἴ. 1, 11.
 Μινυαί, ἰων. καὶ ἐπ. Μινυήες, οἱ Μινυαί Ὀρφ.
 Ἀργ. 377.
 Μινυήτας, ἰων. 3' Μινυήτας.
 Μινυήτης, ἴδος Ἰδ. ὄηλ. τοῦ Μινυήας, ἢ θυγά-
 τερ τοῦ Μινυῶν Κλυμένη Ἀπαλ. ἴ. 1.
 Μινυόω γίνεσθαι μικρότερος Ἰπποκρ. ἐνρι-
 ραίνεται ὅτι ἦτο τὸ μινυόω, ὅπερ ὡς δι. γρ.
 καίτις Ἰπποκρ. α. 746, ἐνθα μινυόωσι διώρῳ, ὁ
 Σπιδ. ἀντὶ μινυόωσι.
 Μινυόωμαι, τος, τὸ τὸ ἑλκτωθῆναι, σμικρυνθῆναι
 Ἰπποκρ. α. 748, ἐν πλ.
 Μινυόωσις, εὐς, ἢ ἑλκτωσις, σμικρυνσις, ἀ-
 λγίστασις - σαρκῶν, πνέματος Ἰπποκρ. δι.
 γρ. μινυόωσις.
 Μινυόωσις, κάμω μικρόν, ἑλκτωσίνω Ἰπποκρ.
 Μινυόωσις, 3' ἑλκτωσις - μαλάγματά,
 μέγν.
 Μινυόωσι 1) κάμω μικρότερον, ἑλκτωσίνω, ἐξ-
 αθενίζω Ἰλ. α, 492 - μίνος, ἀρετήν, υ, 242 -
 μινυόωσιν ὅσοις Ὀδ. ε, 17 2) ἀμειβ. γίνο-
 μαι μικρότερος, ἰσχνός, τέχνομαι, ἀδυνατεῖν
 - ἔργα ἀνθρώπων Ἰλ. π, 392 - οἶκος, ρ, 738 -
 - μινός Ὀδ. μ, 46 - ἦτορ, δ, 374 - α (φρήν) κλει-
 σμένης μου μινυόωσι Ἀισχ. Ἐπει. 903 - ὁδῶσι
 τεκόμεναι μινυόωσιν ἔπειτα, Εὔμ. 352 - οὐδ' ὅ-
 ὅτινοι κρήναι μινυόωσι Σαφ. Οἶ. Κ. 692 - ὁ-
 δωρόμεναι μινυόωσι Κ. Σμ. 3, 406, μίνω.
 Μινυόωδης, 2' ὀλίγος, ἀδύνατος Ἰπποκρ. α.
 618, 3, δι. γρ. μινυόωδης, imminutus.
 Μινυόω (μινός), ἐπὶ ὀλίγον, συνήθ. παρ' Ὀμ.
 - μινυόω δὲ χάετο δορυρός Ἰλ. λ, 539 - ἰδ. ἐπὶ
 χρόνον, ἤσπαρον δὲ πόδες μινυόωσιν οὕτω
 μέλα δὴν Ὀδ. χ, 473 - καδδραβήτην οὐ πολ-
 λὸν ἐπὶ χρόνον ἀλλὰ μινυόωσιν, υ, 493. Τινὲς
 ὑποθέτουσιν ὅτι εἶνε αἱ. οὐδ. μίνω.
 Μινυόωδης, 3' ὀλιγοχρόνιος, ὁ διαρκῶν,
 ἔων ὀλίγον χρόνον - ἄνθρωποι δὲ μινυόωσιν
 τελέθουσιν Ὀδ. τ, 328 - μινυόωδης γὰρ ἔ-
 μελλον ἔσσεσθαι Ἰλ. α, 612 - μινυόωδης δὲ
 οἱ αἰὼν ἐπλετο, δ, 478 - μινυόωδωτερον ἄλ-
 γος, χ, 51.
 Μινυόωδης, 2, δι. γρ. τοῦ μινυόωδης.

Μινυον, τό· βλεπον (λάχανον) καὶ τὸ κιννάβρι
 Ἡσύ. minium.

Μινυός, 2' μινός Εὔδοτ.

Μινυρίγμα, ατος, τό· μινυρίσμα Ἀθην. ἀμρ.

Μινυρίζω, (μινυρός) μινυρῶ φωνῇ χρῶμαι, δ.
 λίγη φωνή καὶ οἰκτρῶ χρῶμαι, κλαῖω μὲ σιγα-
 νῇ φωνῇ (βαίῃ φωνῇ), ψάλλω, κλαῖω ἡσού-
 χως Ἰλ. ε, 889 - μινυρίζοντες μέλην Ἀριστ. σε.
 219, καὶ ἐν πεζῷ Πλάτ. πολιτ. 3, 411, Πλάτ.
 καὶ ἄλλ. μέγν. Ἐπὶ ὁδῇ τῶν πτηνῶν Ἀριστοτ.
 ἴ. Ζ. 9, 32, minurio, κοιν. μουρμουρίζω.

Μινυρίσμα, ατος, τό· ὀδυρμός, κλαῖμα ἢ ἄ-
 σμα (κατάδημα) μὲ σιγανῇ φωνῇ θεός. ἴ-
 πιγρ. 4, 11 - ἔμμελές Σέξτ. Ἐμπ. π. μουσ. 32.

Μινυρισμός, ὁ· τὸ μινυρίζειν, τὸ κλαῖειν ἢ ἔ-
 δεῖν βαίῃ φωνῇ, ὀλοφύρμός, τὸ ἡσυχον κλαῖμα,
 ἡσυχον ἄσμα Σχολ. Ἀριστ. Θεσμ. 106.

Μινυρίστρια, ἢ ἡ μινυρίζουσα - ἀηδὼν, ἐπιγρ.

Μινυρομαι· μινυρίζω Ἀισχ. Ἀγ. 16· πρόβλ.

κινυρομαι· ἐνθ' ἀλγεῖα μινυρεται ἀηδὼν Σαφ.
 Οἶ. Κ. 677 - μέλος Ἀριστ. ἑκκλ. 880.

Μινυρός, (πρόβλ. κινυρός), 3' ὁ κλαῖων, ἔδιον
 (κλαδῶν) μὲ λεπτὴν καὶ ἀδύνατον φωνήν ἐν
 γένει ἐπὶ παντός ἡσυχου καὶ ἀσθενοῦς τόνου·

μινυρῶ ὀρεομένης Ἀισχ. Ἀγ. 1137 - ὀρεάλι-
 χοι μινυροί Θεοκρ. 13, 12· ὁ Φρόν. παρ' Ἀ-
 θην. 2, 44 ἀνόμαζε τὸν Λίμπρον, ὅστις ἦτο

κακὸς ποιητής, μινυρόν ὑπερσοφιστήν.

(Μινυός, ὁ) μικρός, ὀλίγος, βραχύς· πρόβλ. μίνω·

ἀναφέρεται μόνον ὑπὸ τῶν γραμ. ὡς ὅμα τοῦ
 μινυόω, μινυόω, μινυρός ὁ Εὔδοτ. 273, 2 ἀνα-
 φέρεται καὶ μινυός ἐπὶ θ. εὐχρ. παρ' Ἀθηναίους.

Μινύω· μινύω Ἰπποκρ. α. 748 ἐν τῷ ἀφ. α.
 ἐμινύωην, minuo.

Μινύω-όριος, 2' ὁ ἔων, διαρκῶν ὀλίγον χρόνον·
 -τέκνα Ἀνθ. 9, 362 - αἶμα Nov. Δ. 10, 209.

Μινύω-ωρος· μινυώριος Ἀνθ. 7, 481.

Μινύω, ἰων. Μινώ, ἢ 1) ὁ, πολλῶν πόλεων
 ἐν Ἀργολίδι, Κρήτῃ Στραβ. ἐπὶ τῆς Σικελίας ἢ Πρ.

ἐπὶ τῶν Κυκλάδων νήσων Ἀμοργὸς καὶ Σίφου
 Στ. Βυζ. ἐν Ἀραβίᾳ. 2) ἀκρωτ. τῆς Μεγαρίδος

μὲ λιμένα Στραβ. καὶ μικρὰ τίς νήσος συνδεδεμέ-
 νη μετὰ τῆς ξηρᾶς διὰ γεφύρας Θουκ. 2) ἀ-
 κρωτ. τῆς Λακωνικῆς Πaus.

Μινύωτος, ἰων. ἀντὶ Μινώτος Ὀμ. ὕμν. Ἀπ.
 393, 3' ἴδ. ὄηλ. Μινωίης ἴδος - Κρήτῃ Ἀπολ.

ἴ. Π. - νήσοι=Κυκλάδες τινὲς ἡστικοί (ἴσως ἡμορ-
 γός καὶ Σίφου)· πρόβλ. Μινώα.

Μινώος, 3' Μινώτος.

Μινώις, ὡς, ὁ υἱὸς Διὸς καὶ Εὐρώπης, βα-
 σιλεὺς καὶ νομοθέτης τῆς Κρήτης, καὶ μετὰ

θάνατον κριτής ἐν Ἀἰθρῇ Ὀμ. ἴσ. Μινωγενί-
 στρος μῦθος διακρίνεται αὐτῷ ὑπερὸν Μινῶα ἔγ-
 γονον τοῦτου, οὐδὲν τοῦ Αὐγακτοῦ καὶ κτίστην

τοῦ Λαβυρίνθου, πατέρα τοῦ Μινωτάυρου ἀλλ'
 ὅμως αἱ πράξεις τοῦ δευτέρου ἀποδίδονται πολ-
 λάκις εἰς τὸν πρῶτον Ἀπολλιδ. Στραβ. παρ'

Ὀμ. γεν. Μινώις, αἱτ. Μινῶα καὶ Μίνω Ἰλ.
 ε, 322, παρ' Ἡρ. καὶ ἀττ. γεν. Μίνωι, αἱτ.

Μίνων Πλάτ. Ζωργ. α. 523 καὶ Μίνω Ἀισχ. Χο.
 618, δατ. Μίνω, παρὰ Πaus. γεν. Μίνωι παρὰ
 Χοιραδ. ἐν Β. Ἀν. α. 1223.

Μινώ-ταυρος, ὁ· υἱὸς τῆς Πασιφάης καὶ τοῦ
 δευτέρου Μινώις, τὸ ἥμισυ ταῦρος καὶ τὸ ἄλλ'

- ἤμισυ ἄνθρωπος, φανεύεται ὑπὸ Θησέως Ἀπολλοῦ. Παρὰ Πaus. «ὁ Μίνω ταύρος» ἢ «ταύρος ὁ Μίνω».
- Μίξ, ἐπὶ. μίγα, μίγα. Νικ. Θερ. 615.
- Μίξ-αιθρία, ἢ ἀνακατωμένος καιρός, καθ' ὃν ποτὲ μὲν δὲν φαίνεται ποτὲ δὲ φαίνεται ὁ ἥλιος Ἰπποκρ. δι. γρ. τὰ μίξαιθρια.
- Μίξ-αιθριον, τό· μίξαιθρία Θεοφρ.
- Μίξαι-πόλιος· μίξοπόλιος, ἔμφ. γρ.
- Μίξ-ανάρρους, ὁ· σύμμικτος ἀνάρρους, βεβηχασταμοὺ φερόμενον ποτὲ μὲν ἦν ποτὲ δὲ κάτω, μίγν. mixtus, refluxus.
- Μίξ-άνθρωπος, 2· μικτός ἄνθρωπος, ἔχων ἀνθρωπίν. μορφήν κατὰ τὸ ἤμισυ τοῦ σώματος, μίγν.
- Μίξ-αρχ-ηγέτης, ὄν. μίξ-αρχάγας, ὁ ἐπὶ τοῦ Καστορος παρὰ τοῖς Ἀργείοις, οἵτινες ἀρχαγέτας ἐκάλουν τοὺς μετὰ θάνατον ὡς ἡρώας τιμωμένους· ὁ Καστωρ ὅμως ἦν κατὰ τὸ ἤμισυ ἥρωας, ἐπειδὴ διένειμε τὴν θνητότητα μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Πολυδεύκους ἐξίσου Πλουτ. ἡθ. σ. 296· πρὸς ἀρχηγέτης.
- Μίξ-ἐλλήν, ἡνός, ὁ· μικτός (ἐξ ἡμισείας) Ἑλλήν. Πολυδ. 1, 67, 7, ἐν. παρὰ Ἡλίουδ. 9, 24.
- Μίξιδῶης, ου, ὁ· Ἑλλ. κόρ. ὄν. ἴσ.
- Μίξ-ίαμβος, 2· ὁ μεμιγμένος μετὰ ἱάμβων, ἢ σώματος, σατυρικός, λυδωρός, μεμιγμένος λυδωρὶς Ἡσυχ.
- Μίξας, ου, ὁ· ὁ μίγνών Ἡσυχ. mixtor.
- Μίξιδημίδης, ου, ὁ· Ἑλλ. κόρ. ὄν. Ἀριστ.
- Μίξιδῆμος, ὁ· Ἑλλ. κόρ. ὄν. Ἀσ.
- Μίξιμος, 2· μεμιγμένος· «ὁπόχλκον δέ σου τὸ χρυσίον, ἀντὶ μίξιμον, παρασκευασμένον τὸ νόμισμα, παραχαράξιμον» Σουῖδ.
- Μίξις, εως, (ὁρθός· ἢ μίξις) ἢ ἔνωσις. ἀνακρίτωμα, ἰδ. σωματικὴ μίξις, συνουσία· «μίξις τούτων ἐμφανὴς ἐστὶν» Ἡρ. 3, 101· «ἐπικρίνοντο γυναικῶν τὴν μίξιν ποιοῦνται», 4, 172· «λύπης τε καὶ ἡδονῆς» Πλάτ. Φίλ. 47· «ἐν τῇ τῶν παιδῶν μίξει» ἐν τῇ συνουσίᾳ πρὸς γέννησιν παιδῶν, νόμ. β. 773· «μηδεμίαν εἶναι μίξιν μηδὲν πρὸς μηδέν», σοφ. 260· ἢ πρὸς τινα Πλούτ. ἡθ. σ. 990.
- Μίξο-βάρδαρος, 2· μικτός (ἐξ ἡμισείας) βάρδαρος, βάρδαρος καὶ Ἑλλήν. Εὐρ. Φοιν. 140.
- Μίξο-βύας, ου, ὁ· μετὰ βύας μεμιγμένος· «ὁδύραμβος Αἰσχ. ἀπασπ. 381.
- Μίξο-γενής, 2· ὁ μίξιν ἄλλου γένους ἔχων· «μίξο-γενὲς τὸ Ἰνιόχων εἶναι», Ἀντων. περίπλ. πόντ. εὐξ. ἐν Mul. fragm. histor. gr. V. σ. 177.
- Μίξ-οδία, ἢ μίξις, διασταύρωσις ὁδῶν· «ὅπου ἂν ὁδοὶ μίγνυνται» Ἡσυχ. τριόδος· «ἄλως μίξοδίας» = ἢ ἐπικρίνοντες μεταξὺ Σκόλλης καὶ Χαρόδωτος διάδοσις Ἀπολλ. Ἰ. 4, 921.
- Μίξ-οδός, ἢ μίξοδία Ἡσυχ.
- Μίξο-οάλασος, 2· ὁ ἔχων ἐπιμείξαν μετὰ τὴν οάλασαν, νεύτης, ἀλιεύς Ξεν. Ἑφέσ. 1, 0.
- Μίξο-θηλυσ, ὁ· ὁ ἔχων ἐν αὐτῷ θηλύ τι μεμιγμένον, θηλυπρεπής· τὴν φωνὴν Φιλύστρ. ε. σοφ. 2, σ. 623.
- Μίξο-θηρ, ἡρως, ὁ· ἢ ὁ κατὰ τὸ ἤμισυ ζῶων καὶ τὸ ἄλλο ἤμισυ ἄνθρωπος, μικτός ἐκ ζώου καὶ ἀνθρώπου· «ὥστε Εὐρ. Ἴων 1161· ἀνθρώπος Ἀνθ. Πλάν. 126, 3.
- Μίξο-θηρως, 2· μίξοθηρ Θεμιστ. 28, σ. 284.
- Μίξο-θριξ, τριχός, ὁ· ὁ ἔχων τρίχας μεμιγμένας, ὁ τὸ ἤμισυ τριχώδης καὶ τὸ ἄλλο ἤμισυ φαλακρὸς Εὐστ. Ἰλ. ν. 361.
- Μίξο-θροός, 2· ὁ μετὰ θροῦ (βοῆς) μεμιγμένος· «λαϊδὸς ὀλλυμένας μίξοθροῦ» Αἰσχ. Ἑπτ. 318.
- Μίξο-οίφια, ἢ μίξις, πλησιασμός Ἡσυχ. σαρ· κικὴ συνουσία.
- Μίξο-λευκός, 2· ὁ μετὰ λευκοῦ μεμιγμένος Λουκ. δις κατηγ. 8.
- Μίξο-λύδιος, 2· μικτός (ἐξ ἡμισείας) Λύδιος, ὄνομα μουσικῆς ἀρμονίας Στραβ. 12, 572.
- Μίξο-λυδιστί, ἐπὶ. κατὰ τὸν μίξολύδιον τῆς μουσικῆς ἀρμονίας τρόπον Πλάτ. πολιτ. 3, 398.
- Μίξο-μῦθος, 2· μίξ-ἀνθρωπος, μικτός (κατὰ τὸ ἤμισυ) ἄνθρωπος· «βυτὸν ἐσορῶντες θυγατέρες μίξομύθον» Αἰσχ. ἰκ. 563.
- Μίξο-νόμος, 2· ὁ βόσκων ἀναμίξ, μετ' ἄλλων Σιμωνδ. ἐν Ἀθην. 10, 456.
- Μίξο-παρθένος, 2· ὁ κατὰ τὸ ἤμισυ παρθένος, ὁ ἔχων κατὰ τὸ ἤμισυ παρθενικὴν μορφήν· Σφιγγ. Ἑρ. Φοιν. 1030.
- Μίξο-πόλιος, 2· μεσαιπόλιος, κατὰ τὸ ἤμισυ πόλιος (λευκόθρις) Βυζ. Λορέν. εἰς Φρόν. σ. 171, παρ' ἀρχ. λεξ. καὶ Ἑτ. Μ. κεῖται μίξοπολις.
- Μίξο-πολίτης, ου, ὁ· μισοπολίτης, ἄμφ.
- Μίξο-πος, 2· μεμιγμένος μετὰ πόντον (ἐμπύον)· «ὄρα Ἰπποκρ. σ. 948.
- Μίξο-φρύγιος, 2· μικτός (ἐξ ἡμισείας) φρύγιος, μεμιγμένος μετὰ φρυγικῆς μουσικῆς ἀρμονίας Στραβ. 12, σ. 572.
- Μίξο-φρύξ, υγός, ὁ· μικτός Φρύξ, μίγν.
- Μίξ-αφρός, υ, υγός, 2· ὁ ἔχων ἡνωμένας τὰς ὀφρὺς, καὶ μὴ ἔχων μεσώφρουν Πολυδ. 2, 49.
- Μίξο-φυής, 2· ὁ ἔχων μικτὴν φύσιν· «πεπρωμένη δὲ τὴν Σφιγγά λέγει, ἐπειδὴ πεπρωτὴ ἦν παρθένος πρόσωπον ἔχουσα, λέοντος δὲ τὸ πᾶν σῶμα, μίξοφυὴς οὖσα» Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 818.
- Μίξο-χλωρός, 2· μισοπράσιος, πρασινωπός Ἰπποκρ. σ. 98.
- Μίξο-χρῶς, 2· ὁ μικτός χρώματος, μίγν.
- Μίξ-ῶσαι· πηλώσαι λακωνιστὶ Ἡσυχ.
- Μίξ-ῶσα· λῶσανα Ἡσυχ.
- Μίξ-ῶσα· μίξωσα, ὄντος Ἡσυχ.
- Μίξ-αγαθία, ἢ· μίξος κατὰ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀντὶ τοῦ, μισοπληγία Πλούτ. Φοιν. 27.
- Μίξ-ἀγαθός, 2· ὁ μισὸν τὸ ἀγαθὸν ἢ τοῦ ἀγαθοῦ Σχολ. Πενδ. Η. 4, 507.
- Μίξ-ἀδελφία, ἢ· μίξος κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ Πλούτ. ἡθ. σ. 478.
- Μίξ-ἀδελφός, 2· ὁ μισὸν τὸν ἀδελφόν, ἀντὶ τοῦ φιλάδελφους· τὸ μισάδελφον = μισαδελφία Πλούτ. ἡθ. 182.
- Μίξ-αθήναιος, 2· ὁ μισὸν τοὺς Ἀθηναίους Λουκρετ. 38· «μισοθηναϊστάτος» Δημ. 23, 202.
- Μίξ-αλῶν, ὄντος, ὁ· ὁ μισὸν τοὺς ἀλῶνας Λουκ. ἀλ. 20, μισαλῶν εἶναι παράτονον· Μίξο-αλέξανδρος, 2· ὁ μισὸν τὸν Ἀλέξανδρον Πλουτ. ἡθ. σ. 314.
- Μίξ-αλήθης, 2· ὁ μισὸν τὴν ἀλήθειαν Γρ/τξ.
- Μίξο-ἀλλήλια, ἢ· τὸ μισὸν ἀλλήλους, μίγν.
- Μίξο-ἀλλήλος, 2· ὁ ἀμοιβαίως μισῶν· καὶ ἀνομιλῶντος βίος Δ. Ἀλ. 5, 66.
- Μίξο-ἀμπελος, 2· ὁ μισὸν τὰς ἀμπέλους· «κρήνη Ἀνθ. παρ. 100, 7.

Μισ-ανδρία, ἡ τὸ κατὰ τῶν ἀνδρῶν μίσος
Σχόλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 228.
Μισ-ανδρος, 2' ὁ μισῶν τοὺς ἀνδράς Πολυδ.
Μισ-ανθρωπίω· εἶμαι μισάνθρωπος Δ. Δαερ.
Μισ-ανθρωπία, ἡ τὸ μισεῖν τοὺς ἀνθρώπους,
ἀπανθρωπία Πλάτ. Φαίδ. 89 - καὶ ἀδικία Δημ.
18, 112, ἀντιθ. σωφροσύνη, 45, 68.
Μισ-ἀνθρωπος, 2' ὁ μισῶν τοὺς ἀνθρώπους
Πλάτ. Φαίδ. 89.
Μισ-ἀπόδημος, μισῶν τὰς ἀποδημίας Πολυδ.
Μισ-αργυρία, ἡ μίσος κατὰ τοῦ ἀργυρίου
Δ. Σικ. 18, 88.
Μισ-ἀργύρος, 2' μισῶν τὸ ἀργύριον Σκ. Βυζ.
Μισ-ἀρετος, 2' ὁ μισῶν τὴν ἀρετὴν Μακκαδ.
Μισ-ἀρχης, οὐ, δ' ὁ μισητὸς ἀρχὸν Μακκαδ.
Μισ-γ, ἐπὶρ. μίγα, μίσην Ἀπολλών. ἀμφ.
Μισ-γ-ἀγκεια, ἡ κοιλίας εἰς τὴν συρρέουσι
χίμαρροι, χαράδρα Ἰλ. δ, 453 ἐν τῇ περὶ
συνάγκεια· μεταφ. μισγάγκεια κακῶν Δα-
μασκ. παρὰ Σουίδα.
Μισ-γ-ἀγκειον, τὸ μισγάγκεια Πούχ. ἔσφ. γρ.
Μισ-γοδία, ἡ μισοδία Πούχ.
Μισ-γεσκυον, π. παρ. τοῦ μίσγω, ἀντὶ ἑμισγον.
Μισ-γόλας· θύρουδος, ὁ προξενούμενος ἀπὸ συρ-
ροῦν λαοῦ Πούχ.
Μισ-γόλας, ὁ· ἑλλ. κύρ. ὄν. Αἰσχίν. ἐπιγρ.
Μισ-γομεναί, αἱ πόλεις Θεταλίας, κατ. Μισ-
γομνίους Στ. Βυζ.
Μισ-γό-νομος, γῆ, 2' ἐν ἣ πάντες νέμονται,
βόσκουσι Πούχ.
Μισ-γω· μίγνυμι, κοιν. ομίγω, ἀνακατεῖναι,
misco· ἐπὶ οἴνου καὶ βύατος· κρατῆρι δ' οἶνον
ἑμισγον· Ἰλ. γ, 270 «οἶνον ἑμισγον ἐν κρη-
τῆρι καὶ ὕδαρι» Ὁδ. α, 110, καὶ ἐπὶ τῶν λοι-
πῶν σημασιῶν τοῦ μίγνυμι παρ' Ὁμ. μόν. ἐν.
μίσγω· «ἀνδράς μισγόμενοι κακότητι καὶ ἀλ-
γῆσι» Ὁδ. υ, 203. Μέσ. ἔρχομαι εἰς ἐπιμίσξαν
μετ' ἄλλων ἀνθρώπων, συνανατρέφεμαι· «οὐδὲ
ἐς Ἀχαιοὺς μισγέσκειτο» Ἰλ. σ, 216· συνθ.
μετάδοτ. - ἀνδράσι Ὁδ. ζ, 283· - ἀθανάτοισιν
Ἰλ. ω, 91· «ὅπερ ποταμῶν», φ, 73· «πρωχόν
ἔσω μισγέσθαι ἔδωκεν» - ἄς ἀφῆσιν νῦν ἔλθῃ
ἐντός Ὁδ. σ, 49· ἐπὶ ἐχθρικής σημ. ἔρχομαι εἰς
χίμαρας ἀπώτ. «τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ»
Ἰλ. δ, 256· ἴδ. ἐπὶ σεσηκῆς μίξεως, συνουσίας
ἐπὶ ἀνδρός· «ἀνὴρ ὅς ἐμισγοῖτο λάβρη» Ὁδ. α, 430
«ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῃ γυναικί» Ἰλ. δ, 232·
ἐπὶ γυναικὸς ἢ γ' Εὐδομάχῃ μισγέσκειτο Ὁδ.
α, 325 καὶ συχνὰ ἐπὶ ἀνδρός καὶ γυναικὸς
«ἐμισγέσθην φιλότῃ» Ἰλ. ξ, 295· «Δὲ μισγο-
μέναν ἡ Διὸς παρ' ἀδελφεοῖσιν» Πινδ. Ἰ. 7, 35·
καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα π. «μίσγει δ' ὕδασι
τοῖς Ἀχαιῶσι» Σοφ. ἀποσπ. 265· «μίσγεσθαι
γυναιξί» Ἠρ. 2, 64· «γυναικὶ τράγος ἐμίγετο»,
2, 46· καὶ ἐπὶ γυναικὸς «ἐμίγετο ναυκλήρῳ»
1, 5· «ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννύς
ἑμίγετο» Πλάτ. Τιμ. 41.
Μίσθης, ὁ· Καρχηδονίους τις Πολυδ.
Μισ-ία, ἡ μίσος, 1, ὁ ἴδ.·
Μισ-ἐλλήν, ἡνός, δ, ἡ ὁ μισῶν τοὺς Ἑλλη-
νας, ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων Ξεν. Ἀγ. 2, 31.
Μισ-ἐργος, 2' ὁ μισῶν τὴν ἐργασίαν Πολυδ.
Μισ-έρως, ὡτος, δ, ἡ ὁ μισῶν τὸν ἔρωτα
Ἡρώδ. ἐπιμ. σ. 206.

Μισ-εταίρ(ια), ἡ τὸ μισεῖν τοὺς ἐταίρους, 1,
χαρακτήρ τοῦ μισεταίρου Πολυδ. 3, 64.
Μισ-εταίρος, 2' ὁ μισῶν τοὺς ἐταίρους (συν-
τρόφους), φίλος Πολυδ. 6, 172.
Μισ-έω· ἔγω μίσος, ἀπέχθειναι κατὰ τινος, ἀπο-
σερφεῖναι, ἐχθρεύεσθαι· «μίσῃσιν δ' ἄρα μιν
ὀδῶν κυσὶ κύρμα γένεσθαι» = ἀπειστροφή, ἐν
ἡθέλησεν ὁ Ζεὺς νῦν γένῃ ὁ Πέτροκλος βορά
τῶν κυνῶν Ἰλ. ρ, 272· «ὕδριζοντα μίσῃσιν»
Πινδ. Π. 4, 284· - τοῦ, προσδότης Αἰσχ. Πρ.
1070· «μίσω γυναῖκα, ἀνοσίτου» Εὐρ. Ὀρ. 517·
«μίσαι ὁ θεὸς τὴν βίαν», Ἐλ. 909· - μίσῃσθ
μαι ὡς μελ. παθ.· Ἰων 597· καὶ ἐν τῇ περὶ
πανταγῶ, ἀντιθ. ἔρῳ Πλάτ. νόμ. 7, 792, καὶ
τοῦ φίλω, Εὐθύφρ. 8· «μισῶν τε καὶ λοιδορῶν
ποὺς λόγους», Φαίδ. 90· «λίαν μεμισηκότων
τὴν τῆς ἡδονῆς δύναμιν», Φιλ. 44· «μισηθέντες
ἐσχάτον μισος» Πλούτ. Κράσ. 6, οἰδ.
Μίσση, ἡ· ἀγνωστός τις θεότης σχέσιν ἔχουσα
μετὰ τῆς Δήμητρος Ὀρφ. ὕμν. 4.
Μισ-ηγον(ια), ὥρ μισαδονία, ἡ μίσος κατὰ
τῆς ἡδονῆς Στωβ. Ἀνθ. 1, 87.
Μίσσηθρον, τὸ μίσσητρον Ἰαλιν. τ. 13, σ. 275,
μίσον πρὸς εἰγέρεσιν μίσους, ἀντιθ. φίλτρον
Λουκ. ἐν. 4.
Μισ-ήλιος, 2' μισῶν ἀποφεύγων τὸν ἥλιον, γλωτ.
Μισσημα, ατος, τὸ ἀντικείμενον μίσους Αἰσχ.
Ἐπτ. 186· «μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θιῶν Ὀλυμ-
πίων» Αἰσχ. Εὐμ. 73, Σοφ. Πλ. 281, ἔνθα ἡ
Κλυταιμνήστρα ὀνομάζει οὕτω τὴν Ὀλέκτραν·
«πάσιν μισήμα» Εὐρ. Ἰππ. 407, οἰδύμ.
Μισσην-έρως, ὡτος, δ, ἡ μίσσην, θρήνησις
ὁ ἐπ' ἀφροδίταις μαίνόμενος, ἔρωτομανῶν, ἔ-
ρωτομανῆς Πολυδ. ὁ, 189· πρὸλ. δασύρις.
Μισσηνόν, τὸ πόλις καὶ ἄκραις τῆς Καμπυλῆς
Στράβ. κληθὲν οὕτως ἔκ τινος ὀθρὴν ἐταίρου
τοῦ Ὀδυσσεὺς Μισσηνοῦ ἢ Μισσηνοῦ Στράβ.
Μισσητεία· ἴδε μισσητεία.
Μισσητεός, 3, ρ. ἐπὶ τοῦ μισῶ· ἀξιωματικός
Ξιν. συμπ. 8, 20· μισσητεόν = δεῖ μισεῖν
Λουκ. ἄραπ. 30.
Μισσητή, κυρ. θηλ. τοῦ μισσητός· λάγνος, μά-
χλος, καταφερὴς πρὸς συνουσίαν, πόρνη Κρα-
τεῖν. ἀποσπ. ἀδελ. 78, ἀρχ. λεξ. τινὲς γράφ.
μισσητῇ Εὐστ. 1651 ἡ διορθοῦσι μισσητῇ.
Μισσητή, οὐ, δ' ὁ μισῶν, γλωτ.
Μισσητία, ἡ ἡ περὶ τὰ ἀφροδίτια ἀκρασία, ἀ-
πληστία, λαγνεία Ἀρ. στ. ὕμν. 1620 καὶ Σχολ.
καὶ πλ. = τὸ εἰς τὰς συνουσίας εὐεπιφορῶν, 989.
Μισσητίζω· μισῶ Πούχ.
Μισσητικός, 3' ὁ ἀνήκων ἢ ἑπιρριπῆς εἰς τὸ
μισεῖν Ὀρίγην.
Μισσητός, 1) μισσημένος, ἄξιος μίσους Αἰσχ.
Ἀγ. 1201· 2) λάγνος, ἄσωτος Πολυδ. 8, 189
μισσητή, ἡ, μάχλος, καταφερὴς πρὸς συνουσίαν,
πόρνη Σχόλ. Ἀριστ. ὕμν. 1619· Ἐν γένει ἄ-
πληστος Πούχ. πρὸλ. μισσητή.
Μισσητρον, τὸ μίσσητρον Παύλ. Σιλ. 74, 63.
Μισσητός, ἐπὶρ. με ἢ μίσους, ἀπεχθῶς· - ἔχιν·
πρὸς τινά Ζωναρ. λεξ. σ. 1808.
Μισθ-απο-δοσία, ἡ ἡ ἀπόδοσις τοῦ μισθοῦ,
ἀμοιβή, ἐκκλ. πρὸλ. μισθοδοσία.
Μισθ-απο-δοτέω· ἀποδίδω τὸν ὀφειλόμενον
μισθόν, ἐκκλ.

Μισθ-απο-δότης, ου, ὁ ὁ ἀποδίδων τὸν ὀφειλόμενον μισθόν, ἐκκλ.

Μισθ-άρων, τό, ὅποι. τοῦ μισθοῦ· ὀλίγος μισθός· Ἀριστ. σφ. 300.

Μισθ-αρνευτικός, 3· μισθαρνητικός Πλάτ. Σοφ. 222.

Μισθ-αργεύω· μισθαρνέω· Ἰπποκρ. σ. 1274, 48, ἐνθα κεῖται μισθαρνεύοντες ἱων. ἀντι μισθαρνόντες, μισθαρνοῦντες.

Μισθ-αρνέω· μισθὸν ἀρνούμαι, ὀπηρετῶ, ἐργάζομαι ἐπὶ μισθῷ, ὡς μισθαρνος· «ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε» Σοφ. Ἀντ. 302.

Μισθ-άρνης, ου (μισθός ἀρνούμαι), ὁ ὁ λαμβάνων μισθόν, ὁ ἐργαζόμενος ἐπὶ μισθῷ, μισθοφόρος, ἀρχ. λεξ. mercenarius.

Μισθ-αρνητικός, 3· ὁ ἀνέχων εἰς μισθαρνέω, μισθοπορικός· «ἡ μὲν ἱατρικὴ ὀφείλει ποιεῖν, ἡ δὲ μισθαρνητικὴ μισθόν» Πλάτ. πολ. 1, 346.

Μισθ-αρνία, ἡ· τὸ λαμβάνειν μισθόν, μισθοφορία, ἡ ἐπὶ μισθῷ ἐργασία· Δημ. 18, 50.

Μισθ-αρνικός, 3· ὁ ἀποδίδων, ἀνέχων εἰς μισθάρνην· «αἱ μισθαρνικαὶ ἐργασίαι» = αἱ πρός μισθόν· Ἀριστ. πολ. 8, 1.

Μισθ-άρνισσα· θήλ. τοῦ μισθάρνης· Ἡρώδ. ἐπικ. 57.

Μισθ-αρνος, ὁ· μισθάρνης Πολυδ. 4, 48, Ἡσυχ.

Μισθ-αρνοτής, ἡτος, ἡ· μισθαρνία Ψελ.

Μισθ-ρχίδης, ου, ὁ ὁ ζήτων τὰ μισθοδοτούμενα (ἐπικερδή) ὀπουργήματα· Ἀριστ. Ἀχ. 572, ὡς τὸ σπουδαρχίδης.

Μισθίας, 3 καὶ 2· μισθωτός, μισθωμένος Πλούτ. Λοκ. 16· «μισθία πηνίσματα κρούει» = ὀφείναι ἐπὶ μισθῷ· Ἀνθ. Β, 283, mercenarius.

Μισθ-δοσία, ἡ· ἡ δόσις (πληρωμὴ) μισθοῦ, μισθός· Θουκ. 8, 283.

Μισθ-δοτέω· δίδω, πληρώνω μισθόν· Ξεν. Ἀν. 7, 1, 13· «τὴν δύνανται = πληρώνω τὸν στρατὸν Πολυδ. 5, 2, 11. Παθ. λαμβάνω μισθόν» «μισθοδοτεσθαι τὰ προσφευγόμενα τῶν ὀφωνίων», 1, 66, 3.

Μισθ-δοτής, ου, ὁ ὁ δίδων, πληρώνων μισθόν Πλάτ. πολ. 5, 463.

Μισθ-δουσία, ἡ· ἡ ἐπὶ μισθῷ δουλεία· Ἡσυχ.

Μισθ-δούλος, 2· ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων· Κραμ. Ἀν. τ. 2 σ. 362.

Μισθ-δωρος, 2· ὁ δωρούμενος, δίδων μισθόν, μισθοδότης· Ἀνθ. 10, 437.

Μισθ-ο-κερδεῖς πόνοι· Μ. Φιλῆς τ. Β. σ. 113.

Μισθ-ον, τό· εἶδος στενοκαίμου ἄγγυ· ἱσως ἐκ μεταθέσεως τῶν γρομμῶτων ἀντι· Ἰσθμον, Ἰσθμίου· Ἀριστ. σφ. 523.

Μισθ-ο-πάρ-οχος, 2· ὁ μισθὸν παρέχων· Ἀντιοχ. μοναχ.

Μισθός, ὁ· πληρωμὴ, ἀνταμοιβή, μισθός· «μισθός ῥητὸς» = μισθ. συμπεφανημένος· Ἰλ. φ. 445· «ῥητὸς» Ἡσ. ἔρ. 372· «μισθός ἄλλοισιν ἄλλος ἐφ' ἐργασίαν γλυκὺς»· Μένδ. Ἰ. 1, 47· «2· ῥεῖμα» Ἀθηναίων χάριν μισθόν, ἡ. 1, 77· «κἀμοῦ μισθὸν ἐνθήσειν κῶτις ἐπιούσται» = ποιῶν κατ' εὐφημισμὸν Διοχ. Ἀγ. 1234· «παρηγμένους μισθοῖσι ἐργάζεσθαι τὰδε» Σοφ. Ἀντ. 294· «κακῆς γυναικὸς μισθὸν ἀποτίσαι»· Ἐξρ. Ἰ. Α. 1169· «ἄξιον μισθὸν φέρισθαι», Ἰ. ἡσ. 162· «φέρειν» = λαμβάνειν μισθόν, Βάκχ. 257· «μισθόν

παρέχειν» Ἀριστ. ἱππ. 1014· «δοῦναι ἐπὶ μισθῷ»· Ἦρ. 8, 137· «ἀξίως τοῦ μισθοῦ ὃν πράττει»· Πλάτ. Πρωτ. 329· «ἀργύριον τελὸν ἰ-κείνῳ μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ», 311· «ἀρνούσθαι» 349· «αἰτεῖν, πολ. 1, 345· «λαμβάνειν τινός», 8, 568, Ἀν. 5, 6, 31, 18. ἐπὶ στρατιωτῶν μισθός = ἀντι μισθοῦ· «ὃ ἔτυχον τῷ Περδίκκῃ μισθὸς μέλλοντες ἦξιν»· Θουκ. 4, 124· «τοῦ μισθοῦ τι πράττοντας»· Δημ. 18, 51· «τίς μισθὸς λέγει» 10, 75· «μισθὸς στρατεύεσθαι»· Πολυδ. 3, 109, 6· «τὸν μισθὸν ἐπιτιθέναι τινός», 5, 10, 8 καὶ γενικῶς ἀνταμοιβή, τιμωρία, ποινή· «τῷ δικαίῳ παρὰ θεῶν ἔλλατ' ἐκ μισθοῦ καὶ δῶρα γίγνεται», πολ. 10, 814· «ἄνευ μισθοῦ ζημιώ-δου», νόμ. 1, 650 καὶ μετγ. merces.

Μισθ-ο-οργός, ὁ· ὁ ἐπὶ μισθῷ ἐργαζόμενος, μισθάρνης· Ἡσυχ.

Μισθ-ο-ορά, ἡ· ὁ λαμβάνόμενος μισθός· Ἰν γένει μισθός· Ἀριστ. ἱππ. 804, Θουκ. 8, 45· «ὀπισθονόμαι ὅμιν μισθοφορᾶν παρέξιν»· Ξεν. Ἀν. 5, 6, 23, Ἀριστ. καὶ μετγ. 18. ὁ μισθός τῶν στρατιωτῶν Σχόλ. Ἀριστ. ἱππ. 804· «ἐκ-πεπλευκότες ἐπὶ ταύτῃ τὴν μισθοφορᾶν» = πρός ληΐν τοῦ μισθοῦ τοῦτου· Ξεν. Ἀν. 6, 2, 8.

Μισθ-ο-ορέω· 1) εἶμαι μισθοφόρος, λαμβάνω μισθόν, ὀπηρετῶ ὡς μισθοφόρος στρατιωτῆς· Ἀ-ριστ. Ἀχ. 577· «τὰ δημόσια χρήματα», ἐκκλ. 200· «ὡς οὕτε μισθοφορητέον εἴη ἄλλους ἢ τοῦτε στρατευομένους»· Θουκ. 8, 65· «τινί, παρὰ τινί» ὀπηρετῶ παρὰ τινί ὡς μισθοφόρος στρατιωτῆς· Ξεν. Κυρ. 8, 8, 20· «τινός, παρὰ τινός, λαμ-βάνω παρὰ τινος μισθόν· Λοκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συν. 11, Ἀριστ. σφ. 683· «τί = λαμ-βάνω τὴν ὡς μισθόν», Ἀχ. 602· 2) ἀποφέρειν, πα-ρέχω μισθόν· «ἐνδράποδον μισθοφοροῦν» = δού-λος παρέχων μισθόν τῷ κυρίῳ αὐτοῦ, ὀπηρετῶ τὸν παρὰ τινί ἐπὶ ὀφελείᾳ τοῦ κυρίου· Ξεν. πολ. 1, 17, ἡ δούλος πληρώνων τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ὀφειλόμενα χρήματα, ἔνα ἐργάζεσθαι· Πλουτ. ἡρώδ. Πολυχ. οἰκ. Ἀθην. 1, σ. 78· «οἰκία μι-σθοφοροῦσα» = ἡ παρέχουσα μισθόν· Ἰσ. 8, 36. Παθ. ἐνοικιάζομαι, «πωλοῦτο καὶ μισθοφοροῦ-το»· Ξεν. προσδ. 3, 5· 3) πληρώνω, λαμβάνω εἰς ὀπηρεσίαν, μισθοδοτῶ στρατιᾶν· Φέλαρ. ἱπ. 50, σ. 168.

Μισθ-ο-ορητέον, ῥ. ἐπιθ. τοῦ μισθοφορῶ· πρέπει νὰ λάβῃ τις μισθὸν· Θουκ. 8, 65.

Μισθ-ο-ορεῖα, ἡ· 1) τὸ μισθοφορεῖν, ἡ ἐπὶ μισθῷ ὀπηρεσιᾷ· Δ. Σικ. 16, 61 καὶ μετγ. 2) μι-σθοφορὰ Πλάτ. Γοργ. 515· «ὀπότες εἰσὶν ἀρχαὶ μισθοφορίας ἔνεκα»· Ξεν. Ἀν. πολ. 1, 3.

Μισθ-ο-ορεῖα, 3· ὁ ἀνέχων, ἀποδίδων εἰς τὸν μισθοφόρον· «μισθοφορικὰ δυνάμεις» = στρατιᾶ μισθοφοροῦσα· Πολυδ. 1, 67, 4· «τὸ μισθοφορικόν» = αἱ μισθοφόροι στρατιᾶται· Πλούτ. Ἀριστ. 4.

Μισθ-ο-ορέας, 2· ὁ λαμβάνων μισθόν, ὁ ὀπηρετῶν ἐπὶ μισθῷ· «τριήρης» Ἀριστ. ἱππ. 553, Θουκ. 1, 35· 18. ἐπὶ στρατιωτῶν, «πελταστικός» ἀνὴρ μισθοφόρος· Πλάτ. Θεαιτ. 165.

Μισθ-ο-ορῶ· δίδω, εἰς τὸ ἐπὶ μισθῷ, παραχωρῶ εἰς ἐν-οίκιον· «μισθωσάν μοι τὴν τίτθην»· Ἀριστ. Λυσ. 953· «Ἀμφικτυόνων μισθωσάντων τὸν νηὸν τρι-ηκωσίαν ταλάντων ἐξοργάσασθαι»· Ἦρ. 2, 180.

- Παθ. «μισθωόμενος οὐκ ὀλίγου», Θ, 37. «οἱ πρὸ τοῦ τελευτήσαντας μισθούμενοι» Πλάτ. νομ. 7, 800. Μίσ. λαμβάνω τι μὲ μισθόν, λαμβάνω εἰς ἐνοίκιον. «τί θητα μισθωτοῦς ἀνέει μισθότῳ τις;» Ἀριστ. ὄρν. 1152. «μισθώσασθαι πλοῖον». Πρ. 1, 24. «μισθωάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἑπικουρικὸν» Θουκ. 4, 52. «μισθωάμεθα κήρυκα» Πλάτ. πολιτ. 9, 580. «πολλοὺς μισθούμενοι ἄλλοτριαν φωνήν τὴν τῶν αὐτῶν», Πρωτ. 347. «μισθούται τὸν κατάρτατον τουτονί» Δημ. 18, 33. «μισθούται τὴν ἐργασίαν ταύτην τῆς τραπέζης», 36, 6, καὶ μετγ. «οἰκίαν Πολύδ. 13, 6, 8. «οἱ μεμισθωμένοι» = οἱ ἐνοικιασταί, οἱ λαμβάνοντες ὑπὸ ἐνοίκιον, ἐπιγρ. Μισθ(ω)θήμειν. μισθωθήμεν, μισθωθήμεναι, μισθωθῆναι, Καρπάθου ἐπιγρ. Μισθώμα, ατος, τό· ὁ συμφωνηθεὶς μισθός, ἐνοίκιον, πληρωμὴ ἐνοικίου. Πρ. 2, 180, Δημ. Ἰσοκρ. «μισθώμα λαμβάνειν» Ἀθην. 12, 526. «μισθώμα πρόκειται πόσων τῆς νοκτός;» Ἀθην. 13, 581, συγχά ἐπὶ ἐταιρῶν. Μισθωμάτιον, τό· ὅποι. τοῦ μισθώμα. Ἀλκίφρ. 1, 36. Μισθωσμάτος, 3. ὁ ἀντὶ μισθοῦ ἐνοικιασθεὶς, γλωσσ. conductitius, locatarius. Μισθώσιμος, 2. ὃν δύναται τις γὰ δόση εἰς ἐνοίκιον, ἐπὶ μισθῷ. «μισθώσιμα μισθωσῆναι» Δημ. 24, 40. «κατάλυσιν μισθωσίμην εὔρειν» Μάχ. 2ν Ἀθην. 9, 337. Μισθωσις, εως, ἡ· τὸ αὐτ. τοῦ μισθοῦ, παράδοσις εἰς ἐνοίκιον, ἐνοίκισμα, τὸ μισθῶναι, Πλάτ. σοφ. 219. «πελαστῶν Ἀυσ. 19, 43. «μισθωσιν λαβεῖν», ἀντιθ. πρὸς τὸ «οὐσίαν ἔχειν» Ἰσ. 5, 36. «δίκη μισθωσῶος οἴκου» = καταγγεῖλια κατὰ τοῦ μὴ καλῶς ἐνοικιάσαντος οἴκου κηδεμόνος Ἰσοκρ. καὶ μετγ. «μισθωσιν ἀποδοῦναι» = ἐνοίκιον, χρήματα ἐνοικίου, ἐπιγρ. locatio. Μισθωτέω· εἶμαι μισθωτός, ὑπερεὶς ἐπὶ μισθῷ· τινί, ἐκκλ. Μισθωτήριον, τό· τόπος. ἐνθα διέτριβον οἱ μισθωτοὶ ἰσχύεται Ἡσυχ. Μισθωτής, ος, ὁ· 1) μισθούμενός τι, ἐνοικιαστής, ὁ λαμβάνων εἰς ἐνοίκιον. «ὅπως μισθωταὶ οἱ αὐτοὶ γινόμενοι τὰς προσάδους λαμβάνουσιν» Ἰσ. σ. 60, 1, conductor. 2) μισθωτός, «θηταί, μισθωτάς» Ἡσυχ. διορθ. μισθωτοῦς. Μισθωτικός, 3. ὁ ἀνέχων εἰς τὸ μισθῶν, ἢ εἰς μισθωσιν· τέχνη Πλάτ. πολιτ. 1, 346. Ἐπίρ. - κῶς Εὔστ. Μισθωτός, 3. ὁ μισθωόμενος, συμφωνηθέντος γὰ ὑπηρετῇ ἐπὶ μισθῷ, ἐνοικιασμένος· καὶ θηταί. Πλάτ. πολιτ. 290. «ἐπικούροι, πολιτ. 4, 419. «οἰκία Ξεν. συμμ. 4, 4. «ὁ μισθωτός» = ὁ ἐπὶ μισθῷ ὑπηρετῇ. Ἀριστ. ὄρν. 1152. «Φιλίππου Δημ. σ. 242, 27, mercede conductus. Μισθωτρία· θηλ. τοῦ μισθωτής· γυναῖκα. Πλούτ. 7, 131, κατὰ τινὰς πόρνας, prostibulae, κατ' ἄλλ. ἀστροποῖ, Ionia. Μισθωτρία· μισθωτὴ ἱεραρχία, ἐκκλ. Μισθωππος, 2. ὁ μισθῶν τοὺς ἵππους, ἀντιθ. Φίλιππος Πλούτ. 1, 198. Μισθωπία· κήπος Ἡσυχ. Μισθωπία· ἀρχεται Ἡσυχ. Μισθωπία, 2. εὐτελής καὶ μέλας οἶνος Ἡσυχ.
- Μίσκαρα. ἡ· πόλις Σικανίας, κατ. Μισκαριός. Μίσκος, ὁ· μίσχος Πλούτ. 6, 94. Μισσο-δάρβαρος, 2. ὁ μισθῶν τοὺς βαρβάρους, τοὺς ξένους, τοὺς μὴ Ἑλληνας· «τὸ μισσοδάρβαρον» = τὸ μίσος κατὰ τῶν βαρβάρων Πλάτ. Μενέξ. 245 καὶ μετγ. Μισσο-βασιλεύς, εως, ὁ· ὁ μισθῶν τὸν ἢ τοὺς βασιλεῖς, ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἢ τῶν βασιλέων Πλούτ. Μισσό-γαμος, 2. ὁ μισθῶν ἢ ἀποφεύγων τὸν γάμον, γλωσσ. Μισσο-γέλως, ωτος, ὁ, ἡ· ὁ μισθῶν τὸν γέλωτα Γελλ. νύκτ. ἀττ. 15, 20. Μισσο-γόνος, ητος, ὁ, ἡ· μισθῶν τοῦ· γόνος Ἀσσκ. Μισσό-γυνίφος, ὁ· ὁ μισθῶν τὸν παρσίου Ἄλκ. Μισσο-γύναιος, 3. μισογύνης, ὁ μισθῶν τῆς γυναίκας Ἄλκ. 1, 34. Μισσο-γύναια, κικ. Τουσκ. 4, 11, 25, καὶ μισογυνία, ἡ· τὸ μίσος κατὰ τῶν γυναικῶν Στωβ. Μισσο-γυνίω· εἶμαι μισογύνης, μισῶ τὰς γυναῖκας Σχολ. Ἀριστ. δεσμ. 36. Μισσο-γύνης, ου, ὁ· 1) ὁ μισθῶν τὰς γυναῖκας, ἐχθρὸς τῶν γυναικῶν Στραβ. 7, 3, 4. 2) ἐπιγραφὴ κωμῳδίας Μενάνδρου. Μισσο-γυνία, ἡ· μίσος κατὰ τῶν γυναικῶν Στωβ. Μισσό-γυνος, 2. μισογύνης Θεόγνιστ. καν. σ. 88. Μισσο-δανειστής, ος, ὁ· ὁ μισθῶν τοὺς δανειστάς Ἐτ. Μ. 435, 28. Μισσο-δημία, ἡ· μίσος κατὰ τοῦ δήμου (δημοκρατίας) Ἀνδ. 4, 8. Μισσό-δημος, 2. ὁ μισθῶν τὸν δῆμον (τὴν δημοκρατίαν) Ἀριστ. σφ. 473. «πάντων μισοδημότατος» Ξεν. Ἐλ. 2, 3, 47. Μισσο-δημότης, ου, ὁ· μισθῶν τοὺς δημότας του, ἐχθρὸς τῶν συνδημοτῶν του Δ. Ἀλ. 7, 42. Μισσο-διδασκαλία, ἡ· μίσος κατὰ τῆς διδασκαλίας, ἢ κατὰ τοῦ διδασκάλου, μετγ. Μισσο-δικαστής, ου, ὁ· ὁ μισθῶν τοὺς δικαστοὺς Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 111, 61. γρ. Μισσό-δικος, 2. ὁ μισθῶν τὰς δικας, ἀντιθ. φιλοδίκος Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 109. Μισσό-δοξος, 2. ὁ μισθῶν τὴν δόξαν, ἐκκλ. Μισσό-δουλος, ἡ· εἶδος χόρτου, μετγ. Μισσό-θεος, 2. ὁ μισθῶν τὸν ἢ τοὺς θεοὺς Δίσχ. Ἄλκ. 1061, μετγ. Μισσό-θηρος, 2. ὁ μισθῶν τὴν θήραν, τὸ κυνήγιον· «τὸ μισοθήρον» = μίσος κατὰ τοῦ κυνηγίου, Ξεν. κυν. 3, 9. Μισσό-θριξ, τριχος, ὁ, ἡ· ὁ μισθῶν (ἀποστρεφόμενος) τὰς τρίχας Κλ. Ἄλκ. Μισσο-ἰδίος, 2. ὁ μισθῶν τοὺς ἰδίους (τοὺς αἰετίους) του Πρόκλ. παρ. σ. 226. Μισσο-οινία, ἡ· μίσος κατὰ τοῦ οἴνου Στωβ. ἐκκλ. Μισσο-οῖνος, 2. ὁ μισθῶν τὸν οἶνον Ἰπποκρ. Μισσο-καίσαρ, αρος, ὁ· ὁ μισθῶν τὸν Καίσαρα, ἐχθρὸς τοῦ Καίσαρος Πλούτ. Μερου. 8. Μισσο-κακέω· μισῶ τὸ κακὸν ἢ τοὺς κακοὺς, γλωσσ. Μισό-κακός, 2. ὁ μισθῶν τὸ κακὸν ἢ τοὺς κακοὺς (ς) Μισσο-καλία, ἡ· τὸ κατὰ τοῦ καλοῦ μίσος Μ. Ἀκομ. τ. Η. σ. 139. Μισό-καλός, 2. ὁ μισθῶν τὸ καλὸν (ὥρακιον, ἢ τοὺς καλοὺς (ὥρατους) Φίλων· «ὁ μισθῶν τὸ ἀγαθόν» Ἡσυχ.

Μισο-κερδής, 2' ὁ μισῶν τὸ αἰσχροῦν (ἀπὸ βαρύτερος τόκου) κέρδος, γλωσ. *lucrifuga*.
 Μισο-κοσμία' μίσος κατὰ τοῦ κόσμου θ. Στουδ.
 Μισο-κοσμος, 2' μισῶν τὸν κόσμον θ. Στουδ.
 Μισο-κύκλωψ, ὡπας, ὁ, ἡ' ὁ μισῶν τοὺς Κύκλωπας Εὐστ. σ. 1643, 23.
 Μισο-κύριος, 2' ὁ μισῶν τὸν Κύριον, ἔκκλ.
 Μισο-λάκων, ὡνος, ὁ' ὁ μισῶν τοὺς Λάκωνας Ἀριστ. σφ. 1165.
 Μισο-λάμαχος, 2' ὁ μισῶν τὸν Λάμαχον (τὸν αἰολοπόλεμον), ὁ μισῶν τὸν πόλεμον - ἡμέρα Ἀριστ. εἰρ. 304.
 Μισο-λατίνος, ὁ' ὁ τοὺς λατίνους μισῶν Μ. Ἀχομ. τ. Β. σ. 277.
 Μισο-λεκτρος, 2' ὁ μισῶν τὸ λέκτρον (κλίνην), μισόγamos Ἠλινδ. 3, 9.
 Μισο-λογεῖω' μισῶ τοὺς λόγους, τὴν παιδείαν, συνών. ἀνσηταίνω Πολυδ. 4, 15.
 Μισο-λογία, ἡ' 1) μίσος κατὰ τὴν ἐπιστημὴν, τῆς παιδείας, τὴν ἐπιστημονικὴν συνδιαλέξεων Πλάτ. Φαιδ. σ. 89' 2) μίσος κατὰ τοῦ λόγου Ἰερων. Πυθ. σ. 141.
 Μισο-λογος, 2' α) ὁ μισῶν (ἀποστρεφόμενος) τοὺς λόγους Πλάτ. Λέχ. 188' β) ὁ μισῶν τὰς ἐπιστήμας, τὴν παιδείαν καὶ ἀκουστος πολιτ. 3, 411, ἀντίθ. φιλόλογος.
 Μισο-λόγως, ἐπὶρ. μὲ μίσος κατὰ τὴν ἐπιστημὴν Πολυδ. 4, 14.
 Μισο-ομαίμων, 2' μισῶν τοὺς ὀμαίμονας Ν. Χων.
 Μισο-μαθής, 2' ὁ μισῶν τὴν μάθησιν Βασίλ. Γραμ. σ. 33.
 Μισο-μαρτυς, ὁ' ὁ τοὺς μάρτυρας μισῶν Βυζ.
 Μισο-νοθος, 2' ὁ μισῶν τοὺς νόθους - Ἠρη, ὡς πρὸς τὸν Πρακλέα Ἀνθ. Πλαν. 94, 8.
 Μισο-νομφος, 2' ὁ μισῶν τὴν νόμφην, τὸν γάμον, μισόγamos Λυκόφρ. 355.
 Μισο-ξενέας, 2' εἶμαι μισόξενος, μισῶ τοὺς ξένους θ. Στουδ. σ. 615.
 Μισο-ξενία, ἡ' μίσος κατὰ τὴν ξένων, ἀρχ. λεξ.
 Μισο-ξενος, 2' ὁ μισῶν τοὺς ξένους, ἀφιλόξενος Πολυδ. 6, 172.
 Μισο-παίς, αἶδος, ὁ, ἡ' ὁ μισῶν τοὺς παῖδας, τὰ τέκνα Λουκ. ἀποκρη. 18.
 Μισο-πάρθενος, 2' ὁ μισῶν τὰς παρθένας Πλούτ. ἡθ. σ. 1164.
 Μισο-πάτωρ, ὅρος, ὁ, ἡ' ὁ μισῶν τὸν πατέρα Δ. Ἀλ. ἀργ. 4, 28.
 Μισο-πέρσης, ου, ὁ' ὁ μισῶν τοὺς Πέρσας, ἐχθρὸς τῶν Περσῶν Ξεν. Ἀγης. 7, 7.
 Μισο-πλάτων, ὁ' μισῶν τὸν Πλάτωνα Μ. Ψελ.
 Μισο-πόλεμος, 2' ὁ μισῶν τὸν πόλεμον Σχόλ. Ἀριστ. εἰρ. 661.
 Μισο-πολις, ἰδος, ὁ, ἡ' ὁ τὴν πόλιν μισῶν - ἀνὴρ Ἀριστ. σφ. 416.
 Μισο-πολίτης, ὁ' ὁ μισῶν τοὺς πολίτας Πρόκλ. παρ. Πτολ. 3, 18.
 Μισο-πονέω εἶμαι μισόπονος, μισῶ, ἀπωθεύω τὴν ἐργασίαν Πλάτ. πολιτ. 7, 535.
 Μισο-πονηρεῖω' εἶμαι μισοπόνηρος, μισῶ τοὺς πονηροὺς (κακοὺς) ἀνθρώπους ἢ τὸ κακὸν Λυσ. 30, 35, Πολύδ. καὶ μετν.
 Μισο-πονηρεία, ἡ' μίσος κατὰ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων ἢ ἐργῶν Διόδ. Πλούτ.
 Μισο-πόνηρος, 2' ὁ μισῶν τὸν πονηρὸν,

ἀνθρώπου ἢ τὰ πονηρὰ ἔργα, ἀντίθ. καλὸς καγαθός Δημ. 21, 218' - τὸ μισοπόνηρον = ἡ μισοπονηρία Πολυδ. 32, 22, 6.
 Μισο-πονήρως, ἐπὶρ. μὲ μίσος κατὰ τῶν πονηρῶν «μισοπονήρως χρῆσασθαι τοῖς αἰτίαις» Πολύδ. 31, 8, 5.
 Μισο-πονία, ἡ' μίσος, ἀποφυγὴ τῆς ἐργασίας Λουκ. ἀστρωλ. 2.
 Μισο-πονός, 2' ὁ μισῶν, ἀποφεύγων τὴν ἐργασίαν (τὸν κόπον) Δ. Κασ. 72, 2.
 Μισο-πόρπαξ, ακος, ὁ, ἡ' ὁ μισῶν τὸν πόρπακα τῆς ἀσπίδος, ἐν γένει τὸν πόλεμον, μισοπόλεμος, ὡπερθ. «μισοπορπακίστατος» «ἢ ὁ γυναικῶν μισοπορπακίστατος» Ἀριστ. εἰρ. 662.
 Μισο-ποσειδών, ὡνος, ὁ' ὁ μισῶν τὸν Ποσειδῶνα Χοιροδ. ἐν Β. Ἀν. σ. 74, 23.
 Μισο-πράγματις, ὡνος, ὡν' ὁ μισῶν τὰ πράγματα, τὸν ἐνεργητικὸν βίον, φιλήσυχος Δαμασκ. παρ' Φωτ. σ. 352, 19.
 Μισο-πρόδοτος, 2' ὁ μισῶν τὰ πρόδοτα, καὶ ἐν γένει τὰ τετραπόδα ζῶα Στοδ. Ἀνθ. 46, 61.
 Μισο-προσ-ήγορος, 2' ἀπροσήγορος ἐπὶρ. - ὅρος Πολυδ. 5, 138.
 Μισο-πτωχος, 2' ὁ μισῶν, ἀποφεύγων τοὺς πτωχοὺς, ἐπὶθ. τῆς θεᾶς ποδάργης Ἀνθ. 11, 403.
 Μισο-πύγων, ὡνος, ὁ, ἡ' ὁ μισῶν τὸν πύγωνα (τὰ γένεια), ἐπιγραφὴ συγγράμ. τοῦ Ἰουλιανοῦ.
 Μισο-ρωμαίος, 2' ὁ μισῶν τοὺς Ῥωμαίους, ἐχθρὸς τῶν Ῥωμαίων Πλούτ. Ἀντ. 54.
 Μισο-ρωμαϊότης, ἡτος, ἡ' μίσος κατὰ τῶν Ῥωμαίων, ἔκκλ.
 Μισο-σεως, -ους, (βλ. μισ-, ἐξ ἧς λατ. *mis-*), τὸ ἀποστρεφθῆναι, ἀπέχθαι, μίσος καὶ νῦν «δικαίως φυγὴν ἐμοὶ καὶ μίσος ἀσπίδος» Δίσχ. Ἀγ. 1387' «τὸν σφὴν τὸ δεινὸν μίσος ἐμβέβλητότα» Σοφ. Οἰ. Κ. 1394' «τὸ Τροίας μίσος ἀναφέρει» Πατρὶς Εὐρ. Ὀρ. 432' «τὸ ἀντικείμενον μίσου, τὸ ἐμπνεόν μίσος Δίσχ. Ἀγ. 1385' «μίσος ἔχειν τινός» = μισεῖν τινα Θουκ. 4, 128' «μίσος ἔχειν πρὸς τινος» = μισεῖσθαι ὑπὸ τινος Πλάτ. νόμ. 3, 691' «καὶ ἐχθροὶ, 11, 935' «μίσος καὶ μάχας ἐν ἀλλήλοις παρέχει», πολιτ. 1, 351' «ἐν μίσου εἶναι» Πολύδ. 7, 3, 2' «μίσος ἔχεις παρὰ τινός» Λουκ. πρὸς ἀπαίδ. 16, *odium*, *inodium*.
 Μισο-σοφία, ἡ' τὸ μισεῖν τὴν σοφίαν Μ. Ἀχομ. τ. Β. σ. 207.
 Μισο-σοφος, 2' ὁ μισῶν τὴν σοφίαν, ἀντίθ. φιλόσοφος Πλάτ. πολιτ. 5 σ. 456.
 Μισο-στρατιώτης, ου, ὁ' ὁ μισῶν τοὺς στρατιώτας, ἐχθρὸς τῶν στρατιωτῶν Πολυδ. 1, 179.
 Μισο-σύλλας, α, ὁ' ὁ μισῶν τὸν Σύλλαν, ἐχθρὸς τοῦ Σύλλα Πλούτ. Σερτώρ. 4.
 Μισο-σύν-τοχος, τό' τὸ πρὸς τὰς συνήγειν μίσος θ. Στουδ. σ. 880.
 Μισο-σώματος, 2' ὁ μισῶν, μὴ περιποιούμενος τὸ σῶμα Πρόκλ. παρ. σ. 222.
 Μισο-τεχνία, ἡ' μίσος κατὰ τῶν τέχνων Πλούτ. Δημ. 22 καὶ μετν.
 Μισο-τεχνος, 2' ὁ μισῶν τὰ τέκνα, ἐχθρὸς τῶν τέχνων Δίσχιν. 3, 78.
 Μισο-τοισυτος' ὁ μισῶν τὰ τοιαῦτα Μ. Ἀχομ. τ. Β. σ. 108.
 Μισο-τύραννος, 2' ὁ μισῶν τοὺς τυράννους, ἐχθρὸς τῶν τυράννων Ἠρ. 6, 121, Δίσχιν Πλούτ.

Μισό-τυφος, 2· ὁ μισῶν τὸν τύφον Λουκ. ἀλ. 20.
 Μισο-φάης, 2· ὁ μισῶν ἀποφύγων τὸ φῶς Βυζ.
 Μισο-φίλιππος, 2· ὁ μισῶν τὸν Φίλιππον,
 ἐχθρὸς τοῦ Φιλίππου Δισχίν. 2, 14.
 Μισο-φίλο-λογος, 2· ὁ μισῶν τοὺς φιλολό-
 γους, τοὺς πεκαιδευμένους, τοὺς συγγραφεῖς,
 τὴν φιλολογίαν Ἀθην. 13, 610.
 Μισό-φίλος, 2· ὁ μισῶν τοὺς φίλους, τὴν φι-
 λίαν Κραμ. Ἀν. τ. 2, σ. 290, 22.
 Μισο-φίλοστροφος, 2· ὁ μισῶν τοὺς φιλοσό-
 φους, μτγν.
 Μισό-φροντις, ἴσος, ὁ, ἡ· ὁ μισῶν ἀποφύ-
 γων τὰς φροντίδας Σουίτ. ἐπ. 105, σ. 250.
 Μισο-χρηματία, ἡ· μίσους κατὰ τὴν χρημά-
 τειν, μτγν.
 Μισο-χρήματος, 2· ὁ μισῶν τὰ χρήματα Μ.
 Ἀκομ. τ. Α. σ. 68.
 Μισό-χρηστος, 2· ὁ μισῶν τοὺς χρηστούς
 παλίτας, μισόγαθος, ὁ μισῶν τὸ ἀγαθόν-μι-
 σο-χρηστότατος Ξεν. Ἑλ. 2, 3, 47.
 Μισο-χριστιανός, 2· ὁ μισῶν τοὺς χριστιαν-
 οὓς, ἐκκλ.
 Μισό-χριστός, 2· μισῶν τὸν Χριστόν, ἐχθρὸς
 τοῦ Χριστοῦ, ἐκκλ.
 Μισο-ψευδής, 2· ὁ μισῶν τὸ ψεῦδος Λουκ. ἀλ. 20.
 Μισο-ψηφιστής, ὁ, ὁ· ὁ μισῶν τοὺς ψηφι-
 στὰς (τοὺς λογιστέας), ἐπιγραφή ποιήματος τοῦ
 μμογράφου Φιλιστίωνος Σουίτ. δι. γρ. μιμο-
 ψηφιστής = ὁ μιμούμενος τὸ λογαριάζειν.
 Μιστίλα, τὰ· πόλεις τῆς Μηδίας Ξεν.
 Μιστύλαμαι ἡ ὁρθότ. μυστίλλουμαι (πρὸλ.
 μιστύλλω)· διὰ μιστύλλει ἀρούραι, χουλιανίζω·
 «ὡς πλείστα θαλασσινὰ μεμυστίλλονται» ἐπ' Ὀλι-
 γίστοις· Ἀριστ. πλ. 627, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεί-
 «τοὺς κοίλους ἄρτους ζωμοὺς καὶ ἀθίρας ἀρού-
 ραι» καὶ κωμ. «ἀμύνει χειρὶν μυστίλλεται
 τὸν δημοσίων» Ἀριστ. ἱππ. 824.
 Μιστυλάριον, ὄπακ. τοῦ μιστύλλ· κοχλιάριον
 Πολυδ. 6, 87.
 Μιστύλη, ἡ ὁρθότ. μυστίλη (πρὸλ. μιστύλλω,
 μύστρον), ἡ· κομμάτι κόραι ψωμίου σκασμένον
 εἰς ὄχημα κοχλιάριον, ἄρτος, ψωμὸς κοίλος,
 δι' ὃν ἔντος ἡ ζωμὸν ἀρούραι τις Ἀριστ. ἱππ.
 1164 καὶ ἀρχ. λξ. «καταμοὶ μὲν ἀθάρης καὶ
 μέλανος ζωμοῦ πλένθ διὰ τῶν στενωπῶν τονθα-
 λογούντες ἔρρεον αὐτοὶς μυστίλαισι» Φερεκρ.
 ἐν Ἀθην. 6, 268· παρὰ μτγν. κοχλιάριον.
 Κατὰ Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 824· ἴδ. «παρὰ τοῖς
 Ἀττικοῖς μυστίλλον ἐκάλλον τὸν ἄρτον τὸν
 ὅστις καὶ παραλλόμενον».
 Μιστύλλω, ἀρ. ἐμιστύλα· εἰς μικρὰς μερίδας
 διαίρω, κόττω εἰς μικρὰ κομμάτια, λανίζω
 παρ' Ὁμ. ἐπὶ τοῦ κράτους, ὅπερ μέλλει νὰ
 ψ. 09· «μιστύλλων εἴ ἄρα τ' ἄλλα καὶ ἀφ' ὅ-
 θελοῖτον ἐπειραν» Ἰλ. α, 446, δι. γρ. μυστίλλω
 (βλξ. μίω = μινύθω, συγγ. μίτυλος, μύτιλος,
 μυλλίος).
 Μίσου, σὺς, καὶ σος, τό· εἶδος χαλκάνθου (βι-
 τριολίου) χαλκίτης στυπτηρία, χαλλ. coumaros,
 sulfate de fer ou de cuivre, Δισκ. Πλιν. 1.
 Φ. 34, 12, καὶ μισεία, ἡ· 2) εἶδος ὕδνου ζου-
 μένου περὶ Κυρήνην Θεοφρ. ἐν Ἀθην. 2, 62.
 Μισο-υδρίτις, ἴος, ὁ, ἡ· ὁ μισῶν τὴν ὑδρίν, τὴν
 εὐδάδειαν, μτγν.

Μισοῦσι, αἱ· οἱ ἔχοντες τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος
 λιοκὸν καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ μέλαν, οὗς τινες μι-
 σγοὺς καλοῦσιν Ἦσυχ.

Μίσχος, τό, μίσχη· πηλῆματα, ταινίαι, οἱ
 μαλλοὶ τῶν ἐρίων Ἦσυχ.

Μίσχος, ὁ· 1) «ὡς συνήρτηται πρὸς τὸ φυτὸν καὶ
 ὁ καρπὸς καὶ τὸ φύλλον» Ἦσυχ. τσουνί τῶν
 φύλλων καὶ τῶν καρπῶν Θεοφρ. Ἀθην. 3, 82,
 λατ. *radiculus*· «ὡς παρὰ τῷ φύλλῳ κόκκος»
 Ἦσυχ. 2) ἔργαλ. πρὸς σκαφήν εὐρ. ἐν Θεσσα-
 λίᾳ Θεοφρ. Ἀρτεμ. 2, 24, διορθ. λίσγοι.

Μισώδης, 2· ὁ ἄξιος μίσους, μισητός, γλωσ.

Μιταρική, ἡ· ποικιλικὴ τέχνη, μτγν.

Μιτάριον, τό· ὄπακ. τοῦ μίτους Σχολ. Εὐρ.

Μιτίλος· ἔσχατος Ἀρκαδ. σ. 55, παρ' Ἦσυχ.
 μυτιλός, παρ' Ἀθην. 3, 85 μίτλος.

Μιτο-εργός, 2· ὁ τὸν μίτον ἐργαζόμενος·
 «ἄτρακτος» Ἀνθ. 6, 289, 3.

Μιτό-λινον, τό· νῆμα ἐκ λίνου, μτγν.

Μιτο-ρραφής, 2· ὁ ἔρραμμένος, πεπλεγμένος
 ἐκ μίτου· ἀμφιδόλησιρον Ἀνθ. 6, 185, 3.

Μίτος, οὐ, ὁ· 1) νῆμα, ὑσάδι ἢ μάλλον τηλόκον
 «πηνίον ἐξέλικουσα παρέκ μίτον» Ἰλ. ψ, 762·
 «βίδλοι καθαπερὰν κατὰ μίτον ἔφρασμαίναν»
 εἰσδιάρρηκτοι, συνεχόμεναι Πολυδ. 2, 32, 2,
 καὶ μτγν. «κατὰ μίτον» κατὰ λινόν, λεπτόν,
 καταλεπτῶς ἢ κατὰ σείραν· παροιμ. «ἀπὸ λατοῦ
 μίτου τὸ ζῆν ἡρτησθαι» Σουίτ. κατ' Εὐδοκ. «οἱ
 οὗ τῶς στήμονας ἐναλλάσσουσιν εἰς πλοκήν τῆς
 κρόκης». Μιτάρια νῦν καλοῦνται τὰ δι' ὧν δι-
 ἔρχεται τὸ στημόνι ἀνιέρχόμενα καὶ καταρρέοντα
 διὰ τῶν ποδαρικών κατὰ τὴν ὑβανίαν, ἵνα ἱμ-
 πλῆκται τὸ ὑσάδι ἐντὺς τοῦ στημονίου, *hulium*
 2) χορδὴ μουσικῶν ὀργάνων Πολυδ. 4, 62.

Μιτο-υργία, ἡ ἐργασία τοῦ μίτου, ὕφαντορ-
 γία, μτγν.

Μιτόω· 1) ἐκτείνω τοὺς μίτους Ἀνθ. 6, 285·

2) μεταφ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, κάμνω τὴν φωνήν μου
 νὰ ἤχησιν ὡς χορδὴ· «φθόγγον μιτώσασθαι»
 Ἀνθ. 7, 195.

Μιτρά, ἡ, ἐπ. μίτρη (συγγ. τῇ μίτῃ)· 1) ταινία,
 ζώνη· α) ἡ ζώνη τῶν πολεμιστῶν ἣν φέρου
 κάτωθεν τοῦ θώρακος καὶ ἄνω τὴν μέσιν
 ἦν δ' ἐκ χαλκοῦ· «διὰ μὲν ἄρ ζωστήρος ἐ-
 λήλατο δαιδαλίοιο καὶ διὰ θώρηκος-ἡρῆιστο,
 μίτρη δ' ἦν ἱσθρίαι ἔρυμα χροδὲ, ἔρυκα ἐκόντων»
 «διὰ πρὸ δὲ ἔφαστο καὶ τίς» Ἰλ. 6, 135· «ζω-
 μά τε καὶ μίτρη, τὴν χαλκίης κάμον», 8, 187·
 «ἦς κυνέονα, ὅθι ζωννύσκετο μίτρη», π, 857·
 2) παρθενικὴ ζώνη Ἀπολ. Ἰρ. 1, 287· μίτρεν
 Θεοφρ. 27, 54· στηθόδεμα τῶν γυναικῶν Ἀπολ.
 Ἰρ. 3, 867, Ἀνθ. 5, 13· ταινία Πίνδ. Ἰ. 4, 69·
 «φύρων Λυδῶν μίτραν καναχρῆδ' ἀποικιλιμέ-
 ναν» = ἄρα ἐν Λυδικῇ ἀρμονίᾳ, Ν. 8, 15· στί-
 φανος, Ὁ. 9, 84· 2) διαδήμα, ὃ φέρου ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς αἰγυναίχης ἐν Ἑλλάδι καὶ οἱ ἄνδρες ἐν
 Ἀσίᾳ· «μίτραν κόμας ἀπο ἔρριψαν» Εὐρ. Βακχ.
 1113· «πλόκαμον ἀναδότης μίτραϊαν ἐρρυθμι-
 ζόμεν», Ἑκ. 924· «τὰς κεφαλὰς μίτροσι ἀνα-
 δόνται» Ἠρ. 1, 195· «τῇ μίτρᾳ τοῦ βυστρού-
 χους ἀνειλημμένος» Λουκ. 9, διὰ 2, 2· «ἐν γί-
 νει στέμμα Καλλιπ. Δηλ. 166, εἰσέτις, μίτρα.

Μιτρά, ἡ· Περιοχὴ τοῦτος Ἠρ. 1, 131.

Μιτρατός, ὁ· κύρ. Περσ. ὧν Ξεν. Ἑλ. 2, 1, 8.

Μινάσιον, τό· εἶδος ἐλαφύου φαγοσώρου φυτοῦ

*ἐπιθες μνηστῆρα μου Εὐρ. 1. 1.

πολιτ. 5, 480· καὶ μετ' ἀπαρ. Ἀριστ. ἐκκλ. 264· καὶ μετὰ τοῦ εἰς Δημ. 1, 11· ἀναφέρω, διηγούμεαι Πλατ. νόμ. 1, 646. Ξεν. memini.

Μνημονικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνήμην, ὁ ἔχων καλὸν μνημονικόν, ἀντιθ. ἐπιλήσιμων Ἀριστ. νεφ. 475· «τὸ αὐτὸ τὸ μᾶλλον συμφαιτέσους τοὺς Λίγους τοὺς καὶ μνημονικωτέρους παρέξει Πλάτ. Φαίδρ. 274· εἰρων. «ὡ πάντων μνημονικώτατοι» Ξεν. Ἀν. 7, 6, 38 καὶ μετὰ πρὸς Πλούτ. Κίτ 1, ἐνθα παρτίθεται πρὸς τὸ κατὰ λόγον καὶ ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐναμνηστικόν· «τὸ μνημονικὸν τέχνημα» ἡ τέχνη τοῦ ἐξασκεῖν τὴν μνήμην Πλάτ. Ἰππ. ἐλάσ. σ. 369, μετ' σ. 285· «τὰ μνημονικά» Ξεν. συμπ. 4, 62· «τὸ μνημονικόν» ἡ ἀνὰ μνήμην τοῦ μεμνησθαι, ἐνθυμητικόν, μνήμη Ξεν. οἰκ. 9, 11, Ἀριστοτ. περὶ ψυχ. 3, 3, memotio us.

Μνημονικῶς, ἐπὶ. μνημνευτικῶς, μὲ μνήμην Πλάτ. πολιτ. 527· — κατηγορεῖν Δημ. 59, 110· — συνθεῖναι Σέξτ. Ἐμπ. π. μαθ. 7, 347.

Μνημόνιος, δι. γρ. ἀντὶ μνημόνιος.

Μνημόνως, ἐπὶ. μὲ μνήμην Ἀτλ. 1. Ζ. 13, 22.

Μνημόνως· ἐπὶ. μνημονικῶς, ὡς μνήμων.

Μνημοσύνη, ὄνομα. μναμοσύνα, ἡ 1) ἐνθύμησις, μνήμη· «μνημοσύνη τις ἐπειτα πυρὸς γενέσθω» μεμνώμεθα πυρὸς Ἰλ. 9, 181· «μναμοσύναν ἀνεγείροντα» ζωογονοῦντα τὴν μνήμην Πινδ. Ὀ. 8, 97· «κελαδῶ μναμοσύναν» Εὐρ. Ἦρ. μ. 679· ἐν τῷ περὶ μόνον παρὰ μετὰ. Λουκ. ὄρχ. 36, κυρ. 9ηλ. τοῦ μνημόσυνος.

Μνημοσύνη, ἡ· ἡ μήτηρ τῶν Μουσῶν Ὀμ. Ἦσ. ἐπειδὴ πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς γραφῆς ἡ μνήμη ἦν τὸ κυριώτερον προσόν τοῦ ποιητοῦ, κατὰ τινὰ παράδοσιν ἐκαλοῦντο αἱ τρεῖς πρῶται Μοῦσαι ἐν Βοιωτίᾳ· Μνήμη, Ἀοιδὴ καὶ Μελέτη· Πaus. 9, 29, 2· ἡ Μνημοσύνη λέγεται καὶ Μνημόνη, ὄνομα. Μναμόνα· Ἀριστ. Λυσ. 1248 καὶ Μνημὸ· Ὀρφ. ἀποσπ. σ. 410.

Μνημόσυνος, 3· ὁ τὴν ἐνθύμησιν διατηρῶν, ὁ καλὸν ἢ συντελὼν εἰς μνήμην Ἀριστ. σφ. 538· τὸ μνημόσυνον = μνημεῖον· «μνημόσυνον ἑαυτοῦ λιπέσθαι» Ἦρ. 4, 166· «μνημόσυνον λιπέσθαι εἰς τὸν ἅπαντα ἀνθρώπων βίον», 6, 109, καὶ συγχά, «εἴ τι μνημόσυνόν ποῦ ἐμελλεν αὐτοῦ τῆς οἰκίσσεως περιέσσεσθαι», 5, 11, καὶ συγχά παρὰ μετὰ π. Ἀνθ. 12, 68. 5, 136, ἐκκλ.

Μνημῶ, οὗς, ἡ· Μνημοσύνη.

Μνήμων, ὄνομα, ὄνομα, ὄνομα. μνάμων, 2· ὁ ἐνθυμούμενος, ὁ ἔχων μνημονικόν Ὀδ. φ. 95· «φόρτου μνήμων» = ὁ σκεπτόμενος, φρονιτίζων περὶ φροντισέως, φορτίου· κατὰ τὸν Σχολ. = ὁ μεμνημένος· πᾶσι ἐστὶν ἐκαστον ἄξιον, ὃν γραμματεὶα καλοῦσιν», ἐπιστάτης, λογιότης, παρατίθ. πρὸς τὸν «ἐπισκοπὴν ὁδῶν» Ὀδ. θ. 163· ἐντ. συν. ἐπερᾶναι· τινες δὲ ἐπὶ ὀμῆριον ἢ ἄγνωντας ἡ γραφὴ Wolf proleg. σ. 89· οἱ παρ' Ἀριστ. αἰ. πολ. 6, 8 μνημονεύμενοι· «ἐμνημόνευες, ἐπιστάται, μνήμους» (πρὸς προμνήμων) ἦσαν ἀρχαὶ φρονιτίζουσαι περὶ συντάξεως συνθηκῶν καὶ δικαστικῶν μνημείων· μνήμους ἦσαν καὶ ἱερατικῶν ἀξιώμα ἐνδρόν καὶ γονατικῶν Πaus. κροῖσι. «μισῶ μνάμων συμποτῶν» = μισῶ τὸν ἐνθυμούμενον τῶν κατὰ τὸ συμποσίον λεγομένων, κατὰ Πλούτ. ἡ παροιμία ἐλγυθὲς ἐκ τοῦ

ἐπιστάθμῳ τοῦ συμποσίου, ὃν οἱ Σικελῶν μνάμων ἐκάλουν, ὅμοιος δὲ ὁ ἄλλος ὡς γεννητὸς ἀληθινὸν Πλάτ. συμπ. 1, προσίμ. πρὸς Λουκ. συμπ. 3· Ἀνθ. 11, 31· συνήθ. ὁ ἔχων καλὸν μνημονικόν· Ἐρινός Λίσχ. Πρ. 514· «ἢν ἐγγράφον αὐτὸ μνήμῳσι δέλοιτο φρονέων», 791· παρατίθεται πρὸς τὸ εὐμαθὲς Πλάτ. ἐπιν. 985· καὶ ἀγγῶνους, νόμ. 5, 747, memot.

Μνήμων, ὄνομα, ὄνομα. ἔλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.

Μνησαγόρας, α, ὄνομα. Μνάσαγόρας· ἔλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.

Μνήσας, πρῶτος. μ. ὄνομα. ἂ τοῦ μνησάσκω.

Μνησάσας, ἰων. ἀντὶ μνήσας, γ', πλ.

πρὸς τοῦ μ. ὄνομα. εἰδκ. τοῦ μνησάσκω Ὀμ.

Μνήσας, ὁ ἄνθρωπος τῆς Κ. Σμ.

Μνησάρετη, ἡ τὸ παλαιότερον ὄν. τῆς Φρύνης Πλούτ. ἡθ. σ. 401.

Μνησάρετος, 3· ὁ ἔχων τὸν νοῦν τοῦ εἰς τὴν ἀρετὴν Σκ. Βυζ.

Μνησαρχίδης, ὄνομα, ὄνομα. 1) πατρὸς. ἐκ τοῦ Μνήσας· 2) Ἑλλήν. κύρ. ὄν. Δημ.

Μνησαρχος, ὄνομα, ὄνομα. 1) πατὴρ Πυθαγόρου Ἦρ. 2) πατὴρ Εὐριπίδου, βί. Εὐρ. οἱ αὐτοὶ ὁμοῦ ἐκαλοῦντο καὶ Μνησαρχίδαι Φίλοστρ. Εὐστ. πρῶτ. Εὐαγ.

Μνησάσκετο, ἰων. ἀντὶ ἐμνήσαστο, γ' ἐν. πρῶτ. μ. ὄνομα. τοῦ μνησάσκω.

Μνησεύς, ὄνομα, ὄνομα. ἔλλ. κύρ. ὄν. Πλατ.

Μνησίβουλος, ὄνομα, ὄνομα. ἔλλ. κύρ. ὄν. Δημ.

Μνησιγένης, ὄνομα, ὄνομα. Μνασιγένης, ὄνομα, κύρ. ὄν. Δ. Λαερ.

Μνησιδῶμος, ὄνομα, ὄνομα. Μνασιδῶμος· ἔλλ. κύρ. ὄν. Δ. Ἄλ.

Μνησιδώρα, ἰων. Μνησιδώρα· ὀηλ. ἔλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.

Μνησι-δωρεῖω, ὄνομα. μνασιδωρεῖω· προσφίρῳ δῶρα ἐξ ἐνθυμοσύνης πρὸς ἀνάμνησιν χάριτος χρησάμ. παρὰ Δημ. σ. 531, 13.

Μνησιδωροῦ, ὄνομα, ὄνομα. ἔλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.

Μνησιέπης, ὄνομα, ὄνομα. ἔλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.

Μνησιέρχας, ὄνομα, ὄνομα. ἔλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.

Μνησιθίδης, ὄνομα, ὄνομα. 1) κύρ. ὄν. Δημ. 2) εἰς τῶν τριάκοντα τυράννων Ξεν. ἔλλ.

Μνησίθεος, 2· α) ὁ ἔχων εἰς τὴν μνήμην τοῦ τὸν θεὸν Πλάτ. Κρατυλ. σ. 394, ἀναφ. πρὸς κύρ. ὄν. 2) ὀηλ. ἐπὶ τοῦ φωτός· «ἀρχιεὺς ἡ μεγάλη» Διοσκ.

Μνησίθεος, ὄνομα. Μνασίθεος, ὄνομα, ὄνομα. ἔλλ. κύρ. ὄν. Δημ.

Μνησι-κακέω, ἐνθυμοῦμαι τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον ἐκάλουν Ἦρ. 8, 29, εἰδ. ἐπὶ πολιτ. κυμ.

μάτων καὶ ἐφορίστων· μηδὲν Θουκ. 3, 74· «αἶμα μὴ μνησικαχῆς» Ἀριστ. πλ. 590· «μὴ μνησικαχῆς» εἰ Φυλὴν κατέλαδες, πλ. 1140, ἐπὶ τῆς καθόλου τῶν περὶ τὸν Θρασύδουλον, οἵτινες ἐκέρχον ἀμνηστίαν κατὰ τὸν ὅσον τῶν ἐναντίων πεπραγμένων· τινὸς Ἀντιφ. 2, α, β· «τινὶ» «πράσω γὰρ οὕτω μνησικαχῆς βουλόμην» βεῖν Πλάτ. νόμ. 4, 706· «ἔδοξε μὴ μνησικαχῆς» ἀλλήλοισι τῶν γεγενημένων Ἀνδρ. 1, 81· «μὴ μνησικαχῆς τὸν βασιλέα αὐτοῖς τῆς σὺν Κύρῳ ἐπιστρατείας» Ξεν. Ἀν. 2, 4, 1· πρὸς τινὰ Δημ. 13, 101· «πρὶς τίνος Ἰσοκρ. 14, 14 ἀπώτ. Ξεν. ἔλλ. 2, 4, 30, Δημ. καὶ μετὰ

Μνησι-κάχημα, αἰσῶς, τὸ μνησικαχῆς Εὐστ.

Μνησι-κακητικός, 3^ο μνησικάκος· Ἀρρ. Ἐπιστ. Μνησι-κακία, ἡ ἀνάμνησις κακοῦ, ὃ ἐπαθεῖ τις· «μετὰ τρεῖς γενεάς ὄργην καὶ μνησικακίαν ἀναφέροντες ὅπερ τυραννίδος»· Πλούτ. ἡθ. σ. 860. Μνησι-κάκος, 2^ο ὁ ἐνθυμούμενος τὸ προσγινόμενον αὐτῷ κακόν, τὴν προσβολήν, ἀδικίαν Ἀριστοτ. ἡθ. 4, 3 καὶ μετγ. Μνησι-κλή, ἑοῦς, ὃ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ. Μνησι-κράτης, οὗς, ὃ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ. Μνησίλεως, ω, ὃ· υἱὸς Πολυδεύκους καὶ Φοίβης Ἀπολλ. καὶ κατὰ Σχολ. Λοκάρ. 511 Μνησίνοος, κατὰ Πάυσ. 2, 22, 5 Μνασίνοος. Μνησίλοχος, ὃ· 1) εἰς τῶν 30 τυράννων Ξεν. 2) πανθρός καὶ υἱὸς Εὐριπίδου καὶ συνηθ. Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀριστ. Δημ. ὄν. Μνασίλοχος Παυδ. Μνησιμάχῃ· θυγ. Δεξαμένου Ἀπολλάδ. Μνησίμαχος, ὃ ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας Ἀθην. καὶ συνηθ. ὄν. Μνασίμαχος, ἐπιγρ. Μνησινάη, ἡ ἀρχαῖος, ὄν. τῆς Λήδας Πλούτ. Μνησίνοος (μνάομαι, νοῦς), 2^ο φρόνιμος. Μνησίσιος, 2^ο ὁ ἀνήκων εἰς μνήμην, ἐνθύμησιν (ὡς τὸ κτήσιος ἐκ τοῦ κέκτημαι, κτήσιω) Θεογνώστ. καν. σ. 58, 4. Μνήσιος, ὃ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ. Μνησιόχῃ· θυγ. Ἀμφιδάμαντος Σχολ. Ἰλ. Μνησι-πήμων, 2^ο ἐνθυμῶν τὴν βλάβην ἢ τὰ παθήματα, ἢ ὁ προερχόμενος ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῶν παθημάτων—πόνος Λισχ. Ἀλ. 173. Μνησι-πασερῶ· μνησικακίᾳ Κλ. Ἀλ. στρ. Μνησιππος, ὄν. Μνασίππος Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ξεν. Μνησιπτόλιμα· θυγ. Θεμιστοκλέους Πλούτ. Μνησιπτόλεμος, ὃ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἰσ. Μνήσις, οὗς, ἡ ἀνάμνησις, ἐνθύμησις, ἡ λέξις ἀπὸ φαίνεται ἄγρ. ἀντ' αὐτῆς εὐγρ. ἡ μνήσις. Μνήσις, ἰδὸς, ἡ ὄν. εἰραίρας Ἀθην. Μνήσι-στέφανος, 2^ο ὁ ἐνθυμούμενος τοῦ στεφάνου, τὴν ἀμοιβὴν τῶν ἀγώνων—ἀγῶν Πινδ. ἀποσπ. 271, Βυργ. Μνησιστράτη· ὄν. Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ. Μνησιστράτος, ὃ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἰδ. φιλόσοφος τις, τοῦ ὁποῦ αἱ μαθηταὶ ἱκαλοῦντο Μνησιστράτου Δ. Λατρ. 9. Μνησι-τοκος, 2^ο ὁ ἐνθυμούμενος τὸν τοκετόν, ἢ ἀδικήσεις τίκτουςα, γόνιμος Ἰπποκρ. σ. 593, 3, διορθ. Κορ. κνησιτοκος. Μνησι-φάνης, οὗς, ὃ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ. Μνησιφίλος, ὃ· 1) Ἀθηναῖος τις Ἦρ. 2) Ἀθηναῖος ἀρχὼν Δημ. 3) Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πλούτ. Μνησι-χάρη, ἡ ἡδονὴ Ἠσυχ. volutatis. Μνήσκομαι· μνηνέσκειν Ἀνακρ. ἀποσπ. 69, 4. Μνήσκω, μ. μέλ. τοῦ μνηνέσκω. Μνήσκω, ὃ· υἱὸς Παίονος Ἰλ. Μνήστεια, ἡ ζήτησις γυναικός, ἀρραβώνισμα, ἐπιδικῶσις τινος Πλούτ. Κατ. ν. 30 παρὰ Πλάτ. Μεν. 239 γραπτὸν «εἴ τι ἐστὶν ἐν μνηστείᾳ» = ἐπιδικῶσις, ἀντ' τῆς γρ. ἀμνηστία. Μνήστειρα, ὄν. μνάστειρα· 1) ὄν. τοῦ μνηστήρ, ἡ μνήμην ἐμποιούσα, νοουτεούσα «ὅστις ἰδὼν καλὸς εἶχεν Ἀρροδίας μνάστειραν ἀδίσταν ὑπὸ πύλιν» Πινδ. Ἰ. 2, 5· 2) μνηστήρ, νόμψ, ἡν τις ζητεῖ Ἀνθ. 5, 176. Μνήστειον· δὲ μνηνέσκειν ἢ μνηνέσκεσθαι τινοῦ Δ. Ἀλ. βρη. 2, 5. Μνήστειμα, αὖτος, τό· τὸ ἀντικείμενον τῆς μνη-

στάσεως, ἡ νόμψ, ἡ γυνὴ Εὐρ. Φοιν. 533^ο «ἀλλ' ἂν ἐκπῶναι μνηστεύματα γυναικός» = ζήτησιν γυναικός, γάμον, Ἑλ. 1530^ο συνηθ. μετγ. πεζ. Μνήστεισις, οὗς, ἡ ζήτησις εἰς γάμον, ἀρραβώνισμα, μνηστεία Β. Ἀν. 107. Μνηστευτικός, 3^ο ὁ εἰς μνηστείαν, γάμον ἀνήκων, γλωσσ.

Μνηστεύω, μελ. μνηστεύω, παρκ. μνηνέσκειν—κα Διοδ. καὶ μετγ. ὄν. μναστειώ· μνάσκειν, ζητῶ γυναῖκα εἰς γάμον, ἀρραβώνιζομαι, ἀπειτῶ. Ὄδ. δ, 684^ο—γυναικα. συγατρία, σ. 270, Ἠσ. ἀποσπ. 73—πολλὰς Εὐρ. Ἀλκ. 723^ο νομνέομαι Θεόγν. 1108^ο καὶ ἐν πεζῷ μετ' ἀπαρ. «ἐμνήστευσεν τὴν Ἰάσονος γυναῖκα ἀναλαβὴν» Ξεν. Ἑλ. 6, 4, 37, Πλούτ. καὶ ζητῶ δι' ἐλ-λον· διὸ μέσ. ζητῶ δι' ἐραυτὸν γυναῖκα· «ὃ τὴν κόρην μνηνέσκειν» Λουκ. ὄν. 26 καὶ μετγ. καὶ παθ. ἐπὶ τῶν παρθένων, ὁπανδρεῖται—τινί, ἐκκλ. Ν. Δ. Ματθ. 1, 18^ο «γάμον μνηστεύειν» = κάμνειν γάμον—γάμος Εὐρ. Ἰ. Ἀ. 847^ο «τῷ καὶ ἀξιοῦντι θεῷ γάμον ἐμνήστευσαν» Ἀπολ. Ῥ. 2, 511^ο καὶ ἐν πεζῷ «τῇ δὲ συμπερόντα μνηστεύειν γάμον ἔκαπον» Πλάτ. νόμ. 6, 773^ο μετγ. ἐπιδικῶν, ζητῶ νῦν κατορθώσω τι—χειροτονίαν Ἰσοκρ. 8, 15^ο—τὸν πόλεμον—τὴν ἀρχηγίαν τοῦ πολέμου Πλούτ. Μάρ. 34^ο καὶ μέσ. «ἐαυτῷ τὸν διοσπότην» ζήτηται ἵνα κερδίῃ εἰς τὸ μέρος τοῦ τὸν διοσπότην Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθ. συν 23^ο καὶ μετ' ἀπαρ. Πλούτ. Κατ. 58, ἀνθιθ.

Μνηστή· ὄν. τοῦ μνηστήρος· μνηνέσκειν, ἀρραβωνιστικὴ—ἄλοχος = γυνή ἴδε μνηστής. Μνηστήρ, ἦρος, ὄν. μναστήρ, ὃ ὁ μνηστεύων γυναῖκα πρὸς γάμον, ἀρραβωνιστικός, συνηθ. ἐν Ὄδ. ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης «μη-τροῦς ἐμῆς μνηστήρης» Ὄδ. α, 368, Πινδ. Π. 9, 110^ο—γάμων Λισχ. Πρ. 742^ο «τοὺς Ἑλλήνας μνηστήρας» Θουκ. 1, 9, Πλάτ. Ἰων 335^ο ὁ ὑπομνηστικὸν, ὁ εἰς μνήμην ἀποκαλεῖται «ἐδ-κλεῖα μναστήρ ἀγῶνων» Πινδ. Π. 12, 24^ο ὁ ἐνθυμούμενος, ἔχων κατὰ νοῦν «εὐαὶν πολέμου μναστήρα» Ν. 1, 16^ο «ἐλαπίνης μνηστήρ» = μνημὴν Νύν. Ἰω. 6, 105, προεὐα, ἀποσπ. μνηστήρ. Μνηστήριος, 2^ο ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μνηστείαν ἢ τὸν μνηστήρα—δῶρα = δῶρα τῆς νόμψης Χρυσόδ. ἐκρ. 68.

Μνηστήρι-ώδης, 2^ο ὁμοῦ μνηστήρος—γέ-λως Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, σ. 196.

Μνηστήρο-κενία, ἡ ὁ φόνος τῶν μνηστήρων, μνηστήροφονία Εὐστ. Ὄδ. σ. 1303.

Μνηστήρο-κτόνως, 2^ο ὁ φονεύων τοὺς μνηστήρας Σχολ. Ἰλ. α, 38, Λοκάρ. 150.

Μνηστήρο-φονία, ἡ μνηστήροκτονία Ἀθην. 5, 192^ο οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ 22ον βιβλίον τῆς Ὀδυσσεύς Πλούτ. ἡθ. σ. 291.

Μνηστής, οὗ, ὁ μνηστήρ, μετγ.

Μνήστις, ἰδὸς, ἡ μνήσις, μνήμη, ἀνάμνησις τι-νος· «οὐδὲ τις ἦν δῶκεν μνήστις ἐμῇ» = εἰς ἐκεῖν· μετὰ περὶ δαίμονος Ὄδ. ν, 280^ο «ἴσαζέ κἀμοῦ μνηστὴν» = ἐνθυμῶν καὶ ἐμὲ Σωφ. Ἀλ. 511^ο «οὕτως ἐμὲ Γέλωνος μνηστὴς γέγονε» = οὕτως ἐνθ. = μνήστης, ἐπὶ τῷ τῷ Γέλωνι Ἦρ. 7, 198.

Μνηστορίας, τ, ὁ ἀκαιοδαιμόνιος τις θεμια-στοκλ. ἐκ. 1, 7.

μοῖραν ἀναπλήσης βίοιτοιο» = τὸ ὀρισμένον μέτρον τοῦ βίου, δ, 170, 18. ἐπὶ κακῆς μοῖρας, τύχης· ἐν 'Οδ. υ, 76, συνδέονται μοῖρα καὶ ἀμμορία· καὶ παρὰ τραγ. «συγερὰς μοῖρας τῆςδε κορήσας» Αἰσχ. Πέρσ. 873· «μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπέουχο» Αἰσχ. Ἀγ. 1441· καὶ θάνατος· «ἀεὶ μὲν πρό μοῖρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ», Ἀγ. 1239· «οὐ γάρ μοι μοῖρα πρὸς γε σοῦ πεσιν» Σοφ. Οἶ. τ. 376, καὶ συχνά· «ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλεῖα θανεῖν», Φιλ. 331· «ἀ δ' ἐρχομένα μοῖρα» = τὸ προσεγγίζον πεπρωμένον, ἢ προσεγγίζουσα εἰμαρμένη, Τρ. 847· «θανεῖν αὐτῷ μοῖρα Δελφικῇ ἔφει» Εὐρ. Ὀρ. 1656· «τίνι ὤλετο μοῖρα» = κατὰ τίνα τρόπον, ποῖον θάνατον ἀπέθανε, Φοιν. 1559· «μοῖραν θανάτου προσλήφεται», Μήδ. 981· «ἐξέπλησε μοῖραν τὴν ἐμουτοῦ» = ἐπλήρωσε τὸ χρέος τοῦ, τὸ πεπρωμένον 'Πρ. 4, 142· «σωματοῦ μοῖρην περίεις», 1, 121· «ὥπερ καὶ ἄλλη θεία μοῖρα ἀνθρώπῳ καὶ ὅτιον προσέταξε πράττειν» = θεία ἀπόφασις Πλάτ. ἀπολ. 33· καὶ συχνά καὶ παρὰ Ξεν. «θείας τινὸς μοῖρας· φύσει μετέχον» Πλάτ. Φαῖδρ. 230· «οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοῖρας», Τίμ. 41· «τῇ ἀγαθῇ μοῖρᾳ καὶ τύχῃ ἐπιτρέψαντες», νόμ. 12, 946· 3) πολιτικὴ μερίς, πολ. κόμμα· «τὸν Ἀθηναίων δῆμον πρὸς τὴν ἐξουσίαν μοῖραν προσεθήκατο» 'Πρ. 5, 69· 4) ἡ ἀνήκουσα ἐκάστῳ τιμῇ, ἐκτίμησις, τάξις· «ἐν οὐδεμιᾷ μοῖρῃ μεγάλη ἄγειν τιτῶ» = μὴ τιμᾶν τίνα 'Πρ. 2, 172· «ἐν μοῖρᾳ στρατιώτου τιμῶμαι» Ἀρχιλ. 78· «μεγάλῃν μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει» Πλάτ. Κρατ. 368· «ἀγιώτερον καὶ ἐν μείζονι μοῖρα», Κρίτ. 51· «ἐν τῇ τοῦ ἀγαθοῦ μοῖρᾳ ἔκαστος ἔστι» = ἐν τῇ τάξει τοῦ ἀγαθοῦ τιμᾶται, νομίζεται, θεωρεῖται ὡς ἀγαθόν, Φιλ. 54· «εἰς ἄλλην μοῖραν θετέον, αὐτοῦ» «κατατιθεῖς ἐν μοῖραις ἐλάττωσιν», νόμ. 11, 923· καὶ πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ περιγραφὴν ἑννοίας τινός· «ὡς ἐν παιδίᾳ μοῖρα» = ὡς ἀστέιον, νόμ. 2, 666· μοῖραν φιλίας οὐδεμίαν παρέχοντας = οὐδεμίαν φιλίαν, Φαῖδρ. 255· 5) στρατιωτικὴ μοῖρα, ἰδ. μόρα Πaus. pars, portio, fas, mors.

Μοῖρα, ἡ· θεὰ τοῦ πεπρωμένου, εἰμαρμένη, ἣν τις ἀπονέμει παντὶ ἀνθρώπῳ τὴν καλὴν ἢ κακὴν τύχην του· παρ' Ὀμ. εἶνε θείας φύσεως ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἂν καὶ αἱ γραφαὶ μοῖρα καὶ Μοῖρα πολλάκις συγχέονται ἐν τοῖς κειμένοις· ὁ πλ. ἀριθμ. μόν. ἀπαξ 'Ἰλ. ω, 49, πάντοτε δὲ ὁ ἐν. χαρακτηρίζεται δὲ «ὡς Μοῖρα θεοῦ» 'Οδ. λ, 292· «Μοῖρα θεῶν», γ, 269· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἑννοια τῆς εἰμαρμένης εἶνε ἔτι ἀόριστος, παρίσταται ἡ Μοῖρα ποτὲ μὲν ἀνεξάρτητος τῶν θεῶν, ποτὲ δὲ δευτερεύουσα αὐτῶν ὡς θεὰ τοῦ θανάτου 'Ἰλ. δ, 517, 'Εν γένει θεὰ τῆς δυστυχίας, ε, 613, Ζεῦσσε τότε τὰ ἐπίθετα κραταιή, κακὴ, ὁλοή καὶ συνδέεται μετὰ τοῦ θανάτου· «θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή», τ, 840· πρῶτος δ' 'Πρ. θε 218 ὥρισε τὸν ἀριθμὸν τῶν Μοιρῶν εἰς τρεῖς, αἱ ὀνομάζονται Κλωθώ, Λάχεσις καὶ Ἀτροπον, θεωροῦν αὐτὰς θυγατέρας τῆς Νυκτός ἢ (αὐτοῖς 904) θυγατέρας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θέμιδος, παρσαθ.

Μοιραγένης, ου, ὁ· Ἑλλ. κῶρ. ὄν. Πολύδ.

Μοιρ-ᾱγέτης, ου, ἰων. μοιρηγέτης· ἀρχηγός, ἡγεμὼν τῆς μοῖρας (εἰμαρμένης), ἐπίθ. τοῦ Διὸς

καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος Πaus. 5, 15, 5· «μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες» Ἀλκίφρ. «πολλῶν μοιρηγέται δακτυλοὶ» Ἀπολ. 'Ρ. 1, 1127.

Μοιραγός, α, ὁ· Ἑλλ. κῶρ. ὄν. ἐπιγρ. Μοιράδιος, 3· μοιρίδιος· τίσις Σοφ. Οἶ. β, 229, ἀμφ.

Μοιράζω· μοιράω.

Μοιραῖος, 3· α) ὁ δριῖζον τὴν εἰμαρμένην, τὸ πεπρωμένον· θεοὶ Ἀλκίφρ. 1, 20· β) ὁ ὑπὸ τῆς μοῖρας ὀρισμένος, ὁ διὰ τῆς τύχης διανεμόμενος· μέτος Μαν. 5, 8, Galat.

Μοιραῖως, ἐπίρ. κατὰ μοῖραν Πισικαν. 15, 4, 24.

Μοιράρχης, ου, ὁ· ἀρχηγὸς στρατιωτικῆς μοῖρας Βυζ.

Μοιράς, ἀδος, ἡ· ἔδε μοῖρις.

Μοιρασία, ἡ· μοῖρας, διανομή Βυζ.

Μοῖραςις, εως, ἡ· διανομή, διαμερίσις, μετγ.

Μοιράω, μελ. ἀσω, ἰων. ἤσω, παρσ. παθ. καὶ μέσ. μοιράωμαι· μοιράζω, διανεῶμαι, διαίρω, διασπῶ 'Παύλ. «μερίσαι ἡ διαλείν» μέσ. «μοῖραςαντο δ' ὀκναρδίοι κτήματα» Αἰσχ. 'Επτ. 889· «χαίτας ἐμοιρησαντο» = διέσπασαν τὰς χαίτας τῶν Ἀπολ. 'Ρ. 4, 1533· «ἐπὶ φλογὶ μοῖρῃ θεῶν» Νικ. Θερ. 51· «ἐκ θεῶν μοιρασμένη νόσος» = θεωροῦν νόσον Σχολ. Ἀπολ. 'Ρ. 3, 676· λαμβάνω τὸ μερίδιόν μου ὡς τὸ λαχεῖν 'Παύλ. μόν. παρὰ μετγ. μετὰ γεν. ἢ αἰτ.

Μοιρέας, ὁ· Ἑλλ. κῶρ. ὄν. Δ. Ααερ.

Μοιρ-γενής, 2· ὁ γεννηθεὶς ἐκ τύχης, ὁ ὑπὸ τῆς Μοῖρας κατὰ τὴν γέννησιν ἐκνοηθεὶς, καλὸς τυχερός· «ὁ μάκαρ Ἀτρεΐδην, μοιρηγενέ, δαδιδό-δακρον» 'Ἰλ. γ, 182.

Μοιρ-ηγέτης, ου, ἰων. καὶ ἐπ. μοιρογέτης Ἀπολ. 'Ρ. 1, 1127.

Μοιριαῖος, 3· ὁ περιέχων μίαν γεωμετρ. μοῖραν· διάστημα Πτολ. γεωγρ. 2, σ. 30.

Μοιρίδιος, 3 καὶ 2· ὁ ὑπὸ τῆς μοῖρας, τῆς εἰμαρμένης ὀρισμένος, προσδιορισμένος· ἀμφ. Πινδ. Π. 4, 255· παλάμα, 'Ο. 9, 38· «μοιρίδιον ἦν», Π. 1, 55· «μοιρίδια τίσις ἔρχεται» Σοφ. Οἶ. Κ. 228· δύνασις = ἡ δύναμις τῆς μοῖρας (τῆς εἰμαρμένης), Ἀντ. 941· «ἐν ταυτῷ φέγγει μοιρίδιον φθιμένους» Εὐρ. ἀποστ. καὶ παρὰ μετγ. Πλούτ. - μελέτη Ἀνθ. 9, 25.

Μοιρικτός, 2· ὁ κατὰ μέρος, μερίδια, μοιριαῖος Συναρ. Προκλ. ἐπίρ. - κῶς.

Μοῖριος, 3· μοιρίδιος Πινδ. ἀποστ. 24.

Μοῖρις, ἰδους, ἡ· διανεμημένη, μοιρασμένη ἰδ. ἴσου· λίτρα Νικ. ἀλ. 329, δι. γρ. μοῖρας.

Μοῖρις, ιος καὶ ἰδους, ὁ· 1) ἀγύπτιος βασιλεὺς 'Πρ. 2) Ἑλλ. συγγραφεὺς 3) γραμματικὸς τίς 4) ἄλλ. Ἑλλ. ὄν.

Μοῖριχος, ὁ· Ἑλλ. κῶρ. ὄν. Λουκ. Ἀνθ.

Μοῖρο-γνώμων ὄργανον, τό· ἀστρονομ. ἐργαλεὺς τῶν γεωμετρ. μοῖρῶν Πτολ.

Μοῖρο-γραφεύς, ἡ· γράφωμαι ὑπὸ τῆς μοῖρας· μοιρογραφεῖσθαι Καλλιμ. κ. Χρυσ. σ. 439.

Μοῖρο-γράφημα, τό· μοιρογραφία Καλλιμ. κ. Χρυσ. σ. 250.

Μοῖρο-γραφία, ἡ· α) περιγραφή τῶν μοῖρῶν (μερῶν), μετγ. β) τὸ ἔργον τῆς Μοῖρας γραφῆς τοῦ πεπρωμένου ἐκάστῳ Νικήτ. Βυζ.

Μοῖρο-δοκῶ, λαμβάνω μέρος· «μέρους μετὰ λαθεῖν» Σουτ. Ἀρπυρ.

Μοιρόδωρος· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Μοιρο-θεσία, ἡ· ὁ προσδιορισμός τῶν γενο-
 μένων μοιρῶν Προκλ.
 Μοιροκλήσις, ὅς, ἑσως, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ.
 Μοιρο-κράντας, 2· ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας (εἰμαρ-
 νῆς) αποφασισμένος, τετελεσμένος· - ἡμαρ
 Νηχ. Χο. 603· - θεσμός, Εὐμ. 370.
 Μοιρο-λαχέω, διανεμὸν διὰ κλήρου τὰ μέρη,
 Μοιρολάω Πολυδ. 8, 136, ἀρχ. λεξ. πρὸλ.
 μοιρολογέω, μοιροδοκέω.
 Μοιρο-λέκτες, οὐ, ὁ μοιρολόγος Πλανούδ.
 Μοιρο-λογέω, πρὸ λέγω εἰς τινα τὴν μοῖραν
 τὴν, μετγ. Μέσ. ἐμοιρολογησάμην = προσέφησα
 τῇ μοίρᾳ μου Ψευδο-Καλλισθέν.
 Μοιρολόγος, 2· ὁ πρὸ λέγων τὴν τύχην, μετγ.
 Μοιρολογέω· 1) διανεμὸν διὰ κλήρου, μοι-
 ρῶν Πολυδ. 7, 135· 2) ἔχω, λαμβάνω μέρος,
 μοιρολόγησι, κακοῦ τινος, ἀρχ. λεξ. Πολυδ.
 Μοιρολόγησις, οὐ, ὁ καὶ
 Μοιρολόγος, 2· ὁ λαμβάνων μέρος, μέτοχος,
 μοιρολόγησις, ἰδ. κακοῦ τινος· ἐπὶ τῶν μετεχόντων
 μοιρολογημάτων Πολυδ. 8, 136· «οἱ μὲν διανεμό-
 μενα νημάτων καὶ μερισταὶ καὶ μεριταὶ καὶ μοιρο-
 λόγιοι, οἱ δὲ διανεμόμενοι δατηταὶ» Πολυδ. αὐτόθι·
 ὁ μοιρολόγος, οἱ τὰ κοινὰ διαιροῦντες· Πασχ.
 Μοιρο-νομός, 2· ὁ διανεμὸν τὴν τύχην τῶν
 ἀνθρώπων· - θεός· Ἀριστέϊδ. τ. 1 σ. 298.
 Μοιρο-φύρητος, 2· ὁ ὑπὸ τῆς μοίρας κομι-
 νῶν, ὃν ἔφερον αἱ μοῖραι Ἑτ. Μ. σ. 511, 31.
 Μοῖρᾶ, οὐς· Ἑλλ. θηλ. κύρ. ὄν. Ἀνθ. Παλ.
 Μοῖρα, ἡ, αἰολ. καὶ δωρ. ἀντὶ Μοῖσα.
 Μοῖρατος, 3, αἰολ. καὶ δωρ. ἀντὶ Μοῖσατος.
 Μοῖρᾶτος, ὁ· χάρις, τὸ ἴσον, ὅμοιον Σικελ. «μοῖ-
 ρᾶν ἀντὶ μοῖτου» = χάριν ἀντὶ χάριτος, ἴσον ἀντὶ
 τούτου· Πούχ. mutus.
 Μοῖρᾶ-ἀγρίον, τό· συνηθ. πλ. = τὰ ἀποτινύ-
 ναι ὑπὸ τοῦ ἐν μοιχαίᾳ ἀγρευθέντος, ἡ· τὰ
 ἐν τῇ ἀγρίωσις. ὅ ἐστι συλλήψεις, μοιχῶν ἐκ-
 τινέμενα· Εὐστ. ποιητὴν ἦν οἱ ἐπ' αὐτοφώρῳ
 συλλαμβανόμενοι μοιχοὶ ἀπέτινον· «μοιχαῖρι»
 Ἑλλην. Ὁδ. θ. 332.
 Μοῖρᾶ-ἄνω μοιχᾶ· «ἀπολάστων γυναικῶν ἐκ-
 τινέμενα» Σουῖδ.
 Μοῖρᾶ-ἄνω μοιχᾶς, μοιχαλὶς Τζέτζ.
 Μοῖρᾶ-ἄνω μοιχᾶς, 2 Πέτρ. ἐπιστ. 2, 13,
 τὸ γρ. μοιχαλίδος ἀντὶ μοιχαλίας.
 Μοῖρᾶ-ἄνω μοιχᾶς, ὁ· μοιχικός, μοιχὸς Χρυσόστ.
 Μοῖρᾶ-ἄνω μοιχᾶς, ἰδός, ἡ· 1) πόρνη, μοιχευομένη (Μο-
 ρῶν μοιχεύει) γυνή, μετγ. Ν. Δ. εἰ. γρ. μοι-
 χαλὶς Ἀρκάδ. 31· ἐπιθ. - γενεὴ Ν. Δ. 2) μοι-
 χῶν· ὡς μοιχαλίας.
 Μοῖρᾶ-ἄνω μοιχᾶς· οἱ ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ βασι-
 λῆος ἀλλοιωθέντες τὰ ἦθη καὶ τὴν εὐσέβειαν,
 ὡς ἐκφράζειν τὸν ἄθετον αὐτοῦ τέταρτον
 ἄνθρωπον Θ. Στοῦδ. σ. 832.
 Μοῖρᾶ-ἄνω μοιχᾶς, ὁθλ. τοῦ μοιχῆς, μοιχαλὶς Αἰσχ.
 παρ' Ἀθην. 5, 220, moecha, ἐπιθ. - γυνή
 τῆς.
 Μοῖρᾶ-ἄνω μοιχᾶς, οὐ, ὁ· μοιχὸς Μαν. 4, 305.
 Μοῖρᾶ-ἄνω μοιχᾶς, 1) μοιχῶν, πρῶτον μοιχεύων, ἀπά-
 γων γυναικα ὑπανδρὸν καὶ διαφθείρω αὐτὴν (συγ-
 γαμῶμαι μετ' αὐτῆς), καὶ γεννῶ. ἐπὶ πάσης πα-
 τέρου ἐπιμέλειας μετὰ γυναικός· ἔτι δὲ ἀπά-
 γων, μετγ. μετφ. «μοιχῶν τὴν θαλάσ-

σαν» = πανούργως καὶ παρανόμως καταλαβέ-
 νειν, σφετερίζεσθαι θολῶς τὴν ἐπὶ θαλάσσης κυ-
 ριάρχην θαλασσοκρατοῦντος ἄλλου Ξεν. Ἑλ.
 1, 6, 15· πρὸλ. μοιχῶν. Ἐν γέν. νοθεύω, μετγ.
 2) ἀμετῶ. εἶμαι μοιχός, πρῶτον μοιχεύων καὶ
 αἰσ. Ν. Δ. πολλὰκις.

Μοιχεύω, ἡ· τὸ ἐγκλημα τοῦ μοιχοῦ ἢ τῆς
 μοιχαλίδος Ἀνθ. 4, 10, πλ. Πλάτ. πολιτ. 4,
 443 καὶ μετγ. Πλούτ. «μοιχεύεται εἰσι δύο» καὶ
 γὰρ γυνὴ ἢ ὑπανδρὸς ὅπου ἂν πορνεύσῃ, μοιχεύα
 ἔστι τῆς ἰδίας γυναικός· Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 368.

Μοιχευτήρ, ἡρος, ὁ· μοιχός, καὶ

Μοιχευτής, οὐ, ὁ· μοιχός Μαν. 4, 305, adulter.

Μοιχευτός, 3· ὁ μοιχευόμενος· - λέξη Μανεθ.

Μοιχευτρία· θηλ. τοῦ μοιχευτήρ Πλάτ. συμπ.
 191, moecha, adultera.

Μοιχεύω· μοιχᾶν, εἶμαι μοιχός, ἀμετῶ· Ἀριστ.

ὄρν. 793 καὶ - τινά, 558, Πλάτ. πολιτ. 2, 360·

- γυναικα Αἰσ. 1, 4· 3, 66· ὁ Καλλικρατίδης

εἶπε περὶ τοῦ Κόνωνος «μοιχεύει τὴν θάλασ-

σαν», ὅπου ὁ Πλούτ. ἐξηγεῖ· «αἰσχρῶς καὶ κρύφα

πειρᾶν καὶ παραβιάζεσθαι τὴν θάλατταν» (πρὸλ.

μοιχᾶν) συχνά περὰ μετγ. Λουκ. καὶ παθ. «μοι-

χευομένη ὑπὸ τινος» Ἀθην. 13, 578.

Μοιχή, ἡ· μοιχαλὶς Εὐστ. Ὁδ. α. 1701, 24.

Μοιχίατος, 3· μοιχίδιος, μετγ.

Μοιχίδιος, 3· μοιχικός Ἀλλ. 1. Ζ. 12, 16, ἰδ.

ὁ ἐκ μοιχείας γεγεννημένος, ὁποδολιμῆτος, νό-

θος Ἦρ. 1, 137, adulterius.

Μοιχικός, 3· α) ὁ εἰς μοιχεύων, μοιχόν, μοι-

χαλίδᾳ ἀνῆκων· - λέκτρα Φωκυλ. 196, καὶ συ-

χνά Πλούτ. - διαβολαὶ = ἕνεκα μοιχείας Λουκ.

διαβ. 14· «τὰ μοιχικά = μοιχεύονται Φιλοπ. 7· 6)

ὁ ἐπιρρηπὴς εἰς μοιχεύων Πλούτ. ἐπὶρ. μοιχι-

κῶς = μετὰ τρόπον μοιχικόν (ἴδιον μοιχῶν), ἑκκλ.

Μοιχικός, 3· μοιχικός· - λέκτρα Ἀνθ. 5, 302.

Μοιχίς, ἰδός, ἡ· μοιχῶς· λέξ. μετγ. πρὸλ. Λο-

δέκ. εἰς Φρόν. 452.

Μοιχο-γέννητος, 2· ὁ γεγεννηθεὶς ἐκ μοιχείας,

υἱὸς μοιχαλίδος, νόθος, ἀρχ. λεξ.

Μοιχο-ελέγκτης, ὁ· ὁ ἐλέγχων τοὺς μοι-

χοὺς Θ. Στοῦδ. σ. 242.

Μοιχο-ζευκτής, οὐ, ὁ· ὁ ζευγνύων εἰς γά-

μον τοὺς μοιχοὺς Θ. Στοῦδ. σ. 224.

Μοιχο-ζευκτικός, 3· μοιχοζευκτοῦ ἴδιος

Θ. Στοῦδ. σ. 239.

Μοιχο-ζευξίς, ἡ· ἡ μετὰ μοιχοῦ οὐζευξίς Θ.

Στοῦδ. 242.

Μοιχο-κίναϊδος· ἀνακίδης μοιχός· Λουκιλ.

σατυρ. 30, 19.

Μοιχο-κοινωνία, ἡ· κοινωνία, οὐζευξίς μοι-

χῶν Θ. Στοῦδ. σ. 243.

Μοιχο-κτόνος, 2· ὁ φονεύσας μοιχόν ἢ μοι-

χαλίδᾳ Γρ. Νεξ.

Μοιχο-κέρωνος, 2· ὁ ἐπικυρώνων τὴν μοι-

χεύων· - σύνδοξος Θ. Στοῦδ. σ. 252.

Μοιχο-ολέτης, οὐ, ὁ· ὁλετήρ μοιχοῦ ἢ μοι-

χῶν, μοιχοκτόνος Γρ. Νεξ.

Μοιχο-ληπτία, ἡ· ἡ ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλήψις

μοιχοῦ Β. Ἀν. 21.

Μοιχο-λήπτης, 2· ὁ ἐπ' αὐτοφώρῳ συλλαμβανόμενος μοιχός· «τὰ μοιχολήπται» = μοιχαῖρια

Σχόλ. Ὁδ. 6, 332.

Μοιχός, οὐ, ὁ· 1) ὁ πορνεύων μετὰ ξένης ὑπᾶν-

δρου γυναίκης, καὶ καταφρονῶν τὴν ἰδικήν του Σοφ. ἀποσπ. 708, Ἀριστ. θεσμ. 343· 2) εἶδος κουράς, τῆς κεφαλῆς μέχρι δέρματος, ὁμοίας τῇ γεννημένη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ συλλαμβανομένου ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχοῦ· «κακαρμένος μοιχὸν μίφ μαχαίρα» Ἀριστ. Ἀχ. 814· πρὸλ. κήπος, 2, καὶ μάχαιρα, 1· (κατὰ τινες συγγ. πρὸς τὸ μίχῳ, mejo, κατ' ἄλλ. ὁρθότ. πρὸς τὸ μοχός, μόχιος ἢ πρὸς τὸ αἰφάω), ποσечус, adultor.

Μοιχασύνη, ἢ μοιχεία Μαν. 4, 394.

Μοιχο-συν-δρομία, ἢ μοιχῶν συνδρομή Θεοδ. Στουδ. σ. 246.

Μοιχο-σύν-δρομος, 2· ὁ συντρέγων, ὑπερασπίζων τοὺς μοιχοὺς Θ. Στουδ. σ. 255.

Μοιχο-σύν-οἶκος, ἢ μοιχῶν σύνοδος Θ. Στουδ. σ. 274.

Μοιχο-σύστατος, 2· ὁ ἐκ μοιχῶν συσταθείς, συγκείμενος· -οἰκονομία = ὑπὲρ τῶν μοιχῶν συνηγορούσα Θ. Στουδ. σ. 249.

Μοιχό-τροπος, 2· ὁ ἔχων ἥθη (καὶ τρόπους) μοιχοῦ Ἀριστ. θεσμ. 392.

Μοιχο-τύπη, ἢ μοιχάς, μοιχαλῖς, (ἔσχημα κατὰ τὸ χημαιτύπη) Ἠσύχ.

Μοιχώδεις γυναῖκες· μοιχαλίδες Πτολ. καρπ. σ. 47.

Μοχλός, ὁ· μοχλός, διαλεκτ.

Μόλαρχος, ὁ· πτωχός τις ἐν Κλεωναῖς τῆς Νεμεῆας φιλοξενήσας τὸν Ἡρακλεῖα Ἀπολλοδ.

Μόλας, ὁ· υἱὸς Δευκαλίωνος, πατὴρ Μηριόφου Ἰλ.

Μολγης, ὁ· μολγός.

Μόλγινος, 3· ὁ κατεσκευασμένος ἀπὸ δέρμα βοός· -ψωσητῆρας Πολυδ. 10, 137.

Μολγός, οὗ, ὁ· σάκκος ἢ ἀσκή· ἐκ δέρματος βοός κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ταραντίνων Πολυδ. 10, 187, bulga, culcus. Παρ' Ἀριστ. Ἰππ. 957· «ἀλλ' ἐὰν τούτῳ πίθῃ, μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε», ἢ λέξεις ἦν δυσνόητος καὶ αὐτοῖς τοῖς ἀρχαίοις, οἵτινες ἐρμηνεύουσι «πένης παρὰ τὸ ἀμέλγεσθαι καὶ ζημιοῦσθαι», τρόπον τινὰ ὁ ἀμελγόμενος, ἢ ἀμολγός, ἀμολγοῦς δὲ τοὺς ἀμέλγοντας τὰ κοινὰ· ἢ «κλέπτης τῶν δημοσίων», κοιν. καταβόρα· ἀλλ' ὁμοῦ φαίνεται ἐκ τῆς ἀντιθέσεως «ψαλὸν γενέσθαι μέχρι τοῦ μυρρίνου» ὅτι ἡ λέξις ἔχει διπλὴν σημασίαν. Ἀ· κατὰληπτοὶ εἶνε αἱ ἐρμηνεῖαι διὰ τοῦ γλαυκός, βραδύς· ὁ Σχολ. ἀναφέρει ἐκ τοῦ Ἀριστ. «αἰνεῖν μολγόν» = «ἰσχυρὸν ὄρεσιν» πρὸλ. Πολυδ. αὐτόθι.

Μολεῖν, ἀνρ. β. τοῦ βλώσκει, ὅπερ ἀντὶ τοῦ μλώσκει, ὡς καὶ ὁ παρκ. μέμλωκα ἀντὶ τοῦ μέμλωκα, μελ-μολοῦμαι· ἔρχομαι, ὑπάγω· «πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ ἦναι» Ἰλ. ιω, 781· «δεῦρα μολόντες» Ὀδ. γ, 44, καὶ συχνά· καὶ ἐπὶ τῶν νεῶν, «δεῦρα μολοῦσαι» Ἰλ. σ, 720· «ὅθ' ἔχρ μέμλωκε μάστιγα ἡμῶν» = ἐπροχώρησεν ἡ ἡ· Ὀδ. ρ, 190· «ἐν ναυαὶ μόλον παρ' Αἰτναῖον ἑσινον» Πίνδ. Π, 3, 68· «μόλεν ἐς ἀνδρῶν ὁμιλον», Π, 10, 45· «ὁπίω οἴκαδε μόλοι», Ν, 3, 60· «σπλάγγων ὑποματέρος ἐς αἴγλαν μόλεν», ι, 36· πρὸλ. Εὐρ. Φοιν. 1591· ὁ ἀνρ. β' συνήθως παρὰ τραγ. ἐν τροποποιημένῃ σημασίᾳ· εἰς Ἀἰθίαν Αἰσχ. Πρ. 1030, καὶ μεθ' ἀπλῆς αἰτ. «γῆν μόλόντες Ἑλλάδα» = εἰς ἑλληνικὴν χώραν ἑλθόντες, Περσ. 795· καὶ μετφ. «οὐ πύποτ' ἤβ-

χουν ξένους μολεῖσθαι λόγους ἐς ἀκοὴν Πρ. 691· «τὰνδρός ἀντίον μολεῖν» Σοφ. Τρ. καὶ ὁ μέλ. Οἶ. Κ. 1739· ἡ μετχ. τίθεται παρὰ τις περιγραφικῶς, «σοὶ φασὶν αὐτὸν εἰς Λ. ἑλθεῖν, μολόντ' αἰτεῖν ἀπαλθεῖν τὰ», 1166· μ' ἐπίσκεψαι μολών», Αἴ. 841· καὶ μετφ. σάρκα ἐμὴν ἔλαος ἔμολε ματρός» Εὐρ. 1294· «οἷα μάχης μολεῖν τινι», Ἰ. Α. 11· «οἱ» ἔχθρας τῶς καὶ φόνου μολών», Ὀρ. (πρὸλ. διὰ)· «εἰς ὑποπτα μὴ μόλοις ἐμοί», 315· καὶ μετφ. παρκ. «πολεμίων μεμολοῦσιν», Ἰ. Α. 629, Ἀριστ. Λυσ. 984, ἔνθα λέει Ἀκαδαιμόνιος· πρὸλ. Πλούτ. ἀπ. Δ. 208· καὶ συχνά ἐν Ἀνθ. σπαν. ἐν τῷ ἀπ. ζῳ, «μόλωσι» Ξεν. Ἀν. 7, ι, 33· παρὰ Ἰστοδωρ. ἔκφρ. 128 καίτι μολοῦντος· καὶ ἡ λησα παρὰ μετφ.

Μολεύω· κύπτω τὰς παραφυάδας (αὐτομολοῖσθαι) καὶ μεταφυστύνω Πολυδ. 7, 140.

Ἠσύχ. μολοῦσι, παρὰ Θεοφρ. δι. γρ. μολοῦσι.

Μολεῖω· βλώσκει· ἔδε μολεῖν ἐν τέλει, μετφ. Μολεῖω-αχόθης, 2· βαρὺς ἐνεκα μολύδου, λυθωμένος· στάθμη Ἀνθ. 6, 103.

Μολιδόδαινα, ἢ· μολύδδαινα.

Μολιδόδικός, μολιδόδινος κτλ. ἔδε μολύδδαινα μολύδδινος κτλ.

Μόλιδδός, ὁ· ἔδε μολύδδός καὶ τὰ σύνθετα.

Μολιδεός· οὗς, 3· μολύδδινος, ὁ ἐκ μολύδδου· «μολιδὴ στρατὰ» Σιζτ. Ἐμπ. π. φασ. 2, 1.

«μολιδεὶ στέγας» Δ. Σικ. 210· «εἰς μολιδεὶ κεραμίδας» Ἀθην. 14, 621, ἐνθα ἡ ἔαρ. γρ. λυθὴν, plumbeus.

Μολιδόδινος, τό· ὅπακ. τοῦ μόλιδδου, μετφ. Μολιδόδιον, τό· ὅπακ. τοῦ μόλιδδου, μετφ.

Μόλιδδός, π. ὁ· «μολύδδός» «μόλιδδός» ὡς ἐκ αἰχμῇ· Ἰλ. λ, 237 καὶ μετφ. π. «ἡ μολύδδός» Ἀνθ. 9, 723, καὶ παρὰ μετφ. πεζοῖς ἐνίοις.

Μολιδό· σφιγγίης, 2· ἐσφιγγόμενος, διεμύδδων Ὀπκ. κυν. ι, 155.

Μολιδό-υργός, ὁ· μολύδδουργός Πρὸλ. σ. 1.

Μολιδόους· ἔδε μολιδέος.

Μολιδό-χαλκος, ὁ· μολύδδχαλκος.

Μολιδόω· μολύδδω, μετφ.

Μολιδόνη, ἢ· γυνὴ τοῦ Ἀκτορος, γεννησασα τοῦ Ποσειδῶνος τὸν Κτεάτην καὶ Εὐρυτόν Ἰστοδ. ἀποσπ. 14 (27), Berg.

Μολισνίδης, ὁ· ἔδε Μολίων.

Μόλις, ἐπίρ. μεθομ. τόπ. ἀντὶ τοῦ μόγις (μόλος, moles)· μέδυστολιαν, μετὰ κόπου ἦτορ Ξεν. παρ' Ὀμ. πανταχοῦ μόγις καὶ παρὰ Πλάτ. τινι ἐπικρατεῖ τὸ μόγις· «θυραῖος ἔστω πόλις οὐ μόλις περὶν» = πολὺ πλησίον Αἰσχ. 826, Σοφ. συχνά· «ἐξερῶ, μόλις δ' ἔρῳ», 328· ἀλλαχοῦ ἡ γραφὴ σαλεύει μεταξὺ μολίς καὶ μόγις· «μαστεύων σε κιχάνω μόλις» Ἰλ. 603, καὶ συχνά, Ἀριστ. θεσμ. 447· «μολίς καὶ βραδείας» Λουκ. ὅν. 2.

Μολίσκος, μόν. παρὰ τοῖς γρμ. σχηματ. τοῦ δор. ἔμολαν, μολεῖν.

Μολίων, ὄνος, ὁ· 1) Τρώς τις ἡνίοχος τοῦ Θυμειδίου Ἰλ. 2) Μολίωνος, τῶς, Κτεάτης Εὐρυτος Ἰλ. Πίνδ. τινὲς νομίζουσι τὸ ὄν. τρων. ἄλλ. μητρωνυμικόν, καὶ ἄλλ. ἀπλοῦν

πλ. ὅπερ διὰ τοῦ μαχητῆς ἐρμηνεύουσιν πρὸλ.
Ἰπέρων. παρὰ μετν. πατρων. Μολιανίδαι
Ἀπολλῶδ. 2, 7, 2, Πλούτ. ἡθ. σ. 400.
Μολόδρια, τὰ τὰ τέκνα τῶν ἀγριοχοίρων
ἄλλ. Ἰ. Ζ. 7, 47, Ἠσὺχ.
Μολοδριο-τρόφος ὁ τρέφων μολόδρια; Μ.
Ὡς τ. Α. σ. 92.
Μολοδρίε-θλ. τοῦ μολοδρίτης (;)
Μολοδρίτης, οὐ, ὁ ἀγριοχοίρας, γουρουνό-
πουλον - ὁ; ἄλλ. Ἰ. Ζ. 7, 47.
Μολοδρός, οὐ, (μολεῖν, βράβ), ὁ ὁ ἐπὶ τὴν
βράβαν (ἐρχόμενος) μολών, ἐπαίτης, παράσιτος,
γαστριμαργος, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ μῶλως, μωλό-
νω (mollis) Ὁδ. ρ, 219 πρὸλ. Δυκόφρ. 775.
«μολοδρός καὶ ἀνέστιος» Νικήτ. - παρὰ Νικ.
Ὁρ. 662 «πεδύσσα μολοδρὴ βίσα ὑπαργήμασα»
= χαμηλὴ, ταπεινὴ μόλις αὐξανόμενη, δι. γρ.
μολοδρὴ = μολοδουσίδη.
Μολόσις, εντος, ὁ ποταμὸς τῆς Βοιωτίας Ἰπρ.
Μολόουρος, ἡ δαίχλωρος, πάντοτε αἰθα-
λῆς, εἶδος θάμνου Νικ. ἀλ. 147, ὁ Ἠσὺχ. ἐξη-
γ. «ἀσφοδὶλος καὶ ὀλόσχινος».
Μόλος, ὁ ἔσ μῶλως.
Μολοσίαι, ἀττ. Μολοτία (Μολοσάς), ἡ χώ-
ρα ἐν Ἰπείρῳ Πίνδ. Στραβ.
Μολοσσ-ισμός, ὁ πῶς ἐν τῇ μετρικῇ Διο-
μήδ. Συν. λξξ. Ἐλ. Κουμαν.
Μολοσσικός, 3, ἀττ. μολοσσικός ὁ ἐκ τῆς
Μολοσσίας - κῶων = μανδρόσκυλον, εἶδος μεγά-
λου κύνος τῶν ποιμένων Ἀθήν. 12, σ. 540, καὶ
ἄλλως Μολοσσικός Ἀριστ. Θεσμ. 416.
Μολοσσίς, ἰδος, ἀττ. μολοσσίς ὀηλ. τοῦ Μο-
λοσσός - κῶων Πολυδ. 5, 39 ἡ Μολοσσίς, θηλ.
γῆ = Μολοσσία Πλούτ. ἡθ. σ. 297.
Μολοσσός, 2, ἀττ. Μολοσσός κατ. τῆς
Μολοσσίας Ἀισχ. Πρ. 829 - κῶων = εἶδος μεγά-
λου κύνος, μανδρόσκυλον Ὁππ. κυν. 1, 375 -
πῶς = μετρικὸς πῶς συγκαταμένους ἐκ τριῶν μα-
κρῶν συλλαβῶν (---) Δ. ἄλλ.
Μολοσσός, ὁ 1) υἱὸς Πύρρου καὶ Ἀνδρομά-
χης Εὐρ. 2) Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πλάτ. Παισ.
Μολοσσ-σπόνδισις, ὁ πῶς ἐν τῇ μετρικῇ
Διομήδ. Συν. λξξ. Ἐλ. Κουμαν.
Μολοδμαι, κελ. τοῦ βλώσκω ἔδα μολεῖν.
Μολουριάς, ἄδως, ἡ Μαλουρία.
Μολουρίς, ἰδος, (μολεῖν οὐρά) ἡ εἶδος ἀκρί-
δος ἡ βατράχου «μολουρίδας, βατραχίδας καὶ
τῶν σταχῶν γόνυατα» Ἠσὺχ. ἐν Ἐτ. Μ. «με-
λουρίς», παρὰ Σουῖδ. μολορίς.
Μολουρίς, ἰδος βράχος ἐν τῇ Μεγαρικῇ θα-
λάσῃ, ἐξ οὗ κατέπεσαν ἡ Ἰνῶ εἰς τὴν θά-
λασσαν Παισ. 1, 44, 7, 8 ἔτι καὶ Μολου-
ρίδας Ἀνθ. 7, 496, 4 καὶ «τὸ Μολουρίον» Ζη-
νόδ. 4, 38.
Μολουρίς, ὁ εἶδος ἄφως Νικ. Ὁρ. 491.
Μολούω μολεῖω.
Μολόχη, ἡ μαλάχη.
Μολόχινος, 3 α) ὁ ἐκ μολόχης, ὁ ἔχων τὸ
χρῶμα ἡ τὸ ἄνθος τῆς μολόχης Ἀρρ. περιπλ.
σ. 5, 28, 29.
Μολόχινος, τὰ μαλάχων.
Μολοχίτης, οὐ, ὁ λίθος μαλαγίτης = λίθος Κ-
λων χρῶμα μολόχης Πλίν. Ἰ. Φ. 37, 8, 36.
Μολοχόρας, οὐ, ὁ Μολοχίσις τις Ἰπρ.

Μολπαδία, ἡ 1) Ἀραζῶν τις Πλούτ. Ὁρ. 27, 2) θυγ. Σταφύλου Διόδ.
Μολπάζω μιλπω, ψάλλω Ἀριστ. βᾶτρ. 379.
Μολπατος, 3 ὁ ἀνέκων εἰς μολπὴν, φωματι-
κός - αἰοῖα Ἀνθ. 7, 712.
Μολπάς, α, ὁ Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἰπγρ.
Μολπαστής, οὐ, ὁ ψάλτης, αἰδοῖς, χορευτῆς
Ἀνθ. 8, 155, συμπαικτής Ἠσὺχ.
Μολπάστρη, ἡ μολπάστρια, Ἠσὺχ. συμ-
παίκτης.
Μολπάστρια ὀηλ. τοῦ μολπαστῆς.
Μολπή, ἡ ᾠδὴ, ἄσμα καὶ χορὸς πρὸς τιμὴν
θεοῦ τινος «ὁ δὲ πανηγύριος μολπὴ θεὸν ἰλᾶ-
σκοντο» Ἰλ. α, 472 παιδιὰ Ἀθην. 1, 14 ὁ-
νον ἄσμα, τραγούδιμα «μολπῆς τε γλυκερῆς
καὶ ἀμόμονος ὄρχηθμοιο» Ἰλ. ν, 637 «μολπὴ
τ' ὄρχηστὸς τε» Ὁδ. α, 252, αἵτινα ἀναθήματα
δαίτός· καλοῦνται, ἔνθα ὡς καὶ ἐν Ὁδ. ψ, 145
διακρίνεται ὁ χορὸς πρὸλ. Ἰσ. θε. 69 «μολπὴ
τ' ἰσχυρὴ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο» Ἰλ. σ 572
καὶ ἐπὶ τοῦ ἔσματος τοῦ συνοδεύοντος τὸ παι-
γνίδιον τῆς σφαίρας Ὁδ. ζ, 101 ἄσμα καὶ
παρὰ Πινδ. «Ἀπολὼνι μολπῆ» Ὁ. 1, 102 «λύ-
ραι μολπαὶ τε γυγνώσκοντες» Ὁ. 6, 97 «θεῶν
καταπνέει Παιθὼ μολπᾶν» Ἀισχ. Ἀγ. 108 «οὐ
μολπᾶν σύριγγος ἔχων» = ἤχον Σοφ. Φιλ. 213,
ὡς καὶ «παρὰ χέλους ἐπτατόνου μολπᾶν» Εὐρ.
Ἰπρ. μ, 684 «τοίαν ἔλιπες μολπᾶν μελίων αἰο-
δοίς» Ἀλκ. 455 καὶ συχνὰ «μολπαὶς κλαδὶν
τινα» Ἀριστ. βᾶτρ. 383 «μολπὴν ἀνεγείρεις»
370 ἐν τῷ πεζῷ μετν. Λουκ. περὶ ὄρχης. 23.
Μολπηθόν, ἐπὶρ. μετὰ ᾠδῆς, φωματικῶς = ἡχὴ
κίλαδος Ἑλλήνων πέρα μολπηθὼν εὐφρόνησιν
Ἀισχ. Πέρσ. 381.
Μολπηστής, οὐ, ὁ μολπαστής.
Μολπητής, ἰδος, ἡ, ὅρ. μολπατής ψάλτρια,
χορευτρία «ἰστων κερκίς» Ἀνθ. 6, 288.
Μολπητήρ, ὅρος, ὁ μολπαστής ἔδα μελῆτιωρ.
Μολπία θυγ. Σκεδάσου Παισ.
Μόλπις, ἰδος, ὁ Ὀλυμπιονίκης τις Παισ.
Μολπός, οὐ, ὁ αἰδοῖς, ποιητής, ὁ μολπῶν Ἠσὺχ.
Μολυβδαίνα, ἡ 1) μολιβδία, κομμάτι μολύ-
βδου, ὅπερ δίνεται εἰς τὸ ἀγκιστρον ἵνα κατα-
βυθίζεται τοῦτο εἰς τὸ ὕδωρ ταχύτερον «ὁ πρὸς
τῇ ὀρμῇ καὶ τῷ ἀγκίστρῳ περιθίμενος μόλιβδος
διὰ τὸ θάττον καθικνεῖσθαι» Εὐστ. «μολυβδαίνῃ
ἰκλῇ ἐς βυσσὸν ὥρουνεν» Ἰλ. ω, 80 2) μολυ-
βδὴν σφαῖρα, ἣν ἔριπτον διὰ τῆς χειρὸς «μο-
λυβδαίνας χερμαδίους ἀράγδην ἔχων» Λουκ.
Λεῖψ. 5 3) παρ' Ἀθην. 5, 207, μολυβδίνον
ἀγγεῖον «διὰ κεραμίδων ἡ μολυβδαίνων» (ἢ γρ.
μολυβδίνων) ἀμφ. 4) εἶδος τέχνητος μεταλλικοῦ
προϊόντος Διοσκ. ριμπαγό 3) εἶδος φυτοῦ
Πλίν. 25, 13, 97.
Μολυβδατος, 3 μολυβδός Ἀλ. Τραλ. 8, 473.
Μολυβδός, οὐς, ἐκ, ἡ, τον, οὐν μολυβδίνος
Θεοφρ. Λουκ. Ζ. τραγ. 47.
Μολυβδέω μολυβδῶ, γλῶσσ. ἀμφ.
Μολυβδία ἔχων χρῶμα μολυβδίου Β. Ἀν. 52.
Μολυβδίζω μολυβδίζω, μετν.
Μολυβδικός, 3 μολυβδίνος, γλῶσσ.
Μολυβδίνη, ἡ μολυβδαίνα Λουκ. γυμν. 27.
Μολυβδίνος, 3 μολυβδίνος - σήκωμα Παλῶδ.
8, 7, 9 - κατὰ Ἀριστοτ. ἡθ. 5, 10, καὶ μετν.

Μολύβδιον, τό· μολύβδινος σωλὴν Ἰπποκρ.

Μολυβδίζε, ἴδος, ἡ· μολύβδαινα, κομμάτι ἢ σφαῖρα μολύβδου Πλάτ. πολ. 1, 519, μολύβει διὰ τὴν σφενδόνην Ξεν. Ἀν. 3, 3, 17· μολύβει δυνάμενον εἰς τὸ ἀγκιστρὸν ἔνα βυθίζηται εὐκόλως Σοφ. ἀποσπ. 783· καὶ μαρτυρικὸν βασανιστήριον, ἔκκλ. ὁ μολύβδινος κανὼν Καλλιμ. ἀποσπ. 159· καὶ «στάθμιν τι ἐπιταμνατον» Ἡσύχ.

Μολυβδίτης, οὐ, ὁ· μολυβδοειδής, ὁμοίος μολύβδῳ, περιέχων μολύβδον Διοσκ. 5, 102, Πλίν.

Μολυβδίτης, ἴδος· θηλ. τοῦ μολυβδίτης· λιβόργυρος, μτγν.

Μολυβδό-γεν, τό· μολυβδόχωμα, εἶδος ὀρυκτοῦ κατὰ τινὰς ψευδίον, σκωρία τοῦ μολύβδου, μτγν.

Μολυβδό-δετος, 2· δεμένος, στερεωμένος με μολύβδον· ἐσχάται Πολυδ. 6, 83

Μολυβδό-ειδής, 2· ὁμοίος μολύβδῳ κατὰ τὸ χρῶμα Ἰπποκρ.

Μολυβδό-κόπος, ὁ· ὁ κόπτων μολύβδον, μολυβδοουργός, ἐπιγρ.

Μόλυβδος, οὐ, ὁ, ὁρότης· ἡ μόλιβδος, ὅπερ ἀποδοκιμάζ. ὑπὸ τοῦ Ἑτ. Μ. σ. 590, 8· μόλιβδος ὁμοῦ καὶ τὰ παράγωγα μετ', ἐσφαλμένος δὲ μετὰ παρὰ τοῖς μτγν. Εὐστ. Ἰλ. σ. 1340, 30, Ἰακωβ. Ἀνθ. Π. σ. 137· τὸ γνωστὸν μέταλλον, μολύβει-τηκτός Εὐρ. Ἀνθρ. 266· νόμισμα κόψας μολύβδον· Ἡρ. 3, 56, Ξεν. Ἀν. 3, 4, 17, Plumbum.

Μολυβδό-τήξ, ἡγος, ὁ· ὁ τήκων (λυώνων) τὸν μολύβδον Θεόγν. Β. Ἀν. 1340.

Μολυβδό-υργός, ὁ· ὁ ἐργαζόμενος τὸν μολύβδον, γλῶσσ. plumbarius.

Μολυβδόυς· ἴδε μολύβδεος.

Μολυβδό-χαλκός-χρῶς, 2· ὁ τὸ χρῶμα τοῦ μολύβδου καὶ χαλκοῦ ἔχων Μαζαρ. ἐπιδημ. ἐν ἔθῳ.

Μολυβδό-φανής, 2· ὁ φαινόμενος ὡς μόλυβδος, ὁ ἔχων ὕψιν μολύβδου· χρῶμα Ἀνθ. 9, 391.

Μολυβδό-χαλκός, ὁ· μέταλλον ἐκ μολύβδου καὶ χαλκοῦ συγκαίμενον Σύνεσ. καὶ μοιβάχαλκος, μτγν.

Μολυβδό-χρῶμα· χῶνω, λυώνω μόλυβδον Ἀριστ. ἔκκλ. 1110.

Μολυβδό-χρῶμα, ἡ· ἡ τοῦ μολύβδου χύσις, πεσάειας ἐπιγρ.

Μολυβδό-χρῶς-ους, οὐν-οὐν· ὁ ἔχων χρῶμα μολύβδου Διοσκ. 5, 100.

Μολυβδό-χρῶς, ὡτος, ὁ, ἡ· μολυβδόχρῶς Ῥαλιν. τ. 2, σ. 209.

Μολυβδό· 1) μεταβάλλω εἰς μόλυβδον, μέσ. γίνωμι μολύβδος Διοσκ. 5, 100· 2) βαρύνω τι με μολύβδον ἢ με μολυβδίνην σφαῖραν· «δί-κτυον μεμολυβδωμένον» Ἡσύχ. Plumbo.

Μολυβδόωτης, 2· μολυβδοειδής Ἰπποκρ. σ. 37, 1.

Μολύβδωμα, ατος, τό· κατασκευάσμα ἐκ μολύβδου, πλάξ, ἔλασμα, μολύβδου Ἀθην. 5, 203.

Μολύβδωσις, εως, ἡ· τὸ μολυβδόειν, κόλλησις με μολύβδον, μτγν. Plumbatura.

Μολυβδωτός, 3· κολλημένος με μολύβδον, δεμένος με μολύβδον ἔνα βαρύνη, μτγν. γλῶσσ.

Μολύβδεος-οὐς· μολύβδεος.

Μολυβίδιον, τό, ἡ· μολυβδός, ἴδος, ἡ· τὸ τοῦ ἑλλυχνίου γαστρίδιον, ἡ τοῦ θρυαλλιδίου γλωττίς, μτγν.

Μολύβινος, 3· μολύβδινος, μτγν.

Μολύβιον, τό· μολυβδός· «μολύβδιον διακε-
δός» Ὁρειβ. σ. 41.

Μολυβδός, ὁς, ἡ· μολυβδός, μτγν. μολύβδαινα Ἡσύχ.

Μολυβοειδής, 2· μολυβδοειδής Ἡσύχ.

Μόλυβδος, ὁ· μολύβδος.

Μολυβο-σκέπαστος, 2· σκεπασμένος με μολύβδον, μτγν.

Μολυβρός, 3· μολυβδοειδής, ἔχων χρῶμα μολύβδου Ἡσύχ.

Μόλυκος, ὁ· στρατηγός τοῦ Κασσάνδρου Διόδ. Μολυκρία, ἡ, Στρατ. Μολυκρία Πολυδ. Μολυκρίον, τό· θουκ. πόλις Αἰτωλίας μετὰ λιμὴν παρὰ τὸ ἀκρωτήριον Ἀντίρριον, ὅπερ ἐνείκηται καὶ «Ῥίον τὸ Μολυκρικὸν ἢ Μολυκρίον» Διόδ. λείτω θουκ.

Μόλυμμα, ατος, τό· μόλυσμα, γλῶσσ.

Μολύνδεια, ἡ· πόλις Λυκίας, ἀπὸ Μολυνδίου, κάτ. Μολυνδεὺς Στ. Βούξ.

Μολυνίη, ἡ· πυγή, ὁ πρωκτός Ἡσύχ.

Μολυνο-πραγμαζόμεναι· κοίμ. ἀνακατών· μετὰ εἰς ἀγῆαις, βρωμερὰ πράγματα (ἰατρικὰ κατὰ τὸ πολυπραγμαζόμεναι) Ἀριστ. Ἀγ. 360.

Μόλυνσις, εως, ἡ· 1) λέρωσις Σχολ. Ἰλ. λ. 740· 2) ἡ κατάστασις τοῦ «μισορραφμένου ἢ

«μισοψημένου κρέατος» Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 3, διόρθ. Βεγκέρου μόλυνσις καὶ μεμολυσμένοι ἀντὶ μεμολυσμένοι· πρὸλ. Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 1, 7.

Μολύνω, μελ. μολυνώ· 1) λερώνω· τὴν ὁπῆν Ἀριστ. ἱππ. 1283· «μολύνουσα τοὺς ἑταίρους», πλ. 310, ἐπὶ σημ. αἰσχράς· «ἐαυτοὺς πηλῶν ἐπὶ χείρων» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 18, πασπαλίζω

(πάσας, καταπάσσω)· «τούτων ἀποκνίσαι τὰ κρηνία ἐμόλυν' ἀλεύρω» Ἀθην. 7, 293· 2) πηλῶν, διαφθίρω, ἀτιμάζω, molere· τινὰ Ἀριστ. ἱππ. 1286, Θεόκρ. 3) ἐπὶ κρέατος «μισοψήνω» ἴδε μόλυνσις· 4) μετφ. κυλίωμαι ἐν τινὶ ὡς ἐν πηλῶν· «ἡ ψυχὴ, ἡ ἄν εὐχερῶς ὡς περ θηρίον ὕπαινον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνεται» Πλάτ. πολιτ. 7, 535· ἐνοχλῶ, δυσχερεστῶ, «μολύνων ἡμᾶς» ἐνοχλῶν, δυσχερεστῶν τὸ οὐς ἡμῶν, ἐπὶ κακοῦ ὄψους λόγου Φρόν. σ. 440. Μέσ. καὶ παθ. Πλάτ. Ἰσοκρ. «ὁ μολυνόμενος ὑπὸ τοῦ ὄψους» ἐπὶ ἀδῆ· φάγου Στοβ. Ἀνθ. 18, 138· «κέρδει μολύνουσαι» Σύνεσ. ἐπ. 5, παθ. παρκ. μεμολυσμαί, μτγν.

Ἐπείκει. Σχολ. Ἀπολλ. Ῥ. 4, 661· ἴδε μολύβει.

Μολυρίς, ἴδος, ἡ· μολυνρίς.

Μολυρός· ἡ μωλυρός, 3· νωθρός, βραδύς Ἡσύχ.

Μόλυρος, ὁ· υἱός Ἀρίσταντος Παισ.

Μόλυσμα, ατος, τό· ἀκαθαρσία, κηλὶς, μίασμα Σχολ. Αἰσγ. Πέρος. 577, picaenum.

Μολυσματώδης, 2· γεμάτος ἀπὸ μόλυσμα Προκλ. εἰς Ἡσ. ἔρ. 751.

Μολυμός, ὁ· τὸ μολύνειν, μόλυσμα Πλούτ. 9, σ. 779, inquinatio.

(Μόλω) ἴδε μολεῖν.

Μολών, οὔσα, ὁ, μετγ. ἀορ. 6. τοῦ μολεῖν.

Μόλων, ὡνος, ὁ· Ἑλλ. κῆρ. ὄν. Ἀριστ.

Μομφρώ, οὐς, ἡ· μορμώ.

Μομμώ, οὐς, ἡ· μορμώ Ἡσύχ.

Μομφή, ἡ· μέψις, κατηγορία, παράπονον, ἐν. καὶ πλ. «μομφῶν ἔχει παίδευσιν Ἑλλάνων» Πίνδ. Ἰ. 3, 54· «μομφῶν ἐπιπείρων τὴν τρεῖς»

Ν. 8, 39. «μομφής ἄτερ» Αἰσχ. Ἐπτ. 1001.
 «ἢ τινα μομφὴν ἔχων ἔνοσθ' ὁδοῖς» ἔχων παρά-
 πονον Σοφ. Αἰ. 180. «ἔν σοι μομφὴν ἔχω» Εὐρ.
 Ὀρ. 1069, καὶ Ἀριστ. εἰρ. 647 = μέμφομαι.
 Μόμφις, ὡς, ἢ· μέμφει Β. Ἀν. 107.
 Μόμφος, ὁ· μέμφει Β. Ἀν. 107.
 Μον-ἀγκων, ὠνος, ὁ· μηχανὴ τις ἑκσφενδονι-
 ζούσα λίθους καὶ ἔχουσα ἓνα ἀγκῶνα (σφενδύ-
 νην), ἀρκ. μαθ. ονομαστ.
 Μον-αγρία, ἡ· μεμονωμένος, ἔρημος ἀγρός·
 Ἀλκίφρ. 2, 2.
 Μον-ἀγριον, τό· μοναγρία Εὐστ. Φίλων.
 Μον-αγρος, ὁ· μοναγρία, ἔσφ. Σουῖδ.
 Μον-αγρότης· μονιός, μονήρης-ος Κ. Μαν.
 Χρ. 9, α. 34.
 Μον-ἀδην, ἐπὶρ. κατὰ μόνους, μοναχικῶς Ἀ-
 πολλών. Ἐτ. Μ. σ. 367, 9.
 Μοναδικός, 3· ὁ ἐμφαίνειν μονάδα, ἀπλοῦς·
 «ἀριθμός· μόνος» Ἀριστοτ. ἤθ. 5, 3· μεμονω-
 μένος, μονοδίαιτος, ἀντιθ. ἀγελαιος, ἐπὶ ζώων
 Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 1· ἐκάστη Πλούτ. συμπ. 4, 14.
 Μοναδικῶς, ἐπὶρ. κατὰ μονάδα, ἐνικῶς Πλούτ.
 ἤθ. σ. 744.
 Μοναδιστὴς, ἐπὶρ. κατὰ μονάδας Νικόμ. ἀρ. 2, 8.
 Μοναδόν, ἰων. μοναδόν, μοναδὴν Νικ. Θηρ. 148.
 Μονάζω 1) εἶμαι μόνος, ζῶ μόνος, μοναχικῶς,
 ἰδ. ἐπὶ μοναχῶν, ἑκκλ. Ῥουφιν. Ἀνθ. 5, 66,
 Ἰάμβλιχ. 6, Περ. 3, σ. 40· 2) κείμαι μόνος,
 ἀπλοῦς· «λ μονάζον ἔχειν» ἐπὶ λέξεων = ἔχειν
 ἐν ἀπλοῦν λ. Εὐστ. ἀπαντᾷ ἀπὰς ἐν ἐνὶ μόνῳ
 χωρίῳ Ἡρώδ. π. ρον. 6, 8, 20· καὶ μετῶ, μετα-
 χερίζομαι ἀπὰς λέξιν ἢ ἐν μιᾷ μόνῃ σημασίᾳ
 Εὐστ. 3) πολλαπλασιαζῶ διὰ τῆς μονάδος· «ἡ
 μονὰς αὐτὴν μονάστα» Ἰάμβλ. ἐκ Νικομ. σ. 85.
 Μον-αγλία, ἡ· μονομαχία Νικήτ.
 Μοναίσις, ου, ὁ· βασιλεὺς τῶν Πάρθων Πλούτ.
 Μον-ἀκανθοῦς, 2· ὁ ἔχων μίαν ἀκανθάν (νο-
 τιαίον μονοκόκκαλον) Ἀθην. 7, 281.
 Μον-αλκίης, 2· ὁ ἔχων τὴν βίωμην, ἀνδρω-
 δαταῖς Περ. 3.
 Μον-άλυσις, ὡς, ἢ· μονὴ ἀλυσίδα Πολυδ.
 Μον-ἀμπυκία, ἡ· μονάμπυξ Πινδ. Ὀ. 5, 7.
 Μον-ἀμπυκος, 2· μονάμπυξ· «μονάμπυκον
 ψήλων δίρηνη» τὸν τράχηλον τοῦ μόνου (οὐχὶ ἱ-
 ζυγισμένου μετ' ἄλλου) ταύρου Εὐρ. Ἐλ. 1583.
 Μον-ἀμπυξ, ὠκος, ὁ, ἢ· μεμονωμένος ἵππος,
 μὴ ἐξυγμένος μετ' ἄλλου, ἵππος τῆς ἱππασίας·
 «μονάμπυκος πάλους» Εὐρ. Ἀλκ. 430· «μο-
 ναμπύκων ἄναξ», ἰκ. 680.
 Μον-ανδρέω, ἔχω ἓνα ἀνδρα Σουῖδ.
 Μον-ανδρία, ἡ· τὸ ἔχειν ἓνα ἀνδρα Ἐχολ.
 Εὐρ. Ἀνδρ. 228.
 Μον-ανδρος, 2· ἢ ἔχουσα ἢ σχοῦσα ἓνα ἀνδρα
 ἰ. Χρυσόστ.
 Μον-αῖς, ἐπὶρ. ἰων. μοναῖς.
 Μοναεῖσις, ἡ· ἐρημία Σχολ. Εὐρ. Ἐλ. 996.
 Μοναεῖσις, ὁ· ἑλλ. κῆρ. ὅν. ἐπιγρ.
 Μον-ἀπλοῦς· ὅλως ἀπλοῦς· «μοναπλοῦν τὸν
 οἶνον πρὸς διπλοῦν κίρνα» ἀνώνομ. Συν. λῆξ
 Ἐλ. Κομμαν.
 Μον-ἀπλωμα, τό· ἐφ' ἀπλωμα· «διδῶμι αὐτῇ
 ὀθ(ό)νην καὶ μονάπλωμα», προσκατάμωφον τοῦ
 1057 μ. Χ. Συν. λῆξ. Ἐλ. Κομμαν.
 Μόναπος, ὁ· βόνασος κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν

Παιόνων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 45, καὶ μόνωψ,
 μονωτός Αἰλ. Ἰ. Ζ. 7, 3 καὶ μετν.
 Μον-αρχέω, ἰων. μοναρχέω· ἀρχῶ μόνος,
 ἀπεριόριστος, εἶμαι μονάρχης· «καὶ βασιλεύ-
 ειν» Πινδ. Π. 4, 165, Πλάτ. Ἡρ. τινός Στρατ.
 5, 249. Παθ. «μοναρχεῖται πᾶς οἶκος» Ἀρι-
 στοτ. πολιτ. 1, 7, domitor.
 Μον-αρχης, ου, ὁ· μόναρχος Πολυδ. 40, 3, 8.
 Μον-αρχία, ἡ· μοναρχικὴ διοίκησις, τὸ νὰ ἀρ-
 χῇ εἰς· «πιπράς μοναρχίας ἰδόντας» Αἰσχ. Ἐπτ.
 863, Σοφ. καὶ συγνά· «οἱ ἐν ταῖς μοναρχίαις
 ὄντες» αἱ μόναρχοι Ἰσοκρ. 2, 5, ἰων. μοναρ-
 χίη Ἡρ. 3, 82 καὶ συγνά· παρὸς Σεν. Ἀνθ. 5,
 9, 31 εἶνε ἡ ἀνωτάτη μόνη ἀρχηγία τοῦ στρατοῦ.
 Μονάρχεια, τὰ· πιδ. ἐορτὴ τις ἐν Καλύμνῃ,
 Καλύμνης ἱεργ.
 Μον-αρχικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς μοναρχίαν ἢ
 μονάρχη· «πολιτεία Πλάτ. νόμ. 6, 756· «τὸ
 μοναρχικόν» = ἡ μοναρχία, 3, 693· «ἐξουσίαν
 ἐλάμβανε μοναρχικῶς» = ἀπεριόριστον ἐξου-
 σίαν Πολυδ. 10, 26, 2, Πλουτ. Νομ. 2.
 Μόν-αρχος, ἰων. μόναρχος, 2· ὁ ἀρχὼν μόν-
 ος καὶ ἀπεριόριστος, μονάρχης, μοναρχικός·
 «σκήπτρον μόναρχον» = τοῦ μόναρχου σκήπτρον
 Πινδ. Π. 4, 162, Αἰσχ. Πρ. 324, Ἀριστ. Θουκ.
 καὶ συγνά ἰων. μόναρχος Ἡρ. 3, 80· «τὸν
 μόναρχον τῶν Ζαγκλαίων», 6, 23, monarcha.
 Μον-ας, ἄδος, ἰων. μοναῖς· ἡ· 1) ἡ μονάδα·
 «μονάδος δὲν μετασχεῖν, ὃ ἂν μίλλῃ ἐν φοι-
 σθαί» Πλάτ. Φαῖδ. 101 καὶ συγνά Πλούτ. ἀ-
 πλοῦν, ἀδιαίρετον, τὸ μὴ σύνθετον ἐκ μερῶν·
 2) ὁ ἄσος τῶν κύβων Πλούτ. 7, 204· 3) δά-
 κυλος, μέτρον ἑκτάσσεως· Ἡρών.
 Μον-ας, ἄδος, ὁ, ἢ· μόνος, μεμονωμένος· «μο-
 νάδα δὲ Ἐρξην ἔρημον» Αἰσχ. Πέρ. 720· «μο-
 νάδ' ἔχους» Ἰρημία· Εὐρ. Βάκχ. 609· ἀρχαί
 Πλούτ. ἤθ. σ. 926.
 Μον-ας, ἄ· ἑλλήν ἱατρὸς Θεόδωρ.
 Μονασμός, ὁ· τὸ μονάζειν, μοναχ. βίος, ἑκκλ.
 Μοναστήρ, ἦρος, ὁ· μοναστής.
 Μοναστηριακός, 3· ὁ ἀνήκων, ἀποδίδειν
 τὸ μοναστήριον, ἑκκλ.
 Μοναστήριον, τό· τόπος πρὸς ἐνδιατήριον
 μοναχῶν, μοναστήρι, ἑκκλ.
 Μοναστήριος, 3· μοναστικός.
 Μοναστής, ου, ὁ· ὁ μονάζων, μοναχός, καλό-
 γηρος, ἱρημίτης, ἑκκλ.
 Μοναστικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς μοναστήριον, εἰς
 μοναχικὸν βίον, καλογερικός, μετν.
 Μοναστρια, ὀηλ. τοῦ μοναστή· καλογραία, μετν.
 Μονάτωρ, ορος, ὁ· μονάμπυξ· «εἰλες Σχολ.
 Ἀριστ. εἰρ. 900, Πούχ.
 Μον-αυλέω· παίζω τὸ μουσ. ὄργανον μόνου
 λον, ἢ παίζω μόνος αὐλὸν Πλούτ. Καῖς. 52.
 Μον-αυλία, ἡ· 1) τὸ παίζειν τὸ μουσ. ὄργ.
 μόνουλον ἢ τὸ παίζειν μόνος τὸν αὐλόν, ἢ διὰ
 τοῦ αὐλοῦ μονωδία Πολυδ. 4, 82· 2) τὸ ἐκ
 ζῆ τις μεμονωμένος, ἀγαμος, μοναξία Πλάτ.
 νόμ. 6, 721.
 Μον-αύλιον, τό· ὄργαν. τοῦ μόνου αὐλοῦ Ἀθην. 4, 176.
 Μον-αύλιος, 2· ὁ ζῶν μόνος, ἔρημος, ἀγαμος·
 «βίος Σουῖδ.
 Μόν-αυλος, ὁ· 1) εἶδος αὐλοῦ συνζήτου· ἐν

Ἀλεξανδρείᾳ· κατὰ τοὺς γάμους, φαίνεται δὲ ὅτι εἶχε μονότονον φωνήν· κατὰ τινος δ' ἐτιτύρινος καὶ χαλαμαύλης Ἀθην. 4, 174, Πολυδ. 4, 75· 2) ἐπιθ. - μέλος = ἀδόμενον ἐπὶ τοῦ μοναχίου Ἀθην. 4, 176.

Μοναχή, ἡ· ἰνδικὸν ὄφασμα Ἀρρ. περίπλ. σ. 5. **Μοναχή** ἢ **μοναχή**, ἐπὶρ. μοναχῶς, κατὰ ἕνα τρόπον, ἀντιθ. διχῆ Πλάτ. νόμ. 4, 720· «ἐν ταῖς στενοῖς ὑπὲρ μοναχῆ εἰη πορεῖα» Ξεν. Ἀν. 1, 4, 18, διόρθ. τοῦ μοναχῆ.

Μοναχικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς μοναχόν, καλογητικός, ἐκκλ. ἐπὶρ. - ικῶς.

Μοναχόθεν, ἐπὶρ. ἐξ ἐνὸς μέρους, ἀντιθ. πανταχόθεν Σουῖδ.

Μοναχός, 3· μόνος, μεμονωμένος Ἀριστοτ. μεταρ. 6, σ. 160, 15· ἰδ. ὁ ζῶν μόνος, μοναστής, καλόγηρος, ἡ μοναχή = ἡ καλογραία, ἐκκλ. **Μοναχοῦ**, ἐπὶρ. εἰς ἕνα τόπον μόνον, μοναχῶς Πλάτ. συμπ. 184.

Μοναχῶς, ἐπὶρ. κατὰ ἕνα τρόπον, μοναχά, μόνον Ἀριστοτ. καὶ μετγν.

Μονεῖμω· μονοῖμω.

Μον-έντερον, τό· κώλον, κολάντερον Ἰππιατρ.

Μον-εντρεχής, 2· ὁ περὶ ἐν μόνον πρᾶγμα ἐντρεχής (δραστήριος), μετγν.

Μον-ερέτης, οὐ· μόνος ἐρέτης, ὁ κωπηλατῶν μόνος Ἀνθ. 7, 637.

Μόν-εφθας, 2· μονόδραστος· Μ. Ψελ.

Μονή, ἡ· τὸ μένειν, διαμένειν ἐν τινὶ τόπῳ, διαμονή, χρονοτριβή, ἀργοπορία Εὐρ. Τρωάδ. 1129, Πρ. Θουκ. «μόνην ποιέσθαι» = διαμένειν Πρ. 1, 131· «ἡ ἐν Τροίᾳ μονή τοῦ πλῆθους» Πλάτ. Κρατ. 395, ἀντιθ. 437 καὶ συγνά, Ξεν. Ἀν. 5, 1, 5· «μονὴν καὶ στάσιον λαβεῖν» Πολυδ. 4, 41, 4 καὶ μετγν. τὸ μοναστήριον Φώτ. βιβλ. 79, mansio, monasterium.

Μονήτις, ἰδος, ἡ, - ἀρχή· μοναρχία Μαν. 4, 98.

Μονή-κοίτας, 2· ὁ ἐξ ἐνὸς ἑλάσματος, ὁ ἀπὸ ἐν κοματί καμωμένος, μονοκόμματος· - κράνος Ἡλιοδ. Αἰθ. 9, 15, σ. 431.

Μον-ημέριος, 3· ὁ μίαν ἡμέραν διαρκῶν· «τὸ μονημέριον» = ὁρᾶμα ἡ ἀγὼν διαρκῶν μίαν ἡμέραν Ἀνθ. 9, 581.

Μον-ήμερος, 2· μονοήμερα, ὁ μίαν ἡμέραν διαρκῶν, ζῶν· - ζῶον Αἰλ. 1. Ζ. 5, 43· ἴδε μονοήμερος.

Μον-ήρης, 2· α) μόνος, μεμονωμένος, ὁ κατὰ μόναν, ἄγαμος, συνών. φιλήρημος Ἰπποκρ. καὶ ἰδιαστής Δ. Λαέρ. 1, 25· - δίαίτα, βίος Λουκ. Τιμ. 42, ἐκκλ. - ἀκτίς = μία ἡμέρα Νικ. ἀλ. 400· β) μοναδικός, ἰδικός, singularis· - ἀγαθὸν Ἀρχύτ. σ. 673· - λείξις, ὄνομα· ἰδιον, μόνον κείμενον, ἰδικόν Ἡρωδῶν. γραμ. γ) ναῦς, πλοῖον ἔχον μίαν σελῶν κωπῶν Πολυδ. 1, 82, solitarius.

Μονήριον, τό, ὅπου· τοῦ μονήρης· πλοῖον Βυζ. Μαγν. σ. 78.

Μονητήριον, τό· τόπος διαμονῆς Μακαρ. Μαγν. σ. 78.

Μονθυλεύω, μονοθλεύω, μονοθλευτὴ· ἀντιθ. θουλεύω, θουλεύω, θουλεύω.

Μονία, ἡ· 1) τὸ μένειν, διαμένειν, ἡσυχάζειν ἢ τὴ μὴ κινεῖσθαι Ἐμπεδ. 60· 2) (μόνος) μοναξία, ἐρημία, βίος μεμονωμένος, ἀγαμία· πρὸς. μονότης, μετγν.

Μονίας, οὐ, ὁ· μεμονωμένος, μονοδίαιτος, ὁ

ζῶν μόνος, μοναστής, μονήρης· - σὺς Εὐστ. σ. 1872, Αἰλ. - βίος Εὐστ. σ. 1409, 61.

Μονίδιον, τό· μονύδιον, μοναστηράκι, ἔσφ.

Μονικοί· μίσθιοι· οἱ ἐν μοναῖς, μοναστηρίοις μισθοὺ ἐργαζόμενοι Λεοντ. Εἰσακμαρίου.

Μόνιμος, 2 καὶ 3 Ἀνθ. 12, 224· ὁ μένων, διαμένων, στερεός, πιστός, σταθερός· «οὐ μὲν ἐμὲ ἐκίπολος ἐστὶ μόνιμος» Σοφ. Οἰ. τ, 1322· «ὁ μέγας ὄλδος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς» Εὐρ. Ὀρ. 340· «οὐκ ἰσχύει μόνιμον τὸ τῆς διγαρχίας ἐσσεσθαι» Θουκ. 8, 89· καὶ βέβαιος Πλάτ. συμπ. 184· καὶ ἀμετάπτωτος Τιμ. 29· «ἐπὶ ταύτῃ οἶον κρηπίδος μονίμου», νόμ. 5, 736· - πιστός, πολιτ. 6, 505, ἀντιθ. πορεύσιμος, ἐπιν. 981·

- ὁπλίτης, νόμ. 4, 706· «μονιμώτατος», ἐπὶ τῶν βαρέως ὁπλισμένων Ξεν. Κυρ. 8, 5, 11· - ζῶα = μὴ μεταβάλλοντα κατοικίαν Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 1· - ἄστρα = ἀπλανεῖς ἀστέρες Πολυδ.

Μονιμότης, ἡτος, ἡ· στερεότης, διάρκεια, ἐπὶ μονῇ, σταθερότης Προκλ. καὶ μετγν.

Μονίμως, ἐπὶρ. μὲ μόνιμον τρόπον, στερεῶς, διαρκῶς Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 10.

Μονός, ὢν. μόνιος, 2· α) μονοδίαιτος, μοναχικός, μονήρης· - δάκος Καλλιμ. Ἀρτ. 84, 18. ἐπὶ ἀγρίων ζῴων, λόγων Ἀνθ. 6, 262, ἐπὶ ἀγρίων χοίρων Αἰλ. 1. Ζ. 7, 47· β) οὐς, μονιός, ὁ «ἀγριος ὡς μεμονωμένος» Σουῖδ. Ἡσύχ. ὁ τῶν νεαρῶν μόνιος κατ' Ἀρχαδ. σ. 40 ἔσφ.

Μόν-ιπος, 2· α) εἰς μόνος ἵππος, ἵππος τῆς ἱππασίας· πρὸς. κέλης, μονάμπυς· «μονίποιν ἄλλα τιθέντες» Πλάτ. νόμ. 8, 834, ἀντιθ. «ἵπποι ἐπὶ τοῖς ἄραισι» Ξεν. Κυρ. 6, 3, 1· β) ὁ ἐπὶ ὄντος ἵππου ἀγωνιζόμενος δρόμῳ Εὐστ.

Μοννίτιος, ἐπὶθ. Διός, Κρήτης ἐπιγρ.

Μόννος, ὁ· μάννος, monie.

Μονο-βαίτας, α, ὁ· ὁ περιπατῶν μόνος, κλέπτης Ἡσύχ.

Μονο-βάλλανος, 2· - κλείς = ἔχουσα μίαν μόνον βέλανον (δόνοντα) Σχόλ. Ἀριστ. Θεσμ. 423.

Μονο-βάμων, ονος, ον· ὁ μόνος περιπατῶν· μέτρον = αἶψος ἐξ ἐνὸς μέτρου Ἀνθ. 15, 27.

Μονό-βας, αντος, ὁ· μονοβαίτας, κλέπτης Ἡσύχ.

Μονο-βιδλιον, τό, ὅπου· τοῦ

Μονό-βιδλιον, τό, καὶ

Μονό-βιδλος, 5· ὁ συγκαίμενος ἐξ ἐνὸς βιδλίου Σουῖδ.

Μονό-βιος, 2· ὁ μονήρης βίον ζῶν, μονήρης Εὐστ. ἔργ. σ. 241, 15.

Μονό-βολος, 2· α) μονοκόμματος, ὁ ἐξ ἐνὸς κομματίου καμωμένος Ἡσύχ. καὶ ἄργ. λεξ. ἐπὶρ. μονοβόλος Ἐπιφάν. β) τὸ μονόβολον οὐς = εἶδος παγγινδίου, κατὰ τὸ ὅπου ἐπὶ τῶν ἡμετέρων Πανδέκτ. Φώτ.

Μονο-γαμέω· μίαν μόνον φορᾶν ἢ μίαν μόνον γυναικα νομφεύομαι, εἶμαι μονόγαμος, ἐκκλ.

Μονο-γαμία, ἡ· τὸ νομφεῦσθαι μίαν μόνον γυναικα, μετγν.

Μονο-γαμικός, 3, - ούςευξίς = ἡ μίαν φορὰν εἰς γάμον ούςευξίς, ἐκκλ.

Μονο-γάμιον, τό· μονογαμία· «μονογαμίος δίκη» = ἡ κατὰ τοῦ ἀπαξ μόνον ὑπανδρευομένου «μονογαμίον ἐπιτίμιον» Κλ. Ἀλ. στρ. 2, 141.

Μονο-γάμματος, 2· ὁ γεγαμημένος μετ' ἐν 1 Εὐστ. Ὀδ. σ. 1873, 41.

Μονό-γαμοί, 2· ὁ μίαν φοράν ἢ μὲ μίαν γυναῖκα μόνον ἔχοντες εἰς γάμον ἢ ἢ μὲ ἓνα μόνον ἄνδρα ὑπανδρευόμενοι, ἔκκλ.
 Μονο-γενεῖα, ἰων. μονογενεῖα· Ἰδ. θηλ. τοῦ μονογενῆς· Ἀπολ.· Π. 3, 847, Ὀρφ. ὕμν. 23, 2.
 Μονο-γενής, ἰων. μονογενής. 2· α) ὁ μόνος γέννηθείς, ὁ μὴ ἔχων ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, μοναχογενής, μοναχοκόρη· Ἦσ. ἔρ. 378· -παῖς· Ἦρ. 7, 221· «μονογενὲς τέκνον πατρί»· Δισχ. Ἀγ. 872· -θυγάτηρ Πλάτ. Κριτ. 113· β) ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, συγγενής· «μονογενεὺς ἀφ' ἀμφοτέρων»· Εὐρ. Ἰλ. 1701· «δίδυμον φτερούσαι τὴν τῶν βασιλῶν γένεσιν ἐκ μονογενοῦς», νόμ. 3, 601 καὶ μετγ. γ) παρὰ τοῖς γραμ. ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ὑπέρθετος.
 Μονο-γενεῖα, ἑπὶ. κατὰ ἓνα μόνον τρόπον γενέσθαι, ἔκκλ.
 Μονο-γέρον, ἄνθρωπος, ὁ· μονήρης, μονοδιδάκτος, μουρμουριάρης γέροντος Β. Ἀν. σ. 51, 20.
 Μονό-γληνος, 2· ὁ ἔχων μίαν μόνην γλῆνν τοῦ ὀφθαλμοῦ, μονόφθαλμος, μετγ. π. μουνό-γληνος· Κόκκλωψ· Καλλιμ. Ἀρτ. 53.
 Μονο-γλωσσός, ὁμιλῶ μίαν γλῶσσαν, ἔκκλ.
 Μονό-γλωσσος, ἄνθρωπος, ὁ μόνος μίαν γλῶσσαν ἔχων, ἔκκλ.
 Μονο-γνώμων, ὁ μόνος γνώμων· ἔχων μίαν μόνην γνώμην, θέλεισιν, τὴν ἰδικήν μου Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. σ. 222.
 Μονο-γνώμικός, 3· μονογνώμων Πρόκλ.
 Μονο-γνώμων, ἄνθρωπος, 2· ὁ ἔχων ἢ ἀκούων μίαν μόνην γνώμην τὴν ἰδικήν του, ἰσχυρογνώμων Δ. Ἀλ. ἀρχ. 2, 12.
 Μονό-γονος, ἰων. μονόγονος 2 καὶ 3· ὁ μόνος γεννηθείς, μονογενής· Ὀππ. ἄλ. 3, 489, ἐνθα ὁ Σουίτσερ. ἀντὶ μονόγονον διώρθ. Περσέφονος.
 Μονο-γράμματος, 2· ὁ συγχεόμενος ἐξ ἑνὸς μόνου γράμματος· συλλαβὴ Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. 15· «τὸ μονογράμματον»· σημειῖται συγχεόμενον ἐξ ἑνὸς γράμματος, μονοκοινοβουλία, ἀρχ. λ. 15.
 Μονό-γραμματος, 2· α) ὁ ἐκ μιᾶς γραμμῆς συγχεόμενος, μετγ. β) ὁ μόνον ἐκ γραμμῶν συγχεόμενος· Ἐπικούρ. παρὰ Κικέρ. de nat. do. 2, 23· τὸ μονόγραμματον· σημειῖται, εἶδος ἰχθυο-γραφῆματος συγχεόμενον μόνον ἐκ γραμμῶν, ἔκκλ.
 Μονο-δάκτυλος, 2· ὁ ἔχων ἓνα μόνον δάκτυλον Δουκ. ἄλ. ἰστ. 1, 23.
 Μονο-δέρεκτης, ὁ, ὁ μόνος δέρεκτας, ὁ· ὁ βλέπων μὲ ἓνα ὀφθαλμόν, μονόφθαλμος Εὐρ. Κουκλ. 78.
 Μονό-δερμος, 2· ὁ ἔχων ἐν μόνον δερμά· Πύδχ.
 Μονο-διαίτησις, ἢ· τὸ διαίτησθαι μόνον, βίος μεμονωμένος Κλ. Ἀλ. στρ. 2, σ. 423.
 Μονο-διαίτητος, 2· ὁ διαίτηόμενος, ζῶν μόνος(ι).
 Μονο-διάστατος, 2· ὁ ἔχων μίαν μόνην (τὴν κατὰ μήκος) διάστασιν· γραμμὴ Ν. Χων. σ. 207.
 Μονο-δοξέας, ὁ μόνος ἔχων δόξαν, φήμην Σιμ-πλκ. Ἰβ. πικτ. σ. 326.
 Μονό-δοῦπος, 2· ὁ ἔχων, ἀποτελῶν ἓνα μόνον δοῦπον, ἔχων Ἀνθ. 15, 27, 18.
 Μονό-δοῦς, ὄντας, ὁ, ὁ ἔχων ἓνα μόνον ὄδοντα· «κόρυς τριτὴ μονόδοῦς»· Δισχ. Ἦρ. 798.
 Μονο-δραστικός, 3· ὁ μόνος ἐνεργῶν Ἰάμβλ.
 Μονό-δροπος, 2· ὁ ἐξ ἑνὸς στελέχους κεκοιμή- νος, μονόφυλος, μονοκόμματος· «ἀνδριάντα τὸν

μονόδροπον»· Πίνδ. Π. 5, 42· πρὸλ. μονόφυλος· Μονο-εἰδής, ἢ· τὸ νῦν ἢ ἐν τῇ μονοειδῇ Σίξτ. Ἑμπ. π. γραμ. 1, 117, 226.
 Μονο-εἰδής, 2· ὁ ἀποτελῶν ἐν μόνον εἶδος, ἀπλοῦς, ἀμικτός, ἀνείδ. πολυειδής Πλάτ. πο- λ. 10, 612· «καὶ ἀμείριστον», Θεαίτ. 205· «μονοειδὲς ὅν αὐτὸ κατ' αὐτό», Φαῖδ. 78 καὶ μετγ. ἰδίων ῥήτ.
 Μονο-εἰδής, ἑπὶ. κατὰ τρόπον ἀπλοῦν, ἐνός εἶδους Ἰάμβλ.
 Μονο-εἰμίον, ὄν, ὄνος, 2· ὁ ἔχων (φορῶν) ἐν μόνον ἐνδυμα, ἔκκλ.
 Μόν-οζος, ὁ· ὁ ἔχων ἓνα κλέδον Θεοφρ.
 Μονο-ζυγής, 2· μονόζυγος· σάνδαλον Ἀνθ.
 Μονό-ζυγος, ὄν, ὁ· ὁ μόνος ζευγμένος, ἐν γένει μόνος, μοναχὸς Ἀισχ. Πέρσ. 135, ἢ ὅτι τοῦ ἀνδρὸς καταλειφθεῖσας.
 Μονό-ζωνος, 2· ὁ φορῶν μίαν ζώνην· «μονό-ζωνος»· οἱ ἱλαφρῶς διπλοῦνται στρατιῶται, Ο'. ὁ μόνος πορευόμενος ἄνευ ἀκολουθίας· «μο- νόζωνος (οἰόζωνος) οἱ τίμιος τῶν στρατιωτῶν, οἱ μὴ ταῦτόν τοις ἄλλοις, ζωστήρα φοροῦντες»· Σχόλ. Σοφ. Οἰ. τ. 846· «ἀσύντακτοι καὶ ὡσανὶ λησταί»· Σουίτ. «οἱ ἔρδοσι βάρβαροι ἢ ἀπελάται μάχιμοι»· Σουίτ. «μάχιμοι, μονομάχοι»· Πύδχ.
 Μονό-ζωος, 2· ὁ μόνος ζῶν Ψαλμ. 67, 6, 61. γρ. μονότροπος, μονόζωος.
 Μονό-ζωστος, 2· μονόζωνος Ἀθην. 13, 597.
 Μονο-ήμερος, 2· μονοήμερος, ἀμφ.
 Μονο-ήμερος, 2· μονοήμερος Βατραχ. 305.
 Μονο-θελῆται, οἱ· αἰρετικοὶ ἀποδίδοντες τῷ Χριστῷ μίαν θέλησιν· «μίαν θέλησιν καὶ μίαν ἐνέργειαν ἐπὶ Χριστοῦ τοῦ ἐκ δύο περικύτους φύ- σεων δυσσεβεῖ καὶ ἀλόγῳ φρονήματι ἰτολήσαν ἀποφηνάσθαι»· Πώτ. ἐπιστ. 1, σ. 13.
 Μονόθεος, ἑπὶ. ἐξ ἑνὸς μέρους, μοναχθεός, μο- ναχὰ Σχόλ. Ἀρατ. 7, καὶ παρ' Ἦρ. 1, 116 κατὰ τὴν διώρθ. τοῦ Βακχίου· «ὁπλίσθητο ὁ βουκόλος μόνος μονόθεος»· ὁ δὲ τοῦ μόνος.
 Μονο-ορηνίω· κλάω, ὀρθῶς μόνος· Πύδχ.
 Μονό-ορνος, 2· ὁ μόνος (ὁ ἄνευ ἄλλου) καθή- μενος ἐπὶ ὀρόνου, ὁ κατῆχων μόνος τὸν ὀρόνον Γρ. Νάξ.
 Μονό-οὔρος, 2· α) ὁ μίαν θύραν ἢ ὀπήν ἔχων· -ὕστρεπος· μονοκαύκαλον Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 4 ὅ) θύρα = θύρα ἔχουσα μίαν ὀπήν, Ἀθηνῶν ἑπὶ γρ.
 Μονο-οἰκητός, 2· ὁ ὑπὸ ἑνὸς κατοικοῦμενος· -εἶδος Λυκόφρ. 960· μεμονωμένος, ἔρημος.
 Μονο-οἰκλαμος, 2· ὁ ἔχων (συγχεόμενος ἀπὸ) ἓνα μόνον κάλαμον· -σύριγξ Ἀθην. 4, 184, ἀν- τίθ. πολυκάλαμος.
 Μονό-καμπτός, 2· ὁ ἔχων μίαν καμπτήν, κλειδίωσιν Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 15.
 Μονό-καυτός, 2· ὁ ἔχων ἓνα καυτὸν, μονο- στίλβος, μονοκάλαμος Θεοφρ.
 Μονο-κίλητος, ἡτός, ὁ· μονόκλυτος, μόνος, ἀ- ζήτος ἑπὶ τοῦ ἐπὶ καυτῶν Πασσ. 8, 42, 9.
 Μονο-κίρατος, 2· ὁ ἔχων ἐν μόνον κίρας Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 2, 1.
 Μονό-κερως, 3, ἰων. μονόκερος· μονοκέρα- τος Πύδχ.
 Μονό-κερως, ὄντας, ἰων. 2· α) μονόκερος Ἀ- ριστοτ. γιν. Ζ. 3, 2· β) ὁ δὲ εἶδος τετραπόδου, ῥινόκερος Ἀλ. Ἰ. Ζ. 16, 20.

Μονο-κέφαλος, 2° ὁ ἔχων μίαν μόνην κεφαλὴν Ἠσυχ.
 Μονο-κλαυτος, 2° ὁ ὕψ' ἐνός μόνον κλαυόμενος - ὁρῆνος = ἐνός μόνου κλαίνοντος Λίσχ. Ἐπτ. 1056.
 Μονο-κληρονομός, 2° ὁ μόνος κληρονόμος, ὁ μὴ ἔχων συγκληρονόμους Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 1852.
 Μονο-κλινον, τό κλίνη δι' ἓνα μόνον, ξυλοκρέββατον Ἀνθ. 9, 570.
 Μονο-κλιτος, 2° ὁ κατὰ μίαν μόνην κλίσιν κλινόμενος Ἠρωδ. ἐπιμ. 191.
 Μονο-κλώνος, 2° ὁ ἔχων ἓνα κλῶνα ἢ βλαστὸν Δισκ. 3, 117.
 Μονο-κοιλίος, 2° ὁ ἔχων μίαν κοιλίαν ἢ στήμαχον Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1, 17.
 Μονοκοιτῶν κοιμῶμαι μόνος Ἀριστ. Λυσ. 592.
 Μονο-κοίτιον, τό κρεβάτι δι' ἓνα μόνον, σκιμπῶδιον Ἠσυχ.
 Μονο-κοίτης, 2° ὁ μόνος κοιμώμενος Σχολ. Λυκόφρ. 958.
 Μονο-κοκκός, 2° μονόσπορος, μονοκοκκυττός-μονόκοκκα=μαργαρίζεται μεγάλῳ, μτγν.
 Μονο-κόδωλος, 2° ὁ ἔχων ἓνα μόνον κόδωλον (ἄρμόν, κόμπον)-δάκτυλος Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 1, 15.
 Μονο-κότυλος, 2° ὁ ἔχων μίαν μόνην κατόλην ἢ σείραν κατυληθῶνων Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4, 1.
 Μονο-κρατέω, ὦ μόνος κρατῶ, ἀρχῶ Γ. Κεδρ.
 Μονο-κρατής, 2° μονοκράτωρ, μονάρχης, μτγν.
 Μονο-κρατία, ἡ μονοκρατορία, μοναρχία, μτγν.
 Μονο-κρατορέω εἶμαι μονοκράτωρ, μονάρχης Βυζ.
 Μονο-κρατορία, ἡ μοναρχία, τὸ νᾶ ἦνέ τις μονοκράτωρ, μονάρχης, μτγν.
 Μονο-κράτωρ, ὁρς, ὁ μονάρχης, ὁ μόνος κρατῶν (ἀρχων), μτγν.
 Μονο-κρήπις, τῶς, ὅ, ἡ ὁ φορὸν μίαν κρηπίδα (ὀπόδημα), μονοσάνδαλος Πινδ. Π. 4, 75.
 Μονο-κροτος, 2° ἡ διὰ μιᾶς τύφους (κωπίων) κινουμένη, ἡ ἔχουσα μίαν σείραν κωπῶν - νῆς Ξεν. Ἐλ. 2, 1, 28' πρβλ. δίκροτος.
 Μονο-κρήτωρ, ὁ μόνος κρήτωρ Διδ. Ἀλεξ. σ. 408.
 Μονο-κτιστός, 2° ὁ μόνος κτισθεὶς (δημιουργηθεὶς), μτγν.
 Μονο-κυκλός, 2° ὁ ἔχων ἓνα μόνον κύκλον, τροχόν, δίσκον - τράπεζα Παλυδ. 10, 81.
 Μονο-κύλος, ἰων. μονόκυλος, 2° ὁ ἔχων (συγκείμενος ἀπὸ) ἓν μόνον κύλιν (μέλος) ἐπὶ φωτῶν Θεόφρ. ἐπὶ ἀνθρώπων χαιρετῶν, μονόπους, ὁ χορεύων ἐπὶ τοῦ ἐνός ποδὸς Γέλλ. 9, 4, 9' ἐπὶ οἰκοδ. - οἰκῆμα = συγκείμενον ἐκ μιᾶς διαίρεσεως ἢ ἐξ ἐνός κατώματος Ἠρ. 1, 179' καὶ μετφ. ἐπὶ τοῦ λόγου - περίσδος συγκειμένη ἐξ ἐνός μέλους Ἀριστ. ῥήτ. 3, 3' ἐν γένει ἐπὶ λόγου, μονότονος, ὁ ἄνευ ποικιλίας Πλούτ. ἡρ. σ. 7. καὶ ὁ ἐξ ἐνός τεμαχίου, ἐξ ἐνός εἶδους, μονομερής - φύσις Ἀριστ. πελ. 1, 7.
 Μονο-κύλωσις, ἐπίρ. μετ' ἐν κύλιν, μονοτόνωσις - διηγεῖσθαι Ἐπιφάν.
 Μονο-κύπος, 2° ὁ μίαν μόνην κύπην ἔχων, ὁ μόνος κωπηλατῶν - ἀνήρ Εὐρ. Ἐλ. 1139.
 Μονο-λέκιθος, 2° ὁ ἔχων μίαν λέκινον, μονόχροον - ὦν Σχολ. Εὐρ. Ὀρ. 465.

Μονο-λεχής, ἰων. μουνολεχής, 2° μονόκοιτος μονόγαμος Πλούτ. ἡρ. σ. 57' ἐπὶ γυναικίδι παρατίθεται πρὸς τὸ φιλάνθρωπος - διαζυγία Ἀνθ. 5, 9' - καίτοι Ἀνθ. 12, 226.
 Μονο-λέων, ἰων. μουνολέων, ὄντος, ὁ ὁ μεμονωμένος, ἢ ὁ μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος, του, ὁ μέγιστος λέων Ἀνθ. 6, 221, 3' πρβλ. μονόλυκος. Μονο-λήξ 50 ὁρς, 2° ὁ μόνον τὴν λέκινον ἔχων = αὐτολήκυθος Ἀθην. 10, 414.
 Μονο-λήμματος, 2° ὁ συγκείμενος ἀπὸ μίαν μόνον πρότασιν (λήμματος) - λόγος Σέξτ. Ἐμπ. π. λογ. 2, 443.
 Μονο-ληστής, οὗ μοναχικὸς ληστής ὁ ἄνευ συντρόφου πρβλ. μονοπειρας (ς)
 Μονο-λίθος, ἰων. μουνολίθος, 2° ὁ κατεσκευασμένος ἢ συγκείμενος ἐξ ἐνός λίθου - οἰκῆμα, στέγη Ἠρ. 2, 175' - δούλισκαο Δ. Σικ. 1, 46' - ζώζια, 47' - εἰκόνες, 59' - ὄραφή, 66.
 Μονο-λίνοιν, τό περιέβριζιον μαργαριτῶν ἐξ ἐνός λίνου ἢ μιᾶς κλωστής Συν. λέξ. Ἐλ. Κον. μαν. ἴδε τρίλινον.
 Μονο-λαγία, ἡ τὸ νᾶ ὁμίλῃ τις μόνος, μτγν.
 Μονο-λόγιστος, 2° ὁ ἓνα μόνον συλλογισμὸν ἔχων, μτγν. καὶ ἔκκλ.
 Μονο-λόγος, 2° α) ὁ μόνος (πρὸς ἑαυτὸν) ὁμιλῶν, γλωσσ. 6) παθ. μονόλογος, ὁ μόνος λόγόμενος, ἐκφωνούμενος, ἔκκλ.
 Μονο-λοπός, 2° ὁ ἔχων ἓν μόνον περιέκλυμα (φλοῦδι) Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1, 5, 2, ἀντίθ. πολύλοπος.
 Μονο-λύκος, ὁ μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του, τέλειος, μέγιστος λύκος Ἀρατ. 1124' οὕτως ἀνόμαζεν ὁ Δημοσθένης τὸν Ἀλέξανδρον Πλούτ. Δημ. 23' πρβλ. μοναλέων (παρ' Ἀρατ. ω-ω-ω).
 Μονο-λωπος, 2° ὁ ἔχων ἓν κάλυμμα, φόρεμα Ζων. σ. 1367' μονοχίτων Ἠσυχ.
 Μονο-μάζος, 2° ὁ ἔχων ἓνα μαζὸν (βυζί) - ἀμαζών Εὐστ. 402, 37.
 Μονο-μάτωρ, ὁρς, ὁρ. ὁ, ἡ μονομήτωρ Εὐρ. Φοιν. 1318.
 Μονο-μαχείων, τό μονομάχιον, δι. γρ. παρ' Ἀθην. 5, 191.
 Μονο-μαχέω, ἰων. μουνομαχέω μάχομαι μόνος πρὸς μόνον - εἰς ἀγῶνα μονομαχοῦν τ' ἀλκὴν δορός Εὐρ. Φοιν. 1372' - τινὶ Ἠρ. 7, 104' «μόνοι» Ἑλλήνων μουνομαχίσαντες τῷ Πέρσῃ, 9, 27' - ὅς ἐμονομάχει τῷ Ἠσίοιστῳ Πλάτ. Κρατ. 391' - πρὸς τὸν βάρβαρον Πολύδ. 35, 5, 1' - μάχην Λυκόφρ. 1447.
 Μονο-μάχημα, ατος, τό ἀντικείμενον μονομαχίας, μονομαχία Εὐστ. 387, 6.
 Μονο-μάχης, ου, ὁ μονομάχος Σέξτ. Ἐμπ.
 Μονο-μαχία, ἰων. μουνομαχία, ἡ μάχη ἐνός πρὸς ἓνα Ἠρ. 5, 1, Πολύδ. 31, 4, 1, duellum.
 Μονο-μαχικός, 3° ὁ ἀνήκων εἰς μονομαχίαν ἢ μονομάχους - φιλοτιμία Πολύδ. 1, 45, 9.
 Μονο-μάχτιον, τό 1) μονομαχία Ἠρ. 6, 92' 2) μονομαχοτροφεῖον πρβλ. Λοδ. Φρυν. 518.
 Μονο-μάχος, 2° ὁ μαχόμενος μόνος πρὸς μόνον, ἐν μονομαχίᾳ - προστάται Λίσχ. Ἐπτ. 780' - ὄρα, ἀσπίς Εὐρ. Φοιν. 1335' ἀσπίς, Ἠρακλ. 819' - πάλῃ Ἀριστ. ἀποσπ. 471 - φρήν Εὐρ. Φοιν. 1300' ὁ μονομάχος, ὁδ. Λουκ. gladiator.
 Μονο-μαχο-τροφεῖον, τό τόπος, ἐν ᾧ ἐτρέφαντο καὶ ἐγυμνάζοντο οἱ μονομάχοι Σουλδ.

- Μονο-μαχο-τρόφος, 2° ὁ τρέφων, γυνά-
ζων καὶ διατηρῶν μονομάχους, γλωσσ.
Μονο-μελίς, 2° μονομερής - γῆτα = μόνα
οὐχὶ ἠνωμένα εἰς ἓν ὅλον Σιμπλίχ.
Μονο-μέρεια, ἡ· τὸ συνίστασθαι ἐξ ἐνὸς μό-
νου μέρους, λείποντος τοῦ ἑτέρου Ἀθανάσ.
Μονο-μερήϊ, 2° α) ὁ συγκείμενος ἐξ ἐνὸς μέρους
ἢ τεμαχίου, ἀπλοῦς, ἀντίθ. πολυμερής
Σέξτ. Ἐμπ. π. μαθ. 7, 2° β) ὁ γινόμενος ἐξ ἐνὸς
μέρους, μὴ παρόντος τοῦ ἑτέρου (δικαστ.)· κρίσις
Φωτ. ἐπιστ. 158· «οὐ χρὴ μονομερεῖς τὰς κρι-
σεις ποιεῖσθαι», Ἀποστολ. καν. 251, σ. 874.
Μονο-μερῶς, ἐπὶ. ἐξ ἐνὸς μέρους, ἐκ μονο-
μερείας· ἐξετάζειν, κρίνειν, μετῆν.
Μονό-μετρος, 2° ὁ ἐξ ἐνὸς μέτρος, ποδὸς με-
τρικοῦ, ἐπὶ ἱάμβων καὶ τροχαίων, ὁ συγκείμε-
νος ἐξ ἐνὸς μέρου ἤτοι ἐκ δύο ποδῶν ἱαμβ. ἢ
τροχαίων Δ. Ἀλ. συνθ. ὁ. σ. 213, 12.
Μονο-μήτωρ, ὁρος, ὅπου μονομάτωρ, ἱων.
μουνονήτωρ, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων μόνον μητέρα καὶ
οὐκ πατέρα Εὐρ. Φαιν. 1517, ὁ στερηθεὶς μη-
τρός, ὁ ὀρφανὸς μητρός Πλούχ.
Μονό-μιτος, 2° ὁ ὀφασμένος μὲ ἓνα μίτον,
γλωσσ. πρβλ. δίμιτος.
Μον-όμιματος, 2° ὁ ἔχων ἓνα ὀρθαλμὸν
Ἀσχ. ἀποσπ. 188.
Μονο-μοιρία, ἡ· ἐν μέρσι, διάστημα μιᾶς
(γεωγρ.) μοίρας Σέξτ. Ἐμπ. π. ἀστρολ. 15.
Μονό-μοιρος, 2° αὐτόμοιρος Πλούχ.
Μονό-μοσχος, 2° μονόκλαδος, ἔχων ἓνα
μόνον κλάδον Διοσκ. 4, 187.
Μον-όμφαλα, πᾶσι πάντα ἢ πλακούντια, Πει-
ραιῶς ἐπιγρ.
Μόνον, αὐθ. ἐπὶθ. τοῦ μόνος καὶ ἐπὶρ.
Μονο-ναύτης, ου, ὁ· ὁ μόνος ναυτιλλόμενος
Εὐστ. 1535, 62.
Μονο-ναυτικός, 3° ὁ ἀνήκων εἰς μονοναύ-
την· οἰκία = ἀνδρὸς κλεισθάντος μόνου ἀπ' Αἰ-
γύπτου εἰς Ἀσίαν Εὐστ. Ὁδ. σ. 1535, 62.
Μονονό, μονονού, μονονουχί, ἀντί μόνον ου,
= οὐκ, = οὐχί.
Μονό-φορος, 2° ὁ μίαν σχισμὴν ἔχων· «μονο-
φόρος δὲ καλοῦσι τὰς ἐχούσας μίαν μόνην κτη-
δόνα» Θεόδωρ. Ἰ. Φ. 5, 1, 10.
Μονό-φυλλος, 2° ὁ ἐξ ἐνὸς φύλλου ἢ ὁ ἐκ φύ-
λου μόνον κατεσκευασμένος Πλάτ. νόμ. 12,
956· «πλοῖα Ξεν. Ἀν. 5, 4, 11, ὁ ἐξ ἐνὸς στε-
λέχους κατεσκευασμένος» «τὸ μονόφυλλον» Πο-
λύδ. 3, 42, 2° = τράπεζαι Στράβ. 17, 826· =
πόλη Λουκ. ἀλ. ἱστ. 2, 11, ἔσχημ. κατὰ τὰ
μονόλιθος, μονοσίδηρος.
Μονο-ούσιος, 2° ὁ μίαν μόνον οὐσίαν, ὁ μο-
ναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του, μετν.
Μονο-πάθεια, ἡ· τὸ πάθος ἢ ἡ ἀσθένεια ἐνὸς
μόνου μέρους· τῶν ὀρθαλμῶν, μετν. ἱστρ.
Μονό-παῖς, αἶθος, ὁ, ἡ· ὁ μόνος παῖς, μονο-
γενής· κ-όρος Εὐρ. Ἀλκ. 906.
Μονο-πάλης, ἱων. μουνονάλης, ου, ὁ· ὁ μό-
νος ἐν μονομαχίᾳ παλαίων ἢ καὶ Πλούχ. «ὁ
μόνη τῇ πάλῃ νικῶν», ἐπιγρ. ἐν Πανθ. 6, 4, 7.
Μονο-πάτιον, τό· μονοπάτι, στενὴ ὁδός, δι'
ἧς εἰς μόνον δυνάται νὰ βαδίσῃ Πανδέντ.
Μονο-πέδιλος, 2° ὁ φορῶν ἓν μόνον πέ-
διλον, μονοσύνταλος Σχόλ. Λυκόφρ. 1310.
Μονο-πίρας, ου, ὁ· ὁ μόνος περιώμενος (δο-
κιμάζων) τινος, ἰδ. ὁ μόνος ἐξερχόμενος εἰς
ἀρπαγὴν· λύκος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 5.
Μονό-πῆλμος, 2° ὁ ἔχων ἐν μόνον πέλμα (ἀ-
χνάρι) Β. Ἀν. 425· «συγγίς Ἀνθ. 6, 294.
Μονό-πεπλος, 2° ἡ ἐχούσα μόνον τὸν πέπλον
(ἐπανωφόριον) Εὐρ. Ἐκ. 933.
Μονό-πηρας, 2° ὁ ἔχων μίαν μόνην πήραν
(σακκούδιον) Ἐτ. Μ. 670, 57.
Μονό-πλευρός, 2° ὁ ἔχων μίαν μόνην πλευ-
ρὰν Σουῖδ.
Μονό-πλοια, ἡ· ὁ πλοῦς ἐνὸς μόνου Εὐστ.
Μονο-ποδία, ἡ· τὸ ἐξ ἐνὸς ποδὸς συγκείμε-
νον μέρος τοῦ στίχου, διαίρεσις, μέτρησις, ἐκ-
φωνήσις τοῦ στίχου κατὰ ἓνα πόδα, ἀντίθ. δι-
ποδία μετρική.
Μονο-ποδιατός, 3° ὁ συγκείμενος ἐξ ἐνὸς με-
τρικοῦ ποδὸς Τζέτζ. ἐπὶθ. μονοποδιαίως Τζέτζ.
Μονο-πόδιον, τό· τράπεζα μὲ ἓνα πόδα Πλίν.
Μονό-πους, ουν, ὁσος, 2° ὁ ἔχων ἓνα πόδα· =
τράπεζα Πολυδ. 10, 69· μουνόπους Μαν. 1, 137.
Μονο-πραγματίω, καταγίνομαι εἰς ἓν μό-
νον πᾶγμα, ἀντίθ. πολυπραγματίως Ἀριστοτ.
πολιτ. 4, 15.
Μονό-πρεμνος, 2° ὁ ἐξ ἐνὸς πρέμνου Μ. Ἀ-
καμ. τ. Β. σ. 370.
Μονο-προσωπίω, ἔχω ἐν μόνον πρόσωπον,
εἶμαι μονοπρόσωπος. ἐπὶ τῶν μονοκαταλήκτων
ἐπὶθ. Ἀπολλών. Δύσκ. περὶ ἀντ. σ. 6.
Μονο-πρόσωπος, 2° ὁ ἔχων (εὐχρηστος εἰς)
ἐν μόνον πρόσωπον· ποιήσεις, ἐν ἡ ἐν μό-
νον πρόσωπον ὁμιλεῖ, ἀντίθ. «ἐν διαλόγῳ σή-
ματι» Δ. Λαίρ. 9, 112· «ἀντωνυμία = οἱ ἐν
μόνον πρόσωπον Ἀπολλών. π. ἀντ. σ. 20· ἐ-
πὶρ. = ὡπως Τζέτζ.
Μονό-πτερος, 2° ὁ ἔχων ἐν μόνον πτερὸν, ἐν
τῇ ἀρχιτεκτ. ὁ ἔχων μίαν σιρίαν κινήων Βι-
τρούδ. 4, 8, 1.
Μονό-πτυχος, 2° ὁ ἔχων μίαν πτυχὴν, ἐπὶ
δοτράκων μονόθροος, μονοκαύκαλος, μετν.
Μονό-πτωτος, 2° ὁ ἔχων μίαν μόνην πτώ-
σιν, γράμ.
Μονο-πόργιον, τό· φροῦριον (φρουμα) μὲ ἓνα
μόνον πύργον, μετν.
Μονο-πωλείον, τό· μονοπώλιον.
Μονο-πωλίω, πωλῶ μόνος, ἔχω, μετρέω·
μαί τι μονοπώλιον Πολυδ. 34, 10, 14, εἶμαι
Μονο-πώλης, ου, ὁ· ὁ πωλῶν μόνος, ὁ μετε-
ρχόμενος μονοπωλίων τινος πραγματείας, μετν.
Μονο-πωλία, ἡ· τὸ μετρέεσθαι τὸ μονοπώ-
λιον Ἀριστοτ. πολ. 1. 11, Στράβ. 17, 798.
Μονο-πώλιον, τό· 1) τὸ προνόμιον τοῦ μονο-
πωλεῖν Πολυδ. 7, 11· 2) τὸ π. ἔνθα γίνεται μο-
νοπωλία μετὰ ἡ ἔνευ τοῦ ἐμπόριον, μετν.
Μονό-πῶλος, 2° ὁ ἔχων (ἐκπεῖον) ἡ συρόμε-
νος ἀπὸ) ἓνα ἵππον Εὐρ. Ὀρ. 1004.
Μονο-ρρηγί, 2° αἶδος μελωδίας, ἀρχόμενον
ἀπὸ τῆς μέσης (χορδῆς) καὶ ἐπ' αὐτὴν καταλή-
γον, τὸ «πρὸς αὐτὸ ῥέπον» Βρυέν. ἀρμ. σ. 485.
Μονό-ρρηξ, ἡγος, ὁ, ἡ· ἀπερρηγμένος, ἀπε-
σπασμένος Πλούχ. σχισόμενος ἀπὸ πάντων ἔως
κάτω.
Μονό-ρριζος, 2° ὁ ἔχων μίαν ῥίζαν Θεόδωρ.
Μονό-ρρυθμος, 3° α) ὁ ὅθ' ἐνὶ κατακόμῃ

νος· δόμος Αἰσχ. ἰκ. 936· 6) ὁ ἔχων, συγκείμενος ἀπὸ ἑνα ῥυθμόν, μορφήν, τρόπον.
 Μονο-ορύχης, π. μονοορύχης, οὐ, ὁ· ἐργαλ. πρὸς σκαφήν μὲ μίαν μύτην Ἀνθ. θ. 297.
 Μονο-ορχίς, εὐς, ὁ· ὁ ἔχων ἕνα μόνον ὄρχιν Πηλοῦτ. ἡθ. σ. 917.
 Μόνος, ἰων. καὶ π. μόνος, ὄμωρ. μῶνος, 3· μόνος, μόνος, παρ' Ὁμ. πάντες μόνους, ἀντιθ. πρὸς τὸ ὅσα ἴλ. κ. 225· ὁ μόνος ἔην μετὰ πάντε κασιγνήτησιν· μόνος μετὰ τῶν πάντε ἀδελφῶν, 317, καὶ συχνά· *Ζεὺς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μόνον ἔδοντα τίμα, ρ. 611· πολλάκις ἀντὶ τοῦ εἶς· Πρ. 1, 11, καὶ *εἶς μόνος· ἢ μόνος εἶς· Πρ. 1, 38· *μία μούνη· Ὁδ. ψ. 227· καὶ μεμνημένος, καταλειμμένος· *οὐ τάρῃ μόνον ἔδον· ἴλ. δ. 388· *τίς με θεῶν δλοφύρατο μόνον ἔδοντα· Ὁδ. κ. 157· *ἔστα σὺν Ἀχιλλεὶ μόνος· Πίνδ. 9, 77· *μόνος ἄνευ στρατιάς, Ν. 3, 33 (πρὸς μόνους ἄνευ ἄλλων)· Ὁδ. π. 239· *μόνον παλαιόισιν ἄτερ ἐγγέων· Πίνδ. Π. 9, 28· *ἐν μόναις ὠδεῖσιν· ἐν μιᾷ γεννήσει, 9, 88· καὶ παρὰ τραγ. *κλῆδας οἶδα ὀμμάτων μόνη θεῶν Αἰσχ. Εὐμ. 791· *μόνην δὲ μὴ πρύλειπε, ἰκ. 729· παρὰ Σηφ. καὶ μόνος· *κεῖται μόνος ἀπ' ἄλλων, Φιλ. 183· *ὥς ὅρῃ μόνον νιν ἐκλειπόμενον, Ἡλ. 726· καὶ ἄλλ. *φρονεῖν μόνος δοκεῖ, Ἄντ. 703· *φρονεῖν οἶδεν μόνη, Τρ. 312· *σοὺ μόνος, Αἴ. 510· *κεῖται μόνος ἀπ' ἄλλων, Φιλ. 183· πρὸς Ὁμ. ὕμν. Ἐρμ. 193· *μόνος μάχεσθαι πολέμοις θέλω· Εὐρ. Ῥησ. 488· *ἔμοι μόνος μόνῃ μάχῃ συνάψας, Ἡρακλ. 807· ὑπερθ. *μονώτατος Ἀριστ. ἱππ. 352, πλ. 182, καὶ ἐν πεζῷ Λυκοῦρ. 88, 89, ὁ περ οἱ ἀρχαῖται γραμ. ἀποδοκιμάζ. *— Δία θεῶν καὶ Διόνυσον μόνους σέβονται· Πρ. 2, 29· *μόνος διαλέγεσθαι πρὸς μόνους ἤ μετ' ἄλλων· Πλάτ. Πρωτ. 316· καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ· *αὐτῷ μόνῳ ἐστὶσθον· Αἰσ. 211· *αὐτοὶ καθ' αὐτοὺς μόνος, πολιτ. 307· *αὐτὸ καθ' αὐτὸ μόνον ἔργον, Τίμ. 89· μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος τοῦ εξαίρετος Ἰ· ακ. σημ. εἰς Ἀθην. σ. 131· ἐπὶ μόνως Ξεν. ἀπομν. 1, 5, 5 καὶ συχνά παρὰ μτγν. συνηθέατ. μόνον· *μόνον θεοὶ σώζουσιν ἡμᾶς· Σοφ. Φιλ. 524· *μὴ μόνον τῷ σώματι, 51· *κοὺ λέγω δεῖξω μόνον, Αἴ. 800· *μόνον δῆλωσαν ὁ φῆς· Πλάτ. Φαῖδρ. 261· καὶ συχνά μετὰ πρυστ. Αἰσχ. ἰκ. 1012, Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 18· *μόνον μὴ συγκόφης με, συμπ. 8, 6· *μὴ χρώμενον μόνον· Πλάτ. νόμ. 7, 824, ἰδ. *οὐ μόνον· ἄλλα· καὶ *οὐ μόνον· ἄλλ' οὐδὲ· Σοφ. ἀποσπ. 663· ἐνίοτε παραλείπεται καὶ τίθεται τὸ οὐ ἀντὶ οὐ μόνον Εὐρ. Φοιν. 1489· ἐνίοτε παραλείπεται τὸ μόνον καὶ μετὰ τὸ ἄλλ'· *ὅτι οὐ πῶποθ' ὁ ποταμὸς διαβατὸς γένοιτο περὶ ἄλλ' πλοῖοις· Ξεν. Ἄν. 1, 4, 18· *μόνον οὐ· = σχεδόν, tantum non· ὥστε μόνον οὐκ ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς περιφέρουσιν αὐτοὺς οἱ ἑταῖροι· Πλάτ. πολιτ. 10, 600, Ἰσοκρ. 4, 120 καὶ συχνά μτγν. παρὰ τοῖς ὁποίοις καὶ ἐν μιᾷ λέξει *μόνον· Πολυδ. 3, 109, 2, καὶ συχνά· ἐπὶ δὲ καὶ μονονουχί, 3, 102, 4· πρὸς μόνον κατὰ μόνον· Ἰσ. 7, 38 καὶ ἀλλαχόθι γράφεται δὲ καὶ ἐν μιᾷ λέξει· ἴδε κατὰ μόνον, solus, tantummodo.

Μόνος, οὐ, ὁ· ποιητὴς τις Ἀθην.
 Μονο-οἰσθαλός, 2· ὁ φορῶν ἐν μόνον οἰσθαλὸν Ἀπολλ. 1, 9, 16.
 Μονο-οἰσθαλός, 2· μόνος ἄξιος σθεσμοῦ, μτγν.
 Μονό-οσιπτος, 2· ὁ μόνος, ἢ ὁ ἐν μονάδι σπῆτος, λατρευόμενος, ἔκκλ.
 Μονο-οσιμαντός, 2· ὁ μίαν ἔχων σημασίαν, μονόσημος· Φώτ. βέλ. 103, 31.
 Μονο-οσιδηρός, 2· ὁ ἐκ μίαν σιδήρου, μόν. εἰκασ. Ἀριστ. ἱππ. 1046.
 Μονόσιπτος, ὁ· εἶδος ὄρνιθος τῆς Αἰγύπτου, γεωπ. 14 (7, 30).
 Μονο-οσιτέω· τρώγων ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἢ μόνος Ξεν. Κυρ. 8, 8, 9, Ἀθην. 2, 47.
 Μονο-οσιτία, ἢ τὸ τρώγειν ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἱαλῆν.
 Μονό-οσιτος· τρώγων ἅπαξ τῆς ἡμέρας ἱπποκρ.
 Μονό-οσιλῆς, 2· ὁ ἔχων ἐν σκέλει, μτγν.
 Μονό-οσιλῆς, ὁ· ἡ μονοσκελής, μονόπους ἀμφίβ.
 Μονό-οσιπτος, 2· ὁ μόνος τὸ σκήπτρον φέρων, μονάρχης· *μονοσκήπτροις δ' ἐν ὁρῶναις Αἰσχ. ἰκ. 369.
 Μονο-οσιλῆς, 2· ὁ κατὰ μόνον στελλόμενος, μονόστολος· Ἡσὺ.
 Μονό-οσιπτος, 2· ὁ ἔχων μίαν μόνην στέγην, ἢ ἐν πύλωμα· σπῆτος Δ. Ἀλ. 3, 68.
 Μονο-οσιλέχης, 2, καὶ
 Μονο-οσιλέχης, 2· ὁ ἔχων ἐν μόνον στέλεχος θεοῦ.
 Μονο-οσιλλομαι· μόνος στέλλομαι, ταξιθεῖν Σχολ. Εὐρ. Ἀλκ. 409.
 Μονο-οσιπτος, οὐς, οὐν, οὐν· ὁ συγκείμενος ἐξ ἐνός ὁποῦ· κρανίον Ἀριστοτ. ἱ. Ζ. 3, 7· αὐτὴν, ὁ αὐτ.
 Μονο-οσιπτος, 2· ὁ μόνος βαίνειν, περικατῶν· *εἰ ζῶν λοχίταις εἰτε καὶ μονοσιπτος Αἰσχ. Χο. 757.
 Μονό-οσιπτος, 2· ὁ μόνος στελλόμενος, ἐρχόμενος, πλῆων· ὄμω Εὐρ. Φοιν. 749· Ἐν γὰρ νει μόνος, καταλειμμένος· *λείπομαι εἰλας μονόστολος τὴν μονόστον, Ἀλκ. 409, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ ἐρημος, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μονοστελλομένων πλοίων, καὶ παρὰ μτγν.
 Μονόστομος, 3· α) ὁ ἔχων ἐν στόμα, μίαν ὀπήν· σύριγγ· Ὁρεῖδ. 6) ὁ ἔχων μίαν κόψιν· σάγαρις, ἀξίνη· Ἡσὺ.
 Μονο-οσιπτος, ὁ, ἢ· μόνος στέλεχος· Πρίαπος Ἀνθ. 6, 22, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ *ἐπὶ ἐνὶ ποδὶ ἰσάμενος· καὶ *τὸν μονόπουον· οὕτω γὰρ κατασκευάζουσι τὸν Πρίηπον.
 Μονο-οσιπτος, οὐ, ὁ· μόνος στέλεχος.
 Μονο-οσιπτος, ὁ, ὁ· ἡμῖνος· Ἡσὺ.
 Μονο-οσιπτος, ὁ, ὁ· ἔχων τὴν ἀνωτάτην στρατηγίαν Βού.
 Μονο-οσιπτος, ὁ· ὁ ἀνώτατος καὶ μόνος στρατηγός, μτγν.
 Μονο-οσιπτος, 3· ὁ συγκείμενος ἐκ μιᾶς στραφῆς, ὁ ἀνήκων εἰς τὰ μονόστραφα ποιήματα Σχολ. Ἀριστ. καὶ Εὐρ. ἐπιρ. μονοστραφικῶς Ἡρακλ. 1.
 Μονο-οσιπτος, 2· ὁ ἐκ μιᾶς στραφῆς συγκείμενος· ἐπὶρ· σπῆτος Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 239· ἄμαξ· μονότροχος θεοῦ.
 Μονο-οσιπτος· σύγκειμαι ἐκ μιᾶς συλλαβῆς, μτγν. γραμ.

- Μονο-συλλαβία, ἡ τὸ ἔχειν μίαν συλλαβὴν, μὲν.
- Μονο-συλλαβικός, 3, καί
- Μονο-συλλαβός, 2· ὁ συγκαίμενος ἐκ μιᾶς συλλαβῆς ὁ ἀσχολούμενος περὶ συλλαβῶν μόνων· «μονοσυλλαβοί, οἱσι μέμλετο τὸ σφιν καὶ σφῶν καὶ τὸ μὴ ἡλὲ τὸ νιν» Ἡρ. ἐν Ἀθην. 5, 222· ὁ ὀλίγα λαλῶν Δημ. Φαλ. 7· ἐπὶρ-λάδως = τὸ συνίστασθαι ἐκ μιᾶς συλλαβῆς Σχολ. Ἀριστ. πλ. 143.
- Μονο-σχημάτιστος, 2· μονόσχημος Ἀπολλών.
- Μονό-σχημος, 2· ὁ ἐξ ἑνὸς σχήματος, ἢ ἐκ μιᾶς μορφῆς, ἄπλοος· - λόγος, μὲν.
- Μονο-σχιδής, 2· ὁ ἔχων ἐν μόνον σχίσμα· - σὺριγξ Ὀρεϊδ. σ. 25.
- Μονό-τειχος, 2· ὁ ἔχων (φρουρούμενος ἀπὸ) ἐν τεύχεσι Βυζ.
- Μονό-τεκνος, 2· ὁ ἔχων ἐν μόνον τέκνον· - Πρὸ κνη Εὐρ. Ἡρ. μ. 1021.
- Μονότης, ἥτος, ἡ· μονάζ, μοναζιά, ἀγαμία, ἐκκλ.
- Μονο-τοκέω· εἶμαι μονότοκος, γεννῶ ἐν μόνον τέκνον (ς).
- Μονοτοκῆσαι, αἰ· μυθική τις φυλὴ Ἀπολλόδ. ἀπασπ. 419, διόρθ. ἐνωτοκαταί Λοβέκ. προλ. παθ. σ. 283, 7.
- Μονο-τοκία, ἡ· τὸ τίκειν ἕνα μόνον γόνον Ἀριστοτ. γυν. ζ. 4, 4.
- Μονο-τόκος, 2· ὁ ἕνα μόνον νεογνὸν (ἐν μιᾷ γένει) γεννῶν· ἐπὶ τῶν Ἀριστοτ. 1. Ζ. 5, 14, ἰων. μονοτόκος Καλλιμ. Ἀπόλλ. 54.
- Μονο-τονέω· εἶμαι μονότονος, ἰδιότροπος, ἰσχυρογνώμων Εὐστ. Ὀδ. σ. 1393, 4.
- Μονο-τόνισ, ἡ· τόνος ἑνὸς ἐξουσ, τὸ νὰ ἦνέ τις μονότονος, γραμ.
- Μονό-τονος, 2· α) ὁ ἔχων (ἄδων, ἡχῶν εἰς) ἕνα μόνον τόνον· ἐν γένει μονόμορφος, μονοειδής· β) μετφ. ἰσχυρογνώμων, ἀμετάπειστος, ἰδιότροπος, γλωσσ. ἐπὶρ. μονοτότως Λογγίν. 54, 2.
- Μονο-τράπεζος, 2· ὁ ἀνήκων μόνον εἰς μίαν τράπεζαν· «ἐνίνα μονοτράπεζά μοι παρίσχον» Εὐρ. 1. Τ. 949.
- Μονο-τραφής, ἑως, ὁ, ἡ· μονότροπος, μονοδίκαιος, μὲν.
- Μονο-τρί-γλυφος, ἡ, ἀρχιτ. λίθις Vitruv. de arch. IV, 3, 7.
- Μονο-τροπία· εἶμαι μονότροπος Τζετζ.
- Μονο-τροπία, ἡ· χαρακτήρ, ἰδιότης τοῦ μονοτρόπου, μοναχικός βίος, ἐκκλ.
- Μονό-τροπος, 2· α) ὁ ἐνὸς μόνου τρόπου, ἡδους· «ἀπλὰ καὶ μονότροποι ἡδοναὶ Πλούτ. 30. σ. 662· - λίθις, ἀντίθ. πρὸς τὸ ποικίλη ἢ μεμυμένη Δ. Ἀλ. βητ. 1· β) μοναχικός, ὁ ζῶν μόνος, κρημνος· - νεανίας Εὐρ. Ἀνδρ. 281· «ἄμικτος καὶ μονότροπος» Πλούτ. 30. σ. 479· - ὄνος Αἰλ. 1. Ζ. 6, 30· - βίος Πλούτ. Πελ. 3· ἄγαμος, βί. Ὀμ. 4· καὶ παρ' ἐκκλ. ὁ μοναχός.
- Μονο-τρόπως, ἐπὶρ. κατὰ ἕνα καὶ ἴδιον τρόπον Ἰωσ. Ἰουδ. πόλ. 5, 10, 4.
- Μονο-τροφέω· εἶμαι μονοτρόφος, τρώγω ἐνὸς εἶδους τροφήν Στράβ. 3, 3, 6.
- Μονο-τροφία, ἡ· τὸ (ἀνα)τρέφειν ἰδίως, ἀντίθ. πρὸς τὴν κοινήν ἐπιμέλειαν Πλάτ. πολιτ. 261.
- Μονό-τροχος, 2· ὁ ἕνα μόνον τροχὸν ἔχων· ἴσθι μονότροπος, καὶ οὐδ. ἡ μονότροχος, ἄμαξα μὲ ἕνα τροχόν, carruca, γλωσσ.
- Μονό-τυπος, 2, καὶ ἐπὶρ. μονοτύπος· μονό-τροπος, ὁ ἔχων ἕνα χαρακτήρα Ἐπιφάν.
- Μον-τύατος, 2· ὁ ἔχων ἐν μόνον οὐδ' ἡ λαβὴν (χεροῦλι)· - ἀγῆρας Ἀνθ. 5, 135.
- Μονο-υπό-στατος εἰκὼν Θ. Στουδ. σ. 489.
- Μονο-υχία, ἡ· μονήρης, ἀγαμος βίος, ἀρχ. λαβ.
- Μονο-φαγίω· μονοσιτέω, τρώγω μόνος Ἀν-τιφ. ἐν Ἀθην. 1, 8.
- Μονο-φαγία, ἡ· τὸ νὰ τρώγῃ τις ἑαυτὸς τῆς ἡμέρας ἡ μόνος, μονοσιτία, ἐκκλ.
- Μονο-φάγος, 2· μονόσιτος, ὁ μόνος χωριστὰ τρώγων Ἀμεψ. ἐν Ἀθην. 1, 8· μονοφαγίστα-τος· ὁ τὰ πάντα μόνος τρώγων Ἀριστ. σπ. 923.
- Μονο-φαλαγγία, ἡ· μία μόνη φάλαγγς, μὲν.
- Μονο-φανής, 2· ὁ μόνος αὐτὸς φαινόμενος, ὁ μόνος ὁρατός Π. Σιλ. ἐκφρ. 423.
- Μονό-φαντος, 2· μονοφανής· Ἡσυχ.
- Μον-όφθαλμος, 2· ὁ ἔχων ἕνα ὀφθαλμὸν Στράβ. 2, 70, ἰων. μονοὀφθαλμος Ἡρ. 3, 116.
- Μονό-φθογγος, 2· ὁ ἔχων ἕνα μόνον φθόγγον, ἐν φωνῇ, ἀντίθ. πρὸς τὸ δίφθογγος, γραμ.
- Μονό-φθορος, 2· ὁ μόνος βόσκων Ἡσυχ.
- Μονο-φύρος, ὁ ἡ· ὁ φέρων ἕνα μόνον ἔποχον· - ὄνος Ἡσυχ.
- Μονό-φρουρος, 2· ὁ μόνος φρουρῶν· «τὰς ἄγχιστον Ἀπίας γαίης μονόφρουρον ἔρκυσ» Αἰσχ. Ἀγ. 248.
- Μονό-φρων, ον, ονος, 2· ὁ ἔχων ἴδιον φρόνημα, ἰδίας ἀντίθεσις· «ἰδία δ' ἄλλων μονόφρων εἶμι» Αἰσχ. Ἀγ. 735.
- Μονο-φυής, ἰων. μονοφυής, 2· μονοτείλειος, μονόκαυλος, μονόρριζος, μονοκόμματος· - ὁδόν-τες Ἡρ. 9, 83· καὶ ἐπὶ τῶν σπλάγγων· «δοκίμει δὲ τῶν σπλάγγων τὰ μὲν εἶναι μνησφυή, καθέ-περ καρδία καὶ πνεύμων, τὰ δὲ δίφυη καθάπερ νεφροὶ» Ἀριστοτ. ζ. μορ. 3, 7· «φοινίξ· μνη-στείλειος, ἀντίθ. δίφυης Θεόφρ. 1 Φ. 2, 8, 9, συγκρ. «τὸ ἥπαρ τοῖς μὲν παλυσχιθεῖ, τοῖς δὲ μονοφύστερον» Ἀριστοτ. ζ. μορ. 3, 12.
- Μονό-φύλλος, 2· ὁ ἔχων ἐν μόνον φύλλον Θεοφρ. 1 Φ. 1, 13, 2.
- Μονό-φύλος, 2· ὁ ἐκ μιᾶς φυλῆς, ἐξ ἑνὸς γένους, ἁμικτός· «πολὺ φέρτατα πάντων φύλα μένειν μονόφυλα» Ὀππ. κυν. 1, 399.
- Μονο-φυσίται, οἱ· οἱ ἀποδίδοντες τῇ Χριστῇ μίαν φύσιν, ἐκκλ.
- Μονο-φωνος, 2· ὁ ἔχων ἀναδιδῶν μίαν μόνην φωνήν Ἰπποκρ. σ. 253, 39, 41.
- Μονο-φωνέω, -ώ· ἀναδίδωμι μίαν φωνήν· Καίσαρ. σ. 869.
- Μονο-χάλιος, 2· ὁ ἔχων ἕνα μόνον χαλι-νὸν Σχολ. Πινδ. Ὀ. 5, 8.
- Μονό-χειρ, εἰρος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων μίαν μόνην χεῖρα Νικομ. Ἀρ. 1, 15.
- Μονό-χηλος, 2· ὁ ἔχων μίαν μόνην (ἄσχι-στον) χηλὴν (νόχι)· «μονόχελα οὐδ' σφύρα» Εὐρ. 1. Α. 225.
- Μονο-χίτων, ὄνος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἡ φορῶν μόνον τὸν χιτῶνα (ὀσκαμίσιον)· - εἰκόνες Πυ-λάδ. 14, 11, 2· «ἀναμπίχοντας καὶ μοναχίτων», ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας τῶν παρθένων τῆς Πίλου· πονηήσου Ἀθην. 13, 589.
- Μονο-χιτανέω· φορέω μόνον τὸν χιτῶνα (ὀσκαμίσιον), μὲν.

συναι· Ὀρφ. Ἀργ. 740 ἡ Μόσσυναι Νικητ.
 Μόσσυνον, τὸ καὶ μόσσυνος, ὁ μόσσυν.
 Μαστηνοί, οἱ πόλις καὶ ἔθνος τῆς Λυδίας Πτολ.
 ἱνε, «Μαστηνὰ κάρυα» Ἀθην. 2, 52.
 Μουσυλίτις, ἴδιος, ἡ ἔιδος κασίας, μεγν.
 Μόσυλον, τό· εἶδος κινναμώμου Διοσκ. 1, 13.
 Μόσυλον, τό· ἀρωγ. καὶ ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς
 Ἀθιοπίας Στ. Βυζ.
 Μόσυλος, ὁ· ἡφαίστειον ὄρος τῆς Ἀθήνου Νεκ.
 θηρ. ἐπίθ. Μουσυλαίος, 3, Ἐρατοσθ.
 Μοσχάριον, τό· μοσχάρκι, ἀρχ. λεξ.
 Μοσχάς, ἄθος· ἀγελαδίτσα, γλωσ.
 Μοσχά-η, ἡ· δορά, δέρμα μόσχου Πολυδ.
 Μοσχέια, ἡ· τὸ μοσχεύειν, ἡ φύτευσίς παρα-
 πλαστήματων Σχολ. Θεοφρ. 1, 48.
 Μόσχειος, 3· μοσχάρσιος· κρέα Ξεν. Ἀν.
 4, 5, 31· καὶ ἀπλῶς «τὰ μόσχεια» Ἀνθ. 9,
 377· — δέρμα Πολύδ. 6, 23, 3· κνονόχοι,
 λωρίον, περιλαίμιον ἐκ μόσχου δι' οὗ ἔδεινον
 τοὺς κύνας, σφραγίζοντες αὐτοὺς Ξεν. κυν. 2, 10·
 — ἱμάς=δι' οὗ ἔδερον, ἐξ οὗ καὶ τὸ λογοπαίγνιον
 μετὰ τὸ «ζωμός μόσχειος» παρ' Ἀθην. 13, 585.
 Μόσχευμα, αἶος, τό· ὁ ἀφαيروόμενος καὶ
 μεταφυτεύμενος βλαστός, παραφυσάς, παρα-
 πλαστήμα Θεοφρ. καὶ μετφ. ἐπὶ ἀνθρ. Νύν.
 Μοσχευματικὸς, 3· ἀρμόδιος, ἐπιτήδειος διὰ
 μόσχευσιν· βλάδος, γλωσ.
 Μόσχευσις, εἰς, ἡ· τὸ μοσχεύειν, φύτευμα,
 μεταφύτευμα παραφυσάδος, γεωπ. 11, 3.
 Μοσχευτικὸς, 3· ὁ (διὰ) τῆς μοσχεύσεως, ἀμφ.
 Μοσχευτός, 3· ὁ διὰ μόσχεύσεως πολλαπλα-
 σιζόμενος Σκ. Βυζ.
 Μοσχεύω 1) κόπτω μόσχους, μοσχεύματα,
 παραφυσάδας, παραβλάσταρα καὶ μεταφυτεύω
 αὐτὰ Θεοφρ. 2) μετφ. τρέφω, ἀνατρέφω· «τοὺς
 τοιοῦτους ἐν ταῖς δικαστηρίαις» Δημ. σ. 785·
 «μοσχευομένη κατὰ τοῦ δήμου τυραννίς καθ' ὅλης
 τῆς πόλεως μοσχεύεται» Δ. Ἀλ. 7, 46· «ὁ ἐκ νέου
 μοσχεύσας με» Φιλόστρ. βί. Ἀπολλ. 6, 30.
 Μοσχῆ, ἡ· ἴδε μοσχά, α.
 Μοσχηθόν, ἐπὶ ὡς μοσχάρι· «ἐργιγενής, μα-
 στοῦ δὲ ποτὶν μοσχηθὼν ἀμείλιος» Νικ. ἀλ. 357.
 Μοσχί(ας, ου, ὁ· ὁμοίος μικρῷ μόσχῳ, νεογνὺν
 ζῴου, λαγῶ Πολυδ. 5, 74· κατ' Εὐστ. 1627 τρι-
 ετῆς κριός, ὡς ὁμοιάζων πρὸς μικρὸν μόσχον.
 Μοσχιάω· σκιρτῶ, χοροπηθῶ ὡς μικρὸς μό-
 σχος, vitulor, εἰμὶ εὐθύμορος, νεανιεύομαι, κάμνω
 τρέλλας Σουίδ. ὁ Μάινεκ. ἀποδοκ. τὴν λέξ.
 Μοσχίδιον, τό, ὅποι. τοῦ μόσχου· μικρὰ
 παραφυσάς, βλασταράκι· «μοσχίδια συκιδίων»
 Ἀριστ. Ἀχ. 960.
 Μοσχιναίος, 3· σκιρτητικὸς Ψούχ.
 Μοσχίνη, ἡ· ποιητρία τις ἐξ Ἀθηνῶν, θυγά-
 τηρ τῆς Πύλλης Ἀθην.
 Μοσχίον, τό· 1) ὅποι. τοῦ μόσχου, μουσχα-
 ράκι Ἀθην. 8, 359· 2) ἐν ἀρχ. λεξ. καὶ=μοσχί-
 διον, κατὰ τὸν Ψούχ. «κρομμύου τὸ σπέρμα».
 Μόσχιος, 3· μόσχειος, ὁ τοῦ μουσχαρίου· «μο-
 σχίαν τρίχα ταμών» Εὐρ. Ψιλ. 811.
 Μοσχίτης, ου, ὁ· εἶδος μαλακίων· «καὶ τὰ
 μαλακία καλούμενα» οἷον ὀκτώποδες, σηπταί,
 καλαμάρια, ὡς ὄναι καὶ μοσχιταί, ἀνώνυμ. περὶ
 διαίτ. 1, 14, Σχολ. Ὀσκ. Ἀλ. 1, 307, 310.
 Μοσχίων, ωνος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ.

Μοσχο-θυεῖω· θυσιάζω μόσχον, μεγν.
 Μοσχο-θύτης, ου, ὁ· ὁ θυσιάζων μοσχί-
 ρια, γλωσ.
 Μόσχοι, οἱ· Ἀσιατικὴ φυλὴ παρὰ τὰς πηγὰς
 τοῦ Φάσιδος· Πρ. «ἡ Μοσχικὴ» = ἡ χώρα αὐτῆς·
 «τὰ Μοσχικὰ ὄρη»=μέρος τοῦ Κουκάσου Στραβ.
 Μοσχο-καρύδιον, τό, μεγν. ὅποι. τοῦ
 Μοσχο-κάριον, τό· μοσχοκαρύδιον, μεγν.
 Μοσχο-λάτρυ· οἱ μόσχον λατρεύοντες Ν Χων.
 Μοσχο-λατρεῖω· λατρεύω μόσχον (ὡς οἱ ἱε-
 ραταὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ κατὰ μίμησιν τῶν Αἰγυ-
 πτίων), μεγν.
 Μοσχο-λάτρυον, τό· λάτρυον εὐωδίας, καὶ
 ἡs muscata ἡ odorata Δουκῆ.
 Μοσχό-μυρον, τό· μοσχέλαιον, γλωσ.
 Μοσχο-ποιεῖω· κατασκευάζω εἰδωλὸν μοσχί-
 ριον ὡς οἱ Ἑβραῖοι ἐν ἐρήμῳ Πράξ. ἀποστ. 7, 41.
 Μοσχο-ποιεῖα, ἡ· ἡ κατασκευὴ εἰδωλοῦ μό-
 σχου, ἑλλκ.
 Μοσχο-ποιός, ἡ· ἡ μόσχον παράγουσα·
 δορκὰς Μ. Φιλίης τ. Β. σ. 129.
 Μόσχος (πρὸλ. ὄσχος), ὁ· 1) βλαστὴς τρυφροῦ,
 κλωνίρι δένδρου εὐκαμπτὸν καὶ τρυφερόν, παρα-
 ραφυσάς· «μόσχοις λύγισιν» Ἰλ. λ. 105 (πρὸλ.
 λύγος) Θεοφρ. 2) μετφ. τέκνον, γόνος, νεο-
 γνὸν ἀνθρώπων καὶ ζῴων, τρυφερόν, νεογενὲς
 παιδίον, κοράσιον ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου Εὐρ. Ἰ. Α.
 1623· καὶ συχνά, «ἀγελατα βοσκήματα μό-
 σχων», Βάκχ. 1183· μοσχάρκι, θηλυκόν, ἀγε-
 λαδίτσα· «μόσχος ἀμείλιος», Κυκλ. 388· ἐπὶ
 μόσχῳ εἰσηλθ' ἀτόμοςος Βοιωτίαν· Ἀριστ. Ἀχ.
 13, ἐπὶ ἀμοιβῇ μοσχαρίου καὶ ἐν περὶ Πλάτ.
 ἀπολ. 200· «οὐ πᾶν κλητὶν ἀλλὰ μόσχον»·
 Κρατ. 393· καὶ ἐπὶ βοῦ· μὴ τεθνῶς ἐτι ὅπου
 τὸν ζυγόν· οὕτω καλεῖται ὁ Αἰγύπτιος Ἀπὸ
 Ἡρ. 3, 28· — γελιδόνος Αἰλ. Ἰ. Ζ. 7, 47· παρὰ
 μεγν. εἶδος ζῴου τῆς Σιθιρίας ἡ Κίνκι, ἐξ οὗ ὁ
 εὐωδὴς μόσχος· «τὸ δὲ μικρὸν ζῴον ἐστὶ ὁ μό-
 σχος» καλοῦσι δ' αὐτὸ τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ οἱ ἱε-
 ρώριοι καστοῦρι· διωκόντες δὲ αὐτὸ τοξεύουσι
 καὶ τὸ συναγόμενον αἷμα περὶ τὸν ὀμφαλὸν δι-
 σμεύοντες ἀποκόπτουσι. Τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ μύ-
 ρος αὐτοῦ τὸ εὐωδὸς, τοῦτέστιν ὁ παρ' ἡμῶν λε-
 γόμενος μόσχος· Κοσμάς τοπογρ. χριστ. σ. 335.
 Μόσχος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀριστ. Ἀχ. 14, ἴδι.
 ὁ ἐκ Συρακουσῶν ποιητῆς εἰδωλλίων.
 Μοσχο-σφραγιστής, οὗ, ὁ· ὁ ἐκλέγων καὶ
 σφραγίζων τὰ πρὸς θυσιᾶν ὠρισμένα μοσχάρια
 Περρῶρ. περὶ ἔγκρ. 4, 7.
 Μοσχο-σφραγιστικὰ, βιδλία, τά· βιδλία ἐν
 αἷς περιγράφεται τὸ ἔργον τοῦ μοσχοσφραγιστοῦ
 Κλ. Ἀλ. στρ. 6, σ. 758.
 Μοσχο-τομία, ἡ· τὸ κόπτειν βλαστάρια (τρύ-
 φερὰ κλαδιά, βέργας) πρὸς καθαλοποιᾶν, ἐπιγρ.
 Μοσχο-τόπιον, τό· τύπος ἐν ᾧ κόπτονται
 μόσχοι (τρύφερά κλαδιά, βέργαι), ἐπιγρ.
 Μοσχο-τόμος, 2· α) ὁ κόπτης, σφάζων μο-
 σχάρια, γλωσ. 6) ὁ κόπτης μόσχους (βάδωνος),
 καθαλοποιός.
 Μοσχο-τρόφος, 2· ὁ ἀνατρέφων μοσχάρια
 Ἰσοχ.
 Μοσχο-φάγος, 2· ὁ τρώγων (τρεφόμενος μὴ)
 κρέας μοσχαρίων Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 360.
 Μοσχύνω· μοσχεύω, ἀρχ. λεξ. ἀμφ.

298, Σοφ. Εὐρ. συγνά· «μουσαῖσιν εὐφρόνης ἵσθαι τὸν ἔρωτα» Πλουτ. συμπ. 1, δ' «μουσῆς ὑποκριταί» = ἡθοῖοι τοῦ τοῦ θαύματος· Πρωτίν. 3, 8· ἐν γένει δέ, τέχνη, ἐπιστήμη, καλὴ ἀγωγή, συγχὰ παρὰ Πλάτ. «ἡ τοῦ Εὐδόφρονος μουσα», Κρατ. 409· «διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς μουσῆς τῆς μετὰ λόγων καὶ φιλοσοφίας ἡμεληκνῆς», πολ. λιτ. 8, 518· «μουσῆς λέξεις» = λέξ. ποιητικῇ, νόμ. 7, 795· «καὶ ἰδὴ 2, 668· «καὶ ποιήσεις, 8, 829 καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα» παρὰ μγν. π. μουσῶν = ἡ αἰδέος, ποιητρία» (ὁ Πλάτων Κρατ. 406 παρῆγει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ μῦθου ἥτοι ἐκ τοῦ Μᾶς = εὐφρόνης, ὁ δὲ Πλάτων, ἔσφ. ἐκ τοῦ ὁμοῦ οὐδαι). Μουσα-ἀγέτης, ου, ῆ· μουσηγέτης, ὁ ὁδηγῶν τὰς Μούσας· ἐπὶ 0. ἰδ. τοῦ Ἀπόλλωνος Πινδ. Μουσάτος, ὄωρ, Μουσαῖος, 3' α) ὁ τῶν Μουσῶν, ὁ ἀνήγων, ἀναφερόμενος εἰς τὰς Μούσας· -λίθος Πινδ. Ν. 8, 80· -μέλεια, ἴ. 6(5), 2· -ζωμα, 8(7), 134· 6) Ἑλλ. κόρ. ὄν. Πολύδ. ἰδ. ὁ Ἑλλ. ποιητὴς τῆς μυθολογικῆς ἐποχῆς Ἥρ. Μούσαξ, λακ. ἀντὶ μούζας· «ὁ ὑπὸ τοῦ βοῶν τρεφόμενος» Παύχ. Μουσα-απο-λετήρ, ἥρος, ὁ· ὁ ἀπολέσας τὰς ψυχὰς καὶ τὰ μουσικὰ μέλη, δι. γρ. μουσαπόλεθρ. Μουσαρίων, τὸ· α) εἶδος ἀλοιφῆς· διὰ τὸν ὀρθαλμὸς Ἄλ. Τρ. 2, σ. 129· 6) ἔργον μουσαϊκόν, μουσαεον, 3' γ) Μουσαρίον, ἡ, ὄν. ἑταῖρος Δουκ. Μούσα-αρχος· ἐπὶ 0. Ἀπόλλωνος Nauck Lex. Vindob. σ. 256. Μουσαεον, τὸ· νῆος, κατοικητήριον τῶν Μουσῶν Ἀθην. 14, 629· «εἰς τὸ Νυμφῶν νῆμα τε καὶ μουσαεον» Πλάτ. Φαιδρ. 278· «μουσαία θρηνηματὰ ξυνοῶν» = τὸ βασιλεῖον τῆς Περσεφόνης Εὐρ. Ἑλ. 178· «κισσός, εὐφρῆς κλάδος, χελιδῶνων μουσαί» Ἀλκμ. ἀπ. ἐν Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 93, «ὅτε παρωδεῖ ὁ Ἀριστοφάνης λέγων· «αὐτομύλματα χελιδῶνων μουσαία κωμῶνται τέχνη»· διότι ὁ φθόγγος τῶν χελιδῶνων κατὰ τὸν Σχολ. ἦν παρωμιῶδης ἐπὶ τὸν βαρβάρων καὶ πολυλόγων καὶ ἐπαχθῶν» τότε γυμναστικῆς, τόπ. ἐν ᾧ ἀκμᾶζοντο ἀκαλὰ τέχνη» διὰ παρ. Ἀθην. 5, 187 ἂν Ἀθηναὶ ἐκαλοῦντο «τὸ τῆς Ἑλλάδος μουσαεον»· σκαιπτικῶς καλοῦνται παρὰ Πλάτ. Φαιδρ. 267 οἱ σχηματισμοὶ τῶν λέξεων τοῦ Πόλλου «μουσαία λόγων». Τὰ μουσαία = ἐορτὴ τῶν Μουσῶν Πασα. 9, 31, 3' παρὰ μγν. μουσαεον = ἔργον μουσαϊκόν, opus musivum. Μουσαεῖος, 3' α) ὁ τῶν Μουσῶν, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὰς Μούσας· -εζρα Εὐρ. Βᾶκχ. 408· 6) μουσαῖος· -κλάδος Ἀνθ. 9, 372, 6. Μουσαιῶν· στρώμα μὲ μουσαϊκόν, μγν. Μουσαιῶσις, εἰς, ἥ· τὸ ζωγραφίζων, στρώειν διὰ μουσαεον (μουσαϊκόν), μγν. Μουσέριος, ωτος, ὁ· Θηβαῖος τις, ἐπιγρ. Μουσα-ηγετέω· ὁδηγῶ τὰς Μούσας, μγν. Μουσα-ηγέτης, ου, ὁ, ὄωρ. Μουσαγέτας Πινδ. ἀπσπ. 82· ὁ ὁδηγῶν τὰς Μούσας Ἀπόλλων Πλάτ. νόμ. 2 σ. 653. Μουσῆλιον, τὸ· εἶδος φυτοῦ, «Ὀδορκαδιάδος βοτάνης τῆς μουσαλίου καλυμμένης» Ἄετ. 10, 59. Μουσῆλιος, ὁ· εὐνοχῶς τις Ἀνθ. Μουαῖατωρ, υρος, ὁ· ψηφολέτης, ὁ στρώων μουσαία, μγν. Μουσάιδω, λακ. ἀντὶ μουσῆζ Παύχ.

Μουσικὴν ὥρ. μουσικῶν Θεόκρ. ψάλλων, γαυθῶ, παίζω μουσικὸν τι ὄργανον Θεόκρ. 81· «ἄριστον ταῖσιν ἀθηναίοις», 8, 38. Μουσικὴν ἐκλάδαν μουσικοῦμενος = κάρμενος ἀντηχῆσθαι Εὐρ. Κόκλ. 487.

Μουσικανός, ὁ ἡγεμὼν τῆς τῶν Ἰνδιάνων Μουσικῆς οὐραίας· ἔκκοπος, καταγινόμενος εἰς μουσικὴν, εἶμαι μουσικός Ἀθην. 12, 510.

Μουσικο-πρεπώς, ἐπὶρ. ὅπως ἀρμόζει μουσικῶν, μετγν.

Μουσικός, ὥρ. μουσικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς μουσικὰς καὶ τὰς καλὰς τέχνας· μουσική· ἡ γυνή ἢ ψαλτικὴ καὶ κιθαριστικὴ, ἢ φωνὴ καὶ ὄργανική· «μουσικός ἐν ζώτῳ» Πίνδ. 1, 15· «μουσικῆς παιδείματα» Σοφ. ἀποφ. 779, Εὐρ. ὠδῆ, ἔκταξ· Πρ. 6, 129, καὶ ἀντὶ παρὰ Πλάτ. οὗτος λέγει «ὡς φιλοσοφίας ὁ μείγιστος μουσικῆς», Φαῖδρ. 61· «μουσικὴ πάση φιλοσοφίᾳ προσχρῶμενον», Τίμ. 88· «μουσικὴ τὸ περὶ λόγους τε καὶ μύθους», πολιτ. 398· καὶ ἐν γένει πᾶσα ἀνωτέρω μουσικὴ ἐπιστημονικῆς ἀγωγῆς· «παρ' ὅλῳ μουσικῶν λέγειν» Εὐρ. Ἰππ. 989· «μουσικός ἀνὴρ» = νοῦν τὰς καλὰς τέχνας, ἰδ. τὴν μουσικὴν ποίησιν Ἀριστ. ἔκπ. 191, Πλάτ. πολιτ. 1, 3· ἀγών Ἀριστ. πλ. 1163· ἀγῶνα κρίναι τὸ μουσικώτατα, βῆτρ. 872· «ὅθως μουσικὰς θυμηλικὰς ἄγειν» Πλουτ. Φαῖδ. 4 ὁ Πλάτ. ὅτι τὸν λυρικὸν Στράτιον, «ἅτε μουσικῶτα» πρὸς τὸν Ὀμηρον, Φαῖδρ. 243· ἀντιόμασος, σοφ. 253, γραφικός, Κρατ. 424· ποιητικὸν ἄνδρος, νόμ. 7, 802, «ἡ τὸν νῦν κολλᾷκευτος οὐδὲα πάντων μουσικωτάτη τε ἀρίστη», 2, 729· «ὁρθὸς ἄμα καὶ μουσικῶς νόμος», 7, 816· «καὶ σωφρόνως ὁρᾷν», λιτ. 3, 403· «ἄλλας δούς· μουσικῶς» Ἀθην. 7· «ὁρᾷει μουσικῶς» Λουκ. ἀλ. ἱστ. 2, 5· ὁρᾷματ· Ἀθην. 3, 100· μουσικὴ ἰσθμιαίνω καὶ κανὼν ἀρμονικὸν ἦτοι τὸ δεκαπεντάχορον ὄργανον Ν. Πρυσ. καὶ Ἀγιοπολίτ. φυλ. 2-3.

Μουσικταῖς, οὐ, ὁ μουσικός, ψάλλης Ἡσίο.

Μουσικῶς, ἐπὶρ. κατὰ μουσικὸν τρόπον, καὶ τοὺς κανόνες τῆς μουσικῆς, ἐντέχνως, ἐκτελεῖς, ἀρμονικῶς, κομφῶς, χαριδόντως, φιλόλως· οὕτως οἱ ἄλλοι οὐ πᾶν μουσικῶς λέγουσιν· οὐ γὰρ συνάδουσιν οὐδὲ συναρμυρίζουσιν ἄλλήλοις· Πλάτ. Πρωτ. σ. 333· «ἐρρόθμως μουσικῶς εἰπεῖν» Ἰσοκ. σ. 294· μουσικῶτα Ἀριστ. βῆτρ. 873.

Μουσίων, τὸ μουσίων, μουσαίων.

Μουσίου· καλῶς με μουσαίων, μετγν.

Μουσῖαι, τοῖς, ἢ Ἀθηναῖαι τῆς ἐπιγρ.

Μουσισδῶν, ὥρ. ἀνὴ μουσίζω.

Μουσίσμα, ατος, τό, καὶ

Μουσίσμεις, εως, ἢ· μουσαίων ἔργον Βυζ.

Μουσίων, ονος, ὁ· ἀγροπρόδωρον ἐν Κορ. κη Στράβ. 5, σ. 225.

Μουσῶ-δαμος, 2· ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἡ τῆς μουσικῆς κτισθείς· τείχη (τῶν Θηβῶν) Ἀνθ. 9, 250.

Μουσo-δόνημα, ατος, τό· ἐμπνεύσεις ποιῆσιν, τῶν Μουσῶν ἔργα, ἀγαγομένη ὑπὸ ἐμπνεύσεως τῶν Μουσῶν Εὐκλ. παρὰ Περικ. σ. 1186.

Μουσά-δραμας, λαφ. ἀντί μουσάδομας.
Μουσα-εργός, 2' μουσουργός Ἰπποκρ.
Μουσα-κερατίζω, οἱ' οἱ τὰ μουσικά ἢ με-
λικὰ μέλη ἔχοντες Ἡσυχ.
Μουσα-κάλει, ακοί, ὅ' ὁ καλοκαῶν, θεα-
τῶν τὰς Μούσας Δ. Ἀλ. 7, 9.
Μουσα-ληπτεύω, καταλαμβάνωμαι, ἐμ-
πνέομαι ὑπὸ τῶν Μουσῶν Φώτ. βιβλ. σ. 411,
16, γίνωμαι.
Μουσά-ληπτος, 2' ἐμπνευσμένος, ἐνθουσι-
αμένος ὑπὸ τῶν Μουσῶν Πλούτ. Μαρκ. 17.
Μουσα-μανεύω, εἶμαι ἐνθουσιασμένος ὑπὸ τῶν
Μουσῶν, ἀγαπᾶ περιπαθὼς τὰς Μούσας καὶ
τὰς καλὰς τέχνας Ἀθην. 4, 183, εἶμαι
Μουσα-μαγνής, 2' ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐνθου-
σιασμένος, ὁ ἀγαπῶν τὰς καλὰς τέχνας, τὴν
μουσικὴν περιπαθὼς-τέτις Ἀνθ. 10, 16, 4.
Μουσα-μανία, ἡ' ἐμπάθος ἀγάπη πρὸς τὰς
Μούσας, ἐνθουσιασμός πρὸς τὴν ποίησιν καὶ μου-
σικὴν Πλούτ. συμμ. 7, 5.
Μουσά-μαντις, τως, ὅ, ἡ' ὁ μαντεύων διὰ
τῆς φωνῆς-ὕρνης Ἀριστ. ὄρν. 276, ὁ ὕχαλ. ἔξ-
ηγετὶ καμπόδης.
Μουσα-μήτωρ, ορος. ἡ' ἡ μήτηρ τῶν Μου-
σῶν, ἡ γεννύσα τὰς μουσικὰς τέχνας' μνη-
μὴν θ' ἀπάντων μουσικῶν ἐργάτιν' Αἰσχ.
Πρ. 459.
Μουσα-πάτακτος, (πατάσσω), 2' μουσόλη-
πτος, ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν κατελιγμένος, ἐνθου-
σιασμένος Cic. ad qu. Fr. 2, 9.
Μουσα-πάτωρ, ορος, ὁ πατὴρ τῶν Μουσῶν, μεγν-
Μουσό-πνευστος, 2' ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν ἐμ-
πνευσμένος, μουσόληπτος Fr. Naξ.
Μουσα-ποιέω, ἀσχολοῦμαι εἰς τὴν ποίησιν,
μελοποιῶ, ὀρνῶ, ᾄδω-τινὰ Ἄρωσιν νεφ. 334.
Μουσα-ποιός, ὅ, ἡ' ποιητής, ποιητὴς, λογι-
κότης Εὐρ. Τρω. 1189-μέριμνα, Ἰππ. 1428.
Μουσά-Πρ. 2, 135.
Μουσα-πόλος, 2' ὁ ὀηρετὴν τὰς Μούσας, ὁ
ἀναστρεφόμενος μετὰ τῶν Μουσῶν-οἰκία Σαπφ.
ἀποκρ. 61 (28) "τίνα μουσοπόλον στανάχην ἀ-
νακαλίσσομαι Εὐρ. Φοιν. 1503-δαίμων Ἀθην.
13, 597 "μουσοπόλος χερσὶ παρτίδα ἐπ' ἠρώ-
σας Ἀνθ. 8, 270-τραγικός, 9, 248 "ὁ μουσοπό-
λος οὗτος, ἡ λάρτις τῶν Μουσῶν, ποιητής, μεγν.
Μουσα-πρόσωπος, 2' ὁ ἔχων πρόσωπον Μού-
σης Ἀνθ. 9, 570.
Μουσαίς, οὐ, ὁ ἀγαλατοποιός τις Πανσ.
Μουσά-στιχτος, 2' ὁ διὰ μουσίου (μουσαί-
ου) ἑστειγμένος (πεποικίλμένος, κανενημένος) Βυζ.
Μουσα-στόλος, 2' ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν στολι-
σμένος, μεγν.
Μουσά-τευκτος, 2' μουσουρφήξ Κοσμάδ.
Συν. λεξ. Ἐλ. Κουμαν.
Μουσα-τόκος, ὅ, ἡ' ἡ γεννήτρια τῶν Μουσῶν,
μουσομήτωρ, μεγν.
Μουσα-τράφηξ, 2' ὁ ὑπὸ τῶν Μουσῶν, ἀνα-
τετραμμένος Εὐστ. Ἰλ. σ. 124, 25.
Μουσα-υργέτης, οὐ, ὁ' μουσουργός, δι. γρ.
Μουσα-υργέω μουσοποιῶ Φιλότηρ, εἰλ. 3, 8.
Μουσα-υδρῆμα, ατος, τό' μουσουργία Ἰ. Δαμ.
Μουσα-υδρητής, οὐ, ὁ' μουσουργός, μεγν.
Μουσα-υργία, ἡ' τὸ ἔργον τοῦ μουσοεργεῖν,
μουσοποιεῖν, ἀπ. ποῦς, 9.

Μουσο-υργηκός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μου-
σοῦργον, ὡς τοῦ μουσοῦργου Παυλῶ. 4, 57, μου-
σοῦργος· ψηφίδες Βυζ.
Μουσο-υργός, ὁ, ἡ· ὁ ἀσχολούμενος μὲ τὰς
μουσικὰς τέχνας, ὁ ᾄδων, ποιῶν ποιήματα, καί-
ζων μουσικὸν ὄργανον, ἰδ. ἡ μουσοῦργος = ἡ
μελοποιός, ἀειδός, ἡ περὶ τὴν μουσικὴν ἀσχα-
λούμενη Ξεν. Κυρ. 4, 8, 11· παρ' Ἀθην. 4, 129
λαυμένη Ξεν. Κυρ. 4, 8, 11· παρ' Ἀθην. 4, 129
κατατάσσονται μεταξὺ ἀλητριδίων καὶ σαμβου-
κιστριῶν· ἀρχηγτριδίων καὶ μουσοῦργων χορὸς
Λουκ. Εἰρωτ. 10· παρὰ Σεξτ. Εἰρωτ. 1, 54
ἐπὶ ἀλλήτοισι.
Μουσό-φθαρτος, 2· ὁ ἐκ τῶν Μουσῶν φο-
νευθεὶς Ἀνακρ. 832.
Μουσα-φιλῆς, 2· ὁ ἐκ τῶν Μουσῶν ἀγαπώ-
μενος Ἀνθ. 11, 44.
Μουσα-φίλητος, 2· μουσοφίλης Κορινθ. 23.
Μουσό-φιλος, ου, ὁ· φιλόμουσος Σλ. Βυζ.
Μουσο-χαρής, 2· ὁ εὐχαριστοῦμενος μὲ τὰς
Μούσας ἢ μουσικὰς τέχνας· βίαιος Ἀνθ. 9, 411.
Μουσικός 1) κἀμὴν τινὰ μουσικόν, ἀνατρίφω
τινὰ εἰς τὰς μουσικὰς τέχνας, ἐν γένει ἐκπαί-
δευσι, διδάσκω. Παθ. μεμολοσώμαι Ἀριστ. Λυσ.
1127· «πολυγράμματος καὶ μετρουμένου»
Πλάτ. ἡθ. σ. 1121· «ἐκταίνει τὸ κίημα τοῦ ἱμνε-
υτοῦ καὶ ὁργὸν καὶ μετρουμένον ἐν ταῖς περι-
φωραῖς» = τὴν λεπτὴν ἀνατρίφην Πλάτ. Περικλ.
5· «ὄρεται μουσικῶν ἀνδρώπων φωνήν» Αἰλ. 1,
5, 18, 3· 2) μελοποιῶ, συνθέτω τι μουσικόν,
= μέλη διὰ ψῶδης Δ. Αἰλ. Δημ. 39· 3) μουσικός,
στρώων διὰ μουσικῶν (μουσικῶν), π. μὴν.
Μουσάκιον, τό 1) ὄνομα τοῦ μύστακος Κραμ.
Ἀν. 8, 3, σ. 76, 25· 2) τὰ μουσάκια, εἶδος
ζυμαρικοῦ μὲ μύστακα, μουσάκη, τὰ ἐξ αὐ-
τοῦ μύστακος Ἀθην. 18, 647, musaka.
Μουστάξ, ακος, ὁ· μύσταξ Κραμ. Ἀν. τ. 3, σ. 76.
Μουστάν, τό, καὶ μουστας, ὁ· γλεῦκος, μὴν-
mustum.
Μουσο-ψόος, 2· μελωδός, ποιητής Μαν. 5, 143.
Μουσινία· ὅλη. κύρ. ὅν. ἔπιγρ.
Μουσώνιος, ὁ· Ἑλλά. κύρ. ὅν. ἰδ. αὐτοῦ τοῦ
λόγου ἀρχαῖα ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νέρου
= Στάβ.
Μουσώσις, ὡς, ἡ· μουσική Μαζαλ.
Μουσώνη, ἡ· πόλις τῆς ἁν. Ἰταλίας Στραβ.
Mulsia.
Μοχθίω, μελ. ἥρωι 1) ἀμετρ. μαχία, κοπιᾶν,
βραχνύζωμαι, ταλαιπωροῦμαι ἐκ τῶν κόπων
ὁμοφών· «ἀλλά μιν αὖτις κήδεσι μαχθήσιν ἐν
πλοῖσιν» = ὁδὸς ὑποφύρη περισσώτερον Ἰλ. ε, 106·
«ὁμοῖον ἦλίου τὸ καύμασι μαχθούσας Σοφ. Οἴ.
Κ. 352· «ἄλις μάχην οὐδ' ἐμαχθούμεν πάρος»
Εὔρ. Ἑλ. 1462· «ἀλλήλους, μάτην ἰμάχουσαν»
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 2) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 3) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 4) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 5) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 6) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 7) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 8) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 9) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 10) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 11) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 12) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 13) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 14) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 15) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 16) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 17) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 18) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 19) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 20) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 21) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 22) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 23) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 24) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 25) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 26) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 27) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 28) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 29) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 30) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 31) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 32) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 33) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 34) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 35) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 36) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 37) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 38) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 39) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 40) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 41) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 42) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 43) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 44) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 45) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 46) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 47) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 48) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 49) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 50) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 51) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 52) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 53) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 54) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 55) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 56) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 57) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 58) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 59) μετρ. ὁμοῦ.
Μηδ. 1038· ἐπὶ τινι, 1104· 60) μετρ. ὁμο

Μοχθήεις, εσσα, εν, π. ἀντί μοχθηρός Νικ. 12. 538* (616), ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ ἐπιπνοος.

Μόχθημα, ατος, τό· μόχος, ἀγών, κόπος, βάσανον· ἐν πλ. Αἰσχ. Πρ. 462, Σοφ. Οἰ. Κ. 1612· «πολλὰ παρ' ἀσπίδα μοχθήματ' ἐξέπλησας» Εὐρ. Ἐλ. 751· «σκηνάς ἀνίστη τεκτόνων μοχθήμασιν», Ἰων 1129.

Μοχθηρία, ἡ· κακὴ κατάστασις ἢ ἰδιότης πρᾶγματός τινος. ἀχρηστία· ἱατροῦ Ἀντιφ. Β, 6, 4· «κυδερνητῶν καὶ ναυτῶν» Πλατ. πολιτ. 302· ἡθικὴ ἐξαχρείωσις Ἀριστ. πλ. 109, 159· καὶ ἀδικία Πλατ. δ πολ. 39· «ἀδοξίαν μοχθηρίας δεδιότες», Φαιδ. 82, ἀντίθετ. ἀρετῇ Ἀριστοτ. ἡθ. 5. 1.

Μοχθηρο-δίαίτων, τό· ἡ μοχθηρὰ διαίτα Μ. Ἀκομ. τ. Β. σ. 316.

Μοχθηρός, 3· ἐπιμοχθος, ἐπιπνοος, πλήρης μόχθου, ταλαιπωρίας, ἀθλίου, ἐλαινός· «γυναικῶν οἷον ὥπασας γένος μοχθηρόν» Αἰσχ. Ἐπτ. 239· «πολλὰ καὶ μοχθὴρ' ἀνωφέλητ' ἔμοι τλάση», Χο. 741· «ζῶ βίον μοχθηρόν» Σοφ. Πλ. 589, καὶ ἐν τῷ πεζῷ· ῥόη Πρ. 7, 46· «ὦ μοχθηρὲ, μελαγχολᾷς» Πλατ. Φαίδρ. 268· συνηθόσθαι κακός, ἀχρηστός· ῥόη Ἀριστ. ἱππ. 316· «μοχθηρόν ῥῶ», Θεσμ. 781· ἰδ. ἐπὶ ἡθικῆς ἐξαχρείωσης· «μοχθηρός τοὺς τρόπους», πλ. 1003· «πολίτης, ἱππ. 1301· παρὰ Πλατ. συνδέσται μετὰ τοῦ φανός Γοργ. 468· «μετὰ μοχθηροῦ καὶ διεφθαρμένου σώματος», Κριτ. 47· «μοχθηρὸς τὴν ψυχὴν», Γοργ. 511, ἀντιθ. χρηστός, πολιτ. 308· «μοχθηρότερα ἀποδιδόντες ἢ παρέλαβον τὰ ἱμάτια», Μεν. 91· «ζὴν μοχθηρῶς», Γοργ. 505· «μοχθηρὸς τὴν ἰδέαν» Ἀνδοκ. 1, 100· «πράγματα Δημ. 34, 8· «ἔθνη μοχθηρὰ» Πολύδ. 1, 81, 10 καὶ συχνά. Κατ' Ἀρκιόδ. α. 71 ἐν τῇ πρώτῃ σημ. ἐτονίζετο αὐτ. μόχθηρος ὡς τὸ πόνηρος· πρβλ. Ἀμμών. α. 96, 116.

Μοχθηρίαν, ῥ. ἐπιθ. δεῖ μοχθεῖν Σοφ. ἀποσπ. 779. Μοχθίζω· μοχθεῖν· «ἐλκεῖ μοχθίζοντα κακῶς»· ὑποφθιόντα ἐκ κακῆς πληγῆς Ἰλ. 6, 723· «μοχθίζει περὶ χρήμασι» Πινδ. ἀποσπ. 88, 2· «δαίμονι δειλῷ» Θέογν. 164 καὶ μετγν. π. Θεόδωρ. 1, 38.

Μοχθισμός, ὁ· μόχος.

Μόχος, ὁ, (πρβλ. μόγος, συγγεν. πρὸς τὸ ἄχος, ὄχος)· κόπος, ἀγών, βάσανον, ταλαιπωρία Ἰσα. ἀσπ. 306· «δορυσσόντων μόχθων ἄταν» Σοφ. Αἴ. 1167, καὶ συχνά παρὰ Πινδ. «ἐξαίρετον ἔλα μόχθων», Π. 2, 30· «μόχθων δόστανον ἀμφέπει», 4, 268· «ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθων», 1. 7, 11· «μόχθων ἀμπνοάν, ἀμοιβάν», Ο. 8, 7· Ν. 5, 48· «μάτην ὁ μόχος» Αἰσχ. Χο. 514· καὶ ἐπὶ τῶν ἀθλῶν τοῦ Ἡρακλέους Σοφ. Τρ. 1091· «ὄληρας μόχθων ἐκλελειπότα» Εὐρ. Ἰππ. 52· «ταύτης ὁ μόχος θάπτειν πόσιν», Ἐλ. 1292· «ἀμφὶ ξυνοῖσι πράγμασι μόχθον ἔχειν», ἑπιγρ. παρ' Αἰσχίν. 3, 184· ἐν γένει ταλαιπωρία, βάσανον, δυστυχία, «μοῖροις μόχοις διακινεζόμενον» Αἰσχ. Πρ. 539 καὶ συχνά· «τάμῳν ἄρ' ἔγω καὶ μόχθῳ λωδατὸς» Σοφ. Φιλ. 1090· «τοῖς θανούσι μόχος οὐ προσγίγνεται», Τρ. 1163 καὶ μετγν. πεζ. καὶ ἐκκλ. ὁ Ἡσυχ. ἐξηγεῖ πόνος, κακοπάθεια.

Μοχλεία, ἡ· μόχλευσις, ἰδ. μεταγωγὴ δατοῦ

ἢ ὁσῶν ἐκ τοῦ παρὰ φύσιν τόπου εἰς τὸν κατὰ φύσιν, μετγν. ἱατρ.

Μόχλευσις, εως, ἡ· τὸ μόχλευειν, ἢ διὰ μόχλου μετατόπισις, ἀνασκήσις Ἰπποκρ. σ. 761. Μοχλευτής, οὗ, ὁ· ὁ σκηκύνων καὶ μετατοπίζων διὰ τοῦ μόχλου βάρη παρὰ τοῦ Διός· «γῆ καὶ θαλάσσης» Ἀριστ. νεφ. 599· «καινὼν ἱππὸν κινητὰ καὶ μόχλευτὰ», 1379 καὶ μετγν.

Μοχλεύω· 1) σκηκύνω καὶ μετατοπίζω τι διὰ τοῦ μόχλου, -θόρετρα, πέτρους Εὐρ. Πρ. μ. 990, Κυκλ. 239, Ἐν γένει ἀνασκήκων καὶ μετατοπίζω βαρέα φορτία Πρ. 1, 175 καὶ μετγν. πεζ. Πλούτ. Δημητρ. 40· μέσ. μετγ. ὡς τὸ λατ. poliriri· ὑποκινῶ, ἐπιχειρῶ τι κατὰ τινος· «μὴ δὲν ἀδικον κατὰ τινος» Ἰωσ. ἀρχ. 5, 1, 16· παρὰ τοῖς ἱατρ. ἀρθροεμβολῶ (βάλλω εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἱεροθρωμίνου μέλους) διὰ μηχανῆς· 2) μόχλω, καὶ μετγ. στερεώνω· «μεμοχλευμένη βασιλεία» Χρυσόστ.

Μοχλίω· μόχλειω· «στήλας τε προβλήται ἐμόχλεον» Ἰλ. μ. 259.

Μοχλικός, 3· ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτηδεύς εἰς τὸ μόχλευειν· «τὸ μοχλικόν» = βιβλίον περὶ ἀρθροεμβολήσεως, τοποθετήσεως τῶν ὁσῶν εἰς τὴν φυσικὴν των θέσιν Ἰπποκρ.

Μοχλίον, τό· ὄπακ. τοῦ μόχλῳ Λουκ. ἐνκν. 13, κατὰ Πολυδ. 7, 125 = τοιχωρύχων σιδήριον.

Μοχλίσκος, ὁ· 1) μόχλιον Ἀριστ. ἀποσπ. 406. 2) μηχανὴ πρὸς ἀρθροεμβολήσιν, ἱππ. σ. 868.

Μοχλο-εἰδής, 2· μυχλῶ ὅμοιος· -ξύλον Ἀ· πολλῶν. Κιτιεύς.

Μοχλό-λιθος, ὁ· λίθος πρὸς κλείσμον τῆς θύρας Σχολ. Ἰδ. ε. 240.

Μοχλός, ὁ (συγγεν. πρὸς τὰ ὄχος, ὄχλος)· 1) ξύλον ἢ σιδήρον ἐπιμηκὲς πρὸς ἀνασκήκωσιν καὶ μετατόπισιν βαρῶν· «μοχλοῖσιν δ' ἄρα εἴη γε κατελθούσιν εἰς ἄλλα» Ὀδ. ε. 261· «οὕτω κατελταί καὶ ὁ δαυλός, δι' οὗ ὁ Ὀδυσσεύς ἐκαστος τὸν δρεβαλὸν τοῦ Κόκλῳπος» Ὀδ. ι. 332· «γυναικεῖας πύλας μοχλοῖς χαλᾶτε» Αἰσχ. Χο. 866· «ὄρετρα καὶ σταθμοὺς μοχλοῖσιν ἐκδελόντες» Εὐρ. Ὀρ. 1473· «μοχλοῖς ἄραρε καλῶθρα», 1571· 2) σιδήρον πρὸς κλείσμον τῆς θύρας· πρβλ. βάλανος· «εὐ φυλάσσετε κλειθροῖσι καὶ μοχλοῖσι δομάτων πύλας», Ἀνδρ. 952· «μοχλοῦς ἐμβάλλειν» Ἀριστ. Θεσμ. 415· «ὄπακ· ἐβάλλειν ὑπὸ τὰς πύλας», Λυσ. 428· «μοχλοῖς ἀποκλείειν», 487, ἀντιθ. χαλᾶν, 310· «καὶ πύλαι τοῦ μοχλοῦ διακοπίντος ἀνέψυχοντο» Θουκ. 4, 111 καὶ μετγν. παρὰ γρμ. πλ. καὶ μοχλᾶ.

Μοχλόω κλείω διὰ μοχλοῦ· -θόραν Ἀριστ. ἀποσπ. 331.

Μόχος, ὁ· φιλόσοφος τις ἐκ Σιδωνος Στραβ.

Μόψιον, τό· πόλις τῆς Πελαγονίτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ Στραβ.

Μοψοπία, ἡ· ἀρχ. ὄν. τῆς Ἀττικῆς Στραβ. οἱ Μοψόπειοι = οἱ Ἀθηναῖοι Ἀνθ. Πλαν. 118, 8· ἐπιθ. Μοψόπειος· 2· γόσι Λυκ. 1340.

Μόψυπος, ὁ· ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς Στραβ. ἀλλ' καὶ γέν. Μόψυπος Λυκ. 733 καὶ Μόψος Στ. Βυζ.

Μόψος, ὁ· ὄν. μυθ. προσώπ. 1) υἱὸς τοῦ Ἀμυκκος, Ἀργοναύτης, καὶ σύντροφος κατὰ τὴν θήραν τοῦ Καλυδονίου κάπρου Ἰσα. 2) υἱὸς τοῦ

Ἀπόλλωνος ἢ τοῦ Κρητὸς Ῥαχίου (Παυσ.) καὶ τῆς Μαντινέως, περιφρητὸς πάντις, Οὐμελιωτὴς τοῦ Μαλλοῦ πόλεως τῆς Κιλικίας, ἐνθα εἶχε μαντεῖον Στραβ.
 Μόψου Ῥοτία, ἢ ἡ πόλις Μομφουεστία τῆς Κιλικίας κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μόψου Στραβ. κατ. Μοψέτης Στ. Βυζ.
 Μο, τό, ἄκλ. τὸ ὄν. τοῦ στοιχ. Μ.
 Μὺ ἢ μὲ φωνή ἐκφωνουμένη διὰ κεκλεισμένου στόματος καὶ λύπῃν δηλοῦσα· «μὺ μὲ, μὺ μὲ» Ἄριστ. ἱκκ. 10· «μὲ μὲ», Θεσμ. 231· «μὲ λα- λειν» = ἐκφωνεῖν μόλις ἀκουστὴν φωνήν, ἐπὶ τὴν μὴ τοιμῶνται νῆ λαλήσασσι δυνάτῃ Ἰκ- τάνωξ, ἀποσπ. παρὰ Δεξ. Ἐμπ. πρ. γραμ. 275· πρὸλ. τὸ λατ. mu facere, mussare.
 Μύα, ἢ, ἄττ. ἀντὶ μύτα Φώτ. σ. 279, 6.
 Μύα ἄγρα, ἢ παγίς, δι' ἣς συλλαμβάνονται οἱ ποντικὸι Πολυδ. 7, 41, 114, ἰων. μύαγρη Ἀνθ.
 Μύ-αγρος, ὁ 1) ὄρεος, κυνηγῶν τοὺς ποντικούς· Νικ. Θηρ. 490· 2) εἶδος φυτοῦ Διοσκ.
 Μύ-αγρο-φαγίω· τρώγων τὸ φυτὸν μύαγρον Φώτ. παρὰ Φαβρ. βέλλ. Ἑλλ. 14, σ. 32.
 Μύ-ακάνθινος, ὁ· μύακάνθος Διοσκ.
 Μύ-ακάνθω, ἢ, καὶ
 Μύ-ακάνθος, τό, καὶ
 Μύ-ακάνθος, ὁ· εἶδος ἀκανθωτοῦ φυτοῦ, ἀ- γρισποράγι, μετγν.
 Μύ-άκιον, τό· ὄπωκ. τοῦ μύαξ Ἡσυχ. ἐν λείξ. ὀστρεῖον.
 Μύαλός, μύαλδω· μυελός, μυελώ.
 Μύαξ, ακκί, ὁ 1) εἶδος ὀστρέου, μύδι Διοσκ. myax 2) μύστρον Λοβεκ. εἰς Φρυγ. 321· ἀρχι- τεκτ. κοίλωμα, κόγχη, χηβάδα, ἔκκλ.
 Μύαριον, τό, ὄπωκ. τοῦ μύς· ποντικάκι, μετγν.
 Μύαω (πρὸλ. μύω)· τὰ χεῖλη πρὸς ἄλληλα συνάγων Σχολ. Ἄριστ. Αὐσ. 126· «τὶ μύατες» = σκαρδμύττεισθε ἢ μακτῆρξετε, αὐτόθι, ἐπὶ δυ- σπασείας· ὅδε μοιμάω, μοιμύλλω.
 Μαγᾶλέη, ἢ, ἢ· εἶδος ποντικοῦ μὲ σκουλερῆν μύτην Ἡρ. 2, 67, Ἀριστ. αἰ. Ζ. 8, 24.
 Μυγδόνες, ὡν, αἰ 1) Θρηκτικὴ φυλὴ, μετοική- σασα εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ κατοικήσασα ἐν Φρυ- γίᾳ παρὰ τὸν Ὀλυμπον Στραβ. 12, σ. 564· ἐπιθ. Μυγδόνιος, 3, Φρυγικός Μοσχ. 2, 98· ὁ Μυγδόνιος = ὁ Φρύξ Δουκ. 2) φυλὴ τις τῆς Μεσοποταμίας Στραβ.
 Μυγδονία, ἢ 1) χώρα πρὸς τὸ βορειοδυτικὸν μέρος τῆς Μακεδονίας Ἡρ. Θουκ. κατ. Μυγδο- νιώτης Ἀθην. 8, σ. 347· πρὸλ. Μυγδόνες 2) χώρα τῆς Μυσίας ἢ Φρυγίας, ἥτις καὶ Μυγδο- νίς καλεῖται Στραβ. 3) τὸ βόρειον μέρος τῆς Μεσοποταμίας Στραβ.
 Μυγδόνιος, ὁ 1) ποταμ. τῆς Μεσοποταμίας Ἰουλιαν. 2) ἐπιθ. ὅδε μοιμάω.
 Μύγδων, ὄνος, ἢ Μυγδών, ὁ· βασιλεὺς τῆς Φρυγίας Ἰλ. γ, 186.
 Μυγδών, λακ. ἀντὶ μαγίω.
 Μύγμα, τος, τό 1) μυγμός Χρυσ. 2) ἄμυγμα Ἡσυχ.
 Μυγμή, ἢ· μυγμός Τζέτζ.
 Μυγμός, ὄν, ὁ· ἥχος, ὃν τις ἐκθίδει ὅταν μὲ κεκλεισμένα χεῖλη ὠθῇ μὲ δύναμιν τὴν ἀνα- πνοήν, μούγγισμα, βογγητὸν Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 9, 37· πρὸλ. μυγμός.

Μυδάζομαι· μυσάτομαι, εἰς οὗ ἐμυδάξατο ἀντὶ ἐμυσάξατο Νικ. δλ. 482, ἀμφ.
 Μυδαῖνω 1) ὑγραίνω, μουσκεύω, λυώνω Ἀπολ. Ῥ. 3, 1042· 2) σήπω, μυδαῖν Ἡσυχ.
 Μυδαλός, 3' διαδουρός, κάθυγρος· «κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἔρσας αἵματι μυδαλός» Ἰλ. λ, 56· - δάκρυσι Ἡσ. ἀσπ. 270 καὶ Σοφ. Ἰλ. 162· «διὰ μυδαλέος δάκρυσι κόλπους τίγγουσι» Δίωχ. Πέρσ. 531· «δόναξ ἔω μυδαλός» = σα- πημένος, διεσθαρμένος ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν Ἀνθ. 6, 109· - δόμη Ἀπολ. Ῥ. 2, 191· - πνεῖν, 229.
 Μυδαλόεις, εσσα, εν· μυδαλός· «μυδαλόντα ὄμματα» Ἀνθ. 12, 226.
 Μυδάω, μελ. ἥσω· εἰμαι κάθυγρος, στάζω ἐκ τῆς ὑγρασίας· «φόνου μυδάσας σταγόνας» Σοφ. Οἶ. τ. 1278· μυδάσα κηλὶς μηρίων», Ἀντ. 995· «φόνου μυδάωντες ὀδόντες» Νικ. Θηρ. 308· σήπω- μαι ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν, λυώνω· «μυδὼν σῶμα» Σοφ. Ἀντ. 406· - νεκρὸς Δουκ. νεκρ. δι. 14, 5· - σάρξ Ἰπποκρ. σ. 590, 33· (ρίξ. μυδ, σανακρ. mid, medjami = viscidus φιο, ἀρχ. γερμ. smix = naevus).
 Μύδησις εως, ἢ· μούσκευμα, σήψις, μετγν. ἱατρ.
 Μύδιον, τό· μυδίων.
 Μυδόςεις, εσσα, εν· μυδαλός Νικ. Θηρ. 382.
 Μύδος, ὁ· ὑγρασία καὶ ἢ ἐξ αὐτῆς προερχομένη σήψις· «σηλόμενον δὲ μύδω ἐκρήγνυται ἔρρος» Νικ. δλ. 248.
 Μύδος, 2' ἄφρωνος, μουγγός Ἡσυχ. πρὸλ. μυν- δός, μυττός, molus.
 Μυδρίαισις, εως, ἢ· ἀσθιενία τις τῆς κέρης τοῦ ὀφθαλμοῦ, μετγν. ἱατρ.
 Μυδρο-κτυπιώ· σφυρηλατῶ πεπυρακτωμένον σίδηρον, ἐπὶ Ἡραίουτο Δίωχ. Πρ. 366.
 Μυδρο-κτύπος, ὁ· ὁ σφυρηλατῶν πεπυρα- κτωμένον σίδηρον, χαλκεύς, σιδηρουργός Εὐρ. Ἡρ. μ. 992.
 Μύδρος, ὁ· πεπυρακτωμένος σίδηρος, «ἀργὸς σίδηρος καὶ κραταῖος λίθος» Ἡσυχ. «ἐπιχαλ- κεύειν μύδρους» Ἀλφ. ἀποσπ. 421· «ἤμιν δ' ἐτοίμοι καὶ μύδρους αἶφριν χερσίν» Σοφ. Ἀντ. 264· - σιδηρεὺς Ἡρ. 1, 165· «Πακτάλιος μύ- δρος» = μάζα χρυσοῦ ἐκ τοῦ Πακτάλου Ἀνθοφ. 272· «μύδρος διάπυρος» (Δ. Αἰέρ. 2, 8) ἱκα- λειτο ὑπὸ τοῦ Ἀναξαγόρου ὁ ἥλιος, κατὰ Ξαν. ἀπομν. 4, 7, 7 «λίθος διάπυρος» Κατ' Ἀριστ. «μύδροι διάπυροι» καλοῦνται οἱ ἐκ τῆς Αἴθης ἐκπεμπόμενοι θερμοὶ λίθοι Ἀριστ. π. κόσμ. 4, 25· ἢ λέγεις ἀπαντὰ κατὰ πρῶτον ἐν Ἰλ. α, 30, ὅπερ χωρίον ὡς ἐμβόλιμον ὑπελήφθη, massa.
 Μυδών, ὄνος, ὁ· κρίας οσσηπός· «αἰεὶ συμψή» Πολυδ. 4, 191.
 Μύδων, ὄνος, ὁ· κύρ. ὄν. Ἰλ.
 Μύειος, 2' ὁ τοῦ μύος, ποντικήσις Κραμ. Ἀν.
 Μυεφορίτης, νομός, ὁ· νομός, ἑπαρχία τῆς Λιγύπτου Ἡρ.
 Μυελ-αυξής, 2' ὁ πύζανων τὸν μυελόν· τρο- φή Ἡσυχ. ἐνθα καίται μυελώδης.
 Μυελίνος, 3' ὁ ἐκ μυελου κατασκευασμένος, τροφερός, ἀπαλός· - πυγή Ἀνθ. 12, 32.
 Μυελόεις, εσσα, εν· ὁ περιχῶν μυελόν, πλή- ρος μυελου, παχύς, μυελώδης, τεσσάρων· - στίβη Ὀδ. τ. 293· - ὄστρεα Ἀθην. 4, 135· «πατὴς ὄνιθος» Νικ. δλ. 59, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖται.

«τὸν ὡς μυελὸν γενομένον ἐκ τῆς ἐψήσεως» = παχὺς, θρεπτικός, medulosus.

Μυελόθεν, ἐπίρ. ἐκ μυελού, γλῶσσ. medullitus.

Μυελόν, τό· μυελός, μτγν. Φρὺν. 136.

Μυελο-ποιός, 2° ὁ ἐμποιών μυελόν, θρεπτικός, δυναμωτικός Σχόλ. Ὁδ. 6, 290.

Μυελάς, ὁ· «τῶν ὁσίων τὸ λευκὸν πλήρωμα», τὸ ἐντὸς τῶν ὁσίων λίπος, (κοιν.) μυαλόν, ὁ ἐγκέφαλος· «μυελὸς αὐτὲ σφονδυλίων ἔκπαλτο»

Ἰλ. υ, 482· «μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἶον πίονα δημόν», γ, 501· μετρ. θρεπτική, δυναμωτική προφή, μυελὸν ἀνδρῶν καλεῖ ὁ Ὁμηρος

τὰ ἄλφειτα καὶ ἀλείστα Ὁδ. 6, 290, υ, 108· «νεαρός μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνάσσων» = νεανική βῶμη, δύναμις Δίσχ. Ἀγ. 76· «πρὸς ἄκραν μυελὸν ψυχῆς = πρὸς τὸ ἐσώτατον τῆς

ψυχῆς Εὐρ. Ἰππ. 255· «ὅστέα μυελῶν περιφράγματα» Τίμ. Λοκρ. 100· «διαυχένιος καὶ νωτιαίος» Πλάτ. Τίμ. 54· παρ' Ἀθην. 3, 117

εἶδος πεκτητοῦ ζωοῦ. Ἐν γένει τὸ ἐσωτερικόν, ἡ καρδία, ἡ ἐντερικὴ τῶν δένδρων Θεόφρ. Ἰ. Φ. 1, 2, 6· μετρ. τὸ κάλλιστον· «νῶσα Τρινακρίας μυελόν», ἐπὶ τῶν Σαρακουσῶν Θεόφρ. 28, 18· «τὸ ὑπὲρ Ὀμ. μακρόν πάντοτε, παρὰ τοῖς ἄλλοις συνήθ. βραχὺ), modulla.

Μυελο-τροφός, 2° ὁ τετραμμένος μὲ μυελόν Ἐτ. Μ. 630, 43.

Μυελόω· πληρῶ, γεμίζω μὲ μυελόν ἢ πάχος, Ὁ. πρβλ. Λοδκ. Φρὺν. 137.

Μυελώδης, 2° ὁμοίος μὲ μυελόν· ὀργύτης Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 3, 8.

Μύειω· εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, κατήχῳ, διδάσκω· «μεμυημένος ἐν Σαμοθράκη» Ἀριστ. εἰρ. 278· «οὐ γὰρ μυηθῆναι με πρὶν τεθνηκέναι», 371· «μυεῖσθαι τὰ μεγάλα» δηλ. μυστήρια, πλ. 845· «τὰ Καθεῖρων ὄργια μεμύηται» Πρ. 2, 51· «ταῦτα τὰ ἑρωτικά ἴσως καὶ οὐ μυηθείς» Πλάτ. συμπ. 209· «οἱ μεμυημένοι» = οἱ κατήχημένοι Ἀνδοκ. 1, 28· τὸ ἐνερ. σπῶν. Δημ. 59, 21· Ἐν γένει διδάσκω, τινὰ τι· πρβλ. Ἰακ. Ἀνθ. Παλ. σ. 488, καὶ μετ' ἄπαρ. «Ἰλιον ἰδεῖν» Ἀνθ. 7, 787.

Μυζάω, μελ. ἦσω· μύζω, βυζάνω, πιπιλίζω· μυζήσας Ὁππ. ἀλ. 2, 406.

Μυζέω, ἰων. ἀντὶ μυζάω, οὕτως ἀνέγνω ὁ Σουῖδ. ἀντὶ μύζειν παρὰ Ξεν. Ἀν. 4, 5, 27.

Μυζ-οορίς, θος, ἡ· αἰσχροποιός, πόρνη· παρὰ τὸ μυζᾶν οὐρὰν ἢ ἐστὶ θηλάζειν· Εὐστ. 1821, 64. feilatrix.

Μύζω, μελ. μῶζω (μῦ, μῶ)· με κεχλεισμένον στόμα κάμνω μῦ μῦ διὰ τῆς βινός, βογγῶ, μουγγρίζω Δίσχ. Εὐμ. 117· «μύζουσιν οἰκτισμένον πολὺν», 180· παρ' Ἀριστ. θεσμ. 231 ἑρωτᾶται τις ὅστις εἶπε μῦ μῦ· «τί μύζεις;» = τι παραποιεῖσαι· «μύζων καὶ στένων», ἐπὶ δελφίνος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8, 2, 4· «μύζει καὶ τριγμόν ἀφήσει», 4, 9· πρβλ. μῶω· παρ' Ἰπποκρ. λέγεται «τὰ σπλάγγνα μύζει»· «πρὸς τὰ σπλάγγνα μύζει»· «ἔμυσεν ἐν τῇ γαστρὶ ἰσχυρώς» 2) μελ. μυζήσω, βοφ. τῶν βοζάων, πιπιλίζω Ξεν. Ἀν. 4, 5, 27, Ἰσχύ.

Μυζήλα· σάρξ τις ἐπαίρουσα τὴν γαστέρα Ἰσχύ.

Μύημα, ατος, τό· τὸ μεμυημένον, κατήχησις, μυστηριώδες μάθημα, μτγν.

Μύης, ητος, ὁ· πόλις Ἰωνίας τῆς μικρᾶς Ἀσίας Ἐκατ. παρὰ Στ. Βούζ.

Μύησις, εως, ἡ· κατήχησις, εἰσαγωγή εἰς τὰ μυστήρια, ἡ κατηχητικὴ διδασκαλία τῆς ὁρῆσεως, μτγν.

Μυητής, ος· ὁ μῶν, μύστης, μυσταγωγός κατηχητής, μτγν.

Μύθα· φωνή, παρὰ Κυπρίους Ἰσχύ.

Μύθαρ, τά· μύθος Ἰσχύ. ἔξ οὗ

Μυθαρεῖσθαι· μυθεῖσθαι, λέγω, ὁμιλῶ Στόδ. Ἀνθ. πρβλ. μύθο.

Μυθάρτιον, τό, ὅπου. τοῦ μύθος· μικρὸς μύθος· «τὰ Λίσωπεια μύθια» Πλάτ. ἡθ. σ. 14.

Μύθαρχοι, οἱ· πρυστῶτες τῶν στάσεων Ἰσχύ. Μύθαι καὶ

Μυθεῖ· ἀντὶ μυθεῖαι· μύθῃ, 6°. ἐν. πρόσ. τοῦ Μύθου· λέγω, ὁμιλῶ· «ὡς δὲ μυθεῖται» Ἰλ. η, 76· «ὡς σὺ γὰρ μυθεῖται» Ὁδ. θ, 180· «προτὶ ὃν μυθήσασθαι θυμόν» Ἰλ. ρ, 200· μετ' αὐτ. καὶ ἄπαρ. «ὡς ἂν με σάφρονα μυθήσασθαι ἔμεναι», φ, 462· καὶ μετ. μετὰ αὐτ. ἔκφρ. νῶ, διηγοῦμαι, ὀνομάζω· «πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήν», 6, 488, καὶ σὺ· χνά· «οὐτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι ἢν οὐ μυθεῖται (ἀντὶ μυθεῖται) Ὁδ. 6, 202· «Σκύλλην δ' οὐκ ἐν' ἐμυθεῖν» = περὶ τῆς Σκύλλης δὲν ἔκαμνον λόγον πλέον, μ, 223· «μύθον μυθεῖσθαι», γ, 140· «πόλιν μυθέσκοντο πολύχουσαν» Ἰλ. σ, 289· «ὄνομα μυθήσομαι» Ὁδ. ε, 16· «πᾶσαν ἀληθείην», λ, 507· ἀληθία = λέγειν τὴν ἀλήθειαν, καὶ Ἰσ. θε. 28· ἐτήτυμα, ἔρ. 10· νημερτία Ἰλ. ζ, 376· νημερτέως Ὁδ. τ, 269· ὁμιλῶ πρὸς ἑμαυτὸν, σκέπτομαι· «ὅφρα ἕκαστα μυθήσαιο», ν, 191· «μυθήσαιο» ὅποιαν εὐρε παγὰν Πινδ. Π. 4, 298· «ἅπιστα μυθεῖσθαι» Δίσχ. ἰκ. 274· καὶ ἐπισκήπτειν, Πρ. 667· «ἀνδρὸς φλαθρ' ἔπη μυθομένου» Σοφ. Ἀλ. 1141· «μυθίσσομαι», 832· «ἀμυθαδὲς ἀλλήλοισι μυθεῖν» Ἀπολ. Ρ. 1, 457· «μυθῶθ' ἔπ' ἔμοι» Λοκ. Φιλόπατρ. 1· τὸ ἐνερ. παρὰ Δημοκρ. ἐν Στόδ. Ἀνθ. 98, 61, «φευδέα περὶ τοῦ μετὰ τὴν τελευτὴν μυθεόντες φόδου», ὅπερ ὁ Βαλκερνάρης ἐν Εὐρ. Ἰππ. 111, ἀμυθαδὲς ἂν ὀρθῶς ἔχῃ, εἰκάζων μυθοπλαστῶντες.

Μυθεσκοντο ἀντὶ ἐμυθοῦντο, γ°. πλ. παρ. τοῦ μυθεῖν.

Μύθευμα, ατος, τό· τὸ λεχθέν, διήγημα, μύθος, λόγιον Πλούτ. Μαρ. 11 καὶ μτγν.

Μυθεύω· μυθεῖν· «λόγοισι μυθεόουσα» Εὐρ. Ἰρ. μ. 77· «ὡς μεμύθηται βροτοῖς», Ἰων 265 καὶ Στραβ. 1, 2, 36· ἐπὶ δὲ μυθολογῶ, πλάττω, διηγοῦμαι μύθους. Μέσ. «μυθεύοντα τοὺς πατέρας ἔξ Ἀρεως γενέσθαι», Στραβ. 5, 3, 2· «μυθεῖσθαι τὸ ψευδῶς λέγειν» Εὐστ.

Μυθεῖω, ὦ, σπαν. ἀντὶ μυθεῖν· ἴδε τὸ βῆμα.

Μυθ-ηγρέω· μυθολογῶ, πλάττω, ἀφηγοῦμαι μύθους Προκλ. προλ. εἰς Ἰσ. σ. 5.

Μύθημα, τό· μύθευμα, μτγν.

Μυθήρια, τά· μύθοι, διηγήματα, λέξεις σχηματισθεῖσα ὑπὸ τῶν γραμ. (Ἐτ. Μ. σ. 595, 48), πρὸς παραγωγὴν καὶ ἐρμηνείαν τῆς λέξεως μυστήρια.

Μυθητήρ, ητος, ὁ· μυθητής, ὁ Ἰσχύ. ἐξηγεῖται σασιστής.

Μυθητής, ος, ὁ· ὁ λέγων, ὁ διηγοῦμενος· κατὰ

τὸν ἔδωκε. ἐν Ὁδ. φ. 71 ὁ Ἀνακρέων μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ στασιαστικῆς, ὁ λέγων ἱπποαστατικούς λόγους· πρβλ. μυθιότης.
 Μυθιάζομαι, μελ. ἀσομαι· μυθίζομαι, μυθιομαι, μυθεύω Βαβρ. προοίμ. 2, 13.
 Μυθ-ισμός, ὁ· διήγησις τις, μύθος ἐν ἱάμοις Τρῆζ. Ἰ. 13, 258.
 Μυθίζαν, τό· ὅποι. τοῦ μύθος, μυθῆριον Λουκ. Φιλοφ. 12.
 Μυθίζω· μυθεύω, μυθιομαι Ἀνθ. 12, 281.
 Μῆα. Ὁρφ. Ἀργ. 189, λακ. μουσίδω, θωρ. μυθιδω Θυερ. 10, 58.
 Μυθιότης, ου, ὁ· μυθητής, κατ' Ἀπολλών. Ὁμ. λεξ. ὁ Ἀνακρ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ στασιαστικῆς· παρ' Ἀθην. 12, 530 ἔκαστο μυθιότης νόν δὲ μὴν θυητήρ.
 Μυθικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς μύθον, μυθολογίαν, μυθώδη· ὕμνος Πλατ. Φαίδρ. 265· «τὰ Μυθικά», ἐπιγραφή βιβλίων περὶ μυθολογίας Ἀθην. 13, 572· ἐπὶρ. μυθικωτέρως Σχολ. Λουκρ. 18.
 Μυθ-ιστορία, ἡ· μυθώδης ἱστορία, πλαστὴ διήγησις, μῦθον.
 Μυθιστορικὸς, 3· ὁ τῇ μυθιστορίᾳ ἀνήκων Σου. λεξ. Ἑλ. Κορμαν.
 Μυθ-ιστοριογράφος, ου, ὁ· ὁ γράφων (συνθέτων) μυθιστορίας Σκ. Βυζ.
 Μυθιότης, ου, ὁ· μυθητής, στασιαστής, ἀρχ. λεξ.
 Μυθ-ο-γράφει· γράφω, συνθέτω μύθους, περιγράφω μυθικά Στραβ. 3, 157.
 Μυθ-ο-γράφια, ἡ· συγγραφή, σύνθεσις μύθων, μυθώδης συγγραφή Στραβ. 1, 43.
 Μυθ-ο-γράφος, ὁ· ὁ γράφων, συνθέτων, μύθους, συγγραφῶν μύθων· καὶ ποιητὰ Πολύδ. 4, 40.
 Μυθ-ο-έπειτα, ἡ· μυθιστορία· Νικ. Βυζ.
 Μυθ-ο-λατρίαι, ιας, ὁ· λατρίαι μύθου, ὑπερήτης τοῦ λόγου, δηλ. τοῦ Χριστοῦ Γρ. Νεζ.
 Μυθ-ο-λῆσχος, ου, ὁ· μυθολόγος ἔδωκε. σ. 679.
 Μυθ-ο-λαγεία· διηγομαί διεξοδικῶς ἱστορίαν τινὰ Ὁδ. μ. 450· «τί σοι τάδε μυθολογεῖται» Ἀρχεστρ. ἐν Ἀθην. 7, 278.
 Μυθ-ο-λογεῖν· μυθολογεῖν, ἰδ. διηγοῦμαι μυθώδη ἱστορίαν· πολέμους περὶ Ὁμήρου Ἰσοκρ. 2, 19· καὶ ἔδειν Πλάτ. πολιτ. 2, 302· «πολλοὺ γε δεῖ γιγαντομαχίας τε μυθολογεῖν αὐτοῖς καὶ ποικιλέειν», 378. Ἐν γένει ὁμιλῶ διεξοδικῶς, ἀσκόπως καὶ μετ' ὀρέον μυθώδη· «διεσκόπειν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας» Φαίδ. 61· «πολιτείαν λόγων»=ἐπινοῶ, πολ. θ. 501· «οὕτω μεμυθολογήται οὐδ' εἰς τὴν ἡρώϊκὴν ἱππικήν τε ἀξίνεσθαι» 60, 9· «τὰ περὶ θεῶν μυθολογούμενα» Δ. Σικ. 2, 1 καὶ συχνά μῦθον. καὶ τὸ μέσον.
 Μυθ-ο-λόγημα, ατος, τό· μυθικὸν διήγημα, μύθος Πλάτ. Φαίδρ. 229 καὶ ἄλλαχοῦ.
 Μυθ-ο-λογητέον· δεῖ μυθολογεῖν, μύθους λέγειν· γιγαντομαχίας Πλάτ. πολιτ. 2, σ. 378.
 Μυθ-ο-λογία, ἡ· διήγησις μύθων, ἱστορία μυθώδης, περὶ θεῶν διήγησις ἡ διδασκαλία· «μυθολογία, ἀναζητήσις τε τῶν πλατειῶν» Πλάτ. Κριτ. 110· «καὶ ποιήσεις, πολιτ. 3, 334, ἐν γένει διὰ λόγους πρὸς διδασκίαν, νόμ. 6, 752· μύθος, μῦθον.
 Μυθ-ο-λογικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν μυθολογίαν, ἐπιτηδεύει πρὸς ταύτην Πλάτ. Φαίδρ. 61.

Μυθ-ο-λόγος, 2· ὁ διηγοῦμενος μύθους, ἱστορίας ἀρχαίας περὶ θεῶν καὶ ἄλλας παραδόσεις· καὶ ποιητὴς Πλάτ. πολιτ. 3, 398, νόμ. 2, 664.
 Μυθ-ο-μέριμνος, 2· ὁ περὶ μύθων μεριμνῶν Σωφρ. Ἱεροσ.
 Μύθομαι, τύπ. ῥηματικός, ὃν ἀλόγως εἰδέναι πρὸς ἐξήγ. τοῦ Ὁμηρ. μυθεῖται.
 Μυθόομαι· μυθιομαι· «σάφ' εἰδόμενος χρὴ τῶνδε μυθοῦσθαι περὶ» Ἀισχ. Ἀγ. 1341.
 Μυθ-ο-πλασμα, τό· ἡ μυθοπλαστία Διδ. Ἀλεξ. σ. 548.
 Μυθ-ο-πλαστέω· πλάττω, ἐπινοῶ μύθους Φίλων σ. 468.
 Μυθ-ο-πλάστης, ου, ὁ· ὁ πλάττων, ἐπινοῶν μύθους Λυκοφρ. 761.
 Μυθ-ο-πλαστία, ἡ· ἡ ἐπινοήσις, ἐφεύρεσις μύθων, μυθώδης διήγησις, μῦθον.
 Μυθ-ο-πλόκος, 2· ὁ πλέκων μύθους· συναρμόττων ἐντέλως τὸν λόγον τοῦ· «Ἐρως Σαπφ. ἀποσπ. 97.
 Μυθ-ο-ποιεῖν· ἐπινοῶ, ἐφευρίσκει μύθους Δ. Σικ. 1, 92· πρβλ. μυθοπλαστία.
 Μυθ-ο-ποίημα, ατος, τό· μυθώδης διήγημα, ἐπινοήσις Πλούτ. ἡθ. σ. 17.
 Μυθ-ο-ποίησις, εως, ἡ· μυθοποιεῖν· τὸ μυθοποιεῖν, σύνθεσις μύθου, ἐπινοήσις, μυθικὴ διήγησις Σέξτ. Ἑρμ. πρ. μ. 192.
 Μυθ-ο-ποιία, ἡ· μυθοποιήσις Δ. Σικ. 1, 96.
 Μυθ-ο-ποιός, 2· ὁ ποιῶν μύθους, μυθικός διηγητής, ἐπινοητικός Πλάτ. πολιτ. 2, 377, μῦθον.
 Μύθος, ὁ· λόγος, λόγος προφορικός, ὁμιλία, συχνότατα παρ' Ὁμ. «ποῖον τὸν μύθον λείπεις» = ὅποιον λόγον εἰπας· Ἰλ. 8, 25 καὶ συχνά «πρὸς μύθον λείπεις» μετὰ αἰτ. = εἶπε πρὸς τινὰ λόγον, συνηθέως. ὡς. «μύθων ἤρχε» = ἤρξατο λέγειν, ἐν τε τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν συνδιαιτέῃ καὶ ἐν συναναστροφῇ Ὁδ. α. 358, Ἦσ. Ἱρ. 196, Ὁδ. 8, 213· καὶ ἄλλως συνηθ. ἐν πλ. οὕτω καὶ «μύθον ἀκούειν» = ἀκούειν λόγον, ὁμιλίαν, τὸ εἰρημένον· ἔπος καὶ μύθος· Ὁδ. λ. 561· «ἐκαστοῦ μύθου ἤκουεν» = ἤκουε τὸν λόγον, τὴν συμβουλήν ἐνός ἐκαστου, υ. 389· «μύθος παιδός» = ἡ περὶ τοῦ παιδὸς διήγησις, ἡ περὶ αὐτοῦ πραγματευομένη, λ. 492· πολλὰ δριστηκῶς. προσταγή, παραγγελία, διαταγή, ὑπόσχεται· «ἐπὶ μύθον ἔειπεν» ἄλλαν τὴν μύθον ὁπλοστὴν Μενελάου· Ἰλ. α. 715· οὐκ ἐπὶ μύθον· «ὅτε δ' ἔκτορε μύθος ἀπήμων», μ. 80· καὶ ἄλλ. ἀπόφασις, σχίσμα· «οὐδ' ἄρα Πηνελόπειαν ἦεν ἄπιστος μύθων, οὐδ' ἀμνηστὴρ ἐνὶ φρεσὶ βουσοῦσθαι» Ὁδ. 8, 675· «μὴ δὲ πάντας ἐμὸς ἐπείλπει μύθους εἰδέναι» Ἰλ. α. 545· οὕτω καὶ Ὁδ. φ. 70· «ὅσοι τιν' ἄλλην μύθον παιήσασθαι ἐπισχεσθὴν εἰδόμενοι», Ἰνθα δ' Σχολ. Ἰε-ηγεῖ· «τῆς στάσεως» (πρβλ. μυθιότης), ἀντιθ. πρὸς τὸ ἔργον· «μύθων τε ῥητῶν ἔμειναι, κρηκτῶ τε ἔργων» Ἰλ. ι. 443· «ὁ μὲν ἄρ' ἐμύθεισιν, ὁ δ' ἔργα πολλὰν ἵνικα», σ. 252· «μύθων τελευτῶν» = ἐκπληρῶ, πραγματευομένων Ὁδ. 8, 777· «ἔργον κοινὸν μύθον χθόνι ἐσάλευται» Ἀισχ. Πρ. 1082· διήγησις· «μύθον δ' ὡς δὲ» ἀειδὺς ἐπισταμένους κατέλεξα, λ. 388, αὐδῆται πλαστὴ διήγησις παρ' Ὁμήρῳ· «δεδαίδαλμένοι φειδύσαι ποικίλους ἑξαπατῶνται μύθους» Πίνδ. Ὀ. 1,

29. «αἰνύλων μύθων ὁμόφοιτος». Ν 8, 33. «σοφία κλέπτει μύθοις παράγοισα», 7, 23. «πάραι τῆς τραγ. συχνά ἀντὶ τοῦ λόγου, ὁμιλία». βραχύνει δὲ μύθον πάντα συλλήδον μάθε. Αἰσχ. Πρ. 503. «σαφὲς δὲ μύθον πᾶν-πέυσεσθε», 644. «μήτι μακιστὴρα μύθον ἀλλὰ σύντομον λέγων», Χο. 444. «οὐδ' ἔμωον μύθων ἐπ' αὐτοῖσιν». Σοφ. Φιλ. 1463. διάλογος, «σοὺ γὰρ βραχύνειν αἰτεῖ μύθον». Οἶ. Κ. 1164. φήμη, Αἴ. 188. «ἀγγελία», «ἐρῶ μὲν οὐδέ τις μύθος ἔκαστος», Ἀντ. 11. «ὁ μύθος εἰσενήνεται νέος». Εὐρ. Ἰων 1310. «ἀπλοῦς ὁ μύθος τῆς ἀληθείας ἔστι», Φοιν. 472. καὶ συγχα τὸ περιεχόμενον τοῦ λόγου, ἱστορία «πάντα γὰρ ἀκούσθαι μύθων ἐν βραχύνει λόγῳ». Αἰσχ. Πέρσ. 699. «τὸν ὄντα εἴση μύθον». Εὐρ. Πρ. 346. ἐν τῷ πεζῷ ἔχει τὴν σημ. τοῦ μυθώδους καὶ πλαστοῦ, ἰδ. ἀντίθ. πρὸς τὸν λόγον, «πότερον ὅτι μύθον λέγων ἐπιδείξω ἢ λόγῳ διεξελθὼν;». Πλάτ. Πρωτ. 320. «μὴ πλασθέντα μύθον, ἀλλ' ἀληθινὸν λόγον», Τίμ. 26. «ὅτι τοὺς ποιητὰς δεῖται ποιεῖν μύθους, ἀλλ' οὐ λόγους», Φαῖδ. 61. πρὸλ. «ὥσπερ ταῖς γραφαῖς ταῖς τοὺς μύθους λεγούσας», πολιτ. 1, 350. ἰδ. ἱστορία περὶ θεῶν, «τὸν περὶ τὸν Γανυμήδην μύθον», νόμ. 1, 636. «οἱ λεγόμενοι μύθοι περὶ τῶν ἐν Ἄδῳ», πολιτ. 1, 330, καὶ ἰδ. παρὰ μέγν. ὡς Ἠλούτ. καὶ Λουκ. τὰ περὶ τῶν ζώων μυθώδη διηγήματα τοῦ Αἰσώπου Πλάτ. Φαῖδ. 60. πρὸλ. «διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους καὶ τὰ θηρία μύθους», πολιτ. 272. ἐνίοτε δὲ ἔκτεναι ἐρευνᾶται, ἔπιν. 980. «μύθους λέγειν» = μυθολογεῖν, ψευδὴ λέγειν Δημ. 50, 40 καὶ μέγν. ἔτι δὲ καὶ ὑπόθεσις δράματος Ἀριστοτ. οἱ βήτορες, παρ' οἷς ἦν ἀσκησις ἢ σύνθεσις μύθου ἐξηγοῦναι τὴν λέξιν «λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀληθεῖαν» μύθος κτὶ ἰκαλεῖτο κηπὸς τις τοῦ Ἑρῶνος παρὰ τὰς Σουρακούσας Ἰσως διὰ τὸ μυθώδες κάλλος τοῦ Ἀθην. 12, 542. (παρὰ ποιητ. πολὺ μέγν. τὸ υ εἰν βραχὺ Ἰακ. Ἀνθ. Πάλ. σ. 64, 416) κατὰ Κούρτ. ἀγγλ. πρὸς τὸ μῶν, σανσκρ. mu-kh-a-in, ἀρχ. γερμ. muia = στόμα, dictum.

Μυθο-σκοπέω, 2. μυθολογῶ, ἐξετάζω τὰ λεγόμενα, μέγν.

Μυθο-τόκος, 2. ὁ γεννῶν (μύθους) λόγους. — χρυδαῖον Νόν. Ἰω. 16, 15.

Μυθο-υργέω μυθοποιέω Σχολ. Λουκ. 17.

Μυθο-ύργημα, 2. μύθοποιον Σχολ. Λουκ. 17.

Μυθο-υργία, ἢ μυθοποιία Τζέτζ. μέγν.

Μυθόδριον, τὸ μύθοδριον Τζέτζ.

Μυθ-ώδης, 2. ὁμοίος μύθῳ, ὁ ἐν εἴδει μύθου θουκ. 2, 21, ἀντίθ. ἀληθινὸς Πλάτ. πολιτ. 7, 522. «ὁ λόγος γέγονεν» Ἰσακρ. 4, 28. «μυθώδιστατοι λόγοι», 2, 48.

Μυθωδικός, 3. ὁ περὶ τὰ μυθώδη ἀσχολούμενος Εὐστ.

Μυθ-ωδός, ἐπὶ. μὲ τρόπον μυθώδη. «τοὺς παικτικούς μυθώδους ὀνομάζειν» Δ. Ζικ. 4, 6, δι. γρ. μυθωδός, fabulosus.

Μυῖα, (κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐκ τοῦ μῶν, καὶ μῶν, λατ. musca, ἀρχ. γερμ. musca, ἐκκλ. σλαβ. muscha, λιθ. muse, σανσκρ. makchika), ἢ τὸ γυναικῶν περὶ τῶν ἐντομῶν ἢ μυῖα. «ἦντε μυῖων ἀδινάων ἐθνεα πολλὰ» Ἰλ. 6, 469. «ὡς

ὅτε μήτηρ παιδὸς ἐέργει μυῖαν ὅθ' ἤδ' ἐλθέται ὑπὸν», δ. 131. ἢ μυῖα τοῦ θωματίου, ὡς ἐκὼν τῆς ἀναιδείας καὶ ἀδοδεσίας, ἐπειδὴ δὲν ὁ ποχμρεῖ. «καὶ οἱ μυῖες θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐνέκων», ρ. 570. ἢ κριατόμυια ἢ σκατόμυια τ. 25, 31, ἥτις συνήθως καλεῖται «μυῖα στρατιωτῆς» Λουκ. μυῖ. ἐγκ. 12. «ἀπαμύνειν τὰς μυῖας» Ἀριστ. σφ. 597. παροιμ. «ἐλέφαντα ἐκ μυῖας ποιεῖν» Λουκ. μυῖ. ἐγκ. ἐν τέλει. 2) «μυῖα χαλκή», εἶδος παιδείας, κοιν. τυφλόμυια Ἡσυχ. πρὸλ. μυῖδα.

Μυῖα, ἢ ὄν. πολλῶν ποιητριῶν Σουῖδ. καὶ θυγ. τοῦ Πυθαγόρου Λουκ.

Μυῖ-αγροί, ὁ ὁ ἀγροῦν (πιάνων) μυῖασι θεός τις τῶν Ἑλλήνων Πλίν. Ἰ. Φ. 10, 28. πρὸλ. ἀπόμυια.

Μυῖα-κονα, ἢ κονάμυια Ἡσυχ. Λοδ. ἐκ. Φρόν. σ. 689.

Μυῖδιον, τὸ ὄπλοκ. τοῦ μῦς. ποντικῆς, muscardius «μυῖδιον ἐπισημένον διαδρομαί» Μάρκ. Ἀντ. 7, 3.

Μυῖδιον, τὸ ὄπλοκ. τοῦ μυῖα, μυῖτζα, μέγν. Μυῖζικός, 3. ὁ τῆς μυῖας, ὁ ἀνέκων εἰς τὴν μυῖαν, γλωσσ. muscardius.

Μυῖνδα παίζειν εἶδος παιδείας (κοιν. τυφλόμυια), καθ' ἣν ἔχων εἰς κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς ζητεῖ νὰ συλλάβῃ καὶ ἀναγνωρίσῃ τοὺς ἄλλους, ἀρχ. λιβ. Πολυδ. 9, 110, 113.

Μύτινος, 3. μύτινος, ὁ τοῦ μύτις Ἑτ. Μ. 790, 4. ἰπὶ τοῦ χρωμάτος τῶν μύτων. «φατὸν, χρωμα συνθ. ἐκ μέλανος καὶ λευκοῦ, ἥγουν μύτινον», ἀρχ. λιβ.

Μυῖο-ειδής, 2. ὁμοίος μυῖα. «μυοειδὴ ὄραν» = ἀσθίνεια τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ τὴν ὁσίαν βλάπτει τις μυῖα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, Κασσι. πρὸλ. 19.

Μυῖο-θήρας, ὁ ὁ θηρεύων μυῖας Ἡσυχ. Σουῖδ. ἐν λέξ. μυῖαγρος.

Μυῖο-κέφαλον, τὸ ἀσθίνεια τῶν ὀφθαλμῶν, ὅταν τὸ σταφυλωμα (φλυκταῖνα σταφυλοειδής) δι' ὅπῃς τὸ κερατοειδὲς χιτῶνος ἐξέλθῃ ὡς κεφαλὴ μυῖας Η. Αἰγ. 3, 22.

Μυῖο-σάβειω διώκω τὰς μυῖας (3).

Μυῖο-σάβη, ἢ μυῖαστῆρ, δι' οὗ διώκοντα αἱ μυῖαι Αἰλ. Ἰ. Ζ. 15, 14, Πολυδ. 10, 94, ἐν Ἀνθ. 11, 156, κωμ. ἀντὶ μακρὸς πόγων.

Μυῖο-σάβης, οὐ, ὁ ὁ σάβων (διώκων) τὰς μυῖας Ἀνθ. 9, 764.

Μυῖο-σάβιον, τὸ ὄπλοκ. τοῦ μυῖαστῆρος, γλωσσ. muscardium.

Μυῖο-σάβος, ὁ μυῖαστῆρ.

Μυῖο-φόρον, τὸ τὰς μυῖας συλλαμβάνων. — τραβμα Σωφρ. Ἰεροσ.

Μυῖοκα, ἢ, Ἀθην. 3, 90 καὶ

Μυῖακος, ὁ ὄπλοκ. τοῦ μῦς. μικρὸ μύδι, μύδακι Ξενοκρ. καὶ ἄλλ. μέγν. mytilus.

Μυῖακος, ὁ. Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πολυδ.

Μυῖα, οὐς, ἢ μήτι. Ἀσίον, γυνὴ Κότυρος Σχολ. Ἰλ. 6, 161.

Μυῖωδης, 2. μυοειδής, ὁμοίος μυῖα, ἔχων σχῆμα μυῖας, μέγν. καὶ θεός τις ἀποτρεπὼν τὰς μυῖας Πλίν. Ἰ. Φ. 29, 6, 34.

Μυῖων, ὁ, ἔσφ. γρ. ἀντὶ μύων.

Μυκάλη, ἢ ὄρος καὶ ἄκρωτι. κατὰ τὰ παράλια τῆς μικρᾶς Ἀσίας ἀπέναντι τῆς Σάμου Ἰλ. Ἰ. Φ. 29, 6, 34.

Μυκάλη, καὶ ὁμών. πόλις Στ. Βυζ. κάτ.

Μυκαλησίος καὶ Μυκαλιός· τὸ τελευταῖον κατ' ἔξοχ. σ. 266, 32 ἢ καὶ ἐπὶ τοῦ Διδ. ἐν Καρίᾳ· 18. θηλ. Μυκαλησίς, ἴδου Καλλιμ. Δηλ. 50· ἐπὶ τοῦ ἰων. Μυκαλησίος, 3· ὕδωρ Εὐσεβ. ἰωζ. προπ. σ. 204.

Μυκαλησός, ἡ· πόλις Βοιωτίας Ἰλ. Θουκ. βοιωτ. Μυκαλητὸς Στράβ. 9, σ. 404. Κατὰ Στ. Βυζ. καὶ πόλις τῆς Καρίας καὶ ὕψος ἀπέναντι τῆς Σάμου, ὅθεν = Μυκάλη, κατ. Μυκαλησός καὶ θηλ. Μυκαλησίς Στ. Βυζ.

Μυκάμμαι, μὲλ. ἡσσαι, ἀδρ. ἔμυκον, παρκ. μύμυκα· μουγγρίξω ἐπὶ βοός· «ταῦρος μεμυκώς» Ἰλ. σ. 500 «πύρτις μεμυκέναι» Ὀδ. κ. 413 «πρία δ' ἀμφ' ὀδελὸς ἐμεμύκει», κ. 395 «δάμαλιν, ἃ μέμυκε» Αἰσχ. ἰκ. 347 «πύριν μεμυκένην» Εὐρ. Βακχ. 737 καὶ ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ἡρ. κ. 870 καὶ κοιν. «ἔβλεψεν εἰς μεθύριμ κἀμυκῶτα» Ἀριστ. βῆτρ. 562· μεμύκατο θεοκρ. 27, 75· «γοερὸν τι μεμύκαρον» Λουκ. δλ. ἰστ. 2, 44, καὶ ἐπὶ ἀφύχ. βροντῶ, βοδῶ· «πύλαι μύκον οὐρανῶν» Ἰλ. ε. 479· ἐπὶ ποταμοῦ· «μεμυκῶς ἦν τε ταῦρος», φ. 237· ἐπὶ ἀσπίδος πληττομένης ὑπὸ τοῦ δόρατος· «μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε θυρούρε δακρυχῆ», υ. 260· «μέμυκε δὲ γὰρ καὶ ὕλη», ἐπὶ καταγίγδου Ἡσ. ἔρ. 510· ἐπὶ βροντῆς· «βροντῆς μεμυκασμένης» Ἀριστ. νηφ. 292 (ὀνομαστ. ἐν τοῦ μὲ), μυγιο.

Μυκερῖνος, ὁ· υἱὸς τοῦ Κέσπος, βασιλεὺς τῆς Λιγύπτου Ἡρ.

Μύκη, ἡ· μυκή, ἡ· μύκησις, μυκηθμός, μούγ· γρισμα Ἀπολ. Ἡρ. 4, 1285, κατὰ Γάλην. παρ' Ἰπποκρ. = μύσις.

Μυκηθμός, ὁ· τὸ μυκάσθαι, μούγγρισμα· «βοῶν Ὀδ. κ. 265· «μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἔπασσόντο» Ἰλ. σ. 575 καὶ μετγν. π. Ἀνθ. β. 228· γῆς Λουκ. Περσ. τολ. 39.

Μύκημα, αὐτοῦ, τὸ· μούγγρισμα, 18. τῶν βοῶν Εὐρ. Βακχ. 600· ἐπὶ βροντῆς Αἰσχ. Ἡρ. 1064, καὶ μετγν. π. Μανθ. 5, 162 κατὰ πλ. Λουκ. Φάλαρ. 1, 13.

Μυκήμων, ὕμν. μυκάμων, 2· ὁ μυκάμινος ὕμν. εἰς Ἰσίδ. ἐπύρ.

Μυκηναῖος, ἰωζ. ὁ· υἱὸς Σπάρτωνος ἑγγονος Φορωνεύς Πυσ. 2, 16, 4.

Μυκίνη, ἡ· Ὀμ. Εὐρ. Ἰ. Τ. 846, Θεοκρ. 25, 171, καὶ Μυκηναι, αἰ' 1) ἀρχ. πόλις τῆς Πελοποννήσου ἀπὸ μακρὰν τοῦ Ἀργους Ἰλ. Πύθ. Εὐρ. Θουκ. κτλ. ἐπὶ τοῦ Μυκηνάτου, 3 = ὁ ἐκ τῆς Μυκῆνης Ἰλ. ε. 638, θηλ. Μυκηνίς, ἴδου, ἡ Εὐρ. Ὀρ. 1246· 2) θυγ. Ἰνάχου Ὀδ.

Μυκίνηθεν, ἐπύρ. ἐκ Μυκηνῶν Ἰλ. ι. 44.

Μυκηρόδαι, αὐτοῦ, ὁ· ἴδε μουκηρόδαι.

Μύκηρος, ὁ· ἀμυνδάλῃ Ἡσυχ.· μύκηρος παρὰ τοῖς Λάκωσι=μαλακὰ κάρυα, παρὰ τοῖς Τηνίοις τὸ γλυκεῖα κάρυα ἐν Ἀθην. 2, 52, γο. γραπτόν μούκηρος· ἴδε σ. 53.

Μύκης, ἡτος, καὶ μύκη, οὐ, (ἴξου ἐν αἰτ. μύκην), ὁ· 1) ἀμυνίτης, τὸ μανιτῶρι Ἀθην. 2, 56, 69, ἐνθα ἐκ τοῦ Ἀντιφάνους ἀναφέρεται μύκητας, ἐκ τοῦ Νικ. μύκητα, μύκητας, μυκήτων, καὶ ἐκ τοῦ Ἐπιχαρμ. μύκαις, καὶ μύκαι ἐκ τοῦ Διοκλ. Κερραι καὶ ἴδ. παρὰ μετγν. 2) τὸ ἐπὶ τῆς θρυαλλίδος, (φριτλίου) σχηματίζόμενον κάκαδον, ὅπερ προμηθίον ὑπὸν

κατὰ τὸν Ἀριστ. σφ. 262, «ὕδωρ ἀναγκαλὸν ἔχει τὸν θῆον ποιῆσαι». Ἐπειτα γὰρ τοῖσιν ἀγχοῖς οὐτοῖς μύκητας· φίλει δ' ὅταν ἡ τοῦ· ποιεῖν δὲ τὸν κάλιστα· «μύκητα φέρειν» Ἀνθ. 5, 263· 3) τοῦ ξίφους ὁ κατὰ τὴν λαβὴν κρατῆτης καλούμενος Ἡσυχ. τὸ ἔκρον τοῦ ξίφους τὸ κατακτείνον τὴν θήκην Σχολ. Νικ. δλ. 101· τὸ κομμῆ τῆς ἄκρας τοῦ θηαρίου τοῦ ξίφους· 4) καὶ ἄλλα μυκάδῃ πράγματα ὡς «ὁ ἦλος ὃν φέει ἡ Ἰλκία» Θεοφρ. ἀλλὰ καὶ πρίμνον Ἰλκίας ἐν ἱπύρ. 93· 5) καθ' Ἡσυχ. πύλας, δερμάτινον ὀπρήσιον· κατὰ δὲ τὸν Χειροδ. Β. Ἀν. 1399 = τὴ ἀλδρὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὅτε ἡ γενική σχηματίζεται μύκω.

Μύκησις, ἰωζ. ἡ· μυκηθμός Σχολ. Ἀπολ. Ἡρ. 4, 1285, ἐν πλ.

Μυκητῆς, οὗ, ὁ· 1) ὁ μυκάμινος, μουγγρίξων· «βόες θεοκρ. 8, 6· ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶνος Κορνοῦ. 2) μύκης, μόνον ἐν πλ. Π. Αἴγ. 1, 77, ὅστις ἄλλ. μεταχειρίζεται μύκητες.

Μυκητίας αἰσμός, ὁ· αἰσμός συναθεσόμενος με ὑπόγειον βοήν Ἀριστ. κῶσμ. 4, σ. 396.

Μυκητικός, 3· ὁ ἀνίκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ μυκάσθαι· ἔφον=βοδὸς Σίξτ. Ἑμπ. μαθ. 11, 38.

Μυκήτινος, 3· ὁ κατεσκευασμένος ἐκ μύκητος, (ἐμάντιου)· ἀσπίς Λουκ. δλ. ἰστ. 1, 16.

Μυκήτωρ, ὀρος, ὁ· μυκητῆς Νον. Δ. 3, 235.

Μύκλα, ἡ· Ἡσυχ. καὶ

Μύκλος, ὁ· 1) «αἰ ἐπὶ τῶν ὄνων γραμμαὶ μέλαιναί τοις τραχήλοις καὶ ποσὶν ἔγγινύμεναι» Ἡσυχ. κατὰ δὲ τὸν Μ. Ἐκ.· «μύκλον, τὴν ἐν τῇ τραχήλῳ τῶν ὄνων υποδὶπλωσιν»· 2) μύκλος = αἰολ. μύχλος, μάχλος, λάγνος, δρυιτής Ἡσυχ. παρὰ τοῖς Φωκαεῶσι ὁ ἐπιδύτωρ ὄνος ἐκαλεῖτο μύχλος, καὶ ὁ Λυκάσι μεταχειρίζεται τὴν λέξιν οὐ μόνον περὶ τοῦ ὄνου ὃν ὀνομάζει «ἐργάτην μύκλον κἀνθῶνα», 816, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἀγῶνων ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν μνηστέρων τῆς Πηνελόπης, 771, ἐνθα ὁ Σχολιαστὴς παρὰ τὴν λέξιν ἐκ τινος Μύκλου ἀλλητοῦ, ὅστις ἦν κατωφύρις εἰς γυναικας, διὸ καὶ διασφύρεται ὑπὸ τοῦ Ἀρχιλόχου ἐπὶ τῇ μαχλότητι.

Μυκληρόν· συνεχές, ἀχανές Ἡσυχ.

Μύκοι, αἰ' Περσικὴ φυλὴ Ἡρ. 3, 93.

Μύκονος, ἡ· μία τῶν Κυκλάδων νήσων Αἰσχ. Πέρ. 885, Εὐρ. Ἡρ. κατ. Μυκόνιοι, διασφύρεται ἐπὶ γλίσχρότητι καὶ σμικροπρεπείᾳ ἦσαν δὲ καὶ φαλακροί, ἐπιχωριάζοντας τοῦ πάθους τούτου ἐν τῇ νήσῳ Ἀθην. 1, 7, Θουκ. Στ. Βυζ. ἐντ. καὶ ἡ παροιμία· «μία Μύκονος» = εἰν ὑπάρχον διακρίσις, τὰ πάντα εἶναι ὁμοία Ζηνῶδ. 5, 17.

Μοκος, ὁ· γλοιώδης ὕλη, μύξα, κόρυς, μετγν. μυκος.

Μυκός, 3, παρ' Ἡσυχ.· «ἄφρονος, μικρός, ὡς εἰ τις εἴποι μυσαττόμενος», κακῆθης, σκολιός, ἀνθρωπος, ἀλαζύν· κατ' ἄλλ. μὲνῶδης, μωρός, ἀνέητος, ἀνούσιος, μόνον παρὰ γραμ. πρὸς. κορυζώδης, βλεννός.

Μυκτῆρ, ἦρος, ὁ (κατὰ τὸν Κούρτ. βίξ. μυκ, ὡς ἐν τῇ ἀπομόσσει. σανακρ. μυκ=μῆσις, λατ. μυκτο, μυκος, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ μύζω), ὁ· 1) βῶθρον, βουθῶνι ἐν γένει μύτῃ συνήθ. πλ. Σοφ. ἀποσπ. 320, «εἰ μὴ γε κένουσι μυκτῆρων ἄπο» Εὐρ. Ἀλκ. 496· «μυκτῆρες ὀσφραντῆ-

ριοι· Εὐρ. παρ' Ἀριστ. βατρ. 891· «οἶον μυκτηρὴν μυκᾶται», σφ. 1488· «ποτὶ παρακλίνεις τοὺς μυκτηρὰς πρὸς τὰς λαύρας», εἰρ. 158· 2) ἢ προδοτικὸς τοῦ ἐλέφαντος Ἀριστοτ. ζ. μορ. 2, 16· 3) ἢ ἐξέχουσα ἄκρα τοῦ λόγνου, ἐν ᾗ ἐμβαίνει ἡ θροαλλίς Ἀριστ. ἐκκλ. 5· 4) μτφ. μυκτηρισμός, σκῶμμα, εἰρωνεία, περιφρόνησις θηλουμένη διὰ τῶν βρωθῶνων ἢ διὰ μυγμοῦ ἐκπεμπομένου ἐκ τῆς ρινός Τίμ. ἐν Δ. Λαερ. 2, 19· Σωκρατικὸς Ἀνθ. 9, 188· Ἀττικὸς Λουκ. Προμ. 1, παγες, πασος.

Μυκτηριάζω, μυκτηρισμός, μυκτηριστῆς ἀντὶ μυκτηρίζω κτλ.

Μυκτηρίζω· μυκθίζω, μουσάττομαι, «ἀπὸ τοῦ τῷ μυκτηρὶ ἐνδείκνυσθαι τὸ δυσχεραίνειν», σκῶμμα, περιπαίζω Πολυδ. 2, 78 καὶ μτγν. καὶ παθ. «θεὸς οὐ μυκτηρίζεται», ἐπιστ. πρὸς Γαλατ. 6, 7, παρ' Ἰπποκρ. ἀνοίγει ἡ μύτη μου, χύνω αἷμα διὰ τῆς ρινός, σ. 1240.

Μυκτηρίσμα, αἶσος, τό· μυκτηρισμός, σκῶμμα, μτγν. Πουχ.

Μυκτηρισμός, ὁ· τὸ μυκτηρίζειν, σκῶμμα, περίπαιγμα, περιγέλασμα, παρὰ τοῖς βῆτορ. λεκτικὸς τρόπος, εἶδος εἰρωνείας· «μυκτηρισμός· ἐστὶ λόγος διασυρτικὸς μετὰ τῆς τῶν ρινῶν μύσεως, ὡς ὅταν ἐπὶ κακῇ ἀλόντῃ τινὶ ἀνεοίξοντες ἄπομιν· καλὸν ἔργον ἐποίησας καὶ φρονίμου ἀνδρός, ἐπιπνόντες καὶ πνεῦμα διὰ τῶν ρινῶν» Walz. Rhet. τ. 8, σ. 724, 13, 19· «μυκτηρισμός· ἐστὶ τὸ μετὰ παιᾶς κινήσεως καὶ συναγωγῆς τῶν μυκτήρων γινόμενον» Τρύφων αὐτόθι σ. 759, 6.

Μυκτηριστής, οὗ, ὁ· ὁ μυκτηρίζων, σκῶπτης, περιγελαστής Ἀθην. 5, 182.

Μυκτηριστικός, 3· ὁ πρὸς μυκτηρισμὸν διαθέσιν ἔχων, ἐπιτήδειος, χλευαστικὸς Εὐατ. 117, 16.

Μυκτηρόθεν, ἐπίρ. ἐκ τῶν μυκτήρων Ἀνθ. 10, 75.

Μυκτηρό-κομπας, 2· ὁ ἔχων, κάμινον κρότον διὰ τῶν μυκτήρων· πνεῦμα = φρύαγμα τοῦ ἔπου Αἰσχ. Ἐπτ. 464.

Μυκώδης, 2· μύκη ἢ μύκη ὅμοιος, μυζώδης ἢ ἀμνιτώδης· ἔλκος Ἑρωτιαν.

Μύκων, ὠνος, ὁ· μέρος τοῦ ὠτός (αὐτιοῦ), γσ. ἢ τρύπα τοῦ ὠτός, «τὸ κατὰ τὴν ῥίζαν ὑπὸ τὸν λοβὸν» Πολυδ. 2, 87, παρ' Πουχ. σωρός, θηρῶν.

Μύκων, ὠνος, ὁ· παιδοτριβὴς τις Σάμιος Παισ.

Μυλαδρίς, ἰδος, ἡ, Φώτ. καὶ μυλαγρίς Πολυδ. 7, 180 καὶ μυλαγρίς Πουχ. εἶδος ἐντόμου ἀλευροφάγου, γαλ. blatte, λαε. blatta pistrinorum· «σκώληκας ἐσθίοντες καὶ μυλαγρίδας» Ἀριστ. ἀποσπ. 503.

Μυλαὶ ἢ Μύλαι, αἶ· πόλεις ἐπὶ τῶν βορείων παραλίων τῆς Σικελίας μετὰ λιμένα Θουκ. κατ. Μυλαίτης καὶ Μυλαίος, ἐπιθ. «τὸ Μυλαῖον πεδῖον» Πολυδ. 1, 9, 7, καὶ Μυλαίτης χώρα, 1, 23, 2.

Μυλαίος, 2· ὁ ἀνέκων ἢ ἀσχαλούμενος εἰς τὴν μύλην· χείρ Ἀνθ. 9, 418.

Μυλαγρίς, ἰδος, ἡ· 1) μυλαγρίς Πουχ. 2) ἀλετρίς, μυλωρίς Πολυδ. 7, 180· 3) μυλαγρίς λαας = μυλόπετρα Ἀλ. Ἀετ. 5, 31.

Μύλακροι, οἱ· γόμφιοι ὀδόντες Πουχ. μυλται ὀδόντες, dentes molares.

Μύλακρον, δι· τὸ ξύλον, δι· οὐ στρέφονται αἱ

μυλόπετραι, λατ. molucrum· «molucrum quod molae vertuntur, dicitur id quod Graeci μύλακρον appellant» Fest.

Μύλαξ, ακος, ὁ· μυλόπετρα, ἐν γέν. μεγάλη στρογγύλη πέτρα· «κόρυφες βαλλόμεναι μύλαξ· κισσι» Γλ. μ, 161· «πῦρ ἐκ μυλάκων βεβημένον» Ἀνθ. 9, 546· πρὸλ. μυλίας, μυλῆτης.

Μύλας, αντος, ὁ· εἰς τῶν Τελγίνων, δι· τὰ ἐν Καμείρῳ ἱερὰ Μυλαντείων ἱδρύσατο· Πουχ. Στ. Βυζ. 2) Μύλασσα Αἰσχ.

Μύλασας, ὦν, τὰ· «πόλεις Καρίας ἀπὸ Μύλασου τοῦ Χρυσόροτος... Λέγεται καὶ Μύλας ὡς Αἰσχύλος ἐν Κερσίῳ ἢ Εὐρώπῃ» Στ. Βυζ. κατ. Μυλασέας, ἑως Πρ. Πολυδ.

Μύλαων, ὄντος, ὁ· ποταμ. Ἀρκαδίας Παισ.

Μυλ-εργάτης, ου, ὁ· ἐργάτης, δοῦλος τοῦ μύλου, μυλωνᾶς Ἀνθ. 394.

Μυλεός, ἑως, ὁ· προστάτης τῶν μύλων, ἐπιθ. τοῦ Διὸς Λυκόφρ. 435.

Μύλη, ἡ, (λατ. mola, molo, ἀρχ. γερμ. mill καὶ mul-jam = συντρίβω, ἐκκλ. ολαβ. mola, λιθ. mahu, γοτθ. mal-am, ἀλγθω) 1) μυλόπετρα, μύλος, χειρόμυλος, ὅστις ὁμοίος ἦν τῷ σημερινῷ, συνιστάμενος ἐκ δύο λίθων, ἐξ ὧν ὁ ἓν ἐκινεῖτο ἐπὶ τοῦ κάτω διὰ μοχλοῦ (χειροῦλι), παρ' Ὁμ. ὑπὸ τῶν οπηρετῶν τοῦ οἴκου· «ἡ ἢ μύλην στήσατα» Ὀδ. υ, 111· «ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μύλησιν καρπὸν», η, 104, λατ. mola· «μύλην περιάγειν, περιφέρειν, περιελαύνειν, στρέφειν» Πολυδ. 7, 180, ἰδ. ἡ κάτω μυλόπετρα, ἡ δὲ ἄνω καλεῖται ὄνος Ἀριστ. σφ. 648, ἐνθα τινεὶς ἄνευ λόγου ἐξηγοῦσιν οὐδ' αἶ· 2) πλ. = μύλακρον, μυλόδοντες, γόμφοι ὀδόντες Σουδ. Φρόν. πρὸλ. Πολυδ. 2, 92· 3) παρ' Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 15 = τὸ πλανηστῆδρον, ἐπιγονατὶς, τὸ στρογγύλον κόκαλον τοῦ γόνατος 4) παρὰ τοῖς ἱατρ. «σκιρτώδης ὄγκος, ποτὲ μὲν κατὰ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, ποτὲ δὲ καὶ κατ' ὅλην αὐτὴν προφαίνόμενος ἀρῇ λιωδῆς» Π. Αἰγ. 3, κοιν. ἀρπύχρα, ἀμωρον ἑμῆρυν.

Μύλη-τόρος, 2· ὁ βιβρώσκων τὴν μύλην καὶ τὰ ἐν αὐτῇ εὐρισκόμενα· - μύες Νικ. ἐν Σχολ. Ἰλ. ο, 178.

Μύλη-κορον, τό· ἡ σκοῦπα, τὸ κόρηθρον τοῦ μύλου Πολυδ. 10, 28.

Μύληξ, ητος· υἱὸς Ἀλεγοῦς, εὐρετής τῶν μύλων Παισ.

Μύλητίδα, ὦν, οἱ· πολιτικὴ τις μερὶς μετακίησας ἐκ τῶν Μύλων εἰς Σαρακοῦσας καὶ ἐκείθεν πάλιν πωληθεῖσα Θουκ. 6, 5.

Μύλη-φατος, (φάω, πέφραμαι), 2· κομμένος ὑπὸ τοῦ μύλου, ἀλεσμένος· ἀλυστον Ὀδ. 6, 356.

Μυλαίτης, 2, λίθος· 1) μυλόπετρα Εὐσεβ. Ἰ. ἐκκλ. σ. 237· 2) ὀδόντες = μυλάδοντες, γόμφοι ὀδόντες Ὁρειδ. σ. 168.

Μυλίας, ου, ὁ, λίθος· μυλόπετρα Στράβ. 6, 2, 3, καὶ ἄνευ τοῦ λίθος Πλάτ. Ἰππ. μείζ. 292.

Μυλαῖα· τρίζω τοὺς ὀδόντας (τὰς μύλας) μόν. παρ' Παισ. 528, ἐν τῇ μετχ. «λυγρόν μυλιδῶντες», ἐνθα ἄλλ. ἀνέγνωσαν μαλακιδῶντες Ἐτ. Μ. σ. 594· πρὸλ. μυλλαῖνω.

Μυλικός, 3· α) ὁ ἀνέκων εἰς μύλην· κύνθων, ἐργαστήριον, ἐκκλ. - λίθος = μυλόπετρα Εὐαγγ. Μάρκ. 9, 42· 6) ὁ χρησιμεύων εἰς τοῦ· μυλό-

δοντας Ἄλ. Τρ. 3, σ. 214· μυλική = φάρμακον διὰ τὸν πονόδοντον Γαλην.
 Μύλιος. 3· κατεσκευασμένος ἐκ μυλοπέτρας (μύλης)· -σος· Corp. inscript. σ. 2, σ. 784.
 Μύλιος. δ· γίγας τις ἐν Κρήτῃ Διοδ.
 Μύλιτης, ου, δ, 2, λίθος· 1) μυλός, μυλοπέτρα Γαλην. Ἡρωδ. 3, 1, 14· 2) ὁδοῦς, μυλόδους (πρόβλ. μύλακροι) Κραμ. Ἄν. τ. 3, σ. 82, 26.
 Μύλιτα, ἡ· ἡ Ἀφροδίτη τῶν Ἀσσυρίων Ἡρ.
 Μυλλαίνω· στραβύνω τὰ χεῖλη ἢ τὸ στόμα πρὸς περιγελῶν, ἐπαμ. μυκτηρίζω, σκώπτω, ἀρχ. λεξ. πρόβλ. σιλλαίνω καὶ μύλλω.
 Μυλλάς, ἄδως, ἡ (παρὰ τὸ μύλλειν) πόρνη ἀρχ. λεξ. scortum.
 Μυλλάω· μυάω, διαστρέφω· «μεμύλληκε, διεστρεπεται, συνεστραπεται»· Ἡσυχ.
 Μυλλάς, ου, δ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἄριστ.
 Μυλλίζω· μυλλαίνω Ἡσυχ.
 Μύλλον, τό· γέλος Πολυδ. 2, 90 (συγγεν. πρὸς τὸ μῶν, μύλλω, μυλλαίνω).
 Μύλλος, τό· μύλλον, ἀρχ. λεξ.
 Μυλλός, 2· διάστροφος, στρεβλός, διεστραμμένος τὰ χεῖλη, καθ' Ἡσυχ.· μύλλον = κυλλόν, καμπύλον, σκολιόν, στρεβλόν, ἀρχ. λεξ.
 Μυλλός, δ· γυναῖκα ἐκ ἐφημέριον παρὰ Σικελιόταις Ἀθην. 14, 647.
 Μύλλος, δ· εἶδος ἰχθύος, ὅστις ἀλατισμένος ἤρχετο ἐκ τῆς Μαύρης θαλάσσης καὶ εὐρίσκετο καὶ ἐν τῇ Δουναδίῳ, μυλοκόπι· Γαλην. Ἀλ. Ἰ. Ζ. 24, 23· παρ' Ὀππ. ἄλ. 1, 130 μύλος· ὁ μίγας μύλλος ἐκαλεῖτο πλατιστακτος, ὁ δὲ μικρὸς ἀγνοεῖτο ἰδίῳ Ἀθην. 3, 118.
 Μύλλος, δ· Ἀθηναῖος κομικός Σουῖδ.· «Μύλλος ἀκούει» παροιμ. = πάντα ἀκούει, ἐπεὶ τὸν πάντα ἀκούοντων καὶ προσποιουμένων ὅτι δὲν ἀκούουσιν Φώτ.
 Μύλλων 1) κλείω ἢ πιζῶ τὰ χεῖλη, ἐκπέμπω φωνὴν μὴ κλεισμένα χεῖλη, μουρμουρίζω, ἀρχ. λεξ. (πρόβλ. μῶν, μῶας καὶ τὸ κατ' ἀναδιπλ. γενόμενον μοιμύλλω)· 2) συντρέβω, ἀλλήθω καὶ μεθ' ὧς τὸ μολεῖν, βινῶ, συνοσιάζομαι, ἐπὶ μίξεως οὐ σεμνῆς Εὔστ. Ὁδ. σ. 1885, 22· -τινὰ Θιόκρ. 4, 58, ἐνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ μύλλει ἀπὸ τῶν ἀλούτων, καθ' Ἡσυχ.· μύλλει = πλησιάζει.
 Μύλλοδους, οντος, δ· γόμφος ὁδοῦς, τραπέζιτης, ὡς τὸ μύλακρος καὶ μύλαι Εὔστ.
 Μύλιν· -ειδής, 2· ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς μύλης, μυλοπέτρας· -πέτρας Ἰλ. η, 270.
 Μύλινος, εσσα, ἐν· μυλοειδής· «στέρνον· μυλάνει· θουίης»· τῷ λίθινῳ, τῷ μυλοειδεῖ, τῷ ἐκ μυλοπέτρας κατεσκευασμένῳ Νικ. Θερ. 91· -λίθος Ναν.
 Μύλινος· ποταμὸς Ἀρχαδίας Ἡσυχ.· Μυλάων οντος Παυσ. 8, 96, 1.
 Μύλιν· -εργής, 2· ὁ καταργησάμενος ἐν τῇ μύλῳ, ἀλεσμένος Νικ. ἄλ. 550.
 Μύλοιαν· ζωφόν τι (μύλη) περὶ τοὺς μυλῶνας φυόμενον Πλιν. Ἰ. Φ. 29, 39.
 Μύλό· κλάσας, 2· ἀλεσμένος, τασσάμενος ἐν τῇ μύλῳ, ἐξήγησις τοῦ μύληστος Ἡσυχ.
 Μύλο· κόπος, 2· α) ὁ περικλῶν τὰς μυλοπέτρας, μυλοχαράκτης· β) μυλοκόπος καὶ μυλοκόπιον, (τό), ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν Σχολ. Ὀππ. ἄλ. 1, 130 ὁ ἰχθύς μύλλος.

Μύλο· κόρος, τό· ὁ καθαρῶν, σκρῶν τὸν μύλον, τὴν μυλοπέτραν (ζ).

Μύλος, δ· 1) μύλη, μύλος, δι' οὗ ἀλλήθεται ὁ σίτος Δ. Σκ. 3, 13· παροιμ. «ὅψι θεῶν ἀλλήθεται μύλοι, ἀλέουσι δὲ λαίπτα», ἐπὶ τῆς βραδείας ἀλλ' ἀναποφύεοντο πονηρῆς, παροιμ. παρ. 4, 48, ποίη· 2) μυλοπέτρα Λυκάφρ. 233· «λατομαί μύλου» Ἀντφ. 11, 25· «ὁ ὀνικός μύλος» Εὔαγ. Ματθ. 18, 6· «μύλος, ἡ τράπεζα τοῦ μύλου» ὄνος τὸ ἄνω τοῦ μύλου· Μυτρίς· 3) γόμφος ὁδοῦς, μυλόδους, τραπέζιτης Ἀριστ. 1, 31, ἰσπ. πολaris· 4) μύλη, ἔκτρομα σκιρροδὲς, ἀρχαῖα Μοσχίων Ἑρωτιαν. 5) εἶδος ἰχθύος· ὅδε μύλλος.

Μυλό· σαρξ, κος, ἡ· μύλη, ἀρχαῖα, σάρξ, ἣν αἱ κυοφοροῦσαι ἀντ' ἐμδρῶν φέρουσιν Ἡσυχ.· θεωρηθῆ μύλος· σάρξ, ἣν αἱ κυοφοροῦσαι κτλ.

Μύλο· υργός, δ· ὁ κατασκευάζων μυλοπέτρας, μτγν. silicarius.

Μύλῳ· σκληρόν τι ὡς μύλην, κάμνω σκληρόν ὡς τὴν μύλην (σκιρροδὲς ἔκτρομα), σκιρρόν. Παθ. Ἰπποκρ. σ. 607, δ· «μυλωθῇ, ἐμυλωθῇ, ἐσκληρόνθῃ» Γαλην. induro.

Μύλ· ὠδής, 2· μυλοειδής, μτγν.

Μυλωθρέω· ἀλλήθω ἐπὶ τοῦ μύλου Σουῖδ.

Μυλωθρικός, 3· ὁ ἀποδεδίπνων τὸν μυλωθρόν· -ακτὴ Πλούτ. ἦν. σ. 159.

Μυλωθρίς, ἴδος, 0ηλ. τοῦ μυλωθρός· ἡ μυλωνοῦ, ἐπιγραφὴ κωμῶδ. τοῦ Εὐδούλου παρ' Ἀθην. 11, 494.

Μύλωθρον, τό· μύλος, «ὅπου ἀλφίτα ἀλεῖται» Φώτ.

Μυλωθρός, (καὶ μύλωθρος) δ, ἡ· 1) μυλωνᾶς, «ὁ μυλωνά κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος» Σουῖδ. ὁ κύριος μύλου, ὁ ἔχων θούλους ἐργαζομένους ἐν αὐτῷ Δημ. 53, 13· 2) ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μύλον, εἰς τὸ ἀλλήθαι· -ὠδής = ἀδόμενῃ κατὰ τὸ ἔλασμα Ἀφθον. μυθ. 43, molitor, pistor.

Μυλών, ὦνος, ὁ (παρὰ Σέξτ. Ἐμπ. πρὸς ἀστρολ. 94 καίτι· «εἰς μύλωνας», παρὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀρχαδίου 12, 25)· ὁ τόπος, ἐν ᾧ αἶνε ὁ μύλος, τὸ οἶκημα ἐν ᾧ ἀλλήθῃ ὁ μύλος δαίν. 1, 23· «σιτοποιοῦς ἐκ τῶν μυλώνων πρὸς μέσους ἡναγκασιμένους ἐμίσθους» Θουκ. 6, 22· καὶ μύλωνά ἐμπεσέν· Ἀυσ. 1, 18· «καταβάλλειν εἰς μύλωνά» = πέμπειν καὶ ἀναγκάζειν τινὰ ἐργάζεσθαι ἐν μύλῳ, ὅπερ ἦν συνήθως παινή τῶν θούλων, μτγν. Λουκ. βί. πρῶς. 27, κατ' Ἀριστοτ. ρητ. 3, 10 ὠνόμαζέ τις ῥήτωρ τὰς τριήρεις «ποικίλους μυλώνας», pistirum.

Μυλών· ἀρχής, ου, δ· ἀρχηγός, ἰδιοκτητὴς μύλωνος Σχολ. Ἀριστ. Ἰππ. 253.

Μυλωνικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς μύλον· -λίθος = μυλοπέτρα, μτγν.

Μυλώνιον, τό· ὅποι. τοῦ μυλών, μτγν.

Μυλώνιος, 2· ἀνήκων ἢ ὀνηριτῶν εἰς μύλον (ζ).

Μυλώνισσα, ἡ· μυλωθρίς, γλως.

Μύλ· ὠρός, δ· ὁ φύλαξ, φρουριστὴς τοῦ μύλου, μυλωθρός Πολυδ. 7, 19.

Μυλώτα· ταν· προσηγνῆς Ἡσυχ.

Μωμαρ, ατος, τό· εἶδος πολυποικίλου φηγητοῦ Ἀθην. 14, 663.

Μωμαρ, τό, αἶολ. μῶμαρ· μῶμος Ἡσυχ.

Μυμαρίζω, αἰολ. ἀντί μωμάομαι Ἡούχ.
 Μυνάκια, μυνακίομαι ἴδε μυνάκια κτλ.
 Μύνδανες, ὡν, οἶ' ἔθνος τῆς Λιθύης Στ. Βυζ.
 Μύνδων, ὁ' Ἑλλ. κύρ. ὄν. Πλουτ.
 Μυνδός, 2' (μύω)· μὴ αἰδῶν, ἄφρωνος βου-
 δός, μουγγός, ἐπὶ ἰχθύων Σοφ. ἀποσπ. 914, μινίος.
 Μύνδος, ἡ' ὄν. δύο πόλεων τῆς Κερίας. ἔξ ὧν
 ἡ μία ἐκαλεῖτο «παλαιὰ Μύνδος» Στράβ. κίτ.
 Μύνδος Ἡρ. ἐπὶ θ. «ἡ Μυνδία Ἀρτεμις» Λυ-
 κόφρ. 950.
 Μύνη, («παρὰ τὸ μένειν καὶ ἀπέχειν» κατὰ αἰ-
 ολ. τρόπ. τοῦ ο εἰς υ, κατ' ἄλλ. συγγεν. πρὸς
 τὸ ἀμύνω, πρὸλ. μύνομαι· κατὰ τὸν Μ. Ἑ. 952,
 52 ἐκ τοῦ μονή· ἡ ἐξήγησις· «μύσσει τῶν ὀρ-
 μάτων ἡ τοῦ στόματος» εἶνε ἐσφαλμένη), ἡ πρό-
 φασις, δικαιολόγησις, προτροπή· «μὴ μύνῃσι
 προέλατε» = μὴ ἀναβάλλετε ἐπὶ μακρὸν διὰ τῶν
 προφάσεων Ὀδ. φ, 111, tergiversatio.
 Μύνης, ἡτος, ὁ' ἀνὴρ τῆς Βρισηίδος Ἰλ. γεν.
 Μύνου Σοφ. ἀποσπ. 57.
 Μυν(ν)ίσκος, ὁ' Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀριστοτ.
 Μυνάκια, τὰ· εἶδος ὑπαδημάτων· ἀπὸ Μυν-
 νάκου τοῦ σκυτοτόμου, ἀφ' οὗ καὶ μυνακοῦ-
 σθαι· Πολυδ. 7, 89, Ἡούχ.
 Μυν(ν)ακκοῖμαι· φορῶ μυνάκια· «μυνακω-
 οῖς» Ἡούχ.
 Μύνομαι (πρὸλ. ἀμύνομαι)· προφασίζομαι·
 «οὐδέ τι μυνάμενος ἄλλο νῆμα» Ἀλκαίος παρ'
 Εὐστ. 1901, 52.
 Μύξα, ἡ (μύω, μύζω, μύζω, μύσσω)· 1) χυμὸς
 φλεγματώδους, βλέννας, γλοιός, γλίντζα, ἐν τῇ
 ἀνθρωπίνῳ σώματι Ἰπποκρ. Γαλν. ἰδ' ἡ ἐκ τῶν
 μυκτηρίων καταρρέουσα γλοιώδης ὕλη, μύξα,
 ἀττ. κόρυζα, πλ. «τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον»
 Ἰπσ. ἀσπ. 267, Ἰπποκρ. 2) μυκτήρ Σοφ. ἀ-
 ποσπ. 110· 3) μυζωτήρ, φτιλήθρα τοῦ λύχνου
 Ἀνθ. 6, 148, mucus.
 Μύξα, τὰ· δένδρου καρπὸς ἔστι μικρότερος μὲν
 τῶν κοκκυμήλων (δαμασκίνων), δυνάμει δὲ πα-
 ραπλήσιος· Π. Αἰγ. 7.
 Μυζάζω· κορυζῶ, ἔχω μύξας, μυζάζω Σχόλ.
 Πλ. ἐτ. πολιτ. 1. σ. 397, ἐνθα δι. γρ. μυζῶντα.
 Μυζέριον, τό· 1) ὑποκ. τοῦ μύξα (ἡ) Μ. Ἀν.
 4, 18· 2) καὶ τοῦ μύξα (τὰ) Δ. Σικ. 1, 34, 1,
 καὶ εἶδος πλακοῦντος, ἐκλ. Βυζ.
 Μυζάω· μυζάζω Σχόλ. Λουκ. πῶς δ. ἔστ. σ. 11.
 Μυζητήρ, ἥρος, ὁ' μυζωτήρ, μυκτηρ Διοσκ. ἀμφ.
 Μύζινος ἡ μυζίνος, ὁ' εἶδος ἰχθύος μετ' γλοιώ-
 δος δέρμα, εἶδος κεστρέως, ὅστις καὶ μύξος (ὁ),
 καὶ μύζων, ὠνος (ὁ) καλεῖται Ἀθην. 7, 306,
 mugil' ἡ γρ. μαξινοῦς Ἀνθ. 8, 332 ἔσφ.
 Μύξο-ποιός, 2' κάμων ὠρῶν, μυζώδης Ἰπποκρ.
 Μύξος, ὁ' μύζινος Ἀθην. 7, 306, δι. γρ. σμύ-
 ξων, μύζων.
 Μύξος, ὁ' μυζός, ἀμφ.
 Μύξ-ώδης, 2' ὁ ἔχων μύξαν, γλοιώδης, ὅμοιος
 μύξῃ Ἰπποκρ.
 Μύξων, ὠνος, ὁ' μύζινος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 17·
 ἴδε μύξος.
 Μυζωτήρ, ἥρος, ὁ' μυκτηρ· «τῆς δὲ ῥινὸς μέρη
 τὰ μὲν κοιλώματα, θαλάμους, μυκτηρὲς, μυζω-
 τήρες, ὀχευώματα» Πολυδ. 2, 79· «διὰ τῶν
 μυζωτήρων» Ἡρ. 7, 86 ἴσως καὶ παρὰ Διοσκ.
 ὀρθῶς· γραφὴ ἀντὶ τοῦ μυζωτήρ, παρὰ.

Μυο-βατραχομα-μία, ἡ· βατραχομουμα-
 χία, δι. γρ. παρὰ Θουμ. Μαγ. ἐν λέξ. ἀκίστη.
 Μυο-βρωτας, 2' ὁ ὑπὸ μυῶν φαγωμένος Βυζ.
 Μυο-γαλήνη, -ῆ, ἡ· εἶδος μυός (ποντικῆς) μὴ
 σουδερῆν μὲν Διοσκ. ἴδε μυγαλήνη.
 Μυο-γαλίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ μυγαλή· Ἐπιφάν.
 Μυο-δόχας, ἴων. μυοδόκος, 2' ἡ δεχομένη
 χρῆματα ποντικῆς· γρῶναι Νικ. Θηρ. 795.
 Μυο-ειδής, 2' μυώδης, ὅμοιος μὲ (ποντικῆς)
 Κραμ. Ἀν. τ. 3, σ. 59, 20.
 Μυο-θήρας, ὁ· 1) ὁ θηρεύων (πιάνων) ποντι-
 κοὺς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 6· 2) θυάγρα, γλωσ.
 Μυο-θηρέω· πιάνω ποντικοὺς Στράβ. 3, 4, 18.
 Μυο-κέφαλον, τό· μυιοκέφαλον Ἀλ. Τραλ.
 Μυο-κόπρος, ὁ· κόπρος ποντικῶν, μτγν.
 Μυο-κτόνος, 2' ὁ κτείνων (φονεύων) ποντι-
 κοὺς Βατραχ. 161· ἀκόντιον Νικ. ἀλ. 36, 306.
 Μυο-μαχία, ἡ· μάχη ποντικῶν Πλούτ. Ἀγνα. 15.
 Μυονία, ἡ· πόλις Ὀζολῶν Λοκρῶν Παισ. δι.
 γρ. Μυονία, κατ. Μυονεῖς, ἴων Θουκ. 3, 101.
 Μυόν(ν)ρος, ἡ· 1) ἄκρα τις τῆς Ἰωνίας μετ' ὀ-
 μῶν, πόλιν Θουκ. 3, 32· 2) μικρὰ νῆσος παρὰ
 τῇ Θράκῃ Στράβ. 9, σ. 435.
 Μυόςος, καὶ μυωζός, ὁ· ὁ εἰς τὰ δένδρα μύξ,
 λατ. glis, huius, καὶ ὁ ὑπὸ τὴν γῆν τυφλὸς
 ταῖρα· «τῶν ἀρουραίων μυῶν καὶ τῶν καλου-
 μένων ἐλείων ἐν μέσῳ εἶναι τὸν μυωζὸν καλού-
 μενον» Γαλν.
 Μυο-πάριον, ὠνος, ὁ· εἶδ. ἐλαφροῦ πειρατι-
 κοῦ πλοίου Πλούτ. Ἀντ. 35.
 Μυο-πετρον, ου, τό· εἶδος χόρτου, ἄλλως κα-
 λούμενον ὁλάττι Διοσκ. scandulacium.
 Μυος, -ας, -ους, τό· μύσος, ἔσφ.
 Μυο-σάβη, ἡ· μυιοσάβη δι. γρ.
 Μυο-σκατον, τό· σκατόν, κόπρος τῶν μυῶν
 Ὀρνεοσφ. 27, σ. 109.
 Μυός ὄρμος, ὁ· λιμὴν καὶ πόλις παρὰ τῇ Ἀρα-
 βικῇ κόλπῳ, μετὰ ταῦτα δὲ «Ἀφροδίτης ὄρμος»
 κληθεῖς Στράβ.
 Μυο-σ-ώτη, ἡς, ἡ, καὶ
 Μυο-σ-ωτίς, ἴδος, ἡ, Διοσκ. 2, 214 καὶ
 Μυο-σ-ωτον, τό, καὶ μύς οὗς· εἶδ. φωτόου,
 ἀλσίην· «ἀπὸ τοῦ ἔχειν φύλλα ὅμοια μύς ὠ-
 τίος» Διοσκ. 4, 87.
 Μυο-τρωτας, 2' ὁ πληγωμένος, βεβλαμμένος
 εἰς τοὺς μυῶνας Διοσκ. 1, 68.
 Μυουρία, ἡ· μειουρία (ἰδίως ἐπὶ σίχ.)
 Μυ-ουρίζω· καταλήγω εἰς οὐρανὸν μύς, ὁ κα-
 ταλήγων εἰς οὐρανόν, τό, καὶ μύς οὗς· εἶδ. φωτόου, ἀ-
 λσίην· «ἀπὸ τοῦ ἔχειν φύλλα ὅμοια μύς ὠ-
 τίος» Διοσκ. 4, 87.
 Μύο-υρος, 2' ὁ ἔχων οὐρανόν, ὁ καταλή-
 γων εἰς οὐρανόν· Ἀριστοτ. ζ. μορ. 3, 1, Νικ.
 Θηρ. 225· «στοῦ Σίφτ. Ἐμπ. πυρρ. 1, 118,
 πρὸς μὲν 7, 244· πρὸλ. μείουςος.
 Μύος, ὀντας, ἡ· ἰωνικὴ πόλις τῆς Κερίας παρὰ
 τὸν Μαίανδρον Ἡρ. κατ. Μυοσίαι Στράβ.
 Μυο-φόνος, 2' ὁ φονεύων τοὺς ποντικούς, μυο-
 κτόνος, ἀκόντιον, εἶδος φωτόου Ἐσφ. Ἰ. Φ. 6, 1, 4.
 Μυο-χάνη, ἡ· ἡ χάσκουσα ὡς ποντικὸς ἴδε
 μυροχάνη.
 Μυο-χοδόν, τό (χέζω, κέχοδα)· κόπρος μύς·
 Ἰπποκρ. Θέσφρ.
 Μυο-χοδός, γέρων, ὁ· ὁ μηδενὸς ἄξιος Ἡούχ.

χωμ. ἐπιθ. παρὰ Μενανδρ. Ἰδε Φώτ. 282, 11.
 Μυό-χορτον, τό' μυρτώσπληνον, μυώτιον,
 εὐαίνη Διοσκ. σ. 689.
 Μυόω, κάμνω μυώδες, παθ. παρκ. μεμυωμένος,
 'Πούχ. «στηθός παρκώδες μεμυωμένον» Ἰππι-
 ατρ. σ. 54, 14.
 Μύρα, ἢ, ἢ τὰ' πόλις τῆς Λυκίας Στραβ. κατ.
 Μυρῆς ἕως 'Ανθ. 9, 319, καὶ Μυραῖος Πλάτ.
 παρὰ Δ. Λαερ. 8, 81.
 Μύραινα, καὶ σμύραινα, ἢ εἶδος ἰχθύος. θα-
 λασσίον ἐγγέλους, σμύρα (κύν.) - καὶ ἐχίδνα
 Λισχ. Χα. 988. «Ταρτησία μύραινα» Ἀριστ. Βατρ.
 476, ἔνθα ὁ Σχολ. ἐξηγεῖ «δαίμων φορεῖ».·
 Μυρ-άκανθος, ἢ εἶδ. φυτῶν, τὸ ἡρώγιον
 Διοσκ. 3, 21.
 Μυρ-άκοπον, τό' εἶδος ἐυώδους θυμαμωτικής
 συνθέσεως μετὰ μύρου, ἱατρ.
 Μυρ-άλειπτρον, τό' σκευὸς περιεκτικὸν τοῦ
 μύρου, μυροθήκη Σουῖδ. παρ' Ἐτ. Μ. 354, 10,
 μυράλιπτρα.
 Μυρ-αλειφέω, Λοδεκ. Φρον. 571 ἐντὶ τοῦ
 Μυρ-αλοιφέω' ἀλειφω μὲ μύρον, μὲ μυρωδι-
 αῖς Πολυδ. 6, 105. «διαφέρει δὲ ὅπως τὸ μυρα-
 λοιπὸν τοῦ μύρου χρῆσθαι· τὸ μὲν γὰρ θηλυ-
 θρώδες, τὸ δὲ χρῆσθαι τῷ μύρῳ καὶ λυσιστελεῖ
 τοῦ' ὅτε» Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, σ. 210.
 Μυρ-αλοιφή, ἢ μυραλοιφία Πολυδ. 7, 177.
 Μοιρ-αλοιφία, καὶ μυραλοιφή, ἢ τὸ μύροις
 ἐλειρεσθαι Πλουτ. συμπ. 4, 1.
 Μυρ-απίδια, τὰ' εἶδ. εὐωδῶν ἀπειδιών· «τὰ
 δὲ μυραπίδια καλῶς ἐμφυλλίζονται εἰς κήλα, ὡς
 ἐκ πείρας μεμάθηκα», γεωπ. 10, 26, 11, πύγα-
 ρία ρίπα Πλίν. 15, 15, 16.
 Μύραφιον, τό' ὄπκ. τοῦ μύρου Ἀρρ. Ἐπίκτ.
 4, 9, 7.
 Μυρῆται· ἔθνος Σκυθικὸν Στ. Βυζ.
 Μόργμα, τό' ψήγμα 'Πούχ. gamentum.
 Μυρετικὸς' μυρεφικός.
 Μυρ-εψέταν, τό' ἐργαστήριον μυρεψοῦ.
 Μυρ-εψέω· 1) κατασκευάζω μύρα, εἶμαι μυ-
 ρεψός Διοσκ. μύθ. 122· 2) μετὰ καὶ μετὰ
 παρασκευάζω ὡς μύρον· «τὴν τῶν ἀρετῶν μυρα-
 ψομένην εὐωδίαν» Γρ. Νύσ.
 Μυρ-έψημα, τό' μυρωδικόν, μυρεφικὸν κατα-
 σκεύασμα Εὐστ. ἐργ. σ. 270, 88.
 Μυρέψης, ου, ὁ' μυρεψός Βυζ.
 Μυρ-εψήγηριον, τό' σκευὸς πρὸς κατασκευὴν
 μύρων, μτγν.
 Μυρ-εψία, ἢ· ἢ κατασκευὴ μύρων ἢ εὐωδῶν
 ἐλαίων Ἀριστοτ. περὶ ὕπν. καὶ ἰνυπν. 2.
 Μυρ-εψικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μυρεφὸν ἢ
 τὴν μυρεψίαν· φάρμακα Πλουτ. συμπ. 4, 1·
 «κάλαμοι Ἰπποκρ. σ. 273, 28· αἶνος, ἀρχ. λεξ.
 - Ἰνδοί Φιλίστρ. ἐπιστ. σ. 25, 16.
 Μυρέψιον, τό' 1) τὸ παρεσκευασμένον εἰς μύ-
 ρον, μύρον, μτγν. 2) μυρεψίον, τόπος ἐν ᾧ
 κατασκευάζεται τὸ μύρον Ἰππιατρ. σ. 137, 19.
 Μυρ-εψός, ὁ' ὁ βράζων, κατασκευάζων μύρα
 Πλουτ. Περικλ. 1, Κριτ. ἐν Πολυδ. 7, 117.
 Μυρήεις, ἱσσα, ἐν' λυκρὸς, θρηνώδης 'Πούχ.
 Μυρηρός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ μύρον· «χωρὶς
 μυρηρῶν τευχέων» περιεχόντων μύρον Διοσκ.
 ἀποσπ. 15· «λήκυθος Ἀριστ. ἐν Πολυδ. 10, 119.
 Μυρι-αγαγέω' ἄγω, φέρω, χωρῶ μυρίους (10,

000) ἄνδρας· «μυριαγαγούσα ναὺς· Πολυδ. 4, 169.

Μυρι-αγαγός, 2· ὁ ἄγων, φέρων (χωρῶν,
 περιέχων) μυρίους (10000) ἄνδρας ἢ μύρια
 μέτρα (μνᾶι, μεδίμνους κτλ.) βέρους· ναὺς
 Στραβ. 3, 151 καὶ μτγν. πρὸλ. μυριοφόρος.

Μυριαδικός, 3· μυριαπλάσιος· ἀριθμός, ἑκκλ.
 Μυριαδισμός, ὁ' ἀπαριθμησὶς κατὰ μυριάδας Βυζ.
 Μυρι-ἀέθλος, 2· ὁ ὑπομείνας μυρίους (ἀνα-
 ριθμήτους) ἄθλους, πολυπαθής, πύλαθλος· «ἀ-
 νήρ Δ. Χρυσ. 9, 1, σ. 618.

Μυρί-αθλος, 2, ἀττ. ἐντὶ μυρίαέθλος· Παυ-
 λος, ἑκκλ. «τὸ μυριαθλον» ὁ δεκακισχιλιστός
 ἄγων, ἑκκλ.

Μυρί-άκις, ἑπὶρ. 10000 φορές, ἀπειράκις Ἀ-
 ριστ. β.τρ. 63, Πλάτ. Θεαιτ. 196.

Μυριάκις μυριστός, 3· ἀριθμὸς τῆς τάξεως
 ταύτης Ἀρχιμήδ.

Μυρί-αμνον, τό' τὸ ἐκ μυρίων ἄμνων· «μυ-
 ρίανον ἐπὶ τοῦ ἔλους βληχόμενον» Καίσαρ. σ.
 1004.

Μυρι-άμφορος, 2· ὁ χωρῶν, περιέχων (συγ-
 κείμενος ἀπὸ) μυρίους (10000) ἀμφορέας· ναὺς
 Θουκ. 7, 25· μετὰ· ῥήμα Ἀριστ. εἰρ. 521.

Μυρι-ανθρίομαι· κατοικοῦμαι ὑπὸ μυρίων
 (10000) ἢ ἀπειραριθμῶν ἀνδρῶν· πόλις Βυζ.

Μυρι-ανθρία, ἢ· ἀριθμὸς μυρίων (10000) ἀν-
 δρῶν Βυζ.

Μυρί-ανδρος, 2· ὁ περιέχων (συγκείμενος
 ἀπὸ) μυρίους (10000) ἄνδρας· πόλις Πλάτ.
 ἐπ. 7, 337· ὀλέτρον Λουκ. Νίγρ. 18· «πλη-
 θος Φίλων τ. 1, σ. 81.

Μυρίανδρος, ἢ· πόλις τῆς Συρίας Ξεν. ἐπιθ.
 Μυριανθικός, 3· κόλπος· Πρ. 4, 38.

Μυρι-άνθρωπος, 2· μυριάνδρος, ἑκκλ.
 Μυριάσμαι· κλάω Σχόλ. Ἰλ. α, 2.

Μυρι-αριθμητός, 2, Βυζ. καὶ
 Μυρι-ἀριθμός, 2· ὁ ἀποτελῶν ἀριθμὸν μυ-
 ρίων (10000), ἀναριθμητός, ἑκκλ.

Μυρι-αριστέύς, ὁ' μυριάκις ἀριστεύσας,
 Πρωΐνης ἐπὶγρ. (τῆς 16· ἐκατονταετ.).

Μυρι-άρχης, ὁ, Πρ. 7, 81, καὶ
 Μυρι-άρχος, ὁ' ἀρχηγὸς μυρίων (10000)
 ἀνδρῶν Ξεν. Κυρ. 3, 3, 11.

Μυριάς, ἄδος, ἢ, ἀττ. γεν. πλ. μυριαδῶν· 1)
 ποσότης, ἀριθμὸς 10000 μονάδων Πρ. καὶ ἀττ.
 «ἔτεκα μυριάδες» = 100000· παρ' Πρ. 3, 9 ἀ-

ναπληρ. ἢ γεν. μεδίμνων· 2) ἐν γέν. πληθὸς
 ἀναριθμητὸν· «μυριάς χειρῶν ἀγόμενοι νεανί-
 δων» Εὐρ. Βάκχ. 744· «μυριάδες ἀναριθμηταί»
 Πλάτ. νόμ. 804· 3) καὶ ἐπὶθ. ἀναριθμητὸς

«φύσις μυριάς ἀνδρῶν» Δισχ. Μέρσ. 927· «μυ-
 ριάδες πόλεις Εὐρ. Ῥησ. 913.

Μυρία-φόρος, 2· μυριοφόρος.

Μυριαχόθεν, ἐπὶρ. ἐκ μυρίων, ἀπειραριθμῶν
 μερῶν, μτγν.

Μυριαχού, ἐπὶρ. ἐπὶ μυρίων, ἀναριθμητῶν
 μερῶν Εὐστ. 35, 48.

Μυριαχῶς, ἐπὶρ. κατὰ μυρίους (ἀναριθμητῶν)
 τρόπους Νικ. Χων. α. 256.

Μυρίδιον, τό' ὄπκ. τοῦ μύρου Ἀριστ. ἀποσπ.
 441.

Μυρι-έλιχτος (ἐλίσσω), 2· πολυέλιχτος, ἢ
 πολλάκις ἐλίσσει στρεφόμενος, ἢ κάμνων πολλοῦ,
 ἐλιγμούς· ὅφρις Κύνάπ. παρὰ Σουῖδ.

Μυριέτης, 2° ὁ μυρίων, πολλῶν ἔτων, παμ-
πάλαιος, μακρότατος, πολυχρονιώτατος - χρό-
νος Αἰσχ. Πρ. 94° - βίος Ἀριστοτ. γέν. Ζ. 2,
6, Ἀνθ. longaeuus, annosus.
Μυρίζω 1) ἀλείφω μὲ μύρα· «βοῦλει μυρίσω σε»
Ἀριστ. Αυσ. 938° «μυρίσαι μύροις», πλ. 529°
- λίθον Ἀνακρ. 30, 11° - μεμυρισμένος, 36,
22° 2) παθ. πληροῦμαι εὐωδίας· «οἷς ἡ Ἀ-
ραβία γῆ μυρίζεται»· πληροῦται εὐωδίας ὡς
ὑπὸ μυρωδικῶν Ἡλιοδ. 10, 26.
Μυρικατός, ὁ, ἐπὶ θ. Ἀπόλλωνος ἐκ τοῦ φυ-
τοῦ μυρίκη Σχολ. Νικ. Θηρ. 613.
Μυρίκη, ἡ· εἶδος θάμνου, φουμένου συνήθ. ἐν
ἐλώδεσι τόποις· «μυρίκης τ' ἐριθλέας ὄρους»
Ἰλ. κ. 467° «δόρυ κεκλιμένον μυρίκησιν», φ.
18° «ἐκ μυρίκης πεποιημένη θύρη» Πρ. 2, 69°
(τὸ εἶναι καὶ βραχὺ Ἰλ. κ. 466, φ. 18), myrica,
γερμ. die Tamariske) πρὸς ἐρείκη.
Μυρίκινος, 3° ὁ τῆς μυρίκης, ὁ ἐκ μυρίκης·
- θάμνος Ἀνθ. 6, 298, 5.
Μυρίκινος, 3° ὁ τῆς μυρίκης, ὁ ἐκ μυρίκης κα-
τεσκευασμένος· - ὄζος Ἰλ. ζ. 39.
Μυρικῶς, οὐντος, ἡ· πόλις Τροίας ἀπέναντι
τῆς Τενέδου καὶ Αἰόλου, κατ. Μυρικῶσις
Στ. Βυζ. παρ' Ἑκατ. Μυρικῶσις.
Μυρικῶδης, 2° ὅμοιος μυρίκη, ὁ ἐκ τοῦ εἶδους
τῆς μυρίκης, μτγν.
Μύριλλα· θηλ. κύρ. ὄν. Ἀνακρ.
Μυριλλίδιον, ἡ· ὄποις τοῦ Μύριλλα.
Μύρινα, αἰολ. Μύριννα, ἡ· 1) μυθικὴ ἡρώς Ἰλ.
κατὰ τινὰς Ἀμαζόνων τις Στράβ. 13, σ. 623,
Αἰοδ. 2) θυγ. Κρητέως, γυνὴ τοῦ Θάνατος
Ἀπολ. Ρ. 3) πόλις τῆς Αἰολίδος Πρ. Σεν. 4)
πόλις τῆς Λήμνου Ἑκατ. ἐπιγρ. 5) πόλις τῆς
Ἀφρικῆς Διοδ. κατ. Μυρινάτος Πρ.
Μυρίνη, ἡ· μυρίνη, μυρίνη, ἀρχ. λεξ. καὶ μτγν.
Μυρίνης, καὶ μυρίνης, οὐ, ὁ, μετὰ ἡ καὶ ἄνευ
τοῦ ὀντος· γλυκὺς οἶνος, τὸν ὀποῖον ἰδ. ἡγάπων
αἱ Ῥωμαῖται, potio murrhina ἢ murrata· κατὰ
τινας «ὁ μύρω κεκραμένος», κατ' ἄλλ. ὀρθότ.
ἴσ. ἐκ τοῦ μύρω, παρεσκευασμένος μὲ (χυμὸν
ἀπὸ) μύρτα Αἰλ. Ἰ. Π. 12, 31.
Μυρίνιος, 3° ὁ ἐκ μυρίνης, μυρινένιος, σμόρ-
νιος, Ἑσθῆρ 2, 12, mirteus.
Μύρινος, ὁ· εἶδος ἰχθύος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 8,
19, δι. γρ. μαρίνος.
Μυρίνος, ὁ· ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀνθ.
Μυρίδ-βλαστος, 2° ὁ ἔχων μυρίους βλαστούς,
μτγν.
Μυρίδ-βοῖος, 2° ὁ ἔχων μυρίους (10000),
ἀναριθμήτους βόας· - αὐλία Ἀνθ. 9, 237.
Μυρίο-βόλος, 2° μυριοβόρος, ἴσφ.
Μυρίο-γλωσσος, 2° ὁ λαλῶν μυρίας (ἀνα-
ριθμήτους) γλώσσας· - ἔθνη Βυζ.
Μυρίο-γνώμος, 2° ὁ ἔχων μυρίας γνώμας·
Θ. Στουδ. α. 84.
Μυρίο-γραφος, 2° ὁ μυριάκις (10000 φράς)
ἢ πλειστάκις γεγραμμένος, μτγν.
Μυρίο-δοξος, 2° ὁ ἔχων ἢ προξενῶν μεγίστην
(ἀμέτρητον) δόξαν· - στέμματα Μαν. 4, 175°
- παράδοσις Θ. Στουδ.
Μυρί-όδους, ὁδόντος, ὁ, ἡ· ὁ ἔχων ἀναριθμή-
τους ἢ ὑπερμεγέθεις ὁδόντας· - πρίων, ἐκκλ. ἐλέ-
φας Ἀνθ. 9, 285, 2.

Μυρίοεις, εἴσα, ἐν μύριος Σιδ. χρ. 1, 294.
Μυρίο-καρπος, 2° ὁ ἔχων μυρίους (10000)
ἢ ἀναριθμήτους καρπούς Σοφ. Οἰ. Κ. 676.
Μυρίο-κεντρας, 2° ὁ ἔχων μυρία (ἀναριθμή-
τα) κέντρα Βυζ.
Μυρίο-κέφαλος, 2° ὁ ἔχων μυρίας, ἀναριθμή-
τους κεφαλὰς, ἐκκλ.
Μυρίο-κλωνος, 2° ὁ προξενῶν μυρίους κλό-
νους (παλμούς) Σκ. Βυζ.
Μυρίο-κρανος, 2° μυριοκέφαλος· - κών, ἐπὶ
τοῦ Κερδέρου Εὐρ. Πρ. μ. 419.
Μυρίο-κυκλος, 2° ὁ σχηματίζων (στρεφόμενος)
εἰς μυρίους κύκλους, μτγν.
Μυρίο-κύμων, ὄν, ὄνος, ὁ· ὁ ἔχων διαγείρων
μυρία (ἀναριθμήτα) κύματα, μτγν.
Μυρί-ολθος, 2° ὁ μυριάκις ὀλθιος, μυρίοπλου-
τος Εὐδοτ.
Μυρίο-λεκτος, 2° ὁ μυριάκις (ἀπειράκις) λε-
χθεῖς, πολυουρόλητος Σεν. Ἑλ. 5, 2, 17.
Μυρίο-λεξία, ἡ· τὸ μυριάκις (ἀπειράκις) λε-
γεῖν, ἢ ἐκ μυρίων λέξεων· «ἡ σαφήνεια (τῶν ὄν-
μάτων) ἐκ μυριολεξιῶν καὶ σαφηνισμού γίνεται»
Waltz ῥητ. τ. 6, 588, 5 ἀμφ.
Μυρίο-μαθής, 2° ὁ μυρία πράγματα μαθὼν,
διδαχθεὶς, πολυμαθέστατος Βυζ.
Μυρίο-μᾶκᾶριότης, ἡτος, ἡ· μεγίστη μακα-
ριότης, εὐτυχία, ἐκκλ.
Μυρίο-μᾶκᾶριστος, 2° ὁ μυριάκις (ἀπειρά-
κις) μακαριστός, εὐτυχής, μακαριώτατος, ἐκκλ.
Μυρί-όματος, 2° ὁ ἔχων μυρίους (ἀναριθ-
μήτους) ὀφθαλμούς, μτγν.
Μυρίο-μορφῶν, τό· ἐπὶ θ. τοῦ φυτοῦ Ἀχιλλ.
λεῖα Διοσκ.
Μυρίο-μορφος, 2° ὁ ἔχων, λαμβάνων μυρίαις
μορφῇς Ἀπόλλων· - Διόνυσος Ἀνθ. 9, 524· - ἴσις
Ἀνθ. Πλαν. 264.
Μυρίο-μοχθος, 2° ὁ μυρία μοχθήσας, ὁπο-
μείνας· - Πρακλῆς Ἀνθ. Πλαν. 91.
Μυρίο-ναυος, ὁ, ἡ, αἶτ. - ναυον· ὁ συγκεῖμενος
ἐκ μυρίων (ἀναριθμητῶν) νηῶν (πλοίων)· - ἑίρ-
ξου Ἀρης Ἀνθ. 7, 237.
Μυρίο-νεκρος, 2° μάχη, ἐν ἣ ἔπεσον μυρίοι
(ἀναριθμητοί) νεκροὶ Πλουτ. Ἀλεξ. 1.
Μυρίο-νική-φόρος, 2° ὁ μυριάκις ἀναδειχθεὶς
νικηφόρος, μτγν.
Μυρίο-νίκος, 2° ὁ μυρίας νίκας νικήσας, μτγν.
Μυριονταδικός, 3° ὁ ἀνήκων, ἀναφερόμενος
εἰς μυριάδα, εἰς τὸν ἀριθμὸν 10000 θίων εἰς
Πτολ. σ. 23.
Μυριοντάκις, ἐπὶρ. μυριάκις, κατὰ τὸ ἑκατον-
τάκις ἐσχημ. Πσύχ.
Μυριονταπλασίος, 2, καὶ μυριονταπλασίων,
ἄνος, ὁ, ἡ, καὶ ἐπὶρ. μυριονταπλασίως, ἀντὶ
μυριοπλασίους κτλ. μτγν.
Μυριοντάρχης, οὐ, ὁ καὶ
Μυριόντ-αρχος, ὁ· μυρίαρχος, μυριάρχης
Αἰσχ. Περσ. 306, 955, διόρθ. Δινδ. μυριοταγός.
Μυρίο-πᾶθής, 2° ὁ μυρία (ἀναριθμήτα) πα-
θὼν, ἐκκλ.
Μυρίο-πάλαι, ἐπὶρ. πρὸ ἀναριθμητῶν χρό-
νων Εὐδοτ. 616, 47.
Μυρίο-πλασιάζω· πολλαπλασιάζω ἐπὶ
10000, μτγν.
Μυρίο-πλάσιος, 2° δέκα χιλιάδας φορές τό-

- σοι, ἀπειροπλάσιος Ξεν. οἰκ. 8, 22. ἐπὶρ. -ως Κλ. Ἀλ. παιδ. σ. 129, 28.
- Μυριο-πλασίων, ονος· μυριοπλάσιος, μτγν.
- Μυριό-πλεθρος, 2· ὁ μυρίων πλέθρων ἔκτα-
σιν ἔχων, 2ν γέν. «δρύχωρος Δ. Σικ.
- Μυριό-πλεκτοί, 2· πλεγμένοι ἀπὸ μυρία εἶδη
Σκ. Βοξ.
- Μυριο-πλήθεια, ἡ· πλήθος ἀναριθμητος Εὐστ.
- Μυριο-πλήθης, 2· ἀπειρος, ἀναριθμητος τὸ
πλήθος Εὐδρ. Γ. Α. 571.
- Μυριό-πλοκος, 2· μυριάκις πεπλεγμένος, πο-
λύπλοκος, μτγν.
- Μυριό-πους, πουν, ποδος, 2· α) ὁ ἔχων μυρίου
(ἀναριθμητούς) πόδας Τζετζ., Σχολ. Νικ. Θηρ.
812· β) ὁ 10000 πόδας ἔκτείνμενος Θεοφρ.
- Μυριο-πρόσωπος, 2· ὁ ἔχων μυρία (ἀναρί-
θητα) πρόσωπα, μυρία· ὄψεις, ἑκκλ.
- Μυριό-πτερος, 2· ὁ ἔχων μυρία ἀναριθμητα)
πτερά· «ἀκρίδα μυριοπτερον» Βοξ.
- Μυρίος, 3· παρὰ πολλούς, ἀναριθμητος, ἀπειρος,
ἀπείρως μέγας, ὑπερμεγέθης· συνηθ. κλ. «ὁμῶς
μάλα μυρία» Ὁδ. ρ, 422· «κάθ' ὃ ἔξον παρὰ
τῇ μυρία» Γλ. ψ, 29· «ἔνεα, κήδεα, θόρα
κτλ. καὶ ἐν. «πίνθος μυρίον» = ἀπειρον, μέγα,
σ, 88· «ἄγχος μυρίον, α, 282· ὅλις χερσίδες μυ-
ρίον», φ, 320· «μυρίος ὄννος» = μεγάλη τιμή, μέγα
ἀντίτιμον Ὁδ. σ, 451· «μυρία κέλευθας» = ἐκτε-
ταμένη ὁδὸς Πινδ. Γ. 3, 19· «μυρίος χρόνος»,
4, 31· χαλκός, Ν. 10, 45· «ἀρεταὶ μυρία»,
10, 3· «μυρίας ἔπου βραβεύς» Αἰσχ. Πέρσ.
294· «μυρίοις μόχθοις διακοναίμενον», Πρ. 539·
«μυρίων ἐπιστοχῶν κακόν» Σοφ. Οἰ. Κ. 499·
«ῥῆζοντα βετιοὺ καὶ χλὶ μυρίου χρόνου», 398· «μυ-
ρίων ἄχθας, Φιλ. 1153· «μυρίαν χρυσοῦ στα-
θμόν» Εὐδρ. Βάκχ. 810· «μυρίος ὄχλος», Κύκλ.
198· «σοὶ μυρίαν ἔξω χάριν», Ἀλκ. 547· «χρυ-
σός· Θεοφρ. 16, 22· κλέος Ἀνθ. 7, 664· «κῶδας
Ἀνθ. παρ. 246· καὶ ἐν πεζῷ, 16. παρ' Ἡρ. καὶ
ἐν. «μυρίη ὄψις» = πενική, 2, 136· «κακότης» =
ἀπειρος ταλαιπωρία, 6, 67· «θωρομα, 2, 148·
καὶ παρὰ Πλάτωνι· «ἐν πενία μυρία εἰμί» = ἐν
μεγάλῃ, ἀπείρῳ πενίᾳ, ἀπολ. 23· «διαφοροῦντα
ἔχοντα μυρίαν που ταγχάνει», Φιλ. 13· «μυ-
ρίαν τινὰ φοδερῶν ἐρημίαν», νόμ. 3, 677· «βού-
θηα, Ξεν. 975· «λόγος, ἐπιστ. 7, 343 ἐπὶρ.
μυρίῳ = ἀπείρως· «τῶν νῦν οἱ τότε μυρίῳ
πρὸς εὐδαιμονίαν διέφερον», πολιτ. 272· «μυ-
ρίῳ βέλτιον», πολ. 7, 520 καὶ μτγν. «ἐν μυ-
ρίῳ πένθει» Πλούτ. Ρωμα. 28· μυρία ὡς ἐπὶρ.
ἀπείρως, πολὺ· «κλαίειν, λατρεύειν Ἀνθ. 7,
374· συνηθ. κλ. Θουκ. Πλάτ. καὶ οἱ μετέ-
πειτα· μύριοι = 10000 κατὰ τοὺς γράμ. ἔπει-
«ὃ παρὰ τοῖς Ἕλλησι μυρίοι σημαίνει κατ'
ἀρχάς ἀπυροὶ τὸν ἀριθμόν, τὸ δὲ ἀριθμητικόν
σύστημα ἔξετινέτο κατ' ἀρχὰς μέχρι τῶν
1000· πρῶτον παρ' Ἡσ. Εὐδρ. 254 ἀναφάνεται
ἡ διαφορὰ αὐτῇ· ὁ Ἡρ. συχνάκις κλ. μόν.
μετὰ περιληπτικῶν ἐν. - ἡ ἔπος, 1, 27· «ἀσπίς
Ξεν. Ἀν. 1, 7, 16· (τὸ α εἰνε πάντοτε μακρὸν
καὶ οὐχὶ ἐν τῇ σημ. τοῦ ἀπείρου βραχὺ, ἐν δὲ
τῇ σημ. 10000 μακρὸν ὡς ἰσχυρίζεται ὁ Δρά-
κων σ. 65, 19), Innumeraabiles, impenitus.
Μυριό-σταχυς, υος, ὅ, ἡ· ὁ ἐκβάλλων μυρί-
ους στάχους, μτγν.
- Μυριοσση-μόριον, τό· τὸ μυριοστὸν μέρος
πράγματός τινος Ἀριστοτ. περὶ αἰσθ. 6.
- Μυριο-στόλος, 2· ὁ συγκαίμενος ἐκ μυρίων
(ἀναριθμητῶν) πλοίων· στόλος Βοξ.
- Μυριό-σταμοί, 2· ὁ ἔχων ἀναριθμητα στα-
ματα Βοξ.
- Μυριοστός, 3· ὁ δεκάκις χίλιοστός· - μέρος
Ἀριστ. Αὐσ. 355· - μοῖρα, Θεομ. 555.
- Μυριοστός, υος, ἡ· ἀριθμός, πλήθος, σωρός·
ἐκ 10000 Ξεν. Κυρ. 6, 3, 20.
- Μυριοστός, ἐπὶρ. κατὰ τὸ μυριοστὸν Θ. Σταυδ.
- Μυριο-σχιζής, 2· ὁ σχιζόμενος εἰς μυρία (ἀ-
πειρα) μέρη Εὐστ. ἔργ. σ. 225, 96.
- Μυριο-τευχής, 2· ὁ συνοδευόμενος, συγκαίμε-
νος ἐκ μυριάδων ἐνόπλων Εὐδρ. Γ. Τ. 161.
- Μυριό-τεχνος, 2· ὁ μυρίας τέχνας ἔχων γνῶ-
ρίων· Μ. Ψελ.
- Μυριότης, ητος, ἡ· μυριάς Φωκυλ. 162, ἀμφ.
- Μυριό-τίμος, 2· μυριάκις τίμιος, ἀτίμητος, ἑκκλ.
- Μυριό-τοκος, 2· ὁ φέρων, ἀποφέρων μυριάς
τόκους Εὐστ. ἔργ. σ. 148, 25.
- Μυριό-τρητος, 2· ὁ ἔχων ἀναριθμητούς τρή-
τας· ἄγρια, ἐπὶ τῶν κρητῶν τῶν μελισσῶν,
δι. γρ. ἀντὶ τοῦ μυριότης παρὰ Φωκυλ.
- Μυριό-τροπος, 2· ὁ γινόμενος κατὰ μυρίους
τρόπους Γρ. Νυσ. ἐπὶρ. μυριατρόπος.
- Μυριο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων 10000 ἢ ἀπεί-
ρους, ἑκκλ.
- Μυριό-φθαλμος, 2· μυριόμματος Εὐστ.
- Μυριό-φίλος, 2· ὁ ἔχων ἀπείρους φίλους· Θε-
μιστ. λογ. 22, σ. 270.
- Μυριο-φόρος, 2· μυριαγωγός· ναὺς Θουκ. 7, 25.
- Μυριό-φορος, 2· μυριοφόρος ναὺς, ἡ χωροῦ-
σα 10000 μονάδας φορτίου Ἀνθ. 10, 23, 5.
- Μυριό-φυλλον, τό· εἶδος φυτοῦ παρυδατίου
Δισκ. 4, 115, Πλίν. millefolium.
- Μυριό-φυλλος, 2· ὁ ἔχων ἀναριθμητὰ φύλ-
λα, μτγν.
- Μυριό-φύλος, 2· ὁ ἔχων (διαϊρούμενος εἰς)
ἀναριθμητούς φυλάς, ἀπειρα γένη, εἶδη Ὀππ.
ἀλ. 1, 726.
- Μυριό-φωνος, 2· ὁ ἐκδίδων ἀπείρους φωνάς, ὁ
λαλῶν ἀπείρους γλώσσας· ὁ ἄνθρωπος Ἀνθ. Πλ. 362.
- Μυριο-χαΰνη (χαΰνος, χαΰνω), ἡ· ἡ μυριάς
χαίνουσα, χάσκουσα Ἰπποκρ. σ. 1009, δι. γρ.
μυριοχάνη, μυοχάνη.
- Μυριό-χειρ, χειρός, ὅ, ἡ· ὁ ἔχων μυριάδας
χειρῶν Εὐστ. ἔρ. σ. 211, 73.
- Μυριό-χρος· - χροος, ον, ουν· ὁ ἔχων μυρία
(ἀπειρα) χρώματα Βοξ.
- Μυρί-πνοος, ους, ουν, ουν, «μυρίπνοος ὄχημα»
Ἀνθ. 9, 6.
- Μυρίς, ἰδος, ἡ· 1) μυροθήκη, μυρὴρ λίχνυθος
Παλῦδ. 7, 177· 2) μυρρί· Θεοφρ. φ. αἰε. 7, 9, 3.
- Μυρίσκοι, ὁ· Ἑλλ. κόρ. ὄν. ἐπιγρ.
- Μύρισμα, ατος, τό· μύρισμα, μυραλοιφία, μύ-
ρων ἐπίχρισις Παλῦδ. 7, 177.
- Μυρισμός, ὁ· τὸ μυρίζειν, μυρίζεσθαι, ἐπίχρι-
σις διὰ μύρου Ἀθην. 12, 547.
- Μυριστικός, 3· ὁ ἀνέχων εἰς μυρισμόν, εἰσώ-
δης, ἀρωματικός Βοξ.
- Μυρι-ώνυμος, 2· ὁ ἔχων μυρία (ἀναριθμητὰ)
ὀνόματα· Ἰσίδ. Πλούτ. 79, σ. 372.
- Μυριοπός· μυριόμματος· Ἀργύς Αἰσχ. Πρ. 508.

«ψαλὸν γενέσθαι δεῖ σε μέχρι τοῦ μυρρίνου» Ἀριστ. ἔκπ. 959, κατὰ τινας μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ἢ μέχρι τοῦ ἐσχάτου.
Μύρρινος, 3° α) ὁ ἐκ μυρρίνης Καλλιμ. Ἀρτ. 202, myrtinus· β) οὗς. = μύρτος Θεόδωρ. myrtus.
Μυρρινόεις, ὄντος, ὁ δὴμ. τῆς Ἀττικῆς τῆς Πανδονίδος φυλῆς Στραβ. κάτ. Μυρινούσιος ἐν ἐπιγρ. Μυρρινούττα, ἡ.
Μυρρινών, ὄνος, ὁ τόπος κατάφυτος, ἀπὸ μυρρίνας Ἀριστ. βιάτρ. 156, myrtetum.
Μυρρίς, ἴδος, ἡ εἶδος χόρτου «μυρρίς, οἱ δὲ μύρραν, οἱ δὲ κονίλην καλοῦσι» Διοσκ. 4, 116, ἴσ. τὸ κοινὸν μυρῶν.
Μυρρίτης, ου, ὁ ὅς ἔχων χρώμα ἡ δσμὴν μύρρας, πολύτιμος τις λίθος Πλιν. 37, 10, 63, myrrhites.
Μυρσίλος, ὁ 1) Ἑλλήν. ὄν. τοῦ Αὐδοῦ βασιλέως Κανθαύλου Ἡρ. 2) τύραννος τῆς Μυτιλήνης Στραβ. 3) ἱστορικός Λέσβιος, δι. γρ. Μυρτίλος Πλούτ. ἡθ. σ. 984.
Μυρσιν-ἐλαιον, τό μυσινάλαδον, μυρσίνιον ἐλαιον Πλιν.
Μυρσίνας, ὄνος, ὁ, καὶ μυρσινῶν· μυρσινῶν, Ἰουδ. 4, 35.
Μυρσίνη, ἡ· μυρρίνη «μυρσίνας στέφανον» Πινδ. Ἰ. 9, 67· «στέφει κράτα μυρσίνης κλάδοις» Εὐρ. Ἀλκ. 762· «δρέπων τερείνης μυρσίνης κάρρα πλόκους», Ἡλ. 778, καὶ πλ. Ἀνακρ. 30, 1.
Μυρσίνιος, ἡ μυρσίνιος, 3° μύρρινος· ἐλαιον Διοσκ. 1, 49.
Μυρσινίτης, ου, ὁ ὄντος 1) μυρρινίτης Διοσκ. 5, 37· 2) εἶδος φυτοῦ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ τιθυμάλου, myrsinites Πλιν. 26, 8, 40.
Μυρσινω-ειδής, 2° ὅμοιος ἢ ἐκ τοῦ εἶδους τῆς μυρσίνης· ὅζοι Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ. 81· ἐπὶρ· «ειδὼς Γαλήν.
Μυρσινό-κοκκον, τό· ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης, μύρτον, ἡ γν.
Μύρσινος· μύρρινος· πτόρθος Εὐρ. Ἀλκ. 170· ὅζος Καλλιμ. ὕμν. Ἀρτ. 203.
Μύρσινος, ἡ πόλις τῆς Ἡλίδος Ἰλ. Στραβ. τὸ μετέπειτα Μυρτούντιον.
Μυρσινών, ὄνος, ὁ· μυρρινών, Ὁ.
Μύρσος, ὁ· κόφινος ὡς ἔχων, ὅστις καὶ ἄρριγος καλεῖται Ἡσίοχ.
Μύρσος, ὁ 1) πατήρ Κανθαύλου, ὅστις Ἑλληνιστὶ Μυρσίλος καλεῖται Ἡρ. 2) υἱὸς Γόγου Ἡρ. Μύρσων, ὄνος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Βίων.
Μυρτ-άκανθα, ἡ· μυρρινάκανθος Δοδεκ. εἰς Φρόν. 111.
Μυρτάλη· θηλ. κύρ. ὄν. Πλούτ.
Μυρταλίς, ἴδος, λακ. ἡ· μυρρινάκανθος Ἡσίοχ.
Μυρταρώ, ὄς· θηλ. κύρ. ὄν. ἐπιγρ.
Μυρτάς, ἄδος, ἡ 1) μυρτίδανον (2) Νικ. θηρ. 513· 2) θηλ. κύρ. ὄν. Ἀνθ.
Μυρτεών, ὄνος, ὁ· μυρρινών, γλωσσ.
Μυρτία, ἡ 1) μύρτος, μυρσίνη Ἡσίοχ. 2) θηλ. κύρ. ὄν. Ἀριστ.
Μυρτίδανον, τό 1) εἶδος φυτοῦ ὁμοίου μύρτω Ἰπποκρ. σ. 603, 38, Διοσκ. 2) εἶδος ἐπιφύσεως (πρινοκοκκίου ἢ κηκιδίου), ἥτις ἐκφύεται ἐπὶ τοῦ κυρτοῦ καὶ τῶν κλάδων τῆς μύρτου, καὶ ἥτις μύρτις καὶ μυρτίς ἐτι καλεῖται, μγν. 3) ὁ καρπὸς, καὶ κετέρως τοῦ Περσικοῦ Ἰπποκρ. σ.

672, 15, καὶ τις καρπὸς τῆς Περσίας καὶ Ἰνδίας, ὅστις ἦν ὡς πέπερι· εὐχρηστός Διοσκ. 4) ὄντος παρσκευασμένου με μυσινάκοκκα, μυρσινίτη Πλιν. 14, 16, 19.
Μυρτίλη· θηλ. κύρ. ὄν. Μένανδρ.
Μυρτίλος, ὁ υἱὸς Διὸς ἡ Ἑρμοῦ, ἡνίοχος Διονυσίου Σοφ. καὶ σύνθηθ. Ἑλλ. κύρ. ὄν. Θουκ.
Μυρτίνη, ἡ 1) μυρσίνη, μυρρίνη, γλωσσ. 2) ἡ δὸς ἀπιδῆς ἡ ἐλαίας φερύσης καρποῦ ὁμοίου τοῖς τῆς μυρσίνης Σχολ. Νικ. ἀλ. 88.
Μύρτινος, 3° μύρρινος, μύρτινος· στέφανος Ἀθην. 15, 679.
Μύρτιον, ἡ ὄν. ἐλαίας Πολύδ.
Μυρτίς, ἴδος, ἡ 1) μύρτον, ὁ καρπὸς τῆς μύρτου τοῦ Ἀθην. 2, 52· 2) ὁ καρπὸς τῆς μυρτίνης (2) Νικ. ἀλ. 355· 3) μυρτίδανον (2), «ἡ ἐν τῇ στελέχει καὶ τοῖς κλάδοις τῆς μυρσίνης ὀχθώδης ἐπίφυσις» Π. Αἰγ. 4) θηλ. κύρ. ὄν. Κοριν. ἀποστ. 21, αἰε. Μύρτιν Ἀνθ. 9, 26, 7.
Μύρτις, ἴδος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ.
Μυρτίτης, ου, ὁ, ὄντος 1) μυρρινίτης Διοσκ. 5, 36, ἐνθα διακρίνεται τοῦ μυρσινίτου Ἀρτίμ. σ. 93, 10· 2) μυρτίτης τιθύμαλλος = μυρσινίτη (2) Θεοφρ. Ἰ. Φ. 9, 12.
Μυρτο-μιγής, 2° ὁ μεμιγμένος με μύρτα, γεωπ.
Μύρτον, ου, τό 1) ὁ καρπὸς τῆς μύρτου χρηστὸν μείων ὡς ἄρτυμα τῶν φαγητῶν Ἀριστ. ὄν. 62, 1100· 2) μέρος τι τοῦ γυναικείου αἵματος, ἡ ἄλλως καλουμένη κλειτορίς Ἀριστ. Λυσ. 1004 καὶ νόμφη Πουφ. Ἑφέσ. σ. 32, 52, ἥτις εἶναι τὸ ἐν μέσῳ μυῶδες σαρκίον· τὸ χεῖλος αὐτοῦ καλεῖται ὑποδορίς, τὰ δ' ἐκατέρωθεν περικυμῶματα, μυρτόχειλα ἢ μυρτοχειλίδες Πολυδ. Φωτ.
Μυρτο-πέταλον, τό· εἶδος φυτοῦ, τὸ πυλὸν γόνατον Διοσκ.
Μυρτο-πώλης, ὁ· ὁ πωλὼν μύρτα, Αἰγύπτου ἐπιγρ.
Μύρτος, ἡ 1) μυρρίνη, μυρσίνη, ὁ γνωστός θάμνος ἢ μυρτιά· «ἐν μύρτου κλαδί τὸ εἶφον φορήσω» Ἀθην. 15, 695· 2) κλάδος μύρτου· «λευκανθοῖς κάρρα μύρταις» Πινδ. Ἰ. 3, 88· 3) μύρτον, γεωπ. 11, 8, myrtus.
Μυρτός, ὁ ἐκ μύρτου Ἡσίοχ. ἀμφ.
Μυρτούντιον, τό 1) ἡ Μύρσινος· 2) λιμὴν μετὰ τὸν Δευκάδοιο καὶ Ἀμβρακικοῦ κόλπου Στραβ.
Μυρτοῦσσα, ἡ· ὄρος Αἰθῆς Καλλιμ. ἐντ. τό «Μυρτώσιον αἶψος» Ἀπυλ. Ἰ. 2, 505.
Μυρτό-χειλα, τά, καὶ
Μυρτο-χειλίδες, αἱ· τὰ ἐκατέρωθεν τοῦ γυναικείου αἵματος (ἴδε μύρτον) σαρκώδη περικυμῶματα Πολυδ. 2, 174.
Μυρτώ, ὄς, ἡ 1) Ἀραζών τις Σχολ. Ἀπυλ. Ἰ. 1, 752· 2) ἡ δευτέρα γυνὴ τοῦ Σιακράτου Ἀθην. 13, 556· 3) σύνθηθ. θηλ. κύρ. ὄν. Θεόδωρ.
Μυρτώεσσα· πηγή καὶ νόμφη Ἀραζίας Πανσ.
Μύρτων, ὄνος, ὁ· σπωπτικὸν ὄν. μαλθακὸν καὶ ἡλιθιό· «τὸν μύρτωνα καὶ σχινοπρώκταν κτανίσκον» Δοσκ. Λεξίφ. 12, ἐνθα ὁ Σχολ. «ταὺς μαλθακοὺς καὶ αἰσχροὺς οὕτως ἐκωμῶδουν» οὗτοι γὰρ σχίνον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προχείρους ἐνασχτημένους.
Μυρτώος, 3, πέλαγος· τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους μεταξὺ Κρήτης καὶ Ἀστικῆς Στραβ.

Μυρτώσιον, τό· ἴδε Μυρτώσσα.
 Μύρω· 1) βίω· «δάκρυσιν μύρων» Περ. ἀπ. 132·
 πρβλ. μορμύρω, συνθίστ. μίσι. κλαίω, δακρύω,
 βρέχομαι με δάκρυα, θρηγῶ· «γλώσσῃ τε μυρο-
 μένῃ τε» Ίλ. ζ, 373, Όδ. τ, 119· «δάκρυα
 χαμάδις βέει μυρομένοισιν» Τλ. ρ, 438 καὶ
 συγνά· «κλαίοντέ τε μυρομένο τε», χ, 427·
 «ἐλεάν μόρετο» Ήσ. έρ. 204· καὶ ὡς τὸ ἐνερ-
 βίω· Ἀπολ. 'Ρ. 2, 371· 2) μετθ. - τινὰ θρη-
 γνῶ, μυρολογῶ τινά Βίων 1, 68, Μάσχ. 3, 74.
 3) ἐνθα κείται ὁ ἄορ. ἐμύρτω, μοερεῶ.
 Μυρώ, ροδῆ· θηλ. κύρ. ὄν. Ἀνθ.
 Μυρ-ψιδέω· θρηγνύω, μυρολογῶ, μετγν.
 Μυρ-ώδης, 2· ὅμοιοι μόρῃ, ἐνώδης Σχολ.
 Λουκ. Λεβίθ. 8.
 Μύρωμα, ατος, τό· τὸ πρὸς μύρῳσιν χρησι-
 μένουν μόρον, ἢ διὰ μόρου ἄλλειψις· «μεμύρωμαι
 τὴν κεφαλὴν μορῳμάσιν» Ἀριστ. ἱκκλ. 1117.
 Μύρων, υνος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἀριστοτ.
 Μύρωνίδης, ου, ὁ· 1) ὁ πάππος τοῦ Κλεισθέ-
 νους· Ήρ. 2) περίφημος τῶν Ἀθηναίων στρατη-
 γὸς κατὰ τὸν Πελοπον. πόλεμον Ἀριστ. Θουκ.
 3) συνθ. Ἑλλ. κύρ. ὄν. Δημ.
 Μύρωσις, εως, ἡ· ἡ διὰ μόρου ἄλλειψις Ἰπποκρ.
 Μύς, μύος, αἰτ. μῦν, κλ. μῦ Ἀνθ. 391, 2, ὄν.
 πλ. μύες-μῦς, αἰτ. μύες-μῦς (μῦς) ὁ· ποτι-
 κός Ἀριστ. σφ. 208, μυς· παροιμ. «μύς ἐν
 πίττῃ, ἐν ἄλλῃ καὶ «μύς πίττῃς γέεται», ἐπὶ
 τῶν πρῶν μὲν τολμηρῶν, ἀθρόως δὲ δειλῶν
 ἀναφανέντων· Πούχ. Σουλτ. Δημ. 50, 20· «μύς
 λευκός· οἱ κατοικίδιοι μύες ἄγαν πρὸς τὴν ὄρεϊαν
 κεινέηνται, μάλιστα οἱ λευκοί· οὗτοι ὅς εἰσι 04·
 λυγροί· ἐπὶ τῶν ἀκρατῶν περὶ τὰ ἀπορροῖα ἡ πα-
 ροιμία εἴρηται» Φώτ. πρβλ. Διλ. Ί. Τ. 12,
 10· 2) μῦδι, μύαξ, μυόκος Λισχ. ἀποσκ. 22·
 3) εἶδος ἰχθύος ἐκ τοῦ εἶδους τῆς φαλαίνης Ἀ-
 ριστοτ. Ί. Τ. 3, 12, musculum· 4) μῦν ὁ·
 οὐκρ. 22, 48 καὶ ἱατρ. 5) Ἑλλ. κύρ. ὄν. Ἱερ.
 Ἀθην. (τὸ υ ἐν ταῖς διευκλίσεσι πτώσεσι καὶ
 ἐν ταῖς συνθέσεσι λέξ. πλὴν τῶν λήξεων μυο-
 δόκος καὶ μῦν, εἰνε βραχὺ).
 Μύσαγμα, ατος, τό· μίασμα, ἄξιον μύσους· «τὸ
 τ' εἰπεῖν εὐπετέες μύσαγμα πως» Λισχ. ἱκ. 973.
 Μύσάζω· μυσάτω· Πούχ.
 Μυσάκτεον, ρ. ἐπίθ. τοῦ μυσάττω (ομαι)
 πρέπει τις νὰ ἀποστρέφεται Ὀρσιδ. σ. 183.
 Μυσ-άναξ, ὁ· Μυσῶν ἀναξ Ἐφραίμ. στ. 9098.
 Μυσάρια· βδελυρία, ἀποτροφή, ἀχρεΐστη, μετγν.
 Μυσάρυ-γλωσσος, 2· ὁ ἔχων μυσαρὰν γλῶσ-
 σαν, δι. γρ. ἀντὶ μιανόγλωσσος Ἀνθ. 7, 377.
 Μυσαρ-ποιία, ἡ· μυσαρὰ πρᾶξις ἑσθῆς.
 Μυσάρως, μετγν. μυσαρός, 3· μύσους ἑξίως, ἀ-
 κάθαρτος, βδελυρός, μιαιφόνος, σιχαμερός· φῶνος
 Εὐρ. Ί. Τ. 1224· «-αἷμα ματρός», Ὀρ. 1624·
 «ἔργα φόνια μυσαρά», Ίλ. 1178· καὶ ἐπὶ ἀν-
 θρώπ. «μυσάρῳ δολίῳ τε φωτί», Τρωάδ. 281·
 «φῶν μυσαρὰ καὶ παιδοκτόν», Μῆδ. 1303.
 Μυσαρύτης, ητος, ἡ· μυσαρία Φώτ.
 Μυσ-άρης, ου, ὁ· αἰτεῖς, πρωταίτιος μύ-
 σους, μυσαρῶν βουλευμάτων, ἀρχ. λέξ.
 Μυσαρ-ώνυμος, 2· ἔχων μυσαρὸν ὄνομα, μετγν.
 Μυσάρ-υπόος, 2· ὁ ἔχων μυσαρὰν (ἀποτρο-
 πῆαν) ὄψιν Μανθ. 4, 316.
 Μυσάττωμαι, μελ. ἀφομαι, ἀποθ. παθ. ἀπο

στρέφομαι, σιχαίνομαι, αἰσθάνομαι ἀθλίαν· κατὰ
 τοὺς ἀρχ. λέξ. «δυσχεραίνειν, ἀποστρέφειν»·
 «παίδων μυσαχθεῖται» αἰσδδους· Εὐρ. Μῆδ. 1149·
 «τὴν ἀθλίαν μυσαχθεῖς» Λουκ. δις κατ. 21· μυ-
 σαχθῆσθαι, ἔτ. 8, 11, 3, abhorrere, fastidium.
 Μυσαχθής, 2· μυσαρὸς, μισητός, μισηλυσμέ-
 νος, ἀκάθαρτος, ἀθλῆς Νικ. Θερ. 361· - γάμοι
 Οἰδίποδος Ἀνθ. 9, 253.

Μυσαχνός, 3· μυσαχθής, μυσαρός, ἀρχ. λέξ.
 «ἡ μυσαχνή» = ἡ πόρνη Σουλτ.

Μυσαρός, 3· μυσαρός Μαν. 6, 269.

Μυσητός, 3 (μύσος)· μυσαρός, γλωσσ.

Μυσία, ἡ· 1) χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας Εὐρ.
 ἴδιον θηλ. Μυσίς, ἴδου, ἡ, Ἀπολ. 'Ρ. 1, 1349·
 ἐπίθ. Μύσιος, 3, Πίνδ. τραγ. καὶ Μυσός Εὐ-
 φορ. ἀποσκ. 93, καὶ Μυσιακός, 3, Στραβ.
 οὐσ. «οἱ Μυσοὶ» τραγ. Ήρ. 2) ἡ πρὸς ἀνατο-
 λὰς τῆς Ἰλλυρίας χώρα, κατ. οἱ Μυσοὶ Στραβ.
 3) τόπι. τι· ἐν Ἀργολίδι μετὰ τὴν Μυσία
 Δημήτριος Πανσ. 4) πόλις ἐν Παρθία Πτολ.

Μυσία (μύσος)· αἰσθάνομαι ἀθλίαν, κορίν-
 νυμι· «μυσίαν γὰρ ἔστι τὸ κορεσθῆναι» (δι. γρ.
 κικυρῆσθαι) Κορνόντ. περὶ φῶς. Θιων 28, σ. 213.

Μυσία (μύζω)· 1) ψωδῶ, ἀναπαύω, κύν.
 μουλουσιζω· «μυσίαν» ἀναπαύω, συνοουσιζοῦντα
 πνευστιζαν· Πούχ. 2) σιλλάλω, μοκτηρίζω,
 περιγελῶ, περιπαίζω Πούχ.

Μυσιδδω, λακ. ἀντὶ μυθίζω Ἀριστ. Λυσ. 94,

1076· «θέλω τι μυθίζαι νέον», 981, καὶ μου-
 σιδδω Ἰσοχ.

Μύσιος, 3· α· ὁ ἐκ τῆς Μυσίας ἴδε Μυσία· 2)

Μύσιος, ὁ = ποταμὸς τῆς Αἰολίδος Στραβ.

Μύσις, εως, ἡ· τὸ μῦεν, τὸ κλείσιμον τῶν γει-
 λων, τῶν ὀμμάτων, τοῦ στόματος, τῶν πόρων
 κτλ. - ὁστέρης Ἀρετ. σ. 51, θ· - ρινῶν, ἀνῶν,
 παρὰ Βαλτίτ. ρῆτ. τ. 8, σ. 724, 19· τῶν πό-
 ρων, ἱκκλ. μετρ. - τοῦ διανοητικοῦ, ἱκκλ.

Μυσίς, ἴδου, ἡ· ἴδε Μυσία.

Μυσκίλευδρον, τό· μυόχρον, κόπρος τῶν
 μῦν καὶ πλ. Μοίρης σ. 264, δι. γρ. μυσκή-
 λεθρον, μυσικίλευδρον, διορθ. μυσπίλευδος.

Μύσκαλλος, ὁ· ὁ ὀσμεινιότης τῆς κρότωνος
 Στραβ. δι. γρ. Μύσκελος Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 370.

Μύσκος, ὁ· ὄπκο. τοῦ μύς ἀντὶ μυόσκος Ἀρ-
 κάδ. σ. 50, 15.

Μύσος, εως, ὄχι μύσος Δράκ. σ. 75, 15 καὶ

Ἑτ. Μ. (μῦς, μύζω) τό· πᾶν ὅ, τι προσεῖναι ἀθ-
 λῶν, ἀποτροπὴν, καὶ ἐπομνῶν τὴν διὰ τῆς ρινὸς
 ἀποδοκιμασίαν, μίασμα, βδελύγμα, συνθ. μετρ.
 ἔγκλημα, πρᾶξις ἀποτροπῆς· «ὁμῶματα πα-
 λαιτέρων τίνειν μύσος» Λισχ. Xu. 840· ἀτίστον,
 Εὐμ. 803· «ὅταν ἀφ' ἐστίας μύσος πᾶν ἔλασῃ»
 Χο. 961· «τοῦτ' ἀποσκεπὼ μύσος» Σοφ. Οἰ. τ.
 138· «-μυαφόνον Εὐρ. Ἀνθρ. 335· - τικνωτό-
 νον, Ήρ. μ. 1155 καὶ μετγν. πεζ. «καθαρὸς
 παντός μύσους» Δ. Σικ. 1, 21. 65,

Μυσός, 3· μυσαρός· Πούχ.

Μύσος, ὁ· ὁ κατ. τῆς Μυσίας ἴδε Μυσία.

Μυσπέλευος, (μύς, σπείλιθος)· μυσκίλευδρον
 διόρθ.

Μυσ-παλίω· περιφροῦμαι, τριγυρίζω ὡς πον-
 τικός· «μυσπαλίει τι καταβδουκῶ» Ἀριστ. σφ.
 140 ἀναφορ. πρὸς τὸ μυσσιπάλειω.

Μύσσω, ἀττ. μύετω, μόν, παρὰ γρ. μ., ἀπλῶν,

ἐκ μυχῶν βλέπουσι αἰ ψυχὴ = ὕπουλος, Φιλ. 1001. « ἐν μυχῷ χθονός » Εὐρ. Ικ. 545. « ἐν Ἀλκίδος μυχῷ » Ἰ. Α. 660. « Ἑλλάδος, Κόκλ. 290. καὶ συγὰ ἐπὶ Ἄδου καὶ παρὰ μὲν. π. - ὄρων = φάραξ, χαράδρα Ξεν. Ἀν. 4, 1, 7. Μυχό-τροπος, 2. κρυφίνους, κρυφός, δόλιος τοὺς τρόπους καὶ τὰς σκέψεις Ἀριστ. Θεσμ. 392, δι. γρ. μυχοτρόπος. Μύχουρος, ὁ ὁ φάλαξ τῶν ἐνδοτέρω, τῶν ἐσωτάτω Λυκόφρ. 373. Μυχώδης, 2. ὁ ἔχων μυχοὺς (κοιλώματα, κρυφιδνάς) Εὐρ. Ἴων 494, διόρ. Ialobrosus. Μυχών, ὠνος καὶ μυκῶν, ὁ σωρὸς τῶν ἀχόρων, θημωνιά, γραμ. Μυχώτατος, 3, ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ μόχιοι· μυχαίτατος, μόν. παρὰ γραμ. Μύω (μῦ), μελ. μύω, παρκ. μέμωκα 1) ἀμετθ. κλείωμαι, ἐπὶ ὀφθαλμῶν καὶ χειλέων, συγκλείωμαι « οὐ γὰρ ποῦ μύσαν ὅσος ὑπὸ βλεφάραιον » Ἰλ. ω, 637. « σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκα » ὡς τμήσις τοῦ συμμύω, 420. « μύσαντες δ' εἴχομεν θείαν νόσον » Σοφ. Ἀντ. 418. μετθ. « ἀνατέτροφας οἷ καὶ μύση », Τρ. 1005, ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγ. ἡ συζήσις, ἡ μεταφορὰ ἐκ τῆς κλεισθείσης πληγῆς, ὅτε καταπαύει ἡ ἀλγὸδύν καὶ ἐν τῷ πεζῷ. « ὁδὸς σοὶ μύειν ἢ παντάπασιν οὐκ ἔχειν ὄρματα » Πλάτ. σοφ. 239. « παρέχειν μύσαντα καὶ ἀνδρείας », Γοργ. 480. « φαίνεται καὶ μύουσιν ὄρματα » Ἀριστοτ. περὶ ψυχ. 3, 3. « μύσας ἔκρινε » Ἀντιφάν. ἀποσκ. 4, καὶ μετθ. πεζ. 2) μετθ. κλείω, ἰδ. τοῦ ὀφθαλμοῦς Ἀλξ. Ἀφρ. προβλ. 1, 105. « ὕπνος ἔμυσε κόρας » Ἀνθ. 9, 558. μετθ. « μύειν τὰ τῆς διανοίας ὄρματα, τὰς αἰσθησεις », ἐκκλ. (τὸ ἐν τῷ ἐν πανταχοῦ μακρόν, ἐν τῷ ἄορ. βραχὺ Ἰλ. ω, 637, Σοφ. Ἀντ. 417, παρὰ μετθ. εἰνε μακρόν Ἀνθ. 7, 630, 9, 558, ἐν τῷ παρκ. εἰνε τὸ ὑ μακρόν Ἀνθ. Ἀπκ. 47. βίξ. μυ, σανκρ. μυ ἐν τῷ μυῖας=ἄφρωνος, λατ. mulus). Μύωδης, 2. α) ὁ ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ μύος (ποντικῶ), ἴδιος μύος, « τὸ ἐμφανὲς καὶ θαλερὸν μυκῶδες καὶ μυώδες » Πλούτ. ἡθ. σ. 438. β) πλήρης μυῶν, συμπ. 8, 9, 3. « εἴθοναι καὶ μυώδεις τοῖς σώμασι » Δ. Σικ. 5, 39. Μύων, ὠνος, 5. τὸ μέρος τοῦ σώματος, ἐν ᾧ ὑπάρχουσιν ἢ συνέρχονται πολλοὶ μύες, σύνδεσμος μυῶν « πρυμνὸν σκέλος, ἐνθα πάχιστος μυὸν ἀνθρώπου πέλει » Ἰ. π, 315, Θεόφρ. 25, 149. (παρ' Ἡσυχ. μυῶν=ὁ μῦς τῆς χειρὸς ἢ τοῦ βραχίονος Ἰσοφ.). Μυωνία, ἡ ποντικὸν τροπαίον, ποντικὸν σωληνῶ, καὶ ὀδοντική λείξ. ἐπὶ μάχῳ γυναικὸς Αἰλ. Ἰ. Ζ. 12, 10, δι. γρ. μυωία. Μυωνίδης, ου, ὁ Ἑλλ. κυρ. ὄν. Μυωξάριον, τό μυοξάριον. Μυωξία, ἡ μυωνία, μετθ. Μυωξός, ὁ μυοξὸς Ὀπκ. κυρ. 2, 574. Μυωπίζω πάσχω μυωπίαν, εἶμαι μύωφ Κ. Δ. Μυωπιάζω μυωπάζω Σουίδ. Μυωπία, ου· μύωφ, κοντόφθαλμος, μετθ. ἰατρ. Μυωπίασις, εως, ἡ μυωπία Γαλην. Μυωπιζῶ κεντῶ, κινῶ μετ' τὸν μύωπα· ἔππον Ξεν. ἱππ. 10, 1. Μέσ. ἀποβάλλω τὸν μύωπα ἐπὶ ἱππου, αὐτόθι 4, 5. Παθ. κεντοῦμαι, διώ-

κομαι διὰ τοῦ μύωπος (ὀφθαλμοῦ), ἐν γένει ἰνοχλοῦμαι, ἱρεθίζομαι, οἰσθηλατοῦμαι· « βόθς μυωπισθεῖς » Ἀριστοτ. 2, 18. « ἔρωτι ἐπὶ τῇ γυναικὶ » Εὐδοτ.

Μυωπός, ὁ μύωφ Ξεν. κυρ. 3, 3.

Μυωτόν, τό· μύωστων Διοσκ.

Μυωτός, 3. α) χιτῶν συνεραμμένος μετ' ὀφθαλμοῦ καὶ κεντημένος μετ' ὀφθαλμοῦ Μυωτ. Παλ. 7, 60. β) συγκείμενος ἐκ μυῶν (μυῶνων)· μυωδης Ἀθην. 9, 399.

Μύωφ, ὠπος, ὁ, ἡ (μύω, ὠψ) 1) κυρ. ὁ κλειῶν τοῦ ὀφθαλμοῦ, κοντόφθαλμος, ὁ βλέπων μόνον τὰ πλησίον καὶ κλείων ὅλγον τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἀριστ. προβλ. 31, 16, μετθ. ἰδ. ἰατρ. 2) οἰστρος, εἶδος ἐντόμου, ἀλογόμυγα, βωδόμενιζα, δι. ἡς ἐρεθίζονται οἱ βόες καὶ τρέχουσι, κοιν. κοῦκουνας ἢ τάβανος· « ὁ σὺστόμω μύωφ χροισθεῖς » Αἰσχ. Πρ. 678. — βουλάτης, ἰκ. 303. 3) κέντρον, κεντρί, δι. οὐ ὁ ἱππεὺς κεντρεῖ τὸν ἱππον ἔνα τρέχη· « ἔππω θεομένω ἐγείρεσθαι ὑπὸ μύωπός τινος » Πλάτ. ἀπολ. 30. « κέντρα τ' ἐναμμένητα διωξέσσοι μύωπος » Ἀνθ. θ, 233. ἐν γένει ἐρεθιστήριον, ἐλακτήριον· τινός Ἀνθ. θ, 165. « τὸν μύωπα ἐμβάλλειν τι » Ἀλκ. Τάτ. 7, 4, σ. 151, 19. 4) ὁ μακρὸς δάκτυλος Νικόλ. Σμυρν. 5) ἄγνωστον τι φυτόν Πλούτ. (ὁ Νικ. 0ηρ. 417, 736 ἐν τῇ δευτέρῃ σημειοῖται ἔχει τὸ ὑ καὶ μακρόν).

Μύ, τὸ στοιχεῖον μ.

Μῶα, Μῶσα Λακ. ἡ Μοῦσα Ἀριστ. Αυσ. 1249.

Μῶδιε, ἱγγος, ἡ· σμῶδις Ἡσυχ.

Μωκάω, συνηθέστ. μέσ. ἀποθ. μωκάομαι 1) λοιδορῶ, καταγελῶ, χλευάζω, περιπαίζω κάμνον σχήματα, μορφοσμούς, μόνον παρὰ μετθ. Ἀλκίφρ. 1, 33. Αἰλ. Ἰ. Π. 1, 29, Δ. Ακίρ. τὸ ἐνεργ. μόν. παρὰ Σουίδ. 2) ἐπὶ τῆς φωνῆς τῆς καμῆλου· « κάμηλος μωκάται » Ἀμμών. σ. 231.

Μωκέω· μωκάω Ζωναρ.

Μώκημα, ατος, τό· περιγελως, σκῶμμα, μετθ.

Μωκία, ἡ περιγέλασμα, λοιδορία Αἰλ. Ἰ. Π. 3, 19.

Μωκίζω· μωκάω, ἐμπαίζω Σουίδ.

Μωκος, ὁ· περιγελως διὰ μορφοσμοῦ τοῦ προσώπου, χλευή, περίπαιγμα Ἀθην. 5, 187.

Μωκός, ὁ· σκώπητις· καὶ εἶρων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 9. χλευαστής, ἀρχ. λείξ.

Μῶλαξ, ακος, ὁ ὁ οἶνος παρὰ τοῖς Λυδοῖς κατὰ τὸν Ἡσυχ. « μῶλαξ, εἶδος οἶνου· οἱ δὲ τὸ ἐν τοῖς ὀρκίοις σπενδόμενον ἀπὸ τοῦ μῶλου, ὡς τινες, Λυδοὶ τὸν οἶνον »

Μῶλεια, ὠν, τά, ἡ μωλεία, ἡ· πολεμικὴ ἐορτὴ παρ' Ἀρκάσιον Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 164.

Μῶλεω, μελ. ἡσομαι· μάχομαι Ἡσυχ.

Μῶλος, ὁ 1) μόχθος, κακοπαθία κατ' Ἡσυχ. ἰδ. πόλεμος, μάχη, θόρυβος (δι. γρ. μόλος)· « ὁ δ' ἀνὰ τὸν τὸν φονεὶν καὶ μῶλον Ἀρης » Ἰλ. 6, 401. « πῶς τ' ἄρ' ἔω μετὰ μῶλον; », σ, 188. « περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὁρώρις ἄγριος », ρ, 397. προβλ. Ἡσ. ἀπολ. 237. « εἵναι καὶ ἱρου μῶλος = μονομαχία Ὀδ. σ, 233 (ἀπαξ ἐνταῦθα μόν.) » Ἀρης μῶλον συνάγει· « Ἀρχιλ. 50. 2) πρόχωμα· « εἰς μῶλον τῇ θαλάττῃ ἐπικείμενον » Ἀνθ. 9, 670.

Μῶλος, ὁ· οἶος 1) Ἀρεος Ἀπολ. 2) Δευκαλίωνος Ἀπολ.

Μωλυ, υος, τό· 1) καθ' ὅρα. ἐν τῇ γλώσσῃ τῶν θεῶν μυθολογία τι φυτόν μετ' αὐτὸν ῥίζαν καὶ λευκὸν ἄνθος, ὅπερ ἔδωκεν ὁ Ἑρμῆς εἰς τὸν Ὀδυσσεύα ὡς ἀντιφάρμακον κατὰ τῆς μαγικῆς τέχνης τῆς Κίρκης Ὀδ. κ, 305, Λυκόφρ. 879· 2) παρὰ Θεοφρ. καὶ Διοσκ. εἶδος σκουρόδου.

Μωλύα, ἡ· σκουρόδον ἀπλὴν τὴν κεφαλὴν ἔχον καὶ μὴ διαλυομένην εἰς ἀγλίας· Γαλην. λεξ. Ἱπποκρ. σ. 530.

Μωλύων· μωλύος. Μωλύξ, ὄκος, ὄρω. μωλύς· ἀπαίδευτος παρὰ τοῖς Ζακυνθίοις Ἡσυχ.

Μωλυρός, καὶ μαλυρός, 3· μωλύς Ἡσυχ. Μωλυς, υ, γεν. υος· ἀποκαρμωμένος, ἐξηγνημένος, ἀτονισμένος, ἀμύλος, βραδύς, νοσθός, ἀρχ. λεξ. καὶ μετν. καθ' ὅρα· Ἡσυχ. καὶ ἀμαθής.

Μωλυσις, υως, ἡ, δι. γρ. τοῦ μύλωνος· τὸ ψήσιμον τοῦ κράτους ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μόνον, ὡς ὄντος ἐν τῷ Ἀριστοτ. ματρω. 4, 3 σ. 381.

Μωλύτης, ου, ὁ· μωλύς Ἀνθ. 9, 296.

Μωλυτικός, 3· ὁ μωλύων (ἀμύλωνων, ἐκνευρίων) κατὰ τὸν Ἡσυχ. φοβερός, διόρθ. μορμολυτικός.

Μωλυτός, 3· παραλελυμένος, ἀτονισμένος· - μὴλ Μανθ. 4, 253, ἐκ τοῦ

Μωλύω, καὶ μωλύων· 1) ἐξαντλῶ διὰ τοῦ κόπου καὶ τῆς ἐργασίας, ἀδυνατίζω, χαλνώνω, κοιν. κόπτω τὰ ἡπάτα, ἀμύλων καὶ κωλύω, ἀρχ. λεξ. Παθ. μωλύομαι, παρκ. μεμύλωμαι· «μεμωλυμένη, παρεμμένη» Σοφ. ἀποσπ. 620, π. ἀόρ.

μωλύονθην Ἱπποκρ. καὶ ἐμωλύθη· γίνομαι ἀδύνατος, σβήνω ὀλίγον κατ' ὀλίγον· - τὸ ἔλκος (ἀντίθ. ταχὺ ὑγιανθῆναι), οἰδήματα, ἡ θέρμη Ἱπποκρ. 2) ἀμετῶ. ἐπὶ κράτους καὶ ἄλλων τροφῶν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ψήνομαι· «μωλύον κράτος»· τὸ ἡρέμα διασχόμενον καὶ μὴ συνεστώς· Β. Ἀν. 52· «κράτος πρὸς ὀλίγον τῷ περὶ μεμωλυμένα» Ἡλίοδ. 2, 19· «μωλυτὰ μέλη» Μανθ. 3, 254.

Μωλωπίζω· μωλωπιζώ, ἀρχ. λεξ.

Μωλωπιζώ· κάμνω μωλωπία, πληγνών· - τινά, μετν. Δ. Αλεξ. 7, 23· «συμπεφυρμένον πολλὰ τῷ ἄλλοτρίῳ καὶ μεμωλωπιζόμενον» Πλάτ. ἡθ. σ. 126.

Μωλωπικός, 3· πλήρης μωλωπῶν, κατασκευασμένος Γαλην.

Μωλωπισμός, ὁ· τὸ μωλωπιζειν, ποιεῖν μωλωπίας, μετν.

Μωλώπωσις, ἡ· τὸ μωλωπιζειν, μετν.

Μωλώψ, ὡπος, ὁ· ἕκ τῆς πληγῆς αἱματώδης τόπος, πρήξιμος, σημεῖον κτυπήματος Πόλυδ. 3, 79· «μαστιγίζε μωλώπας ὀφθαλμοῦ ἔχων» Ἀθην. 15, 580· ἕκ τοῦ μάω, σμάω, ὡς τὰ αἰμάλωψ, ὀμαλάωψ).

Μωμαι· ἴδε ΜΑΜ.

Μωμαίνω μωμάομαι· Ἡρωδ. ἐπιμ.

Μωμάομαι καὶ μωμάομαι· μέφομαι, ψέγοι, σκώπτω, χλευάζω· Ἑρμῆς δὲ μ' ὅπισσιν πᾶσαι μωμήσονται· Ἰλ. γ, 412· ἐμωμήσω Ἀίσχ. Ἀγ. 268· «εὐδὲ μομα ταυταχί» Ἀριστ. ὄρν. 171· «μωμεπῶνται ἰσάων. 369· «μωμήσασθαι· Λουκ. πᾶς οὗτος σ. 33· «μωμήσονται· τιε μάλλον ἢ μωμήσονται» Πλάτ. περὶ ὁδοῦς Ἀθηναίων 2.

Μωμαρ, π. τό· μῶμος Λυκόφρ. 1134, ἀρχ. λεξ.

Μωμ-επι-ρρίπτῃς, ου, ὁ· ὁ ῥίπτων μῶμον ἐπὶ ἄλλου Ἱζέτ.

Μώμαμφις, υως, ἡ· πόλις τῆς κάτω Αἰγύπτου Ἦρ. ἔξ ἧς καὶ «Μωμαφίτης νομός» Στράβ.

Μωμεῶ (μῶμος)· μωμάομαι· «μὴ τις ὀπίσω μωμεῶ» Ὀδ. ζ, 274, Ἡσ. ἔρ. 758.

Μωμεῶ· μωμάομαι.

Μωμηλός, 3· μωμητός, ἄξιος μῶμου, μομφῆς Ἡρωδ. ἐπιμ.

Μώμημα, ατος, τό· σκῶμμα, ψέγμα, μῶμος, ἀντικείμενον μομφῆς, ἀρχ. λεξ., Σιράχ 34, 20.

Μώμησις, υως, ἡ· μέμφις, μομφή, σκώψις Σχολ. Ἰλ. 6, 109.

Μωμητέος, 3· ἄξιος μῶμου· μωμητέον· «πρέπει τις νὰ μίμῃται, ψέγῃ Ἑρῶτιαν. σ. 250.

Μωμητής, ου, ὁ· ὁ ψίκτης, σκώπτης, φίλος· κατήγορος, περιγελαστής, μετν.

Μωμητικός, 3· σκωπτικός, ἐπιτιθέος ἡ ἐπιρριπῆς πρὸς μῶμον Φιλῶδ. περὶ ὄργ. 1, σ. 60.

Μωμητός, 3· ἄξιος μῶμου, μεμπτὸς Ἀίσχ. Ἐπι. 508.

Μώμος, ου, ὁ· 1) μομφή, σκῶμμα, περίεργος, κατηγορία· «μῶμον ἀνάψαι»· προσάφαι, ἀποδοῦναι Ὀδ. 6, 86, Πίνδ. Πλούτ. 2) κύρ. ὅν. ὁ προσωποποιημένος θεὸς τοῦ μῶμου, τῆς μομφῆς Ἡσ. 68, 214, ἔνθα υἱὸς τῆς Νυκτὸς λέγεται «οὐδ' ἂν ὁ Μώμος· μέμψαιτο» Πλάτ. πολ. 4, 487, Λουκ. (κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ΜΑΜ, κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ μέμφομαι, μομφή, συγγ. τῷ μῶκος).

Μωμο-σκοπέω· ἐξετάζω τὰ πρὸς θεοῖαν ἔφα· μὴπως ἔχωσι μῶμον τινα (ἐλάττωμα), ἐν γένει φιλοκατήγορος Φίλων τ. 1, σ. 320, 14.

Μών, ἐρωτ. μόρ. ἐπὶ εὐθείῳ ἐρωτήσαν, (ἕκ τοῦ μὴ καὶ οὐν, ἰων. ὦν)· μὴπως ἄρα γι, μὴπως ἴσως, τίθεται ἐπὶ ἐρωτῇ, ἀμφισβητῶν ἐμψαινοῦσάν ἂν τὸ ἐρωτῶμενον ἦν κατὰλήξαν, εὐχρ. παρ' αὐτ. Ἀίσχ. καὶ λοιπ. τραγ. φιλοσ. καὶ ῥήτ. συνοδεύεται καὶ μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων οὐ, μὴ, καὶ μετὰ τοῦ συμπερασμ. συνδέσμου οὐν· «μῶν οὐ»· μὴπως ἴσως ὄχι Ἀίσχ. ἐκ. 417· «μῶν μὴ»· «φοδοῦμαι μὴπως ἴσως» Πλάτ. πολιτ. 1, σ. 351· «μῶν οὐν»· λοιπὸν ἴσως, Φιλ. σ. 23.

Μωνίη, ἡ· ὀλιγοῦρα Ἡσυχ.

Μωνίος· μάταιος, ἀχρεῖος Ἡσυχ.

Μωνος, ὄρω. 3· μόνος, μόνος.

Μωνυξ, ὄκος, ὁ· ἡ (μόνος, ὄνωξ, ἀντί μωνό· νυξ)· μωνύνοχος, μωνόχηλος, ὁ ἔχων ἓνα ὄνω· χα Πλάτ. πολ. σ. 265, ἔνθα ὡς οὐδ. «γίνει τῷ μωνύχι», ὡς ἐπὶ τοῦ ἱπποῦ Ὀδ. σ, 46· καί οὐ· χνά ἐν Ἰλ. καὶ Εὐρ.· ὡς Ἀριστοτ. Ἰ. 2, 2, 1.

Μώνυχος, 2· μώνυξ· «μωνύνοχος ὁμασίν»· «μωμομένοις ὁπὸ ἱππων Εὐρ. Ἰ. 4, 250.

Μώσμαι ἀντί μῶμαι· ἴδε μῶμοι.

Μωραίνω, μετ. ἀνθ. ἀόρ. ἐμωράνα· 1) εἶμαι μωρός, φέρομαι, πράττω, ὁμιλοῦ ὡς μωρός, ἀνοηταίνω Εὐρ. Ξεν. ἀπομν. 1, 1, 11, Πλάτ. καὶ μετν.· «πεῖραν»· κάμνω μωράν, ἀνόητον παιδόν Ἀίσχ. Πέρσ. 719· «ταῦτα Εὐρ. ἀποσπ. 2) μετὰ δ. κάμνω μωράν, ἀνόητον, ἀνοήσιον παθ. «αἵτις οἷον μεμωράμενοι»· «πᾶσαν ἀποπληγῆται, ἐμωρόντηται Ἀριστοτ. Ἰ. 2, 9, 2· καὶ μεμωρήμενος, 3· ἡλίθιος, ὀφρων· λεπτουργεῖται κλ.

Ἄλ. παιδ. 2, σ. 234, 4· κάμνω ἀνοήσιον, ἔνθα

τὸ ἄλλο μωρανθῆ· Ματθ. 5, 13· μετφ. «μω-
ρανῶν τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου», ἐπιστ.
Κορ. α', 1, 20, desipio, stupesco.
Μωρανσις, εὖς, ἡ «μωρία Σχόλ. Αἰσχ. Ἐπτ. 741.
Μωρ-ελεήμων· τοῦ, μωροῦς ἐλεῶν, ὁ θεὸς Θ.
Λαοκ. σ. 767.
Μωρεῦω· μωραίνω· Παρ. 44, 25 Ἀλεξ. κῶδ.
Μωρία, ἡ· ὁ χαρκτηρ τοῦ μωροῦ, ἀνοησία,
εὐθυσία τραχ. Ἀριστὸς Πρ. Θουκ. stultitia.
Μωρίαι· ἴπποι καὶ βοῦς ὑπὸ Ἀρκάδων· Πσυχ.
Μωρικὸς, 3· μωρὸς ἴδιος, ἀνήκων εἰς μωρόν, ἐκκλ.
Μώριον, τό· εἶδος μανδραγόρου, τὸν ὅπουτον
ὅστις φάγη μωραίνεται· Πσύχ.
Μωρίων, ὠνος, ὁ· Ἑλλ. κύρ. ὄν. ἔπιγρ.
Μωρό-βουλος, 2· τοῦ ὅπουτος αἰ βουλαὶ εἶνε
μωραί, μετγν.
Μωρό-θεος, 2· ὁ μωρὸς λατρεύων τοὺς ψευδα-
νύμους θεοῦς, εἰδωλολάτρης Σιδ. χρ. 14, 321.
Μωρ-σ-κακοήτης, 2· ὁ κακοῦργος τε καὶ
εὐπαράγωγος, ὁ μωρὸς καὶ κακός, κουτοπόνη-
ρος Ηροδότ. ἀνεκδ. σ. 38.
Μωρό-κακος, 2· μωρὸς καὶ κακός, κουτοπό-
νηρος Πρόκλ. παρὰ Πτολ. σ. 223.
Μωρ-καλέπτης, ου, ὁ· μωρὸς, ἀνόητος κλέ-
πτῆς Αἰσώπ. μυθ. Ζηνὸς. παρομ. 4, 98, Ἡσύχ.
Μωρ-λογέω· λέγω μωρολογίας· Ἀθην. 4, 163.
Μωρ-λόγημα, ατος, τό· μωρὸς λόγος, μωρὰ
διήγησις Πλούτ. ἡθ. σ. 1087.
Μωρ-λογία, ἡ· τὸ λέγειν μωρὰ καὶ ἀνόητα,
φλυαρία Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 11.
Μωρ-λόγος, 2· ὁ λέγων, δειλῶν μωρὰ καὶ
ἀνόητα, φλύαρος Ἀριστοτ. φυσιογν. 6, σ. 810.
Μωρον, τό· μωρόν, ὡς σὺκωρον, καὶ σὺκωμω-
ρον, μωδρον κοιν. Νικ. γεωμ. 5, 44, morum.
Μωρ-νήπιος, 2· μωρὸς καὶ νήπιος· Βυζ.
Μωρ-ποιέω· φέρομαι ὡς μωρὸς, κάμνω μω-
ρίας, προσποιεῖμαι μωρίαν καὶ μέσ. Πλούτ.
Μωρ-ποιός, 2· «ἡλέος, μάταιος, ἄφρων ἡ-
λίθιος», ὁ φερόμενος ὡς μωρὸς, ὁ προσποιού-
μενος μωρίαν· Πσύχ.
Μωρ-πόνηρος, 2· ὁ μωρὸς καὶ πονηρὸς,
κουτοπόνηρος Πολέμ. φυσ. σ. 294.
Μωρός, εἴτ. μωρος, (συγγ. τῷ μῶλος) 3· α)
κυρ. ἀμβλὺς τὸν νοῦν, τὴν αἰσθητικὴν, ὀκνηρὸς,
νοήθης, εὐθής, κουτός, λωλός, ἀνόητος, παρὰ
τραχ. Ἀριστ. Ξεν. Πλάτ. κτλ. καὶ ἐπὶ πρῶ-

γυῶν καὶ συμπεθεγκτόνων· μωρός Αἰσχ. ἀποστ.
89 ἄγρας Σοφ. Αἰ. 400· ἔπος Εὐρ. Πρ. 6· 2·
«μωρὰ φρονεῖν, φωνεῖν, λέγειν» Σοφ. Αἰ. 594·
«τοῦτο μωρότατον πεποιθήκασιν» Ξεν. Ἀν. 3,
2, 22· «τὸ μωρόν» = ἡ μωρία Εὐρ. Ἰππ. 990·
6) καὶ ἐπὶ τῶν αἰσθητικῶν, ἰδ. τῆς γεύσεως, 3·
νοῦσιος· «ῥίξει γευσσάμενον μωρὰ» Διοσκ. «μω-
νέωρα» = ἀσθενῆ, ἀτονισμένα Ἰπποκρ. σ. 232,
25· ἐπὶ μωρὸς Ξεν. Ἀν. 7, 6, 21, ὅπερ ἀπο-
δοκίμαζι ὁ Πολύδ. 5, 121, stultus, fatuus.
Μωρός, εἴτ. 3 ἢ 2· μωρὸς.
Μωρ-σοφίω· εἶμαι μωρόσοφος· Σκ. Βυζ.
Μωρ-σοφία, ἡ, Σκ. Βυζ. τὸ νῆ ἡνέ τις
Μωρ-σοφός, 2· ὁ μωρὸς καὶ σοφὸς ἄμτ. ἡ
σοφὸς καὶ μωρὸς ἄμα Λουκ. Ἀλεξ. 40· δυνατὸν
νὰ σημεῖται σοφὸς ἐν μωροῖς πράγμασι Αὐδία.
παρ. σ. 368.
Μωρ-σοκον, τό· σὺκώμορον Κέλσ. morosorum.
Μωρ-σοκος, ἡ μωρόσοκος· σὺκώμορος ἢ σὺκὸς
μορος (σὺκωμορέα) Πλίν.
Μωρότης, ητος, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ μωροῦ,
ἀμβλύτης τῶν αἰσθητικῶν καὶ τοῦ νοῦ, μωρία
μετγν.
Μωρ-φιλόσοφος, 3, ἡ· ὁ φιλοσοφῶν μωρὸς
ὁ ἄμα μωρὸς ὢν καὶ φιλόσοφος· Βυζ.
Μωρ-φρων, υνος, ὁ, ἡ· ὁ μωρὸς, ἀμβλὺς τῶν
φρένας, ἀνόητος Μανθ. 4, 233.
Μωρ-ω-ω· κάμνω μωρόν, ξεμωραίνω· «ἡμω-
ρώθη ἡ καρδία» Ἰπποκρ. σ. 562, 43· «τὰ μέ-
μωρωμένα (κατὰ Γαλην. τὰ μώρωσιν ἐμποι-
οῦντα τῇ διανοίᾳ), αὐτὸθ. σ. 74· μεμωρωμέ-
νος Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 3.
Μωρ-ω, ἐπὶρ. ὡς μωρός, ἀνόητος· Ὡς μωρὸς.
Μώρωσις, εὖς, ἡ· ξεμώρωμα, ἀμβλύτης τῶν
αἰσθητικῶν, τῆς διανοίας, ἀνοητ. Ἰπποκρ. σ. 69.
Μωσα, ὄμρ. ἡ· Μωσα.
Μωσαλίζω· τὸν Μωυσῆν μιμοῦμαι· οἱ μωσαί-
ζοντες Σωφρ. Ἱεροσ. τ. 3 σ. 65.
Μωσικός, ὄμρ. 3· μουσικός.
Μώσθαι, ἀπαρ. τοῦ μώμαι Θεόγν. 771· Ὡς Μ'Ω.
Μώσθης, ἡ, καὶ εὖς, ἐπ. Μωσθῆς ητος· Ὡς
ὁ νομοθέτης τῶν Ἑβραίων Διοδ. ἀρχ. λεξ. 1· 2·
Μωσαϊκός, 3· τῷ Μωυσῇ ἀνήκων, ἐκκλ. παρ.
Μωσαϊκὸς Μ. Φιλῆς τ. γ. σ. 296.
Μωφι· ὄμρ. τῆς Αἰγύπτου, ἐκκλ.
Μώχεται· φθονεῖ· Πσύχ. invidet.

N

N, ν, νῦ, νό· ἄλλ. δέκατον τρίτον στοιχεῖον τοῦ
Ἑλλν. ἀλφαβήτου, ὡς ἀριθ. σημεῖον ν' = 50,
ν = 50, 000. Τὸ ν μεταβάλλεται· α) εἰς τὸ ἑρ-
ρινον γ πρὸ τῶν οὐρανισκοφώνων γ, κ, χ καὶ
τοῦ ξ, ἔγγονος, ἔγκαιρος, ἐγγύριος, ἐγγέω,
συγγέω· β) εἰς μ πρὸ τῶν χειλεσκοφώνων β, π, φ
καὶ πρὸ τῶν ψ, σύμβις, συμπίτης, συμψής,
σύμφηρος, καὶ πρὸ τοῦ μ, ἐμμανής· γ) εἰς λ
πρὸ τοῦ λ, ἐλλείπω, συλλαμβάνω· δ) εἰς ρ πρὸ
τοῦ ρ, συρράπτω, συρρήγνυμι, ἔρρυθος, ἀλλ'
ἐν τῇ προθ. ἐν μένει ἀμετάβλητον καὶ πρὸ τοῦ ρ,

ἐνρυθμος· ε) εἰς σ πρὸ τοῦ σ, σύσσιτος, πάσσο-
φος, μόν. ἐν τῇ προθ. ἐν μένει πάντοτε πρὸ τοῦ
σ ἀμετάβλητον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς πάσσοφος κλπ.
πρὸ τῶν ζ, σδ, σκ, σμ, σπ, στ, σφ, σχ, ἰδ. ἐν τῇ
προθέσει σ ὦν, μόν. ἐν τῇ προθέσει ἐν οὐδέ-
ποτε ἐν τῇ δοτ. πλ. τῆς τρίτ. κλίτ. ἐπίσης ἀ-
ποβάλλεται ὡς καὶ ἐν τῇ ἐν. ὄν. διότι δυσκό-
λως ἠνεύχοντο οἱ Ἑλλήνες τὴν κατάληξιν νς,
καὶ σπάνιοι διὰ τοῦτο εἶνε οἱ τύποι· ὅσον ἑλμινς,
Τίρυνς, τὰ δὲ λατ. elements (tricens, Κλημῆς

τοῖς ἡγεῖον. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ λατ. λίθων ἀπείρου τὴν σύμπτωσην τοῦ νς· οἶον Ὁρτήσιοι, ἀκρίησιοι, Πάσσαρ, ἀντὶ Hortensius, acipenser, Pansa, ἂν καὶ ἐν τοῖς βηματικοῖς ὡς μάραναι κτλ. δὲν εἶναι σπάνιον· ζ') παρεντίθεται ἐν τῷ π. ἀορ. α. καθαρολήτων τινῶν βήμ. ὡς Ἰερώνην (Ἰερών), ἀμπύνθη (ἀναπνέω)· ἐν τοῖς βυρρολήταις ἐν τῷ π. ἀορ. α. μένει συνήθ. ἡ κλινὴ, ἐπλύνθη· ἀποβάλλεται δ' ἐν τῷ τούτων ἐν τῷ ἐνερ. α. παρκ. καὶ π. ἀορ. α. ταῦ τινῶν πάντοτε, τοῦ δὲ κρίνω, κλίνω, κτείνω, πλύνω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ. Ἐπίσης παρεντίθεται ἐν τοῖς εἰς ἀνω βήμασι, μανθάνω, λαγχάνω κτλ. καὶ ἐν τοῖς δάκνω, τέμνω, ὀπισκηνίζομαι, ἰκνέομαι, ἐν τοῖς εἰς με καὶ υμῖ, ὧν ἡ ρίζα λή- γει εἰς ἐν σύμφωνον δάκνυμι, κτείνω, δεικνύ- μι, ἐν τῷ ἄλλωμι ἀραοινοῦται τῷ λ καὶ ἐν τοῖς πηπλῆμι, πιμπρῆμι τῷ μ· η) οἱ λῖοις διπλα- σίζονται τὸ ν, ἀντιθέλλοντες τὸ προηγούμενον· μακρόν φωνῆεν, κτείνω, κτείνω, ἐγγείνω, γέν- νωτο· παρ' Ἰωσὶ τρέπεται εἰς α εἰς τὰς βήμ. καταλήγειται ντο, ντι, καὶ ἐν τέλει τῶν τύ- πων α αὐτὴ εἰν τοῦ ὕπερ. καὶ ἡν τοῦ πα- ρατ. οἶον ἐτίθεα ἀντὶ ἐτίθην καὶ ἐν τῇ ἐν. αἰτ. δεσπότεια ἀντὶ δεσπότην. Περὶ τοῦ ἑλεγκτικικοῦ καὶ τῶν ἐναλλαγῶν αὐτοῦ ὅρα γραμματικὴν. Νᾶα, ὡρ. αἰτ. πλ. τοῦ ναῦς ἑταίρ. Νᾶα· τὸ πορθύμιον παρὰ Ῥωμαῖοις Σουῖδ. Ναδαισατρῆς, λέγει ὁ Τριβαλλὸς ἐν Ἀριστ. β. 1615. Ναδαρζάνης, αὐ. δ' Περσ. ἄν. Διόδ. Ναδατατοῖ, οἱ καὶ Ναδατηνοί· ἔθνος τῶν Εὐ- ασιμῶν Ἀράβων, ἀπὸ Ναδάτου τινὸς Σιραβ. Ἡ χώρα Ναδατηνὴ Στ. Βυζ. Ναδατία Σιραβ. Νᾶδιανοί, οἱ εὐνοεῖντι Μαυριτίδι ἡμην Σιραβ. Νᾶδης, ἰδοί, δ' τύραννος Ἀλακδ. 200 Π. Χ. Πολύδ. Νᾶδλα, ἡ· μουσ. ἔρχομαι ὄργ. εἰτε κιάρα, [νάδλα· εἶδος ὄργάνου, Φώτ. σ. 285, γ']· οὗ νό- νάλα κωκυτάσιν, οὗ λύρα, φίλα· Σοφ. ἀπ. ἐν Πλούτ. ἡδ. σ. 391, ἱσοδχ. Νᾶδλας, δ. μετν. καὶ ναύλας· τῷ προηγ. μουσ. ὄργ. ὡς ἡ ναύλα Φιλημ. π. Ἀθην. 4, 175· παρ' ᾧ εὐρηται καὶ ἡ γεν. ναύλα, καὶ ὀνομάζ. ἐπιόρτοι τῶν Φοινίκων· ἐν Κλ. Ἀλ. ὄργανον τῶν Καππαδοκῶν· παρὰ Σιράδων, τὴν λέξιν βάρβαρον καλοῦντι, ἔχουσι τὰ χεῖρ. ναύδλας. Κεθ' Ἡσυχ. ναύδλας ὀνομάζετο καὶ ὁ παίζων τὸ ὄργανον. Νᾶδλον· ὄπκ. τοῦ ναύδλα, nobilium Ὁεῖδ. Νᾶδιστής, οὐ, δ' ὁ τὸ ὄργανον ναύδλας παί- ζων Εὐδωρ. π. Ἀθην. 4, 182. Νᾶδιστο· κτ' ὀπέυ, ἴω, δ' τῷ προηγ.· να- ἑλισσοκτυπᾷτε το χοροῖς· Μαν. 4, 185. Ναγᾶδεῖα· μία τῶν μικρῶν νήσων παρὰ τὴν ἐν Ἰνδῷ Ταπροβάνη Πτολ. Νάγαρ, ἡ· ἡ καὶ Διονυσόπολις ἐν Ἰνδῷ Πτολ. Νάγα (νάσσω)· πᾶν τὸ πυκνὸς ἐπιτασμέ- νον, οἶον λθίνων τεύχος· Ἰωσ. πολ. ἴ. 21, 7· τὸ πρὸ αὐτῶν πᾶν κύκλῳ νάγμα τοῖς ἀποσκέ- νουσι πλατὺς περίπατος· Ἡρ. 7, 38. Ναειδαμῶς, τοῖς ναυτιῶν τῷ οὐδαμῶς [ναῖδα- μῶς] Ἡσυχ. Ναιερα, ἡ (ναίω)· κἄτοιχος, οἰκαδόσποινα. Ναιερρα, αἰολ. ἡ 1) θέσπινα Ἡσυχ. 2) ὀρη-

ρήτριά τις τῆς Κλεοπάτρας=Κορ. Πλούτ. Ἀντ. 60. Νᾶεταῖρα, ἡ· ναίερα, οἰκαδόσποινα Ἡσυχ. Νᾶετήρ, ἥρος, δ'· ναίτης Δ. Παρ. 455. Νᾶετης, αὐ. δ (ναίω)· κάτοικος Σιμων. π. Δ. Λαίρ. 1, 90, θηλ. Ἀνθ. 6, 207, 10· «ναίται χώρας» Ἀθην. 8, 436, habitator, ἰσποία. Νᾶέτωρ, ορος, δ (νάω)· βίων, πολὺρρους Ἡ- συχ. fluxor. Ναθμός, δ'· νασμός (νάω), Ἡσυχ. ἔξηγι τὸ ναθμούς, διὰ τοῦ χοιράδες, σκόπελοι, καὶ διὰ τοῦ στήμονες, λοιπὸν ἐκ τοῦ νάσω. Ναθός· νομός τῆς Αἰγύπτου Ἡρ. 2, 165. Ναί, ἐπὶρ. καταφάσκον, βεβαίον ὅτι τι αὐτως ἐστὶν ἀληθές, τῷ ὄντι· «ναὶ μὴ τότε ἀκηπτρον» Ἰλ. α, 234· ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, ναὶ μὴ τὸ ψω- μί· «ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα κατὰ μοῖραν εἴ- πας», θ, 136· «ναὶ μὴ γὰρ ὄρκον» Πίνδ. Ν. 11, 24· «ναὶ λόγος κρατεῖ» Αἰσχ. Πέρ. 724· «ναί, ναί» συγν. π. Σοφ. Οἰ. Κ. 1743· «ναὶ μὴ Δία» Εὐρ. Κύκλ. 552· «ναὶ τὴν βοτρωδὴν Διονύσου χάριν», Βέκχ. 534 καὶ συχνά· «ναὶ πρὸς τὴν γονάτων» Ἀριστ. εἰρ. 1113. Οὕτω καὶ ἐν πεζῷ· «ναὶ μὴ τῷ σῶ» = ναὶ μὴ τὸν θεόν Ξεν. Ἀν. 6, 4, 34· καὶ «ναὶ τῷ σῶ» Ἀριστ. εἰρ. 214, Ξεν. Ἐλ. 4, 4, 10. Εἰς τὰς ἀποκρίσεις εἶνε κατα- φαικτικόν, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ· «ναὶ ἀληθὴ γε» Πλάτ. Θεαιτ. 193 καὶ συχνά, μετὰ τοῦ περιορι- στικοῦ γέ, ὅτε μόν. ἀσθενῶς· πως καὶ ἐν μέρει ἐπιθεταῖοι, ἐπομένους καὶ τοῦ ἀντιθ. ἀλλὰ· «ναὶ κατὰ σχολὴν γε ἴσως», σοφ. 226· «ναί, κλέων γ' ἔφασκον» Σοφ. Τρ. 425· «ναὶ στρατιωτικὰς γε, ἀλλ' οὐ χρηματιστικὰς» Πλάτ. πολ. 3, 415· ναί, ναί, ἀντιτίθεται τῷ οὐ οὐ, Κ. Δ. πρὸς· πρὸλ. νῆ καὶ μά. Ναίτα, ἡ· ὄν. πηγῆς παρὰ τῇ Τευδωνῇ ἐν Λι- κωνίᾳ Παιστ. 2, 25, 4, νὺν Νάγα. Ναγᾶός, 3· δ' ἀνέκων εἰς τὰς Ναγᾶδες Ἀνθ. Ναγ-αρχος, δ'· ἐπιστάτης ναοῦ, Δωδωνῆς ἱεγρ. Ναγᾶς, ἄδης, ἡ· 1) νόμη τῶν ποταμῶν ἡ τῶν ὁδῶν, συνήθ. πλ. αἱ Ναγᾶδες, ἰων. Νηγᾶδες, Εὐρ. καὶ μετν. π. καὶ πεζ. εἰτε δὲ Ναίε, ἰεός, πλ. Ναίδης Πίνδ. Εὐρ. Ξεν. 2) ὄν. ἐταίρος Ἀνθ. Νατδαμῶς· ναί, βεβαίως, πάντως· ἴδε ναί- δαμῶς. Νατῶν, τό· ὄπκ. τοῦ ναός Πολύδ. θ, 53, 1. Ναιετάω· 1) οἰκῶ (ναίω), διατρέφω, ἐπὶ ἀν- θρώπων· «Ἀρην ναιετόντα» Ἰλ. η, 9· Κρῖ· ἡ Ὀδ. ρ, 523· συνήθ. μετὰ προθ. ἐν, ἐπὶ, ὀπά. ἀμφ· «ἐν Ἠλίδι ναιετάσκει» Ἰλ. λ, 623· «ἐν νι ναιετάσκει» Ὀδ. ο, 384· «ἐπὶ χροῦ, ζ, 153, ὡς. Ἡσ. ἔρ. 564· «ὀπὸ χροῦ, οἰ. 621· «ἀρῶ» Ἀχέρωντι ναιετῶν» Πίνδ. Ν. 4, 85· «ὀπὸ Κυλ- λῶνας ὄρεος ναιετόντες», Ὀδ. δ, 78· μετὰ μετ' αἰτ· «Σίωκα, Ἀχαιοῖσιν, Λυκίην, Ἰθάκην Ἰλ. ε, 539 καὶ ἀλλ. Ἰδ. ι, 21· «δῶματα Ἡσ. θε. 316· «ἐν Αἰγίᾳ δῶματα ναιετῶν» Ἀνθ. παρ. 325· 2) ἐπὶ χωρῶν, πόλεων, οἰκίων καὶ νήσων = κτισθαι ἢ κατοικεῖσθαι· «νῆσοι πολλὰ καὶ ναιε- ούσαι» κτισταὶ Ὀδ. ι, 23· «οἶκον οὐ μὲλ' α ναί- ετόντα», δ, 98· «Ἰθάκῃ ἐπὶ ναιετόσῃ», π, 404· «πόλεις οὐ ναιετόσας» ἡ κατὰ Πόλλω ἐν συνηθείᾳ· «ἐν ναιετόσας» = καλῶς κατοικημέ- ναι, habito, incolat.

Ναίετης, ὁ· κάτοικος (ναίω), π. ναέτης Σιμων. π. Δ. Απερ. 6, 90· «Λίνδου ναέταν» Κλεόδουλ.

Ναίαι, π. ἑπὶ, ἀντὶ ναίει, προφέρει ὁ Σκύθης· Ἀριστ. Θεσμ. 1183.

Ναίως, α, ον, ὄν. ἀντὶ νήϊος καὶ παρὰ τραγ. «νάϊος στόλος» Αἰσχ. ἰκ. 2· «ναίωσιν ἐμβολαίς», Πέρσ. 271· «τέγνας» Σοφ. Αἴ. 350· «νάϊον πόρφυρα» Εὐρ. Ἰ. Α. 300· «όχημα», Ἰ. Τ. 410, navalis.

Ναῖτρον, τό· Ἰνδικόν ἔρωμα Θεόφρ. Ἰ. Φ. 9, 7, 3. Ναίς, ἰδος, ἡ (νάω)· 1) ἴδε Ναΐδες· 2) ὄν. ἡ-ταίρας Ἀθην.

Ναΐσκαριον, τό· ὕποκ. τοῦ ναίσκος Σχολ. Αἰσχ. 35, 8, pedicula, sacellum.

Ναΐσκος, ὁ· ὕποκ. τοῦ ναῦς Στρατ. 14, 637.

Ναΐτειρα, ἡ (ναίετης)· ἡ οἰκοδόμησις Παύλ.

Ναχί, ἑπὶ, βεβ. ἀντὶ τοῦ ναί· κατ' Ἀπολλ. Δύσκ. περὶ ἑπὶ, σ. 579, 5, ὁρῶς τονιζόμε. Ἐτ. Μ. σ. 315, 21, Σοφ. Οἰ. τ. 684, Φώτ. ὁμοίως σ. 285, 20 γρ. ναχί· χειρότ. δὲ Σουλδ. τ. 2, Σ. 602, ναχί.

Να(ω) (νάω)· ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, κατοικῶ, συνηθέστ. παρ' Ὁμ. καὶ Ἡσ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ μετὰ προθ. «ναίωσι κατὰ πόλιν» Ἰλ. 6, 130· «ἐν πόλει, ε, 543· «ἀμφὶ δὲ Σελλῶι σοὶ ναίωσι», π. 236· «ὀπὸ πλάκω, ζ, 396· «παρ' Ἠριάμω», ν, 176· «περὶ ὄρος, 6, 758· «παρὰ ποταμόν, 6, 522· «πέρην Εὐβοίης», 535· καὶ ἀπλῆ ὁστ. «Φρυγίῃ ναίωσι» Ἰλ. π. 719· «Ζεὺς αἰθέρι ναίων», δ, 106· οὕτω καὶ οἱ ἔπομ. π. «ἄχθαις ὀπὸ Ταυγέτου ναίοντες» Πινδ. Π. 1, 64· «πρὸς ἡλίου ναίοντες πηγάς» Αἰσχ. Πρ. 811 καὶ συνηθέστ. μόν. ἐν. καὶ παρτ. ὡς οἱ ἄλλοι τραγ. «τῇδ' ὁμοῦ ναίειν πόλιν» Σοφ. Οἰ. Κ. 953· «ἐπ' ἄκρων ὄρεων», Οἰ. τ. 1105· «ἐπὶ Ἐνὶ γῶνι» Εὐρ. Μῆδ. 436. Καὶ ἐπὶ χωρῶν, νήσων, πόλεων = κτισθαι, οἰκισθαι· «νήσων αἱ ναίωσι πέραν ἄλλος» Ἰλ. 6, 626· «ὦ Σαλαμίς· σὺ μὲν που ναίεις ἀλ(ι)πλάκτος εὐδαίμων» = κατωκισμένη ὑπάρχεις Σοφ. Αἰ. 597, ἀλλὰ ταῦτα σπάνια· 2) μετθ. α) κατοικῶ μετ' αὐτ. «οἱ δὲ τὴν πόλιν ναίων» Ἰλ. 6, 511· «ναίοντε Τροίην», γ, 74, συνηθέστ. (δοτ. μετὰ τῆς ἐν) «Ἰλῆ ἐν οἰκίᾳ ναίων» Ὀδ. η, 221. «Σάμῃ δ' ἐν οἰκίᾳ ναίειν», υ, 288· οὕτω «θεῶς δ' ἐν δώματι ναίειν, α, 51· «ὄρεων ναίωσι κάρηνα», ι, 113, Ἡσ. καὶ ἔπομ. π. «ἄχθαις ἐπὶ ναίεις» Ἀκράγαντος κολώναν· Πινδ. Π. 12, 3· «πόλιν, Ἰ. 5, 62 καὶ παρὰ τραγ. συνηθέστ. μόν. ἐν. καὶ παρτ. «στῆγας Αἰσχ. Πρ. 712· «χόδνα, ἔπτ. 713· «πάτραν, Περσ. 182· «δώματα, ἰκ. 949· «τόπους Σοφ. Οἰ. Κ. 64· «ὦ Βακχεὺ Θῆβαιν ναίων», Ἀντ. 1110, ἐν γέν. διάγειν εἰς χώραν τινά, διατρίβειν, Οἰ. Κ. 118· «ἐξήντη πόλιν» Εὐρ. Φοιν. 373· ἐκ τούτων συνηθέστ. παθ. «εὐ ναίόμενα πολυέθρα» (περὶ τοῦ ὀπὸ τῶν ἀρχαίων ἐνταῖθα συγκαταλεγμένου νέταται ἴδε νέτατος)· «τὴν ἀγχιτεύουσαν γὰρ Ἰονίῳ ναίεσθαι πόντον» Εὐρ. Τρω. 225· ε) οἰκίζειν, κατοικίζειν· «Ἀργεῖ τε καὶ Ζαθέφ. Πύλῳ ἐνάσσαν ἀλκάντας Ἰπράκλειος ἐχθροῦς» = τοὺς κατοικήσαν εἰς κτλ. Πινδ. Π. 5, 64· «οὕτω καὶ παθ. «πατὴρ ἐμὸς Ἀργεῖ νάσθη» = ὄκησεν, ἔγεινεν ἄποιος Ἰλ. 6,

119· κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ μεταναστών καὶ ἀποίκων· ὡς ἐννέσθη Ἀπολ. Ἰ. 3, 1181· καὶ νενασμένοι Δ. Περ. 264· δυσκολώτ. τὸ ἐν Ὀδ. δ, 174· «καὶ κέ οἱ Ἀργεῖ νάσσα πόλιν καὶ δώματ' ἐννέσθη», ὅπερ δὲν δύναται νῦν σημεῖν, ἤτολυν κτίσει αὐτῇ μίαν πόλιν εἰς Ἀργεῖ· διότι ἀκούου· θετ' ἐν στίχ. 176· «μίαν πόλιν ἐξαλαπάξαι»· ἀλλὰ = ἡθελον δώσει αὐτῇ μίαν πόλιν, ἵνα κατ' οἰκίῃ μετ' αὐτοῦ ἀνθρώπους του». Μέσ. «νάσσατο ἄγχι» Ἐλικωνος διζυρῇ ἐνὶ κόμῃ = κατωκίσθη, ὡκίσθη Ἡσ. 641· οὕτω καὶ ἀπονάσθαι· «ὅτε νάσσασθαι ἐμελλον γῆν» = οἰκεῖν Ἀπολ. Ἰ. 3, 747· 3) βῆω (πρὸλ. νάω, νέω)· «ναίον δ' ὁρῶ ἄγγεα» = τὰ ἀγγεῖα περιερέοντο, ἐπεπλήρωοντο Ὀδ. ι, 222 κατ' Ἀριστοτ. (κατ' ἄλλ. νᾶον), οὕτω Σχολ. «ὅς ἐναίεν ἐν ἄλμῃ» = ἐνέχετο Ἀρ. χαστρ. παρ' Ἀθην. 4, 136, habito, incolo.

Νάκη, ἡ· πᾶν δέρμα μαλλιάρων, ἰδ. αἰγός Ὀδ. 5, 530, καὶ προδότην Λυκ. 1310· πρὸλ. νάσσει κατὰ τὸν Μ. Ἐτ. νάκη = αἰγός δέρμα, κώδιον = προβάτειον δέρμα, pullis lanata.

Νάκω-δα(μῶν, σνος) ἴδ' ἔπομ. ἀλλὰ μετὰ κωμ. ὑπαίνυμυ τοῦ κακοδαίμονος Ἀθην. 8, 352.

Νάκω-δέψης, ὁ· ὁ ἐργαζόμενος τὰ δέρματα, βυρσοδέψης Ἰπποκρ. corgiatius.

Νάκω-χλίψ, ὁ, ἡ νακόλεψ (κλέπτω)· ὁ κλέπτῃς τῶν δερμάτων Θεογν. Κ. σ. 97, 30.

Νακόλια· πόλις Φρυγίας, κατ. Νακολεύς Στρατ. Νάκωλον, τό· ἀκάθαρτον Ἰσοχ. immundum.

Νά-κός = νωκόρος, νωκόρος, Δελφῶν ἐπιγρ.

Νάκος, τό· νάκη· «τὸ πάγχρουςαν νάκος κριοῦ» = τὸ χρυσοῦν δέρας Πινδ. Π. 4, 58, κατὰ τὸ βλάδην βλάτος, σκέπη σκέπος, naccos, pellis.

Νάκω-τάπης, ἡτος, ὁ, καὶ νακοτάπητον, τό· μαλιωτὸς τάπη· «λαδοῦσα μέτρα τοῦ ἐνδον τοῦτο χωρήματος ἡ γυνὴ ἐργάσατο καὶ ἀπέστειλε νακοτάπητας· Κ. Πορφ. Βασιλ. κ. 53-76.

Νάκω-τίλτιω· δέρμα, μαλλία τίλλω, μαδίω Ἀρχιπ. π. Πολυδ. 7, 28.

Νάκω-τίλτιος, οὐ, (νάκος, τίλλω) ὁ· τὸ δέρμα τίλλων Πολυδ. 7, 28· «νακοτίλται· οἱ κτείνοντες τὰ πρόβατα» Ἰσοχ.

Νάκω-τίλτιος, ὁ· ὁ ἐξ οὗ τὸ ἐρίον μαδίζεται, μαδισμένος· «νακοτίλτος, ὡς περὶ κωδάριον ἐφαινόμην» Κρατιν. π. Πολυδ. 7, 28.

Νάκω-τίλτιος, ὁ· γναφεύς, κναφεύς.

Νάκω-τίλτιος, 3· συμπεκνωμένος, συνεστραμένος, πεπιλωμένος, γναμπτὸς Πλουτ. Ἰ. Γραχχ. 7· ἐντ. τὰ νακτά = ὁ πῖλος, τὸ πῖλημα Ἡσ. νάκων = τὸ πεπιλωμένον, farsa, (βίξ. κνα, κνί, κνάω, κνίζω, κνάμπτω).

Νάκω-τίλτιος· ὕποκ. τοῦ νάκος Ἰσοχ. παρ' ὃ καὶ νάκωρον ἀπαντᾷ.

Νάκω-τίλτιος, ὡς Ἰλιόνη· πόλις Σικελίας, κατ. Νάκω-τίλτιος Στ. Βυζ.

Νάκω-τίλτιος, ὁ· ποτ. Ἀρκαδίας Πaus.

Νάμα, τό· τὸ βῆμα, βυστόν, δρόν, πηγή, δεῖμα Αἰσχ. Πρ. 808· «Κασταλίας Σοφ. Ἀντ. 1117· «Διρκῆς Εὐρ. Φοιν. 102· «ποτάμιον, Κικλ. 96· «ἐπὶ-κυρὸς, Μῆδ. 1187· καὶ ἐπὶ δακρύων· «δακρύων ῥήεσσα θερμὰ νάματα» Σοφ. Τρω. 915· «ῥῶσαν Εὐρ. Ἰ. μ. 625· «νάμα βάκχων» Ἀριστ. ἔκκλ. 14 καὶ μετγ. π. ὅλον νάμα βρομίον Ἀγακρ. 44, 14· καὶ ἐν πεζῷ, ὡς

ἄφθονα κρηνῶν καὶ ποταμῶν νάματα» Πλατ. Κριτ. 111, «τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα νάματα» = βροχί, νόμ. 8, 814' καί μετφ. «τὸ λόγων κάλλιστον καὶ ἄριστον πάντων ναμάτων», Τιμ. α. 75' «ἔξ ἀλλοτρίων ποθὲν ναμάτων διὰ τῆς ἀκοῆς πεπληρώσθαι», Φαίδρ. 235 καὶ μετγν. Λουκ. Πλουτ. συγχνᾶ, fluentum, scalarigo. Ναμάδης· ποτ. Ἰνδίας Πτολ. ὁ Ἀρρ. καλεῖ αὐτὸν Λαμνατον. Ναματάριον, τό· χειρόνιπτρον Δουκάγ. Ναμάττοις· τῷ ἐπαμ. εἰκ. Bergler εἰς Ἀλκιφρ. 3, 13. Ναματτίατος, 3' βέων, - βῶωρ· «μηδ' οὐδ' αὖτις ναματτίαων εἰρήσιν» Δισχίν. 2, 115' «τῷ ποταμῷ μὲν οὐκ ἀρθρομένη ναματτίασις δ' οὐδ' αὖτις εἰσι γὰρ κρηναί» Θεόδωρ. Ἰ. Φ. 4, 3. Ναματτίασις, 2' «πόμα δὲ ὕδωρ ναματτίασιον» Ψευδοδίου· γραπτ. ναματτίατον. Ναμάτιον, τό· ὄπακ. τοῦ νάμα· «ναμάτιον τι ψυχρὸν ὕδωρ προΐζμενον» Ἀθην. 3, 73, scalarigo. Ναματιώδης, 2' χώρα ἀφθονίαν πηγῶν καὶ πιδάκων ἔχουσα Ἀριστοτ. Ναμερτής, ναμέρταις, ὡρ. = νημερτής, νημέρταις (νῆ, ἀμερταίνω). Ναμερτής, οὐ· Λακεδαιμόνιος Πλουτ. Ναμνηταί, καὶ Ναμνηταί οἱ Ἰονάριον τῆς Λουγδοονικῆς Γαλλίας Στραβ. Νάνας, ὁ· υἱὸς Τευτάμου Δ. Ἀλ. Νανίς, ἰδὸς· θυγ. Κρείσιον Παρθν. Νανίσκος· κύρ. ὄν. Mionnet. Νάννα, νάννη, ἡ· νέννα· Ἡσυχ. Ναννάζω (νάννος)· παίζω, ληρῶ Ἡσυχ. ναννάζον, παιζόμενον, ludificor. Νάννακος· ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Φρυγίας Σουίδ. Ναννάριον, 1) τό· ὄπακ. τοῦ νάννος, τρυφερόν, καλὸν Ἡσυχ. 6) ἡ, ὄν. Ἑλληνίδος Μεν. Νανναρίς, ἰδὸς, ἡ· ἡ κίναδος Ἡσυχ. cinaeda. Νανναρίστῃς, οὐ, ὁ, (ἐκ τοῦ καὶ νῦν σωζόμενον νανναρίζω), Φωτ. «νανναρίζεται, γένος τι μέστων», ἴσως ἐξήμεινε τὰ ὅπρ τῆς νάννης (θείας) κακῶς τετραμμένα παιδία. Ναννίω, «ναννί, ἐπταται» Ἡσυχ. Νέννη, ἡ μητὴρ ἀδελφῆς Ἡσυχ. Ναννίον, τό· ὄπακ. τοῦ νάννος, κόρυμψις, γλωσσ. ὁ καὶ νιννίον, γλωσσ. ἡ νιννίον Βυζ. ὡς καὶ νῦν τὸ νιννί· παρ' Ἡσυχ. νύννιον. Ναννίσκος, ὁ· ὄπακ. τοῦ νάννος. Νάννος, ὁ, καὶ νάνος Ἀριστ. εἰρ. 769, ὅπερ ὁμοῦς ἐπείπε νὰ γράφ. νάνος· διότι τὸ α μακρόν· 1) ὁ πολλὰ μικρὸν σῶματος καὶ χαμηλοῦ ἀναστήματος ἄνθρωπος, μικρὸν παιδίον ἢ ζῶον, κοιν. κορυκλα κτλ. «νάννος λέγονται οἱ κολοῦναι τῶν ἀνθρώπων» Σχολ. ὁ Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 24 μεταχειρίζεται ὡς ἐπὶ 0. «νάννα εἰσι τὰ παιδία πάντα» 2) τυροπικτα, «ἄρτος πλακουντωδὴς διὰ τυροῦ καὶ ἐλαίου κατασκευαζόμενος» Ἀθην. 14, 646, panus. Νανοόδιον· ὄπακ. τοῦ νάνος, μικρὸν κυνίδιον Κλ. Ἀλεξ. Ναννο· φυγῆς, καὶ νανοφυγῆς, (φυγή), 2' ὁ ἔχων ἀνάστημα νάννου Ἀριστ. εἰρ. 769, pumilio. Νανο· ὁδ· γυν. Ἑλληνίς, ἰδίᾳ ἑρωμένη τις τοῦ Ἑρησιάναντος, ὡραία ἀλλήτρια Ἑρμῆα 37. Νανωδής, 2' ὁμοῖος νάννῳ· «τοῦ Ροδίων

καλοῦσθαι τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπειθεσθαι» Λουκ. π. διτ. ἰστ. σ. 23' ὁ Ἀριστοτ. λέγει· «οὐ τὸ ἔνα μὲν μέγα, τὸ δὲ φέρον τὸ βίρος καὶ πᾶσι μιν μικρόν» διὰ πάντα τὰ ζῷα τέλεια παρὰ τὸν ἄνθρωπον νανώδη, ζ. μορ. 4, 10.

Νάξανδρος, ἀντὶ Ἀνάξανδρος.

Νάξιον, τό· ὄρος· τὸ Θεογν. Καν.

Ναξία· πόλις Καρίας, κατ. Ναξίως καὶ Ναξιάτης Στ. Βυζ.

Ναξικλής, οὐς· κύρ. ὄν. Mionnet.

Νάξιος· υἱὸς Πολέμωνος, βασιλεὺς Καρῶν Διόδ.

Ναξιο-υργής, 2 (ἔργω)· ὁ ἐν Νάξῳ ἢ ἀπὸ Νάξιον ἐργασμένος· «κάνθαρος Ἀριστ. εἰρ. 113.

Ναξίτης, ὁ· α) Κυροίλος Ἀκρόποτου Ναξίτης· ὁ ὄν. δήμου ἑπιγρ.

Νάξος, ὁ· υἱὸς Ἐνδομῆωνος.

Νάξος, ἡ· 1) ἡ μεγαλειτέρα τῶν Κυκλάδων νήσων πρὶν Αἰῶ καλουμένη· παρὰ Βυζ. Ναξία, καὶ νῦν Ἀξιά, κατ. Νάξιος Θουκ. ἐπὶ 0. Νάξιος, α, ὄν· «Ναξία ἀκόνα» Πίνδ. Ἰ. 6, (5), 197' «Ναξία λίθος ἡ Ναξία πέτρα» Δοσιπ. «Ναξιακά, ὦν, τέ» = σύγγραμμα περὶ Νάξου Παρθν. 9, 19' 2) πόλις τῆς Σικελίας, ἀπαικία Χαλκιδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ, ἐξ οὗ ἡ Χαλκιδικὴ Θουκ. κατ. Νάξιος Θουκ. 3) πόλις τῆς Κρήτης ἀπ' ἧς ἔλαβεν ἡ «ναξία ἀκόνη» τὸ ὄνομα, ὁ ὄν καὶ Κρητικὴ ἀκόνη Στ. Βυζ.

Ναο-δομία, ἡ· οἰκοδόμησις ἱεροῦ Νικ.

Ναοπαλος· υἱὸς Κόδρου Πλουτ.

Ναο-ποιέω· οἰκοδομῶ ναόν, μετγν.

Ναο-ποιζαν, τό· τὸ κτείνει ναόν· Διελφῶν ἐπιγρ.

Ναο-ποιός, 3' ὁ εἰς τὸ κτίσασθαι ναοῦ ἀνήκων· νόμος, Λεωκιδίας, ἐπιγρ.

Ναο-ποιός, ὁ· ὁ κτείνων ναόν Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 14 καὶ μετγν.

Ναο-πόλος, ἰων. νηοπόλος (πολίω) ὁ ἢ ἐν τῷ ναῷ διακων καὶ ἐν αὐτῷ διακλούμενος, νεωκόρος Ἡσ. θε. 991, aedituus.

Ναός, ἰων. νηός, ἀττ. νείος (ναῖω, κυρ. πᾶσα κατοικία) ὁ· κατοικία θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς· «ἐπὶ τοῖς ναοῖς ἐπὶ τῇ γῇ» Ἰλ. α, 39' «ἐπὶ ἐνὶ πύλῳ νηῶ», 6, 549' «ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτίετο», ε, 446, καὶ συνηθιστ. «πύθων ναόν καταβάντα» Πίνδ. Π. 4, 55' «θεῖον ναοῖτον», Ὁ. 13, 21 καὶ συχνά· «ναοὺς ἐκείνῳ βασιλεύοντι» Σοφ. Οἱ. τ. 912' «ἀμφικίονας ναοὺς πυρῶσιν ἤλθεν», Ἀντ. 286' «βωμοῦς καὶ ναοὺς» Πλατ. νόμ. 5, 738, Ἐν. Ἀν. 6, 3, 9 καὶ ἄλλ. παρ' ἀττ. ἀντὶ νεός· ἰδίᾳ δὲ καὶ ὁ ἱερωτικὸς τοῦ ναοῦ χώρος Ἡρ. 1, 183, Θουκ. μόν. νεός· οὐδέποτε δ' ὁ Εὐρυπίδης καὶ Σοφοκλῆς νεός· ὁ Ἐν. καὶ Πλατ. ναὸς καὶ νεός· καὶ τὸ μέρος ἐνθα καίται τὸ ἔγαλμα, ἄλλως δὲ σηκός Ἡρ. 6, 19, λοιπὸν μέρος τοῦ ἱεροῦ, σχεδὸν ταυτοσημ. Νεὸς ἀντὶ ναός· ἐπὶ 0. Διός, Δωδώνης ἐπιγρ.

Ναο-υργή· οἰκοδόμῳ ναόν, ἐκκλ.

Ναο-φόρος, ὄν, (φέρω) 2' ὁ φέρων, βαστάζων τὸν ναόν, κατὰ τὰ Θεοφόρος, Χριστοφόρος Ἰγν. ἐπιστ. 11, σ. 242.

Ναο-φύλαξ, ἄκος, ὁ· 1) ὁ φυλάττων τὸν ναόν Ἐρμ. Ἰ. Τ. 1284' 2) ὁ φύλαξ, ὁ κυβερνήτης τοῦ πλοῦς Σοφ. ἀποσπ. 161.

Νάπατος, 2 (νάπη) ὁ ἔχων κοιλάδας ἢ θρυμώδεις χαράδρας, ὁ κατοικῶν ἐν αὐταῖς. "Ισοθμοῦ ναπαῖαι πλάκαες Εὐρ. "Πρ. μ. 958. "ναπαῖαις ἐν Κιβιριῶνος πτωγαῖς Σοφ. Οἶ. τ. 1026. αἱ ναπαῖαι = αἱ νόμφαι, αἱ κατοικοῦσαι εἰς τὰ δάση Κολοῦμ.

Νάπαρις ποταμός ἐν Σκυθία "Πρ.

Νάπειον, τό· νάπυ Νικ. ἀλ. 430.

Νάπη, ἡ δασώδης κοιλίς, ὄρους κοίλωμα, ἄλλως βήσσα, ἐν γέν. ὄρεινόν δάσος, δασώδης ὄρος. "ἐκ τ' ἔφανεον πᾶσαι σκοπταὶ καὶ πρῶανες ἄκροι καὶ νάπαι· "Ιλ. θ. 558. "ἐν κοίλῃ λείοντος νάπας Πίνδ. "Ι. 3, 12. "κεκρυμμένη νάπη Σοφ. Οἶ. τ. 1398. "διὰ χειμάρρου νάπης ἐπήδων Εὐρ. Βακχ. 1091. "Ἰδαίαν ἐς νάπαν", "Ἀνδρ. 274. "ἐκ Μουσαίων κήπων τινῶν καὶ ναπῶν Πλάτ. "Ἴων 534. "εἰς τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι νάπας ὄσαι κοίλαι, νόμ. 6, 761, Ξεν. "Ἀν. 4, 5, 15, ὅς καὶ τὸν σχημ. νάπος ἔχει, saltus.

Ναπητίνος κόλπος, "ἔστι δὲ αὐτός ὁ ἰσθμὸς ἐκατὸν καὶ ἐξήκοντα στάδιοι μετὰ τὸν δούτον κόλπον τοῦ τε Ἰππωνιάτου, ὃν "Ἀντίλοχος Ναπητίνον εἶρηκε, καὶ τοῦ Σκυλλητικοῦ Στραβ. 6, σ. 255.

Νάπις κόρη Σκυθίας, κάτ. Ναπάτης, ἡ Ναπίτης καὶ Ναπίται Στ. Βυζ.

Νάποιαι, οἱ νεοποταῖαι, Κω ἐπιγρ.

Νάπος, τό· νάπη, "Ἰσθμίων ἀν. νάπος Πίνδ. "Ι. 7, 63. "κατ' ἄκρον Οἰτατον νάπος Σοφ. Τρ. 436. ἀλλά, Οἶ. Κ. 155 = τὸ ἄλσος τῶν Εὐμενίδων, ἐν Αἰ. 876, πεδῖον - ὀλοκόμον Εὐρ. "Ἀνδρ. 283. - ποιητόν, Βακχ. 1046 καὶ μεγν. π. "Ἐν πεζῶ· "ἐπὶ νάπει ἀδιαδάτω ἐγίγονοντο Σεν. "Ἐλ. 5, 4, 44.

Ναπτάλιος, ἡ νάφθα, μεγν.

Νάπυ, υἱος, τό, ἀττ. ἀντὶ σίναπι Φρύν. ἔκλ. σ. 288, ὅτε νάπυ· "νάπυ ἐπιχειρομένης Αἰσκ. ὄν. 47, "Ἀλεξ. π. "Ἀθην. 4, 170. "καρδάμου, νάπυος Θεοφρ. "Ι. Φ. 1, 19. [Ἦν πολὺ μεγν. τὸ α εἶνε βραχύ]

Ναπώδης, 2· πλήρης κοιλιάδων καὶ χαράδρων Εὐστ. "Ιλ. σ. 277, saltuosus

Νάρ, ὁ· ποτ. "Ἰταλίας Στραβ.

Ναράγα· πόλις τῆς "Ἀφρικῆς Πολύδ.

Ναρτιάς, ὁ· Καρχηδόνας Πολύδ.

Ναρδών, ὄνος, ὁ· ποτ. καὶ πόλις Γαλλίας Πολύδ. κλπ. ἡ χώρα Ναρδωνησία, Μαρκιαν. π. Στ. Βυζ. Ναρδωνίτις, ἰδος, Ν. Μήνη Στραβ. 4, σ. 178, κάτ. Ναρδωνίτης.

Ναρδ-εργάτης· κατασκευάζων νάρδον Ψέλλ.

Ναρδίζω· εἶμαι ὅμοιος τῇ νάρδι.

Ναρδίνος, 2· ὁ ἐκ νάρδου "νάρδινον κολλούριον ἔλαιον, μύρον "Ἀθην. 10, 439, Πολύδ. 31, 4, 2, "Ἀλ. Τρ. 2, 47.

Νάρδιον, τό, "καὶ ἐμβάλλεται παρὰ τοῦ πρωτοπαπᾶ τὸ μύρον εἰς τὸ ἀγγεῖον, ἐνθα ἐνὶ τὸ νάρδιον Εὐχολ. σ. 638. "ἀγγεῖον, ὅπερ οὐχ ἀγιάζεται, ἀλλὰ τηρεῖται εἰς ἱατρικὴν χρεῖαν.

Ναρδίτης, ὁ· ὁ νάρδω ὅμοιος, - οἶνος = νάρδω κατασκευασμένος, λαμβάνων τὴν δρμὴν τῆς νάρδου· οἶνος διὰ Συριακῆς νάρδου καὶ Κελτικῆς Διοσκ. 5, 67.

Ναρδίτις, ἰδος· ὅγλ. τοῦ προηγ. ἰδίατ. εἶδος νάρδου, μεγν.

Ναρδο-λίτης, 2· ὁ μετὰ νάρδινον ἔλαιον λεπιμένος - ναρδολίτις πλοκάμους Μυρμ. "Ἀνθ. 6, 254, 4.

Νάρδον, τό· νάρδος· "νάρδον Βαβυλωνιακόν, ὡς "Ἀλεξίς καὶ Διγύπτιον τὸ μέλαν Πολύδ. 6, 104.

Νάρδον, ἡ· φυτόν, ἐκ τοῦ σταχυοειδοῦς ἄνθος τοῦ ὁποῖο κατασκευάζεται τὸ εὐώδες ναρδῆλαιον Διοσκ. Θεοφρ. "Ι. Φ. 9, 7, 2. ἐκ τοῦ σχήματος ἐκαλεῖτο τὸ ἄνθος νάρδου στάχους, ἡ ναρδόσταχυς, σtica nardi. "Ψαν πολλά εἶδη αὐτῆς τὴν γνησίαν περιγράφει ὁ Διοσκ. 1, 6. nardus Lin. naei Κελτικὴ νάρδος εἶνε ἡ Valeriana Gallica Liu. Valeriana tuberosa Lin. Καὶ αὐτὸ τὸ τῆς νάρδου ἔλαιον· "νάρδος ὅπῃ γλαυκῆς κλειομένη δάλου· "Ἀντιφ. 6 (6, 250), nardus.

Ναρδο-ραδό-πνους, 2· ὁ ἐκ νάρδου καὶ ρόδου πνέων, εὐωδιάζων· - ἔαρ Ἀεοντ. μαγ. ποιήμ.

Ναρδό-σταχυς, υἱος, ἡ· τὸ σταχυοειδὲς ἄνθος τῆς νάρδου Σχολ. Νικ. 0ηρ. 605.

Ναρδο-φόρος, 2· ὁ νάρδον φέρων Διοσκ. 2, 10.

Ναρέω· ἴδε νάρω.

Ναρθάκιον, τό· 1) ὄρος Φθιώτιδος Ξεν. 2) πόλις Θεσσαλίας παρὰ τὴν Φάρσαλον Πλούτ.

Ναρθηκία, ἡ· χαμηλὸν τὸ εἶδος τοῦ φυτοῦ νάρθηκος Θεοφρ. "Ι. Φ. 6, 1, 4.

Ναρθηκία· κτυπὸς μὲ νάρθηκα· "ναρθηκίων· τες νάρθηκι πλησσόντες· "Πούχ.

Ναρθηκίζω· τὸ κάταγμα τοῦ ὁποῦ τοῦ ποδὸς μετὰ τῶν ἐπιτιθεμένων τεμαχίων τοῦ νάρθηκος περιδένει, μεγν. ἱατρ. καλᾶμωι πληττεῖν, νάρθηκι ἐπιδένει τὸ σφυρόν· "τὸν νάρθηκα τῶν ἱατρῶν τὸν ναρθηκίζοντα τὸ σφυρόν Σχολ. "Ἀριστ. "Ἀλ. 1176. "τὰ ναρθηκίζόμενα κατὰ γματα· "Ὀρεῖδ. σ. 83.

Ναρθήκινος, ὁ· ὁ ἐκ νάρθηκος παποιημένος· "συμβάλλει δὲ καὶ τὰ ναρθήκινα τῶν ὀργάνων τῆς φωνῆς ἔχειν ἀπαλωτέρας· "Ἀριστοτ. περὶ ἀκρ. σ. 803, 41.

Ναρθηκίον, τό· ὄνομα τοῦ νάρθηκος Διοσκ.

Ναρθηκίς, ἰδος, ἡ· νηοῖδιον ἐγγὺς Σάμου, κάτ. Ναρθηκούσιος ἡ Ναρθηκουσάτος Στ. Βυζ.

Ναρθηκισμός, ὁ· 1) τὸ περιδένει ἄγμα ὁποῦ ποδὸς μετὰ νάρθηκος Γαλην. κλπ. μεγν. ἱατρ.

2) τὸ πληττεῖν τῷ καλᾶμωι νάρθηκος, μεγν.

Ναρθήκισμα, ατος, τό· τὸ ῥάδδοις συγκαλῶ· πτεῖν· "εὐθὺν δὲ ἦσαν, ἵνα μὴ περικλασθῇ τῇ βάρει ἡ σύνθεσις τῶν ἑξῶν· μένει γάρ καὶ εἰς τὸ ναρθηκίσματος καὶ τῆς προσηλώσεως· "Ἀπολ. πολιορκ. σ. 25.

Ναρθηκο-εἰδής, 2· τῷ νάρθηκι ὅμοιος Διοσκ. 3, 95, ferulaceus.

Ναρθηκο-πλήρωτος, 2· ὁ τὸν νάρθηκα πληρῶν, σπινθήρ, ὃν ἔφερε καίόμενον ὁ Προμηθεὺς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν μυελὸν τοῦ νάρθηκος, καὶ ὅστις ἐχρημάτισεν ἡ πρώτη πηγὴ τοῦ πυρὸς ἐπὶ τῆς γῆς, "ναρθηκοπλήρωτον πυρὸς πηγὴν Διοσκ. Πρ. 109.

Ναρθηκο-φανής, 2· ὡς νάρθηκ· φαίνόμενος· "Ὀρεῖδ.

Ναρθηκο-φορέω· φέρω νάρθηκα "Ὀλυμπιόδ. Ναρθηκο-φόρος, 2· ὁ φέρων ῥάδδον νάρθηκος ὡς οἱ Βακχευταί· "θυρσοφόρος, εἰδ. παροιμ. "πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, Βακχοὶ δὲ γὰρ παῖδες· "δὲν εἶνε πραγματικῶς ὅλοι ἐνθουσιασμένοι, δ-

δοι φαίνονται τοιοῦτοι, κοιν. ὅσοι φοροῦσι μακρὴν μάξιραν δὲν εἶνε ὅλοι μάξιροι· ἐπὶ τῶν ψυχῇ δόξαν ἔχοντων Πλάτ. Φαίδ. σ. 69, Ξεν. Ναρθηκώδης, 2· ναρθηκοειδής, μτγν.
 Νάρθηξ, ης, ὁ· 1) πρὸν ὑψηλὸν καὶ κορυμβώδες, τοῦ ὁποῦ οὗ καυλὸς (κάλαμος) γίμει γονάτων καὶ ἐντεριώνων· ἔσθωεν (κόμβωεν καὶ ψίχας κοιν.), ἐν ᾧ ὁ Προμηθεὺς ἔφερε τὸν σπινθῆρα ἐξ οὐρανοῦ εἰς τὴν γῆν· διότι εἰς τὴν ἐντεριώνην αὐτοῦ ἔη τὸ πῦρ ὡς εἰς τὴν Ἰσκαν· Πρ. ἱρ. 52, θε. 597· τὸν κάλαμον κυρίως ἔφερον οἱ Βακχυνταὶ ὡς βάδυντες ἐν ταῖς ἐορταῖς τοῦ Διονύσου Εὐρ. Βακχ. 147, 251, καὶ ἄλλ. ὅθ. «νάρθηκας ἐς ἱεροῦς», Ἐλ. 1377, καὶ ἄς οἱ μὲν παιδαγωγοὶ μετεχειρίζοντο, ὅπως παιδεύωσι τοὺς παίδας Ξεν. Κυρ. 2, 3, 20, οἱ δὲ χειρουργοὶ, ἵνα δένωσι τὰ καταγούτα ὅστ' ἴδω ναρθηκίζω· 2) πυξίς, κιβώτιον ἐν ᾧ φυλάττονται μύρα, ἱατρικὰ κλπ. Λουκ. πρὸς ἀπ. 29. Οὕτως ἀνομάζον οἱ ἱατροὶ καὶ τὰ βιβλία, ἐν αἷς ἔχον γραμμένα τὰ ἱατρικὰ, νάρθηκας τοιοῦτον πολεῖται νάρθηκα (κιβώτιον) εὗρον ὁ Ἀλέξανδρος μεταξὺ τῶν λαφύρων ἐν Περσίᾳ, ἐν ᾧ καθέκει τὴν Ἀριστοτέλους ἐκδοσιν τοῦ Ὁμήρου, τὴν ἔκει ἐκ τοῦ νάρθηκος ἐκδοσιν κληθεῖσαν Πλούτ. Ἀλέξ. 8.
 Νάρκα, μεταπλαστ. αἰτ. ἐν. τοῦ νάρκη, ἀντι νάρκην Ὀππ. κυν. 3, 55.
 Νάρκατος, ὁ· ἐπὶ τοῦ Βάκχου καὶ Ναρκαία ἡ ἐπὶ τοῦ Ἀθηνᾶς Πaus. 5, 16, 7.
 Νάρκαφθον, τό, καὶ νάρκαφθον· ἰδικός τις εὐδωδὸς φλοιός, χρήσιμος εἰς ἄρωμα καὶ κάπνισμα· «νάρκαφθον, οἱ δὲ νάρκαφθον, καὶ τοῦτο ἔκ τῆς ἰδικῆς κομιζέσθαι». Ἔστι δὲ φλοιώδης, σακαμίνου λεπίσματι ἑοικὸς, θυμιάμενον διὰ τὴν εὐωδίαν καὶ μινύμενον τοῖς σκευαστοῖς θυμιάμασιν, ὡς ἐλὼν καὶ μήτερον ἐστεγνωμένην ὀσπυμασθῆναι· Διοσκ. 1, 22· γὰρ ὁμαίνον τῇ λάκαφθον καὶ νάρτη, narcarthum.
 Νάρκῳ, ὁ, (νάρκη), μὲλ. ναρκήσω· εἶμαι εἰς νάρκην, γίνωμαι ναρκώδης, ἀναισθητός, παράλυτος· «νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ» = τὸ χεῖρ γίνεσθαι ἀκίνητον, ξηρόν, ὅθεν ἐκδόησαν τὰ νεύρα εἰς τὸν καρπὸν Ἰλ. 9, 328· «νάρκῳ ποιεῖ» Πλάτ. Μεν. 80· «ἐγὼγε καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα ναρκῳ», αὐτόθι· ἐπὶ τοῦ ἰχθύος νάρκης· «νάρκῳ καὶ ἀκίνητίζεν ποιεῖ» Ἀθην. 7, 314· ἐπὶ ψυχῆς, φρίκης κτλ. «ἤττομένον τῷ θερμῷ τὸ πηγνυνοῦσθαι καὶ νάρκῳ ἐπιγίγνεται» Πλούτ. περὶ πρώτης μορφῆς ψυχῆς, 6, torpesco, torpescio.
 Νάρκη, ἡ (ἴδε καὶ νάρκα)· ἰχθύς τις, ὃν ἄμα νάρκην ἢ μωρηγχιζεῖ, αἰκωδιάζει τὸ χεῖρ τὸν· ἔκ τούτου καὶ μουδιόστρα (αἰκωδιόστρα) κοινῶς λέγεται· «δοκεῖ μοι ὁμοιότατος εἶναι τῷ τῇ πλατείᾳ νάρκῃ τῇ θαλάττῃ» Πλάτ. Μεν. 80, Ἀθην. 7, 314· «νέκρωσις, παραλύσις μὲλους τινὸς τοῦ σώματος ἐξαιρέτως ὑπὸ ἀποπλητίας, λειποθυμίας, θανάτου, πόθου ἢ ἄλλου τινὸς τοιοῦτου»· «τί ποθ' ὥσπερ νάρκη μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχέεται» Ἀριστ. σφ. 713· «ὅπερ ἄλλυθεν τί μου νάρκα τις ὅλον τὸ δέρμα», (ἀντι νάρκη) Μεναν. π. Ἀθην. 7, 314· καὶ παρὰ μτγν. νάρκωσις ἐκ ψύχους, μετὰ τοῦ θερμασθῆναι· «τῆς δὲ νάρκης ἵασι δόηται τὴν δύναμιν αὐ-

μόνον τοῦς θιγόντας αὐτῆς ἐκπηγνύουσαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς σαγίνης βαρύτητα ναρκώδη ταῖς χερσὶ τῶν ἀντελαμδανομένων ἱμποιούσαν· Πλούτ. ἡθ. 978, torpido.

Νάρκημα, τό· νέκρωσις, ἀναισθησία, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς νάρκης Γαλην.

Νάρκησις, ἡ· τὸ ναρκᾶν, ἀναισθηθῆναι· «φάρμακα μετριώτερα μὲν εἰς τὴν ἐν τῇ παρασκευῇ νάρκῃσι» Γαλην. torpescitio.

Ναρκίον, τό· ἀσκὸν Ἰσούχ.

Ναρκίσσινος, 2· ὁ ἐκ ναρκίσσου· - ἔλαιον Διοσκ. 1, 63.

Ναρκισσίτης, ὁ· ὁμοῖος ναρκίσσιν· - λίθος· «ἐλ μὲν ἐπ' αὐτὸς πέτρας, αἰφύουσιν ἀφειγγὰ ναρκισίτην» Δ. Περ. 1031.

Νάρκισσος, ὁ· τὰ ἀνθὴ τοῦ ναρκίσσου, ἄνθη διαφόρων εἰδῶν ἦσαν· «ὁ καλλίστορος νάρκισος» Σοφ. Οἶ. Κ. 689, ἦν τὸ ποθητὸν ἄνθος τῆς Δημητρός καὶ Περσεφόνης· σπαν. ἡ νάρκισσος Θεόφρ. 1, 133· ἐκ τοῦ ναρκάω Πλούτ. συμκ. 3, 1, ὡς ἀμβλύνον τὰ νεύρα καὶ βαρύνοντας ἱμποιῶν ναρκώδεις· «νάρκισσος»· ἔνιοι καὶ τοῦτο, ὡς παρὰ τὸ κρίνον, λείριον ἐκάλεσαν· Διοσκ. 4, 161, narcissus.

Ναρκῳ· κάμναι τινὰ ναρκώδη, ἀναισθηθῆναι, νοθεῖν· «ναρκῳντα τὴν αἰσθητικὴν δύναμιν» Ἀλέξ. Ἀφρ. «ἀσύνην ναρκῳν» Ἰπποκρ. σ. 427· ναρκῳσαι, εἰς νάρκην ἀγαγεῖν· Ἰσούχ. torpescio.

Ναρκώδης, 2 (εἰδός)· ναρκωμένος, ἀμβλός, νωθρός· «οἱ ἀπεσκληρωμένοι καὶ ἀναισθητοῦντες» Ἐρωτιαν. εἰς Ἰπποκρ. ἐπὶ ναρκωδῶς, ἰων. ναρκωδῶς Ἰπποκρ. σ. 77, torpidus, stupidus.

Νάρκωσις, ἡ· νάρκη, χαννότης, ἀναισθησία, νωθρότης Ἰπποκρ. καὶ μτγν. ἱατρ. torpescitio.

Ναρκωτικός, ὁ· ὁ προξενῶν νάρκην Γαλην.

Νάρμαλις· πόλις Πισιδίας, κατ. Ναρμαλῆς Στ. Βυζ.

Νάρναξ· κιβωτός καθ' Ἰσούχ. ἡ καὶ λάρναξ λέγεται ἴδε ναρκίον.

Ναρνία· πόλις Σαυνιτῶν, κατ. Ναρνιάτης Στ. Βυζ.

Νάρος, 3 (νάρω)· ρευστός, ῥῖνω· - δίκην Ἀισχ. ἀποστ. 426· «πρὸς νάρᾳ δὴ κρηναὶ χυροῦνται πατὰ» Σοφ. ἀποστ. 580· ἐν νηρὸς, κατὰ Φρυν. σ. 32, ὅστις ψίγει· «νηρὸν ὅσῳ» ἀντι πρόσῳτον, τὸ νηρὸς = νηρὸς· «παλαιὸν ἢ νηρὸν κτίνας» Ξενοκρ. ὅθρ. 20, 57· «νερὸν τὸ ὕδρην» Βτ. Μ. (ἔδηνον ἂν ἔκ βίβ. να ἡ ναυ), udus, humidus.

Ναρσης, ὁ· ὁν. κύρ. Προκῆπ.

Νάρταλος, ὁ· πεπλεγμένον τὴν ἀγγαίαν Σουλ.

Ἀριστ. σφ. 772, ἐνθ' ὅμως ὁν. κάρταλος· καίτοι, Νάρτη, ἡ ἰνδικὸν ἄρωμα Θεόφρ. 1, Φ. 9, 7, 3.

Ναρυκός, ἀθλητὴς ἐκ Φιγαλίας Πaus. (—)· Νάρυξ, ὅσος, ἡ· πόλις τῶν Ἀκουνητίων Λοκρῶν, ἔτι Νάρυκος καὶ Ναρύκιον Λυκίων 1148, πατρὶς Ἀλάντος τοῦ Οἰλλῶς, παρὰ τὸν Ὀπιδόντιον κόλπον, κατ. Ναρύκιος, Ναρυκία. Λέγεται καὶ Ναρύκη καὶ Ναρυκαίος.

Νάρφη, ἡ· σκευαστὸς ἄρτος Πaus.

Νάρω καὶ νάρᾳ· κρύπτω, ζητῶ, νάρειν, κρύπτειν, (κρυφαίνειν) ἀμύγασθαι Ἰσούχ.

Νάρων, ὁ· ποτ. γινώσκων τοὺς ἄλλυρούς καὶ λιθουρούς Στραβ. Νικ. θηρ. γεν. Νάρανος.

Νας, ὅσος, ἀντι ναός.

Νασάμων, ὁ· ὁ τοῦ Ἀμφιθέμιδος καὶ τῆς

Τριτωνίδος, ὁ ἀρχηγέτης τῶν Ναταμῶνων Ἰλ. πολ. Ἰ. 4, 1496, 500.
 Νάταμῶνες, ὡν, οἱ ἄνθρωποι ἐν Λιβύῃ Ἡρ.
 Νάσιχα, ἡ πόλις Ἰνδίας Πτολ.
 Νάσιον, τό πόλις ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλιτία Πτολ.
 Νάσκοι, λαὸς τῆς Εὐρώπ. Σαρματίας Πτολ.
 Νάσκορ, πόλις τῆς Εὐδ. Ἀραβίας Πτολ.
 Νάσκαφθον, τό νάρκαφθον Διοσκ.
 Νασμός, ὁ ἡ ῥοή, πηγὴ, ῥοὴς *τί κρηναίων νασμῶν ἔρασαι; Εὐρ. Ἰππ. 225, 653 *νασμῶ μελαναυγεί, Εὐκ. 154 *ῥεῦμα, ἀπόρροια *Πούχ.
 Νασμῶδης, 2° νασμῶδης, γεμᾶτος ἀπὸ πηγᾶς, νερὰ Πούχ. διγυρῶς.
 Νάσος, ὄν. ἀντὶ νήσου.
 Νάσος, τόπος ἐν τῇ βόρ. Ἀρκαδίᾳ Πaus.
 Νάσσα, νάσθην, ἐπ. ἀορ. ἐνερ. καὶ παθ. τοῦ ναίου.
 Νάσουνα, τόπος ἐν τῇ Ἀσιατ. Σαρματίας Πτολ.
 Νάσω, ἀττ. νάτω, μελ. νάω, π. παρκ. νένομαι, ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξαι Ὁδ. φ. 122 Ὀλίβι, ὁμαλίζω, ζουλίξω τι, πατὴρ στερεά, καταπάτω, ζυμώνω, ἐπισπρέω, πληρῶ *ἐναττον οἱ παῖδες εἰς τὰς σπυρίδας Ἀθην. 4, 130 τινοὶ, *κλιναὶ τε σισυρών καὶ θαπέδων νενασμέναι Ἀριστ. Λυσ. 840 *παρὰ μετὴν νάξαι Νικ. Θηρ. 952 *νένασμαι κέρμασιν Ἀλκίφρ. 3, 47 *ἐπινάξαι ἐπιπακτώσαι Πούχ. ἐντ. τὸ ναστός = στερεῶς τεθλιμμένος, γεμᾶτος, πυκνός *ἐτι ἐπεπλήρωτο κατὰ Σουῖδ. *καὶ πάσα οἰκία ὀπλιτῶν νέναστο, τὰ τέγη δ' ἦν τῶν μαινομένων καταπλεῖα Ἰωσ. Ἰ. π. 1, 17, 6.
 Νάσων, ὄν. κύρ. Ἐτ. Μ.
 Νάστας, πωθαγόρειός τις Ἰαμβλ.
 Ναυήρ, ὁ τῷ ἐπομ. Ζων. σ. 1384.
 Νίστης, ὡν, ὁ 1) οἰκητὴς Πούχ. Ἐτ. Μ. μετανάστης 2) κύρ. ὄν. οὗτος Νορίωνος, ἡγεμὼν Καρῶν Ἰλ. δωρ. Νάστας, Πωθαγόρειός τις Ἰαμβλ. habitator.
 Ναστικός, ὁ ὕποκ. τοῦ ναστός, μικρὸς πλακοῦς, πολύφυρος *ἀμυτίσκων καὶ ναστίσκων πολυτῶρων Φερειρ. π. Ἀθην. 6, 269.
 Ναστο-κόπος, ὁ ὁ κόπων ἢ ἐσθίων πλακοῦντα Πλατ. κωμ. ἐν Πολυδ. 6, 75.
 Ναστός, 3 (β. ἐπὶ τοῦ νάσω) 1) στερεῶς πεφυρμένος, γεμισμένος, πυκνός, πεπηγώς, μεστός, ὅχι κούφιός *ναστός, πλήρης, πυκνός, μὴ ἔχων ὑπόκωφόν τι Πούχ. *τὸ ἄρξεν ναστόν ἐστι, τὸ δὲ θηλυ ἀρσέν καὶ γυνὴν Ἰπποκρ. σ. 273, 34 *ν. κάλαμος Διοσκ. 1, 114 *πύργος Ἰωσ. κόσμος Φιλ. *πύλις ναστὴ ἀνδρῶν Ἰωσ. Ἰ. πολ. 6, 9, 4 2) ὁ ναστός, πλακοῦς τις (πίττα) πυκνός, σφικτός *πόπανον Ἀριστ. θρν. 567 *ἤκειν γὰρ ἄν σοι ναστός εὐπεπερμένος, πλ. 1142 *ναστός, μέγας πλακοῦντῶδης ἄρτος Σχολ. ἐτι δὲ εἶδος ἄρτου, ὁ ζυμῆτης Ἀθην. 3, 111.
 Νάστος, πόλις Θράκης, ἀλλ. γο. Νέστος Ἀπολλ.
 Ναστότης, ἡτος, ἢ πυκνότης, στερεότης Συμπλίκ. εἰς Ἀριστ. φυσ. 1, 18, densitas.
 Ναστο-φάγέω, στερεά, πηκτὰ φαγητὰ τρώγω Πολυδ. 6, 75 *ναστοφαγοῦσι πλακοῦντο-φαγοῦσιν Πούχ.
 Ναστο-φάγος, 2° ὁ πηκτὰ φαγητὰ, στερεοῦς πλακοῦντας ἢ ἄρτον τρώγων, χρησμ. ἐν Πaus. 6, 42, 6.

Ναστώδης, 2° ὁ ὁμοῖος τῷ ναστῷ *ναστόδης καὶ συμπηλημένον τοῖς ῥήμασιν Ὁσπ. μετοχ. σ. 116.
 Νατάκας, εὐναύχος Σέρβου Κτηρ.
 Νατεμθεῖς, λαὸς τῆς Λιβύης Πτολ.
 Νατταβοῦται, λαὸς τῆς Λιβύης Πτολ.
 Νάτωρ, *ναέτωρ, ῥέων, πολύρρους *Πούχ. *ναχε νάτωρ Σοφ. ἀποστ. 256.
 Ναυ-αγέω, ἰων. ναυηγέω ποιῶ καὶ πάσχω ναύγιον, κοιν. παραδοσάκιζομαι Ἀισχ. ἐπ. 15, Ἡρ. 7, 236 *ναυαγῆσαι ἔφη τὸ πλοῖον παραπλεῖον εἰς Θεοδοσίαν Δημ. 35, 31 *μετὰ ἐπὶ ἄλλ. πραγματών, οἷον θραυομένων ἀγγείων Ἀισχ. ἀποστ. 166, ἀμαζών Ἀνθ. 5, 269, 5, ἐτι ἐπὶ πάσης δυστυχίας, οἷον συμφορὰ περιπέτειν, νάσχειν τι, ἀποτυγχάνειν τινός *ἐν τοῖς ἰδίους μάλα νεναστηγότες Θεοφρ. π. 4. Λασρ. 5, 55 *ἐν οἷς τὰ πλεῖστα ναυαγῆσαι πόσια Πλούτ. συμπ. 1, 4 *μετ' αὐτ. ἀποστ. ῥεῖσθαι τινος, ἀφαιρεῖσθαι, ἀποβάλλειν τι *ἐν ολίγῳ ναυαγῆσας τὴν σωτηρίαν Γρ. Νά-πυρφαγορ.
 Ναυ-αγερμός, ὁ ναύγιον Ἡρωδ. ἐπιμ. σ. 180.
 Ναυαγία, ἡ, ἰων. ναυηγία ἢ συντριβὴ τῆς νεῆς Ὁ. Μαγ. σ. 622, κοιν. παραδοσάκιζομαι *οἱ περ ἔφυγον ἐκ ναυαγίας Εὐρ. Ἐλ. 10, 10 ἐν πλ. *ἐρεῖδόμενον ναυαγίαις Πίνδ. Ἰ. 1, 52 ναυαγίᾳ χρῆσθαι, περιπεσεῖν *ναυαγίᾳ χρῆσθαι Λουκ. ἀλ. ἰστ. 2, 35.
 Ναυ-άγιον, ἰων. ναυήγιον, τό λείψανον συντριβέντος πλοίου ἢ κατ' αὐτὸ τὸ εἰς τὴν ἔρηρην πλοῖον *θάλασσα ναυαγίων πληθούσα Ἀισχ. Πρ. 412 *τὰ ναυαγία ἀνεκλύσαντες Ὁσπ. 7, 23 *ναυαγίων ἐκράτησαν εἰς σημεῖον νίκης, 4, 14 *πρὸς τὰ ναυαγία καὶ τοὺς νεκροὺς ἐτραπέοντο, 1, 50 *ἀναιρεῖσθαι τὰ ναυαγία Σεν. Ἐλ. 1, 7, 29 *ἐπὶ λεπτοῦ ναυαγίου διαφύρμενος Πλούτ. Πομπ. 32 *μετὰ Ἀθηναῖος τὰ ναυαγία ἔφη πολιτεῦσθαι ἡθ. σ. 803 *ἐπὶ πλοῖο ναυαγίων Κρυσίων ἱππικῶν πίδον Σοφ. Ἠλ. 730 *ἀνδρῶν δαιτυμόνων ναυαγίων Χοιρίλ. π. Ἀθην. 11, 461 *ναυαγία πλ. ἐπὶ οὐδετέρου τὰ εἶς αὐτῆς ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἐκβρασθέντα Ὁ. Μαγ. 622, πυρφαγορ.
 Ναυ-αγύς, ἰων. ναυηγός Ἡρ. 4, 103 α ὁ ναύγιον παθὼν *ναυαγὸς ἐκπεσόντα Εὐρ. Ἐλ. 546 *οὐκ ἀνείλαντο τοὺς ναυαγούς Σεν. Ἐλ. 1, 7, 4 καὶ μετὴν *ναυηγὸς μόρος Ἀντιφ. ἐν Ἀνθ. 6, 9, 84 *μετὰ ὁ δυστυχῆσαι, ὁ συμφορὰ περιπεσεῖν 6) ὁ πλοῖον ἄγων, κῆρυγόν, ὁ ναύσοχος *ναυηγός, ὁ τῆς νεῆς ἀρχηγός τοῦτο δὲ κοινῶς ἢ δὲ παῖσις καὶ τὸν ναυαγῆσαντα οὕτω γράφει Σουῖδ. Εὐφορ. ἀπ. 11 γ) ὁ ἐπιφέρων ναύγιον, ναυαγός *ναυηγὸς ἀνέμοι Ἀνθ. 9, 105, 2.
 Ναύ-αἰος, ἡ πόλις ἐν Ἀσίᾳ ἐπὶ τοῦ Τανάϊδος.
 Ναύαρον, τό πόλις τῆς Εὐρώπ. Σαρματίας Πινδ.
 Ναυ-αρχέω, ναύαρχος εἰμι Ἡρ. 7, 161 *οὐ γὰρ νόμος τὸν αἰὼν δις ναυαρχεῖν Σεν. Ἐλ. 2, 1, 6, μετὰ γιν. *τῶν πλοίων, ὧν ἐναυαρχεῖται

Λαομίδων· Ἰσοκρ. — παρά τινι Πολυδ. 16, 3, 7.
 Ναυ-άρχης· ναύαρχος, ἡγετὴς.
 Ναυ-αρχία, ἡ ἀρχή, ἀξίωμα τοῦ ναυάρχου (ἐπὶ ἐνὸς ἢ πολλῶν πλοίων, ἐπὶ στόλου θουκ. 8, 20· τῆς ναυαρχίας παρεληλυθίας· Ξεν. Ἐλ. 1, 5, 1· «ναυαρχία καὶ ἱππαρχία καὶ ταξι-αρχία» Ἀριστοτ. πολιτ. 7, ἐν τίλει.
 Ναυ-αρχίς, ἰδὸς, ἢ, δηλ. ναὺς· τὰ πλοῖα τοῦ ναυάρχου· «τὴν θημιστοκλέους ναυαρχίδα» Πλουτ. 39, σ. 779· λέγεται καὶ στρατηγίς· «πα-ραγγεῖλας τοῖς κυβερνήταις ἀκολουθεῖν τῇ στρα-τηγίδι νηϊ» Δ. Σικ. 11, 27.
 Ναυ-αρχός, ὁ ὁ ἀρχὸν τῶν νηῶν, ὁ ἀρχηγός τοῦ στόλου Αἰσχ. Χα. 712· «οὕτε στρατηγός, οὐδὲ ναύαρχος» Σοφ. Αἰ. 1232, Πρ. 7, 59· «ναύαρχος αὐτοῦ» Ἀστυνοχόρ. 8, 20.
 Ναυάτης, ου. π. ὁ ναύτης Λυκόφρ. 827, καὶ δι. γρ. ἐν Εὐρ. Ἰ. Τ. 1380.
 Ναυ-άτης, ου (βαίνω) ὁ ἐπιβάτης τῆς νεώς· «ἰσὺν ναυάταν» Αἰσχ. Πέρσ. 1011· καὶ ἐπὶ θ. «ναυάτης ἀνὴρ», 375· «ναυάτας στρατός», 987· «ναυάτας ὁπισθούς», 404· «ναῖς αἷς ναυάτης» Σοφ. Φιλ. 536· «ναυάτης στόλος», 270· «ναυάταν λείων» Εὐρ. Ἰ. Α. 294, Ἡούχ. γρ. ναυάτης=νεῶς ἐπιβάτης, ἐπὶ Πολυδ. 1, 95 ἐπιβάτης, πλωτήρ, ναυάτης, vocator.
 Ναυ-βόλεις, ἰων. οἱ πόλις Φωκίδος· Πaus.
 Ναυ-βολίδης· υἱὸς Ναυδόλου· 1) ὁ ἴφικτος (Ιλ. 2) ὁ Κλυτόνοχος Ἀπολ. Ρ. 3) Φαίλας τ. 308.
 Ναυ-βόλος, ὁ 1) υἱὸς Ὀρνύτου βασιλέως τῆς Φωκίδος, πατὴρ Ἰφίτου (Ιλ. 2) υἱὸς Λέρ-νου, πατὴρ Κλυτόνοχου Ἀπολ. Ρ. ἐπὶ θ. Ναυ-βόλος Λυκόφρ. 1067.
 Ναυ-δεταν, τὸ (δέω) σχοινίον τῆς νεώς, κοιν. παλαμάρι, ὁ κάλως· «ναυδεν» ἀνψάτο πρυ-μνάν· Εὐρ. Τρ. 811, rudens.
 Ναυ-ηγέτης, ὁ ναυάρχος, κυβερνήτης τοῦ πλοίου· «ὡν (σηκόν) ἔδειμε πεντήκοντα σὺν ναυ-ηγέταις» Λυκόφρ. 873.
 Ναυ-ηγός, ναυηγία, ἰων.=ναυαγός, ναυαγία.
 Ναυ-ής· ὡν. κόρ. δῶ. πατρων. Ναυίδης Θ. Σουδ. σ. 598.
 Ναυκλία, τὰ μικρὰ πλοῖα, μονόξυλα Λέων.
 Ναυρία· navicellae.
 Ναύκιοι, οἱ ἔθνος τ. Σουδ.
 Ναύ-κλαρος· ἴδε ναύκρατος.
 Ναυ-κλειδης, θωρ. Ναυκλίδης· 1) Πλαταιεύς τις· 2) ἔφορος ἐν Σπάρτῃ Ξεν. Ἐλ.
 Ναυ-κληρέω (ναύκληρος)· 1) ναύκληρός εἰμι, ἔχω πλοῖον Ἀριστ. ὅρν. 598· «Ἐρασικλῆς μαρ-τυρεῖ κυβερνᾶν τὴν ναὺν ἢν Ὑδρήσιος ἐναυκλήρει» Δημ. 35, 20· μετὰ γεν. «ῆς ἐναυκλήρει» Πλουτ. Ἡομ. 73· ἐν γέν. κυβερνᾶν, διοικεῖν, διαυθύνειν· πόλιν Αἰσχ. Ἐπτ. 652· «δι' ὁρθῆς τῆς ναυκληρείας πόλιν» Σοφ. Ἀντ. 934· 2) τῆς ναυκληρείας πόλιν· «ἐναυκλήρει (συνοικί-αν αὐτοῦ) Ἰσ. 6, 19· καθ' Ἡούχ. = ναυτίλ-λομαι, gubernare.
 Ναυ-κλήρημα, τό· ὁ πλοῦς, ἡ ναυτιλία· «μηδ' ἔκειν ναυκληρήμασι μηδὲ ταῖς εἰρεσίαις» Τζέτζ. Ιστ. 9, 61, navigatio.
 Ναυ-κληρία, ἡ τὸ ἀξίωμα, ἔργον, ἐπάγγελ-μα τοῦ ναυκλήρου· «εἰς τε καπηλείας τε καὶ ναυκληρίας» Πλάτ. νόμ. 1, 643· «ναυκληρίαι ἐ-

πιθέμενοι», Λυσ. 6, 19· ἐν γέν. ἡ ναυτιλία, ὁ πλοῦς· «ναυκτέρου ναυκληρίας» Σοφ. ἀποσπ. 151· «τίς δὲ νιν ναυκληρία ἐκ τῆς» ἀπὸρ. γυθόνος· Εὐρ. Ἐλ. 1519· ἐπὶ δὲ τὸ πλοῖον τοῦ ναυκλη-ρου· «οὐδὲ ναυκληρίαν στεῖλας», Ἀλκ. 110, navigatio.

Ναυ-κληρίκος, 2' ὁ ἀνήκων τῷ ναυκλήρῳ· «ἡ δὲ ναυκληρικὴ δαίτα» Ἀθην. 5, 207· τὰ ναυκληρικά=ναυκληρία· «ναυκληρικῶν καὶ ἱμ-πορικῶν» Πλάτ. νόμ. 8, 842, pauciclerius.

Ναυ-κληρίαν, τό· τὸ πλοῖον τοῦ ναυκλήρου, πλοῖον φορτηγὸν πρὸς ναύλωσιν· «ὅς μείγιστα ναυκληρία κέκτηται καὶ κατεσκευάσται τὴν πόλιν αὐτοῦ» Δημ. 23, 211· «τὸν μακρίζοντα Δάμ-πιν τὸν Αἰγινέτην, διότι ἰδοὶ κλουσιώτερος εἶ-ναι ναυκληρία πολλὰ ἔχων» Πλουτ. ἀποφ. 39, σ. 234· «μῦλοι δὲ ναυκληρία» = ναυστάθμους Εὐρ. Πρ. 233, navigium.

Ναύ-κληρος, 2' α) «ὁ τῆς νεώς κυριός καὶ ὁ ἐπιπλέον αὐτῇ ἐπὶ τῷ τῷ ναύῳ λαβεῖν» Φώτ. «ναυκλήρου τρόπον μορφήν δολώσας» Σοφ. Φιλ. 128· «ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης καὶ κυ-βερνήτην ναύκληρος» Πλουτ. πολ. παραγγ. σ. 807· «ναύκληρον πλάτην» Σοφ. ἀποσπ. 387, ὁ-περ ὁ Ἡούχ. ἐρμηνεύει ναυτικήν, παρ' Ἀθην. 5, 209 ὁ ναύκληρος, ὁ κυβερνήτης καὶ ὁ πωρεὺς εἰσιν οἱ σχηματίζοντες ἐν τῷ πλοίῳ τὸ δικαστή-ριον· μετφ. ὁ κυβερνήτης, διοικητής, ἡγεμὼν· «σὺν φρονοντὶ δ' ἤκειε πιστὸν γέροντι τῷδε ναυ-κλήρῳ πατρί» Αἰσχ. Ικ. 174, Εὐρ. Ἰππ. 1224· 6) ἐν Ἀθήναις ὁ ἐνοικιάζων ὄλην οἰκίαν διὰ τὴν ὑπεννοικίαν κατὰ μέρη εἰς ἄλλους, ἐπὶ δὲ ὁ ἐνοικιαστὴς δημοσίαις οἰκίαις, πανδοχεῖον κλπ. «ναύκληρος σημαίνει καὶ τὸν τὰ ἐνοικία τῆς οἰκίας ἐκλήγοντα» Λεξ. ῥήτ. Η. Ἀν. σ. 282, 10· ὁ δὲ Ὑπερίδης ναύκληρον καλεῖ τὸν μεμι-σθωμένον ἐπὶ τῷ τὰ ἐνοικία ἐκλήγοντι εἰς οἰκίας εἴτε συνοικίας· «ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας, στεγα-νόμενος παρὰ δὲ τοῖς διωριμοῖς καὶ Αἰολέσιν ἐ-στισιπάρμιον ἀνομάζεται· ἐνιοὶ δ' αὐτὸν καὶ ναύ-κληρον ἐκάλεσαν» Πολυδ. 1, 75· «οὗτοι οὐ κατὰ δῆμους ἄρχοντες, ἐκαλοῦντο τῶς ναύκληροι, ὅτε καὶ οἱ δῆμοι ναυκ(ρ)άριοι», 8, 108· παρ' Ἡούχ. εὐρηται· «ὁ συνοικίας προϊστάς, σταθ-μοῦχος», naviculator, nautea.

Ναυ-κληρώσιμος, 2' ὅστις εἶναι δι' ἐνοικίαν, πᾶν ὅ, τι ὑπεννοικιάζεται, ἴδ. ὅπρ τοῦ ναυκλήρου· «ναυκληρώσιμοι στέγαι» = πανδοχεῖα Ἡούχ.

Ναυκληρῆς, ἴουσι, ὁ Σπαρτιάτης Ξεν. Ἐλ.

Ναύκλος, ὁ ἴδε Νάκλος.

Ναυκράβια, τὰ τὸ ἀρχιστὸν τῶν ναυκράρων Ἀρμων. σ. 97.

Ναυκράβια, ἡ ἡ ὅπρ τὴν προεδρίαν ναυκρά-ρου ἐταιρία Ἀθηναίων πολιτῶν, ὡς μετγ. αἰ συμμορία. Τὸ δωδέκατον μέρος τῆς φυλῆς· «ναυκράβια δ' ἦν τῶς φυλῆς δυσκοιδέκατον μέ-ρος· γὰρ δυσκοιδέκα ναυκράριοι ἦσαν, τίσσα-ρες κατὰ τριτὴν ἐκάστην· ναυκράριοι δ' ἐκάστη δύο ἡπείας παρῆχε καὶ ναὺν μίαν» ἀφ' ἧς ἴσως ἀνομάσται· Πολυδ. 8, 111.

Ναυκράβιος, 3' ὁ ἀνὴκων τοῖς ναυκράριοις ἢ τῇ ναυκράβιᾳ, καθ' Ἀρποκρ. ἐν Δημ. 24, 11, ἀρχ. δι. γρ. ἀντὶ «ναυκρατῆτικῆς ἢ ναυκρατῆτικῆς».

Ναύ-κράτος, καὶ ναύκλαρος, ναύκληρος, ὁ ὁ

πρόιστάμενος ἀρχαίως τινὸς ἐταιρία· ἐν Ἀθή-
ναις· καὶ ἦν ὁ λαὸς εἰς τέσσαρας φυλάς, ἐκά-
στη δὲ φυλὴ εἰς δώδεκα ναυκραρίας διήρητο, ὧν
ἐκάστη ὤρσειε τὰ ναυπηγήσῃ καὶ ἐξοπλίῃ ἐν
πλοτον, ὥς δ' ὁ πλουσιώτερος, ὡς διδοῦς με-
γαλειτέραν δόσιν εἰς τὰς δαπάνας, ἦν συγχρό-
νως καὶ ὁ ναύκληρος καὶ ὁ προστώς τῆς τὰ-
ξείας του, ὅστις ἰδ. εἰσέπραττε καὶ τὰς χρημα-
τικὰς εἰσφοράς. Κατὰ τὴν διείρεσιν τοῦ Κλει-
σθένους οἱ δῆμαρχοι ἀντικατέστησαν τοὺς ναυ-
κράτους καὶ οἱ δῆμοι τὴν ναυκραρίαν, ἀν καὶ
διὰ τὸν ἰδιαίτερον τῆς παρασκευῆς τῶν πλοίων
ἀποκὸν ἔμειναν 50, πάντες ἐξ ἐκάστης φυλῆς ναύ-
καραί, βραδύτερον συμμορίαί· παρ' Ἡρ. 5, 71
ἰσχυρίζονται οἱ ἐννεα ἄρχοντες πρυτάνεις τῶν
ναυκράρων, ὡς περ' ἐνεμον τότε, ἐπὶ τῆς Κυλωνεῖου
στάσεως τὰς Ἀθήνας· πρβλ. Θουκ. 1, 126.

Ναύ-κράτῆω· διὰ τῶν νεῶν κρατῶ τῆς θαλάσ-
σης, εἰμαι κύριος τῆς θ. Θουκ. 7, 60· λοιπὸν
ἀρχικῶς· ἡ αὐτὴ λέξ. μετὰ τὸ παθ. ναυκρατεῖσθαι
Ξεν. Ἑλ. 6, 2, 8.

Ναυ-κράτης, εὖς, 2· ὁ πλοῖος νικῶν καὶ κύ-
ριος γινόμενος τῆς θαλάσσης· «ναυκράτης θα-
λάσσης» Ἡρ. 5, 36· ὁ δὲ κρατὼν ἰσχυρῶς
πλοῖόν τι, εἴτε ἰχθὺς τι, ἄλλως ἔχεν ἡς κα-
λοῦμενος.

Ναύ-κράτης, εὖς, 2· κύριος ὅν. 1) Σικυονί-
ος, πατὴρ Δαμυτίμου Θουκ. 2) μαθητῆς Ἱε-
σοκράτους, συναγωνισθεὶς Θεοδόμῳ καὶ Θεο-
δόκῳ πρὸς τὴν τοῦ ἀποθανόντος Μανσώλου
βασίλειον τῆς Κιρίας.

Ναύ-κράτης, 3· ὁ ἀνῆκων εἰς τὸ ναυ-
κρατεῖν, δηλ. εἰς τὴν θαλασσοκρατίαν ἢ εἰς τὴν
κατὰ θάλασσαν νίκην, δι. γρ. τοῦ ναυκρατικῶς
Δημ. 24, 11· — σημαίνει Δ. Κῆς. 51, 21.

Ναύ-κρατία, ἡ· ἡ θαλασσοκρατία, ἡ κατὰ θά-
λασσαν νίκη Δ. Κῆς.

Ναύ-κράτης, 1ος, καὶ εὖς, ἡ· 1) ἐπίσημος ἐμπο-
ρικὴ πόλις ἐπὶ τοῦ Δέλτα τῆς Αἰγύπτου. κτίσμα
Μηλαίων περὶ τὸ 550 π. Χ. Ἡρ. κατ. Ναυκρα-
τίης, οὗ Στράβ. ἐπὶ θ. ναυκρατικῶς, 3, Δημ.
καὶ Νικητατῆς ὁ νόμος Στράβ. — ἀτράντος Ἀθην.
15, 675· 3) ὅν. Ἀθηναῖκος πλοῖου, ἐπιγρ.

Ναυ-κρατοῦσα, ἡ· ὅν. Ἀθην. πλοῖου, ἐπιγρ.

Ναυ-κράτωρ, ορος, 2· α) ναυκράτης· Ἡρ. 6,
9· 6) ἰδιοκτῆτης καὶ κύριος πλοῖου· «ὁ δ' ἐστὶν
ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς» Σοφ. Φιλ. 1072· «ναυ-
κράτορες» οἱ τῶν νεῶν ἡγούμενοι· Πούχ.

Ναυ-κύριος, οὖς, ὁ· «Ἑλληνὶ ἀγαλματοποιὸς Πυσσ.
Ναύλη, ἡ, καὶ ναῦλον· ἴδε ναῦλα.

Ναυλο-λογεῖω (λέγω)· συνάζω τὸ ναῦλον.

Ναῦλον, τό· τὸ πληρωνόμενον ἀργύριον διὰ τὴν
πλοῦν, καὶ νῦν ναῦλον Ξεν. Ἀν. 5, 1, 12· ἔτι
τὸ ἐνοίκιον οἰκίας· καὶ τὸν ὑπὲρ τῆς κα-
ταγωγῆς μισθόν, ναῦλον, ὡς περ' ἐνοίκιον· Πο-
λύδ. 1, 75.

Ναῦλος· τὸ πρόηγ. καὶ νῦν ναῦλος· «ἐκβαίν' ἀ-
πόδος τὸν ναῦλον» Ἀριστ. βατρ. 270, nautium.

Ναυ-λογεῖω (ναύλογος)· εἰμαι ἐπ' ἀγκύρῃ ἐν
τῷ λιμένι Εὐρ. Γ. Α. 249, καὶ μέσ. Δ. Ἀλ. 1,
44· φυλάττω καίρου, ἵνα ἐφορμίσω μετὰ τὸ
εἰλοῦν κατὰ τοῦ ἔχθρου· ὡς τὰ λοχὰν μετὰ αἰτ.
ναυλοχῶν τινά· Θουκ. 7, καὶ μετγ. ἔτι δὲ εἰς
τὸν λιμένα δεχέσθαι τινα Ν. κτ. χρον. 3, 1.

Ναυ-λογεῖα, ἡ· ὁ σταθμὸς τῶν πλοίων, ἡ πρὶ-
ξίς τοῦ ναυλοχῆν, ἰδ. τὸ ἐνεδρεῖν μετὰ τὰ πλοῖα
κατὰ τοῦ ἔχθρου Ἀπκ. Μιθρ. κ. 92· «ναυλο-
χίαις, τὰς καθορμαίσεις τῶν νεῶν, ὅπου ἔστιν ὁ
ορμίσασθαι» Β. Ἀν. α. 282, 25.

Ναυ-λόγιον, τό· ὁ ναύλογος, τὸ ἀγκυροβό-
λιον, συνθ. ὁ ὅρμος, τὸ ναύλοχον, τὸ ἐπινεῖον
Ἀριστ. π. Πολυδ. 9, 28.

Ναύ-λογον· ἴδε ναύλογος.

Ναύ-λογος 2 (ναῦς, λέχος, λῆχος)· λιμὴν ἀ-
σφαλῆς καὶ τοῦ ἀνέμου, ἐνθα τὰ πλοῖα ἀνα-
παύονται, καταφεύγοντα πρὸς ἀσφάλειαν. ὡς
ἐπὶ θ. τοῦ λιμένος· «λιμένες ναύλογοι» Ὁδ. 2,
840· ὅπου δύνανται νὰ σταθῶσι τὰ πλοῖα καὶ
ἐνεδρεῖσιν τὸν ἔχθρον· Ἀλκίον ναύλογοι πρὸς
ριπτεῖν· Εὐρ. Ἑκ. 1015· οὖς, ὁ ναύλογος, ὁ
ἀσφαλὲς δι' ἀγκυροβολίαν μέρος λέγεται καὶ τὸ
ναύλοχον, statio nautium· ἐν τῷ πλ. «ὁ ναύλο-
χος» Σοφ. Τρ. 630.

Ναύλογος, ὁ· 1) πόλις Θράκης Στράβ. 2) πό-
λις καὶ λιμὴν Σικελίας Ἀπκ.

Ναυλόω· ναυλῶν, εἶδος τὸ πλοῖόν μου μετὰ
λον· «οἱ τὰ πλοῖα ναυλοῦντες ὅ,τι ἂν φέρῃ τι
μέσῳ λησθεῖν παρέχουσι» Πλούτ. συμψ. 7, 6, 2.
Μέσ. ναυλοῦμαι = λαμβάνω πλοῖον ἄλλου τι-
νὸς μετὰ ναῦλον διὰ τὸν ἐαυτοῦ μου «ἐναυλώσασθαι
ναῦν» Πολυδ. 31, 20, 11, Ἀθην. 12, 521.

Ναυ-μαχέω· πολεμῶ διὰ πλοίων εἰς τὴν θά-
λασσαν, συνάπτω μάχην ἐν θαλ. Ξεν. Πλατ.
τινὶ Θουκ. 1, 55· πρὸς τινα, 2, 83, Ξεν. Ἑλ. 2,
1, 9· «τρίηρης, αἶ' πρὸς Ξέρξην ἐναυμάχησαν»
Πλάτ. Θεμ. 4· καθόλου, μάχομαι, πολεμῶ,
κωμ. «κακοὶς τοσοῦτοις» Ἀριστ. σφ. 477.

Ναυ-μάχημα, τό· ναυμαχία· «ἐμοὶ δ' οὐδέτι
σθένος ἀντέχεν πρὸς τοσοῦτον ὄγκον θαλάσσης
καὶ βιαιότατα πνεύματα καὶ πνευμάτων
ἀντίπνυον» ἄλλις μοι τῶν ναυμαχημάτων· Εὐ-
μῖθ. σ. 251.

Ναυ-μάχητος, ὁ· ναυμάχος, μετγ.

Ναυ-μαχησεῖω, ἔφ.τ. τοῦ ναυμαχέω· ἐπὶ
μὲν τὰ συγκροτῶν ναυμαχίαν Θουκ. 8, 79.

Ναυ-μαχία, ἡ· μάχη διὰ πλοίων· «ναυμαχίαν
ποιεῖσθαι» Ἡρ. 8, 79, Θουκ. «ναυμαχίαν νικῶν»
Ξεν. Ἑλ. 1, 1, 28, ἡ ναυμαχία Δημ. αἰτ.
διπλῇ· «ναυμαχίαν ἀπεισάμεθα τοῦ Κορινθίου»
= ἐν ναυμαχίᾳ, διὰ ναυμαχίας Θουκ. 1, 32.

Ναυ-μαχικός, 3· ἀνήκων ναυμαχίᾳ Δ. Σικ.
Ναυ-μάχιος· «Ἑλλήνι ποιητῆς Στράβ.

Ναυ-μάχος, ὁ· ὁ κατὰ θάλασσαν μαχομένο-
ς, συγκροτῶν ναυμαχίαν· Κυνέγειρος· Ἀνθ. 7,
741· «τὴν Ἀλκίον ναυμάχον βίαν» 7, 2, 6.
Ναυ-μαχος, 2· ὁ ἐπιτήθειος εἰς ναυμαχίαν
= εὐστῆ Ἰλ. ο, 339· — δόρατα Ἡρ. 7, 89.

Ναυ-μέδιον, οὗτος, ὁ (ναῦς, μέδιον) ἄρ. π.
πλοίων, ἐπὶ θ. Ποσειδῶνος Λυκ. 157.

Ναυ-πακτος, ἡ (ναῦς, πήγνυμι)· πόλις τῶν
Ὀζολῶν Λοκρῶν μετὰ λιμένα ἐπὶ τῆς βορ. περα-
λίας τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, ἀνατολικῶς τοῦ
Ἀντιρρίου ἀκρωτηρίου Θουκ. λέγεται μὲν δι-
ὕπὸ τοῦ στόλου, ὃν οἱ Ἡρακλείδαι ἐκεῖ ἵσαν·
πήγησαν, ἔλαβε τὸ ὄνομα, ἰδ. ὅμως αὐτὴ ἀνα-
ψάθη ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων, ἀποικισθέντων ἐκεῖ
μετὰ τὸν τρίτον Μεσσην. πόλεμον. Μετὰ τὴν
ἐν Αἰγύῳ Νουτακῶν μάχην περιήλθεν εἰς τὴν ἑσ.

οὐσαν τῶν Λοκρῶν καὶ ἵτα τῶν Ἀχαιῶν, ἀρ' ὧν τὴν ἀπέσπασεν ὁ Ἐπαμεινώνδας τοῦ δὲ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας εἰς Αἰτωλίαν προσέβλεπεν αὐθιγὲς εἰς τὴν ἰουσίαν τῶν Λοκρῶν, κάτ. Ναυπακτικός, ἰα, ὡν Αἰσχ. ἰκ. 562. «τὰ ναυπακτεία κπη» = ἀρχαῖον ἑρῳϊκὸν ἔπος Πaus. 10, 38, 11. Ναυπακτικὰ Ἀπολ. 3, 10, 3. Ναυ-πακτος, ἑλλ. κύρ. ὧν. ἐπιγρ. Ναυ-πηγῆταν, τό. ναυπηγιον. Ναυ-πηγῆτης, ου, δ, ἴσφ. ἀντὶ ναυπηγῆτης. Ναυ-πηγίον, πηγιον, πλοῖον Πλατ. Ἀλκ. 1, 107. Παθ. Ξεν. ἑλλ. 1, 3, 11. συνήθ. μέσ. «ναὺς ναυπηγεῖσθαι» Πρ. 1, 27. - τριήρεις Ἀνδοκ. 3, 5. - πλῆτς Δημ. 17, 28. - σκάφη Πολλ. 1, 20, 9. Να-πηγῆς, 2. ναυπηγός. «ναυπηγεῖοι τέχναι» Μανθ. 4, 324. Ναυ-πηγησία, ἡ. ναυπηγία, ἀμφ. Ναυ-πηγησίμος, 2, καὶ 3. ὁ ἀνήκων, χρήσιμος εἰς ναυπηγίαν - ἴδ. Πρ. 5, 23. - ὅλη Πλάτ. νόμ. 4, 705. - ξύλα, 706. Θουκ. 4, 108. Ναυ-πηγησίαι, ἡ. ναυπηγία Πούχ. Ναυ-πηγία, ἡ. κατασκευὴ πλοίου. «ναυπηγίαν ἀρμόζων» Εὐρ. Κυκλ. 459. «ναυπηγίαν τριήρων παρεσκευάζετο» Θουκ. 4, 108. - ναῶν, 8, 3, καὶ συνήθ. Πλάτ. Πρωτ. 319. ἐντ. Ναυ-πηγικός, 3. ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτήδειος τῇ ναυπηγίᾳ, μέγν. Αποκ. νεκρ. δι. 10, 9. ναυπηγική, ὅλη, τέχνη Ἀριστοτ. ἦθ. Νικ. 1, 1. τὸ ναυπηγικὸν = ἡ πρὸς κατασκευὴν πλοίων τέχνη Πλάτ. ἦθ. σ. 371. Ναυ-πηγιον, τό. τόπος ἐνθα κατασκευάζονται πλοῖα, καινὰς ναυπηγεῖται Ἀριστ. ὄρν. 1157. Ναυ-πηγός, 3. δοῖς κατασκευάζει πλοῖα Θουκ. 1, 13. Πλάτ. Γοργ. 455. Ναυπλία, ἡ. πόλις ἐν τῇ ἀργολικῇ κόλπῳ οὐ μακρὰν τῆς Τίρυνθος, ὅχι δὲ πολὺ ἰσισμῶς ἐν τῇ ἀρχαϊότητι, διότι ἐν τῷ Μεσσην. πολέμῳ οἱ κάτοικοι αὐτῆς μετακίσθησαν ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν εἰς Ἰθάκην Εὐρ. Ὀρ. 242. κάτ. Ναυπλίαι, ἰων. Πaus. καὶ Ναυπλιώτης, τύραννος Μ. Ἀχομ. ἐπιθ. Ναύπλιος, ἰα, ὡν Εὐρ. Ἰλλ. 453 καὶ Ναυπλῆιος, 54. Ναυ-πλιάδης, ου, δ. υἱὸς Ναυπλίου, ὁ Πρωτότοξ. Ἀπολ. Ρ. πατρων. τοῦ Ναύπλιος. 1) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀμφωμόνης θυγατὸς Ἀναοῦ, θεμελιωτὴς τῆς Ναυπλίας. πατὴρ τοῦ Πρωτότου καὶ Δαμάστορος. 2) υἱὸς Κλυτονίου, εἰς τῶν Ἀργοναυτῶν Ἀπολ. Ρ. 3) βασιλεὺς Εὐβοίας, οὗτος τῆς Κλυμένης, θυγατὸς τοῦ Κατρίως, ἡ τῆς Φιλύρας ἡ τῆς Ἡοιόνης. πατὴρ τοῦ Παλαμίδους τοῦ Οἰάκος καὶ τοῦ Ναυσικλέους Πaus. Νάυ-ποδός, ὅδε ναυσίποδος. Ναυπλιώτικος, 3. ὁ εἰς τὴν Ναυπλίαν ἀνήκων - σήλαιο Μ. Ἀχομ. τ. Β. σ. 170. Ναύ-πορος, 1) ναυσίπορος. «ναύπορος ἀκταί», Αἰσχ. Εὐμ. 10. «-λήμνη στόμα» Ἀπολ. Ρ. 4, 1516. 2) ναυπόρος = ναυσίπορος. «ναυπόρου πλάτη» Εὐρ. Τρ. 877, πανιγὰβιλις. Ναύπορτα, τό. πόλις τῆς Παννονίας Στραβ. Νάυ-πους, 2, ὡς τὸ μακρόπους γλῶσσ. «ναύ-ποδας, οἱ νησιῶται» Φώτ. ἱσ. γραπτ. ναυσίποδες.

Ναύ-πρηστις, ἰδ. (πύρημι), ἡ, γυνὴ καὶ πλ. γυναῖκες Ἑτ. Μ. σ. 508, 43 = αἱ τὰ πλοῖα καίονσαι γυναῖκες, (Πασσδ. ναυπρηστις). Ναυρίζω, μέλ. ἰωμ. καταμικαῖσθαι Ἰωύχ. Ναυρός, ὁ, ἡ. ἀνιμώδης, κόρυς, ἀρχ. Λεξ. Ναυροί. νεωκόροι, Μεσσην. Σικελ. ἐπιγρ. Ναῦς, ἰων. νῆς, δωρ. νᾶς, γεν. νειός, ἰων. καὶ ἑπ. νηός καὶ νείος, δωρ. νᾶς Αἰσχ. Περ. 305, ὅς καὶ νηός ἔχει, Ἑκτ. 62, καὶ ἐν τριμέτρῳ, νᾶς Σοφ. Ἀντ. 711, δοτ. νηί, δωρ. νᾶί, αἰτ. ναῶν Ἀπολ. Ρ. 1, 1358, καὶ νηῶν, ἰων. νῆα καὶ νῆα (Ὁδ. ι, 283 προφῆρ ὡς μῆα μακρὰ σὺλλαβή), δωρ. νᾶν, δοῖκ. γεν. νεοῖν Θουκ. 2, 8, πλ. νῆας, ἰων. νῆας Πρ. καὶ Ὀμ. ἐνίοτε, δωρ. νᾶς καὶ μέγν. νᾶς, καὶ νᾶς, ὁ φέγουσιν οἱ γραμ. γεν. ναῶν, ἰων. νηῶν παρὰ Ξεν. δὲν ἀπαντᾷ νῆν ὁ τύπος νηῶν, ἀντικατασταθεὶς διὰ τοῦ ναῶν, Ἀν. 7, 5, 12, δωρ. ναῶν, δοτ. ναοῖς, ἰων. καὶ ἑπ. νηοῖς, ἑπ. καὶ νῆσοι σπαν. νῆσοι Ἰλ. γ, 48, δωρ. νᾶσοι Πινδ. Π. 4, 56, (καὶ ναοῖν, ἑπ. ὡς γεν. καὶ δοτ.), αἰτ. ναῦς, ἰων. καὶ ἑπ. νῆας, σπαν. παρ' Ὀμ. νῆας Ἰλ. ν, 101, Ὁδ. γ, 153, ἀλλὰ παρ' Πρ. ὁ συνήθ. τύπος, δωρ. νᾶς καὶ μέγν. ἑπ. καὶ νῆς, οἱ δωρικοὶ τύποι ἀπαντῶσι καὶ παρ' ἀπ. π. (ἐκ τοῦ νᾶω = τὸ νηρόμενον) πλοῖον, καὶ νᾶρᾶς, Ὀμ. καὶ ἐπὶ πο. πανταχοῦ ἐπιθ. τῶν τῆς παρ' Ὀμ. εἰσὶν ἀμφιέλιον, γλαυροῦ, εὐσελμος, θαῖ, κορωνίς, κυανόπρωρος, μέλαινα, παντοπόρος κλπ. ἐπὶ νῆος συχνὰ παρ' Ὀμ. «νῆες ὡς ἀκρότεροι ἤκουσι» Αἰσχ. ἰκ. 751 καὶ παρὰ Σοφ. Εὐρ. καὶ ἐν παζῶ. λέγεται, «πλεῖν ἐν τῇ νηί» Πλάτ. πολ. 1, 341. καὶ «ναῦς ἐν θαλάττῃ πλέουσα», νόμ. 6, 758, πανίς. Ναυθολον, τό. ναῦλον Πούχ. Ναυ-σθολῶ. ναυστολῶ, διαπορθμεύω, διακομίζω, ἀποκομίζω πλοῖον. «-τινὰ πατρίδα ἀπὸ γὰς» Εὐρ. Τρ. 164. «εἰς τὴν πατρίδα νεκρόν», ἰκ. 1037. μέσ. «ναυστολῶσθαι τὸν παῖδα εἰς Ἀθήνας», Ἰ. Τ. 1487. ἀλλὰ τὸ παρ' Ἀριστ. εἰρ. 126 «πηγὴν πορεύσει πῶλος, οὐ ναυστολῶσμαι» ἴδ. γὰρ ὁ Σχολ. ὁρθῶς «οὐ νῆος ἐπιθῶσμαι» πρὸς ναυλῶν. Ναυσία, ἀπ. ναυτία, ἡ. ἡ πρὸς ἔμετον κλίσις μετὰ καρηδορίας ὑπὸ αἵλου κατὰ τὸν πλοῦν Ἰπποκρ. καὶ μέγν. Πλούτ. ἐν γέν. ἀπείσ, ἀποστροφή, ἔμετος. «ναυσία τὰ πολλὰ μὲν ἐπὶ σιτίοις, οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐπὶ σιτίοις» Ἀριστ. σ. 1, nausea, nauitia. Ναυσί(α)ις ἡ. κλίσις πρὸς ἔμετον, καθ' ὅ. Π-συχ. βδελυγμός. Ναυσισμός, ὁ. τῷ προηγ. μέγν. Ναυσισμός, ἀπ. ναυσίω. πάσχω ναυσίαν, ἔχω κλίσις πρὸς ἔμετον Πλάτ. Θεαίτ. 191, ναυσίω. Ναυσι-εἰσῆς, ὁ. ναυδοῦν, μέγν. Μανθ. Ναυσί-εἰσῆς, ὁ. ὁ ἐν τῷ πλοίῳ ἢ ἐκ τῆς ναυτιλίας ζῶν, δηλ. ἀπὸ τῆς κέρου τοῦ πλοῖου Ἀλκίφρ. 1, 12, ὡς κόρ. ὄν. Ναυσι-γέννης, ους. ἀρχων Ἀθηναῖος Διδδ. Ναυσί-δρομοί, ὁ. ὁ χρησμός εἰς τὸν ὄρθμον ἥτοι τρέξιμον τοῦ πλοῖου, ὁ ἐπιταχύνων τὸν πλοῦν αὐτοῦ - ὄρθος Ὀρρ. ὄρν. 73, 10. Ναυσιθάη, ἡ (θαός) ὄν. Νηρηίδος Ἀπολ. Ναυσί-θοος, (θαός) 1) υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ

Περαιδείας θυγατρὸς τοῦ τῶν γιγάντων βασι-
λέως Εὐρυμέδοντος, πατὴρ Ἀλκινόου καὶ Ῥη-
ξήνορος, βασιλεὺς τῶν Φαίακων Ὀδ. 2) υἱὸς
Ὀδυσσεύς καὶ Καλυψόος, ἀδελφὸς Ναυσινόου
Ἦσ. 3) κυβερνήτης τῆς τοῦ Θησέως Πλοῦτ.
Ναυσίκαδ' α' ὥρεια θυγ. τοῦ βασιλέως τῶν
Φαίακων Ἀλκινόου Ὀδ. π. Πάυσ. Ναυσικάα
πρὸς. Ἐτ. Μ. σ. 24, 48.
Ναυσί-κλειά' γυνὴ Ἑλληνίς Ἡλίοδ.
Ναυσί-κλειδής' Ἑλλην. τις Ἀθην.
Ναυσί-κλειτός, 3' ὁ περὶ τὰ πλοῖα, τὴν θά-
λασσαν ἐνδοξός Ὀδ. ζ, 22· θηλ. ναυσικλείτη Ὀμ.
ὕμν. Ἀπολλ. 31, 219, ὁρθός. ναυσικλείτη, 289.
Ναυσί-κλής, εἰς ἰσχυρὸς δημαγωγὸς ἐν Ἀ-
θῆναις ἐπὶ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος Δημ.
Ναυσί-κλυτός, 3' ναυσικλείτης - Φαίηκες
Ὀδ. η, 39 - Φοίνικες, σ, 415· ναυσικλυτὴν
Πινδ. Ν. 5, 9 καὶ μὲν. π. Ὀππ. ἄλ. 3, 208.
Ναυσί-κράτης, ους' Καρδοστὸς τις Δημ.
Ναυσί-κρίτη, ἡ Ἑλληνίς τις, ἐπιγρ.
Ναυσί-κύδης, ου, ὁ Ἑλλην πλοῦσις ἀλφειο-
πώλης ἐκ Χολαργοῦ δήμου τῆς Ἀττικῆς Ξεν.
Ναυσί-λοχος' Ἑλλην τις, ἐπιγρ.
Ναυσί-μάχη, ἡ πλάστον κωμ. ὕμ. Ἀριστ.
Ναυσί-μάχος' Ἑλλην τις Δημ.
Ναυσί-μέδων, αντος' υἱὸς Ναυπλίου Ἀπολλ.
Ναυσί-μένης, ους' Ἑλλην τις Ἦσ.
Ναυσί-νίκη' Ἑλληνίς τις Πλούτ.
Ναυσί-νίκος' ἄρχων Ἀθηναίος Δημ.
Ναυσί-νοος' υἱὸς Ὀδυσσεύς Ἦσ.
Ναυσίδεις, εσσα, εν, (ναυσία) ὁ ναοῖαν αἰ-
σθανόμενος Νικ. ἄλ. 83, 482, παυσέαν.
Ναυσίον, τό ὕποκ. τοῦ ναὸς, πλοίαριον· τῶν
ναυσίων πλοίωντων· Τζέτζ. ἐν Ἰλ. 87, 5.
Ναυσί-πέδη, ἡ (ναὸς πέδη)· παραδόχοινον, ἡ
ἄγκυρον· Ἐκτοράς· τινὰς ἀμφιστόμους καὶ ἰ-
σχυράς σιδηρὰς ἀφείας καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαι-
τίζου τοῦ δρόμου τὸ βόθιον· Λουκ. Λεξιφ. 15.
Ναυσί-πέρατος, 2' ναυσιπέρατον ῥηθρον Δ.
Ἰλ. 3, 44, ἐνθα δύναται τις νᾶ διαδῆ με πλοῖον
παρ' Ἦρ. ναυσιπέρητος, 1, 89, Ἀριστοτ. με-
τεωρ. 1, 13, navigabilis.
Ναυσί-πόδες, οἱ οἱ νησιῶται, οἵτινες ταξι-
δεύουσι διὰ τῶν πλοίων· ἔτι ναύποδες Εὐστ.
Ὀδ. σ. 1515, 27, «ναυσίποδες οἱ νησιῶται·
παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὧς ναοὶ χρώμενοι πρὸς
τὸ διὰ θαλάσσης ὁδεύειν ὅσα καὶ ποσεί».
Ναυσί-πομπος, 2' ἔνερ. ὁ πέμπων τὸ πλοῖον,
οἷον αἶρα. οὐριος ἄνεμος Εὐρ. Φοιν 1076
Ναυσί-πόρος, ἐνερ. ὁ διὰ τῶν νηῶν περὶ
ταξιδεύων· στρατὸς Εὐρ. Ῥῆσ. 48· «πλάτας
ναυσίπορους»· ὡς ναύπορος, Ἰ. Α 172 παθ
ναυσίπορος ποταμός· ὁ με πλοῖα περὶόμενος,
πλοῖόμενος Ξεν Ἀν. 2, 2, 3, navigabilis
Ναυσί-στονος, 2, βόρις ὕδρις μετὰ σινα-
γμοῦ ἐκ τῶν πλοίων ἀκουσμένη ἔνεκα τῆς ἐν τῇ
ναυμαχίᾳ δυστυχίας Πινδ. Π. 1, 72.
Ναυσί-στρατος' Ἑλλην τις, ἐπιγρ. Ναυσι-
στράτη Φιλίμ.
Ναυσί-φάνης, ους' Ἑλλην φιλόσοφος ἐκ τῆς
σχολῆς τοῦ Δημοκρίτου Δ. Λάερ.
Ναυσί-φίλος' Ἀθηναῖος Δημ.
Ναυσί-φόρητος, 2' ὁπύωνον φερόμενος, πλί-
ων Πινδ. Π. 1, 39.

Ναυσί-χάρης, ους' Ἑλλην τις, ἐπιγρ.
Ναυσί-ώδης, 2' ὁ πάσχων ναυτίαν, ἔχων ἀλ-
σιν πρὸς ἕμετον Πλούτ. Περρ. 13· καὶ ὁ πρὸς
ἐμετων ἀδελφόν, ἕμετον,
Ναυσίωσις, ἡ ναυτίωσις ἡ ναυτίωσις· μετ.
+φλεδὼν ναυτιώσις· ἐκχυσις, αἷματος ἐκ τοῦ
φλεδὼν Ἰπποκρ. σ. 759, ὡς ὄνομα. ἄλλ. ἐκχυ-
μώσις.
Ναυ-οίκτητος, ἐσφ. σχημ. Σχολ. Ὀππ. ἄλ.
Ναύ-σταθμον, τό 1) τόπος ἐνθα ἱστανται τὰ
πλοῖα, προσορμίζονται Εὐρ. Ῥῆσ. 136, Θου-
3, 6· 2) κύρ. ὅν. α) τὸ Ν ἐπίνειον ἐν τῇ παρ-
λίᾳ τῆς Κυρήνης Στραβ. 6) ὁμοῖον ἐν Σικελίᾳ
Πλίν. 3, 8· γ) ἕτερον ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἰωνίας
Λίδ. 37, 31.
Ναύ-σταθμος, ὁ τὸ ναύσταθμον Πλούτ.
Ῥασεῖδ. 22.
Ναυ-στολέω· στέλλω ναῦν, πλέω, ταξιδεύω
με ναῦν Σοφ. Φιλ. 245· γενικώτ. «ἱπποκρί-
κῶνδαισι ναυστολεῖ χθόνα», ἀποσπ. 129· «οἱ
ταν πρὸς οἴκους ναυστολῶς» ἀπ' Ἰλίου Εὐρ.
Ῥρ. 77· καὶ συνθ. μετρ. κυβερνῶν· κυμᾶται
ἄτερ πόλις σὴν ναυστολήσει», ἔκ. 490· «ναυ-
τα = στέλλω, φέρω με πλοῖον», Ὀρ. 379· ὁ Πι-
δαρος περὶ Αἰγυπτίων λέγει· «ἴδια ναυστολῶν-
τες ἐπικώμια»· ἐπὶ ναυτιλίᾳ φημιζόμενοι, Ν. ὁ
33· «ὁ ναυστολὼν γὰρ εἶμ' ἐγὼ τὰς συμφορὰς»
= φέρω μετ' αὐτοῦ τὰς δυστυχίας Εὐρ. Ἰ. Τ.
549, καὶ ὁ Ἀουκ. Λεξιφ. 2 λέγει, «στραγγι-
σαν ν. εἰς βλανετον»· τὴν πτέρυγε ποτ' ναυστο-
λεῖς· «ποῦ τὰ ἐπρόμνησις, ποῦ ἔχεις κατὰ νό-
νᾳ ὑπάγει;» Ἀριστ. ὅρν. 1229· μέσ. ναυστολοῦ-
μαι, πλέω, ταξιδεύω Εὐρ. Ῥρ. 1048· μετ' αἰσ.
τοῦ τόπου πρὸς ὃν πλεῖ, ἔκ. 1260· μετδ, τῆλη·
κοῦτον πέλαγος ναυστολήθεις Δ. Σικ. 4, 13.
Ναυ-στόλημα, τό θαλάσσιον ταξιδεῖον· ἀπὸ
τοῦ ναυ-στολήματα· = θαλασσινὴ ταξιδεῖα
Εὐρ. Ἰ. 209.
Ναυ-στόλησις, ἡ πλοῦς, θαλασσινὸν ταξεί-
διον Ησζ.
Ναυ-στολία, ἡ τὸ διὰ πλοῖου ταξιδεύειν
Εὐρ. Ἀνδρ. 797, navigatio.
Ναύ-στολος, 2' ὁ πλοῖον φερόμενος, πλῶν
-θεωρῆς Αἰσχ. Ἐπτ. 940 καὶ μὲν. navigans.
Ναύ-στράτος' Ἑλλην τις, ἐπιγρ.
Ναύ-στροφος' Ἑλλην τις Ἦρ.
Ναύσων, ὡνος' Ἑλλην τις Ἀριστ.
Ναυταρίδιον, τό ὄνομα τοῦ ναύτης· «δύ-
τηνα ναυταρίδια» Ῥρ. Νιζ. τ. 2, σ. 14.
Ναυτεὺς, ὡς Φαίης τις Ὀδ.
Ναύτης, ὁ (ναὺς) ὁ ἐν πλοίῳ ταξιδεύων, ὁ
πλοῖον διοικῶν, χωρὶς παραδοκῆς· «πῶς δὲ σε
ναῖται ἡγαγον εἰς Ἰθάκην» Ὀδ. υ, 171, Ἦσ.
καὶ Πίνδ. «ναυτὴν αὐτοῦ», περὶ Ἀργοναυτῶν,
Π. 4, 183· «πέζος ἡ ναύτης» Αἰσχ. Περρ. 705·
«μὴ μ' ἄγειν ναύτην»· ἐπὶ τοῦ πλοῖου Σοφ.
Φιλ. 901 ὁ Σουλᾶς ἐξηγεῖται ἐπὶ δόξης· «ναύτην
βυλὸν» Εὐρ. ἔκ. 921 ἐν πεζῷ λόγῳ σημαίνει
τοῦς κοπηλάτας ἰδ. τοῦ πλοῖου· «διὰ τὴν τῶν
κυβερνητῶν καὶ ναυτῶν μοχθηρίαν» Πλάτ. πο-
λίτ. 302· «ναύτης ὁπλίτης» Ξεν Ἑλ. 1, 16·
«κατέγραπον ναύτης» Πολυδ. 1, 49, 2, πούλα.
Ναυτία, ἡ καὶ ναυτιῶν, ἀττ. = ναυσία ναυσι-
ῶν, ἐν ναυτιῶν Φωτ. λεξ. παυσα, ναυτία.

Ναυτικός, 3' ὁ ἀνὴρ εἰς τὴν νῆα, τὸν ναύτην, τὴν ναυτίλιαν· ἔμπειρος· τὸν ναυτικόν· «πάντες ναυτικοὶν λεόν» Αἰσχ. Περ. 375· «στρατός, 714· «ναυτικῶν τ' ἐρεπίων» = τὰ ναυζία, 646· «τὸ ναυτικὸν στρατεύμα» Εὐρ. Ἰ. Α. 914· «ἐπὶ πηλγαῖς ναυτικαῖς» Σοφ. Αἴ. 3' καὶ «ναυτικά πλάγη» = νῆες, 1257· «ναυτικὴ ἀναρχία» = ναυτὸν Εὐρ. Ἐκ. 607· ἡ ναυτικὴ, δηλ. τὴν νῆα· Πρ. 8, 1, ὁμ. «ἡ ναυτικὴ ἐπιστήμη» Πλάτ. νόμ. 1, 038· «ναυτικὸς στρατός», ἀντίθετον τῷ πεζότῳ· Πρ. 7, 99· κλπ. «ναυτικὴ δύναμις» Πλάτ. νόμ. 4, 706· «τὸ ναυτικόν» = ὁ στόλος, ἡ θαλασσία δύναμις Πρ. 7, 160, Ἰσοκρ. 4, 90· «αἱ διὰ τὰ ναυτικά πόλιν δυνάμεις» Πλάτ. νόμ. 4, 707· οἱ ναυτικοί = οἱ ναῦται Πολυδ. 4, 41, 3· «πόλεμος = ὁ κατὰ θάλασσαν Ἀνδρ. 4, 12· «χρήματα ναυτικά» Αἰσ. 32, 7· τὸ ναυτικὸν μένον = τὸ ναυτικὸν δύνειον, ἡτοι τὸ ἀργύριον, ὃ δανείζεται τις διὰ τὸ πλοῦτον του, λογαριάζεται δὲ περισσὸν Δημ. 27, 11 (ἴδ' ἀμφοτερόπλουον, «ναυτικῶς δανείων» Δ. Λαίρ. 7, 13· τοῦτο ἔγινετο κατὰ δύο τρόπους· ὅταν ὁ δανειστής ἀνατελῇ τὸν κίνδυνον τοῦ νᾶ ὑπὲρ καὶ ἐπιστρέφῃ τὸ πλοῦτον ἀμφοτερόπλουον καλεῖται Ἀρκοκρ. ἀλλ' ὅταν εὐταὶ ἀναδύχεται τὸν κίνδυνον τοῦ νᾶ φθάσῃ μόνον εἰς τὸ διαρισμένον μέρος, ὅχι δὲ καὶ τὴν ἐπιστροφήν, καλεῖται «ἐτερόπλουον ναυτικὸν δανείων»· «ναυτικὴ συγγραφή» = τὸ ναυτικὸν δάνειον ἐπὶ ὑποθήκῃ καὶ κατασκευὴ πλοίων, ναυλοια, ναυλίας, classicus.

Ναυτίλαρχος, ὁ' ὁ ἀρχηγὸς τῆς κατὰ θάλασσαν στρατίας, κυβερνήτης, μὲν gubernator.

Ναυτίλια, ἡ' τὸ ταξιδεύειν μὲ πλοῖα θάλασσαν· «περιγιγνόμεθ' ἄλλω ναυτίλῃ» Ὀδ. 9, 253· «ναυτίλιασι πορθύμεν ἀμερόντες» Πινδ. 1, 3, 75, καὶ ἐν πλ. Πρ. 2, 43, Πλάτ. πολ. 7, 527· «περὶ τὴν ναυτίλιαν καὶ κυβερνήτην» νόμ. 4, 709· βλαδερὰ ξεν. ἀπομν. 4, 2, 32, navigatio.

Ναυτίλλομαι· εἰμαι ναυτίλῃ, πλέω μὲ πλοῖον, διὰ θαλάσσης· ταξιδεύω Ὀδ. 6, 672· Λίγυρτόνδ. 5, 246· «ὀπίσθιος σέλαμας» Σοφ. Ἀντ. 713· «πεντήκοντέροις» Πρ. 1, 163· «πονηρὸν τὴν ναυτίλιαν ναυτίλλεσθαι» Πλάτ. πολ. 8, 551· μὲν. πανίγο.

Ναυτίλος, ὁ' 1) «πρώτος ὁστις ταξιδεύει πλοῖον Αἰσχ. Πρ. 466· καὶ ἐπὶ 2) «ναυτίλῳ πλάτῃ» Σοφ. Φιλ. 220· 2) εἶδος πολυπόδου Ἀριστ. Ἰ. 2, 4, 1, nautilus· κατοικεῖ εἰς ὄστρεκον κοιλίῳ καὶ ἐπ' αὐτοῦ πλέει, ὄνομα καὶ πομπίλος Ἀθην. 7, 317, nautilus, maritimus, navigator.

Ναυτίλο-φθόρος, 2' ὁ τοῦ ναυτιλλομένου· «φθίρουν» ναυτιλοφθόρους σκοπᾶς Λυκοφρ. 650.

Ναυτίλος· «Ἑλλήν τις, ἐπιγρ.

Ναυτίλοις, εἶδος, εν, ἀττ. = ναυσίλοις Νικανδ.

Ναυτίτις, ἴδιος, καὶ ναυτίτις· θηλ. τοῦ ναύτης ἡμ. παρά Πολυδ. 7, 190.

Ναυτίτις-ῶδης, 2. ναυτίλοις, ἡ, ἀττ. = ναυσίῶδης, ναυσίῶσις· ὁ ἔχων κλισίαν εἰς ἑμετον, καὶ ὁ προξενῶν ἑμετον· ἔμετοι καὶ διατροφαὶ ναυτιῶδεις· Πλάουτ. ἡθ. σ. 442· «βαρεῖς τῇ γενομένη προσπίπτουσι καὶ ναυτιῶδεις», συμπ. 4, σ. 609, nausiosus.

Ναυτίτις-δίκαι· οἱ ἐν Ἀθῆναις δικάζοντες τὰς

ναυτικὰς δίκας, εἶδος δικαστηρίου τοῦ θαλασίου ἐμπορίου, ἐνώπιον τοῦ οὐποῦτο ἰδικάζοντο καὶ αἱ κατὰ τὸν μὴ γνησίαν πολιτῶν ἐγκλήσεις αἱ λεγόμεναι «γραφαὶ ξενίας» Διοκ. 17, 5· «ἐν δὲ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένων τεχνῶν· φρατρίκη, διώκειν τῷ βουλευμένῳ Ἀθηναίων, οἷς δίκαι εἰσὶ, λαγχάνειν δὲ τῇ νῆα καὶ νᾶ· πρὸς τοῦς ναυτοδίκας» Ἀρκοκρ. «οἱ ἐπὶ τοῦ ἐμπορίου δικασταί, ὅφ' ὧν καὶ αἱ τῆς ξενίας ἐκρίνοντο δίκαι» Ἰσοκρ.

Ναυτο-πράτωρ, ὁρος, 2' ναυκράτωρ, δι. γρ. ἐν Θουκ. 5, 97.

Ναυτο-λογέω· δέχομαι εἰς τὸ πλοῖον ναύτας ἢ ἐπιβάτας, συναίω ναύτας· ἡνίκα Κύριον ἀγμοτέρην ἐναυτολόγει· Ἀνθ. 9, 415.

Ναυτο-λόγος, ὁ' ὁ συναίω ναύτας ἢ δεχόμενος ἐπιβάτας· «τοῦς ὑπὸ Ἀγχιμένους πῆμα» φθάντας ναυτολόγους· Στραβ. 8, σ. 375.

Ναυτο-παίδιον, τὸ' παιδίον, παιδίον· τῶν ναυτῶν Ἰσοκρ. σ. 1009.

Ναύτρι· θηλ. τοῦ ναύτης· «ναῦται καὶ αἱ παρ' Ἀριστοφάνει ναύτριαι καὶ πανὺ ὅσα ἐκ νῶν ὑπηρετικὰ εἶδη τεχνῶν» Πολυδ. 7, 139.

Ναυτριά· ἴδε ναυτιά.

Ναυ-φάγος, ὁ' ὁ τὰ πλοῖα καταδροχθεῖων, φθίρων Λυκοφρ. 1095.

Ναυ-φάντη, ἡ' ὁ πλοῖον Ἀριστ. Ἰπκ. 1309.

Ναυ-φθορία, ἡ' φθορά, ἀπώλεια τῆς ναῦς, ναυγία, ἐν τῷ πλ. Μανθ. 1, 324 καὶ ἄλλ. μὲν.

Ναυ-φθόρος, 2' ὁ τὰ πλοῖα φθίρων, ἄλλῃ ναυφθόρος = ναυγός· «ἀντὶ ναυφθόρου στολῆς» Εἰρ. Ἐλ. 1398· «ναυφθόροις ἡθόμεναι πέπλαισι», 1539, naufragus.

Ναυ-φρακτός, 2' ὁ μὲ πλοῖα περραγμένους, ὑχωρμένους, ἀμυνόμενος· «δμίλος Αἰσχ. Περσ. 936· «ἰάνων ναυφρακτός» Ἀργ.·, 912· «στρέψμα ναυφρακτόν» Εὐρ. Ἰ. Α. 1259· ναυφρακτόν βλέπει» Ἀριστ. Ἀγ. 95, ἐνθα ὁ Σχολ. παρατηρεῖ, ὅτι ὁ ναυτικός στρατός καὶ ναυφρακτός καλεῖται, πιθανὸν εἶναι ναυφρακτόν πλοῖον σὺν τῷ Σχολ. κομικὴν προσωπίδα, «ὁφθαλμὸν ἔχον ἕνα ἐπὶ παντός τοῦ προσώπου», ὡς γελοιογραφικὴν παράστασιν τῶν ὁφθαλμῶν τοῦ μεγάλου βασιλέως· ὁ δὲ γρ. γράφει κατὰ Φῶν. ναυφρακτόν, circumspertus.

Ναυ-φύλαξ· φύλαττο πλοῖον, εἶμαι φύλαξ πλοίων· «ναυρίην φασὶ τὸ ναυφυλάσκειν» Εὐστ. σ. 1562.

Ναυ-φύλαξ, ἄκος, ὁ' φύλαξ πλοίων Ἀριστ. ἀποσπ. 339.

Ναῦω, ἀτολ. νάω· ῥέω, «ναῦσι· ῥεῖ, βλῶσι» Ἡσυχ.

Ναῦω, «ῥέω», ὁ νῶν, νῆωριον Ἡσυχ.

Νάφθα, ἡ, καὶ τό, καὶ ὁ νάφθα· εἶδος λεπτοδρυκτοῦ ἐλαίου, κοιν. νῆφτι· οἱ «Ἑλλήνες τὴν ὀνόμαζον καὶ Μηδείας ἔπειον» Διοσκ. 1, 101· τὸ νάφθα ἀπαντᾷ παρὰ Σουδ. καὶ Εὐστ. Ἰλ. σ. 700, 58, ἡ γέν. τοῦ νάφθα Στραβ. 16, σ. 738, ἐξ ὧν ὁ νάφθα συνήθηται.

Νάω, μόν. ἐν. καὶ παρ. ῥέω· «ἐν δὲ κρήνῃ νάει» Ὀδ. ζ', 292· «κρήναι νάουσι» Ἰλ. φ. 197· «νάειν» Καλλιμ. Ἀρε. 24· «ὅφρ' ἂν ὕδωρ τε νάη», ἐπιγρ. ἐν Πλάτ. Φαίδρ. 264· «ἄτηνρα ναυμένισι· εὐποῖς ἀνιθ/ψιζο λιμάνων» = τόποι καταρρυτοὶ Νικ. παρ' Ἀθην. 14, 584, ἐνθα καὶ

δι. γρ. νεομένοισι ἐκ τοῦ νεομένοισι ἴσ. προ-
ελοῦσα· ἴδε ναῖω· ὁ Μοῖρ. θεωρεῖ τὸ ἀεὶ νῶν
ἀντικόν, τὸ ἀέναντος ἑλληνικόν· (ὑδατα ἀνά-
οντα Κοδρτ. ἐπ. σ. 297, Ἀριστ. βατρ. 146 ἔχει
νῶν ἀείνων σῶμα). Τὸ ἄλφα ἐν τῷ ἑνερ. ἐν.
βραχὺ, ἐν δὲ τῷ ἑνερ. παρτ. καὶ ἐν μέσ. μα-
κρόν· (λίξεις συγγ. τῷ νέω, σνεF-ω, αἰολ.
ναῶω, συναF-ω), Πιο, μαπο.

Νεά, ἡ, ὡς νέος, νεός, θηλ. γῆ· ἀγρός νέος,
νέωμα, κοιν· νῆμα θεόφρ. πονυς.

Νε-ἄγγελτος, 2' νεωστὶ ἡγγελμένος· «τὴν νε-
ἄγγελτον φάτιν» Αἰσχ. Χο. 725.

Νεα-γενής, 2' ἴδε τὸ ἰων. νεηγενής.

Νεάζω 1) νέος, νεανίας εἰμί· «οἷα νεάζει πού-
μην» Αἰσχ. ἰκ. 98· «φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕδρις μὲν
παλαιὰ νεάζουσιν ὕδριν», Ἀγ. 742, Σοφ. Τρ.
143· «νεάζων καὶ χρόνῳ μέλων γαγῶς» ὁ νεώ-
τερος, Οἰ. Κ. 375· «μῶν νεάζειν οὐχ ὄρεξ
ἄχρη σ' ὄραν» Εὐρ. Φοιν. 820, μετγν. «φρέ-
νας νεάζει» Ἀνακρ. 37, 6· νεάζομεν=νεωστὶ ἡ-
κομεν Φώτ. 2) κάμνω τι νέον, ἀνανεῶναι τι
ἴδ. ἐπὶ ἀγρῶν· γίνομαι αὖθις νέος Ἀγθ. 11,
256, 4, juvenescō.

Νεαῖθος, ὁ· ἴδε Ναυαῖθος.

Νεαῖνω· νεάζω, 2.

Νεαῖος· Ἑλλήν τις, ἐπιγρ.

Νεαῖρα, ἡ· 1) νόμφη τις Ὀδ. μ, 2) Νη-
ρηΐς Ἀπολ. Ρ. 3, 242· 3) θυγ. Πηλείως,
αὐζυγος τοῦ Ἀλκυῶ (κατὰ Παισ. τοῦ Αὐτολύ-
κου) ἡ θυγ. τῆς Αὐγῆς καὶ τοῦ Λυκούργου Ἀ-
πολδ. 3, 9, 1· 4) θυγ. Στρωμόνος, μήτηρ Εὐ-
άδνης Ἀπολδ. 5) θυγ. Νιόβης, αὐτ. 6) ὕν.
ἄλλ. Ἑλληνίδων Δημ.

Νε-αῖρετος, 2' ὁ ἐκ νέου, πρὸ ὀλίγου, νεωστὶ
καυριουθείς· «θηρὸς ὡς νεαίρετος» Αἰσχ. Ἀγ.
1033· «πόλιν νεαίρετον», 1035.

Νε-αἰχμος· κύρ. ὄν. Δ. Ἀλ. 5, 650.

Νε-αἰκής, ἰων. νε-ηκής, 2' τῷ ἐπομ.

Νε-ακονητός, 2 (ἀκονη) νεωστὶ, ἡκονημένος
Πρόχλ. Σχολ. Σοφ. Πλ. 1394.

Νεακράς, νεάκρατος, 2' ἴδε νεακράς, νεόκρατος.

Νε-αλδής, 2' ὁ ἐκ νέου φυτρωμένος, νεογέννη-
τος Ὀππ. ἄλ. 1, 692.

Νε-άλεστος, 2' ὁ νεωστὶ ἀλεσμένος Σχολ. Νικ.

Νε-άλής, 2 (κατὰ Φρόν. Β. Ἀν. 42, 20 ἐκ
τοῦ ἀλές=ἄθροον, νεωστὶ γεγεννημένον καὶ συν-
ενηνεγμένον) 1) νεοδύναμος, νεαρός, ἀκμαίος,
ζωηρός, ἰσχυρός Ξεν. Κυρ. 8, 6, 17· νεαλέ-
στερος, «νεαλέστεροι γὰρ ὄντες ῥῶον αὐτὴν
πορευσόμεθα» Πλατ. πολιτ. σ. 265· 2) νέας,
πρόσφατος, νεώπρος· «ὁ δὲ νεαλῆς (τυρός) εὐτρο-
φώτερος ἐσθιόμενος» καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ κεφα-
λαίου «τυρός νεαρός δίχα ἄλων ἐσθιόμενος τρώ-
φικος» Αἰσχ. 2, 79, ἀντιθ. τῷ τεταρχεμένῳ
Δημ. 25, 6· 3) νέος εἰς τι πρᾶγμα, ἀρχά-
ριος, ἀπειρος Λουκ. Ἀλ. 16· (παρὰ μετγν ἐκ
τοῦ ἀλίσκομαι=νεάλωτος, ὡς τὸ δουρικλής παρ'
Ήσυχ. νεάλωτος ἦ ἐκ τοῦ ἀλίζω, ἄλς, νεοαλα-
τισμένος, -τυρός).

Νε-άλωτος, 2' ὁ νεωστὶ ἐαλωκός Ήσυχ.

Νε-ἄμελγής, 2' τῷ ἐπομ.-γάλα.

Νε-ἄμελκτος, ἰων. νεήμελκτος, 2' ὁ νεωστὶ
ἀρμεγμένος· «γάλακτος νεημέλκτῃ ἐνὶ Πέλλῃ»
Νικ. ἄλ. 310.

Νε-άν, ἄνος, ὁ· νέος, ὡς ξυνός ξυνάν, μέγιστος
μεγιστὸν Β. Ἀν. σ. 570, 12· ἐντ. νεάνις, κτλ.
Νεανδρία, ἡ, Στραβ. Νεανδρεία, ἡ καὶ Νεαν-
δρεῖον τό, Χαρὰ καὶ Θεοπ. ἐν Στ. Βυζ. πρ.
λίχριον ἐν Τρωάδι παρὰ τὸν Ἑλλησπόντον, καὶ
Νεανδρεῖς, ἔων Ξεν. καὶ Νεανδρεῖς, Στραβ. ἡ
γῶρα Νεανδρείς, ἴδως Στραβ. 10, σ. 472.

Νε-ανδρός, 2 (ἀνὴρ) α)-ἀλκή, ἡ δύναμις νέου
ἀνδρός Λουκ. 1345, juvenilis, strenuus· 6) κύρ.
ὄν. βασιλῆως τῆς νήσου Κῶ Διοδ.

Νεανεία, ἡ· νεανεία, ἑπαρσις· «ἐπὶ μὲν ὁρ-
σενικοῦ ἰώτα, ὁ νεανίης, ἐπὶ δὲ θηλ. ἀφ' ὅου
γον ἡ νεανεία» Ἡρώδ. ἐπιμ. σ. 265.

Νε-ανός, 2' α) ὁ νεωστὶ ἀνὴρ Νικ. ἄλ.
622· μετφ.-αἰνός Ἀγθ. παρ. 111, 9· 6) κύρ.
ὄν. Νεάνθης, αὐς, Ἑλλήν τις ῥήτωρ καὶ ἱστορί-
κός ἐπὶ Ἀττάλου 1.

Νεανθοῦς, ὁ· υἱὸς Πιττακοῦ, τυράννου τῆς
Λέσσου Λουκ.

Νεανίς, ἰων. καὶ ἐπ. νεηνίς, ὁ· νεανικός, νε-
ρός, νέος· «νεηνίη ἀνδρὶ εὐκικός» ὁμοίως ἐπὶ
νέον Ὀδ. κ. 278· «νεανία γαμβρῶ» Πίνδ. Ὀ. 7,
4· «κόμωιν τέκτονες νεανίαι» 3, 5· συνήθ. ὄν.
νέος Σοφ. Οἰ. Κ. 336· ἐπὶ θ. «νεανίου μετ' ἀν-
δρός» Εὐρ. Ἀνδρ. 605· «νεανίαις ὤμοις», Ἐλ.
1278· ἐν τῷ πεζῷ μετ' ἡν δευτέρ. σημ. τοῦ ὀπί-
φρων, ὕδριστής, προπετής Πλατ. σοφ. 239
Νεανίδαισι, ἑσφ. γρ. ἀντὶ νεανίδεσσιν Εὐρ. ἰ.
Α. 615.

Νεανίς, ἡ (νεανιεύομαι)· νεανική ἡλικία, νει-
νική ἔργα Φίλ. τ. 2, σ. 306 κ. ἄλλ. μετγν.

Νεανιεύμα, τό· ὁ νεανικός τρόπος, νεανική
προπετής, κόψος, ἀπερίσκεπτος, τολμηρὰ πρᾶ-
ξις· «οἷα ἄλλα τις ἐν λόγῳ ἢ ἐν ποιήσει κίρη
νεανιεύματα» Πλατ. πολ. 3 σ. 390 καὶ μετγν.

Νεανιεύομαι, μέσ. ἀποθ. εἶμαι νεανίης, συν-
ήθ. νεανικός, τολμηρῶς, προπετῶς, ἀσκεπτοῦ
ὑπερφρόνως πρᾶττω ἢ φέρομαι· «τῶν νεανιεύ-
μένων εἰς τοὺς πολίτας» Ἰσοκρ. σ. 398· «οὐκ
νεανιεύομαι ἐν τοῖς λόγοις» Πλατ. Γοργ. 482·
«νεανιεύομαι τοιοῦτον αὐδὲν» Δημ. 21, 69. Παρ.
«ὥσπερ κεφάλαια ἐρ' ἄπασιν τοῖς ἐναντὶ νεανι-
ευμένοις ἐπέθηκεν», 21, 18 καὶ μετγν. «μακρὰ
χαίρειν φράσας τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιευμένοις»
Πλουτ. Μαρ. 29· τὰ νεανιευόμενα, τὰ νεανι-
θέντα = νεανικαὶ πράξεις, νεανικοὶ λόγοι· «ἡ
δὲν καὶ ἡθόσκαι καὶ εἰς μερακίων ἡλικίαν ἰ-
αλάττειν, ἀκμάζειν, σφριγᾶν, νεάζειν, νεανι-
εῖσθαι» Πολυδ. 2, 20.

Νεανίζω· τῷ προηγ. «νεανίζοντι τῷ παῖδι»
Πλουτ. Φλαμ. 20· «ὁ δὲ πάρος μάλλον νε-
ανίζει» Πολυδ. 4, 138.

Νεανικός, 3' νέος τὴν ἡλικίαν· ἐντ. ζωηρός
ἀνδρεῖς, θαρράλδης, μέγας, καρτερός, δεινός, με-
γαλόψυχος, ἱκανός, μεγαλοπρεπής, καὶ εἰς κα-
κὴν σημασίαν προπετής, ὕδριστής, ἀλαζών, κλ.
-φύθος Εὐρ. Ἰππ. 1204· «πάνω γὰρ νεανικός
τῷ ἀνδρὶ βεβόηθης» Πλατ. Θεαίτ. 168· καὶ
ἐπὶ πραγμάτων· ἀγῶν = ζωηρός ἀγῶν Πολυδ.
10, 31, 2· ἀκροβολισμός, 3, 101, 7· «πρᾶ-
ξιν ἔχων νεανικήν» = δυνατός, ἱκανός ὡν ἐν τῷ
πρᾶττειν, 22, 12, 22· «τραύματα Πλουτ.
Ἀλ. 58· «ὕποτιθαι εἰς λοπάδα νεανικήν» = μεγί-
στην Ἀλεξ. π. Ἀθην. 4, 170· «φύσεις, ἐρω-

Πλάτ. - φρόνημα Δημ. - ἐπιθυμία Ἀριστ. κίνη-
σις, φορά Θεόφρ. αἱμορραγία, πνιγμός Ἰπποκρ.
βροντή Ἀριστ. χειρὶν Θεόφρ. οὐδα τὸ νεανι-
κώτατον Ἀριστ. σφ. 1205. "τὸ νεανικὸν τοῦτο
τοῦ σου λόγου Πλάτ. Γοργ. σ. 508, αὐτόθι. ἢ
σοὺ τις νεανικώτερος;" αὕτη ἡ ἀρχὴ οὕτως
καλὴ τε καὶ νεανικὴ, πολιτ. 8, 563. "νεανι-
κοὶ τε καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς διανοίας", 6, 503.
Νεανικότης, ἥτις, ἢ ἡ νεανικὴ ἡλικία, ἐκκλ.
Νεανίζομαι· νεανίζομαι Δ. Ἀλ. Ἐπιτ. 18, 3.
Νεανίς, ἰδοί, ἰων. νεήνις· ὁηλ. τοῦ νεανίας·
"ἀμφιπόλοι χρύσειαι, ζωῆσι νεήνισιν ἐκικυαί"
Ἰλ. σ. 418, ἐπίθ. "παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι"
Ὀδ. η. 20.
Νεανισκάριον, τὸ ὄνομα τοῦ νεανίσκου Ἀρρ.
ῤηκτ. 2, 16, adolascantulus.
Νεανισκαρχέω, ὡ· νεανισκαρχέω ἐν τοῖς ἐφη-
δῆσι αἱμ· νεανισκαρχέω, Ἀθηνῶν ἐπικρ.
Νεανίσκωμα, τὸ νεανίσμα, ἀρχ. λιξ.
Νεανισκεύομαι 1) αἱμα ἢ φέρομαι ὡς νεα-
νίσκος, νεανιεύομαι Πλάτ. ἥθ. α. 12. 2) τὰ
ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ διαγῶν· οἱ δ' ἂν παι-
δεύονται παρὰ τοῖς δασκασίαι διδασκάλους ἔξε-
στιν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐφηδῆσι νεανισκεύεσθαι· Ξεν.
Κυρ. 1, 2, 15.
Νεανίσκος, ἰων. νεήνισκος, ὁ νέος, νεανίας
Πρ. 3, 53. "τοὺς καλοὺς παῖδας καὶ νεανίσκους"
Πλάτ. συμμ. 211. "ἐν τε παῖσι καὶ νεανίσκοις
καὶ ἐν ἀνδράσι, πολ. 3, 413, καὶ ἐπ. Παρθ.
Πλάτ. Ἀλεξ. 53, ὁ ἀκρῆτης, juvenilis.
Νεανισκώδριον, τὸ νεανισκάριον Θεογν. Καν.
σ. 126, 28, adolascantulus.
Νεάνισσι, ἢ νέαςσι Θεόφρ. δι. γρ.
Νεάφι, ἄκος, π. ἰων. νέφει, ἥτοι νεανίας, ἰδ. παρὰ
κωμ. "νεανίσκος, νεανίας" ὁ δὲ νέας, εἰ γὰρ τῶν
Ἰσραηλίων ἐστίν, ἀλλὰ κομικώτερον ἂν εἴη·
Πολυδ. 2, 11, Ἐτ. Μ. 534, 32.
Νεανιστός, ὁ, ἡ νέος, ἀνδρῶς - μέλισσα Ἀγθ.
7, 13. Παρὶ τοῦ νέου σὺνθετόν φαμεν ἔξ ὀν-
τόνου εἰς βαρεῖαν τάσιν μετελληλυδός, ἐπὶ τῶν
εἰς οὐκ πάναυτος· Ἀπολ. π. συντ. σ. 330, 18.
Νεά· πόλις, εἰς, ἢ ὄν. πολλῶν πόλεων 1)
ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ, ἢ ὄν. Νεάπολις Πολυδ. 2)
ἐπὶ τῇ παραλίᾳ, τῇ Ἐφέσῳ Στράβ. 3) ἐν
Μακεδονίᾳ ἐπὶ τοῦ Στρομόνιου κόλπου Στράβ.
4) ἐπὶ τῇ χερσονήσῳ Παλλήνης εἰς τὸν Τόρω-
ναῖον κόλπον Πρ. 5) ἐπὶ τῇ Ταυρικῇ χερσο-
νήσῳ Στράβ. 6) ἐν Αἰγύπτῳ Πρ. 7) ὑπὸ τοῦ
τῇ Καρχηδόνι ἐν Ζευγίτανῃ θοῦκ. 8) ἐν Πόντῳ
Στράβ. κατ. Νεάπολις, ὁ Πολυδ. παρὰ δ' Πρ.
καὶ Θουκ. εὐρίσκει ὄρθ. καὶ Νέα πόλις, γυν.
Νεας πόλις, ἰων. Νη πόλις Φρον. σ. 605, 605.
Νεα· πόλις, ὁ, ὁ 1) κατ. νέας πόλις, ἴδε
νεοπολίτης· 2) κατ. τῇ Νεαπόλει.
Νεαρόδης, 2) νεαρόδης, γυν.
Νεαρίππῃ ἢ Ἐλληνίς, ἰπικρ.
Νεαρογχεῖ, 2) (νεαρόν, ἡγῶ) ὁ γυνὴ νέον,
ἀσυνήθῃ ἡγῶν, προσφάν· Ἀλεξ. νεαρογχεῖ
Φιλοστρ. σοφ. 2, 79.
Νεαρο· πόλις νέον ποῖω, ἀνεγνώσθαι, ἀναγν-
ώω· "τοὺς ἐπιπολὴς πλοιάσιον ὁ ἀπὸ νεαρο-
ποιεῖ" Πλάτ. ἥθ. σ. 702. "τοῖς ὄνομα ἀναγ-
νάντες νεαροποιήσαντες τὸ ἔλκος" Ὀρειτ. σ. 16.
Νεαρο· πρῆξις, 2) (πρῆξις) νεαρογχεῖ, τῷ

νεωτέρους πρῆξιον Ἀριστοτ. ἥθ. τ. 2. σ. 527.
Νεαρόδης, α, ὄν· νέος, νεανικός· παῖδας Ἰλ. 6,
280. - ὁδός Πινδ. Π. 10, 25. - ἀρετὴ, Ἰ. 7, 47.
"νεαρόδης ἐξυρύντας" νέας, Ν. 8, 20. "μουλὸς"
Ἀισχ. Ἀγ. 76. ὁ πάντῃ νέος· "βρέφος ἔλπιον
ἀγκάλας νεαρόν τροφῶς, νεαρόν ἐν δόμοις"
Εὐρ. Ἰ. 1. 831, μετὰ καὶ Ξεν. κυν. 9, 10
καὶ π. κατ' ἐξοχὴν ἐν τοῖς μετὰ. "τῆς ἐπι-
νοίας νεαρώτερον" Λουκ. Ζιφ. 1. "νεαρόν ποῖω
ἐν τῇ ὁδῷ" Πλάτ. συμμ. 5, 2, 2. "καὶ
πρόσφατος", ἐπὶ κρείσσον, 6, 10, 1. καὶ μετὰ.
"ἐπὶ πρόσφατοις καὶ νεαροῖς λόγοις ψευδὲς συν-
τιθέντες", ἥθ. σ. 146. "νεαρόν τοῦ ἡθῶς" νέος
τῇ ἡλικίᾳ· Ἀριστοτ. ἥθ. 1, 3, 7. νεαροί, αἱ,
novellus, "καὶ παρὰ τὸν κατὰ νόμον βασιλικὸν
νέαι διατάξεις πρὸς τὰς ἀνακυκλούσας ἀποθῆ-
σεις γινόμεναι" Ἀρμενόπ. 1, 1, 9. ἰπικρ. νεαροῖς
Λουκ. ἰστ. συγγρ. 50, νεαρωτέρως Ἰσοκρ. Πα-
ναθ. σ. 280. (νεα, καὶ διούλλ. - Πινδ. Π. 10,
39), novus, recentis.
Νεαρο-φάνης, 2) νέας, νεωστὶ ἀναφανείς Ἀισχ.
Ἀγ. 745 καὶ Ἐρμαν.
Νεαρο-φόρος, ἢ νέον πρόσφατον τι φέρουσα,
γλῶσσ. recentaria.
Νεαρχος· 1) νεαρχος Πλάτ. ἥθ. σ. 392. 2)
(νέος) ὁ νέος ἀρχὴν Βυζ. 3) κύρ. ὄν. Ἑλλήνων
τις Δημ. καὶ ἄλλ. ἰδ. περιφημῶς τις νεαρχος
Ἀλεξ. τοῦ Μεγάλου Στράβ. Ἀρρ.
Νεαρ-φός, 3 (ἡθῶ) νεωστὶς, ἰπικρ.
Νέας, ἰων. ἀττ. τοῦ νεός.
Νεάστριος, 2 (νεάστρι) νεωστὶς, ἐπὶ νεοῖς
ματός, γλῶσσ.
Νεάσις, εἰς, ἢ τὸ ἀνανεῖν, γεωργεῖν τὴν
γῆν· "οὐδὲ τὰ γεωργεῖν συμβάλλειν εἰς τὰς
νέας, ἔννεμῃ σαφὲς πρῶτον, ὅπως μὴ κωλύ-
σῃ τὴν ὀρενὴν νέαςσι Θεοφρ. φωτ. ἀττ. 3,
15, novatio.
Νεασμός, ὁ νέαςις, γεωπ. 2, 23, novatio.
Νεα-σπῆκτος, (σπῆκτος) βραχὺ ἀντὶ τοῦ
νεοκρίτου· ὁ ἔχων νέον κατῶμα, νέον κέ-
μα· "νεασπῆκτον δ' ἔστι νεοκρίτου" Στράβ.
παρ' Ἀθην. 14, 622.
Νεατή, ἢ νέας, ἰδ. ὁηλ. τοῦ νέατος, γη, μετὰ.
Νεάτη, ἢ, ὁηλ. χορδή ἢ κατωτάτη χορδὴ ἀν-
ρω, ὁηλ. τοῦ νέατος· "ὡς περὶ δρου τρεῖς ὁρ-
μονίας ἀτεχνῶς νεάτης τε καὶ ὑπάτης καὶ μέ-
σης" Πλάτ. πολ. 4, σ. 443. "καὶ νεάτη, ἢ ἡ
σχάτη" ἀρῶς καὶ γῆτι κατὰ πρῶτον, ἢ τελευ-
ταία χορδὴ τῆς μουσικῆς· Σχολ. Ἰσοκ. καὶ Πολυδ.
σ. 1139.
Νεατίς, ἰδοί, ἢ νεατή.
Νεατός, ἰων. κατ' ἐκ. νεάτος, ἀνωμα ὀρθῶς τοῦ
νέου, ὡς μέστος τοῦ μέσου· ὁ τελευτάτος, ἴ-
δατος, κατωτάτος, ἐπὶ τῷ πῶν, ἰδ. παρὰ τῶν
μερῶν τοῦ ἀνθρώπου, σώματος· "παρὰ νεάτον
ἴς κενὸν ἀνδρῶν", 857. "βλάττει νεάτον ὄμιον", σ. 341.
ἐπὶ χωρῶν· "ὅπου πόδα νεάτον ἴδης"· εἰς τὴν
κατωτάτην ὀρενίαν τῆς Ἰδῆς, 6, 284. "νεάτα
πρῶτα γαίης καὶ πόντου"· τὰ ἐσχάτα ὄρεα,
0, 478. "πόλις νεάτη Πύλου"· εἰς τὴν ἰσχυρίαν
τῆς Πύλου ἄκραν καλεμένην, λ. 712. οὕτως ἑρμη-
νεύεται καὶ τὸ "πῶς δ' ἔγγος ἄλλος, νεάτος
Πύλου ἡμαθύνοντος", 4, 295, 290. ὅτι ἀργαῖοι δι-
χονται ὡς ἐκ. 3, πλ. τοῦ παθ. νεατος τοῦ καίω

ναίεται ἀντὶ νέανινται = κένται· «ἐ-
καίτο δὲ νεάτος ἄλλων», ζ, 295· «τὴν νεά-
ταν ὁδὸν στείχουσα» = τὴν τελευταίαν, τὴν
ἐπὶ θάνατον ὁδόν. Ἀντ. 801· «νέατον δὲ φέγ-
γος λεύσσουσιν ἀελίου», 802· «παίδων τῶν
σὼν νέατον γέννημα» = ὁ τελευταῖος γόνος,
Ἀντ. 623, προσεπίστυς.

Νεατός, ὁ· γεωργήσις τῆς νεατῆς, χρόνος τῆς
ἐργασίας τῆς νεατῆς· «καὶ γὰρ νεατός καὶ σπό-
ρος καὶ φωτεία καὶ νομή, ὑπαίθρια ταῦτα πάντα
ἐστὶ». Ξεν. οἰκ. 7, 20.

Νε-αύητος, 2· νεωστί, προσφάτως ἠδυσμέ-
νος Σχολ. Ὀππ. ἀλ. 1, 692.

Νεᾶ-φρονέω· νέα φρονῶ, νεανικὸν φρόνημα ἔ-
χω Ἀισχ. Περσ. 768, εἰκ. ἀντὶ νέα φρονεῖ.

Νεᾶω· ἀνανεῶναι, κυρίως νέον ἄγγρον ἢ πρὸς
καιρὸν ἀφελόντα ἄγγρον ἀροτριῶν Ἀριστ. νεφ.
1118· ἀπολ. Θεόφρ. νεωμένη, δηλ. γῆ = ὁ ἐκ
νέου γεωργηθεὶς πρὸς καιρὸν χέρσος ἀφελθεὶς ἄ-
γρός· Πσ. ἐρ. 464· «ἡ δὲ κατεργασία ἐν τῷ νεᾶν
κατ' ἀμφοτέρως τὰς ὥρας καὶ ἡρόους καὶ χει-
μῶνος» Θεοφρ. φυτ. αἰτ. 3, 25· καὶ κατωτέρω·
«καὶ ὅταν μετὰ τοὺς πρώτους δρότους νεᾶσται,
πάλιν τοῦ ἥρος μεταβάλλουσιν, ὅπως τὴν ἀνα-
φυσμένην πόαν ἀπολέσταιν» εἰτα θέρει ἀρου-
ρην», ποιν, τερπον.

Νεβλάρα· περαίνειν Ἡούχ. «νεβλάρεται, πε-
σαίνει· ἄτμος φωνῇ ἐπὶ τοῦ περαίνειν Ἀριστ.
Δαιταλεῦσιν» Φώτ.

Νέβραξ, ακος, ὁ· νεβρός, καθ' Ἡούχ. «οἱ ἄρ-
ρενες νεοτοὶ τῶν ἀλεκτρυόνων, κοιν. πετεινα-
ράκια.

Νέβρετος, ον, (νεβρός)· ὁ ἐκ τοῦ νεβροῦ· αὐ-
λός = ὁ ἐξ ὁσίων τοῦ νεβροῦ Ἀνθ. Πλαν. 305·
«προσμένει τὰ νέβρετα ὁσῖα, χρώμενοι τοῖς
ὄνείσι βέλτερον ἡγεῖν λέγουσιν» Πλαντ. συμπ.
σοφ. σ. 150.

Νεβρή, ἡ· δορά τοῦ νεβροῦ ἐκ τοῦ νεβρέα κατὰ
συναρτέσιν = νεβρίς Ὀρφ. ἀποσκ. 7, 17· ἐν γέν.
δορά, «νεβρή παρδαλή», Ἀργ. 447.

Νεβρίας, ὁ· ὁ νεβρὸς ὅμοιος, αὐτῷ παικίλως ἐ-
στιγμένως τὸ δέρμα· γαλεός Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6,
19· Ἀάδας, ἔλαφος νεβρίας· Ἡούχ.

Νεβρίδιον, τό· ὅποις τοῦ νεβρός Ἀρτεμίδ. 4, 72.

Νεβρίδος· πεπλος, ὁ· ὁ δέρμα νεβροῦ ἐνδεδυ-
μένος περὶ τοῦ Βάχχου Ἀνθ. 9, 524, 14, ὁ φο-
ρῶν νεβρίδα.

Νεβρί-δόστολος, ὁ· τῷ προηγ. Ὀρφ. ὕμν.
51, 10.

Νεβρίζω· φορῶ δέρμα νεβροῦ, ἐορτάζω τὰ Διο-
νύσια· «τὴν μὲν νύκτα νεβρίζω καὶ κρατηρίζω
καὶ καθαίρων τοὺς τελομένους» Δημ. 8, 259·
ἀλλ' ὅμως Ἀρποκρ. ἐρμην. «ἐπὶ τοῦ νεβροῦ
διασπᾶν κατὰ τινα ἄρρητον λόγον».

Νεβρίς, ἴδος, ἡ· τὸ δέρμα τοῦ νεβροῦ, κυρ. φό-
ρεμα τοῦ Βάχχου καὶ τῶν Βακχῶν· «νεβρίδ' ἐ-
ξάφας χροός» Εὐρ. Βακχ. 23· «νεβρίδος ἔχων
ἱερὸν ἐνδυτον», 137· «ἐν παικίλῃσι νεβρίσι»,
111 καὶ μετὰ νεβρίδος Δ. Περ. 703· (βραχὺ τὸ
εὐρ. Βακχ. 24. 230, Θεοκρ. 2, 6).

Νεβρίσχος, ὁ· Ἕλληνας, ἐπιγρ.

Νεβρίσμος, ὁ· τὸ φανεῖν νεβρίδα, ἐορτὴ τοῦ
Βάχχου· «ἔστι δὲ ὁ νεβρίσμος καὶ παρ' Ἀρι-
γνώτῃ ἐν τῷ περὶ τελετῶν» Ἀρποκρ.

Νέβρισσα, ἡ· πόλις Ἰδηρίας Στραβ.

Νέβριττης, ον, ὁ· νεβρίας· λίθος = ἱερὸς τοῦ
Βάχχου λίθος, ὅμοιος τῷ δέρματι τοῦ νεβροῦ
Πλιν. Ἰ. Φ. 37, 10 καὶ ἐν Ὀρφ. λιθ. 19, 1, 7,
ὁρθ. γρ. ἀντὶ τοῦ νευρίτης.

Νεβρό-γονος, 2· ὁ ἐκ νεβροῦ καταγαόμενος·
«νεβρόγονος κνήμη» Πλουτ. συμπ. 7 σοφ. δ.

Νεβρο-κτόνος, 2· ὁ φονεύων νεβρόν Σχολ.
Καλλιμ. Ἀρτ. 190.

Νεβρός, ὁ· τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου Ἰλ. θ, 48·
«ἐλάφος ἐν φυλόχῳ κρατεροῖσι λείοντος νεβροῦ
κοιμήσασα» Ὀδ. δ, 336· σύμβολον φόβου καὶ δει-
λίας· «πεφυζότες ἦδτε νεβροῖ» Ἰλ. φ, 1· «τεθῆναι
τας ἡδὲ νεβροῖς», δ, 243· «ὡς κύων νεβρόν ἐκ-
μαστρόμεν» Ἀισχ. Εὐμ. 237· ποικιλόθρις Εὐρ.

Ἀλκ. 886· καὶ ἐν περὶ Πλάτ. Χαρμ. 155· «τοὺς
νεογνοὺς τῶν νεβρῶν» Ξεν. κυν. 9, 3· καὶ πα-
ροιμ. «ὁ νεβρός τὸν λείοντα», δηλ. αἶρετ Δουκ-
νερ. δι. 8, 1· ἡ νεβρός Εὐρ. Βακχ. 867, Θι-
όκρ. 12, 6· (ἐκ τοῦ νέος, νέφος, νεβρός, ἀντὶ
νέφ(η)ρός, παρσχ. τοῦ νεφρός), hippulus.

Νέβρος· Ἕλληνας τῆς Ἰπποκρ.

Νεβρο-στολίζω· νεβρίζω, μετὰ π. πρὸλ.
Λοδεκ. εἰς Φρυγ. 625.

Νεβρο-τόκος, 2 (τίκτω)· ὁ τίκτων νεβροῦ·
«νεβροτόκος καὶ ζῦρκος» Νικ. Θηρ. 142, Σχολ.
«ἡγουν αὐτοὶ οἱ ἐλάφοι καὶ αἱ δορκάδες».

Νεβρο-φάνης, 2· ὁ ὡς νεβρός φαινόμενος·
«νεβροφάνη ἔδοιχεύσαντο» (ἄρκτοι) Νον. Δ.
5, 363.

Νεβρο-φόνος, 2· α) ὁ νεβροῦς φονεύων· «νε-
βροφόνος ἀετός» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 32· β) κύρ-
ον· υἱὸς Ἰάσονος Ἀπολδ.

Νεβρο-χαρής, 2· ὁ ἐπὶ νεβροῖς χαίρων, ὁ
ἀρπαζὼν τοὺς νεβροὺς Ἀνθ. 9, 525, 14, ἐσφ.
γρ. ἀντὶ νευροχαρής, δ' ἴδε.

Νεβρο-χίτων, ὠνος, 2· ὁ νεβρίδα ἐνδεδυμ(ένος)
Νον. Δ. 26, 28.

Νεβρός· μεταβάλλω εἰς νεβρόν· «νεβρὸν φά-
σματι νεβρωθεῖσαν» Νον. Δ. 10, 60.

Νεβρώδης, 2 ὅμοιος νεβρῷ, ὁ φορῶν νεβρίδα
ἐπιθ. τοῦ Βάχχου Ἀνθ. 9, 524, 14.

Νεγλα ἢ Νίγλα, «ἐμοὶ δὲ καὶ τὴν καλουμένην
νέγλαν μυστικὴν ἡδοῖον καλεῖν ἢ νίγλαν» Πτο-
λ. 6, 87.

Νέγλα· πολίχνιον Ἀραβίας, κατ. Νέγλιος ἢ
Νεγλίτης Στ. Βουζ.

Νέδη, ὄψρ. Νέδα, ἐπ. Νεδάη Εὐφορ ἀποσκ.
119, ἡ· ποτάμιον καὶ ποταμία νόμφη ἐν Ἀρ-
καδίᾳ, ἐπιθ. Νεδήσιος, Στ. Βουζ.

Νεθία, ἡ· νεθίας τὰς αἰθούσας Ἡούχ.

Νέθων, ὠνος, καὶ ὠνος, ὁ· τόπ. ἐν Λακωνίᾳ,
ὁδ. τὸ ἐπὶ τῆς Ἀθηναί· «Ἀθηνα Νεθουσία»
Στραβ. 8, σ. 353.

Νε-ἐκδορος, 2· ὁ νεωστὶ ἐγδοαρμένος Τζιτζ.

Νέες, ἰων. ὄν. πλ. τοῦ ναῦς Ὀμ.

Νέεσαι, σπαν. ἐπ. δου. πλ. τοῦ ναῦς Ὀμ.

Νέη, ἡ· ἴδε νέος.

Νεη-γενής, ἀττ. νεαγενής, 2· νέος, νεωστὶ ἢ
ἄρτι γεννηθείς Ὀδ. δ, 336· «μύσχοι νεαγενή»
Εὐρ. Ἰ. Α. 1623 καὶ μετὰ.

Νεη-θαλής, ἰων. 2· νεοθαλής, ὁ νεωστὶ βλα-
στήσας, ἀνύθας Εὐρ. Ἰων. 112.

Νε-ήκης, ὄψρ. νεάκης, 2, Ἡούχ. (ἀκή)· ὁ νέος

Νείλω Ὑρ. 7, 97. 2) ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ἐξ οὗ καὶ ὁ ποταμὸς Νείλος ὠνομάσθη κατὰ Διόδ. 6, 19. 63 πρὶν Αἰγύπτου καλοῦμενος. 3) Ἕλληνας πατρὸς Γαλην.

Νείλω, ὡς ἴδε τὸ προηγ.

Νείλο-γενής, 2) ὁ ἐκ τοῦ Νείλου καταχόμενος ἢ ἐν αὐτῷ γεννηθεὶς. «τοῦτ' ἀπὸ Νειλογενοῦς δέξο Λεωνίδεω» = Ἀλεξανδρινῶς Ἀνθ. 9, 355.

Νείλο-θάλής, (θάλλω) 2) ἴδ' ἐπομ.

Νείλο-θερής, 2 (θερῶ) ὁ ἐν τῷ Νείλῳ θερμὸς ἢ γεννηθεὶς. «τὴν ἀπαλὴν νειλοθερῆ παρειάν» Αἰσχ. ἐκ. 71, ὁ Σχολ. «τὴν ἐν Νείλῳ θερμωθεῖσαν ὅ ἐστι βλαστήσαντα ἐν Αἰγύπτῳ, ἀπὸ τῶν στεγνῶν δὲ ἢ μεταφορά, κατ' ἄλλ. ὁ ἐν τῷ Νείλῳ θερμὸς, ὑπὸ τοῦ ἡλίου καίεσι, μαυρίσας, ἄλλοι εἰκάζ. νειλοθαλής.

Νείλο-μέτριον, τὸ μέτρον τοῦ Νείλου ἢν δὲ τοῦτο σῦλος τις, ἔρ' ὅν γραμμαὶ τινες ἐγκεχαρμέναι κατὰ δικαστήματα ἦσαν, δι' ὧν παρετήρουν τὴν ἀνάδασιν καὶ κατάδασιν τοῦ ὕδατος τοῦ Νείλου Στράβ. 17, 1, 48.

Νείλο-φένος, ὁ 1) Μακεδὼν τις Ἀρρ. 2) σοφός τις ἐκ Ναυκράτιδος ἐπὶ Σόλωνος Πλουτ.

Νείλο-ρρυτός, ὁ ὁπὸ τοῦ Νείλου διαρροόμενος, ποτιζόμενος. «νειλορρυτὸν ὄρων ἀπὸ προδολῆς» Ἀνθ. 9, 350.

Νείλος, ὁ 1) ὁ μόνος ποταμὸς ἐν Αἰγύπτῳ τὸ πρῶτον παρ' Ἡσ. 0ε. 338, ἐπειδὴ παρ' Ὀμ. καλεῖται ὡς καὶ ἡ χώρα Αἰγύπτου, πλὴν ὅτι ὁ ποταμὸς εἶνε γεν. ἀρα. Ὁδ. γ, 300. 2) ὁν. παρασίτου τινὸς Ἀθην. 6, 240.

Νείλο-σχοπετον, τὸ νειλομέτριον Δ. Σικ. 1, 36.

Νειλούπολις, ἡ Νείλου πόλις, ἢ πόλις τῆς μέσης Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Δ. ὁχθῆς τοῦ Νείλου Πτολ. 4, 5, κάτ. Νειλοπολίτης Στ. Βυζ.

Νείλο-φυής, 2) ὁ ἐν τῷ Νείλῳ φύόμενος. πῶσι Μ. Φίλης τ. Α. σ. 333.

Νείλω, ὡς. 0υγ. Πέρου καὶ Πιμπληίδος Ἐπιχαρμ.

Νειλώης, ἴδως. κυρ. 0ηλ. τοῦ Νειλώως. — πυραμίδες Ἀνθ. 9, 710.

Νειλῶος, α, ὁν. Νειλάος. — ταρίχη, ἰχθυὶς Δουκ. πλ. 3, Ἀθην. 7, 312. Νειλῶα, τὰ (ἱερὰ) Διδύ. 1, 36, Αἰλ. 1. Ζ. 10, 43.

Νειλῶτης, ὡς. ὁ ἐν τῷ Νείλῳ κατοικῶν, ἢ παρ' αὐτῶν. — κορακίνου Ἀθην. 7, 309. 0. νειλῶτις, ἴδως. — χθών, αἶα Αἰσχ. Πρ. 838.

Νεῖμεν, νειμάν, νειμιον, ἰων. αὐρ. τοῦ νέμου Ὀμ. Νειμῶεν, ἰων. = νεῖθεν. 1) κάθισεν πρὸς τὸ ἀνίστασθαι ἐκ κραδίης ἀνεπενόχου Ἀγαμέμνων. — πᾶνστέναζεν ἀπὸ τῆς βλάβης τῆς καρδίας τοῦ Ἰλίου, 10 καὶ μετὰ π. 2) ἐκ νέου Ἀνθ. 9, 239. ἴδε νεῖθεν.

Νείλοφίλων = νεῖθε. ἐν τῷ καταστάτῳ, ἐνδοτάτω, βαθυτάτῳ. «νεῖθε λίμνη» Ἰλ. φ, 817. «ἀκακὴ νεῖθε θορῶν» = ἐλλοπὴν αὐτὴν κατὰ καρδίαν Ἡσ. 0ε. 267 καὶ μετὰ π. κατὰ γεν. νειόθη γαίης, πῆτρης Ἀπολ. Ρ. 1, 63. 090. ἐπὶρ. ἰσοδύναμον παῖς προδ. κατὰ ἢ ὁπὸ ὅπαν. ἐχόλιδεται. — νεῖθε ὁρισταμένην Ἰλ. α, 530.

Νείλο-χθόνης, ἰων. νεαλόρος Ἀνθ. 6, 356.

Νείλομαχίλων = νεῖμαι, διὸ γρ. ἐν Ἰλ. ψ, 78.

Νείλον, ἰων. = νέον. νειασί Ἀπολ. Ρ. 1, 125.

Νείτο-ποιέτω. νέον ποιῶ, ἀρῆνω χωράφιόν τι

ἀγεώργητον, ἢ σπείρω μὲ ὅσπρια ὅπως τὸ παρὰ σκευάστω διὰ νέαν σπορὰν αἰτοῦ Ξαν. αἰκ. 11, 16.

Νείδος, ἡ, ἰων. κυρ. = νέος, δηλ. γῆ, ἀπ. νέος, ὡς καὶ Ἡσ. λέγει, «νεῖδον ἀρουραν σπείρειν».

ἔρ. 465, ἡ νεά, τὸ χωράφιον, ὅπερ ἔμεινε κατὰ τὸν τινα ὅσπριον καὶ ἐκ νέου γεωργεῖται.

«νεῖδον μαλακὴν τρίπολον» = ἀγρός. μαλακός. τρεῖς ἡρωτριασμένους Ἰλ. σ, 541, Ὁδ. ε, 127. — βαθεῖα Ἰλ. κ, 353 καὶ μετὰ ἡ ἀρτι ἀνάνου.

μῆνη γῆ Εὐστ. ἡ νειασί ἡρωτριωμένη Πούχ.

Νείτος, ἰων. 3. νέος Γαλην. λεξ. Ἰπποκρ. νείτον. ἐπὶρ. νειασί, πρὸ ολίγου Ἀπολ. Ρ. 1, 125.

ὅπερθ. νειότατος, ἡ, ὦν = νειότατος. νειότατον κατὰ τὸν Πούχ. «νείατα, τὰ ἔσχατα» Νικ. αλ. 120, 190, πανυς, novellus.

Νείτο, α, ὦν (ναῦς) νήϊος. «νείτα, τὰ ξύλα, τὰ εἰς παρασκευὴν πλοίου» Μοῖρ. σ. 270, navalis.

Νείτο-τομεύς, ὁ ὁ τὴν νεῖδον τέμνων, ἀροτριῶν, ἐπ. τοῦ ἀρότρου Ἀνθ. 6, 41.

Νείτο-φατον. νεῖκρῶτον Πούχ.

Νείρα ἡ νεῖρα, ἡ 1) νεῖαιρα, ἡ ἐσχάτη κοιλία. 2) τὸ ἐνδοτάτον. «νεῖρη τρέφεται. — νέος Ἰχώρ» Αἰσχ. Ἀγ. 1458. ὁ Πούχ. ἐξηγεῖ νείρα = κατὰσταται, infirma.

Νείρεῦς, ὁ κόχλος Ζών.

Νείριτης, ὡς. νηρίτης, δι. γρ.

Νείρός, συνηρ. ἐκ τοῦ νεαρός ἢ νεαρὸς μόν. παρὰ γραμ. Πούχ. ἐξηγεῖ = ἐσχάτος κατὰ τὸν «ἐν χθονὸς νεῖροῖς μυχοῖς» Δουκαρ. 896. ἴδε νεῖρα.

Νείσομαι ἢ νείσομαι. ἴδε νίσσομαι.

Νείται, συνηρ. ἀντὶ νέεται τοῦ νέομαι Ὁδ. λ, 114.

Νείτητις, ἴδως. ἴδε Νιτήτις.

Νείτω, παρὰσχ. τοῦ νέτω, μόν. παρὰ μετὰ (ὁ)ν Φιλ. Πλουτ. ἄλλὰ καὶ παρὰ Θουκ. κατὰ τὰ ἄριστα χειρ. ὁπένειψεν, 4, 103. ὁ Βέκκ. γράφει νεῖψεν ἀντὶ νεῖψεν Ἰλ. μ, 280.

βρέχω Ἰακ. Ἀνθ. Π. σ. 67.

Νεκάς, ὄδος, ἡ (νέκος, νεκρός). 1) σωρὸς νεκρῶν στοιχηδὼν κατὰ τάξιν τοιθεμένοι νεκροὶ Ἰλ. δ, 886, Ἀνθ. 15, 40, 43. 2) τάξις, σωρὸς 231.

Καλλ. ἀποσπ. 3) παρὰ κυκλικῶς ψυχῇ Μ. Ἐπ. σ. 600.

Νεκεῖα, εἴτε νέκειαι. «βοτάνη ἀναδαινύουσα, τὰ φύλλα ὅπερ πήγους ἀ, ἀ καίουσιν ἐν ταῖς λήνους ἀντὶ λήχνου» Δουκαρ.

Νεκρ-ἀγγεῖλος, 2. ἄγγελος τῶν νεκρῶν. «νεκρὰγγεῖλος καὶ νεκροδρόμος προσαγορευσας» Δουκ. Περικρ. 41.

Νεκρ-ἀγωνέω. εἶμαι νεκραγωγός, ὁ αἰὼν, οὐδὲν τοῦ νεκροῦ Δουκ. Χαρ. 2, ταυτὸν τῷ ψυχχαγωγῶν, ψυχῆς κατὰγειν, καὶ νεκροπομπή.

Νεκρ-ἄρτωρός, 3. ὁ ἄρτωρ, ἑξέμερον καὶ συντροφειῶν τοῦ νεκροῦ. «οἱ νεκραγωγοὶ πληροῖς ἀσπεντῆς» Τιμαρ. σμ. τ. 9, d. 217.

Νεκρ-ἀκἀδημία, ἡ ἡ ἀκἀδημία τῶν νεκρῶν Δουκ. αλ. ἴστ. 2, 23.

Νεκρ-ἐγέρσεια, ἡ ἡ τῶν νεκρῶν ἐγέρσις, ἐκκλ.

Νεκρ-ἐγέρσις, ὡς, ἡ τῷ προηγ. ἐκκλ.

Νεκρ-ἐγέρτης, ὡς, ὁ ὁ ἐγείρων τοὺς νεκρούς. «οὐ νεκρογέρων νεκρογέρων κατὰ τὸν Πούχ.

Νεκρὶα, ἡ τὸ νεκροταφεῖον. «ἀελλῶν» τῶν τῆς λειτουργίας ἐν ταῖς νεκρίταις παρεχομένων.

«καὶ παρακομισάντων τῶν νεκρῶν» ἐπὶ τῇ κατὰ

Μέμφιν νεκρίας· «καὶ ἀγαυοὶν αὐτὸν εἰς τὴν νεκρίαν» Papyr. papyri fasc. 1, σ. 24, 20.
 Νεκρικός, 3· ὁ ἀνήκων ἢ πρέπων εἰς τοὺς νεκρούς· «νεκρὶκὰ φοιτᾷ, τὰ τῶν νεκρῶν προσήκοντα μνήμασι» Εὐστ. Ἰλ. σ. 652, 30· ἐπὶ νεκρῶς Λουκ. Περειγρ. 33.
 Νεκρίματος, 3· ὀνησιμαίος, ἐπὶ ζῶων, οἷον κρίας Διλ. Ἰ. 2, 6, 2, κοιν. φόριος, morticinus.
 Νεκρο-θάψης, 2· μετὰ νεκρῶν φορτωμένος· ἄκατος· Ἀνθ. Πλαν. 273, 8.
 Νεκρο-δόξασις, 2· βασιτάζων, ἐκφέρων τοὺς νεκρούς εἰς τὸν τάφον Χοιροβ. ἐν Β. Ἀν. 1199.
 Νεκρο-δόξας, 5· ὁ νεκροῦς τρώγων, μτγν. «νεκρο-δόξας, δολοφονίας, ἀτάσθαλος» Γρηγ. π. κακοῦ ἱερέως· «τῶν πτηνῶν ἀκλόχρια εἶναι φησι τὰ ἀρπακτικὰ καὶ νεκροδόξας» Θεοδώρ. τ. 1, σ. 124.
 Νεκρο-δρεφο-φάγος, 2· ὁ τὰ βράδια νεκρὰ τρώγων· Κρόνος Γ. Μελετιν. σ. 1484.
 Νεκρο-δέγμος· τῇ ἐπομ. μτγν.
 Νεκρο-δέγμων, ονος, 2· νεκροδόκος, ὁ δεχόμενος τοὺς νεκρούς· Ἀδης Δίσχ. Πρ. 153.
 Νεκρο-δερχής, 2· ὁ ἔχων ὄψιν νεκροῦ· «ψυχὴ δερκόμενοι νεκροδερχή, νεκροφόρος» Μανιθ. 4, 565.
 Νεκρο-δόκος, 2· νεκροδέγμων· κλιντήρ Ἀνθ.
 Νεκρο-δότης, ὁ· ὃς νεκροθάπτει.
 Νεκρο-θαχέταν, τό· τόπος, ὅπου θέτουσι τοὺς νεκρούς Λουκ. Καρ. 22.
 Νεκρο-δόχος, 2· νεκροδόκος· «νεκροδόχος, τάφος» Εὐστ.
 Νεκρο-δρομία, ἡ· ὁ δρόμος, ἡ πορεία τῶν νεκρῶν Ἑρρ. Σόρ. τ. 3, σ. 472.
 Νεκρο-ειδής, 2· ὁμοιος νεκρῷ Ἰ. Χρυσ.
 Νεκρο-ζῶας, 2· ὁ ζῶν ζωὴν νεκροῦ, ἡμίζωος, ἡμιθανής Νικ. Εὐγ. (κοιν. ζωντανός καὶ ἀποθαιμένος).
 Νεκρο-θάπτης· τοὺς νεκρούς θάπτων, μτγν.
 Νεκρο-θήκη, ἡ· ἡ θάκη τῶν νεκρῶν, ὁ τάφος, ἡ ταρκοφάγος, ἡ ὁδρία, τὸ νεκροδοχεῖον Εὐρ. π. Περφ. περὶ ἔγρ. 4, 19, sepulcrum.
 Νεκρο-καύστης, ου, ὁ· ὁ τοὺς νεκρούς καίων, γλῶσσ. rogiarius.
 Νεκρο-κομείω, καὶ νεκρο-κομίζω· περὶ τῶν νεκρῶν φροντίζω, κοσμῶ αὐτούς· «νεκροκομίσαι τὸν οἶον» Εὐστ. Ἰλ. σ. 1080, 51, γρ. -μῆσαι.
 Νεκρο-κόμος, ὁ· ὁ φροντίζων περὶ τῶν νεκρῶν ἢ κοσμῶν αὐτούς Γρ. Ναζ. pollinator.
 Νεκρο-κορίνθια, τά· ἐν Ρώμῃ τὰ ἐκ τῶν τάφων τῆς Κορίνθου ἐκδεβλημένα πῆλινα τεχνικὰ ἄγγελα, ὁδρίας κτλ. Στραβ. 8, σ. 382.
 Νεκρο-κόσμος ἢ νεκρο-κοσμος· νεκροκόμος Πλάτ. ἦθ. σ. 994.
 Νεκρο-λατρεία, ἡ· τιμὴ πρὸς τοὺς νεκρούς, μτγν.
 Νεκρο-μαντεία, ἡ· ἡ διὰ τῶν νεκρῶν μαντεία, ἥτοι ἐρώτησις νεκροῦ ἢ τοῦ διὰ μαγικῆς τέχνης ἐπερωτωμένου πνεύματος τοῦ περὶ τοῦ μέλλοντος Κλήμ. ὁμ. 1, 3, ἦσ. καὶ νεκρομαντεία.
 Νεκρο-μαντεῖον, τό· ἐνθα ἐπερωτᾶται ὁ νεκρὸς περὶ τοῦ μέλλοντος, μτγν.
 Νεκρο-μαντις, εως, ὁ· ὁ μετερχόμενος τὴν νεκρομαντείαν Δουκ. 682.
 Νεκρο-νώμης, ὁ· ὁ τοὺς νεκρούς ἐκφέρων, νεκροφόρος· «νεκροφόρος κλαυστήρας ἀπαρτιμένων, νεκρονώμης» Μανιθ. 4, 1024.

Νεκρο-πέρνασι, ὁ (πέρνησι)· ὁ νεκροῦς περνῶν, ὁ πωλὼν τὰ σῶματα τῶν νεκρῶν Δουκ. 278.

Νεκρο-πατέω· ποιῶ τινα νεκρὸν φωνεῖν Εὐρην. ἀποστ. 13.

Νεκρο-ποιός, 2· ὁ νεκρὸν τινα παίδων Εὐστ.

Νεκρο-πολις, εως, ἡ προάστειον Ἀλεξανδρίας διὰ τοὺς ἐκεῖ τάφους Στραβ.

Νεκρο-πόλος· ὃς νεκροπώλης.

Νεκρο-πομπός, 2· ὁ πύμπων, ὁδηγῶν τοὺς νεκρούς· «ψυχῶν αἰετὶ καὶ νεκροπομπὴν εἶναι» Λουκ. θι. θς. 24, 1, Εὐρ. Ἀλκ. 443.

Νεκρο-παρθμός, εως, ὁ· ὁ περνῶν τοὺς νεκρούς μετὰ τὸ πλοῖον, μτγν.

Νεκρο-πράτης, ὁ· ὁ πωλὼν τοὺς νεκρούς Χριστοφ.

Νεκρο-πραπής, 2· ὁ ἀρμόζων, πρέπων τοῖς νεκροῖς· «νεκροπραπὲς μνήμα» Γρ. Ναζ. τ. 2, σ. 290· «νεκροπραπὲς τρόπος», 2165· ἐπὶρ. -πῶς Ἀγ. Ἐπιφαν. τ. 2, σ. 285.

Νεκρο-πώλης, ὁ· ὁ νεκροπέρνας καὶ νεκροπόλος, διορθ. εἰς -πώλης - πόλος Λουκ. 270.

Νεκρο-ορύκτης, ὁ· ὁ ἐκδύλλων ἐκ τῶν τάφων τοὺς νεκρούς, μτγν.

Νεκρός, ὁ (νέκυσ)· ὁ ἀποθαιμένος, τὸ ἀψυχον σῶμα τοῦ θανόντος παρ' Ὀμ. μόν. περὶ νεκροῦ ἀνθρώπων· «ἐν δὲ πυρὶ νεκρὸν θέσαν» Ἰλ. ω, 787· «ὅθρα τάχιστα πυρὶ φλεγνέσθαι το νεκροί», ψ, 197· «περὶ νεκροῦ θηριόσθαι», ρ, 734· συχνὰ καὶ «νεκροὺς τεθνηῶτας», ζ, 71· ὥς, -κατα-τεθνηῶτας, σ, 540· οἱ ἐν τῇ Ἀθῇ νεκροὶ Ὀδ. κ, 526, λ, 475 καὶ εἰς. «ἐκ νεκροῦ ἀρπασεν» Πίνδ. Π. 3, 43· παρὰ τραγ. συνήθ. ὁ ἀποθαιμένος· «ἐπισπένδειν νεκρῷ» Ἀισχ. Ἀγ. 1308· «οἱ ἐνερθεν νεκροί» Σοφ. Ἀντ. 25, καὶ ἐπὶ τοῦ νεκρῶν Ἑλληνιστὰ τεθνηῶτα· Ὀδ. μ, 10· ἔκπος Πίνδ. Ἰ. 1, 1· «καλεῖ Ἀάων πάλαι νεκρὸν» Σοφ. Οἰ. τ. 1245· «τρεῖς τῶν ἱμῶν ἐχθρῶν νεκρούς θήσω» Εὐρ. Μήδ. 374· καὶ παρὰ μτγν. «νεκρὰ ἐξάγειν» Λουκ. ἀλ. ἱστ. 1, 22· ἐν πεζῷ τὸ σῶμα, τὸ πτώμα τοῦ θανόντος, τὸ λείψανον· «ἀνθρώπου νεκροῦ» Πρ. 2, 90· «νεκρὸς πρόσφατος γυναικός», 2, 89· «ἀναιρεθέντων δεκαταίων τῶν νεκρῶν» Πλάτ. πολ. 10, 614· καὶ περὶ τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων· «τοὺς νεκρούς ὁκοσπόνδους ἀποδοῦναι, ἀπολαβεῖν» Ξεν. Ἑλ. 2, 4, 12· συχν. νεκρότερος Ἀνθ. 11, 135, 2, ὑπερθ. νεκρότατος Κλ. Ἀλ. ὁ Δίφιλ. Β. Ἀν. 108, 16 λέγει· «τὴν νεκρόν».

Νεκρο-στολέω· κηδεύω, ἢ κάλλιον φέρω τοὺς νεκρούς εἰς τὸν Ἄδην· «ἔγω δέ σοι καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον νεκροστολέω» Λουκ. Χάρι. κ. 24.

Νεκρο-στόλος, 2· ὁ ἐνδύων, κοσμῶν, θάπτων τοὺς νεκρούς, ὁ περὶ αὐτοὺς μετὰ τὸ πλοῖον εἰς τὸν Ἄδην· «ἀπὸ τῆς ἑκφοράς τῶν νεκρῶν τοῦ Ἀναγίου καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ διὰ τῶν αὐτῶν νεκροστόλων» Οἰκὼμ. εἰς πρ. Ἀποστ. δ, Ἀρτεμίδ. 4, 58, σ. 389.

Νεκρο-σολία, ἡ· ἡ γυνάμνησις νεκρῶν Πλάτ. πολιτ. 5, 469.

Νεκρο-σολός, 2· ὁ ληστής, ὁ γυνάμνησις νεκρῶν.

Νεκρο-σολός, ὁ· ὁ ἀρχὸν, κριτὴς τῶν νεκρῶν, ἐπὶ τοῦ κλινέως Δουκ. 1398.

τῶν ναυκράων, ὅπερ ἔνεμον τότε τὰς Ἀθήνας, 5, 71. «μηδετέρους οἰκεῖν τὸ χωρίον ἀλλὰ κοινῇ νέμειν» Θουκ. 5, 42. παρὰ δὲ μτγν. σπαν. περί γυναικῶν Στραδ. 11, 13, 11 «ὅτι πλείους νέμειν ἄνδρας», tribuo, distribuo.
Νεμωσός, πόλις τῆς Γαλλίας Στραδ.
Νένασαι, παρκ. τοῦ νάω καὶ νάσω, ἢ ἴδε **Νενασμένως** ἐπιεικῶς, ἀρετὰ Ἰούχ.
Νένεσται, ἰων. ἀντὶ νένηνται, παρκ. τοῦ νέω = ἐπισωρεύω.
Νένηκα ἴδε νέω = νήθω.
Νενηφότως νηφαλέως «νενηφότως καὶ ἔγρηγορότως» Θ. Μαρ. sobria.
Νενίηλος, ὁ μωρός, ἀνόητος, ἀναίσθητος, βραδύνοος. Παρὰ Καλλιμ. ὕμν. Δ. 63, ἐξηγεῖ ὁ Σχολ. ματαιόφρων, καθ' Ἰούχ. τυφλός, ἀπὸ πληκτοῦ, ἀνόητος παρὰ γραμ. εὐρηναί με τὴν αὐτὴν σημ. νινηλός, νεναστίης· τινὲς παραβάλλουσι τῷ ἑννός, βλεννός.
Νένιπται, παρκ. παθ. τοῦ νίζω.
Νέννα, καὶ νάννη καὶ νίννη (Corp. inscr. 1, 2, 1994, ὅπου κατὰ Βοίχχ. = ἡ τῆς μητρὸς μήτηρ) ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς, θεία Ἰούχ. ὡς καὶ νῦν ἐν Μακεδονίᾳ ἡ νεννέ.
Νεννάζ κακολογεῖ Ἰούχ.
Νέννοσ, καὶ νάννοσ, ὁ ἀδελφός τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς, θεῖος Πολυδ. 3, 16. 22. ἐτι δὲ καὶ ὁ τῆς μητρὸς πατήρ Εὐστ.
Νενο-θευμένως, ἐπὶ ὅχι γνησίως, με τρόπον νόθον· «ἱστορίαν ἴσασι μέν, νενουθευμένως δ' οὖν ὁμῶς» Ἐμμ. Παλαιολ.
Νενομισμένως, (νομίζω) κατὰ τὸ εἰωθός «ἐπεφύκει οὐ νενομισμένως ἢ ἠρίξ» Καλλιστρ. στατ. σ. 897.
Νενός 3. εὐήθ. Ἰούχ ἴδε νενίηλος
Νέναφα, παρκ. τοῦ νέφω
Νενό-φρων, ὁ, ἡ, (φρήν, μωρός, κατα Δινδ. π. Πανυσσ. ἀντὶ νέφρων) πρὸλ. ἐνέφρων.
Νένωμαι, ἰων. καὶ ὄρω, ἀντὶ νενόμαι τοῦ νύειν.
Νέξας τὰ στρώματα Ἰούχ
Νεο-αλδής, 2 (νέος, ἀλδάνω) νεαλδής Ἰούχ.
Νεο-αλῶτος, ὁν (ἀλίσκομαι) νεάλωτος. - ἱ-χόους Ἡρ. 9, 120.
Νεο-αρδής, 2 ὁ νεωστὶ ἀρδευθεὶς (ἀρδω), νεόδρεκτος, νεοκαταδραγμένος «νεοαρδὲς ἄλῳν αἰψ' ἄν ξηράνη» Ἰλ. φ. 346.
Νεο-αυξής, 2 Ἰούχ. καὶ
Νεο-αύξητος, 2 νεαύξητος, νεωστὶ ἠύξητος = νος Ἀπολ. λεξ. Ὀμ. σ. 474.
Νεο-δάπτιστος, ὁ νεωστὶ βαπτιζόμενος, ἐκκλ.
Νεο-δαλτος, ὁ (βδάλω) νεωστὶ ἀμελχοίς «γάλα» Νίκ. θηρ. 606
Νεο-δασστής, 2 νεόδαστος «τέκνα νεόδασστη» Ὀππ. ἀλ. 1, 735.
Νεο-δαλστος, 2 ὁ νεωστὶ βλαστάνων, ὁ νέους καὶ τρυφεροὺς βλαστοὺς φύων Θεοφρ. ἱ. Φ. 1, 8, 5.
Νεο-δελύτος, (ελύω) νεωστὶ ἀναδρύσας, μτγν. «καθάπερ ἀπλοῦν καὶ νεόδλυτον γάλα» Φιλ. σ. 230.
Νεο-δόρος, 2 ὁ νεωστὶ ταφαιθεὶς νεωστὶ βεβρωμένος Ἰούχ.
Νεο-δοῦλ - θυγ. Δοκάμ. συ. ἢν οὗτος ὁπεσχήθη τῷ ποιητῇ Ἀρχιλόχῳ εἰς γυναῖκα δ.

παρνηθέντα ἔπειτα ἐσαύτισεν ὁ ποιητὴς τόσον σκωπτικῶς, ὥστε ἔγεινεν αὐτοκτόνος.
Νεό-δουλος, 2 ὁ νέος βουλευτὴς Συνέδ. ἐπιστ. 38.
Νεό-δροχος, 2 ὁ νεωστὶ βεδραγμένος, μετρ. ἡ νεοεγκαστρωμένη, Ἰουχ. ἐξηγεῖ ἔγκυος.
Νεο-δρώς, ὅτος, ὁ ὁ πρὸ ὀλίγου φαγῶν Ἰουχ. 530, 42.
Νεο-γάλαξ, αἶκτος, 2 «ὁ ἀριγάλαξ, νεογάλαξ» Χοιροβ. τ. 1, σ. 367.
Νεο-γάμετή, ἡ νεόγαμος, γλωσσ.
Νεο-γάμης, 2 νεόγαμος, «ὁ νεωστὶ γήμας» Φώτ. σ. 294, 13.
Νεό-γαμβρος, ὁ ὁ νέονυμφος Νικ. Χων.
Νεό-γάμος, 2 ὁ νεωστὶ γήμας, νεόλυμπος «νεογάμος κόρης» Εὐρ. Μῆδ. 325. «νεογάμος νόμφης οἰκην» Αἰσχ. Ἀγ. 1152. ἐτι δὲ καὶ «λέκτρα Εὐρ. Μῆδ. 1348, Ἡρ. 1, 36, Ξεν. Κύρ. 3, 1, 36.
Νεο-γενής, 2 ὁ νεωστὶ γεννηθεὶς ἢ παρηγμένος, νεογέννητος· - δάκος Αἰσχ. Χο. 523. - ποίμνης Ἀντιφ. π. Ἀθην. 10, 449. «ἡ τοῦ νεογενεὸς παιδὸς φύσις» Πλάτ. πολιτ. 270. «νεογενεὶς παῖς» Διον., Θεαίτ. 160, μτγν. ἴδε νεογνή.
Νεο-γέννη, συγ. ὁ Ἕλληνας τὸς Διόδ.
Νεο-γενεῖα, ἡ, Ἀμφιλ. σ. 340.
Νεο-γεννητός, 2 νεογενής Σχολ. Λοσκ.
Νεο-γίλατος, 3, δι. γρ. ἐν Πολυδ. ἴδε νεογίλης.
Νεο-γίλη, 2 νεογίλος Πολυδ.
Νεο-γίλος, 3 γεννηθείς, γάλα, γλάγος κατὰ τοὺς ἀρχ. = νεογλαγής ἢ κατ' Εἰστ. = νεόγονος, νεογέννητος, νέος Ὀδ. μ. 86. - βρέφος Θεόκρ. 17. 58. «- βίου χρόνος» = βραχύς Λοσκ. Ἀλκυόν 2. - δόουτ = ὁ γαλαξίας, ἦτοι τὸ πρῶτον ὀδόντιον τοῦ παιδὸς Ὀππ. κυν. 1, 399, Πολυδ. 2, 8 ἀντὶ τῆς πρὶν γραφῆς νεογίλατος καὶ νεογίλης.
Νεο-γλάγης, 2 νεογέννητος, ὁ θηλάζων ἐπὶ «νεογλαγίης σέο μαζαῖ» Ναν Δ. 48, 764.
Νεό-γληνος, 2 ὁ ἐκ νέου ἀναλατὼν τὰς γλῆνας, ὀρθαλμοὺς, δηλ. τὴν ὄρασιν.
Νεο-γλῶφης, 2 ὁ νεωστὶ γλυφεῖς Τρυφιδ. 332.
Νεο-γνής, 2 νεογνός Ξεν. κυν. 10, 23, ἀμφ.
Νεο-γνός, 3, (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ νεόγονος) ἀρτιγέννητος Ὀμ. ὕμν. Δημ. 141, Αἰσχ. Ἀγ. 1135. - βρέφος Εὐρ. Ἰων 31. - θρέμμα, Ἡλ. 495. - παιδίον Ἡρ. 2, 2, Ξεν. μτγν. pargulus.
Νεο-γόμφωτος, 2 ὁ νεωστὶ συμπαγείς = ναὺς Νικ. Χων. σ. 253.
Νεό-γονος, 2 νεογενής, νεογέννητος· - παῖς Εὐρ. Ἰων 1431. - βρέφος, 1339. - βλαστήματα, Κούκλ. 205.
Νεό-γραπτος, 2 νεωστὶ ἐξωγραφημένος «νεογράφω θαλάμῳ» Θεόκρ. 18, 3.
Νεό-γραφος, 2 ὁ νεωστὶ γεγραμμένος «ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα» Μελέαγρ. 55, ἐν Ἀνθ. 4, 1.
Νεό-γυιος, ὁ ὁ νέος μέλη ἔχων, νεογνὸν ἰν. νέος - φώτες Πινδ. Ν. 9, 24.
Νεο-γύνης, ὁ ὁ νεωστὶ λατὼν γυναῖκα, νεόγαμος Πολυδ. 3, 48 ἐξ Ἀμφιφίου.
Νεο-δάμ-στος, 2 ὁ προσφάτως δακρύσας Ἡούχ. ἐν λ. νεοστάλγης.
Νεο-δάμ-στος, 2 νεόδητος Σχολ. Λυκόφρ. 65.
Νεο-δαμώδης, 2 (δήμος) ὁ νεωστὶ δημοποι-

ἦτο· γεγεννημένοι· «δύναται δὲ τὸ νεοδαμῶδες
τὸ ἦν ἐλευθέρων εἶναι» Θουκ. 7, 58, παρὰ Λα-
κεδ. ὁ νεωστὶ ἐλευθέρους γενόμενος καὶ ἔγκατα-
σταθεὶς εἰς τὸν δήμον ὡς πολίτης, πρὸς διακρι-
σιν ἀπὸ τῶν ἐκ γενετῆς, ἐλευθέρων πολιτῶν, ἦ-
ται ὁ ἐλευθέρους ἦδη Εἰλωτῆς, δὲ πρὸς ἀμοιβὴν τῆς
στρατιωτικῆς του ἐν καιρῷ πολέμου ὑπηρεσίας,
ἐλάμβανε τὴν ἐλευθερίαν του, πιθανῶς δὲ καὶ
εἰδὸς τι πολιτικῶν δικαιωμάτων, δι' ἃ προϋτί-
θουν τῶν περιούκων Ἦρ. 9, 11, Θουκ. Σεν.
Νεο-δάρτης· ἔδωμά τι ἀδουρτακῶδες· Ἦουχ
ῥ' ἀδουρτάκη καὶ ἀδουρτακῶδες.
Νεο-δαρτος, 2' ὁ νεωστὶ, προσφάτως ἐκδαρ-
θεὶς, κοιν. νεοδαρμῆς· ἔρμα Ὀδ. δ, 437·
«καρδάνειαι πεποισμέναι ἐκ τῶν νεοδαρτῶν βο-
ῶν» Σεν. Ἀν. 3, δ, 14.
Νεο-δάρος, ἔσφ. γρ. ἀντὶ νεόδαρος· Θεόφρ.
Νεο-διδάκτος, 2' ὁ νεωστὶ διδασκόμενος τι, μα-
θὼν· ἐπὶ δάματος, τὸ νεωστὶ διδασκέν, παρα-
σταθὲν ἐν δατῶν· οὕτω καὶ διδύμαρος διδου.
Τμ. 46.
Νεο-δμήτης, ἦτος, ὁ· νεοδμήτης, νεοδαμῶδης·
-πῶλος (Ἦμ. ὅμν. Ἀπολλ. 231· «ἀμαὶ νεο-
δμήτης» Εὐρ. Μῆδ. 1366, παρὰ τὸ νεωστὶ ἐν
αὐτοῖς δαδμήσθαι τὴν νύμφην.
Νεο-δμήτης, 2' α) (δῆμα) προσφάτως, νεω-
στὶ κτισθεὶς· «νεοδμήτης στεφανώματα βοῶν»
Πίνδ. Ἰ. 3, 80· 6) (δῆμα) νεωστὶ δαμασθεὶς, φο-
νευθεὶς Εὐρ. Ῥῆα. 887, δι. γρ. «νεοδμήτης» ἐπὶ νεο-
νύμφευτος· -κόρη Εὐρ. Μῆδ. 623· ἴδε νεοδμή-
της.
Νεο-δμήτης, 2' νεωστὶ οἰκοδομηθεὶς, νεο-
κτιστος· Ἀππ. Μθρ. 37, 40.
Νεο-δοξος, 2' ὁ νεωστὶ δοξασθεὶς Τξέξ.
Νεο-δορος· νεοδαρτος, μέγν. Δ. Σικ. Θεόφρ.
Νεο-δουπής, 2' ὁ πρὸ οὐλῆως, νεωστὶ πεσὼν,
καταβληθεὶς, φονευθεὶς Νικ. π. Ἀθην. 15, 684.
Νεο-δρεπής, 2' νεοδρεπής· Ἀλ. Ἰ. 2, 4, 10.
Νεο-δρεπτός, 2' ὁ νεωστὶ, προσφάτως δρε-
πθεὶς· -κλάδι Δισχ. ἐκ. 324· «βουκοί· μὲ πρὸ-
σφατα ἔκλῳ εὐστεφανώμενοι Θεοκρ. 26, 8, οὐκοῦ
ὁ Μεινεκε εἰκ. νεόφρ.
Νεο-δρομος, 2' ὁ νεωστὶ δρομῶν· -ὀρήρ =
νεωστὶ γενομένη Βαδρ. 106, 15.
Νεο-δροπος, 2' νεοδρεπής· -κλάδι Δισχ.
ἐκ. 349.
Νεο-εἶα, ἦ· νεοίη, μόν. Σχολ. Ἰλ. ψ, 604.
Νεο-εἰδής, 2' ὁ νέος τὸ εἶδος, τὴν ὄψιν, ὅστις
φαίνεται νέος Πυλῶδ. 2, 10.
Νεο-εργής, 2' νεωστὶ εἰργασμένος· Ἦουχ.
Νεο-ερευτός, 2' νεοεργής· Ἀνθ. 9, 514.
Νεο-εὐγής, 2' νεοεργής· α) ὁ νεωστὶ ἐπὶ εὐ-
γῶν βληθεὶς, ἢ εὐεργής· -πῶλος Δισχ. Πρ.
1011· -φάλαρα Τρωϊάδ. 155· 6) τροπ. ὁ νε-
ωστὶ δυνάμενος· -δυνάται Νον. Δ. 48, 237.
Νεο-ζυγίος· τῷ ἐπομ. Νον. Δ. 48, 237.
Νεο-ζυγός, 2' ὁ νεωστὶ, προσφάτως ζευγθεὶς,
νεόγαμος· -νύμφη Εὐρ. Μῆδ. 804.
Νεο-ζυμός, 2' ὁ προσφάτως ζυμωθεὶς Σχολ.
Λυκόφρ. 997.
Νεο-ζυγός, υγός, ὁ, ἦ· νεοζυγός, ἢ νεωστὶ συζευ-
γθεὶς Ἀπολλ. Ῥ. 4, 1191· «νεοζυγα πῶλον»
Εὐρ. Ἀποσπ. Αἰὺλ. π. Ραλην. τ. 5, σ. 152.
Νεο-ηλῆς, 2' ὁ νεωστὶ, προσφάτως ἀλασμένος·
«Πατ. κριθῶν νεοηλῆς» Νικ. ἀλ. 411.

Νεο-ηλῆς, ἦτος, 2' ὁ νέος· ἡλικίας· «νεοηλικία»
ἀμαί· Ὀφρ. ὅμν. 86, 7, μινυπίη.
Νεο-ὀβλήτης, 2' ὁ νεωστὶ βλαστήσας, γλωρῶς,
ἀνθρῶς, ἀκρατός· «τὰ νεοβλήη των δυνάμεων»
Θουκ. καν. σ. 136, 2, μετφ. -αίσχονη Εὐρ.
Ἰ. Δ. 188, ἢ νεωστὶ βλαστήσας Σουλῶ. ἀλλὰ
νεοὐβλήη· ὅμν. ῥ' ἐν λ. νεοηλῆς.
Νεο-ὀβλής, 2' ὁ νεωστὶ, προσφάτως ἀποθα-
νὼν Ἀγαθ. Σουλῶ.
Νεο-ὀβητός, 2' νεωστὶ ταφείς· «νεωστὶ ἔσχαμ-
μένον, νεοὐβητον» Σχολ. Λυκόφρ. 1097.
Νεο-ὀβητός, ἐπίρ. (νέος)· α) νεωστὶ· «νέα τάδε νεό-
θην ἡλθ' ἐμοὶ βαρύνεσθαι κακὰ» Σοφ. Οἶ. τ.
1447· 6) ἀπὸ κάτω εἰς τὰ ἄνω· «νεοθεν δ'
ἐκρηγνύται» οὐλῶν Νικ. ἀλ. 211, 410.
Νεο-ὀβητός, ὁ· κυρ. ὄν. Παιος.
Νεο-ὀβητής, 2' ὁ νεωστὶ ἡκονημένος· -ἔξος,
ἄρη, ἰοί· Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1388, Ἀνθ. Πλ. 4, 124.
Νεο-ὀβητός, 2' τῇ προηγ. Πλουτ. Ἀλ. 9·
ἐξήρ. τοῦ νεοβητός (κλάματος) παρὰ Σουλῶ.
Νεο-ὀβητής, 2' α) (ὀβλήη) νεοβλήης· -ποίη
Ἰλ. ε. 347· -ὄλη Ὀμ. ὅμν. Ἐκρ. 82· «νεο-
βλήης νικαφορία» Πίνδ. Ν. 9, 43· νεωστὶ, ἀ-
φροσύνης αὐξάνων· -ἀφροσύνη Ὀμ. ὅμν. 30,
13· -κοῦραι Ἀνακρ. 40, 14· 6) (ὀβλήη) ὁ προ-
σφάτως γαλακτιῶν· -μαζός Ὀππ. κυν. 1, 437·
καὶ = νεογλαγής· -μόσχος Φιλίπ. ἐν Ἀνθ. 9,
274· -ἀμνός Ὀππ. κυν. 2, 357.
Νεο-ὀβητός, 2' τῇ προηγ. -βοτῶν Δισχ.
Εὐμ. 428.
Νεο-ὀβήτης, ἦτος, 2' νεοβητής· μάκαιρα Ἀθην.
7, 306· «νεοβητὶ σιδάρε» Ἀνθ. 7, 181, 2, ὅμν.
«νεοβητὶ σιδάρε» Σπφρ. ἀντ. 480, 3.
Νεο-ὀβητός, 2' νεοβητός, Ἀναμῆας ἐπιγρ.
Νεο-ὀβητός, 2' ὁ προσφάτως νεωστὶ θηρευ-
μένος, πιασθεὶς· -ἰχθὺς Ζηνοδ. 2, 14.
Νεο-ὀβητής, 2' τῇ ἐπομ. -πῶμα Ἀνθ. 7, 457.
Νεο-ὀβητός, 2' ὁ νεωστὶ ὀβηθεὶς, κοιν. ζυμ-
ωθεὶς, σιφθεὶς· -στέμφυλα Δισχ. 5, 41.
Νεο-ὀβήτης, ἦτος, ὁ· νεοβητής Πλάτ. νόμ. 9, 865.
Νεο-ὀβητός, 2' α) ὁ προσφάτως, νεωστὶ τε-
θραμμένος, αὐξήσας· ἔρνεα Ἀπολλ. Ῥ. 3, 1400·
6) νεοβητός, νεοκαμωμένος· -τυρός = χλωρὸς
τυρὶ, ἐπιγρ.
Νεο-ὀβήτης, τριχός, 2' ὁ ἔχων νέας τρίχας Νον.
Νεο-ὀβητός· νεοαυξής, νεωστὶ δρομῶν ἢ
αὐξανόμενος· Ἦουχ.
Νεο-ὀβητός, 2' ὁ νεωστὶ προσφάτως εἰς θυσίαν
Νεοίη, π. ἦ· νεοίη, νεανική θερμάτης, νεοζου-
σα φρήν, ἀφροσύνη· «νέον νίκηζε νεοίη» Ἰλ. ψ,
604, Ἦουχ. πλ. νεοίη, ἀφροσύνη.
Νεο-οικονομήτης, 2' ὁ νεωστὶ οἰκοδομημέ-
νος, νεοκτιστος, δι. γρ. ἐν Ἀππ. Μθρ. 40.
Νεο-οικος, 2' α) ὁ νεωστὶ κατοικῶν, νέος· καὶ τοι-
κός ἢ πολίτης, νεοπολίτης· Ἐπιγρ. π. Πυλῶδ.
9, 26· 6) νεοκτιστος· ἔδρα Πίνδ. Ὀ. 5, 8.
Νεοίη, τὰ, ἱερά· ἢ ἐορτὴ τοῦ νέου ἔτους· Ἦουχ.
ἀνθ' οὗ ἀλόγως γράφ. νεοίη, ὡς π. Ἀρποκρ.
Νεο-κάθαρτος, 2' νεωστὶ, προσφάτως κηκα-
σμένος Σουλῶ.
Νεο-καθάρτος, 2' νεωστὶ, πρὸ οὐλῆως
καθάρθευθεὶς, κτισθεὶς, θεμελιωθεὶς· «νεοκτιστον,
νεοκτιστον» Ἦουχ.
Νεο-καισάρειά, ἦ· πόλις τοῦ Πόντου ἐν τῇ ἡ-

κρῆς Ἀσία Πτολ. κάτ. Νεοκαισαρεύς Βασιλ.
 Νεοκαισαρείων, ὠνος, ὁ ὄν. μηνός, Τειρηνών,
 Λυδίας ἐπιγρ.
 Νεο-κατάγραφος, 2' ὁ νεωστὶ καταγεγραμ-
 μένος· «νεοκατάγραφοί τε καὶ ἐτι ἀγόμενατοι»
 Ἀππ. Μιθρ. 78.
 Νεο-κατασκευάστος, 2' τῷ ἐπομ. μεγν.
 «ἐμάτια νεοκατασκευάστα» Ἰ. Χρυσ.
 Νεο-κατάσκευος, 2' ὁ νεωστὶ κατασκευασμέ-
 νος, νεοκαμωμένος.
 Νεο-κατάστατος, 2' ὁ νεωστὶ, προσφάτως
 κατεστημένος· «νεοκατάστατος βίος» Δ. Χρυσ.
 «ἄνθρωποι= νέοι ἄποικοι Θουκ. 3, 93 - πόλις
 Πολυδ. 9, 18.
 Νεο-κατάχρηστος, 2' νεωστὶ, προσφάτως
 καρεῖς, χρεῖσθεις Διοσκ.
 Νεο-κατήχητος, 2' ὁ νεοκατηχημένος, ἐκκλ.
 Νεο-κάτοικος, 2' νέοικος, νεοπολίτης Εὐπολ.
 ἐν Πολυδ. 9, 26.
 Νεο-κάττιτος, 2 (καττίω)· νεοπάτωτος, ἐπὶ
 ὑποδημάτων, τὰ νέον πάτον (κάσσιμα) δεχόμε-
 να Στράτ. ἐν Ἀθην. 14, 622.
 Νεό-καυστος, 2' νεόκαυτος Ἀριστ. προδλ.
 12, 2.
 Νεό-καυστος, 2' ὁ νεωστὶ, προσφάτως κεκαυ-
 μένος, νεοκαρμένος· «ἐάν ὅλη τις ἡ νεόκαυτος»
 Μέσφρ. φ. αἰτ. 6, 17, 7.
 Νεο-κένωτος, 2' ὁ νεωστὶ κενωθείς, μεγν.
 Νεο-κηδής, 2' ὁ νεωστὶ ὑπὸ πένθους, φροντί-
 δων καταπληγόμενος· Θουκ. Ἰ. 98. ὡς
 νεοπενθής, νεοπαθής· «νεωστὶ πενήσαντι» Πλούτ.
 Νεο-κίνησις, εὖς, ἡ τὸ καινόσπουδον, ὁ νεο-
 τερισμός, ἡ νεωτεροποιία Ἐτ. Μ.
 Νεο-κλῆθής, κ. νεόκλῆδος, (κλάδος), 2' ὁ ἔ-
 χων νέους κλάδους Χοιροῦ, ἐν Β. Ἀν. σ. 55, 15.
 Νεο-κλειδής, ου' 1) πατρων. οὐδὲ τοῦ Νεο-
 κλέους, Θεμιστοκλῆς καὶ Ἐπίκουρος Ἀνθ. 2)
 Ἀθηναῖος ῥήτωρ, διαδόχτος ἐπὶ τὸ κλέπτειν τὰ
 δημόσια Ἀριστ. ἐκκλ. 255.
 Νεο-κληρόνομος, 2' ὁ νεωστὶ ἢ πρὸ ὀλίγου
 κληρονομήσας Γρ. Ναζ. ἐπ. 188.
 Νεο-κλῆς, εἰους· 1) πατὴρ Θεμιστοκλέους Ἰπρ. 2)
 πατὴρ Ἐπικούρου Στράτ. 3) Ἕλληνας τῆς Ἰσ. Δημ.
 Νεο-κλώστος, 2' ὁ νεωστὶ κλωσμένος· «νεο-
 κλώστου τελαμώνος» Θεοκρ. 24, 44.
 Νεο-κμής, ἥτος, ὁ 1) τῷ ἐπομ. «κέρμας Νικ.
 Θηρ. 707· 2) ὁ πρὸ ὀλίγου φθαρεῖς, πληγωθείς·
 «ὥδυνω περιαλγεῖ ποῖας δρεψασθαι νεοκμήτα»,
 αὐτόθι 498.
 Νεο-κμήτος, 2' α) ὁ νεωστὶ, κατασκευασθείς, ποι-
 ηθείς Νικ. Θηρ. 498· β) ὁ νεωστὶ πρὸ ὀλίγου φο-
 νευθείς· νεκρὸς Εὐρ. Ῥήσ. 887, δι. γρ. νεόκμητος.
 Νεο-κομῆσθαι, τὸ ἐναντίον τοῦ γηροκομῆσθαι
 Γ. Παχ. τ. Α. σ. 47.
 Νεο-κόννητος, 2 (κονέω), «νεοκόννητον αἶμα
 χειροῖν ἔχειν» Σοφ. Πλ. 1386, κατὰ Σχολ., τὰ
 χειρόγρ. ἔχουσι νεοκόννητον, ἐνθα τὸ αἶμα = εἶ-
 φος, τὸ ἡκονημένον εἰς αἶμα, δηλ. μὲ προσφά-
 τως χυθὲν αἶμα βαντισμένως χεῖρας ἔχειν.
 Νεό-κοπος, 2' τῷ ἐπομ. «νεόκοπος κάρδοπος»
 Εὐπολ. π. Πολυδ. 7, 22, «ἡ νεωστὶ κεκομμένη».
 Νεό-κοπτος, 2' ὁ νεωστὶ, πρὸ ὀλίγου, κο-
 πείς, νεοκομμένος· μύλη Ἀριστ. σφ. 618.
 Νεο-κόρος· νεοκόρος, ἀμφ.

Νεό-κόσμος, 2' νέος κόσμος, ἡ νεωστὶ καὶ
 σμῆθεῖς, νεοστόλιστος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νέον
 κόσμον· Χρυσ. Σιβ. χρ. 11, 240.
 Νεό-κότος, 2 (κότος)· ἐκείνος τοῦ ὁποῦ ὁ
 κότος (ὁ θυμός) εἶνε ἀκόμη πρόσφατος, ἐν γένει
 νεαρός· κακὰ Λισχ. Περσ. 252· «τί δ' ἐστὶ πρὸ
 γος νεόκοτον πόλει παρόν», Ἐπτ. 785.
 Νεο-κυριότης, ὁ ὁ νεωστὶ κεκομμένος· ὁ
 ἱερεὺς σφραγίσας τὴν κεφαλὴν τοῦ νεοκυριότη
 ἀδελφοῦ τριζ, εὐχαλ.
 Νεο-κράτης, αἶτος, 2' τῷ ἐπομ. «νεοκράτας σπον-
 δῆς» Λισχ. ἀποσπ. 335· «νεοκράτα φίλον κομῆ-
 σιεν», Χο. 340, Σχολ. «τὸν νεωστὶ συγκρα-
 θέντα ἡμῖν» κυρ. περὶ οἴνου· «νεοκράτα τις
 ποιεῖται» Πλάτ. πωμ. π. Ἀθην. 15, 605· ὁ νεω-
 στὶ μεμιγμένος, ἐκ τοῦ κεράννουμι· ὁ ἐπομ.
 Νεό-κράτος, 2' ὁ νεωστὶ, φάτως μεμιγμένος·
 οἶνος Πολυδ. 6, 24· «νεόκρτα ποιεῖται», ὁ ἀντα-
 ποκρίνεται τῷ προηγ. «νέον ἐξ ὅπ' ἀρχῆς κείν-
 νυαθε κρατήρα»· «νεόκρατοι κρατήρας ἐλλί-
 γοντο, ὧν ἡ χρῆσις διττὴ καθίσταται, ἐν τε τοῖς
 περιδείνους καὶ ἐν ταῖς ἐστιασίαις ἡγούον σπον-
 δαῖς», Πλούτ. Φώτ.
 Νεό-κρητες, ὡν, οἱ, συνήθ. κακῶς τονιζόμε-
 νοι Νεοκρήτες (Κρήτες)· ἡ νεολαία τῶν Κρητῶν,
 οἱ νεοσύλλεκτοι Κρήτες Πολυδ. 5, 3, 1.
 Νεό-κρίτος· εἰς τῶν Πυθαγορείων ἱατρῶν.
 Νεό-κρητος, 2' ὁ νεωστὶ κρηθείς Ἀππ. Μιθρ.
 16· «Ἀρμενίας τῆς νεοκρήτους» Δ. Κάσ. 49, 41.
 Νεό-κρίτος, 2 καὶ 3 Πινδ. Ν. 2, 3· ὁ νεω-
 στὶ κτισμένος, ἐν γένει ὁ νεωστὶ καμωμένος·
 Ἀγνα Πινδ. ἀνωτ. «βωμοῖσι θέναν», Π. 4, 200·
 «πόλιν» Ἰπρ. 5, 24, Θουκ. 3, 100, μεγν.
 Νεό-κρίτος, π. ἀντὶ τοῦ νεόκτιστος, 2' «νεό-
 κριτον ἔσται» Νυν. Δ. 18, 294.
 Νεό-κτανος, 2' νεοαναευρόμενος· «Ἀχιλλεὺς νιό-
 κτάνω» Πινδ. Ν. 8, 30.
 Νεό-κτύπος, 2 (κτύπω)· ὁ νέον κτύπον, ἡγού-
 ῳ· «βροντή, περὶ ῥήτορος νέου, βροντῶντος
 ἐπὶ τὸ βῆμα Γρ. Ναζ.
 Νεοκμήται, οἱ· οἱ κάτ. τῆς πόλεως Κόρων
 Στράτ. 5, 213.
 Νεολαία, ἡ, π. νεηλαία Πλούτ. (νέος λειδί-
 λαός)· ὁ νέος λαός, ὁ ὁμιλος, τὸ πληθος τῶν
 νέων, οἱ νέοι ἢ αἱ νέαι τῶν ἡλικιῶν, ἡ νεότης·
 «νεολαία γὰρ ἡνίκα κατὰ πᾶς ὁλωλεν» Λισχ.
 Πρ. 657· «ἡλῆς νεολαία» Θεόκρ. 18, 24, ἐπὶ
 νέος· «νεολαία χεῖρ γυναῖκων» Εὐρ. Ἀλκ. 103
 καὶ μεγν. παζ.
 Νεο-λαβδός, α, ὁ· «Ἕλληνας τῆς Πολυδ. Νεολα-
 δας» Ἀνθ. 6, 109.
 Νεο-λαμπής, 2' ὁ νεωστὶ, ἡ ἀσυνήθως λάμ-
 πων, νεοφανής· «νεολαμπέα μῆνιν» Μανέθ. 4, 510.
 Νεό-λαβας, ὁ· «Ἕλληνας τῆς Πολυδ. Λακων. Νεο-
 λας, α, ἐπιγρ.
 Νεό-λεκτος, 2' ὁ νεωστὶ συναλεγμένος, νεο-
 μαζόμενος, οἷον νεοσύλλεκτος στρατιώτης, ὁ
 νεωστὶ ἡθροισμένος λαός· Σουῖδ. νεοτράτευ-
 τος Πλούτ.
 Νεο-λεξία, ἡ· ἡ κατάστασις τοῦ νεοσύλλεκτου
 στρατιώτου, γλωσσ. tirocinium.
 Νεο-λέως, ὁ· ἔρηδος· Φώτ. puber.
 Νεό-ληπτος, 2 (λαμβάνω)· ὁ νεωστὶ, ἔρσι
 ληφθείς, νεοπαρμένος Ἀππ. ἐμφ. 2, 48.

Νεολκίω, νεολκία, νεολκίον, ὄρθτ. νεολκίω
κτλ. Πολυθ. 8, 36, 12.
Νεό-λουτος, 2, π. νεόλλουτος *Ομ. β. μν. 241.
δ νωστί λουσθεὶς, λουσμένος Ἰπποκρ. σ. 284.
Νεό-λυτος, 2 (λύω) δ νωστί λυθείς, νεολυ-
μένος, ποιητ. π. Δ. Ἄλ. συνθ. ὄν. σ. 218.
Νεο-λώφητος, 2 (λωφάω) δ νωστί παυσάμε-
νος· Φωτ. «νεωστί λελωφητοῖα τῆς μανίας» Ψούχ.
Νεομαι, συνηρ. νεύμαι, ἑ. και γ'. πρόσ. πάν-
τα νεύει, νεύεται, ἀπαρ. νεύεσθαι, συνήθ. νέ-
εσθαι, μόν. κατ' ἐνεστ. και παρτ. = πορεύομαι,
έρχομαι, τὸ μὲν ἀπέρχομαι, τὸ δὲ ἐπ' ἀνέρχο-
μαι, ἐπιστρέφω *Ομ. συχν. ἐπὶ θεῶν και ἀν-
θρώπων· συνήθ. μετὰ τῶν πρόσ. εἰς, πρόσ.
ἐπὶ, και αἰτ. μετὰ τῆς ὑπόθ. ἐπὶ και ὅτ. και
μετὰ ἀπλῆς· αἰτ. «οὐκαδὲ περ σὺν νηοὶ νεώ-
μεθα» Ἰλ. 6, 236· «οἰκόνδε νέεσθαι, ἔφ' ἡμί-
τραν» Ὀδ. σ. 88· «πατρίδα γαίαν» Ἰλ. η. 335·
«πρός δάμα», σ. 377· «ὑπὸ ἔσφον», ψ. 51·
«Ἄργος ἔε», γ. 74· «νεῖται Ὀδυσσεύς» Ὀδ.
ε. 152, ὅπου πανταχοῦ εἶχει σημ. μέλ. ὡς τὸ
εἰμι· πρόσλ. ἔτι «ὁπότῃ Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύ-
λου», δ. 633· «οὐδέ σέ φημι ἀπρηκτόν γε νέ-
εσθαι» Ἰλ. ε. 221· «οὐκαδ' οὐ νέοντ' ἄνευ στε-
φάνων» Πίνδ. Ν. 4, 27· «Πελοιάδων μὴ τηλόθε
νιπθαι Ὀρίωνα», 2, 12· νεύεσθαι ἐδρ. Ἀλκ.
740· «νεόμενος εἰς ἀγρόους», Πλά. 723· «δεῦρο
νεύσθαι» Σοφ. Ἀντ 33· τὸ ἐνεργ. νέω, δ' οἱ γραμμ.
ἀναφέρουσιν ἐτυμολ. χάριν, ἐνδείκνεται ἔτι παρὰ
Σωφρόνι (*Ἀθῆν. 3, 88) ἐν τῷ ὄρω. γ'. πλ.
μέλ. νησσοῦντι ἀντὶ νήσουσι, δ' ὅ' ἐν. νέω ἐν
τῷ ἡρωτέρῃ. στίχῳ τοῦ *Ομ. β. μν. Δην. 395
Περύργων εἶνε τὸ ἀπαξ ἐρημένον π. Ξεν. Κυρ.
δ. 1, 2 «ἔφ' ἔλπον νείονται», ὅπερ νῦν κατὰ ἐν
χαρ. ἐγένετο ἔσανται, venio.
Νεο-μά' αλκτος, ὄν. 2 (μαλάσσω) δ νωστί
μαλαγγμένος, ζυμωμένος· «νεομάλακτον και
νεομαύρατον φωμίον» Σχολ. Θεοκρ. 4, 34.
Νεο-μάχος· «νεομάχος, μετγ. λίαν μετγ. ἀμφ.
Νεομήδης, ους, δ'· «Ἕλλην τις, ἐπιγρ.
Νεό-μην, ηνος, ἡ (μήν)· «νεόμην σελήνη» = ἡ
νέα σελήνη Ἀρατ. φαιν. 469, δι. γρ.
Νεο-μηνία, αἰτε. συνήθ. συνηρ. νομηνία, ἡ·
ἡ νέα σελήνη, ἡ ἀρχὴ τοῦ μηνός· Ἀριστ. Ἀγ.
963, Ξεν. Ἀν. 5, 6, 23 και μετγ. παρ' αἰς
ἀντιστοιχεῖ ταῖς Ρωμα. Calendao.
Νεομήδης, ους, δ'· «Ἕλλην τις, ἐπιγρ.
Νεόμηρις, ἡ· Νηρείς Ἀπολλόδ. 1, 2, 7.
Νεο-μορφο-τύπιος, 2 (μορφή, τυπώω) δ
κατὰ νέον τύπ. μορφομένος, νεοσχημάτιστος, δ
κατὰ νέον τρόπον συγγραμμένος (καιν. τῆς μύ-
θης)· «μοιχεύεται μορφέντες αἰεὶ, νεομορφοτύ-
ποιται» Μενέτω. 4, 305.
Νεο-μόσχευτος, 2 δ νωστί διὰ παραφύδαων
μοσχευθείς, καταφυτευθείς, μετγ. «νεομόσχευ-
τον ἀρτίφρον δένδριον» Κ. Μαν. 5 430.
Νεό-μυστος, (μύστις) δ νωστί μεμυμένος
*Ορρ. β. μν. 42, 10.
Νεομυός, 3· πρόσφατος· «ἐν τῷ νῷ νεομυή ἔμ-
φασις» Φαβρικ. τ. 13, σ. 548, νεομυή.
Νεό-νεκρος, δ'· δ πρόσφατος νεκρός, μετγ. «οἱ
κατιόντες εἰς ἄδου νέονεκροι ἀποσώζονται τι μι-
κρόν ἐρυθρίματος» Τιμαρίων ἐν Not. m. τ. 9.
α. 205.

Νέον τείχος, τό 1) πόλις τῆς Αἰολίδος ἐν μικρῇ
Ἀσίᾳ Ἦρ. 2) πόλις τῆς Θράκης Ξεν. κατ. Νεο-
ταίχτης και Νεοταίχους.
Νεό-νυμφος, 2' νωστί νυμφευμένος και ὄν
νιδνυφας Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 519, Λουκ. ὄν. 34.
Νεό-ξαντος, 2 (ξανίω) δ νωστί ξανθείς, ὄν νιδ-
ξαντας· «ἐῖρα νεόξαντα» Ἰπποκρ. σ. 261, 17.
Νεό-ξεστος, (ξίω)· νωστί ἔξεσμένος και ὄν
νιδξεστος Τρυφιδ. 255.
Νεο-παγγής, 2 (πήγνυμι) δ νωστί, προσφά-
τως πεπηγμένος, στερεωθείς, ἰδραίνωθείς, συντε-
θείς· πόλις, Βυζ. ἀαρε Γαλην. νεόπηκτος· -
ἴλῳ; Πλουτ. ἡθ. σ. 602.
Νεο-παθής, 2 (πάθος) δ προσφάτως εἰς λύ-
πην, ἄλγος, ὁδόνην πεισών, ὄν νεοπαθής· «τε-
κοῦσα νεοπαθής» Αἰσχ. Εὐμ. 489.
Νεο-πάτητος, 2' δ νωστί πατηθείς, μετγ.
«οἶνος νεοπάτητος» Κ. Μαν. γρ. 6163.
Νεο-πειθής, 2 (παίθω) δ νωστί πεισθείς, εἰς
πειθοχρίαν ἑλθών, ταῦτόν τῷ νεοπειστος, δ νω-
στί ὑπακούσας Νον. Ἰω. δ. 152.
Νεό-πειστος, 2' νωστί πεισθείς.
Νεο-πένης, ητος, 2' δ νωστί πτωχεύσας·
«νεόπλουτος, τὸ δὲ νεοπένης σπάνιον» Φρόν.
ἐν Β. Ἀν. 52, 18.
Νεο-πενθής, 2· α) δ πρόσφατος πενθήσας,
εἰς λύπην πεισών Ὀδ. λ. 39· νεοπαθής, νεοκη-
δής· β) παθ. ὁ δι' ὃν πρὸ ὀλίγου ἐπένθησεν
Ἀνθ. παρ. 215.
Νεο-πέπειρος, 2' δ νωστί ὠριμάσας, «ἄρτι
πεπαισθείς» Φωτ.
Νεό-πεπτος, 2 (πέσσω) δ νωστί ὀπτός, νεο-
ψημένος Ἀρετ. σ. 101, 13.
Νεο-πευθείς, 2 (πεύθομαι) δ νωστί ἔξετα-
σθείς, ἑρμηνυθείς· «νεοπευθῆ, ἀρτιμαθῆ» Φωτ.
«νεοπευθῆ, τὰ οὐ πρότερον ἰστορημένα ἀλλ'
ἀρτιμαθῆ» Ψούχ.
Νεο-πηγής, 2' νεοπαγής· - Ρώμη Ἀνθ. 9, 808.
Νεο-πήγνυτος, 2' νεοπηγῆς, μετγ.
Νεό-πηκτος, 2 (πήγνυμι) νεοπαγής· - κερ-
μας Ἰπποκρ. σ. 673, 23· - τυρός = πρόσφατος,
γλωρὸ τυρὶ *Ομ. βατρ. 38.
Νεό-πιστος, 2 ἀρετίως πιστός γενόμενος Εὐαῖδ.
Νεο-πλάστης· δ νωστί γενόμενος πλάστης, μετγ.
Νεό-πλάστος, 2' δ νωστί πλάσθεις, μετγ.
Νεο-πλεκτής, 2' δ νωστί πλεχθείς Ν. κ. δλ. 96.
Νεό-πλεκτος, 2' τῷ ἀνωτ. Νικ. ἐν Ἀθῆν.
15, 683.
Νεο-πλουτο-πόνηρος, 2' καιν. διαστραμ-
μένος τις, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐπλούτησε Κρατίν.
π. Στ. Βυζ. ἐν λ. Δούλων πόλις.
Νεό-πλουτος, 2' δ νωστί πλουτήσας, καμα-
ρίωνν και πολυτελῶς ζῶν διὰ τὸν πλοῦτόν του,
ὅσπερ συνήθως συμβαίνει τοῖς τοιοῦτοις Δημ.
17, 23· - διπλῶς Πλουτ. Λουκ. 40.
Νεο-πλυντής, 2' νεόπλυτος· «νεοπλυντὶς δ'
ἐπινδύεται» Σοφ. ἀποσκ. 391.
Νεό-πλυντος, ἡ νεόπλυντος, 2' δ νωστί, πρόσφά-
τως πλυμένος, νεοπλυμένος· «ἐμάτα Ὀδ. ζ. 64.
Νεό-πνυστος, 2' δ ἐκ νέου ἀναπνύων· - νε-
κρός Νον. Δ. 25, 549.
Νεο-ποιέω 1) νέον ποιῶ, ἀνανέω· «τὰς
τραποὺς νεοποιήσας» ὁπόδ. Εδρ. Μηδ. 2) νιάζω
Παλῦδ.

Νεο-ποίησις, ἢ τὸ νεοποιεῖν· ἡ δὲ τοῦ βε-
πρίατος Γερμ. Κόπλως σ. 756.

Νεο-ποίησις, 2· ὁ νεωστὶ ποιηθεὶς, ἀνακαι-
νισθεὶς Πολυδ. 9, 18.

Νεο-ποιήτις, καὶ νεοποιήτορ, 2· ὁ νεωστὶ
πεποιημένος Σχολ. Πινδ. Ὀ. 3, 8.

Νεο-ποικας, 2 (πέκω πόκος)· ὁ νεωστὶ, προσφά-
τως κουρευθεὶς, νεοκουρευμένος Σοφ. Οἶ. Κ. 475.

Νεο-πολις, ἰδος, ὁ Ἰδε Νεάπολις.

Νεο-πολίτης, ου, ὁ· ὁ νέος πολίτης, ὁ νεω-
στὶ ἐκ δούλου ἐλεύθερος καὶ πολίτης γενόμενος,
ὡς δημοποίητος Πλάτ. κοιν. κατὰ Πολυδ. 3,
56, Δ. Σικ. 14, 7· ὁ αὐτός, 9, 26, ἔχει τὸν
ἔχων νεοπολίτης = ὁ νέος πολίτης.

Νεο-πολίτης, ἰδος· ὁ ηλ. τοῦ προηγ. Ἀππ.

Νεο-πότιστος, 2· ὁ νεωστὶ, προσφάτως ποτι-
σμένος· «νεοποτίσας, νεοποτίσας» Πλούτ.

Νεο-πότος, 2· ὁ νεωστὶ πῶν· «μήτε νεοποτή-
τον μήτε νεόποτον λαύεσθαι» Ἰπποκρ. σ. 395, 24.

Νεο-πους, ὁδος, ὁ, καὶ πλ. νεόποδες αἱ νέαι
φαλίδες τῶν ἐκαστῶν ἔτους κλημάτων τῶν ἀμ-
πέλων, τὰ νέα παραδαστήματα, γεωπ.

Νεο-πραγμά· καινοτομίᾳ, νεωτερίζω Ἡρωδ.
ἐπιμ. σ. 63.

Νεο-πραπής, 2· ὁ πρέπων εἰς νέους, νεανικός·
«μή πη πρεσβύτες ὅμας ὄντας νεοπρεπὲς ὡν ὁ
ἄλγος παραπείσῃ» Πλάτ. νόμ. 10, σ. 892· ὁ
ἔχων φρόνημα νεανικόν, τοῦναντίον τῷ αὐστη-
ρὸς Πλουτ. Τιθ. Γρ. 2, Εὐμ. 11, juvenilis.

Νεο-πρίστος, 2· ὁ προσφάτως, νεωστὶ πρι-
ονισμένος· «καλεῖν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος»
Ὀδ. θ, 404.

Νεο-προσήλυτος, 2· νεωστὶ προσηλυτισθεὶς·
«λαὸς ἄσπερ Ἄρμα» σ. 272.

Νεο-ποίητος, 2· ὁ νεωστὶ ἀναποτηθεὶς, ἔγεροθις.

Νεο-πτόλεμος, ὁ· 1) οὗτος Ἀχιλλεύς καὶ Ἀτρε-
δαμείας ὁ καὶ Πύρρος καλούμενος· Ὀρμ. ἐντ. ἐ-
πιθ. Ν. ο. πτολέμιος, -ον, τίσις Παισ. 4, 17, 4·
2) ὁν. δύο Ἀθηναίων Δημ. 3) στρατηγὸς τοῦ Μ.
Ἀλεξάνδρου Ἀρρ. 4) γραμματικὸς ἐκ Πάριου Ἀθην.

Νεο-πτόλις, π. ἢ νεόπολις, νεάπολις· πόλις
Ἀτχ. Εὐμ. 687.

Νεο-ποτορθός, 2 καὶ νεοποτορθός, 2 (ποτόρθος)
ὁ ἔχων νέον πότορθον, κλάδον, βλαστὸν Χαι-
ροδ. 1, σ. 51, 19.

Νεο-πυρήτης, 2 (πυρίαι)· ὁ νεωστὶ πυρμαν-
θεὶς, ὁ ἐξ αἰμάτων τοῦ λουτροῦ ἐξελευθὼν Ἰπποκρ.

Νεο-πυρήτης· νεοπυρήτης Πλούτ.

Νεο-πυρής, 2 (πυρίαι)· ὁ ὄργων ἀπὸ νέον ὁρ-
μῆν, ὁ σφριγῶν κατὰ τὴν νεότητα Σοφ. ἀποσπ.
791, πιδαν, ἔσφ. γρ. ἀντὶ νέουτος.

Νεο-πυρήτης, 2 (πυρίαι)· ὁ νεωστὶ πυρής·
«φλέψ Ἀρετ. σ. 62, 31.

Νεο-πυρής, 2 (πυρίαι)· ὁ νεωστὶ πυρῆσις·
«νέοι πυρῆσις» Σοφ. Αἴ. 30, 815.

Νεο-πυρής, 2 (πυρίαι)· ὁ νεωστὶ πυρῆσις, κατε-
σκευασμένος· «πῆρα Λογγ. 4, 14.

Νεο-πυρής, 2 (πυρίαι)· ὁ νεωστὶ πυρῆσις,
ἢ πῶν, ὡς τὸ νεόποτος Ἰπποκρ. σ. 395.

Νεο-πυρής, 2 (πυρίαι)· νεωστὶ βέων, νεωστὶ χυ-
μένος· «ὁρῶ νεοπυρῆτους πηγὰς γάλακτος» Σοφ.
Πλ. 894· ὁ ηλ. Νον. 45, 301· ««ἐλάττω κη-
ρῶ» Ἀνθ. 9, 363.

Νεο-πυρής, 2 (πυρίαι)· νεωστὶ ἐλκυθῆς· «ἐλκῶ
= νεοπυρῆσις, νεοπυρῆσις Ἀτχ. Αἴ. 4362.

Νεο-πυρής, 2 (πυρίαι)· νεωστὶ παραχθεὶς, πρὸς
σφατῆς, νέος· «τί δ' ἔστι νέουτος αὐτὸς Σοφ. Οἶ.
Κ. 1057· «ἔτεκεν μεγάλην αὐτὸς νέουτος αὐτὸς
δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύων», Τρ. 894, κατὰ Σχολ.
= «ἡ νεωστὶ ἐνταῦθα ὁμήσασα», ἀποσπ. 761.

Νεο-πυρής, 2· ὁ νεωστὶ ἀνακαθαίρει, ἀνορθο-
θεὶς· «νεοκαθαίρει ἀνέρος» Ἀνθ. 1097, Σχολ.
νεοκαθαίρει.

Νέος, 3, ἀντ. καὶ 2, ἰων. νέος, συγκρ. νέος·
τερος, ὑπερθ. νεώτατος· 1) νέος ἐπὶ ἀνθρώπων,
νέος τὴν ἡλικίαν ἀπὸ Ὀρμ. πανταχόθεν, ἐν ἀντι-
θέσει πρὸς τὸ παλαιός Ἰλ. 5, 108· «ῥηθὶς
θεὸν νέον ἢ γέροντα», π. 198· πρὸς τὸ γράειν
«Ὀδ. γ, 24· καὶ τὸ προγενέστερος, 6, 29· ὁ
Ὀρμ. συνδ. νέος παῖς», Ὀδ. θ, 665· «νέος καὶ
ροῖ» Ἰλ. ν, 95 καὶ συχνὰ νέος ἄνδρες Πινδ.
Ὀ. 4, 28· καὶ ὡς. «ἐν πατρίδι νέος», Π. 4, 281,
ὥστε δὲν σημαίνει ὠριμότητα ἡλικίας. Ἐκ. τοῦ
ἔπος. ἀπομν. 1, 2, 35 μανθάνομεν, ὅτι ἐκτείνε-
ται μέχρι τοῦ 30 ἔτους· νέος οὖς. Ἰσ. ἀποσπ.
281· πρὸς ἀντ. οἱ νέοι Πλάτ. πολιτ. 3, 401·
παρα Πολυδ. 1, 83, 6 καὶ συχνάκις οἱ νέοι
στρατιώται. Καὶ ὁ Ἀτχ. συνδ. νέος τε καὶ πα-
λαιός, Ἐπ. 309· «νέος δὲ γράμματος δαιμόνιος
καθηπάζω», Εὐμ. 145· «καὶ οὗτος νέος ὢς», Ἀγ.
268· «ὁδ' ἐστὶν· νέος, ὁδ' ἐστ' ἡν νέος Σοφ.
Οἶ. τ. 1145, καὶ συχνὰ· «νέος» ἀντὶ τὸ νέον παρῶν·
= ἡ νεότης, ἡ ἀρχὴ τῆς ἡλικίας, Οἶ. Κ. 1231·
«νέος μετέστη» ἐκ γέροντος· Εὐρ. Ἡρακλ. 790·
«νέος γὰρ εἶ, ὦ φίλε παῖ» Πλάτ. Θεαίτ. 182·
«ἀνθρώποις νέος», νόμ. 10, 890· «νέον μετρί-
κων», Πρωτ. 315· «ἡμεῖς γὰρ ἐτι νέοι, ὥστε
τοσοῦτο πρᾶγμα διελέσθαι», ὅηλ. δὲν ἔχον
ἀκμή ἡλικίας ὥστε, 314· Οὕτω καὶ τὰ συχνά
καὶ ὑπερθ. «γενεῖται νεώτερος» Ἰλ. φ, 430·
«γενεῖται δὲ νεώτερος ἔσονται», η, 153· «νεωτέριον
ἢ πρεσβύτερον» Πλάτ. Φαίδρ. 227· «μή νεώτε-
ρος πεντήκοντα ἐτών», νόμ. 7, 802· «νεωτέ-
τος θεῶν», συμμ. 195· «πρεσβύτερος μὲν· νεώ-
τερος δὲ» Ξεν. Ἀν. 1, 1, 1 καὶ ἔπομ. «νέον
νέον ὄντας» Πλάτ. πολιτ. 6, 486· καὶ περὶ ψυ-
χῆς οἶον· «ἐκ νέας», πολιτ. 3, 409· καὶ «ἐκ
νέων», Γοργ. 483· 2) καὶ περὶ ἄλλων πραγμά-
των, οἷον φωτῶν Ὀδ. ζ, 163· «νέον ἀνθρώπων» Ἰσ.
Θε. 988· «νέος οἶνος» Ἀριστ. εἰρ. 882· «νέος
κεφαλῆς» Πινδ. Π. 11, 35· «νέαν χαίταν», Ὀ.
14, 22· «ὄρεα γεραιὰ νέα χεῖρα» Εὐρ. Φοιν.
104· 3) περὶ ἄλλων πραγμάτων καὶ καταστά-
σεων, νέος, πρόσφατος, σημαίνει τὸ τὸ οὐκ
ἐπάρχον καὶ τὸ οὐκ πολλοῦ ὑπάρχον· νέον
ἄλγος Ἰλ. ζ, 462· «νέον ὕμνον» Πινδ. Ἰ. 4,
70· «νέαισις ἐορταίς», Ν. 9, 11· «ἐκὼς», Ὀ.
2, 47· «οὕτω καὶ νέαι γὰρ οἰκονόμοι κρα-
τοῦς» Ὀλύμπου Ἀτχ. Πρ. 149, ἐν ἀντιθέσει
πρὸς τὸ παλαιός· «ἐν τε τοῖς νέοις καὶ πα-
λαιότοις θεοῖς», Εὐμ. 691· «πῶν δὲ νέον νέον
καλοῦσιν συμμίγεται κακοῖς», Ἐπ. 722· «μὴ
τοῦ καίνους, Περσ. 654· ἐντ. «τί χρεός· τί
νέον», Ἀγ. 85· «νέον ἄλγος ἔχει» Σοφ. Αἴ.
252· «καίτοι προσδοκῶ νέον», Φιλ. 773· «καὶ
βουλάς νέους ἐγκαταλείψας ἐρότας», Αἴ. 722·
«νέον τι σημανῶν» Εὐρ. Ἐκ. 217· «ἰδοὺς τι

Νόν Κισσάκι· Θουκ. 3, 50· και με την Κωνσταν-
του ἀποδοκλήτου, παραδόξου· «ὅτι ἐν νέον τι
ἐμβολήν βέλτιον παρὰ τὸν λόγους Πλάτ. πο-
λιτ. 294· και ἐν περὶ ἰδ. τὸ συγκρ. «νεωτέρων
τι ποιεῖν» = νεωτερίζειν· Πρ. 5, 19· «νεωτέρα
ἐκρησσε πρήγματα», 6, 74· «νεωτέρων ἔργων
ἐπιθυμητής», 7, 6· συνήθ. περί τὸν ἐν τῇ πο-
λιτείᾳ νεωτερισμῶν Θουκ. και ἔπομ. «νεωτέρων
τι ὁρᾶν» Ἀριστ. ἔκκλ. 338· «τι νεώτερον γέγο-
νεν» Πλάτ. Εὐθύφρ. ἐν ἀρχ. 4) ὡς ὁ Εὐρ. συν-
δίδει, «ἄφρων νέος τ' ἦν», Ἰ. Α. 489· «ἡ μπει-
ρία ἔχει τι λείπει τῶν νέων σοφώτερον», Φοιν.
533· οὕτω και ἄλλαχόθεν τὸ νέον χαρακτηρίζεται
ὡς μόνον ὡς ἔπειρον («νέος περί λόγους» Πλάτ.
Φιλ. 13, και κατόπιν· «νεωτέροι φανοῦμεθα τοῦ
δοντο» = ἀπειροτάτοι, ἀλλὰ και ὡς ὁρητικῶν,
σοφωτέρων, ἐμπειρῶν, ὁξὺ κτλ. «πῶλος νέος και ὁ-
ξὺς» Πλάτ. Γοργ. 463· τὸ νέον ὡς ἐπὶρ. = νε-
ωτερί, ἄρει, «παῖδα νέον γεγαῶτα» Ὁδ. τ. 400·
«τοὺς ἡκόντας ἐκμάχης νέον» Αἰσχ. Ἀγ. 1068·
«ἔκπας δὲ τραγῶς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ», Πρ.
33· παρ' Πρ. 9, 26, νέον και παλαιὸν ἀντί-
κεινται πρὸς ἀλλήλα, μεταχειρίζ. δὲ και τὸ ἐκ
νέης ἐπιρρημ. = ἐκ νέου, 1, 60, μέγν. τὸ νεω-
στὶ εὐχερησιώτερον. Πλὴν τῶν παραθ. νεώτερος·
και νεώτατος· ὑπάρχει μέγν. ἰων. νεωτέρος· τὸ
νέαιος και νεάτατος ἴδε ἰδαιετ.

Νεός, ἦ, ὀηλ. γῆ, και νεός, ὀηλ. ἀγρός· «τοῦτο
γὰρ οἶσθα, ὅτι τῷ σπόρῳ νέον δεῖ ὑπεργάζε-
σθαι» Ξεν. οἰκ. 16, 10· ἴδε νεά και νεός, νεωτή
και νέωμα novallis.

Νεο-οἰγᾶλος, 2 (οἰγαλός)· νέως, προσφάτως
ἀκτινοβολῶν, ασέλῳν· - τρύπος Πινδ. Ὀ. 3, 4,
Σχολ. νεοοικίλος.

Νεο-οἰκήτης, 2· νεοοικημένος· «νεοοικη-
στέγος» Λυκαφρ. 1097, Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 1658.

Νεο-οἰκλευτός, 2 (οἰκλεύω)· «ἐντα νεο-
οικλυστα» = ὅπλα νεωστὶ οἰκλυθέντα, ἀρπα-
χθέντα Διοσκ. 13 (7, 430).

Νεό-οσμῆκτος, (οσμῆω) 2· ὁ νεωστὶ ὀσμῆγῆ-
ναι, καθαρισμένος, γυαλισμένος, τριμμένος, 2·
ἀσπρισμένος· - θώρηξ Ἰλ. ν. 342· - κάλαμος
Πρηνάγ. ἐν Ἀνθ. 6, 227· - χαλκός Πλουτ. Αἰμ. 32.

Νεο-οσμίλευτος, 2· ὁ νεωστὶ γλυμμένος, τορ-
νεύμενος· διὰ τῆς οσμῆς Βεντλεῖου εἰκασ. ἐν
Διοσκ. 27 (7, 411, μὴ οσμειλευτός).

Νεό-οσμοικος, οἰ, ἀμφ. γρ. ἀντὶ νεώσμοικος.

Νεο-οσπαδής, εοί, 2 (οσπᾶν)· νεόσπαστος· - ἔξ-
φως Αἰσχ. Εὐμ. 42.

Νεο-οσπάρακτος, 2· ὁ νεωστὶ ἱσπαράμενος,
νεοσπάρμενος Σχολ. Ἀριστ. Ἰππ. 345.

Νεο-οσπᾶς, ἄδης, και νεόσπαστος (οσπᾶν), 2· ὁ
νεωστὶ κομμένος· «ἐν νεοσπᾶσιν θαλλοῖς» Σοφ.
Ἀντ. 186.

Νεό-οσπαστος· νεοσπᾶς, γραμ.

Νεό-οσπειστος, 2 (οσπένω)· ὁ νεωστὶ εἰς σπον-
δᾶς προσφερθείς· - οἶνος Νυν. Δ. 49, 175.

Νεό-οσπορος, ον (οσπείρω)· ὁ νεωστὶ ἱσπαρμέ-
ναι, μετρ. γεννηθείς· - κῆμα Αἰσχ. Εὐμ. 629.

Νεοοσιεία κ. νεοσιεία, ἦ· 1) φωνεῖ Ἀριστοτ.
Ἰ. Ζ. 6, 1, πιδας· 2) ἡ ἐκλήσις Σουλδ.

Νεοοσιεύω· ἴδε τὸ ἀντ. νεοσιεύω, και τὸ ἰων.
νεοσιεύω.

Νεόοσιεύσις· ἴδε νεόσιεύσις.

Νεοσιεία, ἀντ. νεοσιεία, ἦ· τὸ ἐμφωλεδεῖν, νε-
οσιεύειν Λουκ. ἀλλ. 2· κατὰ Σουλδ. «ἡ καλὴ
τῶν στροβιῶν», ἀλλὰ τότε ὁρθότρ. τὸ ἐπὶ μ.

Νεοσιεία, ἀντ. νεοσιεία, ἦ· ἡ φωνεῖ μετὰ τῶν
νεοσιεύων Ἀριστ. ὅρν· 641, Λουκ. 132· νεο-
σιεία Πρ. 3, 112, Πλάτ. πολ. 8, 518, ἔπου ὁ τό-
νος ἀδελφίος· και αὐτοὶ οἱ νεοσιεί, τὰ νεογνὰ
τῶν πτηνῶν.

Νεόσιειον, ἀντ. νεότιον, πό· ὅποι. τοῦ νεο-
σός· «νεότιον τοῦ πατρὸς» Ἀριστ. ὅρν. 447·
και περί ἄλλων ζώων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 9, 5,
8· παιδάκι. «Οἱ αἰτικοὶ τοῦ ὠοῦ τὴν λείκυν»
Πλούχ.

Νεοσιείς ἡ νεοσιεί, ἴδος, ἦ· ἡ νέα ὄρνις, κοιν.
πυλᾶδα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 2.

Νεοσιεί-κομῆς, ἀντ. νεοσιεί-κομῆς· περιποι-
οῦμαι, τρέφω, μεγαλύνω νεοσιεί· «νεοσιεί-
κομῶν ἐν τοῖς ὄρεσι πτηνᾶς» Κύριλ. εἰς Ἰσακ.
31, σ. 439.

Νεοσιεί-κόμος, ἀντ. νεοσιεί-κόμος 2· νέον
πυλᾶκι τρέφω, περιποιούμενος Ἀντ. Σιδ. 63,
(7, 210).

Νεοσιεί-ποιῶν, ἀντ. νεοσιεί-ποιῶν· κάμνω φω-
λεῖν, ἐκλωσσῶ Λογγίν. 41, 7.

Νεοσιεί-ποιῶν, ἀντ. νεοσιεί-ποιῶν, ἦ· τὸ νεο-
σιείν, τὸ νεοσιείαν ποιῆσθαι, τὸ κλῶσθαι
Διοσκ. 2, 60.

Νεοσιείος, ἀντ. νεοσιείος (νέος), ὁ· τὸ νεογεννη-
μένον ζῶον, και συνήθ. ἐπὶ τῶν πτηνῶν Ἰλ. 6,
311· «νεοσιείων γέννησιν και τροφήν», Πλάτ. νόμ.
6, 776, Ἀριστ. ὅρν. 1350. και ἐπὶ ἄλλ. ζώων·
«ἐκπο νεοσιείος» Αἰσχ. Ἀγ. 799· αἱ νεογνὰ μέ-
λισσαι Ξεν. οἰκ. 7, 81· και ἐπὶ ἀνθρώπων· τὰ
βρίφους Πρ. 3, 109· και ἐπὶ καρποῦ· «αὐτὴ
ἦν νεοσιείος και νέα» Ἐπικρατ. ἐν Ἀθην 13,
570· ἔτι δὲ ὁ κρόκος, ἡ λείκυνος τὸν ὠοῦ Μέν.

Νεοσιεί-τροφίον, ἀντ. νεοσιεί-τροφίον, τὸ
τόπος, ἐν ᾧ τρέφονται οἱ νεοσιεί Κολοσσ. 8, 8.

Νεοσιεί-τροφίω, ἀντ. νεοσιεί-τροφίω· τρέφω
νέα ζῶα, ἴδ. νέα πυλᾶκια, περιποιοῦμαι, ἀνα-
τρέφω τὰ νεογνὰ· «τὴν ἡλικίαν, εἰς ἣς ἐνεο-
σιεί-τροφίῳ» Ἀριστ. νεφ. 986.

Νεοσιεί-τροφία, ἀντ. νεοσιεί-τροφία, ἡ· τὸ τρέ-
φειν, περιποιῆσθαι τοὺς νεοσιείους Μ. Ἀντ. 9, 9.

Νεοσιεί-τρόφος, ἀντ. νεοσιεί-τρόφος, 2· ὁ τρέ-
φων νεοσιείους· - ὄρνις Κ. Μιν.

Νεό-σσυτος, (σείω)· νεωστὶ ὁρμῶν, νεωστὶ Πλούχ.

Νεο-σταθής, 2 (σταθεῖν)· ὁ νεωστὶ τακτικῶς,
νεοκαταστημένος· - δήμος Πλουτ. 30, σ. 321.

Νεο-σταλῆς, ὅγος (σταλῆς)· νεοσταλῆς
Πούχ.

Νεο-στασία, ἡ· (στασιάζω, νεωτερίζω, ἐκ-
πλητίζω) Πούχ. «Κόρινθον δὲ νεοστασίῃ λάβε μύ-
θων» Ἀπόλ. Ρ. 2, 76, δι. γρ. ἀντὶ νεοστασίας.

Νεό-στατος, 2, «νεοσταγῆς, νεοσταγῆς» νεω-
στὶ σταθέντες, στερηθέντες, ἀρχ. λεξ. Κ.
Πορρ. σ. 91.

Νεό-στεπτος, 2 (στέφω)· ὁ νεωστὶ ἱσπερνω-
μένος· «θαλλοῖσι νεοσιεί-πτοις» Ὀππ. ἀλ. 1, 198.

Νεο-στεφής, 2· τῷ προηγ. «νεοσιεί-πτος, νεο-
κράτος» Πούχ. περί ποτηρίου ζῶας οἶνου νεο-
γμειμένου, και οἶνου νεοκρεμασμένου.

Νεο-στράτευτος, 2· ὁ νεωστὶ ἡ πρώτην φο-
ρὰν στρατεύσας· «νεοστράτευτων και ἀπειροσχη-

Νεό-φροτος, 2^ο τῇ προηγ. «-κόρη = ἡ νεο-
φιτελευτήσασα, ἡ ἔφτι φθαρτίσασα» Παύλ.
Νεό-φρογγος, 2^ο ὁ νῆον φρόγγον, φωνήν ἐκ-
πύμπων· ἐν μέλει Ν. Φιλίης τ. Β. σ. 50.
Νεό-φοιτος, 2 (φοιτάω)· α) ὁ πρὸ ὁλίγου πλα-
νῶμενος, ὁ νεωστὶ ἐλλῶν Κόλουθ. 383^ο 6) καθ.
νεοπάτης, νεοδάτης· Ἀνθ. 7, 699.
Νεό-φονος, 2^ο ὁ νεωστὶ φονευθεὶς· «μητρὸς
νεοφόνου ἐν ἀφίμασιν» Εὐρ. Πλ. 1172.
Νεό-φρων, ὄνος (φρήν)· ὁ νεανικὰ φρονῶν
Πανύσσ. π. Στοδ. Ἀνθ. 18, 22.
Νεο-φύης, 2 (φύω)· νεόφυτος, νεοβλαστήσας·
«διδόρον Πολυδ. 1, 231^ο ἐντ.
Νεο-φύια, ἡ· ἡ νέα βλάστησις Κλ. Ἀλ.
Νεο-φύρατος, 2 (φύραω)· νεοφυωμένος· «μῦ-
ζα, τὰ νεοβλαστῶν καὶ νεοφύρατον ψωμίον»
Σχολ. Θεοκρ. 4, 34.
Νεο-φύτεια, ἡ· νέα φύτεις, καιν. φύτεις, γλωσσ.
Νεο-φύττειν, τό· τὰ μὲ νέα φυτὰ ἡ νεωστὶ
φυττωμένον μέρος, γλωσσ. novellum.
Νεό-φύτος, 2^ο α) τύπ. κατάφυτος μὲ νέα φυτὰ
ἡ ἐνδύρα Κλ. Ἀλ. στρ. 2, 18, 95· «νεόφυτα
ἐλαίων» = νεωστὶ φυτεύονται ἐλαίαι, ψαλμ. 127,
3^ο 6) ὁ νεωστὶ ἀσπασάμενος τὸν χριστιανισμόν,
1, Τιμ. 3, 6 ὡς· «πίστις = νέα πίστις Ν. Δ. γ)
κῶρ. ὅν. Σουῖδ.
Νεο-φώτιστος, 2 (φωτίζω)· ὁ νεωστὶ πεφω-
τισμένος, νεοαποκτισμένος, ἐκκλ.
Νεό-χαβις, ὁ· βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ἀθην.
Νεο-χάλευτος, 2^ο ὁ νεωστὶ χαλκευθεὶς, κο-
πίς· «νεοχάλκευτα βέλη» Νικ. Χων. σ. 259.
Νεο-χάρακτος, 2^ο ὁ νεωστὶ κεχαρμαγμένος·
«ἔχων νεοχάρακτον» = ἐν τῇ γῇ σημειωθὲν Σοφ.
Αἰ. 6.
Νεο-χειροτόνητος, 2^ο ὁ νεωστὶ χειροτονη-
θεὶς, μτγν.
Νεο-χμέω· νεοχμῶν Σουῖδ. ἐντ.
Νεο-χμῆ, ἡ· νεόχμωσις Δ. Κάσ. 76, 2.
Νεο-χμῆσις, ἡ· νεόχμωσις πρῆλ. Γρ. Κορ. 545.
Νεο-χμία, ἡ· κίνησις πρόσφατος Παύλ.
Νεο-χμίζω· νεοχμῶν· «νεοχμίζομένου, και-
νουργουμένου» Παύλ.
Νεο-χμῶς, 2^ο νέος· «νεοχμῶν τίρας, νέον, ἀ-
προσδόκητον» Ἀριστ. Θεσμ. 701^ο «τί δ' ἔστιν
οὕτω νεοχμῶν ἐξαίφνης» Σοφ. Φιλ. 741· νόμοι
Αἰσχ. Πρ. 150^ο· κακόν, Πέρσ. 693^ο· σὺχν. ἐν
Εὐρ. «νεοχμῶν βρώων ταμίαις», Τρ. 231^ο· «νεο-
χμῶν κακόν», Ἰπκ. 866^ο· «νεοχμῶν τι ποιῖν» =
νεωτερίζειν ἐν τῇ πολιτείᾳ Πρ. 9, 99^ο· «ἱπποκῆς
καὶ οὐδενὶ νεοχμῶ ἀρεσκόμενος» Δ. Κάσ. 38, 3.
Νεο-χμῶ· νεῶν, παῖς τι νέον, καινούριον, κυρ-
νεωτερίζω, καινοποιεῖν, νεώτερα ἐργάζεσθαι
Πρ. 5, 19^ο· κατὰ τίνας, 4, 201^ο· πολλὰ θουκ.
1, 12^ο· νεοχμῶσθαι Σέξτ. Ἐμπ. ἀστρ. 4.
Νεο-χμῶς, ἑλθρ. νέως Ἰπποκρ. σ. 598, 12.
Νεό-χμωσις, ἡ· ἀνανέωσις, μεταβολή, ἀποκα-
τάστασις· «τῶν ἱπποκράτων» Ἀριστ. σ. 91,
53^ο· «αἱ παρὰδοχοὶ νεοχμῶσις» = παρὰδοχα νέα
φαινόμενα Ἀριστοτ. κόσμ. 5.
Νεό-χνοος, 2 (χνόος)· ὁ ἔφτι γενεάσκων Ἀνθ.
8, 165.
Νεό-χρηστος, 2^ο ὁ νεωστὶ χειρησμένος· «οἱ-
χας = ἀλειμμένοι» Δ. Σικ. ἀποσπ. β. 18.
Νεό-χστος, 2 (χλώ)· νεοχμῶσις· μέλει

ποιητ. Δ. Ἀλ. 6. σ. 218, δι. γρ. τοῦ νεώλουτος.
Νεό-χωρος, ὁ· ἄνδρ. ὅν. Πλουτ.
Νεῶν, (νέος) 1) ἀνανιῶνα, ἀνεκαινίζω, κἄνω
νέον· «νέωσαν εὐρραν» Αἰσων Αἰσχ. ἰκ. 531^ο 2)
νέω, γινωσκῶ τὴν νῆον ἢ τὸ νέωμα, ἐκ νέου
γεωργῶ τὸ χωράριον· μτφ. «νεοώσκωμεν ἐκαστὸς
θεῖα νέωματα» Γρηγ. «νεοωμένη, δευτερομέ-
νη» Παύλ.
Νεῖπος, οἱ· αἱ φύκαι· «φύκαι νέποδες καλῆς
ἀλοσύνης» Ὀδ. 6, 404^ο 1) κατ' Ἀπώναν· «νέ-
πους ὁ ἐσπερημῖος ποδῶν» πρῶλ. Θεογν. Μαν.
σ. 94, 22), ἐκ τοῦ ἀνηθηκτοῦ πρὸς ἀντὶ τοῦ νῆ
καὶ ποῦς, ἦτοι θήποδες, ἄποδες, οἱ μὲ ἔχοντες
πόδας, δηλ. οἱ ἰχθύες ἀλλὰ ἢ ἀρν. συλλαβὴ νε
μὴ ἀπαντῶσα ἀλλὰ πρὸς εἶναι λίαν ἀμφίβολος,
τὸ δὲ νῆ οὐδαμῶς φαίνεται συσσελλόμενον εἰς
νε· 2) κατ' Ἀπολλ. Λιζ. σ. 472, Ἐτ. Γουδ.
σ. 405, 49, Παύλ. ἐκ τοῦ νέω, νήγω καὶ ποῦς
= νησιποῦς Σχολ. «πὶ διὰ τοῦ νήγεσθαι τὴν
πορείαν ποιοῦμεναι». Κατὰ ταύτην τὴν σημ.
πολλοὶ τῶν μτγν. π. καλοῦσιν οὕτω πάντας
τοὺς ἰχθύς καὶ πάντα τὰ ἐνδύρα, αἷον Σάτωρ.
1 (6, 11), Ὀππ. κυν. 384, Νικ. δλ. 468, 485^ο
3) κατ' Εὐστ. Ὀδ. σ. 1502, 35· «κατὰ γλῶσ-
σάν τινος, νέποδες» = τίς, νῆος, νῆοι, ἀπόγονοι.
Ἐν τῇ σημ. ταύτῃ οἱ σφωτέρω τῶν Ἀλῆξαν-
δρινῶν ποιητῶν μεταχειρίζονται τὸ νέποδες,
λατ. nepos, nepotes καὶ πῶθεν τοῦτο συνέθεν
τῷ Ἑλλήν. νέος, ὡς τὸ μνημονικῶς νεόποδες
δείκνυσσι· πρῶλ. Ἀπολ. Π. 4, 1745, Θεοκρ. 17,
25 κλ. μτγν. γραμ. ἱερωκ. νῆοι, καὶ ποῦς καὶ
νημίζουσιν ὅτι τὰ νήπια θναμάζονται οὕτως, αἱ
μὴ δυνάμενα νὰ μεταχειρισθῶσι τοὺς πόδας· ὁ
ἐν νέπους εὐρηται παρὰ Καλλιμ. ἀποσπ. 77^ο
ἔτι δὲ νέπος αἰτ. νέποδας-ἰχθύος, εὐρηται ἐν τινι
ἱππγρ. π. Schmol. εἰς Γρ. Κορ. 682.
Νέπους, ὁσος, 2^ο ὅς νέποδες.
Νέπως, ὡς· ὅν. ὄρους Χοιροδ.
Νεράντιον, τό· μηδικὸν μέλλον ἦτοι κτερό-
μελλον Σχολ. Νικ. δλ. 533.
Νεράς, ὁ· ῥωμα. ὅν. Σουῖδ. Nerwa.
Νερόνιος· ῥωμα. ὅν.
Νεργόδοριγες ἢ Νεργόδοριγες· λαὸς τῆς Ἰσπα-
νίας Ἀππ.
Νέρθε καὶ νέρθεν, ἐπὶρ. = ἐνερθε, κάτω· «βαί-
νοντο δὲ νέρθε κονίη» Ἰλ. λ. 282^ο· «αἵματι δ'
ἄξων νέρθεν ἅπας πεπάλλακτος», 535, καὶ ὡς
πρῶθ. μετὰ γεν. κάτωθεν· «γῆρας νέρθε καθι-
σται» Ἰλ. ξ. 204^ο· «νέρθεν ὅπ' ἰγκυφάλαιον, π.
347^ο· «νέρθεν γὰς» Πίνδ. ἀποσπ. 226^ο· «ὅπῃ γῆν
νέρθεν τ' Αἰδοῦ» Αἰσχ. Πρ. 152, Σοφ. ὡς· ἀ-
ναφορικῶς πρὸς τὸν Αἰδῶν, Ὁλ. Κ. 1705, Τρ.
1192^ο καὶ «αἱ Κιθαριῶνες λίπας νέρθεν κατω-
κήκασιν» Εὐρ. Βακχ. 751.
Νέριον, τό· ἀκρωτ. τῆς Ταρρακωνησίδος Ἰσπα-
νίας Στραβ.
Νέριος, ὁ· ὅν. κῶρ. Ἐρῶσος ἱππγρ.
Νερο-κάρασμα, τό· τὸ καὶ νῆν κάρδαμον,
τὸ φυόμενον εἰς τὰ νερά· αἶαν, τὸ νηροκάρδα-
μον· Δουκάγ.
Νερόν, τό· ὅσῳ ἀθροιστὸν καὶ συλλεκτόν, νερόν
συνειμένον καὶ συναγόμενον, ἐκ τοῦ νερόν Βοζ.
Νερο-τέλειον, τό· τὸ καὶ νῆν νεροτέλειον ἢ
ἀγριοτέλειον· σίαν τὸ ἐν ὕδατι Δουκάγ.

Νερούϊοι, οἱ λαὸς τῆς Βαλγικῆς Γαλλίας Στραβ.
Νερο-φόρεω -ὄν· φέρω ὕδωρ, νερόν Καλ. κ.
Χρυσ. σ. 1664.

Νερο-φόρημα, τό· τὸ φέρειν ὕδωρ Καλ. κ.
Χρυσ. σ. 1641.

Νερο-φόρον, τό· ἡ πρὸς λούσιμον ἐπιτηδεύει
λικάνη τοῦ λουτρῶνος Βυζ. Iadrum.

Νερο-χύτης, ὁ· ὁ καὶ νῦν νεροχύτης, μτγν.

Νέρτατος, 3 (νέροε)· ἐνέρτατος, κατώτατος, ἔ-
σχατος Ἰησῦχ.

Νερτέριος, 3· ὁ ὑποκάτω ὢν, ἰδ. ὁ ὑπὸ τὴν
γῆν, inferus, -κευθμών, γαίη Ἀνθ. 9, 459 -
βέρεθρα Ὁρφ. Ἀργ. 1369 - ποινὰ Μανέθ. 6,
168· οἱ νερτέριοι=οἱ ὑποχθόνιοι Ἀνθ. 7, 601

Νερτερο-δρόμος, ὁ (δραμεῖν)· ὁ ἄγγελος τοῦ
Ἄδου ἢ τοῦ Πλούτωνος Λουκ. Περειρ. 41.

Νερτερό-μαντις, εἰς, (μάντις)· νεκρόμαντις
Θεοδ. Προδρ. Ἐπ. 31.

Νερτερό-μορφος, 2 (μορφή)· ὁ μορφήν νερτέ-
ριων, νεκρῶν ἔχων Μανέθ. 4, 555, ἐκ τοῦ

Νέρτερος, 3 καὶ 2 «νερτέρου τ' ἐχίδνας» Εὐρ.
Φοιν. 1027· ἐνέρτερος, κατώτερος, συγκρ. ἄ-
νευ Θετ. «τὰ δ' ὑπέρτερα νέρτερα θήσει» Ἀριστ.

Λυσ. 772· «νερτέρᾳ προσήμενος κώπη» = ὁ ἐπὶ
τοῦ κατωτέρου ζυγοῦ καθήμενος Δίσχ. Ἀγ.

1618. Συνήθ. με σημ. Θετ. πᾶν τὸ ὑπὸ τὴν
γῆν, ἐν τῷ Ἄδῃ ὢν· «ἡ νερτέρα θεός» Σοφ.

Οἱ. Κ. 1548· «νέρτεροι θεοί» = οἱ καταχθόνιοι,
Ἄντ. 602· νέρτεροι = οἱ νεκροί, inferi Δίσχ.

Πέρσ. 618, Σοφ. Οἱ. Κ. 1661 καὶ ἐν πεζῷ·
«δυσδαίμονσι νερτέροις» Τιμ. Λοκρ. σ. 105· «δω-
ματα νέρτερα» = ὁ ἄδης Εὐρ. Ἀλκ. 1073· «νερ-
τέρα χθών», 47· καὶ ἁπλῶς νέρτερα Ὁρφ. Ὑμν.

2, 10· «νερτέρα κώπη», τὸ πλοῦτον τοῦ Χάρω-
νος Εὐρ. Ἀλκ. 459 - βραντή, Ἠλ. 748.

Νερτόβρις, ἴσος, ἡ· πόλις, τῆς Ἰσπανίας Ἀππ.
κάτ. Νερτόβριγες, ὡς.

Νέρτος, ὁ· ἀρπακτικὸν πτηνόν, Ἀριστ. ὄρν. 303,
Ἰησῦχ.

Νέρυτος, ὁ· ὢν. κύρ. Θεογν.

Νέρων, ὠνος, ὁ· ῥωμ. ὢν. Ἡρωδ. Nero, ἐντ.

Νερωνιανός, ἡ, ὢν, χαρακὴρ Πλούτ. Γάλλ. 17.

Νερώνεια, τὰ, δηλ. ἱερὰ· ἐορτὴ εἰς τιμὴν τοῦ
Νέρωνος Δ. Κασ. 61, 21.

Νερωνιάς, ἄδος, ἡ· πόλις τῆς Κιλικίας.

Νέστος, ὁ· 1) Κένταυρος, ὢν ὁ Ἐρακλῆς ἐφό-
νευσε Σοφ. 2) = Νίστος Ἰησ.

Νέσσωιν, ὠνος, ὁ· υἱὸς τοῦ Θεσσαλαῦ Στραβ.

Νεσσωνίς, ἴδος· 1) ὢν, τῆς Θεσσαλίας ἀπὸ Νέσ-
σωνος· 2) ἡ Νεσσωνίς λίμνη Στραβ. καὶ πόλις

τῆς Θεσσαλίας, κάτ. Νεσσωνίτης Στ. Βυζ.

Νεστατοι, οἱ· λαὸς τῆς Ἰλλυρίας Ἀπολ. Ρ.

Νεστάνη, ἡ· χωρίον τῆς Ἀρκαδίας Πaus.
πρόβλ. Νοστήα.

Νεστεάδουσα, ἡ· Ἀάκπεινα Ἰάμβλ. β. Πυθ. σ.
534, παρ' ἄλλ. Νιστεάδουσα καὶ Νισθεάδουσα.

Νεστις, ἴδος, ἡ· ἴδε Νίστος.

Νεστόρειος, Νεστόρειος· ἴδε Νέσιωρ.

Νεστοριάζω· φρονῶ τὰ τοῦ Νεστορίου Νικολ.
Μετων. σ. 12, 15.

Νεστοριανός· ὡς οἱ Νεστοριανοὶ Νικολ. Με-
θων. σ. 47.

Νεστορίδης, ου, ὁ· υἱὸς Νέστορος Ἰλ.

Νεστορίς, ἴδος, ἡ· εἶδος ποιητρίου Ἀθην. 11, 488.

Νεστορίων, ὠνος, ὁ· ὢν. κύρ. Ἐπιγρ.

Νίστος, ὁ· ποτ. τῆς Θράκης, ἐκβάλλων εἰς τὸ
Αἰγαίον πέλαγος Βουκ. οἱ περὶ τὸν ποταμὸν

κατοικοὶ Νίστιοι Πaus. 1, 60, 2· ἡ χώρα «Νί-
στις αἶα» Ἀπολ. Ρ. 4, 337.

Νέσιωρ, ὀρος, ὁ· 1) υἱὸς Νηλεΐος βασιλεὺς
τῆς Πύλου Ὀμ. ἐπιθ. Νεστόρειος, α, ὢν, Πινδ.

Π. Ζ. 32, καὶ Νεστόρειος, ἐξ ὧν Ἰλ. 6, 54· 2)
ὢν. πολλῶν Ἀθηναίων, ἐπιγρ. 3) ποιητὴς τῆς

Λαοσύνων, πόλεως τῆς Λυκαονίας, συγγραφέας
μιάς Ἰλιάδος καὶ ἔπους εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μ.

Στ. Βυζ. 4) γραμματικὸς Ἀθην. 5) φιλόσοφος
Στραβ. ἑτεροῦ τῆς Στραβ.

Νετώπιον· ἴδε νέτωπον.

Νέτωπιον καὶ νέτωπον, τό, «νέτωπον ἢ νιτώ-
πιον, μύρον συνθεθεμένον ἐκ πολλῶν μυγμα-

των, οἱ δὲ μετώπια» Παύχ. καὶ μετώπιον, ὁ
ἴδε, ἔλαιον πικρὸν ἀμυγδαλίων Διοσκ. Ἱπποκρ.

Νεύδρος· ποτ. Ἰνδίας Ἀρρ.

Νεῦμα, ατος, τό (νεῦμα)· 1) τὸ νεῦμα, κατὰ
νεῦμα τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἰδ. ὡς

σημεῖον ἐπιδοκιμασίας, ἐπιθεδαιώσεως ἢ διατα-
γῆς Δίσχ. ἐκ. 368 καὶ μτγν. π. Ἀνθ. 7, 2, 3,

καὶ πεζ. ὡς Βουκ. 1, 134· «νεύματος ἐνεκα χα-
λεπαίνει» Ξεν. Ἀν. 5, 8, 20· «πὸ τοῦ βασι-

λέως ν.» Παλῦδ. 5, 26, 13· «ἀπὸ νεύματος
προστέττειν τινί», 22, 21, 9· «ἀετὸς φέρον κατὰ

εἰρήνῃ νεύμα» Φιλόστρ. Ἠρ. 172· 2) πᾶν ὅ, τι
κλίνει π. χ. κλίμα, ζώνη, πλευρά Δ. Περ. 517.

Νεῦμαι, ἐπ. καὶ ἰων. ἐκ συναρ. ἀντὶ νέουμαι.

Νευμενίη, ἡ· νευμηνίη, νουμηνία, Τανάγρας
Ἐπιγρ.

Νευμηνία· ἴδε νουμηνία.

Νευμήνιος· ἴδε Νουμήνιος.

Νευρά, ἡ, ἰων. νευρή· τὸ νεῦρον, ἡ χορδὴ τοῦ
τόξου· «ῥήξε δὲ αἱ νευρήν» Ἰλ. 9, 328, ὅπου τι-

νὲς ἐννοοῦσι τὸ νεῦ ὡς τῆς χειρὸς· «λίγξε βίος,
νευρὴ δὲ μέγ' ἔαχεν», 9, 125· «ἐπὶ νευρῇ κατε-

κόμεται πικρὸν διστόν», 8, 118· «διστόν ἀπὸ
νευρήνιν ἔαλλεν», 9, 309· «ἔλκειν νευρήν, νευ-

ρήν ἐντανύσσει» Ὀδ. ω, 171· αἱ νευραὶ ἦσαν
σπληνόμεναι ὡς δεικνύουσι τὰ ἐπιθ. ἐῦστρεφῆς

καὶ νεόστρεφον· «οὐ φείσατο χερσὶν βαρυφύγ'
γοῖν νευράς» Πινδ. Ἰ. 5, 32· «ἐν χρεῖα σ' ληθὲς

νευράς» Σοφ. Φιλ. 993· «τόξων χερὶ ψάλλουσι
νευράς» Εὐρ. Βακχ. 783· «εἰλικον τὰς νευράς»

Ξεν. Ἀν. 4, 2, 28· «τοὺς τοξότας ἐπιθελλή-
σθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς», 5, 2, 12· παρὰ μτγν.

καὶ ἡ χορδὴ, ὡς νεῦρον· μτφ. «φοδὸν τὰς
νευράς ἐπιτείνει» Λουκ. Νιγρ. 36.

Νεῦρα φοίνικος· ἀδρότονον, ἰδ. φυτοῦ Διοσκ.
434 (3, 26).

Νευράς, ἄδος, ἡ· φυτὸν διαφόρων εἰδῶν, «πο-
τήριον» Ἰωνες· δὲ νευράδα καλοῦσι· ὁ ἄμνος ἐστὶ

μέγας· καὶ ἄμρος. «ῥίξαι δὲ ὕπαισι πύχινον ὄνυ
ἢ τριῶν ἰσχυραὶ, νευρώδεις» Διοσκ. 3, 17.

Νευρετή, ἡ· νευρά· «δὴ τό τε τόξον ἐλὼν, στρε-
πτῇ ἐπὶ λίσσα κορῶν νευρετήν» Θεόκρ. 25, 213.

Νευρ-ἐνδότης, 2 (ἐνδῶν)· τετυγμένος, δεδεμέ-
νος με χορδὰς ἢ σχοινία· «κισάρη νευρένδετος»

Μανέθ. 5, 163.

Νευρηφί(φιν), π. γεν. καὶ δοτ. τοῦ νευρῆ Ὀμ.

Νευρία, ἡ· χορδὴ, σχοινίον ἐκ νεύρων ἢ τε-
γόντων, Ὁ. περὶ νία.

Νευρικός, 3. ὁ ἀνήκων εἰς τὰς νευροσ, χορδῆς· ὁ πάσχων εἰς τὰ νέρω, μεγν. nervicus· ἐπὶ ἐνδυμᾷ τι περὶ τὸν θώρακα· «οἱ δὲ μὴ ἔχοντες λωρίκια, ἃ κλιθεῖν φορεῖσθαι τὰ λεγόμενα νευρικά» Δίων Τακτ. κ. 19, 13.
 Νευρίνοσ, 2. ὁ ἐκ νέρων κατεσκευασμένος· Ἀριστοτ. ζ. γεν. 5, 7· βρόχοι Δουκ. 3. 3. ἢ ἐκ τῶν ἰσθμίων τῶν φωτῶν· «τὰ μὲν νέρω (περικαλύμματα) φωτῶν ἐκ γῆς» Πλάτ. πολιτ. σ. 279· «λύραν νευρίνην» Διοσκ. 1, 16· «νευρίνοις κράνεσι» Στρατ. 3, σ. 154, nervus.
 Νευρίον, τό· ὅπου. τοῦ νεύρου, μικρὸν νεύρον, χορδῆ· «τὰ νευρία πάντα τέκνται ἐξ οὗτος χορδῶν» Ἀγαθ. ἐν Ἀνθ. 11, 352, nervulus.
 Νευρίτις, ἰδος, ἢ· ὅπου. τοῦ νεύρου· καὶ τι φωτῶν Πλίν. 21, 31.
 Νευρίτης, ὁ, καὶ νευρίτις, ἰδος, ἢ· 1) ὁμοίος τῇ χορδῇ ἢ τῷ νέρω, εἶδος λίθου Ὀρφ. λιθ. 742· 2) οἱ Νευρίται· Νευροί Στ. Βυζ. neurites.
 Νευρίωδης, 2. νευρίωδης, μεγν.
 Νευρο-βάτης, ὁ (νεύρον βεβῆκον)· ὁ χορεύων ἐπὶ τοῦ σχοινοῦ ἥτοι σχοινοβάτης, μεγν. νευροβαί. Νευρο-βατικὸς, 3. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νευρο-βάτην· ἢ νευροβατικῆ, ὁδηλ. τέχνη Νικηφ. ἡμεμ. λογ. σ. 20.
 Νευρό-δετας, ἕσφ. ἀντὶ νευρινότατος Μανθ. Νευρο-ειδήξ, 2. φωτῶν ὁμοίων νέρω· «λεμῶνιον, οἱ δὲ νευροειδῆς» Διοσκ. 4, 162.
 Νευρό-ὀλαστος, 2 (ὀλᾶς)· νευροτρώτος· «τοῦς τελοσμένους τὰ νέρω καθάπερ ἐκτεῖνς ἐτέλλαστο, νευροτρώτους ἐθλάσκει καλεῖται, οὗ νευρο-ὀλάστου» Γαλην. τ. 13, σ. 712.
 Νευρό-καυλός, 2. ὁ ἔχων ἰσθμὸν καυλὸν Θεοφρ. Νευρο-καίλιος· καὶ ὁρθ. νευρόκοιλος, 2. ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νέρω τοῦ στομάχου Ἱπποκρ. διορθ. εἰς εὐρυκαίλιος ἢ εὐρύκοιλος.
 Νευρο-κοπέω· κόπτω τὰ νέρω· «τοὺς ἐλέφαντας ἐνευροκόπησαν» Πολύβ. 31, 12, 11· «νευροκοπεῖ τὴν δεξιὰν ἰνῶν» Δ. Σικ. 3, 25.
 Νευρο-λάλος, 2. ὁ διὰ τῶν νέρων λαλῶν· «νευρολάλος χορδῆ» Ἀνθ. 9, 410, 3, (ἀ).
 Νευρο-μήτρα, ἢ· μήτρα τῶν νέρων· «οἱ δὲ ἐνδοθεν κατὰ τὴν ὀφύον μὲς καλοῦνται καὶ ψαῖαι καὶ νευρομήτραι καὶ ἀλώπεκες· ὁ δὲ Κλέ-αρχος τοῦ ἐξωθεν κατὰ τῆς βάχεως μὲς οὕτως ὀνομάζει» Πολύβ. 2, 185· ἴδε νευρομήτρα.
 Νεύρον, τό· ἵνες καὶ σύνδεσμοι· 1) ἐπὶ σώματος ἀνθρώπου καὶ ζώου, οἱ μὲς καὶ οἱ τένοντες οἱ τὰ ὅσκι συνδέοντες, ἐξ ὧν ἐξήρηται ἡ ὅλη δύναμις τῆς κινήσεως καὶ τοῦ σώματος· «πρὸς μεγν. ἱατροῖς, «νέρων συνδετικῶν» παρ' ἡμ. ἀπαρτ. ἐν τῇ σημ. ταύτῃ, «ἐγγχείς αἰχμὴν ὅρα διασχίσθαι» τὰ ὑπὸ τοῦς πόδας νέρω Ἰλ. π. 316· «ὅσκι τὰ καὶ νέρω» Πλάτ. Φαῖδ. 80· «κατὰ φύσιν γὰρ σάρκα καὶ νέρω ἐξ αἵματος γίνονται», Τιμ. 82· καὶ συγχρᾶ· «χαλᾶν καὶ συντελεῖν», Φαῖδ. 98· ὁ Φιλόξενος (Ἀθην. 1, 6), μεταχειρίζεται ἐπὶ τῇ σημ. τοῦ πέους, ὡς τὸ λατ. nervus· 2) αἱ ἵνες αἵτινες ἐν τοῖς φυτοῖς ἐπέχουσιν τὸν τύπον τῶν νέρων τοῦ σώματος τῶν ζώων Πλάτ. πολιτ. 280· 3) χορδῆ, σχοινίον ἐκ νέρων ζώων, π. χ. ἐν ᾗ δίδεται τὸ σιδήρεον τοῦ βέλους πρὸς τὸν κέλαμον· «ὡς δὲ γὰρ νέρων καὶ ὄγκους, ἐκτὸς ἐόντας» Ἰλ. δ, 151, οὕτως ἐξηγοῦσθαι εἶναι καὶ τὸ ἐν δ. 122 «ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας καὶ λαβῶν καὶ νέρω βόειαν», ὅπερ ὁμοῦς· τῷ ἔπομ. «νευρὴν μὲν μαζοῖ πλάσαν», ἢ νερὰ τοῦ τόφου, ἐν τῇ σημ. ὁ «Ὁμ. μεταχειρίζ. τὴν λ. νευρὴν τοιαῦτα σχοινία μεταχειρίζοντο καὶ πρὸς ῥαφὴν δερματίνων πραγμάτων· οἷον, τῶν ἀσπῶν, ἀσπιδίων κλ. «δέρματα συρράπτειν νέρω βοδῆς» Ἡσ. ἐρ. 519 (ἴδε νευρορράφος), καὶ εἰς σφενδόνας Ξεν. Ἀν. 3, 4, 17, καὶ εἰς ἄλλας ἀνάγκας· «νεύρα εἰσραφόμενα» Πολύβ. 7, 56, 3· 4) μεταφ. ἀντὶ ἡ ἐλαστικότητος, ἢ ἰσχύος, αἰ δυνάμει· «ὥς ἂν ἐκτέμῃ τὸν θυμὸν ὡς περ νέρω ἐκ τῆς ψυχῆς» Πλάτ. πολ. 3, 411· «ὁποτιέμεται τὰ νέρω τῶν πραγμάτων» Διοσχ. 3, 166. Πρῶτον ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. σημαίνει τὰ καὶ νῦν λεγόμενα· «οὐκ ἔδιν ἔστ' ὄφελος πόλεως· ἡγεῖται μὲν νέρω ἐπὶ τοῦς ἀδικούντας ἔχει» Δημ. 19, 283, ἐνθα σημ. χρήματα· «ἢ καθάρσις αὐτοῦ (τοῦ οἴνου) ἐκτεμνεί τὰ νέρω καὶ τὴν ἀνδρότητα κατασθύνουσι» Πλούτ. συμμ. 6, 7· «τὰ νέρω τῆς τραγωδίας» Ἀριστ. βiatr. 861· 5) νέρων ἐναίμων· «φιλοῖ Ἱπποκρ. σ. 425, 48· 6) ὁ βίον ἐν Δ. Ἀπρ. 4, 48 ὀνομάζει τὸν πλοῦτον νέρω τῶν πραγμάτων» (πρόβλ. καὶ ἐκνευρίζω)· ὡς, νέρω τὰ ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου διακλαδιζόμενα ὄργανα τῆς αἰσθητικῆς, «τὰ μὲν ἐξ ὀφθαλμῶν, τὰ δὲ ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ νωτιαίου, τὰ δὲ ἐκ μυῶν συνάμεινα· ὀνομάζεται δὲ ὑπὸ Ἱπποκράτους τοῦτο πῦμα, τὸ μὲν πρῶτον αὐτῶν σύνδεσμος, τὸ δὲ δεύτερον νέρων καὶ τόνος, τὸ δὲ τρίτον τένων· ἔνιοι δὲ νέρω πάντα καλεῖσθαι, δι' ἣν εἶπον ὁμοιότητα τὸ μὲν πρῶτον αὐτῶν γένος συνδετικὸν εἶναι φασί, τὸ δὲ δεύτερον αἰσθητικὸν καὶ καὶ πραιρετικόν, τὸ δὲ τρίτον ἀπονέμεται ὀνομάζουσιν» Γαλην. Νευρό-νοσος, 2. ὁ πάσχων τὰ νέρω· «νευρονόσους ποδάρους» Μανθ. 4, 501.
 Νευρο-παχὴς, 2. ὁ χονδρὰ νέρω ἔχων Ἱπποκρ. σ. 278, 49.
 Νευρο-πλεκήξ, 2. ὁ πλεγμένος ἀπὸ χυρδῆς, ἀπὸ νέρω Ἀνθ. 6, 107, 5.
 Νευρο-ραφίω, καὶ νευρο-ραφίω· διὰ νέρων συρράπτω· «ἢ καὶ νευρορραφίον δύναται εἶναι, ἐνθα ἀποκρίνεται ἑτεροῖς» καὶ μὲ ἀπὸ κατῳτίων Πλάτ. Εὐθὺδ. σ. 294, Ξεν. Κύρ. 8, 2, 5.
 Νευρο-ραφία, ἢ· τὸ διὰ τῶν νέρων ράπτειν.
 Νευρο-ραφικός, 3. ὁ ἀνήκων εἰς νευροραφίαν ἢ εἰς νευρορραφίον Πολύβ. 7, 81.
 Νευρο-ραφός, 2. α) ὁ διὰ νέρων ράπτων, ἐμβαλωματῆς, μετὰ τοῦ σκυτοτόμου Ἀριστ. ἱστ. 736· 6) ὁ στρώγων χορδὰς διὰ τὴν λύραν· «νευρορράφους εἶπε Λυκούργος τοῖς τὰ νέρω ράπτωντας ταῖς λύραις» Σχολ. Πλάτ. πολ. 4, 421.
 Νευρο-σιδηρός, 3. ἔχων σιδηρὰ νέρω Χρυσ.
 Νευρο-σπαδῆς, 2 (σπαξ)· μὲ τὴν νέρω τεντωμένος· «νευροσπαδῆς ἀρκατος» Σοφ. Φιλ. 290· «ὅν ἀφίησι τις τῇ νερῷ ἐπισπῶμενος αὐτόν» Σουῖδ.
 Νευρό-σπασμα, τό· νευροσπαστικὸν Φωκ. «θαύματα, νευροσπασματα» Τιμ. λιξ. σ. 110· Νευρο-σπαστικός, ἢ· ὁ διὰ τῶν νέρων, χυρδῶν κινήσεις, καθάπερ κινῶσιν οἱ θαυματουργοὶ τὰ νευροσπαστα Μ. Ἀντ. 6, 28.
 Νευρο-σπαστικὸν, ὁ· διὰ τῶν νέρων, σχοι-

151, οὕτως ἐξηγοῦσθαι εἶναι καὶ τὸ ἐν δ. 122 «ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας καὶ λαβῶν καὶ νέρω βόειαν», ὅπερ ὁμοῦς· τῷ ἔπομ. «νευρὴν μὲν μαζοῖ πλάσαν», ἢ νερὰ τοῦ τόφου, ἐν τῇ σημ. ὁ «Ὁμ. μεταχειρίζ. τὴν λ. νευρὴν τοιαῦτα σχοινία μεταχειρίζοντο καὶ πρὸς ῥαφὴν δερματίνων πραγμάτων· οἷον, τῶν ἀσπῶν, ἀσπιδίων κλ. «δέρματα συρράπτειν νέρω βοδῆς» Ἡσ. ἐρ. 519 (ἴδε νευρορράφος), καὶ εἰς σφενδόνας Ξεν. Ἀν. 3, 4, 17, καὶ εἰς ἄλλας ἀνάγκας· «νεύρα εἰσραφόμενα» Πολύβ. 7, 56, 3· 4) μεταφ. ἀντὶ ἡ ἐλαστικότητος, ἢ ἰσχύος, αἰ δυνάμει· «ὥς ἂν ἐκτέμῃ τὸν θυμὸν ὡς περ νέρω ἐκ τῆς ψυχῆς» Πλάτ. πολ. 3, 411· «ὁποτιέμεται τὰ νέρω τῶν πραγμάτων» Διοσχ. 3, 166. Πρῶτον ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. σημαίνει τὰ καὶ νῦν λεγόμενα· «οὐκ ἔδιν ἔστ' ὄφελος πόλεως· ἡγεῖται μὲν νέρω ἐπὶ τοῦς ἀδικούντας ἔχει» Δημ. 19, 283, ἐνθα σημ. χρήματα· «ἢ καθάρσις αὐτοῦ (τοῦ οἴνου) ἐκτεμνεί τὰ νέρω καὶ τὴν ἀνδρότητα κατασθύνουσι» Πλούτ. συμμ. 6, 7· «τὰ νέρω τῆς τραγωδίας» Ἀριστ. βiatr. 861· 5) νέρων ἐναίμων· «φιλοῖ Ἱπποκρ. σ. 425, 48· 6) ὁ βίον ἐν Δ. Ἀπρ. 4, 48 ὀνομάζει τὸν πλοῦτον νέρω τῶν πραγμάτων» (πρόβλ. καὶ ἐκνευρίζω)· ὡς, νέρω τὰ ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου διακλαδιζόμενα ὄργανα τῆς αἰσθητικῆς, «τὰ μὲν ἐξ ὀφθαλμῶν, τὰ δὲ ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ νωτιαίου, τὰ δὲ ἐκ μυῶν συνάμεινα· ὀνομάζεται δὲ ὑπὸ Ἱπποκράτους τοῦτο πῦμα, τὸ μὲν πρῶτον αὐτῶν σύνδεσμος, τὸ δὲ δεύτερον νέρων καὶ τόνος, τὸ δὲ τρίτον τένων· ἔνιοι δὲ νέρω πάντα καλεῖσθαι, δι' ἣν εἶπον ὁμοιότητα τὸ μὲν πρῶτον αὐτῶν γένος συνδετικὸν εἶναι φασί, τὸ δὲ δεύτερον αἰσθητικὸν καὶ καὶ πραιρετικόν, τὸ δὲ τρίτον ἀπονέμεται ὀνομάζουσιν» Γαλην. Νευρό-νοσος, 2. ὁ πάσχων τὰ νέρω· «νευρονόσους ποδάρους» Μανθ. 4, 501.
 Νευρο-παχὴς, 2. ὁ χονδρὰ νέρω ἔχων Ἱπποκρ. σ. 278, 49.
 Νευρο-πλεκήξ, 2. ὁ πλεγμένος ἀπὸ χυρδῆς, ἀπὸ νέρω Ἀνθ. 6, 107, 5.
 Νευρο-ραφίω, καὶ νευρο-ραφίω· διὰ νέρων συρράπτω· «ἢ καὶ νευρορραφίον δύναται εἶναι, ἐνθα ἀποκρίνεται ἑτεροῖς» καὶ μὲ ἀπὸ κατῳτίων Πλάτ. Εὐθὺδ. σ. 294, Ξεν. Κύρ. 8, 2, 5.
 Νευρο-ραφία, ἢ· τὸ διὰ τῶν νέρων ράπτειν.
 Νευρο-ραφικός, 3. ὁ ἀνήκων εἰς νευροραφίαν ἢ εἰς νευρορραφίον Πολύβ. 7, 81.
 Νευρο-ραφός, 2. α) ὁ διὰ νέρων ράπτων, ἐμβαλωματῆς, μετὰ τοῦ σκυτοτόμου Ἀριστ. ἱστ. 736· 6) ὁ στρώγων χορδὰς διὰ τὴν λύραν· «νευρορράφους εἶπε Λυκούργος τοῖς τὰ νέρω ράπτωντας ταῖς λύραις» Σχολ. Πλάτ. πολ. 4, 421.
 Νευρο-σιδηρός, 3. ἔχων σιδηρὰ νέρω Χρυσ.
 Νευρο-σπαδῆς, 2 (σπαξ)· μὲ τὴν νέρω τεντωμένος· «νευροσπαδῆς ἀρκατος» Σοφ. Φιλ. 290· «ὅν ἀφίησι τις τῇ νερῷ ἐπισπῶμενος αὐτόν» Σουῖδ.
 Νευρό-σπασμα, τό· νευροσπαστικὸν Φωκ. «θαύματα, νευροσπασματα» Τιμ. λιξ. σ. 110· Νευρο-σπαστικός, ἢ· ὁ διὰ τῶν νέρων, χυρδῶν κινήσεις, καθάπερ κινῶσιν οἱ θαυματουργοὶ τὰ νευροσπαστα Μ. Ἀντ. 6, 28.
 Νευρο-σπαστικὸν, ὁ· διὰ τῶν νέρων, σχοι-

νῆων ἢ χορδῶν βάλλω εἰς κίνησιν· «ἐπατήθειςσε
ἐξ καὶ νευροσπαστῆν, καὶ δι' αὐτοῦ κινεῖν ζῷα
πενταπλήγη κατὰ γυρὰ καὶ ἕτερα τοιαῦτα μηχανήματα» Δ. Σικ. ἀποσπ. 35, σ. 608· «συγγιλά-
ρια νευροσπαστούμενα» Μ. Ἀντ. 7, 3· παθ. πιά-
νομαι διὰ βρόχων (ἐκ νεύρων) Ἀθην. 9, 391.
Νευρο-σπαστικής, ὁ· ὁ τὰ ἀγάλματα καὶ τὰς
κούκλας παίζων, διὰ τῶν χορδῶν κινῶν· «οἱ
νευροσπασταὶ μίαν μὴν ἰσθύνον ἐπισπασμένοι ποι-
οῦσι καὶ ἀγένητα κινεῖσθαι καὶ χεῖρα τοῦ ζώου
καὶ ὥμον καὶ ὀφθαλμόν, ὅστις δ' ὅτε πάντα τὰ
μέρη» Ἀριστοτ. π. κόσμου κ. 6, Ἀθην. 1, 19.
Νευρο-σπαστίαι, ἡ· ἴδιαι νευροσπαστίαι.
Νευρο-σπαστικός, 3· ὁ χρησὶμος εἰς τὸ κι-
νεῖν διὰ τῶν νεύρων, ἡ νευροσπαστική, δηλ. τέ-
χνη Εὐδοτ. 457.
Νευρο-σπαστος, 2· ὁ διὰ νεύρων κινούμενος·
«νευροσπαστα ἀγάλματα» Πρ. 2, 48· οὕτω καὶ
τὰ νευροσπαστα Ξεν. συμμ. 4, 55.
Νευρο-σύμφυρος, 2· ὁ κάμων τὰ νεύρα νὰ
πύχυνται· «ὁργὴν νευροσύμφυρον τίττει ἡ πορ-
νεῖα καὶ μοιχείαι» Ψευδογρυπ. τ. 7, 498, 8.
Νευρο-τενής, 2 (τέλινος) ὁ ὅστις διὰ χορδῶν
ταπεινώνεται· παρὶς Ἀντιστ. Σιδ. 17 (6, 109).
Νευρο-τορμῶ, ὦ· κατακόπτω τὰ νεύρα,
μεγν. ἱατρ.
Νευρο-τόμος, 2· ὁ τὰ νεύρα τέμνων Μανθό.
Νευρο-τονος, 2· νευροτενής, νευροτόνος, εἰδός
τι θεομοῦ μηχανῆς τινι Πρ. βίολογ. σ. 127.
Νευρο-τρωτός, ὁ· ὁ ἐν τοῖς νεύροις τετρωμέ-
νος Γαλην. τ. 13, σ. 344.
Νευρο-χαρής, 2· ὁ χαίρων ἐπὶ τῇ νευρῇ τοῦ
τόσου, ὁρθῶς νευροχαρής, ὕμν. εἰς Ἀπόλλωνα
ἐν Ἀνθ. 9, 525, 14.
Νευρο-χονδρώδης, 2· ὁ νεύρα καὶ χόνδρους
ἔχων Γαλην. τ. 4, σ. 157.
Νευρώ, ὦ (νεύρον)· νεύρα παρέχω τινί, ἐνισχύω,
ἐνδυναμώνω τινά· «ταῦ πάθους ἰσχυρὸν ἐπιδοῦν-
τάς, ὅ καὶ τοὺς ἀσθενεστάτους εἴωθε νευροῦν»
Φίλων τ. 2, σ. 48, 12· «νευρῶνται ἥδε συμ-
φορὰ» Ἀριστ. Λυσ. 1078, μὲ σημ. αἰσχυράν.
Νευρώδης, ὅρη· ὅρη τῆς Σικελίας Στραβ.
Νευρώδης, 2· ὁ νευροειδής, ὁμοῖος νεύρῳ, πλη-
ρης νεύρων, ἰσχυρός· κεφαλὴ Πλάτ. Τιμ. 75·
«ὄχετο» Ἀρετ. σ. 52, 45· «σώμα Γαλην. τ. 13, σ. 712, nervosus.
Νευρώεις, 3· νευρώδης· «νευρῶειν, ἐνδυναμεῖν,
ἐνισχύειν» Παύλ.
Νευρώεις, ἡ, Ἰ. Πισιδ. ἐξέτημ. σ. 1337.
Νεύς, ἡ· ναῦς, γράμ.
Νεύς, ὁ· ὁν. ποταμοῦ Χοιροδ.
Νεύσις, 1· 1) τὸ γνέψιμον, μεγν. 2) ἡ κλίσις,
ῥοπή πρὸς τι· «τὰ εἰς τὸ μέσον καὶ ἀπὸ τοῦ μέσου
νεύσις» Τιμ. Λοκρ. 100, Ἀριστοτ. ζ. μορ. 1, 3.
Νεύσις, (νέω) ἡ· τὸ κλύεσθαι· «ὁ ἀφ' ἑνὸς πετῆ-
σις καὶ νεύσις» Ἀριστοτ. ζ. μορ. 1, 1.
Νεύσμαι, νευσοῦμαι, κλίνω, τοῦ νέω, κολυμβῶ.
Νευστάζω· νέω· «νέω νευστάζων κύρυν» Ἰλ.
υ. 162· «ὁφρῶσι νευστάζειν» = ὁφρῶνται, νεύ-
ειν Ὀδ. μ. 184· «κεφαλὴ νευστάζων» = μὴ δυνά-
μενος νὰ κρατῇ ὀρθὴν τὴν κεφαλὴν, ζ. 153· καὶ
αὐτ. 154 ὡς σημεῖον τῆς ἀθυρίας· Θεοκρ. 23,
260· «ἀδείξῃ ἀρ' αἰγὴν νευστάζων» Ὀππ. κυν. 2, 466.
Νευστένον, τό· ἡ. ἐπίθ. τοῦ νέω.

Νευσήρ, ἥρος, ὁ· κολυμβητής Ἡσυχ. παλαιότ.
Νεῦσσης, ὁ· τῷ προηγ.
Νευστικός, 3· ὁ δυνάμενος κολυμβᾶν Πλάτ.
Σοφ. 220, Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 1, ἀντιθ. τῷ
πορευτικός.
Νευστικός, 3· ὁ κλῖνων, κατάντης, ἐκ τοῦ
νεῦσι Φίλων π. κόσμου, παλαιότ.
Νευστός, 3· νηκτικός, κολυμβητικός· «νευσταὶ
ἐλαταί» = αἱ καὶ νηκτοῖς κατωτέρω καὶ κολυμ-
βάδας Λοκρ. Λεξιφ. 13, παλαιότ., παλαιότ.
Νεῦς, μελ. νεῦσι· νέω κ. γνέω, κάμνω νεύμα,
ἐκινεῖω, διὰ νεύματος κάμνω σημεῖον ὅτι σιγῇ
γὰρ, δέχομαι τι, ἐγκρίνω, ἐπιτρέπω, νέω μὲ
τὴν κεφαλὴν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς· «νεῦσω μὲν
τοὶ ἐγὼ κεφαλῇ» Ὀδ. π. 283· «νεῦσ' Αἴας Φοί-
νικι» Ἰλ. ι. 223· καὶ αὐτ. καὶ ἀπαρ. «νεῦσι δὲ
οἱ λαὸν σὸν ἐμμεναί» Ἰλ. θ. 246· «εἰς τινα»
Ὀμ. ὕμν. β. 9· «ἐπ' ὀφρῶσι νεῦειν» Ἰλ. ε. 528·
«ἐπὶ γλῆφάροις νεῦσαν» Πίνδ. Ἰ. 7, 45· καὶ
ἀπλ. αὐτ. συναίσθη, διδόναι, συνομολογεῖν· «νεῦσι
οἱ κούρην» Ὀμ. ὕμν. Δημ. 445· «χάριν Σοφ.
Οἶ. τ. 248· «ἄρκος βέβαιός ἐστιν, ἣν νεῦσω μὲν
νον» Αἰσχ. ἀποσπ. 282· «Ζεύς ὁτι νεῦση, τε-
λευτᾷ» Εὐρ. Ἀλκ. 981, καὶ μεγν. π. «νεῦσαι δ'
ὅγ' αὐτὴ διωσέμεναι» Ἀπολ. Ῥ. 2, 249· προσ-
εἶ κλίνω, γέρνω, λυγίζω ἐμπρός· «ἐκπύκατοι
κούρως λαμπροῖσι φάλασιν νεύοντων» Ἰλ. η.
133· «δεινὸν δὲ λόφος καθόπτεσθαι ἐνευσεν», γ.
337· «νεῦειν κεφαλᾷς», ὡς σημεῖον ἀθυρίας
ταπεινώσεως, ἥτις· Ὀδ. σ. 237· «ὅς πάντας
ἐς πέσον κάρα νεῦσαι φύδω προὔτερψιν» Σοφ.
Ἀντ. 270· «τοῦ νεύοντος κάτω» Εὐρ. Ἰλ. 839·
«νεῦειν εἰς τὴν γῆν» Ἀριστ. σφ. 1110· «στάν
δὲ κάτω νεύσαντες ἐπὶ χονδρᾷ» Ἀπολ. Ῥ. 2,
683· «στάσεις νεῦσιεν ἔραζεν» Πρ. ἐρ. 471, καὶ
ἐν πεζῷ Πρ. 2, 48· κάμνω νεῦμα, «νεῦσαι τῷ
πατρί» Πλάτ. Φαιδ. 117· κλίνω που, «οὐκ εἰς
ταυτὸν εἶνε νεύουσαι», νόμ. 12, 945· «νεῦειν εἰς
δύσεις, πρὸς μεσημβρίαν» Πολύβ. 1, 42, 4· «
ἐπὶ τὰ πείδια = στρέφειν, κλίνειν, 1, 45, 8»
μεγν. «οὐδ' αὖ μὲν νεῦειν, πρὸς ἕνα σκοπὸν νεῦ-
ειν», 1, 4, 1, 6, 10, 7· «εἰ δ' ἄλλως νεύσαις»
Θεοκρ. 7, 109.
Νεφέλη, ἡ (νέφος)· ἡ· τὸ νέφος, τὸ σύννεφον,
κοιν. ἡ ἀντίπαρ, π. Ὀμ. κυριοτ. καὶ τροπ. «ἐμ-
νον νεφέλῃν ἐναιότας, ἃς τε Κρονίων νηνεμῆς
ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὕρεσιν» Ἰλ. ε. 522·
«ἐριδρόμοι νεφέλας στρατοῦ» Πίνδ. Π. 6, 11·
«κρημαμέναν νεφέλαν» Αἰσχ. Ἐπτ. 211· «αἰ-
θερίας νεφέλας κύρσαιμι» Σοφ. Οἶ. τ. 1084·
«ἀνερμώκεας ὀρόμοι νεφέλας» Εὐρ. Φοῖν. 106·
μεγν. «νεφέλη δὲ μιν ἀμφικαλύψεν κυανή» =
σκότασι τὸν αἰσθησέων, ζῶφος θανάτου Ἰλ.
σ. 417· οὕτω νοητέον καὶ τὸ· «εἰ γὰρ σφε Κεν-
ταύρου φονία νεφέλῃ χρεῖε θεοποικίς ἀνάγκη»
Σοφ. Τραγ. 828· ὡς· «φόνου νεφέλῃν τρέψαι»
Πίνδ. Ν. 9, 38· «ἄχρους νεφέλη» Ἰλ. ρ. 591·
«νεφέλῃ δ' ὀφρῶνι ὑπερ αἵματόν ῥέος αἰοχῶ-
ναι» Σοφ. Ἀντ. 524· Σπανιώτ. ἐν πεζῷ· «λίμ-
νη ν.» Ξεν. Ἀν. 1, 8, 8, Θεοκρ. ἀποσπ. 1, 6,
13· «νεφέλαι πόκαις ἐρίων ὄμοισι» = τὰ κοῦφα
νέφη· 2) λεπτὸν τι δίκτυον πρὸς ἄγρην πτηνῶν
ἐπιτιθέναι Ἀριστ. ὀρν. 194, «παγίδας καὶ νεφέ-
λας ἐπὶ ταῖς χίχλαις ἱστάντες» Ἀν. ι. 1, 25·

«ν. περναλεις» Ζώσιμ. 3 (6, 185) 3) νεφέλη τῶν οὐρῶν = νεφέλη, 2.
 Νεφέλη, ἡ 1) σόζυγος τοῦ Ἀόμαντος, μήτηρ τοῦ Φοῖβου καὶ τῆς Ἑλένης Ἀπολλ. 2) γυνὴ τοῦ Ἰεῖονος, μετ' αὐτῆς ἐγέννησε τοὺς Κενταύρους· 3) χωρίον τοῦ Πηλίου ὄρους Παλαιφ. 1, 5, 11.
 Νεφέλ-ηγερέτα, ὁ· νεφεληγερέτης (ἀγείρω) ὁ ἀγείρων, συναθροίζων τὰς νεφέλας, ἐπιθ. τοῦ Διός· «τὴν δ' οὕτω προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς· Ἴλ. α, 511» παρ' Ὁμ. εὐχρ. μόνον ἢ ὄν. καὶ γεν. ὁ δὲ Ἑμπεδ. κατὰ Πλουτ. ἡθ. σ. 683 ἐκάλεσε νεφεληγερέτην τὸν ἄερα.
 Νεφέλ-ηγερέτης, 2· τῷ προγ. «ῥητὴ ἀπειρεσίη νεφεληγερέτας Ζεφύροισι» Κ. Σμ. 4, 80.
 Νεφέλ-ηδδῶν ὡς τὰ σύννεφα Νυν. Δ. 15, 1.
 Νεφέλιζω· καλύπτω μὲ νεφέλας· «φασι δὲ οἱ φυσικοὶ τὰ ἡ σταδίσια ὑπερέχοντα τὴν γῆν νεφε-λίεσθαι» Σχολ. Ὁμ. Ἴλ. σ, 153, nihil.
 Νεφέλιον, τό, ὅσκι. τοῦ νεφέλη 1) συννεφάκι, nubecula· «νεφέλιον λεπτὸν φαίνεται» Ἀριστοτ. μετεωρ. 2, 8, 8· 2) ἡ ἐν τῷ θρωαλίῳ κηλίδι, «τὰς ἐπιτολῆς μὲν γινομένης ἐν τοῖς θρωαλί-μοις οὐδὲς οἱ μὲν αὐτὸ δὴ μόνον οὐδέ, οἱ δὲ νεφέλιον καλοῦσι» Π. Αἰγ. 3, 22. Ἐπίσης αἱ λευκαὶ κηλίδες τῶν ἀνθρώπων Παυλ. 2, 146· καὶ ἐπιστάμενα τοῖς αἰσίοις ἀνθρώπων καλοῦν-ται νεφέλαι καὶ νεφέλια Γαλ. 1, 16. Ἀφρ. προδλ. 2, 20.
 Νεφέλις, ἰδὸς, ἡ· ἄκρωτ. καὶ πόλις τῆς Κιλι-κίας Παλ.
 Νεφέλο-βατέω, -ῶ· βαδίζω ἐπὶ τῶν νεφε-λῶν· Ἰα. Θεσσαλ. σ. 129.
 Νεφέλο-γενής, 2 (γένος)· ὁ ἐκ τῆς νεφέλης ἡ τῶν νεφῶν γεννηθεὶς, οἷοι οἱ Κένταυροι, μετγ.
 Νεφέλο-εὐδής, 2 (εὐδής)· ὁμοίος τῇ νεφέλῃ, σκοτεινός, νεφελοῦδης· «κύκλος νεφελοῦδης» Πλουτ. ἡθ. σ. 892· «νεφελοῦδεις Ὀλύμπιοι» Μανθ. 4, 22.
 Νεφελοῦθεν, ἐπίρ. ἐκ τῶν νεφελῶν· «ἔδωκε νεφε-λοῦθεν βαλὼν» Ἰ. Ἀναγν. Θεσσαλον. σ. 368.
 Νεφέλο-κένταυρος, ὁ· 1) νεφελοκένταυροι, οἱ ἐκ τοῦ Ἰεῖονος καὶ τῆς Νεφέλης Κένταυροι Δουκ. 2) τετραπόδες σχηματισμὸς τῶν νεφῶν Ἀριστ. νεφ. 345.
 Νεφέλο-κακχυγία, ἡ (κύκκος)· ἡ ἐν ταῖς νε-φέλαις πόλις τῶν πετρωδῶν, κατ. νεφελοκακχυγι-εύς, σκαπτ. λέξ. τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς κουφονοίας τῶν Ἀθηναίων Ἀριστ. ὄρν. 1035.
 Νεφέλο-στασία, ἡ (νεφέλη, ἱατημί)· ἡ θύα στήνεται δίπτυα, καὶ νεφελοστάσιον ὁ τόπος ἐνθα στήνουνσι τοὺς βρόχους διὰ τὰ πιάνωσι τὰ πενήα Ἀριστ. ὄρν. 538.
 Νεφέλο-στάσιον, 2· ὁ ἐκ νεφελῶν συνιστά-μενος· «νεφελοστάσιον σχήμα» Ἀθην. 2, 388.
 Νεφέλο-φόρος, 2· ὁ νεφέλας φέρων· «Δανού-βιον δὲ τὸν νεφελοφόρον ἔκεινον καλοῦσι πατρι-ώ» Ἰ. Δουρ. π. Ρ. ἀρχ. 3, 32.
 Νεφελοῦς, ὡ (νεφέλη)· μετὰ νεφελῶν καλύπτω Εὐστ. 127, 21.
 Νεφελοῦσης, 2· νεφελοειδής Ἀριστοτ. προδλ. 26, 20.
 Νεφέλωσις, ἡ· νέφωσις Θ. Βαλσ. σ. 1189.
 Νεφελωτός, 3· ὁ ἐκ νεφέλης κατασκευασμέ-νος· «τείχεος Δουκ. ἄλ. ἱστ. 1, 19, nubilius

Νέφερις, ἡ· πόλις τῆς Καρχηδόνας Στραβ.
 Νεφρίσσωφρις, ὁ· κόρη, ὄν. Σουδ.
 Νεφροπλῖται· ἔθνος κρατήσαν τῆς Ἑοῦ ἰώσε-θελ. Νεφροπλῖται Στ. Βυζ.
 Νέφουης καὶ Νέφουος, ἡ· σόζ. τοῦ Ἀδελφου αὐ-τῆς Τυφῶνος, θυγ. Κρόνου καὶ Ῥέας. Ἐτιματὸ ἐν Διγόπτῳ ὡς Ἀφροδίτη τοῦ σκότους, ἐνθα ὑ-πῆρχε καὶ παῖς αὐτῆς. Μετὰ τοῦ Ὁσίριδος ἐγίνε-νησε τὸν Ἀνουβιν Πλουτ. «Νέφουη καὶ Ὁσίριδος ἀλεκτρυόνα» Βοικχ. ἐπιγρ. ἀττ. τ. 1. ἀρ. 529, σ. 482.
 Νεφρίον ἡ νέφριον, τό· ὅσκι. τοῦ νέφρος, μετγ.
 Νεφρό-βλήτης, 2· ὁ ἐκ τῶν νεφῶν βληθεὶς· «χάλαζα Νόν. Δ. 2, 439.
 Νεφρό-βόλος, 2 (νέφος βάλω)· ὁ μὲ νέφη κα-καλυμμένος, νεφελωμένος· «ἀναβόλαι Ἀριστ. ὄρν. 1385, δι. γρ. νεφός.
 Νεφρο-δωκτής, ὁ· ὁ τὰς νεφείας διώκων, «καὶ οἱ τύχην καὶ εἰμαρμένην καὶ γενεαλογίαν φωνοῦντες καὶ οἱ λεγόμενοι νεφροδωκταί» Συνοδ. ἐν Τροούλλῳ κ. 61.
 Νεφρο-δρομέω, ὡ· τρέχω διὰ τῶν νεφῶν· «νε-φροδρομῶν ἐπληττε τοῦς Κρήτας τότε» Θεόδ. Διάκ. ἀκρωστ. 3, 183.
 Νεφρο-εὐδής, 2· νεφροειδής, ὁμοίος νέφει ἡ δικτύῳ Ἀνθ. 9, 396· ἴδε νεφροειδής.
 Νεφρόθεν, ἐπίρ. ἐκ νεφῶν· «χαλαζῶν πετρώματα νεφρόθεν διακυθύντα» Κ. Μαν. 5436.
 Νεφρο-μάντις, ἡ· διὰ νεφῶν μαντικὴ Φωτ. 1041.
 Νεφρο-μήκης, 2· οὗ τὸ ὕψος φθάνει εἰς τὰ νέφη· «νεφρομήκεις πύργοι» Κάισαρ. σ. 623.
 Νεφρο-ποίητος, 2· ἐκ νεφῶν πεποιημένος· «ἐφ-θάλων νεφροποίητον» Φωτ. σ. 340, 31.
 Νέφος, τό (nubes, συγγεν. τῷ δνόφος, κνέφος, νεφέλη)· σύννεφον· «ἄνεμος ζῆσι νέφια σκιάοντα θονήσας» Ἴλ. μ, 157· «σὺν δὲ νέφεισι κάλυψε γαίαν ὁμοῦ καὶ πόντον» Ὁδ. ι, 68· «νέφη δ-δρηλὰ» Αἰσχ. ἱκ. 774· «νέφους γειτονῶν Διός, 761· ὁμβρίον Ἀριστ. νεφ. 288. Καὶ ἐν πεζῷ, «νέφος καὶ οὐρανὸν» Πλάτ. Τιμ. 49· ὁ Ἀριστοτ. ἐν τῷ περὶ κόσμου 4, ἐξηγῇ· «πάχος ἀνωδὲς συνεστραμμένον γόνιμον ὕδατος» μετφ. «θανά-του νέφος», ὡς νεφέλη, τὸ σκότος τοῦ θανάτου Ἴλ. π. 350· πυκνὸν πληθὺς (ὁμίλος) μακρόθεν ὁμοιάζον μὲ νεφέλην· «ἄμα δὲ νέφος εἴπεται πε-ζῶν», δ, 274· «-φαρῶν, καλοῦν», π, 68, ρ, 755· «πολέμοιο νέφος» = ὁ πυκνὸς ἀλαλαγμὸς τῆς μάχης, ρ, 293· «νέφος πλοῦτος» Πινδ. ἀ-ποσπ. 84· «ἐπιδύειν λάθας νέφος», Ὁ. 7, 45, ἡ λήθη, ὡς ἐπισκότοις τῆς γνώσεως· περὶ τῆς τυφλότητος καὶ Σοφ. Οἰ. τ. 1313· σκοτεινόν, σκυθρωπότης· «τοτὸν Ἑλλάνων νέφος ἔμψα εἰ- (Γροίαν) χροῦπται» Εὐρ. Ἔκ. 890, συμφῶνως τῇ ὁμηρ. χρήσει· «νέφος ἀσπίδων πυκνόν», Φαίν. 258· «στυγνὸν νέφος ὀρῶν ἀνέβηται», Ἰλκ. 173· «οἰμωγῆς, Μηδ. 107· «αἰναγμῶν με-περιβάλλει νέφος», Ἑρακλ. μ. 1140· «νέφος το-σούτου ἀνθρώπων» Ἠρ. 8, 109.

Νεφρίων, ὡ· μὲ νέφη καλύπτει, συννεφιάζω, σκα-εῖζω· «νεφρομάντις βουλεύσωντας» Μανθ. 4, 518.
 Νεφρίατις, 3· τῷ ἐπομ. «νεφριατὺν στέρας» Διοσκ. 2, 87.
 Νεφρίδιος, 3 (νεφρός)· ὁ τῶν νεφρῶν, ὁ ἀνή-κων εἰς τοὺς νεφρούς· «νεφρίδιον καὶ ἀλευρῶνα

λίπος νεφρών Ἰπποκρ. β. 601, 38· «νεφρίδιος δημό» = τὸ καλύπτον τοὺς νεφροὺς λίπος· καλλιτέτρα ὅμως ταύτης λέξ. τὸ νεφριώδες Λοβσκ. Φρυν. 557.

Νεφρίδιος, 3· ἀνήκων τοῖς νεφροῖς· «νεφρικὴν τέμνε πλέκων» Δημήτρ. Πεπαγώμ. π. πωδάγρας, κ. 23.

Νεφρίον, τό· φυτόν, τὸ ἐλαφοδόσκον Δάσκ.

Νεφρίτης, ὁ· σπώνδυλος ὁ παρὰ τοὺς νεφροὺς Πολυδ. 2, 179.

Νεφριτικός, 3· ὁ πάσχων νεφρίτιδα· «ἔσται νεφριτικούς», μετγ. ἱατρ.

Νεφρίτις, ἰδος, ἡ· ἡ νόσος, ἣ διαθέσις τῶν νεφρῶν· «διὰ νόσον νεφρίτιν παραμένειν ἀδύνατος» Θεοκ. 7, 15· «νεφρίτις ἐστὶ φλεγμονὴ νεφρῶν μετ' ἀλγέματος σφοδροῦ, ποτὲ δὲ καὶ διανοητικαὶ καὶ ἰνωδῶν ἀπακρίσεων, ἣ ψαμμοῶν μετὰ αἵματος ὀλίγου», ἱατρ. ὁρ. σ. 398.

Νεφρο-εἰδή, 2· νεφρώδης· «τὸ ἐμδρυν ἔχειν ἄλλα νεφροεἶδη περὶ τοὺς νεφροὺς, ὥστε δοκεῖν τίτταρας εἶναι νεφροὺς» Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 6, 22.

Νεφρο-μήτρα, ἡ· νεφρῶν μήτηρ, συνηθ. πλ. αἱ νεφρομήτραι· φύαι, φύαι, αἱ μῆτρεις τῶν φύων, ἰνδὸς τῶν ὁποίων καίονται· οἱ νεφροί, ἱατρ. ἐν Ἀθην. 9, 399· προβλ. νευρομήτρα.

Νεφρός, ὁ· κοιν. τὰ νεφρά, συνηθ. πλ. «ποῖος δ' ἂν νεφρὸς ἀντίστοιχος;» Ἀριστ. Λυσ. 962· «ὅπῃ τοὺς νεφροὺς» Πλάτ. Τιμ. σ. 91· «νεφροὶ καλοῦνται καὶ οἱ ὄρχεις Φιλίππ. ἐν Ἀθην. 9, 384· «νεφροί, οἱ λογισμοί, ἐπειδὴ τὰς ὑποαστρίους ὁρρεῖς οἱ νεφροὶ διεγείρουσιν, καὶ ἐνεσθῶν κινούνται τῆς ἐπιθυμίας οἱ λογισμοί» Σουῖδ.

Νεφρώδης, 2· ὁμοῖος νεφρῶ· Ἀριστοτ. ζ. μορ. 3, 7· ἴδε νεφροεἶδης.

Νεφρόδριον, τό· ὅπκ. τοῦ νέφρος· «νεφρόδριον ἴσκι, παρέργεται» Κεδορην. ἐν Ἰουλιανῶ, πύθαγμα.

Νέφω· νῖφω κατ' Εὐστ. ἄχρ. Φώτ. ἀναφέρει παρκ. νένορ καὶ Πσυγ.

Νεφώδης, 2· νεφελοεἶδης, ἐπινεφέης, ἐπινέφελος· Ἀριστοτ. προβλ. 26, 29· ἐστὶ «φωὴν νεφώδης», = φωνὴ βαθεῖα, σκοτεινὴ π. ἀκ. σ. 800, 14.

Νεφώδ· ὄν. κροκαδελίου κατὰ Λίγυπτιους· Ε-πιφω.

Νέφωμα, τό· συννεφίασμα Εὐστ. Θεοκ. σ. 321.

Νέφωσις, ἡ (νεφῶς)· σκώτωσις διὰ τῶν νεφῶν, ἡ περὶ τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην νέφωσις Σχολ.

Νικ. Θηρ. 166· «ὁφρῶν νέφωσιν, τὴν σκυθρωπότητα Εὐστ. Ἰλ. σ. 141, 38.

Νεχάω, κ. Νεχάω· ὄν. βασιλείων τῆς Αἰγύπτου Ἑλληνιστὶ Νεχῶς καὶ Νεχῶ Ἦρ.

Νέχιδρα, τὰ· χλωρὰ ὄσπρια Νεφωτ.

Νεχεψῶς, ὁ· βασιλεὺς Γαλην, 13, 258.

Νεχρατοί, οἱ· ἔθνος Ἰουδαῖον Λοσκ.

Νέω, μελ. νέωμαι καὶ νεύωμαι, ἄορ ἐνεωσα· πλέω, κολυμβῶ Ὅμ. μόν. ἐν. καὶ παρτ. Ὀδ. δ. 344· ἐνεον παρτ. Ἰλ. φ. 11· «νέομαι πρὸς ἀκτὴν» Πινδ. ἀποσπ. 239· «ἡ τοῦ νεῖν ἐπιστήμη» Πλάτ. Γοργ. 511· «ἐξ ὑπέρτας νέων», πολ. 7, 529· «ἡμῖν νευστέον», 5, 453, παρὰ μετγν. συνηθέστ. τὸ νήγωμαι· «νεῖν καὶ νήγεσθαι» Ἀττικοί, κολυμβῶν Ἑλληνες» Μαιρ. σ. 267· κωμ. «νεῖν ἐν ταῖς ἐμβάσιν», ὅταν ᾗεν εὐρεῖται Ἀριστ. ἱπκ. 321.

Νέω, μελ. νήσω· νήθω, γνέθω καὶ νέθω· «νεῖ νήματα», ἐπὶ τῆς ἀράχνης Ἦρ. 779· «στέ-

μανα νήσει» Ἀριστ. Λυσ. 519· τὰ νηθέντα Πλάτ. πολιτ. 282· π. Ὅμ. μόν. τὸ μέσον· «ἔπασα οἱ νήσαντο Κατακλιθεῖς» = ὅσα τῇ ἐπικλίωσιν αἱ μοῖραι Ὀδ. η. 198· νῶσι ἀντὶ νῶσι εὐρηται π. Πολυδ. 7, 37· ἴδε τὰ σύνθετα καὶ προβλ. νήθω.

Νέω, μελ. νήσω· σωρεύω (ἴδε νήσω καὶ νηένω)· «πυρὴν νήσαι» Ἦρ. 1, 50· «θησαυροὺς ἄρτων νενημένων» Ξεν. Ἀν. 5, 4, 27· π. Ἀριστ. νεφ. 1203 εὐρηται· «ἀμφορεῖς νενησμένοι» = σεσωρευμένοι, ὡς. Λοσκ. Περ. 35, Αἰλ. Ἰ. Π. 6, 12, καὶ Εὐστ. νησθεῖς· εἶνε δὲ συγγεν. τῷ ναῖω κ. νάσω.

Νέω· πορεύομαι ἴδε νέομαι.

Νεωκορεῖτης, ὁ· «Πούπλιος Ἀντώνιος Αἰάξ»· μὸς Νεωκορεῖτης Βοιχχ· ἐπιγρ. Θηδ.

Νεω-κός, ὁ (νέω κόρος), μελ. ἦσω· κρατὶ καθάρων τὸν ναόν, (ἐν δὲ μετ' ἀπείριστον πα-

στρεύω ἢ διαρπάζω ναόν· «ἐρόντι νεωκορήσει» = ἱεροσυλήσει, καιν. ὅκ τὸ ξεπαστρέψῃ Πλάτ. πολ. 9, 571· μετγ. καθάρων τηρεῖν, «μεθ' ἀ-

γνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν» = λατρεύομεν (τὸν ἑρωτα), ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ ὡς θεότητά τινα ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς Λοσκ. Ἐρ. 48.

Νεω-καρία, ἡ· τὸ ἐπαγγέλμα τοῦ νεωκόρου Μανέθ. 4, 441.

Νεω-κόριον, τό· νεωκόρων οἴκημα, Δήλου ἐπιγρ.

Νεω-κόρος, 2 (νέως, κορέω)· ὁ τὸν ναόν εὐ-

τρεπίζων καὶ φιλοκαλῶν, ἐπιστάτης τοῦ ναοῦ· «νεωκόρους γίγνεσθαι τοῖς θεοῖς» Πλάτ. νόμ. β. 759· ὁ τῆς Ἀρτέμιδος νεωκόρος» Ξεν. Ἀν. δ. 3, 6· παρὰ μετγν. ἦν τίτλος τιμητικός, ὃν ὅλοι κληροὶ πόλεις ἐλάβαντο, ἴδ. ἐν Ἀσία ἐπὶ νο-

μισμάτων, ἔαν εἶχον ἀνεγείρει τῷ αὐτοκράτορι ναόν ἐν αὐτοῖς.

Νεω-κόρος· κύρ. ὄν. Δελφῶν ἐπιγρ.

Νε-ωλκίω, ὁ· ναὺς ἔλκω εἰς τὴν ξηρὰν, εἰς τὸ νεώλκιον· «τὰ νεωωλκηνέα» Ἀθην. 8, 350·

- τὰς ναὺς Πολυδ. 1, 29, 3· «νεωωλκήτας· τὸ παρῶμενον» Λοσκ. νεκρ. δ. 22, 2.

Νε-ωλκία, ἡ· τὸ ἔλκειν πλοῖον εἰς τὴν ξηρὰν θεῖναι. Ἰ. Φ. 5, 7, 2· ἀπαντᾷ δὲ καὶ νε-ωλκία Σχολ. Ἀπολ. Ἦρ. 2, 813.

Νε-ωλκίον, τό· τόπος ἐνθα σῦρεται τὸ πλοῖον, νεῶν, νεώτοικος Ἠσχύ. παναλ.

Νε-ωλκός, 2 (ναὺς ἔλκω)· ὁ ναὺς ἔλκων εἰς τὴν ξηρὰν, ὁ φέρων ναὺν εἰς τὸ νεώλκιον· «νε-ωλκός δὲ σκῆπη, φάλαγγες, φαλάγγια, ὄλκοι» Πολυδ. 10, 148.

Νέωμα, τὸ (νέω)· χωράφιον χέρσον νωσι· γεωργηθῆν, μετγν.

Νεῶν, ὄνος, ὁ, ἱων. (ναῦς)· νεώριον· νεῶνας = νεῶν οἴκος· Ἠσχύ. Φώτ.

Νέων, ὄνος, ἡ· πόλις Φωκίδος κατὰ τοὺς πρό-

ποδας· τοῦ Παρνατοῦ, καταστραφεῖσα ὑπὸ τῶν Περσῶν καὶ ἀνακαινισθεῖσα ὀνομασθῆ Τισο-ρία Ἦρ.

Νεῶν, ὄνος, δ· Λακεδαιμόνιος στρατηγὸς ἐν τῇ ἑσπερατικῇ Κύρου τοῦ νεωτέρου Ξεν.

Νε-ώνητος, 2 (νέος, ὠνέομαι)· νεοχορασμέ-

νος Ἀριστ. ἱπκ. 2, Πλούτ., Λοσκ.

Νεωνία, ἡ· τῶν ἑλαίων τις καὶ Ἠσχύ.

Νεω-ποιέω, ὁ (α)· ναὺν ποιεῖ Πολυδ. 1, 11· ὁ (ναὺς) πλοῖον οἰκοδομῶ, ἐπιγρ.

Νεω-ποίη, ὁ· ἄρχων τῶν Ταρτίων, ὅστις ἔφρον·

τις πιθανώς περί τῆς οἰκοδομῆς καὶ διατηρή-
σεως τῶν ναῶν, ἐπιγρ.
Νεω-ποιός, 2° α) (νεός), ὁ κτίζων ναὸν Πο-
λυδ. 1, 12-6) (ναός) ὁ οἰκοδομῶν πλοῖον, ἐπιγρ.
Νε-ωπός, 2 (νέος ὥψ) ὅστις φαίνεται νέος
Ψαυχ. ἐντ. νωπός, πρόσφατος·;
Νε-ωρῆαι, ὡ, (νεωρός)· ἔχω τὴν ἐπιστασίαν τοῦ
νεωρίου, φυλάττω τὰς ναὺς· Ἀγλιος δὲ Διονύ-
σιος λέγει, ὅτι Ἰωάννης μὲν νεώνας φασιν, Ἄττι-
κοὶ δὲ νεωσοίκους καὶ νεώρια· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ
νεωρεῖν φασὶ τὸ ναυφυλάκειν· Εὐστ. σ. 1562.
Νε-ωρῆς, 2 (νέος, ὥρα)· νέος, πρόσφατος·
«νεωρὲς πῆμα» Φιλητ. 3· «νεωρῆς βόστρυχος
τετρημένος» Σοφ. Πλ. 889, Σχολ. Σοφ. ἐρμην.
νεωστὶ ἡρηγμένος· «φῶδον νεωρῆ», Οἰ. Κ. 730.
Νεωρίον, τό, Θουκ. 2, 93, Ἀριστ. Ἀχ. 926,
Πολύδ. 36, 3, 9, συνήθ. ἐν τῷ πληθ. στοαὶ εἰς
τὰ πλάγις τοῦ λιμένος, ὅπου ἐναυπηγοῦντο νέα
πολεμικὰ πλοῖα καὶ διαρροῦντα παλαιὰ Εὐρ.
Ἑλ. 1546, Πλάτ. Γοργ. 455 καὶ συχνά· «οἱ
λιμένες καὶ τὰ νεώρια», Κριτί. 115, Ξεν. Ἑλ.
6, 32, Λυσ. 12, 99, Δημ. καὶ ἐξόμ.
ὡς Πολύδ. ἀνωτ. πρβλ. τὰ ἀρχ. λαβ. ἰδ.
Ἀρσπακρ. ὁ σημειοῦ «νεώρια (λέγεσθαι) τὸν
τόπον ἅπαντα εἰς ὃν ἀνέλκονται αἱ τριήρεις καὶ
πάλιν ἐξ αὐτοῦ καθέλκονται» Ἰδε καὶ Βοιγκ-
άττ. ναυτ. σ. 64 κ. ἐ. Ἐν τοῖς νεωρίοις ἐφυ-
λάττοντο τὰ πλοῖα ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ πάν-
τα τὰ πρὸς ἐξάρτησιν τῶν πλοίων ἀναγκαί-
α εἶνε λοιπὸν = νεώσοικοι (ἴδ' ἴδε), ναύσταθμος.
Ἐν Λίχιν. 3, 25, «ἤρχον τὴν τῶν νεωρίων ἀρ-
χήν», ἠθέλησαν νὰ τὸ διορθώσ. εἰς νεωρῶν,
ὅπερ φαίνεται μὲν καταλληλότερον, δὲν εἶνε
ὅμως ἀναγκαῖον.
Νεωριο-φύλαξ, ακος, ὁ· φύλαξ, ἐπιστάτης
τοῦ νεωρίου, ἐξήγ. τοῦ νεωρῆς Ψαυχ.
Νεωρίτις, ἴδος, ἡ· νεωρίου Στραβ., 3, 20.
Νε-ωρίσιος, ὁ· λιμὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει·
«τοῦ Λεωντίου τῶν νεωρίσιον λιμένα καθάιρον-
τες» Θεοφάν.
Νε-ωρός, ὁ (ναὺς, νεός, ὥρα)· ὁ ἐπιστάτης τοῦ
νεωρίου, τῶν πλοίων Ψαυχ.
Νεώρος, 2 νέος Φώτ.
Νε-ωρύκτας, 2° τῷ ἐπὶ. Σχολ. Νικ. Θηρ. 940.
Νε-ωρύχης, 2° νεωστὶ ἐργαζόμενος Νικ. Θηρ. 949.
Νεός, ἀττ. ὁ· ναὺς Πλάτ. Κριτί. 116, αἰτ. νεῶ
ἀντὶ νεῶν, σπαν. νεῶς ἀττ. γεν. τοῦ ναὺς.
Νεῶς, ἐπὶρ. τοῦ νέος· νεωστὶ.
Νεῶσις, ἰεως, ἡ (νεῶν)· ἡ τοῦ νεώματος (χέρ-
σου) γεωργία καὶ προετοιμασία πρὸς σποράν,
γεωπ.
Νεῶσ-σικαί, οἱ (ναὺς, οἶκος)· οἰκήματα νεω-
ρίου εἰς ὑποδοχὴν πλοίων ἐν καιρῷ χειμῶνος·
«νεῶσικαί, τὰ νεώρια, ἐνθα ἡ ναὺς χειμῶνος
εἰσπρίεται» Ψαυχ. «οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάσ-
σῃ οἰκοδομούμενα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν, οἷα μὴ
θλαστέοιεν» Σουίδ. Ἐκαστος νεώσοικος περιε-
λάμβανεν ἐν ἡ πολλὰ πλοῖα, τὸ δὲ νεώριον ση-
μαίνει ὅλην αὐτὴν τὴν περιοχὴν· ἄρα οἱ νεώ-
σοικοι ἐμπεριέχονται εἰς τὸ νεώριον Ἱερ. 3, 45,
Θουκ. 7, 61.
Νεῶσσω, ἀττ. νεώττω (ἐκ τοῦ νέος, ὡς τὸ λι-
μύσσω, λαμύσσω, ἐκ τοῦ λιμός, λαμμός)
νεῶω, κινεῖω Ψαυχ.

Νεωστὶ, ἐπὶρ. τοῦ νέος, ἀντὶ νέως, πρὸ μικροῦ,
προσφάτως, ἀρτίως, ὡς τὸ μεγαλωσθὶ ἀντὶ μα-
γάλως· «πάλαι δίδονται ταῦτα καὶ νεωστὶ μοι»
Σοφ. Πλ. 1038· «τοὺς νεωστὶ διαπύτας» Εὐρ.
Ἑκ. 617· «τοὺς νεωστὶ νεμφοῖς» Μήδ. 368· «τοὶ
νῶν νεωστὶ ἐπιδηροῦντες» Πλάτ. Πρωτ. 318·
«Περικλῆς τούτον τὸν νεωστὶ τετιλετυχητά»
Γοργ. 503, ἐνθα ὁ λόγος περὶ μικροτέρου χρό-
νου δικαστήματος.

Νεῶτα, αἰολ. ἀντὶ νέωσις, νέωσις, ἐκ τοῦ νέος,
ὡς τὸ ἐτερώτα ἀντὶ ἐτέρωσι· τὸ ἐπόμενον ἑ-
τος, συνήθ. μετὰ τῆς εἰς προθ. «εἰς νέωσις»,
διὸ καὶ ἐκλαμβάνεται ὡς αἰτ. αὐσ. ἀπολεσθέν-
τος· «ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωσις πλούσιος» Ζηναῖ.
2, 43· «εἰς νέωσις ἀποδύσει» Ἀριστοτ. οἰκ. 2,
6, Ξεν. Κυρ. 7, 2, 13.

Νεωτάτη, ἡ· ὅν. ἀττικῷ πλοῖον Βοιγκ.

Νεώτατος, 3° ὕπερθ. τοῦ νέος Ὁμ.

Νεωτερίζω (νεώτερος)· ἐπιχειροῦ τι νῦν, και-
νοτομῶ, καὶ ἐκ τούτου τραπ. τὰράττω τὴν κοι-
νὴν ἡσυχίαν, στασιάζω· «μὴ σφῶν περὶ νεωτε-
ρίζειν» Θουκ. 1, 58· «πρὸς τοὺς συμμάχους»,
1, 97· «εἰς τινα, 2, 3· μετὸ - τὴν πολιτείαν»,
1, 115· «περὶ γυμναστικὴν, παρὰ τὴν τάξιν»
Πλάτ. πολ. 4, 424· «τοὺς πατέρας τοῦ ἐν ταῖς
καταστάσι νεωτερίζοντα», νόμ. 7, 798.

Νεωτερικὸς, 3° πᾶν ὅτι ἀνήκει, πρόκειται εἰς
τὸν νεώτερον· «νεωτερικὴ ἀγωγή» Πολύδ. 10,
24, 7, καὶ ἐπὶρ. -ὡς Πλούτ. Δίων 4.

Νεωτέρσις, εως, ἡ· σπουδὴ πρὸς τὸ νεωτερί-
ζειν· «Σόλων ὅρων τὴν Παισιστράτειαν νεωτέ-
ρισιν» Νικ. Χων. σ. 375.

Νεωτέρισμα, τό· μεταβολὴ Φιλ. π. Εὐσθ.
εὐαγγ. πρ. σ. 379, ἰουδαίω.

Νεωτερισμός, ὁ· τὸ νεωτερίζειν, καινοτομῆς
μεταβολή, ἰδ. ὁ νεωτερισμὸς ἐν μίᾳ πολι-
τείᾳ· ἐπὶ κακοῦ ἐκλαμβάνεται, ἀνατροπὴ τῆς
πολιτείας Πλάτ. πολ. 8, 556, καὶ μετγν. Πλούτ.
Θηρ. 32.

Νεωτεριστής, ὁ· ὁ ἐπιθυμῶν νεωτερισμοῦ,
στασιαστής, ὁ προξενῶν ἡ ἀγαπῶν νεωτερισμὸν
Πλούτ. Κικ. 17.

Νεωτεριστικός, 3° ὁ ἔχων κλίσειν πρὸς τοὺς
νεωτερισμοὺς Πολυδ. 4, 36.

Νεώτερο-ποιέω, ὡ· κάμνω νεωσορισμοῦς
Ἱπποκρ.

Νεώτερο-ποιεῖν, ἡ· τὸ ποιεῖν νεωτερισμοῦς,
νεωτερισμὸς Θουκ. 1, 129 καὶ μετγν.

Νεώτερο-ποιός, 2° ὁ ποιεῖν νεωτερισμοῦς,
νεωτεριστής Θουκ. 1, 70.

Νεώτερος, 3° συγκρ. τοῦ νέος, πλεον. νέος (ἡμ-
τροπ. καὶ σφωδρότερος, ἐμπαθέστερος, ὀρμητι-
κώτερος· «νεώτερα πράγματα» = νεωτέρων Ἱερ.
5, 19· ἐπὶρ. νεωτέρως.

Νεωτός· νέος, ἀμφ.

Νεω-φυλάκτω· φυλάττω τὰς ναὺς Ψαυχ. καὶ
Φώτ. ἐξήγ. τοῦ νεωρίου.

Νεω-φύλαξ, ακος, (νεός, φύλαξ) ὁ, ἡ· φύλαξ
τοῦ ναοῦ, μετγν.

Νεώ-χερσος, γῆ· γῆ νεωστὶ ἐργασμένη Ψαυχ.

Νεωχμός, ὁ· νεαχμός, ἀμφ.

Νη, ἀρν. ἀχώρ. μόρ. προτασσόμενον πρὸ τῶν
ἐπὶθ(των, καὶ μάλιστα παρὰ ταῖς ποιηταῖς· ὡς
νη-ἀρεθής, νη-ἀσινός, νη-μετρήσι· Ἦ ἐν τῷ

νήησας ὁπότε τινων παραδεχομένη βράχυνσις αὐτοῦ εἰς νη δὲν εὐρίσκεται εἰς ἄλλας ἀναλόγους λέξει, οὐδὲ ἀπαντᾷ οὐδαμῶς ἐν ἐπιτακτικῇ σημασίᾳ. Μετὰ τοῦ δὲ καὶ ἄνευ δυσκόλως δύναται τὸ νη νῆς ἔχει σχεῖν· φαίνεται δὲ ὅτι εἶνε ἐξησθημένος τύπος τοῦ ἀρνητικοῦ μή. Τὰ λατινικὸν ἀρνητ. ne οὐχὶ μόνον τὴν αὐτὴν σημασίαν ἀλλὰ καὶ τὴν αὐτὴν καταγωγὴν ἔχει. Εἶνε λοιπὸν καὶ ἐνταῦθα ἡ αὐτὴ ἐξασθένεισις τοῦ μ εἰς ν· ἐν δὲ τῇ σανακριτικῇ εὐρίσκονται δύο ἀρνήσεις na καὶ na.

Νή, ἄντ. ἰμὸρ. κατωματ. τὸ ὄνομα τοῦ θεοῦ εἰς δὲ ὁμνῶσι τις τίθεται κατ' αἰτ. λίαν εὐκρ. τὸ νη Δία ἢ τὴν Δία Πλάτ. καὶ ἄλλ. πάντοτε καταφύσκον τὴν ἐπιθετικὴν νη τὴν Πραν, Φαῖτρ. 230· νη τοὺς θεοὺς, Πρωτ. 310· νη τὴν ἡμέτερον θεόν, τὸν Ἀρμονα·, πολιτ. 257· νη τὸν κόνα·, πολ. 3, 399· καὶ ἐπὶ προστ. νη Δία πλοῦθ· Ἀριστ. Ἀχ. 661, Ξεν. ἀπομν. 1, 2, 9, ἐνίοτε εἰρων. Δημ. 10, 101.

Νηα, ἰων. αἰτ. ἐν. τοῦ ναὸς Ὀμ.

Νηαιθεός, π. δ' ἴδς Νηαίθεος.

Νηας, ἰων. πλ. αἰτ. τοῦ ναὸς Ὀμ.

Νηάς, ἄδος, ὁ· ἄγνωστών τε θηρίον ἐν Σέμψ Αἴλ. Ἰ. Ζ. 17, 28, Εὐφορ. 26.

Νηγάτωρ, ἄη, ὄν. πλοῦν. ἐκ τοῦ νηγάτος, παρὰ τὸ νῆος· γίγνομαι, γέγαα, οἱ ἀρχ. ἐξηγούσι νεωστέ γινόμενος· χιτών, κρηδεῖον· Ἰλ. 6, 43, 6, 185· φάρος Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 122· παρὰ μὲν. ἐν γέν. νέος Ἀπολ. Ῥ. 1, 755.

Νηήρετος, π. (νη ἐγείρω)· ὁ μὴ ἐγέρθῃς, μὴ ἀνστήμενος· να ἐγερθῇ· νηήρετ. ὕπνος = βαρύν, ἀρ' οὐ δὲν δύναται τις νὰ ἐξυπνήσῃ πρὶν ἢ χορτάσῃ τὸν ὕπνον Ὀδ. ν. 80· νηήρετον εὐσείν = χωρὶς νὰ ἐξυπνᾷ, 74· νηήρετον ὑπνώσας· Ἀνθ. 7, 305, καὶ ἄλλ. μὲν. σημαίνει τὸν αἰώνιον ὕπνον, τὸν θάνατον.

Νηδύα, ὡν, τέ, κατ' ἄλλ. νηδύα, ἔσφ. Λοδεκ. Φρον. 494 (νηδός)· τὰ ἐντόσθια ἢ τὰ κατὰ νηδύν· ἐν δὲ οἱ ἔγχος νηδυίται· Ἰλ. ρ, 524.

Νηδυόφιν, ἰπρ. ἀντὶ νηδυόφιν· οὐπὲκ νηδυόφιν ἡλλοῖς· Μόσχ. α. 78, χάριν τοῦ μέτρου.

Νηδυμῖος, 3· τῷ ἐπομ. πνοιῇ Ὀππ. ἄλ. 3, 412.

Νηδυμὸς ὕπνος· ἀπαντᾷ παρ' Ὀμήρῳ δωδεκάκις Ἰλ. 6, 2, κ, 91, 187, 6, 242, 253, 354, π, 454, φ, 63, Ὀδ. δ, 793, μ, 311, 366, ν, 79. Πρὸς τοῦτοις δὲ Βατραχόν. 47· παρὰ μετγν. μοναδικὸν π. χ. Κ. Σμ. 2, 103, Σεξτ. Ἑμπερ. πρ. μαθ. 7, 273, ὑπονοούμενου τοῦ Ὀμηνικόν, νηδυμὸν κατασχεθέντος ὕπνου.

Ὁ Ἀρίσταρχος παρήγε τὸ νηδυμὸς ἀπὸ τοῦ ἀρν. νη· καὶ δόμα· πρὸλ. ἀμφιδύμους· νηδυμὸς ὕπνος· λοιπὸν ὁ ὕπνος ἀπὸ τοῦ ὁποῖου δὲν δύναται τις νὰ ἐξέλθῃ, βαλός, ἰσχυρός, ὑγιής ὕπνος, ὡς νηήρετος, μετὰ τῇ ὁποίᾳ λέξεως τὸ νηδυμὸς ἐν Ὀδ. ν. 79 συνδέεται· καὶ τῷ νηδυμὸς ὕπνος ἐπὶ βλεψάροισιν ἐπιπταν, νηήρετος ἡδιστος, θανάτῳ ἄγχιοντα εὐκίως. Ἰδε περὶ τῆς γνώμης τοῦ Ἀρίσταρχου Σχολ. Ἀριστοτικ. Ἰλ. 6, 2, κ, 187 κλ. Ἐκ τῶν σχολίων τούτων ἐξάγεται· οἱ ἐν τῇ ἀραιοτάτῃ διάφ. γρ. ἡδυμὸς ὕπνος, ἡδυμὸς ἔταρος τύπος τοῦ ἡδύς· ἡδυμὸς ὕπνος = ὁ γλυκὺς ὕπνος. Ὁ τύπος αὗτος ἡδυμὸς ἡμᾶλλον μετὰ τοῦ δίγαμμου

ἡδυμὸς θεωρεῖται ὁπὸ τοῦ Βαυμάν. ἐν τῇ ἐξαιρίτῳ αὐτοῦ πραγματείᾳ Λεξιλ. 1 σελ. 179 ὡς ἡ πρώτη γραφὴ παρ' Ὀμήρῳ, ἐξ ἧς μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ δίγαμμου ἐκ παρενοήσεως καὶ πλάνης ἡ γραφὴ νηδυμὸς ἐμορφώθη ἡδύλιαν ἐνωρίς. — Μεταγενέστεροι ποιηταὶ φαίνονται ὅτι μετεχειρίσθησαν τὸν τύπον νηδυμὸς ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ γλυκὺς, ἀγαπητὸς ὁδονόμων ὑπομύσαν ἀθύρην νηδυμὸν· Ὀμ. ὕμν. Παν. 16· «Καλλιόπη μὲν ἐγὼ· Κρόνον δ' ἐμὸν ὥπασα μαζόν, δὲ τρέφει θεῶν Ὀμήρον, δὲν πλε νηδυμὸς Ὀρφέος· Ἀνθ. Πλαν. 217· πρὸλ. ἡδυμὸς καὶ νηδυμὸς.

Νηδυμὸς, ὁ· κυρ. ὄν. Σπαρτης ἐπιγρ.

Νηδυόσα, εἰψ· βαθεῖα εἰψ·, διότι «νηδυμὸν, βαθύ, ἔσχατον, ἀσέκωτον καὶ ἄδωμον» Ἡσυχ· «κεφαλὴς ἄλγους μέτριον μετὰ δίψης νηδυόσης» Ἰπποκρ. σ. 146, δι. γρ. νηδίουσα.

Νηδυόφιν, ἐπ. γεν. κ. δατ. τοῦ νηδός.

Νηδύπαρος, 2· ὁ μὲ τὴν κοιλίαν βαδίζων· «εἰσὶ νηδύπαρος δ' ἐπ' ἰὼν μέλαι ὄργια θηρὸς νηδυπόροιο θράκοντος» Εὐδοκ.

Νηδύπους, 2· ἀνυπόδητος Ἡσυχ· «νηνίπυος ἀνυπόδητος» Φώτ.

Νηδός, ὄος, ἡ· κοιλία, ἰδ. 1) ὁ στόμαχος· «ἐπὶ Κόκλῳ μεγάλῃν ἐμπλήσας νηδύν» Ὀδ. ι, 296, Ἰσ. 6ε. 487· «γνάσθου τε δουλὸς, νηδός· ὁ· ἡσσημένος» Εὐρ. π. Ἀθην. 10, 413· «τὰ τῆς ταλαινῆς νηδὺς θραπτήρια» Σοφ. Οἰ. κ. 1265· 2) μήτρα, γαστήρ· «νένεα καὶ δέκα μὲν μοῖ 12ς ἐκ νηδὺς ἦσαν· μήτρας Ἰλ. ω, 496· «νηδὺς ἀκύμων» Εὐρ. Ἀνδρ. 158· «νηδὺς ἐκδολον ἔτεκε», Βάκχ. 9, καὶ μὲν. «μεγάλοις ἐξώλωσσε μου τὴν νηδύν» Λουκ. Φιλοπ. 2· 3) ἐν γέν. τὸ ὑπογάστριον· «ἡ στέρνον ἢ νηδὺς ἀντιάσειν» Ἰλ. ν, 290· «κάμψας πλευρά καὶ νηδύν» Εὐρ. Φων. 1423· «ἐξελεῖν τὴν νηδύν» Εὐρ. Φων. 1423, Ἰπρ. 2, 87· Ἐν γένει ἐκ πᾶν κοίλωμα τοῦ σώματος· «ἔχει δὲ τὰ σώμα οὐ μίαν νηδύν ἀλλὰ πλείους» δύο μὲν γὰρ αἱ δύο στήν δεξιόμεναι τε καὶ ἀριστεραι· ἀλλὰ δὲ τούτων πλείους· «ὅσα γὰρ τὸν μελέων ἔχει σάρκα περιφερέα, ἣν μὲν καλεῖται πάντες νηδύν ἔχει» Ἰπποκρ. σ. 6, 17· (τὸ ν εἰς μέλ) δὲ τὰς τρισὺς λέξ. αἱ βραχύ, εἰς δὲ τὰς δι· συλλ. συνήθ. μακρόν).

Νηέξις, ὁ· ὁ ἐν Καππαδοκίᾳ γινόμενος μῦς, ὃν σκίουρόν τινες λέγουσιν Ἰαυθ.

Νηέσμαι = νέσμαι· φθάνω, ἔρχομαι· «λαβροτάτου στόματος νηέσται ἄλλης ἐδωδής» Ὀππ. ἄλ. 2, 216, ου, νεύω.

Νηέρη, ἡ· νόσος Ἡσυχ.

Νηες, αἰ, ἰων. πλ. ἀν. τοῦ ναὸς, τὸ δὲ νήσσι, ἐπ. πλ. δατ. τοῦ ναὸς ἀντὶ ναοῦ Ὀμ.

Νηέω, ὦ, ἰων. μελ. νηήσω· νέω, ἐπισπινύω, ἰδ. εἰς πυράν· Ὡην, εὐλα Ὀδ. τ, 64· σώματα Ἰλ. φ, 169· «πὺρ εὐ νηήσαι» Ὀδ. α, 321· πυρὴν Ἰπρ. 1, 50· ἀπαινα Ἰλ. ω, 276· «φορτίωνιν, γερμῶν» «νῆας εὐ νηήσαι» Ἰλ. ι, 358. Μέσ. «νῆα νηήσασθαι ἄλλης χρυσῶς», ι, 137· νηήσαντο Ἀπολ. Ῥ. 1, 364· ἴδε νηέναι.

Νήησις, ἡ· σῶρεσις, σύνθεσις· νήηον, φλοδῶμον ἀπὸ τῆς τῶν λίθων συνθέσεως, ἢ ἐστὶ νήησις· Σχολ. Ἀκαλ. Ῥ. 1, 403.

Νηθεσκε, ἰων. καὶ π. ἀντὶ ἐννηθε, γ. προσ. ἐν.
παρ. τοῦ νηθω.
Νηοίε, ἰδως, ἡ ἡ γνέσασα Σχολ. Ἰλ. ζ, 491.
Νηθω· νῆω, γνέθω· περὶ τὸ νῆθιν τε καὶ ξαί-
νιν· Πλάτ. πολιτ. 289.
Νηθ, ἰων. ὄστ. τοῦ νηθε.
Νηθίς, ἄδως, ἰων. ἡ Νηθίς, Νηθίς, Νηθίς, πλ.
Νηθίς· Ὁδ. ν, 104. Ἀπολ. Ῥ. 1, 6, 6.
Νηθίστερος, 2· ἴδε νηθίς.
Νηθός, ὁ· ἴδε Νηθόν.
Νηθ, ἡ· ὄν. ὁδὸς ἐν τῇ κἀτῳ Αἰγύπτῳ, κατὰ
Πλάτωνα ἡ Ἀθηνᾶ Πλάτ. Τιμ. α. 21.
Νηθον, τό· 1) κώπη Νικ. θηρ. 804. 2) ἕρως τῆς
Ἰθάκης σχηματίζον τὴν ὑπὸ πρῶτον τοῦ μεγάλου
ἕρως Νηθόν, ἐφ' οὗ ἦν ἡ πόλις Ἰθάκη Ὀμ.
κατ. Νηθός.
Νηθία, 3 καὶ 2 (νηθίς, νηθίς)· ὁ τοῦ πλοίου, ἡ ὁ
ἀνῆκων εἰς τὸ πλοῖον, ἐπιτήδειος εἰς κατασκευὴν
νηθός, ναυπηγίμος· «δόρυ νηθόν» Ἰλ. γ, 62·
«νηθία ξύλα» Ἡσ. ἐρ. 810· νηθία = κώπη Νικ.
θηρ. 814· «ἄνδρες νηθόν» Αἰσχ. ἐκ. 700· «ναφισιν
ἰμβολαίς», Περσ. 271· «στόλον νάων», ἱκ. 2.
Νη-ίς, ἰδως, π. (ἰδῶν)· ἀμαθής, μὴ εἰδώς, ἀπει-
ρος Ἰλ. η, 198· «ἐνός Ὁδ. θ, 179, συγχο-
ρητοῦται» Πούχ.
Νηθίς, ἰδως, ἰων. ἡ· 1) νηθίς, πλ. νηθίς νόμοι
τῶν ὑδάτων· 2) θυγ. Ζήθου καὶ γονή Ἐνδυ-
μῖνος Ἀπολ. 3) = νηθίς.
Νηθίς, 3, νηθίς ἔσχατα, κατώτατα Πούχ.
«τάς δὲ Νηθίς ἀνομασθηναί πρῶτον ἐπὶ τῶνδε ἐν
ταῖς χορδαῖς νηθὴν καλοῦσιν ἐξ αὐτῶν» ταύτην
οὖν τὴν χορδὴν Ἀμφίωνα ἐπὶ ταῖς πύλαις ταύ-
ταις ἀνυρεῖν λέγουσιν· ἦδη δὲ ἤκουσα καὶ ὡς
Ζήθου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἀμφίονος τῷ παιδί ὁ-
νομα Νηθίς γίνονται ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ Νηθίος
τὰς πύλας κληθῆναι ταύτας· Πaus. 9, 8, 4.
Νηθίς, ὁ· νηθίς, ὁ τοῦ πλοίου· «νηθίς στρε-
τῶ ἱππικῶν» Θουκ. 2, 24, ὅπου ἀντιφώνη-
σις τὸ ναυτικὸν· «νηθίς στόλον», 3, 85.
Νηθίς, 3· ναυτικός, νηθίς, μὲν.
Νη-κερδής, 2 (νη, κέρδος)· χωρίς ὄφελος, ἀ-
κερδής, ἀδόμωρος· βουλή, ἔπος· Ἰλ. ρ, 469,
Ἰλ. ε, 509· οἶτος Ἀπολ. Ῥ. 2, 482.
Νη-κερος, ἔπ. 2 (νη κέρως), ἀντὶ νη-κερως·
μὴ ἔχων κέρματα Ἡσ. ε. 527.
Νη-κερως, ὁ ἀνευ κερμάτων·
Νη-κετος, 2 (νη, κέρμα)· ἀνίκατος Ἡσ. ἐρ. 285.
Νη-κηθής, 2 (νη, κηθός)· ἀφροντής, ἀνώνυ-
μος Πλάτ. συμπ. α. 197.
Νη-κούα, ἡ· πόλις Ὀμβρίκων Δ. Ἀλ. κάτ.
Νηκουάτης Στ. Βυζ.
Νη-κουστέω (νη, ἀκούω)· ἀνηκουστέω, δὲν ἀ-
κούω, ἀπειθής· εἰμι· «νηκουστέος θεᾶς» Ἰλ. υ, 14.
Νη-κουστος, 2· ἀνηκουστος, ἄγνουςτος· «οὐ-
δέ τοι αὐτῶς νηκουστοὶ δάδες» Ἀρατ. 173.
Νη-κτῆρ, ἡρως καὶ νηκτῆς, οὐ, ὁ· ὁ νηκόμενος,
κολυμβητής, μὲν. natator.
Νη-κτῆς, ἴδε νηκτῆρ.
Νη-κτικός, 3· ὁ ἀνῆκων, ἐπιτήδειος εἰς τὸ κο-
λυμβᾶν Στ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 9, 171, natuillis.
Νη-κτός, 3 (νηκός)· ὁ κολυμβῶν Πλούτ. συμπ.
2, 3, 2· Ἰχθός· Λεων. Ταρ. 25 (6, 4), τὸ νηκτόν,
ἡ δύναμις, ἡ φυσικὴ ἐπιτηδεύσεως τοῦ νηκῆσθαι
τὸ κολυμβᾶν Ἀνακρ. 24, 5.

Νηκτῆς, ἰδως, θηλ. τοῦ νηκτῆς· ἡ κολυμβῶσα·
«νηκτῆδες ἐλπίται» = κολυμβάδες, μὲν. ναυαγίαι.
Νηκτωρ, ὀρος, π· ὁ νηκτῆρ· «ἐν ὑδασι νηκτω-
ρας ἄνδρας» Μανεθ. 4, 397.
Νηλεγέως, ἑπ. τοῦ νηλεγῆς Ἡσ. ὅχ.
Νηλεγῆς, π. 2 (νη, ἀλέγω)· ἀφρόντιστος, ἀ-
ορίνητος Ἡσ. ὅχ.
Νηλεῖς, 2 (νη ἔλεος)· ἀννηλῆς, ἀσπλαγχνός,
σκληρός· «νηλεῖς ἡμαρ» = ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου
Ἰλ. λ, 484· «ἔτος Ὁδ. ι, 497· «θυμός, δισμός»
«νηλεῖς ὕπνος» = ἀσπλαγχνος ὕπνος, συγχωρῶν
ἐν διαστήματι τῆς διαρκείας τοῦ νῆ ἐπιπέσει κα-
κόν τι εἰς τὸν κοιμώμενον, μ, 372· «νηλεῖς νόμος»
Πίνδ. ἀποσπ. 168· ἐπὶ νηλεῖς Αἰσχ. Κο. 240,
καὶ ἀντ' αὐτοῦ νηλεῖς· «ἐκείτω ν. κυνοσπάρα-
κτον σώμα» Σοφ. Ἀντ. 1182.
Νηλεῖδης, οὐ, π. Νηλητιάδης, ὁ· υἱὸς Νη-
λεως Ἡρ. καὶ οἱ Νηλεῖδαι.
Νηλεῖς, ἑπ. 2· νηλεῖς Ὀμ. ὕμν. Ἀφρ. 246.
Ἡσ. ὅς. 770· ἐπὶ νηλεῖς Ἀπολ. Ῥ. 1, 610.
Νηλεῖτης, 2 (νη, ἀλείπτω), μόν. Ὁδ. π, 317,
τ, 498, χ, 418 ἐν τῷ στίχ. «αὐτὸς αὐτῶν»
καὶ αὐτὸς νηλεῖς εἶσι· κατὰ Βέκκ. νηλεῖς ἐκ
τοῦ νῆ ἀλείπειν κατὰ τὴν ἔτυμ. τῶν ἀρχαίων ἡ
κατὰ τὸν Σχολ. νηλητῆς καὶ νηλεῖτες, ἀναμάρ-
τητοι, ἀναιτίτοι· ὁ Ἀριστάρχης τὸ νῆ ἐθώρει
ἐπιτατικὸν καὶ ἐξήγει πολυκαμάρτητοι.
Νηλεός-θυμός, 2 (νηλεῖς, θυμός)· ὁ ἀσπλάγ-
χνος φρονήματος, μὲν.
Νηλεός-ποινος, 2· ἀννηλῆς· τιμωρὸν ἀσπλάγ-
χνως, ἐπὶ τοῦ κῆρις Ἡσ. ὅς. 217, Στ. 6, ἀνα-
γινώσκει ἡλεόποινος, ὁ τὴν μοῖραν παιδεύων.
Νηλεός, ἑως, π. ἡρως· υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ
τῆς Τυροῦς, θυγατρὸς τοῦ Σαλμωνίδος Ἀπολ. 3.
διωχθεὶς ἐκ τῆς Θεσσαλίας ἦλθεν εἰς Μεσση-
νίαν ἐν Πελοποννήσῳ, ὅπου ἐκτίσας τὴν πόλιν
Πύλον· συμφρονεῖς τὴν Κλωρίδα θυγατέρα τοῦ
Ἀμφίονος ἐξ Ὀρχομενοῦ ἐγέννησε δώδεκα υἱούς,
ἐξ ὧν εἰς ὁ Νίστωρ· τὸν Νηλεῖα τοῦτον ὁ Ὀμηρος·
καλεῖ Διοφελῆ, ἀγαυότατον Ὁδ. Ἐλθὼν ὁ Ἰπ-
ρακλῆς εἰς τὴν Πύλον πρὸς τὸν Νηλεῖα ἐπρόκεινται
ἀπαντας τοὺς υἱούς του ἐν τῇ μάχῃ ἐκτός τοῦ
Νίστωρος Ἰλ. κατὰ τινες ἐφανόθη καὶ αὐτὸς ὁ
πατὴρ αὐτοῦ. Ὁ Πaus. λέγει ὅτι ὁ Νηλεῖς ἀ-
νενώσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Πυλίου τοῦ (Ο-
λυμπιακοῦ ἀγῶνας· 2) υἱὸς τοῦ Κρόνου, τελει-
οῦτο βασιλεύς τῶν Ἀθηνῶν διωχθεὶς ἀπὸ τοῦ
ἀδελφοῦ τοῦ Μέναντος ἀπέκησιν εἰς τὴν μικρὴν
Ἀσίαν, ὅπου ἐκτίσας τὴν Μίλητον Καλλιμ. Νει-
λεός, καὶ Νειλεως, ὄστ. Νειλεῖς Πaus. 3) φιλό-
σοφος περιπατητικός, μαθητὴς τοῦ Ἀριστοτέ-
λους καὶ Θεοφράστου· οὗτος ὠδήγησε πρῶτον
λέγεται τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεῖς περὶ συστά-
σεως βιβλιοθήκης Δ. Δασκ.
Νηλεός, ἑως, ὁ· ποτ. τῆς Εὐβοίας. Ὁσα πρό-
βατα ἐπίνον ἐξ αὐτοῦ τὸ μαλλίον τῶν ἰγνίτων
μαῦρον Στράβ.
Νηλευστος, 2 (νη, λείωσις)· ἄδρατος Θεόκρ.
ἐν Ἀνθ. 15, 21, 20.
Νηλητιάδης, π. ὁ· Νηληῖδης Ὀμ.
Νηληῖς, 3· ὁ τοῦ Νηλεως, ὅθεν Νηληῖος υἱός,
ὁ Νίστωρ Ἰλ.
Νηληῖς, ἰδως· ἡ θυγ. τοῦ Νηλεως Πηρώ
Ἀπολ. 3.

Νηλής, π. 2' νηλεής, ἀνηλεής, ἀσπλαγχνός·
 «γυνὴ» Πίνδ. Π. 11, 22· «νηλέα νόον», 1, 95·
 «νηλέϊ δασμῶ» Ἰλ. κ, 443· «νηλέϊ χαλκῶ»
 συγχά, «νηλέϊ θυμῶ» Ὀδ. ι, 368· «νηλέϊ ὕ-
 πνω», μ. 372· «νηλέα θυμὸν» Ἰλ. τ, 229·
 «νηλὴς οὐ καὶ θράσους πλέως» Δισχ. Πρ. 42·
 «νηλέα δὲ γένεθλα» Σοφ. Οἰ. τ. 180, Εὐρ. μτγν.
 Νηλητῆς, ἑός, 2 (νη, ἀλιταίνω)· νηλιτῆς, ἀ-
 ναμάρτητος, ἀμειπτος· Ἑτ. Μ. 003.
 Νηλία, ἡ· πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μαγνησίας Στράβ.
 Νηλέ-πεξός· ἀνυπόδητος· Ἠσύχ.
 Νηλιπο-καί-ελεπ-ελαίος· νηλίπους, ὁ ξυ-
 πόλυτος, καὶ ἔλαιον βλέπων, κωμ. λείξ. σημαί-
 νουσα ἀθλιωτάτην ἑνδοειαν· Ἀνθ. παρ. 288.
 Νηλίπους, 2· τῷ ἐπόμ.
 Νηλίπους, ὁδός, 2· ἀνυπόδητος (ἵσως ἐκ τοῦ
 (νη-ἡλιφ-πούς, ἢ ἐκ τοῦ νηλ-ψ)· ἐνδεής, πτω-
 χός· «ἀνυπόδητος καὶ μονοχίτων» Μ. Ἑτ. «ἄ-
 σιτος νηλίπους τ' ἀλωμένη» Σοφ. Οἰ. Κολ. 350,
 π. μτγν. καὶ νηλίπος· Ἀπολ. Ῥ. 3, 646· βίος·
 Λυκόφρ. 635.
 Νηλιτῆς, 2· ὥδε νηλιτῆς.
 Νηλιτο-ποινος, 2, εἰκ. ἀντὶ νηλεόποινος· ὁ ὥδε.
 Νηλιφῆς, 2 (νη, ἀλείφω)· ἀνηλιφῆς, ὁ μὴ ἀ-
 λειμμένος, ἰδ. ὁ μὴ χειρισμένος, συνήθ. διὰ
 τὰ σημαίνουσιν ἄκραν ἑνδοειαν, καθότι τὸ λου-
 τρὸν καὶ τὸ χρίειν μὲ ἔλαιον ἦτο παρὰ τοῖς
 Ἕλλησιν ἐν τῶν πρωτίστων πρὸς τὸν βίον ἀ-
 ναγκαίαν.
 Νηλός, ὄωρ. ὁ Νεῖλος.
 Νή-λυπος, 2 (νη, λύπη)· ὁ μὴ ἔχων λύπην, μτγν.
 Νηλώ, οὗς, ἡ· μία τῶν 50 θυγ. τοῦ Δαναοῦ
 Ἀπολλ.
 Νή-λωπος, 2 (νη, λώπη)· ὁ ἄνευ λώπης, ἐπα-
 νωφορίου, ἄνευ ἐνδύματος, γυμνός.
 Νημα, τὸ (νέω)· τὸ ἐγνεσμένον, ὡς καὶ ἐν τῇ
 συνήθειᾳ νῆμα, νῆμα καὶ γνέμα· ἐτι δὲ κλωστή,
 Ὀδ. ε, 98, δ, 131 καὶ τὸ τοῦ ὑφάσματος τῆς
 ἀράχνης· Ἦσ. ἔρ. 779· «νῆματα ἴστα πέδιλα»
 Εὐρ. Ὀρ. 1433· «νῆματα καὶ κλωστήρα» Ἀ-
 πολ. Ῥ. 3, 255· π. Ὀμ. στήμνες, ὑφάσμα-
 τα· Ὁ ὄωρ. σχημ. νῆμα ἀντὶ νῆμα εὐρηται ὡς
 δι. γρ. παρὰ Θεοκρ. 24, 74.
 Νηματικός, 3· νηματίνιος· Ἀθην. π. μηχαν-
 νημ. Συν. λείξ. Ἑλλ. Κουμαν.
 Νηματο-υργία, ἡ· ἡ ἱεργασία τοῦ νήματος
 Μ. Φιλῆς τ. Β. σ. 4.
 Νηματωδῆς, 2· ὁμοίος νήματι Πλούτ. ἡθ.
 σ. 434.
 Νημερτία, ἡ, ὄωρ. ναμέρτια· ἡ ἀληθία· «καὶ
 τῶνδε ναμέρτια συμβαίνει» Σοφ. Τραχ. 172.
 Νημερτής, π. 2 (νη, ἀμαρτάνω)· ἀλάνθαστος,
 ἀψευδής, ἀληθής· ἐπὶ τοῦ μάντεως Πρωτέως
 Ὀδ. δ, 349· «νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ
 κατόνευσον» Ἰλ. ε, 514· «βουλή νημερτής», ἡ-
 τις ἀληθῶς θὰ ἐκπληρωθῇ Ὀδ. α, 86· νόος, φ.
 205· ἔπος Ἰλ γ, 204· συγχά· «νημερτέα εἰ-
 πεῖν» ἐπὶ νημερτέως Ὀδ. ε, 98· τὰχ' εἰ-
 ση πάντα νημερτῇ λόγον· Δισχ. Πέρσ. 242.
 Νημερτής, οὗς· θυγ. Νηρώς καὶ Δωρίδος Ὀμ.
 Νημερίαν, ἐν· γένει ἡσυχάζειν καὶ μετφ.
 Ἰπποκρ. παθ. «νηνεμούμενον καθεσταμένον ἐκ
 ταραχῆς, ὑψίον, ἡσυχον» Ἠσύχ.

Νηνεμία, ἰων. νηνεμία, ἡ· ἡσυχία, κόπασις τοῦ
 ἀνέμου· «γαλήνη νηνεμία» Ὀδ. ε, 392· νηνεμία
 = ἐν καιρῷ νηνεμίας Ἰλ. ε, 523· καὶ γαλήνη·
 Πλάτ. Θεαιτ. 153, ἀντιθ. «μέγα τι πνεῦμα»
 Φαίδρ. 77 καὶ ἄλλ.
 Νηνεμο-ποιός, ὁ· ὁ νηνεμίαν ποιῶν· - οὐδ' ὅ-
 θ. Λαοκ. σ. 767.
 Νήνεμος, 2 (νη, ἀνεμος)· ὁ χωρὶς ἀνεμον, ἥσο-
 χος· - αἰθῆρ Ἰλ. θ, 556· «- πόντος ἐν μεσημέ-
 ριναῖς κοίταις ἀκλύμων νηνέμοις εὐδοί πασών»
 Δισχ. Ἀγ. 1552· - αἰθῆρ Ἀριστ. ὄρν 778· ἐν
 γέν. ἥσυχος, «φρόνημα μὲν νηνεμόν γαλάννα»
 Δισχ. Ἀγ. 720· «νήνεμον δ' ἔσσης» Ὀχλόν·
 Εὐρ. Ἑκ. 531· μετφ. - ψυχὴ Πλούτ. π. δαίμν.
 Σωκρ. 20.
 Νήνέω· νηέω· αἰψα δὲ οἱ μενοεικέα νήνεον
 ἔλην· Ἰλ. φ, 139, εἰς σωρὸν συνάγω, ἐνθ' ὅ-
 μως οὖν κτείνεται νήεν.
 Νήνεια, ἡ· ὁ θεματοῦς κηρυττόμενος ἐκπαινοί·
 ἐτι δὲ καὶ μετὰ συνοδείας αὐλοῦ, ἰδ. ἐγκώ-
 μιον καὶ θρηνηδία εἰς τιμὴν τῶν ἀποθαμμένων,
 περὶ Κικέρ. Leg 11, 24, λέξιν ἦν ὁ Κικ. λέ-
 γει ἑλληνοκήν.
 Νήνιαν, τὸν· Φρύγιόν τι μέρος Πολυδ. 4, 71.
 Νήνις, τὸς, ἡ, συνηρ. ἀντὶ νεάνις Δοράκ. 46, 12.
 Νηυρίζω, «νηυρίζοντα, θρηνοῦντα, λαλοῦν-
 τα» Ἠσύχ. γα. μειυρίζοντα.
 Νηξί-πους, παῖς, 2 (νήχω, πούς)· ὁ διὰ τῶν
 ποδῶν νηχόμενος, ὁ διὰ τοῦ νήχεσθαι τὴν πο-
 ρείαν παυόμενος· Ἠσύχ. ἐν λ. νέποδες.
 Νηξίς, εἰς, ἡ (νήχω)· τὸ κολύμβημα, πλεούσιμον
 Ὀμ. βάρ. 68, πλ. «γχαίρει δὲ καὶ νήξει πατ-
 εῖον καὶ κολύμβοις» Πλούτ. ἡθ. 163, παταίσι-
 Νηξομαί, μελ. τῶν νήχομαι· Ὀδ. ε, 364.
 Νηο-εἰς τῆς, οὐ, ἰων. ὁ· ναυοεἰς Λεων. ἐν
 Ἀνθ. 7, 668, 3, ναυία.
 Νηο-κάρος, ἰων. 2· ναυκάρος Φιλίπ. 26(9, 22).
 Νηο-πείδη, ἡ· ναυοπέδη, ἀγκυρα Ῥ. Νεξ.
 Νηο-πόλος, ἰων. ἀντὶ ναοπόλος, 2 (νέωσι
 νῆος, πόλις)· ὁ ἐν τῷ ναφ πολλῶν, διατερίθων
 ἢ ὑπερτείνων, ἱερεὺς, φύλαξ τοῦ ναοῦ Ἦσ. θε-
 991, μτγν. π. - ἱερεὺς Μανθ. 4, 427.
 Νηο-πορέω, ὦ (ναῦς), π. ἀντὶ ναυοπέδω· διὰ
 πλοῖον ταξιδεύω, ἐπιγρ. ἐν Ἀνθ. 7, 675,
 γ, «ἄλλος ἐνηοπέδω», πανίγο.
 Νηός, ἰων. ὁ· ναός· Ὀμ. Ἠρ.
 Νηο-σός, κ. π. νηοσός, 2· ὁ τὸ πλοῖον
 σῶζων, ἐπ. θ. τῆς Ἀρτεμίδος καὶ τοῦ Ἀπόλλω-
 νος Ἀπολ. Ῥ. 1, 570, 2, 927.
 Νη-οἰχῆς, 2 ναός, ἔχω)· φύλαξ πλοῖου Ἠσύχ.
 Νηο-φύρος, 2· ὁ φερίων τὴν ναῦν· ἀνηρ·
 φύρος οὐρα· Νόν. Δ. 39, 122.
 Νηο-φύρος, 2· ὁ ναῦν φέρων· «νηοφύρα νῶτα
 ὁπλοῦσσι» Θεαιτ. Σχολ. 2, ἐν Ἀνθ. 10, 16.
 Νή οχός, 2 (ναῦς, ἔχω)· νηοχός, ὁ ἔχων
 κυβερνῶν πλοῖον Ἀνθ. 7, 636, 4.
 Νη-παθῆς, π. 2 (νη, πάθος)· ἀπαθής, ὁ χωρὶς
 πάθος· - Ἀθήνης ὄωρ· Ὀππ. κυν. 2, 417.
 Νή-παυστός, 2· ἀπαυστός· «νήπαυστον αἶ-
 ζοντα» Λυκόφρ. 972.
 Νηπεδανός· ἡπεδανός, 3· ἀσθενής, ἀδύνατος·
 «ἀλκή τις κρατερῆς ὑπὸ νηπεδανότης μελέσσει»
 Ὀππ. κυν. 3, 409, ἵσως κατὰ τὸ νήδυμος, ἡ·
 ὄωμος, σχηματισθὲν, infirmus.

Νήπειος· νηπίος, ὁ φερόμενος ὡς νήπιον, ἀμφ.
 Νη-πεκτής, 2 (νη, πέκω)· ἀκτινίστος· Πουχ.
 Νη-πεκτός, 2· νηπεκτής Βαλκιν. ἐν Βίωνι
 1, 21 ἀντὶ νήπεκτος.
 Νη-πελέω, ὦ (νη, πέλωμαι· ἴδ' ἐν πελέω) ἀδύ-
 νατός εἰμι· Ἰπποκρ. σ. 530, ἀδυνατώ, κατὰ
 Γαλην.
 Νη-πενθής, 2· α) ὁ ἀπαθής, ὁ ἄντι λύπη· «νη-
 πενθής ἀνέτη» Πρωταγ. π. Πλουτ. ἡ θ. σ.
 118· β) ἰσχυρὸς ἐν πένθος διώκων· «φάρμα-
 κων νηπενθής· τ' ἀγρόν τε κακῶν ἐπὶ λήθον ἅ-
 πάντων» Ὁδ. δ, 221· «καὶ τὸ νηπενθὲς ἐκείνῳ
 φησὶ εἶναι· καὶ ἀγρόν, ὥστε λήθον ποιεῖν καὶ
 ἀπείθειαν κακῶν» Θεόφρ. Ἰ. Φ. 9, 13· «νηπεν-
 θής· ἀπόλλων», ὅμν. Ἀπολλ. (9, 525, 14)· ἔ-
 πίρ. νηπενθής, νηπενθής.
 Νη-πενθής, π. 2 (πυθάνομαι)· ἀνεξερεύνητος,
 ἀνέξερατος· «ὄργια νηπευθής», χρησμ. π. Μι-
 κροδ. Κρον. 1, infanda.
 Νηπιῶν, π. ἡ· ἡ κατάσταση τοῦ νηπίου, μετρ.
 τὸ νηπιόν ἦθος, νηπιότης, μωρία· «νηπιῶν
 ὄχλειν» Ὁδ. α, 297· ἴδε νηπιότης.
 Νηπιῶν· νηπιῶν, φέρεται ὡς νήπιον Ἰπ-
 ποκρ. παθ. νηπιῶν· «νηπιῶν, μωραίνε-
 ται» Ἰσοκρ.
 Νηπιῶν, ἡ· τὸ παιδικόν, τὸ παιδαριώδες, ἡ
 νηπιότης, μετρ.
 Νηπιῶν· νηπιῶν, πρῶτον τὰ τοῖς νηπίοις ἀρμό-
 ζοντα, παιδαριώδεις, νήπια φρονῶν· Ἰλ. χ, 502.
 νηπιῶν, π. 2· νήπιος (ἀσχετον μετὰ τὸ ἴαχον)
 «παῖς» Ἰλ. ε, 338. Φωκυλ. καὶ μετρ. π.
 Νηπιῶν· νηπιῶν, Ἀπολλ. Ἰ. 4, 863· ὁ
 σχολ. ἐξηγεῖ νηπιῶν Μόσχ. 4, 22.
 Νηπιῶν· νηπιῶν, ὁμοίως νηπιῶν,
 παιδαριώδεις, γλωσσ. infantilis.
 Νηπιῶν, ἡ· νηπιῶν, νηπιότης, ἡ ἡλικία
 βρέφους· «πολλὰ μοι κατέδυσσε ἐπὶ στήθεσι
 γάλα, οἶνον ἀποβλίστων ἐν νηπιῇ ἀλεγεινῇ»
 Ἰλ. ι, 786· μωρία· «νηπιῶν ποδῶν ἀρετὴν ἀ-
 ναρπῶν», υ, 411.
 Νηπιῶν· τῷ ἱσοκρ.
 Νηπιῶν, 3 (νήπιος)· ὁ ἀνήκων ἡ ἀρμόζων εἰς
 τὰ νήπια, παιδαριώδης· «νηπιῶν χεῖρ» Ὁκρ.
 ἀλ. 3, 585.
 Νηπιῶν· νηπιῶν, ἀρχ. λεξ.
 Νηπιῶν· νηπιῶν, 2· ὁ νήπια φρονῶν· «νηπι-
 ούλους παῖδας» Κ. Μαν. χρ. 6178.
 Νηπιῶν· νηπιῶν, 2· ὁ νηπιῶν δύνανται ἔχων·
 «παῖδες νηπιῶν» Κ. Μαν. χρ. 6471.
 Νηπιῶν, εὐα, εν, π.· νήπιος· Σιδ. χρ. 2, 300.
 Νηπιῶν, κ. ἐκ νηπιῶν· ἀπὸ νηπιότητος, μετρ.
 Νηπιῶν· νηπιῶν, 2 (κτείνω)· ὁ φονεύων τὰ νή-
 πια, μετρ. infanticida.
 Νηπιῶν· νηπιῶν, 2· ὁ ἀπὸ τῶν νηπίων λεγόμε-
 νος· «βήματα Ἰγνατ. ε, Νικηρ. σ. 203.
 Νηπιῶν· νηπιῶν, 2 (πρέπω)· τὸ πρέπον ἡ ἀνέ-
 κων τοῖς νηπίοις, παιδαριώδης, μετρ. ἐπίρ. νη-
 πιῶν, Βι.
 Νηπιῶν, 2 καὶ 3, ἰων. -ῖ (νη, ἔπος, εἰπέναι)· ὁ
 μὴ δυνάμενος· λέγειν, ἴδ. περὶ τῶν νηπίων καί-
 ρον, οἵτινες ἀκόμη οὐ δύνανται λέγειν· «νήπια
 τέκνα» Ἰλ. ε, 136· «νήπιον οὕτω εἰδὼθ' ὁμοῦ
 καλέμεται», ι, 440· «παῖς ὁμοῦ ζῶν» νή-

πις τέκνα», 6, 311· καὶ μόνον νήπια, τὰ νεο-
 γνά, τὰ ἐν τῇ βρεφικῇ ἡλικίᾳ, ρ, 134· ἰων. «νη-
 πὴν βία»· ἡ μικρὰ δυνάμει τοῦ νηπίου, λ, 561,
 Μετρ. συνήθ. ἐπὶ τοῦ ἀπείρου, ἀπαθής, ἀφρων,
 ὁ παιδικὰ φρονῶν, ἐν γένει ἀσθενής· τὸν νοῦν
 «μὲγα νήπιος», π. 6, 143· Ὁδ. ι, 43· «νήπια βί-
 ζεις» Πινδ. ἀποπ. 128· «νήπιος, Π. 3, 82· νη-
 πῖος· ὄντας τὸ πρὶν ἔνους· ἔθνη» Αἰσχ. Πρ.
 441· «ἀσθμαῖα τι καὶ νηπίους γὰρ τῶν κακῶν
 ἐγγίνεταί» Εὐρ. Ἰ. Α. 1241· «νήπιον εἰπεῖν τι»
 Ἀριστ. νεφ. 106· «νήπιον δίκην, νηπίων φά-
 δητρα» Πλάτ. Ἀξ. 365 καὶ 367· «ὁ παιδικὸν
 νηπίον χρῆσασθαι τι» Πολύδ. 5, 29, 2· «ἐκ
 νηπίων», 4, 20.

Νηπιότης, ἡ, ἡ κατάσταση καὶ μετρ. ἡ
 πρᾶξις ἡ τὸ φρόνημα καὶ ἡ μωρία τοῦ νηπίου
 «παιδιά· καὶ νηπιότητος χάριν» Πλάτ. νόμ. 7,
 808· «ἀπὸ νηπιότητος» Σειξ. Ἑμπ. πρ. μ. 24.
 Νηπιῶν· νηπιῶν, «ὡ· νήπια τρέφω· ἡ νηπι-
 οφροσύνη» Σωφ. Ἑρ. Σον. λεξ. Ἑλλ. Κωμικ.
 Νηπιῶν· νηπιῶν, ὁ ὄνομα λόγου ἡ ἱετρικοῦ
 συγγράμματος· Ὁρεῖδ. Σκολ. σ. 682.

Νηπιῶν· νηπιῶν, 2· ὁ φαινόμενος ὡς νήπιον,
 μετρ.

Νηπιῶν· νηπιῶν, ἡ· τὸ τῶν νηπίων φρόνημα,
 ἀφροσύνη, μωρία, μετρ.

Νηπιῶν· νηπιῶν, 2· ὁ φρονῶν ὡς τὸ νήπια Στραθ.
 Νηπιῶν, 2· παιδαριώδης, ὁμοίως νηπιῶν, μετρ.

Νη-πλεκτός, 2 (νη, πλέκω)· ἀπλεκτός, ὁ ἐ-
 λκων τὴν κόμην ἀπλεκτόν· Βίων 1, 21.

Νη-ποινί, ἡ νηποινί· ἀτιμωρήτως· Πλάτ. νόμ.
 9, 874, Ἀνδοκ. Δημ.

Νη-ποινός, 2 (νη, ποιή)· ἀτιμωρήτως, ἀνέκδι-
 κτος· «νήποινοι ὄλοισαν» Ὁδ. α, 330· συνήθ.
 νηποινοῖν, ἐπίρ. «βίσιον ἔδοντες», σ, 297· «νή-
 ποινα ἀποκτείνων», δι. γρ. νηποινοῖν· Ἰων. Ἰερ.
 3, 3· «νήποινοι φυτὰν ἄλσαν» Πινδ. Β. 9, 50,
 νάποινοι δι, μάταιος Σωφ. ἀντὶ νηποινοῖν.

Νη-ποτμός, 3 (νη, πότος)· ἀποτρός· Πλάτ. Θε. 795.

Νη-ποτμός, ὁ (νήπια)· νηπιῶν, πρῶτον, πρῶτον,
 κεντρικὸς ἄνθρωπος Πολυδ. 10, 3, 1.

Νη-ποτμός, 3· ὁ νήπια εἰσάγων, νηπιῶν, ὁ
 κέντρον νήπια· «νηπιτικὴν, νήπια ποιοῦ-
 σαν» Ἰσοκρ. τοῦναντίον τοῦ πολυπότη· Πλουτ.
 συμμ. 7, 6, 3.

Νη-ποτμός, 2· νηπιῶν, ἀπέναντι· Ἰσοκρ.

Νη-ποτμός, π. 2 (νη, πυθάνομαι)· ἀνέκτουτος,
 ἀγνώστος Ναν. Δ. 11, 129.

Νη-ποτμός, ἡ· νηπιότης· «ὅτι γὰρ δι' ἐξ ἑκείνῃ νη-
 πιότητι αὐτὴ τρέφει» Ἀπολλ. Ἰ. 4, 791, infantia.
 Νη-ποτμός, π. 2· νηπιῶν, ἀπὸ νηπιῶν εἰς Λαυραλ. 27
 (11, 140).

Νη-ποτμός, 3 (νη, ἀπώ)· νήπιος ἡ νήπιον βρέ-
 φος· Ἰλ. υ, 200· τροπ. μωρία, ἀφρων Ἰλ. θ,
 411, Ἀριστ. νεφ. 858.

Νη-ποτμός· πόλις· Σπάρτη, κατὰ Νηλεῖδαν Στ. Ηουλ.

Νη-ποτμός, 2, καὶ συνήθ. 3 ὁ τοῦ Νηλεῖος· «Νη-
 ρεῖα τέκνα»· τὰ τέκνα τοῦ Νηλεῖος, οἱ ἱερεῖς
 Εὐφρ. ἐν Ἀθην. 8, 343.

Νη-ποτμός, δ'· νηριότης· Ἀριστ. Ἰ. Ζ. 4, 4.

Νη-ποτμός, ὡς, ἰων. νηρ. νηρ. ὁμοῦ καὶ Γῆς,
 προλέγων εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ μέλλοντα· ὡς καὶ
 τῆς θαλάσσης κατέκειτο εἰς τὰ βάθη τοῦ Αἰγαίου
 πελάγους· Γυνὴ αὐτοῦ ἦτο ἡ Ἀφροδίτη, Οὐρανὸς

τοῦ Ἐλεανός, ἐξ ἧς ἐγέννησε 58 θυγατέρας τὰς Νηρηίδας Ὀμ.
 Νηρη-ίνη, π. ἢ Νηρηίς Ὀππ.
 Νηρηίς, π. ἢ Νηρηίς Ὀππ.
 Νηρηίς, π. ἢ Νηρηίς, ἰδός, θυγ. τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωριδός, νόμφη τῆς Μισσαγείου θαλάσσης Μύσχ. συνθ. πλ. Νηρηίδες, αἱ νόμφαι τῆς θαλάσσης λεγόμεναι, πλήρεις θαλγήτρων, ἱλαραὶ κόραι διὰ τῆς ἁρμονίας τῶν καταπραυνούσας τὴν τρικυμίαν τῆς θαλάσσης Ὀφ. Τοῦ ὧν ἡ ὠριότερα ἦτο ἡ Ἀμφιτρίτη καὶ ἡ Θέτις Μινύ. γαν. Νηρηίδων Ἠρ.
 Νηρήθεος, π. (νη, ἀριθμός)· ἀνῆριθμοι, ἀνριθμητοί, ἄπειρος Θεόκρ. 23, 57.
 Νηρικός, ἢ· πόλις ἀρχαία τῆς νήσου Λευκάδος Στραβ. οἱ κάτ. αὐτῆς ἐκτίσαν ἔπειτα τὴν Λευκάδα Θουκ. π. Στραβ. εὐχεται καὶ Νηρικὸς ὁ ἄν. Νηρικός, ἰα, ἰον ὁ ἐκ Νηρικού.
 Νηρίων, τό· βροδοδάριον Διοσκ. perium.
 Νηρις, ἰός, ἢ τῇ προσηγ. Νικ. Θηρ. 531. Κατὰ Διοσκ. = νάρδος ὀρεινὴ = βράβυ, οὗ ἐφευρετὴς ὑπῆρξεν ὁ τῆς Λιγύπτου βασιλεὺς Νετρίς.
 Νηρις, ἰός, ἢ· πόλις μεσούγειος Ἀργολίδος Παισα.
 Νηρίστος, καὶ νηρίτος, π. 2 (νη, ἐριστός) ὁ περὶ οὗ δὲν γίνεται ἔρις, βέβαιος, ἀφιλονίκητος, γράμ.
 Νηρίτης, ου, ὁ· εἶδος μονοθύρου θαλασσίου, ὁστρέου πακίλιον ἔχοντος τὸ ὅστυον Ἀριστοτ. καὶ ἀναρίτης Ἀθην. Αἴλ. 1. Ζ. 14, 28.
 Νηρίτιος, 3· ὁ τοῦ Νηρίτου, καὶ Νηριτίη Ἰθάκη = Νηρικίη.
 Νηρίτ-ό-μυθος, 2· λέλος, ἀδολέσχη· ὑπὸ τῷ γήρα πεπτωκώς, ὃ οὐκ ἂν τις ἐρίσειε πρὸς μύθους· Πούχ.
 Νηρίταν, τό· ὄρος τῆς νήσου Ἰθάκης Ἰλ. Στραβ.
 Νήριτος, ὁ· υἱὸς Περιλάου, ὁ καλλιεργήσας τὴν νήσον Ἰθάκην.
 Νήριτος, ὁ· Νήριτον Στ. Βυζ.
 Νήριτος καὶ νηρίτης, ὁ· κογχύλιον, κοχλιώδες, πακίλιον Πούχ.
 Νήριτος, 2· α) νήριτος, ἀναμφίλεκτος, βέβαιος· β) νήριμος, ἀναριθμητος, ἄπειρος· ὅλη Ἠρ. 513· νήριστα τεύχεον ἔχοντα μαστεύων· Ἀπολ. Ρ. 3, 1288.
 Νηριτο-τρώφος, 2· ὁ κύγας τρέφων τοὺς καλουμένους νηρίτας· ἐν Πέρσας τινὰς νήσους νηριτοτρώφους εἰρηκεν· Ἀθην. 3, 86.
 Νηριτό-φυλλος, 2· ὁ πολύφυλλος, Ἠσυχ. νηριτόφυλλον.
 Νηροασός· τόπ. ἐν Καππαδοκίᾳ, ἄλλοτε Νῶρα καλούμενος Στραβ.
 Νηρὸς ἢ ναρός, 3 (νάω)· δγρὸς Λοβέκ. Φρόν. 42.
 Νηρος, ὁ· περίοδος ἐτῶν ἑξακοσίων Γεώργ. Σύγγελ. σ. 17.
 Νη· τό ἐννεα, ὅπερ ἐστὶν εἰς τρίτην· Δωριεὶς δὲ νᾶς λέγουσιν Πούχ. κοιν. μεθύριον.
 Νησαία ἢ Νησιή· α) θυγ. Νηρέως καὶ Δωριδός Ἰλ. 6) γῶνα Μητιάς = Νησιία Στραβ.
 Νησιεύς, ἰων. αἴη. (νήσος), 3· ὁ νησιώτης, ὁ ἀνέκων, κείμενος ἐν νήσῳ· γῶνα, πόλις, ὅρη Εὐρ. Τρ. 188· πορθμὸς Ἀντίφιλ. 41 (9, 242)· λίθος· σάβριος ἢ σμάρραδος Πούχ. ἐτι δὲ νησαίος.
 Νησιόμας· νησιός εἰμι· Ἐτ. Μ.
 Νηση, ἢ· νήσος, ἢ· ἡ γέν. πλ. νησῶν Καλλίμ.

Νησιάζω· νησιῶν Στραβ. 1, 3, 18.
 Νησι-αρχέω, ὦ· εἰμαι ἄρχων νήσου, ἐπιγρ.
 Νησι-αρχης, ου, ὁ· ἄρχων καὶ διοικητὴς νήσου Ἀντιφ. π. Ἀθην. 8, 343.
 Νησι-αρχος, ὁ· τῷ προσηγ. Δ. Κίς. 58, 5.
 Νησι-αδός, ἢ· νήσος Δ. Περ. 570, γο νησι.
 Νησιδίων, τό· ὄπακ. τοῦ νήσου Θουκ. 8, 11.
 Νησιζώ· σχηματίζω νήσον ἢ εἰμὶ ὡς νήσος· νησιζών τοπος· Πολυδ. 5, 46, 9, καὶ νησιζώω.
 Νησιμαχία, ὁ· πετὴρ τοῦ ἱππομέδοντος Ἰγν.
 Νησίον, τό· ὄπακ. τοῦ νήσου Σουδ.
 Νησις, ἰός, ἢ· τῷ προσηγ. Ἠρ. 8, 76· νησιός· ἀλλ' ὁμαλή· Ἀντίφ. ἐν Ἀνθ. 9, 413, Λυκόφρ. 599· ἐν τούτοις τὸ μικρόν, π. Ἀράκ. ὁμοί. 23, 14 μακρόν, 47, 20 βραχύ.
 Νησις, εως, ἢ (νέω)· α) τὸ κλώσιμον, τὸ τοῦ νηλίου ἔργον· «ἡ τῆς Ἀτρώπου» Πλάτ. πολ. 10, 620· β) τὸ σαρκεῖν, ἢ σάρκους· Πούχ.
 Νησις, ἰός· ὁν. πλέως καὶ θεᾶς Σουδ.
 Νησιφυρα· ἄκρα Λιγύπτου Στραβ. 17, 799.
 Νησιτίς, ἰός, ἢ· ἡ ἀνήκουσα εἰς νήσον ἐξ ἄλλης νησιος· νησιτίς· νησιτίς· Ἰου ἀπὸ τῆς Ἀντίφ. Σιδ. 69 (7, 2).
 Νησιώτης, ου· 1) καθαρῶδες τις, ἐπιγρ. 2) ἐπὶ πῶν. τοῦ ἀγαλματοποιοῦ Κριτία Λουκ.
 Νησιωτικός, 3· ὁ ἀνέκων εἰς νησιώτην· ὁδ· μοι, ὄνομα Εὐρ. Ἀνδρ. 1262, Ἐλ. 148· κλητήρ Ἀριστ. ὅν. 1422.
 Νησιώτης, ἰός· ὅλη. τοῦ νησιώτης· πέρη· Αἰσχ. Πέρσ. 332· ἐστία Σοφ. Τρ. 655· «τὴν νησιώτην ἡσυχίαν» Πλούτ. ἡθ. σ. 602.
 Νησο-ειδής, 2· ὁ εἶδος νήσου ἔχων Στραβ.
 Νησοκλής, εἶδος, ὁ· κόρ. ὄν. Ἀρποκρ.
 Νησο-μαχία, ἢ· ἡ μάχη τῶν νήσων Λουκ.
 ἄλ. ἰστ. 1, 42.
 Νησο-παίω, ὦ· νήσον ποιῶ, μεταβάλλω εἰς νήσον, μετγ.
 Νησορ, ὄρη. νησορ· νεοτὸς Πούχ. pulius.
 Νησος, ἢ (νέω)· κυρ. γῆ νηχομένη, κοιν. νησί, μέρας γῆς περικυκλωμένην ὑπὸ ὕδατος· Ὀμ. καὶ ἐπομ.· θαλασσοπληκτος Αἰσχ. Πέρσ. 299· «τῇ μεγάλᾳ Δωριδί νήσῳ Πέλοπος = Πελοπόννησος» Σοφ. Ὀϊ. Κ. 701.
 Νησο-φύλαξ, ακος, ὁ, ἢ· ὁ φύλαξ τῶν νήσων Δ. Σικ. 3, 39.
 Νησώω, ὦ· κάμνω τι ἢ μεταβάλλω εἰς νήσον· παθ. νησοῦμαι· «πόλεις ἡπειροῦμαι καὶ νησοῦμαι» Σουδ.
 Νησσα, ὄρη. νᾶσσα, αἰ. νητα, (νέω) ἢ ἡ κολυμβήσας, κοιν. νᾶπια· «τῆς νητῆς καὶ κολυμβήσας, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νηγεσθαι καὶ κολυμβᾶν» Ἀθην. 1, 395, Λουκ. δίκ. φων. 9.
 Νησσα, ἢ· 1) πόλις Σικελίας, π. Θουκ. Ἰνῆσα· 2) ὄν. γυναικὸς Σουδ.
 Νησσαίος, 3· ὁ ἐκ νήσους ἢ ἐκ τοῦ εἰδους τῆς νήσους· ὀρεινὸς Θεοφρ. δι. γρ. νησαίος ἐν Ἀράκ. 982.
 Νησσαίριον, τό· ὄπακ. τοῦ νήσου, μικρὸν πᾶσιον, μετγ. αἰ. νησιάριον.
 Νησο-ειδής, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς νήσους Εὐστ. 1451, 60.
 Νησο-κτόνος, 2· ὁ φονεύων νήσους Φιλῆη.
 Νησο-τροφεῖον, τό· ὁ τόπ. ἐνθα τρέφονται νησσαι, μετγ.

Νησσο-φόνος· ἴδε νηττο-φόνος.
 Νησο-φύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φυλάττων νήσους, γλωσ. *apalaris*.
 Νησταία, ἡ, ὄρθρ. νηστεία· ἐορτὴ ἐν Ἰταλίᾳ διὰ τινὰ λοιμὸν *Αἰλ.* 1. Π.
 Νηστεία, ἡ· ἡ ἀποχὴ φαγητῶν *Δίφιλ.* π. *Ἀθην.* 7, 308· «νηστείας ὄρειν» *Ἀριστοτ.* *προβλ.* 12, 7· ἐν *Ἀθῆναις* ἐλέγετο οὕτως ἡ τρίτη ἡμέρα τῶν Θεοφορίων *Ἀλκίφρ.* 3, 39· «νηστείαν ἀγειν» *Ἀθην.*
 Νηστεία, ἡ· ἡ νηστεύουσα *Νικ.* *ἄλ.* 130.
 Νηστεύμα, τό· ἡ νηστεία - τρυγηλὸν *Εὐδοκ.* *θεο.* α. 129.
 Νηστεύς, ὁ· ὁ νηστεύων, *μετγν.* *ἄμφ.*
 Νηστευτέον· δεῖ νηστεύειν *Κλημ.* *Ῥωμ.* σ. 1013.
 Νηστευτής ὁ· τῷ προηγ. *μετγν.*
 Νηστευτικός, 3· τῇ νηστείᾳ ἀνήκων *Εὐδοκ.* *θεο.* α. 32.
 Νηστεύω· ἄσπιτος μένω, εἰν τρώγω *Ἀριστ.* *ἄρν.* 1519, *μετγν.* ἀπέχουμαι τινος πράγματος· «νηστεύειν κακότητος» *Εὐμπεδ.* π. *Πλουτ.* *ἡθ.* σ. 464.
 Νηστήρ, ἡρος, ὁ, καὶ
 Νήστῃς, ὁ· ὁ νηστεύων, *μετγν.* νηστis *Μάτρ.* ἐν *Ἀθην.* 4, 134.
 Νήστις, ὁ· ὁ στήμονα νήθων, κλώστης, γλωσ.
 Νηστικός, 3 (νέω νήθω)· ὁ ἐπιτήδεος εἰς τὸ γνέθιν· ὄθεν νηστική ὁηλ. τέχνη· «καὶ μὴν ξαντική γα καὶ νηστική μία τίς ἐστι τέχνη» *Πλάτ.* *πολιτ.* α. 282.
 Νήστιμος, 2, ἡμέρα· ἡμ. νηστείας *Συνεο.* σ. 172.
 Νήστις, ιος, π. ἀτ. ἰδός (νη, ἐσθίω)· 1) νηστικός, ἄσπιτος *Ἰλ.* τ. 207· νήστις· *Ὀδ.* σ. 370· νηστικὸν *Ἀισχ.* *Πρ.* 573· «νηστις βοράς» *Εὐδ.* *Ἰ.* 7, 973· «νηστικὸς νηστις» *Θεοφ.* π. *Ἀθην.* 7, 308. Καὶ ἑνεργ. ὁ προξενῶν, ἐγείρων πείναν· «πνοαὶ νηστικῆς» *Ἀισχ.* *Ἀγ.* 186· πόνος, 322· «νηστικὸν ὥλεσε νόσον», 988· «αἱ νηστικῆς οὐαί», 1604· λιμός, γα. 248. Εὐρήνεται δὲ καὶ ἡ γὰρ νήστις καὶ πλ. νήστις· 2) ἡ νηστις, τὸ μεταξὺ τῆς κοιλίας καὶ τοῦ σπυράκου ἔντερον, τὸ πέντε πόνον καὶ πέναν ἐγείρων, *intestinum jejunum*. Ὁ *Εὐμπεδ.* π. *Ἀριστοτ.* π. *ψυχῆς* 1. 5 ὠνόμαζεν οὕτω καὶ τὸ στοιχεῖον τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ αἵματος.
 Νηστ'ο-πασία, ἡ· τὸ νηστικὸν πίνειν, *μετγν.* *ἱατρ.*
 Νηστο-πατέω, ὦ· νηστικὸς πίνειν, *μετγν.* *ἱατρ.*
 Νηστον' νῆμα· «τὸ κόκκινον τὸ νηστον» *Εὐδοκ.* 31, 4.
 Νησούριον, τό· ὄπακ. τοῦ νήσους *Ξεν.* *Ἐλ.* β. 1. 4.
 Νησώ, οὐς, ἡ· *Νηρηΐς* τις, μήτηρ τῆς *Κορκυαίας* *Σιδυλλῆς*· *Πο.* *θε.* 261.
 Νησώπη, ἡ· νήσος, λέσγος, ἡ τὸν Σίγριον λιμένα ποιοῦσα, κατ. *Νησάπατος* *Στ.* *Βυζ.*
 Νήτη, ἡ· ἴδε νήτος.
 Νητικός, 3· ἡ νητική τέχνη· «νητικὴν ἄνευ τοῦ σι, τὴν περὶ τὸ νῆθιν τέχνην» *Φωτ.* *τελειολ.*
 Νητιών, τό· πόλις τῆς *Ἀπουλίας*· *Στραβ.*
 Νήττος, 2· ἀτιμώρητος, ἀνεκδίκητος· «μή σι νήττα γένηται» *Πρωδ.* ἀτ. 1, 33 ἐν *Ἀνθ.* παρ. 50.
 Νητο-εἰδής, 2· ὅμοιος νήτῃ· «τόνος νητοειδέστερος» *Νικημ.* *ἄρν.* σ. 10, 9· «τὸ νητοειδές τῆς φωνῆς»· «τὸ ὕψος τῆς ἀνιούσης φωνῆς ἐν τῷ ψάλλειν».
 Νητον, τό· πόλις τῆς *Σικελίας*.

Νήτος, 3, σονηρ. ἀντὶ νήματος, *Ἰσχατος*, *ἰδ.* ἡ νήτῃ ἦτοι χορδή, ἡ κατωτάτη (δύβιστη νῦν) χορδὴ τοῦ ἀρχαιοτάτου τετραχορδου *Ἀριστοτ.* *φυσ.* 5, 6· *Στραβ.*
 Νητός, 3 (νέω, νήθω). α) κλωσμένος· 6) ἐκ τοῦ νέω=σπείρω, σπείρουμένος· «νήτος χρυσός· καὶ χαλκός ἐκείτο» *Ὀδ.* 6, 338.
 Νητρεκέως, ἐπὶ τοῦ νητρεκῆς.
 Νητρεκῆς, 2 (νη, τρέω)· ἀτρεκῆς, ἀληθῆς· *Ἰ.* *πέρ.* νητρεκῆως καὶ νητρεκῶς *Λυκοφρ.* 2.
 Νητρεκίη, ἡ· ἀλήθεια *Πλανούδ.* *Βοηθ.* 26.
 Νητρεκῶς, ἐπὶ τοῦ νητρεκῆς.
 Νητρεν, τό (νέω)· κλωστήριον, ἄτρακτος *Σουίδ.*
 Νητρεα, ἀτ. ἡ· νήσσα *Ἀριστ.* *ἄρν.* 566.
 Νηττάριον, ἀτ. τό νησάριον· *Ἀριστ.* *πλ.* 1011.
 Νηττίον, τό· ὄπακ. τοῦ νήττα *Νικόστρ.* *Ἀθην.* 2, 65, *ἐνθα* καὶ *ἱοφ.* *τονύξ.* νήττιον.
 Νήττος, «νήττον» πληρὸς, μεστόν· *Πο.* *ἰδε* νήτος.
 Νηττο-κτόνος, 2· ὁ φονεύων νήτας, εἰδός αἵτου, *μετγν.*
 Νηττο-φόνος, 2· τῷ προηγ.· *Ἀριστοτ.* *Ἰ.* 2. 9 37.
 Νητο-φύλαξ, ακος, ὁ· ὁ φυλάττων τὰς νήτας, *μετγν.*
 Νή-υγμος, 2 (νη, αὔω)· ἄφρωνος, *ἱοφ.* γρ. ἀντὶ νήυματος· *Πο.*
 Νήυν, αἰτ. ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ ναῦν.
 Νήυς, ἰων. κ. ἐπ. ἡ· ἡ ναὺς.
 Νηυσί, ἰων. ὅατ. πλ. τὸν ναῦς.
 Νηυσι-πέρητος, ἰων· ναυσιπέρατος· *Πρ.* 1, 193.
 Νήυτος, 2 (νη, αὐτῆς)· α) ὁ ἄνευ πνοῆς· *Πο.* *θε.* 795, ἀνάπνευστος· 6) ὁ ἄνευ ὁσμῆς, *μετγν.*
 Νηφαίνω· νήφω *Εὐδοκ.* *Ἰλ.* σ. 1306.
 Νηφάλιος, 3· νηφάλιος, ἐπὶ τοῦ *Ἀπόλλωνος*· *Εὐκ.* *Μ.* *Σουίδ.*
 Νηφάλεός τις, ητος, ἡ· νηφαλιότης.
 Νηφάλεός, ὦ· κάμνω τινὰ νηφάλιον· *Θ.* *Στουδ.*
 Νηφαλιώ, «νήφειν, νηφαλιῶς ἔχειν, νηφαντικὸν εἶναι» τὸ γὰρ νηφαλεῖν (κωδ. νηφαλιεῖν), τὸ νηφάλια θύειν ἔλεγον, ὅπερ ἐστὶ τὸ χρησθαι θυσίαις ἀνίστοις, ὡς τὰς ἐναντίας θυσίας οἰνοσπόνδους ὠνόμαζον· *Πολυδ.* 6, 26.
 Νηφάλεως· ἴδε νηφάλιος.
 Νηφαλέωσις, κως, ἡ· νηφαλιότης· *Εὐκ.* *Πουδ.*
 Νηφάλειος, ἴως, ὁ· νηφάλιος, ἐπὶ τοῦ *Ἀπόλλωνος*· *Ἀνθ.* 9, 525, 14.
 Νηφάλειω· σπονδῇ ἄνευ οἴνου ποῶ *Πολυδ.* 6, 26, *Παύλ.* κ. νηφαλίω· ἴδε νηφαλιεῖν.
 Νηφαλίξω· νηφαλεῖω· «νηνιφαλεῖν ὀδατι, οὐκ οἶνον ἡγνισμένον»· *Παύλ.*
 Νηφάλιμος, 2· νηφάλιος, *μετγν.*
 Νηφάλιος, 2 καὶ 3 (νέω)· α) ἐγκρατής, ἰδ. ὁ οἶνον ἀπυρόμενος· 6) μετφ. ἄγρηνος, προσεκτικός· γ) νηφάλια, τὰ (μετὰ ἢ ἄνευ τοῦ ἱερὰ)=σπονδή, θυσία, ἄνευ οἴνου, ἔξ ὕδατος, γάλακτος, μέλιτος, ὅπερ ἰδίως εἰθιστοὶ θύειν ταῖς Εὐμενίσαι, Μούσαις καὶ νόμοις· «νηφάλια μετρίγματα» *Ἀισχ.* *Εὐμ.* 107· «θυσία *Σουίδ.* ἱερὰ, σονη· *μετγν.* «νηφάλια φύλα»· τὸ χρησιμα εἰς τοιαύτην θυσίαν· «τὰ μήτ' ἀμπέλιν, μήτε σύκινα, μήτε μύρσινα»· ἐκεῖνα γὰρ οἰνόσπονδα λέγεται, ὡς καί ποτε ὅτε μὴ ὕδατος, ἀλλὰ οἶνος σπένδεται· *Σουίδ.* *ἰδ.* ὁ ὅμοιος, ἀντιθέτ. πρὸς τὰ οἰνόσπονδα *Σχολ.* *Σαρ.* *Οἰ.* *Κ.* 190· ἐπὶ «νηφαλίως ἔχειν» *Πολυδ.* 6, 26.

Νηφαλιότης, ητος, ή ή του οίνου άποχή, μεγν.
Νηφαλισμός, ό' 1) τω προηγ. 2) τροπ. προσ-
οχή, πρόνοια Σουίδ.
Νηφαλιών, ωνος, ό' υίος Μίνως 'Απολδ.
Νηφαλιως, έπρ. του νηφάλιος.
Νηφαλος, 2' νηφάλιος, μεγν.
Νηφαντικός, 3' α) ό νηφάλιον κρατών, παιών
τινα: «-καί άοινος κρίνη» Πλάτ. Φιλ. 61' 6)
νηφάλιος Πολυδ. 6, 26.
Νηφαντός, 3' νηφαντικός.
Νηφόντως, έπρ. (μεγν. του νήφω) 1) μετά νη-
φαλιότητος 2) μετά προσοχής, μέ σέψιν, μεγν.
Νήφουσι, π. δατ. κλ. του νήφω αντί νήφουσι Θεογν.
Νήφωσι, ό' υίος 'Υρακλέους 'Απολδ.
Νήφουσα, ή' γυν. όν. έπρρ.
Νήφω, μελ. νήψω νηφάλιος, μετρίως είμι, νη-
φαλιως ζώ, ιδ. ούδύλως πίνω οίνον Θεόγν. 481
-ού γάρ άν πρώταταιν όμν άντεκέρσα νήφω α-
οίνοισι* Σοφ. Οί. Κ. 100' ΐδε νηφάλιος* «νή-
φοντα καί σφόν άρχοντα μεθώντων δει καθε-
στάναι» Πλάτ. νόμ. 1, 640 «μεθόντα άνδρα
παρά νηφόντων λόγους παραβάλλειν», συμμ.
214, Δημ. καί μεγν. οίον Πλουτ. Λουκ. μετ
μετρίως είμι, σώφρων ή πράττω ούτω* «νήψη
καί μέμνησο άπιστείν» 'Επίχαρμ. κ. Λουκ. 'Ερ-
ματ. 47, άντιθ. πρός τό «εϊκή λέγων» 'Αριστοτ.
μεταφ. 1, 3' «τό γάρ έν τή καρδία του νήφον-
τος έπί της γλώττης έστί του μεθόντος» Πλουτ.
δδολεσχ. 4, ό παρκ. νενηρώς εύρηται π. Φίλουστρ.
Νήφων, ονος* άμβυστασι, άοινος, νηφάλιος
«νήφοντες, νέμοντες» 'Ψούχ. «τά νήφουσι γίνεται
ατοχρά» Θεογν. 482.
Νήφωιν, οντος ή ωνος, ό' όν. κύρ. έπρρ.
Νηχαλιός, 3' χολυμώδιν Ξενοκρ. natatorius.
Νηχέιν, τό τόπ. έν νήχοντι, γλωσσ. natibulum.
Νηχι, έπρ. (νί) νάχι καί νηχι* «νχι, νάι,
μήν» 'Ψούχ.
Νηχατάλανται, έφθαρμένη λέξις παρά Πλουτ.
δοξ. 'Αθ 7, είκάζεται ναοί χλιστότάλανται
πρόλ. καί Πλουτ. Περικλ. 12.
Νή-χυτος (κατά τους γραμμ., οτινας διά του
πολύχυτος εξηγούσαι, σχηματιζόμενον ούτως,
ώστε τό νη ως τό άσάστως έπιτακικήν σημασι.
είην) άφθονος, μακράν διακεχυμένος* - οδωρ
Φιλητ. 24, 'Απολ. 'Ρ. 3, 530 - όρηξ Νικ.
θρρ. 33.
Νήχω, μελ. νήξω (νέω) χολυμώ, πλέω, έπί του
ή δια του οδωτος πορεύομαι* «νηχόμεναι μεμα-
ός» 'Οδ. ε, 375' συνήθ. μέσ. «νηχόμενος τόδε
λαίωμα διειργαγον», η, 276' «χρησά διήρεσσ'
άμφοτέρησιν νηχόμενος», ε, 352, 'Ψα. δαπ.
211 καί μεγν. πίζ. Λουκ. άλ. ιστ. 1, 30' «νή-
χουμαί τι» Δ. Περ. 141.
Νήψις, έως, ή' νηφαλιότης Πολυδ. 16, 21.
Νήψις, ιδος, ό' άνδρ. όν. έπρρ.
Νήω, ίων. αντί νέω* νήλω, νηνέω, σωρεύω.
Νηών, ίων. πλ. γαν. του ναός 'Ομ. 'Ψα.
Νηώτης, ό' στρατιώτης καί ταξιώτης Θεογν.
καν. σ. 44, 26, 1, ίσως αντί ναύτης.
Νία, εά' σχοινία Σουίδ. funes.
Νίαρα* πόλις έν Κυρρησική Πτολ.
Νίας, α, ό' ποταμός έν τή έσωτερική Λιούχ
ήβέλλων έν τή δυτική παραλία της 'Αφρικης.
ή νόν Σινεγάλης Πτολ.

Νίαρχος, ου, ό' Νίαρχος, 'Ορχομένιος τίς
Βοιωτ. έπρρ.
Νίαφος, ου, ό' Λιγυπτιός τις.
Νίβα* νίβα, γλωσσ. αντί του νίψ, νιδός.
Νίβαρος, ό' όρος 'Αρμενίας Στραβ.
Νιδάς, άδος, ή, «νιδάδες, αί τούς λόφους έχου-
σαι αίγες» 'Ψούχ.
Νίδασι, ό' τόπ. παρά την Θεσσαλονίκην όπου
οι πετεινοί όεν έκραζον Αίλ. έντεθεν παραμ.
«τότε άν έχοιτε τόδε τι, όταν Νίδασι
κακκύση» ή «όταν Νιδας κακκύση, τού
εξείς πλουτεον», έπί άποθάνων πραγμάτων Αλλ.
Νιδαισμός, ό' Φρύγιος χορός 'Αθην. 14, 629.
Νίδις, ή' πόλις Λιγύπτου, κατ. Νιδίτης Στ. Βελ.
Νίδαμαι, μεγν. σχημ. του νίπομαι κατά τή
κρύβω, θρύβω Νομοκαν. τ. 1. σ. 151.
Νίγειρ, ειρος καί Νίγερ ποτ. 'Αφρικης Πτολ.
ΐσως ό παρ. 'Πρ. μέγας ποταμός, Πλιν. Νίγρης.
Νίγειρα, ή' πόλις έν 'Αφρικη, πρωτ. της Νι-
γριτίας, πτολ. Πτολ.
Νίγερ, ειρος καί Νίγερ καί Νάγερ, ό' Νίγρος
1) άνδρ. όν. έκ Παρσίας, όθεν ό Περσικής έκα-
λέτο 2) άλλοι διάφοροι.
Νιγίδιος, ό' 'Ρωμαίος, φίλος του Κικέρωνος
καί συγγενούς Πόπλιος Ν. ή Ν. Φίγούλοι
Πλουτ. Κικ.
Νιγίλιζα* ταπ. έν τώ έσωτερικώ της Μαυρι-
τανίας Πτολ.
Νιγίτιμοι* λαός της σύρτειως έν Λιούχ Πτολ.
Νιγλα ή Νέγλα* τρύπα παρά Πέρσαις 'Ψούχ.
Νιγλαρεώω* παίζω τόν Νιγλαρόν Εύπαλ. π. Φωτ.
Νιγλαρος, ό' σπρίτερ, μικρός τις αλλός, δι' ου
ερωδιζέτο ή κοπηλασία* «αδών, κελευστών
νιγλάρων συνδεί» ό 'Αριστ. 'Αχ. 528.
Νίγρυσζα* τόπ. της 'Ασροπατηνης Μηδίας Πτολ.
Νιγρανίγμαμα* πόλις έν Ινδία έντεθεν
του Γάγγου, Πτολ. (δι. γρ. Νιγρμαμα).
Νιγρειται, πλ. οί του Νίγρου κάτοικοι, Δ. Κασ.
Νιγρης, τος, ό' πτο. έν 'Αφρικη* Νίγειρ Στ. Βελ.
Νιγρητες, οί καί Νιγρίται* έθνος 'Αφρικης Στραβ.
Νιγρίνους, ό' κύρ. όν. 'Ρωμ. ιδ. φιλοσόφων
τινός, πεπλάσμενον όνομα.
Νίγρης* Νίγειρ Πλιν.
Νιγρίτις, ιδος, ή, λίμνη* λίμνη σχηματιζομέ-
νη υπό του ποταμού Νίγειρος Πτολ.
Νίγρους, ό' στρατηγ. 'Ρωμαίων έν Συρία φίλος
του Σεύηρου. 'Εν Κιλικία δέ κατεκόπη έν τή
μέτρη μετά του φίλου του 'Ηρωδν.
Νιδάριον, τό τό προς τάς κεφαλάς προσεί-
λημνα παρά Πέρσαις Σουίδ. 'ΐδ' 'Εγκορδου-
λημένος* κατ' έλλ. κιδάριον.
Νιδες* αιδύα ή όρυζία κατόλων Σουίδ. καί Φώτ.
Νίδων ή νίρε* έίλος βοδωδάρνης Δουκάγ.
Νιδεάης, ή έκτος βασιλεύς της πρώτης δυνα-
στείας έν Λιγύπτω Εδσεβ. δι. γρ. Νιδεάις.
Νίζω, (νίψ) = νίπτω, έξ ου τόν μέλ. καί τούτ'
λοιπούς χρόνους λαμβάνει, νίψω, παρκ. νένιμ-
μαι* πλύνω, καθαρίζω* «-σπόγγουσιν τραπέ-
ζας» 'Οδ. α, 412' «άπ' αύτου δ' αίμα νίξ' έ-
δατε λιαρό» Ιλ. λ, 820' συνήθ. μέσ. «έκ πυ-
ταμού χροα νίξετο» 'Οδ. ζ, 224' «σπιν κύμα
θαλάσσης ιδρώ πολλών νίζειν από χρωτός» 'Ιλ.
α, 575' «αίμα νίζειν από τινος», λ, 830' παρ.
«αίμα νένιπται», ω, 419' καί διπλή αίτ. «αί νίξαι

Νίψα· Ὀδ. τ. 376· «νίψασθαι ἄλδς» = μὴ θάλασσαν πλύνεσθαι, λ. 261· σπαν. ἐπὶ πραγματικῶν ἱλ. π. 229· πλύνειν, καθαρίζειν, δηλ. ἐξίλασμον ποιεῖν· «οἶμαι γὰρ οὐτ' ἂν ἱστρον οὕτω φάσιν ἂν νίψαι καθαυμὴ τήνδε τὴν στήνην» Σοφ. Οἶ. τ. 1228· «φόνον νίψουσα» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1338· «νίψιν αὐτῶν σφαγῶν», ἱκ. 765· «ἀγνοῖς καθαυμῶν νιν νίψαι θίλω», Ἰ. Τ. 1191· καὶ μέσ. «ὄριαν πιθάρων νίψαντο σώματ' ἐν ῥοαῖς», Ἀνδρ. 284· παροιμ. «ἀ χεῖρ τὴν χεῖρα νίξει»· Ἐπιγραμ. π. Πλάτ. Ἀξ. 366· σπένδον· «οἶνον νίξτω εἰς ἔδαρος», Ἰων. π. Ἀθην. II, 463.
 Νιθάρων· νίδς Πνυταγόρου Σαλαμίνιος Ἀρρ. Νικα' ἴδε Νίκη.
 Νικαγίς, ἴδος· γυν. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικαγάρω, ἡ· αὐτ.· Ἐχέτιμος Σικυωνία Πaus. Ν. καγάρω, ου, δ' κύρ. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικ-αγωγέας, δ'· νικηφόρος· -θεὸς Θ. Ασκαρ. σ. 769.
 Νικῶδας, δ'· κύρ. ὄν. Μιωνίδ.
 Νικῶδιος· συγγραφεὺς τις Ἑκ. Μ.
 Νικαζύς, Νικαηνός· ἴδε Νικαία.
 Νικῶζω, μελ. νικῶζω, ὄν. ἀντὶ νικῶν Θεόχρ. 21, 32, Γρ. Κορ. 140.
 Νικαυραν, τό. ὄν. νικαυρον· νίκηθρον, νικητήριον Ἡρόκλ.
 Νικαία, ἡ· νίκη· Παλλὰδι νικαίῃ· Nov. Δ. 37, 623· «νικαίην νίκην» Φωτ. κ. Σουδ.
 Νικαία, ἡ· πόλις· 1) Βιθυνίας, πρότερον Ἀντιγόνη κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀντιγόνου. Ὑπὸ δὲ Αυσιάρχου Νικαία, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικὸς τοῦ Πλούτ. Στραβ. 2) Ἰνδίας, κτισθεῖσα ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου, εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τοῦ βασιλέως Πύρου νίκης του· 3) τῆς ἀνω Ἰταλίας, ἀποικία τῶν ἐν Μασσαλία Ἑλλήνων· 4) ἐν Αὐκείτρει τῆς Βοιωτίας· 5) ἐν Κύρην τῇ νήσῳ· 6) ἐν Θράκῃ· εἰσι δὲ καὶ ἄλλαι αἱ περὶ Θερμοπύλας καὶ Ὠρεῖας Στ. Βυζ. κατ. Νικαίης καὶ Νικαυῆς καὶ Νικαηνός· 7) προύριον Ἐπινημιόων, πλησίον Θερμοπυλῶν Στραβ.
 Νικαίῃαρχος, δ'· ζωγράφος Πλίν.
 Νικαίνετος· ποιητὴς Ἀδελφίτης ἡ Σάμιος Ἀθην.
 Νικαίαν, τό· ναὺς τῆς νίκης Δ. Κάσ.
 Νικαίος, 3'· ὁ δίδων τὴν νίκην· -Ζεὺς, μετγ. - Παλλὰς Νόν.
 Νικαίως, δ'· ἀνδρ. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικαμα, τά· πόλις ἐν Ἰνδίας ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Πτολ.
 Νικάνασσα, ἡ· γυν. ὄν. Ῥόσα.
 Νικανδῆς, δ'· σκυτοτόμος, σκυτορράφος Πλούτ.
 Νικάνδρα, ἡ, ἱων. Νικάνδρη· 1) ἱέρεια τοῦ ἐν Δωδώνῃ μαντείου τοῦ Διὸς Ἡρ. 2) γρατὰ τις διδασθεῖσα τὴν ὁφαντικὴν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐσυμφώνησεν ἑπειτα αἰ· ἐν ἑκτῷ μὲ τὴν Ἀλκινόῃν νά τῆς ὁφάνη· ἀλλ' ἐπειδὴ αὕτη δὲν τὴν ἐπλήρωσεν, παρεβόλη εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, ἡ ὅποια ἐτιμώρησε τὴν Ἀλκινόῃν διὰ τοῦ πρὸς Σάμιον τινα ἐρωτῆς, ἥτις ἐρωτεύθησα αὐτὸν εἰς μεταμειληθεῖσα ἐπ' αὐτῷ τοῦτω ἐρρίφη εἰς τὴν θάλασσαν Μαιρ.
 Νικανδρίδας, δ'· Σπαρτιάτης, ἑπιγρ.
 Νικανδρος, δ'· 1) υἱὸς Χεριλᾶου βασιλέως Σπαρτίας Ἡρ. 2) γραμματικὸς ἀνομαστός, ποιητὴς καὶ ἱατρός ἐκ Κολοφώνος, υἱὸς Σανυφάνους,

ἔγραψε Θηριακὰ καὶ Ἀλεξίφάρμακα Λουκ. Νικάνωρ, ὄρος, δ'· 1) στρατηγὸς Χιόνων ἐν Πείρῳ Θουκ. 2) υἱὸς Παρμενίωνος καὶ στρατηγὸς Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου Ἀρρ. 3) στρατηγὸς Κασσάνδρου ἑπαρχος Μουνυγίας καὶ Πειραιῶς· ὑποπτος γινόμενος ἐπρονέθη ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Κασσάνδρου, ἀποκαταστήσαντος ἡγεμόνα ἐν Ἀθῆναις Δημήτριον τὸν Φαληρέα.
 Νικαρέτη· 1) Ἀθηναία Δημ. 2) σὺς, τοῦ Θεοῦ χρίτου· 3) ἄλλαι.
 Νικάρετος, δ'· ἀνδρ. ὄν. Ἀνθ.
 Νικάριον, τό· μικρὸν σημεῖον νίκης, ἑπιγρ.
 Νικάριον, ἡ· θηλ. κύρ. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικάριον, τό· εἶδος κολλυρίου, ἀλοιφῇ τῶν ὀφθαλμῶν Ἀλ. Τράλ.
 Νικάριος, δ'· συγγραφεὺς, οὗ τῆς ἱστορίας καὶ ἀποκρίσεις ἐξέδωκεν ὁ Berkol.
 Νικαρίστη, ἡ· κύρ. ὄν. 1) ὄν. ἀττ. νεῶς· 2) γυν. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικαρίων, ὠνος, δ'· ἀνδρ. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικαρος, δ'· ἀνδρ. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικ-άρχης, δ'· νικητὴς· -θεὸς Θ. Ασκαρ. σ. 265.
 Νικαρχίδης καὶ Νικαρχίδας· κύρ. ὄν. Ἀρρ.
 Νικαρχίς, ἴδος, ἡ· γυν. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικαρχος, δ'· κύρ. ὄν. Ἀθηναῖος, λόγος τις Αυσίου κατὰ Νικάρχου φέρεται Ἀρποκρ. Ἀρκὰς τις Σεν. Ἀν. ἑτεροῦ τις Πολυδ. καὶ ἄλλοι, ἑπιγρ.
 Νικάρων, ὠνος, δ'· ἀνδρ. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικᾶς, δ'· ἀνδρ. ὄν. Μιωνίδ.
 Νικασαγόρας, δ'· ἀνδρ. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικασαρέτη, ἡ· γυν. ὄν. ἑξ Ἀμοργοῦ Ἰόδα, Νικασία, ἡ· νησιώτιον μικρὸν πλησίον τῆς Δάξου, κατ. Νικασίος Στ. Βυζ.
 Νικασίας, δ'· ἀνδρ. ὄν. ἑπιγρ. ἴδε Νικησίας.
 Νικασίδουλος, δ'· ἀνδρ. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικασίδαμος, δ'· Αἰνείας, ἑπιγρ.
 Νικασίμαχος· ἀνδρ. ὄν. ἐπὶ ἀγγείου.
 Νικασίον καὶ Νικασίον γυν. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικασίως, δ'· ἀνδρ. ὄν. Στ. Βυζ.
 Νικασίπολις, ἴδος, ἡ· μήτηρ Ἀμόντου Πaus.
 Νικησίππος, δ'· ἀνδρ. ὄν. Πινδ. Πολυδ.
 Νικασίς, ἴδος· γυν. ὄν. Ἀνθ.
 Νικασίχος· ἀνδρ. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικασίων, ὠνος, δ'· Ἀθηναῖος τις, ἑπιγρ.
 Νικασός, δ'· Μεγαρεὺς τις Θουκ.
 Νικαστραν· νικάτρον· ἴδε νικητήριον.
 Νικασύλος, ὁ· Ῥόδιος· Ὀλυμπιονίκης Πaus.
 Νικασὺ καὶ Νικασὺ ὄς, ἡ· γυν. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικάτας· ὄν. νικητὴς· ἀνδρ. ὄν. ἑπιγρ.
 Νικατήρ, ἥρος, ὄν. νικητὴρ Πουκ.
 Νικατισμός, δ'· εἶδος χοροῦ, ὅπου καὶ νικτισμὸς καὶ νικατισμὸς λέγεται Ἀθην.
 Νικατόρειον· ἑμενος· μαυσιμαῖον Σελίου.
 Νικάτορος ἐν Σελιεύκῃ Ἀπ.
 Νικατόρειος ἀγῶν· ἀγῶν ἐπὶ νίκῃ, ἑπιγρ.
 Νικατόριον, τό· ὄρος Ἀσσυρίας Στραβ.
 Νικατορίς, ἴδος, ἡ· πόλις Συρίας κτίσμα Σελίου κατὰ Νικατόρος, κατὰ Νικατορίτη Στ. Βυζ.
 Νικάτωρ, ὄν. ἀντὶ νικητῶν, ὄρος· ἐπὶ τῷ βασιλεὺς Σελίου.
 Νικάτωρ, ὄρος, ὄν. νικητὴς, Μακεδ. νικατορεῖ, οἱ βασιλικοὶ σωματοφύλακες Αἰδ. 43, 19.
 Νικαυγής· νυχαυγής Ὀρρ.

Νίκαυλις βασιλίσα τῆς Αἰγύπτου Ἰώσ.

Νικαφόρια, τὴ ἀγωνίᾳ τῇ Ἀθηνᾶ τῇ νικηφόρῳ, εἰσὶς ὑπὸ Εὐμένους Β'. βασιλεύσαντος ἐν Περ- γάμῳ, Δελφῶν ἐπιγρ.

Νικάω, ὦ, μελ. νικήσω· 1) ἀμετῶ. ἔχω τὴν ὑπε- ροχὴν, νικῶ, εἰμαι ὑπέρτερος· «ἐπεὶ τὰ χερσὶ- ονα νικά» Ἰλ. α, 576· «ὁ μὲν ἄρ' μάθισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκασ», σ, 252· νικήσας = ὁ νι- κητής, γ, 138· «ἐν Πυθίοισι νικάν» Πίνδ. Ν. 2, 9, καὶ συχνά περὶ τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι νικούντων· «δρόμῳ σὺν ποδῶν χαιρῶν τε νικάται σθένοι», Ν. 10, 48· ἐν τῇ σημ. τοῦ νικητῆν εἶναι· «ἐν Ὀλυμπιάδι νικῶν» Ὀδ. λ, 17· «νικά δ' ὁ πρῶ- τος καὶ τελευταίος δρᾶμόν» Αἰσχ. Ἀγ. 305 νικᾶσθαι = ἡττάσθαι τινος, ἥτις γίνεσθαι, εἴ- ναι τινος, Ἐπτ. 496· «ἐξαμαρτεῖν μάλλον ἢ νικᾶν κακῶς» Σοφ. Φιλ. 95· «πᾶσι τοῖς κριταῖς, ἐνὶ κριτῇ» = οὗς τῆς ψήφου ὅλων τῶν κριτῶν, ἐνὸς κριτοῦ ἐν ἀγωνίᾳ νικᾶν Ἀριστ. ὄρν. 445· «νικά πᾶσι ταῖς ψήφαις ὁ νόμος» = γίνεταί παμφηρεῖ δεκτὸς Πλάτ. νόμ. 7, 801· «ἐν δημο- κρατίᾳ νικά τὴν», εἶνε καλλίτερον, πολιτ. 303· περὶ τῆς σημ. τοῦ ἐν. Ἰδὲ Κρύγ. π. Ξεν. Ἀν. 1, 10, 4, ἐνθα ἀναφέρεται καὶ τὸ τοῦ Θουκ. 7, 11· «μάχῃ τῇ πρώτῃ νικάται ὑπ' ὁμῶν», ἥτοι ἐνι- κήθη· π. Δημ. Λεπτ. 74 τὸ νικῶν παράκειται τῷ παρακρουσόμενος· «κακὴ βουλὴ νίκησε» = ὑπερίσχυσεν ἡ κακὴ σκέψις Ὀδ. κ, 40· «νικά τὸ κέρδους» Αἰσχ. Ἀγ. 500· «ἡ γνώμη ἐνίκησε» Θουκ. 2, 12· δόξα Πλάτ. Γοργ. 487· «ἐκ τῆς νίκουσης ἔπραττον πάντα», ἐννοεῖται γνώμης ψήφου Ξεν. Ἀν. 5, 9, 18· «ὅ, τι ἂν νικήῃ ἐν τῷ κοινῷ τοῦτο κύριον εἶναι», Ἐλ. 6, 5, 6· «τὸ νικῆσαν ψήφισμα» Δημ. 24, 27· «τέλος γε μέν- τοι θεοῖο ἐνίκησε μολεῖν» Σοφ. Ἀντ. 233· πρὸλ. 274· «γνώμη νικῶν» = μετὰ μίαν γνώμην πραγ- μῶν Ἦρ. 3, 82· δίκην κερδίζειν· «ἐνέκα νί- κης, τὴν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος» Ὀδ. λ, 345· «ἐνίκησε τοῦ κλήρου» = εἰς τὴν περὶ κληρο- νομίας δίκην Δημ. 43, 32· 2) μετῶ. μετ' αὐτ. νικῶν, ὑπερβάλλειν, ὑπερτερεῖν· «μάχῃ νικῶντες» Ἀχαιοὶ Ἰλ. π, 79· «πόδεσι δὲ πάντας ἐνίκασ» = εἰς τὸ τρέξιμον, υ, 410· «κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν», ι, 120· «ἀγορῇ δὲ ἐπαύροι Ἀχαιῶν νικῶν», σ, 284· καὶ μετὰ τοῦ κρείσσων γενέ- σθαι· «ὁππότερος δὲ καὶ νικήσῃ κρείσσων τε γέ- νηται» Ὀδ. σ, 46· ἔτι δὲ ἐπὶ κακῶν· «νόον νί- κησε νοσή» Ἰλ. ψ, 24· ἐπὶ ἀμαρτημάτων καὶ περιστάσεων, αἵτινες ἀναγκάζουσιν τινὰ πρὸς τὴν «μὴ φύσας σε νικάτω φρένας» Αἰσχ. Εὐμ. 88· ἐπικρατεῖν τινος, θαμάζειν τινά· «ὅπνῳ, κέρδεσι νικώμενος», Ἀγ. 282· «ἐμφορᾷ νικωμένη» Εὐρ. Μ. 1195. Καὶ μετὰ γεν.· «ἡμέρου νικώ- μενος» Αἰσχ. Ἰκ. 983· ἐπὶ προσώπ. ἰδ. ἀντί ὑπὸ τινος· «κρείσσωνων νικώμενος» Εὐρ. Μήδ. 316· «ἦν ταῦτα νικηθῆς ἐμοῦ» Ἀριστ. νεφ. 1088· «κρατεῖς τε τῶν φίλων νικώμενος» Σοφ. Ἀγ. 1332. Καὶ δὴ συνταττόμενος ὡς τὸ ἡσσά- μαι· «νικῶντα ἐν λόγοις πάντας ἀνθρώπους» Πλάτ. συμπ. 23. Καὶ μετὰ μετχ. «ἐς τε νικῶν καὶ τοὺς εὐ καὶ τοὺς κακῶς ποιοῦντας ἀλεξό- μενος» Ξεν. Ἀν. 1, 9, 11. Καὶ μετ' αὐτ. συ- στοίλου, νίκησεν νικῶν· «νικήσας νίκησεν τινά» Εὐρ. Ἰκ. 1060, καὶ ἐπὶ ἀγωνίων Ἰα. 6, 60· «πάντα ἐνί- κας» = ἐκέρδων ὅλους τοὺς ἀγῶνας, ἐνίκα εἰς ὅ- λους τοὺς ἀγῶνας Ἰλ. δ, 389· «νικᾶν τὴν δίκην» Εὐρ. Ἰλ. 955· δίκας Ἀριστ. Ἰππ. 93· «γνώ- μῃ ἐν τῷ δῆμον», σφ. 594· «Ἰππῖον δὲ γνώ- μῃ νικῶσαντος» Ὑρ. 1, 61· «οἱ νικῶντες τὰς γνώμας περὶ τούτων» Πλάτ. Γοργ. 456· «Ὀλ- λυμπία νενικηκότι» = τῷ νικητῇ ἐν τοῖς Ὀλυμ- πιακοῖς ἀγῶσι Θουκ. 1, 126· «ταύτην τὴν Ὀλυμ- πιάδα ἐνίκα στάδιον» Πaus. - τὴν μάχην = ἐν τῇ μάχῃ Πλάτ. Ασχ. 191· «ἐνίκησαν τὴν ναυ- μαχίαν τοὺς Λακεδαιμονίους» Αἰσχίν. 3, 181· «νικήσας τοὺς Ἀθηναίους τὴν ἐν Χαλκιδονίᾳ μά- χην» Πολύδ. 5, 10, 1, μετὰ τοῦ μάχῃ, ὅπου ἐλπίος συχνά παρὰ τοῖς αὐτοῖς συγγρ. ἀπαντᾷ. Νικέας = Νίκαια· ὄν. γυν. ἐπιγρ. Νικέας, α, ὁ· ὄν. διαφόρων ἀνδρῶν, ἐπιγρ. Νίκετας, 2, διῶρθ. Ἐρμᾶν. «σθένει π' νικεῖται» ἀντὶ τοῦ ἐνικνικῶ οἰσέει Σοφ. Ὀκ. Κ. 1088. Νικ-επώνυμοι, 2· ὁ τὸ ἐπώνυμον τῆς νίκῃς ἔχων· πόλις Ν. Χων. τ. 1, σ. 119. Νικέρας, αὐτοῖς ὄν. διαφόρων ἀνδρῶν. Νικέος· ἀνδρ. ὄν. Νίκη, ἡ· 1) θυγ. τῆς Στυγὸς καὶ τοῦ Πάλλαν- τος, ἀδελφῆ τοῦ Ζήλῳ, τοῦ Κράτους καὶ τῆς Βίας, θεᾶ τῆς νίκης, πολεμήσασα κατὰ τὸν Τι- τάνῳν ὑπὲρ τοῦ Διὸς· διὸ καὶ πάρεδρος αὐτοῦ ἦν Ἥρα. Παριστάμενα γυνὴ περρωτῇ, κρατοῦσα στέφανον ἀδύνην ἢ κλαδὸν φοινίκης· 2) μία τῶν 50 θυγ. τοῦ Θεσπίου Ἀπολλῶ. Νίκη, ἡ· ἡ νίκη, π. Ὅμ. συνηθ. ἡ ἐν τῇ μάχῃ νίκη· «νίκη μάχης» Ἰλ. η, 26· τινὸς Ἀριστ. Ἰππ. 524· ὁμοῦ νίκη Μενελάου· εἶνε ἡ νίκη ἣν ὁ Μενέλαος ἐνίκησεν Ὅμ. περὶ δίκης «εἰνεκα νίκης, τὴν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος» Ὀδ. λ, 514. Παρὰ Πίνδ. ἡ ἐν τοῖς ἀγῶσι νίκη· «ἀ- εἶδα Ἰσθμῖαι Ἰπποισι νίκαν», Ἰ. 1, 2, 18· «φέ- ρει νίκαν παγκρατίου», 6, 22· «τέσσαρες εἰς ἀέθλων νίκας ἐκόμισαν», Ν. 2, 19· «ἄρα νί- κας ἀπὸ παγκρατίου», Ἰ. 5, 57· καὶ π. τραγ. «εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἀποροῖν» Αἰσχ. Ἰκ. 929· «ταῦτα φέρει νίκην τ' ἐφ' ἥμιν καὶ κράτος τῶν ὁρμυμένων» Σοφ. Πλ. 85· «νίκην δὲ ἡμῖν» Εὐρ. Πλ. 675· «νίκη πολέμου» Πλάτ. νόμ. 1, 641· «ἐν τῷ πολέμῳ», 647· «μὰ χερσὶ νίκης πολεμεῖν», Μενέξ. 242, ἀντιθ. τῷ ἥττα, νόμ. 1, 638· «ἡ νίκη τῶν Ῥωμαίων ἢ πρὸς Ἀντιό- χον» Πολύδ. 22, 1, 1. Νικῆ, ὅπου ἀντὶ Νικῆς. Νικήδειον, ἡ· ὄν. εἰσάρας Πλουτ. Ἰσως Νι- κίδιον, Νικήεις, εἰσα, ἐν, ὅπου νικαίεις (νίκη)· νικητι- κός, νικητής· Ἀνθ. παλ. 7, 428, 5, victor. Νίκηθρον, τὸ νικητήριον. Νίκημα, τὸ (νικῶν) τὸ νενικημένον, ἡ νίκη, συνηθ. π. μετ. Πυλῶδ. 1, 87, 10, victorin. Νίκημη, π. ἀντὶ νικῶν Θεόκρ. 7, 40· νίκη προστ. Πίνδ. Ν. 5, 5, Θεόκρ. 6, 46. Νικηνός, ὁ· ὄν. κύρ. Νικήρατος, ὄν. ὁ· πατήρ τοῦ Νικίου, περιφῆ- μου στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Θουκ. Ξεν. ἔτι ὁ· ὄν. πολλῶν ἄλλων Ἀθηναίων. Νίκης ἡ Νείκης, ὁ· ἐπών. ἀνδρός, ἐπιγρ. Νικισαρέτη, ἡ· γυν. ὄν. ἐπιγρ. Νικ- = αἰ, ὁ· Ἀθηναῖος τις, ἐπιγρ.

Νικο-τέλεια, ἡ ἡ νίκην τελοῦσα Στ. Βοῦ.
 ἡγήτορ τοῦ Ἀριστομένους Παιού.
 Νικετλή, οὐς, ὁ Κορίνθιος τις ὀνομαστός
 διὰ τὴν οὐνοπασίαν τοῦ Αἰλ.
 Νικετιμος, ὁ ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Νικο-υργός, 2^{ος} νικητὴς Ν. Χων. τ. 1 σ. 119.
 Νικο-φάνης, οὐς, ὁ 1) Ἀθηναῖος Δεῖν. 2)
 Μεγαλοπαλῆτης Πολυδ. 3) ζωγράφος Ἀθῆν.
 Νικό-φημος, 1) Ἀθηναῖος τις Σεν. 2) ἔρχων
 Ἀθηναῖος ἐν Ὀλ. 104, 4, Δημ.
 Νικο-φορέω, νικηφορέω Δαδῆλ. Φρόν. σ. 935.
 Νικόφρων, οὐς ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ. ὁ Σουῖδ.
 οὐγγίει τῶ Νικοφῶν.
 Νικοφῶν, ὄντος ἄνδρ. ὄν. Ἀθῆν.
 Νικοχάρης Νικοχάρητος ἄνδρ. ὄν. Εἰδοκ.
 Νικοχάρτης, ἡ ὄν. γυν. Ἀρισταίνετ.
 Νικόλεα, τὰ εἶδος σκύων ἐν Κρήτῃ Ἀθῆν. 16.
 Νικύλλα, ἡ ὄν. γυν. Ἀνθ.
 Νικύλλος, ὁ ἄνδρ. ὄν. Μιοννέ.
 Νικυρίς, ἡ ὄν. τόπου Σουῖδ.
 Νικυρταί, ὁ δουλέκδουλος Ἡσυχ. 73^{ος} ἀποσπ.
 Ἰππῶν. π. Σχολ. Λυκόφρ. 421, σ. 597.
 Νικῶ, οὐς, ἡ γυν. ὄν. ἐπιγρ. Ἀνθ.
 Νίκων, ὄντος, ὁ ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ. καὶ Νίκων
 ἐνίοτε ἔρχων Ἀθηναῖος ἐν Ὀλ. 100, 2 Διόδ.
 Θηβαῖος τις Θουκ.
 Νικωνία, ἡ, καὶ Νικωνιον, τό· πόλις ἐν Πόν-
 τῳ, κάτ. Νικωνιάτης Στ. Βοῦ.
 Νικωνίδας· Θεσσαλὸς τις Ἀρισταῖος Θουκ. 4,
 78, ἐνθα καὶ Νικωνίως γράφ.
 Νικωνιον, τό· ἴδε Νικωνία.
 Νικῶνομος, ὁ ἄνδρ. ὄν. καὶ Ἰπθ. εὐρηται ἐν
 Παχυμέρῃ τ. 1. σ. 683.
 Νίκωρ, τό, Ἡρώδ. π. μ. λ. 32, 24.
 Νικῶσα, ἡ ὄν. πλοίου ἀπτικῶ, ἐπιγρ.
 Νικωφάλης, ὁ ἀλλήτης Πολυδ. 4, 77.
 Νικωχίς καὶ Νικωχίς· πόλις Ζων. σ. 1401.
 Νιλέος, ὁ ἀντιστοχὴς τοῦ Περσέως, ὅστις διὰ
 τῆς κεφαλῆς τῆς Μεδοῦσης μετεμύρῳσεν αὐτὸν
 εἰς λίθον Ὀδδ.
 Νίμμα, τὸ (νίπτω)· νερόν διὰ νύμφρον χειρῶν,
 ἀπονίπτω· λουτρόν, πλῆμα Ἡσυχ.
 Νίμμος, ὁ τῷ προηγ. μετγν. ἡ καθαρίσι Ζων.
 Νίν, ὄντος, καὶ ἀπ. τ. μίν, ἔχλ. δι' ὅλα τὰ
 γένη, αὐτόν, αὐτήν, αὐτὸ Νίνδ. συγγά. Σαρ.
 Οἱ. τ. 1285· παρὰ τραγ. καὶ πλ. «μὴ τρίσητε
 νιν» Ἀλσχ. Ἀγ. 710, ἀντί αὐτούς, Σαρ. Οἱ. π.
 868 ἀντί αὐτάς, Οἱ. τ. 1331, Οἱ. Κ. 43, ἀντί
 αὐτά, Ἠλ. 428· ὡς δοτ. ἀμφίβολον.
 Νιναια, ἡ· πόλις Οἰνωτῶν, κάτ. Νιναιος, ἡ
 Νιναιεύς Στ. Βοῦ.
 Νινάριον, τό· ἴδε Νινίον.
 Νινευή, ἡ ἡ Νίνος.
 Νινευήτης, Νινευήτικος· ἴδε Νίνος.
 Νινηλός· ἴδε νινητός.
 Νινητός, 3^{ος} ἀνδρῶτος Ἡσυχ. ὅς λέγει, ὅτι καὶ
 νινηλός καὶ νινισαῖος λέγεται, ὁρθ. νινηλός
 καὶ νινισαῖος.
 Νινία, ἡ· πόλις Βαλματίας Στράβ.
 Νινιάς, ὁ υἱὸς Νίνου καὶ Σεμιράμιδος, εἰσαγα-
 γὼν πᾶσαν πολυτέλειαν εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Διόδ.
 εὐρηται δὲ καὶ Νινιάς καὶ Νινύας Ζων.
 Νινίον, τό· μικρὸν παιδίον, κοῦκλα, ὡς καὶ
 γόν, ἀπαντὰ δὲ καὶ γιννίον ἢ γαννίον Ζων. Θεοφάν.

Νίνου, ἡ· ἡ μάμμια ἡ καὶ πενθερά, ἐπιγρ. Θεο-
 σάλον. λέξ. καὶ νυν εὐρ. ἐν Θεσσαλον. ἀλλὰ
 καὶ ἐπὶ μητρός, Ἰταλ. nonna avia.
 Νινυῖον, τό· ἴδε νινίον.
 Νινυον· τὸν καβάλλον Ἰσπαν Ἡσυχ.
 Νινότη, ἡ· ἡ ἐν Κάρπῳ Ἀφροδίταις, κτισθεῖσα
 ὑπὸ Πελοποιῶν καὶ Αελέγων ἐκλήθη Αελέγων
 πόλις, εἶτα Μεγαλόπολις, εἶτα ἀπὸ Νίνου Νι-
 νόη, κάτ. Νινότης Στ. Βοῦ.
 Νίνος, ὁ· τὸ Ἐλένιον· ἐπὶ τοῦ Ἐλενίου μὲν ὑπὸ
 τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ δὲ τῶν ἐπιχωρίων Νίκου ἢ
 Νίνου καλουμένου· Γαλῆν.
 Νίνος, ἡ· πόλις Ἀσσυρίων, ἣν ἔκτισε Νίνος Σε-
 μιράμιδος ἀνὴρ, κάτ. Νινίος Στράβ. εὐρηται δὲ
 καὶ Νινευήτης· Ἐσφαλμ Σαρ. 3, 187· «Νινίαν
 πόλιν» Ἡρ. 3, 155, Νινευήτικός, 3^{ος} Ἐσφαλμ 472.
 Νίνος, ὁ· υἱὸς Βήλου, βασιλεὺς Ἀσσυρίων· εὐ-
 τος κατέκτησε τὴν Ἀρμενίαν, Βαβυλωνίαν καὶ
 Μηδίαν, ἀνήγειρε τὴν περίφημον πόλιν Νίνου
 καὶ ἔλαβε σύζυγον τὴν Σεμιράμιν Ἡρ. Πλάτ.
 Νίνων, ὄντος, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἰάμελ.
 Νιδόη, ἡ· θυγ. 1) Ταντάλου καὶ Διώνης, γυνὴ
 Ἀμφίονος βασιλεὺς Θηβῶν, γεννήσασα ἔξ υἱοῦ
 καὶ ἔξ θυγατέρας· Ἐπαιρωμένη δὲ διὰ τὴν αὐτε-
 κνίαν τῆς καὶ ὑπερέτρωσε νομίζουσα ἑαυτὴν τῆς
 Λητοῦς παρῳγοῖσι τῶσαν τὴν θεάν, ὥστε παρὰ
 διαπαγὴν τῆς ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρταμῖς ἐτό-
 ξισαν ὅλα τὰ τέκνα τῆς. Ἀπὸ δὲ αὐτὴν τὴν λυ-
 πην τῆς μετεμωρῶσθαι εἰς βράχον Ἠλ. ἱστοῦσθαι
 σαν δὲ υἱὸς αὐτῆς τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τὸν
 Κ. Κισιρῶνα κυνηγοῦντες, αἱ δὲ θυγατέρες τῆς
 ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ πατρὸς τῶν ἐν
 Θήβαις· 2) τοῦ Φωρμῶνιως καὶ Λαοδίκης Πλάτ.
 Νιορίς, ἡ· νάρδος ἀγρία Δουκᾶγ.
 Νιπτήρ, ἡρος, ὁ· ὅστις νίπτει, ἴδ. ἡ λεκάνη ἢ
 τὸ καδίον, ἐν ᾧ πλυνόμεθα Ἰω. Εἰβ. 13, 6.
 Νιπτρίς, ἴδος, ἡ, δι. γρ. ἀντὶ μετανιπτρίς, ὁ ἴδε
 Νίπτρον, τό· ὄδωρ πρὸς νύμφρον Ἀλσχ. ἀπ.
 210· «ποδονιπτήρ, ὁ λείδη»· τὸ δὲ ἀπ' αὐτοῦ
 ὄδωρ, νίπτρον, πλυντήριο, καὶ «ποδονιπτρον»
 Πολυδ. 10, 78· «ἐκ κρωσσῶν ὄδωρ χερσὶν ἐ-
 παμπε νίπτρα» Εὐρ. Ἰων 1174.
 Νίπτω, μέλ. νίψω ἐν. ἀντὶ τοῦ νίξω, ὁ ἴδε· πλό-
 νω, μετγν. μέσ. νίπτομαι Πλουτ. Θεο. 10.
 Νιρεύς, ὄντος, π. ἡρος· υἱὸς Χαρόπου καὶ Ἀγλαίας
 ἐκ τῆς νήσου Σύμης· εἰς τῶν μνηστέρων τῆς
 Ἑλένης, ὁ φραιότερος πάντων τῶν Ἑλλήνων,
 πλὴν τοῦ Ἀχιλλεύος, ὀλιγώτερον ὅμως ἀνδρείως
 Ἠλ. ὕδην παροῖμι. «Νιρεὺς καλλίαν» Λοκκ.
 Νιρεῖς, ὁ· ὁ Εὐρώτας, Τζέτζ. ἐπὶ δὲ ἀλόμῃ λεί-
 γεται καὶ νυν ἔτι Ἴρις.
 Νιρεῖς· «ὁρεὶν ἡ νάρδος ὑπὸ τινῶν λέγεται θυλα-
 κίτης, ὅπου τινῶν δὲ νίρες, φύλλον καὶ κοῦκλιν ἐ-
 χουσα ὅμοιον ἥριγγι» Νεόφυτ. ἴδε νιορίς.
 Νίρμος ἢ Νίρνος· φθεῖρ, Ἀχαιοὶ Ἡσυχ. ὡς.
 κάρνος, φθεῖρ, αὐτ.
 Νισα, ἡ· πόλις Βοιωτίας Ἠλ. κατὰ Στράβ. κώ-
 μη εἰς τὸν Ἑλικῶνα· κατὰ Παισ. ἀρχαιοτάτη
 πόλις μετὰ ταῦτα Μέγαρα κληθεῖσα.
 Νισαία, ἡ· Νισαία, ἡ· ἐπινυν Μιγαρίδος ἀπὸ
 Νισου τοῦ Πανδύονος, ἔξ οὗ καὶ ἡ μετὰ ταῦτα
 Μιγαρίς Νισα Στ. Βοῦ. καὶ Νισατοὶ Μιγαρίης·
 Θεόκρ. 12, 27.
 Νισαία, ἡ, καὶ Νησαία Στράβ. τόπος εὐροπος

της Μηδίας Ἡρ. καὶ Νισαῖοι ἔπιοι περίφημοι διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ωραιότητά των.

Νισαῖος, 3' κάτ. της Νισαίας της Μεγαρίδος, Θεοκρ. 12, 27' της Μηδίας. Νισαῖον καὶ Νισαῖον πεδῖον Ἡρ.

Νισαῖος, ὁ· τύραννος περιδότης διὰ τὴν υπερβολικὴν αἰνοποισίαν, κατ' ἄλλ. Νισαῖος, υἱὸς Διονυσίου Αἰλ.

Νισᾶν, ὁ, κ. Νισᾶν· μὴν τῶν Ἰουδαίων. ὁ Ἀρταμίσιος Ἡσυχ. «τὸν Νισᾶν, ὅς ἐστι Ξανθικός» Ἰωσ. Ἰουδ. ἀρχ. 1, 3, 3.

Νισαίτις, εἰς, ἡ· πόλις ἐπίσημος ἐν Μεσοποταμίᾳ Στράβ. κάτ. Νισιδηνοί.

Νίσος, ὁ· υἱὸς τοῦ δευτέρου Πανδίωνος, βασιλέως Ἀττικῆς, πατὴρ Σκύλλης καὶ βασιλεὺς Μεγαρίων. Ἐπὶ της νεωλῆς του εἶχε τρίχα· πορρωθῆς, αἱ ὅπου τὸν ἀποκατέστησαν ἀνίκητον ὅτε ἡ πόλις τῶν Μεγαρίων ἦτο ἀπόρητος ἐν ὁσῶ ἔζη. Ὅτε Μίνως ὁ βασιλεὺς της Κρήτης ἐπολιόρκει τὰ Μεγάρα, ἡ Σκύλλα ἐρωτεύετο τὸν Μίνωα, ἔκοψε τὰς πορρωθῆς τρίχας της νεωλῆς του, καὶ οὕτω παρεδόθη ἡ πόλις· ὁ Μίνως δὲ μετὰ ταῦτα τὴν ἐφόνευσεν Πηγδ. Ἀπολδ.

Νίσσομαι· νίσομαι, ἐρχομαι, ἀναχωρῶ, ἐπανέρχομαι· «οἰκᾶδε νισσομένη» Ὀδ. κ, 42' «νισσομένην πολέμινδε» Ἰλ. ν, 186' «τὴ νίσσοντο φάρης», α, 566, μέλ. «νίσσομαι ἐξ Αἰόσο, ψ, 76' «ἐς ἑορτάν ἔλκος νίσσεται» Πινδ. Ὀ. 3, 36' «Αἰγᾶθεν ποτὶ Ἰσθμόν», Ν. 5, 37' περὶ φαρμάτων, «ἀπὸ Πίσας νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους αἰοδαί», Ὀ. 3, 10, Εδρ. ἔλ. 1498 καὶ μετ. «τρέμε δ' ἄψα νισσομένηον» Ἀπολ. Ρ. 2, 199' νείσσομαι, μέλ. νείσομαι ἐβρῆται τὸ μὲν ἐν ἐπιγρ. τὸ δὲ ἐν χωρίοις, δι. γρ. ἀντὶ τοῦ νίσσομαι, νίσσομαι· ὀλίγιστα ὅμως παρελήφθησαν ἐν τοῖς κειμένοις, οἶον· «πολλάκις οὐρανὸν νεισομένη καθορᾶς» Νύσσ. 2 (6, 263), Ἀσκληπιάδης 23 (5, 189) νείσομαι· ἀλλὰ κατ' Εὔστ. ἡ διαφορά μεταξὺ ἐν. καὶ μέλ. ἔπρεπε νά τηρῆται σταθερά.

Νίστις, ὁ· κύρ. ὄν. νομίσμ.

Νισοβρέας, εἰς, ὁ· ἐπίθ. Ποσειδῶνος Στράβ.

Νίσουρις, ἡ· σπονδύλιον κ. σφονδύλιον (βοτάνη) Δισκ. 495, (3, 80).

Νίσουρον, τό, «Πολυδώτης διὰ της θαλάσσης ἀμυχθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἦλεν εἰς Κῶ. Ποσειδῶν δὲ της νήσου μέρος ἀπαρρήξας ἐπέριψεν αὐτῷ τὸ λεγόμενον Νίσουρον» Ἀπολδ. 1.6, 2, 4.

Νίσουρος, ὁ· μία τῶν Κυκλάδων νήσων Ἰλ. κάτ. Νισούριος καὶ Νισουρικὸς Στ. Βοζ.

Νίτητις, ιοῖ· θυγ. Ἀπρίου βασιλέως Αἰγύπτου Ἡρ.

Νιτάριος, ἡ Νιταρος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σχολ. Ἀριστ.

Νιτέρειον, τό· ἀκρωτ. Ζων. ὅτε Νιτέρειος.

Νιτιάτης, ὁ· κύρ. ὄν. ἡ τοῦ Νιτιάτου μονῆ Ζων.

Νιτιόβριγες, οἱ· λαὸς της Γαλλίας Στράβ.

Νιτρίαι, αἱ καὶ Νιτρία, ἡ· πόλις της κάτω Αἰγύπτου, ὅπου Σέραπις ἐλατρεύετο Στράβ. κάτ.

Νιτριώτης καὶ Νιτρίτης· ἐστὶ καὶ νομὸς Νιτριώτης Στ. Βοζ.

Νιτρία, ἡ· τόπ. ἐνθα ἐξορύττουσι τὸ νίτρον Στράβ.

Νιτρίας, ὁ· κύρ. ὄν. Μασχόπ.

Νιτρίκη, ἡ· πρόσδοδος ἐκ νίτρον.

Νιτρίτης, ου, ὁ καὶ νιτρίτις, ἡ· περιεκτικὸς νίτρον, ἰδ. «νιτρίτις γῆ», μετ. γ.

Νίτρον, τό, ἀττ. π. Ἡρ. λίτρον (νίπρω, νίφω) 1) ὀρυκτὸν ἀλκαλικὸν ἅλας, ἐξ οὗ μετ' ἑλαιοῦ μεμιγμένον κατασκευάζεται σαποῦνον· 2) ὀρυκτὸν καὶ τὸ ἀλκαλικὸν φωτικὸν ἅλας, ἐκ της στικτῆς τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν συναγόμενον· τὸ νίτρον ἦτο ἐν χρήσει πρὸς καθαρισμὸν, ὡς ἡ νῦν σόδα ἢ πότасса, μετ. γ.

Νιτρα-πηγικὸς, ὁ· ὁ ἐκ πηγῶν νίτρον Ἀλ. Τραλ. 11, 630.

Νιτρα-ποιός, 2' ὁ νίτρον ποιῶν Σχολ. Ἀριστ.

Νιτρόω, ὦ· 1) εἰς νίτρον βάπτω· 2) διὰ νίτρον καθαίρω τι, μετ. γ.

Νιτρώδης, 2' ὅμοιος νίτρωι, πλήρης· νίτρον· ὕμνος Π. Σιλ. 74, 113, Ἀριστοτ. προβλ. 23, 40.

Νίτρωμα, τό, «ῥύποις τὸ ἀπόπλυμα, νίτρωμα κεφαλῆς», γλωσσ. «χαλάρωπον, τὸ ῥύμμα τὸ ἀπὸ τοῦ νίτρον γεγόμενον, ὁ τινες νίτρωμα λέγουσι» Ἡσυχ.

Νίτρωρις, ιος, ἡ· βασίλισσα· 1) Βαβυλωνοῖ γυνὴ Ναβουκαδονόσορος Ἡρ. 2) Αἰγύπτου, αὐτ.

Νίφα, μεταπλ. αἰτ. ἐν. τοῦ νιφᾶς· χιόνα Ἡσυχ. ὡς ἐξ ὄν. νίφω.

Νιφάντης, ὁ· ἀργαῖον ὄν. τοῦ Καυκάσου Πλούτ.

Νίφαργης, 2 (νίφω, ἀργός)· τῷ ἔπομ. «ἐν νύφωργον ὕλιν» Ὀρρ. Ἀργ. 667.

Νίφαργος, 2' λευκὸς ὡς χιών, ἐκ χιόνος λάρ· πων, «νιφάδι λευκασμένους» Ἡσυχ.

Νιφᾶς, ἄδως ἡ (νίφω)· χιών καὶ μάλιστα τὰ μεγάλα τεμάχια, Ὁμ. αἰ κατὰ πλ. «ῶστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θαμναὶ ἥματι χειμερίῳ» Ἰλ. μ, 278' «ἐπεα νιφάδεςσιν ἐκίχον χειμερίων», γ, 222' «οἷα τὸ τάχος τῶν νοσημάτων, οἷα τὸ πυκνόν, οἷα τὸ της σφορνείας διάλεκτον, καὶ μὴν διὰ τὸ φοίτης γέμον» Εὔστ. ὁ ἐν. περὶ ληπτ. «βρέχεται πολλὰ νιφάδι» Πινδ. Ὀ. 11, 53' τροπ. «τρυχεῖα νιφᾶς πολέμοιο», Ἰ. 3, 35' «λευκοτερόν νιφάδι καὶ βροντήματι χιόνος» νίσις κατὰ πάντα· Αἰσχ. Ἡρ. 996' περὶ βελῶν δίκην νιφάδων βαλλομένων, «ἔκτ. 105' «πυκνὴ δὲ νιφάδι πετρῶν» Εὔρ. Ἀνδρ. 1130' νιφάδες βελῶν, νιφάδες πειρασμῶν, κινδύνων, λίθων, φροντίδων, κινδύνων, καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ καταπίπτον δίκην νιφάδων. Περὶ της ἐκ χρυσῶν βροχῆς τοῦ Διὸς Πινδ. Ὀ. 7, 34. Παρὰ τοῖς περὶ τοῖς «οὐρεσιν ὅποι καὶ νιφάδι συνηρεφέα» «κακα» λυμμένα μέ χιόνα Ἡρ. 7, 111' «νιφᾶς λίσσεται καὶ τὸ μικροτάτον, ὅπερ καὶ ψαχὺς κατὰ Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 121. «ἔστι δὲ καὶ ἐπίθ. «νιφάδες νιφάδης» Σωφ. Οἰ. Κ. 1060' «νιφάδες κατὰ Σουδ. = σκαρῶδες. Καθ' Ἡσυχ. δὲ νιφάδες εἰσὶν αὐμόνον αταγῶνες, ψεκάδες, ἀλλὰ καὶ ἔλκος καὶ τραύματα.

Νιφάτης, ου, ὁ· 1) ὅρος ὀψηλὸν της Ἀρμενίας Στράβ. 2) στρατηγὸς Περσῶν Ἡρ.

Νιφετός, αὐ, ὁ (νίφω), «ἡ σφοδρὰ δ' αἰτη (ἡ σύμπληξις τοῦ ἐνόντος τοῖς νέφεσιν ὑγροῦ) καὶ ἄλβρα καταφερομένη, νιφετός ὠνόμασται» Ἀριστοτ. π. κόσμ. κ. 4' «τεύχων ἡ πολλὸν ὁμιλῶν ἢ ἡ γάλαξιν ἢ νιφετόν» Ἰλ. κ, 7' «οὐ νιφετός οὐτ' ἄρ' γερμῶν πολλός» Ὀδ. δ, 566, Ἡρ. 4, 50' «νιφά χιόνος καταφορά, χιόν λεπτὴ» Ἡσυχ.

«ἡ κατάλεπτος καταφερομένη χιόν» Σουδ.

Νιφετώδης, 2' πλήρης νιφετοῦ Ἀριστοτ. μεταφρ.

2, 6. - ἡμέρα Πολύδ. 3, 72, 3, Πλουτ. Κράτ. 10.
 Νιφ-ο-βλῆς, ἥτος· τῷ ἔπομ. « Ἀλλοις νιφοβλή-
 τας » Ἀνθ. 9, 561, 3.
 Νιφ-ο-βλῆτος, 2· ὁ νιφετῷ βεβλημένος, κεκα-
 λυμένος χιόνι Ὀππ. κυν. 1, 428.
 Νιφ-ο-β-ο-λῖα, ἡ· πτώσις χιόνος· « τὴν ἄνωθεν
 ἐν χειμῶνι μάλιστα κατασκήπτουσαν νιφοβ-
 λῖαν » Εὐστ. Ἰλ. σ. 905, 3.
 Νιφ-ο-β-ο-λῖς, 2· νιφοβλής· « νιφοβόλα πεδία
 πολύσπορα » Ἀριστ. ὄρν. 952· « νιφοβόλον Φρυ-
 γῶν νέσους » Εὐρ. Ἰ. Α. 1284· « νιφοβόλον πε-
 δῖον » Πλούτ. Σερτάκ. κ. 17.
 Νιφ-ο-λῖς, εσσα, ἐν (νίφ, νίφα) πλήρης χιόνος·
 ὅρος Ἰλ. ν. 754· « Θρηκῶν ὅρεα νιφόνετα », ξ,
 227· « Παρνασσός Σοφ. Οἰ. τ. 473· Ὀδύσει-
 ος Ἰλ. σ. 616· Ἀΐων Πινδ. Ἰ. 6, 5· σκό-
 πελος Ἀριστ. νερ. 274.
 Νιφ-ο-κ-τῖπος, 2· νιφοδόλος, ὁ ἡχῶν ἐκ τῆς
 πτώσεως τῆς χιόνος, ἐνθα ἡ χιών πίπτει ὡς
 χροκίδες μὲ κτύπον· « οὗ τὸν βόλοις νιφοκτύποις
 δυσχεύμενον » Καστορί. παρ' Ἀθην. 10, 455.
 Νιφ-ο-σ-τι-βῆς, 2 (στιβῶν)· ἐνθα τις ἐν χιόνι
 βαδίζει, χιονώδης· « νιφοστιβέις χειμῶνες » Σοφ.
 Αἰ. 655, πίνους.
 Νιφ-ο-ψ-ῦ-χῆς, 2· ψυχρὸς ὡς ἡ χιών, μτγν.
 Νίφω, μελ. νίφω· χιονίζω· « ἤματι χειμερίῳ ὅτε
 ὤρετα Ζεύς νιφόμεν » Ἰλ. μ. 280· νίφει=πί-
 πτει χιόνι, χιονίζει Ἀριστ. Ἀχ. 1106· « ὅταν
 νίφῃ ὁ Ζεύς » Ξεν. κυν. 8, 1· μετφ. « νιφῶνται
 μὲν ἀλφειοίσι », δέτω δ' ἔτειναι Νικαφ. ἐν Ἀθην.
 6, 269. Μέσ. « νιφάδος ὁλοῦς νιπομένης », περὶ
 τῆς χαλάξης Αἰσχ. Ἐπει. 195. Παθ. Ἀριστ.
 Ἀχ. 1039· « τὰ κατώτερε νίφεται » Ἰπρ. 4, 31·
 « οἱ δὲ νιφόμενοι ἀπῆλθον εἰς τὸ ἄστυ » Ξεν. Ἐλ.
 2, 4, 5· « οὐ νίφεται τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἄγαλμα »
 Πολύδ. 16, 12, 3.
 Νίψ, ὄν. ἄχρ. ἐξ ἧς μόν. ἡ αἰτ. νίφα Ἰσ.
 Νίψ, ἰσός, ἡ· ὄν. κρήνης Χαιροδ.
 Νίψα, ἡ· πόλις Θράκης, κατ. Νιψαίος Ἰπρ.
 Νίψιμον, τὸ· νίψις, ἔκκλ. μτγν.
 Νίψις, εἰς, ἡ· τὸ νίψιμον· - ποδῶν Πλουτ.
 Πομπ. κ. 73.
 Νίψω, μελ. τοῦ νίφω καὶ νίχω Ὀμ.
 Νιώνιος, ὁ· πατρων. βόιω. σγην. ἑπιγρ. Γι-
 ὧμων Νιώνιος, ἀντὶ Εὐδῶμων Νεώνιος.
 Νῆα, ἡ· πηγὴ, Λακωνες Ἰσυχ.
 Νῆα, ἀνώμαλ. αἰτ. τοῦ νοῦ νοῦς· ὅδε νόος, καὶ
 νόος ἀντὶ νοῖ, εὔνοος ἀντὶ εὔνοι, δοτ. νοῖ, ἔκκλ.
 Νόαι, αἱ· πόλεις Σικελίας, κατ. Νοαίος Στ. Βυζ.
 Νοαρέως, ἑπὶρ. νοερώς, νονεχόντως Ἰσυχ.
 Νόαρος, ὁ· ποτ. Ἰλλυρικῶς Στράβ.
 Νοατός, 3· νοητός Τιμ. Λοκρ. 95.
 Νοβ-ακκίξειεν, τὸ ὀρχαζόμενον τοῖς δακτύλοις
 ἡ πιπφομένη. Ξενοφ. Νικόδη Φώτ. ὅδε Νιδατισμός
 Νόβιος, ὁ· Ῥωμ. ὄν. Μεσσην. ἑπιγρ.
 Νοβόντι, δωρ. ἀντὶ νοοσι.
 Νοβῆριος, ὁ· Ῥωμ. μὴν november.
 Νοερη-τόκος, 2· ὁ θεός, ἐξ οὗ πᾶσα νόη-
 σις γίνεται Σύνισ.
 Νοερη-φύρος, 2, ὁρμή· ἡ ὁρμὴ τῆς ψυχῆς εἰς
 τὸ νοῦν Σύνισ.
 Νοερός, 3 (νόος, νοός)· ὁ ἀναγόμενος εἰς τὸν
 νοῦν, ἔχων νοῦν, διὰ τοῦ νοῦ γινωσκόμεν. ἀντιθ.
 τῷ αἰσθητός· ἐντὶ μὲν λογικὸν ἔστι καὶ νοερόν

Τίμ. Λοκρ. 99, ἀντιθ. τοῦ δούνητος Σ. Ἑμπ.
 πρ. μαθ. 7, 326· « πηγάς νοερῶν ὀρέων » ποιη-
 τὴν Πυρρ. ἀντρ. 8, 50ν. Ἀπολ. 9, 525, 24, ὁ
 πεποικισμένος μὲ νοῦν, ἐν γέν. πνευματώδης,
 εὖλος.

Νοερότης, ἥτος, ἡ· τὸ νὰ ἦναι τι νοερόν, ἀντιθ.
 τῇ αἰσθ. δυνάμει, μτγν.

Νοερώς, ἑπὶρ. τοῦ νοερός.

Νοερωτός, 3· νοερός Τιμ. π. Σέξτ. Ἑμπ.
 Πυρρ. 1, 224.

Νοέω, ὁρ. ἰων. ἰνωσάμην Ἀπολ. Ῥ. 4, 1409,
 παρκ. νίνωμαι Ἰπρ. (νόος) ἀντιλαμβάνομαι,

παρτηρῶ 1) διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· ὡς οὖν ἐν-
 ῆσι θεῶς περικαλλέα διερῆς Ἰλ. γ. 396· « οὐκ
 τοῖσδε ἔκπους ἴδον οὐδ' ἐνόησα », κ, 550· « τὸν
 δ' ἴδων ἐνόησε », λ, 599· « οὐκ ἴδον οὐκ ἐνόησα »
 Ὀδ. ν. 318· καὶ μετὰ μετγ. « ὡς ἐνόησεν ἔμ' ἡ-

μενον », κ, 395, καὶ συχνὰ συντασσόμενον ὡς τὸ
 ὁρᾶν· καὶ προστιθεμένης τῆς λίξ. ὀφθαλμοῖς ἡ

« ἐν ὀφθαλμοῖς νοεῖν », ο, 422· « ὅξυ νοεῖν » Ἰλ.
 γ. 374· 2) νοερώς παρτηρῶ, ἰνωσάμην, γνωρίζω·

« ἰγὼ θυμῷ νοῶμαι καὶ οἶδα ἕκαστα » Ὀδ. σ, 228·
 « νοεῖς δὲ καὶ αὐτοῦς » ὁ ὅστις τὸ καταλαμδα-

νεις, φ, 257· καὶ περὶ τῶν μελλόντων, προβλέ-
 πειν, προσιθάνεσθαι κατ. « ἔπει νοῶμαι κακῶς
 ὕμιν ἐρχόμενον », ν, 367· « ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι νο-

ήσας », α, 322· « ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸς » Πλάτ.
 πολιτ. 6, 508· « ὁ νόμος νοῆσαι βέβαιος, συμμ.

182· 3) συλλογίζομαι, σκέπτομαι, πτωχίζομαι·
 « οὕτω νῦν ἐγὼ νοῶμαι, γύναι, ὡς αὐτὸ ἵσταναι » Ὀδ.

δ, 148· « καὶ φρέσασμαι », ε, 188· « οὕτως ἐπι-
 νόασατ' οὐδ' ἐνόησεν » Ἐφερούσαι δόρυ. Ἰλ. ε,

665· « ἡ λάβητ' ἡ οὐκ ἐνόησεν », ι, 537· « οὐδὲν
 νοεῖν » στοχασμὸν στοχάζεσθαι, ι, 104· « φρεσὶ

πνευκαλίζομαι », ο, 81· « μετὰ φρεσὶ », ο, 310·
 « κατὰ φρεσὶν καὶ κατὰ θυμὸν » Ὀδ. υ, 264, ε-

πολ. νοήσας=ἐν νῷ λαδῶν, νοήμων, ο, 170·
 « εἰπέ ἡ νοεῖα » Σοφ. Τραχ. 1125· « φράζε πᾶν

ἴσον νοεῖν » λέγει, αἰτ. ἔχης εἰς τὸν νοῦν σου,
 σκέπτομαι, 348· « ὡς μηκέτ' ὄντα κείνων ἐν φρε-

σὶν », Φιλ. 413· ἔχω κατὰ νοῦν, « εἰπὴν ἔκασ
 ὅτε νοήσης » Ἰλ. α, 543· μετ' ἀπαρ. « νοῶμαι

φρεσὶ τιμῆσασθαι » Ἰλ. χ, 235· « νοεῖς ἀποσπρά-
 σσασθαι Πινδ. Ν. 10, 86· « εἴ με νοεῖς ἀρσασθαι »

Σοφ. Φιλ. 906· « οὐ τί που δοῦναι νοεῖς », 1217·
 « τῆς νόει νόστον πρὸς αἴχους » Εὐρ. Ἰ. Τ. 1018·

καὶ πεζ. « τῷ ὄντι χρύστα γαλκίωιν ἀμείβεσθαι
 νοεῖς » Πλάτ. συμμ. 219· « ἵκανοι ὄντες, ἂν

νοήσωσιν, ἐπιτελευτῶν, Ροργ. 491· « νοῆσαι ἀξίς
 καὶ τὸ νοηθὲν ἐκτελεῖσαι ταχὺς » Ἡρωδ. 2, 9, 2·

ἐπινουεῖν· ἄλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοή-
 σεις, ἄλλα δὲ καὶ δαίμωνι ἀποδίδεσθαι » Ὀδ. γ,

26· « ἐνὶ αὐτῷ ἄλλ' ἐνόησεν » Ἰλ. ψ, 140· « τοιοῦτό
 γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν » Ὀδ. 6, 122· « νοή-

σαι καιρὸς ἥριστος » Πινδ. Ὀ. 13, 46· « ὁρθὰ
 νοεῖντες, ἄλλα νοεῖντες » Ἰπρ. 8, 3, 168· « ἂν

νοεῖς λέγων » Πλάτ. Ροργ. 339· « οἴμαι τι ται-
 οῦτον νοεῖν, τοῦ τὴν ψυχὴν ἀνοράσαντας », Κρατ.

399· Οὕτω καὶ ἐπὶ ἀφύχων· « τί νοεῖ χρη-

σμός, νόμος=τί σημαίνει Ἀριστ. νερ. 1168· « εἰ
 καὶ νοεῖ τὸ ὄνομα » Πλάτ. Κρατ. 407, Σπενδύς

περὶ φρονήματος· « σοὶ δ' ἐγὼ ἐπὶ τοῖς νοῦν ἐν-
 ρέω » Ἰσ. ἔρ. 284, Ἰπρ. 3, 81· « κακόναναι τι-νι »

Ξεν. Ἰερ. 1, 15· Καὶ μὲν καὶ ἰαυτὴν οὐκ ἔστι

οσθι, διανοεῖσθαι· «νοήσατο μάστιγα ἐλθεσθαι» Ἰλ. κ, 501· νοοῦμενος, Σοφ. Οἶ. τ. 1487· «κείνου ταῦτα νενωμένον» ἀφοῦ ἐκείνος ταῦτα ἐσκέφθη καὶ ἀπεφάσισε Ἡρ. 9, 53· «ἐνένωτο ἄμα τῷ ἡρι στρατεύειν», 1, 77· νωσάμενος Θέογν. 1298.

Παθ. τὸ νοοῦμενα Πλάτ.

Νόημα, τὸ (νοεῖω)· τὸ παρατηρούμενον, μόνον διὰ τοῦ νοῦ, τὸ νοοῦμενον, ὅτι νοεῖ τις, ἰδέα· «νέες ὤκειται, ὥστε πτερὸν ἡδὲ νόημα» Ὀδ. η, 36· «ὁπτερον νοήματος ὀπηρετεῖν» Ξεν. ἀπομν. 4, 3, 13· «τίπτε δὲ σοὶ φίλε τέκνον ἐνὶ φρεσὶ· ταῦτα νόημα ἔκλετα» Ὀδ. 6, 383· ἐν γέν. τρόπος τοῦ νοεῖν, τοῦ φρονεῖν, νοεῖς Ἥσ. ἐρ. 128· καὶ ἀποφασί, πρόθεσις· «αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα» Ὀδ. ν, 330· Ζεὺς αὐτῷ· ἐνὶ φρεσὶ ταῦτα ποίησε», 5, 273· «νόηματα ἐκτελεῖ» ἀποφάσεις Ἰλ. κ, 104· ἐν γέν. νοητικὴ δύναμις, νοεῖ· «μνηστῆρες δὲ Παλλὰς Ἀθίνην παρέπλαγχε νόημα» Ὀδ. υ, 346· «σοφώτατα νόηματα παραδεδεγμένους» Πινδ. Ὀ. 7, 72· «ἐλλόττρια νοήματα παραδεδεγμένον» Πλάτ. πολιτ. 260.

Νοηματίζω· ἀνέπτομαι ἔδω.

Νοηματικός, 3· νοήμων καὶ νοητικός Ἡσυχ. Νόημα, αἰολ. ἀντὶ νοεῖω Γρ. Κορ. Δ. Αἰολ. σ. 619. Νοήμων, ανος, 2· σκεπτικός, συνειτός, φρόνιμος· «οὐτε νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι» Ὀδ. 6, 282· «παφρονεῖν καὶ οὐκ εἰναίνοντα» Ἡρ. 3, 34.

Νοήμων, ανος, δ· ἀνδρ. ὄν. Διον. Θρ.

Νοηρός· νοερός, μτγν.

Νόη, ὁ· ποτ. Ἑρφκς Ἡρ. Ξεν.

Νόησις, ἡ (νοεῖω)· τὸ νοεῖν, ἐννοεῖν, ἀνέπτεσθαι· «νοήσεις ἄλλ' οὐκ ὅμματα θεωρεῖν» Πλάτ. πολ. 7, 529· «καὶ λογισμός», 524· περιλαρόδων ἐν τούτῳ τὴν ἐπιστήμην καὶ διάνοιαν· «τὸ νοήσαι μετὰ λόγον περιληπτόν», Τιμ. 28.

Νοητέον, (νοεῖω), ῥ. ἐπιθ. πρέπει νὰ ἐννοήσηται. Νοητικός, 3· ὁ ἐπιτηδευεὶς εἰς τὸ νοεῖν· «ψυχὴ Ἀριστοτ. ζ. γεν. 2, 3, 70. Νικ. 6, 2.

Νοητός, 3 (νοεῖω)· «νοητὸν λέγομεν τὸ ὑπερπλέον τὴν αἰσθητικὴν κατανόησιν» Γρ. Νῦσ. τ. 1. σ. 555· ὃν μὲ τὸν νοῦν δύναται τις νὰ φαντασθῇ, ὁ μὴ αἰσθητός, ἀντίκειται τῷ ὁρατῷ καὶ ὀλκῷ· «τὸ μὲν νοητὸν γένους τε καὶ τόπου, τὸ δ' αὖ ὁρατὸν» Πλάτ. πολ. θ, σ. 509· «νοητὸς θεός», Τιμ. 48· «νοητὰ ἄντα καὶ αἰσώματα εἶδ'», σοφ. 246, Πλούτ. καὶ μτγν. intelligibilis. Νόητος, ὁ· ἐπών. Ἑλληνός τινος, ἐπιγρ. ὁ Σμυρναῖος, ἐντ. Νοηταῖοι, οἱ αἰρετικοί, Ἰ. Διμασκ. τ. 1, σ. 89.

Νοητῶς, ἐπὶρ. τοῦ νοητός.

Νοθα· γενέης, ὄωρ. καὶ π. 2· νοθηγενής· παίδες Ἐρμ. Ἰων 592, ἀντὶ τοῦ ἰθαγενής.

Νοθα· γενένης· ἴδα νοθογέννητος.

Νοθορχος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Νοθαία, ἡ (νοθεῖω)· ἡ μὴ διὰ γάμου γέννηται τέκνον, μὴ γνησιότης Πλούτ. Θιμ. σ. 1, κ. μτγν.

Νόθος, 3 (νόθος)· ὁ ἀνήκων εἰς τὸν νόθον· «τὰ νόθια χρήματα» Ἀριστ. ὄρν. 1656, τὰ χρήματα τὰ τοῖς νόθοις υἱοῖς ἐν Ἀθήναις ἐκ τῶν πατρῶν διδομένα, καὶ ἂ μὲχρι χιλίων δραχμῶν ἀντίβαιον Ἀρποκρ.

Νόθευσις, αὖς, ἡ· τὸ νόθον ποιεῖν τι, κίδη· «λέγειν» νόθευσις τῶν θεῶν γραφῶν· Σουλδ.

Νοθευτής, ὁ, ὁ· ὅστις νοθεύει Περδάλ.

Νοθεῖω, (νόθος)· κάμνω νόθον, κίδη λαβών, παραιοῖ, ὑποβάλλω· «οὐ καθαρὸς, ἀλλὰ νενωθευμένος» Πλούτ. 70. σ. 373· «τὸ Ἰλιον αἰεὶ νοθεύει Ἀρίσταρχος» = θεωρεῖ νόθον Στ. Βυζ. παθ. συχνὰ, κηρύττονται, θεωροῦμαι ὡς νόθος· «στίχον νενωθεύσαι» Σχολ. Σοφ. Ἄντ. 45· «διάλογον Πλάτωνος νοθευόμενον ὑπὸ Παναιτίου» Ἀνθ. 9, 358.

Νόθι· ππος, ὁ· τραγικὸς ποιητής Ἀθην.

Νοθα· γενέης καὶ νοθογέννης, 2· τῷ ἔπομ.

Νοθο· γέννητος, 2 (γεννώ)· νοθογενής, ὁ· νόθος· γεννημένος Ἡσυχ.

Νοθο· καλλοσύνη, π. ἡ· νόθος ὠραιότης, πλ· στή, τεχνικὴ Ἀνθ. 11, 370.

Νοθοκράτης, αὖς, ὁ· Κρῆς τις Πολύδ.

Νόθος, 3 ἔττ. καὶ 2· ὁ μὴ γνήσιος, μὴ ἐκ νομίμου γάμου γεννηθείς· «υἱὸς Ἰλ. 6, 727, ἀντὶ τοῦ τῷ γνήσιος, λ, 102· «κασιγνήτος Πινδ. Ὀ. 7, 27· «τὸν ἐκ θυροῦ γαίῳτα πολέμιον νόθον» Σοφ. Δγ. 992· «νόθον ἑκτρον» Ἐρμ. Ἰων 546· «νόθος παῖδες» Ἡρ. 8, 103· ἐν γέν. πλαστός, ὑποδοκίμος, μὴ γνήσιος, ψευδής· «λογισμὸς Πλάτ. Τιμ. 52· «νόθος καὶ παῖδας», πολ. θ, 496· «νόθος παιδεία πεπαυμένους», νόμ. θ, 841· «νόθος ἀπέρματα», 8, 841, καὶ μάλιστα ἐπὶ συγγραφῶν.

Νόθων, ανος, ὁ· Ἐρετριεύς τις Ἡρ. 6, 100.

Νόθως, ἐπὶρ. τοῦ νόθος, Ἡσυχ. ψευδῶς.

Νοῖδιον, τὸ ὑποκ. τοῦ νόθος, νοεῖς Ἀριστ. Ἰππ. 100, Φιλόστρ. π. Σοφ. 2, 10, σ. 586.

Νοῖκος, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὸν νοῦν, νοερός, μτγν.

Νότιλος, ἡ· Νέτιλος· «Νότιλος τε γὰρ λέγεται κατὰ θαλάκτον» Ἡρωδ. π. μυν. λεξ. σ. 14, 10.

Νομαδέιως κ. Νομαδεῖος· νομαδικός, μτγν.

Νομαδες· ἴδε νομας.

Νομαδῶν, ἐπὶρ. (νόμος), «τὰ ἀπὸ ὀνομάτων εἰς οἱ γινόμενα ἐπικρήματα διὰ τοῦ ὁ ἐκφέρειται, οἷον νόμος νομαδῶν, σπόρος σποραδῶν» Σχολ. Ἰλ. γ, 212.

Νομαδία, ἡ (νομός)· ὁμιλος συμβιούτων νομάων Ἀρρ. περίπλ. Ἐρυθρ. σ. 12.

Νομαδία, ἡ· Νομιδία, χώρα Ἀφρικῆς Πολυδ.

Νομαδίατος, 3· ὁ οἱ νομαδῶν βίαν Σχολ. Ἰλ. α, 50, Ἀρρ. περίπλ. Ἐρυθρ. σ. 12.

Νομαδική, ἡ· ἡ Νομιδία ἐν Ἀφρικῇ.

Νομαδικός, 3· ὁ τῆς Νομιδίας· «νομαδικὸς ἡ φρασιανὸς ὀνειδος» Δοκ. μισθ. συν. 17.

Νομαδικός, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τοὺς νομαδῶν· «βίος Ἀριστ. πολιτ. 1, 8· διασκευὴ Πολυδ. 8, 31, 7· ἐπὶρ. νομαδικῶς· «δίκην νομαδῶν Στράβ. 2, 127.

Νομαδίτης, ου, ὁ· τῷ προηγ. «ν. βίος» Σουεῖ σ. 300.

Νομαδίτης, ἴδως· ὁπλ. τοῦ προηγ.

Νομαδὸς· στοιχος, 2· ὁ κατὰ σειράς, ἀγέλας, στείρουσ' ἀπὸ τῆς νομῆς ἐπιστρέφων Ἡσυχ. Φωτ. Νομαζών (νομάζ)· βόσκω ἐπὶ ποιμένων. Μίσ· νομαζομαι· βόσκω, ἐπὶ ποιμνίων Νικ. ἀλ. 345, Νομαζία, αἰ, ἡ· ὁ βοσκαπώδης Θεόκρ. 27, 40. Νόματις 3 (νόμος)· νομιζόμενος, ἰδιζόμενος· «νόματις τε κινεῖ πάτρια» Ἡρ. 3, 80· «ἄλλα τε νόματιον», 2, 49, ἰδ. πλ. «ἐνικὴ νόματις προέβηται», 1, 35.

Νομαζοί, 3 (νομός)· ὁ ἐκ τῆς βοσκῆς, ὁ ἐν νομῇ

ἔδωκεν. ἔκ τού Θεοδωρ. «χίμαρος νομαία, ἢ ἔκ τῆς νομῆς». Ἀνθ. Παλ. 6, 157, 3. «νομαία βοῦς ταύτην τῇ βοῦς νομάς». Ἐδοτ. Νομανδρία, ἢ συνλευσίς νομάδων Κικέρ. ἀπ. 5, 11, ἀμφ. γρ. Νομαντία, ἢ πόλις Ἰσπανίας ὑπὸ Σικελίωνος Διμίλιανου καταστραφείσα Στράβ. κατ. Νομαντίνος Στ. Βυζ. Νομάρειον, τό· σκευὸς τραγικὸν Ἦσυχ. Νομάρχης, ὁ· ὁ νομῶν ἄρχων Ἦσυχ. «οἱ κατὰ τὴν τῆς χώρας ἄρχαντες παρ' Αἰγυπτίους» Σαυτ. Ἦρ. 2, 177. Νομαρχία, ἢ τὸ ἀξίωμα τοῦ νομάρχου Δ. Σικ. 10, 85, ἄλλ. γρ. ναυαρχία. Νομάς, ἄδως, ὁ ἢ (νομός) ὁ βόσκων ἀγέλην ζώων καὶ μετ' ἐκείνης περιπλανώμενος—Σαυτ. Πινδ. ἀποσπ. 72.—Ἰνδοὶ Αἰσχ. ἰκ. 281. Νομάς, οἱ μετὰ τῶν ἀγέλων τῶν περιπλανώμενοι λαοὶ ὡς θηλ. τοῦ νοματός· οἷον Ἰππος Σοφ. Τρ. 270. καὶ «ὄρνιθες νομάδες» Ἀλφν. 14, 644, ἀπ. περ τινὲς ἐξηγοῦσι Νομιδίας· μετ. «κρηναὶ νομάδες» Σοφ. Οἱ Κ. 693. Ἐν 82, Οἱ. τ. 1350 λέγει· «ὁς μ' ἀπ' ἀγρίας πέδας νομάδος ἐπιπαθίας ἔλαβεν», κατὰ Σχολ. «τῆς πέδος τῆς διανομένης τοὺς πέδας μου», καὶ ἀπὸ θεωροῦ ἐν νομαδικαῖς τόποις συνέχοντος τοὺς πέδας» ἔτι ὁ κατ. τῆς Νομιδίας ἐν Ἀφρικῇ Πολύβ. Νομάς α, ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης Πλούτ. Νομάς α, ἢ πόλις τῆς Ἰουδαίας Ἰώσα. κατ. Νομαίας Στ. Βυζ. Νομάς, ου, ὁ νομεύς Γρ. Ναζ. Νομεισφορά, ἢ· εἰσαγγαίς νόμου Τσιττ. ἰστ. 11, 129. Νομεισφορά α, = νομισταύεσθαι· ἴδε νομιστάω. Νομίμα, τό· ποιμνιον· ἐν πόποις νομιόμασιν μῆλιν· Αἰσχ. Ἀγ. 4416. Νομίζω, ὡς, π. ἥος, ὁ (νέμοι, νομῶς)· 1) βοσκός, ποιμήν· λέγεται νομίζω· ὡς, πόποις μῆλων Ὀδ. δ, 413, συνήθ. «νομίζω ἀνὴρ» Σοφ. Οἱ. τ. 1113, καὶ τρωπὸς Πλάτ. πολιτ. 268. ἐν γέν. ὁ δικαιοκτῆς, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐπιμελητῇ, 276. ὁ μεριστής, ὁ διανεμὸν· ἀγέλων Πλάτ. νόμ. 11, 931, συγχ. ἐν τῷ Μίνω. 3) παρ' Ἦρ. 1, 194, 2, 96 οἱ νομίζες· τὰ ἐν τῷ πλοίῳ πλῆθ. γὰρ ξύλα, «ἐγκοιλία» Ἦσυχ. 4) «καὶ σχολοὶ ἀρμένων» Ἦσυχ. Νομειτικός, 3· ὁ εἰς νομεία ἢ εἰς νομὴν ἀνήκων νομειτικὴ τέχνη, = ἡ τέχνη τοῦ νομείως Πλάτ. πολιτ. σ. 267 «ποιμένα μοι νομειτικὸν ἀγαθόν» Ἀλ. 1. Ζ. 9, 31. Νομείω, (νομίζω)· 1) εἶμαι νομείω, βόσκω τὴν ζῶα· ἐνόμεισε νομὸν κατὰ πλῆθος μῆλα· Ὀδ. ι, 217· «βουαὶ νομείω νομείω» = μετὰ βόας τῆς νομάς βόσκω Ἦρ. Ἦρ. 492. ἀγέλην νομείω Πλάτ. πολιτ. 265. Παθ. ἀγέλει νομείω, 295, ἀπολ. Θεοκρ. 20, 35· 2) = νομίζω· «ἔρωσ αἰῶνα νομείω» Νόν. Δ. 7, 110. «ταχυδρόμον ἄρμα νομείω» 37, 216. Νομίζω· νέμω, ἀμφ. «τὰ περισσὰ κρεῖα νομίζοντο γυναικες» Θεόκρ. 26, 24, ἐνθ. ὁδοι. κριανομίζοντο· πρβλ. Λοδίκ. Φρόν. 590. Νομῆ, ἢ, (νέμω)· 1) νομός, τύπος βοσκῆς, λιμνῶν· «ποιμνίων νομάς» Σοφ. Οἱ. τ. 760,

συχ. ἐν περὶ ἔνθα τὰς νομάς τῶν βοῶν εἰχεν» Ἦρ. 1, 110· καὶ ἔπειτα μετέωρος τὰς νομάς νέμεσθαι, 1, 78, Σεν. Ἀν. 5, 3, 9 καὶ μετ. Ἦρ. 1, 110· καὶ τρωπὸς, «ἡ προσήκουσα ψυχῆς νομῆ ἐκ τοῦ ἐκεί λεγόμενος τυγχάνουσα οὐκ» Πλάτ. Φαίδρ. 218· «νομῆς οὐκ ἦν ἀπαις», νόμ. 9, 679. ἐν Σεν. Ἀν. 3, 5, 2 νομαὶ πολλῶν δοσκημάτων· «ποιμνία βόσκοντα» ἢ τοῦ κυρτοῦ νομῆ, διάδοσις Πολύβ. 1, 48, 5. Καὶ ἐπὶ ἔλκους, 1, 81, 6· «νομαὶ σαρκοῦς θηριώδεις» Πλούτ. δεικ. 3· νομῆ ποιτῆσαι = βόσκειν Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 10, 2) ἡ διανομή, καὶ ὅτι παύσας νομάς εἶχον Ἦρ. 2, 52, 16. κληρονομίας τινός ἐν τῇ νομῇ τῆς πατρώας οὐδοῖα Δημ. σ. 938, 10, καὶ συγχ. = ἐπίδοσις Ἦρ. 3, 8, 8. Νομῆς, π. οἱ νομῆς, νομῆς. Νόμημα, τό, «νομήματα δικαιομάτων» Ἦσυχ. Νομήτωρ, οὐ· βασιλεὺς Ἀλέξ. Πλούτ. Νομῆς, ἢ· νόμῳ, ἐξ ἧς τὰ ὅρη τῆς Ἀρχαίας ἐκλήθησαν ἢ ἀπὸ τῶν νομῶν τοῦ Πανός. Νόμια ὅρη, τὰ, «τῆς Αὐκατοῦρας δὲ ἴσιν ἐν δεξιᾷ εἰς Νόμια ὄρη καλούμενα» Ἦρ. 8, 38, 11. Νομίζω, α, ὁ· Μεγαρίος τις, Ἰππ. Νομίζω, μελ. ἴσω, ἀπ. νομῶ, παρκ. νενόμικα, παθ. νενόμισμαι (νόμος)· 1) ἀναγνωρίζω τὴν ὡς νόμον, ἔθος πάτριον, συνήθειαν, μιμούμαι, τηρῶ, ἀκολουθῶ συνήθειαν τινα· «ἐπιστροφῆς νομίζων» = διατηρῶν ἵππον κατὰ τὴν συνήθειαν Πινδ. 1. 2, 38· «μεγαλοπρεπὴς νόμισαν χρυσόν» = εἰμίμων πολὺ, 4, 2· «θεοὶ = ἀναγνωρίζουν, εἰδέν, τιμῶν Αἰσχ. Περσ. 490· «ὁ ζῶν δικὴν καὶ θεοῦς μόνον νομίζει» Πλάτ. Μενέξ. 237· ἐν ἔθῳ ἔχουν, νομίζειν· «κοινὸν γὰρ ἔχουσιν ἐν δόμοις νομίζομεν» Αἰσχ. χσ. 99· «βίον ἀργυροστερῆ = βίον ληστρικὸν ἔχουν, 997· γλῶσσαν ἐκπαλαὶ λαλεῖν Ἦρ. 1, 142, 4, 183· «φωνή = λαλεῖν, 2, 42· «οὐτὶς ἀσπίδα οὐτὶς δόρυ» = εἰν φέρουσι, εἰν μεταχειρίζονται, 5, 97· «ὁρτὴν, πανήγυριν, 2, 61· παραδύλακται εἰσαγῆν ἔθος, νόμιμον τὴν, συνήθ. κατὰ παρκ. ἔνθα· «Ἑλλήνες ἀπ' Αἰγυπτίων ταῦτα νομίζουσι» = περιλήφουσιν, 2, 51· «τὶ παρὰ τινος, 4, 27· «κατὰ νόμους ὁρίζουν» Σεν. Λακ. 1, 7, 2, 4· ἐντ. παρ. ὡς ἔθος, νόμον νομίζονται, δοκεῖσθαι ἔχει παρ' ἡμῶν οἵαντες νομίζονται Αἰσχ. Ἀγ. 1018· «ὅπου τὸ χαίρειν μεθαρμὸς νομίζεται», ἔθ. 401· «τίς δ' ἐσθ' ὁ χάρις τοῦ θεοῦ νομίζεται;» = ἦτοι ὡς τίνος θεοῦ πτῆμα θεωρεῖται Σοφ. Οἱ Κ. 38· «οὐ τοῦ κρατοῦντος ἢ πᾶσι νομίζεται», Ἀντ. 734· «πενταεὶς δ' νομίζεται», Πλ. 681· «εννόμισται ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα τὰ σφέλια πάντα ἔργα Ἀθήναια καλεῖσθαι» κατὰ τὴν συνήθειαν Ἦρ. 6, 138· «ἐν τῇ αἰῶνι φέρουσιν οἱ τοῖς κίτῳ νομίζονται» Σοφ. Πλ. 319· τὰ νενόμισμένα ποιεῖν τινι Ἦρ. 2, 4· «τῶν νομίζομένων τυχεῖν» Δημ. 24, 107 καὶ συγχ. π. ῥήτορες· «καὶ πάντα ἵπποισαν τοῖς ἀποθανόντων ὥσπερ νομίζεται ἀνδράσιν ἀγαθῶς», ἦτοι ποιεῖν Σεν. Ἀν. 4, 2, 23. Περὶ ἄλλων τελετῶν, «ποιήσας περὶ τὸ ἐπὶ ἐκ νομίζομενα», τὰ συνειδημένα Ἦρ. 1, 49, Σεν. Πολύβ. «λαοὶ ἀνὴν τὰ νομίζομενα» ἔθ. 401· ὡς ἔθ. «Ἄριστος. πλ. 185· «σωφροσύνη νενόμισται», νερ. 949· «κατὰ τὰ νομίζομενα λήγοντες» Πλάτ. πολ. 1, 348· ἐντ. ἐν γέν. μετ' ἀπαρ. συνεινίζω, ἔχω συν·

ήθειαν· «νομίζουσι διὰ θεοῦς ἔρδειν» Ἰρ. 1, 131· «οὐτε οἰκίας νομίζουσι ἐκτεῖσθαι», 3, 100· «βωμοὺς καὶ νηοὺς οὐ νομίζουσι ποιεῖν, πλὴν Ἀργί, τοῦτο δὲ νομίζουσι», 4, 59· συνήθ. μετ' ἀπορ. ἀπαρ. Λοδίκ. Φρόν. 752. Καὶ δοτ. καθάπερ τὸ χρῆσθαι, εἶμαι συνειθισμένος εἰς τι, ἀσκή· «νομίζουσι Λιγύπτιοι οὐδ' ἥρωσι αὐτὸν»· δὲν εἶνε συνειθισμένοι μὲ ἥρωσι, ἡ τιμὴ τῶν ἥρώων δὲν εἶνε συνειθισμένη παρ' αὐτοῖς· Ἰρ. 2, 60· «φρονῇ νομίζουσι Σκυθικῇ»· μεταγερίζονται τὴν Σκυθικὴν γλῶσσαν ἐκπαλαί, 4, 101· «ἀγῶσι καὶ θεοταῖς διετησίους νομίζουσι»· Θουκ. 2, 83· «εὐσεβεῖα, 3, 82· ἰδ. ἐπὶ νομισμάτων ἐν χρήσει ὄντων»· «ἐν Λακεδαιμονίᾳ σιδηρῶν σταθμῶν νομίζουσι» Πλάτ. Ἐρως. 400· «οἱ Κοζάνται σιδηρῶν νομίζουσι, οἱ Καρχηδόνιοι ἀστέρας»· μεταγερίζονται ὡς νόμισμα Ἀριστ. 165· τὸ δὲ τοῦ Ἰρ. 1, 170· «τὴς ἄλλας πόλεις νομίζεσθαι»· δι-οικεῖσθαι κατὰ τινὰς πατρίδας, τῆς συνηθείας νόμους· 2) ἐν γέν. νομίζον πιστεύειν, ἡγεῖσθαι· «ἡμῶν γὰρ δόξαν νομίζω δεσπότην παρούσαν»· θεωρῶ ὡς Αἰσχ. Πέρσ. 165· «εἰ τὸν νομίζεις οὐχ ὑπέξειν τὴν δίκην» Σοφ. Οἰ τ. 551· «ὥστε μνηστὴρ ἂν τέρας νομίζειν αὐτό», Πλάτ. 1300· «θεοὺς νομίζεις τοὺς τόδ' οὐκ ἄρχειν ἔτι» Εὐρ. Μηδ. 493· «ἐμ' οὐ νομίζω παῖδα σὺν περικέναι», Ἀλκ. 644· συνήθ. μετὰ διπλ. αἰτ. κ. ἀπαρ. οὕτω καὶ ἐν τῷ παθ. «τὸ θανεῖν κακῶν μέγιστον φάρμακον νομίζεται», Ἰρ. 596· «τὸν ἐγὼ νυνόμικα ἄριστον ἔνδρα γενέσθαι» Ἰρ. 8, 79· «οἱ Πέρσαι οὐκ ἀνθρωποφυλάς ἐνόμισαν τοὺς θεοὺς εἶναι», 1, 131· «ὅθεν καὶ Ἕλληνας ἤρξαντο νομισθῆναι», 2, 51· «νομίζω εἶναι θεοὺς» Πλάτ. ἀπολ. 26· «οἱ καὶ οὐ ἔρωτα θεὸν οὐ νομίζεις», συμπ. 202· «νομίζοντα λέγειν ἢ ἔλεγεν», Φαίδρ. 257· «νομιστὴς ὅπερ εἰρήκαμεν περὶ ποιήσεως», πολ. 10, 608· «δοῦσαντες ἡμῖν τοὺς αὐτοὺς φίλους καὶ ἐχθροὺς νομίστην» Ξεν. Ἀν. 2, 5, 39· «νομίζω σὺν ἡμῖν ἂν εἶναι τίμιος», 1, 3, 6· «νόμικε δ' ἐν ἐμὲ νῦν ἀποκτείνης, δι' ἄνδρα διελόν· ἀγαθὸν ἀποκτείνων», 6, 4, 24, ἀντιθ. τῷ «οἱ νομίζόμενοι μὲν υἱεῖς, μὴ ὄντες δὲ γέ-ναι» Δημ. 40, 47· «νομίζεται παρ' ὁρῶν ἐλευ-θερος», 29, 26.
Νομικός, 3· ὁ ἀναγόμενος εἰς τοὺς νόμους, ὁ τοὺς νόμους ἀφορῶν, νόμιμος· «ἐν τοιοῦταις ἡ-θεσί τεθραφθε νομικός» Πλάτ. νόμ. 1, 625· νο-μικὸν· τὸν ἐπιστήμονα νόμων Φώτ. ἐξηγητὴν τῶν νόμων Στράβ. 12, σ. 539· «νομικὸν δι-καιον», ἀντιθ. τῷ φυσικῷ Ἀριστοτ. ἡθ. 5, 7· νομικῇ, ἄπον. τέχνη ἢ ἐπιστήμη, μετν. ἐπίρ. νομικός· κατὰ νόμους Ἀριστοτ. ἡθ. 8, 7.
Νομικῶς, ἴδε νομικός.
Νομισμῆτις, ὁ διδάσκαλος τῶν νόμων, ἐμ-πίρους Δούκας Ἰ. κ. 13.
Νόμιμος, 2· ὁ σύμφωνας πρὸς τοὺς νόμους, τὴν συνήθειαν Ἰρ. 2, 79· «ἄλλα ἄλλους νόμιμα»· Πινδ. ἀποπ. 152· «τὸ νόμιμα· ἔθιμα, τὰ θέ-σιμα, οἱ νόμοι Αἰσχ. Ἐπτ. 316· «ἀγραπτα κάσπαλι θεῶν νόμιμα» Σοφ. Ἀντ. 451· «νόμιμα πάσης συγγένους» Ἐλλάδος· Εὐρ. ἰκ. 311· «νό-μιμα» ἀτίκοντες θεῶν, 19, καὶ πεζ. «πᾶνθ' ὅποσα κεῖται νόμιμα» Πλάτ. πολιτ. 305· «καὶ τὸ νόμιμα καὶ οἱ νόμοι», Κριτ. 53· «τὰ εἰωθότα

νόμιμα», Φαίδρ. 265· (καθώς, «τὰ νόμιμα εἰθι-σμένοι» Λυκούργ. 25· «τὸ νόμιμον ἔθος ποιῶν» Δημ. 19, 234)· «τὸν τοιοῦτον νομίμων καὶ ἐπὶ τηρευμάτων» Πλάτ. νόμ. 6, 772· «νόμιμα θέ-σθαι»· νόμους θέσθαι, Θεαιτ. 172, ἰδ. τὸ κατὰ τὴν ταφὴν· «νόμιμα μὴ κλέπτειν νό-κρων» Εὐρ. Ἑλ. 1293· ὁ κατὰ τὸν νόμον γι-νόμενος, δίκαιος, «οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες», Φαιν. 822· «τῆς ψυχῆς τάξαι τὰ καὶ κοσμήσας δοκί-δονα εἶναι νόμιμον τὸ καὶ νόμος» Πλάτ. Γοργ. 504· «οὐ γὰρ ἐπιχώριον ἡμῖν τοῦτο οὐδὲ νόμι-μον», νόμ. 1, 639, ἀντιθ. παρὰ νόμους, πολ. 7, 539· «ὀνομάσαι τὸ δὴ τὸ νόμου ἐπίταγμα νόμιμον τὸ καὶ δίκαιον», 2, 350· καὶ περὶ ἀν-θρώπων· «νόμιμοι καὶ κόσμιμοι», Γοργ. «οἱ νό-μιμοι γράσας» Διοτ. 6 (7, 733)· καὶ ἐπὶ ἐκ-σμήσεως καὶ νομίμων δτιοῦν πράγμα πραττόμε-νον» Πλάτ. συμπ. 182· «τὸν ἀμαθέστερον δὴ σφοδρώτερον νόμιμον ἔστι διδόνθαι» Ξεν. ἀποπ. 1, 2, 49· «τὰ κοινὰ τῶν ἀνθρώπων ἔθνη καὶ νό-μιμα» Πολύδ. 4, 67, 4· «μὴ νομίμως, ἀλλὰ διανοητικῶς ἄρχειν», 2, 41, 5· νομιμώτατα Δ. Κασ. 78, 13.
Νομιμότης, ἡτος, ἢ· ἐθνομία, τὸ ἐννομεν, ἢ κατὰ νόμους διαίκασις Ἰάμβλ.
Νομίμως, ἴδε νόμιμος.
Νόμιμος, 3, κ. 2 (νομῆ, νομῆ)· ὁ εἰς νομὴν ἀ-νήκων, ἀφορῶν τοὺς βοσκούς· μέλος· βουκό-λικόν ἄσμα Ἀπολ. Ἰρ. 1, 577· «ῥῆδ' Ἀθῶν. 14, 619· «νόμιμοι σκόλακες» Π. Σιλ. 44 (6, 168)· «θεός· θεὸς τῶν ποιμένων, προστάτης τῶν ποι-μένων Ὀμ. ἔμν. 18, 5· ὁ Πάγκρος, ἔμν. Βακχ. (9, 524, 14)· ὁ Ἀπόλλων, Ἀπολ. Ἰρ. 4, 121· «Ζεὺς νόμιμος καὶ νομήτος καλεῖται καὶ νομῆς ὁ διανέμων τὰς τροφὰς τοῖς δισέσσιν» Ἀρχύτ. ἐν Σοφ. Ἀνθ. τ. 2, σ. 170· «Ἐρμῆς Ἀριστ. Θεσμ. 977· 2) δίκαιος, νόμιμος, γλαῦς.
Νόμιος, Ἰρ. 10, 608· ἐπίρ. ἑτερος· Ἀλκίφρ.
Νομιούρος, ὁ ὁ τὴν νομὴν φυλάττων Ἀρχαῖ. σ. 73, 1.
Νόμιος, εἰς, ἢ (νομίζω) ἢ ἀνέκαθεν γνώμη, δόξα, ἔθος· «ἔξω τῆς εἰς τὸ θεῖον νομίσαι»· Θουκ. 5, 105.
Νόμισμα, τὸ, (νομίζω)· ὅτι ἐδέχθησαν οἱ ἀν-θρώποι διὰ τῶν ἡθῶν, ἢ τοῦ νόμου καὶ τῆς συν-ήθειας Αἰσχ. Ἐπτ. 251· «νόμισμα τῶν κοτυλῶν διαλυμαίνεσθαι», τὸ παρεδεδεγμένον, πληροῦς μέτρον Ἀριστ. Θεσμ. 348· νόμος· «τοὺς νόμους τῆς πόλεως νόμισμα εἶναι» Δημ. σ. 706, 4· ἐν γέν. διατάξεις τῆς πολιτείας· «οὐδὲν ἀνθρώπου· σὺν οἷον ἀργυρὸς κακῶν νόμισμα» Ἐλλάδας Σοφ. Ἀντ. 296· συνήθ. τὸ καὶ νῦν λεγόμε. νόμισμα, τὸ χρήμα, «πρὸς τοῖς μέντοι καὶ νόμισμα ὡ-σορεν» Εὐρ. Κύκλ. 160· «ἔς τε τὰρχατον νό-μισμα καὶ τὸ καὶ νῦν χρυσόν» Ἀριστ. βίβλ. 720· «νόμισμα ξυμβάλλον τῆς ἀλλαγῆς ἐνικα-γενήσεται ἐκ τούτου» Πλάτ. πολ. 2, σ. 371· «πᾶν σμαρὰ νομίσματος ἀποτίσεται», σοφ. 234· «ἀργυρὸν καὶ χρυσόν», νόμ. 4, 705· «χαρὰν ἐν τῷ ἐθελῶν» Πολύδ. 10, 27, 13, 33, 4, 3· **Νομισματικός**, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὰ νομίσμα-τα Εὐστ. Ἑσγ. 153.
Νομισματίον, τὸ· ὅπου· τοῦ νόμισμα Σχολ. Ἀριστ. σφ. 213.

Νομισματο-πώλης, ου, ὁ· ὁ νομισματα πω-
λῶν, τραπέζης Παλῶδ. 7, 170.
Νομισματο-πωλὶς, 3· ὁ ἀνὴρ ἐν τῷ ἰ-
πύργῳ τοῦ νομισματοπώλου· νομισματο-
πωλὶς, ἰν. τέχνη Πλάτ. σοφ. 223.
Νομιστὴν (νομίζω)· πρέπει νὰ νομίζῃ τις·
«τὸν ἀνέλεγκτον ν. τὰ μέγιστα ἀκάρητον ὄν-
τα» Πλάτ. σοφ. σ. 230.
Νομιστὴν· παθ. ἐν χρήσει εἶμαι ἐπὶ νομισμάτων
Πολύδ. 18, 17, 1· «τοῦτω νομιστεῦσθαι θέ-
λων» Σίξτ. Ἑρμ. πρ. γραμ. 178· «νομιστεῦ-
μενος χαλκός» = ὁ (ὡς νόμισμα) κυκλοφορῶν
Σουλδ. «πρὸ τοῦτον γὰρ δολέσκουσιν τραχέειν
ἐνομιστεύον» Ἐτ. Μ. νομιστεῦσθαι = νομιστέ-
σθαι, νομίζεσθαι, Σητοῦ, ἐπιγρ.
Νομιστὴν, ἐπίρ. (νομίζω)· κατὰ τὴν ἀνέκαθεν
συνήθειαν Μ. Ἀντων. 7, 31.
Νομιστὴς, 3· νομίζόμενος, δοξαστής· «οὐδὲ ὁ
θάνατος τῶν φύσει δεινῶν εἶναι νομίζεται» Ἄν.
ὅσπερ οὐδὲ τὸ ζῆν τῶν φύσει καλῶν· νομιστὰς δὲ
πάντα καὶ πρὸς τὴν Σίξτ. Ἑρμ. Πύρ. 3, 24, 232.
Νομῶν, ονος, ὁ· ἐπὶ τοῦ Ἀμφιάχου ἡγε-
μόνος τῶν Κερῶν ἐν τῇ πολιτικῇ τῆς Τροίας
ἰλ. πατήρ Ἀνδρῶν Ἀντωνίν. ἑτερός τις, ἐπιγρ.
Νομο-αἰσῶς, 2, (νόμος, αἰσῶς)· ὁ κατὰ
τὴν ποικίλιαν τῶν μελῶν πλούσιος· «ὁμῶς νο-
μοαἰσῶς» = φωνῆς μελωδικῆς πλήρης Τέλεστ.
ἐν Ἀθην. 14, 617.
Νομο-γράφω, ὦ· νόμους γράφω Δ. Σικ.
Νομο-γράφος, ἡ· τὸ γράφειν νόμους, ἡ νο-
μοθεσία Στραβ. 6, 1, 8.
Νομο-γράφος, 2· ὁ γράφων νόμους Πλάτ.
Φαῖδρ. 278, Πολύδ. 13, 1, 2.
Νομο-δίακτης, ου, ὁ (δίκνομαι)· ὁ τοὺς νό-
μους δεικνύων, ἐξηγῶν Πλουτ. Τιβ. Γρ. 9.
Νομο-διδάκτης, ου, ὁ· τῷ ἐπομ. Πλουτ.
Κάτ. πρ. 20.
Νομο-διδάσκαλος, ὁ· διδάσκαλος τῶν νό-
μων Ν. Δ.
Νομο-δίφας ου, ὁ (διφάω)· ὁ ἐρευνῶν, ἐξε-
τάζων τοὺς νόμους, γλωσσ.
Νομο-δοσία, ἡ· γραφὴ νόμων Εὔστ.
Νομο-δοτῶν νόμους τίθηται, δίδω Εὔστ.
Νομο-δοτῆς, ου, ὁ· νομοθέτης Εὔστ. legislator.
Νομο-θεσία, ἡ· τὸ τίθεναι ἢ δίδοναι νόμους·
«ἡ κατοικήσις καὶ ἡ νομ.» Πλάτ. νόμ. 3, 684
«καὶ πόλεων οἰκισμοί», 4, 708· συγχ. πλ. Ἀ-
ριστοτ. ἠθ. 6, 8· «ἡ νομοθεσία Λυκούργου» Πο-
λύδ. 4, 81, 12· περιλήπτ. οἱ νόμοι Λυσ. 30, 35,
Νομο-θεσιῶς, ἐπίρ. κατὰ θεσμόν νόμου Ἀ-
λφ. παροιμ. 31, 26, legaliter, legitimo.
Νομο-θετῆς, ὦ· τίθημι νόμους, εἰμὶ νομοθῆ-
της, διατάττω Πλάτ. πολιτ. 294· καὶ παθ. νο-
μοθετοῦνται, ἦτοι ἔχουσιν νόμους γραπτούς,
νόμ. 42, 962 ὡς «ἡ νομοθετούμενη πόλις», 3,
701· «νομοθετήσαι καλῶς τὸ χαρίζεσθαι ἱρα-
στεῖς» = εἶσι νόμοι ὠρισμένοι, συμπ. 182. Μῆσ.
«ταῖς αὐταῖς καὶ νομοθετήσασθαι ἑορταῖς», δηλον
ὅτι ἑαυτοῖς, νόμ. 7, 818· συγχ. ῥήτ. Λυσ. Ἰσ.
Νομο-θέτημα, τό· ὁ τεθειμένος νόμος, διά-
ταξις Πλάτ. πολιτ. 295.
Νομο-θέτης, ου, ὁ· ὁ νόμους θέτων, δίδων
Θουκ. 8, 97· «οὗς εἰλόμειθα νομοθεταί περὶ τὰ
μυσικά» Πλάτ. νόμ. 7, 801· Ἐν Κρατίλῳ

συγχ. ἀντὶ τοῦ ὀνομασθέντος. Ἐν Ἀθην.
ναί· ἦσαν οἱ νομοθεταί νομικὴ ἱππευτικὴ ἐκ
501, 1001, 1501 αἰρετῶν ἀνδρῶν, ὁπόσοι νῦν
ἐπιθεωροῦσι τοὺς καθυστάτας νόμους.
Νομο-θετητὴν· οἱ νομοθετήσαντες Πλάτ. νόμ. 5, 717.
Νομο-θετητὴς· νομοθετῆς ἰν. Ἰσοχ.
Νομο-θέτης, ὡς, ἡ· ἡ νομοθεσία Πλάτ.
νόμ. 9, 876.
Νομο-θετικὸς, 3· ὁ ἀνὴρ ἐν τῇ νομοθεσίᾳ
ἡ νομοθετικῇ, δηλ. τέχνη Πλάτ. πολιτ. 291·
ὁ νομοθετικὸς = ὁ ἐμπειρὸς τοῦ νομοθετεῖν, νόμ.
2, 657· ἐπίρ. ὡς = ὡς νομοθέτης 1. Χρῶσ.
Νομο-θῆκη, ἡ· νομοθεσία Τιμ. Φιλία. 35.
Νομο-θῆτωρ, ορος· ὁ· ὁ ἐπιστάμενος τῶν νό-
μων, νομομαθής· Ἰσοχ. Σουλδ.
Νομο-κάνων, ὄνος, καὶ νομοκάνων, τό· ὁ
μὲν περιλαμβανὼν πᾶσαι τὰς συνόδους καὶ τοὺς
θεῖους κανόνας, καὶ τοὺς πολιτικοὺς νόμους, τὸ
δὲ μόνον τὰς τρεῖς συνόδους, Βασ.
Νομο-λατρεία, ἡ· ἡ λατρεία τοῦ νόμου· Ἰ-
σοχ. Νικ. Σίγκελ. Δ. Ἀριστ. α. 368.
Νομο-λάτρεϊς, ὁ· τὸν νόμον λατρεύων, μ. γν.
Νομο-μαθῆς, ἡ· ἡ τῶν νόμων γινώσκουσα, μ. γν.
Νομο-μαθῶν· μαθητὴν τοῦ νόμου Ἰσοχ. αλ.
τ. 1, σ. 350, 3.
Νομο-μαθής, ἴος, 2· ὁ μαθητὴς τοῦ νό-
μου, ὁ ἐμπειρὸς αἰδων, μ. γν.
Νομόνδης, ἐπίρ. (νομός)· εἰς τὴν νομήν Ἰλ. α. 575.
Νομο-ποιῶ, ὦ· νομιμῶ Ἰσοχ.
Νομο-ποιός, 2· ὁ ποιῶν ἢ δίδων νόμους Δ.
Λατρ. 2, 104.
Νομός, ὁ (νόμος)· 1) τόπος πρὸς νομήν· «πὶ
καὶ νομῶ μέγιστος» Ἰλ. 6, 475· «μετὰ τὴν ἡμέ-
ραν καὶ νομήν ἔκρινον», ζ. 511· «παιρηδὸς λιποῦσα
νομούς» Εὔρ. Κόκλ. 61· «εἰ νομή, χάρις, τρο-
φή Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 198 2) ἀνωρισμένη κατοικήσις,
περιοχή, πᾶσα δικανευμένη ἢ περιωρισμέ-
νη χώρα, ἐπικρατεῖα· «εἰς ἀνωριστάσαν νομόν»
Πινδ. Ὀ. 7, 34· «νομόν τῆς Ἑλλάδος ποθεῖν»
Εὔρ. Ῥησ. 477· «οἱ Πέρσαι οἱ ἐνὸς Ἀλφειοῦ
ποταμοῦ νομοὺς ἔχοντες» Ἰπρ. 5, 102· «οἱ ἄν-
θρωποι νομόν ἐν θαλάσῃ ἔχουσι», 5, 92· ἰδι-
αιτ. νομοὶ ἔλγοντο ἐν Αἰγύπτῳ μερικὰ τμή-
ματα χώρας, ἐπικράτειαι, τὰ ὅποια ὀρίζοντο ὡς
ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ διωρύγων· ὁ ἰσοχ. γρηται τῇ
λίσσει καὶ ἐπὶ τῶν σατραπειῶν τῆς Βαβυλωνί-
κης καὶ Περσικῆς, μοναρχίας καὶ ἐπὶ τῶν διωρύ-
γων τοπαρχιῶν τῆς Σκυθίας· 3) μετρ. «ἐπὶ τῶν
δὲ πολλῶν νομῶν ἐνθα καὶ ἐνθα» = ἀφθονία, πλη-
θος Ἰλ. υ. 249.
Νόμος, ὁ· 1) κυρ. τὸ διανοηθὲν, πᾶν ὅτι ἐ-
χει τις ἐν χρήσει, πετροπαράδοτον καὶ ἐκμι-
νῶς ἐνέκα τοῦτον νόμον ἔχει καταστή, νόμος,
διάταξις· ὡς γραφὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν Ὀυδισσ. χ
α, 3, «πολλῶν δ' ἀνθρώπων εἶδεν ἄστις καὶ νο-
μον ἔγνω» Ἰσ. Σχολ. Ἰσ. κρ. 278, Θε. 66·
«ἐν θεῶν νόμοις» Πινδ. Π. 2, 43· «νομομαθῆς
δὲ δὴ νόμοις Ζεὺς κρατύνει» Αἰσχ. Πρ. 150·
«νόμι πόλεως», Ἰκ. 383· «ὁ δὲ ἐκ ἐκείνου Ζηνὸς
ἀρχαῖοι νόμοι» Σοφ. Οἱ Κ. 1384· «οἱ τοῦ δὲ
ἐν ἀνθρώποις ἀνίσταν νόμοι», Ἀντ. 448· «νό-
μοις ὑπερβαίνουσα τοῦ· πρὸς κινεῖται», 477, συ-
γχ. ἐν γέν. παράγγελλαι, κινῶν· «φύλασσε πρῶ-
τα μὲν νόμον τὸ μὴ πῖθμιν περισσὰ ὄρναι»

Τρ. 613· «πιθαργεῖν τοῖς δεδομένοις νόμοις» Ἀριστ. ἐκκλ. 762. Οἱ ἀρχαῖοι παρήγον τὴν λέξιν ἐκ τοῦ νῆμειν, a summi quique tribuendo Κικ. νόμ. 1, 19. «Κατὰ νόμους» = συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους Ἀισχ. ἰκ. 383· καὶ ἐν τῷ περὶ ἐν γένει, «οἱ κατὰ νόμον θεοί», Πλάτ. νόμ. 10, 904· πρὸλ. 3, 84, «παρὰ νόμον» = ἐναντίον τοῦ νόμου Ἀισχ. Εὐμ. 164, Πλάτ. Τιμ. 83 καὶ ἐπομ. Ἐν Ἀθήναις ἐκαλοῦντο οὕτω ἰδίως οἱ νόμοι τοῦ Σόλωνος· πρὸλ. Θεσμὸς καὶ τὰς ἐπομένους δι' ἀποφάσεως τοῦ λαοῦ καταστάσας νόμου· διατάξεις· «νόμοι καθεστῶτες», Ἀριστ. νεφ. 1382· «καίμενος» βiatr. 760· περὶ τῶν ἐν τῷ περὶ συνήθων συνδέσεων νόμον τιθεσθαι, λύειν» κλ. ἴδε τὰ ῥήματα ταῦτα· «ὁ περὶ τὸν ἔρωτα νόμος» Πλάτ. συμπ. 182, ὅστις ἀντιθέτει συγνὰ φύσει = νόμῳ Πρωτ. 337, Μενέξ. 245· «ἔθος, συνήθεια, «κατὰ νόμους ἀφικτόρων» Ἀισχ. ἰκ. 217· «ἑισίας νόμοις πολεμιστρίας», χο. 418, Σοφ. Αἴ. 544· ὁ Πίνδαρος συνδέει «φαρμάκων μαλακόχειρα νόμον», Ν. 3, 53, ἡ γρησις τῶν μετὰ τροφεῶς χειρὺς τιθεμένων φαρμάκων· συγνὰ παρ' Ἡρ., «ἐμιογετο οἱ οὐ κατὰ νόμον», 1, 61· «ἐξαπατῶν τοὺς εὐ ποιῶντας νόμος ἐστὶ οὗ», 1, 90 καὶ συγνόν. «ὁ τῶν Σκυθῶν νόμος» = τὸ ἔθιμον τῶν Σκυθῶν Πλάτ. νόμ. 7, 795· «νόμῳ καὶ ἔθιμῳ, Κρατ. 384· «τετραπόδος νόμον», δι. γρ. νόμῳ, Φαίδρ. 250, μετγν. «οὐ γὰρ τοι θήρεσσι νόμος», Ὀμπ. κυν. 3, 151· παροιμ. «νόμος καὶ χώρα», τοπικὴ συνήθεια, ἔθιμον Ζηνόδ. 5, 25· «χειρῶν νόμον», ἡ χειροδικία, «ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι» = φθίνειν, ἔρχεσθαι εἰς χεῖρας Ἡρ. 9, 48· «ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπόλλυσθαι», 8, 89· ἐν χειρῶν νόμῳ καταφθεῖρεσθαι, μεταλλάττει καὶ τὰ ὅμοια, συγνὰ Πολυδ. (πρὸλ. χεῖρ.). Ἐν τῇ γλώσσῃ της μουσικῆς ἡ λέξις νόμος σημαίνει τὴν ἀρμονίαν, μελωδίαν· νόμος ᾠδῆς· Ὀμ. Ὀυν. Ἀπολλ. 20· «ἐπηγάλαξεν Ἀραὶ τὸν ὄρν νόμον» Ἀισχ. Ἐπτ. 935· «ὁρεῖσιν ἐν νόμοις», Ἀγ. 1124, Ἀριστ. Ἰκπ. 1276· «κρεκτὸν γοῦτων νόμον μεθήσομεν πόλει», χο. 809, Ἀριστ. εἰρ. 1160· «νόμοι κιδαρωδικοί», βiatr. 1280· «Ὀλόμπου», Ἰκπ. 9, συγνόν. «ὥσπερ τοῦ τη· Ἀθηναίος νόμου προαύλιον» Πλάτ. Κρατ. 417· «κιδαρωδικῆς ᾠδῆς λεγομένων νόμων προοίμια», νόμ. 4, 722· «πολεμικοί» Θουκ. 5, 69· «καὶ ἅμα ἰχόρευον νόμῳ τινὶ ἄδοντες» Ξεν. Ἀν. 5, 4, 17, μετγν. ὡς Πολυδ. 4, 20, 9, Ἀριστοτ. πρὸλ. 19, 28. Κατὰ τὸν Σχυλ. Ἀριστ. Ἰκπ. 9 ἰδίως «οἱ εἰς θεοὺς ὕμνοι». Ἰδίως ἐκαλεῖτο οὕτω παλαιὸν εἶδος ἄσματος συγγενὲς τῷ διθυράμβῳ παιζόμενον διὰ τῆς κιθάρης ἢ τοῦ αὐλοῦ εἰς τιμὴν θεότητος· τινος καὶ ἰδ. τοῦ Ἀπολλωνος.

Νομο-τριβής, 2 (νόμος, τρίβω)· ἐμπειρίας εἰς τοὺς νόμους Νικ. χρον. 8, 2, σ. 183.

Νομο-φύλακτιον, τό· ὁ τόπος καὶ τὸ δικαστήριον, ἐνθα συνάγονται οἱ νομοφύλακες Σουλδ. π. Πολυδ. 8, 102, νομοφύλακτιον.

Νομο-φύλακτιον· εἶμ φύλαξ τῶν νόμων, μετγν. Νομο-φύλακτιον, ἡ· τὸ ἀξίωμα τοῦ νομοφύλακος, ἡ ἐπὶ τῶν νόμων ἐφορεία Πλάτ. νόμ. 12, 961.

Νομο-φύλακτιον, 3· ὁ ἀνήκων τῷ νομοφύλακι, ὁ ἐφορῶν τοὺς νόμους, μετγν.

Νομο-φύλακτιον, τό· ὁ νομοφύλακτιον.

Νομο-φύλακτιον, ἡ· ἡ φύλαξ τῶν νόμων· «τὴν νομοφυλακίδα ἱερὰν κιθαρῶν» Φιλων τ. 1, σ. 584, 43.

Νομο-φύλαξ, ἀκος. ὁ (νόμος, φύλαξ)· ὁ φυλάττων τοὺς νόμους ἐν ταῖς δημοκρατίαις, ἀρχή τις, φροντιστὴς περὶ τῶν νόμων καὶ τῆς τηρήσεως αὐτῶν Πλάτ. νόμ. 6, 755, Ἀριστοτ. πολ. 6, 8. Περὶ τῶν ἐν Ἀθήναις νομοφύλακτων ἴδε Πολυδ. 8, 102.

Νομο-φύλαξ, 2 (νομή, εἶδος)· ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῶν νομῶν, δίκην φαγεδαίνης, πλήρης νομῆς· «εἰ δὲ νομοφύλαξ ἐστὶ τὸ ἔλκος» Θεοφ. Νυν. κ. 195· «χειρῶν νομῶν καὶ νομοφύλαξ» = νερόμενον Ἀλ. 192.

Νομο-φύλαξ, ὁ· ὁ φύλαξ καὶ ἐξηγῶν τοὺς νόμους, κατὰ Στραβ. 12, 2, 9 = οἱ παρὰ Ῥωμαίοις νομοφύλακες.

Νομο-φύλαξ, ὁ· ὁ ἀνδρῶν καὶ νομάς· «τὸν ταμίαν καὶ τὸν νομῶν», ἐπιγρ.

Νόναι καὶ νόνναι· αἱ τοῦ μηνὸς αἱ εὐθὺς μετὰ τῆς καλῆνδος ἐνέαις ἡμέραις Σουλδ.

Νόνειος· κύρ. ὄν. ἐπιγρ.

Νόνναι καὶ νόνναι, ὅς, ἡ· ὁσποιναι, καλογραφία, ἐκκλ.

Νόνναι, ἡ· γυν. ὄν. Θεόδ. Στουδ.

Νόνναι καὶ νόνναι· μοναχός, μοναχή, ἐκκλ.

Νόνναι, ὁ· ἡλύπτιος ποιητῆς γράψας Διονυσία βιβλ. 40.

Νόνναιος, ὁ· κύρ. ὄν. Φωτ.

Νοο-βλαβής, 2· ὁ βεβλαμμένος τὸν νοῦν, φρενοβλαβὴς Νόν.

Νοο-γαστήρ, ἀρος, ὁ· ὁ λογισμῶ συντάττων ἐξηγήσεις κ. ποιήματα καὶ ἐκ τούτων λατῶν τρέφων Τζέτζ. Ιστ. 10, 774.

Νοο-εἰδήσις, 2· νοητός, νοερός· «καλὴ καὶ ἡ νοῦ ὅλη νοεῖσθαι οὕσα καὶ ἀπλή» Πλωτίν. Ἐνν. 3, 1, 3.

Νοο-πλαγκτός, 2· τῷ ἐπομ. Νυν. Δ. 9, 255.

Νοο-πλανής, 2· παρὰ πρῶτον, ἐκφροῖν Νόν. Δ. 4, 198· καὶ ἐνεργ. ὁ ταράττων, πλανῶν τὸν νοῦν· «μενοῖναι Νόν. Δ. 9, 44.

Νοο-πληκτός, 2· ὁ θυροῦν, ταράττων τὸν νοῦν· «μὲθι νοσπληκτός» = ἡ πλήττουσα, συγγίζουσα τὸν νοῦν Ἀνθ. 6, 71, 2.

Νοο-πλήρης, ἡ· τῷ προηγ. = ἀτασθαλία Τρυφιδ. 275.

Νοο-ποιός, 2· ποιῶν νοῦν, νοητός, νοερός, μετγν.

Νόος καὶ συνηρ. νοῦς, ἀττ. αὐτῶ πάντοτε, ἀπασθ. δὲ μόν. ἐν Ὀδ. κ. 240, Πη. ἀποσπ. 48, 2· π. Ἡρ. οὐδέποτε συνηρ. π. μετγν. καὶ ἰδ. ἐν τῇ Ν. Δ. εὐρηται καὶ κατὰ τὴν 3 κλίσει γιν. νοός, δοτ. νοί, αἰτ. νόα καὶ πληθ. νόες Λαοδίκ. Φρόν. 453· κυρ. ἡ πνευματικὴ αἰσθησις, παρ' Ὀμ. 1) γνῶμη, φρόνημα, τρόπος τοῦ φρονεῖν, σκέπτεσθαι, ἐπὶ ἡ. ἐννοίας Ὀδ. α. 3· «ἐπὶ δὲ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε», λ. 177· «ἐμὸς νόος ἐστὶν ἐναΐσμος», ε. 190· «θεοῦδης, ζ. 121· «ἐν στήθεσσι ἀκλήτης νόος», κ. 329· «χαῖρε νόον» = ἔχαιρεν ἐν τῇ καρδίᾳ του, θ. 78· «κεῖθε νόον» Ἰλ. α. 366· «χόλος νόον οὐδάνει» = ὁ θυμὸς φροσκάωνει τὴν καρδίαν,

- Νοσηλεύω 1) ἐπιμελοῦμαι ἄρρωστον, βίω. Ὁμ. 7, 26· -τινὰ ἴσοικρ. 1, 26 κ. μετγ. 2) ποιῶν τινα ἀσθενή. Ἀναξίλ. π. Ἀθην. 3, 95. Παθ. εἶμαι ἄρρωστος Δ. Κασ. 76, 7, ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἵνα ἀπαντᾷ καὶ τὸ ἔνεργ. Ἱπποκρ. Νοσήλια, τὰ, δηλ. αἰτία = φάρμακα δι' ὧν θεραπεύεται ὁ ἄρρωστος Ὁπκ. Ἀλ. 1, 301, ὁ Σουδ. ἐξηγεῖ «νοσήλια» φάρμακα, τὰ θεραπευτικά, medicamentum.
- Νοσηλός, ὁ· ἀσθενής, συγκρ. νοσηλότερος Ἱπποκρ. α. 817, ἀμφ.
- Νόσημα, τό· ἡ ἀσθένεια Σοφ. Φιλ. 745· -θάνασιμον Πλάτ. πολ. 3, 406· μετφ. «ἐνδοι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι νόσημα, τοῖς φίλοις μὴ πισποῖναι» Αἰσχ. Πρ. 235· μεκία Σοφ. Αἴ. 331, ἐν γέν. συμφορά· -τὸ γὰρ νόσημα μεῖζον ἢ φέρειν, Οἶ. τ. 1293· «ἐγγίγνεται νοσήματι» εἰς κρυπτοῦς γάμους Εὐρ. Ἴων 1524· «ἀνομίαι νόσημα» Ἰων. 2, 53· «τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας» Πλάτ. Γοργ. 480· «ἐν σώμασι καλούμενον νόσημα, ἐν δὲ πόλεσι ἀδικίαν», νόμ. 10, 906.
- Νοσηματικός, 3· ἀσθενής, ὁποκαίμενος εἰς νόσον Ἀριστοτ. ἡθ. μετ. 2, 6, Θεόφρ. Πλουτ.
- Νοσηματικῶς, ἐπὶρ. τοῦ προηγ.
- Νοσηματίων, τό· ὅπου. τοῦ νόσημα, ἐλαφρά ἀσθένεια Ἀριστ. ἐν Ἀριστοτ. ῥήτ. 3, 2.
- Νοσηματώδης, 2· νοσηματικός Ἀριστοτ.
- Νοσηματώδως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. «νοσηματώδως ἔχειν» Ἀριστοτ. ἡθ. 7, 6, ὅπερ ὁ Πλούτ. 3, 105 ἐξηγεῖ «ἐπινώσως ἔχειν».
- Νοσημαχέω, -ῶ· νοσομαχέω Ἰω. Σκυλ. ἐν Γ. Κίθρ. τ. Β. σ. 647.
- Νοσηρός, 3· νοσήδης, νοσηματώδης, νοσηματικός, ἐκίνωτος· ὁ Εὐστ. παράγει τὸ μὲν νοσηρός ἐκ τοῦ νοσήσω μέλ. τοῦ νοσήω, τὸ δὲ νοσηρός ἐκ τοῦ νοσάω, ἰδ. ἐπὶ τόπου ὅστις προξενεῖ ἀρρωστίας Ξεν. Κύρ. 1, 6, 19, Πλούτ. ποιεσθαι.
- Νοσηρῶς, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. καματηρῶς, ἀρρώτως, νοσηρῶς, ἐκινώτως Πολυδ.
- Νοσητήριος, 3· βλαβερός· «κηρεσίον» ἐλθίριον, νοσητήριον Ἡσυχ.
- Νοσηφόρος, 2· ὁ φέρων νόσον, νοσηφόρος Μάρκελ. Σιδ. 58.
- Νοσίζω· κάμνω ἀσθενῶ Ἀριστοτ. προβλ. 1, 3.
- Νόσιμος, 3· ἀσθενής, ἀμφ.
- Νοσο-γνώμωνικός, 3· ἐπιτηδεύς εἰς τὸ διαγινώσκειν τὴν νόσον ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν αὐτῆς σημείων «ἡ νοσογνωμονική», ἡ τέχνη τοῦ διαγινώσκειν νόσους ἐκ τῶν συμπτωμάτων αὐτῶν Πλάτ. π. Δ. Αλεξ. 3, 85.
- Νοσο-γνώμων, ἄνθρωπος, ὁ (γνώμη)· ὁ γνωρίζων ἐκ τῶν ἐξωτερικῶν σημείων τὴν νόσον, μετγ.
- Νοσο-εργός, 2 (εργω)· ὁ προσενὼν νόσον, μετγ.
- Νοσό-θωρος, 2· ὁ νοσῶν τὴν ψυχὴν Μανέθ.
- Νοσο-κομετόν, τό· τόπος, ἐν ᾧ αἱ ἀσθενεῖς θεραπεύονται, μετγ.
- Νοσο-κομείω, ᾧ· περιποιῶμαι, θεραπεύω τοὺς ἀρρώστους Δ. Αλεξ. 4, 54· «νοσοκομεῖται» θεραπεύεται ὑπὸ νοσοκόμου Ξεν. ἐπιστ. 67.
- Νοσο-κόμησις, ἡ, ἡ ἐπιμέλεια, θεραπεία τοῦ ἀσθενούς, Νικητ.
- Νοσο-κομία, ἡ· τῇ προηγ. μετγ.
- Νοσο-κόμος, ὁ· ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ ἀρρώστου Πολυδ. 2, 12.
- Νοσο-μαχέω, -ῶ· μάχεσθαι κατὰ τῆς νόσου Μ. Ἀτταλ. σ. 69.
- Νοσο-ποιέω, ᾧ· κάμνω ἀσθενῶ, προσενὼ νόσον, μολύνω τινα ὥς ἀρρωστίαν Κλέβ. Θηβ. Ἀριστοτ. προβλ. 1, 53, Διδδ. Πλούτ.
- Νοσο-ποιός, 3· ὁ προσενὼν νόσον, ὁ ἀρρωστον ποιῶν τινα Κλ. Ἀλ. σερ. 1· σ. 369, μετφ. ὁ ἀνησυχῶν προσενὼν Δ. Ἀλ. 8, 90.
- Νόσορα, ἡ· νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὁ νησιώτης Νοσορηνός Στ. Βυζ.
- Νόσος, ἰων. καὶ ἐπ. νοσος, ἡ· ἀσθένεια, ἐκιδήμια ἢ καρωγισμὸς τοῦ πέμψαι· «νοσὸν ἀνὴ στρατὸν ὥς κακὴν» Ἰλ. α. 10· «νοσὸν δὲ π' ἀργαλὴν φθίσαι», ν. 667, ἀντιθ. τῇ ταχέϊ θανάτῳ· «ἐν νόσῳ κεῖται» Ὀδ. ε. 395· «οὐτὶ μοι νοσὸς ἐπιήλυθε», λ. 200· «ἵατρε θεράπην νόσον» Πίνδ. Π. 3, 66· «βαρεῖαν νόσον ἀσμάτα», 5, 63· «παντοδαπάν ἀλκίτρε νοσῶν», 3, 7· «εἰς νόσον πεσὼν» Αἰσχ. Πρ. 471, 478· «εἰς νόσον ἐμπίπτει» Ἀντιφών 1, 20· «νόσῳ φρονῶν» Αἰσχ. Περ. 736. Σουφ. μετφ. «ἐπὶ παντὸς ψυχικοῦ πάθους, ἐπὶ μανίας» «οἷα νόσος» Σοφ. Αἴ. 185· «ἐμδαλῶσα λυσσώδη νόσον», 447· ἐπὶ ἔρωτος, Τρ. 445, 491· «ἐκ τῆς νόσου ἀνέστη» Ἡρ. 1, 122· «ἐκφυγὼν τὴν νόσον», 1, 15· «ἡ σώματος παρηρία νόσος οὖσα» Πλάτ. πολ. 10, 609· «τῆς μεγίστης νόσου ἀνομίας πληρωθεῖσα αὐτῆς τὴν διάνοιαν», νόμ. 3, 691· ἐπὶ σφοδρᾷ ἐπιθυμίᾳ, Θεαλ. 169· καὶ ἐπὶ πνευματικῆς νόσου· «τόν μὴ δυνάμενον αἰδοῦς μετέχειν κτείνειν ὡς νόσον πόλεως», Πρωτ. 322· «κάμνει ἐν νόσῳ», Φιλ. 45· ὡς· «καμνέτω τὴν νόσον», πολ. 3, 408· «νοσὸν μετὰ τὴν τὴν ἱρὴν ὀνομάζουσι τινες» Ἡρ. 3, 33· τὴν ἐπιληψίαν Ἡσυχ. «ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων ἀνάθεια» Εὐρ. Νηδ. 471.
- Νοσο-τραφία, ἡ· ἐπιμέλεια, περιποίησις ἀσθενούς τινος· «νοσοτροφία σώματος» Πλάτ. πολ. 3, 407, Αἴλ. 1. Η. 4, 15.
- Νοσο-τρόφος, 2· ὁ τὸν ἀσθενῶν τρέφων, μετγ.
- Νοσο-τρεφίω, ᾧ (τρέφο)· ἐν τῇ ἀρρωστίᾳ μεγαλοπρεπῶς ζῶ ἥτοι κάμνω τὸν μεγάλον, μετγ. Νοσόμ· ἴδε νοσέω.
- Νόσπρασσον, τό· μαδρον πρᾶσσαν Αἰσχ.
- Νοσάκιον, τό· ὅπου. τοῦ ἐσπερ.
- Νόσαξ, ἄκος, ὁ· νοσός, ὁ νόσος ἀλέκτωρ, πέντεταράκι Αἰσχ. 2, 53, pallus.
- Νοσαρίων, τό· νοσάριον κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ νοσοάριον, ὁ Φρόν. ἀποδοκ. τὴν λέξ.
- Νοσάξ, ἄκος, ἡ (νοσός)· ὀρνιθόπουλον, κοινὴ νοσάδα· «νοσαξὶς ὀρνει» Ἀθην. 9, 172.
- Νοσάσι· νοσάσιον, κλωσάσι· «νοσασίμενα ὀρνίθων γένεα ἐν τῇ νηϊ» Ἡρ. 1, 159.
- Νοσσία, ἡ· νοσσία καὶ νοσσία=νοσσία Ν. Δ.
- Νοσσίον, τό· νοσσίον, μετγ.
- Νοσσίς, (ἰδός, ἡ· ὅπου. τοῦ νοσός, νοσάσις, μετγ. κορράσιον· «καίμωμένη Ἀντιόχημις κορράσιον, Παφίης νοσάσις, ἐπὶ κορράσιον» Ἀνθ. Παλ. 9, 567.
- Νοσσίς, (ἰδός, ἡ· γυν. ὄν. ἐπιγρ. λυρική ποιήτρια ἐκ Λοκρῶν Ἀνθ.
- Νοσο-ειδής, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῶν πονύλιων Εὐστ.
- Νοσο-ποιέω, ᾧ· νοσοποιέω, μετγ.

Νοσσοῦς, ὁ· νεισσοῦς, εὐχρ. π. μ. γ. γ. Λαβίν.
Φρόν. 206.
Νοσσο-τροφέω, ὡ· τρέφω τοὺς νεισσοῦς τῶν
πηγῶν Ἀνθ. Παλ. 3, 346, 2.
Νοσι-αλγέω, (νόστος, ἀλγέω)· πάσχω νοσταλ-
γίαν, μ. γ. γ.
Νοσι-αλγία, ἡ· πόθος ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πα-
τρίδα, μ. γ. γ.
Νοσιέω, ὡ, μελ. ἤσω (νόστος)· ἐπιστρέφω οὐ-
καδε, φθάνω εἰς τὴν πατρίδα Ὁμ. συγνῆ· «-εἰς
πατρίδα γαίαν» Ὀδυσσεὺς καὶ ὑπότροπος ἱκετο
ἑώμα· Ὀδ. υ, 332· «ἢ εὖ ἢ κακῶς» Ἰλ. 6,
253· «καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο νοστήσαμεν», ὅ-
στιν ἐδυνάω ἀπαλλάξομεν, κ, 246· «ἐκάλλιον
ἐνόστησε» Πίνδ. Ν. 11, 26· «μήτε νοστήσαι ποτε
τὸ καὶ λον» Ἀργος· «εἰς τὸ Ἀργος Σοφ. Οἱ. Κ. 1388·
«οὐκ οὐκ νοστήτη» οἶκον» Εὐρ. Ι. Τ. 534· «νοστή-
σαντα μιν εἰς τὰ οἶκον» Πρ. Ι, 122· «ὅπισω, 3,
26· «νοστήειν πάλιν» Ἀριστ. ὄρν. 1270· «εἰς ἐκ-
κλησίαν νοστών» = πηγαίνω, Ἀγ. 29· ὅμ. «πο-
ρεῖαν νοστήειν» Πλάτ. ἐπ. 7, 335· π. μ. γ. γ. καὶ
μίσ. «νοστήσαντο πάτρην» Κ. Σμ. Ι, 269· «ὡς
δ' ἐνόστησε τὸ ὕδωρ καὶ οὐκέτι ἦν ὁθάλαττα» =
ἐλγναιτο νοστιμον, πόσιμον Πaus. 7, 2, 11· ἴδε
νοστιμος καὶ νόστος.
Νοστία, ἡ· κόμη Ἀρχιδίης· «Εὐφρος τὸ ἴδον·
Ῥατιανὸς ἔση, ὅστις κατ' αὐτὸν Ῥατιανὴν
λέγουσιν» Στ. Βυζ. παρὰ Πaus. Νοστία.
Νόστιμος, 2 (νόστος)· ὁ ἀνήγων εἰς ἐπιστροφήν·
νόστιμον ἡμῶν, ἡ ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς, αὐτὴ
ἡ ἐπιστροφή νόστιμον ἡμῶν ἰδέσθαι· Ὀδ. θ, 466·
«ὥλετο, α, 168· ἐπὶ προσωπίων, ὁ δυνάμενος
ἐπανελθεῖν, καὶ δὴ σωθεῖς, ἔων ἔτι, ὀγαίνων·
«εἰ νόστιμός ἐστι πάς» Ὀδ. δ, 806· καὶ νόστι-
μός γε καὶ σεσωσμένος πάλιν ἦται· Αἰσχ. Ἀγ.
601· «νόστιμος ἔλθοις δόμον» Εὐρ. Ἀλκ. 1156·
«ἐλπίτως βλέπω νόστιμον φίλος» Αἰσχ. Πέρσ.
255· «σπαρτὸς κυρήσει νόστιμον σωτηρίας»,
783· «ἐπεὶ νόστιμον ναὶς ἐκίνησε πόδας» Εὐρ.
Ἐκ. 940· ἔντε. πρὸ φωτῶν, προδιδόνων, ἀθανά-
τους· «σπέρματα Θεοφρ. καὶ μ. γ. γ. πρόσφορα,
ἐσώδημα, εὐχάριστα κατὰ τοὺς γράμ. ἐκ τοῦ
νόστος» «τὸ νόστιμον τῶν καρπῶν» Σ. Ἐμ.
πρ. Μαθ. 7, 17· «σὺ καὶ Πλουτ. συμπ. 5, 9·
«φίρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα» Καλλιπ. Δημ.
435· ἄρτος νόστιμος» καὶ ἐπὶ συγγραμμάτων, τὸ
νόστιμον τῆς ποιήσεως Εὐστ. πρὸς Διον. α. 78,
8· «ν. ἱστορίας», 71, 10· «ὅπερ ἦν νοστιμώτα-
τον ἐν σοί» Λουκ. π. μισθ. συν. 39.
Νόστος, ὁ (συγγ. τῶ νείμας)· ἱεράναδος, ἰδ.
εἰς τὴν πατρίδα, οἶκαδε, συχνῶ Ὁμ. ἰδ. Ὀδ.
«νόστον μετὰ φρεσὶ βάλλασθαι» Ἰλ. ι, 434· «Ἀ-
χαιοὶσι δὲ πέπρωκα νόστος ἐτύχθη», 6, 155· «Ἀ-
χαιῶν νόστον ἔειδε» Ὀδ. α, 326· (νόστοι εἰνε
ἡ κοινὴ ἐπιγραφὴ πολλῶν ἐπῶν, ἄντις τὴν οἶ-
καδε ἐπιστροφῇ τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἐκ τῆς
Τροίας ἐβαλλόν· εἰς τοιοῦτος νόστος τοῦ Ὀδυσ-
σεὺς εἶνα καὶ ἡ Ὀδυσσεὺς Ἀθῆν. 11, 466· ὁ
δὲ Τροϊκῆς Αἰγύπτου συνέγραψε τοιοῦτος νό-
στος εἰς πέντε βιβλία)· «οὐδὲ νέεσθαι οὐκ ἔ-
στιν οἱ νόστος» Ὀδ. σ, 241· «νόστον μὲν ἰσχυ-
σθαι», γ, 142· «νόστος γαίης Φαίαικων» = ἔρι-
εις εἰς τὴν γῆν τῶν Φαίαικων, ε, 344· «-γῆς πα-
τρίδας» Εὐρ. Ι. Τ. 1065· «νόστον οἴκισι» Ὀργ.

Ἀργ. 144· συνθ. ἐπὶ, Ἰλ. κ, 509, Ὀδ. γ, 149·
«πόμπικόν νόστον τέλος» Πίνδ. Ν. 3, 24· «γλυ-
κὺν νόστον ἐρυσσάμενοι», 9, 23· «γεγούρωσι νό-
στον», Ἰ. 7, 51· καὶ ἐπὶ ταξιδίου, πλοῦ, «νό-
στοι ἐκ πολλῶν» Αἰσχ. Πέρσ. 816· «νόστον
πρωτῆρας ἰδέσθαι» Σοφ. Φιλ. 1457· «-εἰς δόμον»,
Οἱ. Κ. 1411· «νόστον τὸν εἰς Ἴλιον πέρων»
Εὐρ. Ῥῆσ. 477· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ὀμηρὸς συχνῶ
χρηταὶ τῷ ἡρώ, γλυκερὸς νόστος, οἱ μ. γ. γ. γ. γ. γ.
ἀπιδόκωαν καὶ τῷ οὐσ. τὴν σημασίαν τῆς γλυκύ-
τητος, τῆς τερπνότητος (ἴδε νόστιμος)· Πούχ.
«-ἡ ἀνάδοσις τῆς γένεως» Σουβ. 81· ἐπὶ παρὰ
τῇ συνθεσὶ γλυκασμός, ἐπὶ τῶν ἰδισμάτων,
ὡς ἀπὸ τῆς οἴκαδε ἀναστροφῆς καὶ ἀνακομιδῆς,
παρὰ τὸ τῆς πατρίδος ἡδύ· ὁ δὲ Εὐστ. «οἱ δὲ
μεθ' Ὀμηρον καὶ βρομά φασὶ νόστιμον καὶ νό-
στον δὲ τὴν ἡδύτητα, διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ ὀμηρικοῦ
νόστου», σ. 1383.

Νοσιόω, ὡ· κῆνον νόστιμον, ἀρτόν τι φαγη-
τὸ· «βρώματα ἀρτόμασι νοσιώσασα» Ψυδο-
χρυσιστ. Ὁμ. 49· τ. 7, σ. 383, 12.
Νόσφι, ἐπὶ. καὶ πρὸ φωνήεντος, ἡ παρὰ ποιητ.
θέσεως ἔνεκα, νόσφιν, ἐνίστι τὸ ἐκθλίβεται
Ἰλ. υ, 7· μακρὰν, ἀποχωρισμένως, ἐπὶ τό-
που· «ὅτε που σὺ γε νόσφι γένηται» = ἐν τῇ ἀ-
πουσίᾳ σου Ὀδ. κ, 486· καὶ παράφορα, μυστι-
κά, ἐν κρυπτῇ· «νόσφι ἀειράσας ὡς μὴ Πρία-
μος ἴδοι υἱὸν» Ἰλ. ω, 582· «αὐτὰρ δὲ νόσφι ἰδὼν
ἀπαμύροζατο δάκρυ» Ὀδ. ρ, 304· συχνῶ μετὰ
τῆς ἀπό· «νόσφιν ἀπ' ἄλλων» Ἰλ. ο, 214· ἐπὶ
δὲ ἀπονύσφι· καὶ νόσφιν ἄτερ τινός· Πρ. ἀσπ.
15· νόσφιν ἢ = πλὴν ἐκτός ἀμρὶ δὲ σοὶ τὰ ἑκα-
στα λέγομαι καὶ τοὺς πελώριον ὅπως ἐκράν-
θεν νόσφιν γ' ἢ ὅθεν ἤλθεν· Θεόκρ. 25, 197·
μετὰ γεν. μακρὰν ἀπὸ τινος, χωρὶς τινος· «νό-
σφιν διαπονήν καὶ λαίρτοις γέραντος» Ὀδ. ε, 9·
«νόσφι νείων» Ἰλ. χ, 365· «νόσφιν Ἀχαιῶν
βουλεύειν» = ἄλλως σκέπτεσθαι ἢ οἱ Ἀχαιοί, ε,
347· «θεοὶ δ' ἔλλαιον ἀπάντες νόσφι Ποσειδῶ-
νος» = πλὴν τοῦ Ποσειδῶνος Ὀδ. α, 20· μόνον,
ἄνευ, χωρὶς· «νόσφιν ἡγήτων» Αἰσχ. Ἰκ. 263·
π. μ. γ. γ. «νόσφι μὲν· νόσφι δὲ» Κολοῦθ. 105·
«οὐκ εἴπειν ἐστὶ τὸ νόσφι πρὸθεν» Ἀλφειδ. 1 (12,
18)· «νόσφι δόμον» = ἐκτός τῆς οἰκίας Νόν, ὁ
Ἡσυχ. ἱεργεῖ ὅτι μόνον χωρὶς, ἄνευ, δίχα,
ἐκτός, ἀλλὰ καὶ λαθρα, μακρῶν.

Νοσιφίδιος, 3 (νόσφι)· μεμακρυσμένος, κρύψιος
Ἦσ. π. Σχολ. Πλάτ. σ. 43, λαθραῖος Ἠσυχ.
Νοσιφίδων, ἐπὶ. (νοσιφίζωμαι)· λαθραῖως, κλε-
πτικῶς Εὐστ.

Νοσιφίζω, ἴσω (νόσφι)· ἀπομακρύνω, χωρίζω·
«ἐνόσφισαν μ' Ὀδυσσεὺς» Ἀπολ. Π. 2, 739·
κλείπειν, ἀρπάζω, φεραίνω· τινὲς Πίνδ. Ν. 6, 64·
«εἰς δόμον ἐνόσφισαν θεοὶ αἱ» Εὐρ. Ἐλ. 647·
«Νέστον ἀθανάτας τριχὺς νοσιφίσασα» Αἰσχ. γυ.
611· «Πάριν νοσιφίει βίαν» Σοφ. Φιλ. 1413·
ἐκβάλλω ἐκ τοῦ μέσου, φρονίως τινὰ Ἀισχ. γυ.
432· Μίσ. κ. παθ. νοσιφίζωμαι, ἀπομακρύνω-
μαι, ἀποσύρωμαι Ὀδ. λ, 73· «τινὸς» «τινὸς» ὁδ-
τω πατρός νοσιφίζωμαι, φ, 98· ἱεραταλμύδων
τινὰ· «παῖδα νοσιφισαμένην», δ, 263 καὶ συχνῶ
-δωρα, δρεα, ε, 339, 579· «ἀγορὴν Ὁμ. ὄρν.
Δημ. 92· μετρ. ἐπὶ φρονήματος, διαφωτίν,
χωρίζεσθαι» νοσιφίζωμαι μὲλλον = διαφωτίζω.

μεν ἀλλήλοις, ἀποχωρίζομεθα ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὰ φρονήματα 'Ιλ. 6, 81' ἐτι ἀπατᾶν τινα Σοφ. Οἱ. τ. 893' σφετερίζομαι· «νοσφισσάσθαι ὁκέσθαι ἄν βουλώμεθα» Σεν. Κόρ. 4, 2, 19' δ' «Πόχ. νοσφίζομενος = στερῶν, κλέπτων» Σουῖδ. νοσφίζομενος = ὑπαφαιρούμενος, ἰδιοποιούμενος.

Νόσφιν' ἴδε νόσφι.

Νοσφισμός, ὁ (νοσφίζω)· χωρισμός, σφετερισμός, κλοπή Πολύδ. 32, 21, 8.

Νοσφιστής, ὁ, ὁ κρύφα κλέπτων Σχολ. Λουκ.

Νοσώδης, 2, ἀντίθ. τῷ ὑγιαίνος· 1) ὁ ὑποκείμενος εἰς νόσους, ἀσθενής - γενόμενος Πλάτ. πολ. 3, 406' 2) ὁ προσηνῶν νόσον· «τὰ νοσώδη νόσον ἐκποιεῖ, πολ. 4, 444' - γούριον Ἰσοκρ. 19, 22' μετρ. φάδος, κακός, διεφθαρμένος Πλάτ. πολ. 3, 104' morbosus.

Νοσώδης, ἐπίρ. τοῦ νοσώδης.

Νοτ-απηλιώ ης, ὁ· ὁ ἐκ μεσημέρας καὶ ἀνατολῆς πνεύων ἀνεμ. ε. Πρύκλ.

Νοτ-απηλιωτικὸς, 3' ὁ ἀνέμων εἰς τὸν νοτ-απηλιώτην Πρύκλ.

Νοτάσιος, ὁ· ὁ ἀγοραφεύς, π. ταῖς νωτέροις 'Ελ' ησι γραμματεῖς Δουκάγ.

Νοτερός, 3 (νότος) ὁ ὄρος καὶ ἔνεργ. ὁ ποιῶν ὕλην· «νοτίζω· πύλων πύλων» Εὐκλ. ἔκ. 978' «νοτίζω· λειψάω», 'Αλκ. 601' - ὕδωρ, 'Ἰων 149 - ἰνεύω· ἡ' ὕψιν. 15 (5, 74) - εἰμώδ. 'Ἰων. 5, 21' «τὸ νοτέρων καὶ ὁμηγλώδες» Τί. Λουκρ. 98, ἀντίθ. τῷ ξηρός Πλάτ. Τίμ. 82' «τὸ νοτέρη τῆς σαρκὸς καὶ ἀπαλὰ» 65.

Νοτέω, ὡ· νοτερός εἰμι, στάζω Νικ. ἀλ. 24, 494

Νοτηρός, 3' νοτερός· ὅτι φ. ἀ. φ.

Νοτία, ἡ 1) ὁ ῥασία· «νοτίζω· εἰσπράττω» 'Ιλ. 0. 307, ὁ Σουῖδ. ἐξηγεῖ καὶ ἡ θάλασσα, ἠγλ. τοῦ νότιος, ἦν ἀλλαχού ὁ 'Ομ. «ὄρεα κελευθὰ» καλεῖ· 2) νοτία ἡ καὶ ὁμβρία, λίθος τῆς τῶν τιτιῶν Πίν. 'Ι Φ 37, 65.

Νοτιάω νοτίω 'Αριστοτ. προδλ. 21, 12.

Νοτιάω, μελ. ἰω· ὁ ῥασία, ὁ γράμμος Ἀισχ. ἔποςπ. 36' «νοτισθῆναι ἔλκω» 'Απολ. Ρ 1, 1005, μετν. π. «νοτισθῆναι χεῖρε δάκρυα» Μελ. 4 (13, 2), σπαν. ἔκ. περὶ «νοτισθῆναι νοτίδω» Πλάτ. Τίμ. 74 καὶ ἔπειθ. ὄρος· εἰμι Πλάτ. ἦρ. σ. 894' «ὄρος νοτίδω» = μετ' νοτίους ἀνεμους 'Αριστοτ. προδλ. 26, 16

Νοτινός, 3 νότιος, γλῶσσ.

Νότιον, τό· οἶκος ἄγριος ὑπὸ τινων λέγεται Διόσκ. ἐν νόθ. 4, 155.

Νότιον, τό· πόλις Ἰωνίας, κατ' Νοτί δς Στ. Βλζ.

Νότιος, 3 καὶ 2, π. ἀττ. (-ότος) α) ὁ ὄρος βροχερός· «νότιος ἰδρώς» 'Ιλ. 2, 811' «ὄρος δ' ἐν νοτίῳ τὴν γ' ὥρισαν (ναῖν)» = ὁψηλὰ πύλ. ἡς θαλάσσης, τοῦναντι. τῆς ἀκτῆς 'Οδ. 6, 785 - ὄρος Πίνδ. ἀποσπ. 74, 9' «παρεῖαν νοτίους ἔτεγγα παγαῖς» Αἰσχ. Πρ. 400' «νοτίας ἀλμας» Εὐρ. 'Ἰππολ. 150 2) μεσημερινός 'Ἠρ. 3, 17.

Νότιος, 3 ὁ ἐκ νότου ὢν· «νοτίη θάλασσα» = ἡ πρὸς μεσημέριαν Αἰθιοπική θάλασσα, καὶ ὁ Ἀτλαντικός ὠκεανός 'Ἠρ.

Νοτίς, ἴδω, ἡ· ὁ γράμμος· «ποντία νοτίς» Εὐρ. 'Εκ. 1269' «καλλιπόταμος ὕδατος νοτίς», Φοίν. 649' «ταχέια νοτίς διώκει μ' ὁμμάτων», 'Ἰ. Α. 684' «-πορφυρεῖ πόντος» 'Ανύτη 2 (7, 215) Πλάτ. Τίμ. 60, σπαν. π. μετν

Νοτισμός, ὁ (νοτίζω)· τὸ νοτίζειν Φωτ.

Νοτιώδης, 2' ὄρος· 'Ἰπποκρ. κ. μετν.

Νοτόθεν, ἐπίρ. ἀπὸ νότου, μετν.

Νότος, ὁ· ὁ νότος Ἀστρολεῖον καὶ 'Ἠός, εἰς τὸν τεσσαρῶν ἀνέμων 'Ἠσ.

Νότος, ὁ· ὁ ἀπὸ μεσημέριας πνέων ἀνεμός· κατ' 'Αριστοτ. μετνωρ. 2, 6, ('Οδ. ε. 331) ἀντίθ. τῷ βορέας 'Ομ. Πίνδ. Π. 4, 203' ἐπειδὴ ὁ ν. τος φυσῶν ἐν 'Ελλάδι προξενεῖ ὑγρασίαν καὶ βροχὴν καθ' 'Ἠρ. ἡ σάννεφα καθ' 'Ομ. 'Ιλ. (ἴδε Σοφ. Φιλ. 1443' «ἐτεγγθη κρᾶτ' ἐνδύμυχον πληγαῖς νότου» - χειμέριος, 'Αντ. 335) ὁ Αἰσχ. καλεῖ τὴν βροχὴν «διὸς νότον», 'Αγ. 1364' ὁ ἀνεμὸς αὐτὸς ὀνομάζεται οὕτως ἐκ τῆς ὑγρασίας, ἐκ βί. ης να' 2) τὸ μεσημερινὸν μέρος τῆς οὐδὲς ὁ ἀνεμὸς 'Ἠρ. 6, 139' «ὁ τόπος οὗτος πρὸς νότον ἐτέτραπτο» Πλάτ. Κριτί 118.

Νότος κέρας, τό· ἀκροῦ τῆς Ἀφρικῆς Ἀνν.

Νοτάριον, τό· νοττάριον

Νοττεῖον, συγκ. ἐκ τοῦ νοττεῖον.

Νοττός, ὁ· νοττός Μένανδρ.

Νοττωτίς· νοσός Σαφφ. 59.

Νοῦβαι, οἱ κατ' τῆς Ἀφρικῆς ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ κατὰ τὴν νῆσον Μερόην, καὶ οἱ περὶ τὰς ἀνατολ. ὄρους τοῦ Νείλου κατὰ τὸν ἀραβικὸν κόλπον Ἠτολ.

Νουδυστικὸς, 3' συνετός, φρόνιμος· «γυναικαὶ εἶναι π. ἀγμ' ἐφ' ην νουδυστικὸν καὶ χρηματικὸν ποῖον» 'Αριστ. ἔκκλ. 441' ἐπίρ. νουδυστικὸς, σφ. 1. 94, Σχολ. «νοῦς πεπληρωμένος, συνετός».

Νοῦδιον, τό· πόλις τῆς 'Πλιδος ἐν Πελοποννησίῳ 'Ἠρ.

Νουθεσία, ἡ· νουθέτης 'Αριστ. βατρ. 1000.

Νουθεσία, ἡ· νουθεσία Πολυδ. 9, 139, ἀμφ. ἴδε Λοδέκ. Φρυν. 521.

Νουθετέω, ὡ (νοῦς, τίθημι)· παραινῶ τινα, ἀναμνησκῶ, προτρέπω· «καὶ παραινῶ τοὺς κακούς πράσσοντας» Αἰσχ. Πρ. 264, κα· συγκλ. παθ. «νουθετούμενοι φίλων ἐπιδόξαι» = κατὰ πρᾶξιν ὁμοῦ Σοφ. Οἱ. κ. 1195' «ἡμᾶς χρὴ σὺ νουθετεῖν φίλας» Εὐρ. 'Ἠρ. 299' «ἀπορμε νουθετεῖν», ἔκ. 1337' «ν. οὐτεῖα σ' ἀεὶ ἐστίν» Πλάτ. ἔκκλ. 284' «-πληγαῖς τινα», νομ. 9, 879' «κονδύλοις» 'Αριστ. σφ. 254' «-καὶ ἰδὲ καὶ» Πλάτ. νομ. 8, 845' «μῆτις νουθ. τίσθαι μετὰ καλῶς» Γοργ. 479, Σεν. καὶ ἔπομ. «οἱ ἴπ' ἀφελείᾳ λοιδοροῦντες νουθετ.» Ἰσοκρ. 3, 130.

Νουθετήμα, τό· συμβουλὴ Α' σχ. Πέρσ. 816, Σοφ. Εὐρ. Πλάτ.

Νουθετήριος, 3' νουθετικός· λόγος Φωτ. ἐπιστ. σ. 382, 36.

Νουθετής, εἰς, ἡ· ἐνδύμησης, συμβουλῆς πα ἀνεῖσις Εὐρ. 'Ἠρ. 1256' «-καὶ κολασίς» Πλάτ. Πρωτ. 323.

Νουθετισμός, ὁ, εἰκ. ἀντὶ νουθετισμοῦ.

Νουθετισμός, 3 ἄξιος νουθετήσεως Εὐρ. 'Ἰων. 436, Βάκχ. 1356, 'Αριστοτ. πολ. 1, 13.

Νουθετική, ἡ (νουθετεῖν) ὁ νουθετικὸν, συμβουλῶν, παραίνων Φλῶν καὶ μετν

Νουθετικὸς, 3 ὁ νουθετικὸς, παραινῶν συμβουλῶν· λόγ. οὐ Πλάτ. νόμ. 5, 740.

Νουθεσία, ἡ· νουθεσία.

Νουθετικός, 3 νουθετητικός Πλάτ. Σωφ. 230.

Νουθετισμός, ὁ (νουθετεῖν)· νουθεσία Μεν.

Ν. Πολυδ. 6, 139, ὅστις ἀποδοκ. τὴν λέξ. λέγων. "φαβλος γὰρ ὁ Μενάνδρου νοουετισμός" ὁ Φώτ. νοουετισμὸν Λοβέκ. Φρόν. 511.
 Νουκά· ὁ ἐστράταλος Δαυκαγ.
 Νουκερία· ἡ πόλις, 1) τῆς κατὰ Ἰταλίας Παλ. 2) τῆς Ὀμβρίας Στραβ. 3) Ἀπουλίας ἐν Ἰταλίᾳ Στράβ. 4) τῆς ἀρκιῶς Ἰταλίας.
 Νουκερτίνοι· ἔθνος Ἰταλίας Πολύδ.
 Νουκλίδας· ἀνδρ. ὄν. νομίσμα.
 Νουμάς, α, ὁ, Πομπήλιος· υἱὸς Πομπηλίου, βασιλεὺς καὶ νομοθέτης τῶν Ῥωμαίων μετὰ τὸν Ῥωμύλον Πλούτ.
 Νουμίδ· ἀρχος· στρατοπεδάρχης, μετγ.
 Νου-μηνία, ἡ, ἀττ. ἀντὶ νεομηνία· ἡ νέα σελήνη, ἀρχὴ τοῦ νέου μηνὸς Πίνδ. Ν. 4, 35· "νεομηνία κατὰ σελήνην" Θουκ. 2, 28.
 Νου-μηνιάζω· ἐκράζω τὴν νεομηνίαν, μετγ.
 Νου-μηνιαστής, ὁ· ὁ τὴν νεομηνίαν, τὴν νέαν σελήνην ἐκράζων Ἀθην. 12, 351.
 Νου-μηνίος, ὁ· ὄν. πετρωδ. Δ. Λαερ. 9, 114.
 Νου-μηνίος, 2 (νέος, μὴν), ἀττ. νεομηνίος, 2 ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νεομηνίαν· ἄρτοι Λουκ. Λεϊφ. 6.
 Νουμήτωρ, ὁρος, ὁ· υἱὸς Πρόξα βασιλέως Ἀλβης, ἀδελφὸς Ἀραυλίου μετὰ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ῥίαν Σιλλεῖαν ἐγέννησεν ὁ Ἄρης τὸν Ῥωμύλον Στράβ.
 Νουμίδαι· ἔθνος τῆς Ἀφρικῆς, ἀρχαίот Νομάδες.
 Νουμίδαια, ἡ· Νομαδική, ἐπαρχία τῆς Ἀφρικῆς, τὸ πάλαι βασιλεῖον μέγα Δ. Κασ. Πολύδ.
 Νουμίδιον, τό· ὄπκο. τοῦ νομίδου, μετγ. numidius.
 Νουμίδος, ὁ· ἴδ. ἐν τῇ μεγάλῃ Ἑλλάδι καὶ Σικελίᾳ νόμισμα τι τριῶν θεῶν Πλούτ. nummus = νόμος.
 Νου-νέχεια, ἡ· τὸ ἔχειν νοῦν, ἡ φρόνησις· "καὶ ἐπιδεικνύσθης" Πολύδ. 4, 82, 3.
 Νου-νεχῆς, 2· ὁ ἔχων νοῦν, φρόνιμος, σκεπτικός· "καὶ πρακτικός" Πολύδ. 27, 12, 1.
 Νου-νεχόντως, ἐπὶρ. (ὡς ἀπὸ νουνέχω) π. Πλάτ. εὐρίσκει νοῦν ἐχόντως = μετ' ἰννοετικόν, φρόνιμον τρόπον, ἀντιθ. τῷ ἀφρόνως Ἰσοκρ. 5, 7.
 Νου-νεχος ἢ νουνεχός· νουνεχῆς Τζέτζ. ἰστ. 3, 264.
 Νου-νεχος, ἐπὶρ. τοῦ νουνεχῆς· "ν. καὶ φρονίμως" Πολύδ. 1, 83, 3· "καὶ πραγματικῶς", 2, 13, 1.
 Νουρσία, ἡ· πόλις Ἰταλίας, νῦν Norcia.
 Νους, νοῦ, ἀττ. ὁ· νοῦς, νοός, νοί, ἐκ τοῦ νόος.
 Νους, ὁ· ποταμός· Ἀρκαδίας Παυσ. Ἡσύχ.
 Νουσαλέας, 3 νοῦσας· ἀσθενής· Nov. morbosus.
 Νουσα-αγνής, 2 (νοῦσος, ἀχθος)· ὁ βαρύν· ἀσθενής Ὀπκ. ἀλ. 1, 298, π. ἀντὶ νοσαχθῆ.
 Νούσημα, ἰων. τό· νόσημα Ἰπποκρ.
 Νουσο-κόμος, ἰων. 2· νοσοκόμος Νόν.
 Νουσο-λύτης, ὁ· λύων τὰς ἀσθενείας, ἐπὶρ.
 Νουσο-μελής, 2 (μέλος) ὁ ἔχων ἀρρωστα μέλη Μανθ. 4, 476.
 Νούσος, ἰων. ἡ νόσος Ὀμ. Ἡρ.
 Νουσο-φύρος, ἰων. κ. π. = νοσοφύρος, ὁ νόσον φέρων· γῆρας Θεοκτ. Σχολ. 1 (6, 27).
 Νύ νύ, ὁ· ἴδ.
 Νό τὸ στοιχεῖον Ν, Πλάτ. Κρατ. 414.

Νύγδην, ἐπὶρ. (νόσος)· μετ' ὕβιν, μετ' ἐνθημα Ἀπολ. Δ. π. ἐπὶρ. 611.
 Νυγείς, μετγ. π. ἀπρ. 6· τοῦ νόσου.
 Νύγμα, τὸ (νόσος)· κέντημα, ἡ διὰ τοῦ κεντήματος πληγὴ Νίκ. θηρ. 363 μετγ. ἰδ. ἱατρ. γαργαλισμὸς τῆς ἡδονῆς Ἐπίκουρ. ἐν Ἀθην. 12, 316.
 Νυγματ-ώδης, 2· ὁ κεντῶν, νόγματα προξενῶν, ἱατρ. ἐπὶρ. νυγματωδῶς Γαλην.
 Νυγμή, ἡ· τὸ κέντημα, τὸ κεντῶν, νόσσην Πλούτ. Ἀντ. 86, Ἡσύχ. = κέντρον.
 Νυγμός, ὁ· τὸ νόσσην, κεντῶν Δ. Σικ. 13, 58.
 Νύγω, νύγει = τῷ κέντρῳ πλήττει Ἡσύχ.
 Νυγῆς, 2· νοῦός, γράμ. συγγεν. τῷ νόθος.
 Νυθός, 3· κρύβρις, ἀπαράτηρητος, ὡς πρὸς τὴν ὄβιν σκοτεινός, ὡς πρὸς τὴν ἀκοὴν ἄφωνος Ἡσύχ. φαίνεται συγγεν. τῷ νόθος.
 Νυθώδης, 2· σκοτεινός Ἡσύχ.
 Νύκταγες, οἱ· αἰρετικοὶ οὕτω κληθέντες· διότι ἀπέριπτον τὰς ἀγρυπνίας τῆς νυκτός ὡς δαισι-δαμονίαν Δουαχ.
 Νυκτάζω· νυστάζω Ἰπποκρ.
 Νυκτ-αίετος, 2 (νύξ, αἰετός)· "Ἥρας ὄρνις ἱερὸς· ὁ τῆς νυκτός αἰετός, καὶ ὁ Ἑρωιδῆος Ἡσύχ.
 Νυκταλός· νυσταλός· Σουίθ. καὶ δι. γρ. ἐν Δ. Λαερ. 6, 77.
 Νυκτ-αλωπάω· νυκταλωπιάω Ἐδοτ. 1392, 33.
 Νυκταλώπηξ, ἱκος, ὁ, ἱερ. γρ. ἀντὶ νυκταλωπ. π. Ἀριστοτ. ὁ μὴ βλεῖσθαι δεῦν τὴν νύκτα.
 Νυκτ-αλωπία, ἡ· πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, ἐξ οὗ ὅτι δύναται τις νὰ βλεῖται τὴν νύκτα Ἰπποκρ.
 Νυκτ-αλωπίασις, ἡ· τῷ προηγ. ἱατρ. μετγ.
 Νυκτ-αλωπιάω, ὡ· πάσχω νυκταλωπίαν, ἱατρ.
 Νυκτ-αλωπιάς, τὰ τὰ ἀφορῶντα τὴν νυκταλωπίαν, ἴντ. -βιβλία Ἰπποκρ.
 Νυκτ-αλωπῶ, ὡπος, ὁ· βλάβη τῶν ὀφθαλμῶν, νυκταλωπία, ὑγρότητος πλεονασμός Ἀριστοτ. εἰ. γρ. νυκταλώπηξ Ἰπποκρ. κατὰ Γαλην. καὶ Ἐδοτ. ὁ τῆς νυκτός δακρύς.
 Νυκτ-αυγία, ἡ· νυκτερινὸν φῶς Θ. Στουδ.
 Νυκτ-εγερσία, ἡ· τὸ ἀγρυπνῆν, νυκτερινὴ πρᾶξις, φροντίς, ἐπισορευσία, ἡ νυκτερινὸν καθόρ-θωμα Ὀπκ. Ἐδρ. Ῥητ. Στράβ.
 Νυκτ-εγερτέω, ὡ (ἐγείρω)· ἐν τῇ νυκτὶ ἐγερνῶν, πρίττω τι Πλούτ. Καστ. 40 νυκτεγερτέω Ἀριστ. 2, 13.
 Νυκτελέω, ὡ· ἐν νυκτὶ τελῶ ἀντὶ νυκτετελέω Ἡσύχ. ἰδ. Λοβέκ. Φρόν. 670.
 Νυκτελία, τὰ, ἱερὰ· αἱ νυκτεριναὶ δοξαὶ καὶ τελεταὶ τοῦ Διονύσου Πλούτ. προδλ. Ῥ. σ. 259.
 Νυκτελῖος, 2 (νύξ)· νυκτερινός, ἐπὶρ. τοῦ Διονύσου ἐκ τῶν νυκτερινῶν τελετῶν τοῦ Βακχάου Ἀνθ. 9, 524, 14, Πλούτ. ἡσ. σ. 389.
 Νυκτ-ἐπαρχός, 2· ὁ ἐπαρχὸς τῆς νυκτερινῆς φυλακῆς Ἡσύ.
 Νυκτ-εργασία, ἡ· ἐργασία νυκτερινῆς· τὴν μισθὸν ταύτης νυκτεργασίαν Ν. Χων. σ. 213.
 Νυκτερεία, ἡ (νυκτερεύω)· τὸ νυκτερινὸν φυλάσσειν· ὁ δὲ τῆς νυκτός, ἰδ. κυνηγεῖ ἐν καιρῷ νυκτός Πλάτ. νόμ. 7, 824.
 Νυκτερεία, τὰ· ἡ νυκτερεία, αἱ νυκτεριναὶ φυλακαί, μετγ.
 Νυκτερείσιος· νυκτερείσιος, μετὰ κυμ. ὁπμμ. φασίως τοῦ ἐρεῖδω Ἀριστ. Ὀσμ. 209.

Νυκτ-ερέτης, ὁ (ἐρέσω)· ὁ κωπηλατῶν καὶ ἄλειψαν τὴν νύκτα Σατυρ. 1 (8, 11).
 Νυκτ-ερεῦμα, τό. (νυκτερεύω)· ὁ τόπος ἐν ᾧ διανυκτερεύει τις Πολύδ. 12, 4, 9.
 Νυκτερευτής, ὁ (νυκτερεύω)· ὁ τὴν νύκτα πράττων τι, ἰδ. ὁ κυνηγῶν τὴν νύκτα Πλάτ. νόμ. 7, 824.
 Νυκτερευτικός, 3· ἐπιτήδειος εἰς τὸ φυλάττειν τὴν νύκτα, εἰς τὰ κυνήγια τῆς νυκτός· κύνες Ξεν. ἀπομν. 3, 11, 8.
 Νυκτερεύω, (νύκτερος)· κοιν. νυκτερεύω, κίμνω νυκτερί, φυλάττω, πράττω τι ἐν ὥρᾳ νυκτός· «τό μὲν νυκτός πράττει τὴν νυκτερεύουσα» Πολυδ. 1, 71· «ἐν οἰκίαις Ἀισχίν. 1, 75, Ξεν. Ἄν. 4, 4, 11.
 Νυκτερήσιος, 2· νυκτερινός· χρησμός Λουκ. Ἀλεξ. 53· φάντασμα Σέξτ. Ἐμπ. πρ. φου. 2, 188· ἴδε νυκτοειδής.
 Νυκτερίδιος· τῷ ἔπομ. Θεόκρ. δι. γρ.
 Νυκτερινός, 3 (νύξ)· νυκτικός, ὁ ἐν καιρῷ νυκτός· φέγγος Πλάτ. πολ. 5, 508· σύλλυγος, 10, 909· φυλακῆς Ξεν. Ἐλ. 7, 1, 15· κήρυμα, 5, 4, 10 καὶ μετν. ἐπιθέσεις, σύνθημα Πολύδ. 4, 8, 11, 6, 34, 7, Ὀππ. κυν. 3, 266· «νυκτερινώτατον τι τολμᾶν» = ἐν βαρυτάτῃ νυκτὶ Λουκ. Ἰακρ. 21.
 Νυκτερίος, 3· τῷ προηγ. «νυκτερίη γλαυξ» Ἀρσ. φιν. 999· ἔργον νυκτερίου Ἀνθ. 9, 303· «ν. Ἐκάτην» Ὀρφ. ὕμν. 1, 5· γορός, 48, 3.
 Νυκτερίς, ἰδος, ἡ (νύξ, νύκτερος)· 1) ἡ νυκτερίδα Ὀδ. μ. 433· 2) εἶδος ἰχθύος, ἄλλως ἡμεροκοίτης Ὀππ. ἄλ. 2, 200.
 Νυκτερίτις, ἡ· ἡ ἀναγαλὶς, φυτὸν τι Διοσκ.
 Νυκτερό-βιος, 2 (βίος)· ὁ τὴν νύκτα ζῶν, ἡ τὴν τροφήν του ζήτων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 1, 1, 28.
 Νυκτερό-ειδής, 2· νυκτοειδής Σέξτ. Ἐμπ.
 Νύκτερος, ὁ· νυκτερινός· «μήνη Ἀισχ. πρ. 799· ὀνειράτα, Πέρσ. 172 καὶ συχνά· «νύκτερος Ἀίας ἀπελθὼν» = ἐν νυκτὶ Σοφ. Ἀλ. 216· «νύκτερος φύλακες» Εὐρ. Ἰψ. 87· ἄξιον νύκτερος ἀνάγκα», Ἰππολ. 1388 καὶ μετν. π.
 Νυκτερο-φεγγής, 2· ὁ τὴν νύκτα φέγγων Μανέθ. 3, 393.
 Νυκτερό-φοιτος, 2 (φοιτᾶν)· ὁ ἐν νυκτὶ περιερχόμενος Ὀρφ. ὕμν. Ἀρτ. 6.
 Νυκτερο-ωπός, 2 (ὥψ)· νυκτόματος, νυκτερινῶς βλέπων, σκοτεινός· «δόκημα νυκτερωπὸν ἐν νόχων ὀνειρών» Εὐρ. Ἦρ. μ. 111· ἴδε νυκτωπός.
 Νυκτεύς, ὥς, ὁ· 1) ἔγγονος Ποσειδῶνος, πατὴρ Ἀντιόχης, βασιλεύσας ἐν Θήβαις ὡς ἐπὶ τροπος τοῦ ἀντὶ τοῦ Ἀσδοάκου Ἀπολδ. Πανσ. 2) πατὴρ Καλλιστοῦς Ἀπολδ.
 Νυκτ-ηγορέω, ὦ, (νύξ, ἀγορέω)· συναθροίζω τὸ πλῆθος ἐν καιρῷ νυκτός καὶ δημηγορῶ Εὐρ. Ἰψ. 89· γενικώτερος. «λέγει μεγίστην προσδοχήν Ἀγαθὰ νυκτιγορεύσθαι» = συμπανηθῆναι, ἐπισυνθῆναι Ἀισχ. Ἐπτ. 29.
 Νυκτ-ηγασία, ἡ· ἡ ἐν νυκτὶ συναθροίσις καὶ δημηγορία ἐν τῇ συνελεύσει Εὐρ. Ἰψ. 20.
 Νυκτ-ηγασία, ἡ· ἡ νυκτεργασία, γράμ.
 Νυκτ-ηγρετέω· νυκτεργετέω Σχολ. Ἰλ. σ. 495.
 Νυκτ-ηγρετον, τό· μυθικὸν τι φυτὸν Πλίν. Ἰ. Φ. 21, 12.

Νυκτῆς, ἰδος, ἡ· θυγ. Νυκτεύς, ἡ Ἀντιόχ· θυγὴ Πολυδώρου κ. μήτηρ τοῦ Ἀσδοάκου, βῆσιλ. Θηδῶν Ἀπολδ.
 Νυκτ-ήμερον, τό· νυχθήμερον, ἄμφ.
 Νυκτ-ηρεφής, 2 (νύξ, ἔρεφω)· ὁ νυκτὶ κεκαλυμμένος, σκοτεινός, λυπημένος, κατηφής· «μὴ νύξ δ' ἀκοῦσαι τίμου μέριμνα νυκτιηρεφές» Ἀισχ. Ἀγ. 447.
 Νυκτιατός, 3· τῇ νυκτὶ ἀνθρώπων· «δρόμοις Κικ. παρ. σ. 1005.
 Νυκτι-βίος, 2· νυκτερόβιος Ἰσίδ. Ἰλ. 11, 186, 10.
 Νυκτι-βόη, ἡ· Σελήνης ἐπίθ. Σιν. λεξ. Ἑλλ. Κουμαν.
 Νυκτι-δρομος, 2 (βρέμω)· ὁ ἐν νυκτὶ θορῶν Εὐρ. Ἰψ. 552, δι. γρ. νυκτιδρομος.
 Νυκτι-γάμος, 2· ὁ ἐν καιρῷ νυκτός νομίζεμενος· «Ἄβρου· νυκτιγάμοιο» Μουσατ. 7.
 Νυκτιδαί· «γένος τι τῶν τῶν λοιμικῶς νόσους ἐκδιωκόντων» Ἰσίδ. Ἰλ. 11, 186, 10.
 Νυκτι-διεξοδος, ἡ (ὥς τὰ κολοδοδιέξοδοι)· ἡ ἐν νυκτὶ διεξοδος Πτολ. π. Φαδρικ.
 Νυκτι-διεξοδος, 2· ὁ διαδιδόνων ἐν καιρῷ νυκτός, τὴν νύκτα ἀναγνώρων· «ἄσα (ἄστρα) προδύει μὲν τῆς ἡλίου δύσεως, ἐπανατέλλει δὲ μετὰ τὴν τοῦ ἡλίου ἀνατολήν, ἃ δὲ καλοῦσιν οἱ νυκτιδιέξοδα» Γεμιν. στοιχ. ἀστρ. σ. 49, 29.
 Νυκτι-δρόμος, 2· ὅστις ὁδεύει τὴν νύκτα· «νυκτιδρόμου σφίγγος ἰδ» Εὐρ. Ἰψ. 552, δι. γρ. νυκτιδρόμος· «μήνη Ὀρφ. ὕμν. 8, 2.
 Νυκτι-κλέπτης, ὁ· ὁ κλέπτων τὴν νύκτα Φιλπ. 41 (11, 176).
 Νυκτι-κόραξ, αὐτός, ὁ· εἶδος κόρακος τὴν νύκτα ἄδοντος, κοιν. νυκτικόρακας· «νυκτικόραξ ἔδει θανάτην» Ἀνθ. 11, 186, 10.
 Νυκτι-κορυφής, 2· ὁ ἐν νυκτὶ κρυπτόμενος Ἀριστοτ. μεταφ. 6, 15.
 Νυκτι-λαθραίο-φάγος, 2 (νύξ, λάθρα, φαγεῖν)· ὁ ἐν νυκτὶ λάθρα τρώγων Φιλός. ἐν Ἀθην. 4, 162.
 Νυκτι-λάλος, 2 (λαλέω)· ὁ ἐν νυκτὶ λαλῶν, φλωρῶν· «κιστὴρ Ἀντ. Σιδ. 75 (7, 29).
 Νυκτι-λαμπής, 2· ὁ ἐν νυκτὶ λάμπων Σιμωνίδ. 7, 8, Δ. Ἀλ. συνθ. ὄν. 5, 26 περὶ τῆς Δανάης· «σὺ· κνώσεις ἐν ἀστεροῖσι δάμαϊ, χαλκοσκόμῳ δὲ, νυκτιλαμπεῖ, κυανέῳ ἐξ ὀνόφω» = λάμποντι ὡς ἡ νύξ, δηλ. σκοτεινῶ.
 Νυκτι-λόχος, 2 (λοχᾶν)· νυκτοκλέπτης. Κατὰ Σουῖδ. π. Ἀριστ. εὐρηται = τῷ νυκτὶ περιπλανή· κατὰ Φῶτ. νυκτιλόχος = λησταί· «νυκτιλόχους, τοὺς νυκτὶ ἐνεδρεδόντας, ληστές» Ἰσίδ.
 Νυκτιλῶψ, ὥπος, ἔσφ. γρ. ἀντὶ νυκτῆλῶψ.
 Νυκτι-μαντις, ὁ· νυκτιμαντής Ἰσίδ. Ἰλ. 11, 186, 10.
 Νυκτιμάντις, ὁ· ὁ γλαυξ Ὀδιδ. μεταμ. 2, 590.
 Νυκτι-μορφος, 2· ὁ ἔχων τὴν μορφήν τῆς νυκτός Εὐστ. Ἰλ. σ. 522, 35.
 Νυκτιμός, 2· νυκτικός Νόν. Δ. 18, 22.
 Νυκτιμός, ὁ· ὁὗς Ἀσκάνας ἐξ Ἀρκαδίας, μὲν αὐτὸν ἐκ τῶν ἀδελφῶν του διὰ μεσιτείας τῆς γῆς τοῦ Ζεύς δὲν ἐκαραύνασε· τὰς δὲ ἐγίνοντο ἐπὶ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος Ἀπολδ.
 Νυκτι-νομος, 2 (νόμιμι)· ὁ ἐν νυκτὶ νεμόμενος, βόσκων Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 17· «αὐτοὶ καὶ ἱε-

ρακες καὶ τὰ νυκτίνομα Πλούτ. ἡθ. α. 286.
 Νύκτιος, 3° νυκτερινός - ὅθρ. Ἀνθ. 6, 221, 7.
 Νυκτι-παταί-πλάγιος, 2 (νύξ, πατέω, πλά-
 γιος)· ὁ τὴν νύκτα περιερχόμενος καὶ πλαγίως
 βαδίζων ὁδοὺς· οὕτω καλοῦνται οἱ φιλόσοφοι
 Ἀνθ. παρ. 258.
 Νυκτι-πάτης, ὁ (πατέω)· ὁ ἐν τῇ νυκτὶ περι-
 πλανώμενος, ὁ κοιν. νυχτοπάτης, ποιητ.
 Νυκτι-πήδηκες, οἱ (πηδάω)· εἰδός νυκτικῶν
 σκευαλίων Πολυδ. 7, 94.
 Νυκτί-πλαγκτός, 2 (πλάζω, νύξ)· ὁ ἐν νυ-
 κτὶ πλανώμενος Λισχ. Ἀγ. 321· -ἐννῆ=ἰφ· ἡς
 τις ἀνήσυχος διαγίγει τὴν νύκτα, 12 δαίματα,
 χο. 517· «νυκτίπλαγκτον ὄρθιον κελευσμάτων»
 ἢ νυκτερινὴ ἀνησυχία, 740.
 Νυκτι-πλανήης, 2° νυκτίπλαγκτος.
 Νυκτι-πλανήτης, ἰδός· ὅθρ. τοῦ προηγ. Ὀππ.
 κυν. 3, 268.
 Νυκτί-πλανάς, 2° νυκτίπλαγκτος· «νυκτίπλά-
 νους δάροις χαίρει» Αουκ. Ἀλεξ. 54.
 Νυκτι-πλάσι, ὡ· πλέω τὴν νύκτα Ζηνὸδ. 5, 32.
 Νυκτί-πλοία, ἡ· τὸ πλέειν ἐν ὥρᾳ νυκτός Στράβ.
 Νυκτι-πόλεμος, 2° τῷ ἔσσημ. Ὀρφ. ὕμν. 77, 7.
 Νυκτι-πόλος, 2 (πολέω)· ὁ ἐν νυκτὶ περιπλανώ-
 μενος, ἀναστρεφόμενος· -Βάχχι Εἰδρ. Ἰων
 718· Μήνη Μανθ. 3, 273· καὶ ἐν τῷ αἰνίγματι
 «νυκτ. Φαίδων» Αἰνιγ. 6 (14, 53), Παύχ. 25·
 ἡγεῖ νυκτός ἀναστρεφόμενος καὶ περιόδοι.
 Νυκτι-πορέω, ὡ· νυκτοπορεύω Πολυδ. 16, 37, 4.
 Νυκτι-πόρος, 2° ὁ πορευόμενος τὴν νύκτα
 Ὀππ. κυν. 3, 268.
 Νυκτιπόρος, ὁ· ποτ. πλαστός Λουκ. ἀλ. 1, 2, 33.
 Νυκτι-πραξία, ἡ· πράξις, ἐνέργεια κατὰ τὴν
 νύκτα Σχολ. Ἰλ. κ. 215.
 Νυκτι-σερνος, 2° ὁ ἐν νυκτὶ σεμνωόμενος, τι-
 μώμενος· «τὸ νυκτισεμνα δεῖπνα ἐπ' ἐσχάρᾳ
 πυρός ἔθων» Λισχ. Εἰδρ. 108.
 Νυκτι-φάης, 2 (φάω)· ὁ ἐν νυκτὶ λάμπων,
 φωτίζων· «νυκτιφάει φῶς» Πλούτ. ἡθ. σ. 1116.
 «ὄργια νυκτιφάει» Ὀρφ. ὕμν. 53, 10.
 Νυκτι-φάνης, 2° ὁ κατὰ τὴν νύκτα φαινόμε-
 νος, λάμπων Ἀνθ. παρ. 40.
 Νυκτί-φαντός, 2 (φαίνωμαι)· ὁ κατὰ τὴν νύ-
 κτα φαινόμενος, νυκτερινός Εἰδρ. Ἑλ. 567.
 Νυκτί-φοίτος, 2° νυκτερόφοιτος· -ὀνείρατα
 Λισχ. Πρ. 660, Σενόσι.
 Νυκτι-φόρος, 2° ὁ τὴν νύκτα φέρων Φίλων.
 Νυκτι-φρουρήτος, 2 (φρουρέω)· ὁ τὴν νύκτα
 φυλάττων ἢ φυλαττόμενος· «νυκτιφρουρήτων
 ὁράσει» Λισχ. Πρ. 863.
 Νυκτι-χόρευτος, 2 (χορεύω)· ὁ ἀνῆκων εἰς
 νυκτερινὸς χοροὺς Νον. Δ. 9, 118.
 Νυκτί-χρως, 2° ἔχων χροῖα νυκτός, μεγν.
 Νυκτο-θαδία ἢ νυκτοδατία, ἡ (βαίνω, νύξ)·
 τὸ ἐν νυκτὶ περιπατεῖν Ἰπποκρ. σ. 368, 54.
 Νυκτο-θάτης, ὁ· ὁ περιπατῶν τὴν νύκτα, μεγν.
 Νυκτό-βιος, 2° νυκτερόβιος· Περύκλ. παράφρ.
 Πτολ. σ. 226.
 Νυκτο-βόα, ἡ· νυκτιβόρᾳ· «στρίγλος καλεῖ-
 ται δὲ καὶ νυκτοβόα, οἱ δὲ νυκτοκόρυκα» Πασχ.
 Νυκτο-γραφείω, ὡ· ἐν νυκτὶ γράφω, μεγν.
 Νυκτο-γραφία, ἡ· τὸ ἐν νυκτὶ γράφειν
 Πλούτ. πολιτ. παραγγ. σ. 803.
 Νυκτο-δεσπότης, ἰδός, ἡ ἢ δεσποινὰ τῆς

νυκτός· -κόρη, δηλ. ἡ σελήνη Θεοδ. Προδρ. εἰς
 Ἀνδρ. Κομν. 248.
 Νυκτο-δρομία, ἡ· νυκτοδατία, ὁ νυκτερινός
 δρόμος, μεγν.
 Νυκτο-δρόμος, 2° νυκτιδρόμος, γλωσσ.
 Νυκτο-ειδής, 2 (εἶδος)· ὁμοίος τῇ νυκτὶ, ὅθρ.
 μαδρος, σκοτεινός, π. μεγν. «-καὶ ἡμεροειδὲς
 φάντασμα», ὁ χρόνος Σεξτ. Ἑμπ. πρ. φυσ.
 2, 181· ἴδε νυκτεροειδής.
 Νυκτο-θίρας, ὁ (θηράω)· ὁ κυνηγός τῆς νυ-
 κτός Εἰν. ἀπομν. 4, 7, 4.
 Νυκτο-κλέπτης, ὁ, δι. γρ. τοῦ νυκτικλέπτης.
 Νυκτο-κλοπία, ἡ· νυκτερινὴ κλοπὴ Σιδ. χρ.
 Νυκτο-κόραξ, ἄκος· νυκτικόραξ καθ' Ἰπποκρ.
 ἐν λ. στρίγλος, hupo.
 Νυκτο-λαμπίς, ἰδός, ἡ· 1) νυκτερινὸν φῶς·
 2) πυγολαμπίς, noctilua.
 Νυκτο-λόχιδω, ὡ· ἐν καιρῷ νυκτός ἐνεδρεύω
 Γ. Παχυμ. Μιχ. Παλ. 1, σ. 7.
 Νυκτό-μαντις, ὁ· μάντις τῆς νυκτός Πολυδ.
 7, 188· ἴδε νυκτίμαντις.
 Νυκτο-μαχέω, ὡ· ἐν νυκτὶ μάχομαι, νυκτε-
 ρινὴν μάχην συγκροτῶ Ἀππ. ἱερφ. 5, 35.
 Νυκτο-μαχία, ἡ· μάχη ἐν νυκτὶ, νυκτερινός
 ἀγὼν Πρ. 1, 74, Θουκ. 7, 44, Πλούτ.
 Νυκτι-όναρ, τό· ὄνειρον νυκτερινόν· «αἰῶρα,
 ρους καὶ νυκτόναρ» Θ. Στουδ. σ. 602.
 Νυκτο-νόμος, 2° νυκτινομός· «νυκτονόμα ὄρ-
 νια, σκόπιες» Σχολ. Ὀδ. α. 85.
 Νυκτο-περιπλανήτης, 2° νυκτίπλαγκτος Ἀ-
 ριστ. Ἀγ. 252.
 Νυκτο-πλανήης, 2° νυκτίπλανής Μανθ. 1, 311.
 Νυκτο-πλάσι, ὡ· ἐν νυκτὶ πλέω νυκτοπλά-
 σσει Ἀνν. Κομν. σ. 37.
 Νυκτο-πόλεμος, ὁ· νυκτερινός πόλεμος, μεγν.
 Νυκτο-πορέω, ὡ· ταξιδεύω τὴν νύκτα, στρα-
 τεύομαι, πορεύομαι Εἰν. Κυρ. 5, 1, 10· ἴδε
 νυκτιπορέω.
 Νυκτο-πορία, ἡ· τὸ ὁδοιοπορεῖν κατὰ τὴν
 νύκτα Πολυδ. 5, 7, 3· εἰ νυκτοπορεία καὶ νυ-
 κτιπορία Λοβελ. Φρόν. 688, Πλούτ. Ἀλεξ. 23.
 Νυκτο-πόρος, 2, δι. γρ. τοῦ νυκτιπόρος, γλωσσ.
 Νυκτο-πόσιον, τό· νυκτερινὸν ποτόν, μεγν.
 Νυκτο-στολέω, ὡ· τὴν νύκτα ἀτέλλω Θ.
 Προδρ.
 Νυκτο-στράτηγος, ὁ· γρ. ταχὺν τῷ νυκτέ=
 παρχος Συν. λιβ. Ἑλλ. Κομν.
 Νυκτο-τήρης, ὁ· φύλαξ τῆς νυκτός Εἰν. ἀ-
 πομν. 4, 7, 4.
 Νυκτο-τριήμερος, ταφή, 2° ἡ τριῶν ἡμερῶν
 καὶ ἑσων νυκτῶν ταφή Ἀθανάσ. τ. 2, σ. 456.
 Νυκτο-υργός, ὁ (εργῶ)· ὁ τὴν νύκτα ἐργαζό-
 μενος Πλούτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. 63.
 Νυκτο-φαής, 2° νυκτιφάης Νον. Δ. 44, 216.
 Νυκτο-φάνεια, ἡ· ἱπθ. Σελήνης Εἰν. λιβ.
 Ἑλλ. Κομν.
 Νυκτο-φάνης, 2° νυκτιφάνης Ἀνθ. 9, 806, 2.
 Νυκτο-φυλάκιω, ὡ· φυλάττω τὴν νύκτα·
 τὰ ἔθω Εἰν. Κυρ. 4, 5, 3.
 Νυκτο-φυλάκησις, ἡ· τὸ νυκτοφυλάκειν, μεγν.
 Νυκτο-φυλάκη, ἡ· ἡ νυκτερινὴ φυλακή, μεγν.
 Νυκτο-φύλας, ἄκος, ὁ· ὁ φυλάττων τὴν νύ-
 κτα, ὁ τῆς νυκτός φύλαξ Εἰν. 7, 2, 18.
 Νυκτό-χρους, 2° νυκτίχρους· Ὀρίγειν,

Νυκτ-ώδης, 2° νυκτοσιος ευστ.

Νυκτ-ών, τό· ναός της Νυκτός Λουκ. ἀλ. ιστ. 2, 33.

Νυκτ-ωπός, 2 (ᾠψ)· νυκτερωπός, ὅμοιος τῇ νυκτί, σκοτεινός· λαθοςύνα Εὐρ. Ἰ. Τ. 1279.

Νύκτωρ, ἐπίρ· (νύξ)· ἐν καιρῷ νυκτός Ἦσ. ἔρ. 179, Συμφ. Εὐρ. καὶ πεζ. Ἀντιφ. Πλάτ. Ξεν. Λυσ. Δημ. 24, 113, ἀντίθ. τῷ μεθ' ἡμέραν.

Νυχάζω· νύτω· «νυχάζας, νεανισσάμενος» Ἡσίοχ.

Νύμφαιον ἢ Νύμφαιον, τό· λίμνη κατ' ἄλλ. λίμνη Βοιωτῶν τῆς Λακωνικῆς Πaus. 3, 23, 2.

Νύμφα, π. ἢ νύμφη Ὀμ. μόν. κλ. «νύμφα φίλη» Ἰλ. γ, 130, Ὀδ. 8, 743, π. μετν. π. ἀπαντᾷ ἢ τε δν. καὶ αἰτ. νύμφα καὶ νύμφαν Εὐρ. ἀντί νύμφη κ. νύμφην.

Νύμφα, αἰ, ἢ ἐπίθ. Ἀφροδίτης ὁ Θησεύς ἤγειρε νύκον αὐτῆς μεταξὺ Ἑρμῖονος καὶ Τραϊζήνος ἐν Ἀργολίδι, λαβὼν γυναῖκα τὴν Ἑλένην Πaus.

Νυμφ-γενής, 2° ὁ ἐκ Νύμφης καταγόμενος, γεννημένος Τελέστ. π. Ἀθην. 14, 617.

Νυμφ-ᾠγέτης, ὁ· ὁ ἀρχηγός, βασιλεὺς τῶν Νυμφῶν, ἐπίθ. τοῦ Ποσειδῶνος Κυρναῖος. 22.

Νυμφ-ᾠγόρας, α, ὁ· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Νυμφ-ᾠγωγέω, ὦ· ἄγω τὴν νύμφην ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου εἰς τὸν γαμβρῶν· «τῶν νενομφ-αγωγέων αὐτῶν τὴν Λαοδείκην» Πολυδ. 26, 7, 10. Καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου γαμβροῦ Δ.

Ἰλ. 11, 41· ἐστὶ δὲ «γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἡλικίαν», τελεῖται Πλουτ. Σόλ. 20.

Νυμφ-ᾠγωγία, ἢ· τὸ ἄγειν τὴν νύμφην Πολυδ. 26, 7, 8, Πλουτ. καὶ ἄλλ.

Νυμφ-αγωγικός, 3° ὁ ἀνήκων τῷ νυμφαγωγῷ· «νυμφαγωγικοί διαδόχαι», Θ. Στ. σ. 466.

Νυμφ-αγωγή, τό· τὸ ἄγειν τὴν νύμφην· Κ. Πορφ. ἐκθ. βασιλ. εἰς. σ. 379.

Νυμφ-αγωγός, 2° ὁ φέρων τὴν νύμφην ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς οἰκίας εἰς τὴν τοῦ γαμβροῦ, ἢ προ-μνήστρια· «γάμους πάρειμι νυμφαγωγός» (ἢ Κλυταιμνήστρα) Εὐρ. Ἰ. Α. 610, Λυκοφρ. 1025, Λουκ. Πλουτ. Φώτ. καλεῖ νυμφαγωγὸν τὸν παράνυμφον. Κατ' Εὐστ. ἰδ. ἐὰν ὁ γαμβρός ἔρχεται εἰς δευτέρον γάμον· ἴδε Πολυδ. 3, 41· «ὁ δὲ ἄγων τὴν νύμφην ἐκ τῆς οὐ πατρὸς οἰκίας, ὅποτε μὴ ὁ νυμφίος μετῇ οὐ νενόμιστο δὲ μετείναι τοὺς δευτερογάμους· τας»· εἶτι δὲ αὐτός ὁ μνηστήρ.

Νυμφαία, ἢ· συστν τι ἐνυδρον Θ. Ἡερ.

Νυμφαία, ἢ· ὄν. τῆς νύσου, ἐφ' ἣς διέτριβεν ἡ Κλυψιά, κατ. Νυμφαίος Ἀπολλ. Ἰ.

Νυμφαίος, ὁ· κάτ. τοῦ Νυμφαίου Στράβ.

Νύμφαιον ἢ Νυμφαίον, τό· κύρ. ὄν. 1) πόλις μετ' ἡμέραν ἐπὶ τῆς Ταυρικῆς χερσονήσου Ἀισγ. 2) χωρίον τῆς μακεδονικῆς Ἰλλυρίας Στράβ. 3)

ἀρχαί. τῆς χερσονήσου Ἀκτιῆ· ἐν Μακεδονίᾳ Στράβ. 4) ἱερὸν ἄντρον ἐν Συρίᾳ Στράβ.

Νυμφαίον ἢ Νύμφαιον, τό· νυμφεῖον, ναός τῶν νυμφῶν, ἐνθα κατοικοῦσιν αἱ νύμφαι οὗδ. τοῦ νυμφαίος· «τὰ νυμφαία· ἡ ἐορτὴ τῶν νυμφῶν, μετν.

Νυμφαίος, 3° ὁ ἀνήκων εἰς τὰς Νύμφας, ἱερός, ἀφιερωμένος αὐταῖς· «νυμφαίοι κηποι» Στ. Βυζ. «νυμφαίος σκοπιὰς» Εὐρ. Ἰλ. 447· νύμφα Ἀνθ. 14, 71.

νυμφαίος, ὁ· ὄν. ποταμοῦ Ἀτλ.

Νυμφαίτης, ὁ· κάτ. τοῦ Νυμφαίου Στράβ.

Νυμφαίων, ὁ· ἱερὸν τῶν νυμφῶν, ναός, ἀρχ. λαβ.

Νυμφάς, ἄδος· ἰδ. ὅηλ. τοῦ νυμφαίος· «πύλαι νυμφάδος» Πaus. 1, 44, 3, καὶ τόκ. ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Νύμφας, α, ὁ· ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.

Νυμφάσις, 3° κάτ. τῆς Νυμφάδος· «Νυμφασίη» Πaus. 8, 34, 3.

Νύμφασμα, τό· ὁ γάμος· «ἵστον θεοπαγεῖ νύμφ· φάσματα ποικίλα σεμνήν» χρησμ. π. Φλεγόντ. Θουμ. κ. 10, 30.

Νυμφετός, 3 καὶ 2° ὁ ἀνήκων εἰς τὴν νύμφην· «νυμφεῖας ἐδνας» Πινδ. Ν 5, 30· «νυμφεῖον εἰς ἀγκύωνον ἐδνας» Εὐρ. Ἰ. Α. 131· ἰδ. τὸ νυμφεῖον, ὅηλ. δῶμα· «ὁ νυμφικός θάλαμος Σοφ.

Ἀντ. 882· τὰ νυμφεῖα, ὅηλ. ἱερά· ἡ τελετὴ τῶν γάμων, ὁ γάμος Σοφ. Τραχ. 7· ἐν δὲ Ἀντ. 884 καλεῖται οὕτως ἡ νύμφη αὐτή, «ἀλλὰ κτενέι νυμφεῖα τοῦ αὐτοῦ τέκνου», ἰων. νυμφήτος.

Νυμφεῖος οἶκος, ὁ· ἐν ᾧ κατοικοῦσιν αἱ Νύμφαι Σουδ.

Νύμφερος, ὁ, ἡ νύμφερων, τό· φυτόν τι Εὐδέν. ἐν Βαλδίῳ βέλ. Μεδ. τ. 1, σ. 2.

Νύμφεσμα, τό· ὁ γάμος, πλ. Σοφ. Οἰ. τ. 980, ἐστὶ δὲ ἡ νύμφη· «ἔπου δὲ μοι πρὸς ναὸς καλὸν νύμφεσμα τῷ σπονταλάτῃ», ἐνθ' ὁ λόγος περὶ Κασσιανδρᾶς Εὐρ. Τρ. 420.

Νύμφευσσις, εως, ἡ· ὑπάνδρευσις, ὁ γάμος Θ. Στουδ. σ. 487. Ὁ.

Νυμφευτήρ, ἦτος, ὁ· ὁ νυμφευτής, γαμβρός Ὀπκ. λυν. 3, 336.

Νυμφευτήριος, 3° ὁ ἀνήκων τῇ νύμφῃ, τῷ γάμῳ· «λέκτρον σκύτια νυμφευτήρια» Εὐρ. Τρ. 252.

Νυμφευτής, ὁ (νυμφεύω)· 1) ὁ παράνυμφος, ὅστις φέρει τὴν νύμφην εἰς τὸν νυμφεῖον Πλάτ. πολιτ. 268· «παράνυμφος Πολυδ. 3, 40· 2) ὁ γαμβρός Εὐρ. Ἰων 913.

Νυμφεῦτρα, ἡ· παράνυμφος, ἡ συμπεπομένη ἐπὶ τῶν γονέων τῇ νύμφῃ παράνυμφος, νυμφο-στόλος, προμνήστρια, κατὰ δὲ Πολυδ. 3, 41,

«ἡ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ τὰ περὶ τὸν γάμον γυνή, νυμφεῦτρα» ἡ αὐτὴ δὲ καὶ θαλαμῆστρια· Ἀ-ριστ. Ἀγ. 1010. Κατὰ Σουδ. καὶ αὐτὴ ἡ νεό-γαμος, νύμφη.

Νυμφεύω, (νύμφη)· ὑπάνδρευω, δίδωμι εἰς γάμον· «νύμφους Νηρέος Ὀγυγτρα» Πινδ. Ν. 3, 54· καὶ περὶ νέας λέγεται, λαμβάνειν ἐαυτῇ ἄνδρα· «μέλεις τὴν πατῖα ἐν Ἀίδου νυμφεῖον τινί» Σοφ. Ἀντ. 660· «Ἀλέξειν νυμφεύω», 810· ἐντ. καθ. «νυμφεῖσθαι παρ' ἀνδρὶ τῷδε», Εὐρ. Μῆδ. 1336· «ἐκ τινος», Βάκχ. 28· περὶ ἀνδρὸς λαμβάνειν γυναῖκα· «Αἰδῆς νιν νυμφεῖσαι», Ἰ. Α. 451· εἰ μετ. «νυμφεῖσαι δέμας Πλέκτρας», Ἰλ. 1340.

Νύμφη, ἡ, κλ. π. Ὀμ. καὶ νύμφα (πρὸλ. nubo = καλύπτω)· 1) νύμφη καὶ νύ, ἐπειδὴ ἡ νύμφη ἐπείροτο σκεπαμένη τὸ πρόσωπον ὥς καὶ νύ· ἐστὶ τὸ ἔθιμον ταῦτα σόζεται· «νύμφα· δ' ἐκ θα-λάμων αἰδῶν ὑπὸ λαμπρομένων ἡγήνεον ἀνά-στα» Ἰλ. σ. 492· «20ρίφθην βασιλεῖσσι νύμφη» Εὐρ. Ἰκ. 352· «νύμφην ἀγαγίσθαι» Ἀριστ. πλ. 392· μετὰ τοῦ νυμφίος Πλάτ. νόμ. 6, 783·

ἐστὶ δὲ ἡ νεόγαμος γυνή· «νεογάμου νύμφης δι-

κην. Αλκ. 1152, Εδρ. Καὶ ἡ Εδρύκλεια
 δομάζει τὴν Πηνελόπην· ἦτις εἶναι πολλὴ νεωτέρα
 αὐτῆς, «νύμφα φίλη» Ὀδ. β, 743. «Ὑν γέν. ἡ
 ἡ ὡραία γάμου κόρη» Ἰλ. ι, 560 κ. μετγ. π.
 «Ὑν τῷ περὶ σπαν. ἡ λέξ. ἐν ταύτῃ τῇ σημ. ἐν
 τῇ Ν. Δ. ἀντιθ. τῇ πενθερᾷ ἡ γυνὴ τοῦ υἱοῦ,
 ἴδε Πολυδ. β, 32· 2) ἡ Νύμφη, θεότης κατωτέρω
 τῆς τάξεως Ὀμ. ὅστις καὶ «θεὰς Νύμφας» Ἰλ.
 ω, 615, (πρβλ. Ἰσ. θε. 138) κ. «κούρας Νύμ-
 φας» Ὀδ. ζ, 122 αὐτὰς καλεῖ· κατοικοῦσι δ'
 αὐταὶ εἰς ὄρυμους, λειμῶνας, πηγὰς, πῖσσα καὶ
 ποταμούς· Ἰλ. φ, 8, 9· «Νύμφη Νηλεΐα καὶ Ναΐς,
 Νηλεΐα, ἴδε αὐτ. «Νύμφαι Ὀρεστιάδες» = νύμφαι
 τῶν ὄρων, ζ, 420, Ἰσ. θε. 130, μετγ. ὄρεσ-
 τίδες· «Νύμφαι Ἀφρονόμοι» Ὀδ. ε, 105· τῶν δέν-
 δρων, δρυάδες, κ. ἀμαδρυάδες, ὁ Ὀμ. δομά-
 ζει αὐτὰς συνήθ. θυγατέρας τοῦ αἰγίόχου Διός·
 εἰσι δὲ συμπαικτριαι τῆς Ἀρτέμιδος Ὀδ. ζ, 105·
 ὁρατοὶ αὐταὶ τῆς Καλοφύου, καταγόμεναι ἐκ πη-
 γῶν, δασῶν καὶ ποταμῶν, ἐμφανίζονται πλη-
 σίον τῶν Ποταμῶν ἐν τῇ γενικῇ συνελεύσει τῶν
 θεῶν Ἰλ. υ, 8· ἔχουσι δὲ ἀντρα ὡς ἱερὰ Ὀδ. ν,
 104· ἴδ. δὲ εἰσι θεαὶ ἐπιπνευστικῶν πηγῶν· ἐντ.
 ὡς ποιητὴς ὡς καὶ πᾶς ἔνθους χρηρομῶδες· ἐν δὲ
 καὶ αὐτοὶ ὡς μανιώδης ἐλλέγετο νυμφόληπτος· ἐν
 γένει δὲ πᾶσαι αἱ θεαὶ ὁρεπτικῆς ὑγρότητας καὶ
 πλαστικῶν συνθέσεων τῆς φύσεως ἐκκαλοῦντο
 νύμφαι· τοιαῦται ἦσαν κατ' ἀρχὰς καὶ αἱ μοῦ-
 σαι. Καθ' Ἰσ. καὶ Στράβ. αὐταὶ ἦσαν μακρό-
 δοι· πληρὸν δ' αὖθις ἀθάνατοι. Ἡ Ἀμαδρυάς ἐξ ἑσῶν
 τῶν δένδρων τῆς 3) αἱ νέαι μέλισσαι, αἱ ἄλλαι·
 καὶ σχαδόνες λεγόμεναι Ἀριστ. 4) αἱ περὶ
 τοὺς μύρμηκας, διότι αἱ ἄλλαι ἐργάται λέγονται
 Ἀρτεμίδ. 2, 3, 6· 5) αἱ τῶν ῥόδων μεμυκταὶ
 κάλυκες, ἀρχ. λεξ. κατὰ Σουλῶ. πάντων τῶν
 καρπῶν αἱ ἐκφύσεις· 6) ἡ ἐν τῷ κάρτε χειλεὶ
 κυλίστης Πολυδ. 2, 90· 7) τὸ ἄκρον τοῦ ὕνους,
 1, 252· 8) κλειστής καὶ μύρτον, 2, 174· 9)
 κούκλα, ὡς καὶ τὸ κῆρυξ.
 Νύμφη, ἡ ὄν. γυν. ἐπιγρ.
 Νύμφη-γενεή, ἡ νεωστὶ νενυμφευμένη Ἡούχ.
 Νύμφη-γόν· ἴδε νυμφετός.
 Νύμφης· ἴδε νύμφη.
 Νύμφω, ὡς ἐνθους γίνουμαι, μαίνομαι, ἐπι-
 ῥηται Ἀριστ. 1. Ζ. β, 24.
 Νυμφιδιανός, ὁ ὄν. κύρ. Εὐνάπ.
 Νυμφιδιον, τό ὄπακ· τὸν νύμφη Ν. Ψιλ.
 Νυμφιδίος, π. 3· ὁ ἀρμόζων εἰς τὴν νύμφην,
 νυμφικός· κοίτης Εὐρ. Ἀλκ. 249· «ἐνθαί, 888,
 -λέχη Ἰππ. 1139· «φθῆ Ἀριστ. ὄρν. 1725,
 σπαν. π. μετγ.
 Νυμφικός, 3· νυμφίδιος· ἐδώκλει Αλκ. χο.
 69· «τὰ νυμφικὰ λέχη» Σαρ. Οἶ. τ. 1242· «τὰ
 νυμφικὰ τέλη λαχὼν εἰν Ἀϊδου δόμοις», Ἀντ.
 1265· «λουρὸν Ἀριστ. Δυσ. 378· «λέτρα Αἰσδ.
 9 (7, 627)· «τὰ νυμφικὰ Πλάτ. νόμ. 6, 783.
 Νύμφις, 3· νυμφίδιος· «τράπεζαν νυμφίαν» Πινδ.
 Π. 3, 6· «νυμφίσις παρθένους» Εὐρ. Ἰ. Α. 741.
 Νυμφίος, ὁ γαμβρός (ὁ ἔχων νύμφην νυμφίος
 ἐστὶ Ἰωαν. 9, 26), καὶ ὁ νεωστὶ νυμφευθείς Ἰλ.
 ψ, 223· «ἀνὴρ Πινδ. Π. 9, 122· «ἄδην νυμφίον κα-
 κτητὴν» Εὐρ. Ὀρ. 1109· «τῷ νεωστὶ νυμφίῳ»
 Μηδ. 514· «ἐξην νυμφίον βίον» Ἀριστ. ὄρν. 101.
 Νύμφις, ὁ ὄν. κύρ. ἐπιγρ.

Νυμφισ-φόρος, 2· ὁ φέρων τὸν νυμφίον Θ.
 Στουδ. σ. 488.
 Νυμφίς, ἴδος, ἡ ἴδ. θηλ. τοῦ νυμφίδιος· νυμ-
 φίδος· «τὰ τῆς νύμφης σπανδάλια, ὁπαδήματα γυ-
 ναικεῖα νυμφικά» Ἡούχ.
 Νύμφις, ἴδος, ὁ ἱστορικός τις Σουλῶ. κ. Ἀθήν.
 Νυμφίσις, ἡ ἡ ἐγγύη κόρης Θ. Στουδ. σ. 488.
 Νυμφό-βας, αὐτός, ὁ (νύμφη, βαίνω)· ὁ ἐπι-
 δαίνων τῶν νυμφῶν, ὁ Σιληνός Ἀχαι. π. Φωίτ.
 Νυμφο-γενής, 2· νυμφαγενής, ὁ ἐκ νύμφης
 γεγεννημένος· «νυμφογενὲς Σάτυρ» Ἀλλὰ·
 Ἀνθ. Πλαν. 8, 4.
 Νυμφο-γέρων, οὗτος, ὁ νυμφίος γέρων Θ.
 Προδρ.
 Νυμφόδοτος, ὁ ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Νυμφο-δόχος, 2· ὁ δεχόμενος τὸν νυμφίον
 Ἀνδρ. Κρητ. σ. 126.
 Νυμφο-δύρα, ἡ ὄν. γυναῖς.
 Νυμφόδωρος, ὁ 1) Συρακοῦσις ἱστορικός·
 2) Ἀδελφίτης Ἱπρ.
 Νυμφό-κλαυτος, 2· κλαυμένος ἀπὸ νύμφης κε-
 ρασιδας ἡ νέας γυναῖκες· Ἐρινύς Αλκ. Ἀγ. 749.
 Νυμφοκλής, εἶδος, ὁ ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Νυμφο-κορῖς, ὡς 1) στολίζω τὴν νύμφην·
 «ὁ μυαστὴρ νυμφοκορεῖ τὴν νύμφην» Ἀντίρ. 13
 (Πλαν. 147)· 2) ἀμτβ. στολίζομαι ὡς νύμφη·
 «νυκίεροι πάρα νυμφοκομῆσι» Εὐρ. Μηδ. 955.
 Νυμφο-κόμος, 2· ὁ στολίζων τὴν νύμφην
 Εὐρ. Ἰ. Α. 1087 καὶ μετγ. π. -έρωτες· Νόν.
 Δ. 8, 203· «ἡ κοσμοῦσα τὴν νύμφην νυμφό-
 τρια» Ἡούχ.
 Νυμφο-κυσμῖς· ἴδε νυμφοκορῖς· «τὴν νυμ-
 φοκοσμουμένην» Κ. Μαν. χρ. 5667.
 Νυμφό-ληπτος, 2 (λαμβάνουσα)· ὁ ὁπὸ νυμ-
 φῶν καταχόμενος, Ἰνθους Πλάτ. Παίδρ. 233·
 λέγεται δὲ ὁχι μόνον περὶ ἐνθουσιώδων ποιη-
 τῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ μανικῶν Πλουτ. Ἀριστ. 11.
 Νυμφο-λήψια, ἡ ἡ κατὰστασις τοῦ νυμφο-
 λήπτου, παραφροσύνη, μανία, μετγ.
 Νυμφο-λόγος, 2· ὁ καταγινόμενος νὰ στολίζῃ
 τὰς νύμφας· «ἡ περὶ τὴν νύμφην πονομένη»
 Ἡούχ. Ἐπιγρ. ἐνὸς δράματος τοῦ Σωφρονοῦς
 Ἀθήν. 8, 362.
 Νυμφο-πρεπής, 2, 66, ἐπὶ νυμφοπρεπαστά-
 τως = ὡς ἀρμόζει τῇ νύμφῃ Ψελλός.
 Νύμφος, ἀνάλ. σχηματ. τοῦ νύμφη· τάξις τις
 νεανίσκων παρ' Ἑλλήνων, οἱ καὶ νεανίσκοι ἱερῶ-
 νευτοὶ καλούμενοι· ἐν τινι Σικελικῇ ἐπιγραφῇ εὐ-
 ρηται· «ἐπὶ Ἀριστοδόμῳ τοῦ Σουσίσιου νύμφος
 ἱερώνας μνημονεύσας ὀφθαλμοὺς θεατῆς»
 Νυμφο-στολῖς, ὡς στολίζω τὴν νύμφην,
 φέρω τὴν νύμφην εἰς τὸν γαμβρόν, ὡς τὸ νυμ-
 φαγωγίμ Στράβ. 6, σ. 114, Πλουτ. Αἰθ. 10, 16.
 Νυμφο-στολία, ἡ ἐπικόσμησις, καλλωπισμός
 τῆς νύμφης, μετγ.
 Νυμφο-στολίζω· νυμφοστολῖς· «τὰς νυμφο-
 στολισθείσας» Στράβ. 6, σ. 114, δι. γρ. -ηθείσας.
 Νυμφο-στολικῶς, ἐπὶ νυμφίος Σχολ.
 Εὐρ. Ἰκ. 385.
 Νυμφο-στόλος, 2 (στολῖς)· νυμφαγωγός.
 καὶ ὁ κοσμών τὴν νύμφην· «τῶν τούτων (τοῦ
 γάμου) συναρμωστής, ἔγω νυμφοστόλος» Γρηγ.
 Ἡούχ. καὶ Σουλῶ. νυμφαγωγός ὁ καὶ νυμφευ-
 τῆς καὶ πάροχος καὶ παρὰνυμφος ὁ ἐν τῇ αὐτῇ

ἄμαξή με τὸν μνηστῆρα τὴν νύμφην μεταπε-
 πόμενον καθήμενος· ἔτι δὲ ὁ προστάτης, ὁ πα-
 ρασκευαστής καὶ κοσμητής τῶν γάμων Γρ.
 Νικηφ. Κάλλιστ. Θ. Προδρ.
 Νυμφο-τήρεις· ἄρχοντες τινες 'Πούχ.
 Νυμφο-τεμία, ἡ· τὸ τιμᾶν τὴν νύμφην, μετν.
 Νυμφό-τιμος, 2· ὁ τιμᾶν τὴν νύμφην· -μέ-
 λος Δίσχ. 'Αγ. 688, κατ' ἄλλ. νυμφότιμος.
 Νομφο-τροφίω, ὡ· τρέφω τὴν νύμφην· *ἡ-
 μεῖς παιδοτροφοῦμεν αὐτῶν τοὺς υἱοὺς καὶ νυμ-
 φοτροφοῦμεν τὰς θυγατέρας· Θεμιστ. λ. 34.
 Νυμφο-φυλακτήριον, τό· ὑποδεκτῆριον τῶν
 νυμφῶν Θ. Στουδ. σ. 487.
 Νυμφών, ἄνθρωπος, ὁ (νύμφη)· ὁ κοιτών, ὁ θάλα-
 μος τῶν νεογόνων, τὸ νυμφεῖον 'Πλιν. ΔΙΟ.
 7, 8· ἔτι ναὺς τοῦ Βάκχου, τῆς Δήμητρος καὶ
 τῆς Περσεφόνης Πανσ. 2, 11, 3· ἐν Ματθ. 9,
 15=νυμφίος, ὡς Μάρκ. 2, 19, Λουκ. 5, 24.
 Νύμφων, ἄνθρωπος, ὁ· ἄνδρ. ὅν. ἐπιγρ.
 Νὺν, ἐπὶ. χρόν. ἰώρα, ἐπὶ τοῦ παρόντος, οὐ
 μόνον περὶ τῆς παρουσίας στιγμῆς, ἀλλὰ καὶ περὶ
 μακροτέρου χρονικοῦ διαστήματος, ἀντιθ. τῷ
 παρελθόντι καὶ μέλλοντι χρόνῳ, ἀντιθ. τῷ πᾶ-
 λαι· *οὐκ ἔγωγε νοεῖ ἡμῖν πάλαι ἢ δ' ἔτι καὶ
 νῦν· 'Ιλ. ε, 105, ἀντιθ. τῷ ὀπίσω, ζ, 354· *φί-
 λων τέως, νῦν δ' ἐχθρόν· Δίσχ. γο. 987· *νῦν
 τε καὶ σμικρὸν ἔμπροσθεν· Πλάτ. Φιλ. 18
 *τότε μὲν-νῦν δέ·, πολ. 1, 329· *νῦν ἄρτι,
 Κρατ. 396· *νῦν ἡμέρη ἦξε· 'Ιλ. θ, 541· α)
 συνηθέος, μετ' ὅν. 'Ομ. καὶ ἔκομ. καὶ με-
 προστ. *ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν· 'Οδ. χ,
 437· *νῦν δόκρου θαρσύν, νῦν δέ μοι λέγε· Σοφ.
 Φιλ. 144, 152 (ἴδε νῦν)· καὶ μετὰ προστ. δόρ.
 *καὶ νῦν ἔασον· Δίσχ. Πρ. 332· *τὰ λοιπὰ
 νῦν ἀκούσατε·, 705· *ἐκεῖσε νῦν μέλλεις με· Σοφ.
 Φιλ. 805· *ἀλλὰ νῦν ἔ· ἐν αὐτῷ γενούθ, 983·
 *μὴ νῦν ἔ· αὐτῶν μηδὲν ἐς θυμὸν βάλλης, Οἶ.
 τ. 975· *μὴ νῦν ἔ· εἴπη·, 'Πλ. 316· β) μετὰ
 παρκ. ἀντιθ. ἐν. *οὐδὲ γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους·
 Δίσχ. Πρ. 917· *οἷ τι μὴ δαίμων καλαῖος νῦν
 μεθέστηκε στρατῷ, Περσ. 154· *τὰ νῦν πε-
 πραγμένα·, 787· *νῦν αὖ τρίτος ἡλθέ ποθεν σω-
 τήρ·, γο. 1069· *νῦν δ' ἡπάτημα δύσμορος·
 Σοφ. Φιλ. 937· *ἔγνωκα μὲν νῦν·, Οἶ. Κ. 96,
 Πλάτ. πολ. 5, 473· *ἡ ἐμοὶ ἐξαίφνης νῦν οὐ-
 τῶς προσπέτωκεν ἄρτι·, Κρατ. 396, Ξεν. γ)
 μετ' ἄρ. *νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν· 'Ιλ.
 γ. 439· *τοιῶνδ' ἔ· ἄρχων νῦν ἐπεμνήσθη περὶ
 Δίσχ. Περσ. 321· *νῦν δὲ ὠρθώσας στόματος
 γνώμην·, 1454· *νῦν δ' εἰσῆλθε ἔρις· Σοφ. Οἶ.
 Κ. 372· *νῦν δ' ἔχρισαν, Τραχ. 685· ἐν πεζ.
 *καθόπερ νῦν εἶπες· Πλάτ. σοφ. 241· δ) καὶ
 μετὰ παρκ. *καὶ γὰρ νῦν ὅτε ἄνευ ἡμῶν ἐκιν-
 ὡνέσθαι, πολλὴν φρόνησιν ἡμῖν παρείχετε· Ξεν.
 Κύρ. 4, 5, 48· *ὅτε γὰρ νῦν ἐπαυρούμεθα=πρὸ
 ὀλίγου· ἴδε νῦν δὴ· ε) μετὰ μελ. πρὸς δείξιν ἐν-
 ἄρξαις μελλούσης πράξεως ἐν τῷ παρόντι· *νῦν
 αὐτε ἔγγειν περὶ ἡσσαι· 'Ιλ. ε, 279· *νῦν δὲ
 θεοὶσι πρῶτα δεξιώσασθαι· Δίσχ. 'Αγ. 825· *νῦν
 τῶν πρώτων πόδων μονασμένα τὰ τε νῦν ἐν-
 δαίμων πιστὰ τεκμήρια·, Ικ. 49· *νῦν δ' ἐδοῦ-
 μων ἀνύσει·, Φιλ. 710· *νῦν γέ σοι ἔκων ἐκ-
 στήσασθαι·, 1042· *ὡς τοῦτο νῦν πεπραγμέναι,
 Οἶ. Κ. 868, καὶ ἐν πεζ. *ταύτην καὶ ἐγὼ νῦν

ἔγωγε διδάσκω· Ξεν. Κύρ. 7, 2, 27· ζ) μετ' ἄρ. ὁ
 συνηθ. μετ' ὅσα. ὅπου δύναται νὰ συμπληρωθῇ
 ἡ μετγ. ὡν καὶ τὸ νῦν νὰ ἐκληφθῇ ἐπιθετικῶς
 τωρινός· *οἱ νῦν βροτοὶ εἶσι· 'Ιλ. α, 27· *σο-
 φωτάτω τὸν γε νῦν· Πλάτ. Πρωτ. 309· *ἄπειρ
 καὶ οἱ νῦν ἔχουσι·, πολ. 2, 372· *ἡ νῦν ἡμέρα·
 Σοφ. 'Πλ. 906· *ἄφ' ἡμέρας τῆς νῦν·, Οἶ. τ.
 352· *τῷ πότμῳ τῶν νῦν·, 272· *ἐν νυκτὶ τῇ
 νῦν·, 'Αντ. 16· *ὁ νῦν ἔκαινος·, Οἶ. Κ. 1413·
 ἐν πεζ. *κατὰ τὸν νῦν δὴ λόγον· Πλάτ. σοφ.
 256· *τῶν νῦν τιμών·, πολ. 7, 540· ἔτι δὲ τὸ
 νῦν κ. τὰ νῦν, κ. μονολογετ. τὸν νῦν, τανῶν = νῦν
 ἐντονώτερον· *τὰ νῦν τάδε· 'Πρ. 7, 104· σοχνά
 π. τραγ. καὶ ἀπ. *ὥσπερ τὸ νῦν·, Πλάτ.
 Θεαιτ. 187· *καθόπερ τὸ νῦν δὴ·, Φιλ. 27·
 *τί οὖν τὰ νῦν·, Πρωτ. 309· *τὰ νῦν δὴ
 ἡμεῖς·, νόμ. 3, 686· *τό γε νῦν· Πίνδ. Π. 11,
 44· *τό περ νῦν·, Ν. 7, 101· *δαίμων τὰ νῦν
 γ' ἐλαύνει· Σοφ. Οἶ. Κ. 1747· *τὰ δὲ νῦν τιν'
 ἔκειν λόγος·, 192· αὐτῶ καὶ *τὸ νῦν εἶναι· Ξεν.
 Κύρ. 5, 3, 42· ἐκ τῆς δεικτ. τοῦ παρόντος
 ἐννοεῖται προέκθεσιν ἢ ἀντιθ. γρηγορ. αὐτοῦ εἰς
 ὑπόθεσιν ἀδύνατον ἰδ. πρὸς δόλυσιν τοῦ νῦν
 βεβαίον· *εἰ γὰρ μ' ὑπὸ γῆν ἦκεν - νῦν δ'
 αἰθέριον ἀνιγματοὶς ἐτάλας πέποινα· Δίσχ. Πρ.
 157· *καλὸς ἂν ἐξεῖρητό σοι εἰ μὴ 'κέρει τῷ
 ἢ τελευτῶ· *νῦν δ', ἐπεὶ ἐγὼ, πᾶς ἀνάγκη δοκεῖν·
 Σοφ. Οἶ. τ. 985· *οὐκ ἂν ὧς ἐγγινώμην κακός·
 νῦν δ' οὐδὲν εἰδὼς ἐκδομήν·, Οἶ. Κ. 274· *εἰ μὲν
 γὰρ ἦν ἀπλοῦν-νῦν δὲ τὰ μέγιστα τῶν ἀγαθῶν
 γίγνεται διὰ μανίας· Πλάτ. Φαιδρ. 244· *εἰ
 ἡπιστάμεθα, ὅτι ἦξει, οὐδὲν ἂν ἔδει-νῦν δὲ ἐπὶ
 τοῦτο ἀσπλουν δοκεῖ μοι· Ξεν. 'Αν. 5, 1, 10·
 ἐκ τῶν μετὰ μαρτυριῶν συνδ. αὐτοῦ σημασιώδην
 ἰδ. τὴν νῦν δὴ· *ἂν νῦν δὴ ἔλεγαν·=τώρα πρὸ
 ὀλίγου Πλάτ. Πρωτ. 329· *ὅπερ νῦν δὴ αὐτὸς ἡ-
 ραυ·, Φαιδρ. 81· *ὅσα προσεταξάμεν νῦν δὴ·,
 πολ. 6, 491· ἀλλὰ κ. μετὰ μελ. *καὶ νῦν δὴ
 τοῦτον ὑπόσταν ἱδιώτην·, σοφ. 221.
 Νὺν, καὶ ἐπ. νῦν, ἐκκλητ. καὶ μετὰ βραχέος οὐ ἀντι-
 τοῦ προηγ. συνηθ. π. 'Ομ. ἐπὶ προσταγῆς, πα-
 ρακλειστικῶς ἀντιστοιχοῦν τῷ δὴ· καὶ ἐπὶ ἐρω-
 τήσεως πρὸς ἐνταυνοῦσαν ἔκφρασιν· *οὐ νῦν καὶ
 ἄλλοι ἔσσι· 'Ιλ. κ, 165· *τίς τοῖς νῦν θεῶν·, ρι
 469 καὶ σοχνά· *δεῦρ νῦν·, φ, 485· ἔτι δὲ εἰς
 δὴλῶσιν ἀμέσου ἀκολουθείας πράξεως τινος εἰς
 ἄλλην προσέγγισιν ἐκ τοῦ παρελθόντος εἰς τὸ
 παρὸν δηλοῦν· *ἦχε δ' ἐπ' Ἀργεῖοις κακὸν βέ-
 λος· οἱ δὲ νῦν λαοὶ ὠθησάν· 'Ιλ. α, 382· καὶ
 εἰς δὴλῶσιν τῆς συνηθείας τοῦ παρόντος ἐκ τοῦ
 παρελθόντος, νῦν δὴ, λοιπόν· *μή νῦν· Πίνδ.
 '1, 2, 43· *βαθὶ νῦν· Σοφ. Φιλ. 1181· *οἷ γὰρ
 νῦν ἐστὼς·, 'Αγ. 87· *μὲν νῦν·, Οἶ. τ. 31, ἐν
 πολλοῖς χωρίοις ἐνθα τὸ νῦν εἶναι ὁμοῖα μακρὸν,
 ταλαντεύεται ἡ γραφή καὶ ἀπαντᾷ νῦν, ἐνθα
 ἰδ. ἀρμόζει τὸ χρον. νῦν· οὕτως ὁμοῖα. τὸ δὴ
 νῦν ἢ τὸ δὴ νῦν, ἐνθα τοῦτο ἀπλοῦς συμπε-
 ρασμα ἀποτελεῖ· *ἄκουσαν δὴ νῦν· Πλάτ. νόμ.
 3, 693· *ἴθι νῦν· γράφει δὲ Κρόγ. ἀρῶς ἐν
 Ξεν. 'Αν. 7, 2, 26, ἀντὶ τοῦ νῦν· οὕτω καὶ *μέ-
 μνησέ νῦν·, 'Ελ. 4, 1, 39· *ἔτε νῦν·, δ, 1, 32·
 ἐπειδὴ οὐδεὶς λόγος νὰ περιορισθῇ ἢ χρησις τοῦ
 νῦν ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ εἰς τὸ ταῖς νῦν· π. 'Πρ.
 εὐρηται ἐπικρατοῦσα αὐτοῦ σημα. ἢ τοῦ οὖν,

Νυνί, ἄττ. ἔπιτ. τοῦ νυν διὰ τοῦ δαικτικῶς ἀκριβῶς τώρα, σχεδὸν μόν. περὶ τοῦ παρόντος· ἔγρ.· ἴδε Οὐολρ. Δεπτ. σ. 292, σπάν. π. τραγ. Πύρρ. εἰς Εὐρ. Μηδ. 157, Ματθ. εἰς Ικ. 304· π. Σοφοκλ. οὐδ' ὅλως ἀπαντᾷ, συννύτρ. δ' ἐν τοῖς πεζ. «ὁ νυνὶ διαλεγόμενος» Πλάτ. Παῖδ. 115· καὶ μετὰ παρ.· «ἂ τς γάρ νυνὶ διαλέγεσθαι», Θεαίτ. 188· μετ' ἀπορ. «νυνὶ δὲ διακρίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ», συμπ. 193· καὶ μετ' ἀπορ. «πρὸς τὴν νυνὶ φωνήν», Κρατ. 422, σπαν. μετὰ μέλ. Δοδ. Φρύν. 19· ἐντ. αἱ ἄττ. σχηματίζ. τὰ νυν γὰρ, νυνμενὶ ἀντὶ νυνὶ γάρ, νυνὶ μὲν· νυνὶ δὲ τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ Σ. Ἐμπ. Καθὼς τὸ νυν ἀντιθ. εἰς ἀποθ. πρῶτ. δόξαντον κ. ἀπίστευτον, τίθεται τὸ νυνὶ δὲ Λυκαῦργ. 23.

Νυνμενί· ἴδε νυνί.

Νυν ὅτε· ἔνδοξοι, ἔστιν ὅτε Δισχ. Ἐπτ. 705.

Νύννιον καὶ νύννιος· τὸ καὶ νυν οὕτω λεγόμενον μικρὸν παιδίον νυννί, Πύσχ. δὲ λέγει· ἐπὶ τοῖς παιδίοις τοῖς καταβαυκαλουμένοις.

Νύξ, νυκτός, ἡ ἡ νύκτα, ἀντιθ. τῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὁμ. κ. ἔπομ. συνήθ. παραθέτουσιν ἀμφοτέρω νύκτες τε καὶ ἡμέρα, ἐν τῷ τοῦ στίχου, καὶ «νύκτες τε καὶ ἡμέρα, νυκτὸς τε καὶ ἡμέρας· ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίχου» ἡμέρα καὶ νύκτας· Ἰλ. ψ. 186· νυκτὸς τὴν νύκτα Ὁδ. μ. 278, Πρ. Δισχ. Σοφ. καὶ συνήθ. πεζ. «οὗτε ἡμέρας οὗτε νυκτός ἀπολείπεται» Πλάτ. Παῖδρ. 240· «οὗτε νυκτός δύνανται καθυδεῖν», 251· «νύκτα φυλάσσειν» Ἰλ. α. 312· «νύκτας ἱαδεῖν», ε. 154· «ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ» Πίνδ. Ὀ. 6, 101· «ὁφθα ἐν νυκτὶ», Ἰ. 3, 54· «λευκὸν ἡμαρ νυκτός ἐκ μεταρχήμου» Δισχ. Πύρρ. 293· «θανερεῖ Σοφ. Πλ. 91· ἐν νυκτὶ τῇ νυν», Ἀντ. 16· «νύχθ' ὄλην» Ἀριστ. νύρ. 36· ἐν πεζ. «εἰδὼν νύκτα ἀντὶ ἡμέρας γινόμενῃν» Πρ. 1, 74· «κατακτείνῃ τὴν νύκτα ὄλην» Πλάτ. συμπ. 219· «νύξ πολλή», ἦτοι βαθεῖα Δ. Ἀλ. 4, 11. Οἱ Ἕλληνες διήρουν ἡδὴ ἀπὸ Ὁμ. τὴν νύκτα εἰς τρία μέρη Ἰλ. κ. 253· «τρίῃα νυκτός ἐην» ἦτοι δηλ. τὸ τελευταῖον τριτημόριον τῆς νυκτός τὸ πρὸς τὴν ἑω Ὁδ. μ. 312· ἐντ. «μέσαι νύκτες» = μεσάνυκτα Ἀριστ. σφ. 218· «τῶν νυκτῶν» = ἐν καιρῷ νυκτός, ἐκκ. κλ. 668· «λίαν πόρρω ἔδοξα τῶν νυκτῶν εἶναι»· ἄργα τῆς νυκτός Πλάτ. Πρωτ. 310· «μέσαις νύκτας γενέσθαι», πολ. 10, 621· «περὶ μέσαις νύκτας» Ξεν. Ἀν. 7, 8, 12· «πρωταίτερον μέσων νυκτῶν» Θουκ. 8, 204· «ἐποίησαν μὲν ἔξω σων νυκτῶν τὴν ὄραν» Δημ. 54, 26. Περὶ τοῦ κρίνοντος, τὸ μέρος τῆς νυκτός Ἡσ. θε. 275· «ἐν γέν. ὥσπερ, σκότος, ἐπὶ τῶν λειπομεινόντων ἡ ἀποπυκνόντων» «ἀμφὶ δ' ὅσα κελευμένης ἐκάλυψε» Ἰλ. ε. 310· «εἰ γὰρ θανόντι νύξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι» Δισχ. Ἐπτ. 385· «ἄλλ' αὐτὸ νύξ Ἄδης τε σωζόντων κατὰ» Σοφ. Αἴ. 645· ἐπὶ ὀλέθρου, «νυν δ' ὀλεθρία νύξ ἐπ' ὀμμοῖν βέθηκε», Οἶ. Κ. 1684· μετρ. ἐπὶ παντός σκοτεινὸς, φοβερός, φοβερός· «νυκτὶ ἐπικώ», ὁ παρωρυγμένος· Ἀπόλλων Ἰλ. α. 47· «ταδὲ νυκτὶ ἔσκει» = φοβεῖται ὡς τὴν νύκτα, ὡς τὸν μακρὸν θάνατον, υ. 362.

Νύξ, εἰς, ἡ (νύσσα)· τὸ κεντῶν Σ. Ἐμπ. Πυρρ. 3, 5, σ. 441, 38.

Νύξ, οὐ, κ. ἔννυξ, ἡ ἔννυξ, ἡ 1) ἡ γυνὴ τοῦ

νύξ, ἡ νύμφη Ἰλ. χ. 65, Ὁδ. γ. 451· 2) πάσα διὰ γάμου συγγενής Ἰλ. γ. 46, ἡ Ἑλένη καλεῖται «νύξ ἀνδρῶν ἀιχμητῶν» 3) ἡ νύμφη, ἡ ἱερὴ νύμφη, μετρ. Θεοφ. 18, 15· «νύμφη γυναικὸς τῆς τοῦ γήμαντος οἰκίας» Πύσχ.

Νύραξ· πόλις Κελτικῆ, κατ. Νυράξιος Στ. Βυζ. Νυρίω, Νυρίω, νύρω· ἴδε νύσσα.

Νύσσα, π. Νύση, ἡ· θωγ. Ἀρισταίου, εἰς ἣν ὁ Ζεὺς ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφήν τοῦ Διωνύσου· ἐξ αὐτῆς ὠνομάσθη ἡ ἐν Αἰθιοπία πόλις Νύσσα καὶ ἡ ἐν Ἰνδοῖς· ἔτι διάφοροι πόλεις ὄρη, ἐπ' ὧν ἐλατρεύετο ὁ Βάκχος, ὠνομάζοντο οὕτως· 1) ὄρος Θράκης· Ἐξοτ. Νυσήιον ὄρος Ἰλ. 2) ὄρος Ἀραβίας· 3) ὄρος Ἰνδοῖς· Ἐξοτ. καλοῦσιν καὶ Μηρός Πρ. 4) χωρίον Βοιωτίας περὶ τὸν Ἑλικῶνα Στράβ. 5) πόλις τῆς Εὐβοίας· 6) πόλις τῆς Καρίας ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ Στράβ. 7) Νύσσα τῆς Ἀσίας· 8) Νύσσα τῆς Ἰνδοῖς, ὅπου ὁ Ἀλέξανδρος διέτριψε δέκα ἡμέρας, καὶ ἐδόθη εἰς τὰς τρυφὰς μετ' ὅλον τοῦ τοῦ στρατεύματος, μισθόμενος τὰ εἶματα τῶν δραγαζόντων Στράβ.

Νύσσατος, 3· α) ὁ τῆς Νύσης· 6) ἐπὶ τοῦ Βάκχου ἀπὸ τῆς τρυφῆς τοῦ Νύσης Ἀθην. Διόδ.

Νύσανδρος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Μιανί.

Νυσήιος, 3· α) ὁ ἐκ τῆς Νύσης ὄν· Νύσιον ὄρος = Νύσα· 6) ἐπὶ τῶν Διωνύσου ἀπὸ τοῦ ἐν Θράκῃ ὄρους Νύσης Ἀριστ.

Νυσήτης, ἴδος, ἡ, πλ. Νυσήτιδες· νόμφοι αἱ ἀναθρήσασαι τὴν Διόνυσον εἰς τὸ ὄρος Νύσαν Φιλοκλ. καὶ Δωδωνίδες Ὁδ.

Νυσία, ἡ· οὗ· Κανθαρίου ἱστολ. Νυσία Τζέτζ.

Νύσιον, τό· τόπος ἐν Θράκῃ Διόδ.

Νύσιος, 3· α) ὁ τῆς Νύσης· Νύσιον καλεῖν 6) Ἰνδικὸς Σοφ.

Νύσις, ὁ· ποιητὸς Ἀριστοτ.

Νύσος, ὁ· ὁ ἀναθρέψας τὸν Διόνυσον, ὃς ἐνεπιστεύθη τὸ βασίλειον τῶν Θηβῶν, ἐκτρατεύσας εἰς Ἰνδοῖν Ἰγνί.

Νύσος ἡ νύσσα· χωλὸς κατὰ Σοφοκλ. οἶκον Νόν. Δ. 9, 22.

Νύσσα, ἡ (νύσσα)· στήλη ἡ σημεῖον· 1) ἐνθα οὐ διαφρασσόντες ἐτελείωνον τοὺς πρώτους ἡμισιοὺς τοῦ δρόμου τοῦ σταδίου καὶ ἐγύριζον πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, (ἄλλως· καμπτήρ Ἰλ. ψ. 332)· ἡ δὲ ἐξέλιξις ἐκποῦ ἐκτενέτω ἀπὸ τὸν ἀμαξελάνην, οἷα νὰ κάμνῃ τὸν μεγαλείτερον γόρουν, τὸ ὅπου ἐτελείετο νύσσειν ἢ κεντῶν· ἐν νύσσειν ἐγχευόμεναι Ἰλ. ψ. 388· 2) ὁ διὰ στήλης σηματοδοτούμενος τόπος, ἐνθα ἤρχοντο οἱ ἀγωνισταὶ νὰ τρέχωσιν, οὗσις ἐτελείετο καὶ βολίδες καὶ σφαιρῆς, ψ. 758· ἐντ. τὸ τέλος, ὁ σκοπὸς· «κατέρωτα τὴν ἐλάνην περὶ νύσσειν ἀοιδῶν» Μανθ. 6, 738, Ἐρ. Βίωνι 15, 31 ἐν γέν. μισοῦσιν.

Νύσση, ἴδος, ἡ· τῷ ἔπομ. Φωτ. β. κωδ. 187.

Νύσση, ἴδος, ἡ· ὁ ἐν τῇ ἐννεάδῳ, τὸ τέτατον ἀφωρῶσα· «καὶ νύσση (αὐτὴν ἐκωνόμαζον) ἀπὸ τοῦ ἐπὶ νύσσειν καὶ ὡσανεὶ τέρμα τι τῆς προσόδου τετάχθαι» Θεολογ. ἀριθμ. σ. 58.

Νύσσω, ἄττ. νύσσω· κινεῖν, διατρέπω, ὠδύω·

ἔξοισι, ἔγχεσι, καὶ πολλὰ τόποι· «χειρῶσι· ἀσπίδα» Ἰλ. π. 704· «χρόνα νύσσειν χηλίσσας» μετὰ τὰς χηλὰς πλῆττειν τὴν γῆν Ἡσ. ἀπ. 62· «ἀγχι νύσσειν» ὡς μὲν τὸν ἀγχιώνα, ὡς μὲν ἔξοισι τὴν γῆν· ἡ κατὰ τὸν ὄντα ἡ κατὰ τὸν ὄντα

προσεκτικόν 'Οδ. ξ. 185' «νύττουσι καὶ φλώσι
 τέντικη·τα» 'Αριστ. πλ. 784 μετφ. «γνώμην
 γνομιδία», νεφ. 320, καὶ μετφ. πεζ. «ἐνύσαν
 τὴν χεῖρα» Λουκ. ἱπιστ. Κρον. 38' «νύξας ὁ
 λόγος», 'Ερμ. 71, Πλουτ. Κλεομ. 37' «νυσ-
 σόμενος τὸ πλεῦρον» 'Αγαθ. 69 (11, 382) «λέ-
 οντα νύσσει», παροιμ. ὡς καὶ τὸ ἔνυξ, περὶ
 ἐπικινδύνων ἐπιχειρήσεων Δ. Αλερ. 1, 52.
 Νύσταγμα, τὸ (νυστάζω) τὸν ὅποιον ἀπῆλασε
 τις ὕπνον, τὸ κοιμισμα, ὕπνος· ἐλαφρὸς, μετφ.
 Νύσταγμός, δ' ἡ ἐπιγινόμενη ἐκ τοῦ ὕπνου κατα-
 φορὰ, τὸ νυστάζειν, 'Ιπποκρ. σ. 12, 3, 'Ψυχ.
 ὕπνος 'Ετ. Μ. 196, 52, dormitatio.
 Νυστάζω, μελ. ἀσπ. κ. ἀξω (νεύω, νευστάζω)
 νεύω, κλίνω, ἴδ. ἐν τῷ ὕπνῳ, καὶ νῦν οὕτω κοι-
 μῶμαι 'Αριστ. ὄρν. 638' «ὥσπερ οἱ νυστάζον-
 τες ἐγειρόμενοι» Πλάτ. ἀπολ. 31' μετφ. δὲν
 προσέχω, κοιμισμένοι, ἀμελῆς εἰμι· «μηδὲν δε-
 σθαὶ νυστάζοντος δικαστοῦ», 3, 405' «χρῆ πο-
 λυμαθεὺς καὶ οὐ νυσάζωντος ἐν ταῖς 'Ελληνι-
 κοῖς πράγμασιν ἀνδρός» Πλουτ. συμμ. 3, 2,
 Νυστακτής, δ' 1) ὁ ἀγαπῶν νὰ νυστάξῃ, κοι-
 μᾶται 2) ἐπὶ ὕπνου νυστακτής=ὕπνος μὲ νεύ-
 σιν τῆς κεφαλῆς 'Αριστ. σφ. 12.
 Νυστακτικός, 3' ὁ ἔχων κλίσιν εἰς ὕπνον,
 ὕπνωτικός 'Γαλην. ἐντ.
 Νυστακτικῶς, ἐπὶ, καθὼς οἱ κοιμώμενοι μὲ
 νεύουσιν τὴν κεφαλὴν, ὡς οἱ ὀφθαλμοὶ κατα-
 νύουσιν ἐκ τοῦ ὕπνου 'Ιπποκρ. σ. 452.
 Νυσταλέος, 3' ὑπνιάρης, ὕπνιλος 'Ψυχ.
 Νυσταλέος, 3' νυσταλέος; Μ. 'Αποκ. τ. Β.
 σ. 375.
 Νύσταλος, 3' ὑπνιάρης· «νύσταλον γερόντιον»
 Κραμ. 'Αν. 'Οδ. 4, σ. 31, κατὰ δὲ Μ. 'Ετ. νυ-
 σταλαγερόντιον, ὕπερ διορθ. εἰς νυκταλογερόντιον.
 Νυσταλωπιᾶω, νυκταλωπιᾶω, μὲ νεύουσιν
 κεφαλὴν καὶ καταμύοντα ὀφθαλμοὺς κοιμῶμαι,
 νυστάζω 'Ψυχ. ἀμφ.
 Νύσταξις, ἡ· νυσταγμός 'Ψυχ.
 Νυσταγρός, δ' ἄνδρ. ὄν. Μιανέ.
 Νυστέρεις, δ' ὄν. λιμένος Κραμ. 'Αν. τ. 2,
 σ. 292, 23.
 Νύττω· ἔδε νύσσω.
 Νύφης· δ' κύρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Νύχα· νύκτωρ 'Ψυχ.
 Νυχάτας, 3' νύχιος· Θεογνωστ. καν. σ. 52, 12.
 Νυχάλλιος· τῷ προηγ. Γρ. Νός.
 Νυχ-αυγή, 2 (νύξ, αὐγή)· ὁ ἐν τῇ νυκτὶ λάμ-
 πων 'Ορφ. ὕμν. 2, 7.
 Νυχ-εγρεσία, ἡ· νυκτεγροία 'Ανθ. 264, 5.
 Νυχεία, ἡ· διανυκτερεύσεις 'Ψυχ.
 Νύχτιος, 2' νύχιος 'Ορφ. ὕμν. 8, 6.
 Νύχουμα, τὰ· διανυκτερεύσεις, ἀγρυπνία Εὐρ.
 ἰκ. 1135.
 Νυχεδώ, (νύξ, νυχός)· περὶ τὴν νύκτα, ἀγρυ-
 πνῶ· «ἐνθὰ χρεῖ στρατὸν τὸν αὖν νυχεδῶσαι» Εὐρ.
 'Ρήσ. 520' «ἐσπέριος νύμφισιν 'Ιαονίδεσσιν νυ-
 χεδῶσαν» Νίκ. π. 'Αθην. 15, 683' νυκτερεύω
 καὶ κρύπτω 'Ψυχ.
 Νυγ-ή-δωρος, 2' ὁ ἐν νυκτὶ τρώγων Νίκ. Θηρ.
 416, 50· γρ. μυθηδῶρος = ὁ ἐν μυχαῖς ἐσθίων.
 Νυγ-ή-μερησιος· νυθημέριος 'Τρέτς. ἐν 'Ψ.
 ξρ. 422, σ. 225.
 Νυγ-ή-μερινός· τῷ προηγ. μετφ.

Νυγ-ή-μερον, τὸ (νύξ-ή-μερα)· ἡμερονύκτιον
 Ν. Δ.
 Νυγ-ή-μερος, 2' ὁ μίας ἡμέρας καὶ μίας νυ-
 κτός ὄν· «δρόμους νυθημέριους» 'Αρρ. περίπλ.
 'Ερμ. σ. 151' «νυθημέρον διάστημα» 'Τρέτς.
 εἰς 'Ψ. ξρ. 412, σ. 224.
 Νυχία· νυχτεία.
 Νύχιος, π. 3 καὶ 2 (νύξ)· νυκτερινός, ὁ συμ-
 βαίνων, ἡ πράττων ἐν νυκτὶ 'Ψ. ξρ. 521' «ὁ
 πρώτος νύχιος ἄγγελος πυρός» Δίσχ. 'Αγ. 574'
 «χθόνιος καὶ νύχιος» = ὁ 'Ερμῆς, γρ. 717' «νυ-
 χίον ἐπιφθεγμάτων ἐπισκοπεῖ» ὁ Βάκχος Σοφ.
 'Αντ. 1133' «ἀνὴρ δ' ἀνόματος ἐκτέταται νύ-
 χιος» = ἐν τῇ νυκτὶ, ἐν τῷ ὕπνῳ, Φιλ. 846, συ-
 γνά π. Εὐρ. οἶον· «νύχιοι δυνεῖροι», 1. Τ. 1277'
 «γῶσι», 'Ψλ. 142' «νύχια θύει» 'Απολ. 'Ρ. 4,
 664' μετφ. «μοῖρα νύχιος» = ἡ μαύρη μοῖρα
 τοῦ θανάτου Μάχων π. 'Αθην. 8, 341.
 Νύχιος, δ' ὄν. κύρ. Κ. Σμ.
 Νυχίς, ἴδου, ἡ· ἀγρυπνία, ὀλονυκτία· ἔδε παν·
 νυχίς 'Βε. Μ.
 Νύγμα, τὸ (νύσσω)· νύγμα 'Ψυχ.
 Νύα· ὁδός· νυχέδος.
 Νύχος, οὐκ, τὸ· νύξ, σκότος· «εἰ ὁ λύχνος εἴ-
 ρηται ἀπὸ τοῦ λύου τὸ νύχος, ὀφείλομεν μα-
 θεῖν εἰ καὶ τὸ νύχος ἀπὸ τίνος 'Ελληνικοῦ εἴρη-
 ται» Σ. 'Εκπ. π. μαθ. 1, 243, σ. 267.
 Νύφιος, δ' ὁ Νεαπολίτης τις Διόδ.
 Νύω· Νύσσω.
 Νώ, ὄν. καὶ αἰτ. δοῖκ. τοῦ ἐγὼ ἀντὶ νώξ· ἡμεῖς
 οἱ δύο, ἡμεῖς τοὺς δύο, αἰτ. κ. νῶς, π. ἀντὶ νῶξ.
 Νώδας, ὁ· Καρχηδονίος τις, Βοιωτ. ἐπιγρ.
 Νώγ-α-λ-α, νωγαλειῦματα, νωγαλίσματα, τὰ· ἐ-
 δέσματα ὀρεκτικά, καὶ μάλιστα τὰ λεγόμενα
 τραγάλια· 'Αντιφ. δ' Εὐστ. ὁδ. λέγει νωγάλα
 καὶ γλυκίσματα, οἱ δὲ τρυφερά, περίεργα, ἐρί-
 ματα, οἷον κάρυα, βότρυς, σῦκα, φοίνικες κλ.
 Νωγαλέω, τὸ· πυρρὸν, λαμπρὸν Ζων. σ. 1412.
 Νωγαλέωσι, ἐπιρ. λαμπρὸς Ζων. σ. 1414.
 Νωγάλευμα, τὸ, πλ. ἰδ. τὰ μετὰ τὴν τρά-
 πεζαν ἡδέα βρώματα 'Αθην. 2, 47.
 Νωγαλειῶν· τρώγων λαμπρὰ φαγητά, μετφ.
 Νωγαλίζω· τῷ προηγ. 'Αλεξ. π. 'Αθην. 1, 28.
 ἐν Εὐδουλ. αὐτ. 14, 622· παραδόξως εὐρηταί
 ἐνωγάλισται, ὡς σημειοὶ καὶ ὁ Εὐστ. 1163, 23.
 Νωγάλισμα, τὸ νωγάλευμα Πολυδ. 6, 62.
 Νώγ-α-λ-ον· ἔδε νωγάλα.
 Νώγυος, δ' ὄν. ποταμοῦ Θεογνωστ.
 Νωδ-γ-έρων, ὄντος, ὁ (νωδός, γέρων)· ὁ μὴ
 ἔχων ὀδόντας γέρων Πολυδ. 2, 16.
 Νωδός, 3 (νή, ὀδός)· 1) ὁ μὴ ἔχων ὀδόντας
 'Αριστ. 'Αχ. 680, μετφ. ἀμβλός, στομωμένος·
 «ἐπιθυμία ἀπημελυμένης καὶ νωδός» Πλουτ.
 ἡ σ. 786· 2) (νή-αὐδὴ) ἑσπετιχῶς, μωρός,
 ἀναδός, ἐνεός· «φασὶ γὰρ τοὺς λασπῶντας κύ-
 νας ἐνεὸς καλεῖσθαι διὰ τὸ νωδὸς ἀποτελεῖ-
 σθαι» 'Επιφάν. τ. 1. σ. 1036· «τὸ νωδόν, ὅρα-
 σιν μὴ ἔχον» Σιμπλίκ. εἰς 'Αριστοτ. κατηγ.
 Νωδυνία, ἡ· ἑλλειψὶς ὀδύνων, ἀναισθησία πρὸς
 πόνους· «τέκτονα νωδυνίαν ἀμπερὶν γυαρίων»
 Πινδ. Π. 3, 6· «καθ' ὅτ' ἄρα πάντων νωδυνίαν
 κατέχευε μελῶν» Θεόκρ. 17, 63.
 Νώδυνος, 2 (νή, ὀδόν)· ἀνώδυνος, ἀπαθής·
 ἀνώδυνον κάματον θηκε· Πινδ. Ν. 8, 50· ἐν Συρ.

Φιλ. 41 «ἢ φύλλον ἐγ' τι νῶδονον κατειδέ που», μετὰ δὲ παύσιν τὴν δόξαν, κατὰ Σχολ. παυ-
νῶδονον.

Νῶε, π. ἀντὶ νῶε.

Νωθεῖα, ἡ νωθρότης, ἐπὶ σώματος καὶ ψυχῆς·
«ὑπὸ νωθείας οὐ δυνάμενος κεισθῆναι» Πλάτ.
Θαιτ. 195.

Νωθός, εἰς, 2 (νόθος, νωθός, κατὰ δὲ τοῦ·
ἀρχ. ἐκ τοῦ νη-ῶδον)· νωθρός, ἀργός, ὀκνη-
ρός· Ἰλ. λ, 509, ἐπιθ. τοῦ ὄνου· «νωθὲς κώ-
λον» Εὐρ. Πρ. μ. 819, μετγν. «κυρὸς καὶ τὰ
γόνυα νωθὲς» (γέρων) Λουκ. πένθ. 16· «ἵππων
ὕπὸ μεγάλους νωθεστέρων» Πλάτ. ἀπολ. 30 -5-
δορ, (ὅπερ δὲν φαίνεται)· Ἀντ. Σιδων. 64 (9,
417)· μετγ. ἐπὶ νοῦ, ἀμύδλως· βραδύς· εἰς τὸ
νωθεῖν· μωρός, ἀνόητος· ἐν γένει ἀνίσχυροι,
ἀπειρηκῶς, συγκρ. «ἵνα μὲθ' αὐτοῦ ὡς διὸς
νωθεστέρος» Αἰσχ. Πρ. τι 2· «ἀλλὰ οἱ εἶναι κα-
τιφαίνονται νωθεστέρος» Πρ. 3, 33· «νωθεστέρω
ψυχῇ» Πλάτ. πολιτ. 310, σπαν. π. μετγ. ἀν-
τιθ. τῷ συνετάς Σ. Ἐμπ. πρ. μαθ. 7, 325·
ἐπὶ· νωθεστέρος.

Νωθῆτι, ἰων. = νωθῆτι, προστ. ἀορ. τοῦ νό-
θῃ ἀντὶ νοῦ· Παύλ. πρὸλ. νῶσασθαι, νῶσις·
Νωθός· νωθός, ἀμρ.

Νωθ-οῦρας, ὁ (νωθός, οὐρά)· ὀκνηρὸς τὴν
οὐράν (= πῖος), ἀδύνατος εἰς τὸ συγγίγνεσθαι
γυναικὶν Παύλ.

Νωθεῖα, κ. νωθεῖα, ἡ· ἀργοκίνησις, βραδύ-
της εἰς τὸ πράττειν, ἀρχ. λεί.

Νωθ-επιθέτης, ὁ· ὁ νωθὸς ἐπιχειρῶν τι· Ἀ-
ριστοτ. φυσικ. κ. 6, σ. 813, 3, συνεταίος.

Νωθεύς· νωθρός, ὀκνηρός· εἶμι, νωθὸς· πρᾶτ-
τω, Μίσ. Ὑπερίδ. π. Πολυδ. 9, 137, ὅστις ἀ-
ποδοκ. τὴν λεί.

Νωθρία, ἡ· νωθεῖα, μετγν.
Νωθρεῖα· νωθεῖα Διοσκ.

Νωθρο-κάρδιος, 2· νωθρός· τὴν καρδίαν, ἀμύδλως·
τὸν νοῦν, μετγν. «βραδύς κατὰ λογιόμην» Παύλ.
Νωθρο-ποιός, 2· ὁ πονῶν τινα νωθὸν Εὐστ.

Νωθρός, 3· νωθός, ἀμύδλως, λαόνος· «νωθροὶ
πῶς ἀπαντῶσι πρὸς τὰς μωροτάτας» Πλάτ. Θαι-
τ. 144, σμ. νότ. μετγν. «καὶ ἡσύχιος» Πολυδ.
32, 9, 11· «ἐν ταῖς ἐπινουσίαις», 4, 8, 5 μετφ.

ἐπὶ νοῦ, ἀμύδλως· τὸν νοῦν, ἀδύνατος, ἀνόητος·
«ἀγεννῶς καὶ νωθρός», 3, 90, 0· «καὶ ἀεὶ-
μῶς», 4, 60, 2· «νωθὸς βλέπουσα» Σωκράτης.

2 (5, 55)· «νωθὸν ἀπὸ βίβης βάλειν ὕπνον»
Νικ. Θερ. 165· «ὅ δ' εἰσέτω νωθὸς δότις»·
Ἀπολ. Ρ. 1, 1162.

Νωθρότης, ἡ, ὅς· χανρότης, βραδύτης περὶ
τὸ πράττειν· «καὶ ἀεὶτερία» Ἀριστοτ. ῥήτ.
2, 17, 2, μετγν.

Νωθρότης, 2 ὅμοιοι· νωθρὸς, νωθός, μετγν.
Νωθρὸς· ὅδε νωθός.

Νῶε, δούκ. δν. κ. αἰτ. τοῦ ἱγῶ· ἡμεῖς οἱ δύο,
καὶ ἡμᾶς τοὺς δύο Ὀμ. ἀντ. τῷ (δ)· ἡ νῶ
ἡ νῶ, ὅστις ὅμοιος καὶ ἐν Ὀδ. ο, 475, π. 306
ἀπαντᾷ Πλάτ. Φαίδρ. 359· ἢ Κύριον καὶ ὁ
Ἀντιμαχῶς ἐχρήσαντο τῷ νῶε· γιν. καὶ ὅτι.

νῶν· ἡμῖν τοῖς δύο Ὀμ. κ. ἰων. ἀντ. νῶν
Αἰσχ. χα. 232, Πλάτ. Φιλ. 28.

Νῶτερος, 3· ὁ ἐνῆκον εἰς ἡμᾶς τοῦς δύο Ἰλ.
ο, 39, Ὀδ. μ. 180, σπαν. μετγν.

Νῶκαρ, ἀρος, τό· νωθεῖα μετὰ ὕπνου· καὶ
Ἰσχυρ. = νῶταξ, κ. νωθεῖα, ὕπνος· θανάτου
Νικ. Θερ. 189· καὶ ἐπὶ θ. δυσκίνητος· Σοφ. δ.
κατὰ Μ. Ἐτ. ὅσα τὰ δυσκίνητα καὶ οὐδ' ὅπως
σοῦν ἐρρωμένον (παρά· κατὰ τοὺς μὲν ἐκ τοῦ
στηριγ. νῶ καὶ τοῦ σκαίρω, κατὰ τοὺς δὲ ἐκ
τοῦ νῆ καὶ ὀχλῶ)· Ἰδ. καὶ ἀρος.

Νωκαρ-ώδης, 2· νωθρός, ἀμύδλως· «τὸ νῶ-
καρῶδες καὶ κατημυθωμένον» Διφιλ. ἐν Ἀ-
θην. 4, 133.

Νῶλα, ἡ· Νῶλη, πόλις Λιβυῶν ἐν τῇ κίτῳ
Ἰταλίας, ἀπὸ κίτῳ Χαλκιδέων Στράβ. κατ. Νῶ-
λις· ἡ Νῶλανος Πολύδ.

Νῶλας· (κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐκ τοῦ νῆ κ. λείω,
κατὰ Διόδωρ. ἐκ τοῦ νῆ-ὕλαρος, εἰς τὴν ἀ-
διαλείπτως, συνεχῶς Ὀμ. συνηθ. «νωλεῖς
αἶψα»· μόν. ἐν Ἰλ. ε, 58· εὐρηται μόνον του,
σπαν. μετγν. ἐπ. «νωλεῖς· ἱμπληῖσαι ἱκαντίαν»
Ἀπολ. Ἰ. 2, 602· «νωλαῖς· ἱρρίκωτον», 601.

Νῶλας, 2· ἡ Νῶλη, πόλις Λιβυῶν ἐν τῇ κίτῳ
Ἰταλίας, ἀπὸ κίτῳ Χαλκιδέων Στράβ. κατ. Νῶ-
λις· ἡ Νῶλανος Πολύδ.

Νῶλας· (κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐκ τοῦ νῆ κ. λείω,
κατὰ Διόδωρ. ἐκ τοῦ νῆ-ὕλαρος, εἰς τὴν ἀ-
διαλείπτως, συνεχῶς Ὀμ. συνηθ. «νωλεῖς
αἶψα»· μόν. ἐν Ἰλ. ε, 58· εὐρηται μόνον του,
σπαν. μετγν. ἐπ. «νωλεῖς· ἱμπληῖσαι ἱκαντίαν»
Ἀπολ. Ἰ. 2, 602· «νωλαῖς· ἱρρίκωτον», 601.

Νῶλας, 2· ἡ Νῶλη, πόλις Λιβυῶν ἐν τῇ κίτῳ
Ἰταλίας, ἀπὸ κίτῳ Χαλκιδέων Στράβ. κατ. Νῶ-
λις· ἡ Νῶλανος Πολύδ.

Νῶλας, 2· ἡ Νῶλη, πόλις Λιβυῶν ἐν τῇ κίτῳ
Ἰταλίας, ἀπὸ κίτῳ Χαλκιδέων Στράβ. κατ. Νῶ-
λις· ἡ Νῶλανος Πολύδ.

Νῶμα, τό, ἰων. ἀντὶ νόμα.

Νωμάω, ἐπιτετ. νίμω· 1) διανέμω, ἐπινέμω,
μοιράζω, ἰδ. φαγητὸν καὶ ποτὸν· «νωμάω·
ὅ· ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάσομεν» Ἰλ. α,
471· 2) χεῖρίζομαι ἐπιτεθείως, κινῶ, διευθύνω,
σείω, κραδαίνω, κάλλω, κρατῶν πάντοτε τὸ
κινούμενον εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, οἶον σπλά·
«Ἀρης ὁ· ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνῶμα»
Ἰλ. ε, 594· «οἷδ' ἐπὶ διεξά, οἷδ' ἐπ' ὀριστερῇ
νωμῆσαι βῶν», η, 238· «νωμῶν ῥόπαλον»
Πινδ. ἀποσπ. 77· «ὀράκοντα ἐπ' ἀσπίδος», Η,
8, 49· «ἐν χαλκῇ σάκεϊ Σπέργγ' ὀμῶσιν τὴν
ἐνῶμα» Αἰσχ. Ἑπτ. 324· «δύρω, Πέρσ. 313·
«βίλη, χα. 161· «λόγγην ἐνῶμα» Εὐρ. Φοιν.
1394· περὶ ἄλλων ὀργάνων καὶ σκευῶν, ὧν ἡ
χρῆσις ἀπαιτεῖ καὶ ἐπιτεθείω· «ἐκπύρην
Ἰλ. γ, 218· οἷδ' ἡ· Ὀδ. μ, 218· «ἀνία χερσὶ»
Πινδ. Ἰ. 1, 15· «ἀνία ἀντ' ἱερῶν σφρονῶν τε
νωμάσοισιν», Π. 4, 18· μετφ. «νώμα δικαίῳ
πυθολίῳ στρατῶν» = κούδρα, 1, 86· «ἐν πρῶμῃ
πόλει σάκα νωμῶν» Αἰσχ. Ἑπτ. 3 κ. μετγν.
π. τὰ μέλη τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἐπιτε-
θείως χρῆσθαι αὐτοῖς· «λατφῆρὰ πόδας καὶ γού-
νατ' ἐνῶμα»· «διεξίως, ἐλαφρῶς· εἶναι χεῖρας κ.
πόδας» Ἰλ. ο, 389· «γούνατ' ἐνῶμα φευγέμεναι»,
κ, 359· «λαμπερὸν ἐν σάκῳ νωμῶν τ' ὀρεῶν»
= κούδρα, συστρέφειν τὸν ἀφθαλμὸν Αἰσχ.
χα. 283· «ῶσα νιν φυγῆ πόδα νωμῶν» Σοφ.
Θι. τ. 468· «) μετφ. «κέρδεα νωμῶν» Ὀδ.
ο, 257· «αἶψα ἐν στήθεσι νόον πολυκέρδεα νω-
μῶν» = μελετὰ δολίους διαλογισμούς, ν, 255·
«ἐν ὧν νωμῶν καὶ φρεσὶ» = ἀκούειν καὶ φρο-
νεῖν Αἰσχ. Ἑπτ. 25· ἐν γέν. ἀκρίβειαν παρ-
τηρεῖν· «ὡς πάντα νωμῶν Τροία» Σοφ. Θι. τ.
300, Παύλ. Ἰδ. κρύων Πρ. 4, 128, Εὐρ.
Φοιν. 1262· «ἐμπόρους ἀμύδλως ῥήσεις τ' ἐν ἡ-
μῶν», ἐνθ' ὁ Σχολ. παρετήρησεν, ἐσχύοντες ἐ-
ξήλ. Πλάτ. Κρατ. 411, λέγει· «τὸ γὰρ νω-
μῶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταῦτά· «νωμῶντες αὐ-
τοὺς οἷα δυνατοὺς» Πρ. 4, 128, συκνότερ.
π. μετγν. π. ἀμύδλως· κινῶμαι, κρημαζομαι εἰς

τὸν ἀέρα Λορέκ. εἰς Αἴ. 604' ἀπολ. συλλαγι-
ζομαι 'Ομ. ὕμν. Δημ. 374.
Νωμεντός· πόλις οὐ πόρρω τῆς 'Ρώμης, κατ.
Νωμεντανός Δ. 'Αλ. ἀρχ. Στράβ. καὶ Στ. Βυζ.
ὁμοίως Νωμεύτου πόλιν ἔχοντες γράφουσιν.
Νωμεύς, ἔως· νομεύς, κυβερνήτης Γρ. Νεζ.
Νώμη, θωρικῶς, αἰολικῶς δὲ γνώμη καθ' 'Η-
ρακλείδην Εὐστ. εἰς 'Οδ. σ. 1722.
Νωμήσιμος, 2· ὁ συνήθ. κινούμενος Νίκ.
ἀποσπ. 6, 3.
Νώμησις, ἡ· 1) κίνησις Σουῖδ. 2) παρατήρη-
σις· «ὁμοίᾳ γονῆς σκέψιν καὶ νόμῳ» Πλάτ.
Κρατ. 411.
Νωμητήρ, ἥρος, ὁ, Γρ. Νεζ. καὶ
Νωμητήρ, ὁρος, ὁ· ὁ κυβερνῶν, ὁ κινῶν καὶ
ἄγων, μτγν. π. Νον. - χραιῶν Μανθ. 6, 356.
Νώμις, ὁ· κύρ. ὄν. νομίσμ.
Νωμιστωρ· ὄν. κύρ. Σουῖδ. ἔσθ. ἀντὶ Νομίτωρ.
Νῶν, δττ. ἀντὶ νῶν· ἴδε νῶν.
Νῶνακρίνη, ἡ· Καλλιπιδῶ Σουῖδ.
Νῶνακρίς· πόλις 'Αρχαΐδας, κατ. Νωνακρίτης
καὶ Νωνακρίτης, ὁ 'Ερμῆς, καὶ θηλ. Νωνα-
κρίτης, καὶ Νωνακρίδης π. 'Αριστ. κατὰ Στ.
Βυζ. κατὰ Φώτ. Νωνακρίδης.
Νωνᾶς· κύρ. ὄν. Σουῖδ.
Νωνεῖα, ἡ· ἡ ἀγχουσα Διοσκ.
Νωνορία, ἡ· ἄκλεια, ἀσάφεια 'Πούχ. τὸ μὴ
ἔχειν ὄνομα, ἀδοξία.
Νῶνυμος, π. 2· τῷ ἔπομ. (τὸ ν ἔστιν ἐπεν-
τευμένον, ὅπως ἐκτείνῃ τὸ υ, ὡς διδύμος,
ἀπάλαμνος)· «νωτόνους ἀπολέσθαι» 'Ιλ. μ.
70 «πρόσθε νῶνυμος» Πίνδ. 'Ο. 11, 53.
Νῶνυμος, 2 (νῆ, ὄνομα, ὄνομα) ὁ μὴ ἔχων
ὄνομα, φήμην, ἄδοξος 'Οδ. ν, 239· ἴδε προηγ.
καὶ τραχ. «οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν εὐκλείαν αἰσθῶ-
ναι θέλει νῶνυμος» Σοφ. 'Ηλ. 1073· ὁ Εὐστ.
γράφ. «νῶνυμοι δὲ εἴτε νῶνυμοι, οἱ ἑσπερημέ-
νοι τοῦ ὀνομαζέσθαι ἢ ὀνομασθῆναι· ὁ ἔστιν οἱ
ἀνῶνυμοι ἢ οἱ ἀκλείας».
Νωπέομαι· δυσωπέομαι· «ἐνωπήθη ἐπὶ τινι»
'Ιων ἐν 'Αθην. 13, 604· «ἐνωπήται· καταπέ-
πληκται, τεταπεινώται» 'Πούχ.
Νῶρ· ὄν. ἔθνος Θεογν. καν. σ. 133, 25.
Νῶρα, ἡ· πόλις Σαρδῶν Πτολ.
Νῶρα, ὡν, τὰ· πόλις Καππαδοκίας· «τὰ Νῶρα,
ὧ νῶν καλεῖται Νηροασσός» Στράβ. 12, σ. 537.
Νῶρακος· πόλις Παννονίας, κατ. Νωράκιος
κ. θηλ. Νωρακία καὶ οὐδ. Νωράκιον Στ. Βυζ.
Νῶραξ, ακος, ὁ· υἱὸς 'Ερμού, ἐλθὼν ἐκ τῆς 'Ισπα-
νίας ἔκτισε τὴν πόλιν Νῶραν εἰς Σαρδῶ Πανσ.
Νῶρέω, νωρεῖ = ἐνεργεῖ 'Πούχ.
Νῶρενμος ἢ Νῶρυνμος· μέγας, πολὺς, πλα-
τὺς, ἔτι δὲ ἀσθενής, κατώτατος, ἑσχατος 'Πούχ.
Νωρήσια, ἡ· πόλις τοῦ Νωρικοῦ Στράβ.
Νωρίκιος· ἴδε Νωρικόν.
Νωρικόν, τό· 1) χώρα τῆς Γερμανίας Πτολ.
περιέλαμβανε τὴν νῶν Ἀδυστρίαν, Σιυρίαν, Κα-
ρινθίαν, μέρος τῆς Βαυαρίας, τὴν χώραν τοῦ
Τυρβόλου καὶ τοῦ Σαλτσδοβόρην Στράβ. ἐντ. Νω-
ρικοί, οἱ κατ. τοῦ Νωρικοῦ Πτολ. 2) ἐπὶ θ.
Νωρίκιος, α, ὡν Δ. Περ 321.
Νῶρικος, ὁ, ἡ Νῶρικος τό· ὁ ἀσπὺς· «νωρικὸν
οἱ Φρύγες τὸν ἀσπὺν καλοῦσι τῇ σφετέρᾳ δια-
λέκτῳ» Εὐστ. εἰς Διον. 321.

Νῶροψ, ὁπος, 2· λαμπρός, ἡ δέξομαι, ἐν-
χο· Πλούτ. συμκ. 7, 6, 2· οἱ ἀρχ. ἔτωρ. ἐκ
τοῦ νῆ, ὅρην, ὁ μὴ δυνάμενος βλέπεσθαι διὰ
τὴν λάμψιν, 'Ομ. συχνα· αἰ ἐν τῇ συνδ. «νω-
ροπι· χιλκῶ» ἢ «νωροπι· χαλκῶν», ὅν ἀλλαχθῶ
ἀλλοπα χαλκῶν καλεῖ 'Ιλ. 6, 578.
Νῶσαμένους, νώσασθαι, νῶσις, ἰων. κ. θωρ.
ἀντὶ νοησάμενος, νοήσασθαι, νόησις.
Νῶσι-χολος· ἀμελής, βέθυρος 'Πούχ. ἴδε
νωχελής.
Νῶστελῆς· μαθρὸν φυτὸν τι Διοσκ. marrubium.
Νῶσι-ἀγωγέω, ὦ· ἐπὶ τῶν νῶτων φέρω 'Α-
θήν. 6, 258.
Νῶσι-ἀγωγός, 2· ὁ ἐπὶ τῶν νῶτων φέρων, μτγν.
Νῶσι-αἰσ, 3· νοστατος Νίκ. θηρ. 317.
Νῶσι-ἀκμων, ὄνος, 2 (νῶσις, ἀκμων)· ὁ κατὰ
φρακτα τὰ νῶτα ἔχων, Βατραχ. 296.
Νῶσι-ἀκμωσα, τὰ· νωγαλέματα Φώτ. ἴσθ.
Νῶσι-ἀκμωσ, ὁ· ὁ ἐπὶ τῶν νῶτων αἰρών, κοιν.
χμαζήης Σουῖδ.
Νῶσι-αἰσ, ἔως, ὁ· ὁ ἐπὶ τῶν νῶτων φέρων· «νω-
σις» οἱ ἀχθόφοροι, ἡμίονοι, οἱ ἔλκοντες ζῶ-
γιοι· 'Πούχ.
Νῶσι-αἰσ, ὁ· νωσι-αἰσ, νῶσις· ἄρρ. περιπλ.
'Ερμ. σ. 13.
Νῶσι-αἰσ, 3· ὁ εἰς τὰ νῶτα εὐρισκόμενος· «ἄρ-
θρα ἔδρ» Πλ. 841· - μυελός Πλάτ. Τίμ. 74
- φλέβες, 77.
Νῶσι-αἰσ, ὁ· εἶδος κήτους, ὁ ἐπινωτιδεὺς 'Α-
ριστοτ. π. 'Αθην. 7, 294.
Νῶσι-αἰσ, (νῶσις)· 1) εἶδος, στρέφω τὰ νῶτα,
κάμνω τινὰ νὰ στρέφῃ τὰ νῶτα, ἦτοι τρίπω εἰς
φυγὴν, ἔνν. ἐαυτὸν, στρέφω τὰ νῶτα, φεύγω·
«πρὸς φυγὴν ἐνώπιον» Εὐρ. 'Ανδρ. 1142· «ἄ-
ρεα παλίσυτον θρόνημα νῶσις· πάτρας ἔπον-
ρον» ἦτοι ὁ 'Αρης φεύγει, στρέφεται εἰς τὰ ὀ-
πίσθω Σοφ. Οἱ. τ. 193· 2) καλύπτω τὰ νῶτα·
«ὥστε πόντον νῶσις»· ὥστε ἡ φλόξ νὰ κα-
λύψῃ τὰ νῶτα τῆς θαλάσσης, ἦτοι ὑπεράνω τῶν
νῶτων τῆς θαλάσσης νὰ λάμπῃ Διοσκ. 'Αγ. 277·
«ὅν ἔρνος κατακλίσειν ἐνώπιον» Εὐρ. Φοιν. 657.
Νῶσις, ἀντὶ νῶσι-αἰσ Τίμ. Λοκρ. 100, ἀμφ.
Νῶσι-αἰσ, τό· ὅτι ἔχει τις ἐπὶ τῶν νῶτων, αἰ-
πτερυγες τῆς Σφίγγος Στράβ. 'Ανθ. 64, 32.
Νῶσι-αἰσ, ἡ· ὄν. γυν. ἐπιγρ.
Νῶσι-αἰσ· ἀναβαίνω τὰ νῶτα, τὴν ῥάχιν·
«ἡδὲ καὶ τὸ μῦθος νωσι-αἰσ· βόες» Ἀντιφιλ.
ἐν 'Ανθ. 7, 175· καὶ ἐπὶ τῆς ὀφείας τῶν ζώων,
οἷον ἐπὶ τῶν κυνῶν· νωσι-αἰσ· Στράβ. ἐν
'Ανθ. 12, 238.
Νῶσι-αἰσ, 2· ὁ ζωγραφισμένη ἢ πεποικιλ-
μένη ἔχων τὰ νῶτα 'Αριστοτ. ἐν 'Αθην. 7, 286.
Νῶσι-αἰσ· κτωρ· κτωρ τὰ νῶτα, μτγν.
Νῶσι-αἰσ, τό· ἴδε νῶσις.
Νῶσι-αἰσ, πλ. ἡ, ἡ, 2· ὁ εἰς τὰ νῶτα τῆς πλῆ-
γῆς λαμβάνων, μαστιγίας, ἐπὶ δούλων Φερειρ.
π. Σουῖδ.
Νῶσι-αἰσ, ὁ, κ. νῶτον, τό· 1) ἡ ῥάχις ἐπὶ τοῦ ἀν-
θρώπου κ. ζώων 'Ομ. 'Πο. καθ' ἐν. μὴν ἀρε-
πλ. δὲ τὰ νῶτα· «ὀράκιον ἐπὶ νῶτα ἀφαιρῶν»
'Ιλ. 6, 303· «ὀγρόν νῶτον αἰωρεῖ», ὁ αἰτὸς
Πίνδ. Π. 1, 9· «περοῖσι νῶτα πεφρίκοντες»,
4, 153· «οὐράνιον τε πόλον νῶτοις ὑποσπινάξει»
Διοσκ. Πρ. 428· ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις

ἡφρίζον ἱππικαὶ πνοαί· Σοφ. Ἡλ. 708· «ὦ πολλὰ
 δὴ καὶ χειρὶ καὶ νώτοις μοχθήσας ἐγώ», Τρ.
 1036· «ἀμφὶ νώτα», Ἀντ. 124. Καὶ ἐν πεζ.
 παρὰ τοῖς ἀττ. ἐπικρατεῖ τὸ οὐδ. καὶ ἐν τῷ ἐν
 δὲν ἐπιβεβαιούται δ' ὁ ἰαχυρισμὸς γραμ. τινων,
 οἷτι τὸ μὲν νώτος τὴν ῥάχιν τῶν ζώων, τὸ δὲ
 νώτων τὴν τῶν ἀνθρώπων δηλοῖ· «τὰ νώτα δετ-
 ξαι»· δειξὼν τὴν ῥάχιν, κοιν. ἦτοι φύγε· «ἐν-
 τρέπειν τὰ νώτα» Ἡρ. 7, 211· «νώτον ἐπιστρέ-
 ψας», 7, 141· «κατὰ νώτου = ἐκ τῶν ὀπισθεν,
 1, 10, 75· «ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου»
 Θουκ. 3, 108· «κατὰ νώτου ἐπιφανέσθαι τοῖς
 πολεμοῖς» Πολυβ. 31, 26, 10· «νώτον καὶ
 πλευρὰς κύκλω ἔχον» Πλάτ. συμπ. 189· «πῶς
 ἐπὶ τῶν νώτων δέχεται τὸν ἀναδάτην» Ξεν. ἱππ.
 3, 3· 2) μετφ. πᾶσα πλατεῖα ἐπιφάνεια, ἰδ.
 τῆς θαλάσσης· «εὐρέα νώτα θαλάσσης» Ὀμ. κ.
 Πσ. «σχίζε νώτον γᾶς» Πίνδ. Π. 4, 228· «νώ-
 των ὑπερ γαίης ἐρήμων», 4, 26· «νώτοισιν Ἀ-
 ταδουρίου μεδέων», Ὀ. 7 87· «ποίοισιν ἐν νώ-
 τοις ποντίας ἁλὸς» Εὐρ. Ἐλ. 128· «τὰ ἔσπερα
 νώτα», Ἡλ. 731· «αἰθέρος ἀστεροειδέα νώτα
 Ἀριστ. θεσμ. 1067· «ἔστησαν ἐπὶ τῷ τοῦ οὐρα-
 νοῦ νώτῳ» = ἐπὶ τῇ κυρίῃ ἐπιφανείᾳ τοῦ οὐρα-
 νοῦ Πλάτ. Φαῖδρ. 247· κ τγν. π.
 Νωτο-στροφείο στρέφω τὰ νώτα, μετγν.
 Νωτο-φορέω ἐπὶ νώτων φέρω Δ. Σικ. 3, 45.
 Νωτο-φορίζω ἢ τὸ ἐπὶ νώτων φέρειν Δ. Σικ.
 Νωτο-φόρος 2 ὁ ἐπὶ τῶν νώτων φέρων τὸ

οὐδ. νωτοφόρον (ζῶον) = φορτηγόν, ἀχθοφόρον
 ὑποζύγιον Ξεν. Κυρ. 6, 2, 34, Δ. Κασ. 56, 20.
 Νωτο-φύλαξ, ἄκος, ὁ δὲ τὰ νώτα ἦτοι τὰ
 ὀπισθεν στρατεύματος φυλάττων = ὀπισθοφύλαξ
 Πατχ. χρον. σ. 725, 16.
 Νώ-φαιον· ἀφανὲς Ἡσύχ. obscurum.
 Νώφρος, ἡ πράσιον μέλαν, εἶδος βοτάνης
 Διοσκ. marrubium nigrum.
 Νωχαλίζω· νωχαλίζω.
 Νωχαλός, κ. νωγαλῆς καὶ νοχαλὸς κατ' ἄλλ.
 γρ. ἀντὶ νωχελῆς Ἡσύχ.
 Νωχέλεια καὶ νωχελλία. ἡ βραδύτης, νω-
 θρότης, βλακεία Ἡσύχ.
 Νωχελεύομαι· φέρομαι, εἶμαι βραδύς, νωθρός,
 μετγν.
 Νωχελής, 2 (ἐκ τοῦ νω=ν καὶ κέλλω, δκέλλω
 ἢ ἐκ τοῦ νή καὶ ὠκύς κατὰ Δαιδερλ.)· ὀκνός,
 νωθρός, βλάξ· «πλεῖρα νωχελῆ νόσῳ» Εὐρ.
 Ὀρ. 798· ὁ ἱπποκρ. καὶ ἄλλ. μετγν. ὡς ὁ Μανέθ.
 4, 517 συνδέουσι τὸ «νωχελὲς μετὰ τοῦ «ἄπλη-
 κτοι» καὶ «ἄτεχνον»· ζῶον Ἀππ. 2, 6.
 Νωχελλία· νωχέλεια· βραδυτεῖα καὶ νωχελίη·
 Ἡλ. τ, 411.
 Νωχελίζω παρ' Ἡσύχ. νωχαλίζω = βραδύνω,
 νωχελεύομαι.
 Νωχελῆς, ἴδος· πράσιον μέλαν Διοσκ. 3, 107.
 Νώχμα· ὄνειδος Ἡσύχ. ἴδε νύχμα.
 Νώψ· ἀσθενὴς τῇ ὄψει, μύωψ Ἡσύχ.

Ξ

Ξ.

Ξανθικός.

Ξ, ξι, τὸ δέκατον τέταρτον στοιχείον τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Ὡς ἀριθμ. σημεῖον ξ' = 60, ξ = 60000. Εἶνε διπλοῦν σύμφωνον βοαδύτερον ἐκ τοῦ Σαμιακοῦ ἀλφαβήτου εἰς τὸ Ἀττικόν ληφθὲν) καὶ ἐκ τῆς ἐνοήσεως τοῦ γσ, κα, γσ γεννηθὲν, ἐξ ὧν μόνον τὸ κα ἐν τῇ αἰολικῇ διαλέκτῳ κεινωρισμένον διετερήθη· πρὸς Γρ. Κορ. Αἰολ. διαλ. σ. 39. Δωρικῶς ἀντ' αὐτοῦ ὑπάρχει ἀντιστρόφως σκ, ὡς π.χ. ἀντὶ τοῦ ξιφός λέγεται, σκίφος, ἀντὶ τοῦ ξηρός, ξερός ἐγένετο σκηρός, σκερός· πρὸς. ἔτι ξαίνω καὶ scabo, ἱξός καὶ viscum, ἱξός καὶ ισχύς. Ἐν τῇ Αἰολ. καὶ Ἀττ. διαλέκτῳ εὐρίσκεται ἀντὶ τοῦ κ καὶ τοῦ σ· πρὸς. κοινός καὶ ξυνός, σὺν καὶ ξύν, σίμνη, αἰολ. ξίμνη, ἰδίως δὲ ἐν τῷ μέλλ. καὶ ἀορ. τῶν εἰς ζω βημάτων. Οὕτως ὡς ζύτως δις ὁ καὶ διξός, κριστός καὶ κριξός· πρὸς. Σχαιφερ εἰς Γρ. Κορ. 435.
Ξάνδιος = Ἐξάνδιος Ἦσ. κατὰ Σχολ. Ἰλ. α, 264· Ἰδε Λοβεκ. παθ. 352.
Ξάνθοι, οἱ ἰνδικὴ φυλὴ κατὰ τὸν Σλέγγελ οἱ ἱππεῖς = Καθαῖοι ἢ Ξατρίαι, δηλ. ἡ στρατιωτικὴ τάξις ἐν Ἰνδίαις Ἀρρ.
Ξαίνω (ΞΑ'Ω, ξέω), ξαίνω κτενίζω, ἰδίως ξαίνω τὸ μαλλί ὅπως κατόπιν τὸ κλώσω· «ἔρρια ξαίνειν» Ὀδ. γ. 423 καὶ μτγν. ἄνευ τοῦ «ἔρρια» Σοφ. ἀποσπ. 497, Ἀριστ. Λυσ. 536, Πλάτ. πολ. 308 «καθάπερ ὑφαντικῇ τοῖς τε ξαίνουσι καὶ τοῖς τὰ ἄλλα προπαρασκευάζουσι ὅσα πρὸς τὴν πλέξιν αὐτῆς». Λουκ. δραμ. 12 λέγει «ἔρρια ξαίνειν ὡς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναιξίν» ὡσαύτως ἐλέγεται «ξαίνειν τῶν ἐρίων» Πολυδ. 7, 30 ἐκ τοῦ Ἀριστ. ὡς = κλώθειν καὶ υφαίνειν· τὸν πέπλον Ἀριστ. ὄρν. 827, ἐκκλ. 89, Ἀριστοτ. πολ. 5, 10. — Μετφ. κτυπῶ, δέρω, ξυλλίζω· «περιρρήξαι τὸν χιτῶνα σκονὸν οἰκέτης ξαίνει κατὰ τοῦ νότου πολλὰς» Δημ. 19, 197, καὶ μτγν. «βάδδους ξαίνον τὰ σώματα», Πλουτ. Πιστ. 6· πρὸς. Δ. Ἀλ. 3, 30, 7, 69· ὡς, περὶ τῆς προσκρούσεως τῶν κυμάτων ἐπὶ τῆς ἀκτῆς (πρὸς. ἀλξάντος) καὶ διὸ ὁ Ἄντ. Σιδ. 104, 7, 464 λέγει «ξαίνουσα παρειάς δάκρυσιν» ὡς. «ἦνί' ἂν ξανθὸν σταχύς» Αἰσχ. ἀποσπ. 300. Καὶ παρονοία ὑπῆρχε αἰς πᾶρ ξαίνειν Πλάτ. νομ. 6, 780.
Ξάμμα, τό· ξάσμα Ἠσύχ.

Ξανῶ· ἀποκάνω, κουράζομαι, παλ. ἀπὸ τοῦ ξαίνω, ἰδίως ἡ κουράσις τῶν χειρῶν κατὰ τὸ γνέσιμον· «καμῖν ἀπὸ τῆς ἐριουρχίας» Πολυδ. 7, 30· ἀρχ. λεξ. ἐξηγοῦσι ξανῶ = κοπιᾶσω, καὶ ἀναφέρ. ἐκ τοῦ Σοφ. ἀποσπ. 450 ξανῆσαι συνδεόμενον μετὰ τοῦ «προγομνάσαι χεῖρα» Νικ. θηρ. 383, «ξανῶα κεχαλασμένα δεσμά». Ξανδράμης, ὁ· ἡγεμὸν Ἰνδός Δ. Σικ. Ξάνησις, ἡ· κόπυσις, κουράσις τῶν χειρῶν ἐκ τοῦ γνέσιματος Πολυδ. 7, 30.
Ξανθάριον, τό· τὸ ὑποκ. τοῦ Ξανθῶ, Ἄνθ.
Ξάνθεια, ἡ· πόλις τῶν Κικόνων Στραβ.
Ξάνθη, ἡ· 1) θυγάτηρ τοῦ Ὀδυσσεύς καὶ τῆς Θέτιδος Ἦσ. 2) μία τῶν Ἀμαζόνων Ὑγ. 3) ὄνομα διαφ. γυν. ἐπιγρ. 4) ἐπιθετὸν τῆς Δήμητρος· 2) ἐπώνυμ. τῆς Τρωάδος Στ. Βυζ. ἐν λεξ. Τρωάς, Ἠσύχ.
Ξάνθης· στρατηγὸς Μάρδων Αἰσχ.
Ξανθίας, ὁ· εἶδος μεγάλου ἰχθύος Ἀθην. (i).
Ξανθίας, οὐ, ὁ, κλ. (α 1) ὄνομα δούλων, Ἀριστ. Ἀθην. ἐντεθέν «Ξανθίας ὑποκρινόμενος» = παίζων πρόσωπον δούλου Αἰσχίν. 2) παλαιστής ἐν Ἀθῆναις Πλάτ. 3) διάφοροι ἄλλοι, ἐπιγρ.
Ξανθίδης, ὁ· Ἀθηναῖος τις, ἐπιγρ.
Ξανθίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ Ξανθίας Ἀριστ.
Ξανθίζω· κάμνω, βάφομαι ξανθόν, κοκκινίζω διὰ τοῦ πυρός, περὶ τοῦ ψητοῦ· «ὅπτεται τουτὶ καὶ καλῶς ξανθίζεται» Ἀριστ. Ἀχ. 1047, καὶ μτγν. παλ. Αἰλ. Ἰ. Π. 5, 9, 9. Μεταφ. εἰμαι ξανθός «ξανθίξεσθαι τὸ κοσμεῖσθαι τὰς τρίχας Ἀλέωνες». Ξανθικλῆς, ὅς, ὁ· Ἀχαιοί, εἰς τῶν στρατηγῶν τῶν Μυρίων Ξεν. ὑπὸ τοῦ Keil ἀμφιβ.
Ξανθικός, ὁ, καὶ Ξανθικός, ἐπιγρ. καὶ Ξανθικός, ἐπιγρ. ὅπερ ὅμως κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Χαμιλτωνος ἀντιγραφήν τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς δὲν βεβαιούται, καὶ Ξαντικός = ὁ μὴ τοῦ καθαρμοῦ ἢ τῆς μετανοίας, ἐπιγρ. 1) ἄνδρ. ὄν. Τζετζ. 2) ὄνομα μηνός = Ἐλαφηβολιών, κατὰ τὸ Σουίδαν ὁ Ἀπρῶλλιος ἐν Ἀρροδιτιάδῃ, ἐπιγρ. ἐν Ἀντωχία, Σωκρ., ἐν Μακεδονίᾳ, Σουίδ. Ἦσ. Πολυδ. Κατὰ τὸν Ἠσύχ. φορτῇ τις ἐν Μακεδονίᾳ ἐκαλεῖτο «Ξανθικὰ ἔστι δὲ καθάρσιον τοῦ στρατεύματος».

Ξάνθιοι οἱ α) Ξάνθιοι Ὁρᾶνες, ἔθνος Ὁρᾶ-
κιδόν, Στραβ. 6) = Πάριοι, κλάδος τῶν Δάων
Σκυθῶν Στραβ. γ) κατ. τῆς πόλεως Ξάνθου
ἐν Λυκίᾳ παρά τῷ ποτ. Ξάνθῳ
Ξάνθιον, τὸ φυτόν χρησίμου πρὸς βαρὴν τῆς
κόμης, ὅπως γείνη ξανθὴ Διοσκ.
Ξάνθιος α) πατήρ τοῦ Λευκίππου Παρθ. 3, 31
βασίλεὺς τῶν Θηδῶν = Ξάνθος Ἀποστ. 3, 31
Ξανθίππη, ἡ α) θυγ. τοῦ Δάου καὶ γυνὴ τοῦ
Πλευρώνος Ἀπολδ. 6) θυγ. τοῦ Περιάνδρου ἐν
Καρίνθῳ Σιμων. γ) Ἀθηναία, γυνὴ τοῦ Σω-
κράτους.
Ξανθίππη (δης, οὐ) ἄρσεν ἐν Ἀθήναις = Ξάν-
θιος Πλουτ. Ἀριστ. 5.
Ξάνθιππος α) υἱὸς Μέλαντος φονεὺς ἐπὶ
τοῦ Τυδείως Ἀπολδ. 6) υἱὸς Διήφορντος Παισ.
γ) ἥρως τις ἔχων καὶ ἥρως ἐν Φωκίᾳ Παισ.
δ) πατήρ τοῦ Ἐρσεκλίου Ἀρᾶς ε) Ἀθη-
ναίος 1) ἄρχων ἐν Ἀθήναις (Ολ. 75, 2) Δ.
Σικ. Τούτων δὲ Πλούταρχος ὀνομάζει Ξανθί-
πιδην 2) υἱὸς Ἀρίφρονος, πατήρ τοῦ Περι-
κλέους, νικῆσας ἐν Μυκάλης Ἦρ. 3) υἱὸς Πε-
ρικλέους Πλατ. 4) Ἐρσιδῆς, (ἐκ τοῦ δήμου Ἐ-
ρσιδῶν) 5) Ἐργεῖνης 6) Ἀκκεδαιμόνιος στρα-
τηγὸς τῶν Καρχηδονίων ἐπὶ τοῦ πρώτου Καρ-
χιδόν. πολέμου καὶ ἄλλ.
Ξάνθιος, δ, αἰτ. ἰν' ἀρχηγὸς τῶν Μάρδων Ἀισχ.
Ξάνθισις, ἡ ἢ πράξις τοῦ ξανθίσαι, τὸ βάψι-
μον μὲ ξανθὴν βαρὴν Σκ. Βυζ.
Ξάνθις, ἴσως θυγ. τοῦ Θεσπίου Ἀπολδ.
Ξάνθισμα, τὸ τὸ ξανθοποιεῖν. «ξάνθισμασι
χαίτης, κόμης» Εὐρ. ἀποστ. 8.
Ξανθο-δούστρυχος, 2' ὁ ἔχων βαστρυχούς,
πλοκάμους ξανθοῦς.
Ξανθο-γένειος 2' ὁ ἔχων ξανθὸν γένειον.
Ξανθο-γείως 2' ἔχων γῆν, γῆμα ξανθὸν, πυρρὸν.
Ξανθο-έθειρος, 2' ἔχων ξανθὰς θείρας, τρί-
χας τῆς κεφαλῆς, ξανθομάλλης.
Ξανθο-όρις, τριχῆς, 2' ὁ ἔχων τρίχας ξαν-
θῆς, ξανθομάλλης.
Ξανθο-κάρηνος, 2' ὁ ἔχων ξανθὸν κάρη,
κεφαλὴν, κορυφὴν, ἐπὶ 0. Βάκχου Ὀμ. ὕμν. 9.
Ξανθο-κόμης, 2' ἔχων ξανθὴν κόμην. «ξαν-
θοκόμων Δαναῶν» Πινδ. Ν. 9, 17.
Ξανθο-κομῆς, 2' ξανθοκόμης Ν. Διον. 11, 315.
Ξανθο-λαφός, 2' ἔχων ξανθὸν λάφον περικε-
φαλαίαν ἀρ. λαφ.
Ξανθο-όμματα, 2' ἔχων ξανθὰ ὄμματα, ἢ
ὄφροδια.
Ξανθο-ούλος, 2' ὁ ἔχων ξανθὰ καὶ οὖλα
μαλλία Λιδάιν.
Ξανθο-πλοκος, 2' ἔχων ξανθὸν πλόκαμον,
πλεξίδαν.
Ξανθο-ποιεῖν κάμνει ξανθὸν μῆγν.
Ξανθο-πύγιον, 2' ὁ ἔχων πύγιον ξανθόν.
Ξανθός, (συγγ. τῇ ξουθός) ξανθός, κερνικτός,
χρυσοειδής, κοκκινωπός, κατὰ Φιλίστ. χρυσοει-
δής παρ' Ὀμ. ἐπὶ 0. συνήθ. τοῦ Μενελάου, ἐκ τῆς
κόμης ἢ κατ' ἄλλ. (οὐδ' ἰ πιθαν.) ἐκ τοῦ κοκκινω-
ποῦ, ἡλιοκαυμένου σώματος τῶν ἡρώων α) ἐπὶ
ἀνθρώπων «ξανθὸς Μενέλαος» Ἰλ. γ. 284. Με-
λέαχρος, 6, 542. «Ραδάμανθος, 6, 564. «ξαν-
θὸς Ἀχιλλεύς» Πινδ. Ν. 3, 41. «ξανθὸς Ἀθηνᾶ,
Ν. 10. 7. «χαίρις», 5, 54. «Διμήστρ», Ἀγα-

μήδη Ὀμ. 6) ἐπὶ τῶν, ὡς «βοῶν» Πινδ.
Ν. 4, 149. «βοῶν ξανθὸς ἀγέλας» Ἐπικαν Ἰλ.
λ. 680. παρὰ μῆγν. π. ἐπὶ 0. τῶν μελισσῶν γ)
ἐπὶ πραγμάτων «ξανθὸς ἔλαϊας καρποί» Ἀισχ.
Περ. 609. «ξανθὴ χολή» Ἰατρ. ξανθὴ ἀλοιφή
τῆς Π. Λίγν.

Ξάνθος α) υἱὸς Φαίνοπος, Τρώς Ἰλ. 6) υἱὸς
Τριόπου βασιλεὺς τῶν Πελασγῶν ἐξ Ἀργουε,
ἀποικησάσης Λέσβου Δ. Σικ. γ) υἱὸς Τριόπου καὶ
Ἰαγυγίας (Πραξιόλης), πειρατῆς, ἐξ οὗ ἀνω-
μάσθη ἡ ἐν Λυκίᾳ πόλις Ξάνθος δ) εἰς τῶν
υἱῶν τοῦ Λιγύπτου ε) υἱὸς Ἐραμάνθου ἐν Ἀρ-
καδίᾳ, Παισ. 6) υἱὸς Νύδης Σχ. ζ) ὁ τελευ-
τάτος βασιλεὺς τῶν Θηδῶν, ὃν ἐφόνευσαν ἐν
μονομαχίᾳ ὁ Μέλανθος η) Σάμιος, ὁ δε-
σπότης τοῦ Αἰσώπου Ἦρ. 0) λυρικός ποιητὴς
ἀκμάσας πρὸ τοῦ Κροίσου ι) υἱὸς Κανδά-
λου, ἱστοριογράφος ἐκ Σάρδων τῆς Λυδίας,
ἐπονομαζόμενος ὁ Λυδὸς ἢ ὁ παλαιὸς συγγρα-
φεὺς ια) ἱατρός, υἱὸς τοῦ Φλιασίου Πημόωνος
Δ. Λαερ. ιβ) Ἀθηναῖος μουσικός ιγ) εἰς τῶν
Ἰππων τοῦ Ἀχιλλέως Ὀμ. τοῦ Ἑκτορος, τοῦ
Διομήδους, τοῦ Ἐρσελῆος, τοῦ Καστορος, ιδ)
ποτ. ἐν Λυκίᾳ, παρ' ᾧ ἐκείτο καὶ ἡ πόλις Ξάν-
θος ιε) ποτ. ἐν Τροίᾳ Ὀμ. ὁ καὶ Σκύμανδρος.

Ξανθότης, ἡ ἢ ιδιότης τοῦ ξανθοῦ, ἰδ. τὸ
ξανθὸν χροῖμα τῆς κόμης Στραβ.

Ξανθο-τριχῆω εἶμαι ξανθοτρίχ.

Ξανθο-φαγῆς, 2' τῷ κατωτ. Διοσκ.

Ξανθο-φανῆς, 2' ὁ παρῆλθον φῶς, λάμπειν

ξανθὸν, ὁ φαινόμενος ξανθὸς π. μῆγν.

Ξανθο-οφρύς, 2' ὁ ἔχων ξανθὰς ὀφρῆς μῆγν.

Ξανθο-φυῆς, 2' ἐκ φύσεως ξανθός. «ἐλαττ.

Στρατ. 0.

Ξανθο-χίτων, ἄνω, 2' ὁ ἔχων ξανθὸν χι-
τῶνα, ξανθὸν φλοῖον, φλοῖδαν «φοῖ ἔκ-θαρχι-
των» Φιλίππ. 20.

Ξανθο-χλοῦς, 2' «φοινικόχλοισ, ξανθοχλοῖς»

Πισχ. ἴσ. ἀντὶ τοῦ χλοῖς ὁ ἔχων πρασι-
νωπὸν ὡς τὸ τῆς χλοῖς χροῖμα.

Ξανθο-χολικός, 3' ἀνήκων εἰς τὸν ξανθο-
χολόν Ἄλ. Τραλλ.

Ξανθο-χολός, 2' ἔχων ξανθὴν χολήν Σχολ.

Ξανθο-χρᾶς, 2, ἄνω, ξανθοχρᾶς = τῷ

Ξανθο-χρῶς, ὅπως, 2' ὁ ἔχων ξανθὸν χρῶ-
μα, ἐπιφανῆ, ὅψιν Ἀθην.

Ξανθοῦ κάμνει, βάφει ξανθόν. Παθ. ξανθοῦ-
σθαι = ξανθὸν γίνεσθαι.

Ξανθοῦμαι ξανθοῦμαι Θεοφρ.

Ξανθός α) μία τῶν Μαιναδῶν 6) γυν. Ἀνθ.

Ξανθο-ωπός, 2' ξανθὸς τὴν ὥπτα, ὅψιν.

Ξάνθωσις, ὥσεως, ἢ ἡ εἰς ξανθὸν χροῖμα μι-
ταποίησις, μεταβολὴ λ. χημικ. Παλλὰς.

Ξάντιον, τὸ α) ἐργαλ. εἰς τὸ ξαντεῖν τὰ μαλ-
λία (λανάρι) 6) κτένιον χρηστέον πρὸς στο-
λισμὸν τῆς κεφαλῆς γ) = ἐπίτηκον.

Ξάνσις, ὥς, ἢ ἡ ἐνέργεια τοῦ ξαντεῖν τὰ μαλ-
λία (λανάρισμα).

Ξάντης, 2' ὁ κάμνων, ἐργαζόμενος τὴν ξαντι-
νὴν μαλλίαν, (λανάρις) Πλάτ. πολ. 182.

Ξαντικός, 3' ὁ ἀμώδιος, πλοῦς εἰς τὸ ξαν-
τεῖν μαλλία. «ἡ ξαντική = ἡ τέχνη τοῦ ξαντεῖν
μαλλία Πλάτ. ὡς καὶ ἡ νησιτική = ἡ τέχνη τοῦ
νήθαι, γνῶθαι ἔρτα.

Ξάντριά, θηλ. τοῦ ξάντης· ἡ ξαίνουσα τὰ μαλλία.
 Ξάσμα, τό· ξαμμένον (ξαίνω), λαναρισμένον μαλλίων Σοφ. ἀποσπ. 915.
 Ξαύρος, ὁ· τόπος ἐν Μακεδονίᾳ, οὗ οἱ κάτοικοι Ξαύριοι, ἐκ Ξαύρου τινὲς ὀνομασθέντες Στ. Βυζ.
 Ξίω, δις· τοῦ ξαίνω· πρὸς καὶ ξέω, ξύω, scabo, schabeo.
 Ξειν-αγέω, ἰων. ἀντὶ ξαναγέω.
 Ξειναγόρα· ὄν. γυν. Ἐπιγρ.
 Ξειναγόρης, ἰων. ὁ· Ξεναγόρας· α) υἱὸς Πραξιλέω ἐξ Ἀλικαρ. Ἦρ. 6) υἱὸς Εὐμήλου Πλουτ. γ ἄλλ. Ἐπιγρ.
 Ξειν-απάτης, ἰων. ὁ· ξεναπάτης.
 Ξείνη, θηλ. τοῦ ξένου, ἐπὶ κ. κορ. τῆς ἐν Μήμειδι Ἀφροδίτης Ἦρ. 2, 112.
 Ξεινή δάκος· ξεινήδους· ὅδε ξενοδόκος, ὡς καὶ τας μετὰ τοῦ ξενο συνθέτ. λέξι.
 Ξείνηθεν, ἐπὶ κ. τόπος· ἀπὸ ξένου τόπου, ἀπὸ τῆς ξεινιτικῆς· «ξείνηθεν ἰδοῦσαι... νοστήσαί τε» Ὀπκ. ἀλ. 4, 153.
 Ξεινήιον, ἰων. καὶ ἑπ. τό, ξεινέιον, ξεναίον (πρὸς ξένους)· δώρον φιλικόν, ὅπερ ὁ ξενίζων ἐβιδε τῶν ξεινιζομένων ἀναχωροῦντι πρὸς ἀνάμνησιν τῆς φιλοξενήσεως, πρὸς Ὀμ. συχνάκις, ἐνθα προτίθεται καὶ τὸ «δώρα ξεινήϊα» ὡσαύτως καὶ τὰ δώρα, ἅπερ ἐβιδον οἱ ξένοι πρὸς ἀλλήλους πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἀμοιβαίας ξενίας· «ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλὰ» Ἰλ. ζ, 216· ἐν Ὁδ. δ, 33 «νόμι ξεινήϊα πολλὰ φαγόντες ἄλλων ἀνθρώπων» σημαίνει τὴν φιλικὴν ἐστίασιν, ὑποδοχὴν, τὸ φιλεῖν ἀνευ δώρων· ἐν δὲ Ὁδ. χι, 290· «τοῦτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον» σημ. μετὰ λεπτῆς εἰρωνείας τὴν ἀνταπόδοσιν τοῦ κακοῦ διὰ κακοῦ, τὸ ἀντίποινον, τὴν τιμωρίαν.
 Ξείνης· Ξεναίς· Φιλ. ἐρωτ.
 Ξεινήη, ἡ, ἰων. ἀντὶ ξενία.
 Ξεινίζω, ξένιος καὶ τὰ ὅμοια, ἰων. καὶ ἑπ. ἀντὶ ξενίζω, ξένιος.
 Ξείνιος, 3, ἰων. ἀντὶ ξένιος.
 Ξείνο-βάκχη, ἡ· ἔκων Μηδείας ὡς βακχευθείσης (τρελλωθείσης) ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸν ξένον Ἰάσωνα ἔρωτος Λυκοφρ. 175.
 Ξεινοκλήης, εὐς· Ξενοκλής.
 Ξεινοκράτης, εὐς· Ξενοκράτης, Ἀχραγαντίνος· Πινδ.
 Ξείνος· ξένος.
 Ξεινόφιλος· Ξενόφιλος, Ἀθηναῖος πατὴρ Ἀριστείδου τινὸς ἐκ τῆς Ἀντιχλίδος φυλῆς Σιμ.
 Ξεινοφών, π. ἀντὶ Ξενοφών.
 Ξειρίς, ἴδος, ἡ· φυτὸν ἀρωματικὸν μυρίζον δυνατὰ· Πλούτ. παρὰ Διοσκ. ἑρπ.
 Ξειν-αγέτης, ὁ· ὁ τοῦ ξένου ἦτορ φίλους ὀδῶν καὶ περιποιούμενος· «Δελφοὶ ξαναγέται»· φιλοξενούντες Πινδ. Ν. 7, 13· πρὸς ξαναγός.
 Ξειν-αγέω· 1) ὀδῶν φίλους ἐκ ξένης χώρας, ἵνα δείξω αὐτοῖς τὰ ἔξω περιεργείας τοῦ τόπου· «ξαναγομένω τινὶ καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας» Πλάτ. Φαῖδ. 230· «ξενάγοσόν με νέηλον ὄντα» Λοκ. Δ. Ν. 2) = ξενοδοχῶ· 3) στρατολογῶν ξένους, μισθοῦς στρατιώτας, αἵματι ἀρχηγὸς ξενικοῦ στρατοῦ· «Ἠρικπίδας ξενάγει ξενικοῦ» Ξεν. Ἑλλ. ι, 2, 17.
 Ξειν-άγησις, ἡ· ξαναγία, στρατολογία ξένων

μισθοφόρων· παρ' Ἀπκ. πολ. Γαλ. 5, 74 «ξενάγησις υἱών» = σύναξις υἱῶν πρὸς κατάταξιν ἐν τῷ στρατῷ.
 Ξειν-αγία, ἡ· α) τὸ ἀγῆρ. αὐτ. τοῦ ξαναγοῦ ἢ πράξις αὐτοῦ Ἠλ. 7, 13· 6) τὸ ἀφίωμα τοῦ ξαναγοῦ, ἡ ἀρχηγία ἐπὶ στρατοῦ ἐκ μισθοφόρων ξένων μετ. γ) «σύνταγμα παρὰ Κρησὶ καὶ ὁ ἡγεμὼν τούτων ξαναγός» Β. Ἀν. 8) = ξενάγησις.
 Ξειν-αγός, ὁ (δωρ. ἀντὶ ξαναγός, ἀλλὰ διετηρηθὴ καλῶς καὶ τὸ λογαγός κ. ἄλ. ἐν τῇ ἀπ. διαλ. ὡς τεχνικὸς ὄρος τῆς πολεμικῆς)· α) ἀρχηγὸς στρατοῦ ἐκ ξένων μισθοφόρων στρατιωτῶν Ἡσυχ. 2, 75· 6) ὁ ὀδῶν ξένων καὶ δεικνύων αὐτῷ τὰ ἔξω θέας· «οἱ τοῖς ξένοις ἡγοῦμενοι ὁδόν» Πλάτ. Τιμ. λεξ.
 Ξεναγός, εὐς, οὐ, ὁ· α) υἱὸς Εὐμήλου Πλουτ. 6) Ῥόδιος τις, ὁ καὶ Ἀμφορέως Αἰλ. γ) Ἡρακλειώτης πατὴρ τοῦ Νύμφιδος· δ) ἱστορικὸς ἐπονομαζόμενος ὁ συγγραφεὺς· Δ. Ἀλ. ε) «Ξειναγόρου νῆσος» παρὰ τὰ παράλια τῆς Λυκίας.
 Ξειν-αγώγῃ· ξαναγίω, δέχομαι τινα φιλικῶς Δ. Ἀρεοπ.
 Ξειν-αγώγος· ξαναγός.
 Ξεναίνετος· α) Ἀθηναῖος· 1) ἄρχων (Ὀλ. 94, 4) Λυσ. 2) Ἀχαρνέως· 3) υἱὸς Κυρωνίδου, καθ' οὗ ἔγραψεν ὁ Ἰσάτος τὸν 10 λόγ. Ἰσ. 6) Δελφός, υἱὸς Σοφινίκου τινὸς Κούρτ.
 Ξεναίος· α) ἀρχιτέκτων ἐπὶ Σελεύκου Πανσ. 6) Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.
 Ξειν-άκουστος, 2· ξενήκουστος, παρίξενος, ὁμοματὴ μετ.
 Ξειν-αλίξω· συνεισθροῖζω Σουῖδ. ἄλλ μεταβάλλεις ξαναγίξω ἢ ξυναλίξω, πιθαν. ἐπὶ στρατολογίας μισθοφόρων.
 Ξειν-απάτης, ἰων. καὶ π. ξεναπάτης, ὁ· ἀπατῶν τοὺς ξένους ἢ φίλους· «ξεναπάτας βασιλεὺς Ἐπειῶν» Πινδ. Ὀ. 11, 35· κατὰ Β. Ἀν. «ξεναπάτας ἰδίους ἐπὶ τῶν ὅταν μὴ τοιοῦτοι πνέωσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν τοῖς πελάγεσιν, ὅποιοι ἐν τοῖς λιμένειν» = ἄνθρωποι ἀπατῶντες τοὺς ξένους.
 Ξειν-απατία, ἡ· τὸ ἀπατῶν ξένους ἢ φίλους Πλάτ.
 Ξενάρης, εὐς· α) ἔφορος ἐν Σπάρτῃ Θουκ. 6) «ὁ Κνίδιος Λακεδαιμόνιος ἀρχηγός τῶν ἐν Τραχίνι Πραχλειωτῶν Θουκ. 5, 51· γ) φίλοι Κτερομένοις Πλούτ.
 Ξενάρκης, εὐς· πατὴρ τοῦ Ἀριστομένους ἐξ Αἰγίνης· ἐκ τούτου ἐπὶ θ. Ξενάρκειος, θηλ. υἱὸς Πινδ.
 Ξειν-αρκής, 2· ὁ βοηθὸν, ὑπερασπιστὴν τοῦ ξένου ἦτορ φίλους· «οἶκα ξεναρκής» Πινδ.
 Ξενάρκης, α) Λακεδαιμόνιος Ὀλυμπιονίκης Πανσ. 6) Ἀχαρνὴν Ὀλυμπιονίκης Πανσ.
 Ξεναρχίς, Σπαρτιάτης, υἱὸς Δαμίου τινός.
 Ξενάρχος· α) Ἀγαθός, «οἱ περὶ Ξενάρχον» Πολύδ. 6) Ἀθηναῖος, υἱὸς τοῦ τραγωδοποιῆ Κερκιδίου Σουλ. Ἀριστ. γ) ποιητὴς τῆς μέσης κωμωδίας, ὁ καὶ κωμωδοποιὸς καλούμενος Ἀθην. 8) υἱὸς Σωφρονος τοῦ Συρακοσίου μετ' ἰσογίας Ἀριστ. ε) περιπατητικὸς φιλόσοφος ἐκ Σελευκείας Στραβ. 5) Ῥόδιος, ὁ καὶ μετρητῆς στωικῆς ἐπονομαζ. ὡς οἰονόπτης, ὅπως καὶ ὁ Ξεναγός· 7) συγγραφεὺς τις πιθανὸς ἐκ Θεοσαλτίας Πλουτ.

- Ξενία, ἡ βοσκοπαύλη τις θεοκρ. ἀλλὰ καὶ νόμῳ τις παρὰ τῷ ἴδιῳ.
- Ξενεταν, τό· ξενιγῶν ἢ ξένιων σπαν.
- Ξενεας· Ξένιος θεοκρ.
- Ξενεύω· ξενιτεύω Ἰσὺλ. λίαν ἀμφ.
- Ξενετας· Σαρακαστοί, πενήτερές τοῦ τυράννου Διονυσίου Δ. Σικ.
- Ξενεφουρί· κώμη Λιθύης, πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας, κατ. Ξενοφώτης Στ. Βυζ.
- Ξένη, τὸ θηλ. τοῦ ξένος, ὡς αὐτ. α) θηλ. γυνή = ἡ ξένη, ἢ φιλική· Ὁμ. βυν. Πινδ. β) ἡ χώρα = τὰ ξένα παρ' ἡμῖν· ἐπὶ ξένης· Παυλ. Σιλ. γ) ξενία, φιλική ὑποδοχή, φιλοξενία, ἐνθα ἐξοπατεύεται· τράπεζα.
- Ξένηθεν, ἐπὶρ. ἐκ τῆς ξένης χώρας, ἀπὸ τὰ ξένα, συγγέντερον τῷ ἐπικόν ξένιθεν.
- Ξεν-ήκουστος, 2· ξενάκουστος, ὡς ξένος, παράξενος ἀκουόμενος, π. λ. λόγος Ἡρωδ.
- Ξεν-ηλασία, ἡ· ἐκδοχὴς τῶν ξένων ἐν χώρῃ τινός· «ξενηλαίᾳ ποιεῖν τινος» Θουκ. 1, 144· «ξενηλασίᾳ, ποιούμενοι τῶν λακωνιζόντων» Πλάτ. Γρωτ. 342· ἀλλὰ καὶ «ξενηλασίαν τεχνῶν ποιεῖν» Πλουτ. Λυκ. 9.
- Ξενηλατέω (ξεν-ελάττω, ἐλάτω, ἐλάτης)· ἐκδοχὴ ἐκ τοῦ τύπου μου· τοὺς ξένους· «ὥσπερ ἐν λακεδαίμονι ξενηλατοῦνται» Ἀριστ. ὄρν. 1012.
- Ξενία, ἰων. καὶ π. ξενία καὶ ξενιγή, ἡ· α) ὑποδοχὴ ξένου καὶ περιποίησις αὐτοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ τινός· ἐκ τούτου καὶ τὸ δίκαιον, τὸ δικαίωμα τὸ ἀναπτυσσόμενον μεταξὺ τοῦ ποιοῦντος καὶ δεχομένου τὴν ξενίαν πρὸς ἀμοιβαίαν φιλοφροσύνην· «ἐλθόντες ἐπὶ ξενίαν»· «χαίροντες ξενίας πανδοχεῖν» Πινδ. Ν. 10, 49, 49, 50, 4, 17· «μὴ πρὸς ξενίαν» Σαρ. Οἰ. τ. 517· «ξενίαν κατήσχυεν» Εὐρ. Πρσ. 482. Καὶ παρὰ πεζ. Ἰωσι· «ξενίην συνεβήκατο» Πρ. 1, 27· ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖται Ξεν. Ἀν. 7, 6, ἐνθα δυνατόν γὰρ ἐννοηθῇ «τραπέζην»· «ἀνακλώσασθαι τὰς πατρικὰς φιλικὰς ἀντιλήψεις καὶ ξενίας» Πολυδ. 33, 16· β) ἡ ἐν τῇ πόλει ὅσας ξένους τινὸς ἀντιθ. τῇ πολιτῇ· «ξενίας φεύγειν» = ἐγκαλεσθαι τινὰ ὡς ξένον, ὅστις ψευδῶς θεωρεῖται ὡς πολίτης Ἀριστ. σφ. 718· «τῆς ξενίας ἀλλοικεοθαί» Δημ. 24, 181· «ξενίας ἀγωνισάμενος» Λυσ. 13, 60· γὰρ καὶ ξένιος.
- Ξενιάδης, ου· α) Κορίνθιος, ἀγοράσας Διουγένην τὸν Σινυπία καὶ ἀπελευθερώσας αὐτὸν Δ. Α. β) φιλοσώφης τις· «οἱ περὶ τὸν Ξενιάδην» Σ. Ἐμπερ.
- Ξενιάς· α) Ἀρκάς, εἰς τὴν στρατηγῶν τῶν μετὰ Κύρου μυρίων Ξεν. β) πλούσιος Ἥλειος Ξεν. γ) Ἀθηναῖος ἀρχὸν ψευδωνύμου Πλουτ.
- Ξενίζω, ἰων. καὶ ἐπ. ξενίζω· 1) φιλοξενῶ τινα· ἐκ ξένης χώρας, ὑποδέχομαι φιλικῶς, παρέχων αὐτῷ καὶ δῶρα = ξενιγῶ· «τοὺς δ' ἐγὼ ξενίσσας καὶ ἐν μεγάροις φίλησα» (=φιλέυσα) Ἰλ. γ, 207· «οἵτισιν ἐξενίζομαι» Σοφ. ἀποσπ. 579· ἀλλ' ὁ αὐτὸς λέγει καὶ «Ἀγαμέμνονα κατὰ μὲν βάρβαρον αἰὶν φρόνιος Ἀρης οὐκ ἐξενίσαν» Πλ. 96, ἀντιτιθέμενος τὸν φρόνον τῶν Ἀγαμέμνονος, ὅστις συνέβη μετὰ ταῦτα ἐν τῇ δαίτη· «καὶ πεζ. «χρὸς ὑπὸ σοῦ ξενισθέντες» Πρ. 1, 106· ἀλλὰ καὶ «ξενίσσασθαι παρὰ
- τινι» 2) τράπτωμαι, παράξινωμαι (θεωρῶν τὸ πρᾶγμα ὡς ξένον, ἀσυνήθες) παθ. κυρ. «ἐξενίζοντο τῷ τῷ συμβεβηκότι εἶναι παρὰ τὴν προσδοκίαν» Πολυδ. 3, 68, 9. Συντάσσ. δι' πολλὰ ὡς· «τινί, διὰ τι, ἐπὶ τινι» ἀλλὰ καὶ «ξενισθεῖς τὸ γινώσκοντα», 29, 11, 6· καὶ ἀμει. = εἶνε, φαίνεται τι ξένον, παράξενον, ἀσυνήθες· «ξενίζουσα πρόσφης καὶ καταπληκτική», 3, 114, 4· «-λίξῃς μὴ ξενίζουσα» Λουκ. «τῷ ξενίζοντι τῆς λέξεως ἐξέπληξε τοὺς Ἀθηναίους» Διοδ. 12, 53. Ξενικός, 3· ὁ ἀνήκων τῷ ξένῳ, τῷ φίλῳ· «ξενικὸν ἀστικόν θ' ἀμαμίασμα» Ἀλφ. ἐκ. 613· «τὸν ξενικὸν θεὸν ἐλλαθεύμενον» = ξένιον Πλάτ. νόμ. 9, 879· περιλήπτ. τὸ ξενικόν, στρατιτεύα· οἱ ξένιοι μισθωτοὶ στρατιῶται Ἀριστ. πλ. 178· οὕτω «νῆες ξενικαί» = ξενικὸν ἱπποκρατικὸν Θουκ. 8, 26, ἐν γὰρ. = ξένον, ἐξωστρατέον· «ξενικά νόμια ἱερὰ» Πρ. 1, 135· «πόλεμος ξενικός», ἀντιθ. τῷ ἐμφύλιῳ Πολυδ. 1, 71, 7· ἐπὶρ. ξενικός Πλάτ. Ξένιος, ἰων. καὶ ἐπ. ξένιος, 3, παρ' αὐτ. καὶ 2· ὁ ἀνήκων εἰς ξένον, φίλον ἢ εἰς τὴν ξενίαν· «ξενίους σφι εὐντας» Πρ. 5, 62· ἰπθ. κυρ. τοῦ Διὸς (ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀθηνᾶς Πaus.) ὡς προσταύτου τῶν ξένων ἢ φίλων καὶ τιμωροῦ τῶν καταπατούντων τὸ ἱερὸν δίκαιον τῆς φιλοξενίας· «Ζεὺς ἐπιτηγνύει ξένων ξένιος» Ὀδ. α, 271· «τράπεζα ξενία» = ἡ παρατιθέμενη τοῖς ξένοις πρὸς ἐστίασιν Ὀδ. ε, 158· «ξένιος δ' αὖ στυ»· «ξενίαν κοίταν» Πινδ. Ν. 4, 23· «δαῖρα (ξενίᾳ)» = φιλικὰ, ἅπερ ὁ ξενίζων εἶδε τῷ ξενισμένῳ, χρησιμεύοντα συνήθ. πρὸς βρώσιν, πόσιν καὶ ὕπνον· εἰς ταῦτα δὲ προσετίθετο καὶ καμῆλιον = πολυτιμὸν τι δῶρον, ὅπως φυλάττειται εἰς ἀνάμνησιν τῆς ξενίας Ὀδ. α, 312, δ, 600. Καὶ εἰρων. «ξενία δὲ παρέσχε δαίτα παιδῶν κρεῶν» Ἀλφ. Ἀγχα. 1572· «θάνατος ξενία σοι γενήσεται» Εὐρ. Ἐλ. 487· «ἐπὶ ξενία καλεῖται, ἐπὶ ξενία παραδεδεῖται» Πρ. 2, 107, 4, 154 = προσκαλεῖν τινα εἰς δαίτην, ὑποδέχεσθαι τινα φιλικῶς· «ἡ ξενία» δηλ. γῆ, καθὼς καὶ «ἡ ξένη»· «εἰς τὴν ἀπαντήσας σοι ἐπὶ ξενίας» = γῆς, εἰς τὰ ξένα Πλάτ. Κρατ. 429.
- Ξένιπος· Ἀθηναῖος τῆς Δημ.
- Ξενίς, ἰδοε, ἡ· α) ὁδὸς στενὴ, κυρὸς ἐν Μαντινείᾳ Πολυδ. 11, 11· β) Ξενίς, δούλη τῆς Δημ.
- Ξένισις, ἡ· ὑποδοχὴ ξένου ἢ φίλου, φιλοξενίας· «ξένισιν ποιεῖσθαι» Θουκ. β, 46.
- Ξένισμα, τό· ὁ θαυμασμός, τὸ θαῤυα Ἰσὺλ.
- Ξενισμός, ὁ· α) ξένισις Πλάτ. Λυσ. 205· β) τὸ παράξενον, ἀσυνήθιστον πράγματις τινος Πολυδ. 15, 17· γ) ἡ μετεβολὴ ἢ ἐπιγενομένη ἐκ ξένου τινός καὶ ἀσυνήθους συμβεβηκότος Διοδ. 3, 33.
- Ξενιστέον, τό· δ, ἐπὶθ. τοῦ ξενίζω.
- Ξενιστής, ὁ· ὁ ξενίζων, φιλοξενῶν, θηλ. ξενίστρια μετγν.
- Ξενιτεία, ἡ· τὸ ζῆν ἐν ξένῳ τόπῳ, (εἰς τὴν ξενιτεῖαν κοιν.) κυρ. ὁ βίος καὶ ἡ ἀνηρία πολιτισμοῦ τινος ἐν ξένῳ γῇ Λουκ.
- Ξενιτεύω· εἶμαι ξένος, διαίτῃ ἐν ξένῳ γῇ, ξενιτεύομαι, ἀποδημῶ Πολυδ. 12, 28, ἀντιθ. τῷ «τὴν πατρίδα οἰκεῖν». Μεσ. ξενιτεύομαι, κυρ. ὁληρεῖται ὡς μισθωτὸς στρατιώτης ἐν ξένῳ τόπῳ, ἔθνε· μισθοφορὸς Ἰουκ. 5, 122.

Ξενο-θαύκτης, δ (Ξενοδαίτω, θαίω)· ὁ φωνέων ξένον ἥτοι φίλον· ὄνρ. «Ξενοδαίκτης» Εὐρ. Πρ. μ. 391.

Ξενο-δαίτης, δ (ξεν. δαίνυμι, δαίς)· ὁ τρώγων τοὺς ξένους ἥτοι φίλους, ὡς ὁ Πολύφημος Κυκλώφ Εὐρ. Κυκλ. 652.

Ξενοδᾶμος· α) υἱὸς τοῦ Μενέλαιου καὶ τῆς νόμφης Γνωσσίας Ἀπολλ. β) ποιητῆς παιανογράφου, λυρικός ἐκ Κυθήρων Πλουτ. πρόλ. καὶ Ξενοδῆμος Πλουτ. γ) Ὀλυμπιονίκης ἐξ Ἀντικύρας Πaus. δ) Σιδωνίος τις, Δελφός, καὶ ἄλλ.

Ξενοδῆμος, ὁ· ποιητῆς, πιθανῶς ὁ παιανογράφος λυρικός· ἴδε Ξενοδᾶμος.

Ξενοδίκη, ἡ· α) θυγ. τοῦ Μίνως καὶ τῆς Παισιφίας Ἀπολλ. β) θυγ. τοῦ Συλῆως Ἀπολλ. γ) Τρωάς τις αἰγκάλωτος Πaus.

Ξενοδίκος, ὁ· α) υἱὸς Τηλεμάχου πατὴρ τοῦ Ἰπποστράτου καὶ Κάπυος ἐκ Σικελίας Σχολ. Πινδ. β) Ἀκραγαντινός τις Δ. Σικ. γ) Ὀλυμπιονίκης τις Πaus.

Ξενοδοκεῖον καὶ Ξενοδοχεῖον, τό· μέρος, τόπος, ἐν ᾧ δέχονται τοὺς ξένους, φίλους, τὸ παρ' ἡμῖν Ξενοδοχεῖον· πρόλ. πανδοχεῖον Σουῖδ.

Ξενοδοκίω καὶ Ξενοδοκέω, ἰων. καὶ ἐπ. ξεινοδοκίω, δέχομαι, φιλεῖω, ξενίζω ξένους ἥτοι φίλους· «ξεινοδόκησε δαίμων» Πινδ. ἀποστ. 278, ὅπερ = μαρτυρεῖ· «ξεινοδοκίω πάντα ἀνθρώπους» Πρ. 6, 128.

Ξενοδόκος καὶ Ξενοδόχος ἰων. Ξεινοδόκος· ὁ δέχμενος, φιλεῶν φίλον ἢ ξένον, ὁ παρ' ἡμῖν Ξενοδόχος· πρόλ. πανδοχεύς· «ξεινοδόκον, ὅς κε φιλοφύλακτα παρὰ σκην» Ἰλ. γ. 334· πρόλ. καὶ Ὀδ. θ. 543 «ξεινοδόκος καὶ ξένους»· Κατὰ Ἀπολλ. παρὰ Σικων. = ὁ μάρτυς.

Ξενοδόκος· α) Μεσσηνίος τις νικητὴς ἐν σταδίᾳ Πaus. β) εἰς τῶν περὶ τὸν βασιλεῖα Φίλιππον Αἰγ. γ) Δελφός τις· δ) = Ξενοδόχος, Καρδιανός τις Πλουτ.

Ξενοδοτήρ, ὁ, π. Ξεινοδοτήρ, ἀρχ. γρ. ἀντὶ Ξουδοτήρ.

Ξενοδοχεῖον· ἴδε Ξενοδοκεῖον Σουῖδ.

Ξενοδοχέω· ἴδε Ξενοδοκίω Εὐρ.

Ξενοδοχημα· Ξενοδοχεῖον Νικητ.

Ξενοδοχία, ἡ· ἡ ὑποδοχή, τὸ φιλεῖν καὶ ξένου ἥτοι φίλου Ξεν. οἰκ. θ. 10.

Ξενοδοχικός, 3· ἔτοιμος εἰς τὸ ὑποδέχεσθαι τοὺς ξένους Σχολ. Πινδ.

Ξενοδόχος· Ξενοδόκος.

Ξενοδόχος· Δελφός τις καὶ ἄλλ. Κούρτ.

Ξενοδόχης, ὁ· ἑστιάτωρ, ἐστιάρχης = Ξενοδόχος· οὕτως ἐπωνομάζετο ὁ Διόνυσος Ὀμ. ὕμν. θ. 524, 15.

Ξενοδοίς, εσσα, εν· πλήρης ξένων ἢ φίλων· «Θράνος» Εὐρ. Ἰ. Τ. 1281.

Ξενοδόλος, ἡ· θυμωστὴ παρὰ ξένους γυνή.

Ξενοθρέπτης, ὁ· ὁ τρέφων ξένους ἢ φίλους.

Ξενοθυτέω· ὁδῶ, θυσιάζω ξένους Στράβ.

Ξενοίτας, ὁ· Ἀχαιοί τις· «οἱ περὶ τὸν Ξενοίταν» Πολυδ. 5, 47.

Ξενοκάδης· Μολυχάριος τις ἐκ τοῦ ἐν Ἰταλῷ Μεταποντίου Ἰαμβλ.

Ξενοκλεία, ἡ· ἱέρεια ἐν Δελφοῖς Πaus.

Ξενοκλείδης, ὄνρ. Ξενοκλείδας· α) Κορίνθιος, υἱὸς Εὐθελκίους Θουκ. 1, 46· β) Ἀθη-

ναῖος ποιητῆς Δημ. γ) πολίτης τῆς ἐν Ἀρκᾷ οἰκ. Πραίας.

Ξενοκλείτος, ἀντὶ Ξενοκλῆς· υἱὸς Καρκίνου Σχ. Ἀριστ.

Ξενοκλῆς, εὐς· α) στρατηγὸς τῶν Λακεδαιμονίων, φίλος τοῦ Ἀγησιλάου Ξεν. β) Ἀθηναῖος· 1) υἱὸς τοῦ Καρκίνου (= Ξενοκλείτος) τραχὺς ποιητῆς Ἀριστ. βᾶτρ. 2) υἱὸς Σωφροκλέους Πaus. 3) Χολκαργεύς τις (τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς) ῥήτωρ, Ἀθῆν. 4) ἀρχιτέκτων τις Πλουτ. γ) Δελφός τις Πλουτ. δ) Ὀλυμπιονίκης ἐκ τῆς ἐν Ἀρκადίᾳ Μανινάου μετὰ τινοὺς ἀνδράσις Πaus. ε) ὁψαυροφύλαξ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μ. Στράβ. ς) Σικυωνίος Πλουτ. ζ) ῥήτωρ ἐξ Ἀδραμυτινίου Πλουτ. η) κεραμεύς τις ἡ ἀγγειοπλάστης.

Ξενοκοπέω· ξένους ἢ φίλους κτυπῶ, κακομεταχειρίζομαι Σουῖδ.

Ξενοκοῦρ(ι)της, ὁ· μοναχός, ὅστις κάμνει τὴν κοῦρην (ἐκταύς) ἐν ξένῃ μονῇ Λουκ. Π.

Ξενοκρατέομαι· ὑπὸ ξένων, κυρ. μισθοφύρον στρατιωτῶν κυριεῖσθαι καὶ ὑπακούειν αὐτοῖς.

Ξενοκράτης, ὁ· ὁ κρατὼν, ὑπερισχύων τῶν ξένων, μὲν.

Ξενοκράτης· α) Βοιωτὸς τις Βοιωτάρχης Πaus. β) Ἀθηναῖος τις, καθ' ὃς λέγεται ὅτι ἔγραψεν ὁ Λυσίας λόγον Ἐπ. Μ. γ) συγγραφεὺς Ἑρμῆος Πλίν. δ) υἱὸς Ἀγαθόνορος μαθητῆς Πλάτωνος καὶ περιφημοῦ φιλόσοφος ἀκαδημαϊκός Ἀθῆν. ε) ῥήτωρ συγγενὴς τοῦ φιλοσόφου Δ. Λαερ. ς) ἀδελφὸς Θήρωνος τοῦ τυράννου τῶν Ἀκραγαντινῶν Πινδ. ζ) ἱατρός Ἀφροδισιεύς Ῥαλλῆν. η) μαθητῆς Τισικράτους (Ὀλ. 126) μεταλλογωνευτῆς συγγραφεὺς περὶ ζωγραφικῆς Δ. Λαερ. καὶ ἄλλ.

Ξενο-κρατεῖα, ἡ καὶ Ξενοκράτεια τὸ ἀφῆρ. οὗς. τοῦ Ξενοκράτους νεολογ.

Ξενοκρίτη· γυνὴ Κυμαῖα Πλουτ.

Ξενοκρίτης· α) Ἀθηναῖος, υἱὸς Ἀσκληπιάδου, Κηφισιάς Ἐπιγρ. β) ὁ βασιλεὺς τῆς γλῶττης Πaus. γ) λυρικός ποιητῆς Λοκρός, σύγχρονος Σιτηγόρου Πλουτ. δ) Ῥώδιος τις ποιητῆς Ἀνθ. ε) κῶμος, γραμματικὸς Ἐρωτ. ς) οἰκιστὴς τῶν Θουρίων Δ. Σικ.

Ξενοκτονέω, ἰων. Ξεινοκτονέω· φονεύω ξένους ἢ φίλους Εὐρ. Ῥκ. 1247.

Ξενοκτονία, ἡ· τὸ φονεύειν ξένους ἥτοι φίλους Πλουτ. Διον. 54.

Ξενοκτόνος, 2· ὁ φονεύων ξένους ἥτοι φίλους· «τιμὰ τέχνη 5.» Εὐρ. Ἰ. Τ. 53.

Ξενοκυστ-απάτη, ἡ· κωμ. ἐξαπάτησις ξένων γυναικῶν ἐπὶ συνοσίᾳ Νικαρχ.

Ξενο-λεντέω· ξενολογέω.

Ξενολεξία, ἡ· ξένη (τῆς ἐννοίας), παρὰ ξένους ἐρμηνεία ῥήτος Ἐπεφν.

Ξενο-λογέω· μεταχειρίζομαι ξένους, μισθωτοὺς στρατιώτας Ἰσοκ. 8, 96· «-λεξάνων πλήθος μισθοφόρων» Πολυδ. 32, 1.

Ξενο-λόγησις, ἡ· Ξενολογία.

Ξενο-λογία, ἡ· σύναξις, χοροὶς ξένων μισθοφόρων στρατιωτῶν Ἀριστοτ. οἰκ. 2, 41.

Ξενο-λόγιον, τό· στρατὸς ἐκ ξένων ναυαυλῶν καὶ κωμ. μισθοφόρων Πολυδ. 29, 8, 6.

Ξενο-λόγος· δ' συνάγων, μεταχειριζόμενος
ξένους μισθοφόρους στρατιώτας Πολυδ. 1, 32.
Ξενο-μανέω· είμαι ξενομανής, έχω μανίαν
εις ξένα έθνη, ήθη Πλουτ.
Ξενο-μανής, 2' ο μανιόμενος (άγαπών μανι-
ώδως) τούς ξένους (τρόπους, ήθη κλ.).
Ξενο-μανία· άγάπη μανιωδής προς πάν ξέ-
νων(ς)
Ξενομέδρος, εν επιγραφ. Ξενοδρότος·
Κηρός· Όλυμπιονίκης Παις.
Ξενομένης, ους· φίλος του Κικέρωνος εκ του
Θουρίου ή Θουρίου της Ακαρνανίας.
Ξενομήτης, ους, δ' Ιστορικός Χίος Δ. Αλ.
Ξενο-παθής· συνταράσσεται πάσχω, δια τι ξέ-
νον και άσυνήθες πράγμα· ώσπερ οί πά-
λοι τούς συνήθεις επιβάτας παθύντες, εάν άλ-
λον φέρωσι, πύρυνται και ξενοπαθούνσι Πλουτ.
Φιλοπ. 12.
Ξενο-πάτρα· θυγ. Έλένης Έλλάν. Σχολ.
Πλάτ.
Ξενο-πείθει· μαητ. Αυτανόιδου Σπαρτιάτης Αθην.
Ξενο-πείτης 2' Αθηναίος, υίος Ναυσικράτους,
καθ' ος ής και κατά του Ναυσικάχου συνέτα-
ξεν ο Αλκιμ. τον 38 λόγον· 6) θετος του άνωτ.
Αλκιμ. γ) φρουραρχός τις Δ. Σικ.
Ξενο-πολίτης· πολίτης ξένης πόλεως μετν.
Ξενο-πρεπής, 2' ο πρέπει, άρμόζει ξένω, ο
φαινομένος ξένος, παράξενος, άλλόκοτος Δ. Αλ.
Ξενο-πρόσωπος, 2' με ξένον, παράξενον (ξέ-
νης χώρας) πρόσωπον μετν.
Ξενο-πτερος, 2' ο έχων ξένα πτερά μετν.
Ξένος, ίων. και π. ξείνος· ίδος ξένη· ως ούς.
α) δ' εκ ξένης χώρας φίλος, μεθ' ου συνεξέτε-
τις φιλικώς προς άμοιβαίαν ύποδεξίωσιν δια τε
εαυτόν και τούς άπογόνους κληρονομικώς υπό
τήν άμεινον προστασίαν του Διός ξένιου δια
την ίεροτελεστικόν· οία φίλοι ξείνοις ίενοιοσι
διδούσι· Όδ. α, 313· «ξείνοι δ' άλλήλων πα-
τρώϊοι ευχόμεθ' είναι εξ άρχης», α, 187· «ξεί-
νος εκ πατέρων φιλόττος», ο, 196· «ξένον πα-
λαιόν όντα» Σωφ. Τραχ. 262· συνήθ. ξένος ελί-
γεται ο φιλοξενούμενος (πρόθ. ξενοδόκος)· αλλά
και ο φιλοξενών «ξείνος γάρ οί έδωκεν άναξ άν-
δρων Εύφητης» Ίλ. ο, 532· «δ' τοσ' μεγάλου βα-
σιλέως πατριχός ξένος» Πλάτ. Μέν. 78· συντάς.
δοτ. τινί, άλλά και τινός· 6) ο ξένος άντιθ.
τῷ ένόπιος, ο μη συνδεμένος προς τινα φι-
λικώς προς άμοιβαίαν άδεξίωσιν και φιλοξενίαν·
όμως και ούτος ήτο υπό την προστασίαν του
ξένιου Διός· «πρός γάρ Διός είναι άπαντες ξεί-
νοί τε πτωχοί τε» Όδ. ζ, 207· «ουδέ ξείνος
πάρ έών τάρδε» Ίλ. δ, 387· ούτος έπονομά-
ζεται «αίδοις», θ, 544, και συνδέεται συνήθ.
μετά του Ιάετης, ε, 46· «Ζεύς δ' επιτιμήτωρ ίε-
τάων τε ξείνων τε, ξείνους, ός ξείνοισιν άμ' αί-
δοιοισιν όπηδε» Όμ. Όδ. 1, 270· «ώς έρξάτην
πολλά μέν πολιτάς, ξένων τε πάντων στίχας»·
Αίσχ. Έπτ. 907· «παίδεύον ξένους» = άνετρέφ-
ων εν ξένη γῇ Σωφ. Οι. τ. 508. Κατά δε Ήρ. 9,
12 οί Λακεδαιμόνιοι ξένους άνόμαζον τούς βαρ-
βάρους· «στείνονται επί τούς ξείνους»· ξείνους
γάρ εκάλοον τούς βαρβάρους. Παρά Πλάτ. και
πας όστις είναι εξ άλλης τινός χώρας· «ή Μαν-
τινική ξένη», συμπ. 211· «των Πλείων ξέ-
νων», Φαίδρ. 267, άντιθ. προς τῷ άστοί,
πολιτ. 10, 813· πολιται, Γοργ. 473· επιγώ-
ριος, Μεν. 94· και ούτω συνήθ. παρά ήήτορι
πρός διάκρισιν των Ιθαγενών, αυτοχθόνων πο-
λιτών· γ) κυρ. ξένος λέγεται όστις άντι μισθού
προσκόλλεται τινι, μισθούται· «βόσκουσι ξείνα»
τε και αυτού βώτορες άνδρες· Όδ. ε, 102. Κά
πρό πάντων οί εκ ξένης χώρας μισθοφόροι στρα-
τιώται Θουκ. 1, 121· «όπολασιν μισθώ μεί-
ζονι τούς ξένους αυτών ναυδάτας» Πλάτ. νόμ.
7, 816· «ξένοις έμιθείσι»· δ) από του Όμ. ή
φράσις· «ξένος, είνε γενική προσφώνησις εις
πρόσωπα, ών τά όνόματα δέν γνωρίζουσιν ή
δέν θέλουσι νά έπωσιν»· «ώ φίλε μου, άγαπήτέ
μοι· ε) ως επιθ. 3 άλλά και 2 παρ' αὐτ.· «ξείνη
πάτερ»· «άνθρωποι ξείνοι»· Όμ. «ξένω παρ'
άνδρϊ ναίωμεν» Σωφ. Τραχ. 40· «ξένος μίν τῷ
λύγου τοῦδ' έρω ξένος δέ του πραχίντορος»· ε-
πειρος, άνίδεος Σωφ. Οι. τ. 219· «ξένος έγω της
ένθάδε λείψας»· είμι έπειρος, δέν γνωρίζω Πλάτ.
άπολ. 17· κτλ. — έτι παράξενος, άσυνήθιστος,
άλλόκοτος· «τό ξένον της ύποθέσεως» Λουκ.
«ουδέν ξένον», και ξένα και άγνωστα πάντα
όρων» Λουκ. Μαθ. 4.

Ξενο-σπορος, 2' ο σπαρείς υπό ξένω μετν.
Ξενο-σός, έν. ξεινοσός, 2' ο τούς ξένους
σώζειν, υπερασπίζων Nov. Δ. 8, 176.
Ξενο-στασις, ή· μέρος προς όποδογῇ των
φίλων ήτοι των ξένων Σωφ. Οι. τ. 90.
Ξενοσύνη, ίων. ξεινοσύνη, ή· ξενία, φιλία, οί-
κειότης μεταξύ ξένων Όδ. φ. 35.
Ξενο-ταφίον, τό· τόπη προς ταφήν των ξέ-
νων, κοιμητήριον Σουδ.
Ξενο-τιμας, 2' ο τιμών τούς ξένους ή φίλους
Αίσχ. Εδμ. 517.
Ξενοτίμος· α) Αθηναίος πατήρ Καρκίνου
Θουκ. 6) υίος Καρκίνου και έγκονος του προηγ.
γ) άλλ. εν επιγραμμάσι Σίφνου, Κύμης, Σι-
κυνώας, Όρχομενού.
Ξενο-τόκος, ή· ή τεκούσα ξένωι, με παράξε-
νον τρόπον, ξενοπρεπώς, μετν.
Ξενο-τροπος, 2' ξένος τούς τρόπους, παρά-
ξενος Πισιδ.
Ξενο-τροφείω· τρέφω ξένους ήτοι φίλους, ίδ.
διατηρώ ξένους μισθ. στρατιώτας Θουκ. 7, 48.
Ξενο-τροφία, ή· ή διατήρησις ξένων μισθο-
φόρων στρατιωτών Υπερίδ.
Ξενο-τρόφος, 2' τρέφω ξένους ή φίλους,
διατηρώ ξενικόν μισθοφορικόν στρατόν ίδ.
Ξενο-υργέω· πράττω ξένα (παράξενα), άσυν-
ήθ ή έργα Πισιδ.
Ξενο-φανής, 2' καινοφανής, άσυνήθης, φαι-
νόμενος ως ξένος, παράξενος μετν.
Ξενο-φάνης· α) Αθηναίος, πατήρ του Ακ-
μάχου Θουκ. 6) υίος Κλεομάχου, πριουετης
Φιλίππου του Γ', βασιλέως των Μακεδόνων,
πρός του Αντίδου Πολυδ. γ) Συρακόσιος, πα-
τήρ Αντιόχου Παις. 8) υίος Δεξίου του Όρ-
θόμενου εκ Κολοφώνος, εξ ου και Κολοφώνιος·
εκαλετο Πλούτ. ε) ποιητής Αισθιος Δ. Αισρ.
ς) Ρώδιος τις και άλλος.
Ξενοφάντης· Αθηναίς τις Έπιγραφ.
Ξενοφάντης· πυθαγόρειος τις εκ Μεταπον-
τίου Ιαμυλ.

Ξενοφαντιδᾶς, ου' Αλκεδαμόνιδος τις Θουκ.
Ξενοφαντος, ου' α) Ἀθηναῖος πατήρ τοῦ δι-
θυραμβοποιοῦ Ἰερωνύμου ἢ Ἱερομνήμονος Ἀ-
ριστ. β) πενήτης τις γυναικὸς ἐκ τίνος ἀγγεῖον·
γ) Ῥόδιος Πολυδ. δ) αὐλητὴς Πλουτ. ε) πατήρ
τοῦ Εὐγνώστου Ἀρρ. ς) γραμματικὸς τις καὶ ἄλλ.
Ξενοφίλος· α) Ἀθηναῖος, ὑπὲρ οὗ συνέθετε
λόγους ὁ Ὑπερείδης Ἀρποκρ. β) γλύπτης Ἀρ-
γεῖος Παντ. γ) μουσικὸς Πυθαγόρειος ἐκ τῆς ἐν
τῇ Χαλκιδικῇ χερσ. Χαλκιδεύς, διδάσκαλος τοῦ
Ἀριστοφάνους Δ. Λαερ. δ) Πυθαγόρειός τις Κυ-
ξηκινὸς Ἰαμβλ. ε) φρούραγος ἐν Σούσοις Δ.
Σικ. ς) συγγραφεὺς τις καὶ ἄλλ.

Ξενο-φανεῖα· φανεῖα ξένους ἦτοι φίλους Εὐρ.
Ἰ. Τ. 1021· πρὸλ. ξενοκτονέω.

Ξενο-φονία, ἡ' ξενοκτονία.

Ξενο-φόνος· ξενοκτόνος, ὁ φανεὺς ξένων, φί-
λων Πλουτ. ἐπ. ξεινοφόνος.

Ξενοφρων· α) Ἀθηναῖος, υἱὸς Φαειδίου Δημ.
β) Σικελὸς τις Φιλοστρ.

Ξενο-φωδῆς, 2' ξένης φύσεως, ἀλλόκοτος φύ-
σει τὸ ἴδιωμα ἀνθρώπος Σχολ. περὶ αἰτίας.

Ξενοφών, καὶ Ξενοφών, ὠντος, κλ. Ξενο-
φών· α) υἱὸς Θεσσαλοῦ Κορίνθιος Ὀλυμπιονίκης
κατὰ τὴν 79 Ὀλ. Πινδ. β) Ἀθηναῖος· 1) ἄρ-
χων ἐπὶ νῆων κατὰ τὴν 120 Ὀλ. 2) υἱὸς Εὐριπί-
δου, στρατηγὸς Ἀθηναίων Θουκ. 3) υἱὸς Γρύλ-
λου Ἐργιδεύς, στρατηγὸς τῶν μετὰ Κύρου μυ-
ρίων Ἑλλήνων κατὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπι-
στροφὴν αὐτῶν· ἦτο μαθητὴς τοῦ Σωκράτους
καὶ ὡς ἐκ τούτου διακρίνεται διὰ τῶν ἐπιθ. ὁ
Σωκρατικὸς ἢ ὁ Σωκρατικὸς φιλόσοφος, ὁ Σω-
κρατοῦς διηγητὴς, περίφημος παρὰ τοῖς ἁρ-
χαῖσις ἱστοριογράφος· 4) μεταλλογυνευτὴς καὶ
γλύπτης Πασ. 5) συγγραφεὺς ἀδελφὸς τοῦ Φιλο-
στράτου Δ. Λαερ. β) ποιητὴς τῆς ἀρχαίας κωμω-
δίας, αὐτ. 7) ἄλλος τις, καθ' οὗ ὁ Λυσίας συν-
έγραψε λόγον, (ὅστις ὅμως συγγέται πρὸς
τὸν Ξενοκράτη Φωτ. 8) Ἰακρινεύς τις μέται-
κος Λυσ. 9) Σουινεύς τις υἱὸς Θεμιστοκλέους
Σχολ. 10) ἑτερος, υἱὸς Εὐφράντορος τίνος
Ἐπιγρ. γ) Αἰγινεύς· 1) πρεσβευτὴς τῶν Ἀγαθῶν
Πολυδ. 2) υἱὸς Μενεφίλου Ὀλυμπιονίκης Πασ.
δ) Ἐφέσιος μυθιστοριογράφος Σουτδ. ε) Ἀν-
τιογεύς συγγραφεὺς Σουτδ. ὡσαύτως δύο ἑτε-
ροι, ὁ μὲν συγγράφας περὶ Ἀντίδα, ὁ δὲ περὶ
Θανράτων Δ. Λαερ. ς) ἱατρός Κῶσις καὶ ἑτερος
ἱατρός τοῦ Καίσαρος Κλαυδίου· ζ) ἱστορικὸς
Κύπριος Σουτδ. η) γεωγράφος Λαμψακηνὸς Στ.
Βυζ. θ) γλύπτης Πάριος Δ. Λαερ. ι) θαυμαστο-
ποιὸς Ἀθηναῖος Ἀθην. ια) στρατηγὸς Ἀρρ.
ιδ) ἀπειλῶν τοῦ Λουκιανοῦ· Λουκ. ιγ) Σμυρ-
ναῖος Ἐπιγρ. ιδ) ἄλλ. Ἐπιγρ. ς.

Ξενο-φανεῖα· μεταχειρίζομαι φωνὴν (γλῶσ-
σαν) ξένην, ὡς ξένος τονίζω, προσφέρω λέξεις
μὲ παράξενον, ἀσυνήθη τρόπον μτγν.

Ξενο-φονία, τὸ αὐτ. τοῦ

Ξενο-φόνος, 2' ὁ δμιλὼν, ἡ προσφώνω ὡς
ξένος παρὰ τὴν συνήθη προφορὰν Πολυδ. 2,
113, ὅστις ἀποδοκ. τὴν λέξιν.

Ξενοχάρης, ους· α) Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ. β)
ἀδελφὸς Κούρτ.

Ξενο-χρῶσις, 2' ξένος τὴν χροάν, παράξενος·
τὸ χρώμα μτγν.

Ξενώα· κάμω τινα φίλον, ὑποδέχομαι αὐτόν,
φιλοξενῶ φιλικῶς· παθ. «Θήβη ξενωθείς» Πινδ.
Π. 4, 299· ξενωθῆναι Αἰσγ. Χο. 691, ὅστις
ὅμως μεταχειρίζ. τὴν λέξ. καὶ μέσως = ὑποδέ-
χομαι (παρ' ἐμυατῶ) φιλοξενῶ τινα ὡς ξένον·
«οὗ γὰρ ξενωθῆναι τοὺς Θεῶν συλήτορας», Ικ.
905· «ξενωθῆναι τῷ Ξενοφῶντι» = φιλοξενωθῆναι
παρὰ τῷ Ξ., Ξεν. Ἀν. 7, 8, 6· τὸ παρὰ Ἡρ. 6, 21
«πόλιες γὰρ αὐταὶ ἀλλήλῃσι ἐξενώθησαν» = συν-
έδσαν πρὸς ἀλλήλους ξενίαν καὶ φιλίαν· ε) μέσ.
εἶμαι, λείπω εἰς τὰ ξένα· «πατὴρ οὕτω δαρὺν
ἐξενώμενον» = εἰνε μακρὰν τοῦ πατρὸς του εἰς
τὰ ξένα Σοφ. Τρ. 65· «ὅποι πλείον ἐξερπυλί-
σει κέρδος ἢ ξενώσεται», Φ. Λοκτ. 303· γ)
παρὰ μτγν. ξενῶ τινα τινος = ἀφαιρῶ, ἀποξέ-
νῶ τινα ἀπὸ τινος· «πατρίδος τε καὶ πόλεως
τῶν φιλάτων ἐξένωσας» Πλωτ. hospitio exquiri.
Ξέντας, ου' Πυθαγόρειός τις ἐκ τῆς ἐν Ἰταλίᾳ
Καυλωνίας Ἰαμβλ.

Ξενόδριον, τὸ, ὅπου. τοῦ ξένος Ἀθην.

Ξένυλλα· γυνὴ τις Ἀριστ.

Ξενύλλιον τὸ, ὅπου. τοῦ ξένος Πλουτ.

Ξένυλλος· Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ.

Ξενώ, ους, θωρ. ὡς· ὄν. γυναικὸς Ἐπιγρ.

Ξενώ, ὄνως. ὁ' τάπος, σέκημα, κατάλυμα
(Παύλ.) διὰ ξένους ἢ φίλους Εὐρ. Ἀλκ. 546·
ξενοδοχεῖν Πλάτ. Τιμ. 20, hospitium.

Ξένων, ὄνως· α) Ἀθηναῖος· 1) Φλυεὺς Ἐπιγρ.
2) Φλιάσιος υἱὸς Ἀσκληπιάδου τινὸς καὶ πα-
τὴρ ἑτέρου Ἀσκληπιάδου Ἐπιγρ. 3) τραπέζιτης
Δημ. 4) ποιητὴς τῆς νέας κωμωδίας Δικαίταρχ.
β) Βωιωτὸς· 1) στρατηγὸς τῶν Θεβαίων Θουκ.
2) Ὀρχομενίος Ἐπιγρ. 3) Λεσβεὺς Ἐπιγρ.
4) Χαριμενὺς ἀδελφὸς Ἀθηνοδώρου Πλουτ. γ)
Ἀχαιοὶ δύο, ὁ μὲν ἐκ Πατρῶν, ὁ δὲ ἐξ Αἰγίου
πρεσβευτὴς· δ) τύραννος ἐν Ἐρμιόνη Πολυδ.
ε) Ὀλυμπιονίκης ἐκ τοῦ ἐν Ἠλίδι Λεπρέου
Πασ. ς) Πυθαγόρειος Λακρὸς Ἰαμβλ. ζ) Ζωγράφος
Σκουνίσιος Πλιν. η) Σύριος στρατηγὸς Πα-
λῶδ. θ) γραμματικὸς τις Πρόκλ. ι) ἀδελφὸς τις
Κούρτ. ἑτεροι δύο ὁ μὲν υἱὸς Γλαύκου, ὁ δὲ Ἀ-
ριστοβούλου Ἐπιγρ. ια) Ἐπικουρίσιος φιλόσοφος
καὶ φίλος Κικέρωνος, καὶ ἄλλ. διάφ. Ἐπιγρ.

Ξενώνιος, ὁ' πατρων. ἐπιθ. τοῦ Ξένων· α)
τοῦ Λεσβεῖος Θυμάδου· β) τοῦ Ὀρχομενίου Κο-
ρεϊάδου Ἐπιγρ.

Ξεν-ώνυμος, 2' ὁ ἔχων ξενικόν, παράξενον
ὄνομα μτγν.

Ξένως, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ξένος· ἀσυνήθως· «ἀτεχνῶς
οὐν ξένως ἔχω τῆς ἐνθάδε λέξεως» = εἶμαι ξένος,
ἄπειρος, ἀσυνήθιστος ὡς πρὸς κλ. Πλάτ. ἀπολ. 2.
Ξένωσις, εὐς, ἡ' 1) μεταβολὴ (πράγματός τινος)
εἰς ξένην (παράξενον), ἀσυνήθη κατάστασιν,
νεωτερισμὸς Εὐρ. Ἡρ. μ. 965· 2) νουσοκομία
διὰ ξένους Σουτδ.

Ξερίς, ἰδος, ἡ' ἴδε ξίρις· ἡλικία ἀδολέοντος παρὰ Πο-
λυδ. αὐτολέοντος βεπιδέως τῶν Παίδων Δ. Σικ.

Ξερίνη· χώρα ὀνομασθεῖσα παρὰ τοῦ Ξέρξου
Στ. Βυζ. Στράβ. 11, 528· παρὰ Πλιν. 5, 24,

Δερβήνη, ἴσως ὁρθή.

Ξέρξης, ου' α) υἱὸς Δαρείου τοῦ Ὑστάτους
βασιλεὺς τῶν Περσῶν ὁ κατὰ τῆς Ἑλλάδος ἐκ-
στρατεύσας Ἡρ. 6) Ξέρξης ὁ Β', υἱὸς Ἀρτα-

ἐξέρου τοῦ Α'. Δ. Σικ. γ) ἡγεμόνων τῶν Ἀρμε-
 σιῶν στρατηγῶς τῶν Ἀρμενίων Πολυδ. δ)
 υἱὸς Μηθριδάτου Ἀππ. — ἐπιθ. Ξερικός: «πλά-
 τανος-ξερικός», ἡν ἡγάπα καθ' ὑπερβολὴν ὁ Ξ. Νικ.
 Ξερός, ἰων. καὶ ἐπ. = ξηρός: «ρύχθαι γὰρ μέ-
 γα κυμα ποτὶ ξερὸν ἡπαίρειο» Ὁδ. ε, 402,
 συνηθ. μετγν. π. «ποτὶ ξερὸν ἦλθε» Ἀνθ.
 Ξίσσις, εως, ἡ· ξύσιμον, σκέλισμα, λείανσις,
 κυρ. ξύλου θεόφρ. rasure, sculptura.
 Ξίσμα, τό· τὸ ἀποτελεσμα τῆς ξέσεως, τοῦ
 ξείν, ξύσμα, ἀπόξυμα· «ξίσματα κέρατος»
 Σουδ. = ξύσανον Ἰσούχ.
 Ξίσμα, ἡ ξέσιμος.
 Ξίσμος, ὁ ξέσις μετγν.
 Ξίστηρ, ἥρος, ὁ· ἐργαζέμενος πρὸς ξύσιμον, ξύ-
 στρο θεοδ. Προδ.
 Ξίστης, ου, ὁ· μέτρον ὕψους καὶ ξηρῶν· «παρὰ
 τοῖς Ἀθηναίοις οὔτε τὸ μέτρον ἦν, οὔτε τοῦ-
 νομα τοῦτο οὐκ ἔστιν οὐ καὶ οὐ κρατοῦσι Ῥωμαῖοι
 τοῦ ξέστου τὸ μὲν ὄνομα παρὰ τοῖς Ἰσίοις
 Ἑλληνικῇ διαλέκτῃ χρονόμενος ἔστιν· αὐτὸ δὲ
 τὸ μέτρον οὐκ ἴσον τῷ Ῥωμαϊκῷ· χρόνται γὰρ
 ἄλλοι ἄλλῃ φασί· αὐτὸ μέτρον Ἰσλ. Α. sextarius.
 Ξίστιαι, 3' ἴσος μὲ ξέστην μετγν.
 Ξίστιον, τό, ὅπου. τοῦ ξέστου.
 Ξίστος, 3' ξέσιμος, ξυστός, σκαλιστός, λείος,
 τορνευτός κυρ. ἐπὶ ξυλίωνων πρυμμάτων·
 «ὁδ. α. 33· Ἰππος, ὁ δοῦρεως, δ. 272·
 ὡσαύτως· καὶ ἐπὶ λίθων· «ἐπὶ ξυστοῖσι λίθοις»
 «ξίστης αἰδοῦσθαι τετυγμένον» = ἐκ λίθου πελε-
 κητοῦ Ἰλ. σ. 504· «τετυγμένα δώματα κίρκης
 ξυστοῖσι λείοις» = ἐκ λίθων πελεκητῶν Ὁδ. κ
 211· πρὸλ. καὶ Ἰλ. ζ. 248· «ξίστ' ἀπὴν»
 Πινδ. Π. 4, 94· — διφρος, πέτρος, τῆμος γλ.
 «— πόλεως ἀγυαί» Εἰρ. Ἰρ. μ. 782 ἐν γλ.
 λείος ὁμαλός, φαλακρός μετγν. rasure, sculptus.
 Ξίστα ὑφρία, ἡ· ἡ διὰ τῆς ξέσεως ἐργασία,
 στίλβασις τοῦ λιθοῦς ἢ λεπτουργοῦ)· «λι-
 θων Δ. Σικ. 1, 63
 Ξίστριξ ξέστης Ἰσούχ.
 Ξίστρον, τό· ἐργαζέμενος πρὸς ἐξεργασίαν τῶν
 ξύλων καὶ λίθων, πρὸς στίλβασιν αὐτῶν.
 Ξίσω (ΞΓ') ξύω, λειάνω διὰ τοῦ ξέστρου, κυρ.
 ἐπὶ ξύλων· «ξέσσειν ἐπισταμένω» περὶ τῆς ἐρ-
 γασίας· τοῦ ξύλου πρὸς κατασκευὴν πλοίου ἢ
 οἰκίας Ὁδ. ε, 245· «λέχος ξέσει» Ἰλ. ψ, 199·
 — παρὰ μετγν. μόν. καὶ ἐπὶ ἐργασίας τοῦ λε-
 πτοῦργου, λιθοῦς, τορνευτοῦ, κεροῦ, μετ-
 τηφ. καὶ ἐπὶ λόγων ῥητορικῶ μετὰ κομψότη-
 τος καὶ λεπτότητος ἐπιτετηθεμένου, rudo.
 ἡνός, ὁ· ὁ κορμός Σουδ. πρὸλ. ἐπίσηνον.
 Ξηραίνω, μελ. Ξηρανῶ, π. παρ. ξήρασμα·
 (ῥδ' ἀποξηραίνω) καὶ ξήρασμα Σχολ. Ἀριστ.
 τὸ ξηρῶμαι φαίνεται ἐσφαλμένον· σιτηγνῶν
 «πᾶν δ' ἐξηράνθη πλοῖον» Ἰλ. φ, 345· «ξηρα-
 νει σ' ὁ Βάκχιος» Εἰρ. Κυκλ. 572· «ξηραίνω-
 μενον» ἀντιθ. τῷ ὑγχαίνωμενον Πλάτ. Τιμ.
 88· «τὸ ξηρανένον, ἀντιθ. τῷ ὀδύνῳ, ἐπὶ καρ-
 πῶν, Φιλ. 31, εἰσσο, ἀπεσφίο.
 Ξηρ-α λειπτέω· Ξηραλοφίω(;)·
 Ξηρ-α λειφίω· Ξηραλοφίω Φων.
 Ξηρ-α λειψίω, ἡ· Ξηραλοφία Ἰσούχ.
 Ξηρ-α λειφίω· Ξηραλοφία ὁρος τεχνι-
 κὸς συνήθης τοῖς παλαισταῖς, ὡς τινες ἤλειπον ἴ

τὸ σῶμα μετὰ ἐλαίου μόν. (χωρὶς νά λου-
 σθῆαι) τοῦτο δ' ἐγίνετο πρὸ τῆς ἀρχῆς τῆς
 σωμαστικής, ἵνα καταστῇ τὸ μέλη τοῦ σώματος
 καμπύτ Σαρ. «δοῦλον μὴ γυμνάζεσθαι μηδὲ
 ξηραλοφίην ἐν ταῖς παλαιστοῖς Δισχίν. 1, 138.
 Ξηρ-α λειφίω, ἡ· τὸ ξηραλίσμα τῶν παλαι-
 στῶν δι' ἐλαίου μόν. μετγν. ἴδε καὶ προηγ.
 Ξηρ-α λουτρέω(;) Σκ. Βαζ.
 Ξηρ-α μπέλιος, 2, χιτών· ὁ ἔχων τὸ χρο-
 μα τοῦ ξηροῦ ἀμπελοφύλλου, εἶδος πορφύρας
 παρὰ Ῥωμαίοις πρῶτον εἰσγυθείς, vestes ca-
 rampelinae Ἰουδιν. 6, 517, ὅπου ὁ Σχολ. ἐξη-
 γεῖ, medius inter cocceum et purpureum color.
 Ξηρανσις, εως, ἡ· ὁ ξηρασμός, ἡ ξήρανσις,
 στέγνωμα Πλουτ. συμπτ. 1, 9.
 Ξηραντικός, 3' ὁ ἔχων τὴν δύναμιν, τὴν ἰ-
 διότητα τοῦ ξηραίνου Πλουτ.
 Ξηρασία, ἡ· Ξηρασία, στέγνωμα Ἀντιφαν.
 παρ' Ἀθην. 1, 22· αὐχμός, ἀνομορία, ξέρα·
 «ὅτι τοῦ καύματος καὶ τῆς ξηρασίας» Ἰπποκρ.
 Ξηρασίς· ξήρανσις Ἰπποκρ. ἀμφ. γρ.
 Ξηρασμός, ὁ· ξήρανσις, κοιν. ξεραμός, ξέρα μετγν.
 Ξηράσιον, τό ὅπου. τοῦ ξηροῦ· ξήριον μετγν.
 λεί. ἱατρικῇ.
 Ξηρίγγιος ἡ ξήριγγος· Ξηροπόταμος Ἰσούχ.
 Ξήριον, τό ἱατρικὸν ξηρὸν, τὸ ἐπίπαστον, κα-
 τάπλασμα Παῦλ Αἰγ.
 Ξηρίς, εως, ἡ· ἴδε ξυρίς.
 Ξηρο-βάτης, ὁ· βαίνων, περιπατῶν ἐπὶ ξηρᾶς(;)·
 Ξηρο-βατικός, 3' τὸ ἀντιθ. τοῦ ἱνυδρός, ὁ
 ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ βαίνειν, περιπατεῖν ἐπὶ
 τῆς ξηρᾶς, χερσαίος· «ξηροβατικὰ τινα ἔωκα καὶ
 ὑδροβατικὰ ἄλλα» Πλάτ. πολ. 264 κτλ. πρὸλ.
 Ξηροβατικός.
 Ξηρο-βάτραχος, ὁ· εἶδος βατράχου Ἐπιφ. 1 Ζ.
 Ξηρο-βιωτικός, 3' ὁ ἐπιτηδεύων εἰς τὸ ζῆν ἐν
 τῇ ξηρᾷ Ἀριστοτ. πρὸλ. καὶ Ξηροβατικός.
 Ξηρο-κακο-ζήλια, ἡ· τὸ ξηρὸν καὶ κακὸ ζῆ-
 λον ὅπως τοῦ λόγου Δημ. Φαλ. 239.
 Ξηρύ-καρπος, 2' ἔχων ξηροῦς καρποῦς θεοφρ.
 Ξηρο-κέφαλος, 2' ὁ ἔχων ξηρὰν κεφαλὴν,
 κυρ. καὶ μεταφ. Ἀλ. Ἀφροδ.
 Ξηρο-κήπιον, τό· κήπος ἀσπαρτος, ξηρός
 μετγν. ἴδε Ξηρόκηπος.
 Ξηρο-κοιτέω· κοιμάμαι εἰς τὴν ξηρὰν, σκλη-
 ρά, (κατὰ γῆς) μετγν.
 Ξηρο-κοιτία, ἡ· τὸ κοιτῆσαι, κοιμάσθαι χα-
 μαί (κατὰ γῆς), ἡ χαμηνία.
 Ξηρύ-κόλλα, ἡ· ξηρὰ κόλλα, κόλλησις, ὡς
 ἡ τῶν χρυσοχόων Ἰσούχ.
 Ξηρο-κόλλουρον, τό· ξηρὰ, ξηραντικὴ ἀ-
 λοιφὴ τῶν ὀρθαλμῶν μετγν. λεί. ἱατρ.
 Ξηρο-κόπιον, τό· «τὰ παρὰ Ῥοδίοις ξη-
 ρόκοπον» Ἰσούχ.
 Ξηρύ-κοπος, ὁ· Ξηροκομμένος, τὸ κεκομμέ-
 νον ξηρὸν Ἰσούχ.
 Ξηρό-λίθος, ὁ· ξηρὸς λίθος Σουδ. «ἀνευ πη-
 λὸς ἐπισμένους» «ἀπὸ ξηρολίθων πύργους πρὸς
 ἀσφάλειαν τῆς γεφύρας ἐγείρει» Μαυρίκ. στρατ.
 12, 21.
 Ξηρο-λουτρέω· Ξηρολουτρώ(;) Ξηραλοφίω(;)·
 Στ. Βαζ.
 Ξηρο-λουτρέω· κάμνω λουτρὰ ξηρὰ Ἰσούχ.

Ξηρό-λαφος, ὁ τῶν. ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἡ μετὰ ταῦτα ἀγορά Ἀρχαίου Σουλῶ.

Ξηρό-μεραν, τὸ ξηρὸν εὐώδες κατάπλασμα Πούχ. μετγ. λ. ἱατρ.

Ξηρο-νομικός, 3' ἔχων τὴν ἰδιότητα τοῦ νέμειν (βόσκειν, ζῆν) ἐν τῇ ξηρᾷ, χειρᾷ. Ἀθην. 3, 114.

Ξηρο-ποιέω, κάμνω ξηρὸν, ἀποξηραίνω μετγ.

Ξηρο-ποιός, 3' ἔχων τὴν δύναμιν τοῦ κάμνειν τι ξηρὸν, ἀποξηραίνειν, μαράνειν Εἰστ. 871, 3.

Ξηρο-πύακμος, ὁ ποτ. ξηραίνόμενος τὸ θέρος, κοιν. ξηροπύακμον· πρὸς χεῖμαρρος.

Ξηρο-πύρις, ἡ καὶ Ξηρο-πύριον· λουτρὸν ξηρὸν (ἄνευ ὕδατος) πρὸς ἐφιδρωσιν Σχολ. Νικ.

Ξηρο-πύρις, ἄρτος· ἀποπύρις Ἀθην. 3, 114.

Ξηρός, 3 (πρὸς ξηρός, σπέρτος, χέρτος)· ξηρός, κοιν. ξηρός· «ξηρὰ γὰρ» Εἰστ. Φοιν. 1159, καὶ οὕτως πάντως περὶ χόρτος, γῆς ξηρᾶς· «ξηροὶ ἀκαλύττοι ὄμμαται» Αἰσχ. Ἔπτ. 678· «κομίζων ξηρὸν ἐκ πόντου πόδα» Εἰστ. Ἀνδρ. 1260· «ἀνεμος ξηρός» Ἀριστ. νεφ. 403· καὶ μετρ. «τρύπος ξηρός», σφ. 1152· περὶ ποταμῶν, Πρ. 3, 45· «παρὰ τὸν ξηρὸν Κραβὴν» Ξεν. Κ. Π. 7, 3, 18· «τὸ ξηρὸν τοῦ ποταμοῦ» = ἐν μέρτι τοῦ ποταμοῦ ξηρὸν Θουκ. 8, 105· «ἐξίσταται εἰς τὸ ξηρὸν τὰς νύκτας» ἀντιφ. τῷ ὕδατι Πλάτ. Φαῖδ. 86· καὶ πολλὰ ἄλλα· «ἡλὴ αὐτὴ καὶ ξηρὰ», νόμ. 6, 761· καὶ οὕτ. — ἡ ξηρὰ ἀηλ. γῆ, ἡ ἄλλως στερεὰ στερεὰ, ἡπειρος Ξεν. οἰκ. 19. Καὶ ἐπὶ φωνῆς, ξηρός βραχύνος, ἄρματος τραχύ· ἐν γένει· κενός, ἄδειος, ἠλοκαμένος, τιποτένιος· «πικροὶ καὶ ξηροὶ σκαπτ. πρόκυνες» διονύσιος οἱ γράμματι· Ἀντφ. 5· «ἐπὶ ξηροῖς καθίζειν τινα» = θέτειν, ἀφίνειν τινα εἰς τὴν ξηρά, κοιν. εἰς τὴν ξηρὰν ἐξηγνημένον Θεοφρ. 24, 60, aridus, siccus.

Ξηρό-σπικρος, 2' ὁ ἔχων ξηρὰν, ἰσχνὴν σάρκα Διοκλ. π. Ἀθην. 7, 320.

Ξηρο-σιτέω· ξηροστέω.

Ξηρο-σμήρνη, ἡ ξηρὰ μύρρα, σμήρνη Διοσκ.

Ξηρο-τήγγανον, τὸ τήγγανον παρὰ Συρακοσίων Ἀθην. 6, 229.

Ξηρότης, ἡτος, ἡ ξηρότης, ἡ κατάστασις τοῦ ξηροῦ, ξηρασία· τῶν νεφθουκ. 7, 12, shulais.

Ξηρο-τρίβειν, τρίβω εἰς τὴν ξηρὰ ἄνευ ἑλκίου ἢ ἄλλου τινός· Πούχ. (πρὸς ξηραλοπείω).

Ξηρο-τρίβις, ἡ τὸ ξηρὸν τρίβειν Ἀριστοτ. πρὸς. 37, 6.

Ξηρο-τροφικός, 3' ὁ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ζῶν, ὁ ξηρὰν τροφήν ἀγαπῶν Πλάτ. πολ. 264.

Ξηρο-φάγειν· τρώγει τροφήν, φαγεῖται ξηρὰ, παρὰ Λουκιλ. Ἀνθ. = νηστεῖν.

Ξηρο-φαγία, ἡ τὸ τρώγειν ξηρὰν τροφήν. ξηρὰ φαγεῖται, ἄνευ ἀρτύματος Ἀθην. 3, 193· παρὰ τοῖς χριστιαν. νηστεῖν.

Ξηρο-φθαλμία, ἡ ξηρανσις τῶν ἀφθαλμῶν, εἶδος τοῦ φθαλμίου, φλογώσεως τῶν ἀφθαλμῶν ἱατρ.

Ξηρο-φθαλμικός, 2' ὁ ἔχων, πύχων ξηρο-φθαλμὸν μετγ.

Ξηρό-φλοιός, 2' ὁ ἔχων ξηρὸν φλοιὸν γυμν.

Ξηρό-φωινός, 2' ὁ ἔχων ξηρὰν, βραχύνην φωνήν Σχολ. Πλ. ν. 41.

Ξηρό-χρῆμα· μαρμαίρει, ὁ ξηρὸς χεῖμαρρος.

Ξηρό-χρῆμα· εἶρος· 2' ὁ ἔχων ἐξηραμένην τὴν χεῖρα ἢ τὰς χεῖρας.

Ξηρο-οφίς, ἡ ἡ ξηρὰ, ἰσχνὴ ὄφης.

Ξηρόω· ξηραίνω.

Ξηρώδης, 2' ξηρός τὸ εἶδος, ὡς ξηρός Ἐπ. Μ. ἐν λ. λάσιος.

Ξηρώσις, ἡ ξηρανσις Ἱπποκρ.

Ξηρία, ἡ πόλ. Λιβύης Στ. Βουζ. κατ. Σιλιάτης.

Ξιμήνη, ἡ χώρα μεσημέ. τοῦ Πόντου· περὶ τὴν Καππαδοκίαν καὶ τὸν Ἄλυν Στραβ.

Ξιρίς, ἴδος, ἡ Ξυρίς.

Ξιρὰ, αἰ· τὰ σίδηρα τῆς θυκᾶνης Πούχ.

Ξιράρης, αἰτ. Ξιράρη· οὗτος τοῦ Μιθριδάτου.

Ξιρεῖσιν, τὸ ξιφίδιον Σκ. Βουζ.

Ξιρῶς, ἐπὶ. τροπ. τοῦ ξηρός.

Ξιφὴν, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφὴν, ἡ χώρα ἐν Παλαιστίνῃ Ἰώσ. κατ. Συρηνάσις Στ. Βουζ.

Ξιφ-ήρης, 2' μετὰ ξίφους ὀπλισμένος· «λόχος ξιφήρης» Εἰστ. Ἀνδρ. 1115 καὶ μετγ. πεζ. = ὁ κρατῶν τὸ ξίφος γυμνόν, κοιν. μετὰ τὸ σπαθίον τὸ χεῖρ «ἀγωνιστὰς» Εἰστ. Ἰων. 1258.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ξιφ-ήρης, ὁ ὁ φέρων ξίφος Σουλῶ.

Ευλεύομαι· κόπτω (μαζεύω) ξύλα, δένδροκοπῶ
 Σχολ. 'Ιλ. λ, 155, lignon, materior.
 Ευλεύς, ὁ· 1) ὁ συνάγων ξύλα Παυσ. 5, 13· «ὁ
 ξύλα παρέχων δούλος» 'Πσύχ, 2) ξυλευτής· ξυ-
 λουργός, lignator.
 Ευλευτής, ὁ· ξυλεύς, ξυλουργός.
 Ευλη-εὐόρος· 2· ὁ τρώγων, καταβροχθίζων
 ξύλα ὡς οἱ σκύληκες 'Πσύχ. = ξυλοφάγος.
 Ευλ-ηγέω· φέρω (κουβαλῶ) ξύλα Δημ. 19,
 114· πρβλ. ξυλοφορέω.
 Ευλ-ηγός, 2· ὁ φέρων, βαστάζων (κουβαλῶν)
 ξύλα Πολυδ. 7, 130.
 Ευλήριον, τό· ξυλῆριον μτγν.
 Ευλη-φθόρος, 2· ξυλοφθόρος 'Αριστ.
 Ευλήφον, τό, ὑποκ τοῦ ξύλου (πρβλ. ξυλά-
 ριον)· κομμάτιον ξύλου 'Αλεξ. π. 'Αθην. 13, 568.
 Ευλίαι, ἡ· ξυλεία, ξυλική Πολυδ. 10, 27, 10.
 Ευλίζομαι· συλλέγω ξύλα Ξεν. 'Αν. 2, 4, 11
 καὶ μτγν. πρβλ. ξυλεύομαι.
 Ευλίζετε, οἱ «Λίθιοι»· ἔθνος Λιθισικῶν ἐν
 τῇ ἐνδοτέρῃ Αἰθιόπῃ.
 Ευλικός, 3· ἐκ ξύλου γενόμενος, ξύλινος «καρ-
 πός· ξυλικός» 'Αρτεμιδ. 2, 37, ligneus.
 Ευλίνη, ἡ· 1) πόλ. Κισσίων ἐν Πόντῳ 'Πτολ.
 2) κώμη ἐν Πισιδίᾳ Λοβ.
 Ευλινήπολις· πόλ. ἐν τῇ τῶν Παττάλων γῶ-
 ρα ἐν Ἰνδία ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Πλιν.
 Ευλίνας· 3 καὶ 2· ἐκ ξύλου κατασκευασμένος,
 ξυλίνος· τεύχος Πινδ. Π. 3, 38· λῶχος 'Πρ.
 6, 57· «τὸ ξύλινον τεύχος» τοῦ χρησμοῦ =
 πόλις, οἰκία· οὕτω· σκεύη ἑ. καρπὸς ξύλι-
 νος· καρπὸς δένδρου, ἀκρόδρυς 'Αθην. 3, 78
 «λίνα ξύλινα» = βραχύνειρά πανία μτγν. lignous.
 Ευλισμός, ὁ· ξυλεία, lignatio.
 Ευλιτής, ὁ· 1) ἐκ ξύλου, ὁμοίος ξύλῳ· 2) εἰ-
 δος γλύφους 'Πσύχ.
 Ευλι-φον, τό· ξυλήφον Σουίδ.
 Ευλο-βάλασμον· ξύλον τοῦ βαλσαμοδένδρου
 Δισκ.
 Ευλο-βάμων, ὁ· βαλίων, πατῶν ἐπὶ ξυλίνων
 ποδῶν, φορῶν ξυλοπόδαρον.
 Ευλό-βολον, τό· ξυλοβλή μτγν.
 Ευλο-εὐρώς, ὡτός, 2· ξυλοφάγος σκύληξ
 μτγν.
 Ευλό-γλυφος, ὁ· γλύφων ξύλα μτγν. πρβλ.
 ξυλουργός.
 Ευλο-γραφέω· γράφω ἐπὶ ξύλου, πινακίδου
 ξυλίνου 'Επιγρ.
 Ευλοειδής, 2· ὁμοίος ξύλῳ Θεορ.
 Ευλο-οήκη, ἡ· ἀποθήκη διὰ ξύλα, σωρός 'Ε-
 λων 'Αθην. 5, 298.
 Ευλο-κανθήλια, τά· ξύλινα σάγματα (σα-
 μάρια) πρὸς φόρτωσιν 'Πσύχ.
 Ευλο-κασσία, ἡ· εἶδος κινναμώμου (κανέλ-
 λας) Δισκ. πρβλ. κασία.
 Ευλο-καστέλιον, τό· ξύλινον φρούριον, τεύ-
 χος (ἑ. castrum, castellum castellum) μτγν.
 Ευλο-κατάσκευος, 2· ἐκ ξύλων κατασκευα-
 σμένος Σχολ.
 Ευλο-κέραια, τά· κεράτια μτγν. siliquae.
 Ευλό-κερκος, ἡ· πύλη ἐν Κωνσταντινουπό-
 λει 'Επιγρ.
 Ευλο-κιννάμωμον, τό· ξύλον τοῦ κινναμω-
 δένδρου, κανελλοδένδρου Δισκ.

Ευλο-κλασία, ἡ ἐκκοπή εὐνῶρων, φράξιμον
 ὁδῶν διὰ δένδροτομίας πρὸς διχύρωσιν 'Αννα
 Κομν.
 Ευλό-κοκκα, τά· ξυλοκέραια, ὁ σπόρος τῶν
 ξυλοκέραιων μτγν.
 Ευλό-κολλὰ, ἡ· ἡ ἄλλα τῶν ξυλουργῶν
 πρὸς κόλλησιν ξύλων μτγν.
 Ευλο-κοπέω· κτυπῶ διὰ τοῦ ξύλου, ξυλοκο-
 πανίζω Πολυδ. 6, 38, 1, καὶ παθ. 6, 37.
 Ευλο-κοπία, ἡ· ξυλοκόπημα, κτύπημα διὰ
 ξύλου Πολυδ. 6, 37, 2.
 Ευλο-κόπος, 2· ὁ κόπτων ξύλα, κτυπῶν διὰ
 ξύλου· πέλεκυς Ξεν. Κυρ. 6, 2, 36· τὸ πτηνὸν
 ὁ δρυσοκολάπτης, ξυλοφάγος 'Αριστ. 'Ι. Ζ 8, 3.
 Ευλο-κύβηθ, ἡ· ποτήριον ἐκ ξύλου μεταφ.
 ἐπὶ γυναικὸς ἀσχημοκαυμένης· ἐπὶ γυναικῶν
 αἱ οὕτε καλλὰς ἐπανθεῖ οὐτε σύμμετρον μέ-
 γθος· Εὐστ. σ. 584.
 Ευλο-λατρεῶ· λατρ. ὡς τὰ ξύλα.
 Ευλο-λάτρης, ὁ· ξυλολάτραι ἐκαλοῦντο οἱ
 δροσόδοι χριστιανοὶ ὑπὸ τῶν εἰκονοκλαστῶν,
 οἵτιι προσεκύνουν εἰκόνας ἐκωγραφημένας ἐν
 ξύλῳ· «εἰτα Γερμανὸν ξυλολάτρην ἀπεκάλουν»
 Σουοδικ.
 Ευλο-λεπής, 2· ὁ ἐλκεπίζων, ξεφλουδίζων
 ξύλα Σχολ. Νικ. ἀλ. 108.
 Ευλο-λυχνοβύχος, ὁ· ξυλίνος λυχνόβυχος, λυχ-
 νοστάτης 'Αλεξ. π. 'Αθην. 15, 700.
 Ευλό-λωτος· λωτός· ἀπὸ ξύλου Δισκ. πρβλ.
 λωτός καὶ ξυλοπέταλον.
 Ευλο-μανέω· ἐμμανῶς καταγίνομαι περὶ τὰ
 ξύλα, δένδρα, ὁση Θεοφρ. πρβλ. ὕλαμνέω.
 Ευλο-μάχιρα, ἡ· ξυλίνη μάχιρα Πολυδ.
 7, 158, ἔσφ. ἀντὶ ἐφομάχιρα.
 Ευλο-μίγης, 2· μετὰ ξύλου μεμιγμένος,
 Σταβ. 12, 7, 3.
 Ευλον, τό, (ξύλον, ξέω)· τὸ ξύλον ἰδ. πρὸς καύσι-
 μον ἢ πρὸς ἄλλην χρῆσιν, οἷον οἰκοδομήν οἰ-
 κίας ἢ πλοίου· «ὅπου δὲ ξύλα κάγχανα καίται»
 'Ιλ. φ, 364· «ὅπου δὲ ξύλα δάτον», α, 347 καὶ
 συχνά ἐν πλ. μόν. τ. ἐν 'Ιλ. φ. 327· «ἐοικηξ ξύ-
 λων αὐτῶν», σημ. ἐν κομμάτιον ξύλου· «ποτί-
 κολλον (δωρ. πρόσκολλον) ἄτε ξύλου ξύλων»
 Πινδ. ἀπόσπ. 280· «ξύλα νήα» = ξύλα πρὸς
 κατασκευὴν πλοίου, ναυπηγήσιμα· πρβλ. νή-
 ῖος· «ξύλα τετράγωνα», δοκοὶ 'Πρ. 1, 186
 καὶ γενικ. «καὶ λίθω καὶ ξύλῳ καὶ ἀνθρώπων»
 Πλάτ. 'Ιππ. 291· «λίθους καὶ ξύλα», 'Ιοργ. 468·
 'Εν γέν. πᾶν ὅ, τι εἶνε ἐκ ξύλου, ῥάβδος, ῥόπα-
 λον, βακτηρία 'Πρ. 2, 63· οὕτω καὶ μτγν.
 Πολυδ. 6, 36, 8· «ἔδραμα καὶ ξύλον ἔχων», ὁ
 'Πρακλ. Πλουτ. Λυκ. 30· «ξύλοις συντρίψειν»
 Λουκ. Δημιαν. 50· ἰδ. δὲ ξύλον ἐλέγετο
 τὸ ξύλον (τοῦρκ. τομπροξικ), δι' οὗ ἐβα-
 σάνιζον τοὺς δούλους θέτοντες ἐντὸς αὐτοῦ
 τὸν λακμόν ἢ τοὺς πόδας τούτων· ὅθεν - τε-
 τρημένον 'Αριστ. Λυσ. 680· «ξύλῳ δῆσαι τινα»
 καὶ «ἐν ξύλῳ δεδέσθαι», ἱππ. 367· πρβλ.
 καὶ ποδοκάκη· «ξύλῳ φιοῦσιν τὸν αὐχένα»,
 βάτρ. 716· καὶ τρεῖς οἱ ἢ παρόφθορος ἰδὲ-
 νοντο ἐν τῷ ξύλῳ τούτῳ 'Πρ. 6, 75· «πρῶ-
 τον ξύλον» (ἡ πρωτοκαθεδρία) ἐλέγετο παρὰ
 τοῖς Ἀθηναίοις ἡ πρώτη, ἡ πλέον κατατετή-
 θέσις πρὸς κάθισμα ἐν τῷ θεάτρῳ, διότι τὰ κα-

θήματα παλαιότερον ἦσαν ἐκ ξύλου· ἀλλὰ καὶ κατόπιν ὅτε τὰ θεάτρα ἐκτίζοντο ἐκ λίθων ἔμενε τὸ ὄνομα· ἐκάθητο δὲ ἐπ' αὐτῶν οἱ πρυτάνεις καὶ αἱ τῆς πόλεως ὀρχαὶ Ἀριστ. Ἀγ. 25· ἐν τῇ Ν. Δ. ξύλον λέγεται ἐπὶ τοῦ ὑποίου ἐδένοντο, ἵσταυροντο οἱ κακοῦργοι· πρβλ. καὶ Ἀλεξ. π. Ἀθην. 4, 184· ξύλον ἐλέγετο καὶ τὸ γλῶσσιν, τὸ δένδρον, ἀλλὰ παρὰ τοῖς Ἀλεξανδρ. λέγεται ὁ βάμβαξ. «εἰματα ἀπὸ ξύλου», τὰ βαμβακερὰ ἱμάτια, φορέματα ἢ ὀρθότα, τὰ βύβλινα, λινὰ, 7, 65· πρβλ. λ. βύβλος καὶ Πολυδ. 7, 74· μετρ. ξύλινος, βλακυνίδης ἄνθρωπος· οὕτως ὠνομάζετο καὶ μέτρον τι ἐκτάσεως ἰσοδυναμοῦν μὲ 3 πήγεις ἢ 4 1/2 ποδ. Μαθημ.

Εὐλο-παγής, 2· συμπεπηγμένος, συνηρμοσμένος ἐκ ξύλων Στραβ. 5, 4, 218.

Εὐλο-πέδη, ἢ ξύλιν ἐφ' ᾧ ἐδόμενον τοὺς πόδας τῶν καταδικῶν πρὸς τιμωρίαν, φάλαγγας, μετγ. Εὐλο-πέταλον· εἶδος φυτοῦ Δίσκ. πρβλ. ξυλόλωτος.

Εὐλό-πολις, ἢ πόλ. Μακεδονίας ἐν Μυθωνία, κατ. Εὐλοπολίτης Πτολ.

Εὐλο-πομπός, 3· πέμπων ξύλα Μ. Φιλῆς.

Εὐλό-πους, ὅσος, 2· ὁ ἔχων ξυλίνους πόδας ὡς ὁ Ἡγησίστρατος Πρ. 9, 37.

Εὐλο-πριστηδής, 3· ὁ ἀνήκων εἰς τὸ πρίνισμα τῶν ξύλων· πῆχυς Ἰερ.

Εὐλό-πυργος, ὁ· πύργος ξυλίνος Ἀννα Κομν. Εὐλο-πώλης, ὁ· πωλὼν ξύλα, ξυλᾶς, Iginarius.

Εὐλό-πρηνιθα, ἢ· πτηνόν, ἢ κοιν. ξυλόκοκτα.

Εὐλό-πύλ· Καρίας, κατ. Εὐλώης ἢ Εὐλῆς Στ. Β.

Εὐλο-σπόγγιον, τὸ· ὑποκ. τοῦ ξυλόσπογγος.

Εὐλό-σπογγος· σπύγγος (σπογγάρι) διεδερένως εἰς τὴν ἄκραν βάρδου, ξύλου, μετγ.

Εὐλο-στεγής, καὶ Εὐλό-στεγος, 2· ἔχων στέγην ξυλίνην, ἐστεγασμένος μὲ ξύλα, μετγ.

Εὐλο-σύν-θετος, 2· πύργος, κλίμαξ Βυζ.

Εὐλό-σφυρον, τὸ· σφυρὸν ξυλίνον, μετγ.

Εὐλο-σχίστης, ὁ· ὁ σχίζων ξύλα Πρὸκλ.

Εὐλο-τόμος, 2· ὁ τέμνων ξύλα, μετγ.

Εὐλό-τονα, τὰ· τὰ ἀφετήρια ὄργανα, μηχαναὶ ἔχουσαι ξυλίνον ἐλατήριον, καὶ κινούμεναι δι' ἐλαστικὸν ξύλου ἀντὶ χορδῆς.

Εὐλο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων, παράγων ξύλα· ὅρος Στραβ.

Εὐλο-τρώκτης, ὁ· τὸ τρώγων, τρυπῶν ξύλα· «τερηδών, σκυλῆς εὐλοτρώκτης» Σουίδ.

Εὐλο-υργέω· ἐργάζομαι ξύλα Ἦρ. 3, 413.

Εὐλο-υργής, 2· ἐκ ξύλου ἐργασμένος, ξυλίνος· «τὸ μέσον αὐτοῦ ἐποίησε εὐλουργές» Ἰ. Λυδ.

Εὐλο-ύργημα, τὸ· τὸ ἐκ ξύλου ἔργον Βυζ.

Εὐλο-υργία, ἢ· ἐργασία τοῦ ξύλου, τὸ ἔργον τοῦ ξυλουργοῦ Δίσκ. Πρ. 449.

Εὐλο-υργικός, 3· ἀνήκων εἰς τὴν ξυλουργίαν, τὸν ξυλουργόν Εὐρ. ἀποσπ. 94· ἢ ξυλουργική Πλατ. Φιλ. 56.

Εὐλο-υργός, 2· ὁ ἐργαζόμενος ξύλα, κατασκευάζων διάφορα σκευῇ ἐκ ξύλου· οὗς. ὁ λεπτοεργός (μακράργος), materiarius.

Εὐλο-φάγος, 2· ὁ τρώγων, τρυπῶν τὸ ξύλον, ἐπὶ σκυλῆκων Στραβ. 13, 7, 3· πρβλ. εὐλοτρώκτης.

Εὐλο-φάνης, 2· ὁ φαίνόμενος, ὁμοιάζων μὲ ξύλον Δ. Σικ. 20, 96.

Εὐλο-φθόρος, 2· ὁ φθείρων, ἀφανίζων τὸ ξύλον. σκυλῆκον Ἀριστ. Τ. 2, 5, 32.

Εὐλο-φορέω· φέρω, φορᾷ ξύλον, καὶ ἰδ. ξυλίνον βάρδιον, κρατὸν ῥόπαλον ὡς κυνικός φιλόσοφος Λουκ. αλ. 24.

Εὐλο-φορία, ἢ τὸ ξυλοφορεῖν Δυσ. παρὰ Πολυδ.

Εὐλο-φορίος, 2· ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ξυλοφορίαν «τὰ ξυλοφόρια ἱερὰ» = ἐρσητῆ τῶν ἱουδαίων ἢ Σκενοπηγία, καθ' ἣν ἔφειρον κλάδους δένδρων πρὸς κατασκευὴν σκηνοῦ Ἰάσ.

Εὐλο-φόρος, 2· ὁ φέρων κρατὶν ξύλον, βικτηρίαν· «ἐκαστὴρ δ' αὐτῶν ἀκολουθοῦσι δύο ἱεράποντες ξυλοφόροι, καλοῦσι δὲ αὐτοὺς καλοφόρους» Ἀθην. 4, 143, κοιν. ξυλοφόρος· λέγεται ὁ φέρων (κουβαλῶν) ἀπὸ τοῦ δάσους ξύλα.

Εὐλο-φορτηγός, 2· ὁ χρησιμεύων πρὸς μετακίνησιν φορτίων ξύλων, μαγε.

Εὐλό-φορτος, 2· πεπραγμένος, ἐξηραλισμένος μὲ ξύλον· γίγνεται Δ. Ἀλ. 5, 24.

Εὐλό-φυτον, τὸ· consolida λατ. Arul.

Εὐλο-χάρτια, τὰ· ξύλινα πινακίδια πρὸς γραφὴν Εὐστ.

Εὐλο-χίζομαι, δωρ. ξυλοχίζομαι· ξυλίζομαι Βουκρ. 5, 65.

Εὐλό-οχος, 2· τόπος δρυμώδης, δρυμώδης ἰδ. κατοικία τῶν ἀγρίων ζώων Τλ. λ. 115· ἴθην «ἐν ξυλόχῳ λέοντες» = ἐν τῷ δρυμῶνι, ἴθθα ἔχει τὴν φωλεάν, ἐνθαίεταται ὁ λέων Ὁδ. 3, 335 καὶ μετγ. π.

Εὐλόω· α) μεταβάλλω, κάμνω εἰς ξύλον· ἴσ. μόν. παθ. ἐν χρήσ. ξυλοῦμαι· ξυλίζω· «ξυλοῦται σκληρυνόμενα τὰ ὑγρά τῶν φυτῶν οἷον ἐν τοῖς φόνιξι» Θεοφρ. β) κάμνω, κτίζω μὲ ξύλα, ὄρχ. λεξ.

Εὐλόφον, τὸ, ὑποκ. τοῦ ξύλον· κομμάτιον ξύλου· πρβλ. καὶ ξυλήρον.

Εὐλώδης, 2· α) ξυλωδής, ὁμοίος μὲ ξύλον· β) πλήρης, πλούσιος ἐκ ξύλων, μετγ. Iginarius.

Εὐλώων, ὄνος· ὁ· τόπος περιέχων ξύλα, ξυλοθήκη, ξυλόδοκον, μετγ. Iginus.

Εὐλωνία, ἢ ὠνήσις, ἀγορὰ ξύλων· «ἀργύριον εἰς ξυλῶν», Κεῆς ἐπιγρ.

Εὐλωροφος, ὁ· ἔχων ὀροφὴν ξυλίνην, ἀμρ.

Εὐλωσις, ἢ· 1) ἡ ξυλικὴ τῆς οἰκίας· «τῶν οἰκῶν καθαιρούντες τὴν ξυλωσιν» Βουκρ. 2, 14· 2) ἡ εἰς ξύλον μεταβολὴ Ἰω. Δαμασκ.

Εὐλωτής, ὁ· ξυλῖς (·)

Εὐμ-βάνω· συμβαίνω.

Εὐμήνη, ἢ· κνησμός Γαληνός. Ἰπποκρ.

Εὐμ-πληγὰς· Συμπληγάς.

Εὐν, ἀργ. ἀντ. ἀντὶ σὺν· ἀπαντα τὰ ἐκ τοῦ εὐν· σύνθετα ζητεῖ εἰς τὰ ἐκ τοῦ σὺν.

Εὐνάων· ἄνος, ὁ· ξυνάων (πρβλ. μεγιστάν)· «ξυνάνα Μαγνήτι σκαπὸν» Πινδ. Ν. 5, 27.

Εὐνάων, ὄνος, δωρ. ὁ· ξυνήων· «ἐκείνων ξυνάωνες» Πινδ. Π. 3, 48.

Εὐν-εἰκροσι, ἴπ. ἀντὶ συνεῖκοσι = εἰκροσὺν ὄμοσ, σὺνάμα Ὁδ. 3, 98.

Εὐνεών, ὄνος, ἰων. ὁ· ξυνήων Ἀλεξ. Αἰτ. 5, 15.

Εὐνή· κοινή, ἐπὶρ. τοῦ ξυνοῦ Δίσκ. Ια. 361.

Εὐνήδεος, 2· βίωων, συζών· μαζί, ἀσμπότης, συνήλις· Ἰπποκρ.

Συνήϊος, ἑπ. καὶ ἰων. (ἀντὶ Σύνειος), 3' Σύν-
ος, κοιν. ἀνήϊον εἰς τὸ κοινόν, εἰς πολλοὺς
συντροφικῶς· «οὐδ' ἔτι ποὺ ἴδμεν συνήϊα κεί-
μενα πολλά» 'Πλ. α, 424, ἡ κοινή τῶν λαφύ-
ρων ἰδιότης, ἥτις ἀνήϊουσα εἰς ἅλον τὸν
στρατὸν δὲν διενεμήθη εἰσέτι.

Συνήϊν, ἦνος, ὁ· συνήϊον, κοινωνίος.

Συνήϊον, ἦνος, ὁ· κοινωνίος, ὅστις ἔχει τι μετ'
ἄλλων κοινόν, σύντροφος, μέτοχος· «κακῶν,
ἀργαλείων ἔργων» 'Ήσ. θε, 59η καὶ μετ. π.
πρόβλ. Σύναν καὶ Σύνων διαρ.

Συν(α, ἡ) Συνιάς, ἡ· α) λίμνη Θεσσαλίας Σχολ.
'Ἀπολ. 'Ρ. 6) πόλ. Θεσσαλίας ἐν Μελιταίᾳ,
κάτ. Σύνους Στ. Βυζ. ἀνατολ. τῆς Συνιάδος
λίμνης, ἥτις ἐλέγετο καὶ Βολιδίας Στ. Βυζ. -
ἐντ. «Νύμφαι Συναῖδες» Κατοῦλ. 64, 287.

Συνο-δοτήρ, ἦρος, ὁ· ὁ δίδων, χαρίζων εἰς
ὅλους κοινός, ὡς π.χ. ὁ Ἀπόλλων, 'Όμ. ὕμν.
9, 525, 15 καὶ ὁ Διώνυσος, ὕμν. 9, 524, 15·
τοῦτο καθὼς καὶ τὰ Σύνος, Σύνήϊον, Συνα-
γαρής, κυρ. ἦσαν ἐπών. τοῦ Ἀπόλλωνος, τὸ
δὲ Σύνος καὶ τοῦ Διονύσου 'Ανθ. 9, 524, 52η.

Συνός, 3' κοινός (πρόβλ. Σύν καὶ σύν, ἀνήϊον
εἰς ὅλους· «Σύνον δὲ κακὸν πολλέσσι τίθεισι»
'Πλ. π. 202· «Σύνος ἐννοσίεως, καὶ τὴν κτανέοντα
κατέκτα» = ὅστις εἶνε εἰς ἀμφοτέρω τὰ διαμα-
χόμενα μέρη κοινός τοῦ πολέμου θεός, περὶ ἀμ-
φοτέρου καὶ ἀναπορασίου μάχης 'Πλ. σ, 309)
«γατὰ δ' ἔτι Σύνῃ πάντων καὶ μακρός· Ὁλομ-
πος» = ἡ δὲ γῆ εἶνε διανεμημένη εἰς τοὺς λοι-
ποὺς κατὰ μέρος θεοὺς· 'Πλ. α, 193· «Σύνον
ἀνθρώποις στέφανον» Πινδ. Ὀ. 3, 19· «πα-
ναγυρίων Σύνων» 'Ι. 3, 46· «Σύνά σ' ἐλπίζω
λέγειν» Δίσχ. 'Επτ. 76· «Σύνος δὲ ὁδός» Σωφ.
Λί. 180· παρ' 'Ηρ. «Σύνος· Ἐλλήνων τε καὶ
βαρβάρων λόγος», 4, 12· «Σύνον τοῦτο πᾶσιν
ἀγαθόν», 7, 51, καὶ παρὰ μετ. π. εὐρίσκεται
ἐνιαχοῦ καθὼς καὶ ἐπὶ Σύνως = κοινός.

Συνοφάτης, ὄνος, βοιωτ. εὐς· ἱερεὺς ἐν 'Ρό-
δῳ, ἐπίγρ.

Συνόφρων, ὄνος, 2' κοινόφρων ἢ κοινόφρων,
ἐπών. Ἀπόλλωνος ὕμν. 9, 525, 15, ὅστις
ἔχει ὁμοίαν γνώμην πρὸς ὅλους.

Συνόχαρής, 2' ἐπών. Ἀπόλλωνος, ὕμν. 9,
525, 15, ὅστις χαροποιεῖ ὅλους ἐξ ἴσου, προστε-
νεῖ κοινὴν εἰς ὅλους χαράν.

Συν-τραχῆλος, «τῶν Πρακλείων ἀγαλ-
μάτων ἡδὴ καὶ Θεοιδόστρα τὰ ἑλευθερία τε
καὶ μὴ συντραχῆλα» Φιλοστρ. γυμν. §. 35.

Συν-πικνωρῆς, ὡ· «ταῦτά τα νοσήματα Συν-
πικνωρεῖ πῶς τῇ φύσει» Φιλοστρ. γυμν. §. 28.

Συνόω, κοινός, κάμναι κοινόν, μεταδίδω
Νόν.

Συνών, ὄνος, ὁ· Σύνῃον Σοφ. ἀποσπ. 916.

Συν-ωνία, ἡ· κοινονία Ἀργ. 59.

Συν-ωνός, 2' κοινωνίος, μέτοχος· «ἔτερον δὲ
δὲδ· οὐ Σύνωνόν, ἀνάξ» Σύνεισ. ὕμν. 4, 265.

Συνέεις, ἑσα, ἐν· ξεστόν 'Ήσ.χ.

Συπετή, ἡ, Διοδ. παρ' Ἀρπόκρ. Συπέτη,
'Ήσ.χ. Συπετέα, Σουδ. Σουπετάη, Φωτ. Συ-
πηταίη Φιλώχ. Συπετίονος δήμος = δήμος ἐν
'Αττικῇ τῆς Κεκροπίδος φυλῆς οὐ μακρὰν τοῦ
Φαλήρου Στ. Βυζ. οὗτος πρότερον ἐκλήθη
δῆμος Τρώων ἢ Τροία Στραβ. κάτ. Σουπεταίων,

καὶ ἐπὶ. «Σουπεταίων δήμος» Δι. Ἀλ. 1, 61'
ἐπὶ. καὶ βραχυλογικῶς· «ἐκ, εἰς, ἐν, Σουπε-
τεῶνων» Στ. Βυζ.

Συράτος, 3' διὰ Συρόν, Συράτιος κουρευμένος
«εἰ τοίνυν ὁ Συράτιος χειροποιήτος· ἐστὶν εὐσεβής,
ὁ φύσει φαλακρός αὐτοφύως ὀκνέσεται τῷ θείῳ»
Συνέισ. Σ. 71, deasis

Συράφιον, τό· ὄπικ. τοῦ Συρόν μετ. πονα-
εῖα.

Συράω (καὶ Συρέω, ἰων. καὶ ἀττ.) κόπτω
διὰ Συρόν, Συρίζω, Συραφίζω τὴν κεφαλὴν ἢ
τὰ γένεια· «Συρεῖν τινα τὰς τρίχας» 'Όρ. 5,
35· «ἵνα Συρήσονται τὴν κεφαλὴν» Ν.Δ. «ἔξυ-
ρμένους τὰς κεφαλὰς» Λουκ. Παροιμ. «Συ-
ρεῖ γὰρ ἐν γρῷ τοῦτο μὴ χαίρειν τινὰ» Σοφ.
Λί. 773, ὅπου ὁ Σουδ. ἐξηγεῖ· «ἀντὶ τοῦ μέ-
γρι βλάβους δεικνύεται· ἔπει· προφανεστάτου κιν-
δύνου ἐπαπειλούντος καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν ὁ
'Όρ. πρὸς τῷ «Συρόντες τῶν παιδίων τὴν κε-
φαλὴν», 2, 65, μεταχειρίζεται καὶ τὸ μέσ.
«Συρέονται τὰς τρίχας», 2, 66· Συρόμενοι
Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὁσ. 4' «Συρεῖν λέοντα» παροιμ.
ἐπὶ πραγμάτων ἐπικινδύνων Πλατ. πολιτ. 1,
341, γαιού.

Συράκης, 2, (Συρόν, ἀττ.)· κοπτερός ὡς Συ-
ράτιον· «λόγχι Συρήκεις» Σεν. κυν. 10, 3·
«κουρά Συρήκει καὶ μελαμπέπλω στολῇ» Εὐρ.
'Ἀλκ. 429· πρὸς ἐνδείκναι μεγάλου πένθους τῶν
γυναικῶν· «κάρα Συρήκει», 'Πλ. 335· Συρήκεις,
ὡς ἀττ. Φοιν. 375. Κατὰ Ἀλκ. Διον. παρὰ
Εὐστ. καὶ = Συρήσιμος.

Συρήσιμος, 2' χρήζων, ἐπιδεικνὺς Συρίσματος.
Σύρησις, ἡ· τὸ Σύρισμα, Συράφισμα τῶν τρι-
χῶν τῆς κεφαλῆς Πλουτ. Ionsura, Ionsus.

Συρησιμός, ὁ· τὸ προηγ.

Συρίαις, ὁ· Συρισμένος, Συρήσιμος Πολυδ. 4, 133.

Συράω, ἑστ· τοῦ Συράω· ἔχει ἴσους, ἀνάγκη
νὰ Συραφισθῇ μετ. π.

Συρίζω, π. ἀντ· = Συράω Ἀλκίφρ.

Σύριον, τό, ὄπικ. τοῦ Συρόν μετ. π.

Συρίς, ἴσος, ἡ· ἀρωματικὸν φυτὸν ὡς τὸ κρί-
νον· πῖθον. ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν ὀστέων αὐ-
τοῦ πρὸς τὸ Συράφιον Δίοςκ. καὶ Σερίς, Σηρίς·
πρόβλ. Σίριον.

Σύρισις, ἡ· Συρήσις, Συρησιμός μετ. π.

Συρο-δόκη, ἡ· ὀλέη τῶν Συραφίων, Συρο-
δόκη, Συραφδόκη Ἀριστ. θεσ. 220, ὅπου ὁ
Πολυδ. 10, 140 ἀνέγνω Συροδόκη· ἀλλ' ἐν 2,
32 ἀπαντᾷ Συροδόκη.

Συρο-θήκη = Συροδόκη, Συροδόκη νεοελλ.

Σύρομαι· Συρίζομαι· «ὡς Συρεσθαι μέλλων
κατέδραχε τὰ γένεια» Πλουτ. Ἄντ. 1.

Συρόν, τὸ (ἑώ, συγγ. τῷ κείρω) Βουτρ.
λεξ. 2. σ. 264)· Συράφιον· «κράτα πλόκαμν
τ' ἐκκυλισμένον Συρόν» Εὐρ. Ἀλκ. 241· μεταφ.

«ὅν γὰρ δὴ πάντες· ἐπὶ Συρόν ἵσταται ἀκμῆς
ἡ ὀλερὸς ἢ βίωται» = εὐρίσκεται ἐν κρισίμῳ
ὅσει, περιστάσει, ἐν κινδύνῳ 'Όλκ. 173· «ἐπὶ
Συρόν ἀκμῆς ἔχεται ἡμὴν πρήγματα ἡ εἶναι ἐ-
λευθεροῖσι ἡ δοῦλοισι» 'Όρ. 6, 11. Καὶ περὶ τῶν
Διουσκύρων ὡς σωτήρων ἐν τοῖς μεγίστοις κιν-
δύνοισι, «ἀνθρώπων σωτῆρες ἐπὶ Συρόν ἦσαν ἐν-
τιν» Θεοκρ. 22· 6· «ὅτω πάντοτε παροιμ.
«φρύναι βέβαιος αὐτὸν ἐπὶ Συρόν τόχης» Σοφ.

Ἄντ. 983. «φθ' ἔθ' ἐπὶ Εὐροῦ» Εὐρ. Ἦρ.
 κ. 630 καὶ μτγν. π. καὶ παροιμιολογ.
 Εὐρός, ὁ, σπανιὸς. τοῦ προηγ. Δ. Ἀλ. 3, 71.
 Εὐρός, ὡς ἐπὶ 0. = δέξω, ἰσχυρός. Ἠσυχ.
 Εὐρο-φορέω. φέρω, βασιτῶ μαζὶ μου Εὐρόν,
 Εὐράριον, Ἀριστ. Ὀσμ. 218.
 Εὐρώ = Εὐρέω, ἔνερ. ἢ οὐδὲν ἢ π. μτγν. μόν.
 τὸ μέσον Εὐρομαι = Εὐραφίζω ἐμαυτὸν, Εὐραφί-
 ζομαι Ἀθην. 13, 565.
 Εὐρράπτω. συρράπτω.
 Εὐρύλος, 2. ὁ ἔχων Εὐσίον, Εὐσίμον, λαπρός,
 ἢ ψωραλέος Σωφρόν. παρὰ Ἑτ. Μ.
 Εὐρύς, ἢ τὸ εἶναι, Εὐσίμον μτγν.
 Εὐρύμα, τό. α) τὸ ἀπευσιμένον, ἀποκοκομμέ-
 νον διὰ τῆς Εὐσίως. «-θλονέων» ἱατρ. = τῶ παρ'
 ἡμῶν Εὐρύσμα, Εὐντὸν ἀπὸ τινος πανίου. «τὰ
 καλοῦμενα Εὐσμάτα ἐν τῷ ἀέρι, ἃ φαίνεται ἐν
 ταῖς διὰ τῶν θυρίδων ἀκτίσιν» Ἀριστοτ. περὶ Ζ.
 1, 3 = τὰ μόρια τοῦ κοινοῦ ἐν τῷ ἀέρι.
 πρόλ. 15, 13. β) τὰ ἔχοντες Εὐσιμάτιος τινος, τὸ
 χάραγμα = γράμματι, ἢ γραφῇ, Ἠσυχ. γ) τὸ
 ἔχον, τὸ στίγμα κτυπήματος, διὰ μάλιστα =
 σιλωρίδα, ξέζοχαρμα πληγῆς μτγν.
 Εὐσμάτιον, τό, ὕποκ. τοῦ Εὐσμά. Ἰπποκρ.
 Εὐσματώδης, 2. ὅμοιος μὲ Εὐσμά. «κοιλίη
 Εὐσματώδης διαχωρεύουσα» = ἐντερὸς Εὐσμάτα
 Ἰπποκρ.
 Εὐσμή, ἢ 1) τὸ Εὐσμά. 2) γράμμα.
 Εὐσμός, ὁ. 1) Εὐσίμον, Εὐσίος Ἰπποκρ. 2)
 κνησμός, φαγοῦρα.
 Εὐσ-σιτέω. συσιτέω.
 Εὐσ-αρχέω. εἶμαι Εὐστέρχης Σουῖδ.
 Εὐσ-αρχής, ὁ. ἐπιστάτης Εὐστοῦ ἐν τῇ πα-
 λαιοτρ. Ἑπιγρ.
 Εὐσ-αρχία, ἢ ἐπιστοαία, τὸ εἶναι τοῦ
 Εὐστέρχου ἐν τῇ παλαιοτρ.
 Εὐστάς, ἄδης, ἢ συστάς.
 Εὐστήρ, ὁ. ὁ εἶναι, Εὐστρά, Εὐστρον, ἐργαλεῖον
 σιδηρεὺν διὰ Εὐσμίον. «τέκτατος ἄρμενα τε-
 τα... αὐτ' ἀρίδης Εὐστήρ τε» Δ. Τάρ. ἐν Ἀνθ.
 Εὐστηρίδιον, τό, ὕποκ. τοῦ Εὐστήριον.
 Εὐστήριος, 3. α) ὁ ἀνέκων, ἐκτεθειμένος εἰς τὸ
 εἶναι, (δουκάνειν, δινίκειν). β) τὸ Εὐστήριον,
 οὗς. ἐργαλεῖον διὰ Εὐσμίον = Εὐστήρ μτγν.
 Εὐστής, ὁ. Εὐστήρ μτγν.
 Εὐστιδωτός, ὁ. φόρεμα ἐν εἶδει Εὐστιδός.
 Ἑπιγρ.
 Εὐστιδός, 3. ὁ ἔχων τὴν ιδιότητα, ἢ δύναμιν
 τοῦ εἶναι. «χυμὸς εἰς... συστιπνός», Ἀθην. 3, 81.
 β) ὁ ἀνέκων, διάγων, γυμναζόμενος ἐν τῷ Εὐ-
 στί. Σουετών. Γαλλ. 15.
 Εὐστις, ἴδως. πόλ. Καρίας, κατ. Εὐστιανός.
 Στ. Βυζ.
 Εὐστις, ἴδως, ἢ 1) λεπτὸν ὕψωμα, περιό-
 λαιον, ἢ χιτὼν πόδεως γυναικείος, ἴδ. τὸ τῶν
 τοαγιδῶν ἐνδύμα Σχολ. Πλάτ. πολ. 9, 167.
 «Εὐστιδὰς ἀμφιέσαντες», πολ. 4, 420. 2) = Εὐ-
 στρά ἀρ. λεξ.
 Εὐστο-βόλος. 2. ὁ βάλλον, ἀκοντίζων Εὐ-
 στὸν, (κοντάριον), ἐπὶ 0. τοῦ Βάχγου ὕμν. Βαχχ.
 9, 524, 15.
 Εὐστὸν, τό (εἶω). α) τὸ ἔξωθεν, λεῖον Εὐ-
 στὸν τοῦ ἀκοντίου. τοῦ δόρατος. β) αὐτὸ τὸ ἀ-
 κόντιον δόρυ. «εὐ-στὸν Εὐστὸν χαλκήρεα» Ἰλ.

δ, 469. «νύμα δὲ Εὐστὸν μίγα ναύμαχον ἰ-
 παλῆμιν» Ἰλ. ο, 677, ὅπου εἶχε μήκος 22
 πῆλων. «τὸ Εὐστὸν τῆς λόγῃς ἐν ὁμοίᾳ
 χροῦσιν» Ἦρ. 1, 52. παρὰ Σεν. Κυρ. 7, 1, 33
 τὸ Εὐστὸν καίται μεταξὺ τοῦ «δώρατος καὶ μάχα-
 ραι». Κατὰ τὰ ἀρ. λεξ. Εὐστὸν = ἀκόντιον, δο-
 ρύλλιον. γ) ἐργαλεῖον τῶν ναυπηγῶν χρησιμεύον
 πρὸς ἀπόβασιν καὶ ἰσοστάθμισιν ἐπιφανείου μὴ
 ὀμῆλων Γαλ. καὶ τῶν λιθοδόων, κτιστῶν Σχολ.
 Ἀριστ. ὅρν. 1149. δ) Εὐστις. «χιτὼν γυναικείος
 τραχιὸν ἐπένδυμα» Ἑτ. Μ. ε) Εὐστός, χυτὸν
 τῶν Ρωμαίων.
 Εὐστός, ὁ. (εἶω, εἶω), μέρος τόπου ἐν τοῖς
 γυμνασίοις περιστυλιον καὶ ἐστεγασμένον, ἐνθα
 ἐγυμνάζοντο ἐν καιρῷ χειμῶνος, ἀλλὰ καὶ
 διασκεδάζον κάμνοντες ἐκεῖ τὸν περίπαιον. «εἰ
 ἐν τῷ Εὐστῷ περίπαιον» Σεν. οἰκ. 11, 15.
 β) ἅπας ὁ πρὸς γυμνασίον τῶν ἀθλητῶν τόπος.
 ἐν Ἠλιδι, Πανσ. 6, 23, τὸν ὅποιον τὰ Β. Ἀν.
 284 ἐξηγοῦσιν. «ὁ ἀνεμῆτος τόπος τοῖς ἀθλη-
 ταῖς εἰς γυμνάσιον», - παρὰ Ῥωμ. χυτὸν εἰ-
 δος δώματος (τορράσας) ἀπεντάστου πρὸ τοῦ
 περιστυλίου τῶν χωρικῶν οἰκίων.
 Εὐστός, ὁ, οὗς. α) τόπος καὶ πύργος ἐν Ἰερου-
 σαλὴμ Ἰωσ. 6) τόπος τῶν ἀθλητῶν ἐν Ἠλιδι.
 Εὐστός, 3. ἔξωθεν, λεῖος. «Εὐστά ἀκόντια»
 Ἦρ. 2, 71.
 Εὐστο-φόρος, 2. ὁ φέρων, κρατῶν Εὐστὸν
 Σεν. Κυρ. 7, 5, 41. - ἔκπαις Πολυδ. 5, 53, 2.
 Εὐστρά, ἢ Εὐστρίς Πολυδ. 3, 154.
 Εὐστρίς, ἴδως, ἢ ἐργαλεῖον πρὸς Εὐσμίον ἢ
 τριψύμον καὶ ἴδ. ἐν τοῖς λουτροῖς χρησιμεύον
 μετὰ ταῦτα ἀντὶ τῆς ἀρχαιοφίας καὶ χρησι-
 μωτέρας σπληγγίδος. β) ἡ Εὐστρά, τὸ Εὐστρί τῶν
 Ἰππων. γ) ἐργαλεῖον τῶν ἱατρῶν πρὸς ἔγχυσιν
 χυμῶν. δ) αἱ βαδδωσὲς τῶν κύνων.
 Εὐστρέφω. συστρέφω.
 Εὐστρο-εἰδής, 2. ὁ ἔχων τὸ εἶδος, τὸ σχῆ-
 μα τῆς Εὐστράς, τοῦ Εὐστρου.
 Εὐστρο-λήκυθος. ὁ φέρων, κρατῶν τὴν Εὐ-
 στραν καὶ τὴν λήκυθον τοῦ λουτροῦ (δουλοῦ)
 Σκ. Βυζ.
 Εὐστρον, τό. Εὐστρά, ἐργαλεῖον πρὸς Εὐσμίον,
 λείανσιν Δ. Σκ. 17, 53.
 Εὐστρο-παῖος, 2. ὁ κατασκευάζων Εὐστρά.
 Εὐστρο-φύλας. ἀκός. ἢ ὄληκ. ἢ τὸ μέρος ἐν
 ᾧ ἐφύλαττετο ἡ Εὐστρά (τοῦ λουτροῦ) Ἀρτε-
 μιδ. 1, 66.
 Εὐστροτός. 3. ἔξωθεν, σκαλισμένος διὰ τοῦ
 Εὐστρου. Καὶ ἐπὶ κύνων = βαδδωτός, ἀλκικω-
 τός, striatus.
 Εὐστρω, ὁρος. β. Εὐστρή Σχολ. Ὀδ. γ, 455.
 Εὐστρος, τό. Εἶρος Ἑτ. Μ.
 Εἶω (εἶω). Εἶω, λείανω. «λίστριον ἐπὶ πε-
 δὸν Εἶον» Ὀδ. γ, 456. Καὶ ἐπὶ ὕψωματιον.
 «εἶων» - ὅν οἱ Ἀθῶναι Εἶωσ' ἀσκήσαντα» Ἰλ. ε,
 179, μεταφ. «Εἶωσι ἀπὸ γῆρας ἄλυσον» Ὀμ.
 ὕμν. Ἀπορ. 225. - ἐπὶ ὑψίον εἶω, λείανω Σεν.
 Κυρ. 6, 32. μ. ἀπορ. Εὐσταθία = οἱ περὶ ἀ-
 τόν. ὁ Ἠσυχ. ἐξηγεῖ τούτου ἰσχυρὴν ἀπόδειξιν
 τὸ Εἶωσι καὶ εἰσῆλθον ἐπὶ τῷ Σωφρόν. (τὸ
 ὅπερ παρ' Ὀμ. ἐν ἀπαξ τοῖς χρίμασι εἰς
 μακρόν, ὁ Νόννος ἐν ἀπορ. ἔχει βραχὺ).
 Εὐώτης, ὁ. αὐτὸς ὅν. ἐν Ἑτ. ο. γυμνάσιον.

Ἑωλόι, οἱ ἔθνος βάρεθρον· Παύλ. πρὸλ.
Ἑωλώτοι.
Ἑωσιγένης· Σωσιγένης, Ἀθηναῖος Παιανιεύς.

Ἑωστρα, ἡ ἑστρα Παύλ. ἔσφ.
Ἑωτίων, ὁ Σωτίων, κυρ. ὄν. ἐπὶ Συμυαίῳ
νομίσμ.

Ο

Ο, ο· ὁ μικρόν, ὁ ἑ. βραχὺ ο, ἀντιθ. τῷ ὁ
μέγας ἡ μακρόν ω, τὸ δέκατον πέμπτον στοι-
χεῖον τοῦ Ἑλλην. ἀλφάβητου· ὡς ἀριθμητ.
ο' = 70, καὶ ο = 70000. - Οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν
αὐτὸ οὐ Πλάτ. Κρατ. 414. "Οθεν ἀντιστρόφως
ἐν ταῖς ἀττ. ἐπιγραφαῖς πρὸ Εὐκλείδου ἀρ-
χόντος Ὀλ. 91. 2 ἡ δὲ ἀπολογία οὐ εὐρηται μό-
νον ἐν τοῖς οὐ, οὐκ, οὗτος, ἀλλὰ καὶ πάντοτε
καὶ τοῦ ο ἐκφέρεται· πρὸλ. Βοικχ. πολιτ. οἰκ.
Ἀθην. 2, 201. Εἶχε δὲ καὶ τινὰ ὁμοιότητα ὁ
φθόγγος τοῦ ο πρὸς τὸν τοῦ ου· οὕτω τὰ βουλή,
βούλομαι, οὐρανὸς αἰολ. προφέρονται βολή,
ὁρνήσ, βόλομαι· καὶ κύρος, μόνος, νόσος, ὄ-
νομα ἰων. καὶρος, μόνος, νοσός, οὐνομα πρὸλ.
Βουτμαν. λεξ. 2, σ. 28, 301. Ἀλλὰ τινεῖς
εὐρίσκονται μεταβολὰς τοῦ ο αἰολ., οἷον στρα-
τός, ὄνία, ὄνω, θρασέως ἀντὶ στρατός, ἀνία,
ἄνω, θρασέως Κοην. Γρ. Κορ. σ. 455· καὶ
εἰς ε παρὰ τοῖς αὐτοῖς· οἷον ἔδοντες ἐδῶναι
ἀντὶ δῶντες ὀδῶναι· καὶ εἰς υ, ὡς ὄνομα, στά-
μι, ὄρναξ, ὄμοιος ἀντὶ ὄνομα, στόμα, ὄρνις,
ὄμοιος Κοην. αὐτ. σ. 584. παρὰ ὄωρ. καὶ ὄωσι.
πολλὰς τρέπεται εἰς οἱ, ἀγνοίω, ἀλοιάω,
ποιέω, πνοία, ροία, ἀντὶ ἀγνοέω, ἀλοάω,
πτοάω, πνοή, ροή πρὸλ. Κοην. αὐτ. σ. 294.
Καθὼς τὸ α καὶ τὸ ο πολλὰς εὐφωνίας
χάριν ἀποβάλλεται ἡ καὶ προτίθεται, ὡς βέ-
λος - ὀβελός, κέλλω - ὀκέλλω, ὀρόμα - ὀδύρο-
μαι, νόσσω - ὄνοσι, νομῶ - ὄνομαι, ρεκκεν - ὀ-
ρέγω ἔτι ο = ὄμοι. ἴδε ὀπάτριος.

Ο, ἡ, τὸ, ἰδ. τοῖς, τῇ, τὸ ἄλλοι. δεικτικὸν
συσχετικὸν τοῦ ποῦ, ὅπερ ὅμως καθάπερ ἡ οὗτος
καὶ ἡ ὅδε ἐν τῇ ἐν. καὶ πλ. ὄν. τοῦ ἄρσ. καὶ θηλ.
ἀπώλεας τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν δεικτικῶν
(ὁ, ἡ, οἱ, αἱ εἰσὶν ἐκ τῶν ἀτόνων) καὶ μόν.
ἐν τισὶ χωρίοις τοῦ Ὀμ. διετήρησαν αὐτὸ, ὡς
τοὶ μὲν - τοὶ δὲ Αἰσχ. Ἑπτ. 277, γεν. τοῦ,
ἐπ. τοῦτο ὅτε. πλ. τῆσι, τῇς, ταῖσι Ὀμ. Ἰγμ.
Ἑρμ. 200.

1) ὡς καθαρὸν δεικτικόν· α) ὡς οὐα. ὁ γὰρ ἡλ-
θε· Ἰλ. α, 12· ὡς ἔφατ' ἐγγόμενος τοῦ δ' ἔκλυε
Φοῖβος Ἀπόλλων· Ἰλ. α, 13· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀ-
φειλετο νόστιμον ἡμᾶρ = αὐτὸς δ' ἀφῆρσεν αὐτῶν
τὴν τῆς ἱστορίας ἡμέραν Ὀδ. α, 9· οὐδ' ἐδύ-
ναντ' οὐθ' ὁ τὸν ἐξελάσσει οὐθ' ὁ τὸν ἀψώσασθαι
= οὐτε οὗτος, οὔτε ἕκτερος, ἡ ἐν γέν. ὁ ἕτερος
τὸν ἕτερον Ἰλ. α, 417. - Παλὸ τοῦτου διάφορον
εἶνε τὸ ἀπαξ εὐρισκόμενον· τὸν καὶ τὸν Πλάτ.
νόμ. β, 784· τῇ καὶ τῇ ἀτιμῇ, β, 721·

ἄλλα τοῖς οὔτε τοῖς, 3, 701, ἐν οἷς ἡ τῆς
δαίσεως δύναμις ἐστὶν ὅλως ἐξησθενημένη, καὶ
δηλοῦται πρᾶγμα τι ἀρετὴν, ἀνευ ὀρισμέ-
νης διακρίσεως· ἴσ. ἡ σύνθεσις αὐτῇ συνήθως
ἦν ἐν τῇ κοινῇ γλώσσῃ, ἀν καὶ παρὰ Πινδ.
ἡ μὲν πλοῦτος ἀρετῆς δεδαυλαμένως φέρει
τῶν τε καὶ τῶν καιρόν, Ὀ. 2, 53· καὶ
μοι κάλει τὸν καὶ τὸν· Ἀυσ. 19, 59· ἔδει γὰρ
τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι· Δημ. 9
68. Ἐπίσης χροῶνται τοῖς ὁ, ἡ, τὸ καὶ ὁ Ἑρ-
οῖ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἀττικοὶ ποιηταί· καὶ τοῖς·
Ἑρ. 1, 86 (περὶ δὲ τοῦ καὶ οἱ· καὶ ὅς· ἴδε
ὁ·)· τοῦ ἔνεκα, ἐνα-ὄτι·, 3, 46, 8, 85· τοῦ
αἵματος ἐμπίνει· τοῦτον τοῦ αἵμ. 4, 64. συ-
χνότ, ὁ δὲ, τὸν δὲ, καὶ τοῖσι οὐδεὶς ἀντί-
βαινε· Αἰσχ. Ἑρ. 234· ἀνὴρ γυνὴ τε χῶτι
τῶν μεταίχιμον, Ἑπτ. 179· πέμπτοι μ' ἀν
ἤδη τὴν δὲ συντύχη δὲ τῷ 454· καὶ τὸν οὐκ
ἐκλύσεται, Εὐμ. 166· πῶν γὰρ οὐ δεῖται πό-
λις, ἱκ. 453· τὸ μοι ἔνεπε, τί σοι χροῶν
ὕπουργον = τοῦτο εἶπε μοι Σοφ. Φιλ. 192·
τῆς γὰρ πέφυκα μητρό· = ὑπὸ ταύτης ἐγεν-
νήθη, αὕτη ἐστὶν ἡ μήτηρ μου, Οἱ. τ. 1082·
καὶ οὕτω συχνά παρ' Εὐρ. ὁ δὲ, ὁ γάρ, καὶ
μετὰ προθέσ. πρὸς τῷ, ἐπὶ τοῖσι, οἰκτρὰν φί-
λοισιν, ἐκ δὲ τῶν μάλιστ' ἐμοί, Ἀλκ. 274·
καὶ ἀττ. πεζ. ἐν τοῖς πρώτοις· Θουκ. 1, 6·
(πρὸλ. μάλιστα καὶ ἄλ. ὑπερθ.) πρὸ τοῦ, ὁ καὶ
προτοῦ γρ., συνήθ. προσυπακ. χρόνου· καὶ τὸν
κελεύσας· Ξεν. Κυρ. 1, 3, 9· καὶ τὸν εἰπεν·
Πλάτ. συμμ. 174· καὶ τὸν ἔνεα· 213· ἐν δὲ
τοῖς, Εὐδῶδ. 303, ἰδ. ἐν τοῖς ἐν χορῇ παρ'
ἄπαι τοῖς ἀπὸ τοῦ Ὀμ. καὶ ἐφεξῆς συγ-
γραψ. ὁ μὲν - ὁ δὲ, οἱ μὲν - οἱ δὲ, καὶ οἱ
ὅλων τῶν πτώσεων ἀντίθεσιν τινα καὶ συνηθ.
διαίρεσιν ἐκφράζουσιν· ὁ εἰς - ὁ ἄλλος, ἡ =
οὗτος - ἕκτερος, λατ. hic - ille, ἰδ. τὸ μὲν - τὸ
δὲ = τὸ ἐν - τὸ ἄλλο καὶ ὅταν ἡ ἀντίθεσις ἀνα-
φέρηται εἰς ἐκθ. ῥῆμα ἡ ὀλόκληρον πρότασιν·
ὡς ἐπίρ. = μέρος - μέρος· πρὸλ. Ὀδ. 6, 46, λ,
443· ὁμοίως πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ ὅταν ἡ
διαίρεσις ἀναφέρηται εἰς ὄνομα ἐν. πηγὴ ἡ
μὲν εἰς αὐτὸν ἔδω, ἡ δὲ ἀπορεῖ· Πλάτ. Φαῖδρ.
255· ἐὰν δὲ ἡ διαίρεσις ἀναφέρηται εἰς ὄνομα
πλ. κατὰ γεν. ἐκφέρεται· τῶν δὲ αἱ μὲν λε-
πτὰς ὀδόντας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας· Ἰλ. σ, 595·
ἀλλὰ συνηθ. εὐρίσκεται καὶ εἰς ὁμοίαν πτώσιν
μὲ τὴν ἐπομένῃ ἀντανανύσαν, ὥστε ἡ διαίρε-
σις θεωρεῖται ὡς εἰδός τι προσθήκης τῆς σμ·

πάσης ἰδέας· «ὁ δὲ τὸτ' ἀνασχομένην, ὁ μὲν ἤ-
λασε θεῖον ὦμον Ἰρος, ὁ δ' ἀγὼν Ἰλασεν»
Ὁδ. α, 95· «Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὐτας Ἀ-
τύνιον» Ἰλ. π. 517· «τὸ παῖδε νημὶ τῷδε,
τὴν μὲν ἀρτίως ἄνουεν περῶναι, τὴν δ' ἀφ' οὗ
τὰ πρῶτ' ἔω» Σοφ. Ἀντ. 557· «ἐν τούτῳ οἱ
φίλοι τῷ Κῶφῳ προσηγόν· οἱ μὲν Καθούσιους
αὐτοῦ μένιν δεομένους, οἱ δὲ Ἰγκανίους, ὁ δὲ
τις Σάκας, ὁ δὲ τις Γωδῶραν» Σεν. Κυρ. 6, 1,
1. Οὕτω καὶ μετὰ τοῦ τίς· «τὰς μὲν εἶναι τινας
ἡδονὰς ἀγαθὰς, τὰς δὲ τινας κακάς» Πλάτ.
Φιλ. 6, 13· «ἡδοναὶ τιναί εἰσι αἱ μὲν ἀγαθαί,
αἱ δὲ κακαί» Γοργ. 499· «οἱ μὲν - τοὶ δὲ»
Ἰλ. κ, 541· «ἐν δὲ· τὰ μὲν - τὰ δὲ», ὡς «τὸ
μὲν, τὸ δὲ» ὡς πρὸς ἐπιθετὸν τι ἢ ῥῆμα, = μέ-
ρος - μέρος· «νόμισαι τὰ μὲν Κρητικοί, τὰ δὲ
Καριαῖοι χρωμένται» Ἠρ. 1, 173· «καὶ ταύτην τὴν
ἡμέραν οὕτως ἐπορεύθησαν τὰ μὲν τι μαχόμε-
νοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαύομενοι» Σεν. Ἀν. 4, 1,
15· «ἔτι δὲ καὶ ἀναφορὰ πτώσεις ἀντωνυμίας
συνάπτονται· «τοὺς μὲν τιμωρεῖσθαι, τῶν δὲ
ἐφίεσθαι» Θουκ. 2, 42· «οἱ μὲν - πρὸς δὲ τοὺς»
Ἰσοκ. 4, 82· πρὸλ. καὶ «παρὰ μὲν τῶν μικρὰ
κεκόμεναι, τῶν δὲ καὶ προσσφειλῶν ἐγγέγραμ-
μαι» Δημ. 27, 63· Ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ προη-
γήται· «ὁ μὲν», τίθεται συχνὰ «ὁ δὲ» μόνον,
ἀπὸ Ὀμ. πανταχοῦ· «οὗτος ὅμως, πρὸς μεί-
ζονα ἀνάδειξιν τοῦ ὑποκειμένου τῆς ἐπομένης
προτάσεως, ὡς καὶ «ὁ μὲν» χωρὶς τοῦ εἰς αὐ-
τὸν ἀνταποκρινόμενον· «ὁ δὲ», ἀντ' οὐ πολλῶ
μᾶλλον εἴτε ἡ λέξις αὐτὴ τίθεται, ἢν ἔπρεπε νὰ
εἴξη· «ὁ δὲ» ὡς Ἰλ. ψ, 4, 24, εἴτε μεταβαλ-
λομένης τῆς συντάξεως, ὁ ἀλλά, ὡς Ὁδ. η,
305, ἢ «ἄλλος δὲ» ὁ - ὁ μόνον ἄνευ τὸν μὲν
- δὲ Ἰλ. σ, 417· παραδόξως δ' Ἠρ. χρηταὶ τῷ
- ὁ δὲ - εἰς τὸ δεύτερον κῶλον τῆς περιόδου, ἵνα
ὑποστηρικτικὴν ἀναδείξῃ τὸ ἐν τῷ πρώτῳ κῶλῳ
μόν. διὰ τὰς προσώπων τοῦ ῥήματος σημειού-
μενον ὑποκειμένων (ὡς Ὀμ. τῷ 6γ), «τὴν μὲν
αἰτίαν οὐ μᾶλα ἐξέφαινε, ὁ δὲ ἐλεγεί σοι» = τὴν
αἰτίαν δὲν ἐφανερώμεν, ἐλεγεν ὅπως εἰς αὐτοῦ;
θ, 3· οὕτω καὶ «εἰ δὲ ταῦτα μὲν αὐ ποίησουςι
οἱ δὲ πάντως διὰ μάχης ἐλεόσονται», 6, 9. Καὶ
ἐν τῇ ἀποδοσὶ, θ, 30 (ἀλλὰ πρὸλ. δὲ) Καὶ
ἢ παρ' Ἰωσι χρήσις τοῦ ο πρὸ τοῦ ἀναφορικοῦ
«τόν, ὅς» Ἰλ. τ, 326· «εἰ μὴ τῶν, οἷα Ὁδ. ρ,
383· «τῶν ὅσοι» Ἰλ. ρ, 171· «τάων, αἱ πάρος
ἦσαν» Ὁδ. 6, 119· «θαλάμῳ τὸν ἀφίκετο, τὸν
ποτε τέκτων ἐξέσεν», φ, 42· «ἐφάρμην σε περὶ
φρένας ἔμμεναι ἄλλων, τῶν ὅσοι Ἀνακτὴν ναίε-
ταουσιν» = ἐνόμισα ὅτι ὑπερβαίνεις ὡς πρὸς
τὸν νοῦν τοῦς ἄλλους, ἐκείνους δηλ. ὅσοι
κατοικοῦσι τὴν Λυκίαν Ἰλ. ρ, 172· προτίθεται
δὲ καὶ πρὸ τῆς ὅλης προτάσεως τὸ ἄρθρον·
«ἔφραρε τὸν ἡμέρον καρπὸν, τὸν τε ξηρὸν καὶ
τὸν ὅσος ξυλινός» Πλάτ. Κριτ. 115· τῷ δὲ
«τὸ δοξαζόμενον» παράκειται «τὸ γε ὧ τὸ ἡ-
δόμενον ἥζεται», Φιλ. 37· καὶ «τῇ ᾗ φῆς σὺ
σκληρότητι» = τῇ ὑπὸ σου λεγομένῃ, Κρατ.
435· «ἐκείνου δρέγεται τοῦ ὅ ἐστιν ἴσον», Φαιδ.
75· «ἐκ τῶν ὅσα πυρὶ καὶ γῇ κεράννεται» ἀντ'
τοῦ συνήθεος· «τῶν κεράννυμένων», Πρωτ.
320· «σώζειν τοὺς τοιοῦτους καὶ μισῖν τοὺς
οὐδὲν οὗτος» Δημ. 22, 64. Περὶ τινῶν

πρώτων, αἵτινες ὡς αὐτὰ τ' ἔθενται, παρῆται·
ται· «τῷ, (ἀντ') οὐ τινες ἀρχαῖοι γραμ. τῷ
γράφεσθαι ἤθελον = τοῦτου ἔνεκα) τῷ νῦν Ἀ-
τρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦσαν ἀντιβέβαιον» Ἰλ. 6,
254· «τῷ τοι, ὦ φίλε, μᾶλλον σκεπτικὸν ἐξ
ἀρχῆς» Πλάτ. Θεαιτ. 179· «καὶ τότε κατὰ
τὴν περίπτωσιν ταύτην· «τῷ καὶ τῷ» ἡμῶς
πῶς Πριάμοιο» Ἰλ. 8, 290· «τῇ, ἐπὶ τόπου
ὡς ἀναφορικὸν τοῦ πῆ, = ἐνταῦθα, διὰ ταύτης
τῆς ὁδοῦ Ἰλ. ε, 752· «τῇ οὐδὲς τέτακτο φύλα-
κος» Ἠρ. 1, 84· Κατὰ τὰ κατωτέρω ὅπῃ τὸ 2)
σημειούμενα καὶ ἀναφορ. «ἐσάτο γὰρ νηὶν ἴπ'
ἀριστέρᾳ τῇ περ' Ἀχαιοὶ ἐκ παύσου νίσσαντο» - τῇ
ῥ ἴππους - διήλασαν» Ἰλ. μ, 118· «ἔβαψαν αὐτὸν
τῇ περ' ἔπασσε» Ἠρ. 1, 30· Ἔνιστε καὶ μετὰ κινήσεως
σημ. ῥῆμ. «τῇ ἐνόρουσε» Ἰλ. λ, 149· καὶ «τῇ
γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ» κ, 531· καὶ = τούτῳ
τῷ τρόπῳ, ὡς «τῇ περ τελευτήσεσθαι ἐμελλεν»
= αὐτὰ θὰ ἐτελείωνε Ὁδ. θ, 510· «τῇ γέ μοι
φαίνεται εἶναι ἀληθές» Ἠρ. 7, 139· καὶ ἀναφ.
«ὥστε αὐτῷ πάντα ἀπαθεῖναι τῇ περ ἐκεί-
νος εἶπε», 1, 86, καὶ πλαγίως ἱρωτῶν· «ἄλ-
μετο, τῇ ἔκριναν οἱ τὴν ὄψιν», 1, 120. Κατ'
ἐπανάληψιν «τῇ μὲν - τῇ δὲ» Ἰδ. ἐπὶ τόπου, =
ἐνταῦθα - ἐκεῖ, ὅτι μὲν ἐνταῦθα, ὅτι δ' ἐκεῖ
«δελφίνες τῇ καὶ τῇ ἰούνοισι» Ἠσ. ἀσπ. 210·
«τῇ μὲν γὰρ ἄνυδον, τῇ δὲ εὐδον ἀνέφραμεν
τὸ ὕρον» Σεν. Ἀν. 4, 8, 10· «ἐν δὲ - μέρος -
μέρος Πλάτ. Θεαιτ. 158· «τοῦ = τούτου ἔκριν
Ὁδ. ω, 425. - Μετὰ προθ. ἐπὶ χρόνου, ἐκ τοῦ
= ἐκ τοῦ χρόνου τούτου, ἔκτατε, πρὸ τοῦ =
πρὶν ἐκείνου τοῦ χρόνου» ἐν τῷ = ἐν τῷ μετὰ
ἐξ Ὀμ. καὶ ἔξῃ. «ἔτι δὲ εἰς τὸ πρῶτον πρὸς
ἀναφ. παρ' Ὀμ. δ' «ὁ σφιν ἀμύνει ἥμαρ
ἀναγκαῖον» αὐτὸς ἐγώ, ἰγὼ αὐτὸς ἔδω, ἐνθα
ὡς ἀναφορικὸν ἄλλοι ἐλαμβάνουσιν Ἰλ. π.
835 (ἴδε κατωτέρω 2) ἀρχαῖοι τινες γραμ.
θῆλousιν ἵνα γράφονται ὁ, ἢ, οἱ, αἱ μετὰ τόνου
ἐνθα πλήρης ἐστὶν ἡ δεικτικὴ τῶν δύναμει, ἀλλ'
ἡ γνώμη αὐτῇ δὲν ἐπεκράτησε μόν. ἐν Ἰλ.
κ, 224 γράφει ὁ Οὐδύρσιος καὶ ὁ Σπείτην
«σὺν τα ὁῦ ἐρχομένῳ, καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐ-
νόησε», χάριν σαφηνείας ἀντὶ τοῦ «ὁ πρὸ τοῦ
ἐνόησεν», ὡς γράφει ὁ Βέκκερς· ὁ Σπείτην
γράφει μάλιστα «οἱ δ' ἄρ' ὄσαν - Ἀχαιοὶ» Ἰλ.
γ, 8, καὶ οὔτω πάντοτε (ἴδε εἰς Ἰλ. α, 9)
6) ἐπιθετικῶς, ὡς «ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι»,
ἐνθα τὸ δεύτερος κατηγορούμενον ἐστὶν = ὁ, ὁ
δεύτερος Ἰλ. φ, 207· ὡς δύναται νὰ ἐρμηνεύθῃ
καὶ τὸ «παῖδά τ' ἔμοι λύσαι τε φίλην τὰ π'
ἄποινα δέχεσθαι» Ἰλ. α, 20, τοῦδ' ὁπρὲν κατ'
χεροὶ κρατεῖ, ὡς λύτρον νὰ δεγθῶσι «ὁ εἶναι»,
τὸν πάντας ἀτίμων = οὗτος ὁ εἶναι, ὃν πάντες
ἐπροσηλάκισαν Ὁδ. ψ, 28· καὶ ὅταν ἱπ-φί-
ρηται τῇ ἀντων. μετὰ πολλὰς λέξεις οὕς.
ἐπεξηγούμενον ὑπ' αὐτῶν· «αἶψιν ποῖς ἰθὺλη-
σιν ἐπὶ Τρώεσσι ἀρῆσαι, τοὺς δὲ κατὰ πρόνους
τε καὶ ἀμφ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς» = ἂν δὲν ἡ-
θαλε τάχα βοηθήσει τοὺς Τρώας, ἐκείνους δὲ
εἰς τὰ πλοῖα τῶν καταδιδώκει καὶ πρὸς τὴν θά-
λασσαν, δηλ. τοὺς Ἀχαιοὺς Ἰλ. α, 109·
ὡς νὰ ἐκλάβῃ δύναται τις καὶ τὸ «ὁ δ' εἶπεν -
Ὀδυσσεύς» Σοφ. Φιλ. 371· - καὶ εἰς δνόματα
κύρια πρὸς ἱσχυρὰν ἀνάδειξιν· «ἂψ δ' ὁ παῖρ

«τὸν ἑμὲ Πλάτ. σοφ. 239» (ὅδε κατωτέρω)·
 β) καὶ δυνάμει κῆρυς, ὅταν ταῦτα εἴτε ἐν
 γέν. σημειῖνται ὡς γνωστά, ἢ διάσημα, ἢ
 ὅταν ἐξ αὐτῶν δεικνύηται περὶ αὐτῶν ἡδὴ ὁ
 λόγος ἐγένετο, συνήθ. ἔχουσι τὸ ἄρθρον, ὅπερ
 ἐν τοῦτοις μάλιστα τὴν ἀρχικὴν αὐτοῦ σημα-
 σίαν ὑπομνησκει. Συνήθ. λείπει ἐνταῦθα τὸ
 ἄρθρον, ὅταν προσθήκη τις μετ' αὐτοῦ ἀκολου-
 θῇ, Σωκράτης ὁ φιλόσοφος, Θουκυδίδης ὁ Ἀθη-
 ναῖος. — τὸνναντίον δὲ λέγεται «ὁ Θουκυδίδης
 ὁ Ἀθηναῖος» = ὁ γνωστὸς Θουκυδίδης, καὶ
 μάλιστα ὁ Ἀθηναῖος γ) ὅπως οἱ ἐγγύτε-
 ροι προσδιορισμοὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου δύναται
 νὰ τεῖσθαι μετὰ τὸ οὐδ. «ὁσίμωτος τοὺς ἐν-
 ὁδὸς» Αἰσχ. ἰκ. 770· «θεοὺς τοὺς πάρος»
 Πρ. 403, οὕτω καὶ ἀνευ οὐδ. συγνάκις τίθενται,
 ὅταν τυχόντες τὸ οὐδ. ἀναπληρῶνται, καὶ σχη-
 ματίζωσιν ἑπείτα μετὰ τοῦ ἄρθρου ἰδίαν τινα
 ἔννοιαν· «οἱ ἀμφὶ τινα, οἱ ἐπὶ τινι» καὶ ἄλ-
 ῶν. «ἀνθρώποι» ἢ «όντες» (ἴδε ταῦτας τὰς
 προλήψεις καὶ καθ' ἑκάστην τῶν συνθημάτων
 παραλειπομένων οὐδ. οἶον ὁδός). Ἰδ. πρόχειρόν
 ἐστὶν «ὁ Αἰδὸς» = ὁ υἱὸς τοῦ Αἰδὸς ἢ «ἡ Λητοῦς»
 = ἡ θυγάτηρ τῆς Λητοῦς καὶ ἄλ. ἰδ. παρὰ τῆς
 Ἀττικῆς· ἐπὶ δὲ ἀντὶ ἀδελφῶν, φίλων κτλ.
 τὸ καὶ τὰ μεθ' ἐπομ. γεν. συγνάκις μόνον ὡς
 περιγραφῇ, περιέχουσα πᾶσαν ἐγγύτερον σχέσιν
 καὶ ἀναφορὰν λέγειν· «οἱ φέρειν τὰ τῶν θεῶν»
 = ὅ, τι πέμπουσιν οἱ θεοὶ Εὐρ. Φοιν. 393· «τὰ μὲν
 θεῶν παρέδαν» = τὰς τῶν θεῶν ἐπιταγὰς Σοφ.
 Τραχ. 498· «τὰ τῆς τύχης κρατεῖ» = οἱ προσδι-
 ορισμοὶ τῆς τύχης, σχεδὸν τύχη, Οἶ. τ. 477· «τὰ
 τῶν Ἀθηναίων φρονεῖν» = εἶναι μετὰ τῶν Ἀ-
 θηναίων Πρ. «τὸ τοῦ Ὀμήρου, τὸ τοῦ Σοφο-
 κλέους» = ὅ, τι ὁ Ὀμ. ὁ Σοφ. λέγει Πλάτ.
 Θεατ. 189 «τὸ τοῦ Σόλωνος» Πρ. 1, 86· «τὰ
 τῆς ἀρχῆς, τὰ τῆς ἐμπειρίας» Θουκ. 2, 60, 7,
 49· «τὸ τῶν παίδων» = ὅ, τι συνήθ. οἱ παῖδες
 ποιεῖται Πλάτ. Φαῖδ. 77· «τὰ τῶν ἀφρόνων»,
 Φιλ. 45· «τὰ δεσποτῶν» Αἰσχ. Ἀγ. 32· «τὸ
 τῶν ἐναντίων», Ἐπτ. 357, «ἀρ' οὐν οὐχ ἡ-
 μῶν οἱ μὲν νέοι αὐτοὶ χορεύειν ἔτοιμοι, τὸ δὲ
 τῶν πρεσβυτέρων ἡμῶν (ἀντὶ οἱ πρεσβύτεροι)
 ἔκλεινους εἰς θεωροῦντες· διαίγειν ἡγοῦμεθα πρε-
 σβύτας χαίροντες» (κατὰ τὴν ἔννοιαν ὅμως εἰς
 τὸ πρεσβύτεροι ἀναφέρεται) Πλάτ. νόμ. 2,
 657· «τὸ τῶν ἠθρῶν ὅσην ἐλευθερώτερά ἐστιν
 (δηλ. τὰ θηρία)» ἀνεμνήσθη τὸ τῶν ἀλείων
 ὅπερ οἱ ναῦται συνήθ. πράττουσι Σεν. οἶκ. 16,
 7. Ὡσαύτως διὰ τῆς παραλείψεως οὐδ. τινος ἢ
 τῆς μετοχῆς ὧν ἐξηγῆται καὶ ἡ χρῆσις τοῦ
 ἄρθρου μετὰ τῶν ἐπιρρημ. «ἡ αὔριον, δηλ.
 ἡμέρα» ἢ Ἀυδιστί, δηλ. ἄρμυνη οἱ ἐνθάδε,
 δηλ. ἄνθρωποι· «οἱ πάντες τῶν στρατιωτῶν» = οἱ
 ἄριστοι στρατιῶται Θουκ. 8, 1. «ἀνευ ἀνάγ-
 γλης ἀναπληρώσεως οὐδ. τινος ἀνόματος τί-
 θεται τὸ ἄρθρον τὸ καὶ τὰ πρὸ ἐπιρρημάτων,
 ἰδ. τοῦ χρόνου, τὸ μὲν ἵνα πράγματι μετα-
 ποιήσωσιν αὐτὸ εἰς οὐδ. ὡς τὸ νῦν, τὸ πρῖν,
 τὸ δὲ ἵνα μείνωσιν αὐτὰ ἐπιρρηματα, τὰ ὅποια
 μὲν ἰδιαζόντως ἀναδείκνυνται· «τὸ πάρος» =
 ὅ, τι ἀναφέρεται, ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν· ἴδε
 τὰ ἐπιρρηματα καθ' ἑκάστην. δ) μετ' ἀντων.
 ἀπαντὰ τὸ ἄρθρον ἐκτός τῆς ἀνω ῥηθείας α)

περιτάσσας ὡς Ὀμ. λέγει «ποῖαν τὴν μῦθον
 εἴπεις» — καὶ ὅστις ὁ μῦθος ἐν εἰπέ· Ἰλ. α,
 552· «ἐπὶ ποτέρῳ οὐν μὲ παρακαλεῖς τὴν
 θεοκαίαν» Πλάτ. Γοργ. 520· «παρὰ τίνας
 τοὺς ἡμᾶς» Λυσ. 203. Τίθεται δὲ καὶ πρὸ τῆς
 ἐρωτ. ἀντων. τὸ ἄρθρον, ἵνα δηλώσῃ ὅτι τὸ
 ἐν τῇ ἐρωτῇ ἀντικείμενον ἤδη ἐρρήθη· «τὸ
 ποῖον εὐρὼν φάρμακον νήσου» = ποῖον ἐστὶν τὸ
 ἱατρικὸν ὅπερ εὐρεῖ· Αἰσχ. Πρ. 224· «τὰ ποῖα
 ταῦτα», = τί ἐστὶν ὁ λόγος; Πλάτ. πολ. 421·
 «τὰ ποῖα δὴ λέγεις»; Φιλ. 13 «τῶ ποῖον τινὶ
 ἄρα προσήκει ταῦτα τὸ πάθος, πάσχιν καὶ
 ἀπὲρ τοῦ ποῖου τινὸς δεδιέναι»; Φαῖδ. 78. «τὸ
 τί, τὰ τί» Ἀριστ. νεφ. 776· «ὁποῖος» Εὐρ.
 Φοιν. 1718· «τῆς ποῖας μερίδος γενέσθαι τὴν
 πόλιν ἐβούλετο» ἄν· Δημ. 18, 64· ε) ἐπὶ ὅποια
 διὰ τοῦ ἄρθρου ἀναδείκνυνται ὡς οὐδ. καὶ
 ἀγαθῶν, τὸ καλὸν. Ὅστω καὶ μετχ. (οἱ ἔχον-
 τες = οἱ πλούσιοι), αἵτινες ἔχουσιν ἐκάστοτε
 τὸ ἄρθρον, ὅταν τίθενται ὡς ἐπισημαστικὰ
 προτάσεις = τίς, ὅ· «τίς οὐν ὁ λύσιον σέστιν»·
 τίς ἐστὶν ὅς μελλεῖ να λύσιν = ὁ σωτήρ σου·
 Αἰσχ. Πρ. 773· «τίς ὁ μαρτυρήσων»; Ἀγ.
 1487· «τὰ δοκούντα» = τὰ βουλευόμενα = αἱ
 ἀποράσεις· ὁ βουλευόμενος, = πᾶς ὁ ὄλιων «οὐκ
 ἂν εὐρὸς βαδίως τὴν νύκτωρ πορευόμενον» = ἐν
 ἡμέρας εὐκόλως εὐρεῖται, ὅστις τὴν νύκτα ἐπο-
 ρεύετο Σεν. Κυρ. 4, 5, 6· «ἔξει τὸν συγκορ-
 ῶαντιῶντα» Πλάτ. Φαῖδρ. 228· «ὅτι μέλλουσιν
 Ἀθηναῖοι αἰρεῖσθαι τὸν ἐρῶντα» = τινὰ ὅς νὰ
 ἐκφωνήσῃ λόγον τινά, Μενέξ. 236· «μᾶλλον
 γὰρ χαλεπὸν εὐρεῖν τοὺς ἐλεησποντας μένειν,
 ἐπειδὴν τινες φεύγοντας τῶν αὐτοῦ ὁρώσι» =
 ἐνθράπου, οἵτινες νὰ θελήσωσι νὰ μείνωσιν
 Σεν. Ἑλλ. 7, 5, 24· «ἐπὶ δὲ «εἰνὶ οἱ λέγον-
 τες» = ὁπάρχουσιν τινες, οἱ λέγουσιν Πλάτ. Γοργ.
 503. Ὅστω καὶ εἰς προσφωνήσεις· «ἀνδρες οἱ
 παρόντες» = σὺς οἱ παρόντες· Πρ. 3, 71· καὶ
 εἰς τὸ κατηγορούμενον «οὐκ ἀρ' ὁ πέρσων γ',
 ὡς ἐράσκειτ' εἰμ' ἐγὼ» Σοφ. Φιλ. 114· ζ) καὶ
 μετ' ἀπαρ. ἀφρημένον αὐτὸ ἀπατελοῦντα·
 «τοῦ ἔχον ἀποσπέρησε» τῆς ζωῆς Αἰσχ. Πρ. 684.
 Ἀπὸ τοῦ ἀπαρ. τούτου δυνατόν καὶ αἰτιατικῇ
 νὰ ἐκφραστῇ, ἢ ἄλλοι προσδιορισμοὶ ν' ἀποδο-
 θῶσιν αὐτῷ· «ὅν οὐν οὐδ' ἐδοκίμασεν ἡμῖν ταῦτα
 τό σε μὴ μεθύναι» Πλάτ. πολ. 5, 449. «ἔτι
 δὲ καὶ αἰτ. καὶ ἀπαρ. περιτάσσεται οὕτω διὰ
 τοῦ προτιθεμένου ἄρθρου ὡς μία ἔννοια» ὁλ-
 λὰ τότε γὰρ μοι δοκεῖ εὐ λέγεσθαι τὸ θεοὺς εἶ-
 ναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελομένους Πλάτ. Φαῖδρ.
 62· «ἥδε ἢ οἴσεις, τὸ ἀρμονίαν εἶναι ἐνθου-
 σιὸν πράγμα», 92· «ἄλλ' ἴσως ἐγὼ αἶτις τὸ
 πὲ ἀποκρίνασθαι» = ἴσως ἐγὼ εἰμ' αἰτία ὥστε
 ν' ἀποκριθῇς σὺ, Αἰσχ. 190· η) ἐν γέν. δυνα-
 τὸν πᾶσα λέξις καὶ πᾶσα πρότασις διὰ τῆς προ-
 τάσεως τοῦ ἄρθρου τὸ, νὰ χρησιμοῦσθαι ὡς καθ'
 αὐτὸ ὑπάρχον ἀντικείμενον· «κατεχρήσασθαι
 τῷ πῶς δ' ἂν ἐγὼ τοιῶδε τοιῶδε ἐπιχρήσασθαι»
 Πλάτ. Φαῖδρ. 273· «τῷ ὅτι Φαίδων ἐστίν», Φαῖδρ.
 102· «ἐρωτώμενος τὸ παθόντος εἰ» = ὡς τὴν γνω-
 στήν ἐρώτησιν, πῶς νὰ ἦτο Σεν. Ἀν. 4, 4, 17·
 οὕτω καὶ παρὰ φίλους, καὶ ἰδ. γραμ. «τὸ ἀνθρω-
 πος, τὸ λέγω» = τοῦ ἀνθρ. ἢ ἑννοία εἴτε ἡ λέξις
 ἀνθρώπος, λέγω. Παρατηρητέον ὅτι παρ' Ὀμ. ἢ

άντων. συγνάξις τίθεται εἰς ἄλλα τι γένος παρ' ἐκείνου εἰς τὸ ὅποιον τὸν ὄνομα, εἰς ὃ ἀποδίδεται, ἀπαιτεῖται, δηλ. μόνον πρὸς τὸ νοούμενον συντάσσεται. *τέρεις ἀγλαὰ τέκνα, σὺ δὲ τοὺς κομῆειν» ὡς νὰ προηγεῖτο παῖδας *Οδ. λ, 248 «νεφέλη, - τὸ μὲν οὐ ποτ' ἐρωεῖ» ὡς νὰ ἦτο νέφος, μ, 74. 75. *δοῦρι σάκος βάλεν, ἡ δὲ» δηλ. *ἐγγεῖνη» *Ιλ. φ, 164. *μαζὸν ἀνέσχεν τάδε τ' αἶθεο», ὡς νὰ προσηγεῖτο στήθεα, γ, 80. παρ' αὐτ. τίθεται συνήθ. τὸ ἀρσ. ἄρθρ. τῷ τῷ τιν εἰς οὐσ. 0ηλ. δοῦκ. - *Π γεν. καὶ δοτ. τοῦ καὶ τῷ τίθενται καὶ οὕτως ὀρθοτατοῦμενα ἀντὶ γεν. καὶ δοτ. τῆς ἐρωτημ. ἄντων. τίνος καὶ τίνι, ὡς καὶ ἐγκλιτικῶς ἀντὶ τῆς ἀορ. ἀντ. τίνος, τίνι (ἴδε κατωτέρω τῆς).

Περὶ τῆς μετὰ τοῦ ἄρθρου κράσεως, τῆς ἐν συνηγῇ χρήσει παρὰ αὐτ. ἴδ. τραγικοῖς, ἐνιαγοῦ δὲ καὶ παρὰ τοῖς πεζοῖς, περὶ ἧς ὁ Ellendt lexil. Σοφ. διεξοδικῶς πραγματεύεται, ἐνταῦθα μόνον τάδε παρατηρητέον, ὅτι τὸ τὰ μεθ' ἐπομένου α κεيرνάται μετατρέπόμενον εἰς α, τῆληθη, καὶ ἐν τῇ πεζογρ. συνηθ. τᾶλλα (οὕτ' τᾶλλα ἴδε Wolfs anal. 1, σ. 431), τᾶκίνητα Σοφ. Οἰ. Κ. 630. τᾶνθρώπων, Τρ. 439. τὰ-ε εἰς α, τᾶγγενῇ, τᾶμά, ὅσπερ - ὁ καὶ τὸ - ὁ καὶ εἰς ου, Οὐ δύσσεος, τοῦναρ, τοῦργον (οὕτως ὀρθότ. ἡ τοῦργον), τοῦνεῖδος τοῦνομα - σ καὶ α εἰς α, τᾶνθά, ἄνηρ, ἄνθρωπος (*Απολλ. εἰκασ. 495), καὶ ο καὶ εἰς α, ἄτερος, ὁάτερος. - Σπα- νώτερον ἡ καὶ α εἰς α, ἀρετή, ἀλήθεια Σοφ. ΑΥ. 1336, Ἄντ. 1180. - ἡ-ε εἰς ἡ ἡμῇ, Οἰ. τ. 1463, ω-α εἰς α, τᾶνδρί, ΑΥ. 78, καὶ τᾶνδρος 119, - ου - εἰς ου, τοῦπύοντος, Οἰ. τ. 393. περὶ τοῦ ὁ αὐτὸς ἴδε αὐτός.

*Ο, ὁ, ὅ. ἀναδύσας Ἄριστ. θεσ. 1191.

*Ο, οὐδ. τοῦ ὅς.

*Οά. φεύ, ἐπιφώνημα σχετικισμοῦ Λίσχ. Πέρσ. 116 καὶ α (οὐά, καὶ οὐαί, λατ. vah, καὶ ναε Κούρτ.).

*Οά, ἡ (οἶ-α, αναρκ. an-i-s, λατ. o-vís Κούρτ.). 1) οἶα = δῆμα προβάτου σὺν τῷ ἐρίῳ Πολυδ. 7, 62. 2) = τῷ τῆς συνηθείας, οἶα» οἱ γὰρ παλαιοὶ καὶ ταῦταις ὅτις δῆμα προσέρραπτον, ἔνα χῆστα τρίβοντο» Πολυδ. 7, 62.

*Οα. ἡ. τὸ δένδρον ἡ σουρβία, sorbus, οὐ ὁ καρπὸς ὅον.

*Οα, ἡ. ὡα, δῆμος Ἄττικῆς τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, κατ. ὅς» ἐπὶ. ὅθεν, ὡαζε καὶ ὡασι Στ. Βυζ. ἴδε ὡή.

*Οάδμων, ὄνος, ἡ. λίμνη ἐν Τυρρηνίᾳ Πολυδ. λατ. Vadimo Πλιν.

*Οάκων, ὁ. Οἰάκων Ἀθηναῖος τις ἱερεὺς Μείντ.

*Οάμερ, ὁ. συγγενὴς τις τοῦ Ἰλδερῆχου Πρροκ.

*Οανος, ου, ἐπ. οια. πόλ. Αὐδίας Νον.

*Οαξης, ὁ. α) υἱὸς Ἀπολλωνος καὶ Ἀγχιᾶλης Σέρβ. εἰς Βιργιλ. 2) πόλ. Κρήτης. 3) ποτ. Κρήτης Βιργιλ. = θαξός.

*Οαξος, καὶ θαξός, ἡ. 1) πόλ. Κρήτης παρὰ τῇ Ἐλευθερίᾳ, κατ. Ὁάξιος. 2) ὁ. υἱὸς Ἀκα- καλλίδος, θυγατρός τοῦ Μίνωος, ἰδρυτῆς ὁμων. πόλεως Ξεν. ἴδε Ὁαξης.

*Οαρ, αρος, ἡ. ἡ σύντροφος καὶ ἴδ. ἡ σύζυγος «ἀνδράσι μακρὰν μένος ὄρων ἔνεκα σφετεράων» *Ιλ. ι, 327. πρὸλ. ὦρ (πιθαν. ἐκ τοῦ εἶρω,

σερο, ἴδε καὶ ἀορ. ὁ-αρ, συν-ῥορο-ς, conjúk. πρὸλ. Λοβ. 2, 74 Κούρτ.).

*Οάρακτα» νῆσος τοῦ Περσικοῦ κόλπου Στράβ.

*Οάριζος, ὁ. Πέρσης τις ἦρ.

*Οαρίζω (ἄαρ, ὁ-αρο-ς, ὁ-αρ-ῖζ-ω, ὁ-αρι-σῆ-ς διπλασιασμ. τοῦ τύπου ἀντὶ Γαφαρίζω) συναναστρέφωμαι, συνομιλῶ φιλικῶς. - τινί = μετὰ τινος συνομιλῶ ἐμπιστευμένως, ἐρωτικῶς. «παρθένος ἡβέας τ' ὀαρίζετο ἀλλήλοισιν» *Ιλ. χ, 127. «μετὰ τινι» *Ομ. ὕμν. Ἑρμ. 170. «ἄρους ὀαρίζεν» *Ομ. ὕμν. 22, 3, colloquor, confabulor.

*Οάριος, ὁ. ἀρχηγὸς τῶν ἀποστατησάντων δοῦλων ἐν Σικελίᾳ Δ. Σικ.

*Οάρισμα, τὸ (ὀαρίζω) φιλικὴ καὶ ἐμπιστευ- τικὴ συναναστροφή καὶ προσδιόλεξις, ἴδ. μεταξὺ συζύγων καὶ ἐρωμένων ἐν γέν. συνομιλία *Οππ. κιν. 4, 23, colloquium, confabulatio.

*Οάρισμα, ὁ. ὀαριστός, = ἐμπιστευτικός, φι- λικός, εἰλικρινὴς διάλογος *Πα. ἔρ. 791, ἐν δὲ πλ. μετγ. Κ. Σμ. 7, 316.

*Οάριστής, ὁ. σύντροφος, μεθ' οὗ τις ἐμπι- στειτικῶς, εἰλικρινῶς συναναστρέφεται καὶ συν- διαλέγεται, ὁ Μῖνος οὕτω καλεῖται. «Διὸς με- γάλου ὀαριστῆς» *Οδ. τ, 179. ὁ δὲ Πλάτων φησὶν. «ὀαριστῆς συνουσιαστῆς ἐστὶν ἐν λό- γοις», Μιν. 319. ἴδε καὶ Τίμωνα Πλουτ. Νομ. 8 = ἀδόλεσχος, ὁ δὲ Τίμων π. Δ. Α. λέγει τὸν Πυθαγόραν σεμνηγορίης ὀαριστῆν, 8, 36, con- fabulator.

*Οάριστός, ὅς, ἡ. ἐμπιστευτικὴ συναναστρο- φή, εἰλικρινὴς καὶ φιλικὴ συνομιλία, ἴδ. μεταξὺ συζύγων καὶ ἐρωμένων. - πᾶρφασις ἐρωτικὴ ὁμι- λία ὡς μέσον ἀπάτης *Πλ. ξ, 216. ἐν γέν. συναναστροφή. - πολέμου = ἡ τοῦ πολέμου συνηθία, ὅπως συνηθ. ἐν πολέμῳ συναναστρέ- φονται, ρ, 228. «προμάχων ὀαριστός» = ἐται- ρεῖα = ὁμιλίας προμάχων, ν, 291, confabulatio.

*Οαρίων ὀαριος.

*Οαρος ἴδε ἄρ.

*Οάρος, (πρὸλ. ἄαρ) ὀαρισμός, ἐμπιστευτικὴ συνομιλία, φιλικὴ συναναστροφή. «ἄρους ὀ- αρίζεν» *Ομ. ὕμν. 22, 3. ἴδ. μεταξὺ ἐρω- μένων συνδιόλεξις, Ἄφρ. 250. «παρθένιοι ὄαρον» *Πα. 0ε. 205. ἐν γέν. συνομιλία, λό- γος, καὶ ὥδῃ. «ἄρους λύρα τε κοινάσσυμαι» Πινδ. Ν. 3, 11. «φόρμιγγες κοινανίαν παιδῶν ὄαροισι δέκονται», Π. 1, 38. «φύγιον ὄαρον ἐνέσπων» περὶ λόγου ψέγοντος, ἐπιτιμητικοῦ, Ν. 7, 69. «οἱ γὰρ ὄαροι λόγοι εἰσὶν» ὡς πρὸς τὸ Ὁαρηκὸν ὀαριστῆς Πλάτ. Μεν. 319. οὕτω καὶ Ἑμπεδ. 08. - Συγγνώτ. παρὰ μετγ. π. Σω- κρατικοῖς *Ἐπ. προσθ. 548 (9, 358). «εἰς πολ- λὸς ἡβέων ἄρους» Ἄντ. 0. 5 (5, 3) κυπρί- διοι Ἀγὰθ. 1 (10, 68) καὶ συχνὰ ἐν Ἀνθ. οἶατος.

*Οαρος, ὁ. ποτ. Σκυθίας ἦρ.

*Οάρονης ἀρχαῖωτ. ὄν. τοῦ Ἀρταξέρξου Πλουτ.

*Οας ἴδε οὐς.

*Οασίς, ὡας, ἡ. αὖασις καὶ θασίς καὶ ὠασίς = τόποι κατοικημένοι ἡ καρποφόροι ἐν τῇ Λι- θυκῇ ἐρήμῳ, ὥστε νῆσος ἐξέχουσα τῆς α. - μῦθος ἐρημὸν χώρα Στράβ. 1) «θασίς μικρὰ εἴτε ἡ δευτέρα αἰσῆσις» ἐν τῇ μέσῃ Αἰγύπτῳ. 2) ἡ μεγάλη ὁ. εἴτε ἡ πρώτη αὖασις = ἡ αἰὼν ὁ, ἡ περιέχουσα 3 θάλασσας. «τὴν μὲν ἐξωτέρω,

- νεφ. 1139, «ὀβολοστάτης, δανειστής ἐπ' ἐνε-
χίροις, στήσασθαι γὰρ τὸ δανείσασθαι» Φωτ.
ὀβολοσταί, ἰδος Πολυδ. 3, 85, foeneratores.
- Ὁβολο-στατική, ἡ (δηλ., τέχνη) ἐπάγγελ-
μα ἢ τέχνη τοῦ ὀβολοστάτου «εὐλογώτατα
μισοῖται ἡ ὀβολοστατική, διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ
νομίσματος εἶναι τήν, κτήσιν, καὶ οὐκ ἐφ' ὁ-
πέρ ἐπορίσθη» Ἀριστοτ. πολ. 1, 10, foenera-
toria (sc. ars).
- Ὁβολο-στατίς, θηλ. τ. ὀβολοστάτης.
- Ὁβορδηνή, ἡ· χώρα τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας
Πτολ.
- Ὁδός, ὁ· Πέρσης τις Πολυαιν.
- Ὁδοῦκαλα· πόλ. τῆς Βασιλικῆς Ἰσπανίας Πτολ.
- Ὁδοῦληνισαί· ἔθνος τῆς ἀνατολ. παραλ.
τῆς κάτω Μαιώας Πτολ.
- Ὁδοῦκων καὶ Ὁδοῦκων Πτολ. ἴδε Ὁ-
δολκων.
- Ὁδράκα· πόλ. ἐν τῇ βορ. Ἀραβίᾳ τῇ εὐδαί-
μονι Πτολ.
- Ὁδράρειος, γεν. τοῖ, ὁ· Βριάρειος.
- Ὁδρίγκας, α, ὁ· οὗτ. παραποτ. Ῥήνου
Πτολ.
- Ὁδρια, τά· τὰ τῶν ζώων ἔκγονα, ἰδ. τῶν λε-
όντων Πολυδ. 5, 15 ἐνθ. ἐστὶν ὁδρίκια ἴδε ὁ-
δρίκαλα.
- Ὁδρίκαλα· λεόντων καὶ λύκων σκυμνία Εὐστ.
Ἰλ. σ. 1395, 47. «ὀδρίκαλοις, τοῖς τῶν θη-
ρίων ἔκγονοις» Ἡσυχ. «φιλομάστοις θηρῶν ὁ-
δρίκαλοισιν» Αἰσχ. Ἀγ. 141, catuli leonum·
ἴδε ὄδρια.
- Ὁδριματός· ὄδριμος Ἡρώδ. ἐπιμ. 100.
- Ὁδριμό-γυιος, 2 (ὄδριμος, γυῖον)· ὁ ἰσχυρὰ
μέλῃ ἔχων, ἐπιθ. κήτους Ὀππ. ἀλ. 1, 169.
- Ὁδριμό-θνος· ἰσχυρόν ἔχων ἔθνος Τζέτζ. 738.
- Ὁδριμόεις, 3· ὄδριμος π. Τζέτζ. Ὀμ. 247.
- Ὁδριμό-εργός, 2 (ἐργον)· ὁ μέγας, ἰσχυρὰ
ἐργα πράττων, ἰδ. ὁ μέγας κακουργήματα
ἀναδεχόμενος καὶ πράττων ἐναντίον τῶν θεῶν
Ἰλ. ε, 403.
- Ὁδριμό-θσμος, 2 (θυμός)· α) εὐτολμος Ἰσ.
θε. 140, magnanimus· β) ἐπιθ. τοῦ Διονύσου
Ἀνθ. 9, 524, τοῦ Κύκλωπος Ἀργου Ἰσ. θε.
140, τοῦ Ἀρεως Ὀμ. ἕμν. 8, 2, καὶ τῆς Πο-
δάγρας Λουκ. Τραγωδ. 192.
- Ὁδριμό-παις, παῖδος, 2 (παῖς)· ὁ ἰσχυρὸς
παῖδας ἔχων· Ῥεῖν Nov. Διον. 10, 277.
- Ὁδριμο-πάτηρ· ἴδε ὀδριμοπάτηρ Ἰσφ. Ἡσυχ.
- Ὁδριμο-πάτηρ, ἡ (πατήρ)· ἡ ἔχουσα πα-
τέρα ἰσχυρόν, ἀνδρείου πατρὸς θυγάτηρ, οὕτω
καλεῖται ἡ Ἀθηνά Ἰλ. ε, 747, τὸ ἀρσ. ὀδρι-
μόπατρος δὲν ἀπαντᾷ.
- Ὁδρίμος, 2 (παράδ. βριαρός, βρι) παρ' Εὐρ.
καὶ τρικατάλ., Ὀρ. 1454· ἰσχυρός, δυνατός·
«Ἀρης Ἰλ. ε, 845 καὶ ἐπὶ ἡρώων, ὡς Ἐ-
κτωρ, θ, 473· Ἀχιλλεύς, τ, 408· καὶ ἐπὶ
ἀψύχων· γ, 357· ὕδωρ = σφο-
δρόν, βραχάδιον, δ, 403, «ὄδριμον ἄχθος ὕλης»
= μέγα, βαρὺ φορτίον Ὀδ. α, 238· θυρεός, λίθος,
241· «ὄδριμον ἐδρόντησε», 639· μεταφ. «μίτος·
ὄδριμον ἀστοίς» Αἰσχ. Ἀγ. 1385· «Ἰδαία μᾶ-
τερ ὄδριμα» Εὐρ. Ὀρ. 1454· πρὸς καὶ ὁμ-
ερισμοί, robustus, validus, praevallidus.
- Ὁδρίμος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Διγύπτου· 2) ῥήτωρ

- τις Στοβ. γ) ἄλλοι τινὲς Ἑπιγρ. δ) πρᾶσις
τοῦ Ματιάνδρου ἐν τῇ Μεγ. Φρυγίᾳ Nov.
- Ὁδριμό-φωνος, 2· ὁ ἰσχυρὰν ἔχων φωνήν
Τζέτζ. Ὀμ. 267.
- Ὁδριμώ, οὐς, ἡ· 1) ἐπὶ τῆς Περσεφόνης 2)
Βριμώ Λουκοφρ.
- Ὁδρίον· 1) ἴδε Ὁδρίκολα· 2) τὸ ὄρος Θεο-
γνώστ. Καν. 122.
- Ὁδρίζα, ἡ· ἡ διὰ τοῦ πυρὸς δοκιμασία τοῦ
χρυσοῦ Αἰγυπτ. λεξ.
- Ὁδρυζον, τό· χρυσίον τὸ καθαρὸν Σχολ.
Θουκ. 2, 13· πρὸς λατ. obrussa.
- Ὁδρων· ὄν. πόλ. Σουῖδ.
- Ὁ-γάστριος, 2· ὁμογάστριος Σχολ. Λυκόφρ.
452.
- Ὁ-γάστωρ· ὁμογάστωρ Ἡσυχ.
- Ὁγγα, ἡ· φωνικ. ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς Παυσ.
«ἐν Θήβαις ἐπιγώριος» Ἡσυχ. ἐν δ' ἐπιγρᾶ-
φαῖς καλεῖται Ὀγα· ἴδε Ὀγκα.
- Ὁγδαίμοι· ἔθνος τοῦ Αἰδουκοῦ νομοῦ ἐν τῇ
Μακεδονικῇ Πτολ.
- Ὁγδάμον, ὄρος, τό· ὄρος ἐν Μακεδονικῇ Πτολ.
- Ὁγδοαδικός, 3· ὁ ἐξ ὀκτὼ συγκείμενος Κλ.
Ἰλ. 668, octonarius.
- Ὁγδοατός· τὴν ὀγδοὴν ἡμέραν· «ὀγδοατοὶ ὁπε-
ρέσαντο τὸ ὄρος» Πολύδ. 5.52. 3· παῖς = βρέ-
φος ὀκτὼ ἡμερῶν Πλουτ. Ἰ. Καῖς. 17, octo-
narius.
- Ὁγδοάξ, ἄδος, ἡ· ὁ ἀριθμ. ὀκτὼ Πλουτ.
συμπ. 9, 14, 5 καὶ μετγ. ογδοάς.
- Ὁγδοατικόν, 3· ὁ ἐξ ὀκτὼ ἀνήκων Ἑρμῆς
Πομπανδ. σ. 9, octonarius.
- Ὁγδόατος, π. ἀντὶ ὀγδοῦς (πρὸς τρίτατος καὶ
ἐξδόματος πρὸς τὰ τρίτος καὶ ἐξδομος) Ἰλ. ρ,
248, octavus.
- Ὁγδόδιον, τό· θυσίας τινὸς ὄνομα ἐν Ἀθή-
ναις πρὸς τιμὴν τοῦ Θεσέως (Ἰσ. ἐπειδὴ τὴν
ὀγδοὴν ἡμέραν ὁ Μινώταυρος προσωρμίσθη)
Ἡσυχ.
- Ὁγδοήκοντα, οἱ, αἱ, τά· ἀριθμὸς ἐξ ὀκτὼ
δεκάδων κατ' ἀποκοπὴν = ὀγδοήκοντα Θουκ. 5,
47, καὶ συνηρ. ὀγδῶκοντα, ὀγδοήκοντα ἐξ 86
ἀρ. λεξ. καὶ οὕτως οἱ ἄλλοι ἀριθμοὶ διηρημέ-
νως, octoginta.
- Ὁγδοήκοντα-έτης καὶ συνηρ. ὀγδοήκον-
τούτης· 80 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν Λουκ. Ἑρμότ.
77 ὀγδωκονταέτης Διοτμ. 6 (7, 733), octage-
narius.
- Ὁγδοήκοντα-λίθος, 2· σύγγραμμα Ὁρφέως
Σουῖδ.
- Ὁγδοήκοντα-πηχυς, 2· ὀγδοήκοντα πη-
χυν μακρός Καλλιξ. Ἀθην. 5, 202, octoginta
ulnarum.
- Ὁγδοήκοντάς, ἄδος, ἡ· ὁ ἀριθμὸς ὀγδοή-
κοντα Τζέτζ.
- Ὁγδοήκοντα-τάλαντος, 2· ὁ ὀγδοήκοντα
ταλάντων ἀξίαν ἢ βάρος ἔχων Λυσ. σ. 805.
- Ὁγδοήκοντούτης· ἴδε ὀγδωκονταέτης.
- Ὁγδοήκοντούτις, ἰδος· θηλ. τοῦ ἀνωτ. Δ.
Κασ. 61, 19.
- Ὁγδοηκοσθεδδομος· ὁ μετὰ τοὺς ὀγδοη-
κονταὺς Τζέτζ. Ἰστ. 12, 128.
- Ὁγδοηκοσταῖος, 3· ὁ κατὰ τὴν ὀγδοηκο-
στὴν ἡμέραν γινόμενος ἢ ἐρχόμενος Ἰπποκρ.

νοίας = ἐπαρσις, ὑπερηφάνεια· «μηδ' ὄγκον ἄρρη μῆδ' ἔνα» Σοφ. Αἴ. 129· «μεῖζον» ὄγκον δορός ἔχοντες ἢ φρονῶν» Εὐρ. Τρω. 1158· «ὄγκος τῶν ὑπεροπτικῶν» Ἰσοκ. 1, 30· συγνὰ δὲ παρὰ Πλουτ. οὗ τὸν ὄγκον ἐρμην. ὁ Πούχ. διὰ τῶν, ὑπερηφάνεια, φύσημα - καὶ ἐπὶ ὕφους λόγου, = (κόμπος), ὄγκωμα, ἔκαρμα, τὸ περιττὸν αὐτοῦ, σπαν. ἐπὶ καλῆς ἐννοίας = ὕψος, δεινότης Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 6· παρὰ μὲν φιλοσόφους σημαίνει ἀρχέγονόν τι σῶμα, ἄτομον Σέξτ. Ἐμπ. κ. φυσ. 1, 363· «ἐτι = εἶδος λέπρας τῆς κεφαλῆς Πολυδ. 4, 133, tumore, fastus» Ὀγκόειρος, 3 ἄρξ. - συγχερ. τοῦ ὄγκος Ἀριστοτ. προῖλ. 38, 3.

Ὀγκότατος, 3, τῆς αἰετ. ἀντιθ. τῷ ἰσχνός Ἀνθ. Παλ. 12, 187, 4.

Ὀγκος, ὄν. ἀνδρ. ἰδ' ὄγκειον.

Ὀγκογράφος, ὁ· ἀνών. ἱατρὸς Δουκαγγ.

Ὀγκόφρωνος, 2 ὁ ἔχων ὀγκώδη φωνήν, βαρύνωνος λεξ. Σκ. Βυζ.

Ὀγκύω (ὄγκος)· μαζούνο τι κατὰ τὴν σωματοεικὴν αὐτοῦ ἔκτασιν καὶ μέτρον, ἰδ. ἐπὶ ἐννοίας οὐλῇ ἐπαινετῆς = φουσκῶναι, εἰς ὕψος αἰρῶ· «οἶκος ὀγκωθεὶς χλιδῇ» Σοφ. ἀποσπ. 679· «τὸ Ἀργος ὀγκῶν» Εὐρ. Πρ. 196· «μυρίοισι βρυτῶν βίοντων ὀγκώσας μέγαν», Ἀνδρ. 320· «τάφω ὀγκωθῆναι» = εἰς μνημεῖον λαφύδας καὶ ἐπιρριμένον (ταφῆναι) = καταχωσθῆναι, Ἰων. 388· μεταφ. «ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα» Ἀριστ. σφ. 1024 καὶ μεσ. βατρ. 702· «ὀγκωμένος ἐπὶ γένει» = ὑπερήφανος διὰ τὴν καταγωγὴν, τὸ γένος Σεν. ἀπομν. 1, 2, 25· τὸ ἐνερ. ἔχει ὁ Πλουτ. ἀντιθ. τῷ ταπεινῶ, συμμ. 1, 2, 3· ῥητ. καὶ ἐπὶ ὕφους λόγου, συνήθ. ἐπὶ ἐννοίας φύγου = ὀγκῶδες, κομπῶδες ποιῶ, tumefacio.

Ὀγκύλωμαι· ὀγκῶμαι· μεταφ. Ἀριστ. εἰρ. 457· «ὀγκύλλετο ἐπὶ τῇ τέχνῃ» = ἡλαζονεύετο, ἔκαυχῆτο Ἀθην. 9, 382· Ὁδ' Ἰπποκρ. ὀγκυλῶμεν ἡγέει κοιλίαν τὴν ταχέως εἰς ὄγκον αἰρομένην Ἐρωτ. λεξ. Ἰπποκρ. σ. 264, efflor.

Ὀγκύλος· ὀγκηρός, μεταφ. σεμνός, γαδρός Πούχ. inflatus, superbus.

Ὀγκύλως· ἴδε ὀγκύλλω.

Ὀγκύδης, 2 (ὄγκος, εἶδος)· φουσκωμένος, παχὺς Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 9, 45· «οἱ ὀγκῶδες καὶ πολυτρόφοι» Πλουτ. Λυκ. 17· μεταφ. πεφωσμένοι «οὐχ ὑπερήφανος δοκῶν εἶναι πολιτῆς, οὐδὲ ὀγκῶδες τε καὶ ἐπαχθῆς, ἀλλὰ κάσμιος καὶ εὐσταλῆς ἀνὴρ» Πλάτ. Μεν. 90· ἐπὶ χορῷ Ἀθην. 1, 20 καὶ γαδρός ἐπὶ τῆς αὐτοκτικῆς ἀρμονίας, 14, 624· «ὅστις ὄνων ὀγκωδέστερος εἶναι δοκεῖ» = ὄνων ἰσχυρότερον ὀγκωζόμενος Αἴλ. Ἰ. Ζ. 12, 34, tumidus, inflatus.

Ὀγκῶμα, τὸ (ὀγκῶν) ὄγκος λιθιν. tumore.

Ὀγκῶσις, ἡ (ὀγκῶν) αὐξησις τινος σώματος κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτοῦ ἔκτασιν, φούσκωσις Ἀριστοτ. π. ἀναπν. 20.

Ὀγκωτός, 3 (ὀγκῶν) ἡδῆμένος κατὰ μέγεθος, ὕψωμένος Ἀνθ. Παλ. 9, 117, 2, elatus.

Ὀγκεύω (ὄγκος) ὄγκον, διεύθυνον εἴτε γραμμὴν εὐθείαν ποιῶ· «φορβῆς χρεῖα στίβον ὀγκεύει τόνδε πέλας που» = ἐφεξῆς πορεύεται κατὰ Σχολ. Σοφ. Φιλ. 163· ἐν τῇ κυνήγῳ· «τὸ πλῆθος τῶν πεζῶν καὶ τῶν ἱππέων ὀγκεύον αὐτῇ» =

ἐπορεύοντο κατὰ σειράν μεγάλην ἐμπροσθεν τοῦ Σεν. Κυρ. 2, 4, 20, sulcum ducō.

Ὀγκίος, ὁ· Κελτικὸν ὄν. τοῦ Ἑρακλείου· «τὸν Ἑρακλῆα οἱ Κελτοὶ Ὀγκίον ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐγχωρίῳ» Δουκ.

Ὀγκίος, (ἀγ. ἀγ-ω, ἀγ-ός, ἀκ-τωρ, ανασκ. ag-men, λατ. ag-men, ac-tor)· γραμμὴ, σειρά, ἰδ. ὁ δι' ἀρότρου ἀγόμενος αὐλαξ ἐν τῷ ἀγρῷ· «ταὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγκους» Ἰλ. σ. 546· ἡ σειρά ἢν κάμνει ὁ θερίζων· «ὥστ' ἀμνητῆρες ὄγκον ἐλαύνουσιν κατ' ἀρουραν», λ. 68· «ἀγειν Θεοκρ. 10, 2, ὁ ἄλλως αὐλαξ καλούμενος, λατ. sulcus· ἡ τροχιά, πορεία τῶν οὐρανίων σωμάτων π. χ. τῆς σελήνης» «ὅτε πλήρ' ἦν μέγας ὄγκος» = ὅταν ἐκπληρωθῇ ἡ μεγάλη περιόδος αὐτῆς Ὀμ. βυν. 32, 11· ἐπὶ τοῦ ἡλίου Ἀρατ. Διοσ. 17· «παλίσσυντον ὄγκον ἐλαύνων» Νικ. Θερ. 571, ἐνθα ὁ Σχολ. φησὶν «ὁ. Ἐκυρίως τὴν τάξιν, τὴν ἐπίστιχον φυτοῦργίαν τῶν δένδρων καὶ κατὰ τάξιν ἀγωγὴν».

Ὀγκύλη, ἡ· τῆς Σαρδηνίας πολίχνη Παιουσ. = Ἀγρόλη.

Ὀγκυλός, ὁ· Ἀθηναῖος, ἰδρυτὴς τῆς Ὀγκύλης Παιουσ.

Ὀγκύλος· ὄγκειον, ὄγκω, μύρον, κόκιν Λυκοφρ. 64, 1049.

Ὀγκησιμός, ὁ· πῶλ. εὐλίμενος τῆς ἐν Πηλεῖω Χαονίας Στραβ. κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκηστός καὶ Ὀγκηστός· 1) υἱὸς Ποσειδῶνος· 2) ἱερὸν ἄλσος τοῦ Ποσειδῶνος· 3) ποτ. Θεσσαλίας Παιουσ.

Ὀγκηνη, ἡ, καὶ ὄγνη· ἡ ἀπιδιὰ Ὀδ. λ. 589· ἔτι καὶ τὸ ἀπιδίον αὐτῇ Ὀδ. η. 120· ἴδε ὄγνη.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὀγκή· πῶλ. Φωκίδος, κατ. Ὀγκησιμῆτις ὡς καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὁδοξισμός, ὁ ὁδοξισμός, κνησμός τις μετὰ
βραχέας τινος ἀνίας Γαλν. 3, 25.
Ὁδοξιστικός, 3' δριμύς, δακνύσας - χυ-
μὸς μτγν.
Ὁδοξιστικός· τῷ ἀνωτ. Πολυδ. 2, 110.
Ὁδοξισμός· ὁδοξισμός Πλουτ. συμπ. 5, 10,
4, γρ. ἴσφ.
Ὁδοξισκός· ὁδοξιστικός Πολυδ. ἴσφ.
Ὁδοξίω καὶ ὁδοξέομαι καὶ συνήθ. ὁδοξάω.
ἰων. ὁδοξέω, ὁδοξάω, ὁδοξέω, μόν. π. ὁδο-
κτάζω· δάκνω, δαγκάω, κεντώ, κνησμον προ-
ξενῶ παθ. αἰσθάνομαι κνησμον, φαγούραν·
ὥσπερ ὑπὸ θηρίου τινός δεδιγμένος τὸν τε ὠ-
μον πλεῖον ἢ πέντε ἡμέρας ὠδοξάζων (ἴσφ. ὠ-
δοξάω) Ξεν. συμπ. 4, 28· ὁδοξάσθαι Δ. Σικ.
3, 29, (ἴσφ. ὁδοξάσθαι)· ὁδοξάζω Δλλ. Γ. Ζ
7, 35· μεταφ. «καρδίαν ὠδοξάζοντα» Σοφ.
ἀποσπ. 708 καὶ μτγν.
Ὁδοξώδης, 2' ὁδοξιστικός· Ἀρετ. 60, 42.
Ὁδοξίτις, ἰδὸς, ἡ' θυγ. τοῦ βασιλ. τῶν Σκυ-
θῶν Ἀθην.
Ὁδοῖα, (ὁδοί)· πηγαῖαι τὴν εἰς ἀγοράν καὶ τὸ
πωλῶν· «ὁδησαν ἡμῖν οἶτον» Εὐρ. Κουλ. 133·
«ὡς ὁδοθεῖς» 12, ἡ δὲ Πούχ. καὶ τὸ ὁδοῖον ἐρ-
μην. διὰ τοῦ πωλῶν.
Ὁδὲ, ἡδὲ, τὸδὲ (κυρ. τὸδε δεικτ. ἀντων. τοῦ
ἄλλ. ποσ), γεν. τοῦδε, τῆδε, τοῦδε κτλ. κλίν.
ὡς τὸ ἄρθρ. ἐπ. δοτ. πλ. τοῖδε καὶ τοῖδεσσι
ἰλ. κ. 462· οὗτος αὕτη ταῦτα, καὶ μόν. καὶ
μετ' ἄλλων ὁνόματος συνημμένον παρὰ τοῖς
πελοπο. ἔχει συνήθ. τὸ ἄρθρον, μετὰ μαζίνοντος
ἐμφάσεως τῆς οὐτοῦ. Συγνάμει δύναται νὰ ἐρ-
μηνευθῇ διὰ τοῦ ἐνταθῆ· «ἀνδρῖ, ὅστις ὅδε
κρατέει» = ἐνταθῆα ἐξουσιάζει ἰλ. ε. 175· «ἐγ-
χὸς μὲν τὸδε κεῖται ἐπὶ χθονός» = ἐνταθῆα κεῖ-
ται κατὰ γῆς, υ. 345· «νῆος δὲ μοι ἡδ' ἐστη-
κιν ἐπ' ἄρσος νόσφι πόληος» μακρὰν δεικνύντων
= ἡ ναὸς ἐνταθῆα ἵσταται Ὁδ. α. 185· καὶ
μετὰ τοῦ κεῖνον, ἐκείνος ἐκεῖ ἰλ. τ. 344· «οἱ
πολύς ὅδε λέως» Αἰσχ. Ἐπτ. 80 «κρήνη» ἀπ'
ἀκτῆς-τόνδ' ὄρω», Ἀγ. 470· «κλήρηρα γάρ πυ-
λῶν τάδε διοίγεται» Σοφ. Οἶ. τ. 1294· «ἐξείον
πάρειθ' ὅδε Κρέων», 1416· «πέλας γὰρ ἄνδρα
τόνδε νῆν ὄρω», Οἶ. Κ. 29 καὶ οὕτω συνήθ.
ἀνευ ἄρθρου· ἔτι δὲ πεζ. «Χαιρεσὼν ὅδε» Πλάτ.
Γοργ. καὶ ἄλλ. Ὡς δεῖξαι πρὸς τὸ ἐγγὺς ἐπὶ-
μένον διεγείρει τὴν προσοχὴν· «οὐκ ἔβανος τά-
δε γ' ἔστιν» = τοῦτο δὲ οὐκ ἔστι φίλικόν δεῖ-
πνον Ὁδ. α. 226, ὅπερ συγχρότερον παρὰ τραγ.
ἔστιν ἐν χρήσει καὶ παρὰ πεζ. «οὐ γὰρ ἔσθ'
ἔκτωρ τάδε» Εὐρ. Ἀνδρ. 168· «οὐκ ἴωνες
τάδε εἰσιν οὐδὲ Ἑλλησπόντιοι» Θουκ. 6, 77.
Οὕτως ἐδρίσκειται καὶ μετὰ προσ. ἀντων. συν-
ημείνον· «ὅδ' ἐγὼ» = ἐγὼ ἰδὼ Ὁδ. π. 205·
«ἄλλ' ἄγετ' ἡμεῖς οἷος περιφραζώμεθα» = ἄς
σκεφθόμεν ἡμεῖς ἐνταθῆα, α. 76· «δῶρα δ'
ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν (εἰμι) ἐγὼ εἰμι ἐν-
ταθῆα, ἴνα σοὶ προσφέρω τὰ δῶρα πάντα ἰλ.
τ. 140· καὶ μετὰ μεζίνοντος ἰσχύος· «ὅδ' αὐτός
ἐγὼ» = ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐνταθῆα Ὁδ. φ. 207. Ὁθὲν
καὶ «ἀνὴρ ὅδε» συχνὰ παρὰ τραγ. = ἐγὼ ἰδὼ·
«τῆςδ' ἡ γ' ὥσπερ» Σοφ. Τρ. 304· «ὅδ' εἰμ'
Ὁρέσσης ὃν ἱστορεῖς» Εὐρ. Ὀρ. 374· «εἰ τὸν
γεκρὸν σὺν τῆδε κορυφίης χεῖρ» = μετὰ ταύτην

ἰδὼς, τὴν ἰδιάν μου χεῖρα Σοφ. Ἀντ. 43· ἡ
αὐτὴ τοπικὴ σχοιὰς ἀπικνύει καὶ εἰς τὴν ἰδῶ-
τησιν μετὰ τὸ τίς· «τίς ὅδε Ναυσικλῆς ἱπταίς»
= τίς ἀκολουθεῖ ἰδὼ τὴν Ν. = Ὁδ. ζ. 276· «εἰ
κακὸν τὸδε πάσχετε» = τί ὀδυρεσθε ἐνταθῆα·
υ. 351· «οὕτω καὶ ἀπολ. ἰστιν ἐν χρήσει,
τὸδε = ἐνταθῆα ἰλ. ε. 298· «ἡμεῖς οὐδὲν, ε.
309· «ἐς τὸδε τόλμης ἐβη» Σοφ. Οἶ. τ. 125·
ἐς τὸδε χρόνον, ἡμέρας καὶ ἁ. Δ. Ἀλ. π. α.
δν. 144· «Ἐν ταῖς ἐπαιρ. τοῖς τοπικοῖς καὶ
χρονικοῖς δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ διὰ τοῦ μάλι-
στα· «αὐτὰς τῶδ' ἐνὶ δῆμῳ» = ἰδὼ μάλιστα ἐν
μέσῳ τοῦ λαοῦ Ὁδ. β. 317· «τὰ νῦν τὰδε» =
τώρα μάλιστα Ἡρ. 7, 104· «ἐπὶ τοῦ χρόνου
ἐκφράζει τὸ ἀνέσας παρόν, ντῆδ' ἐν ἡμέρῳ» =
κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν σήμερον δηλ. Σοφ.
Οἶ. Κ. 1608· «τάδε τοῦδε» = ἀπὸ τοῦ νῦν, εἰς
τὸ μέλλον, Δλ. 1355· «ἐκ τοῦδε», Ἀντ. 574·
«ἐκ τῶνδε», Αλ. 820· «τὰ δεύτερα ἐκ τῶνδε
λέγομαι», Οἶ. τ. 282· Ἀντ. τῶν ἐκείνων ἀνα-
φέρεται πρὸς τὸ ἐγγύτερον· «ἀπῆλλαγμα ἐκ
ἐκείνου πρὸς τῆςδε ἐκείνου τὴν» Σοφ. Ἡλ. 774, ἂν
καὶ ἔτι ἀπικνύει· «καὶ νῦν ὅδε πρὸς τῆς τοῦ
ὕλωθεν, οὐδὲ τοῦδ' ὕπου», τὰ δύο ὅδε ἀναφέ-
ρονται εἰς πρόσωπα διάφορα, Οἶ. τ. 948· τῇ
δὲ οὕτως ἀντίκειται τὸ ὅδε Πλάτ. Μεν. 81· πρὸλ.
«σοὶ τοῖδε τ' οὐδὲν εἰρήγεται· τοῦτοσε γ' ἐκ»
Σοφ. Τραγ. 343· «εἰ τὰδ' ἐν τοῦτοις» Ἀντ.
39· καὶ παρ' Ὀμ. Ἡδ. ἰλ. θ. 109· «Συνήθ.
ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐγγὺς ἐπόμενον, ἐνῶ ἡ οὕτως
ἐπιστρέφει εἰς τὸ προηγ. σπαν. δι' μόν. τίθε-
ται· ἐπὶ τὸ ζωρότερον· «βάρειαν ὅδε ἔβανος φά-
τιν τήνδ' εἶπα» Σοφ. Φιλ. 1035· τοῦναντίον
ἡδὲ παρ' Ἡρ. «μνησθῆναι τὸδε ἔργον» ἰλ. ι.
527, ὅπερ ἐν β. 629 περιγράφεται· «εὐ νῦν
τόδ' ἴσθι, μηδέπω μετῶν κακόν» = τοῦτα γινώ-
ριστι ὅτι διλ. τὸ κακὸν ἀκόμη διν ἴσθαισι τὸ
ἡμῖσι Αἰσχ. Περσ. 427· «ἀνδρῶν τὰδ' ἴσθι·
σφάγια καὶ χρηστήρια ὅσοισιν ἔρδιναι, Ἐπτ.
212· καὶ μετ' ἐπομ. ἀναφωρ. «νῆσου τῆδ' ἐφ'
ἡς ναίει τὰ νῦν» Σοφ. Φιλ. 609· «ταῦτα μὲν
Λακκαδαμόνιοι λέγουσι» = τὰ ῥηθέντα· «τάδε δ'
ἐγὼ γράφω» = τὰ ἐπόμενα Ἡρ. β. 53· «ἐλ-
λαρχος δὲ πρὸς ταῦτα εἶπεν· ἄλλὰ ταῦτα μὲν
δὴ σὺ λέγεις· παρ' ἡμῶν δὲ ἀπάγγελται τάδε,
οἷ» = ἔνθα ὁρθῶς δὲ Κρύγιστος· ἐκ τῶν χειρογρ.
τάδε ἀντικατίστησε καὶ ὁ Πλάτων· «εἰ οὐδὲν
ἔστιν ἀρετὴ πάλαι σκοποῦσιν· τοῦτο δὲ σκο-
ποῦντες τὸδε σκοποῦμεν, ἄρα», Μεν. 93· «ἄρ'
οὐκ οὐχ ἡδὲ ἀρχὴ ὁμολογίας, ἱεσθαί», πολ.
5, 462· «τὸδε δὲ μοι λέγει ἄρα» 1, 351· «παρὶ
τοῦδε, ὃν κόσμον λέγομεν», Φιλ. 29· οὕτω
συχνὰ Ξεν. «εἶπε τάδε» = τὰ ἐξῆς· Ἐνίοτε
προηγείται ἡ ἀναφ. πρότασις, ὥστε τὸ ὅδε
πρὸς ταύτην ὁποιοδομικῶς ἀναφέρεται· «ὅστις
γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοὶς ζῇ, πῶς ὅδ'
οὐχὶ κατὸνδῶν κέρδος φέρει·» Σοφ. Ἀντ. 460·
«Ἄλλως ἴσθι π. Ξεν. «τάδε δη. ὡς Ξενοφών,
ἂ σὺ εἰλεγες ἔχοντα οἱ ἄνθρωποι» = ἰδὼ ἑ-
χομεν ἡμεῖς, ὅ, τι εἰλεγες ἰδὼ συμβαίνει, Ἀν.
7, 3, 47· «παρὶ μόνων τῶν πῶσιονων παρατη-
ροῦνται τὰ ἐξῆς· τῆδε ὡς γῆ, ἥτις ἀνταποκρί-
νεται τῷ ἔρωτι, πῆ, = ἐν ταύτῃ τῇ θίσει ἐν-
ταθῆα· «νῦν δ' ἐνθάδε καθέβατο· βαίμων, ὄφρ'

ἐτι που καὶ τῆδε πάθω κακόν· Ὁδ. ζ, 172· καὶ περ. «πάντα τὰ τ' ἐν Λακεδαιμόνι καὶ τὰ τῆδε» Πλάτ. νόμ. 1, 630· ἐτι δε καὶ = κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον = οὕτω Ἰλ. ρ, 512· «τῆδε τελευτᾷ» Αἰσχ. Χο. 405· «τῆδε γὰρ τρανῶς ἔρω», Εὐμ. 45· παραδόξως δὲ καὶ «ὅρα δὲ καὶ τῆδε, ὅτι» Πλάτ. Φαιδ. 79· «τί δὲ τῆδε δοκεῖ σοι;» 92· «εἰ ἤμιν καὶ τῆδε ὁμολογεῖς, εἴτε καὶ οὐ» Κρατ. 437· τότε = διὰ τοῦτο Ὁδ. υ, 217, καί, τότε Ἰλ. ι, 77· «τοῖςδε, τοιαῖς» = οὕτω, μὲ ταύτας τὰς λέξεις Ἡρ. 1, 32.
 Ὁδεῖα, ἡ (ὁδῶν) ἡ πορεία, ὁδός, ὁδοιπορία Ἀριστέας Ἰστ. 70, σ. 113, iter.
 Ὁδεῖνα· ἴδε δεῖνα.
 Ὁδεῖος, ὁ, δωρ. ἀντί ὁδεῖος καὶ ὁδοῖος Ἀριστ. Ἀγ. 781, obolus.
 Ὁδεῖναθος, ὁ 1) Ὁδεῖναθος 2) Παλμυρηνός τις πατήρ καὶ υἱός· ἴδε Ὁδεῖναθος, καὶ ἄλλ. ἐπιγρ.
 Ὁδεῖμα, τὸ (ὁδῶν) ὁδός, ὁδοιπορία Στραβ. 17, 815, iter.
 Ὁδεῖσμός, 2 (ὁδῶν) τόπος, ὅπου δύναται τις νὰ ὁδεύῃ Στραβ. 11, 778, pervius.
 Ὁδεῖστέον· δεῖ ὁδεύσθαι Ἐπιγρ. κ. Κελσ. 391, proficiscendum.
 Ὁδεῖτης, ὁ (ὁδῶν) ὁ περιπατῶν, ὁδοιπόρος, ὁδότης γλωσσ. ambulato, viator.
 Ὁδεῖτός, ὁ· ὁδωτός.
 Ὁδεῖω, (ὁδός) πορεύομαι, βαδίζω· ἐπὶ νῆας Ἰλ. λ, 568· «τρίθον Ἀνακρ. 38, 2· Λιδόην Σ. Ἐμπ. κ. ῥήτ. 105, ambulo, proficiscor.
 Ὁδεῖω· ἴδε ὁδεῖω.
 Ὁδηγεῖω· ὁδηγεῖω (ὡς λέγεται ποδηγεῖω καὶ ποδηγεῖω, κυνηγεῖω καὶ κυνηγεῖω) θεμιστ.
 Ὁδηγέτης· ὁδηγός, γραπτὸν ὁδηγεῖς ἡ ὁδηγέτης Μαίον συλλ. Βατ. δ, 462.
 Ὁδηγέω· ὁδηγός εἰμι, τὴν ὁδὸν τινι ὁικνύω, συντροφεύω εἰς τὴν ὁδόν, πάντοτε μετ' αὐτ. προσ. «αὐτὰι σ' ὁδηγήσουσιν» Αἰσχ. Ἡρ. 730· ἄπολ. Εὐρ. Ἡρ. μ. 1402· συγνύτ. μετγν. καὶ περ. καὶ μεταφ. = διδάσκω, παιδεύω· ὡσάυτ. καὶ μέσ. duco, dirigo.
 Ὁδηγησία, ἡ· ὁδηγία Ἠσυχ. ἀμφ.
 Ὁδηγησις (ὁδηγέω)· «εἰσχωγή» ἡ ἐπὶ τὰ τέλεια ὁδήγησις τῶν λόγων Χοιροδ. 1, 19, 8, introductio.
 Ὁδηγητήρ, ὁ· ὁδηγητής Ἐπιγρ. Ἀνθ Παλ. 283, 1.
 Ὁδηγητής, ὁ· ὁ τὴν ὁδὸν δεικνύων καὶ μετγφ. ὁ διδάσκαλος.
 Ὁδηγητικός, 3· ὁ εἰς τὸν ὁδηγὸν ἀνήκων, εἰς τὸ ὁδηγεῖν ἐπιτήδευος, διδασκαλὸς Σουῖδ.
 Ὁδηγήτρια, ἡ, θηλ. τοῦ ὁδηγητήρ μετγν. vine dux.
 Ὁδηγία, ἡ (ὁδηγός) ἡ τῆς ὁδοῦ δεξις, τὸ συντροφεύειν εἰς ὁδὸν καὶ μετγφ. ἡ διδασκαλία μετγν. deductio.
 Ὁδηγικός· ὁδηγητικός μετγν.
 Ὁδηγμός· ἴδε ὁδαγμός.
 Ὁδηγοποιῶ· ὁδοποιῶ ἡ ὁδηγῶ· «ἐξάργων, ὁδοποιῶν, ποιῶν κατάρχεσθαι» Σχολ. Δυκ. 250.
 Ὁδηγός, ὁ· ὁδηγητής, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγουμένος ἴδε καὶ ὁδαγός Πολυδ. 5, 5, 15 καὶ ἐπὶ 0. «αἱ

ὁδηγοὶ τῆς διανοίας αἰσθησεις» Σ. Ἐμπ. κυρρ. 1, 128, praevius, ductor.
 Ὁδηθός, ὁ· ἄνθρ. ὄν. Σουῖδ. ἔσφ. ἀντί Ὁδηθός.
 Ὁδησός, οὐ, ἡ 1) πόλ. Θράκης ἐν τῇ μετέπειτα Κάτω Μαισίᾳ παρὰ τῷ Εὐδελνῷ, ἀπαικία Μιλησίων Στραβ. κατ. Ὁδησίτης Στ. Βυζ. καὶ Ὁδυσσεὺς καὶ Ὁδησιανός ἴδε Ὁδυσσεύς 2) ναύσταθμος εἰς τὰ βόρ. τοῦ Εὐξ. πόντου ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Σαρματίᾳ νῦν Καρσμπάχ, ΒΑ τῆς νῦν Ὁδησσού Ἀρρ. 3) ὅρος Στ. Βυζ. Odessus. Ὁδῆ, ἡδῆ, ταδῆ· ἀττ. ὅδε, ἡδὲ τότε κωμ. καὶ τῆνδεδὶ Ἀριστ. ὄρν. 18, hieae, haecae, hocos. Ὁδῆα, ἡ· Ἐνοδία = Περσεφόνη Ἠσυχ. ἴδε Ὁδῆα.
 Ὁδῆα, ἡ· νῆσος τοῦ Αἰγαίου Πλίν.
 Ὁδῆος· ἐνόδιος, ἐπών. Ἐρμού Στ. Βυζ.
 Ὁδῆος, ἰων. = Ὁδῆος, ὁ 1) στρατηγός τῶν Ἀλκιωνῶν Ἰλ. δς καὶ Ῥοδοίτης καὶ Ῥόδιος ἐκαλεῖτο Ἀρρ. π. Σχολ. Ἰλ. 2) κήρυξ τοῦ Ἀλκίνοῦ Σχολ. Ἰλ. 3) Πυλαγόρειος τις ἐκ Καρχηδόνος Ἰσμβλ.
 Ὁδῆος, 3· ὁ εἰς ὁδὸν ἀνήκων, εἰς ταξιδίον· «ἀπ' ὀρνίθων ὁδῶν» = ὅτινες εὐνοίῃκον σημεῖον διὰ τὴν ὁδοιπορίαν οἰδοῦσι Αἰσχ. Ἀγ. 152· «ὅθιον κράτος αἰσίων ἀνδρῶν» = ὅτινες ὑπὸ αἰωνοῦς αἰτίους = εὐνοίῃκᾳ σημεῖα ὁδοιπόρου, Ἀγ. 104· «αἰωνὸς ὁδῆος» = αἰσῆος = σημεῖον προδηλοῦν εὐτυχῇ ὁδοιπορίαν, secundum, faustum, prosperum· Ἐρμῆς ὁδῆος = ὁ ἐφορός τῶν ὁδῶν καὶ τῶν ὁδεύοντων Ἠσυχ.
 Ὁδῆοπαλις, ἡ· χωρίον Ἡρακλείας τῆς πρὸς τῷ Πόντῳ, κατ. Ὁδῆοπολίτης Στ. Βυζ.
 Ὁδῆσμα, τὸ (ὁδῆος) «πολύτομον ὁδῶν» ἡ ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου ἐκ πλοίων γέφυρα Ἐρξου, ἐφ' ἧς δηλ. ὡς διὰ πολλὰ χωρία συνδέεσθαι ὁδοὶ ἡδύναντο πορεύεσθαι Αἰσχ. Πέρσ. 72.
 Ὁδῆτης, ὁ 1) υἱὸς Ἡρακλέους ἐκ τῆς Δηϊανείρας Δ. Σικ. 2) κένταυρός τις Ὁδῆδ. 3) Αἰθιοψ τις ἐπὶ τοῦ γάμου τοῦ Περσέως Ὁδῆδ.
 Ὁδῆτης, ὁ (ὁδός) ὁδοιπόρος, ὁ καλ' ὁδὸν περιπατῶν, - ἄνθρωπος Ἰλ. π, 263, ἴδ. ὁ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ὢν καὶ μόνος Ὁδ. η, 204, viator.
 Ὁδμήκλος, 3 (ὁδμή) ὁ ἱσχυρὸν ὁσμὴν ἐκπέμπων, ἴδ. ἀπογορὴν ἦτοι δυσωδίαν Ἰπποκρ. 590, 39, graveolentia.
 Ὁδμᾶνα· πόλ. Παλμυρηνῆς ἐν Συρίᾳ Πτολ.
 Ὁδμάομαι, ὡς τὸ ὁμαζομαι ὁσφραίνομαι, σπείρω, ἀνερευνῶ, αἰσθάνομαι, μυθῶναι Δημόκρ. π. Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 139, olfacio, odoror.
 Ὁδμή, ἡ ὁσμὴ (ὁζω), μυρωδία, ἀναθυμίασις, ἀπογορά, βρώμα· εὐάρεστος μὲν καὶ ἡδύτα ὁσμὴ ἐν τοῖςδε, - κέδρου Ὁδ. ε, 59· - ἡδύτα, η, 210· «ὁσπερὶ οἶνον» 211, δυσάρεστος δὲ οἶον πικρὸν ἀναπνεύουσαι ἄλως πολυδυσωδῆς ὁσμὴν, δ, 406· «δαίνῃ θεοῖου» Ἰλ. ε, 415· «ὁδμὴ κλινάται» Πινδ. ἀποσπ. 95· «τίς ὁδμὴ προσέπτα μ' ἀφ' ἑγγύης» Αἰσχ. Ἡρ. 115· καὶ περ. «ρόδιον ὁδμὴν ὑπερφέροντα τῶν ἄλλων» Ἡρ. 8, 138· «ὁδμὴν βορέαν περιέχεται», 2, 94· «μεθύσασθαι τῇ ὁδμῇ», 1, 202· «ὁδμὴν δαίνῃ διεδέχετο ἡμᾶς» Ἀσφ. ἴττ. ἀλ. 2, 29, odor.
 Διηγήσια Κεντρικὴ Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ὀδμήεις, εσσα, ἦεν (Ὀδμή) ὁ ἔχων ὀδμήν, μυρωδιάν, ὁ βρωμίων· (Ὀδμῶς Νικ. Ἀλ. 437, ὀδμῶδης, olidus.
Ὀδμηρός, 3· εὐσμορ, πολυσμορ· Ἡσυχ. κατὰ διερθ. τοῦ ἔσφ. ὀδμηρός, odoratus, fragrans.
Ὀδμῶδης, 2· ὀδμήεις Θεοφρ. καὶ ὁσμῶδης, odoratus.
Ὀδῶακρος, ὁ καὶ Ὀδῶακος· υἱὸς Ἰδίκονος ἐκ Σκύρου ἢ κατ' ἄλλ. Γύθιος, μετέπειτα βασιλ. τῆς Ἰταλίας Εὐστ.
Ὀδῶ-δεικτής, ὁ (ὀδῶς, δείκνυμι) ὁ δεικτής τῆς ὁδοῦ μτγν. νίσις manifestator.
Ὀδοί-δοκέω, (ὀδῶς, δοκέω) ἐπιτηρόν, παραφυλάττειν τὴν ὁδὸν· ληστής εἰμι ἄρ. λειψ.
Ὀδοιδόκος, ὁ· υἱὸς Καλλιάρχου· 2) πατήρ τοῦ Ὀλέως Εὐστ.
Ὀδοί-δόκος, ὁ· ὀδοσκόπος, ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ἐνεδρεύων, ληστής Παλῦδ. 13, 8, 2.
Ὀδοί-πλανῶ· περιπλανῶμαι ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ὁδόν· «διὰ τῶν πεδίων ὀδοπλανοῦντες» Ἀριστ. Ἀλ. 89· τὸ δὲ ὀδοπλανῶν εἶναι τύπ. ἔσφ. ἴδε Λοῦθ. Φρον. 630, erro, pererro.
Ὀδοί-πλανής, 2· ὁ ἀπ' ἐνός εἰς ἄλλον ὁδόν· περιπλανώμενος· Ἀνθ. 10, (9, 427), ἀντιθ. τῷ ἀλιπλανής.
Ὀδοί-πλανία, ἡ· τὸ ἐν ταῖς ὁδοῖς πλανᾶσθαι μτγν. vagatio, erratio.
Ὀδοί-ποιέω ὀδοποιέω ἀμφ.
Ὀδοί-ποιός, οἱ· «οἱ ὁδὸν ἐπιμεληταί» Φωτ. ἄρχοντες ἐν Ἀθόναϊς, οἱ ἐπὶ τῆς τῶν ὁδῶν κατασκευῆς.
Ὀδοί-πορεῖα, ἡ· ὀδοπορία Ν. Δ.
Ὀδοί-πορέω, μέλ. ὀδοπορήσω (ὀδοπόρος)· εἶναι εἰς τὸν ὁδόν, περιπατῶ, περιδεύω ἀπολυτ. Σοφ. Οἱ. τ. 801· καὶ μεταφ. «ὀψήλ' ἐκόμεναις κατ' ἄκρων ὀδοπορείαις», Ἀλ. 1209· καὶ αἰτ. «ὀδοπορεῖς δὲ πρὸς τί τοὺς δὲ τοὺς τόπους;» = περιήρχεσθαι τοὺς τοὺς τόπους Σοφ. Οἱ. τ. 1027· «εἰς τὴν οἰκεμένην» Ἡρ. 4, 110· ὀδοπορεῖν ὁδόν, 4, 116, καὶ μτγν. ὁδὸν Λοῦκ. Ἑρμού. 30, itero.
Ὀδοί-πρήτης, 3· ἴδε ὀδοπορίτης.
Ὀδοί-πορία, ἡ (ὀδοπόρος)· τὸ κατ' ὁδὸν περιπατεῖν, ταξιδεῖν· «ὀδοπορίην ποιεῖσθαι» Ἡρ. 2, 29, καὶ πλ. 8, 118, iter, profectio.
Ὀδοί-πορικός, 3· ὁ εἰς ὀδοπορίαν ἀνήκων, -ἐσθής· ἐνδύματα τοῦ ταξιδιῶν Παλῦδ. 31, 22, 6· βιβλίον = περιεχτικὸν περιγραφῆς τῆς περιόδου ἢ περιήγησης ἐπὶ ὀδοπορικῶς Πλουτ. Ἀρατ. 21, viatorius.
Ὀδοί-πόριος, 3· ὁ εἰς ταξιδίον ἀποβλέπων ἢ ἀνήκων· «ὕμνιν ὀδοπόριον παραβλήμην, δαίτ' ἀγαθὴν» = μεσθὴν ἢ ἀμοιβήν· «τὴν ἐπὶ τὸ συν-οδεύσαι ἢ συμπλεῖσθαι εὐχαρίαν» Ἡσυχ. ἔτι δὲ = πᾶν ὅ, τι λαμβάνουσι μετ' ἑαυτῶν οἱ ὀδοποροῦντες, ὡς καὶ τὸ ἐξώδιον, viaticum.
Ὀδοί-πόριστος, 3· ψ. Βασιλ. ἐπιστ. 3, 467· ἀλλ' ἐπειδὴ ὀδοπορῶ λέγεται οὐχὶ ὀδοπορίζω, φαίνεται ὁρθόν. ὀδοπόρητος = διαβατός, δια-οδεύσιμος, περάσιμος, pervius.
Ὀδοί-πόρος, 2 (ὀδῶς, πόρος, πορεύομαι)· πεζοπόρος, ὁ κατ' ὁδὸν περιπατῶν, ὁ ταξιδεύων· «ὅς μοι τοῖνδ' ἤκεν ὀδοπόρον» = συν-οδοπόρον ἢ ὁδηγητήν Ἰλ. ω, 330· ὀδοπόρος

διφώντι πηγαῖον ῥέος· Ἀλφ. 875 καὶ πεζ. ὡς Πλούτ. Ἀντ. 62, viator.
Ὀδοί-τέλης, ὁ· ἀγλῶς τις Ἑπιγρ.
Ὀδοί-της, ὁ· ὁδότης Ἡσυχ. ἀμφ.
Ὀδολοκαί· ὀδολοί, Κρήτης Ἡσυχ. ἴσ. ἀντὶ τοῦ ὀδολοί, = ὀδολοί αἰολ.
Ὀδολοκαί· πόλ. Παλαιστίνης Ἰώσ.
Ὀδολοκῶν· ἐρεδινθαι Ἡσυχ.
Ὀδομαντῆς, ἴδου, ἡ· χώρα Μεγ. Ἀρμενίας Στραβ.
Ὀδομαντοὶ καὶ Ὀδομαντῆς· φυλὴ Θρακικὴ ἐπὶ τοῦ Παγγαίου μεταξὺ Σιρμόνους καὶ Νίστου Ἡρ. 104. Ὀδομαντῆς καὶ Ὀδομαντικὴ Στ. Βυζ. ἡ χώρα ἢ Ὀδομαντικὴ Πολυδ.
Ὀδομας, αὐτοί, δ' ἀδελφοὶ τοῦ Βιστωνος Στ. Βυζ. ἴδε Βιστωνία.
Ὀδο-μέτρης, ὁ· ὀδομέτρος Ὑστ.
Ὀδο-μετρον, τό· τὸ τῆς ὁδοῦ μέτρον ἀρ-μαθμ.
Ὀδο-μετροί, δ' 1) τῷ πρᾶγῃ, 2) ὁ δρομέυς, ὁ πεζοπόρος, ὁ τὴν ὁδὸν μετρῶν Σχολ. Ἀριστ. Ἀλ. 213.
Ὀδονάθης, οὐ· Ὀδάναθος.
Ὀδόνάχης· στρατηγὸς Περσῶν.
Ὀδονάριον, τό· ὄργανον ἐκίμηταις, ὑποδημά-τιον εἶδος Ἐπιφαν. ὑπό.
Ὀδοντ-άγρα, ἡ (ὀδούς, ἄγρα)· ἔργαλον χειρουργικὸν πρὸς ἐξαγωγήν ὀδόντων Ἀριστ. μηχαν. 22, Πλουτ. π. ἀταρξ. ψ. 7.
Ὀδοντ-αγωγόν, τό (ὀδούς, ἄγω)· τὸ ἔλ-κον, τὸ ἐξαγὼν τοὺς ὀδόντας ἐργαλεῖον Κέλσ. Ἀδρ. χρον. 2, 4, dentiducum.
Ὀδοντ-αγωγός, ὁ· τῷ ἄνω·
Ὀδοντ-αλγέω (ἄλγος)· πάσχω ὀδονταλγίαν, πόνον εἰς τοὺς ὀδόντας Κτησ. Ἰωδ. 13.
Ὀδοντ-αλγία, ἡ· πόνος τῶν ὀδόντων Πα-λυδ. 2, 96.
Ὀδοντάριον, τό, ὅσοκ. τοῦ ὀδούς· δοντάκι Διοσκ. 3, 22, denticulus.
Ὀδοντίαισις, ἡ· ἡ ὀδοντοφυΐα, τῶν ὀδόντων ἔκφυσις καὶ ὁ ἐκ τούτου πόνος μτγν. dentilio.
Ὀδοντία (ὀδούς)· πάσχω τὴν ὀδοντίαν, τὸ τῆς συνηθείας ἐκβάλλειν ὀντίαι, καὶ ὡς ἐκ τούτου πονῶ μτγν. dentio.
Ὀδοντίζω· κατασκευάζω δι' ὀδόντων Ὁρειδ. σ. 125.
Ὀδοντικός, 3 (ὀδούς)· ὁ εἰς τοὺς ὀδόντας ἀσφάζων Γαλην. dentatus.
Ὀδόντιον, τό· ὀδούς λέγεται τὸ ὀδόντιον Μοσχ. dens.
Ὀδόντισμα, τό (ὀδοντίζω) ὀδοντισμός· Εὐστ. Ἰλ. 854, 14.
Ὀδοντισμός, ὁ· εἶδος τι σαλπισματος, ὅτι ἡ γλῶσσα προσβάλλεται πρὸς τὸν ὀδόντα Ἀνθ. Παλ. 3. σ. 36· τὸ εἶδος δὲ τοῦτο ἐκ τῶν πυ-θικῶν ἀγῶνων ἐκαλεῖτο ὀδοντισμός, ὡς τοῦ βράχοντος ἐν τῇ τετοξέσθαι συμπίπτου, τοῦ ὀδόντος Παλῦδ. 4, 84.
Ὀδοντο-γλυφίς, ἡ· ὁ ὀδοντοξύτης, ἔργα-λεῖον δι' οὗ ὕδονται καὶ χαρίζονται αἱ ὀδόντες μτγν.
Ὀδοντο-γλυφον, τό· τῷ ἄνω. ἀμφ. den-tilscarpium.
Ὀδοντο-ειδής, 2 (εἶδος)· ὁ τὸ εἶδος ἔχων, τὴν μορφὴν ὀδόντος μτγν.

Ὀδοντό-κερας, τό δ τῶν ἐλαφάντων ὀδούς κίρας καλεῖται Σχολ. Τζατζ. Crum. An. 3, σ. 337, 18, dens, instar, corru.

Ὀδοντο-μα' χης, ὃ δ μα τούς ὀδόντας μαχόμενος, κάκρος Εὔστ. Ἰλ. 851, 11, dentibus pugnans.

Ὀδοντο-ξείστης, ὃ (ξείω) ἐργαζόμενος τι τῶν ἰατρῶν δι' οὗ ξύνονται, καθαρίζονται οἱ ὀδόντες ὀδοντογλυφίς, scalpellus.

Ὀδοντο-πυρίω· ὀδόντας φύω, ἐκβάλλω, = ὀδοντορυή Πολυδ. 2, 90.

Ὀδοντο-σημηγμα, τό (σημάω) κύνει, δι' ἧς τρίβομεν τοὺς ὀδόντας, ὀδοντότριμμα, dentifricium.

Ὀδοντο-τριμμα, τό (τρίβω) τῶ ἀνατ.

Ὀδοντο-τῷ ραννος, ὃ δ μέγας ὀδούς, σκώληξ τις παρὰ τῷ Ἰνδῷ ἢ Πάγγῃ Αἰλ. 1. Ζ. 5, 3.

Ὀδοντο-φθόρος, 2 (φθείρω) ὃ φθείρων τοὺς ὀδόντας.

Ὀδοντο-φύρος, 2 (φύω) ὃ φέρον ὀδόντας, = κόσμος = σταλισμός ἔπου συγκείμενος ἐξ ὀδόντων κατὰ σειρὰν παρ' ἀλλήλους συναρμωθέντων Φιλοδ. 27 (6, 246), dentifer.

Ὀδοντο-φύω (φύω) ὀδόντας ἐκβάλλω, ὀδοντιάω Πλατ. Φαιδρ. 251· «πρὸς δὲ τὸ ὀδοντοφυεῖν προσηγασὶν ὀδαξισμοί, σπασμοί, πυρετοί» Ἰπποκρ. ἀρρ. 3, 25.

Ὀδοντο-φύης, 2 (φύω) ὃ ἐκβάλλων ὀδόντας· «τὴν ἀπὸ θράκωντας γένναν ὀδοντορυή» Εὔρ. Φων. 828, dentiens.

Ὀδοντο-φύτα, ἡ τῶν ὀδόντων ἔκφυσις καὶ ὃ ἐξ αὐτῆς κνησμός καὶ πόνος Παυλ. Δίγ. 1, 9· «ὀδοντοφυεῖ γίνονται περὶ ἑδδομον μῆνα» Πολυδ. 2, 96, dentitio.

Ὀδοντο-φύτος, 2 (φύω) ἐκ τῶν ὀδόντων γεννηθεὶς· γίγαντες Ναν. Διον. 5, 2.

Ὀδοντόω (ὀδοῦς) με ὀδόντας προμηθεύω· «αἰδῆρος ὀδοντωμένος» Πολυδ. 2, 96.

Ὀδοντωτός, 3 (ὀδοντόω) ὃ ἔχων ὀδόντας· ἑστρα Λουκ. λεβ. 5, dentatus.

Ὀδο-ποιέω (ὀδοποιός), μέλ. ὀδοποιήσω· ὀδὸν κατασκευάζω, ἐτοιμάζω· τινί Ξεν. Ἄν. 3, 2, 24· «τὴν ὁδὸν ὠδοποιοῦν» = ἐτακτοποιοῦν, Ἄν. 4, 8, 8· «τρίς ἐμβαλὼν τὸ ὄδιον, τὰ τε γυναικαὶ ἐλυμήνατο, καὶ μάλλον ὠδοποιοί» Δημ. 55, 11· «ὀδοποιῶν τὰ ἄετα» = τόπους ἀόριστους κάμνων διοδευτοῦς Λουκ. Δημ. 1, καὶ μέν. «εἰς οὗς ὀδοποιεῖται» = διευκολύνεται ἡ ὁδὸς Πλατ. Φαιδρ. 112. — Μεταφ. φέρω τι εἰς κανονικὴν τινὰ ὁρμήν, εἰς μέθοδον Ἀριστοτ. ῥητ. 1, 1, iterfacia· τὸ παθ. αὐξάνω, προοδεύω, Ἀριστοτ. καὶ μετγ. progredior.

Ὀδο-ποιήσεις, ἡ (ὀδοποιέω) ἡ κατασκευασία, στρώσις τῶν ὁδῶν μεταφ. ἡ προετοιμασία, ὁδηγία, εἰσαγωγή εἰς τι Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 14, καὶ μετγ. strata, aditus.

Ὀδο-ποιητικός, 3· ὃ τὴν ὁδὸν ἐτοιμάζων, κατασκευάζων, ὁμαλίζων Ἀριστοτ. ἡθ. καὶ Δ. Ἀριστ. 15, 3.

Ὀδο-ποιία, ἡ (ὀδοποιός) ὀδοποιήσις Ξεν. Κυρ. 6, 2, 36.

Ὀδο-ποιός, 2 (ὠδός, ποιέω) ὃ ἐργαζόμενος, κατασκευάζων τὴν ὁδόν, ἐξομαλύνων· ὀδοποιητικός Ξεν. Κυρ. 6, 2, 36· καὶ ἀρχή τις ἐν Ἀθήναις Δισχίν. 3, 25, viator.

Ὀδός, ἡ, ἐπ. καὶ οὐδὸς Ὀδ. ρ, 196· καὶ Ἡρ. 2, 7, ὅστις ὁμῶς ἄλλοθι πνιταχοῦ τῇ ὁδῷ χρῆται· (b-δ-δ-ς, δ-δ-ιτ-ς, δδ-εύω, ῥίξ. εβ. οὐδός, οὐδ' ας, ῥέδ-α-φος Σακρ. sad A-sad-adire, λατ. sol-u-m, sol-ea) 1) ὁδός, ὁρμός· «ἡ γυνὴ ὁδοῖτο» Ἰλ. κ, 274· «ἐν ξυνορχῇσιν ὁδοῖτο», ψ, 330·

ἱεπηλασίη, η, 340· «ὁδὸν ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων» = ἐπὶ τῆς ὁδοῦ οἰκῶν ζ, 15· «ὥστε μέλισσαι οἰκίᾳ ποιήσονται ὁδὸν ἐπὶ παιπαλοέσση», μ, 108·

λαοφόρος, ο, 182· «τις ἡ δὴ θαλάσσης πορεῖα, ζ, 292· «πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο» = ἐπροχώρησαν εἰς τὴν ὁδὸν δ, 382 (πρόβλ. «ὅταν πρὸ ὁδοῦ γένωνται» Αἰλ. 1. Ζ. 11, 38· μεταφ. «ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτο» ἄν ἐξ τὰ μαθημάτων = χρῆσιμον, λυσίτελες Λουκ. Ἐρμ. 1) «ὁδὸν ἀγεμονέσαι» Πινδ. Ὀ. 6, 56· μεταφ. «ἐν εὐθείᾳ δ' ὁδοῖς στεγχεῖν» 1, 25· «σχησθὶ δ' ὁδός» Σοφ. Οἰ. τ. 733· «σὺ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύφον κατ' ἄλσος», Οἰ. Κ. 113· «ὁδοῦ ἀτραπὸς» Ἀριστ. νιφ. 76· καὶ πεζ. «ἰόντες τὴν ἱερὴν ὁδόν» Ἡρ. 6, 34· «ἡ ὁδὸς ἡ εἰς ἄστυ» Πλάτ. συμ. 173· καὶ εὐκόλως ἀναπληρούμενον· «ἐκπορευομένη τὴν ἔξω τεύχους» Λυσ. 203· «ὁδὸν βαδίζειν» Δημ. 25, 10· καὶ = ποταμοῦς = ἡ κοίτη Ξεν. κυν. 7, 5, 16· 2) τὸ ἔργον τῆς ὁδοῦ, ἡ πορεῖα, δίοδος· «οὐ τοι ἐπειθ' ἄλλῃ ὁδὸς ἐσσεταί» Ὀδ. 6, 273· «σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι θηρὸν ἀπέσσεταί» = ὁ ἀδόκλος, 6, 285· «λιχιδόμενόν περ ὁδοῖτο», α, 315· «ἔφρα προήσωμεν ὁδοῖτο» = ἔνα τελεσιώσωμεν τὸ ταξίδιον, 6, 407· «τελεῖν ὁδόν», ε, 250· = ἦνον, γ, 496· «ὁδὸν ἐλθεῖν» = ἐκαστρατεῖαν ποιεῖν Ἰλ. α, 151· «ἀπ' Ἀργεὺς ἦλθον δευτέραν ὁδόν» Πινδ. Π. 8, 44· «μὴ τι πημανθῆς ὁδῶν Δίσχ. Πρ. 334· «κατερητύσων ὁδόν, ἦν στέλλει» Σοφ. Φιλ. 1402· «ἡ δ' ὁδὸς βραχύνεται», Πλ. 1493· καὶ οἰωνῶν, ἐπὶ ὁρμήσιν πτήσεως, Οἰ. Κ. 1316· «τὰν νεάταν ὁδὸν στείχουσιν» = τὴν τοῦ θανάτου ὁδόν, Ἄντ. 801· «βέβηκε τὴν πανωστῆτην ὁδόν», Τραχ. 872· «ἐκ μακρᾶς ἀναπεπαυμένος ὁδοῦ» Πλατ. Κριτ. 106· «κατὰ τὴν ὁδόν» = ἐν τῇ ὁδῷ, Πρωτ. 314· 3) μεταφ. = μέσον, ἡ τῆρος, δι' οὗ ἐκτελοῦμεν τι· «πολλὰς ὁδοὶ εὐπραγίας» Πινδ. Ὀ. 8, 13· «νόον ἔχει ἀλαθείας ὁδόν», Π. 3, 103· «ὕβρις ἐχθρὰν ὁδὸν εὐθυπορεῖ», Ὀ. 7, 91· «γλώσσης ἀγαθῆς ὁδὸν εὐρίσκει» Δίσχ. Εὐμ. 944· «πολλὰς ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδας πλάσσει» Σοφ. Οἰ. τ. 67· «εἰ τιν' ἄλλης μαντικῆς ἔχεις ὁδόν», 311· «σὺν ὁδὸν βουλευμάτων» Εὔρ. Ἐκ. 744· «γνώμης ἱπποδ. 290· = λογίων Ἀριστ. Ἰππ. 1010· καὶ πεζ. «ἐλεφαν περὶ τοῦτο τριφασίαι ὁδοὺς» Ἡρ. 2, 20· «ἐπι-στάμεθα οὐκ ὁδοῖ οἱ Ἀθηναῖοι χωροῦσιν ἐπὶ τοὺς πέλας» Ηουκ. 1, 69· «ἀδικον ὁδὸν ἰέναι», 3, 64· «ὀπαρχοῦσι καὶ ἄλλαι ὁδοὶ τοῦ πολέμου», 1, 122· «τὴν οὖν τετημημένην ὁδὸν τῆς νομοθεσίας» Πλατ. νόμ. 7, 810· καὶ ἰδ. ὁδῶν, καὶ ὁδὸν λέγειν = μεθοδεύει τῶν τρόπων, μεθοδικῶς, Φαιδρ. 263· «τίνα δὴ ὁδὸν ἰόντι» = τινὲς τρόπων Ξεν. Κυρ. 1, 6, 16, viar.

Ὀδο-σκοπέω· φυλάττω τὴν ὁδόν, ἰδ. ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐνεδρεύω ὡς λητής Εὔστ.

Ὀδο-σκόπος· ὃ τὴν ὁδὸν φυλάττων, καὶ ὃ ἐνεδρεύων, ὃ λητής.

Ὀδο-σπασία· πράξις ὁδοσπάτου, ληστεία.
 Ὀδο-σπᾶν (Ἰασημί)· εἰς τὴν ὁδὸν ἱσταμαι καὶ φυλάττω αὐτήν, ἐμποδίζω τὸν ὁρμήαν τι-
 νός με· γν. insideo.
 Ὀδο-σπᾶ-της (Ἰασημί)· ὁ ἐν τῇ ὁδῷ ἱστάμε-
 νος καὶ φυλάττων, ἢ ἐνεδρεύων ὡς ληστής
 με· γν. insidiator.
 Ὀδο-σπρωσία, ἢ (σπρωννυμι)· ἡ διὰ λίθων
 στρωσὶς τῶν ὁδῶν με· γν.
 Ὀδ-σφύρα (ὁδοσφύρα)· ἐπὶ τῆς ὁδοῦ παραφυ-
 λάττω ἀρ. λει.
 Ὀδ-σφύρης, ὁ· ὁδοσφύρας.
 Ὀδ-σφύρος (κακ. τον. ὁδοσφύρος καὶ ὁδοσφύ-
 ρω) λέγεται καὶ κηπουρός ἢ κηπωρός· ὁ τὴν
 ὁδὸν παραφυλάττει, ἢ ὁδοσφύρας = ἢ ὁδηγήτρια
 Εὐρ. Ἰων 1617· - ὁ κατὰ τὴν ὁδὸν ἐνεδρεύων
 = ὁδολῆστής Σοφ. ἀποστ. Σχολ. 175 Πινδ. Π.
 2, 62· «ὁδοσφύρας τοὺς ἐν ταῖς ὁδοῖς κακουργοῦ-
 νται Φωίτ. λατρω, νῆας insidiator.
 Ὀδούε, ὄντος, ὁ, ἰων. ὁδών (dons, κρβλ. ἔω)
 ὁδόν. αἰολ. πλ. ἔδοντες, ἐσθίνοντες Σανσκρ.
 dhanu-s ρίζ. ἐδ. ἔσθω, ἐσθίω· «ἀπὸ ἐδεσμά-
 των»... ἀπὸ τούτου γὰρ πεποιθένται οἷον ἔ-
 δοντες τινες αἱ ὁδόντες· Πολυδ. 6, 381· 1) τὸ
 ὄντι· (περὶ τοῦ ἔρκως ὁδόντων ἴδε ἔρκως)
 ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων· «θῆγαν λευκὸν ὁ-
 δόντα» περὶ κάπρου Ἰλ. λ, 116· «ἄραβος δὲ
 διὰ στόμα γίγνεται ὁδόντων, π, 375· «πάταγος
 ὁδόντων» = βρυγμός, κροτάλισμα ὁδόντων, ν,
 283· «ἄρκμα δεινοτάτων ὁδόντων» Πινδ. Ν.
 4, 64· ἐν τ. πεζ. πανταχοῦ. - Μεταφ. «ὁ τῆς
 λύπης ὁδός» Ἰακ. Ἀγ. Γάτ. 888· «ὁδόντες δὲ
 ἐκκαίοντες ὑπάρχουσι καθ' ἑκάστην τὴν γένυν,
 ἔμπροσθεν μὲν τέσσαρες, οἱ τομῆτες, μονόρριζοι
 πάντες· ἔφεζες δ' αὐτῶν ἐκατέρωθεν εἰσὶν οἱ
 κυνόδοντες, καὶ οὗτοι μονόρριζοι· εἰδ' οἱ γομ-
 φιοὶ τούτων ἐξῆς ἐκατέρωθεν πέντε, τριόρριζοι
 μὲν τῇ ἄνω γένει, οἱ γομφιοὶ, καλαμῶνες καὶ
 μύλαι, ὀθλυκῶς ἐκ μεταφοράς, οἱ τριόρριζοι ἐν
 αὐτοῖς καὶ λαοῦμεν τὰ στίβια, καθάπερ ταῖς μύ-
 λαις τοὺς δημητριακοὺς καρπούς, καὶ οἱ κυνό-
 δοντες, ὁμοιοῦνται τοῖς τῶν κυνῶν ὄντες, ἀπ' ὧν
 ἐκείνων ὀνομάσθησαν· οἱ δὲ τομῆτες ἀπὸ τοῦ
 τέμνειν, ὥσπερ σμίλην, ὅσα δύνανται τέμνειν
 αἰτία· Γαλην. π. φυσ. ὁστ. 5· 2) πᾶν προέ-
 χον, ἐξέχον, εἰς ὃν λήγον ὁργάνου τινὸς μέ-
 ρος ὡς κτενίου κλπ. Νικ. θηρ. 85· 3) ἡ ἀπό-
 φυσις τοῦ δευτέρου σπανοῦ τοῦ τραχήλου
 Πολυδ. 2, 131.
 Ὀδο-φύλαξ (ὁδοφύλαξ)· τὴν ὁδὸν φυλάτ-
 τω Λοβ. Φρον. 375·
 Ὀδο-φύλαξ, ἄκος, ὁ· ὁ τῆς ὁδοῦ φύλαξ, τὴν
 ὁδὸν παραφυλάττει, ἥτοι τοὺς διαβαίνοντας
 Ἡρ. 7, 239 καὶ με· γν. ἔτι δὲ ληστής Εὐστ.
 Ὀδ. 1445.
 Ὀδός (ὁδός)· δεικνύω τὴν ὁδὸν τινι, ὁδηγῶ
 τινα, φέρω εἰς τὴν ὁδόν· «οὗτος σ' ὁδῶσει τὴν
 τρίγωνον ἐς χθόνα» Αἰσχ. Πρ. 815· «δυσσεύς
 μαρτον εἰς τέχνην ὥδωσα βρωτοῦς», 406· -
 Μεταφ. «ὁδῶσιν δυσανάτων κρατήρων κλη-
 ρώματα» Εὐρ. Ἰων 1050· ἐν γέν. = ὁδηγῶ·
 «τὰ ἀπ' ἡμέων ὁμῶν χρηστῶς ὁδῶσαι» Ἡρ. 4.
 189· κατὰ δὲ Ἡσυχ. τὸ μέσ. = πορεύομαι· «ὁ-
 δοῦσαι, καθ' ὅδον πορεύεται», duci, praeco.

Ὀδραγγίδαι, ὧν, οἱ· Αἰθίοπων φυλὴ εἰς τὰ
 ἐνδοτέρα τῆς Αἰθιοπίας Πτολ.

Ὀδρουσα καὶ Ὀδρουσία, ἢ πόλ. τῶν Ὀδρου-
 σῶν Στ. Βυζ.

Ὀδρύσαι, ὧν οἱ· Ἰθνας Ὀδρυαῖον, οἰκοῦν ἐπὶ
 ἀμφοτέραις τὰς ὁχθὰς τοῦ Ἀρίσκου, παραπ.
 τοῦ Ἑβρου Ἡρ. κατὰ δὲ Στραβ. ἐκτεινόμενον
 ἀπὸ τοῦ Ἑβρου καὶ τῆς Κυψίλης μέχρι τῶν
 παραλίων τῆς Ὀδησσού, κατ'. Ὀδρύσιος, ἰα,
 καὶ Ὀδρυσίτης Στ. Βυζ. Ὀδρυσίς, ἰδὸς = ἡ γῆ
 ἢ Ὀδρυσίς = γυνὴ Πανος.

Ὀδρύσης, ὁ· 1) παραπ. τοῦ Ῥυνδόσκου ἐν τῇ
 Μυσίᾳ Στραβ. 2) ὁ ἀρχαῖος = ὁ πατὴρ τοῦ Τη-
 ρου Σεν. 3) βασιλεὺς τις τῶν Σκυθῶν Ἡσυχ.
 Ὀδύζομαι, θέμα παραληφθὲν ὑπὸ τῶν γραμ-
 μέων ὁδοῦσμαι.

Ὀδύναι· ἴδε ὁδύναι.

Ὀδύναι, ἰων. = ὁδύναι.

Ὀδύναι (ὁδύναι)· προξενῶ πόνον, ὁδύνει Εὐρ.

Ἰππ. 247· συνηθεα. παθ. «ἀλγούσα κῆρυκα-
 μίνη» = στενοχωρημένη, περιλυτὰ Σοφ. Ἰλ.
 794· καὶ πεζ. «οἰστρεῖ καὶ ὁδύνεται» Πλάτ.
 Φαιδρ. 251· «καὶ ἀγανακτεῖν», πολ. 7, 515,
 ango, doleo.

Ὀδύνη, ἢ (δύνη)· πόνος, σωματικὸς τε· «ὁδύνη
 δὲ διὰ χροῦς ἢ λῶ' ἀλγεῖν» Ἰλ. λ, 398· «ἀ-
 λγείτω δ' ὁδύναι ὄνον μόνος Ἀτρεΐδου», λ, 208·
 «φάρμακ' ἄ κεν παύσῃται μελαιναῖον ὁδύναν»,
 4, 191· «ὁδύνῃσι πεπαρμένους», ε, 399, καὶ
 συχνότ. πλ. ἐν. μὲν. α. 25· «καὶ ψυχικὸς πό-
 νος, λύπη, ἀθυμία» «αἱ νῦν μὲν τείρουσι κατὰ
 φρένας» Ἰλ. ο, 61· «ἐμοὶ δ' ὁδύναι τε γόους τε
 κάλλιπεν» Ὀδ. α, 242· «ἀπρήκτους ὁδύναις
 ἐμβάλλετε θυμῷ», 6, 79· «ὡς θυμὸν ἐνιπλή-
 σης ὁδύναν», τ, 117. Ὅθεν καὶ τὰ ἐξ. «ἀντί-
 τομα στερεῶν ὁδύναν» Πινδ. Π. 4, 221· «τίς
 μ' ὑποδύνεται πλευρὰς ὁδύναι» Αἰσχ. Εὐμ. 806,
 καὶ οἱ ἄλλ. τραγ. «τὸ γὰρ ἰαλῶσιν οἰκτι-
 ρῆται μεγάλας ὁδύναις ὑπακτείνε» Σοφ. Αἴ.
 255· «οἱ ὁδύναις ἔβαν» Εὐρ. Φων. 1554·
 «ὁδύναις πεφυγγωμένους» Αἰσχ. Ἀγ. 500·
 «λωφὲς τῆς ὁδύνης, λήξας τῆς ὁδύνης» Πλάτ.
 Φαιδρ. 251· συνηθ. μετὰ τοῦ ἀλγύνειν, Γοργ.
 525· «ὁδύναις παρέχιναι» = πόνους προξενεῖν,
 Πρωτ. 354· «ἡ δὲ δύνη σε ἐλθρε» Σεν. συμμ.
 1, 15 καὶ με· γν. dolor, anxietudo, moeror.

Ὀδύνημα, τὸ (ὁδύναι)· ὁδύνη Ἰπποκρ.
 401, 49.

Ὀδυνήρος, 3 (ὁδύνη) ὁ προξενῶν πόνον·
 «ἔλκος ὁδυνήρον» Πινδ. Π. 2, 91· «ὁδυνήρος
 ὁ πλοῦτος γενήσεται θηδαισι» Εὐρ. Φων.
 569· βίος, Ἰππ. 189· «ὁδυνήροισιν» Αἰσχ.
 πλ. 526· «τὰ ὁδυνήροτα πάθη πάσχειν»
 Πλάτ. Γοργ. 525· ἐπὶρ. Λοκ. λει. 2, εὐ-
 ciatis, molestus.

Ὀδυνή-φατος, 2 (φάω, πέφαμαι)· ὁ τὸν πό-
 νον ἐξαφανίζων, καταπνύων· «ἐπὶ δὲ ῥίξαν βέ-
 λε πικρὴν ὁδυνήρατον» Ἰλ. λ, 837· «φάρμα-
 κ», ε, 401, καὶ με· γν. «ἄλκαρ ἀνίης ὁδ.»
 Νου. Δ. λ, 361.

Ὀδυνή-φωρος, 2 (φέρω)· ὁ φέρων, ἀπεργα-
 ζόμενος πόνον με· γν.

Ὀδύνω-πύος, 3 ὁ προξενῶν ὁδύνην Ἐπι-
 φάν. 1, 302,

Ὀδυνο-σπάς, ἄδω, ἡ καὶ ὀδυνοσπαδής, 2 (σπάω, ὀδύνη) ὁ ὑπὸ πόνου διασπώμενος, ἀφανιζόμενος Αἰσχ. ἀπο. 381.

Ὀδυν-ώδης, 2 (εἰδωσι, ὀδυνηρός Ἰπποκρ. 427, 32, dolens.

Ὀδυρμα, τὸ (ὀδύρομαι) παραπόνημα ὁπέρ σου τοιαῦτό ἐστι ὀδύσματα Αἰσχ. Χο. 501. *πανδακρυτὸ ὀδύσματα γωμμένη Σοφ. Τραχ. 50, lamentum.

Ὀδυρμός, ὁ τὸ ὀδύροσθαι· καὶ γδοι Αἰσχ. Πρ. 33· καὶ ὀρηνσι Πλάτ. πολ. 3, 398, καὶ πλ. καὶ οἰκται, 387, lamentatio, moeror.

Ὀδύρομαι (συγγ. τῷ ὀδυ, ὀδύνη) 1) παραπονέσθαι, ὀρηνῶ, λυπώμαι, τὸ μὲν ἀπολύτως· *στοναχῇ τε γόῳ τε Ὀδ. π. 145· ὀδυρόμενος στεναχίζω, 1, 13· τὸ δὲ τινός = διὰ τινά, διὰ τί· ὀδύρεαι ἐνδοθι θυμῷ Ἀργείων Ὀδ. θ. 577· *πάν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι· ὡς ἐνός Ἰλ. γ. 292· καὶ ἀμφί τινά, λ. 486· ἀλλὰ τινί = πρὸς τινά, διὰ τί, δ. 740· ἀλλήλοισιν = ἀντιθέτως πρὸς ἀλλήλους = ἐμπροσθεν ἀλλήλων, 6, 290· οὕτε κλαίειν οὐτὸ ὀδύροσθαι πρέπει Αἰσχ. Ἐπι. 638· 2) μεταβ. = ὀρηνεῖν, τινά Ἰλ. ω. 740· ἐτι δὲ πατρίδα γαῖαν = διὰ τὴν πατρίδα λυπεῖσθαι, ἀνίστασθαι ἐκ τοῦ πόθου τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφῆς Ὀδ. ν. 219· σὺν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη, 279, ὡς ε. 113· χαίμεθα Αἰσχ. Πρ. 845· *τὴν παῖδα ταύτην οὐ ὀδύρεται πόλις Σοφ. Ἀντ. 689· *τί ταῦτα ὀρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι; Εὐρ. Φοιν. 1750· καὶ πεζ. Πλάτ. πολ. 3, 329· ὁπέρ τινος ὡς δεινὸν τι πεπονθότος, αὐτ. 387· καὶ ὀρηνεῖν, ἀπολ. 38· καὶ κλαίειν, πολ. 3, 388· οὕτω παρὰ μὲν. *τὰ παιδία ὀδυρεῖται καὶ πολλοὺς λόγους καὶ ταπεινούς ἐρεῖ ἐπὶ τῆς συνηθ. τῶν βητόρων τέχνης τοῦ διεγείρειν τὸν ἕλεον τῶν δικαστῶν· *τί σεαυτὸν ὀδύρη; Αἰσχ. νεκρ. δ. 17, 1. Τὸν βραχύτερον τύπον ὀδύρομαι ἔχουσιν οἱ τραγ. *τὰ μὲν παρόντα ὀδύρεσθ' ἄχλ' Αἰσχ. Πρ. 271, lamentor, moeror.

Ὀδυρτής, ὁ δὲ ὀδυρόμενος, παραπονέμενος Ἀριστοτ. φυσιογν. β. σ. 813, 38, querulus.

Ὀδυρτέον· δεῖ ὀδύροσθαι μὲν. lamentandum.

Ὀδυρτικός, 3· ὁ εἰς παράπονα ἀρμόδιος, ὀρηνητικός Ἀριστοτ. βητ. 2, 13· ὀδυρτικόν τι ἀναφορῆγεσθαι Πλουτ. ἐρωτ. 4, lamentabilis.

Ὀδυρτός, 3· ἀξιοθρήνητος ὁ λόγῃ τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτά = ὀρηνητικῶς Ἀριστ. Ἀχ. 1186, lugubris.

Ὀδυσοσάκας, 3· ἐπὶ εἰς τὴν Ὀδυσσεά ἀνήκων.

Ὀδύσσεια, ἡ 1) ποιήμα ἐπὶ τοῦ Ὀμήρου πραγματευόμενον τὰς πλάνας τοῦ Ὀδυσσεύς, ἥτοι τὰ συμβάντα καὶ τὰς τύχας τοῦ ἥρωος αὐτοῦ, ἀφ' οὗτου μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας ἐπιστρέφειν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ Ἰθάκην περιεπλανήθη χρόνον πολὺν εἰς διαφόρους χώρας τῆς οἰκουμένης, πολλὰ δεινὰ παθὼν καὶ ἀπολέσας πάντας αὐτοῦ τοὺς ἐταίρους· τελευταῖον τὴν εἰς Ἰθάκην ἔλυσιν καὶ ἀναγνώρισιν αὐτοῦ ὑπὸ τῆς πίστεως συζύγου τοῦ Πηνελόπης καὶ τῶν μνηστήρων αὐτῆς τὸν φόνον Πρ. 3) πύλ.

τῆς Βαυτικῆς Ἰσπανίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς Στραβ.

Ὀδύσειακός, 3· Ὀδύσειος· τῷ Ὀδυσσεὶ ἀνήκων.

Ὀδυσεΐδης, ὁ· Ὀδυσσεύς.

Ὀδυσεΐς, οἱ· πόλ. Ἱερίας, ὡς Ἀτταρεῖς καὶ Δικαιεῖς Στ. Βοξ.

Ὀδυσσεύς, ὁ, ἔπ. ἥος ὁ, λατ. Ulysses καὶ Ulises) υἱὸς (ἴδε ὀδύσσομαι) τοῦ Λαέρτου καὶ τῆς Ἀντικλείας, ἀπόγονος τοῦ Κεφαλοῦ, κατ' ἄλλους υἱὸς Σισύφου Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 344· βασιλεύον οὗτος πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ ἐτι πολέμου εἰς τὴν νῆσον Ἰθάκην καὶ Δουλίχειον ἔλαβε γυναῖκα συνεργεῖν τὸν Τυνδάρεω τὴν σοφὴν Πηνελόπην, θυγατέρα τοῦ Ἰκαρίου, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τηλέμαχον Ὀμ. Ὀδ. ε. 234. Βασίλειος δὲ καὶ οὗτος ἵνα συνελαστρατεύσῃ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν πολιορκίαν τῆς Τροίας, ἔφερεν εἰς δώδεκα πλοῖα τοὺς Ἰθακήσιους καὶ ἄλλων πλησιοχώρων νήσων κατοίκους, δειξας πολλὴν φρόνησιν καὶ ἐμπειρίαν εἰς διαφόρους κατὰ τῶν ἐπὶ ὁρῶν ἐπιχειρήσεις, ἀγαπώμενος πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ θαυμάσιος ἐξαιρέτως διὰ τὰς πολυεῖς αὐτοῦ βραδουργίας καὶ τὸ πολύτροπον ἥθος του. Κρυφίῃ δ' ἔπειτα ἐντὸς τοῦ δουρεῖου ἔκπου, εἰσέβαλε πρῶτος μετὰ τοῦ Μενελάου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Διηφοῦ ἐν Τροίᾳ. Μετὰ δὲ τὴν παντελὴ καταστροφὴν τῆς Τροίας ἐπιστρέφειν εἰς Ἰθάκην μετὰ τῶν ἄλλων ἐταίρων του περιεπλανήθη ὅλα ὅλα ἐτι εἰς χώρας ἀλλοδαπάς, ναυαγίσας πολλὰς, καὶ εἰς τοὺς φοβερωτέρους ἐκτεθεὶς κινδύνους, φερόμενος ὑπὸ τῶν ἀνέμων παρὲς μὲν εἰς τὴν νῆσον τῶν Κυκλάδων, ποτὲ δὲ εἰς τὴν χώραν τῶν ἀνθρωποφάγων Λαιστργόνων, ποτὲ δὲ εἰς τὴν τῆς Καλυψτοῦ, παρ' ἣ διέμεινε χρόνον πολὺν, καὶ ποτὲ ἀλλοχτοῦ, καταβάς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Ἄδην, ἵνα μύθη παρὰ τοῦ μάντεως Τειρεσίδου περὶ τῆς μελλούσης τύχης αὐτοῦ· εἰσοὺς ἐπιστρέφας τελευταῖον εἰς τὴν Ἰθάκην παρουσιάσθη ὡς ἀγνωστος ἐπαίτης εἰς τὴν Πηνελόπην, ἐρόνυσε πάντας αὐτῆς τοὺς μνηστῆρας, καὶ ἐβασιλεύσειν ἐτι αὐτῇ χρόνον τινά, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Τηλεγόνου, ὃν ἐκ τῆς Κίρκης εἶχε γεννήσει Σχολ. Ὀδ. λ. 133· παρ' Ὀμ. καὶ ἄλλ. ποιητ. εὐρήται χάριν μέτρου καὶ δι' ἐνός σ' Ὀδυσεύς, αἰολ. γεν. Ὀδυσεύς, αἰτ. Ὀδυσσῆ ἀντὶ Ὀδυσεῖα.

Ὀδύσσομαι, (πρβλ. λατ. odi), εὐργ. ἀδρ. ἀ. ὀδύσσομαι καὶ π. παρκα. ἀντὶ ἐν. ὀδύδυσται ἀντὶ ὠδύσται Ὀδ. ε. 423· θυμῶν, ὀργίζομαι· *τί νοὶ οὐ τόσον ὠδύσσο Ζεῦ; Ὀδ. α. 62· *τίπε τοῦ ὠδὲ Ποσειδάων ὠδύσσει ἐκπάγλως, ε. 340· ὡς μοι ὠδύδυσται κλυτὸς ἐνοσφύγαιος, 423· οὕτω περὶ τῆς ὀργῆς τῶν θεῶν Ὀδ. π. 275· ὀδύσσομαι τοῖο τετοῖο· εἰς τὴν πρὸς τὸν Δία προσφώνησιν, θ. 37· ἐτι δὲ ἀνθρώπων, καὶ ὡς φαίνεται ἐν παθ. σημ., μόν. ἐν τῷ πολυλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδύσσομαι τοῖο δ' ἱκάνω = ἀπεπλήθη, μισήτος Ὀδ. τ. 407· ὠδύσαντο ἔμοι Σοφ. ἀποστ. 408 μετ' αἰ. συντασ. *τί τοσοῦτον ἐμὴν ὠδύσσεια νηδύν; Στατλ. Φλακ. 10, (9, 117), inescor, succenseo.

Ὀδυσοσύς, ἡ· Ὀδυσσοῦς Θεοφύλ.

Ὀδωγρα· πόλις Καππαδοκίας Πτολ.
 Ὀδωθα, παρχ. τοῦ ὅζω.
 Ὀδωδής, ἡ (ὄζω)· ὁμη' Ἦσυχ. «ἐβδον ἀνώ-
 μασται· ὅτι βῆμα πολὺ τῆς ὁδωδῆς ἀφίγηται»
 Κλ. Ἀλ. παύδ. 2, 212, odor.
 Ὀδωδυσταίν· ἴδε ὁδωδυσσομαι.
 Ὀδωδεις, γ. προσ. ὕπερσ, τοῦ ὄζω.
 Ὀδωδής· ἡ ὁδωδῆς, 2· ὁμωδῆς Κορ. Ἰπ-
 ποκρ. π. ἀέρ. καὶ ὅδ. 121 σ. 384, oleus.
 Ὀδωκα· πόλ. τῆς νήσου Ταπροδάνης Πτολ.
 Ὀδων, ὄντος, ἰων. δ' ὁδούς Ἰπρ. 6, 107, dens.
 Ὀδωνίς, ἡ· ἀρχ. βν. τῆς Θάσου Ἰσυχ.
 Ὀδωρεῖω· ἴδε ὁδωρεῖω.
 Ὀδωτῆς, 3 (ὁδῶν)· διαδουσίμος, βάσιμος, μετν.
 μέτρ. ἐκτελεστός· «ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτὰ» Σοφ.
 Οἱ. Κ. 496, Σχολ. ἀνυστά, peritius.
 Ὀε· ἀντί· οἱ καὶ ω· Μοξίχος = Μοίριχος,
 Τανάγρας ἐπιγρ.
 Ὀεῖγειν τὰς νὰ ὅς· = ἀνοίγειν τοὺς να-
 οὺς, Λέσθου ἐπιγρ.
 Ὀέτεες· παρὰ βαρβάρους ὁ καλλῶρις Ἰσυχ.
 Ὀζαινα, ἡ (ὄζω)· πολύπους ῥινός, φῶμα τι
 δυσώδες γεννώμενον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν τῆς ῥι-
 νός ἐπιράνειαν, ὁκτάπους τῆς ῥινός· «ὄζαινα
 ἐλκυσίς ἐν τῇ βάθει τῶν μυκτήρων μέχρι τῶν
 καλουμένων ἡρμειδῶν ὡσάν, πυρῶδες καὶ δυσ-
 ὄδες ὑγρόν ἀριστά, τὴν αἰσθησιν ἱμωδίζουσα»
 Πολυδ. 4, 204· ἔτι δὲ εἶδος ἰχθύος, θαλασσίου
 πολύπους, ὁ καὶ ἄλλως λεγόμενος ὁμύλλη
 καὶ ὁσμύλλα, ἐκ τῆς νεοαλῆς αὐτοῦ ἐκπέμπει
 βαρεῖαν ὁσμὴν, διό καὶ ὑπὸ τῶν μυραινῶν διώ-
 κεται Πολυδ. 2, 76.
 Ὀζαίνικος, 3· ὁ ἔχων ὄζαιναν, ἦτοι πολὺ-
 πουν εἰς τὴν ῥίνα· ἔτι ὁ εἰς αὐτὴν ἀνήκων.
 Ὀζαίνιτης, ὁ· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τῆς ὄζαινης,
 ἦτοι τοῦ τῆς ῥινός πολύπους, ὁ ἐκπέμπων ὁ-
 σμὴν ὅταν ἡ ὄζαινα, ὀηλ. ὄζαίνιτις ἴδω.
 Ὀζαλέος, 3 (ὄζος)· κλωνιότης, ὁζώδης, ὁ μὲ
 κλωνία ξύλου· «ὄζαλέην βάκτρον τήνδε κα-
 ρηθαρὴν δέξῃ» Κοιντ. Μακ. 10, (9, 249).
 Ὀζεῖα, ἡ· θεραπεῖα Ἰσυχ. ὡς τὸ ἀόζω =
 θεραπεῖω, ἐκ τοῦ ὄζος = θεραπεῖων.
 Ὀζεῖα· ἴδε Ἀζόρα.
 Ὀζῆς, γεν. ὄζᾶ· ἱερεὺς Ἑβρ. Ἰωία.
 (Ὀζέω), ἄχρ. θέμα, ἔξ οὗ παράγ. συνήθ. τὸ
 ὄζω· μέλ. τοῦ ὄζω.
 Ὀζῆ (ὄζω)· δυσωδία, συνήθ. ἡ ἐκ τοῦ στόματος
 ἐξερχομένη κακὴ ὁσμὴ Κέλσ. 3, 11, 2· κατὰ
 Σουλδ. ὄζαι εἰσὶ τὰ δέρματα τῶν ὀνάντων.
 Ὀζήκεις· οἱ σφριγώντες Ἰσυχ.
 Ὀζηλλῖδα· πράσιον, βοτάνης εἶδος Δουκάγ.
 Ὀζῆνῃ καὶ Ὀζήνῃ· πόλ. τῆς ἐντὸς τοῦ
 Γάγγου Ἰνδικῆς Πτολ. ἡ νῦν Uggahini.
 Ὀζῆας, ὁ· υἱὸς Ἀμασίου, βασι. Ἱερουσαλὴμ
 Ἰωία. ἴν δὲ Ὁ'. Ἀζαρίας.
 Ὀζιμον· ἴδε ὠκιμον.
 Ὀζινης· ἀνδρ. βν. ἐπιγρ.
 Ὀζις, ὁ· Ἑβραῖος τις Ἰωία.
 Ὀζόα· πόλ. Περισβίου Πτολ.
 Ὀζοαβίς· πόλ. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδι-
 κῆς Πτολ.
 Ὀζόανα· πόλ. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς
 Πτολ.
 Ὀζόγυρος· εἶδος θάμνου· καλοῦσι δὲ αὐτὸν

οἱ μὲν ὀζόγυρον, οἱ δὲ ἀνάγυρον Σχολ. Νεκ.
 71.

Ὀζο-θήκη, (ὄζω, θήκη)· αὐλάκιον ὑπόγειον
 πρὸς ὑποδοχὴν περιττωμάτων, ἀπόκατος Κυ-
 ριλ. olonca.

Ὀζόλα ἡ Ἀξόλα· πόλ. Ἀραχωσίας Πτολ.

Ὀζόλαι, οἱ· γένος Λακρῶν, οἱ Λακροὶ Ὀζό-
 λαι, ὡς ἡ χώρα Ὀζολίς Στ. Βυζ.

Ὀζόλης, ὁ· ὁ ἐκπέμπων δυσωδίαν· ἴδε Ὀζο-
 λος καὶ Ὀζόλαι.

Ὀζολίς, ἴδω· ὀηλ. τοῦ ὀζόλης, πολύπους = δ-
 ζαίνα Ἀριστοτ. Ἰ. Ζ. 4, 1.

Ὀζολος, ὁ· Ταναγραῖος τις Ἑπιγρ.

Ὀζομένη· γυνὴ Θεζυμάντος Ὑγιν.

Ὀζόομαι· σχηματίζομαι εἰς εἶδος ὄζου, (κόμ-
 του ἡ κλάδου).

Ὀζος, ὁ· κλάδος, κλωνάριον, βλάστημα· «ὄζω
 ἐπ' ἀκροτάτῳ» Ἰλ. 6, 312· «μυρίκης τ' ἐμυρή-
 λείας ὄζους», κ. 467· «σκηπτρον οὐποτε φύλλα
 καὶ ὄζους φύσει», α. 234· «εἰλατίνων ὄζων
 ἐπὶ» Ἑδρ. Βάκχ. 1068· «ὄζους ὄρυζας» Πινδ.
 Π. 4, 263· μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀπόγονος,
 κλάδος· «ὄζος» Ἀρσεν. Ἰλ. 6, 540· «τῶ ὀζ-
 σείδα, ὄζω Ἀθηνῶν» Ἑδρ. Ἑκ. 125· «χρυσὸν
 ὄζος ἀδάμας ἐκλήθη» Πλάτ. Τιμ. 59· «ἐπὶ δέν-
 δρων τὸ διάρθρωμα, ὁ κόμβος τοῦ δένδρου, ὁ
 οὖν ἐκφύεται τὸ κλωνάριον, τὸ ἐν τῇ σινηθεῖα
 λεγόμενον ὁμμάτιον καὶ ῥόζος· «ὄζος» τορλός·
 λέγεται ὅταν τὸ κλωνάριον δὲν ἐκφύεται πρὶν-
 ματικῶς, ἀλλὰ σχηματίζεται μόνον ἐκφυῖα
 εἰς τὸ φύλον, Θεοφρ. Φ. 1, 1, 13· «τίποτε μι-
 τοκλάσεις πτωμένη ὄζων ἐπ' ὄζου» = ἀπὸ κλά-
 δου εἰς κλάδον πετώσα, Ἑκ. 397 (9, 209),
 nodus· ἔτι δὲ καὶ ὁ κόμβος εἰς τὰ καλάμια τῶν
 σπαρτῶν, ἄλλοτε γόνυ ἀνομαζόμε. δὲ δὲ Βιτρού-
 βιος (2, 9), λέγει conductis in aera per nodos
 ramis· καὶ «nodationis duritiem» εἰς ἐκφρασιν
 τῆς σκληρότητος (τοῦ ὄζώδους) τοῦ φύλου, τοῦ
 πολλοὺς ῥόζους ἔχοντος.

Ὀζό-στομος, 2· ὁ δυσωδῶν ἐκφυῖων, βρω-
 μόστομος Λουκιαν. 13 (11, 427) oriputulus.

Ὀζούται, οἱ· ἔθνος τῆς Ἰδ. Ἀρριανῆς Πτολ.

Ὀζό-χρωτος, 2 (ὄζω χρώς)· ὁ ἔχων δερμα
 βρωμερὸν μετν. hircosus.

Ὀζώ (ὄζος)· λαφύω κλωνάρια συνήθ. παθ.
 «τὰ ἄκρα ὄζονται εἰς χεῖρας» = τὰ ἀκρότατα
 κώνκαλα φύουσι δάκτυλα ὡς κλωνάρια Θεοφρ.
 Φ. 3, 6.

Ὀζώ, ὅγος, π. 2· ὁμύζω, τοῦ μέτρου χάριν
 Ἰσυχ.

Ὀζω (Ὀδ.), μέλ. ὄζω· ἰων. καὶ ὄζέω Ἰπ-
 ποκρ. ἀντὶ ἐν. ὁδωθᾶ· ἀμετ. μυρίζω,
 δυσωδῶν ἐκπέτω ἐκ τοῦ σώματος μου, καί = ἐν-
 ωδιάζω· «ὁδμή κλέρου εὐκαίτοις ὁδου τ' ἀνά
 νησον ὀδιδέει» = ἐνωδία· θυμιάματός τινος Ὀδ.
 ε. 60· πρὸλ. 1, 210· μετὰ γεν. = τινός = μυ-
 ρίζω ἀπὸ τῆς ἀπὸ ὄζει θυμιάτων ἱφραστῶν
 λίσχ. Ἀγ. 1283· «τῶν ἱματίων ὄζῃν δειψί-
 τητος» Ἀριστ. σφ. 1039· «τὸν ἀνδρὰ περ ἀν-
 δρὸς ὄζειν» Λυσ. 663· «ὡς ἄν, ὦ γυναῖκες, ἀ-
 ζωμεν γυναικῶν», 687· ἐνίοτε τίθεται καὶ τῇ
 μέτρῳ, ἔξ οὗ ἔξερχεται ἡ ὁσμὴ· «ὄζειν ἡδὺ τῆς
 χρώας» Πλούτ. 1120· ὡς «κακὸν τῶν μασχα-
 λῶν», Ἀλκ. 817· μεταφ. «πλεόνων καὶ μειζό-

νων πραγμαμάτων. Λοσ. 616. «ὤζεν οἶνον» Ἀνακρ. 1. 8. «κάκιστον τοῦ ἄρτου ὤζειν» Λοσ. 6. 1. συχνὰ π. μτγν. «ὀδωδὸς μοχθηρίας» Πλουτ. συμμ. 6, 7, 2. μεταφ. «ὄζει λήρου βε-
κιστείνου», ἀρσεν. φιλ. 1, 7. ἄλλως «ὄζειν ἐκ τοῦ στόματος» Φερεκρ. Ἀθην. 14. 648. «οὐ καὶ ἀπὸ στόματος ὄζει ὁσμὴ θεσπέσια» Ἐρ-
μιπ. Ἀθην. 1, 29. «ὄζειν δ' ἀπ' αὐτῆς (κρή-
νης) ὥστε ἰων» Πρ. 3, 23. καὶ ἀμεταβ. ὄζει, ὀζώδε, τινὸς Ξεν. Κυρ. 5, 1, 7, παρὰ δὲ Ἰπποκρ. μέσ. ἀντί ἐνεργ. oleo, foeteo.

Ὁζώδης, 2. ὁ σμώδης καὶ ὁ δμώδης (ὄζη, εἶδος)· ὁ ἐκπέμπων ὁσμὴν, θυσιάζων μτγν. olidus.

Ὁζώδης, 2 (ὄζος, εἶδος)· ὁ ἔχων ὄζους, ῥό-
ζους, ἀντιθ. τῷ ἄνοζος· «ἔστι τὰ μὲν ὄζωδη τὰ
δὲ ἄνοζα... ὄζωδες μὲν ἐλαία, πεύκη, κύτι-
νος» Θεοφρ. 1. Φ. 5, 4, ramosus, nodosus.

Ὁζων, ὁ ὄν. κυρ. σουδῶ.

Ὁζωτός, 3. ὄζωδης.

Ὁη, ἡ, ἰων. ἀντί ὄα.

Ὁη· ὁ ἄνθρωπος Ἀττικῆς· ἴδε ὄα καὶ οἴη.

Ὁο· ὅτι, ἐπομ. φων. θασιός.

Ὁοίεας, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ὁ-ὄν, ἀναφ. ἐπὶ τοῦ πόθεν· «ὄθεν βέεν ὀ-
ζωρ» Ἰλ. 6, 307. «ὄθεν ἔνετων, ὄθεν ἡμιόνων
γένος», 852. «ὄθεν ἀργύρου ἔστι γενέθλη» = ἔ-
κείθεν, ὅπου ἔστιν ἡ τοῦ ἀργύρου γένεσις, 857.

«γένος δὲ μοι ἐνθεν, ὄθεν σοι» Ἰλ. 8. 58. καὶ
μετὰ τοῦ τε (πρὸς ἄλ. ὅς)· «ὄθεν τέ περ οὐδ' υἱοί
αὐτότεροι οἴγνεσθαι» Ὁδ. γ, 321. «ὄθεν ἄρ-
γυνται» Πινδ. Ν. 2, 1. «ὄθεν γεγεννημένοι»,
Π. 5, 74. «ὄζωμα, ὄθεν σε πατρός ἐκ φόνων ἡ-
νεγκα κἀξέσωσα» Σοφ. Πλ. 11. καὶ μετὰ τῆς
τόσση παρ' Ἑλλήσιν εὐχρήστου ἑλπίσεως· «ἐκ δὲ
γῆς ὄθεν προῦκαιτο», ἐνθα ἐπεριμένανεν ὄπου,
Τρ. 698. καὶ περ, «εἰς τὸ αὐτὸ ὄθεν ἦκει ἡ
ψυχὴ» Πλάτ. Φαιδρ. 248. καὶ οὐ ἐνεκα «ὄ-
θεν δὲ αὐτὸ ἡγόμαί μὴ διδασκτὸν εἶναι, δι-
καιὸς εἰμι λέγειν», Πρωτ. 319. «ὄθεν ἂν τι δό-
κωνται μανθάνειν» = καὶ ἀπ' ὅπου δύνανται
πάντοτε νᾶ μανθάνωσι τι, Φαιδρ. 252. οὕτω
καὶ ὄθεν δῆ, ἡ ὡς μία λέξις, ὄθενδῃ, 267.

«εἴτ' ἄλλοθεν ὀθενούσιν», νόμ. 5, 738. «ὄθεν
περ», πολ. 2, 366. «ἀφίκοντο εἰς κώμας, ὄθεν
ἀπέδειξαν λαμβάνειν τὰ ἐπιτήδεια», Ἀν. 2, 3,
14. «μὴ ἡμᾶς ἀγέροι (δηλ. ἐκείσε) ὄθεν οὐχ
οἶόν τε ἐξελεῖν» 1, 3, 17. «δισκυμίζοντο εὐθὺς
ὄθεν ὑπεξέβητο παίδας», ἀντί ἐκείθεν, ὅπου
Θουκ. 1, 89, unde.

Ὁοίτη· ἴδε οἴα.

Ὁοζώω· ὀζέω.

Ὁοζώω· ὀζέω.

Ὁοζώω· ὀζέω.

Ὁοζώω· ὀζέω.

Ὁοζώω· ὀζέω.

Ὁοζώω· ὀζέω.

Ὁοζώω· ὀζέω.

Ὁοζώω· ὀζέω.

Ὁοζώω· ὀζέω.

Ὁοζώω· ὀζέω.

Ὁομα, τό· ὄμμα Νικ. Θερ. 178. ὄμματα αἰδῶ-
ἀντί ὄμματα· Ἠσῶγ. oculus.

Ὁονετος, 3 καὶ 2 (ὄνος)· ἀλλογενής, δι' ὁ-
δαπός, ξένος· γυνὴ Ἐβρ. Ἀλκ. 535. «πρὸς
τὸν ὄνοντον καὶ ἐξωθεν πόλεμον» Πλάτ. νομ-
1, 629. «καὶ μισθωτοί, 3, 697. ἀντιθ. τῷ ὀ-
κίτος, Πρωτ. 316. «φίλος ὄνονετος», ἀντιθ. τῷ
προσηκόντες Ἰσ. 4, 18, ἀντιθ. τῷ ἀδελφός Ἀ-
ριστοτ. ἡθ. 8, 9. τῷ ἴδιος ἀντιθ. Πολυδ. 1, 6,
6 καὶ μτγν. ὄνονετα χθών Διοδ. 18 (7, 74).
ἀντί δὲ τοῦ ἀλλοτρίος B. Ἀν. 1095, alieni-
gena, peregrinus.

Ὁονήλος, ὁ· Ἐβρ. ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα Ἰώδ.

Ὁονιος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁονίος, ὁ· ὄνονετος.

Ὁοδρίοι, οἱ πόλ. ἐν Θράκη, Ἑπιγρ.
 Ὁοδύρεκα ὅσον ἔνεκα, ἔπειθε Σοφ. Αἴ. 123.
 ἔτι δὲ ὅτι «ἐλὼ σ' ὀδοῦν» ἐκτός αἰτίας
 κυρεῖται Αἰσχ. Πρ. 330. «οἶδ' ὀδοῦν» ἔρεται
 Σοφ. Φιλ. 630. μετὰ τὸ γινώσκει, Οἱ. Κ. 857,
 μανθάνω, Πλ. 607. γραπτέον φαίνεται μετὰ
 κορινθίους ἄλλ' οὐχὶ οὐδ' ὀδύρεκα διὰ τὸ μὴ εἶ-
 ναι ἀντὶ τοῦ ὅτι ἔνεκα ἔδε ἔνεκα.
 Ὁοδρεῖν = ἄγειν Ἡσύχ. ἔδε δόξω.
 Ὁορηξ, ἴδω, ἡ 1) γυνὴ τοῦ Ἑλλήνος, μή-
 τηρ τοῦ Σοῦνθου. 2) Ἀμαζών τις Ὑγίν.
 Ὁοριξ, ὄριξος, π. ὁμοῖριξ, δ' ὁμοίως ἔχον
 τριχάς. «ὄριχες ἵπποι» Πλ. Ε. 765. πρὸλ.
 ὄριξ.
 Ὁοροσ' ὁμόθροος, ὡς ὄριχες = ὁμότριχες. ὁ
 θιν = ὁμοφώνως, σύμφωνας Ἡσύχ.
 Ὁορδᾶ δας, ου, δ' 1) Σπαρτιάτης ἐκ τῶν 300
 τῶν μονομαχησάντων πρὸς 300 Ἀργεῖους διὰ
 τὸ πεδίον τῆς Θυρέας, γενόμενος αἰτίας τῆς
 νίκης τῶν Σπαρτιατῶν. 2) στρατηγὸς τῶν
 Περσῶν.
 Ὁορύας, δ' ὄν. ἀνδρ. Θεογν.
 Ὁορυόνοισι ἔθνος ἐν Μακεδονίᾳ Πλίν.
 Ὁορυονίδες, ὡς, δ' 1) σύμμαχος τις τῶν
 Τρώων Στ. Βυζ. 2) διδάσκαλος Πατρόκλου
 Σχολ. Πλ.
 Ὁορῦς, υος, ἡ (συγγ. τῷ ὄρῳ Κούρτ. = ὄψη-
 λόν, λύφος, ὅρος παρὰ Κρησίν Ἡσύχ.) 1) ὁ-
 ψηλόν, καὶ θαυδῶδες ὄρος ἐν Θεσσαλίᾳ (τῇ Φθι-
 ωτίδι). 2) πατήρ τοῦ Πάνθου ἔδε Ὁορυάδης.
 Ὁορωνος πόλ. εἰς τὰ ΝΔ. τῆς Σικελίας, κατ.
 Ὁορωνίος.
 Ὁορων, υνος, δ' Ρωμ. ὄν. τοῦ γένους Salvin
 Δ. Κασ.
 Οἱ, ἐπιστῶν. πόνο, ἀλγυδόνος καὶ λύπης, συμ-
 παθείας καὶ θαυμασμοῦ, συγνὴν παρὰ τραγ.
 μετ' ὄνομ. «οἱ γὰρ, οἱ γὰρ τάλαινα» Σοφ. Αἴ.
 790. ἔδε κατωτ. ὄνομ. Ὁ Ἀριστ. χρηταί μετ'
 ἐκπαιδῶν ὅτι ὡς λογοπαίγνιον μετὰ τῆς δοτ.
 τοῦ ὄντος, εἰρ. 741, heu, vae.
 Οἱ ὄν. πλ. τοῦ ἄρσ. ἄρθρου ὁ καὶ τῆς δεκτ.
 ἄντων.
 Οἱ ὄν. πλ. τῆς ἀνφρ. ἀντ. ὄς.
 Οἱ συσχετ. ἀνφρ. τοῦ πρώτ. ποτ' «οἵκησις οἱ
 πορεύομαι» Σοφ. Ἀντ. 886. «τί χωρεῖς οἱ μο-
 λῶν δώσεις δίκην», αὐτ. 228. «οἱ δὲ καὶ ἀφί-
 κῆσθαι τὸν τε Σωκράτη» Πλάτ. Παρμ. 127.
 «οἱ χρὴ βλέπειν», νόμ. 4, 714. καὶ οἱ περ Σοφ.
 Πλ. 396. «ἐμοὶ οἱ περ ἔρην ἵεναι πάλαι ὥρα»
 = καί ποτε ἐστιν ἔνα υπέρω ἐκεῖ, ὅπου εἶπα Πλάτ.
 Πρωτ. 362. συχνά μετὰ γεν. ἴδ. μετὰφ. «ἐπί-
 στω γ' οἱ μ' ἀτιμίας ἄγει» = πόσον μακράν,
 μέχρι τίνος σημείου εἰς τὴν ἀτιμίαν Σοφ. Πλ.
 1024. «οἱ τελευταῖα κακίας καὶ ἀρετῆς ψυχῆς τε
 πύρι καὶ σώματος» = μέχρι τίνος βαλμοῦ τῆς
 ἀρετῆς, σύμπ. 181, καὶ μετγν. «οἱ κινδύνου»
 Λουκ. Ἀλεξ. 55, quo, ubi.
 Οἱ δότ. τῆς τριτοπρ. ἀντ. τῆς γεν. οὐδ' «περι-
 βάλλοντό οἱ πετοφόρον δέμας θεοῖ» Αἰσχ. Ἀγ.
 1118. παρ' Ἡρ. καὶ κατὰ πλεονασμὸν ὅπου ἤδη
 προηγήθη ἡ δότ. τοῦ ὀνόματος «ἡ Ἀθηναίη
 προπύλαια θαυμασιὰ οἱ ἐξεπόισεν», 1, 175. ἡ
 συνήθ. ἐπὶ αὐτοπαθείας. τὸ ἐπ. τοῦ οὐδέ-
 ποτε ἐγκλίνεται καὶ αἰετοῦ ἐν χρήσει ἐπὶ αὐτο-

παθείας, εἰς αὐτῇ Πλ. ε. 495. «ἡ γὰρ ἐμὲ
 αὐτῷ θάνατον-λιπέσθαι» Πλ. π. 47. Ἀπολ.
 δ' Ρόδ. γρηταί αὐτῷ ἐπὶ τοῦ α. καὶ β' προσ.
 αἰ μὴ τηλοῦ. ἔξω χείρας ἡμάς, μετέπειτα γ'
 ἀπερβοίμην τοῖς αὐτῇ = ἐμαυτῇ, 3, 38. «ῥηϊδίως
 δ' ἂν τοῖς καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγέροις» = σεαυτῷ,
 1, 893, sibi.

Οἱ = ου, καταλ. ἐν. γεν. ἄρσ. δευτεροκλ. Παυ-
 σανίου = Παυσανίου, ἑαυτοῖς = ἑαυτοῦ, Θεσσαλίας
 ἐπιγρ.

Οἷα, ἡ δέρμα προβάτου, καὶ ὅα, ἀρχ. λεξ. ἔτι
 δὲ τὸ δένδρον ἢ σφυρδία, sorbus. ἴδε ὅα.

Οἷα τὰ δεινὰ αἰολ. Ἡσύχ.

Οἷα, ἡ ἑταῖρα, ἡ Ἀντικύρα καλουμένη Ἀθην.

Οἷα, ἡ πόλ. Θήρας Πτολ.

Οἷα γρίθης ὁ πατρὸν. τοῦ Ὀϊαγρος.

Οἷα γρίτς ὁ θηλ. τοῦ Ὀϊαγρος πατρὸν. Νικ.

Οἷα γρος, δ' 1) ἀρχαῖος βασις. Θράκης γεννήσας

ἐκ τῆς Μούσης Καλλιόπης τὸν μουσικὸν Ὀρφέα

κατὰ τινος δι' πατὴρ Μαρσίου Ἀπολδ. ὅθεν οἷα-

γρίδες (θηλ. κοῦραι) αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ὀρφέως ἢ

αἱ Μούσαι Μόσχ. 2) περίφημος ποιητὴς τρα-

γικῶν δραμάτων, σύγχρονος τοῦ Ἀρίστ. 3) ποι-

ητής ἐπ. μετὰ τὸν Ὀρφέα καὶ Μουσαῖον,

ὅστις ὤμνησε τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. 4) ἄλλαι,

ἐπιγρ.

Οἷα δὲ ὄν. ἐπὶ μοναδόν, κατὰ μόνας Νικ. θηρ.

148, solummodo.

Οἷα κηδὼν (οἶαξ), ἐπὶ. κατὰ τρόπον οἶακος,

πρὸς τὸν Ἀπολ. δυσκ. π. ἐπὶ. 619.

Οἷα κιστὰ ἰών, οἱ θιάσων ὄνομα, Ρόδου ἐπιγρ.

Οἷα κίξω, ἰων. οἷα κίξω κυβερνῶ τὸν οἶακα,

τὸ πηδάλιον, εὐθύνω, στρέφω. «τελαμῶσι σκυ-

τίνησι οἷα κίξοντες τὰς ἀσπίδας» Ἡρ. 1, 174.

«παιδεύουσι τοὺς νέους οἷα κίξοντες ἥδον» καὶ

λύπη» Ἀριστοτ. ἠθ. 10, 1 Πολυβ. 8, 8, 2.

Οἷα κίον, τὰ, ὅπου. τοῦ οἶαξ. τιμονάκι Εὐστ.

Ὁδ. 1533.

Οἷα κίσις, ἡ (οἷα κίξω) κυβερνήτης Νικητ.

Χων. σ. 305, gubernatio.

Οἷα κισμα, τὸ κυβερνήτημα Δ. Λαερ. 9, 12,

gubernamentum.

Οἷα κισμός, δ' ἡ διὰ τοῦ οἶακος διεύθυνσις, ἢ

ἡ τοῦ οἶακος διεύθυνσις, μετφ. διοίκησις.

Οἷα κιστής, δ (οἷα κίξω). 1) ὁ κυβερνῶν, δι-

ευθύνων Σουῖδ. τιμονίτης 2) ὄνομα θιάσου,

Ρόδου ἐπιγρ.

Οἷα κισμός, 2. ὁ διεύθυνων τὸ πηδάλιον,

πηδάλιουχος, τιμονιέρης. «νέοι γὰρ οἰακονόμοι

κρατοῦ» Ὀλύμπου Αἰσχ. Πέρσ. 759.

Οἷα κισ-στραφείω τὸν οἶακα στρέφω, διεύθυ-

νω. «φρένας-θυμὸν» Αἰσχ. Πέρσ. 759.

Οἷα κισ-στρόφος, 2. ὁ τὸν οἶακα κρατῶν καὶ

στρέφων. κυβερνατὴρ Πινδ. 1, 3, 89. νηὸς

Αἰσχ. Ἐπιτ. 62 καὶ μετφ. ἀνάγκη, Πρ. 513.

Οἷα κισ-φάρος, 2. ὁ τὸν οἶακα φέρων, προη-

γούμενος Σουῖδ. ὅμν. 287, praecedens.

Οἷα λᾶς, ἄ, δ' ὁ δαλᾶς, δαλοποιός, Ἀθηναίων

ἐπιγρ.

Οἷα ξ, ἄκας, ἰων. οἷαξ, -ηκος, δ' κυρ. τοῦ πη-

δαλίου ἢ λαβῆς. πηδάλιον Πλάτ. πολιτ. 272,

καὶ αὐτὸ τὸ πηδάλιον. «οἶακος εὐθυντήρος ὁ-

στάτου νηὸς» Αἰσχ. Ικ. 698. μετφ. ἴδ. ἐπὶ

κυβερνήσεως τῆς πολιτείας. «ἐν πρῶμῃ πόλει»

οἶακα νομῶν» Ἑπτ. 3 καὶ «εὐ πραπίδων οἶακα νέμων», Ἀγ. 776· «στρέφ' οἶακα» Εὐρ. Ἑλ. 1607· «οἶακας ἐξηροῦμεν νεώε», 1. Τ. 1357· καὶ περ. «ἄγειν τὸν οἶακα εἶσαι ἢ ἔξω» Πλάτ. Ἄλκ. 1, 117. Ἀλλὰ τὸ «ζυγὸν ἡμιόνειον εὐ οἶησσαν ἀρηρὸς» κατ' Εὐστ. = κρίκαι τοῦ ζυγοῦ, δι' ὧν διοικούνται τὰ ὑποζύγια gubernaculum.

Οἶαξ, ακος, ὁ· υἱὸς Ναυπλίου Εὐρ.

Οἶαξις ἴδε Ὁαξος.

Οἶαρος, ἢ, οἶαροι· γυναῖκες Σουῖδ. uiares.

Οἶας, ἄσος, ἢ· ἀγρίαι ἀμπέλων εἶδος, ὅπερ τινὲς γρ. οἶνας.

Οἶαται, οἶ· δῆμος Τεγεατῶν Πaus.

Οἶάτειον κρέας· πρόδειον κρέας.

Οἶατής, οἶατις ἴδε ὄα, οἶον.

Οἶατις, ἴδης· θηλ. τοῦ οἶατης ἴδε ὄα.

Οἶάω· μονάζω γραμ.

Οἶβάδης, ὁ· ὄν. κέρ. Σουῖδ.

Οἷβαλος, ὁ· 1) βασιλ. τῆς Σπάρτης, πατὴρ τοῦ Τυνδάρεω Πaus. 2) βασιλεὺς τῶν Γηλεῶνων, ἰδρυτὰς δυναστείας ἐν Καμπανίᾳ· 3) Σπαρτιάτης τις Πaus.

Οἷβάρας, ὁ· Πέρσης τις σύμμαχος τοῦ Κύρου Φωτ.

Οἷβάρης, ὁ, Πέρσης· 1) ἀτυλάρχης τοῦ Δαρείου 2) υἱὸς τοῦ Μεγαδόξου Ἡρ.

Οἷβος, ὁ· τὸ κάλλιστον τοῦ τραχήλου τοῦ βοῦς Λουκ. Λεξιφ. 3.

Οἷβώνιον, τό· πόλις. ἐν Βρετανίᾳ Πολυδ.

Οἷβώταξ, ὁ· υἱὸς Οἰνίου ἐκ Δόμης τῆς Ἀγαίας, Ὀλυμπιονίκης Στ. Βυζ.

Οἷγνυμι καὶ οἷγω, μέλ. οἷω, ἄορ. ὥξα, ἐπ. συνήθ. ὥξα, ὡς ἐν τῷ παρκατ. ὥλγνυτο (πρὸλ. τὸ εὐχρηστός, σύνθ. ἀνοίγνυμι) ἀνοίγω, «ὄξισσα κληῖδι θύρας» Ἰλ. ζ, 89· «τῆσι θύραις ὥλξε Θεανώ» αὐτ. 298· καὶ παθ. «πᾶσαι δ' ὥλγνυτο πόλιν» Ἰλ. 6, 809· ἀπολύτ. «ὥξε γέροντι» ἡνῶξε τὴν θύραν τῷ γέροντι, ω, 457· «ὥξε σῖνον» δηλ. τὸν πῖνον Ὀδ. γ, 392· «οἷγε πῖνον» Ἡσ. ἔρ. 821· «οἷγνυσι πάλαν» Πινδ. Ν. 1, 41· «οἷγνυσι θαλάμου», ἀπόσπ. 45· «πρὸς φίλους οἷγειν στόμα» Αἰσχ. Πρ. 614· «οἷγειν κλῆθρα» Εὐρ. Ἡρ. μ. 432· «θύραν τίς οἷζει μοι»; Κικλ. 500· καὶ σποράδ. μ. γ. π. uerpio.

Οἷδα· ἴδε εἶδω.

Οἷδαίνω· ἔτε οἷδά νω· οἰδεῖν ποιῶ Σουῖδ. = ποιῶ τι ἐξαγκασθῆναι· συνήθεσθ. μέσ. ἀμεταβ. Ἦσυχ. φλεγμῖνω, συγν. μεταφ. «ἄτε οἱ οἰδανόντων ἐτι τῶν πραγμάτων» ἐπὶ τεταραγμένης, καὶ μήπω καθήσυχασσας πολιτείας Ἡρ. 3, 127 (πρὸλ. οἰδέω), ὡς καὶ ἐπὶ παθῶν, μάλιστα τοῦ θυμοῦ ὡς tumere μ. γ. «φρένες οἰδανέσκον» Ἀπολ. Ρ. 3, 383, tumefacio, Οἷδαλέος, 3 (οἰδάω)· ἐξαγκωμένος, φουσκωμένος, πρημένος· = πνεύμονες Ἀρχιλ. 48. Ὁ Σουῖδ. ἐξηγεῖ = ὑγρὸς μ. γ. ιατρ.

Οἷδανέω· οἰδάνω.

Οἷδάνης, ὁ· ποτ. Ἰνδίας Στράβ.

Οἷδάντιον, τό· πόλις. Ἰλλυρία, ἢ γῆ Οἰδαντική Στ. Βυζ.

Οἷδάνω· οἰδαίνω, ἐξαγκωῶ, ὁ Ὀμ. μόν. μεταφ. χρηταί· ὅς τε (χόλος) καὶ ἄλλων οἰδάνει

ἐν στήθεσι νόον πύκα περ φρονέοντων» Ἰλ. ι, 554· καὶ παθ. «ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ» 046, ὅπερ ἐμμελῆθ' Ἀπολ. Ρ. «ἤτεοι εἰς ἄτην ζυγῶν μέθυ θαρσάλεον κῆρ οἰδάνει ἐν στήθεσσι» = ἐπαίρει, μετεωρίζει Σχολ. 1, 478 «γλῶσσαι οἰδάνεται» Ὀπ. ἄλ. 5, 608. Τὸ ἴνερ. ἀμετάδ. Ἀριστ. εἰρ. 1166, tumeo.

Οἷδαξ, ἄκος, ὁ (οἰδάω)· ἄγριον, ἄωρον σαρκοφάγῳ· «τὰ αὐτοὶ πέπειρα τῶν σῶκων οἷδακας καλοῦνται» Πολυδ. 6, 81· παρὰ Λάκωσι καὶ φηλῆκας παρ' Ἀθηναίοις.

Οἷας καὶ οἰδαῖα, ὁ· ἐν. παρκ. ἀντὶ ἐνεστ. εἶδος τοῦ ἀχρήστου εἶδω.

Οἷδας, αὐτός, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Εὐστ.

Οἷδάω, ἴδω, οἰδέω ἀμεταβ. πρῆσκαται· «ἦσσε δὲ χόρα πάντα» = ἐπρίσκατο καθ' ὅλον τὸ σῶμα Ὀδ. ε, 455· «οἰδῶν τὴν πόδα» Ἀριστ. βiatr. 1190· καὶ μεταφ. «οἰδοῦσαν ὑπὸ κορυμμάτων», 938· «οἰδεύοντων πραγμάτων» ἐπὶ στασιαζούσης, τεταραγμένης καταστάσεως τῆς πολιτείας, ἐν ἣ ὁδευία τίξις καὶ ἡσυχία ἐστὶν Ἡρ. 3, 127· «οἰδεῖ καὶ ὑπουργός ἐστιν ἡ πόλις» ἐκ νοερός· ἐξαγκωσῶς παρελλημμένη Πλάτ. Γοργ. 518· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῆς κυρ. σημ. ε· «ξαιρέτως ἐπὶ ἐξαγκωσῶς ὁρίμων καρπῶν, ἐπὶ τῆς ἀδύτης. βλαστανόντων φυτῶν, ὡς καὶ ἐπὶ τῆς ἐπενεργείας τῶν παθῶν, μάλιστα τοῦ θυμοῦ Πλουτ. Κατ. νεώτ. 65· οἱ μεταγενέστεροι ἐχρῶντο αὐτῷ ἀναυδήτως, tumeo, inflatus sum.

Οἷδημα, τό· ὄγκωμα, φλεγμονή, ἀπόστημα, Ἰπποκρ. καὶ Γαλην. 8. σ. 612· καὶ μεταφ. «τῆς ψυχῆς ὡς περ οἷδημα τὸν θυμὸν ἀνακιδούσης» Πλουτ. Κοροϊα. 15, tumore.

Οἷδηματίον, τό· ὄγκος. τοῦ ἀνωτ. Ἰπποκρ. 754, tubernaculum.

Οἷδηματίεις, 3· πρημένος, φουσκωμένος = οἰδαίνωσις Ἀθλ. 11, 469.

Οἷδηματώδης, 2 (εἰδός)· ὁ τὸ εἶδος ἔχων τοῦ οἷδματος· = ὄγκος μ. γ. tumidus.

Οἷδσις (οἰδάω)· φουσκωσις, φλεγμονή, - τῶν θυμωμένων Πλάτ. Τημ. 70· Ὁ Σουῖδ. ἐξηγ. = φλεγμονή, φύσημα, inflatio.

Οἷδιπόδεια καὶ Οἷδιποδία, ἢ· 1) ἐπ. ποίημα περὶ Οἷδιπόδου 2) κρήνη ἐν Θήβαις Πaus.

Οἷδιπόδειον, τό· ὁ τάφος τοῦ Οἷδιπόδου.

Οἷδιπόδης, ου, ὁ· π. ἀντὶ Οἷδιπούς ἐξ οὗ ἐπ.

γεν. Οἷδιπόδας.

Οἷδιποδονίδης καὶ Οἷδιποδάγονος· ἀπόγονος τοῦ Οἷδιπόδου Σχολ. Εὐρ.

Οἷδιπόδες· ἐπων. 1) τῶν πατροκτόνων, καὶ 2) τῶν λυόντων δούλους αἰνίγματα Ἀνθ.

Οἷδίπας π. ἀντὶ Οἷδιπούς, γεν. Οἷδίπου Αἰσχ.

Οἷδίπους, ἥδης, ὁ· υἱὸς τοῦ Λαίου, β. γ. τῶν Θεῶν καὶ τῆς Ἰσμάτης ἢ κατ' Ἑλλ. Ἐπικλήτης, ὃν ὁ πατὴρ κατὰ διαταγὴν χρησμοῦ θύλων ἐν ἑξαφανίᾳ, παρίστανεν ἐν τῶν ποιμένων του, ἐν ἑλπίδι αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Κιθαιρώνας, ὅστις λαδὼν αὐτὸν καὶ τροφήσας τοὺς πόδας του, ἐκρέμασεν ἀπὸ τινος δένδρου· ποιμὴν δὲ ἄλλος Κοροΐδης τοῦ βασιλ. τῆς Κορίνθου ἐβρών αὐτὸν, ἔφερε τὴν γυναῖκα τοῦ βασιλέως τοῦτοῦ Περιβοίου, ἥτις ἀνδρῶν αὐτὸν ὡς ἰδίον τῆς τέκνον ἐν τῇ αὐτῇ τῆς

ὅτε καὶ ὠνομάσθη Οιδίπους διὰ τὸ ἐκ τῆς προ-
 τέρης πληγῆς οἴδημα τῶν ποδῶν του Ἀπολδ.
 Ἑλλων δὲ μετέπειτα νὰ μνησθῇ ὁ Οιδίπους τὴν
 ἀληθῆ του καταγωγὴν ὤηγεν εἰς τὸ ἐν Δελ-
 φοῖς μαντεῖον ἵνα ἐρωτήσῃ τὸν θεὸν περὶ τοῦ
 ἀληθινοῦ πατρὸς του, αὐτὸς δὲ τὸν προσέταξεν
 ἵνα προσέχῃ μήποτε μεταβῇ εἰς τοῦ πατρὸς του
 τὴν πατρίδα ἐν ᾧ δ' ἐμείλλε νὰ διαλθῇ διὰ τῶν
 ἡθῶν ἀπαντήσας τὸν ἄγνωστον πατέρα του
 Λαῖον ἐν στενωπῷ τῆς Φωκίδος, ἐφρόντισεν αὐ-
 τὸν ἐξ ἀγνοίας ἐκείθεν φθάσας εἰς τὰς Θήβας
 καὶ λίσας τὸ αἶνιγμα τῆς Σφίγγος, ἔλαβεν
 ἄλλων τὸν χρεόνοντα θρόνον καὶ τὴν ἰδίαν αὐ-
 τοῦ μητρίδα Ἰοκάστην εἰς γυναῖκα (ἴδε Σφίγξ),
 ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Ἑσπερίαν καὶ Πολυνείκην,
 τὴν Ἀντιγόνην καὶ τὴν Ἰσμήνην, Μαθὼν δ'
 ἔπειτα διὰ τοῦ μαντείου τὸ μυστήριον τῆς γεν-
 νήσεως καὶ τὴν ἀνόσιον μετὰ τῆς μητρός του
 συνοικίαν, ἐξάρπυε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἔ-
 φων ἐκουσίῳ ἐκ τῶν Θηβῶν, καταρασθεὶς
 πρῶτον τοὺς δύο υἱούς του, ὃς ἔλ' Ἰοκάστη ἐ-
 κρεμάσθῃ ἰδιοχείρως, μὴ ὑπομένουσα τὰς φρι-
 κώδεις βασάνους τῆς βδελυρᾶς ἀναμνήσεως τῶν
 δεινῶν τῆς. Ὁδηγούμενος δὲ ὁ Οιδίπους ὑπὸ τῆς
 θυγατρὸς αὐτοῦ Ἀντιγόνης, ὤηγεν εἰς τὴν ἐν
 Ἀττικῇ κώμην Κολωνόν, πρὸς τὸ αὐτόθι ἄλ-
 σος τῶν Εὐμενίδων, ὅπου καὶ ἀπέθανε.
 Οἰδίσκω οἰδαίνω, κᾶμνω τι νὰ φουσκώσῃ, νὰ
 λάβῃ μεγαλύτερον ὄγκον μτγν. tumescio.
 Οἰδύμα, τὸ (οἶδω) ἡ κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ οἴδημα)
 φουσκώμα, ἔπαρμα, αὐξημα ἔλαρ. τὰ ἀναδρά-
 ζοντα καὶ εἰς ὑψος αἰρῶμενα κύματα τῆς θαλάσ-
 σης. οἰδύμαι οὖων Ἰλ. φ. 230, ὡς καὶ ἐπὶ
 ἀναδράζοντος βέματος ποταμίου Ἡσ. θε. 109.
 οἰδύμα θαλάσσης Ὀμ. ὕμν. Διμ. 14. ἄλιον
 οἰδύμα, ὕμν. Ἀπολλ. 417. «περιδουχίσιον
 περὶ ὧν οἶδματι» Σοφ. Ἀντ. 337. «πον-
 τίαις ἄλλος οἰδύμα», 588 καὶ συνηθ. π. Εὐρ. μόν.
 καὶ μετὰ τῆς προσθήκης πόντιον ἢ πόντου ἄλλος
 καὶ Ἀριστ. ὕμν. 250. σπαν. μτγν. π. ἔει δὲ
 οἰδύμα Νότων Σακουνδ. 3 (9, 36), tumor,
 tumor.
 Οἰδύμα τόςεις, 3. κυματώδης, πλήρης ἀναδρα-
 ζόντων ὀδάτων. - πόρος Ἀισχ. ἀποσπ. 59, tu-
 mulus.
 Οἰδύον, τό. ὕδρον Θεοφρ. Ἰ. Φ. 1, 2, tubulum.
 Οἰδύθεις, ὅ. Σαύθης τις Ζῆλα.
 Οἰδύμαι οἰδαίμαι Σχολ. Ἑδρ. Ἐκ. 25.
 Οἰδύποι οἰδύμαι οἰδαίμαι γλωσσ. tumescio.
 Οἰδύς, τό. οἴδημα Γαλην. 12. 236, tumor.
 Οἰδύς, ὅταν ἐν μόνον ἐνδύμα ἔχων Ἀπολλ. Ἰ. 3,
 616 = οἰαχίτιον.
 Οἰέη, ὅτλ. δορά. προβάτου δῆρμα γραμ.
 Οἰέος, π. οἰέος μτγν. ovillus.
 Οἰέομαι ἄχρ. θέμα, ἐξ οὗ τὸ οἶσμαι.
 Οἰέος, 3. ἐκ προβάτου. - ἀφθέρη Ἡρ. 5, 58.
 Οἰέτης, 2 (ἔτος) ὑμώτης, ὅσους τὰ ἐτη.
 συνοικητικός. οἰέτης ἔκτους Ἰλ. 6, 765. - δ.
 θρεῖ, ὅταν ἀντὶ ὁσέως μετὰ μακρᾶς τῆς πρώτης
 συλλαβῆς τοῦ μέτρου χάριν, αυqualis.
 Οἰζεύω οἰζύω Ἡσ. φ.
 Οἰζηνίς, ἡ ἀρχαία. ὅν. τῆς Τραπεζούντης
 Στ. Βούλ.
 Οἰζύος καὶ οἰζυρός καὶ Ἀττικ. οἰζυρός 3 (συγρ.

- ὕπερος, ὕπερθ. ὕτατος καὶ ὕπερος, ὕτατος)
 ἐπὶ. - ὕρας. π. δυστυχῆς, ἐλαινός, ἀειθρη-
 νητος, ταλαίπωρος, ἄδλιος ἐκ τοῦ οἰζύς (καὶ
 ἀττ. οἰζύς ὕος).

Οἰζυρός, 3 ἀττ. οἰζυρός, ἀειδοακρυτος, ταλαί-
 πωρος, δυστυχῆς, συνηθ. ἐπὶ ἀνθρώπων. «ἄμα
 τ' ἀκόμορος καὶ οἰζυρός περὶ πάντων» Ἰλ. α,
 417. συγν. γενικὸν ἱπών. τῶν θνητῶν «οἰζυροὶ
 βροτοί» Ἰλ. ν. 589. καὶ ἐπὶ πραγμ. πόλιμοι, γ.
 112. - γός. Ὀδ. θ. 540. - νύκτες, λ. 182, καὶ
 πολλὰχος = λυπηραὶ νύκτες. - κώμη = λυπηρὰ
 κατοικία Πτ. Ἑρ. 641. «οἰζυρὴν ἔχοντες διαί-
 την» Ἡρ. 9, 82 καὶ μτγν. ἑπὶ. οἰζυρός Κ.
 Σμ. 3, 363. παρ' Ὀμ. τὸ ὑπὲρ αἰσποῦ μα-
 κρόν παρ' Ἀριστ. ἐν τῷ τρισυλλάβῳ τόπῳ ἀ-
 εἶποτε βραχύ, νεφ. 645. ὅταν τὸ συγρ. παρ'
 Ὀμ. λέγεται παρὰ τὸν κανόνα οἰζυρωτέρων Ἰλ.
 ρ. 446, ὡς τὸ ὑπερθ. οἰζυρωτάτος Ὀδ. ε, 105,
 aerumnosus, miser.

Οἰζύς, ὕος, ἡ, ἀττ. οἰζύς (οἶ) ἀλλοιότης, κα-
 κοπάθεια, ταλαίπωρία «παῖν καὶ οἶον» ἀτέρ-
 που οἰζύς ἐκλελεισθῆαι Ἰλ. ζ, 285. «ἐκεῖ μ'
 ἐμνησας οἰζύς ἦν ἀνέτηλμαν» Ὀδ. γ, 103.
 μετὰ τοῦ πόντος συνημμένον Ἰλ. ν, 2 καὶ συ-
 γνότερον ἢ μετὰ τοῦ κάματος, θ, 365. «ἐφαι-
 σσθαι οἰζύς πολλῇ» Ὀδ. η, 270. «ὅσοι δ' αἰ-
 παζον οἰζύν», ψ, 210. «πάσης ἀπῆλπον οἰζύς»
 Ἀισχ. Εὐμ. 853. σποραδικῶς δὲ παρὰ μτγν, δ.
 Κ. Σμ. ἔχει καὶ τὴν αἰτ. οἰζύς (τὴ ὑπὲρ οἰζύν
 ἔστι μακρόν Ἡσ. θε. 214), aerumna, miseria.
 Οἰζύω, ἀττ. οἰζύω (οἶ) κακοπαθεῖν, ταλαι-
 πωρῶ = περὶ τινα Ἰλ. γ, 108. μεταδ. = διασπεί-
 ρω δυστυχίας. «ἦς ἐνεκ' οἰζυδὸν κακὰ πολλὰ»
 Ἰλ. ε, 89. «ὅσα τ' αὐτὸς οἰζύσας ἐμύγησεν»
 Ὀδ. φ, 307. πρβλ. δ, 152, ἐνθα = ἐθλυσ, ευ-
 στυχῆς εἰμι καὶ μτγν. σ. ον Ἀπολλ. Ἰ. 4, 1324,
 ὅπου τὸ ὑ ἐν τῇ ἐν. μακρόν ἐστιν, ὡς ἀεῖποτε
 ἐν τῇ μέλ. καὶ ἀορ. παρ' Ὀμ. δὲ βραχύ, mis-
 erias perpetior.

Οἰζώ, ἀττ. οἰζώ, ἀμείσως παρπαχόμενον ἀπὸ τοῦ
 οἶ, ὡς τὸ οἰμώζω ἐκ τοῦ οἶμοι. ὀρηγν. ἀπαντᾷ
 δ' ἐν συνθ. ὡς δυσοῖζω, τὸ δὲ ἀπλοῦν ἀμψ.
 ejulo.

Οἰζώ, ἡ ἢ ταλαίπωρία, ἐξ οὗ τὸ οἰζυρός Σχολ.
 Ἀριστ. νεφ. 655.

Οἰή, ἡ ὅα τὸ δένδρον.

Οἰή 1) δῆμος Ἀττικῆς, τῆς Οἰνηίδος φυλῆς.
 κατ. (δ) οἶθηεν Στ. Βούλ. 2) κώμη Λιγίνης. 3)
 θυγ. τοῦ Κεφάλου, σύζυγος τοῦ Χάρου Φιλῶχ.

Οἰή, ἡ κώμη ἐκ τοῦ οἶος, διότι οἱ κάτοικοι
 τῶν κωμῶν ὅταν κατοικοῦσιν ὅπως οἱ τῶν πόλεων
 ἐν οἰκίαις συνεχομέναις, ἀλλὰ σποραδῶν Ἀπολλ.
 Ἰ. 2, 139, ὅπου δὲ Σχολ. λέγει «οἶα τὸ ἐν αὐ-
 τῇ τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα βοτὰ νήμεσθαι»
 Ἡσ. φ. πρβλ. οἰήτης.

Οἰήων, τό. οἶαξ, πηδάλιον Ὀδ. ι, 483, συνηθ.
 πλ. «οἶ τε κυβερνήται καὶ ἔχον οἶαξ νηῶν»
 Ἰλ. τ, 43. «ἐπὶ νηὸς οἶαξ νωμᾶς» Ὀδ. μ.
 218, gubernaculum.

Οἰηκίζω, ἰων. ἀντιοἰακίζω.

Οἰηκίον, τό. ἰων. ἀντιοἰακίον.

Οἰήμα, τό. οἶσμαι ἢ γνώμη, μέλιστα ἦν ἔχει
 τις περὶ ἐαυτοῦ ἀλαζονικῇ καὶ ἡλιθίῳ «καὶ ὁ
 τύφος» Πλουτ. π. τοῦ ἀνοήτου 4, arrogantia.

Οἰηματίας, ὁ ὅστις ἐχὼν μεγάλην περὶ ἑαυτοῦ γνώμην, ὑπερήφανος, δοκησίσοφος, ἐπηρμένος Σουλῶ. *superbus et insolens.*

Οἰηματίον, τό, ὅπου. τοῦ οἴημα.

Οἰηματικῶς· ἐπὶ. καὶ ἀμαθῶς Θεόδ. Στουδ. *arroganter.*

Οἴηξ, ηκος, ὁ, ἰων. ἀντὶ οἴαξ.

Οἴησι-κοπία, ἡ· οἴησις, ὑπερηφάνεια, οἴησι-κοπίας ποιητικῆς εὐρεσις, περὶ ἐγγαστριμύθου Εὐστ. σ. 407.

Οἴησις, εως, ἡ (οἴομαι)· δόξα, γνώμη· «ἀνθρωπίνῃ οἴησιν» Πλάτ. Φαίδρ. 244· «ἐάν περ μείνῃ ἢδε ἡ οἴησις», Φαίδρ. 92· καὶ ἐπὶ ἐννοίας ἐπιφύτου ὡς τὸ οἴημα = ἐπαροις Πλουτ. ἡθ. σ. 49, *opinio, arrogantia.*

Οἴησι-σοφος, ὁ νομίζων ἑαυτὸν σοφόν, δοκησίσοφος Κλ. Ἀλ. στρωμ. 2, 455.

Οἴησι-φρων, ὁ τῷ ἀντ.

Οἴητέον· νομιστέον Ἀριστ. ἡθ. Νικ. 9, 2, *putandum.*

Οἴητης, ἰων. οἰάτης Σοφ. ἀποστ. 138.

Οἴητής, ὁ· οἰόμενος Ἡσύχ. *opinator.*

Οἴητικός, ὁ νομίζων, οἰόμενος μετγν.

Οἴητός, ὁ νομιστὸς γλωσσ. *reabilis.*

Οἴα· οἴα Ἡσύχ. ἀμφ.

Οἴα, ἴδος, ἡ· οἴς· ταύτης ὁ Θεόκρ. ἔχει τὴν αὐτ. οἴδα.

Οἴα· οἴα.

Οἴκαδε (ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀρχ. τύπ. οἴξ ἡ αὐτ.)· οἴκον δε, εἰς τὸν ἴδιον οἶκον, τὰ οἴκα, εἰς τὴν πατρίδα· «οἴκαδ' ἰκέσθαι, ἵμεν, νοστεῖν» Ὀδ. λ, 431· «ὁπίσω πάλιν οἴκαδε μόλοι» Πινδ. Ν. 3, 60· «οἴκαδ' ἰκάνει» Ἀισχ. Ἀγ. 1310· «ὁμόσας ἀπάξειν οἴκαδε» Σοφ. Φιλ. 929· «οἴκαδε γράψειν ἐπιστολὴν» Ξεν. Κυρ. 2, 2, 9· «τὰ οἴκαδε ποθεῖν», 1, 3, 4· «οἴκαδε παρασκευάζεσθαι», Ἀν. 7, 7, 57, *domum.*

Οἴκαδὶς λέγει ὁ Μεγαρεύς ἀντὶ οἴκαδε Ἀριστ. Ἀγ. 707, καὶ οἴκαδ' Ἐτ. Μ. 617.

Οἴκαθ' ἡ Θεοκρ. κώμη τῆς Μαυριτανίας Πτολ.

Οἴκαλλικες, οἱ· Αἰθιοπικὸν ἔθνος ἐπὶ ταῖς πεγαῖς τοῦ Νεῖλου Πλίν.

Οἴκανός· οἴκετος Ἡσύχ.

Οἴκιον, τό, ὅπου. τοῦ οἴκος· μικρὸς οἶκος, διαμέτιον λυσ. ἀποστ. παρ. Πολυδ. 9, 39.

Οἴκε, π. ἀντὶ οἴκει.

Οἴκειακός, ὁ· οἴκετος ὁ εἰς τὸν οἶκον ἀνέκων Πλουτ. Κικ. 20· ἴδε οἴκιακός.

Οἴκελαι· ἐμβληθῆναι Ἡσύχ. *ejici.*

Οἴκειό-γραφος, ὁ ὅστις χειρὶ γεγραμμένος βίος Ἰωάν. Δαρμασκ. 247, 7.

Οἴκεια-παθῆω· ὅπου τὸν οἶκον τῶν ἰδίων πάσχω μετγν.

Οἴκεια-πόθητας, 2 (ποθέω)· ὁ ὅπου τὸν οἶκον ποθοῦμενος μετγν.

Οἴκειο-ποιέομαι· ἴδιον ἐμαυτῷ ἢ φίλῳ ἐμαυτῷ ποιεῖν = ἰδιοποιεῖν Σχολ. Θουκ. 2, 33.

Οἴκειο-πράγῃ· καταγιγνόμενος εἰς τὰς οἰκειακὰς, ἰδιωματικὰς ὑποθέσεις, χωρὶς νὰ μεριμνῇ περὶ τῶν ξένων, ἀντιθ. τῷ πολιτεύεσθαι Συναστ. ἐπιστ. 243.

Οἴκειο-πράγῃ, ἡ (πράττω)· ἡ εἰς τὰς ἰδίας ὑποθέσεις ἰνασχόλησις Πλάτ. πολ. 4, 434, ἐνθα ἀκολουθεῖ «ἐκείνου τὸ ἑαυτοῦ πράττοντος ἐν

πόλει» ἀντιθ. τῇ πολυπραγμοσύνῃ αὐτ.

Οἴκετος, 3 (οἴκος), ἰων. οἰκήτος καὶ 2· α) οἴκειακός, εἰς τὸν οἶκον, τὰ οἴκειακὰ, εἰς τὴν οἰκογένειαν ἀνήκων, = συγγενής· «πατρὸς ἐν οἴκειοισι» Ἀισχ. Πρ. 396· «χεῖρα, κρεῶν πληθύνοντες οἴκειας βορᾶς» = τῶν οἰκείων, τῶν συγγενῶν, Ἀγ. 1193· «οἴκεια πάθῃ» Σοφ. Ἀγ. 253· «οἴκειας εἰς ἄτας ἐμπίπτεις», Ἡλ. 208· «πένθος οἴκειον ἐπὶ τῷ οἴκῳ», Ἀντ. 1234· «οἴκεια χθὼν» ἡ πατρίς, 1118· «ἄνδρα οἰκήσαν» = συγγενή Ἡρ. 1, 108· = ὁ τοῖς συγγενέσιν προσήκων, 3, 119· «τετελεύτηκεν ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ οἰκηϊωτάτων» = ὑπὸ τῶν πλησιαστάτων συγγενῶν, 3, 65· «κατὰ τὸ οἴκειον» = κατὰ τὴν συγγένειαν Θουκ. 1, 9· — τὸν Πλάτ. ὅς μετὰ τοῦ φίλος συνάπτει, Εὐθυφρ. 4· «εἴτε ἀλλότριος εἴτε οἴκετος» ἀντιθ. ὡς ἐν πολ. 5, 468· «τὸ μὲν οἴκειον καὶ συγγενές», 470· «καὶ γνώριμοι», 2, 376· «οἱ ἐν ἡγήσαιοι οἰκειοτάτους τε καὶ ἑταιροτάτους», Φαίδρ. 89· «ὁ τοῦτον οἴκετος» καὶ «ἡμῖν οἰκειότατος ἦν» Ἰσ. 1, 28· = φιλικός, «οὐδὲν οἴκειον, πάντα δ' ἡγοῦνται πολέμια» Πολυδ. 4, 3, 1· 6) ὡς πρὸς τὴν κτῆσιν = ἴδιος, ἰδικός· «τὸ οἴκειον πιδέει πᾶν» ὁμοῦς Πινδ. Ν. 1, 58· «παρ' οἰκείαις ἀρούρασι» Ὀ. 12, 21· «οἴκειον ἡ' ἐξ ἄλλου τινός» Σοφ. Οἰ. τ. 1162· «πότερα πατρῴας ἢ πρὸς οἴκειας χειρὸς ὄλωνεν» = ἡ ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χειρὸς, Ἀντ. 1161· «οὐ τὰ τῶν ἰδίων πάθεα ἀλλὰ τὰ οἰκήα» Ἡρ. 1, 153· «ὡς οἴκειας αὐτῷ ταύτης οὐσίας τῆς ἐπιστήμης» Πλάτ. πολιτ. 266· «τὴν οἴκειαν λιπόντες φύσιν», Σοφ. 264· «τὸν οἴκειον χρημάτων ἐπιμελούμενοι», νόμ. 9, 627· ἀντιθ. τὰ τῆς πόλεως, ἀπολ. 23· «νομίστη τε μηδὲς ἀλλοτριᾶς γῆς πέρι οἴκειον κίνδυνον ἔξειν» Θουκ. 3, 13· ἐτι δε, ἀντιθ. τῷ κοινός καὶ πολιτικός, = ἰδιωματικός Ἡρ. 1, 45· «οὐδὲν ἐμοὶ πρὸς τοῦτους οἴκειον οὐδὲ κοινὸν γέγονεν» Δημ. 19, 236· «πρὸς τοὺς οἴκειους πολέμους οἴκεια χρῆσθαι δυνάμει», 13, 7· γ) ὅθεν ἐπιτηδεύεις, ἀρμόζων, πρέπιον· «οὐτε οἶδε καλὸν οὐδὲν οὐδ' οἰκίζον» Ἡρ. 3, 81· «τοὺς ῥήτορας ἐάσωμεν περαινέιν τὸ οἴκειον» = τὸ ἰδιάζον αὐτοῖς, τὸ καθήκον αὐτῶν Πλουτ. συμμ. 8, 4, 3· «οἰκειοτάτη γὰρ διάλεκτος αὕτη αὐτοῖς» Πλάτ. Θεαιτ. 183· «λόγους οἰκείους καὶ ἀναγκαίους τῇ γραφῇ ποιεῖν» Δημ. 18, 59· καὶ ἐπὶ. «εἰ μέλλει οἰκείως λέγεσθαι» Πλάτ. πολ. 3, 397· «οἰκειότερος καιρός» = ἀρμυδιότερα εὐκαιρία, περίστασις Πολυδ. 3, 8, 9· «πρὸς τι», 5, 105, 1 = πρόθυμος, ἐπιρρεπής πρὸς τι, «λίαν οἰκείως ὄντας τῶν τοιοῦτων ἐγγειρημάτων», 4, 57· «πάντα ἦν οἴκεια τῆς μεταβολῆς», 14, 9, 5 = κλίμων πρὸς τι, 13, 1, 2, ὡς «οἰκειότατα ἔχειν πρὸς τι» 5, 106, 4· «οἰκειότατα χρῆσθαι τι» = πιστότατα μετὰ τινος συνασπρέφειν καὶ φιλικώτατα Ἰσ. 6, 1· οὕτως «οἰκείως ἔχειν πρὸς τινα» = ἐν φιλικῇ σχέσει μετὰ τινος εἶναι Θουκ. 6, 57· ὡς καὶ συννη· «φιλικώτερον καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἔχετε» Ξεν. ἀπομν. 2, 7, 9· «οἰκειότερας ἔχειν» Ἀθήν. 5, 177, *familiaris, amabilis.*

Οἰκειότης, ἰων. ἡ οἰκηϊότης· συγγένεια Ἡρ. 6, 54, ἐμπιστευτικὴ συναναστροφή, φιλία Θουκ. 3, 86· καὶ φιλία, 4, 19· «φιλίᾳ τε καὶ οἰκείᾳ»

τητι καὶ ἔρωτι» Πλάτ. συμπ. 192· στενὴ συνάφεια, συνδυασμός. Ξεν. Κυρ. 8, 7, 15· «οὐ γὰρ τὰ ῥήματα τὰς οἰκιστικῆς ἐρη βεβαιούν» = οὐχὶ τὰ δνόματα, νὰ δνομάζῃ τις τινα φίλον, καθιστᾷ τὴν φιλίαν στερεάν. Δημ. 18, 35· ἐν τῷ πλ. καὶ Ἀνδοκ. 1, 118· ἐτι δὲ καὶ = συζυγικός συνδυασμός. Λυσ. 1, 6, familiaritas, amicitia.

Οἰκισι-το νέομαι· τὸν οἰκεῖον, τὸν ἴδιον ἔχω τόνον Σχολ. Ἰλ. 394.

Οἰκισιό-φωρος, 2· μετὰ τῆς ἰδίας φωνῆς, στοματικῶς Κτησ. 9.

Οἰκισιό-χειρος, 2· αὐτόχειρος μτγν. πρβλ. Λοβ. Φρυν. 121, 515.

Οἰκισιῶν· ποιῶ οἰκεῖον, φίλον τινά, ἐμπιστευμένον ποιῶ, ἀντιθ. τῷ ἀλλοτριῶν. Θουκ. 3, 65· μέλα· «οὐδὲν αὐτῶν αὐτοῦς, ἀλλὰ κάρτα οἰκισιέμενος»· Πρ. 4, 148· «οὐ μόνον τῇ ἄλλῃ φιλίᾳ βούλεται οικισθῆναι ἀλλὰ καὶ τῷ συγγράμματι» Πλάτ. Παρμ. 228· μεταφ. «ἡ πραγματεία ἡμῶν πρὸς ἐν γένος ἀνθρώπων οἰκισυται» = ἀρμόζει εἰς ἐν εἶδος ἀναγνωστικῶν Πολύβ. 9, 1, 2· συνθ. = ἴδιον τι ποιῶ, μάλιστα ἐν τῷ μέσῳ, = ἰδιοποιῶμαι· «τὴν Ἀσίαν οἰκισυνται οἱ Πέρσαι»· Πρ. 1, 4· «ἅπαντα ἐν τῇ πόλει οἰκισυσθῆναι» Πλάτ. πολ. 5, 466· καὶ ἐνερ. «ὡς οἰκισυντες τὰς τότε καλουμένας ἑννέα ὁδοὺς» Θουκ. 1, 100, concilio.

Οἰκισίω, π. οἰκέω· Πρ. 08. 330.

Οἰκισίωμα, τὸ (οἰκισίω)· τὸ οἰκεῖον, ἴδιον γέννημα, τὸ πρὸς φίλον ἢ συγγένειαν ἀποκτηθῆναι, ἢ συγγένεια Δ. Ἀλ. ῥητ. 7, δ· μεταφ. «τοιοῦτον ἔχειν τι οἰκισίωμα πρὸς τὴν ἑμπειρίαν τὴν Αἰναιάν ἀποδόγ» Στράβ. 6, 2, 3, accompanimentum.

Οἰκισίωμα τικός, 2· οὗς τὴν συγγένειαν ἀνήκων, «ὁ οἰκισίωται ἔχων πρὸς τόπον»· Ἐτ. Μ. 30, 6, relativus.

Οἰκισίωσις, ἢ τὸ ποιεῖν, κερδίζειν συγγενεῖς, φίλους μτγν. κυρ. τὸ κἀμνειν τι ἴδιον, σφετερισμός· «οἰκισίωσαν ποιεῖσθαι τινος» = οἰκισυσθῆναι. Θουκ. 4, 128, familiaritas, vindictio.

Οἰκισιῶτέον· δεῖ οἰκισυθῆναι Κλ. Ἀλ. παιδ. 3, 298.

Οἰκισιτικός, 3 (οἰκισίω)· ὁ εἰς τὸ προσοικεῖον ἐπιτηδεύς· τέχνη Πλάτ. σοφ. 223· ἀρμόδια· πρὸς τι, ἀντιθ. τῷ ἀντικτικῷ Πλουτ. ἔρωτ. 16, concilians, vindicans.

Οἰκισία, ἢ οἰκετεία ἔσφ. Λοβ. Φρυν. 505.

Οἰκετεία, ἢ (οἰκέτης)· τὸ τῶν οἰκετῶν συμπλήρωμα, τῶν τῆς οἰκίας ἀπηρετῶν Λουκ. π. μισθ. συν. 15, familia, domesticum.

Οἰκετεῖον· οἰκέτης εἶμαι, κατοικῶ· «χαίρουσα τὸν ἀνάκτορον οἶκον οἰκετεῖοις»· Ἐδρ. Ἀλκ. 439· οἰκετεῖται = συνοικεῖ = ἀπηρετῆς ἐστιν· Πλούχ. habito.

Οἰκέτης, ὁ (οἰκέω)· σύννοικος Αἰσχ. Ἀγ. 715· «εἰ τὸν φίλον βλέψῃς οἰκετῶν δέμας»· Σοφ. Τρ. 904· συνθ. = ἀπηρετῆς, οἰκόδουλος Σοφ. Οἱ. τ. 1114· «εἶχον οἰκετὴν βίαν»· Ἐδρ. Ἰων. 1373· «γυναῖκες καὶ οἰκέται»· Θουκ. 2, 4· «ἐν μὲν μέρσι τοῖς ἐλευθέροις, ἐν δὲ τοῖς τοῦτοις οἰκέταις» Πλάτ. νόμ. 8, 848· καὶ ἡνωμ. «οἰκέτας τε καὶ δούλους», νόμ. 6, 763, domesticus.

Οἰκέτης, δ· ἀνδρὸς ἀν. Ἰπποκρ.

Οἰκετία, ἢ οἰκετεία Ἰούρ. familia.

Οἰκετίδιον, τό, ὄπικ. τοῦ οἰκέτης μτγν.

Οἰκετιεύς, δ· οἰκέτης, δούλος Βίαν παρ' Ἀθην. 4, 162.

Οἰκετικός, 3 (οἰκέτης)· ὁ εἰς οἰκέτην ἀνήκων, εἰς ἀπηρετῆν, εἰς δούλον· ἀνόματα Πλάτ. σοφ. 226· διακονία· Ἀριστοτ. πολιτ. 2, 3 τὰ οἰκετικὸν = οἱ ἀπηρετῆται, οἱ θεράποντες Πλουτ. Σουλ. 0, servilis, famularis.

Οἰκέτις, ἴδιος· ὅθλ. τοῦ οἰκέτης· «περιστέρων ἐφίστιον οἰκετὴν τε» Σοφ. ἀποπ. 745· δούλη, γυνὴ Ἐδρ. Ἰλ. 104, domesticus.

Οἰκεύς, ὁ· οἰκέτης· «ὅρα ἴδωμαι οἰκέας, ἄλογόν τε φίλῳ καὶ νήπιον υἱόν» Ἰλ. 7, 366· «οἱ οἰκόδουλοι ἀπηρετῆται οἰκεῶν, οὗς ἐκτίσασα, 7, 4, domesticus, famulus.

Οἰκέω (οἰκος)· μένω ἐν τῷ οἴκῳ, κατοικῶ, ἐπὶ ἀνθρώπων μοναδικῶν ἢ οἰκογενειῶν ὡς καὶ ἐπὶ βλοκλήρων θινῶν· «ἔκειον δ' ἐν Πλευρώνι» Ἰλ. 7, 116· «ἔκειον ἐν Ἄλσει» Ὀδ. 1, 200· «παρὰ Βοιτιάδος κρημνοῖσι κεῖται Πινδ. Π. 3, 34· οὐρανῷ, Ν. 10, 58 (ὡς «οὐρανὸν οἰκίσω» Καλλ. Ἀρτ. 20)· ὅπῃ ἄλλος, 7, 65· «χρησσοῦτον ἀμφὶ νῆμα» Αἰσχ. Πρ. 808· «ἐν γῆραι πατρῷσι», Ἐδρ. 728· «ἄγχιθεν ἐνθ' ὤρεσιν ἱστορῶ» Σοφ. Πλ. 1090· «μετὰ τινος» ἐπὶ συμπώτῳ μετὰ γυναικός· Σοφ. Οἱ. τ. 990· καὶ μεταφ. «τὸ τὴν φροντίδ' ἔχει τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ», 1390· «ναοῖσι οἰκεῖς τοῖς δὲ γ' ἢ κατὰ στέγας»· Ἰων. 314· καὶ κεῖ. «οἰκεῖ ἐν Πινδῶ»· Πρ. 1, 56, δεῖ φησὶ καὶ «νόμος ἐν νήσῳ οἰκεῖ» = ὁ νόμος ἐκικρατεῖ ἔκει, 2, 166· «οἱσι ὅπῃ βαρβάρους οἰκοῦσι» Πλάτ. πολ. 182· «ἐτι δὲ πόλις αὐ οἰκεῖ» = ἡ πόλις ἐκικρατεῖ εἰς καλὴν κατὰστασιν, κυβερνᾷται καλῶς· Πλάτ. νόμ. 3, 702· «οἷς ἀν ἡ πόλις σοι οἰκὴ πατρῷος»· διότι ἐν τῇ πόλει νοητέι πάντα αἱ πόλιν, πολ. 6, 423· οὕτω καὶ ὁ θεός. «τὰς ἀσφαλῶς οἰκεῖν οἰόμεναι πόλεις», Αἰπ. 49· «πόλεις παρὶ τὴν ἑμπερίαν οἰκοῦσι» Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 3· 2) μεταβ. κατοικῶ, ἐπὶ τῷ τόπῳ τινὶ ὡς κατοικῶν· «ὁπωρῆας ὤκειον Ἰόνη» Ἰλ. ν. 218· «ὅθεν παθ. οἰκίστο πόλιν», 2, 18· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων = ἐγκαθίστασθαι· «τριγυρὰ δ' ὤκειον καταφυλάδον», 6, 668 (ὅθεν «ἔκτισαν εἰς Θήβας» = ἀπηρετῆσαν Σχολ. Ἐδρ. Φρυν. 1116)· «πόλιν οἰκεῖ» Πινδ. ν. 7, 9· Ἀλφρον. Ὀ. 6, 32· «ἔσας 1, 1, 31· «ἐν Ἀργεὶ δώματι οἰκίσαι πατρὸς» Αἰσχ. Ἐδρ. 624· «ὅθεν παθ. ἔκτισαν οἰκουμένην» Σοφ. Φιλ. 2· «γῆν οὗτ' εὐορμον οὗτ' οἰκουμένην», 221· «συγὰ παρ' Ἐδρ. χθόνα, ἐστῖαν, θόμους καὶ δ' ἄθεν καὶ παθ. «εὐ οἰκουμένης πόλιν», Ἰππ. 486· ἀλλὰ καὶ «ποδ τοῦς Φρύγας λέγουσιν ὠκεῖσθαι», Ἰ. Α. 662· «οὐ φασὶ Κενταύρεον οἰκεῖσθαι γένος», 706· οὕτω χρῆται· Πρ. συνθ. τῷ παρ. «οἰκίσαι ἐν τῇ ἡπείρῳ», 1, 27· καὶ μετ' αὐτ. ὡς τὸ ἐνερ. «τὰ νήσοις = κατοικεῖν, 1, 127· κωμ. λέγει δ' Ἀριστοτ. «μὴ τὸν ἐρὸν οἶκον νοῦν»· ἔχει γὰρ οἶκον = μὴ παραλύμενα τὸν ἴδιον μῦθον νοῦν, βάρ. 105· «οἶκον γῆν»· Πρ. 1, 56· «ταύτους τοὺς χώρους οἰκίσαν», 6, 33· «ἔδυσαν θορῶν οἰκεῖν»· Θουκ. 2, 27· οἰκεῖσθαι καὶ ἐν γέν. = κικρατεῖσθαι· «πόλις ἐπὶ τῇ θαλάττῃ οἰκουμένην» Ἰδ.

≡ ἥτις κατοικεῖται πλησίον τῆς θαλάσσης Ξεν. Ἄν. 1, 4, 1. «οἰκεῖται ἡ πόλις ἐπὶ τινος γερρονήσου» Πολυδ. 4, 56, 5. ἡ οἰκουμένη κυρ. = ἡ κατοικουμένη γῆ, ἐν στενωτέρᾳ σημ. = ἡ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων οἰκουμένη, ἀντίθ. τῇ γῇ τῶν βαρβάρων καὶ ὀφθαίτ. παρ. Ῥωμαίοις τ. orbis Romanus. 3) κυβερνώ, διοικῶ. «ἀμεινον τὰς πόλεις» Θουκ. 3, 37. «διὰ τὸ μὴ εἰς ὀλίγους ἀλλ' εἰς πλείονας οἰκεῖν δημοκρατία κέκληται» (γρ. ἔσφ. ἤκειν) = ἐπειδὴ ἡ κυβερνήσις οὕτως ἐστὶν ἐν χειρὶ τῶν ὀλίγων ἀλλὰ τοῦ δήμου (πρὸς 1) 2, 37. «καθ' οὗτις ἀρίστα ἡ πόλις οἰκῆσται» 8, 67. ἀντὶ οἰκηθῆσται, ὡς Πλάτ. Δαχ. 185. «τὴν οἰκίαν εὖ οἰκεῖν», Μεν. 71. «οἶ' οὐν ἡ πόλις ἀρίστα οἰκεῖται», νόμ. 4, 713, habito.

Οἰκηκός· ὅδε οἰκεικός.

Οἰκηᾶς αἰτ. πλ. τοῦ οἰκέως.

Οἰκηθεύμενος, μετ. ἰων. = οἰκειούμενος.

Οἰκίεσθαι, ἰων. ἀντὶ οἰκειοῦμαι γ'. πλ. ἐν ὁριστ. τοῦ οἰκειοῦμαι.

Οἰκήϊος, ἰων. οἰκέιος Ἰσ. ἔρ. 459.

Οἰκηῖός· οἰκειός.

Οἰκημα, τὸ (οἰκίω)· ὁ κατοικημένος τόπος, ἡ κατοικία· «ιερόν ἔσχον οἰκημα ποταμοῦ» Πινδ. Ὀ. 2, 10. «ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκημασι ναύουσιν» Αἰσχ. Ἀγ. 325. ἐν πεζ. πανταχοῦ «θεῶν τὰ ἀγάλματα καὶ οἰκήματα ἱμπερησιασμένα» Πρ. 8, 144. καὶ τὰ καθ' ἕκαστα δωμάτια· «οἰκήματα τὰ μὲν ὑπόγαια, τὰ δὲ μετώρα» = δωμάτια τοῦ ὕπνου, 2, 148. οἰκίσκος, ἐνθα τρέφονται τὰ ζῶα, 7, 19. ἰδ. = πορνοστάσιον, 2, 121. οὕτως «ἐν οἰκηματι καθήσθαι» Πλάτ. Χαρμ. 163. «ἐπ' οἰκηματος ἐστησεν» Δειν. 1, 23. «εἰρατὴ Δημ. 24, πολλαχού «καταθρόνιστος ἡμᾶς εἰς τὸ οἰκημα», 56, 4. ἔτι δὲ = ταμεῖον, θησαυρός, ἀποθήκη Δημ. 42, 8, habitaculum, domicilium.

Οἰκηματικός, 3 (οἰκημα)· ὁ εἰς τὸ οἰκημα ἀνήκων Δ. Απερ. 5, 55, domesticus.

Οἰκημάτιον, τό, ὕποκ. τοῦ οἰκημα, δωμάτιον Πλουτ. (γὰρ. παραγγ.) ἡθ. 145.

Οἰκήσις· ὅδε οἰκίσκος.

Οἰκήσιμος, 2 (οἰκίω)· τόπος ἐνθα δύνανται τι νὰ κατοικήσῃ Ἀρρ. Ἄν. 6, 18, 1. habitabilis.

Οἰκήσις, ἡ· κατοικήσις, κατοικία· «οἰκήσις δὲ καὶ διπλὴ πάρα» Αἰσχ. Ἰκ. 987. «ὁρῶ κανὴν οἰκήσιν» Σοφ. Φιλ. 31. «οἰκήσιν ποιεῖσθαι ὑπὸ γῆν» Πρ. 3, 102. «τῇ κατὰ τὴν χώραν αὐτονομῶ οἰκήσει μετεχόν οἱ Ἀθηναῖοι» Θουκ. 2, 16. «κατάγειος Πλάτ. Πρωτ. 320. «ἐν ἤθεσι καὶ ψυχαῖς τὴν οἰκήσιν ἔδρουται», συμμ. 195. «οἰκήσιν παρέχειν πατρί» Αἰσχ. 1, 13. ἐπὶ ζῶων Ξεν. κυν. 13, 14, habitatio.

Οἰκήτειρα (οἰκητήρ)· θηλ. τοῦ ἐπομ. Χρ. Σιδ. 252. habitatrix.

Οἰκητήρ, ἦρος ὁ (οἰκίω)· ὁ κάτοικος· «τόπων Σοφ. Οἶ. Κ. 633. ὅδε οἰκητής.

Οἰκητήριον, τό· κατοικία· «σικιρόν Εὐρ. Ὀρ. 1114, κυρ. οὐδέτ. τοῦ ἐπομ.

Οἰκητήριος, 3· ὁ εἰς τὸν οἰκήτην ἀνήκων ἡ εἰς τὴν οἰκίαν· «σενάριον Πολυδ. 10, 11. ὅδε οἰκητήριον.

Οἰκητής, ὁ (οἰκίω)· οἰκητήρ, κάτοικος Σοφ. Οἶ. τ. 1450, habitator,

Οἰκητικός, 3 (οἰκίω)· ὁ συνειθίζων νὰ ἔγῃ κατοικίαν ἀντὶθ. τῷ ἀοικος τὰ μὲν οἰκητικὰ, τὰ δὲ ἀοικα, οἶκ. μὲν οἶον ἀσάλαξ μῦς, μύρμηξ Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 1, habitabilis.

Οἰκητόρια, τά· σκευὴ οἰκίαι γρ. ἔσφ. ἀντὶ οἰκητήρια, vasa domestica.

Οἰκητός, 2 (οἰκίω)· κατοικοῦμενος, ὃν δύνανται τις νὰ κατοικήσῃ· τόπος καὶ χώρα Σοφ. Οἶ. Κ. 28, 39. habitabilis, habitatus.

Οἰκήτωρ, ἄρος, ὁ οἰκητήρ, κάτοικος γῆς, ἀντὶθ. Ἀισχ. Ἰκ. 930. «γῶνός Σοφ. Οἶ. Κ. 732. «Ἄδου πάντες εἰς οἰκήτορες», Τραχ. 282. «λαὸς οἰκήτωρ θεῶ» Εὐρ. Ἀνδρ. 1090, habitator, incolat.

Οἰκία, ἡ (οἰκός), ἰων. οἰκή· 1) οἶκος, κατοικία· «τὰς οἰκίας αὐ κατέβαλε» Πρ. 1, 17. «οἰκίας οἰκοδομεῖν», 1, 114. ἀντὶθ. τῷ καλύθῃ Θουκ. 2, 52. 2) τὸ γένος, οἰκογένεια ἐξ ἧς κατάγειται τίς· «οἰκίης ἀγαθῆς» = ἀπὸ καλοῦ γένους, καλῆς καταγωγῆς Πρ. 1, 107. «δεύτερος ταύτης τῆς οἰκίας», 1, 25. «ἡ οἰκία λακωνικὸν ὄνομα ἔσχειν» Θουκ. 8, 6. «ἰδιώτας καὶ ὅλας οἰκίας καὶ πόλεις» Πλάτ. νόμ. 10, 909. τῇ συγγενείᾳ ἀντιστοιχῶς, Γοργ. 482. καὶ τῷ γένει Δημ. 23, 67. συγγὰ παρὰ Πολυδ. «δέκα τῶν συγγενῶν φίλων οἰκίαν», 39, 2, 4. «τῆς ἐπιφανεστάτης οἰκίας», 2, 59. παρὰ Στραβ. ἀντιστοιχεῖ τῇ τῶν Ῥωμαίων familia. Ἡ οἰκία καὶ περιουσία· «ἐπὶ τῇ τῆς οἰκίας παρασκευῇ διατρέβειν» Πλάτ. πολ. 2, 370. «τὴν οἰκίαν οἰκεῖν», Γοργ. 520. «Ἀκριδέστερον διακρινόμενη τοῦ οἴκου, εἶνε ἡ ἰδίως κατοικία ἐνθα ὁ οἶκος συγκαταβάσει τὴν ὅλην περιουσίαν» ἐξ οἰκίας ἐξελαύνων», πολ. 8, 569. «καταδεσπυῶς ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ πολλὰ ὡς γυνὴ ζῇ», 9, 579. «κατ' οἰκίαν διατρέβειν», Λαχ. 180. «ὁδὸς οἰκίας ὥκει», περὶ τινο, νομφευνθέντος ὁδογυναίης καὶ διπλᾶς ἔχοντος οἰκίας Δημ. 39, 26, διακρίνεται καὶ τῆς συνοικίας Αἰσχ. 1, 105, domus, aedes.

Οἰκιάδης, ου, ὁ· ἀδελφὸς ἡ κατ' ἄλλους πατήρ τοῦ Ἰππιδανου Ἰσού.

Οἰκιακός, 3· οἰκίσιος, ἔσφ. γρ. ἀντὶ οἰκισιῶς Πλουτ. Κιν. 20, ἀντὶθ. τῷ οὐδωσπότῃ Ματθ. 10, 25, domesticus.

Οἰκιάτις· ὅδε οἰκητής.

Οἰκίσκος· ὅδε οἰκίσκος.

Οἰκίσκιον, τό, ὕποκ. τοῦ οἰκία Ἀριστ. νεφ. 93. «σικιρόν καὶ φαύλον» Πλάτ. Ἐρωδ. 394.

«-πάνω μικρόν» Πλουτ. Αἰμ. Παυλ. 5, περὶ τῶν πύργων οὗς οἱ ἐλέφαντες ἔφερον Πολυδ. 6, 23, domuncula, aedicular.

Οἰκίσκος, 3 (οἶκος)· οἰκίσιος μτγν. ὡς Ὀππ. κυν. 1, 472, domesticus.

Οἰκίσκος· κτίσις οἰκίαν, θεμελιῶν· «Αἰγύπτου ὥκησεν ἀστὴ» Πινδ. Ν. 10, 5. «τὴν παρὰ Δίονα πόλιν ὥκησεν ἀγεμόνα», 1, 7, 20. «πόλιν Ἀριστ. ἔρ. 172. «ἴν» Ἀδης χωρὶς ὥκηται» Εὐρ. Ἐκ. 2. «ὡς πάραυτον οἰκίσκος» Σοφ. Οἶ. Κ. 781. ἐπὶ ἀνθρώπων = ἀποκίζειν, βάλλω τι νὰ εἰς οἶκον ἢ χώραν τι νὰ κατοικήσῃ· «ἡ ποῦ μ' ἐξ ἄλλων δώματ' οἰκίσεις» Εὐρ. 1. Α. 670. ἐξ γῶνός, 1. Τ. 30. ὁ αὐτ. χρῆται καὶ τῷ μῖς, «ὅτῃ γῆς πύργον οἰκιάμεθα» = δὲ ἡ-

- μῆτι, Πρακλ. 46' - χώρων Ήρ. 7, 143 - νη-
σον Θουκ. 1, 98' - πόλιν Πλατ. πολ. 5, 470.
«περί τὴν ὀικισμένην αὐτῷ πόλιν», νόμ. 6,
769' μέσ. = εἰς ἀποικίαν κατοικίσειν ἐαυτὸν
«ἐπὶ τῆς γῆς οἰκίζόμενοι», Φαιδ. 114, aedi-
ficio, consilio.
- Οἰκῆτης, ὁ, ἰων. οἰκέτης Φερεκυδ. π. Δ.
Λαερ. 1, 122 = ὠνητὸς δοῦλος Πάσχ.
Οἰκίχός· οἰκίος ἀμφ. πλθ. ἀντὶ τοῦ οἰκίσκος
domesticus.
- Οἰκίμβάζω· ἴδε οἰκιδάω.
- Οἰκίον, τό, ὅπου. τοῦ οἴκος, ὡς πρὸς τὴν χρῆ-
σιν μετ' αὐτοῦ ταυτοσημαντὸν = οἴκος, κατοί-
κία, συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζῴων· «περὶ
Δαδώνην οἰκί' ἔθεντο» Ήλ. 6, 750' «ὁδὸν ἐπὶ
οἰκία ναίων», ζ, 15. - Κορινθίαι, ν, 664' «-Ι-
θάκη ἐνι» Ὀδ. ω, 104' ἐπὶ Ἑδρας θεοῦ τινας,
μ, 4' ἐπὶ τοῦ Ἰδοῦ Ήλ. υ, 64' καὶ ἐπὶ ζῴων,
ὡς σφηκῶν, π, 261' ἐπὶ ἀέτου, μ, 221' «-νυ-
κτὸς οἰκία δεινὰ» Πρ. ἐρ. 744 καὶ μτγν. π.
ὡς οἰκονομὸς κατὰ γρονθὸς οἰκία θέντες» Ἐπ.
προσθ. 452 (7, 723). - Καὶ ἐν τῷ πεζ. ἐπικρα-
τεῖ ἡ χρῆσις τοῦ πλ. «παρελθὼν εἰς τὰ Κροίσου
οἰκία» Πρ. 1, 35' «οἰκίαισι ὑποδεξάμενος»,
1, 41' «ἀνάστατοι ἐκ τῶν οἰκίων ἐγένοντο»,
7, 118, ὅπου ἡ ἑσφ. γρ. οἴκων ἐστίν, οὐδ' ὡς
ἐν τοῖς λοιποῖς χωρίοις περὶ παλατιῶν τῶν
βασίλειων ἐρρέθη, ἀλλὰ περὶ ἰδιωτικῶν οἰκημά-
των, domus.
- Οἰκίος· οἰκίος Δημοκρ. π. Στοβ. ἀνθ. 112, 10.
Οἰκίστης, ἡ (οἰκίζω)· κατοικίστας, ἱδρυσας ἀποι-
κίας Θουκ. 5, 11, deductio, colonias.
- Οἰκίς, ιος, ὁ· ὅν. ἄνδρ. Ἐπιγρ.
- Οἰκισάριον· ἴδε οἰκίσκος.
- Οἰκίσκη, ἡ· τῷ ἑσφ. Πολυδ. 9, 39 ἐκ τοῦ
Δημ. ἀλλὰ παρὰ Δημ. 48, 13 εἶνε ἡ λέξις οἰ-
κία, parva domus.
- Οἰκίσκος, ὁ, ὅπου. τοῦ οἴκος· μικρὰ οἰκία,
δοματίον· «ἀπὸ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθείρξας
τηρεῖ» Δημ. 18, 97 = ὀρνιθοτροφεῖον Ἀρποκρ.
aedicula.
- Οἰκισμός, ὁ (οἰκίζω)· οἰκίσις πόλεων Πλάτ.
νόμ. 5, 708, aedificatio.
- Οἰκιστήρ, ἄρς, ὁ (οἰκίζω)· ὁ κτίων, κατοί-
κισαν χώραν τινά· γυνὸς Πινδ. Ὀ. 7, 30.
Λιδύας, 4, ὁ=κατοικὸς Διογ. Ἐπτ. 19 καὶ μτγν.
-χώρης Ἀνθ. Παραρτ. (386), conditor.
- Οἰκιστήριον, τό· οἰκητήριον Σχολ. Ἀριστ.
ἀρν. 409.
- Οἰκιστής, ὁ· οἰκιστήρ, θεμελιωτὴς ἀποικίας
Θουκ. 6, 3' - νήσων, 1, 4' «οἰκίσται ἐγένοντο
Σπάρτης» Ἰσοκ. 4, 61' - πόλεως Πλάτ. πολ.
2, 379, aedificator, conditor.
- Οἰκιστικός, 3'· ὁ τῷ οἰκιστῇ ἀνήκων· ἐπὶρ.
Οἰκιστικῶς Πολυδ. 9, 7.
- Οἰκίτιεύς, ὁ· οἰκίτιεύς ἀμφ.
- Οἰκλιέδης, ὁ καὶ Οἰκλιέδης· Ἀμφιάροος Πινδ.
Οἰκλῆς, ὁ· υἱὸς Ἀντιφάτου ἢ Μαντίου, Ἀρ-
γίους καὶ πατὴρ τοῦ Ἀμφιάρου.
- Οἰκλος, ὁ· εἰς τῶν Κενταύρων Ὀβιδ.
- Οἰκός-βίος, 2 (οἴκος, βίος)· ὁ κατ' οἶκον ζῶν
Σχολ. Πινδ. Ν. 8, 58.
- Οἰκο-δοουόλος, ἡ (ἑσφ. ἀντὶ οἰκοδομολός)· ὁ
οἰκιστικὸς βουκόλος, ποιμὴν Διογ. ἰκ. 317.
- Οἰκο-γενής, 2'· ὁ ἐν οἴκῳ ἀπὸ δοῦλου γεννη-
θεὶς, ἰδ. ἐπὶ δοῦλων, ἀντιθ. τῷ ἀγορασθέντι
Λοβ. Φρυν. σ. 202 ὡς καὶ παρὰ Ῥωμ. νοητὰ
Πολύδ. 40, 2, 3' - ὄρυγες Ἀριστ. εἰρ. 768.
-αἴλουρος Ἀγᾶθ. 84 (7, 205).
- Οἰκο-δέγμων 2 (δέγωμαι)· ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ὑπο-
δεχόμενος, ξενοδόχος Πολυδ. 8, 11.
- Οἰκο-δέκτωρ, ὅρος, ὁ· τῷ ἀνωτέρῳ, δαστο-
λογικῇ λέξει = οἰκοδεσπότης, praecedens.
- Οἰκο-δέσποινα, ἡ· ἡ κυρία τοῦ οἴκου Θεαν.
Πολυδ. 10, 21, ὅστις τὴν λέξ. ἀποδοκ. «ὅπου
σὺ κύριος καὶ οἰκοδεσπότης καὶ ἐγὼ κυρία καὶ
οἰκοδέσποινα» Πλουτ. συμμ. 1, 1, 1, matrona.
- Οἰκο-δεσποινῆς, ὁ· ὅν. ἄνδρ. Ἐπιγρ.
- Οἰκο-δεσποσύνη, ἡ· ἡ τοῦ οἴκου κυριότης ἀμφ.
- Οἰκο-δεσποτεία, ἡ· ἰδ. ἡ ἐξουσία καὶ δύνα-
μις τοῦ οἰκοδεσπότου ἐν τῇ δαστολογικῇ σημα-
σίᾳ μτγν.
- Οἰκο-δεσποτέω· εἰμὶ οἰκοδεσπότης, ὁ κύριος
τοῦ οἴκου μτγν. ἰδ. παρὰ τοῖς δαστολόγοις,
ἐπὶ τῶν ἐκαστοῦ ἐπικρατούντων, τὴν ἐπικροῦν-
των ἐξασκούντων πλανητῶν Πλουτ. ἀρίστ.
φιλόσ. 5, 18.
- Οἰκο-δεσπότης, ὁ· ὁ τοῦ οἴκου κύριος Ἀλα-
ξίς π. Πολυδ. 10, 21, ὅς καθάπερ ὁ Φρυν. ἀπο-
δοκ. τὴν λέξ. εὐρίσκεται δι' ἰδ. ἐν τῇ Ν. Δ. καὶ
μτγν. Παρὰ δὲ τοῖς δαστολόγοις = ὁ πλανήτης,
ὁ ἐν οἴκῳ τινὶ ἡ σημεῖα τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου
τὴν κυριότητά του ἐξασκῶν, ὁ ἐκαστοῦ ἐπι-
κρατῶν πλανήτης μτγν. herus, paterfamilias.
- Οἰκο-δεσποτία· ἴδε οἰκοδεσποτεία.
- Οἰκο-δεσποτικός, 3'· ὁ εἰς οἰκοδεσποτήν ἀ-
νήκων, ἀρμόζων Κικέρ. Ἀττ. 12, 42.
- Οἰκο-δῖαιτος, 2 (δῖαιτα)· ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ζῶν μτγν.
- Οἰκο-δομέω· κτίω, κατασκευάζω οἶκον· οἰ-
κίας Πρ. 1, 114' - νήον, 1, 21' - πυραμίδα 2,
101' - τεῖχος, 8, 71' καὶ μέσ. = κτίω διὰ τὸν
ἐαυτὸν μου οἶκον· - οἰκῆμα 3, 121 καὶ παθ. «ἐ-
φασαν τὴν πυραμίδα οἰκοδομηθῆναι», 2, 126.
«τεῖχη οἰκοδομησάντων» Θουκ. 7, 11' «πα-
λαίστρα νεωστὶ οἰκοδομημένη» Πλάτ. Λυσ. 204.
Μέσ. «οἰκίας οἰκοδομούμενοι καλᾶς», πολ. 4,
419' καὶ μεταφ. «φιλικὰ ἔργα ἐπὶ τῷ» Ξεν. Κυρ.
8, 7, 15' ἐτι δὲ ἐξυψώσω τὸν νοῦν καὶ τὴν καρ-
δίαν πρὸς τὰ οὐράνια, ἐπὶ χριστιανικῇ ἐννοίᾳ·
ἐκκλ. aedificio.
- Οἰκο-δομή, ἡ (δομή)· οἰκοδόμημα καὶ οἰκο-
δόμησις, μὴ ἀττ. τῆς Ν. Δ. καὶ μτγν. πρβλ.
Λοβ. Φρυν. 490' καὶ ἐπὶ χριστ. ἐννοίας = ἡ ἀ-
νόψαστις τῆς διανοίας εἰς τὸ θεῖον ἐκκλ.
- Οἰκο-δομήμα, τό· ὁ κτισθεὶς οἶκος, κτίριον
Πρ. 2, 121, aedificium, struclura.
- Οἰκοδόμησις, ἡ· κτίσις οἴκου, δημιουργία
Θουκ. 3, 20, ἐπὶ τεύχεσι τινέσι· τεύχων, ναῶν
Πλάτ. Γοργ. 454 aedificatio.
- Οἰκο-δομητέον, δετ· οἰκοδομηθῆναι Πλάτ.
πολ. 4, 425, aedificandum.
- Οἰκο-δομητικός, 3'· ὁ εἰς κτίσιν οἴκου ἀνή-
κων, ἡ οἰκοδομ. δηλ. τέχνη = ἡ περὶ τὰς τῶν
οἰκῶν κτίσεις ἀσχυλουμένη = ἀρχιτεκτονική
Λουκ. μιθ. συν. 5.
- Οἰκοδομητός, 3 (οἰκοδομέω)· ὁ κτιστός, ἡ
ὅστις πρόκειται νὰ κτισθῇ Ἀριστ. μεταφ.
σ. 230, 22, aedificatus.

Οἰκο-δομία, ἡ οἰκοδόμησις - τοῦ τείχους
Θουκ. 1, 93, aedificium.

Οἰκο-δομικός, 3' ὁ εἰς τὸ οἰκοδομεῖν ἐπιτή-
δεος, ἀνήκων ἢ οἰκοδομική, ὅγλ. τέχνη = ἡ
τοῦ οἰκοδομεῖν τέχνη Πλάτ. πολ. 1, 346' - 5-
λη = τὸ πρὸς τὸ οἰκοδομεῖν χρησιμεῖον ὕλικόν
Θεοφρ. 1. Φ. 5, 7, 1.

Οἰκο-δομικός, κατὰ τὸν τρόπον τῶν οἰκο-
δομικῶν Πολυδ. 7, 117' «εἰς πλίνθων καὶ λί-
θων θέσιν ὁ δίκαιος χρησιμώτερός τε καὶ ἀμεί-
νων κοινῶν τοῦ οἰκοδομικοῦ» Πλάτ. πολ.
1, 333.

Οἰκο-δόμος, ὁ (οἶκον δέμων) ὁ κτίζων οἶ-
κον, κυρ. ὁ κτίστης οἴκου, ἀρχιτέκτων Πλάτ.
Πρωτ. 319, aedificator, architecta.

Οἰκο-θαλής, 2' ἀμφιθαλής Πλάτ. Τιμ. λεξ.
σ. 28.

Οἶκοςθεν (οἶκος) ἐκ τοῦ οἴκου, ἐκ τῆς κατοι-
κίας Ἰλ. λ. 632 = ἐκ τῆς πατρίδος Πινδ. Π.
8, 53' «οἶκοςθεν οἶκαδε» = ἐκ μίας πατρίδος, οἰ-
κογενεῖας εἰς ἄλλην, Ὁ. 6, 99' ἔτι δὲ = ἐκ
τῆς ἰδίας περιουσίας «οἶκοςθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι»
Ἰλ. η. 364' «μάτευε = καταμόναχος Πινδ. Ὁ.
N. 3, 30' «φεύγειν τοὺς οἶκοςθεν» Δισχ. ἐκ.
385' «εἰς σ' ἐπήρεν οἶκοςθεν στύλος» Σοφ. Οἰ.
K. 359' «φάτιν τιν' οἶκοςθεν κλύουσα» Εὐρ.
Ἰλ. 1207' «οἶκοςθεν οὐκ ἔχω» Ἀριστ. εἰρ.
544' «οἶκοςθεν ἐκ Κλαζομενῶν» Πλάτ. Παρμ.
126' «οἶκοςθεν τὸν πολέμιον ἔχειν» = ἐνὸνμον,
οἶκειν, σοφ. 252 = εἰς ἰδίαν πρῶτην ἐξουσίαν
10, 17, domo.

Οἶκοθι (οἶκος) εἰς τὸν οἶκον «ὡς βέλος καὶ
οἶκοθι πέσση» Ἰλ. θ. 513, domi.

Οἶκό-θουρος οἰκουρὸς κύνων Ψούχ. γ. εἰσφ.

Οἶκό-θροπος, 2' ὁ ἐν οἴκῳ τραφεῖς Φωτ.
Ἰδε οἰκογενής.

Οἶκοι ἐπὶρ. (οἶκος), ἀρχ. δοτ. τοῦ οἴκου ἀντὶ
οἴκῳ, ὅθεν καὶ ὁ τόνος οἶκοι δὲ πλ. τοῦ οἴκου)
οἶκοθι, εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν πατρίδα Ὁμ. καὶ
Ἰσο. πανταχοῦ «τὴν οἶκοι πολιτείαν» Πλάτ.
νόμ. 4, 712, καὶ συγγὰ μετὰ ἄρθ. τὰ οἶκοι = αἱ
οἰκιακαὶ ὑποθέσεις Ξεν. Κυρ. 6, 1, 42, domi.

Οἶκο-κερδής, 2' ὁ διὰ τὸν οἶκον ἐπικερδής,
«βίον εὐρηκεν κερδαλέον» Φρυν. Μεκ. 55, 22,
domi, quaestuosus.

Οἶκο-κράτει (κρατέω) ἔχω ἐν τῷ ἐμῷ οἴκῳ
τὸ κράτος, τὴν ἐξουσίαν Εὐστ. Ὁδ. 1618, 20.

Οἶκο-λόγος, ὁ ὁ τοῦ οἴκου φροντιστὴς μετγν.

Οἶκο-μάκνεια, ἡ ὁ ἄφρων ἔρως τοῦ οἰκοδο-
μεῖν Βουδ.

Οἶκόνδε οἶκαδε, εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν πα-
τρίδα «οἶκόνδε φεύγονται» Ἰλ. 6, 158' «οἶ-
κόνδε καλέσας» = εἰς τὴν οἰκίαν Ὁδ. λ. 410
καὶ μετγν.

Οἶκο-νέμων, τραγ. οἰκονόμος (ἀνθ' οὗ εἰσφ.
παρὰ Πολυδ. οἰκοδέμων (οὐχὶ οἰκοδέμων) ἐ-
στίατωρ, ξενίζων συμπουσίρχος Πολυδ. 6, 11.

Οἶκο-νομεῖται, τὸ (οἰκονόμος) τόπος ἐν μο-
ναστηρίῳ, ἐνθα ὁ οἰκονόμος, τὰ ἐνδύματα καὶ
ἄλλα χρειώδη τῶν μοναχῶν κατέθετε - βίος
ἀγ. Παφνούτ. 75.

Οἶκο-νομέω (οἰκονόμος) κυβερνῶ, διοικῶ
τὸν οἶκον «ἀπερεῖ τις ἔπαικος ἀναξία οἰκο-
νομῶ θαλάμους πατρὸς» Σοφ. Πλ. 183' - τὴν

οἰκίαν Πλάτ. Αὐσ. 209' καὶ ἐν γέν. = διευθύνω,
διατάττω, ὀδηγῶ «οὐδὲν δι' αὐτοῦ οἰκονομεῖν
ὑπὲρ τῶν ὁλων» = οὐδὲν καθ' ἑαυτὸν ἐν τῇ
οἰκίᾳ τῆς πολιτείας ὀρῶειν Πολυδ. 4, 27,
6' καὶ παθ. τὰ οἰκονομούμενα = ἡ ἐπιστάσις,
ἡ διοίκησις, 25, 2, 12' ὅθεν καὶ = σκοπῆμος δια-
νέμω Πλάτ. Φαιδρ. 256 καὶ ἱατρ. administro.

Οἶκο-νομημένως ἀντὶ ὀκονομημένως Σχολ.
Ὁμ. Ὁδ. γ. 296, accommodate.

Οἶκονομητέον· δεῖ οἰκονομησάι Γρ. Ναξ.
ἐπ. 26, σ. 791.

Οἶκο-νομητικός, 3' οἰκονομικός Ξεν. Κυρ.
2, 2, 14, εἰσφ.

Οἶκο-νομία, ἡ ὅν. γυν. Ἐπιγρ.

Οἶκο-νομία, ἡ (οἰκονόμος) ἡ ἐν τῷ οἴκῳ δι-
οικήσις καὶ ἐπιστάσις, ἡ διοίκησις οἴκου τινός,
ἀλλὰ καὶ μεταφ. ἐπὶ τῆς πολιτείας, κυβέρνησις
τῆς πολιτείας, ἐπὶ δὲ καὶ χρηματισμὸς Πλάτ.
ἀπολ. 36' «αἱ κατὰ τὴν πόλιν οἰκονομίαι»
Δαιμ. 1, 97' «ἡ περὶ τὸ πρῶτον οἰκονομία»
Ξεν. Κυρ. 5, 3, 25, dispensatio.

Οἶκο-νομικός, 3' ὁ εἰς τὴν οἰκονομίαν ἀνή-
κων, τὴν οἰκονομίαν ἔννοων Πλάτ. Ἄλκ. 1,
133, μετὰ τοῦ πολιτικός, ἀπομν. 4, 2, 11' «ἡ
οἰκονομική ὅγλ. τέχνη» = ἡ περὶ τὴν οἰκονομίαν
ἀσχολουμένη Πλάτ. πολιτ. 259' «τὰ οἰκονο-
μικά» = ἡ διοίκησις τῆς περιουσίας Ξεν. Κυρ.
8, 1, 14' ἐν γέν. διοικήσις, ὀδηγία, ἰδ. μετγν.
-τοῦ πολέμου Πολυδ. 1, 4, 3, διακέρησις
«τῆς φύσεως», 6, 9, 10' «ὁ οἰκονομικός» =
σύγγραμμα περὶ οἰκονομίας, ὡς τὸ τοῦ Ξεν.
καὶ Ἀριστοτ.

Οἶκο-νομικός, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Οἶκο-νομικῶς ἐπὶρ. κατὰ τρόπον οἰκονομι-
κῶν Εὐρ. Ἰππ. 521.

Οἶκο-νόμος, ὁ (οἶκον, νέμω) ὁ τὸν οἶκον
διοικῶν Δισχ. Ἀγ. 150' «οἰκονόμος καὶ δε-
σπότης ταύτων» Πλάτ. πολιτ. 159' «καὶ πα-
λιτικός, 258' ἐν γέν. = διευθύνων, ὀδηγός· Ἀ-
ριστοτ. πολιτ. 5, 11' ἔτι δὲ «ἡ οἰκονόμος δι-
νη» Αὐσ. 1, 7, dispensator.

Οἶκο-νόμος ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Οἶκο-πεδικός, 3' εἰς οἰκὸπέδον ἀνήκων μετγν.

Οἶκός-πεδον, τὸ (πέδον) τόπος, ἐφ' οὗ ἱστα-
ται ἡ νὰ στηθῇ δύνανται οἶκός τις («οἰκῶν
κατεριρεῖσιν ἐδάφει», Σχολ. Ἰλ. 8, 2) Θουκ.
4, 90' «οἰκοπέδων ἡ γηπέδων» Πλάτ. νόμ. 5'
«τὸ τῆς πόλεως» = ἐδάφος Πολυδ. 15, 23, 10.

Οἶκο-ποιεῖω οἶκον κτίζω μετγν.

Οἶκο-ποιός, 3' ὁ οἶκον κτίζων μετγν. τοῦ δὲ
Σοφ. «οὐδ' ἔνδοι λίκοπαῖς ἐστί τις τρυφή»
= ἡ ἐν οἴκῳ γένουμένη Φιλ. 32' ταύτης τῆς ὑπὸ
Σχολ. ἐξηγήσεως βελτίων ἡ σημ. ἡ οἶκον κατα-
σκευάζουσα = ἡ δυναμένη τὸ ἀφιλόξενον σπῆ-
λαιον εἰς κατοικήσιμον οἶκον νὰ μεταβάλλῃ.

Οἶκο-πορεῖται, τὰ τὰ κατ' οἰκίαν σκέυη Σουλ.

Οἶκός-ρις, π. οἰκούριος, οἰκιακός Πινδ. Π. 9,
19, domesticus.

Οἶκος, ὁ (οἶκος, οἶκία, οἶκός-της, οἶκός-
ω Σανσοκ. νέκα-ς, νεγμαν, λατ. vicus (vicus-),
vic-inu-s Κούρ. 1) κατοικία, ἐπὶ τε κανονι-
κῶν, σπέρων καὶ ἀκινήτων οἰκῶν, καὶ ἐπὶ τῆς
σκηνῆς τοῦ Ἀχιλλέως (ἦτις ὅμως δὲν ἦτο ἀ-
πλὸς σκηνή, ὡς τὸ σύνθηρ. ἰδ. κλισία) Ἰλ. ω,

σεων, ἐκ τούτου καὶ ἐπὶ φύγου, = ἀργία, ἀπραξία Πλουτ. Κοριολ. 35 καὶ ἄλλ. μτγν.

Οἰκ-ουρικός, 3' ὁ συνεισθημένος νὰ μένῃ ἐν τῷ οἴκῳ, ἐπιρροπῆς εἰς τὸ φυλάττειν τὸν οἶκον μτγν. τὸ οἰκουρικός = οἰκουρία Λουκ. φυγ. 16. Οἰκ-ούριος' ὁ εἰς τὸν οἶκον ἀνήκων, οἰκουρία = μισθὸς τῆς οἰκουρίας Σοφ. Τρ. 539. ἔτι = παῖγνια, τὰ ὅποια αἱ μητέρες ἐκ τῆς οἰκίας ἀπερχόμεναι, δίδουσι τοῖς τέκνοις, ἵνα ἡ-συχάζωσιν ἀρ. λεξ. πρβλ. καὶ ὁμορ. οἰκός.

Οἰκ-ουρός, ὁ (οἰκος, οὔρος) ὁ τὸν οἶκον φυλάττων' «λείπει με τροφὸν τέκνων οἰκουρὸν» Εὐρ. Ἡρ. μ. 45' ἰδ. ἀπομακρυσμένος τοῦ ἀγῶνος, τῶν δημοσίων ὑποθέσεων, ἐν τῷ οἴκῳ μένων' «λέοντ' ἀναλκιν ἐν λέχει στρωσμένον οἰκουρὸν» Αἰσχ. Ἀγ. 1198' πρβλ. 1068, ἐνθα συνάμα σημαίνει καὶ τὴν ἐνέδρευσιν' παρὰ Δαιν. «ἐν ταῖς παρατάξεσιν οἰκουρὸς» ἀντιθ. τῷ πρεσβευτῇ = τῆς πρεσβείας ἀπὸ ἀλλοτρίου, 1, 82' «δαίτα οἰκουρὸς καὶ ἀργή» Πλουτ. Περ. 34' περὶ γυναικὸς ἐπαινετῆς, οἰκονομικῆς Ν. Δ. μτγν.

Οἰκουρός καὶ οἰκουρίς, ὅπως ὁν. ἐνός ἡ καὶ δύο καὶ ἄλλ. ὅφρων τῶν ἐν τῷ ναῶ τοῦ Ἐρεχθίδος ἐν Ἀθήναις Ἰπσύχ.

Οἰκ-ουρύτης, ἡ' οἰκουρία μτγν. ἀμορ.

Οἰκός' πόλ. τῆς Καρίας, κάτ. Οἰκούσιος καὶ Οἰκουσία Στ. Βυζ.

Οἰκ-οφθόρῳ (οἰκοφθόρος) τὸν οἶκον, τὴν περιουσίαν φθείρω Πλάτ. νόμ. 9, 929, ἀντιθ. τῷ μέτριά ἀναλίσκειν, 12, 959, καὶ μτγν. οἰκοφθόρῳ ἐν ἀορ. πρβλ. Λοβ. Φρον. 155' - παῦ = τὴν περιουσίαν στερεθῆναι' «ἀλόντες ἐκακώθησαν καὶ οἰκοφθορήθησαν» Ἡρ. 1, 196.

Οἰκ-οφθόρις, ἡ (οἰκοφθόρος) τὸ τὸν οἶκον, τὴν περιουσίαν φθεῖρειν' «καὶ πένιαν φθείσθαι» Πλάτ. Φαῖδ. 82' «γυναικῶν γαμετῶν» = ἐξαπάτησις, διαφθορά ὑπανδρευμένων γυν. Πλουτ. π. ἀγωγ. 15.

Οἰκ-οφθόρος, 2 (φθείρω) ὁ τὸν οἶκον φθείρων. τὴν οἰκίαν περιουσίαν ἀφανίζων' - ἀνὴρ Εὐρ. ἀποσπ. παρ. Στοβ. 67, 8. Ὁ Ἰπσύχ. ἐξηγεῖ διὰ τοῦ μοιγῆς Ὁρφ. ληθ. 584' ὁ τὴν περιουσίαν του κατεφθεύων Πλάτ. νόμ. 3, 689, σπαν. καὶ μτγν.

Οἰκ-οφθός, 2' ὁ τὸν οἶκον μεθ' ἑαυτοῦ φείρων' οἰκοφθός ἔθνη» Σκυμν. Χίου ἀποσπ. σ. 50, στιχ. 115.

Οἰκ-οφυλακίω (οἰκοφύλαξ) φυλάττω τὸν οἶκον, ἐν γέν. = οἰκουρέω.

Οἰκ-οφυλάκιον, τό' οἰκουρίον Εὐστ. Ὁδ. 1423, 3.

Οἰκ-οφύλαξ, ὁ' ὁ τοῦ οἴκου φύλαξ, - Ζεύς Αἰσχ. ἱκ. 26' - σκυλάκιον Νῶσιος 9 (904).

Οἰκρίσις, ὁ' ὁν. ἀνδρ. Θεωγνιστ.

Οἰκτερίζω' οἰκτεῖρω ἐν τῷ μέλ. καὶ ἀορ. πρβλ. Λοβ. Φρον. 741.

Οἰκτεῖρημα, τό (οἰκτερίζω) ἔλεος ἀρ. λεξ. misericordia.

Οἰκτεῖρησις, ἡ' οἰκτερμὴς ἀρ. λεξ. miseration.

Οἰκτεῖριμα, τό' οἰκτερμὰ ἔσφ. γρ.

Οἰκτερίζω (οἰκτερός) συμπαθῶ, εὐσπλαγχνίζομαι, ἔλεος' ἡλ. φ. 548' καὶ - τινὰ τινος = τινὰ διὰ τι' «οἰκτερῶ σε θεοφάντου μέρου», 1294' «εἴ τι κάμ' οἰκτερεῖτε» Σοφ. Φιλ.

1031 καὶ παθ. «ἀλλ' οὐκ ἐκ σέθεν οἰκτερεῖς οὗτος», Ἡλ. 1404' συγνὰ καὶ ὁ Εὐρ. π. χ. «τάμ' οἰκτεῖρας κακὰ», ἱκ. 168' καὶ περ. «καὶ ἐλεεσντινα» Πλάτ. Εὐδὸδ. 288' «θεοὶ οἰκτεῖραντες τὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπίπονον γένος», νόμ. 2, 653' μέλ. οἰκτερίσω ὡς ἐκ τοῦ οἰκτερίζω, ὅπερ ἐν τῇ ἐν. δυσκόλως εὐρίσκειται, commiseror.

Οἰκτίζω (οἰκτερός) οἰκτεῖρω' ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτεῖς ποτε» Αἰσχ. Πρ. 68' «οὐνεκ' ὥκτισε ἡμᾶς», ἱκ. 630' καὶ ἐν μέσ. = θρηνηῖ Εὐμ. 490' - τινὰ = συμπαθῶ, ἱκ. 1012' «ἀλλ' οἴκτισον σφᾶς» Σοφ. Οἰ. τ. 1508' καὶ Εὐρ. ὅς ὁμοῦς συγνότερον τῷ μέσφ χρηταί' «γυναικίσις ἀν οἰκτισταίμεθα κοραῖσι καὶ θρηνησί», Ἑλ. 1059' «οἴκτους οὐς οἰκτίζει», Τρ. 155' «τὸν θνησκοντα ὥκτιζοντα» Θουκ. 2, 51' οἰκτίζεσθαι μετὰ τοῦ θαυρῶν Δαιν. 1, 110, misereor.

Οἰκτίζω, 3 (οἰκτερός) ὁ ἔλεος, εὐσπλαγχνίζομαι μτγν. commiserativus.

Οἰκτιρμῶν' ἔδε οἰκτιρῶν.

Οἰκτιρμός, ὁ' συμπάθεια, εὐσπλαγχνία μτγν. miseration.

Οἰκτιρμὸς σὺν ἡ, ἡ' τῷ προηγ. Τρετ.

Οἰκτιρμῶν, 2' εὐσπλαγχνίω, ἔλεος Θεούκρ. 15, 75, Ἑπ. 632 (225) καὶ Ν. Δ. misericors.

Οἰκτιρῶ, οἰκτίζω' οἰκτεῖρω.

Οἰκτιρμα, τό (οἰκτίζω) κλαυθμός, θρήνος' «εἰς τὰ τῶνδε οἰκτιρματα βλέψας» Εὐρ. Ἠρακλ. 159.

Οἰκτισμός, ὁ (οἰκτίζω μέσ.)' τὸ θρηνεῖν' «μύζουσιν οἰκτισμὸν» Αἰσχ. Εὐμ. 180' διαφέρουσι ὅ' ὅτι «οἴκτους μὲν ἔστιν οἰκτιζομένου ἔλεος, οἰκτισμός δὲ ὁ λόγος τοῦ οἰκτεῖροντος» Ἀμμόν. σ. 102.

Οἰκτιστά, ἐπὶρ. ἔδε οἰκτιστός.

Οἰκτιστός, ἀνὴρ. ὕπερ. τοῦ οἰκτρός, ἀμείψως παρὰ τὸ οἴκτος παραγ. ὁ οἴκτος ἀξιώτατος, ἀξιοθρηνητότατος' «τοῦτο δὲ οἰκτιστον πέλειται δευλοταί βροτοῖσιν» Ἠλ. χ. 76' «λιμὸς δὲ οἰκτιστον θανέειν» Ὁδ. μ. 342' οἰκτιστός θάνατος, λ. 412' - ὀλεσθός, φ. 79' καὶ ἐπὶρ. «οἰκτιστα θάνειν», χ. 472, miserrimus.

Οἰκτιστός' οἰκτιστά.

Οἰκτο-πάτωρ, π. ὁ' πατὴρ οἰκτιρῶν.

Οἰκτος, ὁ (οἴ) ἔλεος, συμπαθία' «οἴκτος ὁ' ἔλε λαὸν ἀπαντα» Ὁδ. 6, 81' «οἴκτος ὁ' οὐ-τις ἦν διὰ στόμα» Αἰσχ. Ἑπτ. 51' στεναγμός, Χο. 405' «οἴκτον οἰκτρὸν αἶων», ἱκ. 57' «ἐμοὶ μὲν οἴκτος δεινὸς ἐμπέπτωκεν» = οἴκτος μὲ κατέλαβε Σοφ. Φιλ. 953' «ἐμοὶ γὰρ οἴκτος δεινὸς εἰσέβη», Τρ. 297' συγνός. «οἴκτον ἔχειν», Ἀγ. 521' συγνὰ παρ' Εὐρ. καὶ πλ. «οἴκτων λήγεται», Φοιν. 1578' «οὐδ' οἰκτεῖ ἄνθρωπος οἴκτους», Τρω. 156 καὶ περ. «-καὶ ἀντι-βόλῃσις» Πλάτ. ἀπολ. 37, τῷ ὁδορμὸς συγ-νόδῳ ἐν πολ. 3, 387' πλ. καὶ μτγν. - παρ' Ἀγᾶθ. 4 (5, 216) τῇ ἀγνηορίῃ ἀντιτιθ. «ὁ πρὸς τοὺς δεομένους οἴκτος» Λουκ. Τιμ. 8, misericordia.

Οἰκτοσύνη, ἡ' τῷ προηγ. Ἡρωδ. ἐπιμ. 232.

Οἰκτοσύνη, ἡ' ἔλεος, συμπαθία Ἰπσύχ.

Οἰκτοφθός, 3' ἀόλιον βίον ζῶν μτγν.

Οἰκτρο-γαθίω' οἰκτρὸς παραπονέμαι Ἰπσύχ. πρβλ. οἰκτρογῶν.

Οἰκτρογότη, ἡ ὀρθηνώϊα μετν.

Οἰκτρό-γυος, 2· ὁ οἰκτρῶς παραπονιούμενος, ὀρθηνῶν· λόγιος Πλάτ. Φαίδρ. 267.

Οἰκτρο-κλέυθος, 2· ὁ θύλλαν ὀδῶν, ἄλλιον ταφιδιον ἔχων Μανέθ. 4, 222.

Οἰκτρο-λογία, ἡ (οἰκτρολόγος)· λόγος δι-
εγείρων ἔλεον Πολυδ. 2, 124.

Οἰκτρο-μέλαθρος, 2· ὁ οἰκτρῶς ἔχων οἰ-
κίας Μανέθ. 4, 33.

Οἰκτρῶς, (οἰκτρός)· ἀξιοθρήνητος, ἔλεεινός, ἀ-
ξιολύπητος ὁ Ὀμ. τὸ συνάπτει μετὰ τοῦ ὀλοφ.

«οἰκτρῶς ὀλοφύρεσθαι» = ἔλεεινα θρηνεῖν, παρα-
πονιέσθαι Ὀδ. β, 719· «τοῦτων καὶ οἰκτρώτερ»

ἄλλ' ἀγορεύσαι, λ, 381· «οἰκτροτάτην ἡκουσα
ἴκα», λ, 421· «κατὰ μοι βάσαν οἰκτρον ἴκα»,

τοῖς ἔνεσθ' Ἀτρεΐδαις» = φωνὴν θρηνησῆ Σοφ.
Πλ. 1056· «οἰκτροὺς λόγους» Εὐρ. Ἰ. Α. 981·

«οἰκτρον δάκρυ», ἰκ. 96· «οἰκτρον ἀνεδόασεν»,
Ἰλ. 184· «συμφωρᾶς οἰκτρᾶς» Πινδ. Ὀ. 7,

77· «οἰκτροτάτω θανάτῳ», Π. 3, 42· «στένου-
σιν ἄλγος οἰκτρον» Αἰσχ. Πρ. 433· «ἄλγος,

ἰκ. 59· «ὡς οἰκτρῶς ἔχω» Σοφ. Τρ. 1069·
συνήθ. παρ. Εὐρ. μάλιστα ἐπὶ προσώπων

πλ. «οἰκτροτάτα ἄχρα», Μηδ. 649· καὶ πεζ.
«ἔτερα τοῦτο πεπόνθαμεν οἰκτροτέρα» Ἡρ. 7,

46· «οἰκτρον ἂν εἴη τὸ πάθος» Πλάτ. Φαίδ.
90· π. Ἀγῶδ. 4 (5, 216) οἰκτροτάτος ἀντιθ.

τῷ ὑπερφιάλος· τὸ παρὰ τὸν κανόνα ὑπερθ.
ὠκτιστος miserabilis.

Οἰκτρούτης, ἡ· ἔλεεινότης Σχολ. Εὐρ. Ὀρ.
674, miseria.

Οἰκτρό-φωνος, 2· ὁ οἰκτρον ἔχων φωνὴν
σχολ. Ἰλ. ρ, 5.

Οἰκτρο-χοεῖω, φωνήν· οἰκτρον φωνὴν γέω,
ἔλεεινολογῶ Ἀριστ. σφ. 555.

Οἰκνῶς, νῖα, ὅς, τῶν. οἰκνῶς, νῖα, ὅς.
Οἰκνωαί, ακτος, δ· οἰκοδεσπότης, κύριος τοῦ

οἴκου Ἡσυχ. domus rex.

Οἰκ-ωφελής, 2 (οἰκος, ἀφ' ἑλλω)· ὁ τῷ οἴκῳ
χρήσιμος, οἰκονομικός Θεοκρ. 28, 2· ἐπὶρ. οἰ-
κωφελῶς Δ. Κ. 56, 7.

Οἰκ-ωφελίαι, ἡ (οἰκωφελής)· ὠφέλεια διὰ τὸν
οἶκον, οἰκονομία Ὀδ. ε, 223, ἀντιθ. τῷ στρα-
τιωτικῷ βίῳ· ἡ ἐπιμέλεια, ἡ εὐπορία, ἐξ οὗ ὁ

οἶκος ὠφελεῖται, ἀντιθ. τῷ οἰκωφωρίᾳ Ναυμαχ.
π. Στοδ. ἀνθ. 74, 7.

Οἰλάωμαι, τὸ· τὸ προστιθέμενον τῇ πλάττειν
τοῦ ζυγοῦ, ἐὰν μὴ ἰσορροπῇ Ἡσυχ. γλωσσ.

ἴσφ. πιδαν. ἔκ τοῦ σήκωμαι.

Οἰλέως, δ· 1) υἱὸς τοῦ Λευδάκτου βασιλεὺς τῶν
Λοκρῶν, ἐκστρατεύσας νέος ἔτι ὢν μετὰ τῶν

ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα· λαβὼν
δὲ εἰς γυναῖκα τὴν Ἑριόπιδα, ἐγέννησεν δὲ αὐ-

τῆς τὸν Αἴαντα Ὀμ. Ἰλ. 2) εἰς τῶν ἐπιστῶν
Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος Ὀμ.

Ὀλῖαδ' ἔθι, σφ, ὁ υἱὸς τοῦ Οἰλέως, ὁ Αἴας,
τὸν Λοκρῶν.

Οἰμα, τὸ, οἴμημα (οἰμάω)· ἔφοδος, ἐφόρμησις
βία = ὄρημα· «οἶμα λένοντας ἔχων» Ἰλ. π.

752· «ἀετοῦ οἰματ' ἔχων» τ. ε'. ὡς λένων ἡ
ἀετὸς ὁρμῶν πρὸς ταῦτα, φ. 252 ὁ δ' Εὐστ. τὸ

ἐξηγεῖ ὡς συγχοκ. ἐκ τοῦ οἰμημα· πρὸλ. οἶσω,
οἶμη, imfetus.

Οἰμάω, π. ὀρμάω (οἶμας)· ταχέως ἐξέρχομαι,

τρέχια ἐναντίον τινός, ἐπὶ ἀρπακτικῶν ὄντων·

«κίρκος ῥηϊδίως οἶμησε μετὰ τρέχοντα πέλειαν»
= ἄθρουν συστρέφας ταυτὸν ὄρμηται κατὰ τῆς

περιστρεφᾶς Ἰλ. χ, 140· «οἶμησεν δὲ ἀλεῖς
ὥστ' αὐτὸς», αὐτ. 308, ὡς Ὀδ. ω, 538· «οἶ-

νοὶ δ' οἶμήσουσιν» Ἡρ. ι, 62· ὁ Ἡσυχ. ἐρ-
μην. δύσεσθαι καὶ ὀρμᾶν. - σπαν. π. μετν. π.

Οἶμη, ἡ (οἶω)· ὁ ὁδός, πορεία, μεταφ. καὶ
ἡ πορεία διηγήσεώς τινος, ἡ ἔσματος, καὶ ἐκ

τούτου ἡ διήγησις, τὸ ἔσμα αὐτό· οἶσμα,
Μοῦσα ἐξέειπε» Ὀδ. θ, 481· πρὸλ. «ἀειδέμε-

ναι κλέα ἀνδρῶν οἶμης, τῆς τὸς ἄρα κλέος οὐ-
ρανὸν ἐβρὺν ἱκανεν», 74· «οἶος δὲ μοι ἐν φρεσὶν

οἶμας παντοίας ἐνέφυσεν», γ, 347 σπαν. μετν.
π. ὡς «λιγυρὴν οἶμην δῶκεν Φοῖβος τέτιγι»

Ἀνακρ. 32, 14· οἶ ἀρ. λεξ. ἔρμ. διὰ τοῦ ὀδῆ
καὶ ἐξ αὐτῆς παράγ. τὸ προοίμιον ἴδε καὶ οἶμας.

Οἶμημα, τὸ· οἶμα, Εὐστ.

Οἶμοι, καὶ οἶμοι μοι· ἡ οἶ μοι μοι Σοφ.
Φιλ. 777 καὶ οἶμοι μοι μοι = ἀλλοιόμενον εἰς

ἐμὲ αὐτ. 1075· ἐπιφών. λύπης, πόνου, συμπα-
θείας, καὶ τῆς ἐξ ἀπροσδοκίτου ἐπιφωρᾶς, πρῶ-

τον π. Θεογν. (Ὀμ. οἶμοι) Αἰσχ. Ἀγ. 1198·
συχν. π. τοῖς ἄλλ. τραγ. «οἶ μοι ἐγὼ τλά-

μων» Σοφ. Τρ. 982 καὶ Ἀριστ. «οἶ μοι τά-
λας», πλ. 169· μετὰ γιν. τοῦ πράγματος οὗ

ἐνεκα στενάζει τις· «οἶ μοι τὸν κακῶν» 389
(ὡς οἶμοι ἀναλαίης Θεογν. 387)· καὶ «οἶ-

μοι ταλαίνης τῆςδε συμφορᾶς» Σοφ. Ἠλ.
1170· καὶ πεζ. «οἶμοι τῶν κρηπίδων τῶν πα-

λκιδῶν» Λουκ. καταπλ. 20· «οἶμ' ὡς τεθνήξει»
Ἀριστ. Ἀγ. 565· «Ἄλλα προσέτι καὶ χεῖρας

ἐπιφών. «οἶμ' ὡς ἥδομαι, νεφ. 763· ἡ τελευ-
ταία συλλαβὴ καὶ πρὸ τοῦ αὐτοῦ ἐκθλιβέται, ἰδ.

«οἶμ' ὡς ἔοικας» Σοφ. Ἀντ. 1256.

Οἶμος, ὁ, ἀττ. ὡς ὀδός καὶ ἡ (οἶω τὰς φέρω)
ὀδός, πορεία Ἡσ. ἔρ. 292· «οἰκτροῦς Πινδ.

Π. 2, 96· «ἐπὶ κρυφῶς τὸς πόρος βίου, Ὀ. 8, 69·
«οἶμον ἴσασιν βραχύν», Π. 4, 248· «λευράν γὰρ

οἶμον αἰθέρος φέρει» Αἰσχ. Πρ. 394· «ὄρθον
παρ' οἶμον» Εὐρ. Ἀλκ. 838· οἶτω θηλ. καὶ

Ἡσ. π. Πλάτ. Φαίδ. 108· «τὸν αὐτὸν οἶμον
παρεσφύμενοι» Πλάτ. πολ. 3, 420· ἔτι δὲ «δρό-

μοι, ταξιδίον μετν. Ἐν γέν. = ταῖνις, ζώνη,
«ὅδε αὖ οἶμοι ἔσαν μέλανος κυνάνιο, δῶδε αὖ δὲ

χρυσίου» Ἰλ. λ, 24· καὶ = μέρος γῆς, χώρας
Αἰσχ. Πρ. 2. Μεταφ. ὡς οἶμη, ἐπὶ ἔσματος

«οἶμος ἀοιδῆς» τὸς πόρος τοῦ ἔσματος Ὀμ. ὕμν.
Ἑρμ. 451· «μόθων Φιληγ. θ, νῖα, semita.

Οἶμος, δ· 1) κομωδοῦμενός τις ἥσμοις Ἰουδα·
ναλ. 2) ἄλλοι τινὲς ἐπιγρ.

Οἶμωγῆ, ἡ (οἶμοι, οἰμῶζω)· ὀδυρμός, στεναγ-
μός, ὀλοφύρμος, «ἐνθα δ' αὖμ' οἰμωγῆς τε καὶ

εὐχολῆς πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυ-
μένων» Ἰλ. β, 450· μετὰ τοῦ κακῶτος συνη-
μένον, γ, 409, μετὰ τοῦ στεναγῆ, ω, 696· ἐπὶ

«οἰμωγῇ δὲ δίδωκε» Ὀδ. υ, 35· «οἰμωγῇ κατε-
χε ἔλα» Αἰσχ. Πρ. 418· «ἐξέφωξεν οἰμωγῆς

πικρᾶς» Σοφ. Αἰ. 310· μετὰ τοῦ στεναγμοῦ Εὐρ.
Ἡρακλ. 833· πεζογρ. - καὶ στόνος Θεακ. 7, 74,

ploratus, ejulatus.

Οἶμωγμα, τὸ· κλυθμός, ὀδυρμός Αἰσχ. πολ.
λαχρ. ἰδ. πλ. - ὀδύμολπα, Εὐστ. 1014.

Οἰμωγμός, ὁ· οἰμωγή Σοφ. ἀποσπ. 678.

Οἰμωγῶ (οἰμῶι ὡς· τὸ οἶζω ἐκ τοῦ οἶ, τὸ αἰάζω ἐκ τοῦ αἶ, τὸ φεύζω ἐκ τοῦ φεύ κτλ.), μέλ. οἰμώεσθαι τὸ ἐνεργ. οἰμώζω μόνον Χρ. Σιθ. 5, 295 κυρ.· φωνάζω οἰμοί, κλαίω, θρηνῶ· ὁ ὅμ. ἔχει μόνον τὸν ἀδρ. ὤμωξεν Ἰλ. γ, 364· καὶ συχὰ «μερδαλέον ὤμ.» ο, 307· «ἐλπεινά· γ, 408· «ἐπιγνοῦς ἔργον οὐκ ἀνόσιον ὤμωξεν» Αἰσχ. Ἀγ. 1581· «ἰδὼν δὲ πατρὸς ὤμωξεν» Σοφ. Τρ. 928 καὶ μετὰ αὐτ. = μέμφομαι, ὀλοφύρομαι· «ὕν οἰμώζει πάρα τὴν σὴν ἐυφοράν» Ἠλ. 778· οἷτως δὲ Ἐξο. «ὤμωξα τόλμαν» Ἰ. Τ. 862· ἀδελφόν, Ἠλ. 248 καὶ οὕτω παθ. οἰμωγθεῖς = θρηνηθεῖς Θεογν. 1204· μακρά, μεγάλη Ἀριστ. πλουτ. 111· ἐπὶ 1503· οἰμώξε, συνήθ. κατάρξας τυπικὴ ἔκφρασις = ἔρρ' εἰς κόρην, κρημνίσου, λατ. abeas in malam rem Κικέρ. - οἰμώζεσθαι Ἀριστ. βατρ. 256· καὶ οὕτως «οἰμώζειν λέγει σοι» πλουτ. 58· «οὐκ οἰμώζεται» = δὲν θὰ πάγῃ εὐλόν· δὲν θὰ θαρῇ· βατρ. 178· «κεφαλὰὶ κυλακίων οἰμωζομένων», Σφ. 1033· «ὅτι οἰμώζονται εἰ μὴ σιωπήσεν» Σφ. Ἐλλ. 2, 3, 24 καὶ μετγ. «οἰμώζειν αὐτὸς παρ' ἑαυτοῦ λέγει» Λουκ. νεκρ. διὰ 1, 9.

Οἰμωκτεῖ ἢ οἰμωκτεῖ· ἐλπεινῶς μετὰ κλαυθμῶν, ἄμφ.

Οἰμωκτεῖα, ἢ· οἰμωξία Φωτ.

Οἰμωκτικός, 3· εἰς τὸ οἰμώζειν κλίνων, θρηνώδης, ἐλπεινός Σχολ. Σοφ. Φιλ. 203, ejulans.

Οἰμωκτός, 3· ὁ οἰμώζων, ἀξιοθρήνητος Ἀριστ. Ἀγ. 1194· καὶ ἐνερ. = ὁ κλαίων καὶ ὑποδρόμιος, ἄμφ. deplorandus lamentabilis.

Οἰμωξία, ἢ· τὴν ἐπομ. Ἠσύχ.

Οἰμώεις, ἢ· οἰμωγή, κλαύσιμος, θρήνος Ἀγ. 3 (5, 302), deploratio.

Οἰμώσιω· οἰμώζω, μόνον γραμ.

Οἰνω· οἶον κατὰ λ. εὐκτ. παρέχουσιν = παρέχουσιν, Δελφῶν ἐπιγρ.

Οἶνα· πόλ. Τυρρηνίας, κατ. Οἰνῆτης Στ. Βυζ.

Οἶνα, τὰ· οἶναρα Ἠσύχ. ἴδε οἶνον.

Οἶν-άγρρα, ἢ· βοτάνη τις Διοσκ. = οἰνοθήρας.

Οἶν-ἄγρωγός, ὁ (οἶνος, ἄγω)· ὁ φέρων οἶνον, οἶνοφόρος· ὀλκὰς φερεσκ. π. Ἀθην. 11, 481.

Οἶν-ἄδ-α-ε· ἀκτὰς ἀντὶ τοῦ οἰνωμαεῖ(τιδος). ἴδε οἶνός· (ὁ κώδιξ ἔχει οἰνωμαεῖ(τιδος)).

Οἶν-ἄδ-ης, ου, ὁ· Τήνιος τις, ἐπιγρ.

Οἶν-ἄδ-ο-ήρας, ὁ· ὁ θηρευτὴς οἰνάδων, δηλ. περισσεύων ἀγρίων Αἰλ. Ἰ. Ζ. 4, 38.

Οἶν-ἄζω· μονάζω Ἠσύχ.

Οἶν-αι, ὧν· δῆμος οἱ μὲν τῆς Ἀτταλίδος, οἱ δὲ τῆς Πτολεμαίδος φυλῆς εἶναι φησιν Ἠσύχ.

Οἶν-αν-δ-εις, οἱ· ἔθνος Θρακικόν Ἀππ.

Οἶν-αν-θ-ρίων, τό· ὅποι. τοῦ οἰνάνθη Ἀλ. Τραλ.

Οἶν-ἄ-θη, ἢ· 1) μῆτ. τοῦ Στρατωνίδου 3) ἐταῖρα τις Πλουτ. 4) Κυπρία τις καὶ ἄλλαι, ἐπιγρ.

Οἶν-ἄ-θη (οἶνη, ἄνη), ἢ· ἡ πρώτη τῆς σταφυλῆς ἢ τῆς ἀμπέλου ἔκφυσις Σουῖδ. ὅταν διέλ. ἐκ τοῦ πρώτου τῆς σταφυλῆς ἀνθους ἐκφύηται ὁ μέλλων βύτρυς· «οἰνάνθος εἶσα βύτρυς» Ἐξο. Φων. 238 ὑστερον δὲ = αὐτὸ τὸ ἄνθος τῆς σταφυλῆς, γεωπ. 5, 51· - ἔτι = τὸ ἄνθος τῆς ἀγρίας ἀμπέλου (vitis labrusca), δι' οὗ παρρησιάζετο εὐδῶδες τι ἔλαιον, οἰνάνθιον ὀνομα-

ζόμενον Διοσκ. 1, 56· ὡσαύτ. κατεσκευάζετο καὶ οἶνος Διοσκ. 5, 5 Μεταφ. = αἱ πρώται τρίχες εἰς τὸ γένειον τοῦ νεανίου, ἄλλως καὶ ἴουλος καλούμεναι, καθ' ὁμοιότητα τῶν πρώτων λεπτῶν καὶ τριχοειδῶν φύλλων τῆς ἀμπέλου· «οὗ πω γένουσιν φαίνων πείρειναν ματέρ οἰνάνθος ὀπώραν» Πινδ. Ν. 5, 6, ἐνθα ὀπώρα = ὁ κάλλιστος τῆς ἡλικίας χρόνος, ὁ φέρων καλλίστους καρπούς ὡς καὶ «ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας μνάσσειραν ἀδίσταν ὀπώραν» Ἰ. 2, 8· = πετηνόν τι, ἴσως ἡ οἰνός, Ἀριστ. 1. Ζ.

Οἶν-ἄ-νηθ-ος, 2· ὁ ἐξ οἰνάνθης κατεσκευασμένος Διοσκ. (ἴδε οἰνάνθη)· ἔλαιον, -μύρον Διοσκ.

Οἶν-αν-θία, ἢ· πόλ. Ἀσιατικῆς Σαρματίας Πτολ.

Οἶ-α-ν-θ-ίς, ἴδως, ἢ· οἰνάνθη Ἰλ. 13, 601.

Οἶν-ἄ-ρα, ἢ, ἰων. οἰνάρη· οἶναρον

Οἶν-ἄ-ρεα, ἢ· πόλ. Τυρρηνίας Ἀριστ.

Οἶν-ἄ-ρεα, ἢ· οἰνάρη, γρ. ἴσφ. ἐκ τοῦ ἔξης.

Οἶν-ἄ-ρεον, π. τό· οἶναρον Θεοφ. 7, 134.

Οἶν-ἄ-ρε-ος· ὁ ἐκ φύλλων τοῦ κλήματος τῆς ἀμπέλου Ἰβουκ. π. Ἀθην. 13, 601· «ἐπὶ σποδὴν οἰναρέην» Ἰπποκρ. σ. 668, 54.

Οἶν-ἄ-ρίζω (οἶναρον)· κόπτω ἀμπέλου φύλλα, κλαδεύω τὸ κλήμα τῆς ἀμπέλου· «Φανίας δὲ φησιν οἰναρίζειν, τὸ περιαιρεῖν τῶν οἰναρέων καὶ τρυγᾶν. Δεῖ γὰρ καὶ οἰναρίζειν τὰς ἀμπέλους ἐπειδὴν πεπαίνωσιν αἱ βότρυες» Σχολ. Θεοφ. 7, 134, ramiatio.

Οἶν-ἄ-ριον, τό, ὅποι. τοῦ οἶνος· - ὀλίγον οἶνον μέρος, χρυσάει, ἀγρεῖος οἶνος Δημ. 35, 32· (τὸ ἄ π. Ἀθην. 1, 29· βραχὺ Ἀθην. 2, 60, ἴδε οἰνίσκος, villum).

Οἶν-ἄ-ρίς, ἴδως, ἢ· ἀμπέλου κλάδος, ψαλὶς κλήματος ἀμπέλου, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ κλήμα Ἰπποκρ. 673, 47· καθ' Ἠσύχ. = κληματίς.

Οἶν-ἄ-ρον, τό· φύλλον ἀμπέλου, ψαλὶς κλήματος ἀμπέλου, καὶ αὐτὴ ἡ ἀμπέλος Σχολ. Νικ. ἄλ. 55.

Οἶν-ἄ-ρος, Θεοφ. Φ. 1. 1, 15 πιδαν. = κόμαρος.

Οἶν-ἄ-ς, ἄδος, ἢ· 1) = οἶνη, ἀμπέλου κλήμα· - βοτρυόεσσα Ἰων. π. Ἀθην. 10, 447· = οἶνος Νικ. ἄλ. 354· - ἐπιθ. = οἰνώδης, - πηγὴ Ἀνθ.

Παλ. 74, (7, 26), ἐνθα μετὰ τοῦ κόμης συνήντερπομ. τῷ οἶνω· = Μαινάδες Ὀππ. κυν. 4, 233· 2) εἶδος τι περισσεύων ἀγρίων ἐχουσῶν τὸ χρώμα σταφυλῶν ὥριμων Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 13· π. Πολυδ. λέγεται καὶ οἰνιάς, 6, 22·

πρόλ. οἰνιάς.

Οἶν-ἄ-ς, ἄδος, ἢ· 1) γυν. ὕν. 2) κυνὸς ὕν. Ξεν.

Οἶν-α-χ-θ-ή, 2 (ἐχθος)· ὑπὸ οἶνου βεβαρημένος, οἰνωδής Ἠσύχ.

Οἶν-γάρ-θ-αι· ὕν. Ἰθνος Σουῖδ.

Οἶν-ἄ-ν-δ-α· οἰνάνδρα, πόλ. ἐν Καθαλίᾳ Πτολ.

Οἶν-εἰ-ἄ-δ-αι, ὧν, οἱ· 1) πόλ. ἐν τῇ Θεσσαλικῇ

Οἶ-τ-ἄ-ς Στρατ. 2 πόλ. Ἀκαρναντίας = Οἰνιάδαι, ἢ χῶρα Οἰνιάς Στ. Βυζ.

Οἶν-εἰ-ἄ-ς, ὁ· 1) Τυρὸς 2) Μελέαγρος· 3) Διομήδης· 4) πλ. Οἰνείδαι α) ἀπόγονοι τοῦ Οἰνέως τοῦ υἱοῦ Πανδύανος, μέλη τῆς Οἰνίδος φυλῆς Δημ. 6) κυρ. ἀπόγονοι τοῦ Οἰνέως Πινδ. 5) ἄνδρ. ὧν ἐν Ἀθήναις Ἐπιγρ.

Οἶν-ἔ-λ-α-ιν, τό· οἶνος μετ' ἐλαίου ἀνάμικτος Γαλην.

Οίν-εμπορος, ὁ ὁ οἶνον ἐμπορεύμενος *Αρ-
τεμίδ. 3, 8, vini mercator.
Οἶν-εραστής, ὁ ὁ ἀγαπῶν τὸν οἶνον Αἰλ.
Π. 1, 2, 41, vini amator.
Οἶνεύμασι πίνω οἶνον Ἰπποκρ.
Οἶνέω τῷ ἀνωτ. ἀρ. γρ. *Οἶκ. ὕμν. *Ερμ. 91,
ἐνθα οὖν ἀναγιγνώσκεται πολυοινοῦσι.
Οἶνεών, ὄνος, ὁ τῷ ἀττ. οἶνων μετν.
Οἶνη, ἡ 1) ἄμπελος *Πα. ἔρ. 572' βραδύτ. ὁ-
μως δὲν εἶχε τὴν σημ. ταύτην, διότι αὐτὸς αὐτοῦ
ἐχρῶντο τῷ ἄμπελος «οἱ γὰρ παλαιοὶ Ἕλλη-
νες οἶνας ἐκάλεον τὰς ἀμπέλους» *Εκκ. π. *Α-
θην. 2, 35 καὶ 1' 2) οἶνος Νικ. ἀλ. 162' «ἀ-
λωή οἶνης» Λεων. Ταρ. 61 (9, 90) 3) ὁ ἐπὶ
τοῦ κύβου ἀριθμὸς ἐν, λατ. unio, ἐν ἡ σημ.
συνάπτεται μετὰ τοῦ unus καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ
οἶος, vitis.
Οἶνη, ἡ πόλις ἐν *Αργεῖ, κατ. οἶνατος Στ. Βυζ.
καὶ οἶνάτις ἐπὶ τῆς Ἀρτέμιδος *Παύχ.
Οἶν-ηγία, ἡ (ἄνω) ἡ ἀγωγὴ, εἰσαγωγὴ τοῦ
οἶνου Κλ. Ἀλ. σ. 185.
Οἶνης, ἡ 1) θυγ. τοῦ Οἶνέως Δηλέανειρα 2)
φυλὴ ἐν Ἀθήναις ἀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ υἱοῦ
τοῦ Οἶνέως.
Οἶνηρός, 3' πλήρης οἶνου, οἶνον περιέχων -φι-
λάει Πινδ. Ν. 10, 43' -πίθοι Αἰσχ. ἀποσπ.
328' -κεράμιον *Πρ. 3, 6' -μέτρα, δι' ὧν οἶνας
μετρεῖται *Ἀριστοτ. ἡβ. 5, 7, viniarius.
Οἶν-ήρσις, ἡ (ἄνω) ἀγγεῖον εἰς ἀντήλιν
οἶνου *Ἀριστ. Ἀχ. 1031.
Οἶνιάδαι, οἱ ἔθνος καὶ πόλ. *Ακαρνανίας ἐπὶ
τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀχελώου θαύκ.
Οἶνιάδης, ὁ 1) πατήρ τοῦ Προνόμου ἐκ Θη-
βῶν καὶ ἄλλοι τινὲς ἐπιγρ.
Οἶνιάνδης, ἡ πόλ. ἐπὶ τῶν νοτίων ὁρίων τῆς
Κιλικίας, ἡ μετέπειτα Ἐπιφάνεια Πλίν.
Οἶνιάξ, ἄκος, ὁ οἶνιάς.
Οἶνιάς, ἄκος, ἡ οἶνιάς.
Οἶνιδίον, τό, ὕποκ. τοῦ οἶνος ὀλίγον πο-
σὸν οἶνον «κοτύλη οἶνιδίου» Δ. Α. 10, 11,
villum.
Οἶνίζω, μέλ. οἶνισα (οἶνος) 1) ἔχω γεῦσιν, ὁ-
σμὴν οἶνου Διοσκ. - συνήθ. μέσ. = ὠνοῦμαι,
ἀγοράζω οἶνον «ἐνθεν ἄρ' οἶνίζοντο» *Πλ.
ἡ, 472' 2) οἶνίζω ἐκ τοῦ οἶνη 3) = μονάζω
*Παύχ.
Οἶνικός 3 (οἶνος) ὁ ἐξ οἶνου, ἡ εἰς τὸν οἶνον
ἀνήκων μετν. viniarius.
Οἶνινος, 2' ὁ ἐξ οἶνου κατασκευασθεὶς «ὄξος
οἶνινον» *Αρχεστρατ. π. *Αθην. 8, 310, vinius.
Οἶνιον, τό, ὄν. τόπου Θεογνώστ. καν. σ. 122, 30.
Οἶνιάς, ἡ οἶνιάς.
Οἶνιός, ὁ ποτ. παράλ. ἐν Πόντῳ *Ἰδε Οἶνόη.
Οἶνις, ἴδος, ὁ ἔφορος Σπαρτιάτης Πολυβ.
Οἶνίσκος, ὁ, ὕποκ. τοῦ οἶνος οἶνάριον Εὐ-
δουλ. π. *Αθην. 1, 29, villum.
Οἶνιστήρια ἴδε τὸ ἐξῆς.
Οἶνιστήρια, τά, π. Φωτ. καὶ οἶνιστήρια
ἄλλ. ἱερά σπονδὴ «τελουμένη ὑπὸ τῶν ἐφηβῶν
τῇ Ἑρακλεῖ πρὶν ἀποκτεῖσθαι» Εὐστ. σ. 907.
«Ἀθηναῖοι οἱ μέλλοντες ἐφηβείην, πρὶν ἀποκτε-
ῖσθαι τὸν μαλλὸν, εἰσέφερον τῇ Ἑρακλεῖ μέ-
τρον οἶνου καὶ ἀπείσαντες, τοῖς συνελθοῦσιν
ἐφάρτοις ἐπειδὴ οὖν πίνειν, ἡ δὲ σπονδὴ ἐκα-
λεῖτο οἶνιστήρια» *Παύχ. - τὸ δὲ ποτήριον ἐξ οὗ
οἱ ἐφάρτοις ἐπὶνον ἐκαλεῖτο οἶνιστήρια Παρ-
φιλ. π. *Αθην. 11, 494.
Οἶνιδανδᾶ, ὡν, τὰ πόλ. Πισιδίας, κατ. Οἶ-
νοανδῆς Στράβ.
Οἶνα-εἰσάριον, ὁ οἶνοδαρίων, μετν. τοῦ οἶ-
νοδαρίου, βεβαρημένος ὑπὸ τοῦ οἶνου, μεθυμέ-
νος ὑπὸ οἶνου *Ὀδ. α, 555, vinulentus.
Οἶνα-εἰσάριος μεθυμένος εἰμί ὑπὸ οἶνου «οἶ-
νοδαρίων κεφαλὴν» Θεογν. 503.
Οἶνα-εἰσάριος, 2' (ἄκος, οἶνος) ὁ ὑπὸ οἶνου
μεθυμένος *Πλ. α, 225.
Οἶνα-εἰσάριος, 2 (ἄκος) ὁ εἰς τὸν οἶνον βε-
βαρημένος ὑπὸ οἶνου μεθυμένος Νον. Δ. 7, 15.
Οἶνιδίος, 1) Ἀθηναῖος τις Πaus. 2) Κρής *Ε-
πιγρ. 3) ἄλλοι *Επιγρ.
Οἶνα-εἰσάριος, 2 (βρέχω, οἶνος) ὁ ὑπὸ οἶνου
βεβρεγμένος, μεθυμένος Μελ. 123 (7, 428).
Οἶνο-εἰσάριος, ὡτος, ὁ (βιδρωμένον) ὁ τριγών
ἡ τριγώνος μετὰ οἶνου «οἶνοδαρία βαρὴν
ἐν κυρτῇ ὀλίφῃ» = ἐν οἶνῳ τρωγομένην βο-
ρᾶν = σταφυλὴν Νικ. ἀλ. 408.
Οἶνιδ-γάλα, τό, οἶνος μετὰ γάλακτος, κρα-
σάγαλα Ἰπποκρ. 1230, 629, σπέρ ὅμως κατὰ
τινας ὄνους γάλα γράφεται gnum, vinosum.
Οἶνιδ-γάρον, τό, γάρον μετ' οἶνου μετριγέ-
νον, καθαρτικὸν κρασάγαρον *Ἀέτιος 3, 85.
Οἶνα-γευστήριον γεύομαι οἶνον *Αθην. 9, 380.
Οἶνα-γευστήριος, ὁ ὁ γεύομενος οἶνον μετν.
Οἶνα-γευστήριος, ἡ τὸ οἶνον γεύσθαι Φιλ.
Ἰουδ. 4, σ. 228.
Οἶνα-γευστήριος, 3' ὁ εἰς τὴν γεῦσιν τοῦ οἶ-
νου ἀνήκων ἡ οἶναγευστική = ἡ τέχνη τοῦ
γεύσθαι τὸν οἶνον Σ. Ἑμπερ. κατ. μουσ. 38.
Οἶνιδ-δισμός, ὁ οἶνον δισηδῶς *Παύχ. σκα-
τεινὴς σημ. ἴδε οἶνοπέπηκτον.
Οἶνο-δισμός, ἡ ἡ δισμός, διανομή οἶνου.
Οἶνο-δισμός, 2' ὁ χρησιμεύων ὡς δοχτικὸν
οἶνου.
Οἶνα-δισμός, 2 (δύομαι) ὁ οἶνον δεχόμενος
ἡ περιέχων -φιλάει Πινδ. 1, 5, 37' «ἀμφοτέρω
οἶνοδόκος νέκταρος» *Αντιφ. 7 (6, 257).
Οἶνο-δισμός, ὁ ὁ δοτὴρ τοῦ οἶνου, Βάχχος
Εὐρ. *Ηρακλ. μ. 682.
Οἶνο-δισμῶν ὁ τὸ ἀνωτ. μετν.
Οἶνο-δισμῶν δίδω τινὲς οἶνον μετν.
Οἶνο-δισμῶν, ὁ ὁ δίδων οἶνον - βράδιος =
οἶνοδόκος.
Οἶνο-δοχτικόν, τό, τὸ τὸν οἶνον δεχόμενον
ἄγγεον μετν.
Οἶνο-δισμός, 2' οἶνοδόκος Τζέτζ.
Οἶνα-δυσάστῃς ὁ ἐν οἶνῳ ἰσχυρὸς, μεθυμέ-
νος μετν.
Οἶνο-εἰσάριος, 2' ὁ τὸ εἶδος ἔχων, ὁμοιότητι
οἶνου *Παύχ.
Οἶνιδίος 3 κατὰ συναλ. οἶνους, οἶνιδίος, -οῦ-
σα, καὶ οἶνιδίος, ὡς μελιττοῦσα ἐκ τοῦ με-
λιττοῦσα 1) ὁ ἐξ οἶνου ἐλαίου, ὕδατος κα-
χύονδρον κατασκευαζόμενος πότος ἡ πλακοῦς, ἡ
ὡν ἴδ. ἐλάμβανον οἱ Ἀθηναῖοι κωπηλάται *Α-
ριστ. πλουτ. 1121' 2) φυτόν τι *Ἀριστοτ. π.
Αθην. 10, 429, vinius.
Οἶνόη, ἡ 1) δημὸς Ἀττικῆς, τῆς Ἰπποθωον-
τίδος φυλῆς Ἀρποκρ. βραδύτ. τῆς Ἰταλικῆς

δος, ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Βοιωτίας παρὰ ταῖς Ἐλευθερίας κατὰ τὴν πρὸς τὰς Θήβας συνηθ. ὁδόν, τανὺν Μυκάστρον. Ὑρ 2) ἄττ. δῆμος τῆς Αἰαντίδος· φυλῆς βραδύτερον τῆς Ἀτταλίδος ἐπὶ τοῦ ἄνω βραχίονος τῆς πεδιάδος τοῦ Μαραθῶνος Σχολ. Σοφ. κατ. Οἰναῖτοι· 3) φρούριον τῶν Κορινθίων ἐπὶ τοῦ Κορινθίου κάλπου, νῦν παλαιόκαστρον Στράβ. 4) χωρίον Ἀργολίδος Πaus. 5) χωρίον τι τῆς Ἠλίδος· ὅπερ κατὰ Στράβ. καὶ μετὰ τοῦ οἴγματος Βοιωτῶς ἐλέγετο 6) πόλ. ἐπὶ τῆς νήσου Ἰκαρίας ἢ Ἰκάρου Ἀθην. 7) Οἰνὴ ἢ Οἰνούς, κόμη Λακωνικῆς Πτολ. 8) ποτ. καὶ ἐπίνειον· ἐν Πόντῳ = Οἰνός Ἀργ. 9) ἀρχαῖοτ. ὄν. τῆς νήσου Σικίνου παρὰ τῇ Κρήτῃ Στ. Βουλ. 10) πηγὴ παρὰ τῇ Φενεῳ Πaus. 11) α) πυγμαῖα τις, γυνὴ τοῦ Νικομάχου μεταμορφωθείσα εἰς γέρανον, καλουμένη κατ' ἄλλ. Γεράνα· β) νύμφη καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἐπόχου, ἐξ ἧς φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Πaus. γ) νύμφη καὶ μήτηρ τοῦ Πανὸς Σχολ. Εὐρ. δ) νύμφη Ἀρκადικῇ, τοῦ Διὸς τροφὸς Πaus.

Οἰνόηζε, ἐπὶρ. εἰς τὴν Οἰνόνην.

Οἶνο-ηθέω· διηθῶ, στραγγίζω οἶνον ἀρ. λεξ.

Οἶνο-ηθῆ· ὁ· ὁ διηθῶν, καθυλίζων, στραγγίζων οἶνον Ἀθην. 13, 608.

Οἶνο-θη· ἡ· ἀποθήκη οἶνου γεωπ. 6, 12, ἔδε καὶ οἰνεών.

Οἶνο-θηρας, ὁ καὶ οἶνο-θηρίς, ἴδως, ἡ· φυτὸν τι διὰ θαμνώδους, οἶνον ὁσμὴν ἔχον· ὠνομάζεται δὲ καὶ οἶναγρα καὶ οἶνοθηρίς· γράφεται δὲ καὶ ὄνουρις Δισσκ. 4, 118* (ὡς. *erilobium agnus trifolium* Λινν.) Θεοφρ. Φ. 1, 9, 21, ἔνθα γρ. ἔσφ. οἰνοθήρας.

Οἶνό-θρυπτος 2 (θρύπτω)· ὁ διὰ τοῦ οἶνου ἐκτεθλυμένος, ἐξ εἰκασ. ἀντὶ αἰνόθρυπτος Θεοφρ. 15, 27.

Οἶνο·θη, ἡ· 1) ἀρχαῖοτ. ὄν. τῆς νήσου Σικίνου = οἰνὴ· 2) νύμφη τις, γυνὴ τοῦ Θόαντος Ἀπολ. Ἰ.

Οἶνο-κ'· πηλας, 2· ὁ ἐμπορευόμενος, πωλῶν οἶνον Σ. Ἐμπ. κ. γραμ. 131.

Οἶνο-κάχλη, ἡ (καχλάω)· ἡ ὑπὸ οἶνου καχλάουσα, μεθυμένη κυρ. π. Πολυδ. 2, 18, *vinosa*.

Οἶνοκλος, βασιλεὺς Αἰνιάνων Πλουτ.

Οἶνό-ληπτος, 2 (λαμβάνω)· ὁ ὑπὸ οἶνου κυριευμένος, μέθυσος· «ἀνδράποδον οἰνόληπτον καὶ λίγνον» Πλουτ. π. παύδ. ἀγ. 7, *ebrius*.

Οἶνο-λάδων, ὁ ποτ. Λιθύης.

Οἶνο-λογέω· ὁμιλῶ περὶ οἶνου Ἀθην. 2, 40.

Οἶνο-μάνης, 2· ὁ μανιωδῶς ἀγαπῶν τὸν οἶνον Ἀθην. 11, 464.

Οἶνο-μάνια, ἡ· ἡ μανιωδὴς ἀγάπη τοῦ οἶνου ἀμφ.

Οἶνόμοσος, ὁ· εἰς τῶν περιφώνων ἀρχαίων ἡρώων τῆς Ἠλίδος ἐν Πελοποννήσῳ, υἱὸς Ἀλκίονος καὶ Ἀσπερόπης, μίας τῶν Πλειάδων Ἀπολδ. λαβὼν γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀχαιῶν ὅστις Εὐχάρτην, ἐγέννησε τὴν περιβόητον Ἰπποδάμειαν καὶ τὸν Δεόκλειπον· ὁ δὲ οὗτος ἀποτρέψας πάντας ὅσοι ἤρχοντο ὡς μνηστῆρες ἵνα λάβῃσι τὴν Ἰπποδάμειαν ὡς γυναῖκα, φοβούμενος τὴν πληρώσιν χρησμοῦ προμηνύοντος εἰς αὐτὸν ὅτι θά φονευθῇ ὑπὸ τοῦ μέλλοντος

νυμφίου του, ὑπεσχέθη ταύτην εἰς τὸν ὅστις ἤθελε τὸν νικήσει εἰς τὴν διφρηλασίαν, ὥσπου μετὰ τὸν ἀπάνθρωπον φόνον πολλῶν μνηστῆρων, ἔλθων ὁ Πέλοψ καὶ ἀγωνισθεὶς μετὰ τοῦ Οἰνομάου, ἡδυνήθη διὰ τῆς πανουργίας τοῦ ἡνικάου τοῦ Μυρτίλου νά νικήσῃ αὐτὸν καὶ οὕτως ἔλαβε τὴν Ἰπποδάμειαν εἰς γυναῖκα, ὁ δὲ Οἰνόμοσος πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἄρματος ἐθανάτωθ' Ἠνδ. καὶ Ἀπολδ. 2) Ἑλλήν τις ἐν τῇ πολιτοκρίτῃ τῆς Τροίας φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος Ὀμ. 3) ὁ Καθωκίδης, οὕτως ὠνομάζετο, ὁ βῆτορ Ἀσκληνίης, ἀφ' οὗτος ὑπεκρίνετο τὸν Οἰνόμοσον ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις Θεάτρου Δημ. 4) φιλόσοφος κυνικός ἐκ Γαδάρων, πόλεως τῆς Συρίας, ἐπὶ Ἀδριανῷ, οὗ ἀπωλείσθησαν τὰ σὺν γράμματά Σουλδ.

Οἶνο-μάχλη, ἡ (μάχλος)· οἰνομάχλη Πολυδ. 6, 18, *vinosa*.

Οἶνό-μελις, τό· μέλικρατον, οἶνος μετὰ μέλιτος, εἶδος μέθους Μελ. 30 (12, 164), *melismum*.

Οἶνο-μετρέω· μετρῶ οἶνον μετρ.

Οἶνο-μήτωρ, ἡ· μήτηρ οἶνου· ἄμπελος· Ἀστυδαρ. Ἀθην. 2, 40, *matervini*.

Οἶνον, τό· οἶνον Ἡσυχ. *rampinus*.

Οἶνονόη, ἡ ὄν. μανιάδος τινὸς Ἐπιγρ.

Οἶνοπάρας, ὁ· παραπότης. Ὁρόντου Στράβ.

Οἶνο-πέδη, ἡ οἰνόπεδον γῆ ἀμπελοφόρον ἄμπελος, γῆ δι' ἀμπελοφυγίαν· «οἶος πρώτης ἀπ' οἰνοπέδης ἤλθες Διόνυσος» Γαιουλ. 9, (11, 409) καὶ ἐπὶ θ. «οἰνοπέδῃσι φυτοκομήσει» Ῥομ. κων. 4, 331.

Οἶνό-πεδον, τό· χωρίον ἀμπελοφύτον· «ἐτί μενος οἰνοπέδιο» Ἠλ. α, 579.

Οἶνό-πεδος, 2· ὁ χώραν ἔχον ἀμπελοφόρον· πολυδαίνος· ἀλως Ὀδ. α, 193 ἔδε πῆδη.

Οἶνο-πέπαντος, 2 (πεπαίνω)· «βότρυς οἶνοπέπαντος» = σταφυλὴ, ἐν ᾗ ὠρίμασεν ὁ οἶνος Κριναγ. 6, (6, 232).

Οἶνο-πέπληκτον· οἰνόδεσμον Ἡσυχ. γρ. ἔσφ.

Οἶνόπη, ἡ· ὄν. σταφυλῆς Πολυδ. 6, 82.

Οἶνο-πλήκτης, ὁ· ὄν. παρασίτου Ἀλκίφρ.

Οἶνοπία, ἡ· ῥίζα τῆς Γαλην. 5, 447.

Οἶνοπίαι, ἡ· ἡ νήσος Αἰῖνα πρότερον οὕτω καλουμένη Ἠνδ.

Οἶνοπίδας, ὁ· Κωπαεὺς τις ἐπιγρ.

Οἶνοπότης, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ Οἰνόποτος = Ἐλεός 2) μαθηματικὸς Χίους, σύγχρονος Ἀναξαγόρου Δ. Σακ.

Οἶνο-πίων, υἱος, ὁ· 1) υἱὸς Διονύσου καὶ Ἀριάδνης Σχολ. Ἀπολ. Ἰ. 2) υἱὸς Οἰνομάου, στρατηγὸς τοῦ Βάχχου Νόν. 3) δοῦλος τῆς Λουκ. 4) καὶ ἄλλοι ἐπιγρ.

Οἶνο-πίτης, ὁ (ὀπιτεύω)· ὁ στρέφων τὸ ὄμμα του πρὸς τὸν οἶνον, ὁ ἐπιθυμῶν τὸν οἶνον (πρόλ. παρθενοπίτης) ἀρχ. γρ. ἔσφ. Ἀριστ. θεσ. 393, ἔνθα νῦν οἰνοπότηδες εὐρίσκονται· ὁ δὲ Σουλδ. ἔσφ. ἐκ τοῦ πιπίζω αὐτὸ παράγει.

Οἶνο-πλάνητος, 2 (πλανᾶω)· ὁ διὰ τοῦ οἶνου πεπλανημένος· κυλίσων οἶνοπλανήτοισι Ἀμ(ιλαν) Εὐρ. Ῥησ. 363.

Οἶνο-πληθής, 2 (πλήθω)· ὁ γέμνων οἶνον· πλούσιος εἰς οἶνον· Σοφία Ὀδ. ο, 406.

Οἶνό-πληκτος 2 (πλήκω)· τὸ ἐπομ. μετρ.

Οἶνο-πλήξ, ἡ· ἡ ὁ ὑπὸ οἶνου κτυπημένος,

μεθυμένος· - τέραμα. Ἀντιπ. Σιδ. 29 (9, 323) ebrius.
 Οἶνο-ποιεῖω· παρασκευάζω οἶνον Πλουτ. συμμ. 3, 6· οἰνοποιητέον Ἀθην. 1, 33.
 Οἶνο-πωλεῖον, τό· οἰνοπώλιον.
 Οἶνο-ποιία, ἡ· ἡ τοῦ οἶνου κατασκευὴ Ἀθην. 1, 26.
 Οἶνο-ποιός, 3· ὁ οἶνον κατασκευάζων.
 Οἶνδ-πολός, 2· ὁ περὶ οἶνον ἀσχολούμενος Χρ. Σιδ. 252 ἀμφ.
 Οἶνο-πρέω (οἰνοπύρος)· πορίζω, παρέχω οἶνον Πλούτ.
 Οἶνο-πύρος, 2 (πρέω)· ὁ οἶνον παρέχων Ν. Διον. 40, 238, vinum suppedilans.
 Οἶνο-ποσία, ἡ (οἰνοπότης)· τὸ πίνειν οἶνον Ἀλλ. Π. 1, 2, 41.
 Οἶνο-πόσιον, τό· οἰνοποσία μετγν.
 Οἶνο-ποτάζω (οἰνοπότης) π. ἀντὶ οἰνοποτέω, πίνω οἶνον Ἰλ. υ, 84.
 Οἶνο-ποτέω· πίνω οἶνον μετγν.
 Οἶνο-ποτήρ, ἥρος· ὁ πίνων οἶνον· «ἄνδρες οἰνοποτήρες» Ὀδ. θ, 856.
 Οἶνο-πότης, (οἶνον, πίνω)· ὁ πίνων οἶνον, φιλοπότης Πολυδ. 20, 8, 2.
 Οἶνο-πότις, ἴδος, ἡ· ὁλ. τοῦ προηγ. Ἀριστ. Θεσ. 393· πρὸλ. οἰνοπότης Ἀνακρ. π. Πολυδ. 6, 22, bibacula.
 Οἶνδ-πράτης, δὲ· οἰνοπώλης μετγν.
 Οἶνδ-πτης, ὁ (ὀψομακ)· ὁ οἶνον θεωρῶς, ὁ ἐπιστατὴν ἐν συμποσίοις ὥστε νὰ μιγθῶσιν ἴσα μέτρα ὕδατος καὶ οἶνου, «οἱ δὲ οἰνόπται ἀρχή τις εὐτελής» ἦν ἐν Ἀθῆναις, οἱ ἐφεύρων τὰ ἐν τοῖς δειπνοῖς εἰ κατ' ἴσον πίνουσαν οἱ συνόντες» Ἀθην. 10, 425.
 Οἶνο-ποιητέον ῥημ. τοῦ οἰνοποιεῖω.
 Οἶνο-πωλέω (οἰνοπώλης)· οἶνον πωλῶ· «καὶ ἐν Τάραντι δὲ φασι τὴν μὲν νύκτα μαίνεσθαι, τὴν ἡμέραν δὲ οἰνοπωλεῖν» Ἀριστ. π. θανυμ. ἀκουμ. 32.
 Οἶνο-πώλης, δ· ὁ πωλητὴς οἶνου, κρασσωπώλης Διφιλ. Ἀθην. 11, 499.
 Οἶνο-πώλιον, τό· τόπος. ἐνθα πωλεῖται οἶνος, κρασσωπώλιον γράμ. taberna, vinaria.
 Οἶνο-πώλις· ὁλ. τοῦ οἰνοπώλης.
 Οἶνο-πωτέω· οἰνοποτέω.
 Οἶνος, ὁ (κυρ. Φοῖνος, vinum)· κρασίον, δ' ἐκ-ὀλίβεις καὶ ζυμωθεὶς ἢ βρασθεὶς τῆς ἀταφυλῆς χυμός· «τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ὡς περ ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὡς περ ὁ μανθραγόρας τοὺς ἀνθρώπους κοιμίζει, τὰς δὲ φιλοφροσύνας ὡς περ ἔλαιον φλόγα ἐγείρει» ὁ Σωκράτης π. Ξεν. συμμ. 6, 2 π. Ὁμ. καλεῖται «αἰθῶψ, ἐρυθρός, μέλας» (ἐπὶ δὲ «κιρρός, λευκός, μέλας» Ἀθην. 1, 32) «ἡδύς, μελιγδής, μελίφρων καὶ εὐδής»· ἐπίνετο συνθ. μετ' ὕδατος μεμιγμένους· «ἐν οἶνῳ, παρ' οἶνῳ, ἐπ' οἶνῳ» ἐν τῇ συμποσίῳ, Καλλ. 15, 262· καὶ «ἐν οἶνοις» Ὀδάλ. κεν. Σοφ. Οἱ. τ. 773· ἔτι δὲ «ὁ ἐκ τῆς ζυμώσεως χυμὸς διαφόρων καρπῶν γινόμενος οἶνος, ὅταν κρήνῃ, = εἶδος ζύθου ἐκ κρήνης Ξεν. Ἀν. 4, 5, 26· - φοινίκων, 1, 5, 10· καὶ οὕτως ἐκ κρήνῃ» Ἡρ. 2, 77· ἐκ φοινίκων 1, 193, ἐκ λοιποῦ οἶνου, 4, 177. Τούτοις δὲ τοῖς ἁπολείον οἶνω μεθυστικὸς ποτὸς ἀντιτίθ. ὁ γνήσιος οἶνος,

«ἀμπέλινος οἶνος», 2, 60. Παρὶ διαφ. εἰδὼν οἶνον ἴδα Ἀθην. 1, 20 καὶ ἔξ. ἔτι δὲ καὶ ὁ τόπος, ἐνθα πωλεῖται ὁ οἶνος, καλεῖται οἶνος Ἀριστ. Πολυδ. 10, 75.
 Οἶνδ-σπονδα, τὰ (σπένδοι)· σπονδαί μετ' οἶνου Δ. Λαερ. 6, 76.
 Οἶνδ-σπονοδοί, αἱ· θυαίαι, ἐν αἷς ἔσπενδον οἶνον.
 Οἶνο-σώος, 2 (σώζω)· ὁ σώζων, διατηρῶν οἶνον Ναν. Ἰω. 19, 29.
 Οἶνδ-τευκτός, 2 (τεύχω)· ὁ ἐξ οἶνου κατασκευασμένος μετγν.
 Οἶνο-τόκος, 2· ὁ τίτκων, γεννῶν οἶνον· βότρως Ναν. Δ. 12, 24.
 Οἶνο-τρόπαι, αἱ· ὁπῶς ἐκκαλύπτο αἱ πρεῖς θυγ. τοῦ βασιλέως τῆς Ἀθῆναις Ἀνίου καὶ τῆς Δωρίππης. Οἶνῳ, Σπερμῶ καὶ Γλατί, εἰς τὰς ὁποιὰς ὁ Διόνυσος ἔδωκε τὸ χάρισμα τοῦ μεταβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον Σχόλ. Ὀδ. ζ, 164 καὶ Τζέτζ. Λυκοφρ. 580.
 Οἶνο-τροπικός, 3· ἐπιτήδεος εἰς τὸ γνωρίζειν τὸν οἶνον Γαλλ. gourmet.
 Οἶνο-τρώφας, 2· ὁ τρώγων, φέρων οἶνον· ὁμωφᾶς Ἐπιγρ. Ἀνθ. Παλ. 9, 375, 1.
 Οἶνουνία ἢ Σινουνία, ἡ· χωρίον τι ἐν Παρθίᾳ Πτολ.
 Οἶνουνιάδης, Οἶνουντιος, ὁ· ἴδε Οἶνους.
 Οἶνο-υργέω· οἰνοποιεῖω Σχολ. Πινδ. Π. 3, 177.
 Οἶνο-υργίς, ἡ (εργον)· οἰνοποιεῖα Πολυδ. 7, 193.
 Οἶνους, οὐσσα ἀτ. οὐττα, οὐν, συνηρ. ἐκ τοῦ οἰνύσις.
 Οἶνους, οὐντος, ὁ· 1) ποτ. ἐν Λακωνίᾳ, ἡ νῦν Κελεφίνα Πολυδ. 2) πολίχνιον Λακωνικῆς=Οἰνύση, κάτ. Οἰνῶντιος· 3) = Αἶνος ποτ. ἐν Ραιτίᾳ.
 Οἶνουσα, ἡ· ἀρχαία, ὄν. τῆς Καρχηδόνας Στ. Βυζ. ἴδε Καρχηδών.
 Οἶνοσσαι, αἱ νῆσοι· τρεῖς νῆσοι (ὡν δύο νῦν Σαπέντζα καὶ Καθόρρα) ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ κόλπῳ· 2) πέντε νῆσοι μετὰ τοῦ Χίου καὶ Ἀσιατ. παραλίας· Ἡρ. κάτ. Οἶνουσαίαι· καὶ Οἰνούσιαι Στ. Βυζ.
 Οἶνουσις, εἰς, ὁ· «Ἠλιοπολίτης τις, διδάσκαλος Πυθαγόρου Πλουτ.
 Οἶνο-φάγια, ἡ (φαγεῖν)· τὸ οἶνον τρώγειν Λουκ. Ἰστ. Ἀλλ. 1, 7.
 Οἶνο-φερής, 2· ὁ πρὸς οἶνον φερόμενος, κωτωφερής, πάρονος.
 Οἶνδ-φίλος, ὁ· 1) Ἀθηναῖος· ἐξ Ἀφιδνῶν Ἐπιγρ. 2) Κρῆς Ἐπιγρ.
 Οἶνο-φλόγω (οἶνώφλυς)· μεθυμένος εἶμι, ἐκδοτος εἰς μέθην Πολυδ. 6, 3.
 Οἶνα-φλόγία, ἡ· ἡ μέθη, ἡ ἀγάπη τοῦ οἶνου καὶ τῆς μέθης Ἀντιφάν. αἰολ. ἀποστ. 2, νινυ-lentia, ebrietas.
 Οἶνδ-φλόγος, 2· τῷ ἔσω. μετγν.
 Οἶνδ-φλόξ, υγος, 2 (οἶνω φλόων)· ὁ γέμνων οἶνου, μεθυμένος Πλάτ. Ἐρυθ. 405, νινυσιος, ebriosus.
 Οἶνο-φορεῖον, τό· ἀγγεῖον, πῖθος φέρων οἶνον Φιλοφ. γλωσσ.
 Οἶνο-φορέω· φέρω, βασιτάζω οἶνον ἀμφ.
 Οἶνο-φόριον, τό· οἰνοφορεῖον.
 Οἶνο-φόρος, 2· ὁ φέρων, βασιτάζων ἢ περιέ-

χλὼν οἶνον· «σκευὸς οἰνοφόρον» = τὸ κρασίον περιεκτικὸν ἀγγεῖον, ὃ πλῆθος Ἑρωδ. 8, 4, 9· -βότρυς Ἀρχιτ. Ἀθήν. 7, 321· -κύλιξ, 10, 430, νίνωφορος.

Οἰνὸ-φύλαξ, δ' ὁ τοιοῦτου φύλαξ Σχολ. Ἀριστ. Οἶνός φασται, τὰ (οἶνος, φύλαξ) πόλ. ἡ τόπ. πρὸς καλλιέργειαν τῶν ἀμπέλων ἐν Βοιωτίᾳ, περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ γίναξ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τῶν Βοιωτῶν Θουκ.

Οἶνός-φωτος, 2· τόπ. ἐνθα γεννᾶται οἶνος Δ. Ἀλ. 1, 37· «-κτῆματι» = ὑποστατικά ἔχοντα ἀμπέλωνας Στράβ. 12, 3, 30· - ἀλλὰ «οἰνούφωτος λύαιος» = ὁ φυτεύων οἶνον ἤτοι ἀμπέλους Νον. Δ. 21, 170.

Οἶνοφῶν, ὄντος, δ' Ἀθηναῖος τις Ἑπιγρ.

Οἶνο-χαίρων, δ' ὄν. πλαστὸν παρασίτου Ἀλκίφρ. ἱπ. 3, 72.

Οἶνο-χάρης, 2· ὁ τὸν οἶνον ἀγαπῶν Ἀνθ. Παλ. 225, 6.

Οἶνο-χάλαπιν· χωρίον ἐν Ἀρμενίᾳ μετγν.

Οἶναχάρης, δ' ἄνθρ. ὄν. Ἑπιγρ.

Οἶνο-χάρων, ὁ (οἶνος Χάρων) Χάρων τοῦ οἶνου, οὕτω καλεῖται Φίλιππος ὁ Μακεδών, διότι προήγεν ὡς ἄλλος Χάρων τοὺς ζῶντας διὰ φαρμακωμένου οἶνου εἰς τὸν Ἅδην, ἴσ. κατὰ συνέμφασιν τοῦ οἶνοχαρῆς, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἔκδοτον εἰς οἶνοποσίαν Ἀλκ. Μεσσ. 15 (11, 12).

Οἶνοχίδας, δ' Ὁρχομένιος τις Ἑπιγρ.

Οἶνο-χίτων, ὠνος, δ' ὁ ἐνδεδωμένος μὲ κλάδους τῆς ἀμπέλου ὡς αἱ vines arbustivae Πλάτ. ὡς τὸ κισσοχίτων, κηροχίτων κτλ.

Οἶνο-χρεῖα, ἡ κέρασμα οἶνου Σουῖδ.

Οἶνο-χρεῖον, τό οἶνοχρεῖον.

Οἶνο-χρεῖον· οἶνοχρεῖον ἐν Ἰλ. 6, 127.

Οἶνο-χρεῖον (οἶνοχρεῖον) ἔγγειον, κερνῶ οἶνον εἰς πόσιν· «δαίτρευσαι τε καὶ ὀπτήσαιο καὶ οἶνοχρεῖσαι» Ὀδ. α, 322· ἔφονοχρεῖ, υ, 255· «νέκταρ ἐφονοχρεῖ» Ἰλ. δ, 3· κατὰ δὲ Βεκκ. οἶνοχρεῖ ἀντὶ φῶνοχρεῖ, α, 598.

Οἶνο-χρή, ἡ ἀγγεῖον, ὅ· οὐ κερνῶσι τὸν οἶνον ἐκ τῶν μεγαλείων ἀγγείων (τῶν κρατήρων) εἰς τὰ ποτήρια Πσ. ἔρ. 746· χρύσεια Ἑρ. Τρω. 821· «φιάλας τε καὶ οἶνοχράς» Θουκ. 6, 46· παρὰ μετγν. = τὸ κυλικεῖον μετὰ τῶν ἑπ' αὐτῷ ἐβριασκομένων ἀγγείων Β. Ἀν. 55, 14· ἐν δὲ Ἀρ. λει. θηλ. τοῦ οἶνοχράς.

Οἶνο-χρήμα· τό· ὁ κερνῶμενος ὑπὸ τοῦ οἶνοχόου οἶνος, καὶ ἐσπότης, καθ' ἣν διαιρεῖν ἐβδιδετο οἶνος Πλουτ. Φωκ. 6.

Οἶνο-χρεῖα· οἶνοχρεῖα.

Οἶνο-χοῖχος, 3· ὁ εἰς τὸν οἶνοχόον ἀνέκων Ἠλυσ. 7, 27.

Οἶνο-χόας, 2 (χέων)· ὁ ἐγγέων οἶνον εἰς πόσιν, ὡς οὗτος. ὁ κρατοκεραστής Ἰλ. 6, 128.

Οἶνός-χρως, ὡτος· ὁ τοῦ οἶνου τὸ χρώμα ἔχων Θιάφρ. Ἰ. Φ. 8, 13.

Οἶνός-χρῶτον, (χέω) πόμα· πιστὸν ἐξ οἶνου κερασμένου Σοφ. Φιλ. 700.

Οἶν-οψ, ὁπος· ὁ τοῦ οἶνου τὸ χρώμα ἔχων, ὃ φαινόμενος ὡς οἶνος· παρ' Ὁμ. ὅστις οὐδέποτε χρῆται τῇ ὄν. συνήθ. εἶνε ἐπιθ. τῆς κυμαίνουμένης θαλάσσης, ἐνθα παραβάλλεται ἡ κύμασις αὐτῆς μὲ τὸ χρώμα τοῦ Ὁμ. μέλανος οἶνου· πρὸλ. αἶνος καὶ παρὰρρως Ἰλ. ψ. 316,

Ὀδ. 6, 421· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ χρώματος τῶν ταύρων, μαυροκόκκινος Ἰλ. ν. 292· καὶ μετγν. = πορφυρεὸς = βαλὺς κόκκινος, ὡς Τρώφ. 521· ἔδε καὶ οἰνώψ καὶ οἰνωπός.

Οἰνώω, μελ. οἰνώσω· μεθῶω τινὰ μὲ οἶνον συνήθ. παθ. οἰνωθέντες Ἰλ. ν. 292· «δεδορ- κὸς ὄμμα μὴδ' ἄγαν οἰνωμένον» Ἀισχ. ix. 401· «δεῖπνοις ἡνίκ' ἦν οἰνωμένους» Σοφ. Τρ. 267· «οἰνωμένους κρατήρι» Ἑρ. Βακχ. 686· «πλεό- νους οἰνωμένους» Ἠρ. 5, 18· ὁ δὲ Δ. Λαερ. 7, 118, διακρίνει· «οἰνωθήσεσθαι τὸν σφόν φασ- σιν, οὐ μεθυσθήσεσθαι».

Οἰνωσσε, ἡ· πόλ. ἐν Ἰσθμῷ, = νέα Καρχηδὼν ἔδε Οἰνούσσα Πολύαιν.

Οἰνώ· θυγ. τοῦ Ἀνίου Τζετζ. Λυκοφρ. 786 οἰνώτροποι.

Οἰνώδης, 2· οἰνοειδής-καρποὶ Πλούτ. συμπ. 3, 6.

Οἰνώ· οἰνώη.

Οἰνών, ὄνος, ὁ, καὶ ἀττ. οἰνών· οἶνου ἀπο- θήκη Ξεν. Ἑλλ. 6, 2, 4.

Οἰνωπός, δ, ὁ· καθαρωδὺς ἐξ Ἰταλίας ὁ πρὸ Ἀθην. οἰνωπός.

Οἰνωπῶν φρατρία· ὄν. φατρίας τινός ἐν Νεαπόλει Ἑπιγρ.

Οἰνώνη θυγ. οἰνώνα, ἡ· 1) ἀρχαῖος, ὄν. τῆς νήσου Ἀλγίνης (Ἠρ. 2) χωρίον ἐν Ἀττικῇ· οἰνόη· 3) πόλ. τῆς Φθιώ. Θεσσαλίας 4) Πρω- γική νύμφη, γυνὴ τοῦ Πάριδος πρὶν λάβει τὴν Ἑλένην Βίαν 5) θυγ. τοῦ Βουδώνωρος, ἐξ ἧς ἡ νήσος, οἰνώνη (Ἀλγίνα) φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη 6) μέτ. τοῦ Ἰνδοῦ Μελαγχθίου Νον.

Οἰνώπας, ὁ· καθαρωδὺς τις Ἀθήν.

Οἰνώπες, οἱ· φώλες τινος ὄν. ἐν Κυζίκῳ Ἑπιγρ.

Οἶν-ωπός, 3· οἶνοψ, δράκων Ἑρ. I. Τ. 1240· -ἀχνη, Ὀρ. 115· γένος, Φοιν. 1167· ὅλη· ἔχει δὲ Νικ. ἀλ. 490 καὶ ὁ Νόν. «οἰνωπὸν παρσίαν», Δ. 18, 344.

Οἰνώριον, τό· οἰνώριον Πλουτ.

Οἰνωροί, οἱ· οἱ ἱεραγωγοὶ Διονύσου Ἠσυχ. πρὸ ἀντὶ οἰνωροί, φύλακες τοῦ Διονύσου.

Οἰνωσίς, ἡ (οἰνώ)· ἡ μέθη μετγν. ἀσθενέσι· τῆς μέθης καὶ παρουνίας Πλουτ. συμπ. 3 προοίμ.

Οἰνωτός 3 (οἰνώ)· 1) ὁ μεθυσθείς, μεθῶν, μέθυστος· 2) ὁ ἐξ οἶνου ἢ μετ' οἶνου κατεσκεύασ- σμένος.

Οἰνωτρία, ἡ· ἀρχαῖος ἢ νοτιοδύς. ἄκρα τῆς Ἰταλίας διὰ τὸν ἐν αὐτῇ γινόμενον ἐξαίρετον οἶνον ἢ ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ διήκουσα· μέχρι τοῦ Ταραντίνου κόλπου καὶ τοῦ Ποσειδωνίου, ἡ μετέπειτα Λευκανία Στράβ.

Οἰνωτρίδες, αἱ· δύο νῆσοι τῆς Τυρρηνικῆς θαλάσσης Στράβ.

Οἰνωτρίδες, π.χ. ἔθνος, βασιλεῖς Στράβ. β. 255.

Οἰνωτρίσι, οἱ· οἰνωτροί, οἱ κάτ. τῆς Οἰνωτρίδας.

Οἰνωτροί, οἱ· τῆς Οἰνωτρίδας αἱ κάτοικοι ἐν Ἰταλίᾳ· κατήγοντο δὲ οὗτοι ἀπὸ καθεν ἑκ Πη- λασγῶν, ἐλθόντες περὶ τὸ 1650 π. Χ. ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Οἰνωτροῦ ἐξ Ἀρκαδίας καὶ συστῆ- σαντες ἰδίαν ἀποικίαν περὶ τὸ ΝΔ. παράλιον τῆς Ἰταλίας, ἣν Οἰνωτρίαν ὠνόμασαν Δ. Ἀλ.

Οἰνωτρον, θυγ. τό· χάραξ, ἡ τὴν ἀμπέλυν ἱστᾶσιν Ἠσυχ.

Οἰνωψ, δ· κυρ. ὄν. ἔδε οἶνωψ.

Οἰνώψ, ὠπος, 2 (ὠψ) οἶνωψ, οἶνωπός, ἔχων

τοῦ οἴνου τὸ χροῖμα· «τὸν οἶνον» ἀνέχουσα
κισσάνα· ἴσως ἐκ τῆς ὁμοιότητος τῶν φύλλων
καὶ καρπῶν Σοφ. Οἶ. Κ. 680 καὶ - Βάκχος.
ὡς μετὰ σταφυλῶν διατεφανόμενος, Οἶ. τ. 21.
Οἶζω, μέλ. τοῦ οἴζω, οἶζονμι.
Οἶδαζος, δ' ὄν. Πέρσου τινός 'Ηρ.
Οἶδαλας, δ' ἀνδ. ὄν. Ἐπιγρ.
Οἶο-εἰς, δ' τῷ ἐπομ. ἀμφ.
Οἶο-εἰστας, δ' (οἶος, βαίνω)· ὁ κατὰ μόνας
παρευόμενος, ἔρμος.-βλ. 'Ανυτ. (Πλαν. 231).
Οἶο-εἰος, 2 (οἶος, βίος)· μονόδιος, ὁ κατὰ
μόνας, μοναχικῶς ζῶν 'Πούχ.
Οἶο-εἰστας, δ' (οἶος, βάσκω)· οἰοδότης ἔσφ. γρ.
«φρονὲς οἰοδότης» = ὁ μακρὸς, ὁ μακροήμερος, ὁ
παραφρονήσας, ὁ ἐκτός φρενῶν διάγων, μεμα-
νωμένος Σχολ. Σοφ. ΑΥ. 615· ἴδε καὶ οἰοδότης.
Οἶο-εἰστας, π. = μελιδωτός.
Οἶο-εἰσκόλος, δ' (βοικόλος, οἶος)· ὁ μο-
ναχικῶς ποιμὴν Αἰσχ. Ικ. 300 ἐπὶ τοῦ 'Αργου.
Οἶο-εἰστας, δ' (οἶος βάσκω)· ὁ κατὰ μόνας
βάσκων· «νὸν δ' αὖ φρονὲς οἰοδότης» = αὐτὸς
ἐαυτοῦ διάνοιαν βάσκων, μάναρχος ὡν τῇ λο-
γισμῷ, καὶ μηδενὶ παυθόμενος, ἔτι ἐσθίων αὐ-
τοῦ φρονέει· «ὃν θυμὸν κατέδωκεν πάντων ἀνθρώ-
πων ἀλείψων» 'Ηλ. ζ, 202 = ἐκτός φρενῶν διά-
γων καὶ ἀποκλινόμενος κατὰ μεταφ. ἐκ τῶν
προβ. εἰλημμένην, ἃ εἴθε καί τις περιφέρου-
ται καὶ μόνος βάσκων Σχολ. Σοφ. ΑΥ. 607,
ἔσφ. γρ. οἰοδότης· πρβλ. οἰοφρων.
Οἶο-εἰστας, 2· μονόταμος Π. Σιλβ. 38.
Οἶο-εἰστας, ἡ· ἡ μόνη θυγάτηρ Ἐπιγρ. 82
Μελκ. Συλλ.
Οἶο-εἰστας· μονόζωνος· «ἐνδρ' ἔνα οἰόζωνον»
Σοφ. Οἶ. τ. 846· ὁ 'Πούχ. ἔρμην. μονόστο-
λος = ληστής, ὁ μόνος βαδίζων.
Οἶοθεν ἐπὶρ (οἶος)· εἰς ἐνός μόνον μέρους ἐν τῇ
'Ηλ. ἡνωμένοι ἀέποτες· «οἶοθεν οἶος», η, 39,
226 μετ' ἐμφάσεως οἶος = καταμνάσας, καθ'
ἐαυτὸν ὡς καὶ τὸ «αἰνυθέν αἰνώς», ὅπου ἔμι-
μήθη 'Απολ. 'Ρ. 2, 28· «οὐ μὲν ἐκείνη οἶοθεν
οὐδ' οἶος κεφαλὴ ἐπιλάμπεται ἀστήρ» 'Αρατ.
55, 301α.
Οἶοθι, ἐπὶρ. μόνως, καθ' ἐαυτὸν· «ἀφάσσει δ'
οἶοθι Αἰγῶν» 'Απολ. 'Ρ. 2, 709, 301α.
Οἶοτ' οἰοιοι' ἴδε αἶ.
Οἶοκερως, ἔως, π. δ' μονόκερος.
Οἶο-κερως, ὡτος (κίρας)· ὁ ἐν μόνον κίρας
ἔγων 'Οπκ. κυν. 2, 96, 101α.
Οἶοκλος, δ' υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ τῆς 'Ασκλης,
θεμελιωτῆς τῆς 'Ασκλης ἐν Βαιτιῇ Παισ.
Οἶολύκη, ἡ· Ἀμαζών τις θυγ. τοῦ Βριάρεως,
ἡ κατ' ἄλλ. μὲν Δι' Ὀλύκη, κατ' ἄλλ. Ἰππολύτη
Σχολ. 'Απολ. 'Ρ.
Οἶολύκας, δ' υἱὸς τοῦ Ἡφαισ. ἐκ Σπάρτης, ὃν
ὁ πατὴρ τοῦ ἀφῆκεν ὡς εἶν μεταξὺ τῶν λύκων,
ὅτε ἀπεβίβησεν ἐκ τῆς πατρίδος τῶν 'Ηρ.
Οἶομαι, παρ. ἰδιωτ., μελ. οἰήσασθαι, ἀδρ.
φύσθην, οἰήσθην· τούτων τῶν παρ' αἰτ. πάν-
τωρ σχηματισμῶν χρῆται ὁ 'Οκ. μόν. τῷ
οἶοιτο γ. πρ. ἐν. τῇ εὐκτ. 'Οδ. ρ, 580,
ἄλλως δὲ χρῆται τῇ διηρημένῃ ὀίσμαι καὶ
παρ. ὠίσσει ἐν τῇ αὐτῇ σμῃ. ἐν ἡ καὶ τὰ
μέσ. ὁ ἴσφρ. τύπ. ὠίω ἢ ὠίω (ὠμ. αἰώ 'Αριστ.
Αυσ. 997) καὶ μέσ. ἀδρ. ὠίσσας καὶ ὠίσθη

(εἰς τὰ τρία κατωτέρω ἀναφερόμενα χωρία),
ὠίσσάμενος 'Απολ. 'Ρ. 2, 1135, ἔνθα γρ.
ἔσφ. ὠίσσάμενος ἔστιν, ὠίσσάμενη Κολοῦθ. 258,
καὶ ἀπ. π. μετ. π. ὠίντας καὶ ὠίπας, οἰοθῆ-
ναι, ὡς καὶ οἱ μετ. π. οἰήσασθαι σχηματι-
ζοῦσι· πρβλ. Αἰσ. Φρυν. 719· «ἐν τῷ πρώτῳ
πρὸς τῆς ὁρ. ἐν καὶ παρ. ἔχουσιν οἱ αἰτ.
καὶ τὸν συγκεκ. τύπ. οἶμαι καὶ ὠίμαι (ἴδε ἐν
τελ.). ('Εν τῷ ὠίω καὶ τοῖς ἐκ τούτου παραγ-
χρόν. τὸ εἶναι μακρὰν, ὅθεν ἀδρ. ὠίσσας οὐχ
ὠίσσας γραπτὸν, μόν. ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἔξα-
μέτρου (ἐν τῇ 'Ηλ. ἔνθα ἐστὶν, ἐν δὲ τῇ 'Οδ. τε-
τράκις) βραχὺ εἶναι τὸ ι, μόν. 'Οδ. «οὐ γὰρ
ὠίω ὠκνημίθεας 'Αχαιοῦς», σ, 289 σχηματίζει
τὴν λέξιν ἀμφιβάλλου· νομίζω, ὑπολαμβάνω,
πάντοτε δηλ. ἐπὶ ἀδελφίου καὶ ἀμφιβόλου
πράγματος· α) ἐπὶ ἐλλείποντος ὑποπτεύω, προ-
αἰσθάνομαι· «ἀλλὰ μὲν οἶω κήδαι μοι ὀή-
σιν καὶ πλείουσιν» στοχαζομαι ὅτι πλείους
θα υποφέρωσι 'Ηλ. κ, 15· «ἡ τί μιν οἶω πολλὰ
μτακλῦσσεσθαι», λ, 763· «οὐδὲ τιν' οἶω Τρώων
χαίρησιν», τ, 30· καὶ συνηθ. ὠίω π. χ. «ἀλλ'
ἐκ τῶν ἐρίων, τὸ δὲ καὶ τελέσθαι ὠίω», τῶν
ἐπὶ κακῶν πραγμάτων, ὅτε δυνάμεθα νὰ ἀντα-
μεν ὅτι φοβούμεθα· «ὃν ἄμμε παλμὴν κη-
χθόντας ὠίω ἀψ' ἀπονασθῆσιν», α, 59· «ἡ γὰρ
ὀίσμαι ἄνδρα χολωσαίμεν», α, 78· ἴδ. «διδόμε-
νος θανέσθαι» = φοβούμενος μὴ ἀποθάνῃ· πρβλ.
καὶ τὸ εἰς. ἔνθα ἡ τοῦ ὑποκειμ. αἰτ. ἐκ τῆς
συνεχείας ἀναπληρωτά· «ὡς ἐφοῦσά με, μὴ
με κατακτείνωσι, διωκόμενοι γὰρ οἶω» = φο-
βούμενοι μὴ με διώκωσιν, α. 278· «πρώτισται
ὠίω» = φοβούμενοι μήπως θανατωθῇ τις, μή-
πως φονευθῇ τις ἐνθα ὅμως καὶ ὁ φοβούμε-
νος συμπεριλαμβανέται, μ, 66· «τῶν δὲ μνησ-
σθαι ὠίω» = ἐλπίζω ὅτι θέλωμεν ἐνθυμηθῇ ταῦτα
'Οδ. μ, 212· «ἀλλὰ μὲν οἶω φεύγεσθαι» 'Πσ.
ἀπ. 111· ὡς καὶ ἐπὶ καλῶν πραγμάτων, λλ-
πίζω, καὶ ἐπὶ πράγματος ὅπου ὁ στοχαζόμε-
νος αὐτὸς προαἰσθάνεται καὶ θέλει νὰ
πράξῃ· «οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεται ὠίω» =
εἰμ' ἐγὼ κατὰ νόον, εἰμαι μακρὰν τοῦ παισθη-
ναί σοι, τοῦ ὑπακούσαι σε 'Ηλ. α, 296· «κίχῃ-
σθαι δὲ σ' ὠίω» = διανοοῦμαι νὰ σοὶ τὸ φέ-
ρω, ζ, 341. - σπανιὺς ἡ παρ. ὁρ. ὡς, «ἐν
πρώτοις, ὠίω, κίσεται οὐκ ὀκνῶν» 'Ηλ. θ, 536·
καὶ ἀπολ. ἡ ἀσχετος αὐτοῦ χρίσις· «τῇ ἐπὶ
μην ἐπὶ νῆος, διδόμενος περ ἀνάγκη» = ἀν καὶ
ὑπώπτευα ὅτι ἐμελλε νὰ πράξῃ, ε, 298· ὅ)
ἐπὶ παρελθόντος ἢ παρόντος εἰσάγει ἐπὶ τὸ
μετριώτερον ὠρισμένην τινὰ κρίσιν = πιστεύω·
«οὐ γὰρ ὠίω οὐ σὺ θεῶν ἀέκνη γενέσθαι» 'Οδ.
γ, 27. Διὰ τ. π. ἀποδοκιμαζοῦσιν οἱ αἰτ.
τὴν χρῆσιν ταύτην τοῦ ὠίω. ἀλλὰ πρβλ. Αἰσ.
Φρυν. 751· καὶ μετ' ἀπαρ. ἐν. «οὐκ ταῦτα ἔ-
πος τελέσθαι ὠίω» 'Οδ. γ, 326· «ἀλλ' ἐν πρώ-
τοις ὠίω ἔμμεναι», θ, 180· «διδόμενος ἡσασ-
σάν ἔμμεν' Ἀθήνην» = διατεινόμενος, χ, 210,
καὶ ἐκ τούτου μετ' ἀπλῆς αἰτ. «ἀλλὰ τὰ γ' οὐκ
ὠίω», ν, 427· «τὸν περ ὠίω», δηλ. εἶναι,
χ, 159· «ἀλλὰ τὰ γ' οὐ κατὰ κόσμον ὀίσμαι»,
ε, 363· «ὀίσμένη τὸν κάμμορον» = πάντοτε
ὡπ' ὀφιν ἔχουσα τὸν ἀνυχθ. καὶ προσεκαίοντα
τὴν ἐπιστροφήν του, ε, 351· «γόν ὠίετ' ὡς

μῆς» = ἡ καρδία ὁρῶν ὑπώπτεται, κ, 218· καὶ οὕτως ἔτι ἐν τῷ μέσ. ἀπορ. «αὐτίκα γὰρ μοι ὥστατο θυμός», 1, 213· «αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὥστατο» = ὑπώπτετο, τὸ ἐμπέρανεν εἰς τὸν νοῦν του, τ, 300· ὡς παθ. «οὐδὲ τι θυμῷ ὥσταθ' ὅλον εἶναι», δ, 453· (ἀλλ. δὲ οὕτως ὁ ἀπορ. ἀπαντᾷ μόν. ἐν τῇ μετ. «πατήρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' ὁσίθεις πολλὰ καταράτο» 'Ηλ. α, 453), ἀνθ' οὗ ἀπαξ εὐρίσκεται παραδόξως ἀπορ. «ἀλλὰ μοι ὥδ' ἀνὰ θυμὸν δέεται, ὡς ἔσεται περ» = οὕτω γίνεται προαίσθησις, εἰκασία ἐν τῷ πνεύματι μου 'Οδ. τ, 312· ὁ Εὐστ. τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ φαίνεται, ὅπως καὶ ρ, 586 ἐσφαλμένως. Παθ. ἐκτίθεται· «οὐ γὰρ τοι οὔεται ἐπ' αὐτοφώρῳ» Δυσ. 18, 37· «αἰεὶ οὔεται» = πάντοτε εἶναι ὑποπτος 'Ηλ. α, 561· «εἰ τις οὔεται τόδε βροτὸς δικάζειν» = ἂν τις νομίξῃ Λισχ. Εὐμ. 448· «σὲ γὰρ μὲν οἴθεο' ἔχον» Εὐρ. 1. Α. 986 ὁ Σωφ. ἔχει ἀπαξ μόν. «οἶμαι δὲ οὐκ οὐδὲν» 'Οἶ. Κ. 28· ἀλλ. δὲ πάντοτε οἶμαι οὐχὶ μόν. εἰς τὴν ἀμέσως ἐξ. ῥηθησμένην σύνεσιν, ἀλλ. εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀναφερθεῖσαν, ἰδ. τὴν δηλοῦσαν ἐμφαντικὴν τὴν νομίζεσιν, πιστεύειν· «οἶμαι γὰρ οὐδ' ἄλλον ἂν τλῆναι τῶδε», Φιλ. 538· «οἶμαι μὲν οὖν, οἶμαι τὴν κἀκείνῳ μέλλον πέμψαι», 'Ηλ. 451· καὶ μετ' ἀπαρ. ἀπορ. «οἶμαι μάλιστα προσθεῖναι τινα» 920· καὶ ὁ Λισχ. «οἶμαι βροτὶν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν», 'Αγ. 312· καὶ ἐν πεζ. οὐτως ἰδ. νομίζω, ὑπολαμβάνω· «οὐδὲ ἰσθῆς ἐξ ὁλλων εὐδαίμονας γεγονέναι» Πλάτ. νόμ. 10, 905· «οἶα ἂν οἴθῃ ἔσθαι», Θεαίτ. 178· «οἴσθμεθα δὲν τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύειν τοὺς φύλακας», πολ. 5, 454· σπαν. μετ' αὐτ. ἀπλῆς = ὡς ἀληθὲς θεωρῶ· «ὅν τρόπον ἐγὼ αὐ οἶμαι», Γοργ. 472, ἐνθα κυρ. ἀναπληρ. εἶνε ἀντίθ. τῷ ἐπίσταμαι, Μεν. 86· οὕτως ἐννοητέον συνηθ. καὶ τὸ «σορὸς οἴμενος εἶναι», πολ. 3, 409· Ἄλλ' ἡ σημείωσις τοῦ Θωμ. Μαγ. ὅτι παρὰ τοῖς καλοῖς συγγραφεῦσι τὸ μὲν εἶναι ἐστὶν εὐχρ. μόν. ἐπὶ ἀναμφιδόλου γνώσεως, τὸ δὲ οἶμαι ἐπὶ πραγμάτων ἀδεσφαίων, δὲν ἀποδεικνύεται· «καὶ δοξάζειν» Ξεν. ἀπομν. 3, 9, 6· «οἶμαι οὖν βέλτεον εἶναι», 'Αν. 5, 1, 8· ἀλλὰ ἔτι «καὶ νῦν πρῶτον μὲν οἶμαι ἂν ὁμᾶς μέγα ὄνῃσαι τὸ στράτευμα», 3, 1, 38· «οἶμαι γ' εἰδέναι» Πλάτ. Πρωτ. 312· Ἄλλ. δὲ παρὰ τοῖς ἀττ. συνηθ. παρεντίθεται τὸ οἶμαι ἄνευ ἐπιδράσεως εἰς τὴν προτάσασιν τὴν κατασκευὴν = νομίζω, φαίνεται μοι· ἀνθ' οὗ σπαν. τίθεται οἶμαι· «πολλὰ δ' οἶμαι ψευθεῖσθαι» Λισχ. Χο. 747· ἀλλὰ π. 'Ορ. μόν. ὅτω 'Ηλ. θ, 536· Συνηθέστ. ὡς ἔκφρ. εὐγενὲς ἀπλοῦ στοχασμοῦ, ὅστις ὅμως φαίνεται ἔχον ἰσχυρὸν ἀναμφισβητήτου δι' ὁμογνωμοσύνην· «ταῦτα γὰρ ἔσονται, οἶμαι, ὅτι» Πλάτ. Πρωτ. 328· «ἡ δὲ γε, οἶμαι, φύσις», Φαιδρ. 235· «ἐξ οἶμαι, τῆς ἀρετῆς τῆς ἐλευθερίας», πολ. 8, 564· ἐντ. καὶ ἡ διάφορος θέσις τοῦ οἶμαι ἀναφαίνεται· «μετ' ἐμφάσεως δὲ μείζονος προτάσσεται»· «οἶμαι δ' οὐδ' ἄλλως ἀτιμάσει» Πλάτ. πολ. 5, 465· «οἶμαι δὲ καὶ 'Ησίοδος» δηλ. φησι, Κρατ. 402· ἐπίσης γινώσκαι καὶ τῷ οἶμαι· «ἡ οἶμαι τίς τι συνίησιν τῶν ὄν. ὁ μὴ οἶδεν τί ἐστιν» Πλάτ.

Θεαίτ. 147· «οὐκ οἶμαι, ἀναγκασθήσεται», πολ. 6, 486· ἐνιαχοῦ δὲ καὶ ἄλλ. προσ. «πόσῃς οἶσθαι γέμει σωφροσύνης», συμπ. 219. Μετὰ ἐρώτ. μάλιστα ἀρνητικὸν τοῦ οἶμαι ἐμφαντικὸν = τοῦτο ἐννοεῖται, ὅτι ὅλῳ γὰ ὁποιοῦσθαι· «νεώτερον ὁραλλίσις οἶμαι» Ἀριστ. 'Αγ. 883· πρὸλ. Ξεν. ἀπομν. 4, 6, 3· καὶ «οἶσθαι γ' ἐγὼ» Πλάτ. Πρωτ. 325· «οὐκ ἄσμενος εἰσιν αὐτοῖς» οἶσθαι γ' ἐγὼ = οὔτω πρέπει τις ἵνα ἐκλάβῃ, βέβαια, Φαιδρ. 68· μετὰ τοῦ ἴσως, Γοργ. 522· «οἶμαι ἔγωγε», 'Αλλ. 1, 127· «ὡς ἐγὼμαι», Φαιδρ. 264 καὶ μετ. Πολυδ. 6, 57, 4· «Ἐνίτοι = τῷ λατ. οἰόποι· μετ' ἀναμνήσεως τοῦ μνημονικοῦ, ὅπερ δὲν ὅλῳ γὰ εἰσαγάγῃ ὡς ἀναμφισβήτητον = ἐάν ὁρθως σταχάζομαι, νομίζω Λουκ. καὶ μετ. «Ἀπαντᾷ δὲ καὶ εἰρων. = credo. - Συχνὴ δὲ καὶ ἡ ἐρώτησις διὰ τὴν «πῶς οἶεις πῶς οἶσθαι» παρεντιθεμένην πρὸς μείζονα ἀνάδειξιν = πῶς δὲ πιστεύεις; ἐπὶ δὲ μόν. τὸ οἶμαι· τὸ «οἶμαι δὲιν» = ὅλῳ = τὸ θεωρῶ ὡς ἀναγκαῖον, εἶνε συνηθ. «λέγειν οἶεται δὲιν ποιεῖν δεινούς» = θέλει τοὺς ἀνθρώπους ἀξίους ῥήτορας νὰ κάμῃ Πλάτ. Μεν. 95· «οἶεται δὲιν εἰδέναι» = θέλει φρονιμώτατος νὰ ἦν = φαντάζεται ὅτι εἶνε φρονιμώτατος, 'Αλλ. 2, 144· οὕτω συχνὰ μετ. Πολυδ. 1, 33, 4· Ἄλλὰ τὸ «Ἀναξαγόρου οἶει κατηγορεῖν» = διαλογίζεσθαι, ὅλῳ τὸν Ἀναξαγόραν νὰ κατηγορήσῃ; Πλάτ. Κριτ. 26, ἀνῆκει εἰς τὰ ἀνωτέρω παραδείγματα· μετὰ τοῦ «ὥσπερ οὐκ οἶμαι» = ὡς ἐγὼ δὲ δὲν πιστεύω, εἰσάγεται ἀρνητικὴ τις ἐκδοχὴ πρὸς μείζονα ἀνάδειξιν· «εἰ μὴ τὸ αὐτὸν ἀληθὲς ἐστίν, ὥσπερ οὐκ οἶμαι» Θουκ. 6, 40· ἀσχετὸς δὲ τὸ οἶμαι = ἐν μεγάλῃ προσδοκίᾳ Ἀντιφαν. π. Ἀ-θην. 19, 450, στιχ. 2. Ὅτ' οὐν ἔριον· προβάτειον μαλλίων κατ' ἄλλ. ἀναγινώσκεται οἶος ἡ οἶον. Οἶον· δῆμος τῆς Λεοντιδῆς καὶ τῆς Ἰπποβοων-τίδος φυλῆς Στ. Βυζ. Οἶον· οὐδ. τοῦ οἶον. Οἶονα νεί· οἶον ἂν εἰ ἰδ. μετ. Οἶονεί· οἶον εἰς ὡς ἂν τρόπον τινὰ Πολυδ. 1, 3, 4. Οἶονέμω, ἐξ οὗ τὸ οἶονέμουσαι (ἐκτός ἂν οἶονα-μουσαι ἐκ τοῦ οἶονός γε γραπτέον) Ἀπολλων. λαξ. ἐν λ. ἀγρονόμοι. Οἶονο-ιστικὴ, ἡ τέχνη τις συνισταμένη ἐκ τοῦ οἶσθαι, νοῦς καὶ ἱστορία, ἐξ ἧς παράγει ὁ Πλάτ. Φαιδρ. 244 τὴν οἰωνιστικὴν· οὕτω δὲ γράφεται κατὰ διόρθ. Βουτμαν. ἐκ τῶν χειρογρ. οἰωνιστικῆ. Οἶονόμος, 2 (οἶος, νέμω)· ὁ μόνος βόσκων, ἡ ὁ ποιμὴν προβάτων Ἀνυστ. 3 (Πλαν. 291)· ἐπὶ τῶπων = ἐρημος, μοναχικός· «Κιθαριῶνος σκο-πία» Σιμωνιδ. 59 (παρὰρ. 80)· πρὸλ. οἰοπέδιλος. Οἶονόμος, 6 (οἶος, νέμω)· ὁ φαινόμενος ὅτι ἔχει νοῦν Πλάτ. Κρατ. 406. Οἶον τε· δυνατόν, οὐχ οἶον τε = ἀδύνατον· ἴδα οἶος. Οἶον-πέδη, ἡ· δεσμός τις μᾶλλονος δι' ἀρρῶ-στους πόδας, ἴσ. ἐκ τοῦ οἶος, «καὶ κώλων δοῦ-λιον οἰονπέδην» Κριναγ. 37 (8, 401). Οἶον-πέδιλος, (οἶος, πέδιλον)· ὁ ἐν μόνον ἔ-χων πέδιλον Ἀπολ. 'Ρ. 1, 7.

Οἶδ-πόκος (οἶς, πέκω) ὁ δὲ ἐρίων προβάτου
 ἔσφ. ἀντὶ νεόπολος.
 Οἶο-πολίω (οἰοπόλιος) 1) εἰμὶ μόνος, κατὰ
 μόνον γῶν = ἔρημος ἄχιν» Α. Ταρ. 98 (7,
 857). ἡ παρὰ τὸ οἶς = πρόσκαι· 2) βόσκω
 πρὸλ. «ποῖ οἰοπολεῖ» Εὐρ. Κυκλ. 74.
 Οἶο-πόλος, 2 (οἶος, πόλομαι) 1) ὁ κατὰ μὴ-
 νας γῶν, μοναχός, κρημὸς παρ' Ὀμ. πάντοτε
 ἐπὶ τόπων «χόρῳ ἐν οἰοπόλῳ» Ἰλ. ν, 473.
 -σταθμός, τ, 377 - οὐρεα, ω, 614 - δαίμων
 Πινδ. Π. 4, 28· 2) παρὰ τὸ οἶς = βόσκων πρό-
 θητα Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 314 ἐπὶ Ἑρμοῦ.
 Οἶο-πρῶ-κρεμάς, γυνίς πέτρα μόνος ὑπερ-
 ἔχων, ὑπερκρεμάμενος Αἰσχ. Ικ. 776 ἀμφ.
 Οἶδρ, σκυδικός· ἀνήρ Ἡρ. 4, 110 ὡς οὐρπάτα
 = ἀνδροκτόνος.
 Οἶος (πρὸλ. οἶς, ἴα, ὑπὸς) μόνος, ἔνυ ἀλ-
 λης βοηθείας ἢ συνοδείας· «οἶος γὰρ ἔρετο Ἰ-
 λίου Ἑκτωρ» Ἰλ. ζ, 403· «οὐκ οἶος ἄμα τῷ
 γέ ἔποντο» Ἰλ. 6, 745, καὶ συνγὰ οἶος ἀνευθ'
 ἄλλων», γ, 39· «οἶος μὴδὲ τις ἄλλος ἄμα ἴω»,
 ω, 148· «ὁ δὲ μιν βέβηλε καὶ οἶος, ε, 304»
 συχνός. «καὶ οἶος» = καὶ μόνος εἶχως βοηθείας,
 -μετὰ μείζονος ἐμφάσεως «οἶδεν οἶος» = κα-
 ταμύναχος Ἰλ. η, 39· «εἶς οἶος» συχνά· «δύ-
 οἶος» δύο μόνον, ω, 473· «δύ' οἶοι» Ὀδ. γ,
 424. Ἐκ τῆς σημ. τοῦ «πῶς ἂν τοῦ ἐπειτ' ἀπὸ
 αἰτο-λιπομένη οἶος» Ἰλ. ι, 438, ἐννοητέα, ἡ σύν-
 ταξις «οἶος ἀπ' ἄλλων» Ὀδ. ι, 192· «οἶος
 ἀπὸ αἰτο, οἶος ἀπ' ἀνθρώπων» = ἐγκαταλειμ-
 μένος ὑπὸ αὐτοῦ, ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων Ἰλ. α, 408·
 ἔτι «τῶν οἶος» = ὑπὸ τούτων ἐγκαταλειμμέ-
 νος Ἰλ. λ, 693· «οἶος μετὰ τοσιν» = μόνος με-
 ταξὺ τούτων Ὀδ. ε, 362· «οἷη ἐν θανάτοι-
 σιν» = μόνῃ μεταξὺ τῶν θανόντων Ἰλ. α, 398·
 «οἶος ἐν ὄρφνῃ» Πινδ. Ὀ. 1, 71· «οἶον μαυεῖν»
 Π. 1, 93· «Κάλας μεταστάς οἶος Ἀτρεΐδων
 δόξα» Σοφ. Αἴ. 737· ἔτι δὲ ὡς μόνος = μόνος
 εἰς τὸ εἶδος του, ἐξαίρετος Ἰλ. ω, 499· σπάν.
 δὲ καὶ παρὰ μετγ. π. παρὰ πεζ. μόν. ὡς ἐλλημ-
 μένον ἐκ τῶν ποιητ.
 Οἶος 3· ἀνὰρ. ἀντων. τῆς ἐρωτ. ποίος, ἀπαί-
 σος ποιότητος, εἴδους, πολλάκις ἀπλῶς ἐξ-
 ἡγητέον διὰ τοῦ ὅπως· «οἶος δὲ βροτολογιγός
 Ἄρης πόλεμονδ' ἐμέτισιν» = ὅπως δ' Ἄρης πρὸς
 τὸν πόλεμον βαδίζει Ἰλ. ν, 298· καὶ α) ἐν συγ-
 κρίσει καὶ ἐξαρτήσει ἐπὶ ὠρισμένους εἰς τὴν
 δεικτ. ἀντων. τοίος ἀναφ.· «ἀκούμεν διὰ τοῦ
 τοῖου, οἶος δ' ἔστιν», = ν' ἀκούωμεν τοιοῦτον
 τοῖον, ὁποῦς ἔστιν ὅστος ἐδῶ Ὀδ. α, 371·
 τοῖον γὰρ πῶ τοῖους ἴδον ἀνέρας - οἶον Πει-
 ρῖθον» Ἰλ. α, 263· «οἷη περ φύλλων γενεή,
 τοῖηδ' καὶ ἀνθρώπων», ζ, 146· ἔτι δὲ ἀπλῶς εἰς
 τὸ δεικτ. ἀναφερόμενη· «χορὸν τῷ ἑκλον, οἶον
 ποτε δαίδαλος ἦσκησε», α, 591· «ταιοῦτον,
 οἶον καὶ στυγόντ' ἐποικίλια» Σοφ. Οἰ. τ.
 1295· «ἐρημόν ἐν κατοίῳ τοιγ' οἷος ὄρεα»,
 Φιλ. 489· «ταιοῦτός τις, οἶος» Πλάτ. Κρατ.
 395· ἔτι καὶ παρὰ λεκτ. τῆς δεικτ. ἀντων. ἥτις
 ἐν ἄλλῳ ἀναληφθεῖσα· «σπεδάρωμεν οὐκ ὀ-
 λῖγον περ ἡ (πολὴν) οἶω Φαίης ἐδίσκου» Ὀδ.
 θ, 188· «τίνας, σ' ἐγὼ, μογοῦσιν» Αἰσχ. Πρ.
 606· «δοκῶ γὰρ οἶον εἶπας ἔντρον εἰσπράν»,
 Σοφ. Φιλ. 27· «πράξεις οἶον ἂν ὀλῆς», Οἰ.

Κ. 960· «πάρσι πατὶς Ὀλυμπίου Διὸς—, οἶον
 ἔρως οὐ τις ἂν τέκοι θεός» Αἰσχ. Εὐμ. 836.
 Καὶ ἐν πεζ. πανταχόσ., «οἶδεν οἶον τὸ αὐτὸν
 ἐρωτᾶν» = οἶδεν ἔστι τοιοῦτον ὅποιον τὸ ἐρ-
 ωτᾶν τις αὐτὸς-τοῦτο ἔστι τὸ ἄριστον Πλάτ.
 Γοργ. 447, ἔνθα καὶ Πλάτῃ γίνεται· «οὐκ ἂν ποῦ
 περὶ τοῦ τοιοῦτου ὁ λόγος εἴη οἷον τοῦ ἐνός» =
 περὶ τοιοῦτου τινός, οἶον ἔστι τὸ ἐν, Παμμ. 161
 «σχεδὸν εἶπεν οἶω γι ἱμοὶ παντάπασιν ἀπο-
 ρον», ἀντὶ τοιοῦτω, οἶος ἐγὼ εἶμι, σοφ. 237·
 «γνόντες τοῖς οἷος ἦν τι καὶ ὅμην χαλεπὴν
 εἶναι δημοκρατίαν» Σεν. Ἑλλ. 2, 3, 25· «χα-
 ρίζομαι οἶω σοὶ ἀνδρὶ» = ἀνδρὶ τοιοῦτῳ, ὅς
 οὐ εἶ, ἀπομν. 2, 9, 3· «πρὸς ἀνδρας τολμη-
 ροὺς οἶος καὶ Ἀθηναίους» = πρὸς τολμηροὺς
 ἀνδρας τοιοῦτους, ὅποιοι εἶνε καὶ οἱ Ἀθηναῖοι
 Θουκ. 7, 21. καὶ μετγ. ὡς καὶ Λοκ·· «ἀνδρὶ
 οἶω σοὶ πολυμίστῃ μονομαχῆσαι», Τοξ. 11.
 Παράδοξά εἰσι τὰ παραδείγματα, ἐν οἷς χάριν
 σαφηνείας τὸ ὅπως. ἐν τῇ ἀναφ. πρὸς μὲν
 ἀμετάβλητον ἐν τῇ ὀνομ. «ἐκείνης δ' οἶος αὐ
 διαδεδραμηκότας» Ἀριστ. Ἀγ. 601· «οὐκ ἐρα-
 σαν δὲ τῶν οἶων περ αὐτὸς ὄντων» Σεν. Ἑλλ.
 1, 4, 16· «οἶοισιν σὺ συμδουλοῖς» Δημ. 29,
 185, ἐνθα δὲ Βέκκ. γράφει αἰδὲ περ, ἐναντίον
 τῶν χειρ. ὡς καὶ τὸ τοῦ Αἰσχ. «τριφυλοῦς
 οἶος περ σὺ» κατὰ τι χειρόγραφ. ἀντὶ οἶους γρά-
 φει, ἐξ οὗ ἐρμηνεύονται καὶ τὰ «συγγραφάμενοι
 λόγους οἶους εἰς τὰ δικαστήρια» = λόγους τοι-
 ούτους, οἱ ἀρμόζουσιν εἰς τὰ δικαστήρια Πλάτ.
 Εὐθδ. 272· καὶ μεθ' ὅπερ. «καὶ ποτε ὄντος
 πάγου οἶου δεινοτάτου», ὅπερ πληρύτερον ὁ
 Πλάτ. «τοιοῦτο οἶος δεινότητος ἔστιν» ἡγορεῖ
 ψυχὰς ὅπως εἶνε τὸ φεβερώτατον, συμμ. 220·
 «πολλὰ ἀπὸ γῆρας καὶ γερνῶσαι καὶ οἶος χα-
 λειώταται», ἀπολ. 23· «ἀφώρητος οἶος κρη-
 μός» Ἡρ. 4, 28· «ἐδῶκε τοιοῦτος εἶναι οἶος
 ἂν εἴη ἄριστος γὰρ ἀνὴρ» Σεν. ἀμ. 4, 8·
 «χωρὶον οἶον χαλεπώτατον», Ἀν. 4, 8, 2 =
 τῷ-ὡς καθάπερ Ἀριστ. ἡθ. 9, 3 καὶ μετγ. 6)
 ἐν ἐξαρτωμένῃ ἐρωτήσει = ὅποιος λα-
 γῆς, ὁποῖου εἴδους, καὶ ἐν ἐπικλήσει
 μετὰ θαυμασμοῦ, ἢ δαυοῖα· «οἶσθα οἶος ἐκεί-
 νος δεινὸς ἀνὴρ» Ἰλ. λ, 453· «οἶσθα καὶ αὐτὴ
 οἶος ἑκείνου θυμός», ο, 94· «γυναικὲς χ' οἶον
 φωτὸς ἔχουσιν θαλερὴν παράκτισιν», γ, 53· «οἶον
 δὲ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγαρῖσσαι» Ὀδ. ε,
 183· οὔτως ἐν τῷ αὐδ. «οἶον δὲ νυ θεῶς βρο-
 τοὶ αἰτιώωνται» = πῶς παραπονούνται, τοὺς
 θεοὺς ἐγκαλοῦντες εἰ ὀνητοὶ Ὀδ. α, 32· «ὁ
 πούς, οἷά μ' ἐρτάσει κακὰ» Σοφ. Φιλ. 775·
 «ὁ τλήμων, οἶον ἔργον εἰργασαι», Ἀντ. 1213·
 «οἶον τὸ πῦρ» Αἰσχ. Ἀγ. 1229· «ὄλεον, οἷος
 δὲ αὐτοῦ πημοναίης ἀμπτρομαί», Πρ. 306·
 «σκέψας οἶος σε χειμῶν ἐπικαίει, 1017· «λίξω
 οἶος γ' ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχῃ», Ἑπκ.
 615, ἐνθα προφανῶς, καθὼς καὶ ἐν τοῖς πλείοσι.
 παραδείγμασι, δυνατόν καὶ δικτακόν τι ὁ ἀνα-
 πληρωθῇ, ὅν καὶ ἡ ἀναπλήρωσις αὐτῇ δὲν κη-
 ται πλέον ἐκ τῆς συνειδήσεως καὶ ἀκριβείας τῆς
 γλώσσης, καθ' ὅσον δὲ ἰδιόζων τύπος τῆς ἑξαρτ.
 ἢ πλάγ. ἐρωτ. εἶνε τὸ ὅποιος· «ὅταν προδεί-
 ξῃς οἶον ἔστι τὸ φθονεῖν» Σοφ. Οἰ. τ. 624·
 «φράσσουσα σὺ πάσῳ», Τραχ. 532· «γνώστε»

ταί γε τότε ἦδη ὁ δῆμος οἶος οἶαν θρέμμα γεν-
νῶν ἠσπάζετο» Πλατ. πολ. 8, 569· «ὁρᾷτε δὴ
ἐν οἷσιν ἐστὶν» = εἰς ποῖαν τινὰ θέσιν πλοῦς Σεν.
Κυρ. 3, 2, 12· «ὁρῶν ἐν οἷσιν ἐσμὲν» Ἀν. 3,
1, 15· οὕτως καὶ «αἰσχυρόνισθαί μοι δοκῶ αἰούς
ὁμῶν γνώσεσθε τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ ὄντας ἀνθρώ-
πους» δὴν τις μετὰ τοῦ Κρυγέρ. κατὰ τὴν ἐν-
νοίαν πρὸς ἀναπλήρωσιν ὑπονοήσῃ τὸ ἐνθυμού-
μενος, ὡς «ὅπως φύσαν ἐνθείη καὶ τοῖς ἄλλοις
οἷα πείσονται», 7, 4, 1· «ἐπικρατεῖ ἔθος ἵνα
ἐρμηνεύσων οὕτως, ὡς ἂν τὸ οἶος νὰ ἐπίθετο
ἀντὶ τοῦ, ὅτι τοιοῦτ' «κατακυριεύων τὴν τε γυ-
ναῖκα οἶον ἀνδρὸς στέροισι καὶ τὸν ἀνδρὰ οἶαν
γυναῖκα οὐκέτ' ὀφείτω» Σεν. Κυρ. 7, 3, 13.
Πρέπει δ' ἐν τοῦτοις ἵνα χωρῇ τις ἐξ ἀπλῶν συν-
θέσεων, ὡς «ὠκύμορος ὦν μοι, τέκος, ἔσσεαι,
οἶ' ἀγορεύεις» κυρ. = κατὰ τοιαῦτα οἷα ἀγ. = ἐκ
τούτου, τὸ ὅποιον λέγεις, ἐκ τούτου συμπεραί-
νεται ὅ, τι λέγεις Ἰλ. σ, 95· «αἵματος εἰς ἀγα-
θοῦ - οἶ' ἀγορεύεις» Ὀδ. δ, 611· «οἶά μ' ἐορ-
γας» = κατὰ ταῦτα, τὰ ὅποια μοῦ ἐκαμες Ἰλ
χ, 347· «τὸν δὲ ἀνακτα χόλος λάβεν, ὅσον
ἄκουσεν» = ὡς ἐκ τούτου, τὸ ὅποιον ἤκουσεν,
ἦ = ἐπειδὴ τοιοῦτον ἤκουσεν Ἰλ. ζ, 166· καὶ
μετὰ τινος ἐπιστροφῆς· «οἶος ἐκείνου θυμὸς
ἐπέρβιος οὐ σε μεθήσει» = ὡς ἔστιν ἡ καρδία του,
ὅ ἔστιν ἐπειδὴ οὕτως ἔστιν ἡ καρδία του, ὡς
ἐκ τῆς ὑπερηφάνειας του Ὀδ. ο, 312· καὶ ἀπα-
ρῳακτικῶς, «πρὸς οἷα δουλείας κυτὰ χωροῦμεν,
οἷοι νῦν ἐφιστάσιν σκοποὶ» = ἐπειδὴ τοιοῦτοι πα-
ρίστανται σκοποὶ Σοφ. Αἴ. 925· «τίς δὲ τολ-
μήσει κλῶνιν τὰ τοῦδ' ἐπεσθαι τανδρόν, οἶ' ἐ-
θέλοισιν» = μετὰ τούτου, τὸ ὅποιον ἐχρησιμοδό-
τησεν = ἐπειδὴ τοιοῦτόν τι ἐχρησιμοδόησε, Οἶ.
Κ. 1430· «ἔσται ταπεινός, ὅσον ἐφαρτύνεται γά-
μον γαμεῖν» Αἰσχ. Πρ. 910· «αἶ' Ἀργεῖται ἱμα-
κέρων τὴν μητέρα οἶων τέκνων ἐκάρησεν, ἐνθα
κυρίως ἐστὶ συναρπαγῇ τις τοῦ λόγου τοῦ ὁρ-
θοῦ ἐν τῇ πλαγιῷ· ποῖα τέκνα ἔχει! = οἷα τοι-
αῦτα τέκνα ἔχει Ἡρ. 1, 31· «τῷ πολέμῳ ἀ-
γανάκτησιν ἔχει δο' οἶων κακοπαθῶν» (κατ' ὁρ-
θὸν λόγον = ὅφ' οἶων κακοπαθῶν), ὅπερ ἐρμη-
νεύεται διὰ τοῦ ὅτι ὑπὸ τοιοῦτων κακοπαθεῖ
Θουκ. 2, 41· «ἡ ἄλλη οἰκία οὐδ' ὡς βαδία ἐ-
δοξάζετο, ἄλλως τε καὶ ἀπὸ οἷος λαμπρότητος
εἰς οἶαν ταπεινότητα ὀφεικτο», ἐνθα ὡς καὶ ἐν
τῷ ἀνωτέρῳ παρατεθέντι χωρίῳ τοῦ Σεν. εὐ-
κόλως ἑξισκῶνται τὸ ἐνθυμουμένοις ἦ = καὶ
μάλιστα ἀφοῦ ἀπὸ τοιαύτης λαμπρότητος εἰς
τοιαύτην ἐλβερινότητα κατήντησεν, 7, 75· «τὴν
ἱμαυτοῦ τύχην ἀπέκλειον, οἶον ἀνδρὸς ἐταίρου
ἐταυμένους εἶην» = παρρησιόχῃ κατὰ τῆς τύ-
χης μου ποτὶν ἀνδρὰ ἐταυρήθην Πλάτ. Φαῖδ.
117 καὶ Ὁμ. «Ζεὺ πάτερ, αὐ νεμεσίῃ» Ἀρεῖ
τάδε ἔργα, βασάνων καὶ οἶον ἀπώλειαν λαόν
= εἰν ὀργίζεσθαι, πῶσαν καὶ τί πλῆθος ἐφόνευσεν
λαοῦσθε τοσοῦτον καὶ τοσοῦτον ἐφόνευσεν λαόν
Ἰλ. ε, 757· «ἡ μάλα μευ καταδάπτει» ἀκού-
οντες φίλων ἦτορ, οἷά φατε μνηστήρας ἀτά-
σθαλα μηχανάσθαι» Ὀδ. π, 92 καὶ ρ, 160,
ἐνθα κατὰ τινὰ χρησὶν γίνεται λόγος περὶ τῆς
προσεχούς ἐλευσίως καὶ ἐκδικήσεως τοῦ Ὀδυσ-
σεως, «οἶον ἐγὼν οἶωνόν - ἐφρασάμην» (πρὸς
τὸ ῥηθὲν ἐν τοῖς ὁ, ἡ, τὸ περὶ τῆς ἀναρ. αὐ-

τῶν χρήσεως, ὅπερ ἐξ ἄλλης ὕφους ὁμοίον
εἶνε μὲ τοῦτο) = τοιοῦτόν τινα οἶωνόν, = ἐκείδῃ
τοιοῦτον τινὰ οἶωνόν παρετήρησα Ἰδ. καὶ
Ὀδ. ρ, 479· γ) τὴν δ' ἐγγυτέρω σφαιρίν τοῦ οἶ-
δους καὶ τρόπου ἐκφράζουσιν ἐνίοτε δι' αὐτ.
«οἶδ' ἀρετὴν οἶος ἔσσαι» = ὅποιός τις ἀνθρώπος
κατὰ τὴν ἀρετὴν εἶσαι Ἰλ. ν, 275· συνθέσει.
Ἡ διὰ τινος ἀπαρ. «οἶος ἐκείνος ἐπὶ τελέσει ἔρ-
γον τε ἔσας τε» = οὕτως ὡς ἦν ἐκείνος ὥστε νὰ
ἐκτελέσῃ ἔργον τε = οὕτως ἄξιός, ὡς ἦτον ἐκεί-
νος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἔργου τινὸς Ὀδ. 6, 272·
«ὅ δ' ἔπειτα νόον σέβει τόνδ' ἐνὶ θυμῷ, οἶος
ἐκείνος ἐπὶ βουλεύμεν ἡδὲ μάχεσθαι» Ὀδ. ε, 490·
«οὐ γὰρ ἦν ὥρα οἷα τὸ πείδιον ἀρετῆν» Σεν. Ἀν.
2, 3, 13· «δοκεῖ μοι τὸ πολὺ τῶν ἀνθρώπων
οἶον ἐπεσθαι», Κυρ. 2, 2, 23· πρῆγη. τοῦ τοιοῦτου
πρέπει πολλὰ εἰς ἐρμηνεύσασθαι οὕτως ὡς τὴν
«θέαμα δ' εἰσέφει τάχα τοιοῦτον οἶον καὶ στυ-
γόν» ἐποικτικῶς = θέαμα τοιοῦτον, ὥστε καὶ ὁ
ἐχθρὸς νὰ αἰσθάνεται ἔλκος Σοφ. Οἶ. τ. 1295·
«τοιοῦτον ἐκδέχῃν, οἶον ὅτιν θαυμ' ἀνελπίστον
μαθεῖν», Τρ. 669· «τοιοῦτός τις οἶος διαπονεῖ-
σθαι καὶ καρτερεῖν» Πλάτ. Κρατ. 395· «μή τοι
οὗτοι ἴσονται αἱ πολιταί, οἷοι πονηροὶ τινὸς
ἔργου ἐφίεσθαι» Σεν. Κυρ. 1, 2, 3· καὶ ἀναρ.
πρῆγη. δεικτικῶς· «οἶ' γε ἀγαθοὶ δικαιοὶ τε καὶ
οἷοι μὴ ἀδίκων» = καὶ τοιοῦτοι ὥστε νὰ μὴ πράτ-
τουν ἀδικία Πλάτ. πολ. 1, 334· «οὐ γὰρ ἦν οἶος
ἀπὸ παντός κερδάναι» Σεν. ἀπομν. 2, 9, 3· «ἦν
δὲ οὗτος μὲν ἐπὶ ἡσσαν ἡδεσθαι», Ἑλλ. 6, 3, 3·
— ὡς παρ. Ὁμ. εἰς τὸ οἶος παρεντίθεται τὸ
τε, ὅπερ ἐν συγνῇ χρήσῃ μετὰ τοῦ ἀναρ. (ὡς
κατωτέρ. τε)· «οἶος τε πελώριος ἔρχεται» Ἀ-
ρης = ὅπως δ' Ἀρης αὐτόθεν ἐπέρχεται Ἰλ. η,
208 καὶ ἄλλαχοῦ· οὕτως ἀπαντὰ καὶ ἐν ταύτῃ
τῇ ἐκδοχῇ, «οὐ γὰρ τοι σὶ γε τοῦτον ἐγείνατο
πότνια μήτηρ οἶόν τε βυθῆρα βίου τ' ἐμμεναι
καὶ δίστατον» = οὐχὶ τοιοῦτον ὥστε νὰ ἐντείνῃ
τὸ τόξον, φ, 172· οὕτως τὸ οἶός τε μετ'
ἀπαρ. ἐπεκράτησεν νὰ σημαίνῃ εἰμαί· εἰς
κατὰστασιν, ἐπιτήδευσιν νὰ πράξῃς τι = δὴ-
ναμῇ νὰ τὸ πράξῃς, καὶ κατ' αὐδ. «οἶόν
τέ ἐστιν» = εἶνε δυνατόν· «τί σοι οἶοί τε
ὀνητοί τῶν δ' ἀπαντήσας πόνην» Αἰσχ. Πρ.
84· «πεθὴν οἶός τ' εἶ» Σοφ. Οἶ. Κ. 807· «λέ-
γειν οἶός τ' ἀνὴρ» Εὐρ. Βακχ. 270· καὶ ἐν περ.
ἀπανταχοῦ· «οὐκ οἶοί τε ἦσαν αὐτὸ ποιῆσαι»
Πρ. 1, 29· «ἀνευρεῖν οὐκ οἶοί τε ἐγινέσθαι»,
1, 67· ὅθεν «οὐκ οἶόν τε ἐγένετο παραγαγεῖν
μοῖρας» = δὲν ἦτο δυνατόν, 1, 91· «οὐκ οἶός
τε εἶναι ἰδεῖν τὸ πρόσω», 4, 31· «ὥς ἐτι τὸ
πέλαγος οἶόν τε περιουθεῖν» = ἐν ὅσῳ εἶνε ἐπὶ
δυνατόν Θουκ. 7, 47 καὶ αὐτῷ συγνὰ μετὰ
παραλήψ. τοῦ εἶναι Σεν. Ἀν. 2, 2, 3· «ὥστ'
αὐτὸς οἶός τ' ἐγινώμην ἀποκρίνασθαι» Πλατ.
πολ. 1, 336· συγνὰ «οἶόν τε οἶει» = ὡς δυνα-
τόν τὸ θεωρεῖς, 6, 486· «οἶόν τε δύν» = ἐκείδῃ
εἶνε δυνατόν, Κριτ. 46· καὶ ὑπερθ. «ὡς οἶόν
τε μάστιγαν» = τῶσαν πολλὴν ὅσον ἐστὶ τὸ δυ-
νατόν, Πρωτ. 349· «ὡς οἶόν τε σμικρότατα»,
Παρμ. 144· «ὡς οἶόν τε μάστιγα πεφυλαγμέ-
νης» Σεν. Ἀν. 2, 4, 24· «οὐχ' οἶόν τε ἦν αὐ-
τῷ σωθῆναι» Ἀντιφ. 1, 8 καὶ μετ' παρ' οἷς
ἐκφράζει ἐνίοτε καὶ τὴν ἱκανότητα πρὸς τὸ ἐκ-

τελέσαι τι = εἶνε εἰς κατάστασιν νὰ πράξῃ τοῦτο
 «ὁ γὰρ οἶος ἦν συγκαταβαίνειν εἰς τὰς διπλῆ-
 «εις» Πολυδ. 25, 5, 11. «οὐχ οἶοι τε ἦσαν
 «ἐπιτρέψαι», 1, 26, 2. δ) οἱ αὐτοὶ. συνήθ. μεταχ.
 διπλὴν τὴν λέξιν ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει. «ἰερῶν
 «οἶων οὐκ ἐπὶ μοι χάριν ἡνύσαν» Σοφ. Τραχ.
 990. «λέσσετε οἶα πρὸς οἶων ἀνδρῶν πάσῃ»,
 «ἄντ. 933. «ὅσας οἶας ὦν ἀμυρτάνεις» Εὐρ.
 «ἄλκ. 142. «οἶος οἶων αἵτις ὦν τυγχάνει»
 Πλάτ. συμπ. 195. «σκέψαι δὲ οἶω ὅντι μοι
 «περὶ οἱ οἶος ὦν περὶ ἐμὲ, ἐπειτά μοι μέμψη»
 «σύγκρινε τὴν ἐμὴν πρὸς σε διαγωγὴν πρὸς
 «τὴν ὁποῖαν σὺ εἴδεις πρὸς με, καὶ τότε ἐπι-
 «πληττί με» Ξεν. Κυρ. 4, 5, 29. ε) ἡ μέτα δότ. «Ἦσ.
 «ῥ. 314. «ὅντατις τοῦ οἶος λίαν ἀμφίβ. ἐπειδὴ τὸ
 «ἡσίοδ. «δαίμονι δ', οἶος ἐλθῶ, τὸ ἐργάζεσθαι
 «ῥέμνον», διορθεῖ καλῶς διὰ τῆς στίξεως; ὁ Γοι-
 «τλήγιος, χωρὶς νὰ μετατρέπηται εἰς ἴσος, πρὸλ.
 «τοιοῦτος ὡς ἐπὶ. χρώνται τῷ οἶον οἱ ποιητ.
 «καὶ ὁ Ἥρ. ὡς καὶ τὸ αἶσ=ως, ὅπερ καὶ εἰς ἐπιθ.
 «τίθεται. «οἶον ἐρασίης» = πόσον πρόσφατος. Ἰλ.
 «ω. 419. «οἶα ἀτάσθαλα» Ὀδ. π. 92. «Συν-
 «ηθέστ. χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ εἰσαγάγῃ παρά-
 «δειγμά τι ἢ σύγκρισιν τινα, καὶ πρὸς ἐκφρ.
 «πλαγ. ἐρωτήσεως; καὶ ἐπιφωνήματος θαυμασμοῦ,
 «ὡς τὸ ἐπιθ. συχνὰ ἐνισχύεται διὰ τοῦ δῆ. «οἶον
 «δὴ Μενέλαον ὑπέστρεψα» Ἰλ. ρ. 587. «οἶον
 «ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα», ι. 447. «οἶον
 «ἅπαντες ἦσθε» Ὀδ. 6, 239. συχνὰ παρὰ Πλάτ.
 «οἶον τοὺς αἰσχροῦς», Πρωτ. 323. «οἶον τοι-
 «ὕνδε λέγω», Γοργ. 464. «οἶον ποτε καὶ Παρ-
 «μενίδῃ παρεγενόμην», σοφ. 217. «οἶον ἐπιδαίνει
 «ποιούμενον», ὁμοίως σοφ. 217. «δεῖν τοὺς τοι-
 «ούτους λόγους αὐτοῦ λέγεσθαι οἶον οἷους γνή-
 «σιους εἶναι» = τοιοῦτοι λόγοι εἰνε καθάπερ γνή-
 «σια τέχνα, Φαίδρ. 278, καὶ μετ. «οἶον δὲ διὰ
 «χρόνου ἀφικνόμενος ἀσμένους ἦα», ἐν Καρμίδ. καὶ
 «ἄλλ. διακλ. «οἶον δὲ ἐωχρία; αὐσῆς», συμπ. 203
 «καὶ τὸ αἶσ=χάριν παραδείγματα, πολ. 9, 575).
 «οἶα δὴ» Ἥρ. 2, 82. οἱ μετγν. διπλασιάζουσιν
 αὐτὸ οἶον ὡς, οἶον ὡσπερ, ὡς οἶον, ὡς οἶα.
 «οἶον γούν» συχνὰ Σ. Ἑρμ. Παρὰ Πολυδ. ἔ-
 «στιν «οὐχ οἶον = ἀλλ' οὐδὲ» = δὲν θέλω νὰ εἴ-
 «πω, οὐχὶ μόνον οὐχί, ἀλλ' οὐχὶ ἅπασι, 1, 20,
 «12, 3, 82, 5. ἔτι δὲ «οὐχ οἶον μόνον ἀλλὰ καί»,
 «18, 18, 11. καὶ ἐπὶ. οἷως εὑρίσκεται. «οἶος ὦν
 «οἷως ἔχεις» Σοφ. Αἴ. 906. ἐν συνδίσσει μετὰ μορ-
 «οἶος πρ=ὡς μάλιστα καὶ α=οἶος δῆ, οἶος οὐκ,
 «οἶος δῆποτε» διατηροῦσι ταῦτα τὴν αὐτὴν σημ.
 «(Ἡ πρώτη συλλ. ἐνίοτε βραχύνεται παρ' Ὀμ.
 «Ἰλ. ι. 275. καὶ συχνὰ παρ' Ἀττ. π. χ. Σοφ.
 «ἐν τῷ δευτέρῳ ποθὶ τοῦ τριμέτρου, Φιλ. 9, 3,
 «Οἱ. τ. 1415, ἀεὶποτε δὲ ἐν τῷ οἶος τε ὁ μετγν.
 «κοναὶ ποιηταὶ χρώνται τῷ θηλ. οἶα ὡς πυρρι-
 «χίω ἴδε Ἰακ. Α. Π. 65).
 «Οἶος» ἐκ προβάτου, προβάτιος = γάλα=προ-
 «βάτειον γάλα Ἰπποκρ. «ῥιον=προβάτειον μαλ-
 «λιν Πολέμ. π. Ἀθην. 11, 478, ovillus.
 «Οἶος, γεν. τοῦ οἶος Ὀμ.
 «Οἶος, γεν. τοῦ οἶος Ὀμ. καὶ ἄττ.
 «Οἶος, ὁ. πολίχνιον Τεγίας Στ. Βαζ.
 «Οἶος τέρους, 3. οἶος (ὡς τὸ βασιτερός) Σοφρ.
 «Οἶα φ' ἔγας, 2. «μηλοκτόνος» Πούχ-
 «Οἶα φρων, 2. (οἶος, φρήν) Ἰσχυραγνώμων, ἰδιό-

τρόπος. α οἰσφρων κρεμὰς γυπίας πέτρα ὡς ἑρπετο
 νὰ σημ. μόνος, ἀλλ' ἡ γρ. λίαν ἀμφ. Αἰσχ.
 Ικ. 776. πρὸλ. οἰσπρακρεμὰς, solitarius.
 Οἰσ-χ (τω ν, 2 (οἶος, χίτων) ὁ χίτων μόν.
 «ἄνευ ἱματίου φορῶν, δηλ. ἑλαφρὰ ἐνδεδυμένος»
 Ὀδ. 489. Καθ' Ἡσίοδ. ἐκ τοῦ οἶος καὶ χίτωνος
 προβατοχίτων. ἔτι μοναχὸς Γρ. Ναζ. 2, 218.
 Οἰσ-ω. ποιῶ τινα μόνον εἶναι, ἀφῆναι τινὰ μόνον-οἰσῶθαι ἰμωσθῆναι Σχολ. Ἰλ. 7, 1, desola.
 Οἰσ-ερ. ἴδε οἶ.
 Οἰσ-ὁ. ὑπὸ, Μαιονίας ἐπιγρ. τῆς 6. μ. Χ.
 ἑκατοντ.
 Ὀἰσπιωτον, τὸ, ἡ ὀσπιωτος, δ' τῶν προβά-
 «των ἡ κόπρος Πολυδ. 5, 91, γρ. ἑσφ. ἀντὶ
 «διπλώτη.
 «Οἶος (ovis), 2, ἄττ. οἶς, γεν. οἶος, ἄττ. οἶός
 «καὶ ἦδη Ὀμ. Ἰλ. μ. 451, ὡς γεν. πλ. οἶων,
 «γ. 498, αἶτ. ὦν, οἶν. «ἔδ. οἶσαι», λ. 385,
 «συνήθ. π. Ὀμ. ὀσαι, 7, 25, οἶας συνήθ. οἶς,
 «συχν. Ὀμ. καὶ Ἦσ. ῥ. 777. τὸ πρὸ δόκτον,
 «ἄρρεν καὶ θῆλυ, ἀλλὰ τὸ ἄρσ. συνήθ. ἐκφράζε-
 «ται διὰ τοῦ ἄρσην, ὡς τὸ θηλ. διὰ τοῦ θῆλ.
 «Ἰλ. κ. 216. ὅπου δὲ ἡ τοῦ γένους διάκρισις δὲν
 «πρόκειται ν' ἀναδειχθῇ εἶνε συνήθεσ. τὸ θηλ.
 «οἶων καὶ παρὰ τραγ. καὶ πεζ. «τὸ γὰρ κά-
 «ταγμα τῆς οἶος» Σοφ. Τρ. 693 (τὸ οἶον τῷ
 «οἶος βραχύνεται Ἀθην. 9, 403.
 Οἰσ-ἰσ-ω. τραχύνομαι ὁσῶν. καν. 29, 25.
 Οἶος=σιν, κατάλ. δ. πληθ. γ. κλίσ. Δελφῶν ἐπιγρ.
 Οἶσ-αν, κατάλ. εὐκτ. ἀντὶ οἶαν παρέχουσιν=
 «παρέχουσιν, Δελφῶν ἐπιγρ.
 Οἶσ-α-ε. οἶσος, γεωπ. ἀμφ.
 Οἶσ-ε, οἶσος, πρῶστ. καὶ οἶσμεν, οἶσμενα =
 «οἶσιν, ἀπαρ. μελ. τοῦ φέρω.
 Οἶσ-ἰ-δ' ὦν, δῆμον Ἀρχαῖ. 99, 11.
 Οἶσ-θ-α. γινώσκεις ἐκ τοῦ οἶσθαι ἴδε ἔδω.
 Ὀἶσ-θ-εἰς μετγ. π. ἀορ. τοῦ οἶσθαι Ἰλ. ι. 453.
 Οἶσ-θ-εἰς καὶ οἶσθῆναι, π. ἀορ. τοῦ οἶσθαι, μετγ.
 Οἶσ-ἰ-α, ἡ (οἶσος) ἱεῶν Ἀρχαῖ. 99.
 Οἶσ-ἰ-ς, ἡ. ἡ κόμισις, τὸ φέρειν Πλάτ. Κρατ.
 420, ἑσφ. εἰσὶς καθ' ἑνὸς ὀφρῶν ἀντὶ εἰσῖς.
 Οἶσ-ἰ-ος, ἡ. πύλ. Τριβαλλῶν ἐπὶ τοῦ Ὀσείου
 Πτολ.
 Οἶσ-δ-α-ρ-παν. ὁ καρπὸς τοῦ οἶσου Σχολ.
 Ἰλ. λ. 105. κατ' Εὐδ. 834 = ἀγνώσκοκος.
 Οἶσ-ο-μα-ι, μ. μελ. τοῦ φέρω.
 Οἶσ-ον, τὸ. λόγος, Λυκοφρ. 20 ἰων. = τὸ σχο-
 «νίον τοῦ πλοίου, ἡ γούμνα, τὸ καλαμάριον ἐκ
 «τοῦ οἶσος, δηλ. πεπλεγμένον.
 Οἶσ-ο-π-όν-η-ρος, 2. λυπηρὸς, μετγ. tristis.
 Οἶσ-ος, ἡ οἶσός. ὁ ἱεωὺς ὀνόμας ὡς λόγος,
 «οἷτινος οἱ κλάδοι χρησιμεύουσιν τὸ κατεσθῆναι
 «καὶ προσλαμβάνειν ὅσων. Ἰ. Φ. 3, 18, 1.
 Οἶσ-ο-φ-ά-γ-ος, ὁ (οἶσος, φαγεῖν) ὁ αὐλῆν, ὁ
 «πόρος δι' οὗ τὰ φαγῆτα καὶ ποτὰ ἔρχονται εἰς
 «τὸν στόμαχον, ἀπὸ τοῦ μήκους καὶ τῆς στενωπῆ-
 «τος κληθείς. ἀπὸ συνεχῆς τῷ στόματι Ἀριστ.
 «μορ. Ζ. 2, 3. πρὸλ. Ἰ. Ζ. 1, 16, gula.
 Οἶσ-ο-π-ά-τη, ἡ, (κατ' Εὐκ. Μ. ὁ ἰσ-ο-π-ά-τη) ὁ
 «τῶν προβάτων ῥύπος Ἡσυχ. ἡ κατὰ Σαυδ. ὁ
 «ῥύπος τῶν ἐρίων κόπρος τῶν προβάτων ἴδε
 «οἰσώτη, ἔτι δὲ καὶ οἰσπή, οἰσπέτι.
 Οἶσ-ο-π-ο-ρ-ῖς κόμη, ἡ. πολίχνιον ἐν Ἀφρικῇ τῇ
 «ἐν Μεγ. Σόρτει Πτολ.

Οΐσπη· οίσπατη, ὁ ῥόπος τῶν ἀπλῶτων ἐρίων τῶν προβάτων Πρ. 4, 187, ἐσφ. οἰσῶπη.

Οἰσπότη, ἡ, γρ. ἐσφ. τοῦ ἐπομ.

Οἰσπώτη, ἡ· οἰσπη = ὁ λιπαρὸς ῥόπος τῶν προβάτων μαλλίων· "γρῆν ὡς περ πόκαν ἐν βαλανεῖα ἐκπλύναντες τὴν οἰσπώτην, ἐκράδίζειν τοὺς μοχθηροὺς" Ἀριστ. Λυσ. 574· ἀλλὰ καὶ "οἰσπώτας καὶ δοπαλέθους καὶ σπατίλας συλλέγων" περὶ τοῦ υἱοῦ βορσοδέφου τινὸς ἡ αναφῶς Δ. Κασ. 46, 5· κατὰ δὲ Πολυδ. 5, 91, εἶνε οἰσπώτη (οὔτω παρ. Β. ἐστιν ἐσφ. οἰσπώτων) = κόπρος προβάτων· ὡς οἰσπότη.

Οἰστέα· πρέπει νὰ φέρῃ τίς τι Σοφ. Οἰ. Κ. 1362, ferendum.

Οἰστευμα, τὸ (οἰστεύω)· τόξωμα Πλουτ. ἀποφθ. Λακ. Λεωνιδ. σ. 217, jaculum.

Οἰστευτήρ, ἡρας, ὁ (οἰστεύω)· ὁ τοὺς οἰσπώτας ῥίπτων Ἀντιφ. 20 (6, 118), sagittarius.

Οἰστευτής, ὁ· τῷ προηγ. Καλλ. 1. Ἀπολλ. 43.

Οἰστευτός, ὅος, ἡ· ἡ τέχνη τοῦ οἰστεύειν.

Οἰστεύω (οἰστός)· τοξεύω, ῥίπτω τὸ βέλος, ἀπολ. "λίπων ἰσὶ οἰστεύοντι ἀνακτα" Ὀδ. γ. 119· "τόξῳ οἰστεύειν" Ὀδ. μ. 84· - τινὸς = πρὸς τινά Ἰλ. δ. 100· *ὄν τις οἰστεύσας ἔβαλεν = ὅστις τινά τῷ τόξῳ ἐπέτυχε, δ. 196· καὶ σπαν. μετν. π. - τινά Ἀρχ. 1 (5, 58)· *ἀκτίνας, σπινθήρας· Νον. 41, 257.

Οἰστη, ἡ· μαλλίος, ἐκ τοῦ οἰσπη ἐσφ. villus.

Οἰστικὸς, 3 (φέρω)· ὁ κομίζων μετν.

Οἰστικῶς, ἐπίρ. μετν. π. - τινά Ἀρχ. 1 (5, 58)· "οἰστικῶς ἔγω" = δύναμαι νὰ παραγάγω ἱαμβλ.

Οἰστο-βολέω· οἰστροβολέω ἐσφ. εἰξ.

Οἰστο-βόλος, 2 (οἰστός, βάλλω)· ὁ τὸ βέλος ῥίπτων Ἀντιφ. Σιδ. 93 (7, 427).

Οἰστα-εὐράχιον, τό· βροχὴ βελῶν Εὐστ.

Οἰστο-δέγμων, ἄνος, 2 (οἰστός, δέχομαι)· ὁ περιλαμβανών, κρατῶν οἰστός Αἰσχ. Πέρ. 979 περὶ φαρέτρας.

Οἰστο-δόκη, ἡ· οἰστοδόκη· ἐπίθ. "οἰστοδόκην μὲν ἐπὶ χθονὶ θῆκε φαρέτρην" Ἀπολ. Π. 1, 1194.

Οἰστο-δόκας, 2· ὁ δεγόμενος ἐντὸς αὐτοῦ οἰστός, γρησιμῶν ὡς οἰστοδόκη.

Οἰστο-θήκη, ἡ (θήκη)· οἰστοδόκη, = θήκη οἰστός περιέχουσα = φαρέτρα μετν.

Οἰστου-κόμος, (οἰστός, κομίζω)· ὁ οἰστός φυλάττων, κρατῶν - φαρέτρα Νον. Δ. 48, 360.

Οἰστός 3, ὑποφαιτός· "οἰστόν ἂν ἦν" Θουκ. 1, 122· "οἰστά αὐτοῖς ἐφαίνετο", 7, 75· οἰστότερος Ἡλιόδ. 2, 24, tolerabilis.

Οἰστός, ὁ, ἀττ. οἰστός (οἶω = κομίζω)· κυρ. ὁ φερόμενος, ὁ ῥιπτόμενος, τὸ βέλος· "ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρ - πικρὸς οἰστός" Ἰλ. δ. 134· "φαρέτρης ἐξείλετο κυρὸν οἰστόν, ὅκη· ἐπὶ νευρῇ", θ. 323· - τανύγλωχιν 297· - γαλκήρης· μετὰ σιδηρᾶς αἰχμῆς, ν. 560· "ἄλτο δ' οἰστός ὀφειλέτης", δ. 125· "ἀπὸ νευροῦ δ' οἰστόι θρώσκον", ο. 513· - περὶ δὲ = ἄνω περὶ τῶς, ε. 171, ὡς Πινδ. Ο. 9, 13, ἐνθα τὸ ἄσμα καλεῖται οὔτω κατὰ τινά τῷ ποιητῇ συνήθη μεταφορὰν· "ἐκ φρενὸς εὐκλέας οἰστός ἰέντες", ἥτοι μετ' ἄσματος ἐπαινῶν, 2, 99· "ἄφικταν οἰστόν" Εὐρ. Μηδ. 653 καὶ μετν.

π. Ἀνακρ. 12, 13 καὶ πεζ. "ἐν δεξιᾷ οἰστόν προσαγόμενος μόνον" Πλάτ. νόμ. 7, 795· παρὰ Ξεν. ἀν. 2, 1, 6 εὐρίσκεται οἰστός· παρὰ δὲ Ἀριστοτ. Φυσ. 6, 9· *ἡ φερόμενη οἰστός, sagitta, jaculum.

Οἰστός· ὄν. πλοῦτος Ἀττικοῦ Βοίχ.

Οἰστόχος, 2· τῷ ἐπομ.

Οἰστο-ὄχος, 2 (ἔγω)· ὁ ἐλὼν κρατῶν, περιέχων - φαρέτρα Εὐστ. 1024, 62.

Οἰστο-φύρος, 2· ὁ φέρων, βασιτάζων οἰστός Τζετζ. μεθου. 46, 85, 159 sagittarius.

Οἰστρα καὶ οἰστρά· σφύδρα, "συντόνως καὶ μανικῶς κινεῖται" Θεογνιστ. κιν. 24, 12.

Οἰστράω, ἰων. οἰστρέω (οἰστρος)· κυρ. ἐπὶ οἰστρῶν, οἰστρον ἐνοχλοῦσι, ταράττανται, ἀγρι-αίνονται διὰ τοῦ κεντήματος ἢ τοῦ βόμβου τῶν τῶν "οἰστρηλατεῖν, ἐκμαίνειν" ἀρ. λεξ. με-ταφ. κεντῶ, ἐρεθίζω, ἰδ. εἰς πάθη σφοδρά, φέρω τινά εἰς μανίαν· "Ἀρης οἰστρηθεὶς" Σοφ. Γρ. 650· "αὐτὰς ἐκ ὁμοῦν οἰστρησ" ἔγω μα-νίας" Εὐρ. Βακ. 32· "οἰστρηθεῖσα Διονύσῃ" 119· "ὅπ' ἔρωτος οἰστρηθεῖς" Ἀγάθ. 41 (Πλαν. 80)· 2) ἀμτ. ἐπὶ ζῴων, ὁ ταράττονται, ἀγρὶ συχοῦσιν ὑπὸ κεντήματος ἢ βόμβου τοῦ περιεπι-τομένου οἰστρου, ἀγριαίνονται· "πολλοὶ ἀλ-σκονται διὰ τοἰστρῶν" Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 8, 15· καὶ μεταφ. κυριεύομαι ὑπὸ σφοδρῶν παθῶν, ἐκ-τὸς ἑαυτοῦ γίνομαι, μαίνομαι· "οἰστρήσασα τὴν κίλευσον ἤξας" Αἰσχ. Πρ. 838· καὶ ἐν πεζ. "κεντουμένη κόκκῳ ἢ ψυχῇ οἰστρά" Πλάτ. Φαίδρ. 251 καὶ μετν. asilo agro.

Οἰστρέβλης· υἱὸς Θέσπιδος ἱεῖς Ἡρακλείους Ἀπολλδ.

Οἰστρέω· ὡς οἰστράω.

Οἰστρηδόν· λυσσωδῶς, ὡς τὰ ὑπὸ τοῦ οἰστρου κεντηθέντα ζῶα Ὀππ. ἀλ. 4, 142, furiosus.

Οἰστρηθίς, 3· ὁ ὑπὸ οἰστρου κεντηθεὶς, μα-νιώδης Ὀππ. κιν. 2, 423, insanus.

Οἰστρ-ηλᾶσσα, ἡ· ἡ ἔλασις, ἡ στενωγορία, ἣν ἡ τοῦ οἰστρου κέντησις ἐπιφέρει ἐπὶ τῶν ζῴων, καὶ εἰς λύσαν προάγει, καὶ με-ταφ. ἡ λύσα, ἡ μανία μετν.

Οἰστρ-ηλατέω· κυρ. ἔλαύνω διὰ τοῦ οἰστρου, διὰ τοῦ κεντήματος ἢ τοῦ βόμβου τοῦ οἰστρου, ταράττω, ἀγριαίνω τὰ ζῶα, μεταφ. εἰς λύσαν κινῶ, εἰς πάθη σφοδρά· "ὅπ' Ἐρινύων οἰστρη-λατῆθεις" Πλουτ. π. ποτ. 9, 4 παθ. = ἐμμαι-νομαι ἀρ. λεξ.

Οἰστρ-ηλάτημα, τό· τὸ ὑπὸ οἰστρου κυρ-εῖν μετν.

Οἰστρ-ηλᾶτος, 2 (ἐλαύνω, οἰστρος)· κυρ. ὁ ὑπὸ τοῦ οἰστρου διωκόμενος, μεταφ. εἰς μα-νίαν, σφοδρὰ πάθη κινούμενος· "οἰστρηλάτιν δέματι" ἐπὶ τοῖς εἰς μανίαν παραδίδουσι ψύ-βου Αἰσχ. Πρ. 581.

Οἰστρημα, τό, (οἰστράω)· ἡ λύσα, καὶ ἐνερ-τὸ τὴν λύσαν κινῶν· "κέντρων οἰστρημα" Σοφ. Οἰ. τ. 1317· "οἰστρηματα λύσση" = τὰ συνήθως λύσαν ἐπιφέροντα Ἰπ. πρ. 174 (6, 51).

Οἰστρησις, ἡ (οἰστράω)· ἡ λύσα, σφοδρὸν πάθος, μάλιστα ἐπὶ ἔρωτος Σουῖδ.

Οἰστρόβλης· ὡς οἰστρέβλης.

Οἰστροβολέω· κεντῶ τινά, πληγύνω διὰ οἰ-στρου· "οἱ δ' ἐπὶ θηλυμασίεσσι οἰστροβόλα

Πόθοι· Μελ. 54 (9, 16), όπου διὰ τὸ «ἡ γὰρ τοὶ τρία τόξα κατέρυσεν» ἐσφ. ὑπέλαβον οἰστροδίνω· εἰμυλὸν· πρὸλ. οἰστρος.
 Οἰστρο-δίνης, (οἰστρος, δινίω)· οἰστρογλάτος, ὁ ὑπὸ οἰστροῦ κατασπινόμενος καὶ δίκην δίνης περιστρεφόμενος, καὶ μεταφ. ὁ ὑπὸ λύσεως, καὶ σφοδρῶς πάθος κυριεύμενος· κούρη, ἡ ἰὼ Ἀίσχ. Πρ. 591.
 Οἰστρο-δόνητος, 2 (δονέω)· τῷ προηγ.· ἰὼ Ἀίσχ. ἱκ. 568· «προλιπὼν μυγὸν ἰγθυόεντ' οἰστροδόνητον Νηρέως» Ἀριστ. θεσ. 324.
 Οἰστροδ-δονος, 2· τῷ ἀνωτ.· «τῆς οἰστροδόνου βοῆς ἐξ ἐπαφῆς» Ἀίσχ. ἱκ. 16.
 Οἰστρο-μάνης, 2· ὁ ὑπὸ κεντήματος οἰστροῦ μανιώδης, λυσσώδης γινόμενος· Νον Δ. 10, 36.
 Οἰστρο-μάνια, ἡ λύσσα, μανιώδης πάθος· «οἰστρ. τῆς ἀσολγίτης» Ἰπποκρ. 1284, 20, furor.
 Οἰστρο-πλήξ (πλήσσω)· ὁ ὑπὸ οἰστροῦ κεντημένος, μανιώδης· «οἰστροπλήξ δ' ἐγὼ μάστιγι· βίβ' γῆν πρό γῆς ἐλαύνομαι» Ἀίσχ. Πρ. 684· «κατ' ἐπιφάνειαν Ἐρινύων οἰστροπλήξ γινόμενος» Πλουτ. π. ποτ. 5, 1, furiosus.
 Οἰστρος, ὁ (συγγ. τῷ οἰστός)· ἐντομὸν τι, ὅπερ διὰ τοῦ κεντήματος καὶ τῆς καταδιώξεως κένει λυσσώδη τὴν ψῆα, ὅφ' οὐ δὴλ. αἱ βοῆς κεντιζόμεναι σκιρτῶσιν· «ὠρη ἐν εἰαρινῇ» Ὀδ. χι. 300· «τοῖς ταύροις τὸν οἰστρον ἐνδόσεσθαι περὶ τὸ οὐδ' ἀλγόνου, καὶ τοῖς κυσὶ τὸν κρότωνα» Πλουτ. π. δ. κολ. καὶ φιλ. 16· παρ' Ἀίσχ. συχνά ἐπὶ τῆς ἰούς εἰς δάμαλιν μεταμορφωθείσης· «ἰὼ οἰστρῷ ἐρεσσομένα» ἱκ. 536· «οἰστρὸν δ' ἄρδεις χρίει μ' ἄπυρος», Πρ. 881· ὅθεν = κέντρον, κέντημα καὶ ἡ ἐκ τούτου προτροπὴ καὶ μεταφ. σφοδρὸν πάθος· «πρὶν ἐμπροσθεν σπαρταγμὸν ἢ τιν' οἰστρον» Σοφ. Τρ. 1244· «κακῶ κλάζοντες οἰστρῷ καὶ βεβαρδωμένοι» = μανία κατὰ Σχολ. ἐπὶ τῆς λυσσώδους, ἀτυχούς προσηκτικῆς κραυγῆς τῶν ὀρνέων, Ἀντ. 989· συχνά ἐνδρ. «σῆς θυνακὶς οἰστρον», ἱκπ. 1300· «μὴ θεαί μ' οἰστρῷ κατὰ γαστρι», Ὀρ. 789· ἰδ. ἐπὶ μανιώδους ἔρωτος· «τινὸς Ἀνθ. Παλ. 8 (7, 51)· ἐπὶ ἰγθύων «ἐπὶ ἀν σφείας ἰσὶ οἰστρος κυσικεσθαι» Πρ. 2, 93· ὅπ' ἀνάγκης τὸ καὶ οἰστρὸν ἐλαύνεται» Πλατ. Φαιδρ. 240· «οἰστρος τις κινεῖ σε ἐμφυόμενος ἐκ παλαιῶν ἀδικημάτων» κέντρον, νόμ. 9, 854· καὶ μὲν ἐν τῷ πλ. μετὰ τοῦ ποταί καὶ φυγαί Πλουτ. π. προκ. ἀρετ. αἰθ. α. 262, oestrus.
 Οἰστρο-φύρητος, 2· οἰστροδίνης μὲν.
 Οἰστρο-φύρος, 2· ὁ φέρων κέντρον, παρόρμησιν εἰς μανίαν· Παφίη Π. Σιλ. 32 (5, 234).
 Οἰστρώ· οἰστρῶ, εἰς μανίαν ἢ πάθος σφοδρὸν ἐμβαλὼν ἀρ. λεξ.
 Οἰστρ-ώδης, 2 (εἶδος)· ὡς ὑπὸ οἰστροῦ κεντημένος, ὑπὸ οἰστροῦ διακόμενος, μανιώδης· «λύσοι, ἐλθούμαι Πλατ. Τιμ. 91, furiosus.
 Οἰστῶς, ἐπὶ τοῦ οἰστός Πολυδ. 3, 31.
 Οἰσῶα, ἡ (οἰσῶ-ε, ἴ-τω-ε, ἴ-τα Σνακρ. vajā λατ. vi-ti-s, vi-men Κούρτ.)· εἶδος φυτοῦ, ὁμοῖον ἰτίᾳ ἀρ. λεξ. = λύγος Πολυδ. 7, 176.
 Οἰσῶνσι, 2 (οἰσῶ)· ἐκ τῶν κλάδων τῆς ἰτίας κατασκευασμένοι, πεπλεγμένοι Ὀδ. ε. 256· «ἀππίδες θοοὶ 4, 9, vimineus.
 Οἰσῶμιος (ἀντὶ οἰσῶν)· τῷ προηγ.· «παρὰ τὴν

κρήνην τὴν ἐν τοῖς οἰσῶνσι» = πιθανῶς τὴν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἐνθα ἐκφυλάντο ἰτίαι καὶ λαμοὶ εἰς βάθου, ἢ πλέγματα ἐξ αὐτῶν Λυκαυργ. § 12.
 Οἰσῶμη, ἡ· πολ. Μακεδονίας, ἡ νῦν Ἡμαθία, κατ. Οἰσυμαίος Στ. Βυζ.
 Οἰσῶον, τό· οἰσῶα, = βάθου ἐλώδεις κατὰ Η. Ἀν. 57· οὕτως εὐρίσκειται «ἐξ οἰσῶων» Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 227, vimen.
 Οἰσῶο-πλόκος, ὁ (οἰσῶα, πλέκω)· ὁ τὰς οἰσῶας πλέκων Πολυδ. 7, 175, victor.
 Οἰσῶο-υργός· ὁ ἐκ κλάδων ἰτίας ἐργαζόμενος, κατασκευάζων Εὐκολ. π. Πολυδ. 7, 176.
 Οἰσῶπειος· οἰσπηρὸς Πούχ. οἰσῶπειον = ἔριον ρυπαρὸν προβάτιον.
 Οἰσῶπη, ἡ, ἰων. οἰσῶπος· καθ' Ἰπποκρ. καὶ οἰσῶπη αἰγός.
 Οἰσῶπηρὸν ἔριον· τὸ ρυπαρὸν μαλλίον Ἀριστ. Ἀγ. 1140.
 Οἰσῶπῖς, ἴσος, ἡ (οἰσῶπος)· προβάτου ἔριον ρυπαρὸν, ἐξ ἰδρώτος καὶ βύπου μὲν.
 Οἰσῶπείος, 3· οἰσπηρὸς· οἰσπηκύντα ἔρια Ἰπποκρ.
 Οἰσῶπον· ἴσος οἰσῶπος.
 Οἰσῶπος, ὁ· ὁ ρυπαρὸς ἰδρὼς καὶ καθύλας ὁ ῥόπος τοῦ ἀπλύτου προβατίου μαλλίου, τὸ ἐκ τῶν οἰσπηρῶν ἔριον λίπος (ἐκ τοῦ οἴον) ἐπὶ δὲ καὶ τῶν προβάτων ἡ κόπρος Διοσκ. 2, 84· πρὸλ. καὶ οἰσπη Γρ. Κορ. 543, sordis lanae.
 Οἰσῶποντα, κατὰ κρσ. ἀντὶ οἰσπηκύντα ἢ οἰσπηκύντας μὲν. τοῦ οἰσῶπου.
 Οἰσῶπῶ-ω, μέλ. ὡσῶ· εἶμαι πλήρης οἰσῶπου.
 Οἰσῶπ-ώδης, 2· οἰσπηρὸς Ἰπποκρ.
 Οἰσῶς, ὅς, ἡ· οἰσῶα ἀμφ.
 Οἰσῶ, μέλ. τοῦ σῶρω ἐκ τοῦ θάλατος ὡ-ω (εἶμι)· ἐκ τίνος ἀρχ. ἐν οἰσῶ ἰσῶζέτο ἡ πρῶτος οἰσῶ, ὁ δὲ Βούχ. παραδίδεται καὶ τὸν τοῦ ἀκρ. ἐν οἰσῶν εἰς Πινδ. Πυθ. 4, 180.
 Οἰσῶν· ἴδε οἶτος.
 Οἶτα, ὅρ. ἀντὶ Οἶτη.
 Οἶτατος, 3· ὁ εἰς τὴν Οἶτην ἀνήκων· τὸ Οἶτατον νᾶπος = ἡ Οἶτη Σοφ. Τρ. 436· ὡς οἶτα = κατὰ τοῦ ὅρου Οἶτης ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀπολλ.
 Οἶτατος, ὁ· ἐπὶ θ. Πρακτῶν, διὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὅρου Οἶτης Ἀπολλ.
 Οἶτας, ὁ· 1) ὁ κορυφήτης Ἡσυχ. 2) = Οἶτη, Οἶτη, ἡ· ὕψηλὴ συνέχεια ὀρέων ἐν Θεσσαλίᾳ, χωρίζουσα τὴν γῆραν τὴν ἐν μεσημβρινῶς ἀπὸ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐκτετατομένη ὡς ἀνατολ. κλάδος τοῦ Πίνδου, μέχρι τῆς ἀνατολ. παραλίας καὶ νοτιοῦ, μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, νῦν Κασιόβουρα, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς μέρος μέχρι τῶν θερμοπυλῶν Πρ. Οἰτῆνσιοι, αἱ 1) ὄνομα τῆς νοτίου Μοιρίας Πτολ. 2) Σκυθικὸν ἔθνος ἀνατολ. τῆς Κασπίας θαλ. Πλίν.
 Οἰτῆλινος, ὁ (οἶτος, λίνος)· τὸ ἔσμα τὸ πῶς-μενον εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θανάτου τοῦ λίνου Πανσ. 9, 29, 8.
 Οἰτῆν, τό· οἰτῆν· ἴδε οἰτῶν.
 Οἶτος, ὁ (εἶτε παρὰ τοῦ οἶ, συγγιν. τῷ οἶτος, εἶτε παρὰ τὸ οἶον, οἶσω, ὡς παρὰ τὸ ἰσπ. foris)· τύχη, πεπρωμένον, μοῖρα, μέρος παρ' Ὀρ. πάντοτε καλὴ τύχη· «Ἀλκυονος πολυπενήτος οἶτον ἔχουσα» ἱκ. 1, 503· «τὸν οἶτον

ἀπότμου παιδὸς ἐνισπες», ω, 388· ἄλλ. δὲ πάντοτε μετὰ τοῦ κακῶς ἡνωμένον· «οἶκεν δὲ κακὸν αἶτον ἀναπλήσαντες ὄλιονται», θ, 34· «οὐ δὲ τε κακὸν αἶτον ὄλιαι=κακὸν θάνατον, γ, 417· «πολλὲς κακὸν αἶτον ἐπέσπον» Ὁδ. γ, 134· «τὸν ἀνήνυτον αἶτον ἔχουσα κακῶν» Σοφ. Ἠλ. 163· «ἔλεγαν αἶτον αἰεῖδεις» Εὐρ. Ι. Τ. 1091 καί σπαν. μτγν. π. aerumma, calamitas. Οἰτοσχύρα· θεὰ Σελήνη ἐπιγρ. Οἰτόσχυρος· Ἀπόλλων Μιθράς ἐπιγρ. Οἰτόσχυρος· ὄν. Ἀπόλλωνος παρὰ Σκύθαις Ἠρ. Οἰτόλος, ὁ 1) πόλ. Λακωνικῆς εἰς τὰ παράλια τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, ἔτι δὲ Βίτυλα, καὶ Βοιτύλος μετὰ τοῦ Ἰγάρμα ἐπιγρ. κατ. Βετιλέως καὶ Οἰτύλιος Στ. Βυζ. 2) οἶος Ἀρ. φάναστος ἐξ Ἀργεῶν, ἥρωας τῆς πόλεως Οἰτύλου Πaus. Οἰφάω· τῷ ἔπομ. Σχολ. Θεοκρ. 4, 64, παρ. σιμ. «ἄριστα χωλὸς οἰφᾶι» = βατεύει, συνοοσι=ἀρεταί. Διογεν. 2, 2. Οἰφίω καὶ οἰφᾶι· ὀπνῶ, ὀπνῶμαι, γαμι-κῶς συνοοσι, συγκαοιῶμαι· «οἰφε τὰν Κελιδονίδα» Πλουτ. Πυρ. 28. Οἰφί· εἴτε οἰφᾶι· μέτρον τετραχοίνικον Λιγύπτιον Ἡσυχ. Οἰφύλης, ὁ (οἰφῶ)· ὁ τὴν συνοοσίαν φιλῶν, ἀσπλγής, κατωφερής περὶ τὰ ἀφροδίσια Ἡσυχ. Οἰφολίς, ἴδος· θηλ. τοῦ προηγ. Σχολ. Θεοκρ. 4, 64. Οἰφύλης, Οἰφολίς, ἔσφ. ἀντὶ Οἰφύλης. Οἰχαλ(α), ἡ 1) πόλ. ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ μεταξὺ Τρίκκης καὶ Πελίνης, πιδ. ἡ πόλ. τοῦ Εὐρύτου = Εὐρύτιον Στραβ. 6) πόλ. τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ἑρετρίας Paus. κατὰ Στ. Βυζ. = Χαλκίς γ) πόλ. Μεσσηνίας ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀρκαδίας, ἐνθα νῦν ἡ Ἀνδανία Στραβ. κατ. Οἰχαλιεύς, Οἰχαλιώτης, καὶ Οἰχάλιος, θηλ. Οἰχαλῖς Στ. Βυζ. ἐπὶρ. Οἰχαλιῆθεν 2) γυνὴ τοῦ Μελανέως, καθ' ἣν ὤνομασθη ἡ Οἰχαλία Paus. Οἰχάρδαι, οἱ ἔθνος ἐν Συρικῇ Ἠτολ. Οἰχέομαι· οἰχομαι, ὡς ἐν. μόν. παρὰ Ἀρον. Ταρ. 90 (7, 273)· οἰχεῖμαι ἐπὶ ἀποθανόντος ῥηθὲν, τοὺς ἄλλους χρόνους ὕδ. ἐν οἰχομαι. Οἰχητέον· ἀναχωρητέον Ἀλκίφρ. 3, 42, 15, abundantum. Οἰχημή, ἡ δούλη Ἡσυχ. serua. Οἰχνεύω· τῷ ἔπομ. Πινδ. ἀποστ. 222. Οἰχνεσχομαι, π. παρτ. τοῦ οἰχνεῖω. Οἰχνεῖω· οἰχομαι, ὑπάγω, ἔρχομαι· «οὐδ' οἰωνοὶ ἀδότητες οἰχνεῖσαι» Ὁδ. γ, 322· «ἀγγελίης οἰχνεῖσαι» = συνείθισεν ὡς ἄγγελος νὰ πηγαίνει Ἠλ. σ, 640· «πρὸς πολέων οἰχνεσκαν» ε, 790· οἰχνεόντες Πινδ. Πυθ. 5, 86· «καὶ τὰ νῦν τηλοῦσιν οἰχνεῖ» Σοφ. Ἀγ. 561. Οἰχ οἶα τ α· ἰων. ἀντὶ οἰχοντο, γ'. πλ. ἔ-νιστ. εὐκτ. τοῦ οἰχομαι. Οἰχομαι (εἰμι) Ὁμ. μόν. ἐν. καὶ παρτ. μελ. οἰχομαι ἔσφ. μόν. Ἠρ. 2, 29, συνήθ. μελ. οἰχέ-σομαι, πρ. ὄχημαι, ἰων. οἰχημαι Ἠρ. 4, 136 καὶ οἰχωκα, ἰδ. ἐν τῇ μτγ. οἰχωκῶς καὶ οἰ-χῶκα μετὰ σημ. παρτ. καὶ ὄχωκα Ἀισχ. Περ. 13, παρφοχῆναι Πολυδ. 8, 29· πηγαίνω, κυρ. ἀπέρχομαι, ἀποχωρῶ, ὑπάγω εἰς τὰ

ξέδιον, ἰδ. ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ὁ ἔν. συχὰ μετὰ σημ. πρ. = εἶμαι ἀναχωρημένος, ἄφαν-τος· «ὅν δ' οἰχεται οἶος αἰέρας νεκρὸν» Ἠλ. τ, 588· «ἀναίξας ἄφαν οἰχεται» Ὁδ. α, 410· «τίπτε δὲ μοι παῖς οἰχεται», δ, 707· οὕτω καλεῖται ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ 20 ἔτη ἀπὸ τῆς πα-τρίδος τοῦ ἀπῶν, συχὰ «ὄχον οἰχόμενος» = συχὰ παράκειται μετοχῇ τὸ εἶδος τῆς ἀπαγωγῆς δηλοῦσα· «οἰχεται φεύγων» = φεύγων ἔλλειψεν ἀπ' ἐκεῖ Ὁδ. θ, 356· «ὄχετ' ἀποπτά-μενος» = ἐπέταξεν ἀπ' ἐκεῖ Ἠλ. 6, 71· οὕτω οἰχεται ἰὼν, ἀπῶν, θανὼν· «νῆϊ οἰχέσθαι» = διὰ πλοίων ἀποπλέειν Ὁδ. π. 24· σπαν. μετ' αὐτ. «ὄχον οἰχέσθαι», δ, 393· ἡ σημ. τοῦ παρ. ἀπαντᾷ παρ' αὐτ. «Περσῶν τῶν οἰχο-μένων Ἑλλάδ' ἐς αἶαν» = οἱ τινες ἐκίνησαν πρὸς τὴν Ἑλλάδα Ἀισχ. Περ. 1, 174· «ὁ δ' ἐξαλύ-ξας οἰχεται», Εὐρ. 111· ἡ δὲ νῆρ οἰχεται φεύ-γων», 117· «σκοποὶ δὲ ἐν οἰχεται στελῶν» Σοφ. Οἰ. Κ. 299· ἀν καὶ αὐτ. «Κρέων οἰχεται» = συνέβη νὰ ᾔνη ἀναχωρημένος, ἀπῶν, 898· «ὡς τινα, παρὰ τινα» Ἀριστ. πλ. 32· «διὰ-φυγὼν οἰχέσεται», Θεα. 653· «ἀποδράς ὄ-χου», βατρ. 469· «οἰχοντο πλείοντες» Ἠρ. 4, 185· «ἄρτι ἐνθόνδε οἰκαδε οἰχεται» Πλατ. Παρμ. 106· «οἰχεται ἀποπηδήσας πρὸς ἄλ-λον», νόμ. 4, 720· «φεύγων οἰχομαι», Παρμ. 130· «ἀδιάρρορον οἰχεται ἀπῶν», Φαιδ. 106· «οἰχεται ἀγομένη», 108· «ὄχετο ἄγων» 58· «καταγελάσαντας οἰχέσθαι», συμπ. 181· «οἰ-δα γὰρ ὅση οἰχοντο» = εἰς ποῖον μέρος ἀπῆλ-θον Ξεν. Ἀν. 1, 4, 8· «ὄχετο πλέων», 2, 6, 3· «ὄχετο ἀπῶν», 3, 3, 5· ἀπελαύνων, 2, 4, 24· «ὄραντες ὀλίγους ἤδη τοὺς λοιποὺς πολλοὶ γὰρ ὄχοντο» = πολλοὶ εἶχον ἀπέλθει, 4, 3, 13· ἀλλὰ τὸ «ὄχετο ἄγων τὸν ἵππον» = ἀπεράκρυνεν, ἀπέσυρε τὸν ἵππον, 4, 5, 35· ὁ-θεν ἐνόησε αὐτὸ ὁ Ξεν. καὶ παραδόξως· «ὄ-χοντο δ' ἐν τοῖς ὄχυροις» = ἀπῆλθον καὶ ἐδρέθη-σαν ἐν ταῖς ὄχυραις πλατείαις, 4, 7, 17· ἰδι-άζων ἐστὶν εὐφημισμὸς τις ἀντὶ τοῦ θνήσκειν ὡς ὁ Ὁμ. λέγει· «οἰχεται εἰς Ἀἴδα» Ἠλ. φ, 213· «ὄχετο ψυχὴ κατὰ χθονόες», φ, 101· «ὄχοντ' ἄφαντοι» = ἀπώλοντο Ἀισχ. Ἀγ. 643· «τὸ Περσῶν ἄνθος οἰχεται πτόν» = ἐξηφανίσθη, Περ. 248· «Ὁρέστης ἐλπίς οἰχεται δόμων», Χρ. 765· «οἰχομαι φόβῳ» = χάνομαι ἐκ φόβου, ἔκ. 767 καὶ ἐντελειότερον· «οὕτως οἰχεται θα-νὼν» Σοφ. Φιλ. 412· «οἰχεται πατήρ» Σοφ. Ἠλ. 114· ἔτι «οἰχομαι τάλας», Τρ. 1133· «οἰχωκ' ὄλωκα, διατεπόρθημαι», Ἀγ. 880· «ἐκ γυναι-κὸς οἰχεται σφαγείς» Εὐρ. Ι. Τ. 552· «οἱ οἰχέ-μενοι» οἱ τεθνηκότες, Ἐκ. 141, Ἀισχ. καὶ μτγν. «ὅπως μὲ ἔγῳ οἰχέσομαι» Πλατ. Φαιδ. 91· ἀντιθέτ. δὲ ἀλλήλους χρῆται ὁ Ξεν. «ὅπου μὲν στρατηγὸς σῶας εἴη· ὁπόθεν δὲ οἰχέτο», Ἀν. 3, 1, 32· «ἡ σεσώσμεθα - ἡ οἰχόμεθα» Σοφ. Τρ. 85 καὶ μτγν. «οἰχεται δὲ σοι ὅτε Ῥωμαίων θῆρας καὶ τὸ πλείστον τοῦ στρατι-ωτικοῦ» Πρωτ. 1, 13, 4· Καὶ ἐπὶ πραγμ. οὐ μόν. ἐν γέν. ταχέως κινήσεως· ἐν τελευτῇ δὲ πέρχουσα ἐπὶ ἐπιδορμῶν Ἠλ. ζ, 346 καὶ ἀλλὰ οὕτω, - ἀλλὰ καὶ ἰδ. = ἀφανίζεσθαι· «ἡ σοι μένος οἰχεται» = πρὸς ἐστὶν ἡ τύχη.

ἀρπакτικῶν ὀρνέων, ὡς Σοφ. Ἄντ. 29, 205 καὶ πολλὰ ἄλλα. «οἰωνοῖς βορέων» Εὐρ. Φαιν. 1628. «σκόλον οἰωνοῖσιν», Ήλ. 897. ἐπειδὴ κατ' ἐξοχὴν τὰ μεγαλειότερα ταῦτα καὶ κατὰ μόνας πετῶντα, σπαν. ὁρώμενα πτηνὰ θεωροῦντο ὡς ὑπὸ τῶν θεῶν ἀποστελλόμενα καὶ τὸ μέλλον προσηγορεύοντα, ὁ ὧνός ἐστι τὸ μαντικὸν πτηνόν. «οὐ τοι ἄνευ θεοῦ ἔπατα θεξιὸς ὄρνις» Ἐγνων γὰρ μιν ἐς ἄντα ἰδὼν οἰωνόν ἔδντα. Ὁδ. ο, 531. «τὴν δ' οἰωνοῖσι τανυπετρώγοισι κελεύεις πιθέσθαι» Ήλ. μ, 237. «τί τοὺς ἀνθρώπων φρονιμώματους οἰωνοὺς εἰσδιδόμενος» Σοφ. Ήλ. 1047. «γνώμη κυρήσας οὐδ' ἀπ' οἰωνῶν μαθῶν», Οἶ. τ. 398. — αἰσίοι Σεν. Κυρ. 3, 2, 5. ὅθεν = τὸ ἐκ τῆς πτήσεως ἢ ζωῆς τῶν πτηνῶν λαμβανόμενον σημεῖον ἢ μάντευμα τοῦ μέλλοντος. «ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα» Ήλ. β, 859. «εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης» = μία προμάντευσις εἴνε ἢ ἀρίστη, τὸ νὰ μάχηται τις ὑπὲρ πατρίδος, μ, 243 εἰπὼν δ' Ἐκτωρ, ἀποκροῶν πάντα ἄλλον οἰωνόν, ὥστε ἔλεγεν ὅτι ὅστις θέλει νὰ μάχηται ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἔχει πρὸς τοῦτο τὸ κάλλιστον ἐγγύημα εὐτυχοῦς ἐκβάσεως, ὥστε οὐδὲμίαν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἐρωτήσῃ πρῶτον τὰ πτηνὰ. «οἰωνοὶ ἀγαθοί» = καλὰ σημεῖα. Πσ. ἀποσπ. 39, 10. ὡς «ἀμεινόνων οἰωνῶν τυχεῖν» Ζηνοβ. 1, 76. «δέχομαι τὸν οἰωνόν» Ἡρ. 9, 91. «τοῦ ἥκλου οἰωνὸς βέβαιον εἶναι» Θουκ. β, 27. «οἰωνοῦ χάριν» Πλατ. Μενεξ. 249. «οἰωνὸν τινα ποιούμεθα», νόμ. 3, 702. — τίθεμαι Εὐρ. Ἄλκ. 2. «πρὸς οἰωνοῦ τιθέμενος» = ὡς προμαντεύειν ἐξηγῶν αὐτὸ Ἀθην. 1, 13. «τὸ γινόμενον εἰς οἰωνόν ἐτίθεντο χρησάνων» Πλουτ. Λυκ. 36. «σημαίνουσι φήμας καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνοὺς» Σεν. συμπ. 4, 48 καὶ μετν. «καθεζομένους ἐπ' ἰχθύσιν ὥσπερ οἰωνοὶ διαμαντεύεσθαι» Πλουτ. ποτ. ζ. φρον. 23. «ὃ ἐπ' οἰωνοῖς ἱερῶς», Ἄντ. 5. «ἐπ' οἰωνοῖς καθήμενος», Κατ. 47, augur, avis, volucris. Οἰωνο-σκαπεῖον, τό, Τετρασίτου ἱερὸν ἐν Θήβαις Πaus. Οἰωνο-σκαπεῖον, τό, τόπος. ἔξ οὗ παρατηρεῖται ἡ πτήσις ἢ φωνὴ τῶν ὀρνέων Paus. 9, 16, 1, auguraculum. Οἰωνο-σκαπέω τὴν πτήσιν ἢ φωνὴν τῶν ὀρνέων παρατηρῶ, συμβουλευόμενος αὐτὰ πρὸς τὴν προμάντευσιν τοῦ μέλλοντος Εὐρ. Φαιν. 963, ὡς ἀποθ. μέσ. Ἰωσ. 18, 5, 3. Οἰωνο-σκόπημα, τὸ (οἰωνοσκοπέω) τὸ ἐκ τῆς πτήσεως ἢ τῆς φωνῆς τῶν πτηνῶν λαμβανόμενον σημεῖον, προμάντευμα, augurium. Οἰωνο-σκαπητικός, 3. οἰωνοσκοπεῖος ἔσται. Οἰωνο-σκοπία, ἡ τὸ τοῦ οἰωνοσκόπου ἔργον καὶ ἀξίωμα Πλουτ. π. ποταμ. β, 4, auspicium. Οἰωνο-σκοπικός, 3. ὁ εἰς τὴν οἰωνοσκοπίαν ἀνήκων, ἡ οἰωνοσκοπική, ἡ τέχνη τοῦ παρατηρεῖν τὴν πτήσιν τῶν πτηνῶν καὶ ἐξ αὐτῆς μαντεύειν Δ. Ἄλκ. 3, 70, auspiculius. Οἰωνο-σκόπιον, τό, οἰωνοσκοπεῖον. Οἰωνο-σκόπος, 2 (σκοπέω) ὁ τῶν οἰωνῶν παρατηρητής ὁ τὴν φωνὴν καὶ τὴν πτήσιν

θεωρῶν τῶν ὀρνέων καὶ ἐκ τούτων τὸ μέλλον προμαντεύων Εὐρ. ἱκ. 500, auspex. Οἶσος, ἄττ. ἐπὶρ. ἐκ τοῦ οἶος «οἶος ὦν, οἶος ἔχεις» τοῦτοστιν, ὁποῖος ἀνθρώπος ὦν, εἰς ποῖαν κατάστασιν ἐδρίσκειται Σοφ. Ἀγ. 923. Ἦδε οἶος Οἶωτός, 3, χιτών ὁ ἀπὸ ἐρίων Ἰσχυρ. ἐνδύμα μάλ्लιον, ἢ ἐκ μηλωτῆς κατασκευασμένον. Ὀκ α, π. ὅκκα θωρ. ὅτε πρὸλ. πόκα καὶ τόκκα. Ὀκάρας, Ἦδε ἀχισκός. Ὀκελλας, ὁ. Ὀκελλος. Ὀκελλαν, τό, 1) πόλ. Δυσιτανίας. 2) πόλ. Γαλικίας ἐν Ἰσπανίᾳ Πτολ. 3) Ὀκελλαν, ἄκρον ἄκρωτ. εἰς τὰ βόρεια τῆς Βρετανίας. Ὀκέλλω, κέλλω, ἴδ. τὰς ναῦς = ἀράζω, προσορμίζω αὐτάς εἰς τὴν ξηράν φέρων αὐτάς εἰς τινα σκόπελον ἢ ἔβραν. «δαινὸς κλύδων ὠκυπέδον πρὸς γῆν» Εὐρ. ἱ. Τ. 1370. «τὸν λαοῦ τοῦ κλυδερήτην ἀναγκάτας ὠκυπέδον τὴν ναῦν» Θουκ. 4, 12. γενικῶς. «τὸν πλοῦτον ὠκέλλει» = φέρει τὸν δρόμον Νικ. Θηρ. 295 καὶ ἀρετ. «τὸν νεῶν πολλὰ ὠκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι» = ναυαγῶσι Σεν. Ἄν. 7, 5, 12, κωμ. Ἀριστ. Ἀγ. 1123. καὶ μεταφ. «ὠκυπέδον εἰς πολυτελῆ διαιταν ἐκ τῆς παλαιᾶς σωφροσύνης» = μετέβη Ἀθην. β, 274, ὡς «τὸ κακὸν ἐς ἀνήκεστον ὠκέλλει» Ἀρετ. 128, 40, appello, applico. Ὀκη, ἱων. ἀντί ὄπη. Ὀκηλίας, εως, ἡ. ἐμπορικὸς λιμὴν ἐν Ἀραβίᾳ Πτολ. Ὀκίλη, ἡ. 1) πόλ. Ἰσπανίας. 2) Ὀκηλίας. Ὀκίλις, ἡ. πόλ. ἐν Ἰβηρίᾳ τῆς Ἰσπανίας Ἀπκ. Ὀκιδάξω, σκιδάξω, διατρίβω, καὶ στραγγεύομαι Φωτ. Ὀκίτις, ἡ. νῆσος εἰς τὰ βόρεια τῆς Βρετανίας Πτολ. Ὀκκα, π. ὅκα = ὅτε Θεοκρ. 8, 68. ὅκκαν Στοβ. ἀνθ. 1, 67. Ὀκκαδοί, οἱ τὰ περὶ τὸν βραχίονα φύλλια Ἰσχυρ. τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ βραχιόλια. τὸ δὲ M. ἔτ. ἐξηγεῖ τὸ Ὀρ. κρίκος διὰ τοῦ ὅκαδος ἐν λεί. Ἐκτωρ, annuli. Ὀκκας, ὁ. ὀφθαλμός, λατ. oculus, ἱταλ. occhio. Ὀκκαλος, ὁ. ὄκαλος. Ὀκκαλος, Ὀκελλος. Ὀκκύλλω, ὀκλάζω, οὕτω τοῦλάχιστον ὁ Ἰσχυρ. ἐξηγεῖ αὐτὸ, ὀκκύλαι = ὀκλάσαι, καὶ ἐπὶ τῶν πετρῶν καθέζεσθαι πρὸλ. Σχολ. Ήλ. φ, 272. Ὀκλαδία, ἡ. ὀκλαδία Σουδ. genium flexus. Ὀκλαδίας, ὀρόνος, ὁ (ὀκλάζω) ὀροῖον μὲ ἱμάντας (λωρίδα) συνδεδεμένον, θυνάμενον ἵνα συμμαζεύθῃ, καὶ πάλιν νὰ στηθῇ δι' αὐτῶν κινητῆς διαθροῦσι Παλ. 10, 47. — ὀφρος περὶ οὗ λέγεται ὅτι «εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι τοῖς πλουσίοις Ἀθηναίοις ἔφερον οἱ παῖδες ὀκλαδίας ὀφρους, ἵνα μὴ καθίζοιεν ὡς ἔτυχεν» Ἀθην. 12, 512. πρὸλ. καὶ Ἀριστ. ὅς φησιν ἄνευ προσθήκης, «ἔχε νυν ἐπὶ τούτοις τοῦτον τὸν ὀκλαδίαν καὶ πατὴρ ἐνὸρξην, ὥσπερ οἶσι τὸν δε σοί», Ἰππ. 1381, ἐνθα ὁ Σχολ. σημειοῖ «ὀκλαδίαν εἶναι ὀφρον συγκεκαλμένον, καὶ ποτὶ μὲν ἐν τινὲς ποτὶ δὲ συστειλλόμενον» καὶ ὀκλαδία δ' ἔκειτο καὶ σκαλάνται. Λουκ. Λιζ. 6. πρὸλ. Πaus. 1, 27, 1.

Ὀκλαδία· ὁκλάω, ὁλοῦ καὶ σκέπτομαι νὰ πῶσι εἰς τὰ γόνατα Ἐτ. Μ. 620, 39.
 Ὀκλαδίας· ὁκλαδὸν μετν.
 Ὀκλαδιστί· τῷ προηγ. Βαβρ. 25, 7· τῷ ὁκλαστί.
 Ὀκλαδὸν· ὁκλάξ, ὁκλαστί, γονατιστά, με κεκλιμένα γόνατα· ἥτοι Ἀπολ. Ρ. 3, 122.
 Ὀκλάξω (κλάω ἐκ τοῦ ὅκος, ὅκω, καὶ συγγεν. τῷ ἄγκος, ἀγκύλος, τῆς αὐτ. ῥίζ. με τὸ γερμ. hocken)· με κεκλιμένα γόνατα καταπίπτω εἰς τὰ γόνατά μου, ἐπικλινόμεναι, κυρτοῦμαι (καμπουρίζομαι)· «λέγριος γ' ἐπὶ ἄκρου λάου βραχὺς ὁκλάσας Σοφ. Οἱ. Κ. 197· «καὶ ὁκλάξ» καὶ ἐξανίστατο Σεν. Ἀν. 5, 9, 10· ἐν Περσικῇ τινι χορῷ (πρὸλ. Ἠλιοδ. 4, 17)· καὶ μετ' αὐτ. = καμπῶ, κυρτώνω, «τὰ ὀπίσθια» Σεν. Ἰπ. 11, 3, τοὺς προσθίους Αἰλ. Γ. Ζ. 7, 4.
 Ὀ Λοκ· τὸ συνόλεϊ «εἰς γόνυ ὁκλάσας», Ν. διὰλ. 27, 4· «ὁκλάζων τῷ ἑτέρῳ», Φιλοφ. 19· «οἱ τοῖς ἵπποις ἐπαλλεσθαι μὴ δυνάμενοι αὐτοῦς ἱκέειν ὁκλάζον καὶ ὑποπίπτειν διὰ τὸ κακοῦσι» Πλουτ. γαμ. παραγγ. σ. 413· «εἰς τὰ γόνατα καταπίπτω Μουσ. 2, 99· ἐπὶ ταύρου· μεταφ. «οὐ σῆς κραδίος ὑψαύχενος ὁκλάσεν ὅκος» Ἀνθ. Παλ. 3 (5, 251)· «εἰς = κουράζομαι» «ποδοῖν δὲ οἱ ὁκλάσεν ὄρη» Μουσ. 325· πρὸλ. Ἰανχυλὸν τὰ ὁκλάσαν ἐπὶ τῶν ἀπειρηκῶν ἐν παντὶ πράγματι· ἀπὸ κάματος παραλύομαι, ὀλιγοῦρῶ, βραδύνω· σπαν. παρὰ μετν. officia, lassio.
 Ὀκλαδὺ· ὁκλαδὸν, παρακαθήμενος Λοκ. λξξ.
 11 καὶ ὁκλάς γραμ.
 Ὀκλαξ, ἢ ὁκλασις· «ὑσση περιφαίνεται ὁκλαξ» Ἀρατ. 517.
 Ὀκλασις, ἢ (ὁκλάξω)· τὸ κατακάθισμα με κεκλιμένα γόνατα ἐπὶ τῶν περυνῶν· «ὁκλασις λέγεται τὸ ἐπὶ τὰς κνήμας καὶ τὰς πτέρνας κάμψαι τὰ γόνατα καθίσαι» Ἐρωτ. παρ. Ἰπ. παρ. σ. 839 καὶ καθόλου = ἡ κάμψις, ἡ κλίσις τῶν γονάτων· «βοὺς Λοκ. χορ. 41, curvatura» Ὀκλασμα, τὸ (ὁκλάξω)· τῷ προηγ. 2) εἶδος ὀρχήσεως Περσικῆς καὶ συντόνου Πολυδ. 14, 100· πρὸλ. ὁκλάξω.
 Ὀκλασας, ὁ· υἱὸς Πενθῶς πατὴρ τοῦ Μεναικίως Ξυλ. Εὐρ.
 Ὀκλαστί· ὁκλαδὸν π. χ.· «πρὸν, ἐπὶ σκιρτήσεως τοῦ βατραχίου Σουδ. ἐκ τοῦ Βαδρίου ἀντὶ ὁκλαδιστί.
 Ὀκνα, ἢ· πῖθου ὀπὴ μετν.
 Ὀκν-ἀδραστον· πᾶν πρᾶγμα ἄγωνμον Ὀκν. Ὀκνᾶλος, 3 (ὄκνος)· βραδύς, δειλός, ὀκνηρός Ν. Διον. 18, 207, καὶ ἐπὶ Μουσ. 119, tardus.
 Ὀκνέω, π. ὀκνέω Ἰλ. ε, 255, μετ' ἀπαρ.
 Ὀκνέω, (ὄκνος)· βραδύνω, ἐνδοιάζω, μετ' ἀπαρ. «ἀρχόμεναι πολέμοιο ὄκνον ἀμφοτέροισι» Ἰλ. υ, 155· (πρὸλ. τὸ προηγ.)· «σὰς δ' ὄκνον θραξαι φρένας» Αἰσχ. Πρ. 631· «ὄκν' ὀκνέει· ὁκνέειν καιρὸς» Σοφ. Πλ. 22· «ὅταν τι θρᾶς ἐς κέρδος οὐκ ὀκνέειν πρόπει» = εἰς πρόπει νὰ διαστάξῃς, Ὀκν. 111· «εἰς = ἐδλασθῆναι ἐν ἐκ φύθου, αἰδοῦμαι» «τῆρου μὲν ὄκνον τοῦ ἐπιφύθου ἐάν», Αἰ. 1373· «καὶ πῶς τὸ μητρίον λείπτον οὐκ ὄκνέειν με δεῖ», Οἱ. τ. 978· «οὐκ ὄκνῶσαι θανέειν Εὐρ. Ψων. 1908 καὶ πῖξ, Ἰπρ. 7, 60·

«ὄκνῶτε ἀποκρίνασθαι» Πλάτ. Γοργ. 515· «ἐγὼ τᾶλῃθ' λέγειν οὐτε ὄκνησά οὐτε αἰσχυνόμην», Ἰπ. 2, 310· «ὄκνηι ἀνοίγειν τὰς πόλεις» Σεν. Ἑλλ. 3, 1, 22· «μηδὲν ὄκνησας» = παρρησίᾳ Λοκ. Πρ. 18· μετὰ τοῦ μᾶλλον Ἡρωδ. 8, 3, 12· ὁπείκειν αὐτ. 13· ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ μή ὡς τὰ φόβου σημάντ. «ὥστε ὄκνω, μή μοι δ' Ἀναίας ταπεινὸς φανῇ» Πλάτ. Φαίδρ. 257· «ὡς τ' ἂν ὄκνησιν οἱ ἄγγελοι μὴ ἀποδῶν ἡμῖν» Σεν. Ἀν. 2, 3, 9· «καὶ περὶ τινος» = ἐμφορῶν εἶναι περὶ τινος Σεν. Κυρ. 4, 5, 20· καὶ μετ' αὐτ. «οἱ ὁμῶνται ὄκνον τὴν τοῦ ὄγλου ἱσομοίαν», 2, 2, 21· «τὸ μέλλων», 7, 1, 25· «οὐδὲν κίνδυνον» Δημ. 18, 197· «οὐκ ὄκνητέον» Πολυδ. 1, 14, 7, νεογρ. metuo.

Ὀκνηρία, ἢ· ὄκνος μετν. pigritia.
 Ὀκνηρός, 3 (ὄκνος)· ἀκαμάτης, ἀργοπορινός· «ἐλπίδας ὀκνηρόταται» ἐπὶ τοῦ φόβου Πινδ. Ν. 11, 22· «ταῦτ' ὀκνηρὰ ἡμῖν» Σοφ. Οἱ. τ. 834· «εἰς τὰ πολεμικά ὀκνηρόταται ἱγνόντο» Θουκ. 6, 55· «ὀκνηρότατος ἐστὶν πρᾶξι» Ἀντιφ. 2, γ, 5· «ὀκνηρότερον προσείναι» Σεν. Κυρ. 1, 4, 6· τῷ τολμηρῷ ἀντιθ. Δημ. 25, 24, ὡς καὶ τῷ θρασὺς Λοκ. Νιγρ. καὶ μετν. pigre, segnis.
 Ὀκνηρὸς ἐπὶ μετ' ἀδελείας, νωθρότης Σεν. Ἀν. 7, 1, 7· «ὀκνηρότερον πρὸς ἑαί», Κυρ. 1, 4, 6, pigre, segnitier.
 Ὀκνητέον· πρέπει νὰ ὄκνηῃς Πλάτ. νόμ. 10, 891, pigrandum.

Ὀκνία, ἢ (ὄκνος)· νωθρότης, ἀργοπορία, migritia, ὁ Πολυδ. ἀποδοκ. τὴν λξξ.

Ὀκνος, ὁ (ἴσ. ἐκ τοῦ ἔγω, ἢ = φακ. Σνσφρ. vak, λατ. vac-illare, ἢ κατ' ἄλλ. = ὀκνος ὡς ὄγχνη = κόγχνη Ὀσφ. λατ. cubilis σπασφρ. rank-ū, rank-u- = ἐνδοιασμός, φόβος Κυρ. 1, 121·

1) διασταγμός, βραδύτης ἢ ὀκνηρίας ἢ φόβου, ἢ καὶ ἐκ σωματικοῦ καμῆτους ἢ κοπώσεως· «οὐτὰ εἰ με δίος ἴσχυι ἀχρίαν οὐτὰ τίς ὄκνω» Ἰλ. ε, 817, ὅπου φαίνεται ὅτι ἀντιστοιχεῖ τῷ κάματος ἐν στυχ. 811· πρὸλ. «πολλὰκις γὰρ αἰθεῖ τα καὶ οὐκ ἔθλει νοτισθαι οὐτ' ὄκνω» ἔκων οὐτ' ἀφραδίῃ νύκτωρ, α, 121· «καὶ τῶνδε πύστις οὐκ ὄκνη χρονίζεται» Αἰσχ. Ἐπτ. 14· «φόβος», Ἀγ. 981· «τοῦ πόνου γὰρ οὐκ ὄκνος» = εἰς ὄκνη νὰ βραδύνῃ Σοφ. Φιλ. 875· «τὰ δεινὰ γὰρ τοι προστόλῃ ὄκνον πάλιν», Ἀντ. 243· «καὶ = φόβος»· «μὴ μ' ὄκνη δέισαν» τας ἐκπλαγῆται· Φιλ. 225· «τοῦ μάλιστα ὄκνος σ' ἔχει», Οἱ. Κ. 658· «ἀπέλυσ' ὄκνον» Εὐρ. Ὀρ. 1236· «τὰ θησιῶς γ' οὐκ ὄκνη διεφθάρη», ἱκ. 697, ἀντιθ. τῷ θρασὺς Θουκ. 2, 40· «καὶ μὲλλῃσι», 7, 49· ἀκολουθεῖ δὲ τὸ μὴ καὶ ἀπαρ.

«παρίσχον ὄκνον μὴ ἔλθιν εἰς τὰ δεινὰ», 3, 39· «εἰ τοῦτο τις εἴργει δρᾶν ὄκνος» Πλάτ. σοφ. 242· «ὃ ἐμοὶ ὄκνον ἐνέσθῃσι λέγειν», πολ. 5, 473· μετὰ τοῦ ἀναβολαῖ πλ. νόμ. 6, 768· πρὸς τι π. χ. «ὄκνον πρὸς τὰς φθᾶς μεστός», 2, 605· «ὄκνος ἦν ἀνίστασθαι» Σεν. Ἀν. 4, 4, 11· ὁ Ἰσοκ. χρῆται ἀντιθ. εἰς τὸ ὄκνος τῷ πόνος 1, 7, ὡς τῷ τάχος Μεν. ἀποσπ. 21· ὁ Δημ. συνάπτει «βραδύτητα, ὄκνον, ἀγνοίαν», 18, 46 καὶ μετν. 2) εἶδος πτηνῶν, τὸ ἄλλως λεγόμενον ἑρσιδίος, ἢ ἀστρίτης Ἀριστ. Γ. Ζ. 9, 18, ardea, stellaris 3) ἀλληγορικὸν σχῆμα ἐν τινι

ζωγραφημάτων τοῦ Σωκράτους, παριστῶν ἄνδρα πλείοντα σκηνίον, ὅπερ ὄνος θήλεια κατατρώγει· πάλιν Πλιν. 1. Φ. 35, 40, 31· ὅθεν σύμβολον γενόμενον παροιμία ἐπὶ παντός ἔργου ὅπερ ματρίως ἐπιχειρεῖ τις καὶ οὐδέποτε εἰς πέρας φθάνει, κατ. *Ocnus chartum torquens* Προπέρτ. 4, 3, 21· «συνάγει τοῦ ὀκνου τὴν θώμιγγα» Πaus. 10, 29, 2, ἐνθα σημαίνεται οἰκοδόσκουσα κακὴ, σπαταλῶσα τὰ ὑπὸ τοῦ ἀνδρός της κερταίνουμένα, καὶ ὡς συνέμφασις τοῦ Πολυγνώτου. Κατὰ δὲ Σουίδα ὀκνος γαλκοῦς ἦν διφρουτινὸς γυναικείου εἶδος παρὰ Βιθυνοῖς, *ρίγτια*. Ὀκνός, 3· δκνηρός, ἀκαμάτης, δειλός, ἀργοπορινός καὶ ἐν τῇ συνηθ. ἐν χρήσ. ἀμφ. Ὀκνύ-φίλος, 2 (φιλέω, ὀκνος)· ὁ τὴν δκνηρίαν ἀγαπῶν Κυρίλ. 2, 194, *Ignavus*. Ὀκν-ῶδης, 2· δκνηρὸς μετγ. *argis, piger*. Ὀκθθεν, ἰων. ὁπόθεν. Ὀκοτος, ἰων. ὁποῖος. Ὀκονδοβάτης, ὁ· ἀρχηγός τις τῶν ἐν τῷ Περσικῷ στρατῷ ὑπηρετούντων κατοικῶν τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης Ἄρρ. Ὀκος ἢ ὄκκος· ὀφθαλμὸς μόν. π. γραμ. *oculus*, πρὸλ. καὶ ὄκταλος ἢ ὀκκαλος. Ὀκόσας, ἰων. ὁπόσας Ἠρ. 7, 234. Ὀκου, ὁκότις, ἰων. ὅπου, ὁπότις Ἠρ. Ἰπποκρ. Ὀκότερος, ἰων. ὁπότερος Ἠρ. 2, 82. Ὀκρα, ἢ 1) κλάδος τῶν Ἀλκυων ἐν Νωρικῷ Στραβ. 2) πόλ. ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ Πλιν. Ὀκρατος, ὁ· Τήνιός τις Ἐπιγρ. Ὀκράνης, ὁ· Μήδός τις Δ. Σικ. Ὀκρησία· μήτηρ Σερβίου Συλλίου Πλουτ. 70ε Ὀκρισώ. Ὀκρία, ἢ ὅδε ὄκρης. Ὀκρίάω (ὄκρης)· ποιῶ τι τραχύ, ἢ ὀξύ μόν. παθ. συνηθ. μεταφ. ἐπὶ θυμῷ· «πανθυμαδὸν ὀκρίωντο» = ἐτραχύνοντο, ὠρχίζοντο πληρέστατα κατ' ἀλλήλων Ὁδ. σ. 33· ὀκρωμένοις, ὡς ἐκ τοῦ ὀκρίω = ἐρεθισμένοις, περιπαθῆς Λυκούργ. 545, *exasperato*. Ὀκρίδας, αντος, ὁ (ὄκρης, βαίνω) 1) λογιζομαι, πῆρται ἐκ ἔλλων ἐπὶ τοῦ θεάτρου, ἰδ. ἐν τῇ τραγωδίᾳ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὄντες οἱ ὑποκριταὶ ἀπ' ἡγγέλλων τὰς τραγωδίας· ἀναβαίνοντες ἐπὶ τὸν ὀκρίδαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν Πλατ. συμμ. 194· εἴτε=λογιζομαι, ὡς Σχολ. Πλάτ. αὐτ. καὶ Φῶτ. «πῆγμα τὸ ἐν θεάτρῳ τιθέμενον, ἐφ' οὗ ἵστανται οἱ τὰ δημόσια λέγοντες» Λεξ. Τίμα. ἢ τὸ τὴν θέαν τῆς θυμέλης ἐν τοῖς ἀρχαίοις θεάτροις ἐκπληροῦν, ἢ καθ' Ἡσύχ. ἐτι «κίλλιδας τρισκελῆς, ἐφ' οὗ ἵσταντο οἱ ὑποκριταὶ καὶ τὰ ἐκ μετεώρων ἔλεγον», ὁ αὐτὸς ἐξηγεῖ καὶ διὰ τοῦ ἐμβάται, ὡς ὁ Φῶτ. διὰ τοῦ ἐμβάδες· οὕτω χρῆται καὶ Φιλόστρ. «ἐφεστῶτα ὀκρίδαν οὕτως ὑψηλοῖς» περὶ τῶν τραγικῶν καθόρων 6, Ἄπολ. 5, 9 ἐπινόημα τοῦ Αἰσχύλου 2) τὸ κλημακῶδες βάθρον τῶν ζωγράφων, ἐφ' οὗ θέτουσι τὴν ὁποίαν μέλλουσι νὰ ζωγραφίσωσιν εἰκόνα, ἢ ἔλλων τι τρισκελές, ἐφ' οὗ ἱερίζονται οἱ πίνακες Πολυδ. 7, 129· 3) ὑψηλὴ καθέδρα τοῦ ἀμαξήλατου Σουδ. 4) καθόλου= τῷ κίλλιδος, πᾶν ὑπόθεμα ἥτοι κατασκευῆς, ἐφ' ἧς δύνανται τις νὰ ἀναβῇ τῇ νὰ θέσῃ τι, κλίσμα, ὑπόβαθρον Ρουγκέν. Τιμ. σ. 191· 5)

= κίλλος, ὄνος, ἄγριος κρίς Ἡσύχ. Ὀκρίδατον, τό· βῆμα ἡνίοχου Ἡσύχ. ἐσφ. Ὀκρίδιων, ὄνος, ὁ· ἥρωις ἐν Ῥόδῳ Πλουτ. Ὀκρίδα· πόλ. Τυρηνῶν, κατ. Ὀκρικολανός, Στ. Βυζ. Ὀκρίειδης, 2 (ὄκρης, εἶδος)· ὁ ἔχων σχῆμα σουδερῶν, ὅξυ, ὁ ὅμοιος ἐξοχῇ Ἰπποκρ. Ὀκρινον, τό· ἀκρωτ. Βρεττανίας Πτολ. Ὀκρίεις, 3 (ὄκρης)· ὁ ἔχων πολλὰς ἐξεχούσας ἄκρας, γωνίας, τραχύς, ἀνώμαλος, γωνιαῖος· -χερμάδιον Ἰλ. δ. 518 (ὡς χερμάς Αἰσχ. Ἐπτ. 282)· -λίθος, 0, 327· μάρμαρος, μ. 380· πέτρος π. 735 ἐπὶ λίθων ῥιπτομένων· οὕτως «ὀκρῖος» ση γθονί τῆδε πελὼ· ἐπὶ τοῦ στερεοῦ, τραχέος Κανκᾶσου Αἰσχ. Πρ. 281· σπαν. παρὰ μετγ. π. «ὀκρίεσσα» ὁ ἐρεῖκετο νεὸς ὀπίσω» Ἀπολ. Ρ. 3, 1330· «ὀκρίεντι λίθῳ» Ἀρχ. 24 (9, 19), ὡς ὁ Πλουτ. τὴν ἀκρόνην ὀνομάζει, Σιλ. 51 (6, 65) κατὰ δὲ τὰλλα ἀνταλλάσσεται μετὰ τοῦ ὀκρῖος. Ὀκρίδιω· ὅδε ὀκρίδιω. Ὀκρίδιωντο, ἐπ. ἀντὶ ὀκρίωντο· ὅδε ὀκρίδιω. Ὀκρίεις, ἰδὸς· 0ηλ. τοῦ ὀκρίεις, ὀκρίδα φάραγγα Αἰσχ. Πρ. 1018. Ὀκρίεις, ἰος, ἢ ἄκρης· τὸ ὅξύ, ὑπερέχον μέρος τινὸς αἵματος. Τὸ Ὀμ. «οὐ ἄκρης ἡμεροῖσας» ἔλαμβάνοντο τινες ἀρχαῖοι ἀντὶ ἄκρας ἢ ὀκρίας, ὡς ἐξ ὧν. ὀκρία Ἐτ. Μ. 261· πρὸλ. τὸ λατ. *ocris*. Ὀκρίωμα, τό· ἡ τραχύτης, προμήκης ἐξοχῇ, κορυφῇ ἀμφ. Ὀκρύεις, 3 (κρύος)· ψυχρός, κρυερὸς μετὰ τοῦ εὐφωνίας γάρνιπρωθεθέντος ἐν ἀρχῇ οἱ=προφενὼν φρίκη, ψύδων, - πόλεμος Ἰλ. θ. 64· καὶ ἡ Ἐλένη λέγει «ἔμετο κύνος κακομηχάνου ὀκρῖοςσης», ζ. 344, καὶ συχνά παρ. μετγ. π. = φόβος Ἀπολ. Ρ. 2, 607· «ὀκρίεσσα βῆρις» = τὸ σάκος τοῦ Χάρωνος Α. Ταρ. 59 (7, 67), καὶ οὕτω συχνά περὶ παντός εἰς τὸν θάνατον καὶ τὸν Ἀδην ἀνέχοντος κατὰ δὲ τὰλλα συχνά μετὰ τοῦ ὀκρίεις ἀναλλάσσεται συγγεόμενον πρὸς αὐτὸ, ὡς ἡμοίαν πάντως ἔχων αὐτῷ τὴν σημασίαν, εἰ καὶ οὐδέποτε ἐν χρήσει εἶναι ἐπὶ σωματικῆς ἀνωμαλίας ἢ τραχύτητος. Ὀκταδανός, ὁ· Οὐλιανός, Ὀκτ. ὁ Σεβαστὸς Ζωσ. Ὀκτά-βιβλος, ἢ· ὀκτὼ βιβλία μετγ. ἐκκλ. Ὀκτά-βλωμος (ὀκτώ, βλωμός)· ὁ ἐξ ὀκτὼ δακτυλοῦσιν συνιστάμενος ἄρτος, εἰδός τι ἀρχαίου ἄρτου, διατεθέντος ἥδη ἐν τῇ ὀπτήσει διὰ τομῶν εἰς ὀκτὼ ἴσα μέρη Ἠσ. ἐρ. 444. Ὀκτάβιλλα, ἢ· γυνὴ τις Ἐπιγρ. Ὀκτάβιος· Μάρκος Ὀκτάβιος Γναῖος Ὀκτ. Πλουτ. ἰδ. Ὀκταούτος. Ὀκτάβιος, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ. Ὀκτά-γλωσσον φλάμμουλον, ὅπερ καλεῖται ὀκταπόδιον, εἰς ὀκτὼ γλώσσας ἐν τῷ κατωτέρῳ αὐτοῦ μέρει διηρημένον μετγ. Ὀκτά-γυνος, 2· ὁ ἐξ ὀκτὼ γωνιῶν συνιστάμενος Ἄλ. Τραλ. 9, 165, *octangulus*. Ὀκτά-γωνος, ὁ· κτερίον τι ἐν Κωνσταντινουπόλει Πασχ. χρον. Ὀκτά-δακτύλιαιος, 3· ὁ μετὰ ἢ ἐξ ὀκτὼ δακτύλων Ἠλιδ. Ὁρείδ. σ. 128· ὅδε (πομ.

- Ὀκτα-δάκτυλος, ἢ ὀκτω-δάκτυλος, 2· ὁ ἔχων ὀκτὼ δακτύλων μήκος Ἀθην. 8, 332· πρὸλ. ὀκτωδάκτυλος καὶ Λοβεκ. Φρυν. 415.
 Οκτάδιον, τό· καλῶς ἰσχυρὸν ἐξ ὀκτὼ γωνιῶν πρὸς ὀρθογώνια Ἡσυχ.
 Ὀκτά-δραχμος, 2· ὁ ἔχων ἄξιον ἢ βάρος ὀκτὼ δραχμῶν, μτγν.
 Οκτά-εἶδος, 2· ὁ ὀκτὼ ἔχων εἴδους * τὸ ὀκτάεδρον = σῶμα ὀκτὼ ἐπιφανείας ἔχον Τιμ. Λοκρ. 98· ἀπὸ ὀκτὼ μὲν βάσεις ἐξ δὲ γωνίας ἔχον· Πλουτ. 70, 719.
 Ὀκτα-ε-τηρίς, ἢ ἐπιγραφὴ συγγραμμάτων τίνος τοῦ Εὐδόξου Δ. Λαερ.
 Ὀκτά-ε-τηρίς, ἴδος, ἢ· χρονικὸν διάστημα ὀκτὼ ἐτῶν Πλουτ. ἀρ. φιλ. 3, 32, octennium.
 Ὀκτα-ε-της, 2· ὀκτὼ ἐτῶν· χρόνος Δ. Σικ. 17, 94, θηλ. ὀκταετίας.
 Ὀκτα-ε-τία, ἢ· ὀκταετηρίς Προκλ. 4, 10.
 Ὀκτα-ε-τίας, ἴδος· θηλ. τοῦ ὀκταετηρὸς Πλατ. ἔπιν. 43, 361.
 Ὀκτά-ζυγος, 2· ὁ ἔχων ὀκτὼ ζυγά, μτγν.
 Ὀκτά-ήμερος, (ἡμέρα) 2· ὁ ὀκτὼ ἡμερῶν ἢ τὴν ὀγδόην ἡμέραν Ν. Δ. τὸ ὀκταήμερον = ἡ ὀκταήμερος νηστεία, ἔκκαλ.
 Ὀκτά-α, ἢ· Ρωμ. ὄν. Octavia, ἐπιγρ.
 Ὀκτά-ϊος, ὁ· Ὀκταούσιος, Δ. Ἀλ. Octavius.
 Ὀκτά-κερκις, (κέρκος) ὀκτὼ ἔχων οὐράς ἢ κέρκους Ἐτ. Μ. 624, 16.
 Ὀκτα-και-εικοσα-ε-της, 2· ὁ 28 ἐτῶν, Σαλαμίνος Κύπρου ἐπιγρ.
 Ὀκτω-και-δεκα-ε-τηρίς, ἢ· ὁ 18 ἐτῶν χρόνος Πτολ. μαθημ.
 Ὀκτω-και-εικοστος, 3· ὁ εἰκοστός ὕψους Ἀρχιμ.
 Ὀκτα-κίλιος· ὄν. ἄνδρ., = Ὀτακίλιος, ἐπιγρ.
 Ὀκτάκιν, δωρ. ὀκτάκιν, Σπάρτης ἐπιγρ.
 Ὀκτάκις· ὀκτὼ φορὰς Ἀνθ. Πλαν. 28, 1.
 Ὀκτακισ-α-μέριαι, 2· ὀγδοήκοντα χιλιάδες Λουκ. ἀλ. 1, 13.
 Ὀκτάκις-χιλίοι, 3· ὀκτὼ χιλιάδες Ἡρ. 9, 28· ἐν τοῖς περιλήπτ. ὄν. καὶ ἐν. αἱ πρὸς α-σπὶς ὀκτακισχίλη = ἵπποις ὀκτὼ χιλ., ἀσπίδο-φόροις ὀκτὼ χιλ. Ἡρ. 7, 85.
 Ὀκτά-κλινος, 2· ὁ περιέχων ὀκτὼ κλίνας.
 Ὀκτά-κνημις, ὁ· ἔχων κνήμας ὀκτὼ· κύ-κλα Πλ. ε, 723.
 Ὀκτάκτιστοι, 3· ὀκτὼ ἑκατοντάδες Ἡρ. 2, 9, octingenti· δωρ. ὀκτακτίσιοι Ἡρκλ. πιν. 2, 79, ὀκτωκίσιοι αἰολ., Ἐρυσσίου ἐπιγρ.
 Οκτακοσιοστός, 3· τεκτικὸν ὄν. τοῦ ἄνωτ. Δ. Κασ. 60, 29, octingentesimus.
 Ὀκτά-κρότος, 2· ὁ περιέχων ὀκτὼ κοτύ-λας· φυκτὴρ Ἀθην. 5, 180.
 Ὀκτά-κωλος, 2· ὁ ἐξ ὀκτὼ κώλων, στρο-φῶν συνιστάμενος Σχολ. Ἀριστ. Ἀλ. 558.
 Ὀκταλλος, ὁ· ὀφθαλμός, Βουωτ. Ἀρχαῖ. 54· ὀκταλλος· ἴσα ὀκκος, oculus.
 Ὀκταμασάδης, ὁ· ὄν. Σκυθῶν Ἡρ.
 Ὀκτα-μερίς, 2· ὁ ἐξ ὀκτὼ μερῶν Δ. Λαερ.
 Ὀκτά-μετρος, ὁ· ἐξ ὀκτὼ μετῶν ἢ πο-δῶν συνιστάμενος, ἐπὶ στίχων, γραμ.
 Ὀκτα-μηνιαῖος· τῷ ἴσῳ Πλουτ.
 Ὀκτά-μηνος, 2· ὁ ἔχων ἑπτάμηνον ὀκτὼ μηνῶν, ὁ ἐν τῷ ὀγδόῳ μηνὶ εὐρισκόμενος Ξεν. κυν. 8, 6.
 Ὀκταπέταρον, τό· ἄκρωτ. Βρεττανίας Πτολ.
 Ὀκτά-παιδος· ὀκτάπους, δωρ. Ἡρακλ. πιν.
 Ὀκτά-πηχυς, γεν. ὀκταπήχους, 2· ὁ ὀκτὼ πῆχυν Πτολ. 5, 89, 6· ὀκταπήχαιον Ἀθην. 5, 196· ἀγαλμα ὀκταπήχου, πύτ. 198.
 Ὀκτα-πλασίω· ἐπὶ ὀκτὼ πολλαπλασιασῶ, μτγν. octuphico.
 Ὀκτα-πλάσιος, 3· ὁ ὀκτάκις μεγαλειότερος ἢ περισσώτερος Ἀριστ. Ἰππ. 70· «ὀκταπλάσιον μοῖραν» Πλατ. Τιμ. 35 καὶ μτγν. octuplius.
 Ὀκτα-πλάσιον, 2· τῷ ἄνωτ. ἀμφ.
 Ὀκτά-πλεθρος, 2· ὁ πλεθρῶν ὀκτὼ μέγεθος ἔχων Δ. Ἀλ. 4, 61· μήκος Πλουτ. Πυρ. 27.
 Ὀκτά-πλευρος, 2· ὁ ἔχων ὀκτὼ πλευράς.
 Ὀκτα-πλόος, συνηρ.· πλοῦς, 3· ὀκτὼ φορὰς τόσος, ὀκταπλάσιος, ἀμφ. octuplius.
 Ὀκτά-πόδις· ὀκτάπους ἄξιον· Ἡσ. ἱρ. 427, ὀκταπόδις καρκίνος Νικ. θηρ. 605.
 Ὀκτά-πόδιον, τό· ὁ ἐν θαλάσῃ πολύπους Σχολ. Ὀπ. ἀλ. 1, 306.
 Ὀκτά-πους, 2· ὀκτὼ πόδας ἔχων, ὀκτὼ πο-δῶν μήκος· παρὰ δὲ Σκυθίας ὁ κάτοχος δύο βοῶν καὶ ἀμᾶξης, polytus multipes, καὶ πλ. ὀκτάποδες Λουκ. Σκυθ. 4 = ἡ τῶν Σκυθῶν τά-ξις, τῶν κατεχόντων δύο βόας καὶ μίαν ἄμραν.
 Ὀκτάπολις, ἢ· πόλ. Λυκίας Πτολ.
 Ὀκταουία, ἢ· Ρωμ. Octavia· α) ἀδελφὴ Αὐ-γούστου β) θυγ. Καίσαρος Κλαυδίου καὶ ἄλλ.
 Ὀκταουιανός· ὄν. τοῦ Καίσαρος Αὐγού-στου Πλουτ. ἴδε Ὀκταδιανός.
 Ὀκταούσιος, ὁ· ὄν. Ρωμ. ὁ τοῦ Γαίου παῖς, ὁ σὺς πατὴρ ἐπὶ τὴν Δ. Κασ. ἴδε καὶ Ὀκτάδιος.
 Ὀκτά-ραβδος, 2· ὁ ὀκτὼ ἔχων ράβδους, ζώ-νας, ταινίας Ἐτ. Μ. 624, 16.
 Ὀκτά-ρεζος, 2· ὀκτὼ ρέζας ἔχων, μτγν. ὁ ἔχων ὀκτὼ ἄκρα, ὡς τὰ ἑλάρια κέρατα Δ. Ταρ. 32 (6, 110).
 Ὀκτά-ρρυμος καὶ ὀκτά-ρομμος, 2 (ῥυμός)· ὁ ὀκτὼ ῥυμούς ἢ ζυγούς ἔχων «ἄρμα ὡς τὸ ὀκτὼ ζεύγος βοῶν ἄγειν» Ξεν. Κυρ. 6, 4, 52.
 Ὀκτάς, ἄδος, ἢ· ὁ ἀριθμὸς ὀκτὼ· «τέταρτος ἦδη ὀκτάδος ἐνδεκάτης Δυκάδας» = τὸ ὀγδοή-κοστον τέταρτον ἔτος Μακεδόν. 28 (6, 40).
 Ὀκτα-σέλιον, τό· τὸ ἐξ ὀκτὼ σελίδων, μτγν.
 Ὀκτά-σημος, 3 (σῆμα)· ὁ ἔχων ὀκτὼ ση-μεῖα, ὀκτὼ χρόνους ἐν τῇ μετρικῇ Σχολ. Ἀλαγ. Ἐπτ. 103· ἐπὶ. ὀκτασήμω, αὐτ. 120.
 Ὀκτα-σκελής, 2· ὀκτὼ σκέλη ἔχων, μτγν.
 Ὀκτα-σταδίον, τό, διάστημα· τὸ περιέχον ὀκτὼ σταδίου Πτολ. 34, 12, 4.
 Ὀκτα-σταδίου, 3· ὀκτὼ σταδίων μήκος ἔχων Στραβ. 7, 7, 4.
 Ὀκτά-στιχον· ἄσμα, ἔχον ὀκτὼ στίχους, μτγν.
 Ὀκτά-στίχος, 2· ὁ περιεκτικὸς ὀκτὼ στίχων Συνεσ. σ. 312.
 Ὀκτά-στυλος, 2· ὁ ἔχων ὀκτὼ στύλους Οὐδέρουδ. 3, 1.
 Ὀκτα-σύλλαβος, 2· ὁ ἐξ ὀκτὼ συλλαβῶν συνιστάμενος, γραμ.
 Ὀκτά-σφαιρος, 2· ὁ ὀκτὼ σφαίρας ἔχων, ἐπιθέντων τοῦ οὐρανοῦ παρὰ τῇ Φιλοπόνημ εἰς Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 209.
 Ὀκτά-τευχος, ἢ· τὰ ὀκτὼ πρῶτα βιβλία τῆς Π. Δ. ἔκκαλ.

Ὀλθού-μέλαθρος, 2 (μέλαθρον)· ὁ οἶκον ἔχων εὐτυχῇ Μανθ. 4, 504.

Ὀλθο-νομέω· διὰ τὴν βίον εὐτυχῇ Μανθ. 4, 581.

Ὀλθος, ὁ (ὄλ-θο-ς ἀφ' ἧρ. οὐσ. τοῦ ὄλου = salus = salus, πρὸς δ καὶ ὁ τόν. συμφωνεῖ· ὄλθ-ος, ὄλοθς = θερμή, θερμή Κουρτ. κατὰ δὲ τοὺς ἀρχ. παρὰ τὸ ὄλος βίος, ἡ δὲ ὄλου τοῦ βίου διαρκούσα εὐτυχία, κατ' ἄλλ. παρὰ τὸ ἀλφειν)· εὐτυχία, πλοῦτος, ὅ, τι ἀνέκει εἰς τὴν πλήρη τὴν τῆς ζωῆς ἀπόλαυσιν, ἰδ. εὐπορία· ὁ ὄλθω τε πλοῦτος τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν· Ἰλ. π, 596 καὶ ὁ Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλθον ἀνθρώποισιν· Ὀδ. ζ, 188· ὁ ὄλθον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὁπάζειν· Ἰλ. σ, 49· κυρ. = τὰ τοῦ βίου ἀγαθά, « ὄλθος ἄμ' ἔσπετο » Πινδ. Ὀ. 6, 72· « σύν θεῷ φουτεύεις ὄλθος », Ν. 8, 47· « κατ' ἐσθάρτα πολὺς ὄλθος » Αἰσχ. Περ. 248· « ἀρχαὶς τε πολιτοσπονδοῦντες ἔξει πατέρων μέγαν ὄλθον », Χο. 852· « τὸν πάντα ὄλθον ἡμᾶρ ἐν μ' ἀρεῶν » Εὐρ. Ἑκ. 285, καὶ πεζ. Ἦρ. 4, 86· σπαν. ἀττ. πλοῦτον σημ. ὡς Ξιν. « πολλὴν μὲν ὄλθον, πολλὴν δὲ εὐδαιμονίαν, μεγάλας δὲ τιμὰς καὶ αὐτοῖς καὶ τῇ πόλει περιάφειν », 4, 5, 9.

Ὀλθός, ὁ, σεσημειώται τὸ ὄλθος κύριον παρονομαζόμενον ὡς περ λόθος. (γρ. ὄλθυόμενον) Ἀρχαῖ. 45, 24.

Ὀλθός-φάρος, 2· εὐτυχίαν φέρων Εὐρ. Ἰ. Α. 596.

Ὀλθόσσιαι· ἴδ' ὀλθόσσιαι.

Ὀλθαῖνος· δολίμος, ἴσφ.

Ὀλθαῖσος, ὁ· ὁρέων σειρά ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Παφλαγονίας καὶ Γαλατίας· Στραβ.

Ὀλθά, ἡ· Ἰουδ. προφητεία, γυνὴ Σαλομῶντος Ἰώσ.

Ὀλθαγάνδων, ὁ· Οὐνός τις Προκαπ.

Ὀλεάριος, ὁ· ὁ προσκαρτερῶν ἐπὶ τοῦ φυλάττειν ἱμάτια Ἐπιφαν. αἰρ. 30, 24.

Ὀλεάστρον, τό· 1) ἀκρωτ. ΒΔ. τῆς Μαυριτανίας· 2) πόλ. Ἰσπανίας τῆς Βατικῆς· 3) πόλ. ἐν Ἰσπαν. τῇ Ταρρακ.

Ὀλεεσθαι, ἰων. ὀλεσθαι, μέλ. τοῦ ὄλλυμι.

Ὀλεεσκε, ἑκ. κατ' ἐπέτ. ἐν. ἀορ. 6', ἐνερ. τοῦ ὄλλυμι Ἰλ. τ, 435.

Ὀλεθρεῖα, ἡ· ἀφανισμός, μετγ. perniciēs.

Ὀλεθρ-εργάτης, ὁ· ὁ ὄλεθρον ἐπιφέρειν, μετγ.

Ὀλεθρευσις· ἴδ' ὀλοθρευσις.

Ὀλεθρευτής· ἴδ' ὀλοθρευτής.

Ὀλεθρεύω· ἀφανίζω, ἀνατρέπω, μετγ. perdo.

Ὀλεθριος· ὀλεθρία.

Ὀλεθρίας, 2 καὶ 3· φθοροποιός, θανατωτής, ἐξολοθρευτικός· « ἡμᾶρ ὀλεθρίον » = ἡμέρα τοῦ θανάτου Ἰλ. τ, 294· ἀγάμοι Πάριδος ὀλεθρίοι φίλων· Αἰσχ. Ἀγ. 4428· ὀλεθρίον πνέουσα ἐν ἔχθρῳ κύντον, Χο. 940· καὶ θηλ. « ψήφος ὀλεθρία », Ἐπτ. 180· « ἐξοδὸν ὀλεθρίαν Ἀλάντος » Σοφ. Αἴ. 786· - νύξ, Οἶ. Κ. 4680· « ὀλεθρίον καίταν » Εὐρ. Ἑκ. 1084 καὶ πεζ. « μακρὴν ὀλεθρίην » Ἦρ. 6, 442· « ἐπιτῆδευμα ὀλεθρίον » Πλάτ. πολ. 8, 389· - τινὶ Πλούτ. συμμ. 5, 7, 1· καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων = ἀτυχής· « τάλαν ὀλεθρία » Σοφ. Τρ. 875 καὶ Λουκ. Ἀλέξ. 11· ἔτι δὲ = οὐτιδανός, νε. δ. 2, 4.

Ὀλεθριότης· ἡ· ἡ πράξις τοῦ ὀλεθρίου Φωτ.

Ὀλεθριώω· ὡ· καθιστῶ ὀλεθρίον Θ. Στουδ.

Ὀλεθριώδης, 2 (εἶδος)· ὀλθριος Ἡσύχ.

Ὀλεθριώης, ἐπὶρ. τοῦ ὀλεθριος.

Ὀλεθρο-πιστός, 2· ὁ ποιῶν ὀλεθρον, ἐπιφθόρῳ καταστροφῇ Κυρίλλ. Ἀλεξ. 49, σ. 664.

Ὀλεθρος, ὁ (ὄλλω, ὀλέσθαι)· φθορά, ἀφανισμός, θάνατος· « λυγρὸς ὀλεθρος », ἀντὶ τῷ βιώναι Ἰλ. ι, 174· « ἡ μάλα δὴ σὺ κινδυνεύεις αἰὶς ὀλεθρος », λ, 414· συγνόν. « σκεδόμεν δὲ οἱ ἦν ὀλεθρος », π, 80· « μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὀλεθρος » Ὀδ. τ, 557· « ἐπὶ λθον αὐτοῖς ὀλεθρος »· « ἀδελφῆς, οἰκτιστος », δ, 489· « ὀλεθρος δὲ ψυχῆς » = ἀφανισμός τοῦ βίου Ἰλ. χ, 325· καὶ τραγ. « Ἀγαμέμνονιν οἶκον ὀλεθρος » Αἰσχ. Χο. 849· « ἐμοὶ ζήτων ὀλεθρος » Σοφ. Οἶ. τ. 659· « οὐκ εἰς ὀλεθρον », κατάρτας τύπος 430· « εἰπ' ὀλεθρῶ τῶν χρωμένων » Εὐρ. Φοιν. 537· καὶ πεζ. « χρημάτων τ' ὀλεθρῶ καὶ ἀνθρώπων φθορᾷ ἐκώσκει τὰ πράγματα » = διὰ χρηματικῆς ἀπαρνήσεως Θουκ. 7, 27· « ὀλεθρος καὶ διαφθορά » Πλάτ. πολ. 6, 495, ἀντὶ τῷ γένεσις, Φιλ. 15· - ἔτι δὲ = τὸ φέρον ὀλεθρον Ἡσ. θε. 326· ἴδ. ἐπὶ ἀνθρώπων = ὀλεθρίον, τὸ τοῖς ἄλλοις ὀλεθρον φέρον· « γεγονώς τε κακός καὶ εὖν ὀλεθρος » Ἦρ. 3, 142, ἐκτός ἂν κατὰ τὸν Βαλκ. ἐξηγητῇ = θανάτου ἄξιος κακοῦργος, 5, 6· « ἀπάγετέ με τὸν ὀλεθρον μέγαν » Σοφ. Οἶ. τ. 1343· καὶ καμ. « ὀλεθροὶ γέροντες » Ἀριστ. Λυσ. 325· ὁ Δημ. 9, 31· χρῆται αὐτῷ ὡς οὐνεώστακ· λέξ. ὀνομαζ. τὸν Φλιππον· « ὀλεθρος Μακεδόνων », τὸν Αἰσχίνην· « ὀλεθρος γραμματεὺς », 18, 127.

Ὀλεθρο-τόκος, 2· ὁ γεννῶν ὀλεθρον, μετγ.

Ὀλεθρο-φάρος, 2· ὁ φέρων ὀλεθρον.

Ὀλεθρ-ιώδης· ἴδε ὀλεθριώδης.

Ὀλεΐαι, αἱ· ἐπών. τῶν τριῶν θυγ. τοῦ Μινύου ἐν Ὀρχομενῷ Πλάτ. καὶ ἱερικά τινας ἐν Δελφοῖς Πλούτ.

Ὀλεΐ, γ'. ἐν. μέλ. τοῦ ὄλλυμι.

Ὀλεΐζων, 2· ὀλέζων, συγμρ. τοῦ ὀλέγος = ἐλάσσω, Ἀθηναίων ἐπιγρ. αἰτ. ἀρσ. γεν. ὀλεζών, Ἐλευσίνιος ἐπιγρ.

Ὀλεΐται, γ'. ἐν. μ. μέλ. τοῦ ὄλλυμι.

Ὀλεΐμακον· πόλ. Πανονίας.

Ὀλεΐρ· εἰσὶν μὲς Ἡσύχ. ἴδε εἰσείδ.

Ὀλεκρανός· ἴδε ὀλέκρανον.

Ὀλεκρανίζω· παῖς τοῖς ὀλεκρανοῖς· ὀλέκρανα δὲ τὰ ἄκρα τῶν ἀγκώνων Φρον. Βεκκ. 56, 17.

Ὀλεκρανόν, τό· ὀλέκρανον Ἀριστ. εἰρ. 435.

Ὀλέκω· ὄλλυμι μόν. ἐν. καὶ παρτ. φθείρω, ἀφανίζω, φανεύω· « οἱ δ' ἄλλῃλους ὀλέκουσι » Ἰλ. σ, 172· συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ ἀρπακτικῶν ὀρνέων Ὀδ. χ, 305· καὶ μέσ. « ὀλέκοντα δὲ λαοὶ » = ἀπέθνησκον, ἠφανίζοντο Ἰλ. α, 10· ὀλέκασκεν ἀντὶ ὀλέσκει ἀναγινώσκει ὁ Βεκκ. Ἰλ. τ, 435· σποραδ. παρὰ τοῖς μετγ. π. « ἰὼ Ἀδου λιμῶν, τί μ' ἄρα, τί μ' ὀλέκεις » Σοφ. Ἄντ. 1274· « ὀλεκόμεν δὲ τάλας », Τρ. 1009· μέσ. καὶ ὁ Αἰσχ. Πρ. 563.

Ὀλενοί· κριθὲς δεσμοὶ Ἡσύχ.

Ὀλερός, 3· ὁλερός = ὀλωδής, ὀλερόν, τὸ μέλαν ἀπὸ τῶν σιτηνῶν ὅλον Γαλην. παρ' Ἰπποκρ. 607, 30· ὀλερον = βορβορώδες Ἡσύχ.

Ὀλέσαι, ἀορ. ἀπαρ. τοῦ ὄλλυμι.

Ὀλέσαι, μ. ἀορ. τοῦ ὄλλυμι.

- Ὀλέσειας, αἰολ. ἀντὶ ὀλέσαις εὐκτ. ἀδρ. τοῦ ὀλλυμι.
- Ὀλεσ-ήνωρ, ὁρος δ (ὀλλυμι, ἀνήρ)· ὁ φθείρων, ἀφανίζων τοὺς ἀνδρας· ὅρκος ἐπὶ ἐπιουρίας θεογν. 399 καὶ μετγν. π. Νόνν. Δ. 28, 273.
- Ὀλέσθαι, μ. ἀδρ. εἴ, τοῦ ὀλλυμι.
- Ὀλεσι-αυλο-κάλαμος· ὁ τοὺς καλαμίνοὺς αὐλοὺς ἀφανίζων Πρατίνας π. Ἀθην. 14, 617, κατ' εἰκασ. Βέργκου ὀλεσιαλοκάλαμος.
- Ὀλεσί-βωλος, 2 (βώλος)· ὁ φθείρων, κατατρίβων τοὺς βώλους τῆς γῆς.
- Ὀλεσί-θηρ, ἦρος, ὅ· ὁ προσφενῶν καταστροφῆν τοὺς θηρίους = τῷ ἐπομ.
- Ὀλεσί-θηρος, ὅ· ὁ τὸ θηρίον φανεύων· «ὄν (δράκοντα) Κάδμος ὤλεσε μακράς κρᾶτα φόνιον ὀλεσίθηρος ὠλένας δίκων βολαίς» Εὐρ. Φων. 666.
- Ὀλεσί-καρπος, 2 (ὀλλυμι, καρπός)· ἡ ἰτέα καλεῖται οὕτω, εἰδὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς καὶ τὸ ἄνθος ἀποτριβόμενα ἐν ὕδατι καὶ πινόμενα φθείρει τὰ ἔμβρυα ἱατρ. γδε ὠλεσίκαρπος.
- Ὀλεσί-κρανον· ὀλέκρανον ἀμφ.
- Ὀλεσί-μυροτος, 2 (ὀλλυμι, βροτός)· ὁ βροτούς, ἀνθρώπους ἀφανίζων Ὀρφ. λιθ. 444.
- Ὀλεσί-νοας, 2· ὁ τὸν νοῦν καταστρέφων μετγν.
- Ὀλεσί-οικος, 2 (οἶκος)· ὁ ἀφανίζων τὸν οἶκον· προβλ. ὠλεσίοικος Αἰσθ. Φρον. 701.
- Ὀλεσί-πολις, 2 (πόλις)· ὁ τὴν πόλιν ἀφανίζων Τρυφωδ. 453.
- Ὀλεσι-τύραννος, 2· ὁ τύραννον φανεύων Ἀνθ. Παλ. (15, 50, 3).
- Ὀλέσκω· ὀλέκω, ἐξολοθρεύω Σουῖδ.
- Ὀλέσω, μέλ. τοῦ ὀλλυμι, ὀλέσαι ἀπαρ. ἀορ. τοῦ αὐτοῦ.
- Ὀλέσαι· τὸ ὀλέσι.
- Ὀλέτειρα, θηλ. τοῦ ὀλετήρ Βατραχ. 116, perdrix, interfectrix.
- Ὀλετήρ, ὁ (ὀλλυμι)· ὁ καταστροφεύς, ὁ φονὴς· Πλούτ. «νυν δ' εἰμ' ὅφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετήρα χιγείω Ἐκτορα» Ἰλ. α, 114· ὁ παρ' Ἡσυχ. τόπ. ὀλετήρ ἀδόκιμος, perditor.
- Ὀλετήριος, 3· ὀλέθριος μον. μετγν. perniciosus.
- Ὀλέτις (θηλ. τοῦ ὀλέτης = ὀλετήρ)· ἡ ἐξολοθρεύτρια Ἐπιγρ. Κυζικ. 7 (3, 7), perditrix.
- Ὀλή γδε οὐλαί.
- Ὀληται, π. ἀντὶ ὀλη· εἴ. πράσ. μ. ἀορ. ὅπου τοῦ ὀλλυμι.
- Ὀληται, ἀορ. γ'. προσ. τοῦ ὅπου τοῦ ὀλλυμι.
- Ὀλητήρ· γδε ὀλετήρ.
- Ὀλθάκης, ὁ· ἡγεμὼν τῶν Κόλγων Ἀκπ.
- Ὀλθακός, ὁ· ἡγεμὼν τῶν Δαρδανίων Πλουτ.
- Ὀλθατος, ὁ· υἱὸς Ἰσανόλιδος ἡγεμόνος Μυλασσῶν Ἡρ.
- Ὀλίβα· πόλ. Ἰσπανίας τῆς Ταρρακ. Πτολ. Ἰσ. = Ὀλβία ἐν Ἰσπαν.
- Ὀλίβερα ἢ Ὀξίρα· πόλ. Μεσοποταμίας Πτολ.
- Ὀλιβράζω, μέλ. ὀλιβράζω, ὁαρ. ὀλισθαίνω γραμ. labor.
- Ὀλιβρός, 3, ὁαρ. ὀλισθηρός, λείως, ἐπισφαλής, lubricus.
- Ὀλιγαίθιδαι, οἱ· γένος ἐν Κορίνθῳ, ἀπύγονοι Ὀλιγαίου τινὸς Πινδ.
- Ὀλιγ-αίθος, ὁ· ὄν. ἀνδρὸς Θεογν.
- Ὀλιγ-αίμα, ἡ· ἡ τοῦ αἵματος ὀλιγότης Ἀριστοτ. π. Μ. Ζ. 2, 5.
- Ὀλιγ-αίμος, 2· ὁ ἔχων ὀλίγον αἷμα Πολυδ. 2, 215· ὀλιγάαιμος δὲ ἀπαντὰ παρὰ Ἀλεξ. Ἀφροδισ. προβλ. 1, 103.
- Ὀλιγ-αἰμότης, ἡ· ἡ ὀλιγότης αἵματος· «ὁ φόβος κατάφυβς ἐστὶ δι' ὀλιγαἰμότητα καὶ ἐνδεῖαν θερμότητα» Ἀριστοτ. π. Μ. Ζ. 4, 11.
- Ὀλιγ-άκις (ὀλίγος)· σπανίως, ὀλίγαις φασίς Εὐρ. Ὀρ. 387, ἀντὶ τῷ πολλῇ Πλάτ. Φιλ. 52.
- Ὀλιγ-άμπελος, 2· ὁ ὀλίγα ἔχων ἀμπέλου κλήματα = νησος Ἀντιφιλ. 28 (9, 413).
- Ὀλιγ-ανδρέω (ὀλιγάνδρος)· ὀλιγάνθρωπος, ἔχω ἑλλειψίν ἀνθρώπων ἢ ἀνδρῶν, ἀντὶ τῷ ἐνανθρῷ Πλουτ. Πακλ. 11.
- Ὀλιγ-ανδρία, ἡ· ἑλλειψὶς ἀνδρῶν, ἀνθρώπων Πλουτ. π. ἐκλελ. χρηστ. 8.
- Ὀλιγ-ανδρος, 2 (ἀνὴρ)· ὁ ἔχων ἑλλειψίν ἀνδρῶν μετγν.
- Ὀλιγ-ανθρωπείω (ὀλιγάνθρωπος)· ὀλιγάνδρῳ Σχολ. Πινδ. Ν. 3, 21.
- Ὀλιγ-ανθρωπία· ὀλιγανδρία Θουκ. 8, 93.
- Ὀλιγ-άνθρωπος, 2 ὀλιγάνδρος· «Ἐπάρτη τῶν ὀλιγάνθρωποτάτων πόλειον εἶναι» Ξεν. οἰκ. 4, 8.
- Ὀλιγ-ἀριθμος, 2· ὀλίγος τὸν ἀριθμὸν, ἀντὶ τῷ πολυἀριθμῳ.
- Ὀλιγ-ἀριστία (ἄριστον)· τὸ νᾶ τριῶν τις ὀλίγον πρόγευμα Πλουτ. οὐ δυν. ξη. 17.
- Ὀλιγ-ἀρκεια· τὸ ν' ἀρκεῖται τις, νᾶ εὐχαριστῆται εἰς ὀλίγα Σουῖδ.
- Ὀλιγ-ἀρκέω· ὀλιγαρχεῖς εἰμι, εὐχαριστοῦμαι εἰς ὀλίγα γεωπ. 14, 7, 25.
- Ὀλιγ-ἀρκής, 2 (ἀρκέω)· ὁ εἰς ὀλίγα εὐχαριστούμενος· «καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλόσοφον» Λουκ. Τιμ. 57· «τὸ ὀλιγαρχεῖς = ὀλιγάρκεια 54.
- Ὀλιγ-ἀργία· ὀλιγάρκεια.
- Ὀλιγ-ἀρκία, ἡ· ἑλλειψὶς ἀρετῆς Σουῖδ.
- Ὀλιγ-ἀρχέομαι, (ἀρχω)· κυριεύομαι, ἔξουσιάζομαι ὑπ' ὀλίγων, πολιτεία ἔχω, κυβερνῶ ὀλιγαρχικῇ· «ἡ ὀλιγαρχομένη πόλις» Πλάτ. πολ. 8, 552· πάντοτε μόν. ἐν μετγ. καὶ ἐν ταύτῃ τῇ σήμ. «τὴν δημοκρατίαν οὐ τοὺς ὀλιγαρχοῦντες ἡσσον ἐξουσιον εἶναι» Θουκ. 5, 31· «προϋτρέψαντες τοὺς δυνατοὺς ὥστε πειράσθαι μετὰ σφῶν ὀλιγαρχηθῆναι», 8, 68· «τὴν πόλιν ἀναγκάζοντες ὀλιγαρχεῖσθαι», 76· Σπην. καὶ Ξενρ. «οἱ ὀλιγαρχοῦντες» = οἱ ὀλίγοι, οἱ ἐν τινὶ ὀλιγαρχικῇ πολιτείᾳ τὴν ἑξουσίαν ἔχοντες.
- Ὀλιγ-ἀρχής, ὁ· εἰς τὸν ἀνδρῶν, τῶν συνιστάτων ὀλιγαρχίαν Δ. Ἀλ. 11, 43.
- Ὀλιγ-ἀρχία, ἡ· ἡ πολιτεία, ἐν ᾗ ὀλίγοι ἀνθρωποι ἢ οἰκογένειαι ἀρχοῦσιν Ἡρ. 3, 82· ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῶν τριάκοντα τυράννων Ἀποσ. 10, 4.
- Ὀλιγ-ἀρχικός, 3· ὁ εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν ἀνήκων, ὁ ἔχων φρόνημα ὀλιγαρχικόν, ὁ βέβαιον ἢ κλίνομεν εἰς τὴν ὀλιγαρχίαν τῶν ὀλίγων Θουκ. 8, 72· «καὶ μισόδημος» Ἀνδοκ. 4, 16· ἐπὶ ὀλιγαρχικῶς Πλάτ. πολ. 8, 555.

- Ὀλίγασυς, ὁ· ὢν. Παφλαγόνος Στραβ.
 Ὀλίγ-αυλαξ, ἄκος· ὀλιγοῦλαξ Σουλδ. ἀγρός, περιέχων ὀλίγην γῶραν ἐπιτηδείαν εἰς ὄργωσιν καὶ γεωργίαν Α. Ταρ. 54 (6, 226).
 Ὀλίγαχόθεν· ἐξ ὀλίγων τόπων· -της Αιδύης Ἡρ. 3, 96.
 Ὀλίγαχόσ· ἐν ὀλίγοις τόποις Πλάτ. Χαρμ. 169, ubique.
 Ὀλίγαχώς· μὲ ὀλίγους τρόπους Φιλημ. λεξ. τεχν. 57.
 Ὀλίγη, ἡ· ἀνάπαυσις Ἀρχαδ. 105, requies.
 Ὀλίγγος, ὁ· ὁ γόνος τῶν ἀκριδῶν Σουλδ.
 Ὀλίγ-εκτέω (ἐγω)· ὀλίγον ἔχω, ἀντιθ. τῷ πλεονεκτέω Θεολογ. ἀριθμ. 29.
 Ὀλίγ-εξία, ἡ· τὸ ἔχειν ὀλίγα, κατὰ τὸ πλεονεξία σχηματ. Νικολ. ἀρ. 1, 44 ἀντὶ τοῦ ὀλιγοεξία Λοδ. Φρον. 676.
 Ὀλίγ-ήμερος, 2· ὁ ὢν ὀλίγων ἡμερῶν Ἱπποκρ. 386, 11.
 Ὀλίγη-πέλλω (πέλομαι)· ἀσθενής, ἀδύνατός εἰμι· ὁ Ὀμ. αἰὶ μόν. ἐν μτγ. ἐν. -ὀλιγηπέλων = ἀδύνατος Ἰλ. α, 245· «ὁ δ' ἄρ' ἀπνευστος καὶ ἄναυδος κεῖτ' ὀλιγηπέλων» Ὀδ. ε, 457· πρόβλ. κακηπέλω.
 Ὀλίγη-παλῆς, 2· ἀσθενής, ἀδύνατος· «τὼ ὀλιγηπέλεις ῥάκος» Κριναγόρ. 36 (7, 380), exilis.
 Ὀλίγη-πελία, ἡ· ἀδυναμία Ὀδ. ε, 468, imbecillitas.
 Ὀλίγ-ήρης, 2· ὀλίγος Νικ. θηρ. 284, ὥστε τὸ -ήρης, ὡς ἐν τοιαύταις λέξ. εἶνε ὡς ἀπλοῦν προσάρτημα ἀνευ τινὸς πρὸς τὴν παραγωγὴν ἀναφορᾶς, parvus.
 Ὀλίγῆριος· ὀλίγος, -σημα· τὸ μικρὸν μνημεῖον Α. Ταρ. 83 (7, 656), ἐνθα οὐδὺλως νοητέα σὺνθεσίς τις μετὰ τοῦ ἥριον.
 Ὀλίγ-ηροσίη, ἡ (ἥροσις)· ὀλίγος, μικρὸς γεωργήσιμος ἀγρὸς Διοδ. Ζων. 2 (6, 98).
 Ὀλίγῆ-σιππος, 2 (σιπύς)· ὁ μικρὸν ἔχων σιταποθήκην ἀντιθ. τῷ εὐσίππῳ Α. Ταρ. 9, 13.
 Ὀλίγ-υνοθα· μίνυθα Ἡσυχ.
 Ὀλίγιστατος, 3· ὑπερθ. τοῦ ὀλίγος.
 Ὀλιγίστως, ἐπὶρ. πολὺ ὀλίγον, πολὺ σπανίως.
 Ὀλίγ-αίμος 2 ὀλίγαίμος μτγν.
 Ὀλίγο-αναφορία· ἴδ' ὀλιγοανάφορος.
 Ὀλίγο-ανάφορος, 2· πλάγιος Ἱπτολ. ἐκατ. 224, 52, obliquus.
 Ὀλίγ-οβαθμος, 2· ὁ ἔχων ὀλίγους βαθμοὺς μτγν.
 Ὀλίγο-βαρής, 2· ὁ ἔχων βάρος ὀλίγον Π. Αἴγιον. 122, 10.
 Ὀλίγ-οβίος, 2· ὁ ὀλίγον χρόνον ζῶν Ἡσυχ. -ζῶον Σεξτ. Ἑμπ. κατ. γραμ. 73.
 Ὀλίγ-οβουλος, 2 (βουλή)· ὁ ὀλίγον βουλευόμενος, μικρὰς φρονήσεως ἄν. Φυσιογν. 1, 3, 182.
 Ὀλίγο-γνώμων, 2· ὀλίγωρος Συνεστ. 15, 28, negligens.
 Ὀλίγο-γόναιος, 2 (γόνυ)· ὁ ἔχων ὀλίγα γόναια· -κάλαμος Θεοφρ. 1. Φ. 4, 11, 11.
 Ὀλίγο-γονία, ἡ· τὸ γεννᾶν ὀλίγα, ὀλιγοπαῖδια, ἀκαρπία Πλάτ. Πρωτ. 331, infocunditas.
 Ὀλίγ-ογόνος, 2 (γονή)· ὁ ἄγονος, ἀκαρπός Ἡρ. 3, 108, infocundus.
 Ὀλίγ-οδακρυς, 2· ὁ ὀλίγον δακρύων Εὐστ.
 Ὀλίγο-δαπανός, 2· εὐτελής Σουλδ. = ὁ ὀλίγα δαπανῶν, φειδωλὸς Ἑτ. Μ. parvus.
 Ὀλίγο-δεής, 2 (δέομαι)· ὁ χρεῖαν ἔχων ὀλίγων, ὀλιγαρκής Ἀθην. 6, 275.
 Ὀλίγ-ο-δεῖα, ἡ· ὀλιγαρκεία, πραγμάτων ὀλιγών χρεῖα Φίλων καὶ Ἀλ. μτγν.
 Ὀλιγ-ο-δενδρος, 2· ὁ ἔχων ὀλίγα δένδρα.
 Ὀλίγο-δίαιτος, 2· ὁ πρὸς ζωοτροφίαν ὀλίγα χρειάζομενος Ἀθην. 228.
 Ὀλίγ-ο-δουλος, 2· ὁ ἔχων ὀλίγους δούλους Στραβ. 16, 783.
 Ὀλίγο-δρανῆω (δράω, δραίνω)· ὀλίγον ἰσχύω, ὀλίγον ἠμπορῶ νᾶ ἐκτελέσω, ὡς τὸ ὀλιγηπέλω, εἰμὶ ἀδύνατος, ὁ Ὀμ. μόν. ἐν μτγ. ἐν. ὀλιγοδρανέων Ἰλ. α, 246.
 Ὀλίγο-δρανής, 2· ὀλίγον ἰσχύων, ἀδύνατος Ἀριστ. ὄρν. 686, imbecillitas.
 Ὀλίγο-δρανία, ἡ· ἀσθένεια, ἀδυναμία· -ἀκίχης Αἰσχ. Περ. 547, imbecillitas.
 Ὀλίγο-δρανῆω (ὀλιγοδρανέω)· ὀλίγον ἰσχύω, μικρὰν δύναμιν ἔχω Σχολ. Ἰλ. χ, 337.
 Ὀλίγο-δρανῆος· ὁ ἔχων ὀλίγον ἰσχύον, δύνανται Σχολ. Ὀππ. ἀλ. 1, 623.
 Ὀλίγ-ο-δωρος, 2· ὁ ὀλίγα δωρούμενος μτγν.
 Ὀλίγο-ελαίος· ἴδ' ὀλιγοελαΐδω.
 Ὀλίγο-ελαΐδω (ἐλαΐων)· ἔχω ἢ εἶδω ὀλίγον ἐλαῖον Θεοφρ. αἰτ. Φ. 6, 11.
 Ὀλίγο-εξία, ἡ· ὀλιγοεξία Νικομαχ. ἀριθμ. 1, 14.
 Ὀλίγο-εργής, 2 (ἐργον)· ὀλίγον κατορθωτικός, ἀδύνατος Ἱπποκρ. 422, parum efficax.
 Ὀλίγο-ετής, 2 (ἔτος)· ὀλίγον ἔτων ἄν· -χρόνος Παλῶδ. 1, 58.
 Ὀλίγο-ετία, ἡ· ἡλικία ὀλίγων ἔτων Ξεν. Κυρ. 1, 4, 5.
 Ὀλίγ-ο-ζος 2 (ὄζος)· ὀλίγους ἔχων ὄζους, κλωνάρια Θεοφρ.
 Ὀλίγο-ζωία, ἡ· βραχύς βίος μτγν.
 Ὀλίγ-ο-ζωος, 2· ὀλίγην ζωὴν ἔχων μτγν.
 Ὀλίγο-ήμερος, 2· ὀλιγήμερος Εὐστ.
 Ὀλίγ-ο-θερμος, 2· ὁ θερμότητά ὀλίγη ἔχων Ἀριστ. π. Μ. 2, 2, 7.
 Ὀλίγ-ο-θρεῖς, τριχός, ὁ· ὁ ὀλίγας ἔχων τρίχας μτγν.
 Ὀλίγο-θυμέω· εἶμαι μικρόψυχος Εὐστ. 120, 26.
 Ὀλίγ-ο-θύμος, 2· ὁ μικρόψυχος ἀμφ.
 Ὀλίγ-ο-ῖνος 2 (ῖς)· ὁ ἔχων ὀλίγας ἢ ἀσθενεῖς τὰς ἰσας, ἢ φλέβας Θεοφρ. 1. Φ. 5, 1, 6.
 Ὀλίγ-ο-καίρος, 2· ὁ ὀλίγον καὶ ταχέως παρερχόμενον καιρὸν τοῦ ἐνεργεῖν ἔχουσα· -ἰητρική Ἱπποκρ. 422, 7.
 Ὀλίγο-κάλλεμος, 2· ὁ ἔχων ὀλίγους καλὰ μους, ἢ καυλοὺς Θεοφρ. εἰς τὸ συγχρ.
 Ὀλίγ-ο-καρπος, 2· ὁ καρποὺς ἔχων ὀλίγους Δ. Ἀλ. 1, 29.
 Ὀλίγ-ο-καυλος, 2· ὁ καυλοὺς ἔχων ὀλίγους Θεοφρ. 1. Φ. 7, 8, 2.
 Ὀλίγ-ο-κερως, 2· ὁ ἔχων ὀλίγα κέρατα γεωπον. 18, 1, 3.
 Ὀλίγο-κίνητος, 2· ὁ ὀλίγον κινούμενος Στραβ. ἐκλ. ἡβ. 11, 202.
 Ὀλίγ-ο-κλάδος, 2· ὁ ἔχων ὀλίγους κλάδους Θεοφρ. 1. Φ. 1, 5, 1.
 Ὀλίγ-ο-κλήρος, 2· ὁ ἔχων κλήρους ὀλίγους Εὐστ. Ὀδ. λ, 488.
 Ὀλίγο-κρατέομαι· ὀλιγαρχεῖσθαι ἀμφ.
 Ὀλίγο-κτῆμων, ὁ· ὁ ἔχων ὀλίγα κτῆματα.

Ὀλιγο-κύμαντος, 2· ὁ κάμνων ὀλίγα κύματα, ἀντιθ. τῷ πολυκύμαντος.
 Ὀλιγο-καλέω· ὀλίγα ὁμιλῶ λόγ. Φρον. 627.
 Ὀλιγό-καλος, καὶ ὀλιγόλογος, 2· ὁ ὀμιλῶν ὀλίγα λόγια, βραχύλογος.
 Ὀλιγό-λογος, 2· ὁ ὀλίγως λέγων μὲν.
 Ὀλιγο-μῶθης, 2· ὁ μανθάνων, ἢ μεμαθηκώς ὀλίγα μὲν.
 Ὀλιγο-μετρία, ἢ (μῆτρον)· ὁ ἐξ ὀλίγων μέτρων, ποσὶν συγκείμενος στίχος Στοβ. ἐκλ. σσ. 1008, ραυειαια.
 Ὀλιγο-μήκης, 2· ὁ ἔχων ὀλίγου μήκους ἑκτασιν Εὐστ. 1278, 12.
 Ὀλιγό-μισθος, 2· ὁ λαμβάνων ὀλίγον μισθόν, δι' ὀλιγομισθὸν ὑπηρετῶν Πλάτ. Ἰπιατ. 7, 348 εἰς τὸ συγκρ.
 Ὀλιγο-μυθία, ἢ· ὀλιγολογία Δημοκρ. παρ. Στοβ. ἀνθ. 74, 38.
 Ὀλιγό-μυθος, 2· ὀλίγα λαλῶν ἀμφ.
 Ὀλιγ-όνειρος, 2· ὁ ὀλίγα ὀνειρουόμενος Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 14, 114.
 Ὀλιγό-νοια, ἢ· ὀλιγότης νοῦ μὲν.
 Ὀλιγό-ἐσλας, 2· ὁ ἔχων ὀλίγα εὐλα Α. Ταρ. 54 (6, 226).
 Ὀλιγο-πᾶθος, 2· ὁ ὀλίγα παθὼν μὲν.
 Ὀλιγο-παθία, ἢ· τὸ ἔχειν ὀλίγα παθεῖν μὲν.
 Ὀλιγό-παις, αἰσός, 2· ὁ ἔχων ὀλίγα παιδεία, ἢ· ὀλιγότης παιδῶν Πλάτ. νόμ. 11, 930.
 Ὀλιγο-παλῖα, ὀλιγοπαλία, ἢ· ὀλιγοπᾶλῖα, ὀλιγοπᾶλῖα ἀμφ.
 Ὀλιγο-πιστία, ἢ· ἡ μικρὰ πίστις ἐκκλ.
 Ὀλιγό-πιστος, 2· ὁ ὀλίγην, μικρὰν ἔχων πίστιν· «τί θαλογίγασθε ἐν ἐαυτοῖς ὀλιγοπίστοι» Ματθ. 16, 8 καὶ παθ., «μικρὰς πίστεως ἄξιος Εὐστ. 330, 57.
 Ὀλιγό-πνοος, 2· ὁ ὀλίγον πνέων Ἠσὺχ. Ἰδε ἀκαλής.
 Ὀλιγο-ποιέω· ὀλίγον, μικρόν τι ποιεῖ Π. Δ.
 Ὀλιγο-πόλις, 2· ὁ ἔχων τρεῖς πόλεις ὀλίγας = σπανιόπολις· Ἠσὺχ.
 Ὀλιγο-πονία, ἢ· τὸ ὀλίγον κοπιᾶν Πολυβ. 16, 28, 3, ἰστανία, κερηθίης.
 Ὀλιγο-πῶνος, 2· ὁ ὀλίγον κοπιᾶν Δ. Ἀλ. κερηθίης.
 Ὀλιγό-ποσία, ἢ· τὸ πίνειν ὀλίγον Λουκ. παρ. 16, ραυκαροτία.
 Ὀλιγο-ποτέω· ὀλίγον ποτὸν μεταχειρίζομαι· «ἐρωτῶμενος διὰ τίνα αἰτίαν ὀλιγοποτοῦσιν οἱ Σπαρτιάται, ἔφη, ὅτι μὴ ἄλλοι ὅπερ ἡμῶν βουλευόμενται» Πλούτ. ἀποσθ. Ασκ. 224.
 Ὀλιγο-πῶτης, ὁ ὀλίγον πίνων Ἀθην. 10, 419.
 Ὀλιγό-πατος, 2· τὸ προσηγ. Ἀριστοτ.
 Ὀλιγο-πραγασύνη, ἢ· ἡ εἰς ὀλίγα ἐνασχόλησις, ἀντιθ. τῷ πολυπραγμοσύνῃ Πλούτ. Στωϊκ. ἐναντ. 20, 11 ἐπὶ αἰτία.
 Ὀλιγο-πράγμων, 2· ὁ ὀλίγα πράττων, ἀντιθ. τῷ πολυπράγμων, ἔτι δι' ἀπράγμων καὶ τὰ αὐτὰ πράττων ἰλλοστ. Στωϊκ. ἐναντ. 20.
 Ὀλιγό-πετρος, 2· ὁ ἔχων ὀλίγα πετρεῖ· Ἀριστοτ. Ἰ. 2, 1, 1.
 Ὀλιγο-πύμνη, ἐνος, 2· ὁ μικρόν ἔχων πυμνίνα.
 Ὀλιγό-πύρος, 2 (πυρός)· ὁ ὀλίγον στέον ἔχων Θεοφρ. αἰτ. Φ. 4, 12.

Ὀλιγο-ρημονέω· λέγω λίγους ὀλίγας Εὐστ. 95, 33.

Ὀλιγό-ριζος, 2· ὁ ἔχων ὀλίγας ρίζας 1. Φ. 1, 6, 3.

Ὀλιγό-ρυτος, 2· ὁ ὀλίγον ῥέων Ἠσὺχ.

Ὀλίγος, 3 (ὀλίγο-ς συγκρ. ὀλίγος=ὀλιγ-ῶν, ὀπ-ολίγων Σπασκρ. ῥιζ. τίς καὶ Πρ. 109-α-β, λικ, λισπόν, Ἰλασσόν Κυρέρτ.)· ὀλίγος ἐπὶ ἀριθμοῦ ἢ πληθους, ἀντιθ. τῷ πολλός· «ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακὰ» Ἀισχ. Πέρ. 322· «ἀριθμὸν ὀλίγον» Εὐρ. Ἦρ. μ. 6· ἐν πᾶσι πανταχοῦ, «ἐνός καὶ

πλήθους τὸ ὀλίγον μέσον» Πλάτ. πολιτ. 303· «ἡ ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστεία», 291, ἐνθα οἱ ὀλίγοι ἀντιθ. τῷ τῷ πληθός· οἱ πρῶτοντες, οἱ ἔχοντες τὴν διοίκ. τῆς πολιτείας ἐν τῷ ὀλιγαρχίᾳ Θεοκ. 8, 11· καὶ διὰ τῶν ὀλίγων δυναστεία» Δημ. 60· ἐπὶ τοπικῇ· ἐκτασσεμικρός· «ὀλίγος δ' ἐπὶ χώρῳ ῥέουσι» Ἠλ. π, 161· «ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ» μ, 423· «ὀλίγη δ' ἡν ἀμφεῖ ἀρουρα», γ, 115· ἐπὶ σωματικῷ μεγέθους· «Ἀγας, ὁ υἱὸς τοῦ Ὀρίωνος, 6, 529, ὡς «κυμα οὔτε μέγ' οὔτε ὀλίγον», κ, 94· «σάκος, 8, 378· «ἐν ὀλίγῳ χώρῳ» Ἦρ. 9, 70· ἐπὶ χρόνῳ· «χρόνος Ἠλ. τ, 157· «ὀλίγη δὲ τ' ἀνὰ πνεύσετι πολέμοιο», λ, 801· ἐπὶ χρόνῳ καὶ ὁ Πίνδ. Ν, 7, 38· «ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοισι διειλεγμεθα» Πλάτ. ἀπολ. 37· ἐν γέν. ὀλίγαν· «ὀλίγον δὲ μιν ἄχθος ἐπέγειν» Ἠλ. μ, 452· «ὅστις ὀλίγη τε φίλη τε» Ὀδ. γ, 208· «ὡς οὐκ ὀλίγον ὄσον» Πίνδ. Π, 10, 20· μετ' ἀπαρ. = πολὺ ὀλίγον· «ἐόντων αὐτῶν ὀλίγων τὸν Μυθίων στρατὸν ἀλίσσασθαι, 7, 207· «ὅσα νῆες ὀλίγαι ἀμόνινα» Θεοκ. 1, 50· ἐπιρρηματικῶς = ὀλίγον τι, ὅχι πολὺ· «ἰσπής δ' ὀλίγον μετεκίθη» Ἠλ. λ, 52· «ὀλίγον δὲ παρακλίνα», ψ, 424· «ἐμετ' ὀλίγον προγενέστερόν ἐστιν» αὐτ. 789· οὕτω ῥηθῆναι εἰς τὸ συγκρ. «ὀλίγον σαφώτερος» Εὐρ. Ἰππολ. 987· «ὀλίγον τι πρότερον τούτων» Ἦρ. 4, 81· «τὰ λεχθέντα ὀλίγον ἔμπροσθεν» Πλάτ. Φαιδρ. 277· «ὀλίγον πρότερον, ὑστερον», πολιτ. 262· «Ἄλλ' εἰς τὸν συγκρ. ὑπάρσκειται ὡσαύτως σὺν τῷ ὀλίγῳ, π. γ. ὀλίγον πρότερον, ὑστερον Πλάτ. Γοργ. 460· «οὐκ ὀλίγον μου πλεονεκτηῖν διανοεῖται» ὅχι ὀλίγον τι σωματ. 218· ὀλίγον = σχεδόν, ἔγγυς Ὀδ. ε, 37· «μεταξὺ δ' ἀπὸ δὲ ὀλίγον τένει πύργος ἐν εὐρώ» Ἀισχ. Ἔκπ. 744· ἔξαιρ. ἐπὶ τιμῇ· «ταῦτα ἔπειρα ἂν διδάξαιεν ὀλίγου» = ἀντὶ μικρᾶς τιμῆς Πλάτ. σοφ. 234 (πρὸλ. καὶ ὀλίγον δαίν κατωτ. δῶμα) = σχεδόν, πρῶτ. 361· «ὀλίγου εἰς χίλους» σχεδόν εἰς χίλους Θεοκ. 4, 124· «ὀλίγῳ παρ' ὀλίγον ποιῆσθαι» = μικρόν ἐκτιμᾶν Ξεν. Ἄν. 6, 4, 11· «παρ' ὀλίγον δίδωσαν τὸν Ἀνθρακῶνα» σχεδόν Πολυβ. 18, 29, 12· παρ' ὀλίγον ἦλθε τοῦ ἐκπεσεῖν, 2, 55, 4· «παρ' ὀλίγον ἦλθε τὰ πράγματα τοῦ πάντας ἐπαινεῖν» = σχεδόν ἐπρωχώρησε τόσον, 33, 2, 1. - Κατ' ὀλίγον = κατὰ μικρόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, βαθμιαῖον Πλάτ. Τιμ. 85· ὁ Ἦρ. λέγει ἀλόμην· οὕτοι κατ' ὀλίγους γιγνέμενοι ἐμάχοντο = ἐμάχοντο κατ' ἀσπασμάτα καὶ μέρη μικρά, μεμονωμένοι, 9, 102· «τῶν ἄλλων συμμάχων ἐξελήγετο κατ' ὀλίγους», 8, 113· «τῶν ὧν ἀπορ-

- φαίνουσι κατ' ὀλίγους τῶν κέγχρων», 2, 93· πρὸλ. «κατ' ὀλίγας» Πλατ. Θεαιτ. 197· «δι' ὀλίγων» = μετ' ὀλίγων, ἐν συντόμῳ· «εἰ δὲ δι' ὀλίγων περὶ μεγίστων οὐ τάχιστα ῥηθῆναι» Πλατ. Φιλ. = ἐν ὀλίγῳ = ἐν συντόμῳ, ἀπολ. 22, δι' ὀλίγου = ἐν βραχεί τοῦ μεταξὺ καιροῦ διαστήματι, εὐθὺς ἔπειτα· «ἡ δι' ὀλίγου μελέτη» ἀντιθ. τῷ ἡ ἐκ πολλοῦ ἐμπειρία Θεαιτ. 2, 85· «δι' ὀλίγου ἀπελθεῖν» = ταχέως, μετ' ὀλίγον, 6, 11, καὶ «δι' ὀλίγων» πρὸλ. Βαλκ. Εὐρ. Φοιν. 1105· «ἐπ' ὀλίγον» = εἰς βραχὺν καιροῦ διάστημα· «μετ' ὀλίγον» = μετὰ βραχὺ καιροῦ διάστημα Πλατ. νόμ. 12, 950· ἐξ ὀλίγου = ἀπὸ καιροῦ βραχείος, συντόμου, ὅθεν αἰωνοδῶς Θεαιτ. 2, 61, — Τὸ κανονικὸν συγκρ. ὀλιγώτερος ἔχουσι κατὰ πρῶτον οἱ μὲν. Αἰλ. 1. Ζ. 2, 42, καὶ παρ' Ἰπποκρ. φαίνεται ὅτι ἀπαντᾷ. Τὸ ἐπίρ. ὀλίγως εἶνε σπάνιον ἴσ. μόν. παρὰ Στρατ. 47 (12, 205), ὑπερθ. ὀλιγίστος, μόν. ἐπὶ ἀριθμοῦ, πληθους Ἰλ. τ. 223· «καὶ τοῦτο φύσει ὀλιγίστον γίγνεται γένος» Πλατ. πολ. 4, 428· «ὀλιγίστοι τὸν ἀριθμόν», 5, 473· «ὅτι σμικρότατοι καὶ ὀλιγίστοι ἀδικίαι», νόμ. 5, 743· «ὅσο ἄρα δεῖ τὸ ὀλιγίστον εἶναι» = ὅσο τοῦλάχιστον, Παρμ. 149· καὶ «δι' ὀλιγίστων ἐσφλε καὶ Δίωνα» (πρὸλ. δι' ὀλίγου), Ἐπ. 7, 351, paucissimos, καὶ σπαν. μὲν. σχηματίζουσιν ἐξ αὐτοῦ ἐτι ὀλιγίστατος καὶ τὸ ἐπίρ. ὀλιγίστως· τὰ ἀκανόνιστα ὀλιγίστων, ὀλιγώτερος ἴδε κατ' ἔβαν· — ὡς πρὸς τὸ μέγεθος χρησιμεύει ὡς συγκρ. τοῦ ὀλίγου καὶ μέγαν καὶ ἑλάσσον, ὡς ὑπερθ. ἑλάχιςτος, ἡκίστος, paucus, paucius, paulus.
- *Ὀλιγο-σπαρχία, ἡ· τὸ ἔχειν ὀλίγην σάρκα Εὐστ. Ἰλ. 1361, 24, carnis exiguitas.
- *Ὀλιγό-σπαρχος, 2· ὁ ὀλίγον κρέας ἔχων Λουκ. ἀποκρ. 29, macer.
- *Ὀλιγό-σθενής, 2· ὀλίγην ἔχων δύναμιν Σχολ. Ὀπκ. ἀλ. 1, 623, debilis.
- *Ὀλιγο-στέλει· ὀλίγον νηστεύων Πλουτ. ὕγιειν. παραγγ. σ. 390.
- *Ὀλιγο-στέια, ἡ· ὀλιγοφαγία Ἀριστοτ. πολ. 2, 10, frugalitas.
- *Ὀλιγό-στικός, 2· ὁ ὀλιγοφάγος Φερεικρ. π. Ἀθην. 6, 248.
- *Ὀλιγό-σπερμος, 2 (σπέρμα)· ὁ ἔχων ὀλίγον σπέρμα Ἀριστοτ. π. γεν. Ζ. 1, 18.
- *Ὀλιγο-στάδιος, 2· ὁ ἔχων ὀλίγων σταδίων ἔκτασιν Εὐστ. εἰς Διον. Περ. 65, 96, 26.
- *Ὀλιγο-στιχία, ἡ (ὀλιγόστιχος)· τὸ ἔχειν ὀλίγους στιχούς, τὸ ἐξ ὀλίγων στιχῶν συνιστάμενον ποίημα Φιλίππ. 1 (4, 2).
- *Ὀλιγό-στιχος, 2 (στιχός)· ὁ ἐξ ὀλίγων στιχῶν συνιστάμενος Ἀριστ. ἱππ. 534.
- *Ὀλιγοστός, 3 (ὀλίγος)· τὸ ὀλιγίστον, μικρότατον μέρος (ἴδε ποστός)· — χρόνου = τὸ μικρότατον μέρος τοῦ χρόνου Σοφ. Ἀντ. 621· ἀντιθ. τῷ πολλώστος, = ἐκ πολλῶν εἰς Πλουτ. Ἀντων. 51 καὶ ἄλλ. μὲν.
- *Ὀλιγο-συλλαβία, ἡ (ὀλιγοσύλλαβος)· ὁ ἐξ ὀλίγων συλλαβῶν Εὐστ. Ἰλ. τ. 39.
- *Ὀλιγο-σύλλαβος, 2 (συλλαβή)· ὁ ἔχων ὀλίγας συλλαβάς Εὐστ. 310, 16.
- *Ὀλιγο-σύνδεσμος, 2· ὁ ἔχων ὀλίγους συνδέσμους Δ. Ἀλ. π. συνθ. λεξ. 22.
- *Ὀλιγο-σχίστης, 2· ὁ ὀλίγας ἔχων σχισμὰς Εὐστ. 54, 18.
- *Ὀλιγό-σχοινός· ἴδε ὀλοσχοινός.
- *Ὀλιγο-σώματος, 2· ἔχων μικρὸν σῶμα μὲν.
- *Ὀλιγο-τεκνία, ἡ (ὀλιγότεκνος)· τὸ ἔχειν ὀλίγα τέκνα· ὀλιγοπαῖδια Προκλ. pauci liberi.
- *Ὀλιγό-τεκνας, 2 (τέκνον)· ὁ ἔχων ὀλίγα τέκνα = ὀλιγόπαις Μαξ. Τυρ.
- *Ὀλιγότης, ἡ (ὀλίγος)· τὸ ὀλίγον, ἀντιθ. τῷ πληθος Πλάτ. Θεαιτ. 158· τάσον ὀλιγότης οὐσίας, ὡς — χρόνου, = μικρὸς ἀριθμὸς ἀνθρώπων, νόμ. 3, 678· καὶ = μικρότης, φαυλότης, μὴ δαιμόντης Παλῦδ. 4, 163, paucitas.
- *Ὀλιγο-τιμία, ἡ (ὀλιγότιμος)· τὸ τιμᾶν τι ὀλίγον, ὀλίγη ἐκτίμησις Κυριαλ. 1, 4, dedecus.
- *Ὀλιγο-τοκέω· ὀλίγα γεννᾷ μὲν.
- *Ὀλιγο-τοκία, ἡ (ὀλιγότοκος)· τὸ γεννᾶν ὀλίγα Ἀριστοτ. γεν. Ζ. 4, 4, paucus partus.
- *Ὀλιγο-τόκος, 2 (τίκτω)· ὁ ὀλίγα, σπανίως γεννῶν Ἀριστοτ. 1. Ζ. 6, 17.
- *Ὀλιγο-τροφία· ὀλιγοτροφὸς μὲν.
- *Ὀλιγο-τροφής, 2· ὁ ὀλίγον τρέφων Εὐστ. Ὁδ. 1752, 9, parum nutriendus.
- *Ὀλιγο-τριχός, 2· ὀλιγοτρίχης Ἀριστοτ. 1. Ζ. 2, 1.
- *Ὀλιγο-τροφέω (ὀλιγοτρόφος)· μὲ ὀλίγην τροφήν τρέφω, πρὸλ. Λοδ. Φων. 578.
- *Ὀλιγο-τροφία, ἡ (ὀλιγότροφος)· ἡ ὀλίγη τροφή Ἀλ. Τραλ. 12, 214, exigua nutritio.
- *Ὀλιγο-τροφός, 2 (τρέφω)· ὁ δι' ὀλίγης τροφῆς τρέφων Ἀθῶν. 2, 68· ἐτι = ὀλίγον τρώγων Ἀριστοτ. π. μορ. Ζ. 4, 5.
- *Ὀλιγό-υδρος, 2· ὁ ἔχων ὀλίγον ὕδωρ· «ὀλιγοῦδράτος», ὁ ἐρπυλλός· ἀντιθ. τῷ φιλούδρος Θεωφρ. 1. Φ. 6, 7.
- *Ὀλιγό-υλος, 2· ὁ ἔχων ὀλίγην ὕλην, μικρὸν ἔχων τὸ περιεχόμενον Εὐστ. 224, 58.
- *Ὀλιγο-ὑπνέω (ὀλιγόπνους)· κοιμῶμαι ὀλίγον Εὐστ. Ὁδ. κ. 86, parum dormio.
- *Ὀλιγο-ὑπνία, ἡ· μικρὸς, ὀλίγος ὕπνος Ἰαμβλ. βίος Πυθ. 69, exiguus sompnus.
- *Ὀλιγό-ὑπνος, 2 (ὑπνος)· ὁ ἔχων ὀλίγον ὕπνον Ἀπκ. β. Ἰσπ. 74.
- *Ὀλιγο-φαγία, ἡ· ὀλιγοφαγία Σχολ. Ἀριστοτ. εἰρ. 28, exiguus esus.
- *Ὀλιγο-φάγος, 2· ὀλιγόφατος Ἰπποκρ. 358, 19, inedix.
- *Ὀλιγο-φάτης, 2· ὁ ὀλίγον φῶς ἐπιφέρων Σουλδ.
- *Ὀλιγο-φιλία, ἡ· ἑλλειψις, ὀλιγότης φιλῶν Ἀντιφαν. Β. Α. 110.
- *Ὀλιγο-φώρας, 2 (φέρω)· ὁ φέρων ὀλίγον, ὀλίγος = ὁ ὑποφέρων, δεχόμενος ὀλίγον ὕδωρ, διότι εἶνε καθ' ἑαυτὸν ἀδύνατος, ἀντιθ. τῷ πολυφόρος Σχολ. Ἀριστ. Πλουτ. 854.
- *Ὀλιγο-φράδης, 2 (φράζω)· ὁ ὀλίγα συλλογίζμενος καὶ λέγων Σχολ. Πινδ. Ὀλ. 3, 81, brevisloquus.
- *Ὀλιγο-φρενία, ἡ· μικρὸς νοῦς Γρ. Ναξ. 13, 126, exigua mens.
- *Ὀλιγο-φρόνως, ἐπίρ. τοῦ ἐξῆς.
- *Ὀλιγό-φρων, 2 (φρόν)· ὁ ἔχων ὀλίγας φρέ-

νας φρόνησιν Πλουτ. π. ἀδολ. 4, πυσίλλανιμις.
 Ὀλιγόφυλλος, 2' ὁ ἔχων ὀλίγα φύλλα Θεόφρ.
 Ὀλιγόφωτος, 2' ὁ ἔχων ὀλίγην, κικράν φω-
 νιν μετν.
 Ὀλιγόχλωρον, τό κάπνις Διοσκ. 2, 204.
 Ὀλιγόχλωρος, 2' ὁ ὀλίγον πράσινος.
 Ὀλιγόχρῶς, 2' ὁ ὀλίγον ἐχώνων Ἀ-
 ριστοτ. π. γεν. 2, 3, 7, συγκρ. ὀλιγοχρόστε-
 ρος, ἐπὶ τῶν καρπῶν τῆς γῆς, = ὀλίγους καρ-
 πούς φέρων Θεοφρ. αἰτ. Φ. 4, 8, 2.
 Ὀλιγόχροδια, ἡ' τὸ ἔχειν ὀλίγας χορδὰς
 Πλουτ. π. μουσ. 8.
 Ὀλιγόχορδος, 2' ὁ χορδὰς ἔχων ὀλίγας ἀμφ.
 Ὀλιγόχρος, ὀλιγόχρους ἔδε ὀλιγόχρους.
 Ὀλιγόχρηματία, ἡ' τὸ ἔχειν μικρὰν
 περιουσίαν, ὀλίγα χρήματα μετν.
 Ὀλιγόχρηματος, 2' ὁ ὀλίγα ἔχων χρή-
 ματα Φίλων 1, 344, 21, villis.
 Ὀλιγόχρονια, ἡ' ὀλίγους καιροὺς μετν.
 Ὀλιγοχρονίας 2 καὶ 3' μικρὰς χρονικῆς
 διαρκείας Θεογν. 1014: «τὸ σῶμα ἀσθενέστε-
 ρον καὶ ὀλιγοχρονιώτερον» Πλατ. Φαιδ. 87.
 «καὶ λίαν εὐφρατος» Πολύβ. 2, 34, 6, tem-
 poralis.
 Ὀλιγοχρονιότης, ἡ' ὀλιγοχρονία Ἡρό-
 κλος 1, 3, 14, breve tempus.
 Ὀλιγοχρόνος, 2' ὀλιγοχρόνιος: Μ. Ἀν-
 τών, 5, 10.
 Ὀλιγόχρυσος, 2' ὁ ἔχων ὀλίγον χρυσὸν
 Πολύβ. 3, 109.
 Ὀλιγόχυλος, 2' ὁ ἔχων ὀλίγον χυλὸν
 Ἀθην. 3, 120: «καὶ ὀλιγότροφος».
 Ὀλιγόχυμος, 2' ὁ ἔχων ὀλίγον χυμὸν
 Ξενοκρ. 47.
 Ὀλιγοφύλωι εἰμαι ὀλιγόφυλος μετν. =
 μικροφυλῶ Ἠσόχ.
 Ὀλιγοφυλία, ἡ' μικροφυλία.
 Ὀλιγόφυχος, 2' μικρόφυχος, ὀλιγόκαρπος.
 Ὀλιγὼν, μικρὸν, ὀλίγον ποιῶ Χρ. Σιδ. 1,
 321, imminuo.
 Ὀλιγυρτος, ὁ' ἄρος Ἀρχαίδια Πολύβ.
 Ὀλιγ-ῶλαξ, ακος, ὄρω. ὀλιγῶλαξ Ἀεων.
 Ταρ. 54 (226).
 Ὀλιγ-ῶριος (ὀλιγῶριος) ὀλίγην τὴν ὥραν
 (= φροντίδα) ἔχω Σουδ. παραμελῶς ἀπολύτ.
 Θουκ. 5, 9, συνήθ. «τινός, τοῦ κοινοῦ» Πλάτ.
 Γοργ. 502: «τοῦ θανάτου καὶ τοῦ κινδύνου»,
 ἀπολ. 28: «καὶ ἀμελεῖν Εὐδοκ. 4. Παθ. Ἀρχ.
 180: τῶν φίλων Ξεν. ἀπομν. 2, 4, 3: «τῆς ἀ-
 ρετῆς Ἰσοκ. 1, 9: «οὐκ ὀλιγορητέον ἀλλὰ
 πολλὴν ἐπιμέλειαν αὐτῆς ποιητέον» Ἀθην. 12,
 515, negligo, contemno.
 Ὀλιγ-ῶρησις, ἡ' (ὀλιγῶριος) παραμελήσις,
 καταφρόνησις Ἡμεσιτ. λογ. 10 = ὀλιγωρία.
 Ὀλιγῶρητες 3' ἀμελητέαι, καταφρονητέαι
 Ἀθην. 12, 245, contemnentis.
 Ὀλιγῶρις, ἡ' (ὀλιγῶριος) ἀμέλεια, καταφρό-
 νησις, «καὶ βερία» Ἡρ. 6, 137: «εἰς ὀλιγω-
 ρίαν ἐτρέποντο τῶν ἱερῶν καὶ δαίμων» Θουκ. 2,
 52: καὶ «περὶ τίνος» Πολύβ. 11, 9, 2: «ἐν ὀ-
 λιγωρίᾳ ποιεσθαι = ὀλιγορεῖν Θουκ. 4, 5, in-
 curia, negligentia.
 Ὀλιγῶρος, 2 (ὀλίγη, ὥρα) ὁ ὀλίγον φρον-

τιζων, ὁ μὴ προσέχων, παραμελῶν, καταφρο-
 νῶν «χαλεπὸς ἦν καὶ ὀλιγῶρος» Ἡρ. 3, 89:
 «ὀλιγῶρον πεποιθὲς τι» = ἡμελημένος ἔχεις
 πράξει τι Νικομαχ. Ἀθην. 7, 290: συνήθεσ.
 ἱπρ. «ὀλιγῶρος ἔχων» Πλατ. Φαιδ. 68: δια-
 κέσθαι Ἀπολ. 1, 3: «ἔχειν πρὸς ἅπασαν αἰσχρό-
 νην» Λίσχιν. 1, 67: «διακείνται πρὸς τοὺς θε-
 οὺς» Πλατ. Ἀλκ. 2, 149: «περὶ τι» Πολύβ. 5,
 91, 4, negligens, desidius.
 Ὀλιγῶς, ἐπὶρ. ἴδ' ὀλίγος.
 Ὀλιγῶσις, ἡ' ἐλάττωσις Ἑδοτ. imminutio.
 Ὀλιγ-ῶσις, 2 (ὀλιγῶς) ὁ ὀλίγον ὠρελῶν
 Σεπτ. Εμπ. κατ. δογμ. 5, 132.
 Ὀλιῶς, ὁ' Ἠλιός τις Πaus.
 Ὀλιῶσις, ὀλιῶσις ὀλιῶσις Ὀππ. κων. 3, 65.
 Ὀλιῶσις, μικρότερον ποιῶ, ἐλάττωσις, ὀλιγο-
 στεῖω Ἑδοτ. προπαρ. εὐαγγ. 5, 22: ὀλιῶσι-
 ται = μειοῦνται Πούχ. ὁρθότ. ὀλιῶσιναι π. ἰου.
 Ὀλιῶσις, 2, π. συγκρ. τοῦ ὀλίγος, ὡς μέγαν
 τοῦ μέγας Νικ. θηρ. 372: «ὀλιῶσις κλέος» θετ.
 Ἐπ. 522 (9, 521) = «ὀλιῶσις» παραδόξ. ὀλι-
 γωνος Νικ. θηρ. 123: καὶ ὁ Βεντλῆος: διακείν-
 ται ἐκ τούτου ὀλιῶσις αὐτοῦ. ἴδε τὸ ἔξ.
 κῶρ. ὅγ.
 Ὀλιῶσις, ὄνος, ἡ' (ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ
 μικροῦ εἶναι «θεσσαλαὶ γάρ, ὡς ἱστορεῖ Διμο-
 σθένης ἐν Κτίσει, τὸ μικρὸν ὀλιῶσις καλοῦσι»
 Στ. Βυζ.) πόλ. παραλ. Μαγνησίας ἐν Θεσ-
 σαλίᾳ ἐπὶ τῆς νοτίας ἀκρας τοῦ Παγασσητικοῦ
 κόλπου Στράβ.
 Ὀλιῶσις: Ἀλιῶσις, οἱ ἔθνος θρακικοῦ Σουτ.
 Ὀλιῶσις πόλ. βορ. τῆς Βρετανίας.
 Ὀλιῶσις, 3 (ὄλος) ὁ εἰς τὸ ὅλον ἀνήκων, γενι-
 κός, καθολικός Ἑδοτ. totalis, universalis.
 Ὀλιῶσις καὶ ὀλοκληρία, ἐν ὅλῳ Ἑδοτ.
 univervo.
 Ὀλιῶσις πόλ. τῆς Ἰσπανίας τ. Ταρρακ. Πτολ.
 Ὀλιῶσις, ὁ' ποτ. τῆς Γαλλίας Πτολ.
 Ὀλιῶσις, ὀλιῶσις, κατ' Ἀργεῖους = ὀλιῶσις Ἠ-
 σόχ. paucis.
 Ὀλιῶσις σκίουρος ἔλιος Πούχ. ἔδε ὀλιῶσις.
 Ὀλιῶσις: ὁ' 4) ἐπὶ πόν. Ἀπόλλωνος Ἐπιγρ. 2)
 οὗτος Ἀγῆνορος ἐν Ἀθῆν. Μαρκελλίν. ἐνδ. θουκ.
 Ὀλιῶσις, Ταραντιν. ἐντὶ ὀλίγος Ἐπ. Μ. 621, 51.
 Ὀλιῶσις (ὀλιῶσις), ἡ' πόλ. Ἀστυναγίας ἐπὶ τῆς δε-
 ῖως ὄχθης τοῦ Τάγου, νῦν Λισσαβὼν.
 Ὀλιῶσις, ὀλιῶσις, ὁ' Ὀλυμπία, Ὀρχομε-
 νίδες τις Ἐπιγρ.
 Ὀλιῶσις-κόλλις, ἴκος, ὁ' εἶδος ἄρτου, ἔχον-
 τος τὸ σχῆμα τοῦ ὀλίγου Πούχ.
 Ὀλιῶσις, ὁ' σκύτιον αἰδοῖον ἀνδροκίν, ἐκ βύρ-
 σης κατὰ μῆσιν πεποιμένον Ἀριστ. Αὐο. 109,
 Ὀλιῶσις τῶ ἐξῆς Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην.
 6, 237.
 Ὀλιῶσις ἡ' ὀλιῶσις, ὅς τις τύπος εἶναι
 ὁ ἀρχαιότερος καὶ καλλίτερος ἀν καὶ παρ' Ἀ-
 ριστοτ. ἱπρ. 494: εὐρίσκειται ὁ εἰς αἶναι σχημα-
 τισμός· μετὰ ὀλιῶσις, ὁρ. ὀλιῶσις, ἴππ.
 καὶ κατὰ πρῶτον παρὰ μετν. ὀλιῶσις, πρὸλ.
 Αὐο. Φρυν. 742: παρὰ. ὀλιῶσις, πλῆθος εἰς
 γλυσταρὰν ὁδὸν, γλυσταρὰ, «ἐνδ' Ἀίας μὲν ὀ-
 λιῶσις ὄναι» Ἠλ. ψ. 774: «καὶ ἀντιγῶν ὀλιῶσις»
 = ἐξεγλῶστης καὶ ἔπεισεν ἔξω. Σαφ. Ἠλ. 736:
 καὶ νῆος Φιλίππ. 77 (9, 267): «τοῖς ὀλιῶσις»

αιν» τῷ προηγ. «σφαλεῖς» σύστοιχον Ἀριστ. βατρ. 689' «ὥστε μὴ ὀλισθάνειν ἢ ὅλη καὶ ἢ γῆ σχήσει» Ξεν. Ἀν. 3, 5, 11' «ὅτε ὀλισθάνει μάλιστα ἐν τῷ λάβῳ» ἡ γλῶττα Πλάτ. Κρατ. 427' «ἀμφοτέροις ἅμα τοῖς πασὶ Παυλ. 3, 55, 3 καὶ μετγν. «ὀλισθεῖν ἐπ' ἰσχίον» Λουκ. 20 (11, 316)' «εἰς νοῦσον» εἰς ἀσθένειαν περιπεσεῖν Ἀπολδ. 12 (7, 233)' «ἐκφεύγω, γλιστρῶ μετγν. — παρ' Αἰλ. καὶ Φίλοστρ. καὶ μεταδ. = ἐκκίπτω, εἰς ὀλισθήσεως καὶ πτώσεως ἐξαρθρῶ, ἐκπαλῶ, διασπρέφω» ὀλισθεῖν καὶ ὀλισθῆναι ὡς ἐν. = τῷ προηγ. δυσκόλως εὐρίσκονται ποτὲ ἐν χρῆσι. Τὸ βραδύτερον σχηματισθὲν ὀλισθος συγγεν. τῷ λείας λίσπος. labor, lapsus, exido.

Ὀλισθανός, 3' ὀλισθηρός, εὐὐλισθος.

Ὀλισθηρός, 3' ὀλισθηρός· «ὀλισθησταλὸς» ὡς ὡς οὐατος· Παυλ. Σιλδ. 43 (9, 443), lubricus. Ὀλισθημα, τὸ (ὀλισθαίνειν) γλῶσσημα, πτώσις· δόξα Πλάτ. Τιμ. 43 καὶ μετγν. Πλουτ. 79. σ. 49 καὶ 731, lapsus.

Ὀλισθηρός, 3' γλιστερός, λείος, ὅπου τις εὐ κώλως νὰ γλιστρήτῃ δύναται, ἢ νὰ πείσῃ· οἶμα Πινδ. Π. 2, 95, ὑπερθ. Πλάτ. σοφ. 231 τόπου, Πλουτ. Ευρρ. 29' «φάρυγγες» ἐν θελήσει· Ἰπποκλ. 23 (7, 702)' καὶ μετγν. «τὸ ὀλισθῆναι» διανοίας αὐτῶν· Λουκ. Φιλοπατρ. 22' τὸ γ. Ἀγῶθ. 66 (10, 66)' «ἐκείνα 4 (5, 216)' «ὀλισθηρῶς» ἔχεν πρός τι = ἐπιρροπῆς, κλίνων πρός τι Πλουτ. πῶς δεῖ τ. ποιητ. ἀκ. 10, λαρε. οὐνοκλιν.

Ὀλισθηρῆσις, ἡ (ὀλισθαίνειν) ἢ γλῶσσηρῆσις, ἡ εἰς τόσον τινὰ γλιστρούση πτώσις Πλουτ. περὶ κρυβ. πρ. τ. γυν. 9. lapsus.

Ὀλισθηρῆσις, 3' ὀλισθαίνειν· ὁ ποιῶν τὸ ὀλισθηρῆν Ἰπποκρ. 261, 3, lubricus.

Ὀλισθηρῶν γινώσκοντες γλιστρῶν κατὰ τὴν γνώμην μου, πλανῶμαι, ἀνθ' αὐ καὶ ὡς ἐν ταῖς ὑμνοῖσις συνθίσσιν, ὀλισθαίνωμαι Λουκ. Λεῖψ. 19.

Ὀλισθηρῶν ποιεῖν· κάμνω τι ὀλισθηρῶν, γλιστρῶδες ἀμφ. labefacio.

Ὀλισθαί, ὁ· γλιστράδα, ὑμνοῦς, ὅπου ἡμ πορεῖ τις ἐκκόλως νὰ γλιστρήῃ ἢ νὰ πείσῃ· ὁθεν συγκερ. = γλιστρούσης, ὁμαλὴ θέσις· «ἔνοδος ὀλισθον ἔχουσα» Λουκ. π. μεθ. συνόντ. 42' «ὀλισθον περιπεσὼν λείας ὁδοῦ» Τρικοπ. 658' «ὀλισθον γινόμενον» Ἀθην. 10, 434' αὐτως ἐκαλεῖτο καὶ τις ἄγνωστος ἄλλως, ὀλισθηρὸς ἰχθύς, ἥτοι λείας καὶ ἀλεπίδωτος.

Ὀλισθαίνω, μετγ. ἀορ. 6 τοῦ ὀλισθαίνω

Ὀλισθαράζω· ὀλισθαίνω Ἰπποκρ. π. Γαλην. 776

Ὀλισσων, 2' ὀλίσων ἀμφ.

Ὀλιστρήνη, ἡ· θυγ. Ἰανου' Ἀθην.

Ὀλκᾶδες, ὁ· Σκύθης τις Ἀππ.

Ὀλκᾶδες, οἱ· ἔθνος τῆς Ἰσπαν. τῆς Ταρκαίων μητροπόλεως ὁπῆρχεν ἡ Κερταία ἢ Ἀλθαια, καὶ τοὺς ὁποίους μετέπειτα ὁ Ἀννίδας μετέφικσεν εἰς τὴν Ἀφρικὴν Πολυδ.

Ὀλκᾶδης, 3' ὀλκᾶς· ὁ εἰς εἰδὺς τι πλοῖον φορητὸν ἀνήκων Ἀριστοτ. π. Ζ. βαδισμα. 10' «ναὺς ὀλκᾶδης» = πλοῖον φορητὸν, onerarius.

Ὀλκᾶδιον, τό, ὅπου τοῦ ὀλκᾶ· φορητὸν πλοῖον ἀμφ.

Ὀλκᾶδο-πιττωτής, ὁ· ὁ πιασάνων τὰς ὀλκᾶδας Π. Ἀν. 1089.

Ὀλκᾶδο-χρίστης, ὁ· ὁ χρίων, ἀλείφων τὰς ὀλκᾶδας Μεν. 4, 342

Ὀλκᾶζω (ὀλκῆ) ἔλκω Ἰσδορ. ὅστις καὶ χαλινάγωγιώ τὸ ἐξηγεῖ, τραθο.

Ὀλκᾶς, ἡ· ἡ οὐρὰ τοῦ λέοντος, οὕτω κληθεῖσα ὅτι δι' αὐτῆς ἐκτὸν ἐποτρύνει μάχεσθαι Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 4, 1614, cauda.

Ὀλκᾶτον, τό· ἀγγεῖον ἐν ᾧ τὰ ἐκπώματ' ἐναπονίπτουσιν = ἐνθα πλύνουσι τὰ ποτήρια Πολυδ. 6, 99' καθ' Ἰσδορ. = λικάνη, ν. πῆρ, κρατήρ· ἴδε ὀλκῆιον καὶ ὀλκῆιον καὶ ὀλκαίος.

Ὀλκᾶτος 3' (ἔλκω, ὀλκῆς, ὀλκῆ)· ὁ ἐλκόμενος, συρόμενος· ἴδε ἐπὶ βαδίσματος, ἔρπων, ὅσον ἐλκόντης· «παλῖγκτος» ἀντομένοσι δάγματι πλειστοῦ καὶ ὀλκῆιον ἐπὶ σειρῇ = ἐλκόμενῃ οὐρᾷ Σχολ. Νικ. θηρ. 118 ὅθεν ἡ ὀλκαία = ἡ οὐρὰ, ἥτις ὑπὸ τοῦ ὅλου σώματος τῶν ζώων ἔλκεται ὡς ἐν τῷδε «αἰθ' ὑπὸ ταύρου ὀλκῆιον ψαῖονταί ὀλκῆιων φορέοντες», αὐτ. 122. Τὸ οὖν ὀλκαίον = ἕκαστον μέρος σώματος, ὅπου ἔλκεται. σύρ-αι, ἐπὶ δὲ = ἡ κοιλία τοῦ πλοῦτος Ἐν γιν. = παν κοιλώδες, ἐνθ' ἀγγεῖον, λικάνη, πῆρῖον καὶ τὰ ὅμοια δὲ λῆ. φάνετα· μιν. τῶν μετγν. π. Πολυδ. 6, 99.

Ὀλκᾶς ἀσ, ὁ (ἔλκω) πλοῖον φορητὸν συρόμενον Πινδ. Ν. 5 2' «καθορᾶ - ταμπύρια καὶ τὰς ὀλκᾶδας» Ἀριστ. ἱππ. 171' «πῆρῖον Ἀνθ. Πελ. 5 (7 315) «τῆς ὀλκᾶδος καταδύσις» Λουκ. Ζευ. 3' παρὰ μετγν. π. καὶ ὀλκᾶς ἴδε Ἰακώδης Α. Π. σ. 19.

Ὀλκᾶσος, ὁ· υἱὸς Ταρδῆου, βασιλεὺς τῶν Ἰσχυρίων καὶ ἀδελφὸς Οὐλκιδος Νόν.

Ὀλκῆιον, τό· ὀλκῆς ξύλον τι ὑπὸ τὸ πλοῖον, ἐφ' οὗ ἔλκεται (πρὸς ὀλκῆιον) - ἐπὶ δὲ = ἀγγεῖον ὕψον τι καὶ ἔρῳ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ χαλκῶν Πολυδ. 10, 176, clavus navis.

Ὀλκῆς, ὁ (ἔλκω) ὁ σέρων, ἴδε τὸ ἀμφὶ ὀλκῆστρον Ἰσδορ.

Ὀλκῆω ἔλκω, ἴδε. - πλοῖον ἀμφ.

Ὀλκῆ, ἡ (ἔλκω) τὸ ἔλκυσμα, τὸ σόρμα· ἀ-ρότρον Σ. Ἑμπε. Πυρ. 3, 15 ἡ φορὰ, ἡ ἐρμή· «ὀλκῆ γὰρ οὐ τὰ πλόκαμον οὐδ' ἀμαρτῆται» Ἀισχ. Ικ. 861' «καὶ ἀγωγὴ παίδων πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ νόμου λόγον ὀρθῶν εἰρημένον» Πλάτ. νόμ. 2, 859' «τοῖς δεινοῖς περὶ λόγων ὀλκῆν», Φιλ. 57 ἴδ. ἐπὶ τῆς ῥοπῆς τῆς πλάστιγγος, τὸ βῆρος, ἡ φορὰ, ῥοπή Λουκ. Δημων 7' «τὴν ὀλκῆν διτάλκνται» Πολυδ. πρὸς 31, 3, 16' «ὀλκῆν τάλαντος χρυσίου» Μενανδρ. παρ. Πολυδ. 9, 76' ἐν στενωπ. σμ. = τὸ βῆρος μετ' ὀρκαμῆς - τὸ ἔλκεν εἰς τὴν πρὸς ἐκτὸν· «ὀλκῆ νοτίδος» = τὸ τραχὺν τι, ἀπορροφῶν ὑγρασίαν Θεόφρ. Φ. 5, 6, 2' εἰς μεταφ. - ὀρκαμῆς πρὸς τι, πόθος, tractio, tractus.

Ὀλκῆεις, 3' (ὀλκῆ)· ὁ ἔλκων, ὁ σταθμὸν ἢ βῆρος ἔχων, βῆρὺς Νικ. θηρ. 651, ponderosus.

Ὀλκῆσιον, ἰων. τό· ὀλκῆιον Ἀπολ. Ρ. 1, 1318.

Ὀλκῆσις, 2' (ὀλκῆ)· ὁ ἐλκόμενος, ὁ ἐρπων, ἐπὶ τῶν ὄφειν Νικ. θηρ. 351, caudatus.

Ὀλκῆσιος, 2' (ὀλκῆ)· ὁ ἐλκόμενος, ὁ ἐσυνάμενος ἐλκόμεσθαι, ὁ ἐξώδης, γλωσσῶδες μετγν.

- ἐπὶ δὲ ἐπιτήδειος εἰς τὸ ἔλκεν, ὁ καλῶς ἔλκων, glutinosus.

Ὀλκίον, τό· ὀλκίον, εὐρύ τι ἀγγεῖον Πολυδ. 31, 4, 1· ἔτι δὲ = πηδάλιον Σοφ. ἀποστ. 388· «καὶ ὀλκία δὲ τὰ πηδάλια Συροαλλῆς ἐν Ναυπλίου ἀνόματι, ὅτε καὶ ἐφύλιον ἀπὸ τοῦ ἔλκεσθαι ἀνόμαται» Πολυδ. 10, 134.
 Ὀλκίον, τό· πολ. Τυρρηνας Πολυδ.
 Ὀλκός, ὁ (Ἑλλ. ἔλκος, λατ. *ulcus*)· τὸ ἔλκος μα, οὐ μόν. τὸ ἔλκειν ὡς πρᾶξις ἢ κατάστασις, ἔλκειν, σύρειν ἐκέρτον, ἐπὶ πάσης κινήσεως βραδείας καὶ συνεχούς, ἔρπειν ἰδ. ἐπὶ τῶν ὤρειν καὶ σκυλλήκων Νικ. θηρ. 159 καὶ μετγν. — ἐπὶ ὕδατι· Ἀπολ. Ῥ. 1, 1167, ἀλλὰ καὶ τὸ διὰ τοῦ ἔλκειν ἢ τοῦ τραυήματος ἀποτελούμενον = τὸ ἀλᾶναι, τὸ ἔλκεναι· ὀλκαίς τμητοῖς ἐγκύρσαι· Σοφ. Ἠλ. 852· ὀλκαὶ σμίλης· Ἀριστ. θεο. 779· = τὰ διὰ τῆς σμίλης εἰς τὸ ὑλὸν ἐνοκαπτόμενα αὐλάκια ἢ χαράκια· ἔτι δὲ αὐλάκες ὅπο τοῦ ἀρότου ἀποτελούμενοι Ἀπολ. Ῥ. 3, 402· καὶ μετγρ. «ἀστὴρ ὡς φλεγέθοντα δι' ἡμέρας δακνὸν ἰσι», 3, 141· παρ' Ἡρ. «ὀλκοὶ τῶν νεῶν» = οἱ τόποι ἐφ' οὓν σύρονται τὰ πλοῖα εἰς τὴν γῆν καὶ ἑστανται εἰς τὴν θηράν, 1, 154· «ἀλλὰ προσμίξω νεῶν ὀλκοῖσι νυκτὸς τῆσδ' ἐπ' Ἀργείων στρατῶν» Ἑρ. Ῥσ. 146· «φεύγειν πρὸς ὀλκὸν νυκτασθῶμεν», αὐτ. 673· «τῆρσις ἐποικήθησαν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ κόλπῳ, τῶν ἐπὶ οἱ ὀλκοὶ ἐπιδόλοι·» Ἡρ. 2, 159, ὅπερ καὶ Ὁμόρ. ἔφη· γὰρ = ναύσταθμοι, παναλία· κατ' ἄλλ. ὁ ἔρπον ἀρμολίως, = αἱ μηχαναὶ, δι' ὧν ἐκ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν θηράν σύρονται, ὡς θαυκ. «καὶ ὀλκός παρὰ πλοῖον ἐν τῷ ἰσθμῷ ὡς ὑπεροφίον ἐκ τῆς Κορίνθου εἰς τὴν πρὸς Ἀθήνας θάλασσαν», 3, 15, ὅπερ ὁ Πολυδ. ἔφη διὰ τοῦ χαμουλαὶ μηχαναί, 7, 191· «κατὰ δὲ τὸν Διοσκ. = ἡ ὁποία καλεῖται καὶ λόκος, 11, 68· «ἔτι δὲ παθ. «ὀλκοὶ δάφνας» = τὸ ἐκ δάφνης συντελεθὲν φίλον ἄλκιον ἢ ἀρωματῶν, τὸ ἐπὶ τοῦ ἔδαφους συρόμενον Ἑρ. Ἰων 145· «ὀλκός αὖ μέγας ἀνοικταί» = ἀνοικταὶ ἢ ἐλκόμεναι καὶ συρομένη ἀμύχα Δ. Περ. 191· ἔτι = τὸ σῶμα τῶν δρακοντῶν καὶ ὤρειν Νικ. θηρ. 266, 316· ἐν γέν. = τὸ κατὰ ἡλκος ἱκετιζόμενον· ἡμερο· καὶ παρὰ τῆς, Σχολ. Νικ. ἀλ. 79, *tractus*.
 Ὀλκός, 3· ὁ εἰς ἐκέρτον ἔλκειν τι· καὶ ἂν οὖν εἴη μίσθια ψυχῆς ὀλκὸν ἀπὸ τοῦ γινόμενου ἐπὶ τῷ ὄν· Πλάτ. πολ. 7, 521· — γνῶσις Ἀντιφαν. π. Ἀθην. 11, 781· «ὀλκὰ προδίδων» = βραδέως· Ἠλιοδ. 10, 30, *attractus*.
 Ὀλκός τῆς, ἢ ὀλκός Ἠλύχ. ροι τος.
 Ὀλλίχ, ἱκος, ὁ· εἶδος ξυλίνου ποτηρίου Ἀθην. 11, 494.
 Ὀλλυμι (ολ), μελ. ὀλλω, ἐπ. ὀλλω Ὀδ. μ. 250, ἀόρ. ὤλεσα ἀνεν αὐτ. παρ' Ὀμ. ὤλεσα, ὤλεσκον Βεακ. Ἠλ. θ. 270 ἀντὶ ὤλεσεν, παρκ. ὀλώλεκα, καὶ μέσ. ὀλλυμαι, μελ. ὀλοσμαι, ἀόρ. ὀλόμην, ὀλέσθαι (ὀλλόμενος ὁ γῶς) παρκ. ὀλῶλα, λῶαν μετγν. ἀόρ. ὀλοσθήναι πρὸλ. Λοδ. Φρον. 852· ἀρπύριον, κατὰ τὰ τρίτω, καὶ ἐπὶ ζώοντων φονεύω, καὶ ἀρπύριον φονεύωμαι· «Ἐκτωρ ὀλλύς Ἀργείοισιν» Ἠλ. κ. 781· «οἰμωγῇ τε καὶ εὐχολῇ πῶλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων», δ. 451· «Ἐκτωρ ἔφθι βλητοὶ πύθρας ὤλεσεν λαόν» = ἔφαρμακε

χ. 107· «ὀλῶν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτοὺς» Ὀδ. ι. 40· καὶ ἐπὶ ἀψύχων «οὐν ἐφάμεν νῆας· τ' ὀλέσας καὶ πάντα Ἀχαιοὺς ἀφ' ἀπονυστήσιν» Ἠλ. θ. 498· πάλιν, ι. 188· γένος ἀμὸν ὀλέσας οἰκτροτάτω θανάτῳ· Πινδ. Π. 3, 41· — ἀόρ. π. Ὀ. 1, 71· «οἱαὶ προσπιπνόντες ὀλλυσαν» Αἰσχ. Περ. 453· «ναυτικὸς· περὶ ὧν ὤλεσε στρατῶν», 714· «Ὀιδιπόδα γένος ὤλε πρυμνῶν», Ἑπτ. 1048· «ἦ δ' οὐν θανέται, καὶ θανοῦσ' ὀλέσιν» Σοφ. Ἀντ. 867· «οὐν γὰρ θεοὶ σ' ὀρθοῦσι, πρόσθε δ' ὀλλυσαν», Οἰ. Κ. 395· «τοὺς δὲ διοσάργας ὀλέσας βασιλεῖς», Αἴ. 383· «δὲ καὶ γῆν καὶ πόλεις ὀλλυσι» Ἑρ. Ὀρ. 521· ἐν περ. τὸ σύνθ. ὀλλυμι· «ἔτι δὲ = χάνειν, ἀπολλύναι, χωρὶς τῆς ἰδίας τοῦ ὑποκειμ. ἐνοχῆς, ἰδ. εἰς τὸν ἀόρ. ὤλεσσα, «ἔω· φίλον ὄλεσα θυμόν» Ἠλ. λ. 342· «αὐτὸς δ' ὤλεσεν θυμόν ὅρ' ἔκτορος» = ἔφακε τὴν ζωὴν τοῦ ὅπου τοῦ ἔκτορος, ρ. 616· καὶ συγνῶτ. «ψυχὴν, μένος, ἦτορ, εταίρους ὤλεσε καὶ νῆα» Ὀδ. ι. 274· «ἔργον ὤλεσα» Αἰσχ. Ἑρμ. 143· Μέσ. = ἀφανίζομαι καὶ ἐπὶ ἐμψύχων = βίον θάνατον ἐπονούμεναι, ἔξαλοθρεύομαι· «ὡς Ἀγαμέμνων ὄλεθ' ὅς· Αἰγίσθου δόλῳ» Ὀδ. γ. 235· «ὄλεθ' ὀλέθρῳ ἀνικέτι», ε. 489· «κακὸν οἶτον ὄλοιαι» Ἠλ. γ. 417· «ὄλεσθε κακὸν μόρον» = μὲ κακὸν θάνατον, φ. 133· καὶ ἐπὶ πραγμάτων, «οὐν ὤλετο πάντα κατ' ἀκρῆς ἱλίσος» Ἐξηφανισθ. ν. 272· «ὤλετο μὲν μοι νόστος», ι. 413· «τοὐδ' ὤλετο νόστιμον ἡμέρα» Ὀδ. α. 168· «ὄλοιαι δ' ἀνύμεθα» Αἰσχ. Χο. 875· «ὤλετο πρὸς χεῖρας ἔθην», ἰκ. 65· ἔφαρκε. ἐν εὐκτ. ἀόρ. ὡς τὸν. ὀλχῆς, «ὄλοθ' ὅς· πύλαι μεγάλ' ἐπύευσται», 7, 431· «ὀσπαλάμῳς ὄλοιον», ἰκ. 847· «ὄλοιον, ὄλοιον, ὄλοιον, Σοφ. Οἰ. τ. 664· «ὡς ὄλοιον παγκάκῳ» Ἑρ. Ἰππ. 407· «ὄλλωθ' ὡς ἀνέξω» Σοφ. Φιλ. 680· «καρυμφὶ ὀλέσθαι», Ἀνδρ. 1194· ὁ παρκ. ὀλωλα = εἶμαι ἡφανισθῆναι· Ἠλ. ω. 384· «ὡς γὰρ οἱ ὕψιλοι μάχη ἐν», ο. 111· οἱ ὀλωλότες = οἱ ἀποθαιμένα· Αἰσχ. Ἀγ. 337· «μαντευόμεθα τὰντόρος ὡς ὀλωλότες», 1340· συγνῶ παρ' αὐτ. ἰδ. = χάνομαι, «ἐσθίεται μοι οἴκος, ὀλώλε, δὲ πίονα ἔργα» Ὀδ. δ. 318· «ὀλωλα τῆς ἐν ἡμέρᾳ» Σοφ. Ἠλ. 664· «ὀλχῶς, ὀλωλα», Αἴ. 880 καὶ μετγν. π. Ἀνακρ. 33, 9· ἐν περ. εἴνε ἐν χρῆσ. τὸ σύνθ. ὀλλυμι, *perire*, *perdo*.
 Ὀλλυνόμεμα· εἰς τὸ θνήσκειν καίμα· Ἀρετ.
 Ὀλλύω ὀλλυμι Ἠλύχ.
 Ὀλμίσκος ὀλμοι, στραγγύλος λίθος, εἰς ὃν κόπτουσι ὄσπρια Σχολ. Ἀριστ. σφ. 238.
 Ὀλμία ὅς ὀλμοι.
 Ὀλμιαί, αἱ· ἄκρα ἐν Ἀχαΐᾳ χωρίζουσα τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἀπὸ τῆς Ἀλαυονικῆς θαλάσσης Στράβ.
 Ὀλμιον, τό· πολίχνιον Βοιωτίας Στ. Βυθ.
 Ὀλμιον, τό· ὄρος τῆς Ἐφέσου Ἠλύχ.
 Ὀλμίσκος, ὁ· ὑποκ. τοῦ ὀλμο· χαλκῆν, γουδίαν, καὶ = τὸ σιδήριον τῆς ὀρεῖς τὸ ὑποδείκνυον τὸν ἀσπράγγα, περὶ ὃν ἡ ὀρεῖς ἀσπράγγεται ἀνιερμένη καὶ κλειόμενη Σ. Ἑμπ. κατ. φυσ. 2, 51· — καὶ = αἱ τῶν μυλῶν κοιλότητες, δηλ. τῶν μεγάλων ὀπισθίων εἴτε τραπέζων ὀσφύων Πολυδ. 2, 93.

Ὀλμοι, οἱ 1) πάλ. Κιλικίας· 2) Φρυγίας Στράβ.

Ὀλμο-κοπέω· κοπανάω εἰς τὸ ἰδίον.

Ὀλμο-ποιός, 3· ὁ κατασκευάζων Ὀλμους, ἰγδία Ἀριστοτ. πολ. 3, 2.

Ὀλμοι, ὁ (εἴτε μὲ τὸ εἶλω, εἰλέω, νοίω ἢ ὀλιγώτερον πιθαι, παρὰ τὸ ὀλοῖ οὐλαί, ἀλέω Βαυτμζ. λεξ. 1, α. 195)· λίθος στρογγύλος ἀνεύρεσθαι γωνιών· «χειρὰς ἀπὸ ξίφους τμή-
ξας ἀπὸ τ' ἀγένης κόφας ὀλμον ὡς ἔσσευε κυ-
λινδεσθαι δι' ὀμίλου»· Πλ. λ, 147, ἐξ οὗ οἱ

μτγν. ἐκάλουν οὕτω τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος τὸν κορμὸν ἢ θώρακα, «τὸ ἀπὸ ἀγένης δηλ. μέχρις ἰσχυίων συμπαῖν» ἀνεύρεσθαι καὶ βρα-
χιόνων Πολυδ. 2, 162, mortarium· ἐπειτα συν-
ήθ. ἐσημαίνει πᾶν κυλινδρῶσιδὲς ἢ ἡμισφαί-
ροειδὲς σῶμα· α) ὁ ὀλμος, τὸ ἰδίον· «ἐσθ' ἄλ-
λως ἱς ὀλμον καὶ λήνκντες ὑπέραισιν»· Πρ. 1, 200· β) πῦλος ἀγγείου = εἶδος Ἀριστ.

σφ. 201, ἐνθα κατὰ Σχολ. = ἐργαλεῖον μα-
γειρικόν, ἢ ὁ τρίπους τοῦ Ἀπόλλωνος· κατ'

ἄλλ. = τὸ κοίλωμα τῆς ἑδρας ὅπου ἐκάθητο ἢ Πυθία χρησιμοδοτοῦσα· ὅθεν «ἐν ὀλμῳ κοι-
μᾶσθαι» = προσκητέειν Ζηνοβ. 3, 63· «ἐτι =
πατριῶν εἶδος, ὑπὲρ ὁ Ἀθῆν. ἐσηγεῖ (ἐκ τοῦ

Μενισθίου 11, 494) «ποτήριον κρατίου τρόπον

εἰρησμένον, ὕψος ὡς πυγωναίων»· «ἐτι = τὰ

κοιλώματα τῶν γομφίων ὀδόντων μτγν. ἱατρ.

προσέτι = τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ αὐλοῦ, εἰς ὃ

ἐφαρμόζοντι τὸ στόμα τῶν οἱ αὐλοῦντες, piliu.

Ὀλμοι, ὁ· υἱὸς Σισύφου = Ὀλμειὸς Πανός.

Ὀλμοι, ὁ· μάντις τις Ζηνοβ. παροιμ. ἐξ οὗ καὶ ἡ παροιμία «ἐν ὀλμῳ εὐνάσθω» παρὰ τὸ ὀλμοι, τὸ τοῦ τρίποδος τῆς Πυθίας κοίλωμα.

Ὀλμωες· κώμη περὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἐπὶ τῆς Κωπαίδος, κατ. Ὀλμωεῖς, ἐὼν Στ. Βούζ.

Ὀλμωῖνες, ὁ· ὄν. ἀνδρὸς· Ἐπιγρ. Βοιωτ.

Ὀλοάργυρος· ὀλαργυροὺς Φίλων ἀμφ.

Ὀλόδαγμα· πάλ. Μακεδονία, κατ. Ὀλοδρά-
γιοι Στ. Βούζ.

Ὀλο-βολάδες, (ἡδύ)· θῖνες Ἡσύχ.

Ὀλο-ὄρυζον, τὸ νόμισμα· τὸ ἐκ χρυσοῦ κα-
θαρὸς νόμισμα μτγν. ἴδε ὄρυζον.

Ὀλο-ἔρ οὐχ οἱ, 3· ὀλος β. βυθισμένος Γρ. Ναζ. 1, σ. 145.

Ὀλό-ἔωλος, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ὀλο-γράμματος, 2 (ὀλος γράμμα)· ὁ δι' ὀλοκλήρων στοιχείων τοῦ ἀλφαβήτου γεγραμ-
μένος, οὐχὶ συνεκαμμένος Γαλῆν. π. μέτρ. καὶ σταθμ. σ. 213.

Ὀλο-γράφει· γράφω τι ὀλοκλήρων, χωρὶς πινος συγκοπῆς· «τὰ πρῶτα τῶν ὀνομάτων οὐχ ὀλογραφουσιν ἀλλ' ἢ δι' ἐνὸς γράμματος» Πλουτ. Ζ. Ρωμ. 103.

Ὀλό-γράφος· ὀλογράμματος Εὐστ. Ἰστ. Εὐαγ. 6, 24.

Ὀλο-γράφως· τῷ προηγ. ἐπὶρ. Σχόλ. Εὐρ. Ἀνδρ. 566.

Ὀλό-γυμνος, 2· ὀλος γυμνός μτγν.

Ὀλό-γυρος, 2· ὀλοκλήρος στρογγύλος μτγν.

Ὀλο-δακτύλος, 2· ὁ ἐκ μόνων δακτύλων συγκείμενος στίχος γραμ.

Ὀλο-δρομία, ἢ· φαρὰ, τρέξμων Κλ. Ἀλ. ἀποσπ. 1019, eurus.

Ὀλόβρι, 3· ὀλος, ὀλέθριος· «μετώπων δ-

λόεντα πλῆγματα» Σοφ. Τραχ. 518, pernici-
ciosus.

Ὀλο-εργής, 2 (ὀλος, ἔργον)· φθοροποιός, καθεστώς Μανελ. 6, 722, perniciosus.

Ὀλο-εργός, 2· τῷ ἀνωτ. Νικ. Θηρ. 828.

Ὀλβεσσα, ἢ· ἀρχαίωτ. ὄν. τῆς νήσου Ῥό-
ζου Πλιν.

Ὀλο-ἐχινος· ἴδε ὀλοσχοινος.

Ὀλο-ήμερος, 2· ὁ διαρκῶν ὅλην ἡμέραν Λοβ. Φρον. 676.

Ὀλο-θανής, 2· ὀλοθίναντος μτγν.

Ὀλο-θούριον, τὸ ζωόμενον τι Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 1, 1.

Ὀλόθρευσι, ἢ (ὀλοθρεύω)· φθορά, ἀφα-
νισμός· ὁ καὶ μτγν. occisio.

Ὀλο-θρευτής ὁ (ὀλοθρεύω)· ὁ καταστροφένς Ν. Δ. καθ' Ἡσύχ. = λυμείων.

Ὀλοθρευτικός, 3· ὁ φθοροποιὸς μτγν. Σχολ. Ὀδ. λ, 127, perniciosus.

Ὀλοθρεύτρια· θηλ. τοῦ ὀλοθρευτῆς Ἡσύχ. perdix.

Ὀλοθρεύω (ὀλεθρός)· φθείρω, ἀφανίζω Σχολ. Εὐρ. Ἰπκ. 535, pessundo.

Ὀλό-θρις, ἢ· ὄν. 2· ὁ ἔχων ὄλας τὰς τρί-
χας, ὃν οὐδεμία ἔπεισε Ἰντζ. Ὀμ. 268.

Ὀλοΐος· τῷ ἐπομ. Γρ. Ναζ.

Ὀλοϊός, π. ὀλός, ὀλέθριος· «ὀλοῖσι φρεσί» Πλ. α, 342 (πρὸς δ. ὀλοῖσι)· γῆρας Ὀμ. Βιν. Ἀφρ. 225, exitialis.

Ὀλοισος· ὁ ἀπολλύς Ἡσύχ.

Ὀλο-ἰστροφοι, 2, π. ὀλοστοφοι Ἡσύχ.

Ὀλοῖ-τροπα· παρὰ Ῥοδίοις ἐπὶ πλίσματα (ἴσ. λεπίς) εἰς θυσίαν Ἡσύχ.

Ὀλοῖ-τροχος, ἢ ὀλοῖ-τροχος· ὁ ὀλος τρο-
χοειδὲς καὶ πανταχόθεν ἀσπῆραικος· οὕτω κα-
λεῖται ὁ λίθος ἢ «πέτρος ὅς λεαίνεται κατα-
σφύμενος ἐν τῇ πρὸς ἄλλους προστρίψει» Εὐστ.

σ. 925· «προσπίντων τῶν βαρύνων ὀλοτρό-
χους ἀπίσαν» Πρ. 8, 52· «ἐκυλινδρουν οἱ βάρ-
εροι ὀλοτρόχους ἀμαξιστοὺς» Ξεν. Ἀν. 4,

2, 3· πέτροι = στρογγύλοι λίθοι, πρὸς οὓς παρα-
βάλλονται οἱ ἱσχυροὶ στρογγύλοι μὲς ἀθλητοῦ

πινος Θεόφρ. 22, 49· ἴδε καὶ ὀλοστρίχος. Περὶ

ἐκτάσ. τοῦ οἱ εἰς οἱ ἴδε Λοβ. Φρον. 648· (κατ'

ἄλλ. μὲν ἐκ τοῦ ὀλος καὶ τρέχω = ὀλος ἐπιτή-
δεις εἰς τὸ τρέχειν ἢ κυλίεσθαι, ἢ ἐκ τοῦ ὀ-
λός, ὀλοῖος καὶ τρέχω, ὁ κυλίμενος μὲ ἀφ-

νιστικῶν τρόπων Βαυτμζ. λεξ. 2 σ. 234.

Ὀλο-κάρδιος, 3· ὁ ἔχων καρδίαν ἀκραιῶν Ἐπιφω. φυσιολ. 1588.

Ὀλο-καρπεύω· τῷ ἐπομ. Χρ. Σιδ. 3, 579.

Ὀλο-καρπῶς· προσφέρει θυσίαν ὅλην ἐκ καρ-
πῶν συνισταμένην Ὁ.

Ὀλο-κάρπωμα, τὸ· ἢ θυσία, ἢ συνιστάμενη ὅλη ἐκ καρπῶν Ὁ.

Ὀλο-κάρπωσης, ἢ· τὸ τοιαύτην θυσίαν προσ-
φέρειν Ὁ.

Ὀλό-καυστος, 2· ὀλόκαυτος.

Ὀλο-καυτέω (ὀλόκαυτος)· προσφέρειν θύμα καύμενον ὅλον Λοβ. Φρον. 524· «θύεσθαι καὶ ὀλοκαυτεῖν» Ξεν. Ἀν. 7, 8, 4· «ἐθόετο καὶ ὀλοκαυτέει» αὐτ. 5.

Ὀλο-καυτίζω· τῷ ἀνωτ. Φρον. Β. Ἀν. 56, 14,

Ὀλο-καυτισμός, ὁ· ὀλοκαύτωσις Φωτ.
 Ὀλό-καυτος, 2· ὁ ὀλοκλήρως καυκόμενος·
 «τὸ ὀλοκαυτον»=τὸ κηρύμενον θυμᾷ Διούτ. 6, 23.
 Ὀλο-καυτώ· ὀλοκαυτῶ· ὀλοκαυτῶσαν
 τοὺς τῦρους· Ξεν. Κυρ. 8, 2, 24.
 Ὀλο-καύτωμα, τό· ὀλοκαυτον, ἡ διὰ πυρὸς
 θυσία Ὁ· victimia.
 Ὀλο-καύτωσις, ἡ· τὸ προσφέρειν τὸ διὰ
 πυρὸς θυμᾷ.
 Ὀλο-κληρία, ἡ (ὀλόκληρος)· ἀκεραϊότης, τὸ
 ἔχειν τι ὅλα τὰ μέρη του Πλουτ. κατ. Στωϊκ.
 11· ἐν δὲ τῇ Ν. Δ. = ἡ ὅλη κληρονομία.
 Ὀλό-κληρος, 2· ὁ ἔχων ὅλα τὰ μέρη του
 ἐντελῆ, ἀκέραια· καὶ ὀγίης Πλατ. Τιμ. 44·
 «καὶ γνήσιον νόμ. 6, 759· «καὶ ἀπαθείς κα-
 κῶν», Φαιδρ. 250· καὶ συχνότερον μετγν. «εὐ-
 κλειαν ὀλόκληρον περιποιήσασθαι» Πολυβ. 18,
 28, 9· «Πέρσας ἀνανεώσασθαι πᾶσαν ὀλόκλη-
 ρον, ἣν πρότερον ἔσχον ἀρχήν» Ἡρωδ. 6, 2, 6·
 «ἐν ὀλοκλήρῳ δέριματι» Δουκ. φιλοφ. 8, integer.
 Ὀλο-κληρῶ· κάμνω τι ἐντελές, ὀλόκληρον.
 Ὀλο-κληρῶς, ἐπὶρ. τοῦ ὀλόκληρος.
 Ὀλό-κνημος, 2 (κνήμη)· ὁ τὴν ὅλην κνήμην
 ἔχων· «ὀλόκνημοι σκελίδες»=αἱ περιέχουσai τὸ
 τι τοῦ μηροῦ καὶ τῆς κνήμης ὁσάουη Φερεκρ.
 Ἀθην. 6, 269.
 Ὀλό-κοπος, 2 (κόπη)· ὁ κατακομμένος Δι-
 οσκ. 5, 65.
 Ὀλο-κοτίνι, ὀλοκοτίνος· νόμισμα χρυσοῦ μετγν.
 Ὀλόκρον, τό· ὄρος Μακεδονίας· Ὀλουτ.
 Ὀλό-κύκλος, 2· ὁ ἔχων κύκλον ὀλόκληρον·
 «ὅλ. σελήνη»=ἡ πλησιφανής, ἥς τὸ φέγγος σχη-
 ματίζει κύκλον ὀλόκληρον Θεοφιλ. εἰς Μαρθ.
 α. 25.
 Ὀλο-κύκλῳ· πλήρη κύκλον ἀποτελεῖ Εὐράθ.
 Ὀλό-κυρον, τό· οὕτως ἑκαλεῖτο ἐν Πόντῳ ἡ
 χαμαίτις Διοσκ. 3, 175.
 Ὀλο-κωνιτίζου· ἴδε ὀλοκωνίτης.
 Ὀλο-κωνιτὶς, ἴδος, ἡ· βοτάνη τις ἀγρία· α-
 γανῶδης Ἰπποκρ. γυναικ. 826, 4.
 Ὀλο-λαμπής, 2 (λάμπη)· ὁ ὀλοκλήρως φω-
 τιστὴς Ἀριστοτ. κόσμ. 6, 21.
 Ὀλό-λεπρος, 2· ὁ ἐξ ὀλοκλήρου λεπρὸς μετγν.
 Ὀλό-λευκος, 2· ὀλοκλήρως λευκός Ἀντιφαν.
 Ἀθην. 3, 118.
 Ὀλό-λίθος, 2· ὁ ὅλος λίθινος Σχολ. Λυ-
 κόφρ. 350.
 Ὀλόλος, ὁ· ὀλόλος Φωτ.
 Ὀλολυγία νυκτερίς, ἡ (ὀλολυγί)· ἡ ὀλολύ-
 ζουσα Ἐπιγρ. Ῥην. Μουσ. 3, 259.
 Ὀλολυγίος, 3· ὀλολύζων Ἐπιγρ.
 Ὀλολύγη, ἡ· (ὀλολύζω)· φωνὴ γυναικῶν, ἣν
 ποιοῦσιν ἐν τοῖς ἱεροῖς ὅπως ἔχεται· Ἡσυχ. «αἱ
 δ' ὀλολυγὴ πάσαι Ἀθήνῃ χίτρας ἀνίσχον» Ἰλ.
 ιζ. 301· «ἀντιμολπον ἦεν ὀλολυγῆς μέγαν κω-
 κυτῶν» Εὐρ. Μηδ. 1176· σερμαί, Τρω. 1073·
 ἐν ἱεροῖς Ἡρ. 4, 189· «κραυγὴ καὶ ὀλολυγὴ
 χρώμεναι» περὶ γυναικῶν Θουκ. 2, 4.
 Ὀλόλυμα, τό (ὀλολύζω)· ὀλολυγὴ κραυγὴ
 δυνατὴ, ἐν τῷ πλ. Εὐρ. Ἡρακλ. 782.
 Ὀλολυγμός, ὁ· ἡ δυνατὴ κραυγὴ, ἴδ. τῶν
 γυναικῶν χαράς καὶ ἐπιπλήσεως ὅσων· ὀλολυ-
 γμῶν ἱερὸν εὐμενὴ παίδανσον Αἰσχ. Ἐπιτ.
 280· «γυναῖκίῳ νόμῳ ὀλολυγμῶν ἔλλος· ἔλ-

λοθιν κατὰ πρόλην ἔλασκον» Ἀγ. 581, uulatus.
 Ὀλολυγῶν, ὄνος, ἡ· ὀλολυγὴ 1) πᾶσα ἐκ
 χαράς ἡ κλαυθμοῦ δυνατὴ κραυγὴ, ἴδ. ἡ ἔρω-
 τικὴ κραυγὴ τοῦ ἄρρενος βατράχου ἦν ὀλγ.
 ποιοῦσιν οἱ βάτραχοι τὰς θηλείας ἀνακαλιόμε-
 νοι πρὸς τὴν ὄγ. αὐ· πρὸλ. Ἀριστοτ. Ι. 2, 4,
 9· 2) ζῶν τι οὕτω καλούμενον ἐκ τῆς φωνῆς
 του Θεοφρ. 7, 129· «τρώζει Ἀρατ. 948· «Ὀλ.
 ζωφρον γινόμενον ἐν ὕδατι ὅμοιον ἐντέρῳ,
 καὶ τοὺς ἐλθόντες δι' οὕτως ἔλεγον» Ἡσυχ. uulpi.
 Ὀλολύζω (λύζω), μελ. ὀλολύζω· μετὰ δυνα-
 τῆς φωνῆς κράζω, ἴδ. περὶ τῆς ὀλολυγῆς
 Εὐστ. 1399, 49· ἴδ. κράζω μεγαλοφώνως πρὸς
 τοὺς θεοὺς ἱκεσίαις τε καὶ εὐχαριστίας ἐνεκα·
 «καὶ δ' ὀλόλυξαν θυγατέρες τε νυοί τε καὶ αἰ-
 δοίη παρὰ κοίτας» Ὀδ. γ. 450· ἐπὶ γυναικῶν
 Ὀμ. Ὀμν. Ἀπόλ. 445, ὡς καὶ ἐπὶ κραυγαῶν
 σῶν θειαινῶν· «ὀλολύζετε νῦν ἐπὶ μολπαῖς»
 Αἰσχ. Εὐμ. 995· καὶ μέσ. «ὀλολύζεται πᾶν
 δαίμα», Ἠλ. 591· παρὰ Δημ.=τόνος, φωνὴ δυ-
 νατὴ κραυγάζοντος· «μή γὰρ οἴσθ' αὐτὸν φέγ-
 γεσθαι μὲν οὕτω μέγα, ὀλολύζειν δὲ ὅγ' ὑπὲρ
 λαμπρον», 28, 259 καὶ μετγν. πεζ. Δουκ. θ.
 διαλ. 12, 1, uulpi, ejulo.
 Ὀλολυκτόλης, ὁ ὀλολύζων Κραμ. Ἀν. 4,
 336, 13, uulpius.
 Ὀλυλός, ὁ· ὁ γυναικῶδης, καὶ δεισιδαίμων
 καὶ βάκηλος· πρὸλ. Ἀναβανδ. π. Ἀθην. 4, 182.
 Ὀλυλός, ὁ· ὁν. ἀνδρ. Ἡρωδ.
 Ὀλυλῶτω· ὀλολύζω Λοδ. Φρυν. σ. 192.
 Ὀλομετροί· ἴδε Ὀμετροί.
 Ὀλο-μέλις, ἡ· μελὶς ἀκεραϊότης ἡ=οὐλο-
 μελίς· ἴδε οὐλομελής.
 Ὀλο-μελέω· εἶμαι ὀλομελής, ἔχω πωστὰ ὅλα
 μου τὰ μέλη.
 Ὀλο-μελής, 2· ὁ ἔχων ἀκέραια πάντα τὰ
 μέλη του, «-βρώματα, κρέα» Ἀθην. 12, 540·
 πικτᾶναι Διοφιλ. π. Ἀθην. 7, 316, integer.
 Ὀλο-μελίς, ἡ· ὀλομελής.
 Ὀλο-μελῶς, ἐπὶρ. καθ' ὀλοκληρίαν ἐντελῶς.
 Ὀλο-μέρεια, ἡ· ἀκεραϊότης μετγν.
 Ὀλο-μερής, 2· ὁ συνιστάμενος ἐξ ἀκραίων
 ἢ μεγάλων μερῶν Ἀθην. 5, 210· ἐπὶρ. ὀλομε-
 ρῶς Ἀριστοτ. παρὰ Δ. Λατρ. 5, 28, integer.
 Ὀλόμην· ὀλόμην μ. ἀδρ. τοῦ ὀλομῖ καὶ γ.
 πλ. πρὸς, ἀντὶ ὠλοντο.
 Ὀλό-μωρος, 2· μωρότατος, ὅλως μωρός μετγν.
 Ὀλόνδαι, οἱ· ἔθνος Ἀσιατικῆς Σαρματίας Πτολ.
 Ὀλονθεός, ὁ· Ἀάων τις Ξεν.
 Ὀλονθος· ἴδε Ὀλυνθος.
 Ὀλονθος, γνάθος· αἶρων. ἡ ὅλη ὄνθου ἥται
 πικρίας γέμουσα Εὐστ. Ὀδ. 1329, 30.
 Ὀλονθο-φόρος, 2· εἶδος σуккης Θεοφρ. παρ'
 Ἀθην. 3, 77.
 Ὀλο-νυκτί· ὀλονυκτίως Αἰσώπ. β. σ. 28, 14.
 Ὀλο-νυκτίας, 3 (νύξ)· ὁ καθ' ὅλην διανύκτιον
 τὴν νύκτα Εὐστ. 266, 73· ὀλονυκτίον=τὸ ε-
 πομ. porroxi.
 Ὀλο-νυκτίως, ἐπὶρ. καθ' ὅλην τὴν νύκτα
 Σχολ. Λυκοφρ. 812.
 Ὀλοξ· ἀβλας, uulcus· ἴδε γόλαξ.
 Ὀλό-ξηρος, 2· ὅλος· ξηρός· μετγν. penitus.
 Ὀλοοί-τροχος, 2· π. ὀλοοίτροχος Ἰλ. γ,
 137, Ἡρ. 5, 92, 2.

Ὀλοός, 3 (ὄλλυμι)· φθοροποιός, θάνατον καὶ καταστροφήν ἐπιφέρειν, ἐπὶ προσώπ. ἰδ. κῆρ καὶ Μοῖρα ὄλοη, ἐπὶ δ' Ἀχιλλεύς Ἰλ. ω, 39, καὶ ἐπὶ πραγμ. «μάχης ὄλοός πόνος», π, 568· πόλεμος, γ, 133· φόβος, λ, 71· γένος, ψ, 10· πῦρ, ν, 629· μήνις, λύσσα Ὀδ. γ, 135· νόξ, π, 567· «θεῶν ὄλοός διὰ βουλὰς» Ὀδ. λ, 246· τῷ ὄλοᾷ φρονέων ἀντιθ. ἀρήγων = ὁλιθρία αἰσθανόμενος, φρονέων Ἰλ. π, 701, ὁπερθ. «οὐ τις σεῖο βροτῶν ὀλωότερος ἄλλος», ψ, 430· «θεῶν ὀλωάτε πάντων», χ, 15· παραδόξως δικατάλ. «ὀλωάτατος ὁδμή» Ὀδ. δ, 442· οὐτὼν καὶ τραγ. «σᾶς ὄλοας τύχας» Αἰσχ. Πρ. 553· «νιφάδος ὄλοᾶς νιφόμενης», Ἐπιτ. 195· «τέρας Εὐρ. Ὀρ. 1000»· φέγγος, Τρω. 850 καὶ μετγν. π. δράκων Γαίτουλ. 4 (6, 331)· οἶμος Ἀἰδοῦ Διοδ. 9 (6, 627)· Ἰδε καὶ οὐλοός καὶ οὔλος, ὡς ὀλοός, ὀλοῖός καὶ ὀλοῖος, παθ. perniciosus, exitialis.
Ὀλοοσάνω, ὄνος, ἡ· πολ. Περραιφίας ἐν Θεσσαλίᾳ, κειμένη ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ Εὐρώτα ποτ. κάτ. Ὀλοοσάνιος Στ. Βυζ. λέγεται ἐπὶ καὶ Ὀλόσων.
Ὀλό-φρων, ὁ (ὄλοᾷ φρονῶ)· ὁ φθοροποιὸς φρονέων, ἡ θάνατον καὶ φθορὰν φρονέων, ὁ διακείμενος ἀγρίως καὶ ἐγθρῆκως πρὸς τινα, ἐν Ἰλ. καλεῖται οὕτως ὁ ὄρος, ὁ λέων, 6, 723· κάπρος, ρ, 21· οὕτω καὶ μετγν. Ἀπολ. Ρ. 4, 818· Ἐν Ὀδ. ὅπου ὡς ἄνδρες φρονίμοι ὁ Ἀτλας, ὁ Αἰήτης, ὁ Μίνως, α, 52 οὕτω καλοῦνται, κ, 137, καὶ λ, 322, ἐξηγεῖται ὑπόπινων τῶν παλαιῶν = ὁ τῶν ὄλων φροντιστικός, ὅτε γράφεται μὲ δασεῖαν ἐκ τοῦ ὄλος· ὑπ' ἄλλων δὲ ὀρόθ. ἐκ τοῦ οὔλος = ὁ οὔλος ἡ ὕγιος τὰς φρένας ἔχων· «ὅς τε θαλάσσης πάσης βένθεα οἶδεν» περὶ Ἀτλαντος (πρόβλ. θαλφρων) Ὀδ. α, 52· φαίνεται δὲ καὶ τὰς τρεῖς ἔχουσα σημ. παρ' Ὀμ. ἡ λέξις δηλοῖσα τὸν ἔχοντα υπερβάλλουσαν δύναμιν, φρόνησιν ἢ πονηρίαν, δι' ἧς δύναται νὰ βλάπτῃ ἄλλους, οἷον αὐτὸν ἐκ τοῦτοῦ ἐπικινδύνους αὐτοῖς, ἀν καὶ δὲν κἀμνη χρῆσιν τῆς δεινότητος, φρονήσεως καὶ πονηρίας του, anipio perniciosus.
Ὀλο-πῆγής, 2 (πῆγνυμι)· ὀλόπηκτος μετγν.
Ὀλο-ποιός, 3· ὁ ὀλόκληρον ποιῶν τι μετγν.
Ὀλο-πόλιος, 2 (πολιά)· ὁ ἔχων πάσαις τὰς τρίχας τοῦ πολίως μετγν.
Ὀλο-πόρφυρος, 2· ὁ ὄλος πορφυροῦς Ξεν. Κυρ. 8, 3, 13.
Ὀλό-πετρος, 2· ὁ ἔχων ὀλόκληρα πετρά· τὰ ὀλόπτερα καλοῦνται τὰ ἐντομα τὰ μὴ ἔχοντα πετὰ σχισμένα, ὡς αἱ σφήκες, αἱ μέλισσαι, ἀντιθ. τῷ σχιζόπτερῳ Ἀριστοτ. μωρ. Ζ. 4, 12.
Ὀλόπτω· συμπεφυκότα Ἡσυχ. ὁποπ.
Ὀλόπτω· ξεσχιζῶ, μαδῶ, ἐκτίλλω, τραβῶ τὰ μέλλητα ἐκ λόπης· «στήθεος ἐκ μεγάλου λαοῦς ἐξέρχεται γαίτης, ὠλοφας δὲ βήρι» Καλλ. Ἀρτ. 76· «ὠλόψατο γαίτην» Ἀντιπ. Σιδ. 99 (7, 211)· ἔτι = ἀπολεπίζω, ἀποδέρνω· καὶ γλοῖρος νύκτινος ἀπὸ μέτου ἤτρου ὁ αἷς· Νικ. 949, 509 (κατὰ μὲν τὴν πρώτην σημ. συγγεν. τῷ ὀλοοῦμαι, κατὰ δὲ τὴν δευτέραν τῷ λόπος), γοῖο, decoratio.

Ὀλό-πτωτος, 2· ὁ πάντῃ ἢ ὄλο· πεσμένος· ἔτι ὁ ἔχων ὄλας τὰς πτώσεις ἐν χρήσει γραμ. Ὀλό-πύρος, 2· ὁ ἐξ ὀλοκλήρου αἵτου συνιστάμενος, οὐχὶ συντετριμμένος, ἰδ. ὁ ἐντελὴς βρασμένος, ἐψημένος αἶτος, νεώτερος τύπος τοῦ ἀρχαίου. πύανον.
Ὀλ-ορθος, ὁ· ὁ πάντῃ ὀρθός· ἐπὶρ. ὀλόρθα = κατ' εὐθεῖαν λεξ. νεώτ.
Ὀλορος, ὁ· 1) βασιλεὺς Θρακῶν, πατὴρ τῆς Ἡγησιπόλης, πάππος τοῦ Κίμωνος Πρ. 2) πατὴρ τοῦ περιφήρου ἱστορικοῦ Θουκυδίδου, ἀπογονος τοῦ προηγ. ὄθεν καὶ ὁ Θουκ. καλεῖται ἀπλῶς «ὁ τοῦ Ὀλόρου» Δ. Ἀλ.
Ὀλο-ορίζε, ἐπὶρ. μεθ' ὄλης τῆς βίξης Ὀλ radiatus.
Ὀλό-ορίζος, 2· ὁ ἔχων ὄλην τὴν βίξαν Ὀ.
Ὀλο-ορίζω· ὀλοορίζε.
Ὀλός· ὄλος· Ἐτ. Μ. 622, 45.
Ὀλός, ὁ· ὀλός Β. Ἀν. 12, 24.
Ὀλος, 3, ἰων. καὶ ἐπ. οὔλος ἴδε κατωτέρω (σῶος, πρόβλ. salinus, solidus) ὀλόκληρος, ἀελαδής· «ὄλον στρατόν» Πινδ. Ὀ. 11, 45· «ὄλον ἀν χρόνον» Ν. 3, 47· «ὄλον ἐσπέρης ἀπαλμύν» ἐπὶ σελήνης πασιφανούς, Ὀ. 3, 20· «ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὄλης μίαν» Σοφ. Φιλ. 478· «ὑπερχος ἄλλων, οὐχ ὄλων στρατηγός» = οὐχ ὡς στρατηγὸς ὄλων τοῦ στρατοῦ, Αλ. 1084· «ἐκπιεῖν ὄλον πίθον» Εὐρ. Κυκλ. 216· «εἰπ' ὦμοι ὄλην πόλιν φέρονιν, Φοιν. 1138· «τῆς ἡμέρας ὄλης» = καθ' ὄλην τῆς ἡμέρας· τὴν διάρκειαν Ξεν. Ἀν. 3, 3, 11· «ὅς ὄλης τῆς νυκτός», 4, 2, 4· καὶ Πλάτ. αἰετοῦτε μετὰ ἐνάρθρ. οὐς· «ὄλω τῷ ὀνόματι», Κρατ. 393· «τὸν βίον ὄλον», πολ. 3, 411· «τὴν νύκτα ὄλην», συμμ. 219· «τὴν ὄλην ἀδικίαν ἡδονικῶς», πολ. 1, 344, ἐν αἷς δηλοῦνται τὸ σύνολον τῆς ἐννοίας· «τὸς τὸ ὄλον πρόσωπον», Πρωτ. 329· ἄνευ ἄρθρου ὡς «ὄλους ποιητὰς ἐκμανθάνειν», νόμ. 7, 811· «πῶλεις ὄλας σῶζειν», Γοργ. 512· ἀντιθ. τῷ ἥμισυ, συμμ. 191· «ὄλην καὶ πᾶσαν οἰκίαν», νόμ. 7, 808· διακρίνεται δὲ ἐν ἑσπερί. 204· «τὰ ὄλα πράγματα» = τὸ σύνολον, τὰ κυριώτερα Δημ. 1, 3· «ἡ τῶν ὄλων τάξις» Ξεν. Κυρ. 8, 7, 22· «κινδυνεύειν τοῖς ὄλοις πράγματι» ἐπὶ τοῦ μεγίστου κινδύνου, ὅπου τὸ πᾶν εἰς κινδύνον ἐμβάλλεται Παλοδ. 1, 70, 1· αἰκω· σφάλλεσθαι, 18, 16, 1· ἀγνοεῖν, 18, 19, 6· «κρατεῖν τῶν ὄλων», 3, 90, 11· προσέτι «τοῖς ὄλοις πρώτοις οὐ τύχην οὐδ' ἀνάγκην διακομήσεις ἀρχὴν ἀλλὰ τὸν νόον ἐπέστησε» ἐπὶ Ἀντα· ἑξυρόν, πέρ τοι συμπαύτος κόσμου Πλάτ. Περ. 5· τὸ ῥῆλον = τὸ πᾶν Πλάτ., πολλὰχρὺ ἐπὶρ. ἐξυρόντι· ὄλον ὡς καὶ «τὸ ὄλον» = ἐν γέν. καθόλου· «διαφέρει δὲ ὄλον που καὶ τὸ πᾶν Πλάτ. νόμ. 12, 944· «καὶ τὸ ὄλον» Ξεν. Ἀπομν. 4, 1, 2· «εἰς τὸ ὄλον», Πλάτ. πολιτ. 302· «καθ' ὄλον» πολ. 3, 392· καὶ «καθ' ὄλου», Μεν. 77, παρ. Ἀριστοτ. συνηθέστατον, καὶ ὡς μίαν λέξιν· ἀντιθ. τῷ «καθ' ἑκάστα» = κατ' ἴδιαν ἀντιστ. καὶ ἀντιθεταί· «ὄλον καὶ παντί» = καθ' ὅλον καὶ παντί Πλάτ. Φαίδ. 79· πρῶτέτι· «τῷ ὄλῳ καὶ παντί» πολ. 7, 527· «ὄλος καὶ πᾶς εἶναι» πρὸς τιμὴν 3, 94, 10· τὸ ὄλον ἀντιθ. τῷ πᾶν καὶ πᾶσι

- πᾶλλης» = ἦν αὐτοῖς ἐν καὶ τὸ πᾶν. 5, 26, 5 = ἱέρ. ὧως = ἐν συνόλῳ, καθόλου Πλατ. Φαιδ. 64, 12. εἰς τὰς ἀκριβοτήσεις εἶνε ως τὸ δευτέρῳ, ἐν συνόλῳ «διφῶν καὶ πεινῶν καὶ ὧως τὰς ἐπιθυμίας», πολ. 4, 437* «οὐχ' ὧως» = ὧως διόλου Πολυδ. 20, 5, 10* «οὐδὲ ὧως» = οὐδὲ πανταχοῦ = οὐδαμοῦ Ἰακώδης. Α. Π. σ. 463, totus, omnino.
- Ὀλο-σηρικός. 3* ὀλομέταξος μτγν.
- Ὀλο-σιαλοκαλάμος (κατ' ἄλλ. ὀλεσιαυλοκαλάμος) 2* ἀλητῆς οὗ ὁ καλάμος εἶνε ὀλος (γεμάτος) σάλια.
- Ὀλο-σιῖ ἄλος, 2* ὁ ὀλος νοτισ, ἕως ἀπὸ σιῶν - κάλαος; Περαιν. π. Ἀθην. 14, 617.
- Ὀλο-σιῖ ἄηρος, 2* ὁ ἐκ σιδήρου ὀλος κατεσκευασμένος; Ἀντιφαν. π. Πολυδ. 10, 176.
- Ὀλό-σκιος, 2* ὁ ὑπὸ σκιάν ὀλος Ἐδστ.
- Ὀλο-σπᾶδης τῇ ἐπομ. ὡς καὶ ὀλο-σπαδής.
- Ὀλο-σπάς, ἄδος; ὀλος ἰλκυοθεῖς, κατασκευαθεῖς Σοφ. ἀποσπ. 919 π. Φωτ.
- Ὀλο-σποδός, Ὀμ. ἔμν. 238 γρ. ἔσφ. ἀντὶ οὐλῆς σποδός.
- Ὀλο-σπόνδεσιος, 3* ὁ ἐκ μόνων σπονδῶν συνιστάμενος στίγος γραμ.
- Ὀλο-σπών; τὸ ὀλο-σπών.
- Ὀλο-όστεον, τὸ εἶδος βοτάνης Διοσκ.
- Ὀλο-όστεος, 2* ὁ ἐξ ὀστέων ὀλος συνιστάμενος ἄμφ.
- Ὀλο-στήμων, 2* ὁ ὀλος ἐκ στήμων συγκείμενος - πολυτή καὶ τακτὴς ὀλοστήμωνας ἡ ὀλοστημόνους; Σοφ. ἀποσπ. 920 π. Πολυδ. 7, 32.
- Ὀλό-στομος, 2* ὀλος στόμα (στόμωμα) - σιδηρὸς Ἄρποκρ.
- Ὀλοστός, 3* ὀλος κατὰ τὸ ὀλοστός, πολυστός, integer, totus.
- Ὀλο-στοδγγυλος, 2* ὁ πάντοθεν στογγυλος μτγν.
- Ὀλό-στροφος, 2* ὁ ὀλος στρεφόμενος, κινούμενος Ἡσυχ.
- Ὀλό-σφαλτος, 2 ὁ πίνεθ ἱσφαλμένος μτγν.
- Ὀλοσφίξω ἰδ' ὀλοφύω.
- Ὀλο-σφυρήλατος, 2* δωρ. ὀλοσφύρατος (σφύρα), ὁ μετ' αὐτοῦ ὀλος ἐργασμένος Ἡσυχ.
- Ὀλο-σφύρητος, δωρ. ὀλοσφύρατος; 2* ὁ μετ' αὐτοῦ ὀλος ἐργασμένος, περὶ σκευασμάτων μεταλλικῶν, ἀντιθ. τῇ μετὰ τρόπου κοίλου χωρὶ σκευάσματι Φιλίππ. 86 (11, 174), solidus.
- Ὀλο-φύριον, τὸ ἴγλος μεταλλικὸς διὰ σφυρίου ἐργασμένος Ἀμμών. σ. 40.
- Ὀλο-σφύριστος, ὀλοσφύρητος Φιλίππ. ἔπ. 36, ἄμφ.
- Ὀλό-σφύρας; ὀλοσφύρητος Ἡσυχ.
- Ὀλο-σφύρις, ἡ ὀλικότης, κεφαλαϊώδης σύνοψις, ἡ καθολικὴ λογαριασμοῦ. Στράβ. 2, 1, 23* «οἱ ἐν τῇ αὐτῇ καὶ ὀλοσφύριαν χρόνῳ γεννηθέντες» Σ. Ἐμπ. κ. ἀστρολ. 88* ἀντιθ. «τῇ κατὰ μέρη» κατ. φυσ. 2, 53, integeritas.
- Ὀλο-σφύρις, 2 (ἴγως) ἰντελῆς πλήρης, εὐλας, ὀλοσφύρις ἐκ λετ., -σφύρις Σιν δ. ο. π. 708. Σφύρα παρ. Πολυδ. = τὴν εἰς τὸ σύνολον ἀνήκον, κεφαλαϊώδης, σπουδαῖον - ἔγκλημα, 4, 19, 11* - κρίσις, 1, 57, 5* - ἀγών 11, 16,

- 6* - φόβοι, 1, 73, 7* - περιστάσεις 17, 15, 2* «τὸ ὀλοσφύριστατον μέρος» = τὸ σπουδαϊκόν, μέγιστον, 5, 37, 8* «τοῦ βαρβάρους ὀλοσφύρις ἐκβάλλειν», 1, 11, 7* «ὀλοσφύριστατον ἐπιτρέπιν τινά» = τὸ σύνολον ἐπιτρέπιν τινί, 5, 68, 2* «ἐπὶ ὀλοσφύρις διακρίσθαι πρὸς τι» = ὀλοτέρῃ προσηλασθῆναι εἰς τι Ἰσοκ. δ, 135* «ὀλοσφύρις κόπτειν, ὀλάσαι» = ἰσχυράς, σκαιῶς συντρίψαι Διοσκ. «ὡς ἂν ὀλοσφύριστατον ἔποι τι» Σ. Ἐμπ. Περ. 1, 31* καὶ «ὁ ὀλ. καὶ ἐν πλάτει χρόνος» ἀντιθ. τῇ «ὁ κατ' ἀκρίβειαν» κατ' ἀστρολ. 64, integer ἐπὶ. ὀλοσφύρις Β. Ἀν. 110, 18, proutis.
- Ὀλό-σχιστος, 2 (σχίζω) ὁ διόλου ἀποκοπείς, ἀντιθ. τῇ σύνθετος; περικαλύμματα Πλάτ. πολιτ. 279, totus fissus.
- Ὀλό-σχοίνος, 2* κοκκύνει σχοίνου ἢ βροδίου εἶδος, ὅπερ τὸ μέν, ὡς τὸ λινάριον παρεσκεύαζον = βεβρεγμένους, τὸ δὲ ἀποπαρεσκεύαζον = ἀβροχοι εἰς καλαθίων πλέξιμον ἀλευτικῶν χρησίμα θιάφρ. 1. Φ. 4, 13* παροίμαι ὡδῶς; «ἀπορρίπτειν τὸ Φιλίππου στόμα ὀλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ» = ἀνευ κόπου τὸ στόμα τῶν; ἱπποκλείειν «ὀλοσχοίνῳ στόμα ἀποφρῆσαι» Πυλλιδ. ἔπ. (10, 44), juno siccio.
- Ὀλο-σχοῖς, ὁ (σχοῖ) 1) δερμάτινον βαλάντιον, ἀσκή; 2) κύστις «ὀλοσχοῖς ἀλγενοῖς σίδης» = βοτῶν τραχήλους Σχολ. Νικ. θηρ. 870.
- Ὀλο-σώματος; καὶ ὀλο-σώματος, 2* ὁ εἰς ὅλον τὸ σῶμα ἀνήκων, ὁ ἔχων ὀλοκλήρον τὸ σῶμα Ἠλιοδ. 4, 17.
- Ὀλο-τελής, 2* τελείως πλήρης Πλουτ. ἀρεσκ. φλ. 5, 21, perfectus ἐπὶ. ὀλοτελῶς.
- Ὀλο-τελής, ἡ τὸ σύνολον Ἀριστοτ. μεταφ. 4.
- Ὀλό-τμητος, 2 (τέμνω) ὁ ὀλοκλήρως, ἡτοῖς εἰς μεγάλα κομμάτια κομμένος Β. Ἀν. 54.
- Ὀλο-τράχηλος, 2* ὁ ἔχων ὀλοκλήρον τὸν τραχήλον μτγν.
- Ὀλό-τροχος, 2 ὀλοστροχος.
- Ὀλουλῆς, ἡ πόλ. τῶν βορείων τῆς Σικελίας, τὰ νῦν Cat. tello di Solunio ἡ αὐτὴ ἐκαλεῖτο καὶ Σολοῦς. 2) Ὀλου(λῆς) = Ὀλοῦς πόλ. τῆς Κρήτης Πτοχ.
- Ὀλουρας, ὁ 1) πολίχνιον Ἀγλαίας Σιν. 2) Μισσηνίαι, τὸ μετέπειτα κληθὲν Διόριον Ἡρ. κατ. Ὀλούριος Στ. Βυζ.
- Ὀλοῦς, ὀνυς, ὁ πόλ. Κρήτης, κατ. Ὀλούντιος Στ. Βυζ.
- Ὀλοῦφιω ὀλόπιω = εἰλλῶ Φωτ. λῆξ. κατ. α. π.
- Ὀλο-φθής, 2* ὁ φέγων μετ' ὀλοκλήρον τὸ φῶς μτγν.
- Ὀλό-φακος, 2* ὀλος φακὸς γιωπ. 20, 12, 4.
- Ὀλο-φανής, 2* ὀλοφάνης.
- Ὀλο-φανῶς ὀλοφάνερα μτγν. penitus.
- Ὀλο-φυκτεῖς, ἡ φλόκταινα μτγν.
- Ὀλο-φάντης, ὁ Ἑβραϊστὴς τῆς Ἰώας.
- Ὀλοφέρνης, καὶ Ὀροφέρνης 1) στρατηγὸς Καμβύσου Βουλδ. 2) στρατηγὸς Ναβουχοδονόσορος 3) βασιλεὺς Καπαδόκων 4) υἱὸς Ἀντιόχου Πολυδ. 5) ὁν ἀνδρὸς Ἐπαγρ.
- Ὀλο-φυλακτεῖς, ἡ φλόκταινα, φούσκα, φουκαλῶς Ἰπποκρ.
- Ὀλοφυγδός; ὀλοφυγδός Νικ. θηρ. 682 ἔσφ.

Ὀλοφυγδών, ὄνος, ἡ ὀλοφυκτίς Θεοκρ. 9, 30.
 Ὀλοφυδόνος 3 (ὀλοφύρομαι)· κλαίων, θρηνῶν·
 -ἔπος Ἰλ. ε, 683· «ὀλοφυδὸν ἄρα τινά» Ἀ-
 νυτ. 19 (7, 486).
 Ὀλο-φύζω· ὀλοφύρομαι· μτγν. Εὔστ.
 Ὀλο-φύζη, 2 (φύζη, ὄλος)· ὁ ἐκ τοῦ ὄλου σχη-
 ματισθείς, ὁ ἐξ ἐνὸς κομματίου φυόμενος Ἀ-
 ριστοτ. π. Μ. Ζ. 4, 12 καὶ μτγν.
 Ὀλο-φυκτίς· ὀλοφυκτίς.
 Ὀλό-φύλος, κατὰ Σουῖδ.· ὀλόκληρος Εὔστ.
 Ὀλό-φύξος καὶ Ὀλόφύξις· πόλ. ἐν Θράκη,
 κατ. Ὀλοφύξις Στ. Βυζ.
 Ὀλο-φυρμός, ὁ (ὀλοφύρομαι)· τὸ κλαίνειν, πα-
 ραπονεῖσθαι, ἡ κλαυθμηρὰ κραυγὴ Ἀριστ. σφ.
 390, πλ. - καὶ δάκρυα Πλάτ. Ἀδ. 368.
 Ὀλο-φυρμός, ὁ· τὸ ἐπὶ τῷ θανάτῳ ἄσμα.
 Ὀλο-φύρομαι (κατὰ τινὰς ἐκ τοῦ ὀλλυμι, ὁ-
 λός, ὥστε νομίζω τινὰ χαμένον, ἡφανισμέ-
 νον· ἄλλ' οἱ ἀρχ. γραμ. ὁρθότ. ἐξήγ. = κυρί-
 ως τὸ μετὰ τιμῶν τῶν τριγῶν κλαίνειν, (ἐκ
 τοῦ λοιπῆς, ὀλόπω=τίλλω)· 1) κλαίω, θρηνῶ,
 «πόλλ' ὀλοφύρομενοι» Ἰλ. ω, 328· «εὐρον ἐ-
 ταίρους οἵκτρ' ὀλοφύρομένους» Ὀδ. κ, 409· ἰδ.
 καὶ δι' ἄλλα δυστυχήματα κλαίω, συμπάθειαν
 αἰσθάνομαι· «ὀλοφύρεται ἦτορ» Ἰλ. π, 450·
 «θυμῷ ὀλοφύρομαι τινά» Ἀνακρ. Ἀργείων Ἰλ.
 θ, 33· «Ἐκτορος, χ, 169· 2) παρακαλῶ μετὰ
 δακρύων καὶ ὑδρῶν, ψ, 75· μετ' ἀπαρ. «πῶς
 ὀλοφύρεται ἄλκιμος εἶναι»· «διὰ τί παραπονεῖ-
 σαι ὅτι πρέπει νὰ ᾔσῃ ἀνδρείος; Ὀδ. χ, 232·
 τινὰς=ἐλλείνω ὁλογῶ Ὀδ. τ, 522 καὶ τραγ.
 «ἂν ἴτον ὀλοφύρεται» Σοφ. Πλ. 145· «τοὺς
 τοκέας Θουκ. 2, 44· καὶ θρηνεῖν Ἡρόδ. 4, 13,
 14· 3) ἐλεῶ, κακοιχεῖρω· «τίποτε τ' ἄρ' Ἀ-
 γίλλεος ὀλοφύρεται νῖας Ἀχαιῶν» Ἰλ. λ, 656·
 «τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρετο δακρυχέοντα», 0,
 245· «τοῖς κακοῖς ὀλοφύρεταις» Θουκ. 6, 78,
 lamentor, ploro.
 Ὀλό-φυρσις, ἡ ὀλοφυρμός Θουκ. 1, 143·
 τινός, 2, 51.
 Ὀλο-φυρτικός, 3· ὁ εἰς τὸν ὀλοφυρμὸν ἀνή-
 κων, ῥέπων, κλαίων, παραπονεύμενος Ἀρι-
 στοτ. ἠθ. 4, 3.
 Ὀλόφους ἴδ' ὀλοφυκτίς.
 Ὀλό-φυτον, τὴ ἡ κάπκρη Διοσκ. 2, 204,
 carpatia.
 Ὀλο-φύτις (ὀλλυμι, ὄλος, ὀλόπω, ὀλοφύω,
 δυσκόλως δὲ συνθ. ἐκ τοῦ φύς = ὁ τοῦ ἀνθρώ-
 πους ἀφανίζων κατὰ τοὺς ἀρχ.)· φθοροποιός,
 ἀφανισμὸν καὶ θάνατον ἐπιφέρειν· «ὀλοφύτις
 δὴνεα Κίρκης» = ὀλέθριος τέχνη ἡ ἀπάται Ὀδ.
 κ, 289· ὡς καὶ ἄνευ τῆς προσθήκης· «πάντα δέ
 τοι ἔρειο ὀλοφύτις τοῖο γέροντος» = ὀλέθρια
 τεχνήματα καὶ πικρολογία, 4, 410· «ὀλοφύτις
 εἰδώς» περὶ τοῦ Πρωτέως = ὀλέθρια πράγματα
 γνωρίζων, 4, 460, «λύκων ὀλοφύτιον ἔρνος»
 Θεοκρ. 25, 185, versutus, exitialis.
 Ὀλό-φωνος 2 (φωνή)· ὁ ἐξ ὅλης δυνάμεως
 φωνάζων· «ἀλέκτωρ Κρατιν. π. Ἀθην. 9, 374.
 Ὀλό-φωτος, 2 (φῶς)· ὁ ἔχων σύμπαν, πλη-
 ρὴ τὸ φῶς Εὐμάθ.
 Ὀλό-χαλκος, 2· ὁ ὅλος ἐκ χαλκοῦ συνιστά-
 μενος Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 115.

Ὀλό-χλωρος, 2· ὁ ἐξ ὀλοκλήρου χλωρός
 Διοσκ. 4, 127.
 Ὀλό-χοιρα· πόλ. τῆς ἐγὼς τοῦ Γάγγου Ἰν-
 δικῆς Πτολ.
 Ὀλο-χρόνιος, 2· ὁ ἀρκυν ὅταν τὸν χρό-
 νον Ἡρώδ. ἐπιμ. 186, annuus.
 Ὀλό-χρος, συννη· ὀλόχρους, 2· ὁ μονο-
 χρώματος, μὴ ποικίλος Ἀριστοτ. π. γεν. Ζ.
 5, 6, ἀντιθ. τῷ ποικίλος, ioticolor.
 Ὀλό-χυλος, 2· ὀλόθεκτος Εὔστ. 1552, 54.
 Ὀλό-χρυσος, 2· ὁ ἐξ ὀλοκλήρου χρυσοῦ
 Ἀθην. 6, 259.
 Ὀλό-ψοχος, 2 (ψυχή)· ὁ μεθ' ὅλης τῆς ψυ-
 χῆς Εὔστ. Ὀδ. 1901, 43.
 Ὀλο-ψόχως· ἐξ ὅλης ψυχῆς Εὔστ. 83, 23.
 Ὀλόω· ποιεῖ ὅλον, ἀναπληρῶν Ἐτ. Μ.
 absolvo.
 Ὀλπα, ἡ· ἐλπὶς, καὶ χόνδρον τις ἔφεισι (ἴσ.
 ἀντὶ ἐφησι) Ἡσύχ. ὁμοίως οἱ Βυζαντινοὶ ἔλε-
 γον ὀλπίω, καὶ ὀλπίς = ἐλπίω, ἐλπίς.
 Ὀλπαι, ὡν, αἱ· ὀλπη Θουκ.
 Ὀλπη· πόλ. Ἀκαρναντίας ἐπὶ τοῦ Ἀμβρακικοῦ
 κόλπου (Ἀμφιλόχεια), κατ. Ὀλπαῖος Θουκ.
 Ὀλπη, ἡ καὶ ὀλπις, ἴδος, ἡ· λίγηνος ἐλαίου
 ἐκ βύρσης ἢ δερμάτος, λίχνος, πρὸς χρῆσιν ἐν
 τῇ παλαιστρᾷ Θεοκρ. 2, 156· περὶ τῆς ληκύ-
 θου τοῦ Διογένηος Ἀρχ. 34 (7, 68)· βυδέσσα
 Α. Ταρ. 10 (6, 293), lecythus.
 Ὀλπία, ἡ· ὀλπίς.
 Ὀλπια· ὄλβια, ὄρος, αἱ μετὰ τῇ Ἰταλίας καὶ
 Γαλλίας Ἀλπίες.
 Ὀλπις, ἴδος, ἡ· ὀλπη Σοφ. π. Ἀθην. 10, 425.
 Ὀλπις, ἴδος, ὁ· ὁν. ἀνδρ. Θεόκρ.
 Ὀλπις, ὁ (παρὰ τὸ λέπω, λοιπός, καὶ ἐν ὑπερ-
 θέσει τοῦ ὁ ὀλπις = ὁ τοῦς λεπιδοῦς ἰχθύας
 ἀγρεύων τῶς ἑλλοπας)· ὀλιεύς τῆς Θεοκρ. 3, 26.
 Ὀλπίς καὶ ὀλπίω ἴδ' ὀλπα.
 Ὀλσα, ὁ· ἄνδρ. Ἑβραίου ὄν. ἴδος.
 Ὀλσά, ὁ· 1) ἔθνος, οἱ ἐν Ἰταλίᾳ Ὀλσαιοι 2)
 πόλ. τῶν Αἰθιοπῶν ἴδ' Ὀδοῦσκοι.
 Ὀλύβριος, ὁ· 1) υἱὸς Πρύβου, ἑωκ. ὑπατος
 τῇ 395 μ. Χ. 2) ἀνὴρ τῆς Πλακιδίας 472 μ. Χ.
 Ὀλυκία· πόλ. Μακεδονίας, κατ. Ὀλυκίος
 Στ. Βυζ.
 Ὀλύκραι καὶ Ὀλύκρη· πόλ. Αἰτωλίας περὶ
 Νόπιακτον, κατ. Ὀλυκράτος Στ. Βυζ.
 Ὀλυμβρος, ὁ· υἱὸς τῆς Γῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ
 Στ. Βυζ. ἴδ' Ἀδανα.
 Ὀλυμπατος, ἴδ' Ὀλύμπη.
 Ὀλυμπας, ὁ· κύρ. ὄν. Ν. Δ. Ρωμ. 16, 15·
 εἰς τῶν 70 ἀπυστόλων ἐν τῇ Ἑλλην. μηνο-
 λογίᾳ 10 Νοεμβρίου.
 Ὀλυμπαστάν· ἐνεπιγραφόν τι νόμισμα Μιουετ.
 Ὀλυμπεύς ἴδ' Ὀλύμπη.
 Ὀλύμπη, ἡ· πόλ. ἐν Ἰλλυρίᾳ, κατ. Ὀλυμ-
 παῖος καὶ Ὀλυμπεύς Στ. Βυζ.
 Ὀλυμπηνή, ἡ· κόμη παρὰ τοὺς πρόποδας
 τοῦ Ὀλύμπου ἐν Μυσίᾳ ἴδ' Ὀλυμπος.
 Ὀλυμπηνός ἴδ' Ὀλυμπος.
 Ὀλυμπία, ἡ· 1) τόπος τῆς Πιλίδος ἐν Πιλο-
 πονήσῃ πλησίον τῆς πόλεως Πίσσης, ἀπέχων
 ὀγδοήκοντα στάδια τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ,
 ἐν ᾧ ἐπανηγυρίζοντο οἱ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες
 ἀνὰ πᾶσαν τετραετίαν. Ἐνταῦθα ἐνέριετο

Ὀλυμπίασιν, δ' Ὀλυμπίασιν Ζεὺς Ἰώπ.
«ὁ τῶν Ὀλ. ἐξηγητὴς» Πaus. «τὸ Ὀλ. ἱερὸν»
Strab. 10' Ὀλυμπία.

Ὀλυμπιεῖον, τό· 1) ναὸς Διὸς ἐν Μεγάροις
Πaus. 2) ναὸς τοῦ αὐτοῦ ἐν Ἐφέσῳ αὐτ. 3)
ναὸς τοῦ αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις Πολύδ. 4) κώμη
ἐν Δήλῳ ὑπὸ Ἀθριανοῦ ἰδρυθεῖσα, καὶ τοῦτου
ἐνεκα ἐκ τῶν Ἀθηνῶν κληθεῖσα Νέαι Ἀθῆναι
Ἀθριαναί, κατ. Ὀλυμπιεὺς καὶ Ὀλύμ-
πιος Στ. Βυζ. 5) πολίχνη Σικελίας παρὰ τὰς
Συρακοῦσας μὲν ναὸν τοῦ Διὸς Θουκ. 6) τὰ
Ὀλυμπία=ἱερὰ ἐν Ἀθήναις Ἐπιγρ.

Ὀλυμπιεῖνοι· 10' Ὀλυμπιηνή, Ἦρ.

Ὀλυμπικὸς· 1) ἐπίθ. α) ὁ ἐξ Ὀλυμπίας π.
γ. ἀγῶν, πανήγυρις, σύννοδος, νίκη, βουλή
Πaus. ἔξαιρέτως δέ· α) ἐπιγραφὴ λόγου τινὸς
τοῦ Γοργίου Φιλώστρ. ὡς καὶ τοῦ Λυσίου (10'
Ὀλυμπικὸς) Δ. Χρυσ. 6) ὁ ἐκ τοῦ ὄρους Ὀ-
λύμπου ἐν Θεσσαλίᾳ· ὡς «Ὀλ. εἰσβολή, Ὀλ.
ὑπώρεικα» περὶ ὄρους ἐν Μακεδονίᾳ Πaus. γ)
Ὀλυμπικὴ ἀρεσις = ἡ φιλοσοφικὴ σχολὴ τοῦ
Εὐκλείδου Δ. Λαερ. 8) ἐπών. Ἀπολλωνίου Ἐ-
πιγρ. 2) ὡς οὗτ. α) ὄν. καὶ ἐπών. ἀθλητοῦ τι-
νος Ἀνθ. 6) μάντις ἐν Ῥόδῳ γ) ἱατρικῶν
συγγραφεὺς Πlin. καὶ ἄλλ. 10' Ὀλύμπιος·
τὸ Ὀλυμπικόν=τὸ Ὀλυμπιεῖον ἢ Ὀλύμπιον=
ναὸς ἐν Ἀθήναις Strab.

Ὀλυμπικῶς, ἐπίρ. - νικῶν=ὡς ἐν Ὀλυμπίᾳ
Πλάτ. πολ. 9, 583.

Ὀλυμπιοδότωρ, ἢ Ἀθηναία τις Ἐπιγρ.

Ὀλυμπιοδότωρ, δ' 1) Ἀθηναῖος· α) υἱὸς
Λάμπωνος Ἦρ. 6) ἀρχὼν ἐπὶ τῆς 121 Ὀλ. γ)
Μισθωνίδης τις· δ) Σκαμνιδίδης τις καὶ ἄλλ.
Ἐπιγρ. 2) Θηβαῖος ἀθλοδότης Ἀθην. 3) συγ-
γραφεὺς τις ἐκ τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Θηδῶν Φωτ.
4) μαθητὴς τοῦ Θεοφράστου 5) Βυζάντιος τις
Ἐπιγρ. 6) Κλαζομῆνις· Μιοντ. 7) Πλατωνι-
κός· α) σύγγραφος Ἰσιδώρου τοῦ Πηλουσιώτου
Ἰσιδ. 6) διδασκαλὸς τῆς φιλοσοφίας ἐν Ἀλε-
ξανδρείᾳ ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ καὶ ἐξηγητὴς τοῦ
Πλάτωνος Σχολ. Πλάτ. 8) περιπατητικὸς· α)
διδάσκαλος τοῦ νεωτέρου Πράκλου Σουίδ. 6)
διδάσκαλος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ (565 μ. Χ.) ὑπο-
μνηματιστὴς τ. μετεωρολ. τοῦ Ἀριστοτέλους
καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.

Ὀλύμπιον, τό· 1) ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς
ἐν Σικυωνί Πaus. 2) ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς
ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῆς μετημέρ. πλευρᾶς τῆς ἀ-
κροπόλεως Πλάτ. 10' Ὀλυμπιεῖον 3) ναὸς καὶ
κώμη ἐν Κορίνθῳ Θεοφρ. 4) πολίχνη τῆς Σι-
κελίας· α) ἐν Συρακοῦσας 10' Ὀλυμπιεῖον Δ.
Σκ. 6) ἐν Ἀκράγαντι Δ. Σκ. 5) πόλις ἐν Φρυ-
γίᾳ Ἀθην.

Ὀλυμπιον-νίκης καὶ ὄρω. Ὀλυμπιονίκης,
δ' ὁ νικητὴς εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας
Πινδ. Ὀ. 6, 4' καὶ ἐπίθ. = ὁ εἰς τοὺς Ὀλυμ-
πιακοὺς ἀγῶνας ἀνικῶν· «Ὀλυμπιονίκαν ὕ-
μνον», 3, 3' - κώμῳ, 4, 9, ὅθεν «Ὀλυμπιονί-
κην ἀποκαλεῖν»=λαμπρύνειν, ἐπὶ εὐτυχῶς νι-
κητοῦ Λουκ. ἰστ. 35' ἔτι=ἐπιγραφὴ συγγράμ-
ματος τοῦ Ἐρατοσθένους Ἀθην. «στέφανος εἰς
Ὀλυμπίαν» Πινδ. Ὀ. 7, 162 «ταῖς ὕμνον»,
καὶ «ἕμνος», 3, 4' καὶ ἐπιγραφὴ αἰδῶν τοῦ Πιν-
δαρου, Ὀ. 114, Ἐπ. M, 645, 30.

Ὀλυμπιόν-της, δ' 1) ἐπίθ. ὁ εἰς τοὺς Ὀ-
λυμπιακοὺς ἀγῶνας νικῶν Πινδ. Ὀ. 14, 19'
2) ὄν. ἀνὴρ. Σχολ. Θεοφρ. Οἰσηριονίκης.

Ὀλύμπιος καὶ Ὀλύμπιος καὶ Ὀλύμπιος
Ἐπιγρ. (10' Ὀλυμπία), 3' 1) ἐπίθ. α) ὁ ἐν
τῇ Ὀλύμπῳ, τὸν Ὀλύμπον κατοικῶν,
ὅθεν «Ὀλ. λάας»=Ὀλύμπος Ὀρρ. λιθ. 682'
ἔτι δὲ=ἐπὶ τῆς Ὀλυμπίας· - ἀεθλοῦ Πινδ.
π. 9, 177' - βωμός, Ὀ. 11, 121, ἔτι οἱ. equa
Πlin. 28, 11' ὅθεν=οὐράνιος π. γ. «ὄργανον
αὐτοδόχον»=ἀστραπὴ Nov. 1, 432' - ὕδωρ
Ἀνθ. 9, 362' - ὄψις/ος Nov. 2, 675' - ὄρνι-
θες Ἀριστ. ὄρν. 866' ἢ=θεός, βίος Nov. 8,
414' - κάλλος ἢ κόσμος Nov. 16, 45' - γέρας
Nov. 4, 46' - θαύματα τέχνης· 25, 385' - θαί-
δαλα, 43, 400' - ἔργα Ἠφαιστοῦ, 19, 121' -
ὕμνος, 4, 93' - αὐλός, 1, 466' - κτόποι,
8, 389' «ἤχος ἐρωτῶν», 8, 323' - τῶπος, 40,
313' - λέκτρον, 47, 697' - τύχη, 27, 258'
«-αἰγίς Κρονίωνος», 39, 54' «-ἀορ Ἀρῖωνος»,
33, 127' «-αἶμα Λυαίου», 10, 211 καὶ Κρο-
νίωνος, 27, 49' «-γενέθλης Ζηνός», 46, 77' -
γένος 27, 308' - γόρος 5, 119' - ἰχώρ, 12, 295'
ἔξαιρέτ. δὲ α) «Ὀλ. δώματα»=αἱ ἐν Ὀλύμπῳ
κατοικίαι, αἱ ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου κατοικίαι τῶν
θεῶν Ἰλ. α, 18' καὶ ἐπὶ χριστιανικοῦ οὐρανοῦ
Ἀνθ. 9, 528' ὁμοίως - δώμοι, οἴκοι, ἔδωον,
ἔσχαρων Nov. 8, 61' - οὐδὰς ἀρούρης καὶ οὐ-
δός, 30, 211' - ὁρόντος, 2, 598' ἔπειτα δ' ἐκα-
λοῦντο οὕτως οἱ θεοὶ «τῶν θεῶν τοὺς μὲν τῶν
ἀγαθῶν αἰτίους ἦναι ὄντας Ὀλυμπίους προσ-
αγορευομένους» Ἰσοκ. 5, 117' ὅτι μὲν μετὰ
τοῦ θεοῦ· οἱ Ὀλύμπιοι θεοὶ Ἀισχ. ἰκ. 161,
ἔξαιρ. ἐπὶ ὄρκου· «πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων» Ἀυσ.
13, 93, ὅτι δὲ «Ὀλύμπιοι θεοὶ» Πινδ. ἀποσπ.
45' ὅτι δὲ «οἱ θεοὶ οἱ Ὀλύμπιοι» Ἀριστ. ὄρν.
1202, 10. ἐπὶ ὄρκου· «μὰ ἡ νὴ τοὺς θεοὺς τοὺς
Ὀλυμπίους» Ἰσοκ. 8, 29, - ἐκαλοῦντο δὲ οἱ θεοὶ
καὶ ἀπλῶς «οἱ Ὀλύμπιοι» Ἰλ. α, 399' ἔτι δὲ
καὶ ὡς ἐπών. τοῦ Διὸς, ὅτε προηγείται Ζεὺς
καὶ ἔπειτα ὡς συνών. Ὀλύμπιος καὶ ὁ Ζεὺς
Ὀλ. ἢ Ἐπιγρ. Ἐν πεζ. συνηθέστατα «ὁ Ζεὺς
ὁ Ὀλ.» Θουκ. 2, 15' «μὰ τὸν Δία τὸν Ὀλύμ-
πιον» Ἀισχ. 1, 55. Ἐσήμεναι δ' ἡ λέξις οὐ
μόνον τὸ ὄρος Ὀλύμπον ὡς κατοικίαν ἰσαιοτέ-
ραν τῶν θεῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ὀλυμπίαν, ὡς
τὴν 10. τῆς λατρείας αὐτῶν τύπον Ἰώστ. 19, 1,
1. Ὁὐχ ἥτιον δὲ πρόσκεινται καὶ ἄλλαι σημα-
αἶαι π. γ. ἀστεροπητῆς Ἰλ. α, 580' πατήρ
Πινδ. Ὀ. 14, 18' καὶ «Πατὴρ Περίης» Nov. 47,
518' - σωτήρ Πινδ. 1, 5 (6), 11' - ἀγεμὼν, Ὀ.
9, 85' «ἔδωκε Ὀλύμπιον» Nov. 8, 343' ἡ ὄνα-
μάζεται Ζεὺς ἄνω τινὸς περαιτέρως δηλώσεως,
Ὀλύμπιος Ἰλ. 6, 399' καὶ μετὰ τῆς προσθή-
κης μέγας Σοφ. Ἰλ. 209' 6) ἐκ τῶν τοῦ Διὸς
καλεῖται Ὀλύμπιος α) ὁ Ἀπόλλων Ἀνθ. 9,
525' 6) ὁ Ἑρμῆς ὡς Ὀλ. κηρύξ Nov. 4, 27'
ἄγγελος Ἰλ. ω. 191' γ) ὁ Βάκχος Nov. 8, 87'
καὶ περιγραφικῶς «Ὀλύμπιον ὀνόμαα ἑμήνη»
29, 55' δ) ἡ Ἀφροδίτη Πaus. 3, 12, 11' ε) ἡ
Ἀθηνᾶ, «Ὀλ. δέμας» Nov. 5, 434' ς) ὁ Ἦρ-
ακλῆς, οὐχ ὡς ἥρωας, ἀλλ' ὡς ἀνιότητος θεός·
Ἦρ. 2, 44' ὡς δὲ οἱ θεοὶ, οὕτω καὶ οἱ ἄνθρωποι
πολλοὶ λαμβάνον τὸ ἐπών. Ὀλύμπιος, π. γ. α)

ὁ Περικλῆς· Ἀριστ. Ἀλ. 530. 6) ὁ Ἀλέξανδρος, οὗτος ἀνακαθίς ὑπὸ τοῦ Δημάδου. διὰ τὴν ἑκτακτὴν ἐπέταλον αὐτῷ ποινὴν οἱ Ἀθηναῖοι. Αἰλ. Π. 1, 5, 12. γ) ἱππῶν. Ἀδριανὸς Ἐπιγρ. 8) ἔτι οἱ ἐν Νικοπόλει τῆς Ἑπείρου τελοῦμαι ἀγωνεῖς ὁ Ὀλύμπιος ἀγωνὶ Στραβ. 7, 325. 2) ὡς ὄν. ἀνδρ. 1) Αἰδαδὸς τις Ἐπιγρ. 2) ὁ μελοποιὸς ἐξ Ἀκράγαντος Πλατ. 493. 3) ἀπειθεὶς τις τοῦ Ἀριστοτέλους Δ. Α. 4) Ἀλεξανδρινὸς τις μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνος Πορφυρ. 5) Πόντιος τις Ζῶσι. 6) ὄν. τοῦ Ἰωμ. π. Νεμησιανοῦ τ. ἔ. ἐκ Νεμησίου (Μ. Αἰρήλιος). 7) καὶ ἄλλ. Ἀνθ.
Ὀλυμπιοσθένης, ὁ (= ὁ τῇ βοηθείᾳ τοῦ θεοῦ ἡ Ὀλυμπίου ἱσχυρὸς) ἀγαλματοποιὸς τις Πaus. Ὀλύμπιος, καὶ Ὀλυνπις Ἐπιγρ. ὁ (Ὀλύμπιος). 1) σημειοχαράκτης τις νομισμ. 2) ἄλλοι τινὲς Ἐπιγρ.
Ὀλυμπισκος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Πλατ.
Ὀλυμπιχίος, ὁ· βιωτικ. πάτρων τῶν Ὁρχομενίων Ἀπολλοδώρου καὶ Δεξιππου Ἐπιγρ.
Ὀλύμπιος, ὁ (= Ὀλυμπικός καὶ Ὀλύμπιος· Εἰ. Μ.) 1) Ἀθηνάιος· α) Πλωθέος Δημ. 6) Διόφιππος Ἀθην. 2) Κορινθίος Πολυβ. 3) ἀλφειὸς τοῦ Πινδαρου Σχολ. Πινδ. 4) ὁ ἱππομαζόμενος Ψεκὰς Σουλδ. 5) Ἀθηναῖος, ἡγεμὼν ἐν Ἑλλησπόντῳ Πολυβ. 6) φίλος τοῦ φιλοσόφου Στράτωνος Δ. Α. 7) ἱστοριογράφος τῆς Σάρμου Κλ. Ἀλ. 8) καὶ ἄλλ.
Ὀλυμπων, ὄντος, ὁ· 1) προσευτὴς Γυνθίου Πολυβ. 2) Ταναγρατὸς τις Ἐπιγρ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.
Ὀλυμπαγένης, ὁ· Δελφὸς τις Ἐπιγρ.
Ὀλυμπος, ὁ, πλ. Ὀλυμποι, ἐπ. Ὀλυμπος, καὶ ἐν Ἐπιγρ. Ὀλυμπος καὶ Ὀλυνπος (= ὀλοαμπής Πλουτ. καὶ αἰγλήεις Ὀμ.) περίφημον καὶ ὑψηλὸν ὄρος τῆς Θεσσαλίας, γωρίζον αὐτὴν ἀρκτικῶς ἀπὸ τῆς Μακεδονίας καὶ ἵκτινόμενον ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ὅπως ἔχον 10 σταδίων, 6—7000 ποδ. ὄρος μετεωρώτατον Στραβ. «μέγιστον ὄρος» Πολυβ. οὗτον καὶ νῦν καλεῖται μὲ τὰς πολλὰς αὐτοῦ χιονοσκιεπτεῖς κορυφὰς Ὀλυμπος. Καθ' ὅμ. ἐσχημάτιζεν οὗτος τὸ κέντρον ὅλης τῆς Ἑλλάδος· καὶ αὐτῆς τῆς οἰκουμένης, περιέδου μάστιγα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τὴν ἐν αὐτῇ κατοικίαν τῶν θεῶν καὶ τῶν Μουσῶν Ἰλ. 6, 30· ἐπὶ τῆς ἀκροτάτης αὐτοῦ κορυφῆς ἱδοῦν ἔδει ὅτι ὑπῆρχεν ὁ ἐκ χαλκοῦ οὐράνιος θόλος, ὅστις ἐξετείνετο ἄνωθεν ὅλης τῆς γῆς, στηριζόμενος πλαγίως ὑπὸ πολλῶν ἐκ τοῦ ὄρους τοῦτου σχηματίζομενων κινδῶν, ὅπου εἶχε τὴν καθέξω του ὁ πρῶτος τῶν θεῶν Ζεὺς. Ἐπὶ τῶν λοιπῶν κατωτέρων κορυφῶν αὐτοῦ ἐλέγετο ὅτι διετίθεντο συνήθως οἱ ἄλλοι θεοὶ καὶ θεαί Ἰλ. λ. 76· ἡ δὲ πύλη τῆς οὐρανόου ταύτης κατοικίας ἀπῆρχε πυκνοτάτη νεφέλη Ἰλ. α. 491· ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τοῦτου ἐπλάττετο ὅτι ὁ Ζεὺς ἐκτεμνεν αἰετὸς τὰς ἀστράπας καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφ' ὅπου κατεπολέμησε καὶ τοὺς γίγαντας, οὗτοι οὐκ ἔβησαν νὰ ἀναβῶσι μέχρι τῆς οὐρανόου αὐτοῦ κατοικίας, πρβλ. Yoss Birg. γιωργ. 3, 261 α. 588. 2) ὄρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐν Ἀσίᾳ ἵκτινόμενον ἀπὸ τοῦ Ἑρμου ποταμοῦ

ῥιός· Βιθυνίας, εἰς τὸ ὅπουον διετίθεντο συνήθ. πολλοὶ λαοὶ, τανὺν ἱουανὴν Δαγ. ὅθεν ὁ Μύσιος Ὀλυνπος Ἡρ. 3) ὄρος τῆς Λυκίας ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ μὴ πόλιν ὄντων. ἐπ' αὐτοῦ Στραβ. 4) ὄρος τῆς Λακωνίας ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Ἀρκαδίας πλησίον τῆς Σελλασίας = Λύκαιον Πaus. 5) ὄρος ἐν τοῖς μεσογείοις τῆς νήσου Κύπρου· ἐπὶ δὲ καὶ ὁμών. ἀκροτήριον, ἵκτινόμενον διὰ τῆς ἀνατολικῆς παραλλῆλως τῆς νήσου μὲ νῆον Ἀφροδίτης ἐπ' αὐτοῦ Στραβ. 6) ὄρος ἐν Αὐδίᾳ Ἀθην. 7) ἐν Ἰωνίᾳ πλησίον τῆς Σμύρνης Πλ. ν. 8) ἱεραιστοῦν ἐπὶ τῇ ἀνατολ. παραλλῆλως τῆς Λυκίας πρὸς νότον τῆς Παλαιχίδος, τανὺν ἱουανὸν Δαγ. Στραβ. 9) ὄρος ἐν Ἠλίδι Σχολ. Ἀπ. Ρ. 10) ὄρος ἐν Κρήτῃ Δ. Σικ. 11) ὄρος παρὰ τῇ ἐν Ἠπαύρῳ Νικαίᾳ, Ὀλύμπια ὄρη Εὐστ. 12) ὄρος τῆς Ἀσσυρίου Πλ. ν. Ὀλυμπος, ὁ· 1) ὁ ἀναθρήσκας πρῶτον τὸν παῖδα Διόνυσον καὶ διδάσας αὐτὸν πᾶσαν ἐπιστήμην καὶ ἀρετὴν Δ. Σικ. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους καὶ τῆς Εὐδοσίας θυγατρός τοῦ Θεσπίου Ἀπολλ. 3) ἀρχαῖος αὐλητὴς ἐκ Φρυγίας, μαθητὴς τοῦ Μαρσύου, ἀκμαῖος πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου· κατὰ Πλουτ. οὗτος πρῶτος ἐσήγαγεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὄμους τῶν ἱερῶν τελετῶν, «ταῦ Ἀρκατῶν, ἱερῶν, προσδοιᾶς καὶ βενεῖου, πολυκεφαλίου νόμου» Σχολ. Ἀριστ. ὡς καὶ «τῶν ὁρηγνικῶν, καὶ τοῦ ἱπποκρίτου νόμου» Πλουτ. κατὰ τὴν Κλ. Ἀλ. ἐπεὶ οὗτος τὸν Ἀπόλλων βυθμὸν· εἰς τούτον λέγεται ὅτι ἔδωκεν ὁ Ἀπόλλων τὸν ἱεραρχικὸν σάμα τοῦ Μαρσύου. ἵνα τὸ θέλῃ μετὰ τὴν κατ' αὐτοῦ νίκην τοῦ Σχολ. Ἀριστ. 4) πατὴρ τοῦ Κίου, καθ' ὃν ὁ Ὀλυμπος φαίνεται εἰς ὀνομασίᾳ Σχολ. Θεόφρ. 5) βασιλεὺς τῆς Μυσίας, ἀνὴρ τῆς Νεσείας Σχολ. Ἀπ. Ρ. 6) ἀγαλματοποιὸς τις Πaus. 7) ἱατρός τῆς Κλειοπατρῆς Πλουτ. 8) μάντις τις = Ὀλυμπικός Ἀνθ. καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ. Ὀλύμπουσα, ἡ· θυγ. τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ Ἀλοκράτους Ἀπολλδ.
Ὀλυνθίζω καὶ Ὀλυνθιάζω (Ὀλυνθος)· κάμνω τὴν θηλείαν δάφνην γόνιμον, εἴσω αὐτὴ τὸν ἀλευρώδη σπόρον Θεόφρ. αἰτ. Φ. 2, 13, ἐπὶ ἐρινάζω.
Ὀλυνθ-φ ὄρος· Ὀλυνθοφόρος.
Ὀλυνθιακός, ὁ· πατ. τῆς Καλκιδίκης παρὰ τῇ Ἀπολλωνίᾳ Ἀθην.
Ὀλυνθος, ὁ· σίκον, φρούμενον καὶ ἔβαν ἐν κριφῇ χειμῶνος ὅπασιν τοῦ φύλλου, καὶ σπαν. γινόμενον ὥριμον Πas. ἀπασπ. 14, grossus = fuscus immatura.
Ὀλυνθος, ὁ· 1) υἱὸς τοῦ βασιλ. τῆς Θράκης Σερμύνης, κατασπαρχυθεὶς ἐν τῇ θέρᾳ ὑπὸ λέοντος Ἠγησιν. 2) υἱὸς τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῆς Βόλβης, ἀφ' οὗ ἐκλήθη ἡ ἐν Μακεδονίᾳ πόλις Ὀλυνθος Στ. Βυζ.
Ὀλυνθος, ἡ· πόλις ἱππικῆς καὶ ὑγυρᾶς ἐπὶ τῆς Καλκιδίκης τῆς Μακεδονίας, ἵκτιν. δὲ καὶ ὡς Θρακικὴ πόλις ἀναφερομένη, Ἑλλήν. ἀποικία καὶ τῶν Ἀθηναίων ἀμύμαχος εἰς τὴν κατὰ τῆς Μακεδονίας πόλιν, καὶ ἀποτελοῦσα ἴδιον ἱσχυρὸν ἐπικράτειαν· ὑπερῶν δὲ κυριεύεται ὑπὸ τοῦ Μακεδόνος Φιλίππου κατεστράφη, οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς ἐπωλήθησαν ὡς ἀνδρά-

ποδα, τανῶν "Ἅγιος Μάμας, κατ. Ὀλύμπιος.
 Ὀλύμπιος, 3· 1) ὁ εἰς τοὺς Ὀλύμπους ἀνήκων·
 ἔκπετ. Ξεν. Ἑλλ. 5, 3, 3· -κιθαριώδης Πο-
 λυαίν. 5, 42, 2· -γυνὴ Λισχίν. 2, 153· -παι-
 δίσκη Δειν. 1, 23· 2) Ὀλύμπια κόδ. α) ὁ
 πόλεμος Ἀριστ. βητ. 3, 10· 6) λόγος ἐπι-
 γραφῇ τῶν τριῶν λόγων τοῦ Δημοσθένους.
 Ὀλυνθα-φορέω (ὀλυνθοφόρος)· φέρω ἄωρα
 καὶ πρώϊμα σῖκα Θεοφρ. 1. Φ. 3, 8.
 Ὀλυνθα-φόρος, 2 (φέρω)· ὁ σῖκα πρώϊμα ἢ
 ἄωρα φέρων Ἰηνοδ. 2, 23.
 Ὀλυνας· τὸ ἀποτρίμμα καὶ ἀποκάθαρμα Ὑ-
 σίχ. tamentum.
 Ὀλυμπιῶδωρος, καὶ Ὀλύμπιος· ἴδ. Ὀλυμ-
 πιδωρος.
 Ὀλυμπικός, δ· Ὀλυμπικός Ἐπιγρ.
 Ὀλύμπια· νῆσος πρὸ τῶν παραλίων τῆς Δαλ-
 ματίας νῶν Οἰγυῖα εἴτε Σοῖα Σκόλαξ.
 Ὀλύρα, (ἢ γρ. Ὀλύρα Ἰσφ. Ἀρκάδ. 194), ἢ
 συνηθ. πλ. αἰ Ὀλύραι Βεακ. Πωλυδ. 7, 21·
 εἶδος αἵτου, ἐν τῇ Ἰλιάδι ὡς τροφὴ τῶν ἱπ-
 πων καὶ μετὰ τοῦ κρῖ=κρίθης, ε, 196· «ἐκ
 τῶν δλύρων ποιεῖνται ἄρτους» Πρ. 2, 77·
 καὶ παρ' Αἰγυπτίους ἐχρησίμευεν εἰς ἀρτοποιίαν
 Ἀθην. 3, 109· καλεῖται δὲ καὶ ζεῖά· «ἀπὸ ὀ-
 λυρῶν ποιεῖνται σιτία, τὰς ζεῖας μεταξέτεροι
 καλεῖσιν» Πρ. 2, 36· «ὑπὲρ τῶν μελινῶν καὶ
 τῶν δλύρων ἐν ταῖς θραξίσι σιτοῖς» Δημ. 8,
 45· διέφερεν ὅμως καὶ ταύτης ὡς καὶ τῆς κρι-
 θῆς καὶ τοῦ πυροῦ Θεοφρ. 1. Φ. 8, 1, 3, 1ar,
 siliga.
 Ὀλύριος, 3· κρίθιος Παπυρ. Ἀγ. Μαδου
 κλασ. συγγρ. 5, 603, hordenceus.
 Ὀλυρίτης, δ (ὄλυρα)· ὁ ἐξ ὄλυρας κατεσκευ-
 ασμένος· ἄρτος Ὁ.
 Ὀλύς(σ)εια· Ὀδύσεια Εὐστ. Ἰλ. 289, 39.
 Ὀλύς(σ)εύς· Ὀδυσσεύς λατ. Ὀλύξ.
 Ὀλύσια, ἢ· κόμη παρὰ τῷ Σπαρτιῶν Ἰσπ.
 Ὀλυσιπών, ὄνος, ἢ· πόλις ἐν Λυσιτανίᾳ· Ὁ
 λυσιπών Στραβ.
 Ὀλυτέος· ἴδ. Ὀδυσσεύς.
 Ὀλχος· λόγος κατὰ μετάθεσιν.
 Ὀλώδης, 2 (εἶδος, ὀλός)· ἄττ. θαλώδης Ἰπ-
 ποκρ. π. Γαλην. ἴδε ὀλορός, turbidus.
 Ὀλώδης, π. ὀλοῖος Ἰσ. θε. 591.
 Ὀλώλα, παρκ. 6· τοῦ ὀλλυμι.
 Ὀλως, ἐπὶρ. τοῦ ὄλος· ἐν γέν. καθόλου, δι-
 ὄλου· «τί οὖν κωλύει πάντα ἀφηρηθῆαι καὶ ὀ-
 λως τὴν πολιτείαν ἡμῶν» Δημ. 7, 4.
 Ὀλωσις, ἢ (ὀλώω)· τὸ ποιεῖν τι ὅλον ἢ ἀκί-
 ραιον Θεολ. ἀριθμ. 59, totalitas.
 Ὀμ· ὁμοῦ Ὁσῆχ. simul.
 Ὀμ-άγαθος, 2· ὁ ὁμοῖος τὴν ἀγαθότητα μετγ.
 Ὀμ-αγκίται· Ὁμανταί Πτολ.
 Ὀμ-αγύριος, δ· ἐπών. Διὸς Πανσ.
 Ὀμ-αγύριος· ἴδ. ὁμηγύριος.
 Ὀμ-αγύρις, θωρ. ὁμηγύρις Πινδ. 1. 6, 46.
 Ὀμ-αδέω (ὁμαδος)· ἀθροίζω Ἰσφ.
 Ὀμ-αδέω (ὁμαδος)· 1) θορυβῶ, ἴδ. περὶ συλλογῆς
 ἢ πληθους ἀνθρώπων, ὁμοῦ λαλοῦντων, φωνα-
 ζόντων, π. γ. περὶ τοῦ ὑπὸ τῶν μνηστήρων
 ἀποτελουμένου θορύβου· «μνηστήρες δ' ὁμά-
 δεσαν ἀνὰ μέγαρον» Ὀδ. α, 365· 2) ὁμοῦ ἀνα-
 φωνῶν Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2, 6838, tumultuos.

Ὀμαδόν, ἐπὶρ. ὅλον ὁμοῦ, ἐν συνόλῳ ἄρ.
 λεξ. summamini.
 Ὀμαδός, δ (ὁμάς)· θόρυβος, κρότος ἀποτε-
 λούμενος ὑπὸ μεγάλου πληθους ἀνθρώπων,
 συγκεχυμένης ὁμιλοῦντων, ὅπου διακρίνεται
 τοῦ θορύπου παρ' Ὁμ. σημαίνοντος κρότον,
 γινόμενον ὑπὸ βημάτων πολλῶν τρεχόντων·
 «τῶνδε τάχ' ἀμεί πύλας ὁμαδος καὶ θορύπου
 δρῦρει» Ἰλ. 1, 573· «συρίγγων τ' ἐνοπήν ὀ-
 μαδὸν τ' ἀνθρώπων» Ἐνθα δὲ θόρυβος τῆς ἀν-
 θρωπίνης φωνῆς ἀντιθ. τῷ ἤχῳ τῶν ἀλῶν καὶ
 συρίγγων κ, 13· «ὁμαδος ἀλ' αἵτις ἐπύχθη», μ,
 471· ἐπὶ τοῦ κρότου λαίλαπός τινος ν, 797·
 μεταφ.=αὐτὸ τὸ πληθος τῶν ἀνθρώπων,
 «ὃ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν ἦε, ὃ δ' εἰς Τρώων
 ὁμαδὸν κίε» τὸ θορυβοῦν στρατεύμα η, 307·
 «ἐνὶ πρώτῳ κρᾶδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι», ρ, 380·
 ἐν=θόρυβος τῆς μάχης, τοῦ ἀγῶνος Ἰσ. ἀσπ.
 155· «γὰρ κείον στυόνεντ' ἀμφίπιν ὁμαδόν»,
 Ἰ. 725· ἐπὶ ὠδῆς· «ὁμαδὸν ἔκλυνον ἄλυσον»
 Εὐρ. Ἑλ. 185· ἐν γέν.=τὸ πληθος, «βέβλον
 ὁμαδὸν παρέχονται Μουσάων» Πλάτ. πολ. 2,
 364, turba, multitudo.
 Ὀμαδος, δ· κένταυρός τις ὑπὸ Πρακλίου φο-
 νευθεῖς Δ. Σικ.
 Ὀμάζω· ὠρδομαι, ἐπὶ τῆς φωνῆς ἄρτων
 καὶ «αὐθῆρων Ζηνοδ. εἰς Ἀμμιων. σ. 228.
 Ὀμ-αίματος, 3 (ὁμαίμος)· ὁ συγγενικός αἵ-
 ματος Πινδ. Ν. 6, 16, consanguineus.
 Ὀμ-αίμις, ἴδος· θηλ. τοῦ ὁμαίμος=ἀδελφὴ ἀμφ.
 Ὀμ-αίμος, 2 (αἷμα)· ὁ τοῦ αὐτοῦ αἵματος,
 ἐξ αἵματος συγγενής, «τὸ μητρὸς αἷμ' ὁμαίμον
 ἐχέας πέδῳ» Αἰσχ. Εὐρ. 623· ἴδ.=ἀδελφός,
 ἀδελφὴ Ἰσφ. 1, 151· «ἀνδρῶν δ' ὁμαίμοι θά-
 νατος» Αἰσχ. Ἑπτ. 663· «ὁμαίμος ἐκ μιᾶς τε
 καὶ ταύτου πατρός», Ἀντ. 509· «πρὸς σῆς ὀ-
 μαίμου καὶ κασιγνήτης», Πλ. 12· σπαν. παρὰ
 μετγ. «ὁμαίμος ἀνὴρ» Λουκ. π. διαβολ. 28,
 consanguineus.
 Ὀμ-αίμοσύνη, ἢ ἐξ αἵματος συγγένεια, ἀ-
 δελφότης Ἀνθ. Παλ. 306, 128, consanguinitas.
 Ὀμ-αίμότης, ἢ· τῇ προηγ. μετγ.
 Ὀμ-αίμωιν, 2· ὁμαίμος Πρ. 2, 49· τὸ
 συγγρ. ὁμαίμονες ἔχει ὁ Σοφ. «εἴτ'
 ἀδελφὸς εἴτ' ὁμαίμονες τέρως τοῦ παντός ἡμῖν
 Ζηνὸς ἐκείνου κυρεῖ», Ἀντ. 483, consanguineus.
 Ὀμ-αῖον, τό· ὁμακοῖον, τὸ σχολεῖον Εὐστ.
 799, 17, schola.
 Ὀμ-αίχμω, (ὁμαίχμος)· κοινῶς μετὰ τινος
 ἀγωνίζομαι, συμμαχῶ, βοηθῶ τινα εἰς τὴν μά-
 χην Ὁσπ. ἄλ. 5, 160, confodero.
 Ὀμ-αίχμος, ἢ (ὁμαίχμος)· λόγους, ἦτοι ἀ-
 γῶνος κοινότης, ὁμαίχμια, «ὁμαίχμην συνθη-
 σόμενος πρὸς τὸν Πέρσην» Πρ. 7, 145· «ἐνέ-
 μινεν ἡ δμαίχμια» Θουκ. 1, 18, confoderatio.
 Ὀμ-αίχμος, 2 (ὁμάς, αἰχμή)· σύμμαχος,
 συμπολεμιστὴς Θουκ. 3, 58, confoderatus.
 Ὀμ-ἀκοῖον, τό, καὶ ὁμακοῖον τό· κοινὸν
 ἀκρατήριον, λέξις τῶν Πυθαγορείων=σχο-
 λειον, τόπος συναθροίσεως καὶ ἀκροάσεως τῶν
 μαθητῶν τοῦ Πυθαγόρου, ὃν ὁ Κλ. Ἀλεξ. ἐρ-
 μηνεύει διὸ τοῦ ἐκκλησίας Στρωμ. 1, 15, com-
 mune auditorium.
 Ὀμ-ἀκοῖοι, οἱ (ὁμάς, ἀκοῖα)· συμμαχῶνται,

συνήκοι, οὕτως ἱκαλοῦντο οἱ μαθηταὶ τοῦ
Πυθαγόρου μὲν.
Ὀμ-άκος 2° συμπαθητής· μνηῆμα αὐτοῖς ὡς
νεκροῖς ἱκάνοντο ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν αὐτῶν γὰρ
ἱκαλοῦντο πάντες οἱ περὶ τὸν ἄνδρα· Ἰαμβλ.
6. Πυθ. σ. 344, condiscipulis.
Ὀμαλῆ· ὁμοῦ Ἡσυχ. simuli.
Ὀμαλῆς, 2 (ὁμός)· ὁμαλός, ἴσιος, λεῖτος, εὐ-
θεῖς, ἐπὶ ἐδάφους ἰσοπέδος, ὁ μὴ ἔχων μήτη ἐξ-
οχὰς μήτη ἐσοχὰς Ξεν. Ἀν. 4, 6, 12· «λεῖτον
καὶ ὁμαλὲς πέδιον» Πλάτ. Κριτί. 118.
Ὀμαλία, ἡ· ὁμαλότης ἀμφ. planitudo.
Ὀμαλίζω (ὁμαλός)· ἴσιον, ὁμαλὸν ποίω, λεῖτον,
εὐθεῖν Ξεν. οἰκ. 18, 5· «ὁμαλιεῖται ὁ ἀλοητός»
καὶ μεταφ. «μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁ-
μαλίζειν ἢ τὰς οὐσίας» Ἀριστοτ. πολ. 2, 7,
8· παρὰ μὲν· ἴσιος, ὁμαλός εἰμι, complanio.
Ὀμαλιητής, ὁ· ἐπὶ τῶν τοῦ Πανδῶς Σχολ. Θεοκρ.
Ὀμαλισμός, ὁ (ὁμαλίζω)· τὸ κάμνειν τι ὁ-
μαλόν, ἴσιον· «ὁμαλισμὸν ἐμποιεῖ» Πλουτ.
συμπ. 6, 2, 2· παρὰ τοῖς γραμ. π. χ. Σχολ.
Ἀριστ. = ἡσυχος, ὁμαλὴ ἔκφρασις, ἀντιθ. τῇ
τονώσει λέξεώς τινος Πλουτ. 414 explanatio.
Ὀμαλιστέον, ἐπὶ θ. ῥημ. 2° δεῖ ὁμαλισθῆναι
γινώσκ. 18, 2, complanandum.
Ὀμαλιστήρ, ὁ (ὁμαλίζω)· ὁ ποίῳν τι ὁμα-
λόν, ὄργανόν τι χρησιμεύον πρὸς ἱσομέλυνσιν,
ἱσοπέδωσιν, πλ. = τὰ δι' ὧν ἐξισοῦται τὸ ἕτα-
ρος τῆς ἁλυνος, paviculae.
Ὀμαλίστρα· τῇ προηγ. historium.
Ὀμαλίστρον, τό· ὁμαλίστηρ Ἡσυχ.
Ὀμαλίων, ὁ· ὅν. ἄνδρ. Ἐπειρ.
Ὀμαλόδερμος, 2° ὁ ἔχων ὄδερμα ὁμαλόν,
λεῖτον Σουῖδ.
Ὀμαλός (ὁμός)· λεῖτος, γυρὸς ἰσοχὰς καὶ ἱσο-
χὰς, ἰσοπέδος, εὐθεῖς, «οἱ δ' ὁμαλὸν ποίησαν»
Ὀδ. γ. 327· μεταφ. = μέτριος, οὐχὶ μὲν ἐξ-
οχὸς ἀγαθός, ἀλλ' οὐδὲ καὶ κακός· «ὁμαλός ὁ
γάμοσι ἀρετὸς» Αἰσχ. Πρ. 903· ἰδ. μάλιστα ἐν
παρ. τὸ ὁμαλώτατον Θουκ. 4, 31· «ἐν τῇ ὁ-
μαλῇ τὴν μέγλην ποιήσθαι» ἐν τῇ παιδίᾳ, 5,
65· «ὁμαλῶς μετὰ ῥυθμοῦ βαίνειν» = ὁμοιορ-
ρόθμω, ἰσοταχέι βήματι, ἡσυχῶ, 5, 70· ὡς
καὶ «τὸ στράτευμα ὁμαλῶς προσήει» Ξεν. Ἀν.
1, 8, 14 ἐπὶ τῆς δόου, ἀντιθ. τῇ τραχείᾳ, 4,
6, 12· καὶ σπαν. νῆτος Ἀντιφιλ. 28 (9, 413)
ὁ Πλάτ. συνάπτει αὐτὸ μετὰ τοῦ ἑυμμετρον,
ἀντιθ. τῇ ἔκτρατος, νόμ. 6, 773· «καὶ λεῖτον
σῶμα», Τιμ. 34, καὶ σπαν. καὶ ἐπὶρ. «ὁμα-
λῶς βιώναι» Ἰσοκ. 4, 151, ἐπὶ ἡσυχῶ καὶ με-
τρίας δόου· «οὐ καίνως οὐδὲ πολιτικῶς» Θουκ.
5, 70, risasse, aequabilis, ἐπὶρ. ὁμαλῶς, aedate.
Ὀμαλότης, ἡ (ὁμαλός)· λεῖότης, ἰσοπεδότης,
καὶ ὁμοιότης Πλάτ. νόμ. 6, 779· μεταφ.
«τὴν τῶν παιδῶν ὁμαλότητα αὐτῶν αὐτοῖς»,
773, aequabilitas· ἔτι = μετρίότης Ἀριστοτ.
Ὀμαλῶ· ὁμαλίζω ἀμφ.
Ὀμαλῶν· ἰσοπεδῶν, λεῖτον ποίω· «-τὰς κι-
νήσεις, αὐτῶν ὁμαλυνθῶσαν ἡσυχία γίγνεται»
Πλάτ. Τιμ. 45.
Ὀμαλῶς· ἰδ. ὁμαλός.
Ὀμαλῶς· καὶ καὶ Ὀμανον, τό, καὶ Ὀμωμα-
να· λημὴν καὶ ἱμπορεῖον 1) εἰς τὰ ἀνατολ.
τῆς Καραμανίας· 2) εἰς τὰ ἀνατολ. παράλια

τῆς ἐδαίμονος Ἀραβίας Πλιν. κατ. Ὀμανός
Στ. Βοζ.
Ὀμαννός, οἱ· κλάδος τῶν ἐν Γερμανίᾳ Αἰγύων
Πτολ.
Ὀμανας, ὁ· οὗτος Ἡσυχ. Ἰώσ.
Ὀμαργῆς, ὁ· βασιλ. τῶν Σακίων Πολυαιν.
Ὀμαργός, ὁ· κύβιν τοῦ Ἀκταίωνος Ἀρκάδ.
Ὀμ-ἄρης, 2 (ὁμός, ὁμοῦ, ἄρω)· συννηρωσμέ-
νος· μεταφ. = συμφωνοῖ Ἡσυχ. πρὸλ. ὁμηρη-
σῶ· Ὀμαρίον, τό· πάλ. Θισσακίας, κατ. Ὀμά-
ριος, Ὀμαρεῦς Στ. Βοζ.
Ὀμαρίος, ὁ (ἰδ. ὁμαρτίω)· ἱπών. Διὸς ἐν Ἰ-
ταλίᾳ παρὰ τοῖς Κροτωνιάταις καὶ Συβαρίταις
καὶ Καυλονιάταις οἵτινες παρορύμωι μετ' αὐτοῦ
Ἀχαιοὺς εἶχον ἀποτελεῖσαι σύνδισμὸν τινὰ Πα-
λυδ. ὁ δὲ νῆος αὐτοῦ ἦν συγχρόνως τὸ κοι-
νοβόλλιον τῶν Ἀχαιῶν, (Στράβ.) ἱκαλῆται
παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς ἐν τῷ Αἰγίῳ, Ὀμαρίον
Πολυδ.
Ὀμαρτάω· ὁμαρτέω.
Ὀμαρτάω· ὁμορτάω Ὀρ. Ξαν. Ἑρμ. 361.
Ὀμ-αρτίω, (ὁμός, ἀρτάω δι' ἀρ-τέω, ὁμ-
αρ-τή, ὁμ-ηρ-ος, ὁμ-ηρ-έω, Ὀμ-ἄριος, λατ.
ar-s, σπαν. r-ll-s Κοῦρε)· συντυχάνω, συν-
αντιῶ, μετὰ ἑχθρικής συμμοσῆς ἐπὶ δόω με-
χητῶν· ὁμαρτήτην (ἰδ. ὁμαρτήδην) Ἰλ. γ.
581, ὅσον καὶ = συμφώνως μετ' ἄλλου πράττει
τι μ, 400· ἰδ. = συμπαρονομαί τινι· «ἐξ οἴκου
βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἄμ' ἄμωι» = ἱπορεύθη-
σαν συνάμα Ὀδ. φ. 188, ὅθεν καὶ = ὁμοιον
βῆμα τηρῶ, ἰσοταχὲς εἰμι, δύνανται· ἀκολου-
θῶ· «οὐδέ κιν ἱρῆ κίρκος ὁμαρτήσαντι» Ὀδ.
γ. 87, ὅθεν = ἀκολουθῶ, μετὰ τοῦ τινι· Ἰλ.
ἑρ. 108· «ἄκρατος ὄργῃν Ἀργεὺς ὁμαρτεῖ» =
ἰδίωκε Πρ. 681· «τίς ἡγεμὼν μοι ποδὲς ὁ-
μαρτήσι τυφλοῦ» Εὐρ. Φοιν. 1610, σπάν.
παρὰ μὲν. Κολουθ. 25, nequor.
Ὀμαρτάδην· τῇ ἐπομ.
Ὀμαρτή ἡ ὁμαρτή (ἰδ. ὁμαρτέω)· συνάμα,
ὁμοῦ, οὕτως ἀνέγινωσκον ὁ· Προδόν· παρ' Ὀμ. ὁ-
που ὁ Ἀριστάρχ. γραφ. ὁμαρτή ἡ ὁμαρτή
πρὸλ. καὶ Εὐρ. Ἐκ. 839, simuli, una.
Ὀμαρτήδην· τῇ προηγ. οὕτως ἀνέγινωσκον ὁ
Βίκα· Ἰλ. γ. 584 ἀντι· ὁμαρτήτην· κατ' Ἀ-
ριστάρχ. γραφ. ὁμαρτή ἡ ὁμαρτή ἐκ ταύ-
του συγκαταμένον.
Ὀμαρτήης, ὁ· βασιλ. τῶν Σαρματῶν Ἀθήν.
Ὀμαρτήτης· ἰδ. ὁμαρτήτης.
Ὀμαρτήτην, π. γ.· δοικ.· πρόσ· τοῦ ὁμαρταν.
Ὀμαρταν, π. ἀντι· ὁμαρταν, ἀδρ. ὁ, τοῦ
ὁμαρτέω.
Ὀμαρτέω· ὁμαρτέω, μόν. ἐν δόρ. «ὁμαρτεῖν
ἐν εὐλαπίνῃσιν παραδόντας» = ἐξένισεν αὐτοῦς,
Ὀρφ. Ἀργ. 513.
Ὀμαρω καὶ ἁμάρω, ἄφρ. ἀκολουθῶ, συνοδεύω·
ὅθεν ὁμαρτέω ἁλιστρώ, πίπτω Ἡσυχ.
Ὀμάς, ἄδρος· ἡ (ὁμός)· τὸ σύνολον· «πάντες
καθ' ὁμάδα» = συνάμα πάντες, ἀδρῶι μὲν.
universalis.
Ὀμ-ασπίς, ἰδος, ὁ· συμπολεμιστής Θεαιτ.
Σχολ. (Πλάτ. 233), compallio.
Ὀμ-αδύαξ, ἄκος, 2· ὁ ἐκ ἡ ἐπὶ τῆς αὐτῆς
αδύακος· ἰδ. ὁμῶλαξ.
Ὀμ-αυλία, ἡ (ὁμαυλός)· συγκαταλήψεις

τὸ συγκατακλίνεσθαι, ἡ συνουσία = cohabitatio. Σχολ. Αἰσχ. Χο. 591, cohabitatio.
 Ὀμ-αυλος, 2 (αὐλή). 1) συγκατοικίαι, ἐξαιρ. ὁ καὶ ἡ σύζυγος, ὁμόκοιτος. 2) ἐκ τοῦ αὐλός = ὁ παίζων μετ' ἄλλου τὸν αὐλόν, συμφάλης. «παῖδ' ἀνδ' ἀμπεῖ στονόσασά τε γῆρας Ὀμαυλος» = ὁμόθροους, ὁμόφωνους Σοφ. Οἰ. τ. 187, consonus μεταφ. ὁμογνώμων, σύμφωνος.
 Ὀμβηλος, ὁ· ποτ. Ἰνδίας Νον.
 Ὀμβοί καὶ Ὀμβος καὶ Ὀμβρος· πύλ. τῆς Ἀνω Αἰγύπτου, βορ. τῆς Συήνης, κατ. Ὀμ δῖται Στ. Βυζ.
 Ὀμβραία, ἡ· πύλ. Μεσοποταμίας Πτολ. ἡ αὐτὴ καὶ Ὀμβραία.
 Ὀμβρίω, ῥέλ. ὁμβρήσω (ὄμβρος ὄμ-ερ-ω-ς, λατ. imber, σανκρ. imbri)· βρέχω· «μετοπωρινὸν ὁμβρήσαντος Ζηνός» = ὅταν βρέξῃ τὸ φθινοπώρον Ἰσο. ἔρ. 417· καὶ μεταφ. = βρέχω τινὰ Φίλων καὶ μτγν. καὶ μεταφ. = ὀμβραίνω· «δακρύοις ὁμβρήσας λάρνακα» Ἐπ. 665 (7, 340).
 Ὀμβρη-γένεθι, 2· ὁ ὑπὸ βροχῆς γεννηθεὶς Ὄρφ. ὕμν. 79, 4.
 Ὀμβρήεις, 3· ὄμβριος Χρ. Σιδ. 11, 217.
 Ὀμβρηλός, 3· ὁμβρηρὸς μτγν.
 Ὀμβρημα, τὸ (ὀμβρέω)· ἡ βροχὴ Ἐτ. Μ. 987, pluvia.
 Ὀμβρηνός, 3 ὁμβρηρὸς ἔσφ. Ἰσο. ἔρ. 453.
 Ὀμβρήρης, 2· ὁμβρηρὸς Νικ. Θηρ. 406, pluvialis.
 Ὀμβρηρὸς, 3 (ὄμβρος)· πλήρης ὄμβρου, βροχρὸς Ἰσο. ἔρ. 453, pluviosus· ἐπὶ. ὁμβρηρῶς Φίλων 1, 129, 24.
 Ὀμβρησις, ἡ (ὀμβρέω)· βροχὴ Σχολ. Ἰσο. θε. 138, pluvia.
 Ὀμβρία, ἡ· βρογερὸς καιρὸς, ἀμφ. Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 298· ἀρχήτερα ἐν χρήσ. ἀντὶ ὕβριας Πολυδ. 5, 15, nimbus.
 Ὀμβρία καὶ Ὀμβρίκια, τὰ· ὁμβρίκαλα ἔσφ. ἀντὶ ὀδρίκιας.
 Ὀμβρίζω· ὀγραίνω Ἐδστ. Ἰλ. 11, madesco.
 Ὀμβρίκη, ἡ· Umbria, χώρα τῆς μεσαιῆς Ἰταλίας, κειμένη μεταξὺ Ρουβίκωνος ποταμοῦ, Τιβέριος, Νάρου καὶ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀπεννίνων ὄρεων χωρίζομένη εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν ἐντεῦθεν καὶ τὴν πέραν τῶν Ἀπεννίνων Ὀμβρίαν.
 Ὀμβρίκια, τὰ· ὁμβρίκαλα ἔσφ. ἀντὶ ὀδρίκαλα.
 Ὀμβρίκια· ὁ· ὄν. γυν. Ἐπιγρ. Σμυρν. Umbria.
 Ὀμβρίκιος, ὁ· ὄν. Ρωμ. Umbrius Ἐπιγρ.
 Ὀμβρίκοι καὶ Ὀμβρίκοι, λατ. Ὀμβροί (Umbri)· ἔθνος ἀρχήθεν μὲν οἰκοῦν εἰς τὴν βορ. καὶ μέσθιν Ἰταλίαν μέχρι τοῦ Λατίου, ὑστεροῦσα δὲ πρὸς βορ. ὑπὸ τῆς ἐντεῦθεν τῶν Ἀλπεων Γαλατίας (Ρουβίκων), πρὸς ἀνατ. ὑπὸ τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης, πρὸς νότ. ὑπὸ τῆς χώρας τῶν Πικηνῶν καὶ τῶν Σαβίνων, καὶ πρὸς ἀναμ. ὑπὸ τῆς Ἑτρουρίας εἰς τὴν Τυρρηνίαν (Τίβερις), τανῶν Urbino καὶ μέρος τι τῆς Romanga καὶ τῆς Perugia Ἰσο. κατ. Οὐλοοῦροι, Ὀμβροὶ καὶ τὸ τῶν Ὀμβρῶν φύλον Στράβ.
 Ὀμβριματός· ὄμβριμος· Ἰερων. Ἰπμερ. 100, pluvialis.
 Ὀμβριμό-γυνος· ὄμβριμόγυνος μτγν

Ὀμβριμο-εργός, 2· ὁ μεγάλην ἔργα ποιῶν Στράβ. 14, 648.
 Ὀμβριμό-θυσμος, ὁ· ἐπών. Ἀρσως.
 Ὀμβριμό-πατρος· ὄμβριόπατρος.
 Ὀμβριμος· 1) συγγραφεὺς τις Ἀποστόλ. 2) = Ὀσιος Πλουτ.
 Ὀμβριμος, 2, π. ἀντὶ ὄβριμος, νῦν μὴ ἀπαντῶν πλέον παμ' Ὀμ. ἀν καὶ ὁ Ἑρμάν. ὑπερασπίζη αὐτὸ de emend. graec. emendat. α. 21, ὁ δὲ Πίνδ. καλεῖ τὸν Λέοντα καὶ τὸν Τύφωνα οὕτω, Π. 9, 28· παρὰ δ' Αἰσχ. μετεβλήθη εἰς ὄβριμος, Ἐπτ. 776· κεραυνὸς Ἑρμ. Ἰων 212 καὶ σπαν. μτγν. λυρ. π. validus.
 Ὀμβριμῶ, ἔσφ. ἀντὶ ὄβριμῶ.
 Ὀμβρινός, 3· ὄμβριος Σχολ. Ἀρατ. 98.
 Ὀμβριος, καὶ 3 (ὄμβρος)· ὁ εἰς τὸν ὄμβρον, τὴν βροχὴν ἀνήκων· ὕδατα Πινδ. Ὀ. 10, 3· «ὄμβρια γάλαχα» Σοφ. Οἰ. Κ. 1498· «νέφος ὄμβριον» Ἀριστ. νεφ. 288· ὕδωρ Ἰσο. 2, 25 καὶ μτγν. pluvialis.
 Ὀμβρισία, ἡ· ὄβριον ὄμβριμου ὕδατος μτγν.
 Ὀμβρίων, ὁ· Κρήσις τις Ἄρρ.
 Ὀμβρο-ελευστέω· τῷ ἐπομ.
 Ὀμβρο-ελυτέω· πλημμυρῶ ἀπὸ βροχῆν μτγν.
 Ὀμβρο-δέκτης, ὁ· τῷ ἐπομ.
 Ὀμβρο-δόκος (δέχομαι)· ὁ τὴν βροχὴν δεχόμενος· κωμισσὶν Βίαν. 4 (9, 272).
 Ὀμβρο-δόσις, ἡ (ὄμβροδότης)· τὰ τὴν βροχὴν ἐγγείν μτγν.
 Ὀμβροί· ὁ· ὄμβρικοί.
 Ὀμβρο-κτόπος, 2· ὁ μὲ τὴν βροχὴν κτυπῶν· ἑλάνη Αἰσχ. Ἀγ. 642.
 Ὀμβρο-ποιός, 2 (ποιέω)· ὁ γεννῶν τὴν βροχὴν Σχολ. Ἰλ. α, 397.
 Ὀμβρος, ὁ· βροχὴ, καταφορά καὶ γότις ὕδατος, συγνὸν παρ' Ὀμ. «Διὸς ὄμβρος» Ἰλ. ε, 91· «Ζεὺς ὄμβρον πέμπει» Ἑδρ. Ἰρω. 78· «χειμέριος Πινδ. Π. 6, 10· «πολλοὶ δ' ὄμβροις ἤλιον τε καύμασι» Σοφ. Οἰ. Κ. 351· καὶ γεν. «ὄμβρος ἱερὸς» = τὸ ὕδωρ, Οἰ. τ. 1428· «οὔτε νικητὸς, οὔτε ὄμβρος, οὔτε καὶ ὄμβρος» Ἰσο. 8, 98, πλ. 2, 25· «ὄμβρος πολλοῦ γεγονότος» Πλάτ. πολ. 2, 359· ὁ δ' Ἀριστοτ. διακρίνει αὐτὸν τὸν ὕδατος ὄμβρος γίνεσθαι κατ' ἐκπεσόντων νέφους εἰς μάλα πεπαχυμένους· ὕδατος καλοῦμεν ὄμβρον μετὰ καὶ συνεχὴ συστρέφεται ἐπὶ γῆς περὶ μετὰ π. κόσμου, 4, 6, μεταφ. «μέλας ὄμβρος χαλάρης αἵματος» Σοφ. Οἰ. τ. 1279· «πυρὸς ὄμβρος αἰθέριος» Ὀππ. ἀλ. 3, 22, ὅστις καὶ «ὄμβρος ἀναγκαῖος» ὀνομάζει τὸ οὖρος, κυν. 4, 443· ὁ Νόν. γρηται αὐτῷ ἐπὶ βεῦματος δακρύων, Δ. 16, 345· ἐπὶ οἴνου 13, 266, ἐπὶ ἐλαίου, 15, 62· ἐπὶ σπέρματος ἀνδρός, 25, 115· ἐπὶ βελῶν, 22, 336, ἐπὶ αἵματος, 32, 239· «αἵματος» Τρωφίω, 20· οὕτω καὶ ἄλλ. μτγν. π. συνήθ. μεταφ. imber, pluvia.
 Ὀμβρος, ὁ· ποτ. ἐν Ἰταλίᾳ Στ. Βυζ.
 Ὀμβρο-τοκία, ἡ τῆς βροχῆς γέννησις μτγν.
 Ὀμβρο-τόκος 2 (τίκτω)· ὁ τὴν βροχὴν γεννῶν Ὄρφ. ὕμν. 20, 2, imbrifer.
 Ὀμβρο-φόρος, 2· ὁ φέρων τὸν ὄμβρον· «ἀνέμοι Αἰσχ. ἱλ. 35· «παρθέναι καλοῦνται τὰ νέφη» Ἀριστ. νεφ. 298· «βρονταί, ὕμν. 1746, nimifer.

- Ὀμβρο-χάρης, 2' ὁ χάρων, ἀγαπῶν τὴν Ὀμβρον Ὀρφ. ὕμν. 25, 8.
 Ὀμβροζός· γὰρ ὀμβροζός.
 Ὀμβρώδης 2 (ἴσος)· βροχερός μτγν.
 Ὀμβρωνες, αἱ ἴσους Εὐρώπ. Σαρματικές Πτολ.
 Ὀμ-δύνας· ὁμοῦστος· ὁμοφύλος Σουῖδ.
 Ὀμελία, ἡ· 1) δούλη τις· 2) ἄλλη τις Salu-elia Homilia Ἑπιγρ.
 Ὀμερόμενοι· ἡμερόμενοι, ἐπιθυμοῦντες Φωτ.
 Ὀμεταί, γ'· πρ. μ. μελ. 6. τοῦ ὀνομα Ἰλ. α, 274.
 Ὀμ-ἐμπορος, 2' σάντροπος, συνοδοιπόρος Nov. Δ. 27, 337.
 Ὀμ-ἐστις, 2 (ἐστία)· ὁ εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐστίαν κατοικῶν, σύννοκος Σοφ. ἀποσπ. 408, καὶ πεζ. Πολυδ. 4, 33, 5, contubernalis.
 Ὀμ-ευναίος· ὁμευνός Ὀππ. ἀλ. 1, 507, conjugal.
 Ὀμ-ευνέτω· εἶμαι ὁμευνέτης, συγκοιμώμαι μτγν.
 Ὀμ-ευνέτης, ὁ· ὁμευνός Εὐρ. Μηδ. 953.
 Ὀμ-ευνέτις, ἴσος· θηλ. τοῦ ἄνωτ. - Ἀΐαντος Σοφ. Αἴ. 496, υχορ.
 Ὀμ-ευνήτης, ὁ· ὁμευνέτης.
 Ὀμ-ευνός, ἴσος· θηλ. τοῦ ὁμευνός Λυκοφρ. 372, conjux.
 Ὀμ-ευνός, 2 καὶ ὁμευνέτης· ὁ καὶ ἡ σύζυγος, συγκοιμώμενος μτγν. π. maritus.
 Ὀμ-ἐφίος 2 (ἐφία)· ὁ συμπαικτωρ Nov. Δ. 10, 193· -τινὶ Πλατ. ἐπ. 15 (9, 826), comes.
 Ὀμ-ῆ, ἡ ὁμή, π. ὁμοῦ Στρατ. 73 (12, 234).
 Ὀμ-ῆγερής, 2 (ὁμός, ἀγείρω)· συνελεγμέ- νος, συνηθροισμένος ὁ Ὀμ. χρηταὶ συχνά· «ὁμηγερές τ' ἐγένοντο» = συνηχθησαν, καὶ «ὁμηγερέσσι δ' ἐπὶ ἤλθεν ἀθανάτοισιν» Ἰλ. σ, 81, σπαν. π. μτγν. π. congregatus.
 Ὀμ-ῆγύρος, 2' ἰσθγόρος, συνηγόρος Ἡσυχ.
 Ὀμ-ῆγυρής, 2' ὁμηγερές, στρατὸς Πινδ. Π. 11, 8, congregatus.
 Ὀμ-ῆγυρίζομαι· ἴδε ὁμηγυρίζω.
 Ὀμ-ῆγυρίζω· συναθροίζω, συνάγω Ὀδ. 6, 376, congrego.
 Ὀμ-ῆγυρις, ἴσος, ἡ (ἄγυρις)· συνάγεισις, - θείων Ἰλ. υ, 142· - γυναικῶν Διοχ. Χρ. 10· - ἄστρον νυκτέρων, Δγ. 4· - φύλων ἡλικίων Εὐρ. Ἰππ. 1180 καὶ μτγν. π. coetus.
 Ὀμ-ῆγύρω· ὁμηγυρίζω Ἡσυχ.
 Ὀμ-ῆθεια, ἡ· συνηθία· «ὁμηθία γυναικῶν» Μανθ. 6, 188, consuetudo.
 Ὀμ-ῆθεις· ὁμήθεις.
 Ὀμ-ῆθης, 3' ὁμοήθης· ἄνδρες Ἀπολ. Π. 2, 917· - λήμνη Νικ. θηρ. 415.
 Ὀμ-ῆλικία, ἡ· ἡ ὁμοία ἡλικία, ἴδ. περιλήπτ. = οἱ σύγχρονοι Ὀδ. 6, 158, αἱ ἔχοντες ὁμοίαν ἡλικίαν ἄνθρωποι, μάλιστα ἐπὶ νεανικῆς ἡλικίας, οἱ συμπαικτορες· «πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο κάλλει καὶ ἔργοισιν» Ἰλ. ν, 431· «ἵπποδοξα ὁμηλικίην ἐρατεινήν», γ, 175· καὶ περὶ ἐκάστου· «ὁμηλικίῃ δ' ἐμοὶ αὐτῷ» = συν- ὁμηλικίᾳ μου γ, 49, ὅπερ ἔσφ. ἐξελέφθη θηλ. τοῦ μὴ ἀπεναντῶντος ὁμηλικίως· πρὸλ. «εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ τε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ ὁμῶν» Ἰλ. ν, 485, aetatis aequalitas.
 Ὀμ-ῆλιος, π. 3' ὁμήλις.
 Ὀμ-ῆλιξ (ὁμοῦ, ἡλιξ)· ὁ ὁμοίαν ἔχων ἡλιξ- κίαν, = ἡλιξ καὶ ἰσηλιξ, ἴδ. ὁ νεαρός ἡλικίας τῆς αὐτῆς ὥν Ὀδ. σ, 197· «τῆς δὲ γῆς μοι ὁμηλικίης» Εὐρ. Ἰππ. 1098 καὶ μτγν. πεζ. ὡς Λουκ. καὶ ἐν γέν. ἐπὶ ὁμοίου κατὰ τὸ μέ- γεθος, ἡ ἰσομεγέθους, ἀεμαενης, εὐοστανης.
 Ὀμ-ῆλός, ὁμοῦ, ὁ· ὁ συμπορευόμενος, σάν- τροπος, συνοδοιτῆς Nov. Δ. 11, 53, comens.
 Ὀμ-ῆλόςια, ἡ· ἡ συνοδία, συνοδοιπορία Ἀρατ. φαίν. 178· πρὸλ. Σχολ. conjunctum iter.
 Ὀμ-ῆνύγαρ· κώμη Ἰνδική, ἐντὸς τοῦ Γάγ- γου Πτολ.
 Ὀμ-ῆρ-απάτης, ἡ, καὶ ὁμ-ῆρ-απάτης· ἴδ' ὁμ-ῆρ-απάτης Δ. Λαερ. 9, 18.
 Ὀμ-ῆρ-απάτης, ὁ· μετὰ τὸ ἐπικώπτης, Ἰπών· Ξενοφάνους Δ. Λαερ.
 Ὀμ-ῆρ(ία), ἡ (ὁμ-ῆρ(εῦ))· τὸ εἶδεν ἐνέχυρον, ἡ ἀσφάλεια· «ὅς Ὀμ-ῆρ(εῦ) ἀνδραπολιπόντες τὸν προσο- φειλόμενον μισθὸν» Θουκ. 8, 45· «ὁμ-ῆρ(εῦ) ἐκδοῦσις» Πλάτ. πολιτ. 310, absidium.
 Ὀμ-ῆρειον, τὸ· ναὸς εἰς τιμὴν τοῦ Ὀμ-ῆρου ἐν Σμύρνῃ Στράβ.
 Ὀμ-ῆρειος, 3' ὁμηρικὸς· 1) ἐπὶ θ, π. γ. ἔκπ. Ἰρ. 5, 67· - γράμμα Στράβ. 14, 638· - βιβλίοι Ἀνθ. 7, 138· - σελίς, σελίδες Ἀνθ. Πλαν. 125, 109· - λόγος καὶ λόγοι Σουῖδ. - χάρις, Ἰων ἀποσπ. 8· - ἀγλαΐη Ἀθην. 15, 609· - καὶ ὅψ' Ἀνθ. Πλαν. 303· - στόμα Ἀνθ. 9, 572· - κερὰν Ἀνθ. 286· - δεσμά Διλ. Φ. 2, 30· - λιταὶ Ἀνθ. 11, 361· ἡ ἀντιπράσις Σουῖδ. - κέλυσθος Ἀνθ. 15, 22· - γενεή Ἀνθ. Πλαν. 320· ἐπὶ ρ. Ὀμ-ῆρ(εῦ) ὡς λέγων Ἀλλ. Φ. 2, 9, 11· 2) ὡς οὗτος α) Ὀμ-ῆρειον, τὸ = ναὸς τοῦ Ὀμ-ῆρου ἐν Σμύρνῃ Στράβ. 14, 646· β) νόμισμα Σμύρνῃς Στράβ. αὐτ. γ) πᾶσα ὁ- μηρικὴ λέξις Ἰππ. σ, 848· δ) τὰ Ὀμ-ῆρ(εῦ) ὁμηρικὰ γινώμει Πλατ. Θεαιτ. 179.
 Ὀμ-ῆρ(εῦ)· ὁμηρικὸς.
 Ὀμ-ῆρ(εῦ)· ὁ· συνηρέτης κατὰ Φώτ. = ὁμό- ψηρος, ὁμογνώμων.
 Ὀμ-ῆρ(εῦ)μα, τὸ (ὁμ-ῆρ(εῦ))· ἐνέχυρον, ἀσφάλεια· «μεγάλους ὁμ-ῆρ(εῦ)μασιν ἐνδεομένους» Πλάτ. Γωμ. 16, absidium.
 Ὀμ-ῆρ(εῦ)· 1) κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην τῆς λέ- ξεως σημ. συντυγχάνω, συμφωνῶ· «φωνὴ ὁμ-ῆρ(εῦ)σαι» Ἡσ. θε. 39· «ὅτι θεῶν θεός» Ἡρα ποιὸν ὁμ-ῆρ(εῦ)σαι· Εὐρ. Βακχ. 297· 2) ὁμ-ῆρ(εῦ), ἐνέχυ- ρόν εἰμι, ὡς ἐνέχυρον χρησιμεύω, - ὅπερ τίνος Ἰσακ. 7, 8· παρὰ τινι Ἀθην. 10, 438· 3) μεταβ. = λαμβάνω τι ἐνέχυρον· «τὸν δ' ὁμ-ῆρ(εῦ)σας τέκνα» Εὐρ. Πρσ. 434· ὅθεν παθ. «πᾶ- λιν ὁμ-ῆρ(εῦ)σμένη» = δώσασα ἐνέχυρα Διν. πο- λιορτ. 10.
 Ὀμ-ῆρ(εῦ) (ὁμ-ῆρ(εῦ))· 1) συντυγχάνω, συμπα- ρεῦομαι, - τινι = μετὰ τίνος Ὀδ. π. 408· 2) ἐνέχυρόν εἰμι, ὡς ἐνέχυρον χρησιμεύω = ἐγ- γυῶμαι Ἡσυχ. comitor, sequor.
 Ὀμ-ῆρ(εῦ)· ὁ· μὴνός ὄνομα ἐν Ἰων Ἑπιγρ.
 Ὀμ-ῆρ(εῦ)· 2' ὁμ-ῆρ(εῦ) Νικ. ἀλ. 70, conjunctus.
 Ὀμ-ῆρ(εῦ)· ἡ· ὁμ-ῆρ(εῦ) Πολυδ. 31, 12, 1, ἐπφ.
 Ὀμ-ῆρ(εῦ)· Ὀμ-ῆρ(εῦ) Τζέτζ.
 Ὀμ-ῆρ(εῦ)· ὁ· Μ. Κάσσιος μελοποιὸς Ἑπιγρ.
 Ὀμ-ῆρ(εῦ)· αἱ· αἱ βασιλίδες, αἱ ἀπαγγέλλου- σαι καὶ διαδίδοντας τὰ Ὀμ-ῆρ(εῦ) παθήματα

Πινδ. Ν. 2, 1' ἐν γέν. μιμηται τοῦ Ὀμήρου Πλατ. πολ. 10, 599' 2) γενεὰ βαφιδῶν ἐν Χίῳ τῇ νήσῳ ἀνέκαθεν οἰκοῦσα καὶ νομιζομένη ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ Ὀμήρου, τοῦ ὁποίου τὰ ποιήματα διέσωζε, ψάλλουσα ταῦτα κατὰ τεράχια εἰς τὰς κοινὰς τῶν αὐτοῦ Ἑλλήνων συνελεύσεις, μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ εὐφραδείας Στραβ.

Ὀμηρίδω 1) ὁμηρίζω 2) ψεύδομαι, μυθολογῶ Ἡσυχ. mention.

Ὀμηρίδης, ὁ ἀπόγονος ἢ μιμητὴς τοῦ Ὀμήρου, ὁμηριστὴς, βαφιδός.

Ὀμηρίζω 1) μιμῶμαι τὸν Ὀμηρον, γράφω ποιήματα κατὰ τὸν τρόπον τοῦ Ὀμήρου καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἀρ. λεξ. 2) Ὁ δὲ Ἀγ. Τάτ. μεταχειρ. τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς μυσαρᾶς τῶν ἀρρέων ἀσελείας, παράγων αὐτὴν μετ' ἀμφιλογίας ἐκ τοῦ μῆρος καὶ ὁμός = τὴν ἀρσενικοὶ τὴν μετέρχονται, ὡς τὸ διαμηρίζω Ἰακώδω. Ἀνθ. 2, 1, 8' 3) = σγάζω, ἀμύττω Ἀρτεμίδ. 4, 3' 4) ὁμηρίδω καὶ ὁμηριστῆς, eucurbito.

Ὀμηρικὸς 1) ἐπὶ 0. 3' εἰς τὸν Ὀμηρον ἀνήκων, εἰς αὐτὸν ἀπαντῶν καὶ κατὰ τὸν τρόπον αὐτοῦ ὢν - ποιήσεις, ἔπος ἢ ἔπη, στίχοι, λόγοι, λέξεις Δ. Ἀλ. σύνθ. λεξ. 4' - βιβλίον Πλουτ. Ἀλκ. 7' - μῦθος Ἀνθ. 9, 104' - ἀπόψεις, βητὸν Στραβ. 14, 680' - ὑπόθεσις, πάθος Στραβ. 1, 40' - ἔθος Μενανδρ. βητ. 111, σ. 430 Speng. - νόημα Λογγιν. βψ. 13' - ῥέυμα Ἀνθ. 9, 184' - πείρα Πλουτ. π. ὄργ. 1' - νόμος Ζωσ. 4, 57' - ὁδὸς βίου Πλάτ. πολ. 10, 600' - πληγαί, ῥίψεις Λουκ. π. μισθ. συν. 8' - ἀστήρ Θεμιστ. λ. 16, σ. 202' - σκευὴ Ἀγ. Τατ. 3, 20' - ψυχαί, νεκρὰ Πλουτ. συμπ. 9, 5, 3' - ὄρνις Πλουτ. ἀρετ. προκ. 8' - Ζεύς, π. ἐκλελ. χρηστ. 30' - Ἀθηνᾶ Θεμιστ. λ. 22' - Ἀγαμέμνων Ἀθην. 15, 688' - Ὀδυσσεὺς Πλουτ. Σολ. 30' - Σθένελος αὐτ. ἐαυτ. ἐπαίν. 1' - Ἀστεροπαῖος Λιβαν. 6, Δημ. 1' - Ἑλένη Πλουτ. συμπ. 1, 1, 4' - μελέται = ἔρευνα περὶ Ὀμήρου, σύγγραμματα Πλουτάρ. Σχολ. Εὐρ. Ἀλκ. 1150' συγκρ. Ὀμηρικώτερος ἐπὶ Πρακλείτῳ Στραβ. 1, 3' ὑπερὶ Ὀμηρικώτερος ἐπὶ Ἡροδότῳ Λογγιν. βψ. 13' ἐπὶ Ὀμηρικῶς = κατὰ τοῦ Ὀμήρου τὸν τρόπον, ἢ ὡς π. Ὀμήρῳ Ἀθην. 9, 382, συγκρ. Ὀμηρικώτερον Ἀπολλων. συντ. 165, 10' 2) οὗς Α) ἐπών. α) ποιητοῦ τινος Ἀνθ. 6) τοῦ Ἐμπεδοκλέους Δ. Λαερ. γ) τοῦ γραμματικοῦ Σελεύκου Σουλδ Β) τὸ Ὀμηρικὸν = Ὀμηρικὴ ἐκφρασίς, Ὀμηρ. κὺν χωρίον Διλλ. πλ. τὰ Ὀμηρικὰ Δ. Ἀλ.

Ὀμηρίς, ἰσας, ἢ 1) ἐπὶ 0. Μουσικ. Nov. 2) οὗς μία τῶν Ὀμηρίδων Πλουτ.

Ὀμηριστά, οἱ οἱ βαφιδῶι Ἀθην.

Ὀμηριστῆς, ὁ ὁ τοῦ Ὀμήρου μιμητὴς, καὶ βαφιδός Ἀθην. 15, 620' - ἔτι = ὁ σγάζων, κατεξίμνων, σικναστῆς = ὁ βλάλλων σικναστῆς, ἦτοι βεντούζας εucurbitator «Ἀπολλωνίσης ὁ χειρουργὸς ὁμηρίζειν νομίσας καὶ πολλοὺς τιτρώπειν, πολλοὺς ἐχειρουργήσας καὶ γὰρ οἱ Ὀμηρισταὶ τιτρώσκοναι μὲν καὶ αἰμάσσουσιν, ἀλλ' οὐκ ἀποκτείναναι γε βούλονται» Ἰδε Ὀμηρίδω. καὶ βαφιδός Ἀθην. Ἀρτεμίδ. 4, 3.

Ὀμηρίτης, οἱ 1) ἔθνος Διόσκωπ. Στ. Βυζ. 2)

ἔθνος τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας, οἱ καὶ Μακρόβιοι λεγόμενοι Πτολ. κατ' ἄλλ. Δὲ καὶ Ἀμερτίται καλούμενοι Nov. π. Φωτ.

Ὀμηρο-ειδώς ἰδ' ὁμηρίως.

Ὀμηρο-κέντρα, τὰ, καὶ Ὀμηροκέντρανες, οἱ (Ἰδε κέντραν) ποιήματα, ἐξ ὧν ἡ ἡμίσεως στίχων τοῦ Ὀμήρου συγκείμενα Εὐστ. ἀρ. λεξ. eusthones.

Ὀμηρο-μάστιγες, ἔγος, ὁ ὁ τιμωρὸς, κολαστὴς Ὀμήρου, ὡς ἀνομάζεται ὁ γραμματικὸς Ζωίλλος διὰ τὴν μικροπρεπῆ κατηγορίαν του κατὰ τὸν Ὀμηρικὸν ποιημάτων Σουλδ.

Ὀμηρον, τὸ ὁμηρος.

Ὀμηρονίδης ὁμηρίδης, μιμητὴς τοῦ Ὀμήρου Πλουτ.

Ὀμηρο-πᾶτρες, ὁ (πατέω) ὁ καταφρονῶν, καταπατῶν τὸν Ὀμηρον, ἐπών. Ξενοφάνους ὡς γράψαντος Ὀμηρικὰς παρωδίας Τιμ. Φλιασ π. Σεξτ. Ἐπιμ. Πυρρ. 1, 224' τὰ χειρόγρ. ἔχουσιν ὁμηραπάτης ἐπικύπτης = ὁ περιπαίζων τὰς Ὀμήρου ἀπάτας, ἦτοι τὰς ἀπατηλὰς καὶ ψευδεῖς διηγήσεις του περὶ θεῶν Δ. Λαερ. 9, 18.

Ὀμη-ηρος, 1) ὡς ὁμήρης (ὁμός, ὁμοῦ, ἄρω, ἰδ' ὁμαρτεῖω) συνηνωμένος, ἰδ. διὰ τοῦ γάμου, σύζυγος Εὐρ. Ἀλκ. 873' 2) ὡς τὸ ὁμηρον, ὁ μάλιστα πλ. εἶναι ἐν χρήσιν = ἐνέχυρον Ἀριστ. Ἀγ. 308' ὁμήρους τῶν νησιωτῶν παίδας ἐλάμβανον Ἡρ. 6, 99' ἀνδράς δώσιν Ἀθηναίων ὁμήρους ἐνα καὶ τάλαντον Ὀυσκ. 7, 83' «ὡς περ ὁμήρους ἔφαμεν ταῦ λόγου τὰ παραδείγματα» Πλάτ. Θεαίτ. 202' καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἄλλων ἐνεχύρων «μὴ γὰρ ἄλλο τι νομίσηται τὴν γῆν αὐτῶν ἢ ὁμηρον ἔχειν» Ὀυσκ. 1, 82' «ὁπέλατο δὲ εἰρήνην ποιήσιν μῆτε ὁμηρα δοῦς» Αὐτ. 12, 68 καὶ ἄλλοι μετ' αὐτ. οἱ καὶ ἐπὶ ἐνός ἀνθρώπου ἐχρήσαντο «ὡς ἢν ὁμηρα» Μακκαβ. 3) ὁ τυφλὸς κατὰ τὸν βίον τοῦ Ὀμήρου 13' παρὰ τοῖς Κυμαίοις αὐτῶν καλούμενος ὁμηρος, ἐξ οὗ καὶ ἡ περὶ τῆς τυφλότητος τοῦ Ὀμήρου ἐφημη, οἴσας.

Ὀμηρός, ὁ ὁ ἀρχαῖος τῶν Ἑλλήνων ἐπικών ποιητῶν, ὧν τὰ ποιήματα διέμειναν ἄχρι τοῦ νῦν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα πρῶτον ἀναφέρεται π. Πινδῶ ἀποσπ. 34 καὶ Πινδ. Ν. 7, 21' Ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ὁ μέγας οὗτος τῆς ἀρχαῖότητος ποιητὴς ἔζη, τίθεται συνθθ. ὑπὲρ τῶν πλειοτέρων ἱστορικῶν καὶ βιογράφων μετὰ τοῦ χιλιεσίου καὶ ἐνεακοσίου π. Χ. σγελῶν τριακόντα ἔτη μετὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Τροίας· τὰ λοιπὰ τῆς ζωῆς αὐτοῦ περιστατικὰ ὑπάρχουσιν ὀλίγων ἢ οὐδὲν ὧς γνωστὰ τοῖς μετ' αὐτῶν καὶ αἱ μικραὶ αὐτὰ περὶ τοῦ βίου του εἰδηρίαι στριβίζονται μᾶλλον εἰς εἰκασίας καὶ ἀσφαεῖς πιθανότητας· αἱ δὲ εἰς τὸν Ἠρόδ. καὶ τὸν Πλούτ. ἀποδιδόμεναι βιογραφίαι ἀποδεικνύονται ὑπὸ τῶν πλείστων κριτικῶν πρῶτον πολὺ νεωτέρας ἐποχῆς. Κατὰ Κικέρωνα ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος πόλεις ἐφιλοτιμοῦντο τὸ πάλαι· ἀποδείξαι τὸν βίον αὐτῶν τέκνον τὸν ποιητὴν τοῦτον, ἐξ οὗ πρὸ πάντων ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Χίος φαίνονται μᾶλλον ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐνθ' ἐπὶ τῆς νήσου Χίου, εἰμένουν ἐπὶ πολὺν χρόνον μετέπειτα ἡ λεγομένη Ὀμηρικὴ σχολή, εἰς τὴν ὁποίαν τοῦ Ὀμήρου τὰ ποιήματα διετηρήσαντο ὑπὸ τῶν Ὀμηρίδων. Ἡ δὲ ὑπὸ πολλῶν

τῶν ὀμιλλας. Εὐρ. Ἀλκ. 344. "ἀνδρῶν ἀρι-
στῶν ὀμιλῶν ἐπιλεξαντες" = σύλλογος, συν-
έδριον. Πρ. 3, 81. καὶ "ἐμδριθεὶς ἐνδίκους ὀ-
μιλλῆς" = συνδιαλέξ. Εὐμ. 924. "πρὸς τινα"
= μετὰ τινος Σοφ. Φιλ. 70. "εἰσιδεῖν πατρός
δευτέρων ὀμιλῶν ἐλθόντες ἐς φῶς", Ήλ. 410.
"μελῶν βροτῆας προσπεσὼν ὀμιλλῆς" Εὐρ.
Ἰππ. 19. "αὐταὶ αἱ γυναῖκες λέγονται οὐδα-
μῶς ἀνδρῶν ἐς ὀμιλῶν φοιτᾶν" = κοινωνίαν ἔ-
χειν γαμικὴν. Πρ. 1, 182. "ἀνευ τῆς πρὸς τὸν
ἀνδρᾶ ὀμιλλῆς" Λουκ. θυσ. 6. "τῆς ἡδίστης
πρὸς αὐτὸν ὀμιλλῆς" = μετ' αὐτοῦ συναναστρο-
φῆς, Πλάτ. Φαιδρ. 239. "ἐκ τῆς τούτων ὀμι-
λλῆς τε καὶ τριφῶς πρὸς ἄλληλα γίγνεται
ἐκγονα ἄπειρα", Θεαιτ. 156. "ἀρετῆς ἐνεκα
τὰς ὀμιλλῆς ποιεσθαι", Σοφ. 223. οὕτω συγ-
νόν. π. τοῖς ἐφεξ. = ἡ διδασκαλία. "λαμβά-
νουν τῆς ὀμιλλῆς μισθόν" Σεν. ἀπομν. 1, 2,
6. = συνδιαλέξεις. "ἐξ ὧν τοὺς κυρίους ἢ διώρους
ἢ δι' ἄλλης ἡστυνοσασθαι ὀμιλλῆς ἐφαρτέσται"
Δημ. 60, 25. "ὁμ. νόματα" = ἡ χρῆσις Δ.
Λαερ. 10, 87, conversatio, confabulatio.

Ὀμιλλας. Ὁ δὲ ὀμιλος.

Ὀμιλος, ὁ (δυσ, ὁμοῦ, ὅλη), πᾶσα συνάθροι-
σις πλῆθους ἀνθρώπων, εἰς ἐν συνηγμένων, συν-
έλευσις, ἰδ. τὸ πλῆθος τῶν συμπολιτιστῶν
ἀντιθ. τῇ στρατηγῶν. "ἐρχόμενον προπαραίθεν
ὀμιλον" Ἰλ. γ, 22. ἐπὶ τε κανονικῆς παρατά-
ξεως πλῆθους στρατιωτῶν εἶναι ἡ λέξις. ἐν χρῆσι.
καὶ ἐπὶ ἀτάκτου θορύβου. "Τρώων κατεδύσανθ'
ὀμιλον", δ, 86. "βάν δ' εἶναι καθ' ὀμιλον ἀνὰ
στρατὸν εὐρύον Ἀχαιῶν", δ, 209. "τὴν ἔξαχ'
ὀμίλου" = ἀπὸ τῆς μάχης τὸν ὀπισθιόν, ε, 353.
"ἴππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιψ' ὀμιλον", κ,
338. καὶ ὁ Πίνδ. "προμάχων αὖ ὀμιλον", Ἰ.
6, 37. "Νομάδων δὲ ὀμιλον", Π. 9, 127.
"Σκόθης ὀμιλος" Αἰσχ. Πρ. 415. "τραπέντα
ναύφρακτον ἔρεϊς ὀμιλον" = στόλον, Περσ.
986. "ναύταν οὐκ ἐπ' ὅρων ὀμιλον" Εὐρ. Ἐκ.
921. "πᾶς εἰς θέαν ὀμιλος ἔρχεται δρόμῳ",
427. Σατύρων, Κυκλ. 100. "θουατῶρων", Ἰων.
1200. "ὀμιλος δημότης" Ἀριστ. εἰρ. 886. "ὁ
πολλὸς ὀμιλος" = τὸ μέγα πλῆθος. Πρ. 1, 88.
ἀλλὰ "βοῶν καὶ ὀμιλῶν ἐπήϊσαν", θ, 59. ἐπὶ
πολεμιστῶν πλῆθους χρῆται καὶ ὁ Θουκ. "καὶ
τὸν φίλον ὀμιλον ἐς μέσον λαβόν", 4, 125.
σπαν. καὶ μτγν. πεζ. ἐπὶ πάσης μεγάλης πλη-
θους. "ὀμιλος ἀδελτῆς", ὄν. 37. καὶ ἐπὶ ἀφύ-
χων πραγμάτων = ἄθροισμα, σωρός, πλῆθος,
turba, multitudo, caterva.

Ὀμιλος, δ' 1) πρὸςδευτῆς π. Γαίῳ 2) ἄλλος
τις Ἐπιγρ. 3) Ῥωμ. κεραμεύς 4) κώμη, ἐν
ᾧ τόποι νῦν ἡ πόλις Μηλός. Ἡσυχ.

Ὀμιχέω (ὀμίχω) οὐρῶ, κατουρῶ. Πρ. ἔρ.
729. πρὸλ. ὀμίχω.

Ὀμιχλαίνω ἐκπνεῶ, σπινεῶ, κάμνω τι ὀ-
μιχλώδες ἄμφο.

Ὀμίχλη, ἡ, ἰων. καὶ ἑπ. ὀμίχλη. ἀήρ πυκνὸς
καὶ νεφελώδης, καταχνιά. "εὐτ' ὅρεος κορυφῇσι
νότος κατέχευεν ὀμίχλην" Ἰλ. γ, 10. καὶ
"ἀνέδω πολὺς ἄλλος ἦν" ὀμίχλη, α, 359.
"κονίης μεγάλῃν ἰσάσιν ὀμίχλην" = νέφος κο-
νιορτοῦ, ν, 336. "ἐμοῖσιν ὅσοις ὀμίχλη προσ-
ῆς" πλήρης δακρύων Αἰσχ. Πρ. 145. "ἔστι δὲ

ὀμίχλη ἀμύδης ἀναθυμίασις τις, ἄγονος ὕδα-
τος, ἄερος μὲν παχύτερα, νέφους δὲ ἀραιότερα"
= παχὺς τις σκότος καὶ ὕγρὸς, ἥτοι θεοδαυμέ-
νος ἀήρ Ἀριστοτ. π. κῶσμ. 4. "ὁ θαλερώτατος
ἀήρ ὀμίχλη τε καὶ σκότος" Πλάτ. Τιμ. 58. "ἡ
καπνός" 66. "καὶ ὁ ἀήρ", Φαιδ. 109. "ὀμίχλη
ἐγένετο" Σεν. Ἀν. 4, 2, 79, nebula, caligo.
Ὀμιχλήεις, 3, ἰων. ὀμιχλήεις. νεφελώδης,
Παυλ. Σιλβ. ἐκφρ. 57.

Ὀμιχλο-εἰδήεις, 2. τῷ ἐπομ. Ἐπίκουρ. π.
Δ. Λαερ. 10, 115.

Ὀμιχλόω. νεφελῶ, γνοφῶ μ. γγν.

Ὀμιχλ-ώδης, 2 (εἶδος). ὁ εἶδος ἔχων ὀμι-
χλῆς, νεφελώδης, ὁ ἔχων καταχνίαν, σκοτει-
νός. "καὶ τὸ νοτιῆρόν" Τιμ. Λοκρ. 99. "ἡμέρα
Πολυδ. 3, 84, 1. - ἀχλὺς, 34, 11, 15, nebulosus.
"Ὀμιχμα" τὰ οὐρεῖα, κατούρημα Αἰσχ.
ἀποσπ. 427.

Ὀμίχω. οὐρῶ, κατουρῶ, ἐξ οὗ τὸ ὀμιχέω. ἐκ
τοῦ σχημ. ὀμίχω φαίνεται μόνος ὁ ἀόρ. ὡ-
μίχα ἐν χρῆσι. πρωτότυπος δὲ σχηματισμὸς τὸ
μίχω πρὸλ. mejo, mingo. κατὰ δὲ τινὰς καὶ
συγγεν. μετὰ τοῦ ὀμίχλη, μοιχός, μίγνυμι.

Ὀμμα, τὸ (ὄπτη, πρὸλ. οφθαλμός). ὁ ὀ-
φθαλμὸς. "ὀπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χυθόνος
ὀμματα πῆξας" Ἰλ. γ, 217. "ὀμματα θέλ-
γειν" = εἰς ὕπνον φέρειν, γοητεύειν. Ὁδ. ε, 47.
"ὑπνον δ' ἐπ' ὀμμασι χεύειν", ε, 492. "ὀμματα
καὶ κεφαλὴν ἱκέλος Διὸς" = κατ' ὀμματα καὶ κε-
φαλὴν Ἰλ. 6, 478. "πᾶντ' αὐτῷ μίγνός τε
καὶ ὀμματα κάλ' εἰκῶτα", ψ, 66. καὶ συχνά
εἰς τοιαύτας συντάξεις, ἐπειδὴ τὸ χαρακτηρισ-
τικώτατον μέρος τοῦ προσώπου, καὶ μάλιστα
κυρ. τίθενται ἀντὶ ὀφθ., πρόσωπον π. Ὀμ.
καὶ Ἦσ. πᾶντοτε πλ. "ὀφύετον ὀμμα"
Πίνδ. Ν. 10, 63. "ὀμματι δέρκομαι", γ, 66.
"ἐν ὀμμασι θέσθαι πίστιν" = ἐνώπιον τῶν ὀ-
φθαλμῶν θέσθαι, 8, 43. "ὄραξ θαύμα δυσθέατον
ὀμμασιν" Αἰσχ. Πρ. 69. "γοργόν δ' ὀμμα ἔ-
χων", Ἐπτ. 519. "μαλθακὸν ὀμμάτων βέ-
λος", Ἀγ. 722. καὶ ὡς κολακευτικὴ προσφώ-
νησις. "ὡς τερπνὸν ὀμμα", Χο. 236. "ἰδὼν τὸ ἐ-
ρωτικὸν ὀμμα" Πλάτ. Φαιδρ. 253. καὶ μάλι-
στα περιγραφὴ τοῦ προσώπου. "πατρῶν ὀμ-
μάτων ἐπισκόπους", 124. "ὡς φιλεῖται Ἀγας, ὡς
ἐναιμιον ὀμ' ἔροι" Σοφ. Αἴ. 956. καὶ τὸ πο-
λυτιμώτατον σημ. ὡς "ὄμμα γὰρ πάσης χθο-
νὸς Θεσθίδος ἐξικαίτ' ἄν" Αἰσχ. Εὐμ. 979. καὶ
μεταφ. "ὄμμα γὰρ δάμων νομίζω διαπότου
παρουσίαν", Πέρσ. 165. καὶ αὐτῶ συχνά παρὰ
τοῖς ἐπομνείοις. Ἐν πεζ. ἐν γέν. "τῶν ὀμμά-
των στερηθεὶς" Πλάτ. Φαιδρ. 243. "κελαίνης
νοκτὸς ὄμμα" = ἡ σελήνη Αἰσχ. Πέρσ. 420.
"ἀστερωπὸν ὄμμα Ἀητῶας κόρης", ἀποσπ.
159. "ὄμμα ἀκαμάτον αἰθέρος" Ἀριστ. νεφ.
286. - λύγων Ἀνα. 1. Σπαν. καὶ = πρόσσωψις,
"ὡς δυσθέατον ὄμμα" Σοφ. Αἴ. 983. "μὴ τοῦ
κρηόμενου βροτῶν μηδὲ σύντροφον ὄμμ' ἔχων",
Φιλ. 171. "ὡς εἶδον ἱερφαίει τί μοι ψυχῇ σὺν-
ηδὲς ὄμμα", Ἦλ. 891. "ὄμμα δὸς φιλημάτων"
Εὐρ. 1. Α. 1238. Τὸ φῶς φέρον, χαράν καὶ
παρηγορίαν. "ὡς ἀελπιον ὄμμ' ἔμοι φήμης
ἀνασχόν" = ἡ λάμψις ταιαύτης εὐφροσύνης ἀγ-
γελίας. ἔτι = ὁ οφθαλμὸς τῶν φωτῶν Φωτ. καὶ

- Σχολ. Ἀριστ. Ἰππ. 552, visum, erectaculum.
 Ὀρμάδην καὶ ὀρμαδόν, ἱπρ. μέ τοὺς δ-
 φθαλμοὺς μετν.
 Ὀρμ-ακτόν, τό ὄρασις καὶ ἀκοή Φωτ.
 βέλ. 351, 26, visus et auditus.
 Ὀρμᾶ τειος, πόθος ὃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἢ ἐν
 τοῖς ὀφθ. Ἡσυχ. «δικὰ τὸ ἐκ τοῦ ὀραν ἀλίσκει-
 σθαι ἔρωτι».
 Ὀρματ-εργάτης, δ' ὃ ὄρματα ποιῶν μετν.
 Ὀρματῖ διον, τό, ὀποκ. τοῦ ἐποκ. μετν.
 Ὀρματίον, τό, ὀποκ. τοῦ ὄρμα Ἀριστοτ.
 φυσιογ. 3, 46, ocellus.
 Ὀρματ-ο-γράφος, 2' ὃ ζωγραφῶν ὀφθαλ-
 μοὺς, χρωματίζων αὐτοὺς Πολυδ. 5, 101.
 Ὀρματ-ο-λαμπής, 2' ὃ μέ τοὺς ὀφθαλμοὺς
 λαμπῶν, ὃ λαμπόντας ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς
 Συνα. Ἰων. 3, 272.
 Ὀρματ-ο-πλοῦτος, 2' πλοῦσις εἰς ὄρματα
 μετν. dives oculis.
 Ὀρματ-ο-ποιός, 2' ὃ ποιῶν ὄρματα, ὃ
 ποιῶν βλέπειν Ἰαμβλ. 6. Πυθ. 31, oculans.
 Ὀρματ-ο-στερής, 2 (στερῶν) ὃ τοὺς δ-
 φθαλμοὺς ἐστερημένος - κρᾶς Σοφ. Οἰ. Κ.
 1262 καὶ ἔνερ. ὃ τοὺς ὀφθ. ἀποτυφλῶν «φλογ-
 μὸς τ' ὀμ. φωτῶν» Δισχ. Εὐρ. 900, caecus.
 Ὀρματ-ο-υργός ὀρματοποιὸς μετν.
 Ὀρματ-ο-φύλλον, τό βοτάνη τίς μετν.
 Ὀρματῶν, (ὄρμα) παρασκευάζω, προσθεῖται
 τινὶ ὄρματα Δ. Σικ. 4, 76 καὶ μεταφ. = κά-
 μνω τινὰ φρόνιμον, συνετόν «ὀρμάτωσα γὰρ
 σαρφέστερον» Δισχ. Ἰκ. 462 «οὔτοι φρένα κλί-
 ψειαν ὀρματωμένην», Ἰκ. 341.
 Ὀρματ-ωδής, 2' ὅσος ἔχων ὀφθαλμοῦ Ἡσυχ.
 Ὀρματωσίς, ἢ ἡ μὲ ὀφθαλμοὺς χρησθήσας μετν.
 Ὀρμυμι, μέλ. ὀρμῶμαι, σπαν. ὀρμῶσα Στράτ.
 43 (12, 201), ὀρμῶσαι Πλουτ. Φιλοπ. 11,
 καὶ λακων. ὀρμῶμα Ἀριστ. Λυσ. 183, ἄδρ.
 ὀρμῶσα, παρκ. ὀρμῶμοκα, παθ. ὀρμῶσμαι, ὀ-
 ρμῶσται Εὐρ. Ῥησ. 816 καὶ ὀρμῶται Δισχ.
 Ἀγ. 1251, καὶ ὀρμῶνται Ἀνδοκ. 1, 98, ὀ-
 ρμῶσμένος Δημ. 22, 4, ἄδρ. ὀρμῶσθην Ξεν.
 Εἰλ. 7, 4, 10, συνήθ. ὀρμῶθην Ἰσακ. 2, 40
 ὄρκον κάμνω, ὀρμῶν, τόσον ἄνευ πτώσ. «ὀ-
 ρμῶς δ' ὡς ἐκλέυς, θεοὺς δ' ὀρμῶσθην ἀπαν-
 τας» Ἰλ. 5, 278, ὅσον καὶ - ὄρκον «ὀρμῶσθαι
 δὲ τοὶ ὄρκον», τ. 175 «ὅτις τ' ἐπ' ὄρκον ὀρμῶσθαι»
 = ὅστις ἤθελεν ὄρκον φευδῇ ὀρμῶσι, γ. 279
 ἀλλὰ καὶ «ταῦτα δ' ἔγνων ἐθέλω ὀρμῶσαι», τ.
 187 ὅθεν παθ. «ὀρμῶσται γὰρ ὄρκος ἐκ θαῶν
 μέγας» Δισχ. Ἀγ. 1257 «ὄρκους ὀρμῶς φευ-
 δεῖς» Πλ. τ. νόμ. 11, 917 «τάς σπονδάς»
 Θουκ. 5, 47 «ὅς σι ὀρμῶσθαι» Ἀνδοκ.
 3, 34 πρὸς τινά Ὀδ. 5, 331 «μετ' αὐτ. τοῦ
 θεοῦ, εἰς τοῦ ὀνομα τὸ ὄνομα ὀρμῶσται τις»
 «Ἐννοσγίαιον ὀρμῶν» Ἰλ. φ. 585 «νῦν μοι
 ὀρμῶσαν ἀάστον Στυγὸς ὕδαρ», 5, 271 οὐ-
 τως «ὀρμῶσι δ' αἰχμῆν Δισχ. Ἐπτ. 511 «ὄρμω
 Διὸς νιν κῆρα» Σοφ. Τραγ. 1175 «σπινθὴν Ἀρ-
 τεμιν» Εὐρ. Ἰππ. 713 ὅθεν παθ. «Λεύς ὀρμῶ-
 σται πατὴρ» ἀναφώνηται κατὰ τὸν ὄρκον,
 Ῥησ. 816 «ὀρμῶμι θεῶν πίστεως» Θουκ. 5, 30
 «-μῶντα θεῶν» = εἰς ὀρμῶντα θεῶν ὀρμῶνται, οὐ-
 δὲνα ἐνὸρμῶς ἐπικαλεῖσθαι Ἰσοκ. 1, 23 «τινὶ
 ὀρμῶμοκα γὰρ αὐτῶ» Πλάτ. Χαρμ. 157 «πάν-
 τες τοῖς αὐτοῖς ὀρμῶσαν βοηθήσειν», νόμ. 3, 683
 ὃ δὲ Ξεν. καὶ ὀρμῶντες λέγει, συμπ. 4, 10
 «ὀρμῶμι κατ' ἐκείνης μὲν εἰρηκέναι» Δημ.
 21, 119 (τὸ ἐκείνης) ἔτι «κατὰ τῶν παίδων
 ὀρμῶς», 53, 40 «καθ' ἱερῶν ὀρμῶνται (τὸ κατὰ
 1) 4), ὡς καὶ ὁ Λουκ. λέγει «κατὰ τῆς Πο-
 λιάδος ὀρμῶσα μὴ κίληφέναι», συμπ. 32 αὐ-
 λῆσις τοῦ ὄρκου συνήθ. συνοδεύονται διὰ τοῦ
 ἡμῶν, ἴδε τὰ μέγιστα ταῦτα. Περὶ τοῦ ὄρκ.
 τοῦ ἀπαρ. ἀντὶ μέλ. ἴδε Δοβ. Φρυν. 750 ἴδε
 καὶ ὀρμῶ (πιθαν. συγγ. τ. ὀρμός, δι' ὄρκου τι-
 νὸς συνάπτεσθαι, ὑποχρεοῦσθαι).
 Ὀρμῶν τῶ προηγ. π. Ὀρ. μόν. παρατ. εὐχρ.
 π. δι' τοῖς ἀπ. σπαν. Ξεν. καὶ Δημ. τὸ ὀρμῶμι
 συνήθιστ. ἐν τῇ μέσῃ καὶ νωτοτέρῃ καμψίδι, ἴνα
 Ὀρμ-ο-ἀγᾶθος, 2' ὀρμῶσθαι μετν.
 Ὀρμ-ο-αἰχμῆς, ἢ ὀρμῶσθαι μετν.
 Ὀρμ-ο-ἀριθμός, 2' ὃ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ ἀφ.
 Ὀρμ-ο-ἀσλας, 2' ὀρμῶσθαι μετν.
 Ὀρμ-ο-ἐασίλειος, 2' ὃ ἔχων τὸ αὐτὸ βασι-
 λειον μετν.
 Ὀρμ-ο-εἰστος, 2' ὀρμῶσθαι μετν.
 Ὀρμ-ο-εἰς, 2' ἀδελφός Ἀλκιφρ. Ἰπ. 1, 12,
 conivax = ὀρμῶσθαι μετν. Βυζ. ἴδ. = οὐδύος,
 συγκατοίκος.
 Ὀρμ-ο-ἐλαστάνω ὀρμῶσθαι μετν. ἴδε βλαστάνω.
 Ὀρμ-ο-ἐλαστῶν συγγενῶς βλαστάνω Δοβ.
 Φρυν. 623, similes gorgonio.
 Ὀρμ-ο-ἐλαστῆς, 2' συνάμα βλαστάνων θεωρ.
 αὐτ. Φ. 5, 5, 4.
 Ὀρμ-ο-ἐουλίω, (ὀρμῶσθαι) τῆς αὐτῆς εἰμι
 ἐουλίω Πλουτ. ἡθ. 96.
 Ὀρμ-ο-ἐουλος, 2' τῆς αὐτῆς ἐουλίω μετν.
 Ὀρμ-ο-ἐρομος, 2' ἄδελφος Ἡσυχ.
 Ὀρμ-ο-ἐρῶμιος, 2 (ἐρῶμιος) συμῶμιος, ὃ ἔ-
 χων τὸν αὐτὸν μετὰ τινος βωμόν, ὡς ἡ Δι-
 μητρε καὶ Περσεφόνῃ Πολυδ. 6, 76.
 Ὀρμ-ο-ἐρῶμιος, 2' τῇ προηγ. Ἡσυχ. ἀμφ.
 Ὀρμ-ο-ἐλάκτος, 2 (ἐλάκτος) τῷ ἴσῳ, ἀμφ.
 Ὀρμ-ο-ἐλάξ, ἀκτος, 2' ὃ μέτ' αὐτὸν ἐλά-
 κτος, ὃ ἐκ ἐλάκτος ἀδελφός, ἐν γέν. ὡς ἐκ
 γένους συγγενῆς = οἱ ὀρμῶσθαι μετν. Ἀριστοτ.
 πολ. 1, 1, 7, collectaneus.
 Ὀρμ-ο-ἐλαστῶν, οἱ αὐτοὶ αὐτοῦ πενθερῶν ὄν-
 τες γαμβροί, οἱ ἀδελφῶν οὐδύοι Πολυδ. 3, 32.
 Ὀρμ-ο-ἐλας, 2' ὃ κοινὸν μετ' ἄλλου συγ-
 γένῃ γάμον, ὃ καὶ ἡ οὐδύος Εὐρ. Φοιν.
 137, conjux.
 Ὀρμ-ο-ἐλάστεις, 3 (ἐλάστεις) ὃ ἐκ τῆς αὐτῆς
 ὡν μητρικῆς γαστρὸς, ἀδελφός, - κασιγνήτος
 Ἰλ. π. 47 - ἔκτορος, φ. 95 - εὐνὴ Μανθ.
 5, 206, frater, uterinus.
 Ὀρμ-ο-ἐλάστω, δ' ἀφ' αὐτοῦ προηγ. Πολυδ. 3, 23.
 Ὀρμ-ο-ἐλάστεις, ἢ (ὀρμῶσθαι) τὸ ἐκ τοῦ αὐτοῦ
 γένους, τῆς αὐτῆς συγγενείας εἶναι ἴσοι δὲ πρὶν
 «ἢ ὀρμῶσθαι ἀδελφῶν» ἀντὶ ὀρμῶσθαι Στραβ.
 π. Δ. Α. 10, 32, cognatio.
 Ὀρμ-ο-ἐλάστεις, οὐκ ἀδελφός Εὐρ. Φοιν.
 168, frater.
 Ὀρμ-ο-ἐλάστεις 2 (ἐλάστεις) 1) ὃ τοῦ αὐτοῦ γέ-
 νους, ὃ ἐκ αὐτοῦ συγγενῆς Εὐρ. Ὀρ. 244
 - τινὸς Λουκ. Ν. διὰ 23, 3, cognatus 2) ἴσος
 = ὃ ὁμοῦ γεννῶν «ὀρμῶσθαι δ' ἀφ' ὧν αὐτῶν
 ἔρυν τάλας» Σοφ. Οἰ. τ. 1362.

Ὁμο-γένιος, ἀσυνήθ. σχηματισμός, ἐξ οὗ τὸ ὁμόγιος γραμ.

Ὁμογενῶς, ἐπὶ τοῦ ὁμογενούς.

Ὁμο-γέρων, ὄντος, ὃ· ὁ τῆς αὐτῆς γεροντικῆς ἡλικίας Λουκ. μισθ. συνοντ. 20.

Ὁμο-γλωσσέω, -γλωττέω· λαλῶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν Δ. Κασ. 41, 58.

Ὁμό-γλωσσος, 2 (γλῶσσα)· ὁ ὁμοίαν καὶ τὴν αὐτὴν λαλῶν γλῶσσάν τινα Ἰερ. 1, 171· ἄνευ πτώσεως, 8, 144· ἀπ. ὁμόγλωττος.

Ὁμο-γνήσιος, 2· ὁ γνήσιος ἀδελφός, germanus.

Ὁμό-γνητος, 2· ὁμόγιος, ὁμογενής μετγν. π. καὶ ὁμογνήτη Νον. Δ. 37, 192.

Ὁμό-γνιος, (ἐκ τοῦ ὁμογένιος συγκεκ.)· ὁ ἐξ αἵματος συγγενής, ἰδ. ὅπως ἐπὶ θεῶν, ὁ τὴν συγγένειαν τὴν ἐξ αἵματος προστατεύων, ὁ τῆς φυλῆς, τῆς οἰκογενεῖας ἑσπορεύς· «Ζεὺς ὁμόγνιος» Εὐρ. Ἀνδρ. 922· «Διὸς ὁμογνίου καὶ πατρίου» Πλατ. νόμ. 9, 981· «ὁμόγνια πῆρατα» ἔπ. 360 (Πλαν. 44).

Ὁμο-γνιότης, ἡ· συγγένεια μετγν. cognatio.

Ὁμο-γνωμόνέω (ὁμογνώμων)· εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, συμφωνῶ ὅπου. 2, 97· -τινὶ Ξεν. κυν. 2, 2, 21· -τινὶ τι, ἀπορν. 4, 3, 10· συγκατατίθεμαι, συναινῶ Ἀριστοτ. φυσ. 1, 4, consentio, assentior.

Ὁμο-γνώμωνας· ἴδ' ὁμογνώμων.

Ὁμό-γνώμος, 2 (γνώμη)· ὁμογνώμων Πολυδ. 3, 54.

Ὁμο-γνωμοσύνη, ἡ (ὁμογνώμων)· συμφωνία, συναίνεσις Πολυδ. 3, 62, consensus.

Ὁμο-γνώμων, 2 (γνώμη)· σύμφωνος, ὁμόγνωμος Θουκ. 8, 92· «ποιεῖν τινά τινα» Ξεν. Κυρ. 5, 5, 46· «τῇ τοῦ δήμου ζωρῆ» Δημ. 59, 2· «τοῖς ταύτης τρόποις» αὐτ. 110, unanimis.

Ὁμό-γνος, 2 (γυνή)· ὁμογενής ἀδελφός, καὶ πλησιέστατος συγγενής Πινδ. Π. 4, 146· -τινί, Θεάτ. 156, germanus.

Ὁμό-γραμμος, 2 (γραμμή)· ὁ τὰς αὐτὰς ἔχων γραμμάς, τὰ αὐτὰ ἀλφαριθμητικὰ στοιχεῖα Λουκ. Ἐρμ. 40.

Ὁμό-γραυς, ἡ· ἡ συγχρόνως γηράσασα μετγν.

Ὁμο-γραφέω, (ὁμογράφος)· ὁμοίως γράφω Εὐστ. Ὁδ. ω, 252.

Ὁμό-γραφος, 2 (γράφω)· ὁ τὸν αὐτὸν τρόπον γεγραμμένος Ἡρώδ. Κρ. Ἀν. 3, 234, 27.

Ὁμο-δαίμων, 2· ὁ τοῦ αὐτοῦ δαίμονος, τῆς αὐτῆς τύχης Ὀλυμπιόδ. ἐν πίν. Β. Ἀν. Βοῖσσ.

Ὁμό-δαις, αἰτός, 2· συμπότης, σύνδειπνος Χαιροδ. 1, 176, 4, convivina.

Ὁμόδαιοι· ἰσοεῖς Πάυλ. aequales.

Ὁμό-δειπνος, 2· σύνδειπνος, συμπότης Κ. Μανυσσ. χρόν. 3389, convivina.

Ὁμό-δελφος, 2· ὁμογάστριος Καλλ. ἀποσπ. 168· ἡ δὲ γρ. ὁμόδελφος εἶν' ἐσφ. uterinus.

Ὁμο-δέμνιος, 2· ὁμόλεκτρος, σύνευρος, σύζυγος· -πόσις Δίσχ. Ἀγ. 1079, conjux.

Ὁμο-δημέω, (ὁμόδημος)· συζῶ μετ' ἄλλων κατὰ τὸ αὐτὸ ἔθνος· «τοῖς πολλοῖς» προσκολλημαὶ εἰς τὸ πλῆθος, καὶ ζῶ κατ' αὐτοὺς Πλουτ. πολιτ. παραγγ. 31.

Ὁμο-δημία, ἡ· τὸ συζῆν μετ' ἄλλων εἰς τὸ αὐτὸ ἔθνος ἢ εἰς τὸν αὐτὸν δῆμον Ἰαμβλ. Πυθ. 32.

Ὁμό-δημος, 2· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους ἢ γένους· «ὁμόδημος ἐὼν Σπαρτῶν γένει» Πινδ. Ἰ. 1, 30· -γόνος, Ὁ. 9, 43, popularis, gentilis.

Ὁμο-δίαιτος, 2 (δαίτα)· ὁ μετ' ἄλλων ὁμοίως συζῶν, εἰς τὴν αὐτὴν τράπεζαν τρώγων Λουκ. Δημων. 5· τῇ νόσῳ, ἀποκρ. 5· «ὅσα ὁμοδαίτα τοῖς πολλοῖς», Ἰστ. συγγρ. 16, convivior, contubernalis.

Ὁμό-διφρος, 2· ὁ εἰς τὴν αὐτὴν μετ' ἄλλων ἔμαθαν ἐποχούμενος Νον. Δ. 21, 191.

Ὁμο-δογματεύω· ἔχω τὴν αὐτὴν γνώμην Μ. Ἀντων. 11, 8.

Ὁμο-δογματία, ἡ· συμφωνία γνώμης, διδασκαλία Στοδ. ἔκλ. ἡθ. σ. 130, consensus.

Ὁμο-δόξιος· ὁμοίαν ἔχω δόξαν, γνώμην τινὶ Πλατ. Φαιδ. 83· «ὅταν τό τε ἄρχον καὶ τὸ ἀρχομένο ὁμοδοξώσι», πολ. 4, 442.

Ὁμο-δόξια, ἡ· ὁμοία γνώμη, συμφωνία· «τῶν ἀρχόντων τε καὶ ἀρχομένων» Πλάτ. πολ. 4, 442.

Ὁμό-δοξος, 2 (δόξα)· ὁ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν δόξαν, γνώμην ἔχων Λουκ. Εὐν. 2.

Ὁμο-δόξως, ἐπὶ τοῦ προηγ. Ἰ. Χρυσ. ἡμ. 40.

Ὁμο-δόρπιος, 2 (δόρπον)· τῆς τραπέζης συγκαινωνός, σύνδειπνος Νον. Ἰω. 6, 32.

Ὁμό-δουλος, 2· ὁ σύνδουλος Εὐρ. Ἐκ. 59· -τινός Πλατ. Φαιδ. 85· ἐτι δὲ = συνερωτικός Μελ. 18 (12, 81), consensus.

Ὁμο-δούλω, 2· ἐπὶ τοῦ προηγ. Εὐμάθ. 58.

Ὁμό-δουπος, 2· ὁ συνάμα κροτῶν, ἡχῶν Νον. Δ. 39, 129, consonus.

Ὁμο-δρομέω· συνάμα τρέχω· -τινί Πλατ. Τιμ. Λοκρ. 97· «ἔχω τὸν αὐτὸν δρόμον, ἐπὶ ἀστέρων Πλουτ. ἔκλελ. χρηστ. 36, concurrto.

Ὁμο-δρομία, ἡ· τὸ συμπεριπατεῖν, συντρέχειν Λουκ. ἀστρολ. 22.

Ὁμό-δρομος, 2 (δρομεῖν)· ὁ συμπεριπατῶν, συντρέχων· ἡλίω Πλατ. ἔπιν. 987, comes.

Ὁμο-δυνάμιος· ὁμοίαν ἔχω δύναμιν Προκλ. παρὰ πρ. Πτολ. 1, 11, σ. 39, acquipolles.

Ὁμο-δύναμος, 2· ὁ δύναμιν ἔχων ὁμοίαν μετγν. acquipollens.

Ὁμό-δωρος, 2 (ἔδρα)· ὁ ὁμοίαν ἔχων ἔδραν Στοδ. ἔκλ. φυσ. 1102, consessor.

Ὁμο-εθνέω· ὁ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους Διοδ. 15, 39.

Ὁμο-εθνής, 2 (ἔθνος)· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους Ἰερ. 1, 91· «οὐχ οἷον ὁμοεθνεῖν ἄλλ' οὐδ' ὁμοφύλοις χρυσάμενος στρατοπέδοις» Πολυδ. 11, 19, 3· πρὸς ἄλληλα Ἀριστοτ. ἡθ. 8, 1, gentilis, cognatus.

Ὁμο-εθνία, ἡ· τὸ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους κατάγεσθαι, gentilitas, π. Ἰπποκρ. = ἡ συνέχεια καὶ τῶν τοῦ σώματος μερῶν συναίσθησις, 408, 30, cognatio.

Ὁμό-εθνος· ὁμοεθνής Ἰώσ. 1, 22, congenitalis.

Ὁμο-εἰδεῖα, ἡ (ὁμοειδής)· τὸ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἶδους εἶναι Δ. Ἀλ. π. δειν. 6.

Ὁμο-εἰδής, 2 (εἶδος)· ὁμοίος κατὰ τὸ εἶδος Ἀριστοτ. ψυχ. 1, 1.

Ὁμο-εἰδία· ὁμοειδεῖα.

Ὁμό-εἰδος ἀμφ. ἀντί ὁμοειδής Πολυδ. 6, 175.

Ὁμο-εἰδώς· καθ' ὅμοιον τρόπον Μ. Ἀντ. 9, 35.

Ὁμο-εἰρκτής· ὁμοειρκής, ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους Φωτ. ἴδ' ὁμοειρκής.

- Ὁμο-εργής, 2· ὁ τὸ αὐτὸ ἢ ὁμοίον ἔργον ἔχων μετ'·
 Ὁμο-εργία, ἡ· τὸ εἶναι ὁμοεργον μετ'·
 Ὁμο-εργής, 2 (ἐργος)· ὁ ὄν ἐν τῇ αὐτῇ φραγμῇ, δεσμοτηρίῳ Παυλῷ. 6, 156· «ὁμοεργεῖς κίονες» οἱ τῶν μετάλλων κίονες B. Ἀν. 286.
 Ὁμο-εστίας, 2 (ἐστία)· ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐστίας, τοῦ αὐτοῦ οἴκου, οἰκεῖος Πλουτ. συμπ. 7, 4, 5.
 Ὁμο-έτης· ὁμηλὲς Σχολ. Ἀρατ. 4.
 Ὁμό-ζευκτος, 2 (ζεύγνυμι)· ὁμόζυγος, συνευγμένος, σύζυγος Nov. Δ. 22, 333, conjux.
 Ὁμο-ζήλια, ἡ (ὁμόζηλος)· τὸ ἴσῃ σπουδῇ, ὁμοιον ζῆλον ἔχειν Μακκαβ. 4, 13, 24.
 Ὁμόζηλος, 2· ὁ ἴσῃ ἔχων σπουδῇ, ὁμοιον ζῆλον Σ. Ἐμπ. κατ. λογ. 1, 56.
 Ὁμο-ζήγιος· ὁμόζυξ εἶμαι, ὁπὸ τὸν αὐτὸν ζυγόν· ἐπὶ ὀποζυγίων, τὰ ὅποια ἰσοδυναμοῦν ὄντα σύρουσιν ὁμοίως τὴν ἄμαξαν Ἠλιοδ. 2, 2· καὶ μετ'· πράττω συμφώνως, ὁμόφρων, ἀντιθ. τῷ ἑτεροζυγέω.
 Ὁμο-ζήγης 2· ὁμόζυγος Ἰω. 7, 51, conjux.
 Ὁμο-ζήγια, ἡ (ὁμόζυγος)· τὸ εἶναι ὁπὸ τὸν αὐτὸν ἢ ὁμοιον ζυγόν, ἡ σύνδεσις Δ. Ἀλ. π. δυν. Δημ. 50.
 Ὁμό-ζήρος, 2· ὁμόζυξ (ζεύγνυμι), ὁ ὁπὸ τὸν αὐτὸν ζυγόν, ὁ μετὰ τινος συνηρμοσμένος, πρῶτον ἐπὶ ὀποζυγίων, ὁπὸ τὸν αὐτὸν ζυγόν ἐξευγμένον, καὶ μετ'· = συνηρμοσμένος, σύμφωνος Σχολ. Αὐκοφρ. 1114, conjux.
 Ὁμό-ζυξ, υγος, 2 (ζυγός)· τῷ προηγ. Πλατ. Φαίδρ. 256· «ὁμόζυγος λίθοι» = τοῦ αὐτοῦ ἐλδους Ἀριστοτ. φυσ. 2, 6.
 Ὁμο-ζωίω· ζῶ συνάμα μετὰ τινος.
 Ὁμο-ζωία, ἡ· τὸ ζῆν ὁμοῖ μετ'·
 Ὁμο-ζωνέω· εἰμαι εἰς τὴν αὐτὴν ζώνην μετ'·
 Ὁμο-ζωνία· τὸ ζῆν εἰς τὴν αὐτὴν ζώνην μετ'·
 Ὁμό-ζωνος, 2· ὁ εἰς τὴν αὐτὴν μετ' ἄλλου τινὸς ζώνην ἐνδρισκόμενος μετ'·
 Ὁμο-ήγορον· ὁμοιον ἡσύχ.
 Ὁμο-ήθεια, ἡ· ὁμηθεῖα μετ'· consuetudo.
 Ὁμο-ήθης, 2 (ήθος)· ὁ ἔχων ὁμοία ἥθη, ὁμοιον χαρακτῆρα Πλατ. Γорг. 510· «καὶ ὁμοπαθεῖς Ἀριστοτ. ἡθ. 8, 11, consuetus, solutus.
 Ὁμο-ήλιξ, ικος· ὁμηλὲς Ἐπ. 749 (παρ. 303), aequalis.
 Ὁμό-ηχος, 2· ὁ ἔχων τὸν αὐτὸν ἦχον Ἠσύχ. consonus.
 Ὁμο-θ' ἄλ' αἰμας, 2· ὁ ἐν τῇ αὐτῇ θαλάμῳ ὢν, συγκάτοικος· Νηρηίδων Πινδ. Π. 11, 2.
 Ὁμο-θαμνέω· συναύξω μετ' τὴν βίβαν, μετ' τὸ φυτὸν ὁμοῦ M. Ἀντων. 11, 8.
 Ὁμο-θελής, 2· ὁ ὁμοίαν θέλησιν ἔχων, consentiens μετ'·
 Ὁμόθεν (ὁμός)· ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου· «ὁμόθεν ἐξ ὁμόθεν πεφυκότες» δύο ἐκ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ρίζης φυτρώσαντες ὁμόνοι Ὁδ. ε. 477· «ὁμόθεν γεγάσιν» = ἐκ τῆς αὐτῆς καταγωγῆς Ὁμ. ὕμν. Ἀφρ. 135· «οἷς ὁμόθεν εἰ καὶ γονὰ ἔδναμος» Σοφ. Ἠλ. 153· «τὸν ὁμόθεν τιμᾶν» Εὐρ. Ὀρ. 486· καὶ πληρέστερον «τὸν ὁμόθεν πεφυκότα στέργειν» L. A. 501· καὶ ἐν περ. «ὁμόθεν γενέσθαι» Ξεν. Κυρ. 8, 7, 14· 2) = ἐκ τοῦ πλησίον, cominus· «τὴν μάχην ποιεῖσθαι, παῖσθαι, διώκειν» Ξεν. Κυρ. 2, 3, 20.
 Ὁμό-θεις, 2· ὁ μετ' ἄλλου τινὸς ὁμοῦ θεῖς ὁπάρων μετ'·
 Ὁμό-θεσμος, 2 ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς νόμους Χρ. Σιβ. 5, 693.
 Ὁμό-θηλος, 2 (θηλή)· ὁ διὰ τῶν αὐτῶν μαστῶν τραφεῖς Ἠσύχ.
 Ὁμό-θηρος, 2 (θηρ)· ὁ ὁμοῦ θ' ἰστέων, συνθηρευτῆς καλλ. ὕμν. Ἀρατ. 210.
 Ὁμό-θησκος, 2· ὁ τῆς αὐτῆς μετ' ἄλλου θησκείας μετ'·
 Ὁμό-θριξ, τριγος, 2· ὁ τὰς αὐτὰς τρίγας ἔχων ἢ ὁμοίως Σώφρων π. Δημ. Φαλ. 151.
 Ὁμό-θρονος, 2· ὁ τὸν αὐτὸν ἔχων θρόνον, συνεθροισατής· Ἠρα= ἡ μετὰ τοῦ Διὸς συνάρχουσα Πινδ. Ν. 11, 2.
 Ὁμό-θροος, 2· ὁ ὁμοίως φωνάζων ἢ ἡχῶν· αὐδή= ὁμόφωνος Nov. Ἰω. 7, 10.
 Ὁμο-θρῶδον (ὁμόθρως)· ὁμοφύχως· «ἵπασιν ἡμῖν ἀντιληπτόν» Ἀριστ. εἰρ. 470, unanimitate.
 Ὁμο-θυμῶ· ὁμοιοῦς, εἶμαι ὁμόφρων, ὁμόψυχος Ξεν. Κυρ. 4, 2, 47.
 Ὁμο-θυμία, ἡ· ὁμόνοια, συμφωνία ἀφ'·
 Ὁμό-θυμος, 2· ὁμόψυχος, ὁμόφρων, σύμφωνος Ἠσύχ. consonus, unanimis.
 Ὁμο-θῦμος ἐπὶρ, τοῦ ὁμόθυμος· ὁμοθυμαδόν.
 Ὁμοῖα, ἡ· 1) γυναικὸς ὄν· Ἐπιγρ. 2) ἐπιγραφὴ συγγραμματος τοῦ Ἀλέξανδρου Ἀθην.
 Ὁμοῖα, τὰ· ἐπιγραφὴ συγγραμματος τοῦ Σπυριδίου Ἀθην. «ὁμοῖα ἱρωτικά» = συγγραμμά τι τοῦ Ἀριστῶνος Ἀθην.
 Ὁμοῖαζω (ὁμοῖος)· εἶμαι ὁμοῖος N. Δ. assimilo.
 Ὁμοῖος, ἐπ. 3· ὁμοῖος.
 Ὁμοῖο-αρκτος, 2 (ἀρχομαι)· ὁμοῖως ἀρχίζων Σχολ. Ἐρμογ. π. ἰδ. 400.
 Ὁμοῖο-επαρής, 2· ὁ ἔχων ὁμοιον βάρος, ἰσοεπαρής Ἀριστοτ. π. αὐραν. 1, 6.
 Ὁμοῖο-εῖος, 2· ὁ ζῶν ὁμοίως Ἀριστοτ. π. μορ. Ζ. 3, 1.
 Ὁμοῖο-εἰστος, 2· τῷ προηγ. Ἀριστοτ. I. Ζ. 9, 18.
 Ὁμοῖο-ελαστανῶ, γρ. ἐπαρ. ἀντὶ ὁμοελαστανῶ Θεοφρ. I. Φ. 1, 11, 1.
 Ὁμοῖο-ελαστέω, μελ. ἡσὼ ὁμοελαστέω.
 Ὁμοῖο-γένεια, ἡ (ὁμογενής)· ὁμοιότης τοῦ γένους Δ. Ἀλ. ἀρχ. 3, 15.
 Ὁμοῖο-γενής, 2 (γενός)· ὁ ἔχων ὁμοιον γένος, ὁμόφυλος, συγγενής Ἀριστ. γεν. Ζ. 1, 1.
 Ὁμοῖο-γενῶς, ἐπὶρ, τοῦ προηγ. Ἠρ. Ἀν. 4, 273.
 Ὁμοῖο-γενόμενος, 2 (γενῶμι)· ὁ ἔχων ὁμοίαν γνώμην Ἐπιφαν. 1, 258.
 Ὁμοῖο-γενῶς, ἡ (γενῶ)· τὴν γενῶν ὁμοῖα Στόβ. ἔκκλ. φυσ. 712.
 Ὁμοῖο-γράφω· ὁμοῖα γράφω Εὐστ. Ὁδ. 333.
 Ὁμοῖο-γράφος, 2 ὁ γράφων ὁμοῖα Εὐστ.
 Ὁμοῖο-δοξος, 2· ὁ ὁμοίαν ἔχων πίστιν Ἀθανάσ. 2, 559.
 Ὁμοῖο-δουλος, 2· ὁ δούλος ὢν ὁμοίως Εὐμαθ. 9, 333.
 Ὁμοῖο-δύναμος, 2· ὁ ἔχων ὁμοίαν δύναμιν μετ'·
 Ὁμοῖο-εἰθεῖα, ἡ· ὁμοειδέα.
 Ὁμοῖο-εἰδή, 2 (εἶδος)· ὁ ἔχων ὁμοιον εἶδος, ὅψιν· τινὶ Ἰσοκ. 15, 178· καὶ ἐπὶρ, ὁμοιοειδῶς μετ'·

- Ὁμοιό-θετος, 2· ὁ ὁμοίως θεμελιεύει. Τζιτζ. 1. 7, 712.
- Ὁμοιό-θριξ, 2· ὁ ὁμοίως ἔχων τρίχας.
- Ὁμοιοι, οἱ 1) ἐκόν. τάξεως τελείων πολιτῶν ἐν Σπάρτῃ Ξεν. 2) ἐπιγραφὴ ποιήματος τοῦ Ἀντιφάνους Ἀθην.
- Ὁμοιο-καρπείω· φέρω, γεννῶ ὁμοίως καρπούς Θεοφρ. αἰτ. Φ. 1, 11.
- Ὁμοιό-καρπος, 2· ὁ φέρων ὁμοίους καρπούς Θεοφρ.
- Ὁμοιο-κατα-ληκτέω· ἔχω ὁμοίαν κατάληξιν Σχολ. Ἰλ. λ, 474.
- Ὁμοιο-κατά-ληκτος, 2 (κατάληξις)· ὁ ἔχων ὁμοίαν κατάληξιν· «τὸ δὲ σχῆμα τοῦ ὁμοιοκατάληκτου Γοργίου καλεῖται» Εὐστ. Ἰλ. σ. 50.
- Ὁμοιο-κατα-ληκτ-ώδης, 2· ὁμοιοκατάληκτος Μουστοξύδ. ἀνέκδ. 13.
- Ὁμοιο-κατα-ληξία, ἡ ὁμοιότης κατὰ τὴν κατάληξιν· «ἐν αὐτῇ ὁμοιοτέλειον Εὐστ. Ὁδ. 32, 11.
- Ὁμοιο-κάτ-αρκτος, 2· ὁ ἔχων ὁμοίαν ἀρκτὴν Διονυσ. π. Σχολ. Ἑρμογ. Σπεγγελ. σ. 80.
- Ὁμοιο-κίνητος, 2 (κινέω)· ὁ μετ' ἄλλων ὁμοῦ κινούμενος.
- Ὁμοιο-κλής, 2· ὁμώνυμος.
- Ὁμοιό-κρῖθος, 2· ὁ μὲ κρῖθιν ὁμοῖος Θεοφρ. 1. Φ. 8, 1, 1.
- Ὁμοιο-λεπτο-μερής, 2· ὁ συνιστάμενος ἀπὸ ὁμοῖα λεπτά μέρη Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 231.
- Ὁμοιό-ληκτος, 2 (λήγω)· ὁμοιοκατάληκτος.
- Ὁμοιο-λογία, ἡ ὁμοιότης εἰς τοὺς λόγους Κρίστιαν. Institut. σφ. 8, 3.
- Ὁμοιο-μέρεια, ἡ ἡ ἰδιότης σώματος ἐξ ὁμοίων ἢ ἴσων μερῶν συγκεκλιμένου. Παρά δὲ Ἀναξαγόρα ὁμοιόμερεια ἦσαν αἱ πρῶται ἀρχαὶ τῶν ἐξ ὁμοίων μερῶν συνισταμένων σωμάτων, ἡ τὰ στοιχεῖα τούτων Ἀριστοτ. Σ. Ἑμπ. Πυρ. 3, 32.
- Ὁμοιο-μερής, 2· ὁ ἐξ ὁμοίων πρὸς ἄλληλα συγκεκλιμένος μερῶν Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 1.
- Ὁμοιο-μήτριος, 2· ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γεννηθεὶς μητρός.
- Ὁμοιό-μορφος 2 (μορφή)· ὁ ἔχων ὁμοίαν μορφήν Δ. Λαερ. 10, 49.
- Ὁμοιον, ἡ· γυναικὸς ὄν. Ἑσχημ. ἀρχαιολ.
- Ὁμοιο-νόμοιος· γλυκυρρίζας Διοσκ. 412.
- Ὁμοιό-νομος, 2· ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς νόμους Πίντος Στοδ. ἀνθ. 74, 61.
- Ὁμοιο-οὔσιος, 2· ὁ ἔχων ὁμοίαν, ἴσην οὔσιαν ἑκκλ.
- Ὁμοιο-παθία, ἡ (ὁμοιοπαθής)· ὁμοία κατάστασις, ὁμοία αἰσθητικότης ἐντυπώσεων τι νῦν Στοδ. 1, 1, 9.
- Ὁμοιο-παθία (ὁμοιος, πάθος)· εὐρίσκειν εἰς ὁμοίαν κατάστασιν, εἰς ἣν καὶ ἄλλος τις, ἐνί, ὡς «ὁμοιοπαθοῦσι Σαρδαναπάλη» = συμβαίνουσιν αὐτοῖς τὰ αὐτὰ ἅπερ τῷ Σαρδ. Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 5, 3.
- Ὁμοιο-παθής, 2 (πάσχω)· ὁ ἔχων ὁμοία αἰσθήματα, εἰς ὁμοίαν κατάστασιν εὐρισκόμενος, ὁμοιος· «ὁμοιοπαθὲς πᾶν γινώμενον» Πλάτ. Τιμ. 45· «παράδειγματα ὁμοιοπαθῆ τοῖς πονηροῖς», πολ. 3, 409.
- Ὁμοιο-παθός, ἡ (παθώ, μεθ' ὁμοιότητος παθῶν Θεοδ. Στοδ. 578.

- Ὁμοιο-πάτριος, 2· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς ἀμφ. ὡς καὶ τὸ ὁμοιομήτριος ἀντὶ τῶν ὁμομήτριος καὶ ὁμοπάτριος.
- Ὁμοιό-πιστος, 2· τὴν αὐτὴν ἔχων πίστιν μετ'.
- Ὁμοιο-πλάτης, 2· ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ πλάτος Ὀριδ. 112.
- Ὁμοιό-πους, 2· ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς πόδας, ὁ σχηματίζων ὁμοίους ἐν τῷ στήθῳ πόδας γραμ.
- Ὁμοιο-πρεπής, 2 (πρέπω)· ὁ ἔχων ὁμοίαν εὐπρέπειαν ἢ σχῆμα, ὁμοιος· «φυγαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς» Αἰσχ. Ἀγ. 767, similis.
- Ὁμοιο-πρόσω-πέω· πρόσωπον, σχῆμα ἔχω ὁμοιον, εἶμαι εἰς τὸ αὐτὸ πρόσωπον γραμ.
- Ὁμοιο-πρόσωπος· ὁ ἔχων ὁμοιον πρόσωπον γραμ. ὁ τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἔχων Ἑτ. Μ.
- Ὁμοιο-πρό-φυρος, 2· ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων προφορὰν μετ'.
- Ὁμοιό-πτερος, 2· ὁ ἔχων ὁμοία πτερά Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 1, 21.
- Ὁμοιό-πτωτος, 2 (πτῶσις, πίπτω)· ὁ ἔχων ὁμοίαν πτώσιν, ὁμοιοπτέτος· ὀνόματα Σ. Ἑμπ. κ. γραμ. 226.
- Ὁμοιο-πτῶσις, ἡ (πτῶσις)· μετ' ὁμοίαν πτώσιν γραμ.
- Ὁμοιό-πυρος, 2· ὁ μὲ σίτον ὁμοῖος Θεοφρ. αἰτ. Φ. 4, 6.
- Ὁμοιό-ρροπος, 2 (ροπή)· ὁ ἔχων ὁμοίαν κίνησιν ἢ δύναμιν Γαλην. 6, 86.
- Ὁμοιό-ρρυθμος, 2· τῇ ἑσφι. Ἀριστειδ.
- Ὁμοιό-ρυσμος, ὁμόρυσμος ἱπποκρ. «ματέρι καὶ προπάτορι καὶ οὕτως τοῖς ὁμοιορυσμοῖς» Στοδ. ἀνθ. 79, 52, aequalis.
- Ὁμοιος· ὁ ὁμοῖος.
- Ὁμοῖος καὶ 2 (ὡς πρὸς τὴν ἔτυμον. ὁ ὁμοῖος), ἐν τῇ δασεωτέρῳ ἀττικισμῷ ὁμοῖος ἔπ. καὶ ὁμοῖος 2 (ὁμοῖος)· ὡς τὸ σύνθη. ὁμοῖος, ὁ μετ' ἄλλων τινὸς ὁμοιάζων (πρόβ. ποτός), τινί· «τῷ δ' οὕτω τις ὁμοῖος ἐπιγυθῖος γένετ' ἀνὴρ κοσμήσαι ἱπποῦς τε καὶ ἀνέρας» Ἰλ. 6, 558· «οὐ γὰρ εἰ τις ὁμοῖος ἐπισπένθει πασὶν ἦεν», 5, 521· «θεῖν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖος», κ, 437· καὶ συχνότ. μετ' ἀπαρ. χρήσεως ἐν ἡ δεικνύεται ἡ ὁμοιότης, μάλιστα δὲ ἡ δύναμις. Καὶ μετ' αἰτ. «ὁμοῖος ἀθανάτοισιν ὁμοῖος» = κατὰ τὸ σῶμα ὁμοῖος Ὁδ. γ, 468· ὁμοῖος, ἴσος, κατὰ τὴν δύναμιν, ἡδυνάμενος· «ἐνθ' οὐ τις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετο» Ἰλ. ψ, 632· ἔτι δὲ ἴσος κατὰ τὴν διάθεσιν, ὁμόφρων Ἡσ. ἔρ. 184. Παροιμιώδως, «ὡς αἰ τὸν ὁμοῖον ἀγεί θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον» = ὁμοῖος τὸν ὁμοῖον συναναστρέφεται εὐχαρίστως Ὁδ. ρ, 218· «ὡς ὁμοῖον ὁμοῖον αἰ πελάζει» Πλάτ. συμπ. 195· «ὁμοῖα μορφή γλώσσᾳ σου γηρύεται» Αἰσχ. Πρ. 78· ἔτι δὲ συχνότ. ὁμοῖα ἐπικρηματ. = ὁμοῖως, «ὁμοῖα χέρσον καὶ ὁμοῖα ἀλάσταν ἐκπερῶν», Εὐμ. 231· οὕτως δ' Ἡρ. συγνῶ, «τὸ ἄριστον ὁμοῖα τῷ δειπνῷ παρασκευάζειν» 7, 120· «ὁμοῖα τοῖσι πλουσιωτάτοις», γ, 57· π. αἰτ. μόνος ὁ Θεός. «χρημάτων δυνάμει ὅντες ὁμοῖα τοῖς πλουσιωτάτοις» = ὅπως οἱ πλουσιώτατοι, 1, 25· «οὐ δ' αἰνεῖν ἔμε φέγειν ὅλοις, ὁμοῖον» = εἶνε τὸ αὐτὸ Αἰσχ. Ἀγ. 1376· «ὁδοῖς ὁμοῖος τοῖς κακοῖς πεφοκνέται» Σοφ. Φιλ. 1358· «γένοιτο πατὴρ εὐτυχέστερος, τὰ δ' ἄλλ' ὁμοῖος», Αἰ. 548·

«ἢ πάνθ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ παντὶ» = ὅ, τι εἶνε ὁμοιον αὐτῷ, σύμφωνα μὲ τὴν οὐσίαν του, 1345. «ὁμοιον ἡμῖν ἔσται» = θὰ ἦνε εἰς ἡμᾶς ἴσον, ἀδιάφορον, τὸ αὐτὸ, 8, 80. «καὶ πυνθανόμενοι ταῦτα, οὐκ ἐν ὁμοίῳ ἔκλειοντο», 7, 138. καὶ «ὡς τὰ τε ἱερὰ καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποιέετο», 8, 109. «τοῖσι ἔπει τὰ ἔργα παρέχεσθαι ὁμοίαν», ὥστε τὰ ἔργα εἰς τοὺς λόγους ἀνταποκρίνονται, 3, 157. «τὸ ὁμοιον ἀνταποδίδουσι» = ὁμοιον μὲ ὁμοιον ἀνταμείβειν, 1, 18. «τὴν ὁμοίαν διδόναι, ἀποδίδουσι τινα», ἐνθα ἀναπληροῦσι διὰ τοῦ δίκην ἡ μοῖραν, 4, 119. «Ἐτι = δ αὖ τὸ ε, τὴν ἀκριβεστάτην συμφωνίαν ἐκφράζων» καὶ τοι χροὺς οὐκ ἐθ' ὁμοίως», ἀντιθ. τῷ προηγουμένῳ ἀλλοίως Ὅδ. π, 182. «ἔμψω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γὰρ ἐν ἑρέσσει» Ἰλ. σ, 329. ὁ Πλάτ., συντασ. «ἐν καὶ ὁμοιον» = ἐν καὶ τὸ αὐτὸ, ὁμοιοτροπον, ὁμοιότης, Φαίδρ. 271. ὁμοίως τι = ὁμοίως εἰς τι Ξεν. Κυρ. 6, 1. 37. ὡς βραχύτης ἐκφράσεως εἶνε αἱ μεταλλάξεις. «κῆμαι χαρίτεσσιν ὁμοίαι» = μὲ τὰς Χάριτας ὁμοίαι: τρίγες, ἀντὶ κῆμαι ταῖς τῶν Χαρτίων κῆμαις ὁμοίαι Ἰλ. ρ, 51. «ἔπει ῥατο συντελεῖν αὐτῷ ἄρματα ὁμοία ἱκείνων» ἀντὶ τοῖς ἱκείνων, ὡς 5, 1, 4. «ὁμοίαν ταῖς δούλαις εἶχε τὴν ἐσθῆτα» = τοιοῦτον ἱνδυμα, ὁποῖον εἶχον αἱ δούλαι. «ἀνέναι εἰς τὰς ὁμοίας» ὅδε λαβὴ. Σπαν. τίθεται καὶ γεν. «ἡ πορεία ὁμοία φυγῆς ἐγγίνετο» Ξεν. Ἀν. 4, 1, 17. «γνώμῃσι ἔχροντο» ὁμοίῃσι καὶ αὐτῶν. Ῥ. 7, 50, 2. «ἄλλῃ ἀνθρώπῳ ἄρ' ὁμοιον καὶ σοὶ φαίνεται οὐτοῦν» = ὡς καὶ σοί, Θεαιτ. 154. «ὁμοιον Σόλων νομοθέτης καὶ Τιμοκράτης» Δημ. 24, 106. Μετοχῆς δὲ τιθεμένης, δὲν λέγεται μόν. «ὁμοιοὶ ἔομεν οὐκ ὁρθῶς ὡμολογηκότες» Πλάτ. Μεν. 97, ἀλλὰ μετὰ τινος ἔλξεως. «ὁμοιοὶ ἦσαν θαυμάζοντες» = ἐθαύοντο θαυμάζοντες Ξεν. Ἀν. 3, 5, 13. 2) ὡς πρὸς τὴν κτησιν ἔξισον ἀνήκων, κοινός, καθ' ἣν σημ. ὁ Ὅρ. μάλιστα χρητ. ὁμοίως, ὅπερ ὡς ἄλλη τις λέξις ἐκωρῆθη ὑπὸ τῶν γραμ. σύνθετος ἐκ τῶν ὁμοῦ ἵνατι τοῦ ἴος. «νεκτὸς ὁμοίον» = ἔρις, εἰς ἣν αἱ μερίδες ἀμφοτέραι λαμβάνουσιν ἴσον μέρος Ἰλ. 8, 444. = πόλεμος = ἀγών, ἐν ᾧ οἱ στρατοὶ ἀμφοτέρω συμπλέκονται ὁμοίως, ἐν Ἰλ. πολλὰ χροῦ. «Ὅθεν καί = εἰς πάντας ἐξίσου ἀνήκων, γενεϊκός, καθολικός. «γῆρας ὁμοίον» ἡλικία εἰς τοὺς ἀνδρ. πάντας κοινή, ὑπὸ πάντων περιμενομένη Ἰλ. 8, 315. «θάνατος Ὅδ. γ, 236. πρὸλ. καὶ «ὁμοίῳ μοῖραν» Ἰλ. σ. 120. «ὁμοίος πότμος» Πινδ. Ν. 10, 57. 3) παρὰ τοῖς Λακκεδαίμονις καὶ ἄλλαις ἀριστοκρατικαῖς καὶ ὀλιγαρχικαῖς πολιτείαις ὁμοιοὶ καλοῦνται οἱ πολῖται οἱ ἔχοντες ἴσον καὶ τὸ αὐτὸ δικαίωμα εἰς πάντα τὰ ἐξουσίματα καὶ τὰς ἀρχὰς εἰς τὴν κοινὴν τὴν διοίκησιν, καὶ εἰς τῆς δημοσίας ἀγωγῆς καὶ παιδεύσεως τὴν ἀπόλαυσιν Ξεν. Ἑλλ. 3, 3, 5. «μετὰ τῶν ὁμοίων κύριον γίνεσθαι τῆς πολιτείας» Δημ. 20, 107. Ἐκτὸς τῶν ἡδ' ἀναφερθέντων παραδειγμ. ἐπισημαίνεται ἡ ὁμοιοῦς, ὁμοία, παρρητικαί προστίθεται. σημ. = ἐν τῇ αὐτῇ τόπῳ. Ἰπαιδὸν ἴδωσιν ἡμᾶς ἐν τῇ ὁμοίᾳ ἐπὶ τῶν ἔργων Ξεν. Ἀν. 4, 6, 18. μεταφ. «ἐν τῇ

ὁμοίᾳ καθίσταται τὸ τε πλεον καὶ ἔλασσον ποτόν» Σουλκ. ἐπὶ. ὁμοίως, καθ' ὁμοιοντρόπον, ὡσαύτως. «τάφος δ' ἱκέτας ἐδέσκειται φυγάδας ὁ ὁμοίως, Αἴσχ. Κο. 333. «ἐκίσταται λέγειν ὁ δ' οὐδ' οὐδ' οὐδ' ὁμοίως», Εὐμ. 268. «ἐμοὶ ὁ ὁμοίως καὶ θεοὶς ἄφ' ἑλίου» Σοφ. Φιλ. 390. «ὁμοίων καὶ ἑξ ὁμοίως ἐξ ἐμοῦ τιμῆται», Ἀντ. 210. «οὐ τὸ μὲν, τὰ δ' οὐ, ἀλλὰ πάντα ὁμοίως» Ἡρ. 1, 139. «ὁμοίως σικκρά καὶ μεγάλα ἄστρα ἱπεῖων», 1, 5. «ἐτι δὲ = ὁμοίως, οὐ μὲν δὴ πιεζόμενοι ὁμοίως τὰ ἐκτασόμενα ἐπετέλειον» = ἀν καὶ ἐπὶ ἐκτείνοντο, ἐπράττον ὁμοίως τὰ προσταττόμενα, 7, 120. «τὴν ἀρήνην συνδύμενοι καὶ ὁμοίως ἀντιπαρῖξάντες» = ἐπίσης πρὸλ. καὶ «κᾶν ἀδίκως τις αὐτὰ παρῖξται ὁμοίως» Πλάτ. Μεν. 78. «ὁμοίως μὲν τέκτον, ὁμοίως δὲ χαλκῆς», Πρωτ. 319. «εἰς τὸ ὁμοίως εἶναι τὴν τε φυγὴν ἡμῶν καὶ τὴν οὐσίαν», Φαίδρ. 77. καὶ «ὁμοίως σοί» = ὡς σύ, Θεαιτ. 169. «ὁμοίως δίκαιον ἀδίκῳ βλάψαι», πολ. 2, 364. «πάντες ὁμοίως» Ξεν. Ἀν. 1, 3, 12, similis, perinde.

Ὅμοιό-σημος, 2 (σημα) ὁ τὸ αὐτὸ σημαίνων, τὴν αὐτὴν ἔχων σημασίαν Ἐτ. Μ. 48, 29. Ὅμοιο-σκέλης, 2 ὁ ἔχων ὁμοία μὲ ἄλλων σκέλη Γαλῆν. π. χρῆσι. μορ. 3. Ὅμοιό-σκευος, 2 (σκεύη) ὁ ἔχων ὁμοίαν στολήν, ὁμοιον στολιόμην Στραβ. 17, σ. 828. Ὅμοιο-στάδιος, 2 ὁ μὲ στάδιον ὁμοιος Τζιτζ. Ἰστ. 8, 26. Ὅμοιο-στέλλομαι, ἡ λφε. ἀπαντᾷ εἰς Ἐπικούρ. ἀποσκ. π. φυσ. 11, 7, 8, σ. 64. Ὅμοιό-στομος, 2 ὁ ἔχων ὁμοιον στόμα, ὁμοιον μέτωπον Αἰλ. τακτ. 42. Ὅμοιό-στρυφος, 2 ὁ ἔχων ὁμοίαν στρυφὴν Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 103. Ὅμοιο-σὺλ-λαβος, 2 (σουλλαβή) ἰσοσύλλαβος. Ὅμοιο-σύν-τακτος, 2 (συντάσσω) ὁ ἔχων ἴσην, ὁμοίαν σύνταξιν γραμ. Ὅμοιο-σχημάτιστος, 2 ὁμοιοσχημῶν Φωτ. Ὅμοιο-σχημονέω, (ὁμοιοσχημῶν) ἔχω μορφήν, σχῆμα ὁμοιον Ἀριστοτ. πρὸλ. 2, 5. Ὅμοιο-σχημόνως, ἡ ὁμοιοσχημῶν. Ὅμοιό-σχημος, 2 ὁμοιοσχημῶν μὲν. Ὅμοιο-σχημοσύνη, ἡ ὁμοιότης κατὰ σχῆμα ἢ θέσιν Ἀριστοτ. Ἠλεγ. σοφ. 6, 2. Ὅμοιο-σχημῶν, 2 ὁ ἔχων ὁμοιον σχῆμα ἢ μορφήν καὶ θέσιν Ἀριστοτ. ἀναλ. πρ. 1, 5. Ὅμοιο-τάχης, 2 ὁ ἔχων ὁμοιότητα ταχύτητος, ὁμοιότητα ταχύτητος κατὰ τὸν τρόπον ὁμοίας ταχύτητος = κινεῖσθαι τινι Ἀριστοτ. π. κόσμ. 2, 7. Ὅμοιο-τελευτατος, 3 ὁμοιοτέλειος Τίτερ. βητ. 33. Ὅμοιο-τελειον, τὸ (τελευτή) τὸ ἔχον τέλος ὁμοιον, σχῆμα, καθ' ὃ οὐα ἢ πλείονα κῆλος τῆς περιόδου ἔχουσιν ὁμοίαν τελευτήν, ἡ καὶ κατάληξιν, ταύτων τῷ ὁμοιοπύκτων καὶ ὁμοιοκατάληκτον, οὕτως ἔχον ἀπαντᾷ καὶ παρὰ τοῖς καλλιστοῖς ποιηταῖς, π. γ. Σοφ. Αἰ. 62 — 65, μάλιστα δὲ συχνότ. ἐν τῇ κατάληξιν τῶν δύο μερῶν τοῦ πενταμέτρου οὕτω καὶ τὸ τοῦ Θουκ. φαίνεται ἡ οὐ Ἑλλὰς καλομένη, οὐ πάλαι βιβλῖος οὐλομένη, 1, 2.

- Ὁμοιο-τέλειος, 2· ὁ ἔχων ὅμοιον τέλος· διάνοια Σ. Ἐμπ. κατ. ῥητ. 57.
 Ὁμοιό-τεχνος, 2· ὁμοτέχνος μτγν.
 Ὁμοιότης, ἡτος, ἡ (ὁμοίος)· ἰσότης, ὁμοιότης Πλάτ. Θεαιτ. 144· «εἰς ὁμοιότητα τῇ γυναικί διαφύρως ἀπειργασμένον εἶδωλον» Πολ. 13, 7, 2, similitudo, aequalitas.
 Ὁμοιότητες· ἐπιγραφὴ συγγραμμάτων τινος τοῦ Ἰδῶα καὶ τοῦ Σωσιδίου Ἀθην.
 Ὁμοιό-τιμος, 2· ὁ τῆς αὐτῆς ἡ ὁμοίας ἀπολαύων τιμῆς Ἰσχύ.
 Ὁμοιό-τονος, 2· ὁ ἔχων ὅμοιον τόνον Δ. Ἀλ. 5, σ. 66, 16.
 Ὁμοιο-τόνως, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Εὐστ. Ὁδ.
 Ὁμοιο-τροπία, ἡ· ὁμοιότης τρόπων, ἡθῶν, χαρακτήρος Στραβ. 1, 2, 10.
 Ὁμοιό-τροπός, 2· ὁ ὅμοιον τρόπον ἔχων, ὅμοιος ἦθῃ, ὅμοιον χαρακτήρα Θουκ. 1, 6, 3. ὅστις καὶ τῷ ἐπὶρ. γρητ. «παρεσκευασμένος ὁμοιοτρόπως μάλιστα τῇ ὁμειτέρᾳ δυνάμει» = συμφώνως πρὸς τὰ ἡμέτερα στρατεύματα ὠπλισμένος, β, 20· τινὶ Πλάτ. Ἀλκ. 2, 142· ὁμότονος Λουκ. Γαλλ. 25.
 Ὁμοιο-τρόπως, ἐπὶρ. παρομοίως (ὡς πρὸς τὸν τρόπον τοῦ ζῆν).
 Ὁμοιο-τύπωνος, 2 (τυπώω)· ὁ ὁμοίως μεταμορφωμένος μτγν.
 Ὁμοι-ούσιος, 2· ὁμοούσιος Ἐκκλ.
 Ὁμοιο-φανής, 2 (φαίνωμαι)· ὁ παρομοιωφαινόμενος Γαλλν. 12, 473.
 Ὁμοιό-φθογγος, 2· ὁ ἔχων ὅμοιον φθόγγον, ὁμοίως ἡχῶν Ἐτ. Μ. 169, 10.
 Ὁμοιό-φλοιος, 2· ἔχων ὅμοιον φλοῖον Θεόφρ. 1, 13, 5.
 Ὁμοιο-φόρος, 2· ὁμοίως φέρον, παράγων, ἐξίσου καρποφόρος Θεοφρ. 1, 13, 5.
 Ὁμοιό-φρων, 2 (φρῆν)· ὁμόφρων μτγν.
 Ὁμοιο-φωνέω· ὁμοίαν ἔχω φωνὴν Εὐστ.
 Ὁμοιο-φωνία, ἡ· τῆς φωνῆς ἡ ὁμοιότης Εὐστ. Ὁδ. κ, 513, similitudo sonus.
 Ὁμοιό-φωνος, 2· ὁ ἔχων ἴσην, ὁμοίαν φωνὴν ἀμφ.
 Ὁμοιό-χροια, ἡ (ὁμοιόχρους)· ἡ ὁμοιότης χρώματος Ἀριστοτ. μετεωρ. 1, 5.
 Ὁμοιό-χρονος, 2· ὁ ἔχων ὅμοιον χρόνον, ἰδ. ἐν τῇ μετρικῇ = ἰσόχρονος γραμ.
 Ὁμοιό-χρος, 2· ὁ ἔχων ὅμοιον χροῖον μτγν.
 Ὁμοιο-χρώματος, 2 (χρῶμα)· τῷ προηγ. Ἀθην. 5, 202.
 Ὁμοιό-χωρος, 2 (χώρα)· ὁ ἔχων ὅμοιον τόπον Στωδ. ἐκκλ. φουσ. σ. 1102.
 Ὁμοιῶν· ὁμοιον, ἴσον ποιῶ, παρομοιάζω, συγκρίνω, «συνγῆ δὲ καὶ ἄλλας ἴσον ἐμοὶ φάσθαι καὶ ὁμοιωθῆναι ἀντην» Ἰλ. α, 187· «ὁμοιάσας ἐμοὶ εἶδωλον ἔμπροσθεν» Εὐρ. Ἐλ. 33· «ὁργὰς πρέπει θεοὺς οὐχ ὁμοιοῦσθαι βροτοῖς», Βακχ. 1346· «ἀστροῖς ὁμοιωθέντες», Ἐλ. 139· «ὁμοιοῦν ἐαυτὸν ἄλλῳ ἢ κατὰ φωνήν», Πλάτ. πολ. 3, 393· «πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὁργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῦ» Θουκ. 3, 82· Μίς, «τὰς πάθας τὰς Κύρου τῆσι ἐαυτοῦ ὁμοιοῦμενος» Πρ. 1, 123· «ἐπιτηδεύων ἀρετὴν εἰς ὅσον δυνατόν ἀνθρώπων ὁμοιοῦσθαι» Πλάτ. πολ. 10, 613· καὶ παθ. «ἀνδρα ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὠραιομένον», πολ. 6, 498· «ὁμοιοῦται τινι» Ἰσοκ. 2, 31· «μηδ' ὁμοιωθῆναι τοῖς πολλοῖς» Θουκ. 5, 103, similitudo, assimilo.
 Ὁμοίωμα, τὸ (ὁμοίω)· τὸ ὁμοίως ποιηθέν, τύπος, ἀπεικόνισμα· «τὰ δὲ ἄλλα τοῖς τοῖς κέναι καὶ εἰς ὁμοιώματα» Πλάτ. Παρμ. 132· «ὅταν τι τῶν ἐκεῖ ὁμοίωμα ἴδωσιν», Φαίδρ. 250, simulacrum.
 Ὁμοιωματικές, 3· ὁ ἀνέχων εἰς ὁμοίωμα, εἰς ἀπεικόνισμα, ἡ ἐπιτηδεύει εἰς τοῦτο γραμ.
 Ὁμοιωματικῶς, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Σχολ. Ἰλ. ε, 638.
 Ὁμοίως, ἐπὶρ. τοῦ ὁμοίως.
 Ὁμοιώσεις, ἡ· παρομοιώσεις, ἀντιθ. τῷ ἀλλοιώσεις, ἡ δι' εἰκόνας ἡ παραβολῆς παράστασις Πλάτ. πολ. 5, 454· τινὶ Θεαιτ. 176, similitudo.
 Ὁμοιωτής, ὁ (ὁμοίω)· ὁ ποῶν παρόμοιον, ἰδ. ὁ εἰκονοποιός, ἀγαλματοποιός, τὸ π. Πρ. λυδ. 7, 126 ἀντὶ τοῦ ζωγράφου ἀποδοκίμ.
 Ὁμοιωτικός, 3· ὁ ἀνέχων ἡ ἐπιτηδεύει εἰς τὸ ποιεῖν τι ὅμοιον ἡ ἀπεικονίζειν· «τέχνη ζωῶν ὁμοιωτική» Πολυδ. 7, 126· καὶ ἐπὶρ. Σ. Εὐστ. κατ. γεωμ. 40.
 Ὁμό-καπνος, 2, ἔσφ. ἀντὶ ὁμόκαπος· «ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τῆς ἐστίας καπνῷ διαμένων» Ἀριστοτ. πολ. 1, 2.
 Ὁμό-κάπος (κάπη)· ὁ συνάμα τρώγων, συνάμα ζῶν Ἐπιμην. π. Ἀριστοτ. πολ. 1, 2.
 Ὁμο-καρπῆς· ὁμοιοκαρπῆς.
 Ὁμο-κατά-ληκτος, ὁμοιοκατάληκτος.
 Ὁμο-κάτοικος, 2· συγκάτοικος Σχολ. Ὁππ. ἄλ. 5, 418, contubernalis.
 Ὁμό-καυλος, 2· ὁ ἔχων συνάμα καυλὸν τινα ἀμφ.
 Ὁμο-κλέυθος, 2· ὁ συνταξιδεύων, συνοδοιπόρος· «τὸν ὁμοκλεύθου ἀκόλουθον ἐλαλέσμεν» Πλάτ. Κρατ. 405, comes vias.
 Ὁμό-κέντρος, 2 (κέντρον)· ὁ ἔχων ἐν καὶ τὸ αὐτὸ κέντρον Μαθημ. concentricus.
 Ὁμο-κίνητος, 2 (κινέω)· ὁ συνάμα κινούμενος Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 328, simul motus.
 Ὁμο-κλάω· ὁμοκλέω, μόν. ἐν τῷ παρ. ὁμόκλα Ἰλ. σ, 156, inclamito.
 Ὁμο-κλέω (ὁμοκλή)· φωνάζω συνάμα, θορυβῶ, ἰδ. ἀπειλῶ· «μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλειον ἐν μεγάρουσιν» Ὁδ. φ, 360· συνήθ. δὲ ἐπὶ τῶν καθ' ἑκάστα προσώπων = προσφωνῶ, ἰδ. παροτρύνω, προτρέπω· «ὁμόκλειον ἀλλήλοισιν» Ἰλ. ο, 658· «τοῖς ὁ γέρον ὁμοκλήσας ἐκέλευεν», ω, 252· κακολογῶ, ψέγω· «ὁμοκλήσας δὲ μύθῳ», ε, 195· «ὁμόκλησαν δ' ἐπέεσσιν» = μετὰ λόγον παρωτρύναν τοὺς ἑπ' αὐτοῖς, φ, 363· «ὁμοκλήσας σθεὶς κόνας» Ὁδ. ε, 35· «θεῖον ὁμοκλήσας» Ἰλ. ε, 439· καὶ μετ' ἀπαιρ. = προστάζω μεγαλοφώνως· «ἡ λαοὺς ἐς τείχος ὁμοκλήσειεν ἀθηναί», π, 714· «οἱ δ' ἅμα ἑπ' αὐτοῖς ὁμοκλήσαντες» Σοφ. Ἰλ. 702· καὶ σπαν. μτγν. π. ὡς Κ. Σμ. 3, 166, increpito.
 Ὁμο-κλή, ἡ (ὁμός, καλέω)· τὸ φωνάζειν ὁμοῦ, ἡ κοινὴ πλειοτέρων πρόσκλησις π. γ. ἐν τῇ μάχῃ· «μάχη ἐνὶ μέναι ὁμοκλήν» Ἰλ. π, 417· «ἐν αὐτῶν παρήμενοις ὁμοκλήσις» = μετὰ συμφωνίας αὐτῶν Πινδ. 1, 4, 30· συνήθ. =

- οὐταί τινι» Ἰσοκ. 2, 31· «μηδ' ὁμοιωθῆναι τοῖς πολλοῖς» Θουκ. 5, 103, similitudo, assimilo.
 Ὁμοίωμα, τὸ (ὁμοίω)· τὸ ὁμοίως ποιηθέν, τύπος, ἀπεικόνισμα· «τὰ δὲ ἄλλα τοῖς τοῖς κέναι καὶ εἰς ὁμοιώματα» Πλάτ. Παρμ. 132· «ὅταν τι τῶν ἐκεῖ ὁμοίωμα ἴδωσιν», Φαίδρ. 250, simulacrum.
 Ὁμοιωματικές, 3· ὁ ἀνέχων εἰς ὁμοίωμα, εἰς ἀπεικόνισμα, ἡ ἐπιτηδεύει εἰς τοῦτο γραμ.
 Ὁμοιωματικῶς, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. Σχολ. Ἰλ. ε, 638.
 Ὁμοίως, ἐπὶρ. τοῦ ὁμοίως.
 Ὁμοιώσεις, ἡ· παρομοιώσεις, ἀντιθ. τῷ ἀλλοιώσεις, ἡ δι' εἰκόνας ἡ παραβολῆς παράστασις Πλάτ. πολ. 5, 454· τινὶ Θεαιτ. 176, similitudo.
 Ὁμοιωτής, ὁ (ὁμοίω)· ὁ ποῶν παρόμοιον, ἰδ. ὁ εἰκονοποιός, ἀγαλματοποιός, τὸ π. Πρ. λυδ. 7, 126 ἀντὶ τοῦ ζωγράφου ἀποδοκίμ.
 Ὁμοιωτικός, 3· ὁ ἀνέχων ἡ ἐπιτηδεύει εἰς τὸ ποιεῖν τι ὅμοιον ἡ ἀπεικονίζειν· «τέχνη ζωῶν ὁμοιωτική» Πολυδ. 7, 126· καὶ ἐπὶρ. Σ. Εὐστ. κατ. γεωμ. 40.
 Ὁμό-καπνος, 2, ἔσφ. ἀντὶ ὁμόκαπος· «ὁ ἐν τῷ αὐτῷ τῆς ἐστίας καπνῷ διαμένων» Ἀριστοτ. πολ. 1, 2.
 Ὁμό-κάπος (κάπη)· ὁ συνάμα τρώγων, συνάμα ζῶν Ἐπιμην. π. Ἀριστοτ. πολ. 1, 2.
 Ὁμο-καρπῆς· ὁμοιοκαρπῆς.
 Ὁμο-κατά-ληκτος, ὁμοιοκατάληκτος.
 Ὁμο-κάτοικος, 2· συγκάτοικος Σχολ. Ὁππ. ἄλ. 5, 418, contubernalis.
 Ὁμό-καυλος, 2· ὁ ἔχων συνάμα καυλὸν τινα ἀμφ.
 Ὁμο-κλέυθος, 2· ὁ συνταξιδεύων, συνοδοιπόρος· «τὸν ὁμοκλεύθου ἀκόλουθον ἐλαλέσμεν» Πλάτ. Κρατ. 405, comes vias.
 Ὁμό-κέντρος, 2 (κέντρον)· ὁ ἔχων ἐν καὶ τὸ αὐτὸ κέντρον Μαθημ. concentricus.
 Ὁμο-κίνητος, 2 (κινέω)· ὁ συνάμα κινούμενος Σχολ. Εὐρ. Φοιν. 328, simul motus.
 Ὁμο-κλάω· ὁμοκλέω, μόν. ἐν τῷ παρ. ὁμόκλα Ἰλ. σ, 156, inclamito.
 Ὁμο-κλέω (ὁμοκλή)· φωνάζω συνάμα, θορυβῶ, ἰδ. ἀπειλῶ· «μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλειον ἐν μεγάρουσιν» Ὁδ. φ, 360· συνήθ. δὲ ἐπὶ τῶν καθ' ἑκάστα προσώπων = προσφωνῶ, ἰδ. παροτρύνω, προτρέπω· «ὁμόκλειον ἀλλήλοισιν» Ἰλ. ο, 658· «τοῖς ὁ γέρον ὁμοκλήσας ἐκέλευεν», ω, 252· κακολογῶ, ψέγω· «ὁμοκλήσας δὲ μύθῳ», ε, 195· «ὁμόκλησαν δ' ἐπέεσσιν» = μετὰ λόγον παρωτρύναν τοὺς ἑπ' αὐτοῖς, φ, 363· «ὁμοκλήσας σθεὶς κόνας» Ὁδ. ε, 35· «θεῖον ὁμοκλήσας» Ἰλ. ε, 439· καὶ μετ' ἀπαιρ. = προστάζω μεγαλοφώνως· «ἡ λαοὺς ἐς τείχος ὁμοκλήσειεν ἀθηναί», π, 714· «οἱ δ' ἅμα ἑπ' αὐτοῖς ὁμοκλήσαντες» Σοφ. Ἰλ. 702· καὶ σπαν. μτγν. π. ὡς Κ. Σμ. 3, 166, increpito.
 Ὁμο-κλή, ἡ (ὁμός, καλέω)· τὸ φωνάζειν ὁμοῦ, ἡ κοινὴ πλειοτέρων πρόσκλησις π. γ. ἐν τῇ μάχῃ· «μάχη ἐνὶ μέναι ὁμοκλήν» Ἰλ. π, 417· «ἐν αὐτῶν παρήμενοις ὁμοκλήσις» = μετὰ συμφωνίας αὐτῶν Πινδ. 1, 4, 30· συνήθ. =

μεγαλόφωνος πρὸς κληρικοὺς, βοήθ. πλειόνων ὁμοῦ καὶ ἐνός ἐκάστου, τόσον ἐγκρατική καὶ προτροπική, ὅσον ἐρεθιστική καὶ ἀπειλητική· «οἱ δ' ἀνάκτορες ὑποδείσαντες ὁμοκλήν» Ἰλ. μ. 413· «χάλεπαί δέ τ' ἀνάκτορες εἰσὶν ὁμοκλαί» Ὀδ. ρ. 189· συγγύτ. ἰων. καὶ ὁμοκλή· «ὅπ' ὁμοκλῆς» Ὀμ. ὕμν. Δημ. 88, σπαν. καὶ μετν. π. καὶ ἐπὶ ἀφύχων «βορέας κακὴν ὁμοκλήν» Νικ. θηρ. 31· «ὁπωρινόιο κύνος δριμετα ὁμ. πυρός» = ὁ ψόφος τοῦ πυρός Ὀππ. ἀλ. 1, 152, hortamentum, comminatio.
Ὁμο-κληρία, ἡ ὁμοιος κληρος, ὅμοιον μερίδιον ἀμφ. consortium.
Ὁμό-κληρος, 2· ὁ ἔχων ὅμοιον κληρον, ὅμοιον μερίδιον, ἰδ. εἰς τινα κληρονομίαν, ὁ συγκληρονόμος, συγκεκτημένος, κτήματος μέτοχος· «ἀδελφεὸς Πινδ.» Ὀ. 2, 54, καὶ Ν. 7, 5, ἐνθα ἡ Αἰτώ, ἡ Ἀρτεμις καὶ ὁ Ἀπόλλων ὀνομάζονται οὗτοι, consors.
Ὁμο-κλης, 2 (καλέω)· ὁμόνομος· Πούχ.
Ὁμό-κλησις, 2 (καλέω)· τὸ κράζειν, προσφωνεῖν ὁμοῦ ἀμφ.
Ὁμο-κληΐτιρα, ἡ (ὁμοκλέω)· ἀπειλητική Λυκαοφρ. 1337, ὅηλ. τοῦ ἐπομ. mīnax.
Ὁμο-κλητήρ, ὁ (ὁμοκλέω)· ὁ προσκαλὼν, παρορμῶν Ἰλ. μ. 273, mīnator, incēpitator.
Ὁμό-κλητος, 2 (καλέω)· ὁ ὁμοῦ συγκαλεσθεὶς, προσκαλεσθεὶς· Πούχ. ὁ ὁμοῦς ὀνομαζόμενος Νικ. θηρ. 882, cognominis.
Ὁμο-κλίνης, 2 (κλίνω)· τῷ ἐπομ. Nov. 2, 7.
Ὁμό-κλινος, 2· ὁ ἐπὶ τῆς αὐτῆς κλίνης κείμενος, ὁμοτάβης· Ἦρ. 9, 16.
Ὁμό-κλινος (κλίνω)· ὁ συγκαταίκοις Ὀππ. ἀλ. 4, 352, ἰσφ. ὁμόκτιτος.
Ὁμο-κοίλιος, 2· ὁμογάστριος μετν.
Ὁμο-κοιτία, ἡ· τὸ εἶναι τινα σύνοικον, τὸ συγκαταμεῖσθαι Σχολ. Δισχ. Χο. 597, cohabitatio.
Ὁμό-κοιτις, ἰδως, ἡ· ἄκοιτις Πλατ. Κρατ. 405.
Ὁμό-κοιτος, 2 (κοιτῶ)· ὁ ὁμοῦ κείμενος, συγκαίμενος, σύζυγος· Ἠλιαδ. 6, 8.
Ὁμό-κραιρος, 2· ὁ ἔχων ὁμοίαν κεφαλὴν· κέρκας Nov. Δ. 1, 335.
Ὁμό-κτιτος, 2 (κτίω)· ὁ ὁμοῦ κτισμένος Ὀππ. ἀλ. 4, 352.
Ὁμο-λάλητος, 2· ὁ ὁμοῦ ἐκπεφρασμένος μετν.
Ὁμό-λεκτρος, 2 (λέκτρον)· ὁ τῆς αὐτῆς κλίνης, ὁμόκοιτος· Εὐρ. Ὀρ. 507, conjux.
Ὁμο-λεξία, ἡ· ταυτότης, συμφωνία γλῶσσης, ὁμολογία.
Ὁμό-λεχος, 2· τῷ ὁμόλεκτος· Ἀπολλ. Α. 1, 86.
Ὁμόλη, ἡ· 1) ὅρος ἐν Μαγνησίᾳ τῆς Θεσσαλίας ἀφιερωμένον τῷ Πανί, καὶ πόλις, ἥτις ὁμοῦ μόν. Ὁμόλιον ἐκαλεῖτο Στ. Βυθ. κάτ. Ὁμολεῖς· 2) πάλ. Ὁρῆνης Σχολ. Ἀπολλ. Ρ.
Ὁμόλιππος, ὁ· υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Θεσπιδῆος Ξανθίδος Ἀπολλδ.
Ὁμολοβρός· αἰσχρὸς, ἀνατόης, περίτριμμος, ἀλλὰ διηρημ. γράφ. ὁ μολοβρός· Πούχ.
Ὁμο-λογέω (ὁμολογῶ)· συνάμα, συμφώνως ὁμιλῶ, τὴν αὐτὴν γλῶσσαν λαλῶ, ἰδ. «κατὰ γλῶτταν» = εἰς τὴν γλῶσσαν συμφωνῶν· Ἦρ. 1, 142· λέγω τὸ αὐτὸ ὅπως καὶ ἄλλος τις, συμφωνῶ μετ' αὐτοῦ, εἶμαι ὁμόφωνος, ὁμογνώ-

μων μετὰ τινος· - τινί 1, 23, 171· «ὁμολογῶσαι δὲ ταῦτα ταῖς Ὀρῆσιν» = συμφωνοῦσαι εἰς ταῦτα μετὰ τούτων Ὀρῆσιν, 2, 81· «Κυρηναῖοι τὰ περὶ Βάττων οὐδαμῶς ὁμολογῶσαι Θηραῖσι» 4, 154· «ἐπὶ τινί», 1, 80· περὶ τῆς 2, 4· «κατ' αἰκισίᾳ Πρωτὶ αὐθέν», 6, 54· καὶ «μισθὸν ὁμολογῶσαντες» = ὡς πρὸς τὸν μισθὸν συμβιβασθέντες, 2, 86· καὶ μετ' ἀπαρ. «ὁμολογῶσαν ἀχρημοὶ εἶναι», 6, 92· οὕτως Ὁμηρὸν ὁμολογοῦμεν ἂν οὕτως αὐτοὶ ἡμῖν αὐτοῖς· Πλατ. Φαίδ. 96· ἀλλήλους, Κρατ. 436· ἀντιθ. διαφέρουσαι, συμπ. 187· ἐμφανεῖν, πολ. 3, 402· καὶ μετ' αὐτ. «τὸν μιμητὴν ὁμολογῶμεν» = περὶ τοῦ μιμητοῦ συνεβέβησθαι, πολ. 10, 597· «ὅστις ὁμολογῶσι ἐν ἐμοί», ἀντιθ. τῷ ἀρκεῖσθαι Ματθ. 10, 32· ὅθεν = ἀποδέχομαι, συναίνω, - τάδε Σοφ. Φλ. 968· «αὐτὸ τὸ σιγᾶν ὁμολογεῖν» = ἰσχύει σου· Εὐρ. Ἰ. Α. 1142· «ὁμολογῶσαι» Ἀριστ. πλ. 94· «τὴν ὅπ' πάντων ὁμολογούμενην ἄριστον εἶναι εἰρήνην» = περὶ τῆς ὁποίας πάντες συμφωνοῦσιν ὅτι εἶναι ἡ ἀρίστη Θουκ. 4, 62· «οὗχ ὁμολογούται περὶ σοῦ εὐδαίμονος εἶναι» Πλατ. Χαρμ. 173· «ὁμολογῶσαι», σαφιστῆς εἶναι, Πρωτ. 317· «ἐγὼ τούτῳ οὗχ ὁμολογῶ», συμπ. 195· «αὐτοὶ ὁμολογῶσαι νοσεῖν μᾶλλον ἢ συμφωνεῖν», Φαιδρ. 231, ἀντιθ. τῷ ἔκκερνον εἶναι, Πρωτ. 317· ἐν γέν. ἐπὶ ἀμφισβητούντων, εἰδω τῇ ἀντιπάλῳ δίκαιον, τὴν γνώμην ἐπικρῶν· παρηνθετικῶς· «ἐφ' εὐλόμην, ὁμολογῶ» Σεν. Ἀν. 6, 4, 17, ὁ Λουκ. ἀντιθ. τὰ ὁμολογούμενα τοῖς ἀμφισβητούμενοις· Ἐρμ. 36· «Εἰ δέ ἐπὶ ὁμομαί, συνηθ. μετ' ἀπαρ. μελ. ἀλλὰ καὶ ἀορ. πρβλ. Λοβ. Φρον. 749· ὅθεν ἐν πολέμῳ = παραδίδομαι τῇ ἐχθρῷ μετ' ὅρου, παραχωρῶ αὐτῷ ὅ, τι ζητεῖ, τῷ Πέρσῃ Ἦρ. 7, 172· «ἔθισαι τρίτῳ εἶναι πολιορκουμένοι ὁμολογῶσαν» Ἀθηναῖος· Θουκ. 1, 101. Σπαν. ἐν χρήσ. καὶ μετ. μετ' τὴν αὐτὴν ὡς καὶ τὸ ἴσως, σημαίναν, ἰδ. ἐκφέρω τὴν ἐμὴν γνώμην, καθ' ἑαυτὸν συναίνω· «ὁμολογούμεναι ἀγαθὸν εἶναι» Σεν. ἀπορν. 1, 2, 57, καὶ Πλατ. συγνέ συσπᾶται· «αὐτοὺς αὐτοὺς ὁμολογούμενους λόγους» = οἵτινες μετ' ὅν ἐκείνους τοὺς συμφωνοῦσαι Τιμ. 29· «τὸ ταῦτόν καὶ ὁμολογούμενον τιμῶντες» νόμ. 5, 731· «ὁμολογούμενος καὶ σύμφωνος κατὰ τὸν βίον» = συμφωνῶν μετ' ἑαυτοῦ Πολυδ. 32, 11, 8, ὡς ἐξ ὁμολογούμενου = ἐξ ὁμολογίου, 3, 111, 7, συνεκέντιο.
Ὁμο-λόγημα, τὸ τὸ συμφωνηθὲν, περὶ αὐτοῦ ὁμολογῶσαι, ἐμφανῶσαι τῷ Πλάτ. Γαρρ. 480.
Ὁμο-λογησία, ἡ· τῷ ἐπομ. Κυρῖλλ.
Ὁμο-λόγησις, ἡ· ὁμολογία, συμφωνία, confessio.
Ὁμο-λογητέον, β. ἐπὶθ. πρέπει νὰ ὁμολογῇ, confitendum.
Ὁμο-λογητής, ὁ· ὁ ὁμολογῶν, ὁ ὁποσχεθεὶς τι μετν. sponsores, confessor.
Ὁμο-λογητικῶς, ἐπὶρ. κατὰ τρόπον ὁμολογητοῦ· Εὐστ. Ἰλ. 233, 40, spondendo.
Ὁμο-λογήτρια, θηλ. τοῦ ὁμολογητή.
Ὁμο-λογία, ἡ (ὁμολογῶ)· συμφωνία· «συμφωνία δὲ ὁμολογία τις» Πλατ. συμπ. 187·

συγκατάθεσις ἴδ. ἐν τῇ συζητήσει, ὅταν ὁ εἰς παραχωρήσῃ τῷ ἄλλῳ ἀναγνωρίζων ὡς ὁρθόν, συναίνεσις, Γοργ. 461· «ἡ πρὸς Σωκράτη ὁμολογία», Φιλ. 12· μετὰ τοῦ ξυνθήκη, Κρατ. 384· «παρὰ τὰς συνθήκας τε καὶ ὁμολογίας», Κριτ. 42· «ἐν πολέμῳ = παρὰδοσις τῷ ἐχθρῷ μὴ ὄρους τινὰς καὶ συνθήκας, συμβάσεις»· «ἐς ὁμολογίην προσεχώρησαν»· Ἡρ. 7, 156· «λόγους προσφέρειν περὶ ὁμολογίας», 8, 52· «βου- λόμενοι ὁμολογίῃ τινὶ ἐπικρατεῖ ἀποπέμψασθαι τὰς ναὺς» = μέ συγκαταβατικοὺς ὄρους Θουκ. 3, 4· «καὶ χρόνῳ συνέστησαν καθ' ὁμολογίαν», 1, 98· «ὁμολογίαν ποιῆσθαι», 4, 65 καὶ μετν. «ὁμολογία τίς ἐστι πᾶσι πρὸς ἅπαντας» Λουκ. παραστ. 30.

Ὁμολογος (ὁμῶς, ὁμοῦ, λέγω)· ὁμολογῶν, συμφωνῶν· «τίνι = μέ τινα, ἔτι = συγκατατιθέ- μενος, συναίνων, παραδεχόμενος»· «δοκοῦμεν ἂν μοι πάντες ὁμολογοῖν γενέσθαι περὶ ὧν λέ- γω» = ὅτι πάντες ἡμεῖς συμφωνοῦμεν Ξεν. σύμπ. 8, 36 καὶ σπαν. μετν. «ὁμολογῶν εἶναι παρὰ πᾶσι» Σ. Ἐμπ. κατ. λεγ. 2, 183· ὁ δὲ Πο- λυδ. ἀποδοκιμάζει τὴν λέξ. 6, 156, consentiens.

Ὁμολογος, ὁ· ὄν. ἀνδρὸς Κοσμ. ταπαγρ.

Ὁμολογοῦμενος, ἐκ τῆς μετχ. τοῦ καθ. ἐν τοῦ ὁμολογῶ καθ' ὁμολογίαν, προδήλως· «τῶν ἐκείῃ ὁμολ. βαρβάρων μαχημάτων»· Θουκ. 6, 90· καὶ = τινι = συμφώνως πρὸς τὸ Ξεν. ἀ- πολ. 27· «τῇ φύσει ὁμολ. ζῆν»· ἔλεγον οἱ Στωϊ- κοὶ Δ. Λαερ. 7, 87, confesso, sane.

Ὁμολογοῦνται· τῷ προηγ. Κλ. Ἀλ.

Ὁμολογῶν· ἐπὶ. μετ τῷ ὀνόματι συναίνετικόν, ἀνεγνωρισμένον Δ. Σικ. 1, 80· ἐπίσης «ἐξ ὁμο- λόγου» π. χ. «συνδύαλλον ἑλλήλους» Πολυδ. 1, 87, 9· καὶ πολλαχού, ὡς τὸ «ἐξ ὁμολογου- μένου». Ἀλλ' ὁμολόγως ἔχειν τινί = συμφω- νεῖν, ἀντιστοιχεῖν Ἀριστοτ. ἠθ. 6, 2, 3, con- sentienter.

Ὁμολος· ὁμοιοειδὲς αἰολ. Ἡσυχ.

Ὁμολοχος, 2· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου μετν. ἔτι = ὁμολέχος γραμ.

Ὁμολοχός, ὁ· ἴδ. ὁμολώχος.

Ὁμολωπύς, ἑως, ὁ· οὐδὲ τοῦ Ἀμφίονος, ἐξ οὗ ἡ τῶν Θηδῶν πόλις Σχολ. Εὐρ.

Ὁμολώσας, ὁ· 1) ἐπὶ. Διὸς ἐν Θήβαις, Βαιω- τίς καὶ Θεσσαλίᾳ, οὗ ὁ ναὸς ὁμολωίων Στ. Βυζ. 2) μνηδὲς ὄν. ἐν Βαιωτίᾳ Ἐπιγρ.

Ὁμολωία, τὰ· ἐσπῆ καὶ ἀγῶνες ἐν Θήβαις Σχολ. Θεοκρ.

Ὁμολωίς, ἴδος, ἡ· 1) ἐπὶ. Ἀθηναῖς Λουκ. 2) θυγ. Νιδῆς, ἐξ ἧς ὄν. πόλις ἐν Θήβαις Σχολ. Εὐρ. 3) γυνὴ ἐξ Ἀθηδόνος Ἐπιγρ. 4) Ὁμολωίς, πόλις, πόλις τῶν Θηδῶν, οὕτω κλη- θείσα ἢ ἀπὸ Διὸς ὁμολωίου, ἢ ἀπὸ τοῦ ὄρους Ὁμολῆς.

Ὁμολωίχης, ὁ· ἐπὶ. τοῦ Ὁρχομενίου Σά- θανος Ἐπιγρ.

Ὁμολωίχης, ὁ· 1) Θηβαίος τις Ἐπιγρ. 2) Ὁρχομενίος 3) Θεσπιεύς 4) Κορωνάιος Ἐ- πιγρ. 5) Χαιρωνεύς Πλουτ. καὶ ἄλλ.

Ὁμολωίων, τὸ· ὁμολωίων ἴδ. ὁμολωίος.

Ὁμολωίος, 2· (μανθάνω)· ὁ μανθάνων ὁμοῦ Ἀριστ. ἠθ. 8, 13, ἴσφ. ὁμοπαθής.

Ὁμολωστικός, ὁ (μάστιξ)· ὁ ὁμοῦ μαστι-

γούμενος, ὄν. κωμικὸν τῶν συνδούλων Ἀριστ. βατρ. 756, conservus, converbhero.

Ὁμο-μηλῆς, ἴδος, ἡ· ἀμαμηλῆς Ἀθην. 14, 650.

Ὁμο-μητρίος, 2 (μητήρ)· ὁ ἐκ τῆς ἀδελφῆς μητρός, πωματικὸς αὐτάδελεχος· ἀδελφὸς Ἡρ. 6, 38· «ἀδελφὴ ὁμομητρία» Ἀριστ. ἀχ. 755, frater, uterinus.

Ὁμο-μητρίων· ὁμομητρίων Ὁρφ. π. Πλατ. Κρατ. 402.

Ὁμομοκλής, ὁ· ἀνδρὸς ὄν. ἐπὶ νομίσμ. Ἀ- πολλωνάιος.

Ὁμοναδεις, οἱ· ἔθνος Πισιδίας Πλιν.

Ὁμο-νατος, 2· ὁ ἔχων κοινόν τινα μετ' ἄλ- λου ναὸν Ἡσυχ.

Ὁμό-νεκρος, 2· ὁ μετ' ἄλλων νεκρὸς ὢν Λουκ. Ν. Δ. 2, 1.

Ὁμο-νήδους, 2· ὁμογαστῶν = ἀδελφὸς γνή- σιος Σουδ. ἐν δὲ τῷ Ἐτ. Μ. 629, 30 ὁρμη- δῶς, germanus frater, εἴτε fr. genitinus.

Ὁμο-νοετον, τό, (ὁμόνοια)· ὁ ναὸς τῆς ὁμο- νοίας Δ. Ἀλ. 49, 18, concordiae templum.

Ὁμο-νο-εῖω (ὁμόνοος)· ἔχω ὁμοίους στοχα- σμούς, ὁμοῖα φρονήματα ἔχω, συμφωνῶ μετὰ τινος· τινὶ Θουκ. 8, 75· «αὐτὸς ἐαυτῷ περὶ τι- νος» Πλατ. Ἀλκ. 1, 126· συχνὰ δὲ ἀνευ πτωσί- καὶ ἀντιθ. τῷ στασιάζειν πολ. 1, 352· καὶ μεταφ. «αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῦς» Διογεν. τραγ. π. Ἀθην. 14, 636· «εὐτυχία ὁμονοῦσα κιν- δύνους» Λυσ. 2, 43, consentio, concordia.

Ὁμο-νοητέον, ὁ· ἐπὶ. πρέπει νὰ ὁμονοῶμεν Ἀθην. Ἐπιστ. 11, 691, consentiendum.

Ὁμο-νοητικός, 3· σύμφωνος εἰς τὸ νοεῖν, ὁ- μύφων· βίος Πλατ. Φαῖδρ. 256· «ψυχῇ, πολ. 8, 554.

Ὁμο-νοητικῶς, ἐπὶ. προηγ.· ὁμ. ἔχειν· ἀν- τιθ. τῷ στασιαστικῶς Πλατ. Φαῖδρ. 263.

Ὁμό-νοια, ἡ (ὁμόνοος)· ὁμοιότης νοῦ, συμ- φωνία γνώμης, φρονήματος Θουκ. 8, 93· «καὶ φίλα» Πλάτ. πολιτ. 311· «ἐν ταύτοις ἔστιν ὁμόνοια γυναιξὶ πρὸς ἄνδρας», Ἀλκ. 1, 127, concordia, consensus, conspiratio.

Ὁμόνοια, ἡ· 1) ἡ προσωποποιούμενη ὁμό- νοια δις θεότης μετ' ὁμοῦ ἐν Ἡλίδι καὶ ναὸν ἐν Μιλήτῳ καὶ Τράλλεσιν· τῆς δ' ἐν Ἰώμῳ ὁ- μονοίας ὁ ναὸς ἐκαλεῖτο ὁμονόειον Δ. Κάσ. 2) θυγ. τῆς Πραξιόχης Φωτ. 3) ἄλλη Ἀνθ. 4) ὄν. πλοῖον Ἀττικ. 5) κόμη τῆς Ἰουδαίας Ἰώσ.

Ὁμόνοιος, ὁ· ἀνδρὸς ὄν. Ἐπιγρ.

Ὁμό-νομος, 2· 1) ὁ ἔχων τοὺς αὐτοὺς ἢ ὁμοίους νόμους· «γένος ὁμόφρων καὶ ὁμόνο- μων» Πλατ. νομ. Δ. 708· 2) ὁ συνάμα βύσων = σύννομος Αἰλ. 1, 2, 7, 17.

Ὁμό-νοος, συνηρ. -νοος, 2· ὁ σύμφωνος κατὰ τὸν νοῦν, τὰ φρονήματα μετν. concordia.

Ὁμο-νόος, ἐπὶ. τοῦ προηγ. ὁμοφρόνως, ὁ- μωνομῶνως Ξεν. Κυρ. 4, 15, concorditer.

Ὁμό-νομος, 2· συμπενήθερος Χρ. Σιδ.

Ὁμό-νοιος, 2· συγκατακοινός· ὁμοίσιος ἄρ. λεξ.

Ὁμο-ουσία, ἡ· ὁμοιότης οὐσίας ἑκκλ.

Ὁμο-ουσιαστής, ὁ ὑπερασπιστής, ὁ ὁπαδὸς τοῦ περὶ τῆς ὁμοουσίας δόγματος ἑκκλ. con- sentialis.

Ὁμο-οδός, 2 (ὁδοία)· ὁ τὴν αὐτὴν ἔχων φύσιν, τὴν αὐτὴν οὐσίαν μετν. consubstantialis,

Ὁμο-ουσιότης, ἡ ὁμοουσία ἔκκλ. consubstantialitas.
 Ὁμο-ουσίως, ἐπὶ τοῦ ὁμοουσίως Βασίλ.
 Ὁμό-παγος, 2· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πάγου ἢ χωρίου (pagus) καταγόμενος Δ. Ἀλ. 4, 15.
 Ὁμοπάθεια ἢ ὁμοπάθεια.
 Ὁμο-πάθειω συμπάσχω, τὰ ὅμοια πάσχω, αἰσθάνομαι· «τοῖς οἰκείοις ὁμοπαθεῖ» Πλουτ. 30, 72.
 Ὁμο-πάθεις, 2· συμπάσχω, συνάμα αἰσθάνομαι· «λύπης τὴ καὶ ἡδονῆς πάντας εἰς τὸ δυνατόν ὁμοπαθεῖς εἶναι» Πλάτ. πολ. 5, 464.
 Ὁμο-πάθως, ἐπὶ τοῦ προηγ. Πλουτ.
 Ὁμο-παίκτηρ, ὁ (παίζω) ὁ συμπαιζών, συντροφος Σχόλ. Θεοφρ. 6, 18, collucet.
 Ὁμό-πατες, αἰδός, ὁ δόγμονος, ἰδ. διδυμός· ἀδελφός ἢ ἀδελφή ἀρ. λsf.
 Ὁμο-πατριος, 2· ὁ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς Αἰσχ. Πρ. 557· «ὁμοπατριδὸς γὰρ, οὐ μέντοι ὁμοπάτριος» Πλάτ. Εὐθὺδ. 297· συγγὺν παρὰ βή-τορσι Λυσ. 19, 22· «ὁμοπατρία ἀδελφῇ» Ἰσ. 11, 2.
 Ὁμό-πατρος· τῇ προηγ. = πατήρ.
 Ὁμο-πάτωρ, ὁρὸς, ὁ ὁμοπάτριος, ἀδελφός· Πλάτ. νόμ. 11, 924.
 Ὁμό-πεδος, 2· ἐπίπεδος, ὁμαλός, = ἀπεδος γράμ.
 Ὁμο-πιστία, ἡ (ὁμοπίστος) ταυτότης, ὁμοιότης τῆς πίστεως Κυρίᾳ.
 Ὁμό-πιστες, 2 (πίστις)· ὁ τὴν αὐτὴν, ὁμοίαν πίστιν ἔχων ἔκκλ.
 Ὁμό-πλαστος, 2 (πλάττω)· ὁ ὁμοίως πεπλασμένος, μορφωμένος μτγν.
 Ὁμο-πλεκτής, 2· ὁμοπλεκτός Νον.
 Ὁμό-πλεκτος, 2· ὁ ὁμοῦ ἢ ὁμοίως πεπλεγμένος, συνδεδεμένος Νον. complicatus.
 Ὁμο-πληθὺς, 2· ὁ ὁμοῖος κατὰ τὸ πλῆθος, τὸν ἀριθμὸν Εὐκλ. στοιχ. 12, 12.
 Ὁμο-πλῆξ (ὁμοπλῆκος)· πλῆξ ὁμοῦ, ἐπὶ πλοίων συμπλῆξι Πολυβ. 1, 25, 1.
 Ὁμό-πλοιος, ἡ (ὁμοπλοῦς) κοινότης, ὁμοιότης πλοῦ Κικ. Ἀττικ. 16, 4.
 Ὁμό-πλοκος, 2 (πλέκω)· ὁμοπλεκτής μτγν. conplexus.
 Ὁμό-πλος -πλους, 2 (πλέω)· ὁ μετ' ἄλλων ὁμοῦ πλέων· ναὺς Ἀντιφιλ. 42 (7, 635).
 Ὁμο-πλώτηρ, ὁ ὁ συνταξιδεύων, συγκολυβὼν Ὁκπ. ἀλ. 1, 208.
 Ὁμό-πνοια, ἡ· τὸ ἔχειν τὴν αὐτὴν πνοὴν ἢ γνώμην μτγν. conspiratio, concordia.
 Ὁμό-πνοος, 2 (πνέω)· ὁ τὴν αὐτὴν ἢ ὁμοίαν ἔχων πνοὴν καὶ γνώμην Νικ. Γρηγ. Ἰστ. Βυζ. 265, conspirans.
 Ὁμο-παίς, 2· ὁ τὸ αὐτὸ παιδὶν ἱάμεβλ.
 Ὁμο-πολιεύ· ὁμοῦ κινῶ Πλάτ. Κρατ. 405.
 Ὁμο-πόλησις, ἡ· τὸ συνάμα κινεῖσθαι Προκλ.
 Ὁμό-πολις, 2· ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, τὴν αὐτὴν ἔχων πόλιν Πλουτ. Ρ. Ζητ. 47, con-terminus.
 Ὁμο-πολίτης, ὁ· ὁ τῷ προηγ. συμπολίτης μτγν.
 Ὁμο-πόρευτος, 2· ὁ ὁμοῦ παρευόμενος, συνταξιδεύων μτγν. compositus.
 Ὁμο-πράγως (πράγος)· κοινωνῶ, λαμβάνω μέρος εἰς τινα πράξιν Ἰωσ. 10, 5.

Ὁμο-πράγμων, 2· συνεργαζόμενος, συμβόηδος, κοινωνῶν τινι πράγματι Ἰωσ. 17, 12, 1.
 Ὁμο-προσκόνητος, 2· ὁ συνάμα προσκυνούμενος Οἰκουμην. Κορ. 2, 3, α. 318.
 Ὁμό-πτερος, 2 (πετρίν)· ὁ παρομοίως ἐπιπτερόμενος, ἔχων ὅμοια πτερὰ· «ἐκκαί=συγγενεὶς Αἰσχ. ἱκ. 221· ἔτι=ὁμηλικὸς Πολυβ. 6, 156, καθ' ὅσον ἡ ὁμοιότης ἐμφανίζεται εἰς τὸ χρῶμα τῶν πτερῶν Οὐαλκ. Φοιν. 3, 1· ζωμ. «οἱ ἐμοὶ ὁμοπτεροὶ» = οἱ ὁμοίως μου Ἀριστ. ὄρν. 229· μεταφ. ἐπὶ πλοίων = μὲ ὅμοια πλεῖα ἢ ἰσοταχῇ ὡς τὰ πτερὰ Αἰσχ. Πρ. 551· μεταφ. «ἀπὸ τῆς ὁμοπτεροῦ» περὶ τῶν ἀδελφῶν Ἑτιοκλέους καὶ Πολυκλείους Εὐρ. Φοιν. 331· ἰνγίν. = ὁμοῖος Αἰσχ. Χο. 172· βόστρυχοι Εὐρ. Πηλ. 530.
 Ὁμο-πτερός, ἐπὶ τοῦ προηγ. ἀπτερός Τζετζ.
 Ὁμό-πτολις· ὁμοπτολις· «Θέτης τῆς ὁμοπτολις λέως» Σοφ. Ἀντ. 729.
 Ὁμό-πτωτος, 2 (πτώσις)· ὁμοππτώτως γραμ.
 Ὁμο-πτώτως· ὁμοιοπτώτως = εἰς τὴν αὐτὴν πτώσιν ἀμφ.
 Ὁμορβῶ καὶ ἀμορβῶ· ἀκολουθῶ, ἑδοικορῶ Ἡούχ.
 Ὁμοργάω· ὁμόρηνμι κατὰ διδῶν. τοῦ Ἰλ-γηνς ὁμόρραζε ἀντὶ ὁμάρταζε Ὁμ. ἔμν. Ἑρμ. 351.
 Ὁμοργμα, τό· ὅ, τι σφογγίζει τις, ἡ κηλὶς μτγ. «ὁμόργματα τὰ ἐπιμαρτα λέγεται» = εἶδος ἀπομάκτρων Β. Ἀν. 432.
 Ὁμόρηνμι, μελ. ὁμόρην· 1) ἀποπλῆναι, ἀποξηραίνω· «ἀπ' ἰχθὺ χειρὸς ὁμόρηνμι» Ἰλ. 1, 416, ὅπερ τινὲς ὡς τῆσιν ἐκ τοῦ ἀπομάκτρων παραδέχονται, ἄλλως δὲ μέσ. «ἀκρὸς τ' ὁμόρηννυτο» = ἀπέσπινον Ὁδ. λ. 527· ἔτι «οὔτε παριῶν δάκρυ» ὁμορράμενον, 530, Παρὰ Νικ. Θερ. 558 διατείνεται ὁ Σενίτιος ὅτι τὸ ὁμόρρηνμι τρεπτέον εἰς ἀμείβεσθαι 2) ἐκθλίβω, ἐκπίπτω. Ὁ Μοίρις θεωρεῖ ὁμόρρασθαι καὶ ἐξομόρρασθαι ὡς ἀπικινῶν, καὶ ἐκμά-εσθαι ὡς ἑλληνικόν, τερσο.
 Ὁμ-ορέω, ἰων. ὁμορρέω· γειννῶ, συνορεύω, -τινί· «τὰ Ἰλλυρικά θύνη ὁμορροῦντα καὶ γειννῶντα Ἰταλικά» Πρωτ. 6, 7, 5, confinio.
 Ὁμόρρησις, ἡ (ὁμορέω)· τὸ γειννῶν, συναρῶν = ὁμοῦρρησις.
 Ὁμ-ορία, ἡ (ὁμορος)· γειννῶσις Φιλοδῆμ. Ἠρακλ. 1, 20, vicia.
 Ὁμ-ορίος· ὁμορος, π. Πολυβ. ἐπὶν. Αἰδός, 2, 39, 6, contermimus.
 Ὁμ-ορίτας, ὁ· ἄρτος ἐκ πυρὸς διηρημένους γεγονῶς Ἡούχ. = ἀμορίτης, ἰδ. ὁμοῦρα.
 Ὁμ-ορος, 2· γειννῶν, συνορεύων, πρόσκαιρος Θουκ. 1, 15· χώρα Δημ. 1, 5· «τὸ ὁμορον» = γειτονία· «κατὰ Συρακουσίοις ἀεὶ κατὰ τὸ ὁμορον διάφοροι» Θουκ. 8, 88, contermimus, confinis.
 Ὁμ-οροφῶ 2· ζῶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην Αἰσ. 149.
 Ὁμ-οροφία, ἡ (ὁμόροφος)· τὸ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὁροφὴν, στέγην κατὰ τὴν ἀμφ.
 Ὁμ-ορόφιος, 2 (ὁροφή)· ὁμόροφος, ὁ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην συγκαταστῶν, ἰδ. μτγν. πρβλ. Δοθ. Φρον. 709· ὁ δὲ σχηματικῶς ὁμορρόφιος εἶναι ἀδόκιμος, conobscurellum,

- Ὁμό-ρρειθρος, 2 (ρείθρον)· ὁ ἔχων κοινὸν τινα παταμόν ἢ βεῖθρον, ὁ εἰς τὸν αὐτὸν ποτ. κατοικῶν ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ βέματος ὕδατος ἀρούμενος Πανδ. Ἑλλην. rivalis.
- Ὁμό-ρρητος, 2· ὁ ὁμοῦ, ἐνταυτῷ ῥηθεῖς Νον.
- Ὁμο-ρροή· συρροή ἔσφ.
- Ὁμο-ρροβίω· ὁμοῦ ἡχῶ, ὁμοῦ κτυπῶ, ἐπὶ τῆς ἐν ὕδασι κωπηλασίας Ὁρφ. Ἀργ. 257· «ἐρέτας ὁμορροβήσαντας» Πλουτ. πολυφίλ. σ. 291· ἔτι = συμφωνῶν· «ὁδὲρακα τοῦργον, εἴπερ ἦρ' ὁμορροβεί» Σωφ. Ἀντ. 532· «ἐν λόγῳσι τοῖς ἑμοῖς ὁμορροβεί» Εὐρ. Ὀρ. 529 μετὰ τοῦ συνβέλου Ἀριστ. ὄρν. 851· «κρότω ὁστράκων ὁμορροβῶντι» Αἰλ. 1. Ζ. 6, 32.
- Ὁμο-ρροβύος, 2 (ροβίω)· ὁμοῦ, ἐνταυτῷ κωπηλατῶν· «ὁμορροβίον αἰθυσίαις θήκεν» Μ. Ἀργ. 31 (7, 374).
- Ὁμό-ρροθος, 2 (ροβίω)· ὁ συνάμα ἡχῶν, κωπηλατῶν, ἐν γέν. = συνάμα τι πράττων, «ἄντρον ἔσω στεῖχοντες ὁμόρροθοι» Θεοκρ. ἐπ. 3 (9, 338).
- Ὁμόρ-ροια, ἡ (ὁμόρροος)· τὸ συνάμα ῥέειν, καθ' Ἡσύχ. = ἄθροισμα.
- Ὁμό-ρροος, οὐς, 2 (ῥέω)· ὁ συνάμα ῥέειν· «πλέδες Πλουτ. ἀρέσκ. φιλ. 5, 24, ὅπερ ὁ ῥέσκι διώρηθ. ὁμόρρους, confluent.
- Ὁμο-ρυθμία, ἡ· ὁμοιότης ἀμφ.
- Ὁμο-ρυσμία, ἡ (ὁμόρυσμος)· ὁμόρυσμος Ἰππατρ.
- Ὁμό-ρυθμος, 2· ὁμοίου ρυθμοῦ, ὅμοιος.
- Ὁμό-ρρυτος, 2· ὁ συνάμα ῥέειν Νόν. 47, 261.
- Ὁμός, 3· ὁμοῖος, ἴσος, «ὁμὸν γένος» = ἡ αὐτὴ καταγωγὴ Ἰλ. ν, 354· «ὁμῆ πεπρωμένον αἶσπ», ο, 209· «κρινύς, ὁ εἰς δύο ἢ πλείότερους ἀποβλέπων, «ὁστέα νῶον ὁμῆ σορὸς ἀμφικαλύπτει» = μία καὶ ἡ αὐτὴ νεκρικὴ θῆκη Ἰλ. ψ, 91· «δοιοὺς ὁμῆ γλῶσσιν ἄδε καλύπτει» Εἰπ. 708 (παραρτ. 147)· «ὁμὸν νεῖκος» Ἰλ. ν, 333· «ὁμῆ οἰζύς» Ὀδ. ρ, 563· «ὁμὸν λέγος» Ἰλ. θ, 201· «εἰς ὁμὸν ἰκέσθαι» Παρμεν. 108· «πάντες ὁμῆν αἰῶδα κέλευθον νισσομένο» Κ. Σμ. 7, 52· «ὁμά φρονεῖν» = ὁμοῖα Ἦσ. ἀπ. 50· εἶνε συγγενὲς τῷ ἄμα· εὐχρηστα εἶνε ὁμοῦ, ὁμός, ὁμός, ὁμόθεν καὶ ἐκ τούτων παράγεται ὁμός.
- Ὁμόσαι, ἀόρ. ἀπαρ. τοῦ ὁμνυμι.
- Ὁμό-σαρκος, 2· ὁ τὴν αὐτὴν ἢ ὁμοίαν ἔχων σάρκα, περίγοναϊκός Κυρίλ. Μαλαχ. 2, 845.
- Ὁμόσας, μετχ. ἀόρ. ἀ. τοῦ ὁμνυμι.
- Ὁμόσε (ὁμός)· πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν τόπον· «τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοβός» Ἰλ. μ, 24· «τῶν ὁμός' ἤλθε μάχη» = οἱ μαχόμενοι συνεπλάκησαν, ν, 337· «ὁμόσε χωρεῖν τοῖς λόγοις» Εὐρ. Ὀρ. 919· «χωρεῖν, ἵεναι» Ἀριστ. Δυσ. 451· «ὁμόσε ἰόντες νενικήκατε» Ξεν. Ἀν. 6, 3, 23· ἔτι «ὁμόσε τρὶς πολεμῖας συμμιγνύσιν», Κυρ. 7, 1, 26· «γίγνεσθαι, 1. 2, 10· «ὁμόσε χωρήσεται» = θὰ ἀντισταθῇ Πλατ. Θεαιτ. 165· «ἐάν τις ὁμόσε τῷ λόγῳ τολμᾷ ἵεναι», πολ. 10, 610· π. Δημ. ἀντιστοιχεῖ τὸ ὁμόσε πορεύεσθαι τῷ προηγουμένῳ συγχωρεῖν = προσεγγίζειν τινί, 56, 14· π. Πολυδ. συντάς. μετὰ δοτ. = συνάμα, 4, 16, 10, eodem.
- Ὁμό-σημος, 2· ταυτόσημος, ὁμοιόσημος.
- Ὁμο-σθενής, 2 (σθένος)· ἰσοδύναμος μετ' ἑνί, π. χ. = τοῖς ἀνδράσι = μετὰ τῶν ἀνδρῶν, ὑπὸ τῶν γυναικῶν ῥηθὲν Ἦρ. 1, 146 καὶ μετ' Ἀριστ. πολ. 1, 1.
- Ὁμο-σίτεω· συνάμα μετὰ τινος τρώγω, τινί, π. χ. = τοῖς ἀνδράσι = μετὰ τῶν ἀνδρῶν, ὑπὸ τῶν γυναικῶν ῥηθὲν Ἦρ. 1, 146 καὶ μετ' Ἀριστ. πολ. 1, 1.
- Ὁμό-σίτος, 2· ὁ συνάμα μετὰ τινος τρώγων· μετὰ τινος Ἦρ. 7, 119· = ὁμοτράπεζος Ἠσύχ.
- Ὁμό-σκευος, 2 (σκευή)· ὁ ὁμοῖος ὠπλισμένος, ἐνδεδυμένος Θουκ. 2, 96.
- Ὁμο-σκηνέω· ὁμοσκηνώ.
- Ὁμο-σκηνία, ἡ (ὁμόσκηνος)· συσκηνία, ἡ ὑπὸ τὴν αὐτὴν σκηνὴν συγκατοικησῆς Ξεν. Κυρ. 2, 1, 26, contubernium.
- Ὁμό-σκηνος, 2· ὁ ὑπὸ τὴν αὐτὴν σκηνὴν, σκηνος Ἄλ. 1, 55, contubernalis.
- Ὁμο-σκηνώ· (ὁμόσκηνος)· εἶμαι, κατοικῶ μετὰ τινος εἰς τὴν αὐτὴν σκηνὴν Ξεν. Κυρ. 2, 1, 25, ὅπερ ὁμοῦ σκηνοῦ ἀναγινώσκει ὁ Σουῖδ.
- Ὁμό-σκιος, 2 (σκιᾶ)· ἐπιθ. μνημάτος, λήθου τινὸς ἐν Συρίᾳ Χρον. φιλολ. Ἰαννίου 4, 10, 184.
- Ὁμό-σκυτος, 2· ὁ ἐν τῷ αὐτῷ σκύτει Ἦρ. Ναξ.
- Ὁμό-σπλ' αγγος, 2· ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν σπλάγγων = ὁμογάστριος = συγγενής· «πλευρώματα Λίσχ. Ἐπτ. 871, cognatus.
- Ὁμό-σποδος, 2· ὁ ἔχων ὁμοῖαν σποδόν, ατάκτην Ἦρ. Ναξ. ἐν δὲ Χρ. Σιδ.-5, 597 μεταβάλλεται εἰς ὁμόσπουδος = ὁμοῖαν ἔχων προθυμίαν, ἔχλον.
- Ὁμο-σπονδῶ· εἶμαι ὁμόσπονδος Πολυδ. 1, 34.
- Ὁμό-σπονδός, 2· ὁ μετέχων σπονδῆς ἐν τῇ θυσίᾳ ὅθεν α) ὁμοτράπεζος Ἦρ. 9, 16· 6) ὁ μετέχων τῆς εἰρήνης ἢ συμμαχίας· «ὁμ. τοῖς Θηβαίοις ὦν» Δειν. 1, 24, confederatus.
- Ὁμό-σπορος, 2 (σπορά)· ὁ συγχρόνως σπαρείς, ὁ ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων γεννηθείς, ἐκ τῶν αὐτῶν προγόνων προελθὼν Ὁμ. ὕμν. Δημ. 85· «ἔθνος Πινδ. Ν. 5, 43· «βασιλείαν δ' ὁμοσπόροι πέτασκον αἶμα γαίᾳ» Λίσχ. Ἐπτ. 802· «ἀδελφὴ Εὐρ. Τραχ. 211. Ἀλλὰ τὸ ἐργῶν δὲ λείτερα καὶ γυναιχ' ὁμόσπορον» κατὰ Σχολ. = εἰς ἣν ἔσπειρε καὶ ἐκείνος καὶ ἐγώ, Σοφ. Οἰ. τ. 260· ἂν καὶ ἡ ἐρμηνεία αὕτη δὲν ἦνε ἀναγκαία· πρὸλ. «τοῦ πατρὸς ὁμόσπορος καὶ φονεύς» = ὅς τῷ πατρὶ ὁμοῖος ἦν γεννητῶρ, 460.
- Ὁμο-σπούρις, 2· ὁ σπειρῶν ὁμοῦ καὶ μεταφ. ὁ παιδοποιῶν ἐκ τῆς αὐτῆς γυναικὸς μετ' ἄλλον Σοφ. Οἰ. τ. 458.
- Ὁμό-σπουδος· ἴδ' ὁμόσπουδος.
- Ὁμόσσαι καὶ ὁμόσσας, ἔπ. ἀντι ὁμόσαι, ὁμόσας.
- Ὁμός-σῦτος, 2 (σούομαι)· ὁ συνάμα ἐφορμῶν, ἐπιφερόμενος Νον. Δ. 45, 217.
- Ὁμο-στεγίος (ὁμόστεγος)· ὁ ἐν τῇ αὐτῇ στέγῃ μετ' ἑνί.
- Ὁμό-στεγος, 2 (στεγή)· ὁ ζῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μετ' ἑνί. contubernalis.
- Ὁμο-στεφής, 2· ὁ τῆς αὐτῆς κόμης μέτοχος μετ' ἑνί.
- Ὁμο-στίβης, 2 (στίβω)· ὁ συνάμα πορεύμενος Κυρίλ. Ἀλεξ. 11, 12· ὁμόστιβος = συμ-πράττοντες Πούχ. comes.

- Ὁμό-στιβος· ὁμοστίβος.
 Ὁμό-στιβ· τῷ προηγ.
 Ὁμο-στίχ' αὖ· μετά τινος πορεύομαι, = τινί = μετά τινος· «πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόδεσσι αὐτὸν ὁμοστίχ' αἶν», ἐπὶ ποιμένος, Ἰλ. ο, 635, comitor.
 Ὁμο-στίχ' εἰ· τῷ προηγ. Νόν.
 Ὁμο-στίχ' ης, 2· ὁ συμπορευόμενος Νόν.
 Ὁμό-στοίχ' ας, 2· τῷ προηγ. ὁ εἰς τὴν αὐτὴν σφαιρὰν ἢ τάξιν ὦν μετ' αὐτοῦ. «μανίχ' γὰρ ὁμόστοιχος ἡ ὄρη» Πλουτ. π. ἀδολεσχ. 4, ἀλλὰ πρὸς ὁμοστίχους.
 Ὁμό-στιχος, 2· ὁ εἰς τὸν αὐτὸν στίχον, ὁμοστίχης μετ' αὐτοῦ.
 Ὁμό-στολος, 2 (στέλλω)· 1) ὁ συνάμα πλέων, πορευόμενος, συμπράκτωρ, συνταξιστάς· «Βάκχον Μαϊνάδων ὁμόστολον» Σοφ. Οἰ. τ. 212· «ὁμόστολον ὡς ἐκείνου» Ἀπολ. Ρ. 2, 802· 2) (στολή) ὁ ὁμοίως ἐνδοδεύμενος, καὶ ἐν γέν. = ὁμοίως· «μορφοῦς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις» Αἰσχ. ἰκ. 491, comes, similis.
 Ὁμό-στοργ' ας, 2 (στοργή)· ὁ ὁμοίως ἀγαπῶν Νόν. 3, 385.
 Ὁμο-σ' ὅ' ζυξ· συνεγγεγμένους, συνηνωμένους Φιλοφ. π. Ἀθην. 4, 147.
 Ὁμό-σφ' ας, 2· συνδοκίμοι, ὁμόχωρος.
 Ὁμό-σφ' ας· Εἰ. Μ. = ἀδελφός, comes.
 Ὁμο-σχήμων 2 (σχήμα) ὁ ὁμοίωσχος, ὁμοίως τὸ σχῆμα μετ' αὐτοῦ, uniformis.
 Ὁμό-σχολος, 2 (σχολή) ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς σχολῆς μετ' αὐτοῦ.
 Ὁμό-σωμος, 2 (σῶμα)· ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ μὲ ἄλλον σῶμα μετ' αὐτοῦ.
 Ὁμο-τάχ' ης, 2 (τάσσω)· ὁ καθ' ὅμοιον τρόπον τεταγμένος Νικόμ. ἀριθ. 1, 19· -εἰ = ὁμοίαν σύνταξιν ἔχων γραμ.
 Ὁμο-τάχ' ας, ἐπὶ τοῦ προηγ.
 Ὁμο-τάχ' ας· ἀτάλαντος· γραμ.
 Ὁμό-ταφος, 2 (θάπτω) ὁ ὁμοῦ ταφείς, τὸν αὐτὸν ἔχων τάφον Αἰσχ. 1, 149· τινὸς Πλουτ. π. Ἰσ. καὶ Ὀσίρ. 20.
 Ὁμο-τάχ' ης, 2 ὁ ἰσοταχὴς Στραβ. 2, 3, 2.
 Ὁμό-τάχ' ας, 2 ὁμοταχὴς Ἡλιοδ. 10, 29.
 Ὁμο-τάχ' ας· ὁμοιοταχὴς Ἀριστοτ. προβλ. 16, 3.
 Ὁμο-τέλευτος, 2 ὁμοιότελευτος γραμ.
 Ὁμο-τελής, 2 (τέλος) ὁ τὸν αὐτὸν φόρον πληρῶνων γραμ. πληθ. = οἱ ἀπὸ τῶν αὐτῶν τιμημάτων Πολυδ. 3, 56.
 Ὁμο-τέρμων, 2 (τέρμα)· συνορεύων, γείτων· «μήτε οἰκίον πολίτου γείτονος μήτε ὁμοτέρμονος» Πλάτ. νόμ. 8, 842, contiguius.
 Ὁμο-τεχνέω· ἀσχοῦν τὴν αὐτὴν τέχνην Ἰπποκρ.
 Ὁμό-τεχνος, 2 ὁ τὴν αὐτὴν ἀσχοῦν τέχνην, τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα Ἡρ. 2, 89· -τίνι Πλάτ. Ασχ. 186· -τίνος, Χαρμ. 171· «κυνῶν ὁμοτέχνη αἰλουρε» Δημοσχ. 1 (7, 206).
 Ὁμό-τηθ' ας, 2 ὁ ὑπὸ τῶν αὐτῶν μαστῶν τραφεὶς Φωτ.
 Ὁμότιμοι, οἱ 1) τάξις πολιτῶν ἐν Περσίᾳ, τὴν ὕψιστην ἐν τῇ πολιτείᾳ τάξιν κατεχόντων ὡς ἐκ τοῦ γένους καὶ τῶν γνώσεων τῶν Ξεν. Κυρ. 1, 5, 5· 2) οἱ γενοσσιασταὶ ἐν Γῶμῃ Πλουτ. Νομ. 5.
 Ὁμο-τής, 2 (ὁμνῶν) ὁ ὁμνῶν, ὁ ὠρτισμένος μετ' αὐτοῦ.

Ὁμοτιχός, 3· ὁ εἰς τὸν ὄρκον ἀνέκων μετ' αὐτοῦ ἐπιρρηματα γραμ.

Ὁμο-τεμία, ἡ (ὁμότιμος)· ὁμοίωσις κατὰ τὴν τερμὴν Λουκ. Ν. διαλ. 13, 2, par dignitas.

Ὁμό-τεμος, 2 (τεμνέω) ὁ ὁμοίως τεμνόμενος, ὁ τὰς αὐτὰς τιμὰς ἀπολαύων καὶ ἀφαιρῶν.

«μ' ὁμότιμον ἔντα» λέγει ὁ Ποσειδών, πρὸς τὸν Δία συγχερίων ἐκαστὸν Ἰλ. ο, 186· τινὶ Θεοκρ. 17, 16. Παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις ὁμότιμοι ἐλέγοντο οἱ εὐπατρίδαι τοῦ βασιλείου, οἱ

ἐκ τῶν εὐγενεστάτων καταγόμενοι, καὶ ὁμοίως πρὸς ἀλλήλους τιμὰς ἔχοντες, ὡς οἱ ὅμοιοι ἐν Σπάρτῃ Ξεν. Κυρ. 7, 5, 85· αὐτ. τοῖς

δημῶταϊς 1, 5, 5· «ὁμότιμον τῆς στρατηγίας ὄντα» = ἐν τῇ αὐτῇ μὲ τὸν στρατηγὸν ἡ ὁμοίᾳ τάξει ὄντα Πλουτ. Φαβ. 9, collegas.

Ὁμό-τιτθος· ὁμοτίθηος Δειν. π. Πολυδ. 6, 156.

Ὁμό-τοιχος, 2 ὁ κοινὸν ἔχων τοίχον, γείτων· «γείτων ὁμότοιχος ἱππῶν» Αἰσχ. Ἀγ. 976· «ὁμότοιχον οἰκοῦντα» Πλάτ. νόμ. 8, 844·

-οἶκος Ἰσ. 6, 39· μεταφ. «λύπη μανίας» Ἀντιφ. π. Στοδ. ἀνθ. 49, 27.

Ὁμο-τόν' ας· ὁμοίον ἔχον τόνον, ὁμοίον τάνυσμα, ὁμοίαν φωνὴν γραμ.

Ὁμό-τονος, 2 ὁ ὁμοίως τανυσμένος, ἐντεταμένος· «ὄσοι δὲ θῶμεν βαρὺ καὶ ὀδὴ καὶ τρίτον ὁμότονον» Πλάτ. Φιλ. 17· ὁ εἰς τὴν αὐτὴν ἔντασιν ἡ δύναμιν διακρίνων π. χ. ἐπὶ πυριτοῦ ἱατρ. ὁμοίον τόνον ἔχων γραμ.

Ὁμο-τοναύωντας, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τῆς ἐντάσεως.

Ὁμο-τόν' ας, ἐπὶ τοῦ ὁμότονος Ἀριστοτ. προβλ. 15, 6.

Ὁμό-τοξος, 2 ὁ ἔχων ὁμοίον τόξον Στ. Βυζ.

Ὁμο-τόξος 3 (ὁμνῶ) ὁρκωτός μετ' αὐτοῦ.

Ὁμο-τραπέζ' ας· ὁ ἐν τῇ αὐτῇ τραπέζῃ· τινὶ Ἡρ. 3, 132· καὶ συνίστασις Πλάτ. Εὐθυφρ. 4·

παρὰ τοῖς Πέρσαις οἱ ἐπισημοὶ ἄνδρες οἱ ἀπαιτούμενοι τοῦ βασιλείου τὴν ἀκολουθίαν· «οἱ δὲ καλούμενοι», ὡς μετὰ τοῦ βασιλείου συνήθως τρώγοντες, 1, 8, 25.

Ὁμο-τραφεὶς· ὁμότροφος.

Ὁμο-τρεχ' ας, 2 (τρέχω) ὁ συγχρόνως τρέχων κατὰ Σχολ. Πινδ. Π. 8, 9 = ατρεκής.

Ὁμό-τρητος; 2 (τιτράω) ὁμοῦ τρωπηθεὶς Νόν.

Ὁμό-τρήτος· ὁμότρητος.

Ὁμο-τροπέω· ἔχω τοὺς αὐτοὺς τρόπους, τὰ αὐτὰ ἔθνη Κρίλ.

Ὁμο-τροπία, ἡ ἡ τῶν ἔθνων, τοῦ βίου ὁμοιότης Δ. Ἀλ. 4, 28.

Ὁμό-τροπος, 2 ὁ ἔχων ὁμοίους τρόπους, ὁμοίᾳ ἔθῃ, ὁμοίον τρόπον ζωῆς, σύμφωνος· «Δίκαι καὶ ὁμότροπος Εἰράνα» Πινδ. Ὀ. 13, 7·

ἔθῃα Ἡρ. 8, 144· -τίνι 2, 49· «οἱ ὁμότροποι Τιμάρχου» Αἰσχ. 1, 138· Ἐρωτ. Ἀνακρ. ὕμ. δ.

Ὁμο-τρόπος, ἐπὶ τοῦ προηγ. Σχολ. Σοφ. Οἰ. τ. 350.

Ὁμο-τροφός· ὁμότροφος ἀμφ.

Ὁμο-τροφία, ἡ κοινὴ τροφή, ἀνατροφή Ἰωσ. convictus.

Ὁμό-τροφος, 2 ὁ μετὰ τινος κοινῶς, συνάμα ἀνατρέφει, ἀδελφός· -τίνι Ὁμ. ὕμν. Ἀπολ. 199, ἐπὶ αἰθῶμον ἀδελφῶν ὡς καὶ ἐν 8, 2· «ὁμότροφα τοῖσι ἀνθρώποις θύρια» = τὰ κατοικί-

δια Ἦρ. 2, 66* «ὅς γὰρ φίλος ἦν ἡμάρτυρα ὅ
ἡμῖν ἐνέμετο πεδία» Ἀριστ. ὄρν. 329, ὅπερ ὁ
μὲν Σχολ. ἐρμ.—«οἷον τὴν αὐτὴν ἡμῖν κατανο-
μῇν νερόμενα» καὶ ἄλλ. ὁμοτρόφα γράφ. καὶ
ἐκλαμπ. ἀντὶ ὁμοτρόφος, τὰ αὐτὰ πεδία ἡμῖν
ἐνέμετο· μεταφ. ἐπὶ τοῦ πνεύματος Πλάτ.
Φαῖδρ. 83, sodalis.
Ὁμο-τρόφος, 2* ὁ κοινῶς μετὰ τινος τρέ-
φων ἄμφ.
Ὁμο-τροχάω· συνάμα τρέχω Μανέθ. concurro.
Ὁμο-τῶπία, ἡ· ὁμοιότης κατὰ τὸν τύπον,
τὴν μορφὴν Φίλοισιν. Ἦρ. 2, M. 234.
Ὁμοῦ (ὁμό-ς, ὁμο-τός, ὁμαλδ-ς, λατ. sim-ul,
simul-ago, σανσφ. samu-m, sania)· ἐν τῇ αὐ-
τῇ τόπῳ (ἐκ τοῦ ὁμός, ἀντισταίοντος τῇ ποῦ
ἐκ τοῦ πός)· «μὴ ἐμὰ σὺν ἀπάνευθε τιθήμεναι
ὄστια ἄλλ' ὁμοῦ» Ἰλ. ψ, 84· «ὁμοῦ δ' ἔχον ὠ-
κίεας ἵππους», λ, 127· πολλὰς δὲ αὐτοῦ συν-
πτονται στενωτέρων δύο διὰ τοῦ καὶ συνδεόμενα
συσταστικά, συνάμα, συγχρόνως· «εἰ δὲ ὁμοῦ
πόλεμος τε θαμὰ καὶ λοιμός· Ἀχαιοὺς», α, 61·
«ὁμοῦ γλοφιδᾶς τε λαδῶν καὶ νεύρα», δ, 122·
«αἰγας ὁμοῦ καὶ οἰς», λ, 245· «ἐπήγαγε λιμὸν
ὁμοῦ καὶ λοιμόν» Ἦρ. 2, 45, ἐνθα ἐν γέν.
ἀναφέρεται ἐν ῥήμα εἰς πλείονα οὐς. «ἄμφω
ὁμοῦ» Ὁδ. μ, 424, οὕτω καὶ τραχ. «οὐκ αἰρε
θηλυν ἄρσενός θ' ὁμοῦ γόνον» Αἰσχ. Χο. 495·
«ἐν τ' ὁδόναις ὁμοῦ λιμὸν τ' οἰκτρός» Σοφ.
Φιλ. 185· καὶ «ὁμοῦ μὲν - ὁμοῦ δὲ» Οἶ. τ. 4·
καὶ ἐν πεζ. «ἄνδρας ὁμοῦ καὶ ἵππους» Ξεν.
Κυρ. 3, 3, 64· μετὰ δοτ. = συγχρόνως, μετὰ
«καθεστὶ ὁμοῦ νεκρούσαι» = μετὰ τῶν τεθνεώ-
των, ἡ ὁμοίως μὲ τοὺς τεθνεώτας Ἰλ. α, 118·
«ὁμοῦ νεφέσιν», ε, 867· «ὅσαι μοι ὁμοῦ τρά-
φεν» Ὁδ. δ, 723· «οὐμωγὴ δ' ὁμοῦ κωκύμασιν
κατετρε ἄλλα» Αἰσχ. Περ. 418· καὶ ἰδ. ἐπὶ τό-
σσῳ· «τῇ δ' ὁμοῦ ναίειν πόλει» Σοφ. Οἶ. K. 953·
«ὁμοῦ δὲ πάντες ἀναμειγμένον», Ψλ. 705·
«τοῖς ἐμοῖς πλεύροις ὁμοῦ κλιθεῖσαν», Τραχ.
1215· «πάλαί νεὺς ὁμοῦ στεῖχων ἄν ἦν» = ὅθι
ἦσαν πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ πλοῖον, Φιλ. 1202·
«ὁμοῦ μιν γέντος σιδήρου ἀργύριον» Πλάτ. πολ.
3, 547, συγχρόνως, ἐνταύτῃ «παρὴν ὁμοῦ
κλύειν πολλὴν βύην» Αἰσχ. Περ. 393· «χρό-
νος καθαιρεῖ πάντα γηράσκων ὁμοῦ», Εὐμ.
276· ὅθι. κατὰ τὴν ἐρμην. τῶν ἀρχαίων = ἐγ-
γός, «καὶ μὴν ὄρω τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ»
Σοφ. Ἀντ. 1165· «εἶναι πάντῳ ὁμοῦ» Ξεν. Κυρ.
6, 3, 7· «ὁμοῦ δὲ τῷ τίκτειν παρεγένεθ' ἡ κό-
ρη» Σχολ. Ἀπολ. P. 2, 121· «ὁμοῦ τῷ θανάτῳ
ἰόντας» Αἰλ. I. Z. 4, 36· σπαν. μετὰ ῥημ. κι-
νήσεως = ὁμόσε κατὰ τὴν παρ' Ἑλλήσι συνήθη
μετατροπὴν τῶν τοπικῶν σημασιῶν «οὐποτ'
εἴμι τοῖς φυτεύασιν γ' ὁμοῦ» Σοφ. Οἶ. τ.
1007· «ὁμοῦ γίγνεσθαι» Ἀριστ. ὁσμ. 572·
«πάντων ὁμοῦ ὄντων» = ὅτε ἦσαν ἡνωμένοι Ξεν.
Ἄν. 7, 1, 8· καὶ ἐπὶ ἐχθρικῆς συμπλοκῆς· «πρὶν
ὅθι ὁμοῦ εἶναι τοὺς πολλοὺς ἀλλήλοισι, συμ-
μεινύουσιν οἱ κατὰ τὰ ἄκρα», 4, 6, 24· ὁμοῦ
τι = σχεδόν, καὶ ἐπὶ ἀριθμητικῆς ἰσότητος = πε-
ρίπου Πλάτ. Θερ. 7· ὁμοῦ καὶ, «ἄνδρας ὁμοῦ
καὶ ἵππους ἐφόνευσαν» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 64, una,
simul, aequo ac.
Ὁμό-υλος, 2* ὁ 2ξ ὁμοῖον ξύλου, καὶ ἐν γέν.

ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς ὕλης Νικομαχ. π. μουσ. 14
Ὁμοῦμαι, μ. μελ. τοῦ ὁνομι Ὁμ.
Ὁμό-υποι· οἱ ὁηρέται οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἱ
τινες τρόπον τινὰ κοιμῶνται ὁμοῦ Χαρμόν. π.
Ἀριστοτ. πολιτ. 1, 1.
Ὁμο-ὑπάστατος, 2 (ὑφίστημι)· ὁ ἐξ ὁμοῖας
οὐσίας ἐκκλ.
Ὁμοῦρα· σμιδαλὶς ἐφθῆ, μέλι ἐχουσα καὶ
σησάμην Πσύχ. = ἄμδρα Ἰδ. Ὁμορίτης.
Ὁμο-συρέω, (ὁμοσους)· ἰων. ὁμορέω, συν-
ορεύω, γειτανεύω ἐν ταῖς ὁρίσιν· «οἱ Κέλται ὁ-
μοιρέουσιν Κινησίαισιν» Ἦρ. 2, 33· π. μετν.
= συζῶ ἐπὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς Στράβ.
Ὁμο-οὔρησις, ἡ (ὁμοῦρέω)· ἰων. ὁμόρησις, ἡ
γειτονία Ἐπικούρ. π. Δ. Λαερ. 10, 60.
Ὁμο-οὔριος, ἰων. ὁμόριος Κελλ. ἀποσπ. 185.
Ὁμο-συρος, ἰων. συνορεύων, γείτων· τινὶ Ἦρ.
1, 57· «ἐοῦσα Αἴγυπτος ὁμοσυρος τῇ Λιβύῃ»
ἐπὶ γῆς, 2, 65· ἐπὶ δὲ καὶ ὁμ. τινὸς μετν.
Ὁμο-οὔσιος, 2* ὁμοσύσιος ἐκκλ.
Ὁμο-οὔσιότης, ἡ· ὁμοσυσιότης ἐκκλ. con-
stantialitas.
Ὁμο-φεγγής, 2* ὁ συνάμα φέγγων Nov.
Ὁμο-φῆτωρ· ἀφῆτωρ γραμ.
Ὁμό-φωγγος, 2* ὁ ὁμοίους ἔχων φθόγγους,
φωνᾶς Nov. Δ. 1, 157.
Ὁμο-φλέγης, 2* ὁ ἐν τῷ ἔμῳ ἡ ὁμοῦ φλέ-
γων Nov. 6, 220.
Ὁμό-φλοιος· ὁμοῖοφλοιος Θεόφρ. αἰτ. φ. 1, 6.
Ὁμο-φλωκτά, γρ. ἔσφ. ἀντὶ ὁμόφωνα καὶ ἡ
ὁμόφωνα Φίλοξ. π. Ἀθην. 14, 643.
Ὁμό-φοιτος, 2* ὁμοῦ πορευόμενος, ὁπαδός·
«αἰμύλων μύλων» Πινδ. N. 8, 33, comes.
Ὁμο-φράδης, 2 (φράζω)· ὁ μετ' ἄλλου ὁ-
μιλῶν, ἡ συμβουλευόμενος, ἤχος Ἐτ. M. 221,
39· ἐπὶ σύμφωνος, ὁμογνώμων Nov.
Ὁμο-φράδμων, 2* τῷ προηγ. Πλάτ. ἐπ. 1, 310.
Ὁμο-φρονέω· εἰμαι ὁμόφρων, ἔχω φρονή-
ματα ἡ στοχασμοὺς ὁμοίους· «ὁμοφρονέοντες
νοήμασιν» Ὁδ. ζ, 183· «εἰ δὲ ὁμοφρονέεις»,
λέγει ὁ Πολύφημος τῷ κριτῇ, 1, 456· ὅθι. συμ-
φωνῶν, ὁμόφρων εἰμί, τόσον ἄνευ πτώσεως Ἦρ.
7, 229, ὅπου ἀντιτῆθ. τῷ «γνώμῃ διενεχθῆ-
ναι», 9, 2, ὡς καὶ - τινι, 8, 75· «πόλεμος
ὁμοφρονέων» = ὃν ἐπεχείρησε συμφώνως ἅπας·
ὁ λαὸς 8, 3, consensio.
Ὁμο-φρόνης, ἐπὶρ. τοῦ ὁμόφρων.
Ὁμο-φροσύνη, ἡ (ὁμόφρων)· ἡ συμφωνία
στοχασμῶν καὶ φρονημάτων, ὁμόνοια Ὁδ. ζ,
181· «ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνησιν
ἐνῆσαι (ἡμᾶς)», ο, 198, consensio, unanimitas.
Ὁμοφροσύνη, ἡ· ὁμόνοια, ὡς θεότης προσ-
ωποποιεμένη Ἀνθ. 7, 551.
Ὁμό-φρων, 2 (φρήν)· ὁ ἔχων ὁμοία φρονή-
ματα, ὁμόνοιος, συμφωνῶν· «ὁμόφρονα θυρὸν
ἐχουσιν» Ἰλ. ψ, 263· «ὁμόφρονος εὐνᾶς» Πινδ.
Ο. 7, 6 καὶ μετν. unanimus, consors.
Ὁμόφρων, ὁ· ἀνδρὸς ὄν. Ἐπιγρ.
Ὁμο-φρής, 2* ὁ ὁμοίαν ἔχων ἀνάστημα, ὁ-
μοίαν φύσιν Πλάτ. Φαῖδ. 86· - τινὶ πολ. 4, 439.
Ὁμο-φύεια, ἡ· ὁμοιότης τὴν φύσιν, τὰ ἀνά-
στημα ἐκκλ.
Ὁμο-φύλια, ἡ· ὁμοιότης τῆς φύλης, συγγέ-
νεια ἔθνους Στράβ. 1, 2, 34, cognatio.

- Ὁμο-φύλιος· ὁμοφύλος.
 Ὁμό-φύλος, 2 (φύλον)· ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, τοῦ αὐτοῦ ἔθνους, συγγενής· φιλία Εὐρ. Ἦρ. μ. 1200· ὁμοφύλον = τὸ ὅμοιον γένος, I. T. 346· ὁμοφύλιος = τοῦ αὐτοῦ ἔθνους Ξεν. Κυρ. I, 6, 39· ἐν γέν. ὁ συγγενής, 8, 7, 20· «Ζεὺς ὁμοφύλος» Πλάτ. νόμ. 8, 843· ἔχει εὐρυτέραν ἔννοιαν τοῦ ὁμοεθνῆς «οἱ γειτονιώντες καὶ ὁμόφυλοι βάρβαροι» Ἠρώδ. 6, 2, 10.
 Ὁμό-φύτος, 2· ὁ συνάμα γεννηθεὶς Θεολογ. ἀριθμ. σ. 50, cognatus.
 Ὁμο-φώνεω· ὁμιλῶ τὴν αὐτὴν γλῶσσαν· τινί = μετὰ τινος Ἦρ. I, 142· ἐκπύκνω τοὺς αὐτοὺς τόνους, τοὺς αὐτοὺς ἤχους, ἐπὶ ὀργάνῳ μουσικῶν Δ. Κάσ. 41, 58· μεταφ. «οἱ περὶ τινος ὁμοφωνῶντες» ἀντιθ. τῷ διαφερόμενοι Σ. Ἐμπ. πυρ. 2, 32.
 Ὁμο-φώνια, ἡ· ὁμοιότης τῆς γλώσσης Δ. Ἀλ. I, 29· ἐν γέν. ὁμοιότης τοῦ ἔσματος, ἡ κατὰ τὸν ἦχον Ἀριστοτ. πολ. 2, 5· «προσπαίζων τῷ ὁνόματι κατὰ τὴν ὁμοφωνίαν» Ἀθην. 11, 491· ἔδόντων Λουκ. χρο. 68, concentus.
 Ὁμό-φωνος, 2 (φωνή)· ὁ τὴν αὐτὴν λαλῶν γλῶσσαν· τινί = μετὰ τινος = ὡς ἄλλος τις Ἦρ. 3, 98· ὅμοιος κατὰ τὸν τόνον, τὸν ἦχον, τὸ ἔσμα, = σύμφωνος· «τοῖς δ' ὁμόφωνον αἶλινον ἐπέ» Ἀισχ. Ἀγ. 153· «γλῶσσῃ καὶ ὁμόνομον» Πλάτ. νόμ. 4, 708· ἐν τῇ μουσ. ὁ συμφῶνως φάλλων Ἀριστοτ. προβλ. 19, 39, consonus.
 Ὁμο-φώνως, ἑπὶ τοῦ προηγ. Σ. Ἐμπ. 3, 239, consona.
 Ὁμό-φωτος· ὁμοίως φέγων, φωτίζων ἀμφ. μετγ.
 Ὁμο-φωτίζε, ὁ· ὁ μετ' ἄλλου ὁμοῦ λαμβάνων τὸν χρίνικόν του, ἰδ. σύνδουλος· «οὐ μόνον ὁμορφίους ἀλλὰ καὶ ὁμοχρίνικας καὶ ὁμοσάτους» Πλουτ. συμπ. 2, 10, consensus.
 Ὁμό-χορος, 2· ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ χοροῦ, ὁ ὁμοεθνῆς μετγ. αὐτῶς εὐρίσκεται π. Πλουτ. ἐκ διωρ. ὁρῆς ἐκ τοῦ ὁμόχωρος, ὅπου παράκειται ὁμοεθνῆς, sodalis.
 Ὁμο-χρῶ· ἔχω τὸ αὐτὸ χρῶμα γειωπ.
 Ὁμό-χροια, ἡ (ὁμόχροος)· τὸ ὅμοιον χρῶμα Ξεν. κυν. 5, 18.
 Ὁμο-χραιτῆα, ἰων. ἡ· ὁμόχροια, ἀλλὰ μὲ σημ. διάφορον, = ἴση καὶ ὁμαλὴ ἐπιφάνεια, μάλιστα ἡ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ἡ τοὶ τὸ δῆμα τοῦ ἀνθρ. σώματος Ἦρ. I, 74.
 Ὁμο-χρονέω· ζῶ κατὰ τὴν αὐτὴν χρόνον, ἐν γέν. πράττει τι συγχρόνως· «πρὸς πάντα σπουδῆται καὶ ὡς δυνατόν ὁμοχρονεῖται» Λουκ. Ιστ. συγγ. 50· «τῇ γλώττῃ τὸ πληκτρον ὁμοχρονεῖ» = τὸ πληκτρον μετὰ τῆς γλώττης φυλάττειται τὸ αὐτὸ χρονικὸν μέτρον, εἰκον. 14.
 Ὁμό-χρονος, 2· ὁ ζῶν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον Θεμιστ.
 Ὁμό-χροος, 2· ὁ ἔχων τὸ αὐτὸ χρῶμα, ἡ ὁμοιον Ἀριστοτ. γεν. Ζ, 3, 1· καὶ ὁμόχρους Λουκ. ἀλ. 51· «τὸ ὁμόχροον» = ὁμόχροια π. Ἰππ. καὶ λεῖος = ὁ ἴσην ἔχων καὶ ὁμαλὴν ἐπιφάνειαν, 607, 8.
 Ὁμό-χρώματος· τῷ προηγ.
 Ὁμό-χρωμος· ὁμόχρους Νικητ.
 Ὁμό-χρωις, ὡτος· τῷ προηγ. μετγ.
- Ὁμο-χωρία, τῇ ἐπομ. ἀμφ.
 Ὁμό-χωρος, 2· ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, συν· τοπίτης, συμπατριώτης Δ. Κάσ. 34, 64· ἐτι = πλησιόχωρος.
 Ὁμο-ψηφίω· εἶμαι τῆς αὐτῆς γνώμης, συμφωνῶ ἰώσ. ἀρχ. 17, 11.
 Ὁμό-ψηφος, 2· ὁ τὸ αὐτὸ ἡ ὁμοιον μετ' ἄλλου τινὸς ἔχων δικαίωμα ψήφου· «ὁμόψηφον τὸ πολέμαρχον ἐποιεῖντο τοῖσι στρατηγοῖσι» ἔδωκαν αὐτῷ τὴν αὐτὴν γνώμην Ἦρ. ὁ, 109· μετὰ τινος, 7, 149· «ὁμόψηφον γίγνεσθαι τινι» = συμφωνεῖν Λυσ. 13, 94.
 Ὁμο-ψόχῳ· εἶμαι σύμφωνος Κυρὶλ. consentio.
 Ὁμο-ψόχ(α), ἡ· ὁμόνοια μετγ. unanimitas.
 Ὁμό-ψόχος, 2· ὁμόνοος, ὁμογνώμων Δ. Σικ. 15, 58, unanimis.
 Ὁμο-ψύχως, ἐπὶ, μὲ ὁμόνοια, συμφωνῶς.
 Ὁμό-ἑνώτω, συνάπτω· «ὁμοῦθηναι φιλότητι» Ἰλ. Ε, 709· ἐνώθηται ἐν ἀγάπῃ· «οἰψάδος εἶδος ὁμοῦθηναι αἰὲν ἐχ(δὲ)νη» = ὁμοιωθῆσεται Νικ. θηρ. 334, unio.
 Ὁμό-ἑνωμι· «ἀλλήλους ὁμοῦθηναι ἔκαπα» τῶσι Ἦρ. I, 153.
 Ὁμπνη, ἡ· ὕμνη Σχολ. Σοφ. Οἱ. κ. 469.
 Ὁμπνεῖς· ὕμνιος Ἠούχ. ἀμφ.
 Ὁμπνεῖς-χεῖρ· πλουσιόχειρ, πλούσιος Ἠούχ.
 Ὁμπνεῖς· αἶψα Φωτ.
 Ὁμπνη, ἡ· ἡ ἐκ τῶν καρπῶν τῆς γῆς λαμβανόμενη τροφή ἀρ. λεξ. τὰ σιτηρὰ εἶτε τὰ ἐκ αἵτου ἡ ὁμοίων σπερμάτων γέσματα, τὰ γεννήματα Λουκ. 621· ἐν Ἑλλάδι κυρ. ὁ αἵτος καὶ ἡ κριθή· ὕμνηται εἶναι προσετι καὶ τὰ μετὰ μέλιτος εἰς θυσίαν σκευαζόμενα σιτηρὰ σπέρματα καὶ μάλιστα ὁ σίτος Πολυδ. I, 28. Ὁ δὲ Νικ. ὀνομάζει «παλυσιπῆς ὕμνης» (ἡ βίβα τῆς λῆξ. φαίνεται οἱ, οἱ, οἱ, μετ' ὧν συγγεν. ὀφείλω, ὀφείλλω, ἡ δὲ κατὰ τὸ ὕμνην παραγ. ἀδόκιμ.) οἷμης.
 Ὁμπνηρός, 3· ὕμνιος· ὅθεν τρέφειν κατ' Ἠούχ.
 Ὁμπνια Δημήτηρ· ἰδ' ὕμνιος, ὕμνη.
 Ὁμπνης, 2· ἰδ' ὕμνειόχειρ.
 Ὁμπνιακός· ὕμνιακός· ὁμονιακὸν γὰρ τῶν ἡδύτερον τρέφον· Ἀνθ. Παλ. 7 (9, 707, 4).
 Ὁμπνιακός· τῷ προηγ.· ὅθεν = τρέφειν Σουῖδ.
 Ὁμπνιος, 3· ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν ἐκ τῶν καρπῶν τῆς γῆς τροφήν· «καρπὸς Δημήτερος» Ἐρατοσθ. Κυρ. ἐν Ἀνθ. 2, 16· «καρπὸς βαλός ὕμνιου τροφός» ὁ ἐκ τοῦ αἵτου καρπὸς Μοσχ. ἐκλ. φυσ. σ. 242· «ὕμνιαν λιμένα» = αἷται καὶ τοὺς δημητριακοὺς καρποὺς ἀρ. λεξ.
 Ὁμπνιον ἀμύχασθαι· Ἀπολ. Ρ. 6, 989, ὅπου ὁ Σχολ. ἐρμ. φερσίσιος, καὶ σημειώνει ὅτι ὁ Φίλητας ἠρμηνεύει τὴν λῆξιν αὐτὴν διὰ τοῦ εὐχολον καὶ τρέφειν, ὡς ὁ Σουῖδ. ὕμνιον ὅθεν ἔρμην, διὰ τοῦ τρέφειν. Ὁ δὲ Καλλ. ἀποσπ. 183 τὸ ὕμνιον ἔργον ἐξηγεῖ διὰ τοῦ ἔργον γιωργικόν· συνήθ. ὁ τροφὴν εἶδον, ὁ τρέφω· -μήτηρ = alma mater Ἠρώδ. Ἀττικ. 51, 56· ἐν γέν. ὁ καλῶς τιθρομένης, πλούσιος, μέγας· -νέφος = ὑβερμένον Σοφ. ἀποσπ. 233 ἐν ἀρ. λεξ. παρὰ τοῖς Κυρηναίοις

- ἐκαλετο οὕτω πλούσιος καὶ εὐτυχής ἀνθρω-
πος Σχολ. Ἀπολ. 'Ρ. 4, 989· «καὶ οὕτως ἄλλην
Ὀμφίαν κειμηλίαν» Διοσκ. 1264. — Ὀμφία
ἔτι = Διμήτρος ἐπόν. αἶμα Ceres, ὡς μητρός
τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ θετέρας τῆς πρώτης
καὶ ἀρχαιοτάτης καὶ καθολικῆς ἀνθρωπίνης
τροφῆς, τοῦ αἵτου· ὡς τὸ πότινα ἔχει τὸ ἄ,
καὶ τὸ Ὀμφία γραπτέον προπαροξ. πρὸλ.
Σπίταρεν στιχ. ἡρωϊκ. σ. 30.
*Ὀμφα, λακων. ἀντὶ ὀμφῆ, ὀδορ.
*Ὀμφά, ὄωρ. ἀντὶ ὀμφῆ.
*Ὀμφάλη, ἡ· ἢ ἀληθεύουσα ὡς θεότης.
*Ὀμφαίος, 3 (ὀμφῆ)· μαντεύων, προσημαί-
ων Nov. Δ. 9, 283.
*Ὀμφάκη, ἡ· πόλ. Σικελίας, κατ. ὀμφακίος
καὶ ὀμφακίνος Στ. Βυζ.
*Ὀμφάκη, ἡ (ὀμφαξ)· ὄνιος ἐξ ἁρώων στα-
φυλῶν, ὁ πικρὸς καὶ ξυνὸς τῆς σταφυλῆς χυ-
μὸς Διοσκ. 3, 9.
*Ὀμφάκηρός, 3· ὁ κατὰ τὸ εἶδος τῆς ὀμφά-
κης μτγν.
*Ὀμφάκιος, ὁ (ὀμφαξ)· ὄνιος ἐκ μὴ ὠρίμων
σταφυλῶν, πικρὸς, ἀντιθ. τῷ γλυκάζων Ἀθήν.
1, 26· μεταφ. ὡς ἐπιθ. ὁ αὐστηρός, ὁ ὀξύς· -θυ-
μὸς Ἀριστ. Ἀγ. 333· «ὀμφακίος νεκροῦς ἡ-
κτεῖ ἔγνων» = παιδία προῶρως ἀποθανόντα Λουκ.
κατ. 5.
*Ὀμφάκιζω· εἶμαι ἄωρος, ἐπὶ σταφυλῶν
καὶ μεταφ. ἐπὶ ἄλλων καρπῶν μτγν. Μελ. πα-
ρομ. «Σικελὸς ὀμφακίζεται» = ὁ Σικ. κλέπτει
καὶ ἁώρους σταφυλὰς Ἐπιγραμ. π. Ζηνοῦ. 5,
84, ὅπερ ὁ Ἀρισταίνεος μεταφ. ἐκλαμβάνει,
«Σικελὸς ὀμφακίζεσθαι δοκεῖς παρτρύγων παι-
δοσχάριον» ἐπὶ ἔραστον, κρυφίως μετὰ τῆς πο-
λὺ νέας ἔτι οὐσῆς θεραπευίδος συγγινόμενον·
2, 7, omphacizo.
*Ὀμφάκτινας, 3 (ὀμφαξ)· ὁ ἐξ ἁρώων στα-
φυλῶν καὶ ἄλλων καρπῶν σκευαζόμενος Ἱπ-
ποκρ. καὶ μτγν. π. χ. = ἔλαιον = τὸ ἐκ πρασί-
νων, μὴ ὠρίμων ἐλαίων ἐκθλίβεν ἔλαιον· -οί-
νος = ὀμφάκη· τὸ ὀμφάκιον π. Πολυδ. σημ. τὸ
χρῶμα γυναικείου τινὸς ἐνδύματος, omphacina.
*Ὀμφάκιον, τό· ἔλαιον ἐκ πρασίνων, ἁρώων
ἐλαίων Διοσκ. ἰδ. οὐδ. τοῦ ἐπομ.
*Ὀμφάκιος, 2· ὀμφάκινος μτγν. μεταφ. «ὀμ-
φάκια μῆλα τοῦ στέρνου» = οἱ σκληροὶ τῆς παρ-
θένου μαστοὶ Ἀρισταίν. 2, 7. «ὀμφάκιον ἐστὶ
χυλὸς ἁρώου σταφυλῆς» Διοσκ. 5, 7.
*Ὀμφάκισ, ἰδος, ἡ· τὸ κοῖλον, ἐξ οὗ ἐκπέφυ-
εν ἡ τῆς δρυὸς βάλλανος, ὅπερ οἱ βυρσοῖς χρῶν-
ται Π. Λίγν. 3, 42.
*Ὀμφακίτης, ὁ· ἐπόν. τοῦ Βάχου Αἰλ.
*Ὀμφάκτις, ὁ· ὀμφάκινος οἶνος Διοσκ. 5, 12.
*Ὀμφάκτις, ἰδος· ὀηλ. τοῦ προηγ. -κηκίς
= τὸ μὴ ὠρίμασεν κηλίδιον Διοσκ. 1, 147.
*Ὀμφάκισμός, ὁ, ἡ λέξι. εὐρίσκεται ἀνευ
ἐρμην. π. Ζωναρ. λεξ. σ. 1451.
*Ὀμφάκιδος - καρπος· ὀμφαλόκαρπος ἔσφ.
*Ὀμφάκιδος - μέλι, τό· ποτὶν ἐκ πικρῶν στα-
φυλῶν καὶ μέλιτος Διοσκ. 5, 31, sigurum.
*Ὀμφάκος - ράξ, ἄγος, 2· ὁ ἔχων πικράς, μὴ
ὀρμασμένας βέλας Φιλίπ. 68 (9, 561).
*Ὀμφάκος, ὁ· σταφυλὴ πικρὰ Ἱπποκρ. 878.
*Ὀμφάκος - ὠδῆς, 2 (εἰδος)· ὁ ἔχων εἶδος. δ-

ψιν, γεθαίν σταφυλῆς ἁρώου, πικρὸς ὡς ἄωρος
σταφυλὴ Ἱπποκρ. 95.

*Ὀμφάκειον· ἴδ' ὀμφάκιον.

*Ὀμφάκειος· εἶδος αὐκού, ἰσχυρὸς Φωτ.

*Ὀμφάλη, ἡ· γυνή τις Σχολ. Ἀπ. 'Ρ.

*Ὀμφάλη, ἡ· θυγ. τοῦ βασιλ. τῶν Λυδῶν Ἱ-
ορόδωτος καὶ γυνὴ τοῦ Τρωάδου, μετὰ τὸν θάνα-
τον τοῦ ὀλοῦ ἐξασπίευσεν μόνη ἐν Λυδίᾳ. Πρὸς
ταύτην ἔλθων ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τὸν φόνον τοῦ
Εὐρύτου ἐκωλύθη ὡς δούλος, καὶ διέμεινεν ὑ-
πηρετῶν αὐτὴν χρόνον ἱκανὸν αὐτῇ, ἐνδε-
μένος γυναικεῖα, καὶ πολλὰς οἰκιακὰς ἐργασίας
ἐκτελῶν Σοφ. Τραχ. ἐγέννησε δὲ αὐτὴ ἐκ τοῦ
Ἡρακλ. τὸν Ἀγέλαον ἢ τὸν Λάμον, ἐξ οὗ καὶ
οἱ ἐφεξῆς βασιλεῖς τῆς Λυδίας μέχρη τοῦ Καν-
δαύλου Ἀπολδ. ἐκ τοῦ ἐνδόματος αὐτῆς ἐσχῆ-
ματίσθη λογοπαίγνιον παροιμιώδες «ὁ Ἡρα-
κλῆς ἀπὸ τῆς Ὀμφάλης ἐπὶ τὴν Ἥδην μεταβέ-
βηκεν» = ἐκ τοῦ ὀμφαλοῦ μέχρη τῶν κάτω Ἀ-
θῶν. θ. 245.

*Ὀμφάλη-τομία, ἡ· ἡ ἀποτομή, τὸ κόψι-
μον τοῦ ὀμφαλοῦ, ὅθ. ἡ τέχνη τῶν μαγειτριῶν
Πλάτ. Θεαιτ. 149 (ἡ γρ. ὀμφαλοτομία ἔσφ.).

*Ὀμφάλη-τόμος, 2· ὁ τὸν ὀμφαλὸν ἀπο-
τέμνων ἢ κόπτων· ἡ ὄμφη ἡ μαῖα· πρὸλ. Λοδ.
Φρυν. 651.

*Ὀμφάληα· πατριαὶ Ἡσυχ. λέξι. σκοτεινὴ
ἴσ. ὀμφαλίαι, ὁ δὲ Σμῖθ διατείνεται ὅτι γρα-
πτέον πατριά.

*Ὀμφάλικός, 3 ὀμφάλιος· -κέντρον Φανίας
Ἱπ. Ἀθην. 2, 58.

*Ὀμφάλιον, τό, ὀποκ. τοῦ ὀμφαλὸς Σουῖδ.
*Ὀμφάλιον, τό, πέδον· 1) πεδιὰς καὶ κόμη
τῆς Κρήτης μεταξύ Θενῶν καὶ Κνωσσοῦ, κατ.
Ὀμφαλίτης Στ. Βυζ. 2) κόμη ἐν Ἡπείρῳ, ἢ
ἐν Θεσσαλίᾳ Πτολ. κατ. Ὀμφαλίτης Στ. Βυζ.

*Ὀμφάλιος, 2· ὁ εἰς τὸν ὀμφαλὸν ἀνήκων,
ὁ στρογγύλος καὶ ὀμφαλειδής· ὀμφάλιον σά-
κος τρύφος Π. Σιλ. 49 (6, 84).

*Ὀμφάλις, ἴδ' ὀμφάλη.

*Ὀμφάλιστος, ὁ· ὁ μαχαίριον, δι' οὗ
τοὺς ὀμφαλοὺς τῶν βρεφῶν ἀποκοῦπτουσι ἀρ. λεξ.

*Ὀμφάλις, ἴδ' ὀμφάλιον.

*Ὀμφάλιον, ὁ· 1) Πισάτης πατήρ τοῦ Παν-
ταλέοντος Στράβ. 2) ζωγράφος τις μαθητῆς τοῦ
Νικίου Πάου.

*Ὀμφάλο-εἰδής, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ
ὀμφαλοῦ, στρογγύλος ὡς ὁ ὀμφαλὸς Εὐδ. 4350, 5.

*Ὀμφάλοεις, 3 (ὀμφαλός)· ὁ ἔχων ὀμφα-
λόν· ἀσπίς ὀμφαλόεσσα = ἔχουσα ἐν τῷ μέσῳ
κύρτωμα ὀμφαλοειδές καὶ στρογγύλον Ὀδ. τ.
32 καὶ κωμ. «οἰμαγὰς ἔδων ὀμφαλόεσσας» Ἀ-
ριστ. εἰρ. 1244· «αὐτὸν ὀμφαλόν» = ἔχον ἐν
τῷ μέσῳ κυρτόν ὄψωμα Ὀδ. α. 269· «ἄρκτος
ὀμφαλόεσσα» = τὸ μέτωπον τῆς ἄρκτου, ἴσ.
ἐπειδὴ εὐρίσκεται ἐν τῷ πόλῳ Νικ. ἁλ. 7,
umbilicatus.

*Ὀμφάλο-καρπος, 2· ὁ ἔχων ὀμφαλοειδῆ
καρπὸν Διοσκ.

*Ὀμφάλο-κηλή, ἡ· πάθος (πρήξιμον) τοῦ
ὀμφαλοῦ ἴδ' ἐξὀμφαλος.

*Ὀμφάλο-ς, ὁ (ὀμφαλός, σανακρ. nābh-i-s,
nābh i-la-s, λατ. umbil-icu-s γερμ. nabel

ευ (γ. ἄμβων ambon) ἡ παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐκ τοῦ ἀμνίου παραγωγή, καθότι ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας διὰ τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ τοῦ ὀμφαλλίου νεύρου ἀναπτύσσεται καὶ τρέφεται, εἶνε ἴσφ. ὡς καὶ ἡ ἐκ τοῦ ἱμνίου, ἀπὸ θανάτου ἴδε Σχολ. Νικ. ἄλ. 7, 348. — τὸ ἐν μέσῳ τῆς γαστροῦ κοίλον, ὃ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀμφαλός. «αἰδοῖον μεσσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ» Ἰλ. ν, 568. «τοῦ ὀμφαλοῦ ὑπένερθε ἀλείψασθαι» Ἀριστ. νεφ. 964. «βρεχόμενοι πρὸς τὸν ὀμφαλὸν» Ξεν. Ἀν. 4, 5, 2. ὁ Πλάτ. ἐρμην. «συνέκλων πανταχόθεν τὸ δέρμα ἐπὶ τὴν γαστέρα νῦν καλουμένην, ὥσπερ τὰ αὐσπαστα βαλάντια, ἐν στήμα παιδὶν ἀπένει κατὰ μέσην τὴν γαστέρα, ὃ δὲ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι», συμμ. 190. «ἐτι πᾶν ὀμφαλοειδές» α) τὸ ὀμφαλοειδές, ἔχον κοίλωμα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀσπίδος (πρὸλ. ὀμφαλοειδής) «ἀσπίδος ὀμφαλόν» Ἰλ. ν, 192, umbro' ἐκ κασσίου, λ, 34. 6) ἐν τῷ ἑσφ. τῶν ἱππων κυρτόν τι ὅμοιον, δαομὸς πρὸς στερνῶσιν τῶν σφόνδων Ἰλ. ω, 273. γ) τὸ ὀμφαλοειδές κέντρον, μετὰ τῆς παρασημασίας πάντοτε ὑφ' ὀμφοειδούς τινος. «ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης» = περὶ τινος νήσου ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης προεξεχούσης Ὁδ. α, 50. — ὀμφαλός ἡ κέντρον τῆς γῆς καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Πινδ. αἱ Δελφοί, ἡ κυρ. λίθινη τις ἵδρα ἐν τῇ ἐν Δελφοῖς ναῷ. «πᾶρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο μάτερός», Π. 4, 74. «ὀμφαλὸν χθονὸς ἀένναον προσηγόμενον», 6, 3. «ὄντι γὰρ ὀμφαλὸν παρ' αἰοιδίμον», 8, 62. «οὗκ ἐτι τὸν ἀθίχον ἐμὶ γὰρ ἐπ' ὀμφαλὸν σέθεν», Σοφ. Οἱ. τ. 898. «ὀμφαλὸν γῆς θεοπεσιμῶδον» Εὐρ. Μῆδ. 668. «ἐν μέσῳ τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ καθήμενος» Πλάτ. πολ. 4, 427. δ) ἐπὶ δὲ βελκίων, τὰ κοσμηματα τῶν σκεπαμάτων Λουκ. μισθ. συν. 41. 2) τὸ κλωνίον, τίς δ' ἐπικαθίσταται τὸ σκεῶν γεωπ. 1, 56. «ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων καρπῶν» Ἀριστ. προβλ. 12, 7. Ὀμφαλός, δ. 1) λίθος λευκὸς ἐν ἀγχοῖσι ἀπατετημένον κώνου, ὅστις παρὰ τῇ θυσίᾳ στηρίξαι τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ ἐδρίσκετο, καὶ παρὰ τῶν Δελφῶν ὡς τὸ κέντρον τῆς γῆς ἐθεωρεῖτο Πaus. 2) τὸ ἐπίσημον τῆς Πάφου Ἡσυχ. 3) ἡ νήσος Ἀλγυρία Ὁδ. 4) ἡ πόλις Ἐννη ἐν Σικελίᾳ Καλλ. 5) ὄν. τοῦ βορείου πόλου, ἔξ αὐ καὶ τὸ μέτρον τῆς ἄρκτου ἐκαλεῖτο ὀμφαλόδεσσα ἄρκτος Ἡσυχ. Ὀμφαλο-τομήω, κόπτω ὀμφαλὸν βρέφους. Ὀμφαλο-τομητέον, β. ἐπιθ. πρέπει νὰ κοπῇ ὁ ὀμφαλός. Ὀμφαλο-τομία, ὀμφαλητομία ἔσφ. Ὀμφαλο-τόμος, ὀμφαλητόμος, τριγύλας Σώφρων π. Ἀθην. 7, 321. Ὀμφαλό-ψυχοι, οἱ «μοναχοὶ τινες, οἱ προσήκοντες κινδύνους τὸν ὀμφαλὸν σὺν ὅλῳ νοτὶ ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας, ἔχουν κατὰ τὸν ὀμφαλὸν» Βουζ. π. Δουκατ. Ὀμφαλ-ώδης, 2' ὀμφαλοειδής Ἀριστ. τ. Γ. 2, 2, umbilicaris. Ὀμφαλ-ώδης, 3 (ὀμφαλῶς) δ' μαρμῆν ἔχων ὀμφαλός, ὁ ὀμφαλοειδὴς εἰργασμένος Πολυδ. 6, 25, 7. «ὀμφαλωτάς χροσίδας» Φιλέερ. π. Ἀθην. 11, 502, umbilicatus. Ὀμφαξ, ακοῖ, ἡ καὶ ὁ πρὸλ. Λοβ. Φρυν.

54' ἡ ἄκρος ράξ ἡ σταφυλή, ἀγουρίδα Ὁδ. κ, 125. «ὅταν δὲ τεύχη Ζεὺς γ' ἀπ' ὀμφακοῦ πικρὰς οἶνον» Αἰσχ. Ἀγ. 944. ἡ παρθενική καὶ γεραιὰ συγκρίνεται τοῖς ὀμφαξ καὶ δ' σταφίς Ἀνθ. Παλ. 1 (5, 20) παροιμιασ. «ὀμφακας βλέπει» πικρὸς, στυμφινῶς κατὰ τὴν Β. Ἀν. 56. — Μεταφ. οἱ ἐπὶ ἄκροι, σκληροὶ μαστοὶ τῆς παρθένου Τρυφίος. σ. 84. Ὡς ἐπὶ ὀ. ἄκρος, πικρὸς, ξυνός, σταφυλή, ἑλαία μετγ. καὶ μεταφ. μεμψίμοιρος, στυμφινός (ἡ παρατήρησις τοῦ Δράκοντος ἐν σ. 18, 15, ὅτι τὸ α ἐν ταῖς τρισυλλάβοις πτώσειεν εἶνε μακρόν, δὲν ἐπιθεοαῖονται διὰ χωρίου τῶν ποιητῶν.

Ὀμφή, ἡ (ΕΠ. ἔπος, ρίξ. Γεκ. Γεκ. κατὰ παρενθ. τοῦ μ.) ἡ φωνὴ, φῶμη, π. Ὀμ. πάντατα «ὀμφή θελῇ ἡ ὀμφή θεῶν ἡ θεῶν» «θελῇ δὲ μιν ἀμφέχου» Ὀμφή. Ἰλ. 6, 41. «ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὀμφῆς», υ, 129. «ἐπισπόμενοι θεῶν ὀμφῇ» Ὁδ. γ, 215. οὐτως καὶ «κατ' ὀμφῆς τὰς Ἀπόλλωνος» Σοφ. Οἱ. Κ. 285. — καὶ γενικῶς «ἀδεῖται Ἀθηναίων ὀμφαί νιν κώμασσαν» = αἱ φωναὶ Πινδ. Ν. 10, 34. «γυξὶ δ' ὀμφῶν Αἰσχ. Ικ. 789. «οὐτ' ἄν ποτ' ὀμφῆς τῆς ἱμῆς ἐπὶ σθεσά» Σοφ. Οἱ. Κ. 1353. «πῶς μύθων ἀδοκλήτων δέξαιτ' ὀμφῶν» Εὐρ. Μῆδ. 175. σπαν. καὶ μετγ. π. λιγυτα Ἀνακρ. 41, 11. παρὰ δὲ Λακεδ. = ὁσμή Ἡσυχ.

Ὀμφήεις, 3' ὁ φωνὴν ἀφίει μέλλοντος δηλωτικὴν, μαντευτικὴς Νον. Δ. 2, 686, fatidicus.

Ὀμφήτης, ἦρος, δ' ὁ προφητεύων, μαντεύων Τρυφίος. 132, fatidicus, vates.

Ὀμφίς, «εὐεργέτης, ἐπίων, Ὀσίριδος Πλουτ.

Ὀμφορα, ὅσα ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἐκφέρεσθαι ὁ νόμος κωλύει Ἡσυχ. ἔσφ.

Ὀμφύνω (ὀμφή) κἄνυμι τινὰ περίφημον, ἐνδοξόν, καθ' Ἡσυχ. = σεμνὸν αἰῶς, αὐγεῶ.

Ὀμφαλέκης, δ' ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ὀμφαλμός, δ' ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ὀμῶλας, ακοῖ, δωρ. ὀμῶλας, ἔτι δὲ, ὀμωρός, συναρτίτης Ἀντ. Θ. 65 (7, 402), νήπιος.

Ὀμῶμι, τό. Περιοιή τις βοτάνη, τὰ τῶν Ρωμαίων τὸ απομύμν = ὀμῶμιον Πλουτ. ἴσ. καὶ Ὀσιρ. 46.

Ὀμῶμινα, παρκ. τοῦ ὀμῶμι μετ' ἀναπτλ.

Ὀμ-ωνδμέω (ὀμῶνιμος) ἔχω τὰ αὐτὰ ἢ ὁμοῖον ὄνομα· τινὲς μετὰ τινος «τὰς πελιδίας» ἐπὶ ὀμῶνιμον μετὰ τῆς περιστοραίας Ἀθην. 11, 401.

Ὀμ-ωνδμία, ἡ ὁμοιότης κατὰ τὸ ὄνομα Ἀριστ. σοφ. ἱεργ. 4, 5. τινὲς θεωροῦσι καὶ τὸ ὀμῶνιμας ὡς ὄνομα. = ὀμῶνιμος Ἐπιγρ. εἰς 123 (6, 100 Κριναγ.), cognominatus.

Ὀμ-ωνυμικῶς, μεθ' ὀμῶνι ἢ ταῦτο ἀνῶματος μετγ.

Ὀμ-ωνυμίας, 3' τῷ ἔσφ. τὸ θηλ. ὀμῶνιμη νήσος Ἀριστ. Ἐπιγρ. 3, 8 (9).

Ὀμ-ωνυμίας, 2 (ὀμῶνιμα) ὁ τὸ αὐτὸ ἢ ὁμοῖον ἔχων ὄνομα Ἰλ. ρ, 720. «ἐδύστονα κῆδε» ὀμῶνιμα Αἰσχ. 7, 971. τινὲς Πλάτ. πολ. 1, 330. καὶ τινος π. χ. «παρὰ τὸν αὐτὸν ὀμῶνιμον ἔχουσιν», Πρωτ. 311. ἴδ. λξ. δρόμοι καὶ ὀμῶνιμοι, διάφορον ἔχουσαι σημασίαν Ἀριστ. κατ. 1, 1, cognominatus.

Ὀμῶνιμοι, ἐπὶ προσηγ. cognominifer.

Ὀμῶσας, δ' εἰδὸς ἄρκτου Ἐπίχ. π. Ἀθην. 3, 110.

Ὀμ-ωρόφιος· τῷ ἐπομ. Ἀντιφ. 5, 11.

Ὀμ-ωρόφιος, 2 (ὄροφῃ)· ὁ ὑπὸ τὴν αὐτὴν σπέ-
την ζῶν, ἐπομ. εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν κατοικῶν·

-τινί= συγκατοικός Φιλόστρ. πρβλ. Ὀμωρόφιος.

Ὀμῶς, ἐπίρ. ἐκ τοῦ ὁμός· ὁμοίως, ὡσαύτως·

ἄμωρ ὁμῶς φιλέουσα· Ἰλ. α, 196· ἀνὰ ἴσιν

μέρη· Πσ. θε. 74· συγν. τίθεται εἰς δύο διὰ τοῦ

καὶ συνδεόμενα οὐσιαστικά, ἵνα παραστήσῃ ἀ-

κριτέστερον τὴν ὁμοίαν ἀναφορὰν αὐτῶν εἰς τὸ

ῥῆμα· ὁμῶς αὐτοὶ τε πολλοὶ καὶ μῶνυχες ἴσιν

ποι· Ἰλ. λ, 708· «πληθὺν ὁμῶς ἔππων τε καὶ

ἄνδρῶν», θ, 214· «ἐννήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν»

νύκτας τε καὶ ἡμέρας· ὅπως τὴν ἡμέραν οὕτω

καὶ τὴν νύκτα· Ὀδ. κ, 28, καὶ «τάτ' ἡμᾶρ καὶ

κατ' εὐφρόνην ὁμῶς» Αἰσχ. Εὐμ. 662· «τάκετ'

κἀνθάδ' ἂν ὁμῶς ἔχθιστος ἔσται» Σοφ. Αἴ.

1351· «καὶ ἔν τε θεοῖς τοῦτο κἀνθρώποις ὁμῶς

αἰδέονται» Πινδ. Π. 9, 40· «πάντες ὁμῶς» =

πάντες ὡσαύτως, πάντες συνάμα· Ὀδ. δ, 775·

«πάντη ὁμῶς»· Πσ. θε. 386· «ἐξ τὰ πάντ' ὁμῶς

βίαιοι» Αἰσχ. Πρ. 738· μετὰ ὅτ. = ὁμοίως μέ-

τινα, «ὁμῶς δὲ τοι ἦπια αἰδέν» = τόσον ἡ ὁμοί-

ως ὡς καὶ σὺ· Ὀδ. ν, 415· «ἐχθρὸς γάρ μοι κε-

τονος ὁμῶς Ἀἰδᾶο πόλῃσιν» = μισητὸς καθὼς αἱ

πόλεις τοῦ Ἀἰδᾶο, καθὼς ὁ θάνατος, ὁμοίως μέ-

τὸν θάνατον· Ἰλ. ι, 312, Ὀδ. ξ, 156· ἔτι δὲ=ὁ-

μοῦ Θεογν. 246, similiter, aeque, pariter.

Ὀμῶς, σύνδ. ἐναντ. καὶ κοιν. ὁμῶς, πλὴν,

ἀλλὰ, μ' ὅλον τοῦτο· ὁμῶς δ' οὐ λήθεο χά-

μης· Ἰλ. μ, 393· «ἀλλ' ὁμῶς, χρέσσων γὰρ

οἰκτῆροφ' οὐδὲν, μὴ παρίει καλὰ» Πινδ. Π.

1, 85· «ὁμῶς δὲ φεβγε» Αἰσχ. Εὐμ. 74· «ὁμῶς

δὲ ἐλθῆν» Σοφ. Φιλ. 473· «πολὺν δ' εἰ καὶ μὴ

βλέπεις, φρονεῖς δ' ὁμῶς, οἷα νόσφι ξύνεστιν»·

Οἶ. τ, 302· «ὁμῶς καὶ ξεινίους σφι ἐόντας»· Πρ.

5, 63· «πάνυ μὲν οὐκ ἤθελεν, ὁμῶς δὲ ἡναγκα-

σθη ὁμολογῆσαι» Πλάτ. Πρωτ. 338, ἴδ. πα-

ρατηρεῖται ἡ κατόπιν θέσις τῆς λέξεως· «λέξον

καταστάς, καὶ στένεις κακοῖς ὁμῶς» Αἰσχ. Περ.

287· «μῆμνησ' Ὀρέσταν, καὶ θυρατὸς ἐσθ' ὁμῶς»,·

Χο. 113· «ὡς εὐμαθέεσ' σου κἂν ἀποπτος ἦς ὁ-

μῶς, φῶνῃμ' ἀκούω» Σοφ. Αἴ. 15· καὶ ἴδ. ἐν

τῇ μετ. «κλῦθί μοι νοσῶν ὁμῶς» = καίπερ νο-

σῶν, ὁμῶς κλῦθι· Τραγ. 1105· «ὕψ' ὧν ἐγὼ

ταχθεὶς τάδ' ἔρδω καὶ τύραννος ὧν ὁμῶς»,·

Οἶ. Κ. 755· «οἱ μὲν πρῶτοι ὁμῶς τρόπῳ τινὶ

ἐστρατοπεδεύσαντο», ὅπου ἐκ τῶν ἡγουμένων

ἀναπληρωτέον, εἰ καὶ τὰ πάντα ἦσαν λεηλα-

τημένα Σεν. Ἀν. 2, 2, 17· «γινώσκοντες ὅτι

πονηρὰ ἐστίν, ὁμῶς αὐτὰ πράττειν» Πλάτ.

Πρωτ. 353· καὶ πρὸ τῆς μετοχῆς τιθεμένον

Πολ. 6, 445· καὶ μετ' ἐμφάσεως ὁμῶς γε μὴν,

ὁμῶς γε μέντοι· Ἀριστ. νεφ. 621, tamēn.

Ὀμ-ωχέτης, ὁ, αἰολ. καὶ ὠωρ. (ἀντὶ ὁμοε-

χέτης)· ὁμοκἀτοχος, συγκατοικός· τοὺς ὁμο-

χαίτας δαίμονας· ἀνακαλεῖ Βοιωτὸς τις· ὁμέ-

σσιοι, ἡ οἱ θεοὶ τῆς χώρας, οἱ συμμετέχοντες

τῶν αὐτῶν ναῶν καὶ τῶν ἱερῶν Θουκ. 4, 97.

Ὀναγος, ὁ, ὠωρ. καὶ ἀττ. ὄνηγός, ὄνηλάτης.

Ὀναγρος, ἄμφ. ἀντὶ οἰναγρος.

Ὀναγρῖνος, 2· ὁ εἰς ὄναγρον ἀνήκων, ὁ τοῦ

ὄναγρου ἔχων τὸ χρῶμα Πολυδ. 7, 56.

Ὀναγρό-βοτος, 2· τόπος ἡ λειμὼν ἐνθα βό-

σκουσιν οἱ ὄναγροι Στράβ. 12, 6, 1.

Ὀν-αγρος, ὁ· 1) ὄνος ἄγρος· 2) μηχανή·
βλητική σωματῶν, ἡ καὶ μονάγων καλῶν·
μένη Σουῖδ. οπαγεμ.

Ὀναίθας, ὁ· ἄνδρὸς ὄν. Ἐπιγρ.

Ὀναίνος, ὁ· ὄν. ἄνδρὸς Ἐπιγρ.

Ὀναγρος, ὁ· ὄν. ἄνδρὸς Ἐπιγρ.

Ὀναιον· ἄρειον Ἠσῶδ.

Ὀνατον, τό· κώμη παράλ. τῆς Λιδυρ. Στολ.

Ὀναίος· ὄνειος.

Ὀναμαί· ἴδ' ὄνιμημι.

Ὀναρ, τό· ὄνειρον, μόν. ὄν. καὶ αἰτ. (πρβλ.

ὄνειρος)· «καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστιν» Ἰλ.

α, 63· «οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν» Ὀδ. τ.

547· «σκιᾶς ὄναρ ἀνθρώπων» Πινδ. Π. 8, 99,

ὡς ὄνειρος θηλοὶ τὸ ὄρθόν, ταχέως ἀφαντῶν

γινόμενον Αἰσχ. Χο. 519· «ἦν[χ'] ἡλῶ δέ·

κνυσί τοῦναρ» Σοφ. Πλ. 417· «τοῦναρ ὡδὲ

ξομβάλλω τόδε» Εὐρ. Ι. Τ. 55· «εἶδον ὄναρ»

Ἀρ. ἱπκ. 1086, καὶ σπαν. μετν. ἔτι ὡς ὄνειρος,

ἀντὶ παντὸς ὄρθου ἀπατηλοῦ φαινομένου, σκι-

ας· ἐλευθερίας Πλουτ. Θησ. 32, παρ' ἀττ. ἐν

χρήσ. ἔπειρ. = καθ' ὕπνον, ἐν ὄνειρῳ, «ὄναρ

γὰρ ὁμᾶς νῦν Κλυταιμνήστρα καλῶ» Αἰσχ.

Εὐμ. 116· «ὄναρ διώκεις Ἰθρακ' 126· καὶ οὕτω

συγν. ὁ Πλάτ. ἀντιθ. τῷ ὕπαρ «τὸ ἀγνοεῖν ὁ-

παρ τε καὶ ὄναρ δικαίων τε καὶ ἀδικῶν πέρι·

Φαιδρ. 277· «οὐτε δὴ ὄναρ οὐδ' ὕπαρ οὐδεὶς δοκεῖ

χαίρειν»=οὐδαμῶς, παντάπασιν, Φιλ. 36· «καὶ

οὕτως ὕπαρ ἡμῖν ἡ πόλις οἰκίσσεται, ἀλλ' οὐκ

ὄναρ, πολ. 7, 520 (πρβλ. ὕπαρ)· «οὐδ' ὄναρ

πράττειν προσίσταται, αὐτοῖς» Θεαιτ. 173· «ὁ-

ναρ δὴ ἐπλουτήσαμεν», Θεαιτ. 208· «τὰ δ' οὐδ'

ὄναρ ἡλυθεν ἄλλῳ» Μοσχ. 4, 18· «οὐδ' ὄναρ

οἶδα φέβων» Φιλοδημ. 16 (5, 25)· καὶ περὶ·

«οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι ἑαυτὸν» Λουκ. Ἐρ-

μότ. 2· «ὄναρ πλουτεῖν» = καθ' ὕπνου εἶναι

πλούσιον, Τιμ. 20· Ὁ Φῶτ. ἀποδοκίμ. τὸ κατ'

ὄναρ ὡς πάντῃ βάρβαρον Δ. Λαίρ. 10, 32· κατὰ

δὲ Ἑρμᾶν. εἶνε ἀντὶ τοῦ ὄνειρος ἐν Ὀμ. ὕμν.

Δημ. 269· τὰς πτώσεις ὄνειρατος κτλ. ἴδε κατ'

τιωτέρω ὄνειραρ, somnium, insomnium.

Ὀναίρων, τό, ὕποκ. τοῦ ὄνος, γαῖδοῦράκιον.

Ὀναρίς, ὁ· ἡγεμὼν τῶν Βισαλτῶν.

Ὀναρος, ὁ· ἱερεὺς τοῦ Βάκχου ἐν Νάξῳ, λα-

βῶν εἰς γυναικὰ τὴν Ἀριάδην Θου. τοῦ Μί-

νως, ὅτε ὁ Θησεὺς ἐγκατέλειπεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς

νήσου ταύτης Πλουτ.

Ὀνάς, ὁ· ὄν. ἄνδρ. = Ὀνασίμος, ὡς Ἀλεξᾶς =

Ἀλέξανδρος Βοιωτ. νομίσμ.

Ὀνάς· δοῦλον ἀνόητον, ἀχρεῖον Ἠσῶδ. ἀμφ.

Ὀνάσανδρος, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ὀνασίος, ὁ· ζωγράφος τις Πaus.

Ὀνασίχλεια, ἡ· Ἀθηναία τις γυνὴ τοῦ Ὀ-

νασιχλέους.

Ὀνασιχλείδας, ὁ· Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.

Ὀνασιχλῆς, ὁ· ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ὀνασιπράτης, ὁ· Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.

Ὀνασιπράτης, ἡ· γυνὴ τις Ἑρμιονίς Ἐπιγρ.

Ὀνασιπριτος, ὁ· Μεσσηνίος τις καὶ ἄλλ.

Ἐπιγρ.

Ὀνασίμιος, ὁ· ἐπὶν. τοῦ Κωπαλῶς Εὐφρο-

νίσκου Ἐπιγρ.

Ὀνασίμβροτος, ὁ· Λεβαθεὺς τις Ἐπιγρ.

Ὀνασιμήδης, ὁ· ἀγαλματοποιὸς τις Πaus.

Ὁνάσιμος, ὁ, ὄν. Ὁνάσιμος: 1) Σικωνίδης τις Θουκ. 2) ιστοριογράφος Κύπριος ἢ Σπαρτιάτης Σουῖδ. 3) Βοιωτὸς Ὁρχομένιος καὶ ἄλλ. ἐπιγρ.
 Ὁνασίδικος, ὁ· Μεσσηνίος τις, ἐπιγρ.
 Ὁνασίδικος, ὁ· ὄν. ἀνδρ. ἐπὶ ἀγγείου Ῥοδίου.
 Ὁνάσιππος, ὁ· Σπαρτιάτης τις, ἐπιγρ.
 Ὁνασίον, ἡ· ὄν. γυν. Κυπρ. ἐπιγρ.
 Ὁνασιφάρις, ἰδοι, ἡ· Σπαρτιάτης τις, ἐπιγρ.
 Ὁνασιφάρον, ἡ· γυν. ὄν. ἴδ' Ὁνησιφάρον.
 Ὁνασιφών, ὁ· ἀγαλματοποιὸς Ῥόδιος, ἐπιγρ.
 Ὁνασίωιν, ὁ· Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.
 Ὁνασος, ὁ· Ὁνησος 1) συγγραφεὺς ποιήματος περὶ Ἀμαζόνων Σχολ. Θεοκρ. 2) Ἀθηναῖος τις, ἐπιγρ. 3) Μακεδὼν τις Ἀρρ. 4) ἄλλ.
 Ὁνασώ, ἡ· Ἀθηναία τις, ἐπιγρ.
 Ὁνασών, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
 Ὁνάτας, ὁ· ὄν. Ὁνήτης: 1) υἱὸς Μύκωνος, περίφημος ἀγαλματοποιὸς ἐξ Αἰγίνης, σύγχρονος τοῦ Φειδίου, ἀκμάσας κατὰ τὴν Ὀλ. 78· περὶ τὰ τέλη τῆς ἑκτης π. Χ. ἐκατονταετ. τοῦτο ὁ Πaus. ἀναφέρει τὰ ἐννέα ἀγάλματα τῶν Ἑλλήνων ἡρώων ἐν Ὀλυμπίᾳ, ὅσοι ἤθελον νὰ μονομαχήσωσι διὰ κληροῦ μετὰ τοῦ Ἑτορος εἰς τὴν κατὰ τῆς Τροίας πολιορκίαν καὶ ἄλλα ἀριστουργήματα τῆς ἐξόχου τέχνης τοῦ Πaus. 2) ὁ ἀνδρ. ὁ π. Δ. λαορ.
 Ὁνάτιος, ὁ· ὁ Ρωμ. Ὁνάτιος Λυβήλιος Πaus.
 Ὁνάτιος, ὁ· Σπαρτιάτης, ἐπιγρ.
 Ὁνατός, ὁ· Πυθαγόρειος τις Ἰαμβλ.
 Ὁναφέρνης, ὁ· στρατιῶς Κερκυραίων Ἀνθ.
 Ὁνδρική, ἡ· ἡ Ρωμ. Umbria, ἐπιγρ.
 Ὁνδρικός, ἴδ' Ὁμβρικός.
 Ὁνγ· ἴδ' Οὐγγ.
 Ὁνεάται, οἱ· φυλὴ τις τῶν Σικωνίων, ἣν ὁ Κλεισθένης οὕτως σκαιτικῶς ὠνόμαζεν Ἦρ.
 Ὁνει· ἴδ' ὄνειον.
 Ὁνειαρ γεν. ὄνειατος, τὸ ὄφελος, βοήθεια Ἰλ. χ. 486· πληθ. ὄνειατο· εὐχάριστα Ὁδ. δ. 444.
 Ὁνειάτος, ἴδ' ὄνειτης.
 Ὁνειδάτις· ἡ· πάλ. Αἰγύπτου, κατ. Ὁνειδάτις Στ. Βυζ.
 Ὁνειδαίη, π. ἡ· ὄνειδος Ὁμ. ἐπ. 4, 12.
 Ὁνειδετος, 2· ὄνειδιστικός, κατηγορῶν· ὄνειδιστοὶ ἐπέσσει· Ὁδ. α. 336· μύθος ὄνειδετος Ἰλ. φ. 393, σπαν. μτγν. π. ψωμός Ἀμμιαν. 25 (9, 573), προβόαιος, contumeliosus.
 Ὁνειδίζω, (ὄνειδος) χλευάζω, μωφομαι· ἐπεισὶν μιν ὄνειδισον Ἰλ. α. 211· νεύει ὄνειδίζων Ἰλ. η. 95· Ἀγαμέμνωνι ὄνειδίζων, οἷσι μάλα πολλὰ διδοῦσιν ἥρωες, 6, 255· τινὲς ἐπὶ πρὸς ἄλλω τι ὡς ἀμάρτυς τινος· ἀλλήν μιν μοι ὄνειδισας· φάε' ἔμεν ἀπτόλεμον, α. 34· οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὄνειδίζων ἀγορεύουσι Ὁδ. α. 380· αἰσχύνουμαι σοι ταῦτ' ὄνειδίσαι σαφῶς Ἀισχ. Χο. 904· οὐδ' ἂν θλιβὼς γε ταῦτ' ὄνειδίζων, ἃ σοι οὐδεὶς ὅς οὐχὶ τῶνδ' ὄνειδιστὴ Σοφ. Οἶ. τ. 872· ἀρ' ἄθλιον τοῦνεδος ὄνειδιστὴ εἰς σέ· Οἶ. Κ. 758· τοι· ἀπ' ὄνειδισθαι· ἀντὶ παθ. μελ. Οἶ. τ. 1500· καὶ μετὰ διπλ. αἰτ.· ἐπειδὴ καὶ τυφλὸν μ' ὄνειδισας, 402· ἃ εἰς γάμος μοι βασιλικούς ὄνειδισας, Μηδ. 547· ὥς δὲ οἱ ταῦτα ὄνειδισας Ἦρ. 8, 106· Σκάθαι τοῦ βακχεύειν

περὶ Ἑλλήσι ὄνειδίζουσι, 4, 79· συνάπτει καὶ «τῷ θεῷ τοῦτον ὄνειδισαι» = διὰ ταῦτα, 1, 90· καὶ «εἰς τὸν Μηδισμὸν» = ὡς πρὸς τὸν Μ. 8, 92· «ὃ οὐ μοι ὄνειδίζεις» Πλάτ. Γοργ. 508· ὄνειδίζω σοι ὅτι, 526· ὄνειδισά, ἀπολ. 29. Καὶ παθ.· οὐκ ὀρθῶς ὄνειδίζεται, Γίμ. 86· τινὲς δαίλαν Λυσ. 16, 15· ὄνειδίζε ν τινὲ εἰς ἀχαριστίαν διότι· Πολυδ. 28, 4, 11· καὶ «τὶνι περὶ τινος», 30, 4, 8, probro, injeeto.
 Ὁνειδίζει, ἡ, καὶ ὄνειδος, ἴσφ. γρ. ἀντὶ ὄνει· δαίη καὶ ὄνειδος.
 Ὁνειδιστής, ἡ (ὄνειδίζω) ὄνειδισμός, μτγν.
 Ὁνειδισμός, τὸ· μίμψις, ὅρις Ἦρ. 2, 133.
 Ὁνειδισμός, ὁ (ὄνειδίζω) μίμψις, κατηγορία, αἰσχύνη Δ. Ἀλ. καὶ μτγν. exprobratio.
 Ὁνειδιστέος, 3· ὅστις πρέπει νὰ ὄνειδισθῇ Πλάτ. νόμ. 3, 689, objurandus.
 Ὁνειδιστής, ὁ· τῷ ἐπομ. «λόγους ὄνειδισθῆρας ἐνδοξοῦμενος» Ἔρ. Ἦρ. μ. 218.
 Ὁνειδιστής, (ὄνειδίζω) ὁ μωφοῦμαι, προσωποδέρνων, κατηγορῶν μτγν. exprobrator.
 Ὁνειδιστικός, 3· ὁ εἰς τὸ ὄνειδίζειν, τὸ μίμψασθαι ἐπιτηδευόμενος γν.· ὄνειδιστικόν τοῦτο εἰς τῇ γνῃ· Λουκ. Θ. Δ. 1, 2.
 Ὁνειδιστικῶς, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. μετ' ὄνειδισμοῦ Μ. Ἀντ. 1, 10.
 Ὁνειδιστός, 2· μετῶς, μτγν. probrosus.
 Ὁνειδο-λεσχία· ἴδ' ὄνειρολεσχία.
 Ὁνειδος, τὸ (ὄνομα, κυρ. ἐν γέν. κλησις, ἡ ὀρθότης μετὰ τοῦ προτασσόμενου οὐ ἐκ τῆς ρίζης νιδ = φθάνω)· μίμψις, τὸ τῆς συνηθ. προσωποδάρμα, κατατυχύνη, ἐπιπλήξις, ἴδ. λόγοι ἐντροπιστικαί· ὄνειδεα μυθήσασθαι Ἰλ. α. 691· λέγειν, προφέρειν, β. 251· βάζειν Ὁδ. ρ. 461· καὶ δὴ ἐμὴ κεφαλὴ κατ' ὄνειδεα χεῖρας μητέρ' ἢ ἡμετέρη, φ. 463· ἀρχαίον, κακοποιόν· Πινδ. Ὀ. 6, 80· τοιαῦτ' ἐξ ἀνδρῶν ὄνειδῃ πολλὰ κτείνω κακῶν Ἀισχ. Περ. 743· ἔκλυσαν ἡμᾶς ἐνδοίκοις ὄνειδισιν, Εὐμ. 230· τοῦνεδος ὄνειδισαί Σοφ. Φιλ. 519 (ἴδ. καὶ τὸ βήμ.)· κοῦπω τις λόγους κακῶν ἠνέγκας οὐδ' ὄνειδος, Τραχ. 462· ἐμοὶ ὄνειδος μὴ θανεῖν ὑπὲρ τέκνων· αἰσχρὸς εἶναι εἰς ἐμὲ Ἔρ. Ἀνδρ. 411· τέκνους ὄνειδος λιπνέει, Ἦρακλ. 301, καὶ πεζ. Ἦρ. 7, 160· ἀπὲρ τὰ φιλότιμόν τε καὶ φιλόκρυπον εἶναι ὄνειδος· λέγεται τε καὶ ὅστις Πλάτ. πολ. 1, 347· καὶ φάγος, νόμ. 11, 926· ὄνειδοι ἐναχρὸς ἴστω, β. 742· ὄνειδοι ἐνεχέσθω τῷ μεγίστῳ, 12, 808· ὄνειδῃ ἐχέτω, 6, 762· ἐτι δὲ καὶ τὸ ἀντικείμεν. τοῦ ὄνειδος, τὸ αἰσχρὸν, «οἱ γὰρ ἰδὼ καὶ ἐπειτα κατηγορεῖ καὶ ὄνειδος ἐσομαι» Ἰλ. π. 498· καὶ συγκεκρ. ὁ δὲ αἰσχύνῃς κεκαλυμμένος καὶ εἰς ἄλλους αἰσχρὸς φέρον, οὕτως αἱ θυγατέρες τοῦ Οἰδίοποδος καλοῦσι «τοιαῦτ' ὄνειδῃ» Σοφ. Οἶ. τ. 1494· Λυσιστράτης Χολεργέων ὄνειδος· Ἀριστ. Ἀχ. 820· τῆς πόλεως ὄνειδος γεγεννημένος Ἀμμ. ἐπ. 2, 644· τὴ πόλιν, Μηδ. 132· σοὶ δ' ἐκλιπνέει τοῦτ' ὄνειδος οὐ καλόν· «ταῦτ' ἐν τῇ οὐχ ὥρατιαν φήμην Σοφ. Φιλ. 475· Ὁθλαίς κάλλιστον ὄνειδος»· κλέος, τιμὴ, εὐδοξία Ἔρ. Φων. 828, πρὸς ἡμᾶς.
 Ὁνειδισμός· ὄνομα Προειδῶνος Παύλ.
 Ὁνειδόν, τὸ· σταθλὸς ὄνων Σουῖδ.

Ὀνειρον, τὸ (ὄρος) καὶ ὄνειρα (τὰ ὄρη) ὄρων
σειρά, ἐκτεταμένη ἀπὸ Κορίνθου, καὶ νοτίως
μὲν τοῦ Ἰσθμοῦ μέχρι Κεγχρεῶν, βορείως δὲ
ἀπὸ τῶν Σκιρωνιδῶν πετρῶν μέχρι τῆς Βαιω-
τίας καὶ τοῦ Κιθαίριον Θουκ. ἦν δὲ καὶ πα-
ροιμ. περὶ τῶν ὑπερέδωσαν ἐπιχειρήσεων «ὄρον
ἢ τὸ Ὀνειρον ὑπερέδωσαν οἱ Βαιωτοί», ἐπειδὴ
αὐτὸ ἐκωρείτο ὄριον τῆς Βαιωτίας Ἀποστολ.
Ὀνειρος, ὁ ὁ ἐξ ὄνου, γαϊδουρίσιος Ἀριστ.
ἱππ. 1399—ἀσχός=ὁ ἐκ δέρματος ὄνου Πολυδ.
8, 23, 3, asinius.
Ὀνειρος, ἰων. ὄνηρος (ὄνημι) ὠφέλιμος
ἀρ. λεξ. «πλεον γὰρ ὄνηρον» Νικ. ἀλ. 548,
utilis.
Ὀνειρα, ατος, τὸ ὄναρ, ὄνειρος, ἐνύ-
πνιον Ἑτ. Μ. Τούτων π. Ὁμ. μόν. τὰ ὄνει-
ρατα εὐρίσκ. ὡς ἀνώμαλ. πλ. τοῦ ὄνειρος ἢ ὄ-
ναρ Ὁδ. υ, 87. «ἐν τῷνειρατι» Αἰσχ. Χο. 524.
«ὄνειράτων ἀλγίχιοι μωραταί», Ἡρ. 446 καὶ
πολλὰ ἄλλα εἰς τὴν γεν. πλ. «οὐδ' ὄνειράτων φό-
βος», Χο. 916 καὶ δοτ. «ἐν δ' ὄνειρασι ἐξηγει-
ρόμην», Ἀγ. 865. «νοστήσειτε ὄνειρατα», 660.
«ἐν ὄνειρασιν» Εὐρ. Ἀλκ. 355. «ὄνειρατ' ἀγ-
γέλλουσα», Ὁρ. 617. «πέμψαι τὰδ' ὄνειρατα»
Σοφ. Ἠλ. 452. ὄνειράτων, 473. ἐν ὄνειρασιν,
Οἱ. τ. 981. «ὄνειρατα ὑποκρίνεσθαι» Ἀριστ.
σφ. 63. «τὰ τῶν ὄνειράτων ἐχόμενα» Ἡρ. 1,
120. «ἄκουε δὴ ὄναρ ἀντὶ ὄνειράτος» Πλάτ.
Θεαιτ. 201. καὶ συχν. ἐν τῷ πλ. ὄνειρατα,
π. χ. «πάντη σχεδὸν οἷον ὄνειρατα λέγων ἢ
πλαττων», νόμ. 5, 746.
Ὀνειράτιον, τὸ, ὄναρ. τοῦ προηγ. μικρὸν ὄ-
νειρον Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2, 197.
Ὀνειρίσιος, 3. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄνειρον. «ἐν
ὄνειρίσιος πύλῃσι» = εἰς τὰς πύλας τῶν ὄνειρων
Ὁδ. δ, 809.
Ὀνειρήσις, 3. τῷ προηγ. Ὁρφ. ὕμ. 85, 14.
Ὀνειρο-γένης, 2. ὁ ἐν ὄνειρῳ γεννηθεὶς Π-
λυσδ. 9, 25.
Ὀνειρο-δότης ὁ δίδων ὄνειρους ἄμφ.
Ὀνειρο-δότης ὁηλ. τοῦ προηγ. μετγ. π.
Ὀνειρο-κρισία, ἡ τῶν ὄνειρων ἐρμηνεία
καὶ ἐξηγήσις Ἀρτεμιδ. 2, 25.
Ὀνειρο-κρίτης, ὁ ὁ τῶν ὄνειρων ἐξηγητὴς
Θεοκρ. 21, 33, 30, somnisiolator.
Ὀνειρο-κριτικός, 3. ὁ τῶν ὄνειρων ἐξηγη-
τικός Πλουτ. Ἀριστ. 27. «τὰ ὄνειροκριτικά»
ὁηλ. βιβλία=βιβλίον τι ἐξηγητ. ὄνειρων, ὡς τὸ
τοῦ Ἀρτεμιδώρου.
Ὀνειρο-κριτικός, ἐπὶ τοῦ προηγ. Εὐστ.
Ὁδ. 1877, 37.
Ὀνειρο-κρίτης, ἴδος ὁηλ. τοῦ ὄνειροκρίτης
Ἐπιγρ. 481.
Ὀνειρο-λασχία, ἡ τῷ ἔπομ. ὁ Σουῖδ. ἐρμ.
ὕβρις ἄμφ.
Ὀνειρο-λαγία, ἡ τὸ λέγειν περὶ ὄνειρων,
ὄνειρολασχία.
Ὀνειρο-μαντις, ὁ ὁ ἐκ τῶν ὄνειρων μαν-
τιῶν, ὄνειροκρίτης Αἰσχ. Χο. 33.
Ὀνειρον, τὸ ὄνειρος Ὁδ. δ, 181. π.
Ἡρ. ὁ συνθ. τύπ. ὡς Αἰσχ. «τοῦνειρον εἶναι
τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον», Χο. 534 (ἴδ. ὄνειρος
καὶ ὄνειρα) καὶ π. Σοφ. οὐδαμῶς εἶνε ἀνεγ-
γῆτον γὰρ παραδεχθῶμεν πῶν τύπ. τοῦ ἀρσ

ἀλλὰ «τοῦνειρον» εὐρίσκεται, Ἠλ. 1382. «καὶ
ὄνειρα» Ἐδρ. Ἡρ. μ. 518, somnium.
Ὀνειροπλαστός, 2. ἐν ὄνειρῳ πλασθεὶς μετγ.
Ὀνειροπληκτός, 2 (πλήσσει) ὁ ὑπὸ τῶν ὄ-
νειρων κτυπηθεὶς, κινηθεὶς, τρομάξας ἀρ. λεξ.
Ὀνειρό-πληγῆς, ἡγός τῷ προηγ. πρβλ. Λοδ.
Φρον. 611.
Ὀνειρο-ποιός, 2. ὁ παράγων ὄνειρους Τζέτζ.
Ὀνειρο-πολέω καθ' ὕπνον βλέπω, φαντά-
ζομαι Ἀριστ. ἱππ. 806. ἱππους, νεφ. 16. «τὸν
νῦν βίον ὄνειροπολοῦντα καὶ ὀπνῶντα»
Πλάτ. πολ. 7, 534 καὶ μεταφ. «πολλὰ τοι
αὐτὰ ὄνειροπολεῖ ἐν τῇ γνώμῃ» ἐπὶ ἀνοήτων
φαντασιῶν Δημ. 4, 89. «τάλαντα Λοκ. μισθ.
συνοντ. 20. ὁδ. παθ. «ὄνειροποληθέντα πλοῦ-
τον ἀπολιπόντες», Θεόδ. δ. 5, 2. «ὄνειροπολού-
μενος ταῖς τῶν Μακεδόνων ἀρεταῖς» = ἐν ὄνει-
ροις ἔντρομος Δ. Σικ. 17, 31. τὸ δὲ μέσ. =
ἐνερ. «ἀνθρώπων ὄνειροπολεῖται» Σ. Ἐμπ-
κατὰ λογ. 2, 57.
Ὀνειρο-πόλημα, τὸ ὄνειρον Κλ. Ἀλ.
Ὀνειρο-πόλησις, ἡ τὸ ἀναιρεῖσθαι μετγ.
Ὀνειρο-πολία, ἡ τῷ προηγ. Πλάτ. ἐπιν.
985, somnium.
Ὀνειρο-πολικόν, τὸ τὸ ἐκ τῶν ὄνειρων
μαντεύεσθαι Πλουτ. ἀρ. φιλοσ. 5, 1.
Ὀνειρο-πόλος, 2. ὁ εἰς ὄνειρους καταγινό-
μενος, ὁ ἐξ ὄνειρων τὸ μέλλον μαντιοόμενος,
ὄνειροκρίτης Ἠλ. α, 63. γέρων, ε, 149. κατὰ
δὲ Σχολ. = ὁ ὄνειροδύμενος, α, 63.
Ὀνειρο-πομπία, ἡ ὄνειρον ἀποστολὴ Εὐσεβ.
Ὀνειρο-πομπός, 2 (πέμπω) ὁ τοὺς ὄνει-
ρους πέμπων Εὐσεβ.
Ὀνειρος, ὁ (ὄναρ, ὄνειρατα πρβλ. ἐνύπνιον)
τὸ ὄνειρον, τὸ ὅποιον ἀπὸ τῶν χρόνων ἡδὴ
τοῦ Ὁμήρου θεωρεῖτο ὡς ὑπὸ τῶν θεῶν στελ-
λόμενον καὶ τὸ μέλλον προσημαίνον Ἠλ. α, 63.
ἄγγελος τοῦ Διὸς, 6, 26 (ὅπου αὐτὸς ὁ τοῦ
ὄνειρου θεὸς εἰσάγεται). «θεὸς μοι ἐνύπνιον
ἤλθεν ὄνειρος» Ὁδ. ε, 495. «ἐξ ὄνειρου ἀθ-
εῖκα ἦν ὕπαρ» Πινδ. Ο. 13, 64. «εὐνὴν ὄνει-
ροις ὅς ἐπισκοπομένην» Αἰσχ. Ἀγ. 13.
«ψευδεῖς ὄνειροι» Εὐρ. Ι. Τ. 569. «παῦσε νο-
χίους ὄνειρους», 1277. ἐν ὄνειροις Πλάτ. νόμ.
10, 910. «ὄραν ὄνειρους» = ἔχειν ὄνειρους Σχολ.
Ἠλ. α, 63. ἴδ. σημαίνεται τὸ κενὸν καὶ ἀνό-
παρκτον, τὸ ταχέως παρέρχόμενον «σικὴ εἴ-
κελον ἢ καὶ ὄνειρῳ ἔπατο» Ὁδ. λ, 207. ἐπὶ
δὲ καὶ ὅ, τι ἔχει τις πάντοτε εἰς τὸν νοῦν του,
ἀκόμη καὶ ἐν ὄνειρῳ, τ, 581, somnium, visum.
Ὀνειρος, ὁ 1) πρῶτοπαιδευμένος ὄνειρος
π. Ὁμ. πλ. ὁ ὄνειρος π. Ἡσ. τέκνα τῆς νο-
κτός, ἡ τοῦ ὕπνου Ὁδ. ἡ τῆς Γῆς Εὐρ. ὁδ.
ὄνειρων ὄναρ Ὁρφ. φύλον ὄνειρον Ἡσ. 2)
οὗτος τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Ἀθηναιεύσας 3)
ἀπελευθερὸς τις Ἐπιγρ.
Ὀνειρο-σκαπικός, 3. ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄ-
νειροκρίτην μετγ.
Ὀνειρο-σκόπος, 2. ὁ τοὺς ὄνειρους θεωρῶν
καὶ ἐξηγῶν, ὄνειροκρίτης Πολυδ. 7, 188.
Ὀνειρο-σφους, 2. ὁ τῶν ὄνειρων ἐπιστή-
μων Τζέτζ.
Ὀνειρο-τόκος, 2 (τίκτω) ὁ τοὺς ὄνειρους
παράγων, λέκτρα Nov. Δ. 10, 264.

Ὀνειροφαντασία, ἡ ὁπτασία, ὅπως δνει-
ρου Ἀρτεμίδ. 4, 63.
Ὀνειρόφαντος, 2' ὁ ἐν δνειροῖς φανείς, ὁ
μοῖος δνειρῶν - ὁδία: Ἀισχ. Ἀγ. 409.
Ὀνειρόφοβος, 2' ὁπ' δνειρῶν φοβηθείς Τζετζ.
Ὀνειρόφρων, 2 (φρῆν) ὁ νοῦν καὶ ἐρ-
μηνεύων δνειρούς Εὐδρ. Ἐκ. 708.
Ὀνειρωγμὰ ἰδ' δνειρωμα.
Ὀνειρωγμός, ὁ (δνειρώτω) ἡ ἐν δνειροῖς
ἐκσπερμάτις Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 10, 6, insomnium.
Ὀνειρ-ώδης, 2 (εἰδος) δνειροειδής, ὁμοιος
δνειρῶ Τζετζ. εἰς Λυκοφρ. 113, somnio similis.
Ὀνειρωκτικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς δνειρα Σχολ.
Θεόκρ. 9, 16.
Ὀνειρωμα, τό' δνειρον μετν.
Ὀνειρωξία, ἡ δνειρωξίς.
Ὀνειρωξίς, ἡ τῶν δνειρώτων δειξίς Σουῖδ.
Ὀνειρώσσω, ἀττ. -ώττω (δνειρος) δνειρεύο-
μαι, βλέπω δνειράτα Πλάτ. Θεαιτ. 158' καὶ
μετ' αὐτ. Πολυδ. 5, 108, 5' δνειρώσσαν
λέγει· Παλλασ. 122 (10, 45) 2) καθ' ὕπνου
ἀσπληγῶ δνειρεύμενος ἐκσπερματίζω Σχολ. Ἀ-
ριστ. νεφ. 16, somnio.
Ὀνειρωτικός, 3' ὁ εἰς δνειρα ἀνήκων Σχολ.
Θεόκρ. 9, 16.
Ὀνειρτής, ὁ ἥρωρ, υἱὸς Ἡρακλείδους καὶ Δηί-
ανείρας Ἀπολδ. ἰδ' Ὀνίτης.
Ὀνειών, ἀνώμ. συγκρ. τοῦ δνειρος.
Ὀν-ἐλάφως, ὁ ὄνου ἐλάφιον, ὄνος ἔχων κέ-
ρατα, ἔφον νῦν ἄγνωστον Ἀθην. 5, 201.
Ὀνέατής, ὁ ποιητ. Ἀνθολογίας, Κορίνθιος Ἀνθ.
Ὀνευος, ὁ ὄνος, εἰδ. μηχανῆς, τροχίλια, καὶ ὁ
κινῶν τὴν μηχανὴν Σχολ. Θουκ. 7, 25, sucula.
Ὀνεύω, στρέφω, ἔλκω τι μετ' τὴν μηχανήν, τὴν
καλουμένην ὄνον Β. Ἀν. 57, 21.
Ὀν-ηγήσιος, ὁ ηγλάτης, βρασο.
Ὀν-ηγήσις, ἡ ὄνηλασία ἀμφ.
Ὀν-ηγός, ὁ ὁ τοῦ ὄνου ὀηγός ἰδ' ὄναγός.
Ὀν-ηγόν' κατὰ τρόπον ὄνου.
Ὀνήϊος, ἰων. ἀντὶ δνειος.
Ὀνήϊστος, 2' ἀνώμ. ὑπερθ. τοῦ προηγ. ὠ-
φελιμώτατος Σιμπλ. εἰς Ἀριστοτ. φυσ. σ. 32'
"ὄνηϊστον πονέσθε" = ἀξιολογώτατα κοπιᾶτε
Ἀπολ. Ρ. 2, 335' "ὄδρωπος ὄνηϊστα" = τὸ
δραστικώτατον μέσον κατὰ τῆς ὕδρωπικίας
Ἀρετ. utilis.
Ὀν-ηλασία, ἡ τὸ ἔργον τοῦ ὄνηλάτου.
Ὀν-ηλάττω ἑλαύνω τὸν ὄνον Ἀριστ. ἀποσπ.
598.
Ὀν-ηλάτης, ὁ ὁ τοὺς ὄνους ἑλαύνων ἡ ἄ-
γων Δημ. 42, 7, agaso, asinarius.
Ὀνήμενος, μετ. ἀδρ. 6'. τοῦ ὄνημι.
Ὀνημι, ἀχρ. ἐν. ζε οὗ γρόνοι τινὲς τοῦ ὄνι-
νι, juvo, prosum.
Ὀνης, εἶδος, ὁ προσευθεὺς τοῦ Ἀττίλα Πριακ.
Ὀνησα, ἐκ. ἀντὶ ὄνησα, ἀδρ. α. τοῦ ὄνηνιμι.
Ὀνησαγόρας, ὁ ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
Ὀνησανδρος, ὁ 1) Ἀθηναῖος Ρος 2) ἄλλ.
Ἐπιγρ. 3) Πλατων. φιλόσοφος ἰδ' ὄνδσανδρος.
Ὀνησαντίδης, ὁ ὄν. ἀνδρ. Ἀνθ.
Ὀνησᾶς, ὁ Σπαρτιάτης τις Ἐπιγρ.
Ὀνησημος, ὁ Ὀνίσιμος ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
Ὀνησει, γ'. πρόσ. μελ. τοῦ ὄνηνιμι.
Ὀνησιγένης, ὁ Σαρακηνός τις Πολυδ.

Ὀνησιδώρα, ἡ ὄν. γυναικὶς Σουῖδ.
Ὀνησί-δωρος, 2' ὄνησιφόρος, ὁ φέρων δφε-
λος, ὠφέλιμος Πλουτ. τυχ. Ρωμ.
Ὀνησιπράτης, ὁ 1) ἱατρός Χαιρωνεύς, φίλος
Πλουτάρχου Πλουτ. 2) Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ.
Ὀνησιπρίτος, ὁ 1) Ἀστυπαλαεὺς τις Ἀρρ.
2) διδάσκαλος τοῦ Κομμίδου τῆς Ἑλληνιστῆς
γλώσσ. Λαμπριδ.
Ὀνήσιλος, ὁ υἱὸς Χίρσιδος ἐκ Σαλαμίνος τῆς
Κύπρου Ἡρ.
Ὀνησίμαχος, ὁ Ἀθηναῖος τις Λαμπριδὺς
Ἐπιγρ.
Ὀνησίμη, ἡ Ἀθηναῖα τις Ἐπιγρ.
Ὀνησιμάνδης, ὁ ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
Ὀνήσιμος, 2' ὠφέλιμος, χρήσιμος ὕβρις
τύχαι· Ἀισχ. Εὐμ. 884' κ' ἐλθρὸν ἄδωρα δώρα
κοῦκ ὄνησιμα Σοφ. Αἰ. 650.
Ὀνήσιμος, ὁ 1) Βοιωτὴς, Κορινθίος, Θη-
βαῖος, Ὀρχομενίος, καὶ ἱατροῦ υἱὸς Ἐπιγρ. 2)
Ἀθηναῖος Ἐπιγρ. 3) Μακεδών, υἱὸς Πυθα-
γῶρος Αἰδ. 4) ἱστοριογράφος τις Ἀνθ. καὶ ἄλ-
λοι Ἐπιγρ.
Ὀνησίμωσι, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. χρησίμως
"ἐκάνως τε καὶ ὄνησίμως κτήσασθαι" Πλάτ.
νόμ. 5, 747, utilisiter.
Ὀνησί-πολις, 2' ὁ τὴν πόλιν ὠφελῶν,
εἰκη Σιμωνιδ. π. Πλάτ. Πρωτ. 346, διορθ.
Ἐρμαν. ἀντὶ ὄνησι πόλιν.
Ὀνήσιππος, ὁ 1) υἱὸς Ἡρακλείδους καὶ
Χρυσήϊδος Ἀπολδ. 2) μάρτυς τις Ἐπιγρ. ἰδ'
Ὀνάσιππος.
Ὀνησις, ἡ (ὁ-νί-νη-μι, πανσφρ. παπῶ, ὁ-
νήσαι, ὀνήμενος Κουρτ.) ὠφέλεια, κέρδος,
ἀπόλαυσις Ὁδ. φ. 402' πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν
τὴν ὄνησιν εἰλόμην· Ἀισχ. Ἀγ. 341' "φέρων
ὄνησιν ἀσάτις τοῖσδε" Σοφ. Οἰ. Κ. 289' "οὔτε
σπιν ἀρχῆς τῆσδε ὄνησις ἔχει", 453' "χρυσὸς
ὄνησις οἴχεται" Εὐρ. Ἐκ. 1231' "κακοῦ ἀν-
δρός δῶρ ὄνησιν οὐκ ἔχει" = ὠφέλειαν δὲ φέ-
ρου· Μηδ. 618' "ὄνησιν ἔχων τινας" = ὠφέ-
λειαν παρὰ τινος Πλάτ. σοφ. 230, jnnatnap.
Ὀνησίτροφος, ὁ ὄν. ἀνδρὸς Ἐπιγρ.
Ὀνησίφιλος, ὁ Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ.
Ὀνησιφόρος, ὁ καὶ Ὀνησιφόρος 1) Ἀρ-
γεῖος τις Ἐπιγρ. 2) Σπαρτιάτης Ἐπιγρ. 3)
Θεσπιεὺς καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.
Ὀνησί-φόρος, 2' ὁ φέρων ὠφέλειαν Σ.
Ἐμπ. κ. γραμ. 275' εἰς λογοπαίγνιον καὶ
μετὰ τοῦ ὄνος συγγεχόμενον Ἀλεξ. π. Ἀθην.
7, 287.
Ὀνησιφών, ὁ Ἀθηναῖος, πατὴρ Ἀντισθέλους
τινὸς καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.
Ὀνησίχα, ἡ ὄν. γυναικὶς Ἐπιγρ.
Ὀνησίχαρις, ἰδοί, ὁ Ἀθηναῖος τῆς Ἐπιγρ.
Ὀνησίω, ὁ Σάμιος τις Ἐπιγρ.
Ὀνησιῶν τῶν τὰ θερμὰ θερμαί πηγάι παρὰ
Λουγδουρίου τῆς Γαλλίας Στραβ.
Ὀνησος, ὁ ὄν. ἀνδρὸς Ἐπιγρ.
Ὀνήσυλος, ὁ ὄν. ἀνδρὸς Ἐπιγρ.
Ὀνησιώ, ἡ ὄν. γυναικὶς Ἐπιγρ.
Ὀνήτης, ὁ Καρύστιος τις Ἡρ.
Ὀνητικός, 3' ὁ συνάμενος ὠφελῆσαι, ὠφέ-
λιμος ἀρ. λιβ.
Ὀνητορίδης, ὁ 1) πατρων. υἱὸς τοῦ

Ὀνητορος Φρόντις Ὀμ. 2) Βοιωτός, πατήρ τοῦ Διαιπόρου Θουκ. 3) ἡγεμὼν τῶν Ἀθηναίων Πολυαίν. καὶ ἄλλ.

Ὀνητός 3 (ὀνήμι) 1) ὠφελίμος, ἀπολαυστός Σουῖδ. 2) (ὀνομαι) μεμπτός Ἡσυχ.

Ὀνητωρ, ὄντος, ὁ ἱερεὺς τοῦ Διὸς ἐπὶ τῆς ἐν Τροίᾳ Ἰδῆς Ὀμ. 2) πατήρ Φρόντιδος, ἡνιόχου τοῦ Μενελάου Παυσ. 3) Ἀθηναῖος τις α) υἱὸς τοῦ Φιλωνίδου, μαθητῆς τοῦ Ἰσοκράτους Ἰσοκ. 6) υἱὸς τοῦ Κηφισσοδώρου Ἐπιγρ.

Ὀνητὸς ὠν ὀνυλευάω.

Ὀνυτὸς λ(μνη) ἡ θάλασσα Νικ.

Ὀνυτὸς, ὁ κόπρος κτηνῶν - βοῶν Ἰλ. ψ. 775 ἡ ὄνθος = ἡ κόπρος Σουῖδ. stercus.

Ὀνυτὸς ἄζω ὀνυλευάω Ἀθην. 7326 Ἰσφ.

Ὀνυτὸς λευσις, ἡ ὡς μανθύλευσις (ὀνυλευάω) παρασκευασία τροφῶν τινῶν ἐν τῇ μαγειρικῇ, τὸ παραγέμισμα Μελίνκ. εἰς Μενανδρ. σ. 160.

Ὀνυτὸς ὄς 3, καὶ μονθυλευτός παραγεμισμένος ἐκ τροφῶν Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 343.

Ὀνυλευάω (πρὸλ. μονθυλευάω καὶ ὀνυλάζω) παρασκευάζω τροφήν τινα ἐν τῇ μαγειρικῇ, παραγέμιζω "παχὺς ὀνυλευμένος στέας" Διφιλ. π. Πλουτ. Νικ. 1* ἡ ὀνυλευμένη τευθίς Ἀθην. 1, 4* ὀνυλευμένος = ὁ κοπρίας γέμων Σουῖδ. Καὶ ἐπὶ σκευαῖς τινὲς καὶ νοθεύσεις τοῦ οἴνου "καὶ ὀνυλευοῦσι τὸν οἶνον συμμιγνύντες αὐτῷ σακρόν" Σχολ. Ἀριστ. σ. 1064.

Ὀνυτὸς ὄν, τὸ πᾶν. Θεσσαλίας, κατ. Ὀνθυριεύς Στ. Βυζ.

Ὀνυτὸς, ὁ ἀκόλουθός τις τοῦ Βάχχου.

Ὀνίς, ἡ ἀνία αἰῶλ. ὡς τὸ αἶνος, ὕνος, ἡοπός, ὄνος ἀντὶ ἄνω ὡσαύτως βραχέως ἀντὶ βραχέως, ὁρσέως ἀντὶ ὁρσέως Ἰδε Prompt.

Ὀνιάτα τοῦ ἱπποῦ τὸ ἀφ᾽ ὀδύρεμα Ἡσυχ. λέγονται δὲ καὶ ὀνιότα τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα Φωτ.

Ὀνιάτος, 3 καὶ ὀνιδίος ὁ ἐκ τοῦ ὄνου ἡ ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ ὄνου Ἡσυχ.

Ὀνιάς, ὁ εἶδος ἀκάρου (ἰχθύος), ἔχοντος χροῖμα ὀνίσκου Ἀθην. 7, 320.

Ὀνίας, ὁ 1) Ἐδρ. ὄν. α) πατήρ τοῦ Σίμωνος Ἰώστ. 2) καὶ Ὀνίου γῶρα, πόλ. τῆς Κάτω Αἰγύπτου ἐν τῷ νομῷ Πηλουπόλειως, ὅπου ὁ ἐξόριστος μέγας ἀρχιερεὺς Ὀνίας ὁ δ. ὠκοδόμησε ναὸν κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ ἐν Ἱερουσαλὴμ ναοῦ Ἰώστ.

Ὀνίλις οἶνος ὀνογίλις Ἡσυχ.

Ὀνιδας, ὁ Οἰνιδας.

Ὀνιδες τὰ τῶν ὄνων ἀποπατήματα Σουῖδ.

Ὀνιδεστος, ὁ ὄν. ἀνδρὸς Βοιωτ. Ἐπιγρ.

Ὀνιδίς, ἡ τοῦ ἱπποῦ τὸ ἀφ᾽ ὀδύρεμα Σουῖδ.

Ὀνιδίον, τὸ, ὅπου τοῦ ὄνου ὄναριον, γαϊδουράκι Ἀριστ. σφ. 1306, asellus.

Ὀνικὺς 3 ὁ ἀνήκων εἰς τὸν ὄνον Ἀριστ. σφ. 1306, asininus.

Ὀνίνημι, μελ. ὄνησιν Ἐδρ. Ὑρακλ. 1044, ὄν. ὄνησιν Ἀριστ. Λυσ. 1033, ὁ ἐνερ. παρ. εἶν ἦτο ἐν χρήσ. ἀνθ' οὗ ἐχρῶντο τῷ ὠφελον. 1) ὠφελῶ, βαρὺ, προεβάζω, προξενῶ ὄφελος, τὸ μὲν ἄντι πτώσεως "βουλήν δ' Ἀργείοις ὑποβιβάμεθ' ἧτις ὄνησαι" Ἰλ.

η, 467" τὸ δὲ μετ' αὐτ. τοῦ προσώπου ἡ τοῦ πράγματος ὅπου ὠφελείται ἡ προάγεται "ὄντος γὰρ δὴ Ἀχαιοὺς ὄνησαι" Ἰλ. π. 172" "εἴποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα, ἡ ἔπει ἡ ἔργω", α, 503" "σὲ δὲ τοῦτο γε γῆρας ὄνησαι" = σὲ δὲ τοῦτο τοῦλάχιστον εἰς τὸ γῆρας σου θέλει ὠφελῆσαι Ὁδ. ψ. 24" "με πόλλ' ὄνησεν ἄναξ", ε, 67" καὶ ἀντιθ. τῷ σίνεσθαι "αἰδώς ἦτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἦδ' ὀνήσιν" Ἰλ. ω, 45, τὸ μόν. χωρίον, ἐν ᾧ παρ' Ὀμ. εὐρίσκεται ὁ ἐνεστώς "οὐμός γάμος ὄνησεν Ἑλλάδα" Ἐδρ. Τρ. 933" "τὸ σὲ τέκνα τ' ὄνησαι" Ὑρ. 7, 141" "Ξενοφῶντα ὄνησατε οὐχ ἐλόμενοι" Ξεν. ἄν. 5, 9, 32" "ὄνησαι τι τοῦς οἴκοι", 5, 6, 20" "οἴμαι ἂν ἡμᾶς μέγα ὄνησαι τὸ στρατεύμα" = πιστεύω ὅτι θὰ προξενήσῃτε εἰς τὸν στρατ. μέγα ὄφελος 3, 1, 38" "οὐ ἡμᾶς ὄνησις δεῖ νοουθετῶν" = οὐ μᾶς ὠφέλεις διὰ τὸν ἀδελφίστην σου νοουθετῶν Πλάτ. ἱππ. Μ. 301" "τί μέγα τὴν πόλιν ὀνήσῃ" Πλάτ. νόμ. 1, 641" καὶ μετ. "οὐ πολὺ σε ὄνησει ἡ ἀθανασία" Λουκ. Θ. Δ. 13, 2. Μετ. ὀνίναμαι, παρ. ὀνίναμην Πλάτ. πολ. 2, 380, μελ. ὀνήσμαι, ὄν. ὀνήμην, ὄνησο, οὕτως ὁ Ὀμ. πάντοτε καὶ μάλιστα ἰων. ἀττ. ὅμως ὀνίμην, ἂν καὶ κυρ. πρότερον οἱ ἀττ. καὶ ὀνήμην ἱπποτίμων, ἢ δὲ Ξεν. καὶ ὀνήθην, Ἀν. 5, 5, 2, παρ. ὀνήμαι Λιβαν. ἐπ. 738" = ὠφελοῦμαι, κέρδος ἔχω, βοηθεῖαν, ὁποστήριξιν εὐρίσκω, τὸ μὲν ἄνευ πτώσεως. "ἔπειτα δὲ καὶ αὐτὸς ὄνησεν" Ἰλ. ζ, 260" "καὶ δ' αὐτὸς ὄν θυμὸν ὄνησεται" = καὶ αὐτὸς ἐν τῇ καρδίᾳ σου θὰ ἔχῃς ἐκ τούτου ὄφελος, η, 173" καὶ συχν. μετὰ γεν. ὠφελίαν, ἀπόλαυσιν ἐκ τίνος ἔχῃ "δαίτης ὄνησο" = ἔσο μὲ τὸ φαγητὸν εὐχαριστημένος Ὁδ. τ, 68" "εἰ σεύ ἄλλος ὄνησεται" = εἰ νὰ ἔχῃ ἄλλος παρὰ σοῦ ὄφελος Ἰλ. π. 31" "τοσόνδ' ὄνησαι τῶν ἑμῶν πορθιῶν" Σοφ. Τρ. 567" "πρὶν ὧσιν ὄνασθαι" Ἐδρ. Μηδ. 1025" "καὶ συχν. "σοῦ οὐκ ὀνήμεθ", Ἀλλ. 336" ἡ μετ. "ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι ὄνημενος" ἐξηγεῖται διὰ τίνος ὀπνονοῦμένου κτλ, ἡ θικῶς κατὰ τὸν Σχολ. ἐκπεφρασμένον (ὡς τὸ λατ. pacte bona virtute, puer Bery. Ἀν. 9, 641) = αὐτὸς μοι φαίνεται ἐσθλός, ας ἔχῃ ὄφελος ἐντεῦθεν Ἰλ. 6, 33" "ὄνατο Θησεῦ" Σοφ. Οἱ. Κ. 1046 καὶ ἀντιθ. τῷ δλοίμην = μὴ νῦν ὄναίμην = τῷ τῆς συννηθείας = αὐτὸν νὰ χαρῶ Οἱ. τ. 644" ὄνατο Ἐδρ. Ὑρ. 1677" "αὐτὸς ὄναίμην τῶν τέκνων" Ἀριστ. θεσ. 469" "ὄνατο τῆς Εκκλησίας" Λουκ. φεσδλ. 22" καὶ εἰρων. "ὄνατο μίν' ἂν εἴ τις ἐκπλύνει σε" = σωτήριον θὰ ἦτο διὰ σὲ ἂν εἰς ἐκπλυνεῖς Ἀριστ. πλ. 1053" "ἀλσὶν διασηχθεὶς ὄναται" ἂν οὕτως, νεφ. 1237" "ὄνησο δίδται" = ἡ εὐτυχία σου ἦταν ὅτι Λουκ. Παρ. 20" "ὄναθην μεγάλως οἷα" Θεοκρ. 15, 53" ὁ Ξεν. συντάσσει "οἱ στρατηγοὶ ἐχρηζον - τὴν στρατιὴν ὀνηθῆναι τι, ἄν. 5, 5, 2 (πρὸλ. ἐνερ.)" "οἱ δὲ ὀνίναντο κολαζόμενοι" Πλάτ. πολ. 2, 380" καὶ "εἴ τις τι δύναιτο ἀπ' αὐτῶν ὄνασθαι", 7, 528, ὡς ὄνησθαι ἀντιθ. τῷ βλαβήσασθαι, Ἀλλ. 1, 120, μινον, prosunt. Ὀνιον ὠφελίμον Ὑδ' ὄνησις, utile.

Ὀνίς, ἰδός, ἡ ἡ κόπρος τοῦ ὄνου Ἀριστ. εἰρ. 4.
 Ὀνισία, ἡ ἡσος παρὰ τὴν Κρήτην, παρὰ τῷ
 ἀκρωτηρίῳ Ἰτάνῳ Πλιν.
 Ὀνίσκη, ἡ ὄποκ. μικρὰ ὄνος, psella ἄμφ.
 Ὀνίσκος, ὁ 1) ὄποκ. μικρὸς ὄνος· 2) ἰχθὺς
 θαλάσσιος ἐκ τοῦ γένους τοῦ γάδου Ἀθην. 3,
 118· 3) εἶδος σκύληκος = ζούλος, χιλιόποδα-
 ρον μετγν. multipes· 4) πριόνιον ξυλουργικόν,
 πριόν τεκτονικὸς Ἠσὺχ. 5) μηχανή τις, sacula.
 Ὀνίσκω· ὀνίσκημι Ἀθην. 2, 35.
 Ὀνίτης, ὁ· σκυθικὸς τις λίθος μετγν.
 Ὀνίτης, ὁ· 1) ὁπαδὸς τοῦ Βάκχου Ναν. 2)
 υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους = Ὀνέτης Σχολ. Λυκοφρ.
 Ὀνίτης, ἡ· εἶδος ὀνιγάνου Νικ. ἀλ. 56
 Ὀνίφας, ὁ· εἰς τῶν ἐπτὰ Περσῶν Κτησ.
 Ὀννη, ἡ· ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς εὐδαίμονος Ἀ-
 ρχίδας, κάτ. Ὀννατος Στ. Βυζ.
 Ὀννης, ὁ· 1) σατράπης Συρίας, ἀνὴρ τῆς Σε-
 μιράμιδος· 2) Φρυγίης Νικ.
 Ὀννος, ὁ· ἰδρυτὴς τῆς πέμπτης ἐν Αἰγύπτῳ
 δυναστείας ἐξ ἐλεφαντίνης Συγγελ.
 Ὀνωφρις, ὁ· 1) υἱὸς Ὀρου· 2) ἄλλοι· τινὲς
 Αἰγύπτου· Ἐπιγρ. παπυρ.
 Ὀνοθα, ἡ, ἡ· πόλ. παραλία τῆς Ἰσπανίας
 τῆς Βαυτικῆς Στράβ. παρὰ Πλιν. διὰ πόλ. πλη-
 σίον τῆς Κορδύβης.
 Ὀνοθάλας, ὁ· ποταμὸς Σικελίας, πιθαν. =
 Ἀκσίανης Ἀππ.
 Ὀνο-βατία· βάλλω τὸν ὄνον, ἵνα βατεύῃ
 τὴν φοράδα Σεν. ἱκπ. 5, 8· καὶ ἐπὶ τοῦ ὄ-
 νου, βατεύω τὴν φοράδα Πολουδ. 5, 15.
 Ὀνο-βάτης, ὁ (βαίνω)· ὁ ἐπὶ ὄνου καθβα-
 λικῶν ἄμφ.
 Ὀνο-βάτης, ἰδός, θηλ. τοῦ προηγ. ἡ ἐπ' ὄ-
 νου ὀνομένη Πλουτ. ζητ. Ἑλλην. 2· ἐπὶ ὄ-
 νοβάτιδες, αἱ ἐπὶ μνηστῆ ἀλοῦσαι γυναῖκες,
 καὶ ἐξηγεῖσθαι ἐπὶ ὄνον Ἠσὺχ.
 Ὀνό-βλιτον, τό· εἶδος βλίτου μετγν.
 Ὀνο-βόστις· ὀνοβάτης.
 Ὀνο-βόρχειλος· ὀνοβρυχίς.
 Ὀνό-βρυχίς, ἰδός, ἡ· βοτάνης εἶδος Διοσκ.
 Ὀνό-γαστρίς, ἰδός, ὁ· ὁ ὄνου γαστήρ· ἔ-
 χων· ἄνθρωπος ὀνόγαστρίς, ἐπὶ τῶν ἄρρυθμον
 καὶ μεγάλην γαστέρα ἔχοντων Β. Φρου. 54, 28.
 Ὀνογλα, ὡν, τά· κόμη παρὰ τῇ Πιτάνῃ τῆς
 Λακωνικῆς, ἐξ ἧς ὀνίγλις = εἶδος οἴνου Ἀθην.
 1, 31· ἴδ' ὀνίγλον.
 Ὀνογλίς· τῷ προηγ.
 Ὀνόγουροι, οἱ· ἔθνος ἐκδιωχθὲν ἀπὸ τῶν ἐ-
 θρῶν αὐτῶν ὑπὸ τινος Ὀδννικῶν ἔθνους, τῶν
 Σαβέρων Προξισαν.
 Ὀνόγυρος, ὁ· Ἀνάγυρος = ἦρας ἐξ Ἀργυροῦ
 Ὀδάρ.
 Ὀνό-γυρος, ὁ· ἐμπρίαν Νικ. θηρ. 71 = φυ-
 τὸν ἀλεξίκακον, ὅπερ τριβόμενον ὀζει· «οἱ δὲ
 ἀνάγυρον αὐτὸ φασιν» Σουῖδ. 58. ἡ παροιμ.
 «κινεῖν ὀνόγυρον» ἐπὶ τὸν λόγον ἐμβαλλόν-
 των περὶ τινος πράγματος θρασυρίαν, ἡ ἐπὶ
 τῶν ταυτοῖς κακὰ προκαλοῦντων Λιβαν.
 Ὀνοδίστατοι· ἄγνωστοι Ἠσὺχ. incogniti.
 Ὀνο-ειδήεις, 2· ὁ εἶδος ἔχων ὄνου μετγν.
 Ὀνο-θήλεια, ἡ· θηλάζουσα ὄνος Δουκαγ.
 asina.
 Ὀνο-θήρας, ἄμφ. ἀντὶ οἰνοθήρας.

Ὀνο-θήρας· ἴδ' ἀνάγρ.
 Ὀνοθοῦρις· ἴδ' οἰνοθήρας.
 Ὀνο-θυσία· ἡ· ὄνον θυσία μετγν
 Ὀνοίρος· ἴδ' ὀνείρος.
 Ὀνο-κάριος, ὁ· συνουκ. λίθος· εἶδος τι λί-
 θου πολυτίμου μετγν.
 Ὀνοκάρσις, ἡ· κόμη Θράκης Ἀθην.
 Ὀνο-κενταύρος· 1) θηλ. τοῦ ἔποκ. ὀνοκένταυ-
 ρος Αἰλ. Γ. Ζ. 17, 9· 2) εἶδος πθήκου Αἰλ. αὐτ.
 Ὀνοκένταυροι, οἱ· εἶδος τριγυτῶν δαιμύ-
 νων Ἠσὺχ.
 Ὀνο-κένταυρος· εἶδος πθήκου ἀνευ οὐράς·
 Αἰλ. Φ. Ζ. 17, 9.
 Ὀνο-κέφαλος· ὁ ἔχων κεφαλὴν ὄνου μετγν.
 Ὀνο-κηκίς· ἴδ' κηκίς.
 Ὀνο-κίνδης· τῷ ἔποκ. Ἠσὺχ.
 Ὀνο-κίνδιος, 2 (κινέω)· ὀνηλάτης, ἔποκ.
 Πεισάνδρου Εὐπολίου π. Σχολ. Ἀριστ. ὄρν.
 1555· κατὰ Πολουδ. ἡ λέξ. ζωρ. 7, 185, ἄρκου.
 Ὀνο-κίχλη· ἴδ' ὀνόχιλος.
 Ὀνόκλεια, ἡ· τὸ φυτόν, ἡ ἄγχοσσα Διοσκ.
 Ὀνο-κοίτης, ὁ· ὁ ἐν τῇ φάτῃ τοῦ ὄνου κεί-
 μενος, χλευαστικὸν ἔπων. τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ τῶν
 εἰδωλοκρατῶν ἀπονειμθὲν Τερτυλλ. ἀπολ. 16.
 Ὀνο-κέπος, 2· ὁ ἀκονίζων, ὁφύων τὸν μυ-
 λικὸν λίθον, ὄνον καλούμενον Ἀλ. π. Πη-
 λουδ. 7, 20.
 Ὀνο-κρότῃλος, 2· γαλλικὸν τι πεπνὸν ἴδ.
 εἶδος τι τοῦ γένους τῶν πελεκάνων Πλιν. Φ.
 Γ. 10, 74, trica, onocrotalus.
 Ὀνο-κώλη, ἡ· ἡ ὄνου πόδας ἔχουσα, ἔπων.
 Ἐμπούσης = ὀνοσκέλις ἄρ. λεξ.
 Ὀνο-κωλίς· τῷ προηγ. ἄρ. λεξ.
 Ὀνό-κωλος, 2· ὁ μέλλ, μέλιστα διὰ πόδας
 ὄνου ἔχων Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 295.
 Ὀνομα, τό, ἰων. καὶ π. ὄνομα, αἰολ. ὄ-
 νόμα (τὸ οὐ πρωτασσόμενον, ἡ ρίζ. ὄνο = NO,
 σανακρ. nāma(n), λατ. cognō-mēn, nomen)
 1) ὄνομα, ὀνομασία, δι' ἧς γνωρίζεται πρόσω-
 πόν τι ἢ πράγμα, π. Ὀμ. συνήθ. τὸ κύ-
 ριον ὄνομα· δι' οὗ πρόσωπόν τι καλεῖται
 «οὗς κεν ἐδ' ὀνοῖν, καὶ τοῦτομα μνηστῆρην»
 Ἰλ. γ. 235· «τῶν ἄλλων τίς κεν ἦσι φρεσὶν
 ὀνόματ' εἴποι», ρ. 260· ἐπὶ δὲ ὀριστικῶς
 «Ἀρήτη δ' ὄνομα ἐστὶν ἐπώνυμον» τὸ ὄνομα,
 δι' οὗ αὕτη ὀνομάζεται Ὀδ. η. 54· «ἔμοι δ'
 ὄνομα κλυτὸν Αἴθων», τ. 183· Εὐρυδάτης δ'
 ὄνομα ἔσκε», 247· ἡ ὀνομασία εὐρίσκειται ἐν
 τῇ ὄν. «ὄνομα τῇ καλῇ τὴν ὀδῶναι» Πλάτ.
 Πρωτ. 326· «ὄνομα αὐτῇ εἶναι Ἀγάθων»,
 315· καὶ παρενητικῶς· «ἀδίων ὄνομα αὐτῇ»
 Ἰσοκ. 6, 20· «εἴπ' ὄνομα» ὅτι τι σε κάλει· «
 δι' οὗ αὖ ὀνόμαζον Ὀδ. θ. 550· «ὅπερ κα-
 λούμεν ὄνομα ἕκαστον» Πλάτ. Κρατ. 383·
 «ὄνομα κέκληται δημοκρατία» Θεουκ. 2, 37·
 «ὄνομα θείναι τινι» = ὄνομα τι διδόναι, ὀνομά-
 ζειν τινὰ ἢ τι Ὀδ. ε. 403. Συνηθιστ. μέλ.
 «ὄνομα τίθεσθαι» τ. 406· ἐν τῇ περ. «ταῦτοις
 ὄνομα ἀποκίαν τίθεμενος» Πλάτ. νομ. 5,
 736· «ἀντὶ τοῦ ὀνόματος, οὗ ἔθιτο αὐτῇ ὁ
 πατήρ Βοιωτὸν» Δημ. 40, 34· «ἐπ' ὀνόματος
 εἶναι (ἴδ' ἐπὶ), - ὄνομα φέρειν» Σοφ. Θι. Κ.
 60· «ὄνομα ἔχειν ἀπὸ τινος» = ὀνομάζεσθαι ἐκ
 τινος ἢ κατὰ τι Πλάτ. Ἰππ. Μ. 282· «Γοῖα

πολλῶν ὀνομάτων μορφή μία· Δισχ. Πρ. 210· «τόμῳ ὄνομα σὺν κεκλήσεται» Εὐρ. Ἐλ. 1271· «πόλις θάψατος ὀνόματι» = ὄνομα ἔχουσα, ὀνομαζομένη Ξεν. Ἀν. 1, 4, 11· συνηθεῖται μετ' ἀπολ. αἰτ. «πόλις, ὄνομα Και-μαί», 2, 4, 28· «ἐπ' ὀνόματος καλεῖν τινα» = μετ' ὀνόματι τοῦ Πολυδ. 5, 35, 2· «ἐπ' ὀνόματος δηλοῦν τὰς πόλεις» = ὀνομαστί, 18, 28, 4· 2) φήμη, δόξα, ὄνομα περίφημον· Ἰθακῆς γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομα ἦκει· Ὁδ. ν, 248· «ὥς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν ὄνομα ὥλεσας» εἰς ὃ ἀντιστοιχεῖ ἔπειτα «ἀλλὰ τοι αἰεὶ πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἱσθλόν», οἱ, 93· ἄλλως δέ· «ἵνα μὴ ὄνομα αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποις λήπεται» = μηδὲ ὄνομα αὐτοῦ ὑπόλοιπον νὰ μείνῃ· Ὁδ. δ, 710· «ὄνομα μόνον δεισαντες» = τὴν φήμην τοῦ ὀνόματος Σοφ. Οἶ. Κ. 266· «πολύ τὸ σὸν ὄνομα διήκει πάντας», 307· καὶ περὶ περίφημον ὄνομα, ὡς «οὐδ' ἂν ἐγένετο Πρωταγόρου ὄνομα ἐν τοῖς Ἑλλήσι» Πλατ. Πρωτ. 335· «ὡν ὀνόματα μεγάλα λέγεται ἐπὶ σοφίᾳ», Ἰππ. μείζ. 281· «καὶ τῷ μέλλοντι χρόνῳ καταλιπεῖν ὄνομα ὡς οὐδὲν σφίλας τὴν πόλιν διεγένετο» Θουκ. 5, 16· «ἀπὸ γὰρ τῆς μάχης τὸ τοῦτο ὄνομα μείριστον ἦν ἤτο» Ξεν. Κυρ. 4, 2, 3· «ἐν ἀτίμῳ ὀνόματι» = ἀσημαίνῳ ὀνόματι, γένει Ἀν. 6, 4, 7 καὶ μετ. οἵτινες συνάπτουσιν ὄνομα καὶ δόξα, ὄνομα καὶ κλέος κλ. Ἀνθ. fama, gloria· 3) τὸ ὄνομα μὲν, ἀντιθ. τῷ προσώπῳ ἢ πράγματι· «ὄνομα ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι» Εὐρ. Ὀρ. 454· «ἐκ τῶν ὀνομάτων μάλλον ἢ τῶν πραγμάτων σκέπτεσθαι» Δημ. 9, 15· ὅθεν καὶ τὸ ψευδὲς ὄνομα, ὀπίσθην τοῦ ὁποίου τὸ πρᾶγμα καλύπτεται, πρόσφασι· «καὶ πρόσχημα» Πολυδ. 11, 6, 4, p. 126, 4) ἰδ. π. γραμ. τὸ ὄνομα, ἀντιθ. τῷ ῥήματι, καὶ ἐν στενωπ. σημ. κύριον ὄνομα ἀντιθ. τῷ προσσηγορίᾳ· Ἐν γεν. ὁ λόγος, ἢ ἔκφρασις· «ὀνόμασι διελθεῖσθαι», ἀντιθ. τῷ ἐνθυμηθῆναι Ἰσοκ. 4, 9, ὅστις καὶ ὁ ὄνοματι = λέξεις ἀντιθ. τῷ ἐνθυμηματι χρηταί, ποθεν.

Ὀνομάδῃμος, ὁ ὄν. κύριον Σουφδ.

Ὀνομάζω, μελ. ὀνομάσω, ὄρω. ὀνομάξω (ἴδε κατωτ. ὀνομάζω)· λέγω τὸ ὄνομα, ὀνομαστί πράξω, «πατρίθεν ἐκ γενεῆς ὀνομαζὼν ἄνθρωπος ἕκαστος» = ὀνομαστί ἐκφωνῶν, φ, 415· «Δαναὸν ὀνόμαζες ἀρίστους» = ἐκάλεις μετ' ὄνομα· Ὁδ. 6, 278· «πολλὰ περικλυτὰ ὄρω ὀνομαζόν» = ἀπερρίθμουν, Ἰλ. σ, 449· «ἀλλ' εἰ μὲν γὰρ μὴ ὄρω φέροι, τὰ δ' ὀπίσθ' ὀνομάζω» = ὄρωρα ὀνομάζει ἀντιθ. τὸν ὅσα οἶδαι, ὅθ. = ὑπόσχεσθαι, 1, 515· «ὅτι τὸν ὀνομάσας Σόλων» Ἰπρ. 4, 86· ἀλλὰ οὐδὲ ὀνομαζὼν οἶδω τι ὄνομα, ἐπὶ ὀνομαζῶ, «λαοὶ ὀνομασθέν» Πινδ. Ο, 9, 50· «τίς ποτ' ὀνόμαζεν ὥσ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμας τὰν δορίγαμbron Ἑλένα» Δισχ. Ἀχ. 667· καὶ «σοφιστὴν ὀνομάζουσι τὸν ἄνδρα εἶναι» Πλατ. Πρωτ. 311. Παθ. καλῶς· «τῶν Λαίων δῆπον τις ὀνομάζετο» Σοφ. Οἶ. τ. 1042· «ὀνομασθῆς ἐκ τύχης ταύτης ἢς εἰ» 1036. Καὶ μέσ. «ἀντὶ τοῦ ὅτι παῖδά μ' ὀνομάζετο» = μετ' ὀνόμαζεν υἱόν του, 1021· μετὰ διπλ. αἰτ. «ὄνομα ποῖον αὐτὸν ὀνομάζει» Εὐρ.

Ἰων 800· «ὡς ἐλπίζας ὀνομαζόμεν» Πλατ. Φιλ. 40· «τοῦτο ἢ ναὶς ὀνομάζετο» = οὕτως ἐκαλεῖτο τὸ πλοῖον, καὶ «Τηλεδῶν γὰρ μὲ τὸς ὀνόμασαν» Ἀνθ. 344 (9, 684)· ἐν γέν. ἐκφράζω λόγους, ἐκφράζομαι «οὐ γὰρ τὰ ῥήματα τὰς οἰκειότητας ἐφη βεβαιῶν, μάλα σε μυνὲς ὀνομάζων» Δημ. 18, 35· «βοῆς ῥητὰ καὶ ἄρρητα ὀνομάζων», 18, 122· ἐτι = φημί, κάμνω τι περίφημον· οἱ ὀνομασμένοι ἀντίθ. τῷ ἄδοξοι Ἰσοκ. 20, 19 (Βεκκ. διωνομασμένοι)· «ὀνομασμένος τὸ γένος» Δ. Σικ. 11, 78· (πρὸς ὀνομαστικός, νομιστο, πνευματο, celebrato).

Ὀνομα-θετέω· ὀνοματοθετεῖν Εὐστ.

Ὀνομα-θέτης, ὁ ὀνοματοθέτης Λοφ. Φρυν. 668.

Ὀνομαί, 6'. προσ. ὄνοσαι, 6'· πλ. ἐπ. οὐνο-σθε Ἰλ. ω, 241, προστ. ὄνοσαι, οὐκ. ὄνοται, μέλ. ὀνόσσομαι, ἐπ. ὀνόσσομαι, ἀόρ. ὀνόσθημι καὶ ὀνοσάμην, ἀπαρ. ἐπ. ὀνόσσοσθαι, καὶ συγχεῖ. ὄνωται Ἰλ. ρ, 25· ὀνειδίζω, μέφομαι, ὑβρίζω· «οὐ γὰρ με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνωται» Ὁδ. φ, 422· «σὴν ἀρετὴν βροτῶς οὐ τίς ὄνωται», 0, 239· «ὅτε μ' ὄνωται», ρ, 25· «νῦν σὺ ὀνοσάμην φρένας» = ὀνειδίσαι τὰ φρονήματα ξ, 95, μὲθ' ἐπομ. ὅτι· «ἢ οὐνοσθ' ὅτι μοι· Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε» = δὲν μένεται ἐδωγα-τιμῆναι, ἦτοι δὲν σὰς εἶναι ἀρκετὸν ὅτι ὁ Ζεὺς μοῦ ἔδωκε πόνους καὶ θλίψεις, ω, 241· «ἢ ὄνοσαι ὅτι τοι βίσιον κατέδωσαν ἄνακτος» Ὁδ. ρ, 378· καὶ μετὰ γεν. «οὐδ' ὡς σε ἔοικα ὀνόσσοσθαι κακότητος» = καὶ οὕτως ἐλπίζω δὲν θὰ μείνης δυσχερεστημένος διὰ τὴν δυστυχίαν, ε, 379· «ἦκιστα Καρίνθοι ὄνωται τοὺς χειροτέχνους» Ἰπρ. 2, 167· πρὸς ὀνομαστικός καὶ ὀνοτάζω.

Ὀνομαίνω (ὄνομαι), ὄρω. αἰολ. καὶ π. = ὀνομαίω, ἰων. οὐνομαίνω· ὀνομαίω, καλῶ κατ' ὄνομα· «φίλων δ' ὀνόμηνεν ἑταίρων» = ὀνομαστί ἐκφωνᾷεν αὐτὸν Ἰλ. κ, 522· «θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας», ξ, 278· «περικλυτὰ ὄρω ὀνομήνους» (ὑποτ. ἀόρ.) = ἀπαριθμήσω, ι, 121 καὶ ὡς εἰς τὸ ὀνομάζω ἐσημειώθη, = ὀπόσσομαι περὶ τοῦ ὑποσχομένου νὰ δώσῃ τι· «ὄργους δέ μοι ὄρω ὀνόμηνας δώσειν πεντήκοντα» Ὁδ. ω, 311· «ῥαγε μὴδ' ὀνομήνης» = κράτησέ το καὶ μὴ τὸ εἶπες λ, 251· «καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν» = τὸν ἐκαλέσεν ὥστε νὰ ἦν ὑπηρέτης σου Ἰλ. ψ, 90 (δείποτε εἰς ἀόρ. ὁ ἐν. κατὰ πρότερον ἐν Ὀμ. βυν. Ἀφρ. 291)· ὀνομαίω, οἶδω τινὶ ὄνομα· Πρ. ἀπ. 8· «καὶ οἱ τοὺς ὀνόμην' ὄνω' ἔμμεναι», ἀπύπ. 3, 2· «ὅσοι οὐνομαστοὶ αἰεὶ αὐτοῖς τούτους οὐνομανέω» Ἰπρ. 4, 47· σπαν. ἀπ. περ. «ὅτι Κλειταρήτην ὁ πατήρ ἐν τῇ δεκάτῃ ὀνόμηνεν» Ἰσακ. 3, 33, νομίζω. Ὀνομα-κλήθην (ὀνομακλῆς = ὀνόματι καλέω) μετ' τὴν ὀνομασίαν τοῦ ὀνόματος, = ὀνομάζειν = ὀνομαστί καλεῖν Ὁδ. δ, 278, νομίζω.

Ὀνομακλῆς, ὁ· 1) Ἀθηναῖος α) εἰς τῶν τριάντων τετρακόντων Ξεν. 6) στρατάρχης τῶν Ἀθηναίων Θουκ. γ) ἄλλος τις πεντακισιομείδηνος Ἐπιγρ. 2) Σπαρτιάτης ἑφορός Ξεν. 3) ἄλλος τις Ἐπιγρ. 4) ἐπιγραφή τραγῳδίας τοῦ Σοφοκλέους Ἐτ. Μ.

- Όνομα-κλήτωρ, ορος, ὅ· ὁ γινώσκων ἢ κα-
λῶν τὰ ὀνόματα τῶν ἀνθρώπων Ἀθην. 2, 47,
nomenclator.
- Όνομακλυτός, ὅ· ἥριος τις Δουκ. Όμ. λεξ.
Όνομα-κλυτός, 2· ὁ περίφημος ἔχων ὄνομα,
περίφημος Ἰλ. χ, 51 ἰων. σὺνομακλυτός Σι-
μων. π. ἡμιόν. 87, inclutus, celebris.
- Όνομακρίτος, ὅ· 1) μάντις καὶ ποιητής ἐν Ἀ-
θήναις, ἐνασχοληθείς πρὸ πάντων εἰς τὴν ἐξη-
γήσιν τῶν χρησμῶν τοῦ Μουσαίου, ὑπερὸν
δὲ διαχθεὶς ἐκ τῶν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ τυράννου
Ἰππάρχου, υἱοῦ τοῦ Πεισιστράτου Ἦρ. 2) κα-
τὴρ τοῦ Φαλαίκου ἐν Φωκίᾳ Σχολ. Ἀσχιν.
3) ἄλλος τις Θεογν.
- Όνομανδρός, ὅ· ἀνδρ. ὄν. ἐκ Φιγαλείας Ἐπιγρ.
- Όνομάντιος, ὅ· εἰς τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφο-
ρων Ξεν.
- Όνομαρχος, ὅ· 1) στρατηγὸς τῶν Φωκίων
ἐν τῷ ἱερῷ πολέμῳ, διαδεχθεὶς τὸν Φιλόμηλον,
τὸν ὁποῖον νικήσας κατὰ κράτος Φίλιππος ὁ
βασιλεὺς τῶν Μακεδόνων, καὶ συλλαβὼν αὐτὸν
ἀνестаύρωσε Δημ. 2) σοφιστὴς ἐξ Ἀνδρου Φι-
λοστρ. 3) Ἀχαρνέως Ἐπιγρ. 4) τύραννος τῆς
Κατάνης Αἰλ. 5) ἄλλ. Ἐπιγρ.
- Όνομας, αντος, ὅ· Ἀπεδοιμάνιδος τις Ἀρρ.
- Όνομάσας, αντος, ὅ· Ἀθηναῖος τις Λυσ.
- Όνομάσια, ἡ (ὀνομάζω)· τῇ ἐπομ. Πλατ. πο-
λιτ. 275· ἐπιφέρειν τινὶ ταύτην τὴν ὀνομα-
σίαν Πολυδ. 17, 15, 1.
- Όνομάσις, ἡ (ὀνομάζω)· τὸ ὀνομάζειν Λοδ.
Φρυν. 502, nominatio.
- Όνομασμα, τό· ὄνομα π. Πλατ. Κρατ. 421,
ἰνθα ἰσφ. μάσμα.
- Όνομαστέον, ὅ· ἐπὶ θ. πρέπει νὰ ὀνομασθῇ
Πλατ. Κρατ. 387, nominandum.
- Όνομάστη, ἡ ὄν. γυν. Ἐπιγρ.
- Όνομαστήρ· ὀνομαστής.
- Όνομαστήρια, τά, δηλ. ἱερὰ ἑορτὴ τῆς ἡ-
μέρας τοῦ ὀνόματος Γρ. Νεξ.
- Όνομαστής, ὁ (ὀνομάζω)· ὁ ὀνομάζων, ὁ
οἶδων ὄνομα, ὁ παρονομαστὴς Ἀμρ.
- Όνομαστί· κατ' ὄνομα· λέγειν Ἦρ. 6, 79·
- παρακαλεῖν Ξεν. Ἰν. 6, 3, 24· ἐπεγράψαν ὀ-
νομαστί τὰς πόλεις Ἰ. 132· ἀνακαλεῖν Ἀρρ.
Ἰν. 2, 7, 11, nominatim.
- Όνομαστικόν, τὸ· ἐπιγραφὴ βιβλίου τοῦ Πα-
λυδεύκου καὶ Ἡρωδιανοῦ Σχολ. Πλατ.
- Όνομαστικός, 3 (ὀνομάζω)· ὁ εἰς τὸ ὄνομα
ἀνήκων, ὁ εἰς τὸ ὀνομάζειν ἐκτεθῆναι Πλατ.
Κρατ. 424· ἡ ὀνομαστικὴ τέχνη· ἡ τέχνη τοῦ
οἰδεῖν ὄνομα, 423· τὸ ὀνομαστικόν = κατάλο-
γος ὀνομάτων ἢ λέξεων, ἐν ᾧ αἱ λέξεις σημει-
οῦνται κατὰ τὰ πράγματα, καὶ κατὰ τοῦτο
διαφέρουσιν τοῦ λεξικοῦ, τοῦ κατ' ἀλφάβητον
συντεταγμένου· π. χ. τὸ τοῦ Πολυδεύκου,
σσιζόμενον ἔτι ἡ ὀνομαστικὴ δηλ. πτώσις
γρὰμ. nominativus, nominatorius.
- Όνομαστικῶς, ἐπὶ προηγ. μετὰ τοῦ ἰοῦ
ὀνόματος Σχολ. Ἰλ. κ, 160· κριδάνας πλα-
κουνεῖς τινὰς ὀνομαστικῶς Ἀπολ. παρ' Ἀλκμ.
Ἀθην. 14, 646, propriis.
- Όνομαστός, 3· ὁ ὀνομασμένος, ὁ δυνάμενος
νὰ ὀνομασθῇ· οὐκ ὀνομαστός = ὃν οὐ θέλει τις
ἐκ φόβου ἡ ἐντροπίας νὰ ὀνομασθῇ· κκακοῦλον οὐκ
- ὀνομαστήν· Ὁδ. τ, 260· ἔτι περίφημος, περι-
νομος, «σὺν θαλάσῃς ὀνομαστήν» Πινδ. Π. 1,
28· «ὀνομαστέα πράττων» Εὐρ. Ἦρ. μ, 500·
καὶ ἰων. «τίμενος ὀνομαστότατος» Ἦρ. 2,
176· καὶ οὕτω ὑπερθ. καὶ Θουκ. 1, 11,
συχν. Πλατ. «ἄνδρες ὀνομαστοί», Θεαιτ. 135·
«περὶ μεγίστης καὶ ὀνομαστοτάτης πασῶν πρᾶ-
ξεως», Τιμ. 21, celebrer, nobilis, clarus.
- Όνόμαστος, ὅ· 1) υἱὸς Αἰγαίου, Πηλεὺς Ἦρ. 2)
Όλυμπιονίκης, Σμυρναῖος Παισ. 3) ἱπάρχος
Θορξ. Πολυδ. 4) ἀπελευθερωτὴς τοῦ Ὁμήρου Πλουτ.
- Όνομάστραι, αἱ· πθ. ὄν. ἡ πῖναξ ὀνομα-
στῶν Δουκάγ.
- Όνομαστώδης, ἐπὶ τοῦ ὀνομαστός.
- Όνοματίας, ἰσφ. ἀντὶ οἰηματίας Ἡρωδ.
- Όνοματικός, 3· ὁ εἰς τὸ ὄνομα ἀνήκων, ἰδ.
εἰς τὸ οὐσ. Σ. Ἐμπ. κ. γρὰμ. 239.
- Όνοματικῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. αὐτόθι.
- Όνοματίων, τὸ, ὅσοι, τοῦ ὀνομα· λεξιῶδον
Λογγιν. 43, 2, onomatium.
- Όνοματο-γράφω· γράφω ὀνόματα μετῶν.
- Όνοματο-γράφία, ἡ· γράφει τῶν ὀνομάτων
Σ. Ἐμπ. κατ. 20, 67, nomenclatura.
- Όνοματο-γράφος, 2· ὁ τὰ ὀνόματα γρά-
φων μετῶν. inscriptor.
- Όνοματο-θεσία, ἡ· ἡ θέσις ὀνόματος, ὀνο-
μασία Λοδ. Φρυν. 668, nomenclatio.
- Όνοματο-θίσια, τά, δηλ. ἱερὰ ἑορτὴ τῆς
δόσεως τοῦ ὀνόματος = ὀνομαστήρια μετῶν.
- Όνοματο-θετέω· οἶδω τὸ ὄνομα, ὀνομάζω
Εὐστ. καὶ Σχολ.
- Όνοματο-θέτης, ὁ· ὁ θέτων, ὁ οἶδων τὸ ὄ-
νομα, ὁ ὀνομάζων Πλατ. Χαρμ. 175, κοι.
νομοθέτης Λοδ. Φρυν. 668.
- Όνοματο-θετικός, 3· ὁ εἰς τὸν ὀνομασθό-
την ἀνήκων Ἀριστοτ. ἀνάλ. 50τ. 1, 22, 4.
- Όνοματο-θήρας, ὁ (θηρεῖω)· ὁ κυνηγῶν ὀ-
νόματα Ἀθην. 1, 14· ἔτι ὁ νέων λέξεων δημι-
ουργός, 3, 98.
- Όνοματο-θηρεῖω· ὀνόματα, λέξεις κυνηγῶ
Ἀθην. 15, 671.
- Όνοματο-κλήτωρ, ορος, ὅ· ὀνομακλήτωρ
Λοδ. Φρυν. 668.
- Όνοματο-λόγος, 2· ὁ λέξεις τὰ ὀνόματα συ-
νάζων Λοδ. Φρυν. 666· ἔτι = ὀνομακλήτωρ
Πλουτ. Κατ. νιστ. 8.
- Όνοματο-μάχος 2· ὁ δι' ὀνόματα, λέξεις ἢ
ἐκφράσεις μαχόμενος Κριτολ. π. κλ. Ἀλ. σ 162.
- Όνοματο-ποιέω· πλάττω, ἐφευρίσκω λέξεις,
ὀνόματα Ἀριστοτ. ἦθ. 2, 7· ἰδ. π. γρὰμ. λέ-
ξιν τινὰ πλάττω κατὰ μίμησιν φυσικοῦ τινος
φθόγγου «ὀνομαστικοποιηθεῖσαι λέξεις» Σ. Ἐμπ.
κ. γρὰμ. 314.
- Όνοματο-ποιήσεις, ἡ· ἐφευρίσκει λέξεων ἢ
ὀνομάτων εἰς μίμησιν μάλα τὰ φυσικοῦ τινος
φθόγγου Σουδ.
- Όνοματο-ποιητικός, 3· ὁ κατασκευάζων
λέξιν εἰς μίμησιν μάλα τὰ φυσικοῦ φθόγγου.
- Όνοματο-ποίησις, ἡ· ὀνομαστικῶς γρὰμ.
- Όνοματο-ποιός, 2· ὁ ποιῶν, ἐπνοῶν λέξιν
τινὰ ἢ ὄνομα, ἰδ. ὁ μιμούμενος φθόγγον τινὰ
φυσικόν Ἀθην. 3, 99, γρὰμ.
- Όνοματο-υργέω· ὀνομαστικοῦ Δημ. Φα-
ληρ. 98.

Ὄνομα^ατο^υργός· ὀνοματοποιός Πλατ. Κρατ. 388.

Ὄνομα^ατο^υρ^α· ὠδης, 2^ο ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ὀνόματος Ἀριστοτ. ἀναλ. βστ. 2, 10.

Ὄνο^υσουλός, ὁ ἀδελφὸς Ὀδοάκρου Σουῖδ.

Ὄνό^πη, ἡ ἀμπέλου μελαίνης εἶδος Ἰσίδ.

Ὄνο^υδό^λη· ἰδὲ ὀνόκωλος.

Ὄνό^ο-πορδον, τό· λάχανον ἄγριον, καὶ εἶδος κογγυλίου ἢ ἀγριοκινιδάρας Ἰσίδ. περὶ οὗ λέγει ὁ Πλιν. ὅτι, ἀντὶ τῶν φάγων σὺ ὄνοι, πέρωνται, 27, 12.

Ὄνό^ο-πουρ, ὁδός, ὁ τόπος οὕτω κληθεὶς Κωνστ. Πορφ. π. τελει. 1, 22 σ, 127.

Ὄνο^ο-πρόσ^ο-ωπος, 2^ο ὁ ἔχων πρόσωπον ὄνου Σχολ. Λουκ.

Ὄνό^ο-πυθός· πυθὸς ὄνιος Γαζης εἰς Θεοφρ. 1. Φ. 6, 3.

Ὄνό^ο-ρυγγος, ὁ ῥύγγος ὄνου, φυτόν τι Δισκ. bunilla.

Ὄνώ^ρις, ὁ Ὄνώρις.

Ὄνος, ὁ καὶ ἡ ὥν τετραπόδι καὶ ἀχθοφόρον, κοιν. γαῖδαρος· νωθὴς ἄρσ. Ἰλ. λ. 558· «περὶ ὄνου σκιάς» = περὶ μικρότητος ὅλως ἀνωφελοῦς, π. γ. μάχασθαι λατ. de lana caprina· παροιμιώδης Ἀριστ. σφ. 191· ἄλλως ὁ Πλάτ.

«μὴ περὶ ὄνου σκιάς ὡς ἔππου τὸν ἔπαινον ποιούμενος», Φαίδρ. 260· «ὄνου πόνας» Ἀριστ. βατρ. 186, κατὰ Σχολ. ἐνθα οἱ ὄνοι σήπονται καὶ τὰ αὐτῶν ἔρια ὡς πόκοι γίνονται Παροιμ.

πρόβλ. καὶ «ὄνου πόκους ζητεῖς» ἐπὶ τῶν ἀνυπόστατα ζητούντων Ξηνοφ. 4, 38· «ὄνος ἄγων μυατήρια» Ἀριστ. βατρ. 159· «ὄνος ἄγει μυατήρια» οἱ ὄνοι ἔφερον τὰ ἱερὰ σκεύη καὶ ἄλλας ἀποσκευὰς εἰς Ἐλευσίνα Δ. Λαερ. 6, 98· «ἀπὸ ὄνου καταπεσεῖν» Ἀριστ. νεφ. 1255· μετὰ τινος λογοπαίγνιόν ἀντὶ «ἀπὸ νοῦ καταπεσεῖν» κατὰ Σχολ. ἐπὶ τῶν ἀλόγως πρᾶττόντων ἢ παροιμία καὶ μὴ δυναμένων ὄνοις χρῆσθαι, μὴ τι γὰρ δὴ ἔππου» πρόβλ. Πλατ. νόμ. 3, 701· λογοπαίγνιον

τὸ γίνεται διὰ τοῦ ὄνος καὶ ὄνος = τὸ ὥν καὶ εἶδος οἰνοδοχείου Ἀριστ. σφ. 616· παροιμιώδ.

καὶ «ὄνος λύρας, ὄνος πρὸς λύραν, ὄνος λύρας ἀκούων» Δ. Λαερ. 7, 33, περὶ ἀνθρώπου ἀγρίου καὶ ἀναίσθητου πάσης μουσικῆς· ὁμοίως «ὄνοι

τις ἔλεγε μῦθον» πρόβλ. ὄνος ἐν μύθοις Παροιμ. 4, 23· «ὄνος εἰς ἄχυρα» = γινώσκει τὰ πρᾶγμα καὶ οὐχ ὡς Φιλημ. π. Ἀθην. 2, 52· «ὄνος ἐν μελίσσαις», ἐπὶ δυστυχίας Κράτ. π. Φωτ. «ὄ

νους ὑδριστότερος» διὰ τὸ πρὸς τὰς πληγὰς ἡλίου καὶ πεσματώδες τῶν ὄνων Ξεν. Ἀν. 5, 8, 3· «οἱ ὄνοι τυπτόμενοι οὐκ ἀφίστανται τῆς νομῆς» Ἀριστοτ. ἠθ. 3, 8, 3· «ἀσελγέστεροι

τῶν ὄνων» Λουκ. ἀλ. 34· «ὄνων ἀπάντων ὑδριστότατον σε ὄντα», Ψευδολ. 3· «ὄνος βεταί», ἐπὶ τῶν μὴ ἐπιστρεφόμενων, κωμ. π. Φωτ. 2) ἔχθρος θαλάσσιος (ὀνίσκος) Ἀθην. 3, 118, asellus· 3) εἶδος σκύληκος, πολύπους, χιλιπό

δαρον (πρόβλ. ὀνίσκος καὶ ὄνυλος) Ἀριστοτ. 1. Ζ. 3, 51, asellus, multipeda· «ἐτι=εἶδος ἀκρίδος ἀπέρου, ὁ καὶ ἀσφρακός λέγεται» προσέτι=

ἀστρον τι πλησίον τῆς φάνης· 3) εἶδος μηχανῆς πρὸς ἐλξιν βαρέων σωμάτων Ἡρ. 7, 36, siveula· 4) ἡ ἀνωθεν κινήτης τοῦ μύλου λίθος, ὅ

καὶ «ὄνος ἀλέτης» λεγόμενος Ξεν. Ἀν. 1, 5,

5· «ἀλέτων ὄνος» Ἀλεξ. π. Ἀθην. 13, 590· ὡς Πολυδ. «ὄνον λίθον ἀλάντορος» Ἀριστοτ. προβλ. 35, 3· «ἔτι δὲ καὶ ὁ κάτω ἀκίνητος

λίθος» Φωτ. π. Ἀριστοτ. αὐτ. 5) ἄτρακτος, ἡλακότη ἀρ. λεξ. καὶ κατὰ Πολυδ. ἔτι ὁ ἄσ

σος εἰς τοὺς κύβους, ὁ πρῶτος ἀριθμὸς ἐπὶ τοῦ κύβου, ὁ καὶ ὅλη καλούμενος, πῦσις, συγγεν

τῷ μόνος, ασίπυς.

Ὄνό^οσανδρος, ὁ 1) Πλατωνικὸς φιλόσοφος, περὶ τακτικῆς γραφῆς Σουῖδ. ἰδὲ Ὄνησανδρος· 2) ἄλλος τις Ἐπιγρ.

Ὄνοσις, ἡ· μέμφει, ὀνειδισμός, αἰσχρὴν Εὐστ. reprehensio.

Ὄνοσκέλει, αἱ θαλάσσιαι γυναῖκες Λουκ.

Ὄνοσκέλης, 2^ο ὁ ἔχων ὄνου σκέλη· εὐρίσκειται γυναῖκας ὀνοσκελέας ἔσφ. πῦσαν. ἀντὶ ὀνοσκελίδας Λουκ. ἀλ. Ἰσ. 2, 46.

Ὄνοσκέλια, ἡ 1) θυγ. τοῦ Ἐφεσίου Ἀριστωνόμου, περιφημὸς διὰ τὴν ὠραιότητά της Πλουτ. 2) ὀνόκωλος.

Ὄνοσκέλις, ἴδος, ἡ ἡ ὄνου σκέλη ἔχουσα, ἐπὶ οὐκ. Ἐμπεδοκλ. Σχολ. Ἀριστ. ἐκκλ. 1056. πρόβλ. καὶ ὀνοκώλη.

Ὄνοσκέλοι, οἱ δαίμονες γένους μετγν.

Ὄνοσκέλις, 3^ο ὀνοσκελὶς.

Ὄνο^ο-σκορδον, τό· εἶδος σκορδοῦ μετγν.

Ὄνοσμα, τό· λάχανόν τι εὐσμον καὶ ἀκανθώδες, ἀνήκον εἰς τὸ γένος τῆς ἀγχιούσης, τὸ καὶ ὀμας, καὶ ὄνισος λεγόμενον Δισκ. 3, 147.

Ὄνοσσάμενος, ἐπ. ἀντὶ ὀνοσσάμενος, ἀόρ. μετγ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὄνοσσεσθαι, ἐπ. ὀνόσσειν, μελ. ἀπαρ. τοῦ ὄνομαι Ὀμ.

Ὀνου σκιά· ἐπιγραφὴ συγγράμματος τινος Ἀρχιππου Σχολ. Ἀριστ. σφ. 191.
 Ὀνουφεις, ἡ πόλ. τῆς Κάτω Αἰγύπτου, μεσημεριῶς τῆς Βουσίριδος Πτολ.
 Ὀνουφεις, ὅ· εἰς τῶν τριῶν μαθῶν ἱερῶν πόρων, δι' ὧν οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐλάτρευον εἰκονικῶς τὸν ἥλιον, ἔχοντα αὐτὸν ἐν τῇ πόλει Ἐρμούθου Αἰλ.
 Ὀνουφίτης, ὅ· ἡ κάτ. τῆς Ὀνούφιος ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ καὶ ἐπὶ θ. ὁ Ὀνουφίτης νομός, εἰς τῶν ἐν τῇ κάτω Αἰγύπτῳ νομῶν, πιθαν. περὶ τὴν δυτ. ὀχθὴν τοῦ Σεβεννυτικῆς στόματος μετὰ μητροπόλιν τὴν Ὀνουφιν Ἡρ.
 Ὀνούφας, ὅ· ἄν. κάρ. Φωτ.
 Ὀνα-φορβός· ὁ βόσκων ὄνους, ὁ φύλαξ τῶν ὄνων Ἡρ. 6, 68.
 Ὀνό-φυλλογ, τὸ φυτόν τι Σχολ. Νικ. θηρ. 629.
 Ὀνό-φυλλος, ὅ· βοτάνη τις, ἡ ἄγχοῦσα Διοσκ.
 Ὀνο-χειλὴς, τὸ, καὶ ὀνοχειλὶς ἡ, καὶ ὀνοχειλος, ὅ· φυτόν τοῦ γένους τῆς ἄγχοῦσης χρησιμεύον κατὰ τοῦ δόγηματος τῶν θηρίων Διοσκ.
 Ὀνό-χληρος· τὸ πρᾶγ. Σχολ. Νικ. θηρ. 838.
 Ὀνώ, ἄρ. θέμ. ἐξ οὗ χρόνοι τινὲς τοῦ ὀνομαι.
 Ὀνόχωνος, ὁ 1) ποτ. Θεσσαλίας εἰσβάλλων εἰς τὸν Πηνειὸν Ἡρ. 2) παραπτό. Σπερχεῖοις· ἴσ. = ὄγχιστος.
 Ὀνε, κατάλ. αἰτ. ἀρα. πλ. ἀντί ους· « πορτί Ρωκίους » = πρὸς Ρωκίους, Ραυκίων Κρητῶν ἐπιγρ.
 Ὀντα, ὅ· θεὸς τῶν Αἰγυπτίων Schamp.
 Ὀντα, τὰ· τὰ ἀληθῆς υπάρχοντα, ἀντιθ. τοῖς κατ' ἐπίνοιαν καὶ τὰ ἐνεστώτα· εἰ δὲ καὶ ἡ περυσία, τὰ κτήματα Δημ. 18, 102.
 Ὀνέθην· ἀνατεθῆναι, Κύμης Αἰολ. ἐπιγρ.
 Ὀντα-ποιεῖν· οὐσίαν κερῖνον Δαμασκ.
 Ὀνέτης, ἡ οὐσία, μετν. καθ' ὃν τρέπον, καθάπερ, ὡς περ, καθύς.
 Ὀντως· ἀληθῶς, καθ' ὅντι, βέβαια· « ἔχει ὄντως ἐν θεοῖς ὁμιλίαν » Εὐρ. 1. Α. 1622, συγν. π. Πλάτ. ἀντιθ. τῷ « ὡς ἔπος εἰπὼν », νόμ. 2, 656· ἴδ. συγν. « τὸ φεῦδος ὄντως ὄν », σοφ. 266· « τὰ ὄντως ἀγαθὰ », Φαῖαρ. 260, νερε.
 Ὀντωσις, ἡ αὐξήσις, μετν.
 Ὀνυμα, τὸ· ὀνομα αἰολ. Πινδ. Ὀ. 6, 57· « πέταται τηλόθεν ὄνυμ' αὐτῶν », Ν. 6, 51.
 Ὀνυμάζω, αἰολ. ὀνομάζω· ὀνύμαξ· Κένταυρον Πινδ. Ν. 2, 44· μέσ. ὀνυμάζομαι, 7, 6.
 Ὀνυμαίνω, δωρ. ὀνομαίνω Τιμ. Λοκρ. 100.
 Ὀνόμαστος, ὅ· Θεσπιεύς τις, ἐπιγρ.
 Ὀνυξ, υἷος, ὁ (συγγ. τῷ νόσσω, πρβλ. ὑγυῖς, ὑγυῖα) 1) ὀπλή, ὀνόχτιαν, π. Ὀμ. πάντοτε ἐπὶ αὐτοῦ· « νεβρόν ἔχον ὀνόχτιαν » Ἰλ. θ, 248· « αἰετός δ' ἄρα κόντα φέρων ὀνόχτιαν », μ. 202· ἐπὶ τῶν ὀνόχτων τοῦ ἱεροῦ· Ἡσ. ἔρ. 206· ἐπὶ λεόντων· « λεόντων ὄνυχας δ' ἐξυγέτους » Πινδ. Ν. 4, 63· καὶ ἐπὶ ἱππῶν Διν. Ἱππ. 4, 3· π. ἀνθρώποις ὁ ὄνυξ Ἡσ. ἀσπ. 266· « ὄνυχας ἄλοκι νεοστόμω » Αἰσχ. Χο. 25· « κόμην ἀρβύλινου συλλαβῶν χεῖρ » Σοφ. Αἴ. 303· « διαίκεον ὄνυχα τιθεμένα σπαρχμοῖς » Εὐρ. Εκ. 656· γὰρ συγχύει. ἐπὶ τῆς διασχίσσεως τῶν περιων· « ὄνυχας τῶν δακτύλων » Ἀριστ. ὄρν. 8· καὶ περὶ· « ἔχθρον τὰς χεῖρας νεκρῶν ἰόντων, ἀποδείραντες αὐτοῖσι ὄνυξιν » Ἡρ. 4, 64· « εἰς ὄνυ-

χων, -φιλεῖν » = ἀπὸ καρδίας ἀγαπᾶν, διὰ τὴν διαπεραστικὴν αἰσθημάτων ἡ παθῶν, ὡς φιλεῖ, ἔρωτος μετν. « εἰς ὄνυχων λόντα » Δ. Λαερ. 5, 15· καὶ ἔν γέν. « εἰς τῶν ὀνόχων τακταῖσθαι » = τὸ ὅλον ἀναγνωρίζειν ἐκ τινος χαρακτηρηστικῶς μέρους· « εἰς ἀπαλῶν ὀνόχων » = ἐκ νεαρῆς ἡλικίας Πλουτ. π. παῖδ. ἀγ. 2, Ὀρ. φῶδ. 3, 6, 24· « ὁ πόνος δίδεται εἰς ὄνυχα » = διὰ περὶ μὴ χρεῖς ἀκρίων ὀνόχων, ἔνθα σημαίνεται ἡ μεγίστη αἰσθητικότης. Ἐν τῇ γλῶσσῃ τῶν ἀνδρῶν τοῦ ποῦν· « ὁ πηλὸς ἀφικνεῖται εἰς ὄνυχα » = φθάνει εἰς τὴν τοῦ ὄνυχος δοκιμὴν, ὅταν ὁ τεχνίτης μὲ τὸν ὄνυχα ἐξετάξῃ ἂν ᾖ πάντα ὁμαλῶς καὶ ἀκριβῶς, ἡ πάντα μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας μέχρι τῶν μικροτάτων, ἦτοι τριχῶν καὶ τῶν ὀνόχων, καὶ ἄλλων ἐργῶν τῆς τέχνης ἐξεργασμένα· πρβλ. Πλουτ. π. αἰσθ. ἀρετ. προκ. - ἔτι δὲ « ἐκμέμικται εἰς ὄνυχα » = εἰς εἰς τὸν ὄνυχα, εἰς τὸ μικρότατον ἀκριβῶς ἐπεξεργασμένος Δ. Ἀλ. 6, 994· ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων μεταφ. « ἡ ἀκριβὴς σφόδρα καὶ οἱ ὄνυχος λεγόμενῃ δίατα » = ἡ ἀκριβὴς καὶ ἐπιμελὴς δίατα Πλουτ. π. εὐδ. σ. 387· Ἐν γέν. « εἰς ὄνυχα, δι' ὄνυχας, ἐπ' ὄνυχας » = μέχρις ὄνυχος = εἰς εἰς τὸ ἀκριβέστατον, ὡς καὶ « σύμπεγξις εἰς ὄνυχα » Γαλην. τὰ τοῦ θιτροῦς. in unguis coniungere, ἔπειρ ἐφαρμόσσει τὸν τρόπον καθ' ὃν τοῦ κρανίου τὰ ὀστά συνάπτονται εἰς τὰς λεγομένους ῥαφὰς 2) ἐκ τῆς ὁμοιότητος πρὸς τὸν ὄνυχα ἡ τὴν ὀκλήν καλεῖται ὄνυξ πᾶν ἄγχιον, πᾶν ἐργαλεῖον ἀγκιστροειδές, ὑποκ. « ὄνυξ ἐυλόγισαι τὰ ὀπλα στρέβλυντες » Ἡρ. 7, 36· « κατέμαθε τὴν ἀγκύραν τὸν ὄνυχα μὴ πρᾶσσοντα » = τὸ τεχνήλιον τῆς ἀγκύρας Πλουτ. ἥρ. σ. 274· 3) ἐκ τῆς ὁμοιότητος μὲ τὸν ὄνυχα τοῦ ἀνθρώπου ὄνυξ· ὀνομάζονται εἰς τὰ φύλλα καὶ τὰς κεφαλὰς τῶν σκορδῶν, ἡ ῥόζον, τὰ πρὸς τὰ κάτω λευκὸν μέρος τῶν φύλλων Διοσκ. 4) ἔλκος τι ὡς ὄνυξ φαινόμενον ἐπὶ τοῦ κερατοειδὸς χιτῶνος τοῦ ὀφθαλμοῦ ἱατρ. 5) μέρος τι τοῦ ἥπατος ἱατρ. 6) εἶδος μαρμαίρου καὶ πυλότημος λίθου, τὸ καλούμενον ὄνυξ· ἔτι δὲ τὸ ἐκ τοῦτου κατασκευασμένον πρᾶγμα, μάλιστα δὲ μυροθήκη ἐξ ὄνυχος Λουκ. Συρ. 32, ὑποκ. ἀγκυλ. οὐγυα· Ὀνυρίζεται· ὀδύρεται Ἡσὺ.
 Ὀνυσος, ὁ· ποταμὸς τις μετν.
 Ὀνυστήριον· ὀνυχιστήριον.
 Ὀνύτης, ὁ· υἱὸς Ἡρακλέους καὶ Μεγάρου Σχολ. Λουκ. ὅστις π. Ἑλίνῳ λέγεται Ὀφίτης.
 Ὀνυχία, ἡ· πάθος τῶν ὀνόχων Διοσκ.
 Ὀνυχιστός, 3· ὁ ἔχων διάστημα ὄνυχος Εὐστ. εἰς Δ. Περ. 73, 31.
 Ὀνυχίω· ἐπιμελῶς, ἀκριβῶς ἐξετάζω Ἡσὺ.
 Ὀνυχίζω, μέλ. ὀνυχίζω· τὰς ὀκλάς, ἴδ. τοῦς ὄνυχας κόπτω. Μέσ. ὀνυχίζομαι = κόπτω τοὺς ὄνυχας μου ἀρ. λαβ. « ὁ ὀνυχισμένος ἐπὶ τοῦ τεταρτημῆσου τοὺς ὄνυχας Κρατῖν. Β. Ἀν. 13, 17. Μεταφ. ὡς ὀνυχίζω = ἐξετάζειν ἀκριβῶς μὲ τὸν ὄνυχα, ἴδ. ἂν ὅλον ᾖ κατεσκευασμένον ἐπιμελῶς Κλ. Ἀλ. « ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα ὑποκείμενον » Β. Ἀν. 13. π. ἀρ. λιγ. « ἀκριβολογῶ » - ἔτι δὲ = ἐξαπατῶ, γοητεύω τινά Ἀρτεμίδ. 1, 22.

Ὀνυχίμαϊος, 3' ὁ ἐκ μικρῶν μερῶν συνιστάμενος, οἷον τὰ τῶν ὀνύχων ἀποκόμματα Λοβ. Φρυν. 559.
 Ὀνύχινη, ἡ ἡνελιγύπτω Ἐλεφαντίνη Ἐτ. Μ.
 Ὀνύχινος, 2' ὁ ἐξ ὀνύχου γενόμενος, = δελτάριον Πλουτ. Ἀντων. 58' - σκύροι Ἀθην. Ν. 495, onychinus.
 Ὀνύχιον, τό, ὕποκ. τοῦ ὀνύχ, ἐπὶ τοῦ πολυτίμου λίθου, ὀνύχος Θεοφρ. onychium.
 Ὀνύχιον, ἡ 1) γυν. ὄν. ἐφημ. ἀρχ. 2) κόμη Κρήτης Στ. Βοζ.
 Ὀνύχιος ὀνύχινος.
 Ὀνύχισμός, ὁ τὸ τῶν ὀνύχων κόψιμον Στράβ. 17, 3, 7' μεταφ. ἡ ἀκριβὴς ἐρευνα, συζήτησις καὶ ἀνάκρισις ἀμφ.
 Ὀνύχιστήρ, ὁ ὁ κόπτων τὰ ὀνύχια π. τοῖς ἀρ. λεξ. τὸ σχίσμα τῆς ὀπλῆς, unguis.
 Ὀνύχιστήριον, τό' μαχαίριον ἢ ψαλίδιον, δι' οὗ κόπτονται οἱ ὀνύχες Ποσειδ. κομ. π. Πολυδ. 10, 140, unguicularium.
 Ὀνύχτης, ὁ ὁ μὲ ὀνύχα ὕμνος Διοσκ.
 Ὀνύχτις, θηλ. προηγ. - λίθος Ἀπκ. Μιθρ. 115.
 Ὀνύχο-γραφέω με ὀνύχα γράφω, Ἰπποκρ. σ. 1190.
 Ὀνυχοειδής, 2' ὁ ἔχων εἶδος ὀνύχου, ὅμοιος με ὀνύχα ἀνθρώπου ἢ ζώου, ἢ με λίθον ὀνύχα.
 Ὀνυχός ὀνύχ.
 Ὀνύχον κάμνω, μεταβάλλω τι εἰς ὀνύχα, εἶδω εἰς τι μορφὴν ὀνύχου, ἢ ἀγκιστραειδούς ἐργαλείου μετγν.
 Ὀνύχ-ώδης, 2' ὀνυχοειδὴς μετγν.
 Ὀνω ἴδ' ὄνομαι.
 Ὀν-ώδης, 2' ὄνοειδής Ἀριστοτ. φυσιγν. 6, asininus.
 Ὀνω φάτνη ἀστερισμός τις Νομ.
 Ὀνώνης, ὁ βασιλεὺς τις νομισμ.
 Ὀνωίνης, ἴδους, ἡ ὄνοσμα, φυτὸν τι ἄγριον ἀκανθώδες Διοσκ. 3, 21, ononis.
 Ὀνώρ ὄν. ῥωμα. honor, δοτ. ὀνώρεϊ αἰτ. ὁ νόρεμ = τιμὴ, δόξα, θεότης π. Ῥωμ. τιμωμένη Πλουτ.
 Ὀνώρα, ἡ Ὀνορα Ῥωμ. Ἐπιγρ.
 Ὀνωράτος, ὁ κυνικός τις Λοσκ.
 Ὀνωρία, ἡ θυγ. Κωνσταντίνου καὶ Πλακιδίας, ἀδελφὴ Βαλεντινιανῶς Φωτ.
 Ὀνωριανός, ὁ ῥωμα. ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
 Ὀνωριά, ἡ ὑποδιαίρεσις τῆς Παφλαγονίας, καὶ Ὀνωριάζει, ἔθνος τοῦ Πόντου Ἰεροκ.
 Ὀνώριος, ὁ Ῥωμ. Honorius, ἴδ. ὁ υἱὸς Καλαρίας Θεοδοσίου ἀπὸ τοῦ 395 μ. Χ. Καίσαρ τοῦ δου. ἡμίσεος Ῥωμ. κράτους Ζωτ.
 Ὀνώριχος, ὁ υἱὸς Γενσεργίου Πρισκ.
 Ὀξάθρας, ὁ Ἑρακλειώτης τις Δ. Σικ.
 Ὀξάθρης, ὁ Περσικὸν ὄν. α) ἀδελφὸς Δαρείου τοῦ Κοδομανοῦ Δ. Σικ. 6) υἱὸς τοῦ Δαρείου Πλουτ. γ) Σατράπης τις Ἀρρ. δ) υἱὸς Μιθριδάτου Ἀπκ. ε) υἱὸς Διονυσίου τοῦ τυράννου τῆς Πρακλείας Μειν.
 Ὀξίλειος, 2' εἶδος σόλων, ὀξινός, ἴα. διὰ τὸ ἔχειν ὀξείαν γεῦσιν, ὀξίλειον Ἀθην. 3, 76' ἴδ' ὀξάλος.
 Ὀξέλλης, ἴδους, ἡ ὀξίνης οἶνος, varra' ἔτι βοτάνη τις ὀξινόρως εἶδος Νικ. Θηρ 840, rumex.
 Ὀξ-άλμη, ἡ ζωμὸς ἐξ ἁλμύρος καὶ ὀξους

κατεσκευασμένος Κρατιν. π. Ἀθην. 9, 385.
 Ὀξάλος ὀξάλειος Πολυδ. 6, 81.
 Ὀξέα, ἡ ὀξία Β. Ἀν. 55, 32, oxus.
 Ὀξεῖα, ἡ νῆσος εἰς τὰ νότ. παράλι τῆς Κρήτης = Ὀφιοῦσα 2) ἀκρωτ. Ταπροβάνης 3) ὀξεῖα καμπή ἴδε Καμπή.
 Ὀξεῖται, αἱ σύμπλεγμα νήσων ἀνηκουσῶν εἰς τὰς Ἐχινάδας Στράβ.
 Ὀξεῖται, αἱ ὀξίαι ἴδε ὀξύς.
 Ὀξεῖδιον, τό, ὕποκ. τοῦ ὀξος Σουῖδ.
 Ὀξείνους ὀξύνους γεωπ. laginus.
 Ὀξείος, 3 καὶ ὀξέος ὀξίνος, acidulus.
 Ὀξ-έλιον, τό' ζωμὸς ἐξ ἐλαίου καὶ ὀξους ἐσκευασμένος μετγν.
 Ὀξένδρας, ὁ υἱὸς Περυστίτου Κτησ.
 Ὀξέδ-επαφος ἴδ' ὀξόδαφον.
 Ὀξερίας, τυρὸς ὀξινότυριον, τυρὸς κατεσκευασμένος ἐκ γάλακτος ὀξέος ἀρ. λεξ. π. Σικελοῖς ἐλέγετο ὀξυρίας Πολυδ. 6, 48.
 Ὀξέως, ἐπὶ τοῦ ὀξέος σουδερῶς, διαπεραστικῶς καὶ μεταφ. σφοδρῶς, ταχέως.
 Ὀξηλῖς, ἴδους, ἡ βοτάνη τις.
 Ὀξηλος ὄν. τύπου Θεόγνωστ.
 Ὀξηρίας ἴδ' ὀξυρίας.
 Ὀξηρός, 3 (ὀξος) ὀξοειδής, ὁ εἰς τὸ ὀξεῖδιον ἀνήκων - κέραιος = τὸ δοχεῖον ὀξείδιου Διονυσ. 4 (12, 108).
 Ὀξιράκαϊ πόλ. Λυσιστράτης Ἀπκ.
 Ὀξίδαϊ ὀξίδες Ἠσύχ.
 Ὀξίδιον ὀξείδιον.
 Ὀξίξω (ὀξος) ἔχω τὴν γεῦσιν τοῦ ὀξους, γίνομαι ξινὸς μετγν. περὶ τοῦ σχημ. τῆς λέξε. ἴδε Λοβ. Φρυν. 210, aceto.
 Ὀξίθεος, ὁ ὄν. κύρ. ἀνδρὸς Στοβ.
 Ὀξίνα, ἡ ἐργαλεῖον γεωργικόν, σιδηροῦς γόμφοις ἔχον, ὅπῳ βοῶν ἐλκόμενον Ἠσύχ. occa.
 Ὀξίνας ὀξίνης ἔτι δὲ ποτ. Βιθυνίας Ἀρρ.
 Ὀξίνη, ἡ τοῦ στομάχου διάθεσις, ἣν οἱ πολλοὶ ὀξίδα καὶ ὀξινάδα λέγουσι Φωτ.
 Ὀξίνης, ὁ οἶνος ξινὸν κρασίον, ἀντιθ. τῷ χρηστὸς οἶνος Πλουτ. π. ἀταρ. 8' καὶ ἐπιθ. - γυνὴ = πικρὸς, ὡς ἡ ἰδιαιτ. γεῦσις τοῦ μὴ ὠριμάντατος οἶνου, ὅστις μετέπειτα μεταβαίνει εἰς τὸν οἶνωδῆ παρὰκεῖται δὲ καὶ εἰς τὰς βροχίαι καὶ μῆλα, τὸ δὲ πικρὸν εἶναι ἐν χρηστ. εἰς τὰς ἐλαίας. Μεταφ. - θυμὸς Ἀριστ. σφ. 1082 ἐπὶ ἀνθρώπων σκυθρωπός, δυσάρεστος, χαλεπός, ἵπκ. 1301.
 Ὀξίνος, 3' ξινὸς ὀμπακὴς τὰ ἄλλα τῶν βοτάνων καὶ ὀξίνα Φρυν. Βεκκ. 53, 10' ὀξίνη διάθεσις, ἣν φασιν οἱ πολλοὶ ὀξίδα Φωτ.
 Ὀξιοῦς ἑπών. Πλούτωνος π. Αἰγυπτίους, ὁ Κλύμενος Διοσκ. 4, 13.
 Ὀξίρα ἴδ' Ὀλίβερα.
 Ὀξίς, ἴδους, ἡ κεράμιον ὀξους δεκτικὸν Ἀριστ. σφ. 1436' ὀξίς δὲ πᾶσα καὶ λοιπάδιον καὶ χότρα χαλκῇ γέγονε, πλ. 812' ὀξίδ' ἀργυρᾶν ἔχει Διφιλ. π. Ἀθην. 6, 230' ἔτι εἶδος ἐντόμων, καρίδος: "τοῦτ' ἐστὶν τὸ προσέρπον ὀξίς ἢ φλῆγξ" Ἀρστ. σφ. 1509, acetabulum.
 Ὀξά-επαφον ὀξόδαφον.
 Ὀξό-γαρον, τό' ὀξόγαρον ἱποδοκ. Β. Ἀν. 56.
 Ὀξο-δάτης, ὁ Πέρσης σατράπης τῆς Μηδείας Ἀρρ.

Ὁξυδράκαι, οἱ ἔθνος Ἰνδικὸν μεταξὺ Ἀκε-
αῖνον καὶ Ἰθάσπας, οἱ καὶ Συδράκαι λεγό-
μενοι καὶ Ἰδράκαι Στ. Βυζ.

Ὁξυ-δρομέω τρέχω ταχέως μετν.

Ὁξυ-δρομος, 2' ὁ ταχέως τρέχων.

Ὁξυ-έθειρ τῷ ἐπομ. Νον.

Ὁξυέθειρες κατὰ μεταπλασμὸν πλ. τοῦ ἐπομ.

Ὁξυ-έθεις, 2 (ἐθεις) ὁ ἔχων ὀξείας, μυ-
τερὰς, σουδλερὰς τρίγας Νον. Δ. 14, 368.

Ὁξύζω ὀξίζω Λοδ. Φρον. 210.

Ὁξύη, ἡ ὀξύα.

Ὁξυ-ηκοῖα, ἡ ὀξεῖα ἀκοή ἡ δ' ὀξυκοῖα.

Ὁξυ-ήκοος, 2' ὁ ὀξέως ἀκούων, ὁ ὀξέως αἰ-
σθανόμενος, - αἰσθητὴς Πλάτ. Τιμ. 75, ὑπερθ.
ὀξυκούστατος Σ. Ἐμπ. κ. φασ. 1, 65 ὅδε καὶ
ὀξύκοος.

Ὁξυ-ηρός, 3' ὀξυρὸς γλωσσ. acernus.

Ὁξυ-ηχῆς τῷ ἐπομ. Φιλοστρ.

Ὁξυ-ηχος ὀξύτονος Ἐπ. Μ. - καὶ λεπτόν
φθέγμα Φιλοστρ.

Ὁξυ-θ' ἀνᾶτας, 2' ὁ ὀξέως, ταχέως θανα-
τώνων - ἀσπίς, ἥπερ καὶ ὀξυθανατωτέρα
Στραβ. 17, 2.

Ὁξύθεμις, ἰδος, δ' 1) Ἀρισσαῖος, πατήρ τοῦ
Μηδίου Ἀρρ. 2) πιστός καὶ οἰκίος Δημητρίου
τοῦ Φαληρέως, εἰς ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ἀνέγειραν
βωμὸν Δημοσθ.

Ὁξυ-θηκτος, 2 (θῆγω) ὁ ὀξέως ἠκονημένος,
ὁ κοπιερὸν ἔχων ἄκρον φάσανον Εὐρ. Ἀνδρ.
1151 - βέλος Πλ. 1158 π. Σοφ. Ἐρρίθη ἡ
δ' ὀξύθηκτος ἦδε περὶ τῆς Εὐρωδίκης εἰς ἀπό-
γνωσιν ἐλθοῦσης, Ἀντ. 1286.

Ὁξυ-θηκτος, ἐπὶ προηγ.

Ὁξυ-θρηνητος, 2 (θρηνέω) ὁ πικρῶς, με-
γάλως θρηνοῦμενος Σχολ. Αἰσχ. Ἐπτ. 326.

Ὁξύθρας, δ' ἀδελφὸς Ἀρταβάζου Πολυαν.

Ὁξυ-θυμέω εἶμαι ὀξύθυμος, ταχέως θυ-
μόνω Εὐρ. Ἀνδρ. 690 οὕτω καὶ ὡς ἀποθ.
παθ. ὀξυθυμῆσά μοι Ἀριστ. σφ. 501.

Ὁξυθυμῆσις, ἡ τὸ ταχέως θυμοῦσθαι Ἀρ-
τεμίδ. 4, 69.

Ὁξυθυμία, ἡ ὀξύς, ταχύθυμος Εὐρ. Ἀνδρ. 729.

Ὁξυ-θυμία, τὰ τόποι τινὲς παρὰ τοὺς ἀν-
δριάντας τῆς Ἐλάτης ἐπὶ τῶν τριόδων, ὅπου
ἔφερον τὰ ὑπόλοιπα τῶν καθαρμάτων καὶ θυ-
σιῶν, ἵνα καθίστανται αὐτὰ, ἐπειδὴ πρὸς τοῦτο
ἐχρησάμενος ὁ ἄγριος θύμος περὶ οὗ πολλὰ
ἀνδραϊκώτερον ἐν τοῖς ὀξυθυμοῖς ἡ στήλη στα-
θεῖη ἢ ἐν ταῖς ἡμετέροις ἱερούς Ἀρποκρ. ἐκ
τοῦ Εὐπλόιδος, ὡς καὶ ὁ χρῆς ἐν ταῖς τριό-
δοις καὶ ταῖς ὀξυθυμοῖς προτρέπαιον τῆς πό-
λεως ἀσθεῖαι αὐτ. καὶ ὁ Φώτ. ἐρμην. «τὰ
ἀποκαθάρματα τῶν μυστηρίων, οἱ δὲ τὰ ἀγχο-
νιματὰ εἶλα».

Ὁξυ-θυμία, δ' ὁ ταχέως θυμόνων Πο-
λυδ. 6, 124.

Ὁξυ-θυμία, οὖμαι, μελ. - μὴ τοιαύ-
τῳ θυμῶμαι ἡ δ' ὀξυθυμία.

Ὁξυ-θυμία, 2' ὁ ὀξύς εἰς θυμόν καὶ ὀργήν,
διεσθυμὸν κατωφερόν, ἐπιρρεπὴς Αἰσχ. Εὐμ. 675.

Ὁξυ-θύς, 3 (ὀξύς) ὁ ἐκ τοῦ εἴλου τῆς ὀ-
ξυῖας κατεσκευασμένος θεοποιμ. π. Ἀθην. 4, 183.

Ὁξυ-καμπής, 2' ἔχων ὀξεῖαν καμπήν μετν.

Ὁξυ-κάνος, δ' νομάρχης Ἀγρόπου Ἀρρ.

Ὁξυ-κάρδιος, 3' ὀξύθυμος Αἰσχ. Ἐπτ. 880.

Ὁξυ-κάρηνος, 2' ὀξυκέφαλος, ὁ ὀξείας
σουδλερὰς ἔχων κεφαλῆς Δ. Περ. 642.

Ὁξυ-κέρως, 2' κέρως ἔχοντα ὀξεῖα, μυτε-
ρά φύλλα Θεοφρ.

Ὁξυ-κέρως, 2' ταχέως πορευόμενος Νον.

Ὁξυ-κέντητος, 2' ὁ ὀξέως κεντῶν μετν.

Ὁξυ-κέντρος, 2' ὁ ἔχων ὀξεῖα κέντρα μετν.

Ὁξυ-κέρωντος, 2' ὁ ἔχων ὀξεῖα κέρατα
Αἰσχ. Πρ. 424.

Ὁξυ-κέρως, 2' τῷ προηγ. Ὀπ. κυν. 2, 445.

Ὁξυ-κέρωντος, 2' ὁ ἔχων κεφαλὴν ὀξεῖαν
Σχολ. Ἀριστ. Θεσ. 175.

Ὁξυ-κίνησις, ἡ ταχύτης κινήσεως - τῶν
ὀμμάτων μετν.

Ὁξυκίνητος, 2' ὁ ταχέως κινούμενος Λουκ.
ἀποκλ. 28.

Ὁξυ-κοῖα, ἡ ἔσφ. ἀντὶ ὀξυκοῖα Ἰπποδ.
Στοδ. ἀνθ. 103, 26.

Ὁξυ-κομος, 2' ὁ ἔχων ὀξείας τρίγας, ἐπὶ ἔλ-
νου, ἔχοντας ἀντὶ τριγῶν κέντρα Ὀπ. ἀλ. 2,
225 ἔτι ἐπὶ ὀξυκόλλων δένδρων, - πύκνη

Ἀνθ. Πάλ. 291, 129.

Ὁξυ-κομος, 2' ὀξυκόμος Ἀριστοτ. 1, Ζ. 4, 9, ἔσφ.

Ὁξυ-κόρακον σμιλίων, τὸ χειρουργικὸν ἔρ-
γασμα μετ' ἀγκιστροειδῆ ἄκραν Π. Αἰγίν.

Ὁξυ-κράτων καὶ ἰων. ὀξυκρητον, τὸ ἔσφ.
ἀνέμικτον μετ' ὄξους μετν.

Ὁξυ-κόκκος, 2' ὁ μετ' ὀξείαν ὀξεῖαν, μετ-
αφώδων θρηνοῦμενος ἢ θρηνῶν - πάθος Σοφ.
Ἀντ. 1300.

Ὁξυ-κόκκος, ἡ δραστηριότης ἔργου, ἰδ. τα-
χύτης εἰς τὸ ὀφελεῖσθαι ἢ τινος εὐκαιρίας ἢ
περιστάσεως πρὸς ἐπιτυχίαν σκοποῦ τινος Εὐστ.

Ὁξυ-λάβειω ἐπιχειρῶ τι ταχέως, δραστη-
ρίως ἐπιλαμβάνομαι τινος Ξεν. Ἑλλ. 7, 4, 27.

Ὁξυ-λάβειω, ἡ εἶδος ταμπεῖδος, ποράγματος
Σουδ.

Ὁξυ-λάβειω, 2' ὁ δραστηρίως ἐπιχειρῶν, τα-
χέως λαμβάνων τι Ἀριστοτ. 1, Ζ. 9, 34 ἐπὶ
αὐτοῦ.

Ὁξυ-λάβειω ὀξυλάβεια Σχολ. Αἰσχ. Ἐπτ. 97.

Ὁξυ-λάβειω, ὁ ὀξυλάβειος Εὐστ. ὅστις καὶ ὀ-
ξυλάβειος ἔχει.

Ὁξυ-λάβειος ὀξυλάβειος Εὐστ. 11, 477.

Ὁξυ-λάλος, δ' ὁ ταχέως λαλῶν, ὁ ἔχων
πρόχειρα τὰ σκόμματα Ἀριστ. βάρ. 814 ἐπὶ
Εὐριπίδου ῥηθέν.

Ὁξυ-λάβειος, τὸ ἐνοχλάβειον γεωπ. 2, 5, 4.

Ὁξυ-λευκος, 2' ὁ μεταξὺ λευκοῦ καὶ ὀξέως
(πορφύρεο ἀνοικτοῦ), ἡ ἀραιωτὸς μετ' ἑῶν σει-
ρὰν λευκὴν καὶ μίαν ὀξεῖαν (πρβλ. μεσοκόρυ-
πος) μετν.

Ὁξυ-λεῖον, τὸ τριμύριον, ζώμας ἐκ λί-
που καὶ ὀξέως κατεσκευασμένος Τιμοκλ. καμ.
π. Ἀθην. 9, 385 - χυμὸν Σωταδ. 7, 293.

Ὁξυ-λεπὴς ἄρτος, δ' εἶδος ἄρτου κατασκευ-
αζομένου μετ' ἰσπῶν καὶ ὀξείων μετν. ἱστρ.

Ὁξυ-λοβέω ταχέως ἀκούω Σουδ.

Ὁξυλον ὀξυλον, ὁμοῖον ὀξυλῷ Ἡσυχ. ὡς
ὑπὲρ, ὅπατος.

Ὁξυλος, δ' 1) υἱὸς Ἀρεως καὶ Πρωταγενείας
θυγατρὸς τοῦ Καλυδωνος Ἀπολλ. 2) υἱὸς Ἀλ-
μανος, ἐκγονος Ἀνδραίμονος καὶ ἀπλόγονος τοῦ

θάνατος ἔξ Αἰτωλίας, ὅστις ὁδηγήσας τοὺς Ἑρακλείδας εἰς τὴν Πελοπόννησον μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἰδίας πατρίδος του φύγην, ἔλαθεν ὡς ἀμοιρὴν τὸ βασίλειον τῆς Ἡλίδος Ἀπολδ. 3) υἱὸς Ὀρίου Ἀθην. 4) Βλατιός τις, Ἀντωνίος Ὄξυμαγίς. Ῥός.
 Ὄξυμαγίς, ὁ ποτ. Ἰνδίας ἐν τῇ χώρῃ τῶν Παζαλῶν τὰ νῦν Ἀρρ. Ικυματί.
 Ὄξυ-μαθία, ἡ τὸ ταχέως μαρθάνειν Στράβ. 2, 3, 5.
 Ὄξυ-μαθής, 2' ὁ ταχέως μαρθάνων, ἐννοῶν τι ταχέως, καὶ ὅπως μαρθάνων τὸ λεγόμενον Β. Ἀν. 56.
 Ὄξυ-μαθία, ἡ ὁψυμάθεια Ἰσφ. π. Στράβ.
 Ὄξυ-μαλα, πλ. τοῦ ἔκρομ. τὰ κοκκώδη λαλέ. Λακων. Ἀθην. 3, 83.
 Ὄξυ-μαλόν, τό. ὄψω. ὁψυμλον.
 Ὄξυ-μελής, 2' ὁ φάλλων μὲ τόνον δὲν καὶ ὁψυλόν, Ἰσφ. ἀντὶ δὲν μέλος Ἀριστ. ὄν. 1095.
 Ὄξυ-μελί, τό. ποτὶν ἔξ ὅρους καὶ μέλιτος Λυσ. π. Ἀθην. 2, 67, οὐχ ὡς.
 Ὄξυ-μελί-κρατον, τό, καὶ ἰων. ὁψυμελί-κρατον κατασκευασμὰ τι ἐκ μέλιτος καὶ ὄρους Ἰσσοκρ.
 Ὄξυ-μέριμος, 2' ὁ διεγείρων δέξις μερίμνας, ἡ ἀπαιτῶν δέξιναν εἰς κατανόησιν παλαιάματα, ἐπὶ τῆς λογομαχίας τοῦ Αἰσχ. καὶ Εὐρ. Ἀριστ. βατρ. 877.
 Ὄξυ-μηλον, τό, λακων. ἀντὶ κοκκώδηλον Ἀθην. 2, 83.
 Ὄξυ-μήνιτος, φόνος, ὁ ταχέως ἢ ἀποδράς θανατοῦμενος Αἰσχ. Εὐμ. 450.
 Ὄξυ-μολπής, ὁψυμελής, οὐμώγματα Αἰσχ. ἔπτ. 1014, clargo canens.
 Ὄξυ-μορφος, 2' ὁ γενόμενος ἢ μορφωθείς ταχέως, ἡ μορφήν ἔχων ὀφείταν ἀμφ.
 Ὄξυ-μυρίνη, ἡ ἡμέτερος, ἡ ἔχουσα ὀξυ φύλλα Αἰσχ. ruscus.
 Ὄξυ-μύρινος, 2' ὁ ἐκ δρυμυδίας μύριτου κατασκευασθείς, οὐχ ὡς γινώσκων Πλιν.
 Ὄξυ-μυρος, 2' ὁ κατ' ὄξυν τρόπον μυρός· «τὸ δρύμυρον» = ὀξυτὰς τις ἑκφρασίς, ὅπως τις στοχασμὸς, ὅστις κατ' ἀρχὰς φαίνεται ἀπλοῦς, ἐνθῆς, ἰδ. ἡ ἀγγίνους σύνθεσις δύο ἀντικειμένων ἀλλήλοις ἐναντίων, acutistullus.
 Ὄξυναιος οἶνος δέξινος Ἰσσοκρ.
 Ὄξυνεία, ἡ πόλ. Θεσσαλίας Στράβ.
 Ὄξυνητέον, ἐπίθ. ἀντὶ δξυντέον Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 1, 182.
 Ὄξυνθης, ἔν. ἀνδρ. ἐπὶ Θεσσαλ. νομ. Μιον.
 Ὄξυνος, ὁ υἱὸς Ἑκτορος καὶ ἀδελφὸς Σκαμάνδρου, ὅστις μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τροίας ἑλθὼν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του ἐκ τῆς Αἰδίας ἀνέκτισεν αὐτὸς τὸ Τρωϊκὸν βασίλειον Κον.
 Ὄξυνος οἶνος δέξινος γεωπ.
 Ὄξυνος-ους, 2' ἔχων ἢ κινῶν δὲν μετν.
 Ὄξυντας, ὁ υἱὸς Ἰουγαύρβα Ἀππ.
 Ὄξυντέον· Ῥ. ἐπίθ. πρέπει νὰ δξυνθῇ Σχολ. Ἰλ. ο, 445.
 Ὄξυντηρ, ὁ ὁ δξύνων, ἀκοντὴς· «πλατὺς-καλάμων» = τὸ κονδυλομάχιον Π. Σιλ. 50 (6, 64).
 Ὄξυντης, ὁ διάδοχος Δημοφώντος εἰς τὴν κυβερνήσιν τῶν Ἀθηνῶν, πατὴρ Θυμολόου Πασσ.
 Ὄξυνω, (δξύνω)· κάμνω τι δξύνω, συνδύηρόν

μετν. Μεταφ. παροτρύνω, ἐξάπτω, ἔγκαρδιῶναι μετν. ὡς καὶ κάμνω τι νὰ θυμώσῃ, ἐξοργίσω, πικραίνω· «μὴ πικεῖναι τοῦ μὲν δξύναι στόμα» = ἐρεθίσαι Σοφ. Τρ. 1166· δξυνθεῖς = παροργισθεῖς Ἡρ. 8, 138· π. γραμ. σημεῖον μὲ τὴν ὀξείαν, καὶ μὲν δξύνουσι τὴν τελευταίαν Ἀθην. 11, 484· δξυντίος Σχολ. Ἰλ. ο, 445· 2) κάμνω ἔκινω Λουκ. Κραν. 26. Παθ. γίνωμαι εἰνός Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 3, 2, αὐτο, ἰσχυρο.
 Ὄξυ-δδους, 2' ὁ ἔχων δέξις ὀδόντας Νον. Δ. 40, 484, ὁ Τρετς. εἰς Λουκωρ. 34 ἔρμην. διὰ τοῦ ἀργιόδους.
 Ὄξυδεις, 3, π. Ὀμ. σύνθη. ἑπών. τοῦ ἔγκυρος, ἰδ. Ἰλ. - δόρυ ξ, 443, συνήθ. ἐκ τοῦ δξύνω παραγόμενον· ὀξυδίνος, ἐκ ὅλου τῆς ὀξύνω κατασκευασθείς, κατὰ τὸν Ἀπίωνα ὅπως π. ἀντὶ δξύν.
 Ὄξυ-δότης, ὁ ὁ βλέπων δέξις Σχολ. Νικ. ὅρη. 392.
 Ὄξυ-δρυγχοις, 2' δξυδρυγχοις Ἡλιδ. π. Ἀθην. 3, 116.
 Ὄξυ-δστράχος, 2' ὁ ἔχων δξύν ὀστρακόν, ὅρμη ἢ φλοῖον Λουκ. Λεττ. 13.
 Ὄξυ-παγής, 2' ὁ ὄξυς εἰς πᾶσι μαν, ἀτάλκας Ἀντ. Σιλ. 17 (6, 109)· - κάρατος = ἀκωνθώδης Ὀπκ. ἀλ. 1, 261.
 Ὄξυ-παθής, 2' ὁ εὐκόλως ἀποθανόμενος, ὀργιζόμενος, ἀγανακτῶν - ἐπὶ τινι μετν.
 Ὄξυ-παθῶς, ἑπίρ. τοῦ προηγ.
 Ὄξυ-παίδ-ερώτινος, 3' ὁ ἔχων χροῖμα παιδωρῆτος δξύν Φλ. Βοκισκ. Ἀδριαν. 46.
 Ὄξυ-πεινής, τῷ ἔκρομ. μετν.
 Ὄξυ-πείνος, 2' ὁ ταχέως πεινῶν, πολυφάγος Δημοκρ. κομ. π. Ἀθην. 2, 47· «πρὸς τοὺς λόγους» Πλουτ. π. ἀπολ. 20, famelicus.
 Ὄξυ-πέπερι, τό. τὸ μὲ ὄξος μεμιγμένον πέπερι Ξενοκρ.
 Ὄξυ-πετής, 2' ὁ ταχέως πετῶν Σχολ. Ὄδ. γ. 372, celoriter, volans.
 Ὄξυ-πετρός· γῆς ποῖον εἶδος οἱ γεωργοὶ φασιν Ἡσυχ.
 Ὄξυ-πεικής, 2' ὁ πικρὸν ἔχων δξύντη· - ἔφος = σφόδρα πικρὸν Αἰσχ. Λο. 631.
 Ὄξυ-πικρός· δξυπικρὸς Ἡσυχ.
 Ὄξυ-πλήξ, ἄγος, 2' ὁ ὀξυὶς πλήττειν, ἡ γῶν· «- Ἀχέρωντος χαλὴ Σοφ. ἀποσπ. 469.
 Ὄξυ-ποδῆσι· εἶμαι ταχύπους Ἡσυχ.
 Ὄξυ-πόδης, ὁ δξυπούς Ἡσυχ.
 Ὄξυ-ποδία, ἡ ταχυποδία ἀμφ.
 Ὄξυ-πόριον, τό, φάρμακον· ἱατρικὸν ἐπιταχύνον τὴν γυνευσιν ἱατρ. ἐπὶ δίκαι· δξυπορον.
 Ὄξυ-παροις, 2' ὁ ταχέως παριούμενος μετν. ἄγος = στενόστομον Ὀπκ. ἀλ. 2, 460.
 Ὄξυ-παρος, ὁ υἱὸς Κινύρα καὶ Μεθάρμης, ἀδελφὸς Ἀδωνίδος Ἀπολδ.
 Ὄξυ-πρόφορος, 2' παρφορὸς ἰσθμίωνος μετν.
 Ὄξυ-πους, 2' ταχύπους Εὐρ. Ὀρ. 1550, ἰδ. Β. Ἀν. ἔρμην. ἀργίπους 442, celor.
 Ὄξυ-πρώρος, 2' ὁ ἔχων ὀξείαν πρῶραν, ἡ καθόλου ἄκραν· - αἰχμαὶ Αἰσχ. Πρ. 321· - ῥάχις Ὀπκ. ἀλ. 3, 333· ὁ δὲ Ἡσυχ. ἔρμην. διὰ τοῦ ὀξυκράτους.
 Ὄξυ-πτελέα· δξύν, πτελέα Θεοφρ. Ι. Φ. 3, 11, 5

- Ὀξύπτερον, τό· σχοίνος θαλάσσιος Διοσκ. 4, 52.
 Ὀξύπτερον, 2° ὁ ἔχων περὶ ταχέα, ἐπὶ ἱερᾶς ἀρ. λεξ.
 Ὀξύ-πύθμενος, 2° ἔχων δξύν πυθμένα Ξενοκρ.
 Ὀξύ-πυκνός, 2° μετ' δξύτητος πυκνὸς μουσ.
 Ὀξύ-πυνδᾶκωτος, 2° τῷ ἐπομ. Εὐστ. 870, 28.
 Ὀξύ-πύνδαξ, ακος, ὁ· ὁ ἔχων δξύν ἢ σου-βλερόν πάτον Εὐδόκ. π. Ἀθην. 9, 471.
 Ὀξύ-ρεγμῆς, δξυρεγμῶς Φωτ.
 Ὀξύ-ρεγμία, ἡ· τὸ ἐρυγεσθαι ξινὰ ἐκ δυσ-πεψίας Ἰπποκρ.
 Ὀξύ-ρεγμῶς, ἐρυγόμεναι ξινὰ Διοσκ.
 Ὀξύ-ρεγμῶδης, 2° ὁ προξενῶν δξυρεγμῶν Ἰπποκρ.
 Ὀξύ-ρεπής, 2° δξυρεπής· - δόλος Πινδ. Ο. 9, 98.
 Ὀξύρις, ὁ· δξερίας ἔσφ.
 Ὀξύ-ρόδινον, δξυρόδινον.
 Ὀξύρόης, ὁ· ἑλλήν. ἑπών. τοῦ Πέρσου Ὀσ-ρόου Λουκ.
 Ὀξύ-ρρεπής, 2° δξυρρεπός, δξείως βαρύν· Ἡούχ.
 Ὀξύ-ρριν, ἡ δξό-ρρις, ἔνος· ὁ ἔχων δξείαν ρίνα Ἰπποκρ.
 Ὀξύ-ρρόδινον, ἑλαιον, τό· τριανταφυλ-λόλαδον μὲ δξός κατεσκευασμένον, μεμιγμένον Ἀθην. 2, 67, ὅπου εὐρίσκεται δξυρόδινον.
 Ὀξύ-ρροπία, ἡ· εὐχέρεια μτγν. pro-ritudo.
 Ὀξύ-ρροπος, 2° ὁ ἔχων δξείαν ροπήν, κλαιν, ἰδ. ἐπὶ τῆς πλάστιγγος, τῆς ἐκ μικροῦ προστιθεμένου βάρους εὐκλῆως ῥεπούσης ἐπὶ τὸ ἑτερον μέρος, ὅθ. μεταφ. εὐκλῆτος, σφοδρῶς, εὐερέθιστος, μάλιστα εἰς ὀργὴν κλίνων, θυμὸς Πλάτ. πολ. 3, 411· «πρὸς τὰς ὀργὰς δξυρρο-ποι», Θεαιτ. 144, coleritimus, agilis.
 Ὀξύ-ρρυχίτης, ὁ· ὁ ἐκ τῆς πόλειος εἴ-τε νομοῦ Ὀξυρόγχαυ Πλιν. 5, 9.
 Ὀξύ-ρρυχός, ἡ· πόλις τῆς κάτω Λιγύπτου Στραβ. κάτ. Ὀξυρυχίτης Στ. Βούζ.
 Ὀξύς, 3, ὁ (μετὰ τοῦ ὠκὺς συγγεν. καὶ μετὰ τοῦ ἀκῆ, πρβλ. Βούτμαν. λεξ. 1, 243)· σουβλερός, κοπτερός, ἰδ. μάλιστα ἐπὶ κο-περιῶν ἐργαλείων ἢ ὀπλῶν, ὡς πέλεκυς Ἰλ. ρ, 520· ἄκων, φ, 590· «ὄρου, φάσανον, ξί-φος, ἄρο, βέλος καὶ ἄλ.» πολλαχού τῆς Ἰλ. ὄγκοι, δ, 214· βέλη Πινδ. Π. 4, 213· ὄνυχες λεόντων, Ν. 4, 63· ἀκόλοες Ἰλ. μ, 56· λᾶς, 447· πάγοι Ὀδ. ε, 411· «μαχλὸν δ-ξύν ἱπ' ἄκροι», 1, 382· κορυφή (ὄρεων) μ, 74· σίδηρος Εὐρ. ἔκ. 590· φάσανον, Ἰ. Α. 1566· Ὀθ. πᾶν ὅ, τι εἰς τὰς αἰσθήσεις προξενεῖ δια-πραστικήν τινα ἐντύπωσιν, εἶνε δὴλ. ἀντι-ληπτόν· α) ἐπὶ αἰσθήσεως, ἥλιος = δια-πραστικός, καίον Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλ. 374· «δ-ξείαν ἀκτίων» Πινδ. Ὀ. 7, 70· «χύνος δ-ξείας», Π. 1, 20 καὶ μτγν. π. ἥλιος Καλλιαν. 3 (12, 71) καὶ Σείριος Ἀρχιλ. 42· ἐν γέν. ἀλγινός, οἶον· ἄχος Ἰλ. τ, 125· δόδυναι Ἰλ. λ, 268· μελεδῶναι Ὀδ. ρ, 517· νόσοι, μα-γία Πινδ. Ο. 8, 85· καὶ πνευματικῶς· «δ-

ξείαν ἐπιμορφάν», Ο. λ, θ, καὶ οὕτως ἰδ. καὶ π. μτγν. π. 6) ἐπὶ ἀκοῆς, ὁ δξείως ἡχῶν, με-γαλόφωνος, διαπραστικός τόνος, αὐτὴ Ἰλ. ο, 313· οὕτως· «δξὺ βοήσας», ρ, 89· κελύων υ, 52· «καυθεῖν, σ, 71· λεληκώς, χ, 141· «κεκληγώς, ὡς καὶ «δξὺ δ' ἄκουσεν», ρ, 256· οὕτω π. «Πσ. ἐπὶ ἱππῶν· «δξεία χρέμισαν», ἀσπ. 348· «δξεία καὶ λιγέως ἰάχεσκε σάκος», 233· «γάλλεον δξὺ βοᾶν», 243· «ἐπηλάλαξαν τὸν δξύν νόμον» Διοσχ. Ἐκτ. 936· «ἀκούειν, ἔκ. 884· «δξὺ βοῆς ἀκούσαν Ἀργος» Εὐρ. Ὀρ. 1530· «πικρὸς ὄρνιθος δξύν φθόγγον» Σοφ. Ἀντ. 420· «ἀπόφθητος δξείων κωκυμῶ-των», Ἀλ. 314· «δξεία κλάζων αἰετός», Ἀντ. 112· καὶ «δξείαν ἀκοὴν τῆς ἐμοῦς λόγους δι-δοῦς, Ἰλ. 30· «ἔστι τι δξὺ ἐν φωνῇ» Πλάτ. Πρωτ. 332· «φθόγγος, ἀντιθ. τῷ βαρύν, Τιμ. 80· συγν. «καὶ χορὴ δξυτάτη» Φαιδρ. 268· «δξὺ μέλειν» Ἀνακρ. 53, 3· «δξότατα συ-ρίσσοι» Λουκ. Νιγρ. 10· γ) ἐπὶ τῆς ὀψείας, φωτεινῆς, λάμπων· «ἀγῆ Πελίοιο» Ἰλ. ρ, 372· «φῶς ἔ, 345· καὶ ἐνσε. δξείως ὁρῶν· «δξὺ μάλα προῖδων» Ὀδ. ε, 393· «δξότατον ἀερεσθῆναι» Ἰλ. ρ, 675· «δξὺ νήσσει» (πρβλ. νοέω) Ὀμ. πολλαχού· «δξεί· Ἐρινὺς ἰδοῖσα» Πινδ. Ο. 2, 45· «δξότατον ὄμμα», Ν. 10, 62· παροιμιῶδ. «δξύτερον Λυγκείως βλέπει» = ἐπὶ ὀψείας δξυδερκοῦς Παροιμ. 4, 30· καὶ «δ-ξύτερον οἱ γείτονες βλέπουσι τῶν ἀλωπέκων» αὐτ. 31· πρβλ. «δξὺ βλέπειν» Πλάτ. συμπ. 219· «δξύτερος ὁρθαλμός», Ἐκ. 19 (12, 88). Ὀθ. ἐπὶ τῶν χρωμάτων Ἀριστοτ. φυσιογν. 2· «δξεία φωνικῆς» Ἀριστ. εἰρ. 1139· δ) ἐπὶ χεύσεως, ὀξύς, πικρός, στυφός, ξινός· «ἔξ δξείος καὶ ἀλ-μυροῦ ξυνθεῖς ζύμωμα» Πλάτ. Τιμ. 74· μεταφ. «κίνδυνος Πλout. Τιμολ. 4· ἐν γέν. εὐπα-θῆς, εὐερέθιστος, ἐμπροσθῆς, μάλιστα δ' εὐκό-λως θυμόνων, ὀξυθυμός, εὐόρητος, Ἀργε συγν π. Ὀμ. καὶ Εὐρ. Ἡρακλ. 290· «δξὺ μέ-νος» Ὀμ. ὕμν. 7, 14· θυμὸς δξὺς Σοφ. Οἰ. Κ. 1195, καὶ πρβλ. «νέος ἐστὶ καὶ δξὺς» Πλάτ. Γοργ. 403· «δξὺ καὶ ἀνδρεῖον παύφαμεν, 306· ἀλλὰ καὶ ἡ ταχέως τι καταλαμβάνων, «εἰς πάντα τὰ μαθήματα δξείς φαίνονται» ἀντιθ. τῷ βραδείῳ, πολ. 7, 526· «ἐπινοήσαι δξείς» Θουκ. 1, 70· «οἱ ἀνδρεῖοι ἐν τοῖς ἐργοῖς δξείες» Ἀριστοτ. ἦθ. 3, 7· «δξὺς τὰς ἐνθυμή-σεις» Λουκ. χορ. 81· Ἐν γέν. καὶ ἐπὶ τῆς κί-νήσεως, ἰδ. σφοδρῶς, ταχὺς Ἡρ. 5, 9· «ἔπει-δὲν τὴν δξυτάτην ὁρῶν ἀκμὴν παρῇ» Πλάτ. πολ. 5, 460· «εἴτε βραδύτερον εἴτε δξύτερον ἐ-παίεσθαι». Θεαιτ. 120, ἀντιθ. τῷ βραδύ· «οὐ-τοι «κάκωφυσιν δξείαν αἵματος σφαγὴν» Διοσχ. Ἀγ. 1362· «νότος Σοφ. Δι. 251· «ὡς ἦδε ἡ νόσος μὲι δξεία φοιτᾷ καὶ ταχέ· ἀπερχεται», ὅπερ σημαίνει τὴν ταχέαν προσβολὴν Φιλ. 797· «δξύτερον κινήσας χαλινῶν» Ἀντ. 108 καὶ μτγν. «δξύτερον ἔδραμε» Διοσκ. 11 (6, 220)· «πτίσσομαι δξύτερος στεροπῆς Ἀλφεὺς 1 (12, 19). Κατ' Ἀριστοτ. ἐπὶ τῇ κινήσει· ἀν-τιθ. τῷ νωθρῷ φυσιογν. 2, acutus, celer.
 Ὀξύς, ὁ· βοτάνης Πλιν. 27, 12.
 Ὀξύ-σάκχαρον, τό· εὐρίσκεται π. Σύνεσ. π. πυρρ. 152, oxy-sacharum.

ὅς οἱ ὀπῆδαι· Ἰλ. 6, 184· «Ζεὺς, ὅς οἱ ἰκέτην ἄρ' αἰδοῖσιν ὀπῆδαι» = ὅστις τοὺς ἰκέτας συντροφεύει τοὺς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἐπομένοιο αὐτοῦ, η, 166· «σὺ γὰρ καὶ ἄμα τινί», η, 181· μετὰ τινι, η, 232· καὶ ἐπὶ πραγμάτων «ἀνεμώλια γάρ μοι ὀπῆδαι τόξα» = τὰ τόξα μὲ ἀκολουθοῦσιν, εἶνε αἱ σύντροφοί μου Ἰλ. ε, 216· «ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῆδος ὀπῆδαι», ρ, 251, ἀντίστοιχον τῷ ἔνερ. ὀπάζω· «ἀρετὴν - ἥ τοι ὀπῆδαι» = τὴν ἀρετὴν, ἥτις συντροφεύει ἐπὶ ζωῆς, εἶνε ἀγχιρίστας ἀπὸ σοῦ Ὀδ. θ, 237· ὀπῆδαι Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 530· «θεράπων οἱ ὀπαδεῖ» Πινδ. Π. 4, 287, σπαν. μετν. π. persequor.

Ὀπάδης, ἡ, ἰων. ὀπῆδης, ἡ· ἀκολουθοῦσι, συντροφιστὴς τοῦ. ἑλλ. ἡ. σ. 350 ἐκ τοῦ κριτῆνος.

Ὀπαδότηρ, ἡρος, ὅ· τῷ ἐπομ. Ἠούχ.

Ὀπαδός, ὁ, ἰων. καὶ ἐπ. ὀπῆδός (ὀπάζω)· ὁ ἀκολουθῶν, συμπορευόμενος, ὡς οὗτος. σύντροφος· «ὀπῆδός τινι» Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 450· «τινός, ἀρετὴν δεξιωτάταν ὀπαδόν» Πινδ. Ν. 3, 8· «βέβηκεν ὅψις οὐ μεθύτερον πτεροῖν ὀπαδοῖς ὑπνοῦ κελεύθοις» Αἰσχ. Ἀγ. 414· ἰδ. ἀκόλουθος, ὀπῆδης Σοφ. Γρ. 1254· «οἱ ὀπαδοί», Ἀλκ. 134· ὁ Σοφ. καλεῖ καὶ τὴν Ἀρτεμιν «πυκνοστίκτων ὀπαδὸν ἐλάφω», Οἶ. Κ. 1094 (πρὸς ὀπάζω) καὶ σπαν. πεζ. Πλάτ. Φιλ. 63· καὶ «σταγῶν σπονδῆτις ὀπῆδός θύεσσι» Γαϊτουλ. 3 (6, 190).

Ὀπάζω (ἐπομαι, πρὸς ὀπάων, ὀπαδός)· 1) ἀκολουθῶ, ἡ λέγω εἰς τινα γ ἀκολουθήσῃ, εἰδὼς τινὰ ὡς ἀκόλουθον, «πομπὴν τινι» Ἰλ. ν, 416· «ἄρχον μετ' ἀμφοτέρωσιν ὀπασσα» Ὀδ. κ, 204· «ἄμα πομπὴν ὀπάειν τινί» Ἰλ. α, 467· ἡγεμόνα Ὀδ. ο, 310· πομπῆς, υ, 364· «πολὺν δέ μοι ὀπασε» = ἔδωκε πολὺν στρατεύμα, ἵνα μὲ ἀκολουθήσῃ, ἥτοι μὲ ἔλαβε στρατηγὸν πολλῶν στρατευμάτων Ἰλ. ι, 483· ὡς ὁ Πινδ. «ὀπασε Κρανίων οἱ λαὸν ὑπαιχόμενον», Ν. 1, 16· «σὺ γὰρ δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων «τοῦτο Ζεὺς κῆδος ὀπάζει» = κάμνει ἀκόλουθον τὴν θῆσαν, κάμνει ὥστε θῆσα νὰ τὸν συνοδεύῃ, παρέχει αὐτῷ θῆσαν Ἰλ. ο, 141 καὶ πολλὰ ἄλλα· καὶ αἱ ἐγὼ τὸδ' ἀλίσσον ἐμὸν ὀπάσσει» Ὀδ. θ, 430· κτήματα, φ, 214· «πολλὰ γὰρ ὀπασε παῖδες» = ἔδωκε πολλὰ ὡς προίκα εἰς τὴν θυγατέρα τοῦ Ἰλ. χ, 51, καὶ πολλὰ ἄλλα ἐπὶ δώρων, χαρισμάτων εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ τῶν θεῶν χορηγουμένων· «πρόφρων θεὸς ὀπασε θέσιν ἀοιδῶν» Ὀδ. η, 498· «τῷ δὲ θεοὶ κάλλος καὶ ἡγορέην ἑρατεινὴν ὀπασαν» = ἔδωκαν τούτῳ τῷ ἀνθρώπῳ οἱ θεοί, διὰ νὰ τὸν συνοδεύωσιν ἐπὶ ζωῆς Ἰλ. ζ, 157· «τέλος ἐσθλὸν ὀπάζειν» = εἰδὼν καλὸν τέλος· Ἦσ. ἐρ. 476· «ὕλθον, νίκην, ἄγρην», Θε. 420· «ἄρην δ' ἄμ' ὀπασσον ἀοιδῶν» Ὀμ. ὕμν. 23, 5· καὶ «ὀπάζω φέρεσθαι» Ἰλ. ψ, 151· «ἐνθα οἱ ὀπασε θεσπευρὸν μαντοσύνας» Πινδ. Ὀ. 6, 65· «βίμην νικαφόρον ἀγλαίαν ὀπασαν», Ν. 14· «καὶ πόλιν ὀπασεν λαόν τε δικαίαν» = ἵνα κυβερνήτῃ τὴν πόλιν ἔδωκεν αὐτῷ, 1, 71, καὶ τραγ. «τιμὴν Ζεὺς ὀπασεν» Αἰσχ. Πέρ. 748· «παντὶ μέσω τὸ κράτος θεὸς ὀπασεν», Εὐμ. 503· καὶ «ὅστις τὸδ' ἔργον ὀπασεν πρὸς ἀσπίδα» = ὅστις εἰς τὴν ἀσπίδα προσέθηκεν ἔργον τεχνικόν Ἰλ. χ, 51· καὶ ὅλως ἄνευ πτώσεως «γυναικῶν οἶον ὀπασας γένος» = πῶς ἐπλάσσει αὐτὸ Αἰσχ. Ἑπτ. 238· «τὶ τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὀπασας σαρῆ» Εὐρ. Μηδ. 517· «νίκην, κῆδος» Ἀριστ. Θεο. 972· 2) διώκω, κατατρέχω, στενοχωρῶ· «Ἐκτωρ ὀπάζε καρχομόωντας Ἀχαιοὺς» Ἰλ. θ, 341· «χαλεπὸν δὲ σε γῆρας ὀπάζει», 103· καὶ ἄνευ πτώσεως. «ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν καθ' ὁμίλον ὀπάζων», ε, 334· καὶ παθ. «χειμάρρους ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ» = ὁ ὑπὸ τῆς βροχῆς τοῦ Διὸς πιεζόμενος, ἀναδελφίζων καὶ προσωθυόμενος χειμάρρος, λ, 493· 8) μέτ. λαμβάνω τινὰ μετ' ἐμαυτοῦ, τὸν κίμων ἀκόλουθόν μου· «σὺ δὲ χεῖρον' ὀπάσσαι» Ἰλ. κ, 238· «κῆρυκα τ' ὀπασάμενος καὶ ἐκείρον» Ὀδ. κ, 59· ἐκ τοῦ παθ. ὁ Ἠούχ. ὀπαθεῖς ἐρμην. διὰ τοῦ «ἐκ τῶν ὀπίσσω θεῶν καὶ ἐξαχωνισθεῖς», ἀλλὰ τὸ ὀπαζόμεναι ἐρμην. διὰ τοῦ ἐπόμεναι, θεραπεύμεναι comitor, persequor.

Ὀπαῖς, ἡ (ὀπῆ)· κεραμίς· «ὀπαῖαν δὲ οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ τῇ κεραμίδι, ἡ τὴν ὀπὴν εἶχε» Πολυδ. 2, 54· «ὀπαῖα θυρίς ἡ ἐκ τοῦ κεράμου» Ἠούχ. Ὀπατο, τό· θυρίς, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἐκ τῆς καμίνου ἢ στέγης ἐξέρχεται Μοῖρ. σ. 292.

Ὀπατος, ὁ· ὁ ἔχων ὀπαῖαν, ἥτοι ὀπὴν τινα, κεραμίδα ἢ θυρίδα δι' ἧς ὁ καπνὸς ἐξέρχεται, τὴν καὶ καπνίαν παρὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων λεγομένην, παρὰ δὲ τῶν Ἀττικῶν ὀπαῖαν, ταῦτον τῇ καπνοδόχῃ· ὑπὸ δὲ Ἡρ. καπνοδόκη, δι' ἧς καὶ ὁ ἥλιος διήρκετο εἰς τὸν οἰκίσκον, 8, 167· π. δὲ Ἀριστ. ὀνομαζ. ἡ μὲν τρύπα, κάπνη, τὸ δ' ἐπ' αὐτῆς σκέπασμα, τηλία, σφ. 133· ὁ δὲ Πλούτ. ὀνομαζ. ὀπαῖον τὸ μέρος τῆς στέγης, ὅπου ἦτον ἡ διὰ αὐτὴν «τὸ ὀπαῖον ἐπὶ τοῦ ἀνακτορίου Περικλῆς ἐκροφῶσα», Περικλ. 13. Κατὰ δὲ Βιτρούβιον ὀνομαζ. ὀπαῖ καὶ αἱ κοιλότητες τῶν ἐπὶ τῆς στέγης δοκῶν, ὅθεν τὸ μετόπισι παρ' αὐτῶν· πρὸς ὀπαῖ.

Ὀπάλλον, τό· εἶδος πολυτίμου λίθου, ὃν οὐραλὸν οἱ Ῥώμ. ἀπεκάλουν καὶ διὰ τὴν ἐξαιρέταν αὐτοῦ χάριν παιδέρωτα, Paederota Πλίν. Φ. 1, 37, 5, 22.

Ὀπάλλιος· τῷ προηγ. Διοσκ.

Ὀπανίκα, ὄνομα, ἀντὶ ὀπηνίκα.

Ὀπασίς, ἡ· ὁδὸς, παροχὴ Ξαναρ.

Ὀπαστόν· τὸ ἐφόδιον Ἠούχ. vaticum.

Ὀπάτριος· τῷ ἐπομ. Λυκοφρ. 452.

Ὀπατρος· ὁμιόπατρος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς· «κασιγνήτος καὶ ὀπατρος» = ὁ ἀδελφός Ἰλ. λ, 257.

Ὀπάτωρ· ὁμοπάτωρ Ἀνθ. Παλ. 15, 26, 7.

Ὀπάων, ὄνομα· ὁ (ἐπομαι πρὸς ὀπαδός)· ὁδηγός, σύντροφος, ὁ πορευόμενος ὀπίσθεν τινος, μάλιστα ἐν πολέμῳ, ὁ ὁλοφύρος, ὅστις ὅμως εἶναι, ὡς φαίνεται, κατώτερος τοῦ ὃν συνοδεύει, ὡς ὁ Μηριόνης εἶνε ὀπάων τοῦ Ἰδομενέως Ἰλ. θ, 263, ὁ Φοῖνις τοῦ Πηλέως, ψ, 360· - μῆλων = ὁ ποιμὴν προβάτων Πινδ. Π. 9, 66· «σὺν φίλοις ὀπάσαι» Αἰσχ. ἑ. 932· ὁ ἀκόλουθος, ὁ ὀπῆδης, ὡς Οἶ. Κ. 1105· π. Ἠρ. ἀνταποκρίνεται τῷ ὀπασιότης, 5, 111, σπαν. π. μετν. π. ὡς Ὀππ. ἀλ. 5, 489, ὅπου χρῆται αὐτῷ ὡς ἐπὶ comēs, assecutor.

Ὅπρας, ατός, τό (δὴ) σὺνθελόν τοῦ ὑποδη-
ματοποιού Ἡρ. 4, 70· μὲ τὴν ἱσφ. γρ. ὑπας
αἰολ. σχημ. ὡς δι' αὐτοῦ ὅπως γινομένης.
Ὅπεδίκαι, αἱ ὁπδίκαι, πῶαν. ἱσφ. ἀντὶ
σπάδικας.
Ὅπείλιος, ὁ Ὀρείλιος ὄν. τοῦ Καίσαρος Σε-
βήρου Μαξιμου Ἐπίγρ.
Ὅπερ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὅσπερ.
Ὅπερτρίτης· ἱρις.
Ὅπευθεσθαι· κληθονίζεσθαι· «ὁπευμένη κά-
θεται» Ἀριστ. Λυσ. 597, ἀνθ' οὗ ἱσφ. εἶνε
ὅτεπευμένη π. Εὔστ. Ἰλ. σ. 965, 1.
Ὅπεν· ὅπρας Πολυδ. 1, 141 ἀμφ.
Ὅπεύω· ὁράω Ἡσίο. καὶ ὁπέω ἀμφ.
Ὅπείων· ὁπείων Ἡρ. 9, 50.
Ὅπη, ἡ διάτρησις, θυρίς Ἀριστ. σφ. 517,
ἀνοίγμα ἢ τρύπα ἐν τῇ στέγῃ, δι' ἧς εἰσέρ-
χεται μὲν τῆς ἡμέρας τὸ φῶς, ἐξέρχεται δὲ ὁ
καπνός· «μὴ κλίμακ' αἰτῆσάμενον εἰσθῆναι λά-
θρα, μηδὲ δι' ὅπης κάτωθεν ἐκδύναί στέγης»
Ξεναρχ. π. Ἀθην. 13, 569· βραδύτερον δὲ
καὶ = θυρίς ἀρ. λεξ.
Ὅπη, ἀναφ. τοῦ πῆ, καὶ ὅπη γραφόμενον (ἴδε
πῆ) ἐπ. καὶ ὅπη, ὅωρ. ὅπα, ἀναφ. καὶ ἐν
ἐξαρτῶν. ἐρωτήσῃ· 1) ἐπὶ τόπου· α) ἐν κινήσει
= ὅπου, ὅπερ ὅμως ἐκτός τῆς σημ. τῆς κινήσε-
ως διευθύνσεις πρὸς τόπον τινά, σημαίνει καὶ
τὴν ἡσυχίαν καὶ ἐν τόπῳ διαμονὴν πρὸς Ἐρ-
μαν. Βιγερ σ. 789· «ὅπη τ' ἰούση, τῇ τ' εἰ-
κασί» = ὅπου αὐτὸς ὁρμήσει, ἔχει αὐτοὶ ὅπου
χωροῦσιν Ἰλ. μ. 48· «ἀρχ' ὅπη σε κραδίη
κελεύει», ν. 784· «γὺν φάσιν ὅπα κῆμα κατα-
κλύσει» Πινδ. Ο. 11, 10· «ἐμβαλοῦ μ' ὅπη
ὀλέσει» Σοφ. Φιλ. 479· «ἀλλ' ἄγε ὅπη εὐε-
λπει» Πλάτ. Θεαιτ. 169· μετὰ τοῦ ἀν καὶ
τῆς ὁποτ. τῆς γενικότητος· «ὅπη ἀν ὁ λόγος
ὥσπερ πνεῦμα φέρη, ταύτῃ ἴσιν» Πολ. 3,
394· καὶ ἐν πλάγ. μετὰ ἰσφ. «ὅπη τύχου
προΐναι», Τυμ. 43· «τοῦτ' ὅπη ὅπη ἀποδύσε-
ται, ἄδελον», Εὐθύφρ. 3· μετὰ γεν. «σήμε-
ρον ὅπη γῆς πεπλάνηται» Ἀισχ. Πρ. 563· 6)
ἐν σπῆσει = ὅπου, ἐνθα Ἰλ. χ. 321· «ὅπη ἀν
τύχῳσι τῆς γῆς» Πλάτ. Φαιδ. 113· 2) ἐπὶ τρύ-
που καὶ εἰδους = ὡς Ἰλ. υ. 25· ὅπη δὴ χ.
185· «ἔστι δ' ὅπη ἄν ἔστι» Ἀισχ. Ἀγ. 67·
«τάχ' εἰσόμεθα τάπινῃ ὅπη τελείη», Ἐπι-
φ. 41, καὶ πολλαχού, ὡς ἐν πεζ. «ταύτῃ μετα-
θεῖναι, ὅπη ἀν δοκῇ ἀμφοτέροις» Θουκ. 5, 18·
«ὅπη αὐτὸς οἷοιτο δεῖν εἰπεῖν, ταύτῃ λέγειν»
Πλάτ. συμπ. 199· καὶ μετὰ τοῦ ὅπως ἡνωμ.
«εἴτε ὅπη ἔχει καὶ ὅπως» πολ. 10, 612· «εἴθ'
ὅπως εἴθ' ὅπη», νόμ. 10, 899· ἐνισχυμένον, ὁ
ὅπως = ὅπως καὶ ἀν ἦνε, «ὅτε μαθόντα χαί-
ρειν ποιεῖ καὶ ὀρησύν» Πλάτ. Πρωτ. 353· καὶ
ἐπὶ τόπου = ὅπου ὅποτε, νόμ. 12, 950· ὅπη-
περ = ὅπως ὅποτε, «τὸν λόγον ὅπη περ οἷοι τι
ᾤμεν εὐπρεπέστατα διωσόμεθα», σοφ. 251· καὶ
ἐπὶ τόπου, «ὅπη περ ἀν ἀντερίδῃ» = ὅπου ὅποτε
καὶ ἀν, Τυμ. 45, ὀρηγῶποτε καὶ ἀλ. ubi, ubi-
nam, qua, quocunque.

Ὅπηδεύω, ἰων. ἀντὶ διαπαδεύω.

Ὅπηδέω, ἰων. ἀντὶ διαπαδεύω Ὀμ. συγχ.

Ὅπηδότηρ, ἥρος, ὁ, ἰων. διαπαδότηρ, comes.

Ὅπηδός, ὁ, ἰων. καὶ ἐπ. διαπαδός Ὀμ.

Ὅπηεις, 3· ὁ ἔχων ὀπὴν, ἀνοίγμα, τρύπαν
Ἰπποκρ. perforatus.

Ὅπηλίκος, συζεχ. τοῦ πηλίκος· ὅσον μέγας
Πλάτ. νόμ. 5, 757, κοιν. πηλίκος καὶ μίγν.
ὡς Nov. Δ. 20, 364.

Ὅπηλικοσόν· μέγεθος· ὅσον καὶ ἀν ἦνι μέ-
γας Ἀριστ. φυσ. 1, 36.

Ὅπημος· ἴδ' ὀπημος.

Ὅπηνίκα, συζεχ. τοῦ πηνίκα· ὀπύταν, εἰς
ὁποῖαν ὄραν, ὁποῖον καιρόν, ἀναφ. καὶ πλάγ.
ἐρωτήσ. Σοφ. Ol. K. 435· «ὡς ὀπηνίκα ἀνθεός
πλοῦν ἡμῖν εἴκη, τηνικαυθ' ὀρρώμεθα», Φιλ.
462· ὀπηνίκα Ἀριστ. ὄρν. 1499· «ἐβόσαντο
ὅπως, ὀπηνίκα καὶ δοκοῖα τῆς ὄρας, τὴν πο-
ρεῖαν ποιοῖντο» = ὁποῖαν καὶ ἀν ἦοιλον ὄραν
Ξεν. Ἀν. 3, 5, 18, quando.

Ὅπησόν· ἴδ' ὀπη.

Ὅπηπερ, ἐπὶρ. ἴδ' ὀπη.

Ὅπητείδιον· τῷ ἱππομ.

Ὅπητειον, ὑποκ. τοῦ ὀπιας.

Ὅπητείδιον, τό· τῷ προηγ.

Ὅπητιον· τῷ προηγ. Πολυδ. 7, 83, subula.

Ὅπητιον, ἐπὶρ. ἴδ' ὀπη.

Ὅπητρια, ἡ· σκουτοτόμος Πούχ.

Ὅπιανός· ὀπιανός.

Ὅπι = ὅτε αἰετὶς καὶ = ὅταν τις. Ἰθαλίου
Κύπρου ἐπίγρ. πρὸς. ubi.

Ὅπιανός· ὀπιανός.

Ὅπιας, ὁ· τυρός ἐκ γάλακτος, ὁ πεπηγώς
διὰ τοῦ ὀπου· τυρός Εἰδρ. Κυκλ. 136.

Ὅπιγὰς· φυτὸν τῷ Ψευδ. Ἀριστ. Φ. 2, 3.

Ὅπιδνός, 3· φοβερός· «ἦ τι (Στῆς) θεοῖσι
δυσίστη πάντεσιν ὀπιδνότης σε πύλαι» κατὰ
Σχολ. = ἐπιστροφῆς ἀξία Ἀπολ. Π. 2, 292.

Ὅπιζομαι (ὅπις)· ἀποβλέπω εἰς τι, προσέχω
εἰς τι, μετὰ τῆς σημ. τοῦ φόβου διὰ τιμωρίαν
τινά, τοῦ σέβεσθαι, τιμᾶν· «μητρός γὰρ πυ-
κινὴν ἀπίζει» Ἰφιμένην· «ἐκ τιμῆς πρὸς τὴν
προσταγὴν τῆς μητρός τὴν ὀπακοῦν» Ἰλ. σ. 216·
ἔτι δὲ ἐκ φόβου πρὸς τοὺς ἰσχυροτέρους· «Διὸς
δ' ὀπιζέτο μῆνιν ἐνέου» Ὀδ. ε. 283· «ἀλλὰ
σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπιζομαι ἡδ' ἀλείναι», ν. 148·
καὶ πρὸς τὸν Ἐκτορα λέγει ὁ Ἀχιλλεύς «ἐμὲ δ'
οὐδὲν ὀπιζο νύσφιν ἰόντα» Ἰλ. χ. 332· «ἐζοί-
μασσαν ὀλβος ὀπιζομένων» = τὸν πεπονημένον,
ἐυλαδομένον τοὺς ἐπιτελείους τὸν Πινδ. Ἰ.
3, 5· καὶ μετὰ γεν. ὡς τὸ φροντίζομαι συναπτό-
μενον, ὡς Θεογν. 732· «οὐδ' ὅσον ὀπιζέτο
καὶ Διὸς αὐτοῦ» Ἀπολ. Π. 2, 181· τὸ ἐνερ-
μὲ τὴν αὐτὴν σημ. εὐρίσκειται ἐν μίγν. ἐπιγρᾶμ.
«σώματος ἔσχατ' ὀπιζών», ἐπ. 632 (223).

Ὅπιζω (ὀπός)· ἐκβάλλω τὸν γυλάν, ἴδ. τὸν
γαλακτικὸν δι' ἐντομῆς ἐκ τινος δένδρου ἢ φυτοῦ
Διοσκ. Πανθ. α· ὁ λιθαναιὸς ὀπιζέται = συλλέ-
γεται Δ. Σικ. 5, 41· ἔτι δὲ = πηγνομι τὸ γάλα
διὰ τοῦ ὀπου Ἀριστ. μετεωρ. 4, 7, coagulo.

Ὅπιθ καὶ ὁπιθεν, ἐπ. = ὀπισθε καὶ ὀπισθεν.

Ὅπιθόμ-δροτας, π. ἀντὶ ὀπισθόδροτος· ὁ
μετὰ τὸν θνητόν, ὁ τῷ θνητῷ ἐπόμενος· -αῖ-
χημα = ἡ μετὰ θάνατον φήμη Πινδ. Π. 1, 92.

Ὅπικανός, ὁ· ποταμός τις, ἐπίγρ.

Ὅπικία, ἡ· ἡ χώρα τῶν ὀπικῶν ἐν τῇ κάτω
Ἰταλίᾳ Θουκ.

Ὅπικος, οἶ· ἀρχαῖος λαὸς τῆς κάτω Ἰταλίας
Στράβ. οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς Ἀδωνας καὶ Ὀσκούς

λεγομένους, κατὰ δὲ Πολύβ. διάφοροι τῶν Αὐ-
σόνων, οἰκονομῶν ἐπὶ τῆς Καμπανίας Θουκ.

Ὀπίκός, 3° κυρ. Ὀπίκος, μωρός, βρισηρός,
μετὰ συνεισφάσεως τοῦ δὲ Φιλοδήμου. 21(5, 132).

Ὀπίλιος, δ' ὁ Ῥωμ. Orellius.

Ὀπιμαντεῖον, ἔσφ. ἀντὶ ἐπὶ μαντεῖον ἢ ἑστι-
μαντεῖον Πανσ. 1, 40, 6.

Ὀπιμία, ἢ ἡ Ῥωμ. Oprimia Δ. Ἀλ.

Ὀπίμιος, δ' ὁ Ῥωμ. Oprimius Πλουτ.

Ὀπινόν, τό· πόλ. 1) Κορσικῆς 2) ΒΔ. τῆς
Μαυριτανίας Πτολ. 3) Λευκανίας.

Ὀπινόν, τό· ὄψος. τοῦ ὄψος, ἰδ. τὰ ἀδχιώσιον
ὄπινον, μῆκωνος χυμὸς ἔτε μῆκωνιον Διοσκ.

Ὀπίος, κύρ. ὄν. Ζωναρ.

Ὀπίουροι καταγόντες, οἱ· π. Ἀριστοτ.
προβλ. 16, 8.

Ὀπίους ἢ Πιτυοῦσα· πόλ. τῆς ἐν Πόντῳ
Καππαδοκίας Πτολ. 70° Ὀπίους.

Ὀπιπεντήρ, ἦρος, δ' ὀπιπεντήρ Μανθ. 6, 584.

Ὀπιπτεύω· ὀπιπτεύω Κολουθ. 254.

Ὀπιπτήρ· ὀπιπτήρ Ὀπύ. Ἡρρα.

Ὀπίπτης· ὀπίπας, ἀπατεῶν Πούχ. deceptor.

Ὀπιπτεῦτήρ, δ' ὁ περιβλέπων, περισκοπῶν,
inspector.

Ὀπιπτεύω (οπ·) περισκοπῶ, θεωρῶ πέριξ,
μετὰ κακῆς σημ. τῆς ἐξ ἀρχίας καὶ περισε-
ργείας περισκοπεύσεως - γυναικί· Ὀδ. κ, 67·
ἢ ἐκ φόβου· «τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύ-
ρας» Ἰλ. δ, 371· καὶ = παραμονεύω, ἐπιβου-
λεύω· προβλ. «οὐ γὰρ σ' ἐθέλω βαλεῖν - λά-
θρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἀμφοδόν», η, 243, καὶ
σπαν. π. μετγ. π. ὡς Μουσ. 101, «ὅτινες καὶ
ὀπιπτεύω λέγουσι»· «θαλαροῖσιν ὀπιπτευθεῖσαι
ἔπεσαι» Μαν. 5, 182, inspicio, inspecto.

Ὀπίς, ἴσος, ἢ ὅπιν καὶ ὀπίδα (ἐπομαι, ἢ ὡς
Φουρονδ. λέγει· «ἀπὸ τοῦ λανθάνειν ὀπισθεν»,
οὐχὶ ἐκ τοῦ οπ, ὄψομαι, ἀν καὶ εἰς τοῦτο
ἐπανερχόμενος ἐρμηνεύει ὡς τιμωρίαν κακουρ-
γημάτων ἐπερχομένην) κυρίως· τὸ ἐπόμενον τῶν
κακῶν πράξεων, ποινή, ἐκδίκησις, π. Ὀμ. συν-
θῆ. - Θεῶν ὅπιν· ἢ τῶν Θεῶν ἐκδίκησις, ἢ τιμω-
ρία ἢ ἀπολοῦσθαι τὴν παράδοσιν τῶν Θεῶν
νόμων· «Θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες» Ἰλ. π, 388·
«οὐδὲ Θεῶν ὅπιν ἠδέσαστο» Ὀδ. φ, 28· «Θεῶν
ὅπιν εἰδότες» Πσ. ἐρ. 189· «ὅπιν ἀθανάτων
πεφυλαγμένους», 706· «οὐδ' ὀπίδα τρομέουσι
Θεῶν» Ὀδ. υ, 215· «καὶ μὲν τοῖς ὀπίδος κρα-
τερὸν δῖος ἐν φρεσὶ πίπτει», ξ, 88, ὡς «οὐκ ὀ-
πίδα φρονέοντες ἐν φρεσὶ οὐδ' ἐλεητῶν» = οὐτε
μῆλλουσάν τινα τιμωρίαν, οὐτ' ἐλεον συλλογί-
ζονται, 82· περὶ τῶν Ἑρινυῶν, τῶν Θεῶν τῆς
ἐκδίκησης· «κακὴν ὅπιν ἀποδοῦναι», Πσ. θε. 222·
«Ἑρμῆς ὅπιν ἄζεσθαι» Θεόκρ. 25, 4·
«Θεῶν ὅπιν ἄφθιτον» ἐπὶ καλὸς = εὐμένειαν, χά-
ριν τῶν Θεῶν Πινδ. Π. 8, 74. «Ὅθι ὁ φόβος,
τὸ σέβας πρὸς τὴν ἀμοιβὴν τάσθην» τῶν Θεῶν
οὐδεμίαν ὅπιν ἔχων ἐνέπρησε τοὺς οἴκους· Ὑρ. 8,
142· «αἰδέσθαι ὀπίδα πολιῦτο γενεῖου» =
σέβασθαι γενεῖα δὲ πολιὰν Μόσχ. 4, 117, ultio,
reverentia.

Ὀπισ-αμβώ, ἢ (ἀμβάινω, ἀναβαίνω)· ὀπι-
σθοπορεῖα Σοφ. ἀποσ. 921.

Ὀπισθοῖα, αἰολ. καὶ ὄρ. ἀντὶ ὀπισθε Ἀπολ-
λων. π. ἑπιρ. 563.

Ὀπισθ-άγκων, 2° ὁ τὰς ὀλένας ἔχων ἢ τοὺς
βραχίονας ὀπισθεν εἰς τὴν ῥάχιν Σχολ. Λυ-
κοφρ. 704.

Ὀπισθαίτερον· 70° ὀπισθε.

Ὀπισθ-ἀμβών, 2° τὸ ὀπισθεν τοῦ ἀμβωνος
ἀναλίσκον μετγ.

Ὀπισθε καὶ πρὸ φωνήεντος ὀπισθεν, ἐπ. ὀπιθε
καὶ ὀπιθεν, π. τοῖς Ἀττικαῖς φαίνεται ὅτι τὸ
μὲν ὀπισθεν εὐρίσκεται καὶ παρὰ πεζ. τὸ δὲ ὀ-
πισθεν μόν. π. ποιητ. 1) ἐπὶ τόπου, ὀπίσω, ἐκ

τοῦ ὀπίσω μέρους· «στῆ δ' ὀπισθεν» Ἰλ. α, 297·
«φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἑκτορός» ἄλλοτ' ὀπισθεν, ε, 555· «πρόσθε λέων, ὀπι-
σθε δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα», ζ, 181· «ὀ-
πισθεν κύπτοντες μεταφρονον» = πληττοντες ἐξ-

ὀπισθεν, θ, 527· «ὀπισθε καταλείπειν» Ἰλ. κ, 209·
«οἱ ὀπισθε = οἱ ὀπολιπόμηναι, λ, 66· τὰ
ὀπίσω μέρη «τά γ' ὀπισθε Μαχάονι πάντα ἔ-
οικε» = κατὰ τὰ ὀπίσω ὁμοιάζει· «ὀπισθεν ἐπύ-
μηναι» Δίσχ. Περ. 962· «εἰ τοὺς ὀπισθεν εἰς τὸ
πρόσθεν ἄξομεν» = προτιμήσομεν Σοφ. Αἴ. 1228·
«εἰς τοὺς ὀπισθεν τοξόται» Ξεν. Ἀν. 3, 3, 10· «ἐ-
δοκε ποιήσασθαι ὀπισθεν τὸν ποταμόν» = κάμνειν·
ὥστε νὰ μὲν ὁ ποτ. εἰς τὰ ὀπίσω, λ, 10, 9·

«ἐν τῷ ὀπισθεν» = εἰς τὰ νῶτα Πλάτ. 10, 614·
«ἐν τοῖς ὀπισθεν εἵποντο», Χαρμ. 154· «εἰς
τοὺς ὀπισθεν ἀποχωρεῖν» Πολύβ. 1, 51, 8· ὡς
πρόθ. μετὰ γεν. «στῆ δ' ὀπισθεν δίφροιο» Ἰλ.
ρ, 468· «ἔππουσι, οἱ οἱ ὀπισθε μάχης - κατα-
σαν», ν, 536· «δίφρου δ' ὀπισθεν» = ὀπισθεν ἐν
ἀμάρτῃ, ω, 15· «φάμας ὀπισθεν ἔμεν» Πινδ.

Ὀ. 6, 63· μεταφ. λέγει δὲ Σοφ. «γνώμης πα-
τρώσος πάντ' ὀπισθεν ἐστάναι» = ἥτις εἶναι, Ἀντ.
636· «ὀπισθε τῆς ὁῤῃς» Ὑρ. 1, 9· «ἐμπροσθὲ
θερραπολέων καὶ ὀπισθεν», 7, 176· «ὀπισθεν
ἐαυτῶν τάττεσθαι» Ξεν. Ἀν. 1, 7, 9· «ὀπισθεν
ἐμὸς ἄρει εἰσέει» Πλάτ. σόμπ. 174· 2) ἐπὶ
χρόνῳ, ἔπειτα, μετὰ ταῦτα· «οὐδ' ὀπισθεν
κακὸς ἔσσεαι» Ὀδ. 6, 270· «εὐ μὲν βάξουσιν,
κακὸς δ' ἔπειθεν φρονέουσιν», σ, 168, ἀντιθ.
τῷ αὐτίκα = ἐν τοῖς ἐπομένοις βιβλίοις Ὑρ. 5,
22 καὶ μετγ. π. τοῖς Σχολ. καὶ ἀντιστοίχως
ἐπὶ προηγούμενου, παρελθόντος Σχολ. Ὀδ. ε,
22, συγκρ. ὀπίσσω, ὕπερθ. ὀπίστωτος· 70°
κατωτέρω (συγγ. τῷ ὅπιν ἐξ οὗ ὀπίσω καὶ ἔ-
πομαι), ποθε, postea.

Ὀπισθ-ἐκ-τιτός· παλίντιτος Πούχ.

Ὀπισ-θένειρ, ἀρος, τό· τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς
παλάμης τῆς χειρὸς· προβλ. 106. Φρον. 670.

Ὀπισθίδιος· ὀπίσθιος Καλλ. Ἀρτ. 151· «σέλη
Πλουτ. Εὐμ. 11· δῶδ' Ἀγᾶθ. 72 (9, 482).

Ὀπίσθιος 3 καὶ 2· ὁ εἰς τὸ ὀπίσω μέρος εὐρι-
σόμενος, «-τὰ ὀπίσθια σέληα» Ὑρ. 2, 103·
«ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἱστάμενοι τοῖς προ-
σθίοις ἰσχυρόντο» Ἀθην. 12, 520.

Ὀπισθίον, ἐπὶρ. εἰς τὰ ὀπισθεν ἀρ. λαξ.

Ὀπισθο-θάμων, 2° ὀπισθοβάτης, ὁ εἰς τὰ ὀ-
πίσω βαίνων, περιπατῶν, ὁ καρκίνος Φλακκ.
4 (6, 196).

Ὀπισθο-βάτης, 2° ὁ εἰς τὰ ὀπίσω βαρὺς Σιμ-
πλικ. Ἐπικτ. σ, 128.

Ὀπισθο-βάτης· ὀπισθοβάμων, ὁ ἐξὸς ὀπισθεν
ἐπιβαίνων, ὀχεύων Μαλ. 22 (12, 33).

Ὀπισθο-βάτικος, 3° ὁ ἐκ τοῦ ὀπισθεν μέ-

- ρους ἀναβαίνον ἢ βατεῖων - λαγώς Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 10.
 Ὀπισθό-βόλος, 2· ὁ πρὸς τὰ ὀπίσω βαλλόμενος Νον. 41, 25· ὄμμα, 43, 382.
 Ὀπισθο-βριθής, 2· ὁ ὀπισθεν βαρύν· -ἔγχος Αἰσχ. ἀποσκ. 366.
 Ὀπισθό-γρᾶφος, 2· ὁ ὀπισθεν ἢ ἐκ τοῦ ὀπισθίου μέρους περιγεγραμμένος Λουκ. 6, συγγρ. 8.
 Ὀπισθο-δάκτυλος, 2· ὁ ἔχων δακτύλους εἰς τὰ ὀπίσω γυρισμένους, ὡς ἔθνος μυθῶδες ἐν Ἰνδίας Στραβ. 2, 1, 9.
 Ὀπισθό-δετος, 2· ὁ ὀπίσω δεδεμένος Σιμων. 8.
 Ὀπισθο-διδώξαι, ἢ παλιώξαι Σχολ. Ἡσ. ἀπ. 154.
 Ὀπισθό-δομος, δ· τὸ ὀπισθεν μέρος οἰκίας ἢ ναοῦ, ἐν Ἀθήναις δὲ τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως, τὸ χρησιμεύον ὡς θησαυρὸς Ἀριστ. πλ. 1193· ὡς δὲ πῶ. αἱ ὀπισθοδομοὶ στήλαι Πολυδ. 12, 12, 2.
 Ὀπισθό-δομος· τὸ ὀπισθεν κτίριον ναοῦ τινος καὶ ἰδ. 1) ἐν Ἀθήναις τοῦ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς ἐν ἀκροπόλει, ὁ θησαυρὸς Σουῖδ. 2) ἐν Ὀλυμπίᾳ Λουκ. 3) ἐν Πηλουσίᾳ.
 Ὀπισθο-δρομέω, ω, μελ. ἥρω· τρέχω πρὸς τὰ ὀπισθεν, ἀναχωροῦν ἀναποδίζων.
 Ὀπισθο-εἰσέλκω, τὸ ἐκκλίσσειν ἐκ τῶν ὀπισθεν Κλ. Ἀλ. παιδ. 2, 245.
 Ὀπισθο-εἰσπύον, τὸ ὁ ὀπισθεν τοῦ φύλλου καρπὸς Θεοφρ. ἀμφ.
 Ὀπισθό-καρπος, 2· ὁ φέρων τὸν καρπὸν τὸν ὀπισθεν τῶν φύλλων τῶν δένδρων Θεοφρ. ἀμφ.
 Ὀπισθο-εἰσέλκω, 2· ὁ εἰς τὰ ὀπίσω περιπατῶν, ἀκολουθῶν Νον. Διον. 18, 159.
 Ὀπισθό-κεντρος, 3· ὁ ἔχων εἰς τὰ ὀπίσω κέντρον ἢ ἄκρον Ἀριστ. 1. Ζ. 2, 5, 4, 7.
 Ὀπισθο-κεφαλῶν, τὸ ὁ ὀπισθεν κεφαλῇ ἀμφ.
 Ὀπισθο-κύμης, δ· τῷ ἐπομ. ἀμφ.
 Ὀπισθό-κομος, 2· ὁ ἔχων εἰς τὰ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς τὴν κόμην Νον. Δ. 13, 410.
 Ὀπισθο-κράνιον, τὸ τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ κρανίου ἀρ. λεξ. occipitum.
 Ὀπισθό-κρανόν· ὀπισθοκεφαλογμύγν. occiput.
 Ὀπισθο-κρηπίς, ἴδος, ἢ· εἶδος ὑποδημάτων ἢ σανδαλίων τῶν γυναικῶν Πολυδ. 7, 91.
 Ὀπισθο-κύφωσις, ἢ· κύφωσις, καμπύλωσις τῆς ῥάχews πρὸς τὸ ὀπίσω μέρος μύγν.
 Ὀπισθό-κώλα, τὰ τὰ ὀπίσθια κώλα, ἢ μέλη Λοβ. Φρον. 79.
 Ὀπισθό-λακκος, δ· τὸ ἰνίον μύγν. hypatum.
 Ὀπισθο-λεπρία, ἢ· μέρος τῆς πόλ. Ἐφέσου, τὸ ὀπισθεν τοῦ Περώνος ὅστις καὶ Λεπρία Ἀκτὴ ἐλέγετο Στραβ.
 Ὀπισθομαράθος· πόλ. ἐν Φωκίᾳ Στραβ. 7, 6, 19.
 Ὀπισθό-μετρος, 2· ἰδ. ὀπισθόμετρος.
 Ὀπισθο-μήριον, τὸ τῷ ἐπομ.
 Ὀπισθό-μηρος, δ· τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ μηροῦ Πτολ. μαθ. 2, 8, coxendix.
 Ὀπισθο-νόμος, 2· ὁ βόσκων ἐν τῷ πορεύεσθαι πρὸς τὰ ὀπίσω· βόδες Ἡρ. 4, 183.
 Ὀπισθο-νογής, 2 (νόσσω)· ὁ ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν κεντῶν ἢ βλάπτων· κέντρα Φιλ. 14 (6, 104).
 Ὀπισθο-ποδῶν ἵπποι μύγν. sequor.

- Ὀπισθο-πόδωσις, ἱπρ. τοῦ ὀπισθόπου μύγν.
 Ὀπισθο-πόρος· ὀπισθοκλειθεὶς Νον. gaito-gradus, assecia.
 Ὀπισθό-πους, 2· ὁ ὀπίσω τινὸς πορεύμενος, ἀκολουθῶν τινα, ὁ ὑπηρέτης· προσπόλων ὀπισθόπους κόμος· Εὐρ. ἱπ. 54· ὀπισθόπους τοῦ δὲ αἰτ. πλ. Αἰσχ. Χο. 702· συνὰ δὲ ἡ κατάληξις πρὸς βραχύνεται εἰς τας reirocodens.
 Ὀπισθο-πρόσωπος· εἶδος ἐξελιγμῶν, καθ' ὃν εἰς τὰ ὀπίσω στρέφει τὸ πρόσωπον ὁ στρατιώτης Σχολ. Τζετζ. μεθ. 168.
 Ὀπισθό-ορμῶν· ὁρμῶν, ἱστιστρέφει εἰς τὰ ὀπίσω Ἡσ. 154.
 Ὀπισθό-ορμητός, 2· ὁ ὀπίσω τρέχων Σουῖδ.
 Ὀπισθο-οφειδόνη, ἢ τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς σφινδόνης, κοσμήματος γυναικείου Ἀριστ. π. Πολυδ. 5, 96.
 Ὀπισθο-τέλεια, ἢ· φόρος καθυστερῶν περὶ παρελθόντων δημοσίων ἤτοι ὀπισθοτελειῶν οὐκ ἐνίσταται τις μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη Ἀρμενόπουλος.
 Ὀπισθότερος, π. 3· ὀπίσθιος.
 Ὀπισθο-τέλεια, ἢ· ἡ ἐπὶ καλεῖται οὕτω, ἢ τὸν μέλανα χυμὸν τῆς ἢ τὴν μελάνην ἐξέπισθεν ἀπορρίπτουσα Στρατ. π. Ἀθην. 14, 622.
 Ὀπισθο-τονία, ἢ· νόσος, διὰ τῆς ὁποίας τοῦ σώματος τὰ μέλη τεύοντα καμπύονται πρὸς τὰ ὀπίσω Ἰπποκρ.
 Ὀπισθο-τονικός, 3· ὁ ἀνέχων εἰς, ἢ κατεχόμενος ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω σημειωθείσης νόσου Ἰπποκρ.
 Ὀπισθό-τονος, 2· ὁ εἰς τὰ ὀπίσω ταυνοόμενος· νόσήματα ὀπισθότονα· ὀπισθοτονία Πλατ. Τιμ. 84· οὕτω καὶ π. Ἰπποκρ. ὁ ὀπισθότονος· νόσος Νον. Δ. 10, 153.
 Ὀπισθο-τόνος, 2· ὁ πᾶσιν ὀπισθοτονίαν, ὁ εἰς τὸν ὀπισθότονον ἀνέχων Ἰπποκρ.
 Ὀπισθορητικός, 3· ὁ κατοῦν πρὸς τὰ ὀπισθεν (καθὼς ἡ κάμῃλος καὶ ἄλλα τετραπόδα).
 Ὀπισθο-φάλακρος, 3· ὁ εἰς τὰ ὀπίσω τῆς κεφαλῆς φαλακρὸς Τζετζ. 1. 8, 433.
 Ὀπισθο-φάνης, 2· ὁ εἰς τὰ ὀπίσω μέρος προέχων ἀρ. λεξ. π. δὲ Ὀλυμπιοδωρὶ κάτοπτρα ὀπισθοφανῆ τὰ καὶ τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ κατοπτροῦ ἐκείνου δεικνύοντα, δεξιόφανη δὲ τὰ τὸ δεξιὸν ἀριστερόν, τὸ δὲ ἀριστερόν δεξιὸν περισπάνοντα ἐν λεξ. Σουῖδ.
 Ὀπισθο-φόρος, 2· ὁ εἰς τὰ ὀπίσω φέρων Ὀπ. ἀλ. 3, 318.
 Ὀπισθο-φύλαξις· εἶμαι ὀπισθοφύλαξ, φυλάττω τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ στρατεύματος Ξεν. 4, 6, 19.
 Ὀπισθοφυλακία, ἢ· τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ στρατεύματος, ὅπου εἶνε τεταγμένοι οἱ ὀπισθοφύλακες.
 Ὀπισθο-φύλαξ, ἢ· ὁ φάλαξ τοῦ ὀπισθεν μέρους, ἰδ. στρατεύματος Ξεν. Ἀν. 4, 7, 3.
 Ὀπισθο-χειμῶν, δ· ὄψιμος (ἐξώρως γινόμενος) χειμῶν.
 Ὀπισθό-χειρ, εἰρος, 2· ὁ ἔχων τὰς χεῖρας ὀπισθεν δεδεμένας Δ. Κασ. 14, 33.
 Ὀπισμα, τὸ ἢ ἐξαγόμενος γαλακτώδης χυμὸς ἐκ τῶν φυτῶν Διοσκ. 3, 25.
 Ὀπίσινα ἢ ὀπίσινα· Πίσινα, πόλ. μεση-

γαία της Θράκης εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Αἰμου Πτολ.

Ὅπισμός, ὁ ἡ ἐκ τῶν φυτῶν εξαγωγή τοῦ γαλακτώδους χυμοῦ Θεοφρ.

Ὅπισον· λάχανον ἄγριον Ἡσύχ.

Ὅπισσος· εἰς τοὺς ὀπίσω ἐπάνω φέρεσθαι Ἡσύχ.

Ὅπισσω· ὀπίσω.

Ὅπισσωιτρον, τό· ἀφίς τοῦ τροχοῦ Ἡσύχ.

Ὅπισστατος (δυσίθε), ὑπερβ. ὁ ὀπισθινώτατος, ὑστερώτατος Ἰλ. θ, 342· κατὰ δὲ Ἡσύχ. καὶ ὀπισθώτατος.

Ὅπιστερος, συγгр. τοῦ προηγ. Ἀρατ. 284.

Ὅπίσω, ἑπ. ὀπίσω (ὡς ὅτις ἐκ τοῦ ἔπομαι ἡ μετὰ τοῦ ἐπὶ συγγεν.)· 1) ἐπὶ τόπου, εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος κατόπιν· «ὀπίσω δὲ πύλας λίπε» Ἰλ. χ, 137· συνήθ. ὀπίσω, ἀντιθ. τῇ πρόσω· «σκηπετρον δ' οὐτ' ὀπίσω οὔτε προπρηγὲς ἐνώμα» Ἰλ. γ, 218· «κατὰ δ' ἦνία τεῖνεν ὀπίσω» = ἐκυρην εἰς τὰ ὀπίσω τὰς ἡνίας, 261· «ἀνεχάζεται τυτθὸν ὀπίσω», ε, 443· «ἐκκιν, 605· ἰδνωθεὶς, μ, 205· «μὴ τις ὀπίσω τετράσθω, ἀλλὰ πρόσσω ἴσθε», 272· «πάλιν εἰσιν ὀπίσω» Ὀδ. λ, 149· «ὀπίσω πάλιν αἶχα» Πινδ. Ν. 3, 59· «ὀπίσω ἀναπλώσαι» Ἡρ. ι, 78· «ἦγε τὴν αὐτὴν ὀπίσω ὁδόν», ι, 111· «ὀπίσω σπᾶσας τόνχαλινόν» Πλατ. Φαιδρ. 254· «-εἰς τοὺς ὀπίσω ἐλκυσας τὰς ἡνίας», 254· 2) ἐπὶ χρόνου, ὑστερον, ἔπειτα, εἰς τὸ μέλλον· «Τρωαὶ δὲ μ' ὀπίσω πᾶσαι μωμήσονται» Ἰλ. γ, 411, ἀντιθ. τῇ νῦν, ζ, 352· «ἄμα πρόσσω καὶ ὀπίσω», α, 343, καὶ «οἷος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσω», ε, 250· πρὸλ. Ὀδ. ω, 472 = τὸ προκείμενον, τὸ παρὸν καὶ τὸ μετέπειτα ἐπόμενον, ἥτοι τὸ μέλλον ἐννοεῖν, γινώσκων, οὐχὶ δὲ τὸ μέλλον καὶ τὸ παρελθόν, ἵπαιδὴ τὸ ὀπίσω ἀποβλέπει πάντοτε ἐπὶ χρόνου εἰς τὸ μέλλον· πρὸλ. πρόσσω καὶ Ὀδ. λ, 483· «σεῖα δ' οὐ τις ἀνὴρ προπάρειθε μακάριτατος οὐτ' ἄρ' ὀπίσω» (ὅπου τὸ προπάρειθε εἰς τὸ παρελθόν ἀναφέρεται) = οὐδεὶς ἐστὶν εὐτοχεύστερός σου οὔτε ἐν τῇ προτέρῳ χρόνῳ ἐκ τῶν προγεγενημένων, οὔτε ἐν τῇ μέλλοντι ἐκ τῶν ἐπιγεγενημένων· καὶ ὁ Σοφ. λέγει «πίτομαι δ' ἐλπίσιν οὐτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὐτ' ὀπίσω» = τὸ ἐνταῦθα, τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, ὅπου ἐσφαλμένως ὁ Σχολ. ἐρμηνεύει «οὔτε κατὰ τὸ παρὸν ἐρείδων τὸν νοῦν οὔτε κατὰ τὸ παρελθόν», Σοφ. Οἶ. τ. 488· καὶ ὁ Εὐρ. «γράμματα σφραγίζεις, λύεις τ' ὀπίσω», Ι. Α. 38· ὅθεν «ἐν ταῖς ὀπίσω λόγοις σημανέω» = εἰς τὰ ἐφεξῆς, τὰ κατόπιν βιβλία Ἡρ. ι, 75· ἀποδοῦσαι, 5, 92, 3, retro, post.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπισσιν, ἐπὶ. ὀπίσω.

Ὅπλᾶριον, τό, ὄπλοκ. τοῦ ὅπλου· μικρὰ ἀπὸ Πλουτ. Φλαμ. 17, scutulum.

Ὅπλ-αν-δὲ-τῶν ἐνδύματα, φασὶ ὅπλα Νικητ.

Ὅπλεός, ὁ· 1) ἀπὸ τῆς τῆς Ἡσ. 2) οὐδὲ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης· 3) οὐδὲ τοῦ Ἀν-κάνος Ἀπολλ.

Ὅπλῶ, π. ὀπλίζω, ἐτοιμάζω· «ἄμαξαν ὠπλεόν» = εὐτρεπίζον Ὀδ. ζ, 73, instruo.

Ὅπλῃ (πρὸλ. ὅπλον) ἡ· κυρ. ὁ ἀσπίς τοῦ ὅπλου καὶ τοῦ ὄνου Ἰλ. ω, 190· «λακτί-ζοντες ὅπλατε» Πλάτ. πολ. 9, 586· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βοῶν, καὶ ἄλλων κτηνῶν πολυσχί-δετε ὄνυχας ἐχόντων Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 77· -χαλκεία Πινδ. Π 4, 226· -χοίριον Ἀριστ.

Ἀχ. 705· Ὁ Ὅπλῃ. ἐξηγεῖ, ὅπλα καὶ πυξί-δες, ungula.

Ὅπλῃς, 3· ὀπλισμένος, ἀρματωμένος Δ. Χρυσ.

Ὅπλῃς, ἡτος, ὁ· οὐδὲ Ἰωνος καὶ πενθεροῦ τοῦ Αἰγίου, βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, ἀπὸ τοῦ ὅπλου λέγεται ὅτι ὠνομάσθησαν οἱ ἐν Ἀττικῇ ὀπλῃ-τες Ἡρ.

Ὅπλητες, οἱ· 1) μία τῶν τεσσάρων ἀρχαιο-τάτων φυλῶν τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Ὀπλητος, υἱοῦ τοῦ Ἰωνος Εὐρ. Ἰων 1580, κατὰ δὲ Πλουτ.

τὸ Ὀπλητες ἐρμην. διὰ τοῦ ὀπλῃται Σόλ. 23· 2) φυλὴ τις ἐν Κυζίκῳ Ἑπιγρ.

Ὅπλῃς, ὅπου, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἑπιγρ.

Ὅπλῃς, ἡ· ὁ τόπος, ἐν ᾧ συνελεύοντες ἀριθ-μοῦσι τὰ πρόβατα καὶ τὰ βοσκήματα Ἡσύχ.

Ὅπλῃς, ὁ· ποτ. παρὰ τῇ Κορωνεῖα = Ἰσού-μαντος Πλουτ.

Ὅπλῃς (ὡς ὅπλον)· παρσκευάζω, εὐτρεπίζω· «ἄμαξαν Ἰλ. ω, 190, μέσ. «ἔπλους ὀπλίσ-σατο», ρ. 301· ἐπὶ πλοίων· «νῆες ὀπλίζονται» Ὀδ. ρ, 288· ἐπὶ φαγητῶν καὶ ποτῶν, «ἐπὶ δ' ὀπλίσσεσθε κυκεῶ» Ἰλ. λ, 611· καὶ συγνά μέσ.

«ὀπλίσσατο δειπνόν» = ἡτοίμασε, λ, 86· «θυ-σίαις δὲ θεοῖς ὀπλίσσεται» Εὐρ. Ἰων 124. Μέσ.

καὶ παθ. ἐτοιμάζομαι, εὐτρεπίζομαι, χάρμην τὸν ἑαυτὸν μου ἐτοιμοὺν εἰς τινα πράξιν· «ὀπ-πλίσθην (=ὀπλίσθησαν) δὲ γυναῖκες» = εὐτρεπί-σθησαν εἰς χορόν Ὀδ. φ, 143· «τοὶ δ' ὀπλίσ-σαντο μὲν ὅκα» Ἰλ. ζ, 417. Παθ. «ὀπλίσ-σεται δὲ λαμπρὸς διὰ χειρὸν ὀπλισμένη» Αἰσχ. Ἑπτ.

415 ἐξαιρέτως ἀρματούνομαι, διὰ πόλεμον ἐ-τοιμάζομαι Ἰλ. θ, 56· «κάν φίλος ἀρκέσαιμι σοὶ γ' ὀπλισμένον» Σοφ. Αἰ. 1102· «χίρα Εὐρ.

Ῥησ. 84, ὡς «ὀπλίζομεθα φασγάνῳ χίρας», Ὀρ. 1223· «ὀπλισμένους χίτρα φασγάνῳ», Φοιν. 274 π. Ἡρ. ἔνερ. «-τοὺς ἐπιθάτας» = εἰς τὰ ὅπλα γυμνάζειν, θ, 12· «ὀπλίζον ἱππους προμετωπίδου» Σεν. Κυρ. 6, 4, 1. Κατ' Ἀ-ρίσταρχ. γράφεται π. Ὀμ. πάντοτε δίχως ἀ-ξίς. πρὸλ. Σπύτινερ Ἰλ. θ, 55, armo, instruo.

Ὅπλῃς· ὡς ὀπλῃς.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

Ὅπλῃς, ὁ· ὀπλισμένος κατ' εἰκασ. τοῦ Ἀοδ.

- Πλατ. πολιτ. 279· ἔτι δὲ ὁ ὀπλισμένος στρα-
τός Εὐρ. Ι. Α. 258.
Ὀπλισμός, ὁ· ὀπλίσαι Αἰσχ. Ἀγ. 393.
Ὀπλιστέον, β. ἐπιθ. δεῖ ὀπλισθῆναι Ξεν. ἐπ-
παρχ. Ι, 6, armandum.
Ὀπλιστέω· ἴδ' ὀπλιτής.
Ὀπλιστής, ὁ· ὁ ὀπλίζων, ὀπλισμένος· «ὀπλι-
στάν κόσμον ὀλωλεώς» Εὐρυκ. 8 (7, 230),
armatus.
Ὀπλιστικός, 3· ὀπλιτικός, ὀπλιστική Χρυσ.
Ι, 229, ἐσφ.
Ὀπλιτᾶ γω γέω· ὀδηγῶ, δίδω· ὀπλίτας
μεγν.
Ὀπλιτᾶ γω γέω, 2· ὁ ἄγων, ὀδηγῶν ὀπλίτας,
βαρέως ὀπλισμένους στρατιώτας Θουκ. 6, 25.
Ὀπλίται· ἴδ' ὀπλητες.
Ὀπλιτ-ἀρχης, ὁ· τῶν ὀπλιτῶν ὁ ἄρχων μεγν.
Ὀπλιτεία, ἡ· ὑπηρεσία τῶν ὀπλιτῶν «ναυ-
τική ὀπλιτεία» = ὁ κατὰ θάλασσαν ἀγὼν τῶν
ὀπλιτῶν Πλατ. νόμ. 706, armatura.
Ὀπλιτεύω· εἶμαι ὀπλίτης, ὀπηρετῶ ὡς βα-
ρέως ὀπλισμένος Θουκ. 6, 91.
Ὀπλίτης, ὁ· ὁ βαρέως ὀπλισμένος πεζὸς στρα-
τιώτης· δρόμοι Πινδ. Ι. 1, 23· ἀνὴρ Αἰσχ.
Ἐπτ. 699, ἰδ. οὐα. ἀντιθ. τῷ φίλῳ Ἡρ. 9, 30,
τῷ γυμνήτης, 9, 63· τῷ φίλῳ Θουκ. Ι, 106·
τῷ ἱππεύῳ Πλατ. πολ. 7, 552· τῷ τοξότῃ·
κρίτ. 119· ὁ ὀπλίτης ἔφερε δόρυ μακρὸν καὶ
ἀσπίδα μεγάλην, ὀνομαζομένην ἰδ. ὄπλον, ἔξ
οὗ καὶ τὸ νόμα ἔφερεν, ὡς πλιταστής ὁ φέρων
πλιτῆν, ἦτοι μικρὰν ἀσπίδα, armiger, armatus.
Ὀπλίτης, ὁ· 1) ποτ. παρὰ τῇ Ἀλιάρτῃ τῆς
Βοιωτίας Πλουτ. ἴδ' ὀπλίτας· 2) παραπότ. τοῦ
Εὐρώτα ἐν Λακκοδαίμονι Πολυδ.
Ὀπλιστίας, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Αἰσχιν.
Ὀπλιτικός, 3· ὁ εἰς τὸν ὀπλίτην ἀνήκων
μάχη Πλατ. πολ. 2, 374· ὁ ὄπρας, ἐπ. 13,
363· τὸ ὀπλιτικὸν = οἱ βαρέως ὀπλισμένοι στρα-
τιώται Θουκ. 5, 6· «τὸ ὀπλιτικὸν ἐπιτηδεύειν»
= τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὀπλιτῶν ἐκτελεῖν Πλατ.
Λαχ. 183.
Ὀπλίτης, ὀπλ. τοῦ προηγ. ἀμφ.
Ὀπλιτο-δρομέω· τρέχω εἰς τὸ στάδιον βα-
ρέως ὀπλισμένος Πανσ. Ι, 23, 11.
Ὀπλιτο-δρόμος, 2· ὁ τρέχων εἰς τὸ στάδιον
ὀπλισμένος Σχολ. Ἀριστ. Ἀγ. 213.
Ὀπλιτο-πάλης, ὁ· ὁ βαρέως ὀπλισμένος πο-
λεμιστὴς Αἰσχ. ἀποσπ. 427.
Ὀπλιτο-ποιός, 2· ὁ εἰς μάχην ἐπιθίζων ἀμφ.
Ὀπλο-δεξιά, ἡ· τῶν ὀπλῶν δεξιά μεταχείρι-
σις μεγν.
Ὀπλο-διδασκτής, ὁ· ὁ διδάσκων τὴν χρῆσιν
τῶν ὀπλῶν.
Ὀπλο-διδάσκαλος, ὁ· τῷ προηγ.
Ὀπλο-δοτέω· δίδω ὄπλα Μακκ. Ι, 14, 32.
Ὀπλό-δοπος, 2· ὁ διὰ τῶν ὀπλῶν κροτῶν
Ὀρφ. ὕμν. 64, 3.
Ὀπλο-θήκη, ἡ· τόπος, ἐνθα ἐναποτίθενται
καὶ φυλάττονται τὰ ὄπλα Πλουτ. Σουλ. 14,
armamentarium.
Ὀπλο-καθάρμις, ὁ· καθάρσις ὀπλῶν, ar-
mistium.
Ὀπλο-καθαροία, ἡ· τῷ προηγ.
Ὀπλο-καθαροίον, τὸ ἱερὸν· τῷ προηγ.

- Ὀπλό-κτύπος, ὁ· δι' ὀπλῶν κτύπον ἀποτε-
λῶν ἀμφ.
Ὀπλο-λογέω· συναΐων ὄπλα Μακκ.
Ὀπλομαί, π. ἀντὶ ὀπλίζομαι· «διδόντων ὀπλι-
σθαί» = τοιμάζειν Πλ. τ, 172, armat.
Ὀπλο-μάνειω· ἔχω μανιώδῃ κρατὰ πρὸς τὰ
ὄπλα, τὸν πόλεμον Ἀθην. 6, 234· «πῶς δὲ
πλομανεῖ» Λεων. Ταρ. 50 (9, 320).
Ὀπλο-μάνης, 2· ὁ μανιώδως ἐπιθυμῶν τὴν
μάχην Εὐτεχν. μεταφρ. Ὀππ. σ. 8.
Ὀπλο-μάνια, ἡ· μανιώδης ἀγάπη τῶν ὀπλῶν,
τῆς στρατιωτικῆς ζωῆς καὶ τῆς μάχης.
Ὀπλο-μάχέω· μὴ τὰ ὄπλα ὡς ὀπλίτης μάχο-
μαι Ἰσοκ. 15, 252· Πλατ. Εὐθυδ. 290.
Ὀπλομάχης· ὀπλομάχος.
Ὀπλο-μάχητικός, 3· ὁ εἰς ὀπλομαχίαν ἀ-
νήκων· «ἡ ὄπλ. τέχνη» = ἡ τὴν ὀπλομαχίαν
διδάσκουσα Σ. Ἐμπ. κατ. ἡθ. 197.
Ὀπλο-μάχια, ἡ· τὰ μάχεσθαι μὲ ὄπλα βαρέα,
ἡ τέχνη τοῦ μάχεσθαι μὲ τὰ τοιαῦτα ὄπλα
Πλατ. νόμ. 7, 813· «ἐπιστήμην εἶναι τῶν περὶ
τὰς τάξεις τε καὶ ὀπλομαχίαν» Ξεν. Ἀγ. 2, 17.
Ὀπλο-μάχικός, 3· ὁ εἰς ὀπλομαχίαν ἀνή-
κων· ἀγῶνες Δ. Κασ. 60, 5.
Ὀπλομαχητής, ὁ· τῷ προηγ.
Ὀπλο-μάχος, ὁ· 1) ἐπιγραφή συγγράμμα-
τος· τινος τοῦ Ἀναξανδρίδου Ἀθην. 2) ἀνδρ.
ὄν. Ἐπιγρ.
Ὀπλο-μάχος, 2· ὁ μάχόμενος μὲ ὄπλα βαρέα
Ξεν. Λαχ. 11, 8· ἔτι ὁ παίδευτής τῶν πολεμι-
κῶν, ὅστις διδάσκει τὸ πολεμεῖν μὲ ὄπλα ἰδιαί-
τερα, ὅχι μὲ φυλάκας βέδδους καὶ τὰ τοιαῦτα,
ἀντιθ. τῷ σκισμαχίῳ· πρὸς Ἀθην. 4, 154· ἦν
δ' ὁ οὕτως ὀνομαζόμενος μεταξὺ τοῦ παιδοτρί-
δου καὶ τοῦ γυμνασιαρχοῦ Στωδ. ἀνθ. 98, 72.
Ὀπλον, τό, (βλ. ἐπ. ἐκ-ω, ὀπ-λον· Σαντακρ.
sak, sap, var Kourr. συγγεν. τοῖς wappen,
Waffe Βουτρ. λεξ. 11, 216· κατὰ Ἀθ. Σακελ.
ὁμοί· ἀρθότ. βλ. εἶνε σπ- ἦν ἐπὶ ῥήτορι· ἐν τῷ
op-us λατ. = ἔργον, ἡ πο- τοῦ πο-ῖω, ποι-ῖω,
= ἐργάζομαι, πόλ-μιος = ἐργασία, κοιν. πα-
λαιάω = ἐργάζομαι, καὶ ὀπ-λον ἐργαλίον, καὶ
αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον τοῦ ἀνθρώπου ἐργαλίον,
ὡς θηρευτοῦ· κυρ. ἐργαλίστω, σκευῆς, ἰδ.
α) πᾶν τὸ ἀνήκον εἰς ἔξαρτσιν, ἐξοπλισμὸν
τινος πλοῖου· «πάντα ὄπλα τὰ τε νῆες φορέ-
ουσι» Ὀδ. 6, 390· καὶ ἐν μόνον σπονδίων,
ὄπλον νεός, φ, 390· «ὄπλω ἐνστρεφέα», ξ, 346·
οὕτως ἐν γέν. σπονδίας, πλεκτη· «τὸ ἐκ τῶν
γεφυρών» Ἡρ. 9, 115· 6) ἐπὶ παντός ἐργα-
λείου· «ἦλθε δὲ χαλκίος, ὄπλ' ἐν χειρὶν ἔχων
χαλκήϊα» Ὀδ. γ, 433· «ἀρούρης ὄπλων» — τὸ
δρέπανον Ἀντιφ. 4 (6, 95)· γ) συνηθέστατα
ἡ πολέμικη ἀποσκευή, θώραξ καὶ ἀσπίς· «ὄ-
πλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδότην» Ἰλ. κ, 254· «χρυ-
σίων ὄπλων στέρθεϊς» Πινδ. Ν, 8, 27· «ἐν
πολεμαδούχοις ἄρτους ὄπλοισι», Π, 10, 14· «χάλ-
κεια», Ν, 10, 14· «ἀρήϊα ὄπλα» Αἰσχ. Ἐπτ. 114·
πλ. ὡς καὶ π. Σοφ. «πολλῶν μεθ' ὀπλῶν» =
μετὰ πολλῶν ὀπλιτῶν, Ἀντ. 115· 6) Εὐρ. ἔχει
τὸν ἐν. Πρακλ. μ. 161, ἀλλ' ἀποδοτὴν δὲ τὸν πλ.
εἶνε δὲ τὸ ὄπλον π. Ἡρ. καὶ τοῖς ἀττικ. ἡ με-
γάλη ἀσπίς (ὄθ. «ὄπλα προβάλλεσθαι, μεταβαλ-
λεσθαι», μὲ τὰ ὀπλοῦ ἀπλῆστο τὰ πεζικύ, τὸ βα-

ρῶς ὠπλισμένον στρατεύμα, τὸ ἐκ τούτου ὀνομασθὲν ὀπλιτικὸν Πολυδ. 1, 22, 10) καὶ ὁ θώραξ, ὅθ. ἐν γρήσ. ὁ πλ. τὸν δ' ἐν. ἔχει δ' Ἡρ. μόν. «οὐδὲ τί ἀρξίον ὄπλον ἐκτέταται», 4, 23* «ὅ τι ἐκάστω παρέτυχεν ὄπλον» Πλάτ. πολ. 5, 474* (ἀλλὰ γὰρ δὲ πάντοτε π. Πλάτ. πλ.) «ἐν ὅπλοις μάχεσθαι», Γοργ. 456* «ὄπλα ἀποδαλῶν», συμπ. 179* «ὄπλα ἀφείξ», ἀπουλ. 39* «ῥίπτειν τὰ ὄπλα», παραδιδόναι, καὶ ἄλ. γὰρ τὰς λέξ. ταύτας «ὅταν ὄπλα εἰς τὰς χεῖρας λάβωμεν» Πλάτ. νόμ. 1, 638* «ἐν τοῖς ὄπλοις εἶναι» = ὀπλισμένον εἶναι Ξεν. Ἀν. 3, 2, 28* — κατατίθεσθαι = καταθέτειν τὰ ὄπλα Ξεν. Ἀν. 5, 2, 15* «τίθεσθαι τὰ ὄπλα» = ἰδ. τὴν ἀσπίδα πρὸ τῶν ποδῶν θέτειν, ὅπερ συνέβαινε κατὰ τὴν ἡξίαν τῆς ὀδοπορίας, καὶ ἀνάπαυσιν, Ἀν. 1, 5, 14, ὡς καὶ ἐν τῇ παρατάττεσθαι «οἱ ὀπλιταὶ ἔθεντο τὰ ὄπλα, οἱ μὲν περὶ τὰ σταυρώματα, οἱ δὲ κατὰ τὴν ὁδόν», 5, 2, 19 (προβλ. «θέμενοι ἐς τὴν ἀγορὰν τὰ ὄπλα» Θουκ. 2, 2) πληρέτερον «ἐς τάξιν τὰ ὄπλα τίθεσθαι», 2, 28, καὶ «ἀντία τὰ ὄπλα τίθεσθαι», 4, 3, 26* κατὰ χώραν = εἰς τὴν θέσιν τῶν ἐπιστρέφειν, καὶ τὰ ὄπλα, τὴν ἀσπίδα καὶ τὴν λόγχην καταθέτειν 1, 5, 17* ὅθ. «κείται τὰ ὄπλα» = ἵστανται οἱ ὀπλισμένοι 4, 2, 20* παραγγέλλειν εἰς τὰ ὄπλα», 1, 5, 13* «νοκτερεῦν ἐν τοῖς ὄπλοις» = ὑπὸ τὰ ὄπλα διέρχεσθαι τὴν νύκτα, 6, 2, 27* ὡς ἐν Ἀν. 2, 2, 20 δειχνοί, τὰ ὄπλα ἐτίθεντο πρὸ τοῦ μετώπου ὅθ. «τὰ ὄπλα» καὶ ἁπλῶς τὸ στρατόπεδον λέγεται «πρὸ τῶν ὄπλων», 2, 4, 15* ἀντὶ δὲ τοῦ ὀπλῆται προφανῶς ἐν τῇ «ἐπιστρεφὲν τὴν ἡγουμένην τὰ μὲν ὑποζύγια ἔχοντες πρὸς τοῦ ποταμοῦ, τὰ δὲ ὄπλα ἔξω», 2, 2, 4, ὡς καὶ «ἐξέτασιν ὄπλων ποιεῖσθαι» Θουκ. 4, 74* οὕτω καὶ μετγ. ὡς «ἔκειν ἐν τοῖς ὄπλοις» Πολυδ. 9, 6, 6* «ἐπεισθύντο συναγωγὰς ἐπὶ τῶν ὄπλων», 5, 64, 4* μεταφ. «τῶν ὄπλων τῶν ἐπὶ τὴν ἴλιον μετεσχηκότες» Διλ. 1. Ζ. 1, 1* καὶ τὸ τοῦ ἀνδρὸς αἰδοῖον π. Νικ. ἀ-ίτοσι. 2, 31, argum, arma.
 ὀπλόνηκος, ὁ Κορινθίος τις Ἐπιγρ.
 ὀπλο-πάρ-αχος, 2* ὁ φέρων ὄπλα μετγ. ἀμφ. armiger.
 ὀπλο-πετής, 2* ἀνεμιστής, λιχνιστής, νοη-ίλατορ.
 ὀπλο-ποιεῖω* κατασκευάζω ὄπλα μετγ.
 ὀπλο-ποιητικός, 3* ὁ εἰς ὀπλοποιεῖαν ἀνή-κων, ἐπιτήδειος.
 ὀπλο-ποιία, ἡ ὄπλων κατασκευὴ Δ. Σικ. καὶ ἄλλ. μετγ. ἰδ. δὲ καλεῖται οὕτω τῆς ἱλιά-δος τὸ σ, ἐπειδὴ ἐν αὐτῇ κατασκευάζονται ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου ὄπλα τῷ Ἀχιλλεῖ γραμ. ἐπὶ ἐρ-χαστήριον, χαλκεῖον* «ὀπλοποιεῖαν συνεστή-σαντο (οἱ Καρχηδόνιοι) καὶ ἐκάστης ἡμέρας ἀ-νεφέροντο θυρεοὶ μὲν ἑκατόν, μάχαιραι δὲ κτλ.» Στραβ. 17, 842.
 ὀπλο-ποιικός, 3* ὀπλοποιητικός, ἡ ὀπλο-ποιία τέχνη = ἡ τέχνη τοῦ κατασκευάζειν ὄπλα Πλάτ. πολιτ. 280, ἔσφ. δ' ἡ γρ. ὀπλοποιητική.
 ὀπλο-ποιός, 2* ὁ κατασκευάζων ὄπλα, τε-χνίτης ὄπλων Πολυδ. 7, 154.
 ὀπλ-ορχηστής, ὁ ὅστις ὠπλισμένος χο-ρεύει μετγ.

ὀπλος, ἔσφ. γρ. π. Ἀρχαδ. ἀντὶ ὄτλος.
 ὀπλο-σκοπεῖω* ἐπιθεωρῶ τοὺς βαρέως ὠπι-σμένους στρατιώτας, γαλ. fair la revue.
 ὀπλο-σκοπία, ἡ ἐπιθεωρήσις τῶν ὄπλων ἢ τῶν βαρέως ὠπλισμένων Φίλων 2, 130, ὅπερ ὁ Θουκ. «ἐξέτασιν ὄπλων» λέγει τὸ π. Γάλλοις γεννη.
 ὀπλοσμία, ἡ ἐπών. Ἦρας τιμωμένης ἐν Ἡ-λίδι Λυκόφρ.
 ὀπλόσμιος, ὁ Διὸς ἐπών. ἐν Καρία Ἀριστοτ.
 ὀπλότερος, 3, (ἀπ' αλός, = τρυφερός, ὀπ-λό-τερος = νέος, ὡς sarpens, σαφής, σοφός Κούρτ.) καὶ ὑπερβ. ὁ π λ δ τ α τ ο ς 3, ἀνευ θετ. νεώτε-ρος, (ὁ νέος καὶ ὄπλα αἰρεῖν δυνάμενος Εὐστ. σ. 389), νεώτατος «αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡρεθονταί» Ἰλ. γ, 108* «αἰγμάς δ' αἰγμάσσουσι νεώτεροι οἱ περ ἐμετο ὀπλοτέ-ροι γενέσσιν», 8, 325* «ὀπλοτέρους γενεῇρι», 1, 58* «Νέστορος ὀπλοτάτη θυγάτηρ» γ, 465* «τῶν πάλα γενεᾷ ὀπλοτέροισιν» Πινδ. Π. 6, 41* «παῖδων ὀπλοτάτους», 1. 5, 5, ἡ κυρ. σημ. ἦν, ὡς ἐκ τῆς ῥίζης ὄπλον φαίνεται, ὁ εἰς τὰ ὄπλα ἐπιτηδεύτερος* ὅτι ὅμως αὕτη δὲν ἐτη-ρήθη σταθερῶς φαίνεται ἐκ τῶν χωρίων, ἐν οἷς ἡ λέξ. εἶνε ἐν χρήσει καὶ ἐπὶ τῶν γυναι-κῶν* προβλ. καὶ Ῥιαν. π. Στρεβ. ἀνθ. 4, 34, στίχ. 20* π. Θεοκρ. ἄνδρες ὀπλοτέροι = οἱ με-ταγενέστεροι, 16, 46* (ὁ Βουτμαν. τὸ παρὰ-γει ἐκ τοῦ ἐπομαι), junior.
 ὀπλοτερός, ὁ ὄν. ἀνδρός Ἐπιγρ.
 ὀπλο-τοξότης, ὁ τοξότης βαρέως ὠπι-σμένος Νικητ.
 ὀπλο-υρχία, ἡ ὀπλοποιία Σχολ. Λυκόφρ. 221.
 ὀπλο-υρχία, 2* ὁ τὰ ὄπλα καὶ ἰδ. τὴν ἀ-σπίδα κατατρούγων μὲς Εὐστ. Ἰλ. σ. 34, 44.
 ὀπλο-φορέω 1) φέρω ὄπλα, ἰδ. εἶμαι ὀπλι-της Λουκ. Ἀναχ. 34* 2) = δορυφορῶ, συντρο-φεύω τινά ὡς σωματοφύλαξ, καὶ παθ. συνο-δεύομαι «τοσαύταις μυριάσι πεζῶν καὶ χιλιᾶ-σιν ἱππέων ὀπλοφοροῦμενοι βασιλεῖς» Πλουτ. Ἀῖμ. Παύλ. 27.
 ὀπλο-φορία, ἡ ἢ τῶν ὄπλων φόρησις, τὸ φέρειν, βαστάζειν ὄπλα μετγ.
 ὀπλο-φόρος, 2* ὁ φορῶν ὄπλα, ὁ ὠπλισμέ-νος Εὐρ. 1. Α. 190* — ἀρχένος Ἀπολλωνδ. 12 (7, 233), armiger.
 ὀπλο-φύλαξιον, τό* τόπος χρησιμεύων πρὸς φύλαξιν ὄπλων, ὀπλοθήκη Στραβ. 15.
 ὀπλο-φύλαξ, ἀκος, ὁ ὁ τὴν φύλαξιν τῶν ὄπλων ἐπιτετραμμένος Ἀθην. 12, 538, armi-custos.
 ὀπλοφύλαξ, ὁ ἐπών. Ἡρακλείδης ἐν Σμύρνῃ Ἐπιγρ.
 ὀπλο-χάρης, 2* εἰς τὰ ὄπλα χαίρων, ἀγα-πῶν τὰ ὄπλα περὶ τῆς Ἀθηνᾶς Ὀρφ. ὕμν. 31, 6.
 ὀπλο-χελώνη, ἡ ὠπλισμένη χελώνη Τζέτζ. 11, 381, testudo.
 ὀπλο-χελώνη, ὁ ὀπλο-χελώνη.
 ὀπλων, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 ὀπνάξ-αἵδρος, ὁ ἄνδρ. ὄν. ἐπὶ Ῥοδίου νομ.
 ὀπνίος, 2* πλοῖσις, πολλὸς, μέγας, πῦξημέ-νος, καὶ ὀπνιός, ὁ τρώφιμος Φώτ.
 ὀπο-βάλασμον, τό* χυμὸς τοῦ βαλασμοῦ δένδρου Θεόδρ. 1. Φ. 4, 4, 14.

Ὅπο-δᾶπός, 3' ἀναφ. τοῦ ποδαπός, ἐν ἀναφωρ. ἔρωτ. ἐξ ὁποίας χώρας Πρ. 9, 16. «τίς ὁ λέγων καὶ ὁποδαπός» Πλάτ. Φαίδρ. 275, c. ujas.
 Ὅποδαπώς, ἐπίρ. Ἀνν. Κορν. α. 446.
 Ὅπο-ειδής, 2' ὁ τὸ εἶδος ἔχων τοῦ ὁπου, ἰδ. ὡς ὁ χυμὸς τῆς συκῆς, ὁ πηγνύων τὸ γάλα Ἰπποκρ. συκκοσις.
 Ὅπύεις, 3' χυμώδης, πλήρης χυμοῦ Νικ. ἄλ. 318.
 Ὅπυεις, εντας, ὁ 1) π. ἀντὶ ὁπου, αἶδς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτογενείας, θυγατρὸς τοῦ Δευκαλίωνος, βασιλεὺς τῶν Ἑπειῶν ἐν Ὠλιδί τῆς Πελοποννήσου, περίφημος διὰ τὴν πρὸς πάντας τοὺς ξένους φιλόνηρον ὁπουοχίην καὶ περιποιήσιν Πινδ. 2) = Ὅπυος.
 Ὅπυθεν, συσχετ. τοῦ πόθεν, ἐπ. ὁππόθεν, ἀναφ. καὶ ἐν πλαγ. ἔρωτ. ἐξ ὁποίου μέρους, ὁποίας πατρίδος. «ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ» Ὁδ. α, 406. «εἴρεαι ὁππόθεν εἰμένα», γ, 80. «χρὶς πόθεν, 50. «ὁππόθεν ἡμᾶς δεῦρο ἤγαγεν» Πλάτ. πολιτ. 263. «ὁππόθεν ποτὲ ταύτην τὴν ἱκονομίαν ἔλαβες, - οὐκ οἶδα», συμπ. 173. «ὁππόθεν χαίρει ὀνομαζόμενος», Φαίδρ. 273. «οὐ γὰρ ἔστι μοι χρήματα ὁπόθεν ἐκτίσω», ἀπολ. 37. μετὰ τοῦ ἀν καὶ ὅπου. τῆς καθολικότητος ἡ γενικότητος. «ὁπόθεν ἂν τύχῃ ἕκαστος ἐνθουσιᾶσας = ἀπ' ὅπου καὶ ἂν, Θεαιτ. 180. καὶ ὁποθενοῦν, μετὰ τοῦ ἄλλοθεν, Πτολ. 512. «ὁπόθεν ἐπισιτισμέθαι» Ξεν. Ἀν. 2, 4, 5. καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ δεκτικού ὅπου. «οἱ Τραπεζοῦντοι ὁπόθεν μὲν τὰ ἐπιτήδεια βράδην ἦν λαβεῖν οὐκ ἔχον», 5, 2, 2' ὁποθενοῦν = ἀπ' ὅπου καὶ ἂν ἦσαι Πλάτ. Γοργ. 512, τοδ.
 Ὅπυθι, ἐπ. ὁππόθι, συσχετ. τοῦ πόθι, π. = ὁπου ἀναφ. καὶ πλαγ. ἔρωτ. ὅπου Πλ. 0, 577, ὅπου τὸ ἐκθλίβεται. «ὁπύθι θάνατος ἀπῆ» Αἰσχ. Ικ. 117.
 Ὅποι, συσχετ. τοῦ ποτὲ, τὸ τέρμα κινήσεως τινος ἐκφράζον, ἀναφ. καὶ πλαγ. ἔρωτ. «ὥστ' ἀμυχανεῖν ὅποι τράπονται» Αἰσχ. Περ. 451. «δήμον κραταῦσα χεῖρ ὅποι πληθύνεται», Ικ. 599. «ὅποι πλέων» Σοφ. Φιλ. 302. «ἐγὼ γὰρ εἶμι' ἱκαῖσ' ὅποι πορευτέον», Αἴ. 675. καὶ «οὐκ οἶδ' ὅποι χρὴ τᾶπορον τρέπειν ἔπος», Φιλ. 885. «ὅποι ἂν Πλάτ. Γοργ. 487. «οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἔξει», Παρμ. 135. μετὰ τοῦ ἀν καὶ ὅπου. τῆς γενικότητος = ὅπου καὶ ἂν, «ὅποι ἂν ἄλλοσε βούλῃ» Πλάτ. Φαίδρ. 230. «ὅποι ἂν ἔλθω», ἀπολ. 37. πλαγ. μετ' ἐκτ. ὅποι πέμποις, Θεαγ. 126. «ὅποι τις ἂν προσθῇ δύναμιν» Δημ. 2, 14. τὴν σημ. ὅπου αὐδέποτε ἔχει προσδιορισμένην πρὸλ. Λοβ. Φρον. 43, ubi.
 Ὅποις, ἡ γυνὴ τοῦ βασιλεῖος τῶν Σκυθῶν Σκύλου Πρ.
 Ὅποις, ἡ τῷ προηγ. ορεα.
 Ὅποις, ἐπ. ὁποῖος συσχετ. τοῦ ποῖος, ἀναφ. καὶ πλαγ. ἔρωτ. ὁποῖο αὐτῶν, ὁποῖας ποιότητος, ὁποῖας λογῆς. «ὁποῖον α' ἐπλησθε ἔπος, τοῖόν α' ἐπακούσατε» Ἰλ. υ, 250. «ἀλήτη τοῖον, ὁποῖος ζοί» Ὁδ. ρ, 421. καὶ ἔρωτ. 2, 171. «ὁποῖαν παγάν, ἀρετάν» Πινδ. Π. 4, 298. «ὁποῖος φαρμάκος ἱάσιμος» Αἰσχ. Πρ. 473. «εἰπὼν ὁποῖα εὐμορφά, δηλ. τοιαυτά» Σοφ. Οἰ. Κ. 1340. μετὰ τοῦ ἀν καὶ ὅπου. πρὸς ἐκ-

φρασιν τῆς γενικότητος. «ὁποῖον ἂν σοὶ θυμὸς φέρῃ, γενήσεται» = ὅ, τι καὶ ἂν ᾔδῃς αὐτὸς ἀφελ. Φιλ. 655. ὡς Ξεν. «πράττειτε, ὁποῖον ἂν τι ὁμνῶσθε μάλιστα συμφέρον», Ἀν. 2, 2, 2. ἐπιρρημ. ὁποῖα, ὡς Εὐρ. Ῥησ. 378. «οὐκ οἶδα ὁποῖα τόλμη ἡ ποῖος λόγος χρώμενος ἔρω» Πλάτ. πολ. 3, 414. «ὁποῖες τις», Πρωτ. 327. «ὅντα ὁποῖος τις ἔτυχεν», Γοργ. 512. «χρησθαι ἡμῖν αὐτοῖς ὁποῖοι τινες ἔσμεν», Θεαιτ. 171. ὁποῖος δέκατε Λουκ. Ἑρμ. 85, qualiscunque. «οὐδ' ὁποῖος» Πολυδ. 4, 65, 3. τὸ ἐπίρ. ὁποῖως εἶνε σπάνιον. π. Ἀττ. π. εἶνε ἡ μέση συλλαβὴ ἐνίστα βραχέα Σειδιέρ. π. στίχ. δοχρ. 101.

Ὅποιοςδὴ καὶ ὁποιοςδὴκατε καὶ ὁποιοςδὴκατ' οὐν εἴτε ὁποιοςδὴκατ' οὐν ὁποῖος καὶ ἂν Πλάτ. Κρατ. 390, qualiscunque. ὅδ' ἐπομ.
 Ὅποιος-οὐν τῷ προηγ. Πλάτ. Θεαιτ. 182.
 Ὅποιός-περ' τῷ προηγ. Αἰσχ. Χο. 658.
 Ὅποιός-τις-οὐν ὁποῖας λογῆς καὶ ἂν Ξεν. Κυρ. 2, 4, 10.

Ὅποιότης, ἡ ποιότης, ἰδιότης Νικομαχ. ἀριθμ. 2, 20, ὅπου ὁ ἄτ' ἀποκατέστησε τὸ ποιότης, qualitas.

Ὅποι-περ' ὅπου καὶ ἂν Σοφ. Αἴ. 797.

Ὅποιποτε τῷ προηγ. Πλάτ. Αἴ. 375.

Ὅποιως, ἐπίρ. τοῦ ὁποῖος. Ἰσοκ. Παναθην. α. 261, qualiter.

Ὅπο-κάλπασον, τὸ ἡ ὁπο-κάρπασον. χυμὸς δηλητηριώδης τοῦ καλπάσου ἡ καρπάσου, μετ' οὐ ἐοικέναι ἡ ἀλόη καὶ ἐγίνοντο αἱ τρίχες κίτριναί καὶ ἀγοῦραι ἡ κατσαφαὶ Διόσκ. 6, 13.

Ὅπα-κάρπασον τῷ προηγ. Πλιν. 28, 10.

Ὅπο-κιννάμωμαν, τὸ ὁ χυμὸς τοῦ κιννάμωμου Θεοφρ.

Ὅπολέας, ὁ Μαντινεύς τις Πασα. Ἰα. Ὅ-πλέας.

Ὅπου-πάλμασον, τὸ ὁποδάλαμον.

Ὅπο-πᾶνᾶξ, ακος, ὁ ὅ ἐκ τοῦ φυτοῦ πάντακος χυμὸς Θεοφρ.

Ὅποπλεῖν ὁποῖον πλεῖν ἡ μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀποπλεῖν πλασθῆναι γρ.

Ὅπός, ὁ (sapiō) χυμὸς τῶν φυτῶν, ἰδ. τῶν δένδρων, συνήθ. ὁ τῆς συκῆς γαλακτώδης χυμὸς, ὅστις ἐχρησίμευεν εἰς τὴν πηξιν τοῦ τυροῦ. «ὡς δ' ὅτ' ὁπὸς γάλα λευκὸν ἐπαγόμενος συνέπηξεν» Ἰλ. ε, 902. «τὸ δὲ τῆς σαρκὸς διαλυτικὸν ἀφρώδες γένος ὁπὸς ἐπανομασθῇ» Πλάτ. Τιμ. 60. μετφ. «ὁπὸς ᾗδης» = ἡ χυμώδης καὶ σφριγώσα πλησιμένη τοῦ νεανικοῦ σώματος Π. Σιλβ. 8 (5, 258), succus, humor.

Ὅποσᾶ' αἶς, ἐπίρ. ὅσαις φοραῖς Ξεν. Κυρ. 2, 3, 23. μετὰ τοῦ ἀν καὶ ὅπου. ὅσαις φοραῖς καὶ ἂν Πλάτ. Θεαιτ. 197, quoties.

Ὅποσακίς-οὐν ὅσαις φοραῖς καὶ ἂν Θεοφρ. quotiescunque.

Ὅποσά-μηνος, 2' ὁπόσων μηνῶν, π. γ. τὸ ἐμβρυον Ἰπποκρ. 1120.

Ὅποσα-πλάσιος, 3' ὁπόσαις φοραῖς πλείονος μετγν.

Ὅποσα-πλασιος-οὐν ὅσαις φοραῖς πλείονος καὶ ἂν Ἀριστοτ. φατ. 3, 32, quotiesplures.

Ὅποσα-πλασίων ὅσαις φοραῖς μεγαλύτερος μετγν.

Ὅποσά-πους, 2. ἐξ ὧσων ποδῶν, ἡ ὧσων ποδῶν μέγρος ἔχων· πρβλ. Λοβ. Φρυν. 663.
 Ὅποσαχῆ· εἰς ὁπόσους τόπους Ξεν. κυν. 6, 23.
 Ὅπως, ἐκ. ὁπόσος συσχετ. τοῦ πόσε, π. ἀντὶ ὅποι, ὅπου, εἰς ὅποιον μέρος Ὁδ. ξ, 139.
 Ὅπόσος, 3, ἐκ. ὁπόσος καὶ ὁπόσος, μετγν. καὶ ὁπόσος, συσχετ. τοῦ πόσος, ἀναφ. καὶ πλαγ. ἔρωτ. πόσον μέγας, πόσον πολὺς· ὁπόσα τολύπειος οὖν αὐτῶν· Ἰλ. ω, 7· ὁπόσα καὶδ' ἀνέτληξ· Ὁδ. ξ, 47· «κτῆματ' ὁπόσα τοῖ ἐστιν», γ, 220· ὁπόσαι διαπάναι· Πινδ. Ι. 4, 64· ὁπόσαι, Π. 9, 47· ὁπόσαι τῶν τεχνῶν νῦν εἰρηναίαι· Πλάτ. πολιτ. 288· μετὰ τοῦ ἀν καὶ ὅποι. τῆς γενικότητος, ὅσον καὶ ἀν ἦνε· ὁπόσον ἀν ἦ, τοσοῦτον ὅλον ἀναγκαῖον εἶναι, σοφ. 245· ὁπόσον ἀν καὶ λείσῃ τις, τοσοῦτον ἐκκινῶν, συμπ. 214· ὁπόσω πλέον· τοσοῦτον μᾶλλον, νόμ. 1, 647· μετ' εὐκτ. ἐν ἐξηρτ. λόγῳ πρὸς ἔκφρασιν ἐπαναληψίως ἐν τῷ παρελθόντι Ξεν. Ἄν. 1, 2, 1· ὁπόσον δὲ προσδιώξειαν οἱ Ἕλληνας τοσοῦτον πάλιν ἐπαναχωρεῖν μαχομένους· ἔδει 3, 3, 10, quantus.
 Ὅποσος-οὖν· ὅσος καὶ ἀν ὅσος. 6, 56.
 Ὅπόσος-περ' ὅσον μέγας ἢ πολὺς Πλάτ. νόμ. 6, 753.
 Ὅποσας-τις οὖν· ὅσος καὶ ἀν ἦνε π. γ. ὁποσοῦν-οὖν πωλοῦνται· Αὐσ. 22, 15.
 Ὅποσότης, ἡ, ὅσος, ἡ ποσότης Νικομαχ. ἀριθμ. 2, 20, quantitas.
 Ὅπόσος· ἴδ' ὁπόσος.
 Ὅποστατος, 3· συσχ. ἀναφ. τοῦ ποστατος εἰς πόσας κατὰ τάξιν ἡμέρας Ἄρατ. 739, quotus.
 Ὅπόστος, 3· συσχ. τοῦ πόστος· πόσος τὸν ἀριθμὸν Πλάτ. πολ. 10, 617, quotus.
 Ὅποστος-δὴ ποτε· ὅσος τὴν τάξιν καὶ ἀν ἦνε Δημ. σ. 338, 25, quotuscumque.
 Ὅποστος-οὖν· τῷ προηγ. Δημ. 18, 310, quotuslibet.
 Ὅπότ-αν, ἐκ. ὁπόταν ἀντὶ τοῦ ὁπότ' ἀν, ὅπως ἀπὸ τοῦ Ὀυλοφ. καὶ ἐξῆς π. Ὅμ. πάντοτε γράφεται, ὅταν μεθ' ὅποι. ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ τοῦ μέλλοντος, παρίστανον χρονικὴν τινα ὑπόθεσιν Πινδ. Π. 14· ὁπόταν δὲ μόλη· Σοφ. Φιλ. 146· ὁπόταν ἄλλ' αὐτῷ βελτίον δόξῃ· Πλάτ. πολ. 300· ὡς πρὸς τὸ παρελθόν, μετὰ τοῦ ὁποίου παρ' Ἑλληνιστὶν ἐγένετο συνηθ. μεταβάσις εἰς τὴν ἐπὶ τὸ ζῶηρότερον κατ' εὐθεσίαν παρῆσται· «εἰστέλλει παρά τὰς πόλεις, ὡς ὁπόταν ἔξω γίνωνται πάντες ἀποκλείουσι τὰς πόλεις» Ξεν. Ἄν. 7, 1, 12· οὕσης ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει εὐκτ. δυνητ. ἔπεται, κατὰ τινα οὐχ ὅπως πάντως ἀσφαλῆ καὶ βέβαια παραδείγματα ἢ εὐκτ. ὁπόταν ἦκοι, λέγοιμ' ἂν· Ξεν· Κυρ. 1, 3, 11· ἴδε καὶ ὅταν· ἢ δὲ ὅριστ. κατὰ πρῶτον π. μετγν. ὡς Δ. Κασ. quanno, quum.
 Ὅπότ, ἐκ. ὁπότ, ἰων. ὁπότ, συσχ. τοῦ πότ, ἐν ἀναφ. καὶ πλαγ. ἔρωτ. ὅταν, ἐν ὧ, εἰς ὅποιον καιρὸν μεθ' ὅριστ. «οὐδ' ὅμεις περ ζῆν φρεσὶ θέσθε μ' ἀνεγείραι ὁπότ' ἐκεῖνος ἔβη» ὅτε ὑπῆγεν ἐκεῖνος Ὁδ. δ, 729· ἢ ῥά τι ἵσμεν ὁπότ' Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλῳ· γινώσκωμεν πότ' ὁ Τηλέμαχος θά ἐπι-

στρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα, 833· ὁπότ' γε καὶ τὸν ἐν χερσὶν κατεῖχον· ἀφ' οὗ ἐγὼ μάλιστα Σοφ. Οἶ. Κ. 1696· Συνηθ. ἐν τῇ συγγραφῇ· ὡς ὁπότ' = ὡς ὅταν Ἰλ. λ, 492· εἰς τὴν σημ. ταύτην εὐρίσκεται συνάμα καὶ ἡ ὅποι. λ, 305· οὕτω πρέπει νά ἐκληφθῇ καὶ εἰς τὴν ὁρκωμοσίαν· ὡς ὅφελον θανάτος μοι ἄδειν, ὁπότ' οὐδέ σφ' ἐπόμεν· Ἰλ. γ, 173· μετὰ τοῦ ἀν καὶ ὅποι. πρὸς ἔκφρασιν τῆς γενικότητος ἡ τῆς ἐπαναλαμβανομένης ἐνεργείας ἐν τῷ παρόντι ἢ τῷ μέλλοντι = ὁσάκις Ἰλ. π, 62· Ὁδ. ὁπότ' ἀνδρ' φθίγξομ' ἐγὼν, φ, 340· συν-εσταλμ. ὅποι. ὡς ἡμεῖται Ὁδ. α, 41· ὁπότ' κεν· ὁῦσι· εἴνε στίχος ὅποι. Ὁδ. π. 282. Μεθ' Ὅμ. ἐκ τοῦτο γίνεταί το ὁπόταν, ὁ πρβλ. Σπαν. ἀπαντὰ καὶ ὅποι. ἄνευ τοῦ ἀν ἐν τῇ σημ. ταύτῃ· ὁπότ' ἐγὼ περ ὦμ' Ἰλ. π. 245· ἔγγυνται, ὁπότ' τις ἐπόμεν· Ὁδ. ξ, 170· ὁπότ' ἀθῆσσαι· Κ. Σμ. 7, 410· μετ' εὐκτ. ἐν ἔκφρ. λόγου Σοφ. Τρ. 821· ἢ πρὸς ἔκφρασιν τῆς γενικότητος ἡ τῆς ἐπαναλαμβανομένης ἐνεργείας ἐν τῷ παρελθόντι = ὁσάκις· «πολλὰκι μιν ξείνισεν ὁπότ' ἐκρήθηεν ἵκοιτο» Ἰλ. γ, 233· ὁπότ' ἀναγκασθεῖν, πάντας ἐκράτει· Πλάτ. συμπ. 220· ὁπότ' τις εἴποι τὸ μὴ εἶν, ἀκριβῶς ὡς μὴ ἐννείναι, σοφ. 243· πάλιν δὲ ὁπότ' ἀπείον ταῦτ' ἐπαρχον· Ξεν. Ἄν. 3, 4, 22· εἰώθει γόν, ὁπότ' δευρ' ἐμβάλλοι· Κυρ. 8, 1, 5· ὁπότ' πρῶτον ὅμων τῷ σοφῶν ἐντύχοιμ' Πλάτ. Ἰππ. μειζ. 286. Κατὰ πρῶτον π. μετγν. οὕτω καὶ ὡς πρὸς τὸ παρόν Λουκ. θε. διαλ. 21, 1. Καὶ ὡς τὸ quoniam, ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ· ὁπότ' ἐνταυθὰ ἔσμεν τοῦ λόγου, τό-δ' ἡ ἀποκρινώμεθα· Πλάτ. νόμ. 10, 895· τότε μὲν ἦτε ἀγαθοί, νῦν δ' ὁπότ' περὶ τῆς ὁμειόμενης σιτηρίας ὁ ἀγὼν ἐστι, πολὺ προσήκει ἀμείνονας εἶναι· Ξεν. Ἄν. 3, 2, 15· «γαλεπά τὰ παρόντα, ὁπότ' στρατηγῶν τοιοῦτων στερόμεθα», 3, 2, 2· οὕτως· ὁπότ' γε, Ἄν. 7, 6, 11· μέγας δὲ σφ' γε, ὁπότ' γε καὶ ἡμῖν τάξεις ἀνδρ' ἦναι· Κυρ. 8, 3, 7· ἦν δὲ ὁπότ' = ἐνίστε· Ἄν. 4, 2, 27, quando, quoniam.
 Ὅπότερος, ἐκ. ὁπότερος, συσχετ. τοῦ πότερος, ἀναφ. καὶ πλαγ. ἔρωτ. ὁποῖος ἐκ τῶν δύο, μεθ' ὅριστ. Ὅμ. (ὅστις ἐξ ἡμῶν τῶν δύο) Ἰλ. γ, 7· ὁποῖος ὅμων τῶν δύο, γ, 92, εἰς τὸν πλ. ὅταν καὶ εἰς τὰ δύο μέρη εἰςζικνῶνται πλείωτερα, π. γ. ἐπὶ δύο στρατῶν Ἰλ. γ, 299· ὁπότερος οὖν αὐτῶν πατέρου φίλος ἐστίν· Πλάτ. Λύσ. 212· ὁπότερον δὲ, εἰθ' ὑπὸ πάντων αἰρεθείς, εἴτ' αὐτὸς κτησάμενος, οὐκ ἔχω λέγειν ὁποτέρω οὖν συμβέηκε· καθ' ὁποῖον ἐκ τῶν δύο τράπων καὶ ἀν συνέβη Ἰσοκ. 12, 76· πρβλ. ὁπότερα μὲν οὖν εἴτε λαθόντες, ἐπέπασον αὐτῶν, εἴτε καὶ αἰσθόμενος ὑπόμενον ἔδῃλον· Ξεν. Ἑλλ. 3, 5, 19· μετὰ τοῦ ἀν καὶ ὅποι. ὁποῖοι ἐκ τῶν δύο καὶ ἀν, ἀδρίστον γενικότητα ἐκφράζον· ὁπότερος δὲ καὶ νικήσῃ· Ἰλ. γ, 71· ὁποτέρω κεν εὖχος ὀρέξῃ· γ, 130· καὶ ἄνευ τοῦ ἀν ὁποτέροις Ζεὺς κδοὸς ὀρέξῃ, ε, 33· ὁπότ' ἀν κτίσῃς· Αἰσχ. ἰκ. 429· ὁπότερον ἀν τύχῃ· Πλάτ. πολ. 9, 581· τοῦτων γε ὁποτέρω ἀν

στέρηται», 2, 375. «ὀποτέρῳ ἂν τῇ δυνάμει
χρῶμεθα», Μεν. 87. «ὀποτέρῳ ἂν ποιῇ, οὐκ
ἀμφοτέρω» Ζηλιωτῶν Ἰστιν» = καθ' ἕκαστον ἐκ
τῶν δύο τρόπων καὶ ἂν πράξῃ, Γοργ. 469.
«αὐτεῖκα μάλα παρέσσονται ὀποτέρῳ ἂν κρα-
τῶσι» Ξεν. Κυρ. 4, 2, 37. «ὀποτέρων-ῆ» ἀντι-
κότερον, utrum-an. Πλάτ. Ἐρμῆ. 396. οὕτως
«ὀποτέρα ἦ», μετὰ τὸ «ἀνήρετ' αὐτὸν» Ἀ-
ριστ. νεφ. 157. 2) καὶ ὡς ἀόριστον, εἰς ἕκ. δύο
Πλάτ. Τιμ. 86. «ὅπῃ ἂν ἐκείνων ὀποτέρον ἄ-
γῃ», πολ. 9, 589, uter.
Ὀποτερος-οὖν ὁποῖος ἐκ τῶν δύο καὶ ἂν.
«περὶ ἀμφοτέρα θάτερον ὀποτερονοῦν γινώ-
μενον» Πλάτ. σοφ. 255. «καὶ ἀδικῶν ὁμῶν
ὀποτεροιοῦν, σὺν τοῖς ἀδικουμένοις ἰσόμεθα»
Ξεν. Κυρ. 3, 2, 22. «εἰ δ' ἀμνημονοῦσιν ὀπο-
τεροιοῦν» = μία τῶν δύο πατριῶν, ὅποια καὶ
ἂν ᾔθελεν εἶναι Θουκ. 5, 18, uterunque.
Ὀποτέρωθε καὶ ὑποτέρωθεν, ἑπ. ὀποτέ-
ρωθεν, συσχετ. τοῦ ποτέρωθεν ἐξ ὁποῦ ἐκ
τῶν δύο μερῶν Ἰλ. 5, 59. ὁ δὲ Σουῖδ. ἐξημν-
οῖα τοῦ ἀπὸ ποῦ μέρους.
Ὀποτέρωθεν-οὖν ἐξ ὁποῦ καὶ ἂν μέρους
ἐκ τῶν δύο ὁ Ἀριστοτ. ἀναλ. πρώτ. 2, 11, 3.
Ὀποτέρωθι εἰς ὅποτον ἐκ τῶν δύο μερῶν Ξεν.
ἱππ. 4, 15, utribi.
Ὀποτέρως καθ' ὅποτον τῶν δύο τρόπων,
μεθ' ὁριστ. Πλάτ. πολ. 1, 348. «ὀποτέρως
ἔσται ἐν ἀδελφῷ κινδυνεύεται» Θουκ. 1, 78
(ἴδε ὀποτέρος) μετὰ τοῦ ἂν καὶ ὅπου. σημ.
τὸ καθόλου ὡς πρὸς τὸ παρὸν Πλάτ. νόμ. 9,
933, καὶ μετὰ τῆς εὐκτ. πλαγ. Πρωτ. 320.
καθ' ἕνα ἐκ τῶν δύο τρόπων Στράβ. 9, 2, 25.
Ὀποτέρωσι πρὸς ὅποτον τῶν δύο μερῶν
«ἡγήρασε μὲν ὀποτέρωσι διακινδυνεύσαι χωρή-
σαι, ἢ ἐπὶ τῆς Ὀλύμπου ἢ ἐξ τῆν Ποσειδωνίαν»
Θουκ. 1, 63. μετ' εὐκτ. = τὸ καθόλου Πλάτ.
συμπ. 190, utro.
Ὀποτούρα πολ. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰν-
δικῆς Πτολ.
Ὀπου, ὄν. ὅπου, συσχετ. τοῦ ποῦ, ἀναφ-
καὶ πλαγ. ἑρωτ. ἀντὶ εἰς ὁποῖον μέρος,
Ὀδ. γ, 16 (ὅτε ποῦ τ. 411). «σιγᾶν θ' ὅπου
δοῖ καὶ λέγειν τὰ καλοῖα» Αἰσχ. Σο. 575. «ὅ-
που δώματ' ἐστὶν Οἰοῖπου» Ξοφ. Οἰ. τ. 924,
καὶ μετ' εὐκτ. ἐν ζεαφτ. λόγῳ Σοφ. Οἰ. Κ.
12. «εἰσάπαξ εἰπεῖν ὅπου μηδεὶς ἐῷ» = καὶ ὅτε
οὐδεὶς τὸ ἐσυγχώρει, Φιλ. 441, ubi. Μετὰ
τοῦ ἂν καὶ ὅπου. σημ. τὸ καθόλου ὡς πρὸς
τὸ παρὸν. «ὅπου ἂν οἴηται ὕφασθαι τὸν ἔργοντα
τὸ κάλλος» = πανταχοῦ ὅπου νομίζῃ Πλάτ.
Φαιδρ. 251. καὶ μετὰ γεν. «τῆς ἐαυτοῦ χώρας
οἰκῆσαι ὅπου βούλονται» Ἱερ. 1, 163. «μη-
εἰδέναι, ὅπου γῆς ἔστι» Πλάτ. πολ. 3, 403.
«ὅπου τῆς πόλεως ἵδρυται», 4, 429. «ὅπου ἂν
τύχη τῶν λεγομένων», Πρωτ. 342. καὶ μετὰ
τοῦ τίθημι. «ὅπου ἂν τις αὐτὰ θῇ», Εὐθύφρ.
11. «ὅπου ἂν ἱδρυσάμεθα αὐτόν» ἀντ. ὁ Σοφ.
συνάπτει καὶ τὸ «κείνος ὅπου βέβηκεν, οὐδεὶς
οἶδε», Τρ. 40 (πρόβλ. βάλινω). Σπαν. πρέπει
νὰ ἐκλαμβάνηται αἰτιολ. «ἐπερ οὐδὲν τόποι
ἐγὼ, κάρτα ἂν ἰθὺμαζες, ὅπου αὖτε οὕτω
τυγχάνεις θώμα ποιοῦμενος» = ἐπειδὴ Ἱερ.
1, 68. «ὅπου γε» Ξεν. Κυρ. 2, 3, 11. «ἐπὶ
ὅπου» = ἐπαγγέλλαι ἢ ἐπὶ ὅπου.

εἰς τινὰς τόπους Εὐρ. Ἰ. Α. 929, alienibi. «ὅκα
ἐπὶ ὅπου» = ἐν οὐδεμῇ περιπτώσει Σοφ. Οἰ.
τ. 448. ἔτι δὲ = οὐδέποτε Εὐρ. Ἱερ. μ. 186.
ὅπου μὲν - ὅπου δέ, = ἐπὶ - ἐκεί. Πλούτ. ἐκλ.
χρηστ. 32, alienibi.
Ὀπούντιος, ὁ Ἀθηναῖος τις Σουῖδ.
Ὀπούς, ὁ 1) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πρωτο-
γενείας, πατὴρ τῆς Καμβύσης, ἐξ οὗ φαίνεται
ὅτι ὠνομάσθη ὁ ἐν Λοκρίδι Ὀπούς Μινῶ. 2)
υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Καμβύσης, πρόγονος τοῦ
Λοκροῦ, πατὴρ τοῦ Κύνου καὶ ἔγγονος τοῦ Ὀ-
κουντίου Εὐστ. 3) Ἀρχαία μητροπόλις τῶν
Λοκρῶν, ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀνόματος τῆς θαλάσσης, κτι-
σθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ὀπούντος, υἱοῦ
τοῦ Λοκροῦ, εἰς ἣν ἐγεννήθη ὁ Πάτροκλος
Στράβ. 4) πόλις μικρὰ τῆς Πηλιδος ἐν Πελο-
ποννήσῳ, καμίνη ἀρχαίως τῆς Ὀλυμπίας,
κάτ. Ὀπούντιος. Ὀπ. κόλπος, = ἐν μέρος τῆς
περὶ τὴν Εὐβοίαν θαλάσσης Στράβ. οὗτ. Ὀ-
πούντιος ὁ κάτ. τοῦ Ὀπούντος. Λοκροὶ Ὀ-
πούντιοι = μέρος τῶν Λοκρῶν, ὅσοι κατώ-
κουν περὶ τὴν πόλιν Ὀπούντα, ἀνηκόντες εἰς
τοὺς Ἐπικνημιδίου Λοκροὺς Ἱερ. 5) ποτ. ἐν
Λοκρίδι Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 6) πόλις ἐν Ἀχαΐᾳ
Στ. Βυζ. 7) Ὀππούς ἢ Ὀπόντα, ἀκροῦ ἐν
Φωκίᾳ μεταξὺ Κίρρας καὶ Ἀντικύρας Ἐπιγρ.
Οὔρις.
Ὀπου-οὖν ὅπου καὶ ἂν. «ὥστε μένειν ὀ-
πουοῦν» Πλάτ. Κρατ. 403. «τὴν ὀπουοῦν ἀλ-
λοθι νομοθέτην», 390, alieusque.
Ὀπου-περ' παντοῦ ὅπου Πλάτ. νόμ. 11,
927. μεθ' ὁριστ. καὶ εὐκτ. «ἐδῆρα ὅπου περ'
ἐπιτοχάνοιοι θηρίαι» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 5.
Ὀπό-φωλλοῦ, τὸ ἄσπερος τοῦ σιδήρου
Δισκ. 1, 18.
Ὀππα, ὄν. π. ἀντὶ ὅπα, ὄπα.
Ὀππίλιος, ὁ Ῥωμ. ὄν. oppilius Ἐκκελ.
Ὀππη, ἑπ. ἀντὶ ὄπη.
Ὀππημοί, ἑπ. ἀντὶ ὄπημοί, συσχετ. τοῦ
ἤμος - ὀπότε Ἀρατ. 568, quando.
Ὀπατ' ὄρατ' ὀπτόνομα.
Ὀππία, ἢ Ῥωμ. ὄν. oppia Ἐπιγρ.
Ὀππιανός, ὁ ποιητὴς Ἑλλήν ἐξ Ἀναξαρ-
βοῦ τῆς Κιλικίας, ἀκμαῖος περὶ τὴν τρίτην μ.
Χ. ἐκατονταετηρίδα, υἱὸς τοῦ Ἀρχιπλάκου,
μεθ' οὗ ἐκώλυθη εἰς τὴν νῆσον Μελίτην ὑπὸ
τοῦ αὐτοκράτορος Σεβήρου, ὅπου συνέλαβεν
ἐπικὸν ποίημα εἰς βιβλία πέντε, Ἀλεξάνδρ. - Πι-
γραφομένων, καὶ ἔπειτα Κυνηγετικά εἰς τὰς
σάρα βιβλία, δι' ὧν τὸς οὐκ ἠγάπηθη καὶ ἐ-
τιμῆθη ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου Καρακάλα, ὥστε
ἐγενεῖν αἴτιος τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἱπανάτου
τοῦ πατρὸς του, μετὰ τοῦ ὁποῦ (ἐπιστρέψας
καὶ ὁ Ὀππιανὸς ἀπέθανεν αὐτόθι εἰς ἡλικίαν
τριάκοντα ἔτων Σουῖδ. κατ' ἄλλους δὲ τὰ Κυ-
νηγετικά εἰνε ἄλλου τινὸς ποίημα ἐξ Ἀπα-
μείας περὶ τὸ 212 μ. Χ. ὅστις συγγέγραται μετὰ
τοῦ προηγ. 2) ἄλλοι τινὲς α) πρὸς ὃν ἐγγρά-
φην ὁ Οὐάρεων Γελλ. 6) ἄλλος τις, ὃν Ἰσλα-
φην ὁ Μαρτιάλης γ) ὃς ἐν Ἀνθ. Ὀπιανὸς κα-
λεῖται δ) ἄλλος τις Ἐπιγρ.
Ὀππίδιον, τό πόλις ἐν Μαυριτανίᾳ Πτολ.
Ὀππίδιον, τό πόλις Μαυριτανίας Πτολ.
Ὀππίος, ὁ Ῥωμ. Oppius, ἐκ δημοτικῆς γί-
γους Πλούτ.

Ὀπτόθι καὶ ὀπτόθεν, ἐπ. ἀντὶ ὀπτοῦ καὶ ὀπτοῦ.
 Ὀπτόκα, ὄμρ. ἀντὶ ὀπότε θεόκρ. 5, 98.
 Ὀπτοῖα, ἐπ. ἀντὶ ὀποῖος.
 Ὀπτόσε, ἐπ. ἀντὶ ὀπόσε Ὁδ. quousque.
 Ὀπτόσος, ἐπ. ἀντὶ ὀπόσος.
 Ὀπτόταν, ἐπ. ἀντὶ ὀπτότ' ἄν Ὀμ.
 Ὀπτότε, ἐπ. ἀντὶ ὀπότε.
 Ὀπότερος, ἐπ. ὀπότερος.
 Ὀποτέρωθεν, ἐπ. ὀποτέρωθεν ὁ ὕδρ.
 Ὀππως, ἐπ. ἀντὶ ὀπως.
 Ὀπραμαῖς, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ὀπρωμάν, ὁ ἰουδαῖός τις Ἐπιγρ.
 Ὀπτάζω, τῷ ἐπομ. Ὁ. torreo.
 Ὀπταίνω, (ὀπτομαι) βλέπωμεν, ὡς Ὁ. νίδω.
 Ὀπτάλδος, 3 (ὀπτάω) ἐψημένος, κρέα Ὁδ. π. 50, ἀντίθ. ὠμός Ὁδ. μ. 396. «καὶ τὸ μὲν ὀπταλέον ἔστιν αὐτοῦ, τὸ δὲ ἐψόδον» Ἀθην. 9, 380 π. μετγ. καὶ ὀπτός = πλίνθος Π. Σιλ.
 Ὀπτανάρτος, ὁ ἔξων, μαγειρεῦν μετγ. coctarius ἴδ. ὀπτηνάριον.
 Ὀπτανεῖον, τό' ὀπτανίον Πλούτ. Κρατ. 8.
 Ὀπτάνεος, ὀπταλέος ἔσφ.
 Ὀπταχέης, ὁ ὁ ψήγων ἄμφ. assator.
 Ὀπτανήζον, ὀπτανεῖον.
 Ὀπτανία, ἡ ὀπτανίον Ἀθην. 4, 134 ἔτι = ἀπό-
 κλειψις Σουῖδ.
 Ὀπταῖνον, τό' τόπος, ὅπου ψήγουσιν ἢ βράζουσιν τι, φούρνος, μαγειρεῖον Λοδ. Φρον. 276 ἔτι = ξηρὸν ξύλον πρὸς βράσιν ἢ ἐψησιν ἐπιτήδειον μετγ. culina, coquina.
 Ὀπτανός, (ὀπτάω) ἐψημένος, ὀπτός: «ἀποδοῦς ὅτ' ἔστιν ἀπ' ὀδελίσκων ὀπτανά» Σωταδ. π. Ἀθην. 7, 293, tostus.
 Ὀπτανόμαι (ὀπταίνω) μελ. ὀψήσμαι φαίνομαι.
 Ὀπτανώ, ὀπτάνω Ν. Δ. ἔτι = ὀπτάω Νικητ.
 Ὀπτάριον, τό' ὀπτανίον ἢ ὀπτανάριον.
 Ὀπταρίς, ὁ Γότθος τις Προκ.
 Ὀπτάσια, ἡ ὄψις, θεωρία, ὕρασις Φιλ. τ. (6, 210), visio.
 Ὀπτάτος, καὶ ὀπτάτος ὁ Ῥωμ. ὄν. Optatus Ἐπιγρ.
 Ὀπτάω, π. καὶ ὀπτέω (συγγεν. τῷ ἔψω) ψήγω π. Ὀμ. πάντοτε περὶ τῆς ὀψαρτυσίας τοῦ κρέατος ἐπὶ τοῦ πυρός: «κρέα ὀπτῶν» Ὁδ. γ. 33. «ὠπτησαν δὲ περιφραδέως» Ἰλ. 6, 429, καὶ μετ. γεν. διαρ. «ὀπτησαί τε κρεῶν» Ὁδ. ο. 98. καὶ παθ. ὀπτηθῆναι, υ. 27. — κρέας Ἀριστ. ὄρν. 1689 ἐπ' ἄρτου, «ὅ-
 κως ὀπτῶτο ὁ ἄρτος» Πρ. 8, 137. ὡς πλα-
 κοῦντας Ἀριστ. βατρ. 508. «τὰ κρέα ἐψεν καὶ ὀπτῶν» Πλάτ. Εὐθυδ. 301. διακρίνεται τοῦ ἐψεν ὑπὸ Φίλοχ. π. Ἀθην. 14, 656. Με-
 ταφ. λέγει ὁ Ἀριστ. «ὀπτῶν καὶ στρέφειν τι-
 νός» Λυσ. 839 ἐπὶ τῆς καυματίσεως τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου Ξεν. οἰκ. 16, 14. ἐπὶ ἔρωτος = καταφλέγω ὡς τὸ λατ. torreo «ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτης» Θεοκρ. 7, 55. «ὀπτᾶσθ' ἐν κάλ-
 λει» Μελ. 4 (12, 92) ἔτι ἐπὶ πηλίνων ἀγγείων, κεράμων «καλῶς ὀπτημένη χύτρα» Πλάτ. Ἰκκ. μείζ. 288. π. Λουκ. ἐν χρήσ. ὁ μέλ. ὀπτήσο-
 μαι = παθ. ὄν. 31, torreo, coquo.
 Ὀπτέον, β. ἐπίθ. τοῦ ὀράω θεωρητέον Π. λιοδ. 7, 17, videndum.

Ὀπτέος, 3. ἐπίθ. βήματ. τοῦ ὀράω.
 Ὀπτεύω, ὀράω, βλέπω Ἀριστ. ὄρν. 1061.
 Ὀπτέω, π. ἀντὶ ὀπτάω.
 Ὀπτήλας, ὁ Γότθος τις.
 Ὀπτηνάριον, τό' ὀπτανεῖον.
 Ὀπτηχός, ἀντὶ ὀπτητικὸς ἔσφ.
 Ὀπτήρ, ἦρος ὁ ὁ βλέπων, ὁ κατασκοπεύς «ὁ-
 πτήρας δὲ κατὰ σκοπίας ὠτρυνά νέεσθαι» Ὁδ. ξ. 261, visor.
 Ὀπτήρια, τὰ, δηλ. δῶρα τὰ εἰς τὴν νόμην διδόμενα τοῦ γαμβροῦ δῶρα, ὅτε τὴν ἐξέλεπεν ἄνευ καλύπτρας, ἄλλως: «ἀνακαλυπτήρια παι-
 δὸς ἀντ' ὀπτηρίων σφαγαῖσι πέτρας δεύειν» Εὐρ. Ἴων. 1127. «προσβάλλων ἀκοαῖς ὀπτή-
 ρια θυμοῦ» ἐν μεταφ. σημ. Ἰσ. καθύλου = ψυ-
 χῆς εἰκὼν (ἐκ τοῦ ὀπτομαι).
 Ὀπτήριος, 3. εἰς τὸ θεωρεῖν, τὸ ὄρᾱν ἀνήκων.
 Ὀπτήσιμος, 2 (ὀπτάω) ὁ εἰς ψήσιμον ἢ βράσιμον ἐπιτήθειος «ὀπτήσιμον γογγυλῶ-
 ταυτηνὶ ἐρώω» Εὐδουλ. π. Ἀθην. 9, 369.
 Ὀπτης, ὁ Ἀδωδηνός τις Ἐπιγρ.
 Ὀπτησις, ἡ (ὀπτάω) ψήσιμον Ἀριστοτ. με-
 τεωρ. 4, 3. ἐν γέν. ἡ διὰ πυρός κατασκευὴ Ἀθην. 3, 109. ὅθ. Ἰδ. «ὀπτησις τῶν ἐν πυρὶ σκευῶν» = πηλίνων ἀγγείων ἢ κεράμων Λουκ. Πρ. 2, tostatio, coctura.
 Ὀπτήτειρα, ἡ ἢ καίνοσα κάμινος Καλλ. Β. Ἀν. 1209.
 Ὀπτητέον, δεῖ ψθῆναι, torrendum.
 Ὀπτητήριον, (π. Ἦουχ. «ὠψά τὰ ὀπτη-
 ρια») τὸ βεβρασμένον, ἢ ἐψημένον.
 Ὀπτητικός, 3. ὁ εἰς ψήσιμον ἀνήκων ἢ ἐπιτή-
 δεος ἄμφ.
 Ὀπτητός, 3. ψητός Εὐστ. assatus.
 Ὀπτίζω, ὄραω Ἰαμβλ. προτρ. 3.
 Ὀπτίκα, τὰ οἱ ἀδελκοί, ἀξιώματα βασιλι-
 κά λέξ. Βυζ. ἐκ τοῦ officia πλασθεῖσα ἄλλως καὶ ὀρίκια Ἐπικτ. 3, 24.
 Ὀπτικός, 3. ὁ εἰς τὴν ὄψιν ἀνήκων, ἢ ὀπτι-
 κή δηλ. τέχνη ἢ θεωρία = ἡ διδασκαλία τοῦ πῶς ὀρᾶμεν Ἀριστοτ. ἀναλ. υστ. 1, 9, ὡς τὰ ὀπτικά μεταφ. 12, 2. ὀπτικῶς ἔχειν ἐρ-
 μην. ἐκ τοῦ ὀψέω ὁ Φωτ. visorius, optica disciplina.
 Ὀπτίλεις, ἡ ἔξων. Ἀθηνᾶς ἐν Σπάρτῃ Πλουτ. ἐκ τοῦ ὀπτίλος, ὅθ. καὶ ὀφθαλμίτις καλεῖται.
 Ὀπτίλισις, ἴδ' ὀπτοῖαλος.
 Ὀπτίλος, ὁ ὀφθαλμός κατὰ Λάκων. «ὀπτί-
 λων ἀρετὰ ἐξυδορκία» Μετωπ. π. Σιτοδ. ἀνθ. 1, 64, oculus, π. Ἦουχ. ὀπτοῖαλοι = ὀφθαλμοί.
 Ὀπτιμος, ὁ τὸ λατ. optimus 1) ἔπων. τοῦ Τρωῶς Δ. Κασ. 2) πατριάρχης τις Σωκρ.
 Ὀπτιών, ονος, ὁ ὁ βοηθός, ὀπίο, ὁ διδάσ-
 χος ἢ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἡγεμόνος στρατοῦ τινος Πλουτ. Γκαλ. 24, ἡ δὲ γρ. ὀπίων ἔσφ.
 Ὀπτομαι, μέλ. ὄψομαι ὄσσομαι γράμ.
 Ὀπτοιαλός, ὁ ὀφθαλμός Ἠσύχ. ὅστις καὶ ὀπτοιλίαις ἐρμην. ὀφθαλμίας, ὅπερ ὀρθότ. ὀπτιλίας.
 Ὀπτός, 3. ψημένος κρέας Ὁδ. π. 443. «ὁ-
 πτάς τε σάρκα» Ἀισχ. Ἀγ. 1068. «ἐφθὰ καὶ ὀπτά». Εὐρ. Κύκλ. 357. ἄρτος Ἦο. 2, 92.

«καὶ δειρὸν. ὀπτότατος» Κρατίν. π. Ἀθην.
9, 395· ἐπὶ οἰσθροῦ πεπυρακτωμένου Σοφ.
Ἀντ. 471· «οὔτε ἐφοῖς κρίσις ἀλλὰ μόνον
ὀπτοῖς» Πλάτ. πολ. 3, 404· «πλίνθιν ὀπταί»
Ξεν. Ἀν. 2, 4, 12· «ὀπτός πρὸς ἥλιον» ἀπε-
ξηραμμένος εἰς τὸν ἥλιον Ξεν. οἶκον. 16,
12, 2) ὀρατός Λουκ. Λεξιφ. 9, iustus, visus.
Οπ, ῥίζ. τοῦ ὀπτω, ἄγρ. θέματ. ἐξ αὐτοῦ ὀφμαι,
ὀκωπα, ὀμαι χρόνος τοῦ ὀράω, video.
Οπιούλαι, αἱ γεγαμηκότες Πούχ. pariti.
Οπιύω, ἀττ. ὀπύω κατὰ Μοῖρ. εἶνε Ἀττικὸν
ἀντὶ τοῦ ἑλληνικοῦ συγγίγνεσθαι· νυμφεύομαι,
λαμβάνω ἢ ἔχω γυναῖκα· «πρὸςδυστάτην δ' ὤ-
πυε θυγατρὸν» Ἰλ. ν, 429· «τοὶ χαρίτων
μίαν δῶσα ὀπυόμεναι, καὶ σὴν κεκληθῆναι ὀ-
κοῖνιν», ξ, 268 καὶ πολλαχοῦ, πάντοτε περὶ
τοῦ νομίμου γάμου· καὶ ἄνευ πτώσεως, «οἱ δὲ ὀ-
πυόνται» = οὗο νυμφεύονται Ὀδ. ζ, 63· ἀπαξ
π. Ὀμ. καὶ παθ. «τὸν ὀπυομένην τίκα μήτηρ»
Ἰλ. θ, 304· «Ἐβαν, ὀπύσει» Πινδ. 1, 3, 77· «ὀ-
πύεις αὖ ὀπύσει» Ἀριστ. Ἀγ. 243, καὶ μετγ.
πες. «ὅτι αἱ γυναῖκες οὐκ ὀπυοῦσιν ἄλλ' ὀ-
πυόνται» Ἀριστοτ. ἡθ. 7, 5· «ἐκ τοῦ ἀν-
δρὸς ὀπυέσθαι» Πλουτ. Σολ. 20· τὸν τόπ. ὀ-
πῶν προτιμᾷ ὁ Πόρρων εἰς Ὀδ. δ, 498, inno.
Οπφίς ἴδ' ὄφεις.
Οπ-ὠδής ὀπυοῦδης ὁ ἔχων εἶδος ὀπῶς ἢ χυ-
λοῦ· «πᾶς ὀπῶδης» = ἡ γηγένουσα τὸ γάλα ὡς
ὁ τῆς συκῆς ὀπῶς Ἀριστοτ. π. Ζ. μορ. 3, 15.
Οπώνη, ἡ λιμὴν ἐμπορικῆς τῆς ἐν Ἀφρικῇ
Βαρβαρίας Πετολ.
Οπωπα· ἐώρακα, ἰων. π. παρκ. 6'. τοῦ ὀράω.
Οπωπέω, (ἐκ τοῦ ὀπωπα) ὀράω Ὀρφ. Ἀργ.
184· ὀπωπῆσθαι Εὐφορ. ἀποσπ. 48.
Οπωπιῶν, ἡ ὄψις, βλέμμα, πρόσβλεψις· «ὀ-
πῶς ἦν τῆς ὀπωπῆς» = ὡς εἶδος Ὀδ. γ, 97·
«ὅς μοι ἔφη χειρὸν ἐξ Ὀδυσσεὸς ἀμαρτήσεσθαι
ὀπωπῆς», 1, 512, visus.
Οπωπητήρ, ἡρος, ὁ ὀπητήρ Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ.
15, observator.
Οπώπιος, 2' ὁ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν ἀνέκων· τὰ
ὀπ. = τὰ ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ Ἰπποκρ.
Οπώρα, ἡ, ἰων. ὀπώρη· 1) τὸ μέρος τοῦ ἔτους
τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Κυνὸς (Ἰάστρου) μέχρι
τῆς ἐπιτολῆς τοῦ Ἀρκτοῦρου, ἥτοι αἱ τοῦ Κυ-
νὸς ἡμέραι, καθ' ἃς συμβαίνει ὁ σφοδρότατος
καύσων εἰς τὸ ἡμέτερον κλίμα, (κατὰ τὴν εἰς
τὰ ἐκτὰ μέρη διανομήν τοῦ ἔτους, ἥτοι, ἔαρ,
θέρους, ὀπώρα, φθινόπωρον, σπορητός, χειμὼν,
φυσταλιὰ) ὁ Ὀμ. σημαίνει αὐτὸν ὡς τὸν
χρόνον, καθ' ὃν ὁ Σεῖριος εἶνε εἰς τὸν οὐρανὸν
συγχρόνως μὲ τὸν ἥλιον· «ἀστὲρα, ὅς βρά
ὀπώρης εἰσι» Ἰλ. χ, 27, καὶ παρίστησιν αὐ-
τὴν πάντοτε ἀκαλοθοῦσαν τὸ θέρος· «αὐτὰρ
ἐπὴν Ἰλθῇσι θέρος τελευτᾷ τ' ὀπώρη» Ὀδ.
λ, 192· «ἤμας ὀπωρινὸς, ὅτε λαβρότατον χεῖ-
μαρ Ζεὺς» = ὁ χειμερινὸς καιρὸς, καὶ ὅτε φυ-
σὰ ὁ βορέας Ἰλ. φ, 346· ἢ καὶ Ὁσ. ὁ νότος,
ἐπεὶ ἐξηγεῖται μόν. ἐκ τοῦ ὅτι τὰ χωρία ταῦ-
τα ἐγρήφθησαν εἰς διαφορίαν κατὰ κλίμα τό-
που· Ἑρ. 679· ὁ δὲ Ξεν. «ἀπειλίσσει τὸ τιτ-
χος ἀρδανέας ἀπὸ ἡμερῶν χρόνου πρὸς ὀπώ-
ρας» Ἑλλ. 3, 2, 10· 2) ἐπειδὴ κατὰ τὸν
χρόνον τοῦτον ὀριμάζουσι πάντες οἱ καρποί

(πρὸς ἀνωτέρω τελευτᾷ ὀπώρη), σημαίνει ἢ
ὀπώρα καὶ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ, ἰδ. τοὺς τῶν
δένδρων καρποὺς, τὰ κοινὰς λεγόμενα ὀπωρι-
κά καὶ σταφυλᾶς· οὕτω «γλαυκῆς ὀπώρας,
ὥστε πόντος νότος γένετος εἰς γῆν, βακχίας
ἀπ' ἀμπελοῦ» ἐπὶ γλεύκους Σοφ. Τρ. 700·
«ὅς ἂν ἀγορεύῃ ὀπώρας γεύσεται, βοτρώων
εἶτε καὶ σῶων» Πλάτ. νόμ. 8, 844· «οἶνον
καὶ ὀπώρα» Ἰσοκρ. 11, 43· οὕτω καὶ «ὀπώραν
πρίασθαι ἢ θέρος μισθοῦσθαι» = τὰ τῶν ὀπωρι-
κῶν εἰσοδήματα μισθοῦσθαι Δημ. 53, 21.
«ὅτι οὗτ' ἀκρόδρου, οὗτ' ὀπώρας χρόνους»
Ἀριστοτ. 1. Ζ. 8, 28· «ἢ τῆς ὀπώρας συγκα-
μιδῇ» Πολυβ. 1, 66, 7· ὁ δὲ Ἀλκμάν καλεῖτ
τὸ μέλι «κηρίαν τ' ὀπώραν» Ἀθην. 14, 648·
Μεταφ. ἡ ἰσχυροτάτη, ἀκμαιοτάτη νεανική
ἡλικία, ὁ χρόνος ὁ μέχρι τῆς ἀνδρικής ἡλι-
κίας φθάνων· «εἰς τὴν Ἀφροδίτας μνάστηραν»
ἀδίσταν ὀπώραν Πινδ. 1, 2, 5 (πρὸς οἶνον·
ἦ)· οὕτως ὁ Αἰσχ. «τίρην ὀπώρα δ' ἐυδύλα-
κτος οὐδαμῶς», 1α. 976· «πολλὴν ὀπώραν
Κύπριδος εἰσορᾶν παρῆν» Καίρημ. π. Ἀθην.
13, 608 (ἡ παραγωγή κομίζεται ἤδη παρὰ
ταῖς ἀγρ. μεταξὺ τοῦ ὀπῶς ὥρα = ὁ καιρὸς τοῦ
χυμοῦ, ὅτε οἱ καρποὶ εἰνὲς ἐγχομώτατοι, καὶ
τοῦ ἐπὶ, ὀπῶν = ὁ μετὰ τὴν ὥραν ἥτοι τὰ θέ-
ρος ἐρχόμενος καιρὸς), autumnus, roma.
Οπωρεῖον, τὸ ὀπωροφ. κήπος, pomarium.
Οπωρεῖνός, ὁ ὄν. ἀνδρ. Ἑπίγρ.
Οπωρίατος· ὀπωρινός.
Οπωρίζομαι· ὀπωρίζω Ἀθην. 12, 533.
Οπωρίζω, μέλ. ἰων. καὶ ἰα' ἀπτόν, τρυγᾷ,
ὀρέπω ὀπωρικά· «ὀπωριεύοντες (μέλ.) - τοὺς
φοίνικας» Ἡρ. 4, 172· «τοῖς τὴν ὥραν αὐτοῦ
βολλομένοις ὀπωρίζεσθαι» 2τος. ἀνθ. 2, 408.
Οπωρικὸς, 3' ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ὀπώραν, ἐξ
ὀπωρικῶν γενόμενος· ὀπωρικῆ = φάρμακόν τι
δὲ ὀπωρῶν σκευασθὲν Γαλην. auctumnalis.
Οπώριμος· τῇ προγῇ. Σουῖδ.
Οπωρινός, 3' ὁ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὀπώρας
ἀνήκων· «ἄστηρ ὀπωρινός» = ὁ Σεῖριος, μέ-
τοῦ ὀπῶν τὴν ἀνατολὴν ἤρχιζεν ἡ ὀπώρα
Ἰλ. ε, 5· «ἤμας ὀπωρινῶ, ὅτε λαβρότατον
χεῖμαρ Ζεὺς», π, 385· Βορέης, φ, 346·
«διὸς ὁμῆρος» Ἡσ. ἔρ. 676 (οἱ ἐπικαὶ χραίνται
τῇ ἰ. μακρῇ, ἂν ἦν μακρὰ ἡ λήγουσα, ὡς
τοῦτο γίνεται πάντοτε π. Ὀμ. παρὰ δὲ Ἡσ. ἐν
τῇ ἀνωτ. στίχῳ διὰ τὴν βραχεῖαν λήγουσαν
καὶ τὸ ἰ. βραχὺ, παρὰ δὲ τοῖς ἀττ. ἦτο παν-
τοτε βραχὺ), autumnalis.
Οπωρισμός, ὁ ἡ τῶν ὀπωρικῶν συλλογῇ,
ἀρῆσις Ὁ.
Οπωρίων, ὁ ὀπωρινός, ἡ παλαιὰ καὶ ἀγο-
ράζων ὀπώρας μετγ.
Οπωρο-ἑορτῆς, ἡ εἰδὸς τῆς εὐγενεῖς σῶων,
τῶν ὀπωρικῶν βασιλίσσα Ἀθην. 3, 75.
Οπωρο-δοτεῖω· εἶδω ὀπώρας μετγ.
Οπωρο-θήκη, ἡ· τάπ. ἐν ᾗ τίθενται καὶ
φυλάττονται ὀπωρικά ὀσάδρων. π. Γεωργ.
1, 2, 10.
Οπωρο-κάπηλος, ὁ ὀπωροπώλης Ἀλ-
κιφρ. 3, 60.
Οπωρο-λόγος, 2' ὁ τὰς ὀπώρας παλλέγων
Ὀππ. κυν. 1, 125.

Ὀπωρο-πώλης, ὁ ὁ τὰς ὀπώρας πωλὼν Πολυδ. 6, 128, romarius.
 Ὀπωρό-πωλης, ἰδὸς, θηλ. τοῦ προηγ. μετν.
 Ὀπωρο-τροφίω, φέρω, βαστάζω ὀπώρας.
 Ὀπωρο-φάγιω, ἢ τροφὴ δι' ὀπωρῶν μετν.
 Ὀπωρο-φθισία, ἢ τῶν καρπῶν, τῶν ὀπωρῶν τέλος, καταστροφή μετν.
 Ὀπωρο-φθόρος, 2' ὁ τὰς ὀπώρας φθείρων· «φυλλοχθαί καὶ στυγοὶ μῆνες ὀπωροφθόροι» Κ. Μαν. ἐρωτ. 3, 24.
 Ὀπωρο-φορέω, φέρω, ἔχω καρποὺς, ὀπώρας Ἀνθ. Παλ. 6, 202.
 Ὀπωρο-φύλας, 2' ὁ φέρων, παρέχων καρποὺς, ὀπωρικὰ Κ. Μαν. χροῦ. 89, romitor.
 Ὀπωρο-φυγί, 2' ὀπωροφόρος μετν. ἀμφ.
 Ὀπωρο-φυλάκιον, τό 1) ὀπωροθήκη 2) ἡ τοῦ ὀπωροφύλακος καλὸς ὄν.
 Ὀπωρο-φύλαξ, 2' ὁ τῶν ἀμπελώνων καὶ κήπων φύλας Δ. Σικ. 4, 6.
 Ὀπωριώνης ὁ· ἀγοράζων πρὸς μεταπώλησιν ὀπωρικὰ, ὁ μισθωτὴς ὀπωρικῶν Δημ. 18, 62.
 Ὀπως, ἔκ. ὅπως, ἰων. ὅπως, συσχετ. τοῦ πῶς· 1) ἀναφ. καὶ πλάγ. ἐρωτ. ὥς, κατὰ τινὰ τρόπον, καθ' ὅποιον τρόπον, «ἔσπετε νῦν μοι ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε» Ἰλ. π, 113· «φράζεο ὅπως κε πόλιν σώσεις» ρ, 144· «φράζεο, ὅπως μνηστῆρα ἀναιδέα χεῖρας ἐφύσεις» Ὀδ. ν, 376· «εἰ δὲ καὶ οὕτως, ὥς, ὅπως φρεσὶ σῆσι μνησινῶς, ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν», ο, 111· καὶ προηγουμένου τοῦτο· «τοῖόν με ἔθηκεν ὅπως ἐθέλει» ἀντι τοῦ οἷον, κ, 208· «σαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι» Αἰσχ. Πρ. 374· «οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστήσαι με χρὴ» 643· μετὰ τοῦ ὅπρ, 877· καὶ εἰς τὰς παραβολὰς καὶ ὁμοιώσεις, «ὀγλήτε μάτην με κῆρ ὅπως, παρηγορῶν», 1003· «εἰς ἡν κρείττεστον ζῆν, ὅπως δύναίτο τις» Σοφ. Οἰ. τ. 979· τῷ οὕτως ἀντιστοιχοῦν, Ἰλ. 1288· «ὦδ' ὅπως καὶ σοὶ φίλον καὶ τοῦδ' ἄν' ἔσται τῆδε», 1293· «ὅπως μοιοῦμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω», Οἰ. Κ. 1739· ὅπως ἔχω = ὅπως εἰμαι, ἄνευ προετοιμασίας, παρευθὺς, Φιλ. 808· καὶ πεζ. Θουκ. 3, 20 (πρόβλ. ἔχω) καὶ ἐν πλάγ. ἐρωτήσ. καὶ μετὰ γεν. «οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης» Πλάτ. Γοργ. 470· ὅπως βούλεται, Πρωτ. 336· πλὴν τῶν συνθ. τούτων συντάξεων μετ' ὀριστικῆς συντάξ. καὶ μετὰ τοῦ ἂν καὶ ὅπου, πρὸς ἕκαστ. τοῦ καθόλου ὥς πρὸς τὸ παρὸν ἢ τὸ μέλλον = ὅπως καὶ ἂν· «κατὰ ταῦτά ἵεναι πάντας, τῇ ἂν αὐτοῦ ἐξηγήσεται, ὅπως ἂν αὐτὸν ὁρέσῃ σπουδῆς ἔχοντα» = ὅπως καὶ ἂν ἔβλεπον αὐτὸν σπουδάζοντα· Πρ. 9, 60· «ὅπως ἂν βούλησθε» Πλάτ. Φειδ. 115· «ὅπως ἂν φθῇ», Γοργ. 481· «λεκτέον ὅπως ἂν ἡμῖν παρίστωι θεοὶ νομοθετεῖν» = ὅπως καὶ ἂν, ὅταν καὶ ἂν, νόμ. 11, 931· ὁ Ὀμ. ἔχει καὶ ἀπλῶς ὅπως. ἄνευ τοῦ ἂν· «Ζεὺς αἴτιος, ὅς τε δίδωσιν ἀνδράσιν - ὅπως ἐθέλησιν, ἐκάστωι» Ὀδ. α, 349· ἐν τῇ πλάγ. ἐρωτήσ. εὐρίσκεται, προηγουμένου ἐν. ἢ μέλ. ἢ ὅπου. μάλιστα μετὰ τὸ ἔγω· «οὐκ ἔγω, ὅπως σοὶ εἴπω, ὁ νοῦς» Πλάτ. Εὐθυφρ. 11· «οὐτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔγω, οὐτ' αὖ ὅπως μὴ βοη-

θῶω, ἔγω», παλ. 2, 368· ὁ Ὀμ. θέτει καὶ τὸ κε· «φράζεσθαι σε ἄνωγεν ὅπως κεν νῆας σῆς» = σοὺ λέγει νὰ σκεφθῇς πῶς θὰ ἡμπορέσῃς νὰ σώσῃς τὰ πλοῖα Ἰλ. ι, 681· αὐτὸ καὶ «σε δὲ φράζεσθαι ἄνωγα ὅπως κε μνηστῆρας ἀπόσσει» (ἄδρ. ὅπου.) Ὀδ. α, 270· μετὰ δὲ παρωχημ. καὶ εἰς λόγον πλάγιον ἢ εὐκτ. «ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοῖατο πᾶσαι νῆες» Ὀδ. ι, 554· «αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκάστην», λ, 229· «ὥστε αὐθ' ὅπως οὖν ὀργίζοιμην εἶον» Πλάτ. συμπ. 219· «ὅπρ καὶ ὅπως εἰς τὸ σῶμα ἀφίκοιτο, οὐκ εἰδέναι», πολ. 10, 621. Συνηθεσάτη δὲ εἶνε καὶ εἰς τὴν πλάγ. ταύτην ἐρωτ. ἢ ὁριστ. ἰδ. μέλ. «οὐδὲ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα» = δὲν γνωρίζομεν καλὰ τί ἐκ τούτων θὰ συμβῇ Ἰλ. 6, 252· «δεῖ ὅπως τὰ τοῦ θεοῦ μαντεῖ' ἀρίστα λύσομεν σκοπεῖν» Σοφ. Οἰ. τ. 407· οὕτω καὶ πεζ. βουλευέται, ὅπως μήποτε εἴτι ἔσται ἐπὶ τῷ ἀδελφῷ· Σεν. Ἀν. 1, 1, 4· καὶ ἡ δυνητ. εὐκτ. τίθεται· «ὅτι οὐκ αὐ μανθάνεις ὅπως ἀν ταῦτα γένοιτο» Πλάτ. πολ. 3, 393· «τοῦτον τὸν μῦθον ὅπως ἂν πεισθεῖεν ἔχεις τινὰ μηχανήν» αὐτ. 415· «εὐνοθάνετο ὅπως ἀν κάλλιστα πορευθεῖη» Σεν. Ἀν. 3, 1, 7· «ὅπως βουλευσόμεθα, ὅπως ἀν ἀρίστα ἀγωνίζοιμεθα», Κυρ. 2, 1, 4· εὐθετα ἐρωτ. ὑπάρχει ὅταν εἰς προηγούμενον πῶς, ἐπιφέρειται τὸ ὅπως· «πῶς με γὰρ καλεῖται - ὅπως, τὴν καρδόσπην, τὸ πᾶς (ἐρωτῆς)» Ἀριστ. νεφ. 667· ἰδ. δὲ παρατηροῦνται αἱ ἀκόλουθοι συντάξεις· «οὐκ' ἐσθ' ὅπως» = δὲν γίνεται με κανένα τρόπον = εἶνε πάντῃ ἀδύνατον· «οὐκ' ἐσθ' ὅπως λίσσαιμι» Αἰσχ. Ἀγ. 606· «οὐκ' ἐσθ' ὅπως πατ' ἔξει» Σοφ. Φιλ. 518· «ἐγὼ μὲν οὖν οὐκ' ἐσθ' ὅπως αἰγίζομαι» Ἀριστ. πλ. 18· «ὅπως ἔστιν, οὐκ ἔστιν ὅπως ἠγάρτετε» Δημ. 18, 208· καὶ «οὐκ' ἐσθ' ὅπως οὐ» = εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ = πρὸς περὶ ἔξ' ἀπαντος· «οὐ γὰρ ἐσθ' ὅπως ὁδ' οὐχ' ὀρέσεται ἐστίν» = οὐτοὺς πρίκει νὰ ἦνε ὁ Ὀρέστης Σοφ. Ἰλ. 1471· «οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν ταῦθ' ὅπως οὐχ' ὦδ' ἔχειν» = τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται, Ἀγ. 371· «οὐκ' ἐσθ' ὅπως οὐκ' ἐξελώ' κ' τῆς οἰκίας» Ἀριστ. νεφ. 792· οὐχ' ὅπως = δὲν θέλω νὰ εἶπω· «πεπαύμεθ' ἡμεῖς, οὐχ' ὅπως σε» Σοφ. Ἰλ. 786· «οὐκ οὐκ ὅπως μνησθῆναι ἂν τις ἐτόλμησε πρὸς τινὰ περὶ Κόρου φλαυρὸν τι, ἀλλ' ὥς» Σεν. Κυρ. 8, 2, 12· «προσῆκει ταῦτους οὐχ' ὅπως ὦν ἢ πόλις διδῶσιν ἀφελέσταις τι, ἀλλ' εἰ καὶ μὴδὲν ἦν τούτων ἄλλοθεν σκοπεῖν» = οὐχὶ μόνον νὰ μὴ ἀπειρώμεν τι, ἀλλὰ πολλὰ μᾶλλον Δημ. 10, 41. Σπαι. εὐρίσκεται ἀντὶ τοῦ ὥς· α) εἰς παρομοιωμένην· «ὀχλῆτε μάτην με, κῆρ ὅπως παρηγορῶν» Αἰσχ. Πρ. 1003· ἔρωτι ὅστις ἀντανίσταται, πύκτης ὅπως εἰς χεῖρας, οὐ καλῶς φρονεῖ» Σοφ. Τρ. 442· «μήτηρ χῶχοι-νολεχῆς Λέγισθος, ὅπως δρῶν ὑλοτόμοι, σχίζουσι κάρκα», Ἰλ. 98· καὶ σπαν. π. μετν. π. «ὥς ὁμοῖος ὅπως» Ἀπολ. Τρ. 1, 285· 6) μετὰ τοῦ ὅπου. ὥς τὸ λατ. quā, πρὸς ἐκφράσιν τοῦ ὁριστοῦ βαθμοῦ· «ὅπως ὠκίστα» = ὅταν τὸ δυνατόν τάχιστα, quam celerrime θεογν. 427· ἀρίστα Αἰσχ. Ἀγ. 586· «σφῶν δ' ὅπως

ἀριστα συμφέροι θεός. Σοφ. Φιλ. 623· καὶ πληρέστερον· «ὅπως ὅπως ἦιστα» = κατὰ τινα τὸσον εὐάρεστον τρόπον, ὅπως εἶνα δ' εὐαρεστότατος, Οἶ. τ. 1410· «ὅπως τάχιστα» = εὐθὺς ὅτε Αἰσχ. Πρ. 228· ὁ Κρόνος συγκρίνει μὲ τὴν χρῆσιν ταύτην τὸ τοῦ Σεν. «οὐκ οἶδα· οὐτ' εἰς ποῖον ἂν πύκτον, ἀποδραίνην, οὐθ' ὅπως ἂν εἰς ἑγυρὸν» Σεν. Ἀν. 2, 5, 7· 2) χρησιμεύει προσέτι· α) εἰς προσδιορισμὸν τῶν χρονικῶν περιστάσεων· «Τρώες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἔδον αἰλῶν ὄφιν» = ἄμα εἶδον Ἰλ. β, 208· «τὸν δ' ὅπως ὄρξ' Ἐλένης» = ὅτε εἶδε τοῦτον δ' Σ. Αἰσχ. Περ. 194· «μετὰ ταῦθ' ὅπως νόον ἐγίνεθ' υἱὸς οὐτοσί» Ἀριστ. ν.φ. 61· «ὅπως ἡ συμβολὴ ἐγίνετο» Πρ. 9, 66· μετὰ τῆς εὐκτ. εἰς δόλῳσιν τοῦ καθόλου ὡς πρὸς τὸ παρελθόν· «ὅπως ἐκὼν ἐν τῇ γῇ καρπὸς ἀνδρός, τηλικαῦτα», 1, 17· πρὸλ. καὶ τὸ Πλάτ. «ὅπως ἂν τις πλέον υπερβῇ ἰσοδομήκοντα ζῇ» = εὐθὺς ἀφ' οὗ, νόμ. β, 755· ὅπως πρῶτα = ἀμέσως ἄμα Πσ. β. 150· «Οὐ. 6) πρὸς ἐνδείξιν τοῦ αἰτίου· «ἄλλος, ὅπως δὴ θρόνον ἀποίχετο» = λόγη διὰ τοῦτο ὅτι τὸσον καιρὸν εἶνε ἀπὸν Ὀδ. δ, 109· γ) πρὸς ἐνδείξιν ἀντικειμ. τῆς προτ. εἰς ῥήμ. σμ. λέγειν, πιστεύειν καὶ τὰ ὅμοια· «ὅποις τεύετο, ὅπως ἤμποτ' ἂν ἄψυχα ὄντα οὕτως εἰς ἀκρίβειαν θαυμαστοῦ λογισμοῦς ἂν ἐχρῆστο νόον μὴ κεκτημένα» = διετείνετο ὅτι οὐδέποτε αὐτὰ θά μετεχειρίζοντο Πλάτ. νόμ. 12, 967· «οὐκ ἔχω πῶς ἀμφοισθῆσθην· ὅπως οὐ πάντα ἔγνων ἐπίσταμαι, ἐπειδὴ περ ὑμεῖς φατε», Εὐθυδ. 296· «ὅπως ἄχθομαι μὴθ' ὀνομαζέτω» Σεν. Κυρ. 3, 3, 20· καὶ ἰδ. οὕτω μετὰ τὰ φροντίδας, διατάξεις καὶ διακοσμήσεις σημαντ. ῥήμ. ὡς τὸ λατ. ut, καὶ ἀπαγορεύσεις· «ἀπὴ γόρευς ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρηνώμεν» Πλάτ. πολ. 1, 339· 3) εἰς δόλῳσιν τοῦ ἐπὶ τούτῳ, ἴνα· 1) ὅταν ἱεραῖται ἀπὸ χρόνον ἐν. ἡ μέλ. εἰς τὸ μέλλον ἀναφορὰ, ἀπαντᾷ· α) μεθ' ὀριστ. μέλ. «ὅλως ὅπως Ἰσάκης ἐπιλήσειται» = μετ' σκοπὸν τοῦ νὰ λησμονήσῃ τὴν Ὀδ. α, 57 καὶ συχρὸν τοῦτο π. Ἀττ. «ὅπως δ' ὅμαιμον αἶμα μὴ γέννηται, δεῖ χάριτα θύειν» Αἰσχ. Ικ. 444· «ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ βουλευτὸν», Ἀγ. 821· καὶ μετ' ἀορ. προστ. «ἀγγεῖλατ' ἐντολὴν ὅπως Τελαμῶνι δείξει» Σοφ. Αἴ. 564· καὶ «ἀδίδοιχ' ὅπως μὴ ἔ τῆς σιωπῆς τῆς δ' ἀναρρήξει· κακὰ», Οἶ. τ. 1074· «τρέφομαι, ὅπως βρασινῶ» Ἀριστ. βατρ. 1117· «ποιεῖς ὅπως ἱελεῖν θεοσάμην» Πρ. 1, 8· «σοὶ μελέτω ὅπως μὴ σὲ ὀφείτω», αὐτ. 9· «ἐσθός ἐστίν, ὅπως μὴ αὐθις διασχοιθῶμεθα» Πλάτ. συμπ. 193· ἀλλὰ τὸ «εἰς καλὸν ἤκεις ὅπως συνδειπνήσεις αὐτ. 175· πρὸλ. μεθ' ὁμοῖον ποικιλικὸν Πλάτ. πολ. 3, 403· Ἀν καὶ ὁ Δαδισινὸς κακῶν ὅτι ἡ ὁποτ. τοῦ ἀορ. ἀ ἐνερ. καὶ μέσθ' ἐν ἐν ἐν χρόνῳ· εἰς τὴν σύνταξιν ταύτην, δὲν ἐπιδιδιοῦται κατὰ πάντα, ἀπερισχόμενοι ὅμως τὰ παραδείγματα μετὰ τοῦ μέλ. τῆς ὁριστ. πρὸλ. Κρυγ. εἰς Σεν. 1, 3, 14· καὶ πεζ. ἀπανταχοῦ, ἰδ. μετὰ τὴν ἐπιμελεῖσθαι, παρασκευάζεσθαι, πάντα ποιεῖν, σκοπεῖσθαι, φυλάσ-

σιν καὶ τὰ ὁμ. ἐν οἷς ἐτι μάλλον ἐναφανίσταται ἡ ἀρχαία καὶ κυρία τοῦ ὅπως σμ. 4) μεθ' ἀορ. «λεόσσει, ὅπως ὄχ' ἄριστος μετ' ἀμφότεροιςιν γέννηται» Ἰλ. γ, 110· «κοιφραζόμεθα πάντες νόστον, ὅπως ἔλθῃσι» Ὀδ. α, 78· «λίσσασθαι δὲ μιν αὐτὸν (ἀπαρ. ἀντὶ πρῶστ.) ὅπως νημερτέα εἴπῃ», γ, 19· «βλέπει φῶς, ὅπως καταλθὼν ἀμφοῖν γέννηται φονεύς» Αἰσχ. Ἀγ. 1631· καὶ μετὰ μέλ. ὀριστ. «σιγᾷ» ὅπως μὴ πύσεται τίς, γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγεῖλη τάδε», Σο. 263· «ἤθεον πάλιν ὅπως φέρομεν» Σοφ. Πλ. 56· «φρουρήσουσ' ὅπως Αἴγισθος ἡμᾶς μὴ λάθῃ μολύν ἔσω» 1394· «ἔρδω σ' ὅπως ἀναδελφιστάνης» Ἀριστ. Λυσ. 384· «ποῖος ὅπως μοι καταστήσῃς τὸν παῖδα» Πρ. 1, 209· καὶ τὸ παρατηρηθὲν εἰς τὸ α) «δεῖ πειρασθαι ὅπως καλῶς κινῶντες σωζώμεθα» Σεν. Ἀν. 3, 2, 3· παρατήρησαν, «ὅπως ποιήσωσι» Πρ. 2, 120· «ὅπως μὴ βουλεύσῃσθε» Θουκ. 1, 72· «ὅπως μὴ βοηθήσωσιν», 4, 66· ὡσαύτ. «ἀποσταθώμεν, ὅπως δοκίμω των δ' ἀναίται κακῶν» Αἰσχ. Σο. 860· «μῶες τὸδ' ἄγος νῦν, ὅπως τὸ πᾶν μάθῃς» Σοφ. Φιλ. 1196· «οὗς ὅπως ἱμαυτὴν· ἐν τῇς κλαύσας κἀποδύρωμαι», Πλ. 1110· «φάνθι ὅπως μοι Νόσια· ὀργήματα ἰάψης», Αἴ. 685· καὶ μετὰ τινα ἰδιόζοντα παρ. «ἐκίετι ἀφίγμαι» = ἐνταῦθα εἶμαι· «ὅπως λύσιν τίν' ἡμῖν εὐαγγὴ πόρης», Οἶ. τ. 921· γ) εἰς τὴν ὁποτ. προστίθεται καὶ ἂν ἡ κεν· «παῖρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαίαν ἱεῖται», οὕτω καὶ ἡ σμ. ὡς εἶνε φανερά = ὅπως οὐ πάντοτε θύνασαι νὰ φθάσῃ· διὰ νὰ φθάσῃς εἰς σου συμῆθ' οὕτως Ὀδ. δ, 545· «ὅπως δ' ἂν εἰδῇ· φράσω» Αἰσχ. Πρ. 826· «φύλασσε τὸν αἶμα καλῶς, ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίῃ τῶδε» = ἴνα, ὅπου δυνατόν, καλῶς προστιγγίνονται πάντα, Σο. 573· «ταῖσι πᾶν τὸ δρώμενον, ὅπως ἀν εἰδῶς ἡμῖν ἀγγεῖλης σαφῆ» Σοφ. Πλ. 41, καὶ πεζ. «ἐπικελευνται ὅπως ἂν οἱ νόμοι μὴδὲν κακοῦργῶσι» Πλάτ. Πρωτ. 326· δδ. καὶ μετὰ τὸ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως μετὰ τοῦ ἂν καὶ εὐκτ. εὐρίσκεται ὁποτ. εὐκτ. «ἐπιμελεῖται, ὅπως ἂν θοροῖται» Σεν. Κυρ. 1, 2, 10· «μηχανητὸν ὅπως ἂν διαφύγῃ καὶ μὴ δῶ δίκην», Ἰοργ. 481· «τὴν λελαν ἀπέπεμψε, ὅπως μετῴδῃ ἂν γέννηται τοῖς στρατιώταις», ὅπου παρατηρεῖται ἡ ὁποτ. μετὰ τὸν ἀορ. ὡς μετὰδεσιν εἰς τὸ παρόν. 2) μετὰ τινα παρωχημένον, εἰς τὸ παρελθόν ἀναφορὰ, ἡ εἰς πλάγιον λόγον, μετ' εὐκτ. «οὐτε ποτ' εἰν ἀγορῇ ὄχ' ἰεζόμεν· ἀλλ' ἴνα θυμὸν ἔχοντες· φραζόμεθ' (πρῶτ.)» Ἀργεῖοισιν ὅπως ὄχ' ἄριστα γίνονται» Ὀδ. γ, 127· «ἡ δὲ μέλ' ἠνέχευεν, ὅπως ἄμ' ἐποίητο παῖς» ζ, 119· καὶ μετ' ἀορ. «οὐδ' ἐνόησα νῦν ἐμῆς ἐπιδῶσαν, ὅπως εἰ μοι ἄλλος ἀλέακας» τὴν ἐμφάνισιν τῆς Ἀθηνᾶς ἐκφράζει κατὰ τὴν εἰς τὸ πλοῖον τοῦ ἐπιδῶσιν τῆς ν, 319· «ἠρῆφαιτο ὅπως γένουσε πρὸς χροῖος τῶδε» Αἰσχ. Ἔπτ. 20· καὶ μετὰ ἱστυρ. ἐν. «ἐνταῦθα πέμπει τοῦδ' ὅπως κτείνουσιν», Πρ. 442· «ἀφικόμεν ὅπως σοὶ πρὸς δόμους ἐλθόντος εὖ πράτταμι τι» Σοφ. Οἶ. τ. 1005· «τὴν λόγον ἐπρησθῶμεν πρὸς ἔξοδον στείχουσα, ὅπως ἰκοίμεν», Ἀντ.

1170* καὶ μετὰ προηγ. εὐκτ. *γενοίμαν, -ὀ-
πως προσείποιμεν», Αἴ. 1200* καὶ εἰς λόγον
πλάγιον, Τρ. 951* «διώρυγα θεύσσειν μηχανοει-
δέα, ὅπως ἐς τὰ ἀργαῖα ἐσβάλλοι» Ἰπρ. 1,
75* «τὸν Κύρον ἀπεκάλει, ὅπως τὰ ἐν Πέρο-
σαις ἐπιγῶρια ἐπιτελοίη» Ξεν. Κυρ. 1, 4, 25*
«ἐκάλει τις αὐτόν, ὅπως ἴδοι τὰ ἱερά», Ἀν.
2, 1, 9* καὶ μετὰ τινὰ ἱστορ. ἐν. 4, 6, 1, καὶ
ἐν πλαγ. λόγῳ, «ἀπεκρίνατο, ὅτι αὐτῷ μέλοι
ἵπως καλῶς ἔχῃ» = αὐτὸς θέλει φροντίσει ὡ-
στε νὰ γείνη καλῶς αὐτό, 1, 8, 13, 3) μετὰ
τινα ὁριστ. τοῦ μὴ πραγματικῶς γενομένου,
μετὰ παρατ. ὁριστ. καὶ ἀορ. «εἴθ' εἴχε φωνὴν
εὐφρονα-ὅπως-μὴ 'κινυσομένην» Λίσχ. Χα.
194* «τὸ δὴτ-οὐκ ἐν τάχει ἔρριψ' ἐμαυτὴν-
ὅπως τῶν πάντων πόων ἀπηλλάχην» = διὰ ν'
ἀπαλλάχθω ἀν' ἡμποροῦσα, Πρ. 751* «ὡς
ἠφελον παροῖθεν ἐκλιπεῖν βίον, πρὶν ἐς ξένον
σε γαῖαν ἐκπέμψαι-ὅπως ὀκνῶν ἔκτισα» Σοφ.
Πλ. 1123* «οὐκ οὖν ἔχρην σε Πηγάσου ζεῦσαι
πετρὸν, ὅπως ἐφαίνου τοῖς θεοῖς τραγικώτε-
ρας» Ἀριστ. εἰρ. 136* 4) ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐ-
ξηγεῖται ἡ ἀπολύτως χρήσις τοῦ ὅπως» ὡς
δηλ. λέγεται, «ὅρα ὅπως μὴ σε ἀποστήσου-
ται» = πρόσχε νὰ μὴν ἀποστατήσωσιν ἀπὸ
σοῦ Ἰπρ. 3, 36, οὕτως εἶνε ἐν χρήστ. καὶ ὅ-
πως μὴ μεθ' ὑποτ. ἡ μέλ. ὁριστ. ἀπολύτως,
ἐπὶ προτροπῆς, ἡ ἀπαγορεύσεως, ἵνα μὴ τι θ,
85* «ὅπως γε μὴ ὁ σοφιστὴς ἐξαπατήσῃ. ἡ-
μᾶς» Πλάτ. Πρωτ. 313* ὅπου πάλιν τὰ χει-
ρογρ. πάντα ἔχουσιν ἐξαπατήσῃ (πρόλ. ἀνωτ.
α) «ὅπως μὴ λήσετε διαφθαρέντες», Γοργ.
487* «ἀλλ' ὅπως μὴ οὐχ οἷός τ' ἔσομαι»,
πολ. 6, 406* ἔτι δὲ «τὸδε σκεψώμεθα ὅπως
μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα ἀνύματα ἐξαπατᾷ»,
Κρατ. 439* «εὐλαβούμενοι, ὅπως μὴ ἐγὼ ἐξ-
απατήσας οἰγήσομαι», Φαιδ. 91* «ὅπως οὖν
μὴ ἀπολὴ μαστιγοῦμενος» Ξεν. Κυρ. 1, 3,
18* ὁμοίως εὐρίσκεται καὶ «ὅπως οὖν ἔσσεθε
ἄνδρες ἄξιοι τῆς ἐλευθερίας» ἄνευ προηγουμέ-
νου ῥήματος, Ἀν. 1, 7, 3* «ἄγε ὅπως πρῶτ'
παρίστη», Κυρ. 5, 2, 21* καὶ ἄνευ ἀνήσειως,
ἐπὶ προτροπῆς «ὅπως μηδεὶς πεύσεται» Αὐστ. 1,
21, quomodo ut.
Ὁπως-ὁ ἡ' ὅπως καὶ ἀν' Ἰπρ. 1, 22* «εἴτε ὁ-
πωςδὲ ἔχεις» Πλουτ. π. φιλοκερδ. 232.
Ὁπως-οὐδ' καθ' ὅποιον τρόπον Πλάτ. Φιλ.
40* «εἴτε διδακτὸν ἔστιν εἴτε ὁπωσοῦν», Μεν.
86* «ὁπωσοῦν ζῆν» Ἰσοκ. 2, 5.
Ὁπως-περ' ὅπως ἀλόγημ' «ἦν ταῦτ' ὅπως περ
καὶ αὐτῆς» Σοφ. Θί. τ. 1336.
Ὁπως-τι-οὐδ' μὲ κανένα τρόπον Πλάτ. Γοργ.
496* «οὐδ' ὅπωςτιοῦν φθονερώς» Ξεν. Κυρ.
1, 4, 15.
Ὁρα' πόλ. Καρμυνίαις Πτολ.
Ὁραβ' πόλ. Βαθυλωνίαις παρὰ τὸν Τίγριν,
κάτ. Ὁραθηνός Στ. Βυζ.
Ὁραι' ὥραι Πλάτ. Κρατ. 410.
Ὁράκανα' πολ. Μηδίας Πτολ.
Ὁράμα, τό' τὸ ὁραθῆν, ἡ ὥψις, τὸ θέαμα
«ὁράματα δεινὰ» Ξεν. Κυρ. 3, 3, 66, visus.
Ὁραματιζομαι' βλέπω Ὁ.
Ὁραματισμός, ὁ ὥψις, ἐπιφάνεια, φάσμα
μτγν. visio.

Ὁραματιστής, ὁ ὁρωακὼς, ὁ ἔχων φαν-
τάσματα πρῶτον π. μτγν. visionarius.
Ὁραμνος, ὁ ὁρῶμενος Ἀγᾶθ. 25 (5, 292).
Ὁράνιος' ἴδ' οὐράνιος.
Ὁρανός, ὁ οὐρανός Ἀλκατος π. Ἀθην. 10,
430.
Ὁρασις, ἡ τὸ βλέπειν, ἡ ἀσθησις τῆς ὄψε-
ως ἡ ὁράσεως Ἀριστοτ. ἡθ. 10, 4* «ὁράσις
ἐκκόφειν» = ὁφθαλμούς Δ. Σικ. 2, 6, visus.
Ὁρατέον' δεῖ ὁρᾶν μτγν. videndum.
Ὁρατήρ, ἡρος, ὁ τῷ ἔπομ. Ἰασύ.
Ὁρατής, ὁ ὁ βλέπων, ὁ θεωρὸς Πλουτ. Νικ.
19, inspector.
Ὁρατία, ἡ 1) φυλὴ τις ἐν Ῥώμῃ· ὅθ. Ὁρα-
τίε = ὁ ἐκ ταύτης ὄν 2) Ὁρατία πῖλα = ἡ Ὁ-
ρατία στήλη, εἰς ἣν ἐκρέμαντο τὰ λάφυρα τῶν
Κουριατίων, καὶ ἦτις ἱστατο εἰς τὴν ἀρχὴν
τῆς μῆς στοᾶς τῆς ἐν Ῥώμῃ ἀγορᾶς Δ. Ἀλ.
Ὁρατικός 3) ὁ εἰς τὴν ὁρασίαν ἀνήκων, εἰς
ταῦτα ὁδηγῶν = δύναμις Πλουτ. π. ἐκλελ-
χρηστ. 42* «τὸ ὁρατικὸν κινούμενον» Σ. Ἐμπ.
κ. μαθ. 7, 335.
Ὁράτιος Poratius Φλάκκος. Περιφημος λυ-
ρικὸς ποιητὴς τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς
Θύενουσαν, πόλιν τῶν Σαρνιτιῶν καὶ ἀκμάσας
ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου· μετὰ
βᾶς εἰς τὰς Ἀθήνας ἤκουσεν αὐτόθι τὴν φι-
λοσοφίαν καὶ ἄλλα μαθήματα, συγγράψας
λατινιστὶ διάφορα ποιήματα, οἷον ὠδὰς, ἐπι-
στολὰς, σκῆτρους καὶ ἐν βιβλίον περὶ ποιητικῆς
τέχνης ἴδ. Φαβρ. λατ. βιβλ. ἐτι δὲ πολλοὶ ἔ-
χοντες τὸ ἔπων. τοῦτο ἐκ τῆς ἐπισήμου τῶν
πατρικίων γενεᾶς τῶν Ῥωμ. οἷον Ὁράτιος Κό-
κλεις, Μάρκος Ὁράτιος δ Βαρβάτος ἐπικληθεὶς
καὶ ἄλλοι Δ. Ἀλ.
Ὁράτος, ὁ ἥρως τις, ἔχων τίμενος εἰς τὰ ὀ-
ρια τῶν Τυρρηνῶν Δ. Ἀλ.
Ὁραυγέομαι ἐν ὄψει λαμβάνω, ἀρκ. ὡς ἐξ-
ετάζω, ἐπισκοπῶ Στοδ. ἐκλ. φυσ. α. 854.
Ὁράω, π. Ὁμ. ὅτε μὲν συνῆρ. ὁρᾷ, ὁρᾷ, ὁ-
ρᾷ κτῆ. ὅτε δὲ ἐκτεταμένον ὁρᾷ, ὁράει, κτλ.
ἰών. ὁρᾷ, ὁρῶμεν, εἰς τὸν μέσ. ἐν. ὁρῆαι
(κακῶς τονιζ. ὁρῆαι) ὡς ἐκ τοῦ ὁρῆμαι Ὁδ.
ξ, 343, παρατ. ἀττ. ἐώρων, παρ. ἐώρῃκα ἀτ.
ποιητ. συνήκθ. τρισύλλαβον ἀναγνωστέον, ὅθεν
καὶ ἐώρακα γράφεται κατὰ τὴν περίστασιν
ταύτην Εὐρ. Φοιν. 1367, π. ἐώρῃμαι, π. ἀ-
ὁρ. ἐωρήθην μόν. μτγν. καὶ ἐπὶ θ. ῥήμ. ὁρα-
τός, ὁρατός· Ἐνταῦθα ἀνήκει ὁ ἐκ τοῦ σπ.
μελ. ὠρῶμαι καὶ αὐρ. ὠφᾶμην μόν. ἐν εὐκτ.
ὠφᾶντο ἀπαντῶν (πρόλ. Λοδ. Φρυν. 734),
παρκ. ὠπωπα, μόν. π. ἀορ. καθ. ὠφθην καὶ
μέλ. ὠφθίσομαι, σπαν. καὶ ὁ π. παρκα. ὠμ-
μαι, ὠφθαι, ἐπὶ θ. ῥήμ. ὀπτός, ὀπτός· καὶ
ἐκ τοῦ ἰδ. ἀορ. εἶδον, ἀπαρ. ἰδεῖν, μετ. ἰδών
κ. ἐξ. ὑποτ. καὶ ἰδωμι Ἰλ. χ, 450, προστ.
κατὰ Μοιρ. ἰδέ, ὡς καὶ Πλάτ. Φιληθ. 12 το-
νιζόμενον, μέσ. εἰδόμεν, ἰδέσθαι (τὸν παρκ.
οἶα ἴδ. ἀνωτέρω εἶδω)· βλ. λέπω, ἄνευ πτώσε.
κωττάζω, θεωρῶ «ὁ γὰρ οἷος ὅρα πρόσω καὶ
διήσσω» Ὁδ. ω, 452 (ἴδ' ὀπίσω) ὡς ὁρᾷται
Λίσχ. Πρ. 677* «ἴδοιτο πνευματοῦς ἀπ' ὀμμα-
τος», ἰκ. 207* «ὁρᾷτο Σοφ. Αἴ. 81, ἔς
τι, π. χ. «ἐς γενεὴν ὁρᾶν» Ἰλ. κ, 239* «ἰδέ-

θῶν δ' ἐς ὕβριν βρούτειον» Αἰσχ. ἰκ. 97. - πρὸς πρᾶγμα, 706. «μηδὲν εἰς κείνον γ' ὄρα» Σοφ. Πλ. 913. «φιλεῖ γὰρ πρὸς τὰ γὰρ τὰ πᾶς ὁρᾶν», 960. «εἰς ἕν καὶ ἐπὶ πολλά» Πλατ. Φαιδρ. 206. «ἦστο κάτω ὁρώμεν» Ὁδ. φ. 91 δευρ. Πλ. ρ. 637. ἐς ἀλλήλους· ὁ εἰς τὸν ἄλλον κυττάζουσιν ω, 633. ἐπίσης εἰς τὸ μέσ. Ἡσ. ἐρ. 536. «κατ' αὐτοὺς αἶεν ὄρα» = ἔβλεπεν ἀνωθεν αἰετοεπὶ πρὸς αὐτοὺς κάτω. Πλ. π. 846. κατὰ Τροίην = κάτω πρὸς τὴν Τροίαν βλέπειν, ω, 291. ἐπὶ πόντον, α, 350. καὶ πολλαχού. Ὀμ. ἔχει ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶν· ἄνευ πώσ. χρητ. Ὀμ. «ὑπόδρα ἰδῶν» ἄνευ τα, ἀφροῖν ἰδῶν,· θεώμαι, σκοπεῖν, προφυλάττωμαι, ἰδ. ὄρα = πρόσταγε, ὄρα εἰ Αἰσχ. Πρ. 946. «ὄρα εἴ τι ἄλλο λέγεις» Πλατ. Φαιδρ. 118. ὄρατε Ἀριστ. πλ. 215. ὄρα μὴ = προφυλάττω τραχ. καὶ πεζ. (ἴδε μὴ καὶ πῶς). Καὶ παρενθετ. ὄρατε, καὶ νῦν γ' ὅτι Κλεισθένης εἰδὼν, ὄρατε, διὰ τοῦτ' ἐγένοντο γυναῖκες· Ἀριστ. νεφ. 354. «ἀλλ' ὄρατε, δίκαια δοκεῖ λέγειν» = προφανῶς φαίνεται ὅτι λέγει Πλατ. Πρωτ. 336. «ὄρατε γὰρ ἐπειδὴ», νόμ. 3, 699. μετ' αἰτ. «ὄρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρα φάος ἡλιόιο» Πλ. α, 61. «ἄνδρ' ὁρώ κρατερῶν», ε, 244. - ὁρῶν Πινδ. Π. 10, 36, τραχ. καὶ πεζ. «ὄρατε δευσιπύην ἐμὴ» Αἰσχ. Πρ. 119. μεθ' ἐπομ. διτ., «οὐχ ὄρατε ὅτι ἡμαρτες;» αὐτ. 259. «μὴ δὴτ' ἰδοίμι ταύτην ἡμέραν» = εἴθε νῦν μὴν ἴδω ταύτην τὴν ἡμέραν, νῦν μὴν ἐπιζητήσω Σοφ. Οἰ. τ. 831. «ὁ πάνθ' ὄρων χρόνος», 1213. καὶ π. κ. ἱρωτῆς. ἐπομ. «οὐχ ὄρατε οἷος κἀγὼ καλὸς τε μέγας τε» Πλ. φ, 108. «ὄρα νῦν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται» Αἰσχ. Πρ. 999. «τὴν Διὸς γὰρ οὐχ ὄρω μῆτιν ἄρα φύοιμι» ἄν = δὲν βλέπω πῶς ἡδυνάμην ν' ἀπαρῶμαι τὴν βουλὴν τοῦ Διός, Πρ. 908. «ἴδεσθ' ἐμ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός», 92. «ἴδωθ' ἄπη προ- νέμεται Ἀρης» Σοφ. Πλ. 1376. «ὄρατε οὖν ἡ- μάς, ὅσοι ἐσμέν», πολ. 1, 327. «ὄρωντες τοὺς στρατηγούς οἷα πεπνυμένοι» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 8. συνβλέταται μετ' αἰτ. καὶ μετ. (ἀντὶ ἀπαρ), «καπνὸν δ' οἷον ὄρωμεν ἀπὸ χλοῦδης ἀίσταντα» Ὁδ. κ, 99. «φίλον ἔνδρα θωακόμενον περὶ τείχος ὀφθαλμοῖσιν ὄρωμαι» Πλ. χ, 169. «εἰ- πε τίς αὐτὸς ὄραν αὐξομένην» Πινδ. Ο. 7, 62. «ὄρω κυροῦντα τόνδε τῶν ἱπασίων» Αἰσχ. Πρ. 70. «χλιδωντάς ὦδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ ἔχ- θροὺς ἴδοιμι», 975. «ὄρω δὲ φεύγοντ' αἰετόν», Περ. 201. «ἴδων τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον», Ἀγ. 1563. «πολλὰ γὰρ σε θεσπίζον» ὄρω Σοφ. Οἰ. Κ. 1512. «ὁ γὰρ δίκαια σ' ἐξαρ- τάνοι» ὄρω, Ἀντ. 739. «ἦδη γὰρ εἶδον πολ- λάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκον- τας», Πλ. 62. «ὄρα σε δεξιὰν κρόπτοντα χεῖ- ρα» Εὐρ. Ἐκ. 312. «ὄρω τοὺς οἰκοδόμους μεταπεπομένους συμβούλους περὶ τῶν οἰκο- δομημάτων» Πλατ. Πρωτ. 319. «ὡς εἶδε τὸν Κλέρχον διεκλόνοντα» Ξεν. Ἀν. 1, 5, 12. καὶ πανταχού ἐν πεζ. καὶ παθ., ὅταν ὀρθῶσι διελεγόμενοι ἀλλήλοισι» Πλατ. Φαιδρ. 232. καὶ ἐπὶ ἀψύχ. μεταφ. «ἡ πᾶς ἀνάγκη τήνδε τὴν στέγην ἰοῦντα τὰ τ' ἄντα καὶ μέλλοντα κα- κά» Σοφ. Πλ. 1489. «μὴδ' ὀφείλει νῦν φέγγος

ἡλίου», Τρ. 603. «ὅπ' ἂν λήγωμεν, πάνθ' ὄρωντά λίσσομεν», Οἰ. Κ. 74. Ὁ Ὀμ. καὶ οἱ ἱερεῖς ποιητ. ἔχουσι τὸ μέσ. μεθ' ὁμοίας σημ. τῶ ἴ- νερ. ὡς ὀφθαλμοῖσιν, ἢ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶ- σθαι = πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν βλέπειν σὺν γὰρ π. Ὀμ. «ἄγε, παρήσομαι ἡδὲ ἴωμαι» = ὀφθαλμοῖς καὶ νοῦν καὶ νῦν ἴωμαι Ὁδ. ζ. 126. αὐτῶ καὶ ἄνευ τοῦ παρήσομαι, δ, 22. καὶ ἐπὶ πνευματ. ἀντιλήψεως· «ὄρα ἴωμαι ἐνὶ φρε- σὶν ἡδὲ δαίτω» Δλ. φ, 61. ἰδῶσθαι Πινδ. Π. 1, 26. καὶ τραχ. «ἴδεσθε χώρας τὴν διπλὴν τυραννίδα» Αἰσχ. Χο. 967. Ἐν γεν. δ' εἶναι ἐν χρεῖσ, τὸ ὄραν οὐχὶ μόνον ἐπὶ ἰσότητι, πνευμ. ὁράσεως, ἀλλ' ἐπὶ πάσης αἰσθητ. ἀντιλήψεως· «φωὴ γὰρ ὄρω τὸ φατιζόμενον» Σοφ. Οἰ. Κ. 687. μετ' αἰτ. ἀλλήν, θυμὸν, συνήνομα. σημ. κυρ. ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀναφαίνω ἀλλήν, θυ- μόν, κέμεν αὐτὰ ὁρατὰ εἰς ἄλλους Πινδ. Ὀ. 9, 111. «ὄραν α. μὲν καὶ βλοσυρόν» Δλ. Π. 1, 12, 21. εἰς τὰ παθ. αὐ μόνον = βλέπομαι, ἀλλὰ καὶ = ἐμφανῆς γίνομαι, ἰδ. π. ἀττ. τὰ ὁρώμενα = τὰ ὁρατά, φανερὰ Πλατ. Περμ. 130, video, specto.

Ὀρδαδάρου 1) κόμη Αἰθιοπίας Πτολ. 2) Ὀρδαδάρου ἢ Ὀρδαδάρ, κόμη πρὸς δυσμ. τῆς ἐντὸς τοῦ Εὐγγίου Ἰνδοῦς Πτολ.

Ὀρδαλισσηνὴ, ἢ χώρα τοῦ βορείου μέρους τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας Πτολ.

Ὀρδάνα, ἢ γυν. ὄν. Ἐπιγρ.

Ὀρδάνασσα, πόλ. Παρθίας Πτολ.

Ὀρδανίλλα, ἢ Ῥωμ. ὄν. Ἐπιγρ. Urbanilla.

Ὀρδανός, ὁ Ῥωμ. ὄν. Δ. Σικ. Urbanus.

Ὀρδαι, ὁ παραπότ. τοῦ ἐν Φρυγίᾳ Μαιάν- δρου Δ. Χρυσ.

Ὀρδαται, οἱ Ἑρδιταί Πτολ.

Ὀρδηλίας, ὁ Ῥωμ. Orbilius Ἐπιγρ.

Ὀρδηλος, ὁ ὄρων συνήκειν εἰς τὰ βόρεια τῆς Μακεδονίας, ἰσάδους τις τοῦ Σκορπίου ὄρους μεταξύ Στρομόνος καὶ Νίστου Πρ. ἢ δι' περι- δεσχημένη χώρα καλεῖται ἢ Ὀρδηλία Πτολ. ἢ ἢ Ὀρδηλίων χώρα Παλυσιν.

Ὀρδελιάν, τὸ ὄρδελιάντων· στραγγύ- λον, λατ. malum orbiculatum Ἀθην. 3, 80.

Ὀρδελίος, ὁ ὁ Ῥωμ. Urbiculus, ἑλλην γραμ- ματικὸς, συγγράφει κατὰλογον δοματίων στρατιωτικῶν αξιωμάτων Ἀνθ.

Ὀρδινία, ἢ ἢ Ῥωμ. Urbinia μία τῶν Ἑστιά- δων Δ. Ἀλ.

Ὀρβιος, ὁ λατ. Orbilius, Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ.

Ὀρβις, ὁ ποτ. τῆς Ναρδωνίτιδος Γαλιτίας Στραβ.

Ὀρβισσηνὴ, ἢ χώρα μεσημερινὴ τῆς Μικρᾶς Ἀρμενίας Πτολ.

Ὀρβιτα· κόμη τῆς κυρ. Ἀφρικής Πτολ.

Ὀρβίται, οἱ Ἰνδοὶν Ἰνους παρὰ τῇ Ἀλε- ξανδρείᾳ Στ. Βυζ.

Ὀρβος, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Ὀργαθα· ἡ ὄρθαχα.

Ὀργάζω· μελᾶται, ζυμώνω· «πλήν ἀποδὲ ὄργασαν» Ἀριστ. ὄν. 839 καὶ μετ. π. «ἐν- θούφειας ὄργαζοντες ὄργαζον λίποι βοδίων» Νικ. ἄλ. 154. π. δὲ Πρ. ἢ γραφὴ ποικίλλει μετὰ δὲ ὄργαζας, ὄργιζας, ὄργισας, 4, 8, 4. «μετρί- ως ὀργαζόμενος» ὁ ἔργ. μετὰ καλῶς, δε- δευμένος Πλατ. Τιμ. λεξ. incito.

- Ὀργαίνω· κάμνω τινά νά θυμώσῃ, ἐν γέν. εἰς πάθος κινῶ· «καί γάρ ἂν πέτρου φύσιν αὐ γ' ὀργάνειας» Σοφ. Οἱ. τ. 335· καί ἀμετβ. ὀργίζομαι, κινεῖσθαι εἰς πάθος Σοφ. Τρ. 549, ἰγρίτο.
- Ὀργαλικάδες κόλπος· τῆς χώρας τῶν Πανδίων ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῇ Πεσλ.
- Ὀργάμη· πόλ. παρὰ τὸν Ἰατρον, κατ. Ὀργαμάς Στ. Βυζ. γδ' Ὀργαμένα.
- Ὀργάνα· νῆσος ἐν τοῖς παραλλοῖς τῆς Καραμανίας.
- Ὀργᾶνη, ἢ ἐπών. Ἀθηνᾶς Πούχ. γδ' Ἐργᾶνη.
- Ὀργανέω· ὀργανῶν.
- Ὀργανίζομαι, παθ. τοῦ ἔκω. ἀσυνήθ. σημ.
- Ὀργανίζω· ὀργανῶν Ἰπποκρ. ἀμφ.
- Ὀργανικός, 3· ὁ ἐξ ὀργάνων κατασκευασμένος· μέρη Ἀριστοτ. ἡθ. 3, 1· καί ἐπίρ. ὀργανικός 1, 9, 7, instrumentalis, organicus.
- Ὀργάνιον, τὸ ὑποκ. τοῦ ὀργανον Μελ. 64 (5, 191).
- Ὀργᾶνον, τὸ (ἐργ.)· τὸ ἐργαλεῖον, τὸ δι' αὐτὸ κατασκευαζόμενον· ἀθηρόδρωτον Σοφ. ἀποσπ. 404· «κλῆς δ' ὀργάνων ὅτου ψάσειεν οἷς ἐχρήτο», περὶ τῶν δηλητηριασμένων ἱματίων λέγει, Τρ. 601· «λογχοποιῶν ὄργανα» Εὐρ. Βακ. 1206· «λαϊνέους Ἀμφίονος ὀργάνους», Φαιν. 116· «ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον, οἷον οἱ αὐτοτόμοι» Πλάτ. συμπ. 191· «ὁπόσα ἄλλα ὄργανα τῆς περὶ τὰ ἀμφιέσματα γενέσεως κοινῶν εἴ», πολιτ. 281· «σίδηρος καὶ χαλκὸς πολέμων ὄργανα», νόμ. 12, 956· «ὄργανον ἐν ὀρεσσιν», περὶ φύλου, νόμ. 678· κυβευτικά Δισχ. 1, 59· ἰδ. ἐπὶ μηχανῶν π. χ. ἐν παλέρμω Πολυθ. 1, 23, 5· ὁ Ἀριστοτ. καλεῖ ὄργανον, ὁσὸν ἀψυχον, ὡς θυλός, ὄργανον ἐμφυχον, ἡθ. 8, 11· καὶ ὄργανα, δι' ὧν αἰσθάνεται ἡμῶν τὸ αἰσθανόμενον ἑκαστον Πλάτ. Θεαιτ. 185· ἐπὶ μουσ. ὀργάνων· «παλύροθα, πολυερμόνια» Πολ. 3, 399· ἐπὶ δὲ καὶ ἐργον, ὡς «μελίσσης κηρύπκαστον ὄργανον» Σοφ. ἀποσπ. 464, organum, instrumentum.
- Ὀργᾶνο-πῆκτωρ, οὐρ, ὁ ὄργανο-ποιὸς Μαν. 4, 439.
- Ὀργᾶνο-ποιητικὸς, 3· ὁ ἐπιτηδεύς, ἢ θυνάμενος νά κατασκευάσῃ ἐργαλεῖα ἀμφ.
- Ὀργᾶνο-ποιία, ἢ ἐργαλείων ἢ μηχανῶν κατασκευὴ Τιμ. Λοκρ. 101.
- Ὀργᾶνοποιικός· ὀργανοποιὸς Φίλων.
- Ὀργᾶνο-ποιός, 2· ὁ κατασκευάζων ὄργανα Δ. Σικ. 17, 43, organarius.
- Ὀργᾶνος· ὁ πλάττων, κατασκευάζων Εὐρ. Ἀνδρ. 1015· γδε καὶ ὀργάνη.
- Ὀργανῶν· ἐφοδιτάς μετὰ ἀναγκαῖα ὄργανα, ὀργανίζω· αἰσθάνει καὶ λόγῳ δοκεῖ ὀργανῶσθαι ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας γνώσιν Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 196, ἰνστιτο, condito.
- Ὀργᾶνωσις, ἢ τῶν ἀναγκαίων ὀργάνων προμήθεια, σκόπεμος διάταξις τιγν. instructio.
- Ὀργᾶς, ἢ, δηλ. γῆ, κατὰ Τιμ. λεξ. Πλάτ. ἢ εὐγίως, λιπαρά, ἀχυρά· πεδλ. Ρουχέν. αὐτ. σ. 195· τόπος κέθυγρος, ἐνυδρος, λιπαρὸς καὶ καρποφόρος, γῆ ταπεινότερα καὶ ἱλυώδης· «πρὸς ἰδὴς ὀργάδας» Εὐρ. 282· ὁ Ξεν. συνάπτει «εἰς τὰς ὀργάδας καὶ τὰ ἔλη καὶ τὰ ὕδατα», κων. 10, 19· ἰδ. λειβάδια, εἰς νομὴν

ζήων ἐπιτήδεια· «ποιμενίαν ἂν ὀργάδα μέλλεται» Ἀγῶ. Σατορ. θ. 2 (Πλαν. 153)· «εὐαροτος Ἀγῶδ. 38 (6, 41)· ἐξαιρέτ. κατὰ Πολυθ. τὰ τοῖς θεοῖς ἀφιερωμένα καρποφόρα χωρία, 1, 10· ὁ δὲ Ἀρποκρ. ἐν λεξ. ὀργεῖναι συνάπτει «ἐν ταῖς ὀργαῖς καὶ τοῖς ἔλεσιν ἀποτεμνομένους τὴν ὀργάδα»· ἀλλὰ καὶ γενικῶς. «τὰ λογιώδη καὶ ὀρεῖνά χωρία, καὶ οὐκ ἀπεργαζόμενα» εἰς Δημ. 13, 22· τὸ δὲ τοῦ Πλουτ. «τέμενος ἀποτεμνεσθαι τὴν ἱερὰν ὀργάδα», Περικλ. 30· ἐξηγεῖ ὁ Ἑλλάδιος, «ὀργᾶς μὲν κοινῶς πᾶσα ἡ γῆ, ὅπῃ ἐπιτηδεῖα πρὸς καρπῶν γονάς, ἰδ. δὲ ὀργάδα ἐκάλουν οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ταῖν θεῶν ἀνειμένην τῆς Ἀττικῆς μεταξὺ καὶ τῆς Μεγαρίδος» Ἀρηστομαθ. σ. 19· ἐν γέν. ὡς ἐπὶ θ. ἐπὶ καρποφορίας μετφ. «θυγατέρες εἰς λέχος ὀργάδες»· αἱ εἰς γάμον ἡλικίαν οὐσαι καὶ πρὸς γονὴν ἐπιτήδεια Νικητ. χρον. 12, 2.

Ὀργᾶς 1) ὁ παραπτό. τοῦ ἐν Φρυγίᾳ Μαιάνορον Στράβ. 2) ἢ ἐπών. Ἀθηνᾶς Πούχ. = ὀργάνη 3) ἱερὰ· γῆ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Μεγαρίων ἀφιερωμένη τῇ Δήμητρει καὶ Περσεφόνῃ Πλουτ. ἔτι δ' ἄλλη τις τῇ ἡλίῳ καὶ τῇ σελήνῃ καὶ τῷ Διόνυσῳ· Βακ. 1206.

Ὀργᾶσμός, ὁ· μαλαγμός, φύρσις Σχολ. Ἰπποκρ. eubactio.

Ὀργαστήριον, τό· ὀργαστήριον, ὁ τόπος ἐνθα ἑτελοῦντο ὄργια Νικ. ἀλ. 8.

Ὀργᾶσαι· ἔθνος Σκυθικὸν Πτολ.

Ὀργᾶ· εἶμαι πλήρης ὕδατος καὶ χυμῶν, ἔχω σφοδρὰν ἐπιθυμίαν, ἰδ. ἐπὶ φυσικῆς ὁρμῆς πρὸς παραγωγὴν καὶ καρποφορίαν, ἐπὶ ἐδάφους γῆς, δι' ἀφθονοῦ ἀρδεύσεως, εἶμαι καρποφόρος· ἐπὶ φυτῶν, ἀναδελαστάναι, αὐξάνει Θεόφρ. καὶ ἐπὶ ἀκμαζόντων καὶ ὠριμαζόντων καρπῶν· «τὰ παραθαλάσσια τῶν καρπῶν ὀργᾶ ἀμᾶσθαι τε καὶ τρυφᾶσθαι» Ἡρ. 4, 199, ἐπὶ ζώων καὶ ἀνθρώπων = ἐν χυμῷ καὶ δυνάμει γίμῳ, ὡς πρὸς τὴν γενετήσιον ὁρμὴν, αἰσθάνομαι σφοδρὰν πρὸς συνουσίαν ἐπιθυμίαν, φλέγομαι ἐξ ἐρωτικῆς ὁρμῆς, ἐν γέν. πρὸς καρπογονίαν καὶ διὰ δασιν· «αἱ παρθένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον καὶ σαλεύονται πρὸς τὸ γεννᾶν» Πλουτ. συμπ. 3, 4· π. Ἀριστοτ. συχνὰ ἐπὶ ζώων = σπαργᾶν, φλέγεσθαι π. χ. «ὀηλοὶ δὲ εἰσι καὶ οἱ ἱπποὶ καὶ οἱ βόες, ὅταν ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχλείαν, καὶ τῇ ἐπάρσει τῶν αἰδέων καὶ τῷ πυκνῶς οὐρεῖν» I. Ζ. 6, 18· πεδλ. ὀργῶντες πύθοι Φιλοθ. 18 (5, 13)· μεταφ. ἐπιθυμητικῶς ἔχειν Πούχ.· «πάνο ἐπαίρομαι πρὸς τὸ πράξει» = σφοδρῶς ἐπιθυμῶ Β. Ἀν. 7, 3· ἐν δὲ Τιμ. λεξ. Πλάτ. ἐξῆγ. ὀργᾶ, ἐπείγεται, ἐπιθυμεῖ Ἀριστ. Αὐσ. 1113· «ὅτι τὸ πρῶτον Λακεδαιμονίων ὀργῶντων ἐμελλον πειράσασθαι» Θουκ. 4, 108· καὶ μετ' ἀπαρ. «ὀργῶντες κρίνουν τὰ πράγματα», 8, 2 καὶ μετγν. «ἐν αὐτοῖς τοῖς ἀγῶσιν ὄργα καὶ διεπυροῦτο» Πλουτ. Φωκ. 6· φαίνεται ἐνίστα· ὡς ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ὄρμαίνω γδε Θουκ. 1, 2· συγχέεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ὀργιάω, tumeo, turgesco.

Ὀργεμπατοί, οἱ· Σκυθικὸν ἔθνος τὸ καὶ Ὀργεμπόι Ἡρ.

Ὀργεύς· γδ' ὀργεῶν.

Ὀργεύς, ὁ· πατήρ τοῦ θαζίου Ἀντικατρῶν Ἡρ.

Ὀργεῶν, ὁ ὁ τελῶν τὰ ὄργια, ἦτοι τὰ ἱερὰ μυστήρια καὶ νόμιμα, ἱερῶς Ἀισχ. ἀποσπ. 131. ἴδ. ἐν Ἀθῆναις οἱ ἐν ἑκάστῃ πατριᾷ καὶ δήμῳ ἐκτελεγμένοι πολῖται, οἱ ὀφειλόντες νὰ προσφέρωσι θυσίας τινὰς ἐν ὀρισμένοις καιροῖς ὑπὲρ τῶν ἐαυτῶν συμφυλετῶν ἢ συμπατριῶν καὶ συνδημοτῶν, ὡς οἱ Ῥωμ. *curiones* Πολυδ. 8, 111. ἔτι δὲ καὶ οἱ συνερχόμενοι συμφυλῆται, ἵνα προσφέρωσι θυσίαν τῷ ἥρωϊ των, ἐκαλούντο ὄργεῶνες. 60. ὁ Ἰσακ. συνάπτει «εἰς δημό-τας καὶ ὄργεῶνας ἐγγράφεισθαι», 2, 15. «μάρ-τυρας ποιεῖν τοὺς φράτορας, τοὺς ὄργεῶνας καὶ τοὺς δημότας» αὐτ. 16. πρβλ. Ἑρμανν. πολιτ. ἀρχαιοτ. 99.

Ὀργεῶνες, οἱ οἱ θύοντες θεῷ τινι ἢ ἥρωϊ ἐν Ἀθῆναις Ἰσακ. 2, 14.

Ὀργεῶν η' θηλ. τοῦ ὄργεῶν ἱέρεια Ἡσύχ.

Ὀργεωνικά, τὰ ἱερὰ, ἢ θύματα ἢ δεῖπνα, τὰ ὑπὸ τῶν ὄργεῶνων θεῷ τινι ἢ ἥρωϊ τελού-μενα Ἀθην. 5, 185.

Ὀργεωνικόν, δεῖπνον, τό ἐστίασις, εὐχρία τῶν ὄργεῶνων Ἀθην. αὐτ. ἔτι δὲ καὶ -φρα-τρικόν πρβλ. Φωτ. λεξ.

Ὀργή, (ὄργα-ω, ὄργα[δ]-ε, σανσπρ. ὄργ, αἰ γ' λατ. *org-o, rex*), ἡ ἡ φυσικὴ διάθεσις, ἢ κα-τάστασις τῆς ψυχῆς, καὶ ἐπὶ ζώων Ἡσ. ἔρ 306, ἴδ. ποιότης τῆς ψυχῆς, αἰσθησις, διάθε-σις ψυχικὴ, χαρακτήρ Ὀμ. Ὀμν. Δημ. 205. ὁ

Ἡρ. συνάπτει «ὀϊπεῖρατο αὐτῶν τῆς τε ἀν-δραγαθίας καὶ τῆς ὀργῆς καὶ παιδεύσεως τε καὶ τρόπου», ζ, 128. ἴδ. ἔξαιρ. σφοδρὰ τῆς ψυχῆς

συγκινήσεως, πάθος πρβλ. ἐρμηνευτ. εἰς Θουκ

1, 73. π. Θουκ. εὐρίσκειται ὀργῇ αὐτὴ διανοίῃ,

τρόπῃ. «ἑσπερόσδον τε αὐτὸν περατῆε καὶ τῇ

ὀργῇ οὕτω χαλιπῇ ἐχεῖτο ἐς πάντας ἡμοίως.

ὥστε μηδὲνα δύνασθαι προσεῖναι», 1, 130. «ὁ

πόλεμος πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς ἡμοίωτο»,

3, 82. «μείλιχος ὄργα» Πινδ. Π. 9, 49. «με-γαλήτορις ὄργαι Αἰακοῦ», 1, 4, 38. ἔτι «ὀρ-γαῖς ἀλωπικῶν», Π. 2, 77. «ὀργῆς νοσοῦσης

εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι» Ἀισχ. Πρ. 378. «ὀργῆς τρα-γύτητα» 80. «οἱ δ' αὐτόγνωνται ὅλως ὄργα»

Σοφ. Ἀντ. 367. «εἰσὶ δὲ τῆς ἐμπερῆς ἐμοὶ ὀρ-γῇ θ' ἡμοίως», Ἀλ. 1132. «ὁ δὲ οὐδέ τις συνερά-φοις ὄργαις ἐμπεδος ἄλλ' ἐκτὸς ἡμιλάτ», 826.

«κερτομῶσις ὄργαις», Ἀντ. 947. «ὄργας πρέ-πει θεοὺς οὐχ ἡμοιοῦσθαι βροτοῖς» Εὐρ. Βακ.

1301. «ἐπιφέρειν ὄργας τινι» Θουκ. 8, 83, 6.

πρὸς ὁ Σχολ. ἐρμην. χαρίζεσθαι καὶ ἐπιφέρειν

ἐκ τοῦ κρατίνου «τὴν μουσικὴν ἀχορίστατος ἐ-

πιφέρειν ὄργας βροτοῖς σάφροσιν» - ἄνιμ κα-

κῆς ὀργῆς καὶ ἡθους» Πλάτ. νόμ. 10, 908.

«ὁ δὲ ὄργῃν ἴδαν», Μενεξ. 242. ἴδ. ὁ θυμὸς,

«ὅς ἐχει ὄργας ἄρας» Ἀισχ. Πρ. 815. «ὁ δὲ ὀρ-γάν» Εὐμ. 936. «ὡμῇ εἰν ὀργῇ», ἱκ. 184. -βα-

ριτα Σοφ. Φιλ. 368. «θυμοῦ δὲ ὀργῆς», Οἶ.

τ. 344. «παῖς δὲ ὀργῆς», 807. «εἰ δὲ ὀργῆς

ἦκον», 909. «ἀνὴρ βέβηκεν ἐξ ὀργῆς ταχύς»,

Ἀντ. 762. «εἰς ὀργὴν πεσὼν» Εὐρ. Ὀρ. 895.

«ὀργὴν χαλάν, ἔχειν τινι» Ἀριστ. σφ. 727.

«καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγγνα θυμῆντος κόττω»,

βατρ. 843. ὀργὴν χροῖόμενος καὶ «ὀργῇ» μό-

νον Πρ. 6, 85. «οὐκ ἐποίησάτο ὀργὴν οὐδε-

μίην», 7, 105. «ὀργὴν ποιῆσθαι», 3, 25.

«ὁπ' ὀργῆς βίαιόν τι πράξαντες», Πλάτ. Φαιδ.

113. «μετ' ὀργῆς λείπειν», νόμ. 11, 922. «ὀρ-γαὶ καὶ θυμοὶ βαρεῖται», Τημ. Δοκρ. 102. «πρὸς

τὰς ὀργὰς δεῦροποιοῖ εἰσι», Θιατ. 144. καὶ

ἐπιθυμία πολ. 6, 493. «ὁ δὲ ὀργῆς αἰ ἐπιχει-ρήσεις γίνονται» = σφοδρὰς, ἐμπηθοῦς κινήσε-

ως τῆς ψυχῆς Θουκ. 2, 11. καὶ «ὁ δὲ ὀργῆν» =

ἐξ ὀργῆς Ἀριστοτ. ἥθ. 5, 11. «εἰν ὀργῇ ποιῆ-

σθαι τινὰ» = θυμὸν εἰς τινὰ ῥίπτειν Δημ. 1, 16.

καὶ «τὴν ὀργὴν φέρειν ἐπὶ τινι» Πολυδ. 29,

14, 8. «ὀργῇ τῆς προσδοσίας εἶχε τοὺς Ἀθη-ναίους» Πλάτ. Θεμ. 9. π. Ἀριστοτ. ἀντικ.

τῇ πραγματείᾳ, ῥήτ. 2, 3. ἰων. ὀργή = πῖσσα

Σουῖδ. Ἡ συγγένεια τῆς ὀργῆς μετὰ τοῦ ὀρ-γᾶν εἶναι ἔμφανης· σηματοῖται δὲ ἴδ. ἰσωτερικὴν

τινὰ κίνησιν, ἔρσιν.

Ὀργή, ἡ ἴδε ὀργάζω.

Ὀργήμα, τό ὀργῇ Σχολ. Σοφ. Ἀλ. 939.

Ὀργησάς, ἴδε ὀργύσας.

Ὀργητής, ὁ θυμώδης, ὁ κλίνων εἰς ὀργὴν

Ἀδαμαντ. φυσιογν. 2, 28, ἱρακωνδus.

Ὀργία, ὡν, τὰ μυστικά, ὀργαστευτικά τε-

λετά, μυστήρια = τὰ Ἐλευσίνια μυστήρια

Ὀμ. Ὀμ. Δημ. 274. «-αἰνὰ θεῶν» Ἀριστ.

θεσ. 948. περὶ τῆς μυστικῆς λατρείας τῶν Κα-

βαίρων καὶ τῆς Δημητρίδος Ἀχαΐδας Ἡρ. 2, 51.

καὶ βραδύτερον ἐξαιρέτως περὶ τῆς λατρείας

τοῦ Βάκχου Εὐρ. Βακχ. 34. «τὰ μυστῶν ὀρ-γι» εὐτύχησ' ἴδων», Ἡρ. μ. 613. Μουσῶν Ἀ-

ριστ. βατρ. 356. «ὀργίους τῆς Ἀφροδίτης εἰ-

λημμένους», Λυσ. 832. συχν. ἐν τῇ μετγ. πεζ.

καθόλου πᾶσα ἱερὰ τελετὴ ἢ λατρεία θεοῦ,

θυσία· «φιλοθύτων δὲ τοι κύλειος ὀργίον μνη-

στορες ἔστι μοι Ἀισχ. Ἑπτ. 162. «ὅπως δὲ

σιμνῶν ὀργίον ἰδοῖτο φλόξ» Σοφ. Τρ. 762.

πρβλ. καὶ Ἀντ. 100, ὅπου πρόκειται περὶ τῶν

ἐκ τοῦ πυρὸς τῆς θυσίας ἐξαγομένων μαντεί-

ων· ἔτι δὲ πᾶν μυστήριον, ἴδ. τὰ μυστήρια τοῦ

Ἑρωτος· «φιλοῦντων θαλλ. 4, (9, 220) ὀργία

σιγῆς Γαλλ. 2 (Πλαν. 80) (πιθαν. ἐφαρτῆται

ἐκ τοῦ ὄργα ὡς τὸ ἔρδον ἐλέγετο ἴδ. ἐπὶ τῶν θυ-

σιων πρβλ. Ἰλγην Ὀμ. Ὀμν. Ἀπολλ. Πυθ. 212.

τινὲς τῶν ἀρχαίων τὴν λέξ. παράγουσιν ἐκ τοῦ

«ὀργειν τοὺς ἀμνηστους αὐτῶν» κατὰ δὲ Πλα-

τῶνδον ἐκ τοῦ ὄργα, ὀργῇ, ὀργὰς κατ' ἀναλο-

γίαν τοῦ θυσία, παρὰ τὸ θῶ, θυμός· ἢ δ' αἰτία

τῆς προσηγορίας καίτοι εἰς τὴν λυθουσιαστικὴν

ἐκασταίν, μεθ' ἧς ἐτελούντο τὰ ὄργια), sacra.

Ὀργία, τὰ ἴδ. ὀργίος.

Ὀργιάζω, τελῶ, ἱερτάζω τὰ ὄργια Εὐρ.

Βακχ. 416. περὶ τοῦ Βάκχου Ἀπολλ. Τρ. 2,

907, καὶ πεζ. «τὸν φανέντα ἀετιμῶν ἑτέρα

ἱερὰ καὶ ὀργιάζοντα πλὴν τὰ δημόσια» Πλάτ.

νόμ. 10, 910. ἐν γέν. - τελετὴν Πλάτ. Φαιδ.

250. μέσ. «μετὰ θεοῦς καὶ τοῖς δαίμοσιν ὅ γ'

ἐμφανῶς ὀργιάζοιτ' ἄν», νόμ. 4, 717. «Θεὸν

ὀργιασμοῖς ὀργιάζειν» = τιμᾶν Πλάτ. Κριτ.

19. ἔτι = καθιερεῖν, ἱερδοῦντα ἴδια πατρίων

θεῶν κατὰ νόμον ὀργιαζόμενα» Πλάτ. νομ.

4, 717. «θυσίαις καὶ πομπαῖς ἀε αὐτὸς ὀργί-

ασι καὶ κατέστησεν» Πλάτ. Νομ. 8. τινὰ =

εἰσάγω, μυσὶ τινὰ εἰς τὰ ὄργια Φίλων.

Ὀργιακός, ἀνήκων εἰς τὰ ὄργια, εἰς ταῦτα

ἀναφερόμενος Προκλ. Ὀμν. 2.

Ὀργίαλος, ὁ υἱὸς Φάλλιδος ἐκ Δελφῶν Πλουτ.
Ὀργιάς, θηλ. τοῦ ὀργιαστικός· ἐορταί Μα-
νεθ. 4, 63.

Ὀργιάσμος, ὁ· τὸ τελεῖν τὰ ὄργια· «ἐνοχοί
τοῖς Ὀρφικοῖς οὖσαι καὶ τοῖς περὶ τὸν Διόνυ-
σον ὀργιασμοῖς» Πλατ. Ἀλέξ. 2· «καὶ μνη-
σεις» Πλουτ. π. δεισιθ. 8· «καὶ τελεταί π. ἐκ-
λελ. μυστ. 12.

Ὀργιαστήριον, τό· ἴδ' ὀργαστήριον.

Ὀργιαστής, ὁ· ὁ τὰ ὄργια τελῶν· «οἱ τὰ
μυστήρια ἐπιτελοῦντες» Πλατ. Τιμ. λεξ. «μυ-
στηρίων ὀργιασταί» Πλουτ. π. ἐκλελ. μυστ.
μεταφ. «τῆς Ἀκαδημίας» ὁ ἐνθους ὁπαδὸς τῆς
Ἀκαδημίας Πλουτ. συμπ. 8, 1.

Ὀργιαστικός, 3· ὁ εἰς τὴν τελετὴν τῶν ὀρ-
γίων ἀνήκων, ἐνθουσιαστικός, ἐκμανὴς Ἀρι-
στοτ. πολ. 8, 6.

Ὀργιαστὴς, ἴδος, θηλ. τοῦ ὀργιαστή.

Ὀργιάω· ὀργιάζω· Ὀρχ. ὀργιώντες Μανεθ.
4, 229, ὅπερ ὅμως = ὀργίζομαι, 1, 260.

Ὀργίζω· κάμνω τινὰ θυμῶδι, εἰς ὄργην διε-
γείρω· «ἦν τις ὀργίσῃ τὴν σφηκιάν» Ἀριστ.
σφ. 404· συγχρότ. ἀντιθ. τῷ εὐνοῦ ποιεῖν,
πραῦνεσθαι Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 3· συνηθέσθαι παθ.
ὀργίζομαι = διεγείρομαι εἰς θυμὸν ἀνευ πτώσ.
Σοφ. Οἶ. τ. 339· «τότ' ἤσθ' ὠργισμένος» Εὐρ.
Ἰππ. 1413· «τινὶ = κατὰ τινος, Ἐλ. 1662· ὁ-
πὲρ τινος Ἰσοκ. 4, 186· «ἐμοὶ ὀργίζονται»
Πλατ. ἀπολ. 23· «ἐξάν τι ὀργισθῶσι τοῖς γο-
νεύσιν ἢ πατρίδι ἀδικηθέντες», Πρωτ. 346·
«τὸ ὀργίζομενον τῆς γνώμης» Θουκ. 2, 59.

Ὀργίλος, ὁ· ἐπών. Διονύσου Ἀνθ.

Ὀργίλος, ὁ· εἰς ὄργην βέπων, εὐκόλως θυμώ-
νουν, μετὰ τοῦ χαλεπῇ Πλάτ. πολ. 3, 405·
«οἱ ὀργίλοι ταχέως μὲν ὀργίζονται καὶ οἷς οὐ
δεῖ καὶ ἐφ' οἷς οὐ δεῖ καὶ μάλλον ἢ δεῖ» Ἀ-
ριστοτ. ἡθ. 4, 5· οὕτω καλεῖται καὶ ὁ Βάκ-
χος Ὀμ. ὕμν. (δ, 524, 16) πῶθεν· ὡς πρὸς τὰ
ὄργια· ἐπὶ. «ὀργίλος ἐχὼ τινί» = ὀργίζο-
μαι Δημ. 24, 211, iracundus.

Ὀργιλότης, ἡ· τὸ εἰς θυμὸν ἐπιρρεπές, ὀρυ-
θυμία Ἀριστοτ. ἡθ. 2, 7 ἀπροχολία, πικρία,
βαρυθυμία π. ἀρετ. καὶ κακ. 6, iracundia.

Ὀργιλώ, ἡ· ὄν. γυν. Ἐπιγρ.

Ὀργιλ-ώδης, 2· θυμώδης, ὀργίλος.

Ὀργίλος· ἴδ' ὀργίλος.

Ὀργίνος· Ἐργίνος Ἐπιγρ.

Ὀργιον· ἴδ' ὄργια.

Ὀργιος· ἐπὶθ. τοῦ Βάκχου Ὀρφ. ὕμν. 52.

Ὀργιο-φάντης, ὁ· ὁ τὰ ὄργια δεκνύνων, δι-
δάσκων, (κατὰ τὸ ἱεροφάντης σχηματισθέν),
ὁ ἀφιερωμένος εἰς τὰ ὄργια Ἐπ. 375 (9, 688).

Ὀργίς· ἴδ' ἐόργη.

Ὀργιστέον· δεῖ ὀργίζεσθαι Ἀριστοτ. ἡθ. 2,
9, irascendum.

Ὀργιστικός, 3· ὁ εἰς ὄργην ἐπιρρεπής, εἰς
ὄργην κινούμενος, ἢ εἰς ὄργην κινῶν Ἐτ. M.
irritabilis.

Ὀργιστός, 3· ὀργῆς δεκτικός.

Ὀργίων, ὄνος καὶ ὠνος, ὁ· 1) ὀργεῶν, ἱερέως,
Ὀμ. ὕμν. Ἀπόλ. 398· 2) ἱέρεια = ὀργεῶνη.

Ὀργυια, ἡ (ὀρέγω), (κατ' Ἀρχαῖο. 100, 3,
μάν. πλ. ὀργυιαί, πεζ. ὅμως τινίζεται καὶ ὀρ-
γυιά π. Ὀμ. ἢ βραχύτης τῆς ληγοῦσας δι-

κατολογεῖ τὸν τανισμὸν τῆς προπαρληγοῦ-
σης) ἢ κατὰ πλάτος τῶν δύο χειρῶν ἐκτα-
σις, ἦτοι τὸ μεταξὺ τῶν δύο ἐκτεταμένων
χειρῶν διάστημα· «ὅσον π' ὄργυια» Ἰλ. ψ.
327· «χειρὲς, εἰ δέοι αὐτὰ τὰ πλέον ὀργυιάς
διέχοντα ἅμα ποιῆσαι, οὐκ ἂν δύναιτο, πό-
δες δὲ οὐδ' ἂν ἐπὶ τὰ ὀργυιῶν διέχοντα ἔλ-
θοιεν ἅμα» Ξεν. ἀπομν. 2, 3, 19· ὡς ὀρι-
σμένον μήκους μέτρον = 4 πήχεις, ἢ ἐξ πόδας
Ἦρ. 2, 149· ἑκατὸν ὀργυιαί ἀποτελοῦσιν ἐν
στάδιον, 4, 41· ὁ δὲ Πλίνιος μετέφρασε τὴν
ὀργυιᾶν διὰ τοῦ ὑπο, ἀπονεύμας αὐτῇ δέκα
ποδῶν μήκος· ὡς μόνος δὲ καταμετρήσεως ἀ-
γρῶν ἡ ὀργυιά = 9 1/4 σπιθαμὰς βασιλικῆς ἢ πα-
λαιστῆς· πρβλ. καὶ ὀρόγυια.

Ὀργυιατός, 3· ὁ μήκος ἢ μέγεθος ἔχων ὀρ-
γυιάς· κέρα 1 (6, 114 εἰς Φιλίππ. Θεσσαλ.
ἀποσιδόμενον).

Ὀργυιάω· ἴδ' ὀργυιῶν.

Ὀργυιάς, 3· ὀργυιαῖος Νικ. θηρ. 216.

Ὀργυιάω· ἐκτείνω τὰς χεῖρας, θένω μὲ τὰς
χεῖρας ἐκτεταμένας Λυκούρ. 1077.

Ὀργυσσιν· εἰς ὀργυσσιν, τό· πόλ. Ἰλλυ-
ρίας Παυσ.

Ὀργών· νῆσος ἐν Τυρρηνίᾳ, κατ. Ὀργώνιος
Στ. Βυζ.

Ὀργώνη, ἡ· ἐπιθυμία ἀμφ.

Ὀρδαβάρι· Ὀρδαβάρου, κώμη τῆς ἐντὸς τοῦ
Γάγγου Ἰνδοκίης Πτολ.

Ὀρδαία, ἡ· Ἐορδαία, πόλ. Μακεδονίας, κατ.

Ὀρδαί καὶ Ὀρδαίαι Στ. Βυζ.

Ὀρδαῖος, ὁ· Πέρσης τις Ἄρρ.

Ὀρδαίον, τό· σπερμάτιον λαχανώδες Νικ.
θηρ. 841, tordylium.

Ὀρδαῖον· ὕψος ἀργάξομαι Ὀρχ. ordior, ἀμφ.

Ὀρδεώνιος, ὁ· ὁ Ῥομ. Hordeonius· α)
Φλάκκος Ὀρδ. Πλουτ. 6) σοφιστὴς Ἐφέσιος

Ἐπιγρ.

Ὀρδημα, τό· ἡ τολύπη τῶν ξείρων ἀρ. λεξ.

Ὀρδης, ὁ· 1) ποτ. ἐν τῇ Εὐρώπ. Σπερματίξ
Ἦρ. 2) πόλ. ἐπὶ τῆς βορρ. παραλίας τοῦ Εὐ-
ξείνου πόντου Πτολ. Ἰδ' Ὀδησάδες.

Ὀρδινιατός, 3· κατὰ σειρὰν βαλμένος Ἐτ.
M. ordinarius.

Ὀρδίων, ὠνος, ὁ· γεωργός τις ἐκ Κιθιωνῶνος
Κεφαλ. π. Μαλαλ.

Ὀρδοῦχες, οἱ· ἔθνος τι ἐν Βρετανίᾳ λατ.
Ordovices Λιβ.

Ὀρδυλεύομαι· μοχλοῦ Ἠτύχ. laboro.

Ὀρδυνος, ὁ· ὅρος τῆς Αἰσίου Θεοφρ.

Ὀρδυνος, ὁ· ποταμὸς ἐν Αἰσίου Πλιν.

Ὀρέα, ἡ· θυγ. τοῦ Ὀξύλου Ἀθήν.

Ὀρεα· ἴδ' ὄρυα.

Ὀρεα-κόμος· ὀρεωκόμος.

Ὀρεάν, ἄνος, εἴτε ὀρεῖαν· ἴδε τὸ ἐπὶθ.

Ὀρεάνες, ἢ ὀρειάνες, οἱ· οἱ ἄνδρες κατὰ
τὴν μυστηριώδη γλώσσαν τῆς Πυθίας Πλουτ.
π. χρησμ. Πυθ. 24.

Ὀρεα-νόμος, π. ὀρεωκόμος.

Ὀρέγδην (ὀρέγω)· μὲ τὰς χεῖρας ἐκτεταμένας
Σχολ. Ἰλ. 6, 542· μεταφ. προθύμως, μὲ ἐπιθυ-
μίαν ἀμφ.

Ὀρεγμα, τό· τὸ ἐξάπλωμα, ἢ ἔκτασις, ὁ τῷ-
πος· «ταῦτ' ἴδενθ' ἀπὸ δὸν ἀνομένων πημάτων

ὄρεγμα· Ἀισχ. Χο. 788· «τὰ χερσὲς ὀρέγμα-
τα» ἀντ. 420 παρῖζων Εὐρ. Φοιν. 314· πο-
δὸς Νικία 6 (Πλαν. 189)· τὸ βῆμα Ἀριστοτ.
I. 2, 9, 50· ὡς μέτρον μήκους μετὰ τοῦ σχοί-
νος συνηνομέναν. porrectio, extensio.
Ὀρεγμός· ἴδ' ἑρεχθῆος.
Ὀρεγνύμι· ὀρέγω, μόν. χείρας ὀρεγνύς Ἰλ.
α, 351, porrigo.
Ὀρέγω (ὀρέγ-ω, ὀργονία, σανσφ. ar-g'. arg-ā-
mi, λατ. rego, rex)· ἐκτείνω, ἐξαπλώνω,
«χείρ' ὀρέγων εἰς οὐρανόν» Ἰλ. ο, 371· «πάν-
τοσε χεῖρ' ὀρέγων» = ἐπὶ τοῦ ἑαίτου τοῦ τὴν
χείρα ἐκτείνοντος ἐν τῇ αἰτήσῃ Ὀδ. ρ, 366·
«χείρας ἔμοι ὀρέγοντας» = πρὸς με, 257·
«πρὸς ἄνδρα χείρας ὠρέγων» Πινδ. Π. 4, 240·
«ὀρέζον χείρας» Σοφ. Οἰ. Κ. 850· «Ὀ. παρ-
έ-
χω, χρηγῶ, «οὐ γάρ μοι βνήσων λεχίων
ἐκ χείρας ὠρέξας» Ἰλ. ω, 743· «κδοῖς τινι, ρ-
453· «οἷσιν Ἀθήνη νὸν ὠρέξε τάχος» ψ, 406·
«τῷ εὐχὸς ὠρέζομεν» μ, 328· «αἰκέν τις κατὴ-
λιν καὶ πύρρον ὀρέξῃ» Ὀδ. ο, 312· «τίνι τοῦτο
Μοῖρα τέλος ὠρέξε» Πινδ. Ν. 7, 58· «πλοῦτον,
Π. 3, 110· καὶ οὕτω συνήθ. ἐπὶ τοῦ ὅπῳ τῆς
θεότητος ὀρεγομένου· «ἐν γέ μοι εὐχὸς ὀρέξα-
τε» Σοφ. Φιλ. 1188· «οἶτον ὀρέξαι» Εὐρ. Ὀρ.
303· «ὠρέξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει» Πλατ.
Φαιδ. 117. Μέσ. ὀρέγομαι, ἐκτείνω ἑμαυτόν,
τὴν χεῖρά μου ἐξαπλώνω· «ποτὶ στόμα χεῖρ'
ὀρέγεσθαι» Ἰλ. ω, 506· «ἐνθον ὀρέξαμένη ἀπο-
πασσάλου αἶνυτο τόξον» Ὀδ. φ, 53· «ὠρέ-
ξατο χερσὶ» Ἰλ. ψ, 49· «ὀρέξαθε ἀπὸ δίφρου»,
ἀσπ. 456· ἔγγει=μετὰ λόγῃς πρὸς τὸν ἐχθρὸν
διευθυνόμενης ἐκτείνουμι Ἰλ. ε, 851· (πρβλ. «ὀ-
ρέξατο δ' αἰψ' ὁλοοῖτο Πηλεὺς αἰγανίην» Ἀ-
πολ. Ρ. 2828)· «ποσσιν ὠρεράγεται πολε-
μίειν» = ἐξετάθησαν μὲ τοὺς πόδας των, ἐξε-
κίνησαν ἵνα πολεμήσωσι π, 834· «ὀρέξαι
ἰών» = ἐξετείνεται βολίζων, ἐπροώρῃσει, ν, 20·
«ὠρεράγεται ποτὶ δαίρην» = εἰχλιν ἐκτάθη πρὸς τὸν
λαίμῳ λ, 26· «τινος = ἐπιτυγχάνειν, φθάνειν
τι· «οὐ παιδὸς ὠρέξατο» = ἐξετείνει τὰς χεῖρας
του πρὸς τὸ παιδίον του Ἰλ. ζ, 466· ἐκτείνο-
μαι πρὸς τινα ἵνα τὸν πληγώσω π, 332 μετ'
αἰτ. ἐπιτυγχάνω οὐ τινος ὀρέγομαι, ἴδ. μετὰ
ὅπλα=πληγώνω, π, 805· «δοῦρατος ὠρέξαντο»
Ἀπολ. Ρ. 2, 1112· ἐκτείνειν, «προτείνει δὲ
χείρ' ἐκ χειρὸς ὀρεγομένη» Ἀισχ. Ἀγ. 1082·
«ἰκίτιε ὠρέχθης ἔμοῦ» Εὐρ. Ἑλ. 1254· «ὀρε-
χθῆναι γάμων» Ἰων 842· πεζ. ἐπιθυμῶ μετ'
ἀπαρ. «ὅτι ὀρέγεται πάντα ταῦθ' εἶναι οἷον
τὸ ἴσον» Πλάτ. Φαιδ. 75· «ὅταν ὀρέγηται
τοιοῦτος γενέσθαι», Πρωτ. 326· «ὠρέγεσθαι
τούτων τυχεῖν» Λουκ. 06. διαλ. 20, 4· καὶ συ-
νήθ. μετὰ γεν. «τούτου ὀρέγεται καὶ ἐπὶ ταῦτα
ὀρμα» Πλατ. πολ. 4, 439· «πάσης ἀληθείας»
6, 485· «δόςῃς Ἰσοκ. 1, 2· «ἐργῶν ὀρεχθῆναι»
1, 46· ἐπιτηδευμάτω, ἀντιθ. τῷ ἀπέχεσθαι
2, 2· «καινὸν ὠρέχθη πραγμάτων» Λουκ. δις
κατή. 29· μειζώνων ἐλπίδων Πολυθ. 1, 8, 5·
«τὸν πραγμάτων=σπουδάζειν ὑπὲρ τῆς κυριαρ-
χίας, ἐπιθυμεῖν τῆς κυρ. 5, 104, 7· «τῆς γῆς=
πρὸς τὴν γῆν πλείν 16, 5, 8· π. Ἀπολ. Ρ.
«θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνης» περὶ τοῦ κτύπου,
τοῦ παλμῶ τῆς καρδίας ἔρμην. ὀρεχθῶ 2,

878, porrigo, extendo.

Ὀρεγής, ὁ υἱὸς Κερφάλωνος τινος ἐν Αἰγύπτῳ.

Ἐπιγρ. Αἰερ.

Ὀρεατοῦς· ὄρειος, ὄρεινός.

Ὀρει-ἀλητὺς, 2' ὁ εἰς τὰ ὄρη περιπλανώμε-
νος Ἀρπακρ σ. 13.

Ὀρει-ἀλῆτος, 2' ὁ ἐν τῷ ὄρει ἀλωτὸς
Θωμ. Μαγ.

Ὀρειάνες, οἱ ἴδ' ὄρειάνες.

Ὀρει-ἀρχας, ὁ ἑπών. Πανός Ἀνθ.

Ὀρει-ἀρχης, ὁ ἡ ἀρχὸν, ἐξουσιαστής τῶν
βουβῶν Παν. Ρίαν. 8, (8, 34).

Ὀρειάς, ἄδης, θηλ. τοῦ ὄρειος· ἡ ἀνήκουσα εἰς
τὸ ὄρος· «πέτρα» ἡ τοῦ βουβῶ ἀπότομος πέτρα

Ἀντ. Σιδ. 27 (6, 219)· συνήθ. μετὰ καὶ ἄνθ.
τοῦ Νύμφαι, αἱ Ὀρειάδες=αἱ τῶν ὄρων νύμφαι.

Ὀρειάς, ἄδης, ἡ 1) ἑπών. α) Ἀθηνᾶς· 6)
Ἀρτέμιδος Νέω. 2) κύρ. ὄν. αἱ Ὀρειάδες=

αἱ ὄρειναι νύμφαι μετὰ καὶ ἄνθ. τοῦ Νύμφαι
Σοφ. εἰς Βιργιλ. 1, 500· 3) ὄν. κυνὸς τοῦ

Ἀκταίωνος Ὑγίν. μονιμα.

Ὀρειάται· ἀρχαῖοι. ὄν. τῆς πόλεως Βρασιῶν
ἐν Λακωνικῇ Παιστ.

Ὀρεῖ-αυλὸς, 2' ὁ ἐν ὄρεσιν ἀδελφόμενος,
ὁ εἰς τὰ ὄρη κατοικῶν· «θῆρις Ὀππ. κυν. 3,

18· καὶ ἐρύλογοι», ἀλ. 4, 309, monticola.

Ὀρειβάς, ἄδης· ὀρειβάτης, ἐπὶ τῶν ὄρων
βαλὼν· ἐξ εἰκασ. ἀντὶ τοῦ ὀρεβάδης ἡ ὀρε-

βάδης αἶγες π. Πουχ. πρβλ. Λοβ. Φρυν. 610.

Ὀρει-εἰσάα, ἡ· τὸ βαίνειν, πλανᾶσθαι ἐπὶ
τῶν ὄρων Στραβ. 10, 3.

Ὀρειβάσια, τὰ ἱερὰ, καθ' ἣν ἐν πανηγυρι-
καῖς τελεταῖς διήρχοντο τὰ ὄρη Στραβ. 12,

4, 3, ὅπου ὁ Κράμει καὶ ὀρειβάσια γράφει·
πρβλ. Λοβ. Φρυν. 686.

Ὀρειβάσιας, ὁ· ἀνδρὸς ὄν. Ἑτ. Μ.

Ὀρειβάσιος, ὁ· ὄν. κυνὸς τοῦ Ἀκταίωνος
Ὀβιδ.

Ὀρεῖ-εἰσάα· διαβαίνω, διαπερῶ τὰ ὄρη
Ἐπιγρ. 173 (10, 11)· καὶ μετ' αἰτ. «τραχύ-

τητα Δ. Σικ. 5, 39, montis scando.

Ὀρεῖ-εἰσάα, ὁ· ὁ διαβαίνων, διαπερῶν τὰ
ὄρη· Ὀθρ. Σοφ. Φιλ. 943· «Θησεύς, Ωλ. Κ.

1057.

Ὀρεῖ-εἰσάα, 3' ὁ τὰ ὄρη διαρχόμενος
Κλ. Ἀλ. 240.

Ὀρεῖ-εἰσάα, θηλ. τοῦ ὀρειβάτης ἀρσ.

Ὀρεῖ-εἰσάα, ὁ· ὁ βροντῶν ἐκ τῶν βου-
βῶν, ἡχῶν διὰ τῶν ὄρων Σουλδ.

Ὀρεῖ-εἰσάα· ἴδ' ὀρίανον.

Ὀρεῖ-εἰσάα, ἡ· τῷ προηγ.

Ὀρεῖ-γενής, 2' ὁ εἰς τὰ ὄρη γεννηθεὶς, ἐκ
τῶν βουβῶν καταγόμενος Νικ. Θηρ. 874, mon-

tingena.

Ὀρεῖ-γεννητός, 2' τῷ προηγ.· «μόσχος Λογ-
γιν. 1, 15.

Ὀρεῖ-γύναξ· ὀρειγύναιξ ἑσφ.

Ὀρεῖ-δραμία, ἡ· τὰ διὰ τῶν ὄρων τρέχειν
Ἀντ. Σιδ. 82 (7, 413).

Ὀρεῖ-δρόμος, 2' ὁ τὰ ὄρη διατρέχων· «ε-
λαφος Εὐρ. 1. Α. 1593, montivagus.

Ὀρεῖ, ἡ 1) θυγ. τοῦ Θεσπίου, μήτηρ τοῦ
Λαομέδοντος τοῦ ἐξ Ἑρακλίου Ἀπολλ. 2) ὄρος

Ἀττωλίας Ἀθῶν.

Ὁρει-ὀβλής, 2' ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι θάλλων, βλαστάνων, αὐξάνων Λουκοφ. 1428.
 Ὁρει-κοίτος, 2' ὀρειλεχίης Πούχ.
 Ὁρεικόν, τό διαβάσεις ὀρεινὴ ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Ἀπολλωνίαν ἀγούσης ὁδοῦ Πολύδ.
 Ὁρεικός, 3 (ὄρεός) ὁ εἰς τὸν ὄρεα, τὴν ἡμίονον ἀνήκων, μουλαρίσιος μτγν. ἀντὶ ὀρεικός.
 Ὁρει-κτιστος ἢ ὀρεικτικος, 2' ὁ ἐπὶ τῶν ὄρεων κτισθείς ἴδ' ὀρεικτίτης.
 Ὁρει-λεχίης, 2' ὁ εἰς τὰ ὄρη κείμενος, κατοικῶν ἢ κοιμώμενος - λέοντες Ἑμπεδ. 227.
 Ὁρειμαλίδες· αἱ ὀρομαλίδες πρβλ. Κοιν. εἰς Γρ. Κορ. 120.
 Ὁρει-μάνης, 2' ὁ διὰ τῶν ὄρεων μαίνόμενος, ὁ τὰ ὄρη υπεραγαπῶν Τρυφιδ. 370.
 Ὁρει-μαργος, 2' ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὰ βουνὰ καὶ τὴν ἐν τούτοις διατριβὴν.
 Ὁρει-μαχος, ὁ ὄν. Σατύρου ἐπὶ ἀγγείων.
 Ὁρει-μαχος, ὁ ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
 Ὁρει-μελής, 2' ὀρειλεχίης Ἑμπεδ. ἴδε κύμβη.
 Ὁρεινή, ἡ 1) νῆσος π. τῇ Αἰθιοπίᾳ, καὶ ὀρεινὴ χερσὶν νησος λεγομένη Πτολ. 2) ὀρεινὴ Θράκη ἐν Αἰθῶπ. ἀνωθεν τῆς Ἀλεξανδρείας Εὐστ. 3) μία τῶν δωδεκά τοπαρχιῶν, εἰς ἧς διηρεῖτο ἡ Ἰουδαία Πλιν.
 Ὁρει-νομέω· βόσκω, κατοικῶ ἐπὶ τῶν ὄρεων Σουίδ.
 Ὁρει-νόμος, 2' ὁ ἐπὶ τῶν ὄρεων βόσκων, κατοικῶν - κενταύρων γένος· Εὐρ. Ἦρ. μ. 564 - πλάνη - ἡ ἀνὰ τὰ ὄρη περιπλάνησις Φιλίπ. 8 (6, 107).
 Ὁρεινός, 3' ὁ εἰς τὸ ὄρος ἀνήκων, ἡ ὁ ἐκ τοῦ ὄρους ὢν - γῶρη Ἦρ. 1, 110. «τὸ ὄρεινόν τῆς φύσεως» Πλάτ. Κρατ. 394· ὁδὸς ἀντιθ. τῇ πεδινῇ Ξεν. Κυρ. 1, 6, 42. «ὄρεινόν καὶ ὑπόλιθον γῆτιον» Λουκ. Τιμ. 31. ὁ εἰς τὰ ὄρη ἄγριος αὐξάνων, ἀντιθ. τῇ ἡμέρῳ Ἰώστ. - Θράκες = ἐν ὄρειν οἰκῶντες Θουκ. 2, 96. π. Ἀριστοτ. καλεῖται γῆφόν τι αἰγιόχαλός διὰ τὸ διατρίβειν ἐν ταῖς ὄρεσιν, I. Ζ. 8, 3.
 Ὁρειο-βάτης, ὁ ὀρειβάτης Χρ. Σιδ.
 Ὁρει-οικος, 2' ὁ ἐν ὄρεσι κατοικῶν Σχολ. Εὐρ. Φων. 694.
 Ὁρειο-κόμος ἴδ' ὀρεικόμος.
 Ὁρειον ἴδ' ὄρειος.
 Ὁρει-ομανής· ὀρειμανής Ἦρ. ὕμν. 30, 5.
 Ὁρειο-νόμης, ὁ τῷ ἐπομ.
 Ὁρειο-νόμος· ὀρεινόμος· ὁ ὄρεος Ἀντ. Σιδ. 15 (6, 14)· κάπρος Φιλίππ. 47 (6, 246).
 Ὁρειο-πτελέα, ἡ ὀρειπτελέα.
 Ὁρειος· 1) ἐπὶ τῶν φυλῶν τῶν Μασσαγετῶν Ζην. 2) κενταυρός τις Δ. Σικ. 3) εἰς τῶν Λαπιθῶν Ὄδισ. 4) εἰς τῶν Σατύρων ἐπὶ ἀγγείων· 5) χαλκῆς τις ἐφευρετῆς τοῦ ὀρειχάλκου Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 6) υἱὸς τοῦ Πολυφόντου· 7) πατήρ τοῦ Ὁξύλου Ἀθην. 8) ἄλ. Ἐπιγρ.
 Ὁρειος ἴδ' ὄρειος.
 Ὁρειος, 3 καὶ 2' ὀρεινός, ὁ ἐν ὄρει διατρίβων· «ὄρειον Πελειάδων» Πινδ. Ν. 2, 11· ὕλη Αἰσχ. Ἀγ. 483· ὁ ὄρεος = τοῦ ὄρους τὰ θηρία Σοφ. Φιλ. 925· παίμνια, Οἶ. τ. 1028· ὁ ὄρεος = ὀρεινὸν δάσος Ἰππ. 1127· ὁ εἰς τῆς Ῥέας Ῥιαν. 9 (6, 173)· νάπαι Ἀριστ. ὄρν. 940· γένος, νομῆς Πλάτ. Κριτ.

109· λαγωοί Ξεν. Κυρ. 5. 17· γυνὴ Λουκ. 9. δ. 20, 3' καὶ ἐπὶ τόπου ὀρεινός· «Λουκῶν ὄρειοι πρόντες» Σοφ. Τρ. 785· ἰων. οὐρεῖος Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 244.
 Ὁρειο-χαρής, 2' ὁ χαίρων διὰ τὰ ὄρη, ὁ ἀσμένως εἰς τὰ ὄρη διατρίβων Ἐπιγρ. 236, (Πλιν. 258).
 Ὁρειπατοί, οἱ ἔθνος Αἰθιοπίας.
 Ὁρει-πέλαργος, ὁ ὀρεινὸς πελαργός, ὁ ἄλλως γρουπαῖστος λεγόμενος Ἀριστοτ. I. Ζ. 9, 32.
 Ὁρει-πλαγκτος, 2' ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι πλανώμενος· νόμποι Ἀριστ. 0. 326, montivagus.
 Ὁρει-πλάνης, 2' τῷ προηγ. Nov. 5, 408.
 Ὁρει-πλανος, 3' τῷ προηγ. Nov. Δ. 16, 184.
 Ὁρει-πολέω· ὀρεοπαλέω Σουίδ.
 Ὁρει-πτελέα, ἡ ὀρεινὴ πτελέα Θούρ.
 Ὁρειται, γ'· προσ. 6' μέλ. τοῦ ὄρου, ὄρουμαι.
 Ὁρείτης, ὁ ὁ κάτοικος τῶν ὄρεων Ὀρφ. λιθ. 356, monticola.
 Ὁρειτίνη, ἡ ὀρεινὴ ἐπὶ τῶν Ἀρτέμιδος· πρβλ. δίκτυον.
 Ὁρείτις, ἴδος, ἡ τῷ προηγ.
 Ὁρει-τρεφής, 2' τῷ ἐπομ. Λουκ. Ἀλεξ. 48.
 Ὁρει-τροφος, 2' ὁ ἐπὶ τῶν ὄρεων τραφεῖς, αὐξηθεὶς Σχολ. Λουκοφ. 675.
 Ὁρει-τυπία, ἡ τὸ κῶπτεν λίθους ἢ ξύλα εἰς τὰ ὄρη Ἰπποκρ.
 Ὁρει-τύπος, 2' ὁ ἐν τοῖς ὄρεσιν ἐργαζόμενος, ὁ ξύλα ἢ λίθους τέμνων = ὀλοτόμος· «ὀρετύποι Γίγαντες = οἱ ῥιπτοντες καὶ κτυπῶντες μὲ τὰς ὀποιᾶς ἀπέκαστον κορυφὰς τῶν ὄρεων ἀρ. λεξ. lignator.
 Ὁρείτωρ, ὄρος, ὁ ὀρείτης· ὁ Παύχ. ἔρμην. διὰ τοῦ ἄγριος.
 Ὁρει-φοιτέω· περιπλανῶμαι εἰς τὰ ὄρη Εὐστ.
 Ὁρει-φοίτης, ὁ τῷ ἐπομ. Πλουτ. συμ. 4, 5.
 Ὁρει-φοίτος, 2' ὁ εἰς τὰ ὄρη φοιτῶν, διδοῦν Σχολ. Ὀμπ. ἀλ. 3, 386.
 Ὁρει-χάλκινος, 3' ὁ ἐξ ὀρειχάλκου κατασκευασμένος· στήλη Πλάτ. Κριτ. 119.
 Ὁρει-χάλκος, ὁ ἀγαλματοποιός, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη τὸ μέταλλον ὀρειχάλκος Σχολ. Ἀπολ. Ρ.
 Ὁρει-χάλκος, ὁ φυσικόν τι μέταλλωμα καὶ τὸ ἐκ τούτου κατασκευαζόμενον μέταλλον Ὀμ. ὕμν. 5, 9· ἐκ τούτου ἐγένοντο περικνημίδες Ἦρ. ἀπ. 122· «τὸ γένος ἐκ τῆς γῆς ὀρυττόμενον ὀρειχάλκου» Πλάτ. Κριτ. 114· κοιν. ὀρειχάλκων ἐλέγγο χρόνοις ὑστερωτέροις καὶ τὸ τεχνικῶς κατασκευαζόμενον μέταλλον μτγν. ἐπιθ. = ὁ ἐξ ὀρειχάλκου, ὁ προὔντινος, orichalcum ἢ aurichalcum.
 Ὁρει-ὠδης, 2' ὀρεινός, βουνώδης Εὐστ. 1246, 28, montanus.
 Ὁρειῶν ἴδ' ὄρεῶν.
 Ὁρειώτης, ὁ ὀρείτης· Πάν Ἑρμ. 5, (9, 824).
 Ὁρεκτέον· ῥ. ἐπιθ. δεῖ ὀρέγεσθαι Κλ. Ἀλεξ. σ. 341, appellendum.
 Ὁρεκτέω· ὀρέγομαι Σουίδ.
 Ὁρεκτής, ὁ ὁ ἐκ τῶν πλησίον μαχόμενος Εὐστ. ἴδ' ὀρεικτός.
 Ὁρεκτιάω, ἔφετ· τοῦ ὀρέγομαι μτγν.
 Ὁρεκτικὸς, 3' ὁ εἰς τὴν ὄρεον ἀνήκων, ὁ τὴν ὄρεον ἐρεθίζων μτγν. τὸ ὀρεκτικόν = αἱ ὁ-

ρεῖς, καὶ ἐπιθυμίαι· «τὸ ἐπιθυμητικὸν καὶ ὀρεκτικὸν» Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 13.
 Ὀρεκτικῶς, ἐπὶ τῷ προηγ. Σχολ. Ἀριστ. Λυσ. 987.
 Ὀρεκτός, 3 (ὀρέγω)· ὁ ἐκτενδόμενος· μελίσαι· ἀκόντια προεκτενδόμενα, μετὰ τὰ ὅποια δύναται τις νὰ φθάσῃ τὸν ἐχθρόν, νὰ μάχῃται πρὸς αὐτὸν ἐκ τοῦ σύνεγγυς Ἰλ. 6, 543· «δόρατι τῷ ὀρεκτῷ χρώμενος»· «ἡ ἐκ χειρὸς χρησις», ἀντιθ. τῷ «ὡς παλτοῖς» Στραβ. 10, 1, 12· «τὸ ἐσχατὸν τῶν ὀρεκτῶν» Σ. Ἐμπ. Πυρ. 1, 25, parrectus.
 Ὀρ-ἐμ-πό-ται (ὅρος ἐμπνίω)· οὕτως ὠνόμαζεν ἡ Πυθία τοὺς ποταμούς, ὡς πίνοντας τρόπον τινὰ τὰ ὕδατα τὰ ἀπ' αὐτῶν τὰς ἀρχὰς καὶ πηγὰς λαμβάνειν Πλουτ. χρησμ. πυθ. 24.
 Ὀρέντης· ἴδ' ὀρόντης.
 Ὀρεξάρτης, ὁ· ποτ. ἐν Παρθίᾳ Πλουτ.
 Ὀρεῖς, ἡ· ἡ πρὸς τὴν ὀρμὴν ἐπιθυμία, κλίσις Ἀριστοτ. ἡθ. 1, 2· ἐν γέν. ὡς ἐπιθυμία π. αἰσθ. 1· ἔτι = τροφῆς ὀρεῖς· «ὀρεκτικὴν τινὰ τροφὴν εὐαρμυστίαν περιεργάσαντο περὶ τὸν στόμαχον, ἣν ὀρεῖν καλοῦμεν» Πλουτ. συμπτ. 7, 2.
 Ὀρεο-ζεύκτης, ὁ· ὁ ζευγνύων ἡμιόνους Πολυδ. 7, 183.
 Ὀρεοί· ἴδ' Ὀρεοί.
 Ὀρεο-κομέω· περιποιοῦμαι τὰς ἡμιόνους ἀμφ.
 Ὀρεο-κόμος, 2· ὁ τῶν ἡμιόνων ἐπιμελούμενος Πλάτ. Λυσ. 208· ὁ Ἀριστ. ἔχει διὰ τὸ μέτρον ὀρεοκόμος ἀλλὰ γραπτέον ὀρεακόμος Θεσμ. 493, κατὰ Λυδ. Φρον. 697.
 Ὀρέομαι· ὀρνυμαι, κινεομαι.
 Ὀρέοντο, γ'. πλ. πρόσ. παρ. τοῦ ὀρέομαι Ἰλ. 6, 388.
 Ὀρεο-πολέω· διατρίβω εἰς τὰ ὕδατα Λουκ. Θεμ. διαλ. 20, 7· πρὸς ὀρεωπολέω Λυδ. Φρον. 678.
 Ὀρεο-πόλος, 2· ὁ κατοικῶν, ζῶν, ἢ διατρίβων εἰς τὰ ὕδατα ἀμφ.
 Ὀρεο-σέλιον, τό· σέλιον ἐν τοῖς ὄρεσι φερόμενον Διοσκ. 3, 76.
 Ὀρεο-τῆπος· ὀρειτῆπος Θεοφρ.
 Ὀρεοφάντα· κώμη τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς Πτολ.
 Ὀρεοφδ'λαξ, ακος, ὁ· τὰ ὄρη φυλάττων ἀμφ.
 Ὀρέσανδρος, ὁ· Πυθαγόρειός τις Ἰαμβλ.
 Ὀρέσβιος, ὁ· 1) Βοιωτὸς Ἰλ. 2) Τρώς Κ. Σμ.
 Ὀρέσβιος, 2· ὁ εἰς τὰ ὕδατα, τοὺς ἀγρίους τόπους ζῶν· λέεινα Ὀππ. κιν. 3, 345.
 Ὀρεσθάσιον, τό· πόλις Ἀρχαδίας, κατ. ὀρεσθάσιος· ἡ χώρα Ὀρεσθίς Πασ.
 Ὀρεσθεύς, ὁ· 1) υἱὸς Λυκάονος, ἔξ οὗ ἡ πόλις.
 Ὀρεσθάσιον Πασ. 2) υἱὸς Δευκαλίωνος βασιλ. τῆς Λακρίδος Ἀθην.
 Ὀρεστί-δᾶτης, ὁ· ὀρειδᾶτης ἀμφ.
 Ὀρεστί-βιος· ὀρεσβίος ἀμφ.
 Ὀρεστί-γενής, 2, π. ἀντὶ ὀρειγενῆς ἀμφ.
 Ὀρεστί-γόνιος· τῷ προηγ. Σχολ. Ἀριστ. βατρ. 1340.
 Ὀρεστί-γονος, 2· τῷ προηγ. ἔσφ. ἀντὶ ὀρεσσίγονος.
 Ὀρεστί-δρόμος· ὀρειδρόμος· Ἰων. Nov. Δ. 10, 79.

Ὀρεστί-κοίτης, ὁ· τῇ ἐπομ. Σχολ. Σοφ. Οἶ. τ. 1091.
 Ὀρεστί-κοίτης, 2· ὀρεσβίος Ἰαμβλ. ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι τὴν κοίτην, φωλεὰν ἡ κατοικίαν ἔχων.
 Ὀρεστί-νομία, ἡ· τὸ ἐπὶ τῶν ὄρεων βόσκειν, διατρίβειν, κατοικεῖν Σχολ. Ἰλ. 6, 93.
 Ὀρεστί-οίκος· ὀρειοίκος, ὀρεσβίος Ἰαμβλ.
 Ὀρεστί-πάτος, 2· ὁ εἰς τὰ ὕδατα περιπατῶν.
 Ὀρεστί-τροφός· ὀρειτρόφος, ὁ λέων Ἰλ. μ. 299.
 Ὀρεσι-φοίτης, ὁ· τῇ ἐπομ.
 Ὀρεσι-φοίτης, ἰδός, θηλ. τοῦ προηγ.
 Ὀρεσί-φοιτας· ὀρειφοίτης Φερωντ. π. φουσ. θε. 34.
 Ὀρεσί-χῆτος, 2· ἐκ τῶν ὄρεων χυδόμενος ἀμφ.
 Ὀρεσκέω· διατρίβω εἰς τὰ ὕδατα Νικ. Θερ. 43.
 Ὀρέ-σκιος· ὁ ὑπὸ τῶν ὄρεων σκιαζόμενος, οὕτω καλεῖται ὁ Βάκχος Ἐτ. Μ. 629, 56.
 Ὀρεσ-κοίος· ὀρεσβίος ἀμφ.
 Ὀρεσ-κοός· ὀρεσβίος Ἰαμβλ. Ἰαμβλ. 483· «δαίτης ὀρεσκού» Ἰδρ. Κυκλ. 246.
 Ὀρεσ-κῆος, ὡς ὀρεσβίος (καίμει)· ὁ ἔχων τὴν κοίτην τοῦ, ὁ κείμενος εἰς τὰ ὕδατα, ἢ ὁ κατοικῶν εἰς αὐτά· ἔμμενοντα Φερωντ. ὀρεσβίος· μετὰ τῶν Κενταύρων Ἰλ. α. 268· αἰγίς Ὀδ. ι. 155· τὰς διαφορὰς ἐρμηνείας τῶν ἀρχαίων ἴδε ἐν Στραβ. 8, 367· ἀκύλας Ἰδρ. Ἰππ. 1277.
 Ὀρεσβίος· ἱππ. τῶν Κενταύρων Ἰππ. 1277.
 Ὀρεσβί-αυλος· ὀρειαυλος· γίμνασις Κολοθ. 107· Ἠχώ Θεοφρ. Σχολ. 3 (Πλάτ. 233)· ὀρεσβίος Nov. Δ. 11, 63.
 Ὀρεσβί-δᾶτης, ὁ· ἱππ. τοῦ Πανός Σοφ.
 Ὀρεσβί-δᾶτης, ὁ· ὀρειδᾶτης Παν. Σοφ. Οἶ. τ. 1100· ὁ γὰρ Ἀντ. 349· τάρσος Ἀγαθ. 92 (7, 578).
 Ὀρεσβί-βιος· ὀρεσβίος ἀμφ.
 Ὀρεσβί-δοτος, 2· ἐπὶ τῶν ὄρεων βόσκων ἀμφ.
 Ὀρεσβί-γενής, 2, π. ἀντὶ ὀρειγενῆς.
 Ὀρεσβί-γονος· ἱππ. τῶν Νυμφῶν Ἰδρ.
 Ὀρεσβί-γονος· ὀρειγόνος· Νύμφαι Ἀριστ. βατρ. 1340.
 Ὀρεσβί-δρόμος· ὀρειδρόμος Ὀρφ. Ἀργ. 24.
 Ὀρεσβί-κομός· ὁ Βάκχος Nov. Δ. 36, 28.
 Ὀρεσβί-νομος, ὁ· 1) ἱππ. τοῦ Διανύσου Nov. 2) τῶν Σατύρων.
 Ὀρεσβί-νόμος· ὀρεινόμος αἰξ. Ἰππ. 407.
 Ὀρεσβί-πάτος· ὁ περιπατῶν ἐν ὄρεσι· Βάκχος Nov. Δ. 14, 250, ὁρᾶται ὀρεσβί-δοτος.
 Ὀρεσβί-πόλος· ἱππ. ῥέα· Nov.
 Ὀρεσβί-πόλος· ὀρειπόλος Nov.
 Ὀρεσβί-χῆτος, π. ἀντὶ ὀρειχῆτος Nov. Δ. 20, 337.
 Ὀρεσβί-δᾶτης, ὁ· Πυθαγόρειός τις ἐκ Μεταποντίου.
 Ὀρεσβί-οἶ· ἴθνος Ἑλληνιστικὸν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, ὡς περὶ τὸν δ' εἰς Μακεδονίαν ἀναμαρτυρεῖται ἀπὸ τοῦ Ὀρεσίου Στραβ. ἡ χώρα Ὀρεστιάς καὶ Ὀρεστιάς καὶ Ὀρεστίς Πτολ.
 Ὀρεστιάς, ὄρη, ἀντὶ Ὀρεστίης.
 Ὀρεστιάς· ἴδ' ὀρεστιάς.
 Ὀρεσταυτοκλείδας, ὁ· 1) ἀνδρ. ὄν. σύνθ. ἐξ Ὀρεσίου καὶ Λυτοκλείδας 2) τραγωδία τοῦ Τιμοκλέους Ἀθην.

*Ὁρέστεια, ἡ 1) ἐπών. Ἀρτέμιδος, ἥς τὸ ἄγαλμα ἔφερον ὁ Ὁρέστης ἐκ τῆς Ταυρίδος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ κατὰ μεταγενεστέραν διήγησιν εἰς τὸ Λάτιον Ὁβιδ. 2) ὄν. ποιήματος τοῦ Σπησιόχρου Ἀθην. 3) ὄν. τριλογίας τοῦ Αἰσχύλου, Ἀγαμέμνωνος, Κρηφῶρων καὶ Εὐμενίδων Ἀριστ.

*Ὁρεστέϊνος, ὁ 1) ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ. 2) συγγραφεὺς ἱατρικῶν ἀντικειμένων Γαλην

*Ὁρέστειον, τό 1) πόλ. Ἀρκαδίας, πρότερον

Ὁρεσθάνιον καὶ Ὁρεσθαιον καλουμένη ἀπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος Ὁρέστου Εὐρ. 2) ναὸς Ὁρέστου ἐν Σουλῆ Ἀρκ. 3) ὄν. κῶρ. Σουλῆ.

*Ὁρέστης, ὁ 1) εἰς τὸν Ὁρέστην ἀνήκων - χειρ. Εὐρ. Ἀνδρ. 1242 - κακὰ Σοφ. Πλ. 1117.

*Ὁρέστερος, ὁ 1) ἐπών. τῶν Κουρήτων Ὁρφ. θυν. 31, 2.

*Ὁρέστερος, π. ἀντὶ ὀρεινός, ἐπὶ θ. τοῦ ὀρεσθίου Ἰλ. χ. 93 τοῦ λύκου καὶ τοῦ λέοντος Ὁδ. κ. 212 "ὀρεστέρα παμβώται γὰρ" = Ῥέα Σοφ. Φιλ. 391 πρὸς ὀρεινὸν θῆρ. Εὐρ. Ἐκ. 1058 - λέων Βαρχ. 1139 - κάπροι Ὁρ. 1460 (ὅθεν εἶνε συγχο. ὡς ὁ Φιλόξενος ἐξηγεῖ ὀρεινός ἀντὶ ὀρηστέρος Ἐτ. Μ.)

*Ὁρέστη, ἡ 1) πόλ. ἡ χώρα τῆς Εὐβοίας Ἡ σύγ. κατ. Ὁρέστα Στ. Βυζ. 2) Ὁρεστιάς, πόλ. τῆς Θράκης = Ἀδριανούπολις Λαμπρίδ.

*Ὁρεσθηος, ὁ ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

*Ὁρέστης, ὁ, κλ. Ὁρέστᾶ 1) υἱὸς Ἀγαμέμνονος καὶ Κλυταιμνήστρας, ἀδελφὸς Ἠλέκτρας καὶ Ἰφιγενείας, ὅστις παῖς ἔτι ὢν, ὅτε ὁ Ἀγαμέμνων ἐφρονεύθη ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου, ἐσώθη τῇ συνεργίᾳ τῆς ἀδελφῆς του Ἠλέκτρας εἰς τὴν Φωκίαν, ὅπου ἀνετράφη ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ αὐτοῦ βασιλέως Στρωφίου καὶ Ὁμ. δ' ἐσώθη εἰς Ἀθήνας κατὰ διαταγὴν τοῦ μαντείου ἐπιστρέψας εἰς τὰς Μυκήνας μετὰ ὁκτώ ἔτη, ἐφύνησε τὸν Αἰγίσθον καὶ τὴν ἰδίαν του μητέρα, ἐκδικούμενος οὕτω τοῦ πατρὸς του τὸν ἀδικον θάνατον Ὁμ. Ὁδ. Περιφρμῆς ὤπρηξεν ἡ φίλια του μετὰ τοῦ Πυλάδου, υἱοῦ τοῦ βασιλέως Στρωφίου, ὅψ' οὐ συνοδευόμενος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα, ἐπανακτῆσας τὸν πατρικὸν του θρόνον· ἀλλ' ἐφεξῆς βασανιζόμενος ἔλειπεν ὑπὸ τῶν Ἐρινύων διὰ τὴν πράξεισιν μητροκτονίαν, καὶ μὴ εὐρίσκων οὐδ' αὐμὸ ἀπαλλαγὴν τῶν ἐσωτερικῶν ἐλέγχων τῆς ψυχῆς του, ὤπηγε κατὰ συμβούλῃν τοῦ μαντείου εἰς τὴν Ταυρικὴν Χερσονήσον, ἐλπίζων οὕτω νὰ τύχῃ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος κατὰπαυσίν τινα τῶν δεινῶν του. Ἀλλ' ἐκεῖ συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Σκυθῶν Θόαντος, ἐφέρθη εἰς τὸν ναὸν τῆς θεᾶς, ἵνα σφαγῇ ὡς θύμα κατὰ τὴν ἐγγώριον συνήθειαν· γνωριθεὶς δὲ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ Ἰφιγενείας, ἱερείας οὗτης τοῦ ναοῦ τῆς Ἀρτέμιδος, ἐσώθη μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἐπαναλαβὼν αὐθις τὸν θρόνον τοῦ πατρὸς του, ἐβασίλευσε τοῦ λοιποῦ ἐν Μυκήναις καὶ Σπέρτῃ, λαβὼν γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Μενελάου Ἑρμιόνην, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Τισαμένον Εὐρ. Κατ' ἄλλους δὲ οἱ Τροϊκῆνιοι τὸν ἐκαθάρσαν ἀπὸ τὸν φόνον τῆς μητρὸς του, συνδιαιτῶντες αὐτὸν μετὰ τοὺς θεοὺς Πανσ.

*Ἀπέθανε δὲ ἐν Ἀρκαδίᾳ πλησίον τῆς πόλεως Ὁρεστέου, δηγθεὶς ὑπ' ὤφως, καὶ ἐτάφη ἐν Τεγέᾳ Στράβ. 2) υἱὸς τοῦ Ἀχιλλεύου καὶ τῆς Περικλίδους, θυγ. τοῦ Ἰπποδάμαντος Ἀπολλ. 3) εἰς τὸν ἐπισήμων Τρύφων φρονεθεὶς ὑπὸ τοῦ Λεοντίως Ὁμ. Ἰλ. 4) τύραννος τῆς Φαρσάλου ἐν Θεσσαλίᾳ Θουκ. 5) εἰς τῶν Σατύρων Νόν. 6) υἱὸς τοῦ Ὁρέστου βασιλεὺς τῆς Μολοσσίδος, ἀφ' οὗ ἡ πόλ. ἐκλήθη Ὁρέσται 7) υἱὸς καὶ διάδοχος τοῦ Ἀργελάου Δ. Σικ. 8) ἐπών. τῆς Ἀδρηλίας γενεᾶς ἐν Ῥώμῃ gens Aurlia Πλουτ. 9) πατὴρ τοῦ Ῥωμύλου Λύγουστύλου Φωτ. 10) ἄλ. Ἐπιγρ.

*Ὁρεστία, ἡ 1) πόλ. ἐπὶ τινος ὄρους ἐν Μακεδονίᾳ, κατ. Ὁρεστιατὸς 2) ἐν Ἀρκαδίᾳ = Ὁρεστῖον Στ. Βυζ. 3) μέρος τῆς Μεγαλοπόλεως, κατ. Ὁρεστῖοι Στ. Βυζ. 4) ἡ χώρα τῶν Ὁρεστών Ἰδ. Ὁρέσται.

*Ὁρεστιάδης, ὁ 1) πατρῶν. τοῦ Ὁρεσθίου Φωτ. 2) ὄν. ἄνδρ. Ἐπιγρ.

*Ὁρεστιανός, ὁ ὄν. ἄνδρ. Ἐπιγρ.

*Ὁρεστιάς, ὁ 1) ἐπών. α) Ἀρτέμιδος Νον. β) Ῥέα γ) Κίρκης Νον. δ) τῶν Νυμφῶν = Ὁρετιάδες Ἰλ. (= καὶ ἐν τοῖς ὄρεσι τὴν ἐστίαν, οὐκίαν ἐχουσαι) ὡς ὁ Πούχ. ἐσφ. ἐρμην. Ἰδ. Αἰσ. παθ. 465) ε) μία τῶν Βαρχῶν Νον. 2) χώρα τῆς Μακεδονίας Ἰδ. Ὁρέσται 3) ἡ μετέπειτα κληθεῖσα Ἀδριανούπολις.

*Ὁρεστῖς, ἄθος, ὀρειάς, ἡ - Νύμφαι Ἰλ. ζ. 420. Ὁρεστῖας, ὁ ἄνεμος Καλλ. ἀποσπ. 35.

*Ὁρεστιχός, ὁ ἐπών. Ἀργούς ἐν Μακεδονίᾳ = Ὁρέσται Στράβ.

*Ὁρεστιλλὰ, ἡς, ἡ ἡ Ῥωμ. Orestilla, Ἀδρηλῖα Ὁρεστιλλὰ Ἀππ.

*Ὁρεστινὰ, Κερυνήτια ἡ π. Σουητων. Orestilla Δ. Κασ.

*Ὁρεστινός, ὁ ὄν. ἄνδρ. Ἐπιγρ.

*Ὁρεστῖον, τό λίχονόν τι, ἄλλως νεκτάριον Διοσκ.

*Ὁρεστῖς Ἰδ. Ὁρέσται.

*Ὁρεστῖς ὀρεστῖας ἀμφ.

*Ὁρεστώριος, ὁ ὄν. ἄνδρ. Ἐπιγρ.

*Ὁρεσφι (ιν) ἐκ. γεν. ἡ δοτ. ἐν. ἡ πλ. τοῦ ὄρους.

*Ὁρεσχάς, ἡ ὄσχη, ἀμπέλου κλήμα πλήρες σταφυλῶν Ἀρποκρ. ἐν λέξ. ὀσχοφόρος, γράφεται καὶ αὐροσχάς, ἀρασχάς καὶ ἀρεσχη Πούχ.

*Ὁρέται, οἱ Τορίται, ἔθνος Ἀσιατικὸν τῆς Σαρματίας Δ. Περ.

*Ὁρέυς, ὁ, ἰων. καὶ ἐπ. ὀρέυς (πιθ. ἀν. παρὰ τὸ ὄρος, τὸ τοῦ ὄρους ζῶον, ὅπερ ἐν γρῆσι. μάλιστ' εἰς τὰ ὄρη), ἡμίονος, μουλάρι· οὐρῆας Ἰλ. α. 40' 2) π. = ὀρεινός, ἐργάτης, ὁ ἐν τοῖς ὄρεσι ἰργαζόμενος, mulus, monticola.

*Ὁρεῦμα φυλάττω Πούχ. πρὸς. οὐρος, eustudio.

*Ὁρεφοίτης, ὁ ὀρεφοίτης Ἐτ. Μ. Ἰσ. ἀναγνωστέον ὀρεφοίτης.

*Ὁρεχθέω (πρὸς. ὀρεχθέω) 1) μυκάμαι, ἐπιταύρου Ἰλ. ψ. 30' ἐπὶ δὲ τοῦ ἡχου τῆς θαλάσσης = ῥοχθέω Θεοκρ. 11, 43' μεταφ. «πὺς αἰεσθὲ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν», ἐπὶ τοῦ παλμοῦ ἢ κτύπου τῆς καρδίας ἐν παθήμασιν

ταχυροῦς = μίμημα τραχέος ἤχου ἐν τῇ ἀφά-
 ζεσθαι τὸν βοῶν Σχολ. Ἀριστ. νεφ. 1350
 καὶ ὁ Σχολ. Ἀπολ. Ῥ. ἐρμην. διὰ τοῦ στένω
 1, 275 οὕτω καὶ «πᾶν ὀρεχθεὶ δάπεδον»
 Αἰσχ. ἀποσπ. 146, π. Στράβ. 12 «μόλαισι
 δ' ὀρεχθεὶ τὸ λαΐνον πέδον» Ἀριστίας π. Α-
 θην. 2, 60 2) = ὀρέγω = σφοδρῶς ἐπιθυμῶ τι
 μὲν. π. «καὶ οἱ ὀρέχθαι θυρὸς ἐλδομένην
 σκηθεῶν ἐξ αἵμα κεδάσσαι» Ἀπολ. Ῥ. 2, 49
 «οὐδ' ἔχει ἐκφλύξει τόσον γόον ὅσον ὀρε-
 χθεῖ», 1, 275 κατ' Εὐστ. οἱ ἀρχαῖοι ἐρμην. ἐ-
 πιναφέρουσιν εἰς τὸ ὀρέγω καὶ τὰ Ὀμ. χωρία,
 καὶ ἐξηγοῦσιν «ἀναίρουμένοι ὀρέγοντο, ἐξετεί-
 νοντο, ἐξηπλωμένοι ἐκείντοι, ἐπὶ τῶν σφαζο-
 μένων, βοῶν, ὡς τὸν χοίρων» «εὐόμενοι τανύ-
 οντο», καὶ τὸ Θεοκρ. ἀνωτ. ἐπὶ θαλάσσης «θά-
 λασσαν ἔα ποτὶ χέρον ὀρεχθῆν» = ἄφες τὴν θάλ.
 νὰ ἐκταθῇ μέχρις αἰγιαλοῦ, cupio, desidero.
 Ὀρέω, ἰων. ἀντὶ ὀράω Ἥρ.
 Ὀρέω γὰρ ὄρω.
 Ὀρεω-χεύκτης, ὁ ὀρεοχέυκτης ἀμφ.
 Ὀρεω-κομέω, καὶ ὀρεωκομία, ἡ ὀρεοκο-
 μίω, ὀρεωκομία ἀμφ.
 Ὀρεω-κόμος, ὁ ὀρεοκόμος Ἀριστ. θεσ. 191,
 nullio.
 Ὀρεω-πολέω ὀρεοπολέω Λοβ. Φρυν. 696.
 Ὀρεω-πόλης, ὁ ἡμῶν πωλητὴς Σουδ.
 Ὀρζα πόλ. τῆς ἐνδοξ. Γάγγου Ἰνδικῆς Πτολ.
 Ὀρη, πλ. τοῦ ὄρος.
 Ὀρη, ὄρω, ἀντὶ ὄρα, ὁ ἐν. προστ. τοῦ ὄραω.
 Ὀρηαι, ἰων. ἀντὶ ὄρα β'. ἐν. μέσ. ἐν. ὄριστ.
 τοῦ ὄραω.
 Ὀρήεις, 3' ὀρεινός Ἐτ. Μ. 807. 12.
 Ὀρήϊα, ἡ γυν. ὄν. ἐπὶ ἀγγείου Ἰαν. ἀγγειο-
 γραφ.
 Ὀρημαὶ γὰρ ὄρημα.
 Ὀρημαὶ αἰολ. καὶ ὄρω. ἀντὶ ὄραω.
 Ὀρηος ὄρειος Ἐτ. Μ. 32, 8.
 Ὀρηται π. γ'. ἐν. πρόσ. μέσ. ἀορ. 6' ὄποτ.
 τοῦ ὄρνωμι.
 Ὀρητο ὄρω. ἀντὶ ἑωράτο, γ'. ἐν. πρόσ. μέσ.
 παρατ. τοῦ ὄραω.
 Ὀρητός ἰων. ἀντὶ ὄρατός.
 Ὀρήχοι τῆς αἰμωσίας Ἡούχ. sepiis.
 Ὀρηος ὄρειος ὄρω, ἀληθινῶς, ἀκριβῶς
 ἀγγέλλω Β. Ἀν. 53.
 Ὀρθαγα ἡ ὄρθαγα πόλ. Μεσοποταμίας Πτολ.
 Ὀρθάγης, ὁ δαίμων πριαπῶδης περὶ τὴν
 Ἀφροδίτην = πόρνος Τζέτζ.
 Ὀρθάγης, ὁ ἕνος Λυκοφρ. 538, ἡ γρ. ὀρ-
 θάνης ἔσφ.
 Ὀρθά-γάρους, ὁ 1) ἄγνωστος αὐλητὴς Θη-
 βαιος Πλάτ. 2) Σικωνίων τύραννος Ἀριστοτ.
 3) μάντις Κορίνθιος Πλουτ. 4) συγγραφεὺς
 περὶ Ἰνδικῆς Αἰλ. 5) Ἀθηναῖος τις Ἀριστ.
 Ὀρθάγορας, ὁ τὸ ἀνδρὶκὸν αἰδοῖον ἐκ τοῦ
 ὄρθον ἵστασθαι, λέξ. κωμ. κατὰ συνέμφασιν
 κυρ. ὀνόματος Ἀριστ. ἐκκλ. 916.
 Ὀρθά-γορεῖα, ἡ ἀρχαῖα ὄν. τῆς πόλεως
 Σταγειρῶν ἐν Θράκῃ Στράβ.
 Ὀρθάγορης, ὁ ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
 Ὀρθ-αγορίσκιος, 3' χοίρειος, γουρουνί-
 σιος, ἐπιθ. τοῦ ἔπου.
 Ὀρθαγορίσκος, ὁ χοιρίδιον π. Λακιδ. δελ-

φάκιον γαλαθρόν Ἀθην. 4, 139, porcellus.
 Ὀρθάδιος, π. ἀντὶ ὄρθιος ἀμφ.
 Ὀρθαί, μ. ἀορ. ἀπαρ. τοῦ ὄρνωμι Ἰλ. θ. 494,
 ἄλλοι ἐξηγοῦσιν αὐτὸ ὡς ὄρθαι π. πρξ. Βουτ-
 τμαν. γραμ. 322.
 Ὀρθαί, ἡ μία τῶν θυγατέρων τοῦ Γαλίν-
 θου Ἀπολδ.
 Ὀρθατος, ὁ 1) Φρύξ ἐξ Ἀσκανίας Ἰλ. 2)
 ἄλλ. τινὲς Ἐπιγρ. π. Ἡούχ. = Ὀρηθάνης.
 Ὀρθ-άκανθος, 2, καὶ ὀρθόάκανθον, τὸ
 εἶδος βοτάνης μὲ καρπὸν ἀκανθώδη Θεοφρ.
 Ὀρθάνης, ὁ Πριάπιος τις θεός, παριστανό-
 μενος μὲ τὸ αἰδοῖον ἐκτεταμένον Ἀθην. 10, 441.
 Ὀρθ-άπτων, τὸ πανίον μάλλινον διὰ σφύγ-
 γισμ = Πολυδ. 7, 69, gauzare.
 Ὀρθάων, ὁ ὀδηγὸς τῶν Κενταύρων Νυν.
 Ὀρθάσιον ὄρθιον, δέσ, μέγα Ἡούχ.
 Ὀρθεύς, ὁ Τηνιὸς τις Ἐπιγρ.
 Ὀρθεύω ὄρθω = ὡς σὺν ὄρθειν δέμας
 Εὐρ. Ὀρ. 405, erigo.
 Ὀρθῇ δοτ. πλ. τοῦ ὄρθος.
 Ὀρθῇ, ἡ κώμη τῆς Θεσσαλικῆς Ἠεραιδίας
 Εὐτ. κατ. Ὀρθιεύς καὶ Ὀρθατος Στ. Ηούχ.
 Ὀρθηλός π. ἀντὶ ὄρθος.
 Ὀρθῆν αἰτ. ἐν. τοῦ ὄρθος.
 Ὀρθία, θηλ. τοῦ ὄρθιος.
 Ὀρθία, ἡ 1) θημὸς τις ἐν Ἡλίδι Πaus. 2)
 κώμη Ἀρκαδίας μὲ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἐπὶ
 κορυφῇ ὄρους, ἐξ οὗ καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἱπών.
 αὐτ. 3) ἱπών. Ἀρτέμιδος α) ἐν Σπάρτῃ, ἐνθα
 οἱ νέοι ἐμαστιγοῦντο περὶ τὸν βωμόν τῆς Πλουτ.
 6) ἐν Ἰνδίας Πλουτ. γ) ἐν Ἀρκαδίᾳ Πινδ. γδ'
 ὄρθωσις.
 Ὀρθίος, καὶ ὄρθιᾶζε κατ' εὐθείαν, πρὸς
 τὸν ἀνήφορον Ξεν. Λακ. 2, 3.
 Ὀρθία ἐπὶρ. οὐδ. ἐκ τοῦ ὄρθιος = μεγάλως,
 σαφῶς, καταληπτῶς, ἀνατεταμένως Ἰλ. λ. 11
 λέγεται δὲ καὶ ὄρθιον ἐν τῇ ἐν.
 Ὀρθιάδης, ὁ ὄν. ἀνδρὸς Ἐπιγρ.
 Ὀρθιάζω ὀφώνω τὴν φωνήν, λαλῶ μεγαλο-
 φώνως, κράζω - γόος = ἐκδάλλω μεγαλοφώ-
 νως θρήνους Αἰσχ. Περ. 675 2) = ὄρθω = ὄρ-
 θιάζειν τὸ ῥόπαλον = σηκώνειν τὸ μέλος, ἡ-
 τοι τὸ ἀνδρὶκὸν αἰδοῖον Λεων. Ταρ. 26 (Παν.
 261) ἔτι ὄρθιάζειν = μαντεύεσθαι Ἡούχ. er-
 rigo, vaticinor.
 Ὀρθιάκος, 3' ὄρθος, ὄρθιάζων Λοβ. παθ.
 315, 14, reclus.
 Ὀρθιάξ, σκος, ὁ τὸ κατώτατον μέρος τοῦ
 καταρτίου, τὸ δὲ ἀνώτατον λέγεται κορυφαῖον
 Ἐπιγρ. π. Πολυδ. 10, 134.
 Ὀρθίανα κώμη τῆς Ἀριανῆς ἐν Ἀσίᾳ Πτολ.
 Ὀρθία, ὁ ὄρθιάξ Ἡούχ.
 Ὀρθάσις, ἰων. ἡ ὄρθιᾶσις, τὸ πρὸς τὰ ἔνω
 ὄρθον Σχολ. Εὐρ. Φων. 1284, argreio.
 Ὀρθίασμα, τὸ κραυγὴ, μεγαλόφωνος ἡμι-
 λία = ἡκούσας ὀρθιασμάτων = ἀνατάσις ῥη-
 μάτων, τὸν μετὰ βοῆς κόμπων Σχολ. Ἀριστ.
 Ἀχ. 1006.
 Ὀρθιάτις, ἡ ὄν. τῆς πεντάδος, πενταδικῆς
 ἀριθμοῦ Φωτ.
 Ὀρθιάω ὄρθω μὲν. erigro.
 Ὀρθιό-κωπος 2 ὁ ἐπιπόνως ἐλαύνων τῇ
 κωπῶν καὶ ἀκλινῶς Ἡούχ.

Ὁρθιον, τό· ὃ δ' ὀρθωσία καὶ ὀρθία.
 Ὁρθιος, ὁ· 1) ὁν. ἄνδρ. Ἐπειρ. 2) νόμος ἢ ὀρθός μελῶδία = τὸ μεθ' ὑψηλοῦ, πανηγυρικοῦ τρόπου ἔδειν Ἰπρ. 3) πάγος, κώμη τις ἐν Ἀσίᾳ Παλυσίν.
 Ὁρθιος 3, π. ἀττ. δὲ καὶ 2' κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ ἄνω, εἰς ὕψος ἀνατεταμένος· οἶμος Ἰπρ. 292, ἀντιθ. τῷ πρηνή· «ὥστε πάντας ὀρθίους στήσαι φόδω δεισαντας τρίχας» Σοφ. Οἰ. Κ. 1620· «τρίχες δ' ὀρθίας πλόκαμος ἔσταται» Αἰσχ. Ἐπτ. 746 - ἔθειραι Εὐρ. Ἐλ. 638 - πύργος, Φων. 1229· ὀρθία ἦν τὰ γέγρα· Ἰπρ. 9, 102· «ὀρθιον ἵεναι» ἀντιθ. τῷ ὁμαλές Ξεν. Ἀν. 4, 6, 12· «πρὸς ὀρθιον ἄγειν», Κυρ. 2, 2, 24· «καταφέρεισθαι κατὰ τοῦ ὀρθίου» Ἀρρ. 1, 1, 11. Συναίθ. ἐπὶ φωνῆς, ὑψηλῇ, μεγάλως ἡχοῦσα, δυνατῇ· «ἦψε θεὰ μέγα τε δεινόν τε ὀρθία» Ἰλ. λ, 11· «ὀρθιον ὤρυσσε, φώνασε» Πινδ. Ὀ. 9, 117· καὶ μεταφ. ἐδόθη ὀρθία φωνῇ· Ὀμ. Ὑμν. Διὸς. 20· «ὀρθία κωκύματα» Σοφ. Ἀντ. 1191· «κρύματα» Πλ. 673· «ὀρθίαν ὕδριν κνωδάλων» Πινδ. Π. 10, 36· «ὀρθιον δ' ἄμα ἀντηλάλαξε ἡχώ» Αἰσχ. Περ. 381· «κελεύσματα, Χο. 740· κήρυγμα, ὑψηλόν, μέγα Εὐρ. Ἰ. Α. 94· «φθέγματα, Ἐλ. 1591· ἴδ. νόμος· Ἰπρ. 1, 24· «ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέγρι πρὸς τὸ ὀρθιον» Λουκ. δις κατηγ. 11· 2) κατ' εὐθείαν διεσθύναντι χωρῶν· ἔχνος Ξεν. κυν. 6, 14· «ὀρθιον φεύγειν» 5, 29· π. Ἰπρ. εὐρίσκειται· «τὰ ὀρθία, τὰ εἰς τὴν μεσόγειαν φέροντα», ἀντιθ. τῷ ἐπικάρσια = ἐκ τῆς παραλλήλου ἄνω, πρὸς τὴν ξηράν· ἢ ὀρθία = ἢ ὀρθῇ γωνία Πλουτ. Ἰσ. καὶ Ὀσ. 56· μετρ. «ἦθη ὀρθία καὶ καθαρά» Σουλ. 1· εἰς τὴν πολεμικὴν γλῶσσαν· «προσβάλλειν ὀρθίους λόχοις» Ξεν. Ἀν. 4, 2, 11· κατὰ βάθος (altitude) = μετὰ τοὺς λόγους ἐν σχήματι στήλης βαδίζοντας, ὅτε οἱ στρατιῶται προχωροῦσιν ὃ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἀντιθ. τῇ φάλαγγι, ὅπου ἡ πορεία γίνεται κατὰ μέτωπον ἢ κατὰ μῆκος 4, 3, 17, οὗς ὁ Αἰδ. καλεῖ rectos ordinis· «δοκεῖ παύσαντας τὴν φάλαγγα λόχους ὀρθίους ποιῆσαι», 4, 2, 11, ἐνθα διεξέρχεται ἀμφοτέρους τοῦ βαδίζοντος καὶ ἀγωνίζεσθαι τοὺς τρόπους ἐναλλάξ· «ὀρθίους ποιῆσθαι τοὺς λόχους» Κυρ. 3, 2, 6· κατὰ Σουλ. καλεῖται· «πάν τάγμα ὀρθιον, ὃ ἂν τὸ βάθος ἔχη πλέον τοῦ μήκους» ἀντιθ. τῷ παραμήκης· καὶ ὁ Πολυβ. λέγει· «προηγὸν αὐτοὺς ὀρθίους ἐπὶ τοὺς πολεμίους» 11, 23, 2· καὶ προσέβαλλον τοὺς κέρατιν ὀρθίας ταῖς Ρωμαϊκαῖς δυνάμεσιν» αὐτόθ. rectus.
 Ὁρθίος· ὃ δ' ὀρθωσία.
 Ὁρθο-ἀκάνθος, 2' ὁ ἔχων ὀρθίας ἀκάνθας ἐπὶ φυτῶν Θεόφρ.
 Ὁρθο-ἑστέω· περιπατῶ ὀρθά, κατ' εὐθείαν Φιλίππ. 69 (9, 11).
 Ὁρθο-ῶδας, ὁ· ὁ φωνάζων, βοῶν μεγάλως ἑσφ. ἀντιθ. ὀρθοῦδας Ἀνθ.
 Ὁρθό-βουλος, 2' ὁ ὀρθά ἱερριμμένος Ἡσυχ.
 Ὁρθοβούλα, ἡ· γυνὴ τοῦ Αἰτωλοῦ Πραξίου Αἰδ.
 Ὁρθο-βουλίαι, ἡ· ἡ ὀρθῇ βουλή, σκέψις Πολυμ. Φυσιογ. 1, 6.

Ὁρθόβουλος, ὁ· Ἀθηναῖος τις Αὐσ.
 Ὁρθό-βουλος, 2' ὁ ὀρθά βουλευόμενος, ὀρθὴν βουλήν δίδων· «μητις, μηχανή» Πινδ. Π. 4, 261· «θίμης Αἰσχ. Πρ. 18.
 Ὁρθο-γνώμων· τῷ ἐπομ. Λοβ. Φρον. 382.
 Ὁρθο-γνώμων· νοῦς, στοχάζομαι, κρίνω ὀρθῶς Φιλίων. 4, σ. 228.
 Ὁρθο-γνώμων, 2' ὁ ὀρθά νοῶν καὶ κρίνων Ἰπποκρ. - λόγος Ἰπποδῆμ. π. Στοβ. ἀνθ. 103, 26.
 Ὁρθο-γόνι, ἑσφ. ἀντιθ. ὀρθογόνῃ.
 Ὁρθο-γραμμιον, τό· ἡ εὐθεῖα γραμμὴ μτγν.
 Ὁρθο-γράφω· γράφω ὀρθῶς ἀμφ.
 Ὁρθο-γραφία, ἡ· τὸ κατὰ τοὺς κανόνας ἢ τοὺς ὀρθῶς γράφειν μτγν. 2) ἡ ἱχθυογραφία οἱ κοδομήματός τινος ἐκ τοῦ ἐμπροσθεν μέρους Β.τροῦδ. 1, 2.
 Ὁρθο-γράφος, 2' ὁ ὀρθῶς γράφων Σουλδ.
 Ὁρθό-γυιον, τό· θρύον, βοτάνης εἶδος Διοσκ. 4, 74.
 Ὁρθο-γωνία, ἡ· τὸ εἶναι ὀρθὴν γωνίαν, τὸ ἔχειν ὀρθὰς γωνίας Ἀρχυτ. π. Στοβ. ἐκλ. 1, σ. 784.
 Ὁρθο-γωνίος, 2' ὁ ἔχων ὀρθὰς γωνίας· «τρίγωνον Τιμ. Λοκρ. 98, rectangulus.
 Ὁρθό-γωνος, 2' τῷ προηγ. ἀμφ.
 Ὁρθο-δῆξ, 2' ὁ ὀρθῶς εἰσεύρων, ἐμπειρὸς Αἰσχ. Ἀγ. 993.
 Ὁρθο-δίκαιος, 2' ὁ αὐστηρῶς δίκαιος· «πόλις Ἀγ. 948.
 Ὁρθο-δίκας, ὅρμ. ὁ ὀρθοδίκης, ὁ ὀρθῶς δικάζων· γῆς ὁμαλὸς Πινδ. Π. 11, 9.
 Ὁρθο-δοξαστής, ὁ· ὁ ὀρθὰς ἔχων δοξασίας Κλ. Ἀλ. στρωμ. 343· «πρωτον μὲν ὀρθ. εἰδέναι τοῦτο χρή, εἰτα ὑστερον ἀποδεικτικῶς» Σιμπλίκ. Ἀριστοτ. κατηγ. 2.
 Ὁρθο-δοξαστικός, 3' ὁ ἀνήκων εἰς ὀρθο-δοξαστήν.
 Ὁρθο-δοξαστικῶς, ἐπὶρ. ὡς ὀρθοδοξαστής, ὀρθῶς.
 Ὁρθο-δοξέω· ἔχω γνώμην, δοξασίαν ὀρθὴν Ἀριστοτ. ἠθ. 7, 8.
 Ὁρθο-δοξία, ἡ· ἡ ὀρθὴ γνώμη, δοξασία Πολυβ. 4, 7· τὸ πιστεύειν ὀρθά ἐκκλ.
 Ὁρθό-δοξός, 2' ὁ ἔχων ὀρθὴν γνώμην, ὀρθὴν δοξασίαν μτγν. ὁ ὀρθῶς πιστεύων ἐκκλ.
 Ὁρθο-δότειρα, διανοίας· ἡ ὀρθῆς διανοίας δότειρα Ὀρφ. Ὑμν. 75, 5.
 Ὁρθο-δρομέω· τρέχω ὀρθά, κατ' εὐθείαν, ἀντιθ. τῷ ἀποκάμπτειν Ξεν. ἱππικ. 7, 14.
 Ὁρθό-δρομος, 2' εὐθύδρομος.
 Ὁρθό-δωρον, τό· τὸ ἀπὸ καρποῦ τῆς χειρὸς εἰς ἄκρου δακτύλων, ἡ πᾶσα χεὶρ Πολυβ. 2, 157, palpus (πρόλ. δῶρον).
 Ὁρθο-ἐθέρο, 2' ὁ τὰς τρίχας ἔχων ἄνωρ-θωμένος Ὀρφ. Ὑμν. 18, 8.
 Ὁρθο-ἐπέαι, ἡ· ἡ ὀρθῇ ἐκφρασίς τοῦ λόγου, (recta locutio, Κοίντλ. 1, 6)· Πλάτ. Παῖδρ. 267· ταύτην τὴν γραμματικὴν διδασκαλίαν ἐπαγγελματεύετο ὁ Πρωταγόρας Σπέργελ. συγ-γραφ. τεχν. σ. 40.
 Ὁρθο-επέω· ὀρθολογῶ, ἀπαγγέλλω ὀρθῶς· «τὸ μὴ πᾶσι τοῖς φθόγγοις ὀρθοεπεῖν» Δ. Ἀλ. 1, 90.

- Ὁρθό-ῥριξ, τρίχος, 2' ὁ ἔχων ὀρθάς, ἀνωρ-
θωμένας τρίχας· - φάδος Αἰσχ. Χο. 32.
Ὁρθο-θύρη, ἡ ὀρθοθύρη Κράτης π. Έτ. Μ.
Ὁρθο-κάθ-εδρος, 2' καθήμενος ὀρθῶς Π. Αἰγ.
Ὁρθο-κάθ-ευδός, 2' καθύδων ὀρθῶς ἔσφ.
Ὁρθο-καθ-ήμενος, 3' ὀρθοκάθεδρος.
Ὁρθο-κάλαμος, ὁ ὁ ὀρθός, εὐθὺς κάλαμος
Διοσκ. Νοθ. σ. 401, ἴσ. εἶνε ἐπιθ. ὡς τὸ ὀρ-
θόκαυλος.
Ὁρθό-κανθος, ἔσφ. ἀντί ὀρθόκανθος.
Ὁρθο-κά'ρηνος, 2' ὀρθοκέφαλος, ὁ τὴν κε-
φαλὴν ἔχων ὀρθὴν Ὀρφ. Ὀμν. 18, 8.
Ὁρθό-καυλος, 2' ὁ ἔχων ὀρθὸν καυλόν· «ὁς
καυλὸν ὀρθὸν ἀφίστη» Θεοφρ. 1 Φ. 7, 8, 2.
Ὁρθο-κέρατος· ὀρθόκρατος Εὐστ.
Ὁρθό-κέρως, 2' ὁ ἔχων ὀρθά, ἴσα κέρατα·
«φρίκη ὀρθόκέρως» = ἡ τὰς τρίχας ὀρθύνουσα
Σοφ. ἄποστ. 922' π. δὲ Πολυδ. = ὀρθόρριξ ἐρ-
μηνεύεται, 2, 31.
Ὁρθο-κέφαλος, 2' ἔχων ὀρθὴν κεφαλὴν Εὐστ.
= ὀρθόκρατος Ἀπολλων. λεξ. Ὀμ. σ. 509.
Ὁρθό-κισσος, ὁ ὁ ὀρθός, ὑπερέχων, κισσός,
ἀντίθ. τῷ χαμαίκισσος.
Ὁρθοκλῆς, ὁ Ὁθηαίος τις Ἐπιγρ.
Ὁρθό-κοίλος, 2' πῖπιν. ἔσφ. ἀντί ὀρθόκαλος.
Ὁρθοκορυδαίνουσι, οἱ ἔθνος Περσικὸν Ἡρ.
Ὁρθο-κόρυθος, 2' ὁ καθ' αὐτὸ κόρυθος, ἐπὶ
ἀνθρώπου κακὴν φωνὴν ἔχοντος Ἀλκιφρ.
ἔπιστ. 3, 38· κατὰ δὲ Διορθ. Βεγλέρου ἀντί
τοῦ ἐπομ.
Ὁρθο-κόρυζος, 2' ὁ αὐτόκρημα συν-
άγχη (κόρυζα) ὢν· οὕτως ἐκλήθη τις ὑπο-
κρίτης· «τῆς ἀχαρίστου φωνῆς ἔνεκα» Ἀλ-
κίφρ. 48, 3.
Ὁρθό-κορυς, υἱός, 2' ὁ ἔχων ὀρθὴν περι-
καταλαίαν Ἠσυχ.
Ὁρθό-κραίρος, 2' ὁ ἔχων ὀρθά, εὐθεία κέ-
ρατα, ἐπιθ. τῶν βοῶν Ἰλ. θ, 231' ἔτι ἐπιθ.
τῶν πλοίων· «νηῶν ὀρθοκραίρων», τῶν δι-
ποίων τὸ ἐμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν, ἦτοι τὸ τῆς
πρώρας καὶ πρύμνης κμβολόν ἥτοι ὀρθὸν ἀν-
ωφωμένον Ἰλ. σ, 344 (ὁ Ὀμ. ἔχει μόν. τὴν
γεν. τοῦ θηλ. ὀρθοκραίρων),
Ὁρθό-κράωνος, 2' ὁ ὑψηλὸν, ὀρθὴν ἔχων κε-
φαλὴν· - τύμβος = τάφος ὑψηλός Σοφ. Ἀντ.
1188 καὶ Σχολ. αὐτ.
Ὁρθο-κρίσια, ἡ ἡ ὀρθή, δικαία κρίσις
Κυριλλ. 2, 786.
Ὁρθό-κυλλός, 2' ὁ ἔχων ἀκάμπτως δι-
εστραμμένα, ἐπίκυρτα μέλη, τὰ ὅποια δὲν γί-
νονται πάλιν ὀρθά μετγν. ἴσ. ἔσφ. ἀντί τοῦ
ἐπομ.
Ὁρθό-κωλός, 2' ὁ ἔχων ὀρθά μέλη ἀκάμπτα
γενόμενα, τὰ ὅποια δὲν γίνονται πλέον δι-
εστραμμένα ἢ κυρτά ἱατρ.
Ὁρθό-κωμος, ὁ ἱππών. τοῦ Ἡρακλείους Φωτ.
Ὁρθολαΐδας, ὁ ἀνδρ. ὢν. Ἐπιγρ.
Ὁρθο-λάλος, 2' ὁ ὀρθῶς λαλῶν ἔσφ. ἀντί
ὀρθολάλος.
Ὁρθόλαος, ὁ Θεσσαλός τις Ἐπιγρ.
Ὁρθο-λεκτέω· ὀρθολογέω ἄμφ.
Ὁρθολεκτικός, 3' ὁ κατ' ὀρθολογίαν, κυριο-
λεκτικός.
Ὁρθο-λεξία, ἡ ὀρθολογία μετγν.
- Ὁρθο-λογέω· λέγω, ὁμιλῶ ὀρθῶς Πλουτ.
π. τυχ. 5, ὅπερ μετεβλήθη εἰς ὀρθὸν λέγειν.
Ὁρθο-λογία, ἡ τὸ λέγειν, ὁμιλεῖν ὀρθῶς·
- περί τι Πλάτ. Σοφ. 239.
Ὁρθό-λοξος, 2' ὁ ὀρθός καὶ λοξός μετγν.
Ὁρθο-μαντεία, ἡ ἄλλοις μαντεία Αἰσχ.
Ἀγ. 1188.
Ὁρθό-μαντις, ὁ ὁ ἀληθὴς μάντις· - Τειρε-
σίας Πινδ. Ν. 1, 61.
Ὁρθο-μαρμαρόω· ἀλείφω τοὺς ὀρθοὺς τοί-
χους με μαρμαρίνην τίτανον μετγν.
Ὁρθο-μαρμαρώσεις, ἡ τὸ χρίσασθαι ἢ ἀ-
λειψμα τῶν ὀρθῶν τοίχων με μαρμαρίνην τί-
τανον μετγν.
Ὁρθομένης, ὁ 1) πατὴρ τοῦ ποιητοῦ Ἰωνος
ἐκ Χίου, ἔχων τὸ ἱππών. Σοῦθος Σχολ. Ἀριστ.
2) πατὴρ τοῦ Κολοφωνίου Ξενοφάνους Δ. Α.
Ὁρθό-μωφας, 2' ὁ ἔχων ὀρθὸν ὀμωφάδον,
καὶ ἐπὶ τοῦ ὀμωφάδου τῆς ἀσπίδος Ἐπιγρ. 523.
Ὁρθο-νόμος, 2' ὁ ὀρθῶς διανεμῶν· - δαίμονες
Αἰσχ. Εὐμ. 921.
Ὁρθό-νοος, συνηρ. ὀρθάνους· ὀρθός, ἡγίης
νοός, ὀρθῶς καταλαμβάνων Κλ. Ἀλ. παιδεία.
3, 11.
Ὁρθό-νοτος, ὁ Εὐρύς Ἀριστ.
Ὁρθο-παγγής, 2' ὀρθός, ἀτεταῖος πηγμέ-
νος· κίταρις Πλουτ. π. Ἀλέξ. τυχ. 11, 8,
oreclus.
Ὁρθό-παγαν, τό· κορυφή τις τραχέα, καὶ
στεροβιλωδὴς ὅρος τῆς Βοιωτίας Πλουτ.
Ὁρθό-παγος, ὁ τοῖς δυοῖς προηγ.
Ὁρθο-πάλη, ἡ τὸ ὀρθὸν πάλαισμα, πά-
λη, ἣν παλαίει τις ἱστάμενος Λουκ. λείψ. 5.
Ὁρθο-περι-πάτητικός, 3' ὁ ὀρθῶς
περιπατῶν μετγν.
Ὁρθο-πηγιάω· ὀρθοπηγιάω ἔσφ.
Ὁρθο-πληγιάω· πατάω ἐπὶ τῶν θακτό-
λων τῶν ποδῶν, ἵνα φανῶ μέγας Ἠσυχ. ἀμφ.
Ὁρθο-πλήξ, 2' ὁ ὀρθὸς αἰρούμενος καὶ
πληγίτων· - ἱππος Ἀριστ. π. Σουδ.
Ὁρθο-πλόω· πλέω κατ' εὐθείαν, ἔχων πλοῦν
εὐτυχῇ, ἐν γέν. προβαίνειν καλῶς, εὐτυχῶ
Κλινίας π. Στοδ. ἀνθ. 1, 66.
Ὁρθό-πλους, συνηρ. ὀρθόπλους, 2' ὁ
κατ' εὐθείαν πλέων, ὁ πλείων εὐτυχῶς, ἐν γέν.
ὁ καλῶς προβαίνειν, ὁ εὐτυχῆς Ἰππόδαμ. π.
Στοδ. ἀνθ. 103, 26.
Ὁρθο-πνέω· πνέω, ἀναπνέω ὀρθῶς.
Ὁρθό-πνοια, ἡ τὸ ὀρθῶς ἀναπνέειν, εἶδος
ἁσθματος ἢ δυσπνοίας, καθ' ἣν μόνον καθή-
μενος ἡ ὀρθῶς ἱστάμενος δύναται τις ν' ἀνα-
πνέη Ἰπποκρ.
Ὁρθο-πνοϊϊκός, 3' ὁ τὴν ὀρθόπνοιαν πά-
σχων μετγν. ἱατρ.
Ὁρθό-πνοος-οος, 2' τῷ προηγ. Ἰπποκρ.
Ὁρθο-ποδία· τὴν ὀρθὴν δόδιν πορεύσθαι, ἢ
με πόδας ὀρθοὺς πορεύσθαι Ν. Δ.
Ὁρθο-πόδης, ὁ ὀρθόπους· - ἑλίφας Νον. Δ.
23, 72.
Ὁρθόπολις, ἴδος, ὁ υἱὸς Πλεμναίου τοῦ Σι-
κυωνίου Πάου.
Ὁρθόπολις, ἡ πόλ. Μακεδονίας Στράβ.
Ὁρθόπολις, 2' ὁ ὀρθῶν, ὀρθὴν καὶ ἀπεραιῶν
διατηρῶν, διοικῶν πόλιν Πινδ. Ὀ. 2, 3.

Ὁρθό-πους, ποδός, 2' ὁ ἔχων πόδας ὀρθούς, ὀρθὸς ἰστάμενος Νικ. ἀλ. 419' μετρ. - πά- γος = κρημνώδης, ἀπότομος Σοφ. Ἀντ. 972, ὑπερδ' Ἑρμῆαν. ἔρμην. ἔκ πάγου, ἐφ' οὗ δύ- ναται τις στερεῶς νὰ σταθῇ.

Ὁρθό-πορος, ὁ ὁ ὀρθὸς ὁδός.

Ὁρθο-πράγιω, ὀρθῶς πράττειν Ἀριστοτ. πολ. 1, 13.

Ὁρθο-πράγισ, ἡ τὸ ὀρθῶς πράττειν Τέλης π. Στωθ. ἀνθ. 40, 8.

Ὁρθο-πρίων, ὀνος, ὁ ὀρθὸς πρίων εἰς δρε- πύσματα, ἄλλως χονικίς ἱατρ.

Ὁρθο-πρύς-ωπος, 2' ὁ ἔχων ὀρθόν, ἀνιερθωμένον τὸ πρύσιπον, κυττάζων πρὸς τὰ ἄνω μετρ.

Ὁρθό-πρυμνος, 2' ὁ ἔχων ὀρθήν, ἡ εἰς τὰ ἄνω ὀρθῶς ἐξέχουσιν πρύμνην Πάυλ.

Ὁρθό-πτερος, 2' ὁ ἔχων ὀρθή, πρὸς τὰ ἄνω ἰστάμενα πτερὰ ἀμφ. π. Σοφ. = ὁ ἔχων αἰρὸν ὑψηλῶν στηλῶν ἀποσπ. 31 Φωτ. λεξ.

Ὁρθό-πτωτον, τὸ ἡ ὀρθή πτώσις, ἡ ὀνο- μαστικὴ Σχολ. Λίσχ. Περ. 135.

Ὁρθό-πτωτος, 2' ὁ ἔχων ὀρθήν, εὐθεῖαν πτώσιν Εὐρ. Φοιν. 1288.

Ὁρθο-πυγιάω, ὀρθοπυγιάω Πάυλ. ἔκ κομ.

Ὁρθο-πύγιον, τὸ ὀρθοπύγιον ἀμφ. clunus.

Ὁρθό-πυγας, 2' ὁ ἔχων ὀρθήν, ὠφωμένην πύγην ἀμφ.

Ὁρθο-ρημασύνει, ὀρθορῆμα μετρ.

Ὁρθο-ρημασύνει, ἡ ὀρθορῆμα Θεμιστ.

Ὁρθος, ὁ ὀρθός, ὁ ἴδου Σχολ. Ἰλ.

Ὁρθός, 3 (ὀρθομαι), ὄρω. βροθός Ἰσίδος, ἰδ. α) κατ' εὐθεῖαν εἰς ὄψος σηκωμένος, γὰρ ἰστά- μενος «στῆ ὁ ὀρθός» Ἰλ. ψ, 271' «οὐδ' ὀρ- θός ἀτῆναι δύναται ποσσίν» Ὀδ. σ, 241' ὀρθός ἀναΐξας, φ, 119' «ἄρθων ἑστατόν ἀγαρή» Ἰλ. φ, 246' «ὅταν ἐπικαίεται νότα ὀρθῶν ἑστατό- των» ἐπὶ ἡλκροσὶς τὰ νότα τῶν προδόντων, τὰ ὅποια ὄν ἦσαν κατακείμενα, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ποδῶν τῶν ἰστάμενων Ὀδ. ι, 442' «ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἑσταν» Ἰλ. ω, 359' «ἄνα δ' ἐπάλτ' ὀρθῶ ποδὶ» Πινδ. Ὀ. 13, 69' «ὀρθὸν ἀντεινεν κάρα», Ν. Ἰ. 43' «ὀρθαὶ κινέουσιν», Π. 4, 267' «ὀρθῶ ἑστασας ἐπὶ σφυρῶ», Ἰ. 6, 12 μετρ. ὡς καὶ πλέον ὠρισμένως «ἑστασεν ὀρθός», Π. 3, 53' «τίθισιν ὀρθὸν ἡ κατηρεσῇ πόδα» Λίσχ. Εὐμ. 284' «ὀρθὸν αἵρεσι - κάρα», Χο. 489' «ἵππος ὀρθὸν οὐς ἵστησιν» Σοφ. Ἠλ. 27' «τόν δ' ὀρθὸν ἄνω κλονί δῆσας», Αἴ. 235' μετρ. «σάντες δ' ἐς ὀρθὸν καὶ πεσόντες βατε- ρον» Οἴ. τ. 50' «εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψας» ἐπ' ὀρθήν, Ἠλ. 947' «εἰς ὀρθὸν ἐκφέρει μαν- τείματα» Οἴ. Κ. 1426' «δὲ ὀρθῆς τήνδε ναυ- κληρεῖς πόλιν» = εὐτυχῶς κυβερνᾷς τὴν πόλιν Ἀντ. 981' «ἀνῆξεν ὀρθὸς λαός» Εὐρ. Φοιν. 1469' «ὀρθὸν κρᾶτ' ἑστήσαν» Ἰπποκρ. 1203' «κυρδασίας εἰς δὲ ἀπικυμένους ὀρθὰς εἶχον» Πρ. 7, 64' ἐπὶ οἰκοδομῶν = αἱ ἰστάμεναι ἀν- τιθ. τῶν καταπίπτουσιν, κρημνίζονται «νο- μίζοντες ἀδικεῖσθαι τοῦ Πανάκτου τῇ καθαι- ρίσει, ὃ ἔδει ὀρθὸν παραδοῦναι» Θουκ. 5, 42' «ὀρθὸς ἑστηκώς» Πλάτ. Μεν. 93' μετρ. «ὀρ- θῇ ἂν ἡμῶν ἡ πόλις ἦν καὶ οὐκ ἂν ἔπεσε τὸ τριούτον πτώμα», Αἰσχ. 181' «ὀρθὴ πάλῃ» =

ὀρθοπάλῃ, νόμ. 7, 796' «ἀναδλίπαι ὀρθοῖς ὀμῶσιν» Ξεν. Ἑλλ. 7, 1, 20' «ὀρθότεραι προσερεϊδόμεναι κλίμακες» ἀπότομοι Πολυδ. 9, 19, 7' 6) εἰς εὐθεῖαν διεθύνουσιν χωρῶν, εἰς εὐθεῖαν γραμμήν. «ὀρθὸς ἀντ' ἡελίοιο τετραμ- μένος» = κατέναντι τοῦ ἡλίου Ἡσ. ἀσπ. 729' ἀντιθ. τῶν καμπύλων, πλάγιος = κίλευθος Πινδ. Π. 1' «ὀρθὴν κελεύεις» Ἀριστ. ὀρν. 1' «βοῶς ὑπὸ μικρὰς μάστιγος, ὀρθὸς εἰς ὁδὸν πορεύε- ται» Σοφ. Αἴ. 1233' «ὀρθὴν παρ' οἴμαν» Εὐρ. Ἀλκ. 1233' ἐπορεύετο ὀρθὸν Πλάτ. συμπ. 190' - γωνία Τμ. 53' π. γραμ. ἡ ὀρθή, δηλ. πτώσις, ἡ ὀνομαστικὴ = casus rectus μετρ. γ) ὀρθός, ἀληθής - ἄγγελος Πινδ. Ὀ. 6, 90' - ἀγγελία Π. 4, 279' - νότος, φρὴν 10, 68' «ἑστασαν ὀρθὰν καρδίαν», Π. 3, 96' «ὀρ- θὰν φυλάσσοισιν Τένεδον» = εἰς καλὴν κατὰ- σταν Ν. 11, 5' μάρτυρες Λίσχ. Εὐμ. 308' «μόνοι δ' ἐμμένοντες ὀρθὸν νόμον» Σοφ. Αἴ. 313' «ὀρθὰ μαρτυρεῖν» 347' «καὶ ὀρθῆς φρονέας» 528' «ὀρθὸν νοεύντες» Πρ. 8, 3' «ὀρθῶ λόγῳ πατήρ» ἐν ἀληθείᾳ 6, 68' «ὀρθὴ γὰρ ἡ παρ' οἴμα» σοφ. 231' κατ' ὀρθὸν = ὀρθῶς, Τμ. 44' «ἐν τῇ κατ' ὀρθὸν χρεῖα», νόμ. 2, 652' «τὸ ὀρθότατον ἐστὶν ἀμφοτέρων μετασχεῖν», Γοργ. 485' Ἀλλὰ καί = συγκεκινωμένος, σφό- δρα προσέχων «Ἑλλὰς πᾶσα ὀρθὴ ἐφ' οἷς αὐτὴν γάμεις εἰσγαγόμενος» Ἰσοκ. 5, 70' διὰ φρόνον Δ. Σικ. 16, 84' «ὀρθαὶ καὶ μετέωροι ταῖς δια- νοίαις» Πολυδ. 28, 15, 11' «καὶ περίφοβος ἦν ἡ πόλις», 3, 112, 6' «ἐν ὀρθῇ κείται ἡ βε- αλεία αὐτῶν» = εἰναι εἰς καλὴν κατάστασιν, 31, 15, 1' - μανία = ἡ ἀληθινὴ τρέλλα Αἴλ. 1. Ζ. 11, 32' ἐπὶ. «ὀρθῶς φρονεῖν» Αἰσχ. Πρ. 1002' «καὶ ἐνδοίμης» Ἐπτ. 387' - φράσαι Χο. 519' «καθ' ὡς ὀρθῶς ἔρω» Εὐμ. 627' «ὡς ὀρθῶς ἔλεσας» Σοφ. Φιλ. 341' - φρονεῖν, Οἴ. τ. 650' «εἰς ὀρθὸν φρονεῖν» ἀποσπ. 543' ὅπου ἔξῃ. καλῶς φρονεῖν Β. Ἀν. 92, ἀνθ' οὗ ὁ Εὐρ. λέγει «ὀρθὰ φρονεῖν» Μῆδ. 1129' μετὰ τῆς συνῆθ. χρήσ. τοῦ ἐπὶ. ὁ Πλάτ. ἰδ. καὶ ἐν ἀποκρίσει, Πρωτ. 357' «οἱ ὀρθῶς φιλομα- θεῖς» = κατ' ὀρθὸν τρόπον Φαιδ. 67' «ὁ ὀρθὸς κυβερνήτης» πολ. 1, 341' ὀρθῶς λογίζεσθαι = σκέπτεσθαι, σκοπεῖν Ξεν. Κυρ. 2, 2, 14' «ὀρ- θῶς ἑσταν» Πολυδ. 23, 12, 3, rectus.

Ὁρθο-σταθῆν, ἐπὶ. (ἱσθημι) ὀρθὰ ἱσταί- ναις Λίσχ. Πρ. 32' - καθεῖναι Αἴλ. 1. Ζ. 4, 31.

Ὁρθο-σταθῆς, ὁ τῷ ἐπομ. Πολυδ. 7, 49.

Ὁρθο-σταθῆς, χιτών, φόρεμα, χιτῶν, ὅ- σις ἐν ἐξόνει, ἀλλ' ἰστάμενος ὀρθὸς ἐκρέ- ματο ἔως κάτω ἔτι δὲ καὶ ὀρθοσταθῆν, τὸ, ἐλέγγο Ἀριστ. Λυσ. 45, tunica recta.

Ὁρθο-σταθῶν, ὀρθοστάτης Ἀπολ. Ρ. 4, 1426.

Ὁρθο-στάς, ἄδος, ἡ ὀρθοστάτης ἔσοφ.

Ὁρθο-σταθός, ὀρθὸς ἰστάμενος καὶ ὀρθοστα- δὸν = ὀρθὸν Πάυλ.

Ὁρθο-στάσις, ἡ ὁ ὀρθὰ στάσις ἀμφ.

Ὁρθο-στασία, ἡ τὸ νὰ στέχῃ εἰς ὀρθίος.

Ὁρθο-στατέω, ἱσταμαι ὀρθίος Ἰπποκρ.

Ὁρθο-στατήτης, ὁ ὁ ὀρθὸς ἰστάμενος, εἰδὸς τι στηλῆς Εὐρ. Ἰων 1134' «κλίμακες ὀρθοστα- ται» = ὀρθῇ ἱσταμένη, ἀληθῆς κλίμαξ ἰκ. 513 (συνήθ. τονίζεται ὀρθοστατών, ὅπου προ-

- Υποθέτει ἐπιθ. ὀρθόστατος)· εἰδός τε πλακοῦν-
τας εἰς θυσίαν ὑπὲρ τῶν νεκρῶν Πολυδ. 8, 73
Εὐρ. Ἐλ. 554, τὸ δὲ ὀρθοστάδες εἶναι ἔσφ. ἀντὶ
ὀρθοστάτες αὐτ.
- Ὁρθό-στατος, 2' γὰρ ὀρθοστάτης.
- Ὁρθο-στομέω· ὁμιλῶ ὀρθῶς, ἀνοικτά, ἔλευ-
θέρως μὲν.
- Ὁρθό-στροφος, 2' ὁ μὲ μάρμαρον ἑστρο-
μένος· τοῖχος Ἰεροκλ. π. 2 τοῦ. ἀνθ. 67, 24.
- Ὁρθοσύνη, ἡ ὀρθότης μὲν.
- Ὁρθό-σφυρος, 2' ὁ ὀρθά σφυρὰ ἔχων, καλ-
λίσφυρος Ἠσυχ.
- Ὁρθοστεινής, 2' ὁ εἰς ὀρθὴν τεταμένος Ὁπκ.
κυν. 1, 189.
- Ὁρθότης, ἡ ἡ ὀρθή, ἴσα ἀτάσις τοῦ ἀν-
θρώπου Σεν. ἀπομ. 1, 4, 11· συνήθ. μετφ. ἡ
νομιομένη, ἀλήθεια, ἀντιθ. τῇ ἀμαρτίᾳ περὶ
νόμων Πλάτ. νόμ. 1, 627· καὶ εὐτυχία Εὐ-
θιδ. 282, rectitudo.
- Ὁρθότμος, ὁ Φωκεὺς τις Ἐπιγρ.
- Ὁρθο-τίθις, 2' τῷ ἔπομ.
- Ὁρθό-τιτος, 2' ὁ ἔχων ὀρθοῦς, ἱσταμένους
μαστοὺς μὲν.
- Ὁρθο-τομέω· τέμνω ὀρθῶς, κατ' ὀρθὴν δι-
εὐθύνω, μετφ. «τὸν λόγον τῆς ἀληθείας» Ν.
Δ. rectifacio.
- Ὁρθο-τομία, ἡ τὸ κατ' εὐθείαν, ὀρθῶς τέ-
μνειν· π. Εὐσεβ. = ὀρθοδοξία, ἔκκλ. Ἰ. 4, 4, 3.
- Ὁρθο-τόμος, 2' ὁ ὀρθῶς, ἴσα τέμνων ἀμφ.
- Ὁρθο-τόνῳ· ὁμιλῶ καὶ γράφω μὲ ὀρθόν,
πλήρη τόνον γραμ.
- Ὁρθο-τόνησις, ἡ ἡ ὀρθή, πλήρης τόνουσις
μὲ τὴν ὀφείαν Ἀπολλων. ὅσα. προφ. 304.
- Ὁρθο-τονητέον· β. ἐπιθ. τοῦ ὀρθοτονέω.
- Ὁρθό-τονος, 2' ὁ γεγραμμένος ἡ ὁμιλημέ-
νος μὲ τόνον ὀρθόν, ἀντιθ. τῇ ἐγκλίσει τόνου
(inclinatio), καθ' ἣν ἡ ἔπομ. λέξ. μεταδίδει
τὸν τόνον τῆς εἰς τὴν λήγουσαν τῆς προηγ. ὡς
τὸ ἤκουσάς μου· ἐν δὲ τῷ ἔμοῦ ἤκουσας τὸ ἔ-
μοῦ λέγεταί ὀρθότονον ἡ ὀρθοτονούμενον, ἀν-
τιθ. τῷ ἐγκλιτικῷ.
- Ὁρθο-τονομένω, ἐπὶ, μετὰ τόνου ὀρ-
θοῦ, ὡς σοὶ ἀντὶ σου Σχολ. Ἰλ. υ, 2.
- Ὁρθο-τρίχῳ· ἔχω τὰς τρίχας ὀρθῶς ἱστα-
μένας μὲν.
- Ὁρθο-τρίχῳ, ἡ αἱ ὀρθῶς ἱσταμένοι τρίχες·
Διοσκ.
- Ὁρθο-τρίχῳ· ὀρθοτριχέω ἀμφ.
- Ὁρθο-τρίχῳ· τῷ προηγ.
- Ὁρθο-τροπία, ἡ ὁ εὐθὺς χαρακτήρ μὲν.
- Ὁρθοτροπία, ἡ πρωτεύουσα τῶν σωρητῶν ἐπὶ
τῆς μεσημέρι. παραλίας τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου
Ἰνδικῆς Πτολ.
- Ὁρθο-φρονέω· ὀρθῶς φρονέω μὲν.
- Ὁρθο-φρόνως, ἐπὶ, τοῦ ἔπομ.
- Ὁρθό-φρων, 2 (φρὴν) ὁ ἔχων ὀρθάς, ἀνα-
τεταμένους φρένας Σοφ. ἀποσπ. 923· ὁ φῶς.
ἐξηγ. ἀνατεταμένους καὶ μετῴρους ταῖς φρεσίν.
- Ὁρθο-φύει· φῶς, αὐξάνει ἐπ' εὐθείας, ἐπὶ
δένδρων Θεοφρ. Ἰ. Φ. 2, 8.
- Ὁρθο-φύει· τῷ προηγ. οὐ ἔνερ. αὐχυνέ.
καὶ ὀρθά. ἀπαντῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς. ἔκδ.
- Ὁρθο-φύει, 2' ὁ ἴσα, ἐπ' εὐθείας αὐξάνων,
ὁ ἔχων ὀρθὸν ἀνάστημα Θεοφρ. Ἰ. Φ. 3, 10, 1.

- Ὁρθο-φύει, ἡ τὸ ἐπ' εὐθείας αὐξάνει, ὀρθὸν
ἀνάστημα, ἐπὶ δένδρων Θεοφρ.
- Ὁρθο-χαίτης, ὁ ὁ ἔχων τὴν χαίτην ἡ τὰς
τρίχας ὀφωμένας· ὁ Ἠσυχ. ἐξηγ. ὀρθόλοφος.
- Ὁρθάω (ὀρθός)· 1) ὀρθῶναι, ἐξανατάσθαι
τῆς ὑπεριότητος· τὸν παύοντα· «τὸν δ' αἰψ' ὤρ-
θωσαν Ἀπόλλων» Ἰλ. η, 272· «ὀρθωθείς δ'
ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνας», κ, 80· «ἔλκετο δ' ὀρθωθείς»
δ, 42· μετφ. «ὕμνον Πινδ. Ο. 3, 3· «πολλὰ καὶ
δ' ἐν καὶ στίχων τὸν ἀμύχανον ὀρθοῖ» Αἰσχ. Ἐπτ.
211· «αἶκον Εὐρ. 721· καὶ μέσ. ὀρθοῦσθαι =
ἀνίστασθαι, σηκώνεσθαι» «ὀρθοῦσθαι» ὁ ἐλκόμενος
ὀρθῶς ἐξ ὀρθῶν εἰφρων· Σοφ. Ἠλ. 732· «ὀρ-
θοῦτε κάρα» Εὐρ. Ἰπκ. 198· «πρῶτοντον, Ἀλκ.
389· μετρ. διαφυλάττω, εἰς δύναμι, ὑπόληψιν,
τιμὴν φέρω» Σικελίαν Πινδ. Ν. 1, 15· «ὀρ-
θώσαντες οἶκον» 1, 5, 61· «αὐτοῦ ὀρθώσας
ἀρετὰν» λαμπρύνει, Ἰ. 3, 56· «τῷ γὰρ σέ-
δοντι συμφορὰς ὀρθώσομεν» τὴν τὸλμην μὲν
ὁ ἐφώσκειν Αἰσχ. Ἐξ. 857· «νομίζει δ' ἡ-
μιν ὀρθῶσαι βίον» Σοφ. Οἰ. τ. 39, ἀντιθ. τῷ
ἄλλω, Οἰ. Κ. 395· «πίπτειν 396· «πῶλον
Ἄντ. 167· «μὴ Τροίαν ποτὶ πεισοῦσαν ὀρθώ-
σειν» Εὐρ. Τρω. 1161· «ὀρθώσεις σεαυτὸν»
Ἠρ. 5, 222· «ὀρθοῖ πάν τὸ σῶμα» Πλάτ. Τιμ.
90· «τὴν πατρίδα Ἀλκ. 181· ὀρθοῦσθαι Σεν.
Κυρ. 1, 3, 10· «σῶμα δειδομένου», ἀντιθ. τῷ
κυρτούμενον ἀπομ. 3, 10, 15· «συσταίνω,
ἀγῶνας Αἰσχ. Χο. 577· «Ζητῶν ὀρθῶσαι βί-
τας» Εὐρ. Φοιν. 1258· ἔρμα· «ἰδρύειν Θεοκ.
δ, 86· 2) κάμνω τι ὀρθόν ἡ εὐθὺ, φέρω εἰς εὐ-
θείαν ὀρθῶσαι· «οἱ τὰ διαστραμμένα ἔχοντα ὀρ-
θοῦντες» Ἀριστοτ. ἦθ. 2, 8· «ὕον δ' ὀρθώσας
στόματος γνώμην» = ἐλάλησαι ἀληθινὴν τινα
γνώμην Αἰσχ. Ἀγ. 1454· «αὐτὸν ὀρθῶσαι
φρονί» Ἰκ. 893· καὶ παθ. Εὐρ. 742· «ἐν ἀγ-
γέλω γὰρ κρυπτός ὀρθοῦται λόγος» = ὀρθῶς ἀ-
ναφέρεται Χο. 762· «ἦν τόδ' ὀρθῶς βίβλος»
= ἂν ὁπᾶν κατ' εὐθείαν, ὅλον ἀστοργήσῃ Σοφ.
Φιλ. 1283· «ὀρθοῦσθαι γνώμην» Εὐρ. Ἰπκ.
247· «ὀβριον ὀρθοῖ· ἂν ὁ λόγος» Ἠρ. 7, 107·
«πλεῖστοι· ἂν ὁ λόγος» Ἠρ. 7, 107· «ὁ ἀτρα-
τηγὸς πλεῖστοι· ἂν ὀρθοῖται» Θεοκ. 3, 30· καὶ
ἐν μὲν. πρὶ. ὡς κατορθῶν· «πάλιν ὀρθῶθη
τὰ πράγματα» Πολυδ. 29, 11, 12· «ἀμαρ-
τίαν Ἀρρ. κυν. 26, 4· τὸ ὀρθούμενον = ἐτυ-
χίς ἀποτέλεσμα Θεοκ. 4, 18· «ἦν ἡ διὰ θεοῦ
μὴ ὀρθῶθη» Ἠρ. 1, 208, erigo.
- Ὁρθο-παγορίσκος, ὁ ὀρθοπαγορίσκος, ἔχουσι εἰ-
δος Πλιν. Ἰ. Φ. 32, 3 ἀρχ. ἔσφ. γρ.
- Ὁρθορεύμαι· τῷ ἔπομ.
- Ὁρθρεύω, (ὀρθρος)· πρῶτ' σηκώνομαι, πρῶ-
τωι τι τὴν πρωτὴν Θεοφρ. 10, 58· ἡ γέν. ἀ-
γρυπνῶ· «ὀρθρεύουσαν ψυχὴν ἐκπληχθεῖσαν»
Εὐρ. Τρω. 182· «γῶσις ὀρθρεύομενα» Ἰκ.
977· ἐν δὲ Β. Ἀν. 54· «ὀρθρεύεσθαι = τὸ λύγην
προσεκτεῖσθαι πρὶν ἡμέραν γενέσθαι» παινιτιο.
Ὁρθρία, ἡ, δηλ. ὥρα· ἡ πρωτὴ ὥρα Σουλδ.
γδ' ἄρθριος.
- Ὁρθρίδιος, 3' ἄρθριος· «τί γὰρ σὺν εὐνέειν
ἠμῶνταις ὀρθρίδιον ἡλκας ἐκ λεχέων;» Ἀντιπ.
θ. 5 (5, 3).
- Ὁρθρίζομαι· τῷ ἔπομ.
- Ὁρθρίζω ὀρθρεύω ἀρ. λεξ. κατὰ Μωρ. τῶν

ἐλληνίζοντων λέξ. antelucos.

Ὀρθρινός, 3· πρωϊνός· «ὀρθρινὰ παίζων» Μελ. 73 (12, 47)· «ἰχθυοδολῆς Φαιδίμ. 4 (7, 739)· «ἐκ κοίτης ὤχετο» Μελ. 91 (5, 177)· «φωνή Ἀντιπ. Σιδ. 26 (6, 160) (τὸ π. Μελ. εἶνε βραχύ), matutinus.

Ὀρθριό-κόκκυξ, ὄρος, ὃ· ὃ τὴν πρωΐαν κοκκύων, ὃ πετεινός Διφιλ. π. Εὐδοτ.

Ὀρθριός 3 καὶ 2· ὀρθρινός· πρὸλ. Λοβ. Φρόν. 51· «ταῖς μὴ παροῦσιν ὀρθρίαις» Ἀριστ. ἐκκλ. 283· «ὀρθριός ἦκων» Πλάτ. Πρωτ. 313· ὀρθριον=λίαν πρωτῆ Ἀριστ. ἐκκλ. 377· «ὀρθριον ἄδειν» ὄρν. 489· ἀνώμαλ. συγκρ. καὶ ὑπερθ. ὀρθριαίτερος, ὀρθριαίτατος Ἡρώδ. ἐπιμερ. 260, matutinus.

Ὀρθριός, ὃ· ὄν. ἀνδρ. Μιον. νομισμ. Καρίας.

Ὀρθριό-φαίτης, ὃ· ὃ τὸ πρωτὶ συγχάζων, πορευόμενος· «ὃ παραγεγόμενος ὀρθρου» Φωτ.

Ὀρθρινός, ὃ· πρωϊνὴ ἀνίχνευσις ἢ ἐπιδίωξις μτγν.

Ὀρθρο-βόας, ὃ· ὃ τὴν πρωΐαν κράζων, ὃ πετεινός Μελ. 72 (12, 137).

Ὀρθρο-γόνῃ, ἢ· ἢ τὸ πρωτὶ κλαύουσα, στενάζουσα, ἐπιθ. τῶν χελιδόνων Ἡσ. ἔρ. 570, ἔσφ. δι' εἶνε ἢ γρ. ὀρογόνῃ=μεγάλως ὀρηνοῦσα.

Ὀρθρόθεν· ἀπὸ πρωΐας Νικήτ.

Ὀρθρο-λάλος, 2· ὃ τὸ πρωτὶ λαλῶν, φλυαρῶν Φιλίπ. 18 (6, 247).

Ὀρθρος, ὃ· φοβερός κύων δικεφαλός, τέκνον τοῦ Τυφώος καὶ τῆς Ἑχιδνῆς, φυλάττων ἐν τῇ νήσῳ Ἐρμείᾳ τὰς ἀγέλας τοῦ Ἰηρυδίου, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν, ὅτε ὑπῆγε νὰ τὰς ἀρπάσῃ Ἡσ.

Ὀρθρος, ὃ (ὄρνυμι)· ἢ πρωΐα, τὸ λυκαυγές, τὸ ἡμερώμα, ὃ χρόνος ὁ πρὸ καὶ κατὰ τὴν ἀγῆν, ὅτε ὁ ἥλιος ἀνατέλλει, καὶ σηκώνονται τὰ ζῷα καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τοῦ ὕπνου Ἡσ. ἔρ. 579· ὅπ' ὄρθρον Βατρ. 102· δι' ὄρθρων Ἐδρ. 909· κατ' ὄρθρον, πρὸς ὄρθρον Ἀριστ. σφ. 772· «ἄμα τῷ ὄρθρῳ» Θουκ. 3, 102· «ὄρθρος βαθὺς»=λίαν πρωτῆ Ἀριστ. σφ. 216· «ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἂν ἥλιος ἀνίσχη» Πλάτ. νόμ. 12, 951· ἐξ ὄρθρου Πολυδ. 3, 73, 3· τὸν ὄρθρον=τὸ πρωτὶ 12, 20, 1· ἐν Β. Ἀν. ὀρίζεται ὄρθρος ὡς· «ἡ ὥρα τῆς νυκτός, καθ' ἣν ἀλεκτρούνες ἄδουσιν, ἄρχεται δι' ἐνάτης ὥρας καὶ τελευτᾷ εἰς διαγελωσαν ἡμέραν», μαρο, matutino.

Ὀρθρο-φαίτο-συκοφαντο-δῖκο-τάλαί-πυραι τρώποι Ἀριστ. σφ. 505, παρὰ τὸ ὀρθρεῖν καὶ φαίταν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἐν δίκαις τάλαιπωρεῖν Σχολ. αὐτόθ.

Ὀρθριν, ὃ· Συρακούσιός τις 2) ἄλλοι Ἐπιγρ.

Ὀρθρινία, ἢ· γυνὴ τοῦ Δυκάονος Σχολ. Εὐρ.

Ὀρθρινίς, ἰδός, ἢ· ὄν. μνημονεύομα. π. Ἀρκαδ. ἐκ τῶν εἰς νῆς βαρυτόνων σ. 32, 13.

Ὀρθ-ώνσματος, 2· ὃ ἔχων ὀρθόν, ἀληθές ὄνομα, ὃ ἀνταποκρινόμενος τῷ ἰδίῳ ὀνόματι Ἀισχ. Ἀγ. 683.

Ὀρθῶς τὸ ὀρθός.

Ὀρθώσας, ἢ· ὀρθώσας Σουῖδ. ἐπών. Ἀρτέμιδος.

Ὀρθώσας 1) ἐπιθ. Ἀρτέμιδος, ἀπὸ τινος ὄρους ἐν Ἀρκαδίᾳ 2) πόλ. τῆς Κιρκίας, κει-

μένη ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς τοῦ Μαιάνδρου, τανὺν Ὀρτώσσα Στραβ.

Ὀρθωσιές, ἄδος, ἢ· 1) ἐπών. Ἀθηνᾶς, ἥτις κατ' Ἐτ. Μ. ἐκλήθη οὕτω διὰ τὸ ὀρθοῦν τοὺς βίους τῶν ἀνθρώπων 2) πόλ. Συρίας ἢ Παφλαγονίας Στραβ. 3) πόλ. Καρίας Πτολ.

Ὀρθώσιον· ὀρθωσις.

Ὀρθώσιος, Ζεὺς 1) ὃ π. Ῥωμ. Iupiter Stator Δ. Ἀλ. 2, 50· 2) ὄν. κύριον Ἐτ. Μ.

Ὀρθωσίς, ἰδός, ἢ· πόλ. Φοινίκης Δ. Περ.

Ὀρθωσις, ἢ· ἀνὴρθωσις, διόρθωσις· «ὀρθωσις λόγων καὶ ἔργων»=τὸ ὀρθῶς λέγειν καὶ πράττειν Πλουτ. π. δειστ. 4, erectio.

Ὀρθωτήρ, ὃ· ὃ ποιεῖν τι ὀρθόν, ἴσιον, ὃ εὐτυχῶς ἐκτελῶν τι, ὃ διευθύνων, ὁδηγῶν Πινδ. Π. 1, 109, stator.

Ὀρθωτής, ὃ· τῷ προηγ.

Ὀρίαιος, λίθος, ὃ· λίθος ὃ ὀρίζων τὰ σύνορα.

Ὀρίας, ὃ· ὃ ἀπὸ τῶν ὀρέων φασάν ἄνεμος.

Ὀρι-αγές· ὀρίκαίτον, τὸ ἐν ὕψει τὴν κοίτην ἔχειν Ἠσυχ.

Ὀρί-θακχος, ὃ· Ὀρειος Βάκχος, διὰ τὰ ἐν ὄρεισι ἀγόμενα Βακχικά ὄργια Ὑππ. κυν. 1, 24.

Ὀρι-βάτης, ὃ· ὀρειβάτης Ἀριστ. ὄρν. 276.

Ὀρι-δρεμέτης, ἔσφ. ἀντὶ ὀρειδρεμέτης.

Ὀριγάνιζω· ὀμοίως εἶμαι ὀριγάνω.

Ὀριγάνις, ἰδός, ἢ· ὀρίγανος Ἀισκ.

Ὀριγάνιτης, οἶνος, ὃ· ὃ ἐξ ὀρίγανου κατασκευαζόμενος οἶνος Ἀισκ. 5, 61.

Ὀριγανίον, ὃ· ὄν. ἀνδρ. Μ. Ἀντων.

Ὀριγανο-ειδής, 2· ὃ ὀριγάνῳ ὅμοιος Ζων.

Ὀριγανώεις, 3· ὃ ἐξ ὀρίγανου γενομένος Νικ. ὄρν. 65.

Ὀριγανον, τὸ, ἢ ὀρίγανος, ἢ φωτὸν τι ὀριμεῖται ἢ πικρὰν γεῖσιν ἔχον, ἢ ὀριγανη Θεοφρ. τὸ θηλ. ἔχει ὃ Ἀριστ. ἐκκλ. 1300, καὶ τὸ ἀρσ. ὃ ὀρίγανος π. Ἀθην. 2, 86· «ὀρίγανον βλεῖπαι»=πικρῶς βλέπειν, ὡς ὃ φαγὼν ὀρίγανον Ἀριστ. βατρ. 602 (ἐπειδὴ τὸ π. εἶνε μακρόν, γράφεται καὶ ὀρίγανον), origanum.

Ὀρίγανμαι· τῷ ἐπομ. μτγ. ἐν Δ. Ἀλ. 1, 61.

Ὀριγνάσμαι· ὀρέγομαι, ἐκτείνωμαι, ἐκπλώνομαι· «ἔγγισιν ἢ ἐλάττης αὐτοτεχέων ὠριγνώτω»=ἡγωνίζοντο μὲ λόγους ἐκτεταμένους Ἡσ. ἀσκ. 190· «ὅταν θηρῶν ὠριγνώτω» Ἐδρ.

Βακχ. 1253· π. Πλάτ. εἶνε «τῆς διαίτης ὀριγνώμενη» ἔσφ. ἀντὶ ὀρεγομένη· μετὰ γεν. π. Θεοφρ. 24, 44· «ὠριγνώτω νεοκλώστου τελαμῶνος»· «ποίας ὁδῆς ὀριγνώθηνα»· Ἰσ. ἔπ. 6, 9.

Ὀρι-δρόμος, ἔσφ. ἀντὶ ὀρειδρόμος.

Ὀρίζω· σύνορα ὀρίζω· «Ἀσίην τῆς Λιβύης» Ἡρ. 2, 16· «ὡς ἡμᾶς πολλὸν πλάγος ὀρίζει τῆς Ὀδυσσεύος νηὸς» Σχολ. Σοφ. Φιλ. 632· «δίστασιν»· «ἐπεὶ μ' ἀπὸ γὰς ὤρισεν Ἰτιάδης» Ἐδρ. Ἐκ. 911· καὶ παθ. «ὄροις ὕγρας ὠριμένη», Ἰων 295· ἀπὸ τινος Πλάτ. Τιμ. 53· «ἄλθον ὀρίζοντα φίλῳ τε καὶ ἐχθρῶν ἐναρξον παρὰ θεῶν», νόμ. 8, 843· «ὀρίζειν τὴν ἀρχήν»=περιορίζειν Ξεν. Κυρ. 8, 6, 21· «Τήρης ποταμὸς ὀρίζει τὴν τε Σκυθικὴν καὶ τὴν Νευρίαν»=χωρίζει Ἡρ. 4, 51· τὰ ὅρια προσδιορίζειν, ἐν γέν. προσδιορίζειν· «πατὴρ γὰρ αἰσα τόνος σούριζει μόρον» Ἀισχ. Νο. 914· «πατρίῳ Διὶ βωμοὺς ὀρίζει» Σοφ. Τρ. 751·

«ὅς τοὺς δ' ἐν ἀνθρώποις ὄρισαν νόμους», Ἄντ. 448. «εἰς τήνδε καὶ αὖτις ὄρισαν φόνου ψήφον» Εὐρ. Ἐκ. 259. «ἥνπερ ἡμῖν ὄρισεν σωτηρίαν» 1. Τ. 979. «ὅν χρόνον ὁ νόμος ὄρισεν» Πλάτ. νόμ. 9, 864. «ὄρικλάνα θάνατον ζημίαν» Δημ. 26, 23. καὶ παθ. «τὰ παρ' ἀνθρώποις ὄρισμένα δίκαια» Πολυδ. 2, 8, 12. «ἐγὼ γὰρ αὐτὸ μὲν οἶδα καὶ ὀρίζω τὸ συμβεβηκός ἡλίκον ἐστίν» Πλουτ. παρμ. εἰς τ. ἰδ. γυν. 1. Μέσ. τὰ ὄρια προσδιορίζω, καὶ τὰ ἐντός αὐτῶν περιεχόμενον ἰδιοποιῶμαι. «ὀρίζομαι δὲ τήνδε Περραιβὸν γρόνζα» = ἡ γῆ τῶν Περραιβῶν καίται εἰς τὰ ὄρια μου Λισχ. ἰκ. 253. «ὅς δ' αὐτὸν προσδιορίζειν, τάττειν» - μῆγαρ, 389. «ἐνθ' ὀρίζεται βωμοδὺς» Σοφ. Τρ. 236, ὡς τὸ ἐνερ. «ἐρὸν ὄρισαντ' ἔχουν» Εὐρ. 1. Τ. 969. στήλας ὀρισάμενοι = τὰς στήλας ὡς ὄρια προσδιορίσαντες Ξεν. Ἄν. 7, 5, 13. «εἰπὶ τῖνα ὅρον ὀρίζεις» = ποῖον ὄρισμόν τάττεις Πλάτ. Γοργ. 470. «ἡδονὴ καὶ ἀγαθὴ ὄριζόμενος τὸ καλὸν» 475. ἐνοίας τινὲς τὸν ὄρισμόν λέγειν, «βοῦλει οὖν ὀρισάμεθα ὅποια ταῦτ' ἐστίν;» Φαιδ. 104. μὲθ' ἐπομ. αἰτ. μετ' ἀπαρ. «εἴ τις ὀριεῖται δόξαν εἶναι ψευδὴ τὸ ἐτεροδοξεῖν», Θεαιτ. 190. «οἱ πλείστοι ὀρίζονται τοὺς εὐεργέτας αὐτῶν ἀνδρας ἀγαθοὺς εἶναι» = ὀρίζουσιν αὐτούς, παριστῶσιν αὐτοὺς ὡς καλοὺς ἀνθρώπους Ξεν. Ἑλλ. 7, 3, 12. «νόμῳ ὀρίζομαι τὸ δίκαιον» Ἀιστ. 2, 19. «ὀρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἡμεῖς» Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 3. «ἰσχυρίαν ὀρισμένους τὴν οἰκίαν» Δημ. 31, 5, ὡς καὶ ὁ Πολυδ. ὀρισμένον χωρίον τὸ ὑπόχρεον ἐξηγεῖ, 9, 9. Ὀρίζω, ὄντος, ὁ κύκλος ὁ διαορίζων ἡμῖν τὸ τε φανερόν καὶ τὸ ἀφανὲς μέρος τοῦ κόσμου Πλάτ. Τιμ. Λοκρ. 97. Ὀρίκαμος, ὁ ἄνθρωπος. ὅν. ἐκ Σικελίας Αἰλ. Ὀρίκα' νῆ, ἡ ὀρχάνη Ἠσὺχ. Ὀρίκός, 3. ὀρεϊκός, ζευγὸς Ἰσοκ. 5, 43. Ὀρίκος, 3. ὁ περιορίζων Ἀριστοτ. τοπ. 1, 5. Ὀρικος, ὁ Σκύθης, υἱὸς Ἀριαπίθου Ἡρ. Ὀρί-κτίτης, ὁ ὁ εἰς τὰ ὄρη κατοικῶν Πινδ. ἀποσπ. 267, monticola. Ὀρί-κτιτος, 2, π. ὀρεϊκτίτος. ὁ τραφεὶς εἰς τὰ ὄρη. Ὀρί-κτύπος, 2. ὁ ἐν ὄρεσι κτυπῶν, ἀντηχῶν. Ὀρί-κυπτέω. ἀνατείνωμαι καὶ ἐπ' ἄκρων ἵσταμαι Ἠσὺχ. Ὀρί-κῦπτω. ὀρχύπτω Ἠσὺχ. Ὀρικῶς, ἐπὶ. ἐν εἰδὲ ὄρου. Ὀρίμαλλ' ὅς, αἰ' ὀρομαλλίδες Θεοκρ. 5, 95. Ὀρίμαδες. τὰ ἀνώτερα Ἠσὺχ. Ὀρινάται, οἱ ἔθνος τῆς Ἀσιατικῆς Σαρματίας Πτολ. Ὀρινδα, ἡ ὄρυζα Β. Ἄν. 54. Ὀρίνδης, ἄρτος, ὁ δ' ἐκ τῆς ὄρυζης κατασκευαζόμενος ἄρτος Ἀθην 3, 110. Ὀρίνδιον. τό' ὄρινδα Πολυδ. 6, 73. Ὀρινίαν. ἀναδεδραδὲς Ἠσὺχ. Ὀρινο-βάτης, ὁ εἰδός τε μηχανῆς Βιτων Μηχαν. ἀρ. Ὀρινος, ὁ ποτ. ἐν Σικελίᾳ Πτολ. Ὀρίντης, ὁ παρακινήτης μὲν. concitator. Ὀρίνω (ορ) κινῶ, διεγείρω. «ἄνθρωποι δύο πάν-

τον ὀρίνετον» Ἰλ. 4. 4. συνήθ. μετφ. = θυμὸν = παρακινῶ τὴν ψυχὴν, ἰδ. διὰ τῆς συμπαθείας Ὀδ. 8, 366. καὶ διὰ τοῦ πόθου ἰδ. τῆς πατρίδος Ἰλ. 6, 142. διὰ λύπης Ξ, 459. διὰ φόβου ω, 448. διὰ θυμοῦ καὶ δυσαρρεσκείας ἡ ἀγανακτήσεως θ, 178. ἑπίσης, «κῆρ» καὶ «ῆ-τορ ὀρίνειν» ρ, 47. = ὀρυμαγδὸν = παρακλήν Ἰλ. φ, 313. καὶ παθ. «Ἰρμὸς δὲ κακῶς ὀρίνετο θυμὸς» Ὀδ. σ, 75. καὶ ἐπὶ θυμοῦ, «τοῦ δ' ὀρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν» υ, 9. καὶ καταντῶ εἰς ἐκπλήξιν, εἰς παρακλήν. «Τρῶες ὀρίνοντο ἐπιμῆξ'» Ἰλ. λ, 525. «ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρίνόντες» = ἐκπλαγόντες Ὀδ. χ, 23. σπαν. καὶ μτγν. ἰδ. παθ. καὶ μέτ. σπύδω, ταχέως κινεῖσθαι. ἴδε καὶ τὰ σύνθετα, concipio, commoveo.

Ὀριο-δεϊκτής, ὁ τὰ ὄρια διεκινῶν = ὀριστής Β. Ἄν. 287.

Ὀριο-θετέω. θέτω σύνορα Ὁ.

Ὀριο-κράτωρ, ὁ τῶν ὀρίων ἐξουσιαστής μτγν.

Ὀριον, τό' τὸ σύνορον Σοφ. ἀποσπ. 647. «οὔτε γαίης ὄρι' ἂν ἐκθαίεν λάθρα» Εὐρ. Ἡρ. μ. 82. π. μτγν. ἰδ. ἐν χρῆσ. ἀεὶ αὐτ. τοῦ ὀριο-

Ὀριον, τό' ὑποκ. τοῦ ὄρος. βουνάει, montanius.

Ὀριον, τό' κώμη Κρήτης Πτολ.

Ὀριος, ὁ ἄν. ἄνδρ. Ἐπιγρ.

Ὀριος, ὁ ἑπών. α) Αὐτὸς προστάτης τῶν ὀρίων Πλάτ. νόμ. 8, 842. π. Ῥωμ. Τέρμων Πλουτ. Νομ. 16. 2) τοῦ Ἀπόλλωνος Πaus. 2, 35, 2. γ) τῶν θεῶν ἐν γέν. Δ. Ἀλ. 2, 74. πρὸς τιμὴν αὐτῶν οἱ Ῥωμαῖοι ἐκδιέταζον τὰ Τερμινάλια αὐτῶν.

Ὀρί-πέδιον, τό' ὀροπέδιον Λοβ. Φρυν. 686, ἔσφ.

Ὀρί-πλαγίτης, ἔσφ. ἀντὶ ὀρεῖπλαγίτης. ἀ-ριπλανῆς, montivagus.

Ὀρίππος, ὁ Ἀκαδημαϊκὸς τις Σχολ. Ἰλ.

Ὀρί-πλάνης, 2. ὁ κατὰ τὰ ὄρη πλανώμενος Νόν. Ἰώ, 6, 176.

Ὀρί-πλανος, ὁ τῷ προηγ. Ἀνθ. Παλ. 7, 636.

Ὀρίσις, ἡ ἢ προσδιορίσις, κατὰ δὲ Ἠσὺχ. = προβοήσια, καιρός, ὅρις, definitio.

Ὀρίσιτιδες, ἔσφ. ἀντὶ ὀριστίτιδες.

Ὀρίσας, ὁ Πέρσης τις Ἡσ.

Ὀρίσμα, τό' γῆς ὀροθεσία. «ἔως γῆς ὄρθ' ἔκειθ' ὀρίσματα» Εὐρ. Ἐκ. 18. «πρὶν τὰ Τροίης εἰσβαλεῖν ὀρίσματα», = τὴν χώραν, Ἀνθρ. 969. ἐν γέν. προσδιορισμός, ὁ Πλουτ. π. εὐεξ. ἐν ἀρχῇ λέγει «χωρὶς γὰρ τὰ φιλοσόφου καὶ ἱατρῶν ὀρίσματα, ὡς περ Μουσῶν καὶ Φρυγῶν» καὶ ἄλλως δὲ τοῦτο παροιμιώδως ἔλεγεν «χωρὶς τὰ Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὀρίσματα», ὅστις συνεχῶς ἤρξεν περὶ ὀρίων, terminus.

Ὀρίσμος, ὁ ὁ περιορισμός, ἰδ. ἐνοίας τινός, ἡ τῶν γνωρισμάτων αὐτῆς ἔκθεσις Ἀριστοτ. ῥητ. finitio, definitio.

Ὀρίσων, ὁ βασιλ. τῆς Ἰσπανίας Δ. Σικ.

Ὀρίστην, ρ. ἐπὶ τοῦ ὀρίχου πρέπει γὰρ ὀρίση τις Σχολ. Πλάτ. Φιλότ. σ. 266.

Ὀριστής, ὁ ὁ τὰ ὄρια διαορίζων, ἐν γέν. ὁ διατάτων τι. «τῶν Ἑλλήνων δικαίων οἱ κρα- τοῦντες ὀρισται τοῖς ἡττοῖσι γίγνονται» Δημ.

15, 29· ἀρχή (ἦν) ἥτις ἀφώριζε τὰ ἴδια καὶ τὰ δημόσια οικοδομήματα πρὸς τὰ οἰκεία ἐκαστου μέτρα» Β. Ἀν. 287.

Ὀριστικός, 3· ὁ ἀνέμων εἰς τὸ ὀρίζειν -λόγος Ἀριστοτ. καὶ μετγ. ἡ ὀριστική, ὕπον. ἔγκλισις γραμ.

Ὀριστικός, ἐπὶρ. τοῦ προηγ.

Ὀριστικός, 3· ὀρισμοῦ ἐπιθετικός, οὐχ ἀόριστος.

Ὀρί-τρεφής, 2· ὀρειτρεφής.

Ὀρί-τρεφής, 2· ὀρειτρεφής.

Ὀρί-χάλκος· ὀρείχαλκος.

Ὀρί-χάλκος· ὀρείχαλκος.

Ὀρί-ψ, πλ. ὀρίπες· ὀρίψ, ὀρίπες ἀδύκ.

Ὀρί-ψ· ἑριννὺς Ἡσυχ. Ἡνία· Ἡ· ὀρπα.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

Ὀρ· ἄκρωτ. Βρεττανίας.

ζ, 52· καὶ ἐν. ὁ ὄρκος· «οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον» = κυρ. τὸ κατὰ τὸν ὄρκον ὅρκον δὲν εἶνε μάταιον Ἰλ. δ, 458· «ἐμπης δέ τοι ὄρκια

δύσω» = ὅθι δώσω τὸ ἐνέχυρον τοῦ ὄρκου, τὴν τέλειαν τοῦ ὄρκου Ὁδ. τ, 302· πρὸλ. τὸν ἐπὶρ. στέγον. Ὅθεν ἐνέχυρον «πιστὸν ὄρκιον ἀρεταίαν» Πινδ. Ο. 10, 6· ὄρκος Αἰσχ. Ἀγ. 1406· «ἐπερ εὐσεβεῖν βούλει, πατρῶν ὄρκιον μεμνημένος» = τὴν μετὰ τοῦ πατρὸς σου ἐνόρκως ὁμολογηθεῖσαν συνθήκην Σοφ. Τραχ. 4213· «ὄρκια δώμεν τῷ δ' ἀνδρὶ» Εὐρ. Ἰλ. 1231· «ὄρκιοις ζυγίεις» Μῆδ. 735· «ὄρκιον ποιεῖσθαι» Ἡρ. 1, 141· καὶ μετγ. πεζ. «ὄρκια ποιεῖν περὶ τῶν συνθηκῶν» Πολυδ. 3, 25, 7· τέμνειν, τελεῖν, 22, 15, 6· «-ἐχεν πρὸς ταναῶν, 6, 14, 8· «γενομένην τῶν ὄρκων καὶ ὁμολογῶν», Πλουτ. Λυκ. 2· «ὄρκια οὐκ ἐφύλασσον» Λουκ. 9ε, Σοφ. 42.

Ὀρκίος, 2 καὶ σπανιότερ. 3· ὁ εἰς τὸν ὄρκον ἀνέχων 1) ὀρκισμένος, δι' ὅρκου τινος ὑπόχρεως· «κατήνεσεν τὰς ὄρκιος δράσεις ξένων» Σοφ. Οἱ. Κ. 1633· «ὄρκιος δέ σοι λέγω» = μετ' ὄρκου τινος Ἀντ. 305· 2) ὁ Ζεὺς καλεῖται ὄρκιος, ὁ προστατεύων τὸν ὄρκον, ὁ ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τῇ τηρήσει τοῦ ὄρκου Σοφ. Φιλ. 1408· «θεοὶ ὄρκιοι» Φοιν. 484· «πρὸς θεῶν τῶν ὄρκων» Θουκ. 1, 71· «ὄρκιος Ζεῦ» Λουκ. Τιμ. 1.

Ὀρκίος, ἐπὶρ. 1) Διὸς Σοφ. 2) Θέμιδος· 3) τῶν θεῶν ἐν γέν. Εὐρ.

Ὀρκίος-τομέω ὄρκια τέμνω Σχολ. Ἰλ. τ, 197.

Ὀρκίος-τόμος, 2· ὁ τέμνων τὸ τοῦ ὄρκου ὅμμα τ. ἔ. ὁ πανηγυρικῶς παρὰ τινι θυσίᾳ ὀρκισόμενος ἄρ. λεξ.

Ὀρκίος-φόρος, 2· ὁ τὰ ἐνέχυρα τοῦ ὄρκου φέρων, ὄρκον τινα ποιῶν ἢ τελεῶν ἄμρ.

Ὀρκίος-ὀπίων, τό· λέξ. ἀδελφός Σχολ. Βασίλει. 22, 185.

Ὀρκισμός, ὁ· τὸ ἐπιβάλλειν τινὶ ὄρκον, ἐκτέλεσις ὄρκου, ἐνορκισμός ὑποχρέωσις Πλουτ. Κατ. πρ. 17.

Ὀρκιστήναι, οἶ, ἐν Ἐπιγρ. 3, 3892.

Ὀρκιστής, ὁ· ἐξορκίζων, δι' ὅρκου καταλαμβάνων τινά, ὅπερ ὁ Φῶτ. ἀποδ. ἀντὶ ὀρκιστής.

Ὀρκίον ἀφάνισ· ἐπιγραφὴ μέρους τινὸς τῆς Ἰλιάδος Αἰλ. Η. 1, 43, 14.

Ὀρκιον, τό· κυρ. οὐδ. τοῦ ὀρκισ, τὰ ὄρκια, αἱ θυσίαι καὶ λοιπαὶ τεροπραξίαι, αἵτινες ἐγίνοντο καθ' ὃν χρόνον ἐμελλε νά γείνη ὁρκός· πρὸλ. Βουτρ. λεξ. 2, 58· συνηθέστ. συνηγορ. «ὄρκια πιστὰ ταμύντες» Ἰλ. 6, 424· «φιλόνητος ὄρκια πιστὰ θεῶν σόναγον», ἐπὶ συνθήκης δι' ὅρκων ἀσφαλιζομένης, γ, 245, Γουδ. 106· 50. ὄρκια ἐκαλεῖτο ἡ διὰ παντὶ γυρικοῦ ὄρκου συνθήκη· ὡς «οὐκ ἔστι λένουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά» Ἰλ. γ, 262· «ὄρκια μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε Παλλὰς» = συνηψε μεταξὺ τῶν δύο μερῶν συνθήκην· «μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλίσσεται» = νά μή παραβῇ τὴν ὅποιαν εἰς τὸν Δία ὥμοσε συνθήκην, γ, 107· «ὄρκια πιστὰ φυλάσσειν», 280· «ὑπὲρ ὄρκια πημάνειν», 299· «ὑπὲρ ὄρκια δηλίσσασθαι», δ, 67· «κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν», 457· -συγγέω, 271· -ψεύδουσι = καταπατεῖν τὰς συνθήκας, διαρρηγνύνειν, ψευδεῖς ἀποδείκνυναι ἢτοι ἐπιόρκειν, η, 351· «λέγοντες ἀπίσι τὰ ὄρκια εἶναι, μιᾷ νηὶ καταπλεόντων Ἀθηναίων ἀεζεσθαι» = ὅτι ἐν τῇ συνθήκῃ τῶν εἰνε ὥρισμένων

ὁμοσσαν καρτερόν ὄρκον», τ. 108. «ὁμνέτω δέ τοι ὄρκον», 175. «θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπόμνη» = μέγαν εἰς τοὺς θεοὺς ἔκαμνεν ὄρκον Ὀδ. ε, 377. «Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἐλωμίαι», χ, 119. ὡς «ἔμοῦ δ' ἔλατο μέγαν ὄρκον» Ὀδ. δ, 746. καὶ συχνὰ ἐν τῇ συνενώσει, «ὥμοσέν τε τελευτήσέν τε τὸν ὄρκον», ε, 184, ὅπερ κυρ. = ὠρκίσθη, καὶ ἀνέμασε τὸ ἀντικείμενον δι' ὃ ὠρκίσθη, καὶ κατέστησεν αὐτὸ δεσμευόν. τὸ δὲ «ὅς ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνην ὃ ὄρκω τε» = ἐμπειρίαν ἐν τῇ χρήσει τοῦ ὄρκου Ὀδ. τ, 396. «καρτερὸς ὄρκος ἄμμιν μάρτυς ἔσται» Πινδ. Π. 4, 167. «θεῶν ὄρκον μέγαν μὴ παρφάμεν», Ο. 7, 65. «ναὶ μὰ γὰρ ὄρκον» = μὰ τὸν ὄρκον μου, Ν, 11, 24. «ὁμώματα γὰρ ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας» Αἰσχ. Ἀγ. 1257. ὄρκον αἰδεῖσθαι, Εὐμ. 650. «τὸν δ' ὄρκον αἰδεσθεὶς θεῶν» Σοφ. Οἶ. τ. 647. «ἀλλισκεται γὰρ δεινὸς ὄρκος» = ἀθετεῖται, ἀναγνωρίζεται ὡς ἐπιπορία, Αἴ. 635. «ὅς ὄρκον καίπερ ὦν ἀπόμνητος», Ἀντ. 390. ὄρκω ἐμμένειν = πιστὸν μένειν τῷ ὄρκῳ Εὐρ. Μηδ. 754. «ὄρκον δάτω μοι» = δέ μοι ἐπιβάλῃ ὄρκον, Ι. Τ. 735, ὡς, ὄρκους παρασχών, Ιππ. 1037. «ὄρκον ὀρκῶν τινα», Αὐσ. 187. καὶ περ. «σφίσι αὐτοῖσιν ὄρκους ἐπιλάσσαν» Πρ. 1, 146. «ὄρκους προσάγειν τινὶ» = ἐπιβάλλειν ὄρκον, 6, 74. «ὄρκους καταλαμβάνειν τινα» Θουκ. 4, 86. «ὄρκους ἐπὶ ἀλλήλων καὶ διδόναι» αὐτ. 949. «κατὰ ὄρκους ἡ κατὰ τὰς ἄλλας ὁμολογίας», πολ. 4, 443. «σὺν θεῶν ὄρκῳ λέγαι» Σεν. Κυρ. 2, 3, 12. «ὄρκον διδόναι, δεῖσθαι» καὶ Δημ. 33, 13. — λύνει, αὐτ. 14. «ὄρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ» Λουκ. Σκυθ. 11. «ὄρκον ἐντιθέναι συγγραμμάτων», Ίσ. συγγρ. 14, jusjurandum.
 Ὀρκο-σέλινον, τό. περισσέλινον δουκάτ.
 Ὀρκο-σφάλτης, ὃ ἐπίορκος Τζετζ. Ὀμ. 69.
 Ὀρκο-τόμος = ὀρκιστόμος ἀμφ.
 Ὀρκο-αἶρας, ὃ. Ἐρκοῦρας Μετ. 129 (12, 257).
 Ὀρκάω. ἄμνοι τινα νὰ ὀρκισθῇ (ὡς τὸ μὲν ὀρκίζω) Ἀριστ. θεσ. 276. ἔτι ὄρκον ὀρκῶν τινα Αὐσ. 187. «ὠρκώσαν τοὺς στρατιώτας τοὺς μεγίστους ὄρκους», 8, 75. εἰς τινα Πλουτ. Γαλβ. 10. Παθ. ὀρκῶσθαι = ὀρκίζεσθαι Πολέμων π. Μακροβ. 5, 19. ἑπὶθ. ὀρκιστὸς = ὠρκισμένος Ἀντισφ. 6, 14 καὶ ἄλλ. βήτορες.
 Ὀρκωνάτας, 3. ἑπὶθ. τοῦ ὀρκυνος.
 Ὀρκωνία, ἰων. ἡ ὀρκύνιοι κώμη ἡ ἔθνος τῆς Καππαδοκίας Πλουτ.
 Ὀρκύνιος, δρυμὸς ἡ δρυμῶν, ὃ. μέγας δρυμὸς τῆς παλαιᾶς Γερμανίας, ἐκταίνόμενος ἀπὸ τῶν πηγῶν τοῦ Δουναβίου μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Δακίας, ἥτοι περιληπτικὸν ὄνομα πάντων τῶν ὁρίων τῆς Γερμανίας ἀπὸ τοῦ μελανοῦ δρυμοῦ μέχρι τῶν Καρπαθίων Πτολ.
 Ὀρκυνος, ὃ. ὄρκος, εἶδος μεγάλων ἰχθύων ἐκ τοῦ γένους τῶν ὀύνων Αἰλ. Ι. Ζ. 1, 62.
 Ὀρ-κύπτω. ἴσταμαι (ὀρθος) ἐπὶ τῶν δυνάων, ἡ τῶν δακτύλων τοῦ ποδός, καὶ κλίνει πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἰσχυρῶς περλ. Λοβ. Φρυν. 609.
 Ὀρκυος, υἱος, ὃ. ὄρκυνος Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 5, 10.
 Ὀρκαμα, τό. τὸ βάλλειν τινα εἰς ὄρκον, καὶ αὐτὸς ὁ ὄρκος Αἰσχ. Εὐμ. 464.

Ὀρκ-ωμῶσις, ἡ. τὸ ὀρκίζεσθαι Πολυδ. Ι, 38, juratio.
 Ὀρκωμόςτις, τὰ, ἰων. ἱερὰ Πλατ. Κριτ. 420.
 Ὀρκ-ωμοσιάζω. ὀρκωσιάζω ἀμφ.
 Ὀρκωμόσιον, τό. τόπος ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Θησεῖ Πλουτ.
 Ὀρκ-ωμόςτις, ὃ εἰς τὴν ὀρκωμοσίαν ἀνήκων, μόν. οὐδ. τὸ ὄρκιον, ὃ ὄρκος. «ὅπως τὰ ὀρκωμόσιά τε καὶ ὀποσχέσεις ἐμπροσθέν» Πλατ. Φαῖδρ. 241. «ἐπὶ τὰ τῶν ὀρκωμοσιῶν καύματα χαίρει καὶ καθίζοντες», ὅπου γραπτῶν φαίνεται ὀρκωμοσιῶν, καὶ τῇ ἐπὶ τῷ ὄρκῳ θυσιᾷ σημαίνον, εἴνε ἐν γρήσ. ὡς τὰ ὀρκωμόσια Πλουτ. Θῆσ. 26.
 Ὀρκ-ωμοτέω. ὁμνῶ, κάμνω ὄρκον. — τινα = εἰς θεὸν τινα Αἰσχ. Ἐπτ. 48. — τινὶ Εὐμ. 734. — θεοῦ Σοφ. Ἀντ. 264. — κατὰ σφαγίων Πλουτ. Πυρ. 6.
 Ὀρκωμοτήριον, τό. ὀρκωμόσιον.
 Ὀρκ-ωμόςτης, ὃ. ὁ ὀρκιστὴς ὄρκον τινα, ὅπερ ὁ Φῶτ. λίσ. ἀπαθ. ὡς καὶ τὸ ὀρκιστής, καὶ μόν. τὸ ὀρκωτής κρίνεται ὀρθόν.
 Ὀρκ-ωμοτικῶς, ἑπὶ. δι' ὀρκωμοσίας.
 Ὀρκ-ωμοτικός, 3. ὁ ἀνήκων εἰς ὀρκωμοσίαν μὲν.
 Ὀρκ-ωμοσις, 2. ὀρκισμένος, ὃ εἰς οὐτινας ὄνομα ὠρκίσθη τις Λυκαοφρ. 707.
 Ὀρκωτής, ὃ. ὁ βάλλων τινα νὰ κάμῃ ὄρκον, ὃ ἐξορκίζων Σεν. Ἑλλ. 5, 5, 3.
 Ὀρκωτός, 3. ὀρκωτής Πολυδ. Ι, 38, juratus.
 Ὀρμα. πόλ. Μακεδονίας Πτολ.
 Ὀρμα, τό. ὁρμή Σοφ. Ἡλ. 1385, ἔσφ. ἐν τινι χειρ. ἀπαντὰ καὶ ἄρμα.
 Ὀρμάζω. ὀρμάω μὲν.
 Ὀρμαθῆν, ἄδρ. τὸ ὀρμάω. περλ. εἰκασθῆν, ἀλλ. ὀρμαθῶ Εὐρ. Ἀνδρ. 860, καὶ ὀρμαθῇ Μηδ. 189 εἴνε ὄρμα. σχημα. ἀντὶ ὀρμαθῶ, ὁ ἀπατρεῖ ἐν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ τὸ μέτρον.
 Ὀρμαθίζω. βάλλω τι εἰς ὀρμαθῆν, εἰς τὴν σφαιρὰν, τὸ τῆς συνήθους ὀρμαθιζῶν Σουῖδ.
 Ὀρμαθιον, τό. ὀποκ. τοῦ ἔπομα.
 Ὀρμαθός, ὃ (ὀρμος) σφίρα, ἄλυσος, παλλὰ πράγματα ἀλλήλοις συνημμένα, ἐπὶ ἀθροίσματος νυκτερίων, παρ' ἀλλήλους συνημμένων Ὀδ. ω, 8. (τὴν γραφὴν ὀρμαθός ἀποδοκιμάζει ὁ Σπών ἐν Ὀδῳ ἐκτ. μερ. σ. 162). Ἰσχυάδων Ἀριστ. Αὐσ. 647. — κριβανιωτῶν, πλ. 765. — μελῶν, βiatr. 912. «ὥς» ἴσως ὀρμαθός μακρὸς σιδηρίων καὶ δακτυλίων ἐξ ἀλλήλων ἡρτηται ὀρμαθούς ἀμαζῶν ποιεῖσθαι = σφίρην μακρὰν σχηματίζου Σεν. Κυρ. 63, 2. — ἱερῶν Ἀνακρ. 13, 11. καθ' Ἡσυχ. = φοιτῶν, ὄρδο, series.
 Ὀρμάθω, ἀττ. ὀρμάομαι ἀμφ. κατὰ Ρουγκίν. Τιμ. σ. 87. οὐχὶ ἐν. ἀλλ. ἄδρ. ὀποκ. ὄρμα. ἴδε ὀρμαθῆν, ἰουδο, eo.
 Ὀρμαίνω, ὡς ὀρμάω. κινῶ, εἰς κίνησιν θέτω, π. Ὀμ. πάντοτε μετφ. στοχασμὸν, σκοπὸν τινα ἔδω καὶ ἔχει ἐν τῷ νῷ κινῶ, σκέπτομαι, βουλευομαι, π. χ. ἐν ἱλ. συνήθως. «ὥς ὁ ταρδὸς ὀρμαίνει κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν», α, 193. «ὥς ὁ γέρον ὀρμαίνει δακρύμενος κατὰ θυμὸν διχόθροια», ε, 20. «ἐνὶ φρεσὶ» Ὀδ. δ, 843. καὶ ἀπλῶς, φρεσὶ ἱλ. α, 4. «πολλὰ δὲ οἱ κηρ ὀρμαίνει», ε, 83. «ἀλλὰ δὲ οἱ κηρ ὀρμαίνει

φρεσὶν ᾗσιν», σ. 345· «ὄρμησαν δ' ἀνὰ θυμὸν», β. 156· μεθ' ἐπομένωι τῶν ἡ - ἡ, σ. 300· καὶ εἰ - ἡ = διαλογίζομαι Ὁδ. δ. 789· μετὰ τοῦ ὅπως ἐπομένου, συλλαγίζομαι πῶς πρέπει νὰ πραχθῇ τι Ἰλ. φ. 137· μετ' αἰτ. μόνης· - πόλεμον = μελετῶ, διανοοῦμαι πόλεμον Ἰλ. κ. 28· «-δοιχὸν πλῶν» Ὁδ. γ. 169· «-χαλεπά τινι» αὐτ. 151· «ἀντίον ὀρμαίνων τέρας εἶδος» Πινδ. Ὁ. 9, 41· ἀλλὰ καὶ «πορεύειν νιν θυμὸς ὀρμαίνει» = παρώτρυνε 3, 26· «τὸν αὐτοῦ θυμὸν ὀρμαίνει πεισὼν» = ἀποπνέει, τὴν ζωὴν τοῦ τελευτῆ, Ἀγ. 1361· καὶ ἀμετῶ. «βοῇν σάλπιγγος ὀρμαίνει μένων», ἐπὶ πολυεταγίου ἱπποῦ, ὅστις, τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος περιμένων, ἵσταται ὀρθός, Ἐπτ. 376, γυο, προγυρο.
 Ὀρμανὼν· ἀνεστηκός, χαλεπὸν Ἡσυχ.
 Ὀρμανός, ὁ ποτ. Εὐδαίμονος Ἀραβίας Πεολ.
 Ὀρμασία, ἡ· τόνος μουσικῆς μτρν.
 Ὀρμαστειρα, ὅλη τοῦ ὀρμαστῆρ· ἡ διεγέρ-
 ρουσα Ὀρφ. ὕμν. 31, 9, ἰσοιτατix.
 Ὀρμαστός· ὅδε ὀρμάζω.
 Ὀρμαστρα, τὰ· μνηστεύματα, ἀρραβωνιά-
 σματα ἑκκλ. sponsalia.
 Ὀρμάται· οἱ ἀνδροκτόνοι Σκόθαι Ἡσυχ.
 Ὀρμάω (ὀρ-μή, σανσφ. βίξ. sar, sar-as=ve-
 ρόν, sar-tr=ποταμός)· εἰς κίνησιν θέτω,
 παραρτῶω, ἐρεθίζω· - εἰς πόλεμον Ἰλ. ζ. 338· «ποτὶ κλέος» Ὁδ. λ. 22· «ἡ ρά σε Ἀρτε-
 μίς ὠρμασε - ἐπὶ βοῦς ἀγελαίας» Σοφ. Αἴ. 175· «Καόμελαν μέριμναν ὀρμήσας ἐπ' ἔργον»
 Εὐρ. Φοιν. 1071· «στρατὸν ἐπὶ τινα» Ἡρ. 3, 106· «ἐφ' ὃ ἡ Μοῦσα αὐτὸν ὠρμησεν» Πλάτ.
 Ἰων. 534· καὶ ἐπὶ πραγμάτων· - πόλεμον = ἐ-
 γείρειν Ὁδ. σ. 376· Ὁδ. παθ. ὀρμηθεὶς θεοῦ =
 παραινθῆς ὑπὸ θεοῦ τινος Ὁδ. θ. 499· «πρὸς
 θεῶν ὀρμημένος» Σοφ. Ἰλ. 70· «τοὺς ὑπὸ
 τοῦτο τοῦ ἔρωτος ὀρμημένους» Πλάτ. συμπ.
 181· 2) συνηθέστ. ἀμετῶ. ὅπου δυνατόν νὰ
 ὕπαν. ἑαυτὸν = θέτειν ἑαυτὸν εἰς ταχέαν κί-
 νησιν· ἢ ῥῆς δὲ ὀρμῆσιν πεδίοιο διώκειν ὄρνενον
 ἄλλοι = ὀρμηθῇ πρὸς διώξιν ὄρνενον ἄλλου (= ὄρ-
 τα πετέσθαι αὐτ. 62) Ἰλ. ν. 64· «ὕσάκι δ'
 ὀρμήσει Ἀχιλλεύς στήναι ἐναντίδινον» = ὀσά-
 κεις κίνησιν, ἐδωκίμασε νὰ ἀντισταθῇ φ. 265·
 «ὕσάκι δ' ὀρμήσει πυλῶν ἀντίον ἀΐξα-
 σθαι» = ὀσάκεις ἐκίνησε κατὰ τῶν πυλῶν ἵνα
 ὀρμήσῃ, χ. 194· καὶ συχνότ. μετ' ἀπαρ. ἐπὶ
 τῆς πρώτης ἐσωτερικῆς ὀρμῆς, προνοίεας τοῦ
 ἐπιχειρήσαι τι· «ἦδη νίκην ὀρμῶντ' ἀλαλά-
 ζει» Σοφ. Ἀντ. 133· «στρατεύεσθαι» Ἡρ. 7,
 150· φέρομαι ὀρμητικῶς πρὸς τι, εἰς προσβυ-
 λην, - τόσον - τινος· «ὀππότῃ Τρῳίῳ ὀρμή-
 σαι» Ἰλ. δ. 335, ὅσον - ἐπὶ τινα Ἰσ. ἀσκ. 403· - εἰς μάχην Ἀισχ. Περ. 386· - εἰς ἀγῶνα
 Εὐρ. Φοιν. 266· «ὀρμῶν πάργωμα ἐπ'», Ἰκ. 1219· «εἰς πατρὸς δόμους», Μηδ. 1178· «θεῖα
 ἡ ὀρμή, ἣν ὀρμῶς ἐπὶ τοὺς λόγους» Πλάτ. Παρμ. 135· καὶ ἐπὶ ἀφύχων πραγμάτων· «δό-
 ξης ἐπὶ τὸ ὀρθὸν ὀρμήσας», Φαιδρ. 238·
 «ἐφ' ὃ γε μέρως ὠρμηκεν ἡμῖν ὁ λόγος», πο-
 λιτ. 264· συχνά δὲ καὶ ἀπολυτ. «ὥσπερ ὀρ-
 μῆσται, ὡρμεν», Πρωτ. 314· «ὅτῃ ἂν τις ὀρ-
 μήσῃ, τοιαῦτα καὶ τὰ ἐπόμενα εἶναι» = ὅπως

τις ἀρχίσῃ. πολ. 4, 425· «εἰς τὸ διώκειν ὀρ-
 μήσαντες» Ξεν. ἀν. 1, 8, 25· «ὠρμησαν
 ὀρμῶν ἐπ' αὐτοὺς», 4, 3, 31· ὁδόν = ἀρχί-
 ζειν ὁδὸν τινα, 3, 1, 8· «ὀρμῶν τὴν στρα-
 τεῖαν», Κυρ. 8, 6, 20· καὶ π. Πολυδ. συγν.
 «τὴν ἡδὴ τῶν ὁδῶν ὠρμησε», 12, 27, 2·
 «πρὸς τὰς ἐπιβολάς», 1, 3, 9· καὶ μετ' ἀπαρ.
 «διαβαίνειν ὠρμησαν εἰς Σικελίαν», 1, 5, 2·
 «ἐπὶ τὸ συνεμβαίνειν», 1, 20, 7· «ὠρμηκότες
 ἐπὶ τὸ σκοπεῖν» Ξεν. ἀπομν. 3, 7, 9· καὶ
 μτρν. «πρὸς τὰ κάλλιστα ὠρμησα» Λουκ. ἐν-
 ὄπν. 18· οὕτως ἰδ. παθ. ἡ μέσ. «Πηλείδης δ'
 ὠρμήσατο Ἀγχιόρορος» = ὠρμησε κατὰ τοῦ Ἀ-
 γχιόρορος, προσέβαλεν αὐτόν Ἰλ. φ. 595· ἐπὶ
 τινι Ὁδ. κ. 214· μετὰ τινος = τρέχειν κατόπιον
 πρὸς βοήθειαν τινος Ἰλ. ρ. 605· οὕτω καὶ
 μετὰ προθ. σημαίνουσιν τὸν τόπον, ὅθεν
 σπεύδει τις· «ὠρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο» Ἰλ. γ. 142· οὕτω πεζ. «ἐκ πλοίων ὀρμώμενοι τοὺς
 ἰχθύδας αἰρέουσιν» Ἡρ. 3, 98· «πάντα ἔφη ἐκ
 τῆς ψυχῆς ὠρμησθαι καὶ τὰ κακὰ καὶ τὰ ἀ-
 γαθὰ τῷ σώματι» Πλάτ. Χαρμ. 156· «περὶ
 τῆς ἀρχῆς διαλεγόμενος καὶ τῶν ἐξ ἐκείνης
 ὀρμημένων» = προσερχομένων, Φαιδ. 101· καὶ
 ἐπὶ καταμῶν = πηγάζειν· «καταμούς ἀνωθεν
 ἐκ τῆς Ἰδῆς ὠρμημένοις», νόμ. 3, 682· «ἡ
 πρώτη βλάστη καλῶς ὀρμηθεῖσα» = ὁ πρώτος
 βλαστὸς καλῶς ἐξορμηθεῖς, β. 765· «τὰ ἀπ'
 ἐκείνης τῆς ὑποθέσεως ὀρμηθέντα», Φαιδ. 101·
 ἀπὸ, ἐκ τινος Ξεν. Ἀν. 1, 2, 5· «ἐπολέμει ἐκ
 Χερωνήσου ὀρμώμενος», καθ' ὅσον τὴν Χερ-
 σόνησον ἔκαμα βάσιν τῶν πολέμικων αὐτοῦ
 ἐπιχειρήσεων, 1, 1, 9· «ἐπὶ τὴν στρατείαν»,
 Κυρ. 1, 6, 1, ὅπερ ὁ Σχολ. ὠρμῆν. ὀρμητή-
 ριον ἔχων, 1, 1, 9· περὶ. «καὶ ἀπὸ τοσούτου
 ὀρμασθαι», 1, 144· ἐπὶ δὲ καὶ τοῦ σκοποῦ ὀη-
 λωτικῶν· «εἰς ἐπάλξεις» Ἀισχ. Ἐπτ. 31· ἐς
 ναῦν Σοφ. Φιλ. 869· «εἰς ἐπλόων τόπον»,
 Ἀντ. 1097· «ἐφ' ὕρας» = ἐχθρικῶς, Αἴ. 47· -
 δευρο, 1203· καὶ μεθ' ἀπλῆς αἰτ. Οἰ. Κ. 1572·
 - πρὸς δόμους Εὐρ. Ἰππ. 1152· «- εἰς θά-
 λασσαν πύσιν», Ἰ. Τ. 1407· - εἰς δόμους,
 Βακχ. 1164· καὶ «εἰς φυγὴν», Ῥησ. 193·
 «ὀρμέατο (ὠρμηντο) ἐπὶ τὸ ἱερὸν» Ἡρ. 8, 35·
 «ἐπὶ ἀλήθειαν ὀρμημένης ψυχῆς» Πλάτ. σοφ. 228·
 «πρὸς τὴν ἡδονὴν ὠρμηται ἡ ποίησις»,
 Γοργ. 502· 6) μετ' ἀπαρ. τίθεμαι εἰς κίνη-
 σιν, ἐξανίσταμαι, ἵνα πράξω τι· «μὴ φύγειν
 ὀρμησάντας» = ἵνα μὴ ἐσσηκωθῶσι νὰ φύγωσιν
 Ἰλ. θ. 511· «διώκειν ὠρμηθῆσαν», κ. 359·
 «ὠρμήθη κάρυθα κρατὺς ἀφαρπάξειν», ν. 188·
 «ἦτορ ὠρμάτο πολέμειν» = ἡ καρδιά τοῦ ἡ-
 σθάνετο ὀρμῆν εἰς τὸ νὰ πολέμησῃ, φ. 272·
 «ὀρμᾶται αἶνον θέμεν» Πινδ. Ν. 1, 5· καὶ
 συνηθέστ. πεζ. «λόγον ὠρμητο λέγειν» = εἶχεν
 ἀρχίσει νὰ λέγῃ Ἡρ. 3, 50· «ὀρμέατο ἐκδιδο-
 ναι», 1, 158· «ὀρμέατο βοηθεῖν» = ἔπνευσε
 νὰ ὑπάρῃ εἰς βοήθειαν, 7, 22· «αὐτὸς ὠρμάτα
 ἐνάει» Πλάτ. Θεαγ. 121· «τῆς ἀνθρωπείας
 φύσεως ὀρμώμενης προθύμιας τι πράξει» Θουκ. 3, 45· γ) πολλάκις δὲ καὶ ἀπολ. πορεύο-
 μαι ταχέως, τρέχω, ἰδ. διὰ νὰ κάμω ἔ-
 ρεον Ἰλ. ν. 182· «ἡ μὲν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς
 ὕστερον ὀρμηθῆναι» Ὁδ. μ. 126· καὶ μετὰ

τοῦ ἔργου, ἔσονται, ἔλθουσιν=μετὰ τὴν λόγην, τὰ ἔργα ἐφορμᾶν, ποιεῖν ἐφοδόν 'Ιλ. ε, 855· καὶ ἐν γέν. ἐπὶ πάσης ταχείας κινήσεως· «ὀρμύμενον δὲ μηδ' ὡς ἀντιστάσης» Αἰσχ. Πρ. 337· καὶ ἐπὶ ἀφύγων «τὸ φέγγος ὀρμύσθαι πυρός», Εὐμ. 983· «ἐχθρῶν δ' ὕβρις ἀτάρκτητος ὀρμᾶται» Σοφ. Αἰ. 195· «ὄρεας ὀρμυμένους ἡμᾶς πάλαι προθύμως» Ἀριστ. πλ. 257· «ὁ λόγος ὀρμηται»=ταχέως διεδόθη 'Πρ. 3, 56· «ὡς φάτις ὀρμηται», 7, 189· καὶ «ὁ λόγος ὀρμητο διαλέγεσθαι», 4, 16· ὁ σχηματισμὸς ὀρμύωνται π. Οπκ. δὲν δικαιολογεῖ πρὸς παραδοχὴν νέου ἔνεργ. ὀρμῶν, τυο, progymno, concilio.

Ὀρμεία, ἡ· ὀρμεία Θεοκρ. 21, 11=ὀρμῆ 'Παύλ. Ὀρμενίδης, ὁ· 1) = Ἀμόντωρ Στράβ. 2) = Κτήσιος Ὀδ. 3) πλ. Ὀρμενίδαι· ἴδ' ὀρμενος.

Ὀρμενίων, τό· πλ. τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Μαχνηαίαν, ἐπὶ τοῦ Παγασθητικοῦ κόλπου, τὸ πάλαι πρωτεύ. μικροῦ βασιλείου τῶν αἰολέων, κτισθεῖσα ὑφ' ἐνὸς τῶν ἐγγόνων Αἰδίου τοῦ δευτέρου, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι μετ' ἄλλων Θεσσαλῶν κατώκησαν τὴν πόλιν Δημητριάδα· ἐπὶ Στράβωνος δὲ ὑπῆρχε κώμη τὸ Ὀρμενίον ἢ Ὀρμίνιον, κάτ. Ὀρμίνιος Στράβ.

Ὀρμενίος, ὁ· 1) πατὴρ Ἀστυδαμείας Δ. Σικ. 2) ἄλ. Νόν.

Ὀρμενίς, ἡ· Οὐγ. Ἀμόντορος, ὀνόματι Ἀστυδαμείας Ὀδιδ. (ormoni nympha).

Ὀρμενάδες, 3· ὁ γένων καυλὸν ἐπιμήκη Νικ. Θηρ. 840.

Ὀρμενος, ὁ· 1) υἱὸς Κερκάρου καὶ ἔγγονος Αἰδίου τοῦ δευτέρου, πατὴρ δὲ τοῦ Ἀμόντορος, ὁ ἱδρυτὴς τῆς πόλεως Ὀρμενίου ἐν Θεσσαλίᾳ· 2) δύο τῶν ἐπισήμων Τριῶν, ὧν ὁ εἰς ἐφανίδῃ ὑπὸ τοῦ Πολυπότου 'Ιλ. 3) πατὴρ τοῦ Κηρύσιου Στράβ. 4) υἱὸς Εὐρυπόλου, πατὴρ τοῦ Φάρητος Σχολ. Πινδ. 5) Ἀρκάς τις 'Πολυδ. 6) κυνὸς ὄν. 'Επιγρ. 7) Ὀρμενίων 'Παύλ.

Ὀρμενος ἢ ὀρμενος, ὁ (ορ)· ὁ καυλός, ὁ βλαστὸς τοῦ ἀσπαράγου, ἡ τῆς κράμβης, πλ. τὰ ὀρμενα Φρυν. α. 111· «τῶν λαχάνων αἱ ἀκανθὶς ὀρμενα καλοῦνται», ἴδ. ἐπὶ κράμβης=τὰ τὸν καρπὸν ἢ τὸ ἄνθος φέροντα βλαστήματα Ἀθην. 2, 62· πᾶν τὸ ὑπερεξηνητὸς ὀρμενον ἀνάμαζον Πολυδ. 6, 54· «ὀρμενοι, σήσαμα» αὐτ. 6, 61, corrigda.

Ὀρμενος, μ. ὀρμ. α. μγ. τοῦ ὕρμου.

Ὀρμευτής, ὁ· ἄλιεύς 'Παύλ. ἔσφ. ἀντὶ ὀρμευτής, piscator.

Ὀρμῆ (ὄρμος)· ἡσυχάζει ἐπ' ἀγκύρας ἐν λιμένι ἀσφαλές· «ἀκταῖσιν ὀρμῆ»=εἰς τὴν ἄκραν, τὸν αἰγιαλὸν Εὐρ. Ὀρ. 55· «οὐ ναὺς ὀρμῆ σθέν», ἱ. Γ. 1043· «αἱ πρῶται τὴν νῆων ὄρμεαν πρὸς γῆν» Ἡρ. 7, 185· ἐν Ἑλασίοντι 7, 22· καὶ παθ. «πρόδρομας, ὀρμύοντο εἰς τὸν πόντον», 7, 188· «ὄρμου ἐν τῇ Μαλέᾳ Θουκ. 2, 4· «ἐπὶ δυοῖν ἀγκύραισι» ἴδ' ἄγ. κυρὰ ἐν γέν. κῆρυ· «ἐν σπαργάνοισιν παιδὶς ὀρμῆσαι δίκην» Αἰσχ. Χο. 522· «οὐ γὰρ ἀν' ἀλλοτριῶσι ὄρμασιν ἔρπον κατὰ μικροῖς μέγας ὄρμου»=ἡσυχάζον ἐπὶ στηρίγματις ἀσθενούς, Οἱ. Κ. 146· ὁ Δῆμ. ἀντάσσει καὶ οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὀρμῇ τοῖς πολλοῖς, ὅπου ὄπον. ἀγκύρας=ὄν ἔχει τὰ αὐτὰ συμφέροντα με-

τούς δημότας, ὅν στηρίζεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀγκύρας, καὶ ἀκολουθεῖ· «οὐκ οὐδὲ τῆς ἀσφαλείας ἔχει τὴν αὐτὴν προσδοκίαν», 13, 281.

Ὀρμῆ, ἡ (ορ)· σφοδρὰ προσβολή, ἐξοδος, πολεμιστοῦ 'Ιλ. ε, 355· ἀγρίου θηρίου, λ. 119· «ἔγχεος ὀρμῆ»=ἡ δύναμις τοῦ ἐσφενδονισμένου ἔγχους ε, 118· «πυρός ὀρμῆ»=δύναμις τοῦ πυρός, λ. 157· «κύματος ὀρμῆ»=χυδαῖον κύμα Ὀδ. ε, 320· «ἔγω γονάτων ἑλαφρὸν ὀρμᾶν»=δυναμὶς ταχέως νὰ τρέξω Πινδ. Ν. 5, 20· «μακρομένην ἐν ὄρμᾳ», ἐπὶ τῆς προσβολῆς τοῦ Καπανέως Σοφ. Ἀντ. 135· «καθ' ὀρμὴν θρᾶν»=προθύμως, Φιλ. 562· πυρός, πυδὸς Εὐρ. Τρω. 1081· ἡ ἐπιβολή, ἡ ἐπιχειρήσις Σοφ. Ἡλ. 1502· «ὀρμὴν ἀν' ἁλῶσι τῶν ἑμῶν βουλευμάτων», ἱκ. 1050· ἡ προσβολή ἐν πολέμῳ Ἡρ. 1, 11· ἡ ἐξοδος πρὸς βάθυσιν Ξεν. Ἀν. 2, 1, 3· ἡ κίνησις αὐτῇ· «οὐκ ἤδει τὴν ἐπὶ βασιλείᾳ ὀρμὴν», 3, 1, 10· ἡ ἐσωτερικὴ ὀρμῆ, ἡ προθυμία, ὁ ζήλος· «ἐπεὶ δαμονίῃ τις γίγνεται ὀρμῆ» Ἡρ. 7, 18· «ἐπὶ μείζων τις αὐτῶν ἔχει ὀρμῆ θυσίᾳ» Πλατ. Φαῖδρ. 279· «καλὴ καὶ οὐα ἡ ὀρμῆ ἢ ὀρμῆς ἐπὶ τοὺς λόγους», Παρμ. 135· «ἐναντίαν ὀρμὴν ὀρμηθεῖς», πολιτ. 273· «ὀρμῆ ἐπιπικτεῖναι» μετ' ἀπαρ. Θουκ. 4, 4· «εἰς τοὺς τὰ δέοντα ποιεῖν ὀρμὴν προτρέφει»=ὄρεσιν ἐμβάλλειν τινὶ τοῦ ἐκτελεῖν τὰ καθήκοντα τοῦ Δημ. 10, 246· «ὀρμὴν παραστήσαι τινι εἰς τὸ ποιεῖν τι»=κινήσαι τινα εἰς τὴν ἀποφασίαν τοῦ νὰ πράξη τι, 2, 48, 5· «ἐνέπεισά τις ὀρμῆ τινι» ἐπιθυμία ὄρεσις, 35, 5, 1· καὶ ἡ ἀρχή· «εἰς ἄλλης ὀρμῆς»=εἰς νέου, 28, 29, 8· «κατακομίσω τὴν ψυχὴν ὀρμῇ πρὸς τὰ σιμνότερα» Διουλ. ἐνδύν. 10, ἱππολύτ. 1010.

Ὀρμῆ, ὀρμῆ, ὡς ὄρη ἀντὶ ὄρη.

Ὀρμῆ, ἡ ὄν. 1) κυνὸς Ξεν. 2) γυν. 'Επιγρ.

Ὀρμηδόν, ἐπίρ. ὀρμητικῶς, μετ' ὀρμῆς Ἑρμ. π. Σουδ. ἑκλ. φασ. α. 1050.

Ὀρμησάς· ὀρμύσας.

Ὀρμημα, τό· τὸ ἀντικείμενον ἐπιχειρήματος· «ὀρμημα τῷ λογιῶματι καὶ ὄχημα τὸ πάθος προστιθέντες» Πλουτ. π. 39β. ἀρετ. 1· Τὸ αὖ «Ἑλλήες ὀρμημά τε σπονάδες τε» διαφόρως ἐξηγῆται, ἡ δηλ. σημ. τὸ βίαιον ἐπιχειρήμα κατὰ τῆς Ἑλένης, τὴν ἀρπαγὴν αὐτῆς, ἡ τὴν ἔξοδον αὐτῆς ἐκ Σπαρτῆς εἰς τὴν Τροίαν, ἡ τὰς ἰσχυρὰς συγκινήσεις, τὴν λύπην τῆς Ἑλένης, ὅθ. καὶ τὸ παρακαίμενον στοναχὰς οἱ ἀρχ. λῆξ. ἔξηγ. μέρμηναι, φροντίδες, ἡ τίλος τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐπιχειρήματα καὶ οἱ κάματοι ἐνεκὸν τῆς Ἑλένης.

Ὀρμηνα, τό· ἡ ἀκαλῖα ἢ ἀνδρὶς Ἀέτιος.

Ὀρμησία, ἡ· οὐλοδύμημα πρὸς τὴν λιμένην Εὐδ. ἱλ. 130, 7.

Ὀρμησις, ἡ· ταχύτης Ἑπιγρ.

Ὀρμησις· ὀρμῆ, ταχὺς κίνησις Σχολ. Ἀπολ. Γ. 4, 847.

Ὀρμητηρία, ἡ· ἔσφ. ἀντὶ ὀρμητηρία.

Ὀρμητήριον, τό· 1) μέσον πρὸς διέγερσιν, ἐνθάρρυνσιν Ξεν. ἱππ. 10, 15, 2· ὁ κόπος ἐξ οὗ ὀρμᾶ τις, ἔξαιρ. ἐν τῇ πολέμ. γλώσσῃ, ὁ τόπος ἐξ οὗ στρατηγὸς τις κάμνει τὰς προσβολὰς του, τόπος ἀνχυρομένους, περιέχων ἀπαντα τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἀναγκαῖα, ἐξ οὗ κάμνην·

σιν ἐπιδρομάς, καὶ εἰς οὗ ἐν καιρῷ κινδύνου καταφεύγουσιν ἀσφαλῶς· «πρὸς τὸν πόλεμον» Πολυδ. 1, 17, 5· «ὀρμητήριον εἰσὺς κατὰ τῆς τῶν πολέμιων χώρας» 5, 3, 9· «ἐν Εὐβοίᾳ κατασκευασθῆσάντα ὀρμητήρια ἐφ' ὧμας» Δημ. 19, 326· «τί προσήκειν αὐτοῖς ὀρμητήριον καταλιπεῖν χρήσιμον τοῦ πρὸς ἡμᾶς πολέμου» 23, 181· ὁ Πλουτ. χρητ. μετφ. ἐπὶ ζώων, «παρασκευαζόμενον ὀρμητήρια καὶ καταφυγάς» ποτ. ζ. φρον. 3, σ. 142· «Ἐν γέν. ἀφορμῇ πρὸς τι. incitamentum, suscitabulum. Ὀρμητιάδος ἴδ' ὀρμητίας. Ὀρμητίας, ὁ ὀρμητικός, π. μετγ. ἀπαντᾷ καὶ ὀρμητιάτος. Ἑκκλ. vehemens, impetuosus. Ὀρμητικὸς, 3· ὁ εἰς τὴν ὀρμὴν ἀνήκειν, καὶ μετφ. ὁ ἔχων κλίαιν, ὀρμὴν πρὸς τι· «ὀρμητικὴ δύναμις» τὸ ἐπιθυμητικὸν τῆς ψυχῆς Τιμ. λοκρ. 102· πρὸς τι· Ἀριστοτ. 1. Ζ. 6, 18· ἔτι σφοδρός, ὀξύς, ὁ καλῶν κλίαιν πρὸς τι ἢ ἐπιθυμίαν μετγ. propensus. Ὀρμητικὸς ἐπὶ τοῦ προηγ. - ἔχειν = σεύεσθαι Ἀθην. 9, 401. Ὀρμητικός, 3· ἐπὶ τοῦ ὀρμάω Μαρχ. Ἀντ. 9 28. Ὀρμίς, ἡ· τὸ εἰς ἱππέων τριγῶν πεπλεγμένον ἀγκιστρῶσχοινον, ὀρμιάντεσιν Εὐρ. Ἑλ. 1631· «ἀπὸ ὀρμῆς ἀλιεύειν» Σ. Ἑμπ. κατ. φασ. 1, 3· ὁ. Ἡσυχ. ἑρμην. σχοινίον λεπτόν· ὁ Μοῖρις ἐξηγεῖ, ἀσπαλιευτής, ὁ τῇ ὀρμῇ γρώμενος ἀλιεύς (τὸ ἐν πάσαις ταῖς παραγωγαῖς μακρόν. π. Εὐρ. δὲ βραχύ. ἴδε καὶ ἀρμενιά). linnum, hamus, seta. Ὀρμίαι· ἀρχαιότερον ὄν. τοῦ Φορμίαι Formia Στραβ. Ὀρμίαι, ἀλιεύω δι' ἀγκίστρου. Ὀρμιευτής, ὁ· ἀσπαλιευτής, ἀγκιστρωτής, ὁ δι' ἀγκίστρου ἀλιεύων Μοῖρις piscator. Ὀρμιῶν· ὀρμίαι. Ὀρμιζέης, ὁ· Ὀρμιζάδας Φωτ. Ὀρμιζέω (ὄρμος, πρὸλ. ὀρμέω)· φέρω (τὸ πλοῖον) εἰς ἀσφαλές τι μέρος, ἀγκυροβόλιον, ἢ εἰς τὸν κόλπον καὶ ῥίπτω τὴν ἀγκυράν· «ναῦν Ὀδ. μ. 317· «ὕψι δ' ἐπ' εὐνῶν ὀρμιζομεν, ὕψου ἐν νοτίῳ τὴν γ' ὀρμισαν» = πλοῖόν τι ἐν ἀνοικτῇ θαλάσσῃ ἐπ' ἀγκύρας θέτειν Ἰλ. ξ. 77· παθ. ἰπ' ἀγκύρας ἵστασθαι ἵστασθαι, «ὀρμισθῇ εἰς Φοινικουῦντα» Ξεν. Ἑλλ. 4, 8, 7· «πρὸς τὴν γῆν» 1, 4, 18· «τύχη πρὸς ταῦτάν ὀρμισθεὶς πέδον» = εἰς τὴν αὐτὴν γῆν ἀράξαι Σοφ. Φιλ. 572· πρὸλ. «δεσμοῖς ναὺς ὕπως ὀρμισμένος» Ἡρ. μ. 1094· «ναὺς Ὀρέστου κρύφιος ἦν ὀρμισμένη», 1. Τ. 1328· ναὺς ὀρμισμένη καὶ Ἀριστ. Θεσμ. 1106· «ὡς οἰκαδ' ὀρμισθῇ πλάτῃ» Εὐρ. Τρω. 1155 καὶ μετφ. ἐπὶ τῆς κατὰ ξηρὰν πορείας· «στρατὸν ὀρμισας εἰς γῆν» Ὀρ. 352· «καταγομένης τῆς νέας ὀρμιζε» Ἡρ. 6, 107· καὶ μεσ. «οἱ αὐτοὶ ὀρμισάμενοι» = οἱ αὐτοὶ ἐπ' ἀγκύρας σταθύντες, 9, 96· ὁ Ξεν. λέγει καὶ περὶ ἀσκήων, ὅστινες φαίνεται ὅτι ἐχρησίμευον ἀντὶ γαφύρας, καὶ διὰ πετρῶν δεδωμένων ἵσταντο στερεοί· «ὀρμισας ἕκαστον ἀσκήν λίθους ἀρτήσας καὶ ἄφεις ὡς περ ἀγκύρας εἰς τὸ ὕδωρ», Ἀν. 3, 5,

10· ἔτι δὲ μετφ. φέρω, καθιστᾷ τι ἐν ἀσφα· λείᾳ, ἡσυχίᾳ, καὶ ἀναπαύσει· ὅθεν περὶ τοῦ ὕπνου τῶν τελευτῶν «ἀναπαυομένων καὶ ὀρμῖσιν τὴν τελευταίαν ὀρμιζομένων τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ» Αἰλ. π. Σουῖδ. Ὀρμιζέω-ὁ δόλος, 2· ὁ τὴν ὀρμίαν, τὸ ἀγκιστρὸν βάλλων, ὁ ἀλιεύς Ἀπολλ. 26 (7, 693). Ὀρμῖναι· 1) = Ἰρμῖνη, πολ. Ἡλιδος Στ. Βυζ. καὶ ἀκρωτ. αὐτόθι· 2) Ὀρμῖναι = Ἐπειὸς Στ. Βυζ. Ὀρμῖναι· τῷ προηγ. Ὀρμῖναι, τό· 1) ὄρος, καὶ ἀκρωτ. Βιθυνίας Πτολ. 2) = Ὀρμῖναιον, ὁ ἴδω. Ὀρμῖναιον, τό· εἰδὸς τι σφάκου ἢ ἐλελισφάκου Διοσκ. 3, 143, γράφεται καὶ Ὀρμῖναιον. Ὀρμῖναιος, ὁ καὶ ὀρμῖναιος· τῷ προηγ. Πτολ. 6, 61, horminaius. Ὀρμῖναι-ὁ δόλος, 2· τὸ εἶδος ἔχων ἐλελισφάκου, ἀλφασπιδος Πλιν. 1. Φ. 37, 10, horminoides. Ὀρμιξέας, ὁ· μύρμηξ Ἡσυχ. formica. Ὀρμῖναιον, τό· εἶδος πρασίου Δουκαχ. γραπτέον ἴσ. ὀρμῖναιον. Ὀρμῖναι, ἡ· ἡ εἰσαγωγὴ, ὁδὸς πλοῖου εἰς τὸν λιμένα Σχόλ. Ἀπολλ. Ρ. 4, 847. Ὀρμῖναιος, ὁ, ὄρος· τοῦ ὄρους, περὶ δὲ τὸν Λέρος π. Ἀθην. 3, 98, monile. Ὀρμινα, τό· τόπος, εἰς ὃν ἀράζοντα ῥίπτουσιν ἀγκυράν τὰ πλοῖα Πρακτ. ἀλλήγ. 61, portus. Ὀρμιστέον ἴδ' ὀρμιζέω. Ὀρμιστήρια, ἡ· σχοινίον, δι' οὗ κρατοῦσιν τι στερεόν, εἰς ὕψος Δ. Σικ. 17, 44, ἴσφ. ὀρμητήρια. Ὀρμιστοτήρ, ἡρος, ὁ· ὁ διδὼν λιμένα, ὁ φέρων ἀσφαλῶς εἰς λιμένα· οὕτω καλεῖται ὁ Πρίαπος Θεαιτ. Ἀνθολ. Παλ. (10, 16, 11). Ὀρμος, ὁ· 1) περιδέραιον, περιτραχήλιος κόσμος (εἶρω) ἐκ τῶν κοσμημάτων ἃ κατεσκεύασεν ὁ Ἡφαιστος Ἰλ. σ. 401· «χρῦσειον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλεκτροῖσιν ἕρπον» Ὀδ. ο, 460· «στεφάνων ὄρμος» = στεφάνων ὀρμαθῶς, ἥτοι πεπλεγμένοι στέφανοι Πινδ. Ν. 9, 17· «ὄρμοισι τῶν ἀναπλέκοντι χέρας», Ο. 2, 82· «χρῦσεοδμήτοισιν ὄρμοις» Λισχ. Χο. 608· ἔτι κυκλοτερὴς χορδός, ἐν ᾧ παῖδες καὶ κοράσια κατὰ σειρὰν ὀπισθεν ἀλλήλων ἱστάμενοι ἐχόμενον Λουκ. π. χορ. 11. Ὀρμῖς, ἐξηγεῖ καὶ «ὄρμος, οἱ τῶν ὑποδημάτων ἱμάντες» 2) (πρὸλ. ὀρμέω) ἀγκυροβόλιον, τόπος ἐν ᾧ ἀσφαλῶς δύνανται ν' ἀγκυροβολῶσιν ἀράζοντα πλοῖα ἐν ὧρα τρικυμίας ἢ χειμῶνος· «νῆες οὗτ' ἂν ὄρμου μέτρον ἔκωνται» Ὀδ. ν, 101· «τῆνδε (ναῦν) εἰς ὄρμον προέφρυσαν ἐρετμοῖς» Ἰλ. α, 435· «ὡς μὲν ἐν ὄρμῳ κόμματος ἔαλῃν ἔχουν» Λισχ. Ἀγ. 651· «πρὶν ὄρμῳ ναῦν θρασυνηναί», Ἰν. 753· «μὴ μοι ναῦν πρόμνας δέξασθαι τοῦδ' εἰς ὄρμους» Εὐρ. 1. Α. 1322· καὶ πεζ. «τὸν ὄρμον ποιεῖσθαι» = ἀγκυροβολεῖν Πολυδ. 16, 8, 2· καὶ μετφ. καταφυγῆς τόπος, ἄστυον· «καὶ τὸν ἀπ' ἀγκύρας ὄρμον ἔκειρα νεῶν» = ἀσφάλισμα, ἔρεισμα, ὁ διδουσιν αἱ ἀγκυραὶ, ἢ ὁ τῆς ἀγκύρας κάλυψ· Ἀπολλ. 16 (9, 296)· ὁ Βουτμαν. λεξιλ. 1, 111 ἐκλαμβάνει ταύτην τὴν δευτέραν σημασίαν διαφύρουσαν τῆς πρώτης κατὰ τὴν ῥίζαν· ὁ δὲ Πασσάδ. ἐξ ἐναντίας παρατηρεῖ ὅτι καὶ τύπος

της, ὅπου ἔξαιρ. πλοῖα δένονται ἢ στερεοῦνται, ἐπίσης δυνατόν φυσικὰ νὰ παράγεται παρὰ τὸ ἔρω λατ. sergo' πρὸς. τὸ τελευταῖον χωρίον Ἀπολλωνίδου καὶ ἔρωα. Τινὲς τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν τονίζουσι τὴν λέξ. ἐν τῇ πρώτῃ σημασίᾳ. ὀρμός, monile, navalia.
 Ὀρμός, ὁ σχοινίον, ἱμάς πρὸς δέσιμον τῶν σκευῶν. Πούχ.
 Ὀρμωτός, ὁ ὀρμάζων.
 Ὀρνα-πέτιον, (πέτομαι), τό ὄρνεν βοιωτ. Ἀριστ. Ἀγ. 877, avicula.
 Ὀρνεά, ἡ Νύμφη τις ἐξ ἧς αἱ Ὀρνεαὶ Εὐστ.
 Ὀρνεάζομαι. συλλαμβάνω ὄρνεα, καὶ μεταφ. παροιμιώδ. κρατῶ τὴν κεφαλὴν ὑφωμένην, ὡς ὁ ὀρνιθοθήρας, ὁ ζήτην ἵνα ἔδῃ πτηνὰ Πούχ.
 Ὀρνεαί, αἱ, καὶ π. Ὀρνεαί. 1) πόλ. ἀρχαία τῆς Ἀργολίδος, κειμένη ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Σικωνίας, ἀνήκουσα τῷ πάλαι εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν Μυκηνῶν, μετὰ τὸν τοῦ Πριάπου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀρνεῶς, υἱοῦ τοῦ Ἐρεχθίδος, ἐν ἧ κατέκοντο οἱ ἀρχατοὶ Κυνούριοι· ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων τοῦ Στράβ. ἦν ἡδὴ ἱερεῖα Πλ. 2) πολὺνν μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικωνίας, κάτ. Ὀρνεάτης ἢ Ὀρνεήτης Βυζ.
 Ὀρνεάς, ὁ ποτ. τῆς Κορίνθου Στ. Βυζ.
 Ὀρνεάκος, 3' ὁ ἐξ ὀρνέων ἢ εἰς ὄρνεα ἀνήκων, ἰδιόζων Τζέτζ. εἰς Λυκαφρ. 598.
 Ὀρνεάτης, ὁ ἐπὶ τοῦ Πριάπου ἀπὸ τοῦ ἐν Ὀρνεῶς τῆς Ἀργολίδος ναοῦ αὐτοῦ Στράβ.
 Ὀρνεαίς, ὁ Κένταυρος τις Ὀβίδ.
 Ὀρνεϊός, ὁ ὄρνις.
 Ὀρνεϊοτριανός, ὁ ὄν. ἀνδρὺς Ἐπιγρ.
 Ὀρνεο-βατρία, ἡ ἢ μετ' ὀρνέων συνουσία Ἰωαν. νηστευτ. μεταν. 93.
 Ὀρνεό-δρωτος, 2' ὁ ἐξ ὀρνέων φάγαμένος ὁ δὲ Σουῖδ. ἐξηγ. οἰωνόδρωτος.
 Ὀρνεο-θηρευτικός, 3' ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτηδεύων εἰς τὴν τῶν ὀρνέων θήραν, ἢ ὀρνεοθηρευτικός, ὅλ. τέχνη, ἢ τέχνη τῆς τῶν ὀρνέων θήρας Ἀθην. 1, 25.
 Ὀρνεο-θυσία, ἡ ἢ τῶν ὀρνέων θυσία μετν.
 Ὀρνεο-κράτης, ὁ τῶν ὀρνέων ἄρχων μετν.
 Ὀρνεο-κράτις, ὄρνις· τῷ προηγ.
 Ὀρνεο-κράτωρ, ὁ αἰτός.
 Ὀρνεό-μαντις, ὁ ἐξ ὀρνέων μαντεύων ἢ προφητεύων Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 718, augur, auspex.
 Ὀρνεο-μῆγής, 2' ὁ μετὰ μορφῆς ὄρνεν μαντιγμένος, ὁ ἐξ ἡμισείας ὄρνεν καὶ ἐξ ἡμισείας ἄνθρωπος Σχολ. Λυκαφρ. 721.
 Ὀρνεό-μικτος· τῷ προηγ.
 Ὀρνεό-μορφος, 2' μορφήν ἔχων ὄρνεν Πρακλ.
 Ὀρνεον, τό ὄρνις Πλ. ν. 64' τὰ ὄρνεα=τὸ ὀρνιθοπωλεῖον Ἀριστ. ὄρν. 13, avis, volucris.
 Ὀρνεο-πάτακτος, 2' ὁ ἐπ' ὀρνέων κτυπηθείς, σπαρχθείς Χρυσ.
 Ὀρνεο-πέτιον, ἔσφ. ἀντὶ ὀρνιπέτιον.
 Ὀρνεο-πωλεῖον, τό τόπος ἐν ᾧ πωλοῦνται ὄρνις, πετεινά Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 13.
 Ὀρνεο-πώλης, ὁ ὁ πωλὼν ὀρνίδια Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 13, aviarius.
 Ὀρνεο-πώλιον ὀρνεοπωλεῖον.
 Ὀρνεο-σκοπέω ὀρνιθοσκοπέω.
 Ὀρνεο-σκοπητικός, 3' ὁ ἀνήκων ἢ ἐπιτηθεῖς εἰς ὀρνιθοσκοπίαν μετν.

Ὀρνεο-σκοπία, ἡ ὀρνιθοσκοπία μετν. augurium.
 Ὀρνεο-σκοπικός, 3' ὀρνιθοσκοπητικός μετν.
 Ὀρνεο-σκόπος, 2' ὀρνιθοσκόπος Σχολ. Πλ. α. 69, auspex.
 Ὀρνεο-σοφικόν, τό τῷ ἔπομ.
 Ὀρνεο-σόφιον, τό ὡς τὸ ἱερακσόφιον, κυνοσόφιον, ἐπιγραφὴ συγγραμμάτων τῶν περὶ θήρας δι' ὀρνέων καὶ κυνῶν μετν.
 Ὀρνεο-τρόφος, 2' ὀρνιδοτρόφος ἄμφ. aviliarius.
 Ὀρνεός, ὁ υἱὸς Ἐρεχθίδος, βασιλεὺς τῆς Ἀττικῆς, ἀφ' οὗ ὀνομάσθη ἡ ἐν Ἀργολίδι πόλις Ὀρνεαί· τούτου ὁ υἱὸς Πετιεύς ἔξατράτευσε μετὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος κατὰ τῆς Τροίας Παισ.
 Ὀρνεο-φορεία, ἡ ὀρνιδοβατρία μετν.
 Ὀρνεό-φοιτος, 2' καλαμῆ, ἡ βέργα τοῦ μὴ ἔξον κυνηγούντος ὀρνιθοθήρου, ἐφ' ἧς φοιτᾷ τὰ πτηνὰ Ἐπ. 175 (10, 11, Σάτυρος).
 Ὀρνεόω ὀρνιθόω, εἰς ὄρνιν μεταβάλλω ἄμφ.
 Ὀρνε-ώδης, 2' ὀρνιθώδης Πλουτ. π. τοῦ ἀλ. 8, μεταφ. ὁ ἔχων φύσιν ὀρνέου, κυφόνου.
 Ὀρνεών· 1) ἄκρα ἄκρωτ. τῆς νήσου Ταπροβάνης ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσῃ, τανῶν Καρὰτι-ῶα Πτολ. 2) νῆσος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου α) εἰς τὰ νότια παράλια τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας Ἀρρ. 6.) εἰς τὰ παράλια τῆς Αἰθιοπίας ἐν τῷ αὐτῷ κόλπῳ Πτολ. γ) πρὸ τῶν δυτ. παραλίων τῆς Ταπροβάνης Πτολ.
 Ὀρνεῶται, οἱ ὀρνιθοφῶλαι Πολυδ. 7, 198.
 Ὀρνῆ, ἡ, ἔσφ. ἀντὶ ὄρνη, νύξ. imbecilla.
 Ὀρνίς, ἡ, θυγ. Ἀσώπου καὶ Μετόπης Δ. Σικ.
 Ὀρνίακοί, οἱ· ἔθνος τῆς Ταρρακηνῆς Ἰσπανίας Πτολ.
 Ὀρνίγισκος, ὁ πατήρ τοῦ Ἀναγαστοῦ Πρισκίαν.
 Ὀρνίθος, ὁ πάτερων τις τοῦ ὄρχομενίου Ποθαδῶρου Ἐπιγρ.
 Ὀρνιθ-αγρευτής, ὁ ὀρνιθοθήρας, κυνηγὸς τῶν πετεινῶν μετν. auspex.
 Ὀρνιθάριον, τό, ὑποκ. τοῦ ὄρνις· πουλάκιον Νικοστρ. π. Ἀθην. 14, 654, avicula.
 Ὀρνιθ-αρχος, ὁ ἀρχηγὸς καὶ προσετώς τῶν ὀρνέων Ἀριστ. ὄρν. 1205.
 Ὀρνιθεῖα, τά· οἱ τόποι, ἐνθα οἱ ὀρνίθες εἰσιν, ἢ θήραι, τῷ τόνῳ δὲ ὡς ἱερεῖα, διδασκαλεῖα Β. Ἀν. σ. 54, aviarium.
 Ὀρνιθεῖα, ἡ τὸ τῶν ὀρνέων κυνήγιον· προσεῖται οἰωνόμαντεία, ἡτοιῇ θεωρίᾳ τῆς πτήσεως καὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀρνέων, ἕνεκα τῆς ἐξ αὐτῶν μαντείας ἢ προφητείας Πολυδ. 6, 26, 4, augurium, auspicium.
 Ὀρνιθεῖον, τό ὀρνιθεῖα.
 Ὀρνιθεῖος 3 καὶ 2' ὁ ἐξ ὀρνέων, ἢ ὁ ἀνήκων εἰς ὀρνίδια· κρέα=ὀρνέων, πετεινῶν κρέας Ἀριστ. νεφ. 338, gallinaceus.
 Ὀρνιθεὺς· τῷ προηγ. Ἀρατ. 274 (ὅπου τὸ ἐβραχύ).
 Ὀρνιθευτής, ὁ ὀρνιθοθήρας Ἀριστ. ὄρν. 526.
 Ὀρνιθευτικός, 3' ὀρνιθοθηρευτικός.
 Ὀρνιθευτική, ἡ δηλ. τέχνη, ἢ τέχνη τοῦ πετεινὰ θηρεύειν Πολυδ. 7, 139 ἔσφ. ἀντὶ ὀρνιθοθηρευτική.
 Ὀρνιθεύω ὀρνιθοφύω ἔνν. Ἐλλ. 4, 1, 10.

Μέσ. παρατηροῦ τὴν πτῆσιν ἢ τὴν φωνὴν τῶν πετεινῶν, ἵνα τὸ μέλλον προμαντεύσω ἐξ αὐτῶν Δ. Ἀλ. 4, 13, aucupor, auguror.

Ὀρνιθιάζω· διώκω ἢ μιμουμαι τὰ πετεινὰ Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 1680.

Ὀρνιθιακά, τὰ· ἐπιγραφὴ βιβλίου περὶ πτηνῶν ὑπὸ τινος Διονυσίου ἐξ Αἰγύπτου Εὐστ.

Ὀρνιθιῶν, 3· ὁ εἰς τὰς ὄρνιθας, ἔξαιρ. εἰς τοὺς ἀλέκτορας ἀνήκων.

Ὀρνιθίας, ὁ ἄνεμοι ὀρνιθία· οἱ ἔαρινοί, ἐκ βορείων πνέαντες, μεθ' ὧν ἐπιστρέφουσι τὰ κατὰ τὸν χειμῶνα ἐκτοπισθέντα πτηνὰ Ἀριστ. π. κόσμ. 4, 15· τὸ δὲ «χειμῶν ὀρνιθίας» = ἄνεμος σφοδρὸς, ἀφαρπάζων τὰ πτηνὰ Ἀριστ. Ἀλ. 812· «Πιττάλακον τὸν ὀρνιθίαν» = ὀρνιθοπώλην Λιβαν. εἰς Δημ. σ, 334, aviarius.

Ὀρνιθικός, 3· ὁ ἀνήκων εἰς ὄρνιθας Λουκ. Ἰνὺκ. 5.

Ὀρνιθιον, τό, ὑποκ. τοῦ ὄρνις· ὀρνιθόπουλον Ἡρ. 2, 77, avicula.

Ὀρνιθιοί· ὀρνιθιοὶ Πολυδ. 10, 160.

Ὀρνιθίων, ὠνος, ὁ· Ἀθηναῖος τις Ἐπιγρ.

Ὀρνιθο-βοσκήτων, τό· τόπος ἐν ᾧ τρέφονται ὄρνιθες, κλωδίον, καλιὰ Οὐάρεων Γεωργ. 3, 9, 2, gallinarium.

Ὀρνιθο-βοσκήσις, ὁ· ὁ πετεινός, ὄρνιθας τρέφων ἀμφ.

Ὀρνιθό-γάλλον, τό· τῶν ὀρνίθων γάλα, εἶδος λαγάνου Διοσκ. 2, 174, ornithogalum.

Ὀρνιθο-γενής, 2· ὀρνιθόγονος Ἀρτεμιδ. 1, 39.

Ὀρνιθο-γνώμων, 2· ὁ τὰ ὀρνίθια γνωρίζων Ἀτλ. 1. Ζ. 16, 2.

Ὀρνιθο-γένια, ἡ· γέννησις τῶν ὀρνίθων, βιβλίον τι ταύτην μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν Ἀντωνιν. 3.

Ὀρνιθό-γονος, 2· ὁ ἐξ ὀρνίθων γεννηθείς, καταγόμενος· ὀρνιθόγονος Ἑλένη· Εὐρ. 1387, ἐπειδὴ ὁ Ζεὺς εἰς κύκλον μεταμορφωθείς ἐκ Αἰῆδας ἐγέννησεν αὐτήν.

Ὀρνιθο-ειδής, 2· ὁ μετ' ὄρνιθας ἢ πετεινοὺς ὁμοίος μετγ.

Ὀρνιθο-θήρα, ἡ· κυνήγιον, ὀρνίθων ἀμφ.

Ὀρνιθο-θήρας, ὁ· κυνήγιον, συλλαμψάνων ὀρνίθια Ἀριστ. 1. Ζ. 9, 1, aucupr.

Ὀρνιθοθηρατής, ὁ· τῷ προηγ. Λιβαν.

Ὀρνιθο-θηράω· εἰμαι ὀρνιθοθήρας, συλλαμψάνω ὀρνίθια Τηλεκλείδ. π. Πολυδ. 7, 135, ὀρθότ. ἢν ὀρνιθοθηρεῖν Λοβ. Φρον. 627.

Ὀρνιθο-θηρευτής, ὁ· ὀρνιθοθήρας Σχολ. Ἀριστ. ὄρν. 526.

Ὀρνιθο-θηρευτική, ἡ· τέχνη τοῦ συλλαμψάνειν ὀρνίθας, πωλιὰ Πλάτ. σοφ. 220, γρ. ἔσφ. ὀρνιθευτική.

Ὀρνιθο-θηρευτικός, 3· ὁ ἀνήκων, ἢ ἐπιτήδειος εἰς τὸ κυνηγεῖν πωλιὰ Πλάτ. σοφ. 220.

Ὀρνιθο-θηρεῖω· ὀρνιθοθηράω.

Ὀρνιθο-θηρία, ἡ· ὀρνιθοθήρα Εὐτεχν. παρὰφ. Ὀππ. σ. 2.

Ὀρνιθο-καπλάσις, ὁ· ὁ πωλῶν ὄρνεις Κριτ. π. Πολυδ. 7, 197, = ὀρνιθοπώλης Ψουχ.

Ὀρνιθο-καλός, ὁ· ὀρνιθοσκόπος, ὀρνιθοκός (παρὰ τὸ καεῖν = νοεῖν), ὁ τοὺς ὄρνεις παρατηρῶν καὶ νοῶν Ἑτ. Μ.

Ὀρνιθο-καμεῖον, τό· ὀρνιθοβοσκήσιον, τὸ τὰς ὄρνιθας ἔχον οἶκημα ἀνιαιτίας.

Ὀρνιθο-κόμος, ὁ· ὁ φυλάττων, περιποιούμενος ὄρνιθας, πετεινοὺς ἀμφ. gallinarius.

Ὀρνιθο-κόος (κοεῖω)· ὁ τὴν φωνὴν τῶν ὀρνίθων κατανόων καὶ ἐκ τούτου προφητεύων Ἡσυχ. δθ. ὀρνιθοκλόνος π. Φωτ. καὶ ὀρνιθοκλός ἐρμην. πθ. ἔσφ. γρ.

Ὀρνιθο-κρίτης, ὁ· τῷ προηγ.

Ὀρνιθο-λόγος, 2· ὁ περὶ ὀρνίθων λαλῶν ἢ πραγματευόμενος, ἔσφ. ἀντὶ τοῦ ἔπομ. Πλουτ. π. χρησμ. Πυθ. 24.

Ὀρνιθο-λόγος, 2· ὁ παραμυνεύων καὶ συλλαμβάνων τοὺς ὄρνεις διωρ.

Ὀρνιθο-λόγος Πινδ. 1. 1, 48.

Ὀρνιθο-μανέω· τὰ ὀρνίθια μανιωδῶς ἀγαπῶ Ἀριστ. ὄρν. 1284.

Ὀρνιθομανής, 2· ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀγαπῶν τὰ ὀρνίθια Ἀθην. 11, 464.

Ὀρνιθο-μάνια, ἡ· ἀγάπη ὀρνίθων ὑπερβολική, μανιωδὴς ἀμφ.

Ὀρνιθο-μαντεία, ἡ· τὸ ἐκ τῆς φωνῆς ἢ πτήσεως τῶν ὀρνίθων μαντεύειν, augurium.

Ὀρνιθο-μαντις, 2· ὁ μαντεύων ἐκ τῆς φωνῆς ἢ πτήσεως τῶν ὀρνίθων Ἡσυχ.

Ὀρνιθο-μορφός, 2· ἔχων μορφήν ὀρνίθων μετγ.

Ὀρνιθο-νομεῖον, τό, ἔσφ ἀντὶ ὀρνιθοκομεῖον Σουῖδ. aviarium.

Ὀρνιθο-παῖς, ὅος, ὁ· ἐξ ὀρνίθων γεννηθείς, πωλιά Λοβ. Φρ. 500, ripio.

Ὀρνιθο-πάτακτος, 2, (πατάσσω)· ὁ ὑπ' ὀρνίθων κτυπηθείς, καταφαγωθείς.

Ὀρνιθο-πέδη, ἡ· παγίς διὰ τὰ ὀρνίθια Παυλ. Σιλ. 72 (9, 396).

Ὀρνιθο-πρόσωπος, 2· ὁ ἔχων πρόσωπον ὄρνιθος Πορφυρ.

Ὀρνιθο-πωλεῖον, τό· ὀρνεοπωλεῖον Πολυδ.

Ὀρνιθο-πωλής, ὁ· ὁ πωλῶν ὀρνίθια = ὀρνιθοκάπηλος Πολυδ. ἐνθ. ἀνωτ.

Ὀρνιθο-σκοπέομαι· ὀρνεοσκοπεῖω, παρατηρῶ τοὺς ὄρνεις ἵνα ἐκ τῆς πτήσεως καὶ φωνῆς αὐτῶν μαντεύσω Ν. Δ. auguror.

Ὀρνιθο-σκοπία, ἡ· τὸ ἐκ τῆς θεωρίας τῆς πτήσεως καὶ τῆς φωνῆς τῶν ὀρνίθων προμαντεύειν, μετγ. augurium.

Ὀρνιθο-σκόπος, 2· ὀρνεοσκόπος, οἰωνοσκόπος, ὁ παρατηρῶν τὴν πτῆσιν ἢ φωνὴν τῶν ὀρνίθων καὶ ἐκ τούτων προμαντεύων· «εἰς γὰρ παλαιὸν θάκον ὀρνιθοσκόπον ἔζων» Σωφ. Ἀντ. 999, augur, auspex.

Ὀρνιθο-τροφεῖον, τό· τόπος ἐν ᾧ τρέφονται ὀρνίθια, καὶ ἰδ. πετεινοὶ Ἀρποκρ. aviarium.

Ὀρνιθο-τροφέω· ὀρνιθιάζω· ἰδ. πετεινοὺς τρέφω Γεωπ. 14, 7, 8.

Ὀρνιθο-τροφία, ἡ· τὸ διατηρεῖν, τρέφειν ὀρνίθια, ἰδ. πετεινοὺς Πλουτ. Περικλ. 13.

Ὀρνιθο-τρόφος, 2· ὁ τρέφων ὀρνίθας, ἰδ. πετεινοὺς Σχολ. Ἀριστ. εἰρ. 1003.

Ὀρνιθο-τυφλότης, ἡ· νυκταλωπία, εἶδος νοσήματος Γεωπ. 97, luscitio.

Ὀρνιθο-τυφλωμα, τό· τῷ προηγ.

Ὀρνιθο-φάγος, 2· ὁ τοὺς ὀρνίθας τρώγων Ἀριστ. 1. Ζ. 9, 6.

Ὀρνιθο-φάγος, 2· ὁ σχῆμα, εἶδος ἔχων ὀρνιθίας καὶ ὀρνιθόγονας· κῆρυξ Ἀθην. 11, 491.

ἐπὶ θεῷ ὥρορεν ἔργον αἰετὶς· Ὁδ. ψ. 222· οὐ-
τως ὁ Πινδ. «τόλμα μαι γλώσσαν ὀρνέει λέ-
γειν», Ὁ. 13, 12· «ὥρνεον κάρυκας πλόον
φαινέμεν», Π. 4, 170· «ἀετὶς αἰετὶς ὥρσαν»
= εἰς τὸ νὰ ψάλλωτι παρεκίνησαν, Ὁ. λ. 25· καὶ
ἀπολ. ἦτοι ἄνευ πτώσεως. «δαίμονος ὀρνάντος»
κατὰ παρακίνησιν τοῦ θεοῦ, Π. 10, 10· «ὥρ-
σεις με τάκινητα διὰ φρενῶν φράσαι» Σοφ.
Ἄντ. 1047· «εἴτε καὶ διὰ προθέσεων ὥρισμέ-
νον, μάλιστα ἐπὶ ἐχθρικῆς σημ. «Τληπτόλε-
μον ὥρσαν ἐπ' Ἀντιθέω Σαρπηρόνι μοῖρα» Ἰλ.
ε. 629· ἀντί τινός, υ. 79· τινά τινι, ρ. 72·
συνηθέστ. μέσ. ὀρνυμαι (Ὁμ. μόν. ὀρνυται ὀρ-
νυσθε, ὀρνύμενος καὶ παρατ. ὥρνυτο, ὥρνυντο),
μέλ. παρθεῖται, ὀρεῖται Ἰλ. υ. 140, ἀόρ. ὠρό-
μην, ὠρετο, γ. 102, συνηθέστ. συγχε. ὠρτο,
ὠρντο Ὁδ. γ. 471, καὶ ὠρέοντο (ἴδ' ὠρέομαι),
προστ. ὠρτο καὶ ὠρσο, ὠρσε, ἀπαρ. ὠρθαι
Ἰλ. θ. 474, καὶ μετχ. ὠρμενος, παρκ. ὠρωρα
(ὁ Ὁμ. μόν. γ'. προστ. ὠρωρε, ὠρώρη, ὠρώρει,
συχνά, ὡς «βοή ὁ' ἀσθετος ὠρώρει» Ἰλ. λ. 500,
ὅπερ ὁ Ἀριστ. εἰρ. 1153 διατηρεῖ, ἀλ-
λὰ καὶ ὠρώρει Ἰλ. σ. 498, ὡς ὁ Λισχ. καὶ
Σοφ. Ἰδε κατωτέρω)· τὸ δὲ ὠρσο εἶνε ἀόρ. ἐ-
νερ. (ἴδ' ἀνωτέρω) μόν. Ἰλ. «καὶ μοι μένος ὠ-
ρσο, ν. 78· καὶ τὸ «ἐξ οὗ ὠρσο θεὸς αἰετὶς»
ἐληπτέα ὡς παρακείμενοι μετὰ σημ. ἀμετβ.
ἴσον μὲ τὸ ὠρσο εὐρίσκειται καὶ σχηματισμός
τῃ παρθεῖται Ὁδ. τ. 377· καὶ ἡ ὑποτ.
προσέτι ὠρώρηται Ἰλ. ν. 271· ἐγείρομαι,
βῆλλω τὸν ἑαυτοῦ μου εἰς κίνησιν, ἀντί
ἐνερ. πρῶτον ἐπὶ ἐμφύγων, σηκώνομαι, π. γ.
ἐκ τῆς κλίνης· «Πῶς ἐκ λεγέων ὠρνυτο» Ἰλ.
λ. 2· «ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνήφει» Ὁδ. γ. 405· ἀπὸ
ὀρνύου Ἰλ. λ. 645· καὶ ἄνευ προσθήκης· ὀρνο-
μένατο ἀνακτορ· Πισ. θε. 843· πρὸς. «ἀπὸ
κλισίαν ὠρτα» Πινδ. Π. 4, 134, ὡς πρὸς μά-
χην· «ἀπὸ γόνος ὠρνυτο πεζός» Ἰλ. ε. 13·
«ὠρτο δ' ἐπ' αὐτοῦς» = ἐρρίφθη ὠρμησεν, ἐναντίον
των, αὐτ. 590· καὶ ἀπολύτ. σηκώνομαι, συγ-
κινεῖσθαι, ἔξαιρ. ἐν τῇ προστ. ὠρσο Ἰλ. γ. 250·
«ἀεδορὸ δὴ ὠρσο» Ὁδ. γ. 395, ὡς ἀγ. 701,
μόν. μετὰ τῆς παρασημ. μείζονος ταχύ-
τητος· ἐτι ὠρσο κέων = σηκώνου διὰ νὰ ὑπά-
γῃς νὰ κοιμηθῇς Ὁδ. η. 342· μετ' ἀπαρ. ἐτοι-
μάζομαι νὰ πράξω τι, σηκώνομαι πρὸς τοῦτο,
ἀρχίζω νὰ πράττω τι· «οἱ δ' εὐδὲν ὠρνυτο»
= ἐσηκώθησαν νὰ ὑπάγῃαι νὰ κοιμηθῶσιν Ὁδ.
6, 397· «ὠρτο πόλιν δ' ἦεν», ζ. 14, ἐπὶ τῶν
μελῶν· «εἰσέκει μοι φίλα γούνατ' ὠρώρη» = ἐφ'
ὅσον τὰ γούνατά μου κινεῖνται Ἰλ. θ. 619·
«τῶν δὲ σθένος ὠρνυται αἰέν», λ. 827, ὡς ἐπὶ
τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν κινήσεων· «ὀρ-
πη οὐ νόος ὀρνυται» Ὁδ. α. 347· «ἴνα μὴ τις
ἔρις καὶ νεῖκος ὀρηται», υ. 267· «πένθος Ἰλ. λ.
688· κατὰ ταῦτα καὶ· πόλεμος, πόνης, μ.
348, 361· καὶ ἐν εὐουτέρᾳ σημ. καὶ ἐπὶ τῶν
δηλώσεων αὐτῶν, ἔξαιρ. ἐπὶ παραχρῆς· «ὀρνο-
ματόος ὠρωρεν», π. 633· «ἀλαλητός, δ. 436·
«ὄμαδος, ι. 573· βοή, λ. 500· «στόνος, κ.
483· «ὄσπος, π. 635· «πύπος, τ. 363· ἐτι
δὲ· «ὄμναιος, σ. 493· ««κλαγγὴ συνῶν» Ὁδ.
ξ. 412· καὶ ἐπὶ ἀφύχ. πραγμ. καὶ φυσικ. φαι-
νομένων· «κονίσας ὠρνυτο» = σκόνις ἐση-

κώθη Ἰλ. γ. 13· «κόνη, λ. 151· «κῆμα ὀρνύ-
μενον», ε. 395· «καύματος ὀρνυμένοιο», ε.
865· «ὅτε (πῆρ) τ' ὠρετο καίμεν ὕλην», ε.
397· «χειμῶν Ὁδ. ε. 522· ««ὀρανόθεν νόος»,
ε. 294· «ἐκ φαρέτρας ὀρνύμενον βέλος» Πινδ.
Π. 4, 91, ὡς καὶ Ὁμ. λέγει, «δοῦρα ὠρμενα
πρόσω» = δούρατα πρὸς τὰ ἐμπρὸς πετώντα
Ἰλ. λ. 572· «ἀφρὸς ἀπὸ χροῦς ὠρνυτο» = ἀ-
φρὸς ἐσηκώθη, ἐσηματίσθη Ἰσ. θε. 191· εἰς
πάσας ταύτας τὰς σημ. καὶ π. τραγ. «ὁ λεύ-
κασπις ὀρνυται λάος» Λισχ. Ἰεπ. 88· «ὠρό-
μενον κακὸν ἀλεύσατε» τὸ προσκείμενον κακὸν
αὐτ. 87· «κῆμα γὰρ περὶ πτόλιν δοχμολόφων
ἀνδρῶν καχλάζει πνοαῖς Ἀρεος ὀρόμενον»,
Ἰεπ. 110· «ἐν νυκτὶ δυσκόμματα δ' ὠρώρει
κακά», Ἀγ. 639· «οὐδ' ἔτ' ὠρώρει βοή» Σοφ.
Οἰ. Κ. 1618· «εἰς ἔριν ὀρνομένα» Εὐρ. Ι. Τ.
1149, εκκίλο,urgo.
Ὅρνυτ' ἰδ' ὧς, δ' υἱὸς Ὅρνυτος Νεόδολος Ἀ-
πολ. Ρ.
Ὅρνυτ' ἰδ' ὧν, δ' υἱὸς Σισύφου, πατὴρ τοῦ Φώ-
κου Πισ. κατὰ δὲ Σχολ. Ἰλ. καλεῖται οὗ-
τος Ὅρνυτος, ὁ δ' ἔγγονός του, υἱὸς τοῦ Φώ-
κου Ὅρνυτιον.
Ὅρνυτος, δ' 1) Βεβρύκιος τις Ἀπολ. Ρ. 2)
πατὴρ Ναυδόλου, ἴδ' ὀρνυτὶδης· 3) εἰς ἀποικί-
αν εἰς Καρίαν ὁδηγήσας Πλουτ. 4) Ἀρκάς τις
Πισ. 5) υἱὸς Σισύφου ἐκ Κορίνθου Σχολ. Ἰλ.
ἴδ' ὀρνυτιον· 6) Τυρρηγνός τις Βιργ.
Ὅρνυφειον, τό, ὑποκ. τοῦ ὄρνυς· πουλάκι
Αἰλ. 1. Ζ. 9, 37· πρὸς. ὀρνυφίον.
Ὅρνύς· ὀρνυμι.
Ὅρεξινος, δ' Πέρσης σατραπῆτος Περσίδος Ἀρρ.
Ὅροάνδα, ὡν τὰ πόλ. Πισιδίαις Αἰδ. κατ.
Ὅροανθεῖς Πολυδ.
Ὅροανθηγνός, δ' ὄν. γυν.
καὶ ἄνδρ. Ἐπιγρ.
Ὅροανθης, δ' 1) κλάδος τις τοῦ ὄρους Ταύ-
ρου Πιν. 2) ὄν. κρατῆρός τινος Πλουτ.
Ὅρόατις, δ' ποτ. ὀρίζων τὴν Περσίδα τῆς
Σουσιανῆς Στραβ.
Ὅροβα· πόλ. 1) Ἀσσυρίας ἐπὶ τοῦ Τίγριδος
Πτολ. 2) Ἀσσυρίας παρὰ τὸν Κάπρον Πτολ.
Ὅροβιάχην, ἡ' ἱζάνιον τι διὰ τῆς περιπλα-
κῆς του βλάπτων ἢ καταπνίγων τὸ ὄροδιον (ἐκ
τοῦ ἄγχω καὶ ὄροδον) γραφομένου καὶ ὀρο-
βάχην Θεοφρ. Φ. 1. 8. 8, orobanchu.
Ὅρο-βάρχης· ὀρόβακχος Νικ.
Ὅροβάδες, αἱ· ὀρεβάδες ἀρ. λεξ.
Ὅροβάς, δ' παρθος τις Πλουτ.
Ὅροβάτος, 3 (ὀροβάς) ὀροβάσις.
Ὅροβάχην· ὀροβάχην.
Ὅροβάχης, δ' ὁ καρπὸς τοῦ καλιούρου Νικ.
Θηρ. 869, κατὰ δὲ Σχολ. αὐτ. = ἱζάνιον
τῶν βοῶν· ἀλλὰ καὶ· σκύτινος ἀσκάι.
Ὅροβάς, ἡ' βοτάνη τις Διοσκ. 3, 147.
Ὅροβάς, ἀδός, ἡ' πλ. ὀροβάδες· ἐπὶ θ. τῶν
ζώων, τῶν εἰς τὰ ὄρη περιφερομένων, οἷον αἰ-
γες καὶ νεῖροι· ἐτι δὲ ἐπὶ θ. τοῦ Νυμφῶν· ὀρει-
βάδες, ὀρεβάσις· Παύλ.
Ὅροβάσις, δ' ὀρεβάσις ἡ ὀρεβάσις Στ. Μ.
Ὅροβάτις, ἡ' πόλ. 1) Περσίδος Πτολ. 2) τῆς
Ἰνδιῆς Ἀρρ.
Ὅροβέλιον, τό· παιονία Διοσκ. Νοθ. σ. 460,

Ὀρόδται, αἱ· πολίχνιον Εὐδοίας, παρὰ τὰς
 Αἰγὰς Θουκ. 70. ὁρόπη.
 Ὀροδταῖος δ' μέγεθος ἔχων ὁρόδου Θεοφρ. 1.
 φ. 8, 5, 1.
 Ὀροδίαι, δ' ὅμοιος ὁρόδου Θεόφρ.
 Ὀροδίζω· τρέφω, ταῖζω με ὁρόβιον Ἡσυχ.
 Ὀροδίνος, 2· ὁ ἐξ ὁρόδου κατεσκευασμένος·
 ἄλευρον Διοσκ. 2, 131.
 Ὀρόδοι, οἱ ἔθνος τι ὁρεινόν τῆς πέραν τῶν
 Ἀλπεων Γαλατίας Πλιν.
 Ὀρόδιον, τό· ὕποκ. τοῦ ὁρόδος Ἱπποκρ.
 Ὀρόδιος 9· 1) εἰς τῶν κενταύρων Ἐπιγρ. 2)
 ὁ Ῥωμ. Orbilius Ἀδην.
 Ὀροδὶς καὶ Ὀδρις, ὁ· ποτ. τῆς Ναρδωνίτιδος·
 Γαλλίας· πηγάζων ἐκ τῶν Κεδινῶν ὁρέων καὶ
 ῥέων παραθαλασσίως Στραβ. τανὺν οἰθε.
 Ὀροδὶς, ἴδος, ἡ· νῆσος τῆς Καρίας=Λέδινθος,
 νῦν Lobida Μύληρ.
 Ὀροδίτης, δ' ὅμοιος ἡ ἴσος κατὰ μέγεθος ὁρό-
 δω·-λίθος Δ. Σικ. 3, 13.
 Ὀροδίτης, ἴδος· θηλ. τοῦ προηγ. -χρυσόκολ-
 λα Πλιν. 33, 5.
 Ὀροδο-ειδής, 2· ὅμοιος ἡ ὁ ἐκ τοῦ εἰδους
 τοῦ ὁρόδου.
 Ὀροδός, δ'· τὸ ὁρόδιον, εἶδος ὁσπρίου· λέγεται
 δὲ οὕτω καὶ ὁ καρπὸς καὶ τὸ φυτὸν Θεοφρ. 1.
 φ. 9, 22, onum· ὅθ. τὸ γαλλ. ors καὶ τὸ
 γερμ. erbse.
 Ὀροδο-φαγέω· τρώγω ὁρόδιον Ἱπποκρ.
 Ὀροδ-ώδης, 2· ὁροδοειδής Θεόφρ.
 Ὀρο-γενής, 2· ὁ εἰς τὰ ὄρια γεννηθεὶς Ἰαμβλ.
 ἀριθμ. σ. 81.
 Ὀρογκή· ἴδ' ὀρογκος.
 Ὀρογκος, οἱ· τὰ ὑψώματα τῶν ὁρέων, ἀκ-
 ρώρεται, λόφοι, κορυφαὶ βουνῶν Νικ. ἀλ.
 41. Ὁ Εὐστ. ἐρμην. ἐξόγκωσι καὶ ἀνάτασι
 τοῦ ὄρους, ἐντυμολογῶν ἐκ τοῦ ὄγκος καὶ ὄρος
 κατὰ δὲ Ἡσυχ. λέγεται ὀροχθος.
 Ὀρογκος, δ' τῷ προηγ. Δ. Περ. 286.
 Ὀρο-γλυφέω· καταλύω, ἀφαιρῶ τὰ ὄρια
 Εὐστ. Ἰλ. 767, 57.
 Ὀρόγυια, π. ἡ· ὀρογυῖα Πινδ. Π. 4, 228.
 Ὀροδαγνίς, ἄδος, ἡ· τῷ ἐπομ.
 Ὀροδαμνίς, ἴδος, ἡ· ὕποκ. τοῦ ὁρόδαμνος
 Θεοκρ. 7, 138.
 Ὀρόδαμνος, δ'· ὄραμνος, κλάδος, κλώνος,
 βλάστημα Νικ. ἀλ. 602, sarcubus, ramusculus.
 Ὀρόδαμνος, δ'· ποταμός τις Ἡσυχ. κατ'
 Ἀλδ.=Ὁ Ῥοδανός.
 Ὀροδεμνιάδες, αἱ· αἱ ἐπὶ τῶν ὁρέων, κοιμώ-
 μεναι, οἰκοῦσαι, αἱ Νύμφαι τῶν ὁρέων, Ἡσυχ.
 Ὀροδίος· φόδος Ἡσυχ.=ὁρρωδία.
 Ὀροδοικίτης, δ'· ἐκθρός τοῦ Σιμωνίδου τοῦ
 Ἀμοργίνου Λουκ. γρ. καὶ Ὀροδοκίτης.
 Ὀρόδω, δ'· φόδος Ἡσυχ. ἴδ' ὁρρωδία.
 Ὀρο-θεσία, ἡ· ἡ τῶν ὁρῶν θέσις, τὸ θέτειν,
 ὀρίζει σύνορα ἀμφ. terminatio.
 Ὀροθέσια, τὰ· αὐτὰ τὰ ὄρια, τὰ χωρίζοντα
 τὴν γῆν ἀρ. λεξ.
 Ὀροθέσιον, τό· ὁ τῶν συνόρων προσδιορι-
 σμός, ὄριον, σύνορον.
 Ὀρο-θετέω· θέτω, βάλλω σύνορα μετ' ἐν. definiti-
 Ὀρο-θέτης, δ'· ὁ βάλλων, διορίζων τὰ σύνο-
 ρα, finitor, terminator.

Ὀροδύω· ὀρνωμι. ἔγειρω, ἐρεθίζω, ἐπὶ ἀν-
 θρώπων, τοὺς ὁποίους θέτει τις εἰς κίνησιν Ἰλ.
 κ. 332· «πάσας δ' ὁρόδυνεν ἀέλλας» Ὁδ. ε.
 292· Ἰναύλους Ἰλ. φ. 312. Μέν. «στάσεις τ'
 ἐν ἀλλήλοισιν ὁρόδυνετο»=ἐκίνετο τοῖς Αἰσχ. Πρ.
 200, incito, consito.
 Ὀροί, ὧν· πόλ. τῶν Αἰκόνων Δ. Ἀλ.
 Ὀροί· ἔθνος Καραμανίας Πλιν.
 Ὀροιδάντιος, δ'· ποιητῆς Τροϊζήνιος, πρό
 Ὀμήρου ζῶν Αἰλ.
 Ὀροιδάς· ὁρείδας συνηρ. ἀντὶ ὁροιδάδες Ἡσυχ.
 Ὀροιδος, δ'· βασ. Παρναίων ἐν Ἡπείρῳ Θουκ.
 Ὀροίτης, δ'· βασ. τῶν Ἀλδωνῶν Δ. Κασ.
 Ὀροίτης δ' Πέρσης Σατράπης τῶν Σάρδεων
 ἐν Αὐδῇ, ὅστις οἱ ἀπάτης συλλαβὸν τὸν Πυ-
 λικράτην, τύραννον τῆς Σάμου, θανάτωσε
 μετὰ σκληρῶν καὶ ἀπανθρώπων βασάνων Ἡρ.
 κατὰ δὲ Σουῖδ.=Ὀρόντης.
 Ὀροί-τύπος· ὁρεϊτόπος Νικ. θηρ. 5, 377· κα-
 τὰ Σουῖδ.=ὁλοτόμος.
 Ὀρο-κάρβον, τό· καρβίδιον ὁρεινόν, ἄνδρον
 τι παρὰ τῷ Εὐδείῳ αὐθέναν Εὐστ. εἰς Δ. Περ.
 773, cornus montana.
 Ὀροκασιάς, ἄδος, ἡ· ὄρος πλησίον τῆς Ἀν-
 τιοχείας τῆς παρὰ τὴν Ὀρόντην Πρωκ. γράφ.
 καὶ Ὀροκασιάς.
 Ὀρο-κρατής, 2· ὁ τῶν ὁρέων τὸ κράτος ἔχων,
 ἐπὶ θ. Σιληνὸς ἐπὶ ἀγγεῖου, montipolens.
 Ὀρο-κτύπος, 2· ὁ ἐπὶ τῶν ὁρέων ἡχῶν, βρον-
 τῶν Αἰσχ. Ἐπτ. 84 ἀντὶ ὁροτύπος.
 Ὀροκωνίτιδος· τῆς ἐν ὕρει γενομένης Γα-
 λην. ἐξηγ. σ. 536.
 Ὀρολας, δ'· Ὀλορος.
 Ὀρομαι (πρὸλ. οὔρας)· ἀγρυπνῶ, φυλακί-
 ᾶμαι, μόν. ἐν Ὁδ. «ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὀρο-
 νται»=ὀρώσι, φυλάττουσι κατὰ τοὺς ἀρχ. κατ'
 ἄλλ. δὲ παρὰ τὸ ὀρνωμι=ἐφορμῶσι, ἐπακο-
 λουθοῦσιν, ε. 104.
 Ὀρομαλίδες, ὡρ. αἱ· ὁρομηλίδες, εἰδός τι
 μῆλων ἀγρίων, ὁρεῖνὰ μῆλα Θεοκρ. 5, 94·
 ἡ δὲ γρ. ὁριμαλίδες εἶνε εσφ. ὁ δὲ σχηματ. ὁ-
 ριμαλίδες εἶνε ὁρθός. Ροηγ. Κορ. σ. 263.
 Ὀρόμανδ(ρ)ος, ὁ· πύλ. τῆς ἐλάσσονος Ἀρ-
 μενίας Πτολ.
 Ὀρομέδων, ὄντος, δ'· εἰς τῶν γιγάντων
 Προπερτ.
 Ὀρομοσχαί, ὧν, οἱ· ἔθνος Περσικὸν Μενανδρ.
 Ὀρον· ἔτε ὁρόν· ἴδ' ὄρος.
 Ὀρονδάτης, δ'· ὧν. κύρ. Πέρσου Σουῖδ.
 Ὀροντ. λεξ. ἐπὶ νομίμῳ. Ταυρ. χερσον. Ἰσ.
 Ὀρόντας γραπτὸν ἡ Ὀρόντης Μιον.
 Ὀρόντας, δ. 1) στρατηγός τις τῶν Περσῶν,
 ἐκ τῆς βασιλικῆς γενεᾶς, ὅστις ἐνωθεὶς μετὰ Κύ-
 ρου τοῦ νεωτέρου εἰς τὴν κατὰ τοῦ Ἀρταξέρξου
 ἐκστρατεῖαν καὶ ἀνακαλυφθεὶς μετὰ ταῦτα ὡς
 ἐπίδουλος καὶ ἄπιστος, θανατόθη κατὰ προ-
 σταγὴν τοῦ Κύρου Ξεν. ἀν. 2) σατράπης τῆς
 Ἀρμενίας γαμβρός Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος
 Ξεν. Κυρ. 3) ἑτερος Πέρσης σατράπης τοῦ Μυ-
 σίας, ἀποστατήσας κατὰ τοῦ βασιλ. Ἀρταξέρ-
 ξου περὶ τὴν 104 Ὁλ. Δημ.=Ὀρόντης.
 Ὀρόντης, ὡς, δ. 1) μέγας ποτ. τῆς Συρίας
 ὅστις πηγάζει ἐπὶ τοῦ ὄρους Λιβάνου, καὶ ῥέ-
 ων πρὸς βορ. χύνεται εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ

τῇ Ἀντιοχείᾳ, ἐνθα γίνεται πλευστὺς ἐπὶ τὴν διάστημα· κατὰ Στραβ. ἐκαλεῖτο πρότερον Τυφῶν, τανὺν δὲ Ἀσσί· 2) ὄρος μέγα τῆς Μηδίας, σχηματίζον συνέγειαν τοῦ Ταύρου καὶ φερόμενον πλησίον τῶν Ἐκβατάνων μεταξὺ τῆς Ἰρκανίας καὶ Παρθίας Πτολ. 3) εἰς τῶν Τρώων κυβερνήτης τῆς νηὸς τοῦ Αἰνείου Βιργ. 4) Ἰνδὸς τις ἡ Βλέμις, πατήρ τοῦ Ὑδάσπου, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ὠνομάσθη ὁ ποτ. Νον. 5) γαμβρός Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος· ἴδ. Ὀρόντας, Δ. Σικ. 6) ἕτερος τις Σατράπης τῆς Ἀρμενίας Ἀρρ. οὗτος ἦν ὁ τελευταῖος Πέρσης ὁ τῆς Ἀρμ. ἄρξας Στραβ. 7) πατήρ Περόικου Ἀρρ. 8) Σατράπης τῆς Μυσίας· ἴδ. Ὀρόντας Δ. Σικ. Ὀρόντιον, τό· βοτάνη ἡ λάχανον Γαλην. 9, 1) κατὰ δὲ Κερνάρ. γραπτ. ὄριγανος, orontium. Ὀραντοδάτης, ὁ· Σατράπης τῆς Καρίας καὶ ἕτερος Μηδείας Δ. Σικ. Ὀροντοπάγας, ὁ· Πέρσης τις Κλ. Ἀλ. Ὀρονδάτης, ὁ· Σατράπης Αἰγύπτου Ἠλιοῦ. Ὀρο-νόχων, τό· τὰ τῆς νυκτὸς ὄριον, κατὰ Φώτ. = φυλακή. Ὀρο-πέδιον, τό· ἡ ἐπὶ τοῦ ὄρους πεδιάς Στραβ. 11, 14, 4, colliculus, tumulus. Ὀρόπεξ α' ἴδ. ὄρπεξ. Ὀρόπεια, ἡ· πόλ. Βοιωτίας Νικανδρ. Ὀρόπη, ἡ· πόλ. Εὐβοίας μετ' ἀντικειμένην Ἀπύλλωνος· ὁθ. ἐπὶ τῶν τοῦ Ἀπύλλ. Ὀροπατος Ὀρόπειος Στ. Βυζ. Ὀροπύγιον, τό· ὄροπύγιον ἄμφ. Ὀρος, τό, ἰων. καὶ ἐπ. οὐρος· (χυρ. τὸ ὑψόμενον) βουνόν, λόφος· αἰπὺ Ἠλ. β, 603· καὶ μεθ' ὁμοίων ἐνδείξων τοῦ ὕψους· ἔτι· μακρόν, νιφθέν χρητ. Ὀμ. καὶ τῶν ἰων. σχημ. οὐρος ἔχει. ἐν τοῖς σχημ. οὐρεὸς καὶ οὐρεα· καὶ ὁ Πινδ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς σχηματ. «οὐρεῖ ἴσος», Γ. 5, 30· ἐν οὐρεσι, Π. 6, 21· ὁ Ἡσ. ὠνομάζει τὰ ὄρη τέκνα τῆς Γῆς, Θε. 129· π. τραγ. καὶ πεζ. «πεδῶν τε καὶ ὄρων» Πλατ. νῆμ. 9, 704, mops, collis. Ὀρος, τὸ ἱερὸν Διὸς. ἴδ. ἱερὸν ὄρος. Ὀρος, ὁ· τὸ πλατὺ ξύλον, ὅφ' ὃ κεῖνται αἱ ἐκπαιζόμεναι σταφυλαὶ ἡ ἑλαταί, τὸ πιεστήριον Πολυδ. 7, 150· ἐν δὲ τῇ τοῦ Ἀριστ. «κάγε-ζεν ὀκτὴ μῆνας ἐπὶ χρυσῶν ὀρών» ἔγκειται εἰς τοὺς λόγους τοῦ ποιητοῦ διφορούμενη σημ. καὶ λογοπαίγιον ἐπὶ τοῦ ὄρων, ἐκ τοῦ ὄρος = αἰεὶ, οὐροδόχον ἀγγεῖον Σχολ. Ἀχ. 82· ἴδε καὶ ὄρρος. Ὀρός, ὁ· τὸ τυρὸγαλον, τὸ ὑδατῶδες μέρος καὶ ἀφιστάμενον τοῦ γάλακτος «ναὶον δ' ὄρον ἄγγα» Ὁδ. ι, 222· «καὶ κεν ὄρον πίνοιν», ρ, 225· ὁ Εὐστ. ἐρμην. ἡ τοῦ γάλακτος ὑποστάθμη, ἡ ὑδατῶδες τοῦ γάλακτος ὑπόστασις Ἀριστ. 1. Ζ. 3, 20· ἔτι δὲ τὸ ὑδατῶδες μέρος τοῦ αἵματος· φλέγματος Πλατ. Τιμ. 83· παρὸλ. ὄρρος· τῆς πίσεως, ἄλλως δρόπισσα λεγόμενος· περὶ δὲ τοῦ ὑδατῶδους μέρους τοῦ αἵματος (ὁ καὶ ἰγὼρ καλεῖται) χρητ. ὁ Νικ. Θηρ. 708· καὶ τῶν ἰων. οὐρός. Ἐκ τούτου ἔγεινε τὸ οὐρον (λατ. urina), τὸ ὅποιον θεωροῦν οἱ ἀρχαῖοι ὡς ὑποστάθμην (κατακάθισμα) τῶν στείων καὶ πατῶν. ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὄρος = τὸ οὐροπύγιον ἔγεινε τὸ οὐρά· ἐν γέν. = ὄγρῳ-

της, ἱκμὰς Πλουτ. ἀρεσκ. φιλ. 5, 23, κατὰ. Ὀρος, ἰων. καὶ ἐπ. οὐρος, ὁ· τὸ συνορον· ὡς καὶ Κυλλήνας ὄροις· Πινδ. Ο. 6, 77· «γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὄροις» Αἰσχ. Πρ. 669· «τὸ μὴ παρὰ ὄρον τόπων», Εὐμ. 901· καὶ μετφ. «πύθεν ὄρους ἔγεις θεσπεσίας ὁδοῦ», Ἀγ. 1125· «γῆς δὲ μὴ, μὲδ' ὄρων» Σοφ. Οἱ. Κ. 401· «γῆς πατρώας ὄρον ἐκλιπεῖν» Εὐδρ. Ἠλ. 1315· καὶ πεζ. «ἐντὸς ὄρων Ἰρακλείων» Πλατ. Τιμ. 25· ἴδ. = ὁρισμὸς ἐννοίας τινὸς Ἀριστοτ. ῥητ. 2, 8, definitio· οὕτω καὶ τὰ π. Πλατ. καλεῖται ὄρος, λόγος ἐκ διαφορᾶς καὶ γένους συγκαταμένος πολλαχοῦ· «οὐκ ἄρα οὗτος ὄρος ἐστὶ δικαιοσύνης ἀληθὴ λέγειν», πολ. 1, 331· «ἡ δ' αὐτὸς ὄρος ἐστὶ τοῦ βελτίονος καὶ τοῦ καλίου», Γοργ. 488· ἔχουσι πάντα τὸ αὐτὸ πᾶσι ριζοῦμενον ἐννοίας· ἔτι δὲ = τὸ ὄριον, ὁ περὶ ὁρισμὸς, τὸ μέτρον· «ὑπερβάλλειν τὸν τῶν ἀναγ· καίων ὄρων», πολ. 2, 373· «ὄρους θεοῦ τῶν ὠνίων», νῆμ. 8, 849· «πάντας τοὺς τῆς πίσεως ὄρους ὑπερβαίνειν» Πολυδ. 25, 4, 3· προσέτι = ἀναλογία· ἀρμονίας Πλατ. πολ. 4, 443· «διαστημάτων, Φιλ. 17· Ὀροι εἰσι ὠνόμαζοντο ἐν Ἀθήναις τὰ διὰ γράμματός τινοῦ ἐπίσημα, τὰ ὅποια θέτεον ὁ χρεωφειλέτης ἐπὶ τῆς οἰκίας ἡ τοῦ ἀγροῦ του, ἐπὶ δανεισμῷ χρημάτων, καὶ εἰς τὰ ὅποια ἦτο σημειωμένος ὁ χρεωφειλέτης καὶ τῶν ὑφειλουμένων ἡ ποσὸς τῆς, καθ' Ἀρκαορ. «τὰ ἐπὶ τῶντα ταῖς ὑποκειμένης οἰκίας καὶ χωρίοις γράμματα, ἃ ἐδήλου ὅτι ὑπόκεινται δανειστέῃ» οὕτως ἐλέγετο ὄρους τιθέναι ἐπὶ τῆς οἰκίας· Ἰσακ. 6, 37· «τίθησιν ὄρους ἐπὶ τὴν οἰκίαν διαρχίλων, ἐπὶ δὲ τὸ χωρίον ταλάντου» Διμ. 31, 1· «τῶν ὄρους ἀπὸ τῆς οἰκίας ἀφαιρεῖ», αὐτ. 3· ἀντίλ. αὐτ. 4· «ὄρους ἔστησε», αὐτ. 12· «διέθετο ὄρους ἐπιστήσαι χιλίων δραχμῶν ἐμὸι τῆς προκῆς ἐπὶ τὴν οἰκίαν», ὡς ὑποθήκην ἐπὶ τῆς οἰκίας νῆ γραφῇ ἡ ὡς ἐνέχυρον αὐτῇ νῆ τιθῇ, 41, 6· ὥστε τὰ μὴ καταχρεωμένα κτήματα, ὡς μὴ ἔχοντα τοιοῦτον ἐπ' αὐτῶν σημεῖον ἐλέγοντο· «ἀστικὰ χωρία», τοῦναντίον δὲ «οὐσία τοῦτοῖς ἀφωρισμένη» ἡ καταχρεωμένη καὶ εἰς ἐνέχυρον δεδομένη Διμ. ἐνθ. ἀνωτ. (69. καὶ τὸ λατ. sors, ὡς τὸ sulcus πρὸς τὸ ὄλκός), terminus, limes. Ὀρος ἡ ὄρρος, ὁ· τὸ οὐροπύγιον, ὁ πρωκτός, τὸ ἐπ' αὐτῶν τῆς πυγῆς τοῦ κώλου ὅσπου, ἔξ οὗ ἡ οὐρά τῶν ζῴων φύεται· τὸ τέλος δηλ. τοῦ κόκκυγος λεγομένου ὀστέου ἐφ' οὗ ἰδρύεται ἡ οὐρά εἰς τὰ τετραπόδα καὶ τὰ πτηνά, ἧτις ἔγεινεν ἐκ τοῦ ἰων. οὐρος ἀντὶ ὄρος· ὁθ. καὶ τὸ οὐροπύγιον ἐκ τοῦ ὄρος ἡ οὐρος καὶ πυγῇ καὶ τὸ ἰων. ὀρρωδῶ ἐκ τοῦ ὄρος = φύδω, καὶ ὄρρος, διότι τὰ δειλὰ τῶν ζῴων φοβούμενά τι καταστρέλλουσιν τὴν οὐρὰν των μεταξὺ τῶν σκελῶν των Εὐστ. σ. 1871. Ὀρος, ὁ· υἱὸς τοῦ Λυκάονος Ἀπολλ. Ὀροσάγγαι, οἱ· εὐεργέται τοῦ βασιλέως παρὰ Πέρσας Ἠρ. 8, 85· ἔτι καὶ = σωματοφύλακας κ. γραμ. Σοφ. ἀποσπ. 193 π. Φωτ. 674, 20. Ὀροσάνα· πόλ. ἐν Σηρικῇ Πτολ. Ὀροσέλιον· ὄροσελίον. Ὀρόσκιπα, ὡν, τῆ· πόλ. ἐν Ἀφρικῇ Ἀππ.

Ὁροσολογία, ἡ πόλ. Γαλατίας Πτολ.
 Ὁροσπέδα, ἡ, ὁ ὀρτοσπέδα, ὄρος Ἰσπανίας
 τῆς Ταρρακηνῆς Στράβ.
 Ὁροσπίξ, ὁ εἶδος πτηνοῦ Ἀριστοτ.
 Ὁροτάλ, ἄκλ. ὄν. τοῦ Διονύσου ἐν Ἀραβίᾳ Ἡρ.
 Ὁροτύπος, ὁρετύπος, ὄδωρ. Λίσχ. Ἐπι-
 85. ὁ Φώτ. ἔρμην. καὶ ὀλοτόμος, πρὸς ὄρου-
 τύπος. «ὀροτύπους, τοὺς γίγαντας ὅτι ταῖς τῶν
 ὄρων κυρφαῖς ἐβάλλον» Φώτ.
 Ὁρουάνωπ, Φουζὺν Ἀρατ. φαίν. σ. 129, supra.
 Ὁρούα, ἡ δ' ὄρυα.
 Ὁρούανδης, ὁ Ὁρόντης Ἐτ. Μ. 199, 42.
 Ὁρούβω καὶ ὀρουβέω, κατὰ Παμφυλίους =
 Ὁρούω Ἐστ. 1654.
 Ὁρούδια, τὰ ὄρη τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου
 Ἰνδίας.
 Ὁρουεῖνω, ὀρουδω.
 Ὁρουεῖνον, τό πόλ. τῶν Ἀβοριγίνων, Pro-
 binum Δ. Ἀλ. 1, 14.
 Ὁρούϊον ἄκρον, τό ἄκρωτ. τῆς Ἰσπανίας
 τῆς Ταρρακηνῆς Πτολ.
 Ὁραμια, τό ὄρημα ἀρ. λεξ. impetus, saltus.
 Ὁραῦσα, μτχ. θηλ. ἀορ. ἑ. τοῦ ὄρυνμι.
 Ὁρουσις, ἡ ὄρυνσις, ἰδ. π. Στωϊκοίς = «φο-
 ρὰ διανοίας ἐπὶ τι μέλλαν» Στοβ. ἔκλ. 162.
 Ὁρουστικός, 3. ὄρμητικός Σχολ. Πινδ. Ν. 1
 2, 16, irguens.
 Ὁρούω (ορ) ὄρυνμι, ἀμετθ. σηκιδνομαι κα.
 τρέχω μεθ' ὄρμης καὶ ταχύτητος ἐπὶ τι π. Ὁμ-
 ὅστις μόν. τὸν ἄνδρ. ἔχει πάντοτε ἄνευ αἰσθη-
 σεις, οὐ μόν. ἐπὶ ἐμφύχ. «ἐξ δίφρων ὀρού-
 σας» Ἰλ. λ. 359. περὶ ὀράκοντος «πρὸς ῥα
 πλατάνιστον ὀρουσεν», 6, 310. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
 ἀψύχ. «αἰγμὴ ἀπὸ χειρὸς ὀρουσεν», ν. 505.
 «ἐπ' ἀλλήλοισιν Ἦσ. ἀσπ. 412. ὀρούσει Ὁμ.
 βυν. Ἀπόλ. 417. ὁ Πινδ. καὶ ἐν τῷ ἐν Π. 10,
 61. «ποσσὶν ὀρούσασα» ἀπὸ ατραμνᾶς Ν. 1,
 50, καὶ μετ' ἀπαρ. παρασκευάζονται. Ἐλίσθαι
 ὀρουσεν», Ὁ. 9, 110. «κούδως ἐκ μέσων ἀρ-
 κυμάτων ὀρουσεν» Λίσχ. Εὐμ. 113, ὅστις καὶ
 τὴν αἰτ. πῆδημα μετ' αὐτοῦ συνάπτει Ἀγ.
 800. «ὑβρις - ὀρουσεν ἐξ ἀνάγκης Σοφ. Οἰ.
 τ. 877. «ὀρουεν ἄλλος ἄλλους» Εὐρ. Ἡρ. μ.
 972. «ἐκ κεφαλῆς κέρας ἰὺς ὀρούει» Ὁπ.
 κυν. 2, 525. «τοῦ δ' ὀρούσε λῶον κατὰ στί-
 βον» Διοσκ. 11 (6, 220) καὶ ὁ Πλούτ. χρῆτ.
 τῇ λέξ. ἐνίοτε π. γ. Κατ. πρεσβ. 13. «ὁ ἴπ-
 πος ὀρούει πρὸς ὀρούμενον Σ. Ἐμπ. κ. λογ. 2,
 271, ἰγνυο.
 Ὁροφέρνης, οὐς, καὶ Ὁροφέρνης, ὁ υἱὸς
 νόθος Ἀριαράθου τοῦ πέμπτου βασιλέως τῆς
 Καππαδοκίας, ὅστις κατ' ἀρχὰς βοηθούμενος
 ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Σωτήρος ἐξέβαλε τοὺς θρά-
 νου τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ἀριαράθην τὸν ἑκτον,
 ἀλλὰ ὑστερον πολέμηθεις ὑπὸ τοῦ Ἀττάλου βα-
 σιλέως τῆς Περγάμου, ἐβιάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς
 Καππαδοκίας Πόλυδ. οὗτος καὶ Ὁλοφέρνης λέ-
 γεται Ἀππ.
 Ὁροφή, ἡ (ἑρέφω) τὸ ἄνω στέπασμα θαλά-
 μου τινός «ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς» Ὁδ. χ. 298.
 «ἀναβάντες ἐπὶ τὸ τέγος τοῦ οἰκήματος καὶ δι-
 ελόντες τὴν ὀροφήν ἐβάλλον τῷ κερᾶμα» τὴν
 σκέπην ἀφαιρῶσάντες Θεοκ. 4, 48. «τῷ πυρὶ
 κατελυμένατο τὸς ὀροφᾶς» Πολυβ. 5, 9, 3.

π. Θεοφρ. λέγονται ὀροφαὶ τὰ σανιδώματα, ἡ
 πατώματα, I. Φ. 5, 5. π. Πλινίῳ cantignas-
 miones 13, 16.
 Ὁροφή - φάγος, 2. ὁ τρώγων, ἀφανίζων τὴν
 ὀροφήν - πῦρ Ἀγαθ. 63 (9, 152).
 Ὁροφή-φύρος, 2. ὁ φέρων μεθ' ἑαυτοῦ, βα-
 στάζων τὴν ὀροφήν ἐπάνω του, αὐτῷ λέγον-
 ται τὰ ὀσπρακώδεσμα Ἀγαθίας 63 (9, 152).
 Ὁροφιατός, 3. ὁ εἰς τὴν ὀροφήν ἀνέκων Ἐ-
 πιγρ. 1, ἀριθ. 160, σ. 263, 85, tectorius.
 Ὁροφίας, ὁ ὁ εἰς τὴν ὀροφήν διατετώμενος, ἐν
 τῷ ὄλῳ ζῶν - μὲς ὁ ἐν τοῖς οἰκίαις διατεώ-
 μενος, ὡς καὶ ὁ ἐν ταῖς οἰκίαις μουσθήρας ὕψις
 Ἀριστ. σφ. 205 mus, serpens.
 Ὁροφικός, 3. ὀροφιατός μεγν.
 Ὁρόφινος, 3. ὁ ἐξ ὀροφῆς καλαμίνου σκεπα-
 σμένος μεγν. arundineus.
 Ὁρόφιον, τό ὕψος τοῦ ὀροφῆ μεγν. iugo-
 rium.
 Ὁροφοιτάω ὀρεφοιτάω, τὰ ὄρη περιέρχο-
 μαι μεγν.
 Ὁρο-φοίτης, ὁ ὀρεφοίτης Φωτ.
 Ὁροφο-κοιτάω ἔχω τὴν κοίτην μου (φο-
 λῶν) ἐπὶ τοῦ ὀρόφου.
 Ὁροφος, ὁ καλῶμενος δι' αὐτὸν σκεπάζουσι τὰς
 οἰκίας, καλαμοσκεπή «καθ' ὅρθον κρεφαν λα-
 χνήν» ὀροφον λευμονόβην ἀμύσαντες Ἰλ.
 ω, 251. στέγη, σκέπασμα Λίσχ. Ἰκ. 638. «εἰς
 ὀρόφους Φοῖβου» Εὐρ. Ἰων 89. «τοῦ οἰκήμα-
 τος τὸν ὀροφον ἀφείλον» Θεοκ. 1, 134. «οὐδ'
 ὑπὸ τὸν αὐτὸν ὀροφον ἔλπει» = συνοικεῖν τι.
 Πλάτ. πολ. 3, 417, tectum, camera.
 Ὁροφο-υργός, 2. ὁ τὸν ὀροφον κατασκευά-
 ζων, τεχνίτης τοῦ ὀρόφου, οἰκοδόμος Ὑμνῶδ.
 Ὁροφῶν προμηθεὺς ὀροφήν, σκεπάζων «οἰ-
 κίαν τετραγώνου ὀροφόμενον δοκῆς» Πλούτ.
 ἀποφθ. Λακ. σ. 179, concameratio.
 Ὁρόφωμα, τό στέγασμα, σανιδώμα Ἀθῶν.
 5, 205, tectum, contignatio.
 Ὁρόφωσις, ἡ τῷ προηγ. τὸ κατασκευάζειν
 στέγην ἀμφ. concameratio.
 Ὁροφωτής, οὗ, ὁ κατασκευαστὴς τῆς ὀρο-
 φῆς μεγν.
 Ὁροφωτός, 3. σκεπαστός μεγν. cameratus.
 Ὁροχάρης, ὁ ἄνδρ. Ἐπιγρ.
 Ὁρόχθις, 2. λοφώδης - πῆλον Λίσχ. ἀ-
 ποσπ. 143.
 Ὁροχθοί, οἱ ὀροχθοί Ἐσφ.
 Ὁρώω ὀρόω.
 Ὁρώω, π. ὀράω.
 Ὁρώωντι, ὄρω. ὀρώουσι-ὡσι γ. πλ. τοῦ ὀράω.
 Ὁρπα ἱριννὸς Ἦσυχ. = ὄρφα.
 Ὁρπαξ, ἄκος, ὁ, ὄρω. ὀρπηξ Θεοκρ. 7, 148.
 ὁ Πάυχ. ἔρμην. ὀρπαξ = ὀρασὺς ἄνθρωπος.
 Ὁρπα, ὁ τῆς ἀκρίδος ὁ γόνος Πάυχ.
 Ὁρπετον, αἰολ. τό ἔρπετον «ἔρως γλυκύ-
 πικρον ἀμάχανον ὀρπετον», Σαπφώ π. Ἠ-
 φαιστ. σ. 24.
 Ὁρπή, ἡ ἄρπη Πάυχ. falx.
 Ὁρπηξ, ἡκος, ἀττ. ὀρπηξ, ὁ νῆος βλαστός,
 κλάδος «τάμνει νῆους ὀρπηκας ἰν' ἄρματος ἄν-
 τυγες εἶεν» Ἰλ. φ. 38, ἡ τὸν βουκόλον βάβ-
 δος, ἡ εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέγρος ἔχουσα κέντρον
 Ἦσ. ἀσπ. 470. ἔτι δὲ λόγῃ τις Εὐρ. Ἰππ.

221' - μαράθου Νικ. Θερ. 33' π. Ἀπολ. Ἰ. Ρ. = θάμνος, τὸ μεταξύ δηλ. τῆς πόλεως καὶ τοῦ δένδρου, 4, 1425' καὶ μετφ. ἐκγονας, ἀπόγονος Ὁρφ. Ἀργ. 213. ὁ Νικίας χρεῖ. ὄρακα-κας ὡς ἀκτύλω 8 (7, 200).

Ὁρπολλίς, ἡ· ἐταίρα ἐκ Κυζίκου Φωτ.

Ὁρρέας, ἡ· πόλ. 1) τῆς Βρετανίας Πτολ. 2) τῆς ἄνω Μοισίας Πτολ.

Ὁρρα, π. ἀντί ὁ ῥα = ὁ ἄρα.

Ὁρρανός, αἰολ. ἀντί οὐρανός Σαμφ.

Ὁρριδεία· ἐπὶ τὰ ἱσλία καὶ τοὺς γλουτοὺς πίπτει Ἡσυχ., ὅπερ εἰς ὀροδιάνω μεταβάλλεται.

Ὁρριον, τό· ὀρίανον ἢ εὐστάνη Ἡσυχ.

Ὁρρόδηλος· ὁδός π. Ἰταλιῶταις Ἡσυχ. Τούτου συγγενὲς τὸ Πέλοπον. ῥοδύλημα = βᾶδισμα εἰς τόπον κατηφορικὸν καὶ τὸ ῥήμα ῥοδολάω = καταβαίνειν κατήφορον Ἀθ. Σακελλ.

Ὁρριππος, ὁ· ὄριππος, Μεγαρεὺς τις Ἐπιγρ.

Ὁρροίνη, ἡ· ὀροήνη Ἐτ. Μ.

Ὁρρόμελι· οἰνόμελι γεωπ. 12, 22, 1.

Ὁρρό-πισσα, ἡ· τὸ ὕδατος μέρος, ἡ ἡ ὑπόστασις τῆς πίσης Θεοφρ.

Ὁρρο-ποσία, ἡ· ὀροποσία ἄμφ.

Ὁρρο-ποτέω· πίνει ὀρόν, τυρόγαλον Ἰπποκρ.

Ὁρρο-ποτία, ἡ· τὸ πίνειν τυρόγαλον Ἰπποκρ.

Ὁρρο-πύγιον, τό· τὸ τέλος τοῦ κόκκυγος λεγόμενου ὀστέου, ὃ ἐ. τὸ ἐπάνω τοῦ πρῶτου τελευταίου τῆς ῥάχεως μέρος, εἰς ὃ ἐπιστηρίζεται ἡ οὐρά· τὰ τοῦ ὀροπυγίου πτερὰ, ἡ αὐτὴ ἡ οὐρά τῶν πτηνῶν· «ἀ οὐράν μὲν οὐκ ἔχουσιν, ὀροπύγιον δὲ» Ἀριστ. Ι. Ζ. 2, 12· πρὸλ. καὶ τὴν κομ. ἐρωτήσιν π. Ἀριστ. «ὁπό-τερος τὴν γνώμην ἔχει, τὰς ἐμπέδας κατὰ τὸ ἀσόμεν· ἄδειν ἢ κατὰ τοῦ ὀροπύγιον», νεφ. 158· ἐπὶ τὸ κέντρον τῶν μελισσῶν, σφ. 1075· ἐπὶ δὲ τὰ τοῦ ὀροπυγίου πτερύματα τῶν ἰχθύων· ἡ γρ. ὀροπύγιον εἶν' ἔσφ. ὁρθότερα δ' ἡ ὀροπύγιον, ἣν ὁ Σνέϊδερ προτιμᾷ διὰ τὴν ἐκ τοῦ ὀρ-θὸς παραγωγὴν.

Ὁρρο-πύγιο-στικτός, 2· ὁ εἰς τὸ ὀροπύγιον κατάστικτός, παρδαλὸς Ἀριστ. π. Ἀθην. 7, 313.

Ὁρρός, ὁ· ὄρος, τυρόγαλον, ὁ δὲ Ἀριστοτ. «τὴν ὀδωδὴν» Ι. Ζ. 3, 20, ἐρμην. ὡς καὶ οἱ ἄρ. λεξ. παράγοντες τὴν λεξ. ἐκ τοῦ ὀρού· πρὸλ. οὐρός.

Ὁρρας, ὁ· τὸ τέλος τοῦ ἱεροῦ ὄστου, ἐφ' οὗ ἐδράζεται τῶν ζώων ἡ οὐρά, «ὀλίθει τὸν ὄρον» Ἀριστ. εἰρ. 1205· εἰς τοὺς ἀνθρώπους κυρ. τὸ μεταξύ πρῶτου καὶ αἰδοίου μέρους, τὸ καὶ τράμις λεγόμενον καὶ ταῦρος· ἐν γέν. πρῶτος· «ποῖοι δ' ὄραεις, ποῖα δ' ὄσφους; ποῖος ἂν ὄρος» ἀλγεῖν ἄρχομαι τὸν ὄρον», βατρ. 222· «ἀνατελεῖς ἐπὶ τὴν ἀστράβην ἐδά-ρην τὸν ὄρον» Λουκ. Λεξιφ. 2 (συγγ. τῇ οὐ-ρᾷ· πρὸλ. πρῶτος).

Ὁρροφέρνης, δ· Ὁροφέρνης.

Ὁρρώω· εἰς ὄρόν μεταβάλλω.

Ὁρρωδέω· φοβεῖσθαι, δειλιῶ Ἰπποκρ. «ὄρρω-δῶ τινα δόλον θυρατον» Εὐρ. Πλ. 831· μετ' ἀπαρ. «ὄρρωδῶ θανεῖν», Ἐκ. 768· καὶ πεζ. «ὦ, ἐγὼ τὴν τούτου μανίαν ὄρρωδῶ» Πλάτ. συμπ. 213· «ὄρρωδῶ μὴ τοῦαντίον γένηται», Εὐθυφρ. 3· ὑπὲρ τινος Ἀυσ. 28, 7· περὶ τινος

Θουκ. 6, 14· τὴν δύναμιν Δημ. 11, 2· (συγγ.)· παράγ. τὴν λεξ. ἐκ τοῦ ὄρους καὶ δέος, οἱ γὰρ εὐλασούμενοι κατὰ τι ἀνασπῶσι τὰ κατ' αὐ-τόν· καὶ τὰ ἄλογα δὲ ὑποστέλλει τὴν οὐράν· ὅτε εὐλαβεῖται· ὁ δ' Εὐστ. παρὰ τὸν ὄρον ἰδοῖν, ὃ ἐ. τὴν οὐράν. ἀλλὰ λίαν ἀπειθῶν· ἡ ἐσχηματισθῶς τὸ λατ. horror, horresco κατὰ τὴν φυσικὴν ἐκφρασιν τοῦ φόβου καὶ τρόμου· Ὁρρωδέω· δειλιῶ, μετὰ φόβου καὶ Ὁρρώ· = ἐμφόβως.

Ὁρρώϊς, 2· δειλός, φοβοδής Ἡσυχ.

Ὁρρώδης, 2· ὁ τὸ εἶδος ἔχων τοῦ ὄρου· γὰρ λα Θεοφρ.

Ὁρρωδία, ἡ· φόβος, δειλία Εὐρ. Φοιν. 1398· «μὴν σ' ἐξεπληγ' ὀρρωδία» Ἰων. 403· μεθ' ἑπο-μένου τοῦ μή, Μηδ. 317· «ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχον» = φοβεῖσθαι Θουκ. 2, 89.

Ὁρρα· 1) ὄρος Ἀραβίας Πλιν. 2) Ὁρρα ἢ Ὁρράρα πόλ. τῆς ἑλασσ. Ἀρμενίας Πτολ. (π. Πλιν. ἀναφέρονται Ὁρρατοῖς ἔθνοσι· Ἰνδοκύον). Ὁρράβας, ὁ· υἱὸς Μηδράτου Ἀππ.

Ὁρράγγης, ὁ· Ὁρραγγῆς Ἡσυχ. ἰδ' Ὁρο-σάγγας.

Ὁρράνης, ὁ· Πάρθος τις Ἰώσ.

Ὁρρανός, ὁ· Αἰγύπτιος τις Ἐπιγρ. παπυρ.

Ὁρσανούφ· ἄλλ. Αἰγύπτιος τις Ἐπιγρ. παπυρ.

Ὁρσάνουφης, εἰς, ὁ· τῷ προηγ.

Ὁρσας, μήτ. ἀορ. τοῦ ὄρνυμι.

Ὁρσασκε, π. γ'. ἐν. πρῶσ, ἀορ. ἀντι παρατ. τοῦ ὄρνυμι.

Ὁρσέας, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Πινδ.

Ὁρσιδική, ἡ· θυγ. τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Με-θάρμης.

Ὁρσηνῆ, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ὁρσενούφης, ὁ· Αἰγύπτιος τις Ἐπιγρ.

Ὁρσενταύξεις (γεν. γ'). Αἰγύπτιος τις Ἐπιγρ.

Ὁρσενταύξιος, ὁ· Αἰγύπτιος τις Ἐπιγρ.

Ὁρσεο, μ. ἀορ. πρῶσ. τοῦ ὄρνυμι.

Ὁρσευ· τῷ προηγ.

Ὁρσεός, εἰς, ὁ· Αἰγύπτιος τις Ἐπιγρ. ἐπὶ παπυρ.

Ὁρσηίς, ἡ· νόμφη τις, γυνὴ τοῦ Ἑλλήνος, ἐξ ἧς ἐγέννησε τὸν Δωρον, Εὐθύον καὶ τὸν Ἀλο-λον Ἀπολλδ.

Ὁρσηνή, ἡ· ἐπαρχία τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας ἐν Ἀσίᾳ μεσομέρ. τῆς Ὁρθαλίσσης Πτολ.

Ὁρσης, ὁ· Αἰγύπτιος τις Ἐπιγρ.

Ὁρσι-βόη, ἡ· γυνὴ τοῦ Δηριάδου Νόν.

(Ὁρσι-γύναις) μόν. ἐν αἰτ. ὁρ σι γ γύναι κ α· ἐπών. τοῦ Βάκχου, τοῦ βάλλοντος εἰς κίνησιν τὰς γυναῖκας, τὰς βάκχας ἀστρηλατοῦντας Πλουτ. π. αἰφ. 17.

Ὁρσι-δίκη, ἡ· ὄν. κύρ. ἰδ. ἡ διεγείρουσα δίκην ἐκ τοῦ ὄρνυμι καὶ δίκη.

Ὁρσι-κράτης, οὗς ὁ· ὄν. ἀνδρ. ἐπὶ νομ. Ἀκαρν. Μιον.

Ὁρσι-κτύπος, 2· ὁ κτύπον, θύρῳον προξεν-ῶν· Ζεὺς = ὁ βροντῶν Πινδ. Θ. 11, 85.

Ὁρσίλαος, ὁ· Βοιωτός τις Ἐπιγρ.

Ὁρσιλόχη, ἡ· ἐπών. Ἀρτέμιδος τῆς ἐν Ταύρ. Ἀρμην.

Ὁρσί-λογος, 2· διεγείρων τοὺς λόγους Ἰλ.

Ὁρσίλογος, ὁ· 1) υἱὸς Ἀλφειοῦ καὶ πατρὸς τοῦ Διοσκρίτου, ἡγεμῶν τῶν Φερσίων ἐν Μεσσηνίᾳ, εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν αἰκίαν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγυνώρι-

σθλ διὰ ξενίας μετὰ τοῦ Ἰφίτου Ὀδ. φ. 15· 2) υἱὸς τοῦ Διοκλέους καὶ ἑγγονος τοῦ προτέρου, ἀδελφὸς τοῦ Κρήθου, στρατηγὸς τῶν Μεσσηνίων ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, ἐνθα ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Λίνειου μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Ἠλ. ε, 542· 3) υἱὸς τοῦ Ἰδομενέως, περίφημος διὰ τὴν ἀνυποψίαν του Ὀδ. γ, 260· 4) μαστρωπὸς τις ἐν Ἀθήναις Ἀριστ. 5) εἰς τῶν Τρώων, ἀπαδὸς τοῦ Λίνειου Βιργ. 6) Μεγαρεὺς τις Θουκ. καὶ ἄλλ.

Ὀρσίμα· πόλ. Αἰθιοπίας Πλιν.

Ὀρσίμαχος, δ' Ταναγαρεὺς τις Ἐπιγρ.

Ὀρσίμενης, δ' ἀθλητὴς τις Ἐπιγρ.

Ὀρσί-νεψίς, 2' ὁ τὰ νέρη ἐγγείρων ὁ καὶ νεφελιγέρτης καλοῦμενος, Ζεύς Πινδ. Ν. 5, 34.

Ὀρσινάη, ἡ· νύμφη τις Σχολ. Εδρ.

Ὀρσινάμη, ἡ· θυγ. τοῦ Εὐδρόνου καὶ γυνὴ τοῦ Λαπίθου, ἐξ οὗ ἐγέννησε τὸν Φόρβαντα καὶ Περιφάντα Δ. Σικ.

Ὀρσινος, δ' παραπότ. τοῦ Μαιάνδρου ἐν Καρίᾳ Πλιν.

Ὀρσί-πεδος, 2' ὁ κινῶν, σείων τὴν γῆν.

Ὀρσί-πετής, 2' ὁ εἰς τὰ ὕψη πετόμενος Ἡούχ.

Ὀρσί-πους, 2' ὁ ὑψίων, κινῶν τοὺς πόδας, ταχύπους, -βοή, = ἡ φωνὴ δι' ἧς οἱ πόδες ἐγείρονται εἰς κίνησιν· -ἐλαφοί=ἐλαφρά, ταχεῖται, Σιμίας Ἀνθ. Παλ. 15, 27.

Ὀρσιππος, δ' 1) Λακεδαιμόνιος τις Ξεν. 2) ἀλυμπιονίκης ἐκ Μεγάρων Ἐτ. Μ.

Ὀρσίσιος, δ' μοναχὸς τις Σωζομ.

Ὀρσίτης, δ' εἶδος χοροῦ π. Κρησίν Ἀθην. 14, 629.

Ὀρσίτος, δ' Αἰγυπτίος τις Ἐπιγρ. παπύρ.

Ὀρσίφαντος, δ' πατὴρ τοῦ Ἀλφείου ἐκ Σπάρτης Ἡρ.

Ὀρσα, καὶ ὄρσευ καὶ ὄρσεω, μ. ἀδρ. προστ. τοῦ ὄρνωμι· ἐγείρου, σηκώθητι.

Ὀρσοβία, ἡ· θυγ. τοῦ Δειφόντους, γυνὴ τοῦ Παμφύλου Πασα.

Ὀρσο-δάκνη, ἡ· εἶδος ἐντόμου δάκνοντος καὶ φθειρόντος τὸν ὄρσιν, ἦτοι τοῦ βλαστούς τῶν φυτῶν Ἀριστοτ. Ι. Ζ 5, 19.

Ὀρσοδάτης, δ' Πέρσης τις Πλούτ.

Ὀρσο-θῦρη, ἡ· θύρα, εἰς ἣν ἀναβαίνει τις διὰ κλίμακος Ὀδ. γ, 333· «ἂν ὄρσοθῦρην ἀναβαίνειν» κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐρμην. «θύρα τις ἐπίσημος, ὑψηλότεραν πρὸς δασιν ἔχουσα»· «ἐκτομὰς θύρα, δι' ἧς εἰς ὑπερῶν ἀναβαίνουσιν ὀρούοντες ἐπ' αὐτῆς» αὐτ. 132.

Ὀρσο-λοπεύω καὶ ὄρσολοπέω· ἐρεθίζω, λυπῶ, καθάπτωμαι τινας· -τινα· «ἡ με βῶν ἐνεχ· ὡς χαλούμενος ὄρσολοπεύεις» Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 308· ὁ Φωτ. ἐρμην. πολεμῶ, λοιδορῶ· παθ. «ὄρσολοπεῖται θυμὸς ἔσθθεν» Ἀλγ. Περ. 10. (ἐσθ. ὄρσοπολεῖται), ὕπερ ἐρμην. ὁ Ἡούχ. ἀποπολεμεῖται, ταρασσεται.

Ὀρσό-λαπος, 2' ὁ εἰς ὁρμὴν κλίνων, πολεμικός, ὁρμητικός, ἀνίσταχος, «Ἄρης φιλεῖ αἰχμάν» Ἀνακρ. π. Ἠφαιστ. σ. 51 (κατὰ τινες ἐκ τοῦ ὄρνωμι καὶ λοιπός, λύρος=ὁ κινῶν τὴν αἰχμήν).

Ὀρσαμῶν, δ' τὸ μέρος τοῦ Ἡδωλείου ὄρους ἐν Βαιωτίᾳ τὸ ὑπὲρ τὸν Ὀρχομένον ἀνυψούμενον Σχολ. Δημ.

Ὀρσορόα· ὄρσοθῦρα.

Ὀρσορόα· ὄρσοθῦρα Ἐτ. Μ. πιν. 10φ. ἀντὶ ὄρσορόα.

Ὀρσός· ὁρθὸς λακων. Ἀριστ. Αυσ. 995.

Ὀρσός τό· 1) κλωνάριον, βλαστός, βλάστημα, γέννημα· 2) μετρ. νέον ζῶον ἢ ἐκ τοῦ ὄρνωμι ἢ ἰδίαι. σχηματ. τοῦ ἔρση ὁ ἴσος.

Ὀρσότης, ἡ· ὁρμὴ Ἡρωδ. π. μ. λξ. σ. 40.

Ὀρσο-τρίαινα, δ' ἐπών. τοῦ Ποσειδῶνος Πινδ. Π. 2, 23· μετὰ τοῦ Θεὸς μόν. ἐπὶ Ποσειδῶνος Πινδ. Ο. 8, 64.

Ὀρσο-τρίαινης· ὁ πᾶλλον, κινῶν τὴν τρίαιναν Πινδ. Ν. 4, 86.

Ὀρσο-ὑδρα, ἡ· σείων, ἢ ὀχετός, δι' οὗ ὄρνυται ὕδωρ ὕψου Εὐστ. Ὀδ. 22, 126.

Ὀρσαι, π. μελ. τοῦ ὄρνωμι Ἠλ.

Ὀρσων, ὠνος ἢ Ὀρσῶν, ὠνος· πόλ. Ἰσπανίας τῆς Βατικῆς Δ. Σικ.

Ὀρτα, ἡ· θεὰ π. Ρωμα. ἧς ὁ ναὸς ἦτο πᾶν· τοτε ἀνοικτός Πλούτ.

Ὀρτάζω, ἰων. = ἑορτάζω, ὡς ἱρὸς = ἱερὸς Ἡρ. Ὀρταίος, δ' ἡγούμεν τῶν Μαυρουσίων Προκασ.

Ὀρταλίζω· κτυπῶ τὰ πτερά προσπαθῶν νὰ πετάξω, ὡς τὰ νέα πτηνά, ἢ ακιρτῶ ὡς νέον τι ζῶον, κατὰ Σχολ. Ἀριστ. «ἐπὶ τῶν ἀρχομένων ἀναπτερόσσεσθαι ὀρνίθων, ἢ ἀναρρικτεῖν τὰ νήπια τῶν παίδων», Ἰππ. 1341· εὐρίσκειται μὲν, ἐν συνθ. ἀνορταλίζω.

Ὀρταλῖς, (ἐκ τοῦ ὄρνωμι, συγγεν. τῷ ὄρνις), ἴσος, ἢ, ὕψος. καὶ π. = νισσός, σκάμνος, ἴσος νέον πτηνόν, νεότεριον Νικ. ἄλ. 295· αὐνηθέστ. εὐρίσκει. τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγ.

Ὀρταλιχεύς, δ' τῷ προηγ. Νικ. ἄλ. 228.

Ὀρτάλιχος, δ' ὀρταλῖς Ἀισχ. Ἀγ. 54· τὸ νεότεριον Ἀριστ. ὕμν. 836, ἐνθα ὁ Σχολ. παρατηρεῖ ὅτι π. βιωται, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἀλιεὺς καὶ ἡ ἀλιετορίς.

Ὀρτάριον, τό· ὀρτάριον, ὁ τῶν ποδῶν πῖλος Σουδ.

Ὀρτέω· ὀρταλίζω.

Ὀρτή, ἡ· ἑορτὴ ἰων. Ἡρ. 1, 31.

Ὀρτήσια, ἡ· γυν. ὄν. Ρωμα. Hortensia Ἀππ.

Ὀρτήσιος, δ' ὄν. ἀνδρ. π. Ρωμα. Hortensius λέγεται καὶ Ὀρτήσιος Πλούτ.

Ὀρτιάγων, ὁ βασιλ. τῶν Ἰαλατῶν Πολυδ.

Ὀρτίζω· ὀρταλίζω.

Ὀρτικάνη, ἡ· πόλ. ἐν Ἀρείᾳ Πελο.

Ὀρτίλοχος, δ' ὄρσιλοχος.

Ὀρτισία, αἰ, ἡ· χώριον τι Φλεγ. Τραλλ.

Ὀρτόδρυα· πόλ. Ἰσπανίας Σουδ.

Ὀρτοπλα· πόλ. Αἰθιοπίας Πολυδ.

Ὀρτός, δ' βωμός π. Κυπρίος Ἡούχ. ἀγα.

Ὀρτόσπανα, τὰ· πόλ. Παροπαμισαδῶν Στραβ.

Ὀρτόσπεδα· Ὀρσοπέδα, ὄρος Ἰσπανίας Πολυδ.

Ὀρτόγης, δ' Ἑρμῆος τις Ἀθην.

Ὀρτόγλ'α, ἡ, ἐπ. Ὀρτυγίη· 1) ἀρχαῖον ὄν. τῆς νήσου Δήλου ἐν τῷ Αἴγ. πελάγει, κληθ. διότι ἐπ' αὐτῆς ἐφάνευσεν ἡ Ἀρτεμις τὸν Ὠρίωνα Ὀδ. ε, 123· κατὰ τινὰ δ' ἐκαλεῖτο οὕτως ἀρχαῖον ἢ νήσος Ῥήγεια πλησίον τῆς Δήλου καμπήν Ὀμ. ὕμν. Ἀπολ. 2) μικρὰ νήσος ἀπέναντι τῶν Ἀ. παραλίων τῆς Σικελίας, ἀποτελούσα μέρος τῆς πόλεως Συρακουσῶν, ἦτις ἄλλως καὶ νᾶσος ἐλέγεται. Κατὰ Πινδ.

εἰς ταύτην ἐγενήθη δ' Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἀρ-
τεμις, Ν. 1, 1' 3) ἀδελφὴ τῆς Ἀθητὸς καὶ
τροφὸς τῆς Ἀρτέμιδος Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 4)
θυγ. τοῦ Κορινθίου Ἀρχαίου Πλούτ. 5) ἀρ-
χαῖον. ὄν. κόμης τῆς Αἰτωλίας, ἐξ ἧς ὄνο-
μάσθησαν καὶ αἱ ἄλλαι Ὀρυγίαι, οἷον ἡ Τι-
τηνίς Νικ. ἡ Ἀσιατικὴ Ἀπολ. Ρ. καὶ μάλιστα
αὐτὴ ἡ Ἐφεσος Στράβ. 6) ὄν. τῆς Λιθύης 7)
κόμη τῆς Χαλκίδος.
Ὀρυγιῶδες, ὁ ἐπών. Ἀντίκλου Τρυφιοῦ.
Ὀρυγίαν, τό ὕποκ. τοῦ ὕρτου Ἀθην. 9, 392.
Ὀρυγίαι, ὁ ὄν. Λατίνας τινος πολέμιστος
Βιργ.
Ὀρυγοθήρα, ὄν. ἐπὶ νομίμ. Ταρσοῦ τῆς Κι-
λικίας Μιον.
Ὀρυγο-θήρας, ὁ τῶν ὀρυγῶν θηρευτὴς
Πλάτ. Εὐδοκ. σ. 290.
Ὀρυγο-κόμος, 2' φύλαξ καὶ τροφὸς τῶν ὀρ-
τύγων Φωτ.
Ὀρυγό-καμπος, ἐσφ. ἀντὶ ὀρυγοκόπος
Σχολ. Ἀριστ. ὄν. 1297.
Ὀρυγο-κοπέω, καίω τὴν ὀρυγοκοπίαν
Πλούτ. π. δεῖ ποιημ. ἀκ. 11, 119.
Ὀρυγο-κοπία, ἡ τὸ κτυπᾶν τὰ ὀρύκτια,
παιδιὰ τῶν νέων ἐν Ἀθήναις Πολυδ. 9, 107.
Ὀρυγοκοπικός, 3' ὁ εἰς τὴν ὀρυγοκοπίαν
ἀνήκων Πολυδ. ἐνθ. ἀνωτ.
Ὀρυγο-κόπος, 2' ὁ τοὺς ὀρυγὰς κτυπῶν,
ἦτοι ὁ καίων τὴν παιδιάν, «ἐν ἡ ὀρυγὰς ἱ-
στῶν ἐν γύρῳ, οὗς τύπτουσιν εἰς τὴν κεφα-
λήν, καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ γύρῳ καταβαλὼν τὸν ὀρ-
τύγα, λαμβάνει ἐξῆς οὗς ἀν δύνηται» ὁ δὲ ἀ-
ποτυχὼν παρέχει ὁ αὐτῶν τοὺς ὀρυγὰς τύπτειν,
καὶ τοῦτο ἀνὰ μέρος ποιοῦσι Φωτ. ἐν λεξ.
Ὀρυγο-μακρία, ἡ ὑπερβολικὴ ὀρύγων ἀ-
γάπη Ἀθην. 11, 464.
Ὀρυγο-μήτρα, ἡ ὄρυξ ὑπερμεγέθης Ἠ-
συχ. πτηνὸν τι μετὰ τῶν ὀρύγων συνεκτοπι-
ζόμενον, συνδιατρεχόμενον Ἀριστοτ. Ζ. 5, 8, 12.
Ὀρυγο-πόλη, ὁ ὁ πωλητὴς ὀρύγων Πολυ-
δ. 7, 136.
Ὀρυγο-τροφεῖον, τό ὁ τόπος ἅπου τρέ-
φονται ὀρυγες, κλωδίον Ἀριστοτ. προβλ.
10, 12.
Ὀρυγο-τροφείω, τρέφω, διατηρῶ ὀρύκτια
Μ. Ἀντων. 1, 6.
Ὀρυγο-τρόφος, 2' ὁ τρέφων, κρατῶν ὀρυ-
γας Πλάτ. Εὐδοκ. 290.
Ὀρυγο-φόρος, 2' ὁ φέρων, βαστῶν ὀρυ-
γας Πολυδ.
Ὀρυξ, ὄγος, ὁ τὸ ὀρύκτιον Ἠρ. 2, 77' ἐτι
φυτὸν τι, τὸ καὶ ἀτελέφυτος λεγόμενον
Θεοφρ. (φαίνεται, ἡ λέξ. τὴν αὐτὴν παραγωγὴν
ἔχουσα καὶ συγγ. τοῖς ὄρνις καὶ ὀρταλῆς), co-
turnix
Ὀρυξ, ὁ ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.
Ὀρυν, ὠνος, ἡ πόλ. παραθαλ. μὲ λιμένα
ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Φρεντατῶν ἐν Ἰταλίᾳ τανὺν
Ortone Στράβ.
Ὀρυνία, ἡ ἡ Ρωμ. Ortone Ἐπιγρ.
Ὀρυνίον, τό ἡ Ὀροὶ καὶ Βιρτών Στράβ.
Ὀρυνίος, ὁ Ρωμ. Hortolus Ἐπιγρ.
Ὀρυν, ἐπὶ ὄρυνος λέγει ὁ Σκύθης π. Ἀ-
ριστ. θεσμ. 1215, recte.

Ὀρύα, ἡ χορδὴ Ἐπιγρ. π. Ἀθην. 3, 94.
Ὀρύανδρος, Ὀρυάνδης Αἰλιαν.
Ὀρύα, μία τῶν δώδεκα πόλεων, ἃς Ἀλέξαν-
δρος ὁ υἱὸς τοῦ Ὑρκανοῦ ἀφῆρεσεν ἀπὸ τῶν
Ἀράβων Ἰσά.
Ὀρύανω, παρχ. ὠρυγα, ἐρυγάνω γραμ. ἔδε
καὶ ὀρύω.
Ὀρυγάνω, τῷ προηγ.
Ὀρυγίον, Γοργόνιον.
Ὀρυγή, ὀρυχὴ Δ. Ἀλ. 4, 59.
Ὀρυγας, ὁ τὸ γένειον τοῦ τράγου ἔδε καὶ
ἥρυγας.
Ὀρυγία, ἡ τάφος = ὄρυξ Βιτρούδ. 10, 21,
fossarium.
Ὀρυγίον, τό ὕποκ. τοῦ ὕρτου Ἠσ. ἔδε σκα-
πάνη.
Ὀρυμα, τό 1) βάραθρον ἐν Ἀθήναις, ὅπου
ἐρρίπτοντο οἱ εἰς θάνατον καταδικασμένοι
Λυκ. 121' 2) τόπος τις ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἐν Ἀ-
θήναις Λυκαίου Λουκ. Ἀνάχ. 2.
Ὀρυμα, (ὀρύσσω) τό βόθρος, λάκκος ἐπὶ-
γίαιος - τύμβος Εὐρ. Ἐλ. 553' ὑπόνομος, ὁ-
πόγειος βόθος Ἠρ. 4, 200' «ὀρύμασιν ἐνε-
χέει» Πολυδ. 5, 100' ἐν Ἀθήναις = βάραθρον
ὅπου ἐρρίπτοντο οἱ θανάτῳ ἔνοχοι κακοῦργοι
«ὁ ἐπὶ τῷ ὀρύματι» Δείν. 1, 63, fossa, fossatum.
Ὀρυμαδός, ὁ, μτγν. σχημ. τοῦ ὀρυμαδός
ψῶφος, κτύπος Ἠσυχ. strepitus.
Ὀρύμαδος, ὁ ποτ. Σικελίας = Ἀρύμαδος
Πτολ.
Ὀρυμαδ-ώδης, 2' ψοφώδης μτγν. tumultu-
osus.
Ὀρυμάτιον, τό ὕποκ. τοῦ ὀρυμα fossula.
Ὀρυμία, ἡ ὀρυμα Ἀρεταί. ἐσφ. Ὀρυ-
ματία.
Ὀρυμός, ὁ ὑπὸ τῶν γραμ. φέρεται ὡς πρω-
τότ. τοῦ ὀρύμαδος.
Ὀρυξ, ὄγος, ὁ ὄρυξ Ἠσυχ.
Ὀρύω καὶ ὀρυγάνω, ὠρύω Ἠσυχ. καὶ ὁ-
ρύσσω, προβλ. Λοβ. Φρον. 318.
Ὀρύα, ἡ καὶ ὀρύζον, τό τὸ ὀρύζιον, ῥύζι,
εἶδος ὁσπρίων κατὰ τὸν Θεοφρ. 1. Φ. 4, 5'
κατὰ δὲ τὸν Διοσκ. εἶδος σιτηρῶν 2, 117' λέ-
γεται δ' οὐτὸν τὸ τε φυτὸν καὶ ὁκαρπός, Oryza.
Ὀρύξτης πλακοῦς, ὁ ὁ ἐξ ὀρύξης γενόμενος
Ἀθην. 647.
Ὀρύζον, ὀρύζα.
Ὀρύξ-τροφείω, φυτεύω, τρέφω ὀρύζιον
Στράβ. 17, 1196.
Ὀρύσιον, οἱ ἐγχώριος τις φυλὴ ἐν Τήνῳ
Ἐπιγρ.
Ὀρύθων, ὁ πολέμιστος τις ὡς Ἀχιλλεύς
φονευθεὶς Κ. Σμ.
Ὀρυτέον, ἐπὶ ὁ. σκαπτέον Φίλων 86, fo-
diendum.
Ὀρυκτὴ, ἡ ὀρυμα Αἰλ. Π. 1, 13, 16, fossa.
Ὀρυκτὴρ, ἡρος, ὁ ὀρύκτης Φίλων.
Ὀρυκτῆριος, 3' ὁ εἰς τὸ ἀκάρπτον ἀνήκων,
ἐπιτῆδεις μτγν.
Ὀρύκτης, ὁ 1) ὁ ὀρύσσω βόθρον ἢ λάκκον
σκάπτων Αἰσώπ. 16' 2) σιδηρὸν τι ἐργαλεῖον
συνεληρῶν, δι' οὗ τρυποῦν ἢ σκάπτουσιν τι, ὡς
καὶ τὸ ὄρυξ π. δὲ Βιτρούδ. testudines=ὀρυγες,
10, 21. Ὁ δὲ Στράβ. ἐκλαμβάνει τὴν λέξ. ἐν

- τῷ ἀγρῷ αὐλακος, ὡς τὸ ἄροτρον δι' αὐτὸ κάμνουσιν ὀργώνοντες αὐλακος εἰς τοὺς ἀγρούς, 15, 1014, fossor.
- Ὀρυκτικός, 3' ὁ ἀνήγων, ἐπιτηδεύς εἰς τὸ σκάπτειν Σουδ.
- Ὀρυκτής, ἴδος, ἡ· πολιορκητικὸν τι ὄργανον πρὸς ὄρυιν βάθρων μγν.
- Ὀρυκτός, 3' σκαπτός· τάφος Ἰλ. π. 369· τάφος Εὐρ. Τρω. 1153· ὀρυκτὴ τάφος Ξεν. Ἀν. 1, 7, 14· χρυσός· ὁ δὲ ὀρύξεως ἀποκτάμας Πολύδ. 34, 10, 10· ἰχθός Ἀθῆν. 7, 331, fossus.
- Ὀρυκτρίς, θηλ. τοῦ ὀρυκτῆρ Τζετζ.
- Ὀρύκτωρ, ὀρος, ὁ· ὀρυκτῆρ Γρ. Ναξ. fossor.
- Ὀρύμαγδος ὁ (πρὸλ. ὠρύμα καὶ ἀράσσω)· ὁ ὀρύμας, κρότος, ἰδ. ὁ ἄτακτος θόρυβος τῶν συνθηροσμένων στρατευμάτων, ἡ τῶν ἀγωνιζομένων· «πολύς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει» Ἰλ. 6, 810· συγγὰ ἐπὶ τῶν εἰς τὴν μάχην κινουμένων· «πολύς δ' ὀρυμαγδός ἐπ' αὐτῷ ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν», 10, 185, ἐπὶ τοῦ κρότου τῶν ξυλοκόπων· «δρυτόμαν ἀνδρῶν», 16, 633· ἐπὶ βούματος, «ῥέων ἐπειτα μὲν ἄλγος ὀρυμαγδῶ», φ. 216· ἐπὶ τοῦ κρότου, ὃν προξενεῖ ὁ Κῶκλωψ τῶν ἐξῶλων τὸ φορτίον ῥίπτειν κατὰ γῆς Ὀδ. ι, 235, strepitus, fragor.
- Ὀρύμαγδος, ὁ· ποτ. Κιλικίας = Ἀρύμαγδος Πτολ.
- Ὀρυμβος καὶ ὄρυμος, ὁ· βωμὸς Ἰσῶ.
- Ὀρυμβῶς γυρῶν Ἰσῶ.
- Ὀρυξ, υἱος καὶ ὄρυγξ, υἱος, ὁ· 1) σουδληρὴν τι σιδηρεῖον ἐργαλεῖον (σκαφίον εἶδος), λαοξοικὸν σκεῦος καθ' Ἰσῶ. χρήσιμον εἰς σκαφὴν καὶ διατρύπην πετρῶν π. τοῖς λιθοξοῖς, ὅπερ ὁ Φανίας ἀνομάζει «θαπέδων μονορύχων ὄρυγα» Ἀνθ. 4 (6, 297), λέγεται δὲ καὶ ὀρυκτῆρ, ὀρύκτης Λοδ. Φρυν. 231· 2) τετραπόδων τινὸς εἶδος ἐν Αἰγύπτῳ ἢ Αἰθίᾳ ἐκ τῶν ὀρέων ἢ ὀρίων κεράτων τοῖς ἀνομασθὲν οὕτως Ἀθῆν. 5, 200· 3) εἶδος κήτους ἡ θαλάσσιον μονοκέρωτος Στράβ. fossor, oryx.
- Ὀρυξ, υἱος, ἡ· κόμη Ἀρκαδίας, καλουμένη καὶ Ἀλούς Πaus.
- Ὀρυξίς, ἡ· ὄρος Ἀρκαδίας ΒΑ. Paus.
- Ὀρυξίς, ὥς· ἡ τὸ σκάψιμον Πλουτ. Πομπ. 66, fossus.
- Ὀρύομαι· βρυχώμαι Ἰσῶ. fremo.
- Ὀρυς, υἱος, ὁ· ἄγνωστόν τι θηρίον ἐν Αἰθίᾳ Πρ. 4, 192, ἴσ. τὸ αὐτὸ μὲ τὸν ὄρυγα.
- Ὀρυσσός, ὁ· Κρή τις Πλουτ.
- Ὀρύσσω, ἀττ. ὀρύττω, πρὶν. ὠρύομαι καὶ ὠρύομαι· σκάπτω· τάφρον Ἰλ. η, 341· βάθρον Ὀδ. κ, 517· «κρύψω τὸ δ' ἔγχοι γαίης ὀρύξας» Σοφ. Ἀλ. 614· «τὸ χωρίον ὠρύομαι» Πρ. 1, 186· «ἰσχυρόν, = διορύσσειν», 1, 174· καὶ μέσ. διάμεσ. φροντίζω νὰ σκαφῇ τι· «ἀλθουσὶ ὠρύξατο», 1, 186· τὴν γῆν Πλατ. Εὐδοκ. 288· «ὡπὸ μεταλλείας δρυεμένη», Κριτ. 111· δρυεμένο, ὀρυχθεῖς, 118· «ὡπνύομαι ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες» Θουκ. 2, 76· ἐπὶ κατακρύπτω ἐν τῇ γῇ, «ὡπνύον βέλος ὀρύττειν διὰ τὸ φυτόν» Ξεν. οἰκ. 19, 2, fodio.
- Ὀρύχῃ, ἡ· τὸ σκάψιμον Πλουτ. συμπ. 4, 5· πρὸλ. ὄρυγῃ καὶ τὸ ἐκεῖ περατεῖν χωρίον τοῦ

Φρυν. fossio.

Ὀρυχος· ὄρχος Ἐτ. Μ.

Ὀρύχω· ὄρυσσω Ἀρπ. Διοσ. 354.

Ὀρφα, ἡ· Μωαβίτις τις Ἰώσ.

Ὀρφατικός, 3' ὀρφακὸς μγν. orphicus.

Ὀρφακ(ν)η, ὁ· ὁ νεὸς ὀρφός, ἰχθός θαλάσσιος.

Ἀθῆν. 7, 315.

Ὀρφαναία, ἡ· ὀρφαναί, καθ' Ἰσῶ· νυκτερινή, σκοτεινή.

Ὀρφᾶναιος, 3' ὀρφάνος.

Ὀρφᾶνευμα, τὸ· ἡ κατάσταση τοῦ ὀρφανοῦ,

στερησις πατρὸς ἢ μητρός, ἡ ἀποστέρων ἀπο-

θανόντων Εὐρ. Πρ. μιν. 546, orphitis.

Ὀρφᾶνεύω· ὀρφάνους ἀνατρέφω, ἐπιτροφεύω.

«παῖδας ὀρφάνους» Εὐρ. Ἀλκ. 298. Μίσ. εἰ-

μαι ὀρφάνος, Ἰππ. 847.

Ὀρφᾶνίς, ἡ· ἡ τοῦ ὀρφανοῦ κατάσταση μετφ.

«μὴ ἐν ὀρφανίᾳ πείσωμαι στεφάνων» = στερήσει,

ἰνδοία Πινδ. 1, 7, 6, orphitis.

Ὀρφᾶνίζω· κάμνω τινὰ ὀρφάνον· «ὁδοῦναι»

ἐκ δυοῖν ἔσοισθ' ὀρφανισμένος βίους τοῦ πα-

τρὸς καὶ τῆς μητρός Σοφ. Τρ. 938· «Πη-

λείδης ὀρφανίζομενος» = τῶν γονέων τοῦ ἀπο-

μακρυνόμενος Πινδ. Π. 6, 22· ἐν γέν. στερῶ·

«τὴν τινος π. γ. «γλώσσων πόδας», 4, 283.

Ὀρφᾶνικός, 3' ὀρφάνος, γονέων ἐστερημένος·

«παῖς Ἰλ. ζ, 432· «ἡμᾶρ ὀρφανικόν» ἡ ἡμεῖς,

καθ' Ἰσῶ· ἡν ἀργεῖται ἡ ὀρφανία· ἐν γέν. ἡ κατ-

στασις, ὁ βίος ὀρφανὸν τινος, γ, 490· ἡ εἰς

ὀρφάνον ἀνήκων· «-τόχη, ξυμβόλαια» Πλάτ.

νόμ. 11, 928· χρηματα Δημ. 14, 10, ru-

pillaris.

Ὀρφανικός, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. μγν.

Ὀρφᾶνιός· ὀρφανικός· γῆρας Λεωνιδ. Ταρ.

99 (7, 466), orphus.

Ὀρφᾶνιστής, ὁ· κηδεμὼν, ἐπιμελητὴς τῶν

ὀρφανῶν Σοφ. Ἀλ. 507, tutor.

Ὀρφᾶνός, 3, κατὰ τὸν Πέρσηνα εἰς Εὐρ. Ἐκ.

150, π. ἀττ. πάντοτε ἐγκατάλ. ὁ στερημένος

τῶν γονέων τού, ἰδ. τοῦ πατρὸς· «ὀρφαναί» =

αἱ τοῦ πατρὸς τῶν στερημένων θυγατέρες Ὀδ.

π, 68· ὀρφανά τέκνα Ἰσῶ. ἔρ. 332· παῖς Βασα.

11 (7, 372)· ἐν γέν. ἐστερημένος, ἔχων ἑλλει-

ψιν, τινός, π. γ. ἑταίρων Πινδ. 1, 6, 10· ὁ-

ἔριος = ἄνευ ὀρέων, 3, 26· ὁδ. καὶ ἐπὶ γονέ-

ων, Ὀ. 9, 62, ὡς ὁ Εὐρ. χρῆτ. αὐτῷ ἀν-

εῖν τῇ προσθήκῃ· «πύτμοι ὀρφᾶνός γενεᾶς»

= ἄτεκνος, Ἐκ. 150· «παῖδά τ' ὀρφᾶνὸν λιπεῖν»

Σοφ. Ἀλ. 638· μετφ. «ὅταν κινήσῃ εὐνῆς νεοσ-

σῶν ὀρφᾶνὸν βλέψῃ λέχος», Ἀντ. 421· «οἶκον

ὀρφᾶνὸν λείψω πατρός» Εὐρ. Ὀρ. 603· ὀρφᾶνὸν

πατρός, Πλ. 914· καὶ π. γ. ἐν τῇ κυρ. σημ.

καὶ μετφ. «παῖδων ὀρφᾶνὸν αὐτῷ γενέσθαι

τὸν βίον» Πλάτ. νόμ. 5, 730· τῶν φιλιτά-

των, Φαιδρ. 239· τῆς ἐπιστήμης, Ἀλκ. 2,

147· καὶ ὁδ. «τοῖς ὀρφᾶνός καὶ ὀρφαναίς»,

νόμ. 11, 926, orphus, orphanus.

Ὀρφᾶνο-τροφεύω, τὸ· αἶκος, ἐν ᾧ τρέφον-

ται ἡ ἀνατρέφονται τὰ ὀρφᾶνά μγν.

Ὀρφᾶνο-τραφέω· τρέσω, ἀνατρέφω ὀρφα-

νός Σχολ. Εὐρ. Ἀλκ. 163· ἰδ. ὀρφᾶνία.

Ὀρφᾶνο-τρόφος, 2' ἀνατρέφων ὀρφανοῦ μγν.

Ὀρφᾶνός-τροφος, 2' ὁ ὅπ' ὀρφᾶνὸν τρεφ-

μενος Ψευδ. Χρυσ. 9, 847.

Ὀρφαῖνα - φύλαξ, αὐτός, ὁ τῶν Ὀρφάνων ἐπι-
τροπὸς ἐν Ἀθήναις Ὀρφανοφύλακες ὀνομάζοντο
οἱ ὑπὸ τῆς πολιτείας ἐπιτετραμμένοι τὴν ἀνα-
τροφὴν τῶν τέκνων τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων
πολιτῶν, οἵτινες ὥφειλαν ἐνα ἐπιτροπεύουσι τὴν
κληρονομίαν τῶν ἔξω. προσδ. 2, 7.

Ὀρφαῖνός, Ὀρφανίζω· ἀκμῆς γυῖον Ὀρφανα-
μένος· Φιλίππ. 13 (6, 101), οἰθησάσιον.

Ὀρφαξ, αὐτός, ὁ Ὀρφακίης Εὐστ. Ὁδ. 1720,
(50, 60).

Ὀρφεῖς, Ὀρφοί, ἑτερόκλ. πλ. τοῦ Ὀρφοῦ Μαρκ.
Σιδ. 33.

Ὀρφεύς, 3· τῶ Ὀρφεὶ ἀνέκων· Ὁδ. Ὀρφεύς.
Ὀρφεύς, ὁ ποιητὴς τις τῶν ἄθλων τοῦ Ἡ-
ρακλέους Κραμ. Ἀν. 2, 298, 32.

Ὀρφεῖς, οἱ ἔθνος τῆς ἐνδοτέρῳ Λιθῆς Πτολ.
Ὀρφο-τελεστής, ὁ εἰς τὰ μυστήρια τοῦ
Ὀρφέως εἰσαγών Πλουτ. Λακ. ἀποφθ. σ. 215·
ἔπειτα δ' ἐν γέν. ὁ εἰσαγών ἡ τελὼν τὰ μυσ-
τήρια Θεοφρ. χαρ. 18, 4.

Ὀρφεύς, ὡς, ἐπ. καὶ π. ἔως καὶ ἡος, ὁστ.
-εῖ καὶ -ῆ, αἶτ. -εα καὶ -ῆα πλ. Ὀρφεῖς ὄωρ.
ὄωρης, ὁ 1) εἰς τῶν ἀρχαίω. Ἑλλήνων ἀοιδῶν
καὶ φιλοσόφων, ἱερωτὴς πολλῶν θεῶν. ὁ γ-
μάτων καὶ τελετῶν, εἰς ὃν οἱ Ἕλληνες ἐχρεώ-
στον μὲν μέρος τῆς ἡθικῆς καὶ κοινωνικῆς
αὐτῶν ἀναπτύξεως· ἦτο δ' υἱὸς τῆς Μούσης
Καλλιόπης, ὃν αὐτὴ ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος ἢ κατὰ τινὰς ἐκ τινος ἀρχαίου τῆς
Θράκης βασιλέως Οὐάγρου Ἀπολ. Ρ. κατὰ
δὲ Πλουτ. ἦτο υἱὸς μιᾶς τῶν θυγ. τοῦ Πιέρου.
Πισαν. περιῆλθεν ὁ Ὀρφεύς διάφορα μέρη τῆς
τότε γνωστῆς οἰκουμένης, ἐπισκεφθεὶς καὶ αὐ-
τὴν τὴν Ἀγυπτον, ὅθεν παρέλαβε τὰς πλεί-
στας ἡθικὰς καὶ θρησκ. γνώσεις, μυθολογίας καὶ
τὰ μυστήρια τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἔξ ὧν
πολλὰ εἰσέγαγε πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας·
πρὸ πάντων δὲ ἀποδίδεται αὐτῷ ὅτι πολλῶν
ἢ αὐτάσας τῶν Ἑλευσινίων μυστηρίων πρὸς
τιμὴν τῆς Δήμητρος, ἔτι δὲ καὶ αὐτὰ τὰ Διο-
νύσια Ἀπολ. ἐπλάττετο ὁ δὲ ὑπὸ τῶν μετὰ
ταῦτα ποιητῶν ὅτι, κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνος
παραλαβὼν λόραν, καὶ προσθέσας αὐτῇ προσ-
έτι δύο χορδάς, ἐψάλλε δι' αὐτῆς τοσοῦτον
ἐπιτηδεῖος καὶ ἁρμονικῶς, ὥστε διὰ τῶν ἀσ-
μάτων του ἔβηλε καὶ αὐτὰ τὰ ἄγρια θηρία,
ἔκινε λίθους τε καὶ δένδρα, καὶ ἀνεχαίριζε
τὸν ῥοὺν τῶν ποταμῶν Ἀπολ. Ρ. διὰ ταύτης
ἠδυνήθη νὰ κινήσῃ τὸν οἶκτον καὶ αὐτοῦ τοῦ
Πλούτωνος, ὥστε νὰ συγχωρήσῃ τὴν ἀγαπη-
τὴν του σὺζυγον Εὐρυδίκη ν' ἀναβῇ αὐθις εἰς
τὸν κόσμον, ὅτε αὐτὴ ἀπέθανε προῶρως ὑπ'
ἄρως δηχθῆσα· ἐκατρατεύσας δὲ μετὰ τῶν
ἄλλων Ἀργοναυτῶν εἰς τὴν Κολχίδα συνετέ-
λισε μέγας εἰς πολλὰς ἐπικινδύνους αὐτῶν
ἐπιχειρήσεις διὰ τῆς ἐξόχου τέχνης του, ἀπο-
κοιμίσας διὰ τῆς ἁρμονίας τῆς λύρας του τὸν
φοβερόν πυρίπνοον δράκοντα, ὅστις ἐφύλαττε
τὸ χρυσοῦν ἄερας εἰς τὸ ἐν Κολχίδι ἱερὸν ἄλ-
σος τοῦ Ἀρεως Δ. Σικ. Ἡ δὲ περὶ τοῦ θανά-
του αὐτοῦ κοινωτέρα δόξα ὑπῆρχεν ὅτι εὐρεθεὶς
ποτε ἐπὶ τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ὅτε τῆς Θράκης
αἱ γυναῖκες ἐώρταζον αὐτῷ τὰ ὄργια πρὸς
τιμὴν τοῦ Διονύσου, κατεσπαράχθη ἑλαινῶς

ὅπ' αὐτῶν, θεωρηθεὶς ὡς ἐχθρὸς τῶν ἀσελγῶν
τούτων τελευτᾷ Πλουτ. ἡ δὲ κεφαλὴ τοῦ Ὀρ-
φέως μετὰ τῆς λύρας του φερθεῖσα ὑπὸ τῆς θα-
λάσσης εἰς τὴν νῆσον Λέσβον, λέγεται ὅτι ἐ-
τάφη αὐτῇ, τὴν δὲ λόραν ἐκρέμασαν εἰς τὸν
ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος οἱ αὐτοὶ ἱερεῖς Λουκ.
κατ' ἄλλους δὲ ἡ λύρα τοῦ Ὀρφέως μετετέθη
εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τῶν ἀστέρων Ἐρατοσθ.
Τὰ εἰς τὸν Ὀρφ. ἀποδιδόμενα ποιήματα ἐλο-
γίζοντο ὑπὸ πολλῶν ἀρχαίων ὡς νόθα, ἡ τοῦ-
λάχιστον ὀλίγα τινὰ λεῖψανα ἱσπαρμένα μετὰ
τῶν πολλῶν τούτων Ὀρφικῶν ποιημάτων
ἡδυνάτο μόνον ν' ἀποδοθῶσιν εἰς τοὺς τὸν
ἀρχαίον Ὀρφέα, ὃν τὸν κατάλογον ἴδε π.
Φαέρ. Ἑλλ. βιβλ. 2) Κροτωνιάτης, ἐπ. ποιη-
τῆς ἐπὶ Πεισιστράτου Σουῖδ. 3) ἄλλος τις ἐκ
Κομαρίνης Σουῖδ.

Ὀρφή, ἡ ὄρση Ἀρχαδ. 115, 10.

Ὀρφήν, ἡος· ὡς κηφῆν, ἀναφέρεται ἐν τοῖς
ὄδυσσιν. π. Ἀρχαδ. 8, 15.

Ὀρφηῖς, ὁ Ὀρφεύς.

Ὀρφικός, 3· ὁ εἰς τὸν Ὀρφέα ἀνέκων.

Ὀρφίγη, ἡ καλὰ ἡ μελινῆς Ὀρφή. = Ὀρφίνη.

Ὀρφινός, Ὀρφάνος.

Ὀρφίον, τό, ὄνομα τοῦ ὄρφοι Ἀλ. Τραλλ.
7, 362.

Ὀρφίσκος, ὁ 1) (κυρ. = τῶ προηγ.) κίχλη
ἰχθὺς Παγκρ. π. Ἀθην. 7, 305.

Ὀρφιδεῶκη, πεντάφυλλον Διοσκ. 8, 42.

Ὀρφετελεστής, ὁρφετελεστής.

Ὀρφίδιος, ὁ Ῥωμαῖός τις Πλουτ.

Ὀρφικός, 3· ὁ εἰς τὸν Ὀρφέα ἀνέκων, π. χ
βίοι Πλατ. νόμ. 6, 782· ἐπὶ Πλουτ. π. Εὐσεβ.
προπ. Εὐαγγ. 3, 1· ἄλγος Σχολ. Πλατ. νόμ.
4, 715· τέχνη Στραβ. 10, 474· δόγματα
Πλουτ. ζητ. συμπ. 2, 3, 1· τελεταὶ Δ. Σικ.
3, 65. Ἰδ. δὲ α) τὸ Ὀρφικὸν Πλουτ. π. τοῦ
ἐν Διελφ. εἰ 15· 6) τὰ Ὀρφικά = μυστηριώδεις
διδασκαλίας Ἡρ. 2, 81· τὰ καλοῦμενα Ὀρ-
φικά Ἀριστοτ. π. ψυχ. 1, 5· γ) οἱ Ὀρφικοί =
ποιητὰ Σχολ. Πινδ. Π. 3, 96.

Ὀρφικός, ἐπὶ τοῦ προηγ. Ὀλύμπ.

Ὀρφέτα, Φανία Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ Ὀρφέτης.

Ὀρφέτης, Ἐπιγρ. μτγν.

Ὀρφέτης, ὁ πρεσβύτερός τις Σωκρ.

Ὀρφετιανός, ὁ ἐν Ἐπιγρ. μτγν.

Ὀρφναίος, ὁ ἑπὶ τοῦ Πλούτωνος Κλαυδιαν.

Ὀρφναίος, 3· σκοτεινός, μαυρὸς π. Ὀμ.
πάντοτε ὡς ἐπὶ τῆς νυκτός· «νύκτα δι' Ὀρ-
φναίον» Ἰλ. κ. 83, π. μτγν. καὶ ἀπλῶς Ὀρ-
φναίος = νύξ· Ὀρφναίος πέλεται» Ἀπολ. Ρ. 2,
690· ἐν καθάρῳ νυκτός· «πῦρ = νυκτερινὸν Ἀίσχ.
Ἀγ. 21, niger tenebrosus.

Ὀρφνη, ἡ, ὄωρ. Ὀρφνη (συγγεν. τῷ Ὀρφνός)
ἡ σκοτία, ἰδ. ἡ νύξ· «ἐν Ὀρφνῳ» = ἐν Ὀρφναι-
σιν» Πινδ. Ὁ. 1, 71· ἔτι δὲ ὁ Ἀδης· «γὰρ
ἐνέρω τ' εἰς Ὀρφνην», 352· «ὁπὸ τὴν Ὀρφνην»
= ἐν τῇ σκοτίᾳ Πολυδ. 18, 2, 7, ἰσχυρῶς.

Ὀρφνη, ἡ· νύμφη τις τοῦ Ἀδου Ὁδιδ.

Ὀρφνίης, 2· Ὀρφνός Κ. Σμ. 3, 655, ob-
scurus.

Ὀρφνηθεν, ἐπὶ τοῦ σκοτεινῆς, τῆς νυκτός.

Ὀρφνίνος, Ὀρφνός, χροῖμα, ἀνάμικτόν τι
χρῶμα ἐκ μέλανος, ἔρρυθρόν καὶ λευκὸν Πλατ.

- Τιμ. 68· ἐτι δὲ καὶ τὸ βαθὺ πορφυροῦν χρώμα Ξεν. Κυρ. 8, 3, 3.
 Ὀρφνίον, τό· ὀρφνίς ἡσυχ.
 Ὀρφνίος, 3· ὀρφνός· «τὸ ὀρφνιον καὶ ῥυπαρὸν χρώμα» Πλουτ. π. τῶν βραδ. τιμ. ὅπ. τ. θ. 22, σ. 270, ator, tenebrosus.
 Ὀρφνίς, ἴσος, ἡ· μέλαν ἡμέτιον Ἡσυχ.
 Ὀρφνίτης, ὁ· ἐπίθ. εὐρισκ. ἐν Ἀνθ. Παλ. θ. 289, 4, ὅπερ ὁ μὲν Ἰακώβ. δρμην. ὀρφανός, στερημένος, orbus, vacuus, ὁ δὲ Σαλμάσιος διὰ τοῦ νυκτοφυγός, ἀπὸ τοῦ ὀρφνι, παρὰ τὸν αὐτό· εἶνε ὅμως ἡ σημ. ἀσαφής.
 Ὀρφνο-εἰδής, 2· ὀρφνῶδης.
 Ὀρφνός, 3· (πρὸλ. ὀρφυ furvus)· μαυρός, σκοτεινός, βαθὺς μεταγχνινός, ἰσίδης Νικ. θηρ. 656· ὀρφνὸν σημ. τὸ σκοτεινόν Ἐτ. Μ. obscurus, tenebrosus.
 Ὀρφν-ώδης, 2· μεταγχνινός Ἰπποκρ. προγν. σ. 161, 41· «ὀρφνῶδής τι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν φαίνεσθαι» = μέλαν, σκοτεινόν Γαλην. 492, 48, niger, tenebrosus.
 Ὀρφο-βότης, ὁ· ὀρφανοβότης, ὀρφανοτρόφος, κατὰ δὲ Ἡσυχ. ἐπιτροπος ὀρφανῶν.
 Ὀρφο-βοτία, ἡ· ἀνατροφή ὀρφανῶν, ὀρφανοτροφία· πρὸλ. Λοβ. Φρυν. 521.
 Ὀρφος, ὁ, ἄττ. ὀρφώς· ῥοφός κοιν. ἰχθύς θαλάσσιος Ἀριστ. σφ. 493, orphus.
 Ὀρφός· ὀρφανός ἀμφ.
 Ὀρφώ· ὀρφανώ, ὀρφανίζω Ἡσυχ.
 Ὀρφώνδας, ὁ· πυθιονίχης Θηβαίος Πaus.
 Ὀρφώς· ἴδ· ὀρφός.
 Ὀρχάδες· ὀρχάδες νήσοι Σουΐδ.
 Ὀρχαλίδης, λόφος, ὁ· λόφος παρὰ τῇ Ἀλάρτῃ ἐπὶ τοῦ Ἐλικιδῶν, ὁ καὶ Ἀλωπέκος λόφος μετέπειτα κληθεὶς Πλουτ.
 Ὀρχάμη, ἡ· μέρος γῆς κατὰφυτον ἀπὸ ἀγρία δένδρα, κατὰ Πολύδ. «γῆ δασέα δένδροις οὗχ ἡμέροισι», 7, 147 πρὸλ. ὀρχάν arborium.
 Ὀρχῆρας, (συγγ. τῷ ἔρχομαι ἢ τῷ ἔρχομαι)· ὁ προποριζόμενος, ὁ πρῶτος, συνήθ. «ὀρχαμὶ» ἀνδρῶν, ὀρχ. λαῶν συγγ. ἐν Ἰλ. καὶ ὁ σὺδότης Εὐμαίος ἐν Ὀδ. πολλὰ τοῦ καλεῖται ὀρχαμὸς ἀνδρῶν, ὡς καὶ ὁ βουκόλος Φιλοτίμος, υ. 185· ὁ ἡγεμὼν στρατοῦ Ἀισχ. Περ. 127, σπαν. = κορυφαίος, ὁ αὐτὸς χοροῦ μὲν. princeps.
 Ὀρχαμοί, ὁ· βρα. τῆς Ἀχαιμινίης Ὀδιδ. 2) ἄλλος τις Ἐπιγρ.
 Ὀρχάνη, ἡ (ἑργω)· ἐρκάνη, φραγμός.
 Ὀρχάς, ἄθος, ἡ· τῇ προηγ. περίβολος, αἵμασι Ἡσυχ. «ῥάχισιαν ὀρχάδας στέγης» Σοφ. ἀποσπ. 133, serpes.
 Ὀρχάς, ἄθος, ἡ· εἶδος ἑλλαιῶν, ἐκ τῆς μορφῆς τῶν ὀρχεων οὕτως ὀνομασθεῖσαν Ἡσυχ.
 Ὀρχαί, α, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Χοιροῦ.
 Ὀρχαίτος, ὁ (ὀρχος, ὡς τὸ μέσας ἐκ τοῦ μέσας τὸ μάχας ἐκ τοῦ μαχός)· ἡ ἐκίστοιχος φυτεία, ὡς ὄρχος, τόπος κατὰ στίχους ἐν ἱεῖσι πεφυτευμένοις, ὡς ἐν ἀμπέλαισι καὶ κήποις Ἰλ. ξ. 123· ἡμεῖς Ἀνδρῆ 9 (9, 314).
 Ὀρχεα, ἡ· ὄρχος, ἡ δερματίνη σκέπη τῶν ὀρχεων Γαλην. λεί. Ἰπποκρ. secretum.
 Ὀρχεῖδιον, ἡ ὀρχεῖδιον, τό· ὄρχος τοῦ ὀρχεῖ Σουΐδ. testiculus.

- Ὀρχεῖσθαι (ἐρχομαι), ἀποθ. μέσ. χορεύειν, σκιρτῶν, πηδῶ Ἰλ. σ. 594· «οἶνος ὀρχεῖσθαι ἀνέκην», ξ. 465· «ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ» = τρέμει ἐκ φόβου Ἀισχ. Χο. 165· καὶ παρ. «ὀρχήσατο λακωνικὰ σχηματῖα» Ἡρ. θ. 129· τὸ Περσικόν. Ξεν. Κύρ. 8, 4, 12· «τὸ αὐτὸν μεταωρίζειν ὀρχεῖσθαι· καλοῦμεν καὶ συνηνωμ. τῷ ἄδειν Πλάτ. νόμ. 7, 803· «οἶον ὀρχεῖσθον καί-ζοντες», Εὐθύδ. 277· π. μὲν. = εἶμαι παντόμιμος = διὰ χοροῦ παριστάει· «ὀρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἀρεος μοιχεῖαν» Λουκ. π. ὀρχήσ. 63· τὸν Ἀλκίνα, 83· «τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφάγαν», 80· «αὐτὸς ὄρχας ὀρχοῦμεναι ταῖς χερσὶ τὸν βάκχλον» Ἀντιφαν. π. Ἀθην. 4, 134· ἐν γὰρ «κινεῖσθαι καὶ ἐκινεῖσθαι» «ὀρχησεν φρένας» = ἠρέθισεν, ἐκίνησεν, ὅπου καὶ περὶ παραγωγῆς λέγει ὁ Ἀθην. 1, 37, saltio, tribudio.
 Ὀρχεός· ἴδ· ὀρχεα.
 Ὀρχεῖω, ὦ· ὠφῶμαι, μεταωρίζω, ἀπὸ τῆς ἐν τοῖς ὄπλοις ὀρχήσεως Πλάτ. Κρατ. 407· κατ' Ἀθην. καὶ Εὐστ. = κινεῖω, σ. 1942, eleno, imoveo.
 Ὀρχη, ἡ· ἀγγεῖον ἐλαιοδόχον ἢ οἶνοδόχον Ἡσυχ. arca.
 Ὀρχηδόν· κατὰ σειράν, καθ' ἕνα ἕκαστον ἄνδρα Ἡρ. 7, 144, ὡς τὸ ἡθροδὸν ἰσχηματισμένον, ἐπὶ. virilim.
 Ὀρχηθμός, ὁ· ἰων. ὀρχηθμός, χορός· «μολ» πῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖς Ἰλ. υ. 637· φιλοπαίγμων Ὀδ. ω. 134, saltatio, υ. 637· φιλοπαίγμων Ὀδ. ω. 134, saltatio.
 Ὀρχημα, τό· χορός, παντομιμικὴ παράστασις Σοφ. Αἴ. 684· «αὐλοῖς καὶ ῥυθμοῖς καὶ ὀρχήμασι» Λουκ. ἀπολ. δ, saltatio.
 Ὀρχηματικός, 3· εἰς τὸ ὀρχημα ἀνέκην, ἐπιτήδειος εἰς τὸν χορὸν μὲν. saltatorius.
 Ὀρχηνοί, αἱ· φυλὴ τῆς τῶν Χαλδαίων τῶν ἀστρονομικῶν Στράβ.
 Ὀρχησις, ἡ· τὸ χορεύειν, ὡς μέρος τῆς γυμναστικῆς Πλάτ. νόμ. 7, 795· «χορία ὀρχησις καὶ αὐτὴ τὸ ἐξυλόν ἵστιν», 2, 654· ἡ ἐν ὄπλοις ὀρχησις = πολεμικός χορός, Κρατ. 406· ὡς ἐν ὄπλοις καὶ ἐν γυμνασίᾳ Λουκ. π. ὀρχήσ. 32· ἴδ. ἡ τέχνη τοῦ παντομιμικοῦ χορευτοῦ· «ὀρχήσεις ἐκπονέτω» Πολύδ. 4, 20, 12· τραγικὴ Ἀθην. 1, 39, saltatio, saltus.
 Ὀρχησμός, τό· ὀρχημα μὲν.
 Ὀρχησμός, ὁ· ὀρχηθμός, τὸ χορεύειν· «πο» δὲ ὀρχησμοὶ Ἀισχ. Εὐμ. 354.
 Ὀρχηστήρ, ἥρος, ὁ· τῷ ἐπομ. «καὶ οὗτοι ὀρχηστές» Ἰλ. α. 494, saltator.
 Ὀρχηστής, ὁ· χορευτής Ἰλ. π. 817, μὲν. ἴδ. ὁ παντόμιμος συγγ. π. Λουκ. ἔτι = ὁ χοροδιδάσκαλος· «ὡς περ αἱ πηλοὶ ὀρχησταί, διπλὰ ἑστρεφετὰ ἐρωτήματα» = καθὼς οἱ καλοὶ χοροδιδάσκαλοι δις εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν δειγνοῦσι τὸ βῆμα, οὕτως καὶ αὐτοὶ δις ἑστρεφετὰ ἐρωτήματα Πλάτ. Εὐθύδ. 15.
 Ὀρχηστικός, 3· εἰς τὴν ὀρχησιν ἀνέκην ἢ ἐπιτήδειος, «ἡ ὀρχηστικὴ τέχνη» Πλάτ. νόμ. 7, 816· καὶ ἄνευ τοῦ τέχνης Πολύδ. θ. 20, 7· ὀρχηστικὰ ὀποθλοῖς = παντομιμικὰ Λουκ. π. ὀρχησ. 31· «ὀρχηστικώτερα ἢ ποιήσεις» Ἀριστ. ποιητ. 4, 18, saltatorius.

Ὀρχηστικῶς, ἐπρ- τοῦ προηγ. Λιλ. Φ. Ζ. 2, 11.

Ὀρχηστο-διδασκαλίας, ὁ διδασκαλὸς τῆς ὀρχηστικῆς Σεν. συμπ. 2, 15.

Ὀρχηστο-μανεύω· ἔχω υπερβολικὴν, μανιῶ-
δη πρὸς τὴν ὀρχησιν ἀγάπην, μάλιστα δὲ τὴν
παντομιμικὴν Λουκ. π. ὀρχησ. 15.

Ὀρχηστο-πόλος, ὁ ὀρχηστὴς μετγν.

Ὀρχηστο-φιλο-παίγμων, 2· ὁ τοῦ χο-
ροῦ ἀγαπῶν καὶ τὰ παιγνίδια.

Ὀρχήστρα, ἡ· τὸ μέρος τοῦ θεάτρου, ἐνθα ἐ-
χόρευεν ὁ χορὸς, ὅλον τὸ πρὸ τῆς σκηνῆς διά-
στημα, ἥτοι τὸ ἐν τῷ ἡμικυκλίῳ τοῦ θεάτρου
χωρίον, περὶ τὸ ὑποῖον ἦσαν αἱ τῶν θεατῶν
ἐδραι, καὶ οἱ χοροὶ ἦδον καὶ ὠχοῦντο· ἦτο
δ' ἡ ὀρχήστρα ἀπρημένη π. Ἑλληνικὴν εἰς τὴν
θυμῆλιν καὶ τὸ ὑποσκήνιον, π. δὲ Ῥωμαῖοις
ἦσαν εἰς αὐτὴν αἱ τῶν γερουσιαστῶν ἢ πατρι-
κίων ἐδραι Πολυδ. 30, 13, 11· καὶ μετφ. πο-
λέμου Πλουτ. ἀποφθ. Ἑπαμιν. σ. 135.

Ὀρχήστρια, ἡ· χορεύτρια, θηλ. τοῦ ὀρχη-
στήρ, saltatrix.

Ὀρχηστριάς, ἄδος, ἡ· τῷ προηγ. Ἀριστοτ.
ζῳ. Εὐδ. 7, 13.

Ὀρχηστρικός, 3· ὀρχηστικός· ἐταῖραι=χο-
ρεύτραι Ἀθην. 12, 531.

Ὀρχήστριον, τό· ὑποκ. τοῦ ὀρχήστρα Σουίδ.
1058.

Ὀρχηστρία-μανία, ἡ· ὀρχηστομανία ἀμφ.

Ὀρχηστής, ὅς, ἰων. ἡ· ὀρχηστὴς, τὸ χορεύ-
ειν, ὁ χορὸς, ὅστ. ὀρχηστὸς Ὁδ. θ. 253, saltatio.

Ὀρχίδιον, τό· ὑποκ. τοῦ ὀρχης, ὡς ὀρχεῖδιον
Σουίδ.

Ὀρχιεύς, ὁ· 1) Ἐρχιεύς, Ῥός· 2) ἐπών. Ἀ-
πύλλωνος Λυκόφρ.

Ὀρχίλος, ὁ· πτηνόν τι, πῖπιν, = τροχίλος
Ἀριστ. σφ. 1513· ὁ καὶ σαλπικτῆς λεγόμε-
νος Πούχ. καὶ βασιλικὸς Φώτ.

Ὀρχι-παιδίζω· ὀρχιπεδίζω, κακοσχολεύομαι
παρὰ τοῖς παιδίοις Πούχ.

Ὀρχι-πεδάω· ψάω τὰς ὄρχεις ἐξ ἀσελγείας
καὶ ἡδουκαθείας Ἀριστ. ὄρν. 142.

Ὀρχιπέδη, ἡ· ἀδυναμία τοῦ ἐκτελεῖν τὸν
συνουσιασμόν· πρβλ. Ἀντιφάν. 2 (10, 100).

Ὀρχι-πεδον, τό· τὸ περιέχον τὰς ὄρχεις
σακκούλιον (ἡ ὄσχη), ἡ καὶ αὐτὸ οἱ ὄρχεις
συνῆθ πλ. «ὄρχιπεδὶ ἔλκων» = ὀρχιπεδάω Ἀ-
ριστ. Ἰππ. 769, testiculi.

Ὀρχίς, ἰδος, ἡ· ὄρχας (ἐλαῖα).

Ὀρχίς, ἰος, καὶ εὖς ἀττ. καὶ πλ. ὄν. ὄρχεις,
ὁ· 1) ὀρχίδιον, μέρος θηλ. τοῦ σώματος δι-
πλοῦν ἐν διαφόροις ἀρσενικοῖς ζῴοις, ὅπερ ἐκ
φώσεως εἶνε ὠρισμένον εἰς τὸ πρῶτοισμαίνειν
τὴν γεννητικὴν τῶν ζῴων ὄλην, ἥτοι τὴν σπο-
ρὴν Ἀριστοτ. Ζ. Ι. 1· 2) φυτόν τι με ὄρχεοει-
δεις ῥίζας Διοσκ. 3, 141· 3) εἶδος ἐλαίων· ἴδ'·
ὄρχας· 4) εἶδος ἰχθύος Πλιν. 32, 11, testiculus.

Ὀρχιστηνί, ἡ· ἐπαρχία τῆς Μεγάλης Ἀρ-
μενίας Στράβ.

Ὀρχίτις· παράγωγον ἐκ τοῦ ὄρχις ὡς τὸ με-
λιττις ἐκ τοῦ μέλι, βοτρυττις ἐκ τοῦ βότρυς,
μηλίτις ἐκ τοῦ μήλον· ἴδε λεξ. Ἑορ. Στεφ.

Ὀρχι-ταμέω· ὀρχατομέω Λαβ. Φρυν. 679.

Ὀρχή, ἡ· ὀρχηστὴς τραγῳδίας, καλαμών· Πούχ·
Ὀρχή, ἡ· πόλ. Βαθυλωνίας Πτολ.

Ὀρχομένη, ἡ· θυγ. Θεόστου καὶ Λαοδαμείας
Σχολ. Εὐρ.

Ὀρχομενός, ὁ· 1) υἱὸς Διὸς καὶ Παίδωνος, μιᾶς
τῶν θυγ. τοῦ Δαναοῦ, ὁ τὴν πόλιν Ὀρχομενὸν
κτίσας ἐν Βοιωτίᾳ· τοῦτου θυγ. ἦτο ἡ Ἐλάρα,
μήτηρ τοῦ Τιτοῦ Σχολ. Ἀπολ. Ρ. 2) εἰς τῶν
παιδῶν τοῦ Λυκάονος ὁ κτίσας τὴν πόλιν Ὀρ-
χομενὸν ἐν Ἀρκαδίᾳ Ἀπολδ. 3) υἱὸς τοῦ Μι-
νύου, διαδεχθεὶς παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὸ
βασιλεῖον τῶν Μινυῶν ἐν Βοιωτίᾳ, εἰς ὃν ἀπο-
θίσσεται ὑπὸ πολλῶν ἢ θεμελίωσις τῆς πόλεως
Ὀρχομενοῦ Πaus. 4) υἱὸς τοῦ Ἀθάμαντος καὶ
τῆς Θειστοῦς Ὑγν. 5) υἱὸς τοῦ Θεόστου
Σχολ. Εὐρ. ἴδ' Ὀρχομένη.

Ὀρχομενός, ὁ· πόλ. 1) ἀρχαία καὶ ἐπίσημος
τῆς Βοιωτίας, ὁ Μινύειος Ὀρχομενός καλου-
μένη, ἀποτελοῦσα τὸ πάλαι Ἰδίον καὶ ἀνεξάρ-
τητον βασιλεῖον τῶν Μινυῶν, κειμένη ἐπὶ
τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κηφισοῦ ποτ. εἰς τὴν
Κωπαῖδα λίμνην, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρίσκειται ὁ
ἀρχαιότατος ἐν Ἑλλάδι ναὸς τῶν Χαρίτων καὶ
ἑτερος τοῦ Διονύσου, ἥτις πρότερον ἐκαλεῖτο
Ἀνδρηῆς, ἔπειτα Φλεγοῦσαι, ἡ καὶ Ἀθηναι
Στ. Βυζ. τὰ νῦν ἐρείπια τῆς πλησίον τοῦ χω-
ρίου Σκριποῦ· καλεῖται δὲ πρὸς διάκρισιν τῶν
ἄλλων Ὀρχ. ὁ Μινύειος Ἰλ. ἡ ὁ Μινύης
Ὀρχ. Πaus. καὶ ὁ Βοιωτίας Θουκ. ἦτο
περίφημος διὰ τὰ πλοῦτή του καὶ τὴν λατρίαν
τῶν Χαρίτων Στράβ. κάτ. Ὀρχομενίου· 2) ἐν
Ἀρκαδίᾳ ἀποτελοῦσα ποτὶ ἰδίαν ἐπικράτειαν,
εἰς τὴν ὅποιαν κατεσκευάζετο κατὰ Πλίνιον εἰ-
δος κατόπτρων ἐκ μέλανος λίθου· ἐπὶ δὲ τῶν
χρόνων τοῦ Στράβωνος δὲν ἐσώζετο πλέον ἢ
πόλις αὕτη, τὰ δ' ἐρείπια τῆς νῦν παρὰ τὸ χω-
ρίον Καλπάκι. Ἀνομάζετο δὲ πρὸς διάκρισιν
αὐτῆς ἀνωτέρω ὅτε μὲν πολὺ μὲν ὄν· δὲ
δὲ ὁ Ἀρκαδικὸς Ὀρχ. Θουκ. κάτ. Ὀρχο-
μενίου Στ. Βυζ. ἡ τῶν Ὀρχομενίων πό-
λις Δ. Σκ. ἡ δ' εἰς αὐτὴν ἀνήκουσα πεδία
τὸ Ὀρχομενίου πεδίου Πaus. 3) παρὰ τὰ
σύνορα τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, ἐξ οὗ
καὶ ἀναφέρεται ποτὶ μὲν εἰς τὴνμίαν, ποτὶ δὲ
εἰς τὴν ἐτέραν τὴν χωρίων· αὕτη δ' ἐπὶ τῶν
χρόνων τοῦ Εὐδοταθίου ἐκαλεῖτο Χαρμενίας·
4) πόλ. Εὐβοίας παρὰ τῇ Καρόστῳ Στράβ. 5)
ὄρος ἐν Θεσσαλίᾳ Σχολ. Ἀπολ. Ρ.

Ὀρχος (ἐργω, ἔρκος), ὁ· κατάφρακτος, με-
φραγμὸν περικυκλωμένος τόπος, ὅστις εἶνε κα-
τάφωτος, κήπος, ἀμπελὼν Ὁδ. ν. 127· ἀμπε-
λίδος Ἀριστ. Ἀχ. 959· κατ' ἄλλ. συγγ. τῷ
ἔρκω (πρβλ. ἔρκας) ἡ μετὰ τοῦ ὀρύθου, καὶ
ἴδ. σημ. σερῶν τινα δένδρων ἢ κλημάτων· ἔτι
= ὄρυγμα, λάκκος ἐκ τοῦ ὀρύσσω, ὄρυχος, ἴδ.
πρὸς φυτεῖαν περαφύαδος τινὸς Σχολ. Θεοκρ.
1, 48, καὶ τούτου συγγεν. τὸ λατ. orcus·
πρβλ. ὄρυχος.

Ὀρχο-τομέω· τοὺς ὄρχεις ἀποκόπτω, εἰδου-
χίζω μετγν. castro.

Ὀρχο-τομία, ἡ· τὸ τέμνειν τοὺς ὄρχεις, τὸ
εἰδουχίσματα μετγν. castratura.

Ὀρω, ἄργ. θίμα τοῦ ὄρνυμι.

Ὀρωδέω· ὀρωδέω ἀμφ.

Ὁρωδης, ὁ ὄν. βασιλέως τῶν Πάρθων Στράβ.
 Ὁρ-ώδης, 2° α) ὀρεινός, βουνήσιος ἀρ. λεξ.
 montanus· β) ὁμοίος μετ' ὀρόν, τυρτάλον.
 Ὁρωδία, ἡ ὀρωδία.
 Ὁρῶν, ἄντ. ἀντὶ ὀρῶνι εὐκτ. τοῦ ὀρῶν.
 Ὁρωμένωις, ἐπὶρ. φαινόμενος μετγν. visibiliter.
 Ὁρῶν' ὀρέων, κατὰ κράσιν γιν. πλ. τοῦ ὄρεω.
 Ὁρῶν, ὡσα, ὦν, μετγ. τοῦ ὄρῶν.
 Ὁρῶναι, ὦν, πλ. Μωαβιτῶν ἐν τῇ Πε-
 τρεῖτ' Ἀραβίᾳ Ἰωσ.
 Ὁρώπιος, ὁ ἐπίτροπος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου
 ἐν τῇ Σογδιανῇ Ἀσίᾳ.
 Ὁρώπιος, ὁ βασ. τῶν Σογδιανῶν Φωτ.
 Ὁρωρα, με. παρκ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀντὶ ἐν.
 τοῦ ὄρῶνι.
 Ὁρωρε, ὁ. πρόσ. παρκ. τοῦ ὄρῶνι.
 Ὁρώρεγμα, ἡ ὄρεγμ.
 Ὁρώρει, γ'. πρόσ. ὑπερσ. τοῦ ὄρῶνι Ὁμ.
 Ὁρ-ώρεα, ἡ βάρανθον, κοιλὰς βαθεῖα, φά-
 ραγγ' μετγν. barathrum.
 Ὁρώρεται' ὄρωρε, παθ. σχημ. τοῦ ὄρῶνι
 «θυμὸς ὀρώρεται» Ὁδ. τ. 377, ὑποτ. ὀρώρε-
 ται Ἰλ. ν. 271.
 Ὁρωρέχεται, γ'. πλ. παρκ. τοῦ ὄρέγμ Ἰλ.
 π. 835.
 Ὁρωρέχεται, γ'. πλ. π. ὑπερσ. τοῦ ὄρέγμ
 Ἰλ. λ. 26.
 Ὁρδρῶμαι, π. ὄρῶνι (εὐχρ. μόν. τῷ γ'.
 ἐν. πρόσ).
 Ὁρωρον, π. ἀδρ. β. τοῦ ὄρῶνι.
 Ὁρώρῃα, ἄντ. παρκ. τοῦ ὄρῶνι.
 Ὁρώρω, ἀδρ. β. ὑποτ. τοῦ ὄρῶνι.
 Ὁς, λέξ. Αἰγυπτ. = πολὺς, ἐξ οὗ τὸ Ὁσιρις
 Πλουτ. π. Ἰσ. καὶ Ὁσιρ. 355, multus.
 Ὁς, ἡ, ὁ, γεν. οὗ, ἐπ. καὶ οὗ Ἰλ. β. 325,
 θηλ. ἡς Ἰλ. π. 208' 1) ἀνφ. ἀντων. συσχ.
 τῆς ἰωτῆ. πος καὶ τῆς δεκτ. τος (πρὸλ. ὁ,
 ἡ, τὸ) ὁ οὐκ, ἡ οὐκ, τὸ οὐκ, ἀπὸ τοῦ
 Ὁμ. καὶ ἐξ. εἰς τινα δεικτικὴν ἀναφερομένη
 α) εἰς τὴν οὐκ, ὁ ἔτι δὲ καὶ εἰς τὴν τοιοῦ-
 τῶν «τοιαυτὸν τὸν τοιοῦτον» ὑποφ. ἀπὸ τοῦ
 Σοφ. Οἱ. Κ. 1355' «ὅταν τοιαῦτα λέγῃς, ὁ οὐ-
 δεὶς ἀν' φήσιν ἀνθρώπων», Γοργ. 473' 2) οὐ.
 καὶ χωρὶς νὰ προηγήται τὸ τοιοῦτος ἔρμην. τὸ
 ὅς ὡς νὰ ἦτο οἷος· «ὡς περ' ἀν' ἡς, ὅς ἐλ»,
 Φαιδρ. 243, ἀν' καὶ ὁ λέγων ἐνταυθα δὲν ἤθελε
 νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδιότητα, ἀλλὰ σύνολον τὸ
 πρόσωπον· ἐφ' ὅσον εἶσαι ἐκείνος, ὅστις εἶσαι·
 ἡ δὲ ἀναφ. πρότ. πολλάκις προηγείται τῆς
 δεικτικῆς· «ὁ δ' ἀν' ἰρωτᾷτε, τοῦτο δὲ σαφη-
 νιώ» Αἰσχ. πρ. 226' «ἂ γρῆεις, ταῦτ' ἐπι-
 γλωσσῇ», 930' «ἂ δ' ἤνεσαν, ταυτά μοι πρά-
 ξον» Σοφ. Φιλ. 1384' β) συνηθέστ. ὅμως ἡ
 δεκτ. λείπει, ἔτι δὲ καὶ τὸ ἄρρ. π. πῆξ. πρό
 τῶν κυρίων ὄν. εἰς τὰ ὅποια ἡ δὲ ἀναφέρεται,
 παραδείγματα τοῦ ὅπου πανταχοῦ εὐρίσκον-
 ται· προστί καὶ εἰς ὅλην τὴν προηγ. πρότα-
 σιν ἀναφέρεται τὸ ὁ· «εἰ δ' αὖθ' ὁ μὴ γένοιτο,
 συμφορὰ τύχοι» Αἰσχ. Ἐπτ. 5' οὕτως «φίλοι
 γὰρ γενομένοι» ἐξευρήσασιν καὶ ἐντευξάμεθα
 τοῖς παιδικοῖς, ὁ τῶν νῦν ὄλλοις παιδοῖς»
 Πλάτ. συμπ. 193' «τοῦδ' ὁ δὲ ἀπαπῆς», Γοργ.
 461, καὶ προηγούμενον· «ὁ δ' ἐξήλωσας ἡμᾶς

ὡς τοὺς μὲν φίλους μάλιστα εὐ ποιεῖν δυνάμε-
 θα·, οὐδὲ τοῦτ' οὕτως ἔχει» Ξεν. Μρ. 6, 12'
 οὕτως εὐρίσκεται καὶ τὸ ὁ, Ἑλλαν. 2, 3, 45'
 ἐνταυθα ἀνάγεται ἡ π. τοὺς ἀρχαίους συνηθε-
 στάτη χρῆσις· «ὁ δὲ πάντων μέγιστος, ὁ δὲ
 θεινότετος», ἀκολουθούμενα ὑπὸ νῆας τινὺς
 προτάσας μετὰ τοῦ γάρ (ὅδε τὴν λέξ. ἀνωτέρω),
 μᾶλλον παράδοξος εἶναι ἡ παράλειψις τῆς δεκτ.
 ὅταν αὕτη εὐρίσκηται εἰς ἄλλην πῶσιν παρὰ
 τὴν τοῦ ἀναφ. ὡς π. Ὁμ. «Θηλυτέρῃσι γυναι-
 κὶ καὶ ἡ κ' εὐεργὸς ἔσται», δηλ. ταύτῃ, ἡ
 Ὁδ. λ. 433' «δοκοῦντ' ἱμοί, δοκοῦντα δ' ὅς
 κραίνει στρατοῦ», δηλ. τοῦτο, Αἴ. 1029' εἰς
 δὲ παραλειπομένην πρῶσιν ἀναφέρεται·
 «πῶλας γ' ὄρεας, ὅς σ' ἐς τὰ Τροίης πεδὶ' ἀπο-
 στελω βίᾳ» Σοφ. Φιλ. 1281' καὶ κατὰ τρό-
 πον παράδοξον· «φῶδον τῆς ἐμῆς εἰσόδου, ὅν
 μητ' ὀκνεῖται», ὅπου ἐκ τοῦ ἐμῆς δυνατόν νὰ
 παραληφθῇ τὸ ἐμοῦ, καὶ εἰς ταῦτο ν' ἀποδοθῇ
 τὸ ὄν, Οἱ. Κ. 735' παραδελγίον καὶ τὸ «θα-
 νῶν παρὲξ δαίτ' ὅφ' ὦν ἐπερδύμενη», ὅπου
 ἀναπληρωτίον, τοῦτο, Φιλ. 945' «τί γὰρ σε,
 μαλ' ἀσσοῖμ' ἂν ὦν ἐς ὑπερὶν φάσται φανού-
 μεθα», Ἀντ. 1179' «γάμοι δ' ὅσοις μὲν εὐ πί-
 πτοισιν βροτῶν, μακάριοι αἰῶν' αἱ δὲ μὴ πί-
 πτοισιν εὐ, τὰ τ' ἐνδόν εἰσι τὰ τε θύραζε δοστυ-
 χεῖς», ὅπου εἰς μὲν τὴν πρώτην ἀναφ. πρῶτ.
 ἐνοσητίον τοῦτο, εἰς δὲ τὴν δευτέραν οὗτοι·
 Εὐρ. Ὁρ. 591' καὶ πῆξ. «ὁ γκοῦ ἐμπληστέα καὶ
 πλῆθους, ὁ οὐκ ἐστὶν ἀναγκαῖον ἐνέα ἐστιν»,
 ὅπου τὸ τοῦτων ὑπονοητέον Πλάτ. πολ. 2,
 373' Ἄλλου εἰδους εἶναι αἱ περιπτώσεις, ὡς
 «οἱς ἐξὼν πάντα ἔχειν, οὐδὲν ἔχειν», κυρ. ἀν-
 τί τοῦ, οἱ, ἐξὼν αὐτοῖς ἔχειν, οὐδὲν ἔχειν Πλάτ.
 πολ. 5, 466' «ἀσποῦμεν ἀνθρώπων, οἱς ὁπόταν
 τις διδοῖ κτεῖνα μισθόν, μετ' ἐκείνου ἐφ' ἡμᾶς
 ἀκολουθήσουσιν» ἀντὶ τοῦ, οἱ, ὁπόταν αὐτοῖς
 διδοῖ τις ἀκολουθήσουσι, ἀγῆματι ἔλθωσιν. Ἄν
 δὲ συνδύναται ἀλλήλως δύο προτάσεις ἀναφ.
 λείπει συνήθ. ἡ ἐν τῇ δευτέρᾳ προτάσει ἀναφ.
 ἀντων. ἀδρμ. καὶ ἀν' ἐπρεπ. νὰ εὐρίσκηται εἰς
 πῶσιν ἄλλην τῆς ἐν τῷ πρώτῳ κύλῳ· «δοῖη
 ὁ' ὅφ' κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κειραρισμένους ἔλθοι», δηλ.
 ὁς ἔλθοι Ὁδ. β. 54' σπανιῶτ. πῆξ. ὡς Πλάτ.
 συμπ. 201' καὶ ὁμοίως, «ὅς μέγα πάντων Ἀρ-
 γείων κρατεῖ καὶ οἱ πεῖθονται Ἀχαιοί», ἀντὶ
 καὶ ὅφ' πεῖθονται Ἰλ. α. 79' (πρὸλ. αὐτοῖς 1) 2)
 β) γ) καὶ παραλειπομένης τῆς δεκτ. ἀντ. τί-
 θεται εἰς τὴν ἀναφ. πρότ. τὸ οὐκ. εἰς ὁ ἀνα-
 φέρεται ἡ ἀναφ. ἀντ. οὐ μόνον εἰς ἀπλᾶς συν-
 τάξεις, ὡς «ἂς ἔχεις ὄρεας ἄφες», ὅπου τὸ ὄρ-
 γας καὶ εἰς τὸ ἄφες δύναται ν' ἀποδοθῇ Αἰσχ.
 Μρ. 315, ἀλλὰ καὶ οὕτως, ὥστε τὸ οὐκ. πρέ-
 πει νὰ ἐπαναληφθῇ εἰς πῶσιν ὄν. «οὐς γὰρ
 νῦν ἀκήκοας λόγους, εἶναι δοκεῖ σοι μηδὲν ν'
 προοιμίους», ὅπου ἐπὶ ἀκλήρος ἡ ἀναφ. πρότα-
 σις τῆς αἰτ. τοῦ ὅπου. πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς ἔξ
 ἀρτωμένη αἰτ. μετ' ἀπασ. ἀπὸ τοῦ δοκεῖ, 743'
 «τῶδ' ὅν λέγεις τὸν Ἀρχάδα», Ἐπτ. 531'
 «ὄν δ' ἐπιστείβεις τόπον, χθονὸς καλεῖται τῆς
 χαλκόπους ὁδός» = ὁ τόπος, ὅν ἐπιστείβεις,
 καλεῖται Σοφ. Οἱ. Κ. 56' «ἐρηκας ὄρεας ὅφ'
 οὐ πρόσκειται κακίᾳ», Πλ. 1029' «τοὺς δ' ἔρ-
 χοντας ἐποῖε ἡς κατεστρέφετο χώρας» Ξεν.

Ἄν. 1, 9, 14* πρὸλ. 19 καὶ τὸ κατωτέρω ζ) περὶ ἑλθῶς ῥηθέν· καὶ τὸ προηγούμενον ὅν. ἐνίοτε τῶντα· εἰς ὁμοίαν πτώσιν μὲ τὸ ἀναφ. «ἀνέλεον αὐτῷ θεοῖς οἷς ἔδει θῆναι», 3, 1, 6* δ) ἀξία παρατηρήσεως εἶνε καὶ ἡ μετὰ τοῦ ὅς οὐχὶ σπάνια σύνταξις κατὰ τὸ νοούμενον· «φίλον θάλας, ὃν τέκον αὐτῇ» Ἰλ. χ, 87* «βίη Πρακλήσει, ὅς» εἶνε ἡ συνήθ. π. «Ὁμ. σύνδεσις» καὶ εἰς τὰ περιληπτικὰ ὀνόματα· «λεῖπε λαόν, οὗς—τάφρος ἔρυκε» Ἰλ. π. 368* «Σκύθης ὁμιλος, οἱ γὰς ἔσχον τόπον ἔχουσι» Ἀίσχ. Πρ. 415* «ὡματάς, ἐν ᾧ κεραυνὸς ἔστιν ἐσπραγισμένος», Εὐμ. 797* «δεσπόων ἄγων ἤλυθε ποίμνην, ὃν τὴν μὲν ἔσωσάξει», ὡς νὰ προηγητο βραχυκράτων Σοφ. Αἴ. 231* «τυραννίδα θηρῶν, ὃ πλῆθει χρήμασιν ὃ' ἀλλασκεται», Οἶ. τ. 512* (δολιγῶς. παράδοξον εἶνε ὅταν τὸ ἀναφ. ἀναφῇται εἰς τὸ ἀπομακρυσμένον οὐσ. οὐχὶ δὲ εἰς τὰ πλησίον κείμενα, ὡς «πολυώνυμοι, καὶ οὐκ ἔστιν ὡς ἀγαλμα καὶ διὸς βαρυβρεμέτα γένος, κλυτὰν ὃς ἀμφέπει Ἰταλίαν» Σοφ. Ἀντ. 1015* «νόσω καταφθίνοντα, πληγὴν ἐχλιδῆς ἀγρίῃ χαράγματι, ξὺν ἧ μ' ἐκείνῳ προσθέντες, ἐνθάδε ὄχοντα», Φιλ. 268* «θῶνατον καὶ κῆρα μέλαινα, ὅς δὴ σοι σχεδὸν ἔστιν» Ὀδ. ε. 284* «θανόντων τέκνων, οὗς ποτ' ἤγαγεν» Εὐρ. Ικ. 12* «περιέδραμε ὁμιλος, αἱ ἔφερον» Πρ. 8, 128* αὐτὰ συχνὴν ἐν περ. εἰς περιληπτικὰ ὀνόμ. «τὸ τῶν Ἀθηναίων ναυτικόν, οἱ ὠρμουν ἐν Μαλέα» Θουκ. 3, 4* «πλήθει, οἱ περ δικαστοὺς» Πλάτ. Φαιδρ. 260* «αὐχμηρὸς τις ὢν, ὁ σαυροποιὸς ἀνὴρ, αὗς δὴ καὶ ἐπαινεῖ τὸ πλῆθος», πολ. 8, 554* «ἀνδρὶ καλῶς τε καγαθῷ, ἐν οἷς οὐδαμῶς σὺ φανήσῃ γεγονώς» Δημ. 18, 310. Διάφοροι τούτων εἶνε αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ ἀναφ. ἀντ. ἀναφῇται εἰς τὸ γένος τοῦ εἰς τὴν ἀναφ. πρῶτ. εὐρισκομένου ὀνόματος· «τὴν ἄκρην, αἱ καλεῖνται κληῖδες τῆς Κύπρου» Πρ. 5, 108* «Περσικὸν ἔθνος, τὸν ἀκινάκην καλέουσι», 7, 54* «ἡ πηγὴ, ὃν ἔμερον Ζεὺς ὠνόμασε» Πλάτ. Φαιδρ. 255* «ἔχει ὀδοῦν ὁκτώτα μνᾶς, ἣν ἔλαβε πρῶτα τῆς μητρὸς» Δημ. 29, 31* ε) περὶ τοῦ ὅς οὐκ αἰ=τινὲς ἴδ' εἰμὶ, καὶ πρὸλ. τὰ ἐπὶ μ. παραδείγμ. περὶ ἐκάστης τῶν πτώσεων, «ἔστιν αἱ ἐτόγγον» Σεν. Κυρ. 2, 3, 18* «πλὴν Ἰωνῶν καὶ ἔστιν ὢν ἄλλων Ἰωνῶν» Θουκ. 3, 92* «ἔστι δ' οὗς καὶ βραχυτέρους εἶναι» Πλάτ. Φαιδρ. 111* «Κλεόπομπος ἔστιν ἃ ἰδῶσι» Θουκ. 2, 26* ζ) ἔλξῃς τῆς ἀναφ. ἀντων. Ἡ τάσις τοῦ παρουσιάζειν τὴν ἀναφ. πρῶτ. ὡς στενὴς ἀντιθέσεως μετὰ τῆς κυρίας προτάσεως. ἡ ὡς μέρος αὐτῆς, παρήγαγε τὴν τῶσιν συνήθη π. «Ἑλλήσιν ἔλξιν, ὅπου δηλῶν ὅτι, ἐνῷ ἔπρεπε τῇ ἀναφ. ἀντ. νὰ εὐρίσκηται εἰς τὴν αἰτ., ἡ δὲ δεικτ., εἰς τὴν ἀναφ. εἰς ἄλλην τινὰ πτώσιν (γεν. ἢ δοτ.), τίθεται ἡ πρώτη, παραλειπομένης τῆς τελευταίας, εἰς ταύτην τὴν πτώσιν, ὥστε ὢν ἀντὶ τούτων, οὗς, αἱ, καὶ οἱ ἀντὶ τούτοις, οὗς ἡ αἱ, αἱ ἀντὶ ταύταις, αἱ εὐρίσκηται καὶ εἰς οὐσ. εἰς γεν. ἢ δοτ. ἀναφερομένη, ἀντὶ τῆς αἰτ. τῆς ἀναφ. ἀντ. τίθεται εἰς τὴν γεν. ἢ δοτ. «τῆς γενεῆς, ἡς Τρωτὶ Ζεὺς ὄψεκε» Ἰλ. ε, 265* «οὐδὲν ὢν ἀν-

ιστορεῖς ἐμὲ» Ἀίσχ. Πρ. 965* «οὐδὲν ὢν χρεῖ πατήρ», 988* «δικαίων ὃ' ὢν ἐπρεσβύτερον πόλιν Πριάμῳ», Ἀγ. 786* «ἀνάπαυαν, ὡς πάροισιν εἶχες κακῶν» Σοφ. Ἠλ. 861* «ἐν νέπῳ δὲ τῷ κηρύγματι, ὡς προεπίπας ἐμμεν», Οἶ. τ. 351* «θεαμάτων ἱμαὶ ἀλλοιόντων, ὢν προσείδον», Αἴ. 972* «ἀλλοιόνως φέρων, οὐκ αὐτὸς ἐξήμαρτεν, οἷς τ' ἐγὼ πάθον», Φιλ. 1000* «ἐν τε ταῖς ἄλλαις ἐορταῖς, αἷσιν ἡμεῖς ἡγομεν» Ἀριστ. Θεα. 835* καὶ περ. τόσῳ συνήθ. ὥστε ὡς κανονικὸν τοῦτο πρέπει νὰ ἐκληφθῇ· «οὐδὲ σύμφωνον, οἷς τὸ πρῶτον ἔλεγε» = οὐχὶ συμφωνῶντος πρὸς ὃ κατὰ πρῶτον ἔλεγε Πλάτ. Γοργ. 457* «ἐξ ὧν ἐγὼ ἤσθημαι», Φαιδρ. 61 (περὶ τῶν «αὐθ' ὢν», καὶ «ἐφ' ὧ» πρὸλ. ταύτας τὰς προβλ.) «τῆς ἀγορᾶς, ἣς αὐτοὶ παρίσταν» Σεν. ἀν. 3, 2, 21* «σὺν ἐμὲ μάλιστα φιλεῖς», 1, 9, 25* καὶ μετὰ τῆς εἰς γ) μνημονεύσεως μετατάξεως τοῦ οὐσιαστ. «ὢν οἱ θεοὶ σοὶ ἔδωκαν ἀγαθὰν ἀξίαν», 7, 7, 37* παράδοξον εἶνε ἐν τοιαύτῃ ἔλξει ὅτι ἐνίοτε παρεντίθεται ἡ δεικτ. ἀντων. «ἀφ' ὧν ἐγένοντο ἀγαθὰ, ἀπὸ τούτων ὠφελείσθαι» χάριν μεῖζονος ἐμφορᾶς Θουκ. 3, 64, ὡς καὶ ἐν τῷδε, «ὥστε καὶ περὶ ὧν φασὶ μέλλειν αὐτὸν ποιεῖν, καὶ περὶ τούτων προκατηγορούμενων ἀπορᾶσθαι» Δημ. 8, 23, καὶ «ἀφ' ὧν ἀγέριε καὶ δανείζει, ἀπὸ τούτων διάγει», αὐτ. 26* Σπανιῶτ. ἡ ἔλξῃς ἀπαντᾷ, ὅταν ἡ ἀναφ. ἀντ. ὑπολογίζηται ὅτι ἐπρεπε νὰ εὐρίσκηται εἰς ἄλλην πτώσιν, γεν. δοτ. ἢ καὶ ὄν. «ὡς ὅτελες τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἄνασσε δῆμῳ ἐν Τρώων θῶνατον—ἐπισπεῖν» = ἥσπερ ἄνασσε Ὀδ. ω, 30* ἀλλ' ὁ Σεν. λέγει· «ἥγετο δὲ καὶ τῶν ἑαυτοῦ τῶν τε πιστῶν, οἷς ἤδετο, καὶ ὧν ἠπίσται πολυούς», ἀντὶ τούτων, οἷς, Κυρ. 5, 4, 39* «οὐδὲν καὶ εἰδότες τῶν ἡν περὶ Σάρδις» ἀντὶ τούτων ὃ ἦν = τῶν περὶ Σάρδις, 1, 68* «ἀφ' ὧν ἡμῖν παρεσκεύασται» Θουκ. 7, 67* «τοῦτο δὲ ὁμοιούνησθαι νῦν δηλέγετα» ἀντὶ τούτων, ὃ, ἂν καὶ θανάτων ἐνταῦθα ν' ἀναπληρωθῇ διὰ τοῦ «ὁμοῖον εἶναι» Πλάτ. Φαιδρ. 69* «ἄλλως ἐξηγητὰ τὰ χωρία, ἐν οἷς ῥῆμα καθ. δύναται νὰ συνταχθῇ μετ' αἰτ., τιμῆς, ἡς τέ μ' εἰσικε τετιμῆσθαι» Ἰλ. ψ, 649* «ἐν ᾧ προσετέτακτο» Θουκ. 7, 70, καθ' ὅσον δύναται νὰ λεχθῇ, τιμᾶσθαι, προστετέτακτο τι. Ἐκ τῆς μετὰ τῶν γ) συναφείας προτέρησιν αἱ ἀκλόουται τροπολογίαι· «ἐν ᾧ περὶ εἶχον οἰκετῶν πιστῶν μόνον» ὅς. σὺν τῷ πιστῷ, ὁ μόνον εἶχον πιστὸν Σοφ. Οἶ. Κ. 334* «τρόπαιον ἔσθησαν ἡς οἱ Τυρσηνοὶ τροπῆς ἐποιήσαντο τῶν πεζῶν» = τῆς τροπῆς τῶν πεζῶν, ἡν οἱ Τυρσ. ἐποιήσαντο Θουκ. 7, 54* «τῷ κυνὶ μεταδίδωις οὐκ περ αὐτὸς ἔχεις σίτου» Σεν. ἀπομ. 2, 7, 13* η) ἐγχαλίσσει εἰς μετὰ τῆς ἀναφ. ἀντων. Μετ' ὅριστ. ἡ ὅς εἰσάγει ἀπλὴν ἐπεξηγητικὴν πρότασιν, ἐν ἑαυτῇ αἰτίαν τινὰ περιέχουσαν· πρὸλ. Ἀίσχ. «μέλει δὲ ὅλ' οἱ μολέους θανάτους εὐροντο», 7, 860* «τῶν μὲν ἀφ' ἐγώ, ὃς ἤδη ἀλοῦμαι» Σοφ. Φιλ. 1090 (πρὸλ. ὅς γε)· ἂν ὅμως ἡ ἀναφ. πρῶτ. δὲν ἀναφῇται εἰς μερικὴν περιπτωσιν, ἀλλ' ἐκ γενικῆν ἰσχύον, ἂν δηλ. δὲν ἦν ἡ ὅς ἐπεξηγη-

εἶνε εἰς ἑκατόν ὅστις Ἰλ. ζ, 81· «νεμεσώμαί γε μὴν οὐδὲν κλαίειν, ὅς κε θάνῃσι» = ἀνίστως ἀπολόγηται τὸ ὄδ. δ, 196· «ἴσον δ' ὅς 0' ἰκέτην, ὅς τε ζήτων κακὸν ἔρξη», ὅπου λείπει τὸ ἄν Ἡσ. ζρ. 327· «ἀνδραγαθὴ δ' αὐτὴ ἀποδέεται μετὰ τὸ μάχεσθαι εἶναι ἀγαθόν, ὅς ἄν πολλοὺς ἀποδέξηται παῖδας» Ἡρ. 1, 136· «οὐκ ἄχρηστος ἦδ' ἡ ἀνοία, ὅς ἄν τὴν πόλιν ἰδωλῇ», δηλ. τοῦτου, ἡ ἄν τις ἰδωλῇ θανάτ. β, 16· «νομίζω προστάτου ἀγαθοῦ ἔργον εἶναι σῶμα δεῖ, ὅς ἄν ὁρῶν τοὺς φίλους ἐξαπατομένους, μὴ ἐπιτρέπη» Ξεν. Ἑλλ. 2, 3, 51· 2) σπαν. εὐρίσκειται τὸ ὅς εἰς τὴν πλ. γίαν ἐρῶται τιν· «αὐς μὲν γὰρ ἐξέπεμψε οἶδεν» = γνωρίζει ἑκείνους τοὺς ὑποφύους ἐξέπεμψε, γνωρίζει ποτὸν ἐξαπέστειλεν Λισχ. Ἀγ. 422· «μασττεύειν δ' ὦν ἀνευρήσει φόνον», 1065· «ἂ μὲν γὰρ ἐξέρρηκεν, ἀνοία μ' ἔχει» Σοφ. Τρ. 349· «ὄρῃς οὐν ἡμᾶς, ἔρη, ὅσαι ἐσμέν» Πλάτ. Κυρ. 1, 327· «πέμπει, εἰπὼν ὅς ἦν» Ξεν. Πολ. β, 1, 46· «γενομένης λίσσης, ὅς γένονται αὐτῶν ἄριστος» Ἡρ. 9, 71· πρὸς τὴν κυρ. πλ. γ. ἐρωτημ. ἀντ. ὅστις 8) δεῖκν. ἀντ. τό, τῇ ἀπώλειαν, ὡς ἐν τοῖς δ, ἡ, τὸ ἐσημειώθη, τὸ χαρακτηριστικὸν τ. εἰς τὴν ἐν. ὦν. καὶ πλ. τοῦ ἀρσ. καὶ θηλ. τὰ δὲ ὅς, ἡ, οἱ καὶ αἱ εἰς τὴν ἀρχ. γλῶσσ. ἐχρησόμενοι καὶ ὡς δεῖκν. ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ τύποι ἡ, οἱ, καὶ αἱ μετὰ τῶν συστοίγων τύπων τοῦ ἄρθρου συμπίπτουσι μέχρι καὶ τοῦ τοῖσμοῦ, δι' αὐτὸ εὐρίσκειται ἰδ. ὅς ἀντὶ αὐτοῦ ἡ ὁ καὶ διετηρήθη ἀπὸ τοῦ Ὁμ. εἰς τινὰς πλοκάς π. πᾶσι τοῖς συγγραφεύσιν· «οὐδ' ὅς ἀλύξαι» Ἰλ. γ, 201· «μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ κοῦφον ἔδντα φέροι, μηδ' ὅς φύγοι» = μηδ' ὅστις δύναται νὰ φύγῃ Ἰλ. ζ, 59· «ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖδοικε», φ. 198· «ὅς γὰρ δεύτατος ἦλθεν» Ὁδ. α, 286· καὶ τὸ οὐδ. ὅ εὐρίσκειται ἀντὶ τῆς ἄλλως συνηθ. πλοκῆς· «τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάτων», τῷ μέτρου χάριν ὁ γὰρ γ. Ἰλ. ψ, 9 καὶ Ὁδ. ω, 190, τὰ ὅποια χωρὶς ἦδη παρὰ τῶν ἀρχ. γραμ. ἀρτιόλως ἐσημειώθησαν, πρὸς ἂ πρὸς. «ὡ γὰρ κ' ὄγ' ἄριστον ἀπάντων». Ἡ χρῆσις αὐτῇ ἐν τῇ ὅς καὶ ἡ διετηρήθη καὶ ἐν τῇ πεζ. συνηθέστατα ἐν τῇ πλοκῇ καὶ ὅς· «καὶ ὅς ἀμείβας μέγα ἀναβροῦσαι» Ἡρ. 7, 18· «καὶ ὅς ἐπέσχε» Πλάτ. Θεαγ. 129· «καὶ ὅς ἐξαπατηθεὶς διώκει» Ξεν. Κυρ. 5, 4, 4· καὶ ἡ Πλάτ. συμπ. 201· προσέτι ἐν τοῖς ἡ δ' ὅς = εἶπεν αὐτὸς π. Πλάτ. πολλαχοῦ. Καὶ εἰς τὴν ἦδη ἀνωτέρω περὶ ἄρθρου ἀναφερθ. πλοκῇ, ὅς καὶ ὅς Ἡρ. 4, 68· εἰτα δὲ ἡ συνηθὴς ἐν τῇ ἄρθρου ὁ μνημονευθεῖσα πλοκὴ ὁ μὲν - ὁ δὲ μετελλὰξεν εἰς ὅς μὲν - ὅς δὲ, ἐξ ὧν εὐρίσκειται π. Ἀρχύτ. (Orelli σ. 236)· «τῶν ἀγαθῶν ἂ μὲν αὐτὰ ἐντὶ δὲ ταῦτά αἰστέα, οὐ μὲν δὲ ἔτερον, ἂ δὲ δὲ ἄτερον» (πρὸς. αὐτ. σ. 238) καὶ π. Δημ. ἀπαξ ἐν τῇ πλ. «Φίλιππος ὅς μὲν κατελθὼς πόλεις, τινὰς δὲ πορθεῖ», π. Στεφ. § 164· πρὸς. καὶ § 182 χωρὶς, τὰ ὅποια ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσιν ὡς νόθα, ἂν αὐτοὶ ὁ Δημ. δὲν εἶχεν ἀλλ' αὐτοῦ· «πόλεις ἑλκρινίθας ὅς μὲν (εἰς 4 κώδ. τὰς μὲν) ἀναιρών, εἰς 3 (ἐν μόν. χειρόγρ. ἔχει ἀκρόμῃ ὡς

διόρθ. τὰς) δὲ τοὺς φυγάδας κατέγων, 71. Περὶ τῶν ἄλλων πρῶτων παρατηρεῖται 1) ἡ μὲν γεν. εἶνε ἐν γρή. οὐ μόνον ἐπὶ τόπου (ὡς κατωτέρω οὐ), ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χρόνῳ, ἐξ οὗ = ἀφ' οὗτοῦ Ὁδ. β, 90· «ἀφ' οὗ γὰρ καθεῖν ἦλθεν» Σοφ. Οἱ. τ. 758· καὶ μόν. οὐ, ὡς «ἔστιν οὐ» = ἐνίοτε = πότε καὶ πότε· πρὸς. ἐν ὡ, Τρ. 925· 2) ἡ δοτ. ἡ ὅς ἀνωτέρω ἰδ. 3) αἰτ. ὁ οὐδ. = διὸ = διότι πρὸς. τὰ ὑπὸ τὸ γ) παραδείγματα. Περὶ δὲ τῶν μετὰ μορίων συντάξεων παρατηρεῖται 1) ὅς γε = quippe qui, υποσημαίνει αἰτίαν· «ἔστιν γ' ὡς τέκνον ὅμιος, ὅς γ' ἡλίου τὰδ' εἰσέρποντο ἐμαὶ φάος μόνος ἔδωκε» = ἔπειτα δὴ σὺ δὲ μοῦ ἔδωκες Σοφ. Φιλ. 659· 2) ὅς περ = ὅ υποφύας δηλ. qui, quidam· «οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἰρακλῆος φύγε Κῆρα, ὅπερ φιλοτάτος ἔσκε Διὶ» Ἰλ. σ, 117· οὕτω συχνὰ μετὰ προηγ. οὐδὲ, π. 209· «ἀλλ' οἱ περ πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια δηλίσαντο, τὴν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χρῶα γῆρας ἔδονται», δ, 235· ἂν καὶ ἡ σχέσις αὐτῇ ὀλίγ. ἀπαντᾷ, πάντοτε ὅμως ἐν-υπάρχει ἐσωτερικῇ τῇ ἐγγυτέρᾳ συνάφειᾳ μετὰ τῆς ἀναφ. προτ. καὶ τῆς κυρίας, ὡς ἐν τῇ ἀπλῇ ἀναφ. προτ. «χάρεις δ' ἅπερ ἅπαντα τεύχεα τὰ μελίχρα θνητοῖς» = ἡτίς βεβαίως εἰς τοὺς θνητοὺς πᾶν εὐφρόσυνον χορηγεῖ Πινδ. Ο. 1, 30· «πᾶν ὅπερ προσρρήξετε, πεύσασθε» πᾶν ὅτι δηλ. ἐπιθυμεῖτε, ὅτ' ἐπὶ μάθῃτε Λισχ. Πρ. 644· «φέρουσ' ἅπερ νεκροῖσι μελιχτήρια», Περ. 602· «παρ' οὐπὲρ ἔλαβον τάδε τὰ τόξ' ἀθλῆς πάλιν δοῦναι» Σοφ. Φιλ. 598· «ταῦτ' ἅπερ παθεῖν με δεῖ», 1383· (πρὸς. περ)· καὶ πεζ. συνηθέστατα, ὅθ, ἅπερ ἐπιρρημ. = ὥσπερ· «κλαγγαίνεις δ' ἅπερ κῶων» Λισχ. Εὐμ. 630· «ἅπερ εὐπετερον ἄρουν» Σοφ. Οἱ. τ. 176· «ἡ περ δὴ φρονέω» Ἰλ. ι, 310· «ἅπερ λέγεται» = καθὼς καὶ λέγεται Πλάτ. Πρωτ. 322· «ἀφ' οὗ περ» Λισχ. Περ. 173· «οὕτως ὅσπερ ἐπ' Ἀρτεμίδῳ» Ἡρ. 8, 42· καὶ μὲθ' ἔξ. «εἰς ὅψιν ἦκει ὡς περ ἐξηύχου πάλα» Λισχ. χο. 213· ὁ Ὁμ. ἔχει καὶ ὅπερ ἀντὶ τοῦ ἀρσ. «ὅπερ σέο πολλὴν ἀμείναι» Ἰλ. η, 114· ὅπερ οὖν = ὅποιος καὶ ἂν μετ. ἡ πλοκὴ ὅν-δηποσοῦν ἀποδοκ. ἀλλ' ἴδε Λοβ. Φρόν. 373· 3) ὅς τε (πρὸς. τε) π. Ὁμ. συνηθέστατα, χωρὶς ἐν τοῖς τοῖς νὰ ἀναγνωρίζεται ἰδιαιτέρα τῇ τοῦ τε συνδέσμου σημασίᾳ, ὅστις μόν. τὴν ἀναφ. προτ. στενωπὸς μετὰ τῆς κυρ. προτ. συνδέει, ἡ τὸ (ἀρχῇ δὲν δεῖκν.) ὅς εἰς ἀναφ. ἀντων. μεταποιεῖ· «Ἀρης ὅς τ' εἰς πόλεμον δε μετ' ἀνέρας, οὗς τε Κρονίων - ζυνέηκε μάχεσθαι» Ἰλ. η, 209· Ἀρχῇ δὲν ἐν τῇ γλῶσσῃ τοῦ Ὁμήρου ἐξ ἀνάγκης συνεδόντο διὰ τοῦ τε προτάσεως τοιαῦτα, οὕτω πως νοοῦμεναι· «καὶ οὗτος ὁ Ἀρης δηλ. εἰς τὸν ἀνδρῶν τὸν πόλεμον κινεῖ, καὶ τοὺς τοὺς Κρονίων συνώθησεν εἰς μάχην», συνδέσεις, ἡ ὅποια φαίνεται περιττοῦσα, ἀφ' οὗτοῦ ἡ σημασία τῆς ἀναφ. ἀντων. ἐμφορμῶθι ὁριστικῶς, εὐρίσκονται ὅμως ἐπὶ παραδείγματι π. Πινδ. ὡς ὅντε, Ν. 10, 47· ἄτε, Π. 11, 59· καὶ π. τραγ. «μέμνησθ' ἄτ' ἐγὼ προλέγω» Λισχ. 1073· «Ἐρινύες, αἵτ' Οἰδί-πύος γένος ὠλέσχε», Ἐπτ. 1047· ἐξ οὗτε =

ρίπτειν ἀλλήλοισιν· = δὲν εἶνε κατὰ τὸ θεῖον
 δίκαιον συγχεωρημένον Ὁδ. π. 423, ποίαι·
 «ὅσα προσενεχθῆναι» Πινδ. Π. 3, 37· καὶ «ὅ-
 σια ἔστιν» = κατὰ τὸ θεῖον, φυσικὸν δίκαιον
 εἶνε συγχεωρημένον, 3, 171· «ἐκ πάσης ὁ-
 σίας» = κατὰ ὅλον τὸ δίκαιον Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ.
 470· «πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος νομίσαι»
 = νομίσαι τὸ πρᾶγμα ὡς πάντῃ συγχεωρη-
 μένον Ἀριστ. πλουτ. 682· πρβλ. «τὸ τῆς ὁ-
 σίας, ὅ,τι δῆποτ' ἐστὶ, τὸ σεμνὸν καὶ τὸ δαι-
 μόνιον συνηθίζηται» Δημ. 21, 126· Ὅθεν συν-
 ᾄπει δ' Ὁσφ «οὐ γὰρ σοὶ θέμις, αὐτὰ ὅσιν
 ἐλθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἰστανταί κτερίσματα»,
 Ἠλ. 425· «οὐτε θῆβαις ἐνοικεῖν ὁσίον» Εὐρ.
 Ἥρ. μ. 1282· Ἠ. α) ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς
 τοὺς θεοὺς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους,
 πρὶ πάντων ὅ,τι ὁ ἀνθρώπος ὀφείλει νὰ προσ-
 φέρῃ τοῖς θεοῖς, οἷα, ἱερὰ λατρεία· «ὅσια κε-
 ράων» = ἡ συνήθεια τοῦ γεύεσθαι τῶν κρεάτων
 ἐν ταῖς θυσίαις Ὁμ. ὕμν. 130· «ὁσίης ἐπιθεῖναι»
 = τελέσαι ἱερὰν τινα τελετὴν, ὕμν. Δημ. 211·
 ὁσίη γένητο = ἡ ἱερὰ τελετὴ ἐγένετο, ὕμν. Ἀ-
 πὸλ. 237· «θεοὺς ὁσίαις θοῖναις ποτινισα-
 μέναι» Αἰσχ. Πρ. 527· «καὶ γὰρ νομίσας πολλὴν
 ὁσίαν τοῦ πράγματος» = πιστεύσας ὅτι εὖσε-
 βὲς καὶ δίκαιον πράττει Ἀριστ. πλ. 682·
 «κατ' ἡμέαν ὀδεῖν, οὐκ ἔστι ὁσίη» Πρ. 2, 45·
 ἔξαιρ. ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς θεοὺς ὀφειλομέ-
 νων, ὡς «λουτρά ὁσια» = ἱερὰ λουτρά Σοφ.
 Αἴ. 1384· πρβλ. «ὅσια πανουργήσασα», ἡ Ἀν-
 τιγόνη θέλει νὰ συγχεωρηθῇ αὐτῇ νὰ προσφέρῃ
 τῇ νεκρῇ τὸ δίκαιόν του, καὶ διὰ τούτου ὀέ-
 λαι νὰ παραβῇ τὸν νόμον τοῦ Κρέοντος, Ἀντ.
 74· ὁστω καὶ ὁ Πλάτ. «ἀπὸ τῶν ὁσίων τε καὶ
 νομίων», Φαῖδ. 108· = ἱερὸς, σεβασμῶς·
 «ἱερὸν πατριῶν δ' ὁσῶς ὦν» = τὰς ἱερὰς τε-
 λετὰς τῶν πατέρων ἔχων ἐν τιμῇ, σεβόμενος·
 «μομφῆς ἄτερ τέθνηκεν» Αἰσχ. Ἑπτ. 1001·
 «καθαροί» «τῶν δὲ κρατούντων χεῖρες οὐχ ὀ-
 σιαι στυγερῶν τούτων», Εὐμ. 372· «δι' ὁσίων
 χειρῶν θιγόντων» = μὲ χεῖρας καθαρὰς, τὰς ὁ-
 ποίας ὥρρελον πρὸ τῶν θυσίων νὰ πλύνωνται
 Σοφ. Οἰ. Κ. 471· «ὁσῖος ἀπ' εὐνᾶς ὦν» Εὐρ.
 Ἰων 150, ἀντιθ. τῷ ἄδικος, Ἥρ. μ. 773·
 «δικαίως τ' ἐπείποντας ὁσια καὶ νόμῳκα μη-
 δομένους ποιεῖν ὅ,τι καλῶς ἔχει», ὅπερ ἐπε-
 ται τῷ σεβίζειν δαίμονας Ἀριστ. θεσμ. 674·
 «ὁσια μὲν ποιεῖν ὁσια δὲ καὶ λέγειν» Ἥρ. 9,
 79· «οὐκ ὅσιν ποιεῖν» = θεωρῶ ὡς ἀσεβεῖς,
 2, 170· «εἰ ταῦτοις τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὁσίον
 ἐστὶν αὐτοὺς ἑαυτοὺς εὖ ποιεῖν» Πλάτ. Φαῖδ.
 62 καὶ ἐν Εὐθύφρονι, ἐν ᾧ διαλύγῃ διὰ μα-
 κρῶν πραγματεύεται ὁ Πλάτ. περὶ τῆς ἐνοίας
 ταύτης· «ἔστι τὸ μὲν τοῖς θεοῖς προσφιλὲς ὁ-
 σιον, τὸ δὲ μὴ προσφιλὲς ἀνόσιον», 6· συχνὰ
 μετὰ τοῦ δίκαιος συννηωμένον, ὡς «ζῆν τὸν
 ὁσίον καὶ δίκαιον βίαν», νόμ. 2, 663· «τὰ δι-
 κκία καὶ ὁσια διανέμειν ὀρθῶς πᾶσι», πολιτ.
 301· «τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους δίκαια καὶ τὰ
 πρὸς τοὺς θεοὺς ὁσια» Πολυβ. 23, 10, 8·
 σπαν. περὶ ἀνθρώπων πρὸς ἄλλους ἐκπληροῦν-
 των τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ νόμου προστατεύμενα
 καθήκοντα· «δικαίαι καὶ ὁσiai» Πλάτ. πολ.
 10, 615· «ὅπως ὅτι δικαίωτάτος ὦν καὶ ὁ-

σώτατος ἔξῃ», νόμ. 12, 959· «ὅσοι καὶ ἀ-
 λήθειαν ἀσχοῦντες» ἀντιθ. τῷ «ἐπάρκοι καὶ
 ἄδικοι» Σεν. ἀν. 2, 6, 25· «ἐστίαις οὐτε ὁ-
 σωτέρων χωρίον ἐν ἀνθρώποις» Σεν. Κυρ.
 7, 5, 56· Ἀλλὰ καὶ ἀντιθ. τῇ ἱερᾷ σημαί-
 νει κυρίως οὐχὶ τὸ ὑπ' ἀνθρώπων τοῖς θεοῖς
 ἀφιερωθὲν, ἀλλὰ τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ νόμου ἡ
 τῆς καθολικῆς ὁμολογίας καθιερωθὲν ἡ συγ-
 χωρηθὲν πρᾶγμα, τόσον ἐπὶ τῶν τῆς πολι-
 τείας, ὅσον καὶ ἐπὶ ἰδιωτικῶν ὑποθέσεων, κατὰ
 τοὺς ἀρχαίους ἐρμηνευτὰς· «τὸ ἰδιωτικόν, ἱερὰ
 καὶ ὁσια» συχνὰ παραλλήλως Πλάτ. νόμ. 9,
 857· «τὴν πόλιν κοσμεῖν καὶ τοῖς ἱεροῖς
 καὶ τοῖς ὁσίοις», ἐν οἷς δυνατόν νὰ νοηθῶσι
 νοαὶ καὶ δημόσια οἰκοδομήματα καὶ ἄλλα
 καταστήματα Ἰσοκ. 6, 47· «ἐξ ὀλιγοῦραν ἐ-
 τράποντο καὶ ἱερὰν καὶ ὁσίων ὁμοῦς» Ὁσφ.
 2, 52· «ἱερὰν θεοῦς, ὁσίαν τὴν πόλιν ἀπο-
 στερεῖν» Δημ. 24, 9· ὁθ. χωρίον ὁσίον = τό-
 πος τις, ὅστις δὲν εἶνε τοῖς θεοῖς ἀφιερωμέ-
 νος, δύναται ὑπ' ἀνθρώπων νὰ πατηθῇ, ὡς =
 βέβηλος Ἀριστ. Λυσ. 743· ἡ ἐκφρασις· «ὁσίαις
 ἐνεκα ποιεῖσθαι τι» Ἀθην. 8, 350 ἀναφέ-
 ρεται εἰς τὴν πρώτην σημασίαν = ἐπιπολαίως
 ποιεῖν ἢ να ἐκποῦν ὅτι ἐκαμὲ τις τὸ χρέος του,
 χωρὶς ὅμως νὰ τὸ κάμῃ ὁ τοιοῦτος ἐξ ὅλης
 καρδίας καὶ διανοίας, τὸ λατ. dicis causa,
 Στέλλερ Εὐρ. Ι. Τ. 1428· μὲν. π. χ. ὁ ἱαβλ.
 χρώνται ὁσια = διοίτης· ἐπὶ· «ὁσίως ἐξείρ-
 γειν καὶ κατὰ νόμον» Πλάτ. νόμ. 7, 749· καὶ
 συχνὰ μετὰ τοῦ δικαίως συννηωμένον· «ὁσίως
 ἀν' ἡμῖν ἔχει, τοῦτον ὅθεν τὰ ἱερὰ ὑπὲρ ὁμῶν
 Σεν. Κυρ. 8, 5, 26, sanctus, justus.

Ὅσιος, ὁ· Περὶ γαμῆρός τις Ἑπιγρ. 2) ἐπίσκο-
 πος Κορδοβῆς Σωκρ.

Ὅσιότης, ἡ 1) ἀντικειμενικῶς, θεῖον δίκαιον,
 τὸ τοῖς θεοῖς ἀνήκον, ὁρθοκεία· «ἀνθρώποις
 κατ' ὁμοίαν ὑπὸ τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς τοῦτους ὁ-
 σιότητος» Πλουτ. π. Ἰσ. καὶ Ὁσ. 28· 2)
 ὑποκειμενικῶς, ἀγιότης τῆς ψυχῆς, εὐσεβεία·
 μετὰ τοῦ δικαιοσύνης Πλάτ. Πρωτ. 329· «ἐπι-
 στήμη ἄρα αἰτήσεως καὶ δόσεως θεοῖς, ἡ ὁ-
 αῖότης ἀν' ἐξ», Εὐθύφρ. 14· μετὰ τοῦ σωφρο-
 σύνης ὡς ἀρετῇ διαδόχου τοῦ Κύρου Σεν. Κυρ.
 6, 1, 47 καὶ μὲν. «ἡ πρὸς γονεῖς ὁσιότης
 καὶ ἡ πρὸς θεοὺς εὐσεβεία» Δ. Σικ. ἀποσπ.
 π. Ἀρετ. α. 546· καὶ ὁ Πλούτ. λέγει· «τὴν
 τῶν χρημάτων σωτηρίαν ἀπόδειξιν εἶναι τῆς
 τῶν Φαιδίων ὁσιότητος· - οὐ γὰρ ἀν' ἀκερδῶς
 φέροντας αὐτὸν εἰς ἀλλοτρίαν ἐμβάλλειν ὡς
 ῥαν, ἀσπασμένους τῶν χρημάτων» = εὐθιότης,
 εὐνοσιεργία Πλουτ. π. τοῦ πῶς δεῖ ποιημ.
 ἀκ. 7, σ. 99, sanctitas, sanctimonia.

Ὅσι-ο-οργέω· εὐσεβεῖς, ἱερὸν τι πράττειν· «ὁ-
 σιουργῆσαι, ἀποκαρδοῦργῆσαι, καὶ τὸ ἐπιλέ-
 γειν ταῖς θυσίαις ὅταν ἀπάρχωνται τῶν θεῶν
 αὐτῶν» Ἠσυχ.

Ὅσι-ο-οργός· ὁ ἐκτελὼν ὁσίον τι ἔργον ἐκκλ.
 Ὅσιός· ὁσίον ποιῶν, ἱερὸν, ἀφιερῶν μὲν.
 δι' ἐξίλαστικῆς θυσίας ἐλευθερῶν τινα τοῦ ἐγκλή-
 ματος· «τὸν ὁσίον» ὁσίον καὶ καθαίρεισθαι·
 Δημ. 23, 73· «φωγαῖσιν ὥσιον αἷμα» = δι'
 ἐξόρκας καθαίρειν Εὐρ. Ὁρ. 514. Μῶς. «σώματα
 εὐφρῶν ἄπας ὁσιόσθω» = πᾶς ἔχτω καθα-

ρὸν το στόμα του, μηδὲν ἀνδρῶν λεγέτω ἢ ἀνδρῶν. Εὐρ. Βάκ. 70. «ἀμφὶ νάρθηκας δοιοῦθα», αὐτ. 114. «δοιοῦν τινα τῇ γῇ» παραγώνειν, κηδεύειν, ἐνταφιάζειν νεκρὸν τινα ἐξ αἰσθημάτων εὐσεβείας Φίλοστρ.
 Ὀσίρατις, ὁ· τῷ ἐκ τῆς Ὀσίριδος καὶ τοῦ Ἀπιοῦ κηδείας ὑπολειπόμενῳ φαρμάκῳ φουράσας (Βρύαξ), τὰ πάντα διέπλανε τὸν Σάραπιν· οὐ καὶ τοῦνομα αἰνέσσεται τὴν κοινω-
 νίαν τῆς κηδείας, καὶ τὴν ἐκ τῆς τάφης δημιουργίαν, σύνθετον ἀπὸ τοῦ Ὀσίριδος καὶ Ἀπιοῦ γινόμενον Ὀσίρατις. Κλ. Ἀλ. πρωτ. σ. 43.
 Ὀσίρετον, Ὀσίρειος· ἴδ' Ὀσίρις.
 Ὀσίρεο-σταφί· ἴδ' Ὀσίρις.
 Ὀστράζω· εἶμαι δεδομένος εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Ὀσίριδος Σουῖδ.
 Ὀσιριακός, 3· Ὀσίρειος.
 Ὀσίρις, ἴδος, ἰων. Ὀσίριος, ὅτε. Ὀσίριδι, ἰων. Ὀσίρι (ἐπιγρ.) αἰ. ιν καὶ εἰ· 1) ἐπισήμιος καὶ ἀρχαία θεότης τῶν Αἰγυπτίων, παριστανόμενη ὡς ἀρχὴ τῆς καὶ ὑπερτάτης δύναμεις, εἰς ἣν ἀπεδίδετο ἡ ἀφθονία ἐκείνῃ καὶ γόνιμος εὐκαρπία τῆς παλαιᾶς Αἰγύπτου, λατρευομένη πρὸ πάντων εἰς τὴν πόλιν Θήβας, ἔνθα ὑπῆρχε καὶ ὁ μεγαλοπρεπὴς αὐτῆς ναός, καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας τῆς Αἰγύπτου πόλεις μὲ τελετάς μυστηριώδεις· ἰπλάττετο δὲ ὁ Ὀσίρις ὅτι ἦτο παῖς τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας καὶ ἀδελφός τῆς Ἰσίδος, τοῦ Τυφώνος καὶ τῆς Νέφθυος Δ. Σικ. κατ' ἄλλ. δὲ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς Ῥέας, ὃν ὁ Προδ. παραβάλλει πρὸς τὸν π. «Ἐλλῆσι Διόνυσον, ἀναφέρων αὐτὸν μεταξὺ τῶν θεῶν τῆς τρίτης τάξεως. Βασιλεύσας δὲ χρόνον ἰσχυρόν, ὡς λέγεται, εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀνέδειξε μεγάλως καὶ ἀξιωμακροῦντοὺς εὐεργεσίας οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς ἰγχωρίους αὐτοῦ λαούς, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλα πολλὰ μακρυνὰ ἔθνη τοῦ κόσμου, διδάσας αὐτοὺς τὴν γεωργίαν, τῆς ἐμπέλου τὴν καλλιέργειαν, καὶ πολλὰς ἄλλας χηρίσματος εἰς τὸν κοινωτικὸν βίον τέχνας, κτλ. καὶ τὴν περίφημον πόλιν τὰς Θήβας ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ Πλουτ. γυνὴ τοῦ Ὀσίριδος ἦν ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἰσις, γεννήσασα ἐξ αὐτοῦ τὸν Ὀρον, ἥτις καὶ ἐβασίλευσεν ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ τὸν φόντον τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς ὑπὸ τοῦ Τυφώνος. Ἦ τοῦ Ὀσίριδος λατρεία ἐκλήθη μετέπειτα εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη καὶ εἰς αὐτοὺς τὴν Ῥώμην Πaus. 2) ὄν. πόλεως ἐν Αἰγύπτῳ Ἐτ. Μ. Ἰσ. = Ταφσίρις Πλουτ. 3) βοτάνη τις, ἡ ἄλλως καὶ σπονδυλίειον καλούμενη Δισκ. 4) ὄν. ὅπερ ἀπένεμεν ἐαυτῷ ὁ Ἀντωνίος Δ. Κασ. ὄν. ὅπερ ἀπένεμεν ἐαυτῷ ὁ Ἀντωνίος Δ. Κασ.
 Ὀσιρσάφ· ἴδ' Ὀσιρσάφ.
 Ὀσιρσμοί, οἱ· ἔθνος ἐν τῇ Βελγικῇ παρὰ τῇ ὤκεανῳ Στραβ.
 Ὀσίωμα, τό· ἔργον ὅσιον μετῶν.
 Ὀσίωσις, ἡ· ἀγιασμός, καθάρσις ἀπὸ τινος· μαρμαρίων Δ. Ἀλ. 1, 88, ἐκρίστω..
 Ὀσιχα· πόλ. Ἀλβανίας Πτολ.
 Ὀσίως· ἴδ' Ὀσίρις.
 Ὀσιωτήρ, ὁ· τὸ ὅσιμα, τὸ μέλλον νὰ σφαγῇ ζῶον, μετὰ τὴν ἐκλογὴν ὁσίου εἴδους, ἥτοι τοῦ ἱερέως, ἐν Δελφοῖς Πλουτ. Ζητ. Ἑλλ. 9.
 Ὀσκαλσις, ἡ· σκαλσις Θεόφρ.
 Ὀσκάπτω· σκάπτω Ἡσυχ.

Ὀσκα, ἡς, ἡ· πόλ. Ἰσπαν. τῆς Ταρρακ. Πλουτ. Ὀσκάνα· πόλ. Γαδρουσίας Πτολ.
 Ὀσκέλα· πόλ. τῆς ἐντὸς τῶν Ἀλπεων Γαλατίας Πτολ.
 Ὀσκελλὰ· τῇ προηγ.
 Ὀσκιος, ὁ· ποτ. τῆς Θράκης ἡ κάτω Μοισίας, ῥέων ἐκ τοῦ ὄρους Ραδότης, πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ Πλινίου Θουσκ. καλούμενος Θουκτανὸν Ἰσχυρὸς ἴδ' Ὀσκιος.
 Ὀσκοί, ὡν, οἱ· Ὀσκιόι, ἔθνος ἀρχαῖόν· τῆς μέσης Ἰταλίας, ἐξ ἧς ὑστερον μεταβάντες εἰς τὰ μεσημβρινὰ αὐτῆς μέρη κατέκρησαν ἐν τῇ Καμπανίᾳ, ὅπου κατ' ὀλίγον ἠφανίσθησαν διὰ τῶν ἐπιδρομῶν ἄλλων Ἰταλικῶν λαῶν, καὶ αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων Στραβ.
 Ὀσμαν ἢ Ὀσμανα· ὄν. μνηστὴς τῶν Καπκαδόκων, καὶ Ὀσμανίας ἄλλως λεγομένου, = 8 δ· κτωβρίου — 6 Νοεμβρίου Ἰδελερ.
 Ὀσμάομαι· ὀσφραίνομαι, ἔρυνω, ἰχνυλατῶ Ἀριστοτ. τοπ. 1, 12· μετρ. «Ἀζακνος ὀσμάομαι λόγους» = προαισθάνομαι, παρατηρῶ Σοφ. ἀποσπ. 186, ὀδοτορ, κενό.
 Ὀσμάς, ἄθος, ἡ· βοτάνη τις ἐν ὠδῳ, ἣν οἱ μὲν ὀνοσσμα, οἱ δὲ φλουτίν, οἱ δὲ ὄνωνιν καλοῦσι Δισκ. 3, 147, εὐώδες, οὐκ ἀγρὸς ὄζουσα Πλιν. ρίζ. ὄζ· ὄζ· ὡν, παρκ. ὄζ· ὠδα, ὄζ· ὠδα, ὄζ· ὠδα.
 Ὀσμή, ἡ (πρὸς. ὀσμὴ καὶ ὀσμάς)· ἡ ὀσφρησις, μυρωδία, λέγεται καὶ ἡ εὐωδία καὶ ἡ δυσωδία· «ὀσμὴ βοτάνων αἰμάτων μὲ προσγελα» Δισκ. Εὐμ. 244· — κακὴ Σοφ. Φιλ. 879· «ὡς καλὴν ὀσμὴν ἔχει» Εὐρ. Κύκλ. 153· καὶ πεζ. «ὀσμα ἦσαν οὐκ ἀνεκτοί» Θουκ. 7, 87· «εἰσὶ τε ὀσμαὶ εὐμπασαι· καπνὸς ἡ ὀσμὴ καλὴ» Πλάτ. Τιμ. 66· «χρῶμασιν ἡ ὀσμαὶ παποικιμένα φάρμακα», Κρατ. 394· «τῆς ἡδονῆς ἡ ψυχὴ παραλαβούσα τὴν μνήμην, ὥσπερ ὀσμὴν» Πλουτ. οὐ δυν. ζῆν. ἡδ. 4· «εἰ δὲ ὡς αἰσθητήριον ἡ ὀσφρησις μετῶν. ὀσμὴ θεωρεῖται ὡς ἰδ. τύπ. ἀντὶ ὀσμῆς Ἀοδ. Φρυν. 89, odor, fragrantia.
 Ὀσμήρης, 2· μυρίζων, ἔχων εὐωδίαν Νικ. ἀλ. 283, ὅπερ ὁ Σχολ. λέγει· ὀσμὴν ἔχοντα εὐωδία, olidus, fragrans.
 Ὀσμήρης, 3· τῷ προηγ. Νικ. ἀποσπ. 2.
 Ὀσμησις, ἡ· τὸ ὀσμάσθαι, ἡ μυρωδία Ἀρετ. 24, 11, odor.
 Ὀσμητός, 3· ὄν. ὀσφραίνεται ἡ δόναται νὰ ὀσφρανθῇ τις Θεόφρ. 1, 90, odoratus.
 Ὀσμίλος, ὁ· «ἰχθύς, ὁζώδης καθάπερ ὁ πολυ-
 πους, ἀμφίβιος, ἐλαίαις τε καὶ ὀσκα κατεσθίων» Τζετζ. Ἰστ. 5, 25, piscis oleus ἴδ' Ὀσμύλη.
 Ὀσμύς, ὁ· ὀσμὴ Δισκ. 4, 18.
 Ὀσμύλη, ἡ· εἶδος θαλασσίου πολυπόδους, βαρεῖαν ἔχοντος ὀσμὴν Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 8, 318 καὶ Ὀσμύλος καὶ ὀζαῖνα ὀνομασθὲν Ἀριστοτ. 1. Ζ. 4, 1· πρὸς. Ὀσμύλος, ozanina.
 Ὀσμηλίδιον, τό· τῷ ἔπομ. ἔσφ.
 Ὀσμύλιν, τό· ὅπου· τοῦ Ὀσμύλη Πολυδ. 2, 76, ozanina.
 Ὀσμίδας· ὁ· κώμη Κρήτης Σκυλ.
 Ὀσμύλος, ὁ· Ὀσμύλη Ὀπκ. ἀλ. 1, 307.
 Ὀσμ· ὠδῆς, 2· ὀσμῆρης Ἀριστοτ. π. αἰσθ. 5, 4, odoratus.
 Ὀσνόνθης, ου, ὁ· Αἰγύπτιος τις παχυρ.

πλαχή· «θαυμαστὰ ὅσα» = mirum, quan-
tum — ἄξιον θαυμασμοῦ πόσον, Ἰπκ. μεζ.
282· «ὅλον μένει ἀμύχανον ὅσον χρόνον»,
Φαιδ. 80· «ἀμύχανον δὴ ὅσω πλεονεχίσει»,
πολ. 9, 588· πρὸς. καὶ τὸ τοῦ Εὐκλ. «μετά-
δως δ' ὅσον ἐπαλγῶ μελὶ τῶν φθιμένων» =
ὅτι τόσον πολὺ λυποῦμαι, Ἰκ. 66. Ἀντί δὲ
τῆς δεικτ. ἀντ. εὐρίσκειται π. Θεοκρ. «ὅσον
αἰγὲς ἔμιν φίλοι, ὅσον ἀπέσβας» ὅπου ὁμοίως
ἀντὶ τοῦ δευτέρου ὅσον χειρογράφῳ τινα ἔ-
χουσι τόσον, 4, 39· ἔτι δὲ εὐρίσκειται π. Β.
Ἀν. «ἀνεβύσεν οὐράνιον ὅσον», 4, 20· 4)
συνηθέστατα εἶναι ἐν χρήσ. ἐπὶ ῥ. ὅσον π. καὶ
ὅσα Ἰλ. ψ, 431, ἐπὶ τῆς φωνῆς = τόσον δυ-
νατά, ἐπὶ τόπου = τόσον μακράν, ἐπὶ
ἀριθμοῦ = τόσον πολλὸν, ἐπὶ χρόνου = τόσον
καιρόν, ὅσον τε, κ, 351· 6) ἀντὶ τοῦ τόπου
προσδιορισμοῦ εὐρίσκειται κατ' αἰτ. τότε λαμ-
βάνει τὴν σημ. τοῦ περιόπου· «ὅσον τ' ὕρ-
γυιαν» Ὀδ. ι, 325· «ὅσον τε πηλοῦστον» 1,
517· «ὅσον τ' ἐπὶ ἡμῖν» = περίπου μέχρι τοῦ
ἡμέτερος, ν, 114· «ξύλα ὅσον τε διπύχια» Ἠρ.
2, 96· νεκρὸν ἐβόλον, μέγαθος ὅσον τε πη-
γυατὸν ἢ διπύχυν», 2, 78· καὶ συνήθ. «ὅσον
τε δέκα στάδια», 9, 57· «ὅσον τε ἐπὶ τρεῖς ἡ-
μέρας», 2, 5, 30· «ὅσον δὲ ἢ τρία στάδια»
Πλάτ. Φαιδ. 229· «ὅσον εἴκοσι πόδας ἀπέ-
στη» Πολυδ. 39, 1, 3· γ) τοσοῦτον διαφέρειν
= ὅσον· ἀντιστοιχεῖ Ξεν. Κυρ. 8, 1, 4· «ὅσον
αἱ ἄλλαι ἡδοναὶ ἀπομακραινόμεναι, τοσοῦτον
αὐξάνονται» Πλάτ. πολ. 1, 328· καὶ ἰδ. συγχο-
ρῶν ὁμοίως· «ὅσῳ-τοσοῦτῳ» εἶναι συνηθέστε-
ρον· ὅσον πιστεύω, τοσοῦτον μάλλον ἀπο-
ρῶ· 2, 368· «ὅσῳ μὲν ἂν θάττον ἔλθοι, τοσοῦ-
τον ἀπαρσκευαστοτέρῳ βασιλεῖ μαχεσθαι»
Ξεν. ἀν. 1, 5, 9· καὶ εἰς τὸν ὑπερβ. «ἀνακραγόν-
τες ὅσον ἐδύναντο μέγιστον» = τόσον δυνατὸν
ὅσον ἡδύναντο, 4, 5, 18· καὶ ἄνευ τοῦ συγχο-
ρῶντος αἰ μτγν. ὡς δὲ Παλδδ. ὅσῳ, ἐνθα μάλ-
λον ὅπον. 1, 45, 9· καὶ «ὅσῳ γυνὴ καὶ μετρί-
ζω τὰ σώματα ἦν, τοσοῦτον μάλλον», 2, 30,
3· δ) εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀναφερθεῖσαν ἔλθιν
ἀνάγονται αἱ ἑξ. συμπλοκαί· «ἀλλ' ὅσον ἐς
Σακίας τε πύλας καὶ φηγὸν Ἰκάνεν» = ἐπὶ ἡγίαινε
τίσον, ὅσον εἶναι τὸ μέχρι τῶν Σκ. πυλῶν
διάστημα Ἰλ. ι, 354· ὅσον μόν. Θουκ. 6,
103· «πρόβατα ὅσον θύματα» = πρόβατα μόν.
εἰς θυσίαν ἀρκοῦντα Ξεν. Ἀν. 7, 8, 19· «ὅ-
σον παιδείας χάριν» Πλάτ. Γοργ. 485· «ὅσον
μὲν ταυτὶ μόνον ἱκανός», Φαιδ. 242· «νῦν δὲ
μόνον ὅσον τινὰ τόπον αὐτὸν δι' ὀλίγων ἐπ-
εβλήθημεν», νόμ. 6, 778· «τὰ κράε (διερεῖ-
σαι) ὅσον μόνον γέσασθαι ἐκὼς καταλι-
πών» = μόνον πρὸς γένειν Ξεν. ἀν. 7, 3, 22·
καὶ μτγν. ὅσον εἶπα = μόνον τὸ εἶπα Διοσκ.
4 (12, 169)· δ' ἅπου. συμπλέκει οὕτως καὶ τὸ
ἐπὶ θ. «ὀλίγους ἄσους κοφίλους ἐκφορήσας» =
μόνον ὀλίγους Ἀλεξ. 1, πρὸς τοῦτο δύναται
τις νῆ παραβῆλναι καὶ τὸ τοῦ Δημ. ὅσα ἔνια,
27, 27· τὸ τοῦ Θεοκρ. τυτθὸν ὅσον, 1, 45·
ὅσον οὐ καὶ ἐν μετρί λξ. ὅσονοδ. = ianum non =
σχεδόν· «ἐλέγετο δὲ ὅτι καὶ ὁ ναύαρχος διά-
δοχος ὁσονοῦ παρέλιν» Ξεν. ἀν. 7, 2, 5· «ἐνὸς
μῖα δὲ ὅσον οὐκ ἦν καὶ τῶν πόλιν». Ἑλλ.

5, 2, 16· «ἤξει δ' Ὀδυσσεὺς ὅσον οὐκ ἦν»
Εὐκλ. Εὐκ. 138· ὅσον ὅσον=μικρόν τι Ἀριστ. σφ.
213· οὐδ' ὅσον=οὐδὲ τὸ βραχυτάτον ὡς ἐξηγ.
Φρον. ἐν Β. Ἀν. 3, 24· ὅσον αὐτίκα, ὅσον
οὐκω = μετ' ὀλίγων καιρὸν Παλυσ. 2, 52, 7·
ε) παρατηρητέον μάλιστα τὸ ὅσον μετ' ἀπαρ.
= μόνον καθ' ὅσον· «ὅσον γ' ἔμ' εἶδεναι»
Ἀριστ. νεφ. 1233· «ὅσον μόνον τὴν θυγέ-
ρειαν κατασβέσαι» = μόνον ἐπὶ τοσοῦτον ὅσον
τὴν θυγ. νὰ ἀποσβέσῃ Πλάτ. Πρωτ. 334·
334· Ἐπίσης μετὰ τινος ὀνόμ. ἀπολύτ. ὅσα
ἄνθρωποι = καθ' ὅσον εἶναι ἄνθρωποι, πολ. 5,
467· «ὅσα κατὰ τὴν ἡμῶν ηλικίαν» Ἰσοκ. 7,
41· Ἀκριβέστερον μετὰ προθ. ὀρισμένου· «εἰς
ὅσον ἀνδρὶ πῶν δυνατὸν μάλιστα» = κατὰ το-
σοῦτον μόνον καθ' ὅσον εἶναι δυνατὸν εἰς ἄν-
θρωπὸν τινα Πλάτ. Φαιδρ. 277· ἐφ' ὅσον, πο-
λιτ. 268· καθ' ὅσον, Πρωτ. 351· καθ' ὅσον
μὴ=ἐκτός ὅτι, Φαιδρ. 81· «πρῶτος ὅσα μὴ σφά-
δρα μισοτύραννος» Πλούτ. Τημοκ. 3, quantus.
Ὅσοσόν· ὅδε τὸ προηγ.

Ὅσος=περ' ὅσον μέγας καὶ ἂν ἦν, ὡς πρὸς
τὴν δεικτ. ἀντ. σημ. τὴν ἀκριβεστέρην σὺν-
ῆσιν καὶ ὁμοίωσιν τῆς ἀναφορικῆς μετὰ τῇ
κυρίας προτ. «τοσόνδ' ὅσον περ αὐτοῦ ἦν δι'
ἡλίου Ἰσχυ. Ἀγ. 834· καὶ ἔνευ δεικτ. «Περ-
σὶν ὅσοι περ ἦσαν ἀχμαῖοι φύσιν», = πάντες,
ὅσοι, Περσ. 433· «πᾶν ὅσον περ ἐξηπιστάμεν»
Σοφ. Αἰ. 306· «γῆς ὅσοι περ Ἀπίας πρότοι κα-
λοῦνται», Οἰ Κ. 1305· καὶ περ. «ὅσον περ τρία
στάδια» Ἠρ. 9, 51· «ἡμῶν μέγαθος, ὅση περ
ἡ ἐν Ἀθῶν» = ἀκριβῶς τόσον μεγάλη, 2, 170·
«ὅσα περ ἐστὶ τὰ ἄλλα, τοσαῦτα οὐκ ἔστι» Πλάτ.
σοφ. 257· καὶ μετὰ τοῦ ἀνκαλ. ὅπως (ὅδε ὅσος),
«πᾶν ὅσον περ ἂν ἔχῃ γένεσιν», Τιμ. 49· καὶ
ἐπὶ πρ. «ὅσῳ περ» ὡς καὶ «ὅσῳ», μετὰ συγχο-
ρῶν. 458, ἀντιστοιχ. τῷ τόσῳ, νόμ. 10,
902· καὶ «ὅσῳ περ, ἂν τὸ πρῶτον διενέγκῃ»,
Παρμ. 154· οὕτως ὅσα περ Ξεν. Κυρ. 1, 6, 12.

Ὅς=περ' ὅδε ὅδε.

Ὅς=περ-οὐδ' ὅδε.

Ὅσπριον· ὁσπρίον Κραμ. Ἀν. 4, 401 29.

Ὅσπριον-δόχος, 2· ὁ δοχόμενος, περιέχων
ὁσπρια ἄμφ.

Ὅσπριον-θήκη, ἢ· θάκη πρὸς ἀποδοχὴν ὁ-
σπρίων, granarium.

Ὅσπριον-λεῖων, ὅ· φωτὸν τι, ὃ συμφυόμενον
τῇ φωτίζῃ-οὐκ ἔσ' αὐτὴν τεχθῆναι Σχολ. Βα-
σιλικ. 20, 450.

Ὅσπριον, τό· τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὁσπρι-
ον, συνήθ. πλ. ἔχει. κύαμοι Ἠρ. 2, 37· ὁ τύπ.
ὁσπριον ἀποδοκ. Ἑκ. Μ. 635, 48· ὁ Γαλην.
φησὶν «ὁσπρια καλεῖσθαι τῶν Δημητρίων ἀπερ-
μάτων ἐκείνα, ἔξ ὧν ἄρτοι οὐ γίνονται, οἷον
κύαμους, πισσοὺς, ἐρεβίνθους, θέρμους, ὄρυζαν,
λαθύρους, φασιήλους, φακὴν, εἴτι τοιοῦτα», 1,
314, 14, legumen.

Ὅσπριον-πώλητος, ὁ πωλὼν ὁσπρια.

Ὅσπριον-πώλης, ἰός· ὁ πωλὼν τὸν προηγ. Σχολ.

Ἀριστ. πλ. 427, leguminaria.

Ὅσπριον-φαγέτω· τρώγων ὁσπρια.

Ὅσπριον-φάρος, 2· φέων ὁσπρια.

Ὅσπριον-ὠδῆς, 2· ἔχων τὰ εἶδος τῶν ὁσ-
πρίων, ὁμοίως μὲ ὁσπρια.

*Ὅσπρι-ιδής, ὁ· ὁσπρίων ἀγοραστής μτγν.

*Ὅσπρι-λέων, ὁ· ζιζάνιον τι, φυτὸν ἐπιπλα-
γές εἰς τὰ ὁσπρία, ὄντινες ὑποβάλλουν καλοῦ-
σαι γῶπι.

*Ὅσπριον, τό· ὁσπριον Ἰσυχ.

*Ὅσπρος, ὁ· τῷ προηγ.

*Ὅσρονη καὶ ὁσροήνη, ἡ· χώρα Δ. τῆς
Μεσοποταμίας, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἐκ τινος
βασιλέως Ὁσρόου, κατ. Ὁσροηνοὶ Δ. Κάσ.

*Ὁσροηνοί, οἱ· λαὸς ἀρχαῖος τῆς Ἀραβίας,
ὅστις μεταδὸς ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἡγεμόνος τινός,
τῆς Ὁσρόου καλουμένου εἰς τὰ περὶ τὸν Εὐφράτην
βοτ. μέρος τῆς Μεσοποταμίας, ἐκυρίευσεν αὐτὰ
ἀπὸ τοὺς τότε αὐτοῖς δεσπόζοντας Παρθύους καὶ
ἀποκατασταθεὶς ἐνταῦθα ὀνόμασε καὶ τὴν χώ-
ρην τούτην Ὁσροηνὴν Ἰερών.

*Ὁσρόης, ου, ὁ· 1) ἡγεμὸν τις τῶν Ἀράβων,
ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Ὁσρόης καλούμενος, ὁ
κυριεύσας μετὰ λαῶν τῆς Ἀραβίας τὰ βοτ.
τῆς Μεσοποτ. ὑπερῆκτο τε καλεῖται Ὁσροηνὴ
Λοκ. 2) Παρθός τις Δ. Κάσ. ἀλλὰ καὶ Ὁ-
σδρόης γράφ. Στ. Βυζ.

*Ὁσσα, ἡ· 1) ὄρος (5000 ποδ.) τῆς Θεσσαλίας,
ἐκτείνόμενον ἀνατ., καὶ χωριζόμενον διὰ τοῦ
Πηνειοῦ ποτ. καὶ τῶν Θεσσαλικῶν Τεμπῶν ἀπὸ
τοῦ ὄρους Ὀλύμπου, ἀποσπασθὲν αὐτοῦ κατὰ
Στραβ. περίφημον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱστορίᾳ διὰ τὴν
αὐτοῦ διατριβὴν τῶν Κενταύρων, τανὺν Κίσα-
βος Ἡρ. 2) ὄρος τῆς Πισατίας ἐν Ἠλιδι. Στραβ.
3) ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ Τρετ. εἰς Λοκ. 4) ὄρος ἐν
Θράκῃ ἢ Μακεδονίᾳ Στραβ. 5) πόλις ἐν Βι-
σαλτίᾳ τῆς Μακεδονίας Πτολ. 6) προσωπ. ἄγ-
γελος τοῦ Διός.

*Ὁσσα, ἡ (συγγεν. τῷ ὄψ), ἀττ. ὄττα· φήμη τις
ἐκ θεῶν προερχομένη, λόγος· «θεῖα κληδὼν»
μεταφ. τῶν ἀνθρώπων διαδεδομένη, χωρὶς νά
γνωρίζῃ τις πόθεν προέρχεται Σχολ. Ἰλ. 6.
93· ἦτις, ἐπειδὴ ἀγνωρίζεται ἡ αἰτία καὶ ἀρχή
τῆς, καὶ ἀσαφὲς καὶ ταχέως διαδίδεται, φαί-
νεται ὡς θεῶν τι «ὄττα ἐκ Διός» Ὀδ. α,
282· καὶ προσωπ. ὡς ἄγγελος τοῦ Διός Ἰλ.
ἐνθ. ἀνωτ. καθόλου ἢ φωνή· «περικαλλέα ὄ-
σαν ἰεῖσται», περὶ τῶν Μουσῶν Ἦσ. θε. 10, 43·
ἐτι δὲ ὁ μοκημὸς τοῦ ταύρου, 832· «ὁ φθόγγος
τῆς κίχρας» Ὀμ. ἔμν. Ἐρμ. 443· ὁ κρύτος
ἐν τῇ μάχῃ Ἦσ. θε. 701· φωνὴ προφητεύου-
σα· «ἀρτίπῃς πατρία ὄσσα» = ἡ τοῦ Ἀπόλ-
λωνος μαντευτικὴ φωνὴ Πινδ. Ὀ. 6, 62· φω-
νὴ προμηνύουσα αἰωνοῦ τινος ἡ δόξης Ἀπολ.
Ῥ. 1, 1087· ὁ Τίμαιος ἐν λεξ. Πλατ. ἔρμην.
«ὄττα, φήμη, μαντεία καὶ διὰ κληδόνος» καὶ
ὁ Πλάτ. «κακὴν ὄτταν» = κακὸν σημεῖον, νόμ.
7, 800· σπαν. καὶ μτγν. πεζ. «καὶ τὴν τού-
των δαῖτα πιστεύουσιν εἰναὶ σφισιν ὅτταν ἀγα-
θὴν» Ἀλ. 1, Ζ. 12, 1· πρὸς. ὀττεύομαι, νοκ.

*Ὁσσα· ἐπ. ὄσα, οὐδ. πλ. τοῦ ὄσας.

*Ὁσσάδισι, οἱ· λαὸς τις μικρὸς τῆς Ἰνδίας,
οἰκὼν περὶ τὴν ἀρκτικὴν ὕλην τοῦ Ἀκείνου
ποταμοῦ, ἀν' ἀπέταξεν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος Ἄρρ.
Ὁσσατος, 3· εἰς τὸ ὄρος Ὁσσαν ἀνέκων· «κό-
νις Ἀνθ. 7, 255· Ἰδ' ὄσσεις.

*Ὁσσάκις, ἐπ. δάκις.

*Ὁσσαρηνή, ἡ· ἐπαρχία Ἀρμενίας, πειμένη
περὶ τὸν Κύρον ποτ. Πτολ.

*Ὁσσαδομαι, ὁσσεύομαι· ἴδ' ὄσσομαι.

*Ὁσσασι, ὁ· ποτ. ἐν Τυρρανίᾳ Πτολ.

*Ὁσσάτιος, 3· ὁσάτιος ἐπ. quantus.

*Ὁσσατος ὁ· ἀθλητὴς Αἰγύπτιος Φιλοστρ.

*Ὁσσε, τὸ, οὐδ. δύν. (συγγεν. τῷ σπ, ὄφο-
μαι)· οἱ ὀφθαλμοὶ ἀμφοτέρω, Ὀμ. μόν. ὄν.
καὶ αἷτ. «τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν» Ἰλ.
δ, 461· «πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινόν», ν, 3·
ὄσσε λαμπέσθην, ψ, 415· ἀλλὰ καὶ μεθ' ἐν.
«ὄσσε δεδόκει», κ, 466· προσέτι, «ὄσσε φαει-
νόν, αἵματόεντα», ν, 435· οἱ τραγ. ἔχουσι καὶ
γεν. ὄσσαν καὶ δοτ. ὄσσαι, ὡς καὶ ὁ Ἦσ. θε.
826· ἀπ' ὄσσαν Αἰσχ. Πρ. 398· «φοδερὰ δ'
ἐμοῖσιν ὄσσαις οὐκ ἔλατ' προσήξειν», 144· «ἦν
μή ποτ' ἐγὼ προσιδὲν ὄφελον ὄσσαις» Σοφ. Τρ.
994· «ὑπὸς ἐπ' ὄσσαις κίοναται» Εὐρ. Ἐκ.
916· «ἐμοὶ κατ' ὄσσαν ὠρμήθη δάκρυ», Μηδ.
906 (ὄσσε, μόν. Αἰσχ. Περ. 1021)· οὕτω καὶ
μτγν. π. ὄσσαις ἐπ. 283 (Πλαν. 96)· ὄσσαν
θεόκρ. 24, 73· ὁ δ' Εὐστ. γρητ. ἐκ τοῦ ἐν.
καὶ τῇ δοτ. ὄσσει, καὶ οἱ γραμ. δέχονται δι-
πλὴν ἐν. ὄν. ὁ ὄσσεος καὶ τὸ ὄσσεος, ἐξ οὗ δ'
Ἰσυχ. ὀσέων (πρὸς. ὄσσομαι), οσuli.

*Ὁσσεῖα, ἡ, ἀττ. ὀττεῖα· προφητεία, προ-
αἰσθησις, ἔκαστ. καλὸς τινος ἀρ. λεξ. δὲ ὡς
τὸ λατ. religio, ὁ ἐκ δεισιδαιμονίας φόβος·
«ὀττεῖα καὶ δευμάτων μεστὰ δνειράτα» Δ.
Ἄλ. 7, 68, vaticinatio.

*Ὁσσεῖος, 3· εἰς τὸ ὄρος Ὁσσαν ἀνέκων,
πρόνος Καλλ. Ὀμν. 3, 52· ἴδ' Ὁσσατος

*Ὁσσεύομαι ἀττ. ὀττεύομαι (πρὸς. ὄσσομαι)·
ἐκ τινος θεῖου σημείου προαισθάνομαι μαντευ-
τικὴν τινά φωνήν, προλέγω τὸ μέλλον Ἀριστ.
λυσ. 597, περὶ τινος Πολυδ. 1, 11, 15· τὸ
μέλλον, 27, 44, 5· πρὸς. Πλουτ. «τὰ παι-
δάκια μαντικὴν δύναμιν ἔχειν αἰσθῆναι τοὺς Αἰ-
γυπτίους καὶ μάλιστα ταῖς τούτων ὀττεῖασι
κληθῆσαι καὶ ζώντων ἐν ἱεροῖς καὶ φθγγόμενων
ὅ, τι ἀν' τύχῃσιν» π. Ἰσ. καὶ Ὀσ. 14· καὶ ἄλλ.
μτγν. «ὀττεύονται πρὸς τὴν ἐκείνου βοήν» Αἰλ.
1, Ζ. 1, 48, (ὅς τις καὶ τὸν ἐνερ. τὸν. ἔχει,
ἀντ. 3, 9)· ὄσ. καὶ=abominari=ἐκλαμβάνω
ὡς κακὸν τι σημεῖον, φοβεῖσθαι κακὸν τι Δ.
Ἄλ. 2, 19· ὁ Μοῖρ. τὸ ὀττεύεσθαι θεωρεῖ ἀντ.
ἀντιστοχ. τῷ κληδονίζεσθαι, vaticinor

*Ὁσοικα, ἡ· Ὀσικα πόλις Ἀλβανίας Πτολ.

*Ὁσ(σ)ιοι, ἡ ὄσιοι· ἔθνος τῆς Εὐρώπ. Σαρ-
ματίας Πτολ.

*Ὁσσίχος, ἡ κατὰ Μείνικ. ὀρρότ. ὄσσιχος·
ὄρρ. ὄρρ. τοῦ ὄσος, Θεοκρ. 4, 55, quantulus.

*Ὁσσομαι, (ἴδε τῷ ὄσσε) ὄσ.=βλέπω ὡς καὶ
ὁ Ἀρίσταρχος π. Ὀμ. παράγει αὐτὸ καὶ ἔξη-
γεῖ, οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι παρὰ τὸ ὄσσε πρὸς.
Πουτρ. λεξ. 1, 21) νοερώς πρὸ τῶν ὀφθαλ-
μῶν ἔγω, προβλέπω· «ὄσσομαι πατέρ' ἱε-
ρὸν ἐνὶ φρεσίν» = τὸν πατέρα τοῦ συλλογίζο-
μενος, ἐν τῷ νῷ παριστάνω αὐτὸν Ὀδ. α, 115·
(πρὸς. προτιύσσομαι)· καὶ σπαν. π. μτγν. π.
=βλέπω Ἀπολ. Ρ. 2, 28· συνήθ. βλέπω νο-
ερώς, προσορῶ, προαισθάνομαι· «κακὸν, κα-
κὰ ὄσσεσθαι θυμῷ» Ὀδ. κ, 374. «ἄλγεα Ἰλ.
σ, 224» ἐπειδὴ δὲ οἱ προαισθάνονται δύναν-
ται καὶ ἄλλοις νά χρησιμεύσωσι ὡς σημεῖον,
ἄρρ.=προαναγγέλλω, προσημαίνω τῷ

συνήθειαν π. «ἐλλήσιν ἐκ τῆς εὐθείας νά μετα-
βαίνωσιν εἰς τὴν πλαγίαν ἐρώτησιν» οὕτω καὶ
τραγ. «ὁ δ' οὖν ἐρωτᾷ», αἰτῶν καθ' ἣν τινα
αἰκίζεται μεν. Αἰσχ. Πρ. 226. «σήμεν' ὅ,τι
χρήσῃ σοι συμπτῆτευν», 295. «οὐ γὰρ οἶσθ' ἂν
μ' ὄντιν' εἰσαρχῆς» Σοφ. Φιλ. 219. «κοῦ βλέ-
πεις, γυν' εἰ κακοῦ - οὐδ' ὅ τινι οἰκτεῖς μέτα», Οἰ.
τ. 414. «ὅστις ἦν ὁ μύθος αὐτῆς εἰπατε» Ἀντ.
1175. καὶ περ. «μανθάνομεν οὖν ὅ,τι νῦν ἡμῖν
ἔστι τὸ ξοδαῖνον» Πλάτ. Φιλ. 22. ἀκολουθεῖ δὲ
καὶ ἐν. ὁποτ. «οὐδ' ἔχριν, ὅτεω ζημιώσῃσι» Πρ.
5, 87. ἐν εὐθείᾳ δ' ἐρωτᾷ εὐρίσκειται μὲν. ὡς
πρὸς ἀμέσως προηγουμένην ἐρώτησιν τινα.
«ἀλλὰ τίς γὰρ εἰς - ὅστις; καλὴς χρηστός»
Σοφ. = ἐρωτᾷ πούτος; Ἀριστ. Ἀσχ. 569. «τί
δ' αὖ λέγεις, δ, τι», 106. «τί ποιεῖς - δ, τι
ποιῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἦ», βατρ. 198. «τίνα γρα-
χὴν οὐ γέγραπται; ἦν τινα», Πλάτ. Εὐθύφρ.
2. 2) συνηθέστε. ἐκφράζει ἀόριστόν τινα καθ-
ολικότητα καὶ διαφέρει τοῦ ἀπλῶς ἀναφ.
δ, καὶ ὅ,τι δὲν ἀναφέρεται εἰς τι ὁρισμένον
ὑποκείμεν. ἀλλ' εἰς ἀόριστόν τι, πολλὰχὼς συ-
νέχονον νά ταχθῇ, σπαν. α) μεθ' ὁρίστ. ὡς
πρὸς τινα δεῖκτ. ἀντ. προηγουμένην. «ἀνωγῆ
δὲ μιν γαμέσθαι τῶν, ὅτεω τε πατὴρ κέλεται
καὶ ἀνδάνει αὐτῇ», ἐνθα, ὡς ὅτ' ἀνεφέρετο εἰς τι
ἤδη ὁρισμένον, ὅτεω ὁμοῦς δεῖλοτ' ὅτι οὐδεμία
ὑπάρχει ἀνέκριστις, = ὅποιον καὶ ἂν παρακινήσῃ
αὐτὴν ὁ πατὴρ νά υπαδρευθῇ Ὅδ. β, 114.
«ταύτην, ἥτις ἀποστρέφει» Πλάτ. Γοργ. 509
συνήθετα. μετὰ παραλείψεως τῆς δεῖκτ. ἀντ.
«βουλὴν δ' Ἀργείους υποθησάμεθ' ἥτις ἀνήσει»
Ἰλ. ο, 467. «τιμὴν δ' Ἀργείους ἀποτινέμεν
ἦντιν' ἔοικεν», γ, 286. «Ζεὺς τοι δοίη, ὅ,τι
μῆλιστα εὐέλπεις» Ὅδ. ξ, 51. «ἐλαφρόν, ὅς τις
πημάτων ἐξω πόδα ἔχει, παραινέειν» Αἰσχ.
Πρ. 263. καὶ μετὰ τοῦ πᾶν. «λέξω σοι πᾶν
ὅ,τι χρήσεις μαθῆναι», 612. «ὅστις γὰρ εὐδραν
εὐ παθὼν ἐπίσταται, παντὸς γένοιντο ἂν χρή-
ματος κρείστος φίλος» Σοφ. Φιλ. 612. καὶ
περ. ἀπανταχοῦ. «τῆς δούλης τυχεῖν παιδείας
ἥτις ποτὲ ἔστιν» Πλάτ. πολ. 3, 416. «μήτε
διακονίαν μηδ' ἦντινα κεκτημένους» = μηδ' ὁ-
ποιανδήποτε, νόμ. β, 919. «ὅτιο δοκεῖ ταῦτα
ἀνατεινάντω τὴν γαῖρα» Σεν. ἀν. 3, 2, 9.
«ἡγεμόνα αἰτεῖν, ὅστις ἀπάξει», 1, 3, 14.
«προσταλοῦμαι σ' ὅστις εἰ» = ὅποιος καὶ ἂν ἦ-
σαι Ἀριστ. σφ. 1406. 6) μετὰ τοῦ ἂν
καὶ ὅποτ. τοῦ καθόλου ὡς πρὸς τὸ παρὸν ἢ
μέλλον. «ἔρδειν (ἀντὶ προστ.) ὅ, τι τε κένοιο
ἐπατρύνη καὶ ἀνώγη» Ἰλ. ο, 148. «ὅστις κ'
ἐπιόρκον ἀνάσσει» = ὅποιος ἤθελεν ἐπιταχέσει,
τ. 260. «ὅστις δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἔσσει,
ὅ, τι κεν ὁ θυμὸς ἐθέλῃ» = ὁ, τίδηποτε καὶ ἂν
ἦλθῃ Ὅδ. ξ, 445. «ἅπας δὲ τραχὺς, ὅστις ἂν
νῦν κρατῇ» Πλάτ. Φαιδρ. 274. «τίς (πόλις)
ἡμᾶς δέξεται, ἥτις ἂν ὄρετ' τοσάυτην ἡγομάην»
Σεν. ἀν. β, 7, 33. γ) καὶ μόν. ὅποτ. εὐ-
ρίσκειται οὕτως. «οὐτιδανὸς πέλει ἀνὴρ, ὅστις
ἐκνοῶντο ἔριδα προσέφρηται ἀέθλων» Ὅδ. θ, 209.
«τὴν γὰρ αἰοδὴν μάλλον ἐπικλείουσι» Ἄν-
θρακοι, ἥτις ἀκούοντες νεωτάτη ἀμφιπέλη-
ται», α, 351. «οὐ γυναικός, ἥτις ἄνθρωπος νοσήσῃ»
Αἰσχ. Εὐμ. 202. δ) ὡς πρὸς τὸ παρελθόν καὶ

εἰς λόγον πλείον μετ' εὐκτ. «ὄντινα κίχρη
ἐρητύσασκε» Ἰλ. β, 188. «οὐ τινα γὰρ τί-
εσκον, - ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο» Ὅδ. χ, 402.
«ἀνθροποιὺς θέλγουσιν ὅτις σφέας εἰσαφίκοιται»,
μ, 40. καὶ μετὰ τινα εὐκτ. «μυθῶν, ὃν οὐ
κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο, ὅς
τις ἐπίστατο - ἄρτια βάξειν» Ἰλ. ξ, 610.
«ὅστις ἀφίκοιτο τῶν παρὰ βασιλείας πρὸς αὐ-
τόν, πάντας οὕτως ἀπεπέμπετο» Σεν. ἀν. 1,
1, 5. 3) παρατηρητέον ὅτι συχνὰ ὁ ἐν. τοῦ
ὅστις ἀναφέρεται εἰς πληθυντ. «τὰ ἐπιτήδεια
ὅτις ἐπιτοργάνοι» Σεν. ἀν. 4, 1, 9. καὶ
μόν. εὐρίσκειται, ὡς quicumque Πλάτ. Ἰππ.
μεγ. 282. «ἄφ' ἧς τινος τέχνης» Πλουτ. 2,
9, 7. «τόπον ὄντινα εἰπῶν» Λουκ. ἀλκίπρ. 16.
οὕτως ἐνισχύεται μετὰ τοῦ ὄντ. «καὶ ἄλλος
ὅστις οὖν» = ὅποιοςδήποτε καὶ ἂν ἦν Πλάτ.
Σοφ. 198. «ἄλλην ἡντινοὺς τέχνην», Πρωτ.
323. καὶ μετὰ τοῦ ἂν καὶ ὅποτ. «μηδ' ἂν ὅστις
ὄν τυγχάνῃων», Εὐθύφρ. 5. «οὐτε διὰ φίλων -
κίαν οὐδ' ἡντινοῦν» Λουκαρχ. 5. καὶ ὅστιςδήποτε
Δειν. 1, 93. ὅστιςδήποτε δὲν Δημ. καὶ ἄλ. μετρ.
Ὡς ἐν τῇ ἀπλῇ ἀναφ. ἀντ. εὐρίσκειται ἐν αὐτῇ
καὶ α) συνέπειά τις, οὕτως ὥστε φαίνεται ὅτι
εἶνε ἀντὶ τοῦ ὅστις. «ἔστι τις οὕτως; ἄφρων,
ὅστις αἰεταί» Σεν. ἀν. 7, 1, 29. «τίς οὕτως
εὐθήσῃ, δ, τι» Δημ. 1, 15. 6) αἰτία τις, ὡς
quippe, quia. «ὡς φῶς τελευταῖον σε προσέλε-
ψαμι νῦν, ὅστις πέφραμαι φῶς τ' ἀφ' ὧν οὐ
χρῆν», = ὡς τοιοῦτος, ὅποιος ἐγεννήθη, ἐξ
ὧν δὲν ἔπρεπε νά γεννηθῇ = ἐξ ὧν παρανόμως
ἐγεννήθη Σοφ. Οἰ. τ. 1184. «πῶς ἐγὼ κακὸς
φύσιν, ὅστις παθὼν μὲν ἀντέδρανον», 272. «ἡ
μαίνεται γε - ἥτις λυποῦσα μὲν πόλιν νεαίρε-
τον ἦκει» Αἰσχ. Ἀγ. 1035. «οὐδὲς ὅστις οὐ»
= πᾶς τις. «οὐδὲν ὅ,τι οὐ» = πᾶν Πρ. 5, 97.
καὶ μετὰ ἐπὶ. «οὐδενός, οὗτο οὐ πάντων ἂν
ὁμῶν πατὴρ ἂν εἴην» Πλάτ. Πρωτ. 317. ὅστις
μή, Γοργ. 522. - ὅ, τι = διότι ἀπολύτως (πρὸβλ.
ὅ,τι) ἐνίστε μετὰ τοῦ τίς καὶ τοῦ ὅς εὐρίσκειται
ἄλλα τι μόριον. «ἔκαστος, ὃ μὴ τινι καὶ αὐ-
τὸς ἔργῳ παρήν» Θουκ. 3, 14. οὕτως. «ὅς
ἂν τις» Πλάτ. καὶ Δημ. - ἄσσα ἡ ἄττα, =
ἅτινα (ἵδε ταῦτα κατ' ἰδίαν), quis, quismam,
quisquis.
Ὅστος τις μυελος, ὁ τῶν ὀστέων, ὁ ἐν τοῖς
ὀστέσις μυελὸς μετρ. ἱατρ. ossium medula.
Ὅστος λίγγιον γδ' ὀστρογγιον.
Ὅστος λίγξ, ἱγγος, ὁ πλοκάμους, βόστροχος,
ἐλῖς, τὰ κατὰσώματα τῶν μαλλῶν ἀρ. λεξ.
ἐτι αἱ ὁμειθεῖς πλεκταὶ τῆς σπηλῆς Νικ.
ἀλ. 470. λέγεται δὲ καὶ ὀστος λίγξ. ἐτι ταῦτόν
τῷ ἐλῖξ, ἡ ψελῖς τοῦ κλήματος, capreoli, ἡ
εἰδὸς τι πλοκάμους σχηματίζουσα Θεόφρ. Φ.
1, 3, 3, 18. προσέτι ἡ ἐλικοειδὴς κινουμένη
ἀπτραπή, λαμπριδίον, ἀστροπέλει, καὶ ἐν γέν.
σπινθὴρ φωτός. «τὸ δὲ οἱ ὄστος ὀστος λίγξ μα-
λεροτο πυρὸς ἐκ τοῦ ἄλλου» Ἀπολ. Π. 1,
1297, cingus, scintilla.
Ὅστος θαλάσσιος πόλ. τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγ-
χου Ἰνδίας Πτολ.
Ὅστος - δερμῖς, ἡ περιόστεον, ἀκελετός νε-
κρῶν Τζατζ.
Ὅστος - δερμας γδ' ἀστροδόδερμος.

- Ὀστο-δοχεῖον, τό ἀγγεῖον περίεστιον ὀστέων, ossearium ἄμφ.
 Ὀστο-ειδής, 2' τὸ εἶδος ἔχων, τὴν μορφήν ὀστέων Ἰπποκρ. 410, 2, osseus.
 Ὀστο-θήκη, ἡ θήκη κοκκάλων Λυκοφρ. 367.
 Ὀστο-κατ-άκτης, ὁ θραύων τὰ ὀστέα Ἰπποκρ. ossifragus.
 Ὀστο-κατεάκτης, ὁ ὀρνενον μτγν.
 Ὀστο-κλάστης, ὁ ὀστοκατῆκτης, ossifragor.
 Ὀστο-κόπος, 2' ὀστοκόπος μτγν.
 Ὀστο-κοπώδης, 2' τῷ προηγ. μτγν.
 Ὀστο-κόραξ, ὁ εἶδος κόρακος μτγν. ossifragus.
 Ὀστο-λογέω, τὰ ὀστέα τῶν νεκρῶν συλλέγω Ἰσακ. 4, 19.
 Ὀστο-λογία, ἡ τὸ τὰ ὀστέα τῶν νεκρῶν ἀναλέξασθαι μετὰ τὸ καῦσαι αὐτά Δ. Σικ. 4, 38, ossilegium.
 Ὀστο-λόγιον, τό τῷ προηγ. γλωσσ.
 Ὀστο-λόγος, 2' ὁ τὰ ὀστέα συλλέγων, ἐπιγραφή τραγωδίας τοῦ Αἰσχύλου Ἀθλν. 15, 667.
 Ὀστο-μαχία, ἡ παιγνίδιον γινόμενον μετὰ δεκαεσσατέρων ὀσταρίων διαφ. γεωμετρ. σχημάτων, ἰσοσκελῶν, ἰσοπλευρῶν, ὀρθογωνίων καὶ σκαληνῶν, ὁμοίων τῷ π. νεωτέρους Κινεζικὸν rathsels μτγν.
 Ὀστο-μάχιον, τό τῷ προηγ.
 Ὀστοδν, τό συνήρμ. τοῦ ὀστέου.
 Ὀστο-ποιητικός, 3' ὁ πλάττων ὀστέα Γαλην. 5, 12, ossificus.
 Ὀστο-φαγέω, τρώγω κόκκαλα Στραβ. 16, 776.
 Ὀστο-φάγος, 2' τρώγων ὀστέα μτγν.
 Ὀστο-φάνειω, ὀστέα δεκνύω μτγν.
 Ὀστο-φάρος, 2' φέρων ὀστοῦν, πυρῆνα, ἐπὶ τῶν ὀπωρῶν μτγν.
 Ὀστο-φύης, 2' φύσιν ἔχων, ἰδιότητα τῶν ὀστέων Σχολ. Ἀριστ. Αὐσ. 963, osseus.
 Ὀστρακ. πόλ. Οὐμβρικής Πτολ.
 Ὀστρακῆ-ριοι, οἱ οἱ ἐκ πηλοῦ κατασκευάζοντες ὀστρακα Θεοφάν. σ. 372.
 Ὀστρακῆς, ἄ, ὁ ἔκ τῶν ὀσπερ. εἰς ας ἀναφέρ. ὑπὸ Χοιροβ. 1, 42, 35.
 Ὀστράκειος, 3' ὀστράκινος Σχολ. Λουκ. λεξιφ. 7, testaceus.
 Ὀστράκειος τῷ προηγ. Ὄρφ. Ἀργ. 320.
 Ὀστρακῆος, ἄ, ὀν τῷ προηγ.
 Ὀστρακῆος, ὁ ὁ κατασκευάζων ὀστρακα ποτήρια πηλίνα Ἀνθ. Πλαν. 191, 4, tigulus.
 Ὀστρακῆρος, 3' ὁ ἔχων τὸ εἶδος ἢ τὴν ἰδιότητα ὀστράκων ἢ γλῶσσαν σκευῶν ζῷα ὀστρακῆρ = τὰ ἔχοντα ὀστρακὸν ἢ γεωδὸς περιβόλημα σκέπασμα Ἀριστ. 1. Ζ. 4, 4.
 Ὀστρακίαις, ὁ ὀστρακίτης εἶδος πλακοῦντος Ἀθην. 14, 647.
 Ὀστράκιδος (ὀστρακῶν) ψηφίζω ἢ καταδικάζω δι' ὀστράκων, ὅπερ ἐγίνετο ἐν Ἀθήναις εἰς πολιτικὰ, αὐτὸς ἤθελον μὲν νὰ ἐξορίσων ἐκ τῆς πόλεως οὐχὶ ὅμως νὰ τοὺς τιμωρήσῃ μετὰ τοῦτο, ἀλλὰ νὰ ἀπομακρύνων ἐπὶ ἐτη δέκα, μὴ διὰ τῆς αὐθιγότητος ὁπαροχῆς των κατασταθῶν ἐπικινδύνου κατὰ τῆς ἐλευθερίας· ἦτο δὲ τοῦτο κυρ. ἐφεύρημα φθόνου καὶ ζηλοτυπίας κατ' ἐφεχόντων πολιτῶν, ὧν τὰ ὀνόματα

ἐγράφοντο ἐπὶ ὀστράκων· πρὸς τοιοῦτον ἔξοστρακισμόν (ὡς τὴν λεί.) ἔπρεπε νὰ δίδωσι τὴν ψήφον 6,000 πολιταὶ Ἀνδοκ. 4, 5· ὀστρακισμὸς, 3, 3· ἐτύχε γὰρ ὀστρακισμῶνος· Θουκ. 1, 135· καὶ μετρ. «μῆτε πολίτης ἀποδείξει ὁποῖος ὀστρακίζει τὸ ἀγνώστου Εὐαγγέλιον» Εὐστ. 187, 92, τοιοῦτο.

Ὀστράκινδα· παιδίον ἐπὶ τῷ ὀστράκῳ, καθ' ἣν «παῖδες δύο γραμμῇ τινι μεσολαβοῦσα διεστηκότες ἀλλήλων, ὀστρακὸν ἀναρρίπτουν, ὃ θάτερον μὲν μέρος πεπαισσωμένον ἦν, τὸ ἐντὸς δηλαδὴ· τὸ δ' ἐκτὸς ἀπίσσωτον» διωρίστο δὲ τοὺς συμπαίζουσι, τίνων μὲν ἦν τὸ τὴν πίσσαν ἔχον, τίνων δὲ τὸ λοιπὸν· καὶ οὕτω φασίν, ἀναβληθὲν τὸ ὀστρακὸν πέσοι, ὧν μὲν ἦν τὸ κάτω τοῦ ὀστράκου, ἔφασαν, οἱ δὲ λοιποὶ δίδωσκον· καὶ ἡλέγετο τοῦτο περιστροφή ὀστράκου, καὶ ἡ παιδίον ὀστρακινὸν ἔκαλετο· Πολυδ. 9, 111 καὶ Εὐστ. 1160' (πρὸς ὀστρακῶν) ὀστρακινὸν βλέπειν μετ' ὀπαιγνιμοῦ πρὸς τὸν ἔξοστρακισμόν βλέπειν Ἀριστ. ἱππ. 852.

Ὀστράκινος, ἡ ὁδὸς Ἀρκαδίας μεταξὺ Μαντινείας καὶ Μεγαλοπόλεως, σχηματίζον συνεχῆσαν τοῦ Μαιναλίου ὄρους Πάου.

Ὀστράκινη, ἡ πόλ. τῆς Κάτω Αἰγύπτου κειμένη ἐπὶ τινος ἀκρωτ. στενοῦ θά. τῆς Σαρδωνίδος λίμνης Πτολ.

Ὀστράκινος, 2' ἔχων εἶδος ὀστράκου ἢ πηλίνου ἀγγείου, πηλινὸς κεράμιος· σκεῦη Ν. Δ. π. μτγν. ἐπὶ ποτηρίων κλ. testaceus.

Ὀστράκειον, τό ὄσπερ. τοῦ ὀστράκου· «θηρεῖται τινες τοὺς ἔχει εἰς ὀστράκῳ διατείνουσιν οἶνον» Ἀριστ. 1. Ζ. 4, 4, fictile.
 Ὀστράκεις, ἰδοί, ἡ ὄσπερ. τοῦ ὀστράκου, αὐτὸς ἔκαλετο ἐν τῷ κερπῷ τῆς πίπτου ἢ φλοῦδα ἢ σκεπάζουσα τὸν πυρῆνα ἢ καὶ αὐτὸ τὸ κοκκοῦσιον Μνησιθ. π. Ἀθην. 2, 57· π. Ἡσυχ. = ἀγαλματίον Ἀφροδίτης.

Ὀστράκισμός, ὁ ὁ δι' ὀστράκων γινόμενος ἔξορισμός, ἢ ὀστρακίζω καὶ ἔξοστρακισμός. «Διαφέρει δὲ φυγῆς ὀστρακισμὸς ὅτι τῶν μὲν φυγῆς ἀλόντων αἱ οὐαὶ ἀνημῶνται· τὸν δὲ ὀστρακισμόν ἀποστάντων οὐκ ἀφαιρίζεται τὰ χρήματα ὁ δῆμος· καὶ τοῖς μὲν χρόνος ἐνδείκνυται καὶ τόπος, οἱ δὲ φυγοντες οὐδέτερον τούτων ἔχουσιν» Ἀριστ. πολιτ. 2, 13' πὺ μόνον δὲ Ἀθηναῖοι ὀστρακισμοῦ, ἀλλὰ καὶ Ἀργεῖοι καὶ Μιλήσιοι καὶ Μεγαρεῖς Σχολ. Ἀριστ. ἱππ. 855.

Ὀστράκίτης, ὁ ὀστρακῆρος καὶ ὀστρακίτης· λίθος ὀστρακίτης, ὁμοῖος ὧν ὀστράκῳ πλακῶδης καὶ εὐσχιστος, ὡς χρῶνται ἀντὶ κισσῆρος· πρὸς τριγῶν ἄρσιν αἱ γυναικες· Διοσκ. 5, 155· ἔτι εἶδος πλακοῦντος Ἀθην. 15, 647· καὶ τὸ ὀστοῦν τῆς σπηΐας, Διοσκ. οιστροσίτες προσέτι εἶδος κολυτίμου λίθου, ὅμ. τῷ ἀχάτῃ Πλιν. 37, 10.

Ὀστράκτις, ἰδοί, θηλ. τοῦ προηγ. = λίθος Διοσκ. 5, 84· «ισχνή καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸ μίλινα, γεωδὸς καὶ ὀστρακίδος κεχρημένη ἐπιφανείᾳ» φάβλη δὲ ἡ λευκή· Πλιν. 34, 10.

Ὀστράκω-δέρματος, 2' τῷ ἱπποκρ. μτγν.

Ὀστράκω-δερμῆς, 2' ἔχων δέρμα, περιβόλημα σκληρὸν ὡς ὀστρακὸν, οἷον ὀστράκω

πορφύραι, κήρυκες, στράβωσι, ἔχθροι, καρκίνιοι
Ἀριστοτ. 1. Ζ. 1, 6. «ἔχει δὲ τὸν νότον (ὁ
ναυσίλος) ὀστρακοδερμόν» Ἀθην. 7, 317.

Ὀστράκιδες, 3. ὀστράκινος π. - ὁμός α-
στρέου Ἀντιφιλ. 22 (9, 86), testaceus.

Ὀστράκο-κονία, ἡ ἀλειμμα με τετριμμέ-
νας κεραμίδας γεωπ. 2, 27.

Ὀστράκο-λέπια, τὰ κήρυκες, κογχύλια,
τὰ ὀστρακωλέπια Ἀππ. γλωσ. murices.

Ὀστράκων, τὸ (συγγεν. τῷ ὀστρέον) τὸ σκλη-
ρὸν τοῦ ὄστ περιδῆγμα Δισχ. ἀποσπ. 428. τὸ
σκληρὸν καὶ γεῶδες περιδῆγμα τῶν ζῴων τῶν
ὀστρακοδερμῶν καλουμένων, οἷον καρκίνων,
κογχυλίων, ὀστρέων, χελωνῶν Ὁμ. ὕμν. Ἑρμ.
33. Συνήθ. ἀγγεῖον πήλινον, ἐκ πηλοῦ ἐψη-
μένον, ἐν γέν. πᾶν ἐκ πηλοῦ γενόμενον· περὶ
Οἰδίποδος ἐν ὀστράκῳ ἐκτεθειμένου Δισχ. π.
Ἀριστ. βατρ. 1188. «ποῦ ἂν ἴναι ἡ τοῖς ὀστρά-
κοις αὐτῇ κροτοῦσα» περὶ τῆς Μούσης τοῦ Εὐ-
ριπίδου αὐτ. 1301. «ὄδατος τοῦστρακον κατὰ-
θου πρὸ τῆς θύρας» = τὰ καλούμενα ἀρδάνια,
Σχολ. ἐκκλ. 1033. «ὀστράκῳ πληγῇ» Ἀνακ. 4, 7.
«ὀστράκῳ μεταπισσύντας» Πλάτ. Φαιδρ.
241. «τοῦτο δὲ οὐκ ὀστράκῳ ἀν εἴη περι-
στροφῇ, ἀλλὰ ψυχῆς περιαγωγῇ», πολ. 7, 521.
ἴδ. τὸ ὀστρακον, εἴτε τὸ κεραμίδιον, εἴτ' αὖ
ἔργαζον τὸ ὄν. ἐκείνου, ὃν ἐμελλον νὰ ἐξορί-
σωσιν ὄθ. «τὸ ὀστρακον ἐπιφέρειν τινί» = φη-
φίζειν τὸν ἐξορισμὸν τινος Πλουτ. Περικλ. 14,
testa, concha.

Ὀστράκός-νωτος, 2 ἡ ἔχων βράχιον ὀστρα-
κίνην - ζῶον Ἀθην. 10, 455.

Ὀστράκο-ποιός, 3. ἡ πῆλινα κατασκευά-
ζων ἀγγεῖα, ποτήρια Σχολ. Δ. Σικ. 4, 76,
ὡς ὄστ. = ἡ κεραμεύς, fictiliarius.

Ὀστράκός-ρίνας, ὀστρακοδερμός Ὁπ. ἀλ.
Ὀστράκο-φορέω, ὁ ὀστράκου ψηφίζω
Σχολ. Ἀριστ. ἱπκ. 851.

Ὀστράκο-φορία, ἡ τὸ ψηφίζειν δι' ὀστρά-
κου, ὅπερ ὀστρακὸν ἐπιφέρειν λέγει ὁ Πλουτ.
ἐνθ. ἀνωτ. «τῷ Γ' περὶ δὲ κατὰ τὴν ὀστρακο-
φορίαν ἔτρεψεν», Ἀλκ. 13.

Ὀστράκός-χρως, συνηρ. -χρους, 2. ὁ ἔχων
βέρας σκληρὸν ἢ ὀστρακὸν καὶ αὐτ. ὀστρα-
κόχρως - τὸν καρκίνον πάγουρον Σταυλ.
Φλαυ. 4 (6, 196).

Ὀστράκός· 1) ὀστρακὸν ποιῶ, εἰς ὀστρακὸν
μεταβάλλω, καταθραύω, εἰς μικρὰ κομμάτια
ποιῶ τι. Παθ. «ἐναυάγησεν ὀστρακομένη»
Δισχ. ἀποσπ. 15. 2) πῆλινα σκευὴ διὰ τοῦ
πυρὸς σκληρύνω μετ. ἐν γέν. = σκληρὸν ποιῶ
Ἀριστοτ. προδλ. 2, 32. παθ. = περιβάλλομαι,
σκεπάζομαι με σκληρὸν ἐπίδῆγμα, σκληρὰν
φλούδαν Λυκοφρ. 88.

Ὀστρακ-ώδης, 2. ὀστρακίτις = ἔχων εἶδος ὀ-
στράκου Θεοφρ. 1. Φ. 1, 11, 3, testaceus.

Ὀστρεῖακός, 3. τῷ προηγ. μετ.

Ὀστρεΐδιον ἴδ' ὀστρεώδης.

Ὀστρεΐνος, 3. εἰς ὀστρεὸν ἀνήκων, ἐξ ὀ-
στρεοῦ ὡς Πλάτ. Φιλ. 2. ὀστρεΐνιον, ἀντὶ τοῖς
κοιν. γρ. ὀστρεΐνιον, testaceus.

Ὀστρεΐα-γραφεύς, ὁ διὰ τοῦ ὀστρεοῦ βά-
πτων, γραφεύς.

Ὀστρεΐα-γρεῖσις, 2. με πορφύρεον χρῶμα

βεδαζόμενος, κεχρωματισμένος - ἀσπίδες Πλουτ.
Τιμολ. 31, ostrinus.

Ὀστρεΐον, τὸ ὀστρεὸν, κογχύλιον, ὀστρεΐ-
διον Δισχ. ἀποσπ. 21. ἴδ' ὀστρεῖον καὶ λι-
μόστρεον· πορφύρας ἄνθος, χρῶμα πορφυρεόν,
ὅλη τις εἰς βαφὴν λαμβανόμενη· «οὐκ ὀστρεΐον
ἐναληθιμένον» Πλάτ. πολ. 4, 420, ostream.

Ὀστρεΐος, 3. πορφύρας ἔχων χρῶμα μετ. γ-
μυρεύς.

Ὀστρεΐ-ώδης, 2. εἶδος ἔχων ὀστρεοῦ, κόγ-
χης Κοντ.

Ὀστρεον, τὸ (τῆς αὐτῆς ἀρχῆς τῷ ὀστρά-
κῳ, ἥτοι ἐκ τοῦ ὀστρέον πλεονασμῷ τοῦ ρ Εἰστ.
ἀλλ' ὅμως ῥίζα ὀστρεὸν ἐν εὐρίσκειται, ὡς αὐτὸ
ῥίζ. ὀστρεὸν διὰ τὸ ὀστρέον) ὀστρεΐον, κογχύ-
λιον Πλάτ. Τιμ. 92. «ὀστρεῖα (π. Ἀθην. ὀ-
στρεΐα) τε καὶ φύκια καὶ πέτρες», πολ. 10,
611. ὅλη τις εἰς βαφὴν χροῖστος, πιθαν. ἐξ
ὀστρέων κατασκευαζομένης, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν
βερνίκι, Κρατ. 424, ostrum.

Ὀστρεός, ὀστρεΐος.

Ὀστρεΐ-ώδης, ὀστρεΐώδης μετ.

Ὀστρεΐώδης, ὁ ἀκρωτ. παρὰ τὸν Θεραικὸν
Βόσπορον, ὅπερ ἐκαλεῖτο Μέτωπον, ἐνθα πλη-
θὺς ὀστρέων διητάντο ἐξ οὐ καὶ ἡ προσηγο-
ρία Διονυσ. Βυζ. Θερκ. 8.

Ὀστρεΐον, τὸ τόπος, ἐν ᾧ αἱ θεριαλ μοναί,
ἐπαυλὶς Λυκοφρ. 94. «ὀστρεΐμα» περιδολοῖ
πτηνῶν καὶ οἷον ἐπαυλὶς Φωτ.

Ὀστρεΐον, ὀστρεον.

Ὀστρεΐτης, λίθος, ὁ λίθος τις ὀστρεοῦ ἔχων
εἶδος Ὀφρ. λιθ. 339, ostrites.

Ὀστρεον, μόν. π. λατινοῖς εὐρίσκειται ostrum.
Ὀστρέα, ἡ δένδρον τι σκληρὸν, ἔχον τὸ ὑ-
λον ὡς ἡ ὄστρα Θεοφρ. 1. Φ. 3, 10, ostrys.

Ὀστρεΐγιον, τὸ ἡ ἐπιφυλλίς, ἀμφ. ruscus.

Ὀστρεΐς, ἡ «ὀστρεὺς ἄρην καὶ ὀστρεΐα» ἀν-
δρυν εἶδος Θεοφρ. 1. Φ. 1, 8, 2.

Ὀστρεΐς, ὡς, ὁ ἀστρεΐος.

Ὀστρεΐς, ὡς, ἡ ὄστρα.

Ὀστ-ώδης, 2. εἶδος ἔχων ὀστρέου, κοκκά-
λιος Ἀριστοτ. π. Ἀθην. 7, 310, osseus.

Ὀστωρίας, ὁ Ρωμ. ὄν. Ostorius, ὄν. Κόν-
τος Ὀστωρίας Σκαπούλας Δ. Κασ.

Ὀσολοί, οἱ ἔθνος Εὐρώπ. Σαρματίας Πτολ.

Ὀσμανδύας, οὐ, ὁ βασιτὴς τῶν Αἰγυπτίων,
περίφημος διὰ τὸν κολοσσὸν (ἄγαλμα τοῦ Ὀ-
σμανδύου, εἴτ' αὖ ἡ ἐπιγραφή)· βασιλεὺς βα-
σιλεῦς Ὀσμανδύας εἰμί· Εἰ δὲ τις εἰδέναι
βούλεται, πηλίκος εἰμί καὶ τοῦ κείνου, νικᾶται
τι τῶν ἐμῶν ἔργων Δ. Σικ. 2) βασιτὴς τῶν
Ἀσσυρίων ἢ Σωρίων Τζετζ.

Ὀσους, ἡ φυτὸν τι, πῶς = χηνοπόδιον, τὸ
ἐν τῇ συνηθ. ἔξυρις λεγόμενον.

Ὀσφρά, ἡ ὀσμὴ Ἀχ. Τατ. 2, 38, ὀσφρ.

Ὀσφράδιον, τὸ ὀσφραντήριον μετ. ἱατρ.

Ὀσφραίνονται, (συγγεν. τῷ ὀσφρ.) μελ. ὀσφρη-
σμαι, ἀδρ. ὀσφραίνω, ὀσφραίνεσθαι, σπαν. ὀσ-
φραίνω, ἱερ. ὀσφραντο καὶ μετ. ἔτι ὀσφρη-
σάμεν Ἀριστ. Διοσ. 223. «ἔταν ὀσφρανθῶσι»
Φιλημ. π. Ἀθην. 7, 288. ὀσφρανθῆτι, αὐτ.
577. μυρίζομαι, ἰχνηλατῶ Εὐρ. Κυκλ. 154.
ὀσφραντο Ἀριστ. Ἀχ. 179. ὀσφρύνεσθαι, σφ,

- 792 συνήθ. μετά γεν. «ὡς ὀσφραντο τάχιστα τῶν καμῆλων οἱ ἵπποι» Πρ. 1, 80 ἀπολύτ. Πλατ. Φαιδ. 96^α μετφ. «ὀσφραίνονται τοῦ χροσίου» Λουκ. Τιμ. 45^α οἱ δὲ μετφ. ἱατρ. ἔχουσι καὶ τὸ ἔνερ. ὀσφραίνω = δίδωμι τι νὰ μυρισθῇ τις, κάμνω τινὰ νὰ μυρισθῇ τι· τινὰ τι Λοβ. Φρυν. 468 καὶ ἐκ τούτου τὸ παθ. ὀσφραίνομαι· «τὰ ὀσφραίνόμενα δύνανται ῥωννύναι» = τὰ εἰς ὀσφρησιν διδόμενα δύνανται νὰ δυναμώσῃσι Ἄλεξ. Ἀφροδ. προβλ. 2^ο οἱ τύπ. τοῦ ἔν. ὀσφρῶ καὶ ὀσφραῖν δὲν εἶνε ἐν χρῆσι. ὀσφραῖται Λουκ. ἀλ. 48, odoror, olfactorio.
- Ὀσφρανσίς, ἡ ὀσφρησίς Ἀθην. 13, 611, odoratio.
- Ὀσφραντήρ, ὁ ὀσφραντῆς ἀμφ. odorator.
- Ὀσφραντήριος, 3^ο ἔχων ἢ ἐκπέμπων ὀσμήν, μυρωδία· «ἔνυσσι καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριον» Ἀριστ. βατρ. 893^ο δὲ. «τὸ ὀσφραντήριον» δηλ. φάρμακον, δὲ προσαγορευμένον εἰς τοὺς μυκτῆρας κινεῖ τὰ νεύρα καὶ ἐξυπνᾷ ἢ δυναμώνει μετφ. olfactorium.
- Ὀσφραντής, ὁ ὀσφραίνόμενος, ἰχνηλατῶν, odorator, olfactor.
- Ὀσφραντικός, 3^ο ὀσφραντήριος, εἰς τὴν ὀσφρησιν ἀνήκων Ἀριστοτ. γεν. 2. 5, 2^ο τὸ ὀσφραντικόν. αὐτὸ τὸ αἰσθητήριον τῆς ὀσφρησίως Σουῖδ.
- Ὀσφραντο, ἰων. ἀντὶ ὀσφραντο, γ^ο. πλ. ὀσφρ. ὅ. τοῦ ὀσφραίνομαι Ἦρ.
- Ὀσφραντός, 3^ο ὄν τις ὀσφραίνεται, ἡ δὲ ἐπιδικεῖται ὀσφρησίῳ Ἀριστοτ. ψυχ. 2, 9, olfactorabilis.
- Ὀσφράσμαι· ἰδ^ο ὀσφραίνομαι.
- Ὀσφρασία, ἡ ὀσφρανσίς μετφ. odor.
- Ὀσφρανσις, ἡ τῷ προηγ. ἀμφ. Λοβ. Φρυν. 117.
- Ὀσφρησις, ἡ ὀσφρανσίς, ἡ αἰσθησίς δι' τῆς αἰσθανόμενης τῆς ὀσμῆς καὶ μυρωδίας· καὶ ἀκοῇ Πλατ. Φαιδ. 111^α ἔτι αὐτὴ ἡ ρίς, τὸ ὄργανον τῆς ὀσφρησίως Ἠρωδ. 1, 12, 4^ο ὀσφρησιν ὀνομάζουσιν οἱ Ἕλληνες οὐ μόνον τὴν διάγνωσιν τῶν ὀσμων, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν, ἥς τοῦτο ἔργον ἐστίν» Γαλην. 5, 354, odoratio, olfactio.
- Ὀσφρητικός, 3^ο ὀσφραντικός Ἄλεξ. Ἀφροδ. 2, 80^ο «κύνες ὀσφρητικώτατοι» Δ. Ααρ. 9, 80.
- Ὀσφρητός, 3^ο ὀσφραντός μετφ.
- Ὀσφρῶμενος, μετφ. μ. ὀσφρ. ὅ. τοῦ ὀσφραίνομαι.
- Ὀσφῶα, αἰτ. τοῦ ὀσφρῶ ἀντὶ ὀσφῶν
- Ὀσφῶ-αλγία· ἔχω πόνον εἰς τὴν ὀσφῶν, τὴν μέσην Ἰπποκρ. σ. 143.
- Ὀσφῶ-αλγία, 2^ο πόνον τὴν ὀσφῶν, ἔχων πόνον εἰς τὴν μέσην· γέρον Αἰσχ. ἀποσπ. 381.
- Ὀσφῶ-αλγία, ἡ τὸ πονεῖν τὴν ὀσφῶν, τὸ αἰσθάνεσθαι πόνον εἰς τὴν μέσην Ἰπποκρ. σ. 219.
- Ὀσφῶδιον, τό ὄσμοκ. τοῦ ὀσφρῶ μετφ.
- Ὀσφῶ-ήξ, ἡγῶς (ἔγνουμι), 2^ο δὲ κεκλασμένος καὶ ἀσθενὴς τὴν ὀσφῶν Βαλκ. λεξ. π. πνευμ. 234.
- Ὀσφῶς, ὄσος, ἡ καὶ ὀσφῶς Ἀρχαῖδ. 92 (κατ' Ἀριστοτ. ἐκ τοῦ ἰσοφυῆς, 1. 2. 1, 12) ἡ μέση, «μακρὰν ὀσφῶν πυρώσας» Αἰσχ. Πρ. 495^ο ἐπὶ τῆς μέσης τῶν ἱερῶν Ἀριστ. εἰς. 1018^ο

ἐπὶ δὲ τῶν μελισσῶν· «ἔχουσι γὰρ καὶ κέντρον ἐκ τῆς ὀσφῶς», σφ. 225^ο ὁ δ' Ἦρ. ἀντιτίθεται ἐν τοῖς ἱερεῖσι τοῖς ὁμοῖς τὴν ὀσφῶν, 2, 40^ο ἐπὶ ἱππῶν ὀνομάζει ὁ Ξεν. ἱππ. 1, 12 «ὀσφῶν πλατυτέραν» ὅπερ ὁ Οὐάριον, εἰπε lumbos lates· τὸ δὲ «ὀσφῶς διπλῆ» αὐτ. ὁ Βιργίλιος εἶπε duplex spina, ὁδὸν ὅμως κυριολεκτικῶς, ὅτι ὀσφῶς σημ. τὰ ὑπὲρ τὰ ἰσχία ἢ τοὺς λαγῶνας σαρκώδη μέρη, τὰ περὶ τὸ τέλος τῆς ῥάχews· ἐκατέρωθεν περμένα· ταύτη δ' ἐκατέρωθεν ὀπόμεται δὲ κενεῶν· τὴν αἰτ. ὀσφῶα ἔχει ὁ Στρατ. ἐπ. 55 (12, 213), lumbus, coxa.

Ὀσφῶων, ὁ ὄν ἀνδρ. Σχολ. Ἀριστ.

Ὀσχεῖα, ἡ ὄσχη 2.

Ὀσχεον, τό· προηγ.

Ὀσχεος· προηγ. Ἀριστοτ. 1. 2. 1, 13.

Ὀσχη, ἡ, καὶ ὄσχη· νέον κλωνάριον, κλάδος, βλαστὸς Νικ. ἀλ. 108. = μάσχος, ὡς ὀνθυλεύω = μόνθυλεύω, ὄσχος = μάσχος· κυρ. = ἀμπέλου κλημα, βοτρώων γέμον· «κλημα βότρες ἐξηρημένους ἔχον» ἀρ. λεξ. ἰδ^ο ὄσχος· ἔτι = σακκούλιον, μαρούσιον, βαλάντιον Νικ. ἀλ. 108^ο καὶ ἰδ^ο. τὸ σακκούλιον τὸ περιέχον τοὺς ὄσχεις (τὸ τῶν ὄσχειν ἀγγεῖον Πολυδ. 2, 172), ὅπερ καὶ ὄσχος λέγεται καὶ ὄσχεος, καὶ ὄσχεα εὐρίσκεται π. Ἀριστοτ. Γ. 2. 1, 12^ο ἐν ἄλλοις δὲ γράφεται ὄσχεις, ἀλλ' ἴδ^ο ἦν ἡ γραφ. ὄσχεα ὀρθῇ, ἔβλον ὅτι γραπτὸν ὄσχη καὶ ὄχι ὄσχη ὡς κωλῆα, κωλή.

Ὀσχεῖα ἰδ^ο ὄσχεις.

Ὀσχιον, τό· ἐκφύσις ἢ φύμα τι ἢ πρῆμα, γινόμενον περὶ τὸ στόμιον τῆς μήτρας, ὅπερ. ὁ Ἰπποκρ. καὶ ἀμφίδειον καὶ λίγνα ὀνομάζει· ὁ δὲ Γαληνὸς ἔρμην. διὰ τοῦ «ἡ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἐλικοειδὲς ἐπανάστασις» λεξ. Ἰπποκρ. σ. 671, 49.

Ὀσχεις, ἡ ὄσχεις.

Ὀσχο-φόρος, 2^ο ὁ τοὺς νέους κλάδους κατὰ τρώγων χρ. Σιδ.

Ὀσχος, ὁ, ὄσχος = ὄσχη, ἡμερίδος Ἀριστ. Ἀχ. 961, ἰδ^ο. ὡς ὄσχη 1) π. Ἀθην. ἀναφέρεται τὸ «τρέχειν δ' αὐτοὺς ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατὰκαρπον, τὸν καλούμενον ὄσχον» εἰς τὴν εὐδὴς κατωτέρα μνημονευομένην τῶν σκίροφορίων ἱερτῆν, 11, 795.

Ὀσχο-φορεῖν, καὶ ὄσχοφορεῖν· βαστᾷ τὰ ἱερὰ κλήματα τῆς ἀμπέλου ἐν τῇ ἱερτῇ τῶν ὄσχοφορίων, ἱερτάζω τὰ ὄσχοφορία Φωτ.

Ὀσχο-φορία, τὰ ἱερτῇ ἐν Ἀθήναις, καθ' ἣν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ καλουμένῃ σκίρα, παῖδες ἐλλεκτοὶ πρὸς τοῦτο δύο (κατὰ Β. Ἀν. 318) τῶν πολιτῶν ἐν ἱματίοις γυναικείοις ἱπορεύοντα μετὰ πομπῆς ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Βάκχου εἰς τὸν τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς, φέροντες ἐν γυναιὶ ἀμπέλου κλήματα πληρηστοαφυλλῶν Πλουτ. Θησ. 22.

Ὀσχοφόρια, ὡν, τὰ ὄσχοφορία.

Ὀσχο-φορικάς, 3^ο ὁ εἰς τὰ ὄσχοφορία ἀνήκων, ὁ τότε συνήθης, εἶδος τι χοροῦ Ἀθην. 14, 631^ο ὁρθῶς. ὄσχοφορικάς.

Ὀσχο-φορίαν, τό, ὁρθῶς. ὄσχοφορίαν· τόπος ἐν Ἀθήναις, ἐνθα ἦτο ναὸς τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἢ τῆς Ἀρτέμιδος Θεογονιστ.

Ὀσχο-φόρος, 2^ο ἡ ὄσχοφόρος καὶ πλ. ὄσχη-

φύροι· * Ἀθήνησι παῖδες ἀμφιβαλεῖς, ἀμιλλώ-
μενοι κατὰ φυλάς, οἱ λαμβάνοντες κλήματα
ἀμπέλου ἐκ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διονύσου ἔτρεχον εἰς
τὸ τῆς Σκιάδεως Ἀθηνᾶς ἱερόν· Σχολ. Νικ.
ἀλ. 108.

Ὅσ' ὦραι· ὅσαι ὦραι, κυρ. ὅσαι ὦραι εἰσί,
πᾶσαν ὥραν τῆς τε ἡμέρας καὶ τοῦ ἔτους, ἐν
παντὶ καιρῷ (πρβλ. ὁσημέραι) μετγν.

Ὅτα ὅτε αἰολ.

Ὅτ' ἂν· ὅτ' ἂν, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ Οὐολφ. εἰς
τὸν Ὅμ. πανταχοῦ γράφεται, μετὰ διποτ. = καὶ
ἢν περίπτωσιν, συμπεφωνημένον χρονικὴν
τι διάστημα, ὅθ. καὶ = δασάκις ἐπὶ συχνὰ ἐπ-
ανερχομένης πράξεως ὡς πρὸς τὸ παρόν, ἀντὶ
τοῦ οὐλοῦ συνήθ. οἱ ἀττ. ἐξῶντο τῷ ὅταν
τάχιστα, ὡς Ἰλ. α, 519· «τὸν δ' οὐ ποτε
κίματα λείπει παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἐνθ' ἢ
ἐνθα γένωνται», 6, 396· «τάς διαπέρασαι (ἀντὶ
προστ.) ὅτ' ἂν τοι ἀπέθωνται πέρι κήρι», 8,
53· «ἡ δὲ λοίγια ἔργ' ὅτε μ' ἐκθοδόσῃσι ἐφί-
σεις (Πρῆ (ἢ μόνῃ περιπτώσει καὶ) ἦν σημαίνει)
ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν οὐκ εἰδικοί ἐπέσσι», α, 518·
«ὅτ' ἂν ποτε», 8, 164· καὶ ἐν παραβολαῖς =
ὥσταν, καθὼς ὅταν· «ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀγραιοὶ
πύριες περὶ βοῆς ἀγγελαῖας = ἐπὶν βοτάνης κο-
ρίσωνται, πᾶσαι ἅμα σκαίρουσι», ὅπερ φαίνε-
ται μὲν ὡς ἐξαίρεσις ἀντὶ σκαίρωσιν, ἀλλ' ὁρ-
θότ. να ἐξηγηθῇ δι' ἀνακαλουθῆς, ἔνεκα τῆς
παρεμπεσοῦσης προτάσεως Ὁδ. κ, 410· ὅμ. καὶ
τὸ ἐν Ἰλ. μ, 42 στρέφεται, φαίνεται μὲν ὀριστ.
ἀλλ' εἰνεκρ. κατὰ συνηγορίαν ἐπ. σχηματ. ἀντὶ
ἵπποτ. στρέφεται ὥστε οὐδὲς τὸν ἐλκερτ. συγγρ.
τὸ συντάσσει μεθ' ὀριστ. «ὅταν θεοῦ Μοῖρα
πέμπῃ ὅλβον» Πινδ. Ὁ. 2, 21· «χῶταν πόλιν
οἱ σφοῖ τῆρῶντι» Π. 2, 88· «τί που θράσεις;
ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνη κακά;» Αἰσχ. Πρ. 746·
«ὅταν δ' αἰδέσιν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ, - καλῶ
νέτε», Ἀγ. 10· «ὅταν τι θρᾶς εἰς κέρδος, οὐκ
ἰκνεῖν πρέπει» Σοφ. Φιλ. 111· καὶ μετ' ἀναφ.
πρὸς δεκτ. «χῶταν τις εὐ ζῆ, τῆνικαυτα τὸν
βίαν σκοπεῖν χρεῖ», Φιλ. 503· «ὅταν τάχιστα»
= αὐτοῦ ἀποσφ. Ἀριστ. Θεσμ. 1025· καὶ περ. ὅταν
πρῶτον Πλατ. Αὐσ. 211· «οὐκοῦν οἱ ἀνδρεῖοι
οὐκ αἰσχροῦς φρόνους φοβούνται, ὅταν φοβώ-
νται» = ὅταν φοβῶνται, ὅποτε θεμελιωδὲς συμπίπτει
νὰ φοβῶνται, Πρωτ. 360· «πότερον τὰ μεταξὺ
ταῦτα ἐνεκὲν τῶν ἀγαθῶν πράττουσιν, ὅταν πράτ-
τωσιν; ὅταν τις τὰ μέσον πράττῃ, πράττει αὐτὸ
ἐνεκα τοῦ ἀγαθοῦ; Γοργ. 468· «βαδίζομεν ὅταν
βαδίζωμεν, ἔσταμεν ὅταν ἐστῶμεν;» αὐτοῦ. «αὐ-
τοὶ ἡμῖν ὅταν ἀπίωμεν, ἔφονται» Ξεν. ἀν. 6,
3, 15· ὁ αὐτὸς δὲ χρεῖ. καὶ ἐν πλαγ. λόγῳ,
ἐνῷ ἐπεριμένε τις ὅτε μετὰ εὐκτ. 4, 5, 36·
«εἰκόσ ὅταν γνῶσιν αὐτοὺς περὶ ἀσπασθῆναι» Θουκ.
4, 60· μετὰ εὐκτ. «πέμπει τοῦτό δ' οὕτως, ὅταν
νείων φθαρέντες ἔχθροισι νῆσαν ἐκασωζοῖσθαι, κτεί-
νειν», ὅπου ἴσ. γραπτέον ὅτ' ἂν, καὶ τὸ ἂν
εἰς εὐκτ. ὡς δυνητ. ν' ἀναφέρηται, ἢ νὰ ἀποδ-
ιχθῇ αὐτὸ εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ ὅπως ἐκάρτωμέ-
νην πούτασιν Αἰσχ. Περ. 442· πρβλ. «ἀλλ' ὅ-
ταν ἡδύσσει καὶ ἡδύς μέτρον ἰκνοῖται, καυρῖδιον
ζώακον» Ἰσ. ἐρ. 116· καὶ π. Δ. Ἰλ. «ὅτι ν
γράφω» κατὰ Σχιάφερ. π. Συνθ. λεξ. 402· ὅτε
π. Πολυδ. ἐνδείκνται καὶ χωριστὰ ὅτε γὰρ ἂν,

ὅταν τε-καὶ ὅταν=εἴτε-εἴτε Πλατ. νόμ. 5, 744.
Ὅταν εἰ, δ' ὅν. ἀνδρ. Ἐπιγρ.

Ὅτ' ἀνδρ. δ' 1) ἐπίσημος καὶ εὐγενὴς Πέρσης
ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Καμβύσου, ἀνακαλύψας
διὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Φαειδῆμος τὴν πανουρ-
γίαν τοῦ Μάγου Σμερδίου Ἰπρ. 2) ἄλλος τις
Πέρσης Ἐπιγρ. 3) πατὴρ τοῦ Ἀμφίστριος Ἰπρ.
4) Σατράπης π. τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ Ἄρρ.
Ὅτ' ἂν-αὐν· πάντο μὲν οὖν.

Ὅταν-περ· ὅποτε καὶ ἂν, δασάκις καὶ ἂν, «ὅ-
τανπερ ἢ» Πλάτ. σοφ. 262· «νὺν ἐστὶ δίδωσιν,
ὅτανπερ ἀφίχεται βασιλεὺς εἰς Πέρσας» Ξεν.
Κυρ. 8, 5, 21.

Ὅτ' ἀσπῆχ, εἰς, δ' στρατηγὸς τῶν Χαλδαίων
εἰς τὴν κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἐκαταστάσαν τοῦ
βασιλείας τῶν Περσῶν Ἰπρ.

Ὅτε· συσχετ. ἀναφ. τοῦ πότε· ἀντιστοιχ. τῷ
δεκτ. τότε· ὅτε δὴ-τότε δὴ Ἰλ. κ, 365, «ἀλλ'
ὅτε δὴ ἀνιάζον, δὴ τότε μιν προσέειπε», ψ,
721· «καὶ τότε δὴ», χ, 288· «καὶ τότε ἄρα»,
ω, 32· ἀντὶ τότε εὔρισκεται ἐνθα, «ἀλλ' ὅτε
δὴ ρ' ἐκίχανε, ἐνθ' ἐπορεύεσθαι οὐκ αἶσαν», ε,
334· καὶ ἔπειτα α, γ, 221· ἦτοι, α, 553· αὐ-
τίκα, 8, 210· μετὰ τοῦ δὲ ἀπλῶς, ε, 438·
συνήθως, τὸ δεκτ. λείπει παντελῶς. Συντάσ-
σεται δὲ 1) μεθ' ὀριστ. τῶσαν εἰς χρόνον παρ-
ωχημένην ἀναπαύεσθαι, καὶ πράγματι γενο-
μένην τινὰ πράξιν, πρᾶγματι παρελθόντι τὴν ση-
ματῶν· «ὅτ' ἐφῆσθα» Ἰλ. α, 397· «ὅτε δὴ ἱ-
κοντο», 432· «ὅτε Φῆρας εἰστάτω», 6, 743·
«ἦδε δὲ μοι νῦν ἡὼς ἐνδεκάτῃ ὄτ' εἰς Ἰλίου ἐν-
λήλουθα» = ἀφ' οὗτω ἦλθα, φ, 156· «ὅτε μιν
κρατερός παῖς-διστῆ-βεβλήκει», ε, 394· «ὅτε
παρ' Ἀλφειῷ οὔτω» Πινδ. Ὁ, 1, 20· «ἀν-
ωλόλομαι μὲν πάλαι-ὅτ' ἦλθε» Αἰσχ. Ἀγ.
574· «ὅτω καὶ μετ' ἀορ. ὀριστ. ὡς Σοφ. «οὐδ'
ὅτ' αὐτὸς ἦλθεν, παρῆσαν», Οἰ. Κ. 587· «ὅτε
-ἐχῶρει-παρεβίδοσαν», Φιλ. 395· καὶ περ. ἀ-
πανταχοῦ, «ὅτε τὸ πρότερον ἐπεδήμῃσιν» Πλάτ.
Πρωτ. 310· «αρχεὸν δ' ὅτε ταῦτα ἦν καὶ ἡλιος
ἐδύετο» Ξεν. ἀν. 1, 10, 15· ὅσον καὶ μετὰ ὀ-
ριστ. ἐν· = τότε ὅτε, σημαίνει μίαν μόνον
περίπτωσιν τοῦ παρόντος, ἢ καθαρῶς περιγρά-
φον· «ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάρος ἄγγεα
δεύει» (πρβλ. τε) Ἰλ. 6, 471· «τὸ δ' ἐμὴν κῆρ
ἀχναται», 80· ὅπερ σθένος αἰσγῆ ἀκαῶν», ζ, 523·
«νῦν γὰρ οἰμῶσαι πάρα ὅθ' ὡδ' ἔχων πρὸς
τῆνδ' ὑδρὶ ζεῖ μῆτρος» Σοφ. Ἰλ. 779· «ὅτ' οὐκ
παραινέσθ' αὐδὲν ἐς πλεόν ποιῶ, πρὸς σὲ ἰκί-
τας ἀφίγμαι» = ἀποσφ. δὲν κατορθῶναι τίποτε,
ἦλθα πρὸς σέ, Οἰ. Κ. 918· καὶ ὀριστ. μέλ. «ὅτε
μ' ἐφῆσαι» Ἰλ. α, 518 (Ἰδ' ὅταν)· ἐπὶ δ' αἰ-
τίαν τινὰ σηματῶν=ἐπειδὴ, «νῦν δ' ὅτε δὴ καὶ
θυμὸν ἐταίρου χρώεται αἰνῶς, δεῖδω», ν, 29.
αὐτω καὶ ὅτε γε» Ἰπρ. 5, 92· «ὅτ' οὐκ ται-
αὐτῇν ἡμῖν ἐξήκεις ὁδόν, ἀρχ' αὐτόν» Σοφ.
Ἰλ. 1310· «τί δῆτα δεῖ σκοπεῖν, ὅτ' οὐδὲ
μὲν τελευτᾷ», Φιλ. 427· «ὅτε τοῖνον ταῦθ' οὐ-
τως ἔχει, προσήκει προθύμως πολεῖν» Δημ.
1, 1· «ὅτε γε μῆδ' οὐκ εὐδυναί τελευτᾷ»
Πλάτ. Φειδ. 81· ἔστιν ὅτε=εἰς ὅτε Πινδ.
Ο. 10, 1· ἔστιν ὅτε Ἰπρ. 2, 120 (πρβλ. ἐμὴν
2) μετὰ εὐκτ. ἐκφράζων πράξιν ἐπαναλαμβάνω
νομῆν ἐν τῷ παρελθόντι, δασάκις· «ἐνθ

πάρους κομᾶσθ' ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι» = ὅπου πρότερον συνείθεε νὰ κοιμάται, ὅτε ὁ ὕπνος τοῦ ἤρχετο Ἰλ. α, 610. «σὺν δὲ κλειον δέπας αἰεὶ ἔστη» ὡσπερ ἱμοί, πίειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγει, δ, 262. «καὶ ὅτε δὴ», γ, 216. «ἄλλως τε πάντως γῶτε δεόμενος τύχοι» Λισχ. Εὐμ. 696. καὶ ἐν πλαγ. λαγῶ, ἀντιστοιχοῦν τῷ τότε Σοφ. Οἶ. Κ. 783. «ὅτε ζήσεις Πλατ. Τίμ. 70. «θαρινὰ παρήγγειλεν ὁ Ξενοφ. ὑπομείνειν, ὅτε οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς ἐπικείμενοι» Ξεν. ἀν. 4, 1, 16. καὶ ὅταν ἐν τῇ κυρ. προτ. ἦν ἐκτ. καὶ γὰρ μιν θανάτοιο — ὡς δυνάμην νόσφι ἀποκρούειν, ὅτε μιν μόρος αἰὼς ἱκάνοι» = ἂν τυχὼν εὖρη αὐτὸν ἢ μοῖρα τοῦ θανάτου Ἰλ. α, 464. ὅτε μὴ, ὡς, εἰ μὴ = ἐκ τῶς ἄν, ἀν. δίν. «οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἄσσαν ἱκοίμην οὐδὲ κατεινῆσαιμ' ὅτε αὐτὸς γε κελεύοι», ξ, 247, καὶ ἀντι-ἰδ. ῥήματος. «οὐτὶ τέτι σπένδισκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ» = ἐκτὸς μόν. τῇ πατρὶ Διὶ, π, 227, πῖσι. ὁ Ὅμ. τῇ ἐκτ. προσθεῖται τὸ κεν. «οὐτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπειθόμεθα κλέα ἀνδρῶν — ὅτε κέν τιν' ἐπὶ ἀφελος γόλος ἱκοί», ι, 524, (πρὸς δ. ὅταν) 3) π. Ὅμ. καὶ μετὰ ὅπου. ἀντί-ὅταν. «οὐδέ τί μιν χρεὼ καταί τρυμογόης, ὅτε μιν θάπτωσι» Ἀχαιοί. Ἰλ. φ, 523. ἰδ. ἐν παραβολαῖς. «ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος — δεομένη ἀπορρήσας θείῃ», ζ, 506. εὐρίσκειται ὅμως καὶ ἡ ὁριστ. ἐν τῇ συντάξει ταύτῃ. «τόσον μὲν ἔργον ἀπὸ χροῦς, ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς ἔλγει μῦθον», δ, 130. «ρεῖα μάλ' ὡς ὅτε τις τροχὸν — κεραμεὺς πειρήσεται» δύναται νὰ φανῇ ὡς ὅπου. ἀορ. μὲ τὸ ἐπὶ γλῆσσιν φωνήεν συγκεκομμένον, α, 600. ἀλλ' ὅμως πρὸς. ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ξεφύρος βαθὺ λήθων, β, 147 καὶ 395, ὅπου ὁ Σπῖτσενερ. καὶ ὁ Βεκκ. κατὰ τὰ χειρόγρ. κινήσῃ ἀναγινώσκουσιν. «ὅτε κεν μετὰ ὁριστ. μὲλ. «ἐμυδλήσῃ» εὐρίσκειται εἰς Ἰλ. υ, 335. ἐνίστατο ὑπονοεῖται τὸ ῥήμα ἐκ τῆς κυρίως προτ. εἰς τὸ ὡς ὅτε. «Ἀργεῖοι δὲ μὲγ' ἄχον, ὡς ὅτε κῆμα», β, 394. ἀλλ' ἐν τῇ «θελόμην καὶ αὐτὸς ὡς ἔμην, ὡς ὅτε ὅσον Ἐρευνθαλίωνα κατέκταν» εἰς τὸ ὡς ἔμνησι. ἰδ. ῥήμα ἦν — ὡς ἔμνην τότε, ὡς τε ὅτε περιέχει ἀπλοῦν τινα χρόνον προσδιορισμὸν, δ, 319. πρὸς. ἔτι. «ἔρωι φρένας ἀμφεκάλυψεν, οἶον ὅτε πρώτων περ ἐμισγέσθην φιλότῃ», ξ, 295. «εἰσέειπε θυρὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε, οἶον (δηλ. ἐλάβετε) ὅτε πρώτιστον ἐλπίετο πατρίδα γαίαν» Ὁδ. κ, 462. 4) ὁ Ὅμ. συνάπτει τὸ ὅτε καὶ μετὰ τοῦ μὲνημαι ὡς «ἡ οὐ μῆνην ὅτε τ' ἐκρέμω, ὀφάθεν» = δὲν ἐνθυμέσασαι τὸν καιρὸν ὅτε ἐκρέμασσο = τότε τοῦ ἐκρέμασσο Ἰλ. ο, 18. ἐπίσης. «ἄκουσα εὐχομένης, ὅτ' ἐρησθα» = αἰ ἐκούσα καυχωμένην ὅτε ἐλεγες, α, 397. μετὰ τὸ λαθεῖν, ρ, 627. μετὰ τὸ μὲνημαι καὶ Ἀριστ. ὅρν. 1054. καὶ πρὸς. «Ἀθηναῖοι μνησθήσιν καὶ Πλειστοδανάτα ὅτε εἰσβαλὼν, ἀπεχώρησε πάλιν» Θουκ. 2, 21. «μὲνημαι καὶ τοῦτο ὅτε σοὺ λέγοντος συνεδῶκε καὶ ἱμοί» Ξεν. Κυρ. 1, 6, 8. καὶ πληρῶς. «ἐκείνου τοῦ χρόνου μνησθήσιν ὅτ' ἐνομιζέται» Πλατ. Λυσ. 18, 76. «τοῦναντίον ἀκούομεν ἐν ἄλλοις ὅτε οὐδὲ βοῦς ἐτολμᾶμεν γένεσθαι»,

νόμ. 6, 782. καὶ μετὰ τοῦ αἰδᾶ συντάσ. ὁ Εὐρ. «οἷσθ' ὅτε χρυσόις ἐφάνη ἐνὸν ὅπλις», Ἐκ. 112, ὡς ὁ Ὅμ. λέγει. «ἤδεα μὲν γὰρ, ὅτε πρόφρων Δαναοῖσι μιν ἀμυνεῖ» Ἰλ. ξ, 71. ἐκ τούτων ἐξηγεῖται πᾶς ὁ Ξεν. εἰπε. «τῶν ὑμειτέρων προγόνων καλὸν λέγεται, ὅτε τοὺς Ἀργείων τελευτήσαντας οὐκ εἴσαν ἀτάφους γενέσθαι» = ὡραίαν διηγουμένην πράξιν ἐκ τοῦ χρόνου ὅτε τοὺς ἀποθ. Ἀργ. = ὅτι τοὺς ἀποθ. — ὅτ' ἂν, = ὅταν (ἴδ' ἀνωτ.) καὶ = ὅτε κεν — ὅτε δὴ, καὶ ὅτε ἂν βᾶ, σύνθηθ. π. Ὅμ. συν. ἡθ. μετὰ ὁριστ. καὶ ὅτε κεν δὴ Ἰλ. ο, 180. ὅτε τε, ὡς ὅτε (ἴδε τε), ἐν αἷς τὸ ἀναφ. μετὰ τῆς προηγ. προτ. στενῶς συνδέεται. ὅτε πέρ τε ὡς «ἐν δαίθ' ὅτε πέρ τε γαρούσιον αἰθῶπα αἶνον — κέρωνται» Ἰλ. δ, 259. καὶ ὅτε περ μόν. ε, 802. ἔτι δὲ πρὶν γ' ὅτε = πρότερον ἢ Ὁδ. ν, 332. καὶ «πρὶν γ' ὅτε δὴ» Ἰλ. ι, 488. καὶ πρὶν γ' ὅτ' ἂν, μετὰ ὅπου. ἀορ. Ὁδ. 6, 374. ὡς καὶ εἰς ὅτε κεν μετὰ ὅπου. ἀορ. 6, 99. (πρὸς. εἰσέειπε), quando, quum τοῦτο διακρίνεται κ. τὸν τονισμὸν τὸ ἐπόμενον. Ὅτε ὡς ἀορ. ἢ δεικτ. πῶτα καὶ τότε, ἐνταῦ, ὡς ποτὶ, συνήθ. (ἀντὶ τοῦ δεικτ. τότε μὲν — τότε δὲ) ὅτε μὲν — ὅτε δὲ, = νῦν μὲν — νῦν δὲ μάλιστα ἐν μετῶν. πρὸς. π. Ὅμ. ἀντιστοιχοῦν ὅτε μὲν — ἄλλοτε, ἢ ἄλλοτε δὲ Ἰλ. λ, 64. καὶ ἀντιστρώφ. ἄλλοτε μὲν — ὅτε δὲ, λ, 566. καὶ ἀντιστατῶν. μορῶς. «ὅτε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφίλειτο νίκην ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐπατρύνει», ρ, 177. ὁ δὲ Πολυδ. ἔχει ὅτε μὲν — ποτὶ δὲ, β, 20, 8, aliquando. Ὅτε, οὐδ. τοῦ ὅς, τε καὶ ἰων. ἱπ. ἀρ. = ὅτε, qui? ἴδ' ὅς. Ὅτεοισιν, ὅτεω, ὅτεων, ἑπ. = οἷσιν, ὅ-τινι, ὡν τινῶν. ἴδε ὅστις. Ὅτεω, ἰων. ἀντὶ οἷσιν. Ὁδ. Ὅτεω ἴδ' ὅτεοισιν. Ὅτεων ἴδε προηγ. Ὅτ', ἑπ. ὅττι. κυρ. οὐδ. τοῦ ὅστις, ὅθ. = ὅτι (ἴδ' ἀνωτ.), ὡς τὸ λατ. quod. 1) προσταθήμενον ὡς ἐπεξηγῆται προτ. εἰς τι προηγ. δεικτ. «τόδε — κέρδιον — ἐπλετο, ὅτι πάροιθε — ὀπείεζαν» Ἰλ. α, 226. «ἀλγόνοναι τοῦτ' αὐτ' ὅτι ζωὴν πολλοῖς κακοῖς» = λυποῦμαι διὰ τοῦτο ὅτι ζωὴ Σοφ. Φιλ. 1011. καὶ Πλάτ. Ἰαθ. τοῦτο, ὅτι οὐχ ἐκὼν ἐξαμαρτάνω», Γοργ. 488. «τίνα δὴ μῆτιν ἐρίσων, ὅτι σύγκλητον τήνδε γενόντων προὔθετο λίσσῃ» = ποῖόν τι πηδῶν, ὅτι δηλ. συναλέσει Σοφ. Ἀντ. 159. ἐν(ὅτι φαίνεται ὅτι εὐρίσκειται ἀντὶ τοῦ ὅστις) «τίπτε τῷ ὡς Ποσειδάων ἰδῶσάτο», ὅτι τοι κακὰ πολλὰ φυτεύει» = ὅτι δηλ. κακὰ πολλὰ σοὺ παρασκευάζει Ὁδ. ε, 310. «νῦν γε πολὺ προεβέβηκας ἀπάντων σὺ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν — ἔργος ἐμείνας» Ἰλ. ζ, 125. «τί νῦν σε Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες τόσσα κακὰ βέβηκον, ὅτ' ἀσπεργὴς μιν εἰνεῖς», δ, 31. πρὸς. καὶ τότε συντάξ. ὡς «τὸ δὲ ἔσχατον πάντων, ὅτ' ὁ-ῥυτον παρέχει» Πλάτ. Φαῖδ. 66. «τὸ δὲ μέγιστον τῶν εἰρημένων, ὅτι συμβαίνει» = τὸ σπουδαιότατον εἶνε τοῦτο ὅτι συμβαίνει Ἰσοκ. 5, 136. οὕτως ἰδ. ἐν τῇ ἀρχῇ τινος προτ. ὡς τὸ λατ. quod = ὅ, τι ἀναφέρεται εἰς τοῦτο. «τὰ

μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας, ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἷον εἶπεν τοῦτο παρηγοῦσά· Πλάτ. Πρωτ. 330· ἐνταῦθα ἀνέκει καὶ τὸ «ἀρὰ τί σοι δοκεῖ ἀδικῶν ἄνθρωπος σωφρονεῖν ὅτι ἀδικεῖ» = καὶ ὅσον ἀδικεῖ αὐτ. 333· ὅθ. σημ. 2) αἰτιολογίαν = διὰ τοῦτο ὅτι (πρβλ. 18. διότι) μετὰ ὁριστ. «γινώσκοντες ὅτι ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας» Ἠλ. α, 244· «κρυβδίων ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἥρωσιν», 6, 579· καὶ «ὅτι βα, ὅτι δὴ», ἀντιστοιχοῦν τῷ τοῦτον «Ὁδ. ψ, 115· «κρυβδίων διδόντων Τυνδαρίδαν, ὅτι πλείσταται βροτῶν ξείνους αὐτοὺς ἐπιόχονται τραπέζαις» = διὰ τοῦτο ὅτι Πινδ. Ο. 3, 39· «στέργω δ' ὅμματα Παιθοῦς, ὅτι μοι γλώσσαν καὶ στόμα· ἐπώπῃ» Αἰσχ. Εὐρ. 928· «ὅσοι οἴονται τῇ ἀληθείᾳ πολιτικοὶ εἶναι, ὅτι ἐπαυνοῦνται ὑπὸ τῶν πολλῶν» Πλάτ. πολ. 4, 426· «ἀρὰ τὸ ὅσον, ὅτι οὐδὲν ἔστι, φιλεῖται ὑπὸ τῶν θεῶν, ἢ, ὅτι φιλεῖται· οὐδὲν ἔστι», Εὐδ. 9· ἢ ὅσον· μένει μάλιστα ἐν τῷ πλαγίῳ λόγῳ· «ἐλεξεν ὅτι οὗτος μὲν διὰ ταῦτα οὐ φαίη εἰδέναι, ὅτι αὐτῷ τυγχάνει θυγάτηρ ἐκδοδομένη» Σεν. ἀν. 4, 1, 24· ἐν τοῖς χωρίοις· «γλαυκὴ δὲ σε τίκει ὁ ἄλσας πέραι τ' ἡλιδάται, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής», Ἠλ. π, 35 φαίνεται ἀπηνέμα ἡλιδάταις, ἐνθα τὸ πλῆρες θά ἦτο, διατείνονται ὅτι ὁ ἄλσας ἢ πέραι αὐτὸ ἐγέννησαν, διότι εἶσαι διαθεσῶς ἀπηνέας, τοῦτο δ' ἐξεφράσθη ἀπλῶς = ἐπεὶ, ἐπειδὴ εἶσαι σκληρὰς, θαλ. ἢ πέτρ. αὐτὸ ἐγέννησαν· τὸ δὲ «ὅσον» εἰς ὅσον φερέται ἔμ· ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις· κυρ. = ὡς πρὸς τοῦτο ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ κατὰ τὴν δύναμιν ἐξισοῦσαι, φ, 488. Καὶ ἐν τῇ πλουγῇ· ὅτι τί = διὰ τί, λείπει τὸ ῥῆμα ὅσον ἐκ τῆς συνεγείας εὐκόλως ἀναπληροῦται· ὅτι δὴ τί γε· Πλάτ. Χαρυβ. 161, ἐνθα ἔπεται· «ὅτι οὐ δὴ ποῦ ἐνδοί» πρβλ. «ὅτι δὴ τί μάλιστα», πολ. 1, 343· 3) Συνηθέστατα εἶναι τὸ ὅτι ἐκφρασεῖ ἀντικειμένον παριστώσης προτάσεως μετὰ τὰ λεκτικὰ, τὰ αἰσθησεῶς, γινώσεως σηματοποιεῖ ῥῆμα. ἀντὶ τῆς αἰτ. μετ' ἀπαρ. καὶ μᾶλλον ἢ τὸ ἀπαρ. ἀνεξαρτήτως τὸ γινωσκόμενον παριστῶν, καὶ μάλιστα μετὰ τινα ἐν. καὶ μὲλ. μετὰ τῆς ὁριστ. «οἶδα γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο» Ἠλ. λ, 408· καὶ περ. μετὰ τὸ «γινώσκω, οἶδα» Αἰσχ. Πρ. 104 καὶ 186· «οἶδ' ὅτι ποιεῖτε πάντες» Σοφ. Οἰ. τ. 59· «οἶδ' ὅτι ἄνους μὲν ἔρχει», Ἀντ. 98· μετὰ τὰ χαίρων, διαγγέλλων Πινδ. Ν. 5, 3· «σημαίνει ὅτι = ἔστι» Σοφ. Οἰ. Κ. 321· καὶ μετὰ τῆς θρητ. «ὅτι». «γινώσκοντες ὅτι οὐδεῖς = ἀν' ἐμπεδίου ζήλοιο», 945. Καὶ εἰς πλαγ. λόγ. εὐρίσκεται οὐχὶ σπαν. ἢ ὁριστ. ὅταν ὠρισμένον τι ἐκφράζεται· «ἔλεγον ὅτι Κύρος τέθυκεν» Σεν. ἀν. 2, 1, 3· «λέγει ὅτι ἄξει αὐτοὺς», 4, 7, 20· «ὁποῖα ἦν ὅτι ἄγει αὐτοὺς πρὸς βασιλείαν», 1, 3, 21· «ἐπυθάνετο ὅτι αἰ νῆς ἦσαν εἶναι» Θουκ. 4, 3· «ἐδήλουν οὐδὲν ὅτι ἴσασιν», 4, 68· δ) μετ' εὐκτ. μετὰ παρορμητικῶν χρόνων, ὅταν ἡ γνώμη ἄλλου τινος εἰσαγγηται, πρὸς ὁριστικώτερον ἐκφρασιν τοῦ πλαγίου λόγου· «ἀγγεῖλαι, ὅτι φάρμακον πικρὸν ἀποθάνει» Πλάτ. Φαιδ. 57· «ἦκεν ἀγγελοῦ λέγων, ὅτι λιλιοπῶς εἴη τὰ ἄκρα» Σεν. ἀν.

1, 2, 21· «ἤκουσα ὅτι Περικλῆς πολλὰς ἐπιτάγας ἐπίσταται» = ἤκουσα παρ' ἄλλων ὅτι ὁ Περ. κατὰ τὴν γνώμην των ἐγνώριζεν, ἐν ᾧ διὰ τοῦ ἐπίσταται θὰ ἐδηλοῦτο ἀπλῶς γεγινός, ὅτι γνωρίζει. Παρατηρ. ἐνταῦθα μετὰ τὰς εἰς τοῦ ὑποκειμένου, ὡς «ἤκουσα τοὺς ναῦτας ὅτι σοι πάντες εἶεν οἱ νεναυστοληκότες» Σοφ. Φιλ. 544, τῶν μερῶν τῆς προτάσεως· «εἶπεν, εἰ αὐτῷ δοίη χιλίους ἱππέας, ὅτι κατακάνει», ὅπου ἔπρεπε νὰ ἦνε μετὰ τὸ ὅτι ἢ προαποριστικῇ προτάσει, ὡς εἰς τὸν πλαγίον λόγον ἀνήκουσα Σεν. ἀν. 1, 6, 2· ὅθ. εὐρίσκεται εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην καὶ ἐπὶ πλοῦν ὅτι· «λέγουσιν, ὅτι εἰ μὴ ἐκπορεύσιν τῇ στρατιᾷ μαθόν, ὅτι κινδυνεύουσιν», 5, 6, 19· γ) εἰς τὴν τῶσιν συνήθη χρῆσ. τῆς ὁριστ. ἐν λόγῳ πλαγίῳ ἀνάγεται ὅτι πολλάκις μετὰ τὸ ὅτι ἀκολουθοῦσιν αἱ ἀμετάδελητοι λίξεις τοῦ ὁρθοῦ λόγου, ὥστε τὸ ὅτι εἶναι καθαρὰ τυπικὴ λέξις, μόν. τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου ἀκολουθεῖ· «καὶ ἐγὼ εἶπον, ὅτι ἡ αὐτῇ μοι ἀρχὴ ἔστιν» Πλάτ. Πρωτ. 317· «ἴνα μὴ εἴπω ὅτι ἀλλ' ἀρελόμενος οὐχ ἔξει», - Εὐρ. 521· «λέγει ὅτι Ἀνδοκίδῃ, ὅρῳ» Ἀνδοκ. 1, 49· «δ' ἀπεκρίνατο εἰς τοῦτο εἰ γενομένη, σοὶ γ' ἂν ἐτι δόξαιμι» Σεν. Ἀν. 1, 6, 0· «εἶπεν ὅτι αὐτοὺς εἶμι δὴ ζητεῖς», 2, 4, 16· ὅθ. ἐρμηνευτικὸν τὸ «ὡς γὰρ ἐγὼ ἤκουσα τινος, ὅτι Κλεάνδρος μέλλει ἔξειν» = ὡς ἤκουσα μέλλει ὁ Κλ. νὰ ἔλθῃ, ὅπερ συνήθ. ἐκ τῆς συμπτώσεως δύο διὰ γων· «ὡς ἤκουσα, μέλλει» καὶ «ἤκουσα, ὅτι μέλλει», εἰρηγείται· δ) Ὅμο. εὐρίσκεται τὸ ὅτι κατὰ πλεονασμὸν εἰς αἰ. μετ' ἀπαρ. καὶ τρόπον τινὰ ἐν. τὴν ἀρχὴν τοῦ πλαγίου λόγου δηλοῖ, ἢ ὅποια σύνταξις φαίνεται τραχύτητά τινα περιέχουσα καὶ ἀνακαθοῦσιν τινα, ἐξηγείται δὲ συνήθ. διὰ τῆς συμπτώσεως δύο διὰ γων λόγων· «εἶπον ὅτι πρῶτον ἐμὲ χρῆναι περαθῆναι κατ' ἐμαυτὸν» Πλάτ. νόμ. 10, 892· πρβλ. καὶ Φαιδ. 63 ὅπου ἐκκολώτερον ἐκ τοῦ προηγουμένου δυνατόν να ὑπονοηθῇ τὸ ἐλπίζω· «ἀποῶν γὰρ ὅτι καὶ συνθηρεῖται τις τῶν παίδων σοι γενέσθαι αὐτοῦ» Σεν. Κυρ. 2, 4, 15· οὕτω καὶ μετὰ τῆς πτχ. «γινώσκεις ὅτι εἰ καὶ ἐνδύσῃ, διαφρασσαμένους αὐτοῦς» Θουκ. 4, 37· «αἰσθάνομαι σου ὅτι = οὐ δυνατόν ἀντιλέγειν» Πλάτ. Εὐρ. 481· ε) ἐκ τῆς ὑπὸ τὸ α) ἀναφερθείσης συνήθ. συντάξ. ἔσθ' ὅτι ἐμορφώθη ἡ παρηνθετικὴ χρῆσις αὐτοῦ κατὰ τοῦτον τὸν τύπον· «ἀλλ' οὐ τόνδ' Ὀλυμπον, ἔσθ' ὅτι, χαίρων ἐπὶ φλόγασι δεινάζει ἐμὲ» Σοφ. Ἀντ. 754· «εὐ ἔσθ' ὅτι» = τοῦτο γινώριζε καλὰ Πλάτ. Θεαίτ. 149· «τίς ἡ γεγυμῶν μοι ποδὸς ὁραμένη τυρλοῦ, ἦς ὁ θανατοῦσα, ἔσθ' ὅτι ἀν' ἐμὲ οἶδ' ὅτι» Εὐρ. Φαιν. 1659, ὅπερ ἔπρεπε νὰ εἴη πλήρες· καὶ ἔξῃ, σάφ' οἶδ' ὅτι δὴμαρται ἂν π. Ἀριστ. «μονῶς» τινος γὰρ εἰς τὸ πάντων αἰτίος = εὐ ἔσθ' ὅτι ἐν τέλει τῆς προτ. Ἀριστ. πλ. 183 (παρὰ δὲ γματὰ πλείοτερά ὅτι εἰς τὸ εἶδος, οἶδα)· Ἐπίσης εὐρίσκεται π. Πλάτ. «οὐκ οὐκ κακὴν ὑπερβάλλον τὸ ἀδικεῖν κακίον ἂν εἴη τοῦ ἀδικεῖσθαι», ὡς ἀποκρίσις· «ἀλλ' οὐδ' ὅτι» ὅπου ἐκ τῆς ἔρωτ. «κακίον ἂν εἴη» δυνατόν νὰ

νοηθῇ (πρὸς δὲ ἀνωτ. δηλονότι)· 4) ὅτι μὴ, συνηθ. μετὰ τινα προηγ. ἀρν. κυρ. = ὡς πρὸς τοῦτο ὅτι δὲν, ὡς «εἰ μὴ»· οὐδαμοί· ὅτι μὴ· ἅλοι· μόνον· Ἦρ 1, 18· «ὅτι γὰρ μὴ Ἀθηναί, ἣν οὐδὲν ἄλλο πόλισμα λόγιμον», 1, 143· «οὐδεὶς ἀνθρώπων ὅτι μὴ γυνὴ μόνον», 1, 181· «οὐ γὰρ ἦν κρήνη, ὅτι μὴ μία ἐν αὐτῇ ἐφ' ἀκροπόλει», Θουκ. 4, 26· «ἐάν τῷ σώματι μὴ κοινωνώμεν, ὅτι μὴ πάσα ἀνάγκη» Πλάτ. Παιδ. 67· «οὐτὲ ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξήλθοις, ὅτι μὴ ἀπαξ εἰς Ἰσθμόν», Κρίτ. 52, ὅπου ἡ ἀντίστοιχος πρῶτ. «οὐτὲ ἄλλοις οὐκ ἔσονται, εἰ μὴ ποὶ στρατευόμενοι» πρὸς δὲ Σχαιφ. πρῶτ. εἰς δ. Ἀλ. συνδ. λέξ. σ. 400· τὰ δὲ «μὴ ὅτι»· ἄλλὰ· ἡ «ἄλλὰ καὶ» εἶναι ὡς τὰ «μὴ ὅπως, μὴ ἵνα», ἑλλειπτικῇ τις ἐκφρασίς, ἥδη ἀνωτέρω μνημονεύθησα· «οὐχ ὅτι» ἐν τῇ ἀποδόσει, πρὸς δὲ «Σωκράτει γε ἔγωγε ἐγγυώμαι μὴ ἐπιλήσασθαι, οὐχ ὅτι παίζει καὶ φησὶν ἐπιλήσων εἶναι» κυρ. δὲν θέλω νὰ εἶπω ὅτι· ἀν καὶ ἀστυεύεται καὶ λέγει, Πρωτ. 336· μετὰ δὲ τοῦ ἄλλὰ ἐπομένῳ ἐν τῇ σημ. τοῦ μὴ τί, π. γ. «οὐχ ὅτι μόνος ὁ Κρίτων ἐν ἡσυχίᾳ ἦν, ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ» = δὲν λέγω ὅτι ὁ Κρ. μόν. ἦτο ἡσυχος, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοῦ φίλοι, ἡ συντομώτερον = οὐχὶ μόν. ὁ Κρ. ἀλλὰ καὶ Σεν. ἀπομ. 2, 9, 8· 5) ἐν τῇ συντάξει μετὰ ὑπερβ. «ὅτι τάχιστα» = ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον Ἰλ. δ, 193· π. Ἦσ. καὶ τοῖς ἐπομ. ὡς καὶ πεζ. ὡς οὐδ. τοῦ ὅστις ἐμνημονεύθη ἀνωτ. εἰς τὸ ὅστις, ἀν καὶ εἰς τινὰς περιπτώσεις ἡ γρ. ποικίλλει μεταξὺ τοῦ ὅτι καὶ ὅ, τι (τὴν καθ' αὐτὴν βραχείαν λήγουσαν μεταχειρίζ. ὁ Ὅμ. ἐνίοτε ἐν τῇ ἀρτίᾳ καὶ ὡς μακράν, π. γ. Ὁδ. ν, 115, ἀν καὶ τὸ ἰ ἦνε βραχύ, δὲν ἐκθλιβέται ὅπως ποτὲ π. ἀττ. Ἰσ. διὰ νὰ μὴ τὸ συγχέωται μὲ τὸ ὅτι ὁ Πόρσ. Εὐρ. Ἐκ. 112· π. Ὅμ. ὅμως ἡ ἐκθλίψις δὲν ἀμφιβάλλεται· Ἰλ. α, 244· ἐν τῇ ἀττ. κοινῇ δὲ εὐρίσκεται ἡ χασμωδία μετὰ τὸ ὅτι Ἀριστ. Αὐα. 611, quod, quia.

Ὁσια-φόρος, ὁ· ὁτιαφόροι οἱ τὰς ὀτιδὰς φέροντες ἐργάται· ὅτις δὲ εἶδος ὀρνίθου· ἄλλη δὲ γρ. ὁτιαφόροι οἱ τὰ ὡτα συντεθλασμένοι, οἷον ὡτακατάφιστοι, ἦσαν δὲ οὗτοι ἀπὸ παλαιάστρας· Λεξ. ῥητ. Βεκκ. σ. 287, 10.

Ὁτιή, συνδ. = ὅτι Ἀριστ. ἱππ. 426 καὶ διηγεῖται ὅτι τί = διὰ τί, νεφ. 774· οὕτω καὶ ὅτι τί = δὴ, πλ. 136· κατὰ Βούτμαν. εἶναι τὸ ὅτι = διτιδῆ, ὡς καὶ τὸ ἐπειδὴ = ἐπειδῆ, Λεξ. 2, 101.

Ὁτίλος, ὁ· ὄν. Ἑρωμ.

Ὁ-τινα, ἐπ. ἀντὶ ὄντινα ἢ ἀτίνα.

Ὁ-τινας· οὗτε τινας ἐπ. ἢ ἀτίνας.

Ὁ-τις, ἐπ. καὶ ἰων. = ὅστις, ὁ ἴδ' ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς ἀνωμαλίας τῆς κλίσεως.

Ὁτίς, ἴδος, ἡ· πενήν· «μεταξὺ δὲ πως τῆς τῶν γεράνων τε καὶ τῶν γυνῶν ἡ σάρξ τῶν καλουμένων οὐτιδῶν ἢ ὡτιδῶν ἴσται» Γαλην. Λεξ. Ἱπποκρ. γράφ. καὶ ὡτίς Σεν. ἀν. 1, 5, 2.

Ὁτλέω τῶν ἐπομ. - μόνον Βάδρ. 37, 3· «καπνῷ χύματον βαρὺν ὀτλεύουσιν» Ἀπολ. P. 2, 1008, Σχολ. = ὑπομένουσιν αὐτ. perfero.

Ὁτλέω κακοπαθῶ, πάσχω, ὑποφέρω μόν. π. μτγν. π. ὡς Ἀπολ. P. 4, 1227· ἀρ. Λεξ. =

πονῶ, κακοπαθῶ, patiō, sustineo.

Ὁτλήμα, τὸ κακοπάθεια, ταλαιπωρία· π. Ἠσυχ. = ὄτλος, aerumma, miseria.

Ὁτλήμων, 2· δυστυχής, ἄθλιος, Ἠσυχ. aerummosus, miser.

Ὁτλος, (συγγεν. ὀτλέω, ὀτλήμων, ἐκ τοῦ τλέω, τλήναι, τλήμων, τάλας, προσδήκη τοῦ εὐφρων. α, οὕτω παρὰ γ. τὸ ἄθλιος καὶ ἄτλας· ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζ.)· μόχθος, κακοπάθεια ἀρ. Λεξ. «ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὀτλον» Αἰσχ. Ἐπτ. 18, labor, miseria.

Ὁτοδῆω· ἡχῶ, κτυπῶ, θορυβῶ· ὁ Ἠσυχ. ἐξηγ. θορυβῶ· «ὁ δὲ χαλκοῦστος κοτύλαις ὀτοδεῖ» Αἰσχ. ἀποσπ. δ'· καὶ μετὰ αὐτ. «κηρύπλατος ὀτοδεῖ δόναξ» - ὀνομασθέν ὄνον, Πρ. 574, strepito, tumultuor.

Ὁτοδός, ὁ (δυσμετ. ἐξ οὗ καὶ κότταβος συγγ. τοῦ ὀτοτοῖ καὶ τοῦ γερμ. toben) - κτύπος, θόρυβος, ταραχὴ· - ἀτλήτος Ἠσ. θε. 709· ἀρμάτων Αἰσχ. ἔπτ. 138, ὡς ἀρμάτωπος, 186· «γλυκὺν αὐλῶν ὀτοδόν» Σοφ. Δ' 1181· ἐπὶ βρηντης, Οἰ. Κ. 1476.

Ὁτόστολος, ὁ· βοτάνη τις Ἀθην. 11, 71.

Ὁτοταί· τῶν ἐπομ.

Ὁτοτοῖ, ὀρθότ. τοῦ ὀτοτοῖ, ἐπιφών. θλίψιμος καὶ πόνονος θρηνηδὲς ἐπιφθέγμα Ἠσυχ. = ἄχ, φθὸ Αἰσχ. Περ. 260· ὀτοτοῖ τοτοῖ Σοφ. Ἠλ. 1257· καὶ ὀτοτοτοῖ, Τρω. 1787, καὶ μτγν. ὡς «πολὺ τὸ ὀτοτοῖ Ἰουκ. μισθ. συν. 17, πεν.

Ὁτοτόζω, μίλ. ὀτοτόζεσθαι Ἀριστ. Αὐα. 520· φωνάζω ὀτοτοῖ, παραπονέομαι, θρηνη. κλαίω, ἀπτόω. Ἀριστ. εἰρ. 976· καὶ μετὰ αὐτ. παθ. ὀτοτόζεται ὁ θανὼν Αἰσχ. Χρ. 324, Περ.

Ὁτοτόξιοι, αἱ Ὀλοφύξιοι.

Ὁτοτόξιος, 2· κοιν. παρωδ. τοῦ ἴδν. Ὀλοφύξιος.

Ὁτου, ἀττ. ἀντὶ οὐτινος, καὶ τοῦ ἱερῶ. τί-νος, ὅπου χάριν = τίνο· ἐνεκεν· ἀρ' ὅπου καὶ ἐξ ὅπου = ἀφοῦ· καὶ ἀοριστολ. μετὰ τοῦ δὴ, ὡς· διουδῆποτε, ἐνεκα ὅτουοῦν· ἴδ' ὅστις.

Ὁτρα, ἡ· ἡ τοῦ ἀλεῖκτορος οὐρά Ἠσυχ.

Ὁτραλέος, (ὀτρύνω) ὀτρυνός, ταχὺς, ὄδυσ, ἐνεργητικός, δραστήριος π. Ὅμ. καὶ Ἠσ. μόν. τὸ ἱππ. ἐν χρῆσι· «τοῖ δ' ὀτραλέως ἐπιθοντο» Ἰλ. γ, 260· «παρὰ δειπνῶν ἔθλας αἶψα καὶ ὀτραλέως», τ, 317· μάλ' ὀτραλέως Ἰδ. τ. 100· καὶ μτγν. π. ὡς Κ. Σμ. «ὀτραλαί ποτὶ μόνον κλειυθοί», 11, 117· «ἐπείδραμεν ὀτραλέως» Ἠρ. 6· Ὅμ. 21, ἱπρίγοι, celeres.

Ὁτραλέως· ὄξως, δραστηκῶς, ἐνεργῶς Ἠσυχ. ἐπὶρ. τοῦ προηγ. celeriter.

Ὁτραλλίς· λέξ. μνημονομενῶν ὡς συνιστάμενον ἔχουσα τὸ α π. Πρωδ. μόν. Λεξ. 20, 20.

Ὁτρίος, ὁ· ἐπίσκοπος Μελίτης Κυρίλ.

Ὁτραύς, ὡς, ἐπ. ἦσ. δ' 1) βασι. τῶν Φρυγῶν, οὗτος τοῦ δύμαντος, ὃς ἡ θυγ. Καλυκοπίς λέγεται ὅτι ἦτα ἡ ἀληθὴς μήτηρ τοῦ Αἰνείου Ἰλ. 2) ὁ δαὸς τοῦ ὀνομα· του εἰς τὴν Ὀτροίαν Στρατ. 3) ἐπίσκοπος Μελιτήνης Σωζομ.

Ὁτρήϊος, ὁ· πατριάρχης τῆς Μελιτήνης Σωζομ.

Ὁτρήρη, ἡ καὶ Ὁτρήρα· θυγ. τοῦ Ἀρεως καὶ Ἀρμενίας, βασιλ. τῶν Ἀμαζόνων καὶ μη-τηρητῆς Πενθεσίλειας καὶ Ἰππολύτης Ἀπολ. P.

Ὁτρηρής, 2· τῶν ἐπομ. Λυκοφρ. 997,

Ὀτρηρός, 3^ο ταχύς, ἐνεργός, δραστήκιος, ἐπίθ. τοῦ θεράπων Ἰλ. α, 321^ο καὶ τοῦ ταμίη, ζ, 381^ο ἐπὶ. ὀτρηνῶς καλεῖν Ὀδ. δ, 735^ο ὁ Ἀριστ. λέγει· Μουσάων θεράπων ὀτρηνῶς κατὰ τὸν Ὀμηρον», ὅρν. 909^ο 2) π. Ὀππ. = ὄζυς· «ὀτρηνῶς ὀδύναι», ἄλ. 2, 529^ο «μᾶζην ὀτρηνῶν» Ἀθην. 4, 136, ὅπερ ἐστὶν ἀσπῆς, celer, citatus.

Ὀτρηνῶ, ἡ Ὀτρηνή.

Ὀτρηνῶς, ἐπὶρ. τοῦ ὀτρηνῶς.

Ὀτρίαξ, ἄκος, ὁ ἐν ἐπιγρ. ὅπου ὁ Κάλλ ἀναγιν. Ὀτρίακος.

Ὀτριάριος, ὁ Τριάριος Φώτ.

Ὀ-τρίγες ἴδ' ὁ-θρίε.

Ὀτροία, ἡ πόλ. Βιθυνίας Στραβ.

Ὀτρώαι, ὧν, αἱ κώμη Φρυγίας Πλουτ. ἴσ. = Ὀτροία.

Ὀτρώγῃ, ἡ χόρτος, καλὰ μὲν Ἡσύχ.

Ὀ-τρώγῃ-φάγος· τρυγητάκος Ἀρχιλ. ἀποσκ. 70.

Ὀτρυνῶ, μέλ. τοῦ ὀτρύνω, ἀττ. ὀτρυνῶ.

Ὀτρυνεύς· ὀτρυνικός· ἴδε καὶ Ὀτρύνη.

Ὀτρύνῃ, ἡ δημοῦ Ἀττικῆς, παρὰ λ. ἀνηκῶν εἰς τὴν Αἰγυπτία φυλὴν Ῥόα. κατ. Ὀτρυνεύς Δημ. ἐπίθ. Ὀτρυντικός Ἀθην.

Ὀτρυνικός, 3^ο Ὀτρυνεύς, κατ. τῆς Ὀτρύνῃς Ἐπιγρ.

Ὀτρυνίς, ἡ τὸ ὀτρύνειν, παρόρμησις, παρακίνησις, adhortatio.

Ὀτρυντείδης, ὁ Ἰφίτιων Ἰλ.

Ὀτρυνεύς, ὧς, ὁ καὶ ἦρος, ὁ πατὴρ τοῦ Ἰφίτιωνος ἢ κ μίς τῶν Ναϊάδων Νυμφῶν, πολέμιτῃς γενναῖος ἴδ' Ἰδην, πόλεως τῆς Αὐδίας.

Ὀτρυντήρ, ἦρος, ὁ ὀτρυνεῖς, κελευσεῖς, κήρυξ, σαλπικτήρ Ἡσύχ.

Ὀτρύντης, ὁ παροτρύνων, ἐνθαρρύνων, παρακινητής, incitator.

Ὀτρυντικός, 3^ο ὁ διώκων, ἐνθαρρύνων, παρακινητικός Εὐστ. Ἰλ. 851^ο, 29, incitans.

Ὀτρυντός, ὧς, ἡ ὀτρυνεῖς, παρόρμησις, παρακίνησις Ἰλ. τ, 234^ο καθ' Ἡσύχ. = προτροπή, παρακίνησις κατ' Εὐστ. = ὁ ἐκ τοῦ παροτρύνειν γινόμενος ἐρεθισμός ἐν Ἰλ. τ, 234, hortatio, instigatio.

Ὀτρύνω, ἴων. καὶ ἔπ. μέλ. ὀτρυνῶ, ὄορ. ὠτρύνω· παρόρμω, ἐρεθίζω, παρακινῶ, ἐξαιρ. εἰς μάχην καὶ ἐν γέν. εἰς πᾶσαν ταχίσαν, καὶ δύναμιν ἀπαιτοῦσαν, δραστηρίαν πράξιν· Λυκίους Ἰλ. ε, 482^ο «ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον ὅθι μεθιόντα ἴδεται», ν, 229^ο «τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις», σ, 294^ο «ὅτρυνε πάρος μεμαυτάν», δ, 73^ο «ἐμ' ὀτρύνει κραδίη», κ, 319^ο «θυμὸς ἐπὶ νῆας», ω, 259^ο καὶ γαστήρ Ὀδ. σ, 54^ο μετ' ἀπαρ. πολέμιζεν, μάχεσθαι Ἰλ. 294^ο καὶ «μᾶλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆς γή-μασθαι» Ὀδ. τ, 158^ο κατακαυόμεν, δ, 244^ο ἀναστήμεναι Ἰλ. κ, 55^ο «πομπὴν τ' ὀτρύνω δόμεναι», ι, 518^ο «εἰς τι π. χ. ἐς βρωτῶν = εἰς φαγητῶν Ἰλ. τ, 205^ο ἐπὶ τι, ω, 289^ο πόλιν εἰσω Ὀδ. σ, 40^ο πόλινδε = πρὸς τὴν πόλιν πορεύεσθαι, ο, 308^ο ὧς, πόλεμόνδε, δ, 589^ο σπαινιῶτ. ἐπὶ ζώων, = διώκω, κεντιῶ, = αὐδῆας Ἰλ. ψ, 111^ο ἥπους, π, 167^ο κύναι, σ, 584^ο καὶ ἐπὶ πραγμάτων· πομπήν = ἐπιτα-

χύνω Ὀδ. η, 151^ο - ὀδόν τινα, 6, 253^ο - ἀγ-γελίην, π, 355^ο - μάχην Ἰλ. φ, 277. Παθ. = σπεύδω Ὀδ. η, 222^ο οὕτω καὶ «ὠτρύνοντο νέκυς τ' ἀγέμεν», ἀντὶ ὠτρυνον νέκυας τ' ἀγέ-μεν» ἀναγνωστέον μετὰ Βεκλ. Ἰλ. η, 440^ο οὕτω καὶ ἐπὶ μ. π. μάλιστα μετ' ἀπαρ. «ἐμὲ πᾶρ θυμὸς ὀτρύνει φάμεν» Πινδ. Ο. 3, 40^ο «ὀτρυνον ἐταίρους κελადῆσαι», Ο. 6, 87^ο παρα-δός. καὶ μετὰ δοτ. τοῦ προσ. «ἢ μὲν νιν ὠ-τρυνον θαμὰ θεράπονταςιν φυλάξαι», Ε. 4, 40^ο «ὠτρυνε θεσμὸν μὴ χαρίζεσθαι πυρὸς» Λισχ. Ἀγ. 295^ο «Ἐρίς δ' ὀτρύνει», Ἐπτ. 708^ο «ὀτρύνουσα νιν» Σοφ. Αἴ. 758^ο «σὺ ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις καὶ τὸς ἐν πρώτοις ἔπει», Ἰλ. 28^ο «ὀτρυν' ἔγχος ἀείρειν» Εὐδ. Ῥησ. 25^ο «ὠ-τρυνεν φέρειν», Ἀλκ. 758, incito, instigo.

Ὀττα, ἡ ἀττ. = ὄσσα.

Ὀττάβος, ἴων. ἰδ. σχημ. τοῦ κότταβος συγ-γεν. τῷ ὀττάβος, ὀττός· πρὸ λ. Κοεν. εἰς Ἰρ. Κορ. 446.

Ὀττάβος, ὁ ζωοφρόν τι, ὁ ἄλλως καὶ ἄττα-κός λεγόμενος, μὲν.

Ὀττασὺλόκα· πόλ. τῶν Καντάβρων ἐν Ἰβήρ. Ταρρακ. Πτολ. Octaviolca.

Ὀττεῖ, ὅτε.

Ὀττεῖα, ἡ ὄσσεια, ἀττ.

Ὀττεῖν, οὐ τινος ἴδε ὅστις.

Ὀττεῖσμαι, ὀσσεύομαι.

Ὀττι, ἔπ. = ὅτι.

Ὀττι, ὅτε ἔπ.

Ὀττις, ἡ ὄψις, ὀρθαλμός Ἡσύχ.

Ὀττωδέω, π. = ὀτοδέω.

Ὀττωδός, π. ὁ ὀτοδός.

Ὀττωμα, ὀσσομαι.

Ὀττοροκόρρα, ἡ πόλ. ἐν Σηρικῇ, τῇ νῦν Κίνα· οἱ κατ. Ὀττοροκόραι Πτολ.

Ὀττοροκόρρας, ὁ τὸ ἀνατολ. κατ. τῶν Ἡμωδῶν ὀρέων ἐν Σηρικῇ Πτολ. τανὼν Χενάι.

Ὀττοταί, ὅτοτοί.

Ὀττοτάζω, ὀτοτάζω.

Ὀττος, ὁ βασις τῶν Παφλαγόνων = Κότυς Ξεν.

Ὀττώλοφος, ἡ καὶ Ὀττώλοφον, τό, καὶ Ὀκτώλοφος, ἡ πόλις Θεσσαλίας Λιβ. Ὁ δὲ Δίκη δύο θέσεις μὴ τοῦτο τὸ ὄνομα διακρίνει, North. Cr. 3, p. 310 καὶ 417.

Ὀττωρονδεῖς, οἱ φυλὴν εἰς Μυλασείων ἐν Καρίᾳ, ἐπιγρ.

Ὀττω, κατά λ. δοτ. τοῦ κοινοῦ = τῷ κοινῷ, Κρανωνίων Θεσσαλίας ἐπιγρ.

Ὀύ, καὶ ἔσμαι. φων. φιλομένου μὲν, οὐκ, ἀσ-συνομένου δέ, οὐχί· πρὸ τοῦ β' ὅμως μένει τὸ οὐ, π. ἀττ. καὶ οὐχί, ὅπερ εὐρίσκ. ἡδὴ καὶ π. Ὀμ. ὡς Ἰλ. ο. 716^ο συγγνῶ. ἔχει δ' Ὀμ. τὸ οὐχί, ὅπερ ὅμως τελειώνει πάντοτε τὴν πρῶτ. καὶ συνήθ. τὸν στίχον, καὶ εἶνε ἐν χρῆσ-μῶν. μετὰ τοῦ ἡγουμένου καί· «καὶ οὐχί, ἢ καὶ οὐκί», ἀντιθ. καταφασ. προσηγομέ-νης· ἐπὶρ. ὅρν. ὅ γι, δ' ἐν, ἀντιθ. τῷ ἐξ ἀντι-κειμένου μὴ, ἀρνούμενον πράξιν τινα δη-λοῦν τι ὡς μὴ γινόμενον, ὅπερ δυνατὸν καὶ πα-ράστασις καὶ ἐννοία τις νά ᾔη· διὸ καὶ εἰς ἀ-νεξαρτήτους προτ. μεθ' ὀρίστ. ἀπὸ Ὀμ. καὶ

ἔξ. πανταχοῦ, καὶ οὐδεμία παραδειγμάτων
 χρειᾶ· ἔτι μετὰ δυνήτ. εὐκτ. «οὐ γὰρ κεν ῥο-
 σαι τόσ' ὑπὲρ κακοῦ» Ὁδ. μ, 107, ἐπειδὴ
 τοῦτο εἶνε ἥπια τις ἔκφρασις ἀντὶ τοῦ «οὐ
 ῥύσεται σε» «οὐ με μάλ' αἰ νικήσῃ, οὐδ'
 εἰ παγγάλλωσ' εὐχεται εἶναι» Πλ. υ, 101, «οὐ
 κεν ἀλλήως εἴη ἀνὴρ, ι, 125» «οὐ κε θανόντι
 περ ὡδ' ἀναχοίμην» Ὁδ. α, 236· ἐπίσης εἰς
 ἐπεξηγηματικὰς προτ. καὶ περιγραφούσας χρό-
 νον καὶ αἰτίαν, μετὰ τὸ ὅτι, ἐπεὶ, ἐπειδὴ
 (πρβλ. μὴ, ὅπου ἐμνημονεύθησαν αἱ περιπτώ-
 σεις, καθ' ὅς τὸ ἀρνῆτ. τοῦτο μῶρον εἶνε ἐν
 χρήσ. ὥστε ἐννοεῖται ὅτι εἰς πᾶσαν ἄλλην
 περίπτωσιν εὐρίσκεται οὐ)· ἔξαιρετ. παρατη-
 ρητέον ὅτι τὸ οὐ τίθεται εἰς ἀνεξάρτ. προτ.
 καὶ εἰς τὰ φημί, λέγω, ἔγω, τὰ ὅποια ῥητοὶ
 ἀρνήσιν ἐκφέρουσι δι' αὐτοῦ, οὐ φημί = ἀρνού-
 μαι, ἀπονεύω, λατ. nego, Ὁδ. η, 239· οὕτω
 καὶ οὐκ ἔγω = ἀπαγορεύω Πλ. ε, 256, νεύω,
 οὐκ ἐξίωθ' Ἑσυχ. ι, 102· 69. ἐν τῇ περιπτώ-
 σει ταύτῃ καὶ εἰς ἔξαρτ. ἀπαρ. εὐρίσκ. οὐ,
 «φημί δὲν οὐδὲν τοιοῦτον προσφέρειν τῷ φα-
 ρμάκῳ» ἐνθα παρίσταται ὡς γενόμενος τις δι-
 τυχουρισμός = οὐδὲν δεῖ προσφέρειν Πλατ. Φαιδ.
 63· τὸ ῥῆμα λείπει ἐνίοτε ἀπὸ τοῦ οὐ, ἰδ. εἰς
 τὰς ὁρμηνοσίας· «οὐ τὸν πάντων θεῶν θεόν
 πρόμον Ἄλιον» Σοφ. Οἱ. τ. 660· εἰς τὰς συν-
 τάξεις· «οὐ χερὸς, οὐ ποδός, οὐ τινας ἀρχῶν»
 ἀναφέρεται εἰς τὸ ῥῆμα, καὶ εἰς οὐδεμίαν ἐπ-
 ρίσκειται στενὴν σύνδεσιν μετὰ τοῦ ἀντικει-
 μένου Σοφ. Φιλ. 848· οὕτω καὶ «οὐ λόγους τιμώ-
 μενα», Οἱ. Κ. 62· «κοὺ λόγῳ κακᾷ», Τρ.
 1035· ἐπιβέτα διὰ τοῦ οὐ ἀποφράσσονται, καὶ
 μετατρέπεται ἡ ἐννοία τῶν εἰς τὸ ἀντιθ. «οὐ
 πολὺν χρόνον μ' ἐπέλογον» Σοφ. Φιλ. 348·
 «ὄντιδος οὐ καλόν», 475· «χῆρον οὐχ ἄγνον
 πατέιν», Οἱ. Κ. 37· «λέγει γὰρ οὐκ ἀνεκτά»,
 Ἀντ. 282, πρέπει ὁμοῦ πάντοτε νά ᾔηθ' ὅ-
 νατὸν νά γίνηται ἡ ἔκφρασις διὰ τινος ἀπλη-
 ἀνοφ. περιγραφικῆς προτ. (πρβλ. μὴ 2, δ)
 καὶ εἰς τὴν αὐτὴν περίστασιν μετὰ μετ. «ὁ
 μὲν λαθὼν, ὁ δ' οὐ λαθὼν» Ἀριστ. ἔκκλ.
 187· «ἐφυλοθόντες μὲν, ἀμύνεσθαι δ' οὐ τολ-
 μώντες» Ἑσυχ. ι, 124· καὶ μετὰ ἑπὶ, «πολ-
 λᾶκις τε κοῦζ ἀπαξ» Σοφ. Οἱ. τ. 1275· συγ-
 νά δὲ «οὐκ ἄνευ, οὐ πᾶν» = οὐδαμῶς· «οὐχ
 ἦκιστα» = μέλιστα. Οὕτω δὲ μέλιστα ἐπιτί-
 νεται πολλᾶκις μετὰ τοῦ οὐ λέξεων ἀντιθεσί-
 τις· «τρέχω δὲ χερσὶν οὐ ποδαῖς σκελὼν»
 Ἀίσχ. Εὐμ. 37· «οὐ προστρέπαιον χίρᾳ, ἀλ-
 λ' ἀμείλυν ἤδη» 228· «οὐτος ἐφ' οὗ οὐ καλῶς
 «ἀλλὰ νιν μήτηρ κατέκταν», 436· «πόνον, οὐ
 χάριν ἀντιδίδωσιν ἔχειν» Σοφ. Οἱ. Κ. 231·
 «ῥόντα βαίου κοῦζι μυρίου χρόνον», 398·
 οὕτως εὐρίσκεται καὶ ὅταν ἡ ἀντιθεσις δὲν ἐκ-
 φράζεται ὁρισμένως ἐν ταῖς προτάσεσιν, ὅπου
 κατὰ τὰ ὑπὸ τὸ μὴ σημειωθέντα εὐρίσκειται
 κανονικῶς τὸ μῶρον τοῦτο· «εἰ δέ τοι οὐ δώ-
 σαι» = ἂν δὲν σοῦ δώσῃ, = ἂν θὰ σοῦ ἀρνήθῃ.
 ω, 296· καὶ συγγόν. εἰς τὰ ἤδη σημειωθέντα
 ὡς οὐχ ἡδῶς καθευδήσας = οὐσαρκίως Σεν.
 Κυρ. δ, 2, 30· (τὸ θαυμάζω ἔχει μετ' αὐτὸ
 εἰ καὶ ὅχι τὸ οὐ, διότι δὲν ἐκφράζει ὁρισμέ-

ως ὑπόθεσιν ἐνταῦθα, ἀλλ' ἐρώτησιν, (πρβλ.
 εἰ καὶ μὴ)· «ἀλλ' οὐ μέλλειν, ἀλλ' ἀπιστοῖαι
 χρή» Ἀριστ. ἔκκλ. 581· σπᾶνιωτ. εἶνε ἡ
 σὴμ. ὡς π. Θουκ. «ἡ τῶν γεφυρῶν οὐ διαλυ-
 αῖς», ι, 137· ὁμ. «ἡ οὐ περιτείχισις», 3, 95·
 εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας ἀναγεται ἡ ἀρνή-
 σις οὐχ' εἰς τὴν ἰδέαν, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τὸ πραγ-
 μα, π. γ. ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ λόγος γίνε-
 ται περιγραφικὸς ὁλοκληροῦ της προτάσεως,
 ἥτοι περὶ τῆς τῷ ὄντι μὴ διαλυθίστης γεφυρᾶς
 «ἡ οὐκ ἐπιμαρτύρησις» Σ. Ἑκπ. κ. μαθ. 7,
 214· προσέτι τὸ ἀπλὸν οὐ τίθεται δις ἐν τῇ
 αὐτῇ προτάσει, πρὸς ἐκφρασιακωτέραν ἀρνή-
 σιν· «οὐ γὰρ ὅτω οὐ σὶ θῶαν δέλεη γενέσθαι»
 Ὁδ. γ, 27· «οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀναξ' εὐκα' οὐ
 σε κομίζει», ω, 521· «ὅς οὐκ ἐπειδὴ τῆδ' ἐ-
 δουλεύσας - δρᾶσαι τῶδ' ἔργον οὐκ ἔτιλε»
 Αἰσχ. Ἀγ. 1617· «ὅν ἐπὶ τῆδ' νοσούτι οὐ
 πύρ, οὐκ ἔγχος τις οὐσίαιμον οὐκ ἀποτρέψῃ»
 Σοφ. Τρ. 1010· ὅταν ἐνδυνάμυνται πλείοντεράν
 προτ. μέλη, ἐπισυναπτεται τῇ ἡγομ. οὐ,
 ἐπίσης οὐδὲ καὶ οὕτε π. Ὁμ. πολλὰχού· ἐνίοτε
 τίθεται ἀραιοῦσας οὐδὲ καὶ οὕτε, καὶ ἄλλοτε
 πάλιν ἔπεται τὸ οὐ τῷ οὕτε Ἡρ. 8, 98 (ἴδε
 καὶ οὐδὲ καὶ οὕτε)· ὅταν ἀπαρτίζῃ τινι προ-
 τάσει ἐπισυναπτεται ἄλλοι τινὲς προσδιορι-
 σμοὶ γενικώτεροι, χρόνου, τόπου καὶ ἄλ. τίς,
 ποτὶ, οὐδαμοῦ, τότε οὕτοι ἐνδύνονται συνθῆ-
 δικὴ τῆς αὐτῆς ἀρνήσεως, αἱ δ' ἐπακολουθοῦ-
 σαι αὐτὰς ἀρνήσεις δὲν ἀναίρουσιν ἄλληλας,
 ὡς ἐν τῇ λατ. «οὐκ ἦν ἀλέξην' οὐδὲν» Αἰσχ.
 Ἡρ. 477· «οὐκ αἶδεν οὐδέ τις» Ἀγ. 618· «οὐκ
 στρατός οὐδαμῇ καθίστατο», Περ. 376· «οὐκ
 ἐμείλλον ἄρα λείπειν οὐδέποτε» Σοφ. Φιλ.
 1072· «ἀκούει δ' οὐδέ τις οὐδὲν οὐδαμῶς» Εὐρ.
 Κυκλ. 120 καὶ πεζ. «οὐ μόνον ἐφρασαν ἀπο-
 θνήσκον οὐδένα» Ἡρ. 2, 63· «οὐδέ τις οὐ-
 δὲν οὐδενός ἂν ἡμῶν οὐδέποτε γένοιτο ἄτιος»
 Πλατ. Φιλ. 19· «τῆλλα τῶν μὴ ὄντων οὐδὲν
 οὐδαμῇ οὐδαμῶς οὐδέτιαν κοινωνίαν ἔχει»,
 Παρμ. 167· «σικκὰ φύσις οὐδὲν μέγα οὐδέ-
 ποτε οὐδένα οὕτε ἰδύσθαι, οὕτε πόλιν ὄρε»,
 πολ. β, 495 (πρβλ. καὶ οὐδαμῶς, οὐδαμῇ)
 ἄλλοις ὑπόθεσιν παραδείγματα, ὡς «οὐ νῦν
 ἐκτείνω παύμενοι-οὐδ' ἀποθάνειν οὐδυναι»,
 ὅπου τὸ πρῶτον οὐ εἰσάγει τὴν ἐρώτησιν, τὸ
 οὐδὲ ἀνήκει μόν. εἰς τὸ ἀποθάνειν, = δὲν ἡμ-
 ποροῦσιν ἐκτείνω ὁ ἀποθάνουσιν = δὲν δύνανται
 ν' ἀποθάνωσι Σεν. 3, 1, 29· «οὐκ εἰς Πέρι-
 θον»· «Ἀρίσταρχος ἡμᾶς οὐκ εἰς εἰσέναι» = δὲν
 μακ' ἐμπόδιζε, 7, 6, 24· «Ἐν γέν. ἡ ἀναίρεσις
 μίση ἀρνήσ. διὰ τῆς ἀλλῆς, ὡς τοῦτο γίνεται
 ἐν τῇ λατ. καὶ γεμ. γλώσσῃ, συμβαίνει μόν.
 εἰς τὰς ἑξ. δύο περιστάσεις· α) ὅταν ἀρνήσιν
 αἱ ἀρνήσεις ἀμφοτέραι εἰς δύο διάφ. ῥῆμα. Ε-
 στὼ καὶ τὸ ἐν ἑξ αὐτῶν μετοχή· «οὐδ' οὐκ
 ἐθέλοντα μάχισθαι» Πλ. δ, 224, τότε ὅμως
 γίνονται συνθῆ. ἡ μία τῶν ἀρνήσεων χάριν
 πλείοντερας παρρησίας διὰ τοῦ «μὴ οὐ», π. γ.
 «μὴ οὐχ' ἵμισιν αὐτὸν οὐκ ἂν δυνάμην» = πρέ-
 πει γὰ τὸν μισῶσα (πρβλ. οὐδέ τις) β) ὅταν τὸ
 μὴ σὴμ. ἀκαπὸν τινα, φῶδον ἢ νοουμένην,
 καὶ προηγῇται τοῦ οὐ, π. γ. «μὴ νύ τοι οὐ
 χραίσμη σκηπτροῦ θεοῦ» νά μὴ τύχη καὶ δὲν

αὐτὴ ὠφελήσῃ διόλου τὸ σκ. τοῦ Θεοῦ Ἰλ. α, 28 (ἴδε καὶ μὴ οὐ) 2) ἐν ἱερωτικῇ ἀντιθέσει εὐρίσκεται εἰς τὸ τέλος τῆς προτ. ἀνευ ῥήμ. καὶ τότε τοιζέται· «συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μὲν, τὰ δ' οὐ» Αἰσχ. Πρ. 788· «ὁ μὲν γὰρ ἠφάνιστο, τυμβήρης μὲν οὐ» Σοφ. Αἴ. 255· «ταρβήσῃ γὰρ οὐ», 541· «καὶ τοὶ γὰρ ἀθροίσας ἔχοντες σπέρμ' ἀνέθαν φλογὸς οὐ» Πηγδ. Ὁ. 7, 48· «οἱ μὲν ἐνετόγγανον, οἱ δὲ καὶ οὐ» Ξεν. ἀν. 5, 2, 17· «τοῖς μὲν ἐδόκει βέλτιστον εἶναι καταμεῖναι, τοῖς δὲ πολλοῖς οὐ», 5, 6, 19. Ἐπίσης τοιζέται, ὅταν εὐρίσκηται μόν. ἀνευ ῥήμ. τὸ μὲν ἐν τῇ ἀπακρίσει, οὐ = ὅχι Σοφ. Οἴ. τ. 1040· τὸ δὲ ὅταν μετὰ πρότ. ἀποφατικὴν ἐπαναλαμβάνηται πάλιν μόνον, καὶ σχηματίζῃ καθ' ἑαυτὸ πρότ. γίνεται δὲ τότε ἱερωτικόν, ὡς· «οὐκ ἔστ' ἄλγεος, οὐ, ἔξιναι» Αἰσχ. Ἀγ. 1272· «οὐ, πρὶν γε χώρην τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν», Ἐπτ. 1034· «οὐκ, εἰ περ ἔσται γε», Ἀγ. 1222· «οὐ μοι δοκεῖ, ὦ Ἰππία, οὐκ, εἰ ταυτὰ γε» Πλατ. Ἰπκ. μεζ. 292· «θεοὶς τέθνηκεν αὐτός, οὐ κείναισι», οὐ Σοφ. Αἴ. 649 (ἴδε καὶ 3 ἐν τέλει) 3) ἐν τῇ ἐρωτ. ἐκφράζει πάντοτε ἀποφατικὴν ἐρώτησιν, δι' ἧς ὁ ἐρωτῶν δεικνύει ὅτι καταφάσκει καὶ προσμένει καταφατικὴν ἀπόκρισιν, π. χ. «οὐ νῦ καὶ ἄλλοι ἔασιν» = δὲν ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι· δι' οὗ ἐκφράζεται ἡ κρίσις ὅτι ὄντως ὑπάρχουσι καὶ ἄλλοι Ἰλ. κ, 165· «οὐ ταῦτο δευμαίνεις πλέον;» Αἰσχ. Πρ. 41· «οὐκ ἔρεῖς;» Σοφ. Φιλ. 730· «οὐκ εἰ πάλιν;», 963· καὶ ἄλλως συχνά μετὰ τοῦ γὰρ συνων. ὡς καὶ Ἀριστ. ὅρν. 611· καὶ πεζ. ἀπανταχοῦ (ἴδε 1) ἐν τέλει· ἔτι δὲ μόν. καὶ ἐν τέλει τῆς ἐρωτήσεως εὐρίσκόμενον καὶ τότε τοιζόμενον, «θανομένην γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὐ;» Σοφ. Ἀντ. 456· «πῶς γὰρ οὐχ;», Αἴ. 989· οὐχί σπαν. τίθεται π. ἀπ. εἰς ταύτην τὴν περιστάσιν τὸ οὐ μετ' ἐκείνην ἢ μετ' ἐκείνας τὰς λέξεις, εἰς ἃς κυρ. ἀνήκει, καὶ ὧν ἐνεκα γίνεται ἡ ἐρώτησις· πρβλ. Πλατ. πολ. 9, 590 ὁ μιλ. μετὰ τοῦ οὐ τίθ. συχνά ἐρωτηματ. ἀντὶ τῆς προτ. «οὐ αἶψ' ἀνέξει;» = δὲν θά σιωπήσῃ; = σιωπᾷ Σοφ. Αἴ. 75· εὐρίσκεται ὅμως καὶ ἀνευ τῆς ἐρωτ. «οὐ φήσεις;» = δὲν θά τὸ εἴπῃς, ὅταν ἡ προσταγὴ ἐκφέρῃται οὕτως ὥστε συνάμα ἐκφράζεται ἡ ἀδιάσειστος τεποιήσις ὅτι τὸ προσταχθὲν δὲν θά μείνῃ ἀνεκπλήρωτον. Ὁμ. π. Ὁμ. ὁ ἀόρ. τῆς εὐκτ. μετὰ τοῦ ἀν, «οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἀνδρα μάχης ἐρύσαι;» = δὲν ἡμπορεῖς τὸν ἀνδρα τοῦτον νᾶ κρατήσῃς ἀπὸ τὴν μάχης; ἐπὶ τὸ ἡπιώτερον οὕτως ἐκ φέρων, καὶ μετριάχων τὸ ἀπότομον τῆς προσταγῆς Ἰλ. ε, 456 ὁμ. καὶ ἐπὶ παρακλήσεως Ὁδ. η, 132· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ αὐστηροῦ. προσταγ. Ἰλ. ω, 263· 4) εἰς τινὰς περιστάσεις μᾶς φαίνεται τὸ οὐ πλεονάζον (πρβλ. ὅμως μὴ καὶ μὴ οὐ)· τίθεται δ' ἐνίοτε καὶ μετὰ συγχρ. «οὐδὲν μάλλον Αἰολέσσι ἢ οὐ καὶ σφί» Πρ. 5, 94· «πόλλιν ὄλην διαφθεῖραι μάλλον ἢ αὐ τοὺς αἰτόνους» Θουκ. 3, 36· Περὶ τοῦ οὐ ἀντὶ οὐ μᾶ μετ' αὐτ. ἴδε Κοεν. εἰς Γρηγ. Κορ. σ. 257. ἐν τοῖς «ἡ οὐκ, μὴ οὐ» π. π. γίνεται πάντοτε συνίζησις εἰς μίαν σφλοδὴν, οὕτω καὶ «ἔγω

οὐ». - Ἡ ἐνωσις τοῦ οὐ μετ' ἄλλων μορῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἶνε ἀπλουστάτη, ἐπειδὴ ταῦτα διατηροῦσι τὴν κυρίαν αὐτῶν σημασίαν. Δυνάμεθα δ' ἐνταῦθα τὰ συνηθέστατα νὰ καταλέξωμεν. Οὐκ ἂν, ἄπερ οὐδέποτε συνεννοῦνται, ἀλλ' ἀναφέρεται τὸ ἀν εἰς τὸ ῥήμα, ἴδ. δὲ τὸ οὐκ μετὰ καὶ ἄνευ ἐρωτήσεως τίθεται μετὰ δυνητ. εὐκτ. οὐχί σπαν. Οὐκ ἄρα, ἴδ. εἰς τὰς ἐρωτ. «οὐκ ἄρ' ἐμελλεσθ' οὐδὲ θανὼν λήσθαι χάλου;» = δὲν ἐμελλεσθ' οὐδὲ θανὼν οὐδ' εἰς τὸν θάνατον νὰ λησμονήσῃς τὸν θυμόν; Ὁδ. λ, 553· «οὐκ ἄρα σοὶ γε πατήρ ἦν-Πηλεΐδης» = οὕτω λοιπὸν δὲν ἦτον ὁ Πηλεΐδης πατήρ σου Ἰλ. π, 33· ἴδ' ἄρα. Οὐ γὰρ· διότι ὅχι, διότι δὲν, ἀρνητικὴν αἰτίαν περιέχον Πρ. 1, 199· παρεμπιπτεῖ καὶ λέξις μεταξὺ· «οὐ μὲν γὰρ» Ἰλ. ε, 402· εἶνε δ' ἐν χρῆσ. εἰς τὴν ἐρωτ. ὅταν περιμένῃται ἀπόκρ. καταφατικὴ Ἀριστ. Ἰπκ. 1389· καὶ μόν. «οὐ γὰρ;» = δὲν ἐν ἄλλῃθές; = δὲν εἶνε οὕτω; Πλατ. πολλαχοῦ. Ἐν τῇ ἀποκρ. ἀποδεικνύεται ὑπάρχουσα καὶ ἀρνητ. ἐρωτ. «οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; οὐ γάρ;» = οὐδὲ τοῦτο νὰ γνωρίζω; Ἀπόκρ. οὐδὲ τοῦτο Λουκ. θε. δ. 20, 4, non enim. Οὐ γὰρ ἂν καὶ οὐ γὰρ κεν' οὐχί ἄλλως Ὁδ. μ. 107· «οὐ γὰρ ἂν πού;» καὶ «οὐ γὰρ ἂν ποτε;» = διότι οὐδ' αὐτῶς ἄλλως Σοφ. Οἴ. τ. 82· μετὰ τοῦ γέ, Φιλ. 412· «οὐ γὰρ γέ πω», Οἴ. τ. 105· «οὐ γὰρ ἂν ποτε» Πρ. 1, 124, alioqui non. Οὐ γὰρ ἀλλὰ, ἔκφρ. π. ἀπ. συνήθ. καὶ ἱερωτικῇ, τὴν τε ἀρνησιν ἀηλοῦσα καὶ τὸ ἀέτιον συνάμα· «μὴ σκώπετέ μ' οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς» = μὴ με ἀστειεύσασαι, διότι δὲν εἶμαι γελοῖος, ἀλλ' εἰς κατὰστατον θυσομίας Ἀριστ. βατρ. 58· «ἄρ' οὐ παρῆναι τὰς γυναῖκας δῆτ' ἔχρην; οὐ γὰρ, μὲν Δι' ἀλλὰ πετομένους ἤκειο πάλα» τὸ πλήρες «οὐ γὰρ μὲν Δία παρῆναι, ἀλλὰ» Ἀυσ. 55· καὶ ἐπὶ ἐνισχυόμενον «οὐ γὰρ τοι ἀλλὰ» Πλατ. Εὐθύδ. 84, ἐπιμνησθ. Οὐ γὰρ δὴ καὶ οὐ γὰρ δὴ πού· ὡς τὸ οὐ γὰρ μόν. ἐκφράζ. ὅτι τὸ αἰτίον ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ οἰκοθεν ἐννοεῖται Σοφ. Φιλ. 246· μετὰ τοῦ γέ ἐπομένου Πλατ. Πρωτ. 309· «οὐ γὰρ δὴ τό γε αἶμα», Οἴ. Κ. 286· «οὐ γὰρ δὴ ποτε» Φαῖδρ. 285· Ἐπίσης καὶ «οὐ γὰρ πού», 258· καὶ μετ' ἐπομ. τοῦ γέ, συμπ. 199, nec enim. Οὐ γὰρ οὐν· οὐχί βεβαίως, Παρμ. 134· «οὐ γὰρ οὐν δὴ», Θεαιτ. 105· «οὐ γὰρ ποτε» Σοφ. Οἴ. Κ. 913· οὐ γὰρ τοι Ὁδ. φ, 172, non enim. Οὐ δὴ· ἀληθῶς ὅχι, βεβαίως ὅχι, καὶ εἰς ἀρνητ. ἐρωτ. Ὁδ. η, 239· καὶ ἐνισχυόμενον οὐ δὴ πού Ἀριστ. Ἀγ. 122· «οὐ δὴ πού ἀδύνατον» = τοῦτο δὲν εἶνε τῷ ὄντι ἀδύνατον Πλατ. Κριτ. οὐδὴ ποῦθεν· ἔτι οὐ δὴ τὰ Αἰσχ. Πρ. 772· τοῦτο ἀρνητικόν, τῆς δὲ ἀπαγορεύσεως μὴ δὴ τὰ Ἀριστ. πλ. 373. Οὐ θὴν· βεβαίως ὅμως ὅχι, καὶ ἐνισχυόμενον, οὐ θὴν δὴ Ὁδ. γ, 352, non enim· μετφ. οὐ μὲν ἴδε μὲν. Οὐ μὲν· ἀληθῶς οὐχί ἐπὶ διαβεβαιώσεων καὶ ἐπιμαρτυρήσεων ἴδε μὲν.

(ἴδε μὲν), ἐνισχ. οὐ μὲν δὴ, καὶ οὐ μὲν δὴ οὐδὲ Ξεν. Κυρ. 5, 5, 18· τὸ αὐτὸ ἐν ἱερῶν. καὶ ἐν ἀποκρ. ἀρνητικῇ.
 Ὁ μὲν οὖν, καὶ ἐν μιᾷ λέξ. οὐ μὲν οὖν γραφ. ἔχει λοιπόν· «οὐ μὲν οὖν με προσεδόκας ἀναγνώσαι σ' ἔτι» = δὲν ἐπερίμενες λοιπόν ἵνα σὲ ἀναγνώσω πάλιν Ἀριστ. βατρ. 556· καὶ ἐν τῇ ἑρῶν. = οὐχὶ λοιπόν· ἐν τῇ ἀποκρ. μετ' ἐμφάσεως τὴν ἀντίθεσιν ἀναδεικνύον· «ἐγώ σοι οὐκ ἂν δύναμην ἀντιλέγειν», ἀποκρ. «οὐ μὲν οὖν τῇ ἀληθείᾳ δύνασαι ἀντιλέγειν» = ὅχι, οὐχὶ εἰς ἐμέ, ἀλλὰ πολλῶν μᾶλλον εἰς τὴν ἀλήθειαν δὲν δύνασαι νὰ ἀντιλέγῃς Πλατ. συμμ. 201· «ἐμὲ δὲ προκεκρίσθαι, σοῦ - οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμὲ» = οὐχὶ, ὅχι σὺ, πολλῶν μᾶλλον ἐγὼ πρέπει νὰ προτιμῶμαι Λουκ. Ν. δ. 12, 1· οὐ μὲν οὖν γε Πaus. 1, 20, 1.
 Ὁ μὲν πῶς· κατ' οὐδένα τρόπον Ἰλ. 6, 203, nequaquam.
 Ὁ μὲν τοι ἀλλὰ Πλάτ. Κρατ. 436, verumtamen· καὶ ἐπομ. τοῦ γέ, συμμ. 173.
 Ὁ μὲν· παντάπασι ὅχι, καὶ μετὰ τοῦ γέ· «Ἀφροδίτης γὰρ οὐ μοι φαίνεται οὐ μὲν Νερίταν γε» Ἀριστ. εἰρ. 41· οὐ μὲν οὐδὲ Ἰσοκ. 4, 139· οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ Πλατ. Γοργ. 449.
 Ὁ νῦ· οὐχὶ μάλιστα, μετὰ καὶ ἄνευ ἱερῶν. (ἴδε νῦ) Ἰλ. 8, 242.
 Οὐ· περ' ἀλλ' ὅχι καὶ ἐν μιᾷ λέξ. γραφ.
 Οὐχ· ὅτι, οὐχ ὅπως· ἴδε ὅτι καὶ ὅπως.
 Οὐ· ἐν. γεν. ἀντ. γ'. προσ. = αὐτοῦ, αὐτῆς καὶ αὐτοῦ, αὐτῆς π. Ὅμ. ἐν τῇ ἐπ. καὶ ἰων. σχημ. 10, 108, εὐ καὶ εἰο, Ἰλ. 8, 400, τὸ δ' εὐ ἐνίστε καὶ ἐγκλίνας, 10, 461· εὐ Ἰλ. 8, 427· 1088· «ἔθεν ἔχει» καὶ Αἰσχ. «ὥλιτο πρὸς χειρὸς ἔθεν», 10, 61· «μητρὶν δ' ὅπου κίχου» διπλῆν ἄρσιν οὐ τε καὶ τέκνον· Οἰ. τ. 1257· σπαν. πέφ. «περιμένοντος οὐ» Πλατ. συμμ. 174· μετὰ οὐ, πολ. 3, 398, ἀντὶ αὐτοῦ· πρὸλ. οἰ, 2, sui.
 Οὐ (γεν. τοῦ ὅς, ἧ, ὅ)· ἀσχετ. ἀναφ. τοῦ ἱερῶν. ποῦ· «οὐ ὑπερχειρὸς ἔρδει πεδίον» Αἰσχ. Περ. 478· «ποῦ ὅθ' ὁ χώρος αὐτός, οὐ τὸ δ' ἦν πάθος» Σοφ. Οἰ. τ. 732· «χώρον οὐ με γρηθαινεῖν», Οἰ. Κ. 1517· ἐπίσ. οὐ περ, «αὐτοῦ μὲν οὐπερ ἀφάνης», 77· «εἰς» οὐπερ εἰσιν, Οἰ. Κ. 337· «ἔστιν οὐ» = εἰς τινὰς τόπους Εὐρ. Ὀρ. 630· «ἔχει οὐ λέγων» Πλατ. θεαίτ. 172· «οὐ δὲ τίνοισι δίκην ζῶντες τὸν ἐκδοτὰ βίον», 177· «ἐάν πῶς αἰσθῇ οὐ εἰ», Ἀλκ. 1, 122· «κώμην δὲ δεῖξας αὐτοῖς, οὐ σκηνησούσι» Ξεν. 1, 4, 7, 27· καὶ παραλειπομένου τοῦ ἔκτεος· «μικρὸν προϊόντες, οὐ ἡ μάχη ἐγένετο», 2, 1, 6· «οὐ κακὸν ἦν» Λουκ. Τόξ. 17· καὶ μετφ. ὡς τὸ ἡβί, πρὸς δῆλωσην καιρικῶν περιστάσεων· «οὐ γὰρ τοιοῦτων δεῖ, τοιοῦτος εἰμ' ἐγώ» Σοφ. Φιλ. 1038, ubi.
 Οὐ· ὀνομασ. τοῦ ἀλφάβ. στοιχ. α· Ἀνθ. παραρτ. 359, καὶ τῆς ἰσῆς βββ. τῆς Ἰλ. Ἀνθ. 9, 385.
 Οὐά, ἐπιφών. θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξε. τὸ λατ. nah, ὡς τὸ τῆς συνηθ. βάζ, μάζ, βας· γράφ. δὲ καὶ οὐά, ὅπερ ἐστὶ γλῶσσῃς ἐπὶ, προσαντιωματικόν, ἀντὶ τοῦ ὅ καὶ εὐ· Ἀρρ. ἐπικτ. 3, 22, 34· ἐν δὲ Ν. Δ. εἶναι καὶ ἀπειλῆς δηλωτ. οὐά σοί Ματθ. 11, 21.

Οὐα, ἡ· ὅα Διοσκ. ἀμφ.
 Οὐαδάρ· πόλ. Μαυριτ. Καισ. Πτολ.
 Οὐάγα, ἡ· πόλ. 1) Νουμιδίας Στράβ. 2) ἐν Βοστανίῳ Πλιν.
 Οὐάγα· πόλ. Μαυριταν. Πτολ.
 Οὐαγαλία ἡ Οὐάγα· νῆσ. Ἰνδ. Ὁ· κεαν. παρὰ τῇ Ταπροβάνῃ Πτολ.
 Οὐαγαῖνες, ὡν, οἱ· ἔθνος ἐν Γαλλίᾳ τῇ ἑλληνικῇ παραρρήνιον Πτολ. οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ πόλ. αὐτῶν Ἀμμιαν.
 Οὐαγίσης, ὁ· Πάρος τις Πλουτ.
 Οὐαγον ἄκρον, τό· ἀκρωτ. βορ. τῶν ἀνατολ. παραλ. τῆς Κοραϊκῆς Πτολ. τὰ νῦν Κροδι Brigalino.
 Οὐαγρίτον, τό· πόλ. τῶν Ἀρούων ἐν Γαλλίᾳ Λουγδουν. Πτολ.
 Οὐάδα τὰ καλούμενα Σαδάτων· λίμνη παρὰ τοῖς Σαδάτοις εἰς τοὺς πρόποδ. τῶν Ἀλπεων Στράβ.
 Οὐάδασσοι, οἱ· ἔθνος ἐν Μηδίᾳ Πτολ.
 Οὐάδατα· πόλ. Καππαδοκίας Πτολ.
 Οὐαδικάσσοι, οἱ· ἔθνος ἐν Γαλλίᾳ Λουγδουν. Πτολ.
 Οὐάδμων, ὄνομα, ἡ· λίμνη τῆς Ἑτρουρίας ἐν Ἰταλίᾳ Στράβ. Vadimonis lacus.
 Οὐαζαγάδα ἡ Οὐαζατάδα· κόμ. τῆς Μαυριτανίας Πτολ.
 Οὐαζαῖνη, ἡ· κόμ. τῆς Περσίας Προκ.
 Οὐάλουα· κόμ. τῆς ἰδ. Ἀφρικῆς Πτολ.
 Οὐαθαύρα· ἴδε οὐαρούθα.
 Οὐαί· ἐπιφών. πόνου καὶ ἀθυμίας, «οὐαὶ δὲ μοί ἐστιν» = ἀλφειονομ. εἰς ἐμέ = βεβαιότατα· ποινὴς πρέπει νὰ φοβώμαι Κορ. 1, 9, 16· καὶ ἀπειλῆς σημαντ. Ματθ. 11, 21· ἐλκενολογούντος δὲ εἶναι τὸ «οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις» Μαρκ. 13, 17.
 Οὐαί· ἄριστος φωνή, τοῦτ' ἐστὶ βροντῇ π. Αἰγυπτίοις Ὀραπ. Ἰερογλ. 1, 29.
 Οὐακκατοί, οἱ· ἔθνος Ταρρακων. Πολυδ.
 Οὐακκατοί· τὸι προηγ.
 Οὐάκιμος, ὁ· Γότθος τις Προκ.
 Οὐάκιος, ὁ· Ρωμα. ὄν. Vassilius· 38· Διόκιος Οὐ. Δαδίων· Ἑκπρ.
 Οὐάκις, ὁ, Οὐάκης· ὄν. ἀνδρὸς Γότθου Προκ.
 Οὐακομάχοι, οἱ· ἔθνος τῆς Βρετανίας Πτολ.
 Οὐακόντιον, τό· πόλ. τῆς Παννονίας Πτολ.
 Οὐακρίον, τό· πόλ. ἐν Νωρικῷ Πτολ.
 Οὐακος, ὁ· ποτ. Αυστανίας Πτολ.
 Οὐακουάται, οἱ· ἔθνος Μαυριτ. Καισ. οἱ καὶ Βακρούται Πτολ.
 Οὐαλα· 1) πόλ. Μαυριτ. Τηγγ. Πτολ. 2) = Οὐαλλας, ὁ ἴδε.
 Οὐαλαθᾶ· κόμ. Συρίας π. τῇ Ἀντιοχείᾳ Ἰωσ.
 Οὐαλάριος· Οὐαλέριος.
 Οὐαλάρως, ὁ· Λογγυβάριος τις Προκ.
 Οὐαλείνα ἡ Βαλείνα· κόμ. Παννονίας Πτολ.
 Οὐαλεντία, ἡ· 1) Valentinia, πόλ. τῆς Ταρρακωνικῆς Ἰσθμ. πλησίον τῆς Ἀβουφίρας λίμνης, ἀπὸ τῆς τῶν Ρωμαίων Πτολ. τὰ νῦν Valencia 2) Οὐαλεντία Κολώνια, πόλ. ἐπὶ τῆς Ναρβωννίτιδος Ἰαλλίας Ἀμμιαν. τὰ νῦν Valence 3) κόμ. τῆς Φρυγίας πλησίον τῆς Λαοδικείας Ἰεροκλ. 4) = Ἰππώνιον, πόλ.

ἐν Βρουτίῳ καὶ Ουαλεντία Οὐ(6)ῶν λεγο-
μένη Στραβ. 5) ὄν. τῆς πόλ. Ῥώμης Σαλιν.
6) ὄν. τῆς πόλ. Βανάσης ἐν Μαυρ. Τίγγιτ.
Πλιν. 7) κώμη Καλαδρίας Πλιν. 8) ὄν. Ῥωμ.
ἐπαρχίας ἐν Βρεττανίᾳ Ἀμμιαν. 9) πόλ. Σαρ-
δηνίας Πτολ. κάτ. Ουαλεντινιοῖ Πλιν.

Ουαλέντιλλα, ἡ Ῥωμ. ὄν. Valentilla Ἐπιγρ.
Ουαλεντινιανός, ὁ Valentianus Α' υἱός
τοῦ Γρατιανοῦ, γεν. 321 μ. Χ. Καίσαρ τοῦ
δουτ. Ῥωμ. κράτους, ὁ ἐπονομασθεὶς μέγας,
ἀλλ' ὅμως ἔνεκα τῆς πλεονεξίας καὶ φιλαργυ-
ρίας του καὶ ἀπότομος ἐπικληθεὶς Μαλαχ-
χρον. 2) Vai. Β'. υἱός τοῦ προηγ. γεν. 371
μ. Χ. καὶ ὁ νέος ἐπικληθεὶς Ζωσ. 3) Vai. Γ'.
υἱός τοῦ Κωνσταντίου καὶ τῆς Πλακίδας, γεν.
419 μ. Χ. καὶ μικρὸς ἐπικληθεὶς 4) ἄλλ.

Ἐπιγρ.
Ουαλεντινιοί, οἱ κάτ. τῆς πόλ. (Valentia)
ἐν Σαρδηνίᾳ Ῥῶ' Ουαλεντία 2) κληδὸς τῆς των
Σαλεντινίων Πλιν.

Ουαλεντινός, ὁ Βαλεντινός ὁ Ῥωμ. Valen-
tinus Ζωσ.

Ουαλεντινούπολις, ἡ πόλ. Αἰγούριας Πλιν.
τὰ νῦν Valenza.

Ουαλεντινο-φρόνως συμφώνως πρὸς τὰ φρο-
νήματα τοῦ Ουαλεντινίου μτγν.

Ουαλεράτος, ὁ ὄν. ἱατροῦ Ἐπιγρ.

Ουαλερία, ἡ 1) Valeria πόλ. τῆς Ἰταλίας
ἐπὶ τῆς χώρας τοῦ Λατίου, κειμένη π. τῇ Οὐ-
αλερικῇ ὁδῷ λεγομένη Στραβ. 2) ὄν. γυν.
Ῥωμ. ἡ Ουαλερία Μεσσαλίνα Δ. Κασ. 3) πόλ.
τῶν Κελτικῶν ἐν Ἰβηρ. Ταρρακ. Πτολ. 4)
πόλ. μεσογ. Σαρδηνίας Πτολ. 5) ἐπαρχία τῆς
Κάτω Παννονίας Ζωσ. 6) ἐπαρχία τις μτγν.
μεταξὺ Ὀμβρικής, Καμπανίας καὶ Πικηνῶν
Παυλ. Διάκ. 7) κώμη τῆς Μυσίας 8) κώμη
τῆς Μεσοποταμίας Σημ. αυτοκρ.

Ουαλέρειοι, οἱ milites valeriani = ἡ Ῥ. 20ῇ
λεγών Δ. Κασ.

Ουαλεριανός, ὁ ὁ Ῥωμ. Valerianus, ὁθ. τὸ
Ουαλεριανῶν γένος Ζωσ. ἴδε Βαλεριανός.

Ουαλέριος, ὁ Ῥωμ. ὄν. ὁθ. Οὐαλ. Αἰδός,
Δ. Σικ. Οὐαλ. ὁ Ἀντιοχεύς, συγγραφεὺς Δ.
'Αλ. Οὐαλ. Ἀσιατικὸς Ἰώσ. Γάιος ὁ Οὐαλ.
Πολυβ. Γάιος Ουαλέριος Α'. Ἰώσ. Καίσεων
Οὐαλ. Δ. Σικ. καὶ ἄλ. ἴδε Βαλέριος, Ουαλα-
ρίας καὶ Ουαλέριος.

Ουαλέριος, ὁ Ουαλέριος Ζώσ.

Οὐάλης, εντος, ὁ, καὶ Οὐάληνς 1) πατ. τοῦ
δευτέρου Ἑρμοῦ Κικερ. 2) Γάιος Οὐάλης Δ.
Κασ. 3) Φάβιος Οὐάλης Πλουτ. 4) ὁ ὅπὸ τοῦ
Λικινίου Καίσαρ ἀναγορευθεὶς Ζωσ. 5) ὁ νεώ-
τερος ἀδελφὸς τοῦ Ουαλεντινιανοῦ, Καίσαρ τοῦ
ἀντατολ. ἡμίσεος Ῥωμ. βασιλεῖος 6) ἄλλ. Ἰώσ.

Οὐαλήσιοι, οἱ Valerii αἰρετικοὶ Ἱ. Δαμασ.

Οὐαλίας, ὁ στρατηγὸς τῶν Γάτων Φωτ.

Οὐαλίμερος, ὁ ἑτερος Θεοδότης Ἰω. Ἀντ.

Οὐάλιοι, οἱ ἔθνος Αἰθιοπίας.

Οὐαλλὰ, ἡ Βάλλα, πόλ. ἐπὶ τοῦ Αἰμου Πτολ.

Οὐάλλαι, αἱ πόλ. τῆς Μακεδονικῆς Περίας

Πτολ. κάτ. Οὐαλαί Πλιν.

Οὐάλοι, οἱ Βάλοι = Φάλοι, ἔθνος Σαρματίας

Πτολ.

Οὐάλονα ὄρος Μαυριτ. Κάισαρ. Πτολ.

Οὐάλων, ὄνος, ὁ ποτ. Μαυριτ. Τίγγιτ. Πτολ.
Οὐάμας κώμη τῆς Ἰβηρ. τῆς Ταρρακ. Πτολ.
Οὐάμικεθα ἡ Οὐαμικάδα πολ. Μαυριτ.
Τίγγιτ. Πτολ.

Οὐανακηνοί, οἱ ἔθνος εἰς τὰ Βόρ. τῆς Κορ-
σικῆς Πτολ.

Οὐάναξες, ὁ ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ. Φρυγίας.

Οὐανόδανδα, ἡ ἐπαρχία Σογδιανῆς τὰ
νῦν Βαταξάν Πτολ.

Οὐανόδαλκός, ὁ ὄν. ἀνδρὸς Ἐπιγρ.

Οὐανόδαλοι καὶ Οὐανδαλοί, λατ. Vandili Ἑλ-
λην. ὁ καὶ Βανδῆλοι καὶ Βανδαλοὶ ἔθνος
Γερμανικὸν Σωζομ. ἀφ' οὗ καὶ τὸ γιγάντιον
ὄρος καλεῖται τὰ Οὐανόδαλκὰ ὄρη Δ. Κασ.

Οὐαγούαρα πόλ. Βρεττανίας Πτολ.

Οὐάνης, ὁ Αἰγύπτιος τις Ἐπιγρ. παπυρ.

Οὐάνιος ἡ Οὐανίας πόλ. τῆς Λιβύης Πτολ.

Οὐάννιος, ὁ ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Οὐαννία, ἡ πόλ. ἐν Καρρία πλησίον τῶν

Σουήτων Πλιν.

Οὐαπαδάκης, ὁ ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Οὐάπανες, οἱ πολ. Κορσικῆς Στραβ.

Οὐάρα, ἡ ἡ Ῥωμ. Vaga Ἐπιγρ.

Οὐάραγροι, οἱ ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας

Δ. Κασ.

Οὐάραδὰ πόλ. Ἰσπαν. Ταρρακ. Πτολ.

Οὐαράξης, ὁ Ἀρμενίος τις Προκ.

Οὐαράνης, ὁ ὄν. ἀνδρ. Ζώσ.

Οὐάραρ, ἄλλ. λίμνη τις ἐπὶ τῆς Βρεττανίας

Πτολ.

Οὐαράραννης, ὁ ὄν. πολλῶν βασιλ. τῆς δυ-
ναστείας τῶν Σασανιδῶν 1) υἱὸς τοῦ Ὀρ-
μίδα Ἀγαθ. 2) υἱὸς τοῦτου Ἀγαθ. 3) τοῦτου
ἀδελφὸς Ἀγαθῆμ. 4) ἀδελφὸς τοῦ Σαπὼρ
Γ'. βασιλ. ἀπὸ τοῦ 389 Κλαυδιαν. 5) υἱὸς
τοῦ Ἰσδιγέρβης Προκ.

Οὐαργίνες, οἱ ἔθνος Γερμανικὸν Πτολ.

Οὐαργουγούμ βοτάνη τις Διοσκ. 4, 70.

Οὐαράσιοι, οἱ ἔθνος Ἰλλυρίας Πλιν.

Οὐαράννης, ὁ 1) ποτ. Ἀσιτ. Σαρματίας

Πτολ. 2) ὄν. ἀνδρ. Φώτ.

Οὐάρρης, οὐ, ὁ ὄν. ἀνδρ. Φώτ.

Οὐαρδουλοί, οὐ, οἱ ἔθνος Ἰβηρ. Πλιν.

Οὐάρεια, ἡ οὐάρια.

Οὐάρθεαλος, ὁ ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Οὐαρήιος, ὁ ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Οὐαρία, ἡ πόλ. 1) Ἰβηρ. Ταρρακ. Στραβ.

2) ἐν τῇ Λατίᾳ ἐπὶ τῆς Οὐαλερίας ὁδοῦ Στραβ.

3) ἐν Ἀπουλίᾳ Πλιν.

Οὐαριανός, ὁ ὄν. Ῥωμ. Varianus Ἐπιγρ.

Οὐαρίξης ὄν. ἀξίωμα ἐν Πέρσις Προκ.

Οὐάρικα πόλ. ἐν Ἰβηρίᾳ Πτολ.

Οὐαρίνιος, ὁ ὄν. Ῥωμ. Varius Ἀππ.

Οὐαρίνιος, ὁ ὄν. Ῥωμ. Varius Δ. Χρυσ.

Οὐάριος, ὁ ὄν. Ῥωμ. Varius Δ. Κασ.

Οὐαριστοί, οἱ ἔθνος Γερμανικὸν Πτολ.

Οὐαριανοί ἔθνος τῆς ἄνω Παννονίας Πλιν.

Οὐαρνά πόλ. Μηδίας Πτολ.

Οὐάρναι, οἱ 1) ἔθνος Βακτριανῆς Πτολ. 2)

ἔθνος Σουητικὸν Πλιν.

Οὐαροι, οἱ ἔθνος Γαλατίας Στραβ.

Οὐαρος, ὁ 1) ποτ. τῆς Ναρβωννίτιδος Γαλ-

τίας, ὅστις πηγάζων ἐκ τῶν Ἀλπεῶν καὶ γιγ-
νάζων ἀνατολ. τὴν Γαλλίαν ἀπὸ τῆς Ἰταλίας,

- εισβάλλει εἰς τὸν Γαλλικὸν κόλπον Στραβ. 2)
 ἄνδρων ὅν. π. Ῥωμ. 3) γραμματικὸς τις καὶ
 δευτεροσοφιστὴς Ἀθῆν.
 Οὐάρουθα ἢ Οὐαθοῦρα' πόλ. Ἀρμενίας
 Πτολ.
 Οὐαρουαρία' πολ. Λιβυρίας Πλίν.
 Οὐάρπνα' πολ. ἐν Ἀρίξ Πτολ.
 Οὐαρράμης, ὁ' ἄνδρ. ὅν. Προκ.
 Οὐάρων, ὁ' Οὐάρρων.
 Οὐάρρων, ὁ' ὅν. κύρ. ἄνδρῶν π. Ῥωμ. Υα-
 γο' λέγεται δὲ καὶ Βάρρων Σουῖδ.
 Οὐαρχωνίται, οἱ' ἀνομασία Ταυρικῆ τῶν
 Ἀδάρων Μενανδ. Πρωτ.
 Οὐᾶς, αὐτός, τό' οὐς ἰων. τὸ αὐτίον' ἔππων
 μ' ἀκυπλῶν ἀμφὶ πτόπος οὐατα βάλλει' Ἰλ.
 κ, 535. «αἱ γὰρ ἀπ' οὐατος εἰς ἐμὸς ἔπος»,
 κθε νὰ κμενε μακρὰν τοῦ αὐτός μου, = νὰ μὴ
 τὸ ἦκουα, χ, 454. «εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε
 καὶ οὐατα» Οὐ. υ, 365. «ὀφθαλμοῖσιν ἰδοὺν
 ἦδ' οὐασιν ὕσαν ἀκοῦσαι» Ἡσ. θ, 701. ἔτι ἡ
 λαβὴ τῶν ἀγγέλων Ἰλ. λ, 633. πρὸλ. οὐς, αἰγίς.
 Οὐάσαδα' πολ. Λυκαονίας Πτολ.
 Οὐάσασιδα' πολ. Ἰδρυίας Πτολ.
 Οὐασάκης, ὁ' Ἀρμενίος τις Ἀρρ.
 Οὐασάλαιτον, τό' ὅρος Συρτικῆς Πτολ.
 Οὐάσανα' πολ. Μαυριτ. Πτολ.
 Οὐασάτιοι, οἱ' ἔθνος Ἀχυνιδῶν ἐπὶ τοῦ
 Γαρούμνα, ποτ. Vassates Πτολ.
 Οὐασαβάρια, ἡ' πολ. Μαυριτ. Πτολ.
 Οὐασιάν' πολ. Γαλλίας τῆς Ναρβωνίτ. Πλίν.
 Οὐασκάθου (χωρίον), θεῶ' Ἐπιγρ. μτγν.
 Οὐάσκωνες, οἱ' Vascones, λαὸς τῆς Ταρρα-
 κονικῆς Ἰβερ. κατοικῶν μεταξύ τῶν Καντά-
 βρων, Βαρδούλων καὶ Κελτιβήρων ἐν τῇ νῦν
 Ναβάρρα Στράβ.
 Οὐαστή, ἡ' γυνὴ τοῦ Ἀρταξέρξου Ἰῶς.
 Οὐάσιον, Μάρκος Μάλσιος' Ῥωμ. ὕπατος τῷ
 469 Δ. Σικ. Ἰσ. = Vulso.
 Οὐατα, τά' πλ. τοῦ οὐας.
 Οὐάτειρα, ὡν, τά' κώμη τις (γραφ. Ἰσφ.
 θυάτειρα) Ζῶς.
 Οὐατίας, ὁ' ἀδελφὸς τοῦ τυράννου τῆς Κύ-
 μης Μένουος Νικ. Δαμ.
 Οὐατικανός, ὁ' Ῥωμ. Vaticanus, ὡς ἔπω-
 νύμ. τοῦ Τίτος Ῥωμῆλιος Οὐατικανός Δ. Σικ.
 ἐν Vaticanus mons ἐστὶ collis, εἰς τῶν ἐπετὰ
 λόφων τῆς Ῥώμης Δ. Γελλ.
 Οὐατίνιος, ὁ' ὁ Ῥωμ. Vatinius Δ. Κασ.
 Οὐάτιος, ὁ' ὁ Ῥωμ. Vattius, ὁθ. Γάιος Οὐά-
 τιος Τέρτιος ἐκ Πλακεντίας Φλεγ. Τράλλ.
 Οὐάτιος, 3' μὲ ὅσα προσηγορεύονται, ἀρχ. γρ.
 Ἰσφ. Ὀρφ. Ἀργ. 219 ἀντὶ ὑπουάτιος, ἐκτρεμῆς.
 Οὐάτσεις, 3' ἔχων ὅσα' «οὐατόντα λαγῶν»
 = μακρὰ ἔχοντα ὅσα Μελ. 120 (7, 207). «Σι-
 μονίδης δ' οὐατόντα σκύφον ἔρην» Ἀθῆν. 11,
 498. «πάντες δ' ἐν χεῖρεσι καλαόροπος οὐα-
 τοίσσας εἶλον» Ἰλ. ψ, 845. «οὐατόντα, ὅσα
 ἔχον, καὶ ὅσα κρημνισμένα ἀκούονται πολ-
 λούς, δὲ ὡδεις, τραγῶν» Ἠσῶχ. nigris.
 Οὐάτο-καίται, οἱ' αἱ ἐπὶ τῶν ὤων κείμε-
 ναι καὶ κοιμώμενοι, ἰνδικὸν ἔθνος' - ἀνέρες
 Ναν. 26, 94' - στρατός, 26, 99.
 Οὐαφρῆ' ἔθν. βασιλείων Αἰγυπτ. ἄλλως καὶ
 Φαραὺ λεγόμενον Εὐσ.
 Οὐαφρις, ὁ' 1) τρίτος βασιλ. τῆς 26ης δυνα-
 στείας ἐν Αἰγύπτῳ, ὁ τὸν Σελωμόντα ὑποστη-
 ρίξας εἰς τοῦ ναοῦ τὴν οἰκοδομήν Εὐστ. 2)
 ἑβδομος βασιλ. τῆς 26ης δυναστείας αὐγγ. 3)
 85ος βασιλ. τῶν Αἰγυπτίων Εὐστ. 4) ἄλλοι
 βασιλ. Κλ. Ἀλ.
 Οὐβατα' πολ. Ἀφρικῆς Πτολ.
 Οὐβέβαινα' ὅν. θεᾶς Ζωναρ.
 Οὐβέντης καὶ Οὐβέντις, ὁ' ὄγδοος βασιλ. τῆς
 1ης δυναστείας Εὐστ.
 Οὐβίτοι, ὡν, οἱ' ἔθνος Γερμανικὸν ἐπὶ τῶν
 χρόνων τοῦ Καίσαρος, ἐπὶ τῆς δεξιᾶς, ὑστερον
 δὲ (ἀπὸ τοῦ 37 διὰ τοῦ Ἀγρίππα) ἐπὶ τῆς ἀ-
 ριστερᾶς ἔχθης τοῦ Ῥήνου ἐν τῇ χώρᾳ τῶν
 Γρεβήρων Στράβ.
 Οὐβριξ' πολ. μεσογαῖα τῆς Λιβύης Πτολ.
 Οὐβρωστis' λιμός, μέγας λιμός, ὁ καὶ βοῦ-
 ρωστis καὶ βουλιμία λεγόμενος Ἠσῶχ.
 Οὐγγαρία, ας, ἡ' Ἐπιγρ. μτγν.
 Οὐγγία, ἡ, καὶ οὐγία' τὸ λατ. uncia, ὁκτώ
 δραχμῶν βάρος ἔχουσα μτγν.
 Οὐγγισμός, ὁ' διανομή τῆς κληρονομίας
 κατ' οὐγγίαν Νεαρ. Ἰουστίν. 107, 1.
 Οὐγγερνον, τό' πολ. Ναρβωνίτιδος Στράβ.
 Οὐγία' πολ. Ἰβερ. Βασιτ. Πτολ.
 Οὐγυροί, οἱ' πρὸς τῶν Οὐννων Μενανδ. Πρωτ.
 Οὐγυ, ἀττ. ἀντὶ ὁ ἐγὼ Ἀσιατ. εἰρ. 64.
 Οὐγών, ὁ' Ῥωμ. ὅν. ὁθ. Κλαύδιος Οὐγών,
 Πόπλιος Οὐγών Δ. Σικ.
 Οὐδαί, οἱ' ἔθνος τῆς Ἀσιατ. Σαρματίας Πτολ.
 Οὐδατος, ὁ' εἰς τῶν ἐν Θήβαις Σπαρτῶν λι-
 γομένων, οἵτινες ἀντιῆσαν ἐκ τῆς Ἰῆς, ὅτι
 ὁ Κάδμος ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας τοῦ φωνηθῆν-
 τος αὐτοῦ δράκοντος, καὶ ὅστις μόνος διέσωθῃ
 τῶν ἄλλων ἐκ τῆς μάχης Ἀπολδ. 3, 4, 7.
 Οὐδατος, 3' 1) καταχθόνιος π. χ. α) - θεός,
 κόρη = Περσεφόνη Λυκ. 49, 698. τὸ' ὅδ' α) 6)
 Ζεὺς, Κρανίδης = Πλούτων Ἀνθ. 14, 123. 2)
 εἰς τῶν Σπαρτῶν Ἰδε προηγ. Σχολ. Εὐρ. Φαιν.
 670 (684), humilis, terrestris.
 Οὐδακάσπης, ὁ' ὅρος Ἀρμενίας Πτολ.
 Οὐδαλα, τά' τὰ κόπρις καὶ λύματα παρὰ τὸν
 οὐδόν' πρὸλ. Φρον. Η. Ἀν. 33, 1.
 Οὐδαμά, ἰων. οὐδαμῇ ἢ οὐδαμῇ γραφόμεν. τῷ
 Ἰσφ. πῇ ἀντιστοιχοῦν' εἰς κανὲν μέρος,
 πούθενά' «οὐδαμῇ ἰσχυρίσται» Ἡσ. ἀσπ.
 218. - Αἰγυπτίου = εἰς οὐδὲν μέρος τῆς Αἰγύ-
 πτου Ἡρ. 2, 43. «οὐδαμῇ ἄλλη», 118 πρὸς
 οὐδὲν μέρος Ἡρ. 1, 56. Σουῖδ. κατ' οὐδὲν
 τρόπον' «αἰχίζεται τε καὶ οὐδαμῇ χαλὰ κακῶν»
 Αἰσχ. Ἡρ. 256. «κρυφαῖον ἐκπλοῦον οὐδαμῇ
 καθίστατο», Περ. 377. «κράτος παράβατον
 οὐδαμῇ πέλει» Σοφ. Ἀντ. 866. καὶ περ. «ὡς
 ἐν γὰρ τοῖς πρόσθεν οὐδαμῇ ἰσάνη οὐα» Πλάτ.
 Γοργ. 481. μεθ' ἐπισωρευόμεναι τῆς ἀνρήσιως
 «καὶ οὐδὲποτε οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀλλοίωσιν
 οὐδαμῇ ἐνδύχεται», Φαιδ. 78. ὡς καὶ ἐν τῷ
 μηδαμῇ ἰσχυρίσται, ἰδρισκεται π. π. καὶ οὐ-
 δικά, κυρ. αἰτ. πλ. οὐδ. τοῦ οὐδαμῶς «χίων
 οὐδαμὰ λίσπει» Σοφ. Ἀντ. 824. τὸ οὐδαμῇ
 εἶνε ὥσπ. ὅσπ.
 Οὐδαμῇ' τῷ προηγ. ἰων.
 Οὐδαμίνστερος, 3' συγχρ. τοῦ ἔπομ. μτγν.
 Οὐδαμίνος, 3' οὐδενός' ἄξιός, οὐτιδανός,

καὶ ἀδύνατος, τὸ τῆς συνθ. τιποτινός μετγ. Οὐδαμινότης, ἢ ἀναξιώτης Εὐστ.

Οὐδ' αὖ μὲν ἐξ οὐδενὸς μέρους, ἀντιστοιχ. τῷ πῶθεν· «οὐτὶ οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν γίγνεται οἱ ζῶντες ἢ ἐκ τῶν τεθνεώτων» Πλάτ. Φαίδ. 70' «οὐδαμῶθεν μαθόν», Πρωτ. 319' «οὐτε ἐπέθετο αὐδεις οὐδαμῶθεν» Ξεν. Ἀν. 2, 4, 23.

Οὐδ' αὖ μὲν· εἰς οὐδὲν μέρος, ἀντιστοιχ. τῷ πῶθεν· «οὐδαμῶθι ἐτέρωθι» Ἡρ. 3, 113' μετὰ γεν. 7, 126' ἰων. = οὐδαμῶς.

Οὐδ' αὖ μὲν, 3' οὐδὲ ἄλλος = οὐδεὶς, π. Ἡρ. μόν. πλ. «οὐδαμοὶ ἰώνων», 1, 16' οὐδαμῶν, 7, 104' οὐδαμοῖς, 1, 24' οὐδαμοῦς, 2, 150, 104, 4, 114' οὐ. οὐδαμῇ, οὐδαμῶς καὶ ἄλλ.

Οὐδ' αὖ μὲν· εἰς οὐδὲν μέρος, ἐπὶ τῆς εἰς τύπ. κινήσ. - κληθῆναι Πλάτ. Φαίδ. 109.

Οὐδ' αὖ μὲν· εἰς οὐδὲν μέρος ἐπὶ τῆς ἐν τύπῳ στάσε. ἀντιστοιχ. τῷ πῶς Ἡρ. 2, 150' καὶ μετὰ γεν. «οὐδαμῶς γῆς» = ἐν οὐδενὶ τύπῳ τῆς γῆς, 7, 166' «ἀνευ δὲ λύπης οὐδαμῶς καταστροφή» Αἰσχ. ἐκ. 437' «οὐδαμῶς λυμὴν κακῶν», 466' «θεοὺς δὲ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμῶς» = ὡς οὐδὲν θεωρῶν νομίζων ὅτι πουθενά ἐν ὑπάρχουσιν, Περ. 490' «οὐδαμῶς τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανῆς» Σοφ. Οἰ. τ. 908' καὶ «τοῦτον οὐδαμῶς λέγων» = εἰς οὐδεμίαν ὑπόληψιν ἔγω, Ἀντ. 183' «δειλοὶ εἰσιν οὐδὲν οὐδαμῶς» Εὐρ. 1, Τ. 115' καὶ περὶ ἀπανταχοῦ· «οὐδαμῶς ὁρῶ Σωκράτη ἐπόμενον» Πλάτ. συμπ. 174' «ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς οὐδ' ἐνταῦθα ἠμολογῶ», Πρωτ. 350' καὶ μετ' ἐπισωρ. ἀρνήσ.

«οὐδὲν οὐ γὰρ ἐστιν οὐδαμῶς οὐδαμῶς», νόμ. 9, 875' μετὰ γεν. - γῆς, πολ. 9, 542' «ἀλλοθι οὐδαμῶς» = κατ' οὐδένα ἄλλον τόπον, π. γ. «λύεται ἡ ἀπορία», Πρωτ. 524' καὶ εἰς τάντων παραδείγμ. τῶν τραγ. προστιθέμενα καὶ τὰ «οὐδαμῶς ἂν φανῇναι τὸν ἱατρὸν», Γοργ. 456' «μὴ οὐδαμῶς ἐτι ἦ», Φαίδ. 70, πρῆκει νὰ ἐξηγηθῶσιν = οὐδαμῶς εἶνε, οὐδὲν σημαίνει, τίποτε δὲν θεωρεῖται εἰς τινα χωρία φαίνεται εὐρισκόμενον οὐχὶ κατ' ἀκριβείαν ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, ὅπως οἱ ἀρχ. «ἔλλ. συγχὰ τὸ ἀποτέλεσμα κινήσεως τινος ἔθεται εἰς τὸ ἐκφράζειν αὐτὴν ῥῆμα» «οὐδαμῶς εἶα αὐτοὺς ἀποσκηδάνυσθαι» Ξεν. Ἑλλ. 5, 4, 42' «ἀποδραῖψεν ἂν οὐδαμῶς ἐνθόνδε», Ἀν. 6, 1, 16, nusquam.

Οὐδ' αὖ μὲν· κατ' οὐδένα τρόπον, ἀντιστοιχ. τῷ πῶς· «ἄλλως μὲν οὐδαμῶς εἶχε» Ἡρ. 1, 123' «φάτιν οὐδαμῶς ἱόμερον» Αἰσχ. Χο. 827' «κοῦτον γυναικὸς οὐδαμῶς ἡσθητῆς» Σοφ. Ἀντ. 674' «ὁ μῦθος κοινὸς οὐδαμῶς ὅδε» Εὐρ. Ἰππ. 609' καὶ περ. «οὐδαμῇ οὐδαμῶς εἰλικρινές» Πλάτ. Φιλ. 29' περὶ οὐδαμῇ καὶ οὐδαμῶς, nequaquam, nullibi.

Οὐδ' αὖ μὲν· τῷ γεν. οὐδεὶς, ὅτ. οὐδέ καὶ οὐδεῖς (περὶ δὲ οὐδ' ἐκ τῶν οὐδ' αὖ μὲν, ἢ ἐπιφάνεια τῆς γῆς· «ὁδὸς ἔλιν οὐδ' αὖ μὲν» Ἰλ. λ, 749' «ὁ δὲ ἔλιν οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν», χορ. = ἰδὲ γὰρ σάν τὸ ἔλαφος, ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ θανατηφόροις πληγυμένων τιν, 61' «κεφαλὴν οὐδ' αὖ μὲν καλῶσαι» Ὀδ. κ, 440' «ἐπεὶ μάλα πᾶρ ὅς' οὐδ' αὖ μὲν», 1, 135' «ὁ δ' ὅς' ὕπτιος οὐδ' αὖ μὲν ἐρεῖσθη» Ἰλ. η, 145' «ἐβόρῳ μακρὺν οὐδ' αὖ μὲν ἐνισκίφθη», π, 612' «οὐ-

δέϊ δὲ σοὶ χαίται ἐρηρέδεται» = εἰς τὴν γῆν ἰκρέμαντο, φ, 283' «ἀπ' οὐδεὶς» = ἀπὸ τῆς γῆς μ, 448' ἰδ. καὶ τὸ πάτωμα, τὸ σανίδωμα ἐν τοῖς δωματίοις, «κραταίπιδον οὐδ' αὖ μὲν» Ὀδ. ψ, 46' «ἐν Διὶ οὐδ' αὖ μὲν» = ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς κατοικίας τοῦ Διὸς Ἰλ. ω, 527, ὡς «πατὴρ ἐπ' οὐδ' αὖ μὲν», 743' παροιμ. «ἐπ' οὐδ' αὖ μὲν καθεῖσιν τινά» = ἀφαιρεῖν τινας πάντα τὰ διὰρχοντα Ὀμ. Ὀμν. Ἑρμ. 284' «ἰὼ πατῶν οὐδ' αὖ μὲν» Ἀργείας γῆσιν· «Ἀσχ. Ἀγ. 489' «κονίσας οὐδ' αὖ μὲν», Περ. 159' «φαρούμενος πρὸς οὐδ' αὖ μὲν» = εἰς τὸ ἔλαφος καταπίπταν Σοφ. Ἰλ. 742' «κεῖσιν πρὸς οὐδ' αὖ μὲν» Εὐρ. Ἑκ. 405' «στέγας βεβλημένας πρὸς οὐδ' αὖ μὲν», 1, Τ. 49, solum, humus.

Οὐδ' αὖ μὲν ἢ οὐδ' αὖ μὲν· κώμῃ Ἀφρικῆς Πτολ.

Οὐδ' αὖ μὲν· κυρ. οὐχὶ ὅμως, ὅμως δὲν, εἰς ταύτην δὲ τὴν σημ. γράφ. χωριστὰ οὐδ' αὖ μὲν, τοῦ λῆγ. π. ἀπ. σπαν. αὐτῶν π. Ὀμ. «γραῖσσι μὲν τ' ἀλλῇσιν περὶ αὐτῶν, οὐδ' αὖ μὲν» Ἰλ. ε, 138' «ἐνθ' ἦτο Μενέλαος ἀνάγει πάντα Ἀχαιῶς - οὐδ' Ἀγαμέμνωνι πάμπαν ἐνθ' αὖ μὲν» Ὀδ. γ, 141' καὶ εἰς ἀντιθέσ. μοναδικῶν λέξεων· «οὐτεῖς με κτείνει δόλῳ οὐδ' αὖ μὲν» = οὐχὶ δὲ διὰ βίας, 1, 408' «γυνὴ μὲν οὐδ' ἀνὴρ ἔφους» Σοφ. Ἰλ. 997' «καὶ ζῶν με βίαιας οὐδ' αὖ μὲν πρὸς βίαιῳ σφαγῇ», Αἰσχ. Εὐμ. 295' «ὡς οὐλοῦς σφῶς πατὴρ ἄρ' ἐξέφυσεν, οὐδ' αὖ μὲν ἔλεον ἔλεον» Σοφ. Φιλ. 984' Συνθ. 1) καὶ ὁ χι, πρὸς εἰς τὴν οὐχὶ, συνάπτων οὕτως προτάσ. ὅλῳ κλήρου, ὥστε αὐταὶ πρὸς ἀλλήλας δὲν ἐξισοῦνται, ἀλλ' ἡ δευτέρα ὡς νέα τις προσερχομένη, ἀναδεικνύεται μᾶλλον τῆς προηγούμενης διακεχωρισμένη· «οὐδ' αὖ μὲν ἡττιμῶς Ἀγαμέμνων οὐδ' αὖ μὲν λυσε θύγατρα» Ἰλ. α, 95' ὁ Ὀμ. αὐτὰ συνάπτει· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν», 6, 703' «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ἰλ. μ, 212' «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀδ. θ, 3 (περὶ 3) «δάμναται οὐρανίαν γένυν οὐδ' αὖ μὲν λῆγει» Αἰσχ. Πρ. 165' «ἐγὼ σφ' ὁδῶ, οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν», Ἑκ. 1020' καὶ μετὰ πρῶτῳ ἄρ. προτάσ. «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν ἀρνήσεως τις εἰς τὸ προηγ. μέρ. τῆς προτ. «ἐκ δὲ οἱ ταῦτ' αὖ μὲν τῆς γυναικὸς οὐδ' αὖ μὲν» ἔξ ἄλλης παιδὸς ἐγείνοντο» = ἐκ ταύτης οὐχὶ καὶ ἐξ ἄλλης οὐδ' αὖ μὲν γυναικὸς = δὲν εἶχε τέκνον ἐκ ταύτης τῆς γυν. ἐπὶ δὲ καὶ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης Ἡρ. δ, 92, 2' ὁ Ὀμ. εἶχει καὶ «οὐδ' αὖ μὲν» = καὶ ἀκόμη οὐχὶ Ἰλ. α, 406' 2) οὕτως καὶ ἐν ἑρωτ. ὡς τὸ ἀπλοῦν οὐ· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» ὁλοκλήρως ἔλεον ἔλεον· «οὐδ' αὖ μὲν οὐδ' αὖ μὲν» Ὀμ. 1, 4, 8. Ἐνίοτε προ-
πει νὰ ἀναπληρωθῇ ἐκ τοῦ οὐδ' αὖ μὲν

γῆν κλύειν ἂν οὐδ' ἀπαξ ἐβουλόμην» Σοφ. Φιλ. 1223. «ἀλλ' οὐδ' εἰσὶν δόναμαί σε», Οἶ. τ. 1303. οὕτως «οὐδὲ ἔν» Ἀριστ. πλ. 138. οὐδ' ἐν ἐκφραστικῶτ. τοῦ οὐδενί Σεν. ἄν. 3, 2, 31 (πρὸλ. οὐδαίς, οὐδέτερος). Ὅμ. καὶ ἡ Ὅμ. πλοκή οὐδὲ μὲν οὐδὲ, ὅπου τὸ δευτέρου οὐδὲ εἰς μοναδικήν τινα λήξ. ἀναφέρεται. «οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἐψεύσατο», Κυρ. 7, 2, 20. ἐπὶ ἀντιθέσεως. «ἴστε ὅτι οὐδ' ἂν ἔγωγε ἱστασάμην», ἄν. 5, 9, 32. καὶ ἐπὶ πλέον ἀναδείκνυται διὰ τοῦ ἀλλά. «οὐκ εἰς τὸ ἴδιον κατεβέβηκ' ἐμοὶ ἀλλ' οὐδὲ καθηδουπάθησα», 13, 3 (πρὸλ.). «τοῦτό μοι τὸ δειπνον ἀλλ' οὐδ' αἶμ' ἔχει» Διφιλ. π. Ἀθην. 6, 236. «ἐπὶ πῶς μὲν οὐδὲ τοὺς πολέμιους μενεῖν ἔτι, - οὐδὲ γὰρ νῦν ἰθὺλοῦσι καταδοῦναι», 4, 6, 18. «ὥσπερ οὐδὲ γεωργὸς ἀργὸν οὐδὲν ὄφελος, οὕτως οὐδὲ στρατηγὸς ἀργὸν οὐδὲν ὄφελος εἶναι», Κυρ. 1, 6, 18. «τότε μὲν εὖ ζῶντες νῦν δὲ οὐδὲ ζῶντες» Πλάτ. πολ. 1, 329. 4) ἐὰν δύο ἐφεξ. προτάσ. ἀρχίζωσι μὲ τὸ οὐδὲ, δὲν ἐξισούνται ἀμοιβαίως ἀντιοικειούμενα, ὡς ἐν τοῖς οὕτε - οὕτε, ἀλλ' ἀπλῶς μόν. ἐπιτείνουσι ἀλλήλας, = ὅχι - καὶ ὅχι. «οὐκ ἔχων βᾶσιν, οὐδὲ τιν' ἐγγύρων - οὐδ' οἱ θερμότητά των αἰμάδα κατενύσσειν» Σοφ. Φιλ. 687. «κοὺ βλέπεις ἐν' εἰ κακοῦ, οὐδ' ἔνθα ναίεις, οὐδ' ὅτων οἰκίετ' ἑμετα», ἔνθα διὰ τοῦ ἐκαναλαμ- βανόμ. οὐδὲ σκοπεῖται μεγαλειτέρα τις ἐντύ- πωσις παρὰ διὰ τοῦ ἐξισούτου οὕτε πρὸλ. καὶ Οἶ. τ. 1378. «οὐδ' ἤγχετο οὐδ' ὤστο» Πλάτ. Ἀλκ. 2, 141. «καὶ μὴν οὐδ' ἡ ἐπιτεί- χισις οὐδὲ τὸ ναυτικόν», τὸ μὲν πρῶτον οὐδὲ ἀναφέρει. εἰς τὴν ὅλην πρῶτ. τὸ δὲ δεύτερον εἰς τὴν μοναδικήν. λήξ. = δὲν πρέπει νὰ ἦνε φο- βερὰ ἡ ἐπιτείχ. προσεῖτε οὐδὲ ὁ στόλος Θουκ. 1, 142. ἐνίοτε ἀκολουθεῖ τὸ οὕτε, ἔνθα νέα τις ἄρνησις παριστάγεται καὶ διὰ τοῦτου ἐκ- φραστικώτερον αὐτὴ ἀναδείκνυται. «οὐτε νι- κήσας λόγῳ οὐτ' εἰς ἔλεγχον χεῖρὸς οὐδ' ἔρ- γου μολῶν» = πολὺ ὀλιγώτερον τῆς πράξεως Σοφ. Οἶ. Κ. 1299. «ὅτι οὕτε πολιτεία οὕτε πόλις οὐδὲ γε ἀνὴρ ὁμοίως μήποτε γίγνεται» Τέλειος Πλάτ. πολ. 6, 499. «ἐπεὶ οὐ ἔστιν ἐ- στὶ χειρῶν οὐ δέμας, οὐδὲ ψυχή, οὐτ' ἀρ' φρέ- νας οὐτε τι ἔργα», ὅπου ἀμφοτέρω οἱ τελευ- τῶνται προσδιορισμοὶ ἐξισούνται. καὶ ἀλλὰ ποι- κιλίαι εὐρίσκονται, ὡς «ὅς οὕτε πιστὶν οὕτε μάντεων ὅπα ἔμεναι οὐδ' ἡλεγχας, οὐ χρόνῳ μακρῷ σέψιν γ' ἐνιμας» Εὐρ. Ἰππ. 1336. «εἰς ποταμὸν δὲ οὕτε ἰναυράουσι οὕτε ἡμ- πέδουσι, οὐ χεῖρας ἐναπονίζονται, οὐδ' ἄλλον οὐδένα περιόρωσι», ὅπου τὸ τελευταῖον μέρος ἐπαισητῶς διακρινόμενον τοῦ προηγ. ἀντιθ. αὐτῷ Ἡρ. 1, 138. Παράδοξος εἶνε ἡ παρεμ- βολὴ αὐτῇ τοῦ οὐδὲ κατόπιν ἁπλοῦ αὐτῇ, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ συντάξει δίδει ἀξιοσημειωτὸν τινα ἀνακολουθίαν. «οὐτ' εἰ τι μῆκος τῶν λόγων ἔθου πλέον θαυμάσας ἔχω, οὐδ' εἰ πρὸ τοῦμου προὔλαβες τὰ τῶνδ' ἑπη» Σοφ. Οἶ. Κ. 1143. πρὸλ. «καὶ οὐδ' ὅτι πέπονθεν οἶδεν οὐδ' ἔχει φράσαι» = δὲν γνωρίζει τί τοῦ συνέβη, οὐδὲ καὶ νὰ τὸ εἴπῃ δύναται Πλάτ. Φαῖδρ. 255. ἔτι δὲ μετὰ τὴν προηγ. τι (πρὸλ. οὕτι) = «πο-

λεμὸς τε οὐκ ἐνῆν οὐδὲ αἰάσις», πολιτ. 271. ἔπονται δὲ τῷ οὐδὲ τὰ αὐτὰ μόρια, ὅλα καὶ τὰ οὐ, οὐδὲ γάρ, οὐδὲ γε, οὐδὲ μὲν, ὅπου ταῦτα πανταχοῦ διατρυσοὺν τὴν ἰδιόζουσαν αὐτοῖς σημασίαν, περὶ, nec. Οὐδ-εἰς, οὐδ-εἰς, αὐδ-εἰς, αὐδ-εἰς, γεν. οὐδενός, οὐδεμίας, οὐδενός κτλ. ὡς εἰς, μία ἐν κλίν. κυρ. = οὐδὲ εἰς (ὁὐχὶ ὡς οἱ ἀρχ. γραμ. κατ' Ἑτ. Μ. 639, 17 ἤθελον ἐκ τοῦ οὐ καὶ αἰεῖς, δέν), ἀλλὰ μετ' ἑμφάσ. μικροτέρας (ὡς οὐδὲ) κανεῖς, καμμία, κανέν, μόν. καὶ μετ' αὐς, «τὸ ὅν μένος οὐδενὶ εἰκων» Ἰλ. χ. 459. «οὐδὲ μακύνιον τέλος οὐδὲν» Πινδ. Π. 4, 286. «καὶ τοῖσιν οὐδαίς ἀντέβαινε πλὴν ἑμοῦ» Αἴσχ. Πρ. 234. «ὁδὸς οὐδαίς», Ἑπτ. 834. «ναυδάτης οὐδαίς» Σοφ. Φιλ. 301. καὶ περ. ἡ τις ἡ οὐδαίς = μόλις ἔνας = ὀλίγιστος. Πρ. 3, 140. «οὐδαίς ὅστις οὐ» = πᾶς, ἑκαστος. Πρ. 3, 72. «οὐδὲν ὅτι οὐ» Ἡρ. 5, 97. καὶ πλ. οὐδένος. Ἡρ. 9, 58. «οὐδένων καταδείκνυται». Σεν. ἀπομ. 3, 5, 18. τὸ οὐδ. τίθ. καὶ ὡς κατηγορ. τοῦ ἀρσ. καὶ θ. - εἰμὶ = οὐτιδανός, μὴ διαρκῶν, ἐπὶ τι- θενώμεν. «νῦν οὐδὲν ὥς βασιτεῖαν γεροῖν» Σοφ. Ἠλ. 1118. οὕτως «ὡς οὐδὲν εἰμὶ καὶ τίθην» ὅμην, Φιλ. 1019. οὐ. καὶ ἐπὶ ὠρι- στοῦ βαθμοῦ τῆς δυστυχίας. «οὐδὲν εἰμ' ὅς δόμορος», 939. «ἀπολόμην δυστηγος, οὐδὲν εἰμ' ἔτι», Ἠλ. 667. «οὐδὲν ὦν» = εἰμὶ ἡρα- νισμένος. Ἀριστ. Ἀγ. 651. «οὐδὲν εἰ» = εἰν δέξι- ζεις τίποτε, ἔκκλ. 144. ὅθ. «οὐδὲν λέγειν» = φλυαρεῖν, θεσμ. 625. (πρὸλ. λέγειν) οὕτως ἀκόμη καὶ εἰς πλ. «ἄνδρες οἱ ἡμέτεροι πλού- σιοι εἰσιν οὐδὲν» Πλάτ. πολ. 8, 556 (πρὸλ. καὶ μιθίς) εἰνὸς ὅμως καὶ τὸ ἀρσ. ἐν ταιαύτ. χρήσ. Ἡρ. 9, 58. Συνηθ. εὐρίσκαται ἐπὶ ῥημ. = οὐδῶλου «ἄριστον Ἀχαιοῦν οὐδὲν ἔστιν» = ὀλοτελῶς. Ἰλ. α. 412. «νεμισσώμαι γε μὴν οὐδὲν» Ὀδ. δ. 195. «προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἑλλείπει» Αἴσχ. Πρ. 341. «οὐδὲν γὰρ ἔρηκε τόξα», Ἡρ. 270. «χαίρουσαν οὐδὲν ἦσαν», Ἀγ. 1364. «οὐδὲν ἐντρέπει ἑμεῖς γε» Σοφ. Ἠλ. 509. «οὐδὲν πτο- χυνθεῖς» Εὐρ. Ὀρ. 568. «οὐδὲν πάντως» Ἡρ. 2, 101. «οὐδὲν μέλλον» Σεν. Κυρ. 8, 4, 36. «οὐδὲν τι μέλλον», 7, 1, 6, ὡς. «οὐδὲν τι», 2, 4, 9. «οὐδὲν ἤχθετα» Σεν. ἄν. 1, 8, 8. «οὐδὲν πλῆθι γε ὅμων λειφθέντες», 7, 7, 31. μετγν. σχημ. οὐθεῖς οὐδὲ κατωτέρω, ποιο. nihilus. Οὐδὲ οὐτε, ἰω. ἀντὶ οὐδέποτε. Ἡρ. 8, 111. Οὐδὲ νᾶ' κ' καὶ οὐδὲ νᾶ' κ' οὐδεμίαν φεράν μόν. μετγν. ἀριθμ. Ἰάμβλ. 25. Οὐδένος, αἰτ. πλ. τοῦ οὐδαίς. Οὐδένεια, ἡ ἀναξίστης, οὐτιδανότης, ἀσθ- νεία Αἴλ. 1. Ζ. 15, 13, nihilitas. Οὐδένεια, ἡ τῇ προηγ. - καὶ ἀνανδρία Πλάτ. Θαιτ. 178. Οὐδὲνίζω κάμνω οὐδὲν, ἀφανίζω, ταπεινώνω. «Δαναῶν πόνον» Διοσκ. 10 (δ. 138), nihilitas. Οὐδὲν ὁ γ' Αἰδουκὸν ἄν. τῆς νήσου Ἰστού Στ. Βούζ. Οὐδενός-ωρος, 2. ἀνάξιος λόγου, ἀξιοκατα- φρόνητος. «τεῖχεα δολιχῆρ' οὐδενός» Ἰλ. θ. 178. Οὐδενότης, ἡ οὐδένεια. Οὐδενός. ἔξουδενώγω, μεταβάλλω τι εἰς τὸ μηδέν = οὐδενίζω. Ἑτ. Μ. 350, 25.

Οὐδένων, γεν. πλ. τοῦ οὐδαί.

Οὐδέος, π. γεν. τοῦ οὐδα.

Οὐδέπη, ἑπὶ κατ' οὐδένα τρόπον· «οὐδέπη ἐστίν» Ὁδ. μ. 433 μεθ' ἑπομ. ἀπαρ. δὲν εἶνε δυνατόν κατ' οὐδένα τρόπον Ὁμ. Ὑμν. 6, 58· γράφεται καὶ ὡς μία λέξ. οὐδέπη καὶ οὐδέπη· πρβλ. οὐπη (ὁ Οὐόλφ. γράφ. ἐν Ὁδ. καὶ οὐδέ πη).

Οὐδέ-ποτε, ἰων. οὐδέποτε· ποτέ, καμμίαν φοράν, συνήθ. μετὰ παρωχημ. καὶ ὡς πρὸς ἄλλην τινά χρον. διάρκειαν· «ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλεσκατο θίος Ἀχιλλεύς, οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πύλων-οἴωνεσκον» Ἰλ. ε, 788· «οὐδέποτε ἐσθὴ πῦρ», ι, 471· καὶ χωρισμένον «οὐδ' Ἀχιλλῆα πῦρ ὠδὲ γ' ἰδεῖσθαι», ζ, 99· καὶ πεζ. ἄν καὶ σπαν. (πρβλ. οὐδεπόποτε)· «φιλία ἐπομένους οὐδέποτ. εἶχεν» Ξεν. Ἀν. 2, 613· καὶ μετ' ἐν. Ὁδ. κ, 565· μετὰ μέλ. 6, 203· «οὐκ ἐμελλον ἄρα λείψειν οὐδέποτε» Σοφ. Φιλ. 1073· καὶ δις ἀλλεπαλλήλως, 1182· ἡ δὲ γραφή παικίλλει, καὶ ἄλλοτε μὲν γράφεται ἐν μιᾷ λέξ. ἄλλοτε δὲ κεχωρισμένον, nomenclatum.

Οὐδέ-πω· ἀκόμη ὅχι· «οὐδ' οὐδέπω ταπεινός» Αἰσγ. Πρ. 320· οὐδέπω, Περ. 800· «ἐκ τῶν οὐδέπω ὄντων» Πλάτ. Φαιδ. 92· «οὐδέπω τρία ἔτη ἐστίν», συμμ. 172· «οὐδέπω καὶ τήμερον» Δημ. 30, 33, nondum.

Οὐδέ-πώ-ποτε· ποτὲ ἀκόμη, μετ' ἀορ. «πῶς γὰρ κάτοιδ' ἄν γ' εἶδον οὐδεπόποτε» Σοφ. Φιλ. 250· «οἶον οὐδεῖς ἄλλος οὐδεπώποτε» Πλάτ. συμμ. 420· διειλεξαι, Πρωτ. 313· μόν. δὲ π. μετγν. μετ' ἐν. καὶ μέλ. πρβλ. Λοδ. Φρον. 458· ἔδε καὶ οὐπόποτε, nomenclatum.

Οὐδέ-ετέρα-κτ ητιός, 3· «τὰ δὲ καλοῦνται οὐδετεροακτινά, ὅσα πρὸ ἐαυτῶν ὀνομαστικὴν ἀπαιτοῦσι καὶ μεθ' αὐτὰ γενικὴν, οἷον χρῆξιν βιβλίων, ἀντὶ τοῦ χρεῖαν ἔχω» Β. Ἀν. 2, 302, 15.

Οὐδέ-έτερος, 3· οὐδεῖς ἐκ τῶν δύο Ἡσ. θε. 638· καὶ πλ. Ἡρ. 3, 16· «οὐδέτερος ὁ βίος ἔμαι γε τοῦτων αἰρετός» Πλάτ. Φιλ. 21· τὸ οὐδέτερα ὡς τὸ ἀμφοτέρω εἶνε ἐν χρήσ. ἐπιρρημ. Θεαίτ. 184· π. γραμ. τὸ οὐδέτερον δηλ. γένος, genus neutrum· οὐδ' ἕτερος εἶνε ἐμφαντικῶς· οὐδὲ εἰς τῶν δύο π. μετγν. καὶ οὐθαῖς καὶ οὐδέτερος, neuter.

Οὐδέ-ετέρωθεν· ἐξ οὐθενὸς τῶν δύο μερῶν μετγν.

Οὐδέ-ετέρωθι· εἰς κανέν· τῶν δύο μερῶν Συμπλ. neutriubi.

Οὐδέ-ετέρως· δι' οὐθενὸς τῶν δύο τρόπων Πλάτ. νόμ. 10, 902· π. γραμ. εἰς κανέν τῶν δύο γενῶν· «λόγῳ δ' οὐδετέρως εἴρηκαν ἡ ἰδότης» Ἀθην. 15, 701, neutraliter.

Οὐδέ-ετέρωσε· πρὸς κανέν τῶν δύο μερῶν Ἰλ. ξ, 18, ὑπὸ τοῦ Βεκα. γραφ. κεχωρισμένον, neutro.

Οὐδ' ἔτι· οὐδὲ πλέον Ὁμ. Ἰδ. οὐκ ἔτι.

Οὐδ' ὅχι· τῶ ὄντι ὅχι, non sapo.

Οὐδ' ἡ, ἡ· ἑδάφος, γῆ Πλανουδ. Ὁδιδ. μετ. 8, 160, solum.

Οὐδ' ἡ δανιν καὶ οὐδ' ἡ δονιν· βοτάνη τις Λεβυκή, σιδηρεῖς Διοσκ. 4, 33.

Οὐδ' ἡεις, 3· ὁ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπὶ τῆς γῆς εὐρισκόμενος Ὁδ. ε, 334, ἔσφ. ἀντὶ ἀδούρει.

Οὐδ' ἡνοι, οἱ· ἔθνος οὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.

Οὐδ' ἡ κου· βεβαίως ὅχι· «οὐδ' ἡ κου ἀδύνατον» = βέβαια δὲν εἶνε πάντῃ ἀδύνατον, ὡς μοι φαίνεται, δὲν εἶνε πάντῃ ἀδύνατον Πλάτ.

Οὐδ' ἡ-πουθεν· τῷ προηγ.

Οὐδ' ἡ τα· ὅχι βέβαια.

Οὐδ' ἡ αἰσ, ὁ· ἀνδρὸς ὄν. Ἀνθ.

Οὐδ' ἡ αἰσ, ὁ· Πέρσης τις Κτησ.

(Οὐδ' ἡ αἰσ)· ῥίπτω τι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐδρίσκειται μόν. ἐν συνθ.

Οὐδ' ἡ αἰσ· ὅλως διόλου, παντάπασι μὴ κανένα τρόπον Ἐσπ. 88, 76, nomenclatum.

Οὐδ' ἡ αἰσ· οὐδέτερος Δ. Ἀλ. 2, 58.

Οὐδ' ἡ αἰσ· οὐδ' ἡ αἰσ· ἐπὶ κατ' οὐδένα τρόπον, παντελῶς παντάπασι.

Οὐδ' ἡ αἰσ· τῷ προηγ.

Οὐδ' ἡ αἰσ· φιλία, βατήρ, βαθύς, τὸ κάτω τῆς θύρας = οὐδ' ἡ αἰσ.

Οὐδ' ἡ αἰσ, ὁ· ἰων. = ὁδός (συγγεν. τοῖς ὁδός καὶ οὐδ' ἡ αἰσ)· τὸ κατωφλίον τῆς θύρας τοῦ οἴκου, ὡς ὁ Ὀδυσσεὺς λέγει· «οὐδ' ἡ αἰσ· ἀμφοτέρους ὁδὲ χεῖσται» = τὸ κατωφλίον τῆς θύρας ὅθ' ἔχῃ αἱ ἀμφοτέρους ἡμᾶς θέσιν Ὁδ. α, 17· πρβλ. «ἐπὶ οὐδ' ἡ αἰσ πολυκμήτου θαλάμοιο», δ, 718· πρβλ. «ἐξ μυχόν ἐξ οὐδ' ἡ αἰσ», η, 87· καὶ «οὐδ' ἡ αἰσ· ἀλλεῖον» = τοῦ κατωφλίου τῆς εἰς τὴν αὐλὴν εἰσόδου, α, 104· ἡ αἰσ δὲ ἐκ λίθου, λάνος Ἰλ. ι, 404, ὡς εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ναόν.

Οὐδ' ἡ αἰσ, 80· ἐκ χαλκοῦ, χαλκεὺς ὡς εἰς τὸ ἀνέκτορον τοῦ βασιλείως τῶν Φαιάκων, ὡς τὸ κατωφλίον τῆς εἰς τὸν Ἀδην εἰσόδου, η, 16, καὶ οὕτως πάντοτε π. Ἡσ. δ' Ὁμ. μεταχειρίζ.

καὶ μετφ. «ἐπὶ γήρας οὐδ' ἡ αἰσ» = ἐν τῇ ἐνάρξει τοῦ γήρατος Ὁδ. ζ, 60· οὐδ' ἡ αἰσ γήρας οὐδ' ἡ αἰσ· ἐπὶ τῆς ἀρχῆς βαθείας γήρατος = δὲν ἐφθασεν εἰς γήρας βαθὺ Ὁδ. α, 246· κατ' ἄλλ.

δ' ἐκλαμβάν. ἐπὶ βαθυτάτου γήρατος, ἐπὶ τοῦ κατωφλίου ὅπερ διαχωρίζει τὸ γήρας ἀπὸ τοῦ θανάτου Ἰλ. ω, 487· Οἱ μετγν. π. ὡς Κ. Σμ.

«οὐδ' ἡ αἰσ· βίον» = τὸ κατωφλίον τοῦ βίου, ὅπερ διαβαίνειν τις βαδίζει πρὸς τὸν θάνατον = τέλος τοῦ βίου, 10, 426· καὶ ὁ Ἡρ. ἔχει τὴν πλοκήν· «ἐπὶ γήρας οὐδ' ἡ αἰσ», 3, 14, ὡς ὁ Πλάτ. λέγει· «ὁ δ' ἐπὶ γήρας οὐδ' ἡ αἰσ· εἶναι οἱ ποιηταί», ἐπὶ γήρατος βαθυτάτου, πολ.

1, 328· σπαν. ἐν μετγν. πεζ. «ἔξω τοῦ οὐδ' ἡ αἰσ· λουκ. μισθ. συν. 4. Τὸ «ὁ οὐδ' ἡ αἰσ» πρὸς τὴν διακρίνηται πανταχοῦ τοῦ «ἡ οὐδ' ἡ αἰσ» ἐπειδὴ ἄν καὶ συγγενῇ ἀλλήλοις τὰ δύο ὡς καὶ τὸ οὐδ' ἡ αἰσ, σφάλλει ὁμοῦς ὁ ἐκλαμβάνων τὸ «ὁ οὐδ' ἡ αἰσ» ἰων. ἀντὶ τοῦ «ἡ οὐδ' ἡ αἰσ», ἵμην.

Οὐδ' ἡ αἰσ, ἡ· ὁδός, ἰων. π. Ὁμ. μόν. ἀπαξ Ὁδ. ρ. 196· συγγεν. π. Ἡρ. 3, 126, ὅστις ὁμοῦς καὶ τὸν συνήθη σχηματ. ἔχει, νία.

Οὐδ' ἡ αἰσ, τὰ· οὐδ' ἡ αἰσ, ἀνθ' οὐ ἐξελέγηθη ἄνευ ἀνάγκης ἡ γεν. οὐδ' ἡ αἰσ καὶ ἡ δον. οὐδ' ἡ αἰσ.

Οὐδ' ἡ αἰσ-τις-οὐδ' ἡ αἰσ, οὐδ' ἡ αἰσ-ο-τις-οὐδ' ἡ αἰσ· ὁδὸς ὅστις κανεῖς, διόλου κανεῖς, οὐδ' ἡ αἰσ· ὁδὸς τὸ παραμικρόν, παντάπασι ἐν χρήσ. π. Ἀριστοτ. καὶ μετγν. νῦν συνήθ. γράφ. οὐδ' ὅστις οὐδ' ἡ αἰσ.

Οὐδ' ἡ αἰσ· ἡ· ὁδός Ἡσυχ. ἀμφ.

Οὐδ' ἡ αἰσ· πόλ. Ἰδερ. Ταρακκ. Πτολ.

- Οὐδών, ὄνος, ὁ· πανδαλίων εἶδος ἐκ γούνας, ἢ μαλλίου· «ἐπὶ τῶν ὀνομαζομένων οὐδώνων πέλους τριμίτους ἔξεστιν εἶπεν» Πολυδ. 10, 50, υδο.
 Οὐδών, ὁ· ποτ. Ἀσιατ. Σαρματ. Πτολ.
 Οὐδεάσκιον· πολ. Ἰταλίας (Tusculum) Δ. Σικ.
 Οὐεγία· οὐετία.
 Οὐέδρας, ὁ· ποτ. Βρεττανίας Πτολ.
 Οὐεζίνας, ὁ· Δάκης τις Δ. Κασ.
 Οὐειδιανή, ἡ· Ῥωμ. Vibia Πτολ. Ἐπιγρ. μτγν.
 Οὐείδιοι, ὁ· ὁ Ῥωμ. Vibius Πτολ. Ἐπιγρ. μτγν.
 Οὐελλία, ἡ· λατ. Villa Ἐπιγρ.
 Οὐειφτανός, ὁ· Ῥωμ. Vipstianus Πτολ. Ἐπιγρ.
 Οὐεκίλιος, ὁ· Ῥωμ. Vellius, Ῥωμ. ἐπών.
 τῶν Σπουρίων, Σπουρίως Οὐεκίλιος ἐκ Λανουβίου Δ. Ἀλ.
 Οὐέλαινοι, καὶ ἐν Ἐπιγρ. Οὐελαῖνοι 1) = Οὐελλάδιος, ἔθνος Ἀκουτανίας Πτολ. 2) = Vellani, ἔθνος τῶν Ἀλπεων ἐν Γαλλίᾳ Πλιν.
 Οὐέλεις, ὁ· ὁ Ῥωμ. Volesus, Πρόκλος
 Οὐέλεις Πλουτ. γδ' Οὐόλοσσος.
 Οὐελλήδα, ἡ· παρθένος προφήτις Δ. Κασ.
 Οὐελλία, ας, ἡ· Ἑλέα ἢ Βελία 1) λόφος ἐν Ῥώμῃ κατὰ τὴν ἀγορὰν Δ. Ἀλ. 2) = Ἑλέα, Ἑλέα, καὶ Βελία ἢ Βελία, πόλ. Λουκανίας Πλιν. 3) πόλ. Ἰβηρ. Ταρρακ. Πτολ.
 Οὐελλίαται, οἱ· ἔθνος Λιγουρίας Πλιν.
 Οὐέλιος, ὁ· ὁ Ῥωμ. Vellius Φλεγ. Τραλ.
 Οὐέλιτρα, ὡν, αἱ· πόλ. ἐν Λατίῳ ἐν τῇ γούρᾳ τῶν Οὐολούσων Δ. Σικ. κατ. α) Οὐελίτρανοι ἢ Οὐελιτράναι ἢ Οὐελιτρανοὶ Δ. Ἀλ.
 β) Οὐελιτρίνοι Δ. Σικ. γ) ἐπὶ Οὐελιτρίνος δ' ὄνος Ἀθύν.
 Οὐελλαδίζ· κόμη Λυσιτανίας Πτολ.
 Οὐελλάτοι, οἱ· Ῥωμ. Vellani. ἔθνος Κελτικὸν Στραβ. = Οὐέλαινοι δ' ἴδε.
 Οὐελλανίς· κόμη Ἀνι Μαισίας Πτολ.
 Οὐελλέθοροι, οἱ· ἔθνος Ἰβηρίας Πτολ.
 Οὐελλεγία, ἡ· πόλ. ἐν Λιβύῃ Πτολ.
 Οὐελλίτιος καὶ Ἐπιγρ. Οὐελλίτιος· ὁ Ῥωμ. Vellejus, Μακρινίου Οὐελλείου Ἐπιγρ.
 Οὐέλλικα· πόλ. Καντάβρων ἐν Ἰβηρ. Ταρρακ. Πτολ.
 Οὐέλουκα· πόλ. Ἰβηρ. Ταρρακ. Πτολ.
 Οὐέλπα ὅρη, τὰ· ὅρος ἐπὶ τῶν δυτ. ὀρίων τῆς Κορινθίας Πτολ.
 Οὐέλλται, οἱ· ἔθνος Εὐρωπ. Σαρματ. Πτολ.
 Οὐέλτινία, ἡ· φυλὴ, tribus Ἐπιγρ.
 Οὐεμψον· πόλ. ἐν Λατίῳ Πτολ.
 Οὐεναθρέ, ὁ· κοινοδιάρχης ἐν Αἰγύπτῳ Ἐκκλ.
 Οὐεναφριον, ὁ· donarium τῷ ἐπομ.
 Οὐέν αφρον, τό· λατ. Venafrum· πόλ. Σαυιτῶν καίμην ἐπὶ τοῦ Οὐολτοῦρου ποτ. ταυρὸν Venafrum Στραβ.
 Οὐενδελεία, ἡ· πόλ. Ἰβηρ. Ταρρακ. Πτολ.
 Οὐενδελίκοι· Οὐινδελίκοι Πτολ.
 Οὐενδενίς, ἡ· κόμη Ἀνι Μαισίας Πτολ.
 Οὐενέκός κόλπος· Οὐενεδικός, κόλπος τοῦ Σαρματικῆς ἀκκάνου (τῆς ἀνατολ. θαλάσσης) Μαρκ. Ἦρ.
 Οὐένδων· πόλ. Ἰλλυρίας Στραβ.
 Οὐενίθεντος· Βενεθεντός.
 Οὐενέδαι, ὡν· ἔθνος Εὐρωπ. Σαρματίας Πτολ. δδ'. Οὐενεδικός κόλπος Πτολ.
 Οὐενεδικά, τὰ· ὅρη Εὐρωπ. Σαρματ. Πτολ.
 Οὐένεκα· πόλ. Μηδίας Πτολ.
 Οὐεναλιουκάσιοι, οἱ· ἔθνος Γαλλίας ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Ῥήνου Πτολ.
 Οὐεναλοῖ, οἱ· ἔθνος ἐν Γαλλίᾳ Ν. Δ. τῆς Νορμανδίας Πλιν. γδ' Οὐενελλοί.
 Οὐενερία, ἡ· ἡ Ῥωμ. Veneria Ἐπιγρ. μτγν.
 Οὐενέρες καὶ Βενέρις, Venerius Ἐπιγρ.
 Οὐενετία, ἡ· γῶνα ἐπὶ τῶν δυτ. παραλίων τῆς Λουγδουν. Γαλλίας Δ. Κασ. ἡ πρωτ. Vennetiae Κασ.
 Οὐενετικός, 3' ὁ εἰς τοὺς Οὐενέτους ἀνήκων.
 Οὐενέτιος, 3' ἰαθής, στολή, καὶ χρώματος κυανὸς ἐνδυμασία οὕτως ὀνομασθεῖσα, μία πατρία τοῦ ἐν Ῥώμῃ ἱπποδρόμου Δ. Κασ.
 Οὐένετοι, οἱ· Ῥωμ. Veneti, ἔθνος τῆς Ἀνι Ἰταλίας, ὅπου κατὰ τινὰς ἰστορίαι καταγεγραμμένον ἐκ τῶν ἐν Ἀσίᾳ Παφλαγόνων, καθ' ἧρ. δὲ ἦτο ἔθνος Ἰλλυρικόν, ὃ καὶ πιθανόν. ὃ δὲ Στραβ. λέγει αὐτοὺς ἔθνος μέγα καὶ ἐμπορικὸν τῆς Λουγδουνικῆς Γαλλίας, κατοικοῦν μεταξὺ τοῦ Αἰγύρου ποτ. καὶ τῆς παραθαλάσσιου γούρας· δδ'. Οὐενετικός, Vennetia καὶ Οὐενετική λατ. Vennetia ἡ γῶνα τῶν κατοίκων, περίφημος τὸ πάλαι διὰ τοῦ ἐν αὐτῇ ἀριστοῦς ἵππους Στραβ. γδε Βένετοι καὶ Ἐνετοί.
 Οὐενέφης, ὁ· τίταρος βασ. τῆς πρώτης δυναστείας ἐν Αἰγύπτῳ Ἑδοῖ, Vannephis.
 Οὐεννίκιον, τό· κόμη Κορσικῆς Πτολ.
 Οὐεννίκωνες, οἱ· ἔθνος Βρεττανικὸν Πτολ.
 Οὐένιοι, οἱ· Οὐένωνες, φυλὴ τῶν Ῥαιτῶν Δ. Κασ.
 Οὐεννέφης, ὁ· 61 βασ. τῶν Αἰγυπτίων Σογγ.
 Οὐεννίκνισι, οἱ· ἔθνος Ἰβηρίας Πτολ.
 Οὐεννίκνιον ἄκρον, τό· τὸ βορειώτατον ἀκρωτ. τῆς νήσου Ἰβηρίας Πτολ.
 Οὐένωνες, ὡν, οἱ· τῷ ἐπομ.
 Οὐένωνες, οἱ· φυλὴ τῶν Ῥαιτῶν Στραβ. γδ' Οὐένιοι.
 Οὐενοαντήν, ἡ· ἀποικία τῶν Ῥωμ. ἐν Ἰταλίᾳ, τὸ λατ. Beneventane Πλουτ.
 Οὐενουσία, ἡ· πόλ. τῆς γούρας τῶν Σαυιτῶν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ ἐπὶ τῶν συνόρων Πλιν.
 τῆς Λευκανίας, λατ. Venusium, ταυρὸν Venosum
 Οὐενουσίσι, οἱ· Venusini οἱ κατ. τῆς Οὐενουσίας ἢ κατὰ Πλουτ. Βενουσίας Αἰδ.
 Οὐενοῦστα, ἡ· γυν. ὄν. Venusta Ἐπιγρ.
 Οὐενοῦστος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. τὸ Ῥωμ. Venustus Ἐπιγρ.
 Οὐενόφερ, ἄκλ. κοινοδιάρχης τις ἐν Αἰγύπτῳ Ἐκκλ.
 Οὐεντα· πόλ. 1) τῶν Βελγῶν ΒΔ, τῆς Ῥωμαϊκῆς Βρεττανίας Πτολ. 2) τῶν Συμηθῶν εἰς τὰ ἀνατολ. παρὰ τῆς Ῥωμ. Βρεττανίας ὄν. Kastor 3) τῶν Σιλούρων εἰς τὰ δυτ. παρὰ τῆς Βρεττανίας Γεω. Ραδ.
 Οὐεντία, ἡ· πόλ. τῶν Ἀλλαυρόγων ἐν Γαλλίᾳ τῇ Νορμανδίᾳ Δ. Κασ.
 Οὐεντίδιος, ὁ· Ῥωμ. Ventidius, πλ. Οὐεντίδιοι Πλουτ. γδε Βεντίδιος.
 Οὐέντων, ὡνος, ὁ· 1) Ῥωμ. Περπέννας Οὐέντων Πλουτ. 2) Αἰγύπτιος παπυρ. Κασ.
 Οὐένουλας, ὁ· Ἀργεῖος τις Ὀείδ.

Οὐενώνεις, ὁ Ῥωμ. ιστοριογράφος, Δ. Ἀλ. Vennonius.
 Οὐεξάλλα, ἔκχυσις, ἡ κόλπος εἰς τὰ δυτ. παράλια τῆς Ῥωμ. Βρετανίας Πτολ.
 Οὐεπίλλιον, τό· πόλ. ἐν Ζευγυτανίᾳ Πτολ.
 Οὐέρρα· πόλ. ἐν Μηδίᾳ τῇ Ἀτροπατηνῇ = Φράατα καὶ Πράσπα Δ. Ἀλ.
 Οὐερανία, ἡ ἢ Ῥωμ. Verania Πλουτ. ἴδ' Οὐηράνιος.
 Οὐερδανὸς λίμνη· ἡ δυσμικωτάτῃ λίμνῃ ἐν τῇ πέραν τοῦ Πάδου Γαλατία Στράβ.
 Οὐέρβικαι ἡ Οὐέρβεικες, οἱ ἔθνος ἐν Μαυριταν. τῇ Τιγγιτ. Πτολ.
 Οὐεργετόριξ, ἴσος, ὁ βασις τῆς Γαλλίας ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Ἀρβερῶν Πλουτ. ἴδ' Οὐερκιγγετόριξ, Vercingetorix.
 (Οὐεργιλία, ἡ 1) Ῥωμ. Vergilia Πλουτ. 2) πόλ. ἐν Ἰβηρ. τῇ Βαιτικῇ Πτολ. κατ. Vergilienses Πλιν.
 Οὐεργίλιος, ὁ Ῥωμ. Vergilius· ὁθ. Γάιος Οὐεργ. Πλουτ. Οὐεργ. Μάρων Φώτ.
 Οὐεργελίων, ὠνος, ὁ Ῥωμ. Vergilio, Ἀττίλιος Οὐεργ. Πλουτ.
 Οὐεργίνιος, οὐ, ὁ ἡ πατριζίων τε καὶ πληθείων οἰκογένεια τῶν Βιργινίων ἐν Ῥώμῃ, ὁθ. Αὔλος Οὐεργίνιος Δ. Σικ. Αὔλος Οὐεργ. Μοντανός Δ. Ἀλ.
 Οὐεργισύος, ὁ ὠκεανός· μέρος τῆς τὰ νότια τῆς Βρετανίας ὀριζούσης θαλάσσης Πτολ.
 Οὐέρεστις, ὁ ποτ. ἐν Λατίῳ, Στράβ. νῦν Osa.
 Οὐερηκοῦνδος· ὁ Ῥωμ. Verecundus Ἐπιγρ.
 Οὐέρητον, τό, Verelum· πόλ. τῆς Καλαβρίας ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ χειμένη ἐπὶ τῶν δυτ. αὐτῆς παραλίων, τὰ νῦν Alessano Στράβ.
 Οὐερκέλλαι, ὠν, οἱ· πόλ. τῆς ἐντευθεν τῶν Ἀλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἀνω Ἰταλίᾳ τὰ νῦν Vercelli Πτολ.
 Οὐερκέλλοι, ὠν, οἱ τῷ προηγ.
 Οὐερκιγγετόριξ, ὁ Vercingetorix, ἡγεμὼν τῶν Ἀρβερῶν ἐν Γαλλίᾳ Δ. Κασ. ἴδ' Οὐεργετόριξ.
 Οὐερμινάς, α, ὁ υἱὸς τοῦ Σύφακος Ἀππ. Λιβ. καὶ Οὐερμίνα π. Δ. Κασ.
 Οὐερνάκλος· Vernaculus M. Ἀντ. 1, 16.
 Οὐερομάνδους, οἱ ἔθνος Βελγικόν, τὰ νῦν Vermandois Πτολ. Veromandui ἡ Veromandui.
 Οὐερουδίουμ, ἄκρον, τό· ἄκρωτ. τῆς Βρετανίας Πτολ. νῦν Kap Sinclair.
 Οὐερουεῖς· ἔθνος Μαυριταν. Τιγγιτ. Πτολ.
 Οὐεραύριον, τό· πόλ. εἰς τὸ βάρ. τῆς Αυστανίας Πτολ.
 Οὐέρρης, ὁ ὁ Ῥωμ. Verres Πλουτ. ἴδ' Βέρρης.
 Οὐερραυγῶ, ἴσος· πόλ. τῶν Οὐολούσκων ἐν Λατίῳ Δ. Σικ. ἴδ' Ἐρρουκα.
 Οὐέρρος, ὁ ἡγεμὼν τῶν Δαλματίων Ἀππ.
 Οὐέρσουνοφῖται, οἱ· αἰρετικοὶ πρᾶκτ. Σουόδ.
 Οὐέρτραγοι, οἱ Κελτ. ὄνομα. γένους τινὸς κωνῶν Ἀρρ.
 Οὐερτιναί· πόλ. Λευκανίας, νῦν Bereina Στράβ.
 Οὐεσσαπέπη· πόλ. Μηδίας τῆς Ἀτροπατηνῆς Πτολ.
 Οὐεσκεθῆρ ἡ οὐεσκεθέρη ἡ οὐεσκεθρία· πόλ. Μαυριτ. Πτολ.

Οὐεσκίς· πόλ. Ἰβηρ. Βαιτικῆς Πτολ. λατ. Vesci Faventia.
 Οὐέσσουνα, λατ. Vesunna, πόλ. ἐν Γαλλίᾳ τῇ Ἀκουτανῇ Πτολ.
 Οὐεσσούσιος, ὁ, καὶ τὸ Οὐεσσούσιον, κοινὴ Vesunius, ὅρος, ἡ ὁ ὠφὸς οὐ μικρός, ὃν ἐν τῇ τοῖς συγγράμμασιν οἱ παλαιοὶ Ῥωμαῖοι καὶ τῶν νῦν οἱ ἀκριβέστεροι Βεσσούδιον ὀνομάζουσι. Τὴ ἐνδοξάν τε καὶ νέον ὄνομα τοῦ λόφου Βέσιον ἅπαντι ἀνθρώποις γνωρίμον διὰ τὸ κάθωθεν ἀναφερόμενον ἐκ τῆς γῆς ἐν αὐτῷ πύρ· Γαλιν. 10, 123· ἡφαίστιον τῆς κάτω Ἰταλίας ἐπὶ τῆς Καμπανίας πλησίον τῆς Νεαπόλεως ἔχον 4000 ποδ. ὕψος ὑπὲρ τὴν ἐπιφάν. τῆς θαλάσσης Κατὰ Δ. Σικ. λέγεται ὅτι ἀπὸ τοῦ ὄρους τούτου ὥρμησαν εἰς τὸν οὐρανὸν οἱ Γιγάντες, ὅτε κατὰ τοῦ Διὸς καὶ τῶν ἄλλων θεῶν ἐπολέμησαν. Ἡ πρώτη ἔκρηξις τοῦ Οὐεσσούσιου, ἥτις ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, συνέβη κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Τίτου, 79 μ. Χ. Πλιν. ἴδ' Βέσιον καὶ Βεσσούδιον.
 Οὐεσπασιανός, ὁ ὁ Ῥωμ. Vespasianus, ὁθ. Φλαυῖος Οὐεσπ. Δ. Κασ. οἱ περὶ Οὐεσπασιανὸν = αὐτὸς καὶ οἱ ἀνθρωποὶ τοῦ Πλουτ. οἱ Οὐεσπασιανέιοι στρατιῶται Δ. Κασ.
 Οὐέσσα, ἡς, ἡ· μεγίστη πόλ. τῶν Σικανῶν ἐν Σικελίᾳ Πολυαίν.
 Οὐέσσονες, οἱ ἔθνος τῆς Βελγικῆς Γαλλίας, = Σουεσσώνες Πτολ.
 Οὐέστα· Βέστα μὲν.
 Οὐέτερ, ἑρως, ὁ ὁ Ῥωμ. Vetus Ἀππ. ἴδ' Βαίτωρ.
 Οὐέτερα, τὰ 1) στρατόπεδον ἐν τῇ Βελγικῇ Γαλλίᾳ Πτολ. 2) = Βέτερα.
 Οὐετεράνιος, ὁ ὁ Ῥωμ. Veteranius, Τίτος Οὐετεράνιος Φλεγ. Τραλ.
 Οὐέτεστον· κώμη τῆς Γαλατίας Πτολ.
 Οὐετία ἡ Οὐεγία, ἡ πόλ. Αἰδυρνίας Πτολ.
 Οὐετηρία, ἡ Οὐεταυρία, μήτηρ τοῦ Κοριόλανου Πολυαίν.
 Οὐετίλιος, ὁ ὁ Ῥωμ. Velitius, Γάιος Οὐτίλιος Ἀππ.
 Οὐετουλίνος, ὁ ὁ Ῥωμ. Vitolinus Ἀππ.
 Οὐετολόνιον, τό· ἀρχαία πόλ. Ἐτρουοῖα· Vetulonium ἔχουσα θερμὰς πηγὰς, τὰ νῦν Tivoli Vechia Πτολ. κατ. Οὐετολυνιάται Δ. Ἀλ.
 Οὐετουρία, ἡ ὁ Ῥωμ. Veturia Δ. Κασ. 2) φυλὴ τις ἐν Ῥώμῃ Ἐπιγρ. ἴδ' Οὐετωρία.
 Οὐετούριος, οὐ, ὁ τὸ τῶν πατριζίων Veturii γένος ἐν Ῥώμῃ Γάιος Οὐετ. Δ. Ἀλ. Γάιος Οὐετ. Κικώριος Δ. Σικ. καὶ ἄλλ.
 Οὐετουάστιος, ὁ ὁ Ῥωμ. Velutius ὁθ. Λούκιος Οὐετ. Σεκουῖος Φλεγ. Τραλ.
 Οὐετράνιος, ὁ Βετρανίων Ἐπιγρ. μὲν.
 Οὐέτρανος, ὁ ὁν, ἐν Ἐπιγρ.
 Οὐεττηνιανός, ὁ ὁν, ἀνδρ. ἐπὶ νομίσμ. Σαρδικῶς Μιον.
 Οὐέττιοι, οἱ ἔθνος ἐν τῇ Μακεδονίᾳ ΒΔ. π. τῇ Πελαγονίᾳ Λιβ. = Ἑστίοι ἴδ' Ἑστιαῖοι.
 Οὐέττιος, ὁ ὁ Ῥωμ. Vettius, Οὐέττιος Κάτων Ἀππ. Λούκιος.
 Οὐέττιος Δ. Κασ. Σπόριος Οὐέττιος Πλουτ. ἴδ' Βέττιος.
 Οὐέττωνες καὶ Οὐέττονας· ἔθνος Αυσιατῶν

νίας ἐν τῇ νῦν Ἐστρμαδοῦρα. Ζαμρά, Τόρω
καὶ Ἀβίλα Στραβ. Vettones.
Οὐετωρία, ἡ Ὀυετωρία, φυλὴ ἐν Ῥώμῃ Ἰώσ.
Οὐζαν' πόλ. ἐν Ζευγίτανῃ Πτολ.
Οὐζάραι ἡ Οὐζάλοι, οἱ Ἰνός τῆς Ἰδ. Ἀ-
φρικῆς Πτολ.
Οὐζία, ἡ τῆς Περσίδος Πτολ.
Οὐζικα' οὐζικα.
Οὐζικαθ' Θουρικαθ.
Οὐζικία ἡ Οὐζετία, ἡ πόλ. ἐν Βουζακίῳ
Πτολ.
Οὐζίτα, ὡν καὶ Οὐζίττα ἡ Οὐζίκα' πόλ.
Νουμίδας ἡ Βουζακίου Στραβ.
Οὐζος, ἡ προνεία γλῶσσ. ἱατρ. Δουκαγ.
Οὐηθία Νεικόπολις, ἐν Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ ἔπομ.
Οὐήδιος, ὁ Ῥώμ. Vedius, ὁθ. Οὐήδιος Πω-
λίων Δ. Κάσ. Λούκιος Οὐήδιος Ἐπιγρ. Οὐήδιος
Ἀδίσκαντος Ἐπιγρ. καὶ μόν. Οὐήδιος Πλουτ.
Οὐήτοι, οἱ Vejī, πόλ. τῆς Τυρρηνίας ἐν Ἰτα-
ταλία, κυριευθεῖσα πρῶτως ὑπὸ τῶν Ῥω-
μαίων, ὅτε καὶ κατεστράφη τὸ πλεῖστον αὐτῆς
μέρος Στραβ. κάτ. α) Οὐήεντανοί Πλουτ. β)
Οὐήέντα: Δ. Κάσ. γ) Οὐήέντανοί Δ. Ἀλ. ὁθ.
ἡ πολ. λέγεται καὶ ἡ τῶν Οὐήέντανων χώρα
ἡ γῆ Δ. Ἀλ. δ) Οὐήεία=ἡ τῶν Οὐήείων χώρα
Δ. Σικ. ε) κατ. Veientes Διδ. ἐπιδ. Veientis Κικ.
6) Veientanus Διδ. γ) Veientinus Κικ. δ) Ve-
jus Προπ.
Οὐηκτίς, ἡ νῆσος πρὸ τῶν ὧν. παρὰ τῆς
Βρετανίας, Πτολ. τὰ νῦν Wight Ἰδ' Ἰκτίς.
Οὐήνασα, ὡν' πόλ. Καππαδοκίας μετὰ νῶν τοῦ
Διὸς Στραβ.
Οὐήρα, ἡ Ῥώμ. Vera Ἐπιγρ. θηλ. τοῦ Οὐήρος.
Οὐηρανία, ἡ Ῥώμ. Verania Ἐπιγρ.
Οὐηράνιος, ὁ Ῥώμ. Veranius, ὁθ. Κόιντ.
Οὐηρ. Φλεγ. Τραλ.
Οὐηρίσιμος, ὁ Ῥώμ. ἔπων. Verissimus
Ἡρώδ. 2) = Οὐήρος, Βηρίσιμος Ἐπιγρ.
Οὐήρος, ὡν, ὁ Ῥώμ. Verus, ἔπων. τοῦ
γένους τῶν Ἀννίων, ὁθ. Ἀννίος Οὐήρος Δ.
Κάσ. Μάρκος Ἀννίος Οὐήρος Δ. Κάσ. Λού-
κιος Οὐήρος (Luc. Aurelius Verus) ὁ Καίσαρ
Ἡρώδ. Οὐήρος ὁ χρηστὸς Καίσαρ Σουλ.
Λουκ. Οὐήρος ὁ αὐτοκράτωρ Ἰαμβλ., ὃν ὁ Ἀ-
δριανὸς ἀνόμαζε κολακευτικῶς Οὐήρίσιμον Δ.
Κάσ. ἴδε Βήρος.
Οὐήρων, ὡνος, ἡ Verona, πόλ. τῆς ἐντὸς
τῶν Ἀλπεων Γαλλίας ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ
κτισθεῖσα τὸ πρῶτον ὑπὸ τῶν Εὐγανῶν, ὕστε-
ρον δὲ κατασταθεῖσα καὶ αὐτῇ ἀποικία τῶν
Ῥωμαίων, ὅτε καὶ ἐκστμήθη μετὰ πολλὰς με-
γαλοπρεπεῖς οἰκοδομὰς καὶ μετὰ μὲγα ἐπὶ σω-
ζόμενον ἀμφιθέατρον, Στραβ. τὰ νῦν Verona,
Βερώνια, κάτ. Veronensis Τακτ.
Οὐηστείνος, ὁ Ῥώμ. Vestinus Ἐπιγρ. ἴδ'
Οὐεστίνος.
Οὐηστήνιος, ὁ Ῥώμ. Vestinius ὁθ. Λεύ-
κιος Ἰούλιος Οὐηστ. Ἐπιγρ.
Οὐηάτινοι, οἱ λαὸς τῆς χώρας τῶν Σαμι-
τῶν ἐν τῇ μέσῃ Ἰταλίᾳ Στραβ.
Οὐεστίνος, ὁ 1) α) ὁ Ῥώμ. Μάρκος Οὐεστ.
Ἀττικὸς Τακτ. 2) Ἰούλιος, σοφιστῆς καὶ λε-
ξικογρ. Σουλδ. 3) ἄλ. Ἐπιγρ. ἴδ' Οὐεστίνος
καὶ Οὐηστήνιος.

Οὐητράσιος Πωλίων, ὁ Ῥώμ. Vitractius
Pollio Δ. Κάσ. ἴδ' Οὐητράσιος.
Οὐθ' κατ' ἀποκοπ. πρὸ φωνήεντος δασυνομή-
νου ἀντὶ οὐθ', ποσ.
Οὐθαρ, ατος, τό, (πρβλ. uher) τὸ στήθος
μετὰ τῶν μαστῶν ἔστι ὁμοῦ μὲ τὰ βούζια, κατ'
ἀρχάς μόν. ἐπὶ ζῴων, π. γ. προβάτων· «οὐ-
θατα γὰρ σφαραγεύοντο» = ἐξωχόοντο ὑπὸ γί-
λακτος Ὀδ. ι, 440. ἔτι δὲ μόν. οἱ μαστοί,
«ὡς οὐσα θῆλυς εἰκότως οὐθαρ φέρω» Τηλε-
κλειδ. ὁ κομ. π. Ἀθην. 9, 399. «ἄτρωτον
οὐθαρ ἦν ὑπὸ Σκυγός» = τὸ μητρικὸν στήθος
Λίσχ. Χο. 532. «τῶν ἄλλων ζῴων ὑπὸ τὴν
γαστέρα τὰ οὐθατα χαλὰ τοὺς μαστούς»
Πλουτ. π. Ἰρωτ. 3' ἐπὶ δὲ τροφῶν = ἔξοχον
καὶ τροφικόν καὶ ἀδρόδειον· «πράγματις
σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαύσαι πα-
παρόντος, οἷον οὐθατος ἡ μυκήτων Ἰταλικῶν,
ἡ Σαμίον πλακούντος, ἡ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ»
ἡθ. 124. Μετφ. ἐπὶ γῆς· «οὐθαρ ἀδρόρης» = τὸ
γονιμώτατον, κάλλιστον καὶ εὐφρονώτατον τοῦ
ἀγροῦ ἡ τοῦ ἰσάφους ἡ τῆς σπορίμου γῆς· «εἰ
δὲ κεν Ἀργος ἰκοίμην Ἀχαιῶν οὐθαρ ἀδρό-
ρης» Πλ. ι, 141. «ὡς πόλις φίλη Κίρκροπος =
οὐθαρ ἀγαθῆς χθονός» Ἀριστ. ἀποσπ. π. Ἠ-
φαιστ. σ. 73. καὶ ὁ Κρατεῖν. «Λεβάδιαν Βοιω-
τίαν οὐθαρ ἀδρόρης», αὐτ. σ. 44, uher, uierus.
Οὐθ' αἱ, 3' ὁ εἰς οὐθαρ ἀνήκων, ἴδ. ὁ πλη-
ρεῖς ἔχων τοὺς μαστούς, καὶ μετφ. γόνιμος,
καρποφόρος· «ἐκ δὲ γάλακτος θηλὴ αἰ μασ-
τοῦ πληθεται οὐθάτιον» Κριναγορ. 22 (9,
430), muuillans, uher.
Οὐθατ' αἱ, 3' οὐθ' αἱ, -μαθ' αἱ Νικ. δλ.
90. «γὰρ οὐθατ' αἱ» Ὀρφ. λθ. 191.
Οὐθ-εἰς, οὐθ-ἐν μετφ. οὐθ' αἱ, σχημ.
τοῦ οὐθ' αἱ, οὐθ' αἱ, τὰ ὅποια μάλιστα π. παλ.
ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτ. καὶ Θεόφρ. εἶνε ἐν χρῆσιν.
πρβλ. Λοδ. Φρον. 181. τὸ θ' ὑπάρχει διὰ τὸ
ἐπόμενον ἀπὸ πνύμα' ὁθ. δὲν δύναται καὶ
τὸ οὐθερία εἰς οὐθεμία νά μεταβῇ.
Οὐθενία, ἡ οὐθένια μετφ. πρβλ. οὐθ' αἱ.
Οὐθενότης, ἡ τῷ προηγ.
Οὐθ-έτερος, 3' οὐθ' αἱ, μετφ. μετφ.
Οὐθ' αἱ, ἡ πολ. ἐν Ζευγίτανῃ Πτολ.
Οὐθ' αἱ ὁν' γα' πόλ. Μαυριτ. Κάσ. Πτολ.
Οὐθαδός· ποτ. εἰς τὰ ἀνατολ. τῆς Γερμανίας
Πτολ. τὰ νῦν Ὀδρος.
Οὐθ' αἱ· κόμη Παττίας Πτολ.
Οὐθ' αἱ, α, ὁ ποτ. Ἰδερ. τῆς Ταρρακ. Πτολ.
τὰ νῦν Ullo.
Οὐθ' αἱ· ταυάριον, τό· πόλ. τῶν Βασταρῶν
ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Σαρματία Πτολ.
Οὐθ' αἱ· ταυάριον ἡ Οὐθ' αἱ· πόλ. τῶν Δαυνίων
ἐν Ἀπουλίᾳ Πτολ.
Οὐθ' αἱ, ἡ Ριδία, ἡ Ῥώμ. Vibia Ἐπιγρ.
Οὐθ' αἱ· ταυάριον, ὁ Ῥώμ. Vibianus Ἐπιγρ.
Οὐθ' αἱ· ταυάριον, ὁ ὁ Ῥώμ. Vibius Δ. Κάσ. ἴδε Βί-
βιος καὶ Οὐθ' αἱ.
Οὐθ' αἱ· ταυάριον, οἱ φυλὴ τῶν Βιτου-
ρίων Πλιν. ἴδ' Ἰτακοί.
Οὐθ' αἱ· ταυάριον, ἡ Ἰβήνη, οἱ ἔθνη τῆς Εὐρώπ.
Σαρματίας Πτολ.
Οὐθ' αἱ· ταυάριον, ὁ ὁ Ῥώμ. Vibulanus Δ. Ἀλ.
ἴδε Βιβουλανός καὶ Οὐθ' αἱ· ταυάριον.

Οὐιβουλανός, δ' Ῥωμ. Vibulanus' δθ. Μάρκος Φάβιος Οὐιβ. Δ. Σικ.
 Οὐιβουλός τις Ἀγρίππας, δ' Ῥωμ. Vibulenus Δ. Κασ.
 Οὐιβούλλιος, δ' ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Οὐίβουλλων, δ' ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Οὐιδών, ὄνως. Οὐαλεντία ἔμπορ. λιμὴν ἐν Βρεττ' ἡμ' Ἰππώνιον Πλιν. τὰ νῦν Vinona.
 Οὐιβωνικός, 3' ἐπιθ. τοῦ προηγ. — ἄκρον Αἴλ. Vibonensis ἢ Ἰππώνιον καὶ Οὐιδώνιον.
 Οὐίγγαν, τό' Αἰγυπτιακὸν τι ὑπόγειον, καρποφόρον φυτὸν, ἴσ. τὸ arum colocasia, τοῦ ὁποίου ἡ μακρὰ κρομμυσοειδὴς ῥίζα εἶνε φαγώσιμος Δισκ.
 Οὐιδάνα· οὐιδάνα.
 Οὐιδούας, δ' ποτ. Ἰθηνρίας Πτολ.
 Οὐιδουκαίσιαι· ἡ οὐιδουκάσιαι, οἱ ἔθνος τῆς Λουγδουν. Γαλλίας Πτολ.
 Οὐιδόρος, δ' ποτ. εἰς τὰ δυτ. παράλ. τῆς Γερμανίας Πτολ. τὰ νῦν Wirmetz.
 Οὐιδέννα· πρωτ. τῶν Ἀλλοερόγων ἐν τῇ Ναρβωνίτιδι Γαλλίᾳ ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ Δ. Κασ. τὰ νῦν Vienne κατ. ἐπιθ. Viennensis ἴδε Βιέννη.
 Οὐίκα· οὐίκα.
 Οὐίκανοι, οἱ κατ. πόλειος τινος Οὐίκου ἐν Ἰταλίᾳ, ἴσ. Vicus Novus ἐν τῇ Σαβινικῇ Πλουτ.
 Οὐίκας· πύτας ἱερὸν· ναὸς τῆς ἰσχυρᾶς θεᾶς, ἐπὶ τῆς βορ. πλευρᾶς τοῦ Παλατινοῦ λόφου Πλουτ.
 Οὐικετία καὶ Οὐικεντία, ἡ πόλ. τῆς Venetia νῦν Vicenza Αἴλ. κατ. Vice(n)tin.
 Οὐίκας, δ' κώμη Ραιτίας, Vicus.
 Οὐικτόμελα, ἡ κώμη Λιθύης Δ. Σικ.
 Οὐίκτωρ, δ' Victor' α) στρατηγὸς ἐπὶ Ἰουλιανοῦ Ζωσ. 6) ἐν Ἐπιγρ. ἴδε Βίκτωρ πλ. Βικτωρὸς ὄν. = σπείρας π. Ῥωμ. Ζώσ.
 Οὐικτωρία, ἡ Victoria' 1) κώμη τῆς Βρετανίας Πτολ. 2) κώμη τῆς παραρρηνίου Γερμανίας Ἐπιγρ. 3) κώμη τῆς Μαυρ. Καίσι. Πτολ. 4) λιμὴν τῆς Ἰθρ. τῆς Ταρρακ. Portus Victoriae Πλιν. 5) ὄρος Ἰθρ. τῆς ἐντεθ. mons Victoriae' 6) κόρ. ὄν. Βικτωρία καὶ Βικτωρία Ἐπιγρ.
 Οὐικτωρίνος, δ' Ῥωμ. Victorinus Δ. Κασ.
 Οὐίλλα, ἡ κώμη Μαυριτ. Καίσι. Πτολ.
 Οὐίλας, δ' Γεπίδος τις Προκ.
 Οὐίλλιος, δ' Ῥωμ. Villius' δθ. Πόπλιος Οὐίλ. Παλῦθ. Πόπλιος Οὐίλ. Πλουτ. ἴδε Βίλλιος.
 Οὐίλουμβροί, οἱ ἔθνος Ἰταλικὸν Πτολ.
 Οὐίλωνος, δ' Ῥωμ. Vilonius, Μάρκος Οὐίλ. Σεληρός Φλεγ. Τραλ.
 Οὐιμινάκιον, τό' 1) πόλ. τῆς Ἄνω Μοισίας, σταθμὸς λεγεῶνος' δθ. καὶ λεγίμων ἀνομαζ. Πτολ. ἴδε Βιμινάκιον' 2) πόλ. Ἰθρ. τῆς Ταρρακ. Πτολ.
 Οὐιμινάκις, (λόφος), δ' collis Viminialis, εἰς τῶν ἐπτά λόφων, ἐφ' ὧν ἦτο ἡ Ῥώμη ἐκτισμένη, ἔξ οὗ καὶ πόλις τις ἔφερε τὸ αὐτὸ ὄν. Στραβ. καὶ ἴσ. ἐκ τούτου ἔφερε καὶ ὁ Ζεὺς τὸ ἔπων. Viminialis Αἰδ.
 Οὐίνδανα ἢ Οὐιδάνα λιμὴν ἔμπορ. λιμὴν ἐπὶ τῶν βορ. παράλ. τῆς Λουγδουν. Γαλλίας Πτολ.
 Οὐινδελία, ἡ Βινδελία, μία τῶν τριῶν

ρων, ἡ βορειοδυτικωτάτη παραδουναβίος ἐπαρχία τοῦ Ῥωμ. κράτους Πτολ. λατ. Vindelicia' κατ. α) Οὐινδελικοί Πλιν. 6) Οὐινδολικοί Στραβ. ἐπιθ. Vindelicius Κλαυδιαν. καὶ ποτ. τῆς Ναρβωνίτιδος Γαλλίας Φλωρ.
 Οὐίνδερις, ἴσ. δ' πατ. Ἰθηνρίας Πτολ.
 Οὐινδία, ἡ κώμη Γαλατίας Πτολ.
 Οὐινδίκιος καὶ Οὐινδίκτης, δ' Ῥωμ. Vindicius, δοσλός τις Πλουτ.
 Οὐινδικτας, δ' ὄν. ἀνδ. Σουῖδ.
 Οὐινδινίον, τό' πρωτεύουσα τῶν Κενομένων ἐν τῇ Λουγδουν. Γαλλίᾳ Πτολ.
 Οὐίνδις, ἴσ. δ' Ῥωμ. ἐπών. δθ. Γάιος Ἰούλιος Οὐίνδις Δ. Κασ. Ἰούνιος Οὐίνδις Πλουτ. ἴδε Βινδιξ.
 Οὐίνδιον ὄρος, (τά) ὄρος τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς.
 Οὐινδόβονα· Vindobona, πόλ. τῆς Ἄνω Παννονίας ἐπὶ τοῦ Δουναβίως Ἀγαθὴμ. τὰ νῦν Wien = Βιέννη ἴδ' Ἰουλιδόβονα.
 Οὐινδόγρα· κώπος εἰς τὰ δυτ. παράλ. τῆς Βρετανίας Πτολ.
 Οὐινδόμαγος· κώμη Ναρβωνίτιδος Γαλλίας Πτολ.
 Οὐινδοσίως, δ' Οὐινίκιος Ἐπιφω.
 Οὐίνδωλα· πολ. 1) Γαλατίας' 2) Πισιδίας Πτολ.
 Οὐινίκα, Εὐφροσύνη, ἡ Ῥωμ. Vinicia Ἐπιγρ.
 Οὐινικιανός, δ' Ῥωμ. Vinicianus Δ. Κασ.
 Οὐινίκιος, δ' τὸ Ῥωμ. γένος τῶν Οὐινικίων gens Vinicii, δθ. Μάρκος Οὐιν. Δ. Κασ. Μάρκος Βινίκιος.
 Οὐίνιος, δ' Ῥωμ. Vinius, Τίτος Οὐίν. Δ. Κασ.
 Οὐιννοῦιον, τό' κώμη Βρετταν. Πτολ.
 Οὐιννοῦνδρία· κώμη τῆς Ἄνω Παννονίας Πτολ.
 Οὐίντιον, τό' κώμη τῶν Νερουσίων ἐπὶ τῶν Ἀλπεων Πτολ.
 Οὐίπον, τό' οὐίγγον δ' ἴδε
 Οὐιρίαθος, δ' Οὐρίαθος, Viriathus' στρατηγὸς τῶν Λυσιτανῶν Δ. Σικ. ἴδε Ἐρίαθος καὶ Βορίανθος Σουζων.
 Οὐίρίαις, δ' Ὀλεις.
 Οὐιργίλιος, Παύβλιος Μάρων, δ' Virgilius' εἰς τῶν ἐπισχμ. καὶ ἐνδοξ. ποιητ. τῶν Ῥωμαίων, γεννηθεὶς εἰς τὴν κώμην Ἀνδας πλησίον τῆς Μαντούας, καὶ ἀκμάσας περὶ τὸ 70—19 π. Χ. ἐπὶ Ἰουλίῳ Καίσαρι· καὶ ἀγοστόου, ὅφ' οὗ καὶ ἠρῶετο μεγάλως. Κατὰ μίμησιν τοῦ Θεοκρίτου συνέγραψε λατινιστὶ ὁ Οὐιργίλιος Βουκολικά καὶ Γεωργικά ποιήματα, καὶ τὸ περὶ ἡμῶν ἡρωικὸν ποίημα τὴν Αἰνείαδα εἰς 12 βιβλία, μιμούμενος καὶ εἰς τοῦτο τὴν Ἰλιάδα καὶ Ὀδύσσειαν, ἔτι δὲ καὶ ἄλλα μικρὰ ποιήματα, τῶν ὁποίων ὅμως ἡ γνησιότης ἀμφισβallestαι Στ. Βυζ.
 Οὐιργίνια, ἡ Ῥωμ. Virginia Ἐπιγρ.
 Οὐιρίθαλ(λ)ον ἄκρον τῶν ἄκρωτ. τῶν δυτ. παράλ. τῆς Κορκικῆς Πτολ. νῦν Kap Turglio.
 Οὐιριδόουις, δ' στρατηγὸς Οὐνέλλων Δ. Κασ.
 Οὐιροχόνιον, τό' κώμη τῆς Βρετανίας Πτολ.
 Οὐιρίτιον, τό' κώμη τῶν βορείων μερῶν τῆς Γερμανίας Πτολ.
 Οὐιρόθεος, δ' Βιρόθεος Ἐπιγρ.
 Οὐίρος ἢ Οὐίτρος, δ' ποτ. εἰς τὰ δυτ. τῶν

βορ. παραλ. της Ταρρακ. Ίδερ. Πτολ.
 Ουρεδρούμ άκρον άκρωτ. Βρεττανίας Πτολ.
 Ουιρούσακ' πόλ. της Ταρρακ. Ίδερ. Πτολ.
 Ουροβνοι, ών, οί' Ίθν. Γερμαν. = Varini Πτολ.
 Ουίρουνον, τό' 1) πόλ. Γερμανίας Πτολ. 2)
 πόλ. Νωρικού Πλιν. Ίδε Βέρουνος καί Βηρούνιον.
 Ουίρταυς, ούτις, αίτε. ούτεμ Ζωσι, ή λατ.
 Virtus, προσωπ. υπό τών Έλλήνων μεταφρά-
 ζετ. διά τού Άρετή ναόν Έχουσα καί λατρευο-
 μένη έν Ψώμη δημοσίᾳ τήν 27 Μαΐου Πλουτ.
 Ουίσανδρος, δ' Γόθος τις Προκ.
 Ουισούργιοι, οί' Έθνος Γερμανικόν Πτολ.
 Ουισίγοιθοι, οί' Έθνος τι Προκ.
 Ουισόντιον' πόλ. 1) της Ταρρακ. Ίδερ. Πτολ.
 νόν Vineta 2) της άνω Βαννονίας, νόν Vineta
 Πτολ. 3) της Βελγικής Γαλλίας, νόν Vesaucon
 Καίσι. Ίδε Βεσαντίων.
 Ουί' σουργις, ίος, δ' ποτ. Γερμανίας Τάκτι.
 τὰ νόν Weser' Ίδε Βίσουργις.
 Ουισοπί, οί' Έθνος Γερμανικόν εις τὰ νοτιο-
 δυτ. της Γερμαν. οίκουον Πτολ.
 Ουίτατούλας, δ' ποτ. όρίων τήν Γερμανίαν
 της Σαρματίας, τὰ νόν Weichsel Μαρκ. Ήρακλ.
 Ουίτακ' πόλ. Μαυρίτ. Καίσι. Πτολ.
 Ουίταλινος, δ' ό Ρωμ. Vitalinus Έπιγρ.
 Ουίταλιανός, δ' άνδρ. όν. Ήρωδ.
 Ουιτάλιος καί Βιτάλιος όν. άνδρ. Έπιγρ.
 μτγν. Ίδε Βιταλιών καί Βιταλιών.
 Ουιτάλις, δ' ό Ρωμ. Vitalis Έπιγρ. μτγν.
 Ουιτέλλιος, ου, ό, πλ. οί -ιοι' άρχαίον πα-
 τρικίων γένος (ό Ουιτέλλιον οίκος Πλουτ.),
 τό όποτον όμως είχαν έκλήψη πολύ πριν οί
 μτγν. Ουιτέλλιοι άναφανώσιον' εδρίσκειται δέ
 Λευκίος τις Ουιτ. Δ. Σικ. καί Δούκιος -
 Ουιτ. Δ. Κασ. Α. Καλλίνικος Έπιγρ. Κύν-
 τος τέ τις Ουιτ. Δ. Κασ. καί άπλώς Ουιτ.
 Δ. Σικ. καί μάλιστα Δύλος Ουιτ. μλ τό
 έπων. ό Γερμανικός, όστις έγένετο αυτο-
 κράτωρ τών Ρωμ. περί τό έν έτος Πλουτ.
 ούτος καλεΐται καί Βιτέλλιος Σουίτ. οί δέ
 στρατιώται του όνομάτ'. οί του Ουιτέλλιου
 στρατιώται Δ. Κασ. καί άπλώς οί του Ουιτ.
 Πλουτ. ή οί Ουιτέλλιοι Δ. Κασ. έτι «τὰ του
 Ουιτέλλιου» = τό κύμα του = οί όπαδοί του
 Δ. Κασ. έπθ. τούτου είνε α) Ουιτέλλιος π. χ.
 σκύλα Δ. Κασ. πρόλ. άνωτέρω Ουιτέλλιοι β)
 Ουιτελλιανό, τὰ ώς π. χ. έχαλουντο πέμματα
 τινα Δ. Κασ.
 Ουιτία, ας, ή' έπαρχία της Μηδίας Στράβ.
 Ουίτιοι, οί' Έθνος οίκουον τήν Ουιτίαν Ίδε Ουδνοι.
 Ουίτον, τό' ούίγγον.
 Ουίτουλος, τή λατ. Vitalus Δ. Άλ.
 Ουίττιγίς, ίους, δ' βασι. τών Γόθων Προκ.
 Ουιτράσιος, δ' ό Ρωμ. Vitrasius Έπιγρ.
 Ίδ' Ουιτράσιος.
 Ουιφάνια, ή' Βιφάνια.
 Ουιφάνιος' ό Ρωμ. Virspanius' όθ. Μάρκος.
 Ουιφάνιος Άγρίππας Δ. Κασ.
 Ουκ, ούτι ού πρό φιλουμ. φωνήεντος, κυρ.
 όμως καί τότε όταν πρότασις τις τελευτά με-
 τήν άρνησιν, άλλ' υπάργουσι καί εξαίρεσις τι-
 νες, ώς έν Σοφ. ΑΥ. 970, όπου ή κατά τόν
 Έλμαλ. μεταβολή εις ούν μετά τό «ού καί»
 νοισιν' έπίσης άποδοκίμ. ώς τό Άριστ. Αχ.

«ού φοίνικος, ού» τού Βρουγκ. ούκ, 428' άρδόν
 είνε τό «ούκ έλασθιάζην, ούκ», βατρ. 1308' τό
 τού Μενανδρ. όμως πρέπει νά γράφ. «ούκ έ-
 λαττον, ούκ» άντί ού τού Μείνεκ. σ. 49, π. Α'-
 θην. 434, 3, έπειδή ή έμφασις άπαιτεί τήν έπ-
 ανάληψιν της αύτης λέξ. π. τοίς Ίωισιν όμως
 τίθεται τό ούκ καί πρό όπου. φωνήεντος Ίπρ.
 Ούκα' πόλ. Μηδίας Πτολ.
 Ούκα λέγων, οντος, δ' 1) εις τών ήγεμόνων
 της Τροίας, έπίσημος διά τήν βασιλειαν αύτου
 ούνεσιν καί πολυπειρίαν Ίλ. γ. 148, 2) Θη-
 βαίος τις, πατήρ της Ψιγγύος Σχολ. Εύρ.
 Ούκα' να' πόλ. Γαλατίας Πτολ.
 Ούκ άν' βαβαίος όχι, δυσκόλως, συγν. π. Όμ.
 όστις έπίσης χρηται καί τή Ιων. «ού κη ή «ού
 κεν» απαλύνων όπωσούν τήν άρνησιν μετά
 όπου. καί ούκ. ώς τούτο γίνεται καί εις τή
 άν. 2) έν τή άποφ. έρωτ. συστέλλει όπωσούν
 τήν έν αύτῃ περιεχομένην υπόθεσιν, π. Όμ.
 συνήθ. τότε «ούκ άν δῃ» μετά ούκ. Ίλ. γ. 52.
 Ούκ άρα' όχι λοιπόν Όμ. καί έπαυτά, βί-
 βαια όχι Ίλ. π. 33, 2) έν τῇ έρωτ. «ούκ άρ'
 έμελλες ούδ' θανάν λήσεσθαι χόλου» = ούδ' έν
 τῷ θανάτῳ λοιπόν έμελλες κτλ. Όδ. λ. 553.
 σήμ. όλ τό ούκ άρα πάντοτε συμπίρασμά τι
 εις τών προηγούμενων, άπρ. όμως δέν είνε
 γράτ νά έκφράζονται ρηταί' Ίδ' ούν γ.
 Ούκ-έτι' όχι πλέον, όχι περαιτέρω Όμ. καί
 έπώμ. (πρόλ. μητίετ) «ούκ έτι πάμπαν» =
 παντελώς όχι πλέον Ίλ. ν. 701' «ούκ έτ' έξ
 έλευθέρου άέρης άποιμώζουσι» Αίσχ. Αγ. 319'
 «φρηνώσω δ' ούκ έτ' έξ αίνιγμάτων», 1156'
 «ούκ έτ' ίσχω» Σοφ. Φιλ. 1083' «έπει έξηλθεν,
 ούκ έτ' εἶδεν», Ίλ. 708' «ούκ έτι έχω σοι λέ-
 γειν» Πλάτ. Πρωτ. 312' «τούτῳ σοι ούκ έτι
 οίός τε έσμαι πείθεσθαι», Φαιδρ. 235.
 Ούκί, ίων. άντί ούχί' ούκ, π. Όμ. πάντοτε
 εις τό τέλος της προτάς. συνήθ. καί τό ατί-
 χου, μετά προηγηθείσαν κατάφασιν, πάντοτε
 μετά τού καί ήνωμ. «ός τ' αίτίας, όςτε καί
 ούκί», Ίλ. υ. 255' καί Ίδ. «ή κεν = ή καί
 ούκί» Όδ. α. 268.
 Ούκία' πόλ. Λυσιτανίας Πτολ.
 Ούκίβι' πόλ. Νομιστίας Πτολ.
 Ούκιμάθ' Ουκιμάθ.
 Ούκ-ουν, ίων. ούκων' 1) λοιπόν όχι, όπῶ
 τών άρχαίων γραμ. πρός άκέρ. τού έπομ.
 άποφατικόν καλούμενον (πρόλ. Β. Άν. σ. 57),
 έκφράζον ότι άρνησίς τις πρέπει νά νοηται εἰ
 αναγκαία συνδέσει πρός τή προηγ. όθ. έπεται
 ότι θέ ήτο όρθοι. κατά τιναι γράφῃ χωριστά
 ούκ ούν' συνήθ. όμως υπάργει τό συμπέ-
 ρασμα μόν. εκ της συναφίας «ούκουν άν έκ-
 φύγοι γε τήν πεπρωμένην» Αίσχ. Πρ. 516'
 «ούκουν πατρός γ' άν φοινύς ήλθον» Σοφ. Οί.
 τ. 1357' «ούκουν επιγυρίων γε πράγμ' έργά-
 ζεται» Άριστ. πλ. 342' καί «ούκουν δῆτα»,
 Θεσμ. 226' «ούκων δῃ έπειθε» Ήρ. 1, 11' «ού-
 κουν εἰκός γε έξ ών σύ λέγεις» Πλάτ. Φαιδρ.
 258' «ούκουν άδικία γε έξετε ό,τι άν έχητε,
 άλλα φιλανθρωπίᾳ ούκ άφαιρήσεσθι» Ξεν. Κυρ.
 2, 5, 73' 2) εις έρωτ. προτάς. λοιπόν όχι;
 όταν συνέπειά τις περιβάλλεται σχήμα έρω-
 τήσ. εις τήν όποιαν άναμένεται άπόκρισις

καταφατική· «οὐκούν πόροις ἂν τήν δε θω-
μαίν ἔμοιζ·» Λίσχ. Πρ. 619· «οὐκούν δικαίον
τόν σέβοντ· εὐεργετήν», Εἰδμ. 695· «οὐκούν
τάδ' ὡ παῖ, θανά·» Σοφ. Φιλ. 624· «οὐκούν
ἔγω σοι ταῦτα προὔλεγον πάλαι·» = δὲν σοῦ
τὸ εἶπα πρό πολλοῦ· Οἱ. τ. 937· «οὐκούν
ἐραῖς·» Ἀριστ. πλ. 71· καὶ πεζ. «οὐκούν τῶν
γε ἱππέων παλὺ ἡμεῖς ἐπ' ἀσφαλεστέρου δ' ἡ-
ματὺς ἔσμεν·» Ξεν. Ἀν. 3, 2, 19, πομπή saue.
Οὐκ-οὐν, ἔγινε καθαρὸν συμπερασματικὸν μό-
ριον, συλλογιστικόν, ὥστε τὸ οὐ εἶναι κατὰ
τοῦ ἀρχ. γραμ. παραπληρωμ. = κατὰ ταῦ-
τα, ἐπομένως, ὅπου χάνεται μὲν κατὰ τὸ
φαινόμενον διόλου ἢ ἀρνήσις, ὥστε ἰσχύει μόν.
τὸ ἐπὶ μ. ἐπὶρ. οὐν, κυρίως ὅμως εἶναι καὶ ἐν-
ταῦθα τὸ οὐκούν ἀποφατ. ἐρωτημ. ὡς τὸ οὐ-
κούν, ὅπερ ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἵνασθῇ μὲ ὅλην
τὴν πρὶν. ἀλλὰ πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς αὐτοῦ ἀρ-
κτος· πρὶν. π. γ. «οὐκούν, ὅταν δὴ μὴ σθένει,
πεπαύσομαι» = λοιπὸν θ' ἀναπαυθῶ, ὅταν δὲν
ἰσχύω τίποτε· κυρίως ἔκρεπε νὰ εἴπῃ· «ὅταν
δὴ μὴ σθένει, πεπαύσομαι, οὐκούν·» = ὅταν δὲν
ἰσχύω, θὰ ἀναπαυθῶ, δὲν εἶναι οὕτως· Σοφ.
Ἀντ. 91· «οὐκούν, ἐπειδὴν πνεῦμα τοῦκ πρῶ-
τος ἀνῆλ, τότε στελοῦμεν» = θὰ πλεύσομεν λοι-
πὸν, δὲν εἶναι οὕτως· Σοφ. Φιλ. 635· «οὐκούν
ἱκανῶς ἔχεται» = ἱκανῶς ἔχεται, οὐκούν· Πλάτ.
Φαιδρ. 274· «ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ ὁδὸς» = οὐκούν
κλυῖσεται· Ἀριστ. πλ. 425· καὶ ἐν ἐρωτ. «οὐ-
κούν δὴ ποῦ τῆς πτωχίας· πενίαν φάμεν εἶναι ἀ-
δελφόν», 549· καὶ πεζ. οὐκούν χρη Πλάτ. πολ.
8, 559. Τὴν διαφοράν τοῦ οὐκούν καὶ οὐκούν,
καθ' ἣν χάνει τὸ τελευταῖον τὴν ἀποφατ. σημ.
ἐν τῇ χρήσ. προσόδοι ἀκριδῶς οἱ ἀρχ. γραμ.
ἴδ' Ἀρμῶν. σ. 104 καὶ σαφηνίζει ὁ Ἑρμαν.
ἐς Βιγερ. σ. 794.

Οὐκρόμηρος, ὁ ἡγεμὼν τῶν Χετῶν Στραθ.
Οὐκω, ἰων. ἀντὶ οὐκῶ· Ἡρ.
Οὐκ-κωιν, ἰων. ἀντὶ οὐκούν· Ἡρ.
Οὐκ-κωιν, ἰων. ἀντὶ οὐκῶ.
Οὐλὰδ-ώνυμος· οὐλαμῶνος· Λυκοφρ. 183.
Οὐλὰθα, ης, ἡ· ἐπαρχία τῆς Παλαιστίνης
μεταξὺ Τραχύνος καὶ Γαλιλαίας· Ἰώδ.
Οὐλὰί, αἰ. ἀττ. ὀλαί, ὑπανοσσομ. κριθαί· γου-
δραλισμένον κριθαί, ὅπερ μετεχειρίζοντο εἰς
τὰς θυσίας πωσαλίζοντες αὐτὸ μετὰ τῶν
κεράτων τοῦ θυσιαλισμένου ζώου, καὶ οἱ
αὐτοῦ καθιερώσαντες τὸ θῆμα, (ὡς τῶν Ῥω-
μαίων τὸ Far ἢ Mola salsa ἦτο ζέα μὲ ἀλα-
μειγμένη)· «αἱ μεθ' ἄλλων μεμιγμέναι κριθαί
καὶ τοῖς θύμασιν ἐπιβαλλόμεναι» Σχολ. Ἀριστ.
ἐπὶ 1161. Ὁ Ὀμ. ὄνομαζ. τὰς κριθὰς ταύ-
τας καὶ οὐλογύτας· «ἐτέρη δ' ἔχεν οὐλὰς ἐν
κανέῳ· Νέστορ χρίνιδά τ' οὐλογύτας τε κατήρ-
χετο» = ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τριῖας ἐν πυρὶ
βάλλοντα· ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο καὶ οὐλογύτας προ-
βάλλοντα· τότε θυσιαζέτο τὸ ζῷον· Ὀδ. γ.
440· ὁ Ἡρ. διηγείται τὰς π. Ἑλλησι συνήθειας
προπαρκαμένους εἰς θυσίαν ἄνευ παρκαίρειν ση-
μειώσεως· «ἐκ τοῦ Ἀταίνεως οὕτε οὐλὰς κρι-
θῶν πρόχυσιν ἐποιέετο θεῶν οὐδενί» Ἡρ. 1, 160·
ἡ παρπαλίσαι αὐτὴ ἰδυμιάζετο πρόχυσιν, ἴδ'
οὐλογύτας· «το κανοῦν πάρεσσ' ὀλὰς ἔχον καὶ
στέμμα καὶ μάχαρην» = οὐ δὲ πρότεινε τῶν ὀ-

λῶν καὶ τὸς τε χειρίτων παραδοῦς ταύτην ἔ-
μοι καὶ τοῖσι θεαταῖς ῥίπτει τὸν κριθῶν·» Ἀρ-
ριστ. ἐπρ. 913. (Κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐξηγ.
τῶν ἀρχ. εἶναι οὐλαί ἢ ὀλαί τὸ μὴ ἀλεισμένον,
ὀλοκλήρον κριθαῖον = «ὀλαι κριθαί», ἐκ τῆς
ρίζ. ὀλος, καθ' ὃ διέφερον ὁ τῶν Ἑλλήνων
τρόπος τῆς θυσίας τοῦ τῶν Ῥωμαίων, διότι
βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ ἱερὰ μοῖα τῶν Ῥωμ. ἦτο
χονδραλισμένη Φῶς εἰς Βιγρ. ἐκλ. 8, 82· περὶ
τοῦτου ἀμφεγνῶσης πρώτος ὁ Βουτρ. ἐν λεξ.
1, 191 ἔνεκα τῆς μεταβολῆς τοῦ τόνου καὶ
τοῦ πνεύματος, πιθανολογῶν νέαν παραγωγὴν
ἐκ τοῦ ἔλω, ἀλλω, ἄλευρον· ὅθ. ὀλαί καὶ ἰων.
οὐλαί παράγεται ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζ. ἐξ ἧς μετὰ
τοῦ συνήθ. εὐφρον. μ. τὸ λατ, μοιο, μοῖα, καὶ
τὸ γεμ. malmen, mahlen, malz, ταῦτάσμεν
τῇ μοῖα· οὕτως ἐκλείπει καὶ ἡ εἰρημ. διαφορὰ
μεταξὺ τοῦ τῶν Ἑλλήν. τρόπου τοῦ θυσιαζέειν
καὶ τοῦ τοῦ Ῥωμ. ἦν ἀγνοεῖ καὶ ὁ Δ. Ἀλ. 7,
71· ὁ δὲ τὸ νῦν μὴ ἀπαντῶν ἐν. ἀρ.θ. ὀλη ἦτο
ἄρα κατὰ τοῦτο ἡ ἀρχαιοτάτη προσηγορία
τοῦ σίτου, ἔξαιρ. τοῦ διὰ τοῦ ἀλείσματος εἰς
βρώσιν ἐσκεπασμένου· αὕτη ὅμως ἡ προσηγορ.
ἔμεινεν ἴδια τοῦ κριθαρίου, ὡς πρώτου εἰδους
γεννήματος, τὸ ὅποιον ὑπὸ τῶν ἀρχ. ἔγνω-
ρίσθη· οὕτω καλεῖται π. γεμ. τὸ Roeken ἔξαιρ.
Κορη καὶ π. Γάλλοις πυρὸς froment· ὅθ. καὶ
τὸνομα συγγενὸς τινος γεννήματος, τὸ ὄλουρα·
διὰ τὰ κριθαρία ὅροι· ἐκράτησε μετ' ὀλίγου
τὸ ὄνομα κριθαί, ἐνῶ ἡ ἱερὰ σημασ. ἔμεινεν μόν.
εἰς τὴν λέξ. ὀλαί, ἡ ὅποια λαμβανόμενη ἐν
χρήσ. ἀντὶ τοῦ χονδραλισμένου κριθαρίου, ἀν-
τικ. μέρος μὲν τὸ ὀλοκλήρω καὶ ἀναλίστω
κριθαρίω, μέρος δὲ τοῖς λεπτοαλεισμένοις ἀλ-
φίτοις.

Οὐλὰρη-φῶρος, 2· ὁ φέρων ἢ ὁδηγὼν οὐ-
λαρῶν, στρατεύμα Λυκοφρ. 82.

Οὐλαρ-ος, ὁ ὡν. ἀνδρὴς, πῆληξ Ἑπιγρ.

Οὐλὰμας, ὁ (συγγεν. εἴλη, εἴλλω, οὐλος πρὸλ.
Βουτρ. λεξ. 2, 159) ὁμιλος, πῆλθος στρατιω-
τῶν, ἴδ. ἐν τῇ τύσῃ τῆς μάχης, globus ὅθ.
π. Ὀμ. πάντοτε «οὐλαμῶς ἀνδρῶν» Ἰλ. α.
213· ἐν τῇ Ὀδ. δὲν ἐνρίσκεται ἡ λέξ. π. τοῖς
νεοῖς μόν. ἐν χρήσ. ἐπὶ τῶν ἱππέων· «εἶναι
τὸν οὐλαμὸν, ὡς Λυκοφρὸς συνέστησεν, ἱπ-
πέων πεντήκοντα τὴ πληθὺς ἐν τετραγώνῳ
σχηματι τεταγμένον» Πλούτ. Πωμπ. 71· ἐπὶ
δὲ καὶ «μελισσάτος οὐλαμός», ἐπὶ σμήνους με-
λισσῶν Νικ. Θερ. 611.

Οὐλαμα-ώνυμος, 2· ὁ ἐκ τοῦ οὐλαμοῦ ἔχων
τὸνομα Λυκοφρ. 183, ὅπερ ἄλλοι γράφουσιν
οὐλοκῶνος, ἐκ τοῦ οὐλὰς = πῆρα ἔχων τὴν
ἀνομήν, ἢ ἐκ τοῦ οὐλαί.

Οὐλὰπ-ος, 2· ὁ ὑπανίσχος Ζωναρ. gln-
giva.

Οὐλὰς, ἄδος, ἴδ. ὀηλ. τοῦ οὐλὸς ἀντὶ οὐλή·
«χαίτην ὄρουσ οὐλὰδα κόφας» Νικ. ἀλ. 260,
ὅπερ ὁ Σχολ. ἐξηγ. ὑγιαστική· κατὰ δὲ Τζετζ.
εἰς Λυκοφρ. 183 = πῆρα, cripra.

Οὐλὰφ-ος, φ-ος ῥέω· νεαροφῶρεω Πάσχ.

Οὐλὰφ-ος, φ-ος ῥέω· νεαροφῶρεω Πάσχ.

Οὐλὰφ-ος, φ-ος ῥέω· νεαροφῶρεω Πάσχ.
Οὐλὰφ-ος, φ-ος ῥέω· νεαροφῶρεω Πάσχ.
Οὐλὰφ-ος, φ-ος ῥέω· νεαροφῶρεω Πάσχ.
Οὐλὰφ-ος, φ-ος ῥέω· νεαροφῶρεω Πάσχ.

Οὐλε' ὡς ὑγίαινε, ἀσπασμός· ἴδ' οὐλω.
 Οὐλέω· ἴδ' οὐλω.
 Οὐλή, ἡ (οὐλω, οὐλος) ἡ ἱατρευθεῖσα πληγή, ἥ τὸ σημεῖον ἐνθα ὑπῆρξε ποτε πληγῇ, τύπος θεραπευθέντος τραύματος· Ὁδ. τ. 371, ἐν δὲ τῇ Ἰλ. δὲν εὐρίσκεται· ἔχον ἔχει τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι· Πλάτ. Γοργ. 524· «τάς οὐλὰς τῶν τραυμάτων» Ξεν. ἀπομ. 3, 4, 1· «αἱ ἐκ τῶν τραυμάτων οὐλαί» Πολυδ. 33, 5, 3· «ἡ τῷ ἔλκει ἐπιγιννομένη οὐλή» Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 8, 153· «ὕπο τῆς τομῆς οὐλῆς γενομένης στερεή γέγονε» Ἱπποκρ. π. σπερμ. 2.
 Οὐλήμα, τό· οὐλαί Φερεικρ.
 Οὐλόθυρνος, ὁ ποταμός· Οὐλουθῦρνος Πολυδ.
 Οὐλία, ἡ· Ῥωμ. ἀποικία μετὰ τὸ ἔπων. Iden-tia ἐν τῇ Βαιτ. Ἰβηρ. Δ. Κασ.
 Οὐλίαδης, ὁ· 1) Σάμιος, οἱ περὶ τὸν Οὐλίαν Πλουτ. 2) ἀλικαρνασσεύς Ἐπιγρ. 3) ἄλλ. Ἐπιγρ.
 Οὐλίαι, ὁ· στρατηγὸς Βελισσαρίου Προκ.
 Οὐλί(α)ς, ὁ· 1) πατήρ τοῦ Θεαίου ἐξ Ἀργαυς Πινδ. 2) Γάτορος τις Προκ.
 Οὐλιᾶται, οἱ· κάτ. Καρικῆς τινος πόλ. Ἐπιγρ.
 Οὐλίγαγος, ὁ· Ἐροῦλός τις Προκ.
 Οὐλιζέ(ε)ρα ἢ οὐλιζέ(ε)ρα· πόλ. ἐν Βυκαζίῳ Πτολ.
 Οὐλιθ' ὄν. κόρ. Σουδ.
 Οὐλίθιος, ὁ· Γάτορος τις Προκ.
 Οὐλίος· οὐλῖος Ἦσυχ.
 Οὐλίε· οὐρανίσκος Ζων. ἴδ' οὐλαπισμός.
 Οὐλί(ε)ς, ὁθ. τὸ πάτ. ulixes = ὁ Ὀδυσσεύς, Κρητ. καὶ Σικελ. Πλουτ.
 Οὐλίος· ἔπων. Ἀπόλλωνος· «οὐλίον δ' Ἀπόλλωνα καλοῦσιν τινὰ καὶ Μιλήσιοι καὶ Διήλιοι, οἷον ὄντισσιν καὶ παιωνικόν» τὸ γὰρ οὐλεῖν ὀνταίνε· Στράβ. 14, 635.
 Οὐλίος (ὀλέω, ὀλλωμι πρὸλ. Βουτυρ. λεξ. 1, 188)· ὀλλός, οὐλόμενος, φθοροποιός, ὀλέθριος, χαλεπός· «οὐλίος ἀσπὴρ» ὁ Κῶνος Ἰλ. λ. 62· «Ἀρης Ἦσ. ἀσπ. 192· ὀρηνος Πινδ. Π. 12· αἰχμαί, Ο. 13, 22· οὐλίῳ σὺν πάθει Σωφ. Αἴ. 913· 2) ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος π. Φερεικῶν· ἐξηγοῦσι δ' αὐτὸ τινες διὰ τοῦ φθοροποιός, θανατηφόρος, ἐπειδὴ ἀμφοτέρω ἦσαν τοῦ θανάτου θεοί, καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ὀλλωμι· ἄλλοι δὲ πάλιν τὸ ἐξηγ. διὰ τοῦ θεραπεύων, ἱατρευόν, παράγοντες αὐτὸ ἐκ τοῦ οὐλος, οὐλω· μένει δ' ἀμφίβ. πότερον τούτων εἶνε ὀρόβ. ἐπειδὴ ἀμφοτέρω συναρμύζ. τῇ γλώσσῃ καὶ ἐννοίᾳ, καὶ αὐτοὶ οἱ ἀρχαῖοι διχογνωμοῦσι περὶ τούτου· ἴσ. πρέπει νὰ παραγῇ. ἡ λέξ. ἐκ τοῦ οὐλω, καὶ οὕτω νὰ παραλαμβάνηται ἡ σημασ. σωτήριος, ἱσχυρός, καρτερός, δεινός· πρὸλ. οὐλός, exilis, paucius.
 Οὐλῖς, ἴδος, ἡ· οὐλός ἡ συνέχουσα τοὺς ὀδόντας σάρξ Ἀλ. Γραλλ. κοιν. τὰ γούλια.
 Οὐλίπαδα· πόλ. τῆς νήσου Ταπροβάνης Πτολ.
 Οὐλίφος, ὁ· Σκόθης τις Προκ. ἴδ' οὐλλίφος.
 Οὐλίχιον, τό· πόλ. Δαλματίας Πτολ.
 Οὐλχοι· πόλ. Λευκανίας, κάτ. Voicantes Λιβ.
 Οὐλλίβος, ὁ· Σκόθης τις ἴδ' Οὐλλίφος.

Οὐλοβάται οἱ κολοδοί Ἦσυχ. mutili.
 Οὐλο-βάρος, 2· ὁ τρώγων δόλορα Ἀθην. 7, 312· ἐν δὲ Νικ. θηρ. 826 νῦν ἀναγινώσκ. Ἰσδός· ἐτυμολογεῖται. δὲ καὶ ἐκ τοῦ οὐλος = ὁ τὸ ὅλον τρώγων Νικ. π. Ἀθην. 7, 312.
 Οὐλο-δέτης, ὁ· «ὁ ἐκ τῆς καλᾶς στρεφόμενος δεσμός, ὃν δεσμοῦσι τὰ δράγματα» Ἐδστ. σ. 1162, morges.
 Οὐλό-δετον, τό· ἀχρύρινον σχοινίον δι' οὗ δένονται τὰ δεμάτια = οὐλόδετον = ὠρόδεσμον Ἐδστ. Ἰλ. σ. 1162, funiculus.
 Οὐλο-έθειςρος, 2· τῷ ἔπομ.
 Οὐλό-θριξ, τριχός, 2· ὁ ἔχων σγουρά, κατασὰ μαλλία, ὁ ἐλικοειδὲς ἔχων συνεστραμμένας τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ τὰς τρίχας, ἐπὶ τῶν Κόλλων Ἦρ. 2, 104· ἐπὶ τῶν Αἰθίοπων· οὐλότριχες Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 5, 3, crisiparillus.
 Οὐλό-θυμός, 2· σγέτιλος δεινόθυμος Ἦσυχ. «μῆνιν· οὐλομένην ἢ μυρί' Ἀχαιοὶς ἄλλε' ἔθηκεν» = ὀλοόφρων Ἰλ. α, 2· «ὀλοὺν κηρύξ. 139.
 Ὀλο-θυσία, ἡ· τελεία θυσία Ἦσυχ. ἐνθα ὁμως οὐλοθυσία γράφεται.
 Οὐλο-θυτία· κριθὰς ἐπιγέτω τὸς θύμασι Σουδ. ἐκ τοῦ οὐλαί, ὅπερ ὡμῶς ὀρόβ. γραφ. οὐλοχυτίω ἐκ τοῦ οὐλοχῦται = χύνω τὰ ἱερὰ κριθάρια ἐπὶ τοῦ θυσιασθησάμενου ἱέσου· 2) = προσφέρειν ἐντελὴ θυσίαν ἐκ τοῦ οὐλος μίγν. ἱππολ.
 Οὐλο-κάρηνος, 2 α) ὁ ἔχων πυκνὰς καὶ συνεστραμμένας τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας Ὁδ. τ. 246· β) «οὐλοπόδ' οὐλοκάρηνα» = ὀλους = ἀκραίους πόδας, ὅλα κάρηνα Ὁμ. ὕμν. Ἐρμ. 137· πρὸλ. οὐλόπους, οὐλοκίχιννα.
 Οὐλό-κερως, 2· ὁ καμπύλα ἢ στραπτὰ κέρματα ἔχων Στραβ. 2, σ. 255.
 Οὐλο-κέρως, 2· οὐλοκάρηνος Φερεικρ. π. Πολυδ. 2, 23.
 Οὐλο-κίχιννα, π. τᾶ· οὐλοὶ κίχιννοι, συνεστραμμένα, κατασὰ τσαλουφία Τηλεοίλλα π. Πολυδ. 2, 23.
 Οὐλο-κομάω, ἡ· ἔχω κατασὰ μαλλία, ἐκ τοῦ οὐλοκόμεν· Ἦσυχ.
 Οὐλο-κόμης, ὁ· τῷ ἔπομ. Πλουτ. Ἀρατ. 20.
 Οὐλό-κομοί, 2· οὐλόθριξ Ἀλκιπ. π. Παλ. 2, 23· ἀντιθ. τῷ τετανόθριξ Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 267.
 Οὐλό-κράνος· οὐλοκάρηνος Ἀρρ. Ἰνδ. 6.
 Οὐλο-μέλεια, ἡ· ἴδε τὸ ἐπὶ.
 Οὐλο-μελήεις, 2· ὀλόκληρος, ὀγιής, ὁ ἔχων ὅλα τὰ μέλη του Παρμεν. π. Πλουτ. κ. Κολ. 13.
 Οὐλο-μελία, ἡ· ὀλομελία, ὀλοκληρία τῶν μελῶν· ὁθ. «οὐλομελία τινος» = πρᾶγμα τι ἐν γένει· «περὶ ἀδόνων οὐλομελίας» = περὶ ἀδόνων ἐν γένει = περὶ φύσεως ἀδόνων ἐν γένει Ἱπποκρ. εἰς τοῦ ὀλοίου ἱππ. σ. 1286 φέρεται «τοῦ σκῆψος οὐλομελίην» π. Ἦσυχ. δὲ οὐλομελίη ἱπρ. = καθόλου, συλλήβδην.
 Οὐλόμενος, 3, μετ. ἀορ. τοῦ ὀλλωμι, ἀντιθ. ὀλόμενος, μόν. ὡς ἐνερ. ἐπὶ ἐν χρῆσ. = φθοροποιός, ὀλέθριος, ὁ φέρων θάνατον καὶ φθορὰν ἐπὶ προσώπων Ἰλ. ξ, 84· «ἄλοχος Ὁδ. δ, 92· ἐπὶ πραγμάτων»· γαστήρ, Ρι. 474· πρὸλ. «μῆνιν οὐλομένην, ἢ μυρί' Ἀχαιοὶς ἄλγε' ἔθηκεν» Ἰλ. α, 2· ἐν δὲ τῷ γάμος οὐλο-

μένης ἐμύθεν τῆς τε Ζεύς ὄλθον ἀπὸ ἡμέρας = τῆς ἀπολωμένης, τῆς ἀτυχούς. Ὁδ. σ, 273· ὁ Πίνδ. ὕμναξ. οὗτος τὸ γῆρας καὶ τὴν νόσον, Π. 4, 293, perditus, perniciosis.

Οὐ λ ο ν, τό· συνηθ. πλ. «οὐλοισιν ἐξημέλειαις εὐτραφέας γάλα» Δισχ. Χρ. 885· Τὰ οὐλα = τὰ ἐν τῇ συνηθ. γούλια = ἡ περὶ τοὺς ὀδόντας σάρξ Πλατ. Φαιδρ. 251· «ὠνόμασαν δὲ οὕτω διὰ τὸ τρυφερόν» οὐλον γάρ τὸ ἀπαλόν· καὶ οὐλα δὲ αἱ περὶ τὰς τῶν ὀδόντων ῥίζας σάρκες» Πολυδ. 2, 94, gingiva.

Οὐ λ ο - ξανθό - κόμος 2· ὁ ἔχων οὐλὴν καὶ ξανθὴν κόμην Πασγάλ. χρον. 1, 577.

Οὐ λ ο σ, 3· ὀλοός, ὀλέθριος Ἀπολ. Ρ. 2, 85· «Λιγύπτοι οὐλοὺς αἶα» διὰ τὰ ἐκεῖ γεννώμενα φθοροποιὰ ζῶα Νικ. Θερ. 759· ἐν δὲ τῷ «Κάστορος οὐλοὺν ὄρνυ» κατὰ Σχολ. = ὀλέθριον ἐκαστῶ. ἡ ὀλόκληρον, αὐτ. 565, exitialis, perniciosus.

Οὐ λ ὀ π λ α σ μ α, τό, ἡ λέξ. ἀναφέρεται. ἐν τοῖς ἱεροῖς Ὁρφ. Ἀργ. 955, περὶ ἧς ἴδε τὰς εἰκασίας Λοβκ. Ἀγλ. 1074.

Οὐ λ ο - ποιήσεις, ἡ· τὸ ποιεῖν οὐλον, κατσαράν Γαλην. 1, 3, crispatio.

Οὐ λ ὀ - ποδ α· ὁλοος πόδας Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 137· πρβλ. οὐλοκάρηνος.

Οὐ λ ὀ - πους, 2· ὄν. τοῦ προηγ.

Οὐ λ ο - πώγων, ὁ· ὁ ἔχων οὐλον πώγωνα Πολυδ. 4, 145.

Οὐ λ ο ς, ὁ· ἐπών. Ἀρεως Πλ. 2) ὄν. ἀνδρ. Ἑπιγρ. 3) υἱὸς Ἀράμ. Ἰδρυτῆς τῆς Ἀρμενίας Ἰωσ.

Οὐ λ ο ς, ἀρχ. ἐπ. καὶ ἰων. σχημ. τοῦ ὀλος· ἀκέραιος, ὁγίης καὶ τέλειος, Πούχ. ὁ δ' Εὐστ. ἔσηγ. ὀλος, ἀκέραιος, τέλειος διὰ τὸ στρουγγύλον καὶ κυκλωτέρες τοῦ σχήματος Πλ. σ. 164, 43· «ἄρτον τ' οὐλον ἐλόν» Ὁδ. ρ, 343· «μὴν δ' ἄρ' οὐλῳ πάντα περῆσαμεν εὐρέα πόντον» = ὀλόκληρον μῆνα, ω, 112· «κἄλα οὐλ» Ὀμ. ὕμν. Ἑρμ. 113· «σπιθαμῆς οὐλης» Λεων. Ταρ. 20 (6, 286) Καὶ δωρ. οὐλος = ὀλος = ἐν γέν. «πατέρι καὶ μητέρι καὶ προπάτορι καὶ οὐλος τοῖς ὕμοισι» Στὰθ. ἀνθ. 79, 52. Μετρ. = ὁ ἔχων ἀδιαίρετον τὴν δύναμιν, κρητέρος, ἁδρός, ψηλαφητός (ὡς τὸ ἐκ τοῦ ὀλος παραχόρ. λατ. solidus)· «οὐλος Ὀνειρος» = ὁ ψηλαφητός, σῶμα ἔχων θεὸς τῶν ἀνείρων, Πλ. 6, 6 καὶ 8, ἀντιθ. τῷ σώματι, δηλ. τῷ ἐν τῷ ὕπνῳ μόν. φαινόμενῳ· ἄλλω· τὸ ἐξηγοῦσι διὰ τοῦ φθοροποιούς, ἐναντίον τῆς ἐννοίας τοῦ χωρίου, ὅπου ἀπαίτεται γενικὸν ἐπὶ θ. ἐν εἶναι ὅμως ἐνδοχόμ. νά καλεῖται ὁ Ὀνειρος φθοροποιός, διότι ὑπάρχουσι καὶ σωτηριώδη, ἀληθῆ καὶ παραμυθητικὰ ἐνόντια π. μετν. εὐρίσκειται ἡ λέξ. = ἰσχυρός, ἐνεργής, ἰδ. π. Καλλ. 52 ἐπ. 5, 5· Ἐπειδὴ ὅμως ἡ δύναμις ἐμφαίνεται ἐν τῇ συστολῇ τῶν πραγμάτων, καὶ αὐξάνει ἐν αὐτῇ, ἀρα = συσπληνόμενος, πυκνός, συνυφαιόμενος, ἐπὶ τῆς κραυγῆς πολλῶν φυγάντων, ἧς παραδίδεται μετὰ τοὺς ψαύους καὶ κολοιούς, πεποιημένους ἀγέληδόν, καὶ ἐξυφάνονται τραυῶς, ἐπειδὴ αἱ κραυγαὶ πολλῶν μοναδικῶν πτηνῶν συγκαροτοῦσι θόρυβον γενικόν· ὁδ. «οὐλον κεκλήγοντες» κυρ. = ἐν τῷ πυκνῷ θορύβῳ φωνάζοντες· Πλ. ρ, 756, ὅπου ὁμοίως

δὲν πρέπει ν' ἀποβάλλεται παντελῶς ἡ σημασία τοῦ συνυφαιόμενου πυκνοῦ ὁμίλου, ἀν καὶ τοῦ ποιητοῦ αἱ λέξ. δεικνύουσι σαφῶς ὅτι αὕτη ὁν εἶνε ἡ κυριωδέστερα σημ. Ἐπειδὴ τὸ οὐλον τίθεται ὡς ἐπὶρ. τοῦ κεκλήγοντες· κατὰ τοὺς μετν. = δυνατός διὰ τὴν ἀκοήν = ὀξύς, μεγαλόφωνος· «οὐλον κεκλήγοντες ὅτι προδιδῶσιν ἰόντα Κίρκον» Πλ. ρ, 756 κατὰ Σχολ. = ὀξύ ἢ πυκνὸν κατ' Εὐστ. = συνεστραμμένον καὶ ὀξύ· οὕτως ἐπὶ ἐνός καὶ μόνου «οὐλον αἰδεῖν» = φάλλειν μεγαλοφώνως Ἀντ. Σιδ. 73, 3· «οὐλα κατακροταλίζειν» = δυνατόν Καλλ. Ἀρτ. 247· καὶ μετφ. «οὐλα δὲ Κούρητες = ὠρχήσαντο» = ἐντέχνως ἐχόρευσαν Καλλ. εἰς Δία 52· «οὐλας ἐρέσσαν» Καλλ. ἐπ. 31 (παραρτ. 45)· «οὐλα καὶ πυκνὰ καὶ συνεστραμμένα φεγγόγμοι» περὶ ἐκείνων οἵτινες ἐν τῷ λόγῳ εἶνε «στρουγγύλοι καὶ βραχυλόγοι, καὶ ὧν πολλὸς νοδὸς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνστάταται» Πλουτ. π. ἀδολ. 2) ἔτι δὲ οὐλος ἐλέγετο ὁ Ἀρης Πλ. ε, 401 καὶ ὁ Ἀχιλλεύς, φ, 536, ὅπου ὁ Σχολ. ἐν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ ἔρημν. ἐξολοθρευτικῶς, καὶ ἐπιφέρει ἐκ τοῦ Καλλ. ἐν τῇ αὐτῇ πλοκῇ τὸ τοῦ Ἀπολλ. λέξ. Ὀμ. ὀλέθριος, ἀρα = καταστρεπτικός, noxius, παρὰ τὸ ὄλλυμι ὡς τὸ ὀλόμηνος καὶ ὀλοός· πρβλ. Βουτμ. λεξικ. 1. σ. 185· κατ' ἄλλ. δὲ = ἰσχυρός, κραταιός· πρβλ. οὐλος καὶ ὀλοσφρον· 3) παρὰ τὸ εἶλω, συνεστραμμένους, ἡ καὶ μετὰ τὴν πρώτην σημ. συγγεν. = πυκνός, στερεός διὰ τὴν ὁρᾶσιν ἡ ἀφῆν, crispus· χλαῖναι, - τάττειν, ἐπιθετοὺν λεπτεῖς καὶ πυκνῆς ἐριουργίας· «χλαῖναν διπλὴν, οὐλῃ δ' ἐπενήνοθε λάχνη» = πυκνὸν ἡτο μαλλίον ἐπάνω τῆς Πλ. π, 224, Ὁδ. η, 338· ὡσαύτ. «οὐλῃ λάχνη» = πυκνὰ ἔριαι, κ, 134· «οὐλαὶ κόμα» Ὁδ. ζ, 231 ὅπου κατὰ Σχολ. δηλοῖ καὶ τὴν τῶν τριγῶν διαστρωφὴν οἱ ἀρχ. ἔσηγ. διὰ τοῦ μαλακούς· «εὐεῖλητας διὰ μαλακότηταν» Σχολ. ἐν Πλ. π, 224· ὁ δὲ Σχολ. Ὁδ. 8, 50 σαλεύει μετὰ τοῦ ἀπαλάς, κεκρακισμένους ἢ τριγωντάς· καὶ τοῦ «καιοσυρίδας (ὡς π. Βουτμ. φαίνεται γραφόμεν.) ἀπὸ τοῦ οὐλον, τὸ ὅσων καὶ ὕγιες» καὶ αὐτῶν. 299 ἐπανερχεται εἰς τὴν ἀναφορὰν πρὸς τὸ ἀπλοῦν ὄλος· «τελείας καὶ ἀνδρομήκειας» ὡς καὶ τ, 225 «πορφυρέην οὐλῃν» πολλοὶ ἔσηγ. ὡς ταυτόσημ. τῇ ὀλοσφύρον· «χλαῖνες δ' οὐλαί» Ἑρμ. π. Ἀθην. 15, 668· ὁδ. σφάλλουσιν ὅσοι ἐξηγοῦσι τὸ οὐλος, ὡς ἐπὶ θ. τοῦ γλαῖνα· ἡ τάτης διὰ τοῦ μαλακούς· ἡ ἐννοία ὅμως τοῦ ἐμματος· δὲν εἶνε ξίνη εἰς τὴν λέξ. οὕτω λέγεται ἡδὴ π. Ὀμ. οὐλοκάρηνος, οὐλόθριος, οὐλόκομος, οὐλότριχος πλ. ἴδε Βουτμ. λεξ. 2, 159· ὁ Πρ. καλεῖ ἐπιτηδεύας· τὴν πυκνὴν κόμην τοῦ Λιθίοπος· οὐλότατον τριχώμα, 7, 70· ὁ Ἱπποκρ. συνάπτει «ἐρίαν οὐλόν» ὡς «οὐλα ἔριαι» ὁ Ἀριστ. βiatr. 1005· καὶ μετν. π. «βοστροχία οὐλα» Ἀντιφ. (11, 66)· «βόστροχοι βρώων οὐλόστροι» Ἀλκιφρ. 3, 1· πρβλ. «σελίων οὐλοτέρη» Φιλοσθμ. 10 (5, 121)· καὶ ὁ Στράβ. λέγει, «ἴων οὐλα καρον(ίδες)» = στέφανοι πυκνῶς πλεγμέντες ἐκ τῶν ἴων π. Ἀθην. 3, 81· τὸ οὐλος δὲν λέγεται λοιπὸν περὶ τῆς τρυφερότητος μακρῶν βοστροχίων, οἷους

εἶχεν ὃ τε Ἀπόλλων καὶ ὁ Πάρις, ἀλλὰ περὶ τῆς πυκνῆς, βραχείας καὶ ἐμπλοῦς κόμης, οἷα ἔπρεπε τῷ Ὀδυσσεὶ καὶ Εὐρυδάτῃ. ὅθ. π. μεγν. καθόλου = εὐείλητος, συνεστραμμένος, σγουρός· ἐπὶ χοροῦ λέγεται καὶ περὶ τῆς τεχνικῆς ἐπικάμψεως καὶ περιπλοκῆς τῶν ποδῶν, εἰς τὸ τοῦ Καλλ. ἀνωτ. ἀναφερθὲν χωρίον· σκοτεινὸν εἶνε τὸ «οὐλος ἔρως» τοῦ Μόσχου ἐπ. (Πλάν. 200), ὅπερ τινὲς μετατρέπουσιν εἰς δοσ-λος, ἀλλ' ἴσ. ἀρμύζει ἢ τῶν ἀρχαίων Σχολ. τόσῳ συνήθ. ἔζηγ. τοῦ μαλακῶς· τὸ δὲ «οὐ δὲ ψυχροτέρου ποτοῦ δεόμενοι γάλακας ἐμβάλλου-σιν εἰς τὸ ὕδωρ· γίνεται γὰρ οὐλότερον καὶ στομοδαί» = οὐλγὴ γιγνέσθαι, ἀλλὰ ὄρουστέ-τερον καὶ δυνατώτερον Πλούτ. π. ψυχρ. 21.
Οὐλος, ὃ· τὸ δερμάτινον, τὸ δράγμα τῶν ἀστα-χῶν· «ἢ ἔκ. τῶν δραμμάτων συναγομένη δέ-σμη» Σχολ. Ἀπολ. Ἀργ. 1, 972· πρόβλ. Ίου-λος (μετὰ τοῦ οὐλος, ὅλος συσχετ.)· ἔτι = θνῶς τις εἰς Δήμητρα, ἐξ οὗ τὸ οὐλῶ ἑπών. τῆς Δήμητρος· Ἀθην. 14, 618.
Οὐλότης, ἢ· σγουρότης, (πρόβλ. οὐλος 3) Ἀ-ριστοτ. π. 1. Ζ. 5, 3, crispitudo.
Οὐλό-τομος, 2· κομνέει εἰς φθοράν κατὰ τὸν Φόξ· εἰς Ὁμ. Ὀν. Δημ. 229, τὸ παρὰ γ. δὲ μᾶλλον ἔκ τοῦ ὅλος.
Οὐλο-τριχέω, ἔγω· σγουρά, κατασὰρ μαλ-λιά Στράβ. 15, 699.
Οὐλό-τρίχος, 2· οὐλόθρις Πολυδ. 2, 23· τὸ συγκρίτ. οὐλοτριχώτερος δυνατὸν ἐξ ἀμφο-τέρων νά προέρχεται τοῦ τε οὐλότρίχος καὶ τοῦ οὐλόθρις Ἀριστοτ. 1. Ζ. 59, 44.
Οὐλουροί· Οὐλουμοδραί.
Οὐλο-φάγος, ὃ, «ἐάν ἐστιν οὐλοφάγος, ἡ-γουν ἔζη ὡς κεγχρήσι κόκκους μελαινὰς» Δη-μητρ. ἱερᾶκος. σ. 11.
Οὐλο-φόνος, 2· ὃ κατὰ πάντα, ἐξ ὀλοκλή-ρου θανάτου· «ἔξιδεν πόμα οὐλοφόνου» Νικ. ἀλ. 280, ὅπερ τινὲς διὰ τοῦ τὰ οὐλα βλάπτειν ἔρμην. Ὁ δὲ Διοσκ. ἐξέλαβε τὴν λέξ. ἔσφ. ὡς ὄν. τοῦ φυτοῦ τῆς ἱξίας, διότι λέγει «ὃ δὲ μέ-γας χαμαίλειον, ὃν ἐνίοι οὐλοφόνον... ἐκά-λεσαν», 6, 21, perniciosisus.
Οὐλο-φόρος, 2· ὃ φέρων οὐλους = ἀμαλλο-φóρος Σερβ. εἰς Βιργιλ. Ἀιν. 11, 858.
Οὐλό-φρων, 2· οὐλοφρών καὶ οὐλόθυμος· καὶ δολομητίδες Ἀισχ. ἰκ. 650.
Οὐλο-φύης, 2· οὐλοφύης, ὃ ἐν τῇ ἀρχικῇ φυ-σικῇ καταστάσει εὐρισκόμενος, ἀμόρφωτος Ἑμ-πεδ. 198, ὅπερ ἀναθεωρεῖ ὁ Ἀριστοτ. «τὰ οὐ-λαφύες μὲν πρῶτα σπέρμα ἦν», φυσ. ἀκρ. 2, 8, σ. 199, integer.
Οὐλό-φυλλος, 2· ὃ ἔχων συνεστραμμένα, κατασὰρ φύλλα, ὡς «οὐλόφυλλος βαφᾶνος» ἢ βαπανίδα Θεοφρ. 1. Φ. 7, 4, 4.
Οὐλο-χόειον, τό· ἀγγεῖον, τό· οὐλοχόειον ἐμ-βάλλονται πρὸς ἀπαρχὰς τῶν θυσίων Πούχ. συνήθ. = κανοῦν.
Οὐλό-χυτα, τά· τῶ ἐπομ. ὁ Πούχ. ἐξηγεῖ καταρχήματα.
Οὐλο-χῦται, αἱ, ἡ κατὰ Λυδ. παραλείπ. 456 οὐλόχεται· τὸ χονδραλεσμένον κριθάριον (οὐλαί), τὸ χονδρὸν ἐπάνω εἰς τὸ θυσιαστή-

ριον καὶ τὸ ζῆον (χίω) μετὰ τὸ νήμιον τῶν χειρῶν· «χερνίφαντο δ' ἐπειτα καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο» Ἰλ. α, 449· «ἐπεὶ εὐξάνει καὶ οὐ-λοχύτας προβάλλοντο», εἰτ. 458· «Νέστορ χερνίδα τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο» Ὀδ. γ, 445· «ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέω», δ, 761, hordeacea, molae.
Οὐλο-χυτέομαι· ἐκτελεῶ τὴν ἱεροπραξίαν τοῦ χύνειν τὰς οὐλὰς πρὸ τῆς θυσίας Πούφωρ. π. ἐγχερ. 2, 6 σ. 610, molis ulor.
Οὐλόω, ὡ· ἐπουλόω, κάμνω οὐλήν, ἱατρίω, ὑγιαίνω τι Ἀριστοτ. πρόβλ. 10, 15.
Οὐλπία, ἡ· γυν. Ῥωμ. Οὐλπία Ἀγριππείνα Ἐπιγρ. Οὐλπία Ἀρουσία Ἐπιγρ.
Οὐλπιάννα, ἡ· Ῥωμ. Ulpiana Πρωκ.
Οὐλπιανόν, τό· 1) πόλ. τῆς ἀνία Μοισίας Πτολ. ἡ μετὰ ταῦτα Iustiniana secunda 2) πόλ. Δακίας Πτολ.
Οὐλπιανός, ὁ· Ῥωμ. Ulpianus· 1) Δομῆτιος Οὐλπ. ἐκ Τύρου νομικὸς ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Σεσήρου Δ. Κασ. 2) ἐκ Τύρου δειπνοσοφιστῆς Ἀθην. 3) Δαρμασκηνός τις Διγ. 4) στρατιώτης ἐπὶ Γορδιανῶν· 5) ἐξ Ἐρέσσης, ἐν τῇ Ἀντιο-χείᾳ ὑπερὸν ζήτησι, βήτωρ καὶ ἐξηγητῆς τοῦ Δημοσθένους Σουλδ. 6) ἐκ Γάζης Σουλδ. 7) ἀ-δελφὸς τοῦ φιλοσόφου Ἰουδάρου Φωτ. 8) Ῥω-μαῖος κεραμεὺς Λουκ. 9) Οὐδέριος Ἐπιγρ.
Οὐλπιος, ὁ· Ῥωμ. Ulpus, ἔξαιρ. Μάρκος Οὐλπιος Νέρουα Τραϊανὸς αὐτοκράτωρ τῶν Ῥωμ. Δ. Κασ. ὁ καὶ ὁ Τραϊανὸς ὁ Οὐλπιος· Δ. Κασ. καὶ ἄλλ. Ἐπιγρ.
Οὐλπις, ὁ· ὄν. ἐν Ἐπιγρ. μεγν.
Οὐλταυρός· Οὐδουλταυρός Δ. Ἀλ.
Οὐλυμπόνδε· εἰς τὸν Ὀλυμπον = Ὀλυμπόνδε.
Οὐλυμπόθεν· Ὀλυμπόθεν = ἐκ τοῦ Ὀλύμπου.
Οὐλυμπος, ὁ· Ὀλυμπος ὁ τόπος.
Οὐλφίλας, ὁ· στρατηγὸς τοῦ Ὀνωρίου Σωζομ.
Οὐλῶ· εἶμαι ὄλος, ὀλόκληρος, ὅθ. = εἶμαι κα-λῶ, ὑγιής, εὐρίσκεται δὲ μόν. εἰς τὴν προστ. π. π. «οὐλέ τε καὶ μέγα χαίρει, θεοὶ δὲ τοι ὀλ-βια δοῖεν» = ὑγιαίνει, εὐδύχει Ὀδ. ω, 402, saluo· πρόβλ. Βουτρ. λεξίλ. 1, 190, ὅστις ἀ-ποβάλλει δικαίως τὴν παραγωγὴν τοῦ λα-vaie, velleo κτλ. ἐκ τοῦ οὐλε, οὐλῶ, οὐλος Στράβ. 14, 942· π. δὲ Πούχ. «οὐλοῖεν = ἐν ὑγιείᾳ φυλάσσειεν», ὅπερ ὁμοίως πρέπει νά γρα-φῇ οὐλοῖεν ἐκ τοῦ οὐλῶ.
Οὐλώ, οὐς, ἡ· θεὰ τοῦ δράγματος τῶν στα-χῶν, ἑπών. τῆς Δήμητρος, ἢ καὶ Ἰουλώ Ἀ-θην. 14, 618.
Οὐλ-ώδης, 2· πλήρης οὐλῶν μεγν. cicatri- cosus.
Οὐλωμα, τό· κάλως, ἀπὸ τραύματος ἀπολι-θωθὲν περίτωμα Σουλδ.
Οὐλῶν· Οὐλώων Ἐπιγρ.
Οὐλωσις, ἐπίρ. τοῦ οὐλος ἀμφ.
Οὐλωσις, εἰς, ἡ· ὑγιεία Εὐστ. ἰλ. 1272, sanitas.
Οὐμά, οὐμά· ἄρ· ἴδε μᾶ Ὁμ.
Οὐμᾶλλον· ὄχι πλέον, ὡσαύτως ὄχι, non magis.
Οὐμάν· τῶ ὄντι ὄχι, ἀβήσις τῆς ἀνθρώπ. ἐν τῷ ὄρκῳ, κυρ. ὅρω. ἀντὶ οὐ μὴν, καὶ π. Ὁμ. συγν. ὅστις συνάπτει πρὸς ταῦτοις καὶ «οὐ μάν οὐδε» καὶ «οὐ μάν οὐτε» ἴδε μάν.

Οὐμβώνιος, ὁ υἱ. ἀνὴρ. Ρωμ. Umbonius, Οὐμβώνιος Σιλίων Δ. Κασ.

Οὐμβίδας, ὁ δ' Ρωμ. Ummidius, Οὐμμ. Κουαδρᾶτος Ἰούσ. καὶ ἄλλ. Ἐπιγ.

Οὐ μὲν, ἄνευ ἐπομ. δέ· βέβαια ὄχι, παντάπασι, ἀντιλέγειν. Ὁμ.

Οὐ μὲν δὴ βέβαια ὄχι, ἐπὶ ὅρκου· ἔτι δὲ καὶ «οὐ μὲν δὴ οὐδὲ» = ὁμῶς βέβαια ὄχι οὐδὲ Ξεν. Κυρ. 2, 2, 22.

Οὐ μενοῦν ἢ οὐ μενουσιν· οὐ μὲν οὖν, λοιπόν ὄχι· «οὐ μενοῦν με προσεδόκας ἀναγνῶναι σ' ἔτι» = δὲν ἡλπίζεις λοιπόν, ὅτι θέλω πάλιν σὲ γνωρίσειν Ἀριστ. βατρ. 564· 2) ἐν τῇ ἀποκρίσει «ἐμὲ δὲ προσκεκρίσθαι σου» ἀμείνων γὰρ εἰμι· οὐ μενοῦν, ἀλλ' ἐμὲ = ἐγὼ πρέπει. . . ὄχι σὺ, ἀλλ' ἐγὼ λαοκ. Ἐγὼ σοι οὐκ ἂν δύναμιν ἀντιλέγειν, ἐνθα γίνεται ἀπόρ. «οὐ μενοῦν τῇ ἀληθείᾳ δύνασαι ἀντιλέγειν» = οὐκ ἐμοὶ ἀλλὰ μάλλον τῇ ἀληθείᾳ οὐ δύνασαι ἀντιλέγειν 3) ἐν τῇ ἔρωτ. = λοιπόν ὄχι.

Οὐ μενοῦν γε· ὁμῶς ὄχι, λοιπόν, ὁμῶς τοῦλάχιστον ὄχι· «οὐ μενοῦν πάντα γε ἀφανισθῆναι» Πυστ. 1, 20.

Οὐ μὲν πως, «οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσαμεν ἐνθάδε» = κατ' οὐδένα τρόπον δὲν θέλομεν ἐνταῦθα πάντες βασιλεύειν, ὡς τὸ οὐ πως ἄνευ ἐπομ. δέ.

Οὐ μὲν ται, σχεδὸν ταῦτον τῷ οὐ μενοῦν· βέβαια ὄχι· τὸ δὲ «οὐ μένεται ἀλλὰ» = τῷ τῆς συνηθ. μ' ὅλον τοῦτο ὁμῶς «καὶ γὰρ ἂν δόξειεν οὕτως γ' εἶναι ἀλαγον, αὐ μὲν τοι ἀλλ' ἴσως γ' ἔχει τινὰ λόγον» = ὄχι δὲν εἶνε ἀλαγον, ἀλλ' ἴσως ἔχει κτλ. Πλατ. Φαιδ. 2) ἐν τῇ ἔρωτ. = μὴ πως ὄχι, δὲν, ὅπου προσδοκᾶται ἀποφвт. ἀπόρ. Ἑρμαν. Βιγ. 844.

Οὐ μέτε, βαιωτ. ἀντὶ ὑμεῖς, γεν. οὐ μέτων καὶ οὐ μῶν = ὑμῶν Ἀπολ. Δυσκ. π. ἀντ. 379, vos.

Οὐ μὴ, ἐνιχρόν τὴν ἀρνησιν, καὶ συνηθ. δίδον αὐτῇ ἐπαθῆ τινα ἐκφρασιν, κυρ. ἔλλειπτ. ῥήματος φάσμα σημαντ. διὸ καὶ συντάσσ. μετὰ μέλ. ὅρ. ἢ ἀορ. ὑποτ. «οὐ τι μὴ ληφθῶ δὴ» = οὐ δέδοκα μὴ ληφθῶ δ. = βεβαίως δὲν θ' ἀπατηθῶ Δισχ. ἔπτ. 38· «οὐ τι μὴ φύγη μάρον», 181· «θανόντα δ' οὐ τι μὴ προδῶς ποτε», Νο. 882· «οὐ μὴ χεῖρ' ἡμῶν χεῖρ' ἀποσπῶνται», ἱκ. 736· σπαν. ὑποτ. ἐν. «τὸν ἄνδρ' ἐκείνον οὐ τι μὴ λείπω ποτέ», Εὐμ. 216· ὅρ. μελ. «οὐ σοι μὴ μετέψομαι ποτέ» Σοφ. Πλ. 1041. «οὐ μὴ πύθεται», Φιλ. 403· «οὐ μὴ θάνωσι», 414· καὶ μεθ' ὑποτ. ἀορ. α. ἐν «οὐ μὴ ποτε τῶν» - ἐκφῶν κακὰ, Οἶ. τ. 329· «οὐ μὴ ποτ' εἰς τὴν Σκύρον ἐκπλεύσεις», Φιλ. 381· «οὐτοι σ' Ἀχαιοὶν, οἶδα, μὴ τις ὑβρίσῃ» Αἴ. 557· ἀπερδυνταίνουσιν εἰς τὸν Δαυσησὸν κακὸν ὅτι μὴν ὑποτ. ἀορ. β'. ἢ ὅρ. μελ. ἀκολουθεῖ τῷ μὴ, ἂν καὶ εἰς πολλὰ χωρία ὅπου ἀορ. ἀδυνατῶναι τῷ μέλ. εὐκύλιος ἐγένετο ἡ μεταβολὴ (πρὸλ. ὅπως) Ἰδε Ἑλλενδτ λεξ. Σοφ. 410· «οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα μὴδ' ἄψαι πέπλων» Εὐρ. Ἰπκ' 601· «οὐ τι μὴ φύγητε λαίψηρόν ποδῖ», Ἑκ. 1039· συγν. π. Ἀριστ. καὶ ὡς χαρκτηριστικὴ ἀπαγόρευσις· «οὐ μὴ φλυαρήσεις» = δὲν φοβεῖσθαι νὰ φλ. = θὰ μὴ φλ., βᾶτρ. 202· «οὐ μὴ διατρέψεις», 463· «οὐ μὴ καλεῖς» = μὴ

με καλεῖ, 298· «οὐχὶ μὴ παύσασθε», Λυσ. 704. «οὐ μὴ λάβηται», 363· καὶ περ. «οὐ μὴ ἀπώσεται» Ἠρ. 1, 193· «οὐ δὲ οὐ μὴ ἐκπλαγῆς» Πλατ. Γοργ. 494· «οὐ μὴ ποτε γέννηται», Θεαιτ. 160· «ἀλλ' οὐ μὴ οὐδὲ τ' ἦς» πολ. 1, 341· ἀλλ' ἐν 273 σαλευεῖ ἡ γρ. μετὰ τοῦ «οὐ μὴ ποτε κτήσεται» καὶ τοῦ κτήσεται, ὡς μετὰ τοῦ «κτησώμεθα» καὶ «κτησόμεθα», Φαιδ. 66· καὶ ἀπὸ τοῦ ὥστε ἔξαρκῶς, «οὐ μὴ σου ἀπολειφθῶ», Φαιδρ. 227· «ἐν ἐπίστασθε ὅτι οὐ μὴ λάθωμαι» Ξεν. Ἑλλ. 4, 2, 3· «οὐτε γὰρ γίγνεται οὐτε γέγονεν, οὐδὲ οὖν μὴ γέννηται» = καὶ θ' γίγνην, νομίζω, ὥστε νὰ μὴ γίγνην Πλατ. πολ. 6, 492· «οὐτε ἐφευερόθησαν οὐτε μὴ φυσῶναι, τὸ ὅποιον εἶνε ἰσχυρότερος ἐξ ὑποκειμένου δι-ἰσχυρισμοῦ τοῦ «οὐτε φυσῶνται», 10, 597· οὕτως «οὐτε ἔστιν οὐτε μὴ ποτε ἀτέρως γίγνηται», Φαιδρ. 260· «ἦν γὰρ ἀπαξ δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἀπόσχωμεν, οὐκ ἔτι μὴ δύνηται βασιλεὺς ἡμᾶς καταλαβεῖν» Ξεν. Ἀν. 2, 2, 12, εἰς τὸ ὅποιον χωρίον ὁ Κρύγερ. πολλὰ παραδείγμ. καταλείπει ὁμ. «οὐδεὶς μηκέτι μείνη», 4, 8, 13· «τοὺς πανοραῖς οὐ μὴ ποτε βελτίους ποιήσεται» Δισχιν. 3, 177· εἰς δὲ πλάγ. λόγ. ἔχει ὁ Σοφ. καὶ κατ' εὐκτ. «ἐθέσπισεν καὶ τὰ πρὸ τῆς πύργου, ὡς οὐ μὴ ποτε πέρσειεν», Φιλ. 607· καὶ ὁ Εὐρ. συνάπτει μετ' αὐτοῦ καὶ ἀπαρ. «σικρῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας οὐ μὴ ποτε εὐ πράξειν πόλιν», Φοιν. 1607· αἰ συντάττει «οὐχὶ δέος μὴ σε φιλήσῃ» Ἀριστ. ἔκκλ. 646· «οὐ φόβος μὴ σε ἀγάγῃ» Ξεν. ἀπομ. 2, 1, 25· «οὐδὲν δεινὸν μὴ ποτε ἡ ἀλ-λη πόλις διγυροστατήσῃ» Πλατ. πολ. 5, 465· δεικνύοντες πῶς ὁ τρόπος οὗτος τῆς ἐκφράσεως παρήχθη χωρία τινὰ, ἴδ. ὅπου προσταγὴ τις ἐκφράζεται, θεωροῦνται καὶ ὡς ἔρωτ. ὑπερ τὴν αὐτὴν ἐννοίαν παρέχει ἡ δὲ συνηθ. γρηγορ. τοῦ μέλ. τῆς ὅρ. εἰς τὰς τοιαύτας συντάξ. ἀναδεικνύει τι μάλλον ὠρισμένον καὶ ἐντονώτ. ἐκπεφρασμένον.

Οὐμός, ὁ ὕμνος Διῶν = ὁμέτερος Ἡσυχ. vester. Οὐμός· ἐμός αἰτ. Ἰλ. 6, 360, meus.

Οὐν (οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ τῆς προτ. εὐρισκόμενον)· λοιπόν, ἐπομένως, ἀναγκαῖον τινὰ συνέπαιον ἐκ τῶν προηγ. σημειῶν, καὶ τὴν ἐσωτερ. συνάφειαν αὐα προτάσ. παριστῶν = ὅθεν, διὰ ταῦτα· «σημῖ γὰρ οὖν καταναύσασι - Κρονίονα» Ἰλ. 6, 350 ἐπὶ τῇ ἐν 349 ἀναφερθείσῃ ὑπερσχέσει τοῦ Διὸς· «τίθῃ οὕτως ἐστάτε τεθηπῖτες ἦτε νεβροί, αἶψ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέες πεδίσαι θέουσας, ἐστάσι», ἐνθα ἡ στάσις εἶνε συνέπαια τῆς ἐκ τοῦ ὁρόμου κοπώσεως, 8, 244· «Κέλευτέ μεν-ὑπρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἰνὶ στηθεσσι κελεύει» μήτε τις οὖν περὶ τῶν ἡ προσταγῇ αὐτῇ ἐτέθη ἐν στενῇ καὶ ἐσωτερ. συναφείᾳ μετὰ τῆς προσταγῆς εἰς ἀνάστασιν Ἰλ. 6, 5. «Οὐτ' οὖν» Ὁδ. α. 414· «μήτ' οὖν», ρ. 401· καὶ συνηθ. εἰς τὸ πρῶτον κῶλον ὡς, π. 98· Μάλλον ὠραμιῶν εἶνε ἡ συνέπαια ἐν τοῖς «ἐπεὶ οὖν, ὡς οὖν», ὡς «οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνοιο τεύκοντα τε δαΐτα» Ὁδ. π. 478· «οἱ δ' ἄρα δόρον ἐπιστάδων ἀπλίσαντο», 453· οὕτω π. αἰτ. πανταχοῦ, «τὸν οὖν παρόντα πῆμψον εἰς κταστοπῆν» Σοφ. Φιλ. 45, ἐπανέρχεται

εἰς τὸ «κῆσ' οὐγ ἔκας που», 41' «οὐ γὰρ οὐν σιγήσομαι», Οἱ. Κ. 980, ὃ ἀκολουθεῖ «σοὺ γ' εἰς τόδ' ἐξελεθόντος ἀνδρίον στόμα· νῦν οὐν βουλευτόν» = κατὰ τοῦτο λοιπόν, Ἡλ. 15' καὶ ἰδ. τὸ σημ. τὴν τέλος ὁλοκλήρου τινὸς διηγήσεως παριστάσαν κρίσιν, «ἐγὼ μὲν οὐν ἴδὲ εἰμι τοῖς πεπραγμένοις δόξυμος», 549' π. Εὐρ. λέγει ὁ ὑπὲρ τῆς, ἀφ' οὗ κατακρίνεται ἰδοκίμασε ν' ἀποτρέψῃ τὸν Ἰδλαον τῆς ἀποπαίρας τοῦ νᾶ πορευθῆ εἰς τὴν μάχην· «ἀλλ' οὐν μαχόμεναι», Ἡρ. 690. καὶ περ. «βουλομένοι σφί ἐδόκει ναυμαχίην ποιεῖσθαι, οὐ γὰρ οὐν ἰδοκίμον ὁμοιοὶ εἶναι» Ἡρ. 9, 96' καὶ μετὰ πρῶτασιν τινα μετὰ τοῦ γὰρ πρὸς ἔκφρασιν τῆς ἐξ αὐτῆς προερχ. συνεπίας Σεν. Ἀν. 3, 2, 29' ἰδ. μετὰ παρενθ. πρῶτ. ὅπου ἐπαναλαμβάνεται ὅτι αὐτὴ φαίνεται ὡς συνέπεια τῆς παρενθ. πρῶτ. «ἂ γιγνώσκοντες αἱ στατηγοὶ εἰδοῦτες οὐκ ἂν ὁμοίως δυνήθηντες, εἰ γνωσθεῖσαν (τοὺς γὰρ ἂν φιλοῦς - οἱ ζυνεῖποντο) τοιόνδε τι οὐν οἱ στρατηγοὶ μηχανώμενται» Θουκ. 6, 64' «οἱ ἀστρονόμοι καὶ οἱ λογιστικοὶ (θηρευτικοὶ γὰρ εἰσι καὶ οὗτοι) αἶτε οὐν χρῆσθαι αὐτοὺς οὐκ ἐπιστάμενοι, παραδιδόσκειν» Πλατ. Εὐθυδ. 270' «ὁ δὲ Πρόξενος, ἔτιχε γὰρ ὕστερος προσιών - εὐθύς οὖν» Σεν. Ἀν. 3, 1, 20' ὁ. ἔτι «καὶ γὰρ οὖν», 1, 9, 8' ἔτι δὲ ὅταν πρὸς κλητὰ νᾶ ἐπαναληφθῇ πάλιν λόγος τῆς λαβῶν μὲν ἦδη ἀρχήν, ἀλλὰ διακοπῆς ἐν τῇ μεταξὺ διὰ περισσῇ. προσθηκῶν καὶ ἐπισκοπῶν, ὡς τὸ πῆς συνθ. λέγω λοιπόν, λατ. dico, inquam ἰgitur Ματθ. γραμ. σ. 901. Ἐν τῇ ἀποκρίσει καταγράφεται ἀπλῶς ἡ προηγ. γνώμη διὰ τοῦ οὖν = βέβαια, τῷ ὅντι, οὕτως εἰνε κτλ. ὁ. καὶ δηλοῦται διὰ τοῦ οὖν ἐν ὑποθετικῇ καὶ σχετικῇ προτάσει. ἡ ἐν αὐτῇ ἐκφραζομένη ἰδέα ὡς ἀληθὴς καὶ πραγματ. ὑπάρχουσα, τῇ ἀληθείᾳ, τῷ ὄντι, π. χ. «εἴ' οὐν εἴτε μὴ γενήσεται» = εἴτε γένηται, ὡς περιμένεται, εἴτε μὴ Εὐρ. Ἡρ. 150' ὡς τὸ εἰ εἴη «γίγνεται οὖν οὕτως» Πλατ. Φαῖδρ. 262' «οὐ γὰρ οὖν», Φαῖδρ. 104' «πάνυ μὲν οὖν, κομὴ μὲν οὖν», Ἀλκ. 1, 130' Ὀρ. ἐν τῷ ἡγουμένῳ ἡ τῇ ἀποδόσει, ἵνα παραστήσῃ αὐτὴν ὡς συνέπεια τῶν ἐν τῷ ἡγουμ. λεγόντων, «καταμαθὼν δὲ ὁ Κύρος ὡς εὐ μὲν αὐτῷ εἶχον τὰ σώματα οἱ στρατιῶται, ἐκ τούτων οὖν ἐπεθύμει» Σεν. Κυρ. 3, 3, 9' «καὶ ἦν μὲν δοξῇ καὶ τοὺς ἄλλους μάχεσθαι, οἱ δ' οὖν μετέπειτα μάχεσθαι ὕστερον» Ἡρ. 9, 48' καὶ μετὰ διπλοῦ οὖν, «ἔπει οὖν ἔπει μὲν οὐκ ἔδοξεν τοῦτο ποιῆναι, ἐν δὲ τοῖς πολιτικοῖς οὐδὲς κοῦδαι - πῶς οὖν οὐκ ἔδοξε» Σεν. ἀπομ. 2, 6, 28' «ἡμεῖς οὖν ὡς εἰσῆλθομεν» Πλατ. Πρωτ. 316' πρὸς ὄρθοι. δι' ἀπὸ τῆς ἐνίστασθαι πρὸς τὴν ἀναπληρωτὰν τι, ὡς «καὶ ἐλθόντες Κύρου δοῦναι χρήματα πολλὰ» τῇ δ' οὖν στρατῷ τότε ἀπέδοκε Κύρος μισθόν, Σεν. Ἀν. 1, 2, 12, ὅπερ ὁ Κρόγης. παραβάλλει τῷ τοῦ Σοφ. Ἀν. 764' ὁ. καὶ ἐν ἀρχῇ νέου τινὸς λόγου ἀναφερομένου εἰς ἰδέαν νοουμένην μόν. ἀλλ' οὐχ! καὶ ἐκφραζομένην, ἰδ. ἐν ἐπιφωνήσεσι καὶ ἐτέρᾳ τινὶ ἐμφατικῇ τοῦ λόγου στροφῇ· «ἄρα σὺ δ' οὖν εἰσῆλθας» = ἄρα σὺ ἀπέθανες! εἰς ὅπου. πρῶτ. χρησιμοῦται τὸ οὖν πα-

ρευτιθέμενον πρὸς δόλωσιν τοῦ ὄντως ὑπάρχοντος, «εἰ δ' ἔστιν, ὡς περ οὖν ἐστὶ, θεός» = ἂν ἦν θεός, ὡς πραγματικῶς ὑπάρχει Πλατ. Φαῖδρ. 242' «ἐγὼ δέ, ὡς περ οὖν οὐκ οἶδα, οὐδὲ οὔμαι», = ἐγὼ δὲ ὡς καὶ δὲν γνωρίζω τίποτε, οὐδὲ τὸ πιστεύω, ἀπολ. 21' δ. μετὰ τὸ ἡ τοι - ἦ, «ὁμοψίας δ' οὖν μεσὸς ἐγένετο» = ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁμοψύχως, πολ. 1, 330' «ἐλέγθησαν λόγοι ἀπιστοὶ μὲν ἰνίοισι Ἑλλήνων, ἐλέγθησαν δ' ὧν» Ἡρ. 3, 80' καὶ π. Σοφ. «τοῦδε σοὶ μέλει ἐφίθ' ἄνηρ κείνος, ὡς περ οὖν μέλει», Ἀλ. 970' «εἴ' ἀληθεί, εἴ' ἄρ' οὖν μάτην», Φιλ. 345' εἰς δὲ τὰς ἀναφ. ἀντ. καὶ τὰ ἐπὶ. προσαρτιώμενον καμνι αὐτὰ γυνικώτερα καὶ ἀόριστα ὡς εἰς τὸ ὅστις, ὁστις οὖν = ὁποῖος καὶ ἂν ἦν, εἰς τὸ ὅπως, ὅπως οὖν = καθ' ὅποιον ὅποιον τρόπον, ὡς τὸ λατ. cuiusque, ὡς ἡμῶν, ἡσυχου, λαοδ. Φρυν. 373' πρὸλ. καὶ τὰ ἄρ-θρα καθ' ἑκάστα' ἐν ἑρωτ. προτάσει, γίνεται δι' αὐτοῦ ἀναφορὰ εἰς τὴν προηγ. γνώμην, περὶ τῆς ὁμοῦ δὲν γίνεται πλὴν λόγος, «τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστίν;» Ἀισχ. Πρ. 773' «εἰ οὖν μ' ἀνωγας ἄλλο πλὴν ψευδῆ λέγειν;» Σοφ. Φιλ. 100' τὰ δὲ «ἀλλ' οὖν» καὶ «μὲν οὖν» περισφύζονται τὸ προηγούμεν. ergo, igitur.

Οὐν = οὐν, καταλ. γεν. πλ. ἀπ. τοῦντα οὖν

τῶν ταχῶν. Κρανωνίων Θεσσαλ. ἐπιγρ.

Οὐν = ὁ ἐν, συνθ. Ἀριστ. θεωρ. 1165.

Οὐν = οὐ, ποτ. Μαυριταν. Τριγίτ. Πτολ.

Οὐνδ' αὖλον· πόλ. Γαλλίας τῆς Ναρβόν. Στράβ.

Οὐν = οὐ, ὁμοψ. Ἀρχαῖος Παύλ.

Οὐν = οὐ, καὶ πρόφ. οὐνεκεν ἐπὶ. ἀντὶ τοῦ ἔνι-

κα Ὀδ. γ. 61' συνθ. = διὰ τοῦτο, ὅτι, διότι, π.

Ὀρ. τὸ μὲν ἀντίστ. τῷ οὐνεκεν, ὡς «οὐνε-

κεκα δὴ οὐν-τοῦνεκα δὴ οὐν» Ἠλ. γ. 403' «ταῦδ' ἴνεκα», α. 111, τὸ δὲ τίθεται ἄνευ τοιαύτης ἀφ.

καὶ ἀναφορᾶς· «οὐνεκ' ὥκτισαν ἡμᾶς» Ἀισχ. Ἰκ. 630' «οὗτος δὲ μοι φίλος μέγιστος, οὐνεκ' Ἀ-

τρεΐδας στυγέτω» Σοφ. Φιλ. 582' οὐνεκεν Πινδ.

Ν. 9, 36' ἔτι δὲ πρὸς ἑκφρ. προτάσεως ἀντι-

κειμένου τόπον ἐχούσης, ὡς τὸ ἐν μετὰ τοῦ οὐδ' Ὀδ. ε. 216' - νοῖν, ε. 300' - ἔρεϊν, 379' -

νεμίσαν, ψ. 244' γινώσκαι Ὀρ. ὕμν. Ἀπόλλ. 376' - ὁρᾷ Σοφ. Φιλ. 828' - μανθάνω, Οἱ. τ.

608' - ἐξαγγέλλω, Οἱ. Κ. 1397' ἀπὸ τῆς ἡού.

συντάξεως, μετ' ὁριστ. π. Ὀρ. πάντοτε, τὸν δὲ π.

Πινδ. πρῶτον ἀπαντῶντα σχηματ. οὐνεκεν

οὐδὲ ὅπως ἔχει 2) = ἴνεκα, μετὰ γεν. συνη. τραγ.

«γυναικὸς οὐνεκα» Ἀισχ. Ἀγ. 797' καὶ ὡς τὸ

ἴνεκα = κατὰ τοῦτο, αὐτοῦ γ' ὁνεκα κήρυσσαι,

Ἠλ. 595' «οὐν δ' ἐπὶ τὰ σου τῶν τῆς δ' ἀπει-

λων οὐνεκ' ἡμερεύσομεν», 727' «ἠέρας προ-

νοίας γ' οὐνεκ' οὐκ ἐπιθήσεται», Φιλ. 763' (πρὸλ.

εἴνεκα) σπαν. περ. Δημ. 59, 39' τὸ δὲ οὐδὲ-

νεκα = ὅπου ἴνεκα.

Οὐν = ἄλλοι, οἱ Ὀνός τῆς Λουγδου. Γαλλίας

βορειοδυτ. τῆς Νορμανδίας Δ. Κασ.

Οὐν = οὐ, πλ. ἐν. τοῦ ὀνομα Ἠλ. ω. 241.

Οὐν = οὐ, κλέπτῃ, ὁμοψ. Παύλ.

Οὐν = οὐ, οὐ στρατιώτης Γούθος Προκ.

Οὐν = ἄλλος, ὁ στρατιώτης τοῦ Βιτιγίδος Προκ.

Οὐν = οὐ, οὐ τὸ ὄρος Ἰβηρ. Γαρρακτῆν. Πτολ.

Οὐν = οὐ, ὁ ἀνδρ. ὅν. ἐπιγρ.

Ἰννιγάνδαι, οἱ στρατιῶται, μετ.

Οὔννοι, οἱ ἔθνος τῆς Κασπ. Σκυθικῆς φυλῆς, ὅπερ οἱ Πέρσαι Τοῦρκους ὠνόμαζον Εἰσοτ. κατὰ ἀρχὴν ἐν τῇ σημερινῇ Μογγολίᾳ, ἐξηπλώθη δὲ ἀπὸ τοῦ 375 καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην Δ. Περ. Hunni.

Οὔνομα, ἰων. τὸ ὄνομα.

Οὔνομάζω ὀνομάζω Ἡρ. 1, 86.

Οὔνομαίνω ὀνομαίνει Ἡρ. 4, 47.

Οὔνομαστός, 3 ὀνομαστός Ἡρ. 2, 178.

Οὔνομα veratrum album Ἀπκ. εἰς Διοσκ. 4, 150.

Οὔνομα σχεδὸν ὡς τὸ οὐδὲ, ἀβέβανον τὴν ἀρνησιν διὰ τῆς δείξεως εἰς τι συμπέρασμα ἐκ τῶν προηγ. μόν. π. Ὅμ. καὶ τοῖς ἐπ. χρῆσι- μέναι δὲ καὶ εἰς ἀβέβαν τῆς ἀποφατ. ἐρωτ. Ἠλ. δ, 242.

Οὔνω ἴδε Χαρμιουῶ.

Οὔξαμα πόλ. 1) Ἰδηρίας Ταρρακ. νῦν Osma

2) ἑτέρα Πτολ. ἢ νῦν Uxmalarea.

Οὔξελλα πόλ. Βρετανίας Πτολ.

Οὔξελλον κώμη Βρετανίας Πτολ.

Οὔξεντον, τό 1) ὄρος τῆς ἐντὸς τοῦ Γάγγου Ἰνδικῆς Πτολ. 2) πόλ. Καλαδρίας, νῦν Ugento Ἐκκελ. νομισμ.

Οὔξιτοι, οἱ ἔθνος εἰς τὰ ὄρια τῆς Σουσιανῆς καὶ Περσίδος Δ. Σικ.

Οὔξιτάμη, ἡ νῆσος, τῆς Λουγδουν. Γαλ- λίας Στραβ.

Οὔξι δὲ.

Οὔξος, ὁ υἱὸς τοῦ Ναχώρου Ἰωσ.

Οὔδδριξ, ὁ πόλ. Μαυριτ. Τίγγιτ. Πτολ.

Οὔοδία, οἱ ἔθνος Ἰδηρίας Πτολ.

Οὔοδονα κώμη τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβίας Πτολ.

Οὔοδόςτωρ, ὁ στρατηγὸς Ἀμίλκα Δ. Σικ. ἴδε Βοδόστωρ.

Οὔοικα ἢ οὔικα πόλ. Ἰδηρ. τῆς Ταρρακ.

Οὔοκόντιοι, ἰων. οἱ πόλ. Γαλλίας τῆς Ναρ- δων. Στραβ.

Οὔοκόντιος, ὁ νόμος ὃν ἔθηκεν ὁ δήμαρχος Vocantius 2) ὄν. κύρ. Vocantius 3) πόλ. Γαλ- λίας Κικερ. 4) κώμη Ἰδηρ. Ταρρακ.

Οὔολῆτεραι, ἠν. αἱ πόλ. Ἐτρουρίας νῦν Volterra Στραβ.

Οὔολατερανοί, αἱ κάτ. τῆς προηγ. πόλ.

Οὔολγασιὰ, ἡ πόλ. Βαθυλωνίας Πτολ. ἴδε Βολγοσιὰς.

Οὔαλέριος, ἡ Οὔαλέριος, ὁ ποτ. Κορσικῆς, νῦν Eignu Πτολ.

Οὔολιθα πόλ. Βρετανίας Πτολ.

Οὔόλκα, αἱ ἔθνος Γαλλίας Ναρθωνίτ. Οὔόλ- και Ἀγκυροί (Volcae Arecomici) Καίτ.

Οὔόλκάτιος, ὁ ὁ Ρωμ. Volcatius, ὁ. Τύλ- λος Οὔολκα. Ἀπκ.

Οὔόλκερα πόλ. Ἰλγυρίας Πτολ.

Οὔόλκοι ὄλκιοι, πόλ. Ἐτρουρίας Πτολ.

Οὔολόδριγα πόλ. Ἰδηρ. Ταρρακ. Πτολ.

Οὔολόγαίσιος, ὁ ὄν. πολλῶν βασιλ. Πάρ- θων 1) Οὔολ. α. Δ. Κάσ. 2) Οὔολ. β. Δ. Κάσ. Οὔολ. 3) γ. Ἀριστοτ. 4) Οὔολ. δ. Δ. Κάσ. 5) Θράξ τις Δ. Κάσ.

Οὔολοι, Βιλανόι ἢ Οὔολοβιλανόι, οἱ ἔθνος Μαυριτ. Τίγγιτ. Πτολ.

Οὔόλοσσος, ὁ ὁ Ρωμ. Volesus, Οὔολ. Οὔ- αλέριος Δ. Ἀλ. ὁ καὶ Οὔόλσος κατὰ Πλουτ.

Οὔολουδοῦλξ, ἡ πόλ. Μαυριτ. Τίγγιτ. Πτολ.

Οὔολουμνία, ἡ γυνὴ τοῦ Κοριολάνου Πλουτ. Volumentia.

Οὔολοῦμνιος, ὁ Volumnias, ὁ. Λεύκιος Οὔ- ολ. Δ. Κάσ. Πούπλιος Οὔολ. Ἀμιντίας Δ. Σικ.

Οὔολοῦντιοι κώμη Ἰδηρίας Πτολ.

Οὔολουσιανός, ὁ Volusianus Ζωσ. ἴδε Βο- λουσιανός.

Οὔολοῦσιος, ὁ ὁ Ρωμ. Volusius, ἐπὶ Σα- τορνίνου Οὔολ. Ἐκκελ. νομισμ.

Οὔολοῦσκοι, οἱ, καὶ αὐόλσκοι ἔθνος ἀρ- χαϊότ. τῆς μέσης Ἰταλίας οἰκόν περι τὴν αὐ- τόθ. θάλασσαν ἕως τοῦ Ἀμασῆνου ποτ. ἔχον ἀρχαίαν πόλιν τὴν Σουέσσαν Στραβ.

Οὔολοῦσκιοι, ὁ ὁ Ρωμ. Volscius, ὁ. Μάρ- κος Οὔολ. Δ. Ἀλ.

Οὔόλσας, ὁ κόλπ. εἰς τὰ δυτ. παράλ. τῆς Βρετανίας Πτολ.

Οὔολσίνιοι, αἱ πόλ. Τυρρηνίας Στραβ.

Οὔόλσων, ὁ ὁ Ρωμ. Vulso Δ. Σικ.

Οὔόλτορνον, τό 1) πόλ. Καμπανίας ἐπὶ τοῦ ποτ. Οὔουλοῦρνον Πτολ. 2) ἀρχαϊότ. ὄν. τῆς Καπὸς Λιβ. Vulturum.

Οὔολύσσος, ὁ Volusius Ἐπιγρ.

Οὔουλοῦρκιος, ὁ Volturcius Ἀπκ.

Οὔουλοῦρνος καὶ Οὔόλτορνος, ὁ Vol- turnus, ποτ. τῆς Καμπανίας, πηγάζων ἐπὶ τῆς χώρας τῶν Σαμνιτῶν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θαλάσσαν Στραβ. νῦν Voltorno.

Οὔον, τό τὸ σούρδον, sorbum Ἀλ. Τραλλ. ἴδε ὅα.

Οὔονώνης, ὁ βασιλ. τῶν Πάρθων, υἱὸς τοῦ Φραάρτου Ἐπιγρ.

Οὔοπίσκος, ἡ Βωπίσκος ὁ Ρωμ. Vorpiscus (ὡς δ' ἂν διδύμῳ γενομένῳ συμδῇ περιδινῶναι, θατέρου τελευτήσαντος) Πλουτ. Κοριολ. 11)

ὁ. Οὔοπ. Ἰούλιος Δ. Ἀλ.

Οὔοπόρουμ ἡ Βουπορούμ κώμη Λιθου- νίας Πτολ.

Οὔοργάνιον, τό πόλ. Λουγδ. Γαλλίας Πτολ.

Οὔορόχθα νῆσος ἐν τῇ Περσικῇ κόλπῳ ἔμ- προσθεν τῆς Καρμανίας Πτολ.

Οὔορόδης, ὁ ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.

Οὔοτόριος, ὁ ὄν. ἀνδρ. Ἐπιγρ. μτγν.

Οὔ-πα οὔπω ὄωρ. Ἀριστ. Λυσ. 1475, pondum.

Οὔ-περ ἴδ' οὔ.

Οὔπερ, ἡ οὔ-περ παντάπασιν Ὅμ. ἄρνησ. αὐξήθηται.

Οὔ-πη οὔδαμος, κατ' οὔδεναν τρόπον Ἠλ. ν, 192 οὔδέπη, ζ, 267.

Οὔπιγγοι, ὁ ἔθνος εἰς Ἀρμενίαν ἴδ' οὔπις.

Οὔπινινευτής, ὁ ἐπινινευτής.

Οὔπις, ἴδ' οἱ, ἰων. καὶ ὄωρ. ἀντὶ Ὁπίς, ἴδ' οἱ, ἡ 1) ἐπὶ. Ἀρτέμιδος ἴδ' ἐν Λακεδαιμόνι, κλη- θείσης οὕτως ἀπὸ τῆς περὶ τὰς τιχτούσας γυ- ναίκας ἐπιμελείας καὶ προνοίας Καλλ. κατὰ Σχολ. ἐκ τοῦ ὀπίσθου τὰς τιχτούσας ἢ παρὰ τὴν θρέψαν αὐτὴν. 2) μία τῶν ὑπερβορείων παρβένων ἐλθούσα μετὰ τῆς Ἀργῆς εἰς τὴν νῆ- σον Δῆλον, ἵνα προσφέρῃ θυσίαν πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς Εἰλειθυίας Ἡρ. 4, 35 3) ἐπὶ. τῆς Νεμέσεως, ἐλατρεῖτο ὑστερον εἰς Ῥαμνοῦντα δῆμον τῆς Ἀττικῆς, ὁ. καὶ Ῥαμνοῦσιος οὔ- πης Ἐπιγρ. Ἡρώδ. ἀττικ. = ὅπης ἔξ ἐκεί- νου δὲ γίνεταί τὸ οὔπιγγοι, ὁ εἰς Ἀρμενίαν ὁ-

μνος, ἥτις ἐπινομάζεται οὐπὶς Πολυδ. 1, 38. 4) τροφοί, ἡ θέραινα τῆς Ἀρτέμιδος Ἐτ. Μ. 5) ὁ πατήρ τῆς τρίτης Ἀρτέμιδος Κικρ. ἐκ τοῦ ὄρου. οὐπαῖξ, ἑγγος ἀντὶ οὐπὶς, ἰδός, ὡς ὄρνιξ, ὄρνις.

Οὐπίτριπτος, 2' ὁ ἐπίτριπτος.

Οὐ-ποθί· εἰς οὐδὲν μέρος Ἰλ. φ. 463· ἔτι οὐδὲ παθὶ καὶ = κατ' οὐδένα τρόπον Ὀδ. νηκῆματι.

Οὐ-ποκα, ὄρου. ἀντὶ οὐποτε, πώποτε.

Οὐ-ποτε· οὐδέποτε, συχν. π. Ὀμ. ὅστις τὸ συντάσσει μετὰ ἐν. παρκ. καὶ μέλ. καὶ συχν. ἐπεισάγει λέξιν τινὰ ἣ καὶ πλεονέστερα μεταξὺ τοῦ οὐ καὶ ποτέ, ὡς Ἰλ. α, 163· οὐκ ἂν δήποτε· «οὐποτε λήγει» Πλάτ. Φαῖδρ. 245· μετὰ τοῦ ἀν καὶ εὐκτ. Ξεν. Ἀν. 2, 5, 7, νηκῆματι.

Οὐ-ποψ' ὁ ἐκψ' συνηρ. Ἀριστ. ὄρν. 229.

Οὐ-πταρος, ὁ βρασ. τῶν ὀρνέων Σωκρ.

Οὐ-πτοφύριος, ὁ Λουκ. Ὀψν. Ἀγρίππας Ε, Ὑπρ. Agrippa Ἐπιγρ.

Οὐ-παι· ἴδ' οὐ.

Οὐ-πω· οὐδέπω, ὅχι ἀκόμη, ποτέ ἀκόμη, συχν. π. Ὀμ. ὅστις παρειαίνει καὶ ἄλλων λέξ. ἔξαιρ. «οὐ γὰρ πω» μετ' ἐν. Ἰλ. ξ, 143, καὶ μετὰ μέλ. μόν. Ὀδ. ε. 358· καὶ τραγ. «οὐ πω σιωποῦνεν ἐπιστάται» Αἰσχ. Πρ. 984· συχν. αἱ δύο λέξ. χωρίζονται (ἴδε πώ) «οὐπω το-σούτων ἡπατρίων», ἀντὶ τοῦ οὐπω, ἀντιθ. τῶν οὐκέτι, nondum, necdum.

Οὐ-πώ-ποτε· ποτέ ἀκόμη, ὡς τὸ οὐπω· ὁ Ὀμ. τὸ συντάσσει συνηθ. μετὰ παρκ. καὶ ἄ-παξ μόν. μετὰ ἐν. Ὀδ. μ, 88· ἔτι «οὐ γὰρ πώποτε» Ἰλ. α, 154, non unquam.

Οὐ-πώς· κατ' οὐδένα τρόπον, παντελῶς, ἄρν. ἀντισημένει συχν. π. Ὀμ. 2) ἐπὶ γρόνθ. οὐ-ποτε.

Οὐρά, ἡ (συγγ. τῷ ὄρρος) ἡ καὶ ἐν τῇ συνηθ. οὐρά, ἐπὶ λέοντος· «οὐρῇ δὲ πλεονέστες τε καὶ ἰσχυρά ἀμφοτέρωθεν μαστίται» Ἰλ. υ, 170· «οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαινόντες» Ὀδ. κ, 215· π. δὲ Σοφ. κατὰ Φωτ. καὶ = ἀνδρῶν ἀδατον ἀποσπ. 619· μετφ. α) τὸ ὅπισθεν μέρος, ἡ πρόμνη ἐπὶ τοῦ πλοίου, ruppria καὶ ἴδ. 6) ἐπὶ στρατεύματος, τὸ ἐξόπισθεν «καλεῖ Ξενοφών-τα ἀπὸ τῆς οὐράς» Ξεν. Ἀν. 3, 4, 42· «προ-αγαγόντες, καὶ τὴν οὐρὰν αὐδὶς ποιηράμενοι κατὰ τοὺς πρώτους τῶν ἀτάφων, ἔθιπτον», 6, 3, 6· «κατ' οὐρὰν πινος ἐπιστάται» = ἐξόπισθεν ἀκολουθεῖν Ξεν. Κυρ. 2, 3, 21· «εἰς οὐρὰν ἐπ-ανάγει τὴν βάζειν» ὁπισθοχωρητικῶς Αἰλ. Γ. Ζ. 16, 33· «τοὺς ἡμίσεις μὲν ἔμπροσθεν, τοὺς ἡμίσεις δ' ἐπ' οὐρὰ ἔχων» Ξεν. Ἑλλ. 4, 3, 4· «ὁ κατ' οὐρὰν» = ἔξοπισθεν Κυρ. 5, 3, 45, cauda.

Οὐρά βούς· ἀκρωτ. Κύπρου, τὴ καὶ «κλε-ῖς ἄκρα» Πτολ.

Οὐρα, τὰ ὄνομα, τέρματα, ἀντὶ ὄροι ἐκ τοῦ ὄρας· «ἀμ' οὐροισι» = περὶ ὄρων Ὀμ. ἴδ' οὐρον.

Οὐρ-αγέω· οὐραγός εἰμι, προηγούμενός τῆς οὐ-ράς τοῦ στρατεύματος Πολυδ. 4, 11. 6, 1· ἔτι δὲ = δασυρέας = ἔρχομαι ὑστερον· «ἐν ὥρᾳ ἐξεγείρου καὶ μὴ οὐράγει» Σιρ. σοφ. 32, 11.

Οὐρ-αγῆμα, τό· τῷ ἐπαμ. ἔδωκ. 176, 96.

Οὐρ-αγία, ἡ· ἡ οὐρά τῆς φάλαγγος = ἡ ὀπι-σθεν ἀκολουθοῦσα στρατῷ· «Μούχ. ἀντιθ. τῷ στόμα· «οἱ ἐπὶ τῇ οὐραγίᾳ τεταγμένοι» Πα-

λυδ. 6, 40, 6· ἔτι δὲ τὸ ἄξιωμα τοῦ οὐραγοῦ «τοῖς ἐπὶ τῇ οὐραγίᾳ ἐξήπτοντο» Δ. Σικ. 14, 80.

Οὐρ-αγίος, ἰσφ. ἀντὶ οὐραγός· Ἰακ. Ἀνθ. Π. 6 (12, 162).

Οὐρ-αγός, ὁ· ὁ ἄγων τὴν οὐρὰν, ὁ κυβερνῶν τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ στρατεύματος, ἵστων τὴν οὐρὰν, ἀρμεν, καὶ ὡς οὗτος. ὁ οὐραγός, ὁ τε-λευταῖος τοῦ ὄρου λόγος, ἀντιθ. τῷ λοχα-γός, πρωτοστάτης καὶ ἡγεμὼν Πολυδ. 6, 35, 8. Ἐν γέν. τὸ τελευταῖον μέρος· «οὐραγοὶ τῶν καρπίμων» = τὸ ἄκρα τῶν καλαμῶν, ἐνθα ἐπι-κάθηται οἱ ἀσάγγες Αἰλ. Γ. Ζ. 1, 43.

Οὐράδιον, τό· ὄροκ. τοῦ οὐρὰ Ἀράκ. 13, 10, caudula.

Οὐράδιος· οὐρατος γεωπ.

Οὐραθῆνας· κώμη τῆς πέραν τοῦ Γάγγου Ἰν-δικῆς Πτολ.

Οὐραία, π. ἡ· οὐρά ἔδωκ.

Οὐραίας, ὁ· ἔγγανος Βετίγιδος· ἐξ ἀδελφῆς Προκ.

Οὐρατος, 3' ὁ εἰς τὴν οὐρὰν ἀνέχων· «τρίχες ἄκρα οὐραταί» = τὸ ἄκρον τῶν τῆς οὐράς τρι-χῶν Ἰλ. φ. 520· = πτερόν = τὸ τῆς οὐράς ἄκρον. ἀλεκτρ. 28· «ἄκρος στρέφουσιν οὐραταί», ἐπι-ρημ. = τελευταῖον ἔδωκ. Ἰων 1154· = πόδες = οἱ ὀπίσθιοι Θεοκρ. 25, 269· τὸ οὐρατον = τὸ ὀπίσθιον μέρος, ἡ οὐρά Σοφ. ἀποσπ. 700 καὶ ἐπὶ ἰγθύων = τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν πτερόν· ἴδε καὶ βασιλίσκος Ἀρχεστρ. π. Ἀθην. 7, 303.

Οὐρατος, ὁ· βασιλίσκος (ὁ ὕψις), π. Αἰγυπτί-οις μετγ. basiliscus (serpens).

Οὐρατός, ὁ· τὸ μέσον τοῦ καπνοῦ Πολυδ. 1, 90.

Οὐραλόφιος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Παλιμήριος μετγ.

Οὐράνη, ἡ· κατοικοῦσάντων ἀγγέλων, εἰς ὃ οὐροῦσιν, = ἀμύξ, Αἰσχ. ἀποσπ. 429 π. Φωτ.

Οὐρανία, ἡ· θυγ. Διὸς καὶ Μνημοσύνης, μία τῶν ἐννέα Μουσῶν Ἡσ. π. τοῖς ὑστερον λα-τρευομένη ἔξαιρ. ὡς ἑσφός τῆς ἀστρονομίας καὶ τῆς περὶ τὰ οὐράνια ἀμάρτα γνώσεως· ἁλ-γεται δὲ ὅτι ἐγέννησεν ἐκ τοῦ Ἀπολλωνίου τὸν Μίαν Ἰγνί. 2) Νύμφη θυγ. Ὀλλεαντοῦ, τῆς Τη-θύρας Ἡσ. 3) ἐκθ. Ἀφροδίτης ὑπὸ τὸ ὄνομα εὐρίσχετο καθ' Ἡρ. ὁ ἀρχαιότατος αὐτῆς ναὸς εἰς Ἀσκάωνα τῆς Συρίας· κατὰ δὲ Πλάτ. ἡ Οὐρανία Ἀφροδίτη ἦν θυγ. τοῦ Ὀλλεαντοῦ γεν-νηθεῖσα ἀμύξτω, καὶ παριστανομένη ὡς ἀμ-βολον τοῦ νοεροῦ καὶ θεοῦ ἔρωτος, διάφορος οὐσας τῆς λεγομένης Πανδῆμου Ἀφροδίτης 4) γυν. ὄν. κωδ. 5) πόλ. Κύπρου Δ. Σικ. 6) παῖγν. τι διὰ σφαίρας, ἐν αἷ τὴν σφαῖραν ῥίπτουσιν ὀ-φηλὰ εἰς τὸν ἀέρα Πολυδ. 9, 106· 7) ὄν. με-τεώρου τινός· Ὀλυμπίου.

Οὐρανία πόλις· οὐρανόπολις.

Οὐραναίῳ· παίζω τὴν οὐρανίαν, ῥίπτω εἰς τὸν ἀέρα ὀφηλὰ τὴν σφαῖραν Ἡσφ.

Οὐραναῖος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Αἰδάν.

Οὐρανιάς, ἡ· δηλωσις ἡ καταγραφή τῆς παι-δῆς οὐρανίας Ἐπιγρ.

Οὐρανίᾱφι, π. ὅστις. ἀντὶ οὐρανίᾱ.

Οὐρανίῳ, ὁ· ὁ υἱὸς Ὀλλεαντοῦ, ὁ Κρόνος Ἡσ.

Οὐρανίῳ, ὄν· οἱ ἐν τῇ οὐρανίᾳ διατρίβου-τες θεοὶ πρός διαστολὴν τῶν καταχθονίων θεῶν Εὐρ. ἔτι δὲ ἐκθ. = οὐρανίος, celestis.

Οὐρανίζομαι· φθάνω εἰς τὸν οὐρανὸν Αἰσχ. ἀποσπ. 429 π. Φωτ.

Οὐρανίζω· τῷ προηγ. Ἠσδ. 3.
 Οὐράνιον, τό· ὅρος· ἑκείνη Δ. Σικ.
 Οὐράνιον, τό· τὸ κολλούριον Ἄλ. Τραλ. 2.
 Οὐράνιος, 3 καὶ 2 ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατερχόμενος, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ εὐρισκόμενος ἢ κατοικῶν, ἰδ. - θεοί=οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ οἰκοῦντες Ὀμ. Ὑμν. Δημ. 55· ἡμεῖς, Ἀφροδίτη Πινδ. ἀποσπ. 6, 87· καὶ μὲν, = οὐράνιοι = αἱ θεαί, Π. 238· ἀστήρ, 3, 75· κίων, 1, 19· ὅ-δοατα - βρογαί, Ὁ. 10, 2· ὁ Λίσχ. διακρίνει «θεῶν τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραίων», Ἀγ. 98· ἔτι «οὐρανία γέννη», Πρ. 164· «οὐράνιος πόλος», 927· ἀστρα, 1051· αἰθήρ Σοφ. Οἱ. τ. 866· «αἰθέρα οὐράνιον» Εὐρ. Εκ. 1100· ἀστραπή, ὅπερ τοῦ μέτρου χάριν μετατρέπουσιν εἰς οὐράνια, ἵνα ἐλλειφθῇ ἐπιρρηματ. = ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Σοφ. Οἱ. Κ. 1465· ὡς καὶ «ἐκ-ποιν οὐράνια βρέμονται» Εὐρ. Τρω. 1159· φῶς Σοφ. Ἀντ. 935· «οὐράνια καὶ χθονοστέβη», Οἱ. τ. 301· «οὐρανίων μακάρων» Εὐρ. Ἠορ. μ. 758· θεοί, Ἠλ. 1235· καὶ περ, οὐρανίη Ἀφροδίτη Ἠρ. 4, 59· «ἔκραν ὑπὸ τὴν οὐρά-νιον ἀψίδα πορεύονται» Πλάτ. Φαιδρ. 247· θεοί, νόμ. 8, 828· «οὐράνια σημεία»=τὰ ἐν τῇ οὐρανίᾳ ἀτμοσφαίρᾳ φαινόμενα, οἷον σίφινες καὶ τυφάνες Ξεν. Κυρ. 1, 6, 2· «ρίπτε σκέλος οὐράνιον» = εἰς τὸν οὐρανὸν Ἀριστ. σφ. 1529· καὶ μετφ. = τεράστιος, ἰσχυρὸς, μέγας, σημαίνων τὸν οὐρανὸν βαλμὸν πράγματός τινος· «ἄρ-εόασαν οὐράνι' ἄχη» Λίσχ. Περ. 565· ἀνεβόη-σεν οὐράνιον ὅσον, σημαίνει τὸ ὑπερβεβηκὸς καὶ μέχρι τοῦ οὐρανοῦ ἦκον· Β. Ἀν. 4, 20· ὁ Σοφ. συνάπτει «Τυφὸς ἀέτρας σκηπτὸν, οὐρά-νιον ἄχος» = τὸν κοινοτότον Σχολ. Ἀντ. 414· τὸ δὲ «ἔσαν οὐρανίαν φλέγων» = ἰσχυρῶς με-γάλην, Ἀν. 194· ὁθ. «οὐράνιον ὅσον ἡμάρτηκα» = θαυμαστόν ὅσον Ἀριστ. βατρ. 781, coelestis.
 Οὐράνιος, 3· α) ἐπὶθ. 1) ἐκ τοῦ θεοῦ Οὐρα-νίου προερχόμενος ἢ καταγόμενος, ἢ εἰς αὐ-τὸν ἀνήκων, «αἶμα» καὶ «σταγόνες, αὐλαξ» Ἀπολ. Ρ. 4, 992· ἐν γέν. ἀντὶ θεοῦ, ὁθ. καὶ οὐράνιος γράφ. Λίσχ. Πρ. 163· 2) καθόλ. = εἰς τὸν οὐρανὸν οἰκῶν, ὅπου μάλιστα οὐρ. γρα-πτ. μετὰ τοῦ θεοῦ Ὀμ. Ὑμν. Δημ. 55· ἐνίοτε πρὸς διάκρισιν τῶν χθονίων θεῶν Πλάτ. νόμ. 8, 828· οὕτω καὶ «αἱ θεαί» Ἀπολ. Ρ. 4, 1412· ἔξαιρ. ὅμως ὁ Ζεὺς Nov. 21, 226· Διόνυσος, 10, 136· Γανυμήδης 47, 52· Ἠρα, 8, 151· Ἀθῆν. Nov. 9, 214· «Πῶθ, 8, 96· «Πλέ-κτρη, 47, 694· «Πριγόνη, 47, 259· «οἱ θεοί» καὶ ἀπλῶς «οἱ οὐράνιοι», 2, 436· καὶ μετὰ τῆς προσθ. «μάκαρες» ἢ «ἀθάνατοι», 21, 250· καὶ αἱ θεαὶ οὐράνιοι γέν. ὅμωρ. ἄν Πινδ. Π. 2, 70· 3) = οὐράνια φαινόμενα, π. χ. «οὐρανίη αἶψ» Σουφ. καὶ «οὐρ. ἀλγεται» Nov. 5, 67· Τυ-φῶν, 1, 463· οὐράνια = οἱ πρὸς τιμὴν τοῦ Οὐ-ρανίου Διὸς τελοῦμενοι ἀγῶνες ἐν Σπάρτῃ Ἐ-πιγρ. 6) οὐσ. κλ. Οὐράνιε, ὅν. ἀνδρ. 1) ἰα-τρὸς ἐξ Ἀπαμείας τῆς Συρίας Ἀγαθ. 2) ἱστο-ριογράφος Στ. Βυζ. γ) Ρωμ. Καίσαρ Ζωα. δ) ἄλλοι Ἀνθ. Πλαν.
 Οὐράνιος, ὁ· ὅν. ἀνδρ. Ἐπιγρ. μτγν.
 Οὐράνιος, ἢ· οὐράνια· = τελετὴ Ἐπιγρ.
 Οὐρανίσκος, ὁ· ὅποι. τοῦ οὐρανοῦ. ὁθ. 1)

μικρὸς οὐρανός, τὸ θολωτὸν σκέπασμα δωρ. ἰδ. τῆς σκηνῆς Πλουτ. Φωκ. 33· 2) τὸ ἄνω μέρος τῆς τοῦ στόματος κοιλότητος· «αἱ γνάθοι καὶ οὐρανίσκοι» Ἀθήν. 8, 315, palatium· 3) ἀπτερισμὸς τῆς ὁ καὶ νῆτος στέφανος καλούμενος Σχολ. Ἀράτ. 397.
 Οὐράνισμα, τό· σημειὸν τι (nota) τῆς νεω-τέρας μουσικῆς μτγν.
 Οὐράνιον, ὁ· οὐράνιος· «θεοὶ οὐρανῶνες» Ἠλ. α, 570, coelestia.
 Οὐρανίων, ὁ· οὐρανίου, πλ. οὐρανίων· 1) = οἱ Τιτάνες Ἠσ. 2) οἱ κάτοικοι τοῦ οὐρα-νοῦ, ἐκῶν. τῶν θεῶν Ἠλ. 3) ὅν. κύρ. α) Λα-κεδαιμόνιος Ἐπιγρ. 6) ἄλλ. Ἐπιγρ.
 Οὐρανιόνα, αἱ· θεαί Ἀνθ.
 Οὐρανόνη· θεά, ὀηλ. προηγ. Ἀνθ. Παλ. 51, 5.
 Οὐρανίως· θεῶν, Διον. Ἀρσεν. 129, divinitus.
 Οὐράνο-δᾶμων, 2· ὁ ἐν οὐρανῷ πορευόμε-νος, ὁ δι' οὐρανὸν ὁδεύων Εὐστ. 6, 90.
 Οὐράνο-εἰσέτω· βαδίζω εἰς τὸν οὐρανὸν μτγν.
 Οὐράνο-εἰσέτης, ὁ· εἰς τὸν οὐρανὸν βαδί-ζων μτγν.
 Οὐράνο-εἰσέτης, 2· ὁ ἔχων χρῶμα κυανόν, τὸ τοῦ οὐρανοῦ μτγν. caeruleus.
 Οὐράνο-γενώμων, 2· ὁ τὸν οὐρανὸν ἢ τὰ τοῦ οὐρανοῦ γνωρίζων Δουκ. Ἰκαρ. 5.
 Οὐράνο-γραφία, ἢ· περιγραφή τοῦ οὐρα-νοῦ, ἐπιγραφὴ συγγράμματος τοῦ Δημοκρίτου Δ. Λαερ. 9, 48.
 Οὐράνυ-δεκτος, 2· ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ δεγ-θεῖς, ἐν οὐρανῷ φαινόμενος· «ἀγγέλ μῆνης» Ὀμ. Ὑμν. 32, 3.
 Οὐράνο-δραμέω· τρέχω εἰς τ. οὐρανὸν Κλ. Ἀλ.
 Οὐράνο-δρόμος, 2· ὁ τρέχων εἰς τὸν οὐρα-νὸν μτγν.
 Οὐράνο-εἰδέης, 2· ὁ ἔχων εἶδος οὐρανοῦ Ἠσδ. caelestis.
 Οὐράνυεις, 2· τῷ προηγ.
 Οὐράνυθεν· ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πλεοναστ. ἀπ' οὐρανόθεν Ἠλ. φ, 199· καὶ ἐξ οὐρανόθεν, 0, 19, coelitus.
 Οὐράνο-θεσία, ἢ· ἢ θέσις τῶν σημείων τοῦ οὐρανοῦ Σχολ. Ἀράτ. 33.
 Οὐράνυθι· ἐν τῷ οὐρανῷ· «οὐρανύθι πρὸ» = πρὸ οὐρανοῦ, = ἐν τῷ ὑπὸ τὰ νύκτα τόπων Σχολ. Ἠλ. γ, 3, ὡς τὸ «Ἰλιόθι πρὸ» = πρὸ τοῦ Ἰ-λίου, καὶ ἡθῶι πρὸ = πρὸ τῆς αὐγῆς, ὥστε τὸ οὐρανύθι ἐνταῦθα εἶναι ἀντὶ γέν.
 Οὐράνο-κατ-σικουε, ὁ· ὁ κάτ. τοῦ οὐρα-νοῦ ἔμψ. coelestia.
 Οὐράνυ-κτετης, 2· ὁ ἔχων κτεῖμα τὸν οὐ-ρανόν, ἢ ἀνήκων ὡς κτεῖμα εἰς αὐτόν.
 Οὐράνυ-λέσχης, 2· ὁ περὶ οὐρανίων πραγ-μάτων φιλοσῶν, πολυλογῶν Εὐστ.
 Οὐράνο-μέτρης, ὁ· τὸν οὐρανὸν μετρώων μτγν.
 Οὐράνο-μήκης, 2· ὁ οὐρανοῦ ἡμικος ἔχων, ὁ μέχρις οὐρανοῦ ὀψιλής, ὑψηλότητος· «ἐλάτῃ Ὀδ. ε, 239· «ἡνέδρεα Ἠρ. 2, 138· «φονίης Μιλ. 1 (6, 1)· «οὐρ. λαμπρὰ ἀνίσταται» Λίσχ. Ἀγ. 92· «κλέος Ἀριστ. νεφ. 458· «καλὸν Ἀριστοτ. ῥητ. 3, 11· κλέας Ἐπ. 308 (8, 84)· «σημεῖα Πλουτ. αὐ δύναται. 15.
 Οὐράνο-μήτης, 2· ὁ κατὰ μέτρην τοῦ οὐρανοῦ κατασκευάζων Εὐστ. 219, 14.

Οὐρανό-νικος, 2' ὁ νικῶν, ὑπερτέρων τῶν
οὐρανῶν κατὰ τὴν δύναμιν· ἄτα Αἰσχ. ἰκ. 170.
Οὐρανό-παις, 2' ὁ παῖς τοῦ οὐρανοῦ Ὁρφ.
ἡμν. 26, 13.
Οὐρανό-παις, 2' ἐπών. Ῥίτας κ. Θέμιδος Ὁρφ.
Οὐρανό-πίτης, 2' ὁ ἐξ οὐρανοῦ καταπεσὼν·
-δαίμονες Ἑμπεδ. Πλουτ. συμπ. 2, 3, 3.
Οὐρανό-πλαγκτός, 2' ὁ εἰς τὸν οὐρανὸν
περιπλανώμενος· βίος Μανθ. 4, 623.
Οὐρανό-ποις, ἡ· ποιῆσις τοῦ οὐρανοῦ Δ.
Λαερ. 3, 77.
Οὐρανό-πολίς, οὐρανοδατῶ, περιπαλῶ τὸν
οὐρανόν.
Οὐρανό-πολις, ἡ· οὐρανοῦ, θεῖα πόλις, οὐ-
ρανία πόλις, ἐπὶ τῆς Ῥώμης Ἀθην. 1, 20.
Οὐρανό-πολις, ἡ· 1) ὄν. τῆς Ῥώμης Ἀθην.
καὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ Κλ. Ἀλ. 2) πόλ. Μακε-
δονίας Ἀθην. 3) πόλ. Πισιδίας Ησολ.
Οὐρανό-πολίτης, ὁ· ὁ τοῦ οὐρανοῦ πολί-
της, ὁ ἐν τῷ οὐρανῷ κατοικῶν ἑκκλ.
Οὐρανό-πολίτης, τὸ θηλ. τοῦ προηγ.
Οὐρανό-πορίς, ἡ· ἡ ἐν οὐρανῷ, διὰ τοῦ οὐ-
ρανοῦ ὁδοποιρία μῦθ.
Οὐρανό-πόρος, 2' ὁ διαπορευόμενος τὸν
οὐρανὸν, οὐράνιος.
Οὐρανό-πράτης, ὁ· ὁ καπηλεύων, ἱμνο-
ρευόμενος τὰ θεῖα Ἑκκλ.
Οὐρανό-πρόβλητος, 2' θεοπρόβλητος.
Οὐραν-όπτης, ὁ· οὐρανοσκόπος ἄμφ.
Οὐραν-όρφος, ὁ· ὁ σάκεπν ἔχων τὸν οὐρα-
νόν· σκηπὴ Ἀθην. 2, 48.
Οὐρανός, ὁ· υἱὸς τοῦ Ἑρέβους καὶ τῆς Ῥῆς·
ἡσ. ὅστις λαβὼν εἰς γυναικα τὴν ἰδίαν του μη-
τέρα Ἦν ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς πρῶτον τοὺς φο-
βερούς Ἰγάντας, Ἐκατόγχιρας, Κόττον, Βρι-
άρτων καὶ Γύγην, ἔπειτα τοὺς Κύκλωπας,
Βρόντην, Στερόπην καὶ Ἀργὴν καὶ τελευταίον
τοὺς Τιτάνας Ὄκεανόν, Κρόνον Κότον, Ὑπερίων-
α, Ἰαπετόν, Κρόνον, Ἀπολλ. καὶ τὰς ἐξ
Τιτανίδας θεῖαν, Ῥεῖαν, Θέτιν, Μνημοσύνην,
Φοῖβην, Τηθύον. Ἐπὶ δὲ τῶν Μουσῶν Ἀνθ.
τῆς Ἀττικῆς Σχολ. Θεοκρ. τῶν Ἑρινύων καὶ
μελωδῶν Νομῶν, ὡς καὶ τοῦ Σιληνῶς Σχολ.
Βιργ. Ἑκκλ. καὶ ἐν κεφαλαίῳ πατρὸς 45 τέκνων
Δ. Σικ. κατ' αὐτὸν ἦν ὁ οὐρανὸς ἀρχαιότατος
βασιλεὺς τῶν Ἀτλαντίων, ὁ μορφοῦσας πρῶ-
τον καὶ ἐξημερώσας τὰ ἦθη τῶν ἀνηκόντων του.
Οὐρανός, ὁ· ὁ οὐράνιος ὁλόος ἡ τὸ στερέωμα,
ὅπερ ἐξωρεῖτο ὡς κοῖλον ἡμισφαίριον, ἱρε-
ύμενον ὑπὲρ τὴν γῆν ἐπὶ στήλων, αἵτινες
ἐχώριζον ἀπ' ἀλλήλων τὴν γῆν καὶ τὸν οὐρα-
νόν, καὶ τὰς ὁποίας βαστάζει ὁ Ἄτλας κατὰ
Ἄτλ. α, 54, ὡς «κλόν» οὐρανοῦ τε καὶ γῆνός
ὡμίως ἐρείδων Αἰσχ. Πρ. 349 εἰνε δὲ γὰλ-
κεος Ἰλ. ρ, 425· πολὺ αἰχμῶς, ε, 504· -σι-
δέρους, α, 329· συνήλασε· καλεῖται εὐρύς,
καὶ ἐπειδὴ ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται οἱ ἀστέρες
(«ἀστὴρ ἔσπερος, ὅς καλλίστος ἐν οὐρανῷ ἵστα-
ται ἀστὴρ» Ἰλ. χ, 318), ἀστερόεις· «μισση-
γὴ γαίης καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος», ε, 769,
ἰδ. χώρα τοῦ διός, «Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν
εὐρύν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν», α, 192 ὑπερά-
νω αὐτοῦ ὁ αἰθήρ καὶ κάτω αὐτὸν νεφέλαι, «ὅτ'
ἄν' Οὐλύμπου νέεας ἔρχεται οὐρανὸν ἔλτω

αἰθήρος ἐκ Διὸς», π, 364· ἀλλ. ἐν τῇ «πύλῃ
παμφανόσασα δὲ αἰθήρος οὐρανὸν ἱκαν» ἡμν.
ρεῖται ὡς κάτω αὐτοῦ ὑπάρχων, β, 458· εἰνε
δὲ τὸσον ὑψηλὰ ὑπὲρ τὴν γῆν ὁ οὐρανός, δουν
ὁ Ἄδης ὑποκάτω τῆς γῆς χαμηλὰ, θ, 16·
6) ἦτο ἡ κατοικία τῶν θεῶν, οἵτινες μετέπειτα
ἐπιστάμετο ὅτι κατῴκουσιν ὑπεράνω τοῦ ὅλου
τοῦ οὐρανοῦ· «ἀθάνατοι τοῖ οὐρανῶν εὐρύν
ἐχουσιν» Ὁδ. α, 67· ὡς «φάν δὲ τιν' ἀθανά-
των ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος κατελθέμεν» Ἰλ.
γ, 108· συγν. δὲ προσεῖθ. καὶ Ὀλυμπο· «ἀνι-
δὴ μέγαν οὐρανὸν Ὀλυμπόν τε», α, 497·
«πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἀς ἔχον Ἥραι, τῆς
ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός Ὀλυμπος τε», ε,
749· αἱ δὲ «πύλαι οὐρανοῦ» ἦσαν νύμφαι τι
πυκνὴν, κυλινδρούμενον ἐπὶ τῇ ἀνοίξει τοῦ οὐ-
ρανοῦ ὑπὸ τῶν Ἑρῶν, θ, 393· καὶ μόν. =
Ὀλυμποι, «ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ», ε, 130· ἐκ
τούτου βλέπομεν οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὸν οὐρα-
νόν, καὶ ἀνατίθουσιν ἐν ταῖς δεήσεσι τὰς χαι-
ράς των πρὸς αὐτόν· «εὐχάτο χαιρ' ὕργων εἰς
οὐρανὸν ἀστερόεντα», α, 371· καὶ πρὸς αὐτὸν
ἀναβάνει τῶν θυμάτων ἡ κνίσσα, θ, 540· γ)
ἐν γέν. = ἅπας ὁ ὑπεράνω τῆς γῆς ἐπιδραμέ-
νος αἰθήρ, ὁ οὐρανός καὶ ἐν τῇ συνηθ. ὡς
ἐπὶ πυρός, καπνοῦ καὶ βοῆς λέγεται ὅτι ἀνα-
βαίνουσιν εἰς οὐρανόν, θ, 509· οὕτω καλεῖται
καὶ μετφ. «τῆς· κλέος οὐρανὸν εὐρύν ἔκταν»
= τὸ κλέος φθάνει εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν, εἰς
αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἡ τοῦς θεοῦ· Ἰδ. θ, 74·
ὅμ. καὶ «τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανόν
ἔκει» = ὕψιστον βαθμόν, ρ, 565· εἰς πάσας ταύ-
τας· τὰς σημασι. Ἰν. Πινδ. καὶ τραγ. «οὐρανὸς
πολυμήτερος κρείοντι» Πινδ. Ν. 3, 10· «γὰρ καὶ
οὐρανός», Π. 10, 27· «οἰκίαν οὐρανοῦ», Π.
85· «οὐρανοῦ ἐν δόμοισιν», 10, 88· «οὐρανῷ
χείρας ἀνατίνασ», 5, 38· «εἰς οὐρανὸν πέμπει
ἔπη» Αἰσχ. Ἑπτ. 424· «Ἀπόλλυι φογὰ δ' ἀπ'
οὐρανοῦ θεόν», ἰκ. 211· «ἔστι μέγας ἐν οὐρα-
νῷ Ζεὺς» Σοφ. Ἠλ. 169· αἰνός, Αἰ. 832· καὶ
μετφ. «πρὸς οὐρανὸν βιβάν», Οἰ. Κ. 382· «ἐν
ἐν ἀστροῖς οὐρανοῦ τέμνων ὀδόν» Εὐρ. Φο. ν.
1· καὶ περ. Ἠρ. 4, 158· «ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν
οὐρανῷ Ζεὺς» Πλάτ. Φαῖδρ. 246· ὡς «τῶν ἐν
οὐρανῷ θεῶν», πολ. β, 508· «ὃν οὐρανὸν καὶ
κόσμον ἐκονομάκαμεν», πολιτ. 269· «πρὶν
οὐρανὸν καὶ γῆν γενέσθαι», Εὐδοκ. 298· «ὅσοι
πολὺ ἦν ἐξ οὐρανοῦ» Ξεν. Ἀν. 4, 2, 1· ὁ Ἀρι-
στοτ. ἐξηγ. τόπον ἐνθα φαίνονται οἱ ἀστέρες,
καὶ καθόλου τὸ πᾶν, τοῦ κόσμου τὸ ἅνω, θ, οὗ
οἰκητήριον, π. κοσμ. 1, 9, καὶ τὸ παρατί-
ζει τοῦ «ἄρος τῶν ἄνω, ἡ κατ' ἄλλ. ἐκ τοῦ
ἄρου, ἀμφοτέρ. ἔσφ. ἴσ. εἶνε συγγεν. τῷ αἰ ἡ
ἀίρην, αἰωρὴν συγγεν. τοῦ μετέωρος ὡς εἰς
τὸ Ἀγγλ. heaven ἐκ τοῦ heave, τὸ γερμ.
heben. Μετφ. α) πᾶν ὅ, τι εἶναι σάκεπν καμα-
ρωτῆν ἡ οὐρανοειδῆ (ὡς ὁ οὐρανίσκος) Ἠσυχ.
ἰδ. στρογγύλον καὶ καμπύλον σέπασμα τῆς
σκηπῆς Κασσαῦς. εἰς Ἀθην. 2, θ· 6) ἡ ὑπερίσ-
τῃ οὐρανίσκος Ἀριστ. Ζ. Μ. 2, 17 ἐκ τῆς μυρ-
φης ὀνομαστ. οὕτως· ὅδε Μάτρων π. Ἀθην.
λέγει «οἱς ἐπιτετράφηται μέγας οὐρανός ὀπα-
νίκων» περὶ τοῦ μαγεύειν οὐρανὸν (φοβε-
νοῦ) 4, 134· γ) κύρ. ὄν. υἱὸς τοῦ Ἑρέβους καὶ τῆς

Ραίας, ὅστις ἐγέννησε πολυαριθμούς θεούς 'Πο.
Πε. 125' ἴδε τὰ προηγ. ἀρθρ. π. 'Ομ. ἀπαντᾷ ὁ
οὐρανός· καὶ ἡ γαῖα μόν. δις 'Ιλ. α, 36 καὶ 'Οδ.
ε, 184, καὶ ὅτ' μόν. ὡς μάρτυρες οὐκουτινός· ὅθ.
εἶνε ἀμφ. ἂν δὲν πρέπη εἰς ἀμφότ. τὰ χωρία
νὰ ἐκλαυθάνωνται αἱ δύο λέξεις ὡς προσηγο-
ρικὰ ὀνόματα.

Οὐρανός, ὁ· ὕψος, ἀνδρ. ὄν. 'Επιγρ.

Οὐρανός· πρὸς τὸν οὐρανόν.

Οὐρανὸς-σκόπος, 2' ὁ σκοπῶν, παρατηρῶν
τὸν οὐρανόν 2) ἰγθύς τις ὁ καὶ ἀλλοιώνου-
ρος Πλιν. Ι. Ζ. 32, 7, 24.

Οὐρανὸς-στεγῆς, 2' ὁ τὸν οὐρανὸν σκεπᾶ-
ζων ἢ κρατῶν· ἄλλοιον Αἰσχ. ἀποσπ. 293.

Οὐρανὸς-τίμητος, 2' ἐξ οὐρανοῦ τιμηθεὶς μτγν.
Οὐρανὸς βῆχης, ἢ· ἄκρα τις τῶν 'Αλπεων,
κυρπὴ τοῦ ἀμυπαντος ὕψους δοκοῦσα Εὐστ.
'Οδ. 1390, 20.

Οὐρανὸς-οὐχός, 2' ὁ ἔχων, βασιλεύων ἢ κα-
τοικῶν τὸν οὐρανόν· ἀρχὴ Αἰσχ. Χο. 954.

Οὐρανὸς-φανής, 2' τῷ ἔπομ. μτγν.

Οὐρανὸς-φάντωρ, 2' ὁ ἐν οὐρανῷ φανεὶς ἢ
φαινόμενος· οὗ ἢ λαμπρότης εἰς ὕψος φαίνε-
ται· μέχρις οὐρανοῦ φέγγων Σουίδ.

Οὐρανὸς-φεγγής, 2' ἐξ οὐρανοῦ φέγγων μτγν.

Οὐρανὸς-φαίτῳ, πορεύομαι εἰς τὸν οὐρανόν

ἢ διὰ τοῦ οὐρανοῦ Πσύχ.

Οὐρανὸς-φαίτης, ὁ τῷ ἔπομ. ὁ Σουίδ. ἐξηγ.

ἔκ τοῦ οὐρανοῦ βαίνων.

Οὐρανὸς-φοῖτος, 2' ὁ εἰς τὸν οὐρανόν ἢ διὰ
τοῦ οὐρανοῦ πορεύομενος Λυσ. π. μέτρ. 3, 7.

Οὐρανὸς-φύρος, 2' ὁ φέρων, βασιλεύων τὸν
οὐρανόν μτγν.

Οὐρανὸς-φράντωρ, ὁ· οὐράνιος φῆτωρ, ἢ περὶ
οὐρανοῦ διαγόμενος, ἐν τῇ ἐξαήμερῳ ὅτ' ἂν τοῦ

Μ. Βασιλείου Γρηγόρ. καὶ ἄλλῃ γρ. οὐρανο-
φάντωρ.

Οὐρανὸς-φρύων, 2' ὁ ἔχων θεῖα, οὐράνια φρο-
νήματα, εὐσεβεὶς Κυρίλλ.

Οὐρανὸς-φύττωτος, 2' ὁ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ
φωτεινός, πλεονάζων μτγν.

Οὐρανὸς-φύτος, 2' ὁ ἐξ οὐρανοῦ καταγόμε-
νος μτγν.

Οὐρανὸς-χάλκευτος, 2' ὁ ἐν οὐρανῷ ἢ ὑπὸ
τοῦ οὐρανοῦ χαλκευθεὶς Ὑμνῶδ.

Οὐρανὸς-χρόνος, 2' τῷ ἔπομ. Θεοφρ.

Οὐρανὸς-χρώματος, 2' τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρο-
μα ἔχων, κυανόχρους 'Αθην. 3, 90, caeruleus.

Οὐρανὸς· μετατίθω τι εἰς τὸν οὐρανόν, θεο-
ποιῶ μτγν.

Οὐρανῶσις, ἢ ἡ εἰς οὐρανὸν μετάθεσις, ἀπο-
θώσις Εὐστ.

Οὐραῖς, ἄγος, ἢ τὸ πτηνὸν τέτριξ οὗτος κα-
λουμ. π. ἀττ.· ἢ δὲ τέτριξ, ἢν καλοῦσιν 'Αθη-
ναῖοι οὐραγὰς, οὗς· ἐπὶ τῇ γῇ νεοττεύει οὗτ'
ἐπὶ τοῖς θένδεσιν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς χαμαιζήλοις
φωτοῖς· 'Αριστοτ. Ι. Ζ. 6, 1.

Οὐραγός, ὁ· ἀγωνός τοῦ οὐροῦ ὁ ἐν τοῖς ἐμ-
ερύσις ἀπὸ τῆς οὐροδόχου κόστους ἐπὶ τὸν ὁμ-
οφυλὸν διατείνων Γαλην. 5, 340· ἴδε καὶ οὐραγός.

Οὐρα, ἢ· πόλις ἐν Πικηνῷ Πτολ.

Οὐραβάνη, ἢ· ῥωμα. Urbana, γυν. ὄν. ἐκ
ἱσθῆς 'Επιγρ.

Οὐραβανός, ὁ· ἀνδρ. ὄν. ἐκ Τεγέας, Urbanus 'Επιγρ.

Οὐραβάρ· πόλις, Μαυριτ. Κάισ. Πτολ.

Οὐραβεντόν, τό· πόλις, Τυρρηνίας Προκ. νῦν
Orvieto.

Οὐραβίκιος, ὁ· ὁ ῥωμα. Urbicus 'Επιγρ.

Οὐραβίνα, ἢ· ἡ ῥωμα. Urbina 'Επιγρ. μτγν.

Οὐραβίνον, τό· 1) πόλις, Ὁμαδικῆς μετ' τὸ ἐπών.

'Ορηνάια, νῦν Urbina Πλιν. 2) πόλις, Ὁμαδρι-
κῆς ἐπὶ τοῦ Μεταύρου 'Επιγρ. νῦν Urbania.

Οὐραβίος, ὁ· ἀνδρ. ὄν. Σουίδ.

Οὐραβίς· πόλις, Αἰθιοπίας Πλιν.

Οὐραβόνη, ἢ· πόλις, Ἰσθρίας Βαίτ. Πτολ.

Οὐραγία, ἢ· ὄργια.

Οὐραγοί, αἱ· ἔθνος Σαρματικών Στράβ.

Οὐρεᾶ, τὰ, πλ. ὄν. καὶ αἰτ. τοῦ οὐρεός, ἰων.

κ. π. ἀντὶ ὕψους, βουδὸν 'Ομ.

Οὐρεΐας, ἢ· π. ἀντὶ ὕψους· πρὸς. ὕψους, ὕρεας
καὶ οὐρενός.

Οὐρεΐ-δάτας, π. ὁ· ὕρεΐάτης Εὐρ. 'Ηλ. 170.

Οὐρεΐ-θρεπτός, 2 καὶ 3, ἰων. ἀντὶ ὕψους·
πτός· ὁ εἰς τὰ ὄρη ἀνατραφεὶς Εὐρ. 'Εκ. 208.

Οὐρεΐον τό· ῥάργανον, πόλις, Ἀπουλίας Πτολ.

Οὐρεΐος, 2, ἰων. καὶ π. ἀντὶ ὕψους· 'Νύμφη
οὐρεΐη· 'Ορεΐας 'Ομ. ὕμν. 'Ερμ. 244· τέρως,
περὶ τῆς Σαργίτης Εὐρ. Φων. 819· οὐρεΐη δαί-
μων· 'Απολ. 'Ρ. 1, 1119· -χελώνη Νικ. ἀλ.

572, montanus.

Οὐρεΐος, ὁ· 1) ἑπών. Κενταύρου 'Πο. ἀσπ.
186. 2) ἐπὶ τοῦ νυμφῶν καὶ τῶ. = ὁ Πάν Εὐρ.
Ι. Τ. 1126.

Οὐρεΐος βίτος· ἴδ' οὐροδόχῃ.

Οὐρεοφοΐτάς, ἄδος· ὅτ' ἂν τοῦ ἔπομ. Νύμφαι
Λουκιλ. 1 (6, 194).

Οὐρεο-φοΐτάς, ἄδος ἢ· ὕρεοσιτις καὶ ὕρεΐας,
ἢ κατὰ τὰ ὄρη πλανωμένη καὶ βαδίζουσα 'Ανθ.

Παλ. 11, 194, 1, montivaga.

Οὐρεΐο-φοΐτος, π. 2' ὕρεοφοΐτος, ὁ εἰς τὸν
ὕρεον πορεύομενος, ὁ κατοικῶν ἐν ὕρεσιν 'Ιακ.

Α. Π. α. 82, montivaga.

Οὐρεσιδότης, π. ὁ· ὕρεσιδότης, ὁ εἰς τὰ ὄρη
βάσκων, ὡς ὁ ἐν τῷ ὕρει τρέφων Σοφ.

Φιλ. 1133.

Οὐρεσι-δρόμος, 2' ὕρειδρόμος· -Μαινάδες,
Εὐρ. Βαχχ. 983.

Οὐρεσι-οίκος, π. 2' ὕρεσιοίκος, ὁ ἐν ὕρεσι
κατοικῶν Πάν 'Αρχ. 9 (6, 181).

Οὐρεσι-τέκτων, ὁ, ἡνωμένοις ἔγραψεν ὁ Νι-
κίας τό 'Ιλ. ν, 390.

Οὐρεσι-φοΐτάς, ἄδος· ἑπών. Νυμφῶν 'Ανθ.

Οὐρεσι-φοΐτης, ὁ· οὐρεοφοΐτος τὸ ἄνω·
ὕρεοφοΐτης· οὗτως ἐκαλεῖτο ὁ Πάγκτος καὶ ὁ 'Α-
πόλλων 'Ομ. ὕμν. (9, 524), montivagus.

Οὐρεσι-φοΐτης, ἢ· ἑπών. 'Εκάτης 'Ορφ.

Οὐρεσι-φοΐτης, ἴδος· ὅτ' ἂν τοῦ ὕρεοφοΐτης
Νυν. δ. 9, 76· ἴδ' ὕρεοφοΐτάς.

Οὐρεσι-φοΐτος, 2' οὐρεοφοΐτης· -κρίνας· τὰ
ὕρεα· ἄνθη Μελ. 92 (5, 144), monticola.

Οὐρεὺς, ἰων. ὁ· ὕρεὺς· ἡμίονος, 'Ιλ. α, 50· -
ταλαεργός 'Πο. ἔρ. 32· πρὸς. τὸ ἔπομ. μιῖα.

Οὐρεὺς, ἰων. ὁ· οὐρος, φύλαξ· ἢ τιν' οὐρήων
διζήμενος ἢ τιν' ἐπαίρων· 'Ιλ. κ, 84· τὸν στί-
χον τοῦτον ἀπορρίπτουσι τινες διὰ τὴν σημ.

ταύτην, ἄλλοι δ' ἐξηναγκασμένους ἐξηγ. ἡμιό-
νων· ἀλλ' ὀφλ. μόν. αἱ ἀρχ. ἐξηγ. οὐρήων,

τῶν φυλάκων, ἀλλὰ καὶ ὁ 'Αριστοτ. ἀναφέρει

τῶν γραμματικῶν ἔρευναν· «ἴσως γὰρ οὐ τοὺς
ἡμιόνους λέγει ἀλλὰ τοὺς φύλακας, ποιητ.
25, custos.

Ὀύρεω (ἐκ τοῦ οὐρός, ὁ φύλαξ)· φυλάττω Σχολ.
Ἀπολ. P. 4, 1614.

Ὀύρεω· οὐρίω π. Σοφ. Οἱ. τ, 696, μετρ.
Ὀύρεω γρ. ἔσφ.

Ὀύρεω· πόλ. Σουσιανῆς Πτολ.

Ὀύρη, ἡς, ἡ· πόλ. Καλδαίων Ἰώσ.

Ὀύρη, ἰων. ἀντὶ οὐρά.

Ὀύρηας, ὁ· οὐρέας, ἐκ τοῦ οὐρέως, ἡ ἡμίονος.

Ὀύρη-ἑσπρος 2· ὁ τὴν οὐρὰν πρῶτων μετρ.

Ὀύρη-δόχος, 2· οὐροδόχος, ὁ δεχόμενος, πε-
ριέχων οὐρὸν· προβλ. Λοβ. Φρυν. 654.

Ὀύρηθρα, ἡ· ἡ τοῦ οὐροῦ διόδος Ἀριστοτ.

Ὀύρημα, τό· τὸ οὐρον, τὸ κάτουρον Ἰπποκρ.

Ὀύρηρος, 3· ὁ ἀνέκμων εἰς τὸ οὐρον· ἀγγετον
= κατουρόκακτον· ἀμῖς Σχολ. Ἀριστ. σφ. 807,
urinarius.

Ὀύρης, ὁ 1) Μαδιανίτης 2) Ἑβραῖος Ἰώσ.

Ὀύρησειώ· ἐπιθυμῶ νὰ κατουρήσω γλῶσσ. mi-
clurio.

Ὀύρησις, ἡ· τὸ οὐρεῖν, ἡ κατουρήσις ἱατρ. «οἱ
ἀνικοί καὶ γλυκεῖς χυμοὶ πάντες ὑπάγουσιν
τὰς κοιλίας, οἱ δ' ὀρεῖται καὶ ὀρμῆται λύουσι τὴν
οὐρῆσιν» οἱ δὲ πικροὶ μάλλον μὲν εἰσιν οὐρητι-
κοί, λύουσι δ' αὐτῶν ἔνιοι καὶ τὰς κοιλίας· ἱατρ.
Μνησθεὺς π. Ἀθην. 3, 121, minclio.

Ὀύρητις, ὁ· ὁ κατουρῶν, ὁ πόρος ὁ ἀπὸ τοῦ
νεφροῦ ἐπὶ τὴν κύστιν διατείνων, δι' οὗ τὸ
οὐρον εἰς τὴν κύστιν καταφέρεται Ἀριστοτ. I.
Z. 3, 15.

Ὀύρητιάω· οὐρησεῖω Ἀριστ. σφ. 807, mi-
clurio.

Ὀύρητικός, 3· ὁ εἰς τὴν οὐρῆσιν ἀνέκμων, εἰς
τὸ οὐρεῖν ἀρμόδιος Ἀριστοτ. M. Z. 3, 7·
πόρος· οὐρήθρα ἱατρ. = τὸ κινῶν τὴν οὐρῆσιν
εἰς τὴν ἀμύδαλιν εἰσιν οὐρητικός Ἀθην. 2, 54·
«τὸ σπυλίου μέλαν οὐρητικώτερον», 9, 371.

Ὀύρητρις, ἴσος, ἡ· ἀμῖς, οὐρητίνων ἀγγετον
Σχολ. Ἀριστ. σφ. 807.

Ὀύρι· ὄν. Ἑβραίου Ἰώσ.

Ὀύρια, ἡ· 1) πόλ. ἐν Ἰαπωνίᾳ Στραβ. 2) λι-
μνη Αἰτωλίας Στραβ.

Ὀύρια, ἡ· πηγὴν ὀδάτιον Ἀθην. 9, 395.

Ὀύρια, ἰων. τὰ ὄρια, τὰ σύνορα Ἡρ.

Ὀύρια, ἡ· οὐρός· ἴδ' οὐρός.

Ὀύριαθός, ὁ· στρατηγός τῶν Λυσιστανῶν
Στραβ. ἴδε Βορβανθός καὶ Υἱαθός.

Ὀύριαχος, ὁ (οὐρά)· τὸ ὄπισθεν, ἔσχατον
τέλος· «ἐγγεὺς οὐρίαχος» = ἡ κατωτάτη, μὲ
σῆδηρον ἀσπεσμένην ἄκρα τοῦ ἔλχους Ἰλ. ν,
443· «πλήθας ῥομφαῶν δοῦράτος οὐρίαχῳ»
Ἀντιπ. Σιδ. 19 (6, 111)· ἴδ' οὐραχός.

Ὀύριας, ὁ· 1) μέγας ἱσρεὺς τῶν Ἰουδαίων
Ἰώσ. 2) ἄλλος Ἑβραίος N. Δ. Ματθ. 1, 6.

Ὀύριδάτας, ὁ· δρεϊδάτης.

Ὀύριζω, ἰων. ἀντὶ ὀρίζω, συνορεύω· «πρός
τι» Ἡρ. 4, 42· συνορίζω μετὰ ὀρίζω τὰ σύνορα,
περιορίζω Ἡρ. ἴδ' ὀρίζω, definitio.

Ὀύριζω (ἐκ τοῦ οὐρός, εὐνοϊκός ἄνεμος)· φέ-
ρω τε εἰς καλὸν ἄνεμον, συνορίζω μετὰ εἰς εὐ-
τυχὴ περιστάσιν, κάμνω τινα εὐτυχῆ, ἀπαιτῶ.
«τὸν αὐτὸν καὶ δαίμον' οὐρεῖν τύχης» = ὁ αὐ-

τὸς δαίμων τῆς τύχης θὰ φέρῃ πάντοτε τύχην·
ὥστε τὸ τύχην συνορίζω. ἐκ τοῦ τύχης· ἡ ἀμειβ.
ὅμως σημ. εἶνε ἀναμφίβ. εἰς τὰς συνθέσεις
ἱκουργεῖν, κατουρεῖν. Αἰσχ. Περ. 594· «τί
σοι φέμενος ἡ τί βέβας τύχῃ» ἀνέκαθεν οὐ-
ρίσας = μακρόθεν φέρον τὴν εὐτυχίαν = τὴν
ἰκδίκησιν καὶ σωτηρίαν, Χο. 315· «ὅς τ' ἐμὲν
γὰρ φίλαν κατ' ὀρθὸν οὐρίσας» Σοφ. Οἱ. τ,
696, secundo· προβλ. ἱκουργεῖν.

Ὀύρις, ἡ· πόλ. Καλδαίων = Καμαρίνη Ἑδσ.

Ὀύρι-ὀρεπτος· ἐν τῷ ὄρει τραφεὶς Ἑδρ· Ἑκ.
204, ἴσφ. ἀντὶ οὐρεθρεπτος.

Ὀύριμα· πόλ. Συρίας Πτολ.

Ὀύρινον ὠόν, τό· τὸ ἀνεμώδες, ἄκαρπὸν τι καὶ
εἰς κλώστημα ἀνεπιτήθειον ἀγόν· διακρίνον-
ται δι' κυνώσουρα μὲν λεγόμενα τὰ αὐτὰ τὰ
κατὰ τὸ φθινόπωρον γεννώμενα, ζεφύρια δὲ
εἶτε ὑπηνέμια τὰ κατὰ τὴν ἀνοιξίαν, τὰ καὶ
οὐρίνα λεγόμενα, καὶ κοιν. οὐρία ἴδ' τὸ «ἰδὲ
ἐξουρίσαντα» Ἀλ. Ἀφροδ. εἰς Ἀριστοτ. Z. I,
6, 4. καὶ Z. I. 3, 2, ἐνθα οὐρίον ὠόν εἰρητι-
ται γεγραμμένον, ἐν αἷς καταφαίνεται ἡ αἰτία
καὶ ἡ ἐτυμολ. τοῦ ὀνόματος· «θερμαινόμενά
μᾶλλον διουρεῖται καὶ γίνεται οὐρία», ὅπερ ὁ
Ἰάγης ἔρμην. saniescunt, ἡ δὲ παλαιὰ λατ.
μεταφρ. onarorant, urinum onam.

Ὀύρινος· ἴδ' οὐρίος καὶ τὸ προηγ.

Ὀύριο-δρομέω· τρέγω, πλείω μὲ εὐνοϊκὸν ἄ-
νεμον Φερεικρ. π. Δ. Λαερ. 1, 116.

Ὀύριο-δρόμος, 2· ὁ τρέγων, πλείων μὲ εὐ-
νοϊκὸν ἄνεμον· νὰς μετρ.

Ὀύριομεικόν, τό· οὐροδόχη Ἰσάχ.

Ὀύριον, τό· φυλακὴ Πισχ.

Ὀύριον, τό· 1) παράλ. πόλ. τῆς Ἀπουλίας
Στραβ. 2) πόλ. Ἰσθρίας Βασιλ. Πτολ. 3) ποτ.
π. τῇ τελευτ. πόλει Πλίν. νῦν Τίπτο.

Ὀύριος ὁ ἑπών. Διὸς Αἰσχ. Ικ. 594· πᾶν πε-
ρίφημον ἦτο τὸ ἱερόν τοῦ οὐρίου Διὸς,
παρα τὸ αὐτόμιον τοῦ Θρακικοῦ Βασίλειου ἐν
τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ Ἀρ. Ἀν. 1, 30.

Ὀύριος, 3 καὶ 2· 1) ὁ ἔνων καλὸν, εὐνοϊκὸν
ἄνεμον· «οὐρίῳ πλάτῃ» Σοφ. Φιλ. 335· «ἐμ-
νοῖτο δὲ πλοῦς οὐρίος τε καὶ εὐσταλῆς», 769 (ὡς
πομπὴ Ἑδρ. I. A. 352)· δρόμος, Αἴ. 873· καὶ
μετφ. «ταύτην νόμιζε τὴν πλεον χρόνον ποτὲ
ἐξ οὐρίων δραμαῖσαν εἰς βοθρὸν πεσεῖν», ἐνθα
ὄπαν. ἀνέμων = πλείων μὲ εὐνοϊκὸν ἄνεμον,

1062· «πράξιν οὐρίαν ὄλιαν» = εὐτυχὴ Αἰσχ.
Χο. 801· «οὐρίος δρόμος ἐκ κακῶν» Ἑδρ. Ἡρ.
μ. 95, ὅστις καὶ «οὐρίον πνεῦμα» καὶ «οὐρίας
πνοάς» συνάπτει, Ἑλ. 1672· «νῆες οὐρίον πε-
ρῶν», Ἑλ. 146· «εἰς ἀφῆσιν κατὰ κῆρ ἑμαυτὸν
οὐρίαν» = μὲ ἄνεμον εὐνοϊκὸν νὰ φέρωμαι Ἀ-
ριστ. ἱππ. 431· καὶ «ἐξ ἀνθρώκων φίλος ἀ-
νῆλας» ἐπεθιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι· Ἀχ. 641·
καὶ ἐπιρρημ. «ἔτι γὰρ νῦν οὐρία θίτε» = τρέ-
χετε μὲ ἄνεμον εὐνοϊκόν, Ἀποσ. 550· καὶ σπαν.

πῆξ. ἄνεμος Θουκ. 7, 53· «ἦν δὲ τὰ πνεῦμα
οὐρίαν» Σεν. Ἑλλ. 1, 6, 37· «οὐρίος ἄνεμος»
Θουκ. 7, 53· «οὐρίος ἄνεμος» Πολύδ. 1, 44,
3· καὶ ὁ Ζεὺς, ὡς ἀποστελλὼν εὐτυχὴ ἄνε-
μον καλεῖται οὐρίος Αἰσχ. Ικ. 589· ἡ οὐρία
ὄπαν. πνοή· ὁ εὐνοϊκὸς ἄνεμος, οὐρός· Πλάτ.
Πρ. 338· «ἐξ οὐρίας πλεῖν, ὀρεμῖν» Πολύδ.

1, 44, 3· 2) οὐρίων ὧν = οὐρίνον secundus.

Οὐρίον = αὐτὴ τῇ νόμος, ὃ δ' εὐτυχῶς ἰσχυρό-
μενος, ὃ αἶσιον τέλος ὑπασχυνόμενος, ἢ δ' αἶ-
σιος τῆς εὐτυχίας Ἀισχ. Χο. 808.

Οὐριότης, ἢ εὐτυχῆς δρόμος Σχολ. Πινδ.
N. 6, 48.

Οὐριότω· ἔγω οὐρίον, καλόν, εὐνοϊκὸν ἄνεμον,
πλῆν με οὐρίον ἄνεμον, μετφ. «οὐρίωνεν ἐνεί-
ρας εἰς δρόμον» = διεύθυνε τὰ μαλλία του κατὰ
τὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου Φιλίπ. 50 (9, 777).

Οὐρίς, ἴσος, ἢ ἡ ἀμείν ἀπὸ τοῦ οὐρεῖν Ἐτ. M.
ἀντὶ οὐρητρίς.

Οὐρίσμα, ἰών. τό· ὕρισμα, τὸ θέτειν σύνορα,
ἢ καὶ αὐτὰ τὰ σύνορα Ἦρ. 2, 17.

Οὐρίσμα, τό· ὃ καλός, οὐρίος ἄνεμος ἀμφ.

Οὐριτρίς, ἴσος, ἢ οὐρητρίς Σχολ. Ἀριστ. ἔσφ.

Οὐρίων, ὃ· Ὡρίων, υἱὸς τοῦ Διὸς, Ποσειδῶν
καὶ Ἑρμῆς Παλαίφ. ἐκ τοῦ οὐρησασί συνηματισθέν.

Οὐρκεσα ἢ οὐρκαισα· πόλ. Κελτιβήρων ἐν Ἰ-
βηρ. Ταρρακ. Πτολ.

Οὐρκῆ· πόλ. Ἰβηρίας Ταρρακ. εἰς τὰ ὄρια τῆς
Βασιτικῆς Πτολ.

Οὐρκίνιον, τό· πόλ. Κορσικῆς Πτολ.

Οὐρίνις· ὃ ὕρις Ἀριστ. ὕρν. 286.

Οὐρο-δόχη, ἢ οὐροδόχη Ξεν. π. Φωτ. ἐνθα
ἐξηγεῖται ἀμείν.

Οὐρο-δοχεῖον, τό· τῷ προηγ. ὑρίων.

Οὐροδόχη, ἢ τῷ προηγ.

Οὐροδόχιν, τό· τῷ προηγ.

Οὐρο-δόχος, 2· ὃ ὑποδεχόμενος, περιέχων
οὐρον, ἀγγεῖα Σχολ. Ἀριστ. Ἀχ. 82· πρὸλ.
οὐρηδόχος, μαλίστα.

Οὐρο-εἰδήεις, 2· ὁμοῖος μὲν οὐρανὸν Ἀγαθήμ. σ. 2.

Οὐραϊ, οἱ· ἔθνος Κολχικὸν Ὀρφ.

Οὐρολάνιον, τό· πόλ. Βρατανίας Verula-
nium Πτολ. νῦν ἑρείπια τοῦ Old Verulam.

Οὐρον, τό (συγγεν. τῷ ὄρος)· ἡ ὀδατώδης ἐκ-
κρίσις τοῦ αἵματος, ἥτις γίνεται ἐν τοῖς νεφροῖς,
καὶ διὰ τοῦ οὐρητήρος καταρχομένη εἰς τὴν
κύστιν ἐξέρχεται τέλος ἐντεῦθεν διὰ τῆς οὐρή-
θρας, τὸ κατὰ οὐρον Ἦρ. 2, 111, ὑρίων.

Οὐρον, τό (ἐκ τοῦ ὕρνωμι)· τὸ διάστημα εἰς ὃ
κίνησις τις ἐκτείνεται, μόν. ἐν Ἰλ. «ὅσον δὲ
διακῶ οὐρα κατωμαδίωιο πλύνονται - τόσον
ἐπιδραμένην» = τὸ διάστημα ὑπερ διαπερῆ ἢ
ἐκτετασις τοῦ δίσκου, ψ. 431 (πρὸλ. δίσκου-
ρα)· καὶ ἐν Ὀδ. «τῶν δὲ θέειν ὄχ' ἄριστος ἔην
Κλυτόνης ἀμύμων» ὅσον τ' ἐν νηφ' οὐρον
πλεῖν ἡμιονοῖν, τόσον ὑπεκπροθέων λαούς
Γκιβ', οἱ δ' ἐλίκοντα» ὅσον προλαμβάνουσι τῆς
δόξου τὰ μούσῳ τοὺς ταύρους ἐν τῷ ἀγρῷ,
τόσον διάστημα προεπήδησε καὶ ἐρῳασεν εἰς
τὸ πλῆθος, θ. 122· «ταχύτεροι γὰρ εἰσι τῶν
βοῶν αἱ ἡμίονοι» Ὀμ. Ἰλ. ἐνθ' ἀνωτ. πρὸς τὸ
ὑποτον πρὸλ. τὸ ὑπὸ τὸ ἐπ' οὐρα παρατεθὲν χω-
ρίον ἐξ Ἰλ. κ, 351· ἀλλὰ περὶ συγκρίσεως
τοιαύτης εἰς τάνωτ' ὁμο χωρία δὲν πρόκει-
ται, καὶ ἡ προσθήκη «καὶ γὰρ τε βοῶν προφε-
ρίσται αἰὶν ἐλκόμεναι νεοῖο βαθείης πηχτὸν
ἀροτρον» ἀναγράφει τὴν δυνάμιν καὶ δεξιότη-
τα τῶν ἡμιόνων, ὡς ὃ Σχολ. ἐν Ἰλ. κ, 351
λέγει «ἡλικὸν ὄρμημα γίνεται πῶν ἡμιόνων
τεμνόντων αὐλάκα, ἢ ὅσον ἀροτριῶσα ἡμίονος
ὑπὸ μίαν ὀρμὴν ὑπογράφειν δύναται, ὃ ἐστὶ

πλῆθρον» μέτρον μὲν ἀκριβὲς δὲν προσδιορίζεται,
ἀλλὰ κατὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ μετρεῖται·
πρὸλ. Νίτς εἰς Ὀδ. ἐνθ' ἀνωτ.

Οὐρο-πύγιον, τό· ὀροπύγιον Ἀριστοτ. Γ.
Ζ. 9, 32.

Οὐρος, ὃ (ὄρ, ὀρνωμι ἢ κατὰ Κορ. Πλ. Αἰθ.
2, 345 ἐκ τοῦ οὐρα ὡς αὐτὸς-οὐς)· ὃ εἰς κίνησιν
ὀρέων, εὐνοϊκὸς ἄνεμος, ἐπίφορος, «τοῖσιν δ'
ἔκμενον οὐρον εἶναι - Ἀπόλλων» Ἰλ. α, 479·

«οὐρον δὲ προέηκεν ἀπὸ κινῶν τε λιπρόν τε», ε,
268· «ἦμιν δ' αὖ μετόπισθε νεῶς - ἔκμενον οὐ-
ρον εἶναι πλοῖσιν, ἐσθλὸν ἐταῖρον» Ὀδ. μ,
149· ἔσθ' οὐρος» = καλὸς ἄνεμος ἐσθλὸς ἦν, γ,
183· καὶ πλ. ἐπὶ ὀρμητικῷ, τρικυμιάδου·

«λάδρον, ἐκπύλινοντα δι' αἰθέρος», ο, 293·

«ἐκπύρον μέγας οὐρος ἄητο» ἄφ' ὧν θεοὶ οὐρον
στρέψαν» ἐστρεψαν οἱ θεοὶ τὸν ἄνεμον, κάμνον-
τες αὐτὸν ἐπίφορον Ὀδ. δ, 520· οὕτω καὶ
Πινδ. καὶ τραγ. «πομπάτον ἐλθεῖν οὐρον» Πινδ.
Π. 1, 34, ὅστις χρῆται τῇ λέξ. συχν. μετφ.

«ἐγείρ' ἐπέων οὐρον λιγόν», Ὀ. 9, 51· «αὐ-
ξῆς οὐρον ὕμνων», Π. 4, 3· «εὐθὺν ἐπέων οὐ-
ρον πύλινον», Ν. 6, 29· ἡμῖνοι πρῶμνηθεν
οὐρον» Εὐρ. Τρ. 20· «κατ' οὐρον», Ἀνθρ. 555·

«ἔγω κατ' οὐρον» Ἀισχ. Ἐκτ. 672· «κατ' οὐ-
ρον οὐκ εὐκοσμον αἰρόνται φυγὴν» ἐπὶ φευ-
γόντων πλοῖσιν, Περ. 836· «γῶν κατ' οὐρον
ἐρίσσει» ἀμφὶ κρατὶ πόμπησιν χερσὶν πτύλον»,
ἐπὶ τῶν καταπημάτων τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ

στήθους εἰς σημεῖον θρήνων ἐν γένει εὐτυχίας,
εὐτυχῆς εὐκαιρίας, πᾶν δ' ἐπὶ προάγει τὰ τῶν
ἀνθρώπων ἐπιχειρήματα, ὃ ἐπιτρίβειος και-
ρός» Σχολ. Σοφ. Φιλ. 844· «ταῦτα μὲν βεῖτω
κατ' οὐραν» Σοφ. Τρ. 468· σκανιώτ. πεζ. «ἀπό-
περπε κατ' οὐραν ἐν χρησμοῖν τινι» Ἦρ. 4, 163
ventus secundus.

Οὐρος, ὃ· ἐπιθεωρητής, φύλαξ· «οὐρος Ἀχαι-
ων» καλεῖται ὁ Νέστορ Ἰλ. θ, 80 (ἐκ τοῦ ὀ-
ράω κατὰ τοὺς ἀρχ. ἢ κατὰ τὸν ὄχμ ἐκ τοῦ
ὄρα,) κατ' ἄλλ. δὲ νεωτέρ. ἐκ τοῦ ὀρνωμι καθ'
ὅσον ὁ Ν. διηγείρεται εἰς μάχην τοὺς Ἀχαι-
οὺς ἐν δὲ Ὀδ. «οὐ γὰρ ὀρνωθεν οὐρον ἰὼν κατ-
ελεῖπον - ἐπὶ πτεάτεσσιν ἑμοῖσιν» εἰνα κατη-
ναγκασμένην σημ., ο, 88 (πρὸλ. ἐπιούρας). καὶ
ὁ Πινδ. καλεῖ τὸν Ἀχιλλεῖα «οὐρον Ἀιακιδᾶν»,
I. 7, 55.

Οὐρος, ἰών. τό· ὄρος, βουνὸν συχν. π. Ὀμ. καὶ
Ἦρ. συνήθ. σχημα. μῖθος.

Οὐρος, ἰών. ὃ· ὄρος, σῶναρον Ἰλ. μ, 421· ὃ
δὲ Ἦρ. χρητ. μόν. τῷ ἰών. σχημα.

Οὐρος, ὃ, «βοὺς οὐρος»· βοὺς, ἄγριος· «βοὺς
οὐρον» (παράγ. οὐγ' ἐκ τοῦ ὄρος, βουνόν),
ἀλλ' εἶνε συγγεν. τῷ λατ. uerus π. Καίσαρι
καὶ Βιργιλίῳ καὶ τῷ γερμ. Ur, Auerchs Ἀδρ.
Ἐκγρ. 13).

Οὐρός, ὃ (ὄρ)· λάκκος, ταφροειδὲς ὄρυγμα,
εἰς ὃ τὰ πλοῖα οὐρόνται εἰς τὴν ἐνθρᾶν ἐκ τῆς
θαλάσσης, κατ' Εὐστ. «ὃ τόπος, εὐθ. ἢ ναὺς ὀ-
ρούει, ὀρμετ, καθελκόμενη εἰς θάλασσαν» Ἰλ.
δ, 153· «οὐρούς τ' ἐξεκάθειρον-ὅπ' ὃ ἦσαν
ἔρματα νηῶν», ὅπερ καθ' Ἠσόδ. = τὰ νεώρια,
τὰ περιτειχίσματα, ἢ τὰ περιόρια τῶν
πλοίων, εἴτε τὰ ὀρμητήρια, ἢ τὰ καθέλων-
ται, αἰνους fossa.

Οὐρός, ἰων. δ' οὐρός, τὸ ὑδατοῦδες τοῦ πεπη-
γυτός γάλακτος, π. Ὀμ. καὶ τὸ ὑδατοῦδες τοῦ
πιπηγυτός αἵματος Νικ. θηρ. 708. τὸ δὲ τοῦ
Ὀμ. αὐρὸν τε προέηκεν ἀπ' ἡμιμόνα τε λιανόν
τε» εἰς κομ. σημ. μετατρέψει= γάβιν σποράς
Λεων. φίλος, Ἀνθ. Παλ. 9, 361.
Οὐρατέλ' ἐκόνυμον Βάχου καὶ Ἡλίου
παρ' Ἀραβιν Ἡρ. 3, 8.
Οὐρο-τομῆς ἔκον' κόπτω οὐρὰν ἔκον' Σουῖδ.
Οὐρὸς ὡς οὐρός.
Οὐρὸς οὐροῦ μόν. ἐν συνθ. κατοῦρῳ Πολυθ.
Οὐρρανδρος, δ' ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Οὐραάκιος, δ' ἐπίσκοπος Σιγγιδῶνος Σωκρ.
Οὐρσικίτιος, δ' ἄνδρ. ὄν. Σινεσ.
Οὐρσίτιος, δ' διάκονος τῆς Σωκρ.
Οὐρσον, ἄλσος, τὸ Ἄρσιον Πλουτ.
Οὐρσος, δ' ὁ Ῥωμ. Ursus (Ἄρκτος) Δ. Κασ.
Οὐρσαῦλος, δ' ἄνδρ. ὄν. ἐπιγρ.
Οὐρσων πόλ. Τηριῆς Στραβ.
Οὐρουγαῦνδοι, οἱ ἔθνος τῶν πέραν τοῦ
Ἰστροῦ Ζωσ.
Οὐρφή, αἰτ. ἡ νῆσος ἐν Ἐρυθρᾷ θαλ. Εὐστάθ.
Οὐρωγαί, οἱ Ἀσιατικὸν τὴν ἔθνος Πισικ.
Οὐρώδης, 2' οὐρᾷ ἢ οὐρῶ ὅμοιος τὸ εἶδος «οὐ-
ρεὺς παρὰ τὸ αὐρώδης γονὴν ἔχων» Ἐτ. Μ.
Οὐρ-ος, κατάλ. γεν. τριτοκλή. ἀσυναιρ. κυρ.
ὄνομα. Δάμωνος= δάμωνος, Ἑρμιόνης ἐπιγρ.
Οὐρ-ως, Φωρσαλίων ἐπιγρ.
Οὐρ-συνθ. ἐκ τοῦ οὐας, τὸ, γεν. ὠτός, δοτ.
ὠτί, πολλὸν νεώτε. δοτ. πλ. ὠτός Λοβερ. Φρον.
α. 210, πλ. ὄν. ὠτα, γεν. ὠτων, δοτ. ὠσίν,
ἐξ ὧν σχημ. χρῆται Ὀμ. μόν. αἰτ. ἐν. καὶ
δοτ. πλ. ἴλ. λ, 109, τὰς δὲ λοιπ. πτώσ. λαμ-
βάνει ἐκ τοῦ οὐας, αὐτός, δ' Ὁρ. χρῆτ. συνθῆ
τῶ πλ. ἐκ τοῦ Κρητικοῦ καὶ Λακεδ. αὐς, αὐ-
τός, καὶ τοῦ ὠωρ. ὡς, ὠτός, λατ. auris, γερμ.
Ohr' τὸ κοινὸς αὐτίον, τὸ ὄργανον τῆς
ἀκοῆς «ἐν ὧσι νεμῶν καὶ φρεσὶν» Δισχ. Ἐπτ.
35' αὐ' ὧτων φρεσὶν τὴν ὁμιλίαν πείρουν»
Χο. 44' αὐ' ὧς δ' ἐν ὧσι κέλαδος, Περσ. 597
«τοῦτο διαμπερές οὐς ἔκτε' ἄπειρ τε βίβλος», Χο.
274' αὐ' ὧθόν οὐς γαστήρην» Σοφ. Ἡλ. 27, ἐπὶ
ἔκον' αὐ' ὧσιν ὧσιν τι ἀκούσαι» Ἀριστ. ἱδ.
οὐς ἀνέγουσα= τὸ οὐς ἄνω ἔχουσα Σχολ. Σοφ.
Οἱ. Κ. 674' αὐ' ὧς δ' ἄν' οὐς ἔχων» = ἄνω
τὸ οὐς ἔχων Σουῖδ. Δισχ. Χο. 379' αὐ' ὧθός
τά τ' ὠτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἰ» Σοφ.
Οἱ. τ. 371' αὐ' καὶ με φθόγγος οἰκείου κακαῦ
βάλλει δι' ὧτων», Ἀντ. 1173' αὐ' ὧτ' αὐτὸν τοῦτο
δι' ὧτὸς ἔγεντο» Θεοκρ. 14, 27' ὁ δὲ Ἡρ. συν-
θῆ. πλ., 1, 8' αὐ' προσκλύει μοι μικρὸν πρὸς
τὸ οὐς» Πλάτ. Εὐθύδ. 275' αὐ' παρὶχον τὰ
ὧτα», Κρατ. 396' αὐ' ἐπισχόμενος τὰ ὧτα»,
συμπ. 216' αὐ' λόγους ψυθουρούς πλάσσαντες
ὧτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς» = μυστικὸς Σοφ.
Αἱ. 149' καὶ μετφ. αὐ' ὧτα καὶ ὠφθαλμοὶ πολλοὶ
βασιλῆως», περὶ τῶν ὠνηρεῶν τοῦ βασιλ. Λουκ.
κ. ἱνδ. 23' πρὸς. αὐ' τὸν λεγόμενον ὧτων
καὶ προσαγωγέων γένος» Πλουτ. π. πολυπρ.
16' ἐπὶ ἀγγέλιον, ποτηρίον, σταινίον, ἀμφο-
ρέων= λαβίς Ἀθην. 11, 474' οὐς Ἀφροδίτης=
εἰδός τι κογχυλίου Ἀθην. 3, 88.
Οὐσάργαλα ὄρ. τῆς ἐνδοτέρῳ Διόδῳ Πτολ.
Οὐσάσας, δ' ἄνδρ. ὄν. Συγγελ.

Οὐσαφατῶς, δ' 1) βασ. τῆς πρώτης δυνά-
στειας ἐν Αἰγύπτῳ Ἀδρ.
Οὐσάβαι, οἱ ὄν. κύρ. Σουῖδ.
Οὐσάβιον πόλ. Γερμανίας Πτολ.
Οὐσάβιαδος, δ' Γαβιῆς τις Μενανδ. Πρωτ.
Οὐσάβιαδος, δ' τῷ προηγ.
Οὐσάδικησικῆ, ἡ νόμος Θράκης ἐπὶ τοῦ Ἀλ-
μου Πτολ.
Οὐσάδριλκας, δ' Γάβριος τις Προκ.
Οὐσάδριον, τὸ οὐσάδριον.
Οὐσά(λ)ις κώμη Σαρδινίας Πτολ. νῦν Ussalus.
Οὐσάχρητης, δ' πρώτος βασ. τῆς πέμπτῃς δυ-
ναστείας ἐν Αἰγύπτῳ Ἐδρ.
Οὐσῆς, δ' 17ος βασ. τῆς Αἰγύπτου Συγγελ.
Οὐσάθραντης, δ' εὐνοχοῦς Σωκρ.
Οὐσά(α), ἡ (οὐσα, εἶμα) 1) ἡ περιουσία, ἴδιο-
κτησία Ἡρ. 1, 92' «ἡ οὐσία δημιούεται» Λυσ.
18, 17 συγν. π. ῥήτορσιν «οὐσίας δι' ἀμελείας
ἀπολλυμένης» Πλάτ. Φαῖδρ. 252' οὐσίᾳ καὶ
γένει οὐδενός ὑστερος ὢν τῶν ἔσται», Τιμ. 20'
«οὐσίαν μάλα πολλὴν κατέλειπε», Θεαιτ. 144'
«τάς ἀκείδης ἐς τὸ λοιπὸν οὐσίας» = τοὺς αἰ-
κούς, περιουσίας ἔνεο τέκνων Σοφ. Τρ. 907'
2) τὸ ἀληθὲς ὑπαρχον καὶ πραγματικὸς «πάν
σῶμα φυσικὸν μετέχον ζωῆς» Ἀριστ. π. ψυχ.
2, «τρίχως λεγομένης τῆς οὐσίας, ὡς τὸ μὲν
εἶδος, τὸ δὲ ὕλη, τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν» αὐτ. 2' «ἐ-
κάστῳ τῶν ὀνομάτων τούτων ὑπόκειται τις ἴ-
διος οὐσία» Πλάτ. Πρωτ. 349' «ἡ οὐσία ἐ-
χουσα τὴν ἐπινομίαν τὴν τοῦ ὁρίσιν» Φαῖδρ.
92' «φυκῆς οὐσίαν τε καὶ λόγον», Φαῖδρ. 245'
ἀντιθ. τῷ μὴ εἶναι, Θεαιτ. 185, μετὰ τοῦ
ἀληθείας, πολ. 7, 525, patrimonium, essentia.
Οὐσάβιαλοι, οἱ ἔθνος Αἰθιοπίας Πλιν.
Οὐσάβης, δ' ἄνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
Οὐσάβιος, δ' εἰς τὴν περιουσίαν ἀνήκων μετγν.
patrimonialis.
Οὐσά-παρχ(α), ἡ ἡ ἀρχὴ τῶν οὐσιῶν ἢ ἡ κυ-
ριαρχία τῶν ὄντων Δ. Ἀρεοπ. 5, 431.
Οὐσάβιον, τὸ, ὅπου. τοῦ οὐσάβι μικρὰ περι-
ουσία Ἀθην. 2, 58, substantioli.
Οὐσάβια πόλ. ἐν Βυζαντίῳ Πτολ.
Οὐσάβρης, δ' βασ. τῶν Αἰγυπτίων Συγγελ.
Οὐσά-μετρία, ἡ, λῆξ. ἀπαντώσα π. Στωδ.
φωσ. 1098 ἀμφ.
Οὐσά-ποιέω οὐσίαν ποιῶ μετγν. substan-
tifico.
Οὐσά-ποιός, 2' ὁ ποιῶν οὐσίαν Δ. Ἀρεοπ.
1, 239, substantificus.
Οὐσάότης, ἡ οὐσία μετγν.
Οὐσάδω πλάττω, εἰς οὐσίαν ποιῶ, δημιουργ-
γῶ. Παθ. εἶμαι δημιουργημένος μετ' οὐσίας «ὁ
κατὰ ζωὴν λογικὴν οὐστωμένος» = ἐκείνος, τοῦ
ὁποῦ ἡ οὐσία ἢ ὑπαρξίς συνίσταται εἰς λο-
γικὴν ζωὴν Σιμπλ. εἰς Ἐπίκτ. α. 486, sub-
stantior.
Οὐσάπεται, ὡν, οἱ ἔθνος Γερμανικὸν Δ. Κασ.
Οὐσάρις, δ' στρατηγὸς τοῦ Ἀρταξέρξου Κτησ.
Οὐσά(α), δ' 1) οὐδὲς τοῦ Ἀδόνου Ἰώσ. 2) παρα-
πότ. τοῦ Ἀράβου ἐν Ἀρμενίᾳ Πλιν.
Οὐσά-ὠδῆς, 2' ὁ κατ' οὐσίαν Ἑρμοῦ. π.
παθ. 2, essentialis.
Οὐσά-ὠδῶς κατὰ τρόπον οὐσάδῳ μετγν.
substantialiter.

Οὐσι-ωνυμῶν οὐσίαν ὀνομάζω (δε τὸ ἐπὶ οὐ-
 Οὐσι-ωνυμῶν, ἢ ὀνομασία τινὸς ὄντος ἢ οὐ-
 σίας ἐκκλ.)
 Οὐσίωσις, ἢ δημιουργία τινὸς οὐσίας Κυριλ.
 substantificatio.
 Οὐσκᾶνα πόλ. Ἰλλυρίας Λιβ. κάτ. Ὑσκά-
 νιος, Uscanensis Λιβ.
 Οὐσκάρδεσι, οἱ ἔθνος τῆς Μαυριτίδος Πλιν.
 Οὐσκαλίνος, ὁ ὁ Ῥωμ. Uscellinus, ἐπών.
 τοῦ Σπυρίου Κασπίου Πλιν.
 Οὐσκεινόν ἢ Οὐσκαίνυν, τό πόλ. Ἰαπο-
 νίας Πτολ.
 Οὐσον, τό οἶσον, σχοινίον, νεῖος ὄπλον Ἡσυχ.
 Οὐσος, ὁ υἱὸς Ἀράμ, ἱδρυτῆς τῆς Ἰσραηλῆτι-
 δος καὶ Δαμασκού Ἰώσ.
 Οὐσσουβις, ἢ χαμαιδαφνὴ Δισκ. 4, 147.
 Οὐσσάδων, τό ἄκρον. Μαυριταν. Τίγγιτ.
 Πτολ. νῦν Kap Osem.
 Οὐσαάρα πόλ. Μαυριτ. Πτολ.
 Οὐσάτικα νῆσι. πρὸ τῶν ΒΔ. τῆς Σικελίας
 Πτολ. νῦν Ustica.
 Οὐσταίλιανός, ὁ ὁ Ῥωμ. Hostilianus Φωτ.
 Οὐστρίγοιθοι, ὁ ὁ Ῥώμ. Πρην.
 Οὐσσος, ὁ ἄδελφός Ὑψουρανὸς ἐν Τύρῳ
 Φλεγ. Τραλ.
 Οὐτάζω τῷ ἐπομ.
 Οὐτάσκω τῷ ἐπομ.
 Οὐτάω, μελ. οὐτήσω, ἄδρ. α. οὔτησα, π. ἄδρ.
 α. οὐτήθην, ὁ δὲ Ὀμ. χρῆται μόν. ἀμφοτ.
 ἄδρ. ἐκτός τούτου ἔχει γ. ἐν. παρατ. οὔταε
 Ὀδ. γ. 356, συνήθ. σννηρ. οὔτα, καὶ ἐκ τινος
 π. ἄδρ. κατὰ συγκατ. οὔταν, συγν. γ. ἐν.
 οὔτα, ἴσπαρ. οὔτάμεναι καὶ οὔτάμεν, μετ.
 ἄδρ. παθ. οὔτάμενος, Ὀμηρικοί εἶνε καὶ οἱ
 σχημ. οὔτασε καὶ οὔτησασκε Ἰλ. α, 745, τὸν
 ἐν. λαμβάνει ὁ Ὀμ. ἐκ τοῦ σχημ. οὔτάζω,
 μελ. οὔτάσω, ἐξ οὗ ἔχει καὶ παρατ. ἔνερ. καὶ
 ἄδρ. παθ. ἔνερ. οὔτάω καὶ οὔτάσαι Ὀψ. ἀπ.
 461 καὶ παρακ. γ. ἐν. οὔτασαι Ἰλ. λ, 601,
 μετ. οὔτασμένος Ὀδ. λ, 536 (ὁ σχημ. οὔτη-
 μὴ δὲν ὑπάρχει) πλὴ γόνιμ, κυρ. εἰς μάχην
 ἐκ τοῦ συστάνην δι' ὅπλων πληρώσεως καὶ ὥσε-
 ως, ἀντίθ. τῷ βάλω Ἰλ. ξ, 424, (πρὸλ. βάλ-
 ω) «οὐτ' ἄρ' βεβλημένος δέξει χαλκῷ, οὔτ'
 αὐτοσχεδὸν οὔτασμένον» Ὀδ. λ. 536 «ἐφί-
 εσαι αὐτοσχεδὸν οὔτάζοντο» Ἰλ. ζ, 273 συν-
 ῆθ. μετ' αὐτ. τοῦ προσώπου ἢ τοῦ μέλους, τὸ
 ὅπου πλεγμαίνεται «τὸν οὔτάζων ἔγχεϊ», υ.
 459 «οὔτασε χεῖρα», ε, 336 «μετὰφρενον οὔ-
 τασε δουρί», η, 258, παθ. οὔτασαι λ, 661
 καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. «Κύπριδα οὔτα χεῖρα»,
 ε, 458 καὶ ἔλκος ὅ με βροτὸς οὔτασεν ἀνὴρ
 = τὴν πληγὴν, ἣν ἀνὴρ ἔκλεψε με, ε, 361
 σταν. ἐπὶ πραγμάτων, «οὔταζον σάκος», = ἐπ-
 τηχυν, ἔδραψαν τὴν ἀσπίδα, υ, 552 καὶ
 τραγ. «καίρως οὔτασμένον» Αἰσχ. Ἀγ. 1317
 «οὔτασας πυρί», ἐπὶ ἀσπραγῆς Εὐρ. Ἰππ. 684
 - τοξεύμασιν, Ἦρ. μ. 199 «τὴν ἄνδρα - οὔ-
 τάσει», Ῥησ. 255 καὶ μετγ. π. - βελέουσιν
 Ὀπκ. ἀλ. 4, 522 «μηδὲ τι τοῦτον ἀναίτιον
 οὔτασεν χαλκῷ» Ὀδ. γ, 356 «οὔτησε ξυστήρ»,
 θ, 469 - κατ' ἀσπίδα, λ, 434 «καίσεται οὔ-
 τηθείς» Ἰλ. θ, 537 «ἔξωρος διαυταίων οὔτα»
 Αἰσχ. Χο. 631 ὁ Ὀμ. ἔχει καὶ θαμ. σχημ.

οὔτασε καὶ οὔτησασκε Ἰλ. θ, 145, καὶ ἔξ
 ἄδρ. συγχεκ. οὔτα = ἐπλήρωσε, α, 745 καὶ
 ἄπρ. οὔτάμεναι, φ, 68, ὡς οὔτάμεν, ε, 132
 καὶ παθ. οὔτάμενος = πληγώμενος ἔτι δὲ βέλ-
 ῳ, 659 ἐπὶ προσώπων ἀλλὰ καὶ κατ' οὔ-
 ταμένην ὠτειλήν ἐπὶ πληγῆς, ε, 518, νυκτε-
 Οὐ - τε 1) καὶ ὄχι, «ὡς οὐκ ἐστ' ἐμὲ καὶ ἡ
 φιλήμεναι οὔτε τι νῶϊν ὄρκια ἔσσονται» Ἰλ.
 χ, 265 «οὔτετι δασμοφοροῦσιν - οὔτ' ἐς γὰρ
 προσιπυόντες ἄρξονται» Αἰσχ. Περ. 580, καὶ
 ἄλλα τινὰ χωρία (2) ἐν τέλει 2) συνήθ. ὅμως
 οὔτε - οὔτε, δύο ἢ πλείυτερα ὅμοια κώλα ἀρ-
 νούμενα ἢ ἀπαγορεύοντα, τὰ ὅποια πάντοτε
 παριστάνονται ὡς ἀμοιβαίαν σχέσιν ἔχοντα
 πρὸς ἄλληλα π. Ὀμ. καὶ ἔπομ. γενικ. «οὔτε
 θαλάσσης κῆμα τόσον βούα - οὔτε πυρὸς τόσ-
 ας γὰρ πέλει βρόμος - οὔτ' ἀνεμος τόσον γα-
 - ἥπου - ὅσην ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐπ-
 λστο φωνή» Ἰλ. ξ, 394 «οὔτε θεῶν τις οὔτ'
 ἀνθρώπων», α, 548 «οὔτε γὰρ θεοὶ - κοίρα-
 νέουσιν χοροὺς οὔτε δαίτας», ὅπου τὸ οὔτε
 εἶνε πρὸ τοῦ χοροῦ καὶ ἡ πρότ. ἔπρεπε ν' ἀρ-
 χίσῃ μετ' αὐτῷ γὰρ Πινδ. Ὀ. 14, 8 «οὔτ'
 εἶδος οὔτε θυμὸν οὐδ' ὄπλων σχέσιν μνηστήρ»
 Αἰσχ. Ἐπτ. 489 «οὔτε ἀνθρώποις, οὔτε θε-
 οῖς οὔτε ἔστιν οὔτε ἔσται» Πλάτ. Φαιδρ. 241
 παρατηρήσειν ὅτι ἐνίοτε εἰς προηγούμεν. οὔτε
 ἀναφέρεται τε, οὔτε - τε (εἰς ὃ δὲν πρέπει ὅμως
 νὰ λογιθῇ τὸ «οὔτε γὰρ τότε λόγοις ἐτέγγεθ'
 ὅδε, νῦν τ' οὐ πείθεται» ὅπου τ' οὔ = οὔτε Εὐρ.
 Ἰππ. 304), δι' οὗ τὰ κώλα ἀμφοτέρω μὴ ἴσο-
 δυναμοῦσιν, ἢ μεταβαλλομένη ὅμως πλοκή
 ῥίπτει πάντοτε ἰδιαίτουσαν ἑκφρασιν εἰς τὸ κα-
 ταφατικὸν κώλον «οὔτ' ἀναιδείην τάδε ἔχρη-
 ζον, εἰσιδοῦσά τ' ἡλυγόνην κίερα» Αἰσχ. Πρ.
 244 «κοῦτε συμβούλων δέχει, ἐάν τε νοουθετῇ
 τις, στυγέει» Σοφ. Φιλ. 1305 «τὸν οὔτε πρὶν
 νίκηπον, νῦν τ' ἐν ὄρκῳ μέγαν αἰδέσσαι», Οἶ. τ.
 563 καὶ πεζ. «οὔτε γὰρ οἱ βάρβαροι ἄλκιμοί
 εἰσι, ὅμως τε τὰ εἰς τὸν πόλεμον ἐς τὰ μέγι-
 στα ἀνήκεον» Πρ. 5, 49 «οὔτε τάλῳ ὁμαί
 κακὸς εἶναι, φανερόν τε ἦκιστ' ἀν' ἀνθρώπων»
 Πλάτ. Πρωτ. 361 «οὔτε διενουθῆν πόσους
 ἀποστερήσαι ἀποδώσει τε» Ξεν. Ἀν. 7, 7,
 48 καὶ μετὰ μεγαλτε. ἀνακολούθως, «οὔτε
 οὔτε τῶν τέκνων στερήσεται, τὴν τε οἰκίαν
 αὐτοῦ ἀντεμνήσαντες τῶν ἐπιτηδείων ἀπεί-
 σουν», 4, 5, 28 ὁμ. ἔπεται δὲ ὡς νὰ ἦτο ἀντιθ.
 νῆα τις πρότ. τῇ προηγ. «ἐκεῖ μὲν οὔτε πλοῖα
 ἔστιν οἷς ἀποπλευροῦμεθα» μόνουσι δὲ αὐτοῦ
 οὐδὲ μίαν ἔστι τὰ ἐπιτήδεια», δ, 1, 16 ἴδε
 καὶ Κρυ. αὐτῶν. πρβλ. «οὔτε ἀρὰ ἀνθρώ-
 πους ἀξίους λόγου κρατούμενους ὑπὸ γέλωτος
 ἀν τις ποιῇ ἀποδεκτόν, πολὺ δὲ ἤττον, ἐάν
 θεοὺς» Πλάτ. παλ. 388 Σπᾶν. εἶνε οὔτε καὶ
 Εὐρ. Ι. Τ. 578 οὔτε - ἀλλὰ Δ. Ἀλ. π. Θουκ.
 29, 5, ἀλλὰ καὶ Πλούτ. Θυσ. 26. Ἀλλῃ δὲ
 τις παραλλαγή εὐρίσκαται, ὅτι ἔπεται οὐδὲ
 μετὰ προηγ. οὔτε «οὔτ' αἰ τι μῆκος τῶν λό-
 γων ἔθου πλεόν - θαυμάσας ἔχω, οὐδ' εἰ πρὸ
 τοῦμοῦ προὔλαβες τὰ τάνδ' ἔπη», Οἶ. Κ. 1143,
 (ἴσ' οὐδέ). Ἐνίοτε δὲ εἰς μικρὰ μέρη προτάσ.
 τὸ πρῶτον οὔτε «ἄδικον οὐδ' ἀπρόπλον ἦσαν
 ὄρεῖων» Πινδ. Π. 6, 48 «Πᾶρις γὰρ οὔτε

συντελῆς πόλις ἐξευχεται» Αἰσχ. 'Αγ. 518·
— ἄλλως πρέπει νὰ θεωρῶνται αἱ περιπτώσεις,
ὅπου ἐν τῇ πρώτῃ κώλῳ εἶνε οὗ, καὶ ἔπεται
οὔτε· «ἀλλ' οὐκ ἐκ σθένος φησὶν οὗτος, οὐδ'
ὁ γεννήσας πατήρ», ὅπου διὰ τοῦ οὔτε παρην-
θετικῶς ἐκφράζεται ἰσοδυναμὸν τι μὴ τὸ προηγ.
κώλον· ἴδε ἀνωτέρω 1, περὶ περὶ περὶ.
Οὐτερος, ἰων. ἀντὶ ὁ ἑτερος 'Πρ. 1, 134, οὐδ.
τοῦτερον, 1, 32.
Οὐτημί, ἴδ. οὐτάζω.
Οὐτήσασκε, ἑπ. γ'. ἐν. ἀορ. τοῦ οὐτάω ἀντὶ
οὔτησε.
Οὐτήσις, ἡ τρώσις, πλήγωσις, vulneratio.
Οὐδήτειρα, ἑχιδνα, ἡ ἡ πληγώουσα 'Αντ.
Σιδ. 105 (7, 172) vulneratrix.
Οὐ-τι, οὐδ. τοῦ οὐ-τις.
Οὐτίγουροι οἱ· ὄνομα τι Οὐνικὸν Μενανδ.
Πρωτ. ἴδ. Οὐτοῦγουροι.
Οὐτῖδαν· πόλ. Δακίαι Πτολ.
Οὐτῖδανός, 3 καὶ ἀττ. 2· ὁ οὐδανός ἄξιος,
ἀνοφελής, τιποτινίος, μετὰ τοῦ δαίλως συνην.
ἐπὶ ἀνθρώπων, ἀσθενείας ἔνεκεν ἀναξίων 'Ιλ.
α, 293· μετὰ τοῦ ἀναλκίης, λ, 390· καὶ ἑ-
φρων 'Οδ. 0, 209· «γὰρ θάσις οὐτιδανὸς ἐν βα-
θείαις φορεῖται» Αἰσχ. 'Επτ. 343· σπαν. κ. μετν.
π. καὶ ἐπὶ πραγμάτων = ποταπὸς Νικ. ὁδρ. 385·
(ἴδε καὶ ἡπεδανός), nihil.
Οὐτική, ἡ Ἰούκη, πολ. βορ. τῆς Ζευγίτανης
Πτολ. κάτ. Οὐταχίσιοι, ὁδ. καὶ τὸ ἔπων. τοῦ
Κάτωνος Δ. Κασ.
Οὐτῖνα· πολ. Ζευγίτανης Πτολ.
Οὐτῖνος = οὐν· οἰουδῆποτε.
Οὐτίαι, οἱ· ὄνομα Περούας Πτολ.
Οὐτίς, ὁ· Ἀρκάς τις Ἐπιγρ.
Οὐ-τι-που· οὔτε που (ὁρῶντι γραπτὸν κειμη-
ρίον), ἴως ὅχι, ἐπὶ ἔρωτ. ὡς τὸ λατ. nunc
forte = ὅμως ἴσ. ὅχι, ἐπὶ ἀνδρῶν τόπον μεταξὺ
ἔρωτ. καὶ λόγου εὐδὸς Βοιωτ. Πινδ. Π. 4, 87.
Οὐ-τι-που· οὔπω, ἀκόμη ὅχι Σοφ. Φιλ. 1217.
Οὐτίς, ὁ, αἶτ. οὔτιν' 1) ἐπιπλαστον ὄν. δι'
αὐτὸν Κόκκλωπα Παλῶφημον, ἐξαπατήσας ὁ
Ὁδυσσεύς· ἐξέφυγε τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου διὰ
τῆς ἀμφιλογίας οὔτις καὶ οὐ τίς 'Οδ. ι, 369·
2) πλαστον ὄν. κωμ. Ὁδυσσεύς ὅπου αὐτὸς
ἐαυτῷ ἀπένειμεν 'Αριστ. σφ. 184· 3) ὄν. εἶδους
τινὸς σοφίσματος (οὔτιδες) Δ. λαερ. 7, 1, 49.
Οὐ-τις, γεν. οὐ-τινος, 2· οὐδεὶς, συνήθ. οὐσ.
μόν. καὶ μετὰ γεν. «οὔτις οὔτε θεῶν οὔτε ἀν-
θρώπων» 'Ιλ. γ, 365· πλ. οὐ τινος· 'Οδ. ζ, 279·
«ἐλπίθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διὸς» Αἰσχ.
Πρ. 50· καὶ ἐπὶ θ. «μὲμνῃν οὔτιν' ἀνθρώπων·
ἔχων», 443· ἀραγῇ δ' οὔτις ἀλλήλοισι πα-
ρῆν· Πέρ. 406· τὸ οὐδ. οὔτις συνην. ἐπὶ ῥηματι.
= παντάπασιν, οὐδόλως, οὔτε χάριστος· 'Ιλ.
π, 570· καὶ χωριστὰ οὐ γὰρ τι· κτλ. οὔτι μέλ-
λων Αἰσχ. 'Αγ. 281· «οὔτε τοῦτο θαυμ' ἔμοι'
Σοφ. Φιλ. 408· «ἡγοῦμαι γὰρ αὐτοῦς οὔτι
διαπράξεσθαι ὁ ἐβουλήθησαν» Πλάτ. Πρωτ.
317· «οὔτε μὲν δὴ», Θεαιτ. 186· ἀλλὰ τὸ ἀρσ.
σπαν. πεζ. 'Αθῶν. 3, 118· ἡ οὔτις, ἴδως, συλ-
λογισμὸς τις τῶν Στωϊκῶν Δ. λαερ. 7, 44,
πολλὰς, nemo.
Οὐ-τοί· βεβαίως ὅχι, ἀλλήθως ὅχι, καὶ χωρι-
στῶ γρῶφ. καὶ ὑπὸ τῶν μεταξὺ παρεμπιπτόντων

των μορίων χωριζόμενον συνην. π. τραγ. καὶ
πεζ. «οὐ τοὶ μὲν οὖν» Πλάτ. Φαίδρ. 271·
«ἀλλ' οὔτοι τοῦτον γε οὐδέμιν οἰμὰς βοῦ-
λευσθαι βητορικὴν καλεῖται», Γοργ. 450· οὔτοι
δὴ, Κριτ. 43· καὶ μετὰ τοῦ γε 'Αλκ. 1, 124.
Οὐ-τος, αὐ-τῇ, τοῦτο (ἀντὶ τοῦτος τοῦτον,
τοῦτο, κοιν. ἰσοῦτος, ἰσοῦτη ἰσοῦτος), ἴδ. ὡν
ἰσχυμ. καὶ αἱ ἄλλαι πτώσεις, μόν. ὄν. πλ.
ἀρ. καὶ θηλ. οὔτοι αὐταὶ (πρὸς δ, ἡ, τὸ)
συσχετ. δεικτ. τοῦ πὸς, μᾶλλον ὠρισμέν. ἡ τὸ
δ· 1) ἀναφορ. τινὰ πρὸτ. δεικνύοντα δεικτ.
ἀντων. «οὐχ ἕκας οὗτος ἀνὴρ, ὃς λαὸν ἡγεί-
ρα» 'Οδ. 6, 40· «πάντες οὔτοι, οὐς ὁρᾶτε βέρ-
θαι» Ξεν. 'Αν. 1, 5, 16· «ὅλην ταύτην ἦν λέγεις
κοινωνίαν» Πλάτ. πολ. 5, 449· «ταῦτα ἕκαστα
λέγων, ὅσα δὴ πάθος» 'Οδ. ε, 362· συγνὰ τί-
θεται μετὰ τὴν ἀναφ. ἀντ. ἴδε παρακατιῶν 2,
γ·, ὅτε ἄνω ταύτης ποτὶ μὲν ἰσχυρότερον ποτὶ
δὲ ἀσθενέστερον δεικνύοντα οὐ μόν. ὡς οὐσ.
τιθεμένη· «οὗτος δὲ μοι φίλος μέγιστος» Σοφ.
Φιλ. 581 καὶ συγνὰ π. τραγ. ἡ πεζ. ἀλλὰ
καὶ ὡς ἐπὶ θ. ὅτε τὸ παρακίμ. οὐσ. καλονόμως
ἔχει μὴ ἐαυτοῦ τὸ ἄρθρον, ἡ «οὗτος δὲ σο-
φός», Σοφ. Οἱ. τ. 518· ἡ ἀντιστροφῶς· «ὁ μὲν
τις αὐτός», 562· «τοῦτον τένονδός», Γρ. 350·
«τοῦ λόγου τοῦτου», Οἱ. τ. 520· «ἡ σερμὴ
αὐτῇ καὶ θαυμαστῇ τῇ τραγῳδίᾳ ποιήσας»
Πλάτ. Γοργ. 502· «ἀναδῆσαι καὶ τὴν τοῦτου
ταυτηνὴν τὴν θαυμαστὴν κεφαλὴν», συμπ. 213·
λείποντας δὲ τοῦ ἄρθρου, τὸ οὐσιαστικὸν θεω-
ρητόν ὡς κατηγορούμ. «ταύτην, ἔφη, γνώ-
μην ἔχω ἔγωγε» = αὐτῇ εἶνε ἡ γνώμη μου
Ξεν. 'Αν. 2, 2, 12· «ἐννοεῖ γὰρ πως τοῦτο τῇ
τυραννίδι νόημα» = τοῦτο ὡς νόημα· «ταῦτα
γὰρ Ἄρης βόσκειται φόνον βροτῶν», ὅπου τὸ
οὐσ. ὡς ἐπὶ θ. γ. προστίθεται· δηλ. φόνον Αἰσχ.
'Επτ. 226· «αὐτῇ γὰρ ἦν σοὶ πρόφασις»
Σοφ. Φιλ. 1022· εἰς τινὰ δὲ χωρὶς τὸ ἄρθρον
φαίνεται ὅτι παραλείπεται· Ὁμ. παραλείπεται
ὅταν ἐκφραστικῶς γίνηται πρὸς τινὰ τόπον δι-
ξίς, ὅπου ἀρίσκειται τὸ ὑποκίμ. τότε τὸ οὐσ.
αὐτῇ ἐπὶ θ. τόπον κλητικῆς τινος προσωνυ-
μίας, ὡς τὸ λατ. ἰους, εἰ σὺ αὐτοῦ! ἔλαστον!
«οὗτος, τί ποιεῖς;» Αἰσχ. ἰκ. 889· «οὗτος,
σὲ προσμολεῖν καλῶς» Σοφ. Αἴ. 71· «οὗτος σὺ,
πὺς θεοῦ ἡλῶες;», Οἱ. τ. 532· «Ἰπποκράτης
οὗτος, μὴ τι νεώτερον ἀγγέλλεις;» Πλάτ.
Πρωτ. 310· καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου· «ὁ Φαλ-
ρεὺς οὗτος Ἀπολλοδώρος, αὐ περιμένεις;»
συμπ. ἐν ἀρχῇ· «ἰπίας οὗτος, ὡς ὀλίγου μ'
ἀπώλειας» Ἀριστ. σφ. 829· «10», οὐτος, ἀνα-
βόησαν αὐτὸν μοι μέγα», νεφ. 220· «οὗτος!
ἀνὴρ οὐ πλάσσει φλογερῶν» Πλάτ. Γοργ. 505·
«Ὁδ. διὰ τοῦ ἐδῶ δύνανται γὰρ ἐξηγηθῆ, «εἰς δ'
οὗτος κατὰ νῆας· ἐρχεται οἷος;» 'Ιλ. κ, 82·
«οὗτος, ἔφη, ὅπωςθεν προσέρχεται» Πλάτ. πολ.
1. «ὅπου σῖν; αὐτῇ» = ἐνταῦθα Ἀριστ. νεφ.
214· εἰς τοιαύτας συντάξεις τὸ οὐσ. εἶνε ἄνω
ἄρθρου, «πολλὰ δὲ ὥρῳ ταῦτα πρόδατα» = βλ. -
ποι ἐδῶ πολλὰ πρόδατα Ξεν. 'Αν. 3, 5,
9· «οὐ γὰρ ὁρῶμεν, εἰ μὴ ὀλίγους τοῦτους ἀν-
θρώπους», 4, 7, 5· «οὗτος ἀνὴρ» Πλάτ. Γοργ.
467· «ὁ σὺ λέγεις τοῦτο», Πρωτ. 342· «τί οὖν
δὴ τοῦτο λέγεις;», Γοργ. 452· «ταῦτα δὲ ὁδῶ

οπατα = ἰδὼ κύριε, ἡ μάλιστα κύριε Ἀριστ. (πρ. 275-2) ἐξαιρέτως παρατηρητέον· α) ὅτι τὸ μὲν οὗτος καὶ οὗτα (ὅτε ταῦτα ἀνωτ.) διαφέρουσιν ὅτι τὸ μὲν οὗτος ἀναφέρεται εἰς προηγ. τὸ δὲ οὗτα εἰς ἐπόμε. «ὡς ὅταν ταῦτα λέγωμεν, τότε λέγομεν, ὅτι» Πλάτ. Μέν. 90· ὅτι τὸ μὲν οὗτος ἀναφέρεται εἰς ἀπώτερόν τι, τὸ δὲ οὗτα εἰς ἐγγύτερον ὄνομα· «τοῦτω μὲν (εἰς τοὺς ἐν στίχ. 104 ἀναφερομένους ἱπποὺς τοῦ Νέστορος ἀποβλέπει) θεράποντα κομείτων»· «τῷδε (εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ λέγοντος Διομήδους ληστευθέντας ἱπποὺς τοῦ Αἰνείου) νῶϊ-ἰθύνομεν» Πλ. Θ, 109· ἐνίοτε ὅμως ἀναφέρεται καὶ εἰς τὸ ἐπόμε. ν, 377· ταῦτα = τὰ πλησιέστατα κείμενα πράγματα, τὴ ἐπίγειαν γῆ· Ἐνδραρφ. Πλάτ. Φαίδ. 75· 6) ὅταν τὸ ὑπὸ τοῦ οὗτος δεικνυόμενον δὲν ἀποβλέπη εἰς παρόν τι, περιστατικὸν δὲ ὡς γνωστόν τι συνήθ. περίφημον· «ὁ μάντις οὗτος ἦν ἐν τῇ τέχνῃ» = ὁ γνωστός Τειρεσίαις, περὶ οὗ συχρὰ ἦδη ὁ λόγος ἐγένετο Σοφ. Οἰ. τ. 562· «ὁ πάντ' ἀναλκίς οὗτος», Πλ. 293· πρβλ. «αὕτη γὰρ ἡ λόγουσι γενναία γυνή», 279· «οὗ ἔστιν ἐν Πυθαῖ τοῦτο τὸ καλὸν ἀνάθημα» Πλάτ. Γοργ. 472· απαν. καταφρον. ἡ ἐν κακῇ σμ. ὡς τὸ λατ. isto· «τούτους τοὺς συκοφάντας» = τοὺς διαδωκτικούς, πολυφρονητικούς, Κριτ. 45· «τούτους τοὺς πανδύμους ἐραστάς», συμμ. 181· «ἐχόντες τοὺς τοὺς πολυτελεῖς χιτῶνας» = οἱ ἐπισημότατοι Πέρσαι μετὰ τοὺς γνωστὰς αὐτῶν πολυτελεῖς χιτ. Σεν. Ἀν. 1, 5, 8. 18. ἀναφέρ. εἰς ἐκεῖνον, περὶ οὗ ὁ λόγος ἦδη ἐγένετο, ἐν δὲ τῷ διαλόγῳ εἰς τὸ ὑπὸ ἄλλου θηθέν, συχρ. π. Πλάτ. ὡς τὸ λατ. isto· οὗ. ἐν τῇ ἀττ. δικανικῇ γλώσσῃ ἀναφέρεται τὸ οὗτος εἰς μέρος τοῦ συνηγόρου εἰς τὴν κατηγορούμενον καὶ τὸν κατήγορον ὡς καὶ τὸν δικαστήν, ἐν ᾧ π. Ῥωμαίοις ὁ συνηγόρος ἐξήλου τὸν μὲν δικαστήν καὶ τὸν κατηγορούμενον διὰ τοῦ hic, τὸν δὲ κατήγορον διὰ τοῦ iste, καὶ εἰς πλ. καὶ πάντας τοὺς ἀκροατάς· 18) Οὐολφ. Δημ. Αιστ. 222· γ) ὅμ. εἶνε ἡ χρῆσις τοῦ οὗτος μετὰ παρεντεθειμένην πρότ. ὅπου ἡ κυρία πρότ. μετ' ἐμφάσεως ἐπαναλαμβάνεται = τῇ ὡς ἐρρήθη· «οὗδ' Ἀριστέης», οὐδὲ οὗτος ἔφησε προσωτέρω ἀπικέσθαι = καὶ οὗτος ὄχι Πρ. 4, 18· «καὶ τὰς ἀμάξας δὲ παρεσκευάσκατο Κύρος» ἦσαν δὲ αὗται τετρακόσται, καὶ ταύτας διήρπασαν Σεν. Ἀν. 1, 10, 18· «Κλέαρχος δὲ Τολμίδην, ὃν ἐτύγγανεν ἔχων παρ' αὐτοῦ κήρυκα Ἀριστον τῶν τότε, τοῦτον· ἐκέλευσεν», 2, 3, 20, ὅπου ὁ Κρύγ. πλείονα παραδείγματα καταλείπει ὅπου ὅμως τὸ «τοὺς δὲ νεκρούς, ὅς ἐπρόθεν αὐτοὶ· ἐκείνων θάπτειν, τοὺς τοὺς διεπράξαντα», κυρ. εἰνε ἀντιστροφή τῶν προτάσ. = ἔκαμιν ὥστε οἱ νεκροὶ, τοὺς ὁποίους· ἐπειδὴ πολλάκις προηγείται ἡ ἀναφ. πρότ. πρὸς ἣν ἡ οὗτος σχετίζεται· πρβλ. «ὁς ἦν πατρίσαν ἠθέλησε μὲν περὶ πρῆσαι = τοῦτον πόλει τῇδ' ἐκκεκρηρύχθαι» Σοφ. Ἀντ. 203· καὶ μετ' ἐπαναλήφ. τοῦ ὀνόματος, «Δαρείος βουλόμενος Ἰνδὸν ποταμόν, ὃς κροκοδείλιος = παρλέγεται, τοῦτον τὸν ποταμόν εἰδέναι» Πρ. 4, 44· δ) καὶ οὗτος, ὡς ἐν τῇ λατ. ἴσους ὅμ. ἐπαναλαμβάνει τὸ πρότερον καὶ προσδιορίζει ἐγγύτερον, «οὗτοι γὰρ

μοῦνοι Ἰώνων οὗκ ἔχουσιν Ἀπατοῦρια» καὶ οὗτοι κατὰ φόνου τινὰ σκῆψιν» Πρ. 1, 147· «ἀπόρων ἐστὶ καὶ ἀμυλάνων καὶ οὗτων πονηρῶν, οὕτινες ἐθελούσιν» Σεν. Ἀν. 5, 2, 21. 18. πλοκή εἶνε καὶ ταῦτα = προσέτι καὶ ταῦτα, ἡ μεθ' ὁλοκλ. πρότ. = ὅμως, μ' ὅλον ὅτι, «ἦτις τοιαῦτα τὴν τεκοῦσαν ὕβρις, καὶ ταῦτα τηλικούτος» = καὶ μάλιστα εἰς τοιαύτην ἡλικίαν Σοφ. Πλ. 633· «Ὅμηρος οὕτε ἔχθιστον αὐτοὺς ἐστὶ καὶ ταῦτα ἐπὶ θαλάττῃ ἐν Ἑλλασπόντῃ ὄντας» = ἂν καὶ ἦσαν παρὰ τῇ θαλάσσῃ Πλάτ. πολ. 3, 404· «Μένωνα δὲ οὐκ ἐξήτει, καὶ ταῦτα παρὰ Ἀριαίου ὄν» = καὶ ταῦτα ἔπραττον ἂν καὶ ἤρχετο ὁ μέρος τοῦ Ἀριαίου, 2, 4, 15· καὶ μετὰ τὴν μετ. «νῦν γοῦν, ἔφη, ἐπεχείρησας, οὐδὲν ὦν καὶ ταῦτα» = μολονότι Πλάτ. πολ. 1, 341· «καὶ ταῦτα μὲν δὲ ταῦτα», ὡς τὸ εἶνε, τελευτᾷ μακρότερον λόγον, διὰ τὴν γαίην μεταβάσεις εἰς ἄλλο ἀντικείμεν. = καὶ τοῦτο μὲν οὕτως ἔχει, Ἀρκταί περὶ τούτου Ἀριστ. πλ. 8· Ἀλλοῖον εἶνε τὸ «Ἀγίας καὶ Σωκράτης καὶ τοῦτω ἀπεινέτην» = καὶ οὗτοι ὅμ. ἐφρονέθησαν, Σεν. Ἀν. 2, 6, 30· ὡς εἰ hi, et ipsi· «ταῦτα δὲ ποιῶν καὶ οὗτος ἀποθυῖσκει», Ἑλλ. Θ, 4, 34· ε) ἐν τῇ ἀποκρίσει εἶνε τοῦτο, ταῦτα, δηλ. ἐστὶ = τοῦτο οὕτως ἔχει· «ἂν δὲ μάχουσαι, ἀρ' οὐ πλουσίαις ἀνδράσι, μαχονταί· γ' καὶ τοῦτο γε» Πλάτ. πολ. 4, 422· «ἀλλ' εἰσπίωμεν· ταῦτά γε, νῦν εἴπερ δακνῇ» Ἀριστ. σφ. 1008· ζ) τοῦτο ἀναφ. συχρὰ εἰς ὁλόκλ. πρότ. ἦτις συνήθ. ἐκφράζεται μετὰ τοῦ ὅτι ἡ αἰτ. καὶ ἀπαρ. «τοῦτο γινώσκεις ὅτι ψυχῆς νοσοῦσας εἰσὶν ἱατροὶ λόγοι» Αἰσχ. Πρ. 3· «ἀτὰρ φράσσον μα τοῦτο», πόσον τι πληθὸς ἦν νεῶν, Περ. 425· «δίδονται δὲ σοὺ καὶ τοῦτο, παραγινόμενον περὶν λαθεῖν» Σεν. Ἀν. 6, 4, 33· «ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου τοῦτο ἐγένετο, ἔμει τὸν ἀνὰ δὴ» Πλάτ. ἀπολ. 38· «οὐκοῦν τὸν δ' ὁπισκονόμενον δυνατόν εἶναι μίαν τέχνην πάντα ποιῆν γινώσκοντιν· πού τοῦτο ὅτι δυνατός ἐσται», Σοφ. 234· «τοῦτο πάλιν χαλεπὸς φέρω, εἰ» Κυρ. 5, 5, 12· η) καὶ εἰς τὰς πλοκάς «αὕτη τοῦτου αἰτία» Πλάτ. Πρωτ. 323, τὸ τοῦτο τίθεται κατὰ τὸ γένος τοῦ ὅπου. οὗ τοῦ χρησιμεύοντος ὡς κατηγορ. εὑρίσκεται ὅμως τὸ αὐτὸ οὐχὶ μόν. ὡς ἐπεξηγ. τοῦ ἔπομ. οὗ ὡς «τοῦτό γε δὴ μόνον διάφορον ἐν τῇ πορείᾳ ἐγένετο, ἡ τοῦ ἡγεμόνος κάκωσις καὶ ἀμέλεια» = δηλ. ἡ κάκωσις καὶ ἀμ. πρὸς ὃ προβλ. «τούτοις μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοῖδ'» Ὀδ. α, 159· «ταῦτ' ἔγωγε ἀκούω Περικλέα πεποιτημέναι Ἀθηναίους ἀργούς καὶ δειλοὺς καὶ φιλαργύρους» Πλάτ. Γοργ. 515· ἀλλὰ καὶ ἀμέλεια παραλλήλως ἱστάμενον, ὡς «τοῦτό γε θάνατος ὀνομάζεται», Φαίδ. 87. 87. Ὀμ. «καὶ τοῦτο κίνδυνος» = καὶ τοῦτο πρέπει νὰ φοβώμεθα, ἂν τις δὲν ὤλῃ νὰ ἐξηγήσῃ τοῦτο ὅτι αἰτ. = ὡς πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ φοβώμεθα, ἐπειδὴ = Σεν. Ἀν. 7, 7, 31· θ) τοῦτο καὶ ταῦτα εἶνε προσέτι ἀντὶ διὰ τοῦτο, ὡς ἐξηγ. συνήθ. ἡ τὴν αἰτ. ἀπολ. = ὡς πρὸς τοῦτο, τοῦτο ἔνεκα, «καὶ μὴν μάλιστα τοῦτ' ἀπικέσθαι, ὥπως εὐ πράξαίμην τινι Σοφ. Οἰ. τ. 1095· οὕτως

«ταῦτ' ἔρα, ταῦτ' οὖν» Ἀριστ. εἰρ. 406· «ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα καὶ νῦν ἦνω» Πλάτ. Πρωτ. 310· «ταῦτα δὲ εἰκαλλωπισάμεν ἵνα καλὸς παρὰ καλόν ᾖ», συμπ. 174· «ταῦτα ἰγὼ ἔσπευδον καὶ διὰ τοῦτο οὐ οὐκ ὀπόμενον» Ξεν. Ἀν. 4, 1, 21· ι) τοῦτ' ἐκείνο· ἴδ' ἐκείνο· καὶ πρβλ. «τοῦτ' ἐκεῖ» ἴσα ἴσα τότε Εὐρ. Ἴων 566· «τοῦτ' αὐτὸ» ἴσα ἴσα τοῦτο, «τοῦτ' αὐτὸ, πρίσθι, τοῦτ' μ' εἰσαεῖ φοβεῖ» Σοφ. Οἶ. τ. 1013· ὁμ. μετ' ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ, «τοῦτ' αὐτὸ ἔχρηζον τοῦτο σου μαθεῖν», τ. 407· κ) τοῦτο μὲν, τοῦτο δέ, ὡς τὸ μὲν - τὸ δὲ ἀποτελοῦσι προτάσεις ὑπολόγους = μέρος μὲν - μέρος δέ· ἔτι δὲ καὶ μετ' ἄλλ. παραλλαγῶν, ὡς «τοῦτο μὲν - ἐκεῖνα δέ» Σοφ. Ἀντ. 61· «τοῦτο μὲν», εἴτα», Αἴ. 672· «τοῦτο μὲν - τοῦτ' αὐτοῦ», Ἀντ. 105· ταῦτ' ἴδε κατ' ἰδίαν ἡσ. ἡσος, ἡσος.

Οὐτοσί, αὐτῇ, τουτί, γεν. τουτοῦ, ὄν. πλ. οὐτοῖ, οὐδ. ταυτί κτλ. διὰ τοῦ τοῦτο, τοῦ προσχημ. λεγόμενου, λαμβάνει αὐξάνον ἰδιαιτέραν ἢ δικαίαν. ἀντ. οὕτως, ὡς τὸ λατ. hinc καὶ τὸ γαλλ. colui-ci, προηγ. δὲ ἐνός σ προσάπτουσιν οἱ ἀττικοὶ καὶ ν πρόφωνητος, οὐτοσίον, οὐδέποτε δὲ αὐτὴν ἢ τοῦτ' εἰς τὸ οὐδ. εὐρίσκειται ἔξω. π. κομ. ἐκτός τοῦ τουτί καὶ ταυτί καὶ τὸ τουτογί καὶ ταυταγί καὶ αὐτῇγί πρὸς ἀποφυγὴν τῆς χαυμυδίας Ἀριστ. Ἀγ. 749· τουτογί, σφ. 781· ταυταγί, ἱππ. 492· ὁμ. εὐρίσκειται καὶ τουτοδὶ Δινδορρ. Ἀριστ. ὄρν. 18 (τὸ ἰ τοῦτο τὸ προσαρτέωμεν εἶνα πάντοτε μακρόν, τὸ προηγ. ὅπως μακρόν φωνήεν ἢ ἡ διφθογγος γίνεταί πάντοτε βραχέα, ὡς αὐτῇ, τουτοῦ γίνονται χρησιμὰ) - υ).

Οὐτοσυγῆρ, δ' βασι. τὸν Οὐννων Προχ.

Οὐτοσύγουρι, οἱ· φυλὴ τῶν Οὐννων ἐν Ἀσίᾳ Προχ. ἴδ' Οὐτίγουροι.

Οὐτως καὶ πρὸ συμφώνων συνῆθ. οὕτω, ἐπὶ. τοῦ οὕτως· κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ἔξαιρ. δὲ τόσον· ὅθ. καὶ εἰς ταύτας τὰς περιπτώσεις, ἢ κατὰ ταύτας τὰς συνθήκας, ἀντιστοιχοῦν τῷ ἀναφορ. ὡς, «αὐτὸ οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελείει Ἀγαμέμνων, ὡς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἡγάγεν» Ἰλ. δ, 178· καὶ ἀπτ. προηγ. ἢ ἔπειτα αὐτὸ τὸ ὥσπερ· ἔστιν γὰρ οὕτως, ὥσπερ οὕτως ἐνέπει· Σοφ. Τρ. 475· «ὥσπερ τὰ χαλκίτα πληγνύτα μακρὸν ἤχει· καὶ οὐκ ῥήτορες οὕτως» Πλάτ. Πρωτ. 329· «οὕτως ἦδιστα» Σοφ. Τρ. 329· «ἐπὶ τοῦτους ἴτεον εἶναι οὕτως ὅπως δύναντο» Ξεν. Ἀν. 6, 3, 30· καὶ ἐκείμ. τῷ ἀναφορ. «ἐκλείουσι δὲ τοὺς ἑλλήνας ἐκ νόμου αὐτοῦ, οὕτως ταχθῆναι», 1, 2, 15· ἔτι δὲ καὶ ἀνευ ταύτης τῆς ἀναφορῆς, «οὕτως ἔσται» μετ' ἐμπόσεως ἢ ἐπιθετικῶν Ὁδ. λ, 348· οὕτω δὴ Ἰλ. 6, 158· οὕτω γὰρ δὴ τοῖ, ο, 201· «οὕτω πῦρ», 6, 116· «οὕτω πῦρ», ω, 373· Σοφ. π. ἐπὶθ. καὶ ἐπὶρ. οὕτω πολλοί = τόσον πολλοὶ Ξεν. Ἀν. 4, 8, 21· καὶ κατόπιν τιθέμενον «ἔγαν οὕτω» Σοφ. Φιλ. 594· «ἀμέριμον οὕτως», Αἴ. 1186· «πολλὰ οὕτως» Ξεν. Ἀν. 2, 4, 7· πρβλ. «λίαν οὕτως» Ὁδ. ν, 239· ἔξαιρ. παρατηρήσεως ἀξίαν· α) οὕτως - ὡς ἐπὶ εὐχῶν καὶ ἐπαμύσεων·

«εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς - εἴην -», ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν· «ἀν ἐγὼ εἶμαι τοῦ Διὸς υἱός, τόσον ἀληθεύει ὅτι αὐτῇ ἡμέρᾳ κτλ.» Ἰλ. ν, 825· οὕτω νικησάμεν γ' ἐγὼ καὶ νομισοίμεν σφέας, ὡς Ἀριστ. νεφ. 512· «αὐτῇ γὰρ ἐγὼ γ' οὕτως δυνάμην τῶν τέκνων, μισῶ τὸν ἄνδρ' ἐκείνον» = ὅσον ἐπιθυμῶ καὶ εὐχομαι νὰ χαρῶ τὰ τέκνα μου, τόσον μισῶ τὸν ἄνδρα, θεο. 469· οὕτως δυνάμην τούτων, ὡς ἀληθῆ ἔρω· Λουκ. φιλοφ. 27· 6) ἐν τῇ ἀποκρ. καταφάσκον, οὕτως. ἔφη, ἀγαπήσωμεν· Πλάτ. πολ. 5, 472· «οὕτω μὲν οὖν», 8, 551· γ) οὕτω καὶ μόν. οὕτω, δηλ. ἀπλῶς, ἀνευ τινός· ἄλλου περαιτέρω μετὰ τῆς παρασημ. τῆς εὐκολίας, ἀφροντισίας καὶ ἀμελείας, ὡς δ' Ὅμ. λέγει «μὰψ οὕτω» Ἰλ. 6, 120 (πρβλ. αὐτῶς)· «ἀκαθάρτον οὕτως ἔαν» Σοφ. Οἶ. τ. 256· «ὡς μὴ γ' ἄττιμον οὕτω μ' ἀφ' γὰ», Οἶ. Κ. 1281· «ἀλλ' οὕτω πίνοντες πρὸς ἡδονὴν» = οὕτω μόν. πρὸς εὐχαρίστησιν Πλάτ. συμπ. 176· «οὕτω· εἰς ἡ», Γοργ. 506· «οὕτως ἔξαιφνης», Κρατ. 390· «ἀπλῶς οὕτως» ἀνευ τινός ἄλλου, ἀπλῶς «νῦν μὲν οὕτως οὐκ ἔχω εἰπεῖν», Φα δ. 237· «εἰς τὸ οὕτως οὕτως ἐν τῷ παρόντι», Θεαιτ. 158· πρβλ. «ὡς γε οὕτωσι δόξαι» = οὕτω χωρὶς ἀκριβοτέρας ἐξετάσεως, πολ. 4, 432· «ἀκούειν μὲν οὕτως», Φιλ. 12· «ὡς οὕτως ἀκούσαι», Εὐθυφρ. 3, 6· «ὡς γε οὕτωσι ἀκούσαι», Λυσ. 216· δ) συχν. τὸ οὕτως περιλαμβάνει τὴν ὅλην προηγ. πρότ. καὶ ἀρχίζει τὴν ἐπομ. Ἦρ. πολλαχού· πρβλ. «ὦ τοῦ Πλάτ. «ἐπειδὴ δὲ ἔλεγες, ὅτι, οὕτω θαυμάσας εἶπον», Γοργ. 461· ἢ μετὰ μετχ. «ἐγγυητὰς χρὴν καταστήσαντα ἢ μὴν συνοικήσιν αὐτῇ οὕτω ἀπαγεσθαι» Ἦρ. 1, 196· καὶ «οὕτω δὴ», 7, 158· «τὴν γὰρ γνώμην εἶχε τὰ ἄλλα καταστρεφάμενος, οὕτως ἐπὶ Ὀριονίᾳ στρατεῦσαι ὁσπερ» Θεαιτ. 3, 98· «εὐθὺς ἀναστὰς οὕτω δευρὸ ἐπορευόμεν» Πλάτ. Πρωτ. 310· «ἐκείνουσαν αὐτοῦ συνδιαβάντα ἔπειτα οὕτως ἀπαλάττεσθαι» Ξεν. Ἀν. 7, 1, 4· «πάντα ἐν τοῦτο - συντείνοντα, οὕτω πράττειν» = οὕτω πράττειν ὥστε εἰς τοῦτο μόν. πάντα ν' ἀποβλέπωσι Πλάτ. Γοργ. 507· ἔτι δ' ἔπεται μετχ. πρὸς διασάφην τοῦ οὕτω, «ἀρ' οὖν οὕτως ἀν περὶ σώμα ὑδάτων ἀνέστατος ἄνθρωπος εἴη, ἱατρειόμενος ἢ μηδὲ καίμων ἀρχήν», Γοργ. 477· «ὦ ἔτι προσήκει διαλέγεσθαι οὕτω, ψελλιζόμενον» = οὕτω δηλ. ψελλίζ., αὐτ. 485· «παῖδα οὕτως ἐδωρήσατο προπίνων» Ξεν. Ἀν. 4, 3, 27· ε) ἐν ἀρχῇ προτ. εἰς τὴν συνῆθ. γλῶσσαν τῆς συναναστροφῆς, «οὕτω ποτ' ἦν μῦς» = ὅπῃρ ἔπατε μῦς Ἀριστ. σφ. 1221· «ἦν οὕτω δὴ παῖς Πλάτ. Φαιδρ. 237· ζ) οὕτω μὲν = οὕτω δὲ = μέρος μὲν - μέρος δέ· οὕτω πρὸ φωνήεντ. ἀπαντᾷ μόν. π. Ἦρ. οὕτως πρὸ συμφ. πολλαχού.

Οὐτωσί· οὕτως μετὰ τοῦ δεικτ. «ἐνισχυμένον, καὶ πρὸ φων. οὕτωσιν Πλάτ. Γοργ. 503, εἰς, ἡσ. Οὐφείρ· κόμη Ἰουδαίας, Ο'. Οὐχάλικαίς, οἱ· ἔθνος Αἰθιοπικὸν Πτολ. Οὐχαιμέριον, τό· προύριον ὁρεῖν ὀνὸν Κολχίδ. Προκ. Οὐχάστα· μάστιγα, πάνυ. Οὐχί, καὶ ἰων. οὐχί· ὅχι, «πῶς δ' οὐχί τάρ· δις;» Δίσχ. Ἦρ. 934, μου,

Ὁὐχ οἶόν τε· οὐ δυνατόν, impossible.
 Οὐχ ὠρεῦς, δ' Αἰγύπτιος καὶ θεμελιωτὴς τῆς Μερφίθος ἐν Αἰγύπτῳ Δ. Σικ.
 Οὐδ' ὧγα· πόλ. Ἰθρ. Πατρ. Πτολ.
 Οὐδ' ὧλ· κόμη Ζευγίταν. Πτολ.
 Ὁφ'· ἐπιφών. «ὅ κατὰ πνεύματος ἀθρόαν εισπνοὴν ἐγγίνεται τοῖς ἡ ἀλγούσιν ἡ φόβον παθοῦσι» Εὔστ. Ἰλ. 900, 27.
 Ὁφάλλος, ὁ· ὁμαλλὸς Βυζ.
 Ὁφάνης, ὁ· Κίλξ τις Δ. Σικ.
 Ὁφατα· δαυμοὶ ἀράτρων, Ἀκαρῶνες Ἡούχ.
 Ὁφαταί· ἱερὰ στολὴ Ζων.
 Ὁφείδιον, τό, ὅσκα. τοῦ ὅφει· ὁφίτιον ὄφθαλ. γρ. οφθαλμῖος.
 Ὁφειλέσιον, τό· μικρὰ τις ὀφειλή, χρέος Εὔστ. πρὸς. Λοθ. Φρον. 516, debitum.
 Ὁφειλέτης, ὁ· ὁ χρεώστης, ὁ χρεωστούς νὰ πράξῃ τι Ν. Δ. Ματθ. 7, 12· χάριτος Πλουτ. Κρασσ. 12, debitor.
 Ὁφειλατικός, ὁ· ὁ ἀνέχων εἰς ὀφειλέτην Εὔστ. 197, 8, debitor.
 Ὁφειλέτης, ἰδός· ὁθλ. τοῦ προηγ. Εὔρ. Ῥησ. 965, debitor.
 Ὁφείλω· ὀφείλω.
 Ὁφείλῃ, ἡ· τὸ χρέος· «ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφείλας» κατὰ ὀφειλόμενα Ῥωμ. 13, 7, debitum.
 Ὁφείλωμαι, τό· τῷ προηγ. «ὁ δ' ἀντοφείλων ἀμδύστερος εἰδὼς οὐκ εἰς χάριν ἀλλ' εἰς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδύσων» Θουκ. 2, 40· «ἀποτεινὸν ὀφειλήματα» Πλατ. νόμ. 4, 717, debitum.
 Ὁφείλιμος· ὀφείλιμος ἢ ὀφείλιμος ἔσφαλ.
 Ὁφειλομένης· κατὰ χρέος Ἐπιφάν. 1, 972.
 Ὁφειλόντως· δεόντως, προπόντως Ἡούχ.
 Ὁφείλω, μελ. ὀφείλῃω, ἀόρ. ὀφείλων, ἐπ. καὶ ὀφείλων (ἢ ὀφείλλω)· εἶμαι ὀφειλέτης, χρεωστώ, «χρεῖός τινι» Ἰλ. λ, 688· καὶ παθ. «χρεὸς ὀφείλεται τινι», λ, 686· «μέλος αὐτῷ ὀφείλων» Πινδ. Ὀ. 11, 3· καὶ παθ. Λατοῖ· δαῖσιον ὀφειλόμενον οὖρον ὕμνων», Π. 4, 3· «καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνωμι» αὐτῷ χάριν» Σοφ. Ἀντ. 331· καὶ παθ. «καὶ σοὶ τοῦτο ὀφείλεται παθεῖν», Πλ. 1164· οἷσιν οὐκ ἐλάσσονα βλάβην ὀφείλω» Εὔρ. Ἀνδρ. 360· «πολλὴν χάριν ὀφείλω σοι τῆς γνωρίσεως Πλατ. πολ. 1, ἀρχ. «τῷ Ἀσκληπιδῷ ὀφειλόμενον ἀλεκτροῦνα», Φαιδρ. 118· ἴδ. «οἶκον ὀφειλομένων», νόμ. 18, 909· «τὰ ὀφειλόμενα ἀποδιδόναι», πολ. 1, 331· «τοῖς στρατιώταις ὀφείλετο μισθός» Ξεν. Ἀν. 1, 2, 11· καὶ «ὀφείλω τὴν ὑπόσχεσιν» = χρεωστώ νὰ φυλάξω τὴν ὑπόσχεσίν μου, Κυρ. 5, 2, 8· «καὶ μοι εὐεργεσία ὀφείλεται» Θουκ. 1, 137· καὶ ἔνευ αὐτ. = εἶμαι ὀφειλέτης, «αἶ τις ὀφείλει τῷ δημοσίῳ» Ἀριστ. Λυσ. 581.
 Ὁφειλῆσιν ἐπὶ πέντ' ὀδολοῖς· Δημ. 30, 7· «οἱ ὀφειλόντες» Ἀριστοτ. θ. 9, 7· «Ἐν γέν. εἶμαι ὀφειλέτης, χρεωστώ συνήθ. μετ' ἀπαρ. «ὀφείλεις με χρῆσταις ἀμείβεσθαι» Πρ. 1, 42· «ὀφείλει δρέπεσθαι ζωτον» Πινδ. Ν. 2, 6· «τοῦ ὀφειλόμενον πράσσειν» Δίκη· Μισχ. Χο. 308· «μηδὲ τόνδ' ὀφειλόμενον κτείνειν» Εὔρ. Ἐκ. 395· «γενναῖα ὁμᾶς ἀντιδρᾶν ὀφειλόμενα», Ἰκ. 1178· καὶ παθ. «πᾶσιν ἡμῖν κατεθανόντι ὀφείλεται», Ἀλκ. 421· «τοῖς φίλοις οἶσται ὀφείλειν

τοὺς φίλους ἀγαθὸν τι δρᾶν» Πλατ. πολ. 1, 332· «τύχῃ καὶ οὐκ ἀκριβῶς ὀφείλει λέγεσθαι» Ἀριστοτ. ἠθ. 2, 2· «τὸ αὐτὸ ὀφείλει πάσχειν οὗτος» Πολυβ. 6, 37, 5· «ὀφείλει ποιεῖν τὰ τοῦ πολέμου», 9, 36, 4, 18· εἶνε ἐν τῷ αὐτῷ χρεῷ. ὁ ἀόρ. ὀφείλων μετ' ἀπαρ. εὐχῆς ἔχων σημασι. καὶ τὸ μὴ γενόμενον ἐκφράζων· «ἀλλ' ὀφείλων ἀθανάτοισιν εὐχεσθαι» ἔπρεπε νὰ παρακαλέσῃ τοὺς ἀθανάτους Ἰλ. ψ, 546· «τὴν ὕψελ' ἐν νήσοι κατακτάμεν Ἀρτεμις ἰδ'» = αὐτὴ νὰ ἐφύονεν αὐτὴν ἡ Ἀρτεμις εἰς τὰ πλοῖα, τ, 59· «ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὀφείλων λαχεῖν» Ἀισχ. Πρ. 48· «κῶδεν, ἦν μή ποτ' ἐγὼ προσιδεῖν ὁ τάλας ὀφείλων» Σοφ. Τρ. 994· ἐξαιρέτ. πρὸς ἔκφρασιν εὐχῆς μετὰ τῆς παρασημ. ὅτι δὲν ἐτετέλεστο ἡ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐτετέλεστοι τι, ὡς «αἰθ' ὀφείλες παρὰ νηυσὶν ἀθάκρυτος καὶ ἀπῆμων ἦσθαι» = νὰ τὸ ἐξαμηνεῖς = ἔπρεπε νὰ τὸ τὸ κάμῃς Ἰλ. α, 15· «αἰθ' ὀφείλλει» Ὀδ. σ, 401· «αἰθ' ὀφείλλεται» Ἰλ. ω, 254· «αἰθ' ὀφείλων» Ὀδ. ν, 204· καὶ μετὰ τοῦ ὡς, «ὡς ὀφείλες ἡ ὀφείλες», 6, 184· «ὡς ὀφείλεν ἡ ὀφείλεν» Ἰλ. γ, 173· ὡς δὲ Ὀδ. α, 217· μὴ ὀφείλες Ἰλ. σ, 19· «αἰθ' ὀφείλεν, Ζεῦ, καὶ μὲ θανάτου κατὰ μοῖραν καλύψαι» Ἀισχ. Περ. 879· «αἰθ' ὀφείλες τοιάδε τὴν γνώμην εἶναι» = ἔπρεπε νὰ ἦσαι τοιαύτη, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶσαι Σοφ. Πλ. 1010· «ὀφείλε πρότερον αἰθέρα δοῦναι ἀνήρ», Αἴ. 1171· «ὡς ὀφείλες διαρραγῆναι» Ἀριστ. Βατρ. 955· «αἰθ' ὀφείλ' ἡ προμνηστρί' ἀπολέσθαι κακῶς», νεφ. 41· καὶ «μή ποτ' ὀφείλων λιπεῖν τὴν Σκύραν» Σοφ. Φιλ. 969· «εἰ γὰρ ὀφείλων οἶοι τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι» Πλατ. Κριτ. 44· οἱ μὲν ἐχρῶντο ὀφείλων καὶ ὀφείλει ὡς ἐπιφών. ἀνεξαρτ. τοῦ ἔκαμ. προσώπου, ὀφείλεν τις μετὰ ταύτης ἐκαμῆσθαι Ἀρρ. διατρ. 2, 18· «ὀφείλει μὲν δ' ἐγένοντο θαλάσσας» Καλλ. ἐπ. 18, debito, oportet.
 Ὁφείρ· ἴδε Σωφειρά.
 Ὁφείρης, ὁ· υἱὸς τοῦ Ἰούκτα Ἰώσα.
 Ὁφείρης· ὁρίτης ὡς τὸ ὀφείτης. ἀντὶ ὁρίτης νεώτ. σχηματ.
 Ὁφείλανδρος, ὁ· ὁν. ἀνδρ. 1) Ἐκ Κορωνείας· 2) Ἐκ Θισίας Ἐπιγρ.
 Ὁφείλας, ὁ· υἱὸς Σειληνοῦ Ἀρρ. Ἰδ' ὀφείλας.
 Ὁφείλετης, ὁ· 1) Τρώς· 2) Παυόνιος Ἰλ.
 Ὁφείλλας· ἴδ' ὀφείλας, σκοραθ.
 Ὁφείλλας, ὁ· 1) Κυρηναῖος Δ. Σικ. 2) ὁ Ῥωμ. Οἶσιν, Κόνιντος Λουκρ. Ὁφ. Πλουτ.
 Ὁφείλλια, ἡ· γυν. ὁν. Ἐπιγρ. Ἰδ' Ὁφείλλια.
 Ὁφείλλανδρος, ὁ· ἀνδρ. ὁν. Ἐπιγρ.
 Ὁφείλλιμος· ὀφείλιμος· ὀφείλιμος Ὀππ. Ἀλ. 3, 429, utilis ἔσφαλ.
 Ὁφείλλιμος, ὁ· ἀνδρ. ὁν. Εὔστ.
 Ὁφείλλιος, ὁ· 1) Σύρος τις Ἰώσα. 2) ἄλλ. Ἐπιγρ. Ἰδ' Ὁφείλλιος.
 Ὁφειλοκλειδίας, ὁ· Ἀργεῖός τις Ἐπιγρ.
 Ὁφείλιμος, ὁ· Λεβαδεὺς τις.
 Ὁφείλλω, ἐν. καὶ παρ. τι. Ὀμ. ἐνίστα· ὀφείλω, χρεωστώ Ὀδ. θ, 332· παθ. «χρεῖός μοι ὀφείλεται» Ὀδ. γ, 367· 2) εἶμαι ὀφείλων, πρέπει νὰ· «ὀφείλεται ταῦτα πέντε» = πρέπει νὰ κάμῃται ταῦτα Ἰλ. γ, 200· ἔτι καὶ διὰ τὸν ἀόρ. ὀφείλων εἶνε εὐχρ. ὁ σχηματ.

ὀφελον π. Ὀμ. σπανιόν. ὅμως τὸ ὀφελον (τὸ ὀφέλλω τοῦτο δὲν πρέπει νὰ συγχέηται μὲ τὸ ἐπὶ μ.)

Ὀφέλλω, μέλλ. ὀφείλω, ἀόρ. ὠφέιλα· 1) πλ. ἡθύνω, μεγαλύνω, ὀφύνω· δ' Ὀμ. μόν. ἐν. καὶ παθ. ἐν. καὶ παθ. καὶ ἰων. σχημ. τοῦ ἀορ. ὀφέλλειν· «ὀφείλει δ' ἀνδρὸς ἱερὴν» (δηλ. πέλεκος) Ἰλ. γ, 62· «ὡς ἀνέμου μάστιγα κύματ' ὀφέλλει» = ἡ δύναμις τοῦ ἀνέμου ὀφύνει τὰ κύματα, ν, 383· ἀντιθ. τῷ μινύθω, ν, 242· «οἶκον ὀφέλλειν» = προάγειν, ἀδφάνειν τὴν εὐδαιμονίαν οἴκου, ο, 21· καὶ παθ. «οἶκος ὀφέλλετο» Ὀδ. ε, 233· «οὗ τι γρὴ μύθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι» = οὐ πολυλογεῖν, ἀλλὰ μάχεσθαι Ἰλ. π, 631· «δέμους δ' ὠφέιλα καὶ ἥδην» = ἔκαιμεν αὐτὸν μεγαλειότερον καὶ νεώτερον Ὀδ. π, 174· «οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφέλειεν πόνον αἰπὸν, 6, 334· καὶ «ὀφέλλειν τινα τιμῇ» = παρτίειν τιμὴν μεγαλειότεραν τιμῇ Ἰλ. α, 510· ὕβριν = μεγαλειότεραν ὕβριν ἐξασκεῖν Ἡσ. ἐρ. 215· «-πόλεμον καὶ δῆριν», αὐτ. 14, 33· «-πεδίον σὺν θεῶν τιμαίς» Πινδ. Π, 4, 260· «τὰ τῶν ὑπάρχοντων δ' ὡς ἔστι» ὀφέλλεται Ἀισχ. Ἐπτ. 175· καὶ παθ. «ἀραγμὸς δ' ἐν πόλει ὀφέλλεται» = αὐξάνει, 231· καὶ ἀπτόω. Ἀπολ. Ρ. 2, 801, ὅπου ὁ Σχολ. ἐξηγ. εὐεργετῆν· 2) σαριῶναι, προνοεῖν, σκοπεῖν, καθ' ὅσον ἐμπεριέχεται εἰς αὐτὸ ἡ έννοια τοῦ ἐπισκοπεῖν Ἰππωναξ π. Σχολ. Λυκοφρ. 1165· 3) ὁλως διαφόρον τοῦ προηγ. ὡς ὀφέλλω = χρῶσθαι, χρῶσθαι εἰμί, «μοιχάγρ' ὀφέλλει» Ὀδ. θ, 332, ὡς ὠμάγρια, αὐτ. 462· «ἦλθε μετὰ χρεῖος, τὸ βασιπᾶς δῆμος ὠφελειν», φ, 17· καὶ παθ. ἴδ' ἀνωτ. ὀφέλλω 1 καὶ 2, αυγεω.

Ὀφελμα, τὸ· αὐξημα, μεγάλυνσις, ὄφελος κέρδος Σοφ. ἀποστ. 926 π. Φωτ. ὅστις τὸ ἐξηγ. αὐξημα· 2) σάρονθρον, κάλλυνον ἀρ. λαβ. augmentum, accipere.

Ὀφελον· ἑπὶρ. εἰς ἀμφοτέρω ὀφείλω. Ὀφελος, ὁ· ὁδολός, «ὁ μόνος τῶν ὁδῶν ὄνομα οἱ μὲν οἱ πάλαι βουπόροις ὁδοῖς ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἀμφοτέρω, ὡς τὸ ὑπὸ τῇ ὁρᾷ πληθὺς ἐδόκει καλεῖσθαι ὁραγμὴ· τὰ δὲ ὀνόματα καὶ τοῦ νομίσματος μεταπεσόντος εἰς τὴν νῦν χρῆσιν ἐνέμεινεν ἐκ τῆς μνήμης τῆς παλαιᾶς» Ἀριστοτέλης δὲ αὐτὰ ταῦτα λέγων ἐν Σικωνίων πολιτικῇ σμικρὸν τι καινοτομῆς, ὁφελούς αὐτοὺς τίως ὀνομάσθαι λέγων, τοῦ ἐν ὀφείλειν δηλοῦντος τὸ αὐτεῖν, αὐτῶν δὲ καὶ τὸ εἰς μῆκος πρὸς ἡλικίαν ὡς κληθῆναι οὐδ' ὅπως· ἐπὶ μόνον τῶν ὁδῶν ὑπελλάτθαι τὸ φ εἰς τὸ δ κατὰ συγγένειαν· Πολυδ. 9, 77.

Ὀφελος, τὸ· βοήθεια, κέρδος, ὠφέλεια· «ἄν κ' ἔφελος τι γενόμεθα» = ἂν θά ἡμπορώσμεν νὰ βῶμεν κατὰ τινα τρόπον ὠφέλιμον, κάπως μὲ ὠφελήσωμεν Ἰλ. ν, 238· «ὅς τοι πόλλ' ὀφελος γένετο, πτόλει τε καὶ αὐτῷ», ρ, 152· «οὐδὲν σοὶ γ' ὄφελος» = οὐδὲν ὠφελεῖται καθόλου, γ, 513· «ὀφελός τί μοι ἔσται» Ὀμ. ἕμν. Ἑρμ. 34· «ἀλγεις δ' Ἀρεΐδας ὄφελος ἦ π' ἐμοὶ τάδε» Σοφ. Φιλ. 1370· «εἰ δὲ ἂν εἴης ὄφελος ἡμῖν», = εἰς εἰ ἦθελες μὲς ὠφελήσῃς Ἀριστ. πλ. 1152· μετὰ γέν. «πολυδρό-

μου φυγὰς ὄφελος εἴ τι μοι» = ὠφέλιον ἐκ τῆς φυγῆς ἔχειν Ἀισχ. Ἰκ. 718· ὡς «τῶν ὄφελος οὐδὲν» = δὲν ὠφελούσθαι τίποτε Ἡρ. 8, 68· «τί γὰρ ὄφελος σώματι γὰρ κάμνουντι - στίβα πολλὰ διδόναι» Πλάτ. Γοργ. 504· «οἷσθ' ὅτι οὐδὲν ἡμῖν ὄφελος», πολ. 6, 505· καὶ συγν. ἐπιθετ. «οἱ ἔλθον μῆτε ὄφιν μῆτε ἔμαυ· τῷ ἔμειλλον μῆδὲν ὄφελος εἶναι» = νὰ μὴ ὠφελούσθαι παραμικρὸν, Ἀπολ. 36· «ἐν τι ἡμῶν ὡς νομοθετῶν ὄφελος ἦ», πολ. 7, 530· καὶ συγνύτ. οὕτω μετὰ γέν. «εἰ τι ἐμοῦ ὄφελος ἦν πρὸς τὸ καλῶς ζητεῖν», Χαρμίδ. 175· «ὄφελος οὐδὲν γεωργῶν ἀργός» = γεωργός ἀνεργός εἶναι παντάπασιν ἀνωφελὲς Ξεν. Κυρ. 1, 6, 18· ὡς «ἀρετῆς οὐδὲν ὄφελός ἐστι», 3, 1, 16· «τῶν κτημάτων οὐδ' ὅτι οὐδὲν ὄφελος ἀν εἴη» Δημ. 24, 217· «μαγείων μαγείρας οὐδὲν ἐστὶν ὄφελος, ἥτις μὴ τέμνουν», 25, 46· καὶ μετρ. «πάντες, ὧν καὶ μικρὸν ὄφελος» Πολυδ. 3, 36, 6, utilitas, usus.

Ὀφέλισμος, π. 2· ὠφέλιμος Ὀπκ. ἀλ. 3, 429, utilis.

Ὀφέλισμος, ὁ· Λεωδαεύς τις Ἐπιγρ.

Ὀφέλιτα· ὄρος Εὐβοίας Λυκοφρ.

Ὀφέλιτας, ὁ 1) βασιλ. τῶν Θεσσαλῶν, ἐξ οὗ οἱ Ὀφελτιάδαι, γένος Βοιωτικῶν Πλουτ. 2) ἄλλοις τις Βοιωτῶς Πολυδ. 3) ἡγεμὼν Κυρήνης Πλουτ. 78· Ὀφέλλας καὶ Ὀφέλας.

Ὀφέλιτης, ὁ· 1) υἱὸς Λυκοφρόντος Πλουτ. 2) υἱὸς Ἡγνέλου Πλουτ. 3) πειρατὴς τῆς Τυρρηνίας Ὀδ. 4) Κνωσσιδὸς τις υἱὸς τοῦ Ἀχέστορος Ναν. 78· Ἀρχέμορος.

Ὀφέλιτιον, τὸ· ὄρος Ἀργολίδος = Ἀπαιστος Πλουτ.

Ὀφέλιτιος, ὁ· εὐγενὴς Τρώες φονεὺς ἐν τῇ μάχῃ ὑπὸ τοῦ Εὐρύαλου Ἰλ. 2) Ἕλληνας ἀρχηγὸς ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Τροίας, φονεὺς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος Ἰλ.

Ὀφελιτρεῦμα· σαριῶναι, κάλλυναι, καθαρίζω Λυκοφρ. 579, mundare, sanare.

Ὀφελιτρον, τὸ· κάλλυντρον Ἡσυχ. σκοραο.

Ὀφειδ-δηκτος, 2' ὑπὸ ὀφειδ-δηκθῆς Εὐστ.

Ὀφειδ-μάχος, 2' ὀφειδμάχος.

Ὀφειδ-ωδης, 2' ὀφειδωδης, ὅμοιος μὲ ὄφιν Πλάτ. πολ. 9, 590.

Ὀφειδ-ωδως, ἑπὶρ. προηγ. Εὐστ. εἰς Δ. Π. 16.

Ὀφειδ-πλόκαμος, 2' ἔχων κόμην, πλοκάμους ὀφειδωδης Εὐστ. 710, 56.

Ὀφειδ-κεφαλὴ, ἡ· χωρίον Βοιωτίας, «κατὰ δὲ τὴν ἐς Γλισσαντα εὐθείαν ἐκ Θηβῶν λίθαις χωρίον περιεχόμενον λαγάσιν Ὀφειδ-κεφαλῆς οἱ Θηβαῖοι κεφαλὴν, τὸν ὄφιν τούτου, ὅστις δὴ ἦν, ἀνασχάν ἐνταῦθα ἐκ τοῦ ὠφειδ-λῆγοντες τὴν κεφαλὴν» Πλουτ. 9, 19, 3.

Ὀφειδ-ω-σ-ταφύλῃ· σταφύλῃ ὀφειδ-ωδης· ὠδης· ἰσχυρὸν τινὲς τὴν κάππαριν, ἥτις καὶ κύνόστατον κατ' Ἕλληνας ἐλέγετο Πλιν. 13, 23.

Ὀφθαλμηδάν· ὡς τοὺς ὀφθαλμούς γλῶσσ. oculatus.

Ὀφθαλμία, ἡ· νόσος ὀφθαλμοῦ, ἡ κατὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἀποδίνου νοσήματος γενήσασθαι βλάβη Πολυδ. 2, 51· «νοσὴ που ἐνθρησκος ὀφθαλμοῦ, ἡ ὄνομα ὀφθαλμία» Πλάτ. Γοργ. 496, κατὰ δὲ Ἀριστ. πλ. 115, = καὶ ἐντελής τῶν φλογεῖς, Hippitudo, caecitas.

Ὀφθαλμίας, ὅ· εἶδος ἀετοῦ ἡ ἱέρακος, οὕτω κληθεὶς διὰ τὴν ὀφθαλμοειδέαν ὄρασιν τοῦ ἱω. Διάκ. εἰς Ἡσ. ἀσπ. 122.

Ὀφθαλμιάσις, ἡ· ὁφθαλμία Παύλ. 78· ἀπειλίσαις.

Ὀφθαλμιάων· πάσχω, πονῶ τοὺς ὁφθαλμούς, ἰδ. εἶμαι τσιμπλιάρης Ἡρ. 7, 229· μετφ. ἐπὶ τῶν ἀλλοφύλων τοὺς ὁφθαλμούς, καὶ λυπομένων διὰ φθόνον ἐπ' ἄλλοτρίοις ἀγαθοῖς· «κάλαι τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὁφθαλμίωντες» Πολυβ. 24, 7, 1· «περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὁφθαλμιάσαντες», 2, 17, 3, καὶ ἐπὶ τοῦ πόνου τῆς ἐπιθυμίας ἡ τοῦ πόθου, ὅστις διηγίρεται, ὅταν βλέπῃ τις χάριν πράγμα, ὅθ. «ὁφθαλμιάων ἐπὶ τινὶ» = ἐπιθυμῶν μετὰ χαλῶς τοῦ πόθου, ἔξαιρ. ἐπὶ ἐρωτικῶν, ἐξ οὗ καλοῦνται καὶ αἱ ὥραιαι γυναῖκες «ὁφθαλμίων ἀλγυθόνες» Γραϊζ. Μελ. 4, 2· καὶ μετ' αὐτ. «πάλαι τὸ πληθύνειν τῶν προσώπων ὁφθαλμίων» Πολυβ. 32, 2, 2, 1 οὐλοῦ, ἱρρεῶ· πρὸς, ἐποφθαλμιά.

Ὀφθαλμίδιον, τό, ὅπλοκ. τοῦ ὁφθαλμοῦ· μμά· τάκι Ἀριστ. ἱπκ. 905, ocellus.

Ὀφθαλμίζομαι· 1) ὑπὸ νόσῳ τῶν ὁφθαλμῶν, ὑπὸ ὁφθαλμίας καλῶνται· «ὁφθαλμίσθη· ναι αὐτοῦ τοὺς ὁφθαλμούς» Πλουτ. συμπ. 2, 2· 2) = ἐνοφθαλμίζομαι, ἐμφολλίζω, ἐμφολλίζω Γεωπ. 1, 69, 1 ἀμφ. 3) «ὁφθαλμισμένους ἀνθρώπους καὶ ἡλίετροις εἶχαν τοὺς πόδας αἱ κλίβαι τῶν ἀρχαίων» Σχολ. Ἀριστ. ἱπκ. 589.

Ὀφθαλμικός, 3· εἰς τοὺς ὁφθαλμούς ἀνήκων 1, 11, ophthalmicus.

Ὀφθαλμίτις, ἰδος, ἡ· ἐπὶ τῶν. Ἀθηνᾶς ὡς θεᾶς τῆς σελήνης Πανσ. 3, 18, 2.

Ὀφθαλμο-βουλία· ῥίπτω εἰς τι τὰ ὄμματά μου, ἐρωτικῶς Σχολ. Ἰλ. γ. 443, καὶ παθ. «ὁφθαλμοβουλοῦμενος καὶ ὑποπτος» Νικητ. χρόν. 4, 2.

Ὀφθαλμο-βόρος, 2· ὅ τὰ ὄμματα κατατρῶγων Ἀριστοτ. 1. Ζ. 9, 18.

Ὀφθαλμο-βουλεία, ἡ· ἡ διὰ τῶν ὁφθαλμῶν δουλεία Ν. Δ.

Ὀφθαλμῶ-δουλος, 2· ὁ τῶν ὁφθαλμῶν δουλός ἀμφ.

Ὀφθαλμοειδής, 2· ὁμοιοειδὴς ὁφθαλμῶν μετγν.

Ὀφθαλμο-κλέπτῃς, ὁ· τῶν ὁφθαλμῶν κλέπτῃς Τζετζ. εἰς Αὐκῶφ. 843.

Ὀφθαλμο-πλάνεια, ἡ· τῶν ὁφθαλμῶν πλάνη, ἀπάτη Νεὺλ. ἱπκ. 97, 20, praestigia.

Ὀφθαλμο-πλάνος, 2· ὁ τοὺς ὁφθαλμούς πλανῶν μετγν. praestigiator.

Ὀφθαλμο-πορνεία, ἡ· ἡ διὰ τῶν ὁφθαλμῶν πορνεία μετγν.

Ὀφθαλμο-ρῶκτης, ὁ· ὁ τοὺς ὁφθαλμούς ἐξορύσσων Κωνστ. Μαν. χρόν. 4461.

Ὀφθαλμός, ὁ· φίλος τις καὶ ἑταῖρος τοῦ Φόρτου Παλαίφ.

Ὀφθαλμός, ὁ (οπ, ὥφθην, οὐχὶ σύνθετον)· τὸ ὄμμα, τὸ ὄργανον τῆς ὁράσεως, «ὅν ὁφθαλμοῦ ἀλάσασεν» Ὀδ. α, 69· κατὰ δ' ὁφθαλμῶν κίχου· ἀλλῶς Ἰλ. π. 344· «ὁφθαλμοῖς δ' ὥσπερ κέραι ἔτασαν ἡ δ' αἰθήρ» Ὀδ. τ. 211· «ὁφθαλμοῖσιν ἰδεῖν» καὶ «ἐν ὁφθαλμοῖς» Ὀμ. πυλάχορ· «ἀνδρὸς ἐς ὁφθαλμούς ἐλθόμενος» = ἐνώπιόν τινος ἰδεῖν, παρουσιασθῆναι Ἰλ. ω, 520· «ὄφρ' ἤτοι τοῦτον ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πυρ θάσσον ἀπ' ὁφθαλμῶν», ψ. 53· οὕτω καὶ «ἀπ' ὁφθαλμῶν γενέσθαι» καὶ «γίγνεσθαι τινι ἐξ ὁφθαλμῶν» Ἡρ. 5, 106· «τοῦ ὁφθαλμοῦ παραδέλλον» Πλατ. συμπ. 221· «τὸ δὲ δεῖξαι λέγει εἰς τὴν τῶν ὁφθαλμῶν αἰτήσιν καταστήσαν», Κρατ. 430· ὁ Πλατ. συνάπτει «τὰ παρὰ ποδὸς καὶ τὰ ἐν ὁφθαλμοῖς» = τὰ πρὸ τῶν ὁφθαλμῶν ἀνοικτὰ κατακείμενα, Θεαιτ. 174· «κατ' ὁφθαλμούς λέγειν τινὶ» = ἐνώπιόν τινος λέγειν τι Ἀριστ. βατρ. 626· «τοῦράννου κατ' ὁφθαλμούς κατηγορεῖν» Σεν. Ἱερ. 1, 14· «ἐν ὁφθαλμοῖς ἔχειν τινὰ», Ἀν. 4, 5, 29· «πρὸ ὁφθαλμῶν λαμβάνειν τι, τιθεῖν τι τινι Πολυβ. 2, 35, 8· μετφ. καθ' ὅρους ὁφθαλμοῦ· ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης π. Σουίτσα· «ὅλον ἑσπέρας ὁφθαλμῶν» Πινδ. Ὀ. 3, 21· «νοεῖν Ἀίσχ. Ἔπ. 372· καὶ «ὁφθαλμῶν οἶκων», Χο. 922· καὶ μετφ. τὸ πολυτιμώτατον, ἄριστον, Σικελίας Πινδ. Ὀ. 2, 11· «στρατιᾶς, 6, 16· «καὶ μὴν μέγας γ' ὁφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφος» Σοφ. Ὀϊ. τ. 987· «εἰς παῖς δὲ ἦν μοι λαίπρος ὁφθαλμὸς βίου» = παρηγορία Εὐρ. Ἀνδρ. 407· π. Πέρσαι· ἐκαλοῦντο «βασιλεῖος ὁφθαλμοῖς» οἱ ἐπίτροποι καὶ ἐπιστάται οἱ ἐπαγρυπνοῦντες περὶ τὸν βασιλέα καὶ αἱ κατασκευαὶ δι' ὧν ἔδωκε τοὺς ὑπάρχους τοῦ Αἰσχ. Περ. 941· εἰς δὲ τὰ πλοῖα καὶ «κώπης τῆμα» τὸ μέρος εἰς ὃ εἰσέρχεται ἡ κώπη Σχολ. Ἀριστ. Ἀχαρ. 92· ὁφθαλμοὶ λέγονται καὶ τὰ μμάτια καὶ οἱ κάλυκες δένδρων καὶ φυτῶν Θεοφρ. καὶ ἄλ. μετγν. (ὁφθαλμοὶ προσέτι καὶ ἡ τοῦ ποταμοῦ ἐκβολὴ Εὐστ. σ. 160), oculus.

Ὀφθαλμῶ-σφοδρός, 2· ὁ κατὰ τοὺς ὁφθαλμούς σφοδρός, ὁ ὁφθαλμιατρὴς, τῶν ὁφθαλμῶν ὁ ἱατρὸς Αὐκ. λείφ. 4.

Ὀφθαλμῶ-τεγχιτός, 2· ὁ βρίζων τὰ μμάτια καὶ παθ. ὁ ἔχων τοὺς ὁφθαλμούς βεβρεγμένους Εὐρ. Ἀλκ. 182.

Ὀφθαλμο-φάνεια, ἡ· ὁφθαλμοπλάνια.

Ὀφθαλμο-φάνης, 2· ὁ διὰ τῶν ὁφθαλμῶν βλέπόμενος, τοῖς ὁφθαλμοῖς φανερός μετγν. manifestus, perspicuus.

Ὀφθαλμο-φανία, ἡ· ὁφθαλμοφάνεια, τὸ π. Γάλλοις, illusion.

Ὀφθαλμο-φανῶς· κατὰ τὸν τρόπον ὁφθαλμοφανῆ Εὐστ. 51, 47, manifestus.

Ὀφθαλμο-ώδης, 2· ὁ ἔχων τὸ εἶδος τοῦ ὁφθαλμοῦ μετγν. oculus.

Ὀφθαλμο-ώρυχος, 2· ὁ τοὺς ὁφθαλμούς ἐξορύσσων· δίκαι Αἰσχ. Εὐμ. 157.

Ὀφθῆναι, π. ἀπαρ. τοῦ ὄρα.

Ὀφιακός, 3· ὁ εἰς ὕψιν ἀνήκων, ὁ περὶ ὕψων πραγματευόμενος, ὡς ὀφιακά, ἔξοπακ. τὰ βιβλία Ἐτ. Μ.

Ὀφιαναί, οἱ· ἀρετικοὶ τινες τὸν ὕψιν δοξάζοντες, καὶ ταῦτον Χριστὸν ἠγοῦμενοι, οἱ καὶ ἄλλως ὀφίται λεγόμενοι ἔκκλ.

Ὀφιασις, ἡ· ἡ ὀφιοειδὴς τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς γύμνασις Γαλην. 2, 267.

Ὀφι-γενής, 2· ὁ ὑπὸ ὕψων γεννηθεὶς μετγν. serpentina.

Ὀφθιγένιον, τό· φωτὸν τι, τό καὶ ἐλαφρόφωτον Διοσκ. 3, 73.

Όφρις, τως, ἰων. ιος, δ' ἰώνος γένος κατὰ γῆς συμφορμένου· «αἰὼλος ὄφρις» Ἰλ. μ. 208· «γλαυκῶπα, ποικιλόνοτον ὄφιν» Πινδ. Π. 4, 249· ἰσοδύναμον τῷ δράκωνι· Ἡσ. θε. 322· «τόνδ' ὄφιν ἰσχυρόμην» Λισχ. Χο. 915· «ἔφρων δὲ πλεκτίζαντι περιδρομον κύτος προσηδάφισται» Ἐπ. 477· μεταφ. περί βέλους· λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστήν ὄφιν, 172· «ὥσπερ ὄφρις κληθῆναι» Πλάτ. πολ. 2, 358· «ὥσπερ οἱ ὄφρις», Φαιδ. 112· Ὁ ἀστερισμὸς Ἀρατ. 82 ἔτι δὲ = τὸ χρυσαθὲν περιθραγιόνιον, δθ. «ἐπικάρπιοι ὄφρις» Φίλοστρ. ἐπ. 40· «ὄφρις τὰ δρακοντιώδη γινόμενα ψέλλια» Ἡσυχ. ἔτι «ὄφρις καρπὸς = βοτάνη τις Ἰπποκρ. = ὀφίαις, 640, 14 (ἡ πρώτη συλλαβὴ εὐρίσκει· π. ἀρχ. π. μακρὰ. Ἰλ. μ. 208· δθ. τινὲς γράφ. Ὁφρις Σχαιφ. Θεογν. 334, εἰς τὴν αἰτ. ὄφιν ἡ τελευταία συλλαβὴ ἐν ἄρσει εἶνε μακρὰ π. Πσ. θε. 334), supponens. Ὁφρις, δ' 1) θεὸς τις κατὰ τοὺς Φοινίκην Εὐσ. 2) βασις τῆς Σαλαμίνος Ἐπ. Μ. 3) ἀστερισμὸς τις, δθ. ὄφρις Ὀλύμπου Νον. 4) ποτ. π. τῇ Ἀρακίδι Παυσ. 5) ποτ. Κολχίδος ἐν τῷ Πόντῳ Ἀρρ. 6) ὄφρις κ. ε. α. λ. ἡ κώμη τῆς Βαιτωλίδος Παυσ.

Όφριτεία, ἡ· κολ. Φωκίδος, πρύτερον Ἀμφικλεία Παυσ.

Όφριτης, δ' υἱὸς Ἡρακλέους = Ὀνύτης.

Όφριτης, δ' ὁ ἐξ ὄφριος ἡ ὁ ὅμοιος τῷ ὄφει· «λίθος ὄφριτης, ὁ μὲν τις ἐστὶ βαρὺς καὶ μέλας· ὁ δὲ σποδοειδὴς τὴν χροῖαν καὶ κατεστιγμένους» ὁ δὲ τις γραμμὰς ἔχων λευκάς· Διοσκ. 5, 162, ορίλλης.

Όφρι-ὠδης, 2' ὄφριδες, ὁ ἔχων εἶδος ὄφρων, πλήρης· ὄφρων, Γοργῶν Πινδ. Ο. 13, 61· ὁμοίως ὄφει Ἀριστοτ. π. Ζ. Μ. 4, 13, anguinos.

Όφρι-ὠδης, ἡ 1) νῆσος τοῦ Ἀραδικοῦ κόλπου Δ. Σικ. 2) ποτ. ἐνδοτ. Αἰθύης Πτολ. Πλιν. Γ. 28, 9.

Όφριον, δ' 1) εἰς τῶν Τιτάνων βασιλεύσας ἐν τῷ Ὀβριανῷ μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Εὐρυνόμης πρὸ τοῦ Κρόνου· ὕστερον δὲ αὐτὸς διωχθεὶς ἀβόλῃ ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν Ἀπολλδ. 2) θεὸς τις τῶν Φοινίκων Εὐσεβ. 3) εἰς τῶν Γιγάντων Κλαυδιαν. 4) πατὴρ τοῦ Ἀρμόχου Ἰδ' Ὀριονίδης· 5) ἐταῖρος τοῦ Κάδμου, θεμελιωτῶν τῶν Θηβῶν· δθ. Ἰπθ. Ὀριονίδης Σενεκ.

Όφριώνιον, τό· τὸ ἐξ ὄφριος Ἰλ. θ. 479.

Όφρα· ὄν. χωρίου, ὅπου ἦν τειχὸς Ἱερουσαλὴμ Ἡσυχ.

Όφράνω· ὄφρισκάνω, ὀφρίω Ἡσυχ. Ἰδ' ὄφλω.

Όφράριον· τῷ ἐπομ.

Όφρας, δ' λόφος ἡ μέρος τῆς κόλως Ἱερουσαλὴμ Ἰώσ. ΟΠΔΔ.

Όφλετν, ὄφρ. 6'. τοῦ ὄφλισκάνω, αὐτὸ ἐν. ὀφλέω εἰν· ἀμφ.

Όφλημα, τό· χροῖος, ἐξ ἱράνων Ἰσακ. 11, 43· «τὰ ὄφληματα πύλωος» Δημ. 25, 18· ὄφληματος ἔγγυθις καταστήσας, 26, 39· Ἰδ. πρῶτον πονηὴ χρημάτων γενόμενῃ διὰ κρίσεως· - ἔλτεσαι, 59, 7, debitum, multa Ἰδε καὶ ὀφείλημα.

Όφλησις, ἡ· χρεώσθησις Ἡσυχ. debitum.

Όφλητής, ὁ· χρεώστης ἀμφ. debitor,

Όφλιμος, δ' ὄρος τοῦ Πόντου Στραβ.

Όφλισκάνω, μελ. ὀφλήσω, παρακ. ὀφληκα καὶ ὀφρ. ὀφλον, ὀφλειν, (ἐπειδὴ ἐν. ὀφλω δὲν ὑπάρχει, ἀν καὶ ὀφρ. συγγὰ ὀφλειν καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχ. τινίζεται, ὁ Φωτ. λέγει τὸ ὀφλειν ἀπ. σ. 364, 16, ἔχων καὶ ὀφλῶσι καὶ ὀφλων Ἀριστ. Ἀχ. 659· ὀφλειν εἶνε κοινὴ γρ. π. Πλάτ. πολ. 5, 451· οὗτος καὶ ὀφρ. ὀφλήσε Δυσ. 13, 65)· ὀφρίλω, χρεώστω, δίκην Ἰδ. ἐπὶ δίκης, εἰς ἣν καταδικάζεται τις, εἰς ζημίαν εἴτε χρηματικὴν ποινὴν· ὀφλῶν γὰρ ὀφραγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην Λισχ. Ἀγ. 520· «ἀπ' ἐμᾶς φρενὸς οὐποτ' ὀφλήσει κακίαν» Σοφ. Οἰ. τ. 512· «αὐθαδία τοι σκαιότητ' ὀφλισκάνει», Αντ. 1015· «μῶρον μωρίαν ὀφλισκάνω» = εἰς μωρὸν φαίνονται ὡς μωροί, 966· τινὶ μωρίαν ὀφλισκάνω = ἐπάγω εἰς ἑμαυτὴν τὴν ὑπόψιν τῆς μωρίας παρ' ἄλλου τινος Ἡρ. 8, 26· πρὸλ. «ἀμαθίαν ὀφλήσομεν» Εὐρ. Ἐκ. 327· «δεῖλιν ὠφλεε (ἔσφ. ὠφλε) πρὸς βασιλῆος» = ἔδωκε παρὰ τῷ βασιλεὶ δεῖλιν ὑποψίαν Ἡρ. 8, 26· γέλωτα = προξενῶν εἰς ἑμαυτὸν οἷα τῶν πράξεών μου γέλωτα Ἀριστ. νεφ. 1018· καὶ «γέλωτ' ἀν ὧλοι πρὸς ἡμᾶς» Πλάτ.

Ἰπκ. μεζ. 282· «γέλωτα ὀφλήσειν παρ' ἑμαυτῇ», Φαιδ. 117· «ἄνοιαν ὀφλισκάνειν» = ἐπισύρειν αὐτῷ αἰτίαν ἀνοίας Δημ. 1, 26· «αἰσχύνῃν ὠφληκε», 2, 3· Συνηθέστ. μετὰ αἰτ. ἡ γεν. (ἐνθα ἐξυπακ. δίκην), ὡς λέγεται πληγρεῖς «ἐάν τινι πατὴρ καὶ πάππος πατὴρ ὀφλῶσι θανάτου δίκην» Πλάτ. νόμ. 9, 856· δίκας, δίκην Ἀριστ. νεφ. 34· ἐξούλας, γραφὰς Ἀνδοκ. 1, 73· κλοπῆς, δώρων, αὐτ. 74, σημαίνουσης τὴν ἐν δικαστηρίῳ καταδίκην ἢ τὴν ἀπώλειαν τῆς δίκης, ἐπιφέρουσαν ζημίαν, «τῷ ὀφληκότη φόνου» Πλάτ. νόμ. 9, 874· «ὀφληκότες μοχθηρίαν καὶ ἀδικίαν» ἀπολ. 39· «ἦν δὲ τις ὄφλη τὴν τοιαύτην δίκην», νόμ. 8 843· «ὅτι ἀν ὧλε χιλίας δραχμάς», ἀπολ. 36· καὶ ἀπώτ. «ἵνα μὴ ὀφλημεν», Κρατ. 433· «ὀφλεῖν ἐρήμην δίκην» Αντιφ. 5, 13· «φόνου δίκην ὠφληκίως» 5, 16· «ὀφλήσειν ὅνιν μυρίας δραχμάς» Δυσ. 13, 65· «ἐάν τις ἀσρατείας ὄφλη» = ἐάν τις καταδικασθῇ δι' ἀσρατεῖαν Δημ. 24, 103· «ἐπ' ἀμφοτέρας (συκοφαντία καὶ παρανομία) ὠφληκεν», 26, 19· ὀφλεῖν καὶ ὀφλων εὐρίσκει· καὶ ἐν 29, 34· «Φιλήσιος μὲν ὧφλε καὶ Σανθικλῆς τῆς φυλακῆς τῶν χρημάτων τὸ μείωμα, εἰκόσι μνᾶς» Σεν. Ἀν. 5, 8, 1· π. μετγν. = ὀφείλω Ἀπκ. ἔμφ. πολ. 2, 8.

Όφλοῖ· ὀφείλοῖ, ὀφείλεται Ἡσυχ.

Όφλωνες, οἱ· ἔθνος Ἑβραῶν. Σαρμ. Πτολ.

Όφνές· ὄν. κῶρ. Σουῖδ.

Όφνίς, δ' υἱὸς Ἐλεεί Ἰώσ.

Όφνις· θυνίς, ἀστρον Ἡσυχ. aratrum Ἰδ' ὀφνις.

Όφρα, μόν. π. Ἰωσι καὶ δωρ. π. σπαν. τραχ. 1) συσγ. τοῦ τόφρα, ἐπὶ ἀπροσδιορίστου χρονικοῦ διαστήματος, καθ' ὃ συμβαίνει τι ἀνεξάρτητον αὐτοῦ, σημαίνειν λοιπὸν τὴν χρονικὴν σχέσιν δύο πράξεων, ἔως, καθ' ὅσον ἐν, ἐν ᾧ· α) μεθ' ὅρ. οὐ μόν. τῷ τόφρα εἰς τὸ ἄλλο κῶλον ἡμερικῶς ἀντιστοιχοῦν· ὀφρα τοι ἀμφεπένοντο βοῇν ἀγαθὸν Μενέλαον, τόφρα δ' ἐπὶ

Τρώων στίγες ἤλυθον = καθ' ὃν χρόνον μετὰ τοῦ Μενελάου ἡσχολοῦντο, κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα εἰσώρμησαν τὰ τάγματα τῶν Τρώων 'Ιλ. δ, 220· ὅρρα μὲν ἥως ἦν καὶ αἰξέτω ἱερὸν ἡμαρ, τόρρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἀπτετο· β, 66· ἔτι δὲ προηγ. τὸ μετὰ τοῦ τόρρα μέρος τῆς προτάσεως 'Ὅδ. δ, 289, - ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ ἀντιστοιχοῦντος τούτου μορίου, «ἀνδρῶν αὖ μὲν' ἀριστας ἐν Τελαμῶνιος Ἀίας, ὅρρ' Ἀχιλλεύς μῆνιν» = ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ Ἀχιλλεύς ἦν παρωρισμένος 'Ιλ. β, 768· ὅρρα μὲν εἰς πόλεμον πωλίσκετο δῖος Ἀχιλλεύς οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων ὄψεσκον», ε, 788· «βασίλειός γάρ ἦσθ' ὅρρ' ἔζη» Ἀργ. Χο. 355· β) μεθ' ὑποτ. καὶ τοῦ ἂν ἢ τοῦ κε, ἐπὶ τοῦ παρόντος ἢ τοῦ μέλλοντος, περὶ χρονικοῦ διαστήματος, τοῦ ὅπου τὸ μὲν τέλος δὲν εἶνε ὁρισμένον, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀποπερατώσεως τῆς πράξεως προσιδοῖται, διὰ τοῦ ῥήματος ἐκφραζομένης· ὅρρ' ἂν ἐγὼ παλεμῆα τεύχεα δώω, τόρρ' ὅμεις εὐχόμεθα δῖα = ὅσον καιρὸν ἐγὼ περιβάλλομαι τὰ ὅπλα, ἐν ᾧ περιέχεται συγχρόνως ἡ ἐννοία, μεχρὶ τοῦ περιελθῶ ἐγὼ τὰ ὅπλα, = συγχρόνως μὲ τὴν ἐξέπλιναν νῆ ἦνε καὶ ἡ δέησις πεπαυμένη 'Ιλ. η, 193· «οὐδέ ποτ' ἴσα ἔσσεαι, ὅρρα κεν ἦς διατρέθῃσιν Ἀχαιοὺς», ὅπου μᾶλλον ὁρισμένη ἡ πρώτη πρότ. ἐφαρτάται ἐκ τοῦ συμπεράσματος 'Ὅδ. ε, 203· «τόρρα γὰρ οὐδ βίοντιν - ἴδονται, ὅρρα κε κείνη ταῦτον ἔχῃ νόον» = δὲν θέλουνσι παύσει τοῦ νῦν καταπεράγειν τὴν περιουσίαν, πρὶν ἐκείνη ἀλλάξῃ τὸν σκοπὸν τῆς, αὐτ. 123· «ἀνίρας ἔστε», ὅρρ' ἂν ἐγὼ βεῖαι προτὶ 'Ἰλιον' 'Ιλ. ζ, 113· καὶ μετὰ τοῦ ἂν καὶ τοῦ κε, «ὅρρ' ἂν μὲν κεν ὄρρ' Ἀγαμέμνονα - θάνατον» ἐν προμάχοισιν, ὅρρ' ἀναγυρεῖται, λ, 187· οὕτως ἐκεῖ α) Πλατ. ὅρρ' ἂν ὕδωρ τε νῆη», Φαιδρ. 264, ὅπερ ἐν τῇ 'Ανθ. εἰς τὸν 'Ὅμ. ἢ τὸν κλειδούλον ἀποδιδόμενον εἶνε ἐστ' ἂν ὕδωρ, 7, 153· οὕτως ἀναγινώσκουσιν ὁ Σπένσερ, καὶ Βεκκερ. καὶ 'Ιλ. «μὴ μὲ πω ἐς θρόνον ἴξῃ, - ὅρρα κεν ἔκτωρ κηται» ἀντὶ τοῦ καινὸς κεῖται, ω, 553· προσ- ἔτι ἔσεται ὅπου. ἄνευ τοῦ ἂν, «ἐνθα φίλ', ὀπταλὰ κρῖα ἔομαι» - ὅρρ' ἐθέλητον = ὅσον καιρὸν θέλῃτε, δ, 346· «οὐ μὲν γὰρ ποτὲ φησι κίχον πείσσεσθαι ὁπίσσω, ὅρρ' ἀρετὴν παρέχουσι θεοί, καὶ γούνατ' ὀρώρη» 'Ὅδ. σ, 132· «οὐ γλῆσω ταύτας ἄτας, ὅρρα με βίος ἔχῃ» = ἐν ὕψω ζωῇ Σοφ. 'Πλ. 218· οὕτω καὶ ὡς πρὸς τὸ παρελθόν, «τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεςσι φεύγων, ὅρρα - γούνατ' ὀρώρη» 'Ιλ. λ, 476· καὶ ἐν πα- ραβολῇ, «ἔμμενον, νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἀε τε κρονίον νηνημίης κατῆσαν - ἀτρίμας, ὅρρ' εὐ- δῆσι μῖνας Βορέαον», ἐνθα κεῖται πάντοτε με- ταβάσεις εἰς τὸ παρὸν, καὶ τὸ τέλος ὡς ἡδὴ ὁρι- σμένης δεδομένον, ε, 522· 2) εἰς πολλὰς περι- πτώσεις ὡς πρὸς τὸ ὁρισμένον τέλος χρονικῆς διαρκείας μεχρὶ τοῦ, ὅτε ἂν. συντάξ. α) μεθ' ὅ, ὅταν ἀναφύρῃται πραγματικὸν τὸ γεγονός, ὅπερ. φυσικὰ συμβαίνει ἐν τῇ παρελθόντι, β) συνθ. ὅρ. ἀορ. «ἦν ὅρρα μέγα σπῆος ἔκτο» = μεχρὶς οὗτο ἔφθασεν εἰς τὸ σπῆλαιον 'Ὅδ. ε, 57· ὅρρα καὶ αὐτὸ κατέκτανεν = μεχρὶ τοῦ

καὶ αὐτοὶ ἐφονεύθησαν 'Ιλ. ε, 557, 'Ὅμ. δὲ καὶ β) μετ' εὐκτ. ἀορ. ἐκφράζον τέλος ὁρισμέ- νον, β) εἰς τὸ μέλλον ἀποβλέπον «ἔχει κατὸν ὅρρα τελεσθ» = κρατεῖ τὸν θυμὸν μεχρὶ τοῦ ἐκπληρώσεως = ἐκανοποιήθῃ 'Ιλ. α, 82· τίθεται προσέτι καὶ τὸ ἂν, «μῖνεντε, ὅρρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἰλῆσι» = μεχρὶ τοῦ φθάσαι τὰ δῶρα, τ, 190· οὕτω καὶ Ἀισχ. «τοὶς δμαρτέιν, ὅρρ' ἂν γὰν ἐπέλθῃ», Εὐρ. 323· καὶ εἰς ταύτην τὴν σημ. ἀντιστοιχεῖ τόρρα «τόρρα δ' ἐπὶ Τρῳάσ- αι τίθει κράτος, ὅρρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐρὼν τίσωσιν» = τόσον καιρὸν νῦ δώσῃς ὑπερίσχυαι καὶ κράτος εἰς τοὺς Τρῳάς, μεχρὶ τοῦ οἱ Ἀ- χαιοὶ τιμῶσιν τὸν υἱὸν μου ἀπολυτ. ὑβρι- σκετ. τὸ ὅρρα π. γ. «β' δ' ὅρρα μὲν εἰλπίδας βοὺς βόσκει - αὐτὰρ ἐπεὶ δαναῶν νῆες ἤλυ- θον» = ὥς τότε, ὅσον χρόνον ἔδοσκε τὰς βοὺς· ἀλλ' ὅτε ἐφθασαν τὰ πλοῖα (ἴδ. μεχρὶ τῆς ἐλεύσεως τῶν πλοίων) 'Ιλ. α, 547· δ' Ἀ- πολ. 'Ρ. συντάσσει «ὠφείλοισιν - ἀντίαιτο ἀνδράσιν ὅρρ' αὐτοῖσι ποτὶ στόμα θεομύθεον- τος» = μεχρὶ τῶν ἐκβολῶν, κυρ. = μεχρὶ τοῦ φθάσῃ εἰς τὰς ἐκβολὰς· 3) τὸν σκοπὸν ἐκ- φράζον, διὰ νῦ α) κατόπιν ἐν. ἢ μελ. ἥτοι ὡ- πρὸς τὸ παρὸν ἢ μέλλον, μεθ' ὑποτ. «τὸν δὲ τοι ἐπῆμεν αὐτοῦ ἐν Τροίῃ γέρα ποσάμεν ὅρρα ἴδεται» 'Ιλ. ε, 236· «εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὅρρα πεποιθες», α, 524· «ἔρ- μίαν ὀτρύνομεν (προτρ.) ὅρρα τάχα στα εἴπῃ» 'Ὅδ. α, 85· καὶ συνθῆσθ. π. 'Ὅμ. καὶ κατό- πιν τῆς προστ. ἀορ., «ἦμοι γέρας αὐτῇ» ἐτοι- μάσαι ὅρρα μὴ οἷος Ἀργείων ἀγέραςτος εἶαι 'Ιλ. α, 118· Πολλὰκις φαίνεται, ὡς καὶ Ἀ- λαχού, ἡ ὑποτ. αὕτη μετὰ συνσταλέμενον ἐγκλ. φωνήεντ. ὁμοίᾳ τῷ μελλ. «ὅρρα ἰλάσ- σαι» 'Ιλ. α, 147· ὅρρ' ἰλασόμεσθα, 443 (ὅπου προηγουμένη «πρὸ μ' ἐπεμῖνεν ἀναξ» - πα- δῶ τε σοὶ ἀγήμεν, Φοῖβη θ' ἱερὴν ἐκατόμβην βέβαια, δ' ἀορ. ὅμως ἔχει τὴν σημ. κυρ. πα- ρακ. = ἀπιστικὴν ἡμᾶς, καὶ εἰμεθα ἐνταῦθα, ἐκτός ἂν μᾶλλον εὐρισχῇ τις καὶ ἐνταῦθα τὴν καὶ ἀλλασχοῦ τόσον συνθῆσθ. π. «Ἐλλῆσι μετὰ- βασιν εἰς τὴν εὐθείαν παράστασιν, ἴδε παρα- κατιών» ὅρρ' ἱερύσομεν, ζ, 308· «ἀλλὰ μὲν ὅρρα γέροντας ἀπώσωμεν ἄγριον ἄνδρα», θ, 96· ἀρησόμεθα, 1, 172, ἂν καὶ ἡ σύγκρι- σις πρὸς τὸ «θάρσυνον δὲ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν ὅρρα καὶ ἔκτωρ, εἴσεται», π, 243, «ὡς ὅρρα οἱ ἦν ἐπος ὑποθήσεται» 'Ὅδ. δ, 163· ὅρρα με μήτηρ ὀφεται, ρ, 6, βεβαίως ἐν ὅρρα καὶ ὅπως συντάσσ. καὶ μετὰ μελ. ὅρ. ὡς καὶ π. Πινδ. συντάσσ. «ὅρρα κελαιόσσετε», Π. 11, 9· ὅρρα αἰνέσω» 'Ὅ. 7, 15, ἂν καὶ ὅρρα βάσομεν ὄγκαν ἰκχυμᾶ τε», εἶνε ὅπου ἦν πολ- λαχοῦ μεταχειρ. ὡς Π. 4, 2· ἡ 'Ὅμ. προσθί- ται καὶ ἂν, «ἄγ' ἔς πόλιν ὅρρ' ἂν ἐκείθι πα- τα πτωχεύῃ» 'Ὅδ. ρ, 10· ἡ καὶ μετὰ τὸν ἀορ. τίθεται ὑποτ. ὅταν αὕτη ἔχῃ τὴν σημα- σίαν τοῦ παρακ. καὶ τὸ ῥῆμα τῆς ἐφαρμομένης προτάσεως ἐκφρασμαίνον ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπὶ διαρκούν, ἢ ὁ σκοπὸς ἐκφράζεται, ὡς νῦν συνέβαινε εἰς τὸ παρὸν ἀκόμῃ· «τίπτ' αὐτ', ὡ δὴσθηνε, ἤλυθεσ ὅρρα ἴδῃ» 'Ὅδ. λ, 93, ἀνθ' οὗ τὸ ἄλλως ἐν τῇ σημ. ταύτῃ σύνθεσις εἰλη-

Ὀφρύωμα, τό· ὄφρυς, τὸ τῆς ὀφρύσεως ἀποτέλεσμα μὲν. ἰατρογ.

Ὀφρῦ· ωσις, ἡ ὕψωση, ὕψηλοφροσύνῃ· «ὕψηλοτέραις ὀφρῦσεσιν κατωχύνονται» Π. Αἰγίν. 6, 222, euggrundiūm.

Ὀφφίανός, ὁ· Ὀκπιανός· Ἐπιγρ.

Ὀφφίχιον, τό· ἀντικλόν ἀξιωμα καὶ ἐκκλησιαστικόν Βυζ. τὸ λατ. officium.

Ὀχα (μετὰ τοῦ ἔχου συγγεν. κραιτῶ, ἀρπάξω, διότι κατὰ τὴν εὐστοχον παροιμίαν, τοῦ Δοιδερλ. ἀναλογεῖ τὸ ὄχα πρὸς τὸ ὀχυρός, ὡς τὸ ἀρχ. γερμ. fast (= sehr) πρὸς τὸ fest = στερεός, ἀσφαλής)· τὰ μάλιστα, π. Ὀμ. ὡς ἀξήσης τοῦ ὀπερθ. ὄχ· ἄριστος· ἐξ ὄχως, ἐξ ἀπαντος ἄριστος· Ἰλ. α, 69· πρὸλ. ἔξοχα.

Ὀχά· τὸ κυδώνιον μτγ.

Ὀχάνη, ἡ· τὴν ἐπομ. «τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης μὴ διὰ πόρπακος» Πλουτ. Κλειόμ. 11, 119.

Ὀχάνων, τό· ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος, διὰ τῆς ὁποίας διευθύνεται, ὡς ἐκ τοῦ Ἡρ. 1, 171, φαίνεται, ἀσπίδας ἐφόρου τὸ πάλαι, ἐξαιρέτως Θερπὸς μεγάλους, π. Ὀμ. ἀσπίς περιμέσση = λωρία ἔχουσα, τὰ καλύμματα τελαμῶνας, ἐξ ὧν ἐκρέματο ἡ ἀσπίς περὶ τὸν τράχηλον καὶ τὴν ἀριστερὰν ὤμοπλάτην, χωρὶς λαβῆς (ἄνω ὀχάνων)· ἔυρον δὲ τοῦτο πρῶτον αἱ Κἄρες, προστιθέντες τὰ χωρία εἰς διευθύνειν τῆς ἀσπίδος, ὅπερ ἔλεγον οἰκιστῶν. Ὀμ. δὲ ἐν Ἰλ. θ, 193 ἀναφέρει μόν. τελαμῶνα καὶ κανῶνας ἐν ἀσπίδι· καὶ τελαμῶν μὲν ἐλέγετο τὸ λωρίον τὸ διατείνον μεταξὺ τῶν δύο ράβδων, τὸν προσηρμοσμένον ἔγκραυσος εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς ἀσπίδος· αὐταὶ δ' αἱ ράβδοι ὀνομάζοντο κανῶνες, μετέπειτα δὲ προσέθηκαν εἰς τὸ κοῖλον τῆς ἀσπίδος μέρος τὴν λαβὴν, ἥτις κατ' ἀρχὰς μὲν ἦτο κρίκος τις, καλοῦμενος πόρπαξ, ἐκ μετάλλου συγχεινόμενος ὥσως, καὶ θυνάμενος εὐκόλως νὰ χωρίζεται ἐκ τῆς ἀσπίδος. Οἱ δὲ Κἄρες ἀντὶ τοῦ κρίκου καὶ τῶν τελαμῶνων, διέτεινον πλαγίως ἐν τοῖς κοίλοις τῆς ἀσπίδος δύο δεσμούς, δι' ὧν ἄγοντες τὴν χεῖρα καὶ τὸν βραχίονα διέφκον εὐκόλως τὴν (ἴα· τότε μικροτέραν κατασκευαζομένην) ἀσπίδα. Ἀὐτῇ λοιπὸν ἡ ἐκ δύο δεσμῶν ἡ λωρίων συνισταμένη λαβὴ ἐκαλεῖτο ὄχανα, τὰ, καὶ ὀχάνη, ἣν φαίνεται ὅτι ὀνομάζει ὁ Σοφ. «πολύρραφον πόρπακα», Αἰ. 575· ὁ δὲ Ἄριστ. προφανῶς μείνεται ἐπὶ τῶν πορπάκων ἐν ταῖς ἀσπίσιν· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, κατ' εἶκον, φοβούμενοί τὸν ἐλλωτας, ἀφῆκον πάντοτε τῆς ἀσπίδος τὴν λαβὴν· ἐξαιρεῖ μὲν Σπαρτιάτης οἶκος τῆς ἀσπίδος τὸν πόρπακα· Αἰδάν. 24, 86· ὁ δὲ Κλειομένης εἰσήγαγεν ἐν Λακεδαιμόνι «τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης, μὴ διὰ πόρπακος» Πλουτ. Κλειόμ. 11· Κατὰ δὲ Ἀεσίγγιον πόρπαξ ἦτο τὸ ἐπάνωθεν χωρίον, ὀχάνη δὲ ἡ ὄχανον, τὸ κάτωθεν, ἀρχ. ἱστορ. 2, 51· 50. δὲν εἶνε χρεὶα νὰ ἐκλάβῃ τις π. Σοφ. Αἰ. 575 τὸ πόρπαξ = ὄχανον, locum cinguli, habentium, vinculum.

Ὀχάσαι· ὀχέσαι· Ἰατρογ.

Ὀχεά, π. ἡ· χεῖα, φωλιός ἐπὶ ὄφρας Νικ. Θηρ. 139, canerpa.

Ὀχεσκον, ἰων. παρατ. τοῦ ὀχέω.

Ὀχεῖα, ἡ· σαρκικὴ μίξις, συνουσία, τὸ βάπτισμα τῶν ζώων Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 1, 14· «κοινοῦται δὲ ὁ κύων ἐκ μιᾶς ὀχεῖας», Γ. Ζ. 6, 20· 2) ἐκ τοῦ ὀχέω παραγόμε. εἶνε καθ' ἑαυτὴν· Ἰατρογ.

Ὀχετον, τό· 1) ζῶον ἄρραν, φυλαττόμενον διὰ νὰ βατεῖται τὰ θηλυκά, ταύρος κτλ. «τὸ ὀχεῖα ἐκ τῶν θηλειῶν οὐκ ἐξαίρουσιν» Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 6, 18· 2) ἐπὶ δὲ καὶ ὁ ἀλεκτροῦν, Γ. Ζ. 1, 21· 2) ὁ τόπος ἐνθα γίνεταί ἡ ὀχεῖα Λυκούργ. π. Ἀρτοκρ. 3) ἐκ τοῦ ὀχέω = ὄχος, ὄχημα, Ἰππικὸν ὄνων τ' ὀχεῖα· Αἰσχ. ἀποσπ. 180, vehiculum.

Ὀχετος, 3· ἐπιτηδευός, ἀνέχων εἰς τὴν ὀχέαν, εἰς βάπτισμα· «ὠνοῦνται μοι· τὸν ἱππον ὀχέτον» Δειν. π. Ἀρτοκρ. admissarius.

Ὀχεσκον, ἰων. παρατ. τοῦ ὀχέω.

Ὀχεσφιν, π. ἀντὶ ὀχέαι, ὁστ. πλ. τοῦ ὄχου.

Ὀχέμος, ὁ· ὄν. ἀνδρ. Ταναγραίου Πλουτ. Ἰδ' ἔχμος.

Ὀχεός· ὀχετός· «ὀχεῖω, ὀχετός, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ σ' ὀχεός» Σχολ. Ἰλ. φ, 160.

Ὀχέραναι, ὁ· ποτ. Παμφυλίας· Ἰδ' ὀχουράνης καὶ Ὀχουράνης.

Ὀχετ-ἄγωγιω· ὀχετηγία Πολυδ. 1, 224, igitio.

Ὀχετ-ἄγωγια, ἡ· ὀχετηγία Πλατ. νόμ. 8, 844.

Ὀχετ-ἄγωγός, 2· ὀχετηγός Πολυδ. 1, 224.

Ὀχετάριος· ὁ τοῦ ὀχετοῦ ἐργαζόμενος ἀμφ. aquilla.

Ὀχετεῖα, ἡ· ὀχετηγία, τὸ ἄγειν εἰς ἀλλάκιον, τάφρον, ὀδραγωγία Ἀριστοτ. Ζ. Μ. 3, 5.

Ὀχέτευμα, τό· ὕδωρ ἡγμένον δι' ὀχετοῦ ἢ ἀλλάκιου, ἡ καὶ αὐτὸ τὸ ἀλλάκιον, ὀδραγωγίον Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 1, 11, aquaeductus.

Ὀχετεύω· φέρω τι εἰς ἀλλάκιον, ἡ εἰς ἀλλάκιον ἢ κανάλιον ἢ τάφρον· «ποταμὸν ὀχετεύσαι» Ἡρ. 2, 99· καὶ παθ. «ἕδωρ ὀχετευόμενον», 3, 60· μετφ. «ὡς πρὸς οἶκον ὀχετεύει φάτις» Αἰσχ. Ἀγ. 841. «πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν εἰς τὸ σῶμα» Πλατ. νόμ. 2, 606, περὶνο.

Ὀχετ-ηγίω· ἄγω, φέρω ὕδωρ δι' ὀχετοῦ, τάφρου ἢ καναλίου Εὐδοτ.

Ὀχετ-ηγία, ἡ· ἡ τῶν ὑδάτων ἀγωγή, τὸ ποτίζειν δι' ὀχετοῦ ἢ καναλίου ἢ τάφρου ἀμφ.

Ὀχετ-ηγός, ὁ· ὁ τὸ ὕδωρ ἄγων, ὀδραγωγός, κηπουρός, ἡ ὁ ἄρδων Ἰατρογ. «ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγός ἀπὸ κρήνης μελανυδρου Ἀμφωτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥέον ἡγεμονεύει, χερσὶ μάκρῳ ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ αἵματός βαλλων» Ἰλ. φ, 257· καὶ μετφ. «ῥοχεται ὥρῃ Εὐσεβὴς ὀχετηγός = ὀδραγωγός Nov. Ἰω. 11, 200· «ἐνὸς ὀχετηγόν» ἐπὶ αὐλοῦ Ἀνθ. Παλ. 9, 505, 5· «ὡς ὀχετηγός ἐρωτῶν» ἐπὶ τοῦ θιαοτῶν αὐλῶν Ἀνθ. Παλ. 21 (9, 362), duntor.

Ὀχέτιον, τό· ὕψος τοῦ ὀχετός Δ. Λαίρ. 7, 17, rivulus.

Ὀχέτιον, τό· ὄχημα γραμ.

Ὀχετο-γνώμονες, αἱ· τὰ κλιθεῖα ἢ αἱ ὀδραῖ, δι' ὧν ἐμποδιζόμενον τοῦ ρεύματος, γελίζονται ὕδατος τὰ ἀλλάκια, καὶ οἱ ὡν τὸ ὕψος τοῦ ὕδατος μετρεῖται Εὐδοτ. πρ. ἐλαγ. 9, 4· Ἰδ' ἔχτογνώμων.

Ὀχετο-κράνιον, τό τῷ ἐπομ. Ἑτ. Μ.

Ὀχετό-κράνιον, τό τέλος τῶν ὀχετῶν, ὅθ. ἐκχέεται τὸ ὕδωρ. πλ. αἱ ἐκχύσεις τῶν μηχανημάτων· εἰς αὐτὰ ἐξυλιναι ἢ κεράτιναι· οἱ δὲ φασὶν τοὺς ὀπνόμενους καὶ τοὺς ὑπὸ γῆν ὀχετοὺς Φωτ. π. Ἑτ. Μ.

Ὀχετός, ὁ· σιλήν· ἀγωγός, ὁδραγωγέον, Πούχ. ἀδλαξ, δι' οὗ διαρρέει καὶ διαρρέει τὸ ὕδωρ, ἀυλάκιον, δι' οὗ ἀγομεν εἰς τὴν μέσος τὸ ὕδωρ. Πρ. 3, 9· Ἐν γέν. ἀπαγωγῇ τοῦ ὕδατος· ὅθ. καὶ τὸ στρώμα τοῦ ποτ. μετφ. ἀποτροπὴ κακοῦ τινος, ἀπόφειξις· βρωτοῖται καὶ ποτοῖται παρεντρέποντες ὀχετὸν ὥστε μὴ θανεῖν=παροχετεύοντες=ἀποτρέποντες τὸν θάνατον διὰ αἰσίων καὶ ποτῶν Εὐρ. ἱκ. 1111· ὀχετὸν ἄτας· Πινδ. Ο. 11, 39· «παρὰ Σιμουνητοῖς ὀχετοῖς»=παρὰ τῷ ποταμῷ Σιμουντι, παρὰ τῇ κοίτῃ τοῦ ποτ. Σιμουντος Εὐρ. Ὀρ. 806· «ρεῖ διὰ τῶν ὀχετῶν» Πλάτ. Φαιδ. 112· «εἰς κήπους», Τιμ. 77· περὶ τῶν ὑπονόμων (cloaca) τῆς Ῥώμης Ἡρώδ. 5, 18· τὸν ἱντερικὸν σιλήνα λέγει ὁ Σεν. «ἐπὶ τὰ ἀποχωροῦντα δυσχερῇ, ἀποστρέψαι τοὺς τοῦτον ὀχετοὺς», ἀπομ. 1, 4, 6· κατὰ δὲ Ἑλλάδιον=βύρβορος· Χρηστομ. σ. 22, canalis, aqueductus.

Ὀχευμα, τό βάτευμα, συναυσία καὶ αὐτὰ τὸ σπέρμα· «ὁ μὲν οὖν ὄνας ἐπαναδύς διαφθείρει τὸ τοῦ ἵππου ὀχευμα» Ἀριστοτ. Ι. Ζ. 6, 23, semen.

Ὀχεύς, ὁ· στρόφιγξ, μοχλός, κλειθρὸν, πᾶν ἐργαλεῖον συνέχον, συγκρατοῦν ἢ βασιτάζον τι· «ζωστήρεος ὀχέης»=οἱ τὸν ζωστήρα συνέχοντες ἱμάντες Ἰλ. δ, 132· ὀχεύς τρωπαλεῖς=ὁ δεσμός τῆς περικεφαλαιῆς, γ, 372· Συν-χθ, τῆς θύρας ὁ αὐρτής, ὁ μοχλός, ἥτοι ἐξυλὸν ἐσθλὸν συνέχον κεκλεισμέναις τὰς θύρας Εὐστ. Ἰλ. ω, 446· ὀχεύς σάστινος· τοῦ θυρεοῦ=ὄχανον Πολυδ. 18, 1, 4· «θυρεῶν δ' ἀνέκαπτεν ὀχέας» Ὀδ. φ, 47, rotinaculum.

Ὀχευαίς, ἡ· βάτευμα Ἰώδ. 162, 18, admissura.

Ὀχευτήης, ὁ· βατεύων, ἐπὶ ἵππου, καὶ ἀσπληγὸς ἀνθρώπου Σχολ. Θεοκρ. 8, 46, admissarius.

Ὀχευτικὸς, 3· εἰς τὸν ὀχευτὴν ἢ τὸν ὀχέαν ἀνήκων, ἐπιτήδειος Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 3, 1, salax.

Ὀχευτικῶς, ἐπὶ τοῦ προηγ. ἀρ. γραμ.

Ὀχευτός, 3· βατευμένος, ἐγγαστραμένος μετ' γν.

Ὀχεύτρια· θηλ. τὸ ὀχευτῆς Πούχ.

Ὀχεύω· βατεύω, τιθεῖμαι πρὸς σαρκίην μίξιν, κυρ. ἐπὶ ἀρσ. ζῶων· τὴν ἵππου Πρ. 3, 85· καὶ μετὰ βατεύομαι· ὀρνίθων γένεα ὀχεύομαι, 2, 64· «τὸ μὲν ὅλην τίττειν τὸ δὲ ἄρρεν ὀχεύειν» Πλάτ. πολ. 5, 454· «ἔβον αὐτὸν ὀχεύοντα τὴν κύναν», Εὐδοκ. 298· ἀλλὰ καὶ=βέλλω τὰ ζῷα νὰ βατευθῶσι· «τοὺς ἵππους ὀχεύουσι» Ἀριστοτ. Γ. Ζ. 2, 8· ὀχεύεσθαι· ὑπὸ τινος· ἐπὶ θηλείᾳ ζῶων=βατεύεσθαι ἐγγαστρώμεσθαι Ἀριστοτ. ἐπὶ ἀνθρώπων μόνον. ἢ καὶ καθόλου δένειν ἐν γῇ. coeo, salio.

Ὀχέω (πρὸλ. ὀχός)· φέρω, βαστάζω, ὑποφέρω, πάσχω, οἰζύνω, κακόν, μόρον, ἄτην· Ὀδ. η, 211· ἀλλὰ «νηπιᾶς ὀχέειν», ὡς ἔχειν=μετέλχεσθαι παιδικὰ πράγματα, περικυδία, α, 297· «φρουρὰν ὀχέειν»=φρουρὰν φυλάττειν Διοχ. Πα. 143· «ἤκουα δὲ μου τὰς τόχας

ὀχεῖν» Εὐρ. Ἑλ. 284· «δὲ ἄστεες σε ὀχέω»,

Ὀρ. 800· «τοῦτον δ' ὀχέω ἵνα μὴ ταλαιπωροῦ, μηδ' ἄχθος φέρω», ἀντιθ. τῷ βαδίζω=ἀφ' ἧτος τοῦτον νὰ ὀχῆται· σπαν. πρ. «ὀχεῖν τὴν ψιλὴν»=φέρειν Σεν. Κυρ. 1, 3, 8· ὅτι δὲ καὶ οὐδ. ἀντιθ. τῷ πεζοπορεῖν,=ἵππευον, ἵππαρχ. 4, 1· Συνηθέστ. παθ. μετὰ μέσ. μελ. βαστάζομαι, φέρομαι· κύμασιν=ὑπὸ τῶν κυμάτων Ὀδ. ι, 54· «νηυσὶν ὀχέουσιν» Ἰλ. ω, 731· «ἵπποισιν ὀχέειτο»=ἐφέρετο ὑπὸ ἱππων Ὀμ. ὕμν. Ἀφροδ. 218· «οἱ δ' (ἵπποι) ἀλεγείνοι ἀνδράσι γὰρ θνητοῖσι δορήμεναι ἦδ' ὀχέεσθαι» Ἰλ. κ, 403· «ἐπὶ τῆς ἀμάξης ὀχ.»

Ἀριστ. 1013· καὶ πρ. 18·=ἵππευον καὶ ἐφ' ἀμάξης·=φέρεισθαι Πρ. 1, 31· ὡς «ἐν ἀρμαμάξῃ» Σεν. Κυρ. 7, 3, 4· «ἐπὶ τῶν ἵππων»=ἵππευον, 4, 5, 58· ἵππων Πλουτ. Ὀθ. 6· «ἐπ' ἀσπιδὸς ὀχληθεῖς» Λουκ. Λεξιφ. 2· «ἐπ' ἀγκύρας ὀχεῖσθαι»=φέρεισθαι, βαστάζεσθαι ὑπὸ τῆς ἀγκύρας, προσκυμνέσθαι ὅθ. «ἐπὶ λατῆς ἐλπίδος ὀχεῖσθαι»=μικρὰν ἔχειν ἐλπίδα Ἀριστ. ἱππ. 1241· «ἐπὶ θατέρου σκέλους ὀχεῖσθαι τὸ σῶμα» Πλουτ. ποτ. ζω. φρον. 10· ὁ δὲ Ἄρατος χρηστὰ ὀχεῖσθαι=ὀχεύεσθαι.

Ὀχῆ, ἡ· βρώμα, φαγητόν· ὅθ. παράγ. τὸ εὐχεσθαι κατ' Ἀθην. 8, 363· «πύρρον ὀχῆ» Λυκοφρ. 482· ὅτι=ὀχεῖα Ἀρατ. 1069· καὶ=ὀχία, αὐτ. 956.

Ὀχῆ, ἡ· 1) ἀρχαῖον ὄν. τῆς νήσου Εὐβοίας Στράβ. 2) τὸ ὑψηλότατον πρὸς μεσημέρι. ὅρας τῆς νήσου Εὐβοίας, ἔχον ἐν αὐτῇ λατομίας μαρμάρου, ὅν· Ὀχῆ· ἐκλήθη δ' οὕτω ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχέας ἥτοι τῶν θῶων μίξεως, Διὸς καὶ Ἥρας, διὰ τὸ πρῶτα κυνέσθαι ὀχευόμενα ἐν τῇ τόπῳ, ἢ διὰ τὴν τροφήν, αἱ γὰρ Ἀχαιοὶ τὴν τροφήν ὀχῆν φασὶ Στ. Βυζ.

Ὀχῆμα, τό· πᾶν ὅ, τι βασιτάζει ἢ ὑποστηρίζει τι, ὡς Εὐρ. ἀντὶ γαιήοχον τὸν Δία γῆς ὀχημα· ὀνομάζει, ὡς φέροντα ἢ βασιτάζοντα τὴν γῆν, Τρω. 884· Συνήθ. ἔρμα· «ναυτίλων λινδόπτισα» Διοχ. Πρ. 466· «εἰς ἵπποις καμπύλους τ' ὀχῆμασιν», ἱκ. 180· ἱππικά Σοφ. Πηλ. 730· «πολύκωπον ὀχημα ναῦς»=πλοῖον, Τρ. 653· καὶ Εὐρ. «ἵπποιον, πολικόν, ναῖον», Ἀλκ. 68· «ἀρμάτων ὀχήματα» Διοχ. ἱκ. 622· ζευκτά Πλουτ. π. χρ. 3· κωμ. ὀχημα κανθαροῦ Ἀριστ. εἰρ. 330· «ἐμυδίστας ὡς εἰς ὀχημα»=εἰς πλοῖον Πλάτ. Τιμ. 41· «τὰ ὀχήματα τὰ τε πεζὰ καὶ τὰ ἐν τῇ θάλαττῃ πλοῖα», ἱππ. μετφ. 295.

Ὀχῆματικός, 3· ὁ εἰς ἄμαξαν ἢ πλοῖον ἀνήκων.

Ὀχῆματιον, τό· ὅπασ, τοῦ ὀχημα ἀμφ.

Ὀχῆσις, ὁ· Αἰτωλὸς τις υἱὸς τοῦ Οἰνέως Ἰλ.

Ὀχῆσις, ἡ· τὸ ἐλαύνειν ἐφ' ἀμάξης, ἵππευον· ἵππων Πλάτ. πολ. 5, 452· «Ὀχῆσιν ποιεῖσθαι»=ὀχεῖσθαι Στράβ. 1, 140.

Ὀχθαίρα· ὀχθῆω γραμ.

Ὀχθῆω (κατὰ τοὺς ἀρχ. ἱκ. τοῦ ὀχθος=λάθος,=ἀναπνεῖν βαρέως, ἀνατενάζειν ἐπειδὴ ἐξυφύονται εἰς τοῦτο τὸ στέρησ, ἢ ἐκ τοῦ ἄχθος=λίαν βεβαρημένος εἶμαι, ἐπὶ ψυχικοῦ βάρους μετ' γν.)· βαρύνωμαι, δυσχερὲς γίνωμαι, σκυμνίζω, σκυμνίζω, ἐπὶ ὀργῇ, ἀγανακτικῶς, λύ-

πης. ἰδ. καθ' ὅσον γίνεται τοῦτο φανερόν ἐκ τῆς ὁμιλίας, ὅθ. συνήθ. «μέγ' ὀχθήσας προσέφη» Ἰλ. α, 517. «ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε», λ, 403. «ὀχθήσας προσεφώνεε» Ὀδ. ψ, 132. ἔκ τὸς τῆς μετ. ταύτης δ' Ὀμ. μόν. ἔτι τὸ ὀχθήσαν = ἐδοκίμασαν ψυχικὸν βάρος Ἰλ. α, 570. π. μετν. ὡς τοῖς Ὀ. καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς χρόνοις, τὸ ὀχθεῖω = βαρύνομαι, δεινολογεῖσθαι, δυσχερεστοῦμαι πρὸς. Βουτμ. λεξιλ. 1, 122. Ὀχθη, ἡ, ἀρχαῖοτ. σχημ. τοῦ ὄχθους· πᾶν ὄψωμα γῆς τεχνικὸν τε καὶ φυσικόν, λόφος, σφύρεμα ἀνεσκαμμένης γῆς, ἰδ. ὑψομένη ἀκρὰ αἰγιαλοῦ ἢ λακκού· ὅθ. π. Ὀμ. ὅστις μεταχειρ. συνήθ. τὸν πλ. τὸ ὑψοῦμενον χεῖλος ποταμοῦ καὶ ῥητὸς «ὄχθαι ποταμοῦ» Ἰλ. δ, 487. «ὄχθαι καπέτοιο» = τὸ ὑψοῦμενον χεῖλος τάφρου Ἰλ. ο, 356. ἔτι καὶ «ἄλλος ὄχθαι» = ὁ λοφώδης αἰγιαλός Ὀδ. ι, 132. «ταὶ ὑπὲρ Κύμας ἄλιερκτες ὄχθαι» Πινδ. Π. 1, 68. «Καίου παρ' ὄχθαις», Ἰ. 4, 97. ἐν γέν. λόφος, βουνόν, ὅρας, «ὄχθαις ὑπο Τρυγέτοιο», Π. 1, 64. «παρ' ὄχθαις ποταμίας» Αἰσχ. Ἐπ. 374. «Νυαζίων ὄρεων κισσέρεος ὄχθαις» Σοφ. Ἀντ. 1119. ἐπὶ τοῦ χείλους ποτ. Φιλ. 716, ὡς «Νείλου παρ' ὄχθαις» Εὐρ. Ἐλ. 478 καὶ π. πετρώδης λόφος, παρὰ ποταμὸν Ξεν. Ἀν. 4, 3, 3, 5. ἐσφαλμένως ὑπέλαβον ἀρχαῖοι τινες καὶ νεώτεροι ὅτι τὸ μὲν ὄχθη σημα. πάντοτε τὸ ἀκρον τοῦ ποτ. καὶ τὸν αἰγιαλόν, τὸ δὲ ὄχθος ὄψωμα γῆς ἢ λόφον, μετέβαλον δὲ καὶ τὸ ἐναντιούμενα χωρία κατὰ τὴν διαφορὰν ταύτην· ἴδε Μεγλ. Ἀνακρ. 2, 2 α. 98, φαίνεται ὅμως ὅτι τὸ ὄχθος δὲν ἦτο ἐν χρῆσι. ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ (ἐκ τοῦ ἐνι, τὸ ἐξέχον), γίρα. Ὀχθρός, 3· λοφώδης, ὑψηλὸς ἔδωρος. ἀποσπ. 92· χωρὸς ἐπ. 226 (Πλαν. 256), girostus, clinosus. Ὀχθησις, ἡ· θυμὸς, ἀγανάκτησις, καθ' ἡσυχ. θόρυβος, ταραχή, vocatio, indignatio. Ὀχθίζω· ὀχθεῖω· ὀχθίζων σπασκίλω καὶ ἀνίσταμαι· Ὀππ. ἀλ. 5, 540· ἐν δὲ «ὀχθίζων δόδυνησι», 139. «ἐπαχθίζων δόδυνησι», 170, καὶ «σπασκίλω ὀργισθεὶ κροθίῃ», 2, 583, ἐνθα μάλ· λον εἶνε ταυτόσημον τῷ ἄχθουμαι ἢ τῷ Ὀμ· μνηρ. ὀχθεῖω. Ὀχθεῖστος, δ· πορφυρὰ γραμμὴ ἔμπροσθεν εἰς τὸ μέσον τοῦ χιτῶνος, ὡς τὸ clavius ἐπὶ τῆς tunica τῶν Ῥωμαίων Πολυδ. 5, 101. «ἔστι δὲ περὶ τὸ στήθος τοῦ χιτῶνος ἄλουργός πρόσσπασμα» Φωτ. εὐρίσκειται δὲ καὶ «ὄχθοιδοι· χρυσία ἔχων διώδεκα» Χανδλέρ. Ἐπιγρ. Β, 4, 2, limbus, fimbria. Ὀχθισμός, δ· ποτ. Παμφυλίας· ἴδ' Ὀχθισμός· καὶ Ὀχθισμός. Ὀχθός, δ· γῆς ὄψωμα, λόφος· Ὀμ. ὕμν. Ἀπὸλ. 17· Κρόνιος Πινδ. Ὀ, 9, 3· ὀφηλδ· Αἰσχ. Περ. 459· «τύμβου ἐπ' ὄχθω», Χο. 4· καὶ ἄνευ προσθήκης τοῦ τύμβου Αἰσχ. 639. Ὀφτας ὑπὲρ ὄχθων· Σοφ. Φιλ. 719· Ἰσμήνιον παρ' ὄχθων· Εὐρ. ἰκ. 855, Αἰτνας, Κύκλ. 114· καὶ περ. «ἰζόμενον ἐπὶ Διὶς Λυκαίου ὄχθων» Ἡρ. 4, 203, γίρα, clinus. Ὀχθο· φόρος, 2· ἀχθῶνος· Μανεδ. 4, 251. Ὀχθο· φύλαξ, δ· ὁ τὴν ὄχθην ἢ τὸν ὄχθον

φυλάτων, girarius. Ὀχθ· ὠδης, 2· ὀχθηρός, ὁ ἔχων ὄψωμα, λό· φον, ὁ κατὰ τὸ εἶδος τοῦ ὄχθου Δ. Ἀλ. 6, 33, logosus. Ὀχθίμος, δ· 1) υἱὸς Ἠλίου, βασι. τῆς Ῥόδου, ἀνὴρ τῆς Ἥγητορίας καὶ πατὴρ τῆς Κυδippe Δ. Σικ. 2) ὄν. Ἰππου Ἐπιγρ. Ὀχθιον, τό· φυτόν τι, τὸ καριάνδρον π. Αἰ· γυπτίος Διοσκ. 3, 64, coriandrum. Ὀχθιτάτης, δ· βασι. Αἰγυπτίως = Ἀχθῶνη Εὐσεβ. Ὀχλ· ἀγωγέως, ὁ· ὀχλαγωγός, ἀμφ. cir· culator. Ὀχλ· ἀγωγέω· ὄχλον συνάγω καὶ ταραττά· Ἡσυχ. συναθροίζω τὸ πλῆθος καὶ κολλακῶς ἢ πρὸς ἐπίδειξιν καὶ θαυμασμόν, ἢ πρὸς ἐπανά· στασιν Πολυδ. 28, 8, 2, circumfero. Ὀχλ· ἀγωγία, ἡ· ἀνάγωγ. συναθροισίς τοῦ ὄχλου, ἢ τὸ πρὸς ἐπανάστασιν ἢ πρὸς ἐπίδει· ξιν· «ὀχλαγωγία κυλαία» Πλουτ. Περ. 29, comitium. Ὀχλ· ἀγώγιον, τό· ὀχλαγωγία Πανδοκτ. Ὀχλ· ἀγωγός, 2· ὁ συνάγων, συναθροίζων πρὸς ἑαυτὸν τὸν ὄχλον, ἰδ. πρὸς ἐπανάστα· σιν, ἐν γέν. ὁ συνάγων ὄχλον ἐναθῶσα αὐτὴν θέαμα· τὴν ὅθ. «ὀχλαγωγὸς ἀγύρτης» μετν. ὡς Ἰώσ. 2, 1. Ὀχλάζω· ὀχλέω, θορυβῶ ἐκκλ. tumultuo. Ὀχλ· ἀρχικός, 3· ἐπιτήδειος, ἱκανὸς νὰ ἀρ· χῇ τοῦ ὄχλου μετν. Ὀχλέος, δ· μογλὸς Ἡσυχ. πρὸς. ἐπαχλέος. Ὀχλέω· μογλέω, κινῶ, κυλίσσω πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἀρ. λεξ. πονεο (τὸ πρωτότυπον εἶνε ὄχλος, ὄχλω, ὄχλω, ὄχλός· ὅθ. ὄχλειω, ὄχλεύω, ὄχλεύς, ὄχλίζω καὶ μετὰ τοῦ προτασμο. μ. μογλός, μαγλέω, μογλέω). Ὀχλέω· 1) τῷ προηγ. «ἠλφίδες ἄπασαι ὀ· χλύνται» = περιστρέφονται ἢ κυλίσσονται πρὸς τὸ ἔμπροσθεν Ἰλ. φ, 261, prouoluntur 2) (ὄχλος) ταραττάει διὰ τοῦ ὄχλου· ἐν γέν. ἐνο· χλῶ ὀχλεῖς μάτην με· Αἰσχ. Περ. 1003· «ὡς παρών σὺ γ' ἔμπροσθεν ὀχλεῖς» Σοφ. Οἰ. τ. 446· «ὠχλευν αὐτήν» Ἡρ. 5, 41· παθ. π. Σουδ. συνήθ. ἐν συνθ. ἐνοχλέω, turbo, commoueo. Ὀχληδόν, ἐπὶρ. σωρηδόν, «ὀχληδόν συναγχεῖς ὁ λαός» Φίλων, ceteruatum. Ὀχλημα, τό· ἐνοχλησις, παράπονον Σ. Ἐμπ. κ. ἡθ. 158. molestia. Ὀχληρία, ἡ· τὸ νὰ ἦνέ τις βαρετὸς εἰς ἄλ· λον Π. Δ. ἐκκλ. 7, 26, molestia. Ὀχληρός, 3· 1) προσενῶν ἀνυστήριον, ὀχλώ· δης, ταραχώδης Εὐρ. Ἐλ. 459· «αὐτὰ ὀχλη· ρός ἔσονται σοὶ πονηρόμενος» Πλάτ. Ἰππ. μειξ. 295· ὀχληρότατος Ἰσοκ. 4, 185· ἰδ. π. μετν. ὡς Ἀνυσ. Νιγρ. 13· καὶ ἐπαχθής Ἡρωδ. 3, 15, 3· 2) ταραχώδης, Σουδ. ἐπανάστατης, στασιώτης· «μετὰ ὀχληρῶν συμποσίων» Πλάτ. πολ. 8, 569, turbulentus. Ὀχληρατώριος, ἐπὶρ. τοῦ προηγ. συγκρ. Ὀχληρ· ὠδης· ὀχληρός, molestus. Ὀχληρῶς, ἐπὶρ. τοῦ ὀχληρός. Ὀχλησις, ἡ· 1) ἐνοχλησις, βάρυνσις, κατὰ Σουδ. ταραχὴ Πλουτ. κ. καλ. 31· 2) = ὄχλος Μοτρ. σ. 289, molestia, perturbatio.

Ὀχλητικός, 3· ὁ ἀνέκων εἰς τὸν ὄχλον· «καὶ πολιτικά πράγματα» Προκλ. παραφρ. 3, 18, perturbans.

Ὀχλιζῶ· ὀχλεύω 1) σηκώνω μετὰ τοῦ μοχλοῦ καὶ ἀποκινῶ· «οὐκ ἂν τὸν γε δῶν καὶ ἔκαστ' ἄμαζαι—ὀχλίσειαν» Ὁδ. ι, 242· «τὸν (λίθον) δ' οὐ κε δὴ ἀνέρε βηίδους ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσειαν» Ἰλ. μ, 448, καὶ μετ'· «στόμα ὀχλίσειν» = ἀνοίγειν τὸ στόμα μὲ βίαν Νικ. ἀλ. 225· 2) ἐκ τοῦ ὄχλος = συνάγω, ὁ-χλαγωγῶ Ἡσύχ. mones.

Ὀχλικός, 3· ὁ εἰς τὸν ὄχλον ἀνέκων, ὁ πρὸς τὸν ὄχλον κλίνων, ὁ θηματικός· «καὶ θεραπευτική τοῦ πλήθους διάταξις» Πλουτ. Νομ. 2· «ὀποδογὰς ἐποιεῖτο ὀχλικός» Ἀθην. 12, 540· «ἡ ὀχλικὴ πευθὼ» Σ. Ἑμπ. κ. βητ. 93· βωμολογία Πλουτ. Περικλ. 5· «τὸ ὀχλικὸν τῆς λέξεως» = κοινὴ γλῶσσα.

Ὀχλο-ἀρέσκης, ὁ ὁ προσπαθῶν ν' ἀρέσκη εἰς τὸν ὄχλον Δ. Αερ 4, 42.

Ὀχλοισία· ὄχλος, ἐνὸχλησις ἀμφ.

Ὀχλο-κοπιῶ· σπουδάζω ν' ἀποκτήσῃ κολακευτικῶς τοῦ ὄχλου τὴν εὐνοίαν διὰ παντοίων μέσων, μάλιστα διὰ κακῶν Πλουτ. εἰ περὶ σ. πολιτ. 27.

Ὀχλο-κοπία, ἡ· τὸ ἔργον ἢ ὁ χαρακτήρ τοῦ ὀχλοκόπου ἀμφ.

Ὀχλο-κοπικός, 3· ἀνέκων εἰς ὀχλοκόπον· «ἡ ὀχλοκοπικὴ δηλ. τέχνη» = ἡ τέχνη τοῦ κολακεύειν τὸν ὄχλον Σ. Ἑμπ. κ. βητ. 50.

Ὀχλο-κόπος, 2) (πρόβλ. δοξολόπος καὶ δημοκόπος)· κόλαξ τοῦ ὄχλου, ὁ διὰ παντοίων, μάλιστα κακῶν μέσων σπουδάζων ν' ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ ὄχλου Πολυδ. 3, 80, 3, tumultuator.

Ὀχλο-κράτεια, ἡ· κρᾶσις, μίξις μετὰ τοῦ ὄχλου Λοδ. Φρον. 526.

Ὀχλο-κράτεια, ἡ· ὀχλοκρατία Λοδ. Φρον. 526.

Ὀχλο-κράτεομαι· κυριεύομαι ὑπὸ τοῦ ὄχλου, ὡς εἰς ὀχλοκρατίαν μετ'.

Ὀχλο-κράτεια, ἡ· πολιτεία καθ' ἣν κυριεύει τὰ πράγματα καὶ διοικεῖ ὁ πολλὸς ὄχλος Πολυδ. β, 4, β, γράφ. καὶ ὀχλοκράτεια Λοδ. Φρον. 526.

Ὀχλο-λαϊθόρσος, 2· ὁ τὸν κοινὸν «ὄχλον λοιδορῶν» οὕτω καλεῖται ὁ Ἠράκλειτος Τίμων Φλιαστ. π. Δ. Αερ 9, 6.

Ὀχλο-μανέω· καθ' ὁπερβολὴν, μανιωδῶς ἐπιθυμῶ τοῦ κοιντοῦ ὄχλου τὴν κοινωνίαν ἢ τὸν ἔπαινον Πλουτ. π. ἀειφυγ. 11.

Ὀχλο-ποιέω· προξενῶ θόρυβον, ταραχὴν διεγείρω συγκαλῶν τὸν ὄχλον Ν. Δ.

Ὀχλο-ποίησις, ἡ· ἡ διέγερσις τοῦ ὄχλου Ἡσύχ.

Ὀχλο-πολιτεία, ἡ· ὀχλοκρατία.

Ὀχλος, ὁ· πλῆθος ἐπὶ τὸ αὐτὸ πικρῶς συνηθροισμένον, ἰδ. ἀνθρώπων, ὡς τὸ τυτθα = τύρρη = ἀνθρώπων ἀτάκτως συνηγμένων καὶ συγκαταμιζομένων πλῆθος· «πλήθυντος ὄχλου» Πινδ. Π. 4, 85· «δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστήγει» Αἰσχ. Ἐπτ. 216· καὶ μετ'· «ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλείστον ἐλαίψω λόγων», Πρ. 829· «πολὺς σου ταῦτά γ' εἰσέχουσ' ὄχλος» Σοφ. Τρ. 423· «ὄχλος πᾶς ἡγεῖται στρατοῦ» Εὐρ. Ἑκ. 521· «γυναικῶν, Φοιν. 204· «ὄχλου

γενῆς, Βακχ. 117· Ἑκπιον, Ι. Α. 191· τὸ πλῆθος, ἰδ. β. λαός, τὸ μέγα πλῆθος «—λαῶν, ἀνθρώπων» Ἀριστ. Βατρ. 219· «ὥσπερ θυρωρὸς ὑπ' ὄχλου τινὸς ἀθωούμενος καὶ βιαζόμενος» Πλάτ. Φίλ. 62· «ὅτι μέλλει χαρισίσθαι τῷ ὄχλῳ τὸν θεατὸν», Γοργ. 502· «ὄχλους πρὸς πολλὸν ὄχλον καὶ θῆμον οὕτω λέγονται οἱ λόγους», 502· π. Ξεν. εὐρίσκειται ἀντιθ. τῇ ἐρημίᾳ, Ἀν. 2, 5, 9· «ἐν τοῖς ὄχλοις μάλλον ἢ ἐν ταῖς ἰδίαις ἡμελείαις» = ταῖς τοῦ λαοῦ συνελεύσεσιν, ἀπομ. 3, 7, 5· παρομ. «δὲ ὄχλου ἦδη τοῦτο γε» = τοῦτο δὲ εἶνε καὶ εἰς τὸν ὄχλον ἦδη γνωστὸν· «ὄχλος μάλλον ἢ στρατός» = ἔτεκτον πλῆθος Ἡρώδ. β, 7, 2· τὸ δὲ «ὁ ὄχλος τῶν στρατιωτῶν» = οἱ ἀπλοὶ στρατιῶται, ἀντιθ. τῷ ἄρχηγῷ Ξεν. Κυρ. β, 1, 25, ἰδ. οἱ σκευοφόροι οἱ τὸν στρατὸν ἀκολουθοῦντες, Ἀν. 3, 4, 26· καὶ πλ. Δ. Ἀλ. 11, 71· καὶ ἐπὶ πραγμάτων μετ'· παραδειγματῶν Πλουτ. πῶς δ. π. ἀκ. 9· 60· ταραχὴ, θόρυβος, ἀνησυχία, ἐπιφέρουσα μεγάλην, ἄτακτον πλῆθος ἀνθρώπων, καὶ ἐν γέν. ἐνὸχλησις· «ὄχλον παρέχειν τινί» Εὐρ. Ὀρ. 282· «δὲ ὄχλου ἐναιεῖ τι» Ἀριστ. Ἰκκλ. 888, αἰολ. λέγεται ὄχλος (καὶ π. κρηφαί πόλχος ἐπὶ κρητικῇ νομομ.,) ἔξ οὗ τὸ λατ. vulgus, τὸ γερμ. Volk, multitudo.

Ὀχλος· ὁ ὀφθαλμὸς Θεογνώστ. καν. 13, 19.

Ὀχλο-τερπήξ, 2· τέρπων, εὐφραίνειν τὸν ὄχλον ἀμφ.

Ὀχλο-γέρης, 2· εὐφραίνειν τὸν ὄχλον, φίλος τοῦ ὄχλου Μ. Ἀντων. 1, 16.

Ὀχλ-ωδής, 2· ὄχλο-ειδής, ὁμοίος μὲ ὄχλον, θυ. ὑδῶδης, ὄχληρός· «ὅπῃ τῷ ὄχλῳ εἰς θηρίῳ» Πλάτ. πολ. 590· «θρίαιμος Πλουτ. Λουκ. 37· «τὸ ὄχλῳδης» Θουκ. β, 24, turbulentus.

Ὀχμα, τὸ· ἔχμα, πόρημα, δεσμός· Ἡσύχ. fibulamentum.

Ὀχμάζω· ἐχμάζω, κατέχει, κρατῶ, βαστάζω· «ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασεν» Αἰσχ. Πρ. 621· «ῥίσαν μ' ὀχμάσεις» Εὐρ. Ὀρ. 265· ἵππους = κατασπαράζειν, Ἰλ. 817· «τάς μὲν συνοχηθὲν—ὤχμασε ὁδμήξ' Ἀρχι. 373 (9, 343)· «σάκας=βαστάζειν Ὀππ. ἀλ. 3, 274, detinere, inhibere.

Ὀχμάς, ἄδος, ἡ· δεσμός· Ἑτ. Μ.

Ὀχμή, ἡ· ὄχμα, ἰδ. δὲ = ὀχάνη, ὄχανον, ἡ πόρπαξ, ἡ λαθὴ τῆς ἀσπίδος Σχολ. Αἰσχ. Πρ. 619.

Ὀχμος, ὁ· πόρος ἡ δούρυς τύπος Λυκοφρ. 443.

Ὀχμός, ὁ· ἡ ἐπὶ στίχον φωτεία Εὐστ. Ὁδ. 2· Ὀχμὴ· χνῆξ, ἡ φοινίκη Β. Ἀν. 1181.

Ὀχνα· τὸ ἔσχα.

Ὀχνη, ἡ· θυγ. Κολωνοῦ ἐν Τανάρῳ Πλουτ.

Ὀχνη, ἡ· ὄχνη, ἄγρια ἀπὸ τοῦ Θεοκρ. 1. 131.

Ὀχαζία, ὁ· 1) βζα. Ἰουδαίας Σουδ. 2) οὐδὲ τοῦ Ἰωρδάν. ἰδ.

Ὀχας, τὸ (ἔχας)· τὸ βαστάζειν, συνηθ. ἡ ἄμαξ π. Ὀμ. ὅστις καὶ ὅταν τῷ πλ. χρεῖται ὀχετρίν, πίντοτε περὶ μιᾶς μόν. ἀμάξης πρόκει-ται· «ἔξ ὄχων ὅν τεύχεσιν ἄλλα χαμάζει» Ἰλ. β, 419· «ἤριπε δ' ἐξ ὄχλων», ε, 47· «ἔπ-πους λυε—ἐξ ὄχων» λ, 621· «ἐμῶν ὄχλων ἐπιδήσσα» ε, 221· π. Πινδ. καὶ πλ. Ο. 4, 12, curruis, vehiculum.

Ὅχος, ὁ πᾶν τὸ βασιάζον, κρατοῦν τι ἀσφα-
λως, οὕτω καλοῦνται οἱ λιμένες «νηὼν ὅχοι»
ὡς φυλάττοντες τὰ πλοῖα Ὁδ. ε, 404. Σουηθ.
ὅμως ἐν. ὡς τὸ ὅχος = ἀμαξία Αἰσχ. Ἀγ. 1040.
«ὅχος ταχυήρης» = ἐπὶ πλοίου, ἰκ. 32.
«ὅχου παραστειχόντα τηρήσας» = πλησίον τῆς
ἀμείξης Σοφ. Οἰ. τ. 808. «ἀρμάτων ὅχος» δὲν
σημ. τὸν ἀματηλάτην, ἀλλὰ περιγραφικῶς
τὸ ἄρμα, τὸ ὄχημα τῆς ἀμάξης, λατ. vehi-
culum currus Εὐρ. Ἰ. Τ. 370. «ἐξήλα-
νον ἀρμάτων ὅχους», Φοιν. 1197. «τρο-
χαλοὶ ὅχοι ἀπῆλθον» = οἱ τροχοί, Ἰ. Α. 148.
«ἰπότης, ἰκ. 060» - πωλικός, Ἰ. Α. 823.
πρόβλ. τὸ ὄμα. ὅχος.
Ὅχος, 3' ὁ κρατῶν, φέρων, βασιάζων σφικτὰ
Φίλων, carax. (παρὰ τὸ ἔχω ὅχος ὡς παρὰ
τὸ θέχομαι δοχός).
Ὅχος δ' ἀνῆς, ὁ ποτ. Παμφυλίας Μαρκ. ἸΠ-
ρακλῆς. ἰδ' Ὁχθρομάνης καὶ Ὁχέανος.
Ὅχρος, 3' ὁχρούμενος, φερόμενος Πούχ. vector.
Ὅχρύνω' βαίνω Πούχ.
Ὅχρῶ-πατος, ὁ τόπος ἐκ φούσως ὠχρω-
μένος, δι' οὗ τις δύναται νὰ ὁδεύῃ ἀσφαλῶς.
Πλουτ. Δημ. 47.
Ὅχυρο-ποιέομαι' κάμνω τι ὀχυρόν, ὀχυ-
ρόνω, στερεώνω Πολυδ. 1, 18, 4, munio.
Ὅχυροποιέω' τῷ προηγ. Φίλοστρ. 1, 4.
Ὅχυρας, ὁ βας. Αἰγυπτίων Σιγγ.
Ὅχυρῶ-πυργος' πόρυος ὠχυρωμένος μεγν.
Ὅχυρῶς, 3' ἔχυρος, στερεός, ἀσφαλής· «ἐν-
λὸν ὀχυρώτατον» Ἡσ. ἐρ. 431. «ὀχυρὸν Ἰσθ-
μὸς Ἀτρείδων» Αἰσχ. Ἀγ. 44. «ὀχυροὶσι
παρθενώσιν» Εὐρ. Ἰ. Α. 738. ἰδ. ἐπὶ ὀχυρῶν
τόπων, ὀχυρωμάτων, τὰ ὅποια δύσβατα ὄντα
δύνανται κατὰ τῶν ἔχθρῶν νὰ κρατῶνται Σεν.
Κυρ. 6, 3, 25. «ὀχυρώτατος τόπος» Πολυδ.
7, 15, 3' καὶ «πρόνοιαν ποιέσθαι τὴν ὀχυρω-
τάτην», 2, 6, 5 munius.
Ὅχυρότης, ἡ στερεότης, ἀσφάλεια τόπου δυσ-
βάτου, «τῶν τόπων» Πολυδ. 5, 62, 6, munio.
Ὅχυρῶ' ὀχυρὸν ποῶ τι, ἀπρόσβατον τοῖς
πολεμίοις, «τὰ προπύλαια σιδηροὺς κλειθροὺς»
Πλάτ. Αἶ. 371 καὶ μέσ. «ὀχυροῦσθαι τὰ τεῖχη
φύλαξιν» Σεν. Κυρ. 5, 4, 39' καὶ ἀπ' ἑνερ.
14, 9, 9' ὀχυρωτέος Πλουτ. Μαρ. 18, mu-
nio, fulcio.
Ὅχυρῶμα, τεῖχος' τόπος ὀχυρός, φρούριον
Ν. Δ. munimentum, praesidium.
Ὅχυρῶματιον, τὸ ὄποκ. τοῦ προηγ. Μακκ.
1, 16, 15.
Ὅχυρῶς, ἐπὶ τοῦ ὀχυρῶς Εὐρ. Μηδ. 124.
Ὅχυρῶσις, ἡ στερεώσις μεγν. munio.
Ὅχυρῶτικὸς, 3' ὁ πρὸς ὀχύρωσιν, στε-
ρεοποίησιν χρησιμεύων, «ὀχυρωτικὸν εἶναι τῆς
διανοίας τὸν διαλεκτικὸν τρόπον» Σ. Ἐμπ. κ. μ.
αφ. 7, 23, munies.
Ὅψ, ὁπός, ὅπῃ, ὅπα, ἡ (ἐπος) ἡ φωνὴ τοῦ λα-
λοῦντος, ᾄδοντος, κράζοντος· «οὐδὲ πῶ Ἀτρεί-
δων ὁπός ἔκλυον αὐδῶσαντος» Ἰλ. π, 76.
«Μοῦσαι ἄϊον ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ», λ, 604.
«ἀειδούσης ὅπῃ καλῇ» Ὁδ. κ. 221' τῶν
Σιερηνῶν, μ, 52' καὶ ἐπὶ τῶν τετιγῶν, οἱ
«ὅπα λειρούσαν ἱστοί» Ἰλ. γ, 152' ἐπὶ ἀρ-
γῶν, δ, 435' ἑκφρασις, λόγος, η, 53' «ἐβάλεν

ἄνθος ἐπὶ νέων κελυφῶν» Πινδ. Ν. 3, 63. «ὅπα
γλυκεῖαν προχέοντων ἱερῶν», Π. 10, 56. «ἡ-
κουσαν ὁπατῆν ὅπα» Εὐρ. Ἑκ. 555. «ἐξί-
κλαγξ' ὅπα ἀζύοντα» Ἰων. 1204' ὁ πλ. φαί-
νεται ὅτι δὲν εὐρίσκεται, νομ.
Ὅψ, ὁπός, ἡ (οπ) ὄψις, ὀφθαλμός, ὄρασις
Ἐμπεδοκλ. 284.
Ὅψ' αὐτῆς, ὁ ἀρχηγῆς τῶν Αἰτωλῶν Ἡ-
συχ. πρόβλ. Ἰππαλίδης.
Ὅψ-ἀμάτης, ὁ ὁ ἀργά, μέχρι τῆς νεότητος
θερίζων Θεόκρ. 10, 7.
Ὅψ-ανθής, 2' ὀψιανθής ἀμφ.
Ὅψανον, τὸ ὄψις Αἰσχ. Χα. 527. «σώματος
ὄψαν» ἐνθα συνηθ. ὄψις γράφει. Χαιρήμ. π.
Ἀθην. σ. 608.
Ὅψ' ἀσμαι' τρώγω τι ὡς ὄψον Πλουτ. συμπ.
4, 4, 2.
Ὅψ' ἀρτίον, τὸ ὄποκ. τοῦ ὀφάριον Ἑτ. Μ.
Ὅψ' ἀρίον, τὸ ὄποκ. τοῦ ὄψον Ἀθην. 9, 35
ὅπου πολλὰ παραδείγματα φέρονται καὶ ἐξη-
γῆται προσόψημα, καὶ ἰδ. σημ. ἰχθύς, ορεο-
νόμιον.
Ὅψ' ἀρτο-πωλεῖον, τὸ τόπος ἐνθα πωλοῦνται
ὀψάρια Ν. Δ.
Ὅψ-ἀράτης, ὁ ὁ ὄψις ἡ περὶ τὴν ἐσπέραν
ὀργάνων Ἡσ. ἐρ. 492.
Ὅψ-ἀρτόμα, τὸ ἀρτομένον, παρεσκευασμέ-
νον φαγητὸν Νικητ. Χρον. 5, 6.
Ὅψ' ἀρτοσία, ἡ τεχνικὴ προπαρασκευασία φα-
γητοῦ, μαγειρικὴ τέχνη Πλάτ. π. Ἀθην. 1, 5.
Ὅψ-ἀρτοτής, ὁ μάγειρος Πολυδ. 12, 9, 4.
Ὅψ-ἀρτοτικός, 3' εἰς τὸν μάγειρον ἀνήκων,
ἡ ὀψαρτυτικὴ, δηλ. τέχνη = ἡ μαγειρικὴ Σ.
Ἑμπ. κ. μουσ. 33. ὀψαρτυτικά, δηλ. βιβλία,
περὶ μαγειρικῆς τέχνης πραγματευόμενα, π.
Ἀθην. ὅστις ἀναφέρει καὶ ὀψαρτυτικὰς γλῶσ-
σας, 9, 387' λέξεις 1, 5, culinaris.
Ὅψ-ἀρτόω' ἀρτύνω ἡ σκευάζω φαγητὰ, ἰδ.
ὄψον καὶ κρέας Πολυδ. 12, 24, 2.
Ὅψ' (ἐκ τοῦ ἐπὶ, ὡς ὅπως ὀψισθε) 'μετέπειτα,
ἰδ. πολὺν καιρὸν μετὰ ταῦτα, βραδύως, ἀργά.
«ἐκ τε καὶ ὄψις τελεῖται» Ἰλ. δ, 161. «ὄψις δὲ δὴ
μετέπειτα», η, 399. «ὄψις περ», 9, 267. «εἰσέ-
κειν ἔλθῃ δαίτελος ὄψις δύναν» = πρὸς τὸ ἐσπέρας,
φ, 232. «ὄψις κακῶς νύκται» Ὁδ. 114. ὄψις περ
Πινδ. Ν. 3, 77. «γνώσῃ διδοχθεῖς ὄψις γού-
νι τὸ σωφρονεῖν» Αἰσχ. Ἀγ. 1383. «ὄψ' ἀγαι
ἐκμανθάνω» Σοφ. Οἰ. Κ. 1266. «θεοὶ γὰρ
ἐν μὲν, ὄψις δ' εἰσέρωσι», 1533. «ὄψις φρο-
νεῖς εὖ» Εὐρ. Ὀρ. 99. «ἔως ὄψις» ἔως πολὺ
ἀργὰ τὸ βράδυ Θεοκ. 3, 108. «ἔς ὄψιν», 8,
23. «μᾶλα γὰρ ὄψις ἀφεικόμενος» Πλάτ. Πρωτ.
310. «νύκτωρ περιύωντι ὄψιν», Κρατ. 433. «ὅτι
ὄψις εἴη», συμπ. 217, συγκρ. «ὀψιαιτερον τοῦ
διδόντος», Κρατ. 433. «ὀψιαιτάτα ἀπαλλάττον-
ται», Πρωτ. 326. «ὡς μὲν εἰδόντα ὀψιαιτάτα
κατήγετο εἰς τὰς πόλεις, ὡς δὲ πρῶταίτατα ἐξ-
ωρμάτο» Σεν. Ἑλλ. 4, 5, 18. «ὄψις ποιοῦμε-
νος τὰς ἐξαγωγὰς» Πολυδ. 11, 22, 2. καὶ με-
τά γεν. «ὄψις τῆς ἡλικίας» Λουκ. Δημ. ἑγκ. 14.
«τῆς ἡμέρας ὄψις ἦν» = περὶ τὸ τέλος τῆς ἡμέ-
ρας Σεν. Ἑλλ. 2, 1, 23. «τῆς δὲ ὥρας ἐγί-
νετο ὄψις» Δημ. 21, 84. «ὄψις τῆς ἡλικίας» =
περὶ τὴν γεροντικὴν ἡλικίαν Λουκ. Δημ. ἑγκ.

14. ὁδὲ τῶν Τρωικῶν = πολὺ μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον Φίλοστ. 106 καὶ Ὀφισός, sero.
 Ὀφεία Ὀφεία, ὕπον. ὦρα, 38. καὶ ὁ Σουίδ. λέγει βραδεία, tarditas.
 Ὀφείω, θαμνατ. τοῦ ὄραω ὁλίσιο, ἐπιθυμιᾷ νά ὦρα, μετὰ γεν. *τῶ ρ σ γ* ὁφείοντες ἀντὶς καὶ πολέμοιο = ὁπτικῶς ἔχοντες, θέλαντες ἰδεῖν, ἢ ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες Ἰλ. 5, 37.
 Ὀφισθαί, μέλ. ἀπαρ. τοῦ ὄραω Ὀμ.
 Ὀφισπείδων ὁφισπείδων.
 Ὀφισω ὁφισω ἀμφ.
 Ὀφισμα, τό. ὄφον Πλουτ. συμπ. 4, 1 εἰς γωρίον τι τῆς τοῦ Πλατ. πολ. ἐνθα ὄφως φέρεται ἐψήματα.
 Ὀφισήμαρ ὁφισα ἐσπέρα τῆς ἡμέρας ἀμφ. corpusculum.
 Ὀφισήρ, ἥρος, ὁ. ἐψητὴρ Θεοδωριδ. π. Ἀθην. 6, 229, ὅπου. ὁ Μαϊνέκ. μεταβάλλει εἰς ὀπτηρ ἢ ἐψητὴρ.
 Ὀφισ, αἰολ. ἀντὶ ὀψέ Ἀπολλων. π. ἔπιρ. 373.
 Ὀφισα, θηλ. τοῦ ὄφιο· ὕπον. τὸ ὦρα ἢ ἐσπέρα φέρεται δι' συνήθ. μετὰ τοῦ δειλῆ, ἀντιθ. τῷ ὄφρος Ν Δ.
 Ὀφισάδης, ὁ. ὄν. Ἀθιναίου Ἐπιγρ.
 Ὀφισαίτατος, 3. ὕπερ. τοῦ ὄφιο, εὐρίσκειται δι' καὶ ὁφισαίτρος, ὁφισαίτατος, ἀντιθ. τῷ πρωταίτατος.
 Ὀφισαίτερος, ὁφισαίτατος, συγκρ. καὶ ὕπερ. τοῦ ὄφιο.
 Ὀφισ-ανθέω ἀνθῶ ἀργά, βραδείως ἀμφ.
 Ὀφισ-ανθής, 2. ἀνθῶν βραδείως, ἀντιθ. τῷ πρωτάνθῆς Θεοφρ. 1. Φ. 6, 4, 4.
 Ὀφισανός λίθος· εἶδος λίθου μέλανος, ἴσ. ἀχάτου Πλιν. 36, 27, 67, opsius lapis.
 Ὀφισ-ελαστέω ὄψιμα ἢ ἀργά βλαστάνω Θεοφρ. 1. Φ. 1, 9, 6.
 Ὀφισ-ελαστής, 2. ὁ ἀργά, ὄψιμα βλαστάνων, ἀντιθ. τῷ πρωτῆλαστής Θεοφρ. 1. Φ. 3, 6.
 Ὀφισ-ελαστός, 2. τῷ προηγ.
 Ὀφισ-ελαστότερος, 3. συγκρ. τοῦ προηγ. Θεοφρ.
 Ὀφισ-γαμία, ἢ ὁ ἀργά γινόμενος γάμος Σουίδ.
 Ὀφισ-γαμίτου δίκη ἢ κατηγορία καὶ κρίσις δι' ἀργά γινόμενον ἢ ἀναβαλλόμενον γάμον, συνήθης π. Λικεδαίμονις Πολυδ. 8, 40.
 Ὀφισ-γάμος, 2. ὁ ἀργά εἰς γάμον ἐρχόμενος, παρελθούσης τῆς ἡλικίας μετν.
 Ὀφισ-γενέλος, π. 2. ὁφισγενής.
 Ὀφισ-γενής, ὁ. ὄν. ἀνδρὸς Ἐπιγρ.
 Ὀφισ-γενής, 2. ὁ ἀργά γεννηθεὶς Πούχ.
 Ὀφισ-γενήτης, 2. τῷ προηγ.
 Ὀφισ-γονία, ἢ ἡ πολλὴ ὁστέρα γενεὰ ἀμφ. posteritas.
 Ὀφισ-γόνιον, ἢ ὁφίγονον, τὰ τῷ προηγ. sera posteritas Ὀβίδ.
 Ὀφισ-γονος, 2. ὁ ἀργά ἢ μετέπειτα γεννηθεὶς, μεταγενέστερος, πλ. «καὶ ὁφίγονον ἀνθρώπων» Ἰλ. γ. 353· «τίς σὺ ἄλλος ὀνήσεται ὁφίγονος», π. 31· καὶ ὁ μετέπειτα γεννηθεὶς, νεώτερος, ἀντιθ. τῷ γέρονι ἢ προεσβύτερος Δισχ. 12, 336· «ἦν βασιλεύοντι ὁφίγονος ἐπιγένηται» Ἰπρ. 7, 3, posthumus.
 Ὀφισγονος, ὁ. ἀνδρ. ὄν. Ἐπιγρ.
 Ὀφισζω βραδείως ἢ ἀργά πράττω τι Σεν. Ἐλ.

- 6, 5, 21. Παθ. ὁφίζεσθαι ἐν ταῖς ὁδοῖς = εὐρίσκεισθαι ἀόρητον τὸ ἐσπέρα εἰς τοὺς δρόμους Λυσ. π. Β. Ἀν. 110· ὁφισθέντες Σεν. Λακ. 6, 4, vespertasco.
 Ὀφισ-καρπία ὄψιμα ἢ ἀργά καρποφοροῦ Θεοφρ.
 Ὀφισ-καρπία, ἢ τὸ καρποφορεῖν ἀργά, ὄψιμος καρπὸς Θεοφρ.
 Ὀφισ-καρπος, 2. ὁ καρποφορῶν ἀργά, φέρων καρπὸν ὄψιμον Πλουτ. πρεσβ. εἰ πολιτ. 10.
 Ὀφισ-κλέυθος, 2. ὁ ἀργά ἐρχόμενος ἢ πορευόμενος Νον. Ἰω. 11, 60.
 Ὀφισ-κλῶψ, ὁ. ὁ περὶ τὴν ἐσπέραν ἢ τὴν νύκτα κλέπτων Πολέμων Φυσιογν. 1, 3.
 Ὀφισ-κοίτης, 2. ὁ ἀργά κοιμώμενος· - ὁμματα Λισχ. Ἀγ. 863.
 Ὀφισ-μάθεια, ὁ. τὸ ἀργά μαθάνειν τι, μετὰ τῆς παρατημ. τῆς συνήθους συνηνωμένης ματαιότητος καὶ μικρολογίας προσέτι τὸ μὴ ὁρθῶς νοεῖν καὶ ἐφαρμόζειν τὰ μεμαθημένα, ἴσ. ὁψιμαθία, Πλουτ. συμπ. 2, 1, 12 tardiditas, sera cruditio. Ἐλλας Ν. Ἀττ. 11, 7, ἀντιθ. τῷ παιδομαθείαι.
 Ὀφισ-μάθω πᾶρρω τῆς ἡλικίας· παιδεύομαι Λουσ. μισθ. συν. 23.
 Ὀφισμάθη, 2. ὁ ἀργά μαθάνων, μετὰ ἔλκεσιν τῆς παιδείης ἡλικίας, - τινος Ἰσοκ. 12, 90· - τῆς ἀδικίας Πλάτ. πολ. 3, 409· τῶν πλεονεξιῶν Σεν. Κυρ. 1, 6, 35· καὶ ἴδ. ὁ ἀλαζονεύμενος καὶ γελοῖος ὑπερηφανεύμενος ἐπὶ τοῖς ἀργά μεμαθημένοις Κικ. ἔπιστ. οἰκ. 9, 20, 2· προσέτι ὁ τὰ μεμαθημένα οὐχὶ ὁρθῶς νοεῖν ἢ ἐφαρμόζειν Πολυδ. 12, 9, 4, cupitor, serus studiorum.
 Ὀφισ-μάθια, ἢ ὁψιμαθία Θεοφρ. χασ. 27.
 Ὀφισ-μοθος, 2. ὁ ἀργά μεχόμενος Νον. Δ. 28, 92.
 Ὀφισ-μορος, 2. ὁ ἀργά θνήσκων Νον. Ἰω. 9, 165.
 Ὀφισμος, ὁ. 1) Πυθαγόρειος τις ἐκ Ῥαγίου Ἰαμβλῆχ. 2) ἄλλος τις Ἐπιγρ.
 Ὀφισμος, π. 2. ὄψιος, ὑστερος, ὁ ὑστερος ἢ μετὰ τὸν πρόποντα ἢ ὁπωρισμένον κατόν γινόμενος, βραδυχρόνιος· - τέρας = οὗ ἢ ἀπόδοσις ἢ ἐκπλήρωσις ἀργαπορεῖ Ἰλ. 6, 325· ὁψιμώτατος σπόςρος, ἀντιθ. τῷ πρώμιος Σεν. οἰκ. 17, 4, καὶ πεζ. μετν. serus, serotinus.
 Ὀφισμός, ἐπίρ. τοῦ προηγ.
 Ὀφισ-μορος, 2. ὁ ὄψις καλῶς φρονῶν, ὁ ἀργά φρονίμος, γνιστικὸς γινόμενος· - Ἐπιμηθεύς Πινδ. Π. 5, 28, sero sapiens.
 Ὀφισμός, 3. ὄψιος, ὑπὸ Φρυν. ἀποδοκ. 51, σπαν. π. μετν.
 Ὀφισόν, τό. ὄψος. τοῦ ὄφον Θεμιστ. 13, 173.
 Ὀφισός, ὁ. 1) ὁ Ῥωμ. Orsius Taxit. 2) ἄλλος τις Ἐπιγρ.
 Ὀφισός, 3. ὄψιος, ὑστερος, ὁψία νυκτὶ Πινδ. 1, 3, 53, ἀντιθ. τῷ πρώις συγγν. π. μετν. (ἀργαίος, ἢ το μᾶλλον ἐν χρησὶ τὸ ὄψι)· «περὶ δειλὴν ἤδη ὄψιαν» Θουκ. 8, 26· καὶ ἐν τῇ σημ. τοῦ βραδείως Ν. Δ. συγκρ. συνήθ. ὁφισαίτερος, ὁπρθ. ὁφισαίτατος (πρὸς. ὁψέ)· «- οἱ ἀπὸ τῶν ἔργων ὁφισαίτατοι» Σεν. Ἐλλ. 5, 43· ὁφίτρος π. Πλουτ. παρὰμυθ. Ἀπολλ. σ. 362· ὁφισαίτερος π. Θεοφρ. ἀμφ. ὄψιας ἡδη

- ούτης τῆς ὥρας· Μάρκ. 11, 11· «φθίσας μέχρις ὥρας βαθείας· ὅψιαν γὰρ τὸ μέχρι πολ. λοῦ τῆς νυκτός παρτενιούμενον μέρος ἔθος ἡμῶν καλεῖται»· Παύλ. ἐπίρ. ὁψιαίτατα, seriissime, «ὡς μὲν ἐδύνατο ὁψιαίτατα κατήγετο ἐς τὰς πόλεις, ὡς δ' ἐδύνατο πρωΐαίτατα ἐξωρμάτο»· Ξεν. Κυρ. 8, 8, 9, serus.
- Ὀψιότης, ἡ ἀργοπορία, βραδύτης, ἀντιθ. τῇ πρωϊότητι Θεοφρ. αἰτ. Φ. 4, 11, 9, tarditas.
- Ὀψι-πείδων, ὠνος, δ' ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πείδαις γενοῦς, ἄνθρωπος πολὺν χρόνον δεδεμένος εἰς ἀλυσούς, «ὅψιν. οὐχὶ ὅψι πεπεδημένος ἀλλ' ὅψι λελομένος»· Μένανδρ. π. Φωτ.
- Ὀψι-πλουτος, 2' ὁ ἀργὰ πλοῦσις γενόμενος μετ' αὐτόν.
- Ὀψις, ὁ· Πυθαγόρειος τις Ἀθῆν.
- Ὀψις, ἡ (οπ') ὄρασις, θεωρία, πρόσθεσις· «πατὴρ φίλου ὅψιν ἀτυχθεῖς»· Ἰλ. ζ, 468· καὶ «ὅψιν ἔδεις», υ, 205, ὡς «ὅψιν δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἰνωπαδίως ἐσίδεσκεν»· Ὀδ. ψ, 91· ἡ πρόσθεσις, «οἱ ὅψιν ἐσιδόμενοι»· Πινδ. Ν. 10, 15· «εἰς ὅψιν μολεῖν»· Δίτχ. Περ. 179· «εἰς ὁματάων ὅψιν περὶν»· Εὐρ. Ὀρ. 512· «εἶδον τὴν ὅψιν τὴν τῶν παιδικῶν ἀπαρτίτουσαν»· Πλάτ. Φαίδρ. 254· «ὅψιν ἔχειν»· Ξεν. Ἄν. 5, 9, 9.
- Ἡ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀντίληψις, «ὅψις ἡμῶν ὀφθαλμῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθησέων»· Πλάτ. Φαίδρ. 250· «ἡ τῆς ὄψεως δύναμις», πολ. 7, 532, ἀντιθ. τυφλότης, 1, 353· «ἐμπίπτοντα εἰς τὴν ὄψιν», Τιμ. 87· «προφαίνειν τινὶ ἐς ὄψιν»· Ἡρ. 4, 81· «ἀπικέσθαι ἐς ὄψιν τινί», 1, 1, 36, καὶ μετ' αὐτόν, «ὅπῃ τὴν ὄψιν τιθέναι»· Πολύδ. 3, 99, 7 (ὡς «ὅπῃ ὄψιν κειμένη»· Σ. Ἐμπ. κ. μαθ. 7, 261)· «ὅπῃ τὴν ὄψιν λαμβάνειν»· πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν θέτειν, 2, 28, 11· «ἀπὸ τῆς ὄψεως δοκεῖ»· κατὰ πρῶτον βλέμμα Πολύδ. 4, 41, 1· «ἐν ὅψι πάντων»· πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πάντων Πλουτ. ἐρωτ. διηγ. Ἡ θεωρία, «ροβερὰ, ἀήθη»· Αἰσχ. Περ. 48· ἡδεῖα Εὐρ. Ὀρ. 725· «κοῦδεν εἰς ὄψιν πλέον»· Σοφ. Ἀλ. 863· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοί, «πῶς ἔτλης σὰς ὄψεις μαρῶναι», Οἰ. τ. 1328· καὶ περ, «ὄψιος λήμη»· Πλουτ. οὐδ' ἄν. ἡδ. ζήν κ. Ἐπίκ. 21· ἔτι τὸ ἰνύπνιον, «ὄψιος ἐνυχοί»· Αἰσχ. Περ. 648· ἐνυχοί Εὐρ. Ἐκ. 72· «ὄψιν εἶδε ἐν τῷ ὕπνῳ»· Περ. 3, 30, visus.
- Ὀψισμός, δ' τὸ φθάνειν, ἔρχεσθαι ἀργὰ Δ. Ἀλ. 4, 46, tarditas.
- Ὀψι-σπορέω, σπείρω ἀργὰ Θεοφρ. αἰτ. Φ. 8, 1, 7.
- Ὀψι-σπορος, 2' ὁ ἀργὰ σπαρείς ἢ γεννηθεῖς, ἡ ὅστις πρέπει νὰ σπείρεται ἀργὰ ἢ ὀψιμα Θεοφρ. αἰτ. Φ. 2, 12, 4.
- Ὀψι-τεκνος, 2' ὁ ἀργὰ, ὅψιμα γεννῶν παιδία Λυκοφρ. 1272.
- Ὀψι-τέλειος, 2' ὁ ἀργὰ, μετὰ πολὺν χρόνον ἐκτελούμενος· τίρας· Ἰλ. 6, 325, ὡς τὸ ὄψιμος.
- Ὀψι-τέλειος, 2' ὁ βραδέως τελειῶνων ἀμφ.
- Ὀψι-τερος, 3' συγκ. τοῦ ὄψιος, ὀψιτερον ἐπίρ. ἀργότερον.
- Ὀψι-της, ὁ θεὸς τοῦ Γουβάρειδος βασιλέως τῶν Ἀδάσιων, ἀνὴρ τῆς Θεοδώρας Προχ.
- Ὀψι-τοκία, ἡ τὸ ἀργὰ, βραδέως γεννᾶν μετ' αὐτόν.

- Ὀψι-τομος, 2' ὁ ἀργὰ κοπεῖς, ἡ ὅστις πρὸς πει ἀργὰ, ὅψιμα νὰ κόπῃται Θεοφρ. αἰτ. Φ. 3, 2, 3.
- Ὀψι-τυχος, 2' ὁψι, ἀργὰ ἀποκτηθεῖς· πλίστις Μανέθ. 5, 71.
- Ὀψι-φάνης, 2' ὁ ἀργὰ φαινόμενος, φανείς ἢ ἀνατῆλων Νον. Ἰω. 7, 48.
- Ὀψι-φόρος, 2' ὁ φέρων ἀργὰ· «τὰ ὀψιφόρα καθάπερ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ λεγόμενον δένδρον, ὃ ἑκατοστῶ ἔτει μυθολογοῦσι φέρειν καρπὸν»· Θεοφρ. αἰτ. Φ. 1, 17, 9.
- Ὀψι-φύγος, 2' ὁ φύγων ἀργὰ· Ἀρκαδ. 90, 5.
- Ὀψι-χα, Βυζ. ἀντὶ ὀψι Παύλ. πρβλ. Λαδ. Φρον. 51.
- Ὀψο-αρτύω· ὀψαρτύω Τζετζ.
- Ὀψο-βαφα, τὰ ὀψόβαφα, λικάναι πρὸς ὀπποδοχὴν τῶν ὀψωνίων Σουῖδ.
- Ὀψο-δαῖδαλος, 2' ταγνίτης ἐκτιγθεὶς εἰς σκευασίαν φαγητῶν Ἀθῆν. 7, 278, συγνή = μάγειρος· περὶ Ἀρχιστράτου βηθῆν, 3, 110.
- Ὀψο-δεῖα, ἡ· ἐνδεῖα, ἑλλειψίς φαγητῶν ἢ ὀψαρτίων Σουῖδ.
- Ὀψο-δόκη· ὀψοδόκη· «ἐκράμων» λέγεται ἐπὶ τῶν λικανίδων· αὗται δὲ εἰσι αἱ λικανίδες κεραιαί, παραπλήσιαι τῇ κατασκευῇ κρατῆρι, ἀς νῦν ὀψοδόκας αἱ γυναῖκες καλοῦσιν. Ἀρτοματὰ οὖν εἰς ταύτας ἐμβάλλουσι καὶ στήματα· κομίζουσι δὲ αὐτάς αἱ νύμφαι εἰς τὰς τῶν νυμφίων οἰκίας· Φωτ.
- Ὀψο-δόκος, 2' διαχόμενος ὄψα, φαγητὰ μετ' αὐτόν.
- Ὀψο-δουλος, δ' ὁ δουλὸς τῶν ὀψωνίων Εὐστ. 310, 38.
- Ὀψο-δόχος, 2' ὁ τὰ ὄψα δεχόμενος μετ' αὐτόν, ὀψοδόκος.
- Ὀψο-θήκη, ἡ· γυλῖς Σουδ. φαγητῶν ἀποθήκη, σάκος, τουρῆς διὰ ψωμίον βαρεῖ.
- Ὀψο-λογία, ἡ· πραγματεία περὶ φαγητῶν Ἀθῆν. 7, 284.
- Ὀψο-λόγος, 2' ὁ λαλῶν ἢ πραγματεύμενος περὶ φαγητῶν Ἀθῆν. 8, 337.
- Ὀψο-μαῖνης, 2' ὁ κατ' ὀψιμότητα ἐπιθυμῶν φαγητὰ νόστιμα ἢ ὁ μακρόχρονος δι' αὐτὰ· «ὀψοφάγος, φιλοφύς» Ἀθῆν. 9, 464.
- Ὀψο-μαῖνις, ἡ· μαῖνις διὰ φαγητὰ νόστιμα Εὐστ. Δ. Περ. 373.
- Ὀψον, τὸ (ἔψω) πᾶν τὸ βραζόμενον ἢ σκευαζόμενον διὰ πυρός, ἰδ. τὸ βραζόμενον, ἀντιθ. τῷ ἄρτῳ, πᾶν προσφάγιον («εἰσθίοναι πάντες ἐπὶ τῷ αἰτῷ ὄψον»· Ξεν. ἀπομ. 3, 14, 2) ἐν τῷ ἡρωϊκῷ αἰῶνι συνηθ. τὰ κρέας Ἰλ. ι, 480· «ἐνέθηκε σίτον καὶ οἶνον ὄψα τε οἷα ἔδουσι· βασιλῆες»· Ὀδ. γ, 480· «εἶπον κρέας ἐφθάν»· Δι. καίπαρχ. π. Ἀθῆν. 4, 141· καὶ τὸ κρόμμυον καλεῖται «πότην ὄψον» Ἰλ. λ, 630· «ὄψου δ' ἐπὶν»· Ἀριστ. ἱππ. 1102, 12. ὅμως ὁ ἔχθους, ὡς ὁ Πλουτ. παρατηρεῖ «πολλῶν ὄντων ὄψων ἐκνεκίχκεν ὁ ἔχθους μόνος ἢ μάλιστα γὰρ ὄψων καλεῖσθαι, συμπ. 4, 4, 2»· σιρᾶν δὲ ὄψων ἀριθμεῖ ὁ Φιλῆμων π. Ἀθῆν. 8, 288· «ὄψον θαλάττιον» Πολύδ. 34, 8, 6· ὁ Πλάτ. συνάπτει «σίτου τε καὶ ὄψου», πολ. 8, 559· «ὄψα καὶ τραγήματα», 2, 372· «μηδὲ ὄψον ἡδύναί», Θεαίτ. 175, μετ' αὐτόν· «ὄψον λόγοι φθονοῦσι»·

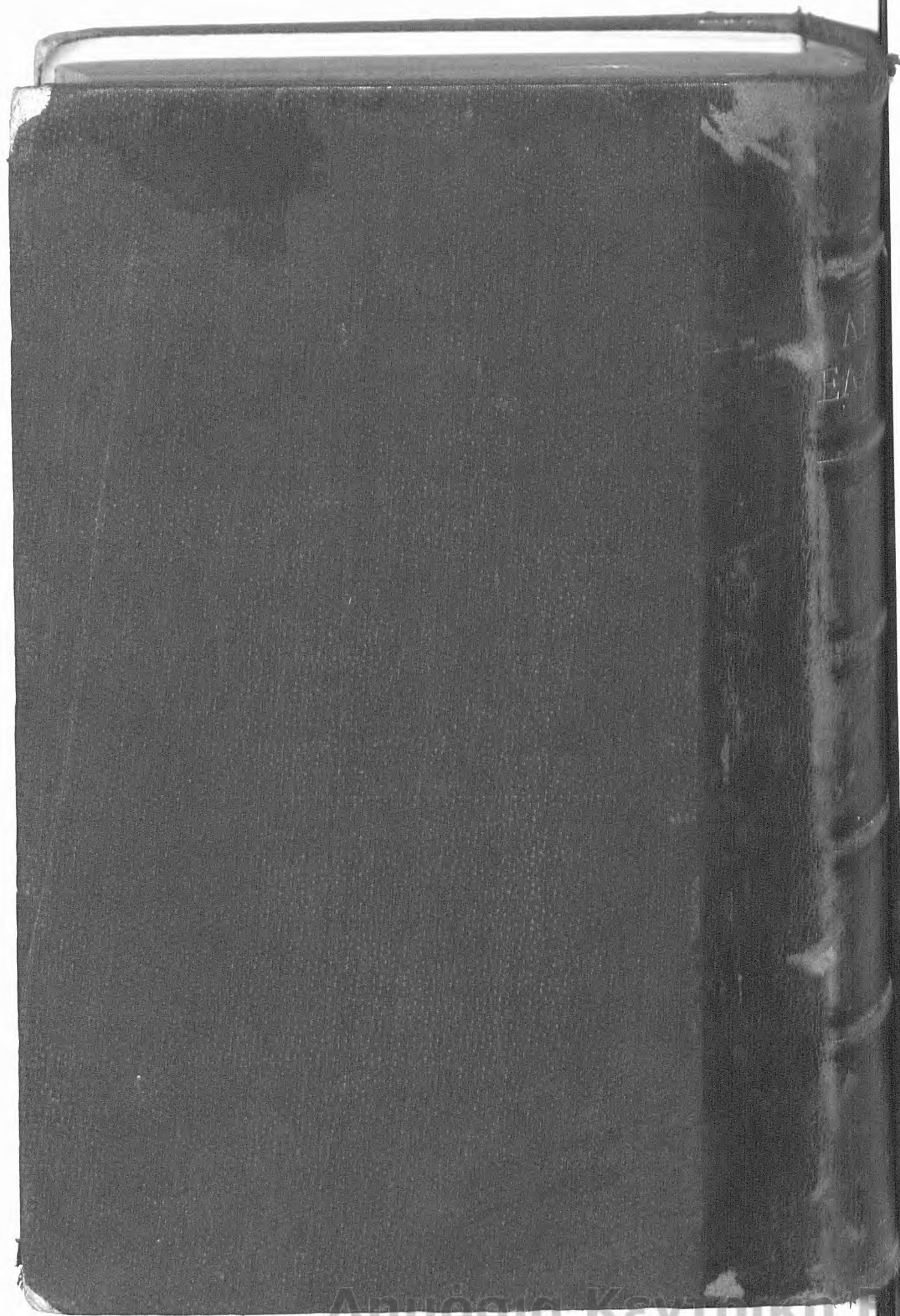
Πινδ. Ν. 821. «οἱ γὰρ πόνοι ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς» Ξεν. Κυρ. 7, 5, 26. ὄψον προσέτι ἐκαλείτο καὶ ὁ τύπος ἐνθα ἐπωλοῦντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα φαγητά, ἰδ. ἰχθύες, ὄψαρον Πολυδ. 6, 7. «εἰς τοῦτον ἀρτίζεται» Διόσχιν. 1, 65, orpsonium.
 Ὀψο-νομέω, εἶμαι ὀφονόμος Κριτίας π. Πολυδ. 6, 36.
 Ὀψο-νόμος, 2. ὁ ἐπιστάτης εἰς τὴν ἐκτίμησιν τῶν ὄψων, ἰδ. τῶν ὄψαριων Ἀθην. 6, 228.
 Ὀψο-πλύνιον, τό· σκάφη Ψούχ.
 Ὀψο-ποιεῖν, τό· μαγειρεῖν Ψούχ.
 Ὀψο-ποιεῖω· κατασκευάζω μετ' ὅσον νόστιμον φαγητά, ἡ ἀρτύω Πλουτ. συμπ. 4, 1, 3. -λόγον, π. διακρ. κολ. καὶ φίλ. 15, καὶ μέσ. Ξεν. ἀπομ. 3, 14, 5.
 Ὀψο-ποιήμα, τό· τὸ νόστιμον ἐσκευασμένον φαγητόν Ν. Δ. cibarium.
 Ὀψο-ποιητικός, 3, ἔσφ. ἀντὶ ὀψοποιῆδος· ὁ εἰς τὴνσκευασίαν τῶν νόστιμων φαγητῶν ἀνήκων Πλατ. Γοργ. 463.
 Ὀψο-ποιία, ἡ· νόστιμος τῶν φαγητῶνσκευασία Ξεν. ἀπομ. 3, 14, 5, βιβλίον τι ἔχον ταύτην τὴν ἐπιγραφὴν ἀναφέρει ὁ Ἀθην. 3, 112.
 Ὀψο-ποιῆκος, 8. ὀψοποιητικός, ἰδ. ἡ ὀψοποιή· ἡ μαγειρικὴ τέχνη Πλατ. Γοργ. 465. -όργανα Ξεν. οἰκ. 9, 7.
 Ὀψο-ποιός, 2. ὁσκευάζων νόστιμα φαγητά, ὡς οὖο, ὁ μάγειρος Ἡρ. 9, 82.
 Ὀψο-πόνος, 2. τῷ προηγ. Ἀρίστων 1 (6, 306).
 Ὀψο-πωλεῖον, τό· τόπος ἡ οἶκος ἐνθα παρασκευάζονται νόστιμα φαγητά μετ' ὅσον.
 Ὀψο-πώλης, ὁ· ὁ τὰ ὄψα πωλῶν ἰδ. ἰχθύς.
 Ὀψο-πωλῖς, ἡ· πώλησις φαγητῶν, ἰδ. ἰχθύων μετ' ὅσον. ἔτι = ἰχθυοπωλεῖον Ἀθην. 1, 6.
 Ὀψο-πώλιον, τό· ὀψοπωλεῖον μετ' ὅσον.
 Ὀψο-πωλῖς, 9ηλ. τοῦ ὀψοπώλης δηλ. ἀγορά· ψαροπέλαγον Πλουτ. Τιμολ. 14.
 Ὀψος· μοχθηρὸς Σουῖδ.
 Ὀψο-φάγειω· τρώω τὸ προσφάγιον ἄνευ ἄρτου, ἰδ. τρώω νόστιμα φαγητά καὶ καρυκευμένα, ἰδ. ὄψαρια ἐν γέν. εἶμαι λιχοῦδης, λαίμαργος Ἀριστ. Νεφ. 970.
 Ὀψο-φαγία, ἡ· τὸ τρώειν, ἐπιθυμεῖν καλὰ, νόστιμα φαγητά, ἰδ. ὑπερβολικὴ ἀγάπη ὄψαριων Ἀθην. 8, 343. καὶ ἀσέλγεια Πλουτ. συμπ. 4, 4, 2, euredia.
 Ὀψο-φάγος, 2. ὁ τρώων τὸ προσφάγιον ἄνευ ἄρτου μόν. ἡδονῆς χάριν Ξεν. ἀπομ. 3, 14, 2. ὁ ἀγαπῶν ἐλεγκτὰ φαγητά, ἰχθύς, ὡς οὖο, λιχοῦδης, λαίμαργος Ἀριστ. ἐκκλ. 781.

Ὀψο-φάγος· ἑπών. τοῦ Ἀπόλλωνος π. τοῖς ἡλείοις Ἀθην.
 Ὀψο-φαγίστατος, ὑπερβ. τοῦ ὀψοφάγος Ξεν. ἀπομ. 3, 13, 4.
 Ὀψο-φαγρος, ὁ· δξύφαγρος ἀμφ.
 Ὀψο-φιλία, ἡ· ἀγάπη ἐλεγκτῶν φαγητῶν, καρυκευμάτων, ἔσφ. ἀντὶ φιλοφία, euredia.
 Ὀψο-φύρος, 2. ὁ φέρων, βαστάζων ὄψα Ἀριστ. ἀποσπ. 268. -πίνακες Μάτρων π. Ἀθην. 4, 135. -σκεῦη Πολυδ. 10, 23.
 Ὀψών, ὄνος, ὁ· καλῶν πρὸς ἐναπόθεσιν ὄψων, προσφαγίων Ψούχ.
 Ὀψωνάτωρ, ὀρος, ὁ· τὸ λατ. orpsonator Ἀθην. 4, 171. πρὸς ἀγοραστής καὶ ὀψώνης, stipendiarius.
 Ὀψωνέω· ἀγοράζω τὰ πρὸς τροφὴν ἀναγκαῖα προσφάγια, ἰδ. ἰχθύς Ἀριστ. σφ. 1506. «ἐπαύοντο πολλοὶ ὀψωνοῦντες» Ξεν. ἀπομ. 3, 14, 1. παροιμ. «Δελφοῖσι θύσας αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας» Πλουτ. συμπ. 7, 5. ἀγοράζω ἰχθύς Ἀντισαν. π. Ἀθην. 6, 224 ὀψωνάτωρ Ἀθην. 4, 71.
 Ὀψώνης, ὁ· ὁ τὰ προσφάγια ἀγοράζων, ἰδ. ἰχθύς = ὀψωνάτωρ Ἀθην. 4, 71, orpsonator.
 Ὀψωνητής, ὁ· τῷ προηγ. Ὑπερβ. orpsonator.
 Ὀψωνητικός, 3. ὁ ἀνήκων εἰς τὴν ἀγορὰν τροφῶν, ἰδ. ἰχθύων, ὀψωνητικὴ, δηλ. τέχνη, περὶ τῆς ὁποίας ἀναφέρει ὁ Ἀθην. βιβλίον Σαμίου τινὸς Λυγέως, 7, 313.
 Ὀψωνία, ἡ· τὸ ψώνισμα τῶν προσφαγίων, ἰδ. ἰχθύων Πλουτ. Συκ. 12, orpsonatus.
 Ὀψωνιάζω· προμηθεύω, προβλέπω τινὰ μετ' ὅσον· «-δυναμῖνα = ἐφωδιάζειν τὴν στρατεύματα μετ' ὅσον ἀναγκαῖα τροφήν, δίδειν αὐτῷ στρατεύματι τροφὴν καὶ μισθόν» Δωδ. 8, 12 καὶ παθ. Πολυδ. 23, 8, 4.
 Ὀψωνισμός, ὁ· προμηθεῖα τροφῆς, μισθοῦ τῷ στρατεύματι Πολυδ. 1, 66, 7, stipendium.
 Ὀψωνίζω· ὀψωνιάζω Βουζ. vescor.
 Ὀψωνιο-δόκος· ὀψοδόκος Ἀριστ. π. Πολυδ. 10, 92.
 Ὀψωνιον, τό· ὀψωνία, τροφή, ζωοτροφία· π. μετ' ὅσον = σιτηρεσίον, προμηθεῖα τροφῶν καὶ μισθοῦ τῷ στρατεύματι = ὀψωνισμός Πολυδ. 6, 39, 12, καὶ πλ. 1, 67, annona, cibus, orpsonium.
 Ὀψωνιο-πώλης, ὁ· ὁ πωλῶν ὀψωνία, παcellarius.
 Ὀψωνισμός, ὁ· ὀψωνισμός, ὡς λίξ. ἀποδοκιμαστέον σημειώνει ὁ Μέν. π. Πολυδ. 6, 38.
 Ὀψωνο-ποιός· ὀψοποιός.
 Ὀρώων· γυναικῶν Ψούχ. ἰδ. ὄαρ.

Δημόσια Κέντρικη Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας



Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας